

Mặt đất truyền đến từng đạo chấn động lớn, trong nháy mắt đàn thú đã cách tường thành mười dặm bắt đầu tấn công mãnh liệt. Một đám thanh lang bay lên trời với móng vuốt sắc bén cào lên vách đá từng trảo, thế nhưng vừng vàng bám vào vách đá, tiếp theo từng đợt lao thẳng đến tường đá.

Mà trên tường thành các nơi, các quan quân chỉ huy ra lệnh một tiếng các loại mũi tên nhọn như mưa điểm xuống như mưa làm đại lượng thanh lang bị xuyên thủng thân thể mà rơi xuống. Linh giới phạm nhân cho dù là người thường, khí lực cũng vượt xa so với nhân giới phạm nhân nhiều, lực sát thương cũng không phải là nhỏ.

Bất quá dưới tường thành số lượng thanh lang cũng rất lớn, những tổn thương này cũng không hề gây ra điểm mất mát gì ngược lại càng làm cho đàn thú càng điên cuồng xông lên. Đầu tường bên này các thủ vệ đã sớm chờ đợi, một con thanh lang lao lên tường thành thì lập tức ba bốn ngọn thương lập tức đâm tới. Những đường sang vút lên lập tức trăm sát con thanh lang ấy thành thịt vụn, căn bản không kịp phát huy thực lực.

Trong lúc này, dưới chân tường thành từng loạt mưa tên đan vào nhau trút vào đàn thanh lang và các tiếng tru của đàn thanh lang quện vào nhau(nhím sói). Hàn Lập vẫn chưa ra tay, chính là đi theo tên quan quân đi qua đi lại trên tường thành.

Nghe tiếng thanh thanh của quan quân chỉ huy binh lính như thế hồng thủ, cũng như điều phối lực lượng. Xem ra, hiện tại đàn thanh lang hung mãnh dị thường nhưng nhân loại một phương nghỉ ngơi ngơi dưỡng sức hồi lâu, không có khả năng như thế rơi vào hạ phong. Phòng chừng chân chính khổ chiến là sau buổi trưa.

Đôi mắt với xích mãng phương hướng bên kia thành, tuy rằng quá xa không thể thấy được nhưng vẫn vang vọng lại nhưng tiếng chém giết. Xem ra đàn xích mãng cũng đồng loạt tấn công. (xích mãng là mãng xà màu vàng)

Cuộc chiến vào giữa Ngọ bắt đầu bùng nổ liên tục tới buổi chiều, cả tòa An Xa thành bị bao vây bởi một cổ huyết tinh nồng đậm. Sắc trời bắt đầu âm đạm dần dần, không trung vàng thái dương bắt đầu biến mất dần dần. Những vì sao lốm đốm bắt đầu xuất hiện. Nhưng bây giờ vẫn công kích chưa ngừng, thậm chí còn mãnh liệt hơn. Bởi chưa mở ra được linh tính nên bây giờ thanh lang gặp phải huyết tinh càng tấn công thêm điên cuồng bởi lẽ đây là thiên tính của chúng.

Đây mới là điểm đáng sợ của bây giờ thanh lang. Tên quan quân bên cạnh Hàn Lập

cùng bắt đầu lo lắng, vẻ mặt cùng dần âm trầm. Bởi lẽ nửa ngày đại chiến binh lính bình thường thủ thành cũng đã thương vong một phần ba và thiên đông hiệu buôn hộ vệ đội cùng bỏ mình hơn hai mươi người.

Đúng lúc này, phía sau đàn thanh lang bỗng dưng truyền đến một tiếng sắc nhọn sói tru, nguyên bản biến dị cự lang biến mất sau đàn sói và xuất hiện dưới chân tường thành. Lúc này cự lang to lớn có thể đến năm sáu trượng, động tác lại nhanh nhẹn, cung nỏ của binh lính bình thường bắn về phía nó cơ hồ không có chút tác dụng.

Giống như một làn gió nó nhẹ dàng xuất hiện trên đầu tường thành các binh sĩ không lường lự chia các loại vũ khí về nó. Cự lang nhẹ nhàng lướt qua và xà vào đám binh lính. Sau đó răng và móng vuốt hung tợn vồ vào đám binh lính. Trong phút chốc, các biến dị cự lang công kích trường thành làm nổ ra một màn thảm sát. Hàn Lập cùng đám người phụ trách phòng thủ đầu này tường thành, đồng dạng cũng bị hơn mười đầu cự lang tấn công.

Thương vong vô số. Tên quan quân thấy vậy, lập tức phân phó thiên đông hộ vệ buôn luyện thể tu sĩ lập tức đi đối phó. Binh lính bình thường có thể đối phó với thanh lang nhưng với cự lang biến dị thì lập tức chính là bị thảm sát.

Ngay khi hơn mười luyện thể tu sĩ xông lên thì tình hình lập tức được khống chế. Nhưng đột nhiên phụ cận binh sĩ một tiếng hét vang lên, ngay tại trường thành hai luồng thanh ảnh hiện lên xông vào đám lính gần ngay tên quan quân chỉ huy làm cho đám lính này ngay lập tức hỗn loạn.

Một con thì tấn công vào đám lính còn một con khác thì xông vào tấn công tên quan quân chỉ huy. Chúng nó biết tên mặc khôi giáp này là kẻ chỉ huy nhưng lại dương đông kích tây nhằm đánh vào tên chỉ huy.

“ Muốn chết ”

Cự hán Đỗ Khiếu hét lớn một tiếng, trong tay lang nha bổng vung lên, nhất thời một cỗ cuồng phong gào thét quét tới cự lang với khí thế áp đỉnh. Cho dù thân thể cự lang vượt xa so với thanh lang bình thường nhưng bị binh khí đánh trúng cũng tuyệt không khỏi bị thương tích.

Chương 1278: Cuồng Thú Chi Triều (Phần 3)

Mắt thấy cự đại lang nha bỗng muốn đập nát đầu lang ra, thì đột nhiên xuất hiện một cảnh làm người ta giật mình.

Toàn thân lang thú đột nhiên phóng xuất thanh quang, thân thể xoay một cái, hình thể trong phút chốc rút nhỏ hơn phân nửa, trở thành một thanh lang bình thường.

Lang nha bỗng sượt qua khoảng không, mà song mục thanh lang chợt lóe lên quang mang kỳ lạ, vẫy đuôi một cái tăng tốc lao đến hướng cự hán, hai trảo hung hăng chụp vào quan quân đối diện.

“Yêu lang!”

Quan quân chứng kiến thanh lang biến hóa quỷ dị, lập tức biến sắc, không cần suy nghĩ giơ tay lên, thanh trường kiếm bên hông không biết khi nào đã nằm trong tay.

Tiếp theo, linh cụ giới chỉ trên tay hần lóe lên, theo trường kiếm hóa thành kiếm ảnh bảo hộ thân thể.

Một tên quan quân bình thường không ngờ cũng có một kiện đồ giai linh cụ.

Yêu lang sau khi biến thân thành thanh lang bình thường, vừa thấy giới chỉ biến ảo, trong mắt hiện lên một tia khinh thường, hai chân trước giơ lên, “xoẹt xoẹt” hai tiếng, nhất thời vô số thanh sắc trảo mang hiện lên, hướng về tên quan quân.

Khi kiếm ảnh vừa tiếp xúc với trảo mang ngay lập tức biến mất, căn bản là không chịu nổi một kích, còn trảo mang kia cũng chỉ tiến tới một chút rồi thu về.

Tên quan quân ở trong mặc dù tay cầm kiếm tiếp tục tấn công, nhưng bị một kích suất chết như vậy khiến khuôn mặt trở nên xám xịt dị thường.

Đúng lúc này, tên quan quân đột nhiên cảm thấy phía trước có bóng người nhoáng lên, không biết như thế nào đã lao về hướng trảo võng kia, tiếp theo một tiếng hừ lạnh,

rõ ràng không lớn, nhưng lại vang vọng bên tai khiến hần mê muội một lúc, trong lòng cả kinh.

Tiếp theo, thân ảnh lại chớp động, một quyền đầy kim quang nghênh thẳng về hướng thảo mang.

Hai bên va chạm vang lên tiếng nổ kinh thiên, thanh sắc thảo mang bị kim quang chấn cho vỡ vụn, rồi từ từ biến thành hư ảo.

Quan quân mừng rỡ, mở to song mục nhìn rõ người trước mặt, thì ra chính là nam tử phụ trách bảo vệ hần, Hàn Lập.

Hàn Lập chậm rãi thu hồi quyền đầu, thản nhiên nhìn chăm chăm vào thanh sắc yêu lang đang lo lững giữa không trung, trên mặt không chút biểu tình.

Yêu lang sau một kích này cũng ngừng lại, dùng ánh mắt nghi kị đánh giá Hàn Lập, phần lông trên lưng và cổ đã dựng đứng lên, phản phát như có sự sợ hãi dị thường với Hàn Lập.

Mặc dù yêu thú nhìn không ra tu vi của Hàn Lập sâu cạn ra sao, nhưng cảm ứng linh mẫn đã mơ hồ báo cho nó biết, nhân loại trước mắt cực kỳ nguy hiểm, tựa hồ có năng lực làm bị thương hoặc lấy mạng nó, cho nên không khỏi chần chờ.

Cự hán sau một kích thất bại, mắt thấy yêu lang sau khi biến thân, hiển nhiên cũng bị giật mình không nhẹ, vội vàng điều chỉnh thân thể, làm ra tư thế chuẩn bị đối mặt đại địch.

Sau đó, cùng với Hàn Lập làm thành thế tiền hậu giáp kích, mà luyện thể sĩ của Thiên Đông Thương Hào cũng vội vã chạy đến vây lấy yêu lang này.

Yêu lang đảo mắt, rồi liếc nhìn Hàn Lập thật sâu, đột nhiên xoay lại, hóa thành một đạo thanh quang hướng về phía cự hán.

Đỗ Khiếu cả kinh, đem lang nha bổng chắn phía trước, thân thể không tự chủ tránh sang một bên.

Không ngờ yêu lang chỉ ra hư chiêu, thân thể chớp một lần nữa đã động quang vượt qua đầu cự hán, sau đó trực tiếp bay ra thành đầu, nhảy xuống nhập vào đám biển dị cự

lang, trừ một vài yêu lang đã bị tiêu diệt, những yêu lang khác cũng rút theo, nhảy xuống đầu tường lui về.

Hàn Lập vẫn đứng tại chỗ, không có ý truy đuổi.

Mặc có phương pháp, nhưng đối mặt với loại yêu lang mà ngày xưa bản thân không thèm nhìn một cái này, hẳn cũng không có hứng thú để đuổi giết.

Tên quan được Hàn Lập cứu thoát đã trở nên bình tĩnh lại, lập tức cảm kích tiến tới Hàn Lập, liên tục nói cảm ơn không dứt.

“Đa tạ huynh đài đã cứu giúp, nếu không cái mạng nhỏ của Tiểu mỗ thật sự khó giữ được” (giống lão tiểu thiện sót ở 4vn vậy ta :88:)

Hàn Lập nghe vậy, lắc đầu thờ dãi:

“ Ta mặc dù cứu các hạ, nhưng những chỗ khác cũng có yêu lang xuất hiện, dường như không được tốt”

“Không có khả năng, sao có thể xuất hiện nhiều yêu lang như vậy?” Họ Tiểu ngẩn ra, vội vàng quay đầu về hướng xung quanh.

Kết quả khuôn mặt hẳn lại một lần nữa xám trắng.

Chỉ thấy bốn năm thành đầu gần chỗ bọn họ, không biết như thế nào đã trở nên hỗn loạn, đều bị cả ngàn con yêu lang vây lấy. Mà trên không trung thành đầu, có một con yêu lang đang tỏa sáng, bất ngờ lơ lửng, cũng chính là con yêu lang vừa chạy khỏi chỗ bọn họ.

Giờ phút này không chỉ riêng Hàn Lập và tên họ Tiểu im lặng, Thiên Đông Thương Hào cùng với đám binh lính cũng thấy được tất cả, mắt thấy đám thanh lang đó không ngừng cào cấu cắn xé đầu người, trái tim mọi người không khỏi trầm xuống. Trong lòng mọi người xuất hiện một ý niệm chung :

“Chẳng lẽ lần này thật sự chịu không được!”

Ngay lúc lòng người đang mờ mịt, thủ vệ thành chết thảm thương, không còn sức để chống cự, thì đột nhiên tiếng kèn từ các thành đầu vang lên từng hồi, tiếp theo trên thành

đầu bất chợt xuất hiện hơn trăm tên luyện thể sĩ.

Mỗi người bọn họ đều mặc một bộ cốt giáp kỳ lạ, trong tay cầm đủ loại đao kiếm, mỗi người đều lóe linh quang, đều là đệ giai linh cụ.

Bọn họ xông lên thành đầu, đối mặt với đám thanh lang này, quả thật như hổ lao vào đàn dê, thế như chẻ tre, đao kiếm chỉ cần vung lên, thì thanh lang trước mặt nhất định sẽ bị trăm thành hai đoạn, không còn giữ được hình dạng ban đầu.

Cho dù đám cự lang biến dị hung ác dị thường, có thể ngăn cản được một hai tên, nhưng cả đám giáp sĩ cùng dũng mãnh xông lên, ngay lập tức bị phân thây.

Con yêu lang trên không trung thấy vậy, hiển nhiên giận dữ, vừa định có động tác gì đó, thì hơn mười tên luyện thể sĩ đã nhảy lên trời, vây lấy con yêu lang đó.

Đúng lúc này, bầy sói dưới thành đột nhiên tru lên một tiếng thật dài.

Nghe thấy thanh âm này, thanh sắc yêu lang do dự một chút, rồi lập tức quay đầu bay đi, không ở lại chém giết đám luyện thể sĩ này nữa.

Còn đám lang thú trên thành, nghe thấy tiếng tru này cũng bắt đầu rút lui, cùng lúc nhảy khỏi thành.

Mặc dù đám luyện thể sĩ này đuổi giết cũng nhanh, nhưng vẫn để cho hơn phân nửa lang thú chạy thoát.

Không riêng gì nơi này, mà những chỗ khác bầy lang thú cũng đã dừng công kích, từ từ rút lui về phía sau. Lần dò xét đầu tiên của đại chiến đã chấm dứt.

Trong trận chiến quần lang, nhân loại tổn thương rất nhiều, nhưng nói cho cùng thì đám lang thú kia cũng không khá hơn, số thanh lang chết đạt hơn mười vạn. Nhưng số người chết trong trận chiến này tựa hồ đã vượt qua ngoài dự kiến, cũng đã đại lượng cung tiễn cùng khí cụ phòng ngự. Rốt cục tuy rằng đã chiếm được thể thượng phong, nhưng chuyện phản công không phải là vấn đề có thể bàn luận ngay ! Lúc này, trên bầu trời đồng loạt xuất hiện bảy vàng trắng, ánh mặt trăng sáng tỏ vô cùng, chiếu rọi lên những thi thể đám lang thú, đồng thời cũng nghe được tiếng sói tru từ xa truyền đến.

Nhưng tiếng tru này không hề mang theo cuồng bạo, mà ngược lại còn tràn ngập vẻ

thê lương.

Quần lang lúc này đang từ từ biến mất dưới ánh trăng sáng.

Những binh lính đã chiến đấu hăng hái hơn nửa ngày trên thành đầu lúc này mới thở phào một hơi, cũng bắt chấp trên thành đầy những vết máu loang lổ, uể oải ngồi xuống mặt đất, vô cùng mệt mỏi, thậm chí có vài người đã trực tiếp ngủ.

Còn đám luyện thuật sĩ, cũng bởi vì không ngừng huy động binh khí mà có cảm giác chịu không nổi, cũng có ý đình nghỉ ngơi.

“Không nên nằm ở đây, nơi này không phải chỗ để ngủ, lát nữa người thế chỗ chúng ta sẽ đến. Chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ, có thể trở về nghỉ ngơi hai ba ngày. Chỉ một lát nữa tất cả sẽ được chính thức nghỉ ngơi. Bây giờ chúng ta phải giữ vững tinh thần, lỡ như bây giờ đột nhiên quay lại, dưới trạng thái bây giờ, khẳng định sẽ xảy ra vấn đề lớn.” Họ Tiêu không dám buông lỏng cảnh giác, trong miệng vẫn tiếp tục đốc thúc.

Nghe nói có thể trở về nghỉ ngơi, binh lính và đám người Thiên Đông Thương Hào đều mừng rỡ vô cùng, khôi phục được vài phần tinh thần miễn cưỡng đứng dậy Hàn Lập chỉ ra tay vài lần, cho nên không có gì mệt mỏi, chỉ đứng tựa vào tường, đưa mắt nhìn đàn sói đang bỏ chạy nơi xa, không biết đang nghĩ gì trong đầu.

“Hàn huynh đệ, lần này nhờ có người ra tay đẩy lùi yêu lang, nếu không kết quả của chúng ta sẽ không khác gì so với thủ vệ chỗ khác!” Trương Khuê đi lại hướng Hàn Lập, trên mặt xuất hiện một nụ cười. Trong tay hắn vẫn cầm một thanh đoản kiếm màu vàng, áo giáp trên người đã nhiễm đỏ máu tươi, hiển nhiên là vừa rồi đã chém giết không ít.

“Không có gì, chỉ là may mắn vừa lúc bọn chúng muốn rút lui thôi.” Hàn Lập bình tĩnh nhìn thoáng qua Trương Khuê.

“Nhưng nếu Hàn huynh không ra tay, chỉ sợ “linh đội” chưa kịp đến viện thủ thì chúng ta đã chết hơn phân nửa rồi. Cũng may mắn là Hàn huynh, nếu đổi lại là người khác, thật khó mà đối phó với yêu lang. Cho dù ta có Kim Oanh Kiếm, nhưng cũng không nắm được ba phần bằng”

Trương Khuê cười khỏ, bàn tay giơ lên, vỏ kiếm đột nhiên xuất hiện trong tay, rồi

đem thanh đoàn kiếm kia cẩn thận cất vào trong vỏ, ngay cả kiếm mang cũng cất vào trong lòng. Hàn Lập theo tiềm thức nhìn linh cụ này một cái, hẳn biết, linh cụ này kỳ thật là pháp khí đặc thù của luyện thể sĩ do người tu tiên luyện chế cho, đặc biệt là “Linh trạc” kia, cũng không cần biết bên trong có bao nhiêu pháp lực, nhưng có thể để linh thạch vào bên trong linh cụ, tạm thời kích thích uy năng của nó. Uy lực của linh cụ mặc dù rất tốt, nhưng chỉ có hể mượn lực của linh thạch, không thể tế luyện, cũng không cách nào kéo dài tác chiến, cho nên hao phí rất nhiều linh thạch so với bình thường. Vì thế không phải luyện thể sĩ nào cũng có thể sử dụng. Bất quá bởi vì linh cụ cao nhất cũng chỉ có thể đạt đến đẳng cấp linh khí, cũng không bằng bảo vật chính thức, cho nên đám luyện thể sĩ cao giai đều rất khinh thường thứ này. Bọn họ chỉ tin tưởng thân thể bản thân tu luyện ra mới là vũ khí tốt nhất. Điểm này, cũng giống với suy nghĩ của một ít yêu tộc yêu tu, không mưu mà hợp. Trong đầu Hàn Lập chợt hiện lên về tư liệu liên quan về linh cụ lỗi thời, còn Trương Khuê im lặng trong chốc lát, đột nhiên lộ vẻ mặt kỳ quái nói ra một câu. Hàn Lập sau khi nghe xong, trong lòng cũng rung mình.

Chương 1279: Cuồng Thú Chi Triều (Phần 4)

“Hàn huynh đệ, Kim Cương Quyết của người không phải đã tu luyện gần đến tầng thứ ba sao?” Trương Khuê đột nhiên hỏi.

“Trương huynh sao lại hỏi vậy?” Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi lại.

“Không có gì, chỉ là cảm thấy Kim Cương Quyết tầng thứ ba tựa hồ chưa thể khiến cho một con yêu lang sợ hãi lui bước. Xem ra Hàn huynh đệ thật có tiền đồ rộng lớn!” Trương Khuê thâm ý nói một câu sâu sắc rồi xoay người rời đi, không nói thêm gì nữa.

Hàn Lập nhìn bóng lưng của hán tử mặt sẹo này, sờ sờ cằm, khóe miệng cũng nổi lên một nụ cười lãnh đạm.

Người này tựa hồ như cố ý nói vậy! Không bao lâu sau, rất nhiều binh lính An Viễn thành cùng với một nhóm thanh tráng dưới sự dẫn dắt của một quan quân khác leo lên tường thành, đám người của Thiên Đông Thương Hào cuối cùng cũng rời khỏi chiến thành.

Bất quá, bọn họ vẫn không có khả năng trở về chỗ ở, mà vẫn tụ tập tại một vùng rộng rãi gần đó, thống nhất thu xếp nghỉ ngơi trong một thạch phòng.

Phần lớn mọi người khi vừa bước vào phòng, liền bất chấp tất cả ngã lăn ra ngủ.

Hàn Lập mặc dù không hề mệt mỏi, nhưng cũng không có ý muốn xông loạn ra ngoài, lúc này ngồi lên giường điều tức, tiếp tục yên lặng tìm hiểu công pháp của Kim Châm Quyết.

Một đêm vô sự.

Sớm ngày thứ hai, một tiếng la rung trời bỗng nhiên vang lên, tiếng sói tru cùng với tiếng hô ứng xa xa truyền đến, trên tường thành lại vang lên tiếng kêu, báo động đợt công kích thứ hai của đàn thú.

Trận chiến này, tựa hồ còn mãnh liệt hơn cả trận chiến hôm trước, âm thanh chém giết kéo dài từ sáng đến tối, cứ từng đợt hậu binh rồi thanh tráng thỉnh thoảng lại bị kéo ra khỏi phòng đá, sau đó vội vàng lên thành đầu trợ giúp, trong chớp mắt khu vực của Hàn Lập đã có ba bốn nhóm người bị kéo ra chiến đấu.

Mãi cho đến khi màn đêm phủ xuống, đàn thú mới rút lui.

Lúc Hàn Lập đang suy nghĩ thì bên ngoài lại đổi quân một lần nữa.

Rất nhiều người đến trợ giúp, vậy mà chỉ còn lại hai ba phần là đủ hình người, phần lớn còn lại là cả người đầy máu, hoặc là thiếu tay thiếu chân, bị thương rất nặng.

Đám này so với nhóm Hàn Lập lúc trước rõ ràng thâm hiểm hơn nhiều.

Không riêng gì Hàn Lập, gần đó cũng có nhiều người ra khỏi phòng, thấy tình cảnh này, cũng thất kinh. Sau đó lập tức chạy đến hỏi tình hình chiến sự cụ thể.

Thế mới biết, hôm nay đàn thú công thành đã xuất hiện một loài tiểu lang giống như con báo. Chẳng những thân nhẹ như yến, mà lông mao trên thân lại có thể bắn ra như nhím. Mà mấy cọng lông đó lại có chứa kịch độc, một khi bị trúng, thì sẽ mất đi năng lực chiến đấu trong nháy mắt, nếu không được chữa trị kịp thời, sẽ bị bị độc xâm nhập thân thể mà chết.

Loại tiểu lang này trước giờ chưa từng nghe nói qua, có thể là một biến dị mới của chủng loại lang thú. Loại chuyện này trong quần thú không phải là chuyện thường xuyên, nhưng cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

Chỉ là mỗi lần xuất hiện một loại thú biến dị mới, hiển nhiên làm cho loài người thương vong không ít. Nhưng loại thú biến dị này cũng nhanh chóng biến mất, nếu không, bây giờ trong bầy thú biến dị kia, tuyệt đối không chỉ có đơn giản một hai loại như vậy.

Nhưng hiện tại mà nói, loại tiểu lang này không ngờ lại xuất hiện với số lượng lớn, lập tức làm cho đám thủ vệ thương vong hơn phân nửa. Nếu không phải người chỉ huy bất kể thương vong, điều đến một lượng lớn quân lính hỗ trợ, hơn nữa còn có “linh đội” ra tay trợ giúp, thì sợ rằng trận chiến hôm nay đã không chỉ hung hiểm như vậy.

Nghe được đáp án, trong lòng mọi người không khỏi chùng xuống.

Tất cả mọi người đều mơ hồ cảm giác được, đợt thú triều lần này tựa hồ còn hung hiểm hơn so với đồn đãi. Nhóm người thủ thành đã có một ít dao động.

Hai mắt Hàn Lập híp lại, thân thể tựa của nhìn về phía xa, không nói một lời trở về phòng, trên mặt vẫn bình tĩnh vô cùng.

Những thứ này chưa đủ để hấn xúc động.

Cho dù là An Viễn thành thật sự bị công phá, với thân thủ bản thân cùng với hai khóa Diệt Tiên châu muốn thoát thân cũng không phải quá khó.

Còn những người khác hấn muốn cứu cũng không có sức, tự nhiên sẽ không tính toán tiếp.

Bất quá đàn thu hung mãnh như vậy, sợ rằng nhóm đầu tiên được nghỉ ngơi không quá hai ngày, nói không chừng ngày mai sẽ đến lượt họ.

Hàn Lập dự đoán không sai, sáng ngày thứ ba, mặt trời vừa hiện đã có người lớn tiếng gọi, lệnh tất cả hộ vệ của Thiên Đông Thương Hào ra cửa, tập hợp tại sân.

Khi hấn bình tĩnh bước ra, phát hiện ra ngoài đám người Thiên Đông Thương Hào, còn có gần trăm người khác đang đứng ở đây. Trong đó phân nửa là luyện thể sĩ, hơn nữa trong người không thiếu “linh giới” “linh trạc” trang bị toàn thân. Còn có kỵ sĩ thân cưỡi lang thú, cũng có một nhóm người cỡi tập trung một bên.

Những người này hiển nhiên đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ.

Hàn Lập nhướng mày, không chút hoang mang tiến vào đám đông.

Một lát sau, trong sân cuối cùng cũng tụ tập gần ngàn người, lúc này có một người xuất hiện trước mặt đám đông, chính là người trung niên mang ngân giáp kia.

Hắn âm trầm ra lệnh vài câu, đại khái nói muốn phòng thủ chặt chẽ hơn nên sẽ điều bọn họ đến tăng cường phòng thủ, sau đó vung tay lên, lệnh cho đội ngũ xuất phát.

Tin tức này hiển nhiên làm cho tất cả người ở đây kinh hãi.

Bọn họ qua hai ngày chiến đấu biết rằng đối phó với lang thú là hết sức khó khăn, không nghĩ đến tình hình lại ngày càng không ổn. Cũng may, người tụ tập ở đây đều là hạng người có kiến thức bất phàm, vì thế cũng không nghị luận bậy bạ gì, chỉ là một trận dao động, rồi phần lớn đều cười thú đến An Viễn thành.

Trên phố, trừ một ít kỵ sĩ tuần tra ra thì không còn ai.

Hơn một canh giờ xa thú chạy như điên, cuối cùng cũng đã đến được tường thành của An Viễn thành, sau đó mọi người rời xe.

Tại đó đã có hơn mười quan quân đang chờ, vừa thấy đám người Hàn Lập đến, lập tức khẩn trương đứng lên, sau đó phân chia một hồi, tiếp theo lập tức dẫn mọi người trở về các cổng thành.

Cứ như vậy, đám người của Thiên Đông Phương Hào cũng bị phân tán ra, trừ bỏ bảy tám gã hộ vệ bình thường hay đi theo vị phó lĩnh của Thiên Đông Thương Hào ra, đám người Trương Khuê và Đỗ Khiếu đều bị tách ra.

Người dẫn đám Hàn Lập đi là một quan quân trung niên có hàm râu rất rậm, từ bộ thiết giáp trên người có thể nhìn ra vị quan quân này cũng thuộc loại nhất đẳng.

Người này đối với đám luyện thể sĩ rất là ân cần, đặc biệt trong nhóm còn có ba người toàn thân mang linh nên đối với họ vô cùng khách khí, lời nói cũng vô cùng nhẹ nhàng.

Sự lợi hại của Hàn Lập, trừ đám người của Thiên Đông Thương Hào ra thì những người khác hiển nhiên không biết gì cả nên cũng không khiến cho tên quan quân Đại Hồ Tử này quan tâm đặc biệt.

Hàn Lập đương nhiên cũng không mở miệng nói nhiều cái gì tự tiến cử, im lặng theo chân họ đến nơi phụ trách phòng thủ.

Nhưng khi leo lên đến nơi, sắc mặt mọi người đều đại biến.

Trên thành đầu vốn là tường thành cùng cổng thành đều làm bằng đá bóng loáng lúc này tất cả đã bị phá nát vụn không còn đầy đủ. Càng quý dị hơn chính là mặt đất màu xanh cũng trở nên đen thui, lại còn truyền đến một mùi hôi quái dị, làm cho người ta ngửi

thấy là buồn nôn!

“Đây là độc rắn sao?” Một hán tử tay mang “linh trạc” chỉ vào những chỗ đen đen trên mặt đất nói.

“Không sai, chính là độc rắn, chỉ riêng nó đã khiến chúng ta mất hơn năm trăm người.” Đại Hồ Tử cười khố.

“Chẳng lẽ ta nhớ lầm, xích mãng thú không phải là không có độc sao?” Một lão già có linh cụ khác lên tiếng, ánh mắt chớp động đầy vẻ khó hiểu.

“Lý huynh không nhớ lầm, quả thật xích mãng thú không có độc, nhưng lần này trong đám mãng thú biến dị kia lại xuất hiện ra loại phi mãng biến dị. Loại mãng xà này mặc dù hình thể bên ngoài không khác gì mãng xà bình thường, nhưng có thể mượn đôi cánh trong khoảng thời gian ngắn mà phi hành, trong miệng có thể phun ra hắc sắc độc vụ. Loại độc này chỉ cần chạm vào da, lập tức sẽ làm cho da thịt người ta bị sôi rồ rã ra, phun vào trên tảng đá cũng có thể làm cho đá tan ra ba phần. Thành đầu này ta đã cho người dùng rất nhiều nước sạch để tẩy rửa, nếu không trong không khí đã tràn ngập độc khí, chúng ta cũng không thể đứng đây mà sợ hãi.”

“Cái này phiền rồi, mãng thú bình thường khi biến dị vốn đã có khí lực cực lớn, bây giờ lại có thể phun độc, lần này khó mà phòng thủ rồi! ” Trong đám người bỗng nhiên vang lên một câu lo lắng.

“Nếu xích mãng không khó đối phó, thì cấp trên sao có thể điều chư vị đến đây. Ta nghe nói bên thanh lang thú, tựa hồ như cũng xuất hiện lang thú biến dị mới.” Đại hồ tử sờ sờ râu, sắc mặt ngưng trọng nói.

“Thanh lang thú cũng không dễ đối phó, đã chết người nhiều như vậy mà sao vẫn không thấy tu tiên giả ra tay. Tu sĩ am hiểu nhất là pháp thuật có quy mô sát thương lớn, chắc chắn dư sức đối phó với chúng.” Lại có người không nhịn lên tiếng.

“Chư vị chớ quên, từ lúc thú triều bắt đầu cho đến giờ, loại báo cầm thú vẫn chưa từng lộ mặt. Mà tu sĩ chủ yếu là đối phó với đám yêu cầm này. Nếu lỡ như tiêu hao hết pháp lực, loại yêu cầm kia đột nhiên xuất hiện thì An Viễn thành của chúng ta nhất định bị công phá.” Đại hồ tử thở dài một hơi.

Nghe được câu này, những người khác không khỏi liếc mắt nhìn nhau, tựa hồ như không mấy lạc quan về tương lai của An Viễn thành.

“Được rồi, chư vị cũng không cần quá lo lắng, loại phi xà phun độc này chỉ có thể phun độc được một lần, sau đó phải nghỉ ngơi ít nhất một ngày. Trải qua trận chiến hai ngày nay, loại quái xà biến dị đó cơ bản đã mất lực công kích. Cấp trên cho chư vị đến đây, kỳ thật muốn mọi người đối phó với cự xà. Loại cự xà này trừ những luyện thể sĩ ra, thì những binh lính bình thường rất khó đả thương đến chúng nó. Thành đầu bị phá hư đến mức này cũng là do đám cự xà đó. Chỉ cần chư vị có thể khống chế được cự mãng biến dị đó, thì những xích mãng thú bình thường binh lính có đủ tự tin để đối phó.” Đại hồ tử thấy thần sắc mọi người có chút không tốt vội vàng lên tiếng.

“Hắc hắc, điểm ấy không cần đại nhân phân phó, khi gặp chúng bọn ta hiển nhiên sẽ không đứng nhìn.” Tên hán tử mang “linh trạc” còn muốn nói cái gì nữa, thì đột nhiên chân trời ngoài tường thành truyền đến một tiếng kêu xé gió nửa thú nửa điều, làm cho người ta nghe xong khí huyết quay cuồng, vô cùng khó chịu.

Hán tử kia chưa kịp nói đã phải nuốt lời vào bụng, sắc mặt thoáng cái trở nên vô cùng khó coi.

Không chỉ có hắn, những người khác nghe thấy thanh âm này cũng biến sắc.

“Báo cầm thú, chúng nó rốt cục đã xuất hiện!” Một gã luyện thể sĩ nhìn bầu trời xa xa, thì thào một câu, năm ngón tay không khỏi cầm chặt binh khí thêm một chút.

Lúc này, Hàn Lập lại đang đứng một mình trong góc thành đầu, cúi đầu nhìn đám linh thạch thấp giai, thần sắc cực kỳ an nhàn, phẳng phất như mọi sự xung quanh không liên quan đến hắn.

Chương 1280: Ưông Thú Chi Triều (Phần 5)

Quả nhiên, một lát sau, đột nhiên ở không trung phía xa, hiện lên mấy trăm điểm đen hướng bên này bay nhanh tới, âm thanh kêu to quá dị chính là xuất phát từ các điểm đen này.

Mọi người trên tường thành lập tức phản ứng. Tiếng kèn vang lên thúc đẩy mọi người tới vị trí phòng thủ. Quan quân chỉ huy lập tức thiết lập một bài bố trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Cùng lúc này, tại một toà kiến trúc cao lớn ở trung tâm của Viên An Thành, bay ra hơn trăm đạo quang hoa đầy màu sắc, bắn thẳng đến bờ tường thành, nơi mà các điểm đen sắp lao tới.

Đây chính là các tu tiên giả ẩn trú trong toà thành.

Phần lớn các tu sĩ này đều có tu vi Trúc Cơ kỳ, ngự khí động tốc cũng không chậm, chỉ trong chớp lát công phu đã đi tới trước một bước, tới phía trên đầu tường thành, tạo thành đoàn đoàn linh quang trôi nổi trên trời cao.

Hai người cầm đầu. Một vị chân đang đạp Viên Bàn, là một đại hán đầu bóng lờng. Vị kia chính là cầm bào nam tử của Kim Ngọc Tông.

Hai người này đều ở cảnh giới Trúc Cơ hậu kỳ, xem như tối cao trong đám tu sĩ tụ tập ở đây.

Các hắc điểm cũng đã bay tới phần đất cách tường thành vài dặm, rồi đột nhiên ngừng lại, bay quanh không chừng tại tầng trời thấp.

Đến lúc này những người đứng ở đầu tường thành đã có thể nhìn thấy rõ ràng chân diện mục của các hắc điểm này. Đó là các con yêu cầm thân ưng đầu báo, trên thân có đôi cánh một vàng một trắng, hai mắt loang loáng màu tử hồng, toàn thân sặc sỡ, thoạt trông thì có vẻ diễm lệ lắm.

Hình thể các yêu cầm này chỉ xấp xỉ cỡ một xích, nhỏ xinh tao nhã, nhìn đáng vẻ không có chút gì đáng sợ.

Nhưng đám người đứng ở đầu tường thành và các tu sĩ trong không trung sắc mặt đều ngưng trọng vạn phần, không dám mảy may khinh thị.

Từ trong đám yêu cầm đột truyền ra mấy tiếng kêu ngăn quái dị thô thú. Mặt đất đang trống rỗng bỗng nhiên đại khởi tiếng rít, bụi và sương mù nổi lên từng đợt.

Tiếp theo từ dưới chui lên lũ lượt các con xích sắc măng xà, miệng phun khói độc, trong nháy mắt đã hình thành một biển lớn toàn là măng xà, xích sắc quay cuồng, không thể nhìn thấy điểm cuối cùng.

Đám người ở đầu thành nhìn thấy cảnh này đều tự nhin hít vào một ngụm lương khí.

Xem ra bọn họ lần này thật là đã ăn xương mắc họng. Lần đầu tiên chạy đến trợ giúp đã gặp phải sự liên thủ công kích của Báo Cầm Thú và Xích măng Thú. Cũng may là đám yêu cầm phiên toái nhất đã có bọn tu tiên giả ứng phó, nếu không bọn họ căn bản không có khả năng ngăn cản sự công kích đồng thời của lương thú.

Đang lúc đám luyện thể sĩ còn đang nhủ thầm vẫn còn may mắn thì đám yêu cầm phía xa tự nhiên tách ra, hai con yêu cầm một lớn một nhỏ từ bên trong bay ra.

Con nhỏ thân thể chỉ khoảng chừng một xích, toàn thân bao phủ linh quang màu lam chói lọi, hai cánh chớp động mạnh mẽ mơ hồ truyền ra tiếng sấm. Con lớn có hình thể của Báo Cầm Thú, trừ có thân thể lớn hơn mấy lần, thì cũng không nhìn ra có điều gì đặc biệt, nhưng cặp mắt chớp động tử mang, toát ra một cỗ âm lệ khó tả.

Khi hai yêu cầm này hiện thân thì hải mãng bên dưới cũng quay cuồng, rồi bay ra ba con quái mãng, hai lớn một nhỏ.

Con thứ nhất dài vài chục trượng, thân to cỡ cái bát lớn phủ đầy vảy thô dày, trên đầu có hai cái sừng giống như huyết san hô, chín phần giống như Xích Giao.

Con thứ hai chỉ dài khoảng bảy tám trượng, thân đen nhánh không có vảy, nhưng lại có ba cái đầu tam giác, bộ dáng là loại kỳ độc vô cùng.

Con nhỏ nhất còn lại thì đầu người thân rắn, trên thân có hai cánh tay cầm một thanh

cốt mâu. Chính con xà yêu này đã từng công kích Hàn Lập ở Thanh La Sa Mạc.

Năm đầu yêu thú này hiển nhiên chính là yêu thú cấp trung đẳng tối cao ở đây. Lúc này cả bọn nhìn về tường thành, tỏ vẻ thông linh cực kỳ phát ra thanh âm tê tê nói chuyện với nhau, rồi sau đó quay lại chui vào đồng loại, biến mất không thấy bóng dáng.

Sau đó, cả yêu cầm trong không trung và đại quân Xích Mãng, phảng phất như đồng thời tiếp nhận mệnh lệnh, lập tức rùn rùn hướng tường thành phi tới.

Tốc độ của Báo Cầm Thú nhanh hơn mãng xà, tự nhiên tiếp cận Viễn An Thành trước một bước.

Trong miệng bọn chúng phát ra tiếng kêu quái dị, bên ngoài thân nổi lên đậm lục sắc yêu vụ. Yêu vụ lúc đầu còn có màu sắc nhạt, nhưng sau dần đậm đặc che phủ hoàn toàn bản thể yêu cầm vào bên trong.

Trong nháy mắt đã hình thành một mảng lục sắc yêu vụ cỡ chừng hơn mẫu, hùng hổ quay cuồng phác đến đầu tường thành, cảnh tượng cực kỳ kinh nhân.

“Yêu nghiệt, muốn tìm chết!”.

Đại hán đầu bóng ở trên không trung giận dữ gầm lên, không hề chần chừ dẫn đầu đám tu sĩ nghênh đón. Các tu sĩ khác cũng nhao nhao khu động pháp khí đi theo.

Không để lục sắc yêu vụ tiếp xúc, cả bọn liền nhao nhao dương tay bắn ra đạo đạo phù chú.

Nhiều thanh âm bang bang vang lớn. Vô số đoàn lôi hỏa màu sắc đa dạng từ trong hư không hiện ra, bay vào trong lục vụ, rồi nổ mạnh ra.

Thanh âm bạo liệt nổi lên, lập tức không ít lục vụ tán loạn biến mất.

Nhân loại tu sĩ lại không chút do dự nhao nhao tế xuất ra pháp khí của mình.

Phi đao, trường kiếm, thiên trượng, đoản qua, cùng vô số chủng loại pháp khí khác, đồng loạt bay ra cùng nhất tề công vào lục vụ.

Cùng lúc đó, lục vụ ở đối diện liền quay cuồng một hồi. Vô số yêu vũ (lông chim)

bắn nhanh ra, hóa thành lực mang bay đầy trời rồi đan vào các pháp khí linh khí. Bộ dáng không chút nào kém cạnh.

Bên nhân loại tu sĩ liên kết quyết niệm chú, linh khí chuyển động đem các lực mang giáo cho nát bấy tán loạn. Nhưng yêu vũ từ trong lực vụ bay ra giống như là vô cùng vô tận mà nhân loại tu sĩ cũng tựa hồ sợ hãi lực vụ không dám tiếp cận. Cho nên tình thế tranh đấu của song phương nhất thời khó giải quyết , giằng co giữa không trung.

Giờ phút này bọn Xích Mãng Thú cũng đã bò tới dưới chân tường thành.

Xích Mãng chia ra làm nhiều tổ, mỗi tổ hơn mười con, con sau cắn đuôi con trước, tạo thành một cự vật dài vài chục trượng, từ dưới đất bật lên như cánh cung bay lên phía đầu tường. Khi bay giữa không trung, các con Xích Mãng nhả miệng, khôi phục thân thể tự do, đảo thân hung hăng bay chụp xuống đám binh sĩ đang đứng ở đầu tường.

Thành ra tường thành cao hơn mười trượng lại căn bản không có nghĩa lý gì với các con Xích Mãng.

Những người mới tới trợ giúp, mặc dù đa số đã có kinh nghiệm giết Xích Mãng Thú nhưng phương thức công kích quỷ dị của Xích mãng lần này thì cũng mới thấy lần đầu.

Vì vậy nhất thời bọn họ đại loạn, chân tay luống cuống.

Trái lại, các binh lính bình thường của An Viễn Thành lại sớm có kinh nghiệm đối phó với trường hợp này. Các binh lính liên tục tập thành nhiều nhóm. Nhóm thì đồng giương cung nỏ bắn ra. Nhóm còn lại thì một tay đưa lên dùng khiên che ở đỉnh đầu, tay còn lại thì thủ sẵn vũ khí chờ đợi. Công thủ vô cùng nghiêm mật.

Trên đầu tường, các cự nỏ cũng bộc phát tiếng kêu vèo vèo thê lương. Mỗi cự nỏ bắn ra mũi tên dài hơn trượng, tốc độ kinh nhân.

Chỉ thấy hàn quang chớp động, các cây gồm nhiều con Xích mãng liên kết với nhau còn chưa bay đến đầu tường đã bị nỏ tiễn xuyên phá đánh rơi xuống chân thành. Hơn mười cây Xích mãng huyết nhục tung tóe.

Sau khi trải qua một chút luống cuống, đám luyện thể sĩ đến trợ giúp cuối cùng cũng ổn định đầu trận tuyến. Bí khí trong tay bọn này vũ động phi khoái, dễ dàng trăm các

cây măng xà thành nhiều đoạn.

Thân thể bọn luyện thể sĩ mạnh mẽ, khí lực kinh người, khiến cho các măng xà bình thường vô phương đối phó.

Hàn Lập đứng tại một góc của lỗ châu mai, hai chân như chôn chặt một chỗ, nhưng hàn quang chớp động liên tiếp trong không trung, đánh cho măng xà nháo nhác bay rớt ra ngoài, biến thành hơn mười đoạn. Xà huyết phun xuống như mưa.

Hiện tại Hàn Lập đã tu luyện qua Kim Cương Quyết, nên đã dễ dàng trong nháy mắt học được võ công kiếm pháp của phạm nhân, thanh hậu bối đao bình thường trong tay vũ động đến xuất thần nhập hóa.

Thanh đao khi phát ra chẳng những nhanh vô cùng, vô thanh vô tức mà còn ẩn chứa bên trong khí lực to lớn, không gì sánh kịp. Đừng nói là măng xà bình thường mà dù là một kiện linh khí cấp thấp chân chánh cũng có thể bị đao này chém cho tan nát.

Cho nên căn bản tâm tư Hàn Lập không đặt vào đám măng xà phổ thông này mà hai mắt nhìn về phía đám măng xà phía xa xa.

Đối với ba đầu măng xà cầm đầu khi này đã gây cho hắn cảm thấy chút hứng thú.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên ở phụ cận truyền đến một tiếng nổ oanh động. Lập tức có tiếng người kêu thảm thiết truyền ra.

Hàn Lập ngẩn người không khỏi quét mắt nhìn qua.

Chỉ thấy ở xa hơn mười trượng, một con biến dị cự măng hình thể to kinh người xen lẫn trong hải măng, nhảy lên đến đầu tường thành. Con măng xà này vừa hạ xuống, liền tấp một cái đứt đôi nửa người một tên binh sĩ, đồng thời cái đuôi vỗ một cái, đánh bay ra ngoài một tên luyện thể sĩ. Thân thể tên này bay đi đập vào tường thành phá hỏng cả một lỗ châu mai. Ngực tên này lõm xuống hơn phân nửa, mắt thấy mạng sống đã đi đời nhà ma.

Lúc này đôi mắt nhỏ tí của cự măng lấp lóe lục mang âm hàn, đang đưa đầu nhìn hướng về phía Hàn Lập

Hàn Lập lạnh lùng liếc mắt nhìn cự măng, nhướn mày, nhắc chân nghênh ngang đi

lại cự mãng.

Tựa hồ cự mãng này cũng cảm thấy Hàn Lập cũng thuộc loại khó đối phó, liền cong thân hình lại như cánh cung, há miệng, rồi bật đầu nhanh như thiểm điện tấp tới.

Thần sắc Hàn Lập bất động, nhưng đại đao hơi động trước người. Trong phút chốc, vù vù hàn mang hiện lên bao phủ cự đầu của quái mãng.

Chỉ thấy thân hình cự mãng liền dừng lại, trên đầu hiện ra vô số đường huyết tinh tể, tiếp theo cái đầu từ từ vỡ vụn biến thành một đồng huyết vụ biến mất vô tung vô ảnh.

Nhìn một đao của Hàn Lập như tùy ý nhưng đã loạn nhận phân thân cái đầu của cự mãng. Mặt của hắn không đổi sắc nhìn tàn thi không đầu của cự mãng nằm trên mặt đất, rồi thu đại đao lại, xoay người rời đi.

Đang lúc này chợt phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Phần tàn thi của cự mãng đột nhiên ngắt một cái, cái đuôi như sét đánh không kịp bưng tai hung hăng quét vào thân mình Hàn Lập.

Cái mãng vĩ mang theo hơi gió gào thét, giống như một thanh thiết côn kỳ lạ tảo đến lợi hại dị thường.

Các binh lính đứng xung quanh và một vài luyện thể sĩ khác không cầm được thiết lên kinh hãi.

Một thanh âm muồn hưởng “Phanh” vang lên.

Nắm tay của Hàn Lập phát ra kim quang chói mắt nện vào mãng vĩ, xuyên thủng qua tạo thành một cái lỗ máu cỡ miệng bát, đánh bay mãng vĩ ra ngoài. Nhưng nửa đoạn thân thể không đầu của mãng vĩ lại hung hăng đập vào Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, đại đao trong tay hoành lên, thân hình nhoáng một cái, tạo thành tàn ảnh nghênh đón thân hình cự mãng.

Một đạo hàn mang chói mắt lóe lên, hư ảnh của hắn xuất hiện phía sau cự mãng , rồi từ từ xoay người lại.

Từ thân hình khổng lồ của cự mãng phụt ra huyết quang, rồi hóa thành bảy tám mảnh rơi rụng trên mặt đất. Lần này dù sinh mệnh của cự mãng dù ương ngạnh cũng không thể nào hồi sinh.

Chương 1281: Cuồng Thú Chi Triều (6)

Thời gian từ lúc cự mãng phóng ra đến lúc bị chém chết, chỉ là mấy lần hô hấp. Nguyên bản có những binh lính và luyện thể sĩ muốn chạy đến hỗ trợ đều chừng lại trợn mắt há hốc mồm, nhưng lập tức lại khắp khởi vui mừng.

Người vừa rồi có biểu hiện kinh nhân. Ai cũng nhìn ra Hàn Lập không phải là một luyện thể sĩ bình thường. Có cao thủ như vậy hỗ trợ bên cạnh, tự nhiên có thể bảo đảm tánh mạng. Một tiếng hô to vang lên, nhân loại binh sĩ liền tiếp tục triển khai chém giết Xích Mãng phổ thông trên mặt đất, uy thế tăng thêm vài phần.

Nhân mãng đại chiến ngày càng kịch liệt mà biến dị cự mãng xuất hiện ngày càng nhiều.

Nhưng chỗ của Hàn Lập không nhiều lắm. Thời gian từ lúc hấn đồn trú tại đầu tường thành, đã có năm sáu đầu biến dị cự mãng toi mạng trong tay hắn.

Hàn Lập rút kinh nghiệm, loại biến dị cự mãng này sống giai như gián nên khi ra tay liền phân thân bọn chúng ra hơn mười đoạn khiến cho bọn thú này căn bản không thể có cơ hội nào phản kích.

Dưới tình hình như vậy, đám luyện thể sĩ và binh lính toàn lực đối với mãng xà phổ thông cảm thấy dễ thở hơn nhiều.

Nhưng ở các vị trí khác không có cao thủ cỡ Hàn Lập tương trợ.

Tiếng hí tiếng rít... chấn động đan vào nhau vô cùng hỗn loạn. Một đầu biến dị cự mãng lắc đầu vẩy đuôi phá tan hoang tứ phía đầu tường thành, trừ một số binh sĩ cầm trọng binh khí trong tay và một bọn luyện thể sĩ còn dám đương đầu khổ chiến, còn những người khác đều lảng tránh không dám ngạnh kháng.

Bất quá hành động Hàn Lập dễ dàng kích sát biến dị cự mãng, khiến cho phe Mãng Thú chú ý. Sau mấy tiếng rít, xích ảnh liền tiếp chớp động, có ba đầu biến dị cự mãng đồng thời xuất hiện ở đầu tường. Tinh phong nổi lên, ba đầu cự mãng này hung tợn đánh

tới Hàn Lập.

Mi mắt của Hàn Lập chợt động, có chút ngoài ý muốn, nhưng khóe miệng nổi lên một tia cười lạnh, cánh tay lại vung lên, đại đao hướng về một đầu măng xà.

Nếu chỉ là đại đao bình thường chém tới, chỉ sợ là ngay cả cái vảy của cự măng cũng không tróc một cái, nhưng đại đao của Hàn Lập ẩn chứa cự lực kinh người, làm đao này vốn bình thường trở thành một loại thần khí vô cùng sắc bén. Đao này hóa thành một đạo hàn quang trực tiếp nhập vào đầu của cự măng rồi chui ra phía đằng đuôi.

Con măng xà này đã bị đại đao chia làm hai mảnh chính tề.

Hàn Lập lại tùy thời, thân hình nhoáng lên, tựa như một loại phân thân thuật, huyền hóa thành hai đạo nhân ảnh phân ra nghênh đón hai đầu cự măng còn lại.

Thanh âm ầm ầm vang lên liên tiếp không ngừng. Bên ngoài thân hai cự măng phù hiện lên phiến phiến kim quang, bao bọc bản thể cự măng vào bên trong.

Mà hai cái bóng nhân ảnh liên tiếp rung động, lại quỷ dị hợp nhất, kim quang cũng chợt tắt.

Chỉ thấy lộ ra thân hình hai cự măng chỉ còn trơ xương, xụi lơ trên mặt đất, cũng không mấy may nhúc nhích.

Dĩ nhiên trong nháy mắt, Hàn Lập đã dùng xảo kinh đánh trên các điểm trọng yếu trên thân thể cự măng, làm cho thân thể bọn chúng nát thành phần vụn, hoàn toàn làm cho bọn chúng mất đi năng lực tái sinh quấy nhiễu.

Binh lính ở phụ cận nhìn thấy cảnh này, không nói hai lời chạy lại đem các tàn thi của cự măng loạn nhận phân thân.

Tam đầu biến dị măng xà bị chết đi, phe Mãng Thú cũng không nguyện để ý đến vị trí của Hàn Lập, nên trong lúc nhất thời không có cự măng xuất hiện tại phụ cận của Hàn Lập.

Như vậy, chẳng những những người khác thở một hơi dài nhẹ nhõm mà Hàn Lập cũng mừng rỡ quay lại chỗ ban đầu, đứng yên lặng lưu ý biến hóa trên không trung.

Giờ phút này, trên không trung của tường thành, trận chiến giữa các tu sĩ và Báo Cầm Thú trên không trung rất cuộc xuất hiện biến hóa mới phá vỡ cục diện bế tắc.

Chỉ thấy lông chim từ trong lục sắc mê vụ đang bắn nhanh ra đột nhiên ngừng lại. Xem ra lông chim của đám yêu cầm này cũng không phải là vô cùng vô tận.

Nhân loại tu sĩ vui mừng nhưng chưa kịp thúc giục linh khí công tới thì yêu vụ phát ra tiếng kêu quái dị, rồi quay cuồng kịch liệt. Yêu vụ chợt ngưng kết biến hình, trong chớp mắt đã hóa thành một con Báo Cầm Thú vô cùng khổng lồ, một thân phủ đầy lông lục sắc, đầu báo vô cùng dữ tợn, hai cánh mở ra, mang theo một cỗ sát khí trùng thiên hùng hổ vọt tới nhóm tu sĩ.

Nhóm tu sĩ thấy vậy quá sợ hãi. Thanh thế của cự đại yêu cầm bay tới thật lớn, khiến cho cả hai tên tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ cũng không thể đoán được nông sâu, tuyệt không dám đón đỡ nửa phần.

Nhóm tu sĩ lập tức giải tán, tạm thời né tránh, đồng thời nhao nhao thu hồi linh khí, chuẩn bị trận địa sẵn sàng nghênh đón một trận ác chiến với quân địch.

Nhưng lại xảy ra một màn ngoài ý muốn của đám tu sĩ.

Cự đại yêu cầm lại lướt qua nhóm tu sĩ, không có dừng lại đuổi giết tu tiên giả, mà là giống như lưu tình trực tiếp hạ xuống đầu tường thành, tốc độ vô cùng nhanh chóng.

Cầm bào nam tử của Kim Ngọc Tông thấy cảnh này, trong đầu chợt lóe linh quang, nhất thời sắc mặt đại biến, gầm lên:

“Bất hảo! Rút lui, nhanh ngăn cản nó!”.

Các tu sĩ còn lại cũng đồng dạng bừng tỉnh, chợt hiểu ra vấn đề. Cả bọn kinh sợ nhao nhao thúc giục linh khí cấp bách truy theo cự đại yêu cầm.

Nhưng cự đại yêu cầm căn bản không để ý tới sự công kích của các linh khí, chỉ đập cánh liều mạng vọt xuống phía dưới.

Một lát sau, mặc dù một bộ phận thân thể phía sau bị linh khí đánh tan, nhưng non nửa đã tới đầu tường thành không đầy mười trượng. Yêu vụ còn cuốn theo ác phong làm các binh lính thủ vệ ở đầu tường bị thổi cho lảo đảo, không thể nào đứng thẳng được

thân hình.

Hàn Lập nhìn phiến lục vụ mệnh mang trên đỉnh đầu, gương mặt nguyên bản đang bình thản rồi cuộc có chút động dung.

Coi như hần không may, đứng ngay tại vị trí đầu tường nơi mà lục vụ yêu cầm đang hạ xuống.

Điều này khiến cho Hàn Lập trong lòng chửi thầm không thôi.

Dưới một kích kinh người này, đừng nói là cấp độ luyện thể sĩ bình thường mà e rằng cả trung giai tu sĩ cũng không có cách nào đón đỡ.

Mặc dù thân thể hần đã tu luyện đến tầng thứ bốn của Kim Cương Quyết, nhưng dưới sự công kích này cũng không có mười phần năm chắc thoát thân bình yên.

Hàn Lập không dám lường lự nữa..., tay áo rung lên, một khóa ô hắc viên cầu lăn vào trong tay quay tròn không ngừng, nhưng ánh mắt lại chuyển động, gương mặt hiện ra một tia chân chừ.

Khóa này chính là Diệt Tiên Châu, cũng là vật hộ thân duy nhất của hần nếu gặp phải cường địch hiện giờ. Bây giờ lại phải sử dụng một khóa nên có ý chân chừ tiếc nuối.

Huống hồ theo tính toán, thân thể hần do tầng thứ tư Kim Cương Quyết tạo ra vô cùng mạnh mẽ, khả năng chỉ có chút nguy hiểm là bị trọng thương mà không có nguy hiểm đến tính mạng.

Các ý nghĩ trong lòng xoay chuyển chỉ trong phút chốc, rồi sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng, khóa viên châu trong tay liên nhoáng một cái biến mất không thấy. Nhưng đối với cự vật đang hạ xuống, hần lại cũng chẳng có ý tứ tránh né, mà là hít sâu một hơi, hai nắm tay nắm chặt lại, kim quang trên cánh tay chớp lóe, rồi biến thành kim sắc rực rỡ.

Lập tức Hàn Lập hét lớn một tiếng, thân hình hơi khuynh xuống, hướng về tường thành dưới đất hung hăng đánh một kích.

Cú đánh này thật lắm lắm uy phong, nhưng đối với lục vụ yêu cầm khủng khiếp như vậy lại không đáng nhắc tới. Uy lực của quyền pháp chưa thể hiện ra hết thì thân hình Hàn Lập đã bị lục vụ bao phủ vào trong.

Lục vụ yêu cầm hung hăng đánh vào đầu tường thành.

Một tiếng vang kinh thiên động địa truyền ra. Tường thành của An Viễn Thành tuy đã được xây dựng bằng một phương pháp đặc biệt nhưng đối với một công kích không thua gì công kích toàn lực của một tu sĩ Kết Đan thì như thế nào có thể trụ vững được.

Đầu tường lập tức vỡ vụn, sụp đổ.

Những binh lính trên đầu tường thành và các luyện thể sĩ, giờ phút này lại không mấy may lo lắng.

Bởi vì trước lúc tường thành sụp đổ thì họ đã bị lục vụ áp cho thành thịt vụn đi đời nhà ma rồi.

Yêu vụ sau khi phá hủy tường thành, lại tiếp tục khuếch tán lan ra bốn phương tám hướng. Nhân loại ở phụ cận chỉ cần bị lục vụ cuốn vào trong, chỉ kịp hét thảm rồi ngã gục, hóa thành một khối thi thể màu bích lục.

Thấy tình hình như vậy, các binh lính ở nơi khác còn đang muốn tràn lại che lấp lỗ hổng, liền cuống cuồng sợ hãi rút ngược mà chạy.

Nhất thời, trong lục vụ phát ra tiếng kêu quái dị. Một nhóm lớn Báo Cầm Thú từ bên trong nhao nhao trào ra, mà các Xích Mãng chẳng hề sợ hãi khói độc cũng nhân dịp tuôn qua lỗ hổng vào thành như ong vỡ tổ. Tình thế vô cùng hỗn loạn. Hàng trăm biến dị cự mãng sau khi vào thành liền tách ra xây dựng một phòng tuyến đơn giản, còn Xích Mãng đại quân chạy ào vào An Viễn Thành giống như nước thủy triều.

Giờ phút này An Viễn Thành đã bị thất thủ.

Nhóm tu sĩ trong không trung sắc mặt trắng bệch. Gã tu sĩ giả đan đầu bóng lưng không cam lòng lớn tiếng quát, sau đó còn thôi thúc một bảo vật giống như cái búa lao xuống:

“Nhanh xuất thủ ngăn chặn lỗ hổng này là có thể bảo trụ được thành!”.

“Coi như hết, Uông huynh à. Chậm rồi. Cho dù tường thành không sụp đổ thì An Viễn Thành cũng không có cách nào chống được. Bị quần thú công phá chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi” Cẩm Bào nam tử của Kim Ngọc Tông, đột nhiên lên tiếng ngăn

cản, sau đó nhàn nhạt liếc mắt nhìn ra phía xa ngoài thành.

“Lời này có ý tứ! Há, cái gì?” Đại hán đầu bóng vừa nghe lời của cấm bào nam tử, đầu tiên là ngẩn ra, nhưng nhìn theo ánh mắt của đối phương, sắc mặt “bá” một cái trở nên xanh mét.

Bởi vì ở phía xa đằng sau Xích Mãng, không biết khi nào xuất hiện phiến phiến hoàng sắc trần vụ, còn mơ hồ truyền đến thanh âm chấn động phảng phất như vạn mã bồn đằng.

“Cái này... là Sa Trùng Thú từ Thanh La Sa Mạc. Lần này dưới bốn chủng loại thú liên thủ, An Viễn Thành tiêu rồi.” Một gã tu sĩ kiến thức quảng bác thất thanh la lên.

Các tu sĩ khác nghe vậy sắc mặt biến đổi khó coi dị thường.

Nhiều loại yêu thú như vậy, đừng nói một toà An Viễn Thành tiểu tốt mà chỉ sợ ngay cả một toà thành thị trung đẳng cũng không dễ gì ngăn cản.

“Việc đã đến nước này, chúng ta cũng chỉ còn biết tự hành sự. Tần mỗ cần phải cứu một người, xin cáo từ trước” Đột nhiên cấm bào nam tử chấp tay với các tu sĩ, kêu đôi nam nữ trẻ tuổi của Kim Ngọc Tông đi ra, rồi lập tức độn quang chạy nhanh vào trong thành. Dĩ nhiên ý tứ của hắn đã không muốn quản chuyện yêu thú nữa.

‘Thật không nghĩ ra toà đệ thất thành thị ở Thiên Nguyên Kính lại bị quần thú công phá nhanh như vậy. Chắc chắn phía Thiên Nguyên Thành sẽ cử người đến điều tra nguyên nhân thành thị bị phá, tìm cặn kẽ có hay không có cao giai yêu thú tham gia trong đó. Mọi người cũng tùy ý hành sự đi. Uông mỗ cũng xin cáo từ’ Gã đại hán đầu bóng chỉ biết cười khổ, cùng các tu sĩ nói vài câu khách sáo, rồi cũng ngự khí bay về một phương hướng khác ở ngoài thành mà đi.

Các tu sĩ còn lại cũng đồng dạng hai mặt nhìn nhau rồi lập tức giải tán. Người thì quay lại thành cứu trợ thân nhân, kẻ thì giống gã đại hán đầu bóng, rời khỏi An Viễn Thành.

Lúc này, hoàng vụ phía xa cũng đã cuốn tới phụ cận An Viễn Thành, từ bên trong hiện ra một con côn trùng hình thể hơn trượng, song mục đỏ tươi nhìn mọi người, vô cùng dữ tợn hung ác...

Chương 1282: Nữ Đồng

Dưới sự công kích liên hợp của bốn chủng loại yêu thú, An Viễn Thành hoàn toàn bị phế bỏ.

Trừ một số ít phạm nhân được các luyện thể sĩ yểm hộ liễu thân phá vây trốn được, đại bộ phận phạm nhân đều táng thân trong miệng thú.

Bất quá yêu thú vào An Viễn Thành tàn sát bữa bãi chỉ ba bốn ngày, rồi lại nhao nhao rời khỏi.

Lúc này thú triều mới chính thức kết thúc.

Mặc dù đây chỉ là chuyện tai ương của một tiểu thành, nhưng cũng không phải là chuyện thường xảy ra sau khi nhân loại thành lập Tam Cảnh... Vì vậy đã kinh động đến cao giai tu sĩ ở Thiên Nguyên Thành. Một số đông đã được phái đến điều tra cụ thể nguyên nhân thành trì bị quần thú công phá.

Hai ngày sau khi yêu thú rời khỏi, phía chân trời linh quang chớp động, lại có vài tu sĩ từ trên cao bay xuống, sau đó không lâu đi tới lỗ hổng chỗ tường thành bị công phá.

Quang mang tắt đi, trên không trung ba tên nam nữ tu sĩ, cũng chính là ba tu sĩ của Kim Ngọc Tông lúc trước. Cầm đầu là gã nam tử mặc cẩm bào họ Tần.

Ánh mắt ba người quét lên xuống ở phía dưới, tựa như đang tìm kiếm điều gì.

“Người đó chắc đã tiêu rồi. Một kích uy lực của Báo Cầm Thú liên thủ, sư huynh đã tận mắt chứng kiến, chỉ e rằng người này không có cơ hội sống sót” Đôi nam nữ trẻ tuổi nhìn cẩm bào nam tử vài lần, sau đó nhin không được bèn nói.

“Sư đệ có chỗ không biết, công pháp Kim Cương Quyết rất khác luyện thể thuật bình thường. Tầng thứ ba Kim Cương Quyết có thể làm cho phạm nhân dịch kinh tẩy tủy, nếu vận thập thành công lực, thân thể có khả năng ngăn được một kích toàn lực của linh khí cấp thấp. Một kích của nhóm Báo Cầm Thú, uy lực thật kinh người, nhưng nếu người

này đã có chuẩn bị, dù không thể tránh khỏi trọng thương nhưng tỉ lệ sống vẫn rất cao. Mà chuyện của chúng ta muốn thành lại phải cần một phạm nhân da thịt cứng cỏi như vậy hỗ trợ. Ngày đó nếu không đứng quá xa không thể viện thủ, ta nhất định sẽ cứu hẳn” Cầm bào nam tử lắc đầu, sắc mặt âm trầm dị thường.

Nghe ngôn ngữ sư huynh nói như vậy, tên tu sĩ trẻ tuổi dù trong lòng vẫn còn hoài nghi nhưng cũng không dám nói tiếp. Trái lại nữ tu xinh đẹp, ánh mắt chớp loé, mở miệng:

“Coi như người nọ vẫn còn sống dưới một kích của Báo Cầm Thú, nhưng trong một thời gian dài quần thú tàn sát bừa bãi nơi đây, chỉ sợ cũng đã táng thân nơi miệng thú, làm sao bảo toàn được tính mạng?”.

“Nói như thế cũng có thể. Không phải Vi huynh ôm hy vọng vụn vặt tới đây sao? Ai da! Nhân thù phù hợp thật sự khó tìm a. Ta nên hao phí chút thần niệm lục soát xung quanh đi” Cầm bào nam tử nghe vậy, khóe miệng nhếch lên cười khổ nói.

“A, không biết cần Hàn mỗ làm chuyện gì mà Tần tiên sư lại đối với tại hạ nhớ mãi không quên như vậy?”.

Một thanh âm nhàn nhạt từ dưới đồng loạn thạch truyền ra, lập tức Oanh một tiếng, đất đá bay vọt lên, hai nhân ảnh một cao một thấp, hốt nhiên xuất hiện trong đám bụi mù.

“Hàn Lập!”

Ba người trên không trung cả kinh, rồi cầm bào nam tử reo lên vui mừng.

Nhân ảnh cao phía dưới chính là Hàn Lập bị mất tích trong mấy ngày qua, mà nhân ảnh thấp là một nữ đồng cỡ chừng bốn năm tuổi, phục sức trên người có chút rách rưới nhưng vẫn có thể thấy được là trang phục này trước đó rất hoa mỹ tinh xảo.

Dung diện nữ đồng trắng bệch, khả ái dị thường đôi mắt đen nhánh có chút sợ hãi, nắm tay nhỏ bé nắm gắt gao vạt áo Hàn Lập, bộ dáng một tắc cũng không rời.

“Hàn huynh đệ vô sự khiến ta vô cùng an tâm. Ta chỉ sợ Hàn huynh đệ gặp nguy nên cố ý đến đây cứu viện. Nhưng tiểu gia hỏa này là ai?” Tần nam tử mặt mày rạng rỡ, kêu hai người còn lại chậm rãi hạ xuống.

“Cô bé này là ai thì ta cũng không rõ lắm. Lúc thành bị phá, nó cùng với một vài tên

luyện thể sĩ chạy tới phụ cận, bị một đám Lang thú vây quanh. Những người khác đều bị hại bỏ mạng. Thấy tiểu nha đầu này nhỏ tuổi, ta không đành lòng nên đã cứu nó” Hàn Lập quay đầu nhìn thoáng qua nữ đồng, nói có chút bất đắc dĩ.

Lúc trước, hắn đón đỡ một kích của Lục Vụ Yêu Cầm, nhưng bởi vì trước đó đã đánh nát tường thành, đem thân hình ẩn vào trong nên bất quá chỉ bị một phần công kích mà thôi. Mà thân thể hắn tu luyện đến tầng thứ tư Kim Cương Quyết nên không ngoài sở liệu là chỉ bị một ít vết thương nhẹ.

Bất quá bởi vì uy áp của cú đánh quá lớn, hắn lại đột phá qua bình cảnh tầng thứ tư một cách ngoài ý muốn.

Phải biết rằng năm xưa ở Nhân Giới, hắn vô phương tiến qua được tầng năm chính là bị vướng phải bình cảnh này.

Bây giờ chỉ cần lắng lặng khổ tu khoảng nửa năm là sẽ thật sự tiến giai vào tầng thứ năm.

Vì vậy hắn dứt khoát giấu mình trong động loạn thạch âm thâm cùng cố sự đột phá ngoài ý muốn này. Nào ngờ lại gặp phải tình huống của tiểu nha đầu đành không đành lòng xuất thủ cứu giúp. Chuyện xảy ra chỉ đơn giản như vậy.

Ngoài ra để không bị bại lộ nơi ẩn thân, hắn đã kích sát hơn trăm đầu yêu thú xung quanh, rồi mới yên tâm mang nữ đồng về nơi ẩn nấp. Chuyện này cũng làm hắn nhọc một chút công phu.

Hơn nữa nếu không bị vướng phải nữ đồng này, hắn đã rời khỏi nơi này vài ngày trước rồi. Dù sao nếu tự thân mình hắn cũng tự tin che giấu được tai mắt của yêu thú, nhưng lại mang theo một tiểu gia hỏa như vậy lại vạ cùng phiền toái.

Hơi thở của nữ đồng này phảng phất như một loại phong dịch minh hóa, không thể che dấu được.

Do vậy, không bằng tiếp tục ẩn nấp chờ yêu thú rời đi là tốt hơn. Dù sao đây cũng là nơi thành thị của loài người, hơi thở của phàm nhân nồng đậm đủ để che dấu hành tích của nữ đồng.

Hôm nay hẳn cảm giác thời gian ẩn nấp đã đủ, đang tính đi ra thì gặp phải ba người của Kim Ngọc Tông, chính bản thân nghe được lời nói của bọn họ.

Trong lòng hẳn chợt động, bèn phá đá đi ra, dọa bọn cấm bào nam tử sợ mất mặt.

Dù sao bề ngoài Hàn Lập như bình thường, không bị thương theo dự liệu của bọn họ. Người đang muốn lôi kéo lại là cao thủ như vậy càng khiến cho Tần nam tử vui mừng, tuy trong lòng thất kinh nhưng khẩu khí cũng trở nên khách khí vài phần, xem như cấp bậc ngang nhau.

“Không nghĩ tới Hàn huynh đệ còn là loại người nhiệt tâm như vậy. Bất quá nha đầu này có luyện thể sĩ hệ tổng xem ra cũng có lai lịch, Hàn huynh đã hỏi qua chưa?” Cấm bào nam tử đánh giá nữ đồng vài lần, có chút hứng thú nói.

“Trừ... danh xưng là Đại Nhi, cái khác cũng chẳng hề nói” Hàn Lập thờ dãi, có chút đau đầu.

“Ha, ha, khẳng định nó đã được người nhà dặn dò cẩn thận. Cái này cũng không sao. Đã trốn ra đây được đều là tầng lớp cao tầng của An Viễn Thành, chắc sẽ có người nhận ra thôi. Trái lại còn Hàn huynh thật sự làm cho người ta có chút ngoài ý muốn, trong cuồng thú triều vẫn một mực bình an vô sự” Ánh mắt của Tần nam tử lóe lên, ngữ khí khen ngợi.

“Không có gì, chỉ gặp may mà thôi. Tần tiên sư lại không giải thích vì sao phải cần loại người da thịt cứng cỏi như tại hạ làm cái chi nguy hiểm vậy?” Hàn Lập thấy đối phương một mực truy vấn, bèn nửa cười nửa không, chuyển đề tài.

“Chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ nói với Hàn huynh đệ mà thôi. Bất quá nơi này không tiện nói chuyện, trước hết chúng ta rời đi rồi hẳn nói. Ta mang Hàn huynh đệ đến một nơi an toàn gặp chủ nhân, Hàn huynh thấy sao? Ở nơi này còn có một ít phạm nhân chạy trốn từ An Viễn Thành tới” Cấm bào nam tử trầm ngâm một lúc, rồi trịnh trọng nói.

“Cũng tốt. Không chừng ở đó lại có thân nhân của tiểu nha đầu này” Hàn Lập thần sắc chợt động, đáp lời.

“Như vậy là tốt nhất. Chúng ta nhanh đi đi. Ta dụng pháp khí mang Hàn huynh đệ, sư muội người mang tiểu nha đầu này đi” Tần nam tử vui vẻ, mở miệng phân phó.

Nữ tu đáp ứng, đi tới, về mặt hiền lành đưa tay về phía nữ đồng Đại Nhi.

Nàng thấy nữ đồng bộ dáng khả ái, gương mặt xinh xắn, trong lòng đã có vài phần yêu thích.

Chính là nữ đồng thấy hành động của nữ tu, trên mặt hiện lên vẻ e ngại, đột nhiên co rụt thân hình lại, vòng tới một chỗ khác bên cạnh Hàn Lập, bộ dáng rõ ràng né tránh nữ tử.

Điều này khiến cho nữ tu dừng lại, có chút trở nên xấu hổ.

Hàn Lập thấy vậy, nhú mày.

“Thôi được, ta dụng pháp khí đưa cả hai cùng đi. Xem ra tiểu nha đầu này đã bị chấn kinh quá độ, chỉ tín nhiệm một mình Hàn huynh đệ” Tần nam tử ngẩn ra, nhưng lập tức cười hắc hắc.

Hàn Lập không từ chối, gật đầu.

Một tay hắn nắm nữ đồng dễ dàng đặt nó lên đầu vai.

Cầm bào nam tử thấy vậy, bèn thả ra một cây tiểu kiếm, hình thể cường tăng mấy trượng, trôi nổi trong không trung.

Thân hình hắn tùy thời nhoáng lên, bay lên tiểu kiếm, đang muốn quay đầu lại gọi Hàn Lập thì hốt nhiên nghe tiếng nói đằng sau lưng:

“Pháp khí này của đạo hữu có hay không khả năng hộ thân, nếu có thì nên mở ra. Tiểu nha đầu này còn nhỏ, chưa thể chịu được kinh phong khi phi hành” Thanh âm dần chặt phía sau truyền đến làm cầm bào nam tử cả kinh quay đầu lại.

Rõ ràng Hàn Lập đã đứng phía sau tự khi nào. Hắn đã làm cho cầm bào nam tử không thể phát hiện ra hắn đã leo lên phi kiếm bằng cách nào.

“Nguyên lai đạo hữu còn tinh thông liêm tức bí thuật, thật sự thất kính” Con người của cầm bào nam tử ngừng lại một lát, rồi mới miễn cưỡng cười trừ một tiếng.

“Chút tài mọn chỉ làm cho Tần tiên sư chê cười” Thần sắc Hàn Lập lãnh đạm nói.

Cầm bào nam tử nhìn thật sâu Hàn Lập một lần nữa, rồi mới quay đầu, lưỡng thủ kháp quyết, phi kiếm dưới chân chợt phát ra hoàng quang, một tầng sáng nhàn nhạt xuất hiện đem ba người bảo hộ vào bên trong, rồi hóa thành một đạo hoàng quang bắn nhanh về phía chân trời.

Đôi nam nữ tu sĩ cũng ngự khí theo sát phía sau.

Không bao lâu, ba đạo độn quang đã biến mất vào không trung.

Gần nửa ngày sau đó, trên không trung của một khu vực đồi núi cao thấp, ba đạo độn quang này hiện ra, sau đó trực tiếp hạ xuống.

Ở phía dưới đã có một quần thể kiến trúc lều trại bằng gỗ dựng tạm thời, kéo dài vài dặm.

Ba đạo độn quang dừng trước một gian nhà gỗ, quang mặt chợt tắt, hiện ra vài đạo nhân ảnh. Một tên lam bào thanh niên đứng trước nhà gỗ vội vàng nghênh đón, trên mặt vui mừng nói:

“Tần sư huynh, người đã trở về. Di? Đã thật sự tìm được Hàn huynh đệ?”

“Đúng vậy, chuyến này không có về tay không. Phu nhân có trong nhà không vậy?” Cầm bào nam tử mỉm cười, thuận miệng hỏi.

Chương 1283: Truy Sát

“Gia mẫu đang bàn chuyện cùng Trương đội trưởng, mời Tần sư huynh vào !” Phan Thanh trả lời, đồng thời cũng tiếp đón Hàn Lập theo sau.

Hàn Lập đối với vị thiếu chủ Thiên Đông Thương Hành này không có ấn tượng gì quá xấu, đương nhiên sẽ không để thất lễ, đồng dạng cũng gật đầu chào lại, thuận tay đặt nữ đồng đang dính chặt để xuống đất.

Nhưng hai chân nữ đồng vừa chạm đất, người đã nhào tới, lại đeo dính Hàn Lập tựa như kẹo Ngưu Bì (vnpolice : một loại kẹo đường nổi tiếng ở Dương Châu), đồng thời đôi tay nhỏ bé nắm chặt lấy vạt áo hắn.

Mặt dù đã dự liệu trước, nhưng thực sự Hàn Lập thấy cảnh này có chút thờ dài buồn bực, không thể làm khác hơn mà cứ như vậy mang theo cái đuôi nhỏ tiến vào nhà gỗ.

Do căn phòng được xây dựng tạm thời, nên diện tích không quá lớn, chỉ rộng khoảng bảy tám trượng thôi, nhưng được quét dọn sạch sẽ, thậm chí còn có một bộ bàn ghế gỗ đàn hương rất đẹp đặt trong đó.

Tất nhiên bộ bàn ghế này không phải là vật dụng được làm ra tạm thời !

Vị Phương phu nhân mỹ lệ kia đang ngồi ở ghế chủ tọa cùng với Trương Khuê bàn bạc gì đó, bên cạnh còn có sáu người đang khoanh tay đứng đó.

Gồm cặp đại hán áo bào tro lúc trước đã từng ném qua một mối dưới tay Hàn Lập, và bốn thị nữ của Liễu Nhi.

“Tần tiên sư, cuối cùng các vị cũng đã trở về. Ta tính để Trương lĩnh đội đi một chuyến với các người ..., ồ Hàn lĩnh đội cũng đã về cùng, thật tốt quá thiếp thân cũng không cần cử thêm người đi. Đây... đây không phải chính là cháu gái của Triệu thành chủ sao ?” Phương phu nhân gặp lại Hàn Lập mặt lộ ra vẻ vui mừng, ánh mắt nhìn thấy nữ đồng bên cạnh, trên mặt lộ ra tia bất ngờ.

Những người còn lại đồng thời nhìn về hướng Hàn lập và nữ đồng kia cũng đều kinh hãi.

Nhưng bốn thị nữ lại có chút hoan hỉ.

“Triệu thành chủ ? không lẽ phu nhân người nói chính là Thành Chủ An Viễn Thành sao ?” Cẩm bào nam tử ngẩn ra.

“Trừ vị Triệu thành chủ này ra còn có thể là vị nào khác nữa ?” Phương phu nhân lộ ra nét cổ quái.

“Triệu thành chủ một thân tu luyện thể thuật cơ hồ không thua gì một tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ, cho dù Thành trì có bị phá thì tính mạng hẳn cũng có thể thoát được. Nếu biết cháu gái bình yên vô sự, nhất định hẳn sẽ rất vui mừng, không biết nơi đây còn có gia quyến nào của Triệu thành chủ nữa không ?” Nam tử họ Tần lộ vẻ suy nghĩ mà nói.

“Hình như còn có Lão quản gia Triệu phủ cùng mấy người hầu ở gần đây, ta liền phái người đi tìm bọn họ” Phương phu nhân tươi cười, quay đầu lại một đại hán phân phó vài câu, rồi kêu hẳn lui ra, nhưng lại không có thắc mắc chút nào vì sao nữ đồng lại cùng đi chung với Hàn Lập.

“Hàn lĩnh đội có thể ở trong bầy thú vẫn bình yên vô sự thiếp thân thật là bất ngờ, bất quá lần thú triều này có tới ba đợt thú đàn đồng thời công kích An Viễn Thành, ta cảm giác có điều gì đó bất ổn” Thấy mấy người Cẩm bào nam tử vừa an tọa, Phương phu nhân hơi nhíu mày nói.

“Cái này cũng khó nói, có thể chỉ là sự trùng hợp thôi, bất quá mặc kệ thân tướng sự tình như thế nào, chúng ta đều không thể nhúng tay vào, tự có các tiên bối Thiên Nguyên Thành đến điều ra” Cẩm bào nam tử lắc đầu trả lời.

“Tần tiên sư nói có lý, chúng ta không cần đa sự. Trên thực tế nếu An Viễn Thành có trên trăm tu sĩ Trúc Cơ kỳ trợ giúp, cần gì phải sợ đám thú này” Sóng mắt lưu chuyển, Phương phu nhân đột nhiên nói thế.

“Chuyện này căn bản không có khả năng, mặc dù tu tiên giả trên Tam Cảnh nhiều vô số kể, nhưng khi Thành thị phạm nhân gặp phải thú triều bạo phát, thì không mấy ai nguyện ý xuất thủ tương trợ. Dù sao trong Thành thị nhân loại có quá nhiều phạm nhân,

linh khí phụ cận bị loãng hơn nhiều những nơi khác, càng không thể sánh cùng linh sơn linh địa khác. Chúng tu tiên giả nếu không có tục sự vương chân, càng không muốn đến Thành thị phàm nhân. Thậm chí Phường thị tu tiên giả chúng ta trừ tu sĩ trực tiếp khống chế vài tòa thành ra, các tòa thành nhỏ căn bản không có tư cách lập nên, đó cũng là lý do tại sao các tòa thành lớn không có bộc phát thú triều. Số lượng tu tiên giả cấp thấp xuất hiện mỗi ngày trong các tòa thành này tính sơ khoảng trăm vạn người, đàn thú nào dám đi công kích những tòa thành cỡ này chứ” Nam tử họ Tần nhàn nhạt trả lời.

“Sơ sơ trăm vạn ?” Mặc dù Hàn Lập biết số lượng tu sĩ ở Linh giới nhiều đến kinh người, nhưng nghe qua lượng tu sĩ ra vào một tòa thành kinh khủng đến thế bất giác khóe miệng không khỏi giật giật.

“Tiếp thân có chút hy vọng xa vời, Tam cảnh lớn rộng đến thế, bất quá khu vực Thành thị do phàm nhân khống chế chỉ nhỏ như sợi lông mà thôi, tự nhiên sẽ không đặt vào mắt của chư vị tiên sư” Phương phu nhân hít nhẹ một hơi.

Thoáng nghe được trong lời nói của Phương phu nhân có chút bất mãn, Cẩm bào nam tử đồng dạng là tu tiên giả chỉ có thể lộ ra một tia cười khổ.

Điểm mâu thuẫn giữa phàm nhân và tu sĩ ai cũng biết thế, hẳn chỉ là một tiểu tu sĩ Trúc Cơ kỳ làm sao có thể dám tiếp lời chứ.

Đúng lúc này, bên ngoài cửa phòng truyền đến tiếng bấm báo :

“Khởi bẩm phu nhân, Quản gia Triệu Thành Chủ đã được dẫn tới, có cho hẳn vào không ?”

“Tất nhiên được, dẫn hẳn vào đi” Phương phu nhân không chút lưỡng lự trả lời.

“Vâng !” Cùng lúc tiếng kính cẩn đáp ứng, cửa phòng mở ra, ba người từ bên ngoài đi vào.

Trong đó có có một tên đại hán áo bào tro và hai người khác, một thiếu nữ vóc dáng thon thả gương mặt thanh tú, một lão giả tóc bạc hoa râu.

Vừa gặp mặt hai người phía sau, thân thể nhỏ xinh của nữ đồng đang nắm chặt vạt áo Hàn Lập khẽ chấn động, khuôn mặt nhỏ nhắn lần đầu hiện lên nét cao hứng.

“Đúng là tôn tiểu thư rồi, thật tốt quá. Đại nhị tiểu thư, người không sao chứ, để Lan nhị nhìn một chút...” Thiếu nữ thanh tú kia gặp mặt nữ đồng lập tức chạy tới, thoáng cái đã ngồi trước mặt nữ đồng, có chút nghẹn ngào nói.

Nữ đồng cũng lần đầu tiên buông tay thả vạt áo Hàn Lập ra, ôm lấy cổ thiếu nữ mà khóc òa lên.

“Đa tạ Phương phu nhân đã giúp tìm được tôn tiểu thư trở về, nếu không lão nô không biết trả lời thế nào với lão gia nữa” Lão giả kia cũng đồng dạng vui mừng dị thường, hướng về phía Phương phu nhân liên thanh nói cảm ơn.

“Cái này cũng không phải là công lao của thiếp thân, là do Hàn lĩnh đội xuất thủ cứu được Triệu tiểu thư đấy” Phương phu nhân không nhận công, hướng Hàn lập khẽ gật đầu.

“Đa tạ công tử, lão nô nhất định bẩm báo với lão gia chuyện này, sẽ trọng tạ công tử”

“Cứu được tiểu thư quý phủ chỉ là việc đơn giản, không cần cảm ơn gì đâu, người hãy mang tiểu nha đầu này đi đi” Hàn Lập đánh giá lão giả một chút, xác định đối phương chỉ là phàm nhân, liền khoát tay mà nói.

Tiếp đó, lão giả còn nói thêm vài câu cảm kích rồi mang theo nữ đồng và nha hoàn thị nữ cáo từ rời đi.

Nữ đồng kia mặc dù không còn quần quít đeo dính Hàn Lập nữa, nhưng trước khi ra cửa vẫn liên tục quay đầu nhìn về phía Hàn Lập, ánh mắt đen nhánh ẩn hàm không muốn rời xa.

Thấy bộ dáng nữ đồng giống như một chú chó đáng yêu, hốt nhiên Hàn Lập nổi tính trẻ con nhăn mặt làm mặt quỷ sau đó đứng nghiêm lại.

Thấy Hàn Lập làm vậy, tự nhiên nữ đồng cười khanh khách một tiếng rồi cuộc cũng mang theo nụ cười ngọt ngào mà rời khỏi phòng.

“Xem ra Hàn huynh đệ rất có hảo cảm với tiểu nha đầu này a, bất quá Triệu thành chủ thật sự bình an vô sự, nhưng thành trì bị phá nặng, nhiều người chết trong tay đàn thú

như vậy cho dù có nhiều lý do gì đi nữa cũng khó thoát khỏi tội, tình cảnh Triệu gia xem xa không được tốt lắm” Cẩm bào nam tử một mặt âm thầm để ý bộ dáng của Hàn Lập, đột nhiên nói như vậy.

“Hàn mỗ và chuyện đó chẳng có quan hệ gì cả, chuyện tình Triệu gia hẳn nhiên là phải do người họ Triệu lo rồi” hàn Lập nhìn Tần nam tử liếc mắt, thần sắc lạnh nhạt dị thường.

“Ha ha, rõ là Tần Kỳ Quyền ta nhiều chuyện rồi. Phương phu nhân, Hàn huynh đệ nếu đã trở về vậy chúng ta có nên đem một ít chuyện nói cùng Hàn huynh đệ luôn không?” Cẩm bào nam tử cười hắc hắc quay đầu về hướng Phương phu nhân nói.

“Nói rõ ? À, đương nhiên rồi. Thiếp thân muốn thỉnh Hành công tử trợ giúp nên cần phải đem sự việc nói ra rõ ràng một chút, chỉ sợ lần này phải cần tới Hàn công tử hiệp trợ với Tần tiên sư một chuyến” Phương phu nhân nghe vậy ngẩn ra nhưng lập tức điềm tĩnh lại, thần tình trở nên khách khí.

“Phương phu nhân hãy nói nghe thử một chút xem, vạn nhất quá mức trọng đại vượt qua khả năng, tại hạ không dám làm chậm trễ đại sự của Phu nhân cùng Tần tiên sư đây” Hàn Lập sờ cằm nói lấp lửng.

“Chuyện là thế này, thủ hạ thương đội của ta trong lúc vô tình phát hiện một món đồ có thể làm tăng khả năng Kết đan của tu sĩ...” Phương phu nhân chậm rãi sắp xếp ý tứ thuật lại.

Hàn lập lắng nghe vẫn bất động thanh sắc, khiến ai cũng không đoán ra hắn đang nghĩ gì.

Cũng không ai biết được, cơ hồ cùng lúc này tại một rừng cây nhỏ cách xa vạn dặm, phía sau một đoàn tử quang đang bay nhanh là hai đầu phi cầm một lớn một nhỏ truy đuổi, hình thể to lớn kinh người, toàn thân đầu thú nhỏ hơn có lam quang lóng lánh, đúng là hay đầu yêu cầm trước đây đã từng xuất hiện ở An Viễn Thành.

Bóng nhân ảnh tử quang phía trước chớp động, ẩn hiện có một người đang ngự khí chạy như bay.

Đột nhiên quang mang chợt tắt hiện ra một tử bào đại hán, vật phẩm tứ diện dưới

chân đột ngột rơi xuống, xem ra dường như đã mất đi tác dụng.

Hai đầu yêu cầm phía sau thấy vậy tự nhiên kinh hãi, chớp động vài cái đuôi theo , một con trong đó có hai cánh nhất thời bắn ra vô số gai nhọn màu vàng chụp về phía tử bào đại hán đang rớt xuống, còn con yêu cầm nhỏ hơn thì lại há miệng nhặt thời sấm sét lam quang chói mắt phun ra.

Tử bào đại hán thấy vậy khẩn trương lên, hét lớn một tiếng, hai chân giẫm xuống vật dưới chân làm cho tốc độ rơi xuống tăng gấp bội, cả người tựa như sao băng vừa vận tránh thoát đợt công kích này, thoáng cái chui xuống rừng cây không thấy bóng dáng nữa.

Chương 1284: Hắc Phượng Tộc

Nhìn thấy cảnh này, hai đầu yêu cầm cũng không gấp rút đuổi theo, mà lượn lờ trên không xung quanh rừng cây, trong miệng kêu lên những âm thanh kỳ lạ.

Một lát sau, một đạo hồng quang từ chân trời lao nhanh đến, trong nháy mắt đã tiếp cận hai yêu cầm, sau khi hào quang biến mất xuất hiện một cung trang thiếu phụ hơn hai mươi tuổi, mắt phượng mày ngài, ánh mắt ẩn hiện một cổ sát khí.

“Thế nào rồi, rốt cuộc hắc hết sạch linh thạch nên không thể tiếp tục sử dụng linh cụ à. Hai người cũng thật quá vô dụng, đối phó với một gã Luyện thể sĩ mà cũng tốn nhiều thời gian đến thế. Nếu không phải bốn cung buộc phải áp chế bớt dao động linh lực nên không thể tự mình ra tay bắt người thì bây giờ làm sao hắc bỏ trốn được” Giọng Cung trang thiếu phụ trong trẻo nhưng ánh mắt lạnh lùng liếc qua hai đầu yêu cầm một cái.

Hai con yêu cầm trông hung thần ác sát là thế, nhưng ở trước mặt cung trang thiếu phụ lại tỏ vẻ sợ hãi, hai cánh co rút lại thần tình hết sức căng thẳng.

“Hừ, huyết mạch bốn tộc có thể nào lại để lưu lạc trong tay Nhân tộc được chứ, cho dù trả bất cứ giá nào cũng phải đem tiểu nha đầu kia về. Chỉ cần tóm được tên Triệu thành chủ đó là biết ngay hạ lạc của nàng ta, chuyện này cũng không uổng công ta lên vào Nhân tộc”. Ánh mắt thiếu phụ lại nhìn xuống dưới, nhưng cũng không có ý sẽ động thủ, trên mặt xuất hiện biểu tình kỳ quái.

Đúng lúc này, phía dưới rừng cây cách không xa truyền đến một tiếng nổ lớn, tiếp theo tiếng quyền phong va chạm ì ùng liên tiếp nổi lên, tựa như có người đang giao thủ bên dưới.

Cung trang thiếu phụ cùng hai con yêu cầm lơ lửng trên không, lặng yên không nhúc nhích.

Sau một hồi bạo động bên kia dừng lại, xuất hiện ba đoàn hắc khí cùng một đoàn hoàng khí theo rừng cây nhắm hướng bên này mà bay lên.

Chính là ba con yêu xà cùng một con Sa Trùng thú hình thể to lớn dài cỡ bốn năm trượng.

Trong tay tên yêu xà đang nắm giữ một nhân loại chưa rõ sống chết, rõ ràng đó là tên tử bào đại hán không lâu trước đây đã trốn xuống dưới.

Hiện tại cả người hấn vết máu loang lổ, một cánh tay đã biến mất, hoàn toàn mất khả năng chống cự.

Bốn con yêu thú tới trước mặt thiếu phụ cung trang lập tức kính cẩn đặt tử bào đại hán xuống đất, tiếp đó nhắm hướng yêu khí mà nằm chờ đợi, không dám nhiều lời.

“Lần này làm tốt lắm, sau này đều có trọng thưởng” Cung trang thiếu phụ liếc mắt đánh giá tử bào đại hán một cái, thấy hấn chưa chết gật đầu vừa ý.

Đám yêu xà cùng con Sa Trùng thú lúc này mới cúi đầu quái dị kêu “ô ô” bộ dáng tựa hồ vui mừng dị thường.

“Không có khả năng, người là Yêu thú bát cấp biến hình, làm sao tiến được vào Thiên Nguyên Cảnh chúng ta” Tử bào đại hán tựa hồ tỉnh táo một ít, vừa thấy cung trang thiếu mỹ phụ trong lòng cực kỳ kinh hãi.

“Bát cấp yêu thú ? Tạm thời cứ cho là vậy đi, bất quá hiện tại chính là lúc ta hỏi người chứ không phải người hỏi ta, hơn nữa bốn cung không nói chuyện vô nghĩa với tên phạm nhân như người, Hãy nghe cho kỹ đây, ta muốn biết chốn hạ lạc của một người, nếu người nói ra ta có thể cho người chết một cách thống khoái, ngược lại làm cho ta mất hứng ta sẽ dùng mưu hồn đại pháp cũng biết được ngọn ngành, nhưng kết cuộc người thế nào thì ta không cần nói người cũng rõ” Cung trang thiếu phụ tuy thần tình tao nhã nhưng lời nói ra cực kỳ lãnh khốc.

Khuôn mặt vốn dĩ khá dễ nhìn của Tử bào đại hán nhất thời trở nên khó coi.

”Tiền bối đích thị là một đại nhân Yêu tộc, lại tìm một tên Luyện Thể sĩ phạm nhân nho nhỏ như tại hạ để kiếm người ? Có phải đã tìm lầm người rồi không”

Cung trang thiếu phụ vừa nghe lời ấy, trong mắt phượng ẩn hiện tia hàn quang, đột nhiên từ ngón tay bắn ra một đạo hồng quang xuyên thủng đầu vai đại hán.

Đại hán hét thảm một tiếng, một mùi khét lẹt bay ra, đầu vai nhứt thời xuất hiện một cái lỗ đen tuyền.

“Ta đã nói qua, là ta đang hỏi người, ai cho người hỏi lại. Nếu còn tái phạm ta trực tiếp đem tứ chi người phế bỏ hết” Cung trang thiếu thụ nói ra mặt không chút thay đổi.

“Triệu mỗ đã rõ, tiền bối muốn hỏi chuyện gì” Qua nửa ngày Tử bào đại hán mới bớt đau, cũng không dám loạn ngôn nữa.

“Rất đơn giản, ta muốn biết một nữ hài tử kêu bằng Đại Nhi hiện giờ đang ở đâu, người đừng bảo là không biết nó, chính là cháu gái người đấy” Cung trang thiếu phụ nhìn Tử bào đại hán hản nhiên nói.

“Đại Nhi à ! Người chính là người Hắc Phượng Tộc” Trong lòng Tử bào đại hán run rẩy, thất thanh đứng lên.

“Đoán đúng rồi đấy, xem ra người đã sớm biết chuyện cha của tiểu nha đầu chính là huyết mạch Hắc Phượng Tộc rồi, nếu người không biến thành con rùa suốt ngày cùng cháu gái trốn trong Thành thì bốn cung đã không cùng các đàn thú khác liên thủ tấn công An Viễn Thành của người đâu. Hiện tại Thành trì đã bị phá, nhưng cháu gái người vẫn chưa tìm được, đương nhiên phải hỏi người rồi” Cung trang thiếu phụ cười lạnh một chút nhưng không ra tay trừng trị Tử bào nhân.

“Ta đã sớm biết được, lấy thần thông quảng đại của Hắc Phượng Yêu Vương thế nào cũng vô phương che giấu được chuyện này” Hai mắt Tử bào đại hán thất thần, miệng thì thào.

“Người cũng biết bản lĩnh thần thông của Tộc ta là tốt rồi, Nhân tộc các người lá gan cũng không nhỏ, dám phái người câu dẫn Thiếu Chủ Hắc Phượng Tộc chúng ta, còn dám trộm theo Huyết mạch Thánh Tộc đem về Nhân tộc. Chẳng lẽ thật sự nghĩ rằng chạy về tới Nhân tộc tam cảnh là Hắc Phượng Tộc chúng ta không dám truy cứu à” Cung trang thiếu phụ hàng mi dựng đứng lên, khẩu khí phát ra lạnh lạnh.

“... Tiểu nữ ta cũng đã vì Đại Nhi mà bỏ mình, các người còn muốn thế nào nữa ?” Tử bào đại hán liêu minh cắn răng oán hận nói.

“Thế nào à, đương nhiên mang nó về Hắc Phong Cung. Tuy tiểu nha đầu đó tính là

bán yêu, nhưng cũng là huyết mạch thánh tộc, có thể nào để ở lại Nhân tộc các người được. Tiểu nữ người chết cũng tốt, bổn cung đỡ phải tổn công động thủ lần nữa. Giờ nói đi, tiểu nha đầu kia đang ở đâu, ta không còn kiên nhẫn nữa đâu” Ánh mắt Cung trang thiếu phụ nhìn về đại hán ngày càng bất thiện.

“Không biết !” Sắc mặt âm trầm hồi lâu, từ miệng Tử bào đại hán khó nhọc thốt ra.

Cung trang thiếu phụ thần sắc không chút thay đổi, tựa hồ câu trả lời của đại hán tuyệt không chút bất ngờ, lập tức nhắc tay lên chụp một trảo cách không về phía đại hán, “Suu” một tiếng, nhất thời thân thể đại hán lảo không bị kéo tới, năm ngón tay mảnh khảnh vừa lúc đặt lên Thiên Linh Cái của đại hán.

“Hãy nhìn rõ Linh giới này đi, người sẽ không còn cơ hội nữa” Cung trang thiếu phụ mặt lạnh như băng, lam quang trên năm ngón tay bỗng nhiên lóe chớp kỳ dị.

Sau khi Tử bào đại hán hoàn toàn mất đi tri giác, một lúc sau co rút lại thành bộ xương khô rơi xuống rừng cây không thấy nữa.

“Có chút phiền phức rồi, lão tiểu tử này đúng là một kẻ quá bảo thủ, dám cản dận tâm phúc mình nếu sau mười ngày bọn họ không tụ họp lại được liền lập tức xử tử đứa cháu gái mình. Người nào cũng bảo hồ đồ không nỡ ăn thịt con, không ngờ hẳn lại có thể hạ độc thủ như vậy. Xem ra hẳn chấp nhận huyết mạch đoạn tuyệt cũng không muốn trong tương lai xuất hiện một Yêu tu cấp cao trong Hắc Phượng Tộc chúng ta. Không may hẳn chỉ là một gã Luyện Thể sĩ, nếu đổi lại là một tu sĩ có lẽ sẽ trở thành một đại nhân vật. Bất quá khi Thành bị phá, hẳn cho cận vệ che chở tiểu nha đầu phá vây mà đi, nên cuối cùng vẫn chưa gặp lại nhau. Thật sự hôm đó các người không thấy người ta cần tìm sao ?” Ánh mắt Cung trang thiếu phụ chăm chăm chiếu qua đám Yêu thú, đột nhiên âm thanh phát lạnh.

Mấy tên Yêu thú liếc mắt nhìn nhau một cái, lập tức trong miệng kêu lên ô ô, thần sắc cực kỳ kính cẩn.

Thiếu phụ thấy vậy liền cau mày, bàn tay khẽ chuyển, một viên hồng châu hiện ra, một tay bắn ra đạo pháp quyết, khẽ niệm vài câu chú ngữ, hé miệng phun thấu vào viên châu một đoàn huyết vụ.

Nhất thời viên hồng châu hiện lên một tầng huyết quang lưu chuyển xung quanh liên

tục.

Cung trang thiếu phụ nhìn viên châu không chớp mắt, không biết qua bao lâu mặt nàng mới lộ ra một tia mệt mỏi, hai mắt khép nhẹ lại nhưng lập tức lại mở ra.

“Người ta muốn tìm vẫn chưa chết, hơn nữa đang dừng tại một chỗ chưa rời đi, vô luận các người dùng biện pháp gì cũng nhất định phải tìm cho ra. Hơn nữa, trong vòng ba ngày nếu không hoàn thành nhiệm vụ các người cũng không cần ở lại trên thế gian làm gì nữa.

Bất quá bốn cung thường phạt phân minh, trước đây bắt được thành chủ An Viễn Thành ta đương nhiên sẽ ban đan dược cho các người, có thể giúp cho các người trực tiếp rút ngắn vài trăm năm khổ tu. Nếu có thể tìm được tung tích tiểu nha đầu kia, ta sẽ ban cho gấp bội” Ngón tay Cung trang thiếu phụ bắn nhẹ ra, luồng gió thơm ngát tuôn ra, mấy viên đan hoàn trắng nhạt phân biệt hướng từng yêu thú vọt tới.

Các yêu thú cấp thấp này mừng rỡ vội vàng há miệng ra đem đan dược nuốt trôi xuống, chúng phấn khích gầm gừ liên hồi, lập tức hóa thành từng đoàn yêu khí cuộn cuộn bay đi.

“Thật là phiền phức, nếu vận dụng thần niệm cùng pháp lực thì quá dễ dàng, chỉ sợ sẽ gây chú ý đến tu sĩ nhân tộc cao cấp, không ngờ lại bị bó chân bó tay như vậy, có lẽ vẫn phải dựa vào mấy tên ngu xuẩn này làm thay thôi, bất quá nơi đây không thể ở lâu phải mau chóng hoàn tất sự tình mà rời đi” Cung trang thiếu phụ nhẹ thở dài một hơi, lập tức giơ tay lên chợt lóe một áng mây hồng, tiếp theo một chiếc khăn quý bao bọc quanh người liền hóa thành một làn khói nhẹ tiêu tán.

Không bao lâu sau khi thân ảnh Cung trang thiếu phụ biến mất, phía dưới rừng cây có một khóm cây nhỏ trông cũng bình thường đột nhiên vặn vẹo rồi hóa thành một hắc bào lão giả có gương mặt âm lệ, trên tay còn cầm lấy một khối xương khô, đúng là thi thể của tử bào đại hán lúc này bị sưu hồn tử vong.

“Không thể tưởng chính là Yêu nữ Hắc Phượng Tộc, xem tu vi thì cao minh hơn lão phu nhiều lắm, nếu nàng này dám thả ra thần niệm chỉ sợ không thể che dấu được rồi. Bất quá, không nghĩ tới ở An Viễn Thành nho nhỏ này còn tồn tại huyết mạch Hắc Phượng Tộc, ha ha đây chính là kỳ ngộ ngàn năm một thuở, làm sao lão phu bỏ qua cơ hội này chứ, cổ thi thể này có thể lợi dụng được đây” Lão giả hắc hắc cười, lập tức quăng thi thể

trong tay lên không, sau đó hai tay chấp lại hướng về không trung.

Nhất thời một cổ sương mù màu xám đem thi thể cuốn lấy, nhanh chóng nhập vào trong đó.

Xuất hiện một màn không tưởng, vốn thân thể trước đây khô quắt dị thường nhảy mắt nở ra, một thân huyết nhục khô lâu bỗng chốc như cây khô đón xuân trở về hình dạng lành lặn như lúc đầu, thậm chí cánh tay bị đứt trước đây cũng dài ra lại.

“Hắc hắc, có cổ thi thể này, ta phải tìm tiểu nha đầu kia trước một bước, lúc đó có thể ...”

“Đã có thể làm sao vậy ?”

Hắc bào lão giả đang cười khế đắc ý, bỗng nhiên truyền tới một thanh âm băng lãnh. Sắc mặt hắn nhất thời đại biến, lập tức đã nghĩ tới phải cắt bỏ cái đuôi này, tức thì hóa thành một quang ám nguyệt bản nhanh tới trước, căn bản không dám để ý tới cổ thi thể kia.

Chương 1285: Cửu Huyền Minh Ngọc Đàm

Một tiếng quát vang lên, sau đó một đạo hắc sắc hỏa diễm bay ra hoá thành một con quái điều màu đen nhánh dài tới vài trượng.

Quái điều này vừa tung hai cánh ra liền phóng xa đi được hơn ba mươi trượng, xuất hiện ngay sau lưng lão giả rồi đánh xuống một cái.

Hắc bào lão giả nọ hiển nhiên cũng chẳng phải kẻ tầm thường, mặc dù không hề quay đầu lại nhưng tựa hồ nắm rõ mọi việc phát sinh ở phía sau, gã không hề lưỡng lự rống to một tiếng vung một tay đánh về phía sau, tay kia thì đặt trên thiên linh cái, lập tức phía sau đồng thời xuất hiện một thanh tiểu phiến màu xám cùng một kiện ngọc phiến màu bích lục, rồi hoá thành một màn lục quang đem toàn thân bao phủ vào bên trong.

Nhưng một màn khó tin đã xuất hiện!

Con hắc quái điều vừa nhào đến trên quang mang liền hoá thành hắc sắc hoả diễm hùng hổ đánh tới.

Màn quang hà vừa chạm vào hoả diễm này thì có vài tiếng “xèo xèo” vang lên, liền như giấy gặp phải lửa hoá thành tro bụi. Lập tức hộ thể linh quang của lão giả bị hắc sắc hoả diễm trực tiếp công kích, trong nháy mắt toàn thân cũng biến thành một màn hắc sắc yêu dị.

Lão giả chỉ kịp hét thảm một tiếng, kể đó toàn thân lẫn Nguyên Anh bị hắc diễm biến thành tro bụi.

Sau đó hắc sắc hoả diễm hướng không trung xoay một vòng rồi lại biến thành quái điều màu đen hướng đường cũ quay về.

Đúng lúc này, bên cạnh thi thể đại hán tầm mười trượng, không gian chợt nổi lên một đợt ba động sau đó xuất hiện một nhân ảnh tại đó, nhắm hướng hắc điều trong không trung vẫy một cái.

Hắc điều lập tức hoá thành một luồng khói đen, nhập vào trong thủ trạc đeo trên tay nhân ảnh.

Rõ ràng nhân ảnh nọ chính là cung trang nữ tử vừa rời khỏi.

Ánh mắt nàng lạnh lùng hướng nơi hắc bào lão giả vừa tử thương ngó một cái, rồi chuyển sang thi thể Tử bào đại hán đang lơ lửng trong không trung, trên mặt hiện lên vẻ cười nhạo.

“Thì ra là một tên tu sĩ Nguyên Anh kỳ của Minh Thi Cốc, ngay cả linh cầm của bốn cung cũng không chịu nổi một kích mà cũng dám giả thần giả quỷ lên lút bám theo. Bất quá, Hoá Thi Thuật của Minh Thi Cốc cũng có điểm kỳ diệu, khối thân thể đã được cải tạo này ta cũng có thể mượn đỡ sử dụng một lúc”.

Vừa nói xong những lời này, cung trang thiếu phụ há miệng phun ra một đạo ô quang bằng năm tay, tia sáng loé lên nhập vào trong thân thể Tử bào đại hán trên không trung.

Lập tức hai tay thiếu phụ kết ấn quyết, miệng lầm thầm niệm chú.

Một lát sau, trên mặt cổ thi thể hiện lên một tầng hắc sắc quang mang sau đó biến mất ngay như chưa từng xuất hiện.

Thân hình đại hán chợt chấn động, hai chân liền chạm đất người đã đứng trước mặt thiếu phụ, chỉ có điều đôi mắt đờ đẫn, bộ dáng không hề có chút linh tính.

Cung trang thiếu phụ bỗng nhiên xòe tay ta, khoả huyết châu lúc trước lại xuất hiện rồi hướng đại hán vọt tới.

Tử bào đại hán đột nhiên há miệng, đem viên châu đó nuốt vào trong bụng.

Nhìn thấy cảnh này, trên mặt thiếu phụ hiện lên một nụ cười quỷ dị, miệng lại niệm chú vài cái nhưng tịnh không hề có thanh âm nào vang lên. Cơ hồ cùng lúc đó, động tác của đại hán liền có chút tương tự với thiếu phụ, trong miệng truyền ra thanh âm đúng là giọng nói của Tử bào đại hán lúc còn sống:

“Tốt lắm, trừ phi Nguyên Anh kỳ tu sĩ xuất hiện, nếu không sẽ không có ai phát hiện ra điều bất thường của thân thể này, chỉ cần một cái phân thân cũng đủ ứng phó mọi chuyện rồi.

Thiếu phụ trong miệng cười khanh khách một hồi rồi thân hình lại nhoáng lên một lần nữa biến mất không thấy tung tích.

Nơi đó chỉ còn lại Tử bào đại hán vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Không biết sau bao lâu, ánh mắt Tử bào đại hán đột nhiên loé lên rồi nhấc chân bay đi, trong nháy mắt đã biến mất trong rừng rậm.

Như vậy, khu vực này rất nhanh đã khôi phục lại như lúc ban đầu, tựa hồ chưa có bất cứ sự tình nào phát sinh cả.

Cùng lúc đó, tại ngôi nhà gỗ của Phương phu nhân, Hàn Lập vừa nghe đối phương nói rõ ra thì trên mặt ần hiện vẻ do dự.

“Theo như phu nhân vừa nói thì muốn ta hiệp trợ nhóm người Tần tiên sư đi đến một tòa sào huyệt yêu thú để lấy một gốc Thất Diệp Âm Huyết Chi Thảo, chỉ có điều loại linh thảo này thông thường bị yêu thú thiết lập một cấm chế thuộc tính Kim để bảo vệ. Cho nên cần phải có một người da thịt cứng rắn, hơn nữa khí lực phải cường đại mới có thể bài trừ được loại cấm chế này ?” Hàn Lập chậm rãi mở miệng nói.

“Hàn huynh đệ nói không sai ! Dĩ nhiên với tu vi của chúng ta thì việc bài trừ cấm chế này bằng vũ lực là có thể, nhưng làm như thế rất có thể bị yêu thú canh giữ phát hiện rồi nuốt mất linh thảo, cho nên chỉ có thể cho phạm nhân không có pháp lực lặng lẽ đi trước bài trừ cấm chế mà thôi, đương nhiên Tần mỗ tuyệt sẽ không khiến Hàn huynh mạo hiểm vô ích đâu, sau này tất sẽ có hậu tạ” Cẩm bào đại hán thành khẩn dị thường nói.

“Hậu tạ ?” Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái.

“Không sai. Đạo hữu có từng nghe qua Cửu Huyền Ngọc Minh Đàm của bốn tông chưa ? . Đàm này ở sâu bên trong, có một loại lực lượng rất cổ quái, tuy đối với tu tiên giả chúng ta tác dụng không lớn lắm, nhưng đối với phạm nhân tu luyện Luyện thể thuật thì có tác dụng rất tốt. Nó có thể khiến cho toàn thân được kích phát, trợ giúp dễ dàng cho việc đột phá bình cảnh, đương nhiên nó chỉ có tác dụng một lần duy nhất, nếu sau đó ngâm tiếp cũng không còn tác dụng gì. Bởi thế mà không ít Luyện thể sĩ ra sức giao hảo cùng bốn môn, trong đó có không ít cao giai luyện thể sĩ, chỉ cần các hạ đáp ứng ra tay trợ giúp chúng ta tìm được linh dược thì mấy sư huynh đệ chúng ta sẽ cùng nhau thuyết phục các trưởng lão cấp cho đạo hữu một cơ hội. Hàn huynh thấy thế nào ?” Cẩm bào

đại hán nói xong thì yên lặng chờ đợi.

“Cửu Huyền Minh Ngọc Đàm ? Tại hạ đúng là mới nghe lần đầu tiên” Ánh mắt Hàn Lập chớp động, lộ ra một tia chân chờ.

”Đạo hữu tựa hồ xuất thân ở rất xa, không biết đến Đàm này thì cũng không có gì lạ, dù sao Kim Ngọc Tông cũng không phải là đại tông môn gì, nhưng mà các Luyện thể sĩ ở vùng phụ cận đều biết rõ chuyện này, huynh chỉ cần ra ngoài nghe ngóng một chút là có thể phân biệt được thật giả ngay” Cẩm bào nam tử mỉm cười nói.

Hàn Lập nghe vậy thì lại trầm mặc một lần nữa, gần nửa ngày sau mới trầm giọng hỏi: ”Chỉ cần tại hạ ra tay hiệp trợ bài trừ đạo kim hành cấm chế, còn tất cả mọi chuyện về sau đều không cần nhúng tay vào phải không ?”.

”Cái ... này là đương nhiên. Hàn huynh chỉ cần xuất thủ đối phó với đạo kim hành cấm chế đó, còn tất cả những chuyện khác đều giao cho mấy sư huynh đệ chúng ta là được, thú triều vừa mới bộc phát nên mấy sào huyết của yêu thú phụ cận có thể khẳng định đã vơi đi nhiều, nếu vào thời điểm khác thì yêu thú có thể gây ra ít nhiều rắc rối, chỉ đáng tiếc là An Viễn Thành bị công phá quá sớm, nếu ngay lúc này đánh vào sào huyết thì chỉ sợ số yêu thú cũng không giảm được bao nhiêu” Cẩm bào nam tử thấy Hàn Lập có ý động dung liền nói ra tin vui này.

Hàn Lập nghe thấy lời này thì ý định thêm phần nắm chắc.

Nói thật, nếu không vì cái Cửu Minh Ngọc Huyền Đàm này mà cấp cho hắn một thứ nào khác thì căn bản Hàn Lập sẽ không cùng mấy tiểu bối này đi lấy cái thứ Âm Huyết Chi Thảo gì đó, các loại linh thảo có ích cho việc Kết Đan thì đối với hắn đã không còn điểm hấp dẫn nữa. Nhưng mà thứ có thể trợ giúp đột phá bình cảnh trong việc luyện thể thì thật sự rất hấp dẫn, ít ra cũng có thể rút ngắn cho hắn hơn mười năm khổ tu. Đối với việc tu luyện phải tranh thủ từng giây từng phút, có thể giúp hắn sớm tu luyện đến đại thành Minh Vương Quyết thì đúng là đều hấp dẫn không gì bằng. Mà cơ bản chỉ phải đối phó với một cái kim hành cấm chế, thì đối với một trận pháp tông sư như hắn chỉ như cái nhấc tay nhấc chân mà thôi.

”Tốt, chỉ cần có thể làm cho ta tin tưởng việc trợ giúp các người sẽ khiến cho ta được tiến vào Cửu Minh Ngọc Huyền Đàm ta sẽ đáp ứng chuyện này” Hàn Lập trong lòng sau khi đã có quyết định liền không hề khách khí, nhìn thẳng vào nam tử mà nói.

Nếu đối phương đã biết mình không phải là luyện thể sĩ bình thường thì hẳn cũng không cần phải tiếp tục che giấu nữa làm gì.

Thấy khẩu khí của Hàn Lập biến đổi, Phương phu nhân cùng Phan Thanh đều có chút bất ngờ. Nhưng Phương phu nhân cũng là người nhanh nhạy nên sau khi suy nghĩ kỹ thì cũng không có ý kiến nữa. Mặc dù không biết trong lòng thật sự nghĩ thế nào, nhưng chỉ mỉm cười không nói, cũng không mở miệng nói ra ý kiến gì.

”Hàn huynh cần tín vật để cam đoan, điều này tất nhiên là được. Mấy sư đệ, các người hãy đem vật kia ra hết đi” Nam tử vừa nói, từ trong vòng tay trữ vật bắn ra một kiện ngọc bội vào trong tay.

Phan Thanh cùng một đôi nam nữ khác cũng lấy ra một kiện đồ vật giống như vậy.

Cầm bào nam tử đem những ngọc bội này thu lại rồi trao cho Hàn Lập.

”Đây là...?” Hàn Lập vừa xem xét những đồ vật này vừa cau mày.

“Đó là những đồ vật bị trường bối trong tông môn thi pháp qua, đều ẩn chứa một tia tinh hồn của bọn ta vào trong đó, mọi đệ tử của bốn môn khi ra ngoài đều để lại một kiện tương tự, vạn nhất nếu bị tử thương hoặc xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì các trường bối của bốn môn có thể dựa vào vật này để truy tìm. Đương nhiên nếu vật này bị hủy đi thì tâm thần của bọn ta đồng dạng cũng bị tổn thương không nhẹ, điều này đối với việc tu luyện về sau rất là bất lợi. Ta giao chúng cho Hàn huynh để bảo quản để chứng tỏ thành ý của chúng ta, nếu Hàn huynh đệ không tin ta chẳng còn cách nào khác”.

“Tại hạ tin tưởng Tần huynh không phải là người bội tín”. Dù Hàn Lập không thả thần thức ra khỏi cơ thể được nhưng hẳn cũng cũng có thể nhờ Minh Thanh Linh Thủy trải qua vô số lần tẩy rửa, nên tuy là hẳn không quán chú pháp lực, nhưng khoảng cách gần như vậy cũng nhìn ra được các ngọc bội đều ẩn chứa hồn lực, hẳn mỉm cười, thực sự bọn họ nói không sai.

Sau đó hẳn thu những ngọc bội này lại, nếu mấy cái ngọc bội này thật sự có vấn đề gì đi nữa, bằng vào năng lực của hẳn làm sao để bọn họ tùy tiện nuốt lời cho được.

Thấy Hàn Lập thật sự đáp ứng chuyện này, đám người Cầm bào nam tử cao hứng dị thường, sau khi nói chuyện một hồi cùng ước hẹn nghỉ ngơi một ngày rồi sẽ xuất phát, kế

tiếp tất cả đều giải tán.

Để có thể nghỉ ngơi thật tốt, Hàn Lập được an bài trong một căn nhà gỗ hơi nhỏ ở gần đó.

Thời gian một ngày đêm chỉ như nháy mắt đã trôi qua, vào đêm thứ hai thì tại địa điểm đám người tụ họp bỗng nhiên náo nhiệt hẳn lên.

Bởi vì Thành chủ An Viễn Thành bỗng nhiên xuất hiện tại đó khiến cho đám người xôn xao một hồi.

Nguyên là vị Triệu thành chủ này định mang cháu gái đi Thiên Nguyên Thành nương tựa vào một vị hào hữu, bất quá trước khi đi nữ đồng Đại Nhi nọ nhất quyết phải gặp qua Hàn Lập một lần.

Vị Triệu Thành chủ này tựa hồ cũng muốn nhân cơ hội cảm ơn Hàn Lập vì đã cứu mạng cháu gái của mình.

Hàn Lập nghe vậy thì sau khi tư lự một phen cũng đáp ứng rồi khỏi căn nhà gỗ.

Chương 1286: Trảm Sát Tam Yêu

“Người chính là vị luyện thể sĩ Hàn Lập đã cứu mạng cháu gái ta sao, nếu có yêu cầu gì cứ nói ra, lão phu sẽ tận lực đáp ứng cho người” Từ bào đại hán vừa gặp mặt Hàn Lập liền ôn hòa nói.

Giờ phút này hắn cùng với vài luyện thể sĩ mang theo Đại Nhi đang đứng tại cổng doanh, bộ dáng sắp sửa đi xa.

Bàn tay nhỏ bé của Nữ đồng đang nắm chặt lấy Đại hán, đôi mắt trong suốt nhìn chăm chăm vào Hàn Lập, mặc dù không nói gì nhưng từ trên khuôn mặt nhỏ bé đó có thể thấy được vẻ cao hứng dị thường.

“Tại hạ cũng không có yêu cầu gì cả, việc cứu lệnh tôn chỉ là thuận tay mà làm thôi” Hàn Lập nhìn Từ bào đại hán trước mặt rồi nhàn nhạt trả lời.

“Hắc hắc, Triệu mỗ chẳng lẽ là hạng người thấy ân không báo sao. Như vậy đi, ta nghe nói các hạ tu luyện chính là công pháp Kim Cương Quyết, hơn nữa đã đến tầng thứ ba rồi. Ta có một hảo hữu mà tổ tiên của hắn cũng tu luyện công pháp này, hơn nữa đã tu luyện đến tầng sáu, trên người ta còn có kiện tìn vật của hắn lưu lại năm đó, người có thể cầm theo tìn vật này đi tìm hậu nhân của hắn mà mượn tâm đắc có liên quan đến việc tu luyện, đối với người cũng có chút tác dụng đấy”.

Từ bào đại hán hào sảng cười một tiếng rồi lấy ra một vật trông giống như một thanh đoản kiếm đưa cho Hàn Lập, đồng thời đôi môi khẽ nhúc nhích truyền âm vài câu, nói ra tên người cùng địa điểm.

Nghe thấy chuyện này có liên quan đến tu luyện Kim Cương Quyết, sau khi do dự một lát Hàn Lập cũng nhận đoản kiếm đó.

Sau đó, vị Triệu thành chủ hướng Phương phu nhân cùng nam tử họ Tần cáo từ rồi mang theo Nữ đồng nhảy lên một con cự lang.

Nhưng đúng lúc này, cự lang kia vốn dĩ thuần phục dị thường đột nhiên lồng lên,

giương nanh múa vuốt phảng phất như bị cái gì kích thích vậy.

Tử bào đại hán trong lòng cả kinh nhưng trên hắc quang trên chân chợt loé, kẹp chặt cự lang một cái làm cho nó rống to một tiếng rồi liền thành thật ngồi xuống.

Mặc dù một màn này có chút kỳ lạ nhưng cũng không ai nghi ngờ gì cả.

Cự lang nổi cuồng tính cũng là chuyện thường, chỉ có điều vị Triệu thành chủ này chỉ cần dùng hai chân kẹp một cái liền dễ dàng chế trụ cự lang đang nổi giận thì thật là hợp hại.

Chỉ có Hàn Lập thấy được tại thời điểm hắc quang loé lên trên chân của Tử bào đại hán thì sắc mặt có chút thay đổi, nhưng ngay tức thì liền trở lại bình thường.

Mắt thấy bóng lưng Đại hán dần dần mất dạng, những người khác cũng tự động giải tán. Chỉ còn Hàn Lập đang đứng tại chỗ trầm ngâm một hồi, nhìn đám người Triệu thành chủ xa xa sắc mặt có chút âm tình bất định.

“Hắn là thi khí không sai, vì sao phải mang tiểu nha đầu này đi ? Có nên giúp tiểu nha đầu một lần nữa không ?” Trong đầu Hàn Lập loé lên hình ảnh Nữ đồng khả ái quần quýt lúc trước, bèn thở dài một hơi hướng doanh địa đi tới.

Sau đó không lâu, hắn liền biến mất trong căn nhà gỗ.

Tử bào đại hán cười trên lưng cự lang vừa rời khỏi doanh địa không lâu, liền thúc giục cự lang toàn lực mà chạy, những tên thủ hạ theo sau mặc dù trong lòng có chút kỳ quái nhưng cũng không dám nghĩ nhiều mà tăng tốc bám sát theo.

Những người này đều là luyện thể sĩ thủ hạ của Triệu thành chủ, còn Lão quản gia cùng vài tên thị nữ bởi vì hành động bất tiện nên tạm thời lưu lại trong thành.

Cự lang sau khi toàn lực chạy một hồi, ước chừng cách thành trì hơn trăm dặm thì trước mắt xuất hiện một gò đất nhỏ, Tử bào đại hán trên mặt loé lên vẻ khác thường liền thúc giục cự lang chạy về phía đó.

Những tên thủ hạ tuy rằng có chút khó hiểu nhưng không hề lưỡng lự mà đuổi theo, bỗng nhiên Tử bào đại hán giật mạnh giây cương dừng lại ở đỉnh gò đất.

Những người phía sau theo bản năng cũng dừng lại.

Đúng lúc này dị biến bỗng phát sinh!

Mảnh đất dưới chân đột nhiên nứt toát ra một mảng, đem hầu hết cự lang cùng kỵ sĩ nuốt trọn vào trong, ngay cả tiếng hét thảm cũng chưa kịp phát ra.

Những người khác thấy cảnh này thì vô cùng kinh hãi, vừa định ứng cứu thì “Phốc, phốc” hai tiếng, hai cây cốt mâu từ bên dưới mặt đất bắn lên đem hai tên kỵ sĩ sét đánh không kịp bưng tai xuyên thủng thân thể mà mất mạng.

Những người khác thấy vậy thì kinh hãi bỏ chạy, đột nhiên ba cái đầu rắn phi ra đem những người này phanh thây tại chỗ.

Sau đó, hai con Xà Yêu cùng một con Sa Trùng thú thật lớn từ dưới mô đất chui lên.

Lúc này Tử bào đại hán mới chậm rãi xuất hiện nhàn nhạt nhìn qua một cái rồi phân phó:

“Dem tất cả thu thập sạch sẽ đi, không được để lại bất cứ dấu vết gì”.

Sau đó hắn mang theo Nữ đồng nhảy ra khỏi cự lang rồi lạnh lùng hướng thủ cấp nó vổ ra một chương.

“Phanh” một tiếng, Lang thú không kịp rên lên một tiếng quy ngã xuống mà chết, cái đầu đã hoàn toàn vỡ nát.

“Ngu xuẩn ! Hừ, thiếu chút nữa khiến ta bại lộ chân tướng” Đại hán lạnh lùng nói ra một câu.

Nói ra cũng thật kỳ quái, dù cho những yêu thú ra tay đánh gục đám thủ hạ hay là Đại hán đánh chết toạ kỵ đều có máu tanh dị thường, nhưng Nữ đồng đang trong lòng Đại hán thần sắc vẫn bình tĩnh dị thường, không hề có chút biểu hiện của một bé gái.

Những yêu thú này động tay động chân một hồi đã đem thi thể của người cùng thú cắn nuốt sạch sẽ, phẳng phất những thứ đó chưa từng tồn tại vậy.

Triệu thành chủ thấy vậy gạt đầu ra vẻ hài lòng, đột nhiên nhấc tay một cái, luồng

hắc khí quay cuồng một lát đã ngưng tụ lại thành một thanh đoản thương dài chừng ba bốn thước, ô quang loé lên, hắc thương như thiểm điện bắn tới một chỗ không một bóng người, phát ra tiếng xé gió kinh người.

“Oanh” một tiếng, một đầu quyền màu vàng rực hiện ra đem hắc thương đánh tan nát, sau đó kim mang loé sáng hiện ra một thanh niên nam tử.

Đúng là Hàn Lập !

Cũng không biết hẳn dùng thủ đoạn gì mà có thể theo sát cự lang hơn trăm dặm, lại còn có thể ẩn tàng khiến đám người đại hán không sớm phát hiện ra tung tích.

“Giết hắn !” Hai mắt Tử bào đại hán nhú lại phân phó thủ hạ.

Lập tức Xà Yêu cùng Sa Trùng thú hướng Hàn Lập công tới.

Trong đó con Xà yêu đầu người thân ngựa tựa hồ nhận ra Hàn Lập chính là tên mà ngày đó nó tập kích xa đội của hắn, trong miệng gầm nhẹ một tiếng, bắn ra hai cây cốt mâu về phía trước còn Tam Đầu Quái Xà bên cạnh thì ba đầu va chạm vào nhau, thân thể bay thẳng lên trời.

Sau đó con Sa Trùng cự thú há miệng phun một cỗ lực dịch về phía Hàn Lập.

“Đừng !” Nữ đồng thấy cảnh này liền phát ra một tiếng thét kinh hãi, vẻ bình tĩnh được bảo trì trên mặt đã biến mất.

Mà Tử bào đại hán bên cạnh lại không chút biến sắc, căn bản không chút cảm xúc.

Trước những đòn công kích này, trên mặt Hàn Lập lộ ra một tia cười lạnh, nhắm hai cây cốt mâu phía trước đánh ra hai quyền.

“Bang bang” hai tiếng vang lên, hai cây cốt mâu không ngăn cản được lưỡng quyền mà ngược lại bị nắm tay nặng tựa búa tạ đánh cho quay cuồng, trong chớp mắt đã biến thành các mảnh vụn tiêu tán trong không trung.

Thấy luồng lực dịch trong nháy mắt đã đến đỉnh đầu, Hàn Lập không chút do dự nhoáng lên một cái, thân hình có chút mơ hồ liền biến thành một đạo tàn ảnh bắn ra cách đó mấy trượng.

Lục dịch đã mất đi mục tiêu nên rơi trên mặt đất.

Một lượng lớn bọt khí hiện ra đồng thời tỏa ra một trận mùi tanh tươi, phảng phất chứa đựng chất độc ăn mòn mãnh liệt.

Đúng lúc này Tam đầu Quái xà thấy Hàn Lập chống đỡ lục dịch liền ra tay một cái nhanh như chớp cắn tới.

Thân hình Hàn Lập tựa hồ không né tránh kịp, thanh âm “Phốc phốc” vang lên đồng thời ở hai vai cùng cổ đã bị cắn phải.

Tên Xà Yêu còn lại cùng với Sa Trùng thú thấy vậy mừng thầm, đồng loạt ra tay đánh tới.

Sắc mặt Hàn Lập liền trầm xuống, một tiếng hừ lạnh vang lên, hai tay thoáng động liền không biết cách nào đã nắm được cổ rắn.

Huyết quang loé lên, đầu rắn cứng đến thế lại bị vặn đứt thành hai đoạn.

Hai đầu rắn còn lại bị đau quá, càng thêm điên cuồng cắn xé hai đầu vai của Hàn Lập, nhưng Hàn Lập đã đưa hai tay ra vùng lên một cái liền đem hai cái đầu rắn nhanh như chớp chụp lại.

Kim Cương Quyết tầng thứ tư được vận dụng tới cực hạn liền biến hai tay phảng phất thành một thứ thần binh lợi khí sắc bén vô cùng.

Động tác Hàn Lập không hề ngừng lại chút nào, thân hình quỷ dị chớp động một cái, liền huyền hoá thành mấy đạo ảo ảnh nghênh đón tam yêu trong không trung.

Hàn Lập hô vang một tiếng sau đó một mảnh huyết vũ từ không trung rơi xuống.

"Không biết tự lượng sức mình!"

Thanh âm nhàn nhạt của Hàn Lập vang lên từ trong mảnh huyết vũ, sau đó một tiếng “Phanh” nhỏ vang lên, thân hình hắn đã ở phía sau khoảng mười trượng, hai tay để sau lưng mà đứng đó.

Lúc này, thi thể của đám yêu thú từ không trung rơi xuống mặt đất bắn ra một lượng

lớn máu huyết nhiễm đỏ cả một vùng.

Song phương vừa giao thủ một lát thì Hàn Lập đã bằng vào lực lượng kinh người của Kim Cương Quyết tầng thứ tư ngành trăm sát tam yêu.

“Người là ai mà dùng cổ thi thể này lừa gạt nhân giới tu sĩ chúng ta, lá gan đúng là không nhỏ !” Hàn Lập chậm rãi nhìn qua Từ bào đại hán trên mô đất.

Hàn Lập năm xưa mượn Minh vương quyết luyện hoá sát khí, giờ phút này đã thành bản năng phóng ra.

Nếu là tu sĩ bình thường bị sát khí này bao phủ chỉ sợ chưa giao thủ thì toàn thân đã phát lạnh, chỉ phát huy được vài thành thực lực.

Từ bào đại hán đứng đối diện một mực lẳng lẳng quan sát, thậm chí ngay cả khi tam yêu bị diệt sát trong nháy mắt cũng tỏ vẻ lãnh đạm, đứng yên mà nhìn. Nhưng khi thấy Hàn Lập thả ra sát khí nồng đậm như vậy thì sắc mặt hẳn có chút thay đổi, rốt cục cũng hiện ra một tia ngạc nhiên.

“Kim Cương Quyết sau khi tu luyện đến tầng thứ tư thì có thể chạy nhanh như gió, đuổi kịp chiến thú cũng là chuyện bình thường, chỉ có điều lợi dụng ánh sáng tùy thời mà không sử dụng pháp lực lại có thể che dấu được tung tích, như vậy đích xác là một môn bí tịch. Bất quá ta cảm thấy sát khí trên người người có chút hứng thú, Luyện thể sĩ bình thường không thể thả ra sát khí nồng đậm như vậy được. Người rốt cục là ai ? Hẳn cũng có chút lai lịch chứ ?” Đại hán rốt cục cũng mở miệng, thanh âm không hề có chút tình cảm nào bên trong.

Hàn Lập thấy đối phương không thêm trả lời câu hỏi của mình mà ngược lại đi hỏi mình thì sắc mặt trầm xuống, lập tức liếc mắt qua Nữ đồng, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc liền không hề khách khí nói:

“Ta không có hứng thú cùng một con rối dài dòng làm gì, người muốn tự kết liễu hay để ta động thủ đây ?”

Vừa nói, toàn thân Hàn Lập kim quang loé sáng, từng bước nhắm hướng mô đất đi tới.

Chương 1287: Truyền Thừa Châu

“Một con rối không xứng cùng người nói chuyện à ? Nga, bốn cung như thế nào lại quên mất” Đột nhiên cách đó khoảng mười trượng có một đoàn hỏa diễm hắc sắc hiện lên, sau đó ngưng tụ lại biến thành một cung trang thiếu phụ sắc mặt cực kỳ lạnh lùng.

Nàng vừa hiện ra thì lập tức dùng một ánh mắt cực kỳ bất thiện nhìn qua Hàn Lập, sau khi xác nhận lại một lần nữa Hàn Lập chỉ là một tên phạm nhân bình thường thì khoe miệng chọt hiện lên một tia khinh thường, một tay chậm rãi giơ lên hướng thẳng về phía Hàn Lập.

Tuy thần niệm của Hàn Lập cũng vô phương cảm ứng được cái gì nhưng với tu vi của hắn có thể liên thông được với thiên địa nguyên khí nên có thể cảm nhận được một loại nguy hiểm không thể ngờ tới.

Cung trang thiếu phụ vừa xuất hiện thì trong chốc lát mọi hành động của Hàn Lập đều đình chỉ, sắc mặt đại biến.

Ngay lúc nữ tử giơ tay nhắm thẳng về phía mình thì toàn thân Hàn Lập bỗng phát lạnh, lông tóc toàn thân dựng thẳng lên.

Lần đầu tiên kể từ khi bước vào tu tiên giới, Hàn Lập mới nhận thấy được cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đến như vậy.

Lập tức theo phản xạ, Hàn Lập không hề lưỡng lự rung tay áo lên, hai kiện đồ vật hình tròn rơi vào lòng bàn tay sau đó đem hai vật đó đưa ra phía trước, ánh mắt nhìn thẳng vào thiếu phụ trong không trung tịnh không nói một lời.

Đó là hai khối cầu một đỏ một đen, mặt ngoài ẩn hiện những tia quang mang chớp động, hình dáng thần bí dị thường.

“Diệt Tiên Châu ! Còn có đến hai khoả ? Người rốt cuộc là ai mà lại có loại bảo vật này ?” Cung trang thiếu phụ vừa nhìn thấy hai khối cầu thì sắc mặt lập tức đại biến, vòng tay vừa nổi lên một đạo hỏa diễm hắc sắc thì chọt ngừng lại, thanh âm kinh sợ dị thường.

Thấy nàng nhận ra được hai khoả Diệt Tiên Châu, hơn nữa sắc mặt còn có vẻ sợ hãi thì trong lòng Hàn Lập mới buông lỏng được đôi chút.

"Hắc hắc, Đạo hữu nhận được vật ấy là tốt rồi!" Hãn nhân nhật nói nhưng trong lòng thâm toát mồ hôi lạnh, tu vi của nàng ta đáng sợ vượt ngoài dự đoán của hãn. Nếu ngay cả Diệt Tiên Châu cũng không tạo thành uy hiếp đối với nàng thì quả thật xui xẻo. Bất quá, tuy làm cho nàng có phần cố kỵ nhưng trong lòng hãn vẫn kiên cố không ngừng.

Bởi vì lúc hãn xuất đầu lộ diện thì đối phương cũng chỉ là một con rối mà thôi, thật không nghĩ ra lại đối đầu với một tên Hoá Thần kỳ cao giai yêu tu.

Trong khu vực của nhân loại sao lại xuất hiện yêu tu có cấp bậc cao đến đường này ?.

Mặc dù lúc này dùng Diệt Tiên Châu có thể chế trụ đối phương, nhưng chỉ sơ ý một chút liền có thể bỏ mình là chuyện tuyệt đối có khả năng, Hoá Thần kỳ tu sĩ có bao nhiêu lợi hại thì đối với hãn thật quá rõ ràng rồi.

Cung trang thiếu phụ sắc mặt âm u bất định, ánh mắt sắc như dao chăm chú nhìn Hàn Lập, không hề che dấu sát ý.

"Người thật sự cho rằng dùng Diệt Tiên Châu có thể giết được bốn cung sao ?" Thiếu phụ lạnh lùng nói ra một câu.

"Có lẽ là không thể được, nhưng với hai khoả thì ta có thể nắm chắc bảy tám thành có thể gây trọng thương cho người"

Hàn Lập thần sắc bất động nói.

"Đúng, nhưng người rút cuộc cũng chỉ là một luyện thể sĩ, đối với dạng bảo vật như Diệt Tiên Châu thì cũng vô phương sử dụng được hết uy năng của nó. Người định tự sát sao ?" Thiếu phụ cười lạnh một tiếng.

"Nếu mà không sử dụng chúng thì cũng khó giữ được cái mạng nhỏ này, tại hạ tình nguyện đánh cược với số mạng một lần" Hàn Lập cười nhẹ trả lời.

"Cứ coi như là thế đi, chẳng lẽ người dám chắc bốn cung không dám hy sinh một ít thương tích mà đổi lấy cái mạng chó của người sao ?" Thiếu phụ giận dữ cười rộ lên.

“Hắc hắc, đương nhiên là đạo hữu không dám rồi ! Chẳng lẽ đạo hữu quên nơi đây là khu vực của Nhân loại sao, nếu mà bị thương chỉ sợ vô pháp che giấu được yêu khí của bản thân, khi đó chắc chắn sẽ bị cao giai tu sĩ đuổi giết. Nếu ta nhớ không lầm thì cao giai yêu tu mà tiến vào khu vực của nhân loại chính là phản lại hiệp nghị, tất sẽ bị truy sát” Hàn Lập hai mắt híp lại cười khan một tiếng.

“Người chỉ là một tên phạm nhân mà cũng dám uy hiếp bốn cung sao ? Lá gan đích thực không nhỏ chút nào” Thanh âm của thiếu phụ đột nhiên có chút quý dị, có chút mờ ảo không rõ, đồng thời từ mang chớp động hiện ra khiến tâm thần của người khác bị thu hút một cách quý dị.

Hàn Lập nguyên bản đang nhìn chăm chăm vào đối phương, ánh mắt không khỏi có chút bị hấp dẫn, trong mắt bỗng nhiên có chút mờ mịt.

Cung trang thiếu phụ thấy vậy thì trong lòng mừng thầm, thân hình vừa động tựa hồ muốn lập tức động thủ.

Nhưng đúng lúc này trên mặt Hàn Lập bỗng nhiên hiện ra một tia châm biếm, trong mắt lam quang bỗng nhiên đại phóng.

Thiếu phụ chỉ cảm thấy trong mắt một hồi mê muội, tâm thần rung chuyển một hồi khiến thân thể thiếu chút nữa từ trên không trung rơi xuống.

“Mê hồn đại pháp ? Người đã từng luyện Mê hồn đại pháp sao ?” Thiếu phụ thần thức cũng rất cường đại, mặc dù bị Hàn Lập xuất kỳ bất ý dùng linh nhãn cản trả nhưng ngay tức khắc đã thanh tỉnh trở lại. Bất quá sắc mặt có chút tái nhợt, nhìn Hàn Lập với vẻ mặt khiếp sợ tựa như đang thấy một con quái vật vậy.

Đối với ánh mắt ngạc nhiên của Thiếu phụ, Hàn Lập chỉ cười bí hiểm một hồi nhưng vẫn đứng yên tại chỗ mà không có ý động thủ.

Cung trang thiếu phụ rất nhanh đã khôi phục lại thần sắc bình thường, nhưng ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Hàn Lập, không tự chủ xuất ra vài phần kinh nghi.

Giờ phút này nàng rốt cục cũng hiểu ra đối phương tuyệt đối không phải là một Luyện thể sĩ bình thường như biểu hiện bên ngoài.

“Người tốt cực là muốn thế nào ? Chẳng lẽ cứ giằng co cùng bốn cung như thế này sao ?” Thiếu phụ nhìn lướt qua hai khoả Diệt Tiên Châu trong tay Hàn Lập, lại nhìn qua Nữ Đồng gần đó rồi nói với thanh âm vô cùng băng giá.

“Để tiểu nha đầu này lại rồi đạo hữu cứ tự nhiên rời đi là được” Hàn Lập sau khi tư lự một phen rồi nói.

”Chuyện này căn bản là không thể, dù thế nào ta cũng phải bảo trì huyết mạch của Hắc Phượng Tộc chúng ta”

Cung trang thiếu phụ không hề nghĩ ngợi mà đưa ra lời cự tuyệt.

Thấy đối phương trả lời một cách quyết liệt như vậy, thần sắc Hàn Lập liền trầm xuống mà không hề tiếp tục nói điều gì.

Còn Thiếu phụ đứng đối diện cũng im lặng, tình thế lại lâm vào trạng thái giằng co.

Nơi này chỉ còn tiếng gió xào xạc vang lên, ngoài ra thì cực kỳ yên tĩnh.

“Hàn đại thúc, người đừng cùng Phiệt cô cô tranh cãi nữa ! Là ta tự nguyện đi cùng cô cô mà” Nữ đồng đang ở trong vòng tay của đại hán bỗng nhiên mở miệng nói.

Vừa nghe thấy vậy, Hàn Lập trước thì ngẩn ngơ, sau đó cau mày nhìn qua Thiếu phụ sắc mặt không thay đổi, tựa hồ lời nói của Nữ đồng không hề nằm ngoài dự liệu của nàng.

“Đại Nhi, người đang nói cái gì vậy, người có biết nàng là ai không mà muốn đi cùng nàng ta ?” Hàn Lập trong lòng kinh ngạc một hồi rồi lạnh lùng hỏi.

“Ta tất nhiên là biết rồi, chính cô cô đã làm phép cho ta biết hết” Đại Nhi giương khuôn mặt nhỏ nhắn lên, vẻ ngây thơ cùng kiên quyết đồng thời thể hiện ra một cách hoàn toàn bất đồng.

“Làm phép ? Người tốt cực đã động chân động tay gì lên trên người Đại Nhi rồi ?” Hàn Lập là người có kinh nghiệm nên lập tức đã nhận ra điều lạ thường, lớn tiếng hướng Thiếu phụ quát lên.

“Việc gì ta phải động tay động chân, bốn cung chỉ là đem Truyền Thừa Châu của

Hắc Phượng Tộc chúng ta rót vào cơ thể nàng, cái đó chỉ liên quan đến việc truyền thừa của Hắc Phượng Tộc chúng ta mà thôi. Đường nhiên hiện nay nàng ta cũng chưa có khả năng hấp thu hết nó được, nhưng đối với thân thể bán yêu của mình thì đã hiểu rất rõ rồi” Thiếu phụ khe khẽ vuốt tóc rồi nhàn nhạt nói.

Vừa nghe thấy thế, Hàn Lập trong lòng bỗng chợt động.

Mặc dù hắn cũng không hiểu về Truyền Thừa Châu cụ thể là loại bảo vật gì, nhưng hầu như đây là một dạng truyền tải thông tin từ các bậc tiền bối cho con cháu như kinh nghiệm tu luyện, bí thuật, thậm chí là một bộ phận trí nhớ khi lịch duyệt, có thể so sánh với việc truyền thừa cho hậu bối một loại bảo vật vậy.

Đồ vật như thế thì tại Nhân giới tuyệt nhiên chưa hề xuất hiện, chỉ có điều việc kế thừa loại bảo vật này cũng có điều kiện rất khắt khe, chỉ cần bất cẩn một chút thì người kế thừa liền đi đời nhà ma ngay. Càng đáng tiếc hơn, chính là việc kế thừa cho dù có gặp thuận lợi thì cũng vô pháp nhận được hoàn toàn, trong quá trình truyền thừa sẽ mất đi một phần lớn tri thức nên người được nhận truyền thừa chỉ cần nhận được một hai phần là tốt rồi.

Truyền Thừa Châu của Hắc Phượng Tộc này có điều gì thần kỳ thì hắn cũng không rõ, nhưng khuyết điểm đó thì chắc chắn là cũng không thể hoàn toàn giải quyết được.

Tiểu nha đầu này một khi hấp thụ Truyền Thừa Châu thì từ một góc độ nào đó mà nói thì sau khi hấp thu hoàn toàn cũng không phải thuần túy là kinh nghiệm của chính mình.

Hàn Lập sau khi trầm ngâm một lúc rồi hướng Nữ đồng hỏi:

“Người thật sự muốn đi sao ? Nếu đã chấp nhận thì phải hoàn toàn bỏ qua thân phận nhân loại của mình, sau này cũng không thể gặp lại thân nhân của mình nữa ?”.

“Thân nhân ! Ngoại trừ gia gia ra thì về phía nhân loại ta hoàn toàn không có ai là thân nhân cả. Mà hiện tại gia gia đã như thế này rồi thì Đại Nhi còn có gì để níu kéo chứ ? Hơn nữa ta cũng muốn ở cùng phụ thân của mình” Nữ đồng lắc đầu, thần sắc có chút buồn bã trả lời.

“Nếu người đã quyết định như vậy thì ta cũng không miễn cưỡng nữa, người hãy đi đi !” Nghe thấy Nữ đồng nói như thế, Hàn Lập chỉ còn biết thở dài một hơi sau đó cầm

hai khoả Diệt Tiên Châu quay về phía sau bước đi.

Thấy Hàn Lập cứ vậy mà rời đi Cung trang thiếu phụ không khỏi ngẩn ra, còn Nữ đồng trong mắt có chút không nữ, cần nhẹ môi như còn có điều gì chưa kịp nói.

Hàn Lập tuy đi có vẻ chậm chạp nhưng tốc độ nhanh kinh người, thoáng chốc chỉ còn là một điểm đen ở phía chân trời.

"Đại Nhi, chúng ta cũng đi thôi. Vạn nhất người này báo cáo hành tung chúng ta với cao giai tu sĩ phụ cận thì thật là phiền phức".

Thiếu phụ tuy trong mắt vẫn ẩn tàng sát khí nhưng chỉ đứng nhìn mà không ra tay, sau đó nói cùng nữ đồng với sắc mặt hơi khó coi.

"Hắn sẽ không làm như vậy đâu" Trên mặt Đại Nhi hiện lên một tia khác thường, thấp giọng nói.

Nghe thấy Nữ đồng nói vậy, Cung trang thiếu phụ lại lắc đầu:

"Không được, hắn chỉ là một tên nhân loại thôi, làm sao chúng ta có thể tin tưởng được, đi thôi".

Vừa nói xong, Cung trang thiếu phụ đưa tay hướng Đại Nhi tung ra một trảo.

Nữ đồng như bị một thứ gì đó tóm lấy còn Từ bào đại hán dưới sự thôi động của pháp quyết thì thân thể bị hắc sắc hỏa diễm bao phủ, phút chốc chỉ còn lại một đồng tro bụi. Tiếp theo hỏa diễm ngưng tụ lại hoá thành một đoàn hắc quang phóng lên cao rồi bị thiếu phụ hút vào trong cơ thể.

Tiếp theo Thiếu phụ giơ tay lên phóng ra một chiếc khăn gấm bao quanh cơ thể tạo thành một tầng hắc sắc quang mang, Thiếu phụ hai tay ôm lấy Nữ đồng hoá thành một luồng khói xanh biến mất.

Sáng sớm ngày thứ hai, tại một vùng cách doanh địa của nhân loại hơn trăm dặm có mây đạo độn quang bay nhanh về phía trước.

Đó chính là đám người Kim Ngọc Tông cùng Hàn Lập đi đoạt bảo.

Đoàn người bọn họ ngoài Phương phu nhân và đám người Trương Khoa ra còn có mấy đội viên hộ vệ đội, không ai đề cập đến các sự tình liên quan đến Hàn Lập cả.

Phảng phất như là vị Hàn Lập lãnh đội này chưa từng gặp gỡ Thiên Đông Thương Hành vậy.

Chương 1288: Ngu Dương Thành

Khoảng thời gian bốn mươi năm quá đủ cho một tên thiếu niên trở thành một tráng hán cao lớn vạm vỡ, hoặc một tiểu tử có Linh Căn trở thành một tu sĩ cấp thấp, nhưng khoảng thời gian đó đối với một tòa cổ thành đã truyền thừa qua hàng trăm vạn năm mà nói thì chỉ giống như cái chớp mắt mà thôi.

Ngu Dương Thành chính là một trong những tòa thành có từ thời Tam Cảnh sơ khai, là một tòa thượng cổ thành trì tại Thiên Nguyên Cảnh.

Mặc dù nó chỉ thuộc loại thành thị bậc trung, hơn nữa Thành Chủ cũng không có ý định xây dựng mở rộng thêm nữa, nhưng toà thành này sau nhiều lần thú triều vẫn yên ổn tồn tại, thậm chí ngay cả một chút nguy cơ lớn cũng chưa từng xảy ra.

Sự việc nghe này qua có chút quý dị, nơi này tuy là thành thị của phạm nhân nhưng xuất hiện rất nhiều Luyện thể sĩ đang sinh sống, hiện tượng này khiến cho tiếng tăm của thành này trở nên lừng lẫy.

Nghe nói đương kim Thiên Nguyên Thánh Hoàng khi xưa xuất thân từ Ngu Dương Thành, người đã đem Luyện Thể Thuật tu luyện đến cực trí sau đó mới rời đi.

Thành này là nơi lưu lại vô số tông môn luyện thể thuật, kể cả cao giai luyện thể sĩ trong thành cũng có không ít. Ngay trung tâm thành thị còn có một tòa “Thánh Tháp” chuyên môn tàng trữ các loại pháp môn Luyện thể thuật cùng tâm đắc tu luyện, bên trong lượng kinh sách rất nhiều, nội dung phong phú có thể nói là kho tàng tri thức số một số hai của Luyện thể thuật tại Thiên Nguyên Cảnh.

Nhờ sự thu hút của tòa “Thánh Tháp” này, mà số lượng Luyện thể sĩ hàng năm tụ tập tại tòa thành này nhiều không kể xiết, với lực lượng cường đại như thế thì thú triều cũng không thể tạo ra chút uy hiếp nào.

Ngoại trừ điều đó ra thì Ngu Dương Thành còn nổi danh là địa phương chế tạo linh cụ nổi tiếng, hàng năm có một lượng lớn linh cụ được tạo ra từ đây, được những Luyện

thể sĩ hoặc các nhà buôn thu mua.

Trong đó, các loại linh cụ quý hiếm được đem lên sàn đấu giá lại càng thu hút nhiều người.

Những sàn đấu giá này tất nhiên nắm giữ trong tay vài tên Linh cụ đại sư.

Những Linh cụ đại sư này cùng với Tu sĩ luyện đan hoặc Trận pháp đại sư tương đối giống nhau, chỉ chuyên môn chế tạo ra linh cụ là chính.

Chỉ là nghề nghiệp những người này có chút đặc thù, đó là trước tiên phải tu luyện qua Luyện thể thuật, đồng thời cũng phải có một trình độ trận pháp nhất định, quan trọng nhất phải có thần niệm rất cường đại.

Ba điều này là không thể thiếu được khi muốn trở thành một Linh cụ đại sư, nhưng muốn trở thành một Linh cụ đại sư chân chính phải trải qua rất nhiều luyện tập gian khổ cùng với thiên phú nhất định mới làm được.

Mà những Linh cụ đại sư của sàn đấu giá tất nhiên phải là cấp tông sư.

Linh cụ bọn họ sản xuất ra chẳng những có uy lực rất lớn, ngoài ra còn có những thần thông phụ trợ khó tin khác.

Đương nhiên, việc chế tạo ra những linh cụ bậc này phải cực kỳ tỉ mỉ, bình thường phải mất từ vài tháng đến nửa năm mới tạo ra được một sản phẩm, những vật này sẽ trở thành tiêu điểm của đấu giá hội, được người mua với giá trên trời.

Long Hưng Đấu Giá Hội chính là một trong những hội đấu giá lớn nhất tại Ngụ Dương Thành, tuy vừa mới quật khởi cách đây không lâu nhưng danh khí rất lớn không thua gì mấy hội đấu giá đã có lịch sử lâu đời khác.

Vị chủ nhân này đương nhiên trở thành một trong những người có ảnh hưởng lớn nhất tại đây.

Bỗng nhiên hôm nay, trong gian đại sảnh của Long Hưng Thương Hội có một Bàn Tử (Hán tử mập mạp) thân vận trường bào đang đi đi lại lại trong phòng.

Ánh mắt của hắn thỉnh thoảng hướng ra phía cửa, trên mặt hiện lên nét lo âu.

Một lúc sau, tên Bàn Tử đó có vẻ không chờ thêm được nữa, hướng ra phía cửa quát to “Phùng Nhị, người ra cửa nhìn coi Hàn đại sư đã tới chưa ?”.

“Vâng, lão gia !” Thanh âm của một tên thanh niên lập tức vang lên, tiếp theo tiếng bước chân vang lên dần dần đi xa.

Mà tên Bàn Tử sau khi đi qua đi lại một hồi thì miệng lưỡi tựa hồ đã khát khô cả họng, cái miệng vĩ đại vừa đặt lên ghế liền phát ra thanh âm “rắc rắc” một cách đáng sợ.

Nhưng Bàn Tử vẫn không hề lo lắng cho cái ghế sẽ gãy sụm dưới sức nặng của mình, mà thuận tay cầm bình trà trên bàn tu vào miệng uống ừng ực, không hề có một chút tao nhã nào.

“Phạm huynh sao lại nóng nảy thế, chẳng lẽ thân thể có điều bất ổn sao ?” Một thanh âm từ bên ngoài bỗng nhiên vọng đến rồi một người theo đó bước vào.

“Hàn huynh, người cuối cùng cũng đã đến rồi, tại sao tên tiểu tử Phùng Nhị lại không bẩm báo một tiếng để ta ra tiếp đón chứ ?” Tên Bàn Tử căn bản đang ngồi, vừa thấy nam tử này thì liền bật dậy, khuôn mặt hoan hỉ dị thường.

“Người cũng không nên trách cứ Phùng Nhị, là do ta bảo hắn chờ ở bên ngoài đó”.

Đây là một tên thanh niên dung mạo bình thường, trên trán có một chút nếp nhăn, phía cằm có một chút râu đen nhánh, trong tay cầm một vật được bọc kĩ lưỡng, mặt cười mà như không cười nhìn Bàn Tử.

Nghe khẩu khí thì hai người tựa như đã rất quen nhau.

“Ha ha, mặc dù theo ta được biết thì Hàn huynh chưa từng lỡ hẹn lần nào nhưng chuyện này thật quá quan trọng, quan hệ tới hơn chục năm nỗ lực của tiểu đệ tại Ngụ Dương Thành này, tự nhiên trong lòng có chút lo lắng. Còn đây có phải là kiện đồ vật mà Hàn huynh đích thân chế tác phải không ?” Bàn Tử hướng về phía Trung niên rồi nhìn qua kiện đồ vật một lượt sau đó hưng phấn hỏi.

“Không sai. Phạm lão đệ trước hết cứ xem qua một lượt đi” Trung niên nhân mỉm cười rồi thuận tay đưa vật đang cầm trong tay cho Bàn Tử rồi thông dong ngồi xuống cái ghế gần đó.

Bàn Tử cũng không hề khách khí đem vật trên bàn mở tung, lộ ra một thanh trường kiếm có vỏ màu vàng dài khoảng ba thước, trên chuôi kiếm khảm nạm ba khối linh thạch màu sắc khác nhau, đúng là một thanh linh cụ không tầm thường.

Bàn Tử nhìn thấy thanh kiếm này thì động tác liền chậm lại, một tay nắm chặt chuôi kiếm từ từ rút ra.

Một tiếng long ngâm vang lên cùng một đoàn kim mang xuất hiện, hoá thành một con tiểu giao vàng rực bay lượn lơ.

Quang mang trong mắt Bàn Tử đại phóng, lưỡi kiếm rung chuyển một lát rồi quang ảnh Kim Giao vụt tắt, hiện nguyên hình là một thanh trường kiếm có hình hoa văn Kim Giao.

“Tuyệt diệu a ! Đây đúng là kiện đồ vật tuyệt vời nhất đã từng xuất hiện tại Ngu Dương Thành trong vòng trăm năm trở lại đây, Linh cụ mà lại có khả năng hoá khí thành hình thì thật là khó tin. Ha ha, có thanh kiếm này làm vật trấn môn chi bảo thì mấy tên gia hỏa kia đừng mong lại có thể cùng ta tranh đấu tiếp ? Hàn đại ca, lần này người đã ban cho tiểu đệ một cái đại ân a” Bàn Tử nhìn thanh trường kiếm một lượt rồi lại tra vào vỏ, miệng cười như điên nói.

“Không có gì, có thể chế tác ra vật này cũng là do chất lượng nguyên liệu tuyệt hảo do người cung cấp thôi, nếu không thì cho dù ta có bản lãnh thông thiên cũng không thể chế tác ra được một linh cụ đỉnh cấp đến thế này” Trên mặt người trung niên cũng không có lộ ra vẻ hào hứng, nhấp một ngụm trà rồi chậm rãi nói.

“Hắc hắc, cũng không thể không kể đến công sức của đại ca, nếu thay vào những tên gia hỏa khác thì làm sao có bản lãnh này chứ” Bàn Tử cười hì hì nói.

“Người cũng không cần nịnh nọt nữa, thanh kiếm này cũng là thanh linh cụ cuối cùng mà ta chế tạo ra. Kế tiếp ta sẽ lập tức ly khai khỏi Ngu Dương Thành, có thể sẽ không quay lại nữa” Trung niên nhân cười nhẹ một tiếng rồi nói ra làm cho Bàn Tử trợn mắt há hốc mồm một phen.

“Đại ca, người nói gì ? Muốn rời khỏi Ngu Dương Thành này sao ? Tại sao vậy ? Chẳng lẽ những tên gia nhân mà ta phái đến làm việc không tận tâm sao ? Người chỉ việc nói ra, ta lập tức phái người chặt đứt những cái chân chó của bọn chúng rồi thay một

nhóm khác đến ngay” Bàn Tử sau một lát liền bình tĩnh, dồn dập hỏi lại.

“Năm đó ta tu luyện có chút sai lầm, nếu không phải Phạm lão đệ đúng dịp đi ngang qua không ngại hao tổn bảo bối ra tay trợ giúp thì ta làm sao có thể an toàn đột phá bình cảnh chứ. Cho nên ta đã bỏ ra mười năm để chế tạo linh cụ cho Đấu giá thương hội các người, hơn nữa lại mai danh ẩn tích không để cho ai biết đến sự tồn tại của ta, đó cũng có thể tính là báo đáp một phần ân tình ngày trước. Hôm nay, Long Hưng Thương Hội đã trở thành một trong những hội đấu giá lớn nhất tòa thành này rồi, chỉ cần đem thanh kiếm này hiến cho Thành chủ thì chắc chắn người sẽ được trở thành độc quyền buôn bán tại đây. Còn những tên học đồ người giao cho ta, mặc dù chúng không thể học được hoàn toàn nhưng cũng đã được hơn phân nửa y bát, sau này cũng đủ để ứng phó. Người hẳn cũng đã rõ, ta dồn toàn tâm toàn ý vào việc tu Luyện thể quyết, việc chế tạo linh cụ chỉ là thuận tay mà làm thôi, ta mà tiếp tục lưu lại nơi này tương lai sẽ không thể tiến thêm được nữa” Trung niên nhân từ từ nói.

“Chẳng lẽ việc tu luyện của Hàn huynh lại một lần nữa gặp phải bình cảnh sao ?” Bàn Tử sau khi nghe thấy trung niên nói thì trong lòng cảm thấy lo lắng.

Sau khi nghe qua, trung niên như cười như không khiến cho Bàn Tử cảm thấy ngớ ngác.

Người khác có thể không hiểu nhưng hẳn lại cảm thấy rất rõ ràng.

Mười năm trước trong một lần hẳn gặp nạn thì vị hảo hữu này đột nhiên ra tay, kích sát hơn mười tên trung giai Luyện thể sĩ xâm nhập vào phủ đệ, hiến lộ một thân tu vi không hề kém mấy tên cao giai Luyện thể sĩ trong thành. Hiện tại nếu gặp phải bình cảnh thì chẳng lẽ chỉ cần vượt qua là có thể tăng tiến vượt bậc sao ? Đến lúc đó thì trình độ của vị này chẳng phải là vô cùng đáng sợ à ?.

“Phạm lão đệ chỉ cần biết việc này là được, lại nói ta muốn cảm tạ lão đệ mấy năm nay vẫn luôn thủ khẩu như bình, không hề đem sự tồn tại của ta công bố ra ngoài lại còn thay ta sưu tập đại lượng đan dược rất hữu dụng cho việc thúc đẩy Luyện thể thuật tăng tiến, bất quá hiện nay chúng ta duyên phận đã hết, Hàn mỗ chỉ có thể cáo từ mà thôi” Trung niên nhân sau khi nói xong liền đứng dậy chấp tay cáo từ rồi quay lưng hướng đi ra.

Bàn Tử chỉ kịp thốt lên “Nhưng ... nhưng” vài cái, rốt cuộc cũng không tiếp tục

khuyên can nữa, nhìn thấy thân ảnh trung niên biến mất sau cửa thì trên mặt bỗng nhiên hiện lên vẻ buồn bã.

Việc ra tay cứu giúp đối phương có thể xem là chuyện đúng đắn nhất mà hắn thực hiện từ trước tới nay, đối phương chỉ bằng vào thần thông của bản thân mà trợ giúp hắn từ một tên vô danh tiểu tốt trở thành một thương nhân danh tiếng, hiện tại là một đại nhân vật ở Ngũ Dương Thành, do vậy mà đối phương cảm thấy đã báo được ân tình liền không chút do dự mà ra đi.

Hắn dù muốn cũng không cách nào có thể mở miệng giữ đối phương lại được.

Trung niên nhân vừa ra khỏi đại môn liền cười một chiến thú hình thù tựa con hươu chạy thẳng đến cửa thành gần nhất.

Mấy canh giờ sau, hắn đã xuất hiện cách Ngũ Dương Thành hơn mười dặm, đứng trên sườn núi liếc mắt nhìn thấy tường thành xa xa rồi đột nhiên nhảy xuống khỏi chiến thú, tay áo hướng khuôn mặt mình vung lên một cái.

Một màn khó tin lập tức xuất hiện.

Tay áo vừa lướt qua thì những sợi râu trên mặt lần lượt rơi xuống, khuôn mặt trung niên nguyên bản liền hoá thành một tên thanh niên chừng hai mươi tuổi.

Dung mạo đó chính Hàn Lập năm xưa cùng các tu sĩ Kim Ngọc Tông đi đoạt bảo.

Hàn Lập nhàn nhạt nhìn tường thành xa xa, bỗng nhiên thân thể vụt chuyển, bỏ lại chiến thú nhắm hướng phía xa chạy đi.

Không bao lâu sau, dần dần hắn đã hoá thành một điểm đen nhỏ mất hút phía chân trời xa.

Chương 1289: Phi Hạt

Ngư Dương Thành cách An Viễn Thành năm xưa một khoảng cách cực xa.

Mặc dù Hàn Lập chạy như bay nhưng ước chừng cũng phải mất khoảng nửa năm mới có thể quay trở lại vùng phụ cận An Viễn Thành năm đó.

Dọc đường hăn băng đèo vượt suối, tận lực hành tẩu nhưng khoảng cách thật sự quá xa.

Trên đường hăn vẫn không thể không hạ sát một lượng đông đảo dã thú cùng với năm sáu đầu yêu thú cấp thấp.

Đương nhiên đây là lúc Hàn Lập hành tẩu một mình nơi hoang dã.

Nếu mà gia nhập chung vào đoàn người nào đó thì những yêu thú này hăn sẽ không ra tay.

Phế tích An Viễn Thành sau nhiều năm như vậy cũng không có gì thay đổi.

Những vách tường thành không nhìn thấy điểm cuối của phế tích đã được phủ một tầng dày đầy bụi bặm.

Hàn Lập đứng tại vùng phụ cận hồi lâu, trong lòng không ngừng tính toán.

Việc tu luyện Kim Cương Quyết của hăn đã đạt đến bình cảnh của đệ thất tầng, chỉ cần vượt qua chướng ngại này sẽ liền bước vào cảnh giới đại viên mãn.

Tốc độ tu luyện của hăn so với dự tính lúc đầu đã nhanh hơn nhiều.

Trong đó, việc linh khí tại Linh Giới nhiều hơn xa so với Nhân Giới, chính là nguyên nhân chính khiến cho hiệu quả linh khí quán thể tăng vọt, ngoài ra cũng có thể kể đến việc hăn nhờ hấp thu được các loại linh dược, nên tiềm năng của thân thể đã được cải tạo, vượt qua rất xa cực hạn của nhân loại.

Năm đó, hắn đi theo Nam tử họ Tần tiến vào huyết động của yêu thú, với kiến thức cung thần thông của họ liền có thể dễ dàng thu thập được Huyết Âm Chi Thảo.

Những người của Kim Ngọc Tông sau khi xong việc, liền viết cho hắn một lá thư để tiến cử hắn vào Cửu Minh Ngọc Huyền Đàm, sau đó họ thu lại ngọc bội rồi hoan hỉ phản hồi tông môn.

Còn hắn cũng không cùng những tu sĩ kia phản hồi Thiên Đông Thương Hành, mà lẫn vào bên trong thành thị khác.

Dù sao thì Huyết Chú Văn Thư đối với hắn cũng không có một chút hiệu quả nào.

Mục tiêu của hắn tự nhiên là vài toà thành thị gần Ngu Dương Thành, đây chính là thánh địa của Luyện thể sĩ, hắn là đối với hắn cũng có chỗ hữu dụng. Còn thanh đoàn kiếm tín vật mà vị yêu nữ phượng tộc kia giao cho hắn thì Hàn Lập cảm thấy không chút tin tưởng, ngay sau khi vừa rời yêu nữ liền đem thanh kiếm đó phá huỷ đi.

Trên đường đi đến Ngu Dương Thành hắn tiếp tục củng cố đệ ngũ tầng Kim Cương quyết, tới thời điểm mau chốt thì lại bị vài đầu yêu thú mai phục đánh lén.

Mặc dù hắn đem những yêu thú này toàn bộ giết sạch, nhưng lại bị Kim Cương Quyết cản trở, sau đó không lâu tu vi liền đại giảm, tựa hồ sắp quay trở lại đệ tứ tầng.

Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc thì hắn gặp phải một tên tiểu thương nhân của Ngu Dương Thành, chính là tên bàn tử họ Phạm đã dùng một loại đan dược quý hiếm cứu hắn đem về.

Trong tình cảnh đó, Hàn Lập trong lòng cảm kích, đồng thời cũng muốn tìm nơi nương tựa một thời gian liền theo Phạm bàn tử phản hồi Ngu Dương Thành, âm thầm xuất lực đem Đấu Giá Thương Hội phát triển một cách nhanh chóng.

Về việc luyện chế linh cụ thì với một thân trận pháp tôn sư cùng với kiến thức của tu sĩ Hoá Thân kỳ như hắn, chỉ cần luyện tập qua một chút liền có khả năng chế tạo ra tinh phẩm (hàng chất lượng cao).

Hắn ở lại Ngu Dương Thành nhiều năm, lúc đạt tới bình cảnh của đệ lục tầng hắn đã rời khỏi thành một chuyến. Tồn thêm một năm dài đã tìm được vị trí của sơn môn Kim

Ngọc Tông và gặp mặt vị Cẩm bào tu sĩ lúc trước, người mà sau này đã tiến tới giai đoạn Kết Đan kỳ.

Lúc nghe Hàn Lập nói đã tu luyện Kim Cương Quyết đến đệ ngũ tầng đại thành, thật chỉ bằng thân thể đã có thể đối đầu cùng tu sĩ Kết Đan kỳ mà không hề rơi xuống hạ phong, làm cho Nam tử họ Tân cảm thấy giật mình, đành phải tuân thủ lời hứa an bài Hàn Lập vào ngâm mình trong Cửu Minh Ngọc Huyền Đàm một lần.

Nhờ vào lực lượng khó có thể tin nổi của thủy đàm, Hàn Lập chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã đột phá đệ lục tầng, đỡ phải tiêu tốn khoảng mười năm khổ tu.

Sau đó hẳn phản hồi Ngu Dương Thành tĩnh tu hơn hai mươi năm mới gặp phải bình cảnh của đệ thất tầng như hiện nay.

Hẳn nếu muốn đột phá bình cảnh này, tự nhiên không thể tiếp tục khổ tu một cách ngu ngốc nữa mà dùng một phương pháp đa số Luyện thể sĩ thường dùng để đột phá bình cảnh, đó là rời xa thành thị của nhân loại, tiềm nhập vào nơi hoang dã nguy hiểm, thông qua việc chiến đấu với các loại yêu thú cường đại mà mạnh mẽ đánh sâu vào bình cảnh.

Lần này hẳn sẽ đi rất xa khỏi khu vực nhân loại, có thể không quay lại phiên địa vực này nữa, cho nên hẳn chuẩn bị đem các bảo vật đang cất dấu tại Thanh La Sa Mạc lúc trước mang theo.

Dĩ nhiên với một thân Luyện thể thuật của hẳn thì nhất định dư sức tự bảo vệ mình, lại có thêm bảo vật trên người thì càng tốt. Sau khi nghỉ ngơi tại phế tích nửa ngày trời, Hàn Lập lại một lần nữa xuất phát chạy thẳng đến Thanh La Sa Mạc.

Hơn một tháng sau, Hàn Lập đã bước chân trên bãi cát màu xanh xám, đã bước đầu xâm nhập vào sa mạc.

Nhưng sau khi hành tẩu chưa được bao lâu, thì sắc mặt Hàn Lập có chút khác thường, trong lòng cảm thấy giật mình.

Sa mạc rất tĩnh lặng, trừ thanh âm của bão cát ra thì không hề nghe thấy bất cứ thanh âm của một loài cầm thú nào, ngay cả côn trùng cũng chẳng thấy bóng dáng.

Phảng phất cả khu vực Thanh La Sa Mạc này đã biến thành tử địa vậy.

Hàn Lập trên mặt có chút kinh ngạc, trong lòng càng cẩn thận hơn, chạy thẳng tới địa điểm chôn giấu túi trữ vật.

Mặc dù địa hình tại sa mạc thường xuyên thay đổi nhưng lúc ban đầu Hàn Lập đã có động tay chân qua một chút, hiện nay có thể dùng một số phương pháp đặc thù tìm ra nơi cất giấu đó.

Mười ngày sau, thân hình Hàn Lập xuất hiện tại một địa điểm trên sa mạc, vừa nhìn thấy hơn mười phiến vật phẩm màu trắng cách đó không xa mà cảm thấy kinh ngạc.

Trong đó có một cái xác côn trùng rất lớn, trên lưng có một đường nứt, hình thù hoàn toàn giống với những con rết bình thường, ngoại trừ hình dáng lớn gấp không biết bao nhiêu lần.

“Lục Dực Sương Công? Như thế nào lại có thể tiến hoá nhanh như vậy được ?” Hàn Lập nhìn thấy xác con rết thì cảm thấy rất ngạc nhiên.

Hắn đi quanh xác con rết vài vòng rồi đột nhiên từ trong tay áo bắn ra một đạo ngân quang.

“Đương” một thanh âm nhỏ vang lên, ngân quang đánh lên xác côn trùng liền bị phản ngược trở lại, hiện nguyên hình là một sợi roi da màu bạc chói mắt.

Đó chính là binh khí mà Hàn Lập dùng sợi gân Địa Giao năm đó mua được chế tạo ra, trong hơn mười năm gần đây đã kích sát không biết bao nhiêu yêu thú cùng địch nhân. Sau đó, cho dù Hàn Lập nắm được phương pháp luyện chế linh cụ nhưng cũng không hề cải tiến lại vũ khí này, bởi vì bằng một thân Luyện thể thuật của hắn thì linh cụ cũng không trọng yếu nữa, ngoài ra cái roi da này đã dùng thuận tay nhiều năm rồi nên cũng không muốn chế tác lại.

Bất quá dưới một kích gần như toàn lực của hắn mà xác côn trùng này không chút hư tổn thì độ cứng có thể nghĩ được thế nào. Thật không hổ là đã tiến giai đến tầng cuối của Lục Dực Sương Công ! Hàn Lập đảo mắt nhìn quanh một lượt, trong lòng cảm thấy nghi hoặc. Rõ ràng là có mười hai con mà tại sao vùng phụ cận chỉ có mười một xác côn trùng mà thôi ? Một con còn lại đâu ? Chẳng lẽ ...” Tâm niệm Hàn Lập khẽ chuyển, hốt nhiên nghĩ tới một giả thuyết làm sắc mặt khẽ biến.

Đúng lúc này, một tiếng huýt gió quái dị phảng phất từ rất xa truyền đến, ngay sau đó từng trận tiếng sấm sét vang lên, phía chân trời đột nhiên mây đen cuộn cuộn, thanh âm cuồng phong cùng sấm sét vang dội truyền đến không ngừng.

Thấy cảnh này, khuôn mặt Hàn Lập co rút lại, hai mắt nhìn chăm chăm vào địa phương có thiên tượng thay đổi.

Mặc dù hần vẫn vô phương phóng thích thần niệm ra ngoài nhưng một cảm giác tâm thần tương liên bỗng truyền đến, phía thiên tượng thay đổi xa xa rõ ràng là một con linh trùng Lục Dực Sương Công của mình. Nhưng cảm giác tâm thần tương liên lại có chút xa lạ, loài côn trùng này sau khi tiến hóa lại có thể thi triển thân thông hô phong hoá vũ làm cho hần trộn mắt, há hốc mồm.

Con Lục Dực Sương Công này có thể thuần thực điều khiển thiên địa nguyên khí, cảnh giới tựa hồ so với Hàn Lập lúc trước còn cao hơn một chút, đại khái gần bằng Hoá Thần kỳ đại thành.

Trong lúc Hàn Lập đang cảm thấy khó tin thì thanh âm “vù vù” bỗng nhiên vang lên, tiếp theo là từ vùng phụ cận của đám mây đen, một đám sương khói ngũ sắc bỗng nhiên hiện ra, hướng phía ngoài bỏ chạy.

Hàn Lập vừa nhìn thấy sắc mặt có chút trắng bệch.

Đám vân vụ này rõ ràng là một nhóm bò cạp bay, sau lưng mọc lên hai cánh, đám mây này tỏa ra hào quang ngũ sắc sặc sỡ, bao phủ gần nửa bầu trời.

Càng làm cho Hàn Lập cảm thấy á khẩu là tại giữa đám vân vụ là một con Hạt Vương (Vua Bò Cạp) hình thể lớn chừng mười trượng.

Con Hạt Vương này trên lưng không có cánh, nhưng lại được một đám khói nâng lên, phía đuôi vung cao lên gần mười trượng, ẩn hiện lục mang cực kỳ yêu dị.

Gặp tình cảnh này, Hàn Lập bỗng nhiên hít một ngụm lương khí.

Bất quá, ánh mắt hần ngưng lại liền phát hiện con “Hạt Vương” này thực ra là do hàng vạn con tiểu hạt ngưng tụ lại mà thành.

Tứ phía xung quanh là một đám phi hạt tập trung lại, bao quanh con cự hạt vào giữa.

Hàn Lập chưa kịp cẩn thận suy xét thì phía xa xa lại vang lên tiếng huýt gió, mây đen quay cuồng lộ ra một con rết màu trắng như tuyết lớn chừng chục trượng, bộ dáng dữ tợn dị thường.

Cùng lúc đó, một tia tâm thần tương liên vốn mơ hồ bỗng nhiên rõ ràng hơn rất nhiều.

Hắn thần sắc chấn động, trong lòng không khỏi nghĩ thầm: "Quả nhiên là thế, con Lục Dực Sương Công này bao gồm mười hai con tử dực Lục Dực Sương Công lúc trước, không biết là chúng dung hợp với nhau hay là một con cắn nuốt những con còn lại."

Với tình huống như vậy mới có thể dẫn sinh ra một con tiến vào giai đoạn thành thực. Bất quá, những con phi hạt này từ đâu đến ? Nếu nhóm người Thiên Đông Thương Hành đi ngang qua bãi sa mạc này mà đụng phải nhóm côn trùng này thì tuyệt đối là chết không có chỗ chôn.

Hàn Lập trong lòng có chút buồn bực, lúc này đám hắc vân đã đuổi kịp đám vân vụ ngũ sắc đang bỏ chạy.

Lập tức tiếng huýt gió vang lên, vô số phi hạt bị một luồng hàn khí từ trong hắc vân thổi ra, trong nháy mắt hóa thành những khối băng liên tiếp rơi xuống.

Nhưng những con phi hạt còn lại phun ra từng đoàn độc khí màu sắc rực rỡ, đem hắc vân thôn phệ gần phân nửa, xem ra vẫn còn tiếp tục cắn nuốt.

Nhất thời, thân hình màu tuyết bạch của con rết vốn được bao phủ trong hắc vân dần dần lộ ra.

Chương 1290: Thu Hồi Bảo Vật

Mặc dù thân hình của Lục Dực Sương Công khi đối diện với Cự Hạt nhỏ hơn một chút, nhưng nếu so sánh với các yêu thú bình thường thì đã lớn hơn nhiều.

Cái đầu to lớn có vẻ hưng lệ dị thường, thân thể vừa lộ ra khỏi hắc vân lập tức phun ra một khối bạch sắc quang trụ to như vại nước.

Quầng bạch quang lướt qua nơi nào tức thì trong không trung vang lên từng tiếng băng hóa xé gió “Leng keng”, cột sáng lóe lên đánh vào thân hình Cự Hạt liên phá thành một lỗ thủng rộng chừng một trượng.

Cự Hạt do vô số phi hạt ngưng tụ lại mà thành, cho dù có bị đánh trúng chỗ nào thì tự nhiên cũng sẽ không bị đau đớn hoặc bị giết chết. Ngược lại, từ trong miệng chúng truyền ra từng đợt thanh âm “vù vù” chói tai, ngóc đuôi lên cao nhắm thẳng vào Lục Dực Sương Công bổ một nhát.

Một đạo lục mang bạo phát, đuôi bò cạp bỗng nhiên hóa thành hư ảo, cự ly hơn mười trượng nhanh chóng vượt qua, hung hăng đánh thẳng lên đầu của Lục Dực Sương Công.

Cùng lúc đó, lỗ thủng nơi bụng của Cự Hạt sau một hồi chuyển động đã trở lại bình thường như lúc đầu, còn Lục Dực Sương Công thấy đuôi bò cạp đang bổ đến như không để ý, ba đôi cánh trên lưng vừa nhoáng lên một chút liền biến mất khỏi vị trí.

Đuôi bò cạp thoáng mất đi mục tiêu mà trầm vào hư không. Một khắc sau, khoảng không sát bên Cự Hạt vụn vụn một hồi, rồi thân hình của Lục Dực Sương Công bỗng hiện ra.

Ba đôi cánh của nó lại một lần nữa chớp động, thân thể bắn nhanh như chớp phóng thẳng về phía Cự Hạt, đồng thời cặp răng nanh của nó cắm sâu vào thân thể Cự Hạt.

Lập tức một đoàn hàn quang màu trắng phả ra bao phủ lên trên thân thể Cự Hạt và ngày càng bành trướng ra, nháy mắt đã bao phủ hơn phân nửa thân thể.

Sau một khắc, toàn thân Cự Hạt băng toái thành vô số Phi Hạt từ trong không trung rơi như mưa xuống phía dưới sa mạc.

Một bộ phận Phi Hạt còn sống sót rất cực cũng không ngừng tụ lại thành Cự Hạt nữa mà bỏ chạy tán loạn, trong chớp mắt vân vụ rực rỡ do khí độc ngừng tụ dần dần hòa vào hư không.

Lục Dực Sương Công thấy vậy nhưng cũng không hề truy đuổi những con Phi Hạt bỏ chạy, mà chỉ rút lên một tiếng bỗng nhiên xuất hiện một luồng hàn khí từ trong miệng bắn ra bao phủ lấy những con Phi Hạt đã bị đóng băng bên dưới mà hút hết vào trong miệng.

Ở phía xa xa, Hàn Lập chứng kiến cảnh này thì trong lòng chớp động.

Hắn cuối cùng cũng hiểu vì sao mà có thể tiến hóa nhanh như vậy, trong khoảng thời gian mình rời đi thì không biết nó đã thôn phệ bao nhiêu Phi Hạt rồi, những con Phi Hạt này tựa hồ có chút lai lịch, những con yêu trùng bình thường nếu mà bị thôn phệ một lượng lớn thì nhất định sẽ bị thoái hóa.

Mà từ lúc hắn tiến vào trong sa mạc cho đến nay không hề thấy qua loại côn trùng hay thú nào, xem ra những sinh vật nơi đây đã bị con Lục Dực Sương Công này cắn nuốt sạch sẽ mất rồi.

Hàn Lập đang tự đánh giá một phen thì con Lục Dực Sương Công cự đại sau khi đem tất cả phi hạt nuốt vào bụng liền nhìn sang chỗ Hàn Lập, ánh mắt mơ hồ tỏa ra một tia âm lãnh.

Hàn Lập vừa nhìn thấy ánh mắt này thì trong lòng bỗng hồi hộp, mơ hồ cảm giác được điều lo lắng nhất trong lòng đã thành hiện thực.

Đột nhiên, từ trong miệng Lục Dực Sương Công truyền ra một tiếng huýt sáo, sáu cánh chớp động hóa thành một đạo bạch sắc tàn ảnh hướng phía Hàn Lập bắn nhanh đến.

Chỉ trong giây lát, nó đã hiện ra phía trên đỉnh đầu của Hàn Lập, dùng một ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm vào hắn.

Cặp răng nanh khổng lồ từ trong miệng nghiến vào nhau làm phát ra thanh âm rùng

rợn.

Trên mặt Hàn Lập lộ ra một tia kỳ quái, nhìn thẳng vào con côn trùng này không chớp mắt, nhưng hai tay áo để sau lưng bỗng rung lên, hai khóa Diệt Tiên Châu vô thanh vô tức xuất hiện trong lòng bàn tay.

Con Sương Công màu tuyết bạch trên không trung bỗng nhiên phát ra từng trận thanh âm trầm trầm, sau đó xoay người hướng phía xa bay đi.

Con côn trùng này bỏ lại Hàn Lập tự thân rời khỏi.

Hàn Lập chỉ còn biết thở dài một hơi nhẹ nhõm, da mặt đang căng thẳng đã hòa hoãn trở lại, nhưng sau đó lại cười khổ một tiếng.

Việc linh trùng tiến hóa từ bốn cánh lên sáu cánh quá bất ngờ, tu vi lại có thể tăng tiến một cách nghịch thiên như thế, thật sự là ngoài dự liệu của Hàn Lập.

Loài côn trùng này mặc dù không giống các loại yêu thú khác là vô phương hóa thành hình người nhưng lại sơ bộ mở ra linh trí.

Nó đã dùng pháp lực mạnh mẽ chặt đứt sự kiểm soát của chủ nhân.

Nếu pháp lực của hắn mà sử dụng được thì bằng vào các loại cấm chế lúc trước có thể ngăn chặn sự phản kháng của linh trùng, nhưng tình cảnh hiện nay hắn một chút pháp lực cũng không sử dụng được, dù có muôn vàn bí thuật cũng thật sự là vô kế khả thi.

Trong tình huống như vậy thì việc linh trùng phản kháng cũng không có gì là kỳ quái.

Hàn Lập toát mồ hôi lạnh một hồi, lúc này thậm chí định đem hai khóa Diệt Tiên Châu âm thầm phóng xuất ra.

Sự tình lúc đó cũng thật là may mắn, mười hai con Lục Dực Sương Công bốn cánh lúc trước đã được Hàn Lập khổ công tỉ mỉ bồi luyện vài trăm năm từ lúc còn trong trứng tới khi trưởng thành.

Tâm thần liên lạc giữa họ đã cực kỳ vững chắc, mà mười hai đầu Lục Dực Sương Công này ngưng tụ thành một con Trưởng Thành thì cũng đồng thời đem mười hai tia thần

niệm dung hợp lại thành một , tự nhiên càng khó loại bỏ được.

Con rết lúc trước sau khi cân nhắc, giăng co một hồi cuối cùng cũng bỏ ý định bất lợi đối với Hàn Lập mà dứt khoát bỏ đi.

Hàn Lập với tình cảnh đó chỉ có thể giương mắt nhìn đối phương rời khỏi, mà không thể ra tay ngăn cản được, hắn nhìn về đám hắc vân đang bay xa dần mà trong lòng dờ khóc dờ cười. Tại Nhân giới hắn đã sử dụng lực dịch của thần bí bảo bình khổ tâm bồi dưỡng những con linh trùng này, thế mà hiện tại đành trơ mắt nhìn công sức bản thân đổ sông đổ bể.

Điều này làm cho Hàn Lập cảm thấy cực kỳ buồn bực, bất quá Hàn Lập sau khi thờ dài một hơi thì tâm cảnh cũng dần dần bình yên trở lại.

Mặc dù hiện tại con côn trùng này tạm thời thoát khỏi sự khống chế của hắn, nhưng một khi pháp lực được phục hồi thì lập tức có thể đem con Lục Dực Sương Công này một lần nữa thu phục lại.

Điều bản khoản duy nhất của hắn chính là Linh Giới rộng lớn thế này, cho dù có thần thông nghịch thiên đi nữa mà không nắm được chỗ trú ẩn của con côn trùng này thì cũng đành bó tay.

Hàn Lập sau khi trầm tư một hồi liên lắc đầu không muốn tiếp tục suy nghĩ nữa, ngược lại thần niệm vừa động, bỗng nhiên nhớ lại đám Phệ Kim Trùng cùng Đề Hồn Thú.

Sắc mặt hắn lúc này trầm xuống bước nhanh đi, chỉ trong chốc lát đã dịch chuyển hơn trăm trượng, nhìn thoáng qua một chỗ gần đó, Hàn Lập không nói lời nào, hai tay nắm chặt lại, kim quang chớp động lóe lên, kích thẳng lên mặt đất một quyền.

“Oanh” một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, phía trên mặt cát màu xanh xám tựa hồ bị một loại đỉnh cấp pháp bảo nào đó công kích liên hoàn toàn bạo liệt ra.

Chỉ thấy một đám khói bụi hình nấm bốc cao lên, phía dưới mặt đất hiện ra một cái hố hình tròn sâu chừng ba bốn trượng rộng khoảng hai mươi trượng.

Tại chính giữa hố là một cái túi trữ vật cùng ba cái túi linh thú.

Hàn Lập thấy túi trữ vật vẫn còn nguyên vẹn thì trong lòng an tâm được một chút,

quang mang lóe lên bước đến gần những chiếc túi này.

Trong tay đang nắm giữ những chiếc túi này nhưng trên mặt Hàn Lập bỗng nhiên hiện lên vẻ do dự.

Mặc dù thần niệm vô phương kiểm tra được vật phẩm bên trong túi trữ vật, nhưng phía miệng túi trữ vật lúc trước hẳn đã lưu lại dày đặc phong ấn, toàn bộ chúng vẫn còn hoàn hảo không chút hao tổn nào, chỉ cần suy nghĩ một chút liền có thể biết được túi không hề mất đi thứ gì.

Ba túi linh thú còn lại thì một cái rỗng tuếch, đúng là cái túi có chứa những con Lục Dực Sương Công. Hai túi còn lại thì Hàn Lập căn bản không cần nhìn, chỉ bằng tâm thần tương liên liền có thể cảm ứng được đám Phệ Kim Trùng cùng Đề Hồn Thú đang trú trong đó, thậm chí từ một cái túi còn truyền ra tiếng ngáy của Đề Hồn Thú.

Hàn Lập nhếch miệng cười tự giễu, một tia lo lắng cuối cùng cũng hoàn toàn được giải quyết, hẳn đem những túi này cất hết vào trong người.

Những cái túi này có dáng vẻ khá bình thường, nhìn bề ngoài cũng không thể phát hiện được một chút dị thường nào từ trên người Hàn Lập.

Bất quá đám vỏ xác mà Lục Dực Sương Công lưu lại thì thật sự có chút phiền toái.

Hắn nhướn mày tính toán một hồi liền dứt khoát ra tay nới rộng cái hố đem đám xác côn trùng này bỏ xuống, rồi dùng cát hoàn toàn che phủ bên trên.

Hàn Lập nhìn lại một phen, sau khi xác định không còn để lại chút dấu vết nào thì trên mặt mới hiện lên vẻ vừa lòng.

Sau khi ngẩng đầu nhìn về phía đám hắc vân vừa bay đi với ánh mắt âm lệ, bỗng nhiên Hàn Lập quay người hướng phía ngược lại bỏ đi.

Mục tiêu của hắn lần này là một Tòa Thành khá nổi tiếng cách đó khoảng ngàn vạn dặm, kế cận Yêu Thú Chi Địa.

Nơi đó chính là một trong những cổng giáp ranh của Thiên Nguyên Cảnh.

Đó là khu vực mà Thiên Nguyên Cảnh cùng Yêu Thú Chi Địa đều có một phần nhỏ

đất đai, khu vực này rất rộng lớn, đại bộ phận không thuộc quyền quản lý của bất kỳ thế lực nào.

Cho nên khu vực này thường xuyên xuất hiện Yêu Thú, Man Hoang Cổ Thú cùng đồng đảo Bán Yêu Nhân, càng đi sâu vào trong thì mức độ nguy hiểm lại càng tăng lên.

Nghe nói còn có người nhìn thấy nhân thủ của bộ tộc thần bí là Linh Tộc cùng Thượng cổ cự nhân cao hơn mười trượng đã từng xuất hiện, lại có người bảo là nghe được thanh âm của Chân Long nữa ...v...v...

Càng ngày càng có nhiều lời đồn đãi xuất hiện đã phủ lên mảnh đất thiên địa này một tấm màn bí ẩn, bất quá đại đa số mọi người khi nghe thấy những lời đồn này chỉ cười mà không hề tin tưởng chút nào.

Nhưng chuyện khu vực này có sự xuất hiện của Yêu tu Hoá Thần kỳ cùng tu sĩ Hoá Thần kỳ lại là chuyện có thật trăm phần trăm, điều này làm cho lớp cao tầng của Nhân-Yêu lưỡng tộc cảm thấy kiêng kỵ, liên hạn chế Tu sĩ cấp cao vào chốn này, nếu một lực lượng lớn tập trung lại đây thì sẽ thật sự có nguy cơ kích động đại chiến lưỡng tộc.

Việc này có thể trực tiếp gây nhiễu loạn Thiên Địa nguyên khí, làm nước sông nghịch chuyển, núi cao hóa bình địa. Cho dù Tam Hoàng cùng Thất Yêu Vương cũng chỉ là tu sĩ Hợp Thể kỳ đại thành mà thôi, nếu không có sự kiện gì đáng chú ý lắm xảy ra, thì khu vực này thường rất hiếm khi có vết chân người.

Ngược lại, địa phương này vẫn chưa được Nhân-Yêu lưỡng tộc chính thức khai phá, bên trong linh mạch cùng linh dược cực kỳ phong phú, hơn xa những gì mà người ta có thể tưởng tượng được. Thậm chí còn có vài loại đặc sản mà chỉ nơi này mới xuất hiện khiến cho Tam Hoàng cũng coi trọng, hàng năm tiêu tốn một lượng lớn linh thạch để thu mua

Cứ như vậy, khu vực này thu hút một lượng lớn Tu sĩ cấp thấp cùng Luyện thể sĩ lũ lượt kéo đến.

Bọn họ hoặc là đến thử thời vận, tìm chút linh dược quý hiếm, cũng có khi mượn nơi đây đồ sát yêu thú để mong có thể đột phá bình cảnh bản thân, việc này cùng thú triều cũng có đôi chút điểm tương đồng.

Chẳng qua, những người dám đến nơi này tất nhiên không hề có một tên Luyện Khí Kỳ hoặc Luyện thể sĩ cấp thấp nào xuất hiện, nếu đến đây họa chẳng chỉ đơn thuần là đâm đầu vào chỗ chết mà thôi.

Phía Yêu tộc phái ra nhân thủ tự nhiên cũng không khác nhau là mấy.

Biết được tình hình đại khái của khu vực này, Hàn Lập liền bỏ ra hơn một năm ròng rã ngày đêm hành tẩu, rốt cục cũng đã tới được vùng biên cảnh này.

Chương 1291: Thiên Nguyên Vũ Cụ

Lạc Nhật Chi Mộ

Đây là cách gọi chung của nhân yêu lương tộc sinh sống ở hai bên vùng đất này gọi nó.

Nghe nói từ thời viễn cổ thì trên không trung của linh giới không phải là bảy mặt trời mà là chín cái. Nhưng mà vào lúc ban đầu, khi mà nhân yêu lương tộc đặt chân tới linh giới thì đã bộc phát Chân linh chi chiến, cuộc chiến đã quét đi hơn phân nửa chủng tộc tại Linh giới.

Hàng trăm tồn tại có tu vi ngang bằng với tiên nhân của tiên giới. Không biết vì lý do gì mà bắt đầu điên cuồng tranh đấu.

Kết quả chẳng những là làm cho tám chín phần những người tham gia vào cuộc chiến thương cảm này phải ngã xuống mà chết, càng có một số địa phương có đồi núi sông biển bị thay đổi, rạn nứt thậm chí có hai cái mặt trời ở trên cao cũng bị hủy mất.

Còn ở vùng biên thù này, nghe nói có một cái mặt trời rơi xuống đã hình thành một cái lòng vực thật lớn. Mặc dù chỉ là một cái lòng vực nhưng mà một cao giai tu sĩ sử dụng pháp bảo toàn lực bay qua từ bên này tới bên kia thì cũng phải mất khoảng một năm thời gian. Bởi bên trong có vô số các sơn mạch nối liền nhau cùng với vài chục cái hồ nước rộng hàng vạn dặm. Ngoài ra còn không nói đến các loại rừng rậm hay bình nguyên khác.

Cho nên ngay khi có hơn một ngàn vạn tu sĩ đi vào Lạc Nhật Mộ thì cũng giống như là một hạt muối bỏ xuống biển liền lập tức biến mất. Ở khu vực rộng lớn như vậy, xây dựng quanh nó cũng không phải là một tòa thành, mà trong đó nổi danh nhất tự nhiên là tòa thành to lớn do nhân loại tu sĩ nắm giữ là Lạc Nhật Thành.

Những tòa thành này xây dựng xung quanh Lạc Nhật Chi Mộ, mặc dù quy mô cùng các tòa thành tu sĩ ở nơi khác không sai biệt bao nhiêu, nhưng mà trong thành cũng xuất

hiện rất nhiều cao giai tu sĩ ,cũng là đủ để trong Thiên Nguyên Cảnh vực cũng được liệt vào hàng ba tòa thành to nhất. Hơn nữa ngoài các vị tu sĩ ra, trong thành còn có một nhóm lớn các vị cao giai luyện thể sĩ xuất hiện.

Những vị luyện thể sĩ này có thực lực tương đương với Trúc Cơ Kỳ và Kết Đan Kỳ tu sĩ ngoài ra được một cái là số lượng thì nhiều hơn mười lần.

Nếu không phải số lượng đỉnh bậc luyện thể sĩ ít ỏi, hơn nữa trong thành còn có Hóa Thần Kỳ tu sĩ tọa trấn thì nói đây là tu sĩ thành thật là có chút cường điệu.

Nhưng mà cũng thật buồn cười, là tại một chỗ khác trong Lạc Nhật Chi mộ, trong địa phương của yêu tộc cũng có một cái yêu tu thành và cũng có tên là Lạc Nhật Thành.

Nghe nói yêu thành này còn to lớn và hoành tráng hơn Lạc Nhật Thành của nhân loại nhiều.

Bên trong cũng đồng dạng có cao giai yêu tu tụ tập sinh sống. Thậm chí trước đây còn có những tu sĩ nhân tộc có thần thông to lớn chạy tới đây xem xét sau đó trở về miêu tả lại.

Còn Hàn Lập thì tự nhiên đối với Yêu Tộc cũng không có mấy hứng thú.

Giờ phút này hắn đang đứng ở trên một con đường lớn trong Lạc Nhật Thành nhìn hai bên đường các loại cửa hàng san sát nhau, trên mặt lộ ra một tia dị sắc.

Bởi chỉ ở một con đường bình thường nhưng bên trong các cửa hàng ở hai bên đường thì những người đứng phụ trách mua bán nếu không phải là những vị Luyện Khí Kỳ tu sĩ thì cũng là những vị cấp thấp Luyện Thể Sĩ trông coi.

Các loại đồ vật trong cửa hàng bao gồm từ các loại cấp thấp yêu thú tài liệu, pháp khí linh cụ tất cả đều được bài biện lung tung không thứ tự. Cho thấy không có một cửa hàng nào chuyên bán một loại vật phẩm.

Còn Hàn Lập mới đi vào Lạc Nhật Thành không lâu, ngay cả có bao nhiêu con đường cũng không biết hết được.

Thành này thật sự rất lớn. Số lượng tu sĩ và luyện thể sĩ có rất nhiều nhưng phạm nhân vẫn chiếm cứ đại đa số và bọn họ lúc nào cũng thấy đây ở ngoài đường. Phần lớn

trong bọn họ là những vị thanh niên cường tráng và họ trông cũng rất là bận rộn. Đường như bọn họ đang trợ giúp cho các vị tu sĩ và luyện thể sĩ mua bán.

Hàn Lập đi tới một góc đường, ánh mắt đảo qua một cái. Đột nhiên hướng tới phía gần đây thấy có mấy gã thanh niên đang nói chuyện với một gã nam tử khô gầy.

Tên nam tử này là một gã Luyện Khí Kỳ tu sĩ còn những người khác xung quanh hẳn là những phạm nhân đang say mê nghe vị tiên sư này nói chuyện.

“ Các người không biết trước đây có một cái lão nha thú, mắt vừa nhìn thấy ta liền nhào tới đỉnh đầu của ta. Tiên sư ta đây liền vung tay lên một cái đem Hắc Vân Kiếm phóng ra lập tức đem hai cái móng vuốt trước cắt đi.” “ Khẩu pháp khí này chính là dùng mười khối trung giai linh thạch mà đổi lấy, mặc dù chỉ là đệ giai pháp khí ,nhưng luận về uy lực...”Ồ, người là ai?”

Một bàn tay đặt vào đầu vai của vị khô gầy nam tử này ,khiến hắn bị dọa cho phát hoảng vội vàng quay đầu lại thì phát hiện ra trước mắt mình là một vị thanh niên tuổi không lớn lắm đang cười híp mắt nhìn mình.

Khô gầy nam tử định cho đối phương một bài học nhưng khi nhìn thấy trên tay Hàn Lập có một cái giới chỉ tỏa ra hào quang sắc mặt liền thay đổi, có chút cười tươi hỏi: “ Tại hạ là Điền Hưng, Huynh đài có gì xin chỉ giáo?”

Luyện Thể Sĩ có thể mang theo linh giới, có thể nói thân phận không nhỏ. Có lẽ thực lực là trung giai rồi. Vì vậy một tên tiểu tu sĩ Luyện Khí Kỳ như hắn không thể nào trêu chọc được.

“ Không có gì, mới vừa rồi ta thấy người nói chuyện rất là vui vẻ, dường như người rất là am hiểu chỗ này cho nên ta có mấy vấn đề muốn hỏi. Không biết là người có nguyện ý làm người dẫn đường cho ta trong mấy ngày được hay không.” Hàn Lập bất động thanh sắc nói.

“ Nguyên lai là huynh đài mới nhập thành, vậy Hàn huynh đã tìm đúng người rồi. Ta Điền Hưng cái khác không dám nói nhưng mà đã ở thành này hơn mười năm có thể nói là chỗ nào cũng biết. Nhưng mà không biết là huynh đài dự định thuê mướn thể nào đây?” Khô gầy nam tử vui vẻ nói.

“ Một ngày mười khối linh thạch.” Hàn Lập sờ sờ cằm dứt khoát lưu loát nói.

“ Cài này..hơi ít một chút. Huynh đòi cho thêm một chút đi. Tại hạ nói gì thì nói cũng là một tu sĩ với số lượng linh thạch như vậy chỉ cần tại hạ ra ngoài tìm một chút linh được là đủ rồi.” Khô gầy nam tử hai mắt tròn vừa chuyển tiếp tục cẩn thận đánh giá Hàn Lập lần nữa hốt nhiên cười hì hì nói.

“ Hừ! mười khối linh thạch là không ít rồi. Người làm sao có thể dễ dàng ra ngoài mà tìm được linh được chứ. Chỉ sợ là gặp phải yêu thú bị mất mạng. Một ngày mười hai khối linh thạch, không thể nào nhiều hơn được.” mặc dù Hàn Lập không thích tính toán chi li nhưng thực sự không muốn đối phương nói nhiều nữa nên không khách khí nói.

“ Tốt, giao dịch xong. Giờ các người đi đi. Tiên sư ta cũng phải đi làm việc.” khô gầy nam tử thấy Hàn Lập có chút không hài lòng vội vàng đáp ứng, rồi hướng tới mấy người phía sau khoát tay chặn lại.

Mấy vị phạm nhân này như được đại xá,lập tức giải tán tản đi.

“ Không biết tiên sư muốn đi nơi nào trước?” Khô gầy nam tử ân cần hỏi, đồng thời âm thầm đánh giá thực lực của Hàn Lập.

Luyện thể sĩ không giống như tu sĩ. Tu vi cao hay thấp phần lớn phải dựa vào thân thể cường ngạnh mạnh mẽ mà thôi. Vì vậy không thể nào dùng thần niệm mà tra được.

“ Trước dẫn ta đi tới mấy cái cửa hàng bán linh cụ tài liệu nhìn một cái sau đó giới thiệu một ít thông tin ở trong thành.” Hàn Lập chuyển thân đi mà không cần quay đầu lại nói.

“ Chuyện này đơn giản, Lạc Nhật Thành đại khái chia ra làm tám khu vực trong đó có ba cái là khu vực của những người bình thường cư ngụ. Còn năm cái khác là địa bàn của tu tiên giả chúng ta và các vị luyện thể sĩ cư ngụ và giao dịch. Trong năm khu vực này còn phân chia ra một cái là trung tâm và bốn cái kia thì bao ở chung quanh. Hàn huynh ở trong khu vực này có thể xuất bán hay mua pháp khí, đan dược hay là những loại tài liệu khác. Mà muốn đi vào một khu vực thì mỗi người phải nộp một khối linh thạch cho một ngày. Còn tới chỗ trung tâm của Lạc Nhật Thành thì bất kể là tinh phẩm linh cụ hay là đỉnh bậc bảo vật đều có thể đem ra mua bán. Nơi nào cũng có cửa hàng mua bán của Thiên Nguyên Cảnh đại hiệu buôn, nơi đó có thể xuất bán ra Linh Bảo nữa.”

Khô gầy nam tử theo sát bên cạnh Hàn Lập, miệng lưu loát trình bày.

“Linh bảo? Ta không có hứng thú với cái này. Nói tới chuyện khác đi.” Hàn Lập nghe xong trong lòng vừa động nhưng trên mặt lại không chút biểu tình nói.

“Điều này cũng đúng, Hàn huynh là luyện thể sĩ nên Linh Bảo dù cho có tốt nhưng cũng vô dụng. Nhưng những cửa hàng này đôi khi cũng có xuất bán ra không ít đỉnh bậc linh cụ. Tốt, có một tin tức có lẽ sẽ làm cho Hàn huynh cảm thấy hứng thú. Nghe nói ở chỗ đấu giá hội có xuất bán ra một bộ mà năm xưa Thánh Hoàng đã sử dụng qua là Thiên Nguyên Vũ Cụ. Bộ linh cụ này có tới năm kiện, mỗi một kiện đều là đỉnh bậc trong tinh phẩm không thua kém gì pháp bảo của các tu sĩ, chứ chưa nói đến cùng một lúc sử dụng năm kiện. Nghe nói nó còn căn cứ vào thân thể của luyện thể sĩ để làm tăng cường thêm sức mạnh, cho thấy uy lực không giống bình thường. Năm đó Thiên Nguyên Thánh Hoàng mặc dù không có linh căn nhưng vẫn có thể kích sát nhiều tên cường địch thanh danh hiển hách. Tin tức này sau khi truyền ra đã làm cho không ít cao giai luyện thể sĩ không có ra khỏi thành mà cố tình ở lại để tham gia vào đại hội đấu giá lần này.” Khô gầy nam tử dường như nhớ ra việc gì đó liền ngừng Hàn lập lại nói ra như vậy.

"Thiên Nguyên Vũ Cụ! Thật sự có thần kỳ như vậy không?" Hàn Lập thật sự cảm thấy hứng thú với cái này.

“Tự nhiên là vậy, lúc này ở đấu giá hội đã công khai thông báo.” Khô gầy nam tử ra vẻ chắc chắn nói ra.

“Đấu giá hội này chừng nào mở ra?” Hàn Lập trầm một chút hỏi tới.

“Mặc dù không có tin tức xác thực nhưng nhiều lắm là trong vòng ba bốn tháng tới nữa thôi. Đấu giá hội không muốn các vị cao giai luyện thể sĩ chờ lâu hơn được.” Khô gầy nam tử vừa nghe Hàn Lập hỏi như thế trong lòng rung mình trả lời. Đồng thời trong lòng thầm nghĩ rằng mình đã gặp đại vận, trước mắt có thể người này là một vị cao giai luyện thể sĩ. Mặc dù nhìn dung mạo người này còn rất trẻ có lẽ đã sử dụng trú nhan linh đan diệu dược rồi.

Trong lòng thầm nghĩ như vậy, thần thái của Điền Hưng liền tốt lên.

Về sau, Hàn Lập có thuận miệng hỏi thêm một số tin tức có liên quan đến Thiên Nguyên Vũ Cụ mà không có hỏi tới chuyện đấu giá nữa. Nhưng lại cẩn thận hỏi tới

những chuyện khác của Lạc Nhật Thành.

Mặc dù trong lòng có chút buồn bực nhưng khô gầy nam tử vẫn nhất nhất trả lời. Liên tiếp theo sau Hàn Lập qua mấy cái con đường rồi mới tiến vào một cái cửa hàng chuyên môn bán linh cụ ở một ngã tư đường.

Nghe nói ở trung tâm của thành này bán các loại tinh phẩm và bảo vật nên Hàn Lập cũng tính muốn xem qua một chút.

Mặc dù linh cụ tài liệu coi như hi hữu nhưng so sánh với việc luyện chế pháp bảo và cổ bảo thì tốt hơn nhiều. Nơi nào chuyên môn xuất bán ra các loại cao cấp bảo vật thì lại không tìm được các loại luyện chế tài liệu linh cụ thích hợp.

Tất nhiên thành phẩm đỉnh bậc linh cụ thì là chuyện khác.

Tới nơi đây rồi thì tinh thần của Hàn Lập run lên.

Mục đích chuyến này của hắn là muốn tìm một chút cơ duyên có hay không. Bởi Lạc Nhật Chi Mộ là một nơi hung hiểm. Vì vậy hắn mong rằng sẽ đột phá bình cảnh tăng lên một tầng nếu không thì phải chuẩn bị thật tốt để có thể giữ được cái mạng nhỏ này.

Cho nên hắn đã tính toán trước khi tiến vào Lạc Nhật Chi Mộ thì cần phải luyện chế ra hai kiện đỉnh bậc linh cụ vừa ý để khi đối địch thì có thể nắm chắc thêm một chút phần thắng.

Cho nên khi nghe nói tới Thiên Nguyên Vũ Cụ liền mừng rỡ. Nhưng muốn có được nó thật sự là không dễ gì. Tất nhiên hắn đem theo rất nhiều linh thạch vì vậy cũng có cơ hội có được vật đó.

Nhưng nếu làm như vậy thì sẽ không tránh khỏi bị người khác nhìn tới. Hắn suy nghĩ một chút rồi thay đổi tâm tư muốn tự mình luyện chế ra linh cụ của mình.

Chương 1292: Hoàng Lương Linh Quân

Hàn Lập xem xét thật kỹ các loại linh cụ tài liệu ở trong cửa hàng, nhưng là sau khi vòng vo bảy tám lần ,liên đình chi hành động vô ích này, trong lòng thầm thở dài một hơi.

Cửa hàng này không phải không có tài liệu tốt thậm chí trong này còn có một số loại thuộc hàng tinh phẩm nhưng hiện tại Hàn Lập đã tu luyện thành Kim Cương Quyết vì vậy những loại tài liệu này không đáp ứng được yêu cầu của hắn nữa. Nếu thật tâm tìm kiếm và phải hao tổn tâm huyết luyện ra thì phẩm chất cũng cỡ như loại Kim Giao Kiếm mà hắn cho tên bàn tử kia trước đây.

Nhưng với hắn thì nó thật sự không có tác dụng lớn.

“ Như thế nào, Hàn huynh nhìn những thứ này không vừa mắt sao!” Điền Hưng đứng một bên sau khi quan sát kỹ sắc mặt rồi mới hỏi như vậy.

“ Những tài liệu này đối với ta vô dụng.” Hàn Lập lắc lắc đầu. Không che dấu nổi thất vọng của mình.

“ Những thứ này đều nhìn không được, vậy thì hãy cùng ta đi tới chỗ này đi. Nơi này thường xuyên có những loại tài liệu đặc thù. Nhưng mà ta cũng không dám bảo đảm chắc chắn, vậy Hàn huynh thử tới xem một chút đi.” Điền Hưng thật đúng là địa đầu xà, trong nháy mắt liền giới thiệu tiếp một chỗ khác.

“ Tốt, vậy đi xem một chút đi.” Hàn Lập vừa nghe nói xong lời này trong lòng liền cảm thấy hứng thú.

Vì vậy hai người liền rời đi khỏi chỗ này. Lúc này bọn hắn kêu một chiếc xa thú dừng lại chuẩn bị lên xe đi.

Nhưng ngay khi Hàn Lập và người kia vừa định lên xe thì bỗng nhiên có một tiếng long ngâm từ trên không trung truyền tới sau đó thì lại nghe thêm mấy tiếng hồ gầm cuộn cuộn mà đến! Hai loại âm thanh này không ngừng hòa vào nhau truyền đi khắp các nơi

trong thành và những vùng phụ cận gần đó,việc này làm cho các vị tu sĩ và phàm nhân xôn xao lên một hồi.

Hàn Lập cũng vậy hướng tới phía phát ra âm thanh phía chân trời mà nhìn tới.

Chỉ thấy một điểm đen từ phía xa với tốc độ cực nhanh bắn tới trong nháy đã đi qua phía trên đầu của đám người Hàn Lập thì thấy có một con quái thú ba đầu trong đó một đầu hổ và hai đầu rồng kéo theo một chiếc xe màu xanh nhạt từ trên cao bay xẹt qua rồi tiếng hổ gầm long ngâm từ từ biến mất.

"Hoàng Lương Linh Quân lại rời khỏi động phủ! Có chuyện gì vậy?" Điền Hưng thấy được thú xa bay qua liền thất thanh kêu lên.

"Hoàng Lương Linh Quân là người nào vậy?" Hàn Lập hỏi.

Nghe Hàn Lập hỏi vậy Điền Hưng ngẩn ra dùng ánh mắt cổ quái nhìn tới Hàn Lập đánh giá.

“ Như thế nào chẳng lẽ trên mặt của ta nở hoa hay sao chứ.” Ánh mắt Hàn Lập chột lóe rồi cười lên ha ha.

"Xem ra, Hàn huynh thật sự là từ địa phương rất xa mới tới đây "

“ Theo như lời người vừa nói vậy thì người này rất là nổi danh ở Lạc Nhật Thành hay sao chứ?” Hàn Lập nhướng mày.

“ Bốn thành chủ mặc dù là Hóa Thần Kỳ tu sĩ nhưng mà đệ nhất tu sĩ lại không phải là hần mà là một vị Hoàng Lương Linh Quân đã cư ngụ tại đỉnh núi phụ cận cả vạn năm kia. Nghe nói hần đã vượt qua được cửa ngũ hành hợp nhất để trở thành một vị Hợp Thể Sơ Kỳ tu sĩ.” Điền Hưng có chút hưng phấn giới thiệu nói.

"Hợp Thể Sơ Kỳ!" Hàn Lập trong lòng rung mình.

Trước đây khi hần còn là một gã Hóa Thần sơ kỳ tu sĩ thì hần cũng đã biết rõ giữa Hóa Thần Kỳ cùng Hợp Thể Kỳ có sự chênh lệch rất lớn. Ở Linh Giới này hơn mười năm thì Hợp Thể Kỳ tu sĩ là tu sĩ cao nhất mà hần nghe nói qua. Đám người của Tam Hoàng bất quá cũng chỉ là Hợp Thể cảnh giới đại thành mà thôi.

Còn từ những vị tu sĩ khác cũng như là phàm nhân thì hẳn chưa nghe nói tới có tu sĩ nào là Đại Thừa Kỳ hay là Độ Kiếp kỳ tu sĩ.

Phảng phất như những tồn tại đỉnh giai đó của nhân tộc, chưa bao giờ xuất hiện ở Linh giới này.

Tất nhiên có lẽ trước nay hẳn cũng chỉ tiếp xúc được với tầng lớp thấp nên vô phương biết được những tin tức như thế này. Sau khi lên thú xa, Điền Hưng vội vàng cấp cho Hàn Lập một ít chuyện tình có liên quan đến Hoàng Lương Linh Quân, đa số là nói về chuyện vị Hoàng Lương Linh Quân này có danh tiếng như thế nào, nổi tiếng ra sao....

Hàn Lập nghe xong cũng chỉ mỉm cười, không nói thêm lời nào nữa.

Sau khi thú xa đi được chừng một canh giờ thì đi tới một con đường xa lạ rồi bỗng nhiên dừng lại ở đầu một con đường.

Hàn Lập từ trên xe nhảy xuống đưa mắt nhìn xung quanh một cái, rồi nhìn thấy một cái cửa hàng, cửa hàng này trông cũng không giống như các loại bình thường.

Cửa ra vào rất to lớn hai bên cột được trang trí bằng kim phấn còn phía trên thì tấm bảng hiệu được viết ba chữ rất lớn” Khung Vũ Cát”

Phía trước đại môn này có hai cái thiết trụ màu xanh rất lớn và cao. Trên thiết trụ lại có hai sợi thùng màu bạc đang cột hai con quái thú màu hồng đỏ, bộ dáng như con thằn lằn.

Hai đầu quái thú này thấy có người trên xe bước xuống trong nháy mắt liền đứng lên giương đôi mắt nhỏ nhìn chăm chú tới Hàn Lập với ánh mắt không tốt lắm.

“Đi!”” Điền Hưng theo sát phía sau Hàn Lập nhìn thấy hai đầu quái thú này không thèm để ý gì tới mà móc trong người ra một cái lệnh bài màu vàng hướng tới hai con quái thú lắc lắc.

Lúc này hai con quái thú thấy vậy liền găm gừ một chút rồi lười biếng nằm xuống bất động. Hai người liền đi ngang qua hai con thú này.

Tới bên trong xong Hàn Lập lơ đãng nhìn.

Nơi này chỉ có một gian phòng đơn giản cao khoảng bảy tám trượng chung quanh chỉ có mấy thứ đồ linh tinh hầu như trống không không có vật gì cả.

Nhưng ở phía góc có một cái thang lầu còn bên cạnh thì có một ghế có một lão già sắc mặt khô vàng, mũi ưng đang ngồi đó ngủ gật, phảng phất như hoàn toàn không phát hiện có khách đến.

“Tư lão! Đừng ngủ, ta dẫn người tới đây.” Điền Hưng không chút khách khí tiến lên vài bước nắm lấy tay nam tử lắc mạnh lên.

“Khách nhân, ở đâu?” Lão già đôi mắt có chút mơ hồ ra. “Nghe nói quý cửa hàng có chút tài liệu đặc thù, tại hạ muốn tới nhìn xem qua một chút.” Sau khi đưa mắt nhìn qua lão già một cái rồi Hàn Lập bất động thanh sắc hỏi.

“Khách nhân muốn mua những tài liệu đặc thù, bốn tiệm cũng có thu mua một chút đồ đặc biệt, chuyên môn bán cho những người có nhu cầu. Không biết khách nhân muốn loại nào vậy?” ánh mắt của chương quỹ liếc tới Hàn Lập dừng lại một chút dò xét rồi lộ ra vẻ tươi cười nói.

"Linh cụ tài liệu" Hàn Lập bình tĩnh nói.

“Ồ, những tài liệu như vậy không nhiều lắm. Nhưng hiện tại bốn điểm có được hai kiện. Để ta mang tới cho người xem?” Chương quỹ cười cười, quay người lại rồi leo lên thang lầu. Hàn Lập từ phía sau nhìn tới bóng lưng của chương quỹ hai mắt híp lại. Đột nhiên hướng tới Điền Hưng hỏi:

"Người này hình như cũng là một vị luyện thể sĩ, hơn nữa cấp bậc không thấp!"

“Đương nhiên biết! trước đây Tư lão ở Lạc Nhật Thành nổi tiếng là một vị cao giai luyện thể sĩ. Nhưng chỉ là hơn mười năm trước ở trong Lạc Nhật Chi Mộ gặp chuyện ngoài ý muốn trúng phải một loại quái độc làm cho một vị cao giai luyện thể sĩ mất đi tất cả toàn bộ khí lực. Hẳn không thể làm gì khác hơn là mở cửa hàng này để mua bán.” Điền Hưng giải thích.

"Ồ, thì ra là thế!" Hàn Lập gật đầu ra vẻ hiểu được.

Điền Hưng cười cười một tiếng. Vừa định hỏi làm thế nào mà Hàn lập biết được thân

phận của Tư lão này thì đột nhiên nghe tiếng thú rống ầm ỉ từ bên ngoài rồi lại nghe một tiếng nói trong trẻo quát lên.

"Súc sinh, muốn chết!"

“ Bình bình” hai tiếng vang lên dường như đó là âm thanh của vật gì đó rất nặng va nhau vang lên.

Hàn Lập và Điền Hưng đều kinh ngạc xoay người lại chỉ thấy từ cửa lớn bước tới một nam và một nữ còn hai con quái thú bộ dáng đã không thể nhúc nhích được nữa.

Điền Hưng lấy làm kinh hãi. Nhưng lập tức phát hiện ra hai con quái thú trong miệng còn truyền ra âm thanh rên rỉ, lúc này trong lòng mới buông lỏng.

Hàn Lập liền nhìn tới đôi nam nữ này.

Đôi nam nữ này tuổi cũng không lớn lắm. nam thì tuấn tú hiên ngang còn nữ thì dung nhan tú lệ thật đúng là một đôi kim đồng ngọc nữ. Hơn nữa linh áp của hai người không thấp có thể đã là Kết Đan Kỳ tu sĩ rồi.

Hàn Lập thấy hai người này còn trẻ mà có tu vị như vậy thực sự là vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù nói ở linh giới linh khí nồng đậm cùng với cao giai linh thạch và số lượng lớn thiên tài địa bảo tồn tại nên tu sĩ Trúc Co và Kết Đan hơn xa Nhân giới. Nhưng mà hai người này, tuổi còn trẻ lại có tu vị như vậy thực là làm cho người ta giật mình không ít.

“ Các người là người phụ trách cửa hàng?” Nam tử liếc mắt nhìn tới Hàn Lập và Điền Hưng, thần niệm sau khi hướng Điền Hưng quét qua một lần, phát hiện hẳn bất quá chỉ là Luyện Khí kỳ tu sĩ. Lúc này mới quát hỏi tới, trong lời nói không dấu vẻ ngạo nghễ.

Mặc dù có thấy trên tay Hàn Lập có đeo một cái giới chỉ thì biết ngay đây là một tên Luyện Thể Sĩ ,nhưng mà lại cùng với một tên Luyện Khí Kỳ tu sĩ đi chung, thanh niên cũng không buồn hỏi đến.

“ Không phải, bọn ta cũng chỉ là khách nhân tới trước mua đồ mà thôi.”Điền Hưng

thấy hai người này đều là Kết Đan Kỳ tu sĩ trong lòng sợ hãi vội vàng cười xòa trả lời.

“Khách nhân? Vậy chương quỹ của Khung Vũ Cát ở đâu!.” Người thanh niên hừ một tiếng hỏi.

“Tư lão đã đi lấy đồ. Nhị vị tiền bối giờ hãy chờ một chút.”” Điền Hưng cẩn thận trả lời.

"Lữ sư muội, tạm thời chịu khó chờ một chút, không có việc sao?" Vị thanh niên này không để ý gì tới lời nói của Điền Hưng mà lại quay đầu hướng tới vị nữ tu trẻ tuổi ôn nhu nói.

“Không có việc gì. Có lẽ hiện giờ Gia tổ và lệnh sư đang nói chuyện. Chúng ta không cần phải quấy rầy bọn họ. Bất quá của hàng này thực sự có đồ gì tốt sao?” Vị nữ tử tú lệ kia đôi mắt đẹp vừa chuyển hiển nhiên đã nhìn thấy cửa hàng này trống không không có vật gì cả nên có chút tò mò.

“Ta cũng chỉ nghe nói cửa hàng này cũng có chút đồ vật. Theo bằng hữu của ta nói thì cửa hàng này có rất nhiều đồ vật ly kỳ cổ quái. Coi như dù không tìm được đồ vật sư muội thích thì đến để kiến thức một chút cũng không tồi.” Người thanh niên nam tử ngữ khí thật là êm dịu ra vẻ muốn lấy lòng người này.

“Nếu Tiên sư huynh đã nói như thế, vậy tiểu muội nhất định phải xem mới được.” vị nữ tử trẻ tuổi vui vẻ cười rộ lên.

Đúng lúc này thì cầu thang vang lên tiếng bước chân, thấy ngay lão giả này tay cầm hai cái hộp gấm một lớn một nhỏ đang ung dung đi xuống cầu thang.

“Như thế nào, lại có khách nhân đến.Ồ, hai con thú trông cửa của ta đã bị các người đá thương.” Lão giả đưa cặp mắt nhìn tới đôi nam nữ, nhưng khi ánh mắt hướng bên ngoài đảo qua một cái, sắc mặt liền trầm xuống.

“Yên tâm. Ta cũng chỉ là giáo huấn nó một chút thực sự không ảnh hưởng tới tính mạng của bọn nó.

Lữ sư muội chính là hậu nhận của Hoàng Lương tiền bối, nếu thú trông cửa của các hạ mạo phạm nàng, chỉ sợ người không chịu trách nhiệm nổi.” Người thanh niên dường

như cũng biết tâm tư của chương quỹ, thân thể không nhúc nhích, mồm cười mà mặt không cười nói.

"Hậu nhân của Hoàng Lương Linh Quân. Lần này đây coi như xong, lần sau sẽ chiếu theo lệ giải quyết!" Nghe được người thanh niên nói như thế, lão giả sắc mặt khê biến, nhưng lập tức thần sắc trở lại như thường.

Sau đó hắn cũng không lý gì tới hai người nam nữ này nữa mà đi thẳng tới trước mặt của Hàn Lập. Đưa hộp gấm đang cầm trong tay ra.

Hàn Lập cũng không có đưa tay lấy ngay mà ánh mắt chột lóe lên hỏi.

"Trong hộp có lẽ là vật cổ quái, Tư chương quỹ có thể giới thiệu chút về nó không?."

Chương 1293: Ngân Tâm Thạch Và Thiên Tâm Đan

“ Một cái tài liệu có tên là Ngân Tâm Thạch, ta cũng không biết rõ nó vật gì. Các hạ hãy tự mình xem đi.” Lão giả nhàn nhạt nói rồi thuận tay đem một cái hộp gấm tới mở ra liền thấy một miếng đá màu bạc nhạt, lớn cỡ nắm tay.

Tiếp theo đóng nắp hộp lại, bàn tay vươn ra liền đem hai cái hộp gấm ném sang.

“ Ngân Tâm Thạch! Chậm đã, đồ vật này hai người chúng ta cũng muốn.” Tú lệ nữ tử đang đứng một bên chợt nghe tới tên là Ngân Tâm Thạch đột nhiên trở nên vui mừng còn vị thanh niên cũng liền sùng sốt nhưng liền phản ứng nhanh nhẹn đưa tay ra hư không chụp một cái.

Một luồng hào quang màu xanh trực tiếp hướng tới cái hộp gấm đó bắn tới cuốn lấy cái hộp gấm chứa tinh thạch đi.

Hàn Lập nghe được tên gọi là Ngân Tâm Thạch trên mặt cũng đồng dạng biến đổi. Thấy tên thanh niên kia ra tay muốn cướp lấy hộp gấm thì sắc mặt trầm xuống.

Cánh tay vừa động nghe rắc một tiếng nhỏ vang lên cánh tay dài ra vài thước, một tay bắt lấy hai cái hộp gấm trong.

Lúc này đoàn thanh hà khó khăn lắm mới đi tới trước mặt, không ngờ lại không có chút ý tứ dừng lại nào chạy thẳng tới trước người Hàn Lập xoắn tới, bộ dáng muốn cường hành đoạt lại hộp gấm.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, bả vai nhoáng lên thân thể nhanh như tia chớp lùi về sau hơn một trượng. Đồng thời một bàn tay vàng rực nhắm tới đoàn thanh hà một quyền đánh ra.

“ Bụp bụp..” vài tiếng cả đoàn thanh hà giống như là một tờ giấy dễ dàng bị bàn tay đánh thủng qua rồi từ từ biến mất.

"Cao giai luyện thể sĩ!" nguyên bốn hai tay của người thanh niên đã kết quyết nhưng

khi thấy Hàn Lập hiện ra thân thủ, sắc mặt hơi đổi, trở nên chần chờ.

“ Tiền sư huynh chậm đã. Có thể nói chuyện một chút không cần phải động thủ. Chường quý, khối linh thạch này có lẽ không cần bán cho người này đi. Bất kể là giá tiền bao nhiêu ta cũng mua. Vậy giờ hãy bán cho ta đi.” Nữ tử họ Lữ gọi người thanh niên lại, thông minh dị thường hướng tới chường quý hỏi.

“ Không được, cho dù Lữ tiên tử là hậu nhân của Hoàng Lương tiền bối thì tại hạ cũng không thể nào phá bỏ quy củ của Khung Vũ Cát. Bốn tiệm không phải là đấu giá hội vì vậy không phải ai xuất ra cao giá hơn là được mà phải theo thứ tự trước sau. Trừ phi vị đạo hữu này không muốn nữa thì mới tới phiên các hạ mua Ngân Tâm Thạch này.” Thật không biết cửa hàng này có quy củ này hay không hay là lão giả này cố ý làm khó dễ rồi nhàn nhạt nói.

Nữ tử họ Lữ này không khỏi ngẩn ra, liền xoay đầu hướng tới Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập cũng không có xoay đầu lại mà chỉ tiếp tục mở tiếp cái hộp gấm còn lại lúc này chỉ thấy một khối khoáng thạch màu tro hình chữ nhật bóng láng bệ thường. Nhưng mà màu sắc lại âm đạm dị thường làm cho người ta có cảm giác rất là quý dị.

"Gia sư là Cầu Long Tôn Giả. Khối Ngân Tâm Thạch này chính là vật mà Lữ sư muội muốn có được. Ta thay Lữ sư muội nâng giá tiền lên gấp hai lần vậy người hãy đem vật này giao ra cho ta đi." Thanh niên họ Tiền đưa tay tới, chậm rãi nói. Lời nói mặc dù rất là khách khí nhưng khẩu khí lại cao ngạo dường như ra vẻ bề trên nói chuyện với Hàn Lập.

“ Không được!.” Hàn Lập đưa tay tới khối khoáng thạch màu xám sờ một cái mắt không chớp trả lời.

"Người nói cái gì!" Khuôn mặt của người thanh niên họ Tiền trở nên khó coi. Căn bản là không nghĩ tới Hàn Lập từ chối trả lời như vậy. Ngay cả suy nghĩ cũng không cần tới nữa.

“ Có lẽ vật này đối với bằng hữu của các hạ là vật quý hiếm, nhưng người làm sao biết là tại hạ lại không cần tới nó chứ.” Hàn Lập nhìn người thanh niên liếc mắt bình tĩnh nói.

“Ta đã nói rồi, ta sẽ ra giá gấp đôi số tiền.” ánh mắt của người thanh niên lạnh như băng trong lời nói dường như có một tia uy hiếp.

Vị nữ tử họ Lữ kia cũng nhướn mày, nhưng lần này thì không ra tay ngăn cản nữa.

“Tại hạ cũng không thiếu linh thạch, nếu các hạ khẳng định bỏ đi tại hạ tình nguyện cấp cho các hạ một số linh thạch.” Hàn Lập thở dài một hơi, thì thào nói.

Mặc dù nam tử và nữ tử có lai lịch rất lớn và chỗ dựa vững chắc. Nhưng Hàn Lập là một người độc lập và hơn nữa lại đang muốn tiến vào Lạc Nhật Chi Mộ vì vậy cần phải đột phá bình cảnh để khôi phục lại tự thân pháp lực nếu không thì không được. Vì vậy hắn không quan đến hai tên Kết Đan tu sĩ trước mặt. Một khi đã khôi phục lại pháp lực, cho dù là chỗ dựa của họ có cảnh giới cách xa nhau nhưng nếu như bọn họ xuất thủ thì hắn dù đánh không lại nhưng việc có thể thoát thân chạy đi thì hắn có vài phần nắm chắc.

Bất quá, hắn đáp lời không chút lưu tình, chẳng những làm cho Điền Hưng sắc mặt vô cùng tái nhợt. Cho dù lão giả nguyên bốn sắc mặt không đổi cũng lộ ra vài phần ngạc nhiên.

Chẳng lẽ đối phương có lai lịch thật lớn cho nên đối với thân truyền đệ tử của Câu Long Tôn Giả và Hoàng Lương Chân Quân mà không chút sợ hãi nào cả.

Tư lão thật sự có chút hiểu sai lệch.

Nghe xong Hàn Lập trả lời như vậy thanh niên họ Tiền hoàn toàn tức giận.

Còn nữ tử họ Lữ tựa hồ cũng đang nghĩ giống lão giả ,sau khi đánh giá Hàn Lập. Sau khi suy nghĩ một chút đột nhiên mở miệng nói.

“Các hạ họ gì? Sư môn tiền bối là ai? Nói không chừng có thể là chỗ quen biết với tổ phụ của ta!”

“Tại hạ chỉ là nhất giới tán tu, làm gì có sư thừa kia chứ. Còn họ tên cũng không cần thiết phải nói ra.” Hàn Lập cười một tiếng, từ chối cho ý kiến nói.

“Tốt, đạo hữu không muốn nói vậy thì quên đi. Nhưng mà ta đây sẽ dùng một bình Thiên Nguyên Đan đổi Ngân Tâm Thạch của đạo hữu được không? Đan dược này chính

là tăng trưởng đan dược có thể làm cho thần niệm tạm thời tăng lên. Để đền bù lại thần niệm của Luyện Thể Sĩ thiếu hụt ,trong việc đột phá bình cảnh có tác dụng rất lớn.” nữ tử họ Lữ sau một chút suy nghĩ bàn tay mềm mại vừa chuyển thì trong tay xuất hiện ra một cái bình ngọc rất là bình tĩnh nói.

“Thiên Tâm Đan? Lữ sư muội đây chính là độc môn bí dược của Hoàng Lương tiền bối. Nếu như dùng nó mà chỉ đổi lấy cái Ngân Tâm Thạch thì quả thật quá là lãng phí đi.” Thanh niên họ Tiền thấy vậy lập tức kinh hãi lên tiếng ngăn cản lại.

Còn vị Tư lão kia ngay ngốc này giờ ở một bên không nói lời nào vừa nghe nói vậy trong lòng vừa động cho tới Điện Hưng trước nay dường như chưa bao giờ nghe qua loại đan dược này cũng có chút ngẩn ngơ ra.

"Tạm thời gia tăng thần niệm ,đối với tu sĩ cũng có tác dụng sao?" Hàn Lập trong lòng nhất động bật thốt lên hỏi.

“ Thần niệm của tu sĩ rất là to lớn, hiệu quả chắc là không lớn lắm.” nữ tử họ Lữ nghe hỏi vậy có chút ngạc nhiên, có chút không hiểu rõ nói ra như vậy.

“ Nếu đã nói như vậy, mong rằng Lữ đạo hữu hãy thu hồi lại bình đan dược này đi tại hạ không đổi.” Hàn Lập lắc lắc đầu.

Lần này thì sắc mặt của nữ tử họ Lữ thực sự là rất khó coi.

Còn vẻ mặt Tư lão thì trông rất là kinh ngạc!

Phải biết rằng Thiên Tâm Đan danh tiếng rất là to lớn, nó là thánh dược dùng để đột phá bình cảnh. Hiện tại không biết người này như thế nào lại cự tuyệt chỉ vì một khối linh cụ tài liệu mà đi từ chối bỏ qua cơ hội tốt này thật là uổng phí. Nếu không phải Thiên tâm Đan không có tác dụng với tâm thần bị độc của hắn thì nói không chừng hắn đã nhận không được đem Ngân Tâm Thạch hướng tới nữ tử họ Lữ đổi lấy nó rồi.

Cô ta như vậy lại tùy ý xuất ra một bình Thiên Tâm Đan, như vậy xem ra rất được Hoàng Lương Linh Quân yêu mến rồi.

Trong lúc lão giả rất là kinh ngạc thì Hàn Lập lại hỏi hắn giá tiền của hai kiện đồ vật này là bao nhiêu.

Mặc dù trong lòng vẫn còn sợ hãi nhưng lão già vẫn còn đủ bình tĩnh nói ra một cái giá trên trời so với bình thường cao hơn rất nhiều.

Hàn Lập nghe xong gật đầu, bàn tay vừa chuyển xuất hiện ra một cái vòng tay trữ vật trong tay. Sau đó bàn tay đặt ở trên đó hoa một cái, liền xuất ra một đồng cao giai linh thạch, thừa để chi cho trả hai kiện đồ vật.

Tất cả những thứ này đều là do Hàn Lập đem số lượng lớn thấp, trung linh thạch đem từ Nhân giới lên hoán đổi thành cao giai linh thạch ở Linh giới. Bởi thấp giai linh thạch cơ hồ không có tác dụng gì tới việc tu luyện của Hàn Lập vì vậy hắn đem toàn bộ đi đổi thành cao giai linh thạch hết.

Chương quỹ không nói lời nào liền lấy ra cái vòng thủ trạc đem tất cả linh thạch thu vào. Xem như lần giao dịch này đã thành công.

Hàn Lập thu lấy hai cái hộp gấm xong liền bước ra cửa mà đi còn Điền Hưng thì vô cùng sợ hãi chạy theo sau.

Sắc mặt của người thanh niên âm trầm một chút, trong lòng không thể nào biết được thân phận thật sự của Hàn Lập là ai cho nên cũng không có ngăn trở Hàn Lập rời đi. Nhưng trong hắn cũng đã quyết định sau khi về nhà sẽ cho người điều tra cho ra thân phận của đối phương để biết được lai lịch là ai.

Còn nữ tử họ Lữ thì nhìn chăm chú vào bóng lưng của Hàn Lập, môi mím lại, trong lòng rất là buồn bực.

Đi ra khỏi cửa hàng tâm tình của Hàn Lập rất là thoải mái, sau khi tìm được hai loại tài liệu này thì hắn cực kỳ thỏa mãn. Còn khối màu xám thạch đầu giá có lẽ giá hơi cao một chút.

Bởi vì đó là một loại linh cụ tài liệu biến dị rất là hiếm thấy.

Nếu không phải Hàn Lập đã từng học tập qua việc luyện chế linh cụ tài liệu, hơn nữa lại có thần thức cường đại cho nên đã đem hầu hết tư liệu của Ngu Dương Thành xem qua hết bảy tám phần nếu không thì vô phương nhận biết được vật này.

Theo như sách viết về các loại linh cụ thì loại tài liệu này thật ra cũng không phải là

một loại tài liệu tốt, nếu như không muốn nói là còn không bằng được các loại tinh phẩm tài liệu. Nhưng mà vật này lại là bảo vật được các vị tu sĩ dùng để luyện chế thành pháp khí, thật sự mà nói nó thật sự có một chút sử dụng thần kỳ.

Nhưng đối với Hàn lập một cái ngoại tộc thì tài liệu này thật sự là một loại tài liệu vô cùng tốt, vì vậy hắn rất là hài lòng. Sau đó mấy ngày hắn cùng với Điền Hưng đi tới một vài cửa hàng khác có bán các loại tài liệu xem qua một lượt và thu thập một số tài liệu khác nữa. Rồi hắn mới chia tay với Điền Hưng. Còn hắn thì đi tìm một cái cửa hàng chuyên luyện chế linh cụ rồi thuê một gian luyện chế linh cụ hoàn chỉnh bắt đầu đóng cửa không đi ra nữa.

Một tháng sau, thần sắc bình thường Hàn Lập mới đi ra ngoài và rời khỏi Lạc Nhật Thành. Nửa tháng sau hắn đi tới một cái hạp Cốc rất lớn.

Đó chính là cửa vào Lạc Nhật Chi Mộ.

Cả hạp cốc rộng chừng một dặm bất kể là hai bên hạp cốc hay là ở phía dưới đất đều là một màu đỏ tươi của các loại dị thạch. Ngay cả những khu vực gần đây cũng có một màu đỏ sậm, mới nhìn thấy đều có cảm giác làm cho người ta phải sợ hãi.

Mà ở vùng gần chỗ hạp cốc to lớn này lại nhìn thấy một ít các vị tu sĩ hay là luyện thể sĩ tụ tập tụ ba nói chuyện với nhau, một số khác thì lại ngồi bất động. Những người này phần lớn đều là trung giai tu sĩ hay là luyện thể sĩ có lẽ đang ngồi để chờ kiểm thêm người để tạo thành từng nhóm đồng bạn thành lập đội ngũ rồi mới đi vào bên trong hạp cốc.

Tất nhiên cũng có một số đội ngũ khác đã sớm liên lạc và thảo luận với nhau cho nên khi đi tới hạp cốc này liền trực tiếp nhập cốc mà đi tới.

Ngoài ra còn có một số tu sĩ có tu vi cao thâm và một số cao giai luyện thể sĩ giống vậy khi tới nơi liền đi vào ngay trong chớp mắt.

Nhưng bất kể là tu sĩ hay là luyện thể sĩ khi tới nơi này đều không ai dám phi hành quá cao mà hầu hết chỉ bay cao cách mặt đất khoảng mười trượng phi hành mà đi thôi.

Bởi vì chỉ cần là con người có đầu óc chút ít cũng sẽ hiểu được ở địa phương như thế này nếu như phi hành quá cao thì cũng dạng giống với việc tự mình đem thân mình cái

mạng nhỏ giao cho Yêu tu hoặc là các Nhân loại lòng dạ bất minh. Hơn nữa ngoài những việc đó ra thì sinh sống ở Lạc Nhật Chi Mộ này còn có vô số các loại phi cầm, cổ thú khác nữa lấy không trung làm địa bàn,hoàn toàn tạo thành việc như bị cấm chế không trung.

Chương 1294: Linh Tộc hiện ra

Dịch: hoangthanh15041979

Biên tập: changkho276

Nguồn: 4vn

Hàn Lập chỉ mới dừng lại một chút ở gần chỗ ra vào của cốc khẩu mà đã cảm thấy có hơn mười đạo thần niệm quét qua người mình.

Hắn vẫn bất động thanh sắc và đứng đó thêm một lúc. Liên tiếp có những đạo thần niệm quét qua sau đó bọn họ đều nhận ra được hắn là một tên cao giai luyện thể sĩ cho nên liền vội vàng đi tới mời hắn gia nhập vào nhóm của mình rồi cùng nhau đi vào trong hạp cốc.

Cái hạp cốc này, chính là một cửa ra vào Lạc Nhật Chi Mộ thuộc Nhân Tộc quản lý còn các cửa khác còn lại đều bị các vị tu sĩ phong tỏa bằng loại kỳ trận. Mà cái cửa ra vào duy nhất này đều có tu sĩ của Lạc Nhật Thành phân ra giám thị ở khắp nơi gần đó để chuyên giám sát mọi tình huống để ngừa những phát sinh ngoài ý muốn.

Nhưng mà những vị tu sĩ này đều ẩn tàng trong bóng tối mà thôi. Nghe nói trong đó người có tu vi thấp nhất cũng là Kết Đan Kỳ hơn nữa còn có một vị là Hóa Thần Kỳ tu sĩ trấn giữ.

Bên trong hạp cốc, Hàn Lập chậm rãi đi tới vừa thầm suy nghĩ lại những tin tức mà hắn có được từ những người khác sưu tập được về lạc Nhật Chi Mộ.

Lúc này hắn vận thanh bào, bên ngoài là một kiện chiến giáp màu xám tro còn phía sau lưng thì mang theo một cây trường thương được vải che lại.

Cán thương đen nhánh,nhưng ở chuôi thương đặt một khóa tinh thạch màu xanh,tỏa ra ánh sáng mờ mờ.

Thân của trường thương thì một màu xám bạc, nhất thời mới nhìn qua thì không biết được luyện chế từ loại tài liệu gì nữa. Còn cái Địa Giao Cân thì quần ở cổ tay được tay áo che khuất không thấy gì hết.

Hơn nữa còn có một đòn sát thủ để Hàn Lập có thể dám mạo hiểm tiến vào Lạc Nhật Chi Mộ đó chính là trong túi trữ vật có hai khóa Diệt Tiên Châu. Có được hai viên chí bảo này thì chỉ cần không đụng phải cấp bậc Luyện Hư Kỳ thì hẳn có thể an toàn rồi.

Hạp cốc càng tới càng lớn. Khi Hàn Lập đi trên một con đường khoảng một trăm dặm thì con đường này từ từ biến mất không thấy nữa.

Hàn Lập đứng im một chỗ đưa mắt nhìn ra phía xa xa thở dài một hơi.

Thần niệm vô phương xác định được phương hướng cũng như các tình huống sự vật phía trước. Vì vậy hẳn không thể làm gì hơn đó chính là lựa chọn một hướng rồi đi tới.

Khi đi tới gần trưa thì ngoại trừ việc thỉnh thoảng phát hiện ra một ít tiểu thú cùng với các loại côn trùng khác ra thì cũng không thấy có gì là bất thường cả. Và hẳn cũng không có gặp được yêu thú hay là những người khác.

Nhưng mà khu vực này rất rộng lớn nên việc này cũng không có gì là kỳ lạ.

Nhưng qua năm ngày sau thì trước mặt Hàn Lập xuất hiện một cái nguyên thủy rừng rậm nhìn không hết tầm mắt.

Tất cả các loại cây cối đều cao khoảng ba bốn mươi trượng, cành lá to lớn, u ám râm mát. Hơn nữa thỉnh thoảng lại nghe có tiếng yêu thú gầm lên phát ra từ trong đó. Hai mắt Hàn Lập khép lại nhìn kỹ một chút rồi đưa chân bước vào trong đó sau mấy cái chuyển động thì biến mất ở sau mấy cái cây to.

Hiện tại lấy thần niệm cường đại của Hàn Lập, thi triển ra La Yên Bộ một loại tu luyện của phạm nhân thì cho dù dây leo, lùm cây rậm rạp dày đặc như thế nhưng hẳn vẫn có thể quỳ dị xông vào, phảng phất như là thân thể vô hình nên có thể tiến lên một mạch.

Nếu như lúc này có những tu sĩ hay là luyện thể sĩ khác thấy vậy, nói cái gì cũng sẽ không nguyện ý ở khu vực như thế này trêu chọc vào Hàn Lập.

Đột nhiên Hàn Lập khẽ chuyển, quang mang chợt lóe lên một đạo ngân tuyến bắn nhanh ra, vòng quanh một cây đại thụ đi một vòng rồi quay về.

Một tiếng gầm gú thê lương từ phía sau cái cây phát ra. Sau đó tinh phong nổi lên một con quái thú cự hùng mà trên đầu có một cái sừng, thân cao đến hai trượng từ phía sau cái chột lóe xuất hiện rồi hung hăng đánh về phía Hàn lập đứng cách đó không xa.

Thân hình của Hàn Lập nhoáng lên mấy cái đi ra ngoài thêm mấy trượng mà không có ý dừng lại, hình như đối với con cự hùng này không quan tâm mấy.

“Bụp” một tiếng cự hùng bước tới vài bước thì máu huyết từ chỗ thắt lưng bắn ra thân thể chia làm hai.

Còn cái cây đại thụ phía sau cũng vang lên một tiếng chia ra làm hai đoạn ngã xuống đè luôn cự hùng xuống bên dưới không còn thấy dấu vết nữa.

Hàn Lập vừa ra tay liền chặt đứt ngay đại thụ và đồng giết luôn con cự hùng. Cái Giao Cân này biến thành ngân tuyến thật sự là mức sắc bén cho tới giờ mới hiện ra uy lực của nó.

Còn Hàn Lập lúc này chớp động vài cái rồi liền biến mất trong rừng rậm.

Có thể nói giờ đây cuộc liệt sát của Hàn Lập ở trong Lạc Nhật Chi Mộ đã bắt đầu.

Ba tháng sau ở một dãy mạch núi sâu bên trong truyền ra liên tiếp nhiều âm thanh và tiếng nổ ầm vang ra rồi một tiếng nổ “ầm” thật lớn nổ ra rồi sau đó rơi vào im lặng.

Từ chỗ phát ra những tiếng động vừa rồi liền thấy Hàn Lập hai tay để sau lưng đứng ở một chỗ cao hơn mười trượng thần sắc vô cùng bình tĩnh.

Còn chung hãn lúc này có hơn hai mươi cái thân thể màu xanh của Viên hầu nằm ngổn ngang khắp nơi.

Những con viên hầu thân hình thật là vạm vỡ lông lá trên người thật là thô ngạnh, còn miệng thì lộ ra hai cái răng nanh rất là sắc bén dài khoảng hai tấc, cái này làm cho bộ mặt của nó trông thật là hung dữ.

Nhưng mà trên thân thể của những con viên hầu này thì hầu hết lông ngực bị xé toác

ra, còn cổ họng thì bị cắt đứt để lộ ra một vết thương trí mạng. Máu huyết không ngừng chảy ra.

Nhưng mà còn một việc làm cho người ta phải kinh sợ đó là cách đó khoảng mười trượng trên một cái cây to có một con yêu hầu toàn thân lông màu hồng có ba cái đầu một lớn và hai nhỏ bị một cây trường thương xuyên qua tim cắm thẳng trên cây mà chết. Thất khiếu chảy máu toàn thân đầy các vết thương mới nhìn liền biết nó đã chết rồi.

“Mới có đi tới đây mà đã gặp phải Kết Đan Kỳ yêu thú. Lạc Nhật Chi Mộ thật là danh bất hư truyền.” Hàn Lập cẩn thận đánh giá thi thể của cự viên trong miệng thì thào một câu. Sau đó đưa tay ra chụp một cái vào hư không từ ngón tay xuất hiện một đoàn linh giới thanh quang chọt lóe lên hướng tới cái hắc thương cắm trên cây làm cho nó run lên rồi sau đó tự động bay trở về.

Thi thể của cự viên cũng từ trên cây rơi xuống.

Hàn lập đưa tay bắt lấy trường thương, thân hình chớp động rồi liền hóa thành một đạo hư ảnh trực tiếp tiến nhập vào trong rừng sâu.

Lúc này không có một tiếng động nào phát ra ở nơi đây.

Qua một hồi lâu, ở trên thân cây to lớn ở gần đấy thanh quang chọt lóe lên, một đoàn thúy mang hiện ra, ánh sáng từ từ lan rộng từ trong đó xuất hiện một cái thân ảnh của một người nhỏ không đủ hình hài cao khoảng một thước.

Người nhỏ này vận cái lục bào, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, vóc người rất là cân đối hài hòa, đúng là một mỹ nữ thu nhỏ.

Nàng ta nhìn về phía Hàn Lập vừa mới biến mất.

“Thiên Anh mới vừa rồi vì sao không muốn xuất thủ. Người này chỉ là nhân tộc cao giai luyện thể sĩ mà thôi, ta và người liên thủ thì có thể dễ dàng thu thập được hắc.” Từ một chỗ khác có một cái đồ án màu vàng quang mang xuất hiện ở trong một lùm cây. Từ đó bước ra một gã hoàng bào lão giả thân thể chút xíu quỳ dị hiện lên. Trong tay còn cầm theo một cái bạch sắc quả trứng, dùng khẩu khí bất mãn hướng tới nữ tử trong lục quang nói.

"Hoàng Thạch Công! Lần này chúng ta đi vào nơi này không phải là vì giết thêm vài tên nhân tộc hay là Yêu Tộc. Mà là phải đi đuổi giết phản nghịch của bốn tộc để thu hồi lại Hồn Thần Huyết. Vì vậy không nên gây ra thêm nhiều chuyện, ít đi chuyện nào là tốt được việc đó." Lục bào nữ tử đưa mắt nhìn lão giả một cái nhàn nhạt trả lời.

“ Người này nhiều lắm là tương đương với Nguyên Anh kỳ tu sĩ. Chỉ cần hai người bọn ta xuất thủ là chuyện dễ như lật bàn tay. Không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy. Yêu tộc và Nhân tộc đối Linh Tộc chúng ta là kẻ đại địch. Có cơ hội làm suy yếu đi lực lượng của nhân tộc thì cần phải làm ngay chứ.” Hoàng bào lão giả lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý với lời nói vừa rồi của nữ tử.

“ Nếu như thật sự có thể dễ dàng hạ gục được người này ta sẽ ra tay ngay lập tức. Nhưng người này có chút cổ quái vì vậy không nên dả thảo kinh xà mà làm hỏng đại sự.” Lục bào nữ tử trầm ngâm hồi lâu mới nói ra những lời mình suy nghĩ.

"Cổ quái? Thiên Anh. Người phát hiện ra cái gì?" Hoàng Thạch Công liền ngẩn ra, vội vàng hỏi.

"Người cảm giác được người này thật sự là một tên luyện thể sĩ sao?" ánh mắt của nữ tử chớp một cái hỏi ngược lại một câu " Nói vậy là ý gì? Người này cầm linh cụ trong tay liền đánh gục Kết Đan yêu thú, trên người cũng không có một chút linh lực ba động không phải luyện thể sĩ thì còn là cái gì?" Hoàng Thạch Công có chút không rõ liền phản ứng lại.

“ Người hẳn cũng biết bản thể của ta là do một anh thành tinh vì vậy có thể nhìn được một số việc mà người thường không thể biết được. Người này có thần thức rất là cường đại. Có thể nói không dưới ta và người. Theo ta được biết thì nhân tộc luyện thể sĩ không thể nào có được thần thức cường đại như vậy. Chỉ có thể là nhân tộc Hóa Thần Kỳ tu sĩ mới có được mà thôi.” Nữ tử chậm rãi nói.

“ Cường đại thần thức! người nói là người này không phải luyện thể sĩ mà là một tên Hóa Thần Kỳ tu sĩ giả dạng sao?” trên mặt của Hoàng Thạch Công hiện lên vẻ kinh dị.

“ Ta thật sự không biết phải nói thế nào nữa. Ta cũng không tìm thấy có chút linh lực nào trên người của hắn nữa. Bất quá cũng không thể loại trừ khả năng là dù sao nhân tộc cũng có nhiều loại công pháp với thần thông so ra không dưới Linh Tộc thiên phú thần thông. Mà dù cho có loại bí thuật nào đi nữa thì mục đích của chuyến đi lần này của

chúng ta là truy đuổi phản nghịch để lấy lại Hôi Thần Quyết. Nếu như bọn ta mạo hiểm hành động rủi làm hỏng đại sự thì không tốt.” Nữ tử nghiêm nghị nói.

“ Người nói không sai. Nếu như hãn thực sự là Hóa Thần Kỳ tu sĩ thì bọn ta cũng không dám chắc mười phần là có thể giết được hãn hay không nữa. Vạn nhất để hãn chạy thoát thì mất nhiều hơn được. Nhân tộc thật sự rất là xảo trá! Những tên Yêu Tộc này thật sự là xui xẻo a. Bọn họ thật sự không thể nào ngờ là có một gã Hóa Thần Kỳ tu sĩ lại giả làm một tên Luyện Thể Sĩ. Mà dù cho có là cùng tu vi đi chăng nữa mà không có phòng bị thì thế nào cũng thua thiệt lớn rồi.” Hoàng bào lão giả nhìn có chút vui vẻ khoát trá nói.

“ Tốt, hai người Thiết Lợi và Xích Diệt thế nào cũng tiến vào nơi này. Có chuyện này đại sự, Ngũ Hành Linh Tộc chúng ta chắc hẳn là đã xuất động ra nhiều người tới rồi. Không biết Thủy Linh Tộc phái ra vị Linh Tương nào đây?” nữ tử vận lục bào dường như nhớ ra cái gì đó đột nhiên hỏi như vậy.

“ Cái này cũng không rõ lắm. Thủy Linh Tộc trong Ngũ hành của chúng ta là một trong những tộc thân bí nhất, đối với bọn họ Thần Huyết rất là quan trọng. Người được phái tới chắc là mạnh mẽ rồi.” Hoàng Thạch Công cười lên hắc hắc.

“Điều này cũng đúng. Bất quá khi ta đến thì cũng nghe nói là dường như Khí Linh Tộc cũng đã phái người tới nhúng tay vào chuyện này.” trên mặt nữ tử lộ ra vẻ chần chờ nói.

"Khí Linh Tộc? Bọn họ còn có mặt mũi nào mà dám phái người tới, tên phản nghịch kia chính là người của Khí Linh Tộc." Hoàng Thạch Công vừa nghe lời này thì giận tím mặt nói ra.

“ Nói thì nói như vậy, nhưng mà Khí Linh Tộc lại cho rằng trong việc truy tìm phản nghịch thì họ phải là người cần phải đi đầu trong việc này.” Nữ tử nhẹ giọng trả lời.

"Hừ, nói thật dễ nghe. Còn không phải là ham muốn Thần Huyết của Ngũ Hành tộc chúng ta hay sao chứ." Hoàng Thạch Công hừ lạnh một tiếng lộ vẻ giận dữ.

“ Được rồi, mặc kệ nói như thế nào đi nữa thì người của Khí Linh Tộc cũng đều là đối đầu với Yêu Nhân lương tộc. Vì vậy đối với việc đuổi giết phản nghịch đều có lợi. Nhưng có thể thấy phản nghịch đã sớm chạy tới đây thì dường như đã có liên hệ với

Nhân Tộc rồi. Và Nhân Tộc cũng đã phái người tới đây tiếp ứng hãn. Chúng ta phải có gắng tìm được hãn trước khi mà bọn họ gặp nhau, nhằm tránh việc phản nghịch đưa Thần Huyết cho Nhân Tộc.” Nữ tử lục bào lạnh lạnh nói.

Chương 1294: Linh Tộc Hiện Ra

Hàn Lập chỉ mới dừng lại một chút ở gần chỗ ra vào của cốc khẩu mà đã cảm thấy có hơn mười đạo thần niệm quét qua người mình.

Hắn vẫn bất động thanh sắc và đứng đó thêm một lúc. Liên tiếp có những đạo thần niệm quét qua sau đó bọn họ đều nhận ra được hắn là một tên cao giai luyện thể sĩ cho nên liền vội vàng đi tới mời hắn gia nhập vào nhóm của mình rồi cùng nhau đi vào trong hạp cốc.

Cái hạp cốc này, chính là một cửa ra vào Lạc Nhật Chi Mộ thuộc Nhân Tộc quản lý còn các cửa khác còn lại đều bị các vị tu sĩ phong tỏa bằng loại kỳ trận. Mà cái cửa ra vào duy nhất này đều có tu sĩ của Lạc Nhật Thành phân ra giám thị ở khắp nơi gần đó để chuyên giám sát mọi tình huống để ngừa những phát sinh ngoài ý muốn.

Nhưng mà những vị tu sĩ này đều ẩn tàng trong bóng tối mà thôi. Nghe nói trong đó người có tu vi thấp nhất cũng là Kết Đan Kỳ hơn nữa còn có một vị là Hóa Thần Kỳ tu sĩ trấn giữ.

Bên trong hạp cốc, Hàn Lập chậm rãi đi tới vừa thầm suy nghĩ lại những tin tức mà hắn có được từ những người khác sưu tập được về lạc Nhật Chi Mộ.

Lúc này hắn vận thanh bào, bên ngoài là một kiện chiến giáp màu xám tro còn phía sau lưng thì mang theo một cây trường thương được vải che lại.

Cán thương đen nhánh, nhưng ở chuôi thương đặt một khóa tinh thạch màu xanh, tỏa ra ánh sáng mờ mờ.

Thân của trường thương thì một màu xám bạc, nhất thời mới nhìn qua thì không biết được luyện chế từ loại tài liệu gì nữa. Còn cái Địa Giao Cân thì quấn ở cổ tay được tay áo che khuất không thấy gì hết.

Hơn nữa còn có một đòn sát thủ để Hàn Lập có thể dám mạo hiểm tiến vào Lạc Nhật Chi Mộ đó chính là trong túi trữ vật có hai khóa Diệt Tiên Châu. Có được hai viên

chí bảo này thì chỉ cần không đụng phải cấp bậc Luyện Hư Kỳ thì hẳn có thể an toàn rồi.

Hạp cốc càng tới càng lớn. Khi Hàn Lập đi trên một con đường khoảng một trăm dặm thì con đường này từ từ biến mất không thấy nữa.

Hàn Lập đứng im một chỗ đưa mắt nhìn ra phía xa xa thờ dài một hơi.

Thần niệm vô phương xác định được phương hướng cũng như các tình huống sự vật phía trước. Vì vậy hẳn không thể làm gì hơn đó chính là lựa chọn một hướng rồi đi tới.

Khi đi tới gần trưa thì ngoại trừ việc thỉnh thoảng phát hiện ra một ít tiểu thú cùng với các loại côn trùng khác ra thì cũng không thấy có gì là bất thường cả. Và hẳn cũng không có gặp được yêu thú hay là những người khác.

Nhưng mà khu vực này rất rộng lớn nên việc này cũng không có gì là kỳ lạ.

Nhưng qua năm ngày sau thì trước mặt Hàn Lập xuất hiện một cái nguyên thủy rừng rậm nhìn không hết tầm mắt.

Tất cả các loại cây cối đều cao khoảng ba bốn mươi trượng, cành lá to lớn, u ám râm mát. Hơn nữa thỉnh thoảng lại nghe có tiếng yêu thú gầm lên phát ra từ trong đó. Hai mắt Hàn Lập khép lại nhìn kỹ một chút rồi đưa chân bước vào trong đó sau mấy cái chuyển động thì biến mất ở sau mấy cái cây to.

Hiện tại lấy thần niệm cường đại của Hàn Lập,thi triển ra La Yên Bộ một loại tu luyện của phàm nhân thì cho dù dây leo, lùm cây rậm rạp dày đặc như thế nhưng hẳn vẫn có thể quý dị xông vào,phảng phất như là thân thể vô hình nên có thể tiến lên một mạch.

Nếu như lúc này có những tu sĩ hay là luyện thể sĩ khác thấy vậy,nói cái gì cũng sẽ không nguyện ý ở khu vực như thế này treu chọc vào Hàn Lập.

Đột nhiên Hàn Lập khẽ chuyển, quang mang chợt lóe lên một đạo ngân tuyến bắn nhanh ra,vòng quanh một cây đại thụ đi một vòng rồi quay về.

Một tiếng gầm gú thê lương từ phía sau cái cây phát ra.Sau đó tinh phong nổi lên một con quái thú cự hùng mà trên đầu có một cái sừng, thân cao đến hai trượng từ phía sau cái chột lóe xuất hiện rồi hung hăng đánh về phía Hàn lập đứng cách đó không xa.

Thân hình của Hàn Lập nhoáng lên mấy cái đi ra ngoài thêm mấy trường mà không có ý dừng lại, hình như đối với con cự hùng này không quan tâm mấy.

“Bụp” một tiếng cự hùng bước tới vài bước thì máu huyết từ chỗ thắt lưng bắn ra thân thể chia làm hai.

Còn cái cây đại thụ phía sau cũng vang lên một tiếng chia ra làm hai đoạn ngã xuống đè luôn cự hùng xuống bên dưới không còn thấy dấu vết nữa.

Hàn Lập vừa ra tay liền chặt đứt ngay đại thụ và đồng giết luôn con cự hùng. Cái Giao Cân này biến thành ngân tuyến thật sự là mức sắc bén cho tới giờ mới hiện ra uy lực của nó.

Còn Hàn Lập lúc này chớp động vài cái rồi liền biến mất trong rừng rậm.

Có thể nói giờ đây cuộc liệp sát của Hàn Lập ở trong Lạc Nhật Chi Mộ đã bắt đầu.

Ba tháng sau ở một dãy mạch núi sâu bên trong truyền ra liên tiếp nhiều âm thanh và tiếng nổ ầm vang ra rồi một tiếng nổ “ầm” thật lớn nổ ra rồi sau đó rơi vào im lặng.

Từ chỗ phát ra những tiếng động vừa rồi liền thấy Hàn Lập hai tay để sau lưng đứng ở một chỗ cao hơn mười trường thân sắc vô cùng bình tĩnh.

Còn chung hãn lúc này có hơn hai mươi cái thân thể màu xanh của Viên hầu nằm gọn ngang khắp nơi.

Những con viên hầu thân hình thật là vạm vỡ lông lá trên người thật là thô ngạnh, còn miệng thì lộ ra hai cái răng nanh rất là sắc bén dài khoảng hai tấc, cái này làm cho bộ mặt của nó trông thật là hung dữ.

Nhưng mà trên thân thể của những con viên hầu này thì hầu hết lông ngực bị xé toác ra, còn cổ họng thì bị cắt đứt để lộ ra một vết thương trí mạng. Máu huyết không ngừng chảy ra.

Nhưng mà còn một việc làm cho người ta phải kinh sợ đó là cách đó khoảng mười trường trên một cái cây to có một con yêu hầu toàn thân lông màu hồng có ba cái đầu một lớn và hai nhỏ bị một cây trường thương xuyên qua tim cắm thẳng trên cây mà chết. Thất khiếu chảy máu toàn thân đầy các vết thương mới nhìn liền biết nó đã chết rồi.

“Mới có đi tới đây mà đã gặp phải Kết Đan Kỳ yêu thú. Lạc Nhật Chi Mộ thật là danh bất hư truyền.” Hàn Lập cẩn thận đánh giá thi thể của cự viên trong miệng thì thào một câu. Sau đó đưa tay ra chụp một cái vào hư không từ ngón tay xuất hiện một đoàn linh giới thanh quang chợt lóe lên hướng tới cái hắc thương cắm trên cây làm cho nó run lên rồi sau đó tự động bay trở về.

Thi thể của cự viên cũng từ trên cây rơi xuống.

Hàn lập đưa tay bắt lấy trường thương, thân hình chớp động rồi liền hóa thành một đạo hư ảnh trực tiếp tiến nhập vào trong rừng sâu.

Lúc này không có một tiếng động nào phát ra ở nơi đây.

Qua một hồi lâu, ở trên thân cây to lớn ở gần đấy thanh quang chợt lóe lên, một đoàn thúy mang hiện ra, ánh sáng từ từ lan rộng từ trong đó xuất hiện một cái thân ảnh của một người nhỏ không đủ hình hài cao khoảng một thước.

Người nhỏ này vận cái lục bào, khuôn mặt đẹp như tranh vẽ, vóc người rất là cân đối hài hòa, đúng là một mỹ nữ thu nhỏ.

Nàng ta nhìn về phía Hàn Lập vừa mới biến mất.

“Thiên Anh mới vừa rồi vì sao không muốn xuất thủ. Người này chỉ là nhân tộc cao giai luyện thể sĩ mà thôi, ta và người liên thủ thì có thể dễ dàng thu thập được hắn.” Từ một chỗ khác có một cái đồ án màu vàng quang mang xuất hiện ở trong một lùm cây. Từ đó bước ra một gã hoàng bào lão giả thân thể chút xíu quỳ dị hiện lên. Trong tay còn cầm theo một cái bạch sắc quả trứng, dùng khẩu khí bất mãn hướng tới nữ tử trong lục quang nói.

"Hoàng Thạch Công! Lần này chúng ta đi vào nơi này không phải là vì giết thêm vài tên nhân tộc hay là Yêu Tộc. Mà là phải đi đuổi giết phản nghịch của bốn tộc để thu hồi lại Hồi Thần Huyết. Vì vậy không nên gây ra thêm nhiều chuyện, ít đi chuyện nào là tốt được việc đó." Lục bào nữ tử đưa mắt nhìn lão giả một cái nhàn nhạt trả lời.

“Người này nhiều lắm là tương đương với Nguyên Anh kỳ tu sĩ. Chỉ cần hai người bọn ta xuất thủ là chuyện dễ như lật bàn tay. Không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy. Yêu tộc và Nhân tộc đối Linh Tộc chúng ta là kẻ đại địch. Có cơ hội làm suy yếu đi lực

lượng của nhân tộc thì cần phải làm ngay chứ.” Hoàng bào lão giả lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý với lời nói vừa rồi của nữ tử.

“ Nếu như thật sự có thể dễ dàng hạ gục được người này ta sẽ ra tay ngay lập tức. Nhưng người này có chút cổ quái vì vậy không nên đã thảo kinh xà mà làm hỏng đại sự.” Lục bào nữ tử trầm ngâm hồi lâu mới nói ra những lời mình suy nghĩ.

"Cổ quái? Thiên Anh. Người phát hiện ra cái gì?" Hoàng Thạch Công liền ngăn ra, vội vàng hỏi.

"Người cảm giác được người này thật sự là một tên luyện thể sĩ sao?" ánh mắt của nữ tử chớp một cái hỏi ngược lại một câu " Nói vậy là ý gì? Người này cầm linh cụ trong tay liên đánh gục Kết Đan yêu thú, trên người cũng không có một chút linh lực ba động không phải luyện thể sĩ thì còn là cái gì?" Hoàng Thạch Công có chút không rõ liền phản ứng lại.

“ Người hẳn cũng biết bản thể của ta là do một anh thành tinh vì vậy có thể nhìn được một số việc mà người thường không thể biết được. Người này có thần thức rất là cường đại. Có thể nói không dưới ta và người. Theo ta được biết thì nhân tộc luyện thể sĩ không thể nào có được thần thức cường đại như vậy. Chỉ có thể là nhân tộc Hóa Thần Kỳ tu sĩ mới có được mà thôi.” Nữ tử chậm rãi nói.

“ Cường đại thần thức! người nói là người này không phải luyện thể sĩ mà là một tên Hóa Thần Kỳ tu sĩ giả dạng sao?” trên mặt của Hoàng Thạch Công hiện lên vẻ kinh dị.

“ Ta thật sự không biết phải nói thế nào nữa. Ta cũng không tìm thấy có chút linh lực nào trên người của hắn nữa. Bất quá cũng không thể loại trừ khả năng là dù sao nhân tộc cũng có nhiều loại công pháp với thần thông so ra không dưới Linh Tộc thiên phú thần thông. Mà dù cho có loại bí thuật nào đi nữa thì mục đích của chuyến đi lần này của chúng ta là truy đuổi phản nghịch để lấy lại Hồi Thần Quyết. Nếu như bọn ta mạo hiểm hành động rồi làm hỏng đại sự thì không tốt.” Nữ tử nghiêm nghị nói.

“ Người nói không sai. Nếu như hắn thực sự là Hóa Thần Kỳ tu sĩ thì bọn ta cũng không dám chắc mười phần là có thể giết được hắn hay không nữa. Vạn nhất để hắn chạy thoát thì mất nhiều hơn được. Nhân tộc thật sự rất là xảo trá! Những tên Yêu Tộc này thật sự là xui xẻo a. Bọn họ thật sự không thể nào ngờ là có một gã Hóa Thần Kỳ tu sĩ lại giả làm một tên Luyện Thể Sĩ. Mà dù cho có là cùng tu vi đi chăng nữa mà không

có phòng bị thì thế nào cũng thua thiệt lớn rồi.” Hoàng bào lão giả nhìn có chút vui vẻ khoát trá nói.

“ Tốt, hai người Thiết Lợi và Xích Diệt thế nào cũng tiến vào nơi này. Có chuyện này đại sự, Ngũ Hành Linh Tộc chúng ta chắc hẳn là đã xuất động ra nhiều người tới rồi. Không biết Thủy Linh Tộc phái ra vị Linh Tương nào đây?” nữ tử vận lục bào dường như nhớ ra cái gì đó đột nhiên hỏi như vậy.

“ Cái này cũng không rõ lắm. Thủy Linh Tộc trong Ngũ hành của chúng ta là một trong những tộc thần bí nhất, đối với bọn họ Thần Huyết rất là quan trọng. Người được phái tới chắc là mạnh mẽ rồi.” Hoàng Thạch Công cười lên hắc hắc.

“Điều này cũng đúng. Bất quá khi ta đến thì cũng nghe nói là dường như Khí Linh Tộc cũng đã phái người tới nhúng tay vào chuyện này.” trên mặt nữ tử lộ ra vẻ chần chờ nói.

"Khí Linh Tộc? Bọn họ còn có mặt mũi nào mà dám phái người tới, tên phản nghịch kia chính là người của Khí Linh Tộc." Hoàng Thạch Công vừa nghe lời này thì giận tím mặt nói ra.

“ Nói thì nói như vậy, nhưng mà Khí Linh Tộc lại cho rằng trong việc truy tìm phản nghịch thì họ phải là người cần phải đi đầu trong việc này.” Nữ tử nhẹ giọng trả lời.

"Hừ, nói thật dễ nghe. Còn không phải là ham muốn Thần Huyết của Ngũ Hành tộc chúng ta hay sao chứ." Hoàng Thạch Công hừ lạnh một tiếng lộ vẻ giận dữ.

“ Được rồi, mặc kệ nói như thế nào đi nữa thì người của Khí LinhTộc cũng đều là đối đầu với Yêu Nhân lương tộc. Vì vậy đối với việc đuổi giết phản nghịch đều có lợi. Nhưng có thể thấy phản nghịch đã sớm chạy tới đây thì dường như đã có liên hệ với Nhân Tộc rồi. Và Nhân Tộc cũng đã phái người tới đây tiếp ứng hẳn. Chúng ta phải có gắng tìm được hẳn trước khi mà bọn họ gặp nhau, nhằm tránh việc phản nghịch đưa Thần Huyết cho Nhân Tộc.” Nữ tử lục bào lạnh lạnh nói.

Chương 1295: Phi Nga

“Việc này là tự nhiên. Tên phản nghịch kia đã bị bọn ta đánh cho trọng thương. Hơn nữa còn bị hạ dấu hiệu cảm ứng. Chỉ cần kiểm soát chặt chẽ Nhân Tộc xuất nhập cốc thì chắc chắn hẳn không còn đường thoát. Khi người chúng ta đến thì dù cho hắn có chạy tới đẳng trời cũng không thoát được.” Hoàng Thạch Công nói.

Nữ tử quần lục gật đầu, ra vẻ đồng ý với ý kiến này.

Sau đó hai tên Linh Tộc này lại thấp giọng bàn bạc một số việc khác nữa, được một lúc sau thì linh quang chớp động. Lần nữa lại nhập vào trong cây cối không thấy bóng dáng.

Đồng thời cùng lúc này ở trong một gian mật thất của Lạc Nhật Thành. Có vài người khí độ bất phàm vây quanh một cái bàn đá.

Bọn họ ngồi quanh bàn đá đang nói chuyện gì đó.

“Lam Thành chủ, người nói tên Linh Tộc kia hiện tại đang trốn ở trong Lạc Nhật Chi Mộ chờ chúng ta đi cứu giúp sao?” một tên vóc dáng cao gầy trên cổ đeo một chuỗi Phật châu đen nhánh nhìn tới một tên trung niên vận áo bào trắng hỏi.

“Không sai, đây là tin tức mà ta mới nhận được. Hắn đang trên đường lẩn trốn và bị Linh Tộc truy đuổi đánh cho trọng thương. Hiện giờ thương thế đang phát tác nặng và đang bị Linh Tộc truy đuổi rất là gắt gao ở trong Lạc Nhật Chi Mộ cho nên hẳn không thể nào đi tới Kính Nhật Thành được mà bọn ta phải tiếp ứng hắn mới được.” Tên áo bào trắng chậm rãi nói, sắc mặt có chút trầm trọng.

“Lam huynh, tên Linh Tộc nhân kia hiện đang mang theo vật gì trên người vậy. Bây giờ có thể nói cho bọn ta biết sự thật hay không. Hai người chúng ta không tính, nhưng mà đến cả Hoàng Lương tiền bối cũng được người mời tới. Loại đồ vật thật sự là quan trọng đây.” Một tên thiết giáp có dáng vẻ là hắc phu đại hán khác cũng mở miệng hỏi.

Cuối cùng có một tên nam tử vận hoàng bào rộng rãi với khuôn mặt tái nhợt nghe được tên đại hán nhắc tới tên mình hỏi như vậy thì nhàn nhạt nói một câu:

“Cận đạo hữu nói sai rồi. Ta không được Lam đạo mời tới mà là gần đây trong người có việc nên đã tự mình rời phủ ra ngoài một chuyến rồi nghe nói tới việc này. Mà đồ vật mà tên Linh Tộc mang theo trên người cũng tạo sự hứng thú với ta. Mong là Lam thành chủ nói rõ ra một chút đi.”

Vị này đúng là Hoàng Lương Linh Quân đại danh鼎鼎! Mà “Lam thành chủ” này tự nhiên là vị thành chủ của Lạc Nhật Thành.

"Lữ tiên bối, Cận đạo hữu, Lan mỗ nếu thực sự biết là vật gì thì làm sao tại hạ lại không chịu nói ra chứ. Tại hạ thực sự không rõ Linh Vật mà người đó mang đến là vật gì nữa. Bất quá, ta nhận được mệnh lệnh do Thánh Hoàng Cung truyền tới." Lam Thành chủ cười khổ một tiếng nói ra như vậy.

"Thánh Hoàng Cung mệnh lệnh?" Vị Đầu đà và đại hán nghe được lời nguyên bốn thì thần sắc là bình thường giờ thì đều kinh hãi.

Người áo bào trắng tinh quang trong mắt chợt lóe.

"Nói như vậy, chuyện này là do Thánh Hoàng lão nhân gia ông ta tự mình sắp đặt." Đầu đà có chút nghi ngờ.

“Cái này cũng không hẳn như vậy. Mà nếu như không phải chính là mệnh lệnh của Thánh Hoàng đi nữa thì cũng do một trong hai vị đó truyền ra. Cái đó và việc do chính miệng Thánh Hoàng nói thì cũng như nhau. Hơn nữa ngoài việc hoàng cung phát ra mệnh lệnh lại còn phái thêm một vị đặc sứ tới Lạc Nhật Thành chúng ta. Nhưng bốn thành cùng với Nguyên Thành cách nhau quá xa. Hơn nữa trên đường đi các vết nứt không gian lại thường bộc phát nổ ra. Vì vậy không thể nào ấn định được thời gian chính xác và đặc sứ cũng không thể nào tới đây kịp lúc. Cho nên chúng ta chỉ có thể cam đoan là tìm ra nơi ẩn trốn của Linh Tộc cứu hãn và bảo quản cho đồ vật đó không bị hư tổn gì hết rồi mới đem dâng lên cho đặc sứ của Thánh Hoàng Cung.” Lam Thành chủ nghiêm nghị nói.

“Nếu là mệnh lệnh của Hoàng Cung thì ta đây không nói gì thêm nữa. Nhưng mà đối với vật mà tên tiểu tử Linh Tộc đó mang theo, càng lúc càng cảm thấy hứng thú.” Hoàng Lương Linh Quan khẽ nở nụ cười.

Còn vị đầu đà và đại hán họ Cận thì liếc mắt nhìn nhau không nói gì cả.

“Tốt, nếu Lữ tiền bối cùng hai vị đạo hữu đây không có ý kiến vậy hai ngày sau bọn ta sẽ tiến vào Lạc Nhật Chi Mộ để tìm cho được vị Linh Tộc nhân này. Hiện tại hẳn đang lẩn trốn ở trong Lạc Nhật Chi Mộ...”

“Ai, ra mặt đi!” ngay khi Lam thành chủ vừa định nói ra chỗ ẩn thân của tên Linh Tộc kia thì đột nhiên

Hoàng Lương Chân Quân hai tay đan lại hướng tới vách tường của mật thất chụp một cái, trong miệng hét lớn.

“Ầm” một tiếng, một cái bàn tay màu vàng đi tới trước vách tường bổ tới.

Một tầng hơi quang chột lóe lên dường như có vật gì đó bị bàn tay chụp trúng lập tức kêu lên vù vù một tiếng rồi từ trong bàn tay bạo liệt nổ ra hóa thành vô số căn hôi ti bay đi tứ tung trong phòng.

"Không tốt, Vạn Hồn Ti!" Hoàng Lương Linh Quân thất thanh kêu lên không chút chậm trễ hai tay áo vung lên,

Một đám hoàng hà to lớn cuồng trướng xuất hiện đem cả thân hình bao vào bên trong.

Mấy người khác nghe xong lời nói này tất cả liền thất kinh

Vị đầu đà cầm lấy râu chuỗi phật châu màu đen trên cổ hóa thành từng đoàn hắc vân đem mình bao vào bên trong.

Còn hắc bào đại hán thì hừ lạnh một tiếng trong tay đột nhiên xuất ra một cái ảo ảnh hắc thiết thuẫn chắn ở trước người.

Vị Lam thành chủ kia thì mở miệng phun ra một đóa băng liên trong suốt. Lam quang chớp động không thôi.

Nhân hình bên cạnh liền biến mất.

Lúc này mọi người dự định sẽ đón đỡ một kích đại sát chiêu này thì tất cả hôi ti đang

dày đặc trong phòng bỗng nhiên chợt lóe lên rồi nhàn nhạt đi và sau đó thì biến mất.

Lúc này, tất cả mọi người đều không khỏi ngẩn ngơ.

"Huyền thuật!"

Hoàng Lương Linh Quân phản ứng trước tiên đưa tay phất một cái.

Tinh thủ màu vàng liền quay trở lại.

Cẩn thận xem xét thì chỉ thấy bề mặt của tinh thủ xuất hiện một chút phần vụn màu bạc giống như là lân quang không ngừng chớp động.

Hoàng Lương Linh Quân lấy ngón tay chấm một chút đưa lên trước mặt xem kỹ một chút

Kết quả chỉ thấy đám phần vụn màu bạc này từ từ chuyển sang màu hồng rồi một lúc sau lại biến thành màu vàng

Chuyển qua chuyển lại như vậy cuối cùng biến mất không còn chút gì nữa ở trên tay.

“ Đây là Huyền Diễm Nga phân thân đã trưởng thành không tiếc thân mình tự bạo mất đi. Cái này cũng chỉ có thể là Linh Trùng đem đem thân thể trong thời gian ngắn biến thành vô hình thì mới có thể xâm nhập vào trong đây. Nhưng hẳn là có một lũ phân thân mượn cơ hội này chạy trốn đi. Cơ thể chính của nó chắc ở gần Lạc Nhật Thành này. Mới vừa rồi nói chuyện có lẽ đã bị nghe lén không ít. Đúng rồi, những phần này phía trên lại có yêu khí chắc chắn là linh trùng do yêu tộc nuôi dưỡng rồi.” Hoàng Lương Linh Quân khuôn mặt âm trầm nói.

Vừa nghe hoàng bào nhân nói như thế Lam Thành chủ sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi.

"Ngày mai phải xuất phát, quyết không thể để cho Yêu Tộc là người giành trước được." Lam Thành chủ không lưỡng lự nói.

Một lúc lâu sau, cách Lạc Nhật Thành khoảng một trăm dặm ở bên sườn núi của một ngọn núi nhỏ vô danh, một tên thiếu niên dung mạo thanh tú nhắm mắt ngồi xếp bằng không nhúc nhích trên một khối núi đá. Ở trên đỉnh đầu thấy có một con bướm to lớn

màu sắc rực rỡ hai cánh nhẹ nhàng phe phẩy, tản ra linh quang vô cùng diễm lệ.

Còn ở phía sau lưng người thanh niên này có một vị cung trang thiếu phụ. Mắt phượng mày to giữa trán ẩn ẩn sát khí. Vị này rõ ràng chính là Hắc Phượng Tộc yêu nữ mà trước đây Hàn Lập đã gặp qua.

Chỉ khác trước đây cô ta rất là ngạo nghễ còn giờ đứng sau lưng người thiếu niên này thì vẻ mặt rất là cung kính.

Không nói lời nào.

Bỗng một tiếng nhỏ xé gió vang lên. Lúc này một đạo hôi ti tinh tế từ trên cao bắn nhanh xuống.

Chợt lóe lên lướt qua rồi liền nhập vào đỉnh đầu của con bướm không thấy bóng dáng nữa.

Cùng lúc đó người thiếu niên thanh tú mở đôi mắt, hai mắt trong suốt đến dị thường.

Hắn hướng tới đỉnh đầu vẫy một cái, chìa ra một ngón tay trắng nõn.

Con bướm lập tức nhẹ nhàng hạ xuống, rồi đáp lên đầu ngón tay của người thanh niên.

Sau đó linh quang trên thân của con bướm đột nhiên sáng lên rồi tối lại hơn nữa không ngừng biến ảo.

Ước chừng qua khỏi một nén nhang linh quang trên người con bướm mới ngừng biến hóa, một lần nữa khôi phục yên bình.

“ Ta nói vì sao Hoàng Lương lão nhi vì sao lại xuất hiện ở trong thành, nguyên lai là có liên quan đến chuyện của Linh Tộc. Ngay cả người của Thánh Hoàng Cung cũng đã xuất động, xem ra đồ vật trên người của tên phản nghịch Linh Tộc này thật sự là trân quý. Huyền Diễm Nga phân thân thật cũng không tính là lãng phí.” Thiếu niên nhẹ nhàng lầm bầm, trên mặt lộ ra kỳ quái vẻ.

Trầm mặc một hồi lâu hắn mới đưa tay thả con bướm trên đầu ngón tay đi, rồi từ núi đá đó đi xuống.

“ Chết nữ, nghe nói Hắc Phượng tộc người lần trước đã tìm được một tiểu nha đầu trong cơ thể có biến dị thực sự chính là máu huyết của Phượng Tộc, thiên phú thực sự kinh người chỉ trong một thời gian ngắn mà đã đột phá tầng năm. Chuyện này có thật sau?.” Thiếu niên nhìn cung trang thiếu phụ phía sau hỏi.

“ Nghe tiền bối nói không sai. Nha đầu Đại Nhi kia đích xác có một chút thiên phú!.” Cung trang thiếu phụ không dám chậm trễ,kính cẩn trả lời.

“ Hắc hắc, nói vậy cũng khéo thật, Quỳnh Thử Tộc chúng ta cũng xuất hiện ra một tên tuổi trẻ thiên phú thật tốt, tuổi không lớn lắm. Không bằng ta và người hai tộc kết thành một mối hôn sự đi. Như thế nào?” Thiếu niên tự nhiên vui vẻ cười lộ lên.

“ Được tiền bối quan tâm như vậy, vẫn bối tự nhiên là đáp ứng rồi. Nhưng mà Đại Nhi lại cháu gái ruột của Thiếu tộc trưởng. Việc này vẫn bối không thể làm chủ được.” Cung trang thiếu phụ nghe vậy cả kinh, nhưng trên mặt vẫn cười làm lạnh trả lời.

“ Chuyện này ta tự nhiên biết. Vậy ta nhờ người nhắn tin này cho Công Tôn huynh biết. Người trẻ tuổi mà ta nói đến kia,thân phận cũng không tồi. Đủ để kết đôi với tiểu nha đầu kia.” Thiếu niên nhàn nhạt nói.

“ Dạ, vẫn bối nhất định đem lời này nhắn lại.” Cung trang thiếu phụ nghe vậy chỉ biết thở dài một hơi,lập tức đáp ứng nói.

“ Tốt, chỉ cần Công Tôn huynh đồng ý chuyện này. Ta sẽ liền cho người đi tới quý tộc mà cầu hôn. Mới vừa rồi trong lời nói của ta người chắc cũng có nghe một ít, hiện tại có một tên Linh Tộc lại muốn đi nhờ vả bọn nhân tộc, mà trên người hẳn dường như có mang theo trọng bảo gì đó mà ngay cả người của Thánh Hoàng Cung cũng đã xuất động. Chuyện này ta không biết thì thôi giờ đã biết thì quyết không thể nào để cho nhân tộc đắc thủ chuyện này được. Các người Phượng Tộc đều có không gian thiên phú thần thông vậy cũng nên lập tức đi vào bên trong Lạc Nhật Chi Mộ đi. Ngoài ra cũng nên triệu tập Yêu Tộc chúng ta ,đem tin tức này truyền ra. Nhất định phải tìm cho ra tên Linh Tộc mà cướp cho được đồ vật kia trước Nhân tộc. Còn ta thì âm thầm đi theo đám người của Hoàng Lương lão nhi.”Thiếu niên từ từ nói thanh âm trở nên trong trẻo lạnh lùng.

“ Dạ, vẫn bối tuân mệnh!” Cung trang thiếu phụ cung kính nói.

Lập tức nàng ta đưa hai tay đan lại trước người hoa lên một cái biến thành một đạo

bạch quang hồ quang chớp lóe.

Rồi cả thân hình biến nhập vào trong đó không thấy bóng dáng.

Còn vị thiếu niên thì đứng đó do dự một hồi lâu, rồi hoàng quang trên người nổi lên mang theo con bướm kia cả thân hình mạnh mẽ nhập vào trong lòng đất rồi không thấy bóng dáng đâu nữa.

Sau đó không lâu ở trong Lạc Nhật Chi Mộ cả nhân tộc và yêu tộc dường như đều đồng thời có được một mệnh lệnh từ trên truyền xuống là phải tìm cho được một tên Linh Tộc đang trốn ở trong Lạc Nhật Chi Mộ. Hơn nữa song phương đều cho biết nếu ai tìm được sẽ được trọng thưởng. Phần thưởng bao gồm các loại linh đan diệu dược giúp tăng trưởng tu vi cùng với một trăm vạn khối thiên giới linh thạch. Ngoài ra Hoàng Lương Linh Quân còn thưởng thêm một bình Thiên Tâm Đan nữa.

Cả Lạc Nhật Chi Mộ xôn xao lên bởi có trọng thưởng như vậy ai mà không ham chứ, tự nhiên ai cũng tận tâm đi tìm kiếm vị Linh Tộc nhân này.

Trước đây yêu nhân lương tộc vừa đụng nhau, nếu cảm giác đối phương thực lực không hơn mình lắm nhưng vẫn còn sợ hãi lẫn nhau thì có thể im lặng mà ai làm việc nấy.

Hiện giờ có được trọng thưởng nhiều như vậy, không khỏi phải tranh đấu dữ dội. Lúc này lương tộc không ngừng tranh đấu với nhau!

Tất cả những việc này chỉ có một mình Hàn Lập là không biết mà thôi.

Giờ phút này, lần đầu tiên hắn đang phải đối mặt với một cuộc chiến hung tàn nhất kể từ khi tiến vào Lạc Nhật Chi Mộ.

Chương 1296: Quái Xà, Thủy Tiên, Ngân Thủ

Nhìn thấy con vật dài hơn ba mươi trượng, Hàn Lập hít sâu một lát, hơi có chút hỗn loạn, nhưng trong phút chốc lấy lại bình tĩnh.

Nhưng hai mắt hoàn toàn không dám rời đối diện một khắc nào.

Đầu của nó phẳng phất thu nhỏ đi mấy lần, lúc này chỉ như một con báo gấm nhỏ, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta sợ hãi.

Dù hẳn có thi triển La Yên Bộ tốc độ vẫn kém con thú này một bậc.

Kết quả của cuộc đại chiến lúc trước chính là những vết rách tả tơi trên áo bào lộ ra chiến giáp bụi bẩn và cơ thể trần trụi màu vàng nhạt.

Con thú này không chỉ có tốc độ kinh người mà bốn móng vuốt lại càng sắc bén đến mức khó tin.

Trên chiến giáp xuất hiện một vết dài hẹp không đồng nhất, không cần phải nói cơ thể hẳn tu luyện đến rắn chắc như thế nào, mà cũng bị móng vuốt của con thú cào rách ra, máu chảy âm ỉ.

Cũng may Hàn Lập dưới sự trợ giúp của ngọc Thiên Thi, Long Lân quả, nhiều loại linh quả và linh dược khác nên mỗi thớ thịt trên người bình thường đều rất cứng cỏi như pháp bảo, khả năng hồi phục cũng khiến người ta phải kinh ngạc. Một lát sau, những vết thương trên da thịt lập tức liền lại như ban đầu.

Dù vậy cũng khiến Hàn Lập cũng cảm thấy bức bối vô cùng.

Lúc trước đụng phải con báo này thì chỉ thấy nó đang nằm ngủ say trên một cành cây khô gần đó, xem ra cũng vô hại.

Hàn Lập lúc đó không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, tính trẻ con nổi lên, nhảy lên cành cây khô, đưa tay ra muốn vuốt ve con thú này mấy cái.

Nhưng hẳn hoàn toàn không nghĩ tới, bỗng chốc con thú bùng tỉnh, cơn giận bộc phát lên lại lợi hại đến thế.

Nó chồm về phía trước, vài cái chớp mắt đã thấy như có hàng chục con báo cùng lúc bao vây không ngừng tấn công lấy hẳn.

Trong tình huống thần niệm không có cách nào phát ra, Hàn Lập cho dù có một đôi linh nhãn nhưng không thể rút pháp lực vào thì cũng chịu thiệt không nhỏ.

Nhất thời hẳn bị con thú ép lùi lại phía sau, trong phút chốc toàn thân đã đầy những vết thương.

Rơi vào đường cùng, Hàn Lập chỉ có thể vận La Yên bộ đến mức cực đại, đồng thời dùng thần lực của cả cơ thể để xuất thủ, Trường Thương linh cụ trong tay nháy mắt biến thành luồng hắc quang.

Thương ảnh rít lên mới khiến con thú cảm thấy có chút sợ hãi, thế công nhất thời chậm lại.

Nhưng dưới tầng suất huy động này cho dù Hàn Lập có thần lực kinh người cũng không thể duy trì được lâu.

Vừa rồi Trường Thương chỉ thoáng đình trệ đôi chút, vuốt của tiểu báo đã xuyên qua thương ảnh bay sượt qua cổ họng hẳn.

Hàn Lập tất nhiên là bị dọa cho kinh hãi, Trường Thương trong tay bỗng phát huy lực lượng vượt xa lúc bình thường, nhanh hơn so với trước gần ba phần, thân Thương cũng phóng nhanh sang chỉ còn cách đối phương một cánh tay.

Tiểu thú cũng sợ hãi mà nhảy lui ra vài trượng, sau đó trợn đôi nhãn châu xanh biếc lên nhìn Hàn Lập một cách cực kì cảnh giác.

Cứ như vậy trận chiến lại lâm vào thế giằng co.

Con thú này gặp Hàn Lập như gặp phải một quái vật sức lực vô cùng, đao thương vô pháp tổn thương, trong lòng nó cũng cảm thấy bức bối.

Lúc này Hàn Lập cầm Trường Thương để ngang trước người, nhân cơ hội này cần

thận dò xét con thú.

Một lúc sau, Hàn Lập khẽ thở dài một hơi.

Trừ việc thân hình hơi nhỏ một chút ra, thì rõ ràng nó là một con báo gấm rất đối bình thường, theo như những tin tức mà hắn thu thập được ở thành Lạc Dương, không hề nhắc đến loại cổ thú nào lợi hại như vậy.

Yêu thú thì càng không thể.

Tiểu thú này rõ ràng là giống hắc, hoàn toàn dựa vào thể lực bản thân để tranh đấu, trên người không có tí yêu lực nào cả.

Có thể đây là một loài thú biến dị ! Hàn Lập suy nghĩ một hồi lâu, chỉ có thể đưa ra một kết luận mà đến chính mình cũng thấy khó tin.

Tiểu thú đứng đối diện, trải qua một thời gian dài ghìm chân với Hàn Lập cuối cùng cũng không kiên nhẫn được nữa, ánh mắt hung tợn nhấp nháy, thân người hơi sắp xuống, chuẩn bị xông lên tấn công lần nữa.

Hàn Lập chợt rung mình, năm ngón tay nắm chặt cây thương, cũng đưa ra thế phòng thủ, nhưng cánh tay kia chợt loé lên một đạo bạch quang, túi linh thú vừa xuất hiện trong tay.

Chính là túi linh thú chứa Phệ Kim Trùng!

Hàn Lập đã quyết định, chỉ cần tiểu thú xông lên hắn sẽ lập tức lợi dụng linh giới mở túi ra.

Tuy hắc bây giờ hoàn toàn không còn pháp lực, căn bản không có cách nào để triển khai pháp lực chỉ huy đám linh trùng.

Nhưng dựa vào bản năng không có gì là không thôn phệ của lũ trùng, đương nhiên sẽ dễ dàng giải quyết tiểu thú, điều phiền toái nhất chính là việc thu hồi chúng trong hoàn cảnh không thể dùng được thần niệm, chắc chắn sẽ mất chút công phu.

Nhưng lúc này hắn cũng không thể nghĩ nhiều.

Tiểu thú gầm nhẹ lên một tiếng, thân hình nhoáng một cái bỗng nhiên một hoá hai, hai hoá bốn...

Thoắt một cái cùng một lúc hơn ba mươi con thú xuất hiện trên cành cây đối diện, nhẹ nhàng mua vuốt, chuẩn bị xông tới.

Hàn Lập vô cùng kinh ngạc, mới biết vừa rồi tiểu thú cũng đã dốc toàn lực, hắn liền cầm túi linh thú đưa ra trước người, chuẩn bị phóng xuất.

Trong thời khắc mấu chốt, bỗng từ phía xa truyền đến một tiếng gáy lớn, dường như tiếng của Quạ Đen, nhưng lại bén nhọn hơn nhiều.

Vừa nghe thấy thanh âm này, tiểu thú ngẩn ra rồi hư ảnh đột nhiên biến mất, trong nháy mắt bản thể hiện ra.

Con thú liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái rồi hướng rừng rậm bản nhanh đi.

Trong chốc lát đã không còn thấy bóng dáng nó nữa.

Hàn Lập thả lỏng cơ thể đem túi linh thú thu hồi lại.

Tuy không biết xảy ra chuyện gì nhưng hắn cũng không có hứng thú đi tìm hiểu, lúc này phải lập tức đi tìm một địa phương để tĩnh tâm tìm hiểu một chút cảm ngộ vừa mới đạt được.

Do lúc chiến đấu phải phát huy toàn bộ sức lực khiến cho hắn như nằm bắt được điều gì đó, đây có thể là một cơ hội tốt để phá vỡ trở ngại, Hàn Lập lật tay lại lấy từ trong vòng trữ vật ra một kiện thanh sắc trường bào mặc lên người, thân hình nhoáng cái tiến về hướng ngược lại.

Vì sợ tia linh quang trong đầu vừa hiện lên sớm tiêu thất, Hàn Lập cũng không đi quá xa mà chỉ chạy hơn một trăm dặm, tùy tiện tìm một cốc khẩu nhỏ dưới chân núi.

Hắn lập tức tiến vào khoanh chân đả tọa.

Lần này ngộ đạo ước chừng ba ngày ba đêm.

Lúc Hàn Lập mở mắt thần sắc lại lộ ra vài phần thất vọng.

Tuy mấy ngày qua có chút thu hoạch, nhưng cũng chưa thể đột phá bình cảnh.

Bất quá hẳn cũng không quá mức uể oải.

Lần này tuy không thành công nhưng cũng chứng minh được trong hoàn cảnh đánh giết có thể giúp được hẳn đột phá, chỉ cần tiếp tục như vậy vài lần nữa chắc chắn sẽ thành công.

Hàn Lập sau khi bình tâm trở lại liền điều chỉnh toàn thân rồi rời động.

Khi ra khỏi cửa động, hẳn có một chút suy tư, còn cảm thấy con thú đó là đối thủ tốt nhất của mình, nếu có thể lại tiếp tục giao đấu vài lần không chừng còn có thể đốn ngộ thêm nữa.

Mặc dù biết có chút nguy hiểm nhưng so sánh với việc bản thân cần phải khôi phục lại cảnh giới tu sĩ thì chẳng tính là gì.

Thần sắc Hàn Lập âm trầm bất định, cuối cùng quyết định mạo hiểm đi tìm tiểu thú một lần nữa.

Vừa rời tiểu cốc hẳn lập tức đi thẳng đến hướng tiểu thú bỏ chạy lúc trước.

Nhưng lần này hẳn lại thất vọng.

Hẳn một hơi đem khuôn viên vài trăm dặm quanh đó tìm kiếm cũng không phát hiện bóng dáng tiểu thú.

Vô kế khả thi, Hàn Lập đành phải rời khỏi phiến sơn mạch này tìm nơi khác thích hợp hơn.

Hơn mười ngày sau, bên cạnh một hồ nước lớn, hơn mười Luyện Thể sĩ Nhân tộc mặc trang phục kì dị đang bị một đám quái xà trên đầu có mào toàn thân màu đỏ bao vây, bọn họ đang phải liều mạng thi triển linh cụ để ngăn cản công kích của quái xà.

Cách thức công kích của quái xà cũng chỉ có hai kiểu: một là phun độc vụ, còn lại là thân hình bắn đến tấn công đối phương.

Độc vụ thì không nói làm gì vì đám người này đã trang bị Ích Độc Đan nên hoàn

toàn vô sự.

Nhưng dưới sự tấn công trực tiếp của quái xà bọn họ lại vô pháp ngăn cản.

Những quái xà này cơ thể không lớn, nhưng tốc độ tấn công lại cực kì nhanh, tuy uy lực của linh cụ trong tay đám Nhân tộc không yếu, nhưng khi đánh vào người chúng thì cũng chỉ có thể làm cho chúng rơi xuống, chứ không có cách nào làm chúng trọng thương.

Cứ như vậy, đám Luyện Thể sĩ này sau một hồi phòng thủ đã cảm thấy hai tay càng lúc càng nặng, dần dần không có cách nào có thể nhắc lên được nữa.

Phía sau đám quái xà này còn có một con khác thể hình to hơn hẳn đồng loại.

Nó tựa như là Xà Vương, mắt thấy đám Luyện Thể sĩ Nhân tộc rơi vào thế hạ phong không khỏi oa oa lên vài tiếng đắc ý.

Đúng lúc này ở phía phụ cận bỗng nhiên truyền đến tiếng sấm sét, không đợi hai nhóm người và thú đang đánh nhau kịp phản ứng, trên mặt hồ ngân quang chợt lóe, vô số thủy tiễn óng ánh bắn lên bờ, thoát một cái đã vây lấy cả.

“Aaaa...” Đám Luyện Thể sĩ kinh hô một tiếng, căn bản không thể tránh né, cùng với đám quái xà lập tức thân thể biến thành tổ ong mà gục xuống.

Chỉ có Xà vương cơ trí dị thường, thân hình nhoáng cái đã ở bên ngoài hơn mười trượng thoát được một kiếp nạn.

Nhưng nó chưa kịp đáp xuống, phía dưới mặt đất cát đá bay lên tung tóe, một ngân sắc đại thủ vươn lên đặt đúng vào chỗ hiểm cách dưới đầu rắn bảy tấc.

Cự Xà kinh hãi, cổ như lò xo bỗng dài ra mấy thước, đầu rắn quay lại, miệng há to, cắn vào bàn tay màu bạc đó.

“Phanh” một tiếng, ngân thủ vẫn vô sự nhưng ánh mắt Xà Vương lại hiện vẻ thống khổ, trong miệng máu tươi không ngừng xuất ra.

Ngân thủ vô cùng cứng rắn, thoáng cái đã đem toàn bộ răng nanh Xà Vương chấn gãy.

Xà vương đau đớn định nhả ra nhưng đã muộn.

Một ngân thủ khác quý dị xuất hiện nắm lấy đầu rắn, lập tức mười ngón phát lực ngắt đứt đầu rắn văng ra ngoài, từ cổ Xà Vương lập tức phun ra một cột máu hơn thước.

Ngân thủ buông tay, thân thể Xà Vương đổ gục xuống mặt đất.

Lúc này, tro bụi cũng đã tiêu tán, tại chỗ cũ lại xuất hiện một nam nhân toàn thân ngân quang thiểm động, nhìn không rõ diện mục. Cùng lúc này, mặt nước cũng cuộn lên, xuất hiện một thủy nhân óng ánh, cũng không có cách nào nhìn ra là nam hay nữ.

“Thủy Mị ! Là người !” Ngân sắc nam nhân gặp Thủy nhân bỗng phát ra thanh âm lớn tiếng.

“Thì sao ? Thiết Nhận người đến đây không phải muốn tìm ta sao? Xích Diệt hắc cũng đã đến rồi, gọi hắc ra đi” Thủy quang trên thân Thủy nhân rung động, vô cảm trả lời.

“Hắc hắc, không cần các hạ lên tiếng !”

Một thân ảnh xuất hiện, lập tức hỏa diễm bốc lên, nhoáng cái một Hỏa nhân cao gần nửa thước xuất hiện, toàn thân hỏa diễm quay cuồng.

Chương 1297: Linh Tộc Viện Quân

"Nếu ta nhớ không lầm, giữa ta và hai người các người không có giao tình gì, hiện tại đột nhiên tìm tới ta, hẳn là sự tình có quan hệ với tên phản nghịch kia rồi !" Thủy nhân không khách khí hỏi.

"Không sai, chúng ta đã phát hiện chỗ ẩn nấp của tên phản nghịch kia" Ngân sắc nhân ảnh ong ong nói, thân thể ngân quang chột lóe, hình thể bỗng nhiên thu nhỏ lại, trong nháy mắt biến thành cỡ người bình thường tương đương với Hỏa nhân.

"Nếu đã phát hiện, vì sao không ra tay bắt giữ hắn đi. Chẳng lẽ các người gặp phải vấn đề gì khó giải quyết à" Thủy nhân vừa nghe đã tìm thấy được người đó, cho dù tính tình luôn âm lệ, cũng không dấu được một trận gợn sóng quanh người.

"Thời điểm lúc chúng ta rượt theo đích xác chậm một bước. Tên phản nghịch kia thật sự gian trá dị thường, lúc hắn phát hiện có điểm bất ổn, kế đó đã vượt lên trước, và tiến nhập vào trong Hỗn Độn Cốc trước chúng ta, tiềm nhập phía dưới Chích Quang Đàm ở bên trong Cốc. Cái Đàm này đích xác rất đáng sợ, không cần ta nói người cũng đã biết rồi, e rằng chỉ có mỗi thần thông thủy tính như Thủy Mị huynh mới có thể xâm nhập vào trong đó mà bắt lấy hắn" Hỏa nhân thận trọng nói.

"Chích Quang Đàm ? Làm sao hắn lại chạy vào trong đó chứ, chính là nơi mà ta cũng không nắm chắc tiến vào bình yên..." Thanh âm Thủy nhân có chút sắc nhọn, tựa hồ có vẻ tức giận.

"Chúng ta cũng không nghĩ ra, căn bản đã có cơ hội chặn được tên phản nghịch đó, nhưng giữa đường lại xuất hiện mấy người bên Yêu tộc ra tay ngăn trở, thậm chí còn có một gã Hắc Phượng Tộc yêu tu ra mặt" Ngân sắc nhân ảnh có chút buồn bực trả lời.

"Bọn Yêu tộc làm thế nào biết chuyện tên phản nghịch ?" Thủy nhân bất mãn la lên.

"Vụ này ta không rõ lắm, chắc hẳn là do bên Nhân tộc kia tiết lộ. Được rồi, bây giờ chúng ta không còn nhiều thời gian nói chuyện phiếm nữa đâu, trận chiến của bọn ta với

đám Yêu tộc chắc chắn sẽ được truyền tin nhanh chóng, có lẽ người của Nhân tộc sẽ sớm tìm tới. Hiện tại trong Hỗn Độn Cốc chỉ có hai người Thiên Anh cùng Hoàng Thạch trấn thủ, nếu lưỡng tộc đó xuất hiện thêm vài tên cấp Hóa Thần kỳ, thì chẳng bao lâu bọn họ sẽ vô pháp phòng thủ" Hỏa nhân thúc giục nói.

"Sợ cái gì ! Ngay cả thân thể thủy linh của ta còn không có năm chắc ra vào Chính Quang Đàm được hưởng chỉ những tên Nhân Yêu đó lại có thể nào dễ dàng tiến vào Đàm đó chứ" Thủy nhân ngược lại khôi phục được bình tĩnh.

"Không đúng, nơi đó dù sao cũng là địa bàn của Nhân Yêu lưỡng tộc, nếu bị bọn họ chúng khống chế Hỗn Độn Cốc, lập tức chúng ta không còn cơ hội lấy lại được Thần Huyết" Hỏa nhân liên tục lắc đầu.

"Xem ra các người còn không biết, nhân thủ của Khí Linh Tộc mấy hôm nữa chắc chắn sẽ đuổi tới đây, người thủ lĩnh chính là Húc Thiên, một trong Bát Đại Huyền Linh của Khí Linh tộc" Thủy nhân dùng điệu bộ kỳ quái, chậm rãi nói.

"Huyền Linh Húc Thiên !" Ngân sắc nhân ảnh cùng Hỏa nhân cơ hồ đồng thời thét lên một tiếng kinh hãi.

"Tốt lắm, hiện tại các người đã biết ý tứ của ta rồi. Chỉ cần chờ cho lực lượng Khí Linh tộc đến đây, tên phản nghịch kia căn bản không còn đường trốn chạy, chúng ta chỉ cần kiên nhẫn đợi mấy ngày là được" Thủy Mị thần nhiên nói.

"Cứ như vậy thì Thần Huyết kia chẳng phải sẽ rơi vào tay Khí Linh tộc sao" Ngân sắc nhân ảnh có chút không cam lòng kêu lên.

"Chẳng thà để rơi vào tay của Khí Linh tộc, còn hơn là bị người hai tộc kia cướp lấy. Nếu không, vạn nhất bí mật của Thần Huyết bị phá giải, Linh tộc chúng ta sẽ gặp tổn thất không nhỏ. Đáng tiếc là, Ngũ Hành Linh Tộc hiện tại chỉ có nhóm người chúng ta là có thể xuất động thôi, lúc này những cao thủ Huyền Linh cấp lại đang đối kháng với đám người khác, căn bản không thể dứt ra mà đến đây được" Thủy Mị khẽ thở dài một hơi.

Vừa nghe Thủy Mị nhắc tới những người này, trên người Hỏa nhân với Ngân sắc nhân ảnh đồng thời linh quang chớp động lúc ẩn lúc hiện, tựa hồ trong lòng cả hai người đều nhộn nhạo lên một cảm giác mãnh liệt.

"Ta nhớ không lầm chính người vừa mới từ bên kia trở về không bao lâu, tình hình bên đó rất cuộc thế nào rồi?" Hỏa nhân nhìn không được hỏi.

"Không được tốt lắm ! Tuy rằng ngay cả những vị đại nhân Thánh Linh cấp đều ra tay, nhưng Dạ Xoa Tộc bên kia cũng xuất động vài tên Dạ Xoa Vương, chúng ta chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản đối phương công kích mà thôi. Dạ Xoa Tộc này trời sinh hấp thu thiên địa linh khí cuồng mãnh, khắc chế không ít thần thông của phe ta, bọn họ mới chính là đại địch của Linh tộc chúng ta. Về phần Nhân Yêu lương tộc này, dù cho giết chết một ít tu sĩ cấp thấp bọn họ tự nhiên không có vấn đề gì, nhưng tốt nhất đừng để xảy ra sự tình gì quá lớn, nếu không một khi hai mặt thù địch, tình hình bản tộc lập tức thật sự bất ổn. Linh tộc chúng ta nguyên bản chỉ là một Tộc nhỏ yếu nhất trong Linh Giới mà thôi" Thủy nhân trầm một chút, rồi bất đắc dĩ nói.

Hỏa nhân cùng Ngân sắc nhân ảnh nghe xong lời này, cũng nhất thời không nói gì nữa, hiển nhiên tâm tình cả hai đều vô cùng trầm trọng.

Cùng lúc này, trên ngọn đồi trọc phía bên kia, Cung trang thiếu phụ đứng cùng một đám yêu tu biến hình đang vây quanh, ánh mắt nhìn chăm chăm vô lối vào Cốc khẩu cách đó không xa, sắc mặt âm trầm dị thường.

"Thế nào rồi, còn chưa liên lạc được với Hoàn tiền bối sao ?" Thiếu phụ không quay đầu lại mà đột nhiên hỏi.

"Đã phái ra vài tên tinh thông độn thuật đi báo tin rồi, nhất định có thể sớm tìm được Hoàn tiền bối" Một vị Đại hán gương mặt xám ngắt trả lời.

"Tốt lắm, các người ở đây canh chừng cốc khẩu cho ta, đừng cho người của Linh tộc chạy mất, chỉ cần Hoàn tiền bối tới đây, nhất định có thể đánh chết hai gã Linh tộc này, đến lúc đó bản cung sẽ trọng thưởng thích đáng" Thiếu phụ nói ra đầy hứa hẹn.

Mấy tên yêu tu kia nghe vậy mừng rỡ, vui vẻ tuân mệnh.

Hắc Phượng Tộc chính là một trong Thất Đại Vương Tộc của Yêu tộc, một khi vung tay tự nhiên sẽ không thể keo kiệt, nhất thời sĩ khí đám yêu tu này tăng vọt không ít.

Trên thảo nguyên xanh ngát, một nhóm người hơn mười tu sĩ đang phi độn cực nhanh cách mặt đất khoảng mười trượng.

Hoàng Lương Linh Quân, Thành chủ Lạc Nhật Thành mấy người này rõ ràng đều ở trong nhóm đó, những người còn lại cũng đều là cấp Nguyên Anh kỳ và Kết Đan kỳ tu sĩ.

Thực lực có thể nói là rất mạnh.

"Lam huynh, người xác định người của Linh tộc thật sự đều đang ở trong Hỗn Độn Cốc à" Đại hán sòng vai đi cạnh Lam thành chủ hỏi.

"Tuyệt đối chính xác, những tin tức truyền tới không chỉ từ một hai người, có rất nhiều người đều chứng kiến qua. Chỉ có điều lúc đó các cao giai Linh tộc cùng Yêu tộc đã từng tranh đấu với nhau, bọn họ tự biết không địch lại, nên chỉ có thể đứng nhìn mà thôi. Khoảng cách từ Hỗn Độn Cốc tới chỗ chúng ta không tính là quá xa, trong vòng vài ngày liền có thể tới nơi" Lam Thành chủ có chút hưng phấn nói.

"Hỗn Độn Cốc, địa phương đó thật có chút tà môn, không ít người tiến vào trong đó đều mất tích không lý do, còn có người bảo đã từng thấy qua bóng dáng của Thượng Cổ Cự Nhân bên trong cốc phải không?" Đại hán kể bên không chút núng nẩy nói.

"Tin đồn này ta cũng có nghe qua, thậm chí còn tự mình từng nhập cốc điều tra qua, làm gì có người khổng lồ nào trong đó chứ, đây rõ ràng chỉ là tin vịt. Về phần các tu sĩ cùng luyện thể sĩ bị mất tích, hầu hết cũng chỉ là những tên cấp thấp và trung cấp mà thôi. Đích xác trong Hỗn Độn Cốc có vài nơi hung hiểm, nếu bọn họ ngã xuống cũng chẳng ngạc nhiên chút nào. Bất quá, Chích Quang Đàm bên trong Hỗn Độn Cốc đích xác có chút thần bí, ta vẫn không dám mạo hiểm xâm nhập vào trong đó" Lam thành chủ ngừng trọng nói.

"Đừng nói trong cốc có hay không Cự Nhân, cho dù có thật cũng đã có Hoàng Lương tiên bối yểm trợ, không có gì đáng sợ hãi cả" Tên Đầu Đà nhìn thoáng qua Hoàng Lương Linh Quân, lơ đãng nịnh hót một câu.

"Hắc hắc, này cũng không chắc lắm, nghe nói người trong tộc Thượng Cổ Cự Nhân mỗi người đều có đại thần thông dời non lấp bể, ta chỉ là một tu sĩ Luyện Hư kỳ, nào dám nắm chắc như vậy. Bất quá trong Hỗn Độn Cốc đích xác không thể có người khổng lồ tồn tại, mỗi tên Thượng Cổ Cự Nhân đều có linh trí rất thấp hơn nữa bản tính hung bạo, lại có tính tranh giành lãnh thổ cuồng bạo. Nếu thật sự hiện diện người khổng lồ, nó đã sớm xông vào Lạc Dương Chi Mộ tàn sát sạch sẽ rồi, ngay cả cổ thú cũng tuyệt không dám đối kháng, vậy mà Lạc Dương Chi Mộ vẫn yên tĩnh lâu như thế" Hoàng Lương Linh Quân âm thầm cười nói.

Mấy người Lam Thành chủ nghe xong, tự nhiên chỉ có thể liên tục gật đầu.

Kế tiếp, những người này không bàn luận thêm gì nữa, thẳng tiến đến Hỗn Độn Cốc.

Sau đó không lâu, bọn họ liền hóa thành những điểm đen, biến mất nơi phía chân trời thảo nguyên.

Nhưng ước chừng một nén nhang sau, trên bãi cỏ bạch quang chợt lóe, một đạo nhân ảnh từ từ bay lên khỏi mặt đất.

Chính là tên Thiếu niên thanh tú của Yêu tộc.

Hắn nhìn thoáng qua hướng Hoàng Lương Linh Quân biến mất ngoài xa, khước miệng lộ ra một tia cười lạnh, con Huyền Diễm Phi Nga kia vẫn đậu trên đầu vai hắn, hai cánh nhẹ nhàng chớp động.

Thiếu niên híp hai mắt nhìn một hồi lâu, đầu vai hơi nhoáng lên một cái, thân hình lại lặn sâu vào trong mặt đất.

Hàn Lập hét to một tiếng, Trường Thương trong tay đột nhiên đâm ra, đối diện với huyết quang vừa xuất hiện, một con phi lang bay vút qua, phả ra luồng gió lạnh thấu tâm can.

Đúng lúc này, có tiếng xé gió nổi lên, hơn mười đạo phong nhận dày đặc bao lấy hắn, trên không trung vẫn còn lưu lại bảy tám con phi lang yêu thú kỳ lạ này.

Lúc này Hàn Lập như không để ý đến những đạo phong nhận đó, ngược lại phía

cuối Trường Thương chọt lóe lên linh quang của tinh thạch, trực tiếp hóa thành mũi nhọn bay vụt ra ngoài.

Đối với thần lực hiện tại của Hàn Lập, đồng thời lại còn kích hoạt pháp lực của linh cụ nữa.

Tức thì Trường Thương tựa như tia chớp, phút chốc xuyên thủng qua thân hình một con phi lang.

Cùng lúc đó, Hàn Lập ở phía dưới lại phóng ra một Thương xa xa, nhất thời Trường Thương vắn vẹo một cái, lại nhắm hướng một con phi lang bắn nhanh tới.

Con phi lang kia quá kinh hãi, phong nhận trong miệng liên tục phun ra, nhưng căn bản không thể ngăn cản được chút nào, cả người bị xuyên thủng mà rơi xuống đất.

Lúc này, trên không trung chém xuống dày đặc phong nhận lên người Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập không thèm chớp mắt một cái, tức thì trên người kim quang chọt lóe, đem tất cả phong nhận đó đều ngạnh ép xuống dưới.

Kết quả, trừ bộ quần áo đang mặc bị vỡ nát, thì ngay cả một sợi lông tơ của Hàn Lập cũng không gây chút tổn hại nào.

Kế tiếp, tự nhiên là Hàn Lập khu động Trường Thương lên không khung, một hơi đem mấy con Phi Lang còn lại tất cả đều tiêu diệt sạch sẽ.

Cuối cùng nhắc tay xuất chiêu, Trường Thương liền rít gió một tiếng bay vụt về lại.

Hàn Lập cúi đầu thoáng nhìn qua đoạn cuối Trường Thương, phát hiện mấy khóa linh thạch màu xanh vốn linh quang ẩn hiện nay đã âm đạm vô quang.

Hắn khẽ thở dài một hơi, lắc lắc đầu, một tay bỗng nhiên nhắm cán Thương mà vỗ.

"Phốc phốc" vài tiếng, tất cả tinh thạch đều bị chấn động rơi xuống đất.

Hàn Lập cũng không thèm ngó tới những viên tinh thạch hiện chỉ còn lại chút ít linh khí, mà thò tay vào vòng trữ vật lấy ra mấy khóa linh thạch màu xanh khác, lại đính thêm lên rồi mới thu hồi Trường Thương lại.

Sau khi hẩn lướt nhìn qua những thi thể của Phi Lang, rồi bỗng nhiên nhắm hướng đi về cây đại thụ gần đó.

Ở nơi đó mọc ra một gốc cây linh chi dị thảo cao vài tấc, ngân quang lấp lánh, bên ngoài thân bao phủ một tầng linh vụ trắng ngà, tản ra một mùi thơm ngan ngát đến mê người.

Chương 1298: Gặp Lại Tiểu Thú

Quả đúng là Linh giới, cả “Thái Ất ngân tinh chi” trong truyền thuyết nhân giới cũng có thể thấy được.

Nghe nói ăn vật này, bên ngoài thân thể sẽ xuất hiện một lớp vảy ngân tinh, không sợ thủy hỏa đao thương, cũng chẳng trách lũ yêu thú này lại liều mạng như vậy. Nhưng nói về lực phòng ngự thì vật ấy vẫn thua xa kim cương quyết. Với ta mà nói chỉ có tí chút trợ giúp ! Tuy nhiên nếu đem bán cho những tên luyện thể sĩ trung giai chắc chắn rất được hoan nghênh.” Hàn Lập lẩm bẩm vài tiếng, lòng bàn tay vừa lật lên đã thấy hiện ra một chiếc bình ngọc nhỏ.

Hắn khẽ khom người, lấy thái ất ngân tinh chi từ dưới đất lên, sau khi ngắm nghía một hồi thì mang linh chi bỏ vào bình ngọc.

Những linh dược được xem là đã biến mất tại nhân giới lại được Hàn Lập thu thập không ít sau khi tiến vào Lạc Nhật chi mộ.

Nhưng đáng tiếc với ánh mắt hiện tại của Hàn Lập , trừ ra một số ít, còn lại đều giống như Thái ất ngân tinh chi, không có tác dụng gì mấy.

Ngẫm lại đó cũng là chuyện rất bình thường, những thứ có ích đối với tu sĩ kì hóa thần nếu có cũng không tới lượt những tồn tại bình thường của hai tộc Nhân Yêu tham gia tìm kiếm. Về phần mấy loại riêng biệt của Lạc Nhật Chi Mộ thì số lượng vô cùng ít ỏi, sinh trưởng ở nơi cực kì bí mật, tìm kiếm như mò kim đáy bể. Mà Lạc Nhật Chi Mộ lúc bình thường, có rất ít những tồn tại ở cấp độ hóa thần xuất hiện, thông thường cao nhất cũng chỉ là yêu thú bát cấp biến hình của Yêu tộc và nguyên anh tu sĩ của Nhân tộc.

Nếu là bên ngoài tam cảnh thất yêu, ở man hoang vô biên mới có thể tìm thấy chân chính thiên tài địa bảo, chủng loại vô số, nếu có thể nhận biết được một phần vạn trong đó cũng đã cực kinh khủng rồi. Thậm chí còn có một số linh dược nghịch thiên có thể làm cho người phạm sinh ra thiên địa linh căn, tu sĩ cấp thấp có thể tăng cấp trong một đêm.

Linh được tuy khiến cho ai ai cũng thèm muốn đồ mắt , nhưng nếu tu vi vẫn chưa đến nguyên anh thì tốt nhất là nên ngoan ngoãn ở lại trong lãnh địa của Nhân Yêu lương tộc mà tu luyện.

Bởi vì trong thế giới man hoang, những tồn tại có thực lực tương đương với Hóa Thần hay Luyện Hư tùy tiện tìm chỗ nào cũng có, những thiên tai không thể ngờ trước càng khiếp cho người ta khiếp sợ.

Tiến đến cấp nguyên anh chỉ có thể nói người đã có năng lực sinh tồn cơ bản ở trong thế giới nam hoang, còn về có thể tìm được linh dược vừa ý hay không, vẫn phải xem cơ duyên cùng bản lĩnh của mỗi người.

Bất quá một khi đã tiến tới nguyên anh, tốc độ tu luyện sẽ trở nên vô cùng chậm chạp.

Nếu như không đi ra thế giới bên ngoài tìm kiếm một số thứ hữu dụng với bản thân, hơn phân nửa sẽ dừng lại ở cảnh giới đó không tiến thêm được nữa. Cuối cùng không phải chết già thì cũng là chết thảm dưới thiên kiếp nối tiếp nhau.

Cho nên hàng năm có một số lượng lớn tồn tại cao cấp của hai tộc Nhân Yêu rời khỏi tam cảnh thất địa , tiến vào thế giới man hoang. Bất luận bọn họ có thể tìm được thứ mình muốn hay không, nhưng từ đó số có thể quay trở về chỉ còn không tới một phần ba lúc ra đi.

Tổn thất không thể nói không thấm trọng ! Điều này làm cho tầng lớp cao cấp của Nhân Yêu lương tộc rất bối rối. Nhưng để duy trì số lượng tồn tại cao cấp trong tộc, họ lại không thể ngăn cấm chuyện này diễn ra.

Hàn Lập cũng biết một vài chuyện liên quan, hẳn vô cùng hiếu kì và có hứng thú đối với man hoang cổ giới này. Nếu không phải hẳn hiện giờ đã mất hết pháp lực, nói không chừng đã có ý định ra ngoài một chuyến.

Hiện tại Hàn Lập vừa đuổi người đang định rời khỏi.

Đột nhiên từ bụi cỏ bên cạnh phát ra một tiếng vang nhỏ, sau đó một đạo hoàng quang chợt lóe, cách đó hơn mười trượng xuất hiện một cái bóng nhỏ.

!!!

Đầu tiên Hàn Lập bị dọa cho hoảng sợ, nhưng vừa nhìn rõ hình dáng của hoàng ảnh đó thì vô cùng vui mừng. Đó chính là tiểu thú đã từng mang lại cho hắn một lần đốn ngộ! Tiểu thú này không biết vì lẽ gì mà xuất hiện tại đây, hơn nữa thân sắc hoang mang, da lông dơ bẩn, bộ dạng vô cùng thảm hại tả tơi.

Hàn Lập sau khi vui mừng, trong lòng cũng không khỏi nghi hoặc, tiểu thú nhìn thấy Hàn Lập, có vẻ cũng nhận ra hắn, nên cũng ngăn ra.

Nhưng tiểu thú lập tức cử động thân mình, quay ngoắt về một phía khác mà bắn đi, căn bản không có ý định để ý nhiều tới Hàn Lập .

Hàn Lập khó khăn lắm mới gặp được tiểu thú, sao có thể để nó đi dễ dàng như thế, không lưỡng lự rung tay áo một cái, lập tức một sợi ngân tác (dây bạc) bay vút ra giống như ngân xà hướng tới quần lầy người tiểu thú. Tiểu thú thấy vậy, trong lòng rất giận dữ, nhưng trong thế cùng đường, thân hình chỉ có thể lắc nhẹ trên không trung, bỗng nhiên hóa thành một mảnh hư ảnh, khiến cho ngân xà chộp hụt vào không khí.

Nhưng vì thế thân hình tiểu thú cũng không tránh được ngừng lại một chút, mà một chút này cũng đã đủ, đột nhiên trên không trung bạch mang lóe lên, một tiểu kiếm từ hư không bắn ra, nhoáng cái hóa thành một đạo bạch hồng, bỗng chốc xuất hiện trước mặt tiểu thú đang muốn tháo chạy.

Bạch quang phóng ra, tiểu kiếm bỗng hóa thành một tiểu ảnh cỡ vài tấc thân mảnh bạch bào, sắc mặt tái nhợt dị thường. Nhìn không ra nam hay nữ, lạnh lùng nhìn chăm chăm vào tiểu thú không nói.

Kì quái là, tiểu thú vừa nhìn thấy tiểu ảnh này, lập tức uốn người, tứ chi chạm đất. Đồng thời thân trước giơ lên, lông trên lưng đều dựng đứng, bộ dạng như gặp phải kẻ địch.

“Linh cung!”

Hàn Lập vừa thấy tiểu ảnh thì thất thanh, sau đó không chút nghĩ ngợi thân hình chớp động, hóa thành một đạo hư ảnh, bắn ngược về phía sau.

Những kẻ đối địch với Nhân tộc, Hàn Lập ở linh giới mười năm đã tìm hiểu rất rõ ràng.

Linh tộc có thể hóa thành hình người, đích thực là đẳng cấp của linh tướng trong linh tộc, luận thực lực đủ để tranh cao thấp với tu sĩ hóa thần trong Nhân tộc.

Hàn Lập nếu như vẫn còn pháp lực, nói không chừng còn có thể tâm tư yên lặng theo dõi, nhưng với tình hình hiện giờ, tất nhiên không chút do dự có thể chạy bao xa thì chạy.

Hành động của Hàn Lập khiến tiểu ảnh chuyển ánh mắt trong chốc lát.

Đồng thời thần niệm khẽ quét qua.

Sau khi phát hiện ra đó là một tên luyện thể sĩ của Nhân tộc, mũi tiểu ảnh khẽ hừ ra một tiếng khinh thường, ngũ chỉ xòe ra, hướng về phía Hàn Lập tùy ý búng mấy cái.

Sau mấy tiếng “phốc phốc” năm đạo bạch sắc tế ti (sợi tơ trắng) bắn ra, nhoáng cái đã biến mất.

“Kiếm ti!”

Hàn Lập nhận ra chúng là gì, trong lòng vô cùng run sợ, một tay đưa ra sau, hắc sắc trường thương đã xuất hiện.

Hắn hét lớn một tiếng, toàn bộ sức lực dồn vào cây thương, đột ngột chĩa thương về phía trước.

Một tiếng rít vang lên, một đoàn hắc mang bạo liệt chắn trước người Hàn Lập .

Cơ hồ cùng lúc đó năm đạo kiếm khí lại qui dị xuất hiện ở trước người Hàn Lập , vừa đúng lúc chạm vào hắc mang.

Đám hắc mang tưởng chừng vô cùng cương mãnh kia vừa đụng phải kiếm ti đồng loạt vỡ tan. Bạch mang chớp động, hắc sắc trường thương như được nện từ bùn vỡ vụn dần, trong nháy mắt chỉ còn lại một nửa.

Năm đạo kiếm ti thuận thế bắn thẳng vào người Hàn Lập. Hàn Lập thầm hô không

ổn, một tay vận sức bần phần còn lại của hắc thương đến phía trước, đồng thời quát to một tiếng, chiến giáp trên người lóe lên thành một đoàn hồi sắc vân vụ (mây đen) nghênh đón kiếm ti.

Sau đó hắc nham chặt hai tay, toàn thân phát ra kim quang, Kim Cương Quyết đệ thất tầng trong nháy mắt được vận tới mức cực hạn.

“Vù vù” Hai tiếng xé gió truyền đến, hai cánh tay Hàn Lập mơ hồ lóe lên rồi bất ngờ đánh mạnh ra như xé rách không gian. Hai đạo kim sắc quyền phong quyền phong điên cuồng gào thét bắn ra.

Nửa thanh trường thương vừa tiếp xúc với kiếm ti lập tức hóa thành mười mấy đoạn.

Kiếm ti tiếp tục hướng tới vân vụ.

Hai đạo kim sắc quyền phong cũng đồng thời từ phía sau tiến đến rồi chìm vào trong vân vụ.

Nhất thời âm thanh bạo liệt từ vân vụ vang lên, vân vụ chớp mắt bành trướng, tạm thời vây khốn được năm đạo kiếm ti.

Hàn Lập nhân cơ hội lắc mình vài cái, trong chớp mắt đã thoát ra xa hơn hai mươi mấy trượng, cuối cùng lộn một vòng nhảy ra sau, chớp mắt đã lẫn vào trong cây cối không thấy bóng dáng.

Lúc này vân vụ mới vỡ tan, từng mảnh kim giáp bắn ra tứ phía.

Năm đạo kiếm ti lúc này thoát vây.

Tiểu ảnh ở giữa không trung thấy tình hình này lập tức ngăn người. Tiểu thú ở đối diện con người đảo một vòng, đột nhiên thân mình trở nên mờ ảo, chớp mắt hóa thành mười con, đồng thời hướng ra bốn phương tám hướng mà chạy.

Người tí hon nhất thời bỏ qua Hàn Lập, giậm dứ hét lớn một tiếng, thân hình lượn lượn vài vòng trên không trung, sau đó vô số kiếm khí dày đặc phóng ra về bốn phía. Nhất thời kiếm khí bức người tạo thành kiếm võng trên không trung, thanh thể kinh người.

Kết quả trừ một đầu tiểu thú thú uốn người tránh khỏi kiếm khí, còn lại đều bị phá tan.

Bạch sắc tiểu ảnh tựa hồ muốn bắt sống tiểu thú, nhấc tay một cái, toàn bộ kiếm khí lập tức tan biến, bản thân lại cười nhạt một tiếng, tung người lên hòa thành một đạo ngân hồng hướng về phía tiểu thú. Tiểu thú dường như đã từng bị thua thiệt trước người này, căn bản không dám quay đầu ứng chiến, hóa thành một đạo hoàng ảnh chạy trốn chết.

Tốc độ còn nhanh hơn Hàn Lập gấp bội.

Tiểu ảnh không chịu thua, xoay người một cái hóa thành một tiểu kiếm tiếp tục đuổi theo, tốc độ không hề kém tiểu thú.

Nhất thời một người một thú biến mất vô ảnh vô tung.

Không biết qua bao lâu sau, phía sau một đại thụ gần đó nhoáng lên một bóng người, Hàn Lập đột nhiên xuất hiện.

Thật ra La Yên Bộ của Hàn Lập tuy rằng rất quý dị nhưng tốc độ căn bản không thể thoát khỏi sự truy sát của người linh tộc kia, hắn đành mạo hiểm sử dụng chướng nhân pháp (thuật che mắt ẩn thân) của Nhân tộc, mạo hiểm nấp ở gần đó.

Hắn đánh cược tiểu thú đó nhất định sẽ nhân cơ hội chạy trốn, còn người linh tộc kia nhất định sẽ không rảnh bận tâm tới mình nữa mà sẽ tận lực truy đuổi tiểu thú.

Đương nhiên nếu tính toán thất bại, đối phương tiếp tục truy sát thì mỗi tay hắn cũng đã cầm sẵn một viên Diệt Tiên châu, tất nhiên sẽ không khách khí cho đối phương một đòn.

Nhưng tất cả đã bị hắn đoán đúng, người linh tộc đó xuất hiện là vì tiểu thú, hoàn toàn không để tâm tới một luyện thể sĩ nhỏ bé như hắn.

Hàn Lập nhìn theo hướng tiểu kiếm bay đi, sắc mặt âm trầm như nước, đông thời đối với việc nơi này đột nhiên lại xuất hiện một linh tướng của linh tộc, trong lòng cảm thấy chút bất an.

Chẳng lẽ có việc trọng đại gì sắp phát sinh mà bản thân hắn hoàn toàn không biết.

Trong lòng hẵn không khỏi có chút lo âu

Chương 1299: Phệ Viêm

Thân hình Hàn Lập chớp lên mấy cái quay trở về vị trí giao thủ lúc trước, quét mắt nhìn những mảnh linh cụ vỡ nát dưới đất, trong lòng không khỏi cảm thấy đáng tiếc.

Hắn đã mất rất nhiều tâm sức để luyện chế hai vật này, nếu không phải gặp phải cấp bậc linh tướng của linh tộc, thì tuyệt đối không dễ dàng bị hủy.

Bất quá luyện chế linh cụ cũng là dùng để cứu mạng mình nên hắn cũng không hối hận.

Hàn Lập không dám lưu lại quá lâu, lúc này chuẩn bị rời đi theo hướng ngược lại với tiểu thú và tiểu kiếm.

Nhưng không đợi hắn động thân, trên không trung hơn mười trượng đã truyền đến giọng của một nam tử: “Không tồi, không tồi ! Có thể thoát được hoa quang của tiểu tử kia xem ra ngươi cũng không phải là luyện thể sĩ tầm thường, xem như có chút lai lịch.

Hàn Lập vừa nghe thấy lời này, khuôn mặt liền trầm xuống, có chút trắng bệch, thân hình lập tức bất động.

Cùng lúc đó, linh quang trong không trung lấp lánh chớp động, hiện ba tiểu ảnh.

Trong đó một tiểu ảnh mang hắc bào, hai mắt lạnh lợi khác thường vỗ tay cười lớn.

Nhưng hai con mắt nhìn về phía Hàn Lập lại lạnh lùng vô cùng.

Dưới chân hắn là một đám huyết sắc vân vụ.

Hai người bên cạnh, một nam tử toàn thân lấp lánh hồng quang, một thiếu nữ dung nhan lạnh như băng, thân hình được một lớp hàn vụ bao phủ.

Ba tên Linh tộc.

Hàn Lập hít sâu một hơi, nén sợ hãi trong lòng , mười đầu ngón tay đang nắm chặt

hai viên diệt tiên châu lại buông lỏng ra một chút.

Một đầu ba, cho dù có dùng đến diệt tiên châu cũng tuyệt đối không thể cùng lúc làm ba tên bị thương. Mà ba tên này sau khi hiện thân lại không lập tức ra tay, xem ra hẳn vẫn còn có chút cơ hội sống, vậy cũng không cần phải chủ động liều mạng.

Khuôn mặt Hàn Lập trở nên bình tĩnh, yên lặng nhìn về ba người trên không trung.

“Húc Thiên đại nhân, là tên này. Hẳn là luyện thể sĩ cấp cao chắc phải biết tất cả vị trí của Hỗn Độn Cốc này, hơn nữa trên người không có pháp lực, chính là đối tượng thích hợp nhất để ra tay.” Tiểu ảnh đang được hồng quang vây lấy cẩn thận thăm dò ánh mắt của Hàn Lập, sau đó quay đầu cung kính nói với tên đang cười huyết vân.

“Ừ, vậy chọn hẳn.” Nam tử kia nhẹ nhàng gật đầu.

Tiểu ảnh thấy người đàn ông đồng ý, trong lòng vui mừng, lúc này nhẹ răng nanh hướng về Hàn Lập, thân hình cuộn lại, hóa thành một con hỏa giao phi thẳng xuống phía dưới.

Hàn Lập trong lòng kinh sợ, lẽ nào dự liệu sai lầm, đối phương thật sự muốn giết mình.

Tâm niệm xoay chuyển, hẳn đương nhiên không khoanh tay chịu chết, thân thể vận lực, trên cơ thể kim quang nhấp nháy liên tục, Kim Cương quyết vận chuyển khắp toàn thân.

Cùng lúc đó hai tay cũng đã chuẩn bị, chỉ cần động một cái thì hai khóa diệt tiên châu sẽ bất chấp tất cả mà bắn ra.

Đúng lúc này, nam tử còn lại thấy Hàn Lập muốn động thủ, khoé miệng khẽ nhếch, nhẹ nhàng điểm chỉ về phía Hàn Lập.

Đỉnh đầu vang lên một tiếng, Hàn Lập chợt cảm thấy không khí xung quanh ép lại, tiếp theo đó một cỗ kinh lực vô hình xuất hiện ép thân thể hẳn xuống.

Hàn Lập thầm kêu bất hảo, với sức ép này nếu dùng diệt tiên châu e rằng ngay cả bản thân cũng không thoát khỏi tầm công kích của nó.

Rơi vào đường cùng, hắc vật vàng thúc dục công pháp Kim Cương quyết, thần lực bên trong cơ thể bộc phát ra ngoài, ngạnh kháng lại cổ kinh lực kia.

Nhưng cổ lực lượng này vô cùng khổng lồ, dưới thần lực của hắc vật chưa bị áp xuống đất, nhưng “Đùng” một tiếng, thân thể như một cục gỗ bị đóng xuống mặt đất gần nửa người, bùn đất tới tận đùi.

Đồng thời Hàn lập cũng cảm thấy toàn thân tê dại, vô pháp nhúc nhích

“Ồ!”

Nam tử cười huyết vân lên tiếng, đối với thần lực của Hàn Lập có chút ngạc nhiên.

Hàn Lập vừa sợ vừa giận, đối phương chỉ động ngón tay lại có thể có uy lực lớn như thế, đây tuyệt đối không phải là đối thủ mà hoá thân cấp có thể ứng chiến.

Chẳng lẽ là Huyền Linh cấp trong Linh tộc ?

Hồng quang chợt lóe, hỏa giao đã đến trước mặt Hàn Lập, nhân lúc hắc vật đang vô phương nhúc nhích liền xông tới, thoát một cái chui vào đầu Hàn Lập mất dạng.

Hàn Lập kinh hãi thét lên một tiếng, gương mặt vặn vẹo, phảng phất vô cùng thống khổ. Nhìn thấy cảnh này, nam tử kia lại mỉm cười, từ từ buông ngón tay xuống. Cự lực ép lên người Hàn Lập đột nhiên biến mất, thân hình rung mạnh, thoát một cái nhảy lên trên mặt đất.

Nhưng trên người hắc vật này lại phát ra kim quang chói mắt, hai tay nắm chặt, hóa thành cuồng phong tiến vào rừng cây gần đó, vung quyền liên tục vào những cự thụ (cây to) xung quanh.

Những nơi hắc vật đi qua, tất cả các cây đại thụ đều lần lượt bị một quyền kích làm hai.

Thanh thế kinh người! Mới đầu, nam tử cười huyết vân vẫn chỉ mỉm cười không nói, nhưng sau thời gian một bữa cơm mà Hàn Lập vẫn còn điên cuồng ngừng, nét cười không khỏi thu liễm, trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ.

“Húc Thiên đại nhân! Phệ viêm hắc vật sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Thiếu nữ bên cạnh cũng có chút lo lắng.

“Hắn là không sao, cơ thể của Phệ Viêm vốn là một khóa phệ hoá châu, việc cần nuốt thần niệm của một luyện thể sĩ là một chuyện dễ dàng, hơn nữa khí tức của hắn vẫn bình thường.” Người đàn ông trên đám mây suy nghĩ cân nhắc một hồi sau đó lắc lắc đầu.

Nghe nam tử trả lời, thiếu nữ linh tộc liền yên tâm. Lúc này tiếng vang bên trong rừng cây cũng đã dừng lại! Trên mặt thiếu nữ lộ vẻ mừng rỡ, mà nam tử theo bản năng lại hí hai mắt lại.

Một lát sau, Hàn Lập bước ra.

Chỉ là lúc này khuôn mặt hắn trở nên vô cảm, song mục ngọc giấc trệ.

“Phệ viêm, ngươi cảm thấy thế nào?” Người đàn ông nhìn Hàn Lập một lát, chợt hỏi một câu.

“Không sao rồi. Cơ thể này vô cùng tốt, chỉ là tinh thần và ý thức thần thức của đối phương có lớn hơn một chút so với luyện thể sĩ bình thường nên phải mất chút sức lực.” “Hàn Lập” khẽ vận cổ, miệng lại phát ra thanh âm của tên Linh tộc lúc nãy.

Chương 1300: Tam Tộc Tề Tựu

Một luồng yêu khí kinh người xuất hiện hướn về phía cửa Hỗn Độn cốc khiến đám người Nhân tộc đang mai phục ở phụ cận ngẩn người.

Cách đây không lâu một vài tu sĩ giám thị nơi này đã tận mắt nhìn thấy hai tên Linh tộc ở trong chém giết một số tên của Yêu tộc, thậm chí còn kích sát vài những yêu tu cao giai đã hóa hình thể hiện thực lực cường đại.

Bây giờ Yêu tộc lại đột nhiên công kích, lẽ nào đã có trợ lực?

Lúc đám người nhân tộc còn đang ngạc nhiên suy nghĩ thì phía Hỗn Độn cốc đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang, sau đó bụi đất tung tóe, trên không trung ánh sáng chớp lên.

Trên không trung xuất hiện một đám lục sắc mộc điều, phía mặt đất xuất hiện những thạch cự nhân cao sáu bảy trượng.

Đám khôỉ lổi mộc điều này ngoài việc toàn thân xanh biếc, còn lại vô cùng sống động, dáng điệu uyển chuyển, từ xa nhìn qua chắc chắn không phân biệt được.

Còn thạch cự nhân thì vô cùng to lớn, trên khuôn mặt to ngoài song mục trắng nhạt ra cũng không có thứ gì khác, đám đất đá tạo thành cự nhân cũng nhiều loại, thoạt nhìn vô cùng kì quái.

Thạch nhân cùng mộc điều đồng loạt xuất hiện khiến những kẻ chưa tham gia đại chiến Yêu Linh lần trước phải nhấp một ngụm lương khí.

Hàn Lập từ xa nhìn thấy nhiều khôỉ lổi như vậy thần sắc cũng không khôỉ có chút thay đổi.

Lúc này một lục sắc mộc phượng cùng một thạch nhân từ đội ngũ đồng thời bước ra.

Lập tức linh quang trên đỉnh đầu mộc phượng loé sáng, một đoàn lục quang chớp

động hiện ra một nữ tử, còn tên khổng lồ thì lại đưa một cánh tay ra, cùng lúc hiện ra một lão ông vóc dáng tương đối, trong tay nắm một bạch sắc thạch quả, sắc mặt lạnh lùng dò xét nữ tử.

“Tiểu đạo hữu nếu có ở đây thì vui lòng trả lời.” Lão ông đột nhiên mở miệng, giọng nói oang oang vang vọng vào tai mọi người.

Yêu khí đối diện quay cuồng, một tiếng phượng minh vang lên, sau đó một đoàn hỏa cầu bắn ra cuối cùng hóa thành một cung trang thiếu phụ khuôn mặt đầy sát khí.

“Hoàng Thạch công, có chuyện gì, muốn mời ta ra khỏi Hỗn Độn cốc sao.” Cung trang thiếu phụ không khách khí lên tiếng.

“Mời ra khỏi Hỗn Độn cốc? Đạo hữu thật sự tự tin quá. Không biết mười mấy ngày trước, ai đã bị ta đánh cho đại bại, suýt chút nữa cái mạng nhỏ cũng không giữ được. Chẳng qua chỉ mới là hoá thân yêu tu sơ kì lại dám đối đầu với hai trung giai thần tướng chúng ta. Khuyên người trở về chỉ là không muốn những tu sĩ của Nhân tộc nhân cơ hội mà ngư ông đắc lợi thôi.” Trong không trung vang lên thanh âm vô cùng êm tai.

“Ây, tiểu nha đầu kia các vị không để vào mắt, thế còn tại hạ thì sao?” Yêu khí phía sau lại quay cuồng, một tu sĩ từ từ tiến đến.

Người này vóc người hơi nhỏ, trên vai đậu một con bướm phát quang, chính là thiếu niên họ Hoàn.

Hoàng Thạch Công và Thiên Anh vừa nhìn thấy thiếu niên liền kinh hãi thất sắc, cơ thịt trên mặt Hoàng Thạch Công rung lên, thất thanh:

“Hoàn Thương Kì, là người... Sao người lại ở đây?”

“Ha ha, hai người vẫn còn nhận ra lão phu. Năm đó đánh một lần, ta còn chưa lên tới tầng luyện hư đã có thể dùng sức địch lại hai người, hôm nay hơn một vạn năm đã qua, ta sớm đã trở thành ngũ hành thể nhưng hai người vẫn chỉ là hai linh tướng. Xem ra linh tộc ngoài việc thọ nguyên lâu một chút, thật sự tiềm lực vô phương sánh được với hai tộc Nhân Yêu chúng ta. Có lẽ sớm muộn cũng sẽ giống như những tộc nhỏ yếu khác, từ từ biến mất khỏi linh giới. Nếu như vậy, chi bằng sớm quy thuận chúng ta đi.

Nếu quy thuận hai tộc ta thì sẽ được lợi lớn, chúng ta sẽ không để các người hoàn toàn bị diệt vong đâu.” Thiếu niên họ Hoàn bình tĩnh nói.

“Hừ, Hoàn đạo hữu khẩu khí thật lớn, Linh tộc chúng ta tuy không mạnh, nhưng vẫn có thể tồn tại trong linh giới đến ngày nay đương nhiên là có đạo lí. Người chẳng qua chỉ là một tên tiểu trưởng lão của Yêu tộc, có tư cách gì nói đến sự tồn vong của tộc ta. Há mồm to quá không sợ gió độc vào bụng sao.” Hoàng thạch công nghe những lời nói của thiếu niên trong lòng vô cùng phẫn nộ, sự kiêu ngạo lúc đầu cũng không còn.

“Tại hại không có tư cách nghị luận chuyện của tộc các vị, nhưng những lời đó là của tộc trưởng đại nhân chúng ta nói, tại hạ không dám nói sai một chữ.” Thiếu niên cười nhẹ đáp trả.

“Các hạ đừng nằm mơ. Chúng ta còn có mấy vị thánh linh đại nhân ở đây, tuyệt đối sẽ không quy thuận bất kì tộc nào.” Thiên Anh lạnh lùng nói.

“Nếu đã như vậy, Hoàn mỗ cũng không còn gì để nói. Hoàng Lương đạo hữu, Lam thành chủ, các người cũng hiện thân ra đi. Lão phu biết rất rõ, các người hôm qua đã đến đây rồi. Chẳng lẽ lại đúng là muốn ngồi chờ ngư ông đắc lợi?” Thiếu niên họ Hoàn lạnh lùng cười rồi đột nhiên quay đầu lại hô to một tiếng.

Một câu này khiến cho hai người Linh tộc và mấy tên Nhân tộc đang ẩn trốn không ra ở gần đó vô cùng ngạc nhiên.

Bạch sắc chớp động, phảng phất một chiếc khăn che mặt vô hình đột nhiên rơi ra, trong hư không chợt hiện ra một ngọc chu (thuyền ngọc?) cực lớn dài ba mươi mấy trượng, rộng bốn, năm trượng toàn thân bạch quang minh mông, yên lặng phiêu phù.

Trên ngọc chu đó hiện lên thân ảnh Hoàng Lương linh quân.

Đám người Lam thành chủ vẻ mặt ngạc nhiên, hiển nhiên việc hành tung của mình bị lộ đã nằm ngoài ý muốn.

“Huyền Diễm Nga, nguyên lai kẻ nghe trộm bọn ta nói chuyện ở Lạc Dương chính là lão quỷ người!” Ánh mắt Hoàng Lương linh quân nhìn lướt qua bả vai của người thiếu niên, khuôn mặt lạnh như nước.

“Hoàng Lương huynh bây giờ mới phát giác ra sao, ta nghĩ đạo hữu đã sớm biết chuyện này rồi chứ.” Khoé miệng người thiếu niên hơi nhếch lên.

“Lão thử người luôn ở trong hang trốn đại thiên kiếp không chịu ra ngoài, bây giờ làm sao lại dám chạy đến đây?”

Không lo nếu chuẩn bị không chu đáo sẽ không độ kiếp thành công sao?” Hoàng Lương linh quân dường như có sự quen biết khác thường với thiếu niên họ Hoàn này, nói chuyện thoáng có chút châm chọc.

“Khụ! Lão phu quả thật có chút không nắm chắc vượt qua tam thiên đại thiên kiếp (thiên kiếp ba nghìn năm một lần) lần này, nếu không sao lại có lòng thành thối mà xuất hiện ở đây chứ. Hoàn mỗ tại luyện hư sơ kì quanh đi quẩn lại đã hơn mấy vạn năm rồi, một lần đại kiếp đã đủ tổn sức, không có một chút nào nắm chắc lần sau, đương nhiên là chi bằng xuất quan tìm một cơ duyên khác. Hoàng đạo hữu, người mới bước vào Luyện hư sơ kì, chỉ mới qua một lần thiên kiếp, làm sao nghĩ được việc này.” Vị yêu tu Luyện Hư trung kì thở dài một hơi.

Vừa nghe đối phương nhắc đến chuyện đại thiên kiếp, sắc mặt Hoàng Lương linh quân liền thay đổi, ánh mắt trở nên dị thường khó coi.

Đại thiên kiếp đầu tiên hẳn vẫn nhớ kĩ, trình độ đáng sợ đó làm cho hắn đến nay nghĩ lại vẫn không rét mà run.

“Hừ, người nếu muốn tìm cơ duyên đột phá thì đến vùng Mãn Hoang không phải là tốt hơn sao, chạy đến chỗ Nhân tộc làm gì. Người nếu muốn kiếm cơ cũng nên phải tìm lí do làm cho người ta tin chứ.” Hoàng Lương linh quân trả lời.

”Hoàng đạo hữu lần này trách nhăm ta rồi. Ta xuất hiện ở Lạc Dương vốn là muốn mời đạo hữu đến Mãn Hoang một chuyến, chỉ là đúng lúc gặp phải chuyện của Linh tộc. Lão phu vốn là trưởng lão của Quỳnh Thử tộc, đương nhiên không thể không nhúng tay được.” Thiếu niên cười ha ha.

“Tìm ta đi Mãn Hoang?” Hoàng Lương linh quân ngắt ra.

“Không sai. Tuy chúng ta Nhân Yêu khác nhau, nhưng thần thông lại ứng hợp, nếu như liên thủ thì sẽ an toàn hơn nhiều. Hơn nghìn năm trước không phải chúng ta đã từng

liên thủ một lần sao, hơn nữa còn có thu hoạch lớn mà trở về. Đối với Hoàng Lương đạo hữu, lão phu rất yên tâm. Còn những người khác, cho dù là trưởng lão cùng tộc, lão phu cũng không dám đồng hành. Lần đại thiên kiếp của đạo hữu cũng sắp tới rồi đúng không. Nếu như không nhân cơ hội tìm vài bảo vật độ kiếp, không biết người năm chắc được bao nhiêu cơ hội vượt qua lần độ kiếp này. Uy lực của thiên kiếp càng lúc càng lợi hại hơn.” Thiếu niên bình tĩnh trả lời.

“Hoàn huynh hỏi như vậy, Hoàng mỗ cũng không ngại nói thẳng. lần đại thiên kiếp thứ hai này, với tình hình của ta hiện nay chỉ có thể năm chắc một nửa thôi. Lần độ kiếp trước đã khiến ta phải huỷ hoại không ít bảo vật.” Hoàng Lương linh quân đứng trên thuyền ngọc trầm ngâm một hồi, từ từ đáp lời.

“Ra là vậy. Còn lão phu hi vọng trải qua được thiên kiếp ngay cả một phần tư cũng không có. Thế nào, đạo hữu có đồng ý đi đến Man Hoang với ta một chuyến?” Thiếu niên nghiêm nghị nói.

Hoàng Lương linh quân nghe đối phương chính thức mời, sắc mặt bất định. Một hồi sau chau mày hỏi: “Nếu như người đã muốn liên thủ cùng ta đến Man Hoang, thì chuyện Linh tộc này giải quyết thế nào?”

“Việc này không đơn giản, hai chúng ta liên thủ trước tiên bắt được tên phản nghịch rồi hãy nói. Còn về thứ trên người hắn, nếu như số lượng nhiều thì hai tộc chúng ta chia ra là được. Nếu như chỉ có một chiếc, thì chúng ta sẽ thi triển thần công, ai thắng sẽ giữ vật, thế nào?” Thiếu niên họ Hoàn dường như sớm đã có tính toán, không chút trệ trệ nói.

“Người đứng là giỏi tính toán, người tiến vào luyện hư sớm hơn ta cả mấy nghìn năm, ta làm sao có thể đánh được người.” Hoàng Lương linh quân không chút do dự lắc đầu.

“Vậy Hoàng huynh nói phải làm sao?” Thiếu niên cũng không cảm thấy bất ngờ, thản nhiên hỏi lại.

“Đến lúc đó nhìn xem nó rốt cuộc là vật gì rồi hãy nói. Mỗi bên cũng phải bỏ đại giới (trả giá lớn) mới được lấy đi.” Hoàng Lương linh quân vuốt râu nói.

“Không thành vấn đề, cứ làm theo lời đạo hữu nói. Lúc này chúng ta liên thủ giải quyết hai tên Linh tộc này trước rồi nói tiếp.” Nét mặt họ Hoàn lóe lên vẻ tàn khốc, âm

thăm đề nghị.

“Ha ha, được! Chúng ta quyết định như vậy.” Hoàng Lương linh quân gật đầu, sau đó quay lại phía Lam thành chủ truyền âm giải thích mấy câu.

Ý đồ ngư ông đắc lợi bị vạch trần, Yêu tộc cũng xuất hiện một vị Yêu tu luyện hư kì, đương nhiên họ cũng không còn cách nào mà phải chấp nhận.

Sau đó, Lam thành chủ không nói hai lời, xoa xoa tay rồi giơ lên, lập tức một hỏa cầu bắn vút lên, nổ tan trong không trung.

Ngay lập tức trong đám rừng cây cùng đỉnh núi, từng đạo quang mang màu sắc bất đồng lóe lên, từng đạo độn quang bắn ra, đám tu sĩ Nhân tộc và luyện thể sĩ dần dần hiện thân.

Chương 1301: Đại Hiện Thần Thông

Dưới sự lớn tiếng phân phó của Hoàng Lương Linh Quân, phe Nhân tộc cũng biết được mình sẽ liên thủ với Yêu tộc. Mặc dù ai nấy trong lòng cũng đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng những nhân vật ở đây đều là trải qua giang hồ chinh chiến lâu năm, tự nhiên rất nhanh hiểu ra nên cũng không phản đối điều gì.

Nhất thời ở phía bên kia, yêu khí quay cuồng, một đám đông yêu thú tướng mạo dữ tợn gồm hơn chục tên Hoá Hình yêu tu, trước sau hiện thân ra.

Còn phe Nhân tộc ở bên này cũng nhao nhao tể ra vô số các loại linh cụ pháp bảo, linh khí trùng thiên, hoá thành hào quang ngợp trời.

Lục y nữ tử (*) cùng với Hoàng Thạch ở phía đối diện, thấy Thiếu niên họ Hoàn và Hoàng Lương Linh Quân cùng nhau thì thầm to nhỏ, đã cảm thấy có điều bất ổn, mà bây giờ lại trông thấy khí thế hùng hổ của hai phe Nhân - Yêu thì làm sao lại không biết bọn kia đã liên thủ.

Hai người sắc mặt âm trầm, liếc mắt nhìn nhau, không nói lời nào hốt nhiên lui trở về.

Đám Mộc Diệu và Cự Đại Thạch Nhân ở phía sau bọn chúng cũng đồng dạng lập tức triệt thoái ào ào về hướng cốc khẩu.

Xem ra có vẻ Linh Tộc không đánh đã lui.

Lần này Yêu Nhân lưỡng tộc đều ngăn ra, nhưng lập tức cho rằng Linh Tộc thấy đại thế bất thành nên chuẩn bị đào tẩu.

Hiện tại sĩ khí cả bọn đại tăng vọt, Yêu khí quang ảnh cuộn cuộn đuổi theo không chút do dự, một hơi quét sạch hơn trăm con Mộc Thạch Khôi Lỗi chậm chân, trong chớp mắt đã có một bộ phận Yêu – Nhân xông vào bên trong cốc khẩu.

Khí thế mạnh mẽ không gì ngăn cản nổi.

Tên Thiếu niên họ Hoàn và Hoàng Lương Linh Quân nhìn thấy cảnh này không khỏi lộ ra một tia kinh nghi.

Cả hai người đều đã từng có kinh nghiệm đại chiến qua với Linh Tộc mà ấn tượng sâu đậm nhất về Linh Tộc chính là sự bừa bấn của bọn chúng.

Mà bọn Linh Tộc trước mắt lại cứ như thế lui bước, thật là không bình thường.

“Không được. Kêu phe ta dừng lại mau, có điều bất thường !” Sắc mặt Hoàn thiếu niên trầm xuống, quay đầu nhìn Hoàng Lương Linh Quân nói nhanh.

“Đích xác có chuyện !” Hoàng Lương Linh Quân gật đầu, hít sâu một hơi, liền phát ra tiếng huýt sáo, triệu hồi nhân thủ.

Nhưng vào lúc này, quỹ dị hiện lên một phiến huyết quang ngay phía cốc khẩu, tiếp theo là tiếng sấm sét vang lên, ngưng tụ thành một đóa cự đại Huyết Liên lớn hơn mười trượng.

Cánh hoa sen đỏ tươi như máu, huyết khí xông vào tận mũi, chuyển động xoay tròn bay nhanh giữa không trung.

“Bất hảo. Gặp Huyền Linh Húc Thiên rồi !” Hoàn thiếu niên vừa thấy Huyết Liên liền la lên thất thanh.

Hoàng Lương Linh Quân tuy chưa từng gặp qua Huyết Liên, nhưng danh tiếng Bát Đại Huyền Linh của Khí Linh Tộc thì đã nghe qua, cũng đồng dạng thất kinh.

Hai người chưa kịp xuất thủ ứng cứu, Huyết Sắc Liên Hoa bỗng nhiên hoá thành một đạo Bát Thiên Huyết Hà, từ không trung rơi xuống.

Những nơi nào huyết thủy đi qua, vô luận là Nhân hay Yêu tất cả đều tiêu thất hoá thành từng luồng khói xanh biến mất vô tung vô ảnh, cho dù là hộ thân yêu khí hay phòng ngự pháp bảo đều không thể ngăn cản được huyết thủy này.

Trong nháy mắt, Yêu – Nhân lưỡng tộc chỉ còn lại hơn một nửa, những tên may mắn sống sót sắc mặt đều trắng bệch, đối diện với huyết thủy như thấy độc hạt, không đợi Linh Quân hô lên, tất cả đều nhao nhao bắn lui trở lại.

Mà hình như Huyết Hà nuốt trọn nhiều Nhân – Yêu đến thế vẫn chưa thỏa mãn, tiếp tục cuốn ra khỏi cốc khẩu truy đuổi theo đám người đang chạy trốn.

Đến nước này, Hoàn thiếu niên và Linh Quân không thể ngồi yên mà không lý đến, cả hai giận dữ cùng nhau xuất thủ. Thiếu niên há mồm phun ra một cỗ yêu phong màu xám, cỗ yêu phong này vừa xuất hiện liền cuốn tròn lại một cái, hoá ngay thành một con Phong Giao xám xịt, lao thẳng tấp vào vùng huyết hà.

Hoàng Lương Linh Quân thì hừ lạnh, tay áo bào run lên, nhất thời một mặt Bát Quái Kính màu vàng hiện lên trước ngực, hai tay lão khấp quýt

một tiếng “Phốc, xuy...” vang lên, một đạo kim sắc quang trụ thô to cỡ cánh tay trẻ con từ Bát Quái Kính phún xạ ra.

Tiếng nổ “Oanh, ầm...” vang lên thật lớn.

Phong Giao và quang trụ đón đầu đánh vào Huyết Hà, phát ra thanh âm bạo liệt kinh người cuối cùng đã ngăn trở được sự tiến bước của Huyết thủy.

“Ha, ha, không nghĩ ở nơi xa xôi hoang vắng như vậy cũng có thể gặp được người của lưỡng tộc có đồng giai với ta, Húc mỗ thật sự thất kính, thất kính ”

Huyết Hà bỗng nhiên đảo lui quay về ngưỡng tự thành một đoá Huyết Sắc Liên Hoa. Bóng người chợt loé, hiện ra thân ảnh một nam tử Linh Tộc mặc trường bào đứng yên trên đoá Liên Hoa, song mục nam tử này sắc bén dị thường.

Đây chính là vị Khí Linh Tộc, Húc Thiên.

Thấy đối phương thu lại pháp thuật, Hoàn thiếu niên và Linh Quân cũng tạm thời thu lại.

Nhất thời Phong Giao màu xám và kim sắc quang trụ liền tán loạn biến mất, nhưng hai người đều nhìn Húc Thiên bằng ánh mắt mang hình viên đạn :

“Húc Thiên! Người thân là Độc Linh sao lại tùy tiện xuất thủ như thế đối với văn bối, người không sợ bọn ta cũng làm như vậy với Linh Tộc các người sao ?”

Hoàng Lương Linh Quân quét mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy nhân tộc của hắn chỉ

còn thừa thớt hơn trăm người chạy thoát trở về, thậm chí cả hai tên Nguyên Anh kỳ thấp tòng theo hẳn cũng đã tiêu mất, nên không khỏi giận dữ khiển trách.

“Chỉ là một đám từ Nguyên Anh trở xuống, đánh giết thì cũng đã đánh giết rồi, chẳng lẽ Nhân tộc các người vì một sự kiện nho nhỏ như vậy lại phát động đại chiến sao, huống chi lúc trước bọn người cũng tính toán liên thủ lấy nhiều đề ít đó mà” Húc Thiên lại không thèm để ý, nói.

Cùng lúc đó, ở phía sau Húc Thiên chớp động linh quang, liên tiếp xuất hiện các trợ thủ, đám Thiết Nhận cũng xuất hiện trong đó.

Thấy Linh Tộc xuất hiện đông như vậy, Hoàn thiếu niên và Hoàng Lương Linh Quân cũng thầm giật mình, không khỏi đánh giá lại tương quan lực lượng khi động thủ.

Một lát sau, trong lòng hai người mới buông lỏng.

Mặc dù trước đó không lâu, bọn họ tổn thất không ít nhân thủ nhưng lực lượng hai tộc liên thủ vẫn xảo diệu chiếm thượng phong một chút.

Hoàng Lương Linh Quân cười lạnh một tiếng, tính mở miệng nói gì đó thì Hoàn thiếu niên ở bên cạnh, con người bỗng xoay tròn, thần sắc biến đổi, quát to:

“Không đúng, trong Ngũ Hành Linh Tộc thiếu đi Thủy Tộc nhân, bọn họ đang kéo dài thời gian đấy”.

Nghe Hoàn thiếu niên nói như vậy, Hoàng Lương Linh Quân chợt tỉnh ngộ, sắc mặt xanh mét, vung mạnh tay lên. Phía trước ngực hắn chợt lóe lên nhiều màu sắc, đạo đạo kim sắc quang trụ phún xuất. Còn Hoàn thiếu niên tự nhiên đồng dạng làm phép thôi thúc pháp lực, thả ra trở lại cổ yêu phong màu xám.

Đám Nhân Yêu lưỡng tộc cũng nhao nhao trở lên, dưới sự thống lĩnh của Cung trang thiếu phụ và Lam thành chủ, hướng phía đối diện công tới.

Bọn Linh Tộc cũng không sợ hãi chút nào.

Hỏa quang, kiếm khí đan xen qua lại,... Thạch Nhân và Mộc Điều cũng lại từ trong cốc khẩu ủa ra.

Bọn Mộc Điều vung hai cánh lên, lập tức vô số lục sắc lông vũ tựa một tiễn bắn nhanh ra, còn bọn Thạch Nhân thì mỗi con hai tay ôm một cái lu chứa một thứ nước vàng nhạt, tạt về phía đối diện.

Nhất thời song phương lẫn xả vào nhau đánh đến hôn thiên ám địa, mà lúc này đóa Huyết Liên lại hóa thành Huyết Hà bắn lên trời cao, Hoàng Lương Linh Quân và Hoàn thiếu niên cũng đồng dạng bay lên không, cấp bách thi triển thần thông theo sát không tha.

Luận về tu vi thì ba người này không chênh lệch nhau lắm.

Nhưng Húc Thiên thân là Huyền Linh, đã tồn tại ở Linh Giới nhiều vạn năm, nên luận về kinh nghiệm tranh đấu hay thần thông biến hóa đều hơn một bậc so với bọn Hoàng Lương Linh Quân. Dưới tình huống này, không thể nghi ngờ phần yếu thế sẽ thuộc về bọn Hoàng Lương Linh Quân.

Nhưng hai người này lại rất hiểu rõ, khi hợp công họ rất ăn ý trong việc liên thủ công kích nên vô tình lại chiếm thượng phong trước Húc Thiên.

Nhất thời trên không trung, Huyết Hà, Phong Giao, Kim Quang giao vào nhau ở thế giằng co, còn dưới đất thì thanh âm bạo liệt, hỏa quang, quang hà, âm vang bất tận.

Một đạo lam hồng chợt lóe lên, hiện ra một cự đại quang kiếm trăm xuống, đem một hơi tiêu diệt gọn hơn mười Thạch Nhân khổng lồ.

Phía Linh Tộc cũng không kém, hỏa quang nổi lên hiện ra một Xích Hồng Đại Thủ, hướng phe Yêu - Nhân chụp xuống, các tu sĩ không tránh né kịp bị Đại Thủ này bóp chặt lại, đều hóa thành tro bụi.

Một người phía Nhân Tộc thấy vậy vô cùng giận dữ, hai tay hằn khắp quyết, thân hình cuồng trướng, hóa thành một người khổng lồ thân cao hơn mười trượng, huy động một đôi thiết quyền tóa ra vàng hắc quang, hung hăng đập về phía đối phương.

Vị này chính là Đại hán họ Cận, thân là đỉnh cấp Luyện thể sĩ, thi triển ra Luyện Thể Thuật bí truyền, hóa thành thân thể to lớn, không chút khách khí công kích tới.

Nhiều cỗ Hắc Sắc Cự Mãng từ trong quyền phong bay ra, nơi quyền phong đi qua,

tiếng xé gió thê lương nổi lên, vô luận là Linh Tộc hay Mộc Điều hoặc Thạch Nhân đều tránh lui ba phần, không ngạnh kháng.

Nhưng từ phía Linh Tộc truyền ra một tiếng hét lớn, một đạo ngân sắc nhân ảnh bỗng nhiên bành trướng to lớn, hiện ra hình thể còn to lớn hơn Hắc Sắc Cự Nhân.

Đây chính là vị Thiết Nhận của Kim Linh Tộc.

Mặt đất rung rinh lên, Ngân Sắc Nhân Ảnh liên bước mấy bước dài vọt tới trước mặt Hắc Sắc Cự Nhân, hai nắm tay chớp lóe ngân sắc điên cuồng đánh ra.

Hắc Sắc Cự Nhân cũng không cam yếu thế, đồng dạng vùng quyền đánh trả.

Thanh âm “Bang, bang” va chạm như tiếng sét nổ vang lên, Yêu – Nhân lưỡng tộc đứng gần đó đều bị chấn động hai tai, hoảng hốt nhao nhao rời xa vị trí chiến đấu của hai tên khổng lồ này.

Lúc này, mấy tên Linh Tộc còn lại cùng các yêu tu cấp cao đều tận lực thi triển thần thông.

Đột nhiên một con Hắc sắc Hỏa Phượng từ trong nhóm yêu thú phi ra. Hắc Sắc Hỏa Diễm phún ra đem hơn trăm Mộc Điều hóa thành tro tàn.

Tiếp theo thân hình Hắc Phượng nhoáng lên, bỗng nhiên biến mất vào hư không, nhưng một khắc sau, lại nghe tiếng phượng gáy tức thì con Hắc Phượng này lại xuất hiện nơi lối vào cốc khẩu, hắc diễm cuộn lại một vòng hóa thành Cung trang thiếu phụ.

Vị Hóa Thần yêu tu của Hắc Phượng Tộc cũng không quay đầu lại, hắc quang lóe lên thân đã độn nhập vào trong cốc.

“Bất hảo!”

Lam thành chủ nhìn thấy cảnh này trong lòng trở nên khẩn trương.

Hắn hít sâu một hơi, bảy khẩu lam sắc phi kiếm đang xoay quanh trước người đột nhiên nhắm ngay một đám thạch nhân, không tiếc pháp lực bổ mạnh ra hơn trăm đạo kiếm khí, cường ngạnh dọn dẹp sạch sẽ lối đi, mở ra một thông đạo, rồi hắn đồng dạng cũng hóa thành một đạo lam hồng bắn nhanh vào trong Hỗn Độn Cốc.

Bảy tám Nhân - Yêu ở phụ cận chớp lấy cơ hội này, cũng độn quang theo sát tiến vào trong Cốc.

Người sau cùng nhập cốc chính là một thanh niên được bao bọc trong hồng quang, hẳn nhiên đó là Hàn Lập.

Do bản thân hẳn không có pháp lực, nên đã khu sử Hỏa Linh Khí nồng đậm, tốc độ độn quang cũng cực nhanh tiến nhập cốc khẩu.

Khi Hàn Lập tiến vào trong đó, lập tức phát hiện vì sao nơi này có tên là Hỗn Độn Cốc.

Trong Cốc, vô luận bầu trời, mặt đất, vách núi đều mang một màu xám của tro bụi, giống như có một tầng cát bụi không thể lau sạch bao phủ cả sơn cốc.

Bỗng nhiên Hàn Lập ngừng độn quang.

Hắn nhìn vài tên tu sĩ Nhân Tộc và Yêu Tộc đang bay sâu vào trong, hai mắt nheo lại, đột nhiên hai tay kháp quyết, miệng hé ra, phún xuất một đoàn ngân sắc hỏa cầu.

Trong hỏa cầu truyền ra một tiếng kêu thanh thúy. Một tiếng “Phốc...” vang lên, hỏa diễm tăng vọt... hóa thành một con đại hỏa điều cỡ một xích vây quanh Hàn Lập bay múa.

(*) : Nguyên văn : Lục khố nữ tử (Thiếu nữ quần lục) nghe hơi bị thô, nên mạn phép biên lại và mặc thêm ... áo vào ~.~

Chương 1302: Thái Nhất Hoá Thanh Phù

Hàn Lập nhìn ngân sắc hoả điều trước mắt, trên mặt lộ ra một tia cổ quái, lẩm bẩm nói:

“Gọi là Phệ Viêm hay gọi là Thái Âm Chân Hỏa đây, dù sao lúc trước đã dung hợp Thái Dương Tinh Hỏa, hiện tại lại hấp thu thêm Phệ Viêm là căn nguyên của một vị Linh Tộc, như vậy nên gọi là Phệ Linh Thiên Hỏa đi. Ta thật may mắn khi ở Nhân Giới đã đem toàn bộ Tử La Cực Hỏa chuyển hóa thành Thái Âm Chân Hỏa, uy lực liên tăng lên đáng kể, nếu không thiếu chút nữa đã bị tên kia đắc thủ rồi”.

Nguyên lai Hàn Lập bị Phệ Viêm Linh Tộc xâm nhập vào trong cơ thể, nhưng không bị thôn phệ thần thức mà ngược lại khi Linh Tộc hóa thành Hỏa Giao tiến vào trong cơ thể, Hỏa Linh Lực tràn ngập đã kích phát Thái Âm Chân Hỏa đang tạm thời ẩn núp do pháp lực bị khô kiệt,

bản năng của Thái Âm Chân Hỏa là cắn nuốt tất cả các loại hỏa diễm, nên lúc này không cần Hàn Lập khu động, đã tự hành tranh đấu với Hỏa Giao.

Nếu chỉ như vậy thôi thì cũng chẳng có gì để nói, vốn Phệ Viêm bản thân tương đương với Hoá Thần tu sĩ tự nhiên nghĩ sẽ dễ dàng đắc thủ,

nhưng vị Linh Tộc này không ngờ rằng Hàn Lập nguyên bản chính là một vị Hóa Thần tu sĩ cộng thêm đã từng tu luyện qua Đại Diễn Quyết, nên thần niệm cường đại thậm chí còn mạnh hơn của Hóa Thần trung kỳ tu sĩ một bậc.

Phệ Viêm chính là một tên sơ cấp Linh Tượng, bản thể có một chút đặc tính thôn phệ nhưng khi tiến vào trong thân thể của Hàn Lập, quả thực giống như dê vào miệng hổ.

Đang lúc Phệ Viêm và Thái Âm Chân Hỏa đang tranh chấp bất phân thắng bại thì Hàn Lập thúc giục thần niệm mạnh mẽ trói buộc hẳn, sau đó để cho Thái Âm Chân Hỏa nuốt trọn sạch sẽ, thậm chí cả bản thể và khóa Phệ Viêm xích hồng bảo châu đều bị hòa tan vào trong cơ thể hỏa điều.

Đây là sự cắn nuốt một cách trực tiếp nhất, chẳng những hấp thu Hỏa Linh căn của đối phương mà cả trí nhớ của đối phương cũng được hỏa điều thu nạp, biến thành hình dáng Phệ Linh Thiên Hỏa như bây giờ.

Sau khi thôn phệ hoàn tất, Hàn Lập khống chế hỏa điều, bắt chước hơi thở và khẩu khí của Phệ Viêm, nói chuyện với các Linh Tộc khác.

Đương nhiên vì khi thôn phệ đã bao gồm cả sư hồn, nên Hàn Lập cũng biết được mục đích của Linh Tộc đến Lạc Nhật Chi Mộ, sự tồn tại của tên Linh Tộc phản nghịch và cả Thần Huyết.

Nhất thời hân hoan mừng rỡ vừa sợ.

Tên phản nghịch kia của Linh Tộc thì hẳn không thêm quan tâm nhưng Linh Tộc Thần Huyết thì lại hấp dẫn hẳn.

Thần Huyết này là do Linh Tộc cấp Thánh Linh sau khi tiêu vong, trong linh căn bốn thể sinh ra một loại chất lỏng thần bí.

Thiên địa linh vật mà nuốt một giọt huyết này liền tự khai mở linh trí, tiến hoá thành Linh Tộc cấp thấp.

Đương nhiên Linh Tộc khi sinh ra đều hoàn toàn không phải chỉ dùng biện pháp này mà cũng có hơn phân nửa là linh vật tự khai mở linh trí chuyển hoá thành Linh Tộc.

Dù cho như vậy thì Thần Huyết vẫn được tộc nhân Linh Tộc rất xem trọng, cực lực bảo vệ xem như bí bảo.

Mà trong lần này, một tên Khí Linh Tộc không biết vì nguyên nhân gì, nhân cơ hội các thủ vệ Thần Huyết sơ hở, đã trộm một lọ Thần Huyết, rồi liên lạc với Nhân Tộc để trao đổi một vật gì đó.

Nhưng nếu chỉ có như vậy thì Hàn Lập cũng đâu có thêm quan tâm lắm, chủ yếu là Thần Huyết rất có ích đối với việc tu luyện của tu sĩ và luyện thể sĩ.

Tu sĩ có thể dùng Thần Huyết làm nguyên liệu, luyện chế thành một loại linh dược gọi là Huyết Dương Đan, Nguyên Anh kỳ tu sĩ ăn vào có thể tăng thêm trăm năm khổ tu, còn Luyện thể sĩ có thể bồi huyết này lên toàn thân tu luyện một loại bí thuật Huyết

Tinh Chiến Y.

Nghe nói bí thuật này mà tu luyện đại thành, uy lực còn cao hơn vài loại Luyện Thể Thuật cỡ như Kim Cương Quyết, thân thể trong thời gian ngắn có thể ngăn cản bất kỳ công kích nào của tu sĩ cấp Luyện Hư mà vẫn bình yên vô sự.

Đương nhiên khi uy năng của Chiến Y tiêu hao hết thì nó sẽ tự tiêu tán, đồng thời bí thuật cũng tiêu thất.

Trừ cái đó ra, nếu cao giai luyện thể sĩ ăn vào Thần Huyết cũng có thể kích thích thần niệm linh tính, tăng cao tỉ lệ đột phá bình cảnh, tiến giai thành công.

Đương nhiên việc ăn sống dị tộc linh vật như vậy khẳng định cũng là muôn phần nguy hiểm.

Cấp bậc của Luyện thể sĩ càng thấp thì thần thức càng yếu, ăn sống vào rất có thể sẽ bị phản phệ nổi điên mà chết. Thật ra muốn dùng Thần Huyết đột phá bình cảnh, các Luyện thể sĩ đều dùng kèm với một loại đan dược định tâm như Thiên Tâm Đan, tạm thời gia tăng thần thức rồi mới ăn vào Thần Huyết, nhưng dù như vậy thì nguy hiểm vẫn còn không nhỏ.

Hàn Lập sở hữu được trí nhớ của Phệ Viêm nên biết được các thông tin này liền vui mừng quá đỗi, hiện tại thần thức của hắn là cấp Hoá Thần kỳ nhưng công pháp tu luyện chính là công pháp luyện thể, Thần Huyết rất thích hợp đối với hắn.

Hàn Lập tự tin chỉ dựa vào bản thân cũng có thể tu luyện thành công tầng cuối cùng của Kim Cương Quyết, nhưng thời gian bao lâu thì hắn không nắm chắc.

Mà Tiểu Thiên Kiếp lại không biết khi nào giáng xuống nên hắn sớm hồi phục pháp lực sớm chừng nào tốt chừng ấy.

Phương pháp khác thì hắn lại không có nhiều thời gian suy nghĩ nữa, liền quyết định tận dụng pháp lực hiện có.

Mặc dù pháp lực này chỉ có sáu bầu thành nhưng do đậm đặc nên cơ hồ không thua sút tu vi của một Hoá Thần tu sĩ.

Nguyên lai sau khi Thái Âm Chân Hỏa cắn nuốt Phệ Viêm, một thân Hỏa thuộc tính

tinh thuần cũng bị hoá điều thu nạp bảo tồn.

Do đó Hàn Lập có thể sử dụng được linh lực Hỏa hệ này, chỉ là linh lực này không do Hàn Lập tu luyện ra, xài thì chỉ có tiêu hao hết chứ không thể tái sinh, vì lý do này nên Hỏa Linh lực được Hàn Lập sử dụng cũng không vừa ý lắm, nhưng với một thân đầy thần thông quý dị của hắn cùng với các loại bảo vật hiện hữu thì hắn cũng đủ ngạo thị cùng tu sĩ cùng cấp.

Hơn nữa Hoả Linh Lực này nếu không sử dụng, khi thời gian trôi qua, cũng sẽ từ từ tán loạn biến mất, không chừng khoảng một tháng sau, Hàn Lập sẽ trở lại thành một phàm nhân mà thôi.

Vì vậy Hàn Lập không muốn lãng phí cơ hội khó kiếm này, quyết định mạo hiểm tìm kiếm Thần Huyết, Hàn Lập mượn khí tức của Phệ Viêm, che dấu được Huyền Thiên và Linh tộc cấp Huyền Linh, cùng đi tới Hỗn Độn Cốc, và dựa theo phân phó tìm phục trong nhóm Nhân Tộc.

Kết quả là hiện tại hắn thừa dịp lúc hỗn loạn tiến vào trong Hỗn Độn Cốc, bắt đầu từ bây giờ hắn sẽ hành động tự do, tìm cơ hội đoạt bảo.

Lúc này Hàn Lập hướng về Phệ Linh Hỏa Điều nhẹ nhàng điểm một cái.

Nhất thời ngân sắc hỏa điều mở hai cánh ra, hướng về một bên thạch bích bắn xuyên qua, một âm thanh nhỏ vang lên, hỏa điều đã tiềm nhập vào trong thạch bích không thấy bóng dáng.

Bản thân Hàn Lập một tay lật ra, nhất thời ngón tay cầm lên một cái linh phù màu vàng nhạt, sau đó hắn hướng trên người vỗ một cái, toàn thân hoàng quang đại phóng, hai tay Hàn Lập tiếp tục khấp quyết, thân hình nhoáng lên ... trực tiếp thi triển Thổ Độn Thuật tiến nhập vào lòng đất.

Nhưng có một chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra.

Hai chân của hắn đã chui vào trong đất được hơn thước thì dừng lại, vô phương đi tiếp được, hình như dưới đất có một cổ cản lực quý dị làm cho hắn không cách nào hạ sâu xuống nữa.

Trong lòng Hàn Lập rùng mình.

Xem ra Hỗn Độn Cốc này có có điều quý dị, cần phải cẩn thận hơn một chút.

Sau khi nghĩ kỹ, Hàn Lập hơi do dự lấy từ trong túi trữ vật ra một đạo phù tử sắc, đạo phù này trên bề mặt ẩn hiện chớp động những ngân sắc phù văn, chính là loại Ngân Khoa Linh Văn mà ngay cả người ở Linh Giới cũng hiếm có ai biết.

Đạo phù này là do Hàn Lập đọc từ Kim Khuyết Ngọc Thư, kết hợp thêm việc tự mình tìm hiểu, sau vô số lần thất bại ở Nhân giới, hắn đã luyện thành một đạo bán tiên gia linh phù duy nhất này.

Mặc dù linh phù này chỉ là loại linh phù đơn giản nhất được ghi trong Kim Khuyết Ngọc Thư, nhưng đây là một đạo phù dùng để ẩn nấp được gọi là Thái Nhất Hóa Thanh Phù, có điều tài luyện luyện chế khó kiếm tới mức dù có quay lại Nhân Giới thì cũng khó có thể kiếm được đây đủ.

Hàn Lập đã thử nghiệm rất nhiều lần, mới miễn cưỡng tìm được một bộ phận tài liệu thay thế, luyện chế thành một đạo phù bán thành phẩm này.

Bởi vì đạo phù này quá quý giá mà lại là cái duy nhất nên hắn vẫn chưa dám tùy tiện dùng thử.

Hiện tại Hàn Lập mưu tính tìm cơ hội chiếm lấy Thần Huyết, mà tu vi hắn hiện đang suy giảm, nếu dùng thuật ẩn nấp chỉ sợ vô phương che mắt được tu sĩ đồng cấp, nên tự nhiên nghĩ tới việc sử dụng đạo Thái Nhất Hóa Thanh Phù này.

Sau khi Hàn Lập xuất ra đạo phù, liền không chần chờ, vung nhẹ tay buông đạo phù này ra.

Tử sắc phù lê nổ mạnh ra, các Ngân Khoa Văn Tự tùy thời hiện ra chớp động ngân sắc vây quanh, bay múa xung quanh Hàn Lập.

Lập tức vài tiếng vang nhỏ “Phốc xuy...” vang lên, các văn tự hóa thành từng đoàn ngân vụ, trong chớp mắt đem Hàn Lập bao phủ vào trong.

Một lát sau ngân vụ tan hết, tại chỗ không còn bóng dáng Hàn Lập nữa,

lúc này ở phía cốc khẩu truyền đến một tiếng phá không, đứng ở xa nhìn tới thì thấy có mấy đạo độn quang chạy ào vào trong cốc, hướng về phía bên này bắn tới.

Trong nháy mắt bọn họ xẹt qua nơi Hàn Lập ẩn nấp, rồi loé lên tiến sâu vào trong thâm cốc, trong lòng Hàn Lập vui vẻ, từ này đến giờ hắn căn bản không di động một bước nhưng đám nhân tộc và yêu tu đều không phát hiện ra.

Hắn quan sát thấy rõ trong đó có một tên đầu đà, chính là một tên Hoá Thần kỳ tu sĩ, bất quá tình hình hiện tại của hắn cũng có chút cổ quái, cả thân hình phảng phất hóa thành trong suốt, thân thể như vô hình.

Hàn Lập cũng thử âm thầm kháp quyết thử, nhưng đều không thể khu động linh lực cũng như pháp bảo, điều này làm cho hắn có một chút tiếc nuối, bất quá cũng không sao cả, chỉ cần che mắt được các tu sĩ đồng cấp là hắn cảm thấy mỹ mãn rồi.

Dù sao thì đạo Thái Nhất Hóa Thanh Phù cũng đã bị hạn chế tài liệu, nên cũng chưa luyện chế hoàn hảo, có thể có thần thông kỳ diệu như vậy đã là ngoài ý muốn của hắn rồi.

Chờ hắn thật sự hoàn toàn tìm hiểu thấu triệt Kim Khuyết Ngọc Thư, luyện chế ra đạo phù hoàn hảo, sẽ giải quyết được khuyết điểm này.

Lại nghĩ tới trong Kim Khuyết Ngọc Thư còn có nhiều loại tiên gia đạo phù có diệu dụng khác, trong lòng Hàn Lập không khỏi bưng bưng mong đợi như có lửa đốt.

Nhưng tất cả những chuyện này đều phải đợi hắn trước hết hoàn toàn khôi phục pháp lực, rồi vượt qua Tiểu Thiên Kiếp đầu tiên tại Linh Giới, sau đó mới hảo hảo tính tiếp được.

Vì vậy Hàn Lập rất nhanh thu liễm tinh thần, khu động thân thể, khinh phiêu bay vào trong thâm cốc.

Đi được hơn trăm dặm, hắn đã tiến vào khu vực của Chích Quang Đàm nằm ngay trung tâm sơn cốc, ở bốn phía đều bị mê vụ trắng xám trùng trùng bao phủ. Mặc dù Hàn Lập đã sớm biết đại khái vị trí của Chích Quang Đàm nhưng vì sợ bại lộ hành tung nên cũng không dám thả ra thần niệm dò xét.

Kết quả trước mắt hẳn đột nhiên sáng ngời, xuất hiện một thủy đàm rộng xấp xỉ mười dặm, bên cạnh thủy đàm đã có hơn chục tên Nhân - Yêu lưỡng tộc cao giai ở đó, bọn họ chia thành hai nhóm đứng hai bên thủy đàm có vẻ như đang giảng co.

Đứng đầu phía Nhân Tộc tự nhiên là Lam Thành chủ và tên Đầu Đà, còn phe yêu Tộc thủ lĩnh là Cung trang thiếu phụ của Hắc Phượng Tộc và ba gã thanh niên gầy ốm, đen nhẻm, trông giống như ba huynh đệ sinh ba.

Chương 1303: Chích Quang Đàm

Hàn Lập gặp tình cảnh này, quét mắt quan sát tình hình chung quanh rồi dừng lại tại thủy đàm.

Thủy đàm chỉ ngoại trừ trong suốt ra còn lại rất bình thường, không có điểm nào kỳ quái.

Đang lúc Hàn Lập kinh ngạc đánh giá thì vị Lam thành chủ nhìn về phía ba gã cao gầy, đột nhiên hỏi:

“Nghe nói Ngân Nguyệt Lang Tộc có một vị Lang Yêu ba đầu biến dị, được sự trợ giúp của một vị đại thần thông trong Lang Tộc, đem ba đầu phân biệt tu luyện khác nhau, luyện thành ba phân thân, mỗi phân thân đều có tu vi Nguyên Anh đại thành. Tam phân thân khi liên thủ có thể ngăn cản được cấp bậc Hóa Thần kỳ, chẳng lẽ bọn người chính là vị biến dị Lang yêu đó ?”.

“Không nghĩ danh tiếng ba huynh đệ ta cũng đã lan truyền tới đây. Không sai, chúng ta chính là Tam Thủ Nguyệt Lang, bọn ta cũng nghe qua đại danh của Lam Thành chủ đã lâu, chỉ bằng chúng ta luận bàn một chút, Thành chủ thấy thế nào ?”.

“Hừ! Hiện giờ lão phu không rảnh để làm việc này”. Lam thành chủ không thèm để ý đến sự khiêu khích của ba thanh niên mà quay sang Cung trang thiếu phụ chất vấn: “Tiểu đạo hữu, người một mình chạy vào trong cốc, muốn tính toán gì vậy ?”.

“Tính toán ? Lúc trước Hoàn tiền bối không phải đã nói muốn bắt người của Linh Tộc đang trốn trong thủy đàm à, tự nhiên ta ở đây là có nhiệm vụ đó” Cung trang thiếu phụ cười, làn thu ba gợn chuyển.

“Có đúng như vậy không thì trong lòng tiểu đạo hữu tự biết. Hảo, đạo hữu kêu những người khác vào đi, Lam mỗ sẽ xuất lĩnh nhân thủ canh giữ ở ngoại đàm ngăn trở bọn Linh Tộc, người thấy thế nào ?” Lam Thành chủ nhìn chăm chú thiếu phụ một hồi, lại liếc mắt xem xét thủy đàm, cười hắc hắc, nói.

Cung trang thiếu phụ ngẩn ra, nhưng ánh mắt quét qua Lam thành chủ, vị Đầu Đà và vài tên Nguyên Anh tu sĩ kể bên, bèn cười rộ lên khanh khách:

“Nếu đạo hữu không tới không chừng thiếp thân cũng dẫn người đi, nhưng Lam huynh đã đến đây, đương nhiên là nhường cơ hội này lại cho Lam huynh rồi. Không lẽ đạo hữu lại thật sự muốn nhường cho một nữ tử tiến vào trước sao ? Lại nghe nói Lam huynh có một kiện Tị Thủy Ngọc Tê Giác, thần kỳ vô cùng, đối với việc tiến vào Chích Quang Đàm không chừng có chỗ đại hữu dụng đấy”.

“Nhường ta đi trước, cũng được. Người mang theo những người khác lập tức thối lui khỏi Hỗn Độn Cốc, lão phu liền đi vào trước” Mặt của Lam thành chủ trầm xuống, lời nói trở nên lạnh lẽo vô cùng.

Cung trang thiếu phụ nghe Lam thành chủ nói không hề khách khí, sắc mặt hơi đổi, hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì nữa.

Bộ dáng cả hai bên xem ra chả ai nhường nhịn ai.

Môi của Lam thành chủ khẽ nhúc nhích truyền âm nói chuyện với Đầu Đà, ánh mắt nhìn Cung trang thiếu phụ dần lộ ra vẻ bất thiện.

Bên phía Yêu tộc, nhân thủ gồm Cung trang thiếu phụ, ba gã thanh niên và ba tên Hóa hình yêu tu khác.

Mà phía Nhân tộc có Lam thành chủ, Đầu Đà và bảy tám tên Nguyên Anh tu sĩ, rõ ràng nhân số đang chiếm thượng phong.

Tới giờ phút này cũng không có ai khác tiến vào, hiển nhiên là đã bị Linh Tộc ngăn cản, vì vậy trong khoảng thời gian ngắn, song phương cũng sẽ không thể tăng thêm viện binh.

Chỉ cần có thể đi trước một bước cướp lấy đồ, căn bản không ai tuân thủ hiệp nghị chia đều nữa.

Bởi vì ai cũng rất rõ ràng, hiệp nghị lúc trước chỉ là cái cớ để song phương không trở mặt với nhau mà thôi.

Cung trang thiếu phụ phát giác người của Nhân Tộc đang kích động, chân mày khẽ

động, cũng dùng bí thuật nhắc nhở phe mình cẩn thận, hơn nữa ngọc thủ trong tay áo rung lên, một kiện vật xuất ra trong lòng bàn tay.

Không khí vô cùng khẩn trương, tình thế song phương hết sức căng thẳng. Đột nhiên ở mặt đất phụ cận thủy đàm bỗng rung động mạnh, không gian kịch liệt quay cuồng, một cây cột nước trắng sáng từ trong thủy đàm bắn ra bay lên trời, rồi chụp xuống yêu nhân lương tộc đang đứng ở hai bên bờ đầm.

Nham thạch ở phụ cận bị các tia sáng đánh trúng, lập tức xuyên thủng lỗ chỗ như cái tổ ong vò vẽ.

Cả bọn Yêu Nhân lương tộc thất kinh, nhao nhao thi triển thần thông, bảo vật để ngăn cản tia sáng đó.

Ngay lúc này, vốn dĩ nước thủy đàm đang vô cùng trong suốt, bỗng nhiên từ dưới nước nổi lên một tầng quang mang chói mắt, như ánh mặt trời gay gắt. Thủy đàm quay cuồng, mạnh mẽ phóng xuất ra một cỗ nhiệt khí cực cao, làm cả thủy đàm như đang bị thiêu đốt.

“Chuyện gì xảy ra ? Chẳng lẽ bọn Linh Tộc ẩn phía dưới làm trò quỷ ?”

Hàn Lập đang ẩn trên không trung cũng bị quang tia làm cho một hồi luống cuống tay chân, sau đó lại thấy nước ở trong đầm có biểu hiện khác thường, không khỏi ngạc nhiên tự hỏi.

Không riêng gì hắn mà đám người Lam thành chủ và thiếu phụ cũng đang âm thầm suy đoán.

“Không đúng ! Luồng sáng ẩn tàng trong nước, như thế nào lại rời khỏi mặt nước, chẳng lẽ là ...” Lam thành chủ tương đối quen thuộc thủy đàm này, la lên thất thanh.

Nhưng không chờ hắn dứt lời, hơn mười đạo thủy mang bạch sắc quang trụ phá không bắn lên. Vừa rời khỏi mặt nước, quang trụ liền quỳ dị quét một vòng, hốt nhiên tiến thẳng đến Nhân Yêu lương tộc ở gần đó, tốc độ cực nhanh, cơ hồ loáng một cái đã đến nơi.

Pha đánh lén khó lòng phòng bị này lập tức làm cho nhân thủ lương tộc tổn thất

nặng nề.

Trừ Thiếu phụ và Lam Thành chủ cùng một số ít có tu vi cao thâm thấy tình thế không ổn đã thi triển bí thuật đột thoát ra ngoài, còn lại mấy tên Hóa Hình yêu tu và Nguyên Anh tu sĩ bị quang trụ đập vào liền trong nháy mắt biến mất vô tung vô ảnh, các loại pháp bảo bí thuật phòng hộ đều không chút tác dụng đối với quang trụ này.

Nhìn thấy cảnh này, đám người Cung trang thiếu phụ vô cùng kinh sợ, nhưng không chờ cả bọn kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì một tiếng nổ vang oanh động, từ mặt đất bốn phía xung quanh thủy đầm chui lên năm cây trụ màu vàng, trên thân trụ ẩn hiện hoa văn vô phương nhìn ra là loại gì.

Các tu sĩ Nguyên Anh của Nhân Tộc do chiếm đại đa số nên chết thảm cũng khá nhiều.

Những người này phần lớn là tâm phúc hoặc môn hạ đệ tử của Lam Thành chủ, nên hẳn cực kỳ giận dữ, hiện còn đứng phải các cây trụ cổ quái chui lên từ mặt đất, liền khẳng định sự việc vừa rồi chắc hẳn có liên quan đến mấy cây trụ này, lập tức quát to:

“Yêu nghiệt phương nào dám hạ độc thủ ?”.

Lập tức hần vỗ vào thiên linh cái của mình, nhất thời thanh âm “vèo, vèo...” nổi lên, liền tiếp năm cây lam sắc tiểu kiếm nhoáng lên bắn ra, phân phân hoá thành vài cây cự kiếm dài mấy trượng.

Lam Thành chủ lạnh lạnh quát:

“Trảm !”.

Năm cây cự kiếm loé lên, hoá thành năm đạo kinh hồng chạy thẳng đến năm cây hoàng trụ, vây quanh các cây trụ này.

Liên tiếp nhiều tiếng nổ “Oanh oanh long long” truyền đến, các cây hoàng trụ này ai cũng nghĩ sẽ bị chém đứt thành hai đoạn, nhưng kết quả chỉ lưu lại một vết kiếm mờ tại đó.

Đồng tử Lam Thành chủ chợt co rút lại, hai tay tức thời khấp quyết, vội vàng triệu hoán năm cây cự kiếm quay trở về.

Đúng lúc này, ngay chỗ vết kiếm trên năm cây hoàng trụ đột nhiên phún ra một dịch thể xanh biếc, tản ra một cỗ xú khí cực kỳ quái dị.

Lam Thành chủ ngự kiếm bay quanh đỉnh đầu, ánh mắt quét qua năm cây trụ, cơ nhục trên mặt không khỏi giật lên vài cái.

Uy lực của lam sắc cự kiếm tự nhiên hẳn biết rất rõ ràng.

Bình thường đừng nói đến mấy cây trụ này mà ngay cả một tòa tiểu sơn thanh kiếm này cũng có thể chẻ ra làm đôi.

Nhưng năm cây trụ này có điều kỳ lạ, mặt ngoài rất co dãn đàn hồi giống như một vật thể sống.

Chứng kiến Lam Thành chủ xuất thủ không có thành công, Cung trang thiếu phụ đang bay là là gần mặt đất, trên mặt cũng lộ vẻ kinh nghi.

Có thanh âm vù vù truyền ra từ bên dưới thủy đàm, phảng phất như tiếng người đang ca hát, ngâm xướng, lại giống như tiếng ngáp của người mới ngủ dậy.

Cùng với thanh âm quỷ dị này đang phát ra, năm cây hoàng trụ lại đứng yên bất động, nhưng từ trong thủy đàm bay vọt ra một khoả quang cầu đường kính hơn mười trượng.

Toàn thân quang cầu này chớp động bạch quang, ở trung tâm có một khoả viên cầu phát ra ánh sáng vàng chói lọi.

“Lạc Dương Tinh!”.

Nhìn thấy quang cầu bay ra, Đầu Đà đang đứng phía sau Lam thành chủ buột miệng la lên như thế, nhưng lời nói vừa ra khỏi miệng, hẳn lập tức hối hận, liền không lưỡng lự, thân hình nhảy lên, hóa thành một đạo bạch hồng nhào tới đoạt lấy bảo vật này.

Nghe ba tiếng “Lạc Dương Tinh”, thiếu phụ và ba gã thanh niên gầy ốm cũng sùng sốt, lập tức hiện ra vẻ vui mừng như điên.

Sau một tiếng quát yêu kiều, Thiếu phụ động thân, hóa thành một con Hắc Sắc Hỏa Phượng bay thẳng đến bảo vật nọ, còn ba tên thanh niên gầy ốm cũng tụ vào giữa, hóa

thành đạo ngân quang bám theo sát Hắc Phượng.

Không biết vì nguyên nhân gì Lam thành chủ lại do dự, đứng yên tại chỗ, không có xuất thủ.

Hàn Lập đang ẩn núp trên không, ánh mắt cũng chớp động vài cái, nhưng cũng không có bất cứ hành động gì.

Mục tiêu của hắn rất đơn giản, chỉ là Thần huyết. Các đồ vật khác dù trân quý thì hắn cũng không mạo muội xuất thủ làm bại lộ hành tung.

Hành động của Cung trang thiếu phụ rõ ràng chậm hơn Đầu Đà một bước.

Mắt thấy tên Đầu Đà biến thành luồng sáng trắng hồng sắp chui vào trong quần bạch quang, chuẩn bị cuốn lấy Lạc Dương Tinh.

Nhưng trong tích tắc này, dị biến phát sinh.

Một cỗ cự đại vô hình hấp lực đột nhiên xuất hiện ở bốn phía quang cầu, làm cho thân hình của Đầu Đà ngưng tụ lại.

Hắn chưa kịp kinh hãi đã điều động pháp lực để đối kháng lại hấp lực, quần áo trên người Đầu Đà vừa mới hiện ra mấy cái ngân sắc phù quý dị thì thân hình tên này đã bị hấp lực hút vào trong thủy đàm, không thấy bóng dáng.

Chỉ còn lại quang cầu huyền phù âm hiểm trên không trung.

Cung trang thiếu phụ và ba gã thanh niên đang lao tới, thấy cảnh này tự nhiên bị dọa sợ mất mật, vội vàng xoay người độn quang bắn nhanh tháo lui trở về bên bờ thủy đàm, rồi mới dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn thủy đàm một lần nữa.

Lam Thành chủ lúc này tựa hồ đã phát hiện ra điều gì, sắc mặt phức tạp, trở nên khó coi dị thường.

Liên lúc này, phía bên kia bờ thủy đàm lại vang lên thanh âm ầm ầm, lại có thêm năm cây hoàng trụ mọc ra.

Phảng phất như có tiếng hống giống như sấm sét từ trong thủy đàm truyền ra, càng

lúc càng lớn.

Thủy đàm và mười cây hoàng trụ dựa theo tiếng hống đó bắt đầu phát sinh biến hóa kịch liệt.

Lam Thành chủ đột nhiên quay người lại, hóa thành một đạo lam hồng nhắm hướng cốc khẩu đào tẩu, chỉ mấy lần chớp động, thân hình đã biến mất trong sương mù nồng đậm.

Hành động này của hắn khiến đám Thiếu phụ và Hàn Lập đều ngẩn ra, nhưng Hàn Lập liên tục thở dài, thân hình phiêu đảng bay lên cao.

Cung trang thiếu phụ và ba thanh niên gầy ốm trên mặt lộ vẻ hi vọng, ánh mắt ngưng trọng tập trung xem biến hóa.

Kết quả nước trong thủy đàm bắt đầu chuyển động cực nhanh, trong nháy mắt hình thành một vùng xoáy nước cực lớn.

Mà cùng lúc đó mười cây trụ lại đồng thời dâng lên cao thêm vài chục trượng, mặt đất rạn nứt, bùn đất quay cuồng, hai cự vật từ hai bên thủy đàm, từ dưới đất chui lên.

Hàn Lập đang bay lên cao bèn liếc mắt ngó xem chuyện gì xảy ra.

Sau khi nhìn rõ ràng chân diện mục của hai cự vật này, nhất thời hắn trợn mắt há hốc mồm.

Chương 1304: Thượng Cổ Cự Nhân

Ở trên cao nhìn xuống, hẳn phát hiện cự vật chui lên từ hai bên thủy đàm là hai cái bàn tay cực lớn, mười cây hoàng trụ chẳng qua là những ngón tay mà thôi, hai bàn tay này đang từ từ trong đất chui lên.

Mà nước trong Chích Quang Đàm vốn rộng ba bốn mươi trượng nay cũng không biết đã biến mất vô tung vô ảnh từ lúc nào, thật là thần bí dị thường.

Ở trung tâm đáy đầm chợt lóe lên quang mang kỳ lạ, hiển lộ ra một con người lớn cỡ hai trượng, con người này chậm rãi chuyển động vài cái, thả ra ánh sáng lạnh lạnh.

Thấy cảnh này, Hàn Lập bỗng giật mình, bỗng nhiên nhớ ra một chủng tộc đại danh鼎鼎 ở Linh Giới.

Hắn biến sắc, mặt có chút trắng bệch...

Hắn không lường lự, độn tốc nhanh hơn vài phần, nhanh chóng bay lên không trung càng cao càng tốt.

Nhưng do đang sử dụng Thái Nhất Hóa Thanh Phù nên vô phương phi độn quá nhanh được.

Cung trang thiếu phụ và ba gã thanh niên gầy ốm của Lang tộc, mặc dù không phát hiện ra tất cả kỳ dị trên, nhưng đồng dạng có một cảm giác nguy hiểm không xác định.

Thiếu phụ hừ lạnh một tiếng, há mồm phun ra một chiếc Khăn Gấm Xích Hồng, một tay giơ lên, một con cự đại Thanh Quang Giao Long hơn trượng bắn ra, bay múa xung quanh, chính là một khẩu thanh sắc phi đao trông có vẻ thần diệu dị thường.

Khăn gấm quay tròn chuyển động trên đỉnh đầu, lập tức hóa thành một màn hào quang mênh mông, đem thiếu phụ bảo vệ bên trong.

Ba gã thanh niên thì đồng thời lưỡng thủ kháp quyết, trên người thả ra đậm ngân sắc

quang mang, tùy thời ba đoàn quang mang dung hợp một thể hòa thành một đại ngân đoàn, cũng đem ba người đồng thời bao phủ vào bên trong.

Bốn tên Yêu tu danh tiếng này tập trung phòng hộ chính mình, không còn thời gian thi triển các thần thông khác.

Lấy thủy đàm làm trung tâm, mặt đất trong vòng ngàn trượng phát ra tiếng nổ thiên băng địa liệt, đất bụi văng lên tung tóe.

Con mắt khổng lồ bên trong thủy đàm chớp động một cái, khóa Lạc Dương Tinh đang huyền phù trên không trung chợt lóe lên nhập vào nhãn châu.

Tiếp theo một thân người phẳng phất như tòa núi lớn chậm rãi từ mặt đất đứng lên.

Hàn Lập ở trên cao nhìn thấy mười phần rõ ràng.

Cự Nhân này thân cao mấy trăm trượng, nửa trên của thân thể bám đầy bùn đất màu vàng, hai cánh tay khổng lồ giơ lên không trung, đây chính là một sinh linh Cự Nhân có hình thể khổng lồ đến khó tin.

Nếu trước đây Hàn Lập ở Nhân Giới chưa từng trông thấy cấp Yêu Linh nghịch thiên là La Miên Thú và Du Thiên Côn Bồng, chỉ sợ sẽ không bao giờ tin trên thế gian lại tồn tại sinh vật lớn đến như vậy.

Bao quanh hông của Cự Nhân một loại chất liệu giống như da thú, cái đầu tựa như ngọn núi, giữa trán có một khối rộng lớn trũng xuống, từ đó phát lộ một ánh mắt nhìn ra.

Đây chính là một Cự Nhân Độc Nhãn, nơi con ngươi hõm sâu xuống tạo ra chính là đầm nước lúc trước.

Trừ cái đó ra, Cự Nhân còn có một cái mũi tẹt xấu xí dị thường, cái miệng rộng kéo dài tới hai má, môi nhếch lên, mơ hồ có thể thấy được hai hàm răng trắng nhờn sắc bén.

Cự nhân cũng không hẳn đứng lên hoàn toàn, chỉ là nửa người từ dưới đất ngồi dậy, phần nửa dưới của thân thể vẫn chôn sâu trong lòng đất.

Độc nhãn của nó nhìn chăm chú bọn Cung trang thiếu phụ trước mặt, đáng vẻ như xem một con kiến.

“Sao lại như vậy, chính là Thượng Cổ Cự Nhân, chạy mau. Cấp bậc đó chúng ta không thể đối phó được” Cung trang thiếu phụ lúc này đã nhìn rõ toàn bộ hình dáng Cự Nhân, hoa dung thất sắc.

Rốt cục nàng cũng đã biết vì sao Lam Thành chủ bất chấp cả sinh tử của tên Đầu Đà mà trực tiếp chạy đi.

Hiển nhiên hắn đã thấy trước sự nguy hiểm.

Thiếu phụ cũng không chậm trễ, hai tay kháp quyết thôi thúc, quang sáng màu đỏ trên người liên cấp tốc chuyển động.

Một thanh âm “Phanh” vang lên, màn quang tráo hóa thành từng mảnh hồng hà rồi vỡ vụn ra, bóng dáng của thiếu phụ ở bên trong đã biến mất.

Nhưng tức khắc, ở ngoài xa năm sáu chục trượng chợt lóe lên hồng quang, thân hình thướt tha của Thiếu phụ lại hiện lên.

Ba tên thanh niên gầy ốm trông thấy Cự Nhân cũng đồng dạng kinh ngạc, gặp lúc Thiếu phụ tẩu thoát mới tỉnh ngộ, vội vàng kháp quyết, cũng muốn thi triển độn thuật độc môn rời xa sát tinh đang rất gần trong gang tấc.

Nhưng lúc này từ trong yết hầu Độc Nhãn Cự Nhân hốt nhiên phát ra thanh âm quái dị, hút vào một hơi, cuồng phong gào thét, ba tên thanh niên đó chỉ thấy một cổ lực đột nhiên phá vỡ cả hộ thể linh quang, liên hướng vào không trung cuồng chạy.

Cả ba tên đều cực kỳ kinh hãi, lại ý tài muốn đối kháng, nhưng trước mắt thấy cả Thiếu phụ và Lam Thành chủ vốn thuộc cấp bậc Hóa Thần kỳ còn phải chạy trốn chết thì xá chi cấp độ Nguyên Anh như hắn.

Thân hình của ba tên Yêu tu bị một cổ hấp lực mạnh mẽ cuốn lên rời mặt đất, bay vào cái miệng hoác rộng như bồn máu của Cự Nhân.

Bây giờ ba tên này mới thật sự hoảng sợ.

Bỗng nhiên có một tên lặn vòng trên không trung hóa thành một con ngân sắc Cự Lang dài mấy trượng.

Con sói này nhìn lên trời tru lên một tiếng thê lương, còn hai tên kia không do dự hóa thành một đạo ngân ảnh chạy ào vào trong thân thể Cự lang.

Nhất thời cạnh bên đầu sói bạc, có hai màu xanh đỏ chớp động chói lọi, hiện ra thêm hai cái đầu sói thanh - hồng hơi nhỏ hơn màu bạc một chút.

Ba cái đầu của Cự Lang đồng thời tru lên, ba đạo quang hà thanh - hồng -ngân từ trong miệng phun ra, hòa nhập vào ngân quang hộ thể.

Thân hình Cự Lang đang bị cuốn đi lập tức dừng lại.

Ba tên Yêu tu này trong tình huống khẩn cấp đã dung hợp lại trở thành bản thể Tam Thủ Yêu Lang.

Hàn Lập trong không trung chứng kiến cảnh này, lòng khê động, trong đầu chợt hiện lên một hình bóng yêu kiều, nhưng rồi hẩn thở nhẹ ra một hơi, loại bỏ hình ảnh này ra khỏi đầu, tập trung chú ý diễn biến bên dưới.

Nếu thủy đàm do cự nhân biến ảo mà ra, thì có lẽ tên Linh Tộc phản nghịch đã bị Cự Nhân ăn mất rồi.

Mà theo hẩn biết, Thượng Cổ Cự Nhân nhất tộc linh trí cực kỳ thấp, chỉ thích ăn tạp, căn bản không thể phân biệt được cái gì là Thần Huyết, cái bình đựng Thần Huyết đa phần đã nằm bên trong cơ thể Cự Nhân.

Việc này rất khó giải quyết đây.

Thượng Cổ Cự Nhân coi như là chủng loại có cấp bậc thấp nhất, sau khi thành niên sẽ có sẵn thần thông cùng bậc với Luyện Hư sơ kỳ, thêm một chút thiên phú thần thông, thậm chí sau một thời gian có thể ganh đua với cấp bậc Hợp Thể.

Thậm chí tương truyền có một chủng loại Thiên Mục Cự Nhân có thể sánh cùng bậc thiên địa chân linh như Chân Long và Thiên Phượng.

Trong lòng thầm nghĩ như vậy, nhưng Hàn Lập hoàn toàn không có ý thoái lui.

Lúc này trong miệng Tam Thủ Lang Yêu liên tiếp phun ra vô số kiện bảo vật, muốn chống cự lại hấp lực, thoát khỏi mà chạy.

Nhưng các bảo vật này vừa ra khỏi miệng, liền vèo một tiếng, trực tiếp bị những đóa ngân sắc phù văn cuốn lấy, rồi hút vào trong chiếc miệng to lớn của Cự Nhân, căn bản vô phương phát huy công hiệu.

Vì vậy Tam Thủ Ngân Lang chỉ có thể bằng vào pháp lực của chính mình cực khổ chống đỡ, thân hình vẫn chậm chậm bị cuốn vào trong miệng của Cự Nhân.

Cho dù Cự lang liều mạng phun ra tam sắc quang hà nhưng vẫn không chút nào ngăn cản được.

Cứ như vậy, Cự Nhân không còn kiên nhẫn được nữa, đột nhiên cự chưởng giơ lên, phảng phất như chụp một con ruồi, hướng Tam Thủ Lang Yêu chụp tới.

Một phiến hắc ảnh to lớn từ trên trời giáng xuống, đem Yêu Lang bao vào trong, tuy cự trảo chưa thực sự hạ xuống, nhưng hộ thể quang diễm của Yêu Lang đã bị chưởng phong dè cho lung lay hoảng động, phảng phất tùy thời có thể diệt vong tiêu thất.

Bị bàn tay to lớn khủng bố như thế nắm giữ, chỉ sợ thân thể có cứng rắn như tinh thiết cũng sẽ thành bánh bao thịt mà thôi.

Cự Lang lại bị khống chế, căn bản vô phương tránh né được trảo này.

Trong mắt Cự Lang không khỏi lộ ra vẻ tuyệt vọng, mắt thấy đại thủ sắp nắm được Tam Thủ Lang Yêu thì dị biến phát sinh.

Hốt nhiên ở phụ cận của Cự Lang chợt lóe lên hoàng quang, một bóng người gầy ốm từ trong hư không quỷ dị hiện lên, không nói hai lời vù vù đánh ra hai quyền.

Đây chính tên trưởng lão của Lạc Thủ Tộc, Hoàng Thiên Kỳ.

Một quyền của hắn đánh vào đại thủ trong không trung, quyền còn lại nhắm vào tam sắc quang diễm của Lang Yêu.

Trên lưỡng quyền chớp động linh quang chói mắt, hai đoàn hoàng sắc quang quyền hiện lên bắn ra.

Một tiếng nổ âm âm vang lên, quang quyền tiếp xúc với cự trảo làm nó ngừng lại một chút rồi lại bị cự lực đè xuống tán loạn tiêu thất.

Quyền kia đánh lên hộ thể quang diễm, thân hình Lang Yêu run lên, tùy thời bị đánh bật mạnh bay ra xa như một mũi tên, thoát ly khỏi hấp lực từ cái miệng to tướng của Cự Nhân.

Lúc này bàn tay Cự Nhân đè ép xuống, thân hình của Hoàn thiếu niên nhoáng lên, quý mị biến mất tại chỗ.

Lập tức thiếu niên xuất hiện cách xa đó hơn mười trượng, vừa khéo xuất hiện ngay vị trí Lang Yêu bị đánh ra, nhẹ nhàng điểm một cái vào Tam Thủ yêu lang.

Từng điểm thanh quang trong không trung ngưng tụ thành hình, đảo mắt hóa thành một chiếc Gương khổng lồ màu xanh, trong suốt tinh oánh.

Thân hình của Lang Yêu chạm vào mặt thanh kính tạo nên một tia gợn sóng, sau đó chậm rãi bắn ngược trở lại.

“Đa tạ ân cứu mạng của tiên bối”.

Tam Thủ Lang Yêu lúc lắc đầu còn chút mê sảng, rồi cực kỳ mừng rỡ vội vàng cảm ơn.

Dĩ nhiên hắn đã bình yên vô sự.

“Người lui qua một bên đi, sức người căn bản không thể đối phó được tên này, không nghĩ tới nơi đây lại tồn tại Thượng Cổ Cự Nhân, xem ra nó đã ngủ say trong Cốc từ trước tới giờ, nếu không thì mọi người đã vô phương tiến vào đây rồi.

Ở không trung phụ cận lại chớp động bạch quang, hiện ra một tên nam tử mặc bạch bào chấp hai tay sau lưng, chính là Hoàn Lương Linh Quân. Hai mắt hắn nhắm lại nhìn Cự Nhân ở xa, sắc mặt ngưng trọng dị thường.

“Hừ! Tự nhiên lại có Thượng Cổ Cự Nhân ở đây. Bọn gác cửa của ta chắc cũng không phải mờ mắt mà để hung vật này tiến vào trong Cốc chứ, bất quá đây cũng chỉ là một tên độc mục Cự Nhân, hơn nữa thân đã mang trọng thương nên mới ngủ say không dậy, ta và người hao tổn chút nguyên khí cùng liên thủ, chắc đủ để giết được nó” Mặt của Hoàn thiếu niên đầy vẻ sát khí, hung hăng nói.

“Đồ vật phân chia như thế nào? Ta nghe nói trong thân Cự Nhân còn có một khối

Lạc Dương Tinh cực lớn, chính là loại tài liệu tốt nhất để luyện chế Chí Dương Linh Bảo” Hoàng Lương Linh Quân khẽ cau mày.

“Ta không có hứng thú với đồ vật của tên Linh Tộc phản nghịch, nên ta chọn Lạc Dương Tinh” Hoàn thiếu niên tựa hồ đã suy nghĩ qua nên nói không chút do dự.

“Được. Một lời như đã định, các người cũng cẩn thận dùm ta một chút, mặc dù đã tạm thời đánh lui Linh Tộc nhưng nên đề phòng bọn chúng quay trở lại” Hoàng Lương Linh Quân đột nhiên quay đầu nhìn về phía những bóng người mới vừa xuất hiện ở xa xa, lạnh lùng nói.

Hàn Lập nghe vậy không khỏi quay đầu nhìn theo.

Đúng là đám người Lam Thành chủ và Cung trang thiếu phụ đã quay lại, còn có một số người của Nhân Yêu lương tộc, chỉ là không còn thấy bóng dáng tên Linh Tộc nào.

Chương 1305: Cuộc Chiến Với Cự Nhân

Trong trận đánh lúc trước ở ngoài Cốc, tuy thần thông của Huyền Linh Húc Thiên vô cùng quảng đại nhưng thật không ngờ, công pháp của Hoàn thiếu niên và Hoàn Lương Linh Quân lại xảo diệu bổ khuyết cho nhau khiến cho Húc Thiên như phải đối đầu với một tên Luyện Hư đại thành tu sĩ.

Sau khi đánh một hồi, Húc Thiên thất kinh, nhận biết tuyệt không có phần thắng nên không hề ham chiến nữa, lớn tiếng chiêu hô quyết đoán mang người của Linh Tộc rút lui.

Nếu không thì Hoàn thiếu niên và Hoàn Lương Linh Quân cũng chưa thể chạy vào đây được.

Lúc này, Cự Nhân vẫn còn nửa phần thân thể nằm trong đất, thấy nhiều người tới như vậy, tựa hồ nghĩ tới điều gì, trong mắt lóe lên hung quang. Bỗng nhiên Cự Nhân hống lên như sấm sét, sau đó cúi đầu, độc nhãn phát ra bạch quang chói mắt, vô số đạo bạch ti tuần bản ra, đem cả Hoàn Thiên Kỳ và Hoàn Lương Linh Quân bao vào trong.

“Hừ ! Không nghĩ tới nó đã hoàn toàn luyện hóa Lạc Dương Tinh, nhưng một chút hỏa ti như thế này muốn đã thương bọn ta, thật là si tâm vọng tưởng”

Hoàn Lương Linh Quân hừ lạnh một tiếng tự nói vài câu, lập tức tay áo rung lên, bảo vật Bát Quái Kính lại xuất hiện, chợt lóe cuồng trường lên, biến thành một tấm chắn chắn trước người.

Những tia sáng trắng bắn tới mặt kính, nhất thời linh quang trên kính đại phóng, các tia sáng bị phản xạ nhao nhao bắn ngược về thân hình của Cự Nhân, nhưng chùm sáng vừa tiếp xúc với thân thể cự nhân lại lóe lên hòa nhập vào trong thân thể mà vô phương đã thương được Cự Nhân.

Hoàn thiếu niên ở bên kia cũng đồng dạng biến hóa linh lực thành một cự kính để phản xạ lại quang tia.

Độc Nhãn Cự Nhân thấy công kích không hiệu quả, miệng gầm nhẹ, trong phút

chốc các tia sáng đình chỉ phun ra, bàn tay năm ngón giống như khung quạt cực lớn quét thẳng đến hai người bọn Hoàng Lương Linh Quân.

Tay chưa đến mà đã tạo thành một cơn lốc thổi quét đến trước.

Sắc mặt của Hoàng Lương Linh Quân trầm xuống, há mồm, phun ra một cái chỉ phiến trắng lung linh.

Một tay hần năm lấy cây chỉ phiến này hung hăng quạt về phía cự thủ, trong phút chốc trong hư không sinh ra một cỗ bạch phong, trực tiếp cuồng xoăn đánh vào cơn lốc làm nó vô phương tiến gần đến hai người bọn họ.

Mắt thấy cự thủ quét đến, hai tay Hoàn Thiên Kỳ khấp quyết, một đạo điện quang xám xịt từ trong hư không hiện ra.

Tiếp theo điện mang biến hình thành một khẩu Trường đao màu xám.

Thanh Đao này vừa hẹp vừa dài, ngoài vẻ sắc bén thì cũng không có hào quang gì phát ra.

Cùng lúc đó trong miệng thiếu niên phát ra tiếng niệm chú, khuôn mặt thanh tú đột nhiên hiện ra nhiều sợi lông màu vàng, hai mắt cũng biến thành màu bích lục, vẻ vô cùng âm lãnh.

Sau một tiếng quát to, từ trên người Thiếu niên bạo phát ra linh áp trùng thiên, trường đao trong tay nhẹ nhàng vung lên, một đạo quang ảnh màu xám mặc nhiên chém ra.

Một tiếng “Phốc xuy...” vang lên, quang ảnh này cuồng trưởng to hơn trượng, chọt lóe lên đánh vào ngón cái của cự thủ.

Quang ảnh màu xám này cực kỳ sắc bén, ngón cái của cự thủ to đến thế mà đã bị cắt ngang rụng xuống, vô thanh vô tức như một quả chuối chín.

Cự nhân phát ra một tiếng kêu thảm thiết, đại thủ được thu hồi lại, độc nhãn trên trán mở ra tròn xoe, trong đó hiện ra một đường tơ máu.

Nó gắt gao nhìn Hoàn Thiên Kỳ, khuôn mặt xấu xí bắt đầu hiện lên sự cuồng nộ.

Thiếu niên vừa chém xong một đao, đao quang tuyến cũng lóe lên tiêu thất, nhưng sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Một đao vừa rồi tựa hồ cực kỳ hao tổn nguyên khí của hắn.

“Đạo hữu lưu tâm. Một đao của người chỉ làm cho nó tức giận thêm, chỉ sợ sẽ thực sự động nộ, không biết nó sẽ khôi phục thương thế này như thế nào, nếu khôi phục hoàn toàn hắn là sẽ khó giải quyết nó đây” Hoàn Lương Linh Quân dùng chỉ phiến đánh tan cơn lốc, nhìn chăm chú độc nhãn đỏ quạch của Cự nhân, chậm rãi nói.

“Điểm này không cần nói, lão phu cũng biết. Vừa rồi ta chỉ thử xem tu vi thật sự của nó như thế nào, nhưng lại bị ta dễ dàng chém trúng, xem ra cũng là một tên Cự Nhân bình thường thôi, vì thế ta và người có thể yên tâm ứng chiến” Hoàn thiếu niên chăm chú nhìn Cự Nhân thu hồi đại thủ, chậm rãi nói.

Nhưng không chờ hắn nói hết câu, miệng vết thương trên cự chưởng đột nhiên nổi lên một tầng lục mang.

Bên trong lục quang, vô số huyết ti cơ nhục điên cuồng sinh trưởng, trong nháy mắt một ngón cái mới đã được trùng sinh, không có vẻ gì là tổn hao cả.

Ngón cái này linh hoạt chuyển động, xem ra không hề hấn gì.

Hoàn thiếu niên ngấn ra, hít vào một ngụm lương khí.

“Bất diệt chi thể!” Đồng tử của Hoàn Lương Linh Quân co rụt lại, thì thào nói.

Lúc này hai bàn tay khổng lồ của Cự Nhân đột nhiên vỗ vào hai bên mặt đất, tiếng “Oanh oanh long long” vang lên, cả Hỗn Độn Cốc liền một hồi rung chuyển.

Nửa thân hình còn chìm trong đất của Cự Nhân đột nhiên trời lên.

Trong sắc mặt vô cùng khó coi của hai người, Cự Nhân vừa đứng lên, thọc tay vào trong bùn đất đã ôm ra thêm một cây thạch bồng đen xỉ.

Thạch bồng này cực kỳ to lớn, chiều dài bằng phân nửa chiều cao của Cự Nhân, mặt ngoài nổi lên thanh quang li ti, có vẻ như luyện chế từ loại Linh Sa trong truyền thuyết mà thành.

Tài liệu quý hiếm này nếu cùng thể tích với tinh thiết thì nặng hơn một bậc.

Loại vũ khí kinh khủng này tuy chưa thể gọi là linh khí pháp bảo gì nhưng cũng không có mấy tên Luyện Hư trung kỳ dám đón đỡ trực tiếp.

“A, còn có vũ khí, thực sự là phiên toái đây, không xuất toàn lực cũng không được rồi” Cơ nhục trên mặt của Hoàn Lương Linh Quân co quắp, nói.

“Không cần đạo hữu nói, Hoàn mỗ cũng rất rõ ràng, động thủ đi, quyết không để hung vật này rời khỏi nơi đây” Mặt của Hoàn thiếu niên không chút thay đổi rồi nói, tiếp theo hắt hằm phát ra một tiếng huýt sáo.

Cơ hồ ngay lúc đó, giữa không trung quang ảnh chợt lóe, hiện ra một con đại Phi Nga cỡ quyền đầu.

Đây chính là con linh trùng của Hoàn Thiên Kỳ, là một đầu Huyền Diễm Nga thành thực.

Con Phi Nga này vỗ cánh, phát ra hào quang diễm lệ, thân hình cuồn cuộn biến lớn hơn trường.

Còn Thiếu niên lại cúi thấp xuống, trên người mọc ra vô số lông mao màu vàng, đồng thời thân hình cuồn cuộn, miệng mũi bắt đầu hóa thú trông vô cùng dữ tợn.

Trong nháy mắt cơ thể hắn đã biến thành nửa người nửa thú.

Bên kia Hoàng Lương Linh Quân khoanh chân ngồi xuống, đan tay vỗ vào thiên linh cái của mình một cái, một cỗ hoàng sắc hào quang từ trong đỉnh đầu toát ra, hiện ra một Nguyên Anh cao hơn nửa thước.

Nguyên Anh này có tướng mạo mặt mũi giống y đúc Hoàng Lương Linh Quân, thân hình mặc một bộ chiến giáp ngân sắc chói lọi, một tay cầm một cây Lục Sắc Tiểu Kiếm, tay kia cầm một khóa Bạch Ngọc Đại Ấn.

Cả Nguyên Anh như hòa nhập vào Hoàn Lương Linh Quân tạo ra một cảm giác hư hư thật thật.

Bỗng nhiên Nguyên Anh mở hai mắt ra, giơ tay lên, khóa đại ấn rồi tay tế ra ngoài,

trở nên to lớn dị thường, được bao bọc trong vụn đạo hào quang chạy thẳng hung hăng nện xuống đầu Cự Nhân.

Còn Yêu thú phân nửa giống người chột hóa thành một đạo lưu quang, hai tay co lại thành trảo, một phiến cự thủ trong hư không mơ hồ xuất hiện.

Từng đạo trảo mang tinh oánh giống như thực chất hiện lên, tiếng động khác thường xé rách không gian vang lên, đông đảo trảo ảnh hưởng Cự Nhân móc xuống.

Yên thú này nhất thời lóe lên biến thành độn quang, dung nhập vào trong trảo mang, quỹ dị biến mất vô tung ảnh.

Cự Nhân nổi giận hống lên, độc nhãn bắt đầu thả ra từng đạo xích hồng quang trụ, đồng thời hai tay nhắc Thạch Bổng lên nhắm ngay Đại Ấn hung hăng đánh một kích.

Mà tay kia hướng về phía mặt đất trảo một cái, một khối bùn đất khổng lồ được chụp vào trong tay, hoàng mang chớp lóe, hóa thành một khóa cự thạch đường kính tới mấy trượng.

Tiếp theo tay này vung lên, cự thạch mang theo tiếng vang ầm ầm nhắm ngay đầu Hoàng Lương Linh Quân phóng tới.

Lúc này trảo ảnh và xích hồng quang trụ va chạm vào nhau, phát ra thanh âm bạo liệt ầm ầm, rồi một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Thạch Bổng đã ngạnh cương va chạm với Cự Ấn.

“Đại chiến chính thức bắt đầu rồi”.

Hàn Lập ở trên cao nhìn chăm chú cuộc chiến giữa Cự nhân và cặp Nhân Yêu này, mặt mày nhăn lại.

Không hổ là cuộc chiến giữa Thượng Cổ Cự Nhân và Luyện Hư kỳ tu sĩ, trong cảm ứng thần thức của hắn, nhất cử nhất động của ba người này làm thiên địa nguyên khí rung động không thôi.

Đặc biệt là Hoàng Lương Linh Quân, Nguyên Anh của hắn chỉ huy khóa Đại Ấn, cứ mỗi kích đều hấp thụ điên cuồng linh khí xung quanh, uy lực cơ hồ gia tăng thêm nửa phần, nếu không đủ cho uy năng của Đại Ấn kinh người cũng tuyệt đối vô phương chống

đỡ trực tiếp với Cự Bổng.

Tên Thiếu niên hóa thành một đạo lưu quang trong suốt, thân thể vụt sáng lúc ẩn lúc hiện, thân hình như một cái xoáy nước cực lớn, hấp thụ linh khí ở phụ cận xung quanh.

Còn cái miệng khổng lồ của Độc Mục Cự Nhân hé ra khép lại, phun ra nuốt vào một đại lượng linh khí.

Số lượng linh khí nó phun ra nuốt vào hơn xa hai người bọn Hoàng Lương Linh Quân nhưng về mặt tinh thuần lại không bằng bọn họ.

Lần đầu tiên trong khoảng cách gần như thế, Hàn Lập quan sát kỹ càng được sự tranh đấu của cấp bậc Luyện Hư, tự nhiên làm hắn không tự chủ được mà kết hợp so sánh với công pháp của mình.

Kết quả hắn có thu hoạch rất lớn.

Đang lúc Hàn Lập tập trung tinh thần quan sát, đột nhiên sắc mặt khê động, rồi quay đầu nhìn về hư không.

Mặc dù hắn cũng không rõ ràng đó là cái gì, thần niệm của hắn cũng không cảm ứng được, nhưng nhờ linh nhãn trải qua vô số lần tẩy rửa của linh dịch, mơ hồ nhìn thấy trong không trung một bóng người trong suốt dị thường đứng nơi đó, đồng dạng quan sát đại chiến.

“Húc Thiên”.

Mặc dù linh nhãn của Hàn Lập vô phương nhìn rõ hình dáng của người này, nhưng có năng lực ẩn nấp ở chỗ này mà không bị phát hiện, tựa hồ cũng chỉ có vị cao thủ Linh Tộc này.

Trong lòng Hàn Lập mừng thầm.

Với hắn mà nói, cục diện càng loạn thì hắn càng có nhiều cơ hội.

Lúc Hàn Lập nhìn qua bóng người này thì tên đó bỗng nhiên quay đầu nhìn lại, thoáng qua vị trí Hàn Lập đang ẩn nấp.

Hàn Lập rừng mình.

Cũng may bóng người nọ lại cúi đầu, không biết có phát hiện ra sự tồn tại của Hàn Lập hay không hoặc giả chỉ vô ý liếc mắt nhìn qua.

Hàn Lập nhú mày, sắc mặt trở nên âm tình bất định.

Cuộc chiến ở phía dưới vẫn đang giằng co, dưới sự phá hoại của cả ba, trong Hỗn Độn Cốc đã sớm biến thành một bộ mặt khác. Trên mặt đất, nơi thì gỗ ghề, nơi là hố sâu, mà nguyên thủy vụ khí ở trong Cốc đã bị linh áp của ba người áp tán không còn một mảnh.

Hơn nữa vì ba người khuấy động kịch liệt thiên địa nguyên khí, nên không trung lân cận trở nên u ám, lúc thì mưa to, lúc lại trong xanh vạn dặm, mặt trời chiếu rọi, rồi mưa tuyết phủ xuống, gió mưa giăng đầy, đất đá đua nhau bay tán loạn.

Trừ Cung trang thiếu phụ và vài tên Hóa Thần tu sĩ đứng ở rất xa xem cuộc chiến, những người còn lại sớm đã thối lui ra khỏi Hỗn Độn Cốc, sợ bị liên quan chôn vùi mất mạng.

Thoạt nhìn tên Cự Nhân kia hung ác dị thường, thể công của Thạch Bổng không chút nào dừng lại nhưng Hàn Lập hiểu rõ, bọn Hoàng Lương Linh Quân cố ý du đấu, cho dù tên Cự Nhân có thiên địa linh khí bổ sung thể lực, giờ phút này đã đến thời khắc cung gương hết cỡ, vô luận vũ động Thạch Bổng hay bắn ra cự thạch, tốc độ đều thua xa lúc đầu, chuyện bại vong chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Hoàn thiếu niên dùng lợi trảo, thừa dịp Cự Nhân bị Hoàng Lương Linh Quân thu hút công kích, một lần nữa chặt đứt chân của Cự Nhân. Tên Cự Nhân đó đau quá rống to loạn lên, nhưng miệng vết thương không khép lại cũng không còn lực quang hiện lên, đừng mong tái sinh lại cơ thể nữa. Nhất thời, Hoàng Lương Linh Quân và Hoàn thiếu niên đều hai mắt sáng ngời, biết trận chiến này sắp tới hồi kết thúc.

Chương 1306: Tranh Giành Thần Huyết

Nguyên Anh của Hoàng Lương Linh Quân chợt đại phóng hoàng quang, cây Lục Sắc Tiểu Kiếm ở trên tay bỗng nhiên tự hành bay ra.

Lục quang loé lên, tiểu kiếm liền hoá thành một con thú có đầu ưng thân ngựa, con linh thú này ở trên lưng có một cặp cánh xanh biếc thật cổ quái, nó há cái miệng rộng hung hăng tiến về phía Cự Nhân.

Nhất thời Nguyên Anh lại hướng bạch sắc Đại Ấn đang quay cuồng trong không trung, ngưng trọng điểm một chỉ.

Sau khi bị điểm, Đại Ấn đột nhiên rung mạnh lên, tốc độ chuyển động ngày càng nhanh hơn, hoá thành một đoàn bạch sắc hư ảnh rét lạnh cắm cắm.

Nhất thời trong không trung ở vùng phụ cận hiện lên vô số đạo li ti hào quang nhiều màu, tề tụ tập trung về Đại Ấn, thể tích của Đại Ấn bành trướng kinh người với tốc độ chóng mặt, chỉ trong mấy lần hít thở, nó đã lớn gấp mấy lần lúc trước, cơ hồ đem non nửa cả bầu trời che khuất, thanh thế thật kinh người dị thường.

Hoàn Thiên Kỳ chợt tắt độn quang, thân hình ngừng lại cách Cự Nhân hơn mười trượng, tiếp theo hắc hắc cả hai tay lên, hai cổ điện quang xám xịt đồng thời hiện ra rồi hợp lại... Thanh âm sấm rền ầm ầm cuộn cuộn vang lên.

Một cây cự nhận màu xám lớn tới mấy trượng hiện ra.

Mặc dù giống như thần thông lúc nãy, nhưng rõ ràng cự nhận này uy lực hơn xa trường đao.

Đồng tử của Hoàn Thiên Kỳ nhìn chăm chăm Cự Nhân, đột nhiên hắc hắc tay lên vẫy về phía con Huyền Diễm Nga vẫn đang huyền phù bất động trong không trung.

Nhất thời con linh thú này xòe hai cánh ra, hoá thành một đạo quang ảnh bay vụt xuống, cuối cùng nhập vào trong cự nhận không thấy bóng dáng.

Cự nhận bỗng nhiên phát ra vầng hào quang âm lãnh, hai tay Hoàng Thiên Kỳ cầm thanh cự nhận, nhắm ngay eo lưng Cự Nhân, chém một nhát thật chậm rãi.

Một đạo quang tuyến điểm lệ chợt loé lên chém ra liên miên bất tận.

Mặc dù linh trí của Cự Nhân không cao, nhưng dưới áp lực trầm trọng của hai người bọn Hoàng Lương Linh Quân thì cũng cảm nhận được nguy cơ trùng trùng.

Cự Nhân ngửa mặt lên trời hống lên một tiếng dài, độc nhãn đột nhiên loé lên luồng bạch quang, một khoả viên cầu màu trắng bay ra, hoá thành một đoàn quang ảnh trắng sáng, vừa lúc đánh vào con quái thú đầu ưng thân ngựa.

Tiếp theo huyết quang xuất hiện, một đạo tinh quang tựa như thực chất lại từ trong đồng tử bắn nhanh ra, vừa khéo ngăn cản đạo quang tuyến đang chém tới, cả hai thứ này đan vào nhau.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Tia sáng và quang tuyến tiếp xúc với nhau, lóá lên quang mang kỳ lạ đan vào nhau, nhưng cả quá trình va chạm đều vô thanh vô tức, nhất thời xuất hiện tình thế giằng co.

Đối mặt với bạch sắc Đại Ấn trên đỉnh đầu, thân hình Cự Nhân chuyển động xoay tròn, Thạch Bổng huyễn hoá các hư ảnh như tòa núi nhỏ, bí ẩn mang theo một cỗ ác phong, đâm thẳng đến đầu của Hoàng Lương Linh Quân.

Tiếp theo hai tay nó nắm chặt lại thành quyền, trên da thịt nổi lên gân xanh, nhắm thẳng Đại Ấn trong không trung hung hăng đánh ra một kích.

Cự Nhân đã dùng thần lực của bản thân, một đôi bàn tay trần đánh chặn Đại Ấn trên đỉnh đầu.

Một tiếng vang thiên băng địa liệt truyền đến, Đại Ấn rung lên phát ra quang mang chói mắt làm cho tất cả mọi người, kể cả Hàn Lập đang ẩn mình trong không trung, không ngăn được phải nhíu mày, nhắm cả hai mắt lại.

Chỉ cảm thấy một cỗ khí lãng trùng thiên cuốn đến, không khí xung quang phụ cận bị kích động liên hồi, thân hình Hàn Lập run rẩy, có vẻ sắp bị cuốn đi.

Hàn Lập cả kinh, không dám lường lự, vội vàng lưu chuyển một chút pháp lực còn sót trong cơ thể, lúc này thân hình mới tạm ổn định lại.

Hắn bèn giương mắt nhìn tình hình phía dưới, tức thì ngẩn ra.

Nguyên do không biết khi nào ở phía dưới đã nổi lên một đám mây mù màu vàng đất, làm cho cuộc tranh đấu của các bên bị che đậy hoàn toàn.

Hàn Lập do dự một chút, chậm rãi thả thần niệm ra, thăm dò vào bên trong lớp thổ vân đó, mà bên trong đám mây vàng vang ra tiếng gào rống giận dữ của Cự Nhân, thanh âm cười điên khùng của Hoàn Thiên Kỳ, tiếng nổ va chạm... Hoàng sắc thổ vân thì quay cuồng không ngừng, ẩn chứa tiếng rít mạnh. Ngược lại từ đầu đến cuối tên Hoàng Lương Linh Quân không phát ra bất kỳ âm thanh nào, không biết là do đang thi triển pháp lực đến thời điểm mấu chốt nên không thể phân tâm, mà đáng vẻ hết dám khinh thường như lúc trước.

Trong lòng Hàn Lập chợt động, nhìn về phía bóng nhân ảnh đang ẩn núp ở phụ cận. Kết quả làm sắc mặt hắn biến sắc, Húc Thiên đã biến mất từ khi nào.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, nhìn về phía Hoàng sắc thổ vân mờ mịt, trầm ngâm suy nghĩ.

Một thanh âm thâm thiết từ trong hoàng vân truyền ra vang thấu trời xanh, tiếp theo một tiếng ầm vang lên, có vật gì đó thật nặng té lên mặt đất, làm mặt đất chấn động vài cái.

Tất cả các thanh âm bên trong đều im bật.

Trong mắt Hàn Lập chợt loé dị sắc, lưỡng thủ kháp quyết, cả thân hình trầm xuống phía dưới không một tiếng động.

Cơ hồ cùng lúc đó, trong hoàng vân truyền ra tiếng cười to đặc ý của Hoàn Thiên Kỳ:

“Thật may mắn... Xuân vật này linh trí không cao, nếu không chúng ta vô phương kết liễu nó nhanh như vậy”.

“Tên Linh Tộc phản nghịch chắc chắn đã bị Cự Nhân nuốt mất, để ta mổ tên Cự

Nhân này ra xem thử rốt cuộc tên Linh Tộc không tiếc nghìn trùng vạn lý đã mang theo vật gì chạy đến đây”.

Trong hoàng vân tiếp tục truyền ra thanh âm trả lời của Hoàng Lương Linh Quân:

“A! Vậy làm phiền Hoàn huynh, khối Lạc Dương Tinh cũng đã bị ta trấn áp, sẽ lập tức thu lấy giao cho đạo hữu”.

Cuối cùng đám hoàng vân dần dần tản mát, lộ rõ ra tình hình bên trong.

Chỉ thấy trên người Cự Nhân đầy vết thương, nằm gục trong vũng máu màu lục, một tay và một chân đã bị chặt đứt nằm ở cạnh bên, vệt phần cái đầu cũng đã bị đập bể chỉ còn phân nửa.

Còn trên ngực của Cự Nhân bị đục một lỗ thủng to lớn, bên trong cháy đen, giống như bị một loại bảo vật chí dương đánh cho cả tâm tạng tan nát.

Hàn Lập phỏng đoán đây mới chính là một kích trí mạng đưa Cự Nhân vào tử địa.

Hoàn Thiên Kỳ đã giải trừ hình dáng bán yêu, khôi phục tướng mạo loài người, trừ sắc mặt tái nhợt thì cũng không vẻ gì là tổn thương thân thể.

Lúc này hắn đang điều khiển một cây phi đao màu trắng nhạt, mổ bụng của Cự Nhân ra.

Ở một nơi khác trên thi thể Cự Nhân, Hoàng Lương Linh Quân đang cầm trong tay thường thức một khóa bạch sắc tinh cầu tỏa ra hơi lạnh căm căm, trên mặt cười nhàn nhạt.

Viên tinh cầu này chính là khóa Lạc Dương Tinh khổng lồ lúc trước nhưng không biết bị Hoàng Lương Linh Quân dùng phép thuật gì mà thu nhỏ kích cỡ lại như vậy.

“Năm xưa tại Man Hoang, chúng ta cũng từng chém chết một tên Song Diện Cự Nhân, mà tên đó giải quyết khó hơn nhiều gã vừa rồi. Nói vậy để biết, trừ khi đã đắc tội với bọn Cự Nhân, nếu không thì đừng nên trêu chọc đến chúng, bọn này lại bất đồng với cổ thú cũng như thiên địa linh thú, có thân thể thật khổng lồ nhưng căn bản trên thân thể bọn chúng lại chẳng có thứ gì hữu dụng, tổn hao thật nhiều khí lực giết chết một tên cũng chỉ là uống phí tinh lực mà thôi” Hoàn Thiên Kỳ thở dài một hơi, thao túng phi đao, than thở.

“Cái ... này tất nhiên. Trong Man Hoang chi địa, tình hình chung là bọn ta đều kính nhi viễn chi với bọn Cự Nhân, bất quá nói như vậy cũng không nhất định là thân thể bọn Cự Nhân không có điểm hữu ích. Thiên Khuê Lang Vương trong thất đại Yêu Vương, cũng đã từng trong Man Hoang kích sát một tên Cự Nhân, kết quả tìm được trong thi thể nó một khối Vạn Hi Uế Thổ, mới có cơ duyên luyện chế thành Vạn Hi Yêu Tháp bài danh một trong Hồn Độn Vạn Linh Bảng, trở thành nhất đại Yêu Vương của Lang Tộc” Hoàng Lương Linh Quân lắc đầu nói.

“Điều này cũng đúng, bọn Thượng Cổ Cự Nhân đều thích cắn nuốt bất cứ thứ gì, nếu có cơ duyên sẽ tìm trong cơ thể đó một số đồ tốt, tuy nhiên tỉ lệ này cũng quá nhỏ. Ai sẽ vì một điểm hư vô mờ mịt như vậy, lại trong Man Hoang liều mạng với một tên Cự Nhân, đặc biệt Thượng Cổ Cự Nhân là một chủng loại hung hãn sống quần cư. Chẳng lẽ người đã quên, sau khi kích sát tên Song Diện Cự Nhân, chúng ta bị ba tên Cự Nhân khác truy sát thiếu điều phải nhảy xuống biển à” Hoàn Thiên Kỳ nghe vậy, không khỏi cười khổ một tiếng.

Hoàng Lương Linh Quân hồi tưởng lại việc năm xưa, cũng không ngăn được tức cười, không có nói tiếp lời nào.

Thanh âm “Phốc xuy” vang lên, phi đao của Hoàn Thiên Kỳ đã mổ ra hoàn toàn tiểu phúc của Cự Nhân, ở bên trong rơi ra một đồng đồ.

Các món đồ này đã âm đạm vô quang, duy chỉ còn có một cái bát ngọc màu lam nhạt và tiểu bình trong suốt đỏ tươi vẫn còn phát ra linh quang chói lóa.

Xung quanh bát ngọc hình thành một tầng lam quang nhàn nhạt, vừa khéo bao tiểu bình vào bên trong.

“Chính là nó !” Hoàn Thiên Kỳ quét mắt qua, một lát sau nhận ra cái bát ngọc màu xanh chính là đồ vật của tên Linh Tộc phản loạn.

Nhưng cái bát ngọc này đã mất hết linh tính, hiển nhiên là tên Linh Tộc kia đã chết.

Cho dù bản thân đã chết, nhưng hắn cũng muốn tận lực bảo vệ bảo vật, chiếc Tiểu bình bên trong lam quang chính là món đồ bọn họ khổ công tìm kiếm ...

Hoàn Thiên Kỳ vui mừng chớp tới tiểu bình thì Hoàng Lương Linh Quân đang đứng

ở xa, chợt biến sắc, hét lớn:

“Cẩn thận !”.

Hoàn Thiên Kỳ sống tới tận bây giờ không phải là may mắn, cơ hồ cùng lúc với lời nhắc nhở của Hoàng Lương Linh Quân, thần niệm cũng đã cảm ứng một cỗ hàn mang như thác lũ đánh tới phía sau lưng.

Hắn cả kinh, không kịp suy nghĩ nhiều, một chân giẫm vào mặt đất, cả thân hình giống như một mũi tên bắn lên không trung, một đạo huyết quang xoẹt qua phía dưới chân.

Tiếp theo nhân ảnh của Húc Thiên thoáng hiện ở phụ cận, thân hình nhoáng lên, chộp về phía tiểu bình.

“Người dám”.

Hoàng Lương Linh Quân phản nộ quát lên, mười ngón tay trùng điệp bắn ra.

Tiếng phá không mãnh liệt vang lên, hơn mười đạo hoàng sắc kiếm khí bắn tới.

Nhưng rõ ràng đã chậm một bước.

Nhân ảnh phát ra tiếng cười to đắc ý, một tay đã bắt lấy tiểu bình, sau đó thân hình nhoáng lên, hoá thành một đoàn huyết vân trực tiếp độn quang bay vào không trung.

Hoàn Thiên Kỳ đang chật vật trên không, xoay người nhìn rõ tên đánh lén, nổi giận hét:

“Húc Thiên, lại là người, chạy đâu cho thoát”.

Thần niệm thôi thúc, ngay chỗ huyết vân trong không trung, đột nhiên không gian ba động, một con đại cự Phi Nga hơn trượng hiện ra, bích lục yêu nhãn loé lên, không nói một lời, hai cánh vỗ một cái.

Một cỗ sương khói thất sắc quang hà trực tiếp chụp xuống huyết vân.

Huyết vân này đối với màn sương vụ diễm lệ cực kỳ kinh sợ, không dám đón đỡ trực tiếp, liền đảo một cái rẽ chạy sang hướng khác.

Nhưng chỉ cần một chút trì hoãn, dưới sự thôi thúc của Hoàng Lương Linh Quân, hơn mười đạo hoàng sắc kiếm khí đã hùng hổ bắn tới trước mặt, bản thân của Linh Quân cũng hoá thành một đạo hoàng hồng phi thẳng đến.

Húc Thiên ẩn trong huyết vân không khỏi rung mình.

Đang lúc này, hốt nhiên trong tai hắn truyền đến một thanh âm quen thuộc dị thường:

“Húc Thiên đại nhân, mau đưa Thần Huyết cho ta. Ta dùng ẩn nặc độn thuật đem bảo vật này chạy trước”.

Vừa nghe thanh âm này, Húc Thiên đầu tiên là sửng sốt, sau là vui mừng.

Thì ra tên ẩn núp bên cạnh khi nãy là phe nhà, Phệ Viêm.

Lúc trước nhờ thiên phú thần thông, Húc Thiên đã phát hiện ra hành tích của vị đồng tộc này, nhưng cũng chỉ đoán thăm trong lòng không dám thập phần khẳng định.

Hiện tại nghe qua thanh âm quen thuộc vị Huyền Linh này không còn nghi ngờ gì nữa.

Năm ngón tay xòe ra, lóe lên linh quang quý dị hiển hiện ra chiếc tiểu bình.

Cổ tay hắn nhất thời lắc nhẹ, huyết sắc tiểu bình liền bắn nhanh đến vị trí hư không phát ra thanh âm kia.

Chương 1307: Trận Chiến Giữa Các Cấp Bậc Luyện Hư

Chỉ thấy Huyết Vân xoay chuyển, trong nháy mắt ngưng tụ thành một đóa Huyết Liên. Đóa hoa này xoay tròn khiến cho hơn mười đạo kiếm quang đều bị hút vào bên trong.

Mà tiểu bình đã bị bắn ra xa hơn mười trượng, lóe lên một cái, biến mất trong không trung.

Hoàn Thiên Kỳ đang bay vút đến thấy màn này liền sửng sốt, nhưng lập tức giận dữ, há mồm phun ra một cỗ yêu phong mù mịt làm cát bay đá chạy, thổi quét đến vị trí Hàn Lập ẩn nấp.

Mặc dù hắc vô phương nhìn thấy thân ảnh Hàn Lập, nhưng dựa vào kinh nghiệm tranh đấu, tự nhiên liếc mắt đã nhìn ra chân tướng sự việc, có người đang ẩn nấp dấu mất tiểu bình.

Hàn Lập thấy khí thế của cuồng phong kéo tới, biến sắc.

Tình hình hiện tại của hắc vô phương phi độm rời đi được, nếu bị cuốn vào trong yêu phong, chắc chắn Thái Nhất Hóa Thanh Phù sẽ bị phá giải.

Trong tích tắc này, Húc Thiên ở kế bên liền trầm mặt, đan thủ kháp quyết nhắm ngay yêu phong đang xoắn tới, ngưng trọng điểm một chỉ.

Một tiếng “Phốc” vang lên, một đạo huyết sắc kiếm quang giống như thiên ngoại kinh hồng từ trong tay Húc Thiên bắn ra, chợt lóe lên, trăm yêu phong ra làm hai, thừa dịp chém thẳng đến Hoàn Thiên Kỳ.

Hoàn Thiên Kỳ bị dọa cho hoảng sợ, vội vàng đưa một tay trao vào hư không.

Một cái hôi sắc yêu trao hiện lên phía trên đỉnh đầu, tùy thời chộp về phía huyết quang, hôi hồng lưỡng sắc quang mang đan vào nhau, nhất thời xuất hiện tình thế giằng co.

Hàn Lập thấy vậy vui mừng, thân hình khinh phiêu hướng về trời cao biến mất.

Đang lúc này, hốt nhiên phía sau lưng Hàn Lập truyền đến một tiếng hừ lạnh:

“Người muốn đi đâu?”.

Bỗng nhiên Hàn Lập cảm thấy trong không trung chợt lóe lên, một cái bạch sắc ngọc ẩn quý dị hiện ra phía trên đỉnh đầu, nhoáng một cái nó đã cuồng trưởng hơn mười trượng, đập xuống đầu Hàn Lập.

Một kích này nhanh như chớp giật, ngay cả Húc Thiên cũng không kịp xuất thủ tương trợ, trong miệng hô lên một tiếng nhỏ.

Hàn Lập sớm đã chứng kiến uy lực của Ngọc Ẩn, ngay cả độc mục Cự Nhân dùng thạch bồng đập vào cũng không hề hấn gì, nên chính mình tuyệt đối cũng không dễ dàng tiếp đỡ cú đánh này.

Sắc mặt hắn thay đổi liên tục, thờ dài một hơi.

Chỉ thấy phía dưới Ngọc Ẩn đang không có thứ gì, đột nhiên ngân quang lóe lên, hiện ra thân ảnh Hàn Lập.

Hắn vỗ vào thiên linh cái của mình, một đoàn thanh quang mang theo một tiểu đỉnh hiện ra, tiếp theo cái đỉnh này mở ra, một hồi tiếng kêu thanh thúy từ trong đỉnh phát ra, vô số đạo thanh ti phun ra, đan vào lóe ra, trong náy mắt đã hình thành một quang vồng, vừa khéo ngăn cản cú nện xuống của Ngọc Ẩn.

Mà Ngọc Ẩn cũng không chút lưu tình đập vào thanh sắc quang vồng.

Một hồi tiếng bạo liệt “Oanh oanh long long” truyền ra, Ngọc Ẩn cũng không phải vật tầm thường, đã đánh cho quang vồng tắc tắc vỡ vụn. Nhưng Hư Thiên Đỉnh dù sao cũng là Thông Thiên Linh Bảo, vẫn tiếp tục phun ra quang tia, làm cho thế đập xuống của Ngọc Ẩn hơi bị dừng lại.

Nhân cơ hội này, Hàn Lập khấp quyết, sau lưng nổi lên thanh âm sấm sét, một đôi thanh bạch sắc vũ sí hiện xuất.

Thân hình hắn hóa thành một đạo bạch ti cùng tiểu đỉnh trên đầu biến mất.

Lúc này Đại Ấn mới phá vỡ thanh võng, nện xuống nhưng chỉ đập vào chỗ không người.

Lúc này ở cách đó ba mươi trượng chớp lóe lên thanh sắc điện hồ, thân hình của Hàn Lập không một tiếng động hiện ra.

“Người như thế nào lại sử dụng những... bảo vật này? Người không phải là Phệ Viêm!”

Trong Huyết Vân đột nhiên vang lên thanh âm khó tin của Húc Thiên. Lập tức Huyết Vân quay cuồng hiện ra trong mây một thân ảnh cao vài tấc.

Chính là Huyền Linh Húc Thiên nhưng lúc này mặt mày hấn đầy kinh sợ nhìn Hàn Lập.

“Người không phải Linh Tộc, là tu sĩ Nhân Tộc!” Sau lưng Hàn Lập chớp động quang hà, thân ảnh của Hoàng Lương Linh Quân cũng hiển lộ ra, mặt đầy kinh ngạc.

Hoàn Thiên Kỳ cũng nhân cơ hội thao túng yêu trảo làm tán mát huyết sắc kiếm quang, chính mình đồng thời cũng chớp lóe vài cái, xuất hiện kế bên Hoàng Lương Linh Quân, đồng dạng kinh nghi đánh giá Hàn Lập.

Đối mặt với ba vị Luyện Hư kỳ đang kinh hãi, Hàn Lập cũng không có ý tứ nói câu nào, chỉ là lưỡng thủ kháp quyết, há miệng phun ra một đoàn tinh huyết.

Huyết vụ nồng đậm trong nháy mắt đã bao phủ thân hình hấn vào trong.

“Muốn chạy!”.

Húc Thiên thấy vậy liền đoán ngay đây là một loại đòn thuật cao minh. Hấn bèn đạp Huyết Vân nhào tới.

Trong nháy mắt Hoàn Thiên Kỳ đã yêu hoá thân hình, nhoáng một cái, hoá thành một đạo lưu quang đánh về phía Húc Thiên, đồng thời trong miệng phát ra lời nói âm trầm:

“Hừ! Húc Thiên đạo hữu hà tất nóng lòng như thế. Hoàn mỗ muốn lãnh giáo một lần nữa Huyết Sát Linh Liên của người. Hoàn Lương huynh, nếu tên kia là nhân tộc tu sĩ,

giao cho người lo liệu”.

“Yên tâm, chỉ là một tên Hoá Thân tu sĩ mà thôi. Cho dù có nhất kiện Linh Bảo, tuyệt không thoát được bàn tay của ta” Hoàng Lương Linh Quân nhìn Hàn Lập không chớp mắt, lạnh nhạt nói.

Dĩ nhiên hắn đã nhận ra Hư Thiên Đỉnh của Hàn Lập là một kiện Thông Thiên Linh Bảo.

Lời nói của Hoàng Lương Linh Quân vừa dứt, hắn há miệng, một đạo Lục Sắc Tiểu Kiếm giống như giao long được phun ra, nhoáng lên, bay ra phía trên huyết vụ, không chút lưu tình chém xuống.

Một tiếng vang nhỏ “Đương” vang lên, một đạo kim quang từ trong huyết vụ bắn ra đánh chặn Lục Sắc Tiểu Kiếm.

Cái này chính là một cây kim sắc tiểu kiếm dài khoảng một xích.

Hoàng Lương Linh Quân cười lạnh, giơ một tay lên, điểm một chỉ vào Lục sắc Tiểu kiếm.

Lục sắc Tiểu Kiếm chém xuống, lập tức đan vào Kim Sắc Phi Kiếm đang dâng lên. Quang mang từ Lục sắc tiểu kiếm đại phóng tạo ra một áp lực làm cho quang mang của Kim kiếm thu liễm. Tiếp theo Lục sắc Tiểu kiếm chuyển động xoay tròn, hoá thành một đại đoàn lục sắc kiếm luân hơn trượng, xoáy cực nhanh, muốn đem Kim kiếm đánh cho nát bấy.

Một hồi tiếng động kim khí ma sát chói tai truyền ra, quang mang của kim sắc phi kiếm cơ hồ ảm đạm chỉ còn một tia, nhưng dưới sự cuồng chém của kiếm luân, lại vẫn bình yên vô sự, không chút gì tổn hao.

Không những thế, phi kiếm này còn cường ngạnh cuốn lấy kiếm luân, làm kiếm luân vô phương hạ xuống.

“Cái gì?!”

Hoàng Lương Linh Quân kinh ngạc, động dung.

Khẩu Lục Sắc Tiểu Kiếm của hắn mặc dù không được luyện chế từ loại tài liệu nghịch thiên gì, nhưng đã sơ thành đại đạo, tổn rất nhiều công phu mới luyện chế thành công. Hơn nữa lại trải qua mấy ngàn năm bồi dưỡng, uy năng to lớn không kém Linh Bảo. Mà bây giờ lại vô phương chặt đứt phi kiếm của một tên Hoá Thần tu sĩ. Thật là có chút quý dị.

Trong lòng Hoàng Lương Linh Quân giật mình, nhưng trên mặt không lộ ra chút biểu tình, chỉ là lưỡng thủ nhanh chóng khép kiếm quyết. Từ kiếm luân phát ra một tiếng kêu thanh thúy, huyền hoá thành ba mươi sáu đạo thanh quang, chụp xuống huyết vụ, bộ dáng kiên quyết muốn cho Hàn Lập loạn nhận phân thân.

Nhưng Hoàng Lương Linh Quân không nghĩ tới, Hàn Lập trong huyết vụ nhúng vai lên, từ sau lưng lại bay ra hơn mười khẩu Kim Sắc Tiểu Kiếm, hoá thành đạo đạo kim sắc kiếm quang, đồng dạng đón đỡ thanh quang đang chém xuống, lại làm cho thanh quang vô phương hạ xuống.

Lúc này huyết vụ kịch liệt quay cuồng, trong miệng Hàn Lập không ngừng lẩm bẩm, mười ngón tay không ngừng thay đổi pháp quyết, bộ dáng muốn thi triển một loại pháp thuật gì đó.

Hoàng Lương Linh Quân nhìn thấy cảnh này, lại càng ngạc nhiên, nhưng lập tức trong mắt loé lên hàn quang, trên người phát ra hào quang mêng mang, cả người liền biến mất ngay tại chỗ.

Hàn Lập hít sâu một hơi, đột nhiên giữa trán thoáng hiện một đạo huyết ngân, một nhân châu đen nhánh hiện ra, từ đó phun ra một đạo ô hắc quang trụ, loé lên biến mất.

Trong hư không cách đó hơn mười trượng bỗng truyền ra một tiếng vang thật lớn. Hoàng hà hắc quang chớp loé, thoáng hiện ra thân ảnh của Hoàng Lương Linh Quân, miệng hắn la lên thất thanh:

“Phá diệt pháp mục! Người lại có pháp bảo này!”

Mặt của vị Luyện Hư Kỳ tu sĩ này hoàn toàn ngưng trọng. Sự giật mình qua đi, bất giác trong lòng hắn bùng nổ sự giận dữ.

Một tay hắn nhấc lên, hướng về hư không chậm rãi đánh một trào.

Tiếng phá không “xuy, xuy” bạo phát trên đỉnh đầu Hàn Lập, phụ cận xung quanh cuồng phong gào thét, vô số ti ti quang hà như cơn lũ hiện lên, trong nháy mắt ngưng tụ lại thành một đoàn. Một cây búa (phủ) bằng tinh ngọc chạm khắc tinh tế dài hơn trường quý diện hiện ra.

Năm ngón tay của Hoàng Lương Linh Quân hợp lại, một tay nhẹ nhàng vung xuống phía dưới, trong miệng nhẹ phát ra một chữ:

“Trảm!”.

Ngũ sắc ngọc phủ rung lên... chậm rãi bổ xuống, chưa đến gần huyết vụ mà uy áp đã khiến cho phía dưới Phủ phát ra thanh âm lôi minh trầm thấp.

Đoàn đoàn thanh sắc điện quang chớp động toát ra, đồng thời không gian ở phụ cận vặn vẹo biến hình, có thể thấy uy năng của Phủ này thật không thể tưởng tượng.

Hàn Lập đang ẩn trong huyết vụ, tập trung nhắm mắt làm phép, thấy cảnh này lập tức sắc mặt đại biến.

Hắn không kịp suy nghĩ nhiều, há miệng, phun ra một tòa tiểu sơn đen nhánh, nhoáng một cái, từ đỉnh tiểu sơn phún xạ ra hồi sắc hào quang mù mịt. Cũng thật kỳ quái, những nơi mà hồi sắc hào quang đi qua, cả kim sắc phi kiếm lẫn lục sắc tiểu kiếm đều gào thét run rẩy không yên, uy năng đại giảm.

Mà khẩu đại ngọc Phủ lại ngoại lệ, không giống như các cây lục sắc tiểu kiếm. Ngọc Phủ bị hồi sắc hào quang quét trúng, chỉ nhoáng lên rồi dễ dàng trảm tán mất hồi quang, rồi tiếp tục hạ xuống, không có vẻ gì bị ảnh hưởng.

Hàn Lập vô cùng khẩn trương, thần niệm thôi thúc, tiểu sơn sau khi bộc phát ra hơn mười viên quang hoàn đột nhiên dừng lại, ngưng kết hóa thành quang quyển rồi rung lên biến mất không thấy. Sau một khắc, tiểu sơn xuất hiện ở phụ cận Ngọc Phủ, lại giữ chặt Ngọc Phủ lại.

Ngũ sắc linh quang bên ngoài Ngọc Phủ hốt ám hốt minh, không tự chủ dừng lại giữa không trung, cơ hồ muốn mất đi dự khống chế của Hoàng Lương Linh Quân.

Hoàng Lương Linh Quân đang đứng ở xa lại ngạc nhiên thêm lần nữa, nhưng hắn

không suy nghĩ nhiều, miệng quát khẽ một tiếng, lưỡng thủ kháp quyết liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết.

Nhất thời Ngọc Phủ phát ra thanh âm lôi minh mãnh liệt, đạo đạo thanh sắc điện quang bạo phát ra, hung hăng trăm xuống, rốt cuộc đã chế hội sắc hào quang ra làm mấy mảnh.

Có được thời gian trì hoãn này, thân hình Hàn Lập trong huyết vụ liên mơ hồ, bỗng nhiên hóa thành một đạo huyết quang từ trong huyết vụ bắn nhanh ra, chớp lóe mấy cái... khó có thể tin nổi đã xuất hiện ở ngoài trăm trượng, nhìn thấy chỉ còn một điểm đen.

Mà các phi kiếm và hắc sắc tiểu sơn cũng biến mất trong hư không.

Đây chính là đòn thuật bảo mệnh của Hàn Lập, Huyết Ảnh Độn. Với tu vi Hóa Thần kỳ và thân thể mạnh mẽ hiện tại, tự nhiên đòn thuật này càng thần diệu khó tin, sau mấy lần chớp lóe, đòn quang đã biến mất về phía chân trời, vô tung vô ảnh.

Lần này không chỉ Hoàng Lương Linh Quân mà cả Húc Thiên và Hoàn Thiên Kỳ đang chiến đấu không ngừng cũng ngẩn ngơ.

Nhưng lập tức cả ba gầm lên, cơ hồ đồng thời kháp quyết, hóa thành ba đạo kinh hồng, điên cuồng đuổi theo.

Ba đạo đòn quang này đồng dạng cũng chớp lóe mấy lần, biến mất về phía chân trời, tốc độ đòn như vận tốc ánh sáng, bộ dáng không thua kém gì Huyết Ảnh Độn của Hàn Lập.

.

Chương 1308: Uy Lực Của Hoả Linh

Lấy động tốc của Huyết Ảnh Động, chỉ trong mấy lần hô hấp công phu, Hàn Lập đã chạy đến cốc khẩu.

Nguyên bản động thuật này rất bá đạo, khi hắn còn ở giai đoạn Kết Đan, Nguyên Anh thì vô phương khống chế được phương hướng và tốc độ. Nhưng tu vi hiện tại của hắn đã là Hóa Thần Kỳ tự nhiên giải quyết được vấn đề này.

Sau khi phi động được trăm dặm, Hàn Lập lập tức quét thần niệm về phía sau.

Kết quả phát hiện ba người phía sau cũng không bị bỏ xa mà lại đang theo đuổi rất sát, trong lòng hắn không khỏi rét run.

Đối mặt với cấp bậc Luyện Hư, Hàn Lập cũng không quá kỳ vọng chỉ bằng Huyết Ảnh Động là có thể chạy thoát một cách đơn giản.

Một tay hắn liền lật chuyển, bỗng nhiên xuất ra hai khóa viên châu hồng hắc hai màu, phù văn thần bí chớp động, rồi không chút do dự ném ngược ra phía sau.

Lập tức lưỡng thủ hắn kháp quyết, miệng âm lâm râm niệm chú.

Lúc này hắn đã khống chế huyết quang lóe lên, xẹt qua Hỗn Động cốc khẩu.

Ba người phía sau cũng mau chóng tiếp cận cốc khẩu.

Hai khóa viên châu chuyển động xoay tròn, nổi lên thanh âm vù vù. Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra.

Hồng hắc hai màu như hai luân bàn đường kính hơn mười trượng thoáng hiện trong hư không, phát ra ánh sáng chói mắt.

Mắt thường có thể thấy được sóng khí điên cuồng khuếch trương ra bốn phía, trong phút chốc hình thành một cổ lốc xoáy cuồng mãnh vô cùng, thổi quét tất cả mọi vật trong khuôn viên trong vòng vài dặm.

Ba người phía sau đang cấp bách truy đuổi, trong đó Húc Thiên có pháp lực cao thâm nhất, dĩ nhiên là dẫn đầu, hơn nữa vì đang thôi thúc bí thuật độn quang truy theo quá nhanh, nên đã bị quấn vào cơn lốc.

Trái lại Hoàng Lương Linh Quân và Hoàn Thiên Kỳ đi thấp hơn một chút, xảo diệu phản ứng kịp, nhất thời cả kinh độn quang thay đổi phương hướng, hiểm hiểm đi qua hai bên cơn lốc.

Nhưng hai tên này nhân cơ hội bỏ đá xuống giếng đối với Húc Thiên.

Tay áo bào của Hoàn Thiên Kỳ rung lên, một cỗ hôi sắc yêu phong cuộn cuộn xuất ra. Còn Hoàng Lương Linh Quân giơ một tay nhắm vào cơn lốc, nhất thời một đạo hoàng sắc quang trụ lóe lên bắn lướt tới.

Công kích của hai người nhập vào trong cơn lốc, nhất thời vang lên tiếng nổ bạo liệt. Húc Thiên ở bên trong rống to kinh sợ.

Xem ra hẳn đã ăn phải một cái quả đắng của bọn Hoàng Lương Linh Quân, nhất thời vô phương thoát khỏi ngay được.

Một người một yêu nhìn nhau cười ha hả, độn quang chớp lóe, đã tới ngay cốc khẩu.

Lúc này nhờ ngăn cản của Thiên Tiên Châu, thân hình Hàn Lập chỉ còn một vết mờ nhạt phía chân trời.

Nhưng hai người này không thèm để ý, đang tin tưởng mười phần muốn tiếp tục sử dụng bí thuật đuổi theo thì đột nhiên, một bên thạch bích của cốc khẩu truyền ra hai tiếng “Phốc, phốc”.

Âm quang chớp động, hai đạo ngân sắc hỏa trụ cuồng phun ra, quét thẳng đến hai người.

Bởi vì cốc khẩu cũng không rộng lớn, lại thêm tốc độ của hỏa trụ vô cùng kinh người. Ngay lập tức ngân sắc hỏa diễm đã đi ra trước hai người.

Trong lòng Hoàng Lương Linh Quân cả kinh, không kịp suy nghĩ nhiều, đơn thủ bổ vào hư không, một đạo hoàng sắc kiếm khí trảm ra, muốn cắt hỏa trụ ra làm hai.

Nhưng khi kiếm khí tiếp xúc với ngân điểm liên bùng cháy, trong chớp mắt đã bị ngân điểm biến thành hư vô.

Ngân sắc hỏa trụ đại thịnh... càng thêm hùng hổ đánh tới. Nó chưa tới người mà đã toát ra một cỗ nhiệt hỏa hùng hực làm cho vị tu sĩ nhân tộc này khô khốc cả miệng lưỡi.

Sắc mặt của Hoàng Lương Linh Quân đại biến, thất thanh thốt lên:

“Diệt Linh Bạch Cốt Hỏa!”.

Hắn vội kháp quyết, thân hình ngay tại chỗ đã biến mất. Hỏa trụ quét tới chỉ đánh vào chỗ không người.

Tình hình của Hoàn Thiên Kỳ ở bên kia cũng bi đát không kém.

Hắn cũng thối ra yêu phong, nhưng cũng bị ngân sắc hỏa điểm cắn nuốt sạch sẽ, sau đó thân hình mang theo sự ngạc nhiên, liên tiếp để lại tàn ảnh thay đổi mấy phương vị mới thoát được sự truy sát của ngân điểm.

“Không đúng, không phải Diệt Linh Bạch Cốt Hỏa! Mặc dù Bạch Cốt Hỏa có màu bạc, nhưng tràn ngập tà khí, chỉ duy nhất có mình Bạch Cốt Lão Tổ nắm trong tay, tuyệt đối không thể truyền cho người ngoài!” Hoàn Thiên Kỳ nhìn Hoàng Lương Linh Quân đứng kể bên, sắc mặt vô cùng khó coi, phủ nhận.

Nhìn hai cỗ hỏa trụ ở đối diện tụ lại, hình thành một hỏa cầu đường kính hơn trượng. Sau đó hỏa cầu co rút biến hình thành một con ngân sắc hỏa điều vô cùng tao nhã.

“Hỏa Linh!”.

Nhìn thấy cảnh này, hai người hết nhìn hỏa điều rồi lại nhìn nhau ngơ ngẩn.

Nhưng ngân sắc hỏa điều chỉ lạnh lùng liếc mắt nhìn hai người, nhẹ nhàng vỗ hai cánh một cái.

Ngân quang chớp động, vô số đại hỏa cầu cỡ nắm tay hiện lên ở phụ cận. Sau một tiếng kêu thanh thúy, tất cả hỏa cầu đồng loạt bắn nhanh ra, vây một người một yêu trong phạm vi công kích.

Hoàng Lương Linh Quân nghe nói không phải là Diệt Linh Bạch Cốt Hỏa, nhất thời trong lòng thả lỏng hơn phân nửa, thấy hỏa cầu bắn tới, liền hừ lạnh, giơ một tay lên, một mặt Bát Quái Kinh nhất thời cuồn cuộn trường phù hiện trước người.

Hoàn Thiên Kỳ ở bên kia thì lộn chuyển đan thủ, hôi sắc điện quang lại xuất hiện trong tay.

Mặc dù hai người biết rõ chân diện mục của hỏa diễm nhưng hoàn toàn không có ý khinh thị, toàn lực ứng phó.

Nhưng các hỏa cầu như mẫn thiên hoa vũ bắn tới đột nhiên ngân quang đại phóng, tùy thời tiêu thất trong hư không.

Nếu không phải còn tồn tại nhiệt độ cực cao phô thiên cái địa còn tồn tại trong không gian, thì xem như có vẻ... chưa từng tồn tại các hỏa cầu này.

Hoàng Lương Linh Quân ngẩn ra không khỏi nhú mày nhìn Ngân Sắc Hỏa Điều.

Kết quả khi nhìn qua, một tiếng “Phanh” nhỏ vang lên.

Hỏa điều tự hành bạo liệt, ngân diễm tứ tán rồi lại giống như hỏa cầu, quỷ dị biến mất.

Sắc mặt của Hoàng Lương Linh Quân âm trầm, quay đầu thoáng nhìn Hoàn Thiên Kỳ.

Vị trưởng lão của Quỳnh Thử Tộc này, mặt mũi cũng chả vui vẻ gì, xanh lè.

“Dù hỏa này không phải là Diệt Linh Bạch Cốt Hỏa, cũng không phải chuyện đùa. Lại lịch tên tu sĩ nhân tộc kia như thế nào, không lẽ lại vô danh?” Hoàn Thiên Kỳ lạnh lùng nói, ý tứ hoài nghi rõ rệt.

Hoàng Lương Linh Quân đầu tiên là ngừng trọng lắc đầu, sau lại liếc mắt ra ngoài cốc, cười lạnh nói:

“Không nhận ra, ta lần đầu tiên nhìn thấy. Có lẽ là tu sĩ của lương kính, dù sao chúng ta cũng đang ở Thiên Vô Cảnh. Bất quá hẳn muốn cho là chỉ bằng vào những... tiểu kỹ xảo này thoát khỏi tay chúng ta. Năm mơ. Mặc dù chưa kịp đặt dấu ấn thần niệm

trên người hẳn nhưng với thần niệm cường đại của chúng ta, một tên Hoá Thần tu sĩ nếu vẫn ở trong Lạc Nhật Chi Mộ, chưa chạy ra ngoài vạn lý, tuyệt đối vô phương giấu diếm được thần niệm của chúng ta truy xét”

Lúc này Hàn Lập đã sớm biến mất ở chân trời, vô tung vô ảnh.

Hoàn Thiên Kỳ nghe xong gật đầu, hiển nhiên cũng đồng ý với quan điểm này.

Vì vậy hai người đều đứng giữa không trung, nhắm hai mắt lại, chậm rãi phóng xuất thần niệm cường đại ra ngoài.

Nhưng chỉ trong chốc lát công phu, sắc mặt hai người trở nên kỳ dị vạn phần, tựa hồ có chút kinh nghi, lại có chút khó tin.

Bỗng nhiên Hoàng Lương Linh Quân mở hai mắt ra, mặt đầy khiếp sợ:

“Thế nào lại như vậy. Linh lực hơi thở của tên nọ biến mất, một điểm dấu vết cũng không có để lại”.

“Ta cũng không có tìm ra. Tình huống này trừ tu vi đối phương viễn siêu hơn chúng ta, thì chỉ còn cách hẳn đã thi triển một bí thuật đặc thù, ẩn nấp hơi thở khiến cho ngay cả thần niệm của chúng ta cũng không thể máy may dò xét. Nếu không, dù cho hẳn có chết mất thì trong một thời gian ngắn như vậy hơi thở cũng chưa thể kịp tán đi hoàn toàn như thế” Hoàn Thiên Kỳ cũng lẩm bẩm.

“Khẳng định tên kia đã dùng bí thuật. Đừng quên, lúc trước hẳn đã từng ẩn núp ở phụ cận nhưng chúng ta chỉ phát hiện được tí nào. Xem ra người này tinh thông thuật ẩn nấp cực kỳ lợi hại” Hoàng Lương Linh Quân mặt nhăn mày nhíu nói.

“Thật là phiền toái a! Hẳn có thần thông bậc này, chẳng lẽ chúng ta vô kế khả thi” Khoé miệng của Hoàn Thiên Kỳ không khỏi co quắp.

Song mục của Hoàng Lương Linh Quân chợt loé lên, đề xuất một biện pháp sơ đẳng nhất:

“Không hẳn.,chúng ta vẫn còn cơ hội. Tên nọ đã ẩn núp, chắc hẳn vô phương thi triển cái lại độn thuật đó để chạy xa mấy ngàn dặm. Chúng ta chỉ cần phát động nhân thủ, đem toàn bộ khu vực này khống chế, lục lợi không chừa một tí gì. Hơn nữa người dùng

Huyền Diễm Nga sử dụng Thiên Nga Thuật hiệp trợ tìm kiếm. Ta cũng không tin rằng hẳn có thể trốn được đi đâu”.

Hoàn Thiên Kỳ gật đầu không chút tình nguyện, hốt nhiên nhắc tới bảo vật trong tay Hoàng Lương Linh Quân

“Thiên Nga Thuật! Thật có chút tổn hao tinh nguyên của Huyền Diễm Nga. Vì lần này phải vận dụng cũng đáng giá. Bất quá, khối Lạc Dương Tinh...”.

Hoàng Lương Linh Quân đã có quyết định, trả lời không chút do dự:

“Hắc, hắc. Chỉ cần tìm về bảo vật của Linh Tộc. Khối Lạc Dương Tinh này nhất định tại hạ sẽ hai tay dâng lên. Còn nếu tìm kiếm không có kết quả, tại hạ sẽ phân cho Hoàn huynh nửa khối”.

“Hảo, đạo hữu đã có lời này, ta đây liền đem...”

Hoàn Thiên Kỳ mỉm cười, đang muốn nói cái gì. Bỗng nhiên sau lưng hai người truyền đến một tiếng huyết sát, tiếp theo một tiếng vang lớn như thiên băng địa liệt, một luồng linh quang kinh nhân phóng lên cao.

Nhất nhân nhất yêu rừng mình, quay người lại nhìn.

Chỉ thấy cơn lốc phía sau đã biến mất. Tại địa phương này đã có một đoá cự đại Huyết Liên hơn mười trượng quay tròn chuyển động không ngừng. Tại liên hoa ở trung tâm, Húc Thiên gương mặt trầm như nước nhìn hai người, hung quang chớp động.

Hiển nhiên hành động bỏ đá xuống giếng của hai người này, hẳn đã mười phần rõ ràng.

Hoàn Thiên Kỳ không chút nào sợ hãi, nhàn nhạt nói:

“Húc Thiên đạo hữu. Người còn muốn động thủ với hai ta sao? Cái tên lừa đồ của gia hoả nhà người, bây giờ đã không biết trốn ở xó xỉnh nào. Ba chúng ta còn tri ân, không chừng hẳn sẽ thoát thân”.

Húc Thiên liếc mắt mọi nơi cũng không phát hiện bóng dáng của Hàn Lập, nên mới trợn mắt nhìn hai người, lạnh lùng nói:

“Hừ! Việc này bốn tôn sẽ không bỏ qua.Sau này nếu có cơ hội, tái hạ nhất định lãnh giáo thần thông của lương vị”.

Tiếp theo, cánh hoa huyết liên đột nhiên khép lại mang theo Húc Thiên, gào thét phóng nhanh ra ngoài cốc khẩu.

Không bao lâu, bóng dáng Húc Thiên đã biến mất.

Đối với sự uy hiếp của vị Linh Tộc Huyền Linh, bọn Hoàng Lương Linh Quân không thèm để ý chút nào.

Chưa nói đến đây là địa bàn của yêu nhân lương tộc, căn bản Linh Tộc không có khả năng ở lâu. Còn muốn chống đối, hai người sẽ liên thủ cũng sẽ chiếm được thượng phong.

Hai người này đứng lại thương lượng một hồi, rồi chia nhau ra hành sự.

Bọn họ chuẩn bị triệu tập nhân thủ, phong toả hoàn toàn khu vực trong phương viên mấy ngàn dặm, nhất định phải đem tên tu sĩ đục nước béo cò này chui ra cho bằng được.

Chương 1309: Thiên Kiếp Hàng Lâm

Lúc này Hàn Lập đã ở cách xa ngoài hai nghìn dặm, trên một tòa tiểu sơn, dung nhan biến đổi, hóa thành một trung niên nhân có ba chòm râu dài, thân hình cũng thấp xuống vài tấc.

Giờ phút này toàn bộ linh khí trên người hắn đã tiêu sạch, một lần nữa trở thành một tên luyện thể sĩ phổ thông. Hai mắt hắn khép hờ ngồi đả tọa trên một tảng đá, mặt không chút biểu tình.

Một lát sau, đột nhiên Hàn Lập mở hai mắt ra, khoe miệng mỉm cười, thì thào:

“Lúc tối hậu cũng tán hết một tia Hỏa Linh cuối cùng. Trừ phi bọn chúng đến trước mặt kiểm tra, nếu không tuyệt đối vô phương dò xét được”.

Bất quá ngay cả như vậy, Hàn Lập cũng không có ý tứ rời đi ngay.

Danh tiếng của hắn lúc này đã vang dậy, cho dù hắn đã biến đổi dung mạo và khí tức nhưng cũng nguyện không dám mạo hiểm.

Vì vậy hắn nhảy xuống khỏi tảng đá, phóng chạy lên núi.

Sau một lúc, hắn đi đến một vách núi bị vô số dây leo và bụi cây che khuất, đứng đánh giá xung quanh vài lần, vừa lòng gật đầu, lập tức hít một hơi thật sâu, hai nắm tay phát ra kim quang chói mắt, nhắm vào thạch bích phía trước liên hoàn đánh ra.

Tiếng nổ ầm ầm liên tiếp truyền ra, một thạch động thâm u sâu vài trượng đã được hình thành. Thân hình hắn nhoáng lên, quỷ dị tiến nhập vào trong, rồi quay lại hướng cửa động, đánh một quyền vào đỉnh động. Nhất thời một đồng đá vụn rơi xuống phủ lấp cả cửa động. Thạch động trở nên tối đen.

Hàn Lập không thèm để ý, thủ chương lộn chuyển, một khóa nguyệt quang thạch sớm đã chuẩn bị xuất hiện trong tay.

Hắn giơ tay vỗ nhẹ nhàng vào đỉnh động, nguyệt quang thạch được cự lực đẩy tới dễ dàng khảm vào đỉnh thạch động.

Dưới sự soi sáng của ánh quang nhàn nhật, thạch động đã được nhìn rõ được bán phần.

Hàn Lập tìm một nơi sạch sẽ, ngồi xuống. Linh Giới Thủ Trắc trên tay lóe lên, lấy ra Huyết sắc tiểu bình, song mục phát ra kỳ quang đánh giá.

Tiểu bình ngoài việc không ngừng phát ra Huyết hồng quang mang, còn lại các mặt khác cũng bình thường. Chất liệu bình sờ vào thấy bóng loáng dị thường, giống như bằng sứ.

Hàn Lập nhẹ nhàng vuốt ve tiểu bình, trong lòng âm thầm tính toán, trong đầu không khỏi hiện ra tất cả trí nhớ về Thần Huyết của tên Phệ Viêm.

Sau một lúc lâu, hắn nướng mày, từ trong trữ vật thủ trắc lấy ra một cái bát ngọc bích, rồi mới mở tiểu bình ra nghiên đổ vào bát ngọc.

Từ mang ở miệng bình lưu chuyển, thật lâu sau mới có bảy tám giọt chất lỏng màu tím sậm chậm rãi đổ ra rơi vào trong bát ngọc. Các giọt này đều phân tán mà không dung hợp lại.

Hai mắt của Hàn Lập nhíu lại cẩn thận ngắm nhìn một hồi, rồi mới giơ một ngón tay nhẹ nhàng điểm vào một giọt. Kết quả tại vị trí tiếp xúc, giọt chất lỏng bỗng tự nhảy dựng lên, đem đầu ngón tay bao bọc lại, vẻ như muốn xâm nhập vào trong.

Hàn Lập chau mày, từ đầu ngón tay chợt lóe kim quang, liền ngăn cách giọt chất lỏng này bên ngoài, sau đó ngón tay nhẹ nhàng rung lên, giọt chất lỏng này lại rơi vào bát ngọc.

“Không sai. Chính là Linh Tộc Thần Huyết, không phải đồ giả” Trong mắt Hàn Lập hiện sự hưng phấn.

Hắn đổ các giọt chất lỏng này vào tiểu bình, sau đó cẩn thận bỏ tiểu bình lại vào trong trữ vật thủ trắc. Bản thân mình thì tĩnh tâm ngồi xuống nghỉ ngơi trong sơn động.

Mặc dù hiện tại hắn không có pháp lực, nhưng năng lực tích cốc không mất, căn bản

không cần ăn uống.

Sau đó không lâu, nhiều đạo thần niệm quét qua tiểu sơn của Hàn Lập, nhưng trên người hắn không còn linh khí, tự nhiên các đạo thần niệm này đều bỏ qua không chú ý đến sự hiện hữu của hắn.

Mấy ngày sau, tần suất lục soát của thần niệm ngày càng thường xuyên, thậm chí có ngày hơn mười lần. Nhưng nửa tháng trôi qua, chỉ còn có hai ba lần. Rồi sau hai tháng thì thi thoảng mấy ngày một lần. Mà thần niệm lục soát cũng kém cường đại hơn mấy lần đầu, rõ ràng là đã thay đổi người lục soát.

Nhưng Hàn Lập vẫn yên lặng trốn trong thạch động. Nửa năm nhanh chóng trôi qua, không còn thần niệm quét qua. Hàn Lập cảm ứng được biến hóa này, trong lòng vui vẻ.

Nhưng hắn vẫn tiếp tục chờ thêm mấy tháng nữa, mới chọn một ngày lành phá cửa động, chậm rãi đi ra.

Hắn nhìn phụ cận xung quang, thấy cũng có gì biến hóa khác thường, bèn cười hăng hắc, vung tay áo, sải bước chạy thẳng xuống chân núi.

Không lâu sau, thân hình hắn đã biến mất trong rừng rậm.

Một năm sau, trong một tòa tiểu thành gần Lạc Nhật Thành, có một tên luyện thể sĩ thanh niên có khuôn mặt xa lạ, vội vã mua đồ ăn cùng một số đồ vật, rồi nghênh ngang rời đi, không biết tung tích.

Bởi vì việc truy tìm không có kết quả nên chuyện tình Thần Huyết dần dần được truyền khai. Hơn nữa lại có một số tu sĩ và luyện thể sĩ có tham gia cuộc chiến giữa tam tộc chứng minh, sự thật quả thật oanh động mấy năm liền.

Đẳng cấp Luyện Hư cỡ Hoàng Lương Linh Quân trực tiếp xuất thủ lại bị một tên Hóa Thần tu sĩ cướp đồ trên tay khiến cho thiên hạ không khỏi lấy làm kỳ quái.

Hoàng Lương Linh Quân vẫn có chút không cam lòng. Sau khi trở lại Lạc Nhật Thành, vẫn điều tra chuyện này trong nhiều năm liên tiếp, đồng thời tìm hiểu thân phận của gã tu sĩ đoạt bảo nhưng kết quả khiến hắn cực kỳ bất đắc dĩ. Tên đoạt bảo kia không biết chui ra từ lỗ nào, hoàn toàn không có chút đầu mối.

Tiếp theo hai năm sau, Hoàng Lương Linh Quân rời Lạc Nhật Thành, đi ước hẹn cùng Hoàn Thiên Kỳ đi Man Hoang thế giới. Không còn ai quan tâm đến chuyện này, thế là chuyện Thần Huyết trôi vào dĩ vãng.

Mấy năm sau, tại một tòa cự sơn nguy nga vắng bóng người, trong một không gian tối như mực, một bóng người lẳng lặng đã tọa, trên người chớp động kim quang không ngừng.

Bên cạnh bóng người này nằm lăn lóc một cái Huyết sắc tiểu bình, bên trong hình như đã rỗng tuếch.

Bóng người này ngồi xếp bằng không nhúc nhích, nếu không phải bộ ngực hơi nhẹ phập phồng thì đã như một bức tượng. Thời gian trăm năm thấm thoát trôi qua. Đối với phàm nhân chắc đã hơn non nửa chết đi nhưng đối với tu tiên giả chẳng qua chỉ là trong nháy mắt.

Một ngày nọ, một đội ngũ kỵ sỹ cỡi cự lang võ trang hạng nặng, hộ tống một số cỗ thú xa đi qua phía chân núi. Trong một chiếc thú xa có ba người ngồi. Một lão giả tóc xám trắng, một nam đồng kháu khỉnh cỡ sáu bảy tuổi và một nữ đồng yếu ớt tuổi cũng tương tự.

Lão giả kia trán đầy nếp nhăn nhưng da thịt phía dưới cổ lại sáng bóng co giãn mười phần như thanh niên. Hai cánh tay để trần trụi giống như dây leo cây già khô quắt dị thường.

Nhưng quý dị chính là mười ngón tay của lão giả rất dài, sắc bén dị thường, hồng quang nhàn nhạt, vạn phần thần bí.

Đôi nam nữ ấu đồng nhìn chăm chú không chớp mắt hồng quang từ móng tay, bộ dáng vô cùng tò mò. Lão giả thấy bộ dáng của bọn chúng chỉ mỉm cười.

Hốt nhiên ở ngoài cửa sổ truyền đến tiếng chân thú, một thanh âm của một nam tử vang lên:

“Khởi bẩm Hòa lão, người mở đường phía trước đã trở về, yêu thú và thú dữ trong vòng ngàn dặm Xuyên Vân Sơn đều đã tiêu trừ sạch sẽ”.

Thần sắc của lão giả chợt động, mở ra cửa rèm treo cửa:

“Ân. Tốt lắm. Như vậy Bản thương hào lại mở ra một thương lộ mới. Nội trong mười năm sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn”

Bên ngoài là một tên trung niên kỳ sỹ vóc người khôi ngô, cỡi một con cự lang biến dị lông trắng như tuyết, đang cung kính đi theo thú xa.

Lão giả liếc mắt nhìn kỳ sỹ, hốt nhiên khẩu khí trở nên nghiêm túc, nói:

“Bất quá, người có dám khẳng định không còn yêu thú ẩn nấp. Nếu có yêu thú có thuật ẩn nấp xảo diệu, không phát hiện yêu khí cũng là việc bình thường”.

“Cái này... hẳn là không. Văn bối đã thỉnh mấy vị tiên sư dùng thần niệm dò xét cả tòa cự sơn, đích xác không còn yêu thú tồn tại” Sắc mặt của kỳ sỹ hơi thay đổi, nhưng lập tức khẳng định.

“À, nói như vậy xem ra thật sự không có vấn đề. Mấy tên tu sĩ được mời bất quá chỉ có tu vi Kết Đan kỳ nhưng trong núi này khả năng tồn tại cao giai yêu thú không lớn. Cứ như vậy đi, tiếp tục đi tới” lão giả vừa lòng gật đầu, thuận miệng khen ngợi vài câu, rồi buông rèm cửa xuống.

Nhưng đúng vào lúc này, trong không trung phát sinh dị biến.

Một tiếng nổ thiên băng địa liệt từ trên trời cao truyền xuống, tiếp theo thanh âm ầm ầm vang lên liên miên bất tận, không gian phụ cận chợt u ám, cả bầu trời trở nên âm trầm dị thường.

Quá trình biến hóa này chỉ diễn ra trong nháy mắt, thậm chí lão giả còn chưa kịp khép cửa rèm.

“Cái gì vậy?”

Trung niên kỳ sỹ ở ngoài thú xa nhìn thấy cảnh này, bỗng nhiên có hiện tượng lạ trên đỉnh núi mây mờ che phủ, giạt mình la lên thất thanh.

Lão giả nhướng mày, gõ vào thùng xa ba lần.

Thú xa lập tức dừng lại.

Lão giả đẩy cửa xe đi xuống, đứng trên mặt đất nhìn về phía đỉnh núi.

Kết quả sắc mặt đại biến.

“Thiên Kiếp! Có tu sĩ đang độ Thiên Kiếp. Có chút kỳ quái. Hình như đây không phải là Tiểu Thiên Kiếp, nhưng lại không giống Đại Thiên Kiếp” Lão giả kinh nghi bất định nhìn thiên tượng điện xà bay múa trên đỉnh núi, có chút run sợ.

Chỉ thấy trên đỉnh núi đã sớm biến thành đen nhánh như đáy nồi, đạo đạo kim ngân lưỡng sắc hồ quang bay tới bay lui trong mây phát ra thanh âm nặng nề. mà trong mây đen, cổ cổ bạch sắc cuồng phong gào thét không ngừng tàn phá đỉnh núi làm cho cát bay đá chạy, cây cối văng tung tóe.

Lúc này tất cả xa đội đều dừng lại, các kỳ sỹ đều trợn mắt há hốc mồm nhìn kỳ cảnh trong đời khó thấy.

Mà trong một vài thú xa khác, có mấy bóng người bay lên phi độn đến phía lão giả.

Chương 1310: Lưỡng Sắc Lôi Kiếp

Một tên hoàng bào thanh niên có khuôn mặt anh tuấn, dáng vẻ như là thủ lĩnh của đám người này, lập tức hạ xuống lão giả, cung kính hỏi, nhưng trong lời nói mơ hồ xuất ra một tia hưng phấn:

“Hóa lão, đây có lẽ là có một vị tiền bối nào đó độ thiên kiếp. Lão nhìn xem đây là loại Thiên Kiếp nào? Tựa hồ không phải là Tiểu Thiên Kiếp. Chẳng lẽ có vị tiền bối Luyện Hư kỳ ẩn cư trong núi?”.

Điều này cũng khó trách, cho dù đây là Linh Giới nhưng tu sĩ cấp Luyện Hư không phải ai muốn đụng là được.

“Không phải là Đại Thiên Kiếp. Ta cũng đã từng chứng kiến một lần Đại Thiên Kiếp. Toàn bộ thiên lôi đánh xuống đều có màu tử kim. Uy lực mãnh liệt hơn xa so với ở đây.” Lão giả lắc đầu, phủ nhận.

“Nhưng Tiểu Thiên Kiếp, thiên lôi cũng không có hai màu kim ngân, mà chỉ có màu xanh mới đúng. Bọn ta tận mắt nhìn thấy sư môn trưởng lão từng trải qua, tuyệt không sai được” Hoàng bào thanh niên nét mặt cổ quái, nói.

“Thoạt nhìn Thiên Kiếp này mãnh liệt hơn so với Tiểu Thiên Kiếp, nhưng cũng không phải là Hóa Hình Chi Kiếp của yêu thú. Hóa Hình Lôi Kiếp của yêu thú khi đánh xuống đều có màu ngân bạch” Mặt lão giả ngưng trọng, dáng vẻ rất khó phán đoán.

Thấy ngay cả Hóa lão cũng mơ hồ, các tên Kết Đan tu sĩ không khỏi lộ vẻ thất vọng.

Cơn lốc trên không trung càng lúc càng lớn. Phương viên trong vòng trăm dặm lấy cự sơn làm trung tâm, cuồng phong gào thét, mây đen áp xuống... làm cho phạm nhân đang đứng trên đất bằng đều không thể đứng vững.

Hóa lão trầm ngâm, rồi dứt khoát ra mệnh lệnh cho toàn bộ xa đội đứng yên, kết đội hình thành hình tròn, chờ độ kiếp kết thúc mới tiếp tục đi.

Trong không trung xa xa tràng tràng tiếng sấm truyền đến, kim ngân sắc lôi hồ bỗng nhiên mãnh liệt, quay cuồng trong mây đen, rồi một cây hồ quang bụi cỏ thân người từ không trung phóng xuống, nhưng trong nháy mắt liền đông đảo, phóng xuống như cuồng phong bạo vũ.

Một màn quỷ dị xuất hiện, kim ngân điện hồ đánh vào bụi rậm trên đỉnh núi, ngân sắc điện hồ liền bạo liệt, hóa thành đoàn đoàn ngân quang chói mắt, dễ dàng lột bỏ một mảng lớn đỉnh núi.

Còn kim sắc điện hồ vừa tiếp xúc với đỉnh núi, thì quỷ dị lóe lên nhập vào, giống như một vật vô hình.

Lập tức trong lòng núi cũng vang ra tiếng sét đánh, thanh âm bạo liệt vang lớn xem ra còn cuồng bạo hơn thiên lôi phía đỉnh núi.

Đứng xa nhìn thấy màn này, Hỏa lão và các tên Kết Đan tu sĩ đều cả kinh. Kim sắc điện hồ rốt cuộc là loại thiên lôi nào mà núi đá không thể mây may ngăn cản, có vẻ như đã đánh thẳng trực tiếp vào người độ kiếp. Tình hình quỷ dị này tựa hồ chỉ có từ kim thiên lôi của Đại Thiên Kiếp mới có tình huống này.

Chẳng lẽ có một loại Đại Thiên Kiếp mới xuất hiện?!

Những người ở đây đều thâm nghĩ như vậy, thì trong bụng núi bắn ra một đoàn thanh quang chói mắt, nhoáng một cái đã xuất hiện ở giữa không trung phụ cận của sườn núi, bên trong mơ hồ có một đạo nhân ảnh.

Đán người Hỏa lão thấy vậy tự nhiên biết trong thanh quang khẳng định là đại thần thông tu sĩ đang độ kiếp.

Cũng không biết người nọ bị kim sắc thiên lôi bức vô phương tránh né trong bụng núi, không thể làm gì khác hơn là phải độn xuất chạy ra khỏi bụng núi, muốn tìm chỗ trống trải để dễ thi triển thủ đoạn ứng phó với uy lực của Thiên Kiếp.

Nguyên bản kim ngân lưỡng sắc hồ quang đang cuồng phách đỉnh núi, nhất thời như có linh tính chuyển hướng cấp bách truy đuổi theo thanh quang, cuồng đánh xuống.

Một tiếng huyết sáo từ trong thanh quang truyền ra, đỉnh đầu của bóng người nọ chột

lóa thanh quang, một cái cự đỉnh hiện lên, nhoáng một cái mờ ra.

Vô số thanh ti từ bên trong bắn ra bay đầy trời, cơ hồ phủ kín non nửa không trung.

Nơi thanh ti đi qua, ngân sắc điện hồ đều bị quét đi thu vào trong đỉnh. Nhưng kim sắc điện hồ lại như vật vô hình, xuyên thấu qua thanh ti, chạy thẳng đến đỉnh đầu của người nọ.

“Hảo, hảo, hảo!”

Bóng người trong thanh quang tựa hồ cũng kinh hãi, không giận mà cười rộ lên.

Bỗng nhiên hai tay của bóng người nọ chà sát lại với nhau, rồi giương lên không trung, có tiếng sấm sét nổ lớn, hai đạo kim hồ thô to cỡ cánh tay chọt hiện ra, lập tức chia ra, hóa thành một cự đại điện vòng che phía trên đầu.

Trong phút chốc hai loại kim hồ màu sắc giống nhau đan lại, tiếng bạo liệt đi ùng. Sau đó kim hồ đồng thời diệt vong, kim hồ chớp lóa nhảy nhót làm cho không trung vô cùng diễm lệ.

Đán người Hỏa lão thấy cảnh này ngăn người ra.

Người tu hành công pháp lôi thuộc tính ở Linh Giới không thiếu nhưng lôi điện bình thường mà đụng chạm vào thiên lôi, không những vô phương ngăn cản, ngược lại còn bị thiên lôi thôn phệ mà chính chủ nhân cũng tự bị phản phệ.

Nhưng tên tu sĩ độ kiếp trước mắt, lại có thần thông lôi điện có một không hai, ngạnh kháng với thiên lôi. Thật sự chưa nghe có ai dám như vậy.

Bất quá, kim ngân lưỡng sắc điện hồ từ mây đen phóng xuống như vô cùng tận, sau thời gian một nén nhang công phu, không có ý tứ ngừng lại mà lại còn trở nên thô to kinh người.

Hồ quang lúc đầu chỉ bằng ngón cái mà dần dần đã tăng lên thành cỡ cánh tay.

Lần này, bóng người trong thanh quang khẽ biến sắc, bởi vì cự đỉnh trên đầu dường như khả năng thu nạp ngân sắc điện hồ đã đến mức cực hạn. Thanh ti phun ra bắt đầu ít dần, mà tốc độ càng quét ngân hồ cũng bắt đầu giảm xuống.

Như vậy đại lượng ngân sắc điện hồ nhân cơ hội đánh vào kim võng phía dưới.

Điện võng cũng bắt đầu xuất hiện tình huống găng sức, sắp sửa chống đỡ hết nổi.

Một số tên Kết Đan tu sĩ nhìn hoàng bào thanh niên, thì thào nói:

“Cái này không phải là Tiểu Thiên Kiếp bình thường. Chỉ sợ Thiên Kiếp của Hóa Thần kỳ đại thành cũng không có uy năng như vậy”.

“Không đúng. Thiên Kiếp này hình như ta đã nghe qua...” Hòa lão thấy uy năng của Thiên Kiếp như vậy, hốt nhiên nói.

“Hòa lão nói thế là sao?” Hoàng bào thanh niên vừa nghe, vội nhìn qua.

“Không sai. Đích thật là có nghe người ta nói qua một lần. Nhưng lâu quá rồi nên chưa thể nhớ ra” Hòa lão nhăn mặt suy nghĩ.

Dù sao lão cũng không phải là tu tiên giả, tuổi già tự nhiên trí nhớ có phần suy giảm.

Những Kết Đan tu sĩ có phần lo lắng nhưng vị Hòa lão này chính là một đỉnh bậc luyện thể sĩ có thể so sánh với Nguyên Anh tu sĩ, nên cũng không dám hồi thúc.

Một tên Kết Đan tu sĩ nhìn vào bầu trời phía xa, bỗng nhiên la lên thất thanh:

“Bất hảo. Vị tiền bối kia hình như chống đỡ không được rồi” .

Những người khác nghe vậy đều cả kinh nhìn lại. Hòa lão theo bản năng cũng ngừng suy nghĩ, vội vàng ngáng đầu dòm.

Chỉ thấy mây đen hạ thấp xuống, kim ngân lưỡng sắc điện hồ biến đổi hình thái, điện hồ biến mất, biến thành một cự đại lôi cầu cỡ đầu người, kim ngân lưỡng sắc lần lượt thay đổi, phảng phất như Thiên Nữ Tán Hoa nhao nhao bay xuống.

Uy lực của lôi cầu rõ ràng hơn xa điện hồ lúc trước. Bị một số lượng lớn lôi cầu đánh xuống, rốt cuộc cự đỉnh vô phương thừa nhận, phát ra thanh âm vù vù, ngừng phun thanh ti, gào thét thu nhỏ lại thành cỡ nắm tay, sau đó quang mang lóe lên, bắn nhập vào trong bóng người nọ.

Hiển nhiên bảo vật này đã bị hao tổn không ít.

Mặc dù từ tay bóng người nọ không ngừng tuôn xuất kim hồ, nhưng kim sắc điện vồng cũng không chịu nổi sự vui đập của lôi cầu, bắt đầu tắc tắc vỡ vụn.

Khi mà ai cũng cho rằng vị tu sĩ độ kiếp sẽ bị chôn vùi dưới Thiên Kiếp, thì bóng người nọ hừ lạnh một tiếng như băng hàn thấu xương, đột nhiên sờ vào đầu, một đại phiến hôi sắc hà quang mù mịt từ sau đầu toát ra, tiếp theo hắt há miệng, hộc ra một toà hắc sắc tiểu sơn chừng một tấc.

Hôi sắc hà quang bay lên trời quét vào lôi cầu đang bay đầy trời. Một màn khó tin xuất hiện.

Vô luận là chủng loại nhan sắc lôi cầu nào bị hà quang quét trúng, đều lập tức dừng lại, quay tròn trôi nổi trong hôi hà, phảng phất như có một cỗ vô hình lực cầm giữ tất cả lại.

Hôi sắc hà quang cũng chỉ có uy lực như vậy đối với lôi cầu, cũng không có thêm hành động gì khác. Các lôi cầu khác đang lục tục từ trên không rơi xuống đều bị tình cảnh tương tự.

Mặc dù phiến hà quang nay đã cao tới ba mươi trượng, nhưng trong nháy mắt đã chật ních lưỡng sắc lôi cầu. Thoạt nhìn sẽ sắp tràn đầy, vô phương dung nạp thêm.

Đang lúc này, bóng người kia đột nhiên kháp quyết, toà hắc sắc tiểu sơn trước người trở nên cuồn cuộn, trong chớp mắt đã biến thành một toà cự sơn hơn mười trượng.

Đan thủ người này điểm vào cự sơn, đồng thời miệng phát ra thanh âm chú ngữ thâm ảo khó hiểu.

Linh quang trên mặt cự sơn lưu chuyển một hồi, hôi sắc quang hoàn từ cự sơn phóng xuất, quét qua đông đảo lôi cầu đang trôi nổi trên không trung.

Lại thêm một màn khó tin xuất hiện nữa.

Sau khi bị vài đạo hôi sắc quang hoàn tảo qua, các lôi cầu chỉ khê run lên chứ cũng không có gì khác thường. Nhưng bóng người nguyên ban đầu phát ra hôi sắc hà quang phía sau đầu, bắt đầu giống như mặt nước đang tĩnh lặng bị liệng vào một hòn đá, tầng tầng sóng gợn bắt đầu vận vẹo.

Các lôi cầu bị hai cỗ lực lượng tác động, rối cuộc không thể tự hành. Khi tầng tầng sóng của hôi sắc hà quang quét đến, lưỡng sắc lôi cầu mất đi thăng bằng , phiêu động tự đánh vào nhau, bộc phát ra kim ngân sắc quang đoàn, vô số đạo điện hồ xẹt ra mọi nơi.

Nhưng dưới sự khống chế của hôi sắc quang hà cuốn lấy, các đạo điện hồ này bị khống chế kéo tới hắc sắc cự sơn, rồi loé lên nhập vào cự sơn không thấy bóng dáng.

Cứ như vậy, bóng người nọ không ngừng dùng hành động trên, dùng hôi sắc hà quang hoá lôi cầu thành kim ngân lưỡng sắc điện hồ, rồi thu vào hắc sơn.

Nhìn hành động này tựa hồ như cử khinh nhược trọng, không chút nào phí sức, nhưng bóng người nọ đang âm thầm kêu khổ không ngừng.

Nguyên Từ Thần Quang có thần thông khó tin, nhưng mượn Nguyên Từ Sơn đối phó với nhiều lôi cầu như vậy, pháp lực tiêu hao thật là kinh người.

Bóng người này tự nhiên là Hàn Lập tiềm tu trong bụng núi hơn trăm năm.

Trong thời gian này, chẳng những hắn đã tu luyện đại thành Kim Cương Quyết. Hơn nữa Nguyên Anh vốn đã bị hư hoá, nhờ linh dược đã ngưng tụ lại.

Nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ tới khi Nguyên Anh củ mình ngưng tụ, lại chính là lúc Thiên Kiếp hàng lâm.

Hàn Lập trở tay không kịp... chỉ còn biết kiên trì ngạnh kháng.

Chương 1311: Thuyền Kim Đình Và Thiên Uyên Vệ

Hàn Lập liên tục chịu mười ba quả lôi cầu giáng xuống, pháp lực trong người hẳn tiêu hao hơn phân nửa, mà thiên lôi kiếp trên trời cao vẫn không có chút gì là muốn dừng lại.

Sắc mặt của Hàn Lập trở nên trắng bệch.

Mặc dù hẳn có rất nhiều thần thông, chẳng hạn như để chống lại loại thiên kiếp này cũng có mấy loại như Hỏa Diệu nguyên bản là Phệ Linh Thiên Hỏa, đáng lẽ từ lúc thiên kiếp bắt đầu hẳn có thể sử dụng ngay, nhưng để sử dụng được nó phải tu luyện đến Nguyên Anh Kỳ mới được còn không thì không cách nào xử ra ngoài được.

Còn như Ngũ Tử Ma cùng với Đề Hồn Thú do có sinh linh cho nên khi gặp phải thiên kiếp này hạ xuống thì liền lo sợ không dám đi ra ngoài.

Mấy thứ Bát Linh Xích và Lục Đình Thiên Giáp Phù là các loại bảo vật nhưng khi vượt qua không gian tiết điểm trước đây đã bị hủy đi rồi, nếu không thì việc chống đỡ mấy loại thiên kiếp này cũng không có gì là khó khăn cả.

Vì vậy bây giờ chỉ có thể còn dùng được hai ba thứ, có điều mấy cái này được chuẩn bị để bảo vệ tính mạng, nhưng hiện tại chắc có lẽ phải đem ra sử dụng thôi.

Tiểu Thiên Kiếp ở Linh Giới thật sự rất là lợi hại nếu không muốn nói là rất kinh khủng, còn như Hóa Thân Tu Sĩ làm thế nào để độ kiếp thành công thì hẳn cũng không tin là mấy người này lợi hại hơn hẳn được, bên trong hẳn là có bí mật gì đó để vượt qua độ kiếp.

Trong lòng hẳn rất là buồn bực, đồng thời cũng tức giận là tại sao trước đây không chịu nghiên cứu các tin tức về Tiểu Thiên Kiếp.

Bởi do Hàn Lập còn chưa biết là lần này hẳn trải qua thiên kiếp khác rất xa so với các loại tiểu thiên kiếp khác.

Cũng may thần thông của hắn rất nhiều và lại nghịch thiên như là Hư Thiên Đình và Nguyên Từ Thần Sơn đều là đỉnh cấp bảo vật, nếu đổi lại là các vị Hóa Thần tu sĩ bình thường khác thì chỉ cần bị hai ba lần lôi điện đánh xuống cũng đã tiêu tòng rồi.

Hiện tại hắn hít sâu một hơi, trên người huyết quang nhàn nhạt ẩn hiện giống như là có vật gì đó đang nổi lên vậy.

Đúng lúc này ở gần chỗ Hàn Lập độ kiếp bỗng nhiên không gian ba động nổi lên rồi linh quang đại phóng, một đoàn ánh sáng màu trắng ngà xuất hiện trên không trung.

Cái quang trận lớn khoảng mười trượng, các loại ký hiệu trong pháp trận phiêu phiêu chớp động làm cho quang mang rực rỡ chói mắt.

Mặc dù Hàn lập đã tập trung quá nửa tinh thần vào việc làm thế nào để ngăn chặn thiên kiếp, nhưng đột nhiên một màn quỷ dị như vậy xuất hiện, vì vậy hắn không thể nào dấu được thần niệm của mình.

Trong lòng lo sợ, huyết quang trên người chợt lóe lên rồi không thấy nữa, đồng thời từ từ khu động Nguyên Từ Thần Quang để ngăn cản lại lôi cầu, nhưng mặt vẫn lạnh lùng quay đầu nhìn qua đó.

Khó trách Hàn Lập phải thận trọng như thế, bởi vì hiện tại là lúc mấu chốt hắn đang độ thiên kiếp, mà ở gần bên lại xuất hiện ra một loại đồ vật cổ quái không biết rõ, vì vậy hắn liền cảnh giác ở trong lòng.

Nhưng nói gì thì nói cái quang trận này dường như trông rất là quen thuộc. Cái này là ...

Thần niệm của Hàn Lập quét qua pháp trận một cái trong lòng thầm tự hỏi.

Cái quang trận màu trắng ngà xuất ra một trận âm thanh vù vù, rồi một chiếc thuyền vàng chói khó tin xuất hiện ở bên trong quang trận.

Chiếc kim thuyền này dường như được chế tạo từ vàng ròng vậy nên trông rất là tinh xảo, toàn thân đều phủ rộng các loại ngân sắc phù mờ ảo làm cho Hàn Lập nhìn thấy rõ được những ký hiệu này sắc mặt liền biến đổi, thì ra đó là những loại ký hiệu của "Ngân Khoa Văn", như thế nào lại là Linh Văn Tiên Giới chứ ! Toàn bộ kim thân to lớn khoảng

năm sáu trượng, mặt ngoài đều có ẩn chứa các loại minh ẩn linh văn phù chú, vậy cái cự đại quang trện này có phải là một cái truyền tống pháp trện hay không !?!?!

Trong lòng Hàn Lập có chút ngạc nhiên.

Và càng kinh ngạc hơn nữa đó là ngay chính chỗ trung tâm của kim thuyền hần thấy có một cái vòng tròn màu vàng hào quang dày đặc dị thường, cho dù thần niệm của hần rất là cường đại nhưng cũng không cách nào xâm nhập vô được.

Ngay khi kim thuyền hiển lộ ra hoàn toàn, thì truyền tống quang trện phía dưới cũng từ từ vỡ vụn đi. Cùng lúc đó vầng hào quang màu vàng ở chỗ trung tâm của kim thuyền cũng biến mất đi, đồng thời xuất hiện hai vị tu sĩ với chiến giáp màu vàng xuất hiện.

Một người tuổi hơi lớn hơn khoảng năm sáu mươi tuổi có bộ râu dê, còn người kia khoảng ba mươi tuổi mặt trắng không râu.

Trên người hai vị tu sĩ này vận hai cái chiến giáp màu vàng cũng đồng dạng ẩn hiện ra các loại Ngân Khoa Văn, những ký hiệu này mờ ảo chuyển động xung quanh, nhìn là biết ngay đây là hai cái chiến giáp rất trân quý.

Thần niệm vừa quét qua hai vị tu sĩ này liền làm cho Nguyên Từ Thần Quang đang lơ lửng trên đầu hần khẽ run lên thiếu chút nữa thì tán loạn biến mất.

Luyện Hư Kỳ tu sĩ ! mà hơn nữa trong đó còn có một vị lại là tu sĩ Luyện Hư trung kỳ ! Hai người như vậy sao lại cùng đến và cùng xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ nhân dịp mình đang độ thiên kiếp thì họ lại đến thăm hay sao. (^_^)

Mắt Hàn Lập nhìn hai người này với sắc mặt có chút khó coi.

Từ phía xa xa đám người của Hoàng bào tu sĩ tự nhiên cũng thấy đột nhiên kim thuyền xuất hiện cùng với hai vị kim giáp tu sĩ.

Vì vậy những vị Kết Đan Kỳ tu sĩ này cũng không biết là có chuyện gì xảy ra nữa, ngay cả Hỏa lão thấy vậy thần sắc liền đại biến tất cả đều nhao nhao thất thanh la lên.

"Thuyền Kim Đình, Thiên Uyên Vệ !" thanh âm của Hỏa lão lập tức phát ra.

"Thiên Uyên Vệ ! Vị tiền bối này đến từ Thiên Uyên Thành ?" Hoàng bào tu sĩ nghe

vậy, sắc mặt cũng trắng bạch và trên mặt hiện ra vẻ không thể nào tin được.

“Ồ không sai, ta nhớ ra rồi. Người này độ kiếp đó chính là Tiểu Thiên Kiếp, nhưng hẳn lại là phi thăng tu sĩ rất là hiếm gặp, nhưng do trước đó chưa từng dùng qua Diệt Trần Đan tẩy tủy thân thể, cho nên dễ dàng dẫn phát ra tiểu thiên kiếp là lương sắc lôi kiếp, một loại lôi kiếp rất nguy hiểm. Những vị Thiên Uyên Vệ này chắc chắn là nhận ra được nơi này có thiên kiếp động tĩnh, vì vậy mới vội vã trực tiếp truyền tống tới đây để hỗ trợ, nhưng có chút kỳ quái là vì sao Thiên Uyên Vệ lại đến đây kịp thời đến như vậy” Hai mắt của Hỏa lão nhìn thẳng vào kim thuyền mà không hiểu lắm lắm nói.

Cả đám người Hoàng bào tu sĩ sớm đã nhìn thấy Thiên Uyên Vệ thì trong lòng vô cùng sợ hãi, không biết trả lời thế nào,

dường như tất cả đều đồng ý với nhận xét của Hỏa lão.

Trên kim thuyền, hai vị Luyện Hư Kỳ tu sĩ vừa hiện thân ra liền hướng tới chỗ Hàn Lập đang độ kiếp với cả đám lôi cầu trên không trung đang cuộn cuộn đổ xuống, nhưng thấy hẳn vẫn còn có thể chống đỡ được trên mặt liền lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Lập tức một người đưa tay ra rồi một cái phù triện màu tím từ từ xuất hiện bắn ra từ trong tay hắn, cái phù triện này sau khi bắn ra thì phát ra một âm thanh rất lớn như sấm sét, rồi hóa thành một nhân ảnh lôi điện thân cao mười trượng toàn thân sắc tím bao bọc chung quanh.

Vị quang nhân này hai tay chấp lại niệm chú rồi các loại chi khí cuồng bạo nổi lên, dần dần chân diện mục mờ ảo hiện ra đúng là thân ảnh của tên đại hán râu quai nón.

Còn một vị Kim Giáp tu sĩ khác cũng đồng dạng xuất ra hai tấm phù triện một xanh một vàng.

Hai phù triện này vừa rời khỏi tay thì linh quang chớp động ầm ầm, rồi hóa thành một thanh trùy và một cây búa màu vàng thật lớn.

Hai kiện đồ vật phân biệt ra có màu xanh điện quang và màu vàng lôi điện bao quanh, tản ra linh áp cực kỳ to lớn, mới nhìn thấy qua cũng biết chẳng phải chuyện đùa rồi.

Một vị Kim Giáp tu sĩ nghiêm mặt đánh tan từng đạo pháp quyết nhập vào quang nhân ở trên không trung.

Lúc này quang nhân vẫy tay hướng về hai cây thanh trụ và búa vàng chính là hai kiện vật phù triệu biến hóa thành, lập tức chúng hóa thành hai đạo linh quang rơi vào trong tay của quang nhân, một lần nữa hiện ra nguyên hình.

Lúc này trong miệng một vị tu sĩ khác cũng phát ra các âm thanh phù chú, dường như là đang kết hợp với đồng bạn của mình thi pháp.

Người khổng lồ vươn đầu lên phát ra một tiếng huyết gió như long ngâm, lập tức tay vừa nhấc lên đem cây thanh trụ nhắm ngay chỗ Hàn Lập đập tới, đồng thời tay kia cũng đưa cây búa vàng lên mạnh mẽ đập tới.

“Ầm” một tiếng thật lớn, cả người của khổng lồ màu tím hồ quang run lên mảnh liệt, thanh trụ và búa vàng cũng đồng thời nổi lên điện quang sáng chói lóa, một tiếng sét kinh thiên động địa nổ ra, ba đạo hào quang tím, xanh và vàng từ trong trụ và búa tuôn ra, đầu tiên là nhỏ mỏng như sợi tơ sau đó nhanh chóng cuồn cuộn tăng lên gấp nhiều lần, hóa to lên thành mấy trượng rồi vài trăm trượng trông giống như là con cự long xoay quanh giãy dụa mạnh mẽ trong hư không, quang mang chói mắt như muốn che kín cả nửa bầu trời.

Lúc này tất cả mọi người đều ngây ngốc ra mắt mở mồm la lên kinh ngạc, quảng hào quang thật lớn này xuất hiện qua một chút rồi biến mất không thấy, không lâu sau đó nó lại xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Hàn Lập.

“Ầm” một tiếng lôi điện lóe lên hiện ra tam sắc quang mang, những việc này làm cho lòng của Hàn Lập trầm xuống và hô hấp ngày càng mạnh hơn.

Nhưng lập tức hắn liền thở nhẹ ra.

Bởi vì quảng hào quang thật lớn này vận vẹo một hồi rồi lập tức chui vào trong đám mây đen ở phía trên.

Kế tiếp có tiếng nổ lớn rồi các màu sắc của điện quang trong đám mây đen hiện ra không ngừng, nguyên bản lôi cầu này muốn hạ xuống nhưng giờ đây tán loạn ra còn rất nhỏ.

Nhìn thấy vậy Hàn Lập liền biết ngay là hai người này muốn ra tay giúp đỡ hắn vượt qua thiên kiếp này, mặc dù không nghĩ tới nhưng tự nhiên hắn sẽ không thể nào từ chối chuyện tốt như thế này được.

Lúc này không cần suy nghĩ nữa, thân hình hắn trầm xuống và cơ thể càng trầm xuống nữa.

Do hắn cảm giác được trong kiếp vận vẫn còn rất nguy hiểm với hắn, vì vậy nhân cơ hội này tránh xa ra một chút.

Hắn tính cũng không sai lắm ! Ngay khi mới vừa rời đi thì lôi điện trong kiếp vận đó lại xuất hiện lần nữa điện vận thật lớn, rồi cả đám mây đó như muốn nứt ra đồng thời xuất hiện vô số tam sắc hào quang từ trong đám mây đen phun ra, tiếng sét đánh nổ vang rền nghe như muốn đình tay nhức óc. Ngay lập tức, kiếp vận này từ từ tán loạn chỉ trong vài hơi thở, từng đợt ánh sáng mặt trời xuyên qua những lỗ thủng của đám mây đen chiếu rọi xuống.

Có thể xem như tiểu thiên kiếp lần này đã bị phá giải rồi.

Hàn Lập thấy vậy liền vui vẻ ra mặt mà đem Nguyên Từ Thần Quang và Nguyên Từ Sơn thu lại, rồi bất động thanh sắc nhìn qua phía kim thuyền xa xa bên kia không chút chậm trễ là bay tới, lúc này mới nhìn thấy rõ được khuôn mặt của hai vị Kim Giáp tu sĩ kia.

Hàn Lập khẽ nhíu mày, mơ hồ cảm giác được là có việc phiến toái khác đang đến với hắn.

Còn hắn lúc này cũng không nhúc nhích mà chỉ đứng yên lẳng lặng chờ đợi.

Chiếc kim thuyền kia thực sự rất nhanh, chỉ sau vài hô hấp là đã bay tới trước mặt Hàn Lập.

Trên kim thuyền hai vị Kim Giáp tu sĩ đang thăm đánh giá Hàn Lập.

“ Là tu sĩ phi thăng từ hạ giới lên đây ? Có chút kỳ quái Hóa Thần Sơ Kỳ làm sao có thể phi thăng tới được chỗ này chứ. Nhưng mà cũng không quan trọng, nếu như được chúng ta để ý thì coi như người gặp may mắn, bây giờ hãy theo chúng ta đi đi” Vị bạch

diện tu sĩ khoảng ba mươi tuổi mở miệng nói với dáng vẻ rất là ôn hòa.

“Tiền bối nói vậy là ý gì. Xin hỏi phải đi tới chỗ nào?” Hàn Lập nghe đối phương chỉ trong một lời liền biết ngay lai lịch của mình, trong lòng không khỏi kinh sợ nhưng ngoài mặt vẫn chậm rãi hỏi một câu.

“Có ý tứ gì chứ? Lúc người phi thăng đã gặp phải vấn đề gì đó mà vì vậy không có xuất hiện ở Phi Linh Thai và cũng không có đi tới Uyên Thành để phục dịch, rõ ràng là trong lúc phi thăng gặp phải không gian phong bạo rồi bị cuốn vào vết nứt của không gian mà phi thăng thành công rồi” Bạch diện tu sĩ khước miệng vừa động nhàn nhạt nói.

"Phi Linh Thai!" Hàn Lập nghe được từ này có chút mơ hồ, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Không sai, tu sĩ chúng ta từ hạ giới phi thăng lên Linh giới cũng có hơn ngàn người tất cả, khi phi thăng họ đều tới được Phi Linh Thai, hơn nữa toàn bộ tu sĩ phi thăng lên Linh giới ngay khi vừa xuất hiện đều phải đi tới Thiên Uyên Thành. Nhưng mà các hạ mới vừa phi thăng Linh giới đã gặp phải chuyện bất ngờ nên mới bị chuyển tới nơi khác, mặc dù chuyện này cũng ít khi xuất hiện, nhưng mà không phải không có xảy ra. Ngoài ra những người chưa từng sử dụng qua Diệt Trần Đan một khi chỉ cần đối mặt với những đợt lôi kiếp đầu tiên hoặc thứ hai đã bị ngã xuống rồi, các hạ có thể duy trì tới lúc này và gặp được chúng ta tới có thể coi như gặp may mắn” Vị tu sĩ khác lớn tuổi hơn liền khẽ cười giải thích vài câu.

Chương 1312: Thanh Minh Vệ

"Người không có dùng qua Diệt Trần Đan để tẩy đi hơi thở của hạ giới dị giới, thì cứ ba trăm năm sẽ bị một lần Tiểu Thiên Kiếp, mà đó lại là lương sắc Lô Kiếp. Cứ coi như người có thần thông kinh người thì cũng không thể vượt qua được, lần này chúng ta giúp người đánh tan Thiên Kiếp này nhưng Thiên Kiếp tiếp theo cũng không được may mắn như vậy nữa đâu. Hơn một trăm năm sau Tiểu Thiên Kiếp lần thứ hai sẽ phủ xuống người, chỉ cần mỗi năm ăn vào một viên Diệt Trần Đan, thì hơi thở của người mới dung hòa được với Linh Giới hợp thành một thể, lúc này lương sắc Lô Kiếp sẽ không xuất hiện nữa. Hàng năm Thiên Uyên Thành của chúng ta đều cấp cho các phi thăng tu sĩ một viên Diệt Trần Đan, lần lương sắc Lô Kiếp tiếp theo so với lần này chắc sẽ lợi hại hơn ba phần nữa" Vị tu sĩ có chút lớn tuổi lại nói tiếp.

"Cũng may là có lời này của tiền bối nếu không thì tại hạ sẽ bị ngậy ngốc ở Thiên Nguyên Thành này cả đời rồi" Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái rồi nói.

"Tất nhiên không hẳn vậy, nếu sử dụng đầy đủ Diệt Trần Đan trong vòng ba trăm năm người sẽ tẩy trừ được hết hơi thở của hạ giới, lúc đó thì hoàn toàn tự do rời khỏi Thiên Uyên Thành" Bạch diện tu sĩ bình tĩnh nói.

"Thiên Uyên Thành đem phi thăng tu sĩ chúng ta mới lên để tập hợp lại, vì vậy sẽ chẳng cho không Diệt Trần Đan, chắc chắn là sẽ muốn ta làm chuyện gì đó rồi" Hàn Lập không muốn chần chừ nữa mà hỏi ngay tới vấn đề chính.

"Đạo hữu thật là thông minh, Diệt Trần Đan đối với phi thăng tu sĩ rất hữu ích nhưng mà tài liệu luyện chế được cũng rất là trân quý, nhiều loại còn phải tới tận Man Hoang Chi Địa mới có thể tìm được, vì vậy muốn có được đan dược này thì cũng cần phải bỏ ra nhiều công sức mới đổi được, nhưng mà chuyện này khi tới Thiên Uyên Thành thì cũng có người giải thích cho người hiểu rõ ràng, bây giờ hãy bước lên Thuyền đi này đi.

Tất nhiên người cũng có thể từ chối, hai người bọn ta cũng không bắt buộc, nhưng mà hậu quả thế nào chắc đạo hữu cũng rõ rồi" Vị tu sĩ lớn với bộ râu sơn dương mỉm cười nói.

Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến khi nghe xong lời nói này.

Hắn do dự một chút, ngẩng đầu nhìn khoảng trời cao trên đầu, rồi lại nhìn tới chiếc Kim Thuyền dưới chân hai người, thân hình đột nhiên nhoáng lên rồi cả người bay vào trong Thuyền đó.

Hai vị Kim Giáp tu sĩ thấy vậy liền mỉm cười nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ bình thường, bởi lẽ khi bất kỳ ai thấy được sự lợi hại đáng sợ của lưỡng sắc Lôi Kiếp thì cũng chỉ có thể quyết định như vậy thôi, huống hồ trước mắt người này mới chỉ là Hóa Thần sơ kỳ tu sĩ mà có thể chịu đựng được công kích của lưỡng sắc Lôi Kiếp cho tới lúc bọn họ xuất hiện thì đúng là kỳ tích .

Khi vào tới bên trong Kim Thuyền, ánh mắt Hàn Lập liền đảo qua một cái phát hiện ngay trung tâm Thuyền còn có một pháp trận loại nhỏ tương tự.

Sau khi đứng thẳng người, hai vị Kim Giáp tu sĩ liền đi chuẩn bị bước vào trong tiểu pháp trận, khi đó bọn họ liền gọi Hàn Lập một tiếng, hắn cũng hơi do dự một chút rồi bước theo vào.

Lúc này hai vị Kim Giáp tu sĩ đều tự mình đánh ra một đạo pháp quyết, lập tức pháp trận dưới chân kêu lên một trận nghe vù vù, rồi một màn hào quang hiện ra đem cả ba người cuốn vào bên trong. Tiếp theo bàn tay vị tu sĩ lớn tuổi khẽ lật, trong đó xuất hiện ra một cái viên bàn màu vàng rực rỡ, trên mặt cũng tương tự có mấy dạng ký hiệu Ngân Khoa Văn.

Người này đưa tay đan lại hướng tới viên bàn vỗ một cái, kim quang trên viên bàn liền đại phóng, đồng thời mấy cái Ngân Khoa Văn kia cũng phát ra ánh sáng chói mắt.

Cùng lúc đó Kim Thuyền run lên, đột nhiên từ trên kim thuyền toát ra từng đạo quang mang bạch nhũ, những đạo ánh sáng này quay chung quanh rồi lại bao tròn kim thuyền quay một vòng rồi một lúc sau ngưng tụ lại thành một trận pháp trước mặt Hàn Lập.

Cả tòa pháp trận này quang mang đại phóng thì kim thuyền bắt đầu run lên rồi biến mất, còn pháp trận cũng liền tan vỡ ra từng mảnh rồi không thấy nữa.

Ở phía xa xa, Hòa lão và mấy vị Kết Đan kỳ tu sĩ kia chăm chú nhìn thấy tất cả

diễn biến.

Nhưng từ lúc hai vị Kim Giáp tu sĩ xuất hiện, mấy người bọn họ hết dám nói chuyện nữa mà chỉ im lặng đứng nhìn thôi.

Mắt thấy Kim Thuyền biến mất, trong lòng bọn họ đều thở nhẹ ra một hơi, ánh mắt lộ ra vẻ hy vọng, bởi mong muốn mình cũng được may mắn như đối phương vậy.

“Hỏa lão, hình như mọi người nói Thiên Uyên Vệ rất là đáng sợ, nhưng mà giờ thấy thế có lẽ lời đồn đó sai rồi” Hoàng bào thanh niên do dự một chút hỏi ra một câu như vậy.

“ Các người mà biết cái gì ! Trong Tam Cảnh Thất Địa thì chỉ có duy nhất Thiên Uyên Thành là không bị phụ thuộc vào sự quản lý của Tam Thánh Hoàng và Thất Yêu Vương mà thôi, còn Kim Giáp Thiên Uyên Vệ đều là những vị cao cấp tu sĩ tồn tại ở Thiên Uyên Thành. Những người này đều có một khu vực tự do đi lại mà không bị hạn chế quyền lợi, hơn nữa bọn họ còn có thể quang minh chính đại chém giết tất cả những ai mà bọn họ cho rằng có uy hiếp tới sự tồn tại của yêu nhân lương tộc, quyền lợi to lớn đến nỗi Tam Hoàng cùng tồn tại cũng còn phải kiêng nể một hai phần. Hơn nữa, ngay khi có ngoại tộc đại chiến thì ngay cả Tam Hoàng Thất Yêu cũng đều phải nghe mệnh lệnh từ các trưởng lão Thiên Uyên Thành” Sau khi do dự một chút Hỏa lão tiết lộ ra một chút tin tức bí mật.

“Có chuyện như vậy sao, sư phụ ta cũng từng nói qua chuyện của Thiên Uyên Thành, bọn họ có căn cứ thâm căn cố đế thế lực rất mạnh và rất đông, trước đây không lâu Thiên Uyên Vệ chỉ trong vòng một tháng mà đã tiêu diệt đi hơn trăm Tu Tiên Tông môn gia tộc, việc này trước nay chưa từng xảy ra. Nhưng mà cụ thể như thế nào thì căn bản không ai biết được, còn Tam Hoàng thì làm như không biết và cũng không quan tâm đến việc này” Hoàng bào tu sĩ hai mắt nhướng lên nói một hồi.

“ Có thể chứ, những tin tức liên quan đến Thiên Uyên Thành ta biết cũng không nhiều, bởi hơn nữa tu sĩ của Thành này không xuất hiện ở vùng cảnh nội, mà bọn họ chuyên môn đối phó với ngoại tộc đại địch, hơn nữa nếu lương tộc có chuyện gì xảy ra thì cũng chỉ do Kim Giáp Thiên Uyên Vệ đảm nhiệm” Đôi chân mày lớn của Hỏa lão nhíu lại, khi nghe hai người này nói chuyện với nhau thì vài tên Kết Đan kỳ tu sĩ còn lại bên cạnh mặc dù cũng có biết một ít tin tức về Thiên Uyên Vệ nhưng cũng không bằng

hai người bọn họ biết rõ tường tận nên chỉ ngạc nhiên đứng nhìn mà nghe.

Lúc này Hàn Lập cùng với Kim Thuyền xuất hiện ở một mật thất truyền tống trận vô danh trong một tòa thành thị .

Một vị Kim Giáp tu sĩ nhảy xuống Kim Thuyền đi tới thay đổi vài khóa linh thạch ở chỗ truyền tống trận, lập tức linh thạch phát quang ánh sáng lòe lòe, xong liền trở lại Kim Thuyền lần nữa thúc dục khởi động pháp trận.

Hàn Lập thấy được những linh thạch này thì trong lòng phát hoảng bởi vì bọn chúng đều là cao giai linh thạch, tâm niệm của hắn vừa chuyển động được vài lần thì Kim Thuyền đã bị bạch quang cuốn lấy lần nữa mà truyền tống ra bên ngoài.

Lần này thì bọn họ xuất hiện ở một cái động quật dưới đất, phía dưới Kim Thuyền cũng là một tòa tương tự truyền tống pháp trận.

Hai người họ cũng đồng dạng lấy ra linh thạch và đổi một lần nữa rồi Kim Thuyền cũng được truyền tống biến đi mất.

Hàn Lập thấy rõ là Kim Thuyền này được truyền tống liên tiếp hai mươi lần như vậy.

Năm xưa khi còn ở hạ giới Hàn Lập truyền tống đến Tinh Hải cũng chỉ có sử dụng một lần trung giai linh thạch, mà hơn nữa lúc đó là truyền tống từ Thiên Nam đi đến Loạn Tinh Hải xa như vậy, còn bây giờ Kim Thuyền vận dụng truyền tống pháp trận lại sử dụng bằng cao giai linh thạch có lẽ sẽ truyền tống đi xa hơn gấp mấy lần, khoảng cách truyền tống cự ly xa như vậy thực sự Hàn Lập cũng không thể nào tưởng tượng ra được.

“Bụp” sau khi phát ra một tiếng, Kim Thuyền lại được truyền tống tới bên trong một tòa pháp trận.

Nhưng lần này, ánh mắt của Hàn Lập liếc qua một cái trong lòng chấn động, không khỏi suy nghĩ có lẽ là mình đã tới được Thiên Uyên Thành kia rồi.

Bởi vì lần này truyền tống pháp trận lại được thiết lập ngay một cái tế đàn ở trên đài cao, cái đài này cao khoảng hai ba mươi trượng, chung quanh có rất nhiều người mặt hắc sắc chiến giáp tu sĩ đứng đó.

Hình dạng của những chiến giáp so với kim giáp của hai vị tu sĩ đi chung với Hàn Lập có vẻ đơn giản hơn nhiều, nhưng tất cả đều giống nhau là mặt ngoài đều được khắc dấu ký hiệu màu bạc.

Nơi này trống rỗng, rộng chừng trăm trượng có một tòa phủ điện cao khoảng mười trượng, ngoài tòa cự đài kia ra hoàn toàn không còn gì khác. Ngay khi Kim Thuyền vừa xuất hiện, trong nháy mắt có bốn vị Hắc Giáp tu sĩ lộ ra vẻ cách giác nhìn tới, nhưng khi thấy được Kim Giáp tu sĩ thì sắc mặt của bốn người này liền dẫn ra, lập tức thân hình chớp động bay tới chỗ bãi đá.

Trong đó có một tên Đại hán hai mắt màu xanh lục chân vừa bước lên tới phía trên bãi đá, liền đi tới vài bước cung kính hướng tới hai vị Kim Giáp tu sĩ thi lễ.

"Tham kiến Thiên Vệ đại nhân !"

Ánh mắt của Hàn Lập hướng tới đám người này quét qua một cái, ánh mắt hơi động.

Cả bốn người này đều là Nguyên Anh Kỳ tu sĩ, một tên là Nguyên Anh Hậu kỳ đại thành, một tên là Trung kỳ còn hai tên kia chỉ là Sơ kỳ.

"Đứng lên đi, vị này là phi thăng tu sĩ mới vừa tới, ta cũng biết được là các người hiện tại còn đang thiếu một tên Thanh Minh Vệ. Hắc hắc, nói không chừng sau này hẳn sẽ là đội trưởng của các người đấy, bây giờ các người dẫn hẳn tới Phi Linh Điện nghỉ ngơi đi, còn hai người bọn ta sẽ đi tìm Trưởng Lão báo cáo hoàn thành nhiệm vụ, sau đó lại còn đi gặp hẳn nữa" Vị Kim Giáp tu sĩ hơi lớn tuổi một chút nhàn nhạt phân phó công việc.

"Dạ".

Tên đại hán sớm đã biết Hàn Lập là Hóa Thần Kỳ tu sĩ, hiện tại nghe nói như thế trong lòng cũng không có gì kinh ngạc chỉ hướng tới Hàn Lập hơi khom người trong miệng đáp ứng.

"Giờ người đi nghỉ ngơi trước một chút, có chuyện gì thì để mai hãy nói" Bạch điện tu sĩ hướng tới Hàn Lập nói.

Hàn Lập gật đầu không có gì dị nghị.

Do vậy, lập tức ba người đi xuống đài thang tới chỗ cửa điện, Hàn Lập thấy chỉ có một mình đại hán có đôi mắt màu xanh theo sau bọn họ, ba người còn lại kia vẫn đứng đó canh giữ đài cao.

Xem ra truyền tống trận cùng với Kim Thuyền này là chỗ thật sự rất quan trọng, chỉ có nơi này thôi mà đã có tới bốn tên Nguyên Anh Kỳ tu sĩ trông coi rồi.

Ngay khi cửa điện hiện ra trước mắt rõ ràng nhất, thì thấy có một con đường rộng chừng năm sáu trượng.

Con đường này nơi nơi đều được lát bằng những loại thạch bích màu đen, cứ cách một khoảng nhất định thì xuất hiện một lần các ký hiệu Ngân Khoa Văn, những nét điểm xuyên này làm cho cả tòa thạch bích trở nên thần bí.

Cái thông đạo này hình tròn hơn nữa càng lúc càng đi sâu xuống.

Thấy vậy chân mày Hàn Lập khẽ nhíu lại, nhưng chưa kịp suy nghĩ ra thần bí chỗ nào, thì hai vị Kim Giáp tu sĩ nhắm phía trước đi thẳng, còn tên Hắc Giáp đại hán thì dẫn Hàn Lập bước theo một hướng khác.

Sau đó đi tới thật lâu, ước chừng xa khoảng vài trăm trượng, đám người Hàn Lập đi tới trước một cánh cửa tòa thạch thất.

Cánh cửa vừa mở ra thì thấy rõ được toàn cảnh bên trong đại điện.

Kiến trúc bên trong hơn phân nửa đều là những đài cao giống nhau, thay vì chỗ truyền tống trận và kim thuyền bên kia còn có vài tên Nguyên Anh Kỳ tu sĩ trông coi, còn nơi này trống trơn không có ai cả.

Thấy cánh cửa đóng lại, Hàn Lập thử đem thần niệm quét qua một cái, đúng theo dự đoán vô phương xâm nhập qua được những Ngân Khoa Văn thần bí khắc trên vách.

Đi tới đây còn có vài vị tu sĩ khác nữa, trong đó hầu hết đều là Hắc Giáp Nguyên Anh Kỳ tu sĩ, ngoài ra còn có ba bốn vị tu sĩ trên người vận chiến giáp màu xanh trông rất đẹp, những vị Thanh Giáp tu sĩ này chính là Thanh Minh Vệ.

Những vị tu sĩ này thấy một kẻ ngoại nhân như Hàn Lập xuất hiện, thì hầu hết bọn họ đều đứng yên một chỗ, và chỉ dùng ánh mắt dò xét hẩn mà thôi, hơn nữa mọi người

trông có vẻ vội vã nhưng hàng ngũ rất chỉnh tề, có lẽ bọn họ đã trải qua các đợt huấn luyện nghiêm ngặt.

Hàn Lập thấy vậy cũng chỉ biết nhượng mảy mà đi.

Chương 1313: Thiên Uyên Thành Và Phi Thăng Tu Sĩ

Sau khi đi sâu xuống khoảng ngàn trượng, trước mặt Hàn Lập bỗng sáng ngời, bởi vì phía trước xuất hiện một tòa cự thạch, bên trong sảnh có khoảng trăm tên giáp sĩ đi qua đi lại trông rất bận rộn.

Bốn phía của tòa đại sảnh này có tới mười mấy cánh cửa, lúc nào cũng có người ra vào.

Khi bước vào đại sảnh, trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ ngạc nhiên và không khỏi ngẩng đầu lên nhìn, trong lòng liên kinh hãi.

Bởi phía trên của tòa đại sảnh này mới nhìn qua thì không thấy nóc sảnh ở đâu, mà chỉ thấy một cái bóng hình dạng vòng cung thoáng ẩn hiện tồn tại mà thôi, nói đúng hơn trông giống như một tòa cự tháp rồng ruột vậy, mà chỗ bọn họ mới vừa đi qua chỉ là bức tường ngăn của tháp mở ra thôi.

Cái thạch tháp này thật lớn, tất nhiên đây là lần đầu tiên Hàn Lập mới được nhìn thấy, kinh hãi một hồi lâu thần sắc của hắn mới trở lại bình thường.

Phía trước là tên bách nhân đại hán đang dẫn đường, thấy Hàn Lập có chút kinh khiếp thì cũng không lấy làm kỳ lạ và cũng không có ý hối thúc, sau khi Hàn Lập thu hồi ánh mắt trở lại bình thường thì hắn mới tiếp tục dẫn Hàn Lập đi ra.

Ngay khi Hàn Lập đi tới chỗ cửa ra vào, rồi nhìn về phía xa xa thì trong lòng hắn lại ngạc nhiên thêm một lần nữa.

Chỉ thấy chỗ đó có một tòa cự tháp to lớn thật là vĩ đại, đỉnh tháp hòa quyện cùng đám mây xanh, chung quanh còn rải rác hơn trăm cái tháp khác nữa. Những tòa cự tháp này có chiều cao cũng khác nhau, cái cực cao thì đến cả ngàn trượng, thấp thì cũng cỡ trăm trượng, mỗi tòa tháp đều có các loại kiến trúc khác nhau, so với những tòa tháp thông thường thì những cái này đẹp hơn rất nhiều.

Điều này lại làm cho Hàn Lập phải trợn mắt há mồm vô cùng kinh ngạc.

Lúc này cũng vừa có một tên giáp sĩ đi ra, lập tức hóa thành một đạo độn quang hướng tới phía dưới những tòa tháp này bay tới, sau khi hô một tiếng bích nhãn đại hán cũng đồng dạng mang Hàn Lập bay thẳng tới một tòa cự tháp khác cao ngàn trượng cách đó không xa.

Tòa lầu này có tới mười một tầng, mỗi tầng đều có một cửa ra vào, ở giữa cánh cửa chính trên tòa lầu này treo tấm bảng lớn có ba chữ màu bạc thật to “Phi Long Điện”.

Đại hán dẫn theo Hàn Lập bay lên tầng thứ tư của tòa cự tháp này, vừa bước vào tiểu sảnh liền thấy có bảy tám cái hành lang dẫn đi các hướng khác nhau.

Còn bên trong tiểu sảnh này, cũng có các vị tu sĩ vận nhiều loại trang phục màu sắc khác nhau đang tụ tập lại một chỗ và mỉm cười gì đó, Hàn Lập đưa mắt nhìn qua một chút liền phát hiện được cả bọn họ đều là tu sĩ cấp Hóa Thần sơ kỳ.

Thấy Hàn Lập cùng bích nhãn đại hán vừa tiến vào, mấy người kia liền đưa mắt nhìn tới quét qua một cái.

“Ồ, đây không phải là Trác hiền chất hay sao chứ ? Không lẽ vị này là thành viên mới à ?” Một vị lão giả đầu tóc bạc phơ sắc mặt tái xanh cười hỏi một câu.

Bích nhãn đại hán cũng đã là Nguyên Anh hậu kỳ đại thành mà lúc này cũng không dám chậm trễ.

"Nguyên lai là Liễu tiên bối, vị này là tu sĩ mà Thiên Vệ đại nhân tự mình từ bên ngoài mang về đây, chính là một vị phi thăng tu sĩ mới tới bốn thành" Bích Nhãn đại hán tiến vào bên trong điện, biểu hiện thật là nghiêm túc không dám thất lễ, tựa như là không dám bỏ sót sự việc gì và cũng khách khí dị thường hướng lão giả giải thích.

Trên mặt Hàn Lập thoáng lộ ra một tia kinh ngạc.

“Phi thăng tu sĩ từ ngoại giới, chẳng lẽ là tu sĩ từ Phi Linh Thai mang tới ?”

“Là từ đâu phi thăng tới vậy ?”Ồ, như thế nào lại là Hóa Thần sơ kỳ tu sĩ. Không phải ai cũng bảo là hầu hết các vị phi thăng tu sĩ lúc mới nhập Linh giới cũng phải ít nhất là Hóa Thần hậu kỳ tu vi sao ?”

Một vài tên Hóa Thần sơ kỳ tu sĩ vừa nghe qua lời này liền xôn xao bàn tán một

hồi, đồng thời với ánh mặt khác thường liếc qua Hàn Lập.

Hàn Lập mỉm cười, liền ôm quyền hướng tới mấy người kia mà không nói gì cả, nhưng trong lòng đồng dạng thắc mắc không thôi.

Những người này chẳng lẽ đều là những vị tu sĩ từ những nơi khác của hạ giới phi thăng lên hay sao, nhưng thoạt nhìn có vẻ không giống lắm, nhưng nếu là tu sĩ sinh trưởng tại Linh giới vì sao lại còn xuất hiện ở nơi này.

Lúc trước hẳn có nghe qua tại “Phi Linh Điện” cũng chỉ là nơi đến của những vị phi thăng tu sĩ thôi.

Bích nhân đại hán hướng tới vài người khác ân cần thăm hỏi lấy lệ, rồi dẫn Hàn Lập đi vào trong một cái hành lang rồi sau đó lựa chọn lấy một gian phòng.

Gian phòng này được xây dựng rất lớn, giống như là một cái động phủ bên trong có đầy đủ các loại phòng chuyên biệt, chẳng hạn như có mật thất, phòng luyện đan và một phòng dùng để luyện khí, hơn nữa những căn phòng này còn được bố trí mấy loại cấm chế đặc biệt và cũng chỉ có chính chủ nhân mang theo lệnh bài mới có thể ra vào được mà thôi.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng rất là hài lòng.

Bích nhân đại hán thấy vậy liền nói một số điều cấm kỵ rồi lập tức đưa ra cấm chế lệnh bài, rồi bảo có nhiệm vụ bên mình sau đó cáo từ rời đi.

Hàn Lập định nhân cơ hội này muốn giữ đối phương lại một chút để hỏi vài tin tức về Thiên Uyên Thành, nhưng cuối cùng lại thôi.

Lúc này hẳn ngồi ở một cái ghế dựa trong phòng khách, tay cầm một khối cấm chế ngân bài sáng chói mà tìm hiểu, trong lòng nghĩ lại những đợt lôi kiếp mà mình vừa mới hứng chịu qua.

Nguyên bản theo kế hoạch của hắn thì sau khi trải qua lần thiên kiếp này hắn sẽ tìm một chỗ linh khí tuyệt hảo và cũng thật là bí ẩn ở Linh giới này rồi âm thầm tiến hành tu luyện, tu luyện một mạch tới Luyện Hư Kỳ luôn để hướng tới đại đạo tu luyện của mình.

Nhưng hắn hoàn toàn không nghĩ đến lại liên quan tới cái gì Dị Giới Hơi Thở làm

cho tiểu thiên kiếp trở nên kinh khủng như thế.

Coi như hắn đã vượt qua những đợt lưỡng sắc đầu tiên, nhưng mà những cái sau thực sự là vô phương tiếp nhận.

Lúc đó hắn mới không cần suy nghĩ gì thêm nữa mà lập tức đồng ý đi theo hai người họ tới Thiên Uyên Thành này.

Nhưng khi tới nơi, hắn mới biết chỗ này hoàn toàn khác xa và to lớn hơn nhiều so với những thành trì có tu sĩ khác, bây giờ thật sự hắn cũng không biết chuyện gì sẽ phát sinh ra nữa đây, điều này làm cho hắn không biết phải tính toán thế nào nữa.

Chỉ duy nhất một việc mà hắn dám khẳng định là trong Thiên Uyên Thành này có rất nhiều phi thăng tu sĩ giống như hắn.

Hàn Lập nghĩ tới nghĩ lui mà đứng ngồi không yên.

Hắn âm thầm tự đánh giá, không biết có nên thừa dịp này đi ra ngoài nghe ngóng một chút chuyện về Thiên Uyên Thành hay không, cũng như muốn biết thêm những vị phi thăng tu sĩ sẽ được an bài như thế nào.

Trong lúc Hàn Lập đang ngồi suy nghĩ mông lung thì đột nhiên cấm chế bên ngoài truyền tới một âm thanh của một người lớn tuổi.

“Đạo hữu có trong phòng hay không, lão phu là Liễu Hà Đạo muốn nói chuyện một chút với đạo hữu”

Hàn Lập vừa nghe lời này xong hắn tức thì nở nụ cười.

Xem ra không cần ra ngoài thì cũng có người chủ động tới đây làm quen trước.

“Thì ra là Liễu đạo hữu tới chơi, Hàn mỗ thật là vinh hạnh !” Miệng Hàn Lập trả lời sau đó cầm lệnh bài hướng tới đại môn nhẹ nhàng phát lên một cái.

Một mảnh ngân hà từ đó tuôn ra, đại môn kêu lên kéo kẹt một tiếng rồi liền tự động mở ra.

Đang đứng trước cửa là một vị tu sĩ mặt trắng, thì ra đây chính là vị lão giả mà hắn

đã gặp lúc này ở ngoài.

“Nguyên lai đạo hữu họ Hàn, Liễu mỗ tùy tiện quấy rầy mong rằng đạo hữu không lấy làm phiền” Lão giả vẻ mặt cười nụ, miệng khách khí nói.

“Ha ha, sao lại như vậy chứ, nếu Liễu huynh không đến thì Hàn mỗ cũng dự định đi tìm mấy vị đạo hữu khác hỏi một chút chuyện” Hàn Lập là người nào chứ?, hẳn là một người từng trải lão luyện từ nhân giới phàm nhân tu luyện đến giờ, vì vậy với việc đối nhân xử thế cũng rất có kinh nghiệm, tuyệt đối hơn hẳn lão giả trước mặt, lúc này hẳn rạng rỡ nói.

Hai người nói chuyện giống y như là hai bạn cũ lâu ngày gặp lại vậy.

“Mới vừa rồi nghe Trác hiền chất nói đạo hữu là do Thiên Vệ Đại nhân tự mình mang về thành, đạo hữu chắc chắn là tu sĩ từ hạ giới mới vừa phi thăng Linh giới, không biết đạo hữu xuất thân từ một nhân giới nào ở hạ giới vậy” lão giả họ Liễu vừa nói vừa chuyển đề tài hỏi.

“Một nhân giới? Cái này tại hạ cũng không biết Linh giới kêu hạ giới là gì nữa nên cũng không biết trả lời sao cho đúng. Như vậy đi, có thể giúp cho Hàn mỗ hiểu một số việc ở đây đã, rồi sau đó ta sẽ nói cho đạo hữu biết được không?” Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe mỉm cười trả lời.

Hắn cũng không dễ dàng thực sự để lộ ra nơi mình xuất thân, dù sau khi còn ở Nhân giới hắn cũng đã từng có liên quan đến một số đại nhân vật ở Linh giới này, bởi bất kể là Thiên Lan Thú bản thể, Ngân Nguyệt, hay Yêu Khuê Lang Vương thì ai trong số họ hắn cũng không dám chọc tới.

“Đây là lão phu hồ đồ rồi, đạo hữu mới vừa tới Linh giới không lâu nên đối với những nơi này tất nhiên là không biết rồi, nhưng mà những người giống như đạo hữu chính là phi thăng tu sĩ thường là những người có tu vi rất kinh người, tỷ lệ tiến giai Luyện Hư Kỳ rất lớn, Linh giới bản thổ tu sĩ không thể nào so sánh được, và càng không cần trải qua khảo hạch bởi đều được Trưởng Lão hội trực tiếp bổ nhiệm làm Thanh Minh Vệ” lão giả họ Liễu cười rộ lên ha hả nói.

“Phi thăng tu sĩ? Liễu huynh có thể nói rõ hơn một chút cho tại hạ hiểu không” Trong mắt Hàn Lập hiện ra vẻ không hiểu, nụ cười chợt tắt hỏi tới.

“Đây cũng không phải là bí mật gì, tự nhiên là có thể, chỉ cần Hàn huynh ở trong thành ít ngày liền sẽ hiểu được, với việc này thì ta hiểu rõ lắm” Lão giả họ Liễu cười hắc hắc nói.

“Kỳ thật phi thăng tu sĩ chính là những tu sĩ Hóa Thần kỳ giống như Hàn huynh từ hạ giới phi thăng tới Linh giới, trên người các người còn mang theo hơi thở của dị giới rất đậm, cho dù mỗi năm dùng một viên Diệt Trần Đan thì cũng phải mất ba trăm năm mới có thể thanh trừ hoàn toàn hơi thở này, một số hậu duệ của phi thăng giả cũng có chứa một ít hơi thở của dị giới chỉ cần tiến nhập Nguyên Anh Kỳ cũng đồng dạng sẽ bị lương sắc lôi kiếp phủ xuống. Giống như ta đây là đệ nhị hậu duệ của phi thăng tu sĩ, ngay sau khi vừa tiến nhập Nguyên Anh Kỳ phải lập tức chạy về Thiên Uyên Thành dùng ngay Diệt Trần Đan để áp chế hơi thở của dị giới, nếu không chỉ có một con đường chết mà thôi. Chỉ chờ đến khi nào hơi thở của dị giới hoàn toàn bị thanh trừ thì mới có thể tự do rời khỏi Thiên Uyên Thành, tính từ phi thăng tu sĩ ban đầu thì chỉ tới hậu duệ đời thứ năm trở đi mới không còn hơi thở của dị giới, lúc đó mới hoàn toàn giống như tu sĩ bản thổ” Lão giả mặt xanh giải thích.

“Thì ra là thế, nhưng mà Liễu huynh giờ đã là Hóa Thần Kỳ tu sĩ nói vậy thì dị giới hơi thở đã hoàn toàn bị thanh trừ rồi nhưng sao vẫn còn ở đây” Hàn Lập hai mắt mở to ngạc nhiên hỏi tới.

“Hàn huynh liếc mắt một cái liền nhìn ra vấn đề. Không sai, cho dù bọn ta đã tẩy trừ đi hơi thở của dị giới nhưng mà để nguyện ý rời khỏi Thiên Uyên Thành theo ta được biết cũng không có mấy người, không riêng gì phi thăng tu sĩ mà bọn hậu duệ như ta cũng thế, ngay cả những tu sĩ bản thổ được tăng cường từ Tam Hoàng Thất Địa bổ sung vào, cũng không dễ nguyện ý thoát ly khỏi Thiên Uyên Thành đâu” lão giả Liễu cười hì hì trả lời.

“Ồ, Hàn mỗ có chút hứng thú, mong được biết thêm một ít tin tức” Hàn Lập trong lòng khẽ động, trên mặt mỉm cười hỏi.

“Rất đơn giản, có thể nói tốc độ tu luyện ở Thiên Uyên Thành cao hơn gấp bội so với những nơi khác, hơn nữa hầu hết những đồ vật mà Tam Cảnh Thất Địa hiện hữu thì nhất định chúng đều có mặt tại Thiên Uyên Thành, lại còn những vật phẩm mà Tam Cảnh Thất Địa không có nhưng ở có thể tìm thấy tại Thiên Uyên Thành. Nói vậy chắc là Hàn huynh hiểu được ý tứ của tại hạ rồi” Lão giả nhìn Hàn Lập, thâm ý sâu sắc nói.

Chương 1314: Triệu Vô Quy

“Sao lại thế, chẳng lẽ nơi này là thánh địa tu luyện nên có được linh khí nồng đậm hay sao !” Tinh thần của Hàn Lập liền lập tức phấn chấn lên.

“Hắc hắc, tu luyện thánh địa thì bốn thành chính xác có mấy chỗ có thể nói cũng không kém hơn bao nhiêu so với mấy tòa thành khác ở Tam Hoàng. Nhưng đây mới chỉ là chuyện tốt thứ nhất thôi, chủ yếu là ở đây còn được Tam Cảnh Thất Địa cung cấp rất nhiều các loại tài liệu, hơn nữa nơi này còn là cửa ra vào duy nhất tới Man Hoang Chi Địa của Yêu Nhân lương tộc, cho nên các vị tu sĩ cao cấp muốn ra vào Man Hoang đều trú ngụ tại đây. Vì vậy tất cả các loại tài liệu kỳ trân quý hiếm từ Man Hoang đem về nhiều vô số kể, mà trong đó hơn một nửa các loại tài liệu thu hoạch được từ Man Hoang đều được các vị tu sĩ xuất ra bán ở đây, hoặc có thể bọn họ đổi lấy các loại đồ vật mà mình cần. Thậm chí có loại thần dược chỉ trong vòng một đêm có thể gia tăng tiến giai cũng được xuất bán ở đây, chỉ là giá tiền hơi cao, bọn ta cũng chỉ có thể đứng nhìn mà thôi” .

Nói tới đây, lão giả dừng một chút rồi lại nói thêm nữa.

“Trừ những việc đó ra, còn một nguyên nhân quan trọng mà các vị tu sĩ của bốn thành không muốn rời đi đó là ở Thiên Uyên Thành của chúng ta cứ cách mười năm thì có cơ hội được nghe một vị Trưởng lão của Trưởng Lão Hội giảng thuật thiên địa đạo pháp và đồng thời cũng sẽ giúp giải thích những thắc mắc mà mình gặp phải trong quá trình tu luyện. Những vị Trưởng lão này đều là Hợp Thể Kỳ tu sĩ, nếu ở bên ngoài Thành thì làm gì chúng ta có được cơ hội này chứ. Hắc hắc, cho nên một khi tu sĩ gia nhập vào bốn thành rồi thì có rất ít người muốn rời đi” .

“Có nhiều chỗ tốt vậy à ! Nhưng trong bốn thành lại có rất nhiều tu sĩ cao cấp trú ngụ, chắc chắn là có điểm đặc thù gì đó” Sau khi nghe xong trong lòng Hàn Lập trước là vui, nhưng sau đó liền nhướng mày lên hỏi.

“Bốn thành ngoại trừ những vị tu sĩ này ra, hàng năm còn có một nhóm lớn cao giai yêu tu chiếm cứ một nửa Thiên Uyên Thành này. Ngoài ra còn có rất nhiều yêu thú và

các vị luyện thể sĩ, những tên cấp thấp này hơn phân nửa sinh sống trong thành là do được bồi dưỡng phát triển, còn một nửa khác là từ Tam Cảnh Thất Địa được điều động tới đây. Hơn nữa Trường Lão Hội có tới mười vị là Hợp Thể Kỳ tu sĩ, với lực lượng hùng mạnh như vậy tự nhiên chính là nhằm đối phó với ngoại tộc ở Man Hoang cùng với các loại tồn tại chân linh cấp. Các vị tiền bối trước đây đã bố trí một siêu cấp tiên trận có thể nói cực kỳ huyền ảo, mà trước đây đã trải qua rất nhiều lần bị ngoại tộc xâm lấn muốn chiếm cứ lãnh thổ của Yêu Nhân lương tộc chúng ta. Nhưng để làm được như vậy bọn họ chỉ có một con đường đó chính đi qua Thành này, nếu như Thiên Uyên Thành không được bố trí lực lượng hùng mạnh như vậy có lẽ đã bị dị tộc tiêu diệt mất lương tộc chúng ta rồi, nghe nói một khi cùng với ngoại tộc đánh nhau thì có hơn một nửa số lượng người của lương tộc ở trong Thành bị giết chết và chuyện này cũng là bình thường thôi”

Lão giả họ Liễu tinh thần giảm xuống nói.

“Bị diệt hơn phân nửa !” Hàn Lập vừa nghe lời này sắc mặt khê biến.

“Hàn huynh không cần phải kinh ngạc và lo lắng quá như vậy, mỗi lần ngoại tộc xâm lấn lâu thì cũng cách nhau khoảng hơn mười vạn năm, còn ngắn thì cũng khoảng sáu bảy vạn năm. Khoảng cách thời gian dài như vậy đạo hữu không cần phải lo ngại, mà nếu như có chuyện này xảy ra thì cũng chỉ có thể liều chết đánh nhau một trận vậy. Bởi một khi lâm trận mà bỏ chạy không chịu bảo vệ Thiên Uyên Thành thì đều bị lương tộc liên thủ đuổi giết, có thể nói trong Thành là nơi nguy hiểm nhất mà cũng là nơi an toàn nhất, dù sao thì Thiên Uyên Thành bị dị tộc xâm lấn lần trước cũng chỉ cách đây khoảng ba vạn năm thôi, trên cơ bản bọn chúng ta vẫn còn tự do hai vạn năm nữa, ta và người không cần phải lo lắng quá như vậy” Lão giả họ Liễu mỉm cười.

“Thì ra là thế. Nói như vậy, tại hạ bị người đem về Thiên Uyên Thành này chính là nhân họa đắc phúc rồi” Hàn Lập sờ sờ cằm làm ra vẻ đang suy nghĩ vậy.

“Đương nhiên rồi, bởi vì phi thăng tu sĩ tiến giai Luyện Hư Kỳ so với những hậu duệ như chúng ta hoặc là Linh Giới bản địa tu sĩ thì nhanh hơn rất nhiều. Mỗi một người phi thăng tu sĩ đều được Trường Lão Hội coi trọng và sẽ không dễ dàng bỏ mặc đâu, hơn nữa những năm gần đây không biết duyên cớ gì mà nơi đón nhận phi thăng tu sĩ ở Phi Linh Thai bắt đầu ngày càng ít đi. Nghe mấy vị Trường lão nói, thậm chí không tiếc công sức phá phân thân giáng xuống hạ giới để tìm hiểu nguyên nhân, nhưng dường như vẫn không có tin tức, Hàn huynh cũng là từ hạ giới phi thăng lên có phát hiện ra việc gì

khác thường không ?" Lão giả hốt nhiên hỏi.

“Không có, ở nhân giới chỗ của tại hạ cũng rất bình thường !” Hàn Lập nghe xong lời này, liền nhớ tới việc của Cổ Ma trong lòng lo lắng, nhưng thần sắc vẫn như thường mà trả lời.

“Thật là đáng tiếc, nếu Hàn huynh biết được chuyện gì đó mà bẩm báo thì chắc chắn sẽ có được trọng thưởng, nhưng mà những vị phi thăng tu sĩ gần đây cũng chẳng có chút tin tức gì, chỉ là nghe nói mấy năm trước đây dường như Yêu Tộc có được tin tức gì đó. Có lẽ Trường Lão hội sẽ không cần tìm Hàn huynh để hỏi gì nữa đâu” Lão giả mặt xanh thấy Hàn Lập trả lời không biết gì hết tỏ ra đáng tiếc nói.

Hàn Lập nghe vậy cũng chỉ cười trừ một tiếng rồi liền hỏi lại: “Đúng rồi, Liễu huynh mới vừa nói về Thanh Minh Vệ, đó là gì vậy ? Có phải là vị Thanh Giáp đạo hữu mới vừa gặp phải không ?”.

“Không sai, đúng là những vị đồng đạo vận Thanh Minh chiến giáp, Thanh Minh Vệ trong Thiên Uyên Thành của chúng ta có thể nói thuộc hàng trung giai, giống như là Liễu mỗ vậy, có thể chỉ huy mười tên Hắc Thiết Vệ. Thanh Minh Vệ nhất định phải là Hóa Thần tu sĩ đảm nhiệm, nhưng ngược lại Hóa Thần tu sĩ chưa chắc sẽ được bổ nhiệm làm Thanh Minh Vệ. Về phương diện này tất nhiên là có sự khác biệt, Hàn huynh hẳn là hiểu ra tại sao” Lão giả nói như vậy.

“Cái này, Hàn mỗ cũng hiểu đôi chút, có lẽ vài vị Hóa Thần tu sĩ không am hiểu chiến đấu hoặc là đi thực hiện những nhiệm vụ khác” Hàn Lập liền nói những suy nghĩ của mình.

“Đạo hữu hiểu vậy là tốt rồi, nói về chức vụ của vệ sĩ Thiên Uyên Thành chúng ta cũng được chia ra làm hai loại. Loại thứ nhất chỉ cần cách một thời ngắn hoàn thành công việc cố định được giao là được, thời gian còn dư lại cứ tự do sinh hoạt, làm vệ sĩ như thế thì hàng năm cũng chỉ được lãnh một số linh thạch cố định mà thôi, thu nhập quả thật rất ít nhưng được cái là không có gì nguy hiểm cả. Còn loại thứ hai là những vệ sĩ chuyên môn nhận lãnh các nhiệm vụ đặc thù của Trường Lão hội, mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ hạng nhất thì chẳng những thu được linh thạch mà còn có đan dược hay thậm chí có cả những đồ vật vô cùng quý hiếm”.

Tất nhiên những nhiệm vụ như vậy có mức độ nguy hiểm rất lớn, quá nữa các nhiệm vụ

này đều có liên quan đến Man Hoang Chi Địa hoặc là dị tộc, vì vậy khiến cho người ta phải suy nghĩ thật kỹ trước khi nhận nhiệm vụ. Ngoài ra mỗi khi hoàn thành được nhiệm vụ hạng nhất thì có thể tự do hàng chục năm hoặc thậm chí cả trăm năm mới đi nhận tiếp nhiệm vụ mới, vì vậy sẽ có được một khoảng thời gian dài để yên tâm tu luyện. Hai loại nhiệm vụ này có thể tùy thời thay đổi cho nhau không ràng buộc gì cả” Lão giả nói cho Hàn Lập nghe rõ ràng.

“Đa tạ Liễu huynh chỉ điểm” Trên mặt Hàn Lập không có gì thay đổi còn miệng thì mở lời cảm ơn.

Lão giả mặt xanh khoát khoát tay cười to vài tiếng rồi sau đó nói chuyện thêm với Hàn Lập một chút rồi cũng đứng dậy cáo từ đi ra.

Sau khi tiễn Lão giả ra về, Hàn Lập mới hết cười quay trở về phòng đi vào mật thất khoan chân ngồi xuống.

Hai mắt nhẹ nhàng khép lại cả người từ từ tiến vào nhập định.

Còn Lão giả mặt xanh sau khi trở ra hành lang thì có vài vị Hóa Thần Tu Sĩ khác đang chờ đợi.

Vừa thấy Lão giả này đi ra cả bọn liền tiến tới.

“Thế nào, Liễu huynh có biết được tin tức gì từ người này không ?”.

“Tin tức ? Người này nói chuyện rất là kín kẽ chỉ thừa nhận mình từ hạ giới phi thăng lên mà thôi, còn những việc khác thì không tiết lộ gì cả, ngược lại ta đã nói cho hắn biết vài tin tức rồi” Lão giả lắc đầu, có chút bất đắc dĩ nói.

“Ha ha, Liễu huynh chưa gì hết đã tự tìm tới cửa mà hỏi, đương nhiên hắn là một tên tu sĩ vừa mới tới Linh giới tự nhiên sẽ có vài phần cảnh giác rồi. Nhưng bất quá bọn ta cũng không có tâm tư gì khác, chỉ là muốn cùng hắn giao hảo mà thôi, dù sao thì phi thăng tu sĩ nào cũng có tiềm lực tiến giai rất cao”.

Vài tên Hóa Thần Kỳ Tu Sĩ mỗi người nói một câu nghị luận xôn xao hắn lên, dường như không có ác ý gì tới Hàn Lập.

Còn lão giả họ Liễu thì mỉm cười không nói gì.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Lập đang ngồi yên trong mật thất hốt nhiên thần sắc vừa động hai mắt mở ra.

Lúc này hắn mới động thân đi ra khỏi mật thất tiến tới phòng khách.

Cầm lệnh bài trong tay nhoáng lên đem cửa lớn mở ra.

Ngoài cửa xuất hiện một vị Bạch sam tu sĩ thần tình bình thản đang đứng đó.

"Tham kiến tiên bối !" Hàn Lập không dám chậm trễ, hai tay liền ôm quyền cung kính nói.

Người này đúng là vị Kim Giáp tu sĩ mặt trắng không có râu hôm qua, nhưng giờ đây trên người lại thay bằng một bộ trang phục kiểu nho sinh vẻ uy thế trên người giảm đi ba phần, nhưng lại có phần xuất trần hơn trước.

"Hàn đạo hữu không cần khách khí ta cũng vừa mới tới, do Lý huynh có chuyện cần xử lý, vì vậy hiện giờ cũng chỉ có một mình ta tới gặp đạo hữu. Ta tên là Triệu Vô Quy" Vị Luyện Hư tu sĩ họ Triệu có thái độ rõ ràng tốt hơn hôm qua nhiều, có vẻ rất hiền lành.

Hàn Lập nghe nói vậy liền vội vàng kêu lên một tiếng: "Triệu tiên bối !" Rồi liền mời đối phương vào trong phòng cùng nhau phân ngôi chủ khách và ngồi xuống.

"Đã trải qua nửa ngày có lẽ ngươi cũng đã biết một ít chuyện tình của Thiên Uyên Thành rồi. Ta đây cũng nói ngắn gọn một chút, mặc dù ngươi là phi thăng tu sĩ nhưng lại có thể kiên trì dưới lương sắc lôi kiếp lâu như thế thì có thể nói thần thông không thấp, cho nên giao cho ngươi đảm trách chức vụ Thanh Minh Vệ không có gì phải nói nữa. Đây là lệnh bài thân phận, ngươi hãy cầm lấy rồi sau đó tới tiếp quản tiểu đội số năm mươi sáu đi, hôm qua ngươi đã gặp bốn người kia ở Truyền Tống Điện sau này bọn họ sẽ thuộc tiểu đội của ngươi" Triệu Vô Quy vừa ngồi xuống bàn tay lật lên xuất hiện ra một khối ngọc bội màu xanh đưa tới.

"Tại hạ mới đến, còn nhiều việc chưa biết được mà lại đảm nhận Thanh Minh Vệ hình như có chút không thích hợp lắm !" Hàn Lập cũng không đưa tay bắt lấy ngay ngọc bội mà trên mặt hiện ra vẻ chần chừ do dự.

"Hắc hắc, Hàn đạo hữu không cần quá mức khiêm nhường, mỗi vị phi thăng tu sĩ

vừa đến bốn thành đều được đảm nhiệm Thanh Minh Vệ, hơn nữa hầu hết đều xứng đáng đảm nhận chức vụ này, còn chuyện tình của bốn thành chỉ cần đạo hữu ở lại đây khoảng một năm rưỡi trở lại, sẽ quen biết hết không cần phải lo lắng gì" Triệu Vô Quy cười to nói.

“Nếu tiền bối đã nói thế vẫn bối sẽ không từ chối nữa” Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, cuối cùng mới tiếp nhận ngọc bội này rồi tùy ý liếc mắt đánh giá.

Chỉ thấy trên một mặt ngọc bội có khắc vài ký hiệu Ngân Khoa Văn, còn mặt bên kia khắc số năm mươi sáu, mấy con số này có màu vàng nhạt.

Thấy Hàn Lập tiếp nhận ngọc bội Triệu Vô Quy vừa lòng gật đầu, sau đó bắt đầu cung cấp và giải thích thêm một chút sự việc của Thiên Uyên Thành, có một số việc đã được Lão giả họ Liễu nhắc tới, còn những chuyện khác đúng là lần đầu tiên Hàn Lập mới được nghe, vì vậy hắn rất là chú ý và tập trung lắng nghe.

“Tốt lắm, những việc cần nói ta đã nói hết rồi, nơi này chỉ là nơi ở tạm thời cho các vị phi thăng tu sĩ và cũng không thích hợp để ở dài lâu, mỗi vị tu sĩ từ Nguyên Anh Kỳ trở lên khi ở lại Thiên Uyên Thành đều có động phủ của riêng mình. Nhưng mà động phủ lớn nhỏ thế nào đều do tự tay mà làm ra, còn cụ thể công việc ra sao thì người đi Ngọc Khuyết Các mà hỏi sẽ biết, ở này có một khối bản đồ của bốn thành người có thể nghiên cứu từ từ. Bởi vì người lần đầu tiên nhập thành nên tháng đầu tiên không cần phải đi nhậm chức, nhưng qua tháng sau nhất định phải đi tiếp nhận nhiệm vụ Thanh Minh Giáp đấy” Triệu Vô Quy lấy từ trong trữ vật thủ trục ra một khối ngọc giản màu trắng giao cho Hàn Lập rồi mới chuyển thân cáo từ.

Hàn Lập cũng tự nhiên đứng lên cung kính cảm ơn lần nữa sau đó tiễn người này ra khỏi phòng.

Chương 1315: Ngọc Khuyết Các

Sau khi quay trở lại phòng, Hàn Lập đem ngọc giản kia ra rồi nhẹ nhàng áp lên trên trán, trong nháy mắt đem thần niệm nhập vào trong đó.

Chỉ một lúc sau ánh mắt hắn liền biến đổi.

"Thiên Uyên Thành xem ra thật là lớn, diện tích của nó so với Thiên Nguyên Thành một trong Tam đại chủ thành của Nhân tộc chỉ có lớn hơn chứ không hề nhỏ hơn chút nào" Sau khi Hàn Lập đem thần niệm rút ra, sắc mặt tâm tình bất định hiện ra.

Đưa tay vuốt ve cái ngọc giản một hồi đem tất cả tin tức tìm hiểu rõ ràng hết, sau đó mới từ từ đi ra khỏi phòng.

Bất kể như thế nào, trước hết hắn muốn đi tới Ngọc Khuyết Các để tự mình đi tìm một cái động phủ trước, nhưng nghe Triệu Vô Quy nói dường như chuyện này có chút gút mắc gì đó.

Trong lòng hắn liền cảm thấy hứng thú.

Vừa rồi mới từ bản đồ hắn tìm được một chỗ rộng rãi nên liền hóa thành đạo thanh quang phi ra khỏi Phi Linh Điện.

Trong lúc bay lướt qua liên tiếp hơn mười tòa cự tòa cự tháp ở gần đó, Hàn Lập yên lặng chăm chú quan sát dọc đường đi, hắn thấy có rất nhiều tu sĩ với các loại quần áo màu sắc khác nhau.

Hắn thấy hầu hết những vị tu sĩ mặc chiến giáp này chỉ xuất hiện ở gần các tòa cự tháp, càng rời xa nơi đó lại càng thấy nhiều tu sĩ vận các loại trang phục bình thường khác nhau. Không rõ những người không vận chiến giáp này là tu sĩ thuộc lực lượng vệ binh hay khu vực bên ngoài Thiên Uyên Thành nữa.

Nhưng với một việc có thể khẳng định là chỉ có những người ra vào các tòa cự tháp mới vận chiến giáp, hơn nữa Hàn Lập còn phát hiện ra các tòa cự tháp từ tầng giữa trở lên

nếu không phải giáp vàng thì cũng là giáp bạc, hai loại giáp Luyện Thể sĩ. Trong đó chiến giáp màu vàng là những vị Luyện thể sĩ trung giai, còn giáp bạc là cao cấp Luyện thể sĩ, lượng người ra vào ở các tòa cự tháp từ tầng giữa trở lên rất nhiều so với số lượng Hắc - Thanh chiến giáp tu sĩ.

Nhìn tới đây Hàn Lập liền hiểu rõ.

Xem ra cả Thiên Uyên Thành này, các loại cự tháp trung bình là nơi trú ngụ của những giáp sĩ hoàng, bạch, hắc, thanh và kim chiến giáp, rõ ràng nơi đây phân ra các cấp chiến lực khác nhau.

Lúc đã sáng tỏ hết mọi việc, Hàn Lập đưa mắt quét nhìn qua các tòa cự tháp và những vị giáp sĩ vài lần nữa, rồi sau đó mới đi thẳng tới mục tiêu đã định sẵn.

Sau khi phi hành khoảng chừng nửa canh giờ, từ phía xa thấy được một dãy tường thành to lớn, độ quang của Hàn Lập liền chậm lại, rồi nhìn xuống phía dưới một tòa lầu các cao ba tầng mà đi tới.

Đừng nhìn thấy tòa lầu này nhỏ thấp mà khinh thường, bởi tòa lầu này lúc nào cũng đông đúc người ra vào.

Hàn Lập dừng lại đánh giá xem xét một chút thì đã thấy bảy tám đạo độ quang bay vào trong cửa chính.

Chỗ bảng hiệu chính ở đại môn có ghi rõ ràng ba chữ cổ văn với nét bút như rồng bay phượng múa: “Ngọc Khuyết Các”,

Hàn Lập nhú hai mắt nhìn bảng hiệu này một hồi rồi mới cất chân bước vào bên trong.

Ở tầng một của tòa lầu có một gian đại sảnh rộng hơn mười trượng, bên trong có khoảng hơn mười vị tu sĩ, bọn họ đang đứng nhìn một tấm bình phong có thanh quang chớp động ở cuối phòng.

Trên bình phong này là một bản đồ cao hai trượng và rộng khoảng mười trượng, bề mặt có rất nhiều điểm ngân quang sáng chói cùng với các chữ số chớp động liên tục, còn phía trước tấm bình phong này là một vị Thanh bào trung niên vẻ mặt tươi cười đang

đứng đó.

Thần niệm của Hàn Lập quét qua một lượt liền phát hiện những người ở đây chỉ là Nguyên Anh Kỳ tu sĩ, riêng vị Thanh bào kia là Hóa Thần Kỳ tu sĩ.

Bỗng nhiên có một vị Lão giả nhỏ gầy đi ra phía trước cung kính hướng tới Thanh bào trung niên thi lễ rồi lấy ra một khối Hắc quang thiết bài cùng với một vòng tay trữ vật hai tay cung kính đưa lên.

Vị trung niên nhân này tùy ý nhìn thiết bài một cái, rồi lại kiểm tra vòng tay trữ vật xong liền gật đầu, còn bàn tay vừa lật một cái thì vòng tay trữ vật lập tức biến mất rồi mới đem thiết bài hoàn trả cho Lão giả.

Tinh thần của tên Lão giả lúc này mới run lên, lập tức đưa tay đón lấy thiết bài rồi đi tới chỗ treo cái bản đồ nằm phía trên tấm bình phong gần đó, nhẹ nhàng vung tay lên lập tức từ đó phun ra một tia hắc tuyến nhập vào con số hai trên bản đồ, lập tức làm cho ngân sắc quang điểm chớp nhoáng lên vài cái rồi hiện rõ ra lại số hai.

“Nga...” Xong hết lão giả lập tức lui xuống.

Sau đó một khoảng thời gian, lại có hơn mười người đi tới phía trước, bọn họ giao ra hoặc là vật phẩm có khi là linh thạch trao cho Thanh bào trung niên, quá nửa những người đó đều được người trung niên kia cho phép tiến tới chỉ điểm trên bản đồ, nhưng trong số đó có hai người giao ra đồ vật nhưng lại bị từ chối làm cho hai người đó buồn rầu ủ rũ đi ra.

Một hồi sau Hàn lập mới phát hiện tấm bản đồ thật lớn này chính là bản đồ phân bố và chỉ rõ những nơi có linh mạch của Thiên Uyên Thành.

Thấy như vậy Hàn Lập sờ sờ cằm, bây giờ thì hẳn mới hiểu được ẩn ý của Triệu Vô Quy.

Xem ra muốn tìm cho được động phủ thích hợp có lẽ phải tranh giành nhau với người khác rồi.

“Tiền bối, người đến đây là để tìm kiếm một chỗ động phủ thích hợp phải không ?” Đột nhiên từ bên cạnh Hàn Lập truyền đến lời nói này.

Có một giọng nói thanh thúy truyền đến bắt chuyện.

Thần sắc của Hàn Lập vẫn như thường, từ từ quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy một vị nữ tu sĩ xinh đẹp tuyệt trần đứng cung kính ở bên cạnh, tu vi của cô ta cực thấp chỉ cỡ Trúc Cơ kỳ tu sĩ mà thôi, nhưng thấy phục sức trên người cô ta thì hẳn không khỏi có cảm giác kỳ lạ.

“Không sai, ta đang muốn tìm một chỗ tốt, nhưng mà ở linh sơn này ta không hài lòng lắm” Hàn Lập bất động thanh sắc trả lời. “Tiền bối là Hóa Thần Kỳ Tu Sĩ rồi, tăng một này chỉ thích hợp cho Hắc Thiết vệ thôi, tiền bối phải đi lên tầng hai mới được” cô ta ngọt ngào nói.

“Người biết được ta là Hóa Thần Kỳ tu sĩ ? chỉ bằng vào tu vi của người thì không thể nào nhìn ra được tu vi của ta mới đúng chứ !?!” Trong lòng Hàn Lập liền kinh ngạc hàn quang trong mắt chợt lóe lên.

Tiền bối không cần phải kinh ngạc, mặc dù tu vi của văn bối thấp, nhưng trên người của ta có một Linh Áp Bàn chuyên biết được linh lực trên người tu sĩ, chỉ cần chửi vị tiền bối không có ý dấu đi hơi thở thì ta hoàn toàn có thể nhìn ra được” Nữ tử liền kinh sợ nhưng lập tức khoát tay trên cổ tay xuất hiện ra một cái pháp bàn bằng tay, trên mặt phù văn chớp động rõ ràng là Ngân Khoa Văn.

Hàn Lập nhìn cái pháp bàn này có cảm giác không hiểu được.

Cũng không biết vị tiền bối nào của Nhân tộc lại có được kiến thức về thuật luyện khí trận pháp từ Kim Khuyết Ngọc Thư hiểu rõ tới như mức độ này, vậy có thể nói ở Thiên Uyên Thành mọi thứ đều được vận dụng tới mức cao nhất rồi.

Như vậy có thể nói những loại đồ vật mà hẳn biết được trước đây khi còn ở bên ngoài đều phải xem lại và cần phải học hỏi lại từ đầu rồi.

Nếu không vạn nhất bị người khác ám toán tới lúc chết đi cũng không biết được tại sao mà mình chết nữa.

Tất nhiên Hàn Lập cũng không để lộ ra vẻ gì là khác thường cả, chỉ là hướng tới người này gật đầu một cái, rồi sau khi được đối phương hướng dẫn liền đi tới cái thang

lầu lên tầng hai.

Tầng hai nhỏ hơn tầng một rất nhiều nhưng lại khá tao nhã, mặc dù cũng đồng dạng có một cái bình phong bản đồ ở cuối phòng nhưng khác một thứ là ở hai bên bình phong có tới năm người đang lắng lắng ngồi cẩn thận nghiên cứu bản đồ trên tấm bình phong.

Bên cạnh bình phong có một vị đại hán vận tử bào với khuôn mặt chữ điền dáng vẻ uể oải ngồi đó.

Thần niệm Hàn Lập lướt qua Đại hán sắc mặt hơi đổi, đúng là một vị Luyện Hư Kỳ tu sĩ còn những người kia đang ngồi nghiên cứu bản đồ đều giống như hần toàn là Hóa Thần Kỳ tu sĩ, ngoài ra bên cạnh đó còn có những nữ nhân vận cung trang thị nữ của Ngọc Khuyết Các, những người này đều là Trúc Cơ Kỳ tu sĩ nhưng lại rất là xinh đẹp.

Hàn Lập hít sâu một hơi hướng tới vị Tử bào đại hán chấp tay chào, ngay lập tức một vị nữ tử xinh đẹp liền mang tới một cái ghế mời hần ngồi xuống.

Vị nữ tử này cũng giống những nữ nhân gần đó, yên lặng đứng sau lưng Hàn Lập.

Ánh mắt của Hàn Lập sau khi đảo qua mọi người một lần, kể đó nhìn về một mảng màu xanh thẫm trên bản đồ.

Giống như là những sơn mạch khác của Thiên Uyên Thành, trên bản đồ cũng đồng dạng điểm ra vài vị trí có hiện số màu bạc, bản đồ này xem ra nhỏ hơn nhiều so với tấm bản đồ ở tầng một, trong đó những vị trí số một và số hai thì chiếm đa số nhưng trong đó chỉ có một chỗ đánh số bốn mà thôi.

Trong lòng Hàn Lập hơi do dự nhưng một lúc sau hần hướng tới thị nữ vẫy tay một cái rồi nhàn nhạt nói.

“Ta không hiểu lắm về những phần linh địa ở gần đây, người có thể giúp ta giải thích một chút không”.

"Vâng tiền bối".

“Bản đồ này bao gồm cả ba sơn mạch của Thiên Uyên Thành mà trong đó Thụý Lang Sơn được coi là một chỗ có linh khí nhiều nhất và cũng là chỗ có nhiều động phủ của các vị Hóa Thần Kỳ tu sĩ nhất, hơn nữa đây còn là nơi xuất hiện ra rất nhiều loại linh

được. Lần này, ngay chỗ linh mạch đó đáng lý có hai vị Hóa Thần Kỳ tu sĩ ở đó, nhưng vừa rồi có một vị không thể vượt qua được thiên kiếp, còn vị kia thì duyên thọ đã hết nên tọa hóa mà chết đi, cho nên dựa theo quy định thì linh địa nguyên bốn của họ sẽ được thu hồi, cho nên lúc này cũng bị nhiều tranh giành cho được. Còn cái khác là Yêu Vận Sơn liền kề với sơn mạch này cũng là nơi thích hợp cho các vị Hóa Thần Kỳ tu sĩ tu luyện và linh địa cũng không thiếu, nhưng tất nhiên linh khí thì không thể nào so sánh được với Thúy Lang Sơn. Còn sơn mạch cuối cùng là Quỳnh Thiên Sơn, nơi này nguyên bản là linh địa thuộc về các vị Nguyên Anh Kỳ tu sĩ nhưng gần đây cũng được các vị Hóa Thần Kỳ tu sĩ tới tu luyện, vì vậy mạch linh khí ở núi này nếu so với tu vi tiền bối mà nói thì chỉ sợ thiếu hụt không ít, nhưng được một cái là nơi này động phủ được bố trí rất thừa thớt, vì vậy tiền bối phải tạo lập ra một vùng linh địa do mình quản lý thật là rộng lớn, ít ra rộng khoảng vạn dặm đấy” Vị nữ tử xinh đẹp trắng nõn này thật sự là hiểu rõ mọi việc liên nhỏ giọng báo cho Hàn Lập biết.

"Thì ra là thế" Hàn Lập chậm rãi gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chăm tới bình phong không chớp.

Còn nữ tử đó cũng biết thận phận liền đứng phía sau, nhưng hai mắt không nhịn được nhìn chăm chăm Hàn Lập.

Nam tử trước mắt này thoát nhìn mới chừng hai mươi tuổi nhưng lại là một vị Hóa Thần Kỳ tu sĩ, mặc dù cô ta ở Ngọc Khuyết Các này nhìn qua không ít Hóa Thần Kỳ tu sĩ nhưng người toát lên được khí chất thì có lẽ cô ta mới lần đầu nhìn thấy nên hơi tò mò.

Đột nhiên từ bên ngoài đi vào một vị dáng vẻ trông rất mập mạp bước đi tới trước trong tay đưa ra một hộp gấm, nó được làm từ một khối ngọc bội màu xanh thật lớn rồi cung kính dâng lên trước mặt Tử bào đại hán. Sau đó mở miệng nói :

“Trước đây không lâu vân bối tìm được một gốc Ngân Tiên Chi được bốn ngàn năm, mời Tiền bối xem qua một chút,

nó có thể đổi lấy một chỗ linh địa được không”.

“Ngân Tiên Chi bốn ngàn năm tuổi, thật không dễ dàng có được, để ta xem kỹ rồi nói” Tử bào đại hán từ chối cho ý kiến, rồi đưa tay cầm lấy cái ngọc bội và hộp gấm, sau đó mới mở ra xem.

Khi hần vừa mới hé mở ra, một đoàn ngân quang nhàn nhạt từ trong hộp toát ra rồi lan đến một luồng hương thơm ngát mùi thảo mộc, làm cho tinh thần mọi người run lên.

Cho dù Hàn Lập biết qua khá nhiều loại linh dược, nhưng khi vừa ngửi thấy mùi hương này hần không thể không thừa nhận đây là một gốc linh dược cực kỳ quý hiếm.

“Ồ, bốn ngàn năm nhưng vẫn còn thiếu hụt khoảng vài trăm năm, nhưng xem ra cũng không sai biệt lắm, coi như là người có đủ tư cách. Tử bào đại hán nhìn chăm chăm hộp gấm đựng linh dược một hồi lâu, rồi mới lộ ra vẻ miễn cưỡng nói.

Chương 1316: Tranh Giành Linh Địa

Bàn tử nghe đại hán nói như vậy thở phào một hơi, lập tức mặt mày rạng rỡ cười cảm ơn, sau đó liền hướng về phía ngọc bội đang lơ lửng trên không, trên mặt có chữ “Tứ” đang phát sáng, hạ kí hiệu.

Tức thì, một đạo thanh ti nhập vào chữ “Tứ” lúc này thành chữ “Ngũ”.

Nguyên người này cũng nhìn ra được “Thúy Lang Sơn” là mảnh linh địa tốt nhất nên cũng muốn thử một chút vận khí.

Thấy Bàn tử lựa chọn đúng nơi này, một số tu sĩ ngồi bên sắc mặt đồng thời đại biến, vì nhiều kẻ có ý đồ giống nhau, nên mọi toan tính ban đầu xem như bị đảo lộn.

Cũng vì Bàn tử là một Hóa thần hậu kì tu sĩ, nếu chỉ xét riêng về tu vi thì ở đây có đàn áp mọi mọi đối thủ.

Sau cùng Bàn tử thân nhiên trở lại chỗ ngồi của mình, tựa hồ còn muốn xem người khác chọn lựa thế nào.

Nhưng cũng chính lựa chọn của hắn cũng đã làm cho số tu sĩ còn lại nhanh chóng đưa ra quyết định, lại thêm hai người rời đi, phân nhau chọn hai mảnh linh địa tại Thiên Vận Sơn, trong đó một mảnh đã có người một chỗ là vô chủ.

Hai người sau khi lựa chọn cũng nhanh chóng rời đi.

Số tu sĩ còn lại còn đang chau mày ủ dột, hiển nhiên còn chưa hạ được quyết tâm.

Lúc này, Hàn lập từ chỗ ngồi đứng lên, chậm rãi hướng Tử bào nhân đi tới.

Các tu sĩ khác cũng không tránh khỏi ngẩn ra.

Dù sao Hàn lập cũng vừa tới đây không lâu, mà đã nhanh chóng xác định được mục tiêu, khiến cho chúng tu sĩ không khỏi có chút ngoài ý muốn.

Hàn Lập từ túi trữ vật khê phất một cái, trong tay xuất hiện hộp ngọc trắng, cùng với ngọc bội của mình, đồng thời mỉm cười đưa cả hai cho Tử bào đại hán.

Tử bào đại hán cũng không lập tức tiếp lấy hộp ngọc, mà khê nhìn khắp người Hàn lập, rồi mới nhàn nhạt nói:

“Nghe nói trong thành có một phi thăng tu sĩ họ Hàn, chẳng lẽ chính là người?”

“Tin tức của tiền bối thật sự là nhanh nhạy, đó chính là tại hạ” Hàn lập trong lòng không khỏi run sợ, nhưng trên mặt không chút khác thường trả lời.

“Nếu như vậy đây là lần đầu tiên tuyển chọn động phủ của đạo hữu, như đã nói, không cần phải cố nạp gì, đạo hữu cũng có thể trực tiếp lựa chọn linh địa” Tử bào đại hán nhìn Hàn lập cười một tiếng.

“Đa tạ tiền bối chỉ điểm” Hàn Lập có chút ngẩn ngơ, nhưng lập tức mỉm cười, đem hộp ngọc thu lại.

Nghe được Hàn Lập là tu sĩ mới phi thăng gần đây, chúng tu sĩ còn lại không khỏi cả kinh nhìn về phía hắn, trong mắt mang theo một chút khác thường.

Xem ra phi thăng tu sĩ ở Thiên Uyên Thành là một dạng bất đồng tồn tại !.

Tử bào đại hán trong nháy mắt đã kiểm tra xong ngọc bội của Hàn Lập, khê gật đầu trả lại cho hắn.

Hàn Lập cũng không chút chần chờ, trên bức bình phong tại vị trí linh địa chưa được đánh dấu, khê hiện lên ngọc bội của chính hắn

Nhất thời một tia thanh quang hiện ra, một chữ “Nhất” liền hiện ra trên đó.

Những người chú ý hành động của Hàn Lập đều thấy rõ kí hiệu của hắn, không khỏi xôn xao một hồi. Bởi vì địa phương mà Hàn Lập chọn rõ ràng là vùng linh khí ít ỏi phía trênThúy Lan Sơn linh địa.

Nếu lấy tu vi của Hàn Lập là Hóa thần sơ kì, thì chọn vùng sơn mạch này, cũng không có gì phải ngạc nhiên, nhưng ngoài vùng núi này còn có các vùng linh địa khác rõ ràng là không người, Hàn Lập lại tuyển vùng linh địa không ra gì này vốn là vùng linh

khí loãng nhất, điều này không khỏi khiến cho làm cho các tu sĩ khác có chút buồn bực.

Điểm tốt nhất của phiến Linh địa này bù vào sự thiếu hụt linh khí chính là diện tích rộng lớn, diện tích khu vực hơn hai vạn dặm sơn mạch nối liền. Mặc khác ai cũng biết, linh địa xấu cùng linh khí có liên quan, nếu không linh địa dù có rộng nhưng linh được và linh quặng cũng sẽ rất cần cỗi, nên nếu tu luyện ở đó sẽ càng thêm bất lợi.

“Người thật sự muốn chọn nơi này kiến tạo động phủ, nên biết sau khi chọn, trong vòng năm trăm năm sẽ không được tùy ý thay đổi” Tử bào đại hán sau khi xem xét bình phong cũng không khỏi ngoài ý muốn, liền nhượng mày hỏi.

“Văn bối mới tới linh giới, trước chỉ cần nơi đặt chân là tốt rồi, cũng không muốn cùng các vị đạo hữu tranh đoạt gì cả. Nơi đó thật sự có chút kém cỏi, nhưng cũng không cần phải tranh chấp” Hàn Lập bình tĩnh trả lời.

“Nếu nghĩ như vậy thì tùy người, dù sao sau khi hạ kí hiệu, cho dù ai cũng không có thể thay đổi được” Tử bào đại hán sau khi nghe Hàn lập nói vậy cũng không tránh khỏi hiện lên một vẻ cổ quái, đánh giá hắt một lần, sau đó khoát tay nói, khôi phục lại vẻ uể oải ban đầu.

Hàn lập cũng không thềm để ý, sau khi ôm quyền vái một cái cũng quay lại chỗ cũ ngồi, ý định quan sát thêm một hồi nữa.

Thêm một tu sĩ đứng lên, bộ dáng muốn hướng tới Tử bào đại hán lựa chọn linh địa, nhưng lúc này từ phía cầu thang lên lầu vang lên tiếng động, một người không có thị nữ dẫn dắt, tự mình trực tiếp đi lên tầng hai.

Các tu sĩ ở tầng hai nhìn thấy người này sắc mặt đồng thời cả kinh, người có tu vi cao nhất là Bàn tử, hai mắt sáng lên hô lớn “Nguyên là Ông đạo hữu, như thế nào mà lần này lại có hứng tranh đoạt linh địa”.

Người lên lầu là một gã mặc lam bào, đầu cài ngân châm, hai hàng lông mày xếch, mắt lộ hàn ý, gây cho người khác một cảm giác cùng hung cực ác

“Hắc hắc Kim huynh có thể tới chọn động phủ, Ông mở hiển nhiên là cũng có thể đến chứ” Hán tử nhìn Bàn tử một cái, khẽ cười nhạt bảo.

Người này là một gã Hóa thần trung kì tu sĩ, nhưng đối mặt với một tu sĩ hậu kì như Bàn tử, lại hoàn toàn có bộ dáng ngang nhau, điều này làm Hàn lập trong lòng không khỏi động, cẩn thận đánh giá.

Dù sao tu vi đến đẳng cấp này, mỗi cấp bậc tăng lên đều có nghĩa chênh lệch thực lực cực lớn, Đường nhiên với trường hợp như hắn, thân mang linh bảo, tu thành Phệ Linh Thiên Hóa cùng Nguyên Từ Thần Quang, thần thông cấp độ nghịch thiên đương nhiên là ngoại lệ.

Vị Lam bào nhân này đối với một hậu kì tu sĩ tỏ thái độ như thế, đương nhiên là hắn có chỗ dựa.

“Ông hiền đệ cứ đùa, động phủ hiện tại của người, chính là linh địa bậc nhất, cần gì phải thay đổi” Bàn tử sờ cằm, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc.

“Hắc hắc tại hạ gần đây ý định tu luyện một loại bí thuật mới, đối với linh khí không quá coi trọng, nhưng lại yêu cầu linh địa phạm vi phải đủ lớn một chút, nếu không khi tu luyện sẽ có chút phiền phức, chỉ là tạm thời thay đổi mà thôi” Lam bào hán tử cười ha hả hàm hồ trả lời.

“Thì ra là thế” Bàn tử làm ra vẻ giật mình, nhưng nói hắn có tin hay không, thì có trời mới biết.

Hàn lập ghe hai người nói như vậy, cũng khẽ nhíu mày, nhưng lập tức làm như không có việc gì đứng lên.

Lam bào hán tử hướng về phía Từ bào đại hán đi tới, chấp tay cung kính hỏi thăm.

“Tham kiến Tiêu sư thúc, gia sư ủy thác văn bối vấn an sư thúc”.

“Vấn an? Bể vào Minh lão quái xú tính, làm gì có chuyện đó. Bất quá sư phụ người trước sau đã thoát được sáu lần đại thiên kiếp, chỉ sợ lần thứ bảy khó mà qua nổi” Từ bào đại hán cười lạnh nói.

Vừa nghe từ bào đại hàn nói thế, mày xích hán tử không khỏi hiện lên vẻ xấu hổ, nhưng lập tức thành thật trả lời: “Gia sư chính xác đã bế quan hai trăm năm chưa xuất quan, chuẩn bị tu luyện một kiện Linh bảo nhằm chống đỡ thiên kiếp lần sau”.

“Linh bảo, xem ra sư phụ người vận khí không tồi, lần trước Linh bảo chính vì chống đỡ thiên kiếp mà bị hủy, nhanh thế mà đã đủ tài liệu luyện chế kiện khác. Nói như thế, sư phụ người cũng không phải không có khả năng qua được thiên kiếp lần sau. Tốt lắm, lần này ta chấp trường vị trí quản lí, không nói nhiều, người mau chọn linh địa đi” Từ bào đại hàn hốt nhiên sắc mặt trầm xuống, không muốn nói nhiều.

“Tuân mệnh” Mây xéch hán tử vừa nói, mắt đã hướng tới bình phong có treo bản đồ, mắt lướt qua một vài chữ số, tức thì sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống.

“Thúy Lang Sơn hẻo lánh linh địa như thế mà cũng có người lựa chọn sử dụng, Kim huynh người vừa rồi ở chỗ này, có biết ai đã chọn phiến linh địa này không?” Ông hán tử không dám hỏi từ bào đại hán, bỗng nhiên quay lại hỏi bàn tử họ Kim, đồng thời tay hướng về phía bình phong điểm, nhất thời một đạo quang điểm hiện lên ở vị trí đó.

Bàn tử thấy vị trí quang điểm hiện ra, trên mặt cũng hiện ra vẻ quái dị, theo bản năng hướng Hàn Lập liếc mắt.

Vừa thấy thần sắc Bàn tử như thế, Lam bào hán tử còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, lúc này khẽ chậm rãi xoay người, cẩn thận đánh giá Hàn Lập một hồi.

“Là người chọn khối linh địa này” Người này sau khi nhìn rõ tu vi Hàn lập chỉ là sơ kì cảnh giới, trên mặt không khỏi hiện ra vẻ ngạo nghễ, thanh âm vang lên lạnh lùng.

“Đạo hữu cũng coi trọng chỗ này?” Hàn lập im lặng sau mới thản nhiên trả lời.

“Hừ, ta tu luyện bí thuật, chỉ có phiến linh địa này đối với ta là thích hợp nhất. Người thức thời thì nên buông tha phiến linh địa này, nếu không tranh đấu xảy ra, đừng trách Ông mỗ hạ thủ không lưu tình” Mây xéch hán tử mở miệng âm trầm nói, ý tứ uy hiếp rõ ràng.

Hàn Lập khẽ im lặng, hẳn vì tránh cùng người khác tranh đấu mới cố ý chọn một địa phương linh khí loãng như thế, nhằm tránh tại Thiên uyên trên chọc hay phiền toái. Dù sao hẳn một lòng điều đặt ở việc tu luyện, thật sự không muốn cũng bất cứ ai hết thù oán, quấy nhiễu mà theo đuổi đại đạo.

Nhưng Hàn lập hoàn toàn không nghĩ tới, mình tránh thế mà vẫn bị người khác tìm tới cửa. Đối với Hàn lập mà nói đúng là một chuyện mỉa mai.

Sâu trong mắt hắn, một tia lam quang chợt lóe, ánh mắt khẽ thoáng nhìn những người khác.

Chi thấy Từ bào đại hán thân nhiên ngồi trên ghế, mí mắt cũng không động đậy tí nào, căn bản không quan tâm đến chuyện này, còn các tu sĩ khác, mắt nhìn Hàn lập đã có chút hả hê.

“Tiền bối, nếu ta bỏ qua lần lựa chọn này thì có thể được chọn một phiến linh địa khác không? Hàn Lập hướng từ bào đại hán hỏi.

“Không được, số lượng linh địa vốn là không đủ, mỗi người chỉ có một lần cơ hội tranh đoạt linh địa, nếu là thất bại chỉ có thể sau năm trăm năm tranh đoạt linh địa lại mà thôi” Từ bào đại hán mặt không chút thay đổi nói, cũng không có chút ý tứ dằn xép.

Nghe xong lời này, Hàn lập khẽ thở dài.

Chờ hơn năm trăm năm mới thành lập động phủ, với nhu cầu cấp bách là bồi dưỡng linh thảo, luyện chế một lượng lớn đan dược, nên đối với hắn mà nói căn bản là không buông tha được.

Mà hơn nữa lúc này, mày xếch hán tử còn cười lạnh một tiếng, nói thêm: “Coi như chờ đợi trăm năm, so với việc đối cứng bị đánh rớt cảnh giới vẫn là tốt hơn, nếu đạo hững không nghe lời tại hạ như vậy thì ... hắc hắc”

Hàn Lập nghe đối phương nói như vậy, lông mày khẽ giãn ra, không giận mà khẽ nở nụ cười.

“Tại hạ không cách nào đáp ứng thỉnh cầu của các hạ, xem ra đạo hữu nên tìm một địa phương tu luyện khác tốt hơn, Hàn mỗ thật sự không muốn cùng Ông huynh tổn thương hòa khí, vạn nhất tại hạ nhất thời lỡ tay như đã nói ...”

Hàn Lập tuy nhẹ nhàng trả lời buông quơ, câu cuối dù chỉ nói một nửa, nhưng ai cũng có thể nghe ra ý tứ không khoan nhượng chút nào trong đó.

Nhất thời tất cả mọi người đều ngơ ngẩn !.

Chương 1317: Rước Lấy Phiền Toái

Vốn Hàn Lập tu vi chỉ là Hóa thần sơ kì, trước chỉ dám nhún nhường hành động, giờ lại đột nhiên nói thế, không khiến cho mọi người khỏi kinh ngạc.

Ngay cả Tử bào đại hán trên mặt không chút biểu tình cũng không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc ngược nhìn Hàn Lập.

Mà lúc này, Hán tử mày xếch nghe xong, trên mặt cũng xuất hiện một tầng sát khí.

“Thật can đảm, vốn tu vi thấp hơn ta, còn dám nói với ta như vậy, quả là mấy trăm năm nay cũng chưa thấy. Nếu đã như vậy thì ba ngày sau, tại linh địa chi chiến ta và người cũng không cần phải lưu thủ” Hán tử âm lệ nói.

“Vậy lúc đó tại hạ sẽ lãnh giáo thần thông của các hạ, giờ Hàn mỗ xin cáo từ” Hàn Lập thần nhiên trả lời, sau hưởng Tử bào đại hán khom người vái chào rồi lập tức rời đi.

Nhìn bóng lưng Hàn Lập rời đi, vẻ mặt Hán tử mày xếch khẽ trầm xuống.

Không lâu sau, tại vùng hẻo lánh không bóng người gần Ngọc Khuyết Các, Kim bàn tử và Hán tử mày xếch thân ảnh chợt hiện, đang dùng truyền âm thuật trao đổi với nhau.

“Ông hiền đệ, người tranh đoạt phiến linh địa nọ rốt cuộc để làm gì, lúc trước ở bên trong khó nói, giờ tiết lộ cho lão ca biết đi” Kim bàn tử bộ dáng vô hại cười hi hi hỏi.

“Tiểu đệ lúc trước đã nói không sai, chính là vì tu luyện một loại bí thuật mới không thể không thay đổi động phủ. Nếu không tại hạ không đến nỗi hồ đồ cố ý chọn vùng linh khí loãng như thế” Hán tử mày xếch thở dài trả lời.

Kim bàn tử nghe đối phương nói vậy, trên gương mặt đầy thịt béo khẽ rung động, cười hắc hắc, lộ ra vẻ không tin chút nào.

Hán tử mày xếch rõ đau đầu, nhưng trên mặt không chút khác thường, cũng lộ ra vẻ

người không tin thì cũng vậy thôi, không có cách nào giải thích.

“Mặc dù Ông hiền đệ có mục đích gì, nếu không muốn nói rõ chắc có nỗi khổ tâm, bất quá người thực sự muốn xuống tay khi tranh đấu với Hàn tử mỳ nọ hay sao?” Kim bàn tử hai mắt khê động, đem đề tài hoàn toàn đổi hướng.

“Thế thì sao, chả lẽ Kim đạo hữu và người này có chút quan hệ sâu xa” Hán tử mỳ xếch sắc mặt trầm xuống, có chút không hiểu hỏi lại.

“Ta như thế nào lại cùng người này có quan hệ. Nhưng hiền đệ không biết sao gã này là một phi thăng tu sĩ vừa mới gia nhập Thiên uyên thành” Bàn tử đường như nói một câu cảnh tỉnh Hán tử mỳ xếch.

“Phi thăng tu sĩ thì sao? Thiên uyên thành cứ hai, ba năm điều có một vị phi thăng tu sĩ gia nhập. Chả lẽ Kim huynh cho rằng ta không phải là đối thủ của một tên sơ kỳ tu sĩ phải không? Ta cho rằng người này gan lớn như thế đại khái chắc ở nhân giới cũng xưng bá một phương, giờ phi thăng Linh giới cũng là một nhân vật khó lường” Hán tử mỳ xếch sắc mặt khê biến, hơi trầm ngâm, liền sau đó cười lạnh một tiếng.

“Ha ha người này tu vi tự nhiên không dám nhắc tới, với thần thông của Ông đạo hữu, cả Kim mỗ cũng không nắm được phần thắng. Một tên Hóa thân sơ kỳ dù có là nghịch thiên cũng không có khả năng cùng là đối thủ của đạo hữu. Nhưng là trong thành phi thăng tu sĩ có chút bảo vệ nhau, người giáo huấn hần thì có thể, tốt nhất đừng thương tổn tính mạng đối phương. Nếu không cho dù có Minh lão tiên bối làm chỗ dựa một khi các lão gia hỏa kia biết được cũng không tránh khỏi một hồi phong ba” Kim bàn tử ra vẻ tốt bụng khuyên.

“Người này nếu làm càn, ta sẽ giáo huấn một phen. Có thật sự lấy đi tính mạng hần hay không, tranh đấu vốn không có mắt, chỉ đến lúc đó mới biết đc” Hán tử mỳ xếch trong mắt hàn quang chợt lóe nhưng cũng thản nhiên trả lời.

“Nếu Ông hiền đệ đã nói thế, vi huynh cũng không ý kiến gì nữa. Ba ngày sau ta cũng phải cùng bốn tên gia hỏa liều mạng, còn không biết có được như ý mình không nữa” Kim bàn tử làm ra vẻ sầu khổ. “Kim huynh nói lời này quả là quá khiêm nhượng rồi, ta có nghe nói gần đây Kim huynh đắc thủ được một kiện Thượng cổ bảo vật, uy lực cực lớn, so với Linh bảo thì cũng không thua kém...” Hán tử mỳ xếch đột nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Bàn tử nghe thế sắc mặt khẽ biến, nhưng lập tức khôi phục lại vẻ tự nhiên.

“Không nghĩ Ông hiền đệ ngay cả chuyện này cũng biết, vi huynh trước đây vài ngày đúng là có được một kiện bảo vật, nhưng nếu nói uy lực không thấp hơn Linh bảo thì đúng là có chút thối phồng quá độ, chỉ là có chút công dụng phòng thân hiệu nghiệm mà thôi” Bàn tử khoác tay liên tục.

“Phải thế không” Hán tử mày xếch lộ ra vẻ nửa cười nửa không.

Kế tiếp hai người, mỗi người điều ôm một bụng quý tiếp tục nói chuyện với nhau, một hồi sau Kim bàn tử hóa thành một đạo hồng quang rời đi.

Ông hán tử nhìn độn quang dần biết mất phía chân trời, sắc mặt trở nên dữ tợn, khẽ hừ một tiếng.

“Dĩ nhiên là muốn chọc giận ta, muốn ta cùng phi thăng tu sĩ kết đại cừu, hãn cũng giỏi tính toán thật” Ông hán tử lầm bầm tự nói.

“Kim bàn tử đối với người hiểu biết không ít, đã vậy lại có chút nghi ngờ, sau này hành động nhớ cẩn thận một chút, hãn thì không tính là gì nhưng tổ phụ của hãn rất khó giải quyết, ta cũng không muốn trêu chọc kẻ này” Một giọng nam tử khác đột nhiên từ đỉnh đầu Hán tử mày xếch truyền đến.

Tiếp theo nơi đó linh quang chợt lóe, một con Giao long toàn thân xanh biếc như ngọc bích hiện ra.

“Sư phụ yên tâm, chỉ cần đoạt được linh địa, đồ nhi liền lập tức phong tỏa. Trừ khi hãn biết chính xác, không thì không thể tra ra được gì đâu” Hán tử mày xếch vừa thấy phi thúy giao long lập tức thi lễ, sau cung kính trả lời.

“Uhm, người làm việc đích xác ta có thể yên tâm, nhưng sự tình trọng đại, nếu không phải đến thời điểm mấu chốt tế luyện Linh bảo, thì không chỉ phái mỗi phân thân tới, hi vọng người không làm cho vi sư thất vọng” Phi thúy Giao long gật đầu, vẻ bề trên nói.

“Đồ nhi nhất định không làm sư phó thất vọng” Hán tử mày xếch cơ hồ vỗ ngực cam đoan, nhưng lập tức lộ ra vẻ chần chờ hỏi:

“Nhưng mà tin tức có thật sự chính xác không, Linh khí nơi đó không tốt lắm, dường như không có khả năng là nơi người đó tọa hóa”.

“Ta đương nhiên không cam đoan năm chắc mười phần chính xác, nhưng với thân phận người nợ, chỉ cần có một tia đầu mối cũng đủ để chúng ta tìm kiếm. Chỉ cần chúng ta tìm được di bảo và công pháp của người nợ, chẳng những lần này ta độ kiếp không phải lo gì, mà chính người muốn tiến giai Luyện hư kì cũng có thể. Ba ngày sau khi tranh đoạt linh địa người chỉ có thể thành công, quyết không được thất bại, nếu đối phương thật sự có chút khó giải quyết, người cũng không cần lưu thủ, trực tiếp hạ gục là được. Dù sau này có chút phiền toái, nhưng so với di bảo kiếm được thì cũng không đáng kể chút nào” Phi thúy giao long âm thanh bằng hàn hạ giọng.

“Đồ nhi tuân mệnh” Hán tử mày xếch trong lòng khẽ rung mình, nhưng cũng lập tức đáp ứng.

“Những phi thăng tu sĩ thường am hiểu đấu pháp, cũng không nên sơ xuất, mặc dù người này chỉ là hóa thân sơ kì, nhưng để phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn ta sẽ cho người mượn Thiên Hồn Linh tạm thời sử dụng, với ba ngày tế luyện cũng đủ cho người tạm thời khu sử, có như vậy cũng không có gì đáng lo” Phi thúy giao long thoáng chút do dự, liền há miệng phun ra một đoàn âm khí, bên trong bao quanh lấy một quả chuông nhỏ, bên ngoài hắc khí quấn quanh, chạm chỗ nhiều chú ngữ huyền bí.

Vừa nghe giao long nói lời ấy, Hán tử liên tục cảm tạ ban thưởng, kể tiếp tay áo khẽ rung lên, một cổ thanh hà bay ra, đem cái chuông quấn vào tay áo. Kể đến phi thúy giao long trên cao nhìn xuống, tiếp tục phân phó vài câu, rồi hóa thành một đạo ánh sáng xanh biết bắn vào ống tay áo còn tại của Hán tử mày vĩnh.

Hán tử lông mày vĩnh lúc này mới xoay người lại, hóa thành một đoàn lam quang, theo một hướng khác mà rời đi.

Hàn Lập tất nhiên không biết các sự tình này, cũng không ngờ có người đối với hắn đã động sát tâm.

Sau khi rời đi Ngọc Khuyết Các hắn cũng không lập tức trở lại Phi Linh Điện, dựa vào đánh dấu trên bản đồ, từ trong thành phi hành hơn nửa ngày, cuối cùng ở ngoài ngàn dặm trên trời cao nhìn xuống hết thấy trong thành, đang trầm tư nhưu mày tính toán.

Lại nói tiếp, cái Thiên Uyên Thành này nếu gọi là Thiên Uyên Quốc thì chính xác hơn, do diện tích tương đương với một quốc gia nhỏ ở nhân giới. Nhưng trên ý nghĩa thật sự thì thiên uyên thành cũng không quá lớn, chỉ là rộng vạn mẫu, dùng tường thành bao quanh lại mà thôi.

Phía trong thành nội có hình thang, trước sau đều có tường thành, hai bên thì được tiên trận sinh ra sương mù nồng đậm che dấu, cho dù tu vi cấp Chân linh cũng không thể cứng rắn xông vào. Mà đối diện với man hoang thế giới rộng lớn, tường thành có phần nhỏ hẹp chỉ dài hơn vài trăm dặm, một pháp khắc đầy phù chú trên tường thành cao hơn ngàn trượng, nhìn từ xa như một vách tường cao chọc trời, khiến người ta sợ hãi !.

Ngay phía ngoài đạo tường cao lớn này, có yêu , nhân lương tộc ngày đêm canh gác xung quanh khu vực, hơn nữa các pháp trận cấm chế về hướng này ngày đêm đều được mở ra, liên tục không ngừng.

Ở phía sau tường thành, trước đến nay vẫn duy trì ngoài trăm vạn đại quân của lương tộc yêu nhân, đóng gần khu vực đại tháp ấy.

Thực hiện canh phòng nghiêm mật thế mới có thể đảm bảo Thiên Uyên Thành từ lúc thành lập đến nay, chưa bao giờ bị đánh lén công phá được thành.

Đối lập với cảnh đó là một chặng tường thành khác của thành nội hình thang, không được canh canh phòng sâm nghiêm như thế, nhưng kéo dài ngàn dặm, có vô số nhân yêu nhìn tộc từ “Tam cảnh thất yêu” ra vào. Những người này đa phần là mạo hiểm tính đi thế giới hoang dã, phân nữa còn lại là đến Thuyền uyên thành mua bán, do đó làm cho trong thành hết sức thịnh vượng.

Đúng ra là sau khi ra khỏi Thiên uyên thành, chính là một phiến sơn mạch liên tục rộng lớn, tuy nhiên cũng có một vài thôn trấn nhỏ có nhân loại sinh sống, nhưng tuyệt đối không có tòa thành thứ hai của tu sĩ tồn tại.

Phàm nhân trong những thôn trấn đó vừa cung cấp cho Thiên Uyên thành một ít vật tư cần thiết cho sinh hoạt, đồng thời cũng không ngừng cung cấp một ít tu sĩ và luyện thể sĩ cấp thấp. Đường nhiên trong khu vực phân chia cấp riêng cho yêu tộc, cũng có vài ba cái thú đàn cực lớn cùng yêu thú cấp thấp tồn tại, cũng cung cấp cho Thiên Uyên thành một lượng lớn yêu tộc cấp thấp.

Tuy rằng nhân yêu nhị tộc ở Linh giới dù muốn sống yên thì không thể không liên thủ cùng nhau, nhưng vốn người và yêu khác biệt, vì tránh cho xung đột của hai tộc, cả tòa thiên uyên thành cũng có một đạo ngân mạc rất lớn từ chính giữa phân thành nội ra làm hai phần.

Mỗi bên tự quản lý phần của chính mình.

Về khi vực bên ngoài thành nội, cũng tương tự lấy một đạo vô hình hư không làm giới hạn, mỗi phe chiếm cứ một bên.

Phóng chừng chỗ duy nhất nhân yêu nhị tộc có thể chung sống, chỉ có một tòa tháp trường lão ở trung tâm thành nội.

Tháp này chẳng những to hơn nhiều lần so với các tháp khác, đồng thời cũng là chiến lực cuối cùng của Thiên uyên thành, là nơi hơn mười tên trường lão tu vi Hợp thể kì của nhị tộc thương nghị và quyết định.

Cho nên trong mắt mọi người ở Thiên Uyên thành thì tháp này là nơi cực kì thần bí.

Chương 1318: Báo Lân Thú

Từ vị trí của Hàn Lập đến Trường Lão tháp khoảng hơn hai mươi dặm, từ xa nhìn lại ngọn thạch tháp cao vút trong mây, ánh mắt cũng chớp động không ngừng.

Theo hẳn biết, trong tháp bất cứ lúc nào yêu nhân lương tộc cũng cử ra một gã hợp thể kì trường lão canh gác bên trong.

Suy nghĩ một lúc, Hàn Lập cũng có chút cảm khái.

Năm xưa tại nhân gian giới, vốn Hóa Thần tu sĩ đã là thần long thấy đâu không thấy đuôi, người bình thường không thể dễ dàng nhìn thấy, nay thì tại Thiên uyên thành , ngay cả Hợp thể kì tu sĩ cũng ở gần như thế, hơn nữa còn có cơ hội lớn được thỉnh cầu chỉ điểm cho một vài điều.

Xem ra tại đây nên đem khí tức dị giới gội rửa sạch sẽ trước đã, sau đó chờ đợi ở chỗ này xem ra cũng không tệ.

Hàn Lập yên lặng tự đánh giá, còn về việc cùng mây xé rách hán tử tranh đoạt linh địa ngay cả luyện hư kỳ tu sĩ với thần thông của hẳn còn có thể đánh bại nên tự nhiên cũng không để trong lòng.

Sau khi nhìn một hồi, Hàn Lập trên người thanh quang chợt lóe hóa thành một đạo thanh hồng hướng Phi Linh Điện quay về.

Trở lại trong phòng, Hàn Lập liền mở cấm chế, sau khi cảm giác không có gì bất ổn mới đi vào mật thất, khoanh chân ngồi xuống.

Mặc dù đối với trận đấu ba ngày sau hẳn hoàn toàn tự tin nhưng cũng không vì thế mà hẳn không chuẩn bị.

Tuy nhiên hẳn còn chút phiền toái nhỏ, cũng cần phải xử lí.

Tay áo khẽ rung lên, trên tay Hàn Lập liền hiện ra một cái vòng tay ngân sắc tinh

xảo, vật ấy thoát nhìn tinh tế nhưng lại rất nhẹ nhàng vô cùng, như là vật rỗng.

Đây chính là vòng tay nổi danh Linh Thú hoàn của linh giới, không gian bên trong có thể đồng thời dung nạp nhiều loại linh thú, linh trùng khác nhau.

Hàn Lập sau khi tới Lạc nhật chi mộ ngày đó, cũng đã đem Phệ Kim trùng, cùng Đề Hồn thú thu vào trong Linh thú hoàn, tất nhiên túi linh thú ngày xưa tự nhiên bỏ qua.

Lúc này hãn giơ tay hướng Linh Thú hoàn phất một cái, nhất thời một mảng hoàng sắc quang điểm to bằng nắm tay từ bên trong bay ra, hóa thành một con tiểu thú bị một sợi xích xanh trói chặt.

Chính là con báo biến dị, lúc trước trong Lạc nhật chi mộ bị linh tộc bắt giữ.

Từ trí nhớ của Phệ viêm, Hàn Lập biết được con thú này thoát nhìn cũng giống như một con báo bình thường nhưng thực tế là một loại yêu thú có chứa ít huyết mạch của kì lân, hơn nữa đầu tiểu thú này vừa biến dị lên Báo lân thú, vì vậy khi trưởng thành thực lực có thể so với tu sĩ Nguyên anh.

Lúc mới hồi phục pháp lực, Hàn Lập tự nhiên là muốn thu phục con thú này, thế nhưng vốn đã tính cực lớn, lại mới có linh trí, con thú coi bộ thà chết không nghe.

Bất đắc dĩ Hàn Lập không thể làm gì hơn là đem nhốt vào trong Linh thú hoàn, định để một thời gian làm cho dã tính mất đi, con thú bị hãm nhốt hơn mười năm, rốt cục đã không chịu nổi, vài ngày trước đó từ linh thú hoàn phát ra tin tức khuấy phục hãn.

Nhưng Hàn Lập vì lo độ kiếp liên tiếp, nên không để ý tới chuyện này.

Giờ có ba ngày, cũng đủ thời gian đem con thú này thu phục.

Tiểu thú từ lúc hiện ra từ Linh Thú hoàn, lập tức hướng Hàn Lập phát ra tiếng gào thét ô ô thất thanh, đôi mắt xanh biếc, lại có vẻ cầu xin của con người cùng với thân thể xinh xắn như một con mèo lớn, nhìn phi thường khả ái !

“Bây giờ ta muốn hạ vài cái cấm chế trên người ngươi, nếu ngươi không chống cự ta liền giải trừ ràng buộc trên người ngươi, đồng thời còn cho ngươi ít chỗ tốt, nếu không ta sẽ giam ngươi hơn trăm năm nữa” Hàn Lập không khách khí, trực tiếp uy hiếp nói.

Tiểu thú tuy linh trí không cao nhưng hiển nhiên hiểu được lời Hàn Lập, chỉ có thể gật cái đầu lông xù liên tục.

Hàn Lập khẽ cười, bàn tay khẽ chuyển, trên tay lại hiện ra hơn mười cây ngân châm nhỏ.

Kể đến giờ lên, tất cả ngân châm lóe lên tức thì tiến vào trong cơ thể tiểu thú.

Hàn Lập liền xuất ra một đạo phù lê đỏ tươi, đồng thời há mồm phun một đạo tiên huyết lên mặt phù, sau đó ngón tay kẹp phù nhẹ nhàng vung lên.

Một tiếng phốc xuy vang lên, phù lê hóa thành một đoàn huyết vụ dần tiêu tán trên không.

Hàn Lập khẽ lăm bắm, giờ tay khẽ vỗ lên thiên linh cái của mình, trong ánh thanh quang chớp động, một nguyên anh chừng một tấc, chân giẫm tiểu đỉnh hiện ra.

Nguyên anh vừa hiện hình liền mở miệng phun ra một đoàn lục quang.

Huyết vụ ngay lập tức vây lấy lục quang, trong nháy mắt hợp thành một thể, biến thành quang điểm hồng sắc.

Lúc này Nguyên Anh hai tay bắm niệm thần chú, hướng tới đạo quang điểm đánh ra mấy đạo pháp quyết.

Quang điểm sau khi hấp thụ pháp quyết, bỗng nhiên một bóng trắng lóe lên, sau đó mạnh mẽ cuồng trưởng, hóa thành một điệu nhân mặt quỷ to bằng nắm tay.

Hung ác dữ tợn!

Bàn tay nhỏ bé của Nguyên Anh nhẹ nhàng hướng tiểu thú điểm một cái, Quỷ đầu nhếch mép như người sống quay lại, gào thét một tiếng rồi chui vào đầu tiểu thú mất dạng.

Tiểu thú mở miệng kêu to một tiếng, hập tức hai mắt đảo lộn, lăn ra đất hôn mê bất tỉnh.

Đồng thời một tầng dị quang lục hồng đan xen hiện ra quanh người, chớp động liên

tục.

Nhìn thấy thế, Hàn Lập lộ ra vẻ hài lòng, giơ tay hướng cơ thể tiểu thú phẩy.

“Phanh” âm thanh trầm muồn vang lên, sợi xích xanh quấn trên người tiểu thú gãy ra thành từng mảnh và từ từ biến mất.

Sau đó Hàn Lập cũng không để ý tới tiểu thú, hai tai duỗi trước ngực, bắt đầu nhắm mắt ngồi xuống.

Thời gian còn lại Hàn Lập cũng không rời khỏi mật thất, mà thoáng chốc ba ngày cũng đã hết. sáng sớm ngày thứ tư, một đạo hỏa quang không màng tới cấm chế ngoài cửa, trực tiếp bay vào phòng khách, sau đó nhoáng cái đã bắn nhanh tới mật thất.

Thế nhưng hỏa quang vừa bắn tới đại môn của mật thất, một tầng bạch hà dập dờn nổi lên, đem hỏa quang trói lại bên ngoài.

Hỏa quang liền xoay quanh, lại thử một lần nữa xông vào, sau khi không cách nào vào được, liền phát ra một hồi âm thanh ồ ồ minh.

Bỗng nhiên thanh quang chợt lóe, từ cửa mật thất một đạo nhân ảnh quỷ dị từ bên trong thoáng hiện ra, vẫy tay đã đem hỏa quang thu vào tay.

Chính là Hàn Lập đã bế quan ba ngày nay.

Lúc này vẻ mặt hần nhiên, trên vai có một con tiểu thú nằm sấp, hần thông thả đem thần thức vào trong hỏa cầu.

Chính là truyền âm phù của Ngọc khuyết các tới về việc tranh đoạt linh địa.

“Nghỉm vũ điện”.

Hàn Lập thì thầm một tiếng, hai tay chà xát một cái, hỏa cầu liền biến mất không thấy nữa.

Tiếp đó hần hướng về phía đại môn bước đi.

Sau hai canh giờ, trên không một cái sân lớn lộ thiên của một điện phủ. Hàn Lập quần áo phất phơ đang lơ lửng ngoài một cái quang mặt lớn màu trắng trong suốt, ở

ngoài quang mạc còn có một gã đại hán mặt sẹo thân mặc kim sắc chiến giáp khoanh tay đứng đó, thần sắc vô cùng lạnh lùng.

Thời gian từng chút trôi qua, Hàn Lập cứ như vậy không nhúc nhích chờ, khoảng thời gian ăn xong một bữa cơm, ngay cả trên mặt kim giáp đại hán đã có một chút không kiên nhẫn, cũng không ngại hướng kên cao nhìn lại tự hồ đang tính toán thời gian.

Bỗng nhiên linh quang chợt lóe từ xa, một đạo lam sắc động quang bắn nhanh đến, trong nháy mắt đã tới gần quang mạc, sau khi quang mang thu lại thì hiện ra một gã tu sĩ.

“Tiền bối thứ tội, vẫn bối vì tế luyện pháp bảo nên tới trễ một chút, vẫn bối cũng không tới trễ quá thời gian tranh đấu” Hãn thi lễ với kim giáp tu sĩ, vẻ mặt lăm lăm cười nói.

Người này chính là hán tử lông mày xénh.

“Hừ, nếu người tới muộn chỉ chốc nữa thôi sẽ bị hủy tư cách tranh đoạt, tính ra người cũng may mắn tại thời điểm cuối chạy tới, lập tức vào đi thôi” Kim giáp mặt sẹo tu sĩ đảo qua lông mày xéch hán tử, bực mình nói.

Lập tức hãn hai tay bấm quyết, hướng quang mạc đánh ra một đạo kim sắc, lập tức quang lạc linh quang đại phóng, sau một hồi rung động kịch liệt, trước mặt hán tử họ Ông nứt ra một cái thông đạo hơn trượng.

“Đa tạ tiền bối”.

Hán tử họ Ông vui mừng, thân hình nhoáng lên, liền hóa thành một đoàn lam quang chói mắt, bay vào trong quang mạc.

Khi hãn tới chỗ đối diện Hàn Lập thân hình hiện ra, khẽ liếc mắt nhìn Hàn Lập, tên mặt vắn vẹo ra một nụ cười thâm độc.

Nghe lời này, khóe miệng Hàn Lập có chút nhếch lên, chỉ là lười biếng cười nhạt, giống như lời nói của đối phương là thừa thãi, không màng quan tâm.

“Tốt, Người đã tới, xem ra cũng có vài phần can đảm, với cảnh giới sơ kì dám nghênh chiến với ta” Hán tử lông mày xéch âm trầm nói.

Hán tử lông mày xếch thấy vậy, giận tím mặt, sát khí vốn đè nén xuống vài phần giờ lại tăng thêm.

“Các người nghe cho rõ, Linh địa tranh đấu không hạn chế bất cứ cái gì, chỉ cần làm cho đối phương rời khỏi phạm vi cấm chế, thì bất kì thủ đoạn nào cũng có thể vận dụng. Trừ khi đối phương mở miệng nhận thua, nếu không ta sẽ không xuất thủ ngăn cản. Nếu tự nhận thực lực không đủ, nên sớm chịu thua thì tốt hơn, tuy rằng vì tranh giành linh địa bỏ mình không nhiều lắm, nhưng vì thù thương mà rớt xuống một cảnh giới thì cũng nhiều, không có ý kiến gì nữa thì các người có thể bắt đầu được rồi” Tu sĩ mặt thẹo mặt không chút biểu tình nói ra quy tắc.

Hàn Lập cùng hán tử họ Ông nhìn nhau từ xa, cả hai đều im lặng. Kim giáp tu sĩ gạt đầu, miệng thốt hai chữ “Bắt đầu”.

Trong chớp mắt, Hàn Lập cùng Hán tử mày xếch xuất thủ.

Đối mặt với một tên, ngay cả tu sĩ Hóa Thần hậu kì cũng phải phi thường khách khí đối đãi, Hàn Lập sẽ không chút coi thường, tay áo bào khẽ rung lên, bảy mươi hai khẩu phi kiếm dài hơn tấc tuôn ra, kim quang chớp động hóa thành nhiều đóa kim liên không ngừng xoay quanh bên dưới thân thể hắn.

Cùng lúc đó hắn cũng mở miệng ra, một tiểu đỉnh được phun tới, lập tức linh quang đại phóng, biến thành cự đỉnh cao hơn trượng, phát ra từng hồi âm thanh ông minh.

Đó đúng là Hư thiên bảo đỉnh! Cùng lúc mày xếch hán tử hai tay cũng bắt ấn, trên người tỏa ra một tầng lam quang.

Những lam sắc quang điểm này chỉ nhỏ chừng cỡ hạt gạo, nhưng không ngừng tuôn ra, trong nháy mắt hầu như đem toàn thân hắn bảo phủ vào trong.

Tiếp đó hán tử giơ tay kia hướng hư không xuất ra một trảo, một đoàn ngân quang chợt lóe, trong tay hiện ra một Ngân sắc Pháp luân chói mắt to cỡ bàn tay, nhưng nhìn hình dáng vô cùng cổ xưa, đồng thời bên ngoài ngân luân khắc một tầng phù chú, nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

Cầm Ngân luân hướng không trung ném đi, lập tức hóa thành một ngân sắc quang đoàn liên tục xoay tròn trên không, từng hồi chú ngữ vang lên, bắt đầu không ngừng

phình to ra.

Một lát sau, Ngân luân hóa to thành cỡ ba bốn trượng, giống như một vầng thái dương sáng loáng lơ lửng trên đỉnh đầu hán tử lông mày xếch.

Hắn thi pháp xong, liếc nhìn phía đối diện, sắc mặt không khỏi nao nao, không kể bảy mươi hai khẩu phi kiếm thì thôi, riêng vừa thấy cự đỉnh phát ra tiếng ông minh liên tục, trong lòng không khỏi rùng mình.

Chương 1319: Thiên Hồn Linh

Mặc dù chỉ dựa vào ngoại hình của bảo vật, căn bản không thể nào phán đoán được đẳng cấp cũng như thần thông, thế nhưng vài loại bảo vật có hình dạng đặc biệt như “Đỉnh” “Đăng” “Kính”, đều có một chút thần thông đặc biệt, làm cho người ta khó có thể phòng bị.

Đặc biệt Hư Thiên Đỉnh sau khi được phát động, tản mát ra linh áp vượt xa bảo vật bình thường, làm cho hán tử lông mày xé rách sinh ra cảnh giác, cũng lơ mơ nhận ra trận chiến này cũng không quá dễ dàng !

Trong lòng nghĩ vậy, Hán tử mày xé rách không chút nào chần chờ, liền giành lấy phần chủ động tấn công trước.

Hai tay hẩn kết quyết, quang mang của lam sắc quang điểm quanh thân thể chợt tắt, rồi biến thành từng mảng quang điểm như những hạt cát, những quang điểm này mờ dần, rồi một hóa mười, mười hóa trăm, trong nháy mắt, mây cát dày đặc che đi phân nửa khoảng không bên trong quang mạc.

Cũng cùng lúc đó, ngân luân to lớn kia cũng đã biến mất ẩn giấu trong vân sa không thấy nữa !.

Hét lên một tiếng, Vân sa chớp động lên lam sắc quang mang kì lạ, âm u thẳng hướng Hàn Lập đè xuống, các hạt cát bay đi cơ hồ truyền đến tiếng sấm.

Hàn Lập vừa thấy màn này, hai mắt khẽ nhú lại cũng không cử động gì, kim liên quay tròn chuyển động bốn phía, hướng vân sa mênh mông trên không không chút yếu thế nghênh đón.

Chỉ thấy liên ảnh khẽ rung, kinh quang đại thịnh, thanh thế không chút nào lam sắc vân sa đang đè xuống.

Khi vân sa cùng kim liên vừa tiếp xúc, chỉ thấy kim liên lóe sáng, liên ảnh trong nháy mắt điên cuồng phình to ra, mỗi đoá kim liên đều biến thành to hơn tượng, trên không

trung xoay tròn không ngừng, mỗi cánh liên hoa như một lưỡi dao sắc bén, xoay tròn phá vỡ vân sa, làm cho cát xung quanh vỡ bắn ra, phát ra tiếng nổ “oanh long long”.

Bảy mươi hai đóa kim liên, lại có thể cứng rắn đối chọi với sa vân như thể thái sơn áp đỉnh kia !.

Hán tử mày xếch thấy vậy, trong mắt khẽ có chút ngoài ý muốn, lập tức cười lạnh một tiếng, trong lòng liền tiếp tục thúc dục pháp quyết.

Sa vân vốn đang cuộn cuộn lao xuống, bỗng nhiên ngân quang chợt lóe, một cái ngân luân to lớn từ trong sa vân bắn ra, hướng xuống một đóa kim liên đang bay lên đánh tới.

Hán tử mày xếch khóe miệng khẽ lộ ra một tia cười ác độc.

Miếng Đoạn tâm pháp luân này của hần vốn dùng một loại tài liệu hiếm thấy của vùng man hoang là “Lê Kim Sa” luyện mà thành, vô cùng sắc bén, thần thông cắt, chém của loại pháp luân này vượt xa phi đao, phi kiếm, từ sau khi luyện thành linh bảo, chẳng biết đã chặt đứt bao nhiêu bảo vật phi kiếm của địch nhân rồi.

Kim sắc phi kiếm của đối phương tuy rằng thoát nhìn cũng có chút thần thông, tuy nhiên dưới một chém bất ngờ của pháp luân, tuyệt đối một kích là gãy.

“Đương đương” một hồi âm thanh chặt chếp liên miên truyền đến, kim quang và ngân quang đan vào rồi lóe lên, bộc phát ra quang mang kinh người. Hai bảo vật trong nhất thời rơi vào thế giằng co.

Sắc mặt của mày xếch hán tử hơi đổi.

Nhưng lập tức cánh hoa của kim liên liền phình to ra, đem toàn bộ ngân đoàn bao vây vào trong.

Lập tức ngân sắc quang đoàn sau khi gãy dựa một hồi, biến thành vô số mảnh vỡ, trong liên ảnh biến mất.

Ở xa, hán tử mày xếch giật mình chưa kịp phản ứng, thì Hàn Lập hướng lên phía tiểu đình trước người điểm một cái, nhất thời tiểu đình bay vụt đi, trong đình vang lên âm thanh ông minh chói tai, vô số thanh hà từ bên trong đình cuộn ra, xẹt qua kim sắc liên

ảnh, đem lam sa khắp trời vẩy vào trong, rồi hướng vào trong đỉnh bay về.

Hàn Lập ra tay nhanh như thiểm điện, đến khi hán tử mây xé rách tỉnh lại đã có một bộ phận lam sa bị cưỡng chế hút vào trong đỉnh rồi, đã không còn khả năng cùng chủ nhân liên hệ tinh thần.

“Linh bảo !” Hán tử mây xé rách thất thanh la lên.

Những lam sa này cũng với Đoạn tâm pháp luân không giống nhau, chính là pháp bảo hấn tự mình bồi dưỡng tế luyện.

Ngoại trừ Linh bảo ra, bảo vật khác sao có thể thu vào !, nếu như bị thu hết có nghĩa là công lao khổ tu hơn trăm năm bị hủy hoại trong chốc lát.

Hắn không lưỡng lự liền há mồm phun ra một ngụm tiên huyết to bằng nắm tay lơ lửng trước người.

Ngón trỏ đưa lên, dính vào ngụm máu huyết trên không vẽ ra một huyết sắc kí hiệu như rồng bay phượng múa, sau đó trở tay vỗ một cái.

Một tiếng phốc vang lên, tiêu kí kia bắn ra, chợt biến mất không thấy nữa. Nhưng sau đó một khắc lại quỷ dị hiện ra cách người Hàn Lập hơn một trượng, lóe lên biến thành một cái quỹ đầu hung ác mạnh mẽ nhào đến !.

Xem ra Hán tử mây xé rách tính toán thi pháp bất ngờ nhằm cắt đứt hành động khu sử Linh bảo của đối phương, sau đó hắn sẽ thu hồi vân sa lại, linh hoạt dùng thần thông đối phó Hàn Lập.

Hàn Lập lúc này đang âm thầm kết quyết chỉ huy Hư thiên đỉnh trên không thu vào lam sa, vừa thấy quỹ đầu dữ tợn xuất hiện nhào tới, lông mày khẽ nhướng lên, há mồm phun ra một đạo kim sắc hồ quang, bất ngờ đánh lên quỹ đầu, sau một tiếng “phích lịch” vang lên, sau khi kim sắc hồ quang đánh trúng, quỹ đầu dữ tợn chỉ kịp “ô ô” một tiếng rồi tan thành mây khói.

Tịch tà thần lôi, cho dù thủy tổ phân thân của cổ ma cũng không dám cứng rắn va chạm, huống hồ đâu chỉ là một cái quỹ đầu vô danh, không biết yêu ma phương nào hóa thân, lại không đề phòng, tự nhiên ăn một kích mà bị diệt.

Hán tử mày xếch không khỏi ngỡ ngẩn một hồi, nhưng lập tức nhớ ra cái gì đó sắc mặt bỗng nhiên khó coi dị thường.

Lúc này Hư Thiên Đình cũng đã đem hơn nửa vân sa trên không thu vào trong.

Một tiếng hừ lạnh thấu xương vang lên, Hán tử mày xếch hai hàng lông mày như dựng đứng, hai tay bắt một cái kì quái pháp quyết, đồng thời trong miệng truyền ra tiếng đọc pháp quyết, phảng như là phật âm, sau đó hẩn thần sắc ngưng trọng lạ thường, hướng về phía không trung chậm rãi điểm một phát.

Vốn thanh hà cùng kim liên đang quay cuồng đánh nhau, bỗng nhiên vân sa dừng lại, tiếp theo tất cả các hạt cát đồng thời linh quang đại phóng, thể tích không ngừng tăng lên.

Trong nháy mắt, vốn các hạt cát li ti chỉ to bằng hạt gạo, cùng biến thành các viên lam sắc nham thạch to cỡ đầu người toàn thân trong suốt, phóng ra quang mang xanh biếc. Lập tức vô số nham thạch này hướng xuống dưới mãnh liệt tấn công. Các đóa kim liên vốn đang xoay tròn giờ bỗng vang lên từng tiếng đồng thời trở nên ngưng trệ, lúc này hư thiên đình đang phun ra thanh hà cũng vô phương đem những khối nham thạch này hút vào trong.

Hàn Lập gặp tình hình này cũng ngẩn ra, ánh mắt nhìn về phía đối diện.

Chỉ thấy Hán tử mày xếch toàn thân linh quang chuyển động, búi tóc bay lên, đồng thời miệng và mũi ẩn chứa bạch quang chớp động liên tục, rõ là đang vận dụng chân nguyên chi lực.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, một tay hướng về phía đỉnh đầu, trong phút chốc một mảng hào quang như sương mù bắn ra, cuốn về phía không trung, vốn dĩ các khối lam tinh cự sa, phút chốc liền nhẹ hẫng đi, lập tức run lên rồi trở lại bản thể như hạt cát như cũ.

Vầng hào quang lan nhanh quét ngang không trung rồi thu lại, sa vân nhất thời bị quét sạch, dần dần thành trống không.

“A”

Một màn này xảy ra không khỏi làm cho Hán tử lông mày xếch xanh cả mặt, chậm rãi buông tay, mà ngay cả Kim Giáp tu sĩ vốn không chút biểu tình hứng thú xem tranh đấu ngoài quang mạc cũng lần đầu hiện ra một tia kinh ngạc, khẽ thốt ra. Hiển nhiên Nguyên Từ Thần Quang của Hàn Lập đã gây được sự hứng thú từ vị Luyện Hư kì tu sĩ này !.

“Người, đây là thần thông gì, lại có thể thu Lam Tinh Sa của ta được ?” Hán tử lông mày xếch hung hăng trừng mắt nhìn Hàn Lập hỏi.

“Đạo hữu cho rằng tại hạ sẽ tiết lộ sao ?” Hàn Lập khẽ cười, lộ ra bộ dáng thản nhiên, xem ra, đối phương chỉ là dựa vào tu vi hơn mình nên mới kiêu ngạo ương ngạnh như vậy. Nếu không phải chưa thăm dò lai lịch, đối phương còn có một gã sư phụ Luyện Hư kì, hẳn còn kiêng kị, chưa thật sự động sát khí. Bằng không đã sớm phát động phản kích như bão tố, không cho đối phương có cơ hội mà thở rồi !.

Đương nhiên, điểm này cũng chính là Hàn Lập đối với thần thông của chính mình cực kì tự tin.

Hơn nữa hẳn có Nguyên từ thần quang, Phệ Linh thiên hỏa cùng Đại canh kiếm trận đối mặt với tu sĩ Hóa thần hậu kì cũng không có chút nào sợ hãi.

Thần sắc của hán tử lông mày xếch hiện lên vẻ âm u bất định, hiển nhiên đối với thần thông của Hàn Lập vượt xa dự liệu của hắn. Có điều vừa nghĩ tới việc tranh giành linh địa còn liên quan tới chuyện khác, miệng khẽ co quắp lại vẻ hung hãn lóe ra hai tay đồng thời lộn lại.

Một cái hoàng đồng to bằng bàn tay xuất hiện, trên mặt một màn sương mờ màu trắng sữa lượn lờ khiến cho không thể thấy được hình dáng thật, ngân văn trên mặt lấp lóe, lại có thể khắc chi chút ngân khoa văn trên mặt.

Vừa thấy vật này, Hàn Lập khóe mắt co lại, liền giơ tay bấm một kiếm quyết.

Kim liên vốn đang xoay quanh trên đỉnh đầu, cùng với một đạo quang mang trong thoáng chốc bảy mươi hai đóa kim liên liền tụ lại thành một đóa siêu đại kim liên có đường kính hơn mười trượng, liền phát ra một tiếng ông minh hướng phía trước nhẹ nhàng bay tới.

Về phần đạo quang mang mù mịt trên đỉnh đầu trong phút chốc vòng xuống dưới, ngừng tụ thành một tầng hôi sắc quang mạc đem Hàn Lập bao vào trong, thủ hộ nghiêm ngặt.

Lúc này Hán tử lông mày xé rách hai tay lên, nhất thời khối hoàn đồng nổi lên một tiếng ông mình, trên mặt bạch quang đại phóng, một đạo hư ảnh từ bên trong phóng ra, lập tức điên cuồng lớn lên.

Một vị đại hán nửa người xích lõa, cao hai trượng xuất hiện trước mặt.

Cự hán hai tay trần, da thịt xanh biếc trong suốt, hai mắt linh quang lưu động, dĩ nhiên là một con khôi lỗi hình người.

Mà đạo ngân sắc phù lê lại “phốc xích” một tiếng hóa thành một đoàn ngân vụ rộng hơn một thước.

Ngân vụ ngừng tụ biến hình, huyền hóa thành một con hắc sắc cự lang, mắt sói âm trầm màu xanh biếc, không chút cảm tình nhìn Hàn Lập đối diện.

Sau khi tế ra hai vật này, Hán tử lông mày xé rách còn chưa ngừng, trên mặt đột nhiên đỏ đậm như máu, giờ tay vỗ thiên linh cái của mình, trên đỉnh đầu liền lam quang chớp động, một lam sắc nguyên anh hiện thân, hai tay đang cầm một cái chuông lớn màu đen, vẻ mặt cực kì nghiêm nghị.

“Thiên Hồn Linh ! Minh lão quái chả lẽ đầu óc hồ đồ rồi sao mà đem cả loại Linh bảo này cho môn hạ của mình sử dụng” Kim Giáp tu sĩ đứng ngoài quang mạc nhìn thấy khôi lỗi cùng hắc sắc cự lang còn chưa có biểu hiện gì, thế nhưng vừa nhìn thấy cái chuông đang được lam sắc Nguyên Anh cầm bằng hai tay kia, chợt nhướng mày, sắc mặt trầm xuống mở miệng nói.

“Tiền bối ! tại hạ tạm thời mượn Linh bảo từ gia sư sử dụng, cũng không có trái quy định gì” Lam sắc Nguyên Anh mở miệng cười hắc hắc, phát ra âm thanh phảng phất như trẻ con.

“Hừ, tranh đoạt linh địa tất nhiên là không có loại quy định này.

Thế nhưng Thiên hồn linh cực kì bá đạo, chỉ là người mượn dùng bí thuật mới có thể

miễn cưỡng điều khiển linh bảo, ngay cả khi chiến thắng, sau này nguyên khí cũng sẽ đại thương. Chỉ vì một khối linh địa, người thật sự muốn thế?” Hai mắt Kim Giáp tu sĩ khẽ đảo, lạnh lùng nói.

“Đa tạ tiền bối nhắc nhở, vân bối tất nhiên là đã nghĩ kĩ rồi” Nguyên anh nhếch miệng nói, chợt thấy Kim liên cực lớn đã bay tới đỉnh đầu, lúc này cũng không suy nghĩ nhiều, tay cầm cái chuông đen trong tay ném ra ngoài.

Cùng lúc đó, khôi lỗi màu xanh biếc bỗng nhiên nhấc chân, phi thẳng đến chỗ Hàn Lập phía trước, mỗi bước trong hư không, kí hiệu quanh thân lại chớp động, hình thể bỗng nhiên to hơn trước.

Mới đi được nửa đường, khôi lỗi đã to cao gấp bội so với trước kia.

Còn đầu Hắc sắc cự lang nhoáng một cái, liền vô thanh vô tức biến thành một cổ hắc vụ, biến mất tại chỗ.

Chương 1320: Uy Lực Luyện Thể

Hắc linh được tế ra trên không trung, nhất thời nhoáng lên phát ra âm thanh vang động.

Tiếng chuông vừa lọt vào tai khiến cho thần thức Hàn Lập bất chợt truyền đến một tiếng nổ lớn "Oong...", lập tức cả thân thể như bị điện giật, hoảng hốt một lúc, chỉ thiếu chút nữa là rơi từ không xuống đất.

Hàn Lập kinh hãi, trong cơ thể đại diện quyết tự động vận khởi, một cỗ âm ba vốn đang thâm nhập trong đầu cũng từ từ tan biến.

Sắc mặt thay đổi liên tục, cuối cùng thân thể hắn đã khôi phục lại bình thường.

"Quả nhiên là Linh bảo, bảo vật bình thường làm sao có được uy lực như thế !" Một tia hồi hộp thoáng xẹt qua đầu Hàn Lập, nhưng trong lòng phát hỏa, theo bản năng lập tức hung hăng phản kích.

Chỉ thấy hắn giơ tay bắt quyết, thần niệm trong đầu chợt ngưng tụ lại thành quang đoàn, nhắm hướng đối diện mà tùy tiện phóng ra.

Hắn từ mảy xéch đang mạnh mẽ thúc động Thiên Hồn Linh tiến hành công kích nhiếp hồn, ngay lúc thấy Hàn Lập đứng ở xa xa bị choáng một lát, tức thời dường như trở lại bình thường không ảnh hưởng gì cả, trong lòng hoảng sợ mà nhìn vào Hàn Lập.

Tuy rằng Nhiếp hồn công kích chưa phải là thần thông mạnh nhất của Thiên Hồn Linh, nhưng để đối phó với địch nhân cùng cấp lại cực kỳ linh nghiệm, khó ai ngăn cản được.

Hắn căn rằng một cái, đúng lúc này không tiếc pháp lực tiếp tục thúc động mạnh mẽ, bỗng nhiên sâu trong thần thức truyền đến một cơn đau xé thịt, tựa như bị kim nhọn đâm mạnh vào đầu.

Chỉ trách hắn không có thần niệm cường đại như Hàn Lập, sau khi bị Kinh Thần Thứ

cường bạo đâm phải, trong miệng phát ra tiếng la thê lương thảm thiết, lập tức hai tay ôm đầu, cả thân mình co quắp lại trông như một con tôm lớn.

Nháy mắt Nguyên Anh cũng biến mất, tái nhập vào bên trong cơ thể.

Trong khoảnh khắc, gã tạm thời mất đi không chế Thiên Hồn Linh đang lơ lửng trên không trung.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, hàn quang trong mắt chợt lóe, cũng không thèm nhìn tới con rối khổng lồ đang vọt tới gần, mà nhắm Kim liên thật lớn trên không trung điểm tới.

Nhất thời Kim liên đang xoay tròn trên cao, bỗng nhiên hùng hổ nhắm phía dưới đè xuống, nhưng lại đem Hắc linh hút vào trong Kim liên, khiến cho kim quang đại phóng.

Kim liên rất thuận lợi đem Thiên Hồn Linh bao lại, đồng thời con rối xanh biếc kia đã phình to lên cao sáu bảy trượng, cũng vọt tới trước người Hàn Lập, nó giơ lên cự quyền hung hăng ập đến.

Sau một tiếng nổ "Phanh...", nắm tay của con rối bị Hư Thiên Đỉnh hóa thành cự đỉnh nhoáng lên ngăn trở, từ trong cự đỉnh truyền ra từng hồi âm thanh vù vù, kích cỡ cự đỉnh rút nhỏ lại còn phần nữa, không ngờ con rối này có lực kinh người, lợi hại dị thường.

Lúc này, mấy cánh Liên hoa bên kia đang xoay tròn thật nhanh, đột nhiên bên trong phát ra từng trận âm thanh gào khóc thảm thiết, lập tức ở giữa Kim liên xuất hiện một hư ảnh Hắc linh lớn cả trượng, mặc cho cánh sen đó xoay nhanh chém thế nào đi nữa, nó tựa như vật thể vô hình, bộ dáng không chút tổn hao nào.

Đồng thời bên trong Hắc linh tự tuôn ra từng đợt hắc ti, từ từ quấn quanh lấy Kim liên, cánh sen vẫn xoay tròn, như ngây như dại thoáng mất đi linh tính.

Hàn Lập khê than thầm, đang dự tính cấp tốc thi pháp thúc động bảo vật lần nữa, đột nhiên phía sau vài trượng hắc quang chợt lóe, cự Hắc lang như u linh thoáng hiện, nó lập tức hóa thành một đạo hư ảnh tùy ý lao thẳng tới.

Một cặp lợi trao của con thú này vừa tiếp xúc với tầng hào quang trắng xám của Nguyên Từ Thần Quang, nhưng lại không bị ngăn trở chút nào, khiến nó tiến vào thâm

nhập trong đó.

Nguyên Từ Thần Quang tuy rằng lợi hại, nhưng khi đối mặt cùng con thú vốn chẳng có chút quan hệ gì với ngũ hành lực này, căn bản không thể ngăn cản chút nào.

Ngay lúc này, cặp mắt xanh biếc của cự lang chợt lóe dị quang, nó cảm thấy sắp sửa đánh lén thành công rồi.

Đột nhiên hai nắm tay chói lóa quý dị xuất hiện phía trước lợi trảo, không chút khách khí đón đầu công kích.

"Oanh..." "Oanh..." sau hai tiếng nổ, đôi trảo của Hắc sắc cự lang va chạm với nắm tay hoàng kim, thế nhưng lại bị ngạnh kháng đập cho bể nát vụn.

Lập tức cự lang hét thảm một tiếng, thân hình liền như bị mãnh lực bắn ngã văng ra.

Đúng lúc này, vốn Hàn Lập đang quay lưng về phía này, không biết khi nào đã xoay người quay lại, hơn nữa cả người kim quang chói lọi, tựa như một vị thần linh rực rỡ ánh hoàng kim.

Nhìn Hắc Lang bị văng ngược ra ngoài, sắc mặt Hàn Lập tựa như phủ lớp băng lạnh, thân hình như hư ảo bắn ra vô số tàn ảnh, ngay sau đó quý dị xuất hiện tại đỉnh đầu của Hắc lang vừa văng tới.

Sau khi khôi phục pháp lực, trên hư không Hàn Lập quyết liệt đem La Yên Bộ thi triển ra.

Tuy rằng bộ pháp này không bằng độn tốc của Phong Lô Sí, cũng không thể sánh với độ biến hóa quý dị của Tật Phong Cửu Biến, nhưng sau này Hàn Lập rất thường sử dụng, trong phạm vi xê dịch tương đối nhỏ đích thị thần diệu vạn phần.

Hắc sắc cự lang vừa thấy Hàn Lập xuất hiện trên đỉnh đầu, hung tính trỗi dậy, hé miệng phun ra một đoàn hắc quang cầu, bắn về phía Hàn Lập gần trong gang tấc.

Sau tiếng "Phốc...", một bàn tay vàng chói của Hàn Lập tùy ý vung lên, lập tức tùy tiện như đập ruồi muỗi mà đem hắc sắc quang cầu đánh bay ra xa.

Đồng thời pháp lực quán chú vào hai mắt, nơi chỗ sâu thẳm trong đồng tử nháy mắt

cuồng bạo bắn ra mũi kim lam quang chói mắt, chỉ chốc lát đã đem cả thân hình cự lang nhìn thấu rõ.

Sắc diện Hàn Lập không chút thay đổi, thân hình nhoáng lên, liền quỵ dị xuất hiện phía dưới bụng cự lang.

Hai cánh tay vàng chói mọc nhanh tựa tia chớp, một tay bắt được đầu cự lang, tay còn lại nắm lấy một chân sau của nó, giống như hai cây kim sắt, trong nháy mắt khiến cho cự lang không thể nhúc nhích chút nào ! Miệng hét to một tiếng, hai cánh tay đồng thời dụng chút lực ! Với thần lực hiện giờ của Hàn Lập, đừng nói chỉ là một Ma vật kết tinh yêu thú chi hồn, cho dù thật sự là một con Yêu thú Đầu đồng Tay sắt đi nữa, cũng lập tức bị hấn xé rách thành hai mảnh.

Kết quả cái đầu to lớn của cự lang đã bị Hàn Lập quyết liệt bẻ vụn xuống. Một diễn biến không thể hiểu nổi đột nhiên xuất hiện, đầu cự lang đầu vừa mới rời khỏi thân thể, lập tức cơ thể hắc quang đại phóng hóa thành một cổ hắc vụ, quay cuồng kịch liệt một hồi rồi tán loạn tiêu thất, còn đầu cự lang kia đang nằm trong bàn tay vàng chói, cũng như răng ngoác miệng không ngừng, vẫn đang còn sống.

Hàn Lập cười lạnh lùng, tay kia hư không một trào, một đoàn ngân hỏa chợt lóe hiện ra, sau đó hóa thành một Ngân hỏa điều.

Trong miệng nó phát ra một tiếng gáy to, Ngân hỏa điều lập tức nhắm hướng đầu hắc lang đập xuống.

Sau một tiếng "Phanh...", giữa âm thanh kêu gào thê thảm của đầu cự lang, trong nháy mắt ngân ngân hỏa bao phủ lấy nó, lập tức tan hóa thành một đoàn hắc vụ.

Sau đó Ngân hỏa trống rỗng cuốn tới, đã đem toàn bộ hắc vụ cắn nuốt không còn lại gì, kế tiếp lại một lần nữa hóa thành Diễm sắc hỏa điều.

Hỏa điều này hé miệng phun ra một tấm ngân sắc phù triệu, bị Hàn Lập nhanh tay lẹ mắt thu lấy.

Ngưng thần nhìn qua, đúng là vật mà lúc trước Hàn tử mày xé kia tế ra, trên mặt phù triệu hào quang âm đậm, tựa hồ hao tổn uy thế hơn phân nửa.

Lúc này miệng Hỏa điều phun ra ngân diễm, bay múa xoay quanh Hàn Lập, tựa hồ đang hưng phấn dị thường.

Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, thân hình lại nhoáng hư ảo, phút chốc thoáng hiện cách xa đó hơn mười trượng ngay trên đỉnh đầu của con rối xanh biếc.

Con rối này đang bị Hư Thiên Đỉnh ngăn cản, nó tung ra hết quyền này đến quyền khác, liên tiếp cuồng bạo công kích cự đỉnh không ngừng.

Tuy rằng Đỉnh này mỗi lần bị đánh đều thối lui cả trượng, đồng thời kích cỡ dần thu nhỏ lại. Nhưng bảo bối này thậm chí năm xưa có thể ngăn cản được một kích của Phân thân Cổ Ma Thủy Tổ Ma Giới, tự nhiên khó có khả năng dễ dàng bị đánh tan linh quang, khi nó bị đánh một quyền lập tức nhoáng lên rồi một lần nữa phóng to trở lại, sau đó xuất hiện tại vị trí cũ . . .

Lại nói tiếp, con rối này cũng chẳng có gì linh trí gì cả, mà tên Hán tử mày xếch kia do thần thức đau nhức còn chưa kịp tỉnh táo lại, nên con rối cực kỳ ngu ngốc này tự nhiên cứ nhắm vào cự đỉnh công kích không ngừng, căn bản không biết biến đổi phương thức tấn công.

Hàn Lập đối với Khôi Lỗi Thuật của Linh giới không hiểu biết nhiều, nhưng nhờ có Đại Diễn Thần Quân lưu lại Khôi Lỗi Thuật trong Đại Diễn Bảo Kinh chính là bí thuật độc nhất vô nhị ở Nhân giới.

Con rối xanh biếc này tuy có thể tính là cường đại dị thường, nhưng sau khi bị lam quang trong mắt Hàn Lập nhìn thấu, nháy mắt đã tìm ra được nhược điểm.

Lấy tấm ngân phù đang cầm trong tay cắt vào ngực áo, nhẹ nhàng bước nhanh tới, kim quang trên người chợt lóe, thoáng áp sát vào phía sau lưng cự khôi lỗi đó.

Thân thể Hàn Lập liên tiếp truyền ra tiếng bạo nổ, tiếp theo nhắm ngay chỗ con rối, hét lớn một tiếng đánh ra một quyền.

Nắm tay rực rỡ ánh vàng chưa thật sự chạm đến con rối, nhưng nơi quyền phong đi qua bỗng vẽ ra một đạo bạch ngân cứng rắn xé rách không gian lân cận.

"Oanh..." một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, ngay cả thân thể vô cùng cứng

rắn của con rối xanh biếc đó, dưới một lực đánh mạnh đến thế, dưới sườn nó bỗng hiện ra một quyền ẩn thật lớn sâu đến vài tấc, đồng thời thân hình chịu một cú đâm trông khá nhẹ nhàng nhưng tràn đầy hàn phong cự lực của Hàn Lập, ngạnh kích đánh văng ra khiến nó nằm úp mặt xuống đất.

Lập tức Hàn Lập không chút nhẹ tay, hai nắm tay như bão tố đánh ra, mỗi một quyền hạ xuống đều đánh cùng một bộ vị.

Sau đó không lâu, một tiếng "Phanh" vang to lên, dưới sườn của con rối bỗng nhiên vỡ vụn, lộ ra một lỗ thủng đen tuyền.

Lập tức nắm tay Hàn Lập dừng lại, cũng không thèm nhìn kỹ, hai tay chà xát một cái, nhất thời một đạo tia chớp màu vàng bắn nhanh ra, vừa lúc thâm nhập vào bên trong cơ thể con rối.

Trong đó nhất thời truyền ra âm thanh bạo liệt, lập tức lực mang phóng ra chói lóa, hình thể bỗng nhiên kịch liệt thu nhỏ lại, trong nháy mắt chỉ còn khoảng nửa thước, nắm bắt động trên mặt đất không nhúc nhích.

Từ lúc Hắc lang đánh lén, đến khi Hàn Lập phản thủ diệt sát Thiên Lang rồi phá hủy con rối, thoạt nhìn thấy dài, nhưng trên thực tế chỉ cần vài lần hô hấp mà thôi.

Hán tử mày xếch vốn bị Hàn Lập công kích bằng Kinh Thần Thứ, cuối cùng thần thức đau nhức cũng khôi phục lại, vừa lúc nhìn thấy Hàn Lập cả người kim quang đại phóng, để sau cùng phá hủy đi con rối.

"Kim Cương bí quyết đại thành, người lại là Luyện Thể sĩ đỉnh cấp !" Hãn thất thanh la lên, trên mặt tràn đầy biểu tình nghi ngờ khó tin.

Kim Giáp tu sĩ đang đứng bên ngoài quảng sáng, tuy rằng không mở miệng nói gì, nhưng chính xác vị đó đồng dạng trên mặt hiển lộ tia khiếp sợ.

"Ông đạo hữu, còn muốn tranh đấu nữa không ?" Hàn Lập không trả lời đối phương, ngược lại bình tĩnh hỏi lại một câu.

Hán tử họ Ông sắc mặt có chút khó coi. "Tuy rằng người pháp thể song tu, thần thông đích xác cao hơn dự đoán trước đây của ta, nhưng chẳng lẽ người thực nghĩ đến

đã thắng được tràng đầu này à. Cho dù ta liều mạng trăm năm khổ tu, cũng muốn cho người kiến thức một chút uy lực chân chính của Thiên Hồn Linh !" Ông hán tử trong lòng giận dữ, ngẩng đầu liếc mắt nhìn Kim liên kia đang dễ dàng bao lấy hắc sắc hư ảnh, lớn tiếng nói.

Lập tức trong miệng Hán tử lẩm bẩm, trên đỉnh đầu lam hà chớp động, Nguyên Anh lại hiện lên.

Trên mặt Nguyên Anh này có vẻ ngưng trọng, một tay bấm niêm thần chú, một tay hướng không trung giương lên, một đạo lam sắc quang trụ phảng phất hữu hình bắn nhanh ra, vừa lúc đánh lên trên hắc sắc linh ảnh, đồng thời trong miệng vang lên thanh âm chú ngữ huyền ảo.

Hắc sắc linh ảnh run lên, lập tức một chút hắc mang trong linh ảnh hiện ra, chính là bản thể của Thiên Hồn Linh.

Quả chuông này nhẹ nhàng chuyển động, đã đem lam sắc quang trụ hóa tan thành nhiều điểm linh quang rồi hút vào.

Hán tử mày xếch ở phía dưới nhân cơ hội này, ngón tay hướng về Hắc linh phía xa mà xạ ra.

"Kengggg" vang lên một tiếng, âm thanh nghe qua tưởng chừng như giòn vang truyền ra.

Trong quảng sáng bỗng nhiên xảy ra không gian dao động kịch liệt, lập tức một khe hở nhỏ hẹp đen kịt không hề có dấu hiệu báo trước, hiện ra trên không trung.

Chương 1321: Đoạt Được Linh Địa

Nguyên Anh Hán tử mày xếch vừa thấy được hắc khe xuất hiện, liền hướng về phía Hắc Linh tại hư không gõ lên năm sáu tiếng.

Mỗi một lần bắn ra, sắc mặt hắn liền trắng bệch thêm một chút, còn khe nứt màu đen nọ chợt phình to thêm ra.

Sau vài tiếng chuông ngân như vậy, vết nứt đó đã mở rộng ra thành một lỗ hổng hình bán nguyệt, bên trong hắc khí tràn ngập, âm phong từng cơn, căn bản nhìn vào không thấy rõ lắm”.

"Hắc hắc ...!".

Một tràng cười cực kì quái dị đột nhiên vọng ra.

Đồng tử Hàn Lập co rụt lại, trên người kim quang đại phóng, đồng thời Nguyên Từ Thần Quang cũng tăng vọt hơn phân nửa, như muốn bảo vệ chính mình thật cẩn trọng.

Đối mặt với bảo vật cấp Linh Bảo, hắn thật sự không dám sơ ý.

Đúng lúc này một màn quỷ dị xuất hiện.

Đột nhiên bốn phía Hàn Lập hiện ra từng đám hắc ti, vây quanh lấy thân thể hắn mà quay tròn xung quanh, nhưng lại chưa có ý định tiến lên công kích hắn.

Hàn Lập ngẩn ra, chưa hiểu đây là loại pháp thuật gì thì đột nhiên đám hắc ti ngưng tụ lại, hóa thành một quang trận, vừa lúc đem Hàn Lập vây khốn bên trong.

"Không hay !" Hàn Lập cả kinh, quang sáng trắng xám trên người chợt lóe, hướng pháp trận cuộn cuộn quét tới.

Nhưng hiển nhiên đã muộn màng.

Hắc sắc pháp trận quang mang chợt lóe, sau một hồi trời nghiêng đất chuyển, cả

người Hàn Lập cùng với Cự Đỉnh và Kim liên đồng thời biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, thân hình hắc loạn choạng, bỗng nhiên xuất hiện tại một không gian mênh mông quỷ dị, bốn cột bóng đen to sừng sững, tiếng quỷ khóc trỗi lên.

Hiển nhiên hắc đã trực tiếp bị hút vào trong khe nứt tăm tối rồi.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này trước hết là ngẩn ra, nhưng lập tức khoe miệng nhếch lên, lại không sợ hãi mà cười rộ lên.

Cùng lúc này, Nguyên Anh Hán tử mày xếch vệt vàng khu động Hắc Linh thêm lần nữa.

Tức thì tiếng chuông lại ngân lên, lối vào khe nứt vừa mới mở rộng lúc này bây giờ từ từ khép lại, cuối cùng hóa thành sợi dây dài hơn mười trượng tỏa ra hắc quang nhàn nhạt, trôi nổi bất động trên không trung.

Kế đó Nguyên Anh chợt lóe, quay trở về thân thể.

Bản thể Hán tử mày xếch mở hai mắt ra, mặt cười cười lộ vẻ âm hiểm.

Khe nứt tối đen kia rõ ràng là một không gian riêng biệt của Thiên Hồn Linh, mặc dù mang danh "Thiên Hồn" nhưng bên trong lại chứa âm hồn các loại, dù không tới một vạn cũng cỡ tám ngàn tên, hơn nữa tất cả âm hồn bị thu vào đều là tinh hồn yêu thú, có chút đặc thù là khi còn sống đều thuộc dạng hung ác cực ác, dù trải qua bí pháp tế luyện đặc biệt, thì mức độ hung ác của chúng giảm không đáng kể so với lúc còn sống.

Mà Chủ hồn bên trong Thiên Hồn Linh lúc tại thế thậm chí là thiên địa Linh thú cấp Hóa Thần trung kỳ, do cơ duyên xảo hợp mới bị sư phụ hắc tế luyện thành Chủ hồn của bảo bối này.

Mặc khác con Chủ hồn này lại phối hợp với những âm hồn khác ..., thần thông lại càng tăng lên. Hơn nữa không gian này cũng có chút cấm chế đặc thù, một khi tu sĩ nào bị hút vào trong đó, chỉ cần bản thân không phải là âm hồn chi thể thì pháp lực sẽ bị hạn chế đáng kể.

Vì vậy cho dù là Hóa Thần hậu kỳ tu sĩ bị hút vào trong đó, quá nửa cũng lành ít dữ nhiều.

Kim Giáp Tu Sĩ đứng bên ngoài quầng sáng ngấm nhìn sợi dây hắc quang nhàn nhạt đang lơ lửng trên không trung, mà ánh mắt chớp động vài cái, cũng không có bất cứ hành động can thiệp nào.

Ngược lại, Hán tử mày xếch ngồi khoanh chân huyền phù trên hư không, yên lặng chờ đợi âm hồn trong đó cắn nuốt đi Hàn Lập, như vậy trận đấu này sẽ sớm kết thúc.

Ước chừng sau khi uống cạn tách trà, Hắc Linh trên không trung đột nhiên rung mạnh dồn dập, bốc ra một luồng hắc mang quỷ dị, đồng thời bên trong truyền ra từng đợt âm bạo vu vu, lúc ngắn lúc dài cực kỳ quỷ dị.

Mặc dù Hán tử mày xếch chưa thể tâm thần tương liên với bảo vật, không thể nào biết được chuyện gì đang xảy ra, đồng thời không hiểu rốt cuộc tại sao lại như vậy.

Hắc Linh gào thét một tiếng, nguyên bản hư ảnh phóng thích ra bên ngoài thật to lớn bỗng nhiên vỡ vụn đi, lập tức hóa thành từng sợi hắc khí hướng về bản thể Thiên Hồn Linh tiềm nhập vào, trong nháy mắt không còn thấy bóng dáng.

"Không thể nào, chẳng lẽ Chủ hồn bị tiêu diệt" Hán tử mày xếch rốt cục biết được chuyện gì xảy ra, kinh hãi đứng lên.

Đúng lúc này, trên không trung đỉnh đầu hắn đột nhiên xuất hiện một đạo hắc mang yên lặng xuyên phá ra, hiện lên một lỗ thủng to bằng nắm tay.

Linh quang chợt lóe, một đạo độn quang màu xanh từ lỗ thủng chiếu ra, chợt lóe lên hóa thành đạo nhân ảnh trôi nổi ngay gần đó.

Hán tử mày xếch cũng là Hóa Thần trung kỳ tu sĩ, dường như cảm ứng được nguy hiểm cận kề, cấp tốc nhấc tay lên. Lúc nói thì chậm nhưng chuyện xảy ra rất nhanh, bóng người chỉ nhoáng động liền biến mất ngay tại chỗ, trong tích tắc liên tiếp tàn ảnh kéo vệt, bóng người yên lặng quỷ dị xuất hiện sau lưng Hán tử mày xếch.

Có tiếng quát to, hai tai Hán tử bị chấn động oong oong ..., cuồng phong vừa nổi lên, lúc đó xuất hiện nắm tay màu vàng công tới.

"Aaaaaa... "

Hán tử mày xếch kinh hãi, thân hình nhoáng lên, thân thể phảng phất như mặt gương

vỡ vụn ra, từ đó huyền hóa ra thành bảy tám đạo ảo ảnh, đồng thời bắn ra tán loạn chạy nhanh đi.

"Hừ ! Còn muốn chạy !", nhân ảnh này đương nhiên chính là Hàn Lập. Hắn hừ lạnh một tiếng, nắm tay được tể xuất ra bỗng nhiên hư ảo hóa, đồng thời biến ảo thành mấy quyền ảnh tương ứng, "Phốc phốc" vài tiếng, mỗi quyền ảnh đều chuẩn xác đánh đúng vào từng bối tâm nhân ảnh nọ.

Những ảo ảnh lập tức tan biến ! Chỉ còn chân thân của Hán tử xuất hiện phía sau tấm khiên nhỏ màu bạc, vừa lúc gần trở được nắm tay màu vàng.

"Phanh" một tiếng, ngân sắc quang thuần nọ chỉ ngừng lại một chút liền vỡ vụn ra trong nháy mắt.

Kim quyền không chút do dự đâm lên sau lưng Hàn tử.

Vừa lúc nắm tay chạm đến, bên ngoài thân thể Hán tử đột nhiên hiện lên mà một tầng Thanh Giáp.

Một tiếng nổ vang thật lớn, kim mang và thanh quang đan vào nhau, nắm tay hung hăng đánh lên chiến giáp.

Tầng thanh quang rung chuyển mạnh mẽ ..., nắm tay đâm sâu vào cả tấc, còn Hán tử mày xếch hét thảm một tiếng, cả người văng ra xa.

Trong lòng Hàn Lập thoảng rùng mình, hắn rõ ràng cảm ứng được một quyền đó ẩn chứa cự lực cực mạnh, lại bị Thanh Giáp đó làm trượt đi hết phân nửa, chỉ còn lại nửa phần lực sát thương đánh trúng chiến giáp.

Nếu không thì chỉ cần một quyền này đã đủ đánh thủng rồi, Hán tử mày xếch đương trường trọng thương không đứng dậy nổi.

Do trước đó bất chợt bị Thiên Hồn Linh thu vào không gian âm hồn, nên Hàn Lập rõ ràng nhìn ra được sát ý của đối phương, vì vậy lần xuất thủ này đương nhiên quyết tâm hạ thủ không lưu tình.

Hôm nay đã thấy rõ được lực công kích của một quyền này, mặc dù trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng lập tức thân hình nhoáng lên, nhân ảnh liền quý mị xuất hiện trên

không trung ngay chỗ đứng của Hán tử mày xếch, bắt chéo tay giờ trào lên cao, đột nhiên trong tay xuất hiện một thanh Kim kiếm dài hơn thước, rung động mãnh liệt rồi trầm xuống.

Đúng lúc này, Ông hán tử đột nhiên hô to khàn cả giọng :

"Đừng động thủ , ta nhận thua !".

Hàn Lập nghe nói thế, khóe miệng mím chặt một cái, nhưng thanh trường kiếm trên tay như không nghe thấy mà vung lên nhắm phía dưới chém xuống, nhất thời một luồng kiếm khí hoành kim không chút do dự cuộn cuộn ập xuống.

Hắn nhiên với độ sắc bén của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cho dù đối phương có Thanh Minh Giáp hộ thân đi nữa, tuyệt đối cũng sẽ bị chém thành hai đoạn.

Không gian phụ cận thoáng xung động tiêu thất đi không thấy nữa.

Cho dù tốc độ Kim kiếm không chậm lắm, nhưng cũng chỉ chém vào chỗ trống mà thôi.

Thần sắc Hàn Lập khê động, ánh mắt đảo qua xung quanh, chỉ thấy trên không trung cách khoảng hơn hai mươi trượng, đột nhiên bạo phát ra một đoàn hoàng quang rồi có hai nhân ảnh quỷ dị hiện thân ra.

Người kia đúng là ... Kim Giáp Tu Sĩ mặt sẹo đang đứng cùng Ông Hán tử.

Trên mặt Tu sĩ mặt sẹo không chút biểu tình, còn Ông Hán tử sắc mặt tái nhợt, trên chiến giáp trước ngực có một vết máu thâm đen, vẻ mặt oán độc nhìn qua Hàn Lập.

Xem ra dưới đòn công kích của Hàn Lập, cho dù Thanh Minh giáp đỡ được hơn phân nửa lực công kích, nhưng cuối cùng tên đó cũng phun ra một ngụm tiền huyết, bị nội thương khá nặng, vết quyền trên lưng chiến giáp nhìn thấy rất rõ ràng.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua Ông hán tử, trên mặt chẳng có chút dị sắc nào, ngược lại sau khi trường kiếm trong tay nhoáng lên biến mất, hướng Kim Giáp Tu Sĩ thì lễ.

"Đa tạ tiền bối xuất thủ, nếu không thiếu chút nữa văn bối chẳng kịp thu tay lại, e rằng vô ý đã thương Ông đạo hữu rồi !" Hàn Lập nghiêm trang nói.

Nghe được Hàn Lập nói vậy, trên mặt Ông Hán tử huyết sắc tung tóe, thiếu chút nữa lại ra phun thêm ngụm máu tươi.

Vừa rồi chẳng phải Hàn Lập không kịp thu tay về, mà rõ ràng hắn đã động sát tâm, có ý muốn một kiếm trăm sát đối phương.

Tu sĩ mặt sẹo vừa nghe qua câu đó, trên mặt chợt lóe dị quang, trong mắt lộ ra một tia như cười như không, nhàn nhạt nói:

"Trong lúc tranh đấu thu tay lại không kịp cũng là chuyện bình thường, không cần phải bận tâm. Lần tranh đoạt linh địa này, Ông đạo hữu chủ động nhận thua, đương nhiên người chiến thắng là Hàn đạo hữu, toàn bộ linh địa này sẽ thuộc về Hàn đạo hữu, hai người các ngươi còn điều gì thắc mắc không !" Hàn Lập mỉm cười, tự nhiên sẽ không ý kiến gì, còn mặt mày Ông Hán tử lại lộ vẻ không cam tâm, môi khẽ nhúc nhích muốn nói gì đó, nhưng vẫn không thốt ra được thành lời.

Thấy hai người đều không trả lời, Tu sĩ mặt sẹo gật đầu giơ tay ra hướng Hàn Lập phân phó :

"Người giao Thanh Minh Bội ra đây !".

Hàn Lập nghe vậy, không chút do dự khẽ đảo tay, khối thanh sắc ngọc bội chợt lóe lên xuất hiện trong tay, sau đó trao cho đối phương.

Kim Giáp Tu Sĩ ra tay liền bắt lấy ngọc bội, đồng thời trong tay kia đã sớm chuẩn bị sẵn một miếng tinh thạch xanh biếc nhỏ bằng ngón cái, sau đó nhắm hướng ngọc bội hô một tiếng, nhất thời tinh thạch đó nhập vào ngọc bội không thấy bóng dáng nữa.

"Tốt lắm, dấu hiệu linh địa này đã rót vào trong Thanh Minh Bội của ngươi, trừ khi sau này ngươi chủ động buông bỏ chỗ linh địa này, nếu không sẽ không có tư cách tham gia tranh đoạt linh địa trăm năm một lần tiếp theo.

Hiện tại hai người các ngươi có thể rời đi, trận tranh đoạt kế tiếp cũng sắp bắt đầu rồi".

Tu sĩ mặt sẹo đưa ngọc bội trả lại cho Hàn Lập, liền khoát tay ra hiệu cho hai người nên lập tức rời đi, lúc này quang trường bao bọc bốn phía lúc trước không biết khi nào đã

nứt ra một thông lộ.

Hàn Lập cũng không cần nhiều lời, sau khi ôm quyền, nhân ánh liền hóa thành một đạo thanh hồng nhắm hướng lối ra lập tức bắn đi, trong chốc lát biến mất vô ảnh vô tung.

Còn tên tu sĩ họ Ông sắc mặt càng âm trầm không nói lời nào, đồng dạng hóa thành độn quang màu vàng biến đi, nhưng quang mang chợt tắt thân hình lại hiện ra lần nữa ở cạnh đó, sau khi âm trầm nhìn kỹ hướng ly khai của Hàn Lập, mới đậm chân hóa thành đoàn hoàng quang nhắm hướng trái ngược mà bắn nhanh đi.

Mặc dù người này đang bị nội thương, nhưng tốc độ phi độn cũng không chậm lắm, khoảng chừng sau bữa cơm thân người đã xuất hiện trên không trung ở một nơi xa lạ, độn quang bất chợt tắt đi rồi ngừng hẳn lại.

"Như thế nào, khí tức của người sao hỗn loạn vậy ! Chẳng lẽ người tranh đoạt linh địa thất bại, lại còn bị thương nữa ?" Một thanh âm quen thuộc lạnh lùng truyền ra, tiếp theo luồng thúy mang chợt lóe hiện ra, chính là con Phi Thúy Giao Long vừa xuất hiện, sau khi hai mắt nó đánh giá kỹ hán tử, ánh mắt lạnh lùng hỏi.

Chương 1322: Động Phủ

"Thần thông người đó thâm sâu khôn lường, đệ tử thân mang sư mệnh, chính xác thất bại rồi. Cuối cùng nếu không nhờ Giám Sát Thiên Vệ ra tay tương trợ, có lẽ đệ tử đã bị đối phương một kiếm chém chết rồi!" Vừa gặp lại Phi Thúy Giao Long, Hán tử họ Ông vội cúi đầu, hai tay chắp lại đứng một bên.

"Đối phương bất quá chỉ là một gã tu sĩ Hóa Thần sơ kì thôi, nguyên bản thần thông của người không tệ, ta còn cố ý đem Thiên Hồn Linh cho người mượn dùng, sao lại có thể thất bại được? Từ lúc nào người trở nên vô dụng đến vậy!" Phi Thúy Giao Long ánh mắt âm trầm nói.

"Đệ tử đã xuất toàn lực, người nọ không những có nhiều thần thông kỳ dị, mà còn sở hữu một kiện linh bảo đỉnh cấp. À đúng rồi, gã còn là Luyện thể sĩ với Kim Cương Quyết đại thành nữa!" Hán tử mày xếch toát mồ hôi lạnh, vội mở miệng giải thích.

"Có Linh bảo? Lại thêm Kim cương quyết đại thành?" Nghe Hán tử họ Ông nói ra, thanh âm của Giao Long cũng có chút kinh ngạc.

"Không sai, những lời đệ tử nói tuyệt đối không dám giả dối!" Hán tử mày xếch vừa nghe ra ý tứ của Giao Long có chút hứng thú, trong lòng hơi thở dài nhẹ nhõm.

Dị quang trong mắt Phi Thúy Giao Long hơi cân nhắc một chút, đột nhiên dưới thân xuất hiện một móng vuốt, nhắm ngay Hán tử họ Ông tung một trào cách không.

"Phốc ..." sau một tiếng động nhỏ, một đoàn hắc quang bao bọc lấy Thiên Hồn Linh từ trên người Hán tử bắn ra, sau khi xoay vòng liên rơi vào tay Giao Long.

Nó cúi đầu cẩn thận đánh giá một phen, một lát sau ánh mắt hiện ra chút vẻ âm trầm.

Hán tử họ Ông thấy vậy tim lại giật thót lên.

"Nói như vậy, người này chính là tu luyện pháp thể song tu chi đạo. Hắc hắc, loại tu sĩ song tu này rất thịnh hành vào thời thượng cổ xa xưa, nhưng cho tới bây giờ đã sớm

không còn người nào có thể tu luyện được nữa. Không cần nghĩ nhiều cũng biết, trong hai loại đó dù là tu luyện pháp lực hay Luyện thể thuật thì môn nào cũng tốn rất nhiều thời gian tu tập.

Chuyện song tu này, ngay cả khi đối mặt với tu sĩ cùng cấp siêu đẳng đi nữa, nhưng một khi đã tu luyện tới chỗ cao thâm rồi, khẳng định tu vi vượt xa những tu sĩ bình thường, hưởng hồ tu tập Luyện thể thuật cần nhất là thiên phú. Theo ta được biết, đạt được đại thành pháp thể song tu và có thể tiến giai Hợp Thể kỳ từ xưa đến nay cũng chỉ có Thiên Nguyên Thánh Hoàng cùng vài người rất thưa thớt mà thôi. Những người này hoặc nguyên bản chính là Luyện thể sĩ về sau trở thành tu sĩ, hoặc đang là tu sĩ nhưng nhờ phúc dụng được thiên tài địa bảo nào đó làm cho thân thể trở nên cực kì mạnh mẽ. Nếu không đi theo đường này, căn bản là tự tuyệt tu hành chi đạo mà thôi" Phi Thúc Giao Long cười lạnh nói.

"Người này đã đem Kim Cương Quyết tu luyện tới đại thành, chẳng lẽ bước kế tiếp còn có bí quyết nào để Luyện thể thuật có thể tiếp tục rèn luyện thân thể nữa sao" Hán tử mày xéch ngấn ra hỏi.

"Kim Cương Quyết đại thành đã là cảnh giới cao nhất của phàm nhân Luyện thể thuật, nếu muốn tiếp tục rèn luyện thân thể, phương pháp tốt nhất đương nhiên chỉ có thể luyện Ma Công từ vài vị Cổ Ma của Ma giới và công pháp tu luyện của Yêu tộc thôi. Bất quá, hai loại đó đều là dị tộc công pháp, hung hiểm bên trong khẳng định không nhỏ. Đối phương có thể đem pháp lực và thân thể đồng thời tu luyện đến cảnh giới hiện nay, một tên Hóa Thần trung kỳ tu sĩ như người không phải là đối thủ cũng không có gì kỳ quái. Nhưng cho dù như thế, hẳn làm cách nào lại có thể phá giải Thiên Hồn Linh của ta, chẳng những Chủ hồn bảo Linh bị giết, thậm chí hàng vạn hung hồn cũng bị diệt hết sáu bảy phần" Thanh âm Giao Long bỗng nhiên lạnh như băng.

"Đệ tử cũng không biết tại sao hẳn làm được như vậy nữa, trước đó vốn đã bắt hẳn vào không gian của bảo linh, nhưng không lâu sau người này liền từ trong đó giải pháp cấm chế thoát ra, tình hình động thủ cụ thể đệ tử vẫn chưa tận mắt chứng kiến" Hán tử họ Ông lại vội vàng giải thích.

"Hừ, tuy rằng Thiên Hồn Linh còn chưa đủ bài danh trên Hồn độn vạn linh bảng, nhưng để chế trụ một gã tu sĩ Hóa Thần hậu kì thì quá dễ dàng. Xem ra người này nếu không phải có chí bảo tùy thân chuyên khắc khắc chế âm hồn, thì cũng có lẽ tu luyện

một loại tuyệt đại thần thông chí dương chí cương nào đó. Thôi quên đi, cùng lắm bổ sung thêm một số tinh hồn mãnh thú cho Bảo Linh này, sau đó có thể tế luyện để phục hồi uy lực như trước, nhưng di bảo của vị tiền bối kia không được bỏ qua" Giao Long nhìn chằm chằm Hán tử một lúc lâu mới hừ lạnh một tiếng thu hồi lại ánh mắt.

"Đa tạ sự phụ khai ân, nhưng hiện tại linh địa đã thuộc về tên tiểu tử đó, một khi bị hắn bày ra cấm chế khắp nơi, chúng ta làm sao tìm bảo đây, chỉ sợ hơi bất tiện" Hán tử đầu tiên là vui vẻ, nhưng sau đó chần chờ hỏi.

"Thật là có chút phiền phức. Nhưng linh địa lớn như thế, trong thời gian ngắn hẳn chưa thể bố trí kịp được nhiều cấm chế cao thâm đâu, cũng không phải không có biện pháp giải quyết. Người đi trước đến nơi bản thể ta đang bế quan, cầm tín vật rồi đi tìm hảo hữu của ta là Công Dương Kì. Hắn sở hữu một kiện ẩn tung chí bảo điên đảo ngũ hành ‘Mê Thiên Ngũ Sắc Phiên', có thần thông hóa vật vô hình rất lợi hại. Người tạm thời mượn đến đây, sau đó chúng ta sẽ tìm thời cơ thích hợp lén vào bên trong tìm bảo vật, biết rằng nếu làm thế sẽ nợ Công Tôn lão ma một món nợ nhân tình, sau này rất khó trả". Phi Thúy Giao Long không tức giận lại nói.

Hán tử họ Ông không dám tiếp lời, chỉ có thể ra vẻ kính cẩn nghe theo, bộ dáng liên tục gật đầu.

Cùng lúc này, Hàn Lập tăng tốc phi độ ra khỏi bức tường thành thật lớn của Thiên Uyên Thành, nhắm hướng bình nguyên ngoại thành bay đi.

Trận đấu vừa chấm dứt, hắn cũng không cần quay về Phi Linh điện, thẳng tiến đến linh địa đã chọn lúc trước.

Với thần thông hiện nay của Hàn Lập đương nhiên là trong chớp mắt đã rời xa ngàn dặm, gần ba bốn ngày sau, liền một mạch vô sự đi tới một sơn mạch cây cỏ xanh tươi.

Nơi đây đúng là Quỳnh Thiên Sơn, luồng độn quang chợt tắt, Hàn Lập hiện hình trên đỉnh một ngọn núi, hai mắt híp lại thoáng nhìn qua một chút thấy sơn mạch này rộng chùng hơn vạn dặm.

Lúc tại Ngọc Khuyết Các, tuy bảo rằng sơn mạch này là nơi kém nhất trong ba

phiến linh mạch, nhưng đã là chỗ để tu sĩ cấp Hóa Thần tu luyện nên linh khí cũng rất nồng đậm, hơn xa so với thánh địa tu luyện ở Nhân giới, rõ ràng cách biệt một trời một vực.

Nhìn một lát, Hàn Lập gật đầu tỏ ý vừa lòng, động quang trên người lóe lên hóa thành một đạo thanh hồng phi nhập vào phiến sơn mạch này.

Chẳng bao lâu hắn đã phi động qua hơn mười ngàn dặm.

Mặc dù đang ở trên cao lướt đi cực nhanh, nhưng thần niệm Hàn Lập phóng ra bao phủ mọi thứ trong phạm vi ngàn dặm.

Dọc theo đường đi, hắn đã phát hiện ra có bốn năm chỗ thiết lập cấm chế, rõ ràng là động phủ của những tu sĩ địa phương.

Hàn Lập đối với những người hàng xóm đó không quan tâm lắm, ngược lại thôi động động quang lướt nhanh qua.

Có lẽ sau khi xuyên qua hơn nửa phần sơn mạch, Hàn Lập rốt cuộc cũng tìm tới linh địa trải rộng trên hai vạn dặm đã được đánh dấu trên bản đồ, liếc mắt một cái rộng đến nỗi nhìn không thấy điểm cuối. Hơn nửa nơi này ngoại trừ hắn ra, chẳng có thêm một gã tu sĩ nào khác nữa.

Trong lòng Hàn Lập vui sướng, cũng không vội vã lập ngay động phủ, mà sử dụng động quang bay một vòng quanh phạm vi những điểm đánh dấu trên bản đồ, không chút lo lắng đi dạo một vòng. Hơn nửa cứ cách một khoảng, liền ném từ không trung xuống một cây pháp kì màu trắng, vừa chạm mặt đất thì biến mất tung tích.

Những pháp kỳ này chỉ là pháp khí cấp thấp, ngoại trừ có vài điểm tác dụng mê huyền ra, chủ yếu dùng để ngầm báo cho các tu sĩ khác ở phụ cận biết được có sự hiện hữu của mình. Phiến linh địa đã có chủ nhân, bọn họ không nên tiến vào này khu vực này.

Hàn Lập thản nhiên đi dạo quanh khu linh mạch này.

Kết quả hơn nửa ngày sau, ngay trong linh địa này hắn phát hiện ra mấy mỏ quặng linh thạch cùng vài chỗ linh được thiên nhiên, nhưng mọi thứ đều chỉ còn sót lại hơn phân nửa.

Đương nhiên, những mỏ linh quặng này có phẩm rất thấp, và linh dược cũng chỉ là những gốc cây bình thường, xem chừng vị tu sĩ chủ nhân trước kia cũng lười bỏ công ra đi khai thác những nguồn nguyên liệu này.

Hàn Lập đồng dạng không để vào mắt những thứ này, nhưng dù sao có vài thứ đồ vật thêm vào cũng thấy hài hòa, coi như cũng vui vui.

Mỗi nơi đều thăm dò một lần, cuối cùng Hàn Lập đứng trên không trung ngay giữa mảnh linh địa, sắc mặt có chút trầm ngâm.

Thật kỳ quái, lúc này hắn vẫn chưa phát hiện ra địa phương nào có điểm đặc thù cả, tên Hán tử này xé rách mây cùng hắn bán sống bán chết liều mình tranh đấu một hồi, không lẽ chỉ vì nơi này thật sự thích hợp với bí phương tu luyện của hắn.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, lập tức khẽ lắc đầu.

Với bộ dáng tức giận của đối phương sau khi tranh đoạt thất bại, khẳng định không đơn giản như vậy, hưởng chi khu vực linh địa này rất rộng lớn, không chỉ có mỗi một chỗ này, cần gì phải cùng mình liều mạng đến thế, thậm chí về sau khi có cơ hội hạ thủ hắn còn muốn động sát tâm nữa chứ, thôi để cẩn thận điều tra thêm lần nữa, nếu không trong lòng hắn mãi hoài nghi vấn này, khó lòng mà an tâm chân chính tu luyện được.

Trong lòng đã có quyết định, lúc này Hàn Lập bắt đầu cân nhắc việc kiến lập động phủ.

Tuy rằng khu vực này có mật độ linh địa tạm ổn, nhưng đương nhiên vài nơi khác có linh khí nồng đậm hơn một bậc.

Hàn Lập cẩn thận kỹ càng một phen cuối cùng có quyết định, lúc này động quang tái hiện nhắm thẳng hướng lựa chọn mà đi.

Không lâu sau, Hàn Lập xuất hiện tại một nơi ngũ sắc sỡ sỡ sương mù giăng giăng nằm giữa hai tòa cự sơn.

Nơi này tựa như một vùng đầm lầy thật lớn, theo mạch nước ngầm từ lớp bùn dưới đất không ngừng toát ra chướng khí diễm lệ phi thường, nó phủ cao hơn trăm trượng, hơn nữa lại chứa kì độc, cho dù là tu sĩ đi nữa trong lúc vô ý hít phải cũng rất phiền toái.

Chủ yếu là trong lớp sương mù này có đặc tính quỷ dị nào đó, lại hạn chế cả thần niệm không thể xâm nhập vào.

Trước đó không lâu Hàn Lập đã xem xét qua nơi này, dựa vào khả năng nhìn xuyên thấu của Thanh Minh Linh Mục, sau khi xâm nhập qua tầng chướng khí được vài dặm, mơ hồ phát hiện ra một tòa thạch ốc thiên nhiên vừa vặn, đúng là có thể liên kết hai ngọn núi lớn với nhau được.

Đây rõ ràng là chốn bí ẩn của thiên nhiên, đúng là nơi rất tốt để Hàn Lập che dấu công động phủ.

Hàn Lập phi độn xuyên qua chướng khí tiến sâu vào trong thạch cốc, rất dễ dàng mở khai lối vào động phủ tại một nơi không nổi bật lắm trên bức tường đá trong thạch cốc, sau đó tế xuất ra đám phi kiếm, thuận tay đào ra hai đường thông đạo lớn, nối thẳng đến lòng núi của hai tòa cự sơn.

Hắn có ý định mở ra hai tòa động phủ khác nhau trong hai ngọn núi lớn này.

Một tòa chỉ dùng để tung hỏa mù kẻ khác, tòa kia mới chính là nơi tu luyện thật sự của hắn, cũng là nơi nuôi dưỡng linh trùng linh thú và chăm sóc linh dược.

Về phần tòa Thiên Cơ Phủ lúc trước, do kích cỡ quá nhỏ, đương nhiên hiện tại hắn không cần lấy ra sử dụng nữa.

Động phủ vừa hoàn thành xong, lập tức Hàn Lập đem toàn bộ linh chi thảo mộc mang từ Nhân giới lên đều trồng trong dược viên, hắn cũng bồi dục đám Phệ Kim Trùng đem bỏ chúng vào Trùng Thất, mỗi con Trùng này có kích thước lớn kinh người, dữ tợn dị thường, rõ ràng không bao lâu nữa có thể tiến cấp lên thực thể.

Về phần con Báo Lân Thú kia, Hàn Lập cũng cấp riêng cho nó một gian thú thất thoải mái để nó tự tu luyện.

Chính lúc này Hàn Lập đang bố trí một gian thú thất âm u dị thường, sắc mặt nhất thời hiện lên vẻ trầm tư.

Hắn đem Linh Thú Hoàn đang cầm trên tay nhẹ nhàng nhào một cái nhắm ngay linh thú thất, lập tức một luồng hắc hà cuốn ra, một con vật đen tuyền cao cả trượng

bỗng nhiên xuất hiện trong gian thạch thất đó.

Chương 1323: Huyền Thiên Linh Quả

Vật đó trông tròn tròn, hình dạng quý dị tựa như một chiếc kén tằm vậy, cả vật thể toát ra hắc sắc quang mang bí ẩn, nhưng bề ngoài chiếc kén lại hiện lên một bộ đồ án ác quỷ đỏ như máu.

Trên đầu ác quỷ có một sừng, ba mắt trông vô cùng dữ tợn.

Rõ ràng chiếc kén này chính do Đề Hồn Thú biến ảo thành, năm đó Đề Hồn Thú đã tiến hóa một lần, cũng có hình trạng giống y như chiếc kén bây giờ. Hình ảnh ác quỷ hiện trên vỏ kén và sau lưng Đề Hồn Thú chắc chắn là độc nhất vô nhị.

Hàn Lập ngó qua vỏ kén này, sờ sờ cảm, mắt lộ lên một tia hưng phấn.

Trong trận tranh đấu mấy hôm trước, khi hắn bị thu vào không gian âm hồn, cảm ứng được âm khí nồng nặc trong không gian đó, lập tức ngưng tụ lại hiện ra vô số hung hồn, trong số đó có một gã Quỷ Vương cao lớn dẫn đầu lao thẳng tới.

Vừa thấy cảnh này, Hàn Lập không chút do dự thả ra Đề Hồn Thú.

Với thiên phú thần thông phệ hồn của con thú này không còn gì để bàn cãi nữa, tự nhiên trong mũi phun ra lớp sương mờ, toàn bộ đám âm hồn thông thường đều không đủ sức kháng cự, trực tiếp bị nuốt sạch vào bụng. Chỉ có tên Quỷ Vương kia hơi khó giải quyết một chút, thế nhưng loại âm hồn đem thân thể tu luyện hóa thành thực thể như vậy, Đề Hồn Thú lóe sáng nhưng nhất thời lại không thể lay động nổi thân hình đối phương.

Hàn Lập vội vận dụng Phong Lô Sí, xuất kỳ bất ý động đến phía sau Quỷ Vương, một đạo ích tà thần lôi to lớn chém nó bị thương, kết quả thật bất ngờ.

Lần bị thương này, Quỷ Vương lại vô pháp dùng bí thuật cô đọng tinh phách, cuối cùng mãi lo tranh đấu với Hàn Lập, lại bị Đề Hồn Thú nhân cơ hội hút một hơi sạch sẽ.

Đem nhiều hung hồn đến thể hút vào bụng, sau cùng lại có thể phệ hồn được một gã Quỷ Vương có thực lực tương đương với Hóa Thần kỳ tu sĩ, Đề Hồn Thú vốn đã tiến

hóa bình cảnh lập tức có đột phá, đường trường hóa thành một chiếc kén màu đen bay trở về.

Cũng may là năm đó Hàn Lập đã từng chứng kiến qua một lần giai đoạn tiến hóa, cho nên rất kinh hãi, không có gì phải lo sợ.

Hắn cũng bất chấp toàn bộ hung hồn vây quanh mà ra sức chém giết vô số, sau đó dùng Phá Diệt Pháp Mộc mạnh mẽ xuyên thủng phá vỡ không gian đem theo chiếc kén chạy ra.

Hiện tại đem Đề Hồn Thú đang trong hình dạng chiếc kén bỏ vào Linh thú thất, chỉ cần giống như lần trước giai đoạn tiến hóa này có thể tồn một khoảng thời gian ngắn.

Sau khi Hàn Lập liếc mắt nhìn thật sâu vật đó, mới ly khai những gian thạch thất này, rồi lại đi dạo một vòng quanh được viên.

Một đám linh chi thảo mộc Cửu Khúc Linh Tham, Long lân Quả, Linh mộc này cho dù ở linh giới cũng hiếm thấy qua, cho nên Hàn Lập phải rất cẩn thận.

Thứ duy nhất Hàn Lập không còn nữa chính là Huyền Thiên Tiên Đẳng mà trước đây hắn không tiếc bỏ công sức ra tỉ mỉ bồi dưỡng.

Năm đó ở Nhân giới, cây đó đã từng một lần ra hoa rồi kết trái, sau khi bị Hàn Lập hái đi linh quả, cả cây Tiên Đẳng lập tức héo rũ toàn thân, liền biến thành tro bụi.

Càng không thể ngờ chính là những đoạn linh căn trước đó được chiết ra từ cây Tiên Đẳng cũng cùng lúc héo đi chết hết.

Khiến cho kế hoạch muốn sử dụng lại tiên mộc của hắn đã tan thành bọt nước.

Hàn Lập tin rằng, không chỉ riêng Huyền Thiên Linh Căn trên tay hắn bị hủy đi, mà những đoạn Linh Căn Tiên Đẳng trong tay những người khác lúc đó cũng đồng thời không còn tồn tại nữa.

Xem ra đúng là quy tắc độc nhất vô nhị của trời đất trong một giới là thế.

Quyết không để cho hai cây Huyền Thiên Tiên Đẳng đồng thời đản sinh, cũng sẽ không cho hai cái thiên địa phép tắc tương đồng nhau cùng xuất hiện trong một giới.

Cho dù là những tu sĩ có đại thần thông tại Linh giới như Hóa Thần kỳ và Luyện Hư kỳ đi nữa, thì bất quá họ cũng phải thuận theo thiên địa phép tắc mà lợi dụng thiên địa nguyên khí để thi triển thần thông của mình. Muốn chân chính khống chế hoàn toàn pháp tắc, phỏng chừng phải đạt đến Đại Thừa kỳ giai đoạn sắp độ kiếp.

Hoặc là tồn tại những loại Thiên Địa Chân Linh cường đại cũng có thể khống chế một ít thiên địa pháp tắc !.

Bởi vậy có thể thấy được Huyền thiên bảo vật nghịch thiên tồn tại lợi hại như thế nào.

Vừa nghĩ tới bản thân tiêu phí cả trăm năm trời rốt cuộc thu được Huyền Thiên bảo vật, trong lòng Hàn Lập không tránh khỏi nóng giận.

Từ khi lấy được nghịch thiên bảo vật này, bởi do phi thăng mà pháp lực hoàn toàn biến mất, hẳn không có thời gian để tìm hiểu qua thử đó.

Hiện giờ còn dư một thời gian ngắn mới quay về Thành phục mệnh, đủ cho hắn đem Huyền Thiên Linh Quả này ra nghiên cứu một phen.

Cho nên sau khi bố trí hết thủy cấm chế quan trọng xung quanh động phủ, Hàn Lập chạy vào trong mật thất, khoanh chân ngồi trên một chiếc bồ đoàn xanh biếc.

Bàn tay đảo nhẹ, xuất hiện một cái hộp ngọc trắng noãn.

Mặt ngoài hộp ngọc này, dán dày đặc bảy tám đạo phù cấm chế, linh quang nhiều màu sắc chớp động không thôi.

Sau khi do dự một chút, Hàn Lập xé đi các đạo phù chú, từ từ mở nắp hộp ra.

Một vật dài khoảng vài tấc, lóe ra hào quang trắng đục, xuất hiện rõ ràng bên trong hộp.

Hắn vươn tay lấy vật đó ra, đặt ở trước mắt nhìn thật kỹ, đồng thời dùng ngón tay vuốt ve vài cái.

Vật này hơi dài và tròn, bề mặt vô cùng trơn láng, có chút sắc vàng, nhưng một đầu hơi sần, đầu còn lại bằng phẳng nhẵn như dao cắt, trông tựa như một cây gậy tròn hơi

đẹp.

Nhưng cả vật thể chỉ dài cỡ nửa thước thôi !.

Mà trên bề mặt của vật thể, có một ít hoa văn lục sắc kỳ lạ, nhìn thoáng qua nó hơi giống vàng cũng có vẻ giống như gỗ, sờ lên thì có cảm giác hơi co dãn, cũng tỏa ra nhiệt độ lúc nóng lúc lạnh.

Cây mộc côn cổ quái này chính do Hàn Lập thu hoạch được từ cây Huyền Thiên Tiên Đăng lúc trước.

Theo như con rối hình người báo lại cho biết, quả này nguyên thủy không phải có hình dáng giống như bây giờ, mà là một quả có hình tròn phát ra bạch quang mờ nhạt, nhưng trải qua nhiều năm dùng lục dịch chăm sóc, không biết tại sao lại trưởng thành với hình dáng như thế.

Điều này làm cho Hàn Lập kinh ngạc ngay từ lúc đầu tiên nhìn thấy đồ vật quái dị này, cũng không biết nói gì thêm.

Lúc mới vừa thu được vật đó, hắn cũng hơi toáy ngoáy một chút, tuy rằng thời gian không lâu lắm, nhưng điểm kỳ dị của nó cũng khiến hắn rất lấy làm lạ.

Bất quá, lúc đó bận rộn chuyện phi thăng, hắn vẫn chưa có thời gian tìm hiểu tường tận thêm.

Trầm ngâm một chút, một tay Hàn Lập nâng vật đó lên, tay kia duỗi một ngón ra, linh quang màu xanh trên đầu ngón tay chợt lóe, nhẹ nhàng điểm vào mặt ngoài cây "Gậy Gỗ".

Linh quang màu xanh chớp động từng cơn, dường như đã đụng phải cấm chế nào đó, "Tách tách" một tiếng lan truyền ra bốn phía, rõ ràng không thể xâm nhập được mặt ngoài chút nào.

Chân mày Hàn Lập khẽ nhướng lên, trên mặt hiện lên một dáng vẻ như đã đoán trước. Huyền Thiên Linh vật này lúc trước đã bài xích linh khí rót vào, vô luận là bất kỳ loại linh lực nào cũng đều không thể rót vào chúng. Sau khi trầm ngâm trong chốc lát, chân mày Hàn Lập nhướng lên, nháy mắt bàn tay kim quang chói lọi cầm lấy vật đó,

một màn quỷ dị xuất hiện, năm ngón tay Hàn Lập dễ dàng làm cho vật đó biến dạng, năm ngón tay ngấp sâu vào trong đó.

Nhưng lúc Hàn Lập dừng lại rồi buông năm ngón tay ra, trong nháy mắt cây "Côn gỗ" khôi phục lại hình dáng cũ, tính co giãn của nó khiến người ta phải cực kỳ kinh hãi.

Khóe miệng Hàn Lập co rút một chút, đột nhiên vừa há miệng ra, một đạo tơ vàng được phun ra, vây quanh vật trong tay Hàn Lập, tức thì quay trở về miệng.

Lần này Hàn Lập thoáng động dung, mặt ngoài cây "Gậy gỗ" chẳng để lại chút dấu vết nào, rõ ràng những đạo tơ vàng kia chính do khẩu Thanh trúc phong vân kiếm biến thành kiếm ti. Không chút do dự ngón tay lại bắn ra, sau tiếng sét đánh, một đạo kim sắc hồ quang bổ lên trên "Gậy gỗ".

Sau một tiếng "Phốc..." khá nhỏ, hào quang bắn ngược trở lại, có tiếng sấm bạo liệt đánh vào một góc mặt thất, khiến cho cả gian mật thất rung động mãnh liệt. Hàn Lập lại nhướng mày, nhưng không nói gì tay kia lập tức tung một trảo cách không "Phanh..." một tiếng, một đoàn hỏa cầu màu bạc nằm gọn trong lòng bàn tay, không chút do dự Hàn Lập đem cây "Gậy gỗ" nhắm hỏa cầu quăng tới. Sự tình trước mắt lại khiến cho Hàn Lập càng thêm buồn bực !

Cây "Gậy gỗ" vừa bắn về phía hỏa cầu, hỏa cầu đang bốc cháy rùng rục, nhưng vừa chạm vào "Gậy gỗ" liền hóa thành nhiều điểm ngân điểm văng tung tóe ra tứ phía, ở một chỗ khác cách xa vài trượng đang ngưng tụ lại thành một con Phệ linh hỏa điều.

Chỉ có điều lần này hỏa điều vừa hiện thân ra, gắt gao nhìn chăm chăm vào Huyền Thiên Linh Quả, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi, trong miệng còn phát ra dồn dập tiếng kêu réo, bộ dáng cực kỳ kinh sợ.

Trán Hàn Lập nhăn tít lại, một tay nắm lại nhiếp lấy "Gậy gỗ", Phệ Linh Thiên Hỏa nguyên là ngọn lửa Chí Dương Chí Âm hình thành từ Âm Dương giao thái, thế nhưng khi đối mặt với cây "Gậy gỗ" này lại sợ hãi đến như vậy, thật ra ngoài dự kiến của hắn.

Chẳng lẽ điểm thần diệu của Huyền Thiên bảo vật vượt xa ngoài suy đoán của hắn.

Sau đó, Hàn Lập không khách khí dùng nhiều loại thuộc tính công kích khác nhau như Liệt diễm, Chí hàn , Phong nhận,... kết quả đều giống nhau, cây "Mộc côn" này

giống như một tên cứng đầu, căn bản chẳng hề có chút phản ứng.

Thậm chí Hàn Lập còn cố ý lấy ra Phệ Kim Trùng từ trong Trùng Thất, đặt ở trên cây “Gậy gỗ” đó.

Kết quả là loài trùng có danh tiếng không có gì không thể thôn phệ được này lại đồng dạng với Phệ linh hỏa điếu, lập tức cuống cuồng bay ra xa, không hề dám có chút ý tứ nào gặm nhấm cả.

Tiếp theo, Hàn Lập lại vận dụng Phá diệt pháp mục công kích cũng không có tác dụng, cho dù Hàn Lập có nhiều loại thần thông, nhưng giờ phút này cũng chỉ có thể trơ mắt giật mình đứng ngó thôi.

Sau đó hắn không cam tâm, đem toàn thân pháp lực hướng hai mắt mãnh liệt nhìn vào, trong mắt chợt bạo chiếu hai tia sáng xanh sắc bén, hắn muốn mượn sức của linh mục trợ giúp trực tiếp nhìn thấu bên trong.

Thật không nghĩ tới, hai ngày trôi qua, sau khi nhìn xuyên vào trong chứng kiến thấy được một quang điểm màu trắng ngà to bằng hạt đậu, chớp động nhẹ nhàng, mỏng manh dị thường.

Hàn Lập thấy linh mục có hiệu quả, trong lòng chấn động. Tiếp tục quan sát tình huống bên trong, nhưng cuối cùng chẳng có điểm gì khác lạ xảy ra.

Thật không cam tâm, hơn mười ngày còn lại, Hàn Lập tận lực tìm cách xử lý Huyền Thiên Linh Quả này, vài ngày cuối cùng, thậm chí hắn không tiếc ở trong mật thất bày ra vài cái tiểu trận huyền ảo, muốn mượn lực pháp trận để xem có hy vọng tế luyện được không.

Kết quả chẳng có chút hiệu quả nào.

Tới buổi tối ngày cuối cùng, một tay Hàn Lập vuốt ve Huyền Thiên Linh Quả, vẻ mặt lo âu ngược lại đã biến mất, thần sắc cân bằng yên tĩnh trở lại.

Xem ra Nghịch thiên bảo vật cỡ này, người ta bảo nếu không có cơ duyên, dù cho bảo vật có trong tay đi nữa cũng uống công mà thôi, trải qua tôi luyện cảm xúc nôn nóng, bất giác tâm cảnh hắn tiến thêm một bước.

Thật ra mấy hôm nay không phải không có chút thu hoạch nào, bất quá ngày mai phải trở về Thiên Uyên Thành, tâm trí Hàn Lập trở nên tỉnh táo, ánh mắt lại nhàn nhạt đảo qua Huyền Thiên Linh Quả đang cầm trong tay, căn bản từ đầu hắn không để ý đến lục sắc hoa văn trên đó.

Đột nhiên ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, trên mặt lộ ra một tia cực kỳ cổ quái, tựa hồ nhớ tới cái gì, bộ dáng lại cảm nhận được có chút gì đó không thể nghĩ ra.

Những hình ảnh hoa văn này khiến hắn bỗng nhiên liên tưởng đến một vật khác.

Nghĩ kỹ lại, món đồ đó tuy rằng không giống hoàn toàn với hoa văn trên Huyền Thiên Linh Quả, nhưng có đến bảy tám phần tương tự như thế.

Hắn làm sao lại không sớm nhớ đến vật đó chứ !

Chương 1324: Hỗn Độn Vạn Linh Bảng

Đột nhiên Hàn Lập lấy từ vòng tay trữ vật ra một chiếc túi da trông rất bình thường.

Miệng túi mở ra, một chiếc bình nhỏ xanh biếc lặn ra rồi bị giữ chặt lại.

Đây đúng là chiếc bình thần bí, vật tùy thân của Hàn Lập.

Hàn Lập cầm chiếc bình nhỏ và Huyền Thiên Linh Quả mỗi tay một thứ, nhất thời hai mắt híp lại.

Mặc dù hai loại hoa văn từ kích thước tới hình trạng rất khác nhau, nhưng ngược lại trên bề mặt đều xuất hiện lục sắc hoa văn, thật sự có vài phần tương đồng.

Không lẽ hai thứ này có quan hệ sâu xa với nhau, lẽ nào chiếc bình thần bí này được luyện chế từ Huyền Thiên Linh Quả ?

Vừa nghĩ lại thần thông khó tin của chiếc bình nhỏ, tim Hàn Lập bất chợt đập mạnh liên hồi.

Càng nghĩ hần càng cảm giác rất có thể.

Mặc dù chất liệu của chiếc bình nhỏ này và Huyền Thiên Linh Quả có điểm bất đồng, nhưng đều dùng đến loại nguyên liệu chế tạo mà chưa từng biết đến, nếu bảo chiếc bình này cũng là một loại Huyền Thiên bảo vật khác nữa thì nghe qua có vẻ rất hợp lý.

Thoáng nghĩ tới bảo vật trong tay, Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi, ánh mắt cuối cùng lại rơi vào chiếc bình nhỏ.

Đột nhiên hần quăng Huyền Thiên Linh Quả lên mặt đất, hai tay vận nhẹ, mở nắp chiếc bình nhỏ đó ra.

Một giọt lục dịch rớt xuống chiếc “Gậy gỗ” không một tiếng động.

Xuất hiện một cảnh tượng làm cho Hàn Lập mừng rỡ.

Ánh sáng xanh của lục dịch chợt lóe lên, lập tức tiềm nhập vào trong Huyền Thiên Linh Quả mà không để lại chút dấu vết nào.

Lam quang trong mắt Hàn Lập lại một lần nữa xuyên thấu nhìn rõ toàn bộ bên trong Linh quả.

Thấy rõ ràng giọt lục dịch đó vừa thẩm thấu vào bên trong lập tức dung nhập vào giữa điểm bạch quang kia, một lát sau quang điểm nhàn nhạt đó lớn ra thêm một chút.

Hàn Lập vừa chứng kiến cảnh này trong lòng thoáng kinh động, sau khi quan sát kỹ lại một hồi, thấy quang điểm đó không có gì biến hóa thêm nữa mới thu hồi lại lam mang trong mắt.

Hắn cúi đầu trầm ngâm.

Xem ra muốn có hiệu quả với Huyền Thiên Linh Quả chỉ có thể dùng thần bí lục dịch này mà thôi. Mặc dù chẳng biết tác dụng của điểm bạch quang đó là gì, nhưng cũng phải tiếp tục sử dụng lục dịch để tìm hiểu nó xem sao.

Bản thân tự đánh giá một hồi lâu, Hàn Lập cẩn thận thu cất lại cả chiếc bình nhỏ lẫn Huyền Thiên Linh Quả.

Sau này có cơ hội sẽ tiếp tục sử dụng giọt lục dịch này để dung nhập vào Linh quả.

Hàn Lập cũng không hề hay biết rằng ngay lúc vừa rồi giọt lục dịch thẩm thấu vào quang điểm bên trong Huyền Thiên Linh Quả, tại một nơi cách rất xa Thiên Uyên Thành hàng tỉ dặm thuộc phạm phi Nhân tộc Thiên Linh Cảnh, trong một tòa tiểu đảo cao gần trăm trượng đang trôi nổi trên trời cao cả vạn dặm, tòa tiểu đảo bằng ngọc bích trong suốt lại tràn ngập hoa văn kim ngân lưỡng sắc, đột nhiên tòa kim quang rực chói, đồng thời vang lên từng đợt âm thanh trong trẻo xuyên thấu trời cao, truyền đi khắp nơi trên tòa tiểu đảo này.

Có hai vị lục bào tu sĩ đang nhắm mắt ngồi dưỡng thần dưới thềm ngọc bích cùng lúc giật mình hai mắt mở ra.

“Kim quang kia ! Chẳng lẽ lại có Thông Thiên Linh Bảo nào đó hiện thế” Một người trong đó vui mừng ra mặt nói.

Người kia không nói gì, nhưng hai mắt chăm chú nhìn tòa ngọc bích, gương mặt cũng lộ ra vẻ mừng rỡ.

Lập tức, từ các nơi của tòa tiểu đảo lơ lững chỉ rộng trên trăm dặm này bay ra khoảng mười đạo phi độn đồng loạt hướng tòa ngọc bích bắn nhanh tới.

Cơ hồ chỉ trong phút chốc, dưới tòa ngọc bích tập trung hơn chục vị lục bào tu sĩ, nhìn về hướng kim quang đang chớp động mà trên mặt mỗi người đều tràn ngập tia hưng phấn.

Một lát sau, quang kim quang trên tòa ngọc bích dần dần phai nhạt đi, nhưng tất cả bọn họ cùng lúc khẩn trương lên, mọi cặp mắt đều nhìn chăm chú vào tòa ngọc bích đó không hề chớp mắt, dường như họ sợ bỏ lỡ cơ hội được chiêm ngưỡng thứ gì đó.

Nguyên lai tại bảng xếp hạng trên tòa ngọc bích, từ vị trí hàng thứ ba trở xuống vốn trên đó có hoa văn màu vàng, nay đột nhiên đồng loạt mờ nhạt đi, sau đó nhoáng lên một cái, lại quỷ dị hiện lên một danh sách mới, tuy nhiên ngay vị trí thứ ba giờ đây lại hiện lên một loạt kim văn xa lạ hoàn toàn khác trước đây.

Bọn tu sĩ đang đứng dưới tòa ngọc bích hưng phấn dị thường, bỗng nhiên trên mặt mọi người đều hiện lên vẻ ngưng đọng, tất cả chăm chú nhìn vào dòng kim văn ở hàng thứ ba, mọi cặp mắt đều nhìn thẳng vào đó, tựa hồ như trong nháy mắt mọi thứ trở nên bất động và hoàn toàn mất đi phản ứng.

“Huyền Thiên linh vật, rõ ràng chính là Huyền Thiên linh vật hiện thế, không ngờ thanh Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm này vừa mới xuất thế đã bài danh hạng ba rồi ! Trời ơi, lẽ nào Chân Linh Kiếp lại một lần nữa giáng xuống Linh Giới chúng ta” Không biết trải qua bao lâu, một vị Lục bào lão giả ốm yếu vô ý thức thì thào.

Đám tu sĩ còn lại cũng im lặng một chút, nhưng người nào người nấy đều có sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lộ vẻ cực kỳ sợ hãi, kể tiếp họ im lặng không nói tiếng nào.

Rốt cuộc quang kim quang tên toàn ngọc bích đó hoàn toàn yếu đi, khôi phục lại trạng thái bình thường như lúc trước.

Nhìn lại phía trên tòa ngọc bích, cách khoảng một trượng, có thấy một khối bảng hiệu to màu bạc, trên bề mặt ghi mấy chữ to tướng màu vàng bằng cổ văn : Hỗn Độn

Vạn Linh Bảng.

Không bao lâu sau, từng đạo kinh hồng phi độn rời khỏi tiểu đảo, nhắm hướng tới Nhân Giới Tam Cảnh Thất Địa mà bay đi.

Cơ hồ cùng lúc đó, từ Man Hoang Chi Địa của Linh Giới, cho tới các nơi cấm địa của Di tộc, trên từng khối ngọc bích cũng tương tự hiển lộ cùng một tin tức giống nhau, chỉ khác chẳng là văn tự của các tộc có nhiều chỗ bất đồng, khiến cho kinh động tới cả những nhân vật tối cao trong các Tộc.

Sau đó không lâu, nhóm lãnh đạo tối cao của Yêu Nhân lương tộc xáo động hẳn lên, từng đạo mệnh lệnh liên quan lan tỏa ra khắp nơi bằng cách thông qua mọi phương tiện có thể, thậm chí lan đến cả những nơi xa xôi hẻo lánh.

Trong lúc nhất thời, thoáng nhìn qua thì Linh Giới dường như chẳng có việc gì xảy ra, nhưng phong vân đang bắt đầu âm ỉ, các Tộc đều tỏ ra cấp bách canh phòng cẩn mật và âm thầm tăng cường phòng thủ.

Dĩ nhiên đó là toàn bộ diễn biến xảy ra sau đó, Hàn Lập vô ý không biết được chính mình là người sẽ gây ra trận phong ba sắp tới, hiện tại hắn đang nhắm mắt tọa thiền chờ trời sáng sẽ tiến hành rời động phủ quay lại Thiên Uyên Thành.

Thời gian cứ thế trôi qua, chớp mắt bên ngoài động phủ trời đã sáng tỏ, Hàn Lập cảm giác trong lòng không yên, bỗng nhiên hai mắt mở ra, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

Hắn đứng dậy không chút do dự đẩy cửa mật thất ra, chạy thẳng tới gian Thụ thất.

Lúc này Hàn Lập đang đứng ở bên ngoài của một gian thạch thất, sau khi nhìn xuyên qua cửa sổ cả người như ngây như dại.

Chỉ thấy cái ... hắc sắc cự kén kia đã sớm vỡ vụn ra, bên trong vỏ kén trống rỗng.

Nhưng trên đỉnh thạch thất, có một đám mây đen như mực trôi nổi ở đó, quang mang u ám chớp động liên hồi cực kỳ thần bí.

Hàn Lập cũng không phải là người bình thường, tình hình trước mắt mặc dù khiến hắn giật mình, nhưng chỉ nhướng mày rồi đánh ra một đạo pháp quyết vào cánh cửa

thạch thất.

Nhất thời thanh quang trên cửa đá chột lóe, tầng vô hình cấm chế đã hoàn toàn biến mất.

Cửa đá từ từ kéo lên, Hàn Lập bước vào.

Bên trong thạch thất, đám mây đen đó lớn chừng một trượng, Hàn Lập làm như không thấy, nó vẫn lơ lửng trên đó cũng chẳng thềm nhúc nhích.

Hàn Lập nhìn chăm chú lên không trung, hay tay bắt quyết, nhất thời từ trong miệng phun ra một viên châu màu xám.

Đây đúng là khóa Minh Hồn Châu trước đây đã sớm được hẩn luyện hóa hoàn toàn.

Trong miệng Hàn Lập khẽ niệm chú, ngón tay nhẹ nhàng điểm vào Minh Hồn Châu.

Viên châu này lóe lên lục mang, dường như biến ảo không ngừng lúc sáng lúc tối.

Đám mây đen đang lơ lửng trên không trung thạch thất rốt cuộc đã có biến hóa, luồng âm phong bốn phía xung quanh thổi tung mãnh liệt, sau khi đám mây này xoay tròn một hồi, nó ngưng tụ lại ở giữa, đồng thời trên đám mây xuất hiện từng đạo tia chớp mãnh liệt đen tuyền, tiếng sấm sét nổi lên ầm ầm.

Viên châu trước người Hàn Lập cũng vù vù bay lên, hơn nữa bắt đầu toát ra lục mang chói mắt.

Trên mặt Hàn Lập thần sắc biến đổi.

Hẩn mớ hồ cảm ứng được, từ giữa đám mây đen truyền đến một tia kháng cự, tựa như muốn chống lại triệu hồi của Minh Hồn Châu vậy.

Sau khi Đề Hồn thăng cấp, lại tương tự như Lục Dực Sương Công lúc trước, muốn thoát khỏi sự khống chế của chủ nhân.

Hiện tại pháp lực của Hàn Lập đã hồi phục, đương nhiên sẽ không để chuyện này tái phát sinh, lúc này toàn thân ngưng tụ pháp lực, mười ngón tay thay nhau bắn ra từng đạo pháp quyết khác nhau, chúng lần lượt tiềm nhập vào trong Minh Hồn Châu.

Kế đó viên châu này gào thét một tiếng, vốn là quãng lục mang đang phình to ra dần dần ảm đạm trở lại.

Lúc này trên không trung kết tụ lại thành một đoàn mây đen, cuối cùng trong tiếng sấm sét ã ã ã ã có vô số đạo hắc sắc thiểm điện hóa thành một nhân ảnh đen nhánh, lắc nhẹ người rồi tung mình nhảy xuống, vừa lúc rơi xuống sát bên người Hàn Lập, nhìn gắt gao trừng trừng vào viên châu màu xám đang xoay chuyển chậm rãi gần đó, hai mắt có huyết quang chớp động không ngừng.

Hàn Lập giật mình một cái, sau khi nhìn kỹ mặt mũi của bóng đen đó, trên mặt bất chợt hiện ra vẻ cực kỳ cổ quái, bốn phần khiếp sợ, bốn phần ngoài ý muốn, còn lại hai phần chính là hình trạng dở khóc dở cười của nhân ảnh đó.

Trước mắt hẳn rõ ràng là hình dạng của một tên Hàn Lập khác, trừ bộ quần áo đang vận trên người là hắc sắc trường bào ra còn lại mọi thứ từ mặt mũi cho tới vóc dáng, thậm chí kiểu cách đều giống như đúc với Hàn Lập.

Hiện tại, sau khi thấy Hàn Lập lộ ra vẻ bất ngờ thì tên “Hàn Lập” hắc bào cũng làm ra vẻ y chang như vậy.

Giờ đây khiến cho hẳn có cảm giác như chính mình đang soi gương vậy.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài tia quái dị, sau một lúc lâu mới hơi nhướng mày, hỏi thăm dò thử một câu :

“Người là Đê Hồn à !”.

Hắc bào “Hàn Lập” phía đối diện nghe vậy, ánh mắt trên mặt biến đổi, lập tức thay đổi bộ mặt khù khờ, đồng thời há miệng trả lời :

“Chủ. . . Nhân, ta. . . ta chính là. . . Đê Hồn !”.

Thanh âm oong oong vang vọng, thô lỗ dị thường, nhưng lời nói lại giống như một đứa trẻ bi bô đang tập nói, thậm chí phát âm không rõ ràng lắm.

Mặc dù liên thông với Minh Hồn Châu, Hàn Lập đã sớm khẳng định rõ thân phận của đối phương rồi. Nhưng thực sự sau khi nghe được lời nói từ miệng con thú này, trong lòng vẫn còn ngạc nhiên một lúc.

“Người là Hóa hình định phách hay đã học xong thuật biến hóa ?” Hân nhin không được hỏi.

Nghe Hàn Lập nói vậy, hắc bào “Hàn Lập” lại há mồm cứng lưỡi, bộ dáng không biết nói thế nào.

Hàn Lập ngẩn ra, lập tức tâm niệm vừa chuyển, lại nở nụ cười khổ.

Hân thật hồ đồ, Đề Hồn Thú vừa mới mở ra linh trí, làm sao có thể lập tức biết được mọi thứ. Nó còn cần phải chuyển nhập những thứ liên quan vô đầu, rồi mới có thể phục hồi lại được.

Chuyện này nếu đối với những tu sĩ khác có lẽ còn có chút khó khăn, nhưng với hân mà nói thì sự tình quá dễ dàng.

Bỗng nhiên Hàn Lập vỗ vào thiên linh cái, nhất thời hắc quang chớp động, một Nguyên Anh đen thui cao cỡ một tấc hiện ra.

Đây chính là đệ nhị Nguyên Anh mà lúc xưa Hàn Lập đã luyện ra.

Sau này Hàn Lập khôi phục lại pháp lực thuận tay ngưng kết lại Nguyên Anh này một lần nữa, bất quá Nguyên Anh này đến nay vẫn chỉ đạt đến thần thông của Nguyên Anh kỳ mà thôi, đối với đấu pháp hiện tại của Hàn Lập thì không còn tác dụng nữa, nhưng trái lại dùng nó để ký phó trên cơ thể con rối, giúp quản lý động phủ rất có hiệu quả.

Hiện tại thân hình Nguyên Anh nhoáng lên, trực tiếp lao vào hắc bào “Hàn Lập” phía đối diện.

Toàn thân hắc bào “Hàn Lập” bỗng nhiên chớp lóe hắc sắc điện quang, trên mặt hiện lên tia thống khổ vô cùng.

Chương 1325: Thủ Hạ

Hàn Lập thao túng đệ nhị Nguyên Anh, đem một chút công pháp tương quan chậm rãi dung nhập vào thần thức Đề Hồn Thú.

Nguyên do nhờ Hàn Lập sở hữu đệ nhị Nguyên Anh, hơn nữa Đề Hồn Thú cũng đang bị không chế. Nếu đổi lại là một tên Hóa Thần tu sĩ khác, cho dù có được bí thuật tương quan, thì cũng tuyệt khó thể thi triển dễ dàng như vậy.

Ước chừng sau bữa cơm, ánh mắt hắc bào "Hàn Lập" vốn đang mê mang ngây dại thì dần dần trở rõ ràng hơn, mắt chớp động vài cái, tựa hồ tức khắc hiểu được rất nhiều sự việc.

Hàn Lập buông tay ra, lại nhắm hướng đối diện vẫy tay một cái.

Vang lên âm thanh "Phù phù...", đệ nhị Nguyên Anh từ trong thân thể Đề Hồn Thú bay ra, linh quang trên người ảm đạm thấy rõ, theo tình hình này thì nguyên khí Nguyên Anh bị tổn thương không ít.

Sau khi Nguyên Anh nhoáng lên, lập tức biến mất dung nhập vào trong thân thể Hàn Lập.

"Hiện tại đã hiểu được câu hỏi vừa rồi của ta chứ" Hắc từ từ hỏi lại lần nữa.

Đề Hồn Thú mở trừng hai mắt, một hồi lâu mới chậm rãi trả lời: "Lúc tiến cấp Hóa Hình, ta đã dựa theo hình dáng của chủ nhân, và cũng đồng thời thi triển cả thuật biến hóa nữa".

Mặc dù hiểu được rất nhiều thứ, nhưng Đề Hồn vẫn giống như một đứa trẻ sơ sinh, đương nhiên sẽ không biết nói dối. Hơn nữa do trải qua thời gian dài bị Hàn Lập thu phục, ngoại trừ lúc đầu có ý định phản kháng do theo bản năng, sau này có được linh trí rồi, thì ngược lại không còn chút kháng cự nào đối với Hàn Lập, lại càng lộ vẻ cung kính dị thường.

Sở dĩ con thú này ngay lúc tiến giai hóa hình đã biến ngay thành hình dạng của Hàn Lập, hơn phân nửa là do nó có mối liên hệ thông qua Minh Hồn Châu, đại khái Hàn Lập cảm nhận được tình trạng của Đề Hồn, sau khi mặt lộ ra vẻ tươi cười, liền há miệng đem Minh Hồn Châu hóa thành luồng khói đen hút bay vào miệng.

"Người có Biến hóa thuật à, cho ta xem qua nào ?" Hàn Lập tò mò, đương nhiên rất muốn tìm hiểu rõ ràng, Hắc Bào “Hàn Lập” gật đầu, trong miệng truyền ra tiếng kêu vang, đột nhiên lấy hai tay xé rách tấm hắc bào, trên người hiện ra bộ lông rậm rạp, đồng thời thân hình tăng vọt, trong nháy mắt hóa thành Cự Viên đen nhánh cao chừng hai trượng.

Chân mày Hàn Lập khẽ nhăn lại. Đây chính là biến hóa thuật à, không phải mình đã từng thấy qua bản thể của Đề Hồn ngay khi nó chưa tiến cấp Hóa Hình sao !

Trong lòng Hàn Lập vừa có chút thất vọng, đột nhiên trong mũi Cự Viên “Hừ” một tiếng, bốn phía âm phong nổi lên, có vô số đạo sấm chớp đen tuyền hiện ra.

Thân thể Cự Viên lại lần nữa phóng to lên !

Bộ lông trên người bắt đầu biến đổi sang màu hồng, từ trên đỉnh đầu nhô lên ba cái sừng cong nhọn, trên trán u lên bỗng hé ra một con mắt đỏ như máu, chói sáng như mặt trời, đồng thời khuôn mặt dài ra, hoàn toàn lộ ra hàm răng nanh.

Cuối cùng nó đã biến ảo thành con ác quỷ giết hết như hình ảnh đồ án sau lưng Đề Hồn Thú, chỉ có điều trông càng thêm hung mãnh, lúc này thân hình nó cao khoảng sáu bảy trượng, thoáng chốc đã choáng hết chỗ căn thạch thất này.

Điều càng làm cho Hàn Lập kinh ngạc chính là sau lưng Đề Hồn mọc lên ba cái xương gai đen tuyền, hắc khí vờn quanh, âm khí bức người.

Hắn nhớ rất rõ ràng, hình vẽ ác quỷ cũng không có những thứ này, có lẽ do mấy ngày trước cắn nuốt tên Quỷ Vương cấp Hóa Thần kia, lúc đó trên hai tay nó cũng huyền hóa ra xương gai giống y như vậy, có khả năng chúng liên quan với nhau.

Hàn Lập đang đánh giá kỹ sự tình, thân hình ác quỷ Đề Hồn lại nhoáng lên, một lần nữa hóa thành đám mây đen, sau đó thu nhỏ lại thành một con tiểu hầu đen nhánh, lúc nó vừa nháy xuống lập tức mạnh bạo chạy ngay tới chiếc võ kén, thuần thục xé nhỏ chiếc

kén đó ra, rồi cho vào miệng nhai lấy nhai để.

Hàn Lập thấy vậy ngẩn ra, lập tức cười nhẹ một tiếng.

Không bao lâu, toàn bộ chiếc võ kén thật lớn đều chui tọt vào bụng của tiểu hầu, sau khi hoan hỉ một hồi rồi kêu la chí chóe, thoát một cái nhảy lên vai Hàn Lập, lộ vẻ cực kỳ thân mật.

Hàn Lập đưa tay vuốt vuốt cái đầu lông xù của Đề Hồn, liền mỉm cười thu nó vào Linh Thú hoàn.

Sau khi hoàn tất mọi thứ, hắn tiến đến căn tròng thất cuối cùng ở sát bên, liếc mắt ngó đám Phệ Kim Trùng, hắn nhìn những con cự trùng này có kích cỡ to hơn nửa thước mà ánh mắt không khỏi chớp động liên hồi. Đột nhiên khoát tay một cái thanh quang chợt lóe, chiếc tiểu bình xanh biếc lại hiện ra, hắn ngó qua một chút rồi lấy tay vuốt ve nó mà trầm ngâm. Nhắc tới chiếc bình thần bí này, rõ ràng sau khi đến được Linh giới thì công hiệu của nó càng lớn hơn trước rất nhiều.

Nguyên lai ở Nhân giới phải mất bảy ngày mới có thể sinh ra một giọt linh dịch, lúc đến Linh giới chỉ cần mất có ba ngày thôi.

Hàn Lập càng kinh dị hơn nữa chính là hiện tượng hình thành linh dịch khác thường, tại Linh giới cũng tương tự như thế nhưng quang cảnh âm đạm vô cùng.

Trước đây khi hấp thu dưới ánh trăng thì xuất hiện kỳ cảnh vô số điểm ảnh sáng chói, còn đêm qua chỉ thấy từ tiểu bình toát ra một quang trắng sáng nhàn nhạt, nếu không đứng gần đó vài trượng quan sát thật kỹ căn bản không thể nào phát hiện ra dị trạng đó, cho dù bất chợt có ai đó thấy qua cũng chỉ có thể nghĩ tới chiếc tiểu bình này là một pháp khí cấp thấp thôi.

Chuyện tình này phát hiện sau khi Hàn Lập mới hồi phục lại pháp lực và bắt đầu tiến hành bồi dưỡng linh dược.

Dường như không cần phải bận tâm nhiều, Hàn Lập cũng biết được hơn phân nửa lý do là trên không trung của Linh Giới có tới bảy mặt trăng, đồng thời linh khí tại Linh Giới nồng đậm hơn nhiều so với Nhân Giới.

Chuyện này đối với Hàn Lập mà nói thì đương nhiên là một hi sự !

Chẳng những giúp cho thời gian tăng trưởng của linh được giảm đi hơn phân nửa, mà còn có tác dụng che dấu sự tình an toàn hơn, thậm chí khi hắn cần phải đi xa cũng có thể âm thầm sử dụng tiểu bình này mà không ngại người khác phát hiện.

Hàn Lập yên lặng suy nghĩ một hồi, rồi cất chiếc bình vào, sau đó cũng đem Phệ Kim Trùng và Báo Lân Thú thu nốt vào vòng tay trữ vật, kể đó liền chuyển thân ly khai động phủ.

Bởi vì hắn biết rõ mảnh linh địa này có khả năng người chủ cũ quá thông thuộc, nên e sợ sẽ phát sinh những tình huống cổ quái, do đó hắn không để lại những đồ vật quan trọng ở lại động phủ.

Trong chốc lát, một đạo thanh quang từ bên trong vùng chướng khí ngũ sắc sặc sỡ bắn nhanh ra, chợt lóe lên rồi nhắm hướng Thiên Uyên Thành biến mất.

Vài hôm sau, luồng độn quang đó vượt qua tường thành cao hơn chục trượng tiến thẳng vào trong Thiên Uyên Thành.

Lần này đến đây, Hàn Lập đã quá rành đường xá trong Thành, tòa cự tháp màu xanh rất nhanh đã hiện ra trước mắt.

Giờ này lượng tu sĩ ra vào cự tháp không nhiều lắm, Hàn Lập thân nhiên tiến vào trong đó.

Dựa theo lời tiền bối Triệu Vô Quy đã nói qua, hắn cũng chưa vội đến báo tin, mà tiến thẳng vô trong tháp rồi đi đến Thiên Giáp Điện để lĩnh một bộ Thanh Minh Giáp.

Uy lực của bộ chiến giáp này Hàn Lập đã được kiểm chứng qua trên người của tên hán tử họ Ông rồi, sau đó không khách khí nữa chạy thẳng tới nơi được gọi là Bính Đội.

Dọc đường gặp được một tên Hắc Thiết Vệ, sau khi dò hỏi được nơi ở của tiểu đội 56 trong Bính Đội, lúc này Hàn Lập tiến vào trong thông đạo rồi chạy thẳng lên tầng trên. Sau khi leo lên liên tiếp bảy tám tầng, hắn tiến đến trước cửa một đại điện trông rất bình thường, nhìn thấy vài chữ cổ văn “Bính năm mươi sáu” bên cạnh cánh cửa. Hàn Lập nhìn lên tầng cấm chế linh quang mờ mịt ở ngay lối vào, bàn tay khẽ lật nhất thời xuất

hiện miếng ngọc bội màu xanh.

Tay cầm ngọc bội nhẹ nhàng giơ về hướng cửa điện, một chùm hào quang xanh ngời phun ra, trong nháy mắt tầng bạch quang trên cánh cửa tiêu biến đi.

Tay kia thì tùy ý đẩy nhẹ, cửa điện liền dễ dàng mở ra, rồi hần thân nhiên bước vào.

Căn phòng bên trong khá rộng rãi, trong sảnh bày sẵn vài cái bàn ghế, còn hai bên căn phòng đều có thông đạo, tựa hồ liên thông tới nơi nào đó.

Lúc này trong sảnh có hai tên tu sĩ mặc Hắc giáp ngồi kế nhau, đang nói khẽ với nhau chuyện gì đó.

Vừa thấy Hàn Lập vào đến, hai người không khỏi ngạc nhiên nhìn qua.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn sơ qua hai người, chân mày khẽ nhíu lại.

Thật đúng là tấu xảo !

Trong đó có một người đúng là Bích nhãn đại hán họ Trác hôm đó đã dẫn mình đi Phi Linh Điện, người này nhìn kỹ qua diện mạo Hàn Lập, đầu tiên trên mặt lộ ra tia kinh ngạc, nhưng sau đó lập tức tỉnh ngộ vội vàng đứng dậy cuối người hành lễ với Hàn Lập :

"Nguyên lai là Hàn tiền bối đã tới. Chẳng lẽ chính tiền bối là người mới nhậm chức đội trưởng của chúng ta".

"Không sai, đích xác Hàn mỗ được bổ nhiệm làm Đội trưởng tiểu đội số 56, sau này mong rằng được các vị đạo hữu hiệp trợ một phen" Hàn Lập cười nhẹ một tiếng, quảng ngọc bội đang cầm trong tay qua đối phương.

Bích Nhãn đại hán trong lòng rung mình, cẩn thận tiếp nhận ngọc bội rồi kiểm tra kỹ lưỡng, sau đó cung kính hoàn trả "Thuộc hạ là Trác Trùng thuộc tiểu đội 56, bái kiến đội trưởng !"

"Thuộc hạ Đông Quách Phong tham kiến đội trưởng" Một Hán tử khác vóc người khô gầy khoảng ba mươi tuổi sau khi xác định được thân phận của Hàn Lập thì sắc mặt biến chuyển cũng vội vàng tiến lên ra mắt.

Hàn Lập khoát tay, để hai người này đứng thẳng lên, sau khi ánh mắt đảo qua một lượt bên nhàn nhạt hỏi một câu : "Nơi này chỉ có hai vị thôi sao ?"

"Khải bẩm tiên bối, trừ ... Mã đạo trưởng và Hứa tiên tử còn ở bên ngoài chưa tới, các đạo hữu còn lại đều nghỉ ngơi bên trong tĩnh thất. Bọn hai người văn bối đang chờ lệnh truyền tới đột tuần tra khu vực, nếu cần văn bối sẽ đi gọi bọn họ tới ngay ?" Bích Nhân đại hán nói thế.

"Không cần, cùng ngồi chờ là được rồi, ta vừa mới tới Thiên Uyên Thành, nên mọi thứ còn chưa hiểu rõ lắm, vừa lúc rảnh rồi người hãy giới thiệu đội ngũ cho ta nghe qua" Hàn Lập cười nhạt nói.

"Tiên bối đã có lệnh, văn bối tự nhiên sẽ tường tận trình báo" Vừa nghe Hàn Lập nói vậy, Bích nhân đại hán đại khái giới thiệu qua từng đội viên, lại đem những nhiệm vụ tuần tra thường chấp hành nói đầy đủ ra.

Hàn Lập đang tập trung lắng nghe thì đột nhiên chợt lóe một đạo kim quang từ cửa điện bay thẳng tới trước mặt ba người.

Vừa trông thấy tia kim quang đó, hai người Trác Trùng cùng Đông Quách Phong liếc mắt nhìn nhau, cũng không động tĩnh gì cả, Hàn Lập lại tùy ý đưa tay ra cách không một trảo.

Luồng kim quang nhất thời hóa thành một cây Kim Sắc Tiểu Kiếm rơi thẳng vào tay Hàn Lập, trên đó dính một khối ngọc giản màu đỏ nhạt.

Hàn Lập chưa kịp gỡ ngọc giản xuống, đột nhiên cửa điện mở ra, đồng thời truyền tới một giọng nam nhân ôn hòa.

"Ha ha, vật vừa rồi chính là kim kiếm truyền thư, xem ra bản đạo tới chưa muộn lắm ... Ồ, vị này là. ." Liền thấy một tên Đạo sĩ nho nhã vừa vào tới, ngó qua thấy được Hàn Lập đang mặc bộ Thanh Minh Giáp, thần sắc không khỏi ngẩn ra.

"Mã huynh, vị này là Hàn tiên bối mới vừa tới, đảm nhiệm chức Đội trưởng bọn ta"

Trác Trùng vội vàng hô lên đem thân phận của Hàn Lập giới thiệu với Đạo sĩ nọ.

"Hàn tiên bối. . Văn bối xin bái kiến !" Mặc dù trên mặt Đạo sĩ lóe lên vẻ ngạc

nhiên, nhưng lập tức bình tĩnh lại bước lên vài bước cung kính thi lễ cùng Hàn Lập.

"Mã đạo hữu không cần đa lễ, Đạo hữu đã tu luyện tới Nguyên Anh hậu kỳ đại thành, chỉ còn kém một bước nữa liền có thể đặt chân vào Hóa Thần cảnh giới rồi, thật sự rất đáng mừng !" Hàn Lập liếc mắt cẩn thận đánh giá Đạo sĩ, đột nhiên nhoẻn miệng cười.

Chương 1326: Phù Lê Chiêu Trạch

Bùm

“Hàn tiên bối thật tuệ nhân như đuốc, nhưng tại bước tối hậu này đã vây khốn vãn bối mấy trăm năm nay, cũng không biết cuộc đời này có được như nguyện hay không nữa” Đạo sĩ cười khổ nói.

Hàn Lập cười nhẹ, không nói thêm, đưa tay lấy hồng sắc ngọc giản trên tiểu kiếm xuống, tiếp theo đem thần thức nhập vào trong, xem kỹ.

Ba người còn lại thành thật đứng một bên chờ đợi.

Một lát sau, Hàn Lập thu hồi thần thức, trong miệng thốt lên một địa danh:

“Phù Lê Chiêu Trạch!”.

“Cái gì? Sao lại là chỗ này?” Bích Nhãn đại hán nghe được la lên thất thanh mà đạo sĩ và Đông Quách Phong cũng đồng thời biến sắc.

“Như thế nào, chỗ này có chuyện sao?” Hàn Lập nhướng mày, hỏi.

“Há chỉ có chuyện. Nơi này chính là địa vực mà dị tộc Ân Tử thường lui tới nhất. Hàng năm thường xuyên có đồng đạo vẫn lạc ở đây. Chính là khu vực nguy hiểm nhất.” Bích Nhãn đại hán thở ra một hơi, âm trầm nói.

“Đội chúng ta phải tuần tra nơi đây?” Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, ánh mắt lóe lên, lại hỏi tiếp.

“Cái này cũng không phải. Địa vực Phù Lê Chiêu Trạch thật rộng lớn. Cho dù bọn ta động quang đi không ngừng chỉ về một hướng cũng phải hơn nửa tháng mới đi hết. Nói như vậy sẽ có bốn đội ngũ chia nhau dò xét” Lần này Mã đạo sĩ mở miệng giải thích.

“Nếu không phải là chuyện của một đội thì cũng không có gì phải oán hận. Cần thận một chút là được” Hàn Lập chau mày, nhàn nhạt nói.

“Hàn tiền bối không biết, hai năm trước, đội trưởng của đội số 12 Hiên Nghiễm tiền bối bị Ảnh Tộc nhân đánh lén đã vẫn lạc. Cùng chết theo còn có hai đồng đạo mà Hiên Nghiễm tiền bối đã là Hóa Thần trung kỳ tu sĩ” Mắt Đông Quách Phong lộ ra một tia sợ hãi, nói.

“Hóa Thần trung kỳ tu sĩ! Có chuyện như vậy à” Rốt cuộc Hàn Lập cũng có chút động dung.

Đang lúc này, trong thông đạo truyền đến tiếng bước chân, có mấy người đi ra.

Năm nam một nữ, gồm hai lão giả, một cặp vợ chồng trung niên tu sĩ, một thiếu niên cỡ mười lăm mười sáu tuổi và một đại hán bưư hãn mặt hồng.

Mấy người này hiển nhiên là các đội viên trong đội đang ngồi trong tĩnh thất, không biết dùng phương pháp nào đã biết kim kiếm truyền thư đến, mới nhao nhao đi ra.

Những người này thấy Hàn Lập, kinh ngạc một hồi, nhưng sau khi được Bích Nhân đại hán giới thiệu, liền nhao nhao tiến tới làm lễ ra mắt.

Hàn Lập liền ôn hòa hoàn lễ.

Nhưng thần niệm của hắn quét qua liền liếc mắt nhìn tên thiếu niên.

Tên này có họ Doanh lại cùng Mã đạo sĩ và Bích Nhân đại hán đều có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ.

Tu vi yếu nhất lại là hai lão giả đáng tiên phong đạo cốt.

Bất quá mấy người này cuối cùng cũng biết khu vực tuần tra là Phù Lê Chiếu Trạch, sắc mặt đều trở nên vô cùng khó coi.

“Tốt lắm.,bị phân đến chỗ này, chúng ta cũng vô phương thay đổi được mệnh lệnh cấp trên. Sau này nên cẩn thận một chút. Ngày mai chúng ta ra ngoài để chuẩn bị một chút cho chuyến đi” Hàn Lập không nói thêm gì, sau khi phân phó vài câu rồi đi vào trong thông đạo.

Hắn tìm một gian tĩnh thất vô chủ. Hành động không thèm dè ý này của hắn khiến cho chúng tu hai mặt nhìn nhau, cuối cùng tất cả ánh mắt rơi vào người Bích Nhân đại

hán.

“Trách huynh, người không nói cho Hàn tiền bối Phù Lê Chiêu Trạch hung hiểm như thế nào à?” Doanh thiếu niên hỏi.

“Tự nhiên là nhắc rồi nhưng bộ dáng của Hàn tiền bối không mấy quan tâm” Bích Nhãn đại hán thờ dãi.

“Coi như có quan tâm thì mệnh lệnh từ Trưởng Lão Hội trực tiếp hạ xuống làm sao dám kháng” Phụ nhân trong đôi trung niên phụ phụ cũng bất đắc dĩ nói.

“Tự nhiên sẽ không kháng mệnh. Nhưng nếu Hàn tiền bối đã biết hung hiểm thì cũng nên tính toán phương sách ứng phó nếu gặp dị tộc cường đại hoặc ít ra thì cũng phải xem khả năng ứng phó độc lập của từng đội viên chứ” Mã đạo sĩ vân vờ chòm râu dài, bộ dáng có chút lo lắng.

“Mọi người cũng không cần phải quá sầu lo. Mặc dù Phù Lê Chiêu Trạch hung hiểm, năm ngoái chỉ phát hiện tung tích của Ảnh Tộc nhân, xảo diệu chúng ta có thể gặp phải các dị tộc khác ẩn núp. Phù Lê Chiêu Trạch là khu vực nguy hiểm nhưng chúng ta tuần tra ở đây sẽ không thiếu phần thưởng, hơn nữa có khả năng sẽ được nghỉ ngơi dài sau khi công tác xong. Chỉ cần cố gắng chống đỡ khoảng vài năm, chắc hẳn chúng ta cũng sẽ không được phân vào khu vực nguy hiểm này nữa” Bích Nhãn đại hán do dự một chút, rồi chậm chước nói.

Những người khác nghe nói như thế cũng không còn biện pháp gì tốt hơn, chỉ còn có thể bất đắc dĩ giải tán.

Mà Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trên bờ đoàn trong mật thất, lưỡng thủ kết quyết, trên người chớp động kim quang nhàn nhạt, phảng phất thân đã đắm chìm trong nhập định. Tại phía trước đây, mơ hồ có đạo đạo hoàng sắc quang quyền rung động lúc sáng lúc tối, thần bí dị thường.

Trong chớp mắt một ngày đã trôi qua.

Hàn Lập giương mắt lên, đi ra tĩnh thất, đi lại đại sảnh thì thấy đám người Bích Nhãn đại hán đã sớm ở đây. Thấy Hàn Lập xuất hiện, cả đám nhao nhao tiến lên làm lễ.

Hàn Lập khoát tay, ánh mắt rơi trên một nữ tu xinh đẹp.

Nàng này tuổi còn rất trẻ, cỡ chừng hai mươi, mặt trắng trong suốt như ngọc, nhất là đôi mắt lấp lánh ánh sao.

Hàn Lập nhìn kỹ liền có cảm giác quen thuộc, dường như đã gặp ở đâu rồi thì phải (Khửa này cứ thấy gái đẹp là nhận quen, giống ta quá).

Trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia ngạc nhiên.

“Hàn tiên bối... Vị này là Hứa tiên tử. Nàng cũng là dòng chính hậu duệ của tu sĩ phi thăng” Mã đạo sĩ mỉm cười giới thiệu.

“Hậu duệ của tu sĩ phi thăng!” Trong lòng Hàn Lập chột động, nhưng thanh sắc bên ngoài vẫn điềm nhiên như không.

Mà tính tình của nữ tu này cũng lãnh đạm, chỉ xuất ra một câu thăm hỏi nhạt nhẽo rồi cũng im bật.

“Người đã đông đủ. Xuất phát!”.

Hàn Lập cũng không chần chờ nữa, ra lệnh điều động chúng nhân ra Thạch Điện, chạy thẳng đến một tòa Truyền Tống Trận ở phụ cận.

Thạch Điện do một đội tu sĩ khác thủ hộ. Ở đây cũng có một chiếc Kim Đình Chu nhưng bởi vì khoảng cách truyền tống gần nên cũng không cần linh khí này.

Sau khi Hàn Lập trình ra lệnh bài xác minh thân phận, rồi cả đội cứ ba bốn tạo thành một nhóm lần lượt tiến vào trong Truyền Tống Trận.

Bạch quang xoay chuyển, mười một người đã được truyền tống ra khỏi Thiên Uyên Thành, xuất hiện tại một địa phương xa lạ. Hàn Lập nhìn địa phương xung quanh, đôi mày khẽ nhăn lại.

Chỗ này là một thạch thất không lớn lắm, dưới chân có một tòa đôn hương truyền tống pháp trận, vách tường bốn phía chớp động nhiều loại phù văn giống như một loại cấm che ẩn giấu.

Nhóm người Mã đạo sĩ đã tới trước đang đứng đợi bọn họ.

Hàn Lập không chút hoang mang, đi ra hướng cửa thạch thất, móc ra một cái thanh sắc ngọc bội nhoáng lên áp vào cửa.

Nhất thời một cỗ thanh quang bắn ra, phù văn trên cửa thạch thất phiêu động rồi cửa thạch thất chậm rãi mở ra, hiện ra một cái thông đạo rộng hơn trường chạy thẳng tắp về phía trước.

Hàn Lập cũng không nói câu nào, dẫn đầu, thanh quang lóe lên hóa thành một đạo kinh hồng bắn nhanh đi vào thông đạo.

Mười tên đội viên phía sau lập tức thi triển các loại độn thuật theo sát. Khi người cuối cùng rời khỏi cửa không lâu, cửa thạch thất liền chậm rãi đóng lại. Hàn Lập độn xuất ra khỏi thông đạo, xuất hiện trên không trung của một tòa tiểu sơn, quét mắt dò xét mọi nơi.

Vùng đất mà bọn họ đã đến tựa hồ là một khu vực đồi núi hoang lương. Nhìn thẳng ra xa hơn trăm dặm có thể thấy được rõ ràng tường thành, không khí chung quanh là một phiến bạch quang trong suốt. Dù đứng xa như vậy, bọn họ vẫn thấy được các phù văn chớp động linh quang kinh người trên tường thành.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động đánh giá tường thành vài lần.

Theo hẳn biết, Thiên Uyên Thành đối mặt với cự tường của Man Hoang thế giới, căn bản không có “cửa thành”, nhân yêu lương tộc muốn ra vào trong thành đều phải dùng Truyền Tống Trận.

Như vậy dưới nhiều sự phối hợp của nhiều cấm chế, Thiên Uyên Thành hoàn toàn không sợ dị tộc thừa dịp đánh chiếm.

Bất quá Hàn Lập không chỉ dò xét có một phương hướng này mà còn quay đầu nhìn về hướng khác.

Phía bên này tất cả đều là đại tiểu sơn khâu, rừng thông lá mạ, cảnh tượng một mảnh u tĩnh nhu hòa, khiến cho người không có chút nào nhìn ra mình đã đặt chân trong Man Hoang cổ giới như đồn đãi.

Như vậy dựa vào bản đồ, Phù Lê Chiêu Trạch cách ở đây khoảng vạn lý. Nơi đó vì

có địa hình đặc thù, có thể che đậy thần niệm ở một mức độ nhất định, cho nên thường có dị tộc ẩn nấp trong đó để giám thị hành động của Thiên Uyên Thành.

Thiên Uyên Thành không thể không định kỳ phái đến một đội tu sĩ tuần tra thường xuyên nơi đó. Nhân thủ phái đến để giám thị dị tộc, đều có thần thông không nhỏ, còn am hiểu các phương pháp ẩn nấp. Tuy vậy dưới sự phản kích của dị tộc, cũng thường có người bị chết trong Chiếu Trạch.

Cho nên khu vực này và một số các khu vực khác được Thiên Uyên Thành phân chia thành khu vực đệ nhất nguy hiểm. Các tu sĩ tuần tra hầu như không ai muốn đến địa phương này.

Nhưng hiện tại đội ngũ của Hàn Lập được phân công đến khu vực này để tuần tra trong vài năm, dĩ nhiên sẽ gặp nhiều điều vô cùng nguy hiểm.

Hàn Lập yên lặng đánh giá tình hình, rồi quay đầu nhìn thoáng qua các đội viên, miệng nhàn nhạt phun ra một chữ

“Đi!”.

Hơn mười đạo lưu quang lóe lên bắn thẳng về hướng chân trời.

Cự ly hơn vạn dặm đối với tu sĩ Nguyên Anh mà nói, tự nhiên không tính là cái gì. Không bao lâu Hàn Lập đã thấy được địa phương của chuyến đi ở phía xa xa.

Một đường lục tuyến cuộn cuộn đập vào trong mắt.

Lại gần một chút thì lục tuyến này là một đại phiến mê vụ mông mông lung lung, thấp thoáng bên trong là sơn thạch, cự mộc.

Độn quang dừng lại, bàn tay Hàn Lập lộn chuyển, nhất thời một khối pháp bàn đặc chế xuất hiện trong tay.

Ngón tay Hàn Lập nhẹ nhàng điểm lên pháp bàn, lập tức cái này sáng lên một tầng hồng quang. Các tu sĩ phía sau cũng dừng độn quang, rồi cũng nhao nhao lấy pháp bàn đặc thù, đồng dạng làm phép.

Pháp bàn này có tên là Dị Linh Bàn, là một loại pháp khí chuyên môn cấp cho các

thủ vệ của Thiên Uyên Thành, có thể trong một cự ly nhất định cảm ứng được sự tồn tại của dị tộc.

Bất quá loại pháp bàn này chỉ có thể cảm ứng được một phương hướng, hơn nữa nếu dị tộc có thần thông ẩn nấp đặc thù thì không thập phần linh nghiệm.

Nhưng trong tình huống này sử dụng pháp bàn này cũng cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Cho nên đám Hàn Lập nhao nhao xuất ra pháp khí này, độn quang đi chậm rãi, dè dặt xông vào trong thủy vụ.

Sau đó không lâu các nhân ảnh đều đã biến mất trong thủy vụ vô tung vô ảnh.

Huỳnh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch

>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1327: Cự Thú, Quái Nhân

Phù Lê Chiêu Trạch quả nhiên là địa phương quá quý dị. Không biết vì nguyên nhân gì, khi tiến vào trong Chiêu Trạch, thần niệm của bọn Hàn Lập vô phương đi xa được hơn trăm trượng. Hơn nữa bên trong mê vụ huyền tượng trùng trùng làm cho người ta có cảm giác khó lòng phòng bị.

Mà còn làm cho người ta càng thêm đau đầu là dưới đám bùn lại sinh trưởng một loại quái trùng gọi là Khuê Trùng.

Loại Trùng này có thân thể gồm nhiều mảnh kéo dài giống như con rết, có thể phụt ra một loại khói độc có thể hủ thực pháp bảo và thôn phệ linh quang hộ thể của tu sĩ.

Nhưng chỉ hai vấn đề này tự nhiên sẽ bị đám Bích Nhân đại hán để vào trong mắt mà chính là loại quái Trùng này sống quần cư. Mỗi lần xuất động chui từ trong bùn ra đều là hơn mười con, con nào con này xấp xỉ cả trượng, lại còn có năng lực phi hành ở cự ly thấp trong không trung.

Mà mỗi lần kinh động bọn côn trùng này, nhóm tuần tra đều bị chúng quần cho luống cuống tay chân.

Đương nhiên nếu không phải là do nhiệm vụ tuần tra bắt buộc, bọn họ đã trực tiếp bay qua Chiêu Trạch, thì cũng không cần phải lo lắng về bọn quái trùng này.

Nhưng ngược lại, đội ngũ tuần tra muốn tra tung tích của dị tộc thì không thể phi đột ở trên cao mà chỉ có thể phi hành ở cự ly thấp.

Như vậy bọn Khuê Trùng thường thừa dịp tập kích, làm người ta khó lòng phòng bị.

Thậm chí có lần nhóm tuần tra còn kinh động cả một siêu đại quần thể Khuê Trùng, từ trong Chiêu Trạch chen chúc ào ra đến ba bốn trăm con Khuê Trùng.

Cũng may là Hàn Lập đã xuất ra Nguyên Từ Thần Quang, giữ chặt đám quái trùng trong không trung, sau đó phát đại thần uy dùng một mối thanh linh hỏa thiêu cháy sạch

sẽ. Nếu không chắc hẳn sẽ có người trong nhóm tiêu tòng rồi.

Bất quá cùng bởi vì lần xuất thủ này của Hàn Lập, những đội viên vốn còn nghi ngờ thần thông của Hàn Lập đã có ánh nhìn khác về hắn, tin phục hơn vài phần.

Đương nhiên trong Phù Lê Chiêu Trạch ngoài Khuê Trùng còn tồn tại nhiều điều nguy hiểm khác.

Còn có một loại cổ thú gọi là Ngân Đầu Thú, thích ẩn núp trong rừng rậm quanh Chiêu Trạch, khi bị chém giết có thể tự phân liệt cơ thể khiến cho ngay cả Hàn Lập cũng cảm thấy vô cùng khó đối phó.

Cũng may loại thú này hành động chậm chạp, lại có tính cố thủ tại nơi ở nên chỉ cần chạy ra khỏi phạm vi địa bàn của nó thì nó cũng không công kích tiếp.

Vì vậy nói về tính nguy hiểm thì loại thú này không đánh sơ bằng Khuê Trùng.

Cứ như vậy tiến sâu vào, bọn Hàn Lập cũng dần dần cảm nhận được Phù Lê Chiêu Trạch vì sao được xưng tụng là khu vực tuần tra nguy hiểm cấp độ 1.

Cơ hồ đoàn người không thời khắc nào mà buông lỏng sự cảnh giác, nếu không sẽ ăn phải quả đắng.

Trong nháy mắt bọn Hàn Lập đã xâm nhập vào trong Chiêu Trạch được hơn hai mươi ngày. Trên đường đi mọi người cũng đã hết sức cẩn thận tra xét nhưng vẫn chưa phát hiện tung tích của dị tộc.

Lúc này đám Mã đạo sĩ cũng tạm thời thư giãn thờ một hơi nhẹ nhõm.

Không khí ngưng trọng bao phủ rồi cuộc rồi cũng có cảm giác thoải mái một chút.

Dù so đi nữa liên tục phải cầm Dị Linh Pháp bản trong tay dò xét, lại phi hành liên tục, tâm thần phải tập trung tuần tra, dù thân là cao giai tu sĩ thì cũng phải có cảm giác ỉu rũ, tâm thần không ít căng thẳng.

Lúc này cách hơn trăm trượng, bên bờ Chiêu Trạch xuất hiện một khu vực đầy đá nhỏ lổn nhổn mọc đầy các cây lục trúc xanh biếc dị thường. Các cây này duyên dáng yêu kiều, lại thêm từng trận gió nhẹ thanh lương thổi qua làm cho nơi đây đẹp tuyệt như

một bức họa.

Cả đội tuần tra không cầm được tinh thần run lên.

Bích Nhân đại hán và các người khác liếc mắt nhìn nhau dò ý, rồi lập tức độn quang đến gần Hàn Lập, cung kính nói:

“Hàn tiền bối, nơi đây bình yên. Chúng ta cũng nên tạm nghỉ ngơi một lúc để có sức tuần tra tiếp”.

“OK. Nhưng cần cẩn thận kiểm tra xung quanh một chút xem xét có điều gì bất thường” Hàn Lập không từ chối, chỉ lạnh nhạt phân phó.

Trong suốt cuộc hành trình, Hàn Lập rất ít ra lệnh, đối với đề nghị của mọi người thì chấp nhận hầu như hơn bán phần.

Điều này làm cho những người khác lúc trước chưa cùng Hàn Lập quan hệ, tự nhiên cũng cảm thấy thoải mái rất nhiều.

“Cái này... đương nhiên” Gương mặt của Bích Nhân đại hán tràn đầy nụ cười, quay lại vẫy tay ra hiệu với các người khác.

Hai lão giả và cặp vợ chồng phân ra tứ phía bay nhanh kiểm tra. Dị Linh Bàn trong tay không có phản ứng, mới an tâm hướng khu vực có đá lổn nhổn hạ xuống.

Bọn họ cũng không dừng lại ở đây lâu, cho nên nhao nhao từ tìm cho mình một địa phương thích hợp, sạch sẽ, lập tức khoanh chân ngồi xuống, mau chóng khôi phục lại tâm thần bị tiêu hao.

Hàn Lập thân là Hóa Thần tu sĩ, cộng thêm tu luyện Đại Diễn Quyết, nên cũng chưa cảm thấy bị tiêu hao tinh thần gì nhiều, cho nên không ngồi xuống như những người khác mà thản nhiên đi đến bên cạnh bờ thủy đàm, quan sát xung quanh.

Thủy đàm này cũng không quá sâu, nước lại trong suốt nhìn thấy tới tận đáy.

Trong nước có một loại ngân sắc tiểu ngư cỡ chừng ngón tay bơi qua bơi lại, bộ dáng vô hại.

Thấy vậy, Hàn Lập nhướng mày, theo bản năng ngẩng đầu liếc mắt nhìn mọi nơi, ánh mắt quét qua hơn mười cây Thúy trúc mọc gần đó.

Chỉ nghe thấy gió nhẹ thổi qua phát ra thanh âm tí ti, cũng không có tiếng động gì khác, không gian u tĩnh dị thường. Đám Bích Nhân đại hán đang ngồi nhắm mắt thổ nạp không nhúc nhích tại phụ cận.

Ánh mắt Hàn Lập xoay chuyển, bình tĩnh nhìn mặt nước thủy đàm giống một mặt kính, trầm ngâm giây lát, đồng tử chợt co rút lại nhưng lập tức khôi phục lại như thường.

Hắn chậm rãi nhấc chân muốn đi lại các bụi Thúy trúc này.

Nhưng không ai phát hiện, ánh mắt Hàn Lập trong nháy mắt khẽ chuyển, mười ngón tay trong tay áo bắn ra, hồng mang chớp động, hơn mười đạo hồng ti lóe lên, qui dị nhập vào trong đá vụn trên mặt đất không thấy bóng dáng.

Quá trình này diễn ra vô thanh vô tức, không hiển lộ chút dấu hiệu nào.

Hàn Lập chậm rãi đi tới phụ cận các bụi Thúy trúc, cước bộ ngừng lại trước một gốc cây, ánh mắt lạnh nhạt ngăm nhìn.

Hành động của hắn thật có chút cổ quái.

Doanh thiếu niên và Hứa tiên tử ngồi gần đó không cầm được mở hai mắt dòm đầy kinh ngạc.

Đối với hành động của hai người này, Hàn Lập vẫn bình thản xem như không thấy. Một lát sau trong mắt hắn chợt bạo bắn ra hàn mang, đồng thời há miệng phun ra một đạo kim quang, sét đánh không kịp bưng tai, đánh vào trên bụi Thúy trúc.

Một tiếng vang nhỏ “răng rắc”, cây Thúy trúc to cỡ miệng bát bị chém ra làm hai.

“Di!” Doanh thiếu niên kinh ngạc.

Hứa tiên tử cũng mở to mắt.

Nhưng trong lòng hai người này chưa kịp có ý nghĩ khác thì một màn khó tin diễn ra khiến hai người vô cùng kinh hãi.

Tại vị trí Thúy Trúc bị chém, phún ra một chất lỏng lục sắc, vô cùng tanh hôi.

Càng làm cho chúng nhân giết mình, là đồng thời cả mặt đất trở nên rung động, một tiếng kêu đau đớn truyền ra từ phía dưới đất. Thúy Trúc rung lên... hóa thành một cái lục sắc nhục tu thô to, giống như một loại xúc tu của bạch tuộc, hướng Hàn Lập hung hăng chộp tới.

Dĩ nhiên thần thông Hàn Lập như thế nào mà lại để cho nó đắc thủ. Thân hình hắn nhoáng lên, ở tại chỗ đã biến mất, sau đó xuất hiện trên không trung của thủy đầm, ánh mắt lạnh lùng chăm chú nhìn cảnh tượng nhục tu cuồng vũ vô cùng quỷ dị.

Đám Bích Nhân đại hán đang ngồi nhập định đã sớm bị đánh thức, thấy kinh biến, đã nhao nhao bay lên trời, thậm chí gấp gáp phóng xuất ra phi kiếm, phi đao, pháp bảo... hung hăng chém về phía các nhục tu.

Bọn họ thấy Hàn Lập chỉ một kiếm đã chém đứt xúc tu, nên cũng cảm thấy không có gì đặc biệt.

Nhưng không ngờ, phi kiếm phi đao tua tủa trăm đến va chạm vào xúc tu liền bị bắn ngược trở lại, thanh âm va chạm như kim khí cọ xát.

Đám Bích Nhân đại hán ngạc nhiên, đang tính khu sử bảo vật khác tấn công thì đá vụn lổn nhổn trên mặt đất nguyên bản có màu xám trắng đột nhiên trở nên đen nhánh, vụn vụn rung động biến thành một cái đầu khổng lồ đầy hắc sắc lân phiến. Dĩ nhiên bọn họ đang tạm trú trên thân của một con cổ thú khổng lồ.

Con thú này hình thể tròn, vô phương nhìn thấy miệng mũi, trên lưng sinh ra hơn mười cái cái nhục tu cổ quái, cái nào cái nấy dài hơn trượng. Nó đã biến hình nằm phục sẵn bên bờ thủy đầm, hơn mười cây Thúy trúc đều là do nhục tu của nó hóa thành.

Vừa rồi bọn Hàn Lập đã nghỉ ngơi trên thân thể con thú này. Không biết nó có thần thông gì mà che giấu được thần niệm của mọi người, thậm chí cả Dịch Linh Bàn cũng không mấy may phát hiện.

“Động thủ!”.

Hàn Lập bay trên không trung thủy đầm, ra lệnh.

Đám Bích Nhân đại hán rừng mình, lúc này nhao nhao tể xuất vô số bảo vật, tạo thành vô số quang hà đầy màu sắc hùng hổ chém tới cự thú dưới đất.

Con cổ thú này cũng không có ý chạy trốn, ngược lại xúc tu trên lưng khẩn cấp vũ động, huyền hóa thành một phiến lục sắc quang ảnh che chắn cả thân mình.

Hai phương va chạm vào nhau phát ra thanh âm âm âm vang dội. Rõ ràng nhục tu này cứng cỏi không kém gì một loại pháp bảo, các bảo vật này chạm vào cũng đều bị đánh bật ngược trở về vô phương tiến gần được.

Doanh thiếu niên thấy vậy bèn hừ lạnh, lưỡng thủ chà sát, giơ tay lên. Trong tay bỗng hiện ra đoàn đoàn quang điểm màu hồng hoàng vô cùng quý dị. Các quang điểm này bắn ra đã hóa thành vô số lôi hỏa to nhỏ cỡ nắm tay, bay phủ xuống cự thú.

Còn trên người Hứa tiên tử cũng chớp động ngân sắc hàn quang, sau đó vô số lôi quang thuộc tính băng đồng dạng oanh tạc xuống dưới.

Hai loại lôi hỏa đan vào nhau phát ra khí thế kinh người. Thanh âm sét đánh đình tai nhức óc vang lên, lôi quang chói mắt đã bao phủ hơn phân nửa thân hình của cự thú.

Những người khác thấy vậy không ngăn được nụ cười trên môi.

Lúc này Hàn Lập cũng không xuất thủ, ánh mắt chỉ nhìn chăm chú công kích của thủ hạ.

“Hừ!” Đột nhiên một tiếng hừ lạnh băng hàn thấu xương từ trong lôi hỏa truyền ra.

Một cổ quái phong tùy thời nổi lên ở phía dưới.

Phong này mờ mịt, lúc đầu chỉ nho nhỏ, nhưng khi quyền động vài cái bỗng nhiên trở thành một cơn lốc phóng lên cao, cuống quét tất cả lôi hỏa vào bên trong.

Mọi người nghe được một hồi nổ vang trong cơn lốc, cuồng phong và lôi hỏa đồng thời biến mất, đồng quy vu tận.

Doanh thiếu niên và Hứa tiên tử biến sắc, mà đám Bích Nhân đại hán cũng cả kinh.

Sự hiển lộ của cự thú đã ngoài dự đoán mọi người, mà lúc này trên người của nó lại

xuất hiện một quái nhân.

Toàn thân quái nhân này da thịt có màu lục nhạt, không mặc quần áo mà chỉ có một mảnh da thú che thân, đầu trọc lóc không có một cọng lông. Miệng mũi có đủ, hai mắt vô cảm khiến cho người ta nhìn thấy không khỏi cảm thấy lạnh người.

Càng quý dị hơn chính là hai tay quái nhân ôm vai, nửa người phía dưới từ bắp đùi trở xuống hoàn toàn nhập vào trong thân thể cự thú, tựa hồ nguyên bản chính là một loại với con thú này.

Huỳnh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch
>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1328: Man Thú Nhân

“Trời! Man thú nhân!. Mau giết hẳn nếu không hẳn sẽ thi triển thần thông nhân thú hợp nhất” Mã đạo sĩ thấy quái nhân giống như gặp phải rắn rết, thất sắc kêu lên.

Vừa nghe tên “Man thú nhân”, bọn Bích Nhân đại hán đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cả bọn không dám chần chừ vội vàng tể ra các loại pháp bảo hiểm thấy như Thước, Ấn, Phiên... tạo thành nhiều quang đoàn đầy màu sắc bay ra.

Linh quang chớp động, uy năng bao trùm cự thú và quái nhân ở phía dưới.

Xem ra thủ hạ của Hàn Lập thật sự sợ hãi dị tộc Man thú nhân.

Nhưng điều khiến bọn Bích Nhân đại hán buồn bực lại là Hàn Lập không có ý xuất thủ. Hắn đứng chấp tay sau lưng, phiêu phù bàng quan, xem như mọi việc giao hết cho thủ hạ lo liệu.

Nhưng cho dù bực tức nhưng đám Bích Nhân đại hán cũng không có cơ hội truy hỏi Hàn Lập mà phải tập trung ngăn cản quái nhân phản kích.

Chỉ thấy quái nhân cười quái dị, đầu vai nhoáng lên, một cỗ hoàng sắc cự phong hiện ra, quét lên trên nghênh đón... Đồng thời quái thú ở dưới cũng bỗng nhiên phát ra thúy lục quang mang kỳ lạ, từ thân thể xuất ra hơn mười cái nhục tu có một không hai.

Các nhục tu hóa thành lục sắc quang ảnh phối hợp với cự phong công kích về phía không trung.

Vô luận là lôi quang, pháp bảo, liệt diễm xen lẫn ánh đao, kiếm khí đều bị cự phong trực tiếp phá giải tan biến như trâu đất xuống biển, ngoài ra còn bị lục sắc quang ảnh đánh bật ngược trở về.

Đám Bích Nhân luống cuống chân tay, không biết xử lý tiếp thế nào.

Mà hiện thì Hàn Lập lại khoanh tay vô cảm đứng nhìn, không thèm chú ý đến ai. Mà

đám ngân sắc tiểu ngư trong thủy đàm không biết khi nào đã ngưng tụ hai đại đoàn ngân quang nhàn nhạt, chớp lóe, biến ảo thành hai ngân sắc nhần châu.

Cơ hồ cùng lúc mặt nước thủy đàm sóng cuộn ba đào, lộ ra một cái miệng trong suốt dài mấy trượng, bên trong mọc đầy băng nhận trong suốt tựa như răng nanh.

Thì ra thủy đàm này cũng là do một con quái vật nào đó không biết tên biến ảo mà thành.

Giờ phút này con cự thú trong suốt này động thân nhắm về phía Hàn Lập trong không trung đánh tới.

Chẳng những thân thể nó trong suốt mà hành động cũng vô thanh vô tức, tựa như vô hình vậy.

Mà Hàn Lập lại yên lặng chăm chú nhìn trận đại chiến bên kia nào có hay biết dị thường nào đâu.

Trong nháy mắt con cự thú trong suốt này chỉ còn cách Hàn Lập còn có mấy trượng, ngân sắc nhần châu hiện ra vẻ bạo ngược, cái miệng khổng lồ tấp vào Hàn Lập.

Đột nhiên hôi quang sau lưng Hàn Lập loé lên, Nguyên Từ Thần Quang đã quý dị xuất hiện, hoá thành vô số tia sáng bắn xuống.

Cự thú cả kinh, muốn né tránh nhưng đã muộn. Thanh âm vũ đả vang động liên hồi, hôi sắc huỳnh quang tia xuyên thủng qua cự thú rồi vòng lại, đem hơn phân nửa thân thể cự thú trói chặt lại.

Thân hình Hàn Lập chợt mơ hồ, gương mặt quý dị quay qua nhìn cự thú.

Hắn không nói hai lời há miệng phun ra một toà tiểu sơn.

Toà sơn này vừa chuyển động xoay tròn vừa cuồng trướng hoá thành một toà cự sơn hơn trăm trượng, bay lên phía trên cự thú trong suốt.

Cự thú thấy tình hình này biết là bất ổn, điên cuồng giãy dụa muốn thoát khỏi trói buộc của tia sáng.

Đáng tiếc bản thể của con thú này nguyên là loại dị thú thuộc tính thủy nằm trong Ngũ Hành thì làm sao dễ dàng thoát khỏi được Nguyên Từ Thần Quang.

Chỉ thấy hơi sắc quang mang lấp loé càng trói chặt nó thêm vài phần.

Trong miệng Hàn Lập phát ra tiếng niệm chú.

Thanh âm vù vù phát ra, cự sơn hạ xuống đè chặt con cự thú.

Một trận âm âm nổ vang.

Cự sơn đã đè chặt cự thú xuống đất vô phương nhúc nhích.

Thần sắc Hàn Lập bất động, hai mắt quan sát con thú này.

Một tiếng rống to từ sau lưng truyền đến. Hàn Lập chớp mắt từ từ xoay người lại.

Đó là lục sắc quái nhân thấy cự thú bị Hàn Lập khống chế, khẩn trương phát ra tiếng rống.

Quái nhân này không muốn dây dưa với đám Bích Nhân nữa, một tay vỗ vào cự thú phía dưới, thân thể nhanh chóng trầm xuống, trong nháy mắt đã nhập vào trong cự thú không thấy bóng dáng.

“Bất hảo. Hắn muốn hợp thể. Nhanh ngăn hắn lại”.

Bích Nhân đại hán thấy Hàn Lập dễ dàng thu thập một con cự thú khác, trong lòng vui vẻ, nhưng thấy hành động của Lục sắc quái nhân, gương mặt trở nên khẩn trương.

Đám người Doanh thiếu niên cả kinh, vội vàng điên cuồng rót linh lực vào pháp bảo, đại phóng uy lực vũ khí.

Hoàng sắc cự phong không còn được quái nhân điều khiển trong nháy mắt đã bị các pháp bảo đánh tan. Nhưng chỉ trong giây lát trì hoãn này, thân hình cự thú đã chớp động thuy mang bắt đầu biến hình.

Đầu tiên là hai tay, tiếp theo là hai chân, cuối cùng là thân hình phì nộn, một cái đầu trụ lúi hiện ra. Cự thú hoàn toàn hoá thành một cự nhân toàn thân ngăm đen cao hơn mười trượng, trên thân thể phủ đầy hắc lân phiến, song mục như hai cái lồng đèn âm trầm màu

bích lục.

Cự nhân không nói hai lời, hai tay giơ lên trời cao, lưỡng quyền không lồ hung hăng đánh xuống, trên đầu quyền không ngừng lưu chuyển hắc mang.

Hai tiếng nổ âm âm vang lên, hơn mười đạo quang hà do mười kiện pháp bảo biến thành bị lưỡng quyền này đánh cho nát bấy hơn phân nửa. Số pháp bảo còn lại gào thét nhất tề phi độn ra xa để tránh né.

Nhưng chỉ còn Hứa tiên tử chau mày, hừ lạnh một tiếng, điểm một chỉ về phía khẩu Tuyệt Bạch Phi Kiếm.

Nhất thời phi kiếm phát ra tiếng minh thanh, hoá thành một thanh Băng Kiếm cỡ mấy trượng, nhoáng một cái, quỷ dị biến mất.

Liền đó trên đỉnh đầu cự nhân cách bảy tám trượng, trong hư không chợt loé lên lao ra Băng Kiếm chém xuống. Nàng này đã điên cuồng tính một mình chém chết tên đại địch đang thi triển thần thông Nhân Thú Hợp Nhất.

Nhưng Hứa tiên tử không ngờ, tên cự nhân này tuy thân thể to lớn mà hành động lại không chậm chạp tí nào. Thấy Băng Kiếm chém xuống, nó há cái miệng bự chẳng thối ra một hơi làm cho Băng Kiếm này lão đảo vô phương hạ xuống.

Tiếp theo hắc tử sắc đại thủ nhanh như chớp đã ôm cây Băng Kiếm vào chế trụ. Gương mặt cự nhân lộ ra vẻ nanh ác, tay kia cũng đã cầm vào thân kiếm bộ dáng muốn phé đi thanh kiếm này. Thấy cảnh này, Hứa tiên tử tái mét mặt mày.

Kiếm này chính là bốn mạng pháp bảo của nàng, nếu bị hư tổn, tâm thần tương liên, tuyệt đối nàng cũng sẽ không khá nổi.

Nàng bèn liều mạng khấp động kiếm quyết muốn thu hồi phi kiếm lại.

Băng Kiếm chợt phát ra trận trận nhũ bạch sắc hàn khí, toàn thân chấn động mãnh liệt nhưng cũng vô phương thoát khỏi đại thủ của cự nhân.

Mắt thấy tên cự nhân này hít sâu một hơi, hai cánh tay vận lực... thì đột nhiên không gian bên cạnh tên cự nhân đột nhiên ba động, một đạo hắc quang to bằng cánh tay loé lên đánh vào ngực cự nhân.

Nói là cũng thật kỳ quái, đạo hắc quang tuy to nhưng cũng không là gì so với thân thể cự nhân mà lại nhẹ nhàng đánh cho cự nhân lùi lại liên tiếp mấy bước.

Mà tiếp theo một con Ngân sắc hoá điều cũng từ chỗ hắc quang bắn ra. Con chim này chỉ bằng nắm tay, xoè hai cánh không chút khách khí đánh tiếp vào cự nhân.

Mà cũng thật lạ, tên cự nhân vô cùng uy mãnh thấy con chim bé xíu này, đồng tử lục sắc chợt co rút lại, trên mặt lộ ra vẻ e ngại. Thân hình vừa ổn định, lập tức quay đầu cuống tẩu.

Nhưng cự nhân vừa chạy được hai bước, ở phụ cận truyền đến thanh âm “Phốc, phốc” hơn mười căn hồng ti bắn ra, vây quanh quấn vào hai chân cự nhân, hồng quang đại phóng biến thành các sợi dây thừng lửa (hoả tác) thô to cột hai chân cự nhân lại.

Điều xảy ra ngoài dự đoán này khiến cho cự nhân kinh hãi, hai đại thủ vội vàng trao xuống muốn dứt đứt hoả tác.

Nhưng vào thời khắc này, Ngân sắc hoá điều lại không để cho nó có cơ hội này. Nó nhanh như thiểm điện hoá thành một đoàn ngân sắc hoá diễm nhào tới trên lưng cự nhân.

Thanh âm muện hưởng vang lên, ngân sắc hoá diễm lan tràn, hoả quang trùng thiên. Cự nhân bất chấp cái gì hoả tác, liên tiếp kêu rống thê lương, ở bốn phía thân thể bỗng xuất hiện một cổ hoàng sắc cự phong thổi quét vào hoả diễm muốn tiêu diệt diễm này.

Nhưng càng làm cho mọi người kinh sợ, hoàng sắc cự phong tiếp xúc với hoả diễm chẳng những không tiêu diệt được mà ngược lại còn bị hòa diễm thôn phệ. Chỉ trong mấy lần hô hấp công phu, tên cự nhân cao như núi đã hoàn toàn bị hoả diễm bao trùm.

Trong hoả quang phát ra tiếng kêu quàng quạc thảm thiết, thân hình cự nhân lung lay, rốt cuộc ngã ầm xuống, trong nháy mắt bị hoả diễm cắn nuốt sạch sẽ không còn một chút dấu vết tồn tại trong thế giới này.

Từ lúc hắc sắc quang trụ đánh, tới lúc cự nhân bị hoả diễm biến thành hư ảo, bất quá chỉ diễn ra trong nháy mắt. Đám Bích Nhãn trong không trung chỉ biết trợn mắt há hốc mồm.

Phệ Linh Thiên Hoả này Hàn Lập đã từng sử dụng để diệt sát Khuê Trùng, nhưng uy

năng lần đó không đánh sợ đến như vậy. Hôm nay bọn Bích Nhân cơ hồ đã thúc thủ dưới tay Man thú nhân nhưng chỉ một ngọn lửa đã dễ dàng diệt sát nó. Đám thủ hạ của Hàn Lập giống như nằm mơ, mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Lúc này, thân hình Hàn Lập nhoáng lên, xuất hiện phía trên ngân diễm, tùy ý kết thủ.

Ngân sắc hoá diễm bèn ngưng tụ hoá lại thành con Hoả Điều quay về. Mười căn hoá tác cũng hoá thành hồng ti chui vào trong tay áo Hàn Lập.

“Các người thu hồi cự thú này, khi quay về thành giao cho Dị Linh Đường xử lý” Hàn Lập liếc nhìn cự thú vẫn đang bị Nguyên Từ Thần Sơn áp chế, nhàn nhạt hạ lệnh.

“Dạ! Văn bối lập tức thi hành” Bích Nhân đại hán rung mình, vội vàng tuân thủ, đàn thủ lộn chuyển xuất ra một cái Bạch sắc hồ lô khổng lồ bay ra bắn lên không trung.

Mặt ngoài của hồ lô này có khắc nhiều Ngân Khoa Văn, là một loại pháp khí đặc thù chuyên chế ra để tạm thời bắt giữ dị tộc. Chỉ cần không phải cấp Chân Linh tồn tại đều bị hút vào trong, mất đi lực chống cự, vô phương kháng hạ.

Huynh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch

>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1329: Thiên Uyên Phường Thị

Bích Nhân đại hán hạ xuống phụ cận Nguyên Từ Thần Sơn, hồ lô trong tay nhẹ nhàng hướng về phía cự thú trong suốt.

Từ hồ lô phun ra một phiến ngân sắc quang hà, bay lượn quanh cự thú một hồi, rồi hoá thành một cự đại ngân văn lớn gấp mấy lần thân người, loé lên nhập vào trong thân thể cự thú.

Toàn thân cự thú phát ra một tầng ngân quang, hình thể chợt co lại chỉ bằng cỡ nắm tay.

Quý dị chính là Nguyên Từ Thần Sơn cũng co theo cự thú, căn bản không cho con thú này có cơ hội chạy thoát.

Lúc này hồ lô phun ra một cỗ ngân hà bao bọc con thú lại.

Cùng lúc đó Hàn Lập điểm một chỉ, hắc sắc tiểu sơn từ từ bay lên, lập tức cự thú hoá thành một đoàn bạch quang bị hút vào trong hồ lô.

Bích Nhân đại hán cuống quýt đập hồ lô lại, đồng thời lấy ra một đạo kim sắc phù triện dán lên phía trên.

Lúc này hắc mối thở ra một hơi nhẹ nhõm.

Những người khác cũng đã thu hồi pháp bảo, hạ xuống trên mặt đất, hướng về Hàn Lập biểu lộ sự cung kính dị thường.

Vừa rồi kiến thức Hàn Lập một phen xuất thủ, ai cũng biết vị tân nhiệm đội trưởng này có thần thông thâm sâu khôn lường, tu sĩ Hoá Thần sơ kỳ tầm thường không thể so sánh.

Điều này khiến cho bọn họ vừa vui vừa kính sợ thật sự đối với Hàn Lập.

“Chúng ta cần nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục lên đường”

Hàn Lập thu Nguyên Từ Thần Sơn vào trong tay áo, nói với mọi người. Sau đó hắn đi tới một bên khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt lại.

Tự nhiên những người khác không phản đối, nhao nhao tản ra, bắt đầu nghỉ ngơi lại, khôi phục pháp lực tiêu hao lúc trước.

Nhưng Hứa tiên tử vẫn đứng yên tại chỗ.

Nàng do dự một chút rồi hốt nhiên đi tới gần Hàn Lập, chỉnh đốn trang phục thi lễ, miệng nhẹ nói:

“Đa tạ tiền bối xuất thủ cứu giúp, nếu không Băng Tinh Kiếm của vân bối đã bị hủy rồi”.

“Phi kiếm của người được luyện chế từ Vạn Niên Huyền Ngọc phải không?” Hàn Lập mở mắt liếc nhìn nàng, bình tĩnh hỏi.

“Tiền bối thật tuệ nhãn như đuốc, đích xác phi kiếm của vân bối hơn phân nửa được luyện chế từ Vạn Niên Huyền Ngọc” Hứa tiên tử rừng mình, thừa nhận.

“Nếu dùng loại kiếm cực hàn này thì công pháp của người cũng là băng thuộc tính. Ta sẽ nói tên một người không biết người có biết hay không?” Ánh mắt Hàn Lập chớp động, chậm rãi nói.

“Mời tiền bối nói” Hứa tiên tử ngây ngốc, rồi lập tức đáp ứng.

“Có một vị thượng cổ tu sĩ danh xưng là Băng Phách Tiên Từ, cũng tu luyện công pháp cực hàn, là phi băng tu sĩ. Người có biết người này?” Hàn Lập ngẩng nhìn đôi mắt sáng như hai vì sao của đối phương, môi khẽ nhúc nhích truyền âm.

Ngày đó hắn gặp nàng liền cảm thấy có chút quen mắt, sau cẩn thận đánh giá lại mới phát hiện con mắt nàng y chang như mắt của quang ảnh của vị Băng Phách Tiên Từ - tổ sư sáng lập ra Tiểu Cực Cung ở Nhân Giới.

Mặc dù chỉ là quang ảnh nhưng con người của Băng Phách Tiên Từ lưu động lấp loé như ánh sao thật sự làm người khó có thể quên.

Hiện tại gặp Hứa tiên tử tu luyện công pháp băng thuộc tính mà pháp bảo cũng được

luyện chế từ Vạn Niên Huyền Ngọc nên cũng tùy ý mở miệng hỏi thăm thử xem.

“Băng Phách Tiên Tử! Đó là tổ tiên của Hứa gia, tiền bối làm thế nào biết được? Chẳng lẽ tiền bối cũng giống như tổ tiên từ hạ giới phi thăng đến đây?” Hứa tiên tử giật mình truyền âm trả lời.

“Hắc, hắc. Chưa nói đến làm sao biết được. Nhưng Hàn mỗ có thành tựu như hôm nay cũng là tại hạ giới có chiếm được một ít chỗ tốt do lệnh tổ di lưu lại. Ân... Phi kiếm của đạo hữu không được luyện chế hoàn toàn từ Vạn Niên Huyền Ngọc nếu không uy lực sẽ tăng thêm nửa phần” Hàn Lập cười nhạt giải thích đôi câu, cũng không nguyện nhiều lời, đột nhiên chuyển đề tài.

“Tiền bối nói đùa. Vạn niên Huyền Ngọc mặc dù không thể so sánh với một số tài liệu cao cấp nhất của Man Hoang thế giới nhưng muốn tập hợp số lượng nhiều như vậy cho đầy đủ thì e là khó khăn dị thường. Phi kiếm này có thể dung nạp nhiều Huyền Ngọc như vậy cũng đã là do văn bối không tiếc bỏ hết công sức vốn liếng thu mua mới được nhiều đó” Hứa tiên tử lúc trước hơi giật mình về việc Hàn Lập có quan hệ với tổ tiên của mình, nhưng thành thật trả lời.

“Thì ra là thế. Vừa lúc trong tay Hàn mỗ có một chút Vạn Niên Huyền Ngọc cũng đủ số lượng để tân luyện phi kiếm. Hứa tiên tử đã có nguồn gốc với Băng Phách Tiên Tử, ta liền tặng cho đạo hữu, coi như trả cho chút tình xưa” Hàn Lập hơi trầm ngâm rồi nói. Sau đó đan thủ của hắn phất vào trữ vật trạc, bạch quang loé lên, một cái ngọc hạp trong suốt hơn thước xuất hiện trong tay, đưa tới.

“Đa tạ tiền bối ban cho” Hứa tiên tử sợ hãi lẫn vui mừng vội vàng cảm ơn tiếp nhận ngọc hạp, mở ra xem.

Trong tức tốc nàng hít vào một ngụm lương khí.

Trong ngọc hạp chứa bốn miếng bạch sắc tinh thạch lớn cỡ nắm tay, phát ra nhũ bạch sắc hàn quang.

Số Huyền Ngọc này chẳng những đủ cho nàng trọng tân phi kiếm mà còn dư để cho nàng luyện chế thêm một loại huyền ngọc pháp bảo khác.

Trong mắt vị nữ tu bồng bồng lửa nóng, sau khi nhận lấy ngọc hạp, vội quay lại Hàn

Lập thi lễ tạ ơn lần nữa. Hàn Lập chỉ phất tay áo, bộ dáng không thèm để ý (thằng này cho tiền gái đẹp là làm bộ như thế), lại nhắm hai mắt. Vô luận Hư Thiên Đình, Hàn Tuý, Cực Hàn chi điểm cơ hồ đều có liên quan đến Bằng Phách Tiên Tử. Để lại một cái nhân tình lần này cũng giúp cho tâm cảnh bớt sơ hở tránh bị tâm ma trong lần Độ Kiếp tới.

Hứa tiên tử tự nhiên lại được trọng bảo, liền thức thời không quấy rầy Hàn Lập nữa, lặng yên rời đi. Đám Bích Nhân ở xa cũng chú ý đến hành động của nàng và Hàn Lập một phen.

Thấy Hàn Lập cho nàng một cái ngọc hạp, nàng lập tức vui vẻ vô cùng khác hẳn với bản tính lạnh lùng hàng ngày một trời một vực, ai cũng cảm thấy tò mò nhưng không ai dám trực tiếp đến hỏi.

Sau khi nghỉ ngơi được mấy canh giờ, Hàn Lập ra lệnh xuất phát. Mọi người lại lần nữa lên đường.

Lộ trình tiếp theo không phát hiện thêm dị tộc. Mọi người tuần tra xong xuôi liền tập trung đến một địa điểm định trước,đội Kim Đình Chu đến đón.

Cả bọn chia làm ba nhóm, cười Kim Đình Chu trực tiếp truyền tống trở về Thiên Uyên Thành.

Do đã bắt được một con Man Thú đã được Man thú nhân thuần hoá. Khi giao cho Di Linh Đường, cả bọn đều được ban thưởng xa xỉ.

Dựa theo quy định, sau mỗi lần tuần tra sẽ được nửa năm nghỉ ngơi mà lần tuần tra kế tiếp sẽ có thể ngẫu nhiên thay đổi địa điểm.

Mà Hàn Lập có công trong lần tuần tra đầu tiên nên được thưởng ngay Diệt Trần Đan, hẳn liền ăn tại chỗ.

Cả đội giải tán, đám Bích Nhân đại hán cáo từ Hàn Lập rời đi.

Hứa nữ tu nhìn Hàn Lập trù trù, hốt nhiên nói ra một tin tức làm lòng Hàn Lập chột động:

“Tiền bối. Hai ngày sau trong thành sẽ tổ chức đấu giá định kỳ 3 năm một lần các vật phẩm của Man Hoang thế giới. Tiền bối có định tham gia không?”

“Man Hoang vật phẩm! Hứa đạo hữu cũng có hứng thú với điều này?” Đuôi lông mày của Hàn Lập chợt động, hỏi ngược lại.

“Tiền bối nói đùa. Muốn tham gia xem đấu giá ít nhất cũng phải là Hoá Thần tu sĩ. Thiếp thân chỉ là một Nguyên Anh tu sĩ chưa đủ tư cách tham gia. Huống hồ mỗi kiện Man Hoang vật phẩm đều có giá trên trời, văn bối cũng không dám có hy vọng xa vời như vậy. Trái lại tiền bối cũng nên đi xem thử vận khí” Nữ tu cười khổ nói.

“Đa tạ đạo hữu cho biết. Có lẽ Hàn mỗ cũng phải tới kiến thức một phen” Hàn Lập trả lời.

Hứa tiên tử thấy hảo ý của mình đã được Hàn Lập đón nhận, không nói thêm cái gì, kính cẩn cáo từ. Hàn Lập lơ đãng nhìn theo bóng lưng nàng cho đến lúc khuất dạng.

Kỳ thật dù cho nàng không đề cập đến chuyện đấu giá, hắn cũng không có ý rời khỏi thành nộ.

Từ lúc tới Linh Giới đến giờ, hắn còn chưa bắt đầu sưu tập phương thuốc thích hợp lưu truyền và linh dược. Hắn đang tính sau khi tuần tra xong sẽ bắt đầu hành động. Hiện tại đã có cái gì đấu giá hội Man Hoang vật phẩm, vừa lúc thuận thể kiến thức một lần.

Dù sao các vật phẩm bất khả tư nghị của Man Hoang thế giới, hắn đã sớm nghe như sấm nổ bên tai.

Trong lòng tính toán như thế, Hàn Lập không chút hoang mang rời khỏi thanh thạch cự tháp, độn quang bay thẳng đến vị trí phường thị đánh dấu trên bản đồ.

Phường thị của Thiên Uyên Thành tự nhiên có qui mô lớn, cơ hồ các loại tài liệu của Tam Cảnh Thất Yêu chi Địa, quý hiếm cỡ nào ở đây đều cần gì có đó.

Hơn nữa khi có một chút Man Hoang vật phẩm lộ ra càng làm cho ở đây cực kỳ náo nhiệt. Người ra kẻ vào hàng ngày không ngớt.

Càng làm cho người thám phục chính là nhân yêu lương tộc được phân khai rõ ràng, chia làm hai khu rõ rệt trong phường thị.

Nhưng ngược lại ở trung tâm phường thị lại thiết lập một toà cự đại điện đường, nhân yêu ở hai bên, có thể tự trao đổi tài liệu với nhau.

Dù sao có vài tài liệu đối với Yêu tộc hoặc Nhân tộc có công dụng không lớn, nhưng lại cực kỳ quý giá đối với tộc kia.

Gian đấu giá chiếm cứ một phần tám toà đại điện này.

Hàn Lập đi tới một ngã tư, thấy một được phô điểm, liền tùy ý tiến vào.

“Tiền bối. Người muốn kiếm cái gì? Bốn điểm tuy nhỏ, nhưng rất đầy đủ các loại linh dược”.

Dược điểm này không có nhiều người, chỉ có một vị trung niên chường quỹ tu vi Kết Đan kỳ và hai tên phục vụ Trúc Cơ kỳ, ngoài ra không có khách nhân nào khác.

Cho nên thấy một vị Thanh Minh Vệ đi vào, gương mặt chường quỹ tươi cười tự thân đón chào.

“Có phương thuốc lưu truyền tăng tiến tu vi Hoá Thần hay linh dược tương đương không?” Hàn Lập không khách khí trực tiếp hỏi.

“Hoá Thần tu sĩ? Có hai phương thuốc lưu truyền nhưng tài liệu sử dụng quá quý hiếm, bốn điểm vô phương phối chế đầy đủ” Chường quỹ vừa nghe biết là đại sinh ý, tinh thần rung lên.

“Ừ! Trước hết đem phương thuốc cho ta xem đã” Hàn Lập nhàn nhạt nói.

“Dạ! Thịnh tiền bối chờ một chút, văn bối đi một chút sẽ trở lại” Chường quỹ kính cẩn vội vàng ra lệnh cho phục vụ dọn trà cho Hàn Lập, chính mình thì lập tức tiến vào hậu đường.

Huynh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch

>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1330: Chân Thiềm Dịch Và Ngọc Thanh Đan

Sắp có được phương thuốc dễ dàng khiến Hàn Lập trong lòng mừng rỡ.

Hắn ngồi trên một cái ghế mang phong cách cổ xưa, thường thức linh trà do người phục vụ mang tới, bộ dáng thản nhiên thong dong.

Chỉ trong chốc lát công phu, trung niên chường quỹ hai tay cầm một cái trử vật trạc, từ bên trong đi ra.

Vừa đến trước mặt Hàn Lập, một tay hắn phất vào trử vật trạc xuất ra hai khối ngọc giản một bạch một lam, tiếp theo lại mang ra tiếp một cái tiểu cầm hạp và một đồng chai lọ chất đồng lên trên bàn, rồi thúc thủ kính cẩn đứng kể bên.

“Chân Thiềm Dịch, Ngọc Thanh Đan!” Hàn Lập lăm bắm, rồi khẽ cau mày, đem thần thức rút ra.

Về Ngọc Thanh Đan, tài liệu sử dụng đều là loại linh thảo quý hiếm ít nghe thấy hoặc chưa nghe nói qua, hơn phân nửa đều bắt buộc phải sử dụng loại linh thảo hơn ba ngàn năm tuổi, không có loại linh dược nào ở Nhân Giới có thể so sánh bằng. Còn Chân Thiềm Dịch càng khiến cho người ta kinh ngạc, linh dịch chủ yếu chỉ dùng một loại tài liệu đến từ Man Hoang thế giới gọi là Bích Nhãn Chân Thiềm Cổ Thú Linh Huyết, các tài liệu phụ trợ khác cũng bình thường.

Bất quá hai loại linh dịch này đối với Hoá Thần tu sĩ cực kỳ hữu dụng, trong đó Ngọc Thanh Đan mà đối với sơ kỳ cực kỳ hiệu quả, trung kỳ tu sĩ thì công hiệu giảm đi phân nửa. Mà dược tính của Chân Thiềm Dịch mạnh hơn nhiều, đối với Hoá Thần hậu kỳ rất thích hợp, còn trung kỳ nếu sử dụng sẽ gặp nguy hiểm vì dược tính quá bá đạo.

Hàn Lập nhắm mắt lại, đem cách luyện chế, các thành phần tài liệu tính toán cẩn thận lại trong đầu, sau đó mới giương mắt lên, bắt đầu kiểm tra cầm hạp và các đồng chai lọ.

Như chường quỹ đã nói, hai loại linh dược này bị thiếu hụt hơn phân nửa tài liệu. Đặc

biệt Bích Nhân Chân Thiềm Cổ Thú Linh Huyết còn chưa mảy may nghe thấy.

“Thiếu tài liệu quá đi. Trong tiệm có loại tài liệu khác thay thế không? Còn Bích Nhân Chân Thiềm Cổ Thú Linh Huyết chắc là của Man Hoang Cổ Thú, hẳn là không dễ tìm” Hàn Lập chống cằm hỏi chương quỹ.

“Khởi bẩm tiền bối, nhu cầu tài liệu của Ngọc Thanh Đan, cũng không nhất định phải dùng linh dược đủ hoá hầu, dùng loại có niên hạn kém một chút cũng được thì cũng luyện chế ra nhưng dĩ nhiên công hiệu kém một chút. Chỉ cần tiền bối có nhiều linh thạch vẫn có hi vọng phối chế. Trái lại Bích Nhân Chân Thiềm Cổ Thú Linh Huyết của Chân Thiềm Dịch là đồ vật cực hiếm. Dù cho có người ngẫu nhiên bán ra, liền lập tức có người mua ngay. Trong các tiệm thuốc lớn nếu có nó đều thủ kỹ. Tiền bối muốn có vật này thật không dễ. Bất quá trong đấu giá đại hội, có khi cũng xuất ra loại Linh Huyết này. Hi vọng tiền bối cũng nên thử vận khí” Chương quỹ thành thật trả lời.

“Thì ra là thế! Mấy thứ này ta đều lấy” Hàn Lập tư lự một phen rồi gật đầu.

“Đa tạ tiền bối chiếu cố. Để văn bối tính tiền. Phương thuốc lưu truyền hai trương – mười vạn linh thạch; Thiên niên kim chi tam phân - ...” Chương quỹ gặp mỗi đại sinh ý, quá vui, bắt đầu kết toán.

Hai mắt Hàn Lập nheo lại, trên mặt không lộ chút dị sắc.

Sau thời gian công phu uống một chung trà, Hàn Lập bình tĩnh đi ra khỏi dược điểm, rồi sau đó lại đi vào một dược điểm trung bình khác.

Cứ như thế hắn liên tục ra vào tất cả các tiệm thuốc trên đường đi.

Kết quả Hàn Lập đã sưu tập được thêm bảy tám phương thuốc lưu truyền tương tự, trong đó hơn phân nửa đều sử dụng tài liệu cỡ Bích Nhân Chân Thiềm Cổ Thú Linh Huyết trở lên khiến cho Hàn Lập không thể không tạm thời để lại tính sau. Chỉ cần có thể phối chế các phương thuốc này hắn sẽ không ngại thu thập khắp tứ phương.

Nhưng quý hơn là thứ hắn thu thập chính là các hạt giống linh dược hoặc ấu thảo.

Vì vậy Hàn Lập không khỏi căn vặn xuất huyết một phen mua cho đầy đủ số lượng.

Chưa nói đến phương thuốc khác, đối với Ngọc Thanh Đan, chỉ cần hẩn quay về động phủ dùng linh dịch trong tiểu bình nuôi cấy cho linh thảo thành thực là sẽ có khả năng phối chế được phương thuốc này.

Đương nhiên loại đan dược dùng cho Hoá Thần tu sĩ dĩ nhiên luyện chế không dễ. Với tài nghệ luyện thuốc của hẩn hiện nay cần phải trải qua nhiều lần thử nghiệm mới có thể luyện chế thành công đan dược.

May mà Hàn Lập có tiểu bình trong tay, có thể phóng tay thử nghiệm thoải mái nên không có chút nào lo lắng. Mà Chân Thiềm Dịch đối với hẩn cũng cực kỳ trọng yếu.

Xem ra nhất định phải tham gia đấu giá đại hội một phen.

Trong lòng Hàn Lập âm thầm tính toán như vậy.

Bất quá trong lần tham gia đấu giá đại hội lúc trước, hẩn đã xài hết sạch linh thạch, thậm chí phải bán đi vài thứ mới có tiền xài.

Tại Linh Giới tuy linh thạch sung túc nhưng vật giá đắt đỏ cũng gấp mấy lần Nhân Giới.

Đương nhiên nếu ở Nhân Giới cho dù có đủ linh thạch cũng không thể mua được phương thuốc dành cho Hoá Thần tu sĩ và các tài liệu đồng dạng.

Hàn Lập tự tin, chỉ cần có đủ đan dược, trong một khoảng thời gian ngắn, chuyện tiến giai tuyệt đối không thành vấn đề.

Trong lòng tính toán như thế, bất giác hẩn đã đi đến một ngã tư không người.

Hẩn quan sát chung quanh cẩn thận rồi Bùm một cái, mặt mũi thân hình đại biến, hoá thành một gã đại hán mặt đen.

Sau đó Hàn Lập ngênh ngang đi ra, tùy ý đi vào một toà đại dược điểm mang tên Hồi Sinh Đường.

Trong các phường thị tại Linh Giới, thiên niên linh dược không phải là loại vô cùng quý hiếm như ở Nhân Giới. Nhưng Hàn Lập xuất ra nhiều gốc linh thảo bảy tám ngàn năm hoả hầu vẫn làm cho Hồi Sinh Đường không chút do dự xuất ra nhiều linh thạch mua

lại các linh thảo này.

Hàn Lập lấy được linh thạch liền không chút do dự phiêu nhiên rời đi thẳng, không lưu lại phụ cận phòng ngừa kẻ hữu tâm có lòng xấu.

Nhưng Hàn Lập cũng không rời đi mà đi đến một ngã tư khác, bắt đầu chú ý đến các phường thị bán pháp khí bảo vật, các tài liệu luyện khí và các phù trận quý hiếm.

Kết quả khiến hắn một phen mở rộng nhãn giới.

Do ở Linh Giới sung túc các tài liệu quý hiếm nên vô luận pháp bảo, pháp khí, bảo vật phẩm chất uy năng đều hơn xa bảo vật đồng bậc ở Nhân Giới. Thậm chí trong các đại cửa hàng còn có bán các dị bảo và các phòng chế Linh Bảo.

Mà nói đến các phù trận càng khiến cho hắn hoa mắt. Phù trận ở Nhân Giới căn bản không thể sánh bằng.

Còn có nhiều loại phù trận dùng Ngân Khoa Văn viết lên.

Đa số phù trận đều là loại dùng để phòng ngự, phù trận công kích rất ít thấy, giá tiền cái nào cái nấy kinh người. Có một phù trận phát ra đậm ngân sắc mang bóng dáng nhân ảnh khiến cho Hàn Lập cảm thấy vô cùng hứng thú.

Hắn hỏi điểm chủ mới biết đây là một loại phù lưu truyền từ Thiên Linh Cảnh, là một loại Ngân Châm Văn mật phù gọi là Khôi Lỗi phù.

Loại phù này có thể triệu hồi một người bị phong ấn trong đó sử dụng như một khôi lỗi. Thần thông của khôi lỗi và uy lực hoàn toàn phụ thuộc vào trình độ luyện chế và tu vi của người thao túng.

Một Khôi Lỗi Phù hoàn mỹ thậm chí có thể phục chế toàn bộ tu vi công pháp của người sử dụng, thật là một loại phù trận cực kỳ hữu dụng.

Sau khi xem qua xong, Hàn Lập chợt động tâm nhớ đến Kim Khuyết Ngọc Thư trong tay của mình.

Trong Ngọc Thư cũng có phương pháp chế tác một loại Khôi Lỗi Phù, chỉ là hắn vẫn chưa có thời gian nghiên cứu. Mà giá cả của loại phù trận này cũng thật là kinh nhân

nên hắn cũng phải nên trở về hảo hảo nghiên cứu một phen.

Trong lòng nghĩ như vậy, Hàn Lập dứt khoát tìm đến hai cửa hàng bán phù triện, thuận tiện mua luôn tài liệu luyện chế Ngân Đấu Văn phù triện và mua một số phù triện về nghiên cứu. Sau khi thực hiện xong, Hàn Lập mới thản nhiên thẳng hướng đến nơi mang mục đích của chuyến đi này, cự đại thạch điện mang tên Thái Huyền Điện.

Mặc dù còn tới hai ngày nữa mới diễn ra đấu giá đại hội, nhưng hắn cũng muốn qua bên phía khu vực của Yêu Tộc xem thử có cái gì tốt không để trao đổi.

Dù sao Yêu Tộc cũng chưa bao giờ tham gia đấu giá đại hội của Nhân Tộc. Bọn họ đến Thái Huyền Điện này chủ yếu trao đổi đồ vật cần thiết với Nhân Tộc mà thôi.

Vì phòng ngừa trong lúc giao dịch giữa lưỡng tộc phát sinh xung đột. Những ai trước khi bước vào Thái Huyền Điện để trao đổi đồ đều phải lĩnh ngọc bội cỡ chừng bàn tay.

Chỉ cần mang ngọc bội này trên người, lập tức sẽ có một đoàn quang hà phát ra che lấp thân hình đồng thời hạn chế tu vi của người đeo. Hơn nữa Thái Huyền Điện có bố trí cấm chế đại trận. Tu sĩ bình thường trong đại điện muốn vọng động pháp lực chẳng những không phát hu được thần thông mà còn bị truyền tống ra khỏi Thạch Điện, trong một khoảng thời gian ngắn vô phương quay trở lại.

Bên phía Yêu Tộc thì lãnh một cái mặt nạ hắc sắc hóa thành một đoàn yêu vân ẩn nấp dung mạo.

Ngoài ra lại còn có bốn Kim Vệ cấp Luyện Hư Kỳ và mười Thanh Minh Vệ duy trì trật tự. Mỗi tộc chiếm một nửa quân số.

Lực lượng cường đại như thế đủ sức ứng phó với các biến cố xảy ra.

Ở ngoài cửa điện, Hàn Lập đã nạp một khối lượng lớn linh thạch, từ các thủ vệ lĩnh lấy một khối ngọc bội dặt bên hông, thân mình liền ẩn trong một cỗ bạch hà. Hắn thông qua một cái thông đạo thật dài tiến vào đại môn.

Trước mắt hắn xuất hiện một tòa cự sảnh rộng mấy trăm trượng. Phía bên kia có cửa đi vào một thông đạo khác

Trong cự sánh chỉ thừa thớt khoảng có hơn trăm người. Bạch hà và hắc khí đứng xem lẫn nhau. Bạch hà chiêm đa số.

Có hơn ba chục danh đã chia ra hai bên sánh, ngồi khoanh chân trên mặt đất, trước người mở ra các đồ vật, im lặng không nói câu nào.

Hơn phân nửa những người khác đứng trước những người này hoặc xem đồ hoặc truyền âm trao đổi với người bán. Một số ít còn lại đứng giữa đại sảnh nói chuyện với nhau. Tiếng rì rầm phát ra khắp đại sảnh.

Hàn Lập đứng tại chỗ quan sát tình hình một lúc, rồi không nói hai lời đi tới một quầy hàng gần đó.

Chủ nhân của quầy hàng ẩn sau bạch hà, là một Nhân tộc tu sĩ.

Trước người này bày ra hai kiện đồ vật quái dị.

Một cái có màu lục nhạt, giống như cành của một loại thực vật. Cái kia là một Huyết hồng sắc tinh thạch cỡ nắm tay, quang mang lấp lóe.

Huỳnh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch

>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>[/QUOTE]

Chương 1331: Thiên Lôì Thành Mộc

Hàn Lập tò mò đánh giá một phen đồ vật của quầy hàng này. Thần niệm của hắn nhẹ nhàng lướt qua cái cành thực vật, cảm giác nó ẩn chứa Mộc linh khí, lại tràn ngập mãnh liệt một cỗ lực lượng lôì thuộc tính, lại phảng phất cả cành thực vật đều do lôì điện ngưng tụ mà thành. Điều này khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Mà cũng khiến hắn chợt nhớ đến Kim Lôì Trúc.

Nhưng dù cho là Vạn Niên Kim Lôì Trúc, lôì thuộc tính chi lực cũng không thể cường bạo như vật này, mà Tịch Tà Thần Lôì thu liễm ở phía trong.

Còn khối huyết sắc tinh thạch phát ra mùi tanh nhức mũi. Hình như là nội đan của một loại yêu thú nào đó, không thể xác định được lai lịch.

Tuy có chút hứng thú với cành thực vật nhưng sau khi nhìn một hồi, Hàn Lập lẳng lặng đi qua quầy khác.

Quầy này của một Yêu tộc bán một loại khoáng thạch có màu đen phát ra hàn khí.

Cứ như thế, Hàn Lập chậm rãi đi lướt qua tất cả các quầy hàng, khi thấy có đồ lạ hoặc cảm thấy hứng thú liền dừng lại nghiên cứu cẩn thận.

Từ đầu đến cuối hắn không mở miệng nói một câu, xem như không thấy người bán. Trong chốc lát Hàn Lập đã xem hết tất cả các quầy hàng, trong lòng có chút thất vọng. Tuy các đồ vật bán quý hiếm nhưng vẫn chưa thể làm hắn động tâm. Mà các đồ vật này đều đến từ nơi hẻo lánh hoặc từ Man Hoang, rất hữu dụng với một số người.

Hàn Lập quét ánh mắt khắp nơi, đang do dự muốn rời khỏi Thái Huyền Điện thì hốt nhiên phía sau có tiếng bước chân truyền đến hướng về phía mình.

Bạch hà trên người hắn có chút rung động. Hắn quý dị quay mặt lại nhìn thì cước bộ của nhân vật nọ cũng dừng lại, tựa hồ có chút kinh ngạc trước phản ứng nhanh nhạy của Hàn Lập.

Nhân vật này bao phủ toàn thân hắc khí là người của Yêu Tộc, hình như thân thể yếu diệu, đang quan sát Hàn Lập từ đầu đến chân.

Cả hai người đều được bí thuật che đậy, trừ thân ảnh mơ hồ như ẩn như hiện, cũng đều không nhìn thấy được điều gì từ đối phương.

“Các hạ có gì chỉ giáo?” Hàn Lập bất động thanh sắc mở miệng.

“Đạo hữu tìm được đồ thích hợp hay chưa?” Hắc khí khẽ run run phát ra thanh âm dễ nghe, mang đầy vẻ nữ tính.

“Không sai. Nơi này không có đồ vật nào được tại hạ nhìn trúng. Đạo hữu hỏi điều này có dụng ý gì?” Hàn Lập hỏi ngược lại.

“Xem ra các hạ lần đầu tiên đến Thái Huyền Điện. Thật ra những vật bày biện ra bên ngoài chưa tốt lắm. Đồ tốt thật sự hai bên đều tự lén âm thầm trao đổi với nhau” Nàng này không chút hoang mang nói.

“Vì sao phải làm như thế? Công khai càng khiến cho dễ dàng tìm được người mua mà?” Hàn Lập nhướng mày.

“Đạo hữu thật không biết hay là giả bộ hồ đồ? Đồ tốt lấy ra trao đổi, dù cho có bí thuật che đậy thân hình vẫn bị người dễ dàng nhớ được. Huống hồ có nhiều đồ nguyên bản là phỏng tay, căn bản không thích hợp cho quá nhiều người biết. Tốt lắm, hãy bớt nói linh tinh đi, rốt cuộc người có đồ để trao đổi không?” Nữ tử Yêu Tộc có chút không kiên nhẫn, thanh âm trong trẻo lạnh lùng thêm ba phần.

“Chỉ cần đạo hữu có thứ tốt, tại hạ nguyện ý trao đổi. Bất quá vì sao đạo hữu lại tìm đến tại hạ?” Hàn Lập đáp ứng, nhưng bỗng nhiên lại hỏi.

“Đơn giản thôi. Các hạ đi xem rất kỹ đồ vật tại các quầy hàng, hơn phân nửa là người mới vào Thiên Uyên Thành. Mặc dù bị hạn chế tu vi nhưng nếu quan sát cẩn thận vẫn có thể nhìn ra đạo hữu là một Hóa Thần tu sĩ, là nhân vật thích hợp trao đổi với tại hạ. Huống hồ các hạ cũng không phải là người đầu tiên mà tại hạ tiếp xúc. Các hạ nên nói ra một chút trong tay có cái gì thích hợp cho Yêu Tộc chúng ta. Trong tay ta ngoài một số đồ của bản thân, có có thêm rất nhiều đồ của bạn bè phò thác. Cho nên đạo hữu có đồ tốt cứ lấy ra hết đi” Yêu Tộc nữ tử không thêm đề ý, thản nhiên nói.

Hàn Lập nghe nói như thế, cười rộ lên:

“Đồ thích hợp cho quý tộc, tự nhiên tại hạ có một chút. Nhưng đạo hữu cũng nên để lộ một ít đồ của các hạ xem đã”.

“Hừ! Trong tay ta từ linh dược, tài liệu đến pháp bảo, cổ bảo cho Nhân Tộc các người, muốn cái gì có cái đó. Người muốn cái gì?” Nữ tử cười lạnh nói.

“ Pháp bảo thì tại hạ không có hứng thú nhưng tài liệu thì được. Đạo hữu có Chân Thiêm Thú Linh Huyết hay không vì tại hạ đang rất cần thứ này?” Ánh mắt Hàn Lập chớp động, hỏi.

“Chân Thiêm Linh Huyết, hắc hắc, đạo hữu thật khéo chọn đó nha. Chân Thiêm Dịch là loại hữu dụng cho cả Nhân Tộc lẫn Yêu Tộc, ai lại giao dịch ở Thái Huyền Điện này” Nữ tử nghe xong ngẩn ra, rồi lập tức lắc đầu liên tục.

“ Nếu như vậy thì một số đồ như Hoàng Kim Thảo năm ngàn năm...” Hàn Lập không thèm để ý khẩu khí châm chọc của đối phương, lại nhất nhất nói ra các tài liệu còn thiếu trong phương thuốc lưu truyền cho nữ tử nghe. Mà Yêu Tộc nữ tử càng nghe thì sắc mặt càng khó coi nhìn Hàn Lập một lúc lâu rồi mới thốt lên:

“Không nên vọng tưởng. Những tài liệu này đều là đan dược tăng tiến tu vi, chỉ có thể tìm được ở Man Hoang thế giới. Yêu Tộc của chúng ta cũng thiếu những thứ này. Cho dù có cũng không đến giao dịch với Nhân Tộc các người”.

“Đạo hữu cũng đừng nóng. Không nhất định phải là linh dược thành phẩm mà chỉ cần hạt giống hoặc ấu thảo thì tại hạ nguyện xuất giá cao để đổi” Hàn Lập nghe vậy không thất vọng, ngược lại chậm rãi nói tiếp.

“Nếu chỉ là như vậy thì không phải là không có thể. Nhưng có chút phiền là trong tay ta lúc này lại không có” Nữ tử chần chờ một chút, rồi cũng không cự tuyệt, nói.

“Chỉ cần có thể thật thu thập các loại tương tự như vậy, tại hạ nhất định còn quay trở lại đây trao đổi với đạo hữu” Hàn lập cảm thấy vui vẻ nói.

“Ân, chuyện này để ta thử xem. Mà thôi sù sao Man Hoang linh thảo, cho dù là hạt giống hay ấu thảo bình thường cũng khan hiếm cực kỳ, rất ít có người nguyện ý bán ra.

Bất quá vạn nhất ta tìm được các thứ này, các hạ tính trao đổi loại đồ gì với ta. Linh thạch miễn bàn. Cao giai linh thạch ta cũng không thiếu” Yêu Tộc nữ tử ngạo nghễ nói.

Hàn Lập nghe xong thần sắc như thường nhưng môi khẽ nhúc nhích truyền âm.

“Cái gì, các hạ thật sự có vạn năm linh dược?” Nữ tử trong hắc khí chấn động, khẩu khí trở nên vui mừng dị thường.

“Chỉ cần đạo hữu đáp ứng được nhu cầu của tại hạ, tự nhiên tại hạ cũng sẽ đáp lễ bằng linh vật như thế” Hàn lập mỉm cười.

“Có linh dược như thế sao người không tự đi chế biến đan dược mà lại đem trao đổi với ta?” Sau khi vui mừng xong, đột nhiên nữ tử hoà nghi.

“Chuyện của tại hạ, đạo hữu không nên hỏi nhiều mà nên cố gắng thu thập mang lại cho tại hạ nhiều đồ hơn. Lần sau quay lại đây hi vọng có thể trao đổi được với đạo hữu. Gốc linh dược này coi như tiền đặt cọc” Khẩu khí Hàn Lập trầm xuống, lập tức đan thủ phát về trừ vật trạc, một cái mộc hạp cỡ nửa thước xuất hiện trong tay, sau đó tuý ý ném qua.

Nữ tử trong hắc khí ngẩn ra, theo bản năng chụp lấy mộc hạp, sắc mặt âm tình bất định, mở một khe nhỏ nơi mộc hạp, thần niệm nhanh chóng quét vào.

Một tiếng kêu kinh ngạc phát ra, nàng cẩn thận nhìn vật trong hạp hồi lâu, rồi mới chậm rãi khép nắp hạp lại, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

“Các hạ đặt cọc không sợ tại hạ chiếm đoạt sao?” Yêu Tộc nữ tử lạnh lùng nói.

“Cũng chỉ là một gốc linh dược ba ngàn năm mà thôi. Thứ nhất, tại hạ tin tưởng thân phận của đạo hữu không đến mức làm chuyện đó. Thứ hai, tại hạ muốn chứng minh mình thành tâm muốn cùng đạo hữu làm sinh ý. Chỉ cần đạo hữu đúng hẹn tìm được đồ, ta sẽ đáp ứng linh dược quyết không nuốt lời” Hàn Lập trả lời.

“Xem ra đích xác các hạ có vài phần thành ý. Nhưng đồ của người muốn không thể tìm trong một thời gian ngắn. Cho ta thời gian mấy năm, ta sẽ giúp người sưu tập hai ba chủng loại” Nàng này cũng không khách khí, đan thủ lộn chuyển, thu hồi mộc hạp, nói về tự tin.

“Hào, Hàn mỗ yên tâm chờ tin lành tự đạo hữu” Hàn Lập cũng vui vẻ, ôm quyền đáp lễ.

Đối với hắc linh được ngàn năm không hiếm, quăng ra một gốc đối lấy sự tín nhiệm của đối phương tuyệt không lỗ. Hơn nữa hắc cũng tự tin mình cung cấp cho đối phương linh dược vạn năm cũng đủ khiến cho vị Hoá Hình Yêu Tu này toàn tâm kiểm đồ cho mình.

Sau đó hắc nhắc nữ tử đừng đứng đây quá lâu sẽ khiến cho mọi người chú ý. Yêu Tộc nữ tử gật đầu không nói thêm gì xoay người rời đi.

Hàn Lập neho mắt nhìn bóng hắc khí dần dần rời xa rồi đột nhiên xoay người ra cửa tính rời khỏi cự sảnh.

Nhưng khi hắc đi ngang qua một quầy hàng của một Nhân Tộc tu sĩ. Ánh mắt quét qua một cành cây xanh biếc, bản năng liền dừng lại, do dự một chút rồi chuyển hướng đi tới.

“Vật này lai lịch như thế nào, đạo hữu có thể cho biết hay không?” Hàn Lập đi tới trước quầy hàng, nhàn nhạt hỏi, đồng thời đan thủ trao một cái, nhiếp cành cây xanh biếc vào trong tay, vuốt ve một hồi.

“Lai lịch? Tại hạ thấy một đạo thiên lôi đánh xuống một gốc linh mộc làm nó cháy khô, sau đó tại đây nảy mầm sinh trưởng thành cành Linh Mộc này. Cách sử dụng như thế nào thì tại hạ cũng không rõ lắm” Từ trong bạch hà truyền ra thanh âm khàn khàn, vẻ già lão. Xem ra quán chủ chắc là một vị lão giả.

“Thiên Lôi Thành Mộc, có chút ý tứ đây” Hàn Lập lẩn qua lật lại cành linh mộc này vài lần, miệng thì thào.

“Hắc hắc, chuyện lạ này thật ly kỳ. Không đối gạt đạo hữu, vật này hàm chứa lôi lực quá bá đạo, vô phương hấp thu vào cơ thể để luyện hoá mà cũng không có cách nào để luyện khí. Tại hạ chỉ mong cái này có hữu dụng với Yêu Tộc. Sao đạo hữu lại cảm thấy hứng thú coi trọng cái này?” Lão giả cười hăng hắc nói.

Huỳnh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch

>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1332: Lôi Văn Thần Bí

“A, không có gì. Chỉ là tại hạ có tu luyện qua Lôi Điện nên có chút tò mò đến mấy thứ liên quan. Đạo hữu muốn đổi cái này lấy cái gì?” Hàn Lập thường thức lôi mộc trong tay một hồi, bất động thanh sắc trả lời.

Nghe Hàn Lập muốn trao đổi cái này, lão giả trong bạch hà ngấn ra, đánh giá Hàn Lập từ đầu đến chân, rồi mới khàn khàn nói:

“Tuy tại hạ chưa tìm được cách sử dụng chính thức lôi mộc này, nhưng thiên lôi hình thành linh mộc, thật khó định giá. Thôi thì lão phu đang luyện chế Càn Nguyên Đan, đang thiếu một loại linh thảo năm ngàn năm hỏa hầu. Nếu đạo hữu có thì có thể trao đổi lấy được cành linh mộc này. Đương nhiên nếu đạo hữu có đỉnh bạc linh thạch hoặc đồ có giá trị tương đương, lão phu cũng không cự tuyệt”.

“Các hạ làm sao biết được tại hạ có linh dược?” Hàn Lập rung mình, trầm giọng.

“Đạo hữu không cần kinh ngạc. Tại hạ tu luyện thần thông liên quan đến khứ giác nên cao hơn thường nhân rất nhiều. Vừa rồi người cùng Yêu Tộc giao dịch có lấy ra một cái mộc hạp, phát ra mùi hương khiến cho tại hạ nghĩ thấy một chút. Đó là một gốc linh dược ba ngàn năm. Người đã dễ dàng xuất ra một gốc như vậy chắc sẽ có gốc năm ngàn năm tuổi” Lão giả nhẹ giọng nói.

Hàn Lập nghe nói như vậy không còn biết nói cái gì nữa.

Hắn cũng có nghe trong Phật Môn có một loại đại thần thông có thể cường hóa năm giác quan của tu sĩ, đại loại như Tha Tâm Thông, Thiên Lý Nhãn, Thuận Phong Nhĩ. Thần thông Minh Thanh Linh Mục của hắn có phần nào cũng tương tự như vậy. Chỉ là vô phương đạt tới cảnh giới như đồn đại mà thôi.

Trong lòng suy nghĩ cẩn thận nguyên do, rồi thần sắc Hàn Lập buông lỏng, chậm rãi nói:

“Thì ra là thế. Nếu đạo hữu đã nói thẳng là muốn linh dược. Ta hạ cũng có một gốc

như vậy. Đạo hữu nhìn xem có được hay không?”.

Hàn Lập không chút ý tứ cò kè trả giá, khoát tay, bạch quang lóe lên, trong tay hiện ra một cái mộc hạp hình chữ nhật, nhẹ nhàng vút qua đối phương.

Lão giả hơi giật mình, không ngờ Hàn Lập đáp ứng điều kiện phóng khoáng như vậy, vui mừng tiếp lấy, mở nắp ra xem rồi mới khẽ khép lại.

“Không sai, đúng là linh dược năm ngàn năm thích hợp cho lão phu luyện đan” Lão giả thu mộc hạp vào, cao hứng dị thường.

Hàn Lập thấy vậy, mỉm cười, cành cây trong tay nhoáng lên, biến mất. Sau đó hẩn ôm quyền, không nói hai lời xoay người bước đi.

Trước mặt lão hồ ly này, nói nhiều chỉ thêm lỗ lời.

Ra khỏi Thái Huyền Điện, Hàn Lập còn vòng vo phường thị thêm một lần. Nhưng thân hẩn mang toàn là đồ xịn nên đồ trong các cửa hàng này như thế nào làm hẩn động tâm. Sau mấy canh giờ hẩn đã quay về thanh thạch cự tháp.

Đi vào trong tỉnh thất trong điện phủ của tiểu đội, Hàn Lập đánh một đạo pháp quyết vào cửa tỉnh thất, tạm thời kích phát cấm chế của tỉnh thất, đề phòng người ngoài quấy rầy.

Nhưng hẩn vẫn còn chưa yên tâm, tiếp tục đánh ra liên tiếp mấy đạo pháp quyết khác nhập vào bốn góc của tỉnh thất không thấy bóng dáng.

Lưỡng thủ kháp quyết, một tầng bạch mông mông quang mạc hiện lên che đầy toàn bộ thạch bích.

Như vậy Hàn Lập mới yên tâm khoanh chân ngồi trên bồ đoàn , đan thủ phất một cái, cành linh mộc nửa thước xuất hiện trong tay.

Cành này chỉ to cỡ ngón cái, màu xanh biếc dị thường, trên thân ngoài phảng phất đường vân tựa như xoáy nước, khiến cho người ta càng nhìn càng cảm thấy thâm sâu. Lúc ở Thái Huyền Điện, Hàn Lập chưa kịp cẩn thận nghiên cứu, hiện tại hẩn nhẹ nhàng vút qua linh mộc, hai mắt nhắm lại.

Trong linh mộc ẩn chứa lực Lôì Điện cuồng bạo dị thường mà Lôì Điện có thể ngưng kết thành hình thái này, thật là chuyện bất khả tư nghị.

Tơng lòng đánh giá như thế, hẫ lại giơng mắt lên, trong tay chớp động thanh quang, bắt đầu từ từ rút một tia linh lực vào cànìh linh mộc.

Nhưng khi linh lực vừa chạm vào, cànìh này khẽ run, một cỗ phản lực xuất hiện mạnh mẽ đẩy ngược linh lực ra ngoài.

Hàn Lập kinh ngạc, thanh quang trong tay trở nên chói mắt.

Cànìh cây càng dao động, phát ra một tầng bạch quang đan vào thanh quang của Hàn Lập, cả hai quang lấp lóe, bộ dáng không thể dung hợp.

Sau một lát thì giữa hai quang mang mơ hồ phát ra thanh âm vù vù.

Hàn Lập nhú mảy, vung tay lên, thanh quang trên tay tán loạn biến mất.

Hiển nhiên nếu tiếp tục gia tăng mức độ linh lực, cường ép, có khả năng cànìh linh mộc này bị hủy.

Hàn Lập cũng có rất nhiều kinh nghiệm nên không chỉ có một cách này.

Hẫ cầm lấy linh mộc, trong tay phát ra liên tiếp tiếng lôì minh, đạo đạo kim sắc điện ti hiện ra bao cànìh linh mộc lại.

Cànìh linh mộc trong kim hồ vẫn bất động không có điểm nào khác thường xảy ra.

Hàn Lập cũng không chán nản. Nếu dễ dàng nghiên cứu như vậy chủ nhân cũ cũng không xem nó như nhợc kê lặc liểu.

Hốt nhiên Hàn Lập ném cànìh linh mộc đi, làm cho nó quay tròn trôi nổi trong không trung.

Ngón tay nhắm cànìh linh mộc bắn ra, một đạo kim sắc kiếm khí lóe lên, trong không gian vang lên tiếng phích lịch, bạch sắc quang hồ chớp động. Cànìh linh mộc bị chém làm hai đoạn, rơi xuống.

Hàn Lập không lưỡng lự nhiếp hai đoạn cànìh này vào trong tay. Ánh mắt hẫ nhìn

chăm chú vào vị trí bị chém thấy phát ra một phiến ngân bạch sắc.

Hai mắt Hàn Lập lóe lên lam mang, ngấm kỹ, phát hiện ngân bạch này gồm vô số điện ti tinh tế đan vào nhau theo một quy luật nào đó, tạo thành một loại cổ quái hoa văn khó tin. Lôi văn này phức tạp tinh tế dị thường.

Nếu hãn không có Minh Thanh Linh Mục chắc chắn sẽ không thể nhìn ra điều này.

Trong nháy mắt, chỗ vết chém hiện ra một tầng thúy lục. Lập tức hai đoạn cây hóa thành hai cây linh mộc độc lập với nhau.

Hàn Lập thật sự giật mình. Thần thông mà hãn am hiểu nhất chính là khống chế điện hồ, đem lôi điện ngưng tụ thành hình. Nhưng đem lôi điện ngưng tụ tới mức tinh vi như thế này, lại tạo thành một trạng thái khó tin như vậy khiến hãn thật sự chưa từng nghĩ tới.

Mức độ phức tạp hơn xa việc hãn ngưng tụ Tịch Tà Thần Lôi thành điện võng. Thủ đoạn ngưng tụ thành điện cầu như vậy thật cao minh hơn hãn không biết bao nhiêu lần.

Thủ đoạn này đòi hỏi thần niệm thao túng cực kỳ cao, nếu không tuyệt không thể tạo ra được trạng thái này.

Hàn Lập cầm hai đoạn linh mộc, cúi đầu suy nghĩ.

Hốt nhiên ánh mắt hãn lóe lên, ném một đoạn vào trong không trung.

Kim quang lóe lên. Đoạn cành này lại bị chém ra làm hai phần.

Lần này Hàn Lập đã sớm có chuẩn bị, thần niệm nhất động, phiến ngân bạch hoàn toàn lộ ra trước mắt hãn.

Song mục Hàn lập đại phóng lam mang, chăm chú nhìn vào chỗ vết chém, sắc mặt ngưng trọng.

Mặc dù cũng đồng dạng là một phiến ngân bạch nhưng điện ti hình thành hoa văn rất khác với lần đầu.

Chỉ trong chốc lát công phu, vị trí bị chém lại bị một tầng thúy lục che dấu.

Hàn Lập chậm rãi nhắm hai mắt lại, nghiền ngẫm cẩn thận. Hốt nhiên thủ chỉ của hãn

bắn ra liên hồi, đem toàn bộ cảnh linh mộc trong không trung trăm khai toàn bộ, quan sát toàn bộ lô văn xuất hiện.

Cứ như vậy, nửa đoạn cảnh linh mộc đã bị hắt cắt thành vô số mẫu nhỏ rơi xuống.

Thần sắc Hàn Lập biến đổi, một lần nữa bắn ra kiếm quang tinh tế, thay đổi phương hướng, bắt đầu đem nửa đoạn cảnh còn lại trực tiếp chia nhỏ thành các mẫu đều nhau.

Kim sắc kiếm ti không ngừng bắn ra, hắt quan sát một cách tinh tế hiện trạng xảy ra. Một lát sau nửa đoạn lô mộc này đã bị cắt thành một đồng cát mẫu nhỏ. Các mẫu này mảnh như giấy.

Các tàn cốt của lô mộc vẫn duy trì trạng thái cực kỳ ổn định, ẩn chứa lực lô điện đáng sợ dị thường, không có dấu hiệu bộc phát.

Hốt nhiên đan thủ Hàn Lập lộn chuyển, một cái bạch sắc ngọc giản xuất hiện trong lòng bàn tay.

Hắn cầm ngọc giản, phục chế tất cả các cảnh tượng đã nhìn thấy vào trong ngọc giản, sau đó mới thở một hơi dài nhẹ nhõm.

Trí nhớ của hắn dù kinh người nhưng phải phục chế tất cả các lô văn phức tạp tinh tế đến vậy, thật cũng hao tổn thật nhiều tâm thần.

Sau khi khôi phục lại tâm thần, Hàn Lập bắt đầu lẳng lặng tìm hiểu đồ án lô văn.

Không biết vì lý do gì, từ lúc hắn nhìn thấy lô văn đã có cảm giác tám thành năm chắc các lô văn này mới là mẫu chốt hình thành lô mộc.

Hàn Lập ngồi xuống nghiên cứu cả một ngày đêm. Cả thân hình bất động tựa như một bức tượng điêu khắc.

Hốt nhiên mí mắt của Hàn Lập động đậy, mười ngón tay bắn ra, tiếng lô minh vang lên.

Đạo đạo kim sắc điện hồ bắn ra, vỡ vụn, hóa thành vô số điện ti bắn ra mọi nơi.

Trong miệng Hàn Lập lẩm bẩm, mười ngón tay không ngừng điểm về phía không

trung.

Các điện ti dừng lại, đột nhiên ngưng tụ, đan xen vào nhau, hợp thành một cái đồ án kỳ quái giống như lời văn mà Hàn Lập đã nhìn thấy.

Mắt thấy đồ án sắp ngưng tụ thành hình thì “phù phù”, đồ án này chợt nổ văng tung tóe.

Trong tiếng nổ như tiến pháo, đồ án tán loạn biến mất.

Hàn Lập hít sâu một hơi, mặt không lộ vẻ thất vọng, ngược lại hai mắt hiện ra vẻ hưng phấn.

Hắn suy nghĩ không sai, khi kim sắc lời văn đang hình thành, hắn đã cảm nhận trong phân bố này một loại lực lượng vô danh.

Tiết chính là không chờ hắn kịp nghiên cứu, nhất thời hắn đã phạm sai lầm điều khiển sai một điện ti. Kết quả là kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

Hàn Lập hít sâu một hơi, hai tay chà xát, một đạo kim hồ thô to lại bắn ra. Trong thạch thất vang lên tiếng lời mình trầm thấp.

Đạo kim hồ này cũng vỡ vụn tạo ra vô số điện ti, số lượng nhiều gấp mấy lần lần trước.

Huỳnh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch
>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1333: Kẻ Ác

Thần niệm được Hàn Lập thúc dục không ngừng. Các điện ti dựa theo kết cấu của lôi điện tạo thành một cái lôi văn độc nhất vô nhị trong không trung.

Nhưng việc thao túng điện ti cực kỳ khó nên dù cho Hàn Lập có Minh Thanh Linh Mục và thần niệm cường đại, thất bại xảy ra liên tiếp, các đồ án khi sắp thành hình đều bị nổ vỡ vụn.

Sau bảy tám lần thất bại, rốt cuộc một khối “Cầm Mạt” ánh vàng rực rỡ hiện lên trôi nổi không nhúc nhích trong không trung.

Cầm Mạt xấp xỉ cỡ bàn tay, trên đó chớp động lôi văn thần bí dị thường. Hàn Lập thấy Cầm Mạt hình thành, trên mặt chớp động dị sắc, đưa tay phất một cái, hút Cầm Mạt vào trong tay.

Cầm Mạt này mềm mại dị thường, mặt ngoài bóng loáng, xem ra còn bóng mềm hơn cả lụa, không dùng Minh Thanh Linh Mục căn bản không nhìn ra điều gì khác thường.

Hàn Lập vuốt ve kim sắc Cầm Mạt nghiền cứu một hồi, ánh mắt chợt lóe, đột nhiên ném Cầm Mạt vào không trung, rồi đánh theo một đạo pháp quyết.

Cầm Mạt hóa thành một đạo kim quang bay lên phía đỉnh đầu, chuyển động xoay tròn, tiếng lôi minh trầm thấp phát ra.

Cầm Mạt vỡ vụn ra làm nhiều mảnh, trong kim quang, một hư ảnh của một loại lôi văn hiện ra có sắc màu vàng nhạt hơi trong suốt. Một cỗ cự đại linh áp từ lôi văn phát ra bắn thẳng lên trời.

Đây cũng là cỗ lực lượng thần bí mà Hàn Lập cảm nhận được lúc trước.

Hàn Lập nheo mắt ngắm nhìn kim lôi văn trong không trung, trong lòng hưng phấn dị thường.

Mặc dù hần chưa kích phát hoàn toàn pháp quyết vào lõi văn trong không trung, nhưng linh lực cường đại trong đó đã tạo thành Cẩm Mật mạnh hơn thập bội Tịch Tà Thần Lôi. Chỉ riêng lực lượng công kích này cũng đã khiến cấm chế bảo vệ thạch thất vô phương thừa nhận.

Trong lòng đánh giá như thế, Hàn Lập bèn đánh một chiêu vào lõi văn trên không trung.

Một tiếng sét đánh vang lên, trên lõi văn loé lên quang mang, rồi biến trở lại thành Cẩm mật, được Hàn Lập thu lại vào trong tay.

Sau đó Hàn Lập lại phún xuất ra Kim hồ, dùng Tịch Tà Thần Lôi, bắt đầu ngưng luyện một cái lõi vật thứ hai. Sau mấy lần thất bại giống như lúc trước, một lõi vật xuất hiện trước mắt.

Lần xuất hiện này không phải là Cẩm Mật mà là một khoả viên châu phát ra sắc vàng rực rỡ. Mặt ngoài viên châu chớp động lõi văn màu vàng nhạt.

Hàn Lập nắm chặt tay, dùng thần niệm tinh tế cảm thụ lõi vật này.

Sau một lát, hần nghĩ tới điều gì, há miệng phún ra một đoàn ngân sắc hoá diễm, lưỡng thủ kết quyết, điểm vào đoàn hoá diễm này.

Nhất thời trong hoá diễm phát ra tiếng thanh minh, “Phanh...”, hoá diễm bạo liệt nổ mạnh bắn ra vô số ngân hoa tung toé.

Trong miệng Hàn Lập lăm lăm niệm chú, thần niệm toả ra, ngân sắc hảo hao ngưng tụ biến hình, hoá thành nhiều hoá ti tinh tế.

Các hoá ti này đan vào nhau, rồi lại một tiếng nổ mạnh vang lên, hoá thành một đoàn ngân sắc hoá cầu.

Thấy màn này, Hàn Lập có vẻ suy nghĩ, thần niệm nhất động, ngân sắc hoá cầu hoá thành một con Hoá Điểu, hai cánh mở ra bay vút quay về chui vào Hàn Lập không thấy bóng dáng.

Tiếp theo Hàn Lập sử dụng pháp lực ngưng tụ ra thanh sắc linh ti, thử nghiệm một phen. Kết quả cũng giống như khi hần sử dụng Phệ Linh Thiên Hoá, đến nửa chừng đều

bị nổ mạnh tán loạn biến mất. Hàn Lập dùng thử nghiệm, đứng yên suy nghĩ thật kỹ.

Rõ ràng hai vật này có lực lượng thần bí cùng nguồn gốc, nhưng có một điểm khác biệt rất nhỏ. Lô lực trong Cẩm Mật ổn định mà tinh khiết, còn trong Kim Châu lại rục rịch, nguy hiểm, bộ dáng tựa hồ lúc nào cũng sắp phát tiết.

Hàn Lập lại đánh giá cẩn thận hai lô vật này một lần nữa, suy nghĩ, rồi trên mặt hắn hiện lên nét cười nhạt.

Nếu hắn đoán không lầm, lô văn hắn là một dạng phù văn kỳ diệu do thiên nhiên hình thành, trong mỗi hoa văn đều có điểm đặc biệt hữu dụng, có chút tương tự như Ngân Khoa Văn, là một loại tồn tại của tiên gia văn tự.

Bất quá lô văn này thần hiệu như thế nào, khả năng vận dụng ra sao, không thể nào chỉ trong một hai canh giờ mà có thể thấu hiểu được. Vì vậy Hàn Lập bỏ hai lô vật vào trong ngọc hạp, cẩn thận dán thêm vài đạo phù cấm chế lên trên, rồi bỏ ngọc hạp và cả ngọc giản vào trong trữ vật trạch.

Thời gian còn lại hắn tắt tâm thần, nhắm mắt lại, bắt đầu nghỉ ngơi hồi phục.

Vào buổi sáng ngày thứ ba, Hàn Lập mở mắt, thu lại cấm chế của tĩnh thất, mở thạch môn đi ra ngoài.

Khi ra khỏi thạch thất, theo thói quen, hắn phát thần niệm ra mọi nơi, quét qua cả thần điện.

Kết quả trong tai hắn truyền đến thanh âm...làm hắn lắc đầu, mày nhíu chặt.

Cước bộ của hắn không ngừng lại hướng về đại sảnh.

Chưa hoàn toàn đi ra khỏi thông đạo, Hàn Lập nghe được một tiếng nam tử cuồng tiếu:

“Hứa tiên tử, người đã đánh cuộc bị thua nên không thể tự chủ được nữa. Người phải đáp ứng cầu hôn của tiểu đồ”

Tiếng cười này xa lạ cực kỳ, thậm chí rất là khó nghe.

Hàn Lập bất động thanh sắc đi ra khỏi thông đạo, ánh mắt quét nhìn, thu tất cả sự việc đang xảy ra trong sảnh.

Chỉ thấy trong đại sảnh có bốn người đang phân ra, bộ dáng đang giằng co.

Trong đó một nam một nữ đứng chung gồm Hứa tiên tử và Bích Nhân đại hán. Lúc này sắc mặt Hứa tiên tử trắng bệch còn Bích Nhân đại hán cũng thật khó coi.

Đứng đối diện là hai nam nhân mặc áo đen. Một người có khuôn mặt ốm dài, cũng là một lão giả có đôi mắt tam giác dài hẹp, trên người mặc Thanh Minh Giáp. Còn người kia có vóc dáng nhỏ thấp, trên đầu mọc thưa thớt tóc vàng, là một trung niên lùn mặt đỏ.

Lão giả hiện đang phát ra tiếng cười.

“Hàn tiên bối!”

Thân hình Hàn Lập vừa xuất hiện trong đại sảnh, Bích Nhân đại hán ngược lên nhìn, đầu tiên là ngẩn ngơ, sau như được đại xá, khẩn cấp bước lên làm lễ ra mắt.

Hứa nữ tu gặp Hàn Lập, mặt mày đồng dạng lộ ra thần sắc mừng rỡ.

Hàn Lập dừng chân, trong lòng âm thầm tính toán nhanh, nhưng thần sắc trên mặt vẫn không thay đổi.

“Xin chào người mới tới, Hàn đạo hữu” Lão giả cuồng tiếu, thanh âm quàng quạc, có chút ngoài ý muốn, đánh giá Hàn Lập một chút.

Cùng lúc đó thần niệm Hàn Lập cũng quét qua, liền phát hiện lão giả là một Hóa Thần trung kỳ tu sĩ, cao hơn mình một bậc. Điều này khiến đuôi lông mày của hắn không khỏi nhíu lại.

“Hai vị đạo hữu là người phương nào? Sao lại ở đây ồn ào?” Hàn Lập lạnh lùng hỏi.

Thấy bộ dáng của Hàn Lập, lão giả mắt tam giác không khỏi giận dữ. Rõ ràng tu vi của mình cao hơn đối phương mà kẻ này lại tự đại như vậy, rõ ràng không biết tốt xấu.

Bất quá lúc này nghĩ tới thân phận của Hàn Lập là phi thăng tu sĩ, lửa giận trong lòng đang nổi lên liền miễn cưỡng trấn áp xuống, nhưng trên miệng luôn cười không thôi,

nói:

“Lão phu là Hoàng Bảo, lãnh đội tiểu đội số hai mươi bảy, đến quý điện chỉ là có điều muốn nói một chút với Hứa tiên tử mà thôi. Tốt hơn là Đạo hữu đừng nên nhúng tay vào ”.

“Ta cũng không có gì muốn nói, chuyện này chỉ quan hệ tới quý đồ. Đột nhiên tiên bối nhúng tay vào chuyện này, không cảm thấy ý lớn hiệp nhỏ sao?” Hứa tiên tử cắn răng, nói ra từng chữ một.

“Như thế nào? Hứa tiên tử muốn thất ước với tiểu đồ sao? Trước đó tiên tử cũng không có nói qua chuyện này nên tiểu đồ không thể không cầu xin sự giúp đỡ của người khác. Đạo hữu đã có bản lãnh dám nói như vậy thì cũng đi cầu người khác giúp đỡ đi. Nếu không tai họa sẽ đổ xuống đầu Hứa gia các người” Khẩu khí của lão giả lạnh băng, ánh mắt như độc xà gắt gao nhìn nàng.

“Chuyện của thiệp thân cũng không có quan hệ gì với Hứa gia. Tiên bối cũng không nên vơ đũa cả nắm” Trong mắt Hứa nữ tu hiện ra vẻ kinh sợ nói.

“Hắc, hắc. Làm sao không có quan hệ được. Lúc đầu người đánh cuộc với tiểu đồ đều có người của Hứa gia chứng kiến. Đạo hữu đã không muốn thủ ước, Hoàng mỗ tự nhiên... phải tìm các người chứng kiến này rồi” Lão giả cười hăng hắc nói.

Hứa tiên tử nghe vậy, sắc mặt lại trắng thêm vài phần, ánh mắt xoay chuyển không khỏi rơi trên người Hàn Lập. Mặc dù nàng không mở miệng nhưng ánh mắt lộ vẻ cầu khẩn không thể nghi ngờ.

Bích Nhân đại hán đứng một bên trên mặt cũng đầy vẻ khó xử.

“Các người đánh cuộc thế nào?” Hàn Lập sờ sờ mũi, nhàn nhạt hỏi.

Nói thật, nếu không phải hắn còn nhớ Hứa nữ tu là hậu duệ của Băng Phách Tiên Tử, căn bản sẽ không hỏi cặn kẽ như vậy.

Ứng với thân phận của hắn hiện giờ, hỏi ra câu này có nghĩa là đã muốn nhúng tay vào rồi.

Tam giác nhãn lão giả hơi biến sắc.

“Rất đơn giản. Tại hạ đến Hứa tiên tử cầu hôn. Nhưng Hứa tiên tử giữ Băng Tinh Kiếm vô cùng kỳ hãn, nên đã yêu cầu với tại hạ rằng chỉ cần bốn mạng pháp bảo của tại hạ có thể đón đỡ một kích của kiếm này, không bị băng phong chế trụ, liền nguyện ý đáp ứng hôn sự. Mà tại hạ lại làm được chuyện này. Cái chính là tiên tử lại đổi ý khiến cho mọi chuyện xảy ra ngoài ý muốn” Tên Ải Tử, con người đảo chuyển, cười hắc hắc nói.

“Thật có chuyện này?” Hàn Lập nhìn về Hứa tiên tử hỏi.

“Chuyện này là thật. Nhưng bốn mạng pháp bảo đã bị động tay chân. Nếu không chỉ bằng tu vi sơ kỳ như hãn làm sao tiếp được một kích của ta” Hứa tiên tử tức giận, không cam lòng nói, đồng thời ánh mắt liếc nhìn lão giả.

Lão giả không nói thêm gì nhưng trong mắt lộ ra một tia đắc ý.

“Mặc kệ nguyên nhân gì, nhưng băng phong của Băng Tinh Kiếm không thể chế trụ Lục Ba Nhận của tại hạ là sự thật. Điểm này thì tiên tử nên thành thật thừa nhận đi” Ải Tử cười đều nói.

Hứa nữ tu mang đầy một bụng tức mà không thể nói nên lời.

“Thì ra là thế! Nhưng tại hạ cũng không tin Băng Tinh Kiếm của Hứa đạo hữu vô phương băng phong trụ pháp bảo của các hạ. Các người biểu hiện lại một lần trước mặt ta thì ta mới tin. Nếu sai Hàn mỗ phải quản chuyện này. Ngược lại thì thỉnh nhị vị rời khỏi nơi đây. Đây là nơi của tiểu đội 56 chứ không phải của tiểu đội 27” Hàn quang trong mắt Hàn Lập loé lên, khẩu khí trở nên lạnh lạnh.

“Tiền bối, ta...”

“Hảo! Xử lý như thế đi. Hy vọng Hàn đạo hữu có thể nhớ kỹ lời của mình đã nói”.

Hứa nữ tu nghe lời Hàn Lập nói bèn thất kinh, muốn nói cái gì nhưng đã bị lão giả chặn ngang.

Bởi vì lão sợ thân phận phi thăng tu sĩ của Hàn Lập nên trong tình huống không cần phải động thủ hãn liền chộp lấy ngay vì cũng không muốn vì chuyện này mà gây thù kết oán.

Tên hán tử lùn kia cũng thức thời, lập tức há miệng phun ra một khẩu lục sắc phi đao,

xoay quanh người không ngừng, đồng thời trên mặt gã hiện ra một tia cười âm hiểm.

Phi đao này phát ra quang mang chói mắt, linh quang chớp động kinh người. Thoạt nhìn rõ ràng không phải chuyện đùa.

Hàn Lập nhú hai mắt lại, lam mang trong mắt loé lên, đã thấu triệt toàn bộ phi đao từ trong ra ngoài.

Trong Lục Ba Nhận này có hai loại linh lực ngưng tụ bất đồng. Một loại thì yếu kém, một loại dị thường cường đại. Rõ ràng đã bị động tay chân.

Huynh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch
>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>[/QUOTE]

Chương 1334: Thần Thông Tâm Hàn Nhập Thể

Hứa nữ tử thấy nhiều người cùng chăm chú nhìn diễn biến, mặc dù trong lòng bất an, nhưng cũng chỉ có thể phóng ra một đạo bạch quang, xoay quanh người một cái, hóa thành một cây phi kiếm trong suốt hiện lên phía đỉnh đầu.

Đây chính là bốn mạng pháp bảo do nàng tu luyện, Băng Tinh Kiếm.

Nói về điều này nàng cũng cảm thấy bất đắc dĩ. Dù cho Lục Ba Nhận đã bị động tay chân nhưng nếu có thêm thời gian, nàng sẽ có thể dung nhập Vạn Niên Huyền Ngọc vào phi kiếm làm cho Băng Tinh Kiếm tăng thêm vài phần uy lực, không phải là không có hy vọng dùng băng phong chế trụ Lục Ba Nhận.

Hiện tại mặc dù nàng đã phóng ra phi kiếm nhưng cũng không dám liều lĩnh chém liên về phía thanh lục sắc phi đao mà do dự chần chờ liếc nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập liếc nhìn thanh Băng Tinh Kiếm và Lục Ba Nhận trong không trung, đột nhiên trào về phía phi kiếm trong không trung.

Hứa nữ tử chỉ thấy bốn mạng pháp bảo của mình rung động mạnh, rồi vèo một cái, Băng Tinh Kiếm thoát ly khỏi sự khống chế của nàng, bị Hàn Lập thu vào trong tay.

Một tay Hàn Lập cầm chuôi kiếm, ngón tay của tay kia búng vào thân kiếm làm nó phát ra tiếng ngân vang dài. Thanh âm này dễ nghe là một loại thanh âm tự nhiên.

Tam giác nhãn lão giả nhìn màn này, đầu tiên là ngẩn ra, sau lập tức khóe miệng hiện ra một tia cười lạnh.

Mặc dù tu vi của lão và Hàn Lập đã tới khả năng có thể thi triển công pháp bí thuật tăng cường uy lực pháp bảo của bản thân nhưng muốn gia tăng uy lực bốn mạng pháp bảo của người khác thì không phải là việc dễ dàng.

Dù sao vô luận linh lực và công pháp xung đột với nhau, rất khó dung nhập thành một thể.

Lần này lão cường đại uy năng bốn mạng pháp bảo của đồ đệ cũng là do cách đây không lâu trong lúc vô tình có được một đạo linh phù cực kỳ huyền ảo, rồi phải khổ công thêm mất nửa tháng tế luyện mới có thể làm được điều này.

Tên Hàn Lập trước mắt chỉ là một Hóa Thần sơ kỳ tu sĩ, hẳn tuyệt không tin đối phương chỉ trong thoáng chốc có thể cấp thêm cái gì vào phi kiếm.

Huống hồ muốn dùng Băng Phong chế trụ Lục Ba Nhận, cũng chỉ có thể dùng uy năng cùng thuộc tính băng hàn mới có thể. Lão già đã cực kỳ thấu triệt các hạn chế này nên không chút nào sợ Hàn Lập cũng đồng dạng động thủ tay chân.

“Hảo kiếm!”

Tựa hồ Hàn Lập đã nhìn thấu tất cả suy nghĩ trong nội tâm của lão già. Khóe miệng hắn nhếch lên, bàn tay nắm chuôi kiếm đột nhiên lập tức bạo phát ra ngân sắc hỏa diễm, trong nháy mắt đã bao bọc toàn bộ phi kiếm, rồi lóe một cái nhập vào trong kiếm không thấy bóng dáng. Nguyên bản phi kiếm đang trong suốt biến trở thành màu ngân bạch, trên bề mặt kiếm hiện ra một cái đồ án hình một con hỏa điều đang giương cánh bay cao trông thật sống động tựa như thanh kiếm này khi chế luyện đã khắc sẵn hình ảnh này vào đó rồi.

Đây là Hàn Lập đã dùng Phệ Linh Thiên Hỏa cường hành quán chú vào trong thân kiếm nên mới xảy ra dị tượng như vậy.

Phệ Linh Thiên Hỏa có thần thông thôn phệ linh lực, lại là sự dung hợp giữa Thái Âm Chân Hỏa và Thái Dương Tinh Hỏa, nên có thể tùy ý chuyển hóa giữa hai trạng thái cực nóng hay cực hàn. Cũng chỉ vì vậy mà Phệ Linh Thiên Hỏa có thể dung nhập dễ dàng vào trong kiếm bình yên vô sự.

Nhìn thấy cảnh này, mắt của tam giác nhãn lão già một phen to thêm vài phần, đồng tử có chút co rút lại. Những người khác cũng một phen thất kinh.

Hàn Lập phất tay, “Vèo”, phi kiếm được ném trở về.

Hứa nữ tử vui mừng vội vàng niệm kiếm quyết khôi phục lại quyền sử dụng phi kiếm. Sau đó mười ngón tay ngọc búng ra liên hồi, đạo đạo pháp quyết lóe lên dung nhập vào thân kiếm, đem toàn thân pháp lực quán chú vào phi kiếm.

Nhất thời phi kiếm phát ra một trận thanh âm ong ong, biến đổi, bề mặt ngoài hiện ra một tầng ngân sắc hỏa điểm, sau đó cuộn lại, trong phút chốc biến thành một con ngân sắc hỏa điều hơn một trượng.

Khi hỏa điều xuất hiện, không khí trong tòa phủ điện đột ngột nhiệt độ hạ xuống, thậm chí trên mặt đất còn sinh ra một tầng tuyết bạch hàn sương, băng tinh trong suốt chớp động không ngừng.

Hứa nữ tử quát một tiếng, Hỏa Điều cuồng bạo vỗ cánh vài cái, quay đầu về phía thanh Lục Ba Nhận ở cách đó không xa.

Thấy Hàn Lập động tay chân làm tăng thêm uy lực của Băng Tinh Kiếm, trên mặt của hán tử lùn hiện ra vẻ kinh hoàng. Nhưng bây giờ gã chỉ còn biết nghiêng rằng, khát quyết, thúc dục bốn mạng pháp bảo của mình.

Thanh lục sắc phi đao nhoáng lên, quang mang đại phóng hóa thành một đầu độc giác lục sắc giao long như một hung thần ác sát nghênh đón Hỏa Điều.

Một tiếng “Oanh” vang lớn.

Lục Giao và Hỏa Điều va vào nhau, lục mang ngân điểm đan lại. Con Hỏa Điều há cái mỏ bự táp một cái đã cắn hơn phân nửa thân hình con Lục Giao, trực tiếp nuốt vào vô tung vô tích.

Ải Tử hét to một tiếng, phún ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt hoảng sợ chưa kịp thi pháp cái gì.

Lại “Phanh” một tiếng nhỏ, Hỏa Điều hóa thành một đoàn ngân băng vụ bao hoàn toàn phân nửa phần còn lại của con Lục Giao.

Ngân mang đại phóng, một thanh âm “Thử lạp” vang lớn, một khối cự băng hơn mười trượng hiện ra trong không trung.

Lục Giao nằm trong khối cự băng này, phát ra tiếng gào thét, thân hình dần dần tán loạn biến mất, biến hình trở lại thành một thanh phi đao quang mang âm đậm.

Mọi người đều không thấy được khi phi đao hiện thân, một cái lẳng tiêm ngân mang từ trong băng vụ bắn ra vô thanh vô tức, loé một cái đã nhập vào trong phi đao không

thấy bóng dáng.

Một mà quý dị xuất hiện. Rõ ràng Ải Tử đang đứng cách bốn mạng pháp bảo của mình hơn mười trượng, lúc phi đao bị Băng Phong, thì “Phanh” một tiếng, thân hình gã giống như cương thi trực tiếp gã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Phệ Linh Thiên Hoả là loại thần thông nghịch thiên tới mức lúc trước đến cấp bậc Luyện Hư trong lúc không phòng bị vẫn ăn phải một cái quả đắng nói chi chi là một cái bốn mạng pháp bảo của một Nguyên Anh tu sĩ. Mặc dù cái này đã được phụ gia thêm một chút uy lực nhưng căn bản vẫn không chịu nổi một kích.

Hứa nữ tu nhìn thấy màn này, vui mừng vội vàng giơ ngọc thủ đánh ra một chiêu.

Nhất thời ngân sắc băng vụ ngưng tụ, trong phút chốc đã trở lại thành một thanh ngân sắc phi kiếm, lặng yên bay vút quay về.

Trên đường quay về, một đoàn ngân sắc hoả diễm từ tách ra từ trong thân kiếm, loé một cái bắn nhanh ra. Một lát sau hoả diễm này đã nhập vào trong thân thể Hàn Lập không thấy bóng dáng.

Cùng lúc này, Hoàng Bảo đang đứng bên cạnh, sắc mặt đang đại biến cũng dần dần phục hồi trở lại. Lão kinh sợ, thân hình nhoáng lên một cái, xuất hiện bên cạnh đồ đệ, ánh mắt quét qua liền phát hiện trên người gã hiện lên một tầng nhũ bạch sương thật quý dị, sắc mặt gã xanh cứng giống như đang bị đông lạnh.

“Tâm hàn nhập thể!”

Hoàng Bảo thấy cảnh này, mặt mày kinh hãi, la lên thất thanh.

Nhưng lão dù sao cũng là một Hoá Thần tu sĩ, động tác thật nhanh gọn dứt khoát, tay áo đột nhiên phát một cái hướng về phía cự băng. Một đạo hồng quang bắn nhanh ra vây quanh khối băng trong không trung.

Một tiếng Oanh vang lên.

Một đoàn hoả vân bạo liệt nổ mạnh ra bao phủ hoàn toàn khối cự băng. Nhiệt độ trong điện phủ một phen cuồn tăng, trong nháy mắt cự băng đã bị tan rã. Khẩu lục sắc phi đao liền khôi phục tự do, lập tức loé lên bat vút quay về nhập vào trong thân thể của

Ái Tử.

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt vẫn bình thản có có một chút dị sắc.

Vì che giấu thần thông chân chánh của Phệ Linh Thiên Hoả, nên khi Hàn Lập đưa nó vào Băng Tinh Kiếm chỉ thúc đẩy thêm hàn lực của Băng Tinh Kiếm phát ra cự băng để Băng Phong trụ phi đao. Nếu không khả năng cực hàn của Phệ Linh Thiên Hoả như thế nào bị hoá giải dễ dàng như vậy. Bất quá Hàn Lập cũng hiển lộ một chút lợi hại làm đối phương biết khó mà lui.

Lúc này hần điều khiển một cỗ Phệ Linh Thiên Hoả cực hàn rót vào Lục Ba Nhận, thông qua sự liên lạc tâm thần, trực tiếp xâm nhập vào trong thân thể Ái Tử.

Loại thần thông Tâm Hàn Nhập Thể này Hàn Lập cũng mới tu luyện được từ khi có Phệ Linh Thiên Hoả.

Hắn cũng tra qua các loại tư liệu thì phát hiện loại thần thông này có lai lịch không nhỏ. Ở Linh Giới chỉ có các loại cực hàn chi lực trong truyền thuyết mới có khả năng làm được điều này, hiệu quả sử dụng thật không nhỏ.

Lão giả nhanh chóng móc ra trong người một khoả hồng được hoàn nhét vào trong miệng Ái Tử. Màu xanh trên mặt gã dần dần biến mất. lão giả thở dài một hơi ngẩng đầu nhìn Hàn Lập, sắc mặt âm tình bất định.

“Hàn huynh thần thông kinh người, Hoàng mỗ tự thẹn không bằng, chuyện cầu thân củ tiểu đồ đành thôi vậy. Tại hạ cáo từ” Hoàng Bảo do dự hồi lâu, rốt cuộc nhìn Hàn Lập chấp tay, miễn cưỡng cười một tiếng nói.

Sau đó lão ôm lấy hán tử lùn kia rời khỏi điện phủ.

Hàn Lập nhàn nhạt đáp lễ, cũng không nói thêm cái gì, khi thân hình lão giả biến mất phía cửa điện, thần sắc của hắn trở nên âm trầm, không chờ Hứa nữ tử mở miệng cảm ơn mà lạnh lùng hỏi một câu:

“Bọn họ có lai lịch gì không?”

Hứa nữ tử sửng sốt chưa rõ ràng ý tứ của Hàn Lập thì Bích Nhãn đại hán đứng bên cạnh tỉnh ngộ, vội vàng tiếp lời:

“Hàn tiền bối yên tâm. Thầy trò Hoàng Bảo đều xuất thân từ một cái tiểu tông môn gọi là Lưu Sa Cốc, không phải là Thượng Cổ đại tông. Hẳn cũng chính là trường lão tối cao của Lưu Sa Cốc”.

“Nếu như vậy thì ta cũng không cần lo lắng cái gì. Hứa đạo hữu, bốn đội trưởng trong lúc tình cờ ra ngoài ra tay giúp người, đây cũng là lần đầu tiên mà cũng là lần cuối cùng. Nếu có xảy ra chuyện phiền phức như vậy hy vọng người tự giải quyết một mình. Người nên rõ ràng ý của ta” Hàn Lập hốt nhiên quay đầu nhìn Hứa nữ tử nói như vậy.

“Vãn bối minh bạch. Đa tạ tiền bối đã xuất thủ tương trợ. Lần sau tuyệt sẽ không có chuyện này xảy ra” Hứa nữ tử trong tim nhảy thành thịch, nhưng vẫn kính cẩn cảm tạ.

Hàn Lập nhàn nhạt gật đầu, sai chân hướng về cửa điện đi ra ngoài điện phủ.

“Ngân điểm này rốt cuộc là loại cực hàn chi lực nào mà có thể thi triển thần thông Tâm Hàn Nhập Thể. Mà bộ dáng của nó cũng không giống như vài loại điểm khác trong truyền thuyết. Hứa đạo hữu, hình như Hàn tiền bối có chút chiếu cố đối với người, chắc là các người cò chút nguồn gốc, người hẳn cũng biết đó là loại hàn điểm nào?” Bích Nhân đại hán chờ Hàn Lập đi xa, cười khổ một tiếng, quay đầu nhìn Hứa nữ tử hỏi.

“Thật ra Hàn tiền bối có chút quan hệ với tổ tiên thiếp thân. Nhưng ta cũng mới nhìn thấy qua lần đầu tiên loại Hàn Điểm này. Ngày đó nó đã từng một phen thôn phệ Man Thú Nhân sau khi hợp thể nên có thêm thần thông này thì cũng phải là chuyện lạ. Bất quá tựa hồ Hàn tiền bối không thích người khác nghe lai lịch của người. Huynh nên hỏi ít một chút là tốt hơn, nếu không...” Hứa nữ tử thở nhẹ ra một hơi, đề tinh Bích Nhân đại hán.

Bích Nhân đại hán nghe vậy khẽ biến sắc, lập tức liên tục gật đầu khen phải.

Còn Hàn Lập đã sớm hoá thành một đạo thanh hồng chạy thẳng đến phường thị Thiên Uyên Thành.

Theo tin tức hẳn nắm được, đấu giá hội sẽ được cử hành vào giữa trưa hôm nay, đi vào giờ này đến là kịp lúc.

Huynh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch

>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1335: Vật Đầu Giá Ngoài Ý Muốn

Lúc Hàn Lập bay đến phường thị là đã gần giữa trưa. Hắn dùng bí thuật trong chốc lát đã biến thành một đại hán có râu quai nón đi vào toà Thái Huyền Điện.

Ngay cửa đã có nhiều người lục tục giao linh thạch để nhận miếng ngọc bội ẩn đi dung diện đi vào trong điện.

Tất cả đều là từ cấp Hoá Thần trở lên.

Thậm chí Hàn Lập còn tận mắt chứng kiến hai ba người là Luyện Hư tu sĩ tiến vào.

Hắn một phen tư lự rồi cũng đồng dạng đi ra phía trước đưa cho thủ vệ một cái túi da chứa linh thạch.

Thần niệm của thủ vệ quét qua túi da, gật đầu, cấp cho Hàn Lập một miếng ngọc bội, rồi đứng tránh qua một bên để Hàn Lập đi vào, miệng lạnh nhạt nói:

“Vào đi, hướng bên trái đi thẳng”.

Hàn Lập nghe vậy có chút ngẩn người có chút nghi hoặc nhưng vẫn đi theo chỉ dẫn.

Khi tiến vào thông đạo hắn liền phát hiện nguyên thông đạo vốn thẳng tắp ở lần trước, bây giờ lại trở nên vặn vẹo chia thành hai con đường nhỏ phân biệt, cái nào cũng tối đen.

Phảng phất nơi đây không phải là nơi mà hắn đã vào Thái Huyền Điện lần trước.

Xem ra cấm chế trong Thái Huyền Điện đã có một phen biến hoá.

Bất quá thủ vệ đã chỉ đường, tự nhiên Hàn Lập không chần chờ rẽ vào con đường bên trái.

Một lát sau thân hình hắn đã dần dần nhập trong bóng tối, cuối cùng biến mất vô tung vô ảnh.

Sau thời gian công phu ăn một bữa cơm, Hàn Lập đã tiến vào trong một cái hắc thạch ốc kỳ ảo.

Căn thạch ốc này chỉ rộng hơn trượng, ba mặt là tường kín, một mặt đi ra đại sảnh, ở góc phía tây có đặt một cái bàn ngọc, một cái ghế trúc. Trên bàn có đặt một cái hồng huỳnh, ngoài ra không còn cái gì khác.

Toà thạch ốc này được lơ lửng tại không trung cao hơn trăm trượng, dĩ nhiên là một toà Phi Thiên Thạch Ốc.

Bên ngoài thạch ốc là một gian cự sảnh rộng ngàn trượng có dư, bên trong sắp xếp gần ngàn căn thạch ốc.

Mặt ngoài các thạch ốc chớp động các phù văn màu xanh nhạt. Mỗi căn cách xa nhau. Đứng từ xa nhìn lại thấy các thạch ốc như các thanh sắc thiên đăng (đèn), vẻ vô cùng thần bí.

Hàn Lập ngồi trong thạch ốc đưa mắt nhìn về phía đấu giá đài phía xa, có chút tấm tắc kỳ quái.

Hắn vừa mới bước vào trong đại sảnh đã bị một cái pháp trận cổ quái thiết lập ngay cửa đưa đến nơi đây. Mà hắn đã kiểm tra qua, Phi Thiên Thạch Ốc ngày có thể nhẹ nhàng trôi nổi hơn nữa cũng có thể chặn thần niệm, hơn nữa thân mình lại đeo thêm ngọc bội che giấu, đủ sức ẩn giấu thân phận của đấu giá nhân.

Xem ra chủ nhân khu đấu giá biết rõ chúng tu sĩ trong lòng đều sợ hãi hoài bích là có tội, nên đã phí một phen tâm tư để bố trí cách che dấu thân phận đấu giá nhân.

Hàn Lập dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần. Một khắc sau, đã có mấy trăm danh tu sĩ tiến vào cự sảnh, bảy tám phần đã tiến vào trong các thạch ốc.

Hàn Lập mở mắt ra, thở nhẹ một hơi.

Phạm đã đi vào nơi đây tối thiểu cũng là Hoá Thần tu sĩ. Trong một cái tiểu đấu giá hội lần này lại dễ dàng hội tụ gần ngàn Hoá Thần tu sĩ. Chuyện này ở Nhân Giới căn bản tưởng tượng cũng không dám nghĩ tới.

Bất quá cũng là tại đây là Thiên Uyên Thành, nếu là ở tại các tu chân thành thị khác

trong Tam Cảnh, trừ phi là tam đại thành chủ nếu không cũng không thể có chuyện này xảy ra.

Đột nhiên có vài tiếng chuông du dương truyền ra, cửa đại sảnh đang mở rộng phát ra tiếng dật dờ rồi chậm rãi khép lại.

Đại sảnh vốn đã u ám lại càng u ám hơn.

Đấu giá sẽ mang theo một khoảng nguyệt quang thạch đột nhiên hiện ra trong không trung, ánh sáng trắng nhàn nhạt phát ra nhu hoà, thu hút ánh mắt của mọi người ở phụ cận xung quanh.

Mọi người ý thức được vấn đề đều tập trung ánh mắt về phía đấu giá đài.

Chỉ thấy trên toà đấu giá đài cao hơn mười trượng bỗng hiện ra một toà pháp trận, tiếp theo bạch sắc linh quang loé lên, một lão giả mặc áo bào trắng xuất hiện trên đài.

Nhân vật này vừa xuất hiện, chúng tu sĩ trong thạch ốc liền một hồi xô xao. Có người giật mình kêu lên tên của lão giả:

“Xích đại sư!”.

“Sao hắn lại xuất hiện ở đây? Chẳng lẽ lần đấu giá này...”

Một hồi xì xầm lao nhao truyền khắp đại sảnh.

Hàn Lập nghe thanh âm xô xao này, trong lòng chợt động, liền kỳ quái đánh giá lão giả.

Lão này chỉ có tu vi Hoá Thần trung kỳ, đầu đầy tóc trắng, từ mi thiện mục, hai mắt lấp lánh có thần, bộ dáng tiên phong đạo cốt. Nghe những người khác nghị luận... vị này được tôn là đại sư, hẳn là có tạo nghệ về luyện đan hay trận pháp cực kỳ kinh người.

Lúc này Bạch Bào lão giả ho nhẹ một cái, thanh ôn hoà phát lên:

“Xem ra không cần lão phu giới thiệu, đa phần chư vị đạo hữu đều biết Xích mỗ. Kỳ thật theo bản tính của tại hạ dễ không xuất hiện nơi đây. Nhưng trong đấu giá hội kỳ này, có mấy đồ vật làm tại hạ tự mình đáp ứng lời mời làm người giám định. Hơn nữa tại hạ

cũng cảm thấy có hứng thú, cho nên chủ động làm chủ trì của đấu giá hội lần này. Hy vọng chư vị đạo hữu không chê!”

“Xích lão nói đùa. Thân phận Luyện Khí Tông Sư tự mình chủ trì đấu giá hội, bọn ta cầu còn không được nữa là”.

“Không sai, không sai. Xích huynh tự mình giám định, tuyệt không có đồ giả. Bọn ta càng thêm yên tâm vài phần”.

Lão giả vừa nói dứt lời liền có bảy tám thanh âm từ trong các thạch ốc truyền ra đồng ý.

Các tu sĩ còn lại trong sảnh không nói gì thêm, nhưng cũng không ai tỏ vẻ phản đối. Xem ra vị bạch bào lão giả này thật không phải là chỉ có danh hão.

Bạch Bào lão giả lại nói:

“Để mọi người hiểu rõ, trước hết Xích mỗ tiết lộ một sự kiện. Lần đấu giá lần này có ba kiện đồ vật cực kỳ trân quý, trăm năm khó gặp. Một cái là cực phẩm tài liệu của Man Hoang thế giới. Một cái là một kiện Thông Thiên Linh Bảo bài danh trong Hỗn Độn Vạn Linh Bảo. Kiện cuối cùng là một công pháp trọn vẹn được di lưu lại từ vị tiên bối Hợp Thể Kỳ đại thành danh chấn nhân yêu lường tộc năm xưa”.

Chúng tu sĩ đều kinh hãi, tưởng mình nghe lầm. Cả gian đại sảnh đột nhiên yên lặng không một tiếng động.

Man Hoang cực phẩm tài liệu chưa biết là cái gì. Nhưng Thông Thiên Linh Bảo trong Hỗn Độn Vạn Linh Bảng và chủ tu công pháp của Hợp Thể Kỳ tu sĩ ở thời kỳ cuối đầu thế dùng từ đồ quý hiếm là đủ hình dung. Chỉ một kiện như thế này lưu truyền bên ngoài, giang hồ chỉ sợ gặp một phen tình phong huyết vũ.

Tất cả mọi người đều bùng nổ hào khí. Cả đại sảnh liền một phe ngưng trọng dị thường.

“Xích huynh. Lần đấu giá kỳ này đã có đồ như thế, sau không phát ra một chút tin tức để bọn ta hào hào chuẩn bị thêm một ít linh thạch. Chẳng lẽ có ẩn tình gì chăng?” Trong một gian thạch ốc hốt nhiên truyền ra một thanh âm lạnh lạnh quý dị giống như

tiếng trẻ con.

“Đạo hữu yên tâm, sở dĩ phải giữ bí mật đến hiện giờ là do chủ nhân của ba kiện đồ vật này đưa ra yêu cầu như vậy. Rốt cuộc trong đó có nguyên nhân nào thì lão hủ cũng không rõ lắm, nhưng là người làm ăn thì lão hủ cũng không có cách nào cự tuyệt. Nhưng chính lão phu dám bảo lãnh mấy thứ này đều là hàng thật giá thật, tuyệt không có nửa điểm giả dối. Đương nhiên lần đấu giá ba kiện này có chút vôi vàng nên đặc biệt có thể cho phép đấu giá nhân thay thế linh thạch bằng các vật phẩm quý hiếm khác. Bản hội sẽ tiến hành định giá theo giá thị trường. Giá trị vật phẩm định giá sẽ do lão hu và tam đại giám định sư ở phường thị cùng nhau thương thảo đề xuất. Chư vị đạo hữu cứ việc yên tâm!” Bạch bào lão giả đã sớm dự tính có người hỏi như thế nên mỉm cười trả lời

Nghe vậy các tu sĩ hơi ngạc nhiên nhưng đa số đều vui mừng. Không ai hỏi vấn đề tương tự như vậy nữa.

Xích lão giả thấy không còn ai dị nghị, nhẹ nhàng giơ tay bắt đầu tuyên bố khai mạc đấu giá hội.

Một tiếng “Ba” vang lên, từ dưới đài phi độ lên hơn mười đạo nhan sắc khác nhau.

Sau khi quang mang tắt đi, phía sau lão giả hiện ra hơn mười cung trang nữ tu xinh đẹp như hoa.

Tất cả đều có tu vi Kết Đan kỳ, đứng nghiêm trang, mỗi người đều cầm trong tay một cái cầm hạp to nhỏ bất đồng.

“Án theo tiền lệ, bắt đầu trước từ các vật phẩm đan dược, tiếp theo là các tài liệu công pháp quý hiếm, cuối cùng là vật phẩm đỉnh của đấu giá hội lần này”.

“Lần đấu giá thứ nhất của bốn hội lần này là một kiện vật phẩm có khả năng tăng tiến tu vi của Hoá Thần tu sĩ gọi là Hoán Tâm Đan. Có ba bình, tổng trị giá ba mươi vạn linh thạch. Mỗi lần tăng giá tối thiểu năm vạn” Bạch Bào lão giả nói rõ ràng, sau đó vung tay lên.

Nhất thời một cung trang nữ tu thướt tha bước lên trước người lão giả, cánh tay ngọc nhẹ nhàng mở nắp cầm hạp lộ ra ba cái bình ngọc màu xanh cao cỡ một tấc.

Bạch bào lão giả vẫy tay một cái, một cái thanh bình bị nhiếp ra bần thẳng vào trong tay.

Lão giả cực kỳ thuần thực mở nắp bình ra, hơi nghiêng một chút, đổ ra một khoả đan hoàn trắng nõn trong suốt.

Một mùi thuốc nồng đậm toả ra tứ tán trong khắp đại sảnh.

Lúc này Bạch Bào lão giả dùng hai ngón tay cặp lấy khoả đan được, nhẹ nhàng nhoáng lên trước các chúng tu sĩ.

Một màn khó có thể tin nổi xuất hiện.

Đan được đang trong suốt đột nhiên xuất ra thanh hồng lưỡng sắc quang hà, quang mang chói mắt, giống như một viên trân châu vậy.

Hương thuốc trong không khí lại càng thêm nồng nặc gấp mấy lần.

“Lão phu đã biểu thị Hoán Tâm Đan cho chư vị. Chư vị đừng hoài nghi nữa. Đấu giá bắt đầu!”

“Ba mươi lăm vạn!”.

“Bốn mươi vạn!”.

“Bốn mươi lăm vạn!”...

Trên không trung của đấu giá đài chợt hiện ra hai vầng sáng màu tím một lớn một nhỏ. Vầng sáng quay tròn chuyển động biểu hiện ra giá linh thạch đấu giá và số hiệu Phi Thiên Thạch Ốc ra giá đó.

Sự tranh giành thể hiện từ lúc bắt đầu, các chữ số tăng đến mức chóng mặt, đan được này thật là có hiệu dụng đối với Hoá Thần tu sĩ.

Điều này cũng khó trách. Mặc dù ai cũng động tâm với ba kiện đồ vật cuối cùng, nhưng đại bộ phận tu sĩ căn bản đều vô vọng, nên thừa dịp chuyển hướng đến món đồ hữu dụng với bản thân, điều này không khỏi khiến đấu giá hội một phen sôi nổi điên cuồng.

Hàn Lập sẽ tự luyện chế Ngọc Thanh Đan nên không tham gia cạnh tranh lần này. Hắn lẳng lặng nhìn ba bình đan được được một tu sĩ bỏ ra 60 vạn linh thạch lấy mất.

Giờ phút này hắn cũng như rất nhiều người lẳng lặng chờ đợi ba kiện đồ vật đỉnh của đấu giá hội.

Nói thật, mặc dù đối với Man Hoang tài liệu và Thông Thiên Linh Bảo, Hàn Lập tuy hứng thú nhưng cũng chỉ tò mò mà thôi, không thực sự muốn tham gia đấu giá để mua.

Nhưng bí tịch chủ tu công pháp của Hợp Thể Hậu Kỳ tu sĩ lại khiến hắn rất là động tâm.

Huỳnh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch
>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1336: Đấu Giá

Thanh Nguyên Kiếm Quyết thì Hàn Lập đã tu luyện đến cực hạn, vô phương tiến thêm được nữa.

Còn Nguyên Từ Thần Quang có uy lực rất lớn nhưng sau khi tu luyện đại thành thì uy lực của nó lại phụ thuộc vào sự tăng trưởng của tu vi. Về phần Phệ Linh Thiên Hoả uy năng lại tự thân tiến hoá. Tất cả đều không có tính trợ giúp cho hần tăng tiến tu vi.

Mà không có công pháp thích hợp dẫn đường tu luyện, tu sĩ chỉ đơn thuần dùng linh được, kết quả trong cơ thể tích trữ quá nhiều khí dẫn đến bị nổ cho tan xác.

Hàn Lập hôm nay muốn tăng tiến tu vi lên một tầng mới, có hai con đường để đi.

Thứ nhất, giống như các tu sĩ bình thường khác, đi tìm một bộ cao giai công pháp khác để tiếp tục tu luyện.

Bất quá trên con đường tu luyện đột ngột chuyển qua tu luyện một công pháp xa lạ, phải tốn một phen nghiên ngẫm tìm hiểu. Hơn nữa nếu không cẩn thận còn có thể dẫn đến xung đột với công pháp hiện có, mọi công sức trở thành dã tràng xe cát.

Thứ hai, do Hàn Lập đã hỏi qua các luyện thể sĩ mới biết được một con đường tu luyện hiếm có dấu chân người bước qua.

Đó là Pháp Thể Song Tu, đi tìm một bộ cao giai luyện thể công pháp của Ma Tông hay Yêu Tộc để tu luyện.

Ma Tông và Yêu Tộc có tương quan công pháp với nhau. Một khi tu luyện đến cao tầng, thân thể được cường hoá đồng thời pháp lực cũng tình tiến theo.

Bất quá loại công pháp như vậy rất hiếm có mà tu luyện cũng cực kỳ gian nan. Nhân Tộc tu sĩ cũng có người chọn con đường này nhưng thành công thì chẳng có mấy ai.

Nguyên nhân là thân thể của Nhân Tộc tiềm lực có hạn không thể so sánh với Yêu

Tộc hay Cổ Ma. Đem thân thể tu luyện đến một trình độ mạnh mẽ nhất định, trừ phi thiên phú hơn người nếu không khó có thể tiến giai được.

Nhưng đặc biệt là Pháp Thể Song Tu khi tu luyện đến cảnh giới cực cao, chẳng những thực lực cực kỳ kinh người mà tỉ lệ đột phá bình cảnh cũng vượt xa so với tu sĩ cùng giai tu luyện công pháp bình thường.

Điều này khiến cho Hàn Lập vô cùng phân vân.

Bởi vì vừa lúc trong tay hắn nắm một bộ công pháp Pháp Thể Song Tu. Đó là Minh Vương Quyết, tiền hô hậu ủng với Thác Thiên Ma Công, cuối cùng là Phạm Thánh Chân Phiến công pháp.

Hàn Lập đã sớm xác nhận ba bộ công pháp này hỗ trợ lẫn nhau.

Ba bộ công pháp nếu tách ra tu luyện đều tự có thần thông riêng biệt nhưng cũng có thể hợp lại thành một bộ công pháp trọn vẹn tuần tự tiến hành tu luyện.

Nếu tách ra tu luyện do không có công pháp trụ cột, uy lực thi triển chỉ được một hai phần trăm so với uy lực chân chính. Nhưng nếu hợp lại thành một bộ Pháp Thể Song Tu công pháp, bắt đầu tu luyện từ đầu thì ác cái là tuy đây là một bộ Ma Công cực kỳ lợi hại nhưng đã bị các cao nhân của Phật Tông, Ma Đạo, Yêu tộc sửa chữa thay đổi nhiều lần, tự nhiên đã khác với bản gốc, quán chú vào pháp thể không phải là Chân Ma Chi Khí mà lại là Thiên Địa Nguyên Khí.

Mặc dù Hàn Lập đã từng nghiên cứu qua cảm giác được ba bộ công pháp này có thể ghép lại nhưng trên thực tế chưa có một người nào đã từng tu luyện qua bộ công pháp của hắn.

Phật Tông Minh Vương Quyết và Ma Đạo Thác Thiên Ma Công chính là một loại công pháp đã được cải biến. Mà Phạm Thánh Chân Phiến công pháp là công pháp truyền thừa của Nhân Giới Yêu Vương lại thiếu hụt mất hai phần đầu mà hai phần này không biết có phải là Minh Vương Quyết và Thác Thiên Ma Công hay không.

Cho nên tuần tự tu luyện công pháp tự ghép này, vấn đề sẽ gặp cái gì khi tu luyện chỉ sợ có trời mà biết.

Bất quá điều không thể nghi ngờ là công pháp Phạm Thánh Chân Phiến là một loại Pháp Thể Song Tu Công Pháp tuyệt đối viển siêu. Chỉ mới tu luyện Minh Vương Quyết đến tầng thứ tư, chỉ bằng thân thể mạnh mẽ, Hàn Lập đã có khả năng đối kháng với cấp bậc Nguyên Anh thì cứ thử nghĩ nếu tu luyện tiếp hai bộ còn lại thì uy lực khủng khiếp đến cỡ nào.

Hai con đường tu luyện này đều có ưu và khuyết điểm. Một loại thì lúc đầu tiến triển rất khá, tu luyện tương đối dễ dàng, tạm thời tương đối an ổn. Loại kia tu luyện gian nan dị thường, tu luyện vô cùng nguy hiểm nhưng sau khi tu luyện thành công uy lực cực mạnh hơn nữa tỉ lệ tiến giai về sau hơn xa loại kia.

Vì vậy Hàn Lập cứ do dự đến nay chưa thể quyết định được.

Hắn vẫn chú ý đến con đường tu luyện bình thường, nhưng trong phường thị vẫn chưa có bán công pháp phù hợp với hắn. Vì có Nguyên Từ Thần Quang và Phệ Linh Thiên Hoá nên công pháp bình thường không lọt vào mắt xanh của hắn.

Bây giờ nghe nói có di lưu công pháp của Hợp Thể Kỳ đại thành tu sĩ, hắn lại càng động tâm.

Nếu công pháp này thật sự thích hợp, hắn sẽ buông bỏ con đường tu luyện Pháp Thể Song Tu.

Tâm trí của Hàn Lập không yên âm thầm toan tính. Xích lão giả trên đấu giá đài đã kêu mười cung trang nữ tử đem tất cả đan dược trong tay mang ra đấu giá hết.

Mỗi một kiện đan dược sau khi được mua, thì có một cung trang nữ tử trực tiếp khinh phiêu mang cầm hộp chứa đan dược mang vào Phi Thiên Thạch Ốc, thu lấy linh thạch rồi quay lại đấu giá đài. Các đan dược sau này không sai biệt lắm với Hoán Tâm Đan lúc đầu, rất hữu dụng với Hóa Thần sơ kỳ tu sĩ.

Về phần đan dược dành cho trung kỳ thì có hai kiện. Còn đối với hậu kỳ thì không có kiện nào.

Điều này cũng không phải là việc kỳ quái. Dù ở Linh Giới linh khí nồng đậm, linh dược sung túc, nhưng nguyên liệu để luyện đan dược dành cho cấp Hóa Thần hơn phân nửa phải lấy từ Man Hoang thế giới, lại phải tốn công sức bồi xới vun trồng vô cùng lâu

năm, mà linh thảo linh dược lại rất khó trồng.

Vì vậy đan dược dành cho Hóa Thần lại hãn hữu huống hồ lại là cao giai đan dược. Xác xuất luyện chế thành công vô cùng thấp.

Mà đan dược dành cho hậu kỳ có luyện chế thành công thì đều lưu lại cho chính mình dùng, ai lại đem đi đấu giá ngoài chợ.

Cũng may ở đây là phường thị Thiên Uyên Thành, các loại tài liệu đan dược phong phú vô cùng. Nếu không cả đan dược dành cho sơ kỳ cũng đừng thấy nói chi đến trung kỳ đan dược.

Sau khi các đan dược được đấu giá bán xong, Bạch Bào lão giả lại vung tay ra hiệu. Các cung trang nữ tử lại lấy tiếp từ trong trữ vật trạc ra các cấm hạp khác.

Bên trong các cấm hạp vẫn là là các bình ngọc nhưng đan dược lần này không phải là loại tăng tiến tu vi mà là các loại đan dược linh tinh dùng để giải độc chữa thương... Đợt đấu giá thứ hai lại bắt đầu.

Lượng đan dược lần này không được hoan nghênh như nhóm đầu nên giá tiền đấu giá cũng thấp hơn.

Đối với người tu luyện, đan dược tăng tiến tu vi theo lý thuyết mà nói càng nhiều càng tốt. Còn linh dược phụ trợ cứu chữa chỉ cần chuẩn bị một chút là đã có để dùng. Vì vậy đợt đấu giá này diễn ra không quá cạnh tranh kịch liệt.

Sau khi các đan dược này bán xong. Các cung trang nữ tử lại lấy ra từ trong trữ vật trạc các mộc hạp dán các đạo phù cấm chế. Không khí đại sảnh đang hạ nhiệt lập tức lại tăng vọt lên.

Các đạo phù cấm chế được tháo xuống, các mộc hạp mở ra, nhiều bảo vật chớp động linh quang nhiều màu sắc khác nhau hiển lộ ra. Nào là phi kiếm, phi đao, ấn, bài, kính... còn có các đỉnh bậc cổ bảo hiếm thấy.

Bạch Bào lão giả trao một cái vào hư không hướng về một cái mộc hạp. Một cái Thanh Đồng sắc Lệnh bài được nhiep vào trong tay.

Lão giả ném lệnh bài vào trong không trung, lưỡng thủ kháp quyết, một đạo pháp

quyết được đánh vào lệnh bài.

Lệnh bài quay tròn chuyển động, đột ngột có ba bóng ánh lóe lên bắn ra, biến thành ba con cự mãng lớn cỡ năm sáu trượng, phân biệt ba màu thanh hồng bạch, lượn lờ trong không trung nhe nanh múa vuốt.

“Độc Mãng Lệnh! Dùng tinh hồn của ba loại Cổ Mãng luyện chế mà thành, có khả năng khu sử tinh phách hiện hình đối phó với địch. Tam mãng liên thủ tương đương với sự trợ thủ của ba Nguyên Anh kỳ. Là một kiện dị bảo hiếm có. Giá ban đầu hai trăm vạn linh thạch. Mỗi lần tăng giá tối thiểu 10 vạn” Bạch Bào Lão Giả ngừng chú ngữ trong miệng, giọng sang sảng giới thiệu lai lịch lệnh bài.

“Hai trăm vạn!” Mặc dù sự trợ thủ của ba tên Nguyên Anh không nằm trong mắt của Hóa Thần tu sĩ nhưng nếu biết sử dụng thời điểm mấu chốt sẽ chiếm được phần thắng. Vì vậy chúng tu sĩ cũng cảm thấy hứng thú bắt đầu ra giá.

“Hai trăm hai mươi vạn!” Một giọng tẻ nhạt vang lên, đã có người nhìn trúng món đồ này nên cuộc tranh đoạt bắt đầu diễn ra.

Kiện bảo vật này rốt cuộc được mua hai trăm ba mươi vạn. Sau đó một số bảo vật khác cũng được mua bán. Cuối cùng là một món đồ Linh Bảo. Giá tiền của món này được đẩy lên tới mức khó tin.

Mặc dù chỉ là Linh Bảo cấp thấp nhất, nhưng ngay cả Luyện Hư Kỳ tu sĩ cũng không nhịn được bắt đầu tham gia đấu giá tranh đoạt.

Càng có nhiều Linh Bảo thì xác suất vượt qua Đại Thiên Kiếp càng lớn. Vì lý do này mà các món đồ bảo vật loại này hay đổ vào cuối của cuộc đấu giá.

Bất quá cũng có Luyện Hư tu sĩ một mực thờ ơ lạnh nhạt, không tham gia đấu giá, rõ ràng đang tập trung cho ba kiện bảo vật lúc tối hậu.

Mặc dù đều gọi là Linh Bảo nhưng Linh Bảo bài danh trong Hỗn Độn Vạn Linh Bảng hơn xa một trời một vực Linh Bảo bình thường. Phàm là người có tiền có lực đều không dễ dàng buông tha loại Linh Bảo này.

Hàn Lập cũng vậy, hẳn không tham gia cái gì, một mực ngồi lẳng lẳng trong Phi

Thiên Thạch Ốc.

Đến giai đoạn đấu giá các tài liệu quý hiếm và các bí tịch công pháp, tinh thần hẳn mới rung lên bắt đầu chú ý.

Một tài liệu quý hiếm và một bí tịch công pháp nhanh chóng được đề xướng.

Từ trong miệng của Bạch Bào Lão Giả phát ra thanh âm “Chân Thiềm Linh Huyết!” , trên mặt Hàn Lập hiện ra vẻ vui mừng.

Nguyên mục đích hẳn tham gia đấu giá lần này cũng chính vì cái này.

Bất quá Bạch bào lão giả thét giá 150 vạn linh thạch, khoe miệng Hàn Lập không khỏi co giật liên hồi.

Đây chính là giá cao nhất đối với tài liệu.

Hàn Lập còn đang do dự, đang muốn xuất linh thạch ra mua tài liệu này thì từ một gian Phi Thiên Thạch Ốc cách hẳn không xa phát ra thanh âm khiến cho tim hẳn không khỏi trầm xuống.

“300 vạn linh thạch!” Thanh âm lười biếng từ một chỗ hẻo lánh nhất đại sảnh truyền ra.

Các tu sĩ khác cũng đang muốn ra giá đột nhiên tắt giọng, giật mình nhìn lại.

Đáng tiếc Phi Thiên Thạch Ốc có trang bị cấm chế nên vô phương thấy được cái gì.

Chân Thiềm Linh Huyết là loại tài liệu chính để luyện chế Chân Thiềm Dịch nhưng giá ba trăm vạn đã vượt khỏi mức giới hạn của chúng nhân.

Nhất thời cả đại sảnh lặng ngắt như tờ.

Hàn Lập chau mày nhìn Bạch Bào lão giả đang cầm Chân Thiềm Linh Huyết đứng trên đấu giá đài, thần sắc âm trầm bất định.

Huynh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch

>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1337: Chân Linh Lân Phiến

Giá 300 vạn linh thạch, Hàn Lập vẫn xuất ra được. Nhưng tính cho cùng thì dù sao cũng chỉ là Chân Thiêm Linh Huyết, tuyệt không có lời.

Hắn có nhiều linh thảo quý hiếm có thể đổi lấy linh thạch, nhưng với tính cách cẩn thận vốn có của hắn, tuyệt không ở nơi này bán ra quá nhiều linh thảo mấy ngàn năm.

Một khi có người để ý thì có thể sẽ vô cùng nguy hiểm.

Nhìn người ra giá vừa rồi, tựa hồ ở trong tình thế bắt buộc phải có Chân Thiêm Linh Huyết. Nếu Hàn Lập ra giá cao hơn cũng chưa chắc giành được mà ngược lại còn khiến cho nhiều người chú ý.

Hơn nữa số lượng Chân Thiêm Linh Huyết ở đây cũng chỉ đủ cho Hàn Lập luyện tập cách chế tạo Chân Thiêm Dịch, vô phương đủ để cho hắn luyện thành đan dược.

Hắn cẩn thận toan tính một phen, cuối cùng sắc mặt âm trầm không ra giá. Nhưng Hàn Lập không đấu giá không có nghĩa là người khác cũng bỏ cuộc.

Kết quả có nhiều người liên tiếp ra giá. Hiển nhiên những người này đều là Hóa Thần hậu kỳ tu sĩ, nhu cầu cấp bách cần Chân Thiêm Dịch để đột phá bình cảnh. Các tu sĩ bình thường tuyệt không ra giá cao như vậy.

Sau khi cạnh tranh kịch liệt một hồi, Chân Thiêm Linh Huyết đã lên tới giá bốn trăm vạn, bị người ra giá ba trăm vạn lúc đầu mua mất.

Ra giá tiền khổng lồ như vậy dẫn tới việc không ít tu sĩ thường xuyên đưa mắt dòm về phía tòa Phi Thiên Thạch Ốc không ngừng đánh giá, âm thầm phỏng đoán thân phận đối phương. Nhưng tự nhiên không thu hoạch được gì.

Tiếp theo là có thêm một số tài liệu cũng quý hiếm tương tự, đều là vật rất cần thiết cho Luyện Hư Kỳ tu sĩ luyện chế đan dược. Người giành mua tuy thừa thớt nhưng giá tiền lại càng khiến cho chúng nhân lú lẫm.

Có một Man Hoang dị quả màu tím được trực tiếp ra giá gần ngàn vạn.

Các tu sĩ lần đầu tham gia loại đấu giá này đều trợn mắt há hốc mồm.

Chỉ mới là tài liệu đã kinh người như vậy, thử hỏi nếu là thành phẩm đan dược dành cho Luyện Hư thì tưởng tượng khủng khiếp như thế nào.

Không bao lâu các tài liệu bí tịch vật phẩm... đều đã được bán xong. Bạch Bào lão giả bèn phất tay một cái, hơn mười tên cung trang nữ tử đang đứng phía sau lưng liền nhao nhao phi thân phiêu hạ xuống đấu giá đài. Cùng lúc đó từ dưới đài chậm rãi đi lên ba tu sĩ ăn mặc khác nhau. Một phụ nhân vận tố trang thanh quần, một lão giả mặt mũi hồng hào và một trung niên nho sinh tướng mạo nho nhã. Thấy ba người này chúng nhân trong sảnh lại một hồi xôn xao.

Hàn Lập nghe trộm được linh tinh các ngôn từ đại loại là “Giám Định Sư”, rõ ràng ba người này là tam đại giám định sư của phường thị mà Xích lão giả đã nhắc ban đầu.

Tu vi ba người này đều không bằng Xích lão giả, chỉ là Hoá Thần sơ kỳ, nhưng thần thái ai cũng bất phàm, hơn nữa lại có thể khiến chúng tu trong sảnh xôn xao, hiển nhiên không phải là kẻ đầu đường có chợ.

Trong lúc Hàn Lập suy nghĩ như vậy thì Bạch bào lão giả tiến lên nói vài câu khách khí với ba người này, rồi quay mặt hướng về các tu sĩ trong sảnh lớn tiếng nói:

“Cuối cùng là lần đấu giá ba bảo vật trân quý nhất của đại hội kỳ này, được phân biệt chia ra mỗi người giữ một vật”.

“Bảo vật thứ nhất là ba miếng lân phiến của Man Hoang Chân Linh Mặc Kỳ Lân. Vật này có khả năng luyện chế Quỷ Thủy Chân Linh Đan trong truyền thuyết, cũng là loại tài liệu luyện chế cấp bậc tối cao Linh Bảo thủy thuộc tính. Nếu dùng luyện chế Linh Bảo có tỉ lệ thành công cao gia nhập vào nhóm Linh Bảo trong Hỗn Độn Vạn Linh Bảng. Nếu luyện chế Quỷ Thủy Chân Linh Đan, một khi ăn vào, Hoá Thần sơ kỳ sẽ tiến giai lên trung kỳ. Đương nhiên việc luyện chế Linh Bảo hay Linh Đan có thành công hay không, dù cho có tông sư chỉ điểm, là chưa biết. Nhưng nếu có đạo hữu nào mua được các miếng lân phiến này mà tính toán luyện chế Linh Bảo thì lão phu có thể cấp miễn phí phương pháp luyện chế. Hắc hắc, đó cũng là điểm tư tâm của lão phu”

Bạch Bào lão giả mỉm cười nói liền một hơi rồi thối lui đứng sau lưng tam đại giám định sư.

Các tu sĩ trong sảnh vừa nghe tên “Mặc Kỳ Lâm lân phiến”, đại bán phần đều hút một ngụm lương khí, nhìn lên các giám định sư trên đài. Rồi tất cả không hẹn mà đồng đứng lên. Còn những tu sĩ giàu có và các tu sĩ mục đích tới đây để truy tìm bảo vật thì lập tức mừng như điên như dại.

Xem ra sự chờ đợi của họ từ nãy đến giờ là không uổng phí. Mặc kệ hai món bảo vật còn lại là cái gì, chỉ riêng Mặc Kỳ Lâm lân phiến đã xứng đáng cho họ phóng tay mặc sức.

Bất quá đại đa phần trong bọn họ đều có chủ ý về Quỷ Thủy Chân Linh Đan, các người có chủ ý dùng để luyện khí chắc không được một phần, các người này đều là các tu sĩ tu luyện công pháp thủy thuộc tính.

Hàn Lập nghe nói đến Quỷ Thủy Chân Linh Đan, trong lòng đồng dạng cũng rung động mạnh.

Loại linh đan có thể giúp một tu sĩ chỉ trong một đêm tiến giai thì thật là nghịch thiên. Đây đúng là loại mà hắc mớ ước. Hiện tại có cơ hội này, trong đầu hẳn liền chớp nhoáng quyết định bằng mọi giá phải có được ba miếng lân phiến này. Dù cho có phải mạo hiểm cũng là đánh giá. Ánh mắt Hàn Lập chớp động, thần sắc lộ vẻ quyết đoán.

Đúng lúc này, vị trung niên phụ nhân liền bước lên trước, giơ tay phất một cái vào trụ vật trạc, hiện ra ngọc hạp trong suốt dài cỡ một thước, trên bề mặt mơ hồ chớp động các loại phù văn, tản ra một cỗ bạch quang quang hà. Thoạt nhìn rõ ràng cũng không phải là một ngọc hạp bình thường.

Phụ nhân không cần Bạch Bào lão giả giới thiệu, ngón tay điểm vào nắp hộp. Sau một tiếng phanh vang lên, nắp hộp tự động mở lên, vài tiếng vèo vèo phát lên, ba đạo điều quang bắn ra phóng thẳng lên trời. Nhưng phụ nhân đã sớm có chuẩn bị, một tay nhẹ nhàng trao một cái vào hư không, liền có một cỗ lực lượng vô hình lôi kéo ba đạo điều quang này xuống chui vào trong tay.

Phụ nhân mang hai cái bỏ lại vào trong ngọc hạp rồi dán lên trên nắp hạp một đạo phù cấm chế. Cái còn lại thì nàng giữ lại trong tay, một mặt hướng chúng tu biểu diễn,

trong miệng ung dung nói:

“ Ai cũng biết Mặc Kỳ Lâm trời sinh đã có Chân Linh thủy thuộc tính, da và lân phiến là loại tài liệu thủy thuộc tính cao cấp bậc nhất. Đối với công pháp thủy thuộc tính cũng có tính hữu dụng rất lớn. Muốn kiểm nghiệm lân phiến này thật hay giả chỉ có hai cách.”

“Cách thứ nhất: lân phiến được lấy ra từ da Kỳ Lâm, bên trong ẩn chứa thủy linh lực rất kinh nhân, dù chưa qua luyện chế, bản thân cũng đã có thể so sánh với đỉnh bậc dị bảo thủy thuộc tính”

Trung niên nữ tử vừa nói xong liền lập tức quán chú linh lực cuộn cuộn đổ vào miếng lân phiến trong tay, rồi ném miếng lân phiến này vào không trung.

Nhất thời linh quang màu lam huỳnh phát ra sáng ngời, bề mặt của lân phiến bỗng nhiên hiện ra một đóa lam sắc quang liên, ánh sáng phát ra chói mắt, lộng lẫy rực rỡ như một viên kim cương vậy.

Phụ nhân tiếp tục thôi thúc pháp quyết , Liên Hoa chuyển động quay tròn, hình thể cường tăng, trong lam sắc linh quang, liên hoa phát triển lớn lên cỡ bằng đầu người.

Cánh hoa rung động, vô số lam sắc quang điểm bắn ra khắp nơi, thủy linh khí nồng nặc dị thường khuếch tán tràn ngập trong toàn đại sảnh.

Hàn Lập trong Phi Thiên Thạch Ốc, ánh mắt chớp động, một tay nhấc lên, năm ngón tay hợp lại, một lam sắc quang điểm được hẩn chộp vào trong tay. Hai mắt Hàn Lập khép hờ cảm nhận từng tia lạnh lẽo nhanh chóng khuếch tán từ trong bàn tay ra khắp toàn thân. Sau đó hẩn mở mắt ra, trong con ngươi lộ ra vẻ vừa ý.

Đích thật là thủy linh lực tinh thuần dị thường, uy năng có thể phát xuất ra như vậy, xem ra quả thật là Mặc Kỳ Lâm Chân Linh lân phiến.

Không riêng gì Hàn Lập, các tu sĩ khác cũng cảm nhận trong lam sắc quang điểm ẩn chứa linh lực tinh thuần, cơ hồ trong lòng cũng đã tin bảy tám phần.

Giờ phút này, cổ tay của phụ nhân lại rung lên, tay miết lên đóa Liên Hoa. Một tiếng “phù, phù...” vang lên, Liên Hoa tự động biến mất. Lam sắc quang điểm đang tràn ngập

khắp đại sảnh trong nháy mắt tiêu tán hết. Phụ nhân lạnh nhạt nói tiếp:

“ Cách thứ hai: Chân Linh tồn tại trong thiên địa, Kỳ Lân lân phiến cứng rắn không dưới cấp bậc Chân Linh cường đại nhất là Chân Long. Mặc dù sau khi lột da, mức độ cứng rắn bị giảm bớt phân nửa nhưng đối với công kích bình thường muốn phá hủy nó chỉ là chuyện si tâm vọng tưởng” Nói xong, phụ nhân lại ném miếng lân phiến này vào không trung.

Lân phiến bay ra dừng lại giữa không trung không nhúc nhích.

Đúng lúc này trên tay phụ nhân bỗng lóe lên kim quang, một cây đại phủ hơn thước hiện ra, kim quang lấp lánh, hàn khí bức người.

Sắc mặt phụ nhân trầm xuống, Kim Phủ hóa thành một đạo kim quang bay lên không , nhắm ngay miếng lân phiến, chém mạnh xuống. Một tiếng “Chát...” vang lên thật lớn. Bên ngoài lân phiến chột lóe lên ô mang, thanh Kim Phủ vô cùng sắc bén bị đánh bật ngược trở lại. Lân phiến vẫn bình thường không có gì sứt mẻ. Nhưng trung niên phụ nhân lại không thèm để ý, trong miệng tiếp tục lẩm bẩm.

Một đạo thanh sắc hỏa trụ gào thét phóng lên không cuốn lấy lân phiến vào bên trong.

“Tam sắc Thanh Kiếp Hỏa!”.

Có mấy tiếng kinh hô vang lên trong đại sảnh, không ít tu sĩ trên mặt hiện lên nét hâm mộ.

Phụ nhân tiếp tục kháp quyết xua tan đạo thanh hỏa này. Trên không trung miếng lân phiến vẫn phát ra thanh quang nhàn nhạt, bộ dáng bình yên vô sự.

Tiếp theo sau phụ nhân dùng mọi hình thức như lôi kích, băng phong,... nhưng đều vô hiệu quả với miếng lân phiến.

Cuối cùng phụ nhân phóng ra một kiện bảo vật ma đạo phát ra một đoàn huyết vụ nhưng cũng không có cách nào xâm thực được lân phiến. Cuối cùng nàng dừng cuộc kiểm tra lại.

Nàng phát tay vào không trung, thu lại miếng lân phiến bỏ vào ngọc hộp rồi cẩn thận

dán đạo phù cấm chế lên trên. Sau đó một tay nâng nâng ngọc hạp lui ra sau vài bước đứng thành nhiên bất động.

Lúc này Bạch Bào lão giả lại đi ra trước đài, nhìn về chúng tu sĩ cười một tiếng, nói vô cùng ngắn gọn:

“Chân Linh Mặc Kỳ Lân lân phiến, ba miếng, giá ban đầu 1500 vạn, mỗi lần tăng giá tối thiểu 100 vạn. Đấu giá bắt đầu”.

“1700 vạn”...

“1800 vạn”...

“2000 vạn...”

Giá lân phiến ngay từ lúc đầu đã tăng lên chóng mặt. Một số tu sĩ đã từng trải qua các cuộc đấu giá các vật chí bảo, giờ phút này sắc mặt đại biến, tâm tư tranh đoạt đã chết hoàn toàn.

Mặt của Hàn Lập không đổi sắc, nhưng ánh mắt của hắn chớp động lộ ra một tia ngoài ý muốn. Không ngờ tại lúc tối hậu này vẫn còn nhiều tu sĩ giàu khủng khiếp như vậy.

Bất quá hắn cũng không vội ra giá mà lạnh lùng quan sát diễn biến...

Huỳnh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch
>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1338: Chộp Được

Bỏ ra ngàn vạn linh thạch để lấy ba miếng lân phiến thật ra đối với một số người chỉ là vài chữ số mà thôi, đâu thể nào so với giá trị chỉ trong một đêm tăng tiến một bậc tu vi.

Mà khi đã tiến giai Hóa Thần, mỗi khi muốn tiến thêm một giai đều là những chặng đường vô cùng gian nan. Hơn phân nửa Hóa Thần tu sĩ đều bị dừng tại giai đoạn sơ kỳ cảnh giới.

Giờ phút này giấc mộng tiến giai đang sờ sờ trước mắt, khó trách các tu sĩ lại trở nên điên cuồng như vậy.

Nhưng dù điên cuồng đến như thế nào thì cũng có mức giới hạn của nó.

Khi giá tiền đột phá tới 2500 vạn linh thạch, số tu sĩ tham gia đấu giá đã không còn mấy ai.

Chỉ còn có ba người vẫn tham gia tranh đoạt.

Trong đó thanh âm của tên tu sĩ đã đoạt được Chân Thiềm Linh Huyết lúc trước vẫn rồn rảng vang lên.

Hai người còn lại một là giọng già lão, hai là giọng trong trẻo. Rõ ràng là một lão giả và một nữ tu.

Ba người thi nhau đấu giá, trong nháy mắt giá tiền đã lên tới tận trời, tiếp cận 3000 vạn linh thạch.

Khi thanh âm lười biếng của người ra giá 3000 vạn linh thạch vang lên thì nữ tu và lão giả tắt nghẹn.

Xem ra giá này đã ngoài giới hạn của bọn họ, chỉ còn biết cam lòng chấp nhận.

Chúng tu sĩ thần sắc khác nhau nhìn chăm chú diễn biến trên đấu giá đài. Trên không trung trong pháp bàn biến ảo các chữ số, đã chuẩn bị biến thành màu kim sắc để xác định

chủ nhân chân chính.

“3100 vạn”.

Một thanh âm bình tĩnh dị thường vang lên.

Lời này vừa phát ra, toàn bộ chúng tu sĩ trong sảnh đều ngẩn ra, có chút há hê.

Xem ra cho dù giá đã ở trên trời, nhưng Chân Linh Lân Phiến vẫn còn chưa xác định được chủ nhân chính thức.

Không ít tu sĩ hướng mắt nhìn về phía một tòa Phi Thiên Thạch Ốc khác.

Trong gian thạch ốc này có Hàn Lập đang ngồi thẳng thân nhiên trong đó.

“3200 vạn”.

Thanh âm lười biếng vang lên có chút kinh ngạc.

“3300 vạn”.

Hàn Lập tăng giá không chút do dự.

“3400 vạn”.

Có chút chần chờ, thanh âm lười biếng lại vang lên.

“3500 vạn”.

Không ít tu sĩ bắt đầu hút vào một ngụm lương khí.

Cho dù là Chân Linh Lân Phiến nhưng giá tiền này thật quá điên cuồng. Linh Bảo bài danh trong Hỗn Độn Vạn Linh Bảng bất quá cũng chỉ có đến giá này mà thôi.

“3500 vạn? Hừ! Xích đạo hữu. Ta hoài nghi vị đạo hữu này không thể có nhiều linh thạch như vậy, chỉ là thuần túy quấy rối mà thôi. Đạo hữu nên chăng kiểm tra lại người này có khả năng xuất ra số tiền như vậy?” Chủ nhân thanh âm lười biếng đột nhiên lạnh lùng nói.

“Sau khi đại hội kết thúc, lão phu sẽ tự mình kiểm tra chuyện này. Nhưng khi đang đấu giá, thỉnh hai vị đạo hữu mạnh dạn tiếp tục đi” Xích lão giả vẫn bình tĩnh chỉ cười hí hí nói.

Hiển nhiên lão cũng chưa biết thân phận của hai người này nên không thể đắc tội với ai được.

“Nếu Xích huynh đã nói như vậy, tại hạ cũng dừng lại xem thử vị đạo hữu này thật có thể xuất ra 3500 vạn linh thạch để lấy vật được hay không?” Chủ nhân thanh âm lười biếng có chút thẹn quá hóa giận, âm dương quái khí nói ra một câu như vậy, quả thật không hề ra giá nữa.

Kết quả trong pháp bàn các chữ số đã chuyển thành kim sắc. Bạch bào lão giả tuyên bố ba miếng lân phiến thuộc sở hữu của Hàn Lập. Tiếp theo lão và phụ nhân mang theo ngọc hạp nhẹ nhàng vén áo bay đến tòa Phi Thiên Thạch Ốc của Hàn Lập.

Cả hai dừng lại trước cửa Phi Thiên Thạch Ốc.

Lão giả không nói hai lời, đan thủ lộn chuyển, một thanh sắc lệnh bài xuất hiện trong tay, các phù văn bao quanh thạch ốc nhaoáng lên, thân hình lão chớp động cùng phụ nhân bất động thanh sắc tiến vào trong thạch ốc.

Khi tiến vào bên trong, Xích lão giả nhìn Hàn Lập được bao trong bạch sắc quang hà, sau khi mỉm cười, mới ôm quyền nói:

“Xích mỗ đã đưa vật đến, đạo hữu cũng nên xuất ra linh thạch để thanh toán. Nếu có vật thể chấp thì ta và Hà đạo hữu sẽ hội lại đánh giá giá trị. Nếu đạo hữu vẫn chưa vừa lòng thì lão phu sẽ thỉnh hai vị đạo hữu còn lại tới đây cùng định giá” Biểu hiện của Bạch Bào lão giả khách khí vạn phần.

“Tại hạ sao lại không tin ánh mắt của Xích huynh và Hà đạo hữu, hai vị hãy xem vật này một chút”.

Ánh mắt Hàn Lập dừng lại trên ngọc hạp trong tay phụ nhân, một mặt tay áo hần rung lên, xuất ra một cái cằm hạp hơn nửa thước, cười hăng hắc nói.

Với thân phận từng trải của mình, dĩ nhiên lão giả đã từng gặp qua không biết bao

nhieu bảo vật. Lúc này lão chỉ nhẹ gật đầu, mở nắp hộp, nhẹ nhàng nhìn qua.

Một cỗ thanh hương xuất ra tứ tán khắp thạch ốc. Mà khi ánh mắt lão giả quét qua, thân hình liên rung động mạnh, hai mắt sáng lên.

“Vạn năm linh thảo!”.

Lão giả hít sâu một hơi, rút cuộc dời ánh mắt khỏi hộp nhìn qua Hàn Lập, thần sắc có chút cổ quái.

Phụ nhân nghe 4 chữ “Vạn năm linh thảo” trong lòng đồng dạng cũng rung động mạnh, đuôi mày chau lại, bước lên nhìn vào cấm hộp.

Chỉ thấy trong một đoàn nhũ bạch sắc bạch quang, một gốc cây linh thảo toàn thân tuyết bạch cao cỡ một tấc lẳng lẳng nằm ở đó. Các phù văn như loại hóa thần hư ảnh hiện lên chớp động.

“Vạn năm linh văn. Bộ dáng của vạn năm linh thảo. Bất quá thật hay giả phải cần thận xem xét lại” Phụ nhân ngẩng nhìn chốc lát rồi chậm rãi nói.

“Đối với linh thảo lão phu không có kinh nghiệm như Hà đạo hữu. Làm phiền đạo hữu xem xét vật này một chút” Thần sắc của Bạch Bào lão giả như thường, khách khí nói với phụ nhân.

Phụ nhân gật đầu, cầm lấy gốc linh thảo trong cấm hộp, đan thủ lộn chuyển, xuất ra một thanh lục sắc ngọc xích dài cỡ một thước, toàn thân xích khảm đầy hơn hai mươi các loại hoa văn chú ngữ cổ quái như xoắn ốc.

Ánh mắt lóe lên, phụ nhân cầm thanh xích này nhẹ nhàng chạm vào gốc linh thảo.

Khi lục xích tiếp xúc với linh thảo, tự nhiên kích phát ra nhũ bạch sắc linh quang, nhất hô nhất ứng, đồng thời Ngọc Xích phát sáng ra nhiều vòng linh văn cổ quái.

Ánh sáng xanh biếc phát ra chói mắt. Khi vòng linh văn thứ mười xuất hiện, gương mặt bất động của phụ nhân rốt cuộc động dung.

Nàng cẩn thận nhìn kỹ lại linh thảo trong cấm hộp một lần nữa rồi mới nói:

“Đích thật là Vạn Năm Linh Thảo, lại là một gốc Tuyết Giao Thảo mười vạn một ngàn năm. Tuyết Giao Thảo nguyên là một loại linh dược quý hiếm so với loại vạn năm linh dược bình thường lại càng giá trị hơn bán phần. Ta phỏng đoán cái này tương đương với 700 vạn linh thạch”.

“700 vạn. Ân. Cũng không sai biệt lắm so với dự tính của lão phu. Đạo hữu thấy giá qui đổi của bọn ta thế nào, có dị nghị gì thì cứ nói?” Bạch bào lão giả do dự một phen, rồi quay đầu nhìn Hàn Lập nói.

“Giá này tại hạ không có ý kiến. Đạo hữu xem thêm mấy thứ này để định giá thế chấp cho tại hạ” Thanh quang trên cổ tay Hàn Lập lóe lên, liên tiếp xuất ra thêm 4 cái ngọc hạp ném qua đối phương.

Bạch Bào Lão giả giơ tay lên thu lại toàn bộ các ngọc hạp rồi mở nắp ra xem.

Lần này, dù có trấn định nhưng khóe mắt của lão giả không khỏi co giật run rẩy không ngừng.

“Đều là Vạn Năm Linh Thảo?” Giọng lão giả có chút khàn khàn.

“Phường thị các hạ không thu loại linh dược này?” Hàn Lập cười khê.

“Đạo hữu thật sự nói đùa!” Bạch Bào lão giả cười ha ha, nhìn Hàn Lập, trong lòng không khỏi kinh dị.

Phụ nhân cũng bán tín bán nghi bước lại xem.

Kết quả trên mặt nàng biến dạng đủ loại màu sắc.

Một gốc Vạn Năm Linh Thảo tự nhiên không thể bằng Chân Linh Lân Phiến. Nhưng mức độ sử dụng cần thiết và đa dụng của Vạn Năm Linh Thảo thì khỏi phải nói, tất cả các loại linh đan cấp Hóa Thần trở lên đều phải cần thuốc dẫn hoặc tài liệu phụ trợ mà Vạn Năm Linh Thảo lại đáp ứng được điều này. Nhưng muốn kiếm được thì lại vô cùng gian nan trắc trở, luôn luôn là món thiếu hụt khi luyện chế thuốc của các cao giai tu sĩ.

Tính trân quý của nó khiến cho mọi phường thị đều muốn thu vào nhưng không phải muốn mua là có được.

“Nếu Hà đạo hữu kiểm qua không có vấn đề. Ba miếng lân phiến này thuộc về đạo hữu. Đạo hữu cần thận cất đi” Trong mắt bạch bào lão giả chợt lóe lên kỳ quang, cầm cầm hạp đưa cho Hàn Lập.

“Tại hạ không khách khí. Ân... không sai. Đích xác không có vấn đề” Hàn Lập thu lấy cầm hạp cẩn thận kiểm tra một lúc rồi gật đầu vừa lòng.

Bạch Bào Lão giả thấy Hàn Lập có nhiều gốc Vạn Năm Linh Thảo như vậy cũng có chút tò mò nhưng cũng không nói thêm gì, thu linh dược lại rồi làm phép mang phụ nhân rời khỏi Phi Thiên Thạch Ốc, quay lại đấu giá đài.

Các tu sĩ bên ngoài chờ đợi bất quá chỉ là một bữa cơm công phu mà thôi, họ vẫn nhẫn nại ngồi chờ kết quả,

Khi thấy bọn Xích lão giả đi ra, ánh mắt của tất cả nhìn Xích lão muốn biết giao dịch có thành công hay không.

“Chư vị đạo hữu không cần đa tâm cái gì. Giao dịch đã thành công.”

“Món thứ hai chính là Linh Bảo trong Hồn Độn Vạn Linh Bảng, giá trị chỉ có trên Chân Linh Lân Phiến. Thông thiên linh bảo Bình Hải Qua. Giá quy định 2000 vạn”.

Bạch bào lão giả không nhiều chuyện về Hàn Lập, trong miệng lập tức tuyên bố đấu giá món thứ hai.

Hồng diện lão giả bước lên lấy từ trong trữ vật trạc một thanh giáo ngắn phát ra lam sắc hà quang.

Nhiệt tình của chúng tu sĩ trong sảnh dĩ nhiên không thấp so với Chân Linh Lân Phiến. Sau khi lão giả biểu diễn một số thần thông khó tin của Bình Hải Qua. Cuộc tranh đoạt kịch liệt bắt đầu diễn ra.

Trong lúc này Hàn Lập cầm trong tay một miếng lân phiến màu xanh, tập trung tinh thần quan sát, tựa hồ không có chút hứng thú chút nào với kiện Thông Thiên Linh Bảo kia.

Kết quả cây Bình Hải Qua được định giá 3500 vạn bị một vị tu sĩ xa lạ đoạt lấy.

Rốt cuộc món đồ tối hậu của đại hội cũng sắp diễn ra.

Huynh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch

>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1339: Chân Linh Thế Gia

“Lần đấu giá này là công pháp của cũng một vị tiền bối Hợp Thể hậu Kỳ danh chấn nhân yêu lương tộc năm xưa. Tên của vị tiền bối này chắc có nhiều vị không biết nhưng nhắc đến thần thông Đại Chu Thiên Diệt Tuyệt Thần Châm, hắc hắc, chỉ sợ quá nửa ở đây đều đã nghe nói qua. Thần thông này vang dậy trong trong trận đại chiến với dị tộc năm xưa. Không phải là không có lưu truyền phương pháp tu luyện thần thông này, thậm chí bên Yêu Tộc cũng có yêu tu đã từng tu luyện qua thần thông này. Nhưng bản công pháp này chính là bản gốc cho chính Ngũ Linh Chân Quân tiền bối tạo ra. Giá trị như thế nào chắc lão phu không cần nói nhiều. Giá trị của bản công pháp này trọng yếu không phải lúc này mà lúc tu luyện về sau, công pháp kiêm Ngũ hành thuộc tính, biến hóa khôn lường, uy lực không thể dò nông sâu. Tuy nhiên tu luyện công pháp này điều kiện có chút quý dị. Người tu luyện phải là Nhân Tộc. Tu vi không thể quá cao phù hợp với Nguyên anh kỳ và Hóa Thần kỳ. Người tu luyện thân phải mang Ngũ Hành linh căn nếu không rất khó thành. Đương nhiên tu luyện công pháp này còn có chút hà khắc khác nhưng không phải là không thể vượt qua, lão phu cũng không tiện nói tỉ mỉ được. Công pháp này là bản đầy đủ, người đấu giá lấy được có thể tự mình kiểm nghiệm. Còn có một chuyện cần phải nhắc nhở chư vị, uy lực của công pháp này là rất lớn nhưng chỉ có một mình Ngũ Linh Chân Quân tiền bối là tu luyện đến Hợp Thể Kỳ, còn lại là phần thì tu luyện không nổi phần thì bị đình trệ tại cấp Hóa Thần, ngay cả tiến giai vào Luyện Hư cũng vô cùng ít ỏi không có mấy ai. Đương nhiên chuyện tu luyện phụ thuộc vào cơ duyên nếu không Ngũ Linh Chân Quân làm sao có thể tiến giai đến Hợp Thể Kỳ.”

“Tốt lắm. Bộ công pháp này mang tên Âm Dương Hóa Cực Quyết. Điều hơn lẽ thiệt Xích mỗ đều đã nói rõ ràng. Chư vị đạo hữu nào thấy hứng thú có thể đấu giá. Giá quy định 2000 vạn, mỗi lần tăng 100 vạn. Đấu giá bắt đầu!”.

Sau khi Bạch Bào lão giả giới thiệu xong, trung niên nho sinh mỉm cười xuất từ trong trữ vật trạc một cái mộc hộp bên trong có một ngọc giả phát ra kim quang chói mắt. Hiển nhiên ngọc giản này có ghi chép pháp quyết Âm Dương Hóa Cực Quyết.

Danh tiếng của Đại Chu Thiên Diệt Tuyệt Thần Châm không nhỏ, không ít tu sĩ trong

sánh phát ra kỳ quang trong mắt, gương mặt lộ vẻ hưng phấn.

Cho dù điều kiện tu luyện như thế nào, đa số tu sĩ ở đây tuyệt không thêm để ý.

Dù sao tham gia ở đây đều là cấp Hóa Thần trở lên. Việc tiến giai Luyện Hư cũng đã yêu cầu phải có Ngũ Hành linh căn, dù cho công pháp này không yêu cầu thì ai cũng phải tìm cách bổ khuyết điều này. Đương nhiên công thành công hay không thì chỉ có trời biết.

Nhưng khi Xích lão giả nói công pháp này có ít người thành công, đã có một số tu sĩ tắt đi tâm tư tranh đoạt.

Trong đó có Hàn Lập. Mặc dù công pháp này không phải chuyện đùa nhưng tu luyện chẳng dễ dàng như thế làm cho hắn mất cả hứng thú.

Nếu bàn về uy lực, công pháp Pháp Thể Song Tu của hắn tuyệt cũng không kém. Huống hồ giá gốc đồng dạng 2000 vạn khiến hắn nường mảy hoàn toàn đoạn tuyệt tâm tư tranh đoạt.

Bất quá vẫn có một số tu sĩ tự cảm thấy mình thiên phú hơn người nên cảm thấy hứng thú không ít. Giá 2000 vạn vẫn không ngăn cản được một số hữu tâm nhân ra giá.

Nhưng chỉ qua hai đợt ra giá, hốt nhiên có một thanh âm lạnh lùng truyền đến:

“4000 vạn”.

Tất cả đều một phen trợn mắt há hốc mồm.

Kẻ ra giá chính là kẻ đoạt Chân Thiêm Linh Huyết, chủ nhân có thanh âm lười biếng.

Giá như thế chẳng những làm cho các Hóa Thần tu sĩ há hốc mồm mà còn khiến cho các Luyện Hư tu sĩ đan có hứng thú liền tắt điện.

Tất cả đều âm thầm tự hỏi vị này rốt cuộc là người phương nào mà giàu cũng kiêu như vậy. Nhiều linh thạch như vậy có thể khiến cho một Luyện Hư tu sĩ táng gia bại sản.

Hàn Lập cũng âm thầm suy nghĩ như vậy nhưng sự việc không liên quan đến mình nên hắn cũng không bận tâm nhiều.

Pháp quyết đã được định giá tự nhiên đại hội phải kết thúc.

Trong lúc Bạch Bào lão giả tuyên bố bế mạc, cấm chế tại Phi Thiên Thạch Ốc phát động, Hàn Lập được truyền tống ra ngoài xuất hiện tại một nơi nào đó trong hành lang bên ngoài đại sảnh.

Linh quang liên tiếp chớp động, nhiều tu sĩ cũng lục tục truyền tống ra.

Nhưng ai cũng có bạch hà bao bọc nên không ai nhận ra ai.

Hàn Lập cũng không thèm nhìn ai sải bước đi về đại môn của Thái Huyền Điện.

Đấu giá đại hội đã kết thúc, hắn cũng không quay lại Thạch Tháp mà tính toán ly khai khỏi Thiên Uyên Thành quay lại động phủ của mình.

Bây giờ vẫn còn cách lần tuần tra kế tiếp khoảng nửa năm. Hắn muốn nhân cơ hội này vội vàng trở về làm cho thuần thục một số linh dược luyện chế Ngọc Thanh Đan và thật nhiều đan dược khác. Lần tu luyện sắp tới hắn phải cần rất nhiều đan dược.

Còn ba miếng Chân Linh Lân Phiến hắn sẽ không tùy tiện luyện chế.

Cần phải có thời gian nghiên cứu bảo chứng phương pháp luyện chế Quỷ Thủy Linh Đan có thật thành công hay không đã.

Bậc linh dược nghịch thiên như thế là chỗ dựa cho hắn đột phá bình cảnh sau này, tuyệt không thể vội vã luyện chế.

Hàn Lập ra khỏi Thái Huyền Điện bay xẹt qua một tường thành cao lớn, độn tẩu về hướng hoang dã chi địa.

Lúc này trong mật thất của Thái Huyền Điện có hai người đang thương lượng chuyện gì.

Một người từ mi thiện mục, vận bạch bào, đang thúc thủ đứng, thần thái cung kính, chính là Xích lão giả.

Còn ngồi trước lão giả trên một cái ghế là một thanh niên ngông nghênh vận tử bào mặt mũi anh tuấn.

Nơi khoe miệng của thanh niên có một nốt ruồi đỏ tươi nhìn rất dễ coi.

Xích lão thần sắc cung kính nói:

“Công tử yên tâm, người nọ đã dùng bí thuật che lấp mặt mũi nhưng không thể che dấu Tử Quang Linh Mục của lão phu. Kẻ lấy Âm Dương Hóa Cực Quyết tuyệt đối là một nữ tu. Tuổi tác xấp xỉ công tử nhưng dung mạo lại xấu vô cùng”.

Vị Luyện Khí Đại Sư đại danh鼎鼎 ở Thiên Uyên Thành lại vô cùng cung kính trước mặt thanh niên này. Điều này mà để cho chúng tu sĩ trong thành nhìn thấy chỉ tất cả đều nổ con mắt.

Thanh niên có nốt rồi đó nghe lão giả nói như vậy, khoe miệng nhếch lên khẽ cười:

“Xích lão không cần nghi hoặc, nữ tu này đã có thể xuất ra nhiều cực phẩm linh thạch như vậy đối lấy pháp quyết, không cần phải phỏng đoán thân phận nữa, không ngoài người của Diệp gia hoặc Cốc gia. Hai nhà này cùng Lũng gia của chúng ta đều là bí ẩn Chân Linh thể gia lưu truyền từ Thượng Cổ đến nay. Chân Linh huyết mạch cũng chỉ có nữ tử kế thừa mà thôi. Lũng gia chúng ta thì thao túng đấu giá cả Tam Cảnh nhưng bọn họ lại âm thầm khống chế số lượng kinh người các mỏ quặng cực phẩm linh thạch trong Nhân Tộc. Chỉ là hai nhà này rất ít khi hoạt động bên ngoài nên kẻ kế thừa Chân Linh Huyết Mạch không chú trọng lắm về quyền thế. Nhưng lần này xem ra có một nhà mang Thiên Phương Huyết Mạch đã lộ diện cùng Chân Long Huyết Mạch của nhà chúng ta. Chân Linh Huyết Mạch nào sẽ là cường đại nhất trong Linh Giới. Lần này chúng ta đã thành công. Thì ra các Chân Linh thể gia đệ tử đều che giấu tung tích ẩn trốn trong Thiên Uyên Thành” Thanh niên tự tin nói.

“Công tử thần cơ diệu toán. Âm Dương Hóa Cực Quyết quả là trọng yếu đối với người mang Thiên Phương Huyết Mạch. Chỉ có loại công pháp đỉnh bậc này chuyên điều hòa Ngũ Hành chi lực mới có thể kích phát Thiên Phương Chi Huyết. Nàng này làm sao biết được đây chính là cái bẫy bố trí từ Thượng Cổ tới ngày nay” Bạch Bào lão giả cười hề hề nói.

“Hắc hắc. Sự thông minh của tổ tiên tự nhiên bậc hậu bối không thể sánh bằng. Lần này nếu không nhờ Chân Long chi huyết trong bốn công tử viễn siêu hơn tổ tiên đạt thỏa tất cả các điều kiện thì các lão quái vật trong nhà làm sao cho bốn công tử hành động như vậy. Trong lần này, để cho mục tiêu không sinh nghi ta thậm chí đã lấy cả Mặc Kỳ Lân Lân Phiến và Bình Hải Qua trong tộc ra để bán đấu giá, rồi âm thầm truyền tin tức

này trong các Chân Linh thế gia đệ tử. Nếu không hành động cũng sẽ không thuận lợi như vậy. Cũng may giá tiền tu vào cũng không quá thấp hơn nữa còn đối được năm gốc Vạn Năm Linh Thảo cũng không có hại gì. Ủa, tên tu sĩ lấy Chân Linh Lân Phiến kia, người có nhìn ra lai lịch hẳn?” Thanh niên hốt nhiên hỏi.

“Công tử cũng biết, Tử Quang Linh Mục của lão phu bình sinh chỉ có thể thi triển ba lần trong cuộc đời mà thôi. Lúc tối hậu mới dám dùng thì làm sao dám sử dụng tùy tiện được. Lão phu chỉ cảm giác tên này không phải là Luyện Hư mà chỉ là một Hóa Thần tu sĩ mà thôi. Trên người của hắn chỉ sợ không chỉ có năm gốc Vạn Năm Linh Thảo. Chẳng lẽ người này am hiểu cách trồng linh dược. Nhuận gia huyết mạch mặc dù không phải là Chân Linh cường đại nhưng cũng là tộc độc bộ trong Nhân Tộc về mặt đào tạo linh thảo” Lão giả trầm ngâm một chút rồi mới nói.

“Người còn chưa tính đây có thể là người của Thiểm gia. Thiên Diệu Linh Hoàng của Nhuận gia đã vạch rõ chỉ phụ thuộc vào Chân Linh gia tộc nên hiện tại chúng ta không nên trêu chọc người này” Thanh niên nhướng mày chậm rãi nói.

“Công tử mình giám. Mặc dù ba nhà Chân Linh thế gia không e ngại Tam Hoàng nhưng chỉ vì một chút linh dược lại vướng vào một đại địch thì không đáng” Lão giả liên tục gật đầu.

“Lần này vận dụng Tử Quang Linh Mục, tu vi người hao tổn không ít. Chờ xong việc nơi đây, khi quay về ta sẽ chủ trì Huyết Tế Lễ trợ giúp người tăng tiến tu vi thêm một tầng” Thanh niên tựa hồ nhớ ra cái gì, hốt nhiên nhìn lão giả ôn hòa nói.

“Đa tạ công tử thành toàn!” Xích lão giả nghe vậy, vui mừng quá đổi vội vàng thi lễ.

Thanh niên vừa lòng gật đầu, nhưng lại do dự không biết suy nghĩ chuyện gì.

Mấy ngày sau đó, Hàn Lập một mạch đột quang tiếp cận đến sơn mạch có động phủ của mình. Thì cách động phủ hơn ngàn dặm có hai người đang đứng bất động thần thái khẩn trương căng cơ.

Huynh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch

>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1340: Thiên Bảo Thượng Nhân Và Vạn Lung Châu

“Kim huynh, người một mạch im lặng đi theo ta không biết có ý tứ gì, chẳng lẽ ta có cái gì đặc tội với đạo hữu?”.
Tên đang nói rõ ràng là tên hán tử mày xếch đã từng cùng Hàn Lập tranh giành linh địa. Mà cái tên đang giằng co với hắn lại là Kim Bàn Tử từng xuất hiện trong Ngọc Khuyết Các.

Nguyên bốn hai tên này nhìn thì có chút giao tình mà giờ phút này bộ dáng lại tới mức chỉ một lời không hợp là sẽ lập tức xuất thủ đánh nhau.

“Ông hiền đệ nói giỡn. Kim mỗ bất quá chỉ ngẫu nhiên đi ngang qua thấy hiền đệ ở đây, nên ghé lại muốn chào hỏi một chút mà thôi” Kim Bàn Tử bộ dáng vô tội nói.

“Ngẫu nhiên nhìn thấy? Chào hỏi? Kim huynh thấy tại hạ quá ngu chẳng? Ai lại vô duyên vô cớ chạy đến nơi hẻo lánh này, lại thi triển ẩn nấp thuật theo tại hạ một mạch hơn mười vạn lý chỉ để chào hỏi?” Hán tử mày xếch lạnh lùng nói.

“Ha, ha. Vấn đề này Kim mỗ cũng cảm thấy rất kỳ quái. Ông hiền đệ không ở lại tại động phủ tu luyện mà chạy đến đây làm cái gì. Ta nhớ không lầm nơi này chính là khu vực hiền đệ muốn liều chết để tranh đoạt lúc trước” Kim Bàn Tử nheo đôi mắt nhỏ xúu lại, lộ ra vẻ xảo trá nói.

“Hừ! Ta muốn đi nơi nào có cần phải giải thích với Kim huynh?” Hán tử mày xếch biến sắc, nét mặt lộ vẻ âm trầm.

“Ông hiền đệ hà tất phải tức giận. Linh địa này đã có chủ nhân. Vì huynh sợ hiền đệ liều lĩnh quá đáng, nóng lòng muốn thu thập cái gì gây nhiều loạn mới theo hiền đệ tới chỗ này. Hiền đệ muốn kiếm cái gì, chỉ bằng nói cho Vi huynh một tiếng để Kim mỗ giúp một tay được chẳng?” Kim Bàn Tử người ha ha, rốt cuộc lộ ra ý đồ.

Hán tử mày xếch hừ một tiếng, không nói thêm cái gì, nhưng trong mắt chớp lóe hung quang.

Đột nhiên từ trong hư không sau lưng Kim Bàn Tử chọt lóe lên một đạo lục ti rồi hóa thành một cái lưới lớn màu xanh chụp xuống.

Quá trình này xảy ra vô thanh vô tức, không gây ra một tia phong thanh, giống như quỷ mị vậy.

Tựa hồ Kim Bàn Tử không phát giác ra điều này, gã vẫn mở miệng cười nói với hán tử mày xếch.

Trên mặt hán tử không lộ ra một tia dị sắc nào nhưng trong lòng thầm mừng, bàn tay đang co trong ống tay áo cử động. Một khẩu lam sắc phi đao trong suốt bỗng hiện ra, chuẩn bị chờ đối phương bị đại võng chế trụ là lập tức tể ra phi đao chém chết liên đối phương.

Mắt thấy ti võng cách đầu Kim Bàn Tử chừng vài thước thì một màn làm cho người ta giật mình xuất hiện.

Một tiếng “Phanh” vang lên, từ trong búi tóc của Kim Bàn Tử chọt đại phóng linh quang, một phiến kim sắc quang hà cuốn ra ngừng tụ biến ảo thành một kim sắc đại thủ chặn lấy lục sắc đại võng.

Kim quang lục mang đan vào nhau phát ra thanh âm “Đùng, đùng...”.

“Kim lão ma, là người?”.

“Minh lão quái, người tự mình xuất thủ sao?”.

Hai thanh âm bất đồng từ trong kim quang lục mang truyền ra, chỉ là một thanh âm lộ vẻ ngoài ý muốn còn thanh âm có vẻ đã trong dự liệu.

Ngay lập tức kim sắc đại thủ và lục sắc ti võng trong không trung phân khai ra. Quang mang tắt đi phân biệt biến thành một con Phi Thúy Tiểu Giao và một người lùn chi cao chừng nửa thước.

Người lùn này là hoá thân của sư phụ của hán tử mày xếch tể luyện ra. Người ngoài nhìn nhìn thấy thân cao nửa thước còn dung mạo thì chỉ thấy mơ hồ không rõ lắm, cảm giác thì tuổi cũng đã cao.

“Phân hồn thuật! Minh lão quái, người dùng dùng thuật này để tránh Thiên Kiếp độ kiếp, bây giờ người lại xuất ra không sợ nếu có gì sơ xuất sẽ vô phương thoát khỏi đại kiếp sao?” Song mục của Phi thủy Tiểu Giao nhìn gắt gao người lùn, lạnh lùng nói.

“Hắc, hắc. Điểm này không cần đạo hữu đa tâm lo lắng. Năm xưa danh tiếng của Thiên Bảo Thượng Nhân thế nào lại có thêm bảo vật tùy thân danh chấn lưỡng tộc mấy vạn năm. Chỉ cần được vài ba kiện bảo vật của ngài, lần độ kiếp sắp tới không có khả năng lo lắng. Chẳng phải đạo huynh cũng đã phái một hoá thân đến chỗ này sao?” Người lùn chẳng hề để ý, cười nhạt nói.

“Người làm thế nào biết chuyện Thiên Bảo Thượng Nhân?” Phi Thủy Tiểu Giao cả kinh, lớn tiếng quát.

Lúc này Kim Bàn Tử và hán tử mày xéch đứng bất động tại chỗ, vẻ mặt cung kính không dám xen vào.

“Chuyện tại ại làm thế nào bất tất đạo hữu quan tâm. Bất quá Minh đạo hữu yên tâm, người biết chuyện này chỉ có ta và người tuyệt không có kẻ thứ ba biết được. Không bằng người và ta hợp lực cộng sức đoạt bảo, như thế nào?” Người lùn cười hăng hắc, đề nghị.

“Hợp sức đoạt bảo? Nếu người đã biết chính xác cụ thể đầu mối, hà tất còn muốn hợp tác làm cái gì?” Tiểu Giao cười lạnh, nói.

“Đúng vậy, Kim mỗ phải quay lại tiểu đồ mới ra tay được, hơn nữa tin tức nắm được không rõ ràng lắm. Nhưng chỉ cần Minh huynh nắm được cụ thể là được rồi” Người lùn thản nhiên nói.

“Người dám uy hiếp ta!” Thanh âm của Phi Thủy Tiểu Giao chợt trở nên băng hàn.

“Kim mỗ sao dám làm như vậy. Tại hạ nói ra chuyện hợp tác tự nhiên là có bảo vật hỗ trợ Minh huynh tầm bảo. Lúc tìm được bảo vật, ta và người chia đôi, không gây tổn thương hoà khí chẳng phải là việc tốt sao” Người lùn rung đùi đắc ý, liên tục khoát tay nói.

“Người..., ủa, có người tới” Phi Thủy Tiểu Giao giật dử tính nói điều gì đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên trời la lên.

Không riêng gì Tiểu Giao mà hai mắt của Kim sắc tiểu nhân cũng loé lên đồng dạng nhìn về một phương hướng, sắc mặt trầm xuống:

“Xem ra chủ nhân nơi đây đã trở về, thời gian cũng không còn nhiều lắm. Đạo hữu nhanh quyết định có hợp tác hay không? Nếu không để làm kinh động đến các lão quái vật ở Thiên Uyên Thành, chỉ e ta và người đã tròng xe cát. Dựa theo quy định của Thiên Uyên Thành, bảo vật thuộc linh địa của chủ nhân nào khi phát hiện sẽ thuộc về chủ nhân đó” Khẩu khí của Kim sắc tiểu nhân trở nên ngượng trọng.

Ánh mắt của Phi Thuý Giao Long chớp động mấy cái, rồi mới thở dài, bất đắc dĩ nói:

“Hảo! Tạm thời Minh mỗ đáp ứng chuyện hợp tác nhưng tuyệt đối không chia đều bảo vật. Điều kiện hợp tác cụ thể ta và người sẽ tìm một chỗ thích hợp để thương lượng. Nơi này không tiện lưu lại. Nghe tiểu đồ nói tên chủ nhân ở đây mặc dù chỉ là Hoá Thần tu sĩ nhưng thần thức cực cao, đừng để hắn phát hiện ra tung tích của chúng ta”.

“Ha ha, có những lời này của đạo hữu là được. Bọn ta đi thôi” Kim sắc tiểu nhân gật đầu vừa lòng, đan thủ trao vào hư không, trong tay bỗng nhiên xuất hiện ra một cái dù nhỏ màu tím.

Cái tiểu tán này nhẹ nhàng nhoáng lên hoá thành một vầng sáng tròn màu tím bao người lùn và Kim Bàn Tử vào bên trong, sau đó loé một cái, cả hai tiêu biến vào hư không.

“Từ Phong Tán! Cả bậc Linh Bảo này mà Kim lão ma cũng đã xuất ra, xem ra bọn chúng đã có chuẩn bị. Chúng ta cũng đi thôi”.

Phi Thuý Tiểu Giao nhìn thấy Từ sắc tiểu tán liền ngẩn ra, trong lòng rất là buồn bực bên gọi hán tử mà y xéch một tiếng, cũng phun ra một cây quạt nhỏ ngũ sắc.

Phiên này quay tròn huyễn hoá ra ngũ sắc thái vân bao hai người lại rồi chui xuống đất không còn bóng dáng.

Nơi này lại trở nên vô cùng yên tĩnh, phẳng phất như từ nãy đến giờ không có ai đến vậy.

Sau thời gian ăn xong một bữa cơm, một đạo thanh quang từ phía xa trong bầu trời

loé lên lướt bắn nhanh đến. Trong thanh quang là một thanh niên mặt mũi bình thường, rõ ràng chính là Hàn Lập.

Khi thanh quang bay đến khu đất trũng thì dừng lại, tiếp theo quang mang tắt đi. Thân hình Hàn Lập trôi nổi trong không trung, ánh mắt hẩn quét qua mọi nơi, nét mặt ẩn một nét kinh nghi.

Vừa rồi hẩn mơ hồ cảm thấy nơi này có một tia ba động của linh khí do tranh đấu, mặc dù cực kỳ yếu ớt chỉ loé lên rồi biến mất nhưng tuyệt không sai.

Dù sao vừa rồi một cái hồn thân tranh đấu với một cái hoá thân, nhưng do Hàn Lập tu luyện qua Đại Diễn Quyết nên thần thức cường đại trên cấp Hoá Thần tu sĩ, thậm chí có thể so sánh với cấp bậc Luyện Hư sơ kỳ, nên động tác của bọn họ tuy nhanh nhưng đã bị Hàn Lập nhận ra nơi này có điều bất thường, độn tốc của hẩn tăngthêm vài phần nhưng xem ra vẫn bị muộn một bước.

Hàn Lập nhanh chóng phóng ra thần niệm đem khu vực mấy trăm dặm xung quanh cẩn thận lục soát nhưng không có chút thu hoạch nào.

Sắc mặt của hẩn nhất thời trầm xuống.

Sau khi đứng yên lặng trong không trung đánh giá không biết bao lâu, hốt nhiên Hàn Lập cười lạnh, quanh thân nổi lên thanh quang hoá thành một đạo thanh hồng chạy thẳng đến động phủ của mình.

Lúc này Phi Thúy Giao Long và Kim sắc tiểu nhân đã sớm độn ra xa ngoài vạn lý, cũng không biết hành động của mình đã làm bại lộ tung tích, đang tụ lại một toà tiểu sơn thương lượng chuyện đoạt bảo.

Mà bên này Hàn Lập đang ở trong động phủ đang cẩn thận mở rộng cấm chế động phủ, thu thập đồ vật, rồi đi vào trong luyện khí mật thất.

Hẩn vào trong này mất ba ngày ba đêm rồi đi ra, trong tay xuất ra một cái pháp bàn cổ quái hình bát giác, ngân quang chói mắt, rồi lại xuất ra thêm từ trong trữ vật trạc vô số các tiểu ngọc châu nhiều màu khác nhau.

Bề mặt các ngọc châu này mang các ngân sắc phù văn chính là phù văn của Tiên

giới, Ngân Khoa Văn Tự.

Đây là do Hàn Lập nghiên cứu từ trong Kim Khuyết Ngọc Thư tạo ra một loại pháp khí đặc thù mang tên Vạn Lung Châu. Pháp khí này luyện chế không khó cũng không thể công kích hay phòng ngự nhưng có khả năng mỗi hạt châu có thể quan sát động tĩnh trong khuôn viên phạm vi mười dặm. Chỉ cần trong phạm vi quan sát có bất cứ ba động linh khí nào, cho dù cách xa trăm vạn dặm Hàn Lập có thể thông qua pháp bàn xác định được đại khái vị trí.

Đương nhiên để làm được như vậy không phải chỉ tùy ý đem hạt châu chôn xuống đất là được.

Để làm được điều này phải đặt hạt châu trong một pháp trận đặc thù để có thể hô ứng với pháp bàn đặt tại trung tâm. Như vậy phải tạo ra một cái siêu đại pháp trận cực kỳ phức tạp.

Pháp trận này lớn hay nhỏ tùy thuộc vào số lượng Vạn Lung Châu của Hàn Lập đặt vào.

Nói như vậy nếu phải không chế mọi thứ trong linh địa thì mức độ tiêu hao linh thạch khỏi nói cũng biết người bình thường không thể chịu nổi tổn kém này.

Đừng nhìn Hàn Lập có vẻ giàu có, nhưng một khi kích phát siêu đại pháp trận như vậy thì có khả năng toàn bộ linh thạch mà hắn dành dụm bao nhiêu năm nay sẽ tiêu hao sạch sẽ.

Huỳnh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch
>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1341: Lôi Bào Hiện Thế

Hàn Lập cũng đã từng lưu tâm qua cấm chế có liên quan đến Ngân Khoa Văn Tự ở Thiên Uyên Thành và một số cấm chế do hắc sắc tạo, nhưng tuyệt cũng không thể so với Vạn Lung Châu về mức độ khéo léo trong việc ẩn nấp.

Trừ phi thần niệm của hắc phái cường đại hơn gấp mấy lần đồng thời phải cẩn thận lục soát mặt đất, nếu không cho dù có đi trên mặt đất cũng không thể nào phát giác ra sự tồn tại của Vạn Lung Châu.

Cho nên pháp khí này mặc dù luyện chế đơn giản nhưng đích thật là độc nhất vô nhị. Đương nhiên chỉ là nói như thế, nếu không tình thông phần Phù Lê Chi Đạo trong Kim Khuyết Ngọc Thư thì cũng vô phương luyện chế ra Vạn Lung Châu. Trước kia ở Nhân Giới Hàn Lập cũng đã từng muốn luyện chế một bộ pháp khí này nhưng hữu tâm mà vô lực do tài liệu luyện chế ở Nhân Giới qua hữu hạn.

Lúc hắc ở tại phường thị của Lạc Nhật Thành, trong lúc vô tình phát hiện các tài liệu để luyện chế hơn nữa lại không quá quý giá, động tâm tiện tay mua tất cả tài liệu luyện chế. Bây giờ nghĩ lại vô cùng may mắn.

Với tính cách của Hàn Lập, đã không biết thì thôi còn nếu biết có người lén lút vụng trộm mưu đồ trong linh địa của mình tự nhiên không thể không bố trí chuẩn bị. Mặc kệ xử lý ra sao nhưng trước mắt phải theo dõi đối phương cái đã.

Hàn Lập lại hoá thành một đạo thanh hồng rời khỏi động phủ, lấy động phủ là trung tâm, dựa theo qui luật đem các Vạn Lung Châu bố trí chôn dưới sâu trong đất.

Với tốc độ độn của hắc, chỉ trong nửa ngày cơ hồ hai phần ba khu vực linh địa đều được thiết hạ cấm chế.

Sau đó Hàn Lập bất động thanh sắc quay lại động phủ, mở ra một cái cổ quái pháp trận, đem bát giác pháp bàn đặt tại trận nhãn.

Hắc lấy ra hơn mười khối cao giai linh thạch khảm nhập vào bốn phía pháp trận, liên

tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết, đem cả toàn pháp trận khởi động.

Sau một hồi phát ra tiếng vù vù, cả toà pháp trận phát ra trận trận bạch quang, trong sự chớp động của bạch mang, bát giác pháp bàn đột nhiên hiện một tầng ngân sắc quang mạc. Mặt trên của ngân sắc quang mạc chớp động không ngừng điểm điểm bạch mang rồi phát tán ra toàn bộ quang mạc.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua các điểm bạch mang này rồi vừa lòng gật đầu, sau đó hẩn đi vào trong mật thất.

Mặc dù không biết xông vào linh địa là kẻ nào nhưng theo hẩn phán đoán hơn phân nửa có liên quan đến gã hán tử mày xếch từng tranh đoạt linh địa. Hiện giờ không nắm vững thông tin đối phương, tốt nhất nhất là bàng quang âm thầm theo dõi một thời gian.

Hiện tại hẩn chuẩn bị đem lôi văn thần bí ra tìm hiểu một phen đồng thời luyện chế một vài Ngân Khoa linh phù ghi trong Kim Khuyết Ngọc Thư. Đương nhiên còn phải làm cho thuần thục một số linh dược để luyện chế ra Ngọc Thanh Đan.

Hàn Lập khép đại môn lại, tiến vào trong mật thất đi tới vị trí giữa, ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Hẩn phất tay vào trữ vật trạc, nhất thời thanh quang chớp động, một ngọc giản, một kim sắc Cẩm Mạt và một viên châu cùng hiện ra.

Trước hết Hàn Lập đem thần thức nhập vào trong ngọc giản, nhìn qua tất cả lôi văn đồ án một lần, sau mới lấy tay vuốt ve Cẩm Mạt. Sau khi ngẫm nghĩ một phen hẩn hốt nhiên ném Cẩm Mạt vào không trung.

Hàn Lập không chút nghĩ ngợi há miệng phun ra một đoàn xích hồng hoá cầu đánh lên phía trên Cẩm Mạt.

Kết quả hào quang loé một cái, “Phốc xuy”, hoá cầu tiêu thất, dĩ nhiên kim sắc cẩm mạt không bị tổn hao gì. Hàn Lập chau mày, ngón tay điểm về Cẩm Mạt, một đạo băng trụ trong suốt bắn nhanh ra. Kết quả đồng dạng, băng trụ biến thành vô hình.

Trên mặt Hàn Lập hiện lên sự ngạc nhiên. Chẳng lẽ vật này mạnh mẽ tới mức không sợ cả Ngũ Hành lực. Ngón tay Hàn Lập lại tiếp tục bắn ra một đạo Kim sắc kiếm khí.

Một tiếng vang nhỏ vang lên, Cẩm Mật dễ dàng bị trảm thành hai đoạn hoá thành vô số kim ti tinh tế, rồi lại bạo liệt biến thành vô hình. Hàn Lập nhướng mày, đầu tiên là gạt đầu sau lại lắc đầu. Hắn cúi đầu bắt đầu nghiên cứu hạt kim sắc châu trong tay. Hạt châu này ẩn chứa lực lôi điện vô cùng cường bạo.

Sau nửa canh giờ, trong mật thất truyền ra một tiếng nổ kinh thiên động địa. Tầng tầng cấm chế đang bao phủ quanh mật thất đột nhiên tắc tắc vỡ vụn, từng đạo đạo Kim Hồ thô to như cánh tay tuôn ra, kim quang đan vào loé ra giống như vô số Kim xa đang nhảy múa.

Đang lúc này từ trong trung tâm của kim quang truyền ra một tiếng vang thanh thúy, một toà tiểu sơn đen tuyền tuyền hiện lên, linh quang từ nó đại phóng thả ra vô số hôi sắc quang hoàn.

Trong sự cuốn quét của hôi quang, tất cả Kim Hồ đều biến thành hư không, bị Nguyên Từ Thần Quang ngưng tụ thành một con kim sắc điện giao. Con giao này lắc đầu, vẩy đuôi, giẫy dụa không ngừng, muốn thoát khỏi sự trói buộc.

Ở phía dưới tiểu sơn, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng chính là trong phương viên hơn trượng xung quanh hắn đều trống rỗng, xuất hiện một cái hố to cỡ năm sáu trượng.

Thân hình Hàn Lập tại trung tâm cái hố phẳng phất như thạch trụ, thoát nhìn vô cùng quý dị.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn tiểu sơn trong không trung và kim sắc điện giao, rồi lại nhìn phụ cận chung quanh, trên mặt hiện ra nét vui vẻ.

“Uy lực của Lôi Văn Châu con hơn thập bội so với Tịch Tà Thần Lôi. Nếu không chuẩn bị dùng Nguyên Từ Thần Quang bảo vệ toàn thân chỉ sợ đã bị cuốn vào uy lực của nó. Nếu có thể ngưng tụ ra vài khoả như vậy, chẳng cần phải dùng đến pháp bảo, có thể cường hành kích sát đối thủ cùng giai” Tâm niệm của Hàn Lập nghĩ như vậy.

Bất quá xác xuất ngưng tụ thành Lôi Văn Châu quá thấp, cho dù hắn đem toàn bộ Tịch Tà Thần Lôi hiện có ra sử dụng thì cũng không có khả năng ngưng tụ thành châu này. Tuy vậy nói đến lực Lôi Điện không phải hắn đã có Tịch Tà Thần Lôi rồi đó sao. Trong lòng Hàn Lập nhất động, há miệng phún ra một đoàn thanh quang. Trong thanh quang có một cái cổ sắc tiểu đỉnh chính là Hư Thiên Bảo Đỉnh.

Hàn Lập không chậm trễ, một tay quét lên đỉnh đầu, một cổ hôi sắc quang hà mù mịt phun ra bao bọc cả hắc sắc tiểu sơn và kim sắc điện giao, kéo điện giao xuống. Dưới tác dụng của lực cấm chế, kim sắc điện giao vô phương kháng cự rơi thẳng xuống. Hàn Lập lại dùng ngón tay điểm vào tiểu đỉnh trước người.

Nhất thời có tiếng vù vù phát ra, Hư Thiên Đỉnh lại bay lên, hôi sắc hào quang mạnh mẽ cuốn kim sắc điện giao vào trong tiểu đỉnh rồi tự tán loạn tiêu thất. Hàn Lập lại giơ tay thu hắc sắc tiểu sơn vào trong cơ thể. Còn Hư Thiên Đỉnh, hẳn không vội thu hồi mà để cho nó tự xoay quanh trên đỉnh đầu.

Hàn Lập nhìn tình cảnh bừa bãi xung quanh, nhượng mảy mả ra một con khô lồi cự viên cao hai trượng, dùng thần niệm phân phó cho nó xong rồi không quay đầu lại hướng đi vào một mật thất khác. Hư thiên Đỉnh cũng đóng đưa phiêu phù trên đỉnh đầu một tác cũng không rời.

Sau khi vào trong mật thất, Hàn Lập ngồi xuống đưa tay vẩy tiểu đỉnh. Vèo một tiếng, Hư thiên Đỉnh bay tới trước mặt. Hẳn liên niệm Thông Thiên Bảo Quyết, thanh quang từ tiểu đỉnh đại phóng.

Hàn Lập lại dùng ngón tay bắn vào Hư Thiên Đỉnh, một tiếng nhỏ “Đương...” vang lên.

Trong Đỉnh đột nhiên truyền ra nhiều tiếng sét đánh, một đoàn ngân sắc điện quang kinh người lớn cỡ cái đầu bắn ra. Trong đỉnh vẫn vang ra thanh âm âm âm không ngừng, tựa hồ càng có nhiều lôi đoàn tồn tại bên trong.

Đây cũng chính là một trong kim ngân lưỡng sắc thiên lôi đã đánh vào Hàn Lập khi hắn trải qua Tiểu Thiên Kiếp. Uy lực của lôi điện này không dưới Tịch Tà Thần Lôi, hơn nữa số lượng lại nhiều đủ cho Hàn Lập thử nghiệm luyện chế lôi văn châu.

Hàn Lập hít sâu một hơi, mười ngón tay nã đạn liên hồi vào lôi đoàn, thần niệm không lơ giống như thủy triều trào ra. Nhất thời thanh âm âm âm, ngân sắc lôi đoàn hóa thành vô số ngân sắc điện ti...

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thâm thoát Hàn Lập đã bế quan trong mật thất được hơn nửa tháng.

Một ngày nọ, bát giác pháp bàn nằm trong pháp trận trong đại sảnh đột nhiên phát ra tiếng kêu, rồi phún xuất ra ngân sắc quang mạc, sau quang ngân quang đại phóng.

Cửa mật thất đang đóng chặt chợt mở ra, từ trong bắn nhanh ra một đạo thanh hồng, sau vài lần chớp động đã quỷ dị xuất hiện trong đại sảnh. Quang mang chợt tắt, hiện ra Hàn Lập đang mặc một bộ kim ngân sắc trường bào. Cái bào này hình dáng thì bình thường nhưng toàn thân ẩn hiện các kim ngân lưỡng sắc phù văn, rực rỡ dị thường. Mặt Hàn Lập không chút thay đổi, một tay hất lộn chuyển, trong lòng bàn tay xuất ra một cái thanh sắc trường bào khác phủ trùm vào toàn thân che lại cái kim ngân bào đang mặc. Sau đó hắn đi vào pháp trận, hai mắt lóe lên ngắm nhìn quang mạc trong không trung. Chỉ thấy trong quang mạc chợt xuất ra bốn quang điểm màu sắc khác đang từ từ di động vào trung tâm của quang mạc (chúng ta hãy xem quang mạc như một màn hình và trung tâm của quang mạc là động phủ mà Hàn Lập đang đứng).

Hàn Lập chăm chú nhìn diễn biến xảy ra. Khi bốn quang điểm càng lúc càng gần trung tâm, trên mặt hắn không khỏi hiện lên vẻ trầm ngâm.

Ước chừng một lúc sau, bốn quang điểm còn cách động phủ chừng hai ba ngàn dặm thì đột nhiên dừng lại tiếp theo tản ra, rồi đối tới đối lui một hồi, có vẻ như đang bồi hồi bất định. Thấy cảnh này, Hàn Lập sờ sờ cằm. rốt cuộc có chút phản ứng.

Hốt nhiên tay áo hắn rung lên, hơn mười nhóm Phệ Kim Trùng bắn ra, xoay quanh gào thét quanh đỉnh đại sảnh một hồi rồi bay ra khỏi đại sảnh không thấy bóng dáng. Hàn Lập quan sát kỹ quang mạc một vài lần rồi cũng không để ý nữa, rồi khỏi đại sảnh, quay lại trong mật thất.

Hàn Lập cởi thanh bào ra, lộ ra kiện kim ngân lưỡng sắc trường bào vô cùng thần bí. Hắn vuốt ve nhẹ nhàng trên bề mặt bộ trường bào này, nét mặt vô cùng vui vẻ.

Bộ Lôi Bào là do hắn đã hầu như đem tất cả lôi điện trong Hư Thiên Đình ra luyện chế ngưng luyện mới thành công như thế.

Trên Lôi Bào này cô đọng hơn mười loại lôi điện phù văn khác nhau. Chỉ cần đồng thời kích phát toàn bộ là có thể sử dụng làm đòn sát thủ lúc tối hậu.

Về Lôi Văn Châu, hắn cũng đã ngưng luyện được hơn mười khóa, nếu xuất ra chỉ sợ Luyện Hư tu sĩ cũng phải kính nhi viễn chi hơn ba thước.

Như vậy cơ hồ trong vòng một đêm, thực lực Hàn Lập đã được tăng lên rất nhiều.

Sau khi lặng yên đánh giá một hồi, Hàn Lập lại mặc vào bộ thanh bào, sau đó phất tay và trở vật trạc lấy ra một cái ngọc bài màu trắng ngà.

Đó chính là Kim Khuyết Ngọc Thư gồm các tàn trang không trọn vẹn.

Huynh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch

>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1342: Dò Xét

Trước kia hãn đã từng chế luyện và sử dụng Thái Nhất Hóa Thanh Phù, bây giờ dựa theo kinh nghiệm đồng thời kết hợp tìm hiểu trong các tàn trang đã tìm hiểu thêm cách luyện chế Vạn Lung Châu, Cửu Cung Thiên Càn Phù và một loại khôỉ lỏi phù là Giáp Nguyên Phù.

Tối hậu là một loại đạo phù duy nhất ghi trong tàn trang có tính công kích gọi là Thiên Qua Phù.

Về mặt Thái Nhất Hóa Thanh Phù, Hàn Lập đã hiểu rõ cách luyện chế đến bảy tám phần, mặc dù xác suất thành công cực thấp, nhưng hãn chưa muốn luyện chế thêm vì tiếc tài liệu và công sức.

Còn Cửu Cung Thiên Càn Phù nguyên là một loại phù dùng để khốn địch của Tiên Gia. Chỉ mới có hiểu được có nửa phần, Hàn Lập đã tạo ra được Vạn Lung Châu là một loại pháp khí vô cùng xuất sắc.

Còn hai loại phù còn lại là Giáp Nguyên Phù và Thiên Qua Phù, khi xưa một tia đầu mỗi để hiểu được cũng không có.

Bất quá khi ở phường thị của Thiên Uyên Thành, Hàn Lập đã xem qua các khôỉ lỏi phù bán ở đó, trong lúc cơ duyên xảo hợp đã lĩnh ngộ được điểm mấu chốt của Giáp Nguyên Phù. Bằng vào tạo nghệ chế tạo khôỉ lỏi của hãn, sau này nếu bỏ công sức nghiên cứu chắc chắn sẽ thành công việc chế tạo Giáp Nguyên Phù.

Còn Thiên Qua Phù là một loại Phù có tính công kích thuộc tính Kim. Khi sử dụng Phù này có thể huyền hóa ra một cái Thiên Qua Nhận từ Tiên Giới, uy lực đủ để dờn non lấp bể.

Nhưng Phù này thâm ảo dị thường, với cấp độ Hóa Thần tu sĩ của Hàn Lập thì chưa đủ tạo nghệ để tìm ra đầu mối chế luyện.

Hàn Lập lặng yên vuốt ve Ngọc Bài, tư lự suy nghĩ.

Cao giai tu sĩ trong Thiên Uyên Thành có vô số, trong đó số có pháp lực thần thông hơn hẳn không ít, để bảo vệ cái mạng nhỏ tự nhiên hẳn phải chuẩn bị càng nhiều đồ chơi càng tốt.

Nhưng đáng tiếc trong bốn loại phù triện này hiện tại hẳn chỉ mới có thể chế được Thái Nhất Hóa Thanh Phù. Mà Phù này chỉ là bán thành phẩm đã có thể che mắt được cấp độ Luyện Hư tu sĩ. Như vậy hẳn nên cố gắng luyện chế thêm một hai đạo để có thể sử dụng khi cần kíp.

Các loại Phù còn lại thì cũng không cần phải vội, sau này từ từ lĩnh ngộ là được.

Hàn Lập nghĩ thông suốt như vậy, cổ tay rung lên, thanh hà từ trữ vật trạc đại phóng quét về phía mặt đất. Quang mang tắt đi xuất hiện trên mặt đất các cấm hạp, ngọc hạp và các chai lọ lớn nhỏ khác nhau.

Hàn Lập trao vào hư không, nhiếp một cái cấm hạp vào trong tay.

Khi nắp hộp mở ra, bên trong là một miếng da thú màu hồng không biết tên, bề mặt miếng da chớp lóe linh quang, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

Hàn Lập không thèm nhìn, ném miếng da thú này vào không trung, sau đó há miệng phun ra một đoàn linh quang bao miếng da thú lại.

Lưỡng thủ hẳn khấp quyết, màu sắc của linh quang biến đổi thành màu xích hồng của hỏa diễm, khí thể trở nên hùng hực.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Tấm da thú trong xích diễm cực nóng lại không bị đốt cháy mà ngược lại phát ra linh quang chói chang, bề mặt càng lúc càng trong suốt.

Lúc này Hàn Lập đưa tay điểm chỉ vào ngọc hạp.

Nắp ngọc hạp mở ra... từ bên trong bay ra các cỗ phần mặt nhiều màu nhập vào trong hỏa diễm.

Nhất thời thanh âm “Đùng, đùng..” vang lên, các phần mặt hóa thành nhiều diễm linh quang bám trên bề mặt miếng da.

Bề mặt miếng da lập tức chớp động quang mang trong vô cùng rực rỡ.

Mười ngón tay của Hàn Lập múa lên không ngừng, hai mắt nhắm lại.

Trong mật thất lúc này chỉ vang lên duy nhất thanh âm hỏa hoa bạo liệt.

Cứ như vậy hai tháng đã trôi qua.

Tại mật thất cơ hồ trung bình khoảng vài ngày lại phát ra một tiếng nổ nặng nề. Quá trình này xảy ra liên tiếp hơn mười lần sau đó trở nên hoàn toàn yên lặng.

Nửa tháng tiếp theo, cửa mật thất đột nhiên mở ra, Hàn Lập từ bên trong đi ra, đôi mày nhíu chặt, đi thẳng đến đại sảnh.

Pháp trận trong đại sảnh vẫn tản ra linh quang nhàn nhạt, bát giác pháp bàn phun ra đậm ngân sắc quang mạc, trên quang mạc các quang điểm lúc trước trở nên mờ hồ không rõ.

Hàn Lập nhìn một chút rồi không chút do dự thay mới vào pháp trận các cao giai linh thạch mới rồi khởi động lại pháp trận.

Bát giác pháp bàn phát ra ngân mang chói mắt, lần này trên ngân sắc quang mạc thể hiện rõ ràng tất cả các điểm ảnh. Ánh mắt Hàn Lập trở nên sáng như sao nhìn diễn biến, gương mặt trở nên âm tình bất định.

Bốn quang điểm lần trước giờ này đã tụ lại chỉ cách động phủ của hãn chùng bốn năm trăm dặm.

Lần bế quan trong mật thất kỳ này, Hàn Lập đã luyện chế ra được một đạo Thái Nhất Hóa Thanh Phù, nhưng hãn phải xuất quan là do các Phệ Kim Trùng phóng ra lần trước có một số con biến mất, không rõ là bị bắt hay bị giết chết.

Mà đệ nhị Nguyên Anh đang phụ trách trông linh dược đã từng thông báo cho hãn các tu sĩ xâm nhập này đã dừng ở đây được mấy ngày.

Chẳng lẽ bọn chúng đã tìm được mục tiêu gì rồi?

Hàn Lập lặng yên thâm suy tính một lúc, hốt nhiên hãn khoanh chân ngồi xuống

trước quang mạc, lẳng lặng nhìn quang mạc không nói một câu.

Cứ như vậy ba ngày đã trôi qua, các quang điểm vẫn đứng y chỗ cũ không có ý tứ nào tản ra đi chỗ khác.

Đến ngày thứ tư, Hàn Lập khẽ thở dài đứng lên.

Xem ra tự mình phải đi khảo sát một phen.

Mặc kệ bọn này có mục đích gì, nhưng vạn nhất dẫn đến xảy ra chuyện gì tại linh địa của mình, dù hắn có trốn trong động phủ vẫn có khả năng mang họa từ trên trời rơi xuống.

Dù sao với khoảng cách mấy trăm dặm, đối với tu sĩ tu tiên cơ hồ chỉ là trong chớp mắt mà thôi.

Có mấy tên quấy rối này thì làm sao hắn có thể an tâm mà tu luyện cho được, không bằng tự mình đi giám thị hắn là tốt hơn.

Đương nhiên nếu gặp thuận tiện, Hàn Lập sẽ đục nước béo cò. Dù sao nếu địch không lại thì hắn bỏ trốn, chỉ thế thôi.

Mà đặc biệt hắn đã ngưng luyện ra Lôi Văn Châu và Lôi Bào, lại có thêm một đạo Thái Nhất Hóa Thanh Phù, nên tự tin nắm chắc thêm vài phần.

Bốn người này không biết hắn dùng Vạn Lung Châu giám thị nên chắc chắn không phải là cấp độ Hợp Thể Kỳ tu sĩ.

Như vậy sự sợ hãi trong lòng Hàn Lập lại giảm thêm vài phần.

Trong lòng tính toán lập kế một hồi, quanh thân Hàn Lập nổi lên thanh quang, hóa thành một đạo thanh hồng độn xuất ra ngoài động phủ.

Vừa ra khỏi động phủ, trong miệng Hàn Lập lẩm bẩm niệm chú, cả thân hình dần dần mờ nhạt rồi trở nên trong suốt.

Loại Độn thuật ẩn nấp này tuy không bằng Thái Nhất Hóa Thanh Phù nhưng nếu không cẩn thận lục soát thì cũng không dễ dàng phát hiện.

Chỉ dùng loại độn thuật này cũng là đủ rồi.

Sau một khắc, Hàn Lập khống chế độn quang, đi thẳng đến vị trí có nhóm tu sĩ xâm nhập.

Cự ly mấy trăm dặm, ứng với độn tốc của Hàn Lập hiện giờ chỉ trong chốc lát công phu đã tới nơi. Nhưng hãn cố ý hạ thấp tốc độ để giữ bí mật, bất quá sau thời gian uống cạn tuần trà hãn cũng đã tiếp cận mục tiêu.

Cách vị trí mục tiêu không xa lắm, Hàn Lập lặng lẽ hạ độn quang, linh quang toàn thân lóe lên biến thành sắc thâm trầm, tiếp theo hãn dùng Thổ Độn Thuật chui vào trong đất đi tới phía trước. Trong quá trình đi tới, lưỡng thủ Hàn Lập kháp quyết, thu liễm hơi thở toàn thân.

Sau khi tiềm hành dưới đất hơn mười dặm, hốt nhiên Hàn Lập dừng độn quang lại, hai mắt nhúu lại, trong miệng lẩm bẩm khẩu quyết.

Mặt đất đen tuyền xung quang đột nhiên chớp động điểm điểm kim quang, tiếp theo các con Phệ Kim Trùng bắn ra, lóe lên chui vào trong tay áo Hàn Lập.

Thu hồi thần niệm bám trên người các con Phệ Kim Trùng, ánh mắt Hàn Lập chớp lóe mấy cái, trên mặt hãn hiện ra một tia cổ quái.

“Những người này đang tìm đồ. Nhưng mà món đồ muốn tìm đó lại nằm tại địa phương này thật làm cho người ta bất ngờ. Bất quá bọn này có thể phát hiện ra sự tồn tại của Phệ Kim Trùng lại diệt sát vài con xem ra có sự tồn tại của cấp bậc Luyện Hư” Hàn Lập thì thào, cúi đầu suy nghĩ đánh giá tình hình một phen.

Hốt nhiên hãn đưa tay phất vào trữ vật trạc, linh quang lóe lên, xuất hiện trong tay một đạo phù màu tím.

Bề mặt đạo phù này lấp lánh giống như bằng kim loại, trên đó có chớp động nhiều ngân văn thật nhỏ. Chính là đạo Thái Nhất Hóa Thanh Phù do hãn vừa luyện chế ra.

Đạo phù này do hãn đã có kinh nghiệm nên uy lực hơn xa đạo đã dùng tại Chích Quang Đàm.

Hãn cảm thấy không nắm chắc có thể bị cấp Luyện Hư tu sĩ phát hiện ra tung tích

hay không nên mặc dù tiếc nuối vẫn phải cắn răng sử dụng đạo phù này để đem thân thể hóa thành hu vô tiến lại gần xác mình lại lịch của bốn tu sĩ này.

Thái Nhất Hóa Thanh Phù tuy quý hiếm nhưng làm sao bằng tính mạng của mình, vì vậy tự nhiên Hàn Lập sẽ không tiếc rẻ.

Hơn nữa đạo Thái Nhất Hóa Thanh Phù này không giống với đạo không trọn vẹn lần trước, bên cạnh vấn đề có uy lực hơn xa mà còn có thể xài đi xài lại nhiều lần.

Từ sắc đạo phù bạo liệt, ngân mang từ Ngân Khoa Văn phát ra chói mắt vây quanh Hàn Lập bay múa một hồi.

Sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng, hắn đánh ra mấy đạo pháp quyết.

Vài tiếng vang nhỏ “phù, phù” phát ra, các phù văn hóa thành một đoàn ngân vụ bao Hàn Lập lại trong chớp mắt.

Một lát sau ngân vụ tan hết, tại chỗ trống không.

Trong Kim Khuyết Ngọc Thư, trong chương về đạo phù tuy không thể hiện trọn vẹn tất cả nhưng về phần chế tạo đạo phù ẩn nấp lại đầy đủ bốn loại. Do vậy khi Hàn Lập vừa sử dụng liền có cảm giác khác biệt lần trước.

Lúc này hắn vẫn có thể điều động pháp bảo và một số lượng lớn linh lực. Đương nhiên nếu thực sự khu sử bảo vật hoặc thi triển một công pháp quá lợi hại thì dĩ nhiên uy năng của Thái Nhất Hóa Thanh Phù sẽ tự bị phá hủy.

Nhưng như vậy là Hàn Lập đã cảm thấy mỹ mãn.

Tối thiểu trong trạng thái hư vô, hắn vẫn có thể giành tiên cơ phát động công kích.

Hắn liền thúc dục pháp quyết, thân hình bay nhanh rồi mất hút phía trước.

Sau khi phi độn được vài dặm, Hàn Lập bắt đầu dè dặt nhẹ nhàng đi từ từ về phía trước.

Huynh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch

>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1343: Không Gian Kỳ Bí

Hàn Lập vô thanh vô tức xuất hiện trên mặt đất, ánh mắt hẩn dò xét mọi nơi liền phát hiện mình đang ở ngay một sườn núi của một toà thạch sơn trống trải.

Nên biết rằng khu vực này là vùng linh mạch chi địa cây xanh tươi tốt nên việc xuất hiện một toà thạch sơn không một bóng cây ngọn cỏ như vậy thì thật là quái lạ.

Ban đầu khi đến đây, trong quá trình dò xét linh địa Hàn Lập cũng đã phát hiện ra sự quỷ dị này, hẩn có chút tò mò liền hạ xuống dưới lục soát xung quanh một phen.

Nhưng lúc ấy hẩn không phát hiện ra gì lạ, mà hẩn lại đang nóng lòng muốn xây dựng động phủ nên không bận tâm nữa, việc trời sinh ra nơi này có linh khí loãng thì khả năng xuất hiện chuyện này cũng có thể xảy ra, tuy tỉ lệ cực thấp nhưng không phải là chưa từng có tiền lệ.

Do vậy đối với nơi này, Hàn Lập cũng lưu tâm chờ khi có thời gian sẽ đến điều tra cận kề hơn, nhưng bây giờ nhìn thấy bốn tu sĩ đang tụ tập ở đây thì chắc hẩn nơi này đã phát sinh chuyện lạ.

Hàn Lập khê cau mày hồi tưởng lại các thông tin, sau đó thân hình hẩn khê động khinh phiêu bay lên đỉnh núi.

Thân thể hư vô, khi động thân phảng phất nhẹ nhàng như không khí, một lát sau hẩn huyền phù trên đỉnh núi, lặng yên không nhúc nhích.

Ánh mắt quét qua, cảnh vật đập vào mắt chỉ là một phiến núi đá mà thôi, tựa hồ cũng không có thay đổi gì so với khi hẩn tới đây lần trước. Nhưng chân mày Hàn Lập khê động, thần niệm quét qua mọi nơi cũng không phát hiện ra điều gì khác lạ, hẩn hơi trầm ngâm rồi hốt nhiên lưỡng thủ khép quyết, quán chú pháp lực toàn thân vào hai mắt.

Nhất thời từ chỗ sâu thẳm trong đôi đồng tử bắt đầu chớp động lam mang chói mắt, Minh Thanh Linh Mục thần thông đã phát huy đến cực hạn, các sự vật bình thường không thể nhìn thấy bây giờ hiện ra rõ mồn một trong mắt Hàn Lập.

Lần này, hắn rất nhanh phát hiện ra tại bốn phía đỉnh núi đã được ai đó dựng lên tám cột quang trụ phát ra ánh sáng nhàn nhạt, hợp thành một Tứ Phương Pháp Trận bao phủ cả đỉnh núi vào bên trong.

Những cột quang trụ này không biết là do loại kỳ bảo nào biến thành, nhưng pháp trận được phối hợp hình thành nên chẳng những vô hình vô sắc mà còn không có dao động bất kỳ tia linh khí nào, khó trách với thần niệm cường đại của Hàn Lập vẫn không thể phát hiện ra bọn xâm nhập này.

Xem ra cấm chế pháp trận này là do bọn kia bố trí ra, nếu không nhờ Hàn Lập theo dõi phát hiện hành tung bọn chúng ngay từ đầu thì thật không thể phát hiện ra nơi đây, cũng không thể phát hiện ra cấm chế này.

Bất quá cấm chế này chỉ có khả năng ẩn giấu mà không có khả năng ngăn cản, với tạo nghệ trận pháp của Hàn Lập, sau khi liếc mắt qua hắn đã phát hiện được nông sâu của pháp trận này, hắn không khách khí lưỡng thủ kháp quyết, thân hình không chút run sợ tiến vào.

Một màn bất khả tư nghị xuất hiện.

Hư vô hóa thân của Hàn Lập vừa tiếp xúc với quang mang nhàn nhạt của pháp trận thì không có phản ứng gì xảy ra, hắn dễ dàng xuyên thấu cấm chế đi vào bên trong, Rõ ràng cấm chế bình thường không có tác dụng với thân thể của Hàn Lập hiện giờ.

Hàn Lập tiềm nhập vào trong lòng đất đi về phía trước được hơn hai mươi trượng thì phía dưới này bắt đầu hiện ra một quang đoàn màu lam nhạt, quang đoàn này lớn nhỏ cỡ đầu người từ từ chuyển động quay tròn không ngừng, bên trong mơ hồ có có một cái vực xoáy. Hàn Lập rung mình, dừng lại một chút rồi từ từ từng bước tiến tới cẩn thận quan sát một phen, nhưng một chuyện khiến Hàn Lập không ngờ đến xuất hiện ra.

Khi thân hình hắn vừa dừng lại, vòng xoáy trong lam sắc quang đoàn tựa hồ cảm ứng được sự tồn tại của hắn, quang mang bỗng nhiên đại phóng, từ giữa quang đoàn phun ra một cổ thất sắc hào quang, loé một cái đã cuốn lấy thân thể hư vô của hắn.

“Á.....!”.

Hàn Lập không kịp phòng bị chợt vô cùng kinh hãi, qua một lúc quẩn quại, xuất hiện

một cỗ cự lực đè vào bốn phía thân thể hắn, nhất thời không thể tránh thoát được.

Mà cũng không chờ hắn kịp suy nghĩ phương cách né tránh, tứ phía đã cô đặc lại như đúc hồ, dường như hắn đã bị truyền tống đến một địa phương xa lạ.

Lúc này khả năng hư hoá của thân hình đã bị phá vỡ, thân hình không thể tự chủ liên hiển lộ ra, đồng thời từ ngực Hàn Lập chợt loé lên tử quang, một đạo tử sắc phù quỹ dị hiện ra.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, hắn không lường lự giơ một tay lên chụp lấy đạo phù này, lưỡng thủ hợp lại, linh quang loé lên, Thái Nhất Hoá Thanh Phù liên biến mất không thấy.

Cạnh phía trước hắn không xa, một tả một hữu có hai người khác đang đứng.

Hai người này thấy Hàn Lập vô thanh vô tức xuất hiện liền bị dọa cho hoảng sợ, cả hai lập tức nhìn kỹ mặt mũi của Hàn Lập, một tên giật mình la lên thất thanh :

“Là người. Người làm thế nào phát hiện ra nơi này ?”.

Gã này chính là tên hán tử mày xếch còn tên kia có dáng người mập mập, thần sắc cũng đang kinh nghi bất định, chính là vị Kim Bàn Tử đã gặp qua.

Tự nhiên Hàn Lập cũng không biết lý do, vừa rồi nếu không phải xuất phát từ việc do hắn cẩn thận vận dụng Thái Nhất Hoá Thanh Phù đem thân thể hư hoá, nên mới bị thất sắc hào quang cuốn vào trong nháy mắt, nếu không phải nhờ hắn tu luyện qua Kim Cương Quyết tới đại thành thì đã bị học máu hao tổn tinh nguyên rồi.

Thất sắc hào quang này hình như tương tự với Phật tông linh quang nhưng có khác một chút, tu sĩ bình thường nếu bị hà quang này cuốn lấy, chẳng những một thân pháp lực vô phương vận dụng mà càng chống cự càng bị lực đè ép thành một đám thịt vụn.

Để bài trừ cấm chế này tiến vào bên trong, đám sư đồ hán tử mày xếch đã khổ công ba ngày ba đêm dựa vào pháp lực và bảo vật mới có thể tiến vào không gian này.

Hàn Lập gặp hai tên này trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm.

Không có cấp Luyện Hư tu sĩ ở đây, cho dù hai tên này liên thủ hắn cũng có thể ứng

phó được, vì vậy ẩn thuật bị phá, thần sắc hẳn vẫn như thường nhìn hai tên này cười ha hả nói:

“Ta đang lấy làm lạ kẻ nào lại bố trí cấm chế ở bên ngoài, nguyên lai là nhị vị đạo hữu, hai vị xuất hiện ở đây có việc gì phải làm sao ? Nếu Hàn mỗ nhớ không lầm thì một trong các điều luật của Thiên Uyên Thành chính là không cho phép ngoại nhân xông vào linh địa của người khác, khi có chuyện cần phải thông báo cho chủ nhân biết một tiếng nếu được cho phép thì mới được vào, nếu không sẽ bị Thiên Vệ trách cứ hơn nữa sẽ bị hình phạt roi độc đấy”.

Khi nói đến mấy câu sau thì khẩu khí Hàn Lập trở nên âm trầm lộ vẻ bất thiện, hán tử mày xếch và Kim Bàn Tử khi nghe nói đến Độc Tiên Hình phạt, cho dù là Hóa Thần tu sĩ cũng không khỏi biến sắc. Con người của Kim Bàn Tử hơi co rụt lại, hẳn nở nụ cười tươi nói:

“Hàn đạo hữu không cần hiểu lắm, ta và Ông hiền đệ chỉ đi ngang qua mà thôi, chỉ muốn nghỉ ngơi một chút tại đỉnh núi này thì không biết như thế nào lại động chạm đến cấm chế và bị truyền tống đến nơi đây, bọn ta cũng không hiểu tại sao nữa”.

“A, Kim huynh nói đơn giản như vậy có thể khiến tại hạ tin được sao ? nếu Hàn mỗ đoán không sai nơi này còn có hai vị đạo hữu khác” Hàn Lập vỗ tay sau lưng, thần tình như cười như không. Hẳn đã xem xét qua tình hình ở phụ cận xung quanh một lần, hiện tại bọn họ đang ở trong một không gian kỳ bí.

Không gian này cũng không quá rộng lớn, cao gần trăm trượng, khuôn viên cỡ một dặm, bốn phía trên không chớp động thất sắc quang hà lòe loẹt.

Điều càng làm cho người ta kinh ngạc là trên bầu trời của片片 không gian này phiêu động bảy vầng Thái Dương giống như quang đoàn thật lớn, phát ra quang mang trắng ngà khiến cho người ta có một cảm giác thanh lương thâm thúy thật khác thường.

Ở trung tâm của thất đại quang đoàn này chớp động một cổng vòm phát ra thất sắc quang mang, bên trong mờ mờ ảo ảo dị thường.

Nghe Hàn Lập nói, bọn Kim Bàn Tử thất kinh, lại liếc thấy Hàn Lập nhìn về quang môn, cả hai bèn liếc mắt trao đổi, sau đó thần sắc trở nên âm trầm nói:

“Làm sao người biết chúng ta có thêm người khác ?”.

Thanh âm của Kim Bàn Tử trở nên băng hàn mà nét mặt của hán tử mày xếch cũng xuất hiện sát khí.

“Ồ, Như thế nào ? Hai vị muốn động thủ à ?”.

“Quên nói cho hai vị đạo hữu biết trước khi tại hạ xuất phát đã lưu lại vài đạo truyền âm phù, thiết hạ cấm chế, chỉ cần tại hạ xảy ra chuyện bất trắc thì truyền âm phù này sẽ lập tức truyền đến vài vị đạo hữu kết giao thân tình với tại hạ và có cả Triệu Vô Quy tiên bối nữa. Tội vô duyên vô cớ xông vào lĩnh địa người khác lại cố ý công kích đồng liêu ắt hẳn sẽ làm cho Chấp Pháp Đội cảm thấy hứng thú, đây là tội lớn phải chịu hình phạt Băng Ngục Đào Sơn, huống hồ nhị vị liên thủ có thể kích sát được tại hạ sao?” Hàn Lập không giận ngược lại cười ha hả nói.

“Người biết Triệu thiên vệ ?” Hán tử mày xếch rung mình, mặt lộ vẻ hoài nghi.

Kim Bàn Tử cũng ngăn người ra.

“Tại hạ do chính Triệu tiên bối tự mình dẫn về Thiên Uyên Thành, nhị vị thấy tại hạ nói có đáng tin không ?” Hàn Lập thản nhiên trả lời, bộ dáng như đã sớm an bài hết thảy.

Thấy thái độ của Hàn Lập, hán tử mày xếch và Kim Bàn Tử nhìn nhau.

“Hừ ! Người đã biết nơi đây cũng chỉ có bọn ta, nói cho người biết cũng không sao. Ở đây ngoài hai chúng ta còn có sư môn trưởng bối đã tiến sâu vào trong cấm chế, bọn ta phụng mệnh ở lại đây canh giữ. người chỉ là một Hoá Thần tu sĩ tưởng có thể ngăn cản được sao ? Dù Thiên Uyên Thành có những quy định nhưng cũng tùy đối tượng, không lẽ vì một cái mạng nhỏ của một tên Hóa Thần tu sĩ như người lại đi đắc tội với hai người Luyện Hư tu sĩ à, cho dù người được sự đỡ đầu của Triệu Vô Quy tiên bối nhưng cũng chỉ là mối tương giao hời hợt mà thôi” Hán tử mày xếch trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên nói.

“Phải hay không Ông đạo hữu có dám đánh cược một lần không. Bất quá trước khi tại hạ tiến vào đây cũng đã biết có đạo hữu ở đây, trong Truyền Âm Phù cũng đã nhắc tên đạo hữu, chắc hẳn đạo hữu có pháp lực cao cường không lo sợ sư hồn thuật của Chấp Pháp Đội thì phải ?” Hàn Lập cười hăng hắc, không có bất cứ hành động nào.

“Nếu bọn người không sợ chấp pháp Thiên Vệ của Thiên Uyên Thành thì cứ mặc nhiên tiềm nhập cướp đoạt bên trong linh địa của ta đi”.

Lời này của Hàn Lập vừa ra khỏi miệng khiến khuôn mặt của hán tử mày xếch trở nên vô cùng khó coi mà Kim Bàn Tử cũng run sợ, dù sao chuyện này khiến cho bọn chúng vô phương chạy tội. Có một số việc nếu làm âm thầm không ai hay biết cũng không sao, nhưng nếu bị người khác biết được sẽ khiến cho Thiên Vệ và Trưởng Lão Hội phải chứng tỏ quyền uy.

“Ha ha, ta nghe nói thần thông của Hàn đạo hữu không bình thường, tiền đồ sẽ tiến xa vô cùng nên chắc chắn sẽ không nghĩ quẩn cùng chúng ta lường bại câu thương. Bất quá ta nói thật, chuyện ở đây không phải là do chúng ta làm chủ, Hàn huynh có điều kiện gì hãy chờ trưởng bối chúng ta đến cùng trao đổi, huynh thấy thế nào ?” Kim Bàn Tử chà xát hai bàn tay, hai mắt híp lại, nói nhẹ nhàng.

“Như thế nào, hai vị cho rằng tại hạ không dám ở lại sao ? Cũng tốt, Hàn mỗ cũng muốn kiến thức phong thái hai vị tiền bối một phen, sẽ ở chờ tại đây”.

Hàn Lập cười nhạt, thân hình nhoáng lên, xuất hiện tại một góc khác, sau đó trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, bộ dáng hần hờ ràng muốn gặp mặt hai vị Luyện Hư tu sĩ.

Chương 1344: Ngọc Cốt Nhân Ma

Bọn Kim Bàn Tử chợt thấy hành động này của Hàn Lập, tự nhiên bọn chúng hơi bất ngờ, hai tên khẽ nhúc nhích môi truyền âm trao đổi với nhau, rồi cũng không nói thêm gì nữa mà cả hai cùng tìm đến một góc khác , đồng dạng khoanh chân ngồi xuống.

Bọn này cũng đã nghĩ thấu đáo rồi, nếu không có nắm chắc phần thắng hạ thủ Hàn Lập mà đối phương lại cũng không có ý xông vào quang môn thì dĩ nhiên bọn chúng sẽ lấy bất biến ứng vạn biến, đem việc đầu đầu này giao cho trưởng bối xử lý, tránh rước lấy phiền toái mang họa đến cho bản thân.

Cứ như vậy, cả tòa không gian trở nên yên tĩnh không một tiếng động, trong ba người có kẻ nhắm mắt dưỡng thần lại có người lặng yên ngắm nhìn quang môn.

Bọn hán tử này xếch tự nhiên không biết lúc này Hàn Lập đang âm thầm khó xử, chuyện hán nói về Truyền Âm Phù cũng như các loại cấm chế linh tinh khác tự nhiên chỉ là nói năng nói cuội.

Nguyên là theo tính toán của Hàn Lập, nếu bọn kia thật sự tranh đoạt bảo vật, bản thân liền dựa vào uy năng của Thái Nhất Hóa Thanh Phù, ẩn nấp ở một bên thần không hay quỷ không biết để thừa cơ hội ra tay tranh đoạt, còn nếu thần thông đối phương quá lợi hại thì chỉ âm thầm giám thị mà thôi.

Nhưng thật không ngờ vừa mới tiến vào đã bị hào quang quá dị truyền tống thẳng đến không gian kỳ bí này, khiến cho thần thông ẩn nấp của linh phù cũng mất đi hiệu nghiệm.

Như vậy thì hán chỉ còn nước trực tiếp đối mặt với các... tu sĩ này.

Cũng may hán đã nhanh trí cảnh báo đối phương nếu hán rơi vào đường cùng sẽ khiến bọn chúng lâm vào tình thế ném chuột sợ vỡ đồ quý, làm cho bọn Kim Bàn Tử e sợ.

Đương nhiên cũng phải do Hàn Lập sợ không địch lại bọn này.

Dù hán tử mày xéch và Kim Bàn Tử, một tên là Hoá Thần trung kỳ, một tên là Hoá Thần hậu kỳ nhưng dựa vào thần thông nghịch thiên của hần và các thủ đoạn vốn có, nếu toàn lực ứng phó thì triển thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai, tối thiểu có tám phần năm chắc chém chết cả hai người này tại đường trường.

Động thủ giết người chỉ là việc đơn giản, nhưng nếu tùy tiện ra tay chỉ e lại gây ra mối đại cừu với hai Luyện Hư tu sĩ đang ở trong quang môn đó.

Hần chả có cảm tình gì với bọn tu sĩ tự tiện xông vào linh địa của hần nhưng tuyệt không muốn tạo thêm đại địch về sau.

Huống hồ coi như hần dễ dàng kích sát bọn Kim Bàn Tử nhưng thân đang bị hãm trong không gian kỳ bí này, vạn nhất không kịp thời rời khỏi bị hai Luyện Hư tu sĩ đi ra gặp phải, chỉ sợ xác chết thứ ba nằm lại đây là hần chứ không sai.

Nếu đã như vậy, chi bằng tìm cách âm thầm thoát thân, trốn khỏi nơi đây, sau này tính bước kế tiếp cũng không muộn.

Hàn Lập âm thầm sắp sẵn kế hoạch, mặc dù hai mắt hần nhắm lại nhưng thần niệm cường đại đã sớm hoá thành vô số đường tơ bắn ra bốn phương tám hướng.

Hành động mà Hàn Lập tùy tiện dùng thần niệm dò xét như vậy tự nhiên đám Kim Bàn Tử khó có khả năng họ không phát hiện ra nhưng cả hai không những không mở miệng ngăn cản mà ngược lại âm thầm cười lạnh trong lòng.

Kết quả khi các tia thần niệm của Hàn Lập tiếp xúc thất sắc thái hà trên mặt vách không gian, giống như trâu đất xuống biển (nước đổ lá môn) biến mất vô tung vô ảnh, thậm chí còn phát sinh một cỗ hấp lực cường đại làm bản thể thần niệm của Hàn Lập rung chuyển hoảng động, thiếu chút nữa thoát thể ra ngoài.

Hàn Lập thất kinh vội vàng lưu chuyển Đại Diễn Quyết, sau một hồi mới có thể cắt đứt được cỗ hấp lực này.

Nhưng cũng bởi vậy nên hần mở mắt ra ngẩng nhìn quang hà trên vách không gian, sắc mặt âm tình bất định.

Tự nhiên hần cũng thấy bọn hán tử mày xéch nơi khoé miệng lộ ra nét cười hả hê

châm chọc.

Xem ra vách không gian này thật là quý dị, bọn kia cũng đã biết rõ rồi, còn cố ý để cho hấn làm vậy mà ăn phải quả đắng.

Trong lòng Hàn Lập hơi tức giận nhưng thần sắc bề ngoài như thường, trong đầu xoay chuyển đổi sách khác.

Thật đáng tiếc, Linh bảo không gian phỏng chế Xích Hồn Phiến đã hủy hoại trong không gian phong bạo tại không gian tiết điểm lúc trước, nếu không sẽ rất có công hiệu bài trừ không gian chương xích tại đây.

Đương nhiên ngoài Xích Hồn Phiến, còn có thần thông Phá Diệt Pháp Mục rất hữu hiệu trong việc xé rách không gian, bất quá không gian này quá kỳ bí, một kích toàn lực của Phá Diệt Pháp Mục có thành công hay không chỉ là suy đoán mà thôi.

Tâm niệm của Hàn Lập xoay chuyển tính toán không ngừng, một lát sau hấn đã có chủ ý khác.

Nếu thần niệm đã không thể xâm nhập vào vách không gian vậy hãy sử dụng Minh Thanh Linh Mục xem có lộ ra điều gì hay không.

Lúc này hấn bèn quán chú linh lực vào hai mắt, từ trong chỗ sâu trong đồng tử đại phóng lam mang...

Thời gian một ngày một đêm đã trôi qua, tại một góc của không gian, Hàn Lập đã nhắm lại song mục, bộ dáng hoàn toàn nhập định, xem ra trong quá trình dò xét hấn cũng không tìm ra cách ổn thỏa để rời đi.

Mà quang môn trong không trung cũng không xảy ra động tĩnh gì khác lạ, hai người Kim Bàn Tử gắt gao theo dõi diễn biến quang môn trong không trung, sắc mặt cả hai bắt đầu trở nên âm trầm, đương nhiên bọn chúng không quên cảnh giác nhìn Hàn Lập.

“Thời gian trôi qua đã khá lâu nhưng hai vị tiền bối vẫn chưa đi ra, không biết đã gặp chuyện gì phiền toái ở bên trong rồi?” Hàn Lập vẫn nhắm mắt nhưng hốt nhiên mở miệng nói.

“Cái này... xin Hàn đạo hữu cứ yên tâm, sư tôn nếu gặp chuyện không may thì bọn

ta đã nhận được tin tức rồi. Thế nào, chẳng lẽ Hàn huynh chờ đợi hai ngày đã mất kiên nhẫn rồi à ?” Hán tử mày xếch vừa nghe Hàn Lập bất chợt mở miệng, trong lòng rung mình, nhưng không cam lòng yếu thế mà đáp trả lại.

“Hai vị tiền bối vô sự là tốt rồi, hiện giờ tại hạ còn...”

Hàn Lập cười một tiếng muốn nói tiếp gì đó thì từ thất sắc đại quang đoàn trong không trung đột nhiên phát ra thanh âm vù vù, linh áp kinh người phát động, các quang đoàn phát sáng rực lên.

Bọn hán tử mày xếch thất kinh mà Hàn Lập cũng mở mắt nhúu mày nhìn diễn biến đang xảy ra.

Dị biến chỉ vừa mới bắt đầu thôi, trong âm thanh vù vù, bảy quang đoàn chuyển động rồi cường tăng, trong nháy mắt từ kích thước chỉ bằng đầu người đã trở thành bánh xe thật lớn, mà tình trạng này có vẻ chưa dừng lại.

Xung quanh bảy quang đoàn bỗng nhiên hiện lên tầng tầng sóng gợn không gian bắt đầu từ trung tâm phát tán ra xung quanh.

Trong phút chốc, quang môn phảng phất như bị một cỗ vô hình cự lực đè nén mơ hồ trở nên vận vẹo kịch liệt.

“Bất hảo!”.

Kim Bàn Tử thấy cảnh này sắc mặt đại biến, quát to, lập tức đứng thẳng dậy.

Vẻ mặt của hán tử mày xếch cũng đầy vẻ ngạc nhiên.

Thần sắc của Hàn Lập cũng trở nên vô cùng âm trầm.

Bởi vì... chẳng những quang đoàn trên không trung phát sinh biến hoá mà vách không gian ở bốn phía giờ đây cũng bắt đầu run rẩy, thậm chí thất sắc hào quang bắt đầu tán loạn có dấu hiệu tan rã.

Rõ ràng đây là dấu hiệu báo trước không gian sắp bị sụp đổ.

Sự tình quan hệ đến tính mạng, Hàn Lập không nói hai lời đứng ngay dậy, giơ tay

hướng về phía đầu, tầng tầng hào quang mù mịt bỗng nhiên từ sau đầu hiện lên.

Tiếp theo đan thủ lộn chuyển, kim quang loé lên, trong tay xuất hiện ba khóa viên châu phát ra ánh vàng rực rỡ.

Đây là ba khóa Lô Văn Châu vừa mới ngưng luyện không lâu.

Lúc này bọn Kim Bàn Tử cũng nhao nhao phun ra nhiều bảo vật, nhưng đã chứng kiến qua sự huyền diệu của không gian này nên cũng không nắm chắc là có thể phá vỡ không gian chướng bích để thoát thân, vì vậy sắc mặt cả hai trở nên kinh hoàng.

Tự nhiên Hàn Lập sẽ không quản sinh tử của hai tên này, hắt sâu một hơi dự định sẽ tế xuất Phá Diệt Pháp Mục ra giữa trán, rồi sau đó sẽ phối hợp với Nguyên Từ Thần Quang và Lô Văn Châu phá vỡ không gian mà tẩu thoát.

Nhưng vào lúc này bỗng nhiên một tiếng vang “ầm...” thật lớn truyền ra từ quang môn.

Hàn Lập cả kinh không khỏi đình chỉ hành động.

Tiếp theo chỉ thấy quang môn lóe lên thất sắc hào quang, từ đó bay vụt ra hai đạo lục quang và kim quang chói mắt.

Hai đạo độn quang này trông giống như luồng kinh hồng xoay quanh trên không trung, quang mang chợt biến mất, hiện ra một con Phi Thuý Tiểu Giao và một kim sắc tiểu đồng từ cao chừng một thước.

Chỉ thấy hai sừng trên đầu Tiểu Giao đã bị chặt đứt một cái, lân phiến trên người loang lổ, còn tiểu đồng thì đầu tóc rối bù, kim bào trên người cũng bị rách một mảng lớn.

Bộ dáng hai người này có vẻ chật vật đang điên cuồng chạy trốn.

“Chạy mau, đây không phải là nơi Thiên Bảo Thượng Nhân tọa hoá mà chính là nơi giam cầm một con Ngọc Cốt Nhân Ma, chúng ta đã chấn động cấm chế của Thượng Cổ tu sĩ nên con Ma này đã thoát khỏi giam cầm, không gian cũng sẽ sụp đổ. Ừa, người là ai?”.

Kim sắc đồng tử hỗn hển nói nhưng lập tức phát hiện ra Hàn Lập đang đứng đó, trên đầu chớp động quang sáng trắng xám, bèn kinh ngạc hỏi.

“Tổ phụ, hẳn là Hàn tiểu tử, hẳn...” Kim Bàn Tử thấy hai người đi ra, vui mừng vội vàng nhúc nhích môi truyền âm thông báo lai lịch của Hàn Lập.

“Là chủ nhân của linh địa nơi đây ?!” Phi Thuý Giao Long nghe rõ ràng như thế, mặt trở nên nghiêm nghị, trong mắt loé ra sát cơ.

“Minh huynh, người muốn làm cái gì. Bọn ta chạy trốn chết còn không kịp nữa là, lúc này sao còn có thể nhiều chuyện nữa chứ, nếu hoá thân của bọn mình vẫn lạc thì mất nhiều hơn được, huống hồ người cũng đừng quên hẳn là một phi thăng tu sĩ, ta không có hứng thú trêu chọc ... những kẻ như tên điên này” Kim sắc đồng tử sau khi nghe xong mặc dù cũng ngạc nhiên nhưng lập tức truyền âm trao đổi với Giao Long.

“Cũng tốt, trước hết bọn ta nên hợp lực rời khỏi đây, chỉ cần bọn ta không tự mình động thủ, cho dù bọn Triệu Vô Quy tìm đến cửa cũng chẳng sợ. Một khi không gian này sụp đổ, hãy để tên này táng thân cùng với Ngọc Cốt Nhân Ma đi, đáng tiếc chỉ là hoá thân của bọn ta đến đây, nếu không hà tất phải sợ hãi con Ma này, chúng ta đi thôi” Phi Thuý Giao Long chân chờ giây lát rồi lập tức thu lại sát cơ, sáng suốt nói.

“Vây được rồi. Mau ra tay, không gian này không còn chống đỡ được bao lâu nữa đâu” Kim Sắc đồng tử nhẹ nhõm, rõ ràng hẳn không muốn mình chết vô ích ở đây.

Lập tức lưỡng thủ hẳn kháp quyết, miệng lầm bầm, nhất thời sau lưng hiện ra một khẩu Mộc Kiếm bay lên trời hoá thành một cây cự đại kiếm quang to hơn trường.

Phi Thuý Giao Long đồng dạng trong miệng cũng phát ra tiếng long ngâm, thân hình lẫn xuống hóa thành một con Lục Giao cao hơn mười trường trên đầu có một cái sừng lục sắc không ngừng chớp loé từ sắc lôi điện, thoạt nhìn khí thế vô cùng kinh nhân.

Mặc dù không biết bọn kia đang trao đổi với nhau điều gì nhưng khi thấy Cự Kiếm và thần thông của Giao Long kinh sợ như vậy, trong lòng của Hàn Lập cũng rung mình.

Giờ phút này hào quang tại bốn vách không gian đã tán loạn hầu như biến mất, bề mặt chướng bích đã phát ra tiếng ông ông vụn vụn lên đến cực điểm.

Chương 1345: Không Gian Phong Bạo

Đột nhiên thân hình của Cự Giao rung lên, nó lắc đầu quẫy đuôi rồi há miệng, một cỗ thanh sắc quang trụ cuồng bạo phún ra, cái sừng còn sót lại trên đầu cũng phóng ra một đạo hào quang tử sắc to cỡ cánh tay, cùng quang trụ hợp lại thành một thể hùng hổ cuồng bạo đánh vào chướng bích phía đối diện.

Cùng lúc này Kim sắc đồng tử giờ tay chộp vào thiên linh cái, trong phút chốc một đạo kim huỳnh quang trụ phóng lên cao, nhập vào trong cự kiếm ở trên đỉnh đầu.

Trong kiếm quang truyền ra thanh âm vu vu, kích cỡ kiếm quang cuồng tăng thêm lần nữa phát ra kim mang chói mắt. Còn Tiểu đồng tử sau khi phóng ra kim quang trụ, thân thể lại thu nhỏ nữa, chỉ chừng nửa thước, nhưng lão bất chấp để ý mà lưỡng thủ tiếp tục khấp quyết.

Cự kiếm hóa thành một đạo kim hồng theo sát thanh sắc quang trụ trăm tới.

Mục tiêu cả hai đều cùng một điểm trên chướng bích.

Một tiếng nổ vang âm âm phát ra, thanh quang kim mang bạo liệt mở ra rồi lại đan vào nhau, sau đó huyền hóa thành một khóa cự đại quang cầu lớn tới mấy trượng nhìn qua cực kỳ huyền diệu, bề mặt quang cầu chớp lóe ngoằn ngoèo vô số tia thiểm điện.

Không biết quang cầu này ẩn chứa loại thần thông nào nhưng nó từ từ tiềm nhập vào bên trong chướng bích, chỉ mới tiến vào hơn phân nửa mà với uy năng dữ dội của nó đã mạnh mẽ xé rách chướng bích ra làm hai.

Giao Long và Tiểu đồng tử cùng vui mừng, Phi Thúy Giao Long liền vội gọi hán tử mày xéch một tiếng, nhoáng một cái, hình thể trong nháy mắt đã khôi phục lại như cũ, hóa thành một đạo lục hồng cuốn hán tử mày xéch theo, bắn nhanh về hướng quang cầu.

Trong lúc độn quang, Giao Long lạnh lùng liếc xéo Hàn Lập đứng bên kia.

Lúc này Hàn Lập lại đứng ngơ ngác nhìn sự việc xảy ra nhưng bản thân lại chẳng có

chút hành động nào.

Trên mặt Giao Long thoáng hiện ra nét như nhìn một kẻ sắp chết, trong miệng gầm lên một tiếng rồi độn xuất lướt qua quang cầu.

Gã không sợ Hàn Lập nhân cơ hội này chạy trốn.

Do quang cầu này đã dung hợp chân nguyên lực của gã và Tiểu đồng tử, nếu không tự hấn dẫn đi theo thì căn bản vô phương xuyên thấu qua thông đạo này.

Kim sắc đồng tử thấy Giao Long đã đi trước một bước, lúc này cũng lẳng lặng hóa thành một phiến kim hà cuốn theo Kim Bàn Tử, phóng thẳng đến chướng bích trước mặt, đồng dạng muốn độn xuất ra ngoài.

Nhưng vào lúc này ở phụ cận quang cầu bỗng nhiên vang lên một tiếng như sét đánh, tiếp theo không gian trở nên dao động, một đạo nhân ảnh sau lưng có hai cánh chột lóe hiện ra.

Đầu vai của nhân ảnh này rung lên, nhất thời một mảnh hào quang trắng xám mù mịt chụp về phía Kim sắc đồng tử.

Tiểu đồng tử liền cảm thấy một cỗ hấp lực, trong lúc không phòng bị liền bị nhân ảnh này dán chặt vào kim hà phía sau, từ đó truyền đến một thanh âm lạnh nhạt:

“Tiền bối muốn thoát thân thì nên phải mang văn bối cùng theo”.

Thanh âm này chính là của Hàn Lập.

Kim sắc đồng tử sững sốt, ánh mắt hướng về phía vị trí của Hàn Lập lúc này thì vẫn thấy có một vị Hàn Lập khác đứng yên đó, nị “Hàn Lập” này thấy Tiểu đồng tử nhìn lại liền há miệng cười, rồi tức thì thân hình kia chột tán loạn biến mất, trong chớp mắt hóa thành một đạo thúy lục sắc linh phù, nhẹ nhàng nhoáng lên không biến mất.

Đây chính là Hóa Linh Phù của Hàn Lập.

Thì ra Hàn Lập thấy hai tên Luyện Hư tu sĩ muốn động thủ phá bích chướng, trong lòng liền tính toán, dùng Hóa Linh Phù biến ảo thành thể thân, bản thân mình thì âm thầm sử dụng Phong Lô Sí lẳng lẽ độn nhập vào hư không thuận di đến phụ cận của quang

cầu.

Đạo Hóa Linh Phù này đã được Hàn Lập bồi dưỡng hơn mấy trăm năm nên có thần thông tạo ra hóa thân thay thế vô cùng thần diệu, mặt khác trong lúc vội vàng nên Phi Thủy Giao Long và Kim sắc đồng tử cũng không phát hiện ra điều gì kỳ hoặc.

Kết quả đã bị Hàn Lập chớp lấy cơ hội, vận dụng Nguyên Từ Thần Quang giống như một loại keo dính, một tắc cũng không rời dính chặt vào độn quang của Kim sắc đồng tử.

Tiểu đồng tử này là nhân vật nào chứ, mặc dù giật mình một chút, nhưng đã rõ ràng trò hí lộng của Hàn Lập, Lão dùng độn quang lại, phát ra thanh âm đe dọa:

“Tiểu bối, ngươi muốn chết ?”.

Lập tức từ trong kim hà phóng ra vạn đạo kim quang cuốn về phía Hàn Lập không chút khách khí.

Nhưng khi kim quang tiếp xúc với quầng sáng trắng xám, chỉ phát ra thanh âm bạo liệt “Đùng, đùng”, sau một hồi run rẩy kịch liệt cũng không thể đẩy quầng hôi hà đi được.

Lần này trong lòng Kim sắc đồng tử rung mình.

“Hắc, hắc. Nếu đích thân là bản thể của tiền bối tới đây thì tự nhiên vẫn bối không thể ngăn cản pháp lực của tiền bối, nhưng bây giờ chỉ là phân thân của tiền bối, mà muốn dễ dàng hất bay Nguyên Từ Thần Quang của vẫn bối thật là điều mơ tưởng, tiền bối có muốn cùng vẫn bối bầu bạn ở chỗ này trong một thời gian dài không ?” Trong quầng hôi hà phát ra thanh âm cười khế của Hàn Lập.

“Người dám uy hiếp lão phu ?!”.

Kim sắc đồng tử nghe vậy vô cùng giận dữ muốn thi triển thần thông khác, thì đúng lúc này hốt nhiên từ trong không trung truyền đến một tiếng thét chói tai vô cùng thê lương. Hàn Lập đang ở trong Nguyên Từ Thần Quang nghe được thanh âm này, thân thể liền nóng bừng bừng, huyết dịch toàn thân sôi trào muốn tuôn ra ngoài thân thể.

Nhưng Kim Cương Quyết của hắn đã tu luyện đại thành, da thịt cứng cỏi không thua

gì đình bậc pháp khí, mặc dù thoáng kinh hãi nhưng hần vội vàng kháp quyết liền cảm thấy bình ổn trở lại.

Tiểu đồng tử nghe tiếng thét này sắc mặt đại biến, còn Kim Bàn Tử mặc dù đang được kim quang bảo vệ, nhưng khi nghe tiếng thét này lập tức trào máu mặt, thân hình lung lay muốn gục xuống.

“Khấp huyết đại pháp !”.

Tiểu đồng tử quát to kinh hãi, một tay liền vỗ vào hư không, nhất thời một đạo kim sắc quang trụ từ trong tay phóng ra rót vào trong thân thể của Kim Bàn Tử, thân hình gã này chấn động mạnh nhưng cuối cùng máu huyết trên mặt đã ngừng trào ra.

Từ phía quang môn đang vặn vẹo giữa không trung chợt lộ ra một cái cự đại cốt trảo, bộ dáng muốn mở cửa quang môn một lần nữa.

Trảo này trắng nõn như ngọc tản mát ra linh áp kinh người, mà tiếng thét thê lương vừa rồi truyền ra từ quang môn này.

“Xem ra chỉ chút thời khắc nữa là Ngọc Cốt Nhân Ma sẽ thoát ra ngoài, vạn nhất vị tiên bối rời đi lúc trước vì muốn trừ ma bất chấp tiên bối còn ở lại, mà phá hủy thông đạo khiến cho chúng ta bị khốn ở đây. Tiên bối không có...chút nào băn khoăn sao ?” Hàn Lập trấn tĩnh lại tinh thần, nói về vô cùng tỉnh táo.

Kim sắc đồng tử khi thấy cự đại cốt trảo xuất hiện, sắc mặt vô cùng khó coi, rồi lại nghe lời này của Hàn Lập, khóe miệng một phen co quắp, trong lúc nhất thời trở nên do dự không quyết.

Hần hiểu rất rõ Minh lão ma, nếu đi ra muện chỉ sợ lão này dám làm thế chứ chẳng chơi.

Lúc này từ quang môn lại lộ ra thêm một cái cốt trảo thứ hai. Hai cốt trảo một tả một hữu nằm hai bên vòm cửa, tiếng thét thê lương dừng lại kế tiếp là tiếng gầm rú âm âm.

Xem ra Ma vật sắp xuất hiện rồi.

“Hào, tiểu tử ! Người khá lắm, Lão phu mang người ra ngoài !” Vị Kim lão quái này cũng là hạng cáo già, tâm niệm chuyển động không chần chờ nữa mà đáp ứng.

Hàn Lập nghe vậy trong lòng vui mừng.

Nguyên Từ Thần Quang đang hút chặt nhất thời buông lỏng ba phần, Kim đồng tử thôi thúc pháp quyết, từ kim hà đại phóng quang mang, bao bọc luôn hồi quang rồi mang theo Hàn Lập chạy tới quang cầu.

Hàn Lập chỉ dùng Nguyên Từ Thần Quang bao bọc xung quanh, tùy ý để Tiểu đồng tử dụng pháp.

Khi tiến vào trong quang cầu, Hàn Lập chỉ cảm thấy quang mang chói mắt khắp tứ phía, sau một hồi thiên toàn địa chuyển thân hình đã xuất hiện trên không trung của thạch sơn.

Phụ cận giữa không trung rõ ràng trôi nổi một khối quang cầu thật lớn,

quang cầu này tựa như được khảm vào không trung vậy, chỉ hiển lộ ra một nửa mà thôi.

Phi Thụy Giao Long và Hán tử mảy xếch đang đứng cạnh đó không xa thấy Hàn Lập cũng đi theo ra liền giết mình.

Hàn Lập không suy nghĩ nhiều, hai cánh sau lưng rung lên, trong nháy mắt hóa thành một đạo thanh bạch sắc hồ quang, ngay tại chỗ lập tức biến mất.

Sau một khắc, hấn xuất hiện tại một vị trí khác cách chỗ cũ hơn mười trượng.

Không biết vì nguyên nhân gì mà tuy gần trong gang tấc, Kim sắc đồng tử lại không có ý vây khốn hấn, để hấn dễ dàng thoát thân.

Phi Thụy Tiểu Giao lạnh lùng nhìn cảnh này, trong mắt chợt lóe lên sát khí, muốn hành động...

Nhưng vào lúc này, lấy quang cầu làm trung tâm, không gian ở phụ cận xung quanh chợt dao động làm cho người ta sờn cả gai ốc. Trên bầu trời găm thét một thanh âm quái dị, không gian giống một tờ giấy bị ai đó làm cho vặn vẹo thành nếp nhăn, sau một lúc các đường nếp này ngày càng dày đặc.

“Bất hảo !”.

“Không gian phong bạo !”.

Thấy cảnh này, tất cả mọi người bao gồm cả Hàn Lập đều thất thanh la lên.

Cả bọn liên bất chấp mọi chuyện, toàn bộ đều toàn lực tức tốc khu động pháp quyết hóa thành các đạo kinh hồng hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh chạy trốn.

Mặc dù thuận di thuật rất thần hiệu nhưng chả ai dám xài lúc này, không gian phong bạo sắp xảy ra, độn xuất trong hư không chẳng phải là muốn tự tìm chết sao.

Cũng may tu vi của mọi người ở đây ai cũng đều bất phàm, mặc dù dùng độn thuật bình thường nhưng chỉ mấy phen chớp động đều đã chạy xa ra ngoài vài trăm trượng.

Một âm thanh âm vang kéo dài. Tại khu vực trước đó, không gian đang bị uốn nếp đột nhiên từ trong hư không hiện ra vô số đạo hắc ti tinh tế rồi lập tức kéo dài trải rộng ra hơn trăm trượng.

Tiếng rít nổi lên, hắc ti lập tức vỡ vụn bành trướng, một cỗ bạch quang tựa như chất lỏng từ bên trong tuôn ra.

Một màn quỷ dị xuất hiện, khi bạch quang vừa xuất hiện, không gian xung quanh lập tức cuồng phong gào thét, hóa thành vô số cơn lốc cuốn mọi vật xung quanh vào bên trong. Các cơn lốc này thôn phệ tất cả, bất cứ cái gì bị cuốn vào trong chớp mắt đều bị ép nát bấy, rồi “vèo” một cái biến mất vô tung vô ảnh, từ trong cơn lốc truyền ra thanh âm nổ lớn và tiếng rít chói tay giống như yêu ma thét gào. Hàn Lập đứng trên một đỉnh núi cách đó hơn mười dặm nhìn cảnh tượng cơn lốc trùng thiên vô cùng quỷ dị, trên mặt không chút biểu tình.

Không gian phong bạo này còn yếu hơn mấy lần so với không gian phong bạo mà hắn đã từng gặp trong không gian tiết điểm, nhưng Hàn Lập tuyệt nhiên cũng không muốn bị cuốn vào trong chốn nguy hiểm này.

Phải biết rằng khi đi qua không gian phong bạo trong không gian tiết điểm, mặc dù đã có sự hỗ trợ thần thông không gian thiên phú của Băng Phượng, nhưng các bảo vật của hắn cũng đã bị hủy mất bảy tám phần, thiếu chút nữa đã chết ở bên trong đó.

Mắt thấy không gian phong bạo càng ngày càng mãnh liệt thậm chí có thể sẽ còn

kéo dài.

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động, hốt nhiên độn quang nổi lên, không hề để ý đến bọn Phi Thúy Giao Long và Kim sắc đồng tử nữa, nhanh nhẹn biến mất, trực tiếp chạy về phía động phủ của mình.

Chương 1346: Cốt Thủ

Phía Phi Thúy Tiểu Giao tự nhiên cảm ứng được hành động của Hàn Lập, bèn nhường mảy mớ miệng hỏi Hán tử mảy xếch vài câu, sắc mặt của Hán tử liền hiện ra vẻ đau khổ, liền thanh giải thích chuyện gì đó, sau khi nghe xong sắc mặt của Giao Long trở nên âm trầm.

Lúc này có một phiến kim quang từ một hướng khác đang tiến lại, sau vài lần chớp động đã lại gần bọn Phi Thúy Tiểu Giao, quang mang chợt tắt, hiện ra Kim Bàn Tử, trên đỉnh đầu hắn đang phiêu phù Kim sắc đồng tử.

“Thực sự Minh huynh muốn thả cho tiểu tử kia chạy thoát sao ? Vạn nhất hắn đem chuyện đoạt bảo của chúng ta báo cho Thiên Vệ trong thành biết được thì phiền toái không nhỏ đâu” Tiểu đồng tử nhìn Giao Long rồi nói.

“Đây chỉ là một phiền phức nhỏ mà thôi cần gì phải làm điều thừa thải này. Chuyện tâm bảo tại linh địa người khác, chỉ cần không bị chấp pháp Thiên Vệ bắt quả tang thì cũng không phải là chuyện lớn. Lúc trước sở dĩ bí ẩn như vậy là do danh tiếng của Thiên Bảo Thượng Nhân quá lớn, nên tại hạ không muốn lộ phong thanh ra ngoài mà thôi, hiện tại căn bản cũng không có bảo vật gì lại càng không ảnh hưởng tới ai cả. Khi không bị mất mát quyền lợi, lão phu cũng không có hứng thú động chạm với các ... phi thăng tu sĩ, huống hồ sau khi nghe tiểu đồ nói, tên này hình như còn có dính líu đến Triệu Vô Quy. Bản thân Triệu Thiên Vệ thì không có gì phải lo, nhưng sự phụ hân là Lô La Chân Nhân của Trường Lão Hội đấy. Hắc, hắc... nếu Kim huynh có nhã ý tìm tiểu tử này thì lão phu cũng có thể trợ giúp một tay” Phi Thúy Giao Long trầm ngâm một lúc rồi lạnh lùng nói.

“Ta và tiểu bối này không cừu không oán, tìm hắn phiền phức làm gì chứ, nếu ở đây không có bảo vật thì lão phu xin cáo từ trước, sau này có duyên sẽ cùng đạo hữu đàm đạo một phen” Con người của Kim sắc đồng tử xoay tròn, liền cười ha ha đáp lời.

Tiếp theo lão vung quyền, hóa thành đạo kim hà cuốn theo Kim Bàn Tử phi động về phía chân trời, cũng không thèm quan tâm đến tình hình không gian phong bạo.

“Hừ ! Rõ ràng lão quái này bị tiểu tử kia ám toán trong kia, nên không thể không mang hắc theo cùng, bây giờ lại muốn xúi bẩy ta để mượn đao giết người à, Lão phu cũng chẳng có sinh tử đại cừu gì với hắc nên làm sao để lão được như ý chứ. Đồ nhĩ, chúng ta đi thôi, nơi này xuất hiện không gian phong bạo tất sẽ khiến cho Chấp Pháp Đệ của Thiên Uyên Thành chú ý, tuy khả năng chưa thể tới đây ngay lập tức nhưng cũng không loại trừ khả năng Thiên Vệ ở gần đây. Ai da, thật sự là xúi quẩy mà”.

Phi Thúy Giao Long thấy kim hà biến mất về phía chân trời bèn hừ lạnh một tiếng, thì thào vài câu, tiếp theo thân hình hóa thành một đạo lục hồng bắn nhanh về hướng khác, Hắc tử mây xích cũng cuống quýt hóa thành một đạo lam hồng theo sát phía sau.

Cuối cùng hai đạo độn quang này cũng biến mất về cuối chân trời, trong phụ cận trừ tiếng vang ầm ầm từ không gian phong bạo truyền ra cũng không có thêm tiếng động nào khác.

Lúc này Hàn Lập đang trong đại sảnh của động phủ, hai tay ôm vai chăm chú nhìn ngân sắc quang mạc trước mặt.

Qua sự giám thị của Vạn Lung Châu, sau khi phát hiện hai tên Luyện Hư tu sĩ đã thật sự rời khỏi linh địa, hắc âm thầm thở ra một hơi nhẹ nhõm, trong vùng ngân sắc quang mạc chỉ còn một điểm sáng thật lớn không ngừng chớp động biểu thị cho không gian đang phong bạo.

Hàn Lập khác bọn Minh lão ma ở chỗ bọn kia xong việc liền phui mông đi thẳng không chút do dự, nhưng hắc lại phải giám thị không gian phong bạo này phòng ngừa nó phá hủy linh địa ngoài ý muốn.

Nhưng hắc cũng đã từng trải qua không gian phong bạo trong không gian tiết điểm nên cũng biết được không gian phong bạo sẽ duy trì không lâu.

Quả nhiên, trên quang mạc từng điểm hoàng sắc giăng co giật trái rẽ phải khoảng một canh giờ thì bắt đầu âm ỉ, tiếp theo một khắc sau thì hoàn toàn biến mất không thấy nữa, bây giờ Hàn Lập mới thở ra một hơi, tâm trạng buông lỏng nhẹ nhõm.

Cuối cùng, hắc quyết định chuẩn bị tắt đi ngân sắc quang mạc nhằm giảm bớt chi phí tổn hao linh thạch thì hốt nhiên sắc mặt trở nên đại biến, chỉ thấy tại vị trí hoàng sắc quang điểm biến mất đó đột nhiên hiện ra một quang điểm trắng xám.

Quang điểm này ít sáng hơn hoàng sắc quang điểm, thậm chí bộ dáng tùy thời có thể bị dập tắt đi, nhưng chính lúc quang điểm trắng xám xuất hiện, nó bắt đầu di động về hướng động phủ của hắc.

Trong lòng Hàn Lập cực kỳ lo lắng, tâm niệm tính toán cực nhanh, chẳng lẽ không còn cách nào ở lại được nơi này nữa sao.

Không lẽ tàn hồn Ma vật Ngọc Cốt Nhân Ma đã trốn thoát khỏi không gian phong bạo ? Mặc dù hắc không rõ lắm Ngọc Cốt Nhân Ma là loại Ma vật gì nhưng có thể làm cho cấp Luyện Hư tu sĩ phải tránh không kịp thì chắc chắn đáng sợ vô cùng, nếu hắc cứ tiếp tục ở lại thì chắc chắn vĩnh viễn không có ngày nào bình an cả.

Cũng may theo quan sát thì quang điểm này có linh áp cực thấp hắc là bị tổn thương rất nặng, hiện tại muốn diệt sát nó cũng không khó.

Đã có quyết định, hắc cũng không chần chừ nữa, thân hình nhoáng lên hóa thành một đạo thanh quang rời khỏi động phủ chạy thẳng đến vị trí không gian phong bạo vừa biến mất.

Một lát sau hắc đã đứng trên không trung chỗ cũ, không gian phong bạo đã sớm không còn tồn tại, cùng lúc biến mất với nó còn có cả tòa thạch sơn trống trải, làm để lại trên mặt đất một cái hố to tương đương đường kính dài hơn trăm trượng.

Hàn Lập khống chế độn quang đi quanh cái hố này hai vòng nhưng cũng không phát hiện ra điều gì bất thường. Hắc nhướng mày, dùng độn quang rồi trôi nổi trên không trung, đồng thời từ từ nhắm hai mắt lại.

Thần niệm cường đại cùng cấp với Luyện Hư tu sĩ phóng ra bốn phương tám hướng, trong nhất thời từng đợt thần niệm đem một phương viên hơn trăm dặm bao phủ vào bên trong, lục soát cẩn thận đến từng tấc đất.

Sau một lúc không lâu lắm, trong miệng Hàn Lập phát ra một tiếng kinh ngạc “Ủa?”. Hai mắt hắc mở ra , trên mặt tràn đầy vẻ cổ quái.

Sau một phen tư lự, hắc huyết một tiếng sáo, thanh quang đại phóng, hóa thành một đạo thanh hồng bắn nhanh về một phía rồi biến mất,

luồng thanh hồng phá không đi được hơn ba trăm dặm thì dừng lại trên không trung một khu rừng.

Quang mang tắt đi, Hàn Lập xuất hiện chấp hai tay sau lưng đứng trên không, hai mắt chớp động lam mang ngăm nhìn. Đột nhiên trong miệng hắn phát ra một tiếng hừ lạnh, giờ tay trào xuống dưới.

“Phanh...”, một cái quang thủ trong suốt hiện ra chụp xuống một vị trí nào đó trong khu rừng.

Quang trào phát ra từng trận vù vù, mặc dù chỉ lớn cỡ một trượng nhưng đã bao phủ phạm vi hơn mười trượng ở bên dưới, thanh thể rất kinh người.

“Vèo....”, một đạo ánh sáng xám từ trong rừng phá không bay ra hướng về một phương khác chạy nhanh. Hàn Lập nhếch mép, tựa hồ đã sớm đề phòng, tay kia nhấc nhanh, năm ngón tay hướng về quãng sáng đó nắm chặt lại.

Vài tiếng “phốc, phốc...” truyền đến, năm đạo hồng ti từ ngón tay lóe lên bắn ra ẩn hiện trong hư không. Một khắc sau, hồng ti tái hiện, hồng mang chớp động, quí dị quần quít quanh quãng sáng kia.

Kích cỡ quãng sáng xám lập tức do duỗi liên tục, quang mang chớp lóe, muốn thoát ra ngoài. Nhưng lưỡng thủ Hàn Lập đã khấp quyết, thúc đẩy năm đạo Hỏa Linh Ti.

Những đạo hồng ti này phát ra một tiếng “Đùng”, bốc lên mộ ngọn xích hồng hỏa diễm cao vài thước, hoàn toàn bao bọc quãng trắng xám vào bên trong.

Từ trong đó phát ra tiếng gào thét “ô ô...” có vẻ đang bị suy yếu đi, lại bị xích hồng hỏa diễm luyện hóa một lúc liền hiện ra một vật thể trắng nõn như ngọc.

Hàn Lập chau mày bình thần giờ tay xuất ra một trào.

Nhất thời hỏa diễm tắt đi, vật thể đó bị kéo nhanh về phía hắn.

Hàn Lập giờ tay chụp lấy nó.

Đây là một Bạch ngọc cốt thủ, trên bề mặt có các kim sắc phù văn lúc ẩn lúc hiện.

Hàn Lập liếc nhìn liền nhận ra đây là ma trảo của Ngọc Cốt Nhân Ma nhưng hiện tại thể tích chỉ bằng bàn tay của thường nhân.

Ánh mắt hần chớp động, đem cốt trảo này lần qua lật lại vài lần, đồng thời vận Minh Thanh Linh Mục cùng thần thức kiểm tra cốt trảo, kết quả khiến hần chấn động.

Thần niệm vừa đảo qua liền thấy cốt trảo này là một kiện pháp bảo, hơn nữa có uy lực không nhỏ, nhưng Minh Thanh Linh Mục quét qua thì rõ ràng đây đúng là cốt trảo thật không phải giả, cuối cùng nó là một kiện bảo vật dùng xương người luyện chế ra.

Vừa rồi có ánh sáng trắng xám là do bảo vật này thông linh có linh tính, nhưng sau khi bị hỏa diễm luyện hóa đã bị mất hết linh tính, bây giờ chỉ là một vật chết mà thôi.

Nhưng chưa hết, điểm quan trọng là tại ngón cái của cốt trảo có dấu một ngọc bài màu trắng ngà, trên mặt chớp động nhiều ngân sắc phù văn rất nhỏ phát ra ngân quang chói mắt, tất cả đều là Ngân Khoa Văn.

Hàn Lập nhìn kỹ một lúc, liền hít một hơi thật sâu, miệng thì thào:

“Kim Khuyết Ngọc Thư!”.

Hiển nhiên đây là một ngọc giản mang Kim Khuyết Ngọc Thư bảy mươi hai trang, trông rất đầy đủ, dường như nói về đạo luyện khí.

Hàn Lập lấy được bảo vật này ngoài ý muốn, mặc dù trên mặt vẫn trấn định nhưng trong lòng thì mừng như điên, dự định sẽ cẩn thận nghiên cứu ngọc thư này về sau.

Trên tay Hàn Lập chớp lóe linh quang liên tục, ra tay một hơi dán mấy đạo phù cấm chế lên cốt trảo, sau đó cẩn thận bỏ vào trong ngọc hạp rồi lập tức khống chế độn quang quay về động phủ.

Hần cũng không biết nhờ sự quyết đoán đúng lúc này mà hần đã gặp may.

Sau thời gian Hàn Lập quay về động phủ không bao lâu, trong không trung tại khu vực không gian phong bạo phát, bỗng hiện ra một quang trận, bạch quang đại phóng, từ bên trong bay ra một chiếc Thuyền Kim Đình phát ra kim sắc rực rỡ.

Từ trong Thuyền Kim Đình chậm rãi bay ra hai tên Thiên Vệ trên thân mặc Kim Giáp.

Một người tóc dài mày rậm đầu đội mũ vải, người còn lại vóc dáng thon thả, mày đẹp như tranh vẽ.

Đúng là một trung niên nam tử và một nữ tu dung mạo xinh đẹp.

“Trên Càn Khôn Bàn biểu hiện vị trí chính là nơi này không sai, đích xác ở đây có lưu lại không gian dao động nhưng có phạm vi rất nhỏ, xem ra có thể là tình huống bộc phát ngẫu nhiên” Ánh mắt nữ tử quét qua mọi nơi, từ đôi môi anh đào phát ra thanh âm nhàn nhạt.

“Ân, đích xác không phải là loại không gian phong bạo nguy hiểm cực độ, nếu không sẽ không chỉ san bằng một tòa tiểu thạch sơn như vậy đâu” Nam tử vuốt cằm râu dài, dùng thần niệm kiểm tra toàn bộ khu vực lân cận, cũng đồng tình với nữ tu.

Chương 1347: Bách Mạch Luyện Bảo Quyết

“Nhưng trước kia rõ ràng tại đây không gian rất ổn định, không có một chút dấu hiệu bộc phát, làm thế nào đột nhiên xuất hiện không gian phong bạo chứ ? Tu sĩ ở gần đây là người phương nào ?” Nữ tu nhú mày lại hỏi.

“Cái này có gì là kỳ quái, không gian dao động cỡ nhỏ rất khó dự đoán, ngay cả Càn Khôn Bàn thần diệu vạn phần cũng không có khả năng đoán trước được điều này, loại sự việc này cũng không phải là chuyện hiếm thấy. Hình như địa phương này mới được cấp cho một Hóa Thần tu sĩ sử dụng, chủ nhân nơi đây hẳn là một Thanh Minh Vệ” Nam tử vân vân chồm râu, bình tĩnh trả lời.

Nữ tu đưa tay tế xuất một khối pháp bàn phát quang rào rạt, sau một lúc động thủ, mới nhướng mày đề nghị:

“Dị Linh Bàn không phát hiện ra hơi thở của dị tộc xem ra không có dị tộc thừa cơ hội lên vào đây, có lẽ nên triệu hoán vị Thanh Minh Vệ này đến để thẩm vấn tình hình một chút, xem hẳn có biết chuyện tình không gian phong bạo hay không ?”.

“Hà tất phải phiền hà thế, chỉ cần không có dị tộc lên vào, thì dù cho có không gian phong bạo hay thứ gì đó kỳ quái hơn cũng không quan hệ lắm với chúng ta. Chớ quên là theo kế hoạch còn có một địa phương khác cần kiểm tra, mà nơi đó Càn Khôn Bàn dự đoán có khả năng bộc phát không gian cỡ lớn hơn” Tu sĩ râu dài lắc đầu, ánh mắt ngưng trọng.

“Mã huynh nói có lý, tiểu muội có chút lo lắng hão. Chúng ta đi thôi” Nữ tu chần chừ một chút rồi tựa hồ nhớ ra điều gì, cười dài đồng ý.

Tu sĩ râu dài tựa hồ rất vừa lòng với đáp ứng của nữ tu, gật đầu rồi hóa thành một đạo hoàng hồng bay trở về Thuyền Kim Đình, nữ tu quét ánh mắt kiểm tra xung quanh một lần nữa rồi đồng dạng quay trở lại thuyền.

Một lát sau trong quang trập, Thuyền Kim Đình nhoáng lên rồi vụt biến mất, truyền

tổng quang trận cũng tùy thời tán loạn biến mất.

Hàn Lập đang ở trong động phủ cũng không biết vừa rồi trong một lúc đã có hai tên Thiên Vệ cấp Luyện Hư đã tới thăm dò tra xét, rồi còn dự định triệu hoán hắc ra để điều tra, sau đó lại vội vã bỏ đi.

Nhưng do tính cẩn thận, khi hắc quay lại động phủ đã đóng cửa pháp trận, tạm thời ngừng lại mọi hoạt động của toàn bộ Vạn Lung Châu phòng ngừa có cao nhân nhìn thấu, tiếp theo hắc chui vào mật thất, bắt đầu nghiên cứu cốt thủ mới thu được. Hàn Lập cảm thấy vô cùng may mắn khi lấy được cốt thủ này, mặc dù hắc chưa từng thấy qua thủ pháp luyện khí bằng cách tế luyện nhưng hắc cũng chẳng để ý lắm, mà không chút khách khí há miệng phun ra một khẩu Kim Sắc Tiểu Kiếm. Tiểu Kiếm rung lên hóa thành một đạo kim ti quay quanh cốt thủ một vòng, ngón cái của cốt thủ liền bị cắt thành hai mảnh hiển lộ ra bên trong Ngọc bài cao khoảng một tấc, Ngọc bài này có thông linh liền run lên muốn bay vọt lên không.

Hàn Lập đã sớm có đề phòng, trở tay trao một cái, một cổ vô hình cấm chế từ bốn phía hiện ra bó buộc Ngọc bài vô phương nhúc nhích.

Đem Ngọc bài màu trắng ngà bắt được vào trong tay, hai mắt của Hàn Lập chớp động lam mang bắt đầu cẩn thận quan sát.

Trên Ngọc bài khắc những ngân văn cực nhỏ, ghi chép một phương thức luyện khí đạo mà lần đầu tiên hắc biết được. Đạo luyện khí này đảo lộn toàn bộ phương pháp luyện khí mà Hàn Lập đã từng biết, khiến hắc cảm thấy vô cùng hứng thú, loại Ngân Khoa Văn này đọc rất khó hiểu, nếu không nhờ hắc đã từng khổ công nghiên cứu qua Kim Khuyết Ngọc Thư thì chắc hắc vô phương lĩnh ngộ được điều gì từ Ngọc bài này.

Cứ như vậy suốt ba ngày ba đêm, Hàn Lập ẩn trong mật thất nghiên cứu một hơi cuối cùng mới hiểu đại khái ra được Ngọc bài nói cái gì. Trong Ngọc bài chỉ nói sơ qua một chút về luyện khí thuật, mà nội dung chủ yếu nói về một loại thần thông chưa từng nghe qua gọi là Bách Mạch Luyện Bảo Quyết.

Thần thông này lấy xương cốt kinh mạch huyết nhục của con người làm cơ sở, luyện hóa các bộ phận thân thể thành pháp bảo, thật là một loại bí thuật khó có thể tin nổi.

Nếu không phải lúc này Hàn Lập đã đọc qua phần luyện khí thuật thì khi nhìn qua

thần thông này chắc chắn sẽ cho là vô căn cứ, nhưng do hần đã tìm hiểu trước nên đối với thần thông này không khỏi tin tưởng hơn nữa phần.

Hơn nữa trong tay hần có một cái cốt thủ, hần nhiên là do tu luyện công pháp này tạo ra, nếu không một cái cốt thủ bình thường làm thế nào lại tạo ra không gian phong bạo mà sau đó còn thông linh muốn chạy trốn khi Hàn Lập vây bắt nữa chứ.

Án theo trình bày trên Ngọc bài, người tu luyện thần thông này có thể luyện chế tất cả bộ phận trên thân thể thành bảo vật trong một lần hoặc tách ra từng phần để từ từ tu luyện, nhưng dù cho cách nào đi nữa thì cuối cùng mục đích là đem cơ thể tu luyện thành một dạng như Kim Cương Bất Hoại của Phật Tông. Sau khi bí thuật đại thành, vô luận pháp lực như thế nào, chỉ bằng vào thân thể, nhắc tay nhắc chân một cái đều có thể rung thiên chuyển địa, thân thể trở nên bất hoại.

Mặc dù trong Ngọc bài mô tả sự đại thành của bí thuật này vô cùng đơn giản, thậm chí chỉ đề cập vài câu thôi nhưng Hàn Lập mơ hồ cảm thấy cường đại đến như vậy, bản thân hần còn phải hít một ngụm lương khí để trấn tĩnh lại.

Có thể Ngọc bài có chút thổi phồng thái quá, nhưng chắc chắn một điều là thần thông sẽ vô cùng lợi hại.

Đương nhiên để có thể đem thân thể tu luyện thành pháp bảo, thì cũng đòi hỏi người tu luyện thỏa các điều kiện đến mức khó tin. Để tu tập pháp quyết này, nếu nói đến Hàn Lập đã luyện qua Kim Cương Quyết đại thành thì cũng chỉ tính là miễn cưỡng đạt điều kiện ban đầu để tu luyện mà thôi. Mà muốn phát huy được thần thông đích thực của pháp quyết này, đòi hỏi tu sĩ phải cường hóa thân thể của mình, nếu không thân thể sẽ không kham nổi hiệu quả của quá trình tế luyện, người tu luyện sẽ tự sụp đổ tiêu vong, dù gì đi nữa đem thân thể tế luyện thành các loại bảo vật rõ ràng là chuyện nghịch thiên mà.

Hàn Lập vuốt ve Ngọc bài, tâm trạng trở nên trầm lắng.

“Xem ra không cần phải tìm kiếm công pháp nữa, phải lựa chọn công pháp Pháp Thế Song Tu thôi” Hàn Lập thở nhẹ một hơi, thì thào thầm nói.

Bách Mạch Luyện Bảo Quyết này xuất hiện đúng lúc cuối cùng, trở thành cái phao cho hần bám vào giữa dòng công pháp đang lựa chọn.

Vốn dĩ hần vẫn còn đang do dự chọn loại công pháp thích hợp nào để tiếp tục tu luyện, cuối cùng đã quyết định tu luyện Pháp Thể Song Tu Công Pháp đã được nhân yêu lương tộc cải biến (DG : Công pháp này phối hợp bộ ba Thác Thiên Ma Công, Kim Cương Quyết và Phạm Thánh Chân Phiến).

Hốt nhiên Hàn Lập thu lại Ngọc bài, dán lên đó mấy đạo phù cấm chế, rồi bỏ vào trong trữ vật thủ trục, sau đó móc ra một khối ngọc giản màu hồng nhạt.

Ngọc giản này chứa khẩu quyết Thác Thiên Ma Công do Hàn Lập lấy từ Man Hồ Tử ở Nhân giới mà phục chế lại, thời gian này do bận quá nên hần quên bén đi mất, công pháp này chia thành ba phần phân biệt dứt khoát có liên quan đến ma công của Phạm Thánh Chân Phiến.

Ánh mắt của Hàn Lập nhìn qua ngọc giản, tự lẩm bẩm một mình, sau đó áp ngọc giản lên trán, hai mắt nhắm lại bắt đầu tìm hiểu công pháp này.

Lúc trước khi còn trong Thạch Tháp ở Thiên Uyên Thành, Hàn Lập cũng đã từng thử tu luyện qua ma công này nhưng do không có đan dược phụ trợ nên hiệu quả rất kém.

Cho nên trong vòng một tháng tiếp theo, phần lớn thời gian ở trong mật thất, Hàn Lập đã dành thời gian thực tập luyện đan cho thuần thục, phối chế một số linh dược để luyện chế ra Ngọc Thanh Đan. Đan dược này không hổ danh là linh đan cấp Hóa Thần, Hàn Lập đã sử dụng tới một khối lượng linh dược kinh người nhưng cuối cùng chỉ luyện chế ra được vài ba bình. Nhưng Hàn Lập cũng không thèm để ý đến điều này, đối với hần mà nói luyện chế càng nhiều thì càng quen tay, chỉ cần cho hần đủ thời gian thì tỉ lệ thành công sẽ càng cao, số linh đan luyện được hiện giờ cũng đủ cho hần tu luyện một thời gian rồi.

Đương nhiên trong lúc tu luyện Thác Thiên Ma Công, hần cũng dành chút thời gian tìm hiểu Bách Mạch Luyện Bảo Quyết.

Cứ như vậy... nháy mắt thời gian thấm thoát đã trôi qua.

Từ đó tới nay không có ai đến quấy rầy sự thanh tu của Hàn Lập, xem ra vì chưa bị mất đi quyền lợi, nên đám người Kim lão quái và Minh lão ma cũng không ăn no rừng mờ mờ đến kiếm chuyện, Hàn Lập cũng thấy vô cùng mừng rỡ...

Khoảng mấy hôm trước có một đạo thanh hồng điểm lệ dị thường từ trong chướng khí bắn nhanh ra phi về phía Thiên Uyên Thành.

Nguyên lai là do Hàn Lập muốn tham gia nhiệm vụ tuần tra, để có thời gian rảnh rỗi tiếp tục tu luyện, ba tháng sau Hàn Lập quay trở về động phủ chẳng bị tổn hao chút nào.

Khi về tới, hần lập tức tiến vào động phủ bế quan, sau đó cứ nửa năm hần lại rời khỏi đi làm nhiệm vụ... Cứ như vậy trong nháy mắt sáu mươi năm đã trôi qua.

Khoảng thời gian dài đối với tu sĩ tu luyện không đáng nhắc tới, nhưng lúc này tại Linh Giới đang có một phen nổi lên sóng ngầm, cơ hồ cao tăng của các Tộc thường xuyên tụ hội, dường như muốn tìm một vật gì đó. Những Tộc nào nắm tin tức nhanh nhạy đều cảm ứng được một loại phong ba cực kỳ nguy hiểm sắp sửa bộc phát, ai cũng âm thầm kinh hãi nhao nhao chuẩn bị các phương án dự phòng.

Thiên Uyên Thành nằm tại giao giới giữa Nhân Tộc và các Tộc khác đương nhiên cũng cảm ứng được dị biến, thậm chí các tu sĩ đang tuần tra bên ngoài cũng cảm ứng sắp có biến hóa rất lớn.

Một ngày nọ tại Phù Lê Chiếu Trạch, trong không trung xuất hiện một đội tu sĩ đang chậm rãi phi hành.

Có mười tên tu sĩ vận chiến giáp đen âm u, tại trung tâm là một Lão giả râu ngắn mặc một bộ Thanh sắc chiến giáp mang hơi hướm cổ xưa là một vị Hóa Thần tu sĩ – Thanh Minh Vệ.

Tuy nhiên hiện tại ai cũng mang sắc mặt ngưng trọng, mọi người cầm trong tay Dị Linh Bàn, ánh mắt không ngừng liên tục quét qua mọi nơi, tựa như phía dưới đang sắp xuất hiện chuyện gì vô cùng đáng sợ.

Cả đội không ai nói chuyện với ai, cứ như vậy dè dặt phi hành một lúc lâu, hốt nhiên từ pháp bàn trong tay một Hắc Thiết Vệ truyền ra thanh âm vu vu, mặc dù âm thanh này không lớn nhưng tất cả mọi người đều sắc mặt đại biến.

“Như thế nào lại phát hiện dị tộc chứ, xui thật. Mấy tên dị tộc này làm quái quỷ gì vậy, không lẽ bọn liễu mạng này muốn đột kích đội chúng ta ? lần trước trong đội đã có hai người bỏ mạng vì chuyện này” Một tên đại hán vô cùng hung ác nhìn Dị Linh Bàn

trong tay đồng bọn đang chớp động bạch quang cảnh báo, không nhịn được chửi ầm ĩ cả lên.

“Hừ ! Quay lại cũng tốt. Nghe nói nửa năm trước, Tiểu đội số bốn đã gặp phải Hư Động Tộc Nhân rất hiếm khi thấy qua, kết quả toàn bộ tiểu đội kể cả đội trưởng đều bị chết hơn phân nửa” Một trung niên nữ tu lạnh lùng tiếp lời, sắc mặt trở nên âm trầm dị thường.

Chương 1348: Lục Ảnh

“Nếu Dị Linh Bàn đã cảnh báo mà không đi tra xét thì khi trở về sẽ nhận trọng phạt. Phần lớn Dị Tộc thám tử không mạnh về chiến lược lắm, chỉ cần mọi người cẩn thận một chút là sẽ thuận lợi giải quyết bọn thám tử này” Lão giả mặc thanh giáp nhướn mày căn dặn.

Nghे lão giả cấp Hoá Thần mở miệng, các Hắc Thiết Vệ khác dù trong lòng có không nguyện ý nhưng cũng chỉ có thể ngậm miệng im thin thít.

Sau đó lão giả hạ lệnh, đoàn người vội chỉnh định lại đội ngũ hướng tới phương hướng mà Dị Linh Bàn đang cảnh báo.

Sau khi phi hành được hơn mười dặm, cả đội xuất hiện trên không trung, phía dưới là một đồng trống loạn thạch.

Thoạt nhìn đồng trống loạn thạch này nhìn bình thường không có điểm nào kỳ dị, nhưng ở phụ cận xung quanh tỏa ra các bọt khí màu tím giống như bọt khí trong các đầm lầy.

“Xem ra chính là nơi này” Lão giả nhìn vào Dị Linh Bàn rồi gật đầu khẳng định, sau đó vung tay lên phân phó.

Nhất thời hơn mười tên Hắc Thiết Vệ ở phía sau nhao nhao phun ra các bảo vật bảo vệ toàn thân, sau đó mới thả ra thần niệm quét xuống phía dưới.

Sau thời gian công phu uống cạn một chung trà, kết quả khiến cho cả đội đều biến sắc.

“Cự ly gần như vậy mà thần niệm cũng không thể đi qua được. Xem ra chỉ còn cách tự thân xuống lục soát. Tần đạo hữu!” Lão giả hít sâu một hơi, hốt nhiên quay đầu gọi một trung niên nhân có đôi mắt nhỏ.

“Đội trưởng yên tâm, ta biết cách xử lý mà” Tên này cũng nhanh nhẹn, lập tức vồ vào trữ vật trạc, trong tay bỗng nhiên xuất hiện nhiều viên châu đen nhánh cổ quái.

Hắn giơ tay lên, các hắc viên châu này rơi xuống dưới, đồng thời trong miệng lẩm bẩm.

Một hồi bùng, đoàn vang lên, mặt ngoài các viên châu chợt chớp lóe điện quang, hình thể cuồn tăng, mỗi viên hóa thành một con thiết phong trên mình ngoằn ngoèo hồ quang.

Con nào con nấy to cỡ nắm tay, đen tuyền, khi hai cánh vỗ liền phát ra tiếng vù vù vô cùng quỷ dị.

Các người còn lại đều trôi nổi trong không trung yên lặng quan sát. Trung nhiên nhân mắt nhỏ thì khoanh chân ngồi xuống, hai tay kháp quyết, hơn một trăm con thiết phong khi bay đến cách mặt đất khoảng mười trượng liền tỏa ra bốn phương tám hướng.

Xem ra tiểu đội này cũng đã rút kinh nghiệm từ những người đi trước là tuyệt đối không dễ dàng đi xuống mặt đất, đứng tại nơi có địa hình phức tạp để dây dưa với Dị Tộc.

Bằng không, nếu dị tộc dùng các thủ đoạn quỷ dị chống cự thì cho dù bọn họ có thể thành công giết chết đối phương, cũng sẽ phải chịu thương vong không nhỏ.

Nếu đã tính toán như thế thì biện pháp tốt nhất là sử dụng khôi lỗi đi xuống xem xét.

Khi các con thiết phong tản đi không được bao lâu, đột nhiên Dị Linh Bàn trong tay mọi người rung lên, đồng phát ra tiếng kêu cao vút, thậm chí có Dị Linh Bàn còn bật phát ra linh quang chói mắt, trông cực kỳ kinh nhân.

“Bất hảo! Dị tộc ở cạnh gần chúng ta, trong phạm vi trăm trượng, khoảng cách đang không ngừng thu ngắn lại...” Tên đại hán mặt hung ác thấy dị biến từ Dị Linh Bàn, thất thanh kêu lên.

Không riêng gì hắn, các người khác thấy sự khác thường của Dị Linh Bàn đều xông xáo, cùng mở to hai mắt nhìn chung quanh.

Nhưng trong phương viên trăm trượng đều trống rỗng chả có gì phát sinh.

“Nó đã làm phép ẩn nấp. Một khi để nó lại gần là hồng bét” Lão giả quát to khiến cho cả đám Hắc Thiết Vệ giật cả tai. Một tay lão lập tức lộn chuyển, trong tay bỗng

nhien xuất ra một cái đồng kính.

Lão giả ném cái đồng kính về phía trên đỉnh đầu. Nhất thời đồng kính hóa thành một bánh xe chói lọi như mặt trăng, bên ngoài lóe lên linh quang, bắn ra một đạo thanh sắc quang trụ thô to như cánh tay. Bánh xe quay tròn đều khiến quang trụ bắn ra bốn phương tám hướng. Nhưng thanh quang quét qua mọi nơi cũng không phát hiện điều gì bất thường.

Các tu sĩ còn lại cũng nhao nhao tế xuất các bảo vật chuyên phá phép ẩn nấp nhưng đồng dạng cũng không phát hiện ra điều gì.

Nhưng tiếng vù vù từ Dị Linh Bàn trong tay phát ra càng lúc càng lớn, rõ ràng dị tộc đã tiến vào gần trong gang tấc. Sắc mặt mọi người đều kinh hoảng, lão giả thì mặt trắng bệch.

Thanh âm sấm sét vang lên ầm ầm, hồ quang bạo liệt, hiện ra một cái lục ảnh kêu ô ô, bên ngoài lục ảnh đang bị bao phủ một tầng điện vông đang oanh kích kịch liệt thân thể của nó, tầng tầng sương xám bắt đầu loạn lên.

Lão giả thấy vậy vô cùng vui mừng, xem ra lúc trước lão bỏ ra một số tiền khá lớn để đầu tư nhiều Lôi Phù, bây giờ đã có hiệu quả.

Lúc này tay lão lại lộn chuyển, trong tay xuất hiện một xấp Lôi Phù, dưới sự thôi thúc của pháp quyết..., hơn mười đạo lam sắc hồ quang điên cuồng đánh tới lục ảnh.

Mắt thấy hồ quang sắp sửa tiếp cận thì bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng truyền đến một tiếng hừ lạnh.

Cơ hồ cùng lúc, trước người lục ảnh bỗng xuất ra một lục sắc đại thủ, năm ngón tay hoán một cái không biết bằng cách nào đã thu tất cả hồ quang vào trong đại thủ.

Nhiều tiếng nổ vang lên, các đạo thiểm điện liên biến mất vô tung vô ảnh.

“Lục ảnh!”.

Thấy lục sắc đại thủ, đồng tử của lão giả co rụt lại, thanh âm trở nên rên rỉ.

“Các ngươi đều phải chết!”.

Một thanh âm lạnh lùng không một chút tình cảm từ đại thủ truyền ra. Đại thủ trầm xuống vận vạo biến hình hóa thành một một lục sắc quang ảnh mờ mờ ảo ảo.

Nhìn kỹ lại thì quang ảnh này có hình người nhưng cái đầu rất lớn cơ hồ gấp hai ba lần đầu của người bình thường, khuôn mặt chớp động lục quang, hai con mắt như hai hạt châu đỏ tươi, trông vạn phần quỷ dị.

Đây là tầng lớp trung giai của Ảnh Tộc. Khỏe miệng của lão giả co quắp, sắc mặt xanh lè.

Về lý thuyết, Lôi Điện Lực có thể khắc chế đại bộ phận Ảnh Tộc nhưng đẳng cấp của Lục Ảnh lại không sai biệt lắm với cấp Hóa Thần, bản thân đã có khả năng chống lại Lôi Điện.

Trong quá khứ, đã từng có Hóa Thần tu sĩ cùng với Lục ảnh một chọi một, kết quả đều là Nhân Tộc tu sĩ đại bại hoặc chết.

Hơn nữa nhìn nội lực của Lục ảnh này có thể điều khiển nhiều ảnh khô lồi như vậy chỉ sợ cũng là cấp trung giai đỉnh phong rồi.

Điều này khiến lòng lão giả trầm xuống.

Lúc này ở phía xa truyền đến từng hồi thanh âm va chạm nổ vang vô cùng kịch liệt, hiển nhiên là các Hắc Thiết Vệ đang bị các ảnh khô lồi đuổi theo, đang lâm vào tình trạng khốn chiến với bọn chúng.

Lục Ảnh mặc kệ lão giả đứng trước mặt đang kinh hãi, không nói hai lời bỗng nhiên bước tới trước một bước, thân thể quỷ dị trượt đến cách lão giả chừng một trượng, sau đó nó giơ một tay lên, hùng hổ trực tiếp chộp thẳng vào lôi điện hộ thân của lão giả.

Dĩ nhiên nó muốn trực tiếp cứng chọi cứng phá vỡ hộ thân pháp bảo của lão giả.

Lão giả sợ mất mật nhưng động tác của đối phương quá nhanh căn bản may mắn phản xạ.

Lão chỉ còn kịp quát khẽ một tiếng, quán chú pháp lực toàn thân vào trong hộ thân pháp bảo.

Ngân sắc điện hồ phát ra tiếng vù vù liên dày hơn thêm ba phần.

Lục Ảnh thấy vậy, trong con mắt đỏ hiện ra một tia khinh miệt,倒影 không chút dừng lại chộp thẳng vào ngân sắc điện hồ.

Ầm..., hồ quang thô to chọt nuốt chừng thanh sắc đại thủ, nhưng sau một hồi bạo liệt, hồ quang lại hóa thành một thanh tiểu kiếm.

Tiểu kiếm này phát ra quang mang không ngừng co duỗi, có vẻ bất ổn, dầy dụa không ngừng trong lòng thanh sắc đại thủ, căn bản vô phương tránh thoát.

Mặt của thanh giáp lão giả không còn chút huyết sắc.

Mà trong miệng Lục Ảnh phát ra tiếng cười hắc hắc quái dị, thân hình lại chuyển động, tựa hồ sẽ xuất thủ tiếp.

Nhưng vào lúc này, hốt nhiên một tiếng sấm sét vang lên, trong không trung phía trên lão giả lóe hiện ra một đạo thanh bạch sắc hồ quang, rồi hiện ra một bóng người sau lưng có hai cánh.

Khi nhân ảnh này vừa hiện thân, không nói hai lời, hai tay nhất tề vung xuống dưới.

Huỳnh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch

>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>[QUOTE]

Chương 1349: Dị Tộc Nghi Vấn

Năm ngón tay nhẹ nhàng bắn ra năm đạo Kim hồ thô to. Tay kia lóe lên như chớp giật, hiện ra một khối Tứ Phương Cẩm Mật, trên mặt hiện lên một phù văn cổ quái, thoát nhìn thần bí dị thường.

Lục Ảnh thấy tình hình này, mặc dầu cả kinh nhưng cũng không quá kinh hoảng, đầu vai nhoáng một cái, bỗng nhiên từ sau lưng bắn ra hai cái bóng xám khác, lóe một cái chia ra nghênh đón Cẩm Mật và Kim hồ.

Mà bản thân Lục Ảnh thì ngưng lại tạm thời lui về sau một chút.

Bóng nhân ảnh có hai cánh chợt phát ra một tiếng hừ lạnh nghe lạnh cả xương cốt.

Một màn khó có thể tin nổi xuất hiện, Lục Ảnh vừa nghe thanh âm hừ lạnh, thân hình rung chuyển, đang lui về sau đột nhiên dừng lại, đứng yên ngu ngốc tại chỗ.

Tiếng nổ ầm ầm vang lớn, năm đạo Kim hồ chạm vào ảnh khô lồi màu xám.

Khi hai phương vừa tiếp xúc, kim quang đại phóng bao khô lồi lại, bắt đầu phân hủy khô lồi tạo thành đoàn đoàn hôi sắc vụ khí bay loạn cả lên.

Mà bên kia, phù văn cổ quái trên Cẩm Mật đột ngột sáng chói, bạo liệt ra, hóa thành hơn vạn sợi ngân ti tinh tế, bao bóng xám lại, rồi co rút lại trở thành hình dáng Cẩm Mật, đã mạnh mẽ vây khốn con khô lồi bên trong.

Bề mặt Cẩm Mật vang lên mãnh liệt tiếng sấm sét, vô số đạo hồ quang tinh tế chớp động, làm con khô lồi này vô phương trốn thoát.

Lúc này song sí nhân ảnh lại chuyển động, hóa thành một đạo ngân tuyến, liên biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, ngân tuyến xuất hiện phía trên Lục Ảnh, cũng không thấy vận dụng loại pháp bảo nào, chỉ là từ thân xuất ra một thủ chương trong suốt dị thường từ từ áp

xuống, năm ngón tay của thủ chương lóe lên linh quang hiện lên năm miếng cốt giới năm màu khác nhau.

Các cốt giới này trắng nõn như ngọc, mặt ngoài khắc một đầu lâu tinh xảo nhỏ như hạt đậu mà đầu lâu này rất sống động, con mắt long lanh tựa như còn sống.

Năm loại Hàn diễm năm màu khác nhau phun ra, hòa lại với nhau hóa thành một loại ngũ sắc quang diễm vô cùng diễm lệ chụp xuống.

Lục Ảnh đang bị tiếng hừ lạnh làm cho chấn nhiếp, đang muốn tỉnh táo lại làm phép thì đã thấy trước mắt sáng ngời, rồi bị ngũ sắc quang diễm cuốn vào trong.

Thân thể của nó bị ngừng lại, tất cả động tác liền bị đình trệ vô cùng chậm chạp.

Lần này Lục Ảnh mới thật sự hốt hoảng, nhưng dù sao hắn cũng là cấp bậc trung giai đỉnh phong trong Ảnh Tộc, không chần chừ trong miệng phát ra một tiếng hú thê lương, thân thể màu xanh đột nhiên bạo liệt hóa thành vô số đạo lục ti bắn nhanh ra bốn phương tám hướng, bộ dáng muốn thoát khỏi ngũ sắc quang diễm.

Song sí nhân ảnh dường như đã sớm dự liệu hành động này của Lục Ảnh, đồng dạng nhấn xuống phía dưới một cái.

Trong thủ chương liền chớp động linh quang, ẩn hiện một tòa hắc sắc tiểu sơn, bàn tay lộn chuyển, nhất thời một cỗ hôi sắc quang hà từ trong tay trào ra.

Nơi mà hôi sắc hà quang đi qua, các đạo lục ti như gặp phải khắc tinh, đều bị cuốn quét vào, trong nháy mắt bị xoay cho nát bấy hóa thành nhiều đoàn lục vụ.

Giờ phút này hai con mắt đỏ tươi của Lục Ảnh đã sớm tràn đầy sự kinh sợ.

Bản thân hắn giống như bị một ngọn núi khổng lồ đè xuống, dù thân mang đầy thần thông nhưng rốt cuộc vô phương thì triển được.

“Vèo, vèo...” đạo đạo di quang nhiều màu sắc từ song sí nhân ảnh bắn xuống, chính là các loại đạo phù cấm chế dán liên tiếp lên thân hình của Lục Ảnh.

Thân hình Lục Ảnh nhoáng lên, huyết quang trong mắt trở nên âm đạm.

Tiếp theo một màn khó tin lại tiếp tục diễn ra.

Lục Ảnh bị các đạo cấm chế phù dán lên, thân thể trở nên thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một khóa lục sắc viên cầu cỡ nắm tay, linh quang chớp động vô cùng yếu ớt.

Việc này đối với song sí nhân ảnh là chuyện bình thường, hai tay thu lại thần thông, một tay trao vào hư không. Lập tức khóa viên cầu này phá không bay đi bị người này dễ dàng nhiếp vào trong tay. Sau đó người này quay đầu nhìn Thanh Giáp lão giả đang há mồm tròn mắt, cười rộ lên:

“Nhạc đạo hữu, Hàn mỗ xuất thủ muộn một chút, không sao chứ?”.

“Hàn huynh quá lời. Nếu không nhờ đạo hữu xuất thủ chỉ sợ lần này lão phu đã gặp phiền toái lớn. Đã nghe danh từ lâu Hàn huynh có thần thông hơn người, hôm nay gặp được quả là danh bất hư truyền. Ngay cả cao giai Ảnh Tộc cũng không phải là địch thủ của Hàn huynh” Rốt cuộc thần sắc lão giả khôi phục lại bình thường, thu lại phi kiếm, quay đầu cười ôm quyền với song sí nhân ảnh.

Mà bóng nhân ảnh có hai cánh như vậy còn ai khác hơn, chính là nhân vật chính của chúng ta.

Hiện giờ Hàn Lập đã tiếng giai đến Hóa Thần trung kỳ rồi.

Hàn Lập nghe vậy liền mỉm cười:

“Nhạc huynh nói quá rồi, cũng chỉ là vừa may thần thông tiểu đệ khắc chế được Ảnh Tộc mà thôi. Nếu là Dị Tộc khác chắc Hàn mỗ vô phương đắc thủ thuận lợi như vậy”.

“Ha, ha. Hàn đạo hữu quá khiêm nhượng. Ai mà không biết đạo hữu là người duy nhất đái lĩnh một tiểu đội đi tuần tra suốt mười năm mà không bị tổn thất nhân sự. Hơn nữa còn nghe nói trong mấy năm gần đây, Hàn huynh còn có khả năng diệt sát bắt sống không ít thám tử Dị Tộc. Sách, sách, chỉ bàn về khoản này, Nhạc mỗ thúc ngựa còn không kịp a” Lão giả cười khố, liên tục lắc đầu nói.

“Đạo hữu tán dương quá rồi!”.

Lúc này có hai tên Hắc Thiết Vệ ở gần đó đồng tiến lên dùng đại lễ tham bái Hàn

Lập, đa tạ ơn xuất thủ cứu mạng.

Các tu sĩ khác cũng phi độn quay về, tới trước mặt Hàn Lập nói những lời tán dương.

Hàn Lập lãnh đạm nói vài câu xã giao, rồi cáo từ hóa thành một đạo thanh hồng phá không rời đi.

“Nghe nói khi vừa tới Thiên Uyên Thành thì Hàn tiền bối chỉ có tu vi Hóa Thần sơ kỳ nhưng thần thông đã không dưới cấp trung kỳ. Mười năm trước đã tiến giai trung kỳ, chẳng phải là thần thông lại càng sâu khôn lường sao” Tên đại hán mặt mũi hung ác nhìn theo bóng Hàn Lập mất hút phía chân trời, thì thào nói.

“Há chỉ như thế. Nghe nói vị tiền bối này lĩnh nhiệm vụ tuần tra chỉ có hơn mười năm, nhưng trước sau đã diệt sát được bảy,tám tên dị tộc. Thanh Minh Vệ bình thường không thể sánh bằng, chẳng lẽ phi thăng tu sĩ đều đáng sợ như vậy sao?!” Một tên Hắc Thiết Vệ khác cũng đầy hâm mộ nói.

“Hừ! Cố nhiên phi thăng tu sĩ có đấu pháp chiến đấu cao cường hơn một bậc so với tu sĩ tại bốn giới. Nhưng... vị Hàn tiền bối này chỉ sợ cũng chỉ là một ngoại lệ trong phi thăng tu sĩ mà thôi” Tên trung niên nữ tu lại lạnh lùng nói xen vào.

Lời này khiến chúng tu sĩ đều cảm thấy nao nao.

Thanh Giáp lão giả nhìn Hàn Lập mất hút, vuốt râu do dự một chút. Sau một lúc lâu, bỗng nhiên lão vung tay đá linh đội ngũ rời khỏi nơi này.

Các đó mấy trăm dặm, trên không trung của một khu đồi núi, đạo thanh hồng phá không bắn nhanh tới, độn quang dừng lại, hiện ra thân hình Hàn Lập phiêu phù trong không trung. Từ phía dưới hơn mười đạo độn quang bay lên, trong phút chốc hiện ra hơn mười tên nam nữ mặc hắc giáp xuất hiện trước mặt Hàn Lập khoanh tay thi lễ:

“Đội trưởng”.

“Hàn tiền bối”.

Hơn mười năm trôi qua, đám Bích Nhân đại hán đều bình yên sống sót, nên lúc này khi bọn họ đối mặt với Hàn Lập, trên mặt thể hiện ra sự cung kính tâm phục khẩu phục xuất phát từ nội tâm.

Ngẫm lại thì đó cũng là việc bình thường. Dù cho tiểu đội nào khi chấp hành nhiệm vụ gì, trong thời gian mười năm này đều xuất hiện thương vong kinh người, thậm chí có tiểu đội mất hơn nửa nhân số. Trong khi tiểu đội do Hàn Lập thống lĩnh dù có gặp nhiều sự hung hiểm nhưng đều được hấn hóa giải nhẹ nhàng. Do đó cả bọn đều cực kỳ phục tùng đối với vị đội trưởng này.

Đương nhiên dưới sự thống lĩnh của Hàn Lập, cả bọn cũng thu được không ít lợi lộc, tự nhiên không ai có bất cứ một ý bất mãn nào.

“Đi thôi. Ảnh Tộc Lục Ảnh đã được giải quyết” Hàn Lập gật đầu, nhẹ nhàng nói một câu.

“Lục Ảnh! Ha, ha. Con này cũng là gặp đại xui xẻo. Nguyên Từ Thần Quang của đội trưởng vừa lúc khắc chế nó. Đừng nói là Lục Ảnh. Chỉ sợ bậc cao giai hơn là Xích Ảnh, đội trưởng cũng dư sức đánh một trận” Một thiếu niên tu sĩ cười hì hì nói.

“Hừm, Xích Ảnh chính là đẳng cấp mà cho dù Luyện Hư tu sĩ cũng không dễ đối phó, Hóa Thần tu sĩ sao có thể đối phó được.

“Tốt lắm. Cả đội nhanh chóng xuất phát. Tuần tra xong toàn khu vực, chúng ta có thể nghỉ ngơi nửa năm. Vừa rồi mới phát hiện sự tồn tại của cao giai Động Hư Tộc, bây giờ lại xuất hiện thêm cao giai của Ảnh Tộc. Tình hình có điều không đúng rồi” Hàn Lập hừ một tiếng, ánh mắt chớp động, nói.

“Đúng vậy. Đích xác sau mười năm tình hình có điều bất thường. Mặc dù tại Phù Lê Chiếu Trạch thường xuyên có thám tử của Dị Tộc tới nhưng cũng không thường xuyên như thế. Thậm chí cả cấp cao giai cũng tới đây. Ta nghe nói Yêu Tộc phụ trách Táng Cốt Sa Mạc cũng đã xuất hiện nhiều thám tử. Nhóm tuần tra khác gặp Hóa Hình Yêu Tộc liền có nhiều người bị giết. Chẳng lẽ Dị Tộc có chủ ý muốn tấn công Thiên Uyên Thành?” Thần sắc Mã đạo sĩ chợt động, âm trầm nói.

Nghe vậy, các tu sĩ khác đều đại biến sắc mặt, thu liễm lại nụ cười.

“Không thể nào. Lần công thành trước của Dị Tộc bất quá chỉ vừa mới được ba vạn năm mà thôi, không phải là bảy tám vạn năm mới bộc phát một lần sao?” Hứa tiên tử nhíu chặt mày hỏi lại.

Huynh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch
>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1350: Thiên Nghiễm Điện

“Tuy nhiên sau khi chiến tranh giữa các tộc xong, thì cần phải mất sáu đến mười vạn năm mới có thể tiếp tục phát động lại đại chiến. Nhưng nếu xuất hiện biến cố trọng đại nào đó, các tộc tình nguyện chịu tổn thương nguyên khí để phát động nhanh đại chiến, cũng không phải không có khả năng. Nhớ rằng Bách Tộc Đại Chiến vào hồi năm mươi vạn năm trước, không phải thời kỳ đó chỉ ngừng ngủ trong vòng mười vạn năm, chúng ta bị các dị tộc liên thủ, thay phiên nhau phát động hơn năm lần đại chiến sao. Cơ hồ làm cho lưỡng tộc nguyên khí tổn thương không còn, thiếu chút nữa thì bị diệt tộc. Phải cho tới mười vạn năm sau, mới có thể khôi phục lại.

Đương nhiên những dị tộc này kết quả cũng không tốt hơn, ở trong cuộc đại chiến này đã có hai cái chủng tộc bị xoá tên.” đạo sĩ họ Mã sắc mặt ngưng trọng nói.

“Bách tộc đại chiến? Đạo hữu có hay không nói giỡn! Loại đại chiến này chính là cuốn qua hơn phân nửa linh giới, sao có thể nói bộc phát là bộc phát ngay được, hơn nữa lại trùng hợp xảy ra vào thời bọn ta.” Bích nhân đại hán cũng hút một ngụm lương khí, song mục tròn tròn nói.

“Mã đạo hữu, nói chuyện này có chút giật mình. Nếu thật sự mà gặp phải đại chiến có qui mô như Bách tộc đại chiến, với tu vi bọn ta cho dù số lượng có nhiều hơn gấp mười lần đi nữa, thì trong cuộc chiến này, mạng nhỏ của chúng ta cũng không thể may mắn tồn tại được. Nghe nói rằng đại chiến năm đó chỉ có phạm nhân là còn tốt, còn đối với tu sĩ bọn ta cơ hồ trong mười thành thì có đến chín thành là tử thương.

Hứa tiên tử cũng hút một ngụm lương khí nói.

“Không sai ! Không sai! Chuyện này làm sao có thể xảy ra ...”

Những người còn lại sau khi nghe xong từ ‘Bách Tộc Đại Chiến’, tất cả mặt mũi đều xanh mét đồng loạt nói, tựa hồ như đạo sĩ họ Mã nhắc tới một chuyện vô cùng đáng sợ. làm cho bọn họ khó có thể bảo trì được trấn định.

“Quên đi !!! Chỉ là gần đây Dị tộc thám tử có nhiều hơn một chút mà thôi. Như thế nào lại nhắc đến Bách Tộc Đại Chiến làm gì. Đừng nói chuyện này phát sinh cơ hồ là vô cùng nhỏ bé, nếu thật sự phát sinh đi nữa. Thì với tu vi của ta và các người cũng không có thể quyết định được gì. Trước mắt chúng ta hãy hoàn thành nhiệm vụ tuần tra đi, điều đó mới là việc chính. Còn những chuyện khác, tự nhiên đã có Trưởng lão hội đứng ra xử lý.” Hàn Lập sắc mặt thủy chung vẫn bình tĩnh như thường, nhàn nhạt phân phó một tiếng. sau đó thân hình chớp động hướng về một phương dẫn đầu bay đi.

Đám người đạo sĩ họ mã thấy vậy, tự nhiên cũng không thương thảo thêm cái gì, cũng nhao nhau khu động độn quang, nối gót theo sau.

Đoàn người nhanh chóng di chuyển biết mất ở cuối chân trời

Mấy ngày sau, đám người Hàn Lập an vị trên Kim Đình Chu một lần nữa quay trở về cự tháp trong Thiên Uyên Thành . Những người khác thì đều ở lại trong điện nghỉ ngơi, còn hắn thì một mình rời đi khỏi nơi trú đóng của tiểu đội, dọc theo bậc thang, chạy thẳng tới tầng trên của Thạch Tháp.

Kết quả sau khi trải qua mấy cửa kiểm tra nghiêm ngặt Hàn Lập cũng tới được tầng thứ mười và đang đứng trong một cái đại sảnh.

Trong đại sảnh, thấy bốn bức tường xung quanh đều có các loại màu sắc cấm chế, linh quang chớp động không ngừng . Vừa nhìn thì biết nó được bố trí vô số tầng cấm chế lợi hại.

Ở giữa đại sảnh, trừ có một cái thạch bàn ra thì thấy một trung niên mặc một chiếc áo bào trắng đang ngồi xếp bằng bên cạnh cái thạch bàn, ngoài ra không thấy người nào khác.

Hàn Lập ngay sau khi vừa bước vào trong đại sảnh. Trung niên nhân hai mắt vốn đang nhắm lại dưỡng thần, liền chậm rãi mở ra. Khi nhìn thấy Hàn Lập cũng không hề ngạc nhiên, ngược lại nhàn nhạt nói một câu :

“Nguyên lai là Hàn hiền chất, lần này tuần tra chắc lại có thu hoạch, không biết lần này đưa tới là người sống hay là thi thể, không biết là của dị tộc nào?”

Trung niên nhân tựa hồ như đối với Hàn Lập vô cùng quen thuộc.

“Khởi bảm Văn tiền bối, văn bối lần này bắt được một tên Ảnh Tộc thám tử.” Hàn Lập đối với trung niên nhân trước mắt không dám chút nào thất lễ, cung kính ôm quyền nói. Sau đó trong tay liền lật chuyển, lấy ra một cái ngọc hạp, rồi hai tay bỏ lên trên thạch bàn.

“Ảnh Tộc !!! ha ha , đây chính là Dị Tộc mà rất ít khi bắt sống được, ta nhìn kỹ đã rồi hãy nói.” Bạch bào trung niên vừa nghe Hàn Lập nói như vậy, thần sắc khẽ động, vẻ mặt có chút hứng thú nói.

Tiếp theo trung niên lấy đơn thủ bắt quyết, rồi ngấm ngay thạch bàn trước mắt đột nhiên vỡ một cái.

Thạch bàn nguyên bản nhìn như rất bình thường, bỗng nhiên Bạch quang đại phóng, hiện ra một cái pháp trận loại nhỏ có kích thước hơn một trượng. Lúc này ngọc hạp kia lại nằm đúng giữa pháp trận.

Ngọc hạp được bao bọc trong một cái ngân sắc cấm chế.

Bạch Bào trung niên tựa hồ hành động không một chút nào bị ảnh hưởng bởi màn hào quang, tay áo bào khẽ vung lên hướng ngọc hạp nhẹ nhàng phát một cái, ngay sau đó ngọc hạp liền tự động mở ra, ở bên trong lộ ra một quả lục sắc viên cầu phát ra linh quang yếu ớt.

“Lục ảnh !!! Đây chính là cao giai ảnh tộc vô cùng khó gặp, lại còn bị bắt sống. Hiên chất, ngươi lần này lập công không nhỏ a!” Bạch bào trung niên nhân liếc mắt một cái liền nhìn ra lai lịch của viên cầu, rốt cuộc có chút động dung nói.

“Tiền bối quá khen! Nghe nói nửa tháng sau tại Thiên Nghiễm Điện, Hình chương lão xuất thân từ Thiên Linh Kinh truyền thụ Phù Lê Chi Đạo, không biết có phải là thật hay không.” Hàn Lập khiêm nhường hai câu, bỗng nhiên hỏi một câu như vậy.

“Đúng vậy!!! lần này giảng đạo ở Thiên Nghiễm Điện, đúng là do Hình trường lão giảng dạy. Mặc dù không biết có phải là giảng về Phù Lê Chi Đạo hay không, nhưng đối với danh tiếng của Hình chương lão ở trong Tam Cảnh thì hơn phân nửa chính là liên quan tới Phù Lê Chi Thuật này. Như thế nào, chẳng lẽ Hàn hiên chất đối với thuật này có hứng thú.” Bạch bào trung niên có chút ngạc nhiên nói.

“Văn bối quả thật gần đây có nghiên cứu qua Phù Lê Chi Thuật, cũng có một chút tâm đắc, đang muốn nhờ người chỉ điểm một chút.” Hàn Lập không hề có ý tứ giấu diếm, thân nhiên nói.

“Nếu mà nghiên cứu thấu triệt Phù Lê Chi Đạo, tại trong quá trình đối địch cũng có diệu dụng vô cùng lớn, nhưng thuật này cho dù mạnh mẽ thì nó cũng chỉ là thuật phụ trợ mà thôi. Đối với việc tăng tiến tu vi cũng không có nhiều tác dụng. Hàn hiền chất tử sau khi phi thăng, chỉ trong một thời gian ngắn đã có thể tiến giai tới Hoá Thần Trung Kỳ, tại trong nhóm phi thăng tu sĩ chúng ta cũng là người tiến bộ nhanh hiếm thấy, có thể thấy được tư chất hơn người. Tuy nhiên hiền chất cũng không nên quá phân tâm vào việc khác là tốt hơn, nếu không chỉ sợ khó ngộ ra đại đạo a.” Trung niên nhân sau khi nhíu mày, thanh âm có chút chậm chạp khuyên.

Nghe khẩu khí này của trung niên, thì ra hẳn cũng là một tu sĩ phi thăng từ hạ giới lên.

“Đa tạ ý tốt của Văn tiền bối, văn bối ghi nhớ trong lòng. Nhưng lần giảng đạo này của Hình trưởng lão, văn bối quả thật không muốn bỏ qua. Không biết với công trạng từ trước đến nay của văn bối, có đủ tư cách nhập diện nghe giảng hay không.” Hàn Lập thành tâm cảm ơn một câu. Nhưng về mặt vẫn toát lên ý định không muốn buông tha.

“Nếu hiền chất có ý muốn như vậy, ta cũng không nói nhiều. Lấy công trạng mà người mấy lần thu được, hơn nữa với cả lần này người bắt được Lục Ảnh, tư cách vào Thiên Nghiễm Điện chắc là dư dả .

Hà hà !!! hình như cứ mười năm một lần các trưởng lão giảng đạo, người cũng không có buông tha một lần nào thì phải. Việc này quả thật cũng làm khó cho người.

Được rồi !!! ta đây liền liệt kê công trạng của người ra, sau đó truyền tới Luận Công Các, với công trạng này chắc người có thể vào nghe giảng đạo được.” Bạch bào trung niên cũng không có tiếp tục khuyên can thêm, ngược lại một tay đưa vào trong ngực móc ra một chiếc ngọc bài, rồi hướng lên đó viết một cái ấn ký, rồi đem nó giao cho Hàn Lập.

Hàn Lập sau khi tiếp nhận ngọc bài liền vô cùng mừng rỡ, hướng trung niên nhân khẽ thi lễ một cái, sau đó cáo lui đi ra.

Mà trung niên nhân sau khi nhìn theo Hàn Lập rời đi, đầu tiên là vê vê cằm, rồi gật

gật đầu. Tiếp theo đem ngọc hạp đập lại, sau đó hai tay bắt quyết hướng ngọc hạp trên bàn điểm chỉ một cái.

Nhất thời pháp trận trên bàn phát ra một trận bạch quang chói mắt, ngọc hạp ở trong bạch quang chớp động một hồi liền biến mất vô ảnh vô tung.

Ngay sau khi Bạch bào trung niên thi pháp đem lục ảnh đã biến thành lục sắc viên châu truyền tống tới địa phương khác nhất lại. Thì Hàn Lập cũng đã bay ra khỏi Thạch tháp, chạy thẳng tới Thiên Trắc Giảm phường thị .

Mấy canh giờ sau, Hàn lập đã dùng độn quang trước cửa Thái Huyền Điện của phường thị

Hắn tiện tay đưa ra một chút linh thạch, sau khi nhận lấy Già Quang Bội, liền ngông nghênh tiến vào trong điện.

Thông qua một cái thông đạo thật dài, liền xuất hiện trong một cái đại sảnh được bao bọc bởi ngân sắc hào quang, ở bên trong có vô số người của nhân yêu hai tộc đang trao đổi đồ vật.

Ngân quang hắc khí chớp động, có chừng khoảng trên dưới ba nghìn người

Xung quanh đại sảnh bố trí khoảng hơn mười cái quầy hàng

Hàn lập sau khi ánh mắt đảo qua mọi nơi, liền tập chung vào một người đang đứng cách một cây thạch trụ.

“Ở nơi này” một tên yêu tộc được bao bọc bởi hắc khí đang lẳng lặng đứng bất động ở đó gọi.

Hàn Lập sau khi hít sâu một hơi liền bước tới đó.

“Đạo hữu cuối cùng cũng đến. Lần trước sau khi giao dịch xong, ta tưởng đạo hữu phải mất mấy năm bế quan khổ tu mới có thể gặp lại.” Không chờ Hàn Lập đi tới, bên tai bỗng nhiên truyền tới một tiếng cười khẽ, một âm thanh vô cùng dễ nghe mang theo vài phần mừng rỡ .

“Ta lần này tới đây, cũng chỉ là thử vận khí mà thôi. Không nghĩ tới có thể gặp được

Viêm đạo hữu ở chỗ này. Xem ra đạo hữu cũng cảm giác được gần đây có gì không đúng, nên muốn giao dịch của hai chúng ta mau chóng hoàn thành.” Hàn lập cười một tiếng, đồng dạng cũng truyền âm trả lời người này.

“Cái gì không đúng?” nữ tử trong hắc khí sau một phen trầm ngâm, thanh âm bỗng trở lên lạnh lùng hỏi.

“Đạo hữu hà tất phải giả vờ không biết, chỉ cần nhìn hiện tại trong sảnh này, số người của hai tộc chúng ta xuất hiện ở đây, so với trước kia nhiều hơn mấy lần, là có thể nhìn ra.” Hàn Lập ung dung trả lời, cũng không thêm để ý sự biến hoá khẩu khí của nàng này chút nào.

“Người nói như vậy, chẳng lẽ đã nghe được tin tức gì rồi?” Nữ tử trong ánh mắt chợt loé hỏi.

“Cái khác ta không nói, nhưng cao giai tu sĩ tần xuất xuất động càng ngày càng nhiều, hơn nữa khu vực chúng ta phụ trách, số lượng thám tử của dị tộc xuất hiện so với trước kia nhiều gấp năm sáu lần. Các người bên kia thì như thế nào?” Hàn Lập bình tĩnh hỏi ngược lại.

“Cũng không sai biệt lắm!!! Những lão gia hoá cũng đồng dạng thường xuyên xuất hiện, hơn nữa trong thành nhiều khuôn mặt mới cũng xuất hiện, Tu vi cũng không có kém. Tựa hồ những người này được điều từ Thất Địa tới.” Nữ tử sau một chút do dự, mới thành thật trả lời.

“Quả nhiên là vậy, xem ra không phải cảm giác của chúng ta sai lầm. Thực sự là có chuyện xảy ra. Theo người dị tộc có khả năng công thành tỷ lệ là bao nhiêu.” Hàn lập lại tiếp tục hỏi.

“Ít nhất là ba thành, nếu không như vậy thì trong thành cũng sẽ không xuất hiện nhiều biến hoá kinh người như thế.” Nữ tử âm trầm trả lời.

“Ba thành, tỷ lệ này cũng rất cao.” Hàn Lập khẽ thở ra một hơi, sau đó lẩm bẩm nói.

“Đúng vậy, cho nên ta nghĩ sau khi cùng người giao dịch xong lần cuối cùng này, cũng sẽ không tiếp tục xuất hiện ở chỗ này nữa. Đạo hữu hãy nghĩ cách tự bảo vệ tính mạng của mình, tốt nhất là lên nhanh chóng nghĩ cách rời khỏi nơi này là tốt nhất. Nếu

không một khi dị tộc thực sự công thành, với tu vi của ta và người thì có đến tám chín phần là khó thoát khỏi kiếp nạn này.” Nữ tử nhàn nhạt nói.

“Đạo hữu, nói thì đơn giản là như vậy, nhưng ta thân là tu sĩ của thành, không phải dễ dàng rời đi như vậy, huống hồ hàng năm ta còn cần ...” Hàn lập cười khỗ một tiếng, sau khi nói xong hai câu liền như nhớ ra cái gì, lập tức dừng lại.

“ Ha ha !!! Hiện tại ly khai nơi này quả thật là khó khăn. Ta và người hai tộc bất đồng vì vậy ta cũng không giúp gì được. cũng may, nếu như đại chiến có bộc phát, cũng tối thiểu phải mất mấy năm thời gian, đạo hữu còn có một chút thời gian để lên kế hoạch cho chuyện này. Được rồi, tin tức trao đổi cũng không sai biệt lắm, chúng ta bắt đầu giao dịch đồ đi thôi.” nữ tử sau khi cười khẽ, thanh âm liền nghiêm túc nói.

Huynh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch
>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1351: Tụ Hội

Hàn Lập nghe nàng nói như thế cũng không có ý phản đối nhưng chỉ nhàn nhạt hỏi một câu:

“Lần này tiên tử sưu tầm được bao nhiêu hạt giống linh dược? Lần trước Viêm đạo hữu đưa ra vài loại, tuy khá hiếm thấy nhưng không hữu dụng lắm”.

“Đạo hữu yên tâm, lần này ta có thể cung cấp đến bảy tám phần các hạt giống trong danh sách của đạo hữu đưa. Nói thật, nếu không phải thời gian xảy ra đại chiến quá gấp, căn bản ta cũng không muốn dốc hết vốn liếng các hạt giống này. Nhưng hiện tại ta bất chấp, cũng mong là trong lần này đạo hữu mang đủ số linh dược để trao đổi” Trong hắc khí truyền ra tiếng cười thản nhiên của nữ tử.

“Hắc! Người cùng ta đã giao dịch bao nhiêu lần, có lần nào người thấy ta giao thiếu một gốc nào chưa?” Hàn Lập cười quỷ dị, hỏi ngược lại.

“À, bất quá các hạt giống kỳ này đều là loại cực kỳ quý hiếm, về giá trị không dưới vạn năm linh dược của đạo hữu. Chỉ là vạn năm linh dược quá ít, nếu không thiếp thân cũng không nỡ đem ra giao dịch với đạo hữu” Nữ tử cười duyên, lập tức lật tay xuất ra một cái thúy lục sắc mộc hạp, ném qua Hàn Lập.

Trên hộp gỗ này chạm khắc nhiều hoa văn mang phong cách cổ xưa, ẩn hiện chớp động linh quang, hiển nhiên không phải là loại hộp bình thường.

Hàn Lập nghiêm sắc mặt, nhiếp mộc hạp vào trong tay, cũng không mở nắp hộp mà hai mắt lóe lên lam mang trực tiếp xuyên qua vỏ hộp nhìn vào, đồng thời thần niệm cường đại cũng mạnh mẽ xâm nhập vào bên trong, cẩn thận tra xét.

Trong lúc nhất thời Hàn Lập cầm mộc hạp trong tay đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Nữ tử thấy hành động của Hàn Lập như vậy cũng không lấy làm kỳ, cũng không có ý hối thúc, chỉ chớp động ánh mắt ngắm nhìn Hàn Lập, tựa hồ muốn nhìn thấu qua quang

hà để nắm rõ mười mười hình dáng của Hàn Lập.

Sau một lúc nàng kín đáo thở ra một hơi, thu ánh mắt trở về.

Nếu không có lòng hiếu kỳ đối với Hàn Lập thực ra là dối lòng. Người có thể cung cấp nhiều linh dược vạn năm như vậy, khẳng định thân phận không phải là tầm thường.

Theo nàng suy đoán, hơn phân nửa đối phương thuộc về các gia tộc bí ẩn nhất trong Nhân Tộc, Chân Linh Thế Gia. Đặc biệt khả năng cao nhất là người của Mẫn gia, có uy danh đào tạo linh dược.

Nhưng đối phương cũng thật sự dị thường, qua mấy lần tiếp xúc nói bóng nói gió, không những không tra được lai lịch đối phương mà ngược lại còn bị hấn tra được họ tên của chính mình.

Điều này đã từng khiến cho nàng phải ảo não mất một thời gian.

Mặc dù đối phương không có khả năng chỉ dựa vào một cái xưng hô là tìm được lai lịch, nhưng chỉ nội điều này đã khiến nàng chết đứng.

Có lòng điều tra đối phương, đối phương tuyệt không hé nửa lời. Bản thân lại không cẩn thận tiết lộ ra một số tin tức.

Bất quá khi nàng nghĩ mình đã trao đổi được với đối phương cũng khá nhiều vạn năm linh dược thì không khỏi cảm thấy hưng phấn dị thường.

Mà vạn năm linh dược cho dù có nhiều linh thạch thì cũng không có để mà mua.

Lần này mà giao dịch thành công, nàng sẽ cấp tốc mang các linh dược này đi luyện chế đan dược phục vụ cho nhu cầu cấp bách đột phá bình cảnh.

Đương nhiên nàng cũng cảm thấy tò mò việc Hàn Lập chuyên sưu tầm hạt giống linh dược nhưng chỉ cần đối phương đáp ứng trao đổi linh dược thì tự nhiên nàng cũng lười biếng đi truy cứu đầu đuôi trong đó.

Trong lúc Yêu Tộc nữ tử đang suy ngẫm thì Hàn Lập đã kiểm tra xong, hần vừa lòng gật gật đầu.

“Không sai, đích xác hơn phân nửa loại hạt giống là loại ta yêu cầu trước kia. Đây là linh dược, người tự kiểm tra đi”.

Vừa nói, hắn cũng vừa lấy ra trên người mấy cái ngọc hộp giao cho đối phương.

Nữ tử cũng không dám khinh thường, sau khi tiếp nhận đồng dạng kiểm tra cẩn thận.

“Không sai, đều là vạn năm linh dược. Lần này hai ta trao đổi thật dễ dàng. Mong đạo hữu có thể tránh được đại kiếp để sau này chúng ta còn có cơ hội gặp lại” Yêu Tộc nữ tử thu lại linh dược, cười dài nói.

“Hy vọng là như thế, nếu đã trao đổi xong. Tại hạ sẽ lại Dư đạo hữu xem có cái gì tốt hay không. Tình hình lúc này hắn sẽ có một số đồ trân quý được xuất ra” Hàn Lập nhìn về phía các quầy hàng, suy tư nói.

“Có lẽ là vậy. Vừa rồi ta cũng thất xuất hiện không ít vật quý hiếm. Tuy nhiên thiếp thân có chuyện quan trọng, cũng không tiện ở lại bồi tiếp đạo hữu” Nữ tử lập tức cáo từ.

“Tiên tử cứ tự nhiên” Hàn Lập bất động thanh sắc ôm quyền nói.

Nữ tử trong hắc khí cũng vô cùng dứt khoát, lập tức xoay người đi về hướng Yêu Tộc.

Hàn Lập đợi nàng ra khỏi đại sảnh, khoe miệng nhếch lên, lộ ra vẻ mỉm cười.

Ngọc Thanh Đan chỉ hữu hiệu với Hóa Thần sơ kỳ. Nhưng hôm nay giao dịch với Yêu Tộc nữ tử, rốt cuộc hắn thu thập được hai loại hạt giống đại hữu dụng với Hóa Thần trung kỳ. Xem ra trong thời gian này không cần phải quan tâm đến vấn đề thiếu thốn linh dược nữa.

Trong lòng buông lỏng, Hàn Lập liền thân nhiên đi tới một quầy hàng của Nhân Tộc.

Sau khi dạo qua một vòng, đầu mi hắn hơi nhíu lại.

Mặc dù số quầy hàng không ít, mà lưỡng tộc tu sĩ cũng xuất ra nhiều số bảo vật quý hiếm đa dạng và phong phú hơn trước.

Nhưng với ánh mắt hiện tại của hắn sẽ không xem các pháp bảo và tài liệu bình

thường vào trong mắt. Điều hần cảm thấy hứng thú là các loại bí thuật công pháp linh tinh nhưng lại hiếm có hàng, tuy cũng có vài cái nhưng không làm hần hứng thú.

Do vậy hần cũng không trì hoãn nữa, chậm rãi rời khỏi đại sảnh.

Vừa ra Thái Huyền Điện, Hàn Lập đột quang về phía Thạch Tháp của mình.

Nửa tháng sau sẽ có buổi truyền đạo của trưởng lão Thiên Nghiễm Điện, hần tuyệt không bỏ qua cơ hội này.

Hơn nữa dù không có chuyện này thì hần cũng còn một việc khác phải xử lý nên cũng không lập tức ly khai Thiên Uyên Thành.

Trở lại trong Thạch Tháp, trước hết Hàn Lập đem Ngọc Bài ghi nhận công trạng đi đổi thành lệnh bài rồi quay lại nơi tiểu đội của mình dừng chân, tùy tiện tìm một gian tĩnh thất ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ba ngày sau một đạo thanh hồng vội vã rời khỏi Thạch Tháp bay thẳng về một nơi nào đó bên ngoài thành.

Gần nửa ngày sau, đạo thanh hồng này xuất hiện trên không trung của một tòa sơn cốc.

Sơn cốc này um tùm xanh tươi, ngoài cảnh sắc tú lệ thì cũng không có bất cứ cái gì khác thu hút.

Đạo thanh hồng này xoay quanh một cái rồi hạ xuống sơn cốc.

Quang mang chợt tắt, hiện ra thân hình Hàn Lập đứng trước một khối thạch bích cao hơn 30 trượng.

Thoáng nhìn trái phải thấy không có điều bất thường, tay áo bào của Hàn Lập rung lên, một đạo kim phù bắn ra nhập vào thạch bích không thấy bóng dáng.

Sau đó Hàn Lập ngồi xuống trước thạch bích không nói một lời.

Một lát sau, một màn kỳ dị xuất hiện.

Bên ngoài thạch bích chợt nổi lên một tầng hôi vụ tỏa ra giống như miệng của một

con ác thú. Trước người Hàn Lập hiện ra một cái thông đạo hình vuông, bốn phía đều có màu xanh, chớp động linh quang nhẹ nhẹ.

Hàn Lập mỉm cười nhấc chân tiến vào.

Thông đạo dài khoảng năm mươi trượng, phía cuối có một bạch ngọc đại môn, bao xung quanh là một bạch sắc quang mạc.

Hàn Lập không chút do dự, lưỡng thủ kết quyết, miệng lầm bầm niệm chú, quang mạc lập tức phân khai ra.

Hàn Lập thân nhiên đi vào bên trong.

Phía sau đại môn là một gian phòng rộng hơn ba mươi trượng. Trong phòng chỉ có một cái thạch bàn đặt ở giữa, xung quanh là hai mươi mấy cái ghế đá.

Trên các ghế đá đã có nhiều tu sĩ ngồi trên đó, nam có nữ có, mỗi người ăn mặc khác nhau nhưng tu vi ai cũng đã là Hóa Thần.

Một số tu sĩ này thấy Hàn Lập đi đến, liền cười nói chào hỏi:

“Hàn huynh cũng đến”.

“Đạo hữu lần này đến sớm nha”.

“Nghe nói lần này Hàn huynh bắt sống một Lục Ảnh, sách sách, thật mang lại thể diện lớn cho phi thăng tu sĩ nha”.

Trên mặt Hàn Lập treo một nụ cười nhất nhất một phen đáp lễ. Sau đó tùy ý tìm một cái ghế đá ngồi xuống.

Một số khác vẫn mặt lạnh không lên tiếng chào hỏi, chỉ liếc mắt nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập đối với những tên này căn bản cũng không thêm để ý ngược lại nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi Hàn Lập ngồi không lâu, lại có nhiều tu sĩ lục tục tiến vào đại sảnh. Tiếng chào hỏi vang lên khắp đại sảnh.

Sau hai canh giờ trong đại sảnh đã có mười lăm mười sáu tu sĩ, sau đó cũng không có tu sĩ tới thêm. Nhưng không có ai xì xầm điều gì mà ai cũng an tĩnh đã tọa tại ghế đá.

Lại một lúc sau, hốt nhiên trong đại sảnh truyền đến thanh âm nhàn nhạt của một nam tử:

“Xem ra những người có thể đều đã đến, vài người còn mang nhiệm vụ nên không thể tham gia tụ hội kỳ này. Triệu huynh, chúng ta bắt đầu đi”.

“Ân, số lượng không sai biệt lắm. Theo như ý huynh vậy”.

Nghe thanh âm thứ hai vang lên có chút thành thực, trong lòng Hàn Lập nhất động, mở hai mắt ra.

Lúc này từ đại môn sóng vai đi vào hai trung niên nhân. Một người mặc áo bào trắng, người kia mặt trắng không râu, gương mặt bình thản.

Người này là người mà Hàn Lập mới gặp hôm trước đã cấp cho Hàn Lập ngọc bài ghi công trạng, Văn tu sĩ. Còn người kia chính là triệu Vô Quy.

Gặp mặt hai Luyện Hư tu sĩ, mọi người trong sảnh xôn xao nhỏ một trận. Hiển nhiên đều đã nhận ra thân phận hai người này.

“Tốt lắm, đáng lẽ là Phạm đạo hữu chủ trì phi thăng tu sĩ tụ hội này. Nhưng hiện giờ hắn có việc. Hai người bọn ta chủ trì, các người không có ý kiến gì chứ?” Triệu Vô Quy quét mắt nhìn quanh, lạnh nhạt nói.

Chúng tu sĩ cảm thấy rung mình không dám hé răng nửa lời.

Bạch nào trung niên nhân thấy vậy, cười một tiếng ôn hòa nói:

“Đáng lẽ chỉ cần Triệu đạo hữu chủ trì là được. Nhưng tình hình lúc này có chút đặc thù, có chuyện quan trọng muốn thương lượng với chư vị đạo hữu một phen nên Văn mở cũng theo tới đây”.

“Tình hình đặc thù? Phải chăng Văn đạo hữu muốn nói đến chuyện dị tộc có thể công thành?” Một lão giả mặt mũi đỏ như say rượu, đột nhiên mở miệng hỏi.

Nghe lão giả này hỏi, các người khác đều rùng mình, ánh mắt tập trung vào hai người Triệu Vô Quy.

“Hắc, hắc. Chuyện này nói sau. Cứ dựa theo quy củ, trước hết tiến hành trao đổi một chút về tâm đắc tu luyện. Nếu trong quá trình tu luyện có điều gì khúc mắc, hai ta sẽ xem xét chỉ điểm một phen. Bất quá cũng như Phạm đạo hữu, mỗi người chỉ được hỏi một điều. Sau cùng có ai có thu được tin tức tình báo nào hữu dụng cũng có thể bẩm báo cho bọn ta. Chỉ cần hữu dụng sẽ được cấp không ít Diệt Trần Đan và các loại linh dược khác” Triệu Vô Quy lạnh lùng nói.

Huynh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch
>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1352: Phi Thăng Tu Sĩ

Nghe Triệu Vô Quy nói, chúng tu sĩ đều không có gì dị nghị.

Triệu Vô Quy và Văn tu sĩ ánh mắt lộ vẻ hi vọng, cùng bước đến thạch bàn giữa đại sảnh.

Vài tu sĩ chung quanh đứng tránh ra nhường chỗ cho hai vị tu sĩ Luyện Hư.

Hai người gật đầu, tùy ý ngồi xuống hai ghế đá.

Có hai vị Luyện Hư tu sĩ tọa trấn, việc trao đổi của các tu sĩ phía dưới diễn ra vô cùng thuận lợi.

Hàn Lập cùng dùng một khối vạn năm Huyền Ngọc trao đổi mấy đạo phù quý hiếm.

Hiện giờ đạo luyện phù của hãn hiện đang bước vào giai đoạn mấu chốt. Các đạo phù này tuy không phải là loại Ngân Khoa Văn đạo phù nhưng tương đối đặc biệt, nếu dụng tâm nghiên cứu không chừng hãn có thể tìm ra vài điều tâm đắc.

Sau khi trao đổi hoàn tất, theo thứ tự mỗi người bắt đầu bước lên nói về các sở ngộ trong lúc tu luyện của mình hoặc giải thích một số tâm đắc trong bí thuật công pháp.

Đương nhiên ai cũng nói vô cùng đơn giản, thậm chí là mơ hồ, đến chỗ mấu chốt thì cố ý lảng qua chuyện khác. Người nghe nếu có quan tâm thì cũng không gấp gáp lắm, sau đó truyền âm nói riêng, hai người hoặc dùng bảo vật trao đổi hoặc dùng các tâm đắc công pháp khác tiến hành trao đổi một một với nhau.

Hai tu sĩ Văn và Triệu thấy hành động như vậy cũng ngó lơ giả điếc.

Trong thời gian gần đây Hàn Lập cũng tập trung khá nhiều thời gian trong đạo luyện phù, nên cũng giảng giải đại khái một chút về sự lĩnh ngộ của mình về đạo này nhưng số phi thăng tu sĩ trong sảnh có hứng thú với đạo luyện phù không nhiều nên không cùng không quá mức chú ý đến lời giảng của Hàn Lập.

Nhưng Văn tu sĩ và Triệu Vô Quy nghe Hàn Lập nói có liên quan đến Ngân Khoa Linh Phù, trên mặt hiện một tia ngạc nhiên.

Mặc dù cao giai tu sĩ hiểu Ngân Khoa vẫn không ít nhưng không ai lại giảng giải về cái này, đều là tự mình lĩnh ngộ nghiên cứu nên việc luyện Ngân Khoa đạo phù là thiên vạn trắc trở.

Sau khi tất cả mọi người đã giảng giải xong. Lập tức đã có người không nhận được hướng về Văn tu sĩ và Triệu Vô Quy hỏi một số trắc trở nghi nan trong tu luyện.

Có vài vấn đề Văn tu sĩ trực chỉ cần vài câu ít ỏi là có thể trực tiếp trả lời, còn một số vấn đề thì hẳn chỉ cười mà không nói, mà Triệu Vô Quy lại truyền âm qua, giảng giải cho người đặt vấn đề.

Nhưng dù là vấn đề gì nếu hai Luyện Hư tu sĩ lắc đầu hay gật đầu thì người hỏi đều ngời xuống không hỏi thêm điều gì.

Các phi thăng tu sĩ này đều gặp phải ít nhiều trục trặc trong lúc tu luyện nên trừ Hàn Lập thì ai cũng đều không muốn buông tha cơ hội khó gặp này.

Hàn Lập tu luyện pháp thể song tu Phạm Thánh Chân Ma Công, mặc dù cũng gặp trắc trở không thể giải thích được nhưng công pháp này cho tới bây giờ chưa từng có ai tu luyện qua nên hẳn cũng lười biếng đi hỏi chỉ thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên.

Ước chừng một lúc lâu sau, mọi người đều đã hỏi xong. Cũng có người dùng tin tức tình báo độc nhất vô nhị trao đổi một số linh dược linh đan.

Theo lệ thường cuộc họp mặt đến đây là kết thúc.

Nhưng lúc này Văn tu sĩ ho nhẹ một tiếng, chậm rãi khởi thân nói:

“Tốt lắm, các việc vặt đều đã xử lý xong. Bọn ta mang đến một chút phân phó của Lô La trưởng lão, các người cần thận nghe cho rõ”.

Nghe lời nói của Văn tu sĩ, ai cũng rung mình, thần sắc trở nên nghiêm nghị.

Trưởng lão Nhân Tộc trong Thiên Uyên Thành có năm người trong đó có hai người là Lô La Chân Nhân và Kim Việt Thiền Sư.

Thần thông của hai người này sâu không thể lường mà cũng là phi thăng tu sĩ đã đạt đến cấp Hợp Thể Kỳ. Kim Việt Thiên Sư thì không để ý đến ngoại sự, quanh năm suốt tháng bế quan khổ tu. Tự nhiên Lôi La Chân Nhân thành thủ lĩnh của phi thăng tu sĩ ở Thiên Uyên Thành. Vì vậy uy vọng trong phi thăng tu sĩ rất cao, không ai dám động chạm tới.

Bất quá từ trước đến nay Hàn Lập chưa từng gặp hai người này. Mấy lần đến Thiên Nghiễm Điện nghe giảng đạo đều chỉ gặp ba trưởng lão còn lại.

“Mới đây qua phân tích các thông tin tình báo thu thập được, Lôi La trưởng lão đã xác thực được một tin. Thiên Uyên Thành là thành trì có tỉ lệ bộc phát dị tộc công thành đến 60%, 20% tỉ lệ chỉ gặp tiến công của liên quân tam đại dị tộc, khả năng bộc phát bách tộc đại chiến ở đây vô cùng cao, vô phương bài trừ hoàn toàn” Thanh âm của Triệu Vô Quy lạnh như băng vang vọng khắp đại sảnh.

Mọi người trong sảnh tuy đã có dự đoán nhưng khi nghe lời nói thẳng thừng của Triệu Vô Quy, lòng ai nấy đều trầm xuống, thậm chí có người mặt trắng bệch khi nghe 4 chữ “Bách tộc đại chiến”.

Mặc dù những tu sĩ này chỉ mới phi thăng lên Linh Giới trong vòng trăm năm, nhưng chuyện Bách Tộc Đại Chiến đã nghe đồn đãi rất nhiều nên không có lạ lẫm gì.

Đại chiến này chính là một siêu cấp chiến tranh giữa Yêu Tộc và Nhân Tộc có thể làm cho người ta diệt tộc.

Nghe nói tràng chiến tranh này từ lúc bắt đầu đến lúc kết thúc có thể giăng co nhiều vạn năm, có thể tưởng tượng mức độ tàn khốc đến cỡ nào.

Hàn Lập này giờ ngồi lặng im, rất ít khi mở miệng nghe vậy cũng thở ra một hơi dài, mặt lộ một tia cười khổ.

Xem ra tình thế ác liệt còn hơn xa so với dự đoán ban đầu của hắn. Phải hoạch định sách lược để bảo vệ mình mới được.

Nếu bộc phát đại chiến, đừng nói một gã Hóa Thần tu sĩ như hắn, chỉ sợ đẳng cấp Hợp Thể Kỳ cũng có thể chết như thường.

“Hai vị tiền bối đem tin tức này nói cho tăng lớp thấp của chúng ta biết hẳn là có dụng ý khác. Nếu không chuyện cơ mật này sẽ không dễ dàng tiết lộ ra ngoài” Một nam tử chân trần đứng lên thi lễ, cung kính hỏi.

“Chư vị đạo hữu đều là loại người có thể trong một địa phương linh khí cực loãng mà vẫn khổ cực tu luyện đến cảnh giới này, rồi vượt qua các nguy hiểm để phi thăng đến Linh Giới nên đều không phải là hạng người bình thường. Ta nói thẳng, những năm gần đây, phi thăng tu sĩ bọn ta đến Thiên Uyên Thành đều đảm nhiệm chức vụ Thanh Minh Vệ, nhìn bên ngoài có vẻ như được trọng dụng nhưng bên trong đều là sự nguy hiểm. Đệ nhất trưởng lão của Trưởng Lão Hội đã tổng kết thấy rằng, mặc dù cứ khoảng mấy năm sẽ có thêm một phi thăng tu sĩ gia nhập vào nhóm nhưng trong bao năm qua số cao giai tu sĩ ở Thiên Uyên Thành bị giết chết đa số là phi thăng tu sĩ bọn ta. Mà trên thực tế, số lượng phi thăng tu sĩ từ thấp giai đến cao giai tại các thành đô cũng ít ỏi vô cùng. Trong khi đó phần lớn tu sĩ bản địa chỉ cần làm một số nhiệm vụ có tính rủi ro thấp là được. Chắc các người ở đây từng ở Thiên Uyên Thành nhiều năm cũng nhận thấy được điều này. Chắc ở đây cũng từng có người chấp hành nhiều nhiệm vụ nguy hiểm gấp mấy lần người khác. Trước khi Lô La trưởng lão và Kim Việt trưởng lão tiến vào Trưởng Lão Hội thì tình cảnh của phi thăng tu sĩ càng hồng bét, tiếp nhận nhiệm vụ ở Thiên Uyên Thành phần lớn non nửa số lượng đều đã bị chết” Triệu Vô Quy lạnh lùng nói.

Mọi người trong sảnh nghe vậy đều có chút bức xúc mất tự nhiên.

Triệu tu sĩ nói như vậy khiến mọi người ít nhiều đều cảm nhận thấy. Thậm chí trong các năm gần đây, có khá nhiều phi thăng tu sĩ do chấp hành nhiệm vụ quá nguy hiểm mà bị chết.

Nếu không trong kỳ tụ hội này đâu chỉ lèo tèo có mười mấy tu sĩ như vậy.

Nhưng Hàn Lập vẫn lạnh lùng không biểu lộ động thái gì.

Khi hắn trở thành Thanh Minh Vệ, liền bị phái ngay đến khu vực nguy hiểm nhất là Phù Lê Chiêu Trạch. Mà phụ trách tuần tra tại khu vực này còn có ba tiểu đội khác, một đội thì do tu sĩ bản địa Linh Giới chỉ huy, còn hai đội còn lại đều do hai phi thăng tu sĩ lãnh đạo.

Về điểm này thì Hàn Lập đã sớm hoài nghi.

Cho nên sau khi Triệu Vô Quy đến tận cửa đề nghị hẳn tham gia phi thăng tu sĩ tu hội, hẳn liền đáp ứng ngay.

Khi tiếp xúc với các người khác, hẳn cũng đã nhìn thấy một tia sợ hãi của tu sĩ bản địa với phi thăng tu sĩ. Nếu không vào ngày trước khi đám Minh lão quá đến đoạt bảo trong linh địa của hẳn cũng không dễ dàng rời đi như vậy.

Có chỗ dựa này chủ động tìm đến cửa, tự nhiên hẳn không cự tuyệt.

Cũng nhờ từ khi tham gia vào hội phi thăng tu sĩ, tự nhiên các chuyện phiền phức không tìm đến cửa, cũng không có thêm nhiệm vụ quá nguy hiểm. Đường nhiên cũng có thể là nhiệm vụ tại Phù Lê Chiêu Trạch cũng là loại nhiệm vụ nguy hiểm đội nóc rồi.

“Ta nói cho các người biết thông tin này, kỳ thật là do Lôi La trưởng lão sắp trải qua đại kiếp, muốn giúp cho phi thăng tu sĩ bọn ta có cơ hội bảo toàn được nguyên khí” Văn tu sĩ thông dong mở miệng nói.

“Theo ý tiên bối chẳng lẽ Lôi La trưởng lão có biện pháp giúp chúng ta ly khai Thiên Uyên Thành, tránh né lần đại chiến này?” Một nữ tử vận thanh sắc cung trang, trên mặt đeo mạng hời.

“Hừ! Dị tộc công thành có quan hệ đến sinh tử tồn vong đại sự của Nhân Tộc. Mặt dù chúng ta có mâu thuẫn với các nhóm tu sĩ khác nhưng phải cộng sức cùng đối kháng với dị tộc. Dám tự tiện ly khai Thiên Uyên Thành, trốn tránh đối kháng địch không có lý do, Chấp Pháp Đội sẽ đến tìm các người. Thậm chí bọn ta sẽ tự xuất thủ giết các người” Hai mắt Triệu Vô Quy lóe hàn quang, âm trầm nói.

Mọi người nghe vậy đều biến sắc, lại có chút kinh nghi bất định.

“Rốt cuộc các tiên bối có dụng ý gì?” Cung trang nữ tử này lá gan cũng không nhỏ, chần chờ một chút vẫn hỏi tiếp một câu.

“Ha hã, chứ vị đạo hữu không nên hiểu lầm. Ý của Lôi La trưởng lão tuyệt nhiên không thể từ chối việc đối kháng địch. Nhưng cũng không muốn thấy các phi thăng tu sĩ bị chết hết. Cho nên cuối cùng bọn ta thương lượng nghĩ ra được một biện pháp có thể bảo toàn được bộ phận nguyên khí. Nhưng biện pháp này vẫn mang tính nguy hiểm thật lớn nên trưởng lão mới phái bọn ta lại đây bàn với chứ vị để chứ vị tùy ý lựa chọn có

hay không tham gia kế hoạch này” Văn tu sĩ cười một tiếng nói.

Mọi người xôn xao hẳn lên, ai cũng nhìn nhau trao đổi.

Hàn Lập thì nhíu mày nheo mắt.

“Rốt cuộc muốn bọn ta lựa chọn cái gì? Hai vị tiền bối cứ nói thẳng” Một người chậm rãi nói.

“Rất đơn giản. Sắp tới đây Lô La trưởng lão sẽ tuyên bố một số nhiệm vụ có công huân rất cao. Những nhiệm vụ này mang tính nguy hiểm thật lớn, hơn phân nửa tu sĩ bản địa sẽ không tiếp nhận các nhiệm vụ này. Nếu chư vị đạo hữu nhận và hoàn thành các nhiệm vụ này sẽ lập công lớn, có thể danh chánh ngôn thuận lui thân khi công thành. Nếu đại chiến không bùng nổ, người vẫn quay trở về Thiên Uyên Thành bình thường. Còn nếu đại chiến xảy ra, nếu cảm thấy tu vi yếu kém có thể ẩn nấp rời xa đại chiến, bảo toàn được nguyên khí của phi thăng tu sĩ bọn ta. Hắc, hắc, nhưng ta cũng cảnh cáo trước nếu chấp hành nhiệm vụ này xác suất tử vong 50%. Các người có thể suy nghĩ kỹ trước khi quyết định. Còn muốn không làm gì cả mà ly khai Thiên Uyên Thành chỉ là việc mơ mộng hão huyền” Triệu Vô Quy cười lạnh.

Huynh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch
>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1353: Linh Trùng Đại Thành

Nghe Triệu Vô Quy và Văn tu sĩ nói xong, đa số tu sĩ trong sảnh đều hút một ngụm lương khí, bắt đầu nhao nhao loạn cả lên.

Tỉ lệ tử vong 50%, nhiệm vụ quá nguy hiểm. Mà ở lại Thiên Uyên Thành bất quá cũng chỉ có 60% xác suất có thể nghênh đón dị tộc xâm lấn, mà nếu may mắn chỉ có một dị tộc công thành thì không ít người ở đây vẫn tự tin thoát khỏi tai kiếp này.

So sánh thì thấy rõ ràng tiếp nhận nhiệm vụ nguy hiểm cao hơn.

Đương nhiên sự tình có liên quan đến cái mạng nhỏ, tự nhiên không thể tính toán đơn giản như vậy nên ai cũng cố gắng suy tính cho thật kỹ.

Nhất thời trong đại sảnh trở nên tĩnh lặng không một tiếng động.

“Chư vị đạo hữu không cần phải quyết định ngay. Những nhiệm vụ này sẽ tuyên bố trong vòng một năm nữa. Hơn nữa các nhiệm vụ sẽ được đánh dấu đặc biệt, chỉ cần vừa nhận nhiệm vụ này, người nhận sẽ được xóa bỏ nhiệm vụ cũ để nhận nhiệm vụ mới. Cho nên nếu thân đang mang nhiệm vụ chưa hoàn thành thì chư vị đạo hữu cũng đừng nên lo lắng phải làm nhiều nhiệm vụ cùng lúc” Cuối cùng Văn tu sĩ bổ sung thêm vài điều.

“Văn tiên bối, coi như bọn ta có thể hoàn thành nhiệm vụ nhưng còn Diệt Trần Đan giải quyết như thế nào? Không có Diệt Trần Đan, cho dù bọn ta hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ bị giết chết do lương sắc Thiên Kiếp” Hàn Lập lần đầu mở miệng nói.

“Nguyên lai là Hàn hiền chất. Điểm này không cần lo lắng. Cho các người chấp hành loại nhiệm vụ tột bậc nguy hiểm này chính là một việc được ăn cả ngã về không. Vì vậy trước khi bọn người xuất phát, chúng ta sẽ cấp đủ số lượng Diệt Trần Đan. Nhưng các linh đan này cũng được bị thiết lập cấm chế. Trừ phi các người có thể thật sự hoàn thành nhiệm vụ nếu không các Diệt Trần Đan sẽ tự hủy. Chư vị không nên vọng tưởng nửa đường bỏ chạy. Nếu không hậu quả thế nào các người chính mình tự hiểu lấy” Triệu Vô Quy lãnh đạm nói.

“Thì ra là thế, đa tạ tiền bối giải thích” Hàn Lập gật đầu, bất động thanh sắc ngồi xuống.

Mọi người trong sảnh nghe Triệu Vô Quy nói, trên mặt không có dị sắc nào nhưng trong lòng không hẹn mà cùng cười khổ.

Mấy người cũng đang có ý đồ này bây giờ tan biến hoàn toàn mọi ý nghĩ cầu may.

“Những gì nên nói ta đều đã nói hết. Ba nhiệm vụ đầu tiên sẽ được tuyên sau nửa tháng nữa. Ai muốn tiếp nhận nhiệm vụ thì cần phải sớm chuẩn bị cho thật kỹ. Mặc dù nhiệm vụ đặt ra là do Lô La trưởng lão cố ý bố trí cho các người nhưng cũng không tránh được việc có tu sĩ khác tiếp nhận. Tốt lắm, hội nghị đến đây kết thúc. Mọi người trở về duy tính cho cẩn thận trước khi quyết định” Cuối cùng Văn tu sĩ dặn dò thêm vài điều rồi tuyên bố kết thúc hội nghị.

Lập tức hần và Triệu Vô Quy sóng vai bước ra ngoài đại sảnh.

Trong sảnh liên yên tĩnh một hồi, sau đó lục tục bước ra ngoài. Đại đa số đều chau mày, bộ dáng tràn đầy tâm tư.

Hàn Lập cũng không vội vã đi ra ngoài mà lẳng lặng ngồi lại tự mình suy ngẫm.

Kết quả sau một lát trong sảnh chỉ còn thừa một vài người.

“Như thế nào, Hàn huynh chẳng lẽ động tâm với loại nhiệm vụ này” Một người đi tới trước Hàn Lập mỉm cười nói.

Thần sắc Hàn Lập chợt động nhìn kỹ người này, rồi mỉm cười đáp lời:

“Nguyên là Huyền tiên tử, đích xác tại hạ có chút động tâm. Các tiền bối an bài như vậy thật ra cũng là một phương sách thoát thân, Chỉ là quá nguy hiểm mà thôi”.

Vị này là một nữ tu vận thanh sắc cung trang, tu vi có vẻ là Hóa Thần trung kỳ.

Nàng này đã từng gặp Hàn Lập mấy lần trong mấy kỳ tụ hội trước, cùng nói chuyện với nhau mấy lần, xem như là cũng có quen biết.

“Nghe nói trong lần tuần tra này Hàn huynh đã bắt được một Lục Ảnh. Như vậy

thần thông Hàn huynh chỉ sợ đã ngang với Hoá Thần hậu kỳ rồi. Nếu đạo hữu tiếp nhận nhiệm vụ kỳ này thì lẽ thành công sẽ lớn hơn nhiều so với các đồng đạo khác. Vậy chi bằng ta và người liên thủ, người thấy thế nào?” Huyền nữ tu thân nhiên cười nói.

Mặc dù gương mặt nàng có che một tấm lụa xanh mỏng nhưng nhìn vào da thịt lộ ra và đôi mắt đẹp của nàng thì đây phải là một tuyệt đại giai nhân tư sắc hơn người.

Hàn Lập có chút ngoài ý muốn. Hắn ngắm nhìn nàng một hồi rồi chậm rãi lắc đầu:

“Đạo hữu quá khen. Bất quá tại hạ chỉ vừa tiến giai trung kỳ làm sao có thể so sánh với tiên tử được. Chuyện có tiếp nhận nhiệm vụ hay không, tại hạ cần phải suy nghĩ thật kỹ, quyết định bây giờ có lẽ còn quá sớm”.

Ngôn từ của Hàn Lập vô cùng khách khí, nhưng mơ hồ lộ ra ý từ chối khéo.

Huyền nữ tử nghe Hàn Lập trả lời, trong mắt hiện ra một tia thất vọng, nhưng không tiếp tục dây dưa nữa mà hàn huyền lung tung vài câu rồi cáo từ.

Thấy bóng nàng đã khuất sau đại môn, Hàn Lập thu ánh mắt lại, âm thầm suy nghĩ:

“Tu vi của người này không kém, tu luyện một loại thần thông gọi là Tam Thiên Thuyết, lợi hại phi thường. Nhưng ta đã quen hành động một mình, hơn nữa lại không muốn cho người khác biết nhiều bí mật đang mang trên người. Nếu thực sự tiếp nhận nhiệm vụ thì ta cũng không tính đến chuyện liên thủ. Huống hồ lúc này ta còn một sự kiện trọng yếu cần phải làm, dù cho ngày mai đại chiến xảy ra thì ta cũng không có cách nào lập tức rời đi được”.

Hắn đã dùng Nghê Thường Thảo nuôi hơn vạn con Phệ Kim Trùng, trong một năm trước rất cuộc đã đạt đầy đủ tất cả điều kiện để tiến hoá hoàn toàn. Hắn phải dùng bí thuật lấy từ Thiên Lan Thánh Nữ để tế luyện làm cho thuần thực các con Phệ Kim Trùng này.

Theo tính toán, nhanh thì khoảng mấy tháng, lâu thì khoảng một năm, các con Linh Trùng này sẽ tiến hoá đại thành. Vì vậy trong giai đoạn này hắn không thể rời đi nhằm tránh làm cho việc tiến hoá của Linh Trùng thất bại.

Trong lòng Hàn Lập có chút lo lắng. Hắn thở nhẹ một hơi cuối cùng rời khỏi chỗ

này.

Một đạo Thanh Hồng từ trong sơn cốc bay thẳng về phương hướng nội thành.

Còn mười ngày nữa sẽ tới buổi giảng đạo tại Thiên Nghiễm Điện, hẳn cũng không muốn bỏ qua.

Trở lại Thạch Thập, Hàn Lập lập tức tiến vào tỉnh thất. Sau khi bố trí cấm chế, hẳn khoanh chân ngồi xuống trên một bồ đoàn.

Hàn Lập lật tay xuất ra một cái hoàng sắc ngọc bình đồ ra một khoả thanh sắc đan hoàn lớn cỡ ngón cái, không lường lự nuốt vào.

Nhất thời trên người hắn hiện ra một tầng thanh quang nhàn nhạt.

Trong mắt Hàn Lập loé lên tinh quang, hai tay xuất thủ, mười ngón tay xoè ra, hai mắt nhắm lại.

“Phốc”, thiên linh cái Hàn Lập loé lên linh quang, hiện ra một Nguyên Anh cao chừng hai tấc.

Nguyên Anh chân đạp tiểu đỉnh, quanh thân bay múa hơn mười khẩu phi kiếm nhỏ như kim châm, khí thế vô cùng phi phàm.

Nguyên Anh cúi đầu ngắm nhìn hai tay, hai mắt đen trắng rõ ràng chớp mở, khoe miệng hiện ra một nụ cười ngây thơ.

Nó hé miệng phun ra một đoàn ngân sắc hoá cầu đánh lên bàn tay. Một tiếng nổ “Phanh” vang lên, ngân sắc hoá diễm chói lọi đã bao bọc bàn tay vào trong.

Một màn quỷ dị xuất hiện. Bàn tay đang bình thường đột nhiên loé lên hắc mang, trên mỗi năm ngón tay hiện ra một cái bạch sắc cốt giới (nhân), mỗi cái cốt giới đều khắc một cái khô đầu lâu vô cùng sống động.

Trong ngân diễm, mặt mũi của các khô đầu lâu này vắn vẹo, giống như đang sống lại, hiện ra các cảm xúc bất đồng như vui sướng, đau khổ, ngơ ngác...

Nhưng vô luận là loại cảm xúc nào, các cốt giới trong ngân diễm không ngừng biến

ảo thoát lớn thoát nhỏ không ngừng. Mà càng không thể tưởng tượng nổi là bàn tay hô ứng cùng biến hoá với cốt giới, không ngừng, co giãn hơn nữa da thịt dần dần trong suốt, phẳng phất không phải là huyết nhục mà là một loại bạch sắc mỹ ngọc.

Nguyên Anh lại há miệng phun tiếp thêm một đoàn hoả cầu đánh vào bàn tay còn lại.

Ngân quang đại phóng, hoả diễm yêu dị cũng bao lấy bàn tay này.

Nhưng làm cho người ta khó có thể tin chính là bàn tay này lại không trở nên trong suốt mà lại đen nhánh như mực. Sau một lúc, tại lòng bàn tay và mu bàn tay đồng thời hiện ra một đồ án hình một toà tiểu sơn, bề mặt lúc sáng lúc tối chớp động hơi mang thần bí.

Lúc này Nguyên Anh nhoáng lên nhập vào trong thiên linh cái của Hàn Lập.

Cơ hồ cùng lúc, thanh quang quanh thân thể Hàn Lập biến đổi, biến đổi thành kim quang nhàn nhạt, sau lưng hiện ra một đạo kim sắc hư ảnh mang hình dáng người.

Hư ảnh này tuy mơ hồ nhưng khi nhìn kỹ thì thấy nó ba đầu sáu tay.

Mà trên cổ tay và hai gò má của Hàn Lập một ký hiệu kim sắc hình vuông chuyển động không ngừng trên da thịt hắc. Từ xa nhìn lại phẳng phất giống như một loại kim sắc lân phiến. Toàn thân Hàn Lập phát ra kim quang giống như một pho tượng phật vô cùng thần bí.

Mười ngày sau, Hàn Lập thần sắc bình tĩnh từ trong tĩnh thất đi ra tham gia ba ngày ba đêm nghe giảng đạo tại Thiên Nghiễm Điện. Hắc vô cùng mỹ mãn rời khỏi thành nội Thiên Uyên Thành quay lại động phủ của mình.

Khi Hàn Lập ở tại động phủ chừng một tháng thì Trưởng Lão Hội cũng tuyên bố các nhiệm vụ mang tính nguy hiểm dị thường nhưng sẽ nhận được công huân rất lớn. Những nhiệm vụ này đều liên quan đến Dị Tộc, điều kiện tham gia phải là cấp Hoá Thần.

Nhất thời trong thành thị liên một phen oanh động.

Bởi vì các nhiệm vụ này quá nguy hiểm, quá dễ chết, người tiếp nhận nhiệm vụ hầu như không có ai.

Mà lúc này chợt có vài vị khách không mời xuất hiện trên linh địa của Hàn Lập, muốn bái phỏng hẳn.

Trong động phủ, những người này mật đàm với Hàn Lập chừng nửa ngày rồi yên lặng rời đi. Hàn Lập ngồi lại sắc mặt âm tình bất định, khổ khổ ở trong mật thất suy nghĩ thêm mấy ngày, rốt cuộc trong lòng hẳn đã có quyết định.

Sau bốn tháng, hơn phân nửa số lượng Phệ Kim Trùng đã được tế luyện thuần thực thành công. Rốt cuộc khoảng sáu bảy ngàn Linh Trùng đã chân chánh đại thành.

Hàn Lập thu thập tất cả Linh Trùng và đồ đạc trong động phủ lại. Sau đó hẳn đến một nơi bí mật trong Thiên Uyên Thành tiếp nhận một nhiệm vụ thần bí rồi biến mất khỏi Thiên Uyên Thành.

Sau đó không lâu, tiểu đội của Hàn Lập cũng có một danh Hoá Thần tu sĩ khác đến đảm nhiệm chức vụ đội trưởng.

Giống như Hàn Lập biến mất một cách thần bí, trong Thiên Uyên Thành cũng có một số tu sĩ như vậy, phi thăng tu sĩ cũng có, tán tu cũng có, ngoài ra còn có một số đệ tử của các thế gia bí ẩn.

Đặc điểm duy nhất của những người này đều là Hoá Thần tu sĩ hơn nữa đều là những Hoá Thần tu sĩ có danh tiếng.

Huynh đệ nào có lòng góp sức xin mời vào đăng ký dịch
>>>><http://4vn/forum/showthread.php?t=63136>

Chương 1354: Nhiệm Vụ

Trong một rừng cây bí ẩn đầy những quái thú đỏ thẫm, các cành cây vượn vẹo vươn dài như những con trường xà, có năm tên nam nữ trẻ tuổi đang đứng tách ra mấy trượng giằng co với nhau.

Một Nam tử chừng hơn ba mươi tuổi vận cẩm bào, có đôi lông mày trắng như tuyết, ánh mắt chớp động như thiểm điện.

Một thiếu phụ mặc váy đen, vóc người thon dài, đang chau mày đầy vẻ sát khí.

Một Tử bào thanh niên chừng hai mươi bảy tuổi, trên miệng có một nốt ruồi đỏ như máu, dáng vẻ anh tuấn hùng tráng đang mỉm cười.

Một Bạch bào nữ tử chừng mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt xinh xắn thơ ngây.

Cuối cùng là một nam tử hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, mình vận thanh bào, gương mặt lạnh lùng, chính là Hàn Lập.

Thoạt nhìn năm người này ai cũng trẻ tuổi nhưng đều đã có tu vi Hóa Thần kỳ, hơn nữa chỉ có Hàn Lập và Bạch bào nữ tử là cấp trung kỳ, còn lại ba người kia đều là Hóa Thần hậu kỳ đại thành.

Trong đó Thiếu phụ mặc váy đen là nữ tử Hắc Phượng Tộc, chính là người mà Hàn Lập đã từng gặp qua lúc thú triều khi xưa.

Nàng này mặt mũi âm lãnh nhìn Hàn Lập, mặc dù không nói một lời nhưng trong mắt mang đầy vẻ kinh nghi.

“Thật không nghĩ tới Nhân Tộc các người lần này phái ra ba tên tu sĩ mà trong đó có hai người chỉ ở tu vi trung kỳ, chẳng lẽ quý tộc cố ý muốn xem nhẹ lần hành động này sao?” Cẩm bào nam tử có lông mày trắng mở miệng lạnh lùng nói, mặc dù thanh âm trong trẻo không lớn lắm nhưng khi truyền đến tai mọi người lại nghe ong ong.

Nghe lời Bạch mi nam tử nói, lông mày của Thanh niên nốt ruồi đỏ khẽ nhúc nhích, nụ cười trên mặt thu liễm vài phần, còn Hàn Lập thậm chí chẳng thèm chớp mắt chút nào mà còn cuối đầu thưởng thức một ngọc giản màu trắng ngà đang nằm trong tay.

Trong khi đó đôi mắt như hai hột nhãn của Bạch bào thiếu nữ xoay tròn, mặt thoáng cười.

Ba người này cũng không ai thèm đáp lời cả.

Thấy biểu hiện của ba người này, trong lòng Bạch mi nam tử giận dữ, gương mặt trở nên nghiêm nghị, đang tính nói tiếp điều gì đó thì hốt nhiên Thiếu phụ mở miệng:

“Chuyến này có quan hệ đến Thiên Uyên Thành, thậm chí đến an nguy của hai tộc chúng ta, vì bọn ta muốn thành tâm hợp tác nên nói như vậy, chớ quên là nếu bỏ qua sẽ tổn hao thêm nhiều năm nữa đấy. Nếu quý tộc phái ba vị đến đây thì chắc hẳn chư vị đều là hạng phi phạm, nhưng từ nay chúng ta còn đồng hành suốt một thời gian dài, vì vậy nên giới thiệu nhau một chút đi, tại hạ là Du Hồng đến từ Hắc Phượng Tộc. vị này là Lý đạo hữu đến từ Huyền Ưng Tộc”.

Bộ dáng của thiếu phụ không hề mang vẻ kiêu ngạo hay siểm nịnh.

Thanh niên nốt ruồi đỏ nghe nói như vậy, con người chớp động, nhẹ giọng cười mở miệng:

“Tại hạ là Lũng Đông, trông thấy Tiên tử mang một thân cực hỏa, chắc hẳn đã tu luyện bốn mệnh hỏa diễm của Hắc Phượng Tộc đến cảnh giới cực cao rồi”.

“Các hạ là người của Lũng gia ?!” Thiếu phụ nghe tính danh của thanh niên, khẽ biến sắc.

“Không nghĩ tới Tiên tử cũng biết tới Lũng gia của ta” Thanh niên nốt ruồi đỏ cười lộ ra hàm răng trắng bóng.

“Ta gọi là Diệp Dĩnh” Bạch bào thiếu nữ cười dài nói, thanh âm thanh thúy như ngọc vỡ.

“Hàn Lập” Hàn Lập nhàn nhạt phun ra hai chữ, rồi im lặng.

“Hàn Lập ? Là người. Không trách được ngày đó người sở hữu được dị bảo cỡ như Diệt Tiên Châu, nguyên bản người chính là cao giai tu sĩ, cũng vừa tu luyện Pháp Thể Song Tu” Du Hồng nhìn Hàn Lập lạnh lẽo nói.

Vừa nghe qua Pháp Thể Song Tu, Lũng thanh niên và Bạch mi nam tử cùng lấy làm kinh hãi, mà Bạch bào thiếu nữ cũng ngẩn ra.

“Người đã nói Pháp Thể Song Tu thì cứ cho là như vậy đi. Nhiều năm không gặp Đại Nhi rồi, lúc này cô ta thế nào ?” Mặt Hàn Lập không có chút dị sắc, chỉ nhàn nhạt hỏi một câu.

“Năm đó Đại Nhi đi theo ta là một quyết định vô cùng sáng suốt, hôm nay tốc độ tu luyện của nàng tiến bộ cực kỳ nhanh, đã sớm ngưng kết Kim Đan rồi, để đuổi kịp theo ta và người cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi” Nghe nhắc tới đến Đại Nhi, thiếu phụ quý dị trầm mặc một lúc rồi mới lạnh lùng trả lời.

“Được lắm, nếu không có chuyện gì xảy ra thì Hàn mỗ cũng an tâm” Hàn Lập khẽ thở dài.

“Sao thế ? Hai tỷ đệ nhận biết nhau à ?” Thiếu nữ Diệp Dĩnh nhìn hai người, cười hì hì châm chọc.

“Biết à ? Hắc hắc, coi như là quen biết cũ đi” Thiếu phụ cười lạnh.

Lúc này Thanh niên nốt ruồi đỏ cũng thoáng nhìn sang bên này, sau đó ánh mắt dừng lại trên thiếu nữ vẻ như vô ý.

Trong đồng tử của hắn hiện lên một tia tham lam nhưng không có kẻ nào kịp nhìn thấy.

“Mặc dù nơi này chưa tiến sâu vào Man Hoang Chi Địa, nhưng chư vị đều tự thân một mình đến đây tụ hội cũng chứng tỏ có thần thông không yếu. Có điều lộ trình sắp tới sẽ không dễ dàng như vậy, nếu năm người bọn ta không đồng lòng hợp sức chỉ sợ sẽ rất khó bình yên tới được Hắc Thạch Sâm Lâm, nguy hiểm dọc đường sẽ đáng sợ gấp mấy lần lúc trước đây” Du Hồng ngẫm nghĩ một lúc rồi cảnh cáo.

Nghe nhắc đến Hắc Thạch Sâm Lâm, cả bốn người kia đều động dung khẽ biến đổi

sắc mặt.

“Thực sự nhiệm vụ lần này chỉ là thám sát động thái của Mộc Linh Tộc thôi, chúng ta được phái đến năm vùng ở đây, chỉ có việc thu thập tình báo mà thôi, nghĩ lại cũng chẳng có gì khó đâu ?” Thiếu nữ cười hỏi nghe có vẻ nhiệm vụ này không có gì khó khăn.

“Cái...này khó mà nói trước, còn xem vận khí chúng ta thế nào, nếu tất cả đều thuận lợi có lẽ cũng tương đồng với các nhiệm vụ bình thường khác mà thôi, nhưng ngược lại sẽ rất phiền toái nếu bị Mộc Tộc phát hiện được hành tung thì toàn thể bọn ta chết hết cũng là chuyện bình thường. Nhiệm vụ này thật sự là chuyện trọng đại đối với lương tộc chúng ta nên phải mạo hiểm một phen vậy” Huyết Chí Thanh niên thở dài, thì thảo nói.

“Nếu trọng yếu đến như vậy thì hà tất chỉ phái đẳng cấp Hoá Thần kỳ chúng ta đến đây, sao không trực tiếp cử một tên Luyện Hư thực hiện đi, chẳng phải là thuận lợi hơn nhiều sao ?” Bạch mi thanh niên nhướng mày, hoài nghi.

“Hắc hắc, nghe các hạ hỏi vậy xem ra phụ trách hành động lần này của quý tộc hẳn là vị tỷ tỷ này rồi” Lũng thanh niên không trực tiếp đáp lời mà cười cười nhìn thiếu phụ.

“Lũng huynh biết rõ việc này thì xem ra cũng là thủ lĩnh bên nhóm Nhân Tộc vậy” Thiếu phụ không ngạc nhiên, bình tĩnh nói.

“Không sai, đích xác tại hạ biết nhiều hơn một vài điều” Nốt ruồi đỏ nơi miệng của thanh niên khẽ động, không hề phủ nhận.

Diệp thiếu nữ nghe vậy, khoé miệng hơi giật giật nhưng lập tức nhớ ra điều gì liền quay đầu liếc nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập bình thản, tựa hồ không nghe lời đối thoại giữa thiếu phụ và Lũng thanh niên, thái độ này khiến cho thiếu nữ lộ ra một tia ngoài ý muốn.

“Lần nhiệm vụ này chỉ phái cấp Hoá Thần tu sĩ đến là bởi vì tại Hắc Thạch Sâm Lâm, Mộc Linh Tộc đã bố trí Thiên Mộc Mộng La Lung Tráo, chỉ cần đẳng cấp trên Hoá Thần tiến vào sẽ lập tức bại lộ hành tung” Du Hồng quay đầu giải thích với Bạch mi thanh niên.

“Thì ra là thế, bất quá Lũng đạo hữu còn chưa giải thích tại sao lạ có hai người chỉ đặt tu vi Hoá Thần trung kỳ, có lẽ là hơi kém một chút” Bạch mi thanh niên gật đầu, hốt nhiên neho mắt lại nhìn Hàn Lập và Diệp Dĩnh, nói thẳng không hề khách khí.

“Lý huynh cứ việc yên tâm, Trường Lão Hội cử Hàn đạo hữu và Diệp cô nương đến đây thì tự nhiên đã cực kỳ yên tâm với hai người này, sẽ không làm hai vị phải thất vọng đâu, điểm này tại hạ có thể bảo đảm” Lũng Đông cười ha ha.

“Đạo hữu đã cam đoan như vậy thì tạm thời không tiếp tục truy vấn, nhưng trong lộ trình sắp tới nếu bị liên lụy thì đừng trách tại hạ thấy chết mà không cứu đấy nhé” Bạch mi thanh niên âm trầm nói.

“Hừ ! Bất quá các hạ cũng chỉ hơn ta một cấp mà thôi, nhưng lại ra vẻ ta đây tựa như Luyện Hư kỳ vậy” Thấy bộ dáng của Bạch mi thanh niên nhiều lần khinh miệt, rốt cuộc gương mặt của thiếu nữ trầm xuống.

“Tu vi của bọn ta đã tới đẳng cấp này, chỉ cần hơn hẳn một cấp thì thần thông sẽ khác biệt một trời một vực đấy” Bạch mi thanh niên cười lạnh, ngạo nghễ trả lời.

Trong lòng thiếu nữ hơi giận, đang muốn tranh cãi tiếp thì hốt nhiên Hàn Lập ngắt lời:

“Nếu Lũng đạo hữu và Du tiên tử nắm rõ nhiều về nhiệm vụ này hơn chúng ta thì nên nói thêm ra cho bọn ta cùng biết, lúc Hàn mỗ tiếp nhận nhiệm vụ này cũng chỉ biết đại khái, khi đó cũng không nghĩ tới phải cần nhiều người liên thủ như vậy, nếu biết sớm như vậy thì tám chín phần là tại hạ đã không tiếp nhận nhiệm vụ này rồi” Mặt Hàn Lập không chút thay đổi nhưng âm hưởng có vẻ không hài lòng.

Tại Thiên Uyên Thành sau khi biết được nhiệm vụ lần này cần phải có nhiều người hoàn thành, hắn đã mơ hồ đoán ra sự việc không hề đơn giản, ngay lúc đó hắn đã có ý muốn thoái lui, nhưng lại được cho biết nhiệm vụ này cực kỳ trọng đại, nếu lỡ tiếp nhận nhiệm vụ mà sau đó từ bỏ khi đã nắm được đại khái nội dung nhiệm vụ thì hắn sẽ bị đánh mất tư cách nhận nhiệm vụ khác, thậm chí còn bị thêm mười năm không được ly khai Thiên Uyên Thành.

Trong lòng lại có chuyện quan trọng, nếu bị ở lại bên trong Thiên Uyên Thành đến mười năm thì hắn không thể chờ đợi lâu đến như vậy được.

Kết quả, hần mất hơn tháng trời để đến nơi hội họp này, lại nhìn thấy người tham gia không phải là phi thăng tu sĩ mà là tu sĩ bản địa Linh Giới rồi còn có cả Yêu Tộc nữa thì trong lòng cũng chỉ có thể cười khổ không thôi.

Xem ra mức độ phức tạp và nguy hiểm của nhiệm vụ này tựa hồ vượt khỏi dự liệu của hần.

Mà sao đám Triệu Vô Quy đã từng nói qua nhiệm vụ này được bố trí chỉ dành cho phi thăng tu sĩ chứ ? Chẳng lẽ đây là điểm bất ngờ của nhiệm vụ lần này ?

Khi xuất phát hần đã được cấp đủ số lượng Diệt Trần Đan, nếu hoàn thành nhiệm vụ liền có thể thoát ly Thiên Uyên Thành, điểm này thì đám người Triệu Vô Quy làm rất đúng.

Lúc này trong lòng Hàn Lập có chút kinh nghi.

“Chi tiết liên quan đến nhiệm vụ, trên đường đi tại hạ sẽ nói tỉ mỉ cho Hàn huynh và Diệp cô nương, hiện tại thời gian không còn nhiều nữa, chúng ta xuất phát rồi nói sau” Lũng Đông mỉm cười nói.

“Lũng huynh nói có lý, đích xác thời gian có chút gấp gáp bọn ta nên đi ngay, trên đường đi ta cũng có thể tiết lộ thêm một chút tư liệu” Du Hồng cũng đồng ý nói.

Bạch mi thanh niên và Diệp Dĩnh nghe xong cũng không có ý phản đối,

Hàn Lập do dự một chút rồi cũng chậm rãi gật đầu.

“Được rồi, trên đường đi sẽ từ từ hỏi sau”.

“Nếu như vậy, bởi vì cẩn thận ... hãy để tại hạ lấy ra Linh Vân Thuyền vậy. Thứ nhất mọi người đỡ phải hao phí pháp lực, chỉ tốn kém một chút linh thạch thôi. Thứ hai thuyền này có thể ẩn núp, giúp chúng ta giảm bớt một số chuyện phiền phức trên đường đi” Thanh niên nốt ruồi đỏ ôn hoà nói, vẻ nhiệt tâm dị thường.

Chương 1355: Sóng Ngầm

Một đoàn bạch quang nhàn nhật từ trong rừng bay lên không, mơ hồ ẩn hiện bên trong là một lâu thuyền dài hơn mười trượng.

Lâu thuyền này có hai tầng, toàn thân trắng nõn như được chế luyện từ một loại mỹ ngọc, bề mặt thuyền có chạm khắc nhiều hoa văn cổ quái trông như những đám mây trôi, trong đó chớp lóe một loại kim ngân phù văn sắc phù văn, khí thế vô cùng bất phàm.

Lâu Thuyền rung lên, các kim ngân phù văn hốt nhiên bạo liệt hóa thành nhiều phiến bạch vân bao bọc lấy Lâu thuyền, từ xa nhìn lại thấy nó đã hoá thành một đoá cự vân trông như các đám mây bình thường khác.

Cự vân này xoay một vòng trên không trung rồi vô thanh vô tức bay về một phương.

Một màn quý dị xuất hiện.

Rõ ràng nhìn thấy cự vân này bay đi thật nhẹ nhàng chậm rãi nhưng trong nháy mắt đã vượt ra ngoài xa hơn trăm trượng, tốc độ không hề dưới tốc độ của Hóa Thần tu sĩ.

“Quá tốt, không hổ danh là Lũng gia khổng chế thương hành đấu giá, ngay cả bảo vật cỡ như Linh thuyền dùng để đi xa như vậy cũng có, Linh Vân Chu tuy không phải hiếm thấy nhưng rõ ràng loại có tốc độ nhanh như vậy phải là loại cực phẩm” Chu Hồng đứng trên đầu thuyền, vẻ mặt hài lòng tán dương vài câu.

“Hắc, hắc... Du tiên tử thực sự quá khen, quý Tộc là một trong thất đại Yêu Tộc, có loại bảo vật gì mà chưa từng gặp qua chứ, Linh Vân Chu của ta bất quá tốc độ cũng coi là tạm được, không gian thuyền này cũng khá rộng rãi, được thiết lập hơn mười gian tĩnh thất, mỗi ngày chỉ cần bố trí một người canh gác động tĩnh thì những người còn lại có thể nghỉ ngơi tu luyện trong các tĩnh thất này. Nếu thuận lợi, trong khoảng nửa năm chúng ta sẽ tới nơi, thời gian nửa năm này có lẽ không lâu đối với tu sĩ chúng ta” Lũng Đông nói vô cùng khách khí.

“Như thế cũng tốt, chúng ta sẽ thay phiên nhau canh gác hàng ngày, những người còn lại có thể hành động tự do trong thuyền này, mỗi người hãy tự lựa chọn tỉnh thức cho mình đi” Thiếu phụ gật đầu.

Nghe hai người nói vậy, những người còn lại không có ý phản đối gì, liền đi lựa tỉnh thức cho chính mình.

Đương nhiên tại khu vực nghỉ ngơi của bản thân, tự nhiên ai cũng bố trí cấm chế, phòng ngừa người khác xem trộm, sau đó cả bọn họp lại phân công ổn thỏa thứ tự canh gác hàng ngày.

Nói đến cũng khéo, phiên canh gác của Hàn Lập còn đến 40 ngày nữa mới đến lượt.

Sau khi an bài xong xuôi mọi chuyện, Hàn Lập cũng không cùng người khác trò chuyện thêm gì nữa, liền tiến ngay vào tỉnh thức của mình, thiết lập cấm chế. Đám người Hắc thiếu phụ cũng đồng dạng làm như vậy, ngoại trừ Lũng Đông nhận phiên canh gác đầu tiên, tất cả những người còn lại đều tiến vào tỉnh thức.

Lũng Đông thấy vậy khoé miệng hơi nhếch lên, hẩn đi đến mũi thuyền lật tay xuất ra một cái bồ đoàn màu xanh biếc, ném xuống sàn rồi khoanh chân ngồi xuống.

“Hừ ! Nửa năm... thực sự chờ mong một ngày kia sẽ đến” Thanh niên nốt ruồi đỏ kích động thì thào nói, rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại, nhưng trên mặt vẫn còn đọng lại một tia cười cổ quái.

Trong một gian tỉnh thức rộng mấy trượng, Hắc Phượng và Bạch mi thanh niên đang ngồi đối diện.

“Cái gì ? Người nói Diệp Dĩnh tiểu nha đầu thân mang huyết mạch của Thiên Phượng, là đệ tử của Chân Linh Thế Gia à ?” Bạch mi thanh niên nghe thiếu phụ nói điều gì đó, tựa hồ rất kinh ngạc, vẻ mặt đầy sự nghi hoặc.

“Lý đạo hữu hà tất kinh ngạc như thế, Huyền Ưng Tộc các người cũng là thiên cầm chủng tộc hiếm thấy, ta không tin người chẳng có chút cảm ứng nào đối với Thiên Phượng Huyết Mạch trên người nha đầu này. Hắc Phượng Tộc của ta tuy là một nhánh của Phượng Tộc nhưng nói về độ tinh thuần của Thiên Phượng Huyết Mạch vẫn còn chưa thể so sánh với tiểu nha đầu này, bất quá việc ta cảm ứng được Thiên Phượng

Huyết trên người nàng vô cùng cẩn thận, không hề để xảy ra điều gì sơ sót đâu” Du Hồng nghiêm nghị nói.

“Thì ra là thế ! Hèn gì khi ta gặp nàng, tâm thần không yên, mơ hồ có vài phần sợ hãi, lúc ở trong rừng đã có chút thất thố, nhưng tiên tử nói cho Lý mỗ nghe việc này chẳng lẽ là có ý gì khác ?” Bạch mi thanh niên thở nhẹ một hơi, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái hỏi.

“Không có gì, nếu trên người nàng có Chân Linh Huyết khác thì thôi, nhưng nếu có Thiên Phượng Huyết được xưng là vua của vạn cầm, cái này đại biểu cho chuyện gì Lý huynh thật sự không hiểu sao ?” Thiếu phụ thản nhiên cười, nhưng hai mắt trở nên âm lãnh.

“Hừ ! Đương nhiên ta hiểu ý tứ của ngươi, nhưng chớ quên khi xuất phát Trường lão trong Tộc đã căn dặn nhiệm vụ của chúng ta lần này vô cùng trọng yếu, nếu vì việc riêng mà làm lỡ đại sự, dù cho ta và ngươi có lấy được Thiên Phượng Huyết cũng không có mạng mà hưởng dụng đâu” Bạch mi thanh niên trầm ngâm một lúc rồi cười lạnh nói.

“Há há ... ! Tiểu muội có bảo sẽ xuất thủ ngay đâu, nhiệm vụ thì đương nhiên phải đảm chắc hoàn thành trước rồi, nhưng sau khi xong việc chúng ta ra tay cũng không” Du Hồng cười khẽ nói.

“Xong chuyện mới xuất thủ ? Được, có lý à. Giả sử hai người kia không ra tay trợ giúp, coi như hàng đã vào tay thì ta và ngươi chia chác thế nào ? Chân Huyết này không có khả năng chia hai đâu” Ánh mắt Bạch Mi thanh niên chợt lóe, nhưng lại trầm ngâm rồi nhẹ lắc đầu.

“Thiên Phượng Huyết mặc dù cũng hữu dụng đối với các ngươi nhưng lại trọng yếu hơn đối với Hắc Phượng Tộc chúng ta. Như vậy đi, chỉ cần Lý huynh trợ giúp ta lấy được Linh Huyết, ta nguyện trả thù lao bằng ba viên Hắc Viêm Đan, hai tên kia ta sẽ nghĩ cách chia cắt bọn chúng ra, huống hồ chi Hắc Thạch Sâm Lâm là nơi vô cùng hung hiểm, bọn chúng có toàn mạng hay không còn chưa biết mà” Thiếu phụ căn răng đưa ra một điều kiện trao đổi kinh người.

“Ba khóa Hắc Viêm Đan, thật sao ?” Bạch mi thanh niên cả kinh, lập tức vô cùng vui mừng.

“Tiểu muội tại Hắc Phượng Tộc cũng coi như có chút địa vị, ba khóa Hắc Viêm Đan có giá trị liên thành, tiểu muội gom góp tích lũy nhiều năm cũng luyện chế được ba viên, còn đang tính dùng để đánh sâu vào cảnh giới Luyện Hư” Thiếu phụ lộ ra một tia cười khố nói.

“Cứ định như vậy đi, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ khi trở về ta sẽ trợ giúp người một tay, bất quá Chân Linh Huyết nếu không biết cách thì cũng không thể lấy ra, đặc biệt Chân Linh Thể Gia đã tồn tại nhiều năm, cơ hồ Chân Huyết đã dung nhập hoàn toàn vào trong thân thể các tử đệ, khó lấy ra cực kỳ” Bạch Mi thanh niên lại nghĩ tới điều gì, nhướng mày nói.

“Yên tâm đi, Hắc Phượng Tộc chúng ta có lẽ không có biện pháp với loại Linh Huyết khác, nhưng về cách lấy Chân Linh Phượng Huyết thì đã sớm nghiên cứu từ bao lâu nay rồi, ta có bảy tám phần chắc chắn mà” Thiếu phụ ngạo nghễ nói.

“Tiên tử tự tin như vậy là tốt rồi” Bạch mi thanh niên nghe vậy vừa lòng gật đầu.

Trong một gian tĩnh thất khác, Bạch bào thiếu nữ Diệp Dĩnh đang nhắm mắt ngồi xếp bằng trên một cái ngọc sàng, hai tay khép quyết, trên đầu đang chuyển động một cái vòng hào quang màu xanh đường kính chừng vài thước.

Nhìn kỹ bên trong vòng hào quang này còn chớp động Bạch Sắc Hỏa Diễm bốc lên cao vài thước, bên trong vòng hào quang còn có một đạo nhân hình hư ảnh đang ngồi xếp bằng.

Thoáng nhìn thì hư ảnh này khá giống Diệp Dĩnh chỉ là thân hình nhỏ hơn vài lần, cũng đang đồng dạng nhắm mắt, hai tay khép quyết.

Không biết vì lý do gì, khoé miệng của thiếu nữ chợt động, lộ ra một nụ cười như có như không, mà cơ hồ cùng lúc đó, hư ảnh trong quầng hào quang cũng cười giống như vậy, phảng phất tuy hai là một vậy, trông cực kỳ quý dị.

Còn Hàn Lập đang đi quanh quẩn trong tĩnh thất, sắc mặt không chút biểu tình, nhưng ánh mắt chớp động tựa như đang tính toán chuyện gì. Trong góc tĩnh thất, có hai con thú đang ngồi trên một cái bàn ngọc thạch.

Một con giống như loài báo hoang nhưng nhỏ như con mèo, nó đang xoay bốn chân

nằm dài ra, bộ dáng vô cùng lười biếng.

Trên cái đầu đầy lông xù xì của con báo này đang ngồi chễm chệ một con tiểu hầu chỉ cao chừng một tấc, toàn thân đen nhánh, hai mắt xoay tròn chăm chú nhìn Hàn Lập lộ ra mười phần linh tính. Đột nhiên Hàn Lập dừng bước, lật tay xuất ra một cái bình nhỏ và một khối ngọc giản màu trắng ngà.

Trên bình nhỏ này chạm khắc nhiều hoa văn mang phong cách cổ xưa, trên đó có văn tự cổ đại, nhìn kỹ là ba chữ “Diệt Trần Đan”.

Hàn Lập lấy tay vuốt ve cái bình này một hồi rồi thở nhẹ một hơi, linh quang chợt loé, cái bình liền biến mất chỉ còn lại khối ngọc giản, ngọc giản này là do lúc trước khi hãn ly khai Thiên Uyên Thành, đã gặp mặt qua vài tên tu sĩ thần bí lưu lại.

Hàn Lập đánh giá ngọc giản một hồi bỗng nhiên đưa ngọc giản lên trán, đem thần thức thẩm thấu vào bên trong.

Trong ngọc giản là một bản đồ cực kỳ lớn, nhưng bản đồ này thiếu hụt hơn phân nửa mà tại vị trí thiếu hụt có một điểm tròn chớp động kim sắc quang mang.

Mặc dù đã xem qua bản đồ này nhiều lần, nhưng lần nào xem qua Hàn Lập cũng cẩn thận tra xét tựa như muốn tìm kiếm điều gì.

Cách Thiên Uyên Thành không biết bao nhiêu vạn dặm, trong một gian mật thất bí ẩn nằm sâu dưới lòng đất, một tầng một đạo đang ngồi đối diện quanh một chiếc bàn đá xanh, vị Đạo nhân tuổi chừng hơn bốn mươi, mày rậm mắt to, sắc mặt hơi vàng.

Còn Tăng nhân là một lão già có bộ râu trắng dài khoảng nửa thước, da mặt nhăn nheo nhiều lớp xếp đè lên nhau, hai mắt híp lại như sợi chỉ, bộ dáng tựa hồ ngay cả ánh mắt cũng không thể mở ra.

“Theo tính toán thì nhân thủ do ta phái tới hãn đã tụ hội và đang trên đường đi rồi” Lão tăng nói với vẻ hừ hừ vô lực.

“Ừa, đích xác thời gian không sai biệt lắm. Ta thật sự không hiểu rõ, ngay sau khi Kim Việt mở xuất quan, sao bỗng nhiên thay đổi kế hoạch đã định từ lúc đầu, nhất định phải phái mấy tên văn bối đến khu vực của Dị Tộc ? Mấy người đó đều là phi thăng tu sĩ,

trong thời gian gần đây, bọn chúng đều là nhân vật xuất sắc, người khác không biết nhưng người lại rõ hơn ai hết mà, nhiệm vụ tình báo dị tộc thoát nhìn thì đơn giản nhưng thực tế cực kỳ nguy hiểm, tuy Yêu Tộc cũng phái người phối hợp với chúng ta nhưng có thể bọn chúng có kế hoạch khác đấy” Lão tăng hỏi.

“Điểm này sao bần đạo lại không rõ chứ, không phải do vừa xuất hiện một kiện Huyền Thiên Bảo trong Hỗn Độn Vạn Linh Bảng sao, hơn nữa kiện bảo vật này còn bài danh đứng trong ba kiện Huyền Thiên Bảo mạnh nhất, nghe nói gọi là cái gì Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm thì phải” Đạo nhân nghe Lão tăng truy vấn, trong lòng rùng mình, thần sắc tự nhiên ngưng trọng thêm vài phần.

Chương 1356: Tử Ảnh - Thánh Hoàng

“Không sai, căn nguyên phải mấy vạn năm sau mới xuất hiện công thành, nhưng bây giờ lời đồn đãi thậm chí có thể bộc phát bách tộc đại chiến đấy” Lão tăng thì thào.

“Kim Việt huynh hà tất phải rào trước đón sau, việc này ta cũng biết, nhưng những chuyện vừa nói có quan hệ với nhau thế nào chứ, giữa các tộc hiện nay đang căng thẳng, chỉ sợ đều sẽ bị cuốn vào đại sự này” Đạo sĩ vẫn có chút không tin nói.

“Sợ bị cuốn vào ? Hắc hắc... Nếu chuyện này xuất hiện, một tộc nào đó muốn tránh là có thể được sao ?”

“Căn cứ vào mỗi lần Huyền Thiên Linh Bảo xuất thế năm xưa, mỗi một lần đều xảy ra mưa máu gió tanh mới có thể xuất thế bảo vật, chủng tộc nào cuối cùng đoạt được và cung phụng cho bảo vật này, đều có khả năng mời gọi một vị Linh Đồng thủ hộ cho Tộc và trở thành cường đại chủng tộc trong Linh Giới, những cấp tồn tại Chân Linh này có thể tranh cao thấp với tiên nhân ở Tiên Giới. Dĩ nhiên trước khi mời được cường đại Chân Linh xuất hiện, tộc đoạt được bảo cũng phải có năng lực giữ bảo vật, nếu không cũng chỉ là mang họa vào thân. Nếu Tộc nào đoạt bảo quá yếu nhược, ngược lại còn phải cuống cuồng dâng hiến bảo vật để cầu xin sự che chở của các chủng tộc cường đại khác, hoặc là trực tiếp đi thật xa vào Man Hoang để vứt bỏ nó đi, nhằm tránh được mối họa diệt tộc” Lão tăng từ tốn nói.

Đạo sĩ nghe nói lộ vẻ bất phục nhưng cũng không ngắt lời tăng nhân.

Tăng nhân trầm ngâm lại một chút rồi nói tiếp:

“Theo lý thuyết, Huyền Thiên Linh Bảo xuất thế trong Tộc nào, nguyên bản lưỡng tộc bọn ta rất khó đoán được. Nhưng trong Yêu Tộc có một vài vị Hợp Thể Kỳ có thiên phú thần thông “Dự Ngôn”, bởi vì tự biết được không có khả năng trải qua Đại Thiên Kiếp nên dứt khoát kích phát tiềm lực để bói quẻ dự đoán tương lai. Kết quả qua quẻ biểu hiện, Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm sẽ xuất hiện tại phía tây bắc Phong Nguyên Đại Lục trong Nhân Tộc chúng ta, mặc dù Phong Nguyên Đại Lục là đại lục nhỏ nhất trong

ba khối đại lục, nhưng số chủng tộc cường đại nhiều hơn so với các đại lục khác. Phía Tây Bắc đại lục chúng ta bao gồm Nhân Tộc, Yêu Tộc, Linh Tộc, Mộc Tộc, Dạ Xoa Tộc và Ảnh Tộc gọi chung là Thất Đại Chủng Tộc của đại lục. Tin tức này tuy hiện giờ chỉ có Nhân Yêu lương tộc biết được, nhưng dù sao trong chúng ta cũng có thám tử của dị tộc, nhà tranh sao che được gió lớn, một khi bị các dị tộc khác biết được thì hậu quả vô cùng khôn lường, người hăn cũng rõ rồi chứ” Lão tăng nói xong, gương mặt mang đầy vẻ cười khố.

“Cái gì ? Lại có cả chuyện đến như thế à, như vậy chẳng lẽ Nhân Tộc chúng ta sẽ bị diệt tộc sao ?” Gương mặt của đạo sĩ trở nên xanh mét.

“Dựa theo truyền thuyết Thượng Cổ, chỉ cần trong một thời gian nhất định bên trong một khu vực có đại lượng cường đại sinh linh bị diệt, liền có khả năng thông qua Huyết Tế Pháp Thuật thần bí triệu hoán được Huyền Thiên Linh Bảo trong khu vực này. Dĩ nhiên với thực lực của các Tộc chúng ta, một số cường đại chủng tộc khác tuyệt không ngại diệt sát toàn bộ để cử hành triệu hoán huyết tế đâu. Trong lần Bách tộc đại chiến lúc trước, không phải là Hóa Vô Thuần bài danh đệ tử được chủ nhân mang theo liên tục chạy trốn trên ba đại lục hết vạn năm sao, cơ hồ đã cuốn hết bảy tám phần các chủng tộc trên đại lục vào vòng tranh đấu, mà các chủng tộc nhỏ yếu cơ hồ đều trở thành đối tượng huyết tế. Huống hồ cho dù bảo vật này đang nằm giữ trong tay, các Tộc ở Tây Bắc chúng ta chỉ cần biết bảo vật này ở trong khu vực của mình, bởi vì muốn tránh khỏi vận mệnh bị huyết tế và bộc phát đại chiến, sẽ nhanh chân nhượng lại bảo vật cho chủng tộc khác để bọn chúng trở thành đối tượng huyết tế” Tăng nhân thở dài nói.

“Thì ra là thế... Không lẽ các người để vài tên phi thăng tu sĩ đột nhiên ly khai khỏi Thiên Uyên Thành rồi đi đến các khu vực dị tộc, chẳng lẽ là hoài nghi...” Đạo sĩ hốt nhiên hiểu ra nói.

“Không sai, Huyền Thiên Linh Bảo là bảo vật cỡ nào chứ, đây là loại nghịch thiên chí bảo có uy lực nghịch chuyển pháp tắc của một giới và không nhất định là vật xuất thân từ Linh Giới chúng ta, cũng có thể là do các giới thấp hơn mang đến. Mặc dù khả năng này cực kỳ thấp nhưng trong vòng trăm năm nay, phàm là nơi nào có phi thăng tu sĩ đều đã được ta phái ra khỏi Thiên Uyên Thành chấp hành các nhiệm vụ nguy hiểm. Mặc kệ nhiệm vụ có hoàn thành hay không, nhưng trong một khoảng thời gian đáng kể bọn họ vô phương quay lại Thiên Uyên Thành”

“Đương nhiên nếu tu sĩ bản địa nào bị hoài nghi thì cũng sẽ bị điều ra ngoài Thiên Uyên Thành bằng nhiều lý do khác nhau, cho tiến vào Man Hoang Chi Địa. Như vậy ngoài phi thăng tu sĩ cũng có một nhóm tu sĩ có tư chất hơn người bị phái đến Man Hoang, làm như vậy thật sự có điểm tốt, nếu trong bọn chúng có người đang giữ Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm thì đây cũng là phương cách đem tai họa đẩy đi nơi khác. Còn nữa, nếu trong đại chiến vạn nhất lưỡng tộc đại bại, thì nhóm người này chính là nguyên khí để hưng khởi lại lưỡng tộc của chúng ta” Tăng nhân nghiêm nghị nói.

“Hà tất phải phiền phức như vậy, muốn tra ra Huyền Thiên Linh Bảo trong bọn chúng, chúng ta hoàn toàn có thể...”

“Hoàn toàn có thể dùng thần bí thuật khống chế lục soát thần thức, nhưng thật sự tra ra Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm có trong tộc ta thì có phải là điều tốt không ? Vật ấy căn bản là củ khoai lang nướng phồng tay (ăn không được, để lại mang họa), thậm chí người có thể bảo chứng trong Trường Lão Hội không có dị tộc biến hóa ẩn nấp sao. Một khi tin tức này bị tiết lộ, trong một thời gian ngắn Nhân Tộc chúng ta sẽ trở thành bia ngắm cho mọi người công kích, thậm chí để bảo vệ chính mình thì Yêu Tộc cũng có thể rút lui khỏi liên minh, đến lúc đó chắc chắn chúng ta sẽ bị diệt tộc”

“Chúng ta không phải là một chủng tộc cường đại nên không thể giữ được bảo vật này để chờ đẳng cấp Chân Linh tìm đến cửa, thậm chí muốn đem bảo vật này hiến cho cường đại chủng tộc khác cầu được che chở, phỏng chừng cho dù Ảnh Tộc cũng không cho cơ hội này. Ngược lại cứ làm bộ như hồ đồ ứng phó với đại chiến sắp bộc phát, vì chưa xác định Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm rốt cuộc tại phương nào, kẻ địch công kích chúng ta hiện nay e rằng chỉ có khả năng là liên quân Mộc Tộc và Ảnh Tộc mà thôi. Nhân Yêu Lưỡng Tộc và Thiên Uyên Thành hoàn toàn có thể ngăn cản được sự tiến công này, Linh Tộc và Hắc Xoa Tộc đang đánh nhau bất kể trời đất, khi đã biết được tin tức này chỉ còn biết đánh nhau chết sống càng thêm mãnh liệt mà thôi. Cùng lắm thì nhân thủ của các tộc chúng ta tổn thất nhiều người, nhưng cũng có thể đạt điều kiện huyết tể triệu hoán Huyền Thiên Linh Bảo. Vô luận bảo vật này lúc đầu nằm trong tay chúng ta, nhưng chỉ cần món đó này bị triệu hoán đi mất thì coi như chúng ta đã ứng phó thoát được kiếp nạn rồi. Nhưng vì những chủng tộc cường đại đến nơi chúng ta tầm bảo, phỏng đoán cuộc chiến này sẽ không kéo dài hơn trăm năm như cuộc chiến trước kia, một khi khai chiến trong vòng vài năm sẽ phân định kết quả, mức độ thảm thiết sẽ hơn xa so với cuộc chiến trước đây”.

“Ha ha, các Tộc trưởng khác hơn phân nửa cũng chưa biết chuyện này, nếu người không nghe nói qua, thì cũng giống như mọi người chỉ tưởng là đang tích cực chuẩn bị chiến tranh mà thôi” Lão tăng không chút hoang mang nói thẳng.

“Những tin tức này sao người lại biết, còn ta lại chẳng nhận được thông tin nào, chẳng lẽ Trưởng Lão Hội cố ý gạt ta ra ngoài?” Nghe xong những lời này, ánh mắt Đạo sĩ chớp động run sợ hồi lâu, sau đó nói ra vẻ không hài lòng.

“Rất đơn giản, tại vì sau khi biết được thân phận của các hạ ta mới làm như thế, không biết ta nên xưng hô người là Lôi La Chân Nhân hay nên gọi người một tiếng Tử Ảnh đại nhân vậy?” Trong mắt Lão tăng chợt phóng xuất tinh quang, không có dấu hiệu báo trước thanh âm bỗng trở nên băng lãnh.

“Cái gì Tử Ảnh, Kim Việt đại sư nói gì vậy?” Đạo sĩ không có chút nào khác thường, ngược lại nhướng mày hỏi.

“Ha ha..., thời gian đủ lâu rồi, cũng nên phát tác đi” Lão tăng không để ý đến Đạo sĩ, ngược lại ánh mắt nhìn về phía một cái lư hương, trên đó đang cắm linh hương đã cháy được phân nửa.

“Cái gì thời gian? Không đúng, hương này...” Hai mắt Đạo sĩ chợt lóe lên từ quang, sắc mặt đại biến, cơ hồ cùng lúc đó từ trên người đạo sĩ bỗng bắn ra một dải tử ảnh lao thẳng tới Lão tăng ngồi phía đối diện.

Lão tăng ngồi thẳng bất động, phất tay áo một cái.

“Oanh...”, kim quang chợt loé, nhiều phiến Phạn văn hiện ra.

Tử Ảnh giống như bị cự vật đánh phải, văng ra bắn đung vào vách mật thất, toàn thân hỗn loạn co lại thành một đoàn tử sắc, rồi im lặng không có thêm bất cứ hành động nào nữa.

Đúng lúc này, vách tường chợt lóe lên thanh quang, hiện lên một cái thanh sắc ngọc bát, nó quay úp lại phun ra một cỗ thanh hà trong nháy mắt thu Tử Ảnh đó.

“Không sai, Tứ Thần Hương có công dụng khắc chế Ảnh Tộc quả nhiên danh bất hư truyền, ngay cả một Tử Ảnh cũng không thể chống lại” Bạch quang trên tường chớp

động, hiện ra một Trung niên nho sinh nho nhã, vận bạch bào bộ dáng thông dong tiêu sái.

“Thiên Nguyên huynh, nhờ có người cho mượn thần hươu nếu không tên nghiệt chương này rất khó tiêu diệt” Lão tăng thấy nho sinh, lập tức đứng dậy, chấp tay thi lễ.

“Kim Việt đại sư đa lễ rồi, ta cũng may mắn mới tu luyện thành đệ nhất thần thông mới phát hiện Lôi La Chân Nhân đã bị Tử Ảnh chiếm đoạt thân thể, đáng tiếc cho một bậc nhất đại đạo pháp kỳ tài lại có kết quả như vậy” Nho sinh nhìn về phía Đạo sĩ vẫn đang ngồi ngay ngắn, thờ dài một tiếng.

Đạo sĩ này từ khi Tử Ảnh lao ra, thân thể trong nháy mắt phảng phất như bị hút hết tinh huyết, trở nên khô quắt lại, không còn một tia sinh khí.

Tăng nhân cũng thấp giọng niệm Phật hiệu, trên mặt đầy bi thống, ngón tay bắn ra một đóa kim sắc hỏa diễm.

Nhất thời thân thể Đạo sĩ bị đốt cháy trở thành hư vô.

“Án theo lẽ thường mà nói, mặc dù Tử Ảnh thường hay kiêu ngạo với Hợp Thể tu sĩ chúng ta nhưng luận theo thần thông của Lôi La Chân Nhân mà nói không thể nào mà vô thanh vô tức bị đoạt thân như vậy, khả năng duy nhất có thể là hơn trăm năm trước, vị đạo hữu đó đã đi Man Hoang Chi Địa, có khả năng đã bị ám toán. Tên Tử Ảnh này cũng xảo trá dị thường, đến trong thành nhiều năm như vậy mà không hề lộ ra sơ hở, nếu không phải Thánh Hoàng xuất thủ biết được chỉ sợ bọn ta giờ này còn đang bị lừa gạt rồi. Trong những năm gần đây, nghiệt chương này một mực nghĩ cách tụ tập các phi thăng tu sĩ lại, nói là che chở chỉ sợ cũng là điều bất thiện” Lão tăng thờ dài.

Trung niên này dĩ nhiên là bậc đại danh鼎鼎 trong Nhân Tộc, chủ nhân của Thiên Nguyên Cảnh, Thiên Nguyên Thánh Hoàng.

“Bất quá, từ xưa đến nay đích xác bọn họ có chút thiên vị thái quá tu sĩ bản địa, cũng khó trách những...phi thăng tu sĩ này đầy bụng oán khí” Thiên Nguyên Thánh Hoàng cười nhẹ như một làn xuân phong thổi qua.

“Đó cũng là do lão nạp một mực bế quan khổ tu trong mấy năm nay cũng xem nhẹ chuyện này, bất quá hiện tại đối đầu với cường địch nên tạm thời tạm gác lại chuyện nhỏ

này. Tên Tử Ảnh chiếm cứ thân thể của Lôì La lão hữu trong nhiều năm qua, chắc cũng đã truyền đi nhiều tin tức quan trọng, hệ thống phòng ngự và cấm chế tại Thiên Uyên Thành cần phải thay đổi hơn phân nửa mới được” Sắc mặt của Tăng nhân trầm xuống.

Chương 1357: Sá Linh Tỳ Bà

“Chuyện tình đích xác là việc trọng đại cần phải thương lượng với Trưởng Lão Hội, tên Tử Ảnh này hẳn là biết không ít chuyện cơ mật, Kim Việt đại sư có thể khảo vấn kỹ một phen” Trung niên nho sinh gật đầu, bàn tay khẽ động chớp lấy Ngọc Bát vào trong tay.

“Đa tạ Thánh Hoàng, chỉ có chút đáng tiếc là các phương nhân thủ bị phái đến Dị Tộc chỉ sợ là lành ít dữ nhiều” Lão tăng tiếp nhận Ngọc Bát, trên mặt lộ vẻ tiếc hận.

“Vì để không dả thảo kinh xà nên lúc đầu ta cũng không trực tiếp can ngăn chuyện này, chỉ có thể dùng một chút tiểu xảo điều động thêm một số nhân thủ phòng ngừa biến hóa. Ta dự đoán giữa đoạn đường đi, Ảnh Tộc sẽ hạ thủ với bọn họ, chỉ mong bọn họ phúc duyên sâu dày có thể chạy thoát. Nhưng điều Đại sư nói vừa rồi, trong các phi thăng tu sĩ này có thể có người mang Huyền Linh Trảm Linh Kiếm, đây là sự thật sao ?” Thiên Nguyên Thánh Hoàng thở dài một hơi, rồi lại hỏi một câu như vậy.

“Điều này sao có thể, lời vừa rồi chỉ ba phần giả bảy phần thiệt mà thôi, một khi Huyền Thiên Linh Bảo hình thành, trước khi được kích phát thông linh cũng có thể bị triệu hoán, nhưng một khi bảo vật này rời khỏi giới diện cũng sẽ đánh mất cơ hội biến hóa thông linh. Mà Huyền Thiên Linh Bảo không có thông linh cũng sẽ chẳng có bao nhiêu tác dụng, lại càng không được bài danh trong Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, lúc này lão nạp nói huyền thuyên như thế cũng nhằm trì hoãn thời gian mà thôi” Lão tăng cười nhẹ.

“Thì ra là thế, Đại sư thật không hổ là người nghiên cứu sâu về Huyền Thiên Linh Bảo” Trung niên nho sinh mỉm cười, cũng không thể hiện có tin tưởng hay chẳng điều Lão tăng vừa nói.

~~~~~

Còn chàng trai Hàn Lập của chúng ta tự nhiên cũng không biết nhiệm vụ của mình lần này tại sao lại thay đổi đến như vậy, hiện giờ hẳn và bốn người kia đang đứng trên mạn thuyền chém giết cổ thú quái đản.

Những con quái điều này đều to hơn trượng, trên lưng mọc ra bốn cánh, thân thể giống như dơi nhưng đầu tựa sơn dương, hai cái sừng cong dài uốn cong về phía sau, bọn chúng đang há mồm đầy nanh nhọn sắc bén ra về vô cùng hung thần ác sát.

Cổ thú quái điều này có đến cả trăm con, bọn chúng vỗ cánh làm sinh ra từng đạo quái phong màu vàng xám, thậm chí còn phối hợp há miệng bắn ra từng đạo lôi điện thô to như cánh tay, mức độ cường đại không hề kém Kết Đan tu sĩ, ngoài ra dưới thân quái điều còn có một đôi hắc sắc thiết trảo bén nhọn, nếu để nó lại sát người thì cũng vô cùng đáng sợ.

Nếu chỉ có một Hóa Thần tu sĩ mà đụng phải bầy quái điều này chỉ sợ cũng phải đau đầu nhức óc, thậm chí để tránh gặp phiền phức có thể còn tìm cách né tránh bọn chúng ba phần.

Nhưng nhóm năm người Hàn Lập đều cấp Hóa Thần trung kỳ trở lên, trong đó lại là tử đệ trực hệ của Chân Linh Thế Gia, lại còn có Hóa Hình yêu tu của hai trong Thất Đại Yêu Tộc cộng thêm một tên biến thái như Hàn Lập nữa, nên mặc dù quái điều điên cuồng tấn công, bọn họ vẫn dễ dàng giết hạ quái điều bảo vệ Linh Vân Chu.

Thanh niên nốt ruồi đỏ huy động lưỡng thủ kháp quyết, khu sử hai đạo bạch hồng dài hơn mười trượng, bao phủ cả một khuôn viên hơn trăm trượng phía trước người. Mà đạo bạch hồng này cũng không biết là loại lợi khí gì, chỉ thấy nơi nào chúng quét qua, cuồng phong lôi điện đều bị trảm khai, cứ mỗi cái chớp động là có nhóm quái điều bị chém chết.

Thiếu phụ váy đen thì toàn thân ngấm trong hắc sắc hỏa diễm bùng bùng, cũng không thấy nàng thi triển thần thông gì, chỉ yên lặng trôi nổi trong không trung, nhưng khi cuồng phong hay lôi điện chạm vào đều như nước đổ lá môn (nguyên văn: trâu đất xuống bể), không gây ra chút ảnh hưởng nào. Còn con nào hung hãn trực tiếp bay tới dùng chân cào lấy thì chỉ cần bị dính vào một tia hắc diễm, thân thể liền “xèo...” một cái biến thành tro bụi, ngay cả những con quái điều hung hãn nhất có nhào tới đi nữa thì con nào bay tới là bị diệt sát đi con đó, nên cuối cùng cả bọn chỉ dám bay quanh quẩn xung quanh Thiếu phụ mà không dám máy may đến gần.

Phong cách chiến đấu của Bạch mi thanh niên lại theo một kiểu khác, không dùng bất cứ một bảo vật nào, sau lưng hất ra hai cái cánh phát ra ánh sáng tím tối, hai cánh

tay biến đổi trở nên thô to dị thường, thân thể trực tiếp hóa hình thành trạng thái bán yêu, chạy ào vào giữa bọn quái điều.

Thân hình hần nhanh như thiểm điện, chạy lung tung trong quần điều, nơi nào hần đi qua thì tất cả quái điều đều bị phân thân làm bốn mảnh phún ra vô số huyết tanh.

Hàn Lập lại thực hiện rất đúng quy củ, thả ra tất cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, chỉ thấy bảy mươi hai đạo kim quang chói lóa, mỗi đạo dài vài thước không ngừng xoay quanh thân thể, chẳng những ngăn cản các thể loại công kích của quái điều mà còn chém quái điều ra thành hai mảnh.

Tuy nhiên biểu hiện nhẹ nhàng nhất trong cả bọn lại chính là Diệp Dĩnh, nàng ôm trong ngực một cây Bích Ngọc Tỳ Bà, ngọc chỉ khinh phiêu nhẹ lướt trên phím đàn, từng tầng hoàng sắc xoay tròn được phát tán ra từ Tỳ bà, lan rộng dần ra quét qua các con quái điều đang xông lại, thân thể bọn chúng liền bị một tầng sắc xám quý dị bao trùm lấy, sau đó cứng đờ rồi rơi thẳng xuống đất tan xương nát thịt, rõ ràng cây Tỳ bà có thần thông hóa đá vô cùng hiểm thấy.

Cả năm người cũng chưa ai xuất ra thần thông lợi hại nhất của mình, nhưng chỉ trong vòng thời gian uống cạn tuần trà, mấy trăm con quái điều đã bị diệt sát sạch sẽ.

Sau đó cả bọn thu lại thần thông, hóa thành các đạo kinh hồng chui vào trong Linh Vân Chu, hạ xuống lòng thuyền.

“Không biết các con quái điều này lai lịch ra sao lại phát hiện được ẩn thuật của Linh Vân Chu nữa, thật quá bất ngờ” Lũng Đông nhìn mọi người than thở.

“Quái điều như vậy ta cũng chưa từng nghe qua, bất quá Man Hoang Chi Địa rộng lớn vô cùng, những loại kỳ điều quái thú mà chúng ta chưa từng thấy qua cũng không có gì lạ cả, đến bây giờ Linh Vân Chu mới bị phát hiện ra hành tích thì đã vượt ra dự kiến của thiếp thân rồi” Chu Hồng bình tĩnh nói.

“Ta cũng muốn nói cho rõ ràng, bọn ta thật sự đã tiến sâu vào trong Man Hoang, lộ trình sắp tới sẽ thường xuyên gặp chuyện như vậy, mặc dù số lượng quái điều khá đông nhưng để đối phó vẫn rất dễ dàng, vạn nhất đụng phải Cổ Thú siêu cường đại, chỉ sợ bọn ta phải bỏ Linh Chu này mà chạy thoát thân thôi” Bạch mi thanh niên chau mày nói.

“Chuyện này... đương nhiên rồi, nếu thực sự gặp phải bọn Bách Mục Cự Nhân, chúng ta không có khả năng địch lại đâu, tự nhiên phải lấy bảo vệ tính mạng làm đầu. Hàn huynh, lúc này đến phiên đạo hữu canh gác, chỉ sợ huynh phải khổ cực nhiều hơn rồi!” Lũng Đông quay đầu nhìn Hàn Lập cười nói.

Thần sắc của Hàn Lập như thường, hăn gật đầu cũng không nói cái gì.

Trái lại Bạch bào thiếu nữ lại thần nhiên cười, hốt nhiên nhìn Thiếu phụ hỏi một câu:

“Tiểu tỷ tỷ, lúc này người thi triển chính là thiên phú thần thông của Hắc Phượng Tộc, Hắc Viêm Diễm đại danh đỉnh đỉnh, Hỏa diễm này uy lực kinh người, quả là danh bất hư truyền”

Chu Hồng nghe Thiếu nữ hỏi vậy liền ngẩn ra, chân mày hơi nhíu lại, trong mắt hiện ra một tia kỳ quái, trả lời:

“Không sai, Hỏa diễm này chính là Hắc Viêm Diễm do thiếp thân luyện thành thật không đáng để nhắc tới, nhưng cây Tỳ bà trong tay Diệp đạo hữu khiến ta nhớ tới một kiện bảo vật đã được đồn đãi bấy lâu nay. Nghe nói trong vạn năm trước, một vị Hợp Thể Kỳ tiền bối ở Thiên Linh Cảnh đã luyện chế ra một kiện bảo vật gọi là Sá Linh Tỳ Bà, là một Thông Thiên Linh Bảo bài danh trong Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, có thể phát ra tam đại thần thông Thạch Hóa, Dong Kim và Băng Phong, lúc này Diệp đạo hữu vận dụng bảo vật này không biết có liên quan gì đến Sá Linh Tỳ Bà không?”

“Ha ha... Không nghĩ tới tiểu tỷ tỷ lại rõ ràng các bảo vật trong Nhân Tộc chúng ta đến như vậy, Mặc dù trong tay ta không phải là kiện Sá Linh Tỳ Bà chính gốc, mà chỉ là một cổ bảo phòng chế nên chỉ có thể thi triển duy nhất thần thông Thạch Hóa mà thôi, uy lực còn kém xa chính phẩm” Thiếu nữ cười hì hì trả lời.

“Thì ra là thế ! Dù như vậy, bảo vật này cũng có thể so sánh với Linh Bảo, thần thông Thạch Hóa vô cùng hiếm thấy, thật khó lòng phòng bị” Thiếu phụ ung dung nói.

Nghe nhị nữ đối đáp với nhau chả dấu diễm điều gì, Lũng Đông lộ ra ánh mắt cười cũng chẳng phải cười, nhưng phảng phất nhớ ra điều gì, nhìn Hàn Lập hỏi:

“Hàn đạo hữu, người tu luyện phi kiếm cũng rất kỳ lạ, có tới bảy mươi hai khẩu, thoạt nhìn thì đầy đủ trọn vẹn hơn nữa uy lực lại bất đồng. Điều này khiến ta nhớ lại một

vị tu sĩ năm xưa, cũng là một phi thăng tu sĩ, người này tuy chỉ là một Luyện Hư hậu kỳ tu sĩ nhưng khi sử dụng bảy mươi hai khẩu phi kiếm để bố trí kiếm trận, lại có thể đánh ngang tay với Hợp Thể kỳ tu sĩ mà không rơi vào thế hạ phong. Điều này lúc ấy cũng đã gây chấn động rất lớn, bất quá tiền bối ấy sử dụng phi kiếm màu xanh mà màu sắc phi kiếm của Hàn huynh với vị đó lại khác nhau, không biết Hàn đạo hữu có thể bố trí kiếm trận từ các kim sắc phi kiếm này hay không ?”

Có vẻ như Lũng Đông nhìn thấy Hàn Lập dùng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm liền cảm thấy có hứng thú.

“A, lại có chuyện này à. Không biết tôn tính đại danh của vị tiền bối này thế nào, kiếm trận thi triển ra sao ? Tại hạ tu luyện nhiều phi kiếm như thế chỉ là muốn lấy đông khắc địch mà thôi, nào biết kiếm trận là gì ?” Hàn Lập nghe vậy, trong lòng chột động, nhưng mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc trả lời.

“À, chuyện Lũng đạo hữu nói ta cũng đã từng nghe qua. Nghe nói vị tiền bối này danh xưng là Thanh Nguyên Tử, đích thật là một kỳ nhân, mặc dù không biết hẳn tế luyện loại kiếm trận nào nhưng nghe nói công pháp tu luyện do chính mình sáng lập ra, chỉ đáng tiếc là trong nhiều năm trước tiền bối đã tiến vào trong Man Hoang rồi không thấy tin tức gì nữa, nếu không với khả năng kỳ tài ngút trời như vậy, đã có thể tiến giai Hợp Thể Kỳ rồi” Bạch bào thiếu nữ cười, giành nói.

Lũng Đông cũng không nói gì, chỉ là cười cười mà thôi.

Hàn Lập nghe nói như thế cũng im lặng một hồi lâu, từ chuyện pháp bảo đến chuyện công pháp, xem ra vị Thanh Nguyên Tử này chính là vị tiền bối ở Hạ Giới sáng tạo ra Thanh Nguyên Kiếm Quyết, từ trong miệng của hai người ở đây mà biết được tung tích của vị kỳ nhân này thật đúng là điều bất ngờ. Đáng tiếc hẳn đã chọn con đường Pháp Thể Song Tu, nếu không sẽ tiếp tục tu luyện Thanh Nguyên Kiếm Quyết, rồi tìm cách gặp Thanh Nguyên Tử để được truyền thừa công pháp, trở thành đệ tử chính thức thì hay biết mấy.

Trong lòng nghĩ như thế nhưng thần sắc Hàn Lập vẫn không thay đổi, quay người thì lễ với các người khác rồi hóa thành độn quang bay lên một chỗ cao nhất của Linh Vân Chu, khoan chân ngồi xuống.

Thấy bộ dáng của Hàn Lập không hề muốn nói chuyện, đám người kia liếc mắt nhìn

nhau rồi cười ha hả chia tay, người thì tiếp tục quay lại tĩnh thất an tọa tu luyện, kẻ lại ra mé thuyền đứng ngắm cảnh.

Chương 1358: Lôi Quy

Mặc dù Hàn Lập khép hờ hai mắt nhưng đương nhiên không nhập định, mà tranh thủ tìm hiểu một số điều chưa thấu triệt trong công pháp, mặt khác phân ra thần niệm phóng ra xung quanh Linh Vân Chu phòng ngừa công kích của Cổ Thú.

Bảy tám ngày tiếp theo trôi qua, Linh Vân Chu dưới sự che giấu của cự vân mặc dù cũng gặp phải một số phi cầm điều thú, tất cả đều có chút kinh hoàng nhưng chẳng có gì nguy hiểm cả, mà các loại thú này trên đường gặp phải đều không giống như bọn quái thú lúc trước có năng lực khám phá ra ẩn thuật của Linh Vân Chu.

Cứ như vậy Hàn Lập đã trải qua phiên canh gác được chín ngày. Vào lúc giữa trưa, hắc đứng dậy thay nhiên liệu linh thạch mới cho Linh Vân Chu, đang tính quay lại chỗ ngồi thì đột ngột dừng chân lại, quay đầu kinh ngạc nhìn về phía trước Linh Vân Chu.

“Sao loại này lại có thể xuất hiện ở nơi đây chứ” Hắc đã cảm ứng được điều gì đó, sắc mặt trở nên khó coi dị thường, nhanh chóng huyết sáo báo động.

Mặc dù thanh âm không lớn nhưng cũng đủ để cho bốn người kia đang nhập định tỉnh tĩnh thất nghe thấy.

Trong chốc lát, bốn đạo độn quang từ trong thuyền bắn ra, hiện ra bốn người bước tới bên cạnh Hàn Lập.

“Chuyện gì xảy ra vậy ? Hàn huynh gọi bọn ta, chẳng lẽ phát hiện được điều gì nguy hiểm?”

“Đây là cái gì ? Chẳng lẽ là....”

Thiếu phụ và Lũng Đông vừa hiện thân đã mở miệng hỏi ngay Hàn Lập, chỉ là chưa kịp hỏi dứt thì Lũng Đông đã giật mình phát hiện ra chuyện lạ.

Thấy vậy Bạch mi thanh niên và Diệp Dĩnh đồng thời phóng thần thức ra ngoài dò xét.

“Chẳng lẽ là đẳng cấp tối cao Chân Linh” Bạch mi thanh niên thất thanh la lên.

Bạch bào thiếu nữ không nói nhưng mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Lúc này Hàn Lập cũng bình tĩnh lại, trong sự cảm ứng của thần niệm, phía trên trời cao cách mấy trăm dặm đang trôi nổi một cự đại hắc ảnh cơ hồ che lấp cả nửa bầu trời.

Xung quanh bóng đen mây xám xịt cuộn cuộn, ẩn hiện lôi điện nổ vang khắp trời, mà ở phía dưới đám mây có vô số cơn lốc màu xám cuộn lại, huyền hóa tựa như một cây cột chống trời nổi liền mặt đất và không trung, đôi khi ngẫu nhiên mây tản ra một chút, lộ ra một mảng thân thể đầy vẩy xám khiến người ta kinh hãi cái thân thể quá to lớn này, nhưng không thể phán đoán nó lớn đến đâu.

Bất quá từ xa nhìn lại hắc ảnh này có hình dáng tròn tròn, chỉ có điều thân thể khổng lồ đến mức kinh nhân, cùng thanh thể khủng khiếp tựa hồ rất giống với đẳng cấp Chân Linh được truyền ngôn trong truyền thuyết.

Không trách được mọi người trong Linh Vân Chu đều nhao nhao cả lên, sắc mặt tái mét.

Trong lúc mọi người đang kinh hãi thì từ chân trời truyền đến một tiếng kêu quái dị giống như trâu rống, lập tức nhiều tiếng nổ thật lớn vang lên ầm ầm tựa như vô số cự lôi đang bạo liệt vậy, cho dù khoảng cách thật xa nhưng những tiếng sấm ầm ùng này vẫn liên miên không dứt nghe rõ ràng vô cùng.

“Đây không phải là Chân Linh mà là Lôi Quy Cổ Thú, loại rùa này là một loại Man Hoang Cổ Thú có hình thể khổng lồ nhất trong các chủng tộc khổng lồ, loại này chỉ dùng thân thể thu nạp lôi điện trong không trung, không chủ động công kích các sinh linh khác, đương nhiên nếu trêu chọc vào nó thì cũng rất đáng sợ, chỉ có Hợp Thể Kỳ tu sĩ mới có thể chính diện giao phong với nó mà thôi” Bạch bào thiếu nữ vừa nghe tiếng rống, thần sắc buồn lòng, thờ phào một hơi nói.

“Lôi Quy ? Loại Cổ Thú đồn đại trong truyền thuyết được sinh ra từ trong thiên lôi à, ta nghe nói loại này chỉ cần có lôi điện cung ứng, thân thể nó sẽ bành trướng vô hạn, thật là một loại thiên địa kỳ thú vô cùng thần kỳ, nghe nói tại Nhân Tộc ở Huyền Vũ Cảnh có một con Tham Linh Cự Quy cũng có thể là loại Lôi Quy này, con trước mắt mặc dù quá to lớn, nhưng vẫn còn nhỏ hơn con Tham Linh Cự Quy kia” Thiếu phụ vẩy đen

khi nghe không phải là Chân Linh cũng liền thở phào, đồng thời kinh ngạc nói.

“Tham Linh có là Lôi Quy hay không thì ta cũng không rõ lắm, nhưng Lôi Quy trước mắt vẫn còn nhỏ hơn nhiều Tham Linh Cự Quy, tuy nhiên nếu bọn ta chọc giận con thú này chỉ sợ khó giữ được cái mạng nhỏ, nên tránh đi là tốt nhất” Lũng Đông hốt nhiên cười một tiếng nói.

“Như vậy chúng ta cũng đã gặp may nên mới phát hiện sớm, bình thường Lôi Quy đều ẩn nấp dưới đất rất ít chui lên trên, nên con người không dễ dàng nhìn thấy chúng, một khi nó chui lên khỏi mặt đất thì khu vực nơi đó bất hảo, sấm chớp mưa bão sẽ liên tục xuất hiện. Lũng huynh nên nhanh chóng điều khiển Linh Vân Chu rời khỏi khu vực này đi” Chu Hồng gật đầu nhưng chợt nhớ ra chuyện gì đó rất đáng sợ, sắc mặt tái mét, kinh hoàng kêu to lên.

“Mưa bão sấm chớp ?” Nghe lời này, cả bọn đều sắc mặt đại biến.

Lũng Đông xanh mặt, thân hình nhoáng lên liền biến mất, sau đó xuất hiện tại đầu thuyền đồng thời lật tay xuất ra một cái pháp khí hình lệnh bài.

Chỉ thấy hần lấy hai tay chà sát lên lệnh bài, bạch vân đang trải rộng bốn phía Linh Vân Chu đột nhiên tán loạn biến mất. Tiếp theo Linh Vân Chu đứng lại, thay đổi phương hướng bắn nhanh đi, vận tốc nhanh hơn phân nửa, hóa thành một đạo Bạch Hồng chạy trốn.

Nhưng khi Linh Chu vận xuất được khoảng mười dặm thì từ hắc ảnh trong không trung ở phía xa xa bỗng nhiên xuất hiện ra một tầng lam sắc hào quang, tiếp theo dường như quầng hào quang này bị lực đạo nào đó kích thích, đột nhiên cuộn cuộn khuếch tán ra tứ phía, tốc độ thật kinh nhân.

“Đã nghe qua chuyện khi Lôi Quy xuất hiện nhất định sẽ kèm theo sẽ là mưa bão sấm chớp, chuyện này là thật đấy không giả đâu, mấy vị đạo hữu nhanh tới giúp ta một tay nào” Thanh niên nốt ruồi đỏ vừa thấy tốc độ của lam quang liền hít một ngụm lương khí, cao giọng hô to.

Kỳ thật không chờ hắn nhắc, cả bọn cũng đã sớm thấy lam quang đang từ xa nhanh chóng tiến lại gần, thân sắc ai cũng xanh mét giống như Lũng Đông.

Không kịp suy nghĩ, có hai người nhanh chóng chấp tay kháp quyết, trên người liên phát ra các linh quang chói mắt lưu chuyển không ngừng bay về phía đuôi thuyền.

Còn Hàn Lập và Diệp Dĩnh cũng tương đồng ra tay như thế rồi bay ra hai bên mạn thuyền.

Nhất thời có năm cổ linh lực cuồng nhập vào trong Linh Vân Chu, dưới sự liên thủ của năm người, Linh Vân Chu bỗng phát ra tiếng vù vù rồi rung mạnh lên, đứng ở trong thuyền nhìn ra đều thấy ngoại cảnh trở nên mơ hồ.

Linh Vân Chu từ một đạo bạch hồng biến thành một lưu quang hư ảnh, trong mấy lần rung động đã độn từ góc chân trời này đến góc chân trời khác.

Bất quá tốc độ của lưu quang dường như cũng không thua kém, cấp bách truy theo không có dấu hiệu buông tha.

Điều này làm cho đám người Lũng Đông vô cùng ngạc nhiên, thế mới biết mưa bão sấm chớp thật là đáng sợ danh bất hư truyền.

Nhưng thật là may mắn, dưới sự liên thủ của năm người, độn tốc của Linh Vân Chu phát ra đến cực hạn, nếu đổi lại là các Hóa Thần tu sĩ khác không am hiểu về độn tốc chỉ sợ sẽ khó thể trốn thoát.

Đương nhiên bọn Hàn Lập đều không phải là loại Hóa Thần tu sĩ bình thường, ai cũng có một bí thuật để bảo vệ tánh mạng, nếu tự mình sử dụng bí độn thuật này thì độn tốc chắc cũng không kém Linh Vân Chu hiện giờ bao nhiêu, nhưng nếu làm như thế sẽ để lại di chứng, nhẹ thì nguyên khí hao tổn trăm trọng còn nặng thì hao hụt máu huyết.

Mà hiện giờ thân đang ở trong Man Hoang Chi Địa, không ai dám mạo hiểm làm như vậy, cho nên cả bọn đều đồng tâm hiệp lực khu động Linh Vân Chu độn xuất một hơi ra xa mấy vạn dặm.

Rốt cuộc lưu quang phía sau mất hút, thậm chí cũng không còn nghe tiếng sấm nữa.

Lúc này mọi người mới thả lỏng, linh quang quanh người dần ảm đạm, thu lại linh lực.

Tốc độ của Linh Vân Chu từ từ chậm lại.

“Nguy hiểm thật, cũng may là có Chu tiên tử phản ứng nhanh, chỉ chần chờ giây lát bọn ta đã bị cuốn vào trong cơn bão sấm sét rồi, mặc dù chưa chắc là sẽ chết nhưng khó có thể toàn thân quay ra được” Lũng Đông khôi phục lại thần sắc bình thường nhìn Thiếu phụ, mỉm cười nói.

“Thiếp thân cũng là may mắn, mặc dù danh tiếng của Lôi Quy không nhỏ nhưng ngoại giới vẫn rất ít người biết được hiện tượng này, trong Tộc tiểu muội từng có một vị trưởng bối, một mình giết chết một đầu Lôi Quy nên đã biết được điều đó. Lôi Quy thường ẩn núp dưới đất không dễ chui lên mặt đất, chỉ khi nó cảm ứng được địa phương nào sắp bộc phát mưa bão sấm chớp thì mới hiện thân lên để hút lấy Lôi Điện, Lôi Quy thú khi trưởng thành sẽ sinh ra trong cơ thể hai khóa dị châu, một khóa thu lôi, một khóa phát lôi, công dụng thần diệu vạn phần. Người không có Lôi linh căn nếu có được châu này cũng dễ dàng thao túng lực lôi điện, vị trưởng bối của tiểu muội khi giết đầu Lôi Quy đó cũng chỉ là con ấu quy nên không có được hai khóa kỳ châu này. Bất quá xác của Lôi Quy ẩn chứa lực lôi điện kinh người, chính là tài liệu tuyệt hảo để luyện chế bảo vật thuộc tính lôi, cho dù là đại thần thông tu sĩ khi gặp Lôi Quy chỉ sợ sẽ mừng rỡ như điên đấy” Chu Hồng cười khổ nói.

“Quý tiên bối có thể đơn độc diệt sát được bậc thiên địa kỳ thú này khẳng định là một trong các trưởng lão của quý tộc, còn đối với hạng Hóa Thần tu sĩ như chúng ta muốn có được Lôi Quy chỉ là chuyện mơ mộng hảo huyền, lần này chạy trốn thành công tránh được một kiếp đã xem như đại vận rồi” Bạch mi thanh niên nhếch miệng tựa hồ vẫn còn đang sợ hãi chuyện vừa rồi.

“Không sai ! Toàn thân Lôi Quy đều là bảo vật nhưng không có tu vi Hợp Thể Kỳ thì cũng đừng vọng tưởng đến. Đợi bão sấm tan đi hết, con thú này sẽ chui lại xuống đất thì cũng không còn vết tích nào để tìm ra. Đi thôi ! hy vọng lộ trình kế tiếp có thể thuận lợi hơn một chút” Lũng Đông gật đầu nhưng thanh âm trầm xuống.

Vừa tiến vào sâu trong Man Hoang được hơn mười ngày liền đụng phải loại kỳ thú có thể diệt hết bọn hãn, khiến tâm tình hãn vô cùng trầm trọng.

Những người khác vừa trải qua áp lực cực lớn nên cũng không còn hứng thú nói chuyện nữa, ai cũng tùy ý nói thêm một hai câu rồi đi vào tĩnh thất của mình.

Hàn Lập vẫn đứng yên tại chỗ, từ đầu đến cuối hãn đều trầm mặc không nói một

câu.

Đợi sau khi mọi người dần đi khuất, hắn ngẩng đầu nhìn về hướng bão sắp, ánh mắt chớp động không biết đang suy nghĩ điều gì.

Một lúc lâu hắn lộ chút tiếc hận, thở nhẹ một hơi, quay lại nơi cao nhất của Linh Vân Chu, khoanh chân ngồi xuống.

Chương 1359: Song Hoàng Xuất Hiện

Bọn Hàn Lập đều không ngờ rằng, sau khi bọn họ rời xa khỏi khu vực bão sét không bao lâu, mây đen bao quanh thân hình Lôi Quy dần tan hết, lộ ra chân diện mục của nó.

Con rùa này hình thể như cự sơn, thân thể có màu xám, xung quanh có quầng sáng thiểm động như kim khí khiến cho cả thân thể bóng loáng.

Càng kỳ quái hơn chính là chỉ thấy mỗi bốn cái chân, còn đầu và đuôi lại chẳng thấy được, xem ra con rùa này đã co rút đầu lại trong mai không muốn lộ diện ra ngoài.

Lúc này bão sét đã bạo phát hoàn toàn, cả bầu trời đều bao phủ lam mang sáng ngời, từ trên trời cao chiếu xuống vô số đạo lam sắc hào quang lớn nhỏ bất đồng, cái thì ngắn chỉ hơn thước, có cái lại dài đến hơn mười trượng, toàn bộ đều có khí thể kinh người, cuồng bạo đánh xuống mặt đất, thanh âm sấm sét vang lên khắp đất trời.

Thân thể Lôi Quy quá khổng lồ nên dĩ nhiên đón nhận được toàn bộ luồng điện hồ, nhưng khi các đạo điện hồ này tiếp xúc với Lôi Quy thì tựa như trâu đất xuống bể, thấu nhập vào trong không thấy bóng dáng.

Càng khó có thể tin nổi là bên ngoài thân thể Lôi Quy tản xuất ra từng đợt bạch quang, các luồng điện hồ sa xuống ở khu vực lân cận liền bị hấp dẫn lại tựa như bị nam châm hút vào thân thể Lôi Quy, cứ như thế gần phân nửa điện hồ trong bão sét đều bị con rùa này mạnh mẽ hấp thu.

Tứ chi của Lôi Quy chậm rãi vẫy nhẹ tựa hồ cảm thấy vô cùng thích thú trong cơn bão sét vậy.

Đột nhiên nó dừng lại, không biết vì lý do gì mà tứ chi co rút vào trong mai.

Cơ hồ cùng lúc đó, không gian ở phụ cận trở nên ba động, một đạo thái quang từ trong hư không bắn nhanh ra, sau khi quang mang chột tắt, hiện ra một con cự đại cốt điều lấp lánh màu sắc sặc sỡ.

Cốt điều này thân lớn hơn mười trượng, trên người phát ra khí thể chẳng kém gì Lôi Quy, càng làm cho người ta ngạc nhiên hơn là trên đầu nó đang đứng hai bóng người.

Một người thân cao hơn hai trượng, toàn thân chớp động hắc quang. Người còn lại có vóc dáng bình thường, quang thân được bao bọc một lớp bạch quang nhàn nhạt. Cả hai đều không thể nhìn rõ được chân dung.

“Không tệ, không tệ à. Chẳng nghĩ ra vừa lúc truyền tống đến nơi này lại gặp được một con mối tốt đến như vậy, ta đang luyện chế Thập Cự Ma, vừa vặn còn đang thiếu một ít tài liệu đây, con Lôi Quy này miễn cưỡng dùng tạm cũng được” Hắc ảnh ngăm nhìn Cự Quy, thì thào nói.

“Thiên Diệu huynh, chúng ta đã cùng gặp thì ai cũng có phần. Dù sao Thập Ma của người cũng chỉ cần có bộ xương Lôi Quy mà thôi, ta giúp người giết chết Lôi Quy này, xin được lấy hai khóa Lôi Châu trong cơ thể nó vậy” Bạch ảnh nghe vậy, cười ha hả nói.

“Hừ ! Huyền Vũ huynh quả là tính toán hay thật, điểm trân quý nhất trên người Lôi Quy này chính là hai khóa Lôi Châu đó, đạo hữu vừa nhích môi liền đã đòi lấy cả hai viên này, không khỏi có chút quá đáng sao ?” Hắc ảnh hừ lạnh, tựa hồ có chút bất mãn.

“Hắc, hắc... Lôi Châu tuy thân diệu nhưng đều không hữu dụng đối với người và ta, chẳng qua ta muốn lấy chỉ vì có chuyện cần mà thôi, thôi thì một viên cũng được. Nhưng chúng ta phải hành động nhanh một chút không nên để lỡ đại sự, chuyến này chúng ta đến đây không phải để sưu tầm thiên tài địa bảo mà còn có chuyện quan trọng khác phải làm đấy, nhất định phải đánh vắng cả đám dị tộc nào dám tới gần Thiên Uyên Thành mới được” Bạch ảnh tính toán một lúc rồi mới miễn cưỡng nói.

“Ha, ha... Cứ quyết định như vậy đi, ta và người liên thủ, hơn nữa nếu để con khôi lỗi được luyện chế từ di hài Thượng Cổ Thái Phượng của người diệt sát một đầu Lôi Quy mới trưởng thành như thế này phải tốn khá nhiều thời gian đấy” Hắc ảnh cuồng tiếu, lập tức động thân, mạnh mẽ bay lên không trung, phi ào vào trong bão sét.

Một lát sau, trong bão sét truyền ra một tiếng “Oanh...” kinh thiên động địa, đồng dạng có tiếng người và thú kinh hô truyền ra.

Bạch ảnh thấy vậy chỉ thờ dài một hơi, lắc đầu tựa hồ cảm thấy bất đắc dĩ với tình hình nóng nảy của đồng bọn, nhưng lập tức lưỡng thủ hắc khí quyết, thân hình Cốt

Phượng dưới chân lập tức cuồng trưởng, trong nháy mắt đã biến hình cao to hơn trăm trường. Dưới sự thôi thúc của bóng người trên đầu, Cốt Phượng cũng đồng dạng bay thẳng vào trong bão sét.

Nhất thời Lôi Quy trong lam sắc điện quang phát nổ rống lên, trong đó hàm ý có vài phần sợ hãi.

Ở một nơi khác, bọn Hàn Lập đang khống chế Linh Vân Chu tiếp tục chạy đi không dám dừng lại một khắc nào.

Không biết Thanh niên nốt ruồi đỏ miệng có ăn mắm ăn muối hay không mà trong suốt một tháng lộ trình kế tiếp, mặc dù ẩn thuật và độn tốc của Linh Vân Chu khá cao minh nhưng vẫn mấy lần gặp phải nguy hiểm.

Chẳng hạn, có lần đột nhiên bị một cỗ xích hồng sắc quái phong cuốn vào trong, mà cỗ quái phong này được hình thành từ vô số con tiểu trùng xích hồng này.

Nếu không nhờ cả bọn rút kinh nghiệm lập tức hợp lực phá vỡ quái phong rồi bỏ chạy ngay thì chỉ sợ Linh Vân Chu đã bị bọn tiểu trùng này cắn nuốt sạch sẽ rồi.

Chuyện này xảy ra không bao lâu thì đang trên đường phi hành đột nhiên không gian phía trước Linh Chu chột dao động, hiện ra một con quái điều hai đầu dài hơn trăm trường.

Toàn thân con quái điều này óng ánh vàng, tản ra linh khí kinh người không kém gì con Lôi Quy lúc trước, điều này khiến cho cả bọn tim nhảy thùm thụp.

Chẳng biết con chim này có cảm giác được sự tồn tại của Linh Chu hay không, nhưng dường như nó cũng chẳng hứng thú gì với Linh Vân Chu nhỏ bé như con kiến này, sau đó cự cánh chớp động vài cái rồi bay đi mất.

Bọn người Hàn Lập chỉ biết ngơ ngác nhìn nhau, cười khổ không thôi,

cả bọn đều cảm thấy Man Hoang quả thật đáng sợ, tự nhiên không dám tĩnh tọa thêm chút nào nữa, mặc dù thân đang ở bên trong tĩnh thất nhưng tâm thần dành hết hơn phân nửa để cảnh giới tình hình bên ngoài.

Mà điều này cũng chẳng có gì sai cả, mấy lần gặp nguy hiểm đều nhờ vào cảnh giác

cao độ và đồng tâm hiệp lực cả bọn mới miễn cưỡng vượt qua được.

Nhưng cuối cùng điều may mắn cũng chấm dứt.

Một ngày kia đến phiên Bạch mi thanh niên canh gác, Hàn Lập đang ở trong tĩnh thất tìm hiểu thuật luyện phù thì bỗng nhiên nghe tiếng huýt gió cảnh báo từ bên ngoài, hần biển sắc nhưng chưa kịp hành động gì thì bỗng nhiên cảm thấy cả thuyền rung động mạnh mẽ khiến cả thân mình té nhào xuống đất.

Hàn Lập cả kinh trong lòng, chấn động liên tiếp diễn ra, quãng bạch mang xung quang bốn vách thuyền bắt đầu lưu chuyển tán loạn không ngừng sau đó vỡ vụn ra.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, vung tay áo lên trần tĩnh thất, một đạo kim hồng phá không bay ra công phá vách trần tĩnh thất thành một lỗ lớn.

Thân hình hần chớp động, hóa thành một đạo thanh hồng bắn nhanh ra, qua mấy lần thêm động đã lơ lửng trên không trung, cách Linh Chu khoảng hơn mười trượng rồi định thần nhìn kỹ lại.

Chỉ thấy lúc này có mấy đạo độn quang từ trong thuyền bắn nhanh ra, chính là bọn Lũng Đông cũng có kiến thức không tồi, bỏ lại Linh Chu mà phi độn chạy thoát ra.

Trong nháy mắt toàn bộ bọn họ đã rời đi, Linh Vân Chu trong quãng bạch mang hoàn toàn bạo liệt tạo thành một cổ cuồng phong thổi quét về phía mọi người.

Mấy người này đều là Hóa Thần tu sĩ nên không hề e ngại cuồng phong, ai cũng đứng yên không nhúc nhích và ổn định trong không trung ngắm nhìn Linh Chu đang bị nổ tung.

Ngoại trừ Bạch mi thanh niên lúc đó đang canh giới bên ngoài, còn lại không ai hiểu rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, lại làm cho Linh Vân Chu bị hủy đi.

Mặc dù thần niệm của mọi người quét qua vùng phụ cận, nhưng cũng không phát hiện điều gì bất thường.

Ai cũng kinh nghi bất định.

“Lý huynh, chúng ta bị ai công kích vậy ?” Chu Hồng vội vàng mở miệng hỏi.

“Các người hãy nhìn xuống dưới kia” Gương mặt của Bạch mi thanh niên âm trầm, lạnh lùng nói.

Cả bọn nghe vậy sửng sốt, bèn phóng thần niệm quét xuống phía dưới, sau khi nhìn kỹ càng, bọn người thiếu phụ đều kinh dị hô nhỏ, còn Hàn Lập hơi nhướng mày.

Chỉ thấy phía bên dưới là một dãy cự đại sơn mạch trải dài vô tận, bọn họ đang ở trong một khe núi giữa hai tòa cự sơn.

Nơi này là một địa phương bí ẩn dị thường, cây cối đều thật lớn đủ mọi loại màu sắc, bên trong lại xuất hiện thêm một khu vực thật rộng lớn trống trải dị thường. Ngay tại trung tâm có một cây thảo dược rất to màu tím sậm cao đến ba bốn mươi trượng, lá của cự thảo này đều như cự kiếm hướng thẳng tắp lên trời, quanh thân cự thảo có vô số gai nhọn sắc bén dị thường.

Ở hai bên cự thảo đó có hai con vật đặc biệt khổng lồ đang giằng co với nhau.

Một con thần lân cao khoảng năm sáu chục trượng, toàn thân màu bích lục, trên lưng có nhiều đốm đen lấm tấm như đồng tiền, trên đầu mọc ra hai cái sừng màu huyết hồng giống như san hô vậy.

Còn bên kia là một Man Hoang cự nhân thân cao khoảng ba mươi trượng, cái đầu màu vàng mặt lộ răng nanh, trên vai mang một cây Hắc Mộc Bổng, khi nhìn xuống thân thể cự nhân, ai cũng vội hít vào một ngụm lương khí.

Ngoài cơ bắp cuộn cuộn trên tứ chi ra, thân hình còn có vô số con mắt màu bạch kim lớn nhỏ không đồng nhất phóng ra hăng hà sa số tia hàn quang.

Bất quá cả Cự Nhân và Thần lân khổng lồ đều xem nhau như đại địch nhưng ánh mắt cả hai đều nhìn về phía cự thảo.

Hàn Lập thấy vậy chợt động tâm, thần niệm lập tức quét tới lướt qua cự thảo.

Kết quả sau một khắc, mặt mũi Hàn Lập đại biến.

Bên trong các phiến lá hình cự kiếm, có một chuỗi những quả tím đậm tựa như bồ

đào.

Mỗi quả đều chín mọng lớn cỡ nắm tay, bề mặt mượt mà tựa hồ bên trong tràn ngập nước, chúng phát tán ra một mùi hương cảm giác cực kỳ mê người. Khi thần niệm vừa đảo qua những quả này, trong ruột mỗi quả đều có một hình hài tựa như một chú rồng con trông rất sống động, con nào con nấy đều giống nhau như đúc, cực kỳ sáng chói và trong suốt.

Tuy trên thân mình những con tiểu long đẹp mê người này không thể hiện ra dấu hiệu của sinh mệnh, nhưng toát ra ngoài những tia linh khí cực kỳ tinh thuần, cho dù thần niệm Hàn lập chỉ mới đảo qua mà đã cảm thấy thể xác và tinh thần cực kỳ thoải mái.

Chương 1360: Chi Long Quả

“Chi Long Quả” !

Hàn Lập vừa mới nghĩ trong đầu ba chữ này thì Bạch bào thiếu nữ đã cùng lúc giật mình kêu to lên.

Bọn Lũng Đông và Thiếu phụ đều vui mừng lẫn kinh sợ, hiển nhiên mọi người ai cũng nhận ra được linh vật này.

“Đây chính là tài liệu chủ yếu để Luyện Hư tu sĩ luyện chế ra linh dược Đăng Long Đan, quả này ba vạn năm mới chín một lần, nếu ăn trực tiếp vào đạt được tương đương sáu mươi năm khổ tu. Phát hiện tại đây có một gốc Chi Long Thảo vừa mới kết quả không lâu, nếu chúng ta có thể lấy được, cơ may thật lớn a” Hai mắt thiếu phụ tỏa sáng, thì thào nói.

Mắt của Lũng Đông và Diệp Dĩnh cũng chớp động quang mang không ngừng, hiển nhiên là tâm trạng đang xao động dữ dội.

Tài liệu chủ yếu luyện chế đan dược cấp Luyện Hư là ý nghĩa lớn cỡ nào ? Chỉ sợ vật này ngay cả cấp Luyện Hư tu sĩ cũng chỉ có thể ngộ bất khả cầu, đừng nghĩ sẽ xuất hiện đấu giá đối với thiên địa linh dược cấp bậc này trong những đợt đấu giá hội, cùng lắm bọn cao giai tu sĩ sẽ âm thầm trao đổi với nhau mà thôi. Nếu không thì tại sao trong kỳ đấu giá ở Thiên Uyên Thành vừa rồi, món hàng quý hiếm như Chân Thiềm Linh Huyết để chế luyện Hóa Thần hậu kỳ đan dược lại được mọi người đều điên cuồng tranh giành như vậy.

Mặc dù đan dược dùng cho tu sĩ từ Hóa Thần kỳ đến Luyện Hư kỳ chỉ chênh nhau có một cấp bậc, nhưng thực ra lại cách nhau một trời một vực.

Nếu có người cầm Chi Long Quả trước mắt mang đến trước mặt tu sĩ cấp Luyện Hư, nhất định đối phương sẽ mừng như điên rồi xuất ra hàng đồng đan dược cấp Hóa Thần để đổi lấy quả này.

Dù sao đi nữa, mặc dù thiên địa linh vật của Man Hoang rất phong phú nhưng những món đồ hữu dụng cho tu sĩ từ cấp Hóa Thần trở lên vẫn còn rất thưa thớt, muốn gặp được một gốc Chi Long Thảo phải cần có cơ duyên thật dày.

Mà linh dược này khi chín mùi sẽ thu hút rất đông những tồn tại cường đại mò đến, căn bản vô phương chia phần được.

Đám Hàn Lập đến Man Hoang Chi Địa này không phải với mục đích tầm bảo, nhưng chỉ trong vòng mấy tháng đã gặp phải Lôi Quy rồi tới Chi Long Quả, rõ ràng đã có phúc duyên vô cùng thâm hậu, còn không thì cho dù cao giai tu sĩ phiêu bạt ròng rã suốt mười năm ở Man Hoang này cũng chẳng thu hoạch được gì.

“Nhìn cho kỹ tình hình phía dưới đi rồi hãy tính !” Bạch Mi thanh niên hừ một tiếng nói.

“Tên cự nhân này chính là người của Thiên Mục Tộc Cự Nhân, mà con mắt có màu ngân bạch biểu lộ đã trên độ tuổi thành niên. Còn con thằn lằn này thoát nhìn cũng chưa có gì ghê gớm, nhưng để làm cho tên cự nhân này phải e dè thì cũng chẳng phải chuyện đùa, trong hai con quái vật này lấy ra một tên cũng đều có thực lực cỡ Luyện Hư kỳ” Hàn Lập đánh giá tình hình rồi chậm rãi nói.

Khi sống ở Thiên Uyên Thành hẳn cũng thường thu mua và nghiên cứu các điển tịch liên quan đến Man Hoang Chi Địa, nhằm tăng cường kiến thức để chuẩn bị về sau, vì vậy vừa liếc mắt đã nhận ra lai lịch của Cự Nhân, tỉnh táo phán đoán.

Nghe Hàn Lập nói, Thiểu phụ và Lũng Đông xuất thân từ các gia tộc lớn cũng tự nhiên biết rõ, nhưng loại vạn năm linh dược hiếm có này đang nằm ngay trước mắt khiến ai nấy nửa tiếc nửa không buông, chần chờ liếc nhìn nhau rồi trầm mặt lại.

Đúng lúc này thì một hồi thanh âm vu vu từ xa truyền đến, bọn Hàn Lập ngẩn người ra ngóng nhìn.

Chỉ nghe thanh âm này truyền đến từ phía chân trời, rồi hiện ra bảy tám con cự trùng giống như con tắc lớn cỡ hai trượng, toàn thân phát ra quang mang đủ mọi màu sắc, bay cực nhanh nhắm tới hướng này, bộ dáng bọn chúng xem ra rất bất thiện.

Hàn Lập nhướng mày, thần niệm lục soát một lúc rồi thần sắc như thường.

Những con cự trùng này tuy nhìn qua rất đáng sợ, nhưng khí tức không mạnh nên căn bản không có nhiều uy hiếp đối với bọn họ, bọn người Lũng Đông đều xem thường, thậm chí còn chuẩn bị vài bảo vật chờ bọn chúng đến gần sẽ đồng loạt ra tay giết sạch.

Nhưng một màn xuất hiện làm cho tất cả phải hoảng sợ.

Khi những con cự trùng này chỉ còn cách khoảng trăm trượng, thì đột nhiên con Cự Tích Dịch há miệng chớp lóe phun ra vật gì đó.

Đám Cự Trùng đang hùng hổ xông lại thì bỗng nhoáng lên một cái, một con biến mất chẳng thấy tăm hơi, nhóm côn trùng này lập tức tán loạn, mấy con còn lại đều đứng tại chỗ xoay quanh không ngừng, trong miệng liên thanh phát ra những tiếng kêu kinh hãi.

Nhưng hành động này chẳng có chút hiệu quả, sau một khắc lại một con cự trùng khác cứ như vậy biến mất.

Thấy cảnh này, Lũng Đông và bọn thiếu phụ đều không lạnh mà run.

Song mục của Hàn Lập nhúu lại, từ sâu thẳm trong đồng tử lóe lên lam mang.

Khi con cự trùng biến mất, hần bèn vận dụng Minh Thanh Linh Mục thần thông rốt cuộc biết được điều gì đang xảy ra.

Đó là do từ trong miệng con Cự Tích Dịch phun ra một cái lưỡi dài trong suốt, xuyên thủng bụng cự trùng sau đó cuốn lấy nuốt vào trong miệng, chỉ có điều tốc độ của chiếc lưỡi này bắn ra quá nhanh nên làm cho người ta cảm thấy cự trùng đột nhiên biến mất vào hư không vô cùng quỷ dị.

Trong nháy mắt các con cự trùng còn lại đều bị Thấn lằn này nuốt hết, sau đó con thú này liền nằm phục trên mặt đất không nhúc nhích nữa.

Nhưng ánh mắt Hàn Lập nhìn về hướng con thú này, trong mắt hiện ra một tia kinh ngạc.

“Con Thấn lằn này có thể là một đầu biến dị Cổ Thú, nếu không thì làm sao có khả năng công kích kinh người như vậy, xem ra Linh Vân Chu đã bị nó dùng lưỡi phá hủy rồi” Không biết Lũng Đông dùng loại bí thuật nào cũng nhìn thấy cái lưỡi của Thấn lằn đó, liền hít sâu một hơi ngưng trệ nói.

“Vậy tại sao mấy người chúng ta đang ở đây nó lại không công kích, ngược lại nuốt hết đám côn trùng đó chứ ?” Bạch bào thiếu nữ lúc lắc đầu, có vẻ khó hiểu.

“Ai mà biết được ? Có lẽ nó chê chúng ta quá nhỏ bé không đủ xĩa răng hoặc nó chỉ thích ăn chủng loại côn trùng chẳng ?” Thiếu phụ cười nhạt trả lời.

Sắc mặt Diệp Dĩnh chợt động, tựa hồ cũng thấy chỉ có khả năng như vậy.

“Không nên nói nhiều lời, Chi Long Quả trước mắt chỉ sợ không ai cam tâm bỏ qua, nếu cơ duyên đã đến trước mắt cho dù tại hạ đơn thân một mình cũng tuyệt không từ bỏ” Bạch mi thanh niên nhìn chăm chú chùm quả chín mọng trong lòng cự thảo, ánh mắt lóe lên sự tham lam rồi nói.

“Phía dưới đó là hai tên có thực lực cấp Luyện Hư đấy, lá gan của Lý huynh quả là không nhỏ a” Diệp Dĩnh cười rộ lên khinh bỉ.

“Hừ ! Nếu chỉ có một con, không chừng ta đã quay đầu đi thẳng rồi, đằng này ở đây lại có tới hai con, khó có thể nói trước điều gì ...” Bạch mi thanh niên lại không chút tức giận, lạnh lùng nói.

“A, Lý huynh có ý định ...” Thiếu nữ lập tức phản ứng lại.

“Không sai ! Đầu biến dị Cổ Thú này tất nhiên khó chơi rồi, nhưng Cự Nhân trưởng thành của Thiên Mục Tộc cũng không phải chuyện đùa, nếu cả hai tranh đấu thì hơn phân nửa là lưỡng bại câu thương, tốt nhất là cùng chết chung, khi đó chúng ta ra tay hẳn là có chút hi vọng” Lũng Đông vỗ tay khẽ cười rồi nói.

“Chờ bọn chúng động thủ ? Phải đợi bao lâu đây ? Có lẽ vạn thắng nữa cũng chưa chắc” Thiếu phụ lại lắc đầu.

“Như thế rất phiền toái, chúng ta cũng đang có nhiệm vụ trên người, vô phương ở đây lâu được” Lũng Đông liếc nhìn thiếu nữ gật đầu, mặt bất động thanh sắc.

“Dù là chuyện khẩn cấp thì chúng ta vẫn có thể tranh thủ được thời gian mà, huống gì đây là Chi Long Quả đấy, nếu vì phi vụ này mà trì hoãn một chút thời gian cũng không tính là gì” Bạch mi thanh niên lại phủ nhận toàn bộ.

“Không thể nói như vậy, cho dù hai tên này đều bị trọng thương, nhưng nếu bọn

chúng liều chết cản trở thì bọn ta cũng không dễ dàng chịu nổi, không chừng đạo hữu bởi vậy sẽ đi đời nhà ma đó, ta thấy không nên làm cho tình hình thêm phức tạp, đành lên đường đi tiếp là tốt nhất” Mặc dù Lũng Đông cực kỳ động tâm nhưng cố gắng nén lại trong lòng, vì đại sự nên chẳng muốn mạo hiểm mà gặp phải chuyện ngoài ý muốn, vì vậy hấn cố gắng kềm chế tâm tư, khéo léo khuyên giải.

“Nói như thế nghe có chút đạo lý, thiếp thân thấy việc bọn ta xuất thủ đoạt bảo chưa hẳn là cử chỉ sáng suốt, chớ quên Cự Nhân nhất tộc đều sống quần cư, Linh Quả đã chín nhưng hẳn vẫn giằng co với Thẩn lẩn này có thể là đang đợi viện thủ đấy. Còn con Thẩn lẩn cũng không thêm công kích có lẽ đang tính toán điều gì đó, chúng ta rình rập bên ngoài nếu không cẩn thận sẽ lấy dây buộc vào mình à” Thiếu phụ nhú chặt mày hồi lâu rồi đồng tình nói.

“Mặc kệ các người nói gì, nhất định ta phải đoạt được Chi Long Quả” Diệp Dĩnh chuôi môi đỏ mọng đứng về phe Bạch mi thanh niên.

Lời này vừa ra khỏi miệng, chẳng những Thiếu phụ và Lũng Đông ngẩn ra mà Bạch mi thanh niên cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Tình hình lúc này tạm thời chia làm hai phe..., nhất thời cả bốn ánh mắt đều rơi về phía Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập thờ dãi, không nhìn ánh mắt bốn người, xoa xoa tay nhất thời trở nên do dự.

“Vì cấp bậc Linh Quả này mạo hiểm một chút cũng đáng giá, nhưng Tiểu tiên tử nói không nên mất nhiều thời gian ở đây, coi như bọn chúng không có viện thủ nhưng sắp tới cũng sẽ thu hút thêm những tồn tại cường đại khác đến đây, nếu muốn xuất thủ bắt buộc phải hành động nhanh trong vòng ba ngày mới ổn thỏa được” Hàn Lập nhàn nhạt nói.

Bốn người còn lại không khỏi nhìn nhau.

“Trong ba ngày phải xuất thủ ? Có thể được sao ?” Chu Hồng mong mỏi nhìn Hàn Lập, chậm rãi lắc đầu.

Bạch mi thanh niên và Diệp Dĩnh không nói gì nhưng thần tình trên mặt biểu lộ hiển nhiên đây là nhiệm vụ bất khả thi.

“Để bọn chúng tự đánh nhau ? khó lắm ! Nhưng nếu chúng ta nghĩ cách thì cũng không phải là không có cơ hội thành công, tỷ như dụ bọn chúng rời đi hoặc chọc giận chúng” Hàn Lập khẽ cười.

“Ý Hàn huynh là...” Thần sắc Lũng Đông chợt động, có chút hơi hiểu ý Hàn Lập.

“Đích xác, làm như thế sẽ không tốn thời gian dài” Bạch mi thanh niên vui mừng nói.

“Dụ bọn chúng đi thì không dễ. Nhưng chọc cho bọn chúng chém giết lẫn nhau thì không khó khăn lắm” Diệp Dĩnh thần nhiên cười rộ lên.

“Nếu không có gì nguy hiểm thì tiếp thân đồng ý” Thiếu phụ dòm kỹ gương mặt Hàn Lập, suy nghĩ một chút rồi cải biến chủ ý.

Lũng Đông tính toán hồi lâu rồi miễn cưỡng gật đầu.

“Được rồi, nếu mấy đạo hữu đều quyết định xuất thủ, Lũng mỗ cũng không bàn ra nữa nhưng kế hoạch phải khả thi mới được”.

Chương 1361: Khiêu Khích

“Việc này thỉnh Lũng đạo hữu yên tâm, bọn ta cũng biết trân quý cái mạng nhỏ của chính mình chứ, nên cũng không dám mạo muội hành động đâu” Bạch mi thanh niên cười hắc hắc.

“Vậy mấy vị có kế hoạch gì để đoạt được linh quả ?” Lũng Đông hỏi.

“Chúng ta có thể che giấu hành tung, chia làm hai bên chui xuống dưới đánh lén hai con Tích Dịch và Cự Nhân, làm cho bọn chúng hiểu lầm đối phương đang phát động công kích” Bạch mi thanh niên đưa ra một kế hoạch đã định sẵn.

“Đơn giản vậy à, bọn này thần thức rất cường đại, vạn nhất ẩn thân thuật bị khám phá sẽ đẩy người xuất thủ vào hiểm cảnh đấy” Thiếu phụ hơi trầm ngâm rồi lắc đầu.

“Nói về ẩn thuật thì trong tay tiểu muội có hai đạo Không Minh Phù đây, nếu khu dụng thì cho dù là cấp độ Luyện Hư trung kỳ cũng không thể nhìn thấu, tiểu muội nguyện cống hiến hai đạo linh phù này” Bạch bào thiếu nữ nhếch miệng khẽ cười nói.

“Không Minh Phù ! Đây chính là một loại Ngân Khoa Linh Phù, đối phó với hai tên này đúng là có chút hữu hiệu, bất quá để đề phòng bất trắc, bọn ta không cần tự thân xuất thủ, tại hạ còn có hai con Ngân Giao Khôi Lỗi đây, mỗi con đều tương đương với Nguyên Anh tu sĩ, nếu đem Không Minh Phù dán lên khôi lỗi để bọn chúng xuất thủ là ổn thỏa nhất” Thần sắc của Lũng Đông chợt động, vui vẻ nói.

“Phương pháp này rất tốt, chúng ta sẽ chia làm hai tổ rồi hiện thân hấp dẫn sự chú ý của bọn chúng, một vị đạo hữu nào có phép độn thuật cấp tốc sẽ ẩn nấp sát bên, chờ thời cơ xuất thủ hái Linh Quả rồi bỏ chạy. Chỉ cần đoạt được Linh Quả, mọi người lập tức thi triển độn thuật mà ly khai, hai tên này thực lực sánh ngang với Luyện Hư tu sĩ nhưng khi chúng ta đã muốn chạy trốn thì bọn chúng cũng vô phương ngăn trở, chỉ có điều người xuất thủ cướp Linh Quả phải là người có thân pháp cực nhanh mới được, nếu không với tốc độ của lũ con thằn lằn này thì cực kỳ nguy hiểm” Con người Chu Hồng vừa xoay động vừa nói.

“Chu tiên tử hữu lý, chắc chắn người đoạt quả sẽ gặp nguy hiểm nhiều nhất, hơn nữa phải là người có tâm tính trung thực, nếu không sau khi đoạt bảo lại tính đường chuồn mất, như vậy phương pháp này sẽ không khả thi lắm” Trong mắt Bạch mi thanh niên hàn quang thiểm động.

“Đích xác có chút khó xử, không biết vị nào ở đây nguyện ý làm người xuất thủ hái quả ? Sau khi lấy quả còn phải gặp lại bọn ta, đương nhiên vị đạo hữu này phải nói ra phương pháp khiến cho chúng ta yên tâm mới được” Diệp Dĩnh nói.

Nghe thiếu nữ nói như vậy, bốn người còn lại đều lộ ra nét mặt cổ quái.

Theo lời thiếu nữ nói qua, cho dù ai hái quả cũng phải chuẩn bị tinh thần hứng chịu một kích của hai quái vật đang nổi giận lúc đó, về phần nguy hiểm thì khỏi cần phải bàn cãi, nhưng ai lại có thể yên tâm để người khác một mình cầm linh dược quý hiếm như thế trốn chạy mất.

Sự tình khó xử này làm cho người ta thật khó quyết.

“Nếu chư vị đạo hữu không chê, tại hạ ... nguyện ý làm người xuất thủ vậy” Đột nhiên Hàn Lập cười một tiếng rồi nói.

“Hàn đạo hữu, người bất quá chỉ là Hóa Thần trung kỳ, không cảm thấy quá nguy hiểm sao ?” Khóe mắt Lũng Đông chợt động lập tức phản đối.

“Không sai, tu vi của Hàn huynh quả thật hơi kém một chút” Bạch mi thanh niên đánh giá Hàn Lập, liên tục lắc đầu.

“Mặc dù tu vi Hàn mỗ không đủ nhưng trên người có một kiện thuận di bảo vật tiếp cận đỉnh cấp Linh Bảo, hơn nữa công pháp của tại hạ có chút đặc biệt, về việc tự bảo vệ tánh mạng tại hạ có vài phần tự tin” Hàn Lập cười cười, không thêm để ý rồi nói.

“A, Hàn huynh đã tự tin như thế thì giao cho người vậy, nhưng Hàn huynh làm thế nào khiến cho bọn ta tin tưởng là khi lấy được Linh Quả sẽ không bỏ trốn mất dạng” Thanh âm Lũng Đông trầm xuống.

“Cái ... này ... Tại hạ chỉ có cách bỏ ra công sức mà thôi, nhưng nếu mọi người thấy tại hạ không thích hợp thì cũng có thể tự mình tiến cử nhận lấy trách nhiệm này, tại hạ

cũng không phàn nàn gì đâu” Hàn Lập cười mà như không cười lại nói.

Nghe Hàn Lập nói như thế những người khác đều ngẩn ra.

Mặc dù ai cũng thêm muốn bảo vệ nhưng cũng không có ai muốn đảm đương trách nhiệm đoạt đồ ngay trên tay của hai tên Luyện Hư đó, nếu không cẩn thận có thể thân mang trọng thương thậm chí còn tiêu tòng nữa.

“Nếu Hàn huynh nguyện ý chịu hạ cấm chế thì tiểu muội cũng không có ý kiến gì nữa” Bạch bào thiếu nữ nói thẳng.

“Không sai, tại hạ cũng có ý đó” Chu Hồng ngẩng nhìn Hàn Lập một hồi, cũng đồng dạng nói.

Lũng Đông và Bạch mi thanh niên liếc mắt nhìn nhau cũng không nói gì thêm.

“Hạ cấm chế trên người tại hạ ? đương nhiên có thể ! nhưng chư vị đạo hữu cũng phải để tại hạ làm tương tự trên thân người các vị” Sắc mặt Hàn Lập biến đổi nhưng lập tức cười lạnh phản đối.

“Hừ ! Vạn nhất người đoạt bảo không thành công, nếu có chuyện xấu gì xảy ra chẳng phải kéo theo bọn ta chết chum sao” Bạch mi thanh niên nghe vậy, hừ lạnh một tiếng.

“Hắc hắc, Hàn mỗ cũng bắn khoãn như vậy” Hàn Lập không khách khí đáp lời, kỳ thật dù cho bọn kia có đáp ứng đi nữa thì hắn cũng không đồng ý.

Lúc trước hắn và Băng Phượng đã cùng hạ cấm chế lẫn nhau, sau đó rơi vào tình trạng bị hủy Nguyên Anh, đến bây giờ hắn vẫn còn cảm thấy sợ hãi, như thế nào lại dẫm vào vết xe đổ lần nữa chứ.

Nghe Hàn Lập nói như vậy, đám người kia đều nhìn nhau cười khố.

“Như vậy đi, nếu các hạ có thể lưu lại vật gì thể chấp thì bọn ta cũng có thể tin tưởng người được, tỷ như giao cho bọn ta bốn mạng pháp bảo để bọn ta lưu lại dấu hiệu, thì chúng ta cũng không sợ đạo hữu đoạt bảo bỏ chạy mất” Bạch bào thiếu nữ chớp chớp đôi mắt hắc bạch phân minh, đột nhiên lộ ra một tia giảo hoạt nói.

“Lưu dấu hiệu lên bốn mạng pháp bảo ? Phương pháp này ta có thể chấp nhận, nhưng ta cũng muốn lưu dấu hiệu với các vị để sau khi hành động ta cũng biết chỗ của các vị. Hắc, hắc... Nếu hai con Ngân Giao Khôi Lỗi của Lũng huynh có hiệu quả thì không chừng tại hạ cũng không cần phải mạo hiểm đâu” Hàn Lập do dự hồi lâu rồi chậm rãi gật đầu.

“Lưu dấu hiệu lẫn nhau ?” Trong lòng của bọn Lũng Đông thầm tính toán rồi rốt cuộc cũng gật đầu.

Xem ra chỉ còn cách này mà thôi, đương nhiên cũng là vì tu vi của Hàn Lập chỉ là Hóa Thần trung kỳ nên mọi người không sợ hấn khi đoạt bảo xong rồi chạy trốn.

Lúc này cả bọn xúm lại thương nghị thêm một lúc để xác định chuẩn xác kế hoạch.

Hàn Lập há miệng phun ra bốn đạo kim mang, chúng xoay quanh thân hình một lúc rồi hóa thành bốn khẩu Kim kiếm rơi vào tay bốn người kia.

Mấy người Lũng Đông cũng không khách khí, hoặc là thi triển bí thuật hoặc trực tiếp dán đạo phù lên trên rồi thu vào trong túi trữ vật.

Sau đó bốn người này phun ra nhiều đoàn quang điểm hình dáng khác nhau, lóe lên nhập vào trong người Hàn Lập.

Hàn Lập liền dùng thần thức kiểm tra cẩn thận các quang điểm này, đích xác chỉ là linh lực tinh thuần biến thành, không chứa các cấm chế khác lúc đó mới yên tâm để nó tồn tại trong thân thể.

Tiếp theo Hàn Lập đồng dạng thi pháp thả ra bốn đoàn thanh quang phân biệt nhập vào thân thể bốn người bọn Lũng Đông.

Sau khi làm xong, cả bọn đều thả lỏng tâm tình.

Sau khi nói nhỏ vài câu, kế tiếp cả bọn lập tức giải tán, hóa thành từng đạo độn quang hướng ra bốn phương tám hướng bắn nhanh đi.

Hàn Lập biến thành một đạo thanh hồng độn xuất một hơi gần ngàn dặm rồi mới thu lại độn quang mà hiện thân ra.

Hắn trôi nổi giữa không trung rồi sau đó nhìn xung quanh một lúc mới nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, chậm rãi thả ra thần niệm.

Khu vực phụ cận không có điều gì bất thường, bản thân cũng không có cảm giác bị ai giám thị, hắn liền mở mắt lưỡng thủ bắt đầu kháp quyết.

Nhất thời sau lưng vang lên tiếng sấm sét rồi hiện ra một đôi Thanh Bạch vũ sí, tiếp theo lật tay xuất ra một đạo phù màu tím chính là Thái Nhất Hóa Thanh Phù.

Để đoạt bảo trên tay của hai tên cấp Luyện Hư, khiến hắn không dám sơ ý phải đem đạo phù này ra sử dụng.

Sau đó hắn dán đạo phù này lên người, một đoàn tử quang và ngân sắc phù văn thiểm động, Hàn Lập biến mất theo làn gió.

Hắn đã hóa thành hư không rồi theo đường cũ quay trở về.

Mặc dù vận tốc không nhanh nhưng cũng không chậm lắm, chỉ sau chốc lát công phu, Hàn Lập đã xuất hiện tại chỗ cũ.

Con Cự Đại Tích Dịch và Cự Nhân vẫn không nhúc nhích, mãi giằng co lẫn nhau.

Nếu nhìn bằng mắt thường thì cũng không phát hiện bọn kia đang ở đâu.

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, thôi thúc pháp quyết, thần thức liền cảm ứng được các vị trí mình đã đánh dấu.

Những người khác đều đã quay trở lại, cũng trôi nổi trên không trung giống như hắn vậy.

Có hai người đang lơ lửng phía trên con Thằn lằn, còn hai người kia ở vị trí phía sau Thiên Mục Cự Nhân.

Ấn thuật của mấy người này quả nhiên đều không tầm thường, nếu trước đó không đánh dấu trước thì Hàn Lập cũng không tài nào phát hiện ra được, còn hai con Ngân Giao Khôi Lỗi của Lũng Đông, Hàn Lập cũng không phát hiện bóng dáng luôn.

Chẳng biết có phải là do Không Minh Phù thần diệu hay do tên kia chưa có xuất

khôi lỗi ra.

Tâm niệm của Hàn Lập quay nhanh trở lại, hai mắt nhìn chăm chú xuống phía dưới.

Khu vực xung quanh yên tĩnh dị thường làm cho người ta cảm giác sắp sẽ xảy ra tình phong bạo vũ, nhưng khoảng chừng một bữa cơm đã trôi qua, vẫn chưa có một biến hóa nào xảy ra.

Hàn Lập bất động thanh sắc, nhưng trong lòng đã có chút mất kiên nhẫn, thời gian ước định tựa hồ cũng tới rồi, không sai biệt lắm.

Đúng lúc này con Cự Tích Dịch tựa hồ cảm giác cái chân có chút không thoải mái, theo phản xạ giơ lên một chút rồi hạ xuống.

Hành động này chỉ xảy ra trong nháy mắt nhưng bỗng nhiên trong lớp đất bùn phía dưới cự trảo con Thần lặn chợt lóe lên ngân quang, một chùm ngân ti bắn nhanh ra bay thẳng đến Thiên Mục Cự Nhân ở phía đối diện.

Thoạt nhìn thì trông giống như con thần lặn đã âm thầm dùng móng vuốt phát động công kích vậy.

Tên Cự Nhân đang vác cự bổng trên vai liền ngẩn ra, lập tức hẩn giận dữ rống lên, hắc ảnh chợt lóe, cuồng phong gào thét, mạnh mẽ đánh vào ngân ti, tiêu diệt ngay tức khắc.

Nhưng cơ hồ cùng lúc đó, phía dưới đại thủ của Thiên Mục Cự Nhân mơ hồ lóe một cái, lập tức một đạo ngân sắc quang trụ thô to từ trong hư không phun ra, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã bắn thẳng vào đầu con thần lặn.

Thần lặn lông lộn đôi mắt, hai cái sừng đỏ trên đầu chợt lóe quang mang bắn ra một đạo xích hồng quang trụ.

“Oanh...” hai đạo quang trụ va vào nhau đều đồng dạng triệt tiêu.

Nhưng con Thần lặn lập tức giơ chân lên đồng thời hống lên một tiếng kinh thiên động địa, tứ chi rung động mãnh liệt chống đỡ thân hình khổng lồ dần đứng lên.

Cái miệng khổng lồ của nó há ra đầy răng nanh nhọn hoắt trông lạnh người.

Chương 1362: Đoạt Quả

Tên Cự Nhân ở phía đối diện lộ ra vẻ bạo ngược, hai tay nhất thời nắm lấy Hắc Mộc Cự Bổng trên vai, quang mang trong mắt đại phóng lấp lóe vô cùng.

Những con mắt trên thân thể đều thể hiện giống nhau, khiến cho ai nhìn thấy đều sờn cả gai ốc.

Trên không trung, Hàn Lập thấy vậy trong lòng vô cùng hưng phấn, nhịp hô hấp được đình chỉ lại.

Chỉ cần hai tên này đánh nhau, phần việc còn lại của bọn hắn sẽ trở nên hết sức đơn giản.

“Phanh...”, con Thăn lẩn há miệng phóng ra một đạo xích hồng, cự trào Chop xuống đất bùn phía dưới khiến trong lòng đất nổ mạnh, phát ra một đoàn ngân mang.

Xích ảnh thu nhỏ lại, một đồ vật cổ quái từ trong bùn đất bị kéo ra, thân thể bị xuyên thủng, nặng nề rơi xuống mặt đất.

Hàn Lập rung mình định thần nhìn kỹ lại thì thấy rõ đây là một kiện khôi lỗi màu bạc mình người đầu rồng.

Kiến khôi lỗi này đã bị cái lưới kinh khủng của con Thăn lẩn xuyên thủng qua bộ phận hạch tâm, hơn phân nửa thân thể đã bị hủy đi trở thành một mớ đồng thiết phế thải.

Xem ra khi con khôi lỗi này động thủ liền bị lộ hành tích nên bị con Thăn lẩn phát hiện đánh cho một phát mà hủy hoại.

Thiên Mộc Cự Nhân ở phía đối diện, mặc dù thần trí không cao nhưng thấy vậy cũng hơi ngần người ra, ánh mắt trên người chuyển động lóe lên, vô số đạo hắc ti từ trong những con người phun ra.

Tiếp đến một tiếng nổ vang truyền đến, lại một con khôi lỗi khác nấp dưới thân tên

khổng lồ đã bị bảy tám đạo hắc tuyến xuyên thủng.

Không biết hắc tuyến này được cấu tạo từ loại vật chất gì mà vô cùng cứng rắn, kéo con khôỉ lỗi này lên cao mấy trượng rồi cắt nó ra thành từng mảnh nhỏ.

Hàn Lập thấy cảnh này cũng hít một ngụm lương khí, ánh mắt chớp động không thôi.

Xem ra mức độ nguy hiểm của chuyến này vượt xa dự liệu của hắn, bất quá Chi Long Quả có quan hệ rất lớn đến việc tiến giai Luyện Hư về sau, cho dù có nguy hiểm đến thế nào đi nữa thì hắn cũng phải cố mạo hiểm một phen.

Dù sao chỉ cần có được hạt giống của cây này thì hắn cũng có thể trồng được Chi Long Quả khác.

Trong lòng đánh giá như thế hắn bèn tĩnh tâm lại.

Trong miệng tên Cự Nhân phát ra vài tiếng hừ hừ thị uy, sau đó vác đại bổng gác lại lên vai.

Con Thần lẫn nhìn tên Cự Nhân không chút cảm tình, rồi di động thân hình nằm phục lại xuống mặt đất như cũ.

Hai con quái vật quay lại thế giăng co lúc trước.

Tuy vậy Hàn Lập vẫn chăm chú theo dõi tình hình phía dưới mà không dám có chút phân thần.

Nếu khôỉ lỗi không có hiệu quả thì theo kế hoạch đã định, bọn Lũng Đông sẽ tìm cách dụ cho hai con quái vật này đi ra chỗ khác tạo cơ hội cho hắn lấy quả.

Chỉ khoảng thời gian công phu mấy lần hô hấp, trên đầu con Thần lẫn truyền đến tiếng đàn tỳ bà thánh thót, nhiều đoàn hoàng quang liên tiếp hiện lên bao trùm tới đỉnh đầu con Thần lẫn, đồng thời bạch quang chợt lóe, hiện lên hai cái bạch kim Đoản Qua hóa thành hai đạo giao long trắng hồng từ trên không trung điên cuồng chém xuống.

Cơ hồ cùng lúc đó, trên cao khoảng mười trượng hiện ra hai đạo nhân ảnh chính là Diệp Dĩnh và Lũng Đông.

Thiếu nữ đang cầm kiện phỏng chế Linh Bảo tỳ bà, bàn tay khảy lên liên tục, trong khi đó Lũng Đông ngưng trọng thần sắc khu động hai kiện bảo vật khác.

Đừng xem thường con Thấn lằn, tuy thân thể khổng lồ nhưng động tác lại linh hoạt vô cùng, khi thể công kích vừa xuất hiện, nó lập tức gầm nhẹ một tiếng, hai cái quái giác trên đầu lại lóe hồng quang xuất ra một phiến hồng hà, vừa vận đón đỡ hoàng quang và bạch hồng.

Tiếp theo trên chân của Tích Dịch chớp động lục quang, vài tiếng xé gió “Phốc, phốc...” vang lớn, một cái lông dài hơn thước hóa thành một đạo thúy mang bắn nhanh vào không trung, đồng thời cái đuôi khổng lồ nhoáng lên, chỉ để lại một mảnh tàn ảnh rồi biến mất.

Sau một khắc, trên không trung cách bọn Lũng Đông chừng mười trượng chợt xuất hiện cái đuôi này, nó hung tợn quét tới, vật chưa tới mà ác phong đã nổi lên cuốn cả hai người vào trong.

Con Thấn lằn này không hổ danh là một loại biến dị Cổ Thú, phản kích vô cùng sắc bén giống như cuồng phong bạo vũ.

Mặc dù đã biết trước con Thấn lằn này vô cùng khó đối phó nhưng thấy tình cảnh này Bạch bào thiếu nữ và Lũng Đông cũng sợ mất cả mặt.

Cũng may hai người này căn bản chẳng muốn liều mạng với con quái vật này.

Hiện giờ Thiếu nữ giơ tay lên bắn ra một cái Kim phù hóa thành một đoàn kim quang bao bọc thân hình lại, sau đó như quỷ mị nhoáng lên trực tiếp thuận di ra một địa phương khác cách khoảng mười trượng.

Còn Lũng Đông miệng phát ra tiếng huýt sáo như long ngâm, trên người xuất hiện một bộ hoàng kim chiến giáp, toàn thân chiến giáp bao phủ đầy những lân phiến bằng kim khí, thậm chí cả đầu và tứ chi đều được phủ kín tới mức mưa gió cũng không lọt, mà sau lưng còn xuất hiện một đôi cánh lớn màu đồng.

Cự đồng sí này vô mạnh một cái, liên tiếp tàn ảnh xuất hiện trong không trung, ở từ xa nhìn lại tựa như có vô số bóng người đang trải rộng ra choáng gần nửa bầu trời, thanh thể kinh nhân dị thường.

Dưới đòn thuật quỷ dị của hai người, thúy mang và cự vĩ chỉ đành đánh trật vào hư không.

Bất quá hai người này cũng không dám dừng lại, bởi vì chỉ trong chốc lát thúy mang tựa như có thông linh cấp bách truy theo phía sau quyết đuổi theo không tha, còn cự vĩ thì chớp lóe quang mang kỳ lạ, bắt đầu nửa ẩn nửa hiện hòa nhập theo ngọn quái phong truy theo hai người.

Trong nhất thời, Cự Tích Dịch và hai người bọn Lũng Đông kẻ đuổi người chạy bất kể trên trời dưới đất.

Mặc dù đang tập trung vào hai tên nhân loại này nhưng phân nửa tâm thần của con Thẩn lẫn vẫn chú trọng vào Thiên Mục Cự Nhân, sợ đối phương thừa dịp này đoạt lấy Linh Quả, nhưng kể tiếp nó cũng yên tâm vài phần.

Nguyên lai phía trên Thiên Mục Cự Nhân cũng đồng dạng xuất hiện hai người khác.

Một người giơ hai tay lên, song thủ chà sát liên hồi, vô số hắc sắc hỏa cầu hiện ra bay chụp xuống, còn ở hướng khác thì trong hư không hiện ra một Ô Hắc Cự Trảo hung hăng nện xuống đỉnh đầu tên Cự Nhân.

Thanh âm ầm ùng vang lên, dường như Cự Nhân không kịp phản ứng sẽ bị vô số hỏa cầu đập vào người vậy, đồng thời hắc sắc cự trảo cũng sắp chụp vào thiên linh cái của nó.

Thiếu phụ và Bạch Mi thanh niên vô cùng sửng sốt lập tức cảm thấy vui mừng.

Nhưng màn tiếp theo khiến cho hai người ngưng hẳn nụ cười đang nở trên môi.

Trong hắc sắc hỏa diễm đột nhiên truyền ra tiếng rống giận dữ của Cự Nhân, các con mắt màu ngân bạch trên người Cự Nhân đột nhiên xoay tròn chuyển động, một cỗ vô hình lực phát sinh ra, toàn bộ các đạo hắc diễm đang bám trên người liền bị hấp thu vào trong các con mắt rồi biến mất không còn một mảnh.

Còn thần thông cự trảo của Bạch mi thanh niên tựa hồ cũng chẳng gây tổn thương mấy may gì tên Cự Nhân này, Thiên Mục Cự Nhân căn bản không thèm để ý đến một kích này, chỉ tùy tiện trở tay phất một cái lên phía đỉnh đầu, cự trảo ngay tức khắc tiêu

tan biến mất.

Thần thông khủng khiếp như vậy khiến trong lòng bọn Bạch mi cảm thấy vô cùng trầm trọng.

Nhưng những thế công kích này đã chọc cho con quái vật này nổi giận.

Tên Cự Nhân nhe nanh trợn mắt rống lên, sau khi các ngân bạch nhãn châu hấp thu hết luồng hắc diễm, lập tức nó nhìn trừng trừng vào hai người trên không trung.

Trong quang mang chớp động, vô số tia sáng hắc sắc phun ra bao phủ cả hai người vào trong đó.

Thiếu phụ và Bạch mi thanh niên vừa mới chứng kiến sự lợi hại vô cùng của tia hắc tuyến, nên khi vừa thấy cảnh này sắc mặt đại biến nào dám để cho chúng chạm vào thân mình.

Lúc này một người chìa ra một vật ném xuống phía dưới thân, hóa thành một thanh sắc quang toa, thân hình nhoáng lên tiến vào trong đó rồi lóe nhanh bắn đi.

Tên còn lại thì lặn một vòng, hóa thành một con tử hắc Cự Ưng lớn hơn một trượng, hai cánh vỗ mạnh thuận di ra chỗ khác.

Hiển nhiên nhị yêu này ngay từ đầu đã tính toán trì hoãn né tránh là chủ yếu.

Trong lúc nhất thời, bốn người bọn Lũng Đông điên cuồng thôi thúc linh lực phi động khắp nơi trong không trung để né tránh công kích của Thần lằn và Cự Nhân, thỉnh thoảng phản kích lại vài đòn, không gian gần đó không ngừng vang lên những tiếng hô lớn.

Thần lằn và Cự Nhân mặc dù vẫn công kích không ngừng đám ruồi nhặng này nhưng vẫn đứng yên không xô dịch, chẳng tên nào có ý di động đuổi theo bốn người này.

Nếu không, cho dù độn thuật của cả bốn kinh người hơn nữa nhưng quyết không thể nào trốn thoát được sự tấn công điên cuồng của cặp quái vật cấp bậc Luyện Hư này. Do vậy, bốn người này khi vừa gặp một chút nguy hiểm, chỉ cần thuận di ra chỗ nào càng xa càng tốt là giải trừ nguy nan ngay.

Như vậy, bọn họ cũng miễn cưỡng vây quanh quấy rối không ngừng hai tên Cự Nhân và Tích Dịch.

Đến lúc cuối cùng, hai quái vật này càng lúc càng mất kiên nhẫn, trở nên nổi giận lôi đình.

Bọn quấy rối này đánh nó chẳng nường tay tí nào, trong khi bọn chúng lại vướng víu không thể rời xa Linh Quả.

Với khiếu khích liên tục của bốn người, tinh thần tập trung lên Linh Quả của Cự Nhân và Tích Dịch dần dần giảm đi đến chín phần.

Thấy tình hình này, Hàn Lập nhân cơ hội yên ắng từ từ hạ xuống, bản thân đã hóa hư không nên hai con quái vật này cũng chưa phát hiện ra, đây cũng là chỗ dựa mà Hàn Lập nên mới dám tiếp nhận trách nhiệm này.

Tuy vậy hắn cũng cực kỳ cẩn thận, ngay cả thở cũng không dám.

Mắt thấy thân hình từ từ thu ngắn khoảng cách lại, còn trăm trượng... bảy tám chục trượng... ba bốn mươi trượng... mười trượng... Chi Long quả càng lúc càng gần.

Không hề nghi ngờ gì, tại thời điểm hắn hái Chi Long Quả tự nhiên sẽ không thể duy trì tình trạng hư không hóa tiếp tục, lúc đó sẽ bị bọn quái vật phát hiện ra. Hắn sẽ làm cách nào bảo trụ được cái mạng nhỏ này đây ?

Thân hình đã cách Chi Long Quả gần trong gang tấc, chẳng những mũi người được mùi hương thơm ngan ngát, mà mắt còn thấy rõ các con tiểu long đang vùng vẫy sống động dưới lớp vỏ chín căng mọng.

Hắn không vội vã hái quả ngay lập tức, mà lấy từ trong trữ vật thủ trạc ra vài thứ đồ chơi.

Hàn Lập mím môi, đột nhiên hai tay chà xát rồi giương lên, bắn ra nhiều khóa ngân viên cầu về phía hai quái vật.

Tiếp theo một tay trao nhanh như thiểm điện, chùm Linh Quả liền biến mất vào trong tay áo.

Hành tích hăn lập tức bị bại lộ, hai cánh sau lưng mở ra, thân hình nhoáng lên trong tiếng sét đì đùng.

Hai tiếng hống to kinh thiên động địa truyền đến, một đạo Xích Ảnh và vô số đạo hắc ti từ trong hư không bắn tới với tốc độ nhanh khó tin xuyên qua thân thể Hàn Lập.

Nhưng thân hình “Hàn Lập” đã tán loạn biến mất, dĩ nhiên đây chỉ là một tàn ảnh.

Còn bản thể của hăn đã chui xuống đất, thuấn di ra ngoài xa.

Vài tiếng nổ rầm rầm vang lên, một đoàn ngân sắc điện quang rộng mấy mẫu hiện lên, bên trong không ngừng bắn ra vô số đạo điện hồ thô to như cánh tay, thậm chí còn làm khu vực xung quanh phát sinh ra cơn gió lốc, tiếng sét nổ ra liên miên không dứt, bao phủ toàn bộ hai con quái vật lại.

Chương 1363: Chia Quả

Đấy chính là đám Lôì Châu do Hàn Lập luyện chế, hẳn đã ném ra một hơi đến bốn viên châu.

Các viên Lôì Châu này được ngưng luyện từ Lôì Văn Thuật, mỗi khóa đều tương đương với một kích toàn lực của Luyện Hư tu sĩ, hơn nữa bản thân lại mang Lôì Điện Lực nên mới có uy lực kinh người đến như vậy.

Bây giờ nhìn lại thì rõ ràng hành động này thật đúng là rất chính xác.

Nếu không dùng bảo vật cỡ này để tạm thời ngăn cản Cự Nhân và Tích Dịch lại, thì chỉ sợ cho dù hẳn có thuận di tới đâu đi nữa, thì sau một khắc cũng căn bản vô phương chạy thoát.

Nhìn thấy Linh Quả bị đánh cắp ngay trước mắt, Cự Tích Dịch và Thiên Mục Cự Nhân nổi trận lôi đình, nhưng trong lúc nhất thời bởi vì uy lực của Lôì Châu vây khốn lại ngay tại chỗ.

Nhìn thấy tầm uy lực khủng khiếp của lôì điện như thế, cả bọn Lũng Đông cũng bị hăm dọa sợ mất mật, nhưng cũng vui mừng ra mặt lập tức thi triển các loại độn thuật thi nhau bỏ chạy.

Đồng thời trên đường liền thi triển thêm bí thuật ẩn nấp che đậy thân ảnh.

Tại chỗ cũ, chỉ còn những lôì đoàn vờn chuyển cùng với tiếng rống phẫn nộ từ bên trong truyền ra, trong nháy mắt chẳng còn bóng người nào cả.

Hàn Lập thi triển Phong Lôì Sí đến cực hạn, thiểm động liên tiếp đã xuất hiện ở phía cuối chân trời.

Để đề phòng rủi ro, thậm chí hẳn còn phun ra một ngụm máu kết hợp thêm bí thuật Huyết Ảnh Độn, trong nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh.

Hai con quái vật này phải tốn sức rất cực khổ mới thoát được vòng vây khốn, nhưng khi ra được thì hơi ơ chẳng còn bóng dáng ai đâu, cả hai rống giặc vang trời nhưng căn bản không thể nào đuổi kịp Hàn Lập.

Mấy canh giờ sau, tại đỉnh núi cách xa mấy vạn dặm, một tiếng sấm vang lên, trên không trung hiện ra thân hình Hàn Lập, thanh bạch sắc hồ quang vờn lượn quần quanh.

Hắn quay đầu nhìn lướt qua phía sau, khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười.

Mặc dù chuyến này quá hung hiểm, thậm chí còn hao tổn mất một chút nguyên khí, nhưng cuối cùng cũng đoạt được Linh Quả vào tay.

Nhưng vì cẩn thận, Hàn Lập thả ra thần niệm lục soát xung quanh một lúc, sau khi phát hiện không có điểm bất thường, mới đáp xuống đỉnh núi này.

Hắn lật tay lấy ra một bình ngọc rồi đổ ra hai viên đan hoàn màu xích hồng sau đó bỏ luôn vào trong miệng.

Hắn đã hao tổn nguyên khí thi triển Huyết Ảnh Động, thân lại đang trong hiểm địa nên phải nhanh chóng phục dụng linh đan để phục hồi lại nguyên khí.

Đan dược vừa vào miệng đã hóa thành một luồng khí thanh lương lưu chuyển khắp toàn kinh mạch.

Lúc này thần sắc Hàn Lập mới buông lỏng, đan thủ nhất động xuất hiện trong tay một cái ngọc hạp trong suốt.

Hắn nhẹ nhàng mở nắp để lộ ra một chùm quả chín mọng màu tím, mỗi quả to cỡ nắm tay, điểm lệt phi thường.

Hắn nhìn không chớp mắt đánh giá chùm Linh Quả, rồi dùng hai ngón tay nhẹ nhàng cặp một quả lên cẩn thận xem xét.

Sau một lúc lâu Hàn Lập mới thở ra một hơi.

Đích thật là Chi Long Quả hoàn toàn chính hiệu, hắn đã từng lưu tâm tìm kiếm loại linh quả dùng để luyện đan cho cấp Luyện Hư và một số hạt giống để trồng.

Khi phát hiện ra bảo vật đương nhiên hẳn phải cam chịu mạo hiểm để đoạt lấy được.

Bây giờ tâm nguyện đã hoàn thành, khóe miệng Hàn Lập lại nổi lên một tia mỉm cười thỏa mãn.

Chỉ cần tìm thêm một loại kỳ vật khác là Đăng Vân Giao, sau đó phối hợp với một số được vật căn bản sẽ luyện được Đăng Long Đan, khiến cho tu sĩ Luyện Hư đứng cách ba thước cũng phải thềm nhỏ dãi.

Trong lòng tính toán như thế mắt hắn không khỏi lộ ra vẻ hưng phấn.

Nhưng vào lúc này hắn như đang mảy, xoay đầu liếc mắt nhìn về phía chân trời, trong nháy mắt khôi phục lại thần sắc bình tĩnh.

Kết quả sau một lát, từ chân trời truyền đến tiếng xé gió, một đạo bạch hồng bắn nhanh đến.

Sau mấy lần thiểm động, đạo bạch hồng đã bay đến đỉnh đầu Hàn Lập, quang mang thu lại, để lộ ra một nam tử trẻ tuổi.

Người đó chính là Lũng Đông.

Lúc này bộ hoàng sắc lân chiến giáp trên người hắn đã biến mất, hắn liếc thấy Linh Quả trong tay Hàn Lập, trên mặt lộ ra nét vui vẻ.

“Ha, ha... Hàn đạo hữu đòn thuật thật kinh người đã bình yên mang được bảo vật đến nơi đây, hãy để tại hạ nhìn xem có phải là Chi Long Quả hay không?”

Tên thanh niên nốt ruồi đỏ vừa nói vừa hạ xuống toan tiến gần đến chỗ Hàn Lập.

“Lũng huynh không cần phải gấp gáp, hãy chờ các đạo hữu khác đến nhìn một lượt cũng không muộn” Hàn Lập cười nhạt, trong tay linh quang chợt lóe, ngọc hạp liền biến mất.

“À, Hàn đạo hữu nói cũng đúng, do Lũng mỗ có chút nóng lòng ...” Lũng Đông nghe vậy mặt biến sắc, trong mắt bí ẩn hiện lên một tia hung lệ nhưng lập tức bình thường trở lại.

Hắn mỉm cười bước ra xa cách Hàn Lập vài trượng rồi thong dong ngồi xuống.

Hàn Lập bình tĩnh chấp tay sau lưng chờ những người khác.

Sau thời gian ăn xong một bữa cơm, Bạch mi thanh niên và Thiếu phụ đã lần lượt đi đến, nghe được Hàn Lập đoạt được linh quả, liền mừng rỡ như điên.

Bất quá khi chưa đến đông đủ, bọn họ chỉ còn biết kiềm chế tâm tình đang hưng phấn, bình tĩnh ngồi xuống chờ người cuối cùng.

Một lúc sau, khi mọi người cảm thấy hết kiên nhẫn chờ đợi, thì từ chân trời một đoàn kim quang bắn nhanh đến, xoay một cái đã dừng lại trước mặt mọi người.

“Thật xin lỗi, đã khiến chư vị phải đợi lâu, Tiểu muội đi ngang qua một khu rừng bí ẩn, vô tình phát hiện ra một gốc Bích Linh Mộc vạn năm, đành phải tốn chút thời gian để nhổ tận gốc mang về đây” Bạch bào thiếu nữ cười dài nói.

“Bích Linh Mộc vạn năm ? Là loại tài liệu thượng cấp để luyện khí Mộc thuộc tính ? Phức duyên của đạo hữu thật không nhỏ a !” Thiếu phụ Tiểu Hồng thoáng kinh ngạc.

“Hi hi ... Tiểu tỷ tỷ nói đùa rồi, so với Chi Long Quả thì Bích Linh Mộc thấm thía gì chứ. Hàn huynh, hẳn là Linh Quả đã vào tay rồi chứ ?” Diệp Dĩnh khẽ cười, mục quang chuyển động ngó lên người Hàn Lập.

“Đích xác đã lấy được, mời chư vị đạo hữu thưởng lãm” Hàn Lập bất động thanh sắc gật đầu, đan thủ phất vào trữ vật thủ trục, ngọc hạp lại hiện ra, hắn nhẹ nhàng nâng nắp hộp mở ra.

Một mùi hương thơm ngát xông ra, mọi người đều tập trung thần niệm cẩn thận đánh giá Linh Quả.

“Đúng là bảo vật chính hiệu rồi !” Thiếu phụ Tiểu Hồng vui mừng la lên, những người còn lại cũng thu lại thần niệm gật đầu hài lòng.

“Tốt lắm, nếu món đồ này không giả, chúng ta nên phân chia đi, nhưng chum này có tới sáu quả, đem chia đều cho mỗi người một quả thì vẫn còn dư lại một” Hàn Lập liếc nhìn ngọc hạp, bình tĩnh nói.

Nghe Hàn Lập nói vậy, những người kia đều nhướng mày.

“Sáu quả thật khó chia, bất quá chuyện này tạm thời tính sau, trước hết chia cho mỗi người một quả rồi hãy tính tiếp” Bạch mi thanh niên có chút không kiên nhẫn nổi.

“Lý huynh nói rất đúng. Hàn đạo hữu, hãy phân Linh Quả cho bọn ta đi” Tiểu Hồng cười dài đồng ý.

Lũng Đông và Diệp Dĩnh cũng không có ý kiến khác.

Hàn Lập thấy vậy cười nhạt.

Hắn nâng ngọc hạp lên đi tới trước mặt Tiểu Hồng, dùng hai ngón tay nhẹ nhàng cặp một quả đưa tới trước mặt thiếu phụ.

Thiếu phụ đại hi, lập tức lấy ra một cái mộc hạp muốn lấy quả này.

Nhưng Hàn Lập không buông Linh Quả xuống, chỉ nhìn nàng mỉm cười đầy thâm ý.

Thiếu phụ nao nao nhưng chợt ngộ ra.

Nàng bèn vung tay áo lên xuất ra một cây Kim sắc tiểu kiếm trên đó có dán hai tấm đạo phù.

Nàng gỡ đạo phù ra rồi ném tiểu kiếm về phía Hàn Lập.

Đây chính là khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Hàn Lập há mồm, tiểu kiếm liền hóa thành một đạo kim quang chui tọt vào trong miệng.

Đồng thời ngón tay hắn cũng buông lỏng thả cho quả Linh Quả rơi vào trong mộc hạp.

Trong lúc Tiểu Hồng vui mừng kiểm tra lại Linh Quả thì Hàn Lập đã đi đến bên kia đưa Linh Quả cho Bạch mi thanh niên.

Vị yêu tu này thấy cảnh tượng vừa xảy ra cũng biết sẽ làm như thế nào, không chờ Hàn Lập nhắc nhở mà đồng dạng giải trừ cấm chế trên tiểu kiếm rồi ném trả cho Hàn Lập.

Cứ như thế trong chớp mắt trong tay Hàn Lập chỉ còn lại hai quả.

Hàn Lập tự lấy một quả rồi ném hộp ngọc xuống đất giữa mọi người, mình thì thờ ơ lạnh nhạt đứng một bên.

Đối với hắn thì một quả cũng đủ rồi, lấy nhiều cũng không hữu dụng nên hắn thức thời hành động như vậy.

Bọn kia nhìn thấy vậy bèn sững sốt.

“Bây giờ chỉ còn một quả, chi bằng bọn ta sẽ đấu giá, ai xuất ra được nhiều linh thạch sẽ lấy được quả này” Lũng Đông ho nhẹ một tiếng, đề nghị.

“Hừ ! Lũng đạo hữu quả là tính toán hơn người, ai chẳng biết Lũng gia người tài đại khí thô, cho dù cộng lại linh thạch trên bốn người bọn ta cũng chẳng bằng được các hạ” Bạch mi thanh niên hừ lạnh, sắc mặt trầm xuống cự tuyệt ngay.

“A, đạo hữu có ý kiến gì hay hơn không ?” Thanh niên nốt ruồi đỏ không tức giận mà hỏi lại.

“Để lấy được quả cuối cùng này tốt hơn hết là vật đổi vật, có thể bao gồm cả linh đan, tài liệu... giá trị vừa đủ thì có thể thu lấy được linh quả này, mấy vị thấy thiếp thân đề xuất ý kiến này được không ?” Tiểu Hồng vuốt một lọn tóc trên trán, cười quyến rũ nói.

Bạch mi thanh niên nghe vậy gật đầu.

Diệp Dĩnh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, con người hơi chớp nhẹ tỏ vẻ đồng ý.

Hàn Lập càng không có ý tứ phản đối.

“Tiểu tiên tử nói vậy rất hợp lý, cứ theo như ý tiên tử đi” Mặc dù trong lòng Lũng Đông không muốn nhưng thấy bốn người kia đều chấp thuận phương cách này nên chỉ có thể cười một tiếng, miễn cưỡng đồng ý.

Một lúc lâu sau, trên trời cao xuất hiện một chiếc thanh sắc phi xa, nó rung lên rồi hóa thành một đạo thanh quang độn xuất bay về phía chân trời xa tít.

Sau mấy lần hô hấp, phi xa đã ở ngoài mấy trăm trượng rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Hàn Lập ngồi trong Phi Xa, tay cầm thương thức gốc Bích Linh Mộc.

Gốc linh mộc này chỉ dài hơn thước nhưng mặt ngoài trong suốt, toàn thân tản ra linh quang nhàn nhạt, bên trong còn mơ hồ chớp động không ngừng một chút ngân sắc linh ti.

“Bích Linh Mộc này, chỉ cần dành chút thời gian nuôi dưỡng làm cho nó thuần thực, không chừng sẽ còn có chỗ trọng dụng về sau”.

Chương 1442: Lục Ảnh

Lôi Lan và Bạch Bích nghe vậy, biến sắc, vội vàng bay trở về trong xe.

Nhất thời linh xa hóa thành một đoàn bạch sắc linh quang, trong nháy mắt phá không rời đi, cơ hồ đồng thời lúc đó, tại một chỗ tối tăm trong tầng ba, một cánh tay trắng noãn từ bóng tối duỗi ra.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Bát Diện Thú quả là phế vật, một điểm nhỏ nhặt ấy mà cũng làm không xong. Xem ra kẻ phá hư chuyện tốt của ta cũng có chút thần thông. Cũng được, việc nhỏ này sau này sẽ xử lý, chỉ cần chúng không rời khỏi Địa Uyên, ta nhất định có thể tìm ra chúng.” Nữ tử hừ lạnh một tiếng, tựa hồ vô cùng tự tin, sua đó trong bóng tối không còn thanh âm nào nữa. Hai ngày sau, tầng một Địa Uyên.

Một đạo bạch ảnh từ hắc sắc thảo nguyên xẹt qua, phía sau là mười mấy đạo hắc ảnh đột nhiên bắn ra từ bụi cỏ, bắn thẳng lên không trung.

Mười mấy con đường lang thật lớn, hai mắt bạch lục, trông thật dữ tợn.

Thân cao đến ba thước, đen thui như thiết. Trong linh xa phát ra tiếng “ầm ầm”, mười mấy đạo ngân hồ từ trong linh xa bắn ra, chuẩn xác đánh lên đám thú. Cự đại đường lang rống lên một tiếng, hóa thành tro bụi.

Bốn ngày sau, tại một mảnh rừng rậm, một đoàn linh xa bay nhanh trên không trung, mà phía dưới có vài thạch yêu bay lên bám lấy linh xa. Tiếng “xoát xoát” xé gió truyền đến, vô số kim ti từ trên xe chọt lóe lên bắn ra, trong nháy mắt xuyên qua thân đám thạch yêu, sau đó kim quang đại phóng, tất cả thạch yêu đều biến thành vô số mảnh nhỏ, hoàn toàn đi đời nhà ma.

Bảy ngày sau, một cổ sương mù thật lớn bốc lên tại sơn cốc trước mắt, ba người Hàn Lập đánh giá sơn cốc, Lôi Lan và Bạch Bích cũng không thể che dấu được vẻ vui mừng.

Ba người hạ phi xa xuống.

“Xem ra nơi đây không có vấn đề, vào thôi. Dọc theo nơi đây đi một ngày thì sẽ đến tầng hai. Nơi đây hẻo lánh như thế thì lối vào chắc an toàn, hẳn là không có người mai phục.” Hàn Lập nói xong, lập tức hai cánh đập nhẹ, dẫn đầu bay vào trong sương mù. Hai vị Thiên Bằng Tộc đã tới nước này, hiển nhiên không có khả năng rút lui, thần sắc nghiêm nghị theo sát phía sau.

Sương mù màu xám cũng không dày đặc lắm, cho dù xâm nhập vào trong nhưng cũng mơ hồ nhìn được xa mười trượng. Trong sương mù, thường sẽ thấy phi xà bay loạn, muốn tập kích ba người, nhưng hiển nhiên đều bị ba người dễ dàng tiêu diệt. Một lúc lâu sau, bọn họ rốt cục ra khỏi sương mù. Hiện tại là phía cuối sơn cốc, giờ phút này tại sơn cốc là một vách núi đá thật ớn, trên đó bất ngờ xuất hiện một khe lớn, nổi thẳng xuống dưới lòng đất. Nhìn thấy khe này, Hàn Lập nở nụ cười, không chút chần chờ mang theo hai người bay vào trong đó. Ba đoàn linh quang bay qua khe, cuối cùng biến mất không thấy. Một ngày một đêm sau, tại một khe nứt gần ở gần lối ra, đột nhiên truyền đến tiếng oanh minh quái dị.

Một cổ hắc sắc kinh phong từ cửa khẩu tuôn ra, đem thạch bích gần đó biến thành hắc sắc băng bích, hiển nhiên là cực lạnh.

Nhưng nhân cơ hội này, ba đoàn dị quang màu sắc khác nhau từ trong kinh phong lao ra, sau vài lần chớp động liền xuất hiện ở bên ngoài hơn mười trượng, hiện ra ba bóng người.

Đúng là ba người Hàn Lập.

“Thông đạo trong Địa Uyên Chi Phong này cũng quá lợi hại, ta thiếu chút nữa đã bị nhốt ở trong. Như thế nào mà trong tình báo chưa từng nhắc tới việc này.” Bạch Bích quay lại nhìn cửa khẩu, vẻ mặt trắng bệch.

“Nếu tình báo không nói gì thì chắc là kinh phong kia mới xuất hiện cách đây vài năm, nếu không tiền bối bốn tộc đã đề cập tới việc này. Khuôn mặt xinh xắn của Lôi Lan cũng không được tốt, lập tức nhìn Hàn Lập một cái.

Hàn Lập khoanh tay đánh giá xung quanh, trên mặt không có chút khác thường nào.

“Chẳng lẽ sơ giai linh tương và cao giai linh tương lại khác biệt đến như vậy!” Nghĩ đến mình thiếu chút nữa không thể thoát ra, may mà đối phương ra tay mới có thể vượt

qua cửa ải khó khăn này, trong lòng Lôi Lan cảm thấy bất đắc dĩ.

“Chúng ta đã mất nhiều thời gian tại tầng một, không nên lãng phí thời gian tìm kiếm Minh Diễm Quả ở tầng hai nữa, tiến thẳng xuống tầng ba đi.” Hàn Lập đem ánh mắt thu về, dùng khẩu khí quyết đoán nói.

Không khí có chút ẩm ướt, phụ cận cũng tràn ngập khí tức cây cỏ mốc meo, bọn họ dĩ nhiên đang ở trên một cái đầm. Đã biết thần thông của Hàn Lập viễn siêu, hai vị thánh tử Thiên Bằng Tộc hiển nhiên sẽ không có gì bất mãn, nhưng Lôi Lan vẫn có chút chần chờ, lo lắng hỏi một câu:

“Đi tầng thứ ba, tiểu muội hiển nhiên không có ý kiến, nhưng Hàn huynh...cửa vào tầng hai đến tầng ba cũng chỉ có ba cái mà thôi, vô luận đi thế nào thì cũng có thể gặp người của phân nhánh khác. Vạn nhất gặp phải phân nhánh có chủ tâm bất lương thì...” Nữ tử này mặc dù không nói hết, nhưng ý tứ thì đã rõ ràng.

“Không những như thế, sợ rằng bọn họ còn an bài nhân thủ tại cửa, mục đích là để ra tay với những phân nhánh yếu nhất.” Bạch Bích thở dài một hơi.

“Hắc hắc, gặp thì động thủ, cửa này nhất định phải qua.”

“Bất quá theo ta phỏng đoán, ngay cả Xích Dung Tộc là tộc lớn, nhưng cũng tuyệt đối không thể đem toàn bộ nhân thủ bố trí tại lối vào tầng ba. Ba trăm năm một lần thí luyện Địa Uyên, đối với bọn họ mà nói cũng rất quan trọng, chỉ có thể lưu lại một nửa, thậm chí là càng ít người càng tốt. Nếu là như thế, đánh bại đối phương tuy khó, nhưng xông qua thì cũng không phải là không có khả năng.” Hàn Lập cười lạnh một tiếng, phân tích. “Nếu như Hàn huynh đã nói vậy thì chúng ta cũng nghe theo.” Nghe thấy Hàn Lập nói thế, hai người Bạch Bích rung động. “Tình hình rốt cuộc như thế nào thì không ai biết được, chỉ có thể đánh liều một chuyến.” Hàn Lập trấn định trả lời.

“Nhưng ba cửa vào, chúng ta nên đi cửa nào, trong đó có hai cái đi được, cái còn lại thì nguy hiểm.” Lôi Lan nhíu mày, lại hỏi. “Nếu lần này gặp chỗ nào có người, thì cứ chọn lối đi ở gần đó là được.” Hàn Lập không suy nghĩ thêm nữa, nói. “Như thế thì chúng ta cũng chỉ có thể cầu may.” Bạch Bích hơi trầm ngâm, trả lời. “Vạn Đăng nói, lối vào tầng ba có rất nhiều cây.” Hàn Lập tựa hồ có chút ấn tượng đối với việc này, ánh mắt chợt lóe lên, hỏi.

“Không sai. Thông đạo này ngoại trừ có chút yêu trùng xuất hiện thì trên cơ bản không có nguy hiểm gì. Mà nếu đi đường thuận lợi thì nửa tháng sau chúng ta sẽ đến nơi.” Bạch Bích khẳng định, trả lời. “Vậy chúng ta vào cửa đi!” Thần sắc Hàn Lập vừa động, liền xác định một cái. Thấy Hàn Lập đã xác định được mục tiêu, hai người Lô Lan cũng không có bất kỳ ý kiến gì, cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Hàn Lập lật tay, trong tay đột nhiên hiện ra một cái pháp bàn, vật này nhoáng lên một cái, Hàn Lập xác định phương hướng, mang hai người bay về phía trước.

Ngay khi ba người bọn hắn vừa rời đi không lâu, mặt đất ùn lên, đột nhiên vô thanh vô tức nổi lên một người bộ dáng đen thui, gắt gao nhìn chăm chăm phương hướng mà ba người Hàn Lập độn quang, hai mắt nổi lên một tia hồng quang. “Phanh” một tiếng, bóng đen lại phảng phất tan ra như bột biển, chìm xuống đầm. Mà sau khi mang theo hai người bay về phía trước, Hàn Lập chợt cảm thấy sau lưng nổi lên một trận hàn ý khó hiểu, thân hình ngừng độn quang, quay đầu lại nhìn một cái. “Hàn huynh, có chuyện gì vậy? Bạch Bích có chút tín phục đối với Hàn Lập, vừa thấy hành động của Hàn Lập liền dừng lại hỏi. “Không có gì, có thể chỉ là ảo giác nhất thời!” Lam mang trong mắt Hàn Lập chợt cuồn cuộn, quét tỉ mỉ xuống mặt đất một hồi lâu, sau đó mới chậm rãi nói. Cổ hàn ý sau lưng kia đã sớm biến mất vô ảnh vô tung, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện.

Chuyện linh giác cảm ứng nhầm, đối với người vô cùng linh mẫn như Hàn Lập mà nói thì cũng là chuyện thường tình. Nhưng tại nơi nguy hiểm này, xuất hiện loại chuyện này khiến trong lòng hắn bất an.

Bất quá, chỉ cần không phải yêu vật có tu vi cao, không có khả năng trốn được linh mục thần thông, có lẽ thật sự chỉ là một lần cảm ứng sai.

Hàn Lập trầm ngâm một lát, nhưng cũng chỉ có thể chấm dứt tự định giá, ngoắc hai người bên cạnh, rời lần nữa giường cánh bay đi. Chỉ là sắc mặt âm trầm hơn rất nhiều.

Hàn Lập hiển nhiên không biết, trong một tòa núi nhỏ ở tầng một, một thần bí nhân được bao phủ bởi trường bào màu đỏ, đang ngồi trên ghế gỗ, mà trên bàn đá lại có một cái gương đồng cực lớn, hình ảnh trong gương đúng là của ba người Hàn Lập.

“Có chút ý tứ! Dĩ nhiên ngay cả Nê(bùn) khô lồi của ta mà cũng có thể cảm ứng được. Xem ra thần niệm tên này rất mạnh, đáng tiếc ta không phải Lục Túc, không có

hứng thú đối với việc luyện chế âm linh.” Huyết bào nhân cười âm trầm, lập tức vung tay áo lên, tựa hồ muốn thi triển pháp thuật gì, nhưng tay bỗng ngừng lại, trong mắt hiện lên một tia trầm ngâm.

“Thiếu chút nữa đã quên, hình như Quỷ Bà tựa hồ muốn sưu tầm thần hồn cường đại, tên này có lẽ là lễ vật tốt, hẳn có thể đổi lấy một cái Huyết Ngư của bà ta!” Huyết bào nhân có ý niệm khác, thì thào tự nói.

Huyết bào nhân đứng lên, trong mắt hiện lên một tia hưng phấn, tựa hồ tự sướng. Hắn phất tay áo lên, một viên châu trong suốt bắn ra, sau khi xoay quanh một vòng thì dừng lại trước mắt, hắn bấm quyết, một đạo hồng quang chợt lóe lên rồi nhập vào viên châu. Viên châu tức thì xoay tròn, quyết quang đại phóng.

Chương 1364: Thành Nhỏ

Thưa các bạn, do sự cố khi chuyển sever đột trước, BQT đã cố gắng nhưng không lấy lại được dữ liệu của các chương PNTT đã dịch. Thay mặt BQT mình gửi lời xin lỗi chân thành đến các dịch giả. Do bất khả kháng nên 4r quyết định nhận pót truyện từ các nguồn sưu tầm. Các bạn ai có time thì giúp đỡ 4r trong việc sưu tầm truyện nhé. Trân trọng cảm ơn.

Linh quả cuối cùng, lại ngoài ý muốn rơi vào tay bạch bào thiếu nữ.

Nàng cũng rất dứt khoát, một hơi đem từ trên người ra số lượng kinh người tài liệu quý hiếm, sau đó chia làm bốn phần tùy mọi người lựa chọn.

Thiếu nữ có thể ra tay hào phóng như vậy, cho dù là Lũng Đông cùng thiếu phụ Hắc phượng tộc cũng tự nhận không thể xuất ra lượng tài liệu lớn bằng, chỉ có thể không cam lòng đem linh quả tặng cho thiếu nữ.

Đoạn nhỏ bích linh mộc vạn năm này, chính là một trong những tài liệu Hàn Lập lựa chọn.

Đoạn viên mộc này không nặng lắm, thủy hỏa bất xâm, là một trong những tài liệu thích hợp để khắc pháp trận, hơn nữa càng lâu năm, còn có thêm năng lực phòng hộ ngũ hành nhất định, cho nên linh mộc này thường dùng để luyện chế pháp khí kiểu lớn, là tài liệu tốt nhất để luyện chế thị linh chu, phi toa, thú xa đẳng.

Hàn Lập thường thức linh mộc trong chốc lát, sau đó thu lại, ngẩng đầu liếc mắt nhìn xung quanh một cái.

Giá lượng phi xa là do Lũng Đông đưa ra, tuy rằng độ dễ chịu cùng ẩn nấp xem ra kém hơn so với Linh vân chu lúc trước, nhưng tốc độ phi hành lại nhanh hơn.

Lại nói, sau khi gặp phải thượng cổ thú cường đại, tính toán ra Linh vân chu dù có trận pháp ẩn nấp cũng không có nhiều tác dụng. Nếu đã như vậy, còn không bằng lấy chiếc phi xa có thể bay nhanh này, càng thích hợp hơn.

Đụng phải phiên toái nho nhỏ, bằng vào tốc độ phi xa trực tiếp chạy xa là được.

Lúc này phi xa ở trên không trung hóa thành một bóng xanh, dùng tốc độ kinh người lướt đi.

Mấy người còn lại, trừ Lữ Đông đều khiến pháp khí phi hành, còn lại tất cả đều ngồi trên phi xa yên lặng không nói.

Hàn Lập ánh mắt vừa thu lại, bỗng nhiên rơi vào trên người bạch bào thiếu nữ gần đó, hai mắt hơi nheo lại.

Muốn nói bên trong đám người, hẳn kiêng kị cùng khó đoán nhất, chính là vị nữ tử tu vi thoát mình rất bình thường này.

Nàng nhìn tuổi còn nhỏ, hơn nữa ngôn ngữ nói chuyện cũng giản dị thường, nhưng người đã luyện Đại diện quyết tới cực hạn như Hàn Lập, thần giác linh cảm đã linh mẫn tới mức không thể tin nổi, chung quy vẫn cảm thấy nàng đem lại áp lực lớn nhất cho hẳn trong đám người. Thậm chí so với cái gọi là chân linh thể gia huyết chí thanh niên, bộ dáng còn thần bí hơn vài phần.

Chính lúc Hàn Lập đang âm thầm cân nhắc, ngời xếp bằng ở bên kia, thiếu nữ đang nhắm mắt, bỗng nhiên trợn mắt, vừa lúc cùng Hàn Lập đối nhãn.

Hàn Lập trong lòng rung mình, chưa kịp phản ứng, thiếu nữ đã che miệng cười khẽ.

Hàn Lập xấu hổ cười ha ha vài tiếng, lập tức ngoảng mặt đi chỗ khác.

Vì vậy, hẳn không thấy được trên mặt thiếu nữ hiện lên vẻ nghiền ngẫm.

Nửa tháng sau, hành tình của bọn họ cũng cực kì thuận lợi, không gặp chút phiên toái.

Điều này làm Lữ Đông cùng thiếu phụ âm thầm thờ phào một hơi, trong lòng mong đợi đoạn đường phía sau cũng thuận lợi như vậy.

Mấy ngày sau, cảnh sắc xung quanh biến đổi, phía trước xuất hiện một mảnh sa mạc màu vàng chanh, từng trận gió nóng thổi vào mặt.

" Sa mạc chẳng lẽ chúng ta một đường thẳng tới Nam Cấn." Bạch mi thanh niên trong mắt hiện vẻ ngạc nhiên " Không sai, nơi này chính là Nam Cấn đại sa mạc, cũng là một đường tới Mộc tộc táng không thể dễ dàng vượt qua." Lũng Đông giọng nói trầm xuống.

"Đã sớm nghe qua nơi này. Chẳng lẽ chân tướng như lời đồn, không thể vượt qua sa mạc này? Nơi này thương xuyên có Mộc tộc cùng Ảnh tộc tới lui vẫn là có chút nguy hiểm." Thiếu phụ quan sát một lát, mày đậm nhíu lên.

" Tiểu tiên tử, nơi này tuy rằng hoàn cảnh ác liệt một chút, nhưng so với hai đường còn lại còn an ổn hơn. Về phần vượt qua, là không có khả năng, hai bên sườn sa mạc này. Một bên là Thái thú sơn mạch rất nổi tiếng, bên trong có vô số cao giai cổ thú. Bên kia cùng thêm hung hiểm là giao uyên đại hạp cốc, bên trong là căn cứ của ác giao cấp ngoài Luyện Hư, giao vương Hợp Thể kỳ có hơn mười con. Càng đừng nói đến giao long thường. Vô luận Ngã Đẳng hay hai dị tộc, cũng không dễ dàng trêu chọc đám ác giao này. Ngã Đẳng có vài tên tu sĩ Hóa Thần kỳ, như thế nào dám đi qua. Ba khu vực này rất lớn, nơi xa hơn một chút Ngã Đẳng còn bị dày vò bởi Niên hứa thời gian, mới có thể đi qua. Hiện tại đại chiến tùy thời đều có thể nổ ra, mức thành công quá nhỏ như vậy không có khả năng làm cho chúng ta lừng chừng thời gian dài như vậy." Lũng Đông cười khổ giải thích.

" Thì ra là thế, Bất quá ta cũng nghe nói, Sa Trầm này tựa hồ là nơi thí luyện có hai gia tộc kia." Bạch bào thiếu nữ đột nhiên xen miệng vào.

"Ta trước khi xuất phát, trường bối trong tộc cũng đã dặn dò qua." Bạch mi thanh niên đồng dạng cẩn thận hẳn lên.

" Nêu thật như thế, phía sau không nên dùng phi xa này phi hành. Nó là một mục tiêu lớn, dễ thu hút sự chú ý. Ngã Đẳng tốt nhất là ẩn thân đi tới đi. Phòng chừng cho dù tất cả thuận lợi, cũng không phải nửa tháng thời gian là có thể xuyên qua sa mạc này." Lũng Đông cân nhắc một lượt, nói.

" Cứ theo lời đạo hữu." Thiếu phụ nghĩ, sau đó trao đổi ánh mắt với bạch mi thanh niên một chút, cùng nhau đồng ý.

" Tại hạ không có ý kiến. Bất quá phi xa này đúng thực quá thu hút sự chú ý." Hàn Lập cười nói. Chỉ có bạch bào thiếu nữ lộ ra bộ dáng - không sao cả.

Vì vậy sau khi mấy người thương nghị, đều phi thân ra, để huyết chí thanh niên thu lại pháp khí, đoàn người liền thi pháp ẩn thân, cô cùng cẩn thận tiến vào sa mạc. Xâm nhập vào sa mạc không bao lâu, Hàn Lập liền cảm thấy sa mạc này có chút dị thường. Hình như rất nóng, hơn xa những sa mạc trước kia Hàn Lập từng đi qua.

Cho dù hẩn phi hành trên tầng trời thấp, vẫn có thể cảm thấy từ mặt đất phả là từng trận hơi cực nóng, như không phải đang đi trên sa mạc, mà như đứng trên ngọn núi lửa vậy.

Hàn Lập che mắt nhìn bảy vầng sáng lập lòe trên cao, lại cúi đầu nhìn mặt đất một chút, một tay hướng phía dưới, nhất thời một quả băng trùy bắn nhanh xuống. Kết quả băng trùy này chưa tới mặt đất đã ngay lập tức bị nung chảy hóa thành hơi nước, tan biến mất. Nhìn đến cảnh này, Hàn Lập khẽ thở dài.

"Hàn đạo hữu, người còn chưa biết. Nam Cấn sa mạc này phía dưới vốn là một mảng miệng núi lửa!" Bạch quang chợt lóe, bạch bào thiếu nữ hiện ra bên cạnh, cười dài nói.

"Phải không?" Tại hạ đối với nơi này không rõ lắm." Hàn Lập mặt không đổi sắc trả lời.

"Nghe nói năm đó Thiên Phượng một thân đầy đủ phong thổ song thuộc tính, cùng với Hỏa Ngạc cấp chân linh ở mảnh núi lửa này, đại chiến hơn một tháng ròng, kiên quyết băng vào thần thông đưa vô tận bảo cát tới, che lấp mảnh núi lửa này, lúc đó mới hình thành sa mạc." Thiếu nữ tựa hồ vô cùng hiểu rõ, thản nhiên nói.

"Ta bảo sa mạc này sao lại quý dị như vậy. Thì ra là thế! Bất quá tồn tại thần thông cấp chân linh, thật sự làm người ta khó tin." Hàn Lập thì thào một câu, như nói với thiếu nữ, lại như hỏi chính mình.

Đúng vậy, tu sĩ Ngã Đẳng nhân tộc dù tu luyện tới cánh giới đại thừa, có lẽ chỉ có thể cùng tu sĩ bình thường tranh đấu, nhưng gặp Chân Long Thiên Phượng tồn tại cường đại cấp chân linh này, vẫn là chỉ có thể đứng xa mà ngưỡng mộ. Thật không hiểu một người nếu nằm giữa thần thông chân linh, có loại tư vị gì." Thiếu nữ khẽ cười một tiếng, lại nói ra một câu như vậy, sau đó không để ý đến Hàn Lập, độn quang tiến về phía trước.

Hàn Lập nhìn bóng dáng thiếu nữ, trên mặt xuất hiện một tia khác thường, nhưng lập tức khôi phục như thường, tiếp tục độn đi.

Mười ngày sau, đám người Hàn Lập liên tục phi độn dưới tầng trời thấp, cho dù nhóm hẳn đều là tu vi Hóa Thần kỳ, nhưng ở nơi cực nóng này bay thời gian dài, cũng có chút mệt mỏi.

"Thêm nửa ngày lộ trình nữa, chúng ta tìm một chỗ nghỉ ngơi." Lũng Đông đi phía trước ngoảnh lại nói với mọi người. " Ờ, đích xác cần nghỉ ngơi, khôi phục pháp lực." Thiếu phụ gật đầu, trong lời nói có chút uể oải. " Di, kia là cái gì?" Ở một bên truyền tới giọng hô nhỏ, vô cùng kinh ngạc. Nghe giọng nói đúng là bạch mi thanh niên. Hàn Lập nghe vậy, theo bản năng nhìn qua. Kết quả phía xa trống trơn, chẳng thấy vật gì. Lông mày nhướng lên, một lỗ thần niệm khổng lồ lập tức quét qua, kết quả trên mặt hiện ra vẻ quái dị.

Lúc này đám người Lũng Đông cũng dùng thần thức đảo qua, mọi người đều có biểu tình không khác Hàn Lập là mấy, đồng dạng đều cổ quái. " Nơi này sao lại có thành lũy, còn có nhân tộc. Ngã Đẳng không có nhìn lầm chứ." Giọng nói Hàn Lập có chút là lạ.

Vừa rồi thần niệm mọi người sau khi đảo qua, ở địa phương cách bọn họ mười dặm, rõ ràng xuất hiện một cái ốc đảo, trung tâm ốc đảo lại có một thành nhỏ, bên trong có không ít người cùng với tu sĩ.

"Nơi này hẻo lánh như vậy, gần dị tộc. Sao có thể có nhân tộc của chúng ta. Có gì đó không ổn." Thiếu phụ hai mắt vừa động, hoài nghi nói. Lũng Đông nghe xong nhướng mày, sắc mặt âm tình bất định cũng không có tiếp lời. " Chúng ta dùng hóa thân ẩn thân qua nhìn kỹ rồi hẵng nói." Bạch mi thanh niên nhìn ốc đảo, đột nhiên nói.

Sau đó thanh niên một tay sờ đầu, một đạo hư ảnh chợt lóe, một chim ưng nhỏ phá không bay ra, toàn thân đen thui, xoay tròn một cái liền bay tới thành nhỏ. Bạch mi thanh niên hai mắt nhắm lại, thần niệm liên hệ với chim ưng nhỏ, phòng ngừa có gì ngoài ý muốn.

Thiếu phụ cùng Lũng Đông liếc nhau vài cái, tựa hồ cũng hiểu được tốt hơn là điều tra một chút, nên không có ngăn cản bạch mi thanh niên.

Hàn Lập nhìn về phía thành nhỏ, trong lòng cũng rất là nghi hoặc.

Bạch bào thiếu nữ cũng cảm thấy hứng thú nhìn xa không nói gì.

Chim ưng nhỏ kia tốc độ cực nhanh, thời gian gần uống xong chén trà đã về.

Trong lúc chim ưng nhỏ nhoáng lên một cái lại chui vào sau đầu bạch mi thanh niên, thanh niên mở hai mắt " Không sai, thành nhỏ này đích thật có nhân tộc, bên trong còn không ít cao giai tu sĩ, Hóa Thần kỳ có tám vị, ngoài Luyện Hư kỳ không có." Bạch mi thanh niên giọng điệu chắc chắn nói. Vừa nghe lời này, những người khác đương nhiên là kinh ngạc,

" Không cần phải xen vào thành nhỏ này, chúng ta cứ theo kế hoạch mà làm, không nên nhiều chuyện." Hàn Lập nhàn nhạt nói.

" Làm như vậy không được! Việc này có chút kỳ quái, nói không chừng trong sa mạc có địa sự gì, Ngã Đẳng vẫn là cẩn thận hỏi rõ ràng, sau đó mới đi tiếp là tốt nhất. Đỡ phải chui đầu vào nguy hiểm nào đó." Lũng Đông lắc đầu nói.

Chương 1365: Ma Ảnh Tái Hiện

Nghe Lũng Đông nói vậy, Hàn Lập tỉnh quang trong mắt chớp lóe, nhưng không nói gì thêm, thiếu phụ cùng bạch mi thanh niên trao đổi ánh mắt một chút, tựa hồ cảm thấy có lý, không mở miệng phải đối. Nhưng bạch bào thiếu nữ chớp chớp đôi mắt đẹp, bỗng nhiên mở miệng nói : " Loại địa phương này lại có tu sĩ xuất hiện, thật sự có chút quý dị, chúng ta nên vòng qua, đừng tự tìm phiền toái."

" Nhưng mà bởi vì nơi này có chút quý dị, mới cần biết nguyên do rõ ràng. Cùng lắm thì không tiến vào thành, chỉ ở bên ngoài thành hỏi thăm một chút. Vạn nhất phải biến cố gì, cũng không e ngại. Lý huynh không phải vừa nói sao, trong thành không có tu sĩ ngoài Luyện Hư. Mấy ngày nữa, Ngã Đẳng sẽ đi vào Nhất Tuyển Thiên. Hoàn cảnh bên đó cực kì hiếm ác, mặt khác không biết có nguy hiểm không tên gì xuất hiện ở phụ cận. Nếu chúng ta thực sự toàn bộ ngã xuống ở bên trong. Mọi người vẫn cẩn thận là trên hết!" Lũng Đông thần sắc vừa động, nhưng suy nghĩ trong chốc lát, vẫn lắc đầu.

" Nghe Lũng huynh nói vậy, thật sự có vài phần có lý. Như vậy đi, chúng ta ở xa quan sát một phen, trước không nên kinh động tu sĩ bên trong. Nếu không có vấn đề, hiện thân sau cũng không muộn." Tiểu Hồng nói ra một cái đề nghị trung hòa hai ý kiến.

" Vậy cũng được, khá ổn thỏa." Lũng Đông tựa hồ cũng thấy cách này không sai, gật gật đầu.

Hàn Lập sờ sờ cằm, bạch bào thiếu nữ thân nhiên cười , hai người đều không mở miệng lại. Vì vậy phương hướng mấy người biến đổi, ẩn nấp độn quang, không chút dấu vết tiến về thành nhỏ.

Lấy tu vi mấy người cho dù đã kìm hãm tốc độ lại không ít, nhưng khoảng cách mấy trăm dặm, chỉ mất có một lát công phu.

Xa xa trên mặt đất đã thấy một chút màu xanh, lại gần thêm, thấy rõ ràng hơn. Thật sự là một cái ốc đảo diện tích không nhỏ, bốn phía không chỉ có cây cối, trung tâm thậm chí còn có một hồ nước phạm vi vài dặm. Mà bên cạnh hồ nước có một thành nhỏ, bốn

phía bao quanh bởi tường đá, chỉ tại hướng bọn Hàn Lập có một cánh cửa cáo mười trượng, ở cửa thành có hơn mười tên lính mặc áo dài màu vàng, đều là tu sĩ Trúc Cơ kỳ không sai biệt lắm.

Mà bên ngoài thành nhỏ, gần hồ nước, có một ít phạm nhân không chút pháp lực, đang đi đi lại lại, dường như gieo trồng cái gì đó. Hàn Lập động quang thêm một chút, sau đó dừng lại thả thần niệm đảo qua thành nhỏ bí ẩn dị thường này.

Đám người Lũng Đông thấy vậy, cũng đều tự thi triển bí thuật bắt đầu dò xét.

"Không sai, những người bên trong là nhân tộc không phải giả, vô luận là phạm nhân hay tu sĩ đều không có vấn đề gì. Trong thành có không ít tu sĩ, Hóa Thần có tám vị. Luyện Hư cấp không phải không có, chỉ là ẩn dấu khí tức đi, bây giờ còn chưa thể phát hiện." Tiểu Hồng thi triển bí thuật dò xét xong, sau đó mới mở mắt cẩn thận nói.

"Thoạt nhìn tất cả đều bình thường! Các đạo hữu khác có phát hiện gì không?" Lũng Đông mắt nhìn thành nhỏ, lát sau quay lại hỏi.

"Thành này bốn phía không có dao động của cấm chế, phụ cận dường như không bố trí pháp trận gì, hơn nữa các đạo hữu có phát hiện ra hay không. Nơi đây nhiệt độ giảm đi nhiều, không nóng bức như trước nữa." Bạch mi thanh niên sau khi quan sát cũng nói.

"Đích xác có chút dị thường! Nhưng nơi này nếu có thể có ốc đảo chính là một việc khó thể tin nổi, bằng vào những thứ này chưa nói lên điều gì." Thiếu phụ trầm ngâm nói.

"Sao phải phiền toái như vậy! Mấy vị đạo hữu vào trong thành xem qua một chút, là biết có thể hay không." Một giọng nói xa lạ bỗng truyền tới từ trên đỉnh đầu.

Đám người Hàn Lập cả kinh, không chút lưỡng lự bóng người chợt lóe, mấy người lập tức giải tán, hiện ra bên ngoài hơn mười trượng, sau đó hướng lên trời cao nhìn lại.

Chỉ thấy không viết từ khi nào đã xuất hiện một lão niên đạo sĩ mặc áo dài tím, mặt mũi hiền lành, hiền hòa nhìn về phía họ.

Nhưng làm cho đám người run sợ chính là, đạo sĩ này cư nhiên là một gã Luyện Hư

trung kỳ, cũng may đối phương là tu sĩ nhân tộc, nên không chỉ sợ phải chạy trốn dài dài. Lũng Đông nhìn về phía đạo sĩ, giật mình vô cùng, trong mắt hiện lên chút thất vọng.

" Chào tiền bối! Không biết tiền bối là ai, sao lại ở đây?" Tiểu Hồng hít sâu một hơi, kính cẩn hỏi.

" Nguyên lai là đạo hữu hắc phượng tộc, lão phu là Tử Vân thượng nhân, thành này là do bộ tộc của lão phu dựng lên. Chư vị dù có gì nghi hoặc, nhưng nơi đây không phải nơi nói chuyện, chúng ta vào thành trước thế nào?" Lão niên đạo sĩ mỉm cười, tay làm một cái thế mời.

" Tử Vân thượng nhân?" Thiếu phụ thấy đối phương mới liếc mắt liền nhận ra lai lịch mình, không khỏi hoảng sợ, lập tức liếc mắt với Lũng Đông.

Hai người đều cảm thấy cái tên này rất xa lạ, dường như chưa từng nghe qua, đối phương nói như vậy, khiến họ có chút chần chờ.

" Chư vị đạo hữu không cần do dự, lão phu luôn ẩn cư, rất ít giao tiếp với người khác, cho nên hãn hữu mới có người nghe qua tên lão phu. Mấy vị đạo hữu đang muốn đến Nhất Tuyến Thiên đi! Nếu như vậy, càng nên nghe lão phu giải thích một phen. Nhất Tuyến Thiên vừa qua có chút biến cố, mấy vị đạo hữu cứ vậy mà thẳng tiến, có thể có hung hiểm a. " Lão đạo sĩ tựa hồ nhìn ra vẻ băn khoăn của đám thiếu phụ, vẻ mặt ôn hòa nói.

Vừa nghe Tử Vân thượng nhân nói, đám người Lũ Đông dù lòng cảnh giác vẫn chưa hết, nhưng trong lòng cũng buông lỏng, lại nghe đến chuyện Nhất Tuyến Thiên, sắc mặt hơi đổi một chút.

" Nếu tiền bối đã nhiệt tình như vậy, bọn vãn bối từ chối là bất kính." Lũng Đông tuy rằng trong lòng không muốn thay đổi chủ ý, ban đầu không nghĩ vào thành, nhưng một gã Luyện Hư kỳ khách sao mời như vậy, vô pháp nói ra lời cự tuyệt, chỉ có thể kiên trì đồng ý.

Thấy Lũng Đông nói vậy, đám Hàn lập cũng không có gì dị nghị, chỉ có thể thi lễ với lão đạo sĩ, mở miệng đáp ứng.

Vị Tử Vân thượng nhân này trên mặt càng tươi cười hòa ái, độn quang xuống dưới,

mang mọi người đi tới cửa thành.

Mọi người thấy vậy, cũng không khống chế độn quang bay theo, thi triển thân thuật, bám sau lão đạo sĩ.

Nhìn khoảng cách rất xa, nhưng vì mọi người bay nhanh, không lâu sau đã đến phụ cận ốc đảo, thậm chí ngay cả vài đứa trẻ bên cạnh hồ nước đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

" Khiến mấy vị đạo hữu chê cười, bộ tộc lão phu không lâu trước mới đến đây, trong tộc không ít phạm nhân đệ tử mang theo con nhỏ tới. Nơi đây vật dụng hơi thiếu thốn, nhưng linh quả hiếm thấy lại không ít, chư vị nhất định phải nhấm nháp một chút." Đạo sĩ mỉm cười, giải thích với mọi người. Lũng Đông cùng thiếu phụ lúc này mới giải được nghi hoặc.

Lát sau, mọi người đã tới cửa thành, thủ vệ Trúc Cơ kỳ hướng mọi người thi lễ, sau đó chia ra hai hàng, nhường đường. Lão đạo sĩ vung tay, sau đó đi trước dẫn đường.

Đám người Lũng Đông đảo qua mấy người thủ vệ, thấy trừ vẻ mặt cung kính không có gì khác thường, hơi do dự một chút rồi bước theo. Hàn Lập mặt không đổi sắc chậm rãi đi qua hai hàng Trúc Cơ tu sĩ.

Tất cả đều bình thường như vậy!

Nhưng lúc này, bỗng nhiên trên không trung truyền đến một tiếng thanh minh, một đoàn lửa bạc đột ngột bắn ra, ầm một tiếng, đánh lên người một tu sĩ bên cạnh.

Ngọn lửa màu bạc bùng lên dữ dội, bao vây người kia ở bên trong.

Đám người thiếu phụ trợn mắt há mồm.

" Các hạ là ý gì, lão phu có lòng tốt chiêu đãi các người, người dám ra tay với văn bối của bản đạo." Đi phía trước lão đạo biến sắc hét lớn một tiếng, thân hình chớp lóe, hiện ra trước mặt Hàn Lập, một tay vừa nhấc, một bàn tay bằng hồng quang lớn liền chụp xuống.

Hàn Lập vốn khó hiểu, nhưng khi ngọn lửa bạc kia trùm lấy tên Trúc Cơ tu sĩ kia, lập tức hiểu rõ, nhưng lúc này, bàn tay lớn kia đã chụp xuống, một cỗ lực lượng vô hình khiến thân thể cứng nhắc, đột nhiên áp xuống. Nếu là tu sĩ thường, lúc này không nói

thoát thân, chỉ sợ miệng cũng còn không kịp kêu một tiếng.

Nhưng Hàn Lập là pháp thể song tu, hơn nữa còn được Long Dung quả, Thiên thi châu, bí thuật Thối cốt quyết đẳng cải tạo, cho dù bất động dùng Phạm thánh chân ma công, thân thể so với bạch mi thanh niên và Du Hồng còn cứng rắn hơn.

Dưới tình huống này, đối với tu sĩ bình thường sẽ rất khó khăn, nhưng hắn chỉ nhún đầu vai nhoáng lên một cái, thân hình uốn éo, liền tiêu thất tại chỗ. Ngay sau đó, dùng thân pháp quý dị hiện ra ở phía xa hơn mười hai trượng. Đây đúng là thân pháp Tật phong cửu biến.

Lấy tu vi cùng thân thể hiện tại của hắn, cho dù không dùng phong lôi sí, cũng dễ dàng thi triển thân pháp này.

"Đi mau, bọn họ đều bị Ảnh tộc dùng làm con rối phụ thể." Hàn Lập trong lúc thoát thân, trong miệng rống lớn, lập tức thân hình nhoáng lên, hóa thành một đạo thanh hồng phá không bay đi.

Cùng lúc đó, tu sĩ bị lửa bạc bao phủ tru lên một tiếng thống khổ, đột nhiên trên người hắn bắn ra một đạo bóng xám. Nhưng cái bóng này liền bị lửa bạc cuốn lấy, trong nháy mắt lửa bạc mắt bùng cháy, bị cắn nuốt sạch sẽ.

Từ khi Hàn Lập bắn ra lửa bạc, sau đó bị lão đạo sĩ đột nhiên ra tay công kích rồi xảo diệu đào tẩu, bất quá chỉ là chớp mắt công phu.

Đám người thiếu phụ đầu tiên là không hiểu ra sao, chưa biết làm gì, lại nghe được cảnh báo của Hàn Lập, liếc mắt nhìn qua cái bóng bên trong ngọn lửa, biết ngay xảy ra chuyện gì, sắc mặt tái nhợt.

"Đi!" Hét lớn một tiếng, bốn người linh quang bao phủ toàn thân, cũng hóa thành bốn đạo kinh hồng bắn lên không trung.

Lão đạo sĩ thấy Hàn Lập chạy thoát trong tay mình, cũng là ngẩn ra, lại thấy bốn người kia chạy trốn, lúc này trong mũi hừ lạnh, tay áo hướng một đạo độn quang phát mạnh một cái.

Đột nhiên trong tay áo vô số hồng ti bắn ra, liền gắt gao quấn lấy đạo độn quang

kia, sau đó kéo về, cứng rắn đem đạo độ lượng từ không trung kéo xuống.

Linh quang tán đi, bên trong đám hồng ti, hiện ra chủ nhân độ lượng đang kinh sợ vô cùng.

Chương 1366: Thận Thú

Dĩ nhiên là lấy mạng Bạch Mi thanh niên.

Giờ phút này quanh thân hắc điều mang chớp động, liễu mạng ngăn cản hồng ti, nhưng hồng ti không biết là vật gì, mặc cho hắc điều công kích không dừng nhưng vẫn không thể thoát khỏi.

Lão đạo thấy vậy, trên mặt lộ ra vẻ dữ tợn từ từ hướng về phía Bạch Mi thanh niên.

Mà lúc này trong thành lại truyền ra tiếng khóc oai oán, từ giữa thành bỗng nhiên bay ra mấy đạo độn quang màu sắc khác nhau, thẳng đến nơi đây.

Nhìn thấy cảnh này, Bạch Mi thanh niên trên mặt vẻ kinh hãi chợt lóe, trong miệng phát ra một tiếng rống to, trên người hắc mang lưu chuyển một trận cực nhanh, hình thể tăng vọt, đồng thời sau lưng hiện ra một đôi cánh đen thui, hai tay nhoáng lên một cái hóa thành một đôi thiết trảo.

Thấy tình thế thấy tình thế không ổn, nháy mắt biến thành hình thái nửa yêu, dường như muốn liễu mạng.

Đối với Yêu Tộc mà nói, chân chính sức mạnh của họ là sự mạnh mẽ của thân thể. Huyền bộ tộc Huyền Ưng nếu có thể liệt danh là một trong bảy đại Yêu Tộc, tất nhiên cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, lợi trảo run lên, đầu ngón tay đột nhiên thả ra đạo hắc mang dài hơn thước, xung quanh phóng ra, hồng ti đang trói quanh thân tất cả đều đứt ra.

Bạch Mi thanh niên thấy vậy, trong lòng mừng như điên.

Hắn tin tưởng, chỉ cần đem tất cả hồng ti quanh thân chặt đứt, có thể thi triển độn thuật của Huyền Ưng bộ tộc để chạy thoát.

Nhưng không chờ hắn tiếp tục huy động, một màn trước mắt lại làm cho hắn sắc mặt đại biến, một tia huyết sắc cũng không có.

Hồng Ti bị chém đứt chột lóe, lại liên tiếp khôi phục như lúc ban đầu.

Lão đạo trên mặt lộ ra vẻ châm chọc, thân hình mơ hồ, liên quý dị hiện ra tại phía trước Bạch Mi thanh niên. Tiếp theo hần một tay sờ vào phía sau đầu, một đạo tiên hồng ánh chậm rãi hiện lên.

"Xích ảnh, người quả nhiên là người của Ảnh Tộc! "Vừa thấy xích, Bạch Mi thanh niên hoàn toàn tuyệt vọng .

Ở Ảnh Tộc, Xích ảnh chính là tương đương với tu sĩ luyện hư cấp, làm sao có thể thoát khỏi hần được.

"Người biết là tốt rồi. Nhục thể của người bản tôn sẽ thu lại. Yên tâm, đồng bạn của người một tên cũng không chạy thoát được đâu, sau đó ta sẽ cho đi cùng người" Lão đạo trong mắt hồng quang chột lóe, truyền ra âm thanh xa lạ dị thường, lập tức xích ảnh trên đầu chột lóe, hung hăng đánh về phía thanh niên.

Đồng thời Hồng Ti nguyên bản đang quần lấy Bạch Mi thanh niên liền xuyên thủng hắc mang hộ thể của hần.

Bạch Mi thanh niên vốn lực lớn vô cùng, giờ phút này cũng vô pháp nhúc nhích xuống. Chỉ có thể trơ mắt nhìn xích ảnh bay đến.

"Đừng có mơ tưởng!"

Bạch Mi thanh niên biết tuyệt không có khả năng may mắn thoát khỏi, nhất thời một cổ ý bỗng nhiên trào ra cuồng, đột nhiên cắn răng một cái, đem đầu lưỡi cắn đi, miệng hé ra, một cổ máu đen xen lẫn một hạt châu màu đen văng lên.

Hạt châu sau khi bay ra, hai mắt thanh niên bỗng nhiên ảm đạm không ánh sáng, da thịt cũng khô quắt co rút lại, nháy mắt hóa thành một lão già đầu bạc.

Ngọc châu này chính là yêu đan mà Bạch Mi thanh niên khổ tu nhiều năm.

Viên châu tản mát ra hơi thở cực kỳ cuồng bạo, hình thể sau khi co rúm lại, bỗng nhiên tự bạo ra.

Lão đạo sắc mặt cả kinh, hai chân vừa động, thân hình nhoáng lên một cái, bắn

ngược mà quay về.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến, một đoàn hắc sắc quang xuất hiện, sau khi chớp lên một cái liên lớn hơn mười trượng, khuếch tán mà đi, cuồn phong gào thét, hoàng sắc phong long hướng về mọi phía.

Lão đạo nhoáng lên một cái đã ở hơn mười trượng xa, hai mắt nhìn lên.

"Ầm" Một tiếng, phụ cận bắn ra một đạo hồng ảnh thô to, cắm vào hắc sắc quang đứng giữa, sau đó như chớp liên co rút lại.

Cảnh tượng quỷ dị xuất hiện!

Hoàng sắc phong long biến mất, hắc sắc quang và Bạch Mi thanh niên biến mất tại chỗ, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Lão đạo lúc này mới buông lỏng một hơi, nhưng ngay lập tức trên mặt hiện ra một tia tức giận .

Bạch Mi thanh niên ở cấm chế này lại vẫn có năng lực tự bạo yêu đan, thật đúng là ngoài dự liệu của hắn.

Đúng lúc này, mấy đạo độn quang sau khi xoay quanh một cái hiện ra tám gã tu sĩ.

"Có chút ngoài ý muốn, bọn họ không có vào. Xem ra có chút phiền phức, nhưng ta đã âm thầm thả ra ảnh hưởng, bọn họ có thể đủ kéo dài được mấy giờ. Ta sẽ tự mình truy sát tên kia, các người xuất phát, mặt khác đem ba gã còn lại tiêu diệt đi "Lão đạo âm trầm phân phó .

"Vâng! Tôn giả" Tám gã tu sĩ khom người đáp, lập tức hóa thành ba đợt độn quang, thẳng đến ba phương hướng phá không mà đi.

Mà lão đạo không có lập tức bay đi, miệng hé ra, phát ra tiếng rống không ngừng, không khí phụ cận ông ông tác hưởng, thẳng hướng lên chín tầng mây.

Lập tức một tay hắn hướng về phía cửa thành thấy một cái.

Nhất thời chỗ cửa thành trên người mấy tu sĩ Trúc Cơ bay ra hơn mười đạo bóng

xám, những tu sĩ kia thân mình lập tức ngã xuống đất.

Tiếp theo một màn này khó có thể tin xảy ra.

Hồ nước cùng những người phạm tục kia tán loạn biến mất. Tiếp theo toàn bộ thành nhỏ nhoáng lên một cái, vô số hắc khí từ các nơi dâng lên, vô luận mặt đất hay là tường thành, trong nháy mắt đều bị che đậy ở tại trong hắc khí.

Một âm thanh chói tai trong hắc khí nặng nề truyền ra.

Tiếng rống trong miệng lão đạo dừng lại, mặt không chút thay đổi hướng về phương hướng hắc khí vùng tay.

Cuồng phong gào thét, trong nháy mắt đem hắc khí thu lại.

Trước mắt hiện ra một con quái thú song đầu thân dài hơn mười trượng, đầu rắn thân ếch, con mắt màu đỏ quay tít , làm cho người ta rợn cả tóc gáy.

"Phập" Một tiếng, kim sắc xà thủ miệng hé ra, từ bên trong phun ra một khung xương.

Bạch Mi thanh niên vừa rồi tự bạo yêu đan, thành trì cùng phạm nhân, tất cả đều bị con thú này nuốt một ngụm, hơn phân nửa tu sĩ cũng là quái thú biến ảo mà thành.

Lão đạo thân hình nhoáng lên một cái, bỗng nhiên biến mất tại chỗ rồi lại hiện ra trên đầu của quái vật.

"Đi "Lão đạo lạnh lùng phân phó.

Cự thú hai chân hướng không trung nhảy, liền biến thành một cổ hắc khí phá không mà đi.

Phương hướng truy tung rõ ràng là chỗ Hàn Lập bỏ chạy.

Một đạo xích hồng bắn nhanh, bên trong hồng quang là một thiếu phụ xinh đẹp.

Bỗng nhiên thiếu phụ biến sắc, tay áo rung lên, trong tay xuất hiện một ngọc bài màu xanh, trên ngọc bài được khảm một viên châu, nhưng hiện tại đã tứ phân ngũ liệt, hoàn toàn bị hủy.

Thiếu phụ hít một hơi, hướng trên viên châu bắn ra, "Phanh "Một tiếng, Ngọc châu hóa thành một đoàn bạch phiến, biến mất không thấy.

Nàng đem ngọc bài thu lại, toàn thân hồng quang đại phóng, động tốc nhanh hơn ba phần.

Nhưng chỉ sau một lát, nàng biến sắc, ở phía sau linh quang chợt lóe, hiện ra lưỡng đạo động quang bay tới.

Động tốc cực nhanh, so với thiếu phụ nhanh hơn không chỉ nửa điểm.

Thiếu phụ sắc mặt âm tình bất định, mắt thấy mặt sau càng đuổi càng gần, trong mắt hàn quang chợt lóe, động quang dừng lại, hư không huyền phù ngay tại chỗ .

Sau vài cái chớp động hai đạo động quang đã đuổi sát tới, cách hơn mười trượng linh quang chớp động, một nam một nữ hiện ra.

Hai người tuổi không lớn lắm, nam anh tuấn hiên ngang, nữ kiều diễm như hoa, hơn nữa khuôn mặt cực kỳ tương tự, nhưng hai người thần sắc đều dờ dẩn.

Nếu biết đối phương là do ảnh tộc nhập vào, thiếu phụ đối với dung nhan hai người tất nhiên là không thèm để ý chút nào, lạnh lùng liếc mắt một cái, không chút do dự bấm niệm pháp quyết, trong tay áo bỗng nhiên bắn ra hai luồng hắc sắc hỏa diễm, sau khi biến hình liền biến thành hai Hỏa Điều, thẳng đến phía đối diện hai người đánh tới.

Đôi nam nữ thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, hai người đầu vai nhoáng lên một cái, từ phía sau lưng đồng thời bắn ra mấy đạo hôi mang, lao thẳng tới hắc sắc hỏa diễm diễm.

"Ầm ầm" - một tiếng vang thật lớn, hôi quang cùng hắc diễm nhất thời đan vào cùng nhau.

Thiếu phụ lông mày nhướng lên, thân hình đột nhiên hướng trên mặt đất lặn một vòng, trên người hắc quang nhất thời đại phóng, chói mắt, làm cho không người nào có thể nhìn thẳng.

Tiếp theo một tiếng phượng minh truyền ra, một con linh điều thật lớn theo hắc quang xông ra, sau khi xoay quanh, mở ra hai cánh thẳng đến phía đối diện mà đánh tới.

Linh điều toàn thân đen thui sáng bóng, hai mắt trong suốt, rõ ràng là một con hắc sắc phượng hoàng thân dài ba bốn trượng.

Đôi nam nữ phía đối diện thấy vậy, trên mặt cả kinh, sau khi liếc mắt một cái, đồng thời hướng trên đỉnh đầu sờ vào, nhất thời lưỡng đạo lục huỳnh bắn ra, lao thẳng tới hắc phượng.

Linh khí đại phóng, tiếng nổ vang liên tiếp không ngừng.

Cơ hồ cùng lúc đó, ở một phương khác, Lũng Đông đồng dạng bị hai gã tu sĩ đuổi theo.

Đối mặt với việc lưỡng đạo lục ảnh trực tiếp lộ ra chân thân, mặt hắc hiện ra một tia châm chọc, trên người hoàng mang chột lóe, Hoàng Sắc Đồng Giáp Phù hiện ra, sau lưng lập tức sáng ngời một đôi đồng cánh, hai tay chà xát, một kiện trường kiếm cổ quái đỏ đậm như máu hiện lên trong tay.

Kiểm dài ba thước, đầu rồng thân phượng, toàn thân huyết quang lưu chuyển, giống như từ máu tươi ngưng tụ mà thành.

Giờ phút này khoe miệng Lũng Đông cười nhẹ, thần sắc nghiêm nghị, trường kiếm nhắm ngay lưỡng đạo thanh ảnh mà vung lên.

Vô thanh vô tức!

Nhưng phía đối diện thanh ảnh lại đồng thời phát ra một tiếng kêu rên, mặt ngoài thân thể hiện lên vô số bạch ti, linh quang chột lóe, lưỡng đạo thanh ảnh nháy mắt biến thành vô số mảnh nhỏ.

Huyết chí thanh niên trường kiếm trong tay vừa động.

Bạch ti lại loé lên rồi biến mất.

Chương 1367: Ác Chiến Sa Mạc

Lũng Đông nhìn có vẻ không mất nhiều sức lực tiêu diệt hai đạo lục ảnh. Hắc không nói không rằng đã rung mạnh thanh huyết kiếm trong tay.

Lập tức thanh kiếm bị phân rã, hóa thành một luồng tinh huyết đỏ sẫm, men theo cánh tay cầm kiếm của hắc đi lên rồi biến mất trong tay áo. Hắc thở dài một hơi, đầu tiên trên mặt hắc hiện vẻ đỏ bừng rồi liền sau đó lại tái nhợt không có chút huyết sắc.

Hắc nhanh chóng lấy từ trong túi trữ vật ra một bình thuốc đỏ sẫm, lấy ra một viên đan dược đỏ tươi rồi ăn vào. Lũng Đông không dám ở nơi này quá lâu, hóa thành một đạo độn quang phá không bay đi. Ở tại một nơi khác trong sa mạc, bạch bào thiếu nữ Tiểu Sinh Sinh đang đứng trên đỉnh một cồn cát. Ở cách đó mấy trượng là bốn cái thi thể lạnh băng. Nhưng thi thể này hoàn toàn không có bất cứ vết thương nào nhưng lại cứ nằm ở đó, không chút sinh cơ.

Thiếu nữ lặng yên vuốt ve một cái bình ngọc màu trắng, trên mặt hiện lên một nụ cười thần bí. Đột nhiên thân hình nhoáng lên một cái đã hóa thành một đạo kim quang bay lên. Đạo kim quang chỉ chớp lên mấy cái đã biến mất vô tung vô ảnh.

Ở một chỗ khác cách đó khoảng mười ngàn dặm, một đạo hồ quang thanh bạch đang cấp tốc độn quang trên không trung. Ở phía sau nó có một đoàn hắc khí cuộn cuộn đi theo. Nhìn tốc độ có vẻ không nhanh lắm nhưng không hiểu sao vẫn có thể theo sát phía sau, không hề bị bỏ rơi lại.

Hai người, một trước một sau đuổi nhau gắt gao mấy trăm dặm. Đột nhiên đạo hắc khí phía sau chấn động rồi bỗng nhiên biến mất giữa không trung. Ngay cùng lúc nó biến mất thì đạo hắc khí đó lại xuất hiện giữa không trung cách đó gần một dặm rồi tiếp tục đuổi theo.

Lập tức đạo hồ quang thanh bạch cũng tăng tốc, hóa thành đường cong sáng trắng, lại kéo dài khoảng cách ra thêm một dặm. Hai người cứ như vậy đuổi nhau. Mà trong đạo hồ quang thanh bạch có thể thấy mờ mờ một bóng người, trên lưng mọc một đôi

cánh. Đúng là Hàn Lập. Lúc này hắn đang nhíu mày, ánh mắt âm trầm dị thường.

Trước đó không lâu, hắn phát lão đạo trong hắc khí đang đuổi theo phía sau. Hàn Lập tức dùng Phong Lô Sí phối hợp với thân pháp Tật Phong Cửu Biến, phát huy đến tận cùng hạn nhưng chẳng biết đoàn hắc khí kia làm cái gì biến thành mà đột tốc nhanh vô cùng, hơn nữa cũng có thần thông thuấn di. Hai người đuổi bắt một quãng đường xa như vậy nhưng Hàn Lập vẫn không có cách nào bỏ rơi được nó.

Vùng sa mạc này tuy khá lớn nhưng là nơi dị tộc thường xuyên hoạt động. Nếu cứ tiếp tục đuổi bắt như thế này, vạn nhất lại kinh động đến dị tộc thì rất có thể sẽ gây phiền toái lớn.

Còn phương pháp đại tổn nguyên khí - Huyết Ảnh đột thì lúc trước hắn đã dùng qua một lần, nếu không phải là lúc vạn bất đắc dĩ thì hắn cũng không muốn thi triển. Xem ra chỉ còn cách đánh một trận với người của Ảnh tộc phía sau thôi.

Đối phương có thể phụ thân vào tu sĩ Luyện Hư trung kỳ. Nếu như vậy thì địa vị đối phương trong tộc tuyệt đó là không nhỏ. Quá nửa là tồn tại Luyện Hư cấp như Xích Ảnh.

Tồn tại cai giai như thế, nếu là dị tộc khác thì có lẽ Hàn Lập còn có vài phần kiêng kỵ nhưng đối với Ảnh tộc, các loại thần thông hắn nắm giữ đều có thể khắc chế tộc này. Đúng là có một chút niềm tin vào trận chiến.

Hơn nữa sau khi tiến vào Thiên Uyên thành, hắn đã tế luyện mấy bảo vật và luyện thành công pháp. Chưa từng thi triển trước mặt người khác. Nó có uy lực cụ thể là bao nhiêu thì hắn cũng không rõ. Chỉ biết là uy lực chắc chắn rất lớn. Bây giờ dùng trên người vị Xích Ảnh này cũng coi như thử nghiệm vậy.

Tâm niệm xoay chuyển nhanh như điện. Hàn Lập sau khi thuấn di một lần nữa, hai cánh sau lưng run lên, thân hình đột nhiên khựng lại giữa không trung.

Cùng lúc đó, đoàn hắc khí cũng nhanh như chớp đã đuổi đến phía sau Hàn Lập hơn trăm trượng. Nhưng nó không hề có ý định dừng lại mà nhào thẳng vào Hàn Lập. Cái này cũng không có gì kì quái!

Thần thông Ảnh tộc am hiểu nhất chính là mạnh mẽ cắn nuốt nguyên thần và tinh hồn, trực tiếp điều khiển thân thể và cướp lấy hơn nửa năng lực của đối phương.

Nhưng Hàn Lập làm sao có thể để đối phương dễ dàng áp sát. Hắn không nói không rằng, hai tay chập lại rồi đẩy ra phía ngoài. "Ầm ầm" tiếng sấm động vang lên. Một đạo kim hồ to như cánh tay từ khoảng không giữa hai bàn tay phóng ra, bất ngờ tấn công hắc khí.

Một tiếng hô kinh ngạc truyền ra. Hắc khí đột nhiên lóe lên rồi biến mất không chút bóng dáng.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng. Lớp da giữa hai đầu lông mày đột nhiên tách ra, Phá Diệt Pháp Mục lập tức hiện ra, bắn ra một đạo hắc tuyến. Hắc tuyến cũng chỉ lóe lên một cái rồi biến mất.

Sau một tiếng nổ đinh tai nhức óc, trong khoảng không cách đó chừng mười trượng bỗng truyền tới một luồng sóng chấn động. Thân hình lão đạo nấp trong đám hắc vụ nhoáng lên một cái đã hiện ra. Trong miệng ngạc nhiên thốt lên: " Phá Diệt Pháp Mục! Không ngờ người lại tu luyện được thần thông này!"

Khóe miệng Hàn Lập hơi giật giật, không nói gì nhưng âm thầm thôi động pháp quyết. Đạo kim hồ vừa bắn ra lập tức bùng trở lại, tập kích phía sau lão đạo.

Lão đạo thầm kêu không ổn, vừa định né tránh thì Hàn Lập phía xa lại hai mắt đại phóng lam quang, miệng quát lớn một tiếng.

Thanh âm không lớn nhưng khi truyền đến tai lại gây ra cảm giác chuông chùa đánh sấm tai. Lão đạo chỉ cảm thấy lỗ tai ù ù, trong đầu truyền ra cơn đau kinh khủng, thân hình không khỏi ngậy ra. Cùng với tiếng sấm động, đạo hồ quang màu vàng oanh tạc lên hắc khí. Vô số tia quang điện đan xen lẫn nhau, hắc khí trên dưới biến dạng. Một tiếng kêu đau đớn như tiếng ếch bỗng nhiên trờ trong hắc khí truyền ra.

Hắc khí cuộn cuộn, tụ tập lại phía dưới chân lão đạo, huyền hóa thành một con quái thú hai đầu rắn thân ếch, bốn con mắt đỏ lòm nhìn chăm chăm Hàn Lập, vẻ tức giận vô cùng. Hàn Lập vừa thấy cảnh nà thì không khỏi ngẩn ra. Không ngờ hắc khí hộ thể của đối phương lại do một con quái thú biến thành. Thật sự là quá bất ngờ.

"Được,, khá lắm! CHi là một tu sĩ Hóa Thần mà có thể lay động tâm thần ta. Có phải là thông vừa rồi không. Thử thi triển lần nữa xem nào!" Lão đạo trúng đòn xong, thân hình nhanh chóng ổn định trở lại, hai mắt âm trầm nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập nhíu mày lại, xem ra đòn vừa rồi được quái thú dưới chân hắn đỡ hết. Nếu không với sự khác chế của lôi điện với Ảnh Tộc thì khi chịu một đạo Tịch Tà Thần Lôi lớn như thế, hắn không thể nào bình yên vô sự như vậy.

Còn phần dùng Thất Thần Thử công kích lần nữa thì hắn không ngu ngốc như vậy. Loại công kích này chỉ có bất ngờ công kích thì mới có hiệu quả. Nếu không với thần thức khủng bố của đối phương, Thất Thần Thử làm sao có hiệu quả được.

Hàn Lập chẳng muốn nói nhiều, một tay nhấc lên lộ ra bàn tay đen như mực, hư không chụp về phía đạo sĩ một cái. Lập tức không trung đỉnh đầu lão đạo chấn động, rồi bỗng nhiên xuất hiện ra một tòa tiểu sơn đen tuyền.

Tòa tiểu sơn xoay tròn một vòng, trong chớp mắt đã biến lớn đến trăm trượng. Phía dưới tiểu sơn đại phóng ánh sáng mờ ảo, phóng ra một quang hoàn ánh sáng mờ ảo chụp xuống phía dưới.

Tia lạnh lẽo trên mặt đạo sĩ chợt lóe lên, tay áo phất lên. Bỗng nhiên một thanh tiểu đao trong suốt, dài chừng nửa xích hiện ra. Tiểu đao vừa hiện ra liền hướng lên không trung vung lên. Một đạo đao mang như tuyết lóe lên phóng ra. "Xoẹt..." cũng không biết thanh tiểu đao kia là bảo vật bậc nào mà đao mang và quang hoàn vừa mới tiếp xúc thì quang hoàn đã bị đánh tan. Tiếp đó đao mang thừa thế hung hăng chém lên đáy cự sơn. "Ồ ồ ồ..." một tiếng va chạm như tiếng chuông vang lên.

Cự sơn không hề sụt mẻ chút nào trong khi đao mang lại tiêu tán.

Sắc mặt lão đạo khê biến, còn chưa kịp phản ứng thì một bàn tay trắng như ngọc khác của Hàn Lập lại vươn ra. Năm ngón tay phân ra, hiện ra năm chiếc khô lâu cốt giới.

Lập tức bốn phía lão đạo hiện ra năm bộ khô lâu thật lớn, cùng hé miệng ra. Năm luồng cự hàn chi điểm phóng ra rồi dung hợp thành ngũ sắc chi điểm. Trong chớp mắt đã bao phủ hoàn toàn thân hình lão đạo.

Khuôn mặt lão đạo vốn đang vẫn cười lạnh nhưng khi ngũ sắc quang điểm tiếp cận thân thể thì sắc mặt hắn đại biến. Trên người đột nhiên bùng phát hồng mang vạn trượng, vô số kiếm quang đỏ sậm điên cuồng bắn ra bốn phía. Từ ngoài nhìn vào tức như một đóa hồng sắc cự liên vậy. Một cảnh kinh người xuất hiện, đóa liên hoa xoay một vòng thì ngũ sắc quang điểm bị đẩy ra ngoài, không thể tiếp tục tiếp cận được nữa.

Hàn Lập thấy vậy thì sắc mặt liền trầm xuống. Hai tay kết quyết, lập tức năm bộ khô lâu rống to một tiếng, hình thể đột nhiên cuồng trưởng lớn hơn trước đến mấy lần, nhào thẳng vào đóa hồng liên.

"Phốc..phốc.." những tiếng bén nhọn truyền ra. Ngay khi năm bộ nhào đến hồng liên thì trong đóa liên hoa bắt ra năm đạo đao mang trắng toát. Đao mang vừa lóe lên liền chém năm bộ khô lâu thành hai nửa.

Tiếp đó hồng liên vỡ tan, những nơi hồng mang đi qua là ngũ sắc quang diễm tan rã, tán loạn. Thân hình lão đạo lại hiện ra, vẻ mặt ung dung. Một tiếng ma kêu quỷ khóc vang lên, năm bộ khô lâu lại hợp lại như cũ nhưng trong miệng lại phát ra những tiếng ô ô không ngừng, tựa như đang kính sợ lão đạo vô cùng. Hàn Lập thở dài một hơi, vươn tay điểm một chỉ về phía cự sơn xa xa. Lập tức cự sơn ầm ầm giáng thẳng xuống.

Thanh thế công kích lớn như vậy nhưng sắc mặt lão đạo vẫn bình tĩnh như thường, chỉ dùng chân khê dậm lên thân cự thú dưới chân.

Hai cái đầu rắn con quái thú lập tức há miệng, hai đạo hồng ảnh bắn ra, hung hăng đánh lên cự sơn. Một tiếng nổ long trời lở đất truyền ra. Không ngờ cự sơn lại bị đánh bay ra ngoài. Nhìn cảnh này, đồng tử Hàn Lập co rút lại, mặt cuối cùng cũng trở nên khó coi.

Hai đạo hồng ảnh đó rõ ràng là hai cái lưỡi rắn nhưng lại có lực lượng quá kinh khủng, đến cả Nguyên Từ thần sơn cũng bị đánh bay. Hàn Lập âm thầm chụp hai trảo vào hư không, cự sơn màu đen và năm bộ khô lâu lập tức biến mất. Hai bàn tay trắng đen lại trở về như bình thường, không có bất cứ điểm khác thường nào.

"Hắc hắc, có vẻ bảo vật của ngươi cũng không ít nhì. Nhưng với từng đó pháp lực mà muốn đối đầu với ta thì quá ngông cuồng rồi đấy. Xem ra ngươi cũng chẳng có thủ đoạn gì." Lão đạo tựa hồ đã hết kiên nhẫn. Người chưa có hành động gì nhưng cự thụ dưới chân hắn lại phát ra một tiếng rít chói tai.

Một sóng chấn động như một cơn sóng khuếch tán ra bốn phía. Trong nháy mắt đã lan ra đến hơn một dặm.

Linh quang đủ màu sắc xung quanh đó liên tiếp chớp động. Vô số quái thú bỗng nhiên xuất hiện, lớn thì như tòa tiểu sơn, nhỏ thì chỉ gần một trượng, cả đám con nào con

nấy bộ dáng dữ tợn. Gió tanh phần phật, trong chốc lát đã bao vây Hàn Lập lại, nhìn chăm chăm không có chút hảo ý nào.

Chương 1368: Trùng Uy

"Huyền thuật?" Hàn Lập vừa thấy cảnh này thì ngẩn ra. Nhưng lập hai tay áo hắt khê rung lên, lập tức mười thành kim sắc tiểu kiếm như cá giỡn nước bay ra. Sau khi chúng bay ra, chỉ trong mắt cả mười thành đã biến thành những thanh kim kiếm dài hơn một thước.

Hắn thầm thôi động kiếm quyết, phi kiếm liền biến thành một đạo quang ảnh mơ hồ, bay lượn xung quanh người hắn.

Lập tức kim quang phát sáng đầy trời, kiếm khí tung hoành. Trong bán kính mười trượng, tất cả quái thú đều bị chém thành từng mảnh nhỏ.

Máu tanh, mảnh thân thể văng tung tóe. Đám quái thú rống lên lại tràn đến.

Hàn Lập nhú mày! Bất kể là cảm giác khi phi kiếm chém xuống hay là dựa vào những gì mình nhìn thấy, đám quái thú này giống như là có thật vậy, không hề giống với ảo ảnh. Khiến người ta không thể phát hiện được chỗ nào giả.

Trong lòng hắn hơi kinh nghi nhưng vẻ mặt vẫn không đổi. Đám phi kiếm của hắn vẫn bay xung quanh hắn, bảo vệ hắn nghiêm ngặt, không ngừng lại một khắc nào.

Lão đạo đứng trên lưng quái thú phía xa nhìn thấy vậy, trên mặt lại nở một nụ cười quỷ dị.

Quái thú bốn phía tựa như vô cùng vô tận, mà kiếm quang của Hàn Lập cũng sắc bén vô cùng, trong nháy mắt đã có đến mấy trăm con quái thú chết dưới kiếm hắn.

Bất quá những mảnh thi thể đám quái thú bị chém chết lại đều trôi nổi trên không trung, không hề rơi xuống khiến mùi máu tanh nồng trong không khí càng lúc càng đậm, cực kỳ gay mũi.

Một lát sau Hàn Lập bắt đầu có phát hiện có điểm không đúng. Con quái thú dưới chân lão đạo cũng gầm lên một tiếng. Tất cả những mảnh xác quái thú bị Hàn Lập chém

chết lập tức biến thành những luồng sương mù dày đặc, tối đen tràn về phía Hàn Lập.

Mấy trăm đạo kiếm quang bốn phía xung quanh Hàn Lập thỉnh thoảng vẫn đầy được hắc vụ ra nhưng dần dần vẫn bị đám hắc vụ cuốn lấy khiến tốc độ phi kiếm giảm xuống rõ rệt.

Cùng lúc đó, con quái thú kia đột nhiên nhoáng lên một cái, lặng lẽ biến thành một luồng hắc khí rồi chui vào trong hắc vụ ẩn nấp.

Ngay sau đó trong hắc vụ đột nhiên bắn ra hai đạo hồng ảnh dài ngoẵng, chỉ trong chớp mắt đã xuất hiện một cách quỷ dị trước người Hàn Lập. Một đạo nhắm vào đầu, đạo còn lại thì nhắm thẳng vào tim. Tốc độ nhanh hơn cả thiểm điện.

Nếu Hàn Lập không vận chuyển công pháp toàn thân, phát huy thần thông Minh Thanh Linh Mục tới tận cùng thì chỉ bằng thần thức cũng không thể phát hiện ra kịp công kích nhanh như vậy.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không cần pháp bảo gì, kim quang lóe lên, hai cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy hai đạo hồng ảnh.

Nếu nhìn kỹ có thể thấy được hai bàn tay của hắn lúc này đã có màu kim sắc lóng lánh, chẳng khác nào cánh tay dùng vàng ròng đúc thành cả.

"Bang Bang" Hai tiếng va đập vang lên. Hai cánh tay kim sắc đã bắt được hai cái lưỡi đao lồi. Một luồng cự lực dọc theo cánh tay bỗng truyền đến.

Nhưng đầu vai Hàn Lập chỉ thoáng run nhẹ một cái rồi lại trở lại bình thường, như không có chuyện gì xảy ra vậy.

Nhìn thấy cảnh này, lão đạo liên cả kinh, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Phải biết rằng con quái thú này không những thiên phú huyền hóa thần thông xuất thần nhập hóa mà lực lượng cũng vang danh trong Ảnh tộc. Vừa rồi cả tòa cự sơn hơn trăm trượng còn bị nó đánh bay, từ đó có thể thấy được nó có sức mạnh lớn đến mức nào.

Thế mà người thanh niên của nhân tộc trước mắt này, thoát nhìn chẳng có gì đáng chú ý lại chỉ dùng hai tay đã có thể đỡ được hai cái lưỡi của nó. Hơn nữa bộ dáng còn có

về cực kỳ dễ dàng. Cái này cũng không thể không làm lão đạo bất ngờ.

Bất quá lão đạo cũng không lo lắng gì. Quái thú cũng không phải là loại chỉ biết cậy mạnh.

Quả nhiên hai cái lưỡi quái thú bị Hàn Lập bắt được, cố gắng kéo mà không suy chuyển liền đại phóng ra bạch quang, huyền hóa thành hai con cự mãng đỏ lòm, hung dữ há miệng táp thẳng vào đầu Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ thấy mười ngón tay chấn động, trong lòng bàn tay có cảm giác đang nắm một thứ lạnh lẽo, trơn trượt vô cùng. Con cự mãng này có vẻ như đang muốn gãy ra.

Lam mang trong mắt đại phóng, hai cánh tay vàng rực rỡ của Hàn Lập nhoáng lên một cái đã biến thành hai màu đen trắng một cách quỷ dị. Lưng bàn tay màu đen hiện ra hư ảnh một tòa tiêu sơn màu bạc, đồng thời năm ngón tay cũng lớn lên gấp mấy gần.

"Phốc..." Máu tươi tung tóe. Bàn tay đỏ đã mạnh mẽ bóp đứt con cự mãng thành hai đoạn.

Trong khi đó cánh tay trong suốt như ngọc, năm ngón tay huyền hóa thành năm bộ bạch cốt khô lâu, bắn ra một cách quỷ dị, cùng lao lên cắn xé mãng xà.

Năm bộ khô lâu chỉ hút một lúc thì thân hình mãng xà đã biến thành một con mãng xà khô quắt. Giống hết nư đã bị hút sạch máu vậy.

Đây chính là kết quả của việc dung hợp Nguyên Từ thần sơn và Ngũ Tử Đồng Tâm Ma vào hai cánh tay.

Đây cũng là phương pháp tu luyện đặc biệt có ghi lại trong Bách Mạch Luyện Bảo quyết ghi lại.

Đem tứ chi luyện thành bảo vật. Quá trình tất nhiên là vô cùng lâu nhưng nếu dùng con đường dung hợp với một bảo vật có sẵn thì lại quá trình lại ngắn lại rất nhiều.

Kết quả của việc hẩn dùng phương pháp này tu luyện chính là chẳng những áp súc được thần thông của hai bảo vật này lên hai cánh tay mà vì hai bảo vật đã dung hợp với hai tay mà điều khiến vô cùng dễ dàng, khi đối địch cũng làm gia tăng thực lực rất nhiều.

Hàn Lập lúc này mới đột nhiên phát động công kích, trong chốc lát đã tiêu diệt được hai con mãng xà do hai cái lưỡi huyền hóa thành.

Lão đạo rõ ràng cũng không nghĩ tới kết quả như vậy. Lão còn đang kinh hãi, chưa kịp làm gì thì trong hắc khí liên truyền ra hai tiếng gầm rú thống khổ dị thường. Hắc khí đột nhiên tách ra, quái thú nhao lên một cái đã lao thẳng ra ngoài nhưng thân thể nó bỗng trở nên mơ hồ rồi biến mất.

Không ngờ con quái thú này lại có thần thông ẩn hình.

Một lát tiếng thú gầm rú vang vọng xung quanh Hàn Lập khiến hắn không thể phát hiện chuẩn xác vị trí con quái thú.

Lúc này hai mắt của hắn lam quang lưu chuyển không ngừng quét qua khắp nơi nhưng vẫn không thể phát hiện ra vị trí con quái thú.

Gặp tình hình này nhưng Hàn Lập lại khẽ nở nụ cười.

Hai tay áo của hắn khẽ vung lên, lập tức từ trong ống tay áo hắn vang lên những tiếng vo...vo. Sau đó vô số những điểm kim quang ào ào lao ra.

Nhưng kim sắc quang điểm này vừa bay ra ngoài liền điên cuồng biến lớn, trong nháy mắt đã hóa thành một đàn côn trùng, mỗi con phải lớn đến nửa thước.

Đúng là loại trùng mà Hàn Lập đã hao phí không biết bao nhiêu tâm tư bồi dưỡng - Phệ Kim trùng thành thực thể.

Đàn côn trùng bay ra chiếm hết khoảng không gian xung quanh hắn. Khắp nơi xung quanh hắn đều có Phệ Kim trùng.

Chỉ trong chốc lát, quái thú đã va chạm với một con Phệ Kim trùng nên cũng phải hiện hình.

Chẳng đợi Hàn Lập thực dụng, tất cả đám Phệ Kim trùng lập tức ào ào nhào tới, trong chớp mắt đã phủ kín con quái thú.

Quái thú phát những tiếng kêu gào thống khổ vô cùng sau đó xì một tiếng, thân thể khổng lồ liền biến thành một luồng hắc khí bỏ chạy.

Côn trùng bình thường gặp phải loại tồn tại không có thực thể này thì tất nhiên là không làm gì được.

Nhưng một cảnh không thể nói nên lời xuất hiện! Hắc vụ len lỏi qua các khe hở giữa những con Kim Trùng với nhau mà bỏ chạy nhưng những con côn trùng khổng lồ này lại giương những cái vuốt lấp lánh kim quang ra, bắt chặt lên đám hắc vụ rồi điên cuồng há miệng cắn nuốt.

Bị hơn một ngàn con trùng lớn như vậy cắn nuốt, cho dù là đám hắc vụ kia rất lớn nhưng chỉ trong nháy mắt đã bị ăn mất hơn một phần mười.

Tiếng gào rú đau đớn liên tiếp từ trong hắc vụ truyền ra. Sương mù méo mó đi một lúc rồi trừ trong đột nhiên bắn ra mười con rắn màu vàng và bạc, mỗi con dài đến một trượng. Chúng há miệng nhanh chóng nuốt chửng hơn mười con trùng vào bụng.

Cái đầu rắn khê lắc lắc vài cái, hơn mười con kim trùng trong miệng rắn đã biến mất từ bao giờ.

Nhưng ngay sau đó, hơn mười con rắn lập tức rống lên rồi lăn ra đất giãy giụa. Trong nháy mắt lại hóa thành những luồng hắc vụ.

Từng con kim trùng từ trong luồng hắc vụ bay ra, lượn một vòng rồi lại nhào đến cắn nuốt đám hắc vụ.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể thấy những con kim trùng này chẳng bị thương tổn chút nào.

Tiếp đó trong hắc vụ lại tiếp tục huyền hóa ra rất nhiều loại thú chuyên đối phó với côn trùng nhưng bất kể là loại nào cũng không thể thương tổn được Phệ Kim trùng chút nào. Ngược lại trong giây lát đó lại còn bị cắn nuốt nhiều hơn. Tốc độ huyền hóa ra của hắc vụ càng lúc càng chậm lại.

Từ lúc Hàn Lập thả đàn kim trùng ra đến lúc hắc vụ bị tiêu diệt chẳng qua chỉ trong thời gian mấy hơi thở thôi. Lão đạo đứng đằng xa, nhìn chăm chăm vào những con kim trùng, trên mặt dần lộ ra vẻ cổ quái dị thường: "Phệ Kim trùng, Phệ Kim trùng thể thành thực!" Lão đạo thì thào hai câu rồi không chút do dự vỗ một chưởng lên đỉnh đầu mình.

Hồng quan lóe lên, một đạo xích ảnh từ trong thiên linh cái bắn ra, xoay tròn một cái đã biến thành một đạo kinh hồng chói mắt, trong nháy mắt đã biến ra phía sau hơn trăm trượng, sau đó chớp lên vài cái đã biến mất vô tung vô ảnh.

Mà tại chỗ cũ chỉ còn một cái cây khô mà thôi. Một cơn gió nhẹ thổi qua, thì thể theo gió biến thành một tro bụi phiêu tán theo gió.

"Ý!" Hàn Lập đang đứng tại chỗ đột nhiên kêu lên một tiếng, nhìn chăm chăm vào hướng đạo kinh hồng biến mất. Thần sắc ầm trầm bất định.

"Thậm chí cả bậc kỳ thú này cũng không để ý. Chẳng lẽ Phệ Kim trùng thể thành thực lại có danh tiếng lớn đến thế?"

Nghi hoặc một lúc rồi Hàn Lập quay đầu nhìn đám hắc vụ bị cắn nuốt gần như không còn. Hàn Lập sờ sờ cằm, bỗng nhiên nâng bàn tay vẫy một cái. Lập tức đám Phệ Kim trùng đằng xa bay lên, xoay tròn một vòng rồi thu nhỏ lại chỉ bằng hạt gạo, sao đó bay vào trong tay áo Hàn Lập.

Làm xong tất cả, Hàn Lập xoay người vừa định bay đi thì sắc mặt hẩn đại biến, thân hình chớp lên vài cái, loạng choạng suýt nữa ngã từ trên không trung xuống.

"Làm sao có thể, sao thần thức ta lại hao tổn như thế, thiếu chút nữa làm tổn thương nguyên thân."

Hàn Lập vội vàng quan sát lại bản thân, sắc mặt đột nhiên sợ đến trắng bệch.

Lấy thần thức cường đại gần bằng Luyện Hư kỳ mà tiêu hao đến bảy tám phần, suýt chút nữa là không còn gì. Mà quá trình này lại yên lặng không một tiếng động. Hẳn không hề phát hiện ra chút dị thường nào.

"Chẳng lẽ là..."

Hàn Lập là người thế nào chứ, gần như ngay lập tức hẩn nghĩ đến khả năng vừa rồi hẩn sử dụng Phệ Kim trùng, sắc mặt khó coi trong lòng ẩn ước đã đoán ra phần nào.

Tay áo của hẩn lại rung lên, một điểm kim quang trong tay áo hẩn bay ra sau đó hóa thành một con Phệ Kim trùng, hai cánh phấp động, bay lượn xung quanh.

Hàn Lập lập tức kiểm tra thần thức. Một lát sau hắn liền kinh ngạc đến độ ngậy ngẩn cả người.

Ngay sau khi hắn thả con Phệ Kim trùng kia ra, thần thức hắn tiêu hao tới mức độ có thể cảm nhận được tốc độ tiêu hao.

Tuy thoát nhìn có vẻ không lợi hại nhưng đó chỉ là một con Phệ Kim trùng mà thôi. Nếu là cả trăm, cả nghìn thì sao. Thần niệm tiêu hao tới mức độ nào cũng có thể tưởng ra được.

Lấy Thần niệm cấp bậc Luyện Hư kỳ của hắn lúc này cũng tuyệt đối không thể chống đỡ được nửa khắc. Càng kinh khủng chính là trừ phi mình chủ động kiểm tra, nếu không thì không thể phát hiện ra mình tiêu hao thần niệm tới đâu.

Chương 1369: Hội Hợp

Hàn Lập trong lòng có chút buồn bực.

Bởi vì nhìn thấy Phệ Kim Trùng thành thực, nhưng tuy rằng hắn có được tám ngàn Phệ Kim Trùng thành thực, một khi thả ra thì nhiều vô kể, chỉ sợ chưa nhìn thấy đàn côn trùng khắc chế địch thì chính mình cũng bị hút khô rồi.

Chẳng qua có điều kì lạ như vậy chính là vì thời điểm Phệ Kim Trùng chưa hóa thành thành thực, nhưng vẫn xuất hiện nhiều hiện tượng làm tiêu hao thần niệm.

Điều này làm cho hắn có chút trăm câu hỏi không có lời giải.

Hắn cũng sẽ không để ý tới loại tình huống này nhưng ít nhất cũng phải tìm ra nguyên do dẫn đến sự tiêu hao thần niệm.

Nếu không làm sao dám tái sử dụng linh trùng đối địch!

Hàn Lập hơi hơi trầm ngâm, đưa tay về hướng Phệ Kim Trùng vẫy một cái.

Nhất thời trùng thú xoay quanh một cái, lập tức đã bay vào trong lòng bàn tay.

Một luồng thần niệm bay ra, trùng thú khẽ quần trên người nhưng hết thấy đều bình thường, vẫn chưa xuất hiện cái gì dị thường.

Thờ nhẹ một cái, hai mắt từ từ hạ xuống nhưng như đột nhiên nhớ tới cái gì, đột nhiên vùng tay lên, nhất thời trùng thú lại bay lên không trung, thần niệm lại được cuốn lên.

Kết quả một lát sau, sắc mặt đại biến.

Thần niệm lúc này khẽ quần trên người trùng thú, từ từ lại có sự thay đổi, côn trùng không ngừng bị hút vào bên trong.

Thì ra nguyên do là thần niệm bị tổn hao nhiều, dĩ nhiên là Phệ Kim Trùng thành thực không đứng yên, thân thể tự động hút đuổi thần niệm linh trùng.

Đã biết cụ thể nguyên nhân, Hàn Lập chau mày suy nghĩ, cảm thấy được việc này thực sự không dễ giải quyết.

Tuy rằng thần niệm hao tổn là tạm thời, chỉ cần nghỉ một ngày hoặc thời gian dài chút là có thể khôi phục.

Nhưng nếu là trong tình huống đang chiến đấu thế này chính là tuyệt đối nguy hiểm đến tính mạng.

Bất kể thi triển công pháp bí thuật, hay là pháp bảo khu động, đều cần duy trì thần niệm.

Xem ra Phệ Kim Trùng không tìm ra cách giải quyết, khả năng có thể sử dụng đòn sát thủ.

Chỉ bằng vừa hiện thân của trùng thú liên dọa xích ảnh chạy, Phệ Kim Trùng thật đúng là hung danh hiển hách.

Ở Nhân Giới lúc trước tên ma đạo tu sĩ gọi là trùng thú nhất bảng bài danh, ở trong mắt Hàn Lập hiện giờ cũng không đáng nhắc tới, xem kiến thức của tên đề giai tu sĩ tự nhiên sẽ xuất hiện không ít sai lầm, bài danh ở Linh giới mà lại nói hơn phân nửa vô dụng.

Nhưng Phệ Kim Trùng thành thực uy lực to lớn, hay là tại Hàn Lập đoán trước được.

Trong lòng cân nhắc xong, Hàn Lập cũng không dám đợi lâu, liền hướng xuống phía dưới liền biến thành một đạo thanh sắc cầu vồng thẳng đến Nhất Tuyến Thiên mà đi.

Nếu là những người khác chưa có những lời nói tổn lạc, hơn phân nửa còn có thể ở lại hội hợp, tuy rằng linh khí đánh dấu trên người bọn họ trước kia đã sớm biến mất.

Hơn mười ngày sau, một đạo thanh sắc cầu vồng cô linh linh ở sa mạc lao vút đi trong không khí lạnh yên.

Độn quang thân mình tuy là màu xanh, nhưng không biết thi triển bí thuật gì mà làm cho độn quang biến thành âm đậm không ánh sáng. Nếu không kiểm tra kĩ càng thì không dễ dàng gì có thể phát hiện.

Hàn Lập tự nhiên độn quang.

Hơn mười ngày thật là không có xảy ra chuyện gì, cũng chưa thấy có người đuổi theo.

Dường như tên xích ảnh kia bị Phệ Kim Trùng dọa cho bỏ chạy hoàn toàn.

Hàn Lập tuy an lòng nhưng trong buồn bực trong đầu. Hóa ra thần niệm không còn tiêu hao, mấy ngày phi độ cũng đã hồi phục xong.

Giờ phút này, trong tay hắn vuốt vuốt một cái bình ngọc bóng loáng dị thường, đúng là mặt ngoài được bình có ba cái cổ vặn, cái đó thực đến từ thiên uyên thành, tất cả đều đã thoát khỏi bụi trần. Đó cũng là hắn chấp hành loại nhiệm vụ nguy hiểm này.

Nói đúng là chỉ cần có thể hiệp trợ người khác hoàn thành nhiệm vụ, hắn quang minh chính đại khôi phục tự do.

Không riêng gì hắn, lần này tất cả phi thăng tu sĩ chấp hành nguy hiểm đều đã thoát khỏi bụi trần.

Nhưng vì phòng ngừa bọn họ vụng trộm chuồn đi, hoặc chấp hành nhiệm vụ không cần quan tâm gì cả, tất cả được bình đều có một loại cấm chế rất lợi hại. Trừ phi có thể hoàn thành nhiệm vụ, nếu không được bình căn bản không thể dùng phương pháp bình thường mà mở ra.

Ngoài ra nếu cổ mà mở ra thì toàn bộ đan dược bên trong đều bị hỏng.

Chỉ cần có thể hoàn thành nhiệm vụ, cũng thông qua các loại phương thức nghiệm chứng, bên kia tự sẽ nói cho phương pháp giải trừ cấm chế.

Hàn Lập vuốt ve được bình một hồi, thần sắc thay đổi, trên tay linh quang bỗng nhiên chợt lóe, được bình đột nhiên biến mất.

Chỉ thấy phía trước không trung chẳng biết xuất hiện lúc nào một đám quái điều tiên hạc to lớn, trên đầu dường như có một bướu thịt.

Chim khổng lồ hiển nhiên phát hiện ra Hàn Lập, liền thay đổi phương hướng mà lao thẳng tới.

Mắt thấy bọn quái điều này tới càng ngày càng gần, Hàn Lập lại khẽ thở dài, độ

quang chợt lóe, thân thể bỗng nhiên biến mất, ngay sau đó, hắt lại hiện ra hơn mười quái điều đầu màu vàng. Không thấy Hàn Lập hành động gì, quang bào trên người lập lòe hiện ra.

Quang bào chợt hiện vài cái, vàng bạc hai màu hồ quang theo bào thượng mà bắn ra, đem cả trăm trượng phụ cận bao phủ lại.

Một tiếng kinh thiên động địa nổ ra, vàng bạc hai màu lôi quang đan vào nhau mà hiện lên, quái điều màu vàng toàn bộ đều biến thành tro bụi.

Bốn phía trống rỗng, yên lặng.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi đảo qua khắp nơi.

Thân hình nhoáng lên một cái hóa thành một đạo thanh sắc cầu vồng phá không bay mất.

.....

Chỉ còn lại có cột đá cao lớn cùng với hài cốt không chút sứt mẻ trong trận cuồng phong, đều cho thấy đây là di tích thượng cổ kiến trúc, không biết tồn tại đã bao lâu.

Ở trung tâm trên tường đá một gã thiếu phụ mặc hắc bào ngồi xếp bằng, phụ cận có một thanh niên danh tử bào đang đi tới đi lui, hai người sắc mặt âm trầm, nhưng lại không nói một lời.

Thanh niên sắc mặt như thường, xem ra ngày đó bởi vì sử dụng kiếm mà tổn thất kinh huyết, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn đã hồi lại không ít, không biết hắt ăn linh dược gì, hay là loại bí thuật nào.

Nếu không xem tình hình lúc ấy, hẳn thật sự khôi phục nguyên khí, tối thiểu cũng phải vài năm.

Trong chốc lát, thiếu phụ nhất thời như cảm thấy được cái gì, bỗng nhiên xoay đầu hướng chân trời mà nhìn.

Chỉ thấy một đạo kim ảnh nhàn nhạt vô thanh vô tức di động hiện ra.

Sau vài cái chớp mắt, kim quang chợt tắt, một cô gái áo bào trắng xuất hiện ở trên không trung.

Du tử tử, long đạo hữu, đợi đã lâu, hai vị xem ra đều không có gì đáng ngại, cô gái cười khanh khách nói, nhìn chung toàn thân bộ dạng không có chút gì là bị thương.

Vừa nghe thấy cô gái nói, thiếu phụ miễn cưỡng cười, mà gã thanh niên trong mắt lại hiện lên vẻ vui mừng.

Ta chỉ biết Diệp cô nương thông minh dị thường, tuyệt hội không xảy ra vấn đề gì, còn hai vị tu sĩ chưa tới, ngày đó Lý huynh bị ảnh tộc bắt giữ, chỉ sợ dữ nhiều lành ít.

Mà Hàn huynh hiện tại chưa liên hệ cùng ta, chỉ sợ cũng bị ảnh tộc đuổi theo. Gã thanh niên thở dài nói.

Thiếu phụ mấp máy miệng, ánh mắt chợt lóe, nhưng cuối cùng là không nói gì thêm.

Lý huynh có thể thật sự bị bắt, nhưng Hàn đạo hữu có không gặp chuyện không may, không ngại nếu đợi thêm mấy ngày nữa, cô gái từ từ từ không trung nhẹ nhàng bay xuống.

Đứng ở trước hai người, thần nhiên nói.

Đợi mấy ngày nữa? Hiện tại Nhất Tuyến Thiên chính là thời cơ, chúng ta không thể đợi lâu, đạo thanh sắc có thể đợi hai ngày nữa, thiếu phụ lắc lắc mở miệng.

Hai ngày, cũng không sai biệt lắm, cô gái áo bào trắng cũng không có tranh cãi gì, nhất khẩu đáp ứng, lập tức di chuyển vài bước đi tới phía góc ngồi xuống bắt đầu tĩnh tọa.

Nửa ngày sau, đột nhiên tiếng gió vù vù, đồng thời ở trên thân ba người truyền ra.

Ba người nhất thời lộ ra thần sắc khác nhau, liếc mắt một cái, gã thanh niên mở miệng.

Ta kích thích định vị bàn đi, Hàn đạo hữu thật không có gặp chuyện không may, này thật đúng là chuyện may mắn.

Lập tức tay áo gã thanh niên rung lên, một khối màu xanh xuất hiện trong tay, một tay khấp quýt, một đạo thanh sắc phát ra....

Linh quang đại phóng, ở trên hai tay gã thanh niên có một hộp, vật ấy như vô ảnh vô tung biến mất. Làm xong hết thấy, gã thanh niên liền hai tay chắp sau lưng đứng nguyên tại chỗ bất động.

Kết quả các canh giờ sau, theo một phương khác, một đạo thanh sắc cầu vòng xuất hiện, chỉ sau vài cái chớp mắt, ba người đi ra phía trước thanh sắc cầu vòng, xoay quanh một cái, thanh quang tản ra, Hàn Lập hiện thân mà ra.

Hàn huynh, người vô sự là tốt rồi, lúc này đây ảnh tộc mai phục khắp nơi, hơn phân nửa mọi người bình yên, coi như là ta vận khí không tệ. Gã thanh niên cười nói.

Chư vị đạo hữu cũng đều bình yên, đích thật là rất may, Hàn Lập ánh mắt đảo qua, cũng mỉm cười.

Nếu Hàn huynh cũng đã đến, ta đây chờ và nghỉ ngơi đã nửa ngày, lập tức lên đường đi để tránh bị ảnh tộc dây dưa. Du tiên tử bình tĩnh đề nghị.

Du tiên tử nói như vậy cũng có lý, nơi đây đích xác không nên ở lâu, gã thanh niên gật đầu.

Hàn Lập cùng cô gái áo bào trắng tự nhiên không có ý kiến gì.

Nửa ngày sau, mấy người liền khổng chế độ quang rời khỏi đây.

Phía trước dần dần xuất hiện cuồng phong, hơn nữa càng về phía trước càng mạnh, sau đó không lâu mấy người liền bay vào trong bão cát.

Bốn phía tất cả đều là cát, hơn nữa vô số kinh phong thổi quét, vô số cát vàng vây quanh mấy người gào thét không thôi.

Nếu không mấy người tất cả đều mở ra hộ thể linh quang, chỉ sợ hoàng phong thổi qua, bọn họ đã có thể bị rút xuống.

Tới rồi, phía trước chính là Nhất Tuyến Thiên, lúc này đây thật không cho người ra mặt chuẩn bị đón chúng ta.

Chỉ sợ sẽ là thận hư tu sĩ cũng không dám tùy ý tới nơi đây.

Chúng ta bình yên qua lại một lần cũng là quá đủ, nhưng mọi người còn muốn biết cuộc sống Phong Tộc, chẳng qua cũng không có gì là quá đáng.

Lo lắng quá mức, Nhất Tuyến Thiên, chúng ta nhất định có thể đến đúng lúc.

Chư vị đạo hữu lưu tâm hạ xuống, có thể còn có nguy hiểm khác, dù sao ảnh tộc dường như sớm mai phục chúng ta ở đây, bên trong nói không chừng cũng có gài bẫy, mọi người đều tự nghĩ cách tự bảo vệ mình đi, thiếu phụ về mặt ngưng trọng nói.

Chương 1370: Linh Thụ Mộng La

Hàn Lập như không nghe thấy gì nhưng hai mắt lam mang chợt lóe, nhất thời nhìn xuyên qua bão cát, trực tiếp nhìn về phía xa.

Ở địa phương cách hơn trăm dặm một chuyện kỳ diệu đang xảy ra.

Chỉ thấy nơi chân trời, một đạo bạch tuyến thẳng tắp, hướng tới hai bên kéo dài mà đi, dường như không có điểm cuối.

Nhưng do khoảng cách khá xa cho nên chỉ có thể nhìn được đại khái.

Lông mày Hàn Lập nhướng lên, linh mang trong mắt biến mất.

Lúc này mấy người lại tiếp tục độn quang, thẳng đến nơi đó mà đi.

Một lát sau, Lũng Đông cùng thiếu phụ đồng thời nhìn thấy dị tượng. Nguyên lai trên bầu trời dĩ nhiên là một mảnh hắc sắc mê vụ kéo mãi không dừng, bên ngoài là từng đợt lốc màu vàng cuộn cuộn thổi quét, chỗ hai thứ này tiếp xúc xuất ra một đạo bạch quang cao tới trăm trượng, đem hai thứ này tách ra, vô luận là cơn lốc hay là mê vụ tất cả đều hướng vào trong khe hở mà cuộn cuộn chảy vào, như vực sâu không đáy.

"Đây là Nhất Tuyến Thiên, thật đúng là đặc biệt" Bạch Bào Thiếu Nữ nhìn thấy, khóe miệng lộ ra một tia hâm mộ.

"Đi thôi, bây giờ là thời điểm bão cát yếu nhất, nếu lại đợi thêm mấy ngày, chỉ là tiến vào cũng phải mệt mỏi lắm" Lũng Đông sau khi đánh giá, trịnh trọng nói

Lập tức một tay hất hạ xuống, một viên châu màu xanh to cỡ nắm tay hiện ra trong tay.

Ngón tay vừa động, Ngọc châu sau khi quay tít một vòng rồi thu nhỏ lại.

Lũng Đông miệng hé ra, đem Ngọc châu hút vào trong miệng.

Đám người Hàn Lập thấy vậy, cũng đều lấy ra một viên Ngọc châu đồng dạng rồi nuốt vào trong bụng.

Thân thể Mấy người bốn phía lập tức nổi lên một tầng ánh sáng trong suốt, nguyên bản gió bão ở bên cạnh gào thét vừa tiếp xúc với luồng ánh sáng trong suốt này bỗng hoàn toàn tiêu thất.

Hạt châu này là lúc xuất phát cao tăng Thiên Uyên Thành đặc biệt chuẩn bị cho bọn hắc - Định Phong Châu!

Độn quang của mấy người đã đến gần hiện tượng thiên văn, không cần bọn họ thúc dục độn quang, một cỗ sức lực vô hình liên sinh ra, liền bị hút vào trong khe hở.

Hàn Lập sau khi hoàn toàn tiến vào trong đó, cảm giác hấp lực buông lỏng, người liền hoàn toàn khôi phục tự do. Nhưng phía trước vô số phong nhận phô thiên cái địa mà đến, đồng thời hai lỗ tai cũng tràn đầy tiếng vang khủng khiếp, cuồng phong trong khe hở so với bên ngoài lớn hơn rất nhiều.

Nếu không có Định Phong Châu trong người, chỉ sợ hắc phải lập tức thả ra pháp bảo bảo vệ toàn thân nhưng kể từ đó, pháp lực tiêu hao liền có thể nghĩ.

Hiện tại, phong nhận vừa tiếp xúc với ánh sáng trong suốt liền biến mất.

Hàn Lập ánh mắt đảo qua mọi nơi, lại phát hiện thần niệm không thể đi xa được, Minh Thanh linh mục cũng chỉ có thể nhìn đến hơn trăm trượng mà thôi, về phần mấy người khác lúc này tất cả đều hoàn toàn không có bóng dáng.

Mây nhú lại một chút, hắc không chần chờ cái gì, linh quang quanh thân đại phóng, liền biến thành một đạo thanh sắc cầu vồng bắn nhanh mà ra, đâm vào cơn lốc phía trước rồi biến mất không thấy. Mấy ngày sau, lối vào Nhất Tuyến Thiên đột nhiên linh quang chớp động, lại có hai đạo độn quang bay vụt tới.

Hào quang chợt tắt, hiện ra hai gã tu sĩ mặc cẩm bào.

Hai người phục sức như nhau, trên đầu có đeo một băng cột đầu màu tím, trong mắt tinh quang bắn ra bốn phía. Nhìn kỹ lại, dung nhan hai người này cùng Lũng Đông có bốn năm phân tương tự, nhưng một người sắc mặt tái nhợt có chút không bình thường,

một ống tay áo bị rách, dường như mới vừa trải qua một lần đại chiến.

Hai người thận trọng đánh giá khe hở thật lớn phía trước, môi khẽ nhúc nhích truyền âm, liền cùng nhau đột quang xuất vào trong đó.

Ngay sau đó nơi đây ngoại trừ cuồng phong gào thét, đều không còn bóng dáng người nào.

Mấy tháng sau, tại một toà lục sắc tiểu sơn, Hàn Lập cô linh linh đứng ở trên một tảng đá lớn, ánh mắt chớp động nhìn phía xa xa.

Cách núi nhỏ ước chừng hơn mười dặm là một tòa rừng rậm khổng lồ vô cùng.

Rừng rậm này thật sự có chút quý dị, vô luận là cây gì, lá cây xanh biếc đều mang theo một ít hoa văn khó hiểu, từ xa nhìn lại cả tòa rừng rậm đều là hắc lục sắc.

Nơi này đúng là mục đích của nhiệm vụ lần này, bên cạnh thế lực Mộc Tộc. Sau khi nhìn kĩ, Hàn Lập đem ánh mắt thu lại, chau mày cân nhắc.

Lại nói tiếp hẳn thông qua Nhất Tuyển Thiên, tuy rằng tiêu phí nhiều thời gian nhưng lại thuận lợi vô cùng, thế nhưng lại có chút ngoài ý muốn lọt vào địa phương quý dị này.

Chẳng qua làm cho hắn buồn bực chính là, không biết là ba người khác đi nhằm phương hướng hay là có chuyện gì. Hẳn xuất hiện ở khẩu phụ cận đợi mấy ngày cũng vô pháp liên lạc với một người. Cẩn thận cân nhắc một chút, hắn quyết định không chờ đợi thêm nữa.

Dọc theo đường đi gặp một ít phiên toái nhỏ, thậm chí còn diệt mấy tên thấp giai Mộc Tộc mới rốt cục chạy tới nơi đây.

Trên đường xuất phát, Huyết Chí thanh niên cùng thiếu phụ đã đem chi tiết nhiệm vụ hướng tới những người khác nói qua.

Cho nên Hàn Lập đối với chi tiết nhiệm vụ này trong lòng rõ ràng vô cùng.

Theo như lời bọn họ, hai tộc ở Mộc Tộc đều phái ra người ẩn núp, tựa hồ địa vị còn không thấp. Mục đích của lần này là tìm người ẩn núp kia lấy tin tình báo, sau đó lại quan sát động tĩnh Mộc Tộc, nhìn xem có động tĩnh dị thường gì không.

Nhiệm vụ này thật không đơn giản, nhưng trong đó một nửa nguy hiểm là làm sao đi qua nơi hoang dã cách giữa hai tộc, một nửa khác tất nhiên chính là như thế nào lặng yên lên vào Hắc Diệp Sâm Lâm mà không bị Mộc Tộc phát hiện.

Nhân Tộc cùng Mộc Tộc rất ít khi tiếp xúc, đối với Hắc Diệp Sâm Lâm chỉ là biết đại khái mà thôi, nếu không cũng sẽ không mạo hiểm phái bọn họ trước khi đại chiến đem tin tình báo về.

Hàn lập tại nơi này đã yên lặng chờ nửa tháng, vẫn không thấy mấy người còn lại đến. Mà khoảng cách kỳ hạn nhiệm vụ càng ngày càng gần.

Tính toán thời gian một chút, hẳn thật sự không thể chờ đợi nữa.

Hàn Lập cân nhắc đã lâu, ngẩng đầu nhìn không trung.

Chỉ thấy không trung đã muốn xuất hiện ba cái mặt trời. Không có bao lâu nữa, trời sẽ tối.

Dựa theo tư liệu đã biết, Mộc Tộc trời sinh ngũ giác lực rất kém cỏi, bình thường phần lớn là dựa vào linh giác lực, cho nên khi nhận nhiệm vụ được cao giai tu sĩ đề nghị, thời điểm lên vào Hắc Diệp Sâm Lâm tốt nhất là hành động ban đêm, ban ngày ẩn nấp. Như vậy thì dễ dàng hơn một chút.

Hàn Lập rốt cục hạ quyết tâm. Mặc kệ những người khác có thể tới đủ hay không, một mình hẳn cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Trong lòng nghĩ vậy, Hàn Lập lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm lại hai mắt, sau mấy giờ, sắc trời hoàn toàn đen thui, xa xa trong rừng rậm lặng yên không tiếng động.

Hàn Lập hai mắt mở ra, tinh quang mãnh liệt bắn mà ra, nhưng lập tức liền âm đạm vô quang.

Hắn hai tay bấm niệm pháp quyết, thân hình hơi mơ hồ, liền như ảo ảnh hư không tiêu thất.

Trên thực tế, Hàn Lập đã thi triển thuật ẩn nấp và bay lên trời, trốn trong bóng đêm, bay về phía rừng rậm.

Sau nửa giờ, Hàn Lập hiện ra tại bên cạnh rừng cây .

Rừng rậm trước mặt tất nhiên không có khả năng mỗi một chỗ đều có Mộc Tộc người thường lui tới, nhưng Hàn Lập cũng quyết không ngông nghênh trực tiếp phi hành qua.

Bởi vì phạm là trong phạm vi thế lực Mộc Tộc, đều có một Khóa Mộng La Linh Thụ.

Chính là linh thụ thủ hộ của Mộc Tộc, có thể khống chế một số lượng cây cối trong phạm vi nhất định.

Đương nhiên mỗi một Khóa Mộng La Linh Thụ phạm vi theo dõi khống chế cụ thể tất nhiên không giống nhau.

Khóa Mộng La Linh Thụ tại Hắc Diệp Sâm Lâm này Thiên Uyên Thành cũng đã điều tra xong. Bởi vì Hắc Diệp Sâm Lâm là một địa điểm quan trọng của Mộc Tộc cho nên phạm vi khống chế giám sát thực phi thường, bao trùm gần hết Hắc Diệp Sâm Lâm. Tuy nhiên số lượng cây có thể khống chế lại không nhiều lắm, hơn nữa chỉ có thể đại khái cảm ứng được tu sĩ Luyện Hư Cấp.

Đương nhiên nếu là có dị tộc phi hành trên không trung, cho dù Khóa Mộng La Linh Thụ không thể phát hiện, cũng bị linh giác Mộc Tộc phát giác.

Cho nên Hàn Lập chẳng những đem hơi thở hoàn toàn thu liễm, sau khi hạ xuống hóa thành một đạo hư ảnh nhàn nhạt, tiến vào trong rừng, sáng ngời vài cái, liền biến mất không thấy.

Lấy thân thể mạnh mẽ của Hàn Lập, cộng thêm tật phong cừu biến cùng la yên bước phối hợp, di chuyển cũng vô cùng quỷ mị.

Chỉ thấy một đạo thanh ảnh mơ hồ, trong chốc lát biến mất, trong chốc lát xuất hiện, trong chớp mắt đã đi hơn trăm dặm.

Hàn Lập một bên nghe bên tai tiếng động vù vù, một bên bình tĩnh cân nhắc.

Dựa theo trong nhiệm vụ, hết thảy thuận lợi hẳn là có thể sau ba ngày là đạt tới địa điểm ước định, chỉ cần đem tình báo nắm tới tay, hoàn thành nhiệm vụ là điều tất nhiên.

Mà dò xét Mộc Tộc, có thể phát hiện gì đó là tốt nhất, nếu không có thu hoạch phòng chừng cũng là chuyện không sao.

Thanh ảnh ở trên hư không nhoáng lên một cái, liền quỷ dị biến mất ở phía sau một cây đại thụ.

Cơ hồ cùng lúc đó, phía trước truyền đến một tiếng bước chân trầm trọng dị thường.

Tựa hồ có vật gì lớn đang hướng đi tới phía bên này.

Giờ phút này, Hàn Lập sớm ẩn nấp ở phía một cây đại thụ cành lá rậm rạp, không nhúc nhích.

Không lâu sau, hai cự viên màu xanh biếc thân dài mười trượng, phân biệt khiêng một cây đồng xiên thật lớn, nghênh ngang vượt qua dưới tàng cây.

Chương 1371: Hắc Diệp Sâm Lâm

Hai đầu cự thú này trông giống như hai cự viên. Người chúng đầy rẫy lục mao rất dài. Hơn nữa, chúng còn có ba con mắt màu đen chuyển động liên tục, trông có vẻ cảnh giác dị thường.

Hàn Lập lặng lẽ nhìn hai con thú đi qua tàng cây, rồi dần dần cách xa, lúc này thân hình mới lại nhoáng lên một lần nữa xuất hiện ở dưới một gốc đại thụ.

Nhìn theo phương hướng cự thú biến mất, nét mặt hắn hiện ra sự kinh nghi.

Hai con thú này hình như đang tuần tra gì đó, hiển nhiên chúng không phải Mộc Tộc, nhưng sao lại xuất hiện ở Hắc Diệp Sâm Lâm, mà hơn nữa trên vai bọn chúng đang khiêng cự đại đồng xoa, hiển nhiên linh trí của chúng phải cực cao.

Chẳng lẽ đó là một dị tộc chưa biết tên.

Hàn Lập lo âu, không khỏi lắc đầu.

Theo hắn biết, Mộc Tộc cực kỳ bài ngoại, bình thường họ sẽ không bao giờ để cho dị tộc có hành động lớn như vậy trong khu vực của họ, chẳng lẽ đây là chiến thú mà Mộc tộc huấn luyện?

Hàn Lập trầm nghĩ như vậy.

Thứ gọi là chiến thú kỳ thực chỉ là linh thú mà thôi, nhưng cách gọi khác. Nhân Yêu hai tộc dùng các loại bí thuật để tế luyện, do đó có thể sử dụng những loại linh thú. Các dị tộc khác cũng dùng được vật hoặc là phương thức khác huấn luyện cổ thú khiến chúng trở lên hữu ích đối với bản tộc.

Đương nhiên do thiên phú bất đồng giữa các tộc, nên khả năng huấn luyện, khống chế các thú loại rất khác nhau. Nhưng không phải cổ thú nào cũng có cách bắt chúng phục tùng.

Lúc trước, hần nhìn thấy hai con quái thú của Ảnh Tộc, trong đó một con có uy lực không nhỏ, mà cũng chỉ Ảnh tộc mới có. Có thể loại cổ thú này chỉ có Ảnh Tộc mới có phương pháp thu phục nó.

Về phần Mộc Tộc, trước kia không có chiến thú, chẳng lẽ là gần đây chúng đã huấn luyện chiến thú thành công.

Hàn Lập bụng chứa đầy nghi hoặc, cuối hần quyết định không nghĩ nhiều đến việc này nữa.

Hai con trường mao thú gần ngay hần trong gang tấc cũng không phát hiện ra, có lẽ loại này do da dày thịt béo nên không nhạy cảm lắm.

Trong lòng nghĩ như thế, thân hình Hàn Lập nhoáng lên một cái, hóa thành một đạo hư ảnh rồi biến mất.

Một ngày sau, ở trong rừng, Hàn Lập sắc mặt trầm xuống đang nhìn tám con trường mao thú.

Loại cự viên thú loại này có vẻ khác so với hai con hôm trước, chẳng những hình thể bé hơn mà toàn thân lại có màu hồng hồng, trong tay cũng không cầm đồng xiên hay thứ gì khác. Tám con cự thú đều nhe răng nhìn chăm chăm Hàn Lập, bộ dáng đầy hung tợn.

Khóe miệng Hàn Lập khẽ giật.

Loại trường mao thú này hần là có linh giác cực kỳ tri độn, nhưng vừa rồi đột nhiên có một đội trường mao thú từ phụ cận phóng ra, dường như chúng phát hiện ra sự ẩn tàng của Hàn Lập ở phía sau tang cây, nên hần lập tức bị chúng bao vây.

Nhìn tám con quái thú, con mắt thứ ba của chúng tỏa ra hắc mang không ngừng chớp động, Hàn Lập khẽ nhú mày.

Lúc trước hần gặp hai con lục mao thú, con mắt thứ ba trên trán chúng dường như là không hề mở ra.

Lúc này, trong miệng tám con hồng sắc quái thú phát ra tiếng gầm gừ, thân hình nhảy chồm lên, đồng thời huy động lang nha bổng trong tay có vẻ rất hung hăng.

Phía ngoài thân đám hung thú này lập tức nổi lên một tầng lục mang, rồi hóa thành một cỗ cuồng phong lao đến đập thẳng xuống đầu Hàn Lập.

Lông mày Hàn Lập nhíu lại, hẳn cũng không có ý né tránh mà thông dong vùng tay lên không trung. Kim sắc tiểu kiếm thoáng chốc hiện lên, nhoáng một cái liền biến thành tám đạo kim ti bắn ra vây quanh tám con trường mao thú.

“Phốc phốc” vài tiếng, tám con quái thú ngã nhào xuống.

Tám đạo kim ti chợt lóe lên rồi lại biến thành Tiểu Kiếm như cũ rồi bay trở về, tám cỗ thi thể cùng tiên huyết cứ vậy rơi xuống đất.

Tay kia của Hàn Lập lại khê vung lên bắn ra tám đoàn hỏa cầu đánh vào các thi thể.

Ánh lửa bùng lên, tất cả thi thể quái thú lập tức biến thành tro tàn trong hoả quang.

Xử lý bọn chúng xong, khuôn mặt Hàn Lập cũng không chút thay đổi, thân hình chợt lóe hóa thành một đạo tàn ảnh rồi biến mất trong rừng. Hàn Lập cũng không phát giác được chính là hắn vừa rời khỏi không bao lâu có một cây đại thụ gần đó đột nhiên lóe lên lục mang, hai con mắt màu xanh mở ra. Con mắt màu xanh biếc không chút cảm tình từ từ nhìn về phương hướng Hàn Lập biến mất, mắt cũng không hề chớp động.

Ở khoảng cách vạn dặm với Hàn Lập tại trong rừng cây cũng có một thân đại thụ đang mở ra hai con mắt màu lục của nó.

Lúc này, lục nhãn lặng yên quan sát mọi hướng. Phía xa hơn trăm trượng có một mảnh đất trống trải, một nam một nữ đang sống vai đứng đó, trong đó nam tử thân khoác tử bào, nữ tử toàn thân vận màu đen - rõ ràng là Lũng Đông cùng Tiểu Hồng.

Hai người miệng khê nhúc nhích truyền âm cho nhau điều gì đó. Trên mặt đất gần đó, có hơn mười cái xác của trường mao thú.

“Lũng huynh! Dường như thực lực của chúng không mạnh, nhưng làm sao chúng có thể phát hiện thuật ẩn nấp của ta mà ngay cả cao giai tu sĩ cũng không thể nhìn thấu.”
Thiếu phụ khẽ nhíu mày dùng truyền âm nói.

“Đại khái là có liên quan đến con mắt thứ ba của chúng. Một số yêu thú sinh ra đều có một ít thần thông đặc thù. Bởi vậy, ta và người càng cần phải cẩn thận.” Lũng Đông

trên mặt có chút kinh nghi, nhưng trong miệng lại trả lời như vậy.

“Chắc chắn là như vậy, chúng ta lên đường thôi, nhất định phải tới nơi đó trước tiểu nha đầu. Nếu không, đồ vật kia rất có thể rơi vào trong tay ả ta.” Thần sắc thiếu phụ trầm xuống.

“Hắc hắc, thật không nghĩ tới người cùng nha đầu kia lại tham gia nhiệm vụ lần này, dĩ nhiên là đều có mưu đồ riêng của mình. Về phần đồ vật đó đối với Lũng gia chúng ta mà nói cũng chỉ là phế vật, nhưng là tiên tử cũng đừng quên ước định trước kia giữa chúng ta - đồ vật thuộc về người, còn lại người là của ta.” Lũng Đông khẽ cười một tiếng quỷ dị, lạnh lùng nói.

“Hừ, tuy rằng ta cũng rất muốn Thiên Phượng Huyết, nhưng vì đại sự trong tộc nên cũng biết cân nhắc cái nào nặng cái nào nhẹ, thiếp thân rất rõ ràng.” Thiếu phụ hừ lạnh một tiếng.

“Ha ha, vậy là tốt rồi. Chúng ta đi thôi!” thanh niên cười vang đầy vẻ đắc ý.

Lập tức thân hình hai người chớp lên, cùng nhau biến mất vào trong rừng.

Ở trong rừng, tại một hướng khác, xuất hiện một đạo hư ảnh vô cùng đậm nhạt di chuyển với tốc độ cực nhanh

Tại một chỗ bí ẩn trong Hắc Diệp Sâm Lâm có cấm chế cực mạnh, tại một ngân sắc tiểu thụ cao sáu bảy trượng có vài bóng người đang ngồi xếp bằng, trong đó một người đột nhiên mở ra hai mắt để lộ hai con ngươi màu Bích Lục, kim quang trong đó bắn ra tứ phía, trong miệng hần bỗng nhiên phát ra thanh âm quái dị.

Những người ở gần đó cũng đồng thời mở to hai mắt; trong đó có một gã có thân hình cao lớn khác người, hần bỗng nhiên phát ra thanh âm đầy uy nghiêm, tựa hồ đang hỏi han điều gì đó.

Nhân ảnh kia mở to hai mắt, rồi cúi gằm mặt xuống, cung kính trả lời vài câu.

Người đó sau khi nghe xong, lập tức trầm giọng phân phó một chút.

Mấy người khác lập tức đứng dậy, tản ra đứng vây quanh ngân sắc tiểu thụ.

Bóng người cao lớn trong miệng hét lớn một tiếng, một tay chỉ về phía tiểu lâm, từ tay bắn ra một đạo lục tuyến, lướt qua ngân sắc tiểu thụ.

Nhất thời ngân sắc tiểu thụ rung lên, toàn thân cây tỏa ra ngân sắc quang mang, đồng thời lóe lên rồi phóng ra từng đạo ngân sắc quang trụ lớn bằng chén cơm, mỗi một đạo chiếu lên trên một bóng người.

Một màn bất khả tư nghị xuất hiện.

Bóng người bị quang trụ này chiếu vào, thân hình bỗng trở lên mơ hồ rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Hàn Lập ở bên kia tự nhiên không biết hành tung của mình đã lọt vào trong mắt người khác, mà vẫn ở trong rừng lặng lẽ hành động.

Lộ trình phía sau trở nên thuận lợi thần kỳ, dọc theo đường đi ngoại trừ việc ngẫu nhiên gặp được vài con trườn mao thú thì không gặp một tên Mộc Tộc nhân nào.....

Điều này làm cho Hàn Lập vui sướng đồng thời cũng có chút kinh nghi. Nhưng nghĩ lại thì diện tích Hắc Diệp Sâm Lâm quả thật quá lớn, đi cả thời gian dài như vậy mà vẫn chưa gặp phải Mộc Tộc thì cũng không phải điều lạ.

Việc lần này quan hệ đến Diệt Trần Đan, hiện tại hắn đã xâm nhập sâu trong rừng, tự nhiên không có khả năng rút lui.

Ngay cả trong lòng có chút bất an, Hàn Lập ngoài việc tự nhủ mình phải cẩn thận thêm vài phần thì hai chân vẫn không dừng lại một khắc nào. Hai ngày sau, Hàn Lập đã đứng ở trên một nhánh cây, hai mắt lại nhìn chăm chăm một toà đại sơn cao trăm trượng cách đó không xa.

Cây cối trên núi đó thưa thớt dị thường, ngoài có những cây có niên đại từ rất lâu, thì cũng không có thêm loại cây nào.

Hàn Lập quan sát đại sơn được hơn nửa ngày, bỗng nhiên khẽ lật tay lấy ra một khối pháp bàn hình tam giác đen tuyền bí ẩn.

Tại trung tâm pháp bàn, nhũ quang chớp động không ngừng.

Hàn Lập cúi đầu nhìn pháp bàn trong chốc lát, rồi lại nhìn tòa đại sơn; một tay lập tức bắt quyết đánh ra một đạo thanh quang lên pháp bàn.

Nhất thời hắc quang trên pháp bàn chợt lóe, nhũ quang hình cầu bay ra, quay tròn rồi bỗng chốc phun ra một đạo bạch ti mỏng manh, bạch ti đó chỉ về hướng một cây cổ thụ trên đại sơn.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ đảo qua.

Cây cổ thụ này có một nửa đã là tàn mộc. Cây cao chừng hơn ba mươi trượng, nửa khúc trên bị cháy đen, giống như vừa bị sét đánh, nửa khúc dưới màu xanh nhưng lại có chút pha vàng, phía dưới gốc lại có chút ít rêu xanh.

Hàn Lập nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên nhắm hai mắt lại rồi đem thần niệm chậm rãi thả ra dò xét phụ cận.

Dò xét xong xuôi, Hàn Lập mới mở mắt có vẻ an tâm.

Xung quanh không có một bóng người, cũng không có bất cứ dị thường nào.

Hai mắt Hàn Lập híp lại cân nhắc một chút. Tay áo khẽ động, mấy viên ngân châu lập lòe liên xuất hiện ở trong tay, sau đó hần lại há miệng, từ trong miệng phun ra một ngân sắc Hoà Diệu to bằng nắm tay.

Hỏa Diệu này bay quanh thân thể của hắn, biến thành hơn một xích dài, rồi bổ nhào về phía trước, đồng thời cũng đem vài viên ngân châu nuốt vào, tiếp theo thân hình chợt lóe chui vào trong lòng đất không thấy bóng dáng.

Sau khi làm xong, Hàn Lập đưa tay về phía trữ vật thủ trục, trong tay lại xuất ra một chồng trận kỳ thanh quang mênh mông, không nói hai lời Hàn Lập nhắm hướng phía trước ném đi.

Bảy tám đạo lục mang bắn nhanh ra, bỗng chốc bắn về bốn phía đồi núi rồi biến mất không thấy gì nữa.

Hàn Lập hai tay bấm quyết, thấp giọng niệm chú.

Nhất thời bốn phía đồi núi hiện lên một tầng lục sắc linh quang, nhưng dưới pháp

quyết của Hàn Lập thì lập tức tiêu biến.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập mới thở phào nhẹ nhõm, thân hình từ trên nhánh cây nhảy xuống, chộp động vài cái đã đi ra phía bên cạnh đồi núi.

Lục quang chợt lóe, cả người biến mất vô ảnh vô tung.

Chương 1372: Một Tộc

Nhìn từ đằng xa, trên đồi núi tất cả đều như bình thường, tựa hồ không hề chút biến hóa, nhưng thực tế đây chỉ là ảo giác mà thôi.

Hàn Lập đã sớm đứng ở trên đồi núi, hơn nữa bản thân đã ở trước cây cổ thụ.

Hàn Lập nhìn cây này, trong đầu hồi tưởng về sự việc mà Lũng Đông với thiếu phụ từng đề cập.

Theo như lời bọn họ, có thể người của hai tộc nhân yêu năm vùng sẽ tới đón để giao một số ghi chép tình báo, nhưng nếu quá nguy hiểm không thể tự mình đem đến được thì sẽ đem toàn bộ tình báo gửi lại.

Hiện giờ thần niệm của hắn đã sớm đảo qua nơi đây - xem ra không có ai đến.

Như thế, nhiệm vụ ngược lại càng đơn giản hơn. Chỉ cần lấy được đồ vật này là hắn đã đại công cáo thành.

Trong lòng cân nhắc như thế, Hàn Lập không hề lưỡng lự bèn vươn tay phất về phía cây cổ thụ.

“Xuy xuy”, một đạo thanh sắc kiếm khí phá không bắn tới gốc cây trước mắt, thoáng chốc nó đã một phân thành hai mà âm âm đổ xuống.

Từ bên trong xuất hiện một ngọc giản.

Hàn Lập mặt lộ vẻ vui mừng, tay vung lên đánh ra một trào nhiếp lấy ngọc giản khiến nó cứ vậy bay lên.

Đúng lúc này, phía trên cao có một đạo kim quang bỗng nhiên phá tan pháp thuật của Hàn Lập rồi bay thẳng đến chỗ ngọc giản.

Hàn Lập sắc mặt khê biến, không cần nghĩ ngợi liền vung tay đáp trả, thanh quang chợt lóe, một thanh sắc đại thủ xuất hiện chụp xuống kim quang.

“Khanh khách...” Một tiếng cười quen thuộc vang lên, kim quang tựa hồ như ảo ảnh bị thanh sắc quang thủ phá tan, nhưng ngọc giản vốn là đang bay về phía Hàn Lập bỗng có một đạo bạch ảnh trống rỗng hiện lên bên cạnh tùy ý khoát tay bắt lấy ngọc giản.

“Diệp đạo hữu!” Hàn Lập hai mắt nhú lại, trong giây lát liền nhận ra bóng trắng kia chính là Diệp Dĩnh.

“Hàn huynh, xem ra một đường huynh đi khá thuận lợi, dễ dàng đi đến đây.” Thiếu nữ cầm ngọc giản trong tay, liền cười nói.

“Diệp tiên tử có ý gì, chẳng lẽ trên đường Diệp tiên tử đã gặp phiền toái chăng? Ta ở nơi tiếp giáp giữa sâm lâm và Nhất Tuyến Thiên đợi mọi người hồi lâu, nhưng lại không hề nhận được âm tín. Mọi người đã xảy ra chuyện gì vậy?” Hàn Lập trong mắt hiện lên một tia khác thường rồi hỏi.

“Đơn giản, ta cùng đám người Lũng đạo hữu ở trong Nhất Tuyến Thiên gặp đám phong giao, bắt buộc dĩ phải phân tán để thoát khỏi bọn chúng nên chỉ có thể thay đổi phương hướng. Trên đường gặp một chút phiền toái nhỏ, nếu không đạo hữu sẽ không gặp ta nơi này.” Thiếu nữ cười duyên, nhưng lại hiện ra vài phần phong tình.

Hàn Lập lại trong lòng rung mình, từ lời nữ tử hắc đã hiểu ra được điều gì.

Hắn còn chưa nghĩ kỹ thì một bên không trung đột nhiên lục quang chợt lóe, lưỡng đạo độn quang lại xông tới, hào quang chợt tắt hiện ra một nam một nữ.

Nam tử dung mạo anh tuấn, còn nữ tử thì xinh đẹp như hoa - đúng là Lũng Đông và thiếu phụ.

“Là người!”

“Quả nhiên người chạy tới trước!”

Hai loại thanh âm hoàn toàn bất đồng, cả hai người đều cảm thấy kinh ngạc.

Đúng là thiếu phụ thấy Hàn Lập cũng bình yên tới đây trước, có chút ngoài ý muốn, nhưng Lũng Đông vừa thấy thiếu nữ áo bào trắng lại lộ ra vẻ vui mừng.

“Nguyên lai là Lũng huynh cùng Hồng đạo hữu, không phải tiểu muội nhanh chân,

mà là nhị vị đạo hữu chậm một chút thôi.” Thiếu nữ áo bào trắng nhìn hai người, nhẹ nhàng nói.

“Đồ vật kia, Diệp cô nương đã lấy được rồi chứ!” Ánh mắt Lũng Đông hướng đến đồ vật thiếu nữ đang cầm trong tay, lộ ra nụ cười giả tạo.

Thiếu phụ nhìn thấy ngọc giản kia trong tay thiếu nữ áo bào trắng, sắc mặt cũng hơi thay đổi.

“Đúng vậy, tại hạ cũng là vừa mới đến lấy vật ấy. Kỳ thật, phải là Hàn đạo hữu ở đây trước tiên, tiểu muội cũng chỉ tới trước hai vị vài bước mà thôi.” Thiếu nữ phát ra tiếng cười thanh thúy, thản nhiên nói.

“Hàn huynh, nơi đây cũng chỉ có mỗi ngọc giản này sao?” Thiếu phụ trầm mặc xuống, bỗng nhiên hỏi như vậy.

Hàn Lập trong lòng vừa động, nhưng mặt ngoài lại bình tĩnh gặt đầu.

Nhìn thấy Hàn Lập gặt đầu, thiếu phụ không nói gì, Lũng Đông nhìn thiếu nữ cũng không nói được lời nào, mà thiếu nữ áo bào trắng lại cúi xuống, chỉ mỉm cười vuốt vuốt ngọc giản trong tay.

Nhất thời, nơi này lập tức trở nên yên tĩnh không tiếng động, nhưng không khí vẫn ngưng trọng vạn phần, dường đó là dấu hiệu bão táp sắp bùng nổ.

“Diệp muội muội, phải chăng nên để thiếp thân nhìn qua ngọc giản này một chút. Những người nằm vùng ở Mộc tộc còn có người Hắc Phượng tộc, nói không chừng bên trong còn có lưu ngôn của người bốn tộc.” Thiếu phụ thần sắc dịu lại vẻ mặt ôn hoà nói.

“Cũng không dối gạt tỷ tỷ, phải đến Mộc Tộc nằm vùng cũng có người Diệp gia chúng ta, không bằng để tiểu muội xem qua trước, sau đó lại giao cho tỷ, thế nào?” Thiếu nữ áo bào trắng bĩu môi một cái, thản nhiên cười.

Nghe thiếu nữ nói như vậy, Tiểu Hồng sắc mặt đại biến, rốt cuộc không thể tiếp tục tươi cười, ánh mắt trở lên âm trầm.

“Nếu đã lấy được đồ vật này, nơi đây không phải chỗ ở lâu. Ta nên nhanh chóng rời nơi này trước rồi nói sau.” Lũng Đông cũng bất động thanh sắc nói một câu.

“Tiểu muội đang có ý này” Thiếu nữ áo bào trắng đáp ứng.

Thiếu phụ giật mình, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Hàn Lập cũng không có ý phản đối.

Thiếu nữ thấy vậy liền cười, thu ba trong mắt lưu chuyển liên tục, nàng thu hồi ngọc giản trong tay. Bỗng... có tiếng hét lớn, gốc cây cổ thụ gần đó đột nhiên phun ra một đạo ngân mang, tốc độ cực nhanh ngay lập tức bắn đến sau lưng thiếu nữ.

Thiếu nữ áo bào trắng tuy chưa quay đầu lại nhưng hừ lạnh một tiếng, thân thể uyển chuyển, mơ hồ biến mất tại chỗ không thấy.

Ngay sau đó, thiếu nữ xuất hiện ở một nơi xa cách đó hơn mười trượng. Khi thân hình mới vừa hiện ra, thì chỗ dưới chân bỗng nhiên lại bắn ra một đạo ngân mang khác.

Lúc này đây, thiếu nữ sắc mặt khê biến.

Vai nàng nhoáng lên, dưới chân phát lực, cả người lại thoát ra ngoài mấy trượng.

Nhưng đúng tại lúc này, tiếng xé gió vang lên.

Một đạo quang ti đậm nhạt trong suốt như không thấy trong gang tấc đã bắn tới bên cạnh nàng, mục tiêu không phải thiếu nữ, mà là ngọc giản trong tay nàng ta.

Thiếu nữ áo bào trắng cả kinh, vội vàng co tay lại, nhưng đã hơi muộn một chút.

“Oang” một tiếng, ngọc giản lập tức vỡ tan, biến thành vô số mảnh nhỏ. Thiếu nữ kinh sợ, giữa đôi lông mày hiện lên sát khí, phản thủ xuất ra một trảo tóm lấy quang ti trong suốt kia, sau đó kéo mạnh một cái.

“Phù phù” một tiếng, một con cự trùng thân thể trong suốt hiện lên trong hư không.

Yêu trùng này, thân dài ba bốn thước, trông như một con cự tà, thân thể to mọng, phía sau lưng lại sinh ra đôi cánh ve, liều mạng phe phẩy, tựa hồ muốn giãy dụa bay ra.

Sau khi bị thiếu nữ khống chế, con trùng này tự nhiên không thể bay lên mây may.

Ngọc giản bị hủy trong nháy mắt, ba người Hàn Lập nhất thời ngơ ngẩn.

Cơ hồ cũng lúc đó, vài viên cổ thụ còn lại bỗng nhiên phóng ra lục quang, nơi đó bỗng xuất hiện vài đạo nhân ảnh, dường như đều trực tiếp từ trong cây sinh ra.

“Hắc hắc, thật không nghĩ tới, đồ vật này giấu ở nơi đây, nếu không được phải các người vạch đường, thật đúng là khó có thể tìm được. Kể từ nay, Mộc Tộc sẽ không còn hậu hoạn.” Một bóng người cao lớn đảo qua đám người Hàn Lập, trong miệng phát ra ngôn ngữ Nhân Tộc có chút lạnh lẽo.

Hàn Lập vừa trông thấy tướng mạo những người này, đồng tử bỗng nhiên co rụt lại.

Những người này tựa hồ cùng nhân tộc có chút giống nhau, nhưng là toàn bộ da thịt có màu xanh biếc, ngũ quan tương đồng trừ hai mắt màu tím, quả là độc nhất vô nhị, thậm chí có thể rõ ràng phân biệt được một trong hai gã đáng người thon thả bộ dạng là nữ tính.

Những nhân ảnh này đúng là người Mộc Tộc.

Điều làm cho Hàn Lập lại hơi giật mình, người Mộc Tộc tại phần eo hơn phân nửa đều đeo dây lưng màu cam.

Tên Mộc Tộc cao lớn tại dây lưng của hắn ngoài màu cam còn có một đường chỉ màu bạc.

Nghĩ tới cấp bậc của Mộc tộc, Hàn Lập tâm tư bỗng nhiên như chìm trong vực sâu.

“Ngân giai, ngươi là ngân giai mộc linh!” Vừa thấy dây lưng bên hông tên Mộc Tộc cao lớn, nét mặt thiếu nữ cũng trở lên cực kì khó coi.

“Tại hạ ngân giai dưới quyền linh sư Mộc Thụy, các vị đều đã tới nơi đây rồi cũng đừng trở về nữa. Tạm thời ở lại bốn tộc làm khách một thời gian.” Tên Mộc Tộc cao lớn không chút biểu tình lên tiếng, sau đó vung tay lên.

Phía sau người Mộc Tộc có dây lưng màu cam, đồng thời khê xoay người, hai tay nhấn mặt đất một chưởng.

Nhất thời một tầng lục mang với tốc độ không thể tưởng tượng lan tràn đi bốn phương tám hướng.

Hàn Lập cùng thiếu nữ áo bào trắng đang đứng trên mặt đất, cả hai không chút nghĩ ngợi lập tức bay vút lên.

“Ầm ầm” tiếng nổ lớn từ bốn phương tám hướng truyền đến. Ảo thuật cấm chế do Hàn Lập thi triển lúc trước trong nháy mắt đã bị một cỗ vô hình lực đánh cho tan rã.

Ảo thuật vừa mất, tất cả bốn phía đồi núi nhất thời hiện ra.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Chỉ thấy chỗ lục quang đi qua tất cả cây cối nơi đó liền hóa thành từng con trường mao thú. Trong tay cầm giữ từng kiện từng kiện đủ loại binh khí. Bì mao màu sắc khác nhau, tất cả hóa thành một trận yêu phong bay lên không trung.

Đại khái chừng mấy ngàn con trường mao thú, tất cả đều bao vây lấy khu đồi núi nơi này chật như nệm gối.

Lũng Đông cùng thiếu phụ thấy được như vậy thì sắc mặt nhất thời trở lên không còn chút máu.

Hàn Lập khoe miệng khê co giật, cũng lộ ra một nụ cười khổ, chỉ có thiếu nữ áo bào trắng thần sắc âm trầm dị thường nhìn sang mộc linh Mộc Thụy. Không thể biết được nàng ta đang nghĩ gì.

“Bốn tộc gần ngàn năm mới nghiên cứu ra mộc vượn thú. Nếu là các người xem qua ngọc giản đó thì trong đó chắc hẳn có ghi lại nhưng hiện tại...hắc hắc.” Mộc Thụy vẻ mặt tuy chờ dè dị thường, nhưng trong miệng cổ tình phát ra tiếng châm chọc.

“Động thủ!”

Một thanh âm cực kỳ xa lạ vang lên trong hư không, đám người Hàn Lập ngẩn ra không biết sao lại thế. Thiếu nữ áo bào trắng đột nhiên miệng hé ra, phun ra một đạo xích hồng huyết quang, bỗng nhiên biến thành mấy đạo hồng sắc huyết ti, ngoại trừ ngân giai mộc linh thì bắn tới tất cả các mộc linh ở nơi đây.

Chương 1373: Sáu Tay Sơ Hiện

Vài tên mộc linh cả kinh, lục quang trên người chớp động, hoặc là hiện lên một chiếc mộc giáp thuẫn hoặc là miệng phun ra một đoàn lục hà, muốn đánh hạ huyết ti của thiếu nữ..

Nhưng huyết ti này chẳng biết được cô động từ vật gì mà phảng phất như như hư ảnh có thể xuyên thủng phòng ngự, huyết ty chợt lóe đã bắn vào người mộc linh; toàn thân mộc linh hiện lên huyết quang, trong nháy mắt bị từng sợi từng sợi huyết sắc ti vòng cuốn chặt, nhất thời, mộc linh không thể giãy dựa thoát ra.

Trong lúc đó, cây cổ thụ vốn bị Hàn Lập dùng kiếm khí chém thành hai nửa lúc trước bỗng xuất hiện hai đạo kim ảnh nhàn nhạt bổ nhào về phía Mộc Thụy.

Mộc Thụy hừ lạnh một tiếng, hai tay khê tụ lại.

Nhất thời lưỡng đạo ngân quang chợt lóe rồi đánh lên phía trên kim ảnh.

“Rầm rầm” Hai tiếng trầm đục vang lên, kim ảnh nổ tung tạo thành vô số điểm kim quang văng tứ tán khắp nơi bắn vào ngân giai mộc linh.

Rống lớn một tiếng, bốn phía Mộc Thụy bỗng nhiên hiện ra một mảnh kim sắc phù văn tạo thành pháp trận, linh quang đại phóng, đem cao giai mộc linh bao bọc vào trong.

Trong mắt Mộc Thụy tử mang co rút lại, hai tay hẫc lại hợp lại, giữa lòng bàn tay hiện lên một đoàn ngân quang chói mắt, sau đó tạo thành vô số đạo ngân mang bắn ra bốn phương tám hướng một cách mãnh liệt.

Tiếng nổ ầm ầm truyền đến, ngân mang kim phù đan vào nhau, kim sắc phù văn này không biết là thần thông cổ quái gì lại có thể ngạnh kháng đỡ một kích của ngân giai mộc linh, chỉ có một phần nhỏ phù văn bị đánh tan.

Màn này làm cho mộc linh cấp cao như Mộc Thụy trong lòng kinh sợ vô cùng.

Không chút lưỡng lự, hai tay trong lúc đó lại hiện lên ngân quang, ngưỡng tụ quang đoàn khác còn chói mắt hơn so với lần trước vài lần.

Nhưng lúc này, vừa thấy ngân giai mộc linh cùng các cao giai mộc linh khác tất cả đều bị cuốn lấy, Hàn Lập cùng Lũng Đông mặc dù có chút kinh nghi, nhưng đã có thể đứng đây mà chờ chết nên lúc này mừng như điên, cả hai đều vận dụng thần thông bảo mệnh lập tức hướng bốn phía bắn đi.

Trong lúc đó thiếu phụ hai tay bắt quyết, thân hình lộn một vòng hạ xuống mặt đất, trong nháy mắt đã hóa thành một con hỏa phượng diễm lệ dị thường, cả người bốc lên yêu diễm màu đen cuộn cuộn, rồi xông vào trong đám mộc viên, mặc cho các loại vũ khí trong đàn cự viên tới tập đánh tới nhưng tất cả đều nhanh chóng hóa thành tro tàn.

Trong chớp mắt, hỏa phượng này đã phóng ra phía xa hơn trăm trượng.

Lũng Đông sắc mặt ngưng trọng, miệng nuốt vội một viên ngũ sắc đan dược, sau đó trong miệng lẩm bẩm niệm chú, trên người lại hiện lên một bộ cánh chiến, trên chiến giáp còn hiện ra một Ngũ Trảo Kim Long hư ảnh.

Một tiếng Long ngâm cao vút, tiếp theo nó xoay quanh một vòng rồi nhập vào người Lũng Đông.

Lập tức nốt ruồi đỏ trên người hấn đại phóng kim quang, cả người chợt hóa thành một đạo kim hồng dài hơn mười trượng phá không bay đi. Trong đoàn kim mang đang bay vọt đi này còn mơ hồ hình bóng Ngũ Trảo Kim Long. Những nơi kim quang đi qua, tất cả những gì ngăn cản phía trước đều lập tức hoá thành một chùm huyết vũ.

So với thủ đoạn đào tẩu kinh thiên động địa của hai người kia thì Hàn Lập lại lặng yên không tiếng động, sau lưng phát ra một tiếng sấm rền, một đôi vũ sí màu xanh hiện lên.

Tiếp theo, hấn hé miệng, phun ra vài đoàn tinh huyết đỏ đậm. Tinh huyết này vây quanh thân thể quay tròn một vòng sau đó liền biến thành một mảng huyết vụ bao phủ thân hình hấn vào trong đó.

Huyết vụ quay cuồng vài lần rồi sau đó hóa thành một đạo huyết ảnh bắn đi như một ánh chớp, xuyên thủng tất cả những con mộc viên thú cản đường, cuối cùng xuất hiện ở

cuối chân trời.

Lóe lên thêm lần nữa, huyết ảnh đã hoàn toàn biến mất không thấy tăm tích.

Hàn Lập với tu vị Hóa Thần thi triển ra Huyết Ảnh Độn, nếu so với Hắc Phượng cùng Lũng Đông biến thành kim quang thì nhanh hơn gấp bội.

Hai người kia ở trong độn quang nhìn thấy hành động của Hàn Lập thì không khỏi ngây người.

Còn thiếu nữ áo bào trắng thì lại khác, chỉ thấy tay nàng lật lên ngay lập tức một lưỡi đao hồng quang lập lòe đã xuất hiện ở trong tay. Cũng không thấy nàng bắt quyết hay niệm chú gì mà chính là nhẹ nhàng vung đao này về hướng xuất hiện nhiều mộc vượn thú nhất.

Nhất thời, thiên địa nguyên khí trong khoảng không nơi đó xảy ra giao động, một đạo xích hồng đao quang dài hơn trăm trượng trông như kinh thiên cự trụ từ từ hiện lên trong hư không, sau đó cũng từ từ chém xuống.

Nơi ánh đao chém xuống, những mộc viên thú bị bao phủ bên trong liền đại loạn hoảng sợ, muốn thoát ngay khỏi chốn này.

Điều không thể tưởng tượng được chính là tất cả thân hình mộc viên khê run nhẹ rồi đều tự cháy. Hơn trăm con mộc viên thú bên trong hồng sắc hoá quang biến thành một đồng tro tàn.

Phía trước lập tức xuất hiện ra một thông đạo thẳng tắp.

Ánh đao khủng khiếp đó lúc này cũng quỷ dị biến mất.

Lúc này, tại gốc cổ thụ không trợn vện lúc trước dấu ngọc giản bỗng xuất hiện một lục sắc hỏa điều đột nhiên bắn ra rồi hóa thành một đạo lục mang nhập vào thân thể thiếu nữ.

Thiếu nữ áo bào trắng thấy vậy, trên mặt hiện lên nét vui mừng, nàng hít sâu một hơi, thân hình nhoáng lên rồi biến mất tại chỗ, sau khi hiện lên thì đã xuất hiện trong thông đạo. Tiếp theo thân hình nàng lại quỷ dị biến mất rồi lại hiện lên một cách quỷ dị ở phía cuối thông đạo.

Thiếu nữ không nói hai lời, lập tức hóa thành một đạo bạch hồng phá không bay đi, độn quang như ẩn như hiện, sau mấy nhịp thở thì đã biến mất ở cuối chân trời. Độn thuật quỷ dị này tuyệt đối không dưới Huyết Ảnh Độn của Hàn Lập.

Mộc Thụy vốn vẫn đang bị kim sắc phù văn vây lấy trong tay lại bộc phát ra ngân quang.

Lúc này, ngân quang mang uy lực lớn hơn lần trước, một kích đã đem hơn phân nửa kim phù đánh cho tiêu thất, số còn sót lại vẫn xoay tròn không ngừng xung quanh mộc linh này.

Mộc linh này trên mặt không chút biểu tình, nhưng tử mang trong mắt chợt hiện lên, đột nhiên giương tay phát ra âm thanh cao vút.

Tại khoảng không gần đó mộc viên thú liền trở lên xôn xao, chúng lập tức phân công nhau đuổi theo các hướng độn quang.

Cùng lúc đó, trong rừng rậm u tối, tiếng hô ứng cũng vang lên, âm thanh cao vút.....

Hàn Lập vẫn chưa ngừng thúc dục Huyết Ảnh độn, hẩn nhìn về đằng sau không còn thấy người đuổi theo, lúc này đem huyết quang thu lại, liền biến thành một đạo thanh hồng tiếp tục bỏ chạy.

Nhưng sắc mặt hẩn lúc này so với ban đầu đã tái nhợt hơn vài phần.

Xem ra, liên tiếp hai lần vận dụng Huyết Ảnh độn, làm cho nguyên khí thật sự tổn thương.

Chẳng qua, phía sau có thể sẽ có ngân giai mộc linh đuổi theo, hẩn sao lại dám có chút lơ lửng.

Tồn tại này tương đương với Nhân Tộc Hợp Thể kỳ, hẩn có tự phụ có nghịch thiên thần thông nhưng cảnh giới kém xa cũng quyết không dám hy vọng có cơ hội chiến thắng khi giao thủ. Cho dù đối phương chỉ là ngân giai hạ vị.

Lần này nếu không phải có người khác âm thầm ra tay tương trợ bỗng nhiên dùng bí thuật vây khốn vị ngân giai mộc linh này thì chỉ sợ bọn họ không có cơ hội chạy trốn nhưng hiển nhiên loại kim sắc phù trận này cũng vô pháp vây khốn được bao lâu, mấy

người tản ra mà chạy, ai cũng có thể bị ngân giai mộc linh này để ý. Hãn cũng không dám dừng lại mấy may!

Tuy rằng Hàn Lập không dùng Huyết Ảnh động, nhưng thanh sắc động quang của Hàn Lập cũng không hề chậm, sau lưng lại có Phong Lô Sí không ngừng quạt lên, mà mỗi một lần chớp động cũng làm cho động quang gia tốc thêm vài chục lần khiến động tốc của hãn cực nhanh hoàn toàn không kém luyện hư tu sĩ.

Chẳng qua Hàn Lập cũng không dám quay đầu lại, chỉ chăm chú chạy thật nhanh về phía trước.

“Sưu sưu” Vài cái tiếng xé gió từ phía dưới truyền lên, lập tức vài đạo kinh phong kỳ quái bắn nhanh đến, sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, động quang liền dừng lại trên không trung.

Ba đạo thanh quang từ phía dưới chợt lóe bắn sạt qua cách thân thể Hàn Lập chỉ có vài thước.

Vừa rồi nếu không phải Hàn Lập dùng nhanh động quang thì chỉ sợ lập tức sẽ bị ba đạo thanh quang này xuyên thủng thân thể.

Hiện giờ ba đạo thanh quang đang xoay tròn, hóa thành ba gã Mộc Tộc, mỗi người đều cầm trong tay thanh sắc mộc. Ánh mắt Hàn Lập đảo qua bên hông ba người, nhìn thấy màu sắc dây lưng ba người đang đeo thì lúc này trong lòng buông lỏng.

Ba người này chỉ tương đương với Nguyên Anh tu sĩ ở Nhân Tộc, tồn tại này đương nhiên Hàn Lập sẽ không để ý nên cũng không thấy Hàn Lập vận dụng pháp bảo gì, chỉ thấy Phong Lô Sí sau lưng khẽ phát lên, một đạo điện hồ màu xanh lập tức được phóng ra.

Lôi điện cực nhanh, chỉ chớp mắt đã trên trước mặt tên mộc linh đứng giữa.

Mộc linh này trên mặt không lộ sắc thái, từ mang trong mắt nhanh chóng co rút lại nhưng không hề sợ hãi huy động mộc mâu đâm thẳng đến bụng dưới Hàn Lập.

Mộc mâu chưa kịp chạm thân thì đã nổ tung thành vô số đạo thanh sắc tiêm mang, phảng phất muốn trong nháy mắt muốn xuyên thủng trăm lỗ trên người Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập phát lạnh, hai tay kim quang đại phóng, trong phút chốc hiện ra một tầng kim sắc lân phiến trong suốt; thanh mang này đâm đến trên thân thể chỉ phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai, tất cả đều bị bắn ngược trở lại, không có chút tác dụng

Cùng lúc đó, cánh tay Hàn Lập chớp lên tóm lấy thanh mộc mâu thứ hai đang đâm tới, mặc cho mộc linh liều mạng co lại thế nào nhưng mộc mâu vẫn im lìm bất động trong tay hắn.

Thanh khí trên mặt Mộc linh chợt lóe, hắn không chút do dự buông bỏ mộc mâu ra, thân hình bắn về phía sau, động tác mau lẹ như sao băng.

Nhưng cánh tay kia của Hàn Lập lại kéo dài hơn một xích, giống như thuận di xuất hiện trước ngực mộc linh, năm ngón tay như lợi kiếm đâm thẳng vào trong ngực.

Một tiếng động cực kỳ nhỏ vang lên, thân thể mộc linh chỉ như mảnh giấy bị Hàn Lập mạnh mẽ phá rách. Từ sau lưng mộc linh đã thò ra năm ngón tay Hàn Lập đang nắm một viên tinh thể như bảo thạch.

Từ lúc Hàn Lập đón đỡ một kích của mộc linh đứng giữa cho đến khi xuyên thủng ngực hắn, nói thì chậm nhưng thực ra chỉ là trong chớp mắt.

Hai mộc linh thấy vậy, trong miệng phát ra tiếng kêu quái dị, chói tai. Một kẻ trong đó liền hé miệng phun ra một đoàn hoàng hà bắn tới, mộc mâu trong tay cũng vung lên, biến hóa ra vô số đạo hư ảnh đem hơn phân nửa thân thể Hàn Lập bao lại.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, định thu hồi song chưởng đâm xuyên ngực đối thủ lúc nãy.

Nhưng chuyện tình hắn không ngờ tới xuất hiện.

Một tay đâm xuyên thân thể mộc linh cùng cánh tay kia bắt lấy mộc mâu lúc trước, đồng thời bị lục quang vây lấy, sinh ra một cỗ hấp lực lớn đến khó tin.

Song chưởng khẽ nhoáng lên một chút, thế nhưng không thể rút ra.

Trong chốc lát, đoàn hoàng hà kia đã tới phía trước mắt, thứ này phun ra ra vô số thanh mang, đâm thẳng xuống.

Trên mặt hiện lên Hàn Lập một tia quý dị, khẽ mấp máy môi, tựa hồ đang niệm chú.

Nhất thời trên người hắn kim quang đại phóng, dưới xương sườn hư ảnh chợt lóe, bốn cánh tay màu vàng mờ hồ hiện lên.

Chương 1374: Lui Định

Bốn cánh tay màu vàng này kim quang óng ánh, rực rỡ vô cùng.

Một cánh tay màu vàng khê động xuất ra một quyền đánh tan hà quang trước mắt. Một tay khác lại hoa lên trong hư không, nhất thời kim sắc hào quang hiện lên, dễ dàng đỡ lấy thanh mang đầy trời.

Cùng lúc đó, hai kim tí khác lại nhắm ngay vào người hai Mộc Linh, mười ngón bắn ra mười đạo kim sắc kiếm khí, trong nháy mắt đã tới trước người hai Mộc Linh.

Hai Mộc Linh khiếp sợ, trên người hiện ra thanh sắc mộc giáp, tiếp đến chúng liên thủ tạo ra thêm một hoàng sắc mộc thuẫn ngăn chặn kiếm quang.

Nhưng là mười đạo kiếm khí đó chính là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong cơ thể biến thành, sắc bén vô cùng.

Bóng kiếm chợt loé đã đem hai Mộc Linh chém nát.

Thân thể hai Mộc Linh trong nháy mắt biến thành mấy khối thịt vụn.

Nhưng Hàn Lập vẫn không chịu dừng tay, hai cánh tay màu vàng đó vẫn không ngừng huyền hóa, kiếm quang tuôn ra nhiều vô kể, trong nháy mắt đã đem hai Mộc Linh bao phủ vào kim quang, hai đám huyết vũ theo đó rơi xuống.

Hàn Lập lúc này mới hít một hơi thật sâu, song chưởng bị kiếm giữ đột nhiên run lên, trên hai cánh tay bỗng xuất hiện phù văn kim quang quý dị. Thân thể Mộc Linh cùng thanh sắc trường mâu lúc này còn kiếm giữ Hàn Lập vừa tiếp xúc với kim quang nhất thời run rẩy rồi vỡ vụn thành từng khúc, cuối cùng hóa thành một đoàn thanh sắc mộc phấn, theo gió tan mất.

Hàn Lập thu về hai tay, trên người kim quang chợt tắt. Mặt khác, bốn cánh tay màu vàng mơ hồ cũng biến mất không thấy tăm hơi. Lần này chỉ là đối phó mấy tồn tại cấp Nguyên Anh vậy mà đã vận dụng Phạm Thánh Chân Ma Công đệ nhị quyết, thật đúng là

dùng dao mổ trâu để giết gà.

Chẳng qua cảnh giới của công pháp này còn thấp, không thể phát huy thần thông chân chính nên không thể dùng trong khi chiến đấu với cường địch chân chính, cùng lắm chỉ có thể xuất ra nổi một ít công dụng ngoài ý muốn, dùng làm thủ đoạn đột kích bất ngờ mà thôi.

Nhưng khi tu vi tiến vào Luyện Hư, tu luyện tới đệ tam quyết chân chính là pháp thể song tu, lúc đó Phạm Thánh Chân Ma Công mới hiển lộ ra uy lực của mình, chắc chắn là không dưới uy lực của công pháp đỉnh giai.

Đối với việc này, hắn cũng có vài phần tự tin.

Hàn Lập cân nhắc một chút rồi lại hóa thành một đạo thanh hồng lao đi.

Trên đường, Hàn Lập lại đụng phải vài ba người Mộc Tộc chặn lại.

Mấy người Mộc Tộc này, tu vi mỗi người cũng không quá cao, phần lớn là Mộc Linh tương đương với cấp bậc Nguyên Anh của Nhân loại, thậm chí còn xuất hiện cả đệ giai Mộc Linh.

Đối với những Mộc Linh này, Hàn Lập tránh được thì sẽ tránh, nếu không tránh được thì liền thi triển thủ đoạn đột ngột đánh gục đối phương, không để cho đối phương dây dưa kéo dài thời gian.

Kết quả, sau một đường chạy như điên, đến gần nửa ngày sau Hàn Lập rốt cục lại gặp phải phiền toái.

Ở trước mặt hắn, lại xuất hiện hai gã Mộc Linh eo buộc dây lưng màu tím, một kẻ dáng người khô ngô, kẻ còn lại dáng người thon thả - rõ ràng là một nam một nữ.

Phía sau hai người, bốn đầu mộc viên thú màu lông trắng bạch cũng đứng đó, viên thú này thân cao bảy tám trượng, mỗi con đều cầm một cây hoàng sắc đại côn.

Bốn con mộc viên thú này ánh mắt rực sáng nhìn về hướng Hàn Lập, dường như thông linh dị thường, mơ hồ linh trí đã mở ra, khiến cho Hàn Lập cảm nhận được một loại khí tức cực kỳ nguy hiểm, tựa hồ uy hiếp cũng không dưới đôi nam nữ Mộc Linh kia.

Mà hai gã Mộc Linh kia đã là tương đương với tồn cấp Hóa Thần tại Nhân Tộc, cũng không phải hạng dễ đối phó.

Hiện tại Hàn Lập cách Hắc Diệp Sâm Lâm cũng gần ngàn dặm, hãn nóng lòng muốn lập tức rời khỏi khu vực nguy hiểm này nên tất nhiên không có tâm tư chiến đấu cùng mấy người kia. Hàn Lập bị ngăn lại, trên mặt sát khí tràn ngập; hãn nhìn bốn con cự viên phía đối diện, nét mặt băng hàn dị thường.

Đột nhiên một tay hãn vỗ vào sau ót, từ đó phóng ra một mảng lớn hơi quang, hơi quang cuộn tròn một cái bỗng nhiên ngưng tụ hóa thành một quang hoàn cự đại kỳ lạ vô cùng, nó lớn chừng hai ba mươi trượng, quay tít trên không trung. Động tĩnh này lập tức đã thu hút sự chú ý của địch nhân.

Cùng lúc đó, ống tay áo hãn run lên, bảy mươi hai Tiểu Kiếm không tiếng động bắn ra lạng yên bay về bốn phương tám hướng.

Hãn định dùng Nguyên Từ Thần Quang thu hút sự chú ý của đối thủ, sau đó mới dùng Đại Canh Kiếm Trận đem đại địch bao vây.

Cùng thời gian này, về mặt Tiểu Hồng tái nhợt, nàng đang trôi nổi giữa không trung hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm mấy đạo lục ảnh ở phía trước, bên hông ba gã Mộc Linh buộc dây lưng màu tím.

Tại một hướng khác, Lũng Đông biến thành kim quang liên tục phóng đi, ở ngay sát sau, một kim sắc mộc viên bộ lông như vàng ròng đang khiêng một cây ô hắc cự phù quanh thân ngũ sắc hà quang lưu chuyển không ngừng đang cực nhanh đuổi sát không tha.

Hư ảnh ngũ trảo kim long trong bảm trên thân Lũng Đông đã bị tán đi, hãn quay đầu nhìn lại sau lưng thấy kim mao mộc viên dữ tợn dị thường, không hề có ý định dùng tay mà ngược lại còn điên cuồng không ngừng thúc giục độn quang.

Phía xa xa hơn trăm dặm, khu vực ven Hắc Diệp Sâm Lâm.

Một đạo bạch hồng đang phi độn qua để lại tiếng rít gió chói tai. Ở ngay phía sau vài dặm có một đạo ngân quang kiên trì theo đuổi. Hai người kẻ truy kẻ chạy, trong chớp mắt đã phóng ra xa cả ngàn trượng.

Đạo bạch hồng nhất thời không thể dứt ra khỏi sự truy đuổi của ngân quang, mà ngân quang cũng vô pháp có thể lập tức đuổi kịp bạch hồng, lưỡng đạo độn quang thoảng chốc lao ra khỏi rừng rậm, để lại Hắc Diệp Sâm Lâm ở đằng sau.

Hàn Lập thân hình huyền phù trên không trung, nhìn vô số đạo kim ti ngưng tụ thành một đoàn trong kiếm trận, rốt cục cũng đem một đầu kim vao mộc viên cuối cùng cắt thành vô số khối, lúc này than nhẹ một tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết, miệng phun một tiếng: “Thu”.

Tại hư không phía trước, bỗng nhiên có mấy trăm đạo kim sắc kiếm quang phóng lên cao, ông mình không ngừng, kim quang đại phóng rồi trở lại thành bảy mươi hai khẩu Tiểu Kiếm như cũ.

Tiểu Kiếm này quay út một vòng trên không trung, sau đó tất cả hướng về Hàn Lập.

Tay áo Hàn Lập run lên, tất cả Tiểu Kiếm nhập trong đó không thấy bóng dáng.

Hắn bắt đầu đưa mắt nhìn khu trung tâm kiếm trận lúc này vẫn còn có nhiều huyết vụ chưa tan hết.

Hàn Lập ánh mắt chợt lóe.

Bảy mươi hai lưỡi phi kiếm bày ra Đại Canh Kiếm Trận uy lực to lớn hơn hẳn dự đoán của hắn, hai tử giai mộc linh cùng bốn con ngân sắc mộc viên nhất thời đại ý bị kiếm trận vây bên trong đã bị kiếm ti trong kiếm trận trăm sát sạch sẽ, không hề có lực kháng cự.

Xem ra theo như lời Lũng Đông, Thanh Nguyên Tử với tu vi Luyện Hư kỳ lấy uy lực kiếm trận chống lại tu sĩ Hợp Thể kỳ, chỉ sợ là chuyện có thật.

Trong lòng Hàn Lập tuy có cân nhắc, nhưng lúc này cũng không phải lúc suy nghĩ nhiều hắn liền đem phi kiếm thu lại sau đó liền thi triển độn quang phóng nhanh đến ven rừng rậm.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lập đã bay khỏi rừng rậm.

Vừa ra khỏi rừng rậm này được trăm dặm, Hàn Lập lấy từ trong ngực lấy ra Thái Nhất Hóa Thanh phù sau đó lập tức dán lên trên người.

Nhất thời thân hình hần liền hoá thành hư không, hoàn toàn ẩn nấp.

Kể từ đó, hần mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó thay đổi phương hướng tiếp tục bay đi.

Ngay khi hần rời đi không bao lâu, từ phía sau Hắc Diệp Sâm Lâm lưỡng đạo hoàng sắc độn quang lại tới, hào quang chợt tắt, hiện ra hai gã Mộc Linh dây lưng màu da cam hiện ra.

Hai gã Mộc Tộc này đúng là hai kẻ trong đám cao giai Mộc Linh lúc trước đi theo ngân giai Mộc Linh bị thiếu nữ áo bào trắng thi pháp tạm thời vây lấy.

Ban đầu bọn họ dừng lại ở chiến trường trước đó không lâu của Hàn Lập, sau đó lại thấp giọng nói chuyện với nhau vài câu.

Nhưng cuối cùng không thể tìm được manh mối gì của Hàn Lập nên đành phần nộ quay về.

Hàn Lập cũng không biết rằng hành động cẩn thận của mình, làm cho bản lại tránh được một kiếp nạn.

Nếu không một khi bị hai gã cao giai Mộc Linh cấp Luyện Hư đuổi theo thì hần không thể bình yên thoát thân.

Sau khi đã rời xa cả ngàn dặm, xác định thật sự đã thoát khỏi sự truy tung của người Mộc Tộc, Hàn Lập hai tay bấm niệm pháp quyết, nhất thời phù văn trên người chợt lóe, thân hình khôi phục nguyên trạng, đồng thời trong thân thể có một đoàn linh quang bay ra, lại trở lại như cũ hoá thành Thái Nhất Hóa Thanh phù như cũ.

Hai ngón tay Hàn Lập khẽ nắm lấy phù rồi khẽ úp tay xuống, phù này lập tức biến mất không thấy.

Hàn Lập cẩn thận nhìn xung quanh một phen, mới lặng yên hạ xuống một tòa núi nhỏ phía dưới, sắc mặt âm trầm bắt đầu cân nhắc kỹ lưỡng.

Lúc này trong lòng hần cũng buồn bực dị thường.

Khối ngọc giản bị người Mộc Tộc bất ngờ phá huỷ, chẳng lẽ nhiệm vụ này đã thất bại; nếu là như thế, không thể có số lượng lớn Diệt Trần Đan, thế thì hần phải trở lại

Thiên Uyên Thành.

Không đúng! Về sau, đột nhiên có người ra tay vây lấy ngân giai Mộc Linh – chắc hẳn phải là người được hai tộc phái đến Mộc Tộc nắm vùng, nếu là như thế thì khối ngọc giản lúc trước cũng không nhất định là thật. Nói không chừng tình báo chân chính Mộc Tộc vẫn là đang ở trên người của người này, chỉ cần tìm được người này, nhiệm vụ vẫn có thể hoàn thành.

Hàn Lập tâm niệm nhanh chóng suy tính, hẳn cảm thấy được việc này vẫn còn hi vọng.

Xem ra phải tìm được thiếu nữ áo bào trắng mới được. Về phần làm thế nào tìm được? Hàn Lập gương mặt khẽ động, khóe miệng đột nhiên lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Bỗng nhiên tay á hấn run lên, bắn ra một đoàn hư ảnh, hư ảnh này xoay quanh một vòng liền biến thành một con báo nhỏ to bằng bàn tay đang sắp trên mặt đất.

Đúng là con báo lân thú kia.

Con thú này hướng đôi lục nhãn của mình nhìn Hàn Lập, sau đó kêu lên vài tiếng.

Hàn Lập cũng không nói chuyện, trong tay linh quang chợt lóe, bỗng nhiên xuất ra một thanh sắc pháp bàn. Tiếp theo trong miệng hấn lăm lăm, một tay hướng hư không xuất ra một trảo.

Nhất thời một đoàn nhũ quang lớn bằng trong pháp bàn từ từ bay ra cách pháp bàn nửa thước mới bắt đầu dừng lại.

trong miệng Hàn Lập phát ra tiếng cười, hướng tiểu thú tùy ý vẫy tay.

Báo lân thú lại chỉ ngáp vài cái, căn bản không có chuyển động, ngược lại vẻ mặt lộ ra một bộ dạng dương dương tự đắc.

Hàn Lập có chút hết chỗ nói. Ở Mộc Tộc, hẳn để con thú này cùng Đề Hồn thú ở chung vài ngày, như thế nào nó lại nhiễm tật ngủ ngày của Đề Hồn.

Chẳng qua, hiện tại cũng không phải lúc cùng con thú này so đo chuyện nhỏ nhặt này, một tay hướng trữ vật thủ trục tìm tòi rồi lấy ra một chiếc bình nhỏ màu xanh biếc,

từ trong bình đổ ra một viên đan được đỏ tươi như máu rồi ném đến chỗ tiểu thú.

Báo lân thú vốn có bộ dạng hữu khí vô lực, lập tức tinh thần phấn chấn, cả người hóa thành tàn ảnh nhảy đến không trung nuốt lấy đan dược. Sau đó xun xoe hưởng Hàn Lập gầm nhẹ vài tiếng, bộ dạng dường như muốn lấy lòng.

Hàn Lập cũng không nói chuyện, một tay hướng trên viên bàn quang điểm một cái.

Hắn cũng không cần nói gì trong nháy mắt đem ý tứ thông qua thần niệm truyền lại cho con thú này.

Tiểu thú không chút do dự, thân hình khẽ động, ngay sau đó xuất hiện trên pháp bàn. Nó nhìn quang điểm trên không trung vài lần, lông đầu khẽ xù lên rồi nuốt thẳng nhũ quang này vào trong bụng.

Chương 1375: Mộc Phượng

Hai mắt xanh biếc của báo lân thú nhắm lại hồi lâu bỗng nhiên mở to, khẽ gầm nhẹ một tiếng.

Hàn Lập thấy vậy, mặt lộ ra vẻ tươi cười.

Hắn từ khi thu phục con thú này, không lâu trước đó đã phát hiện trừ bỏ thân pháp cực nhanh của tiểu thú, thân thể cứng rắn hơn sắt thép thì nó vẫn còn một loại thần thông thần kỳ là tìm kiếm vật.

Chỉ cần để con thú này cảm ứng qua đồ vật nào đó, bất luận vật chết hay vật còn sống thì nó đều có thể không quản đối phương dùng cấm chế ẩn nấp gì chỉ cần ở trong vòng trăm vạn dặm sẽ tìm ra chuẩn xác.

Thiên phú truy tung này không phải dựa vào khứu giác, mà là một loại thần thức cảm ứng kỳ diệu.

Ít nhất Hàn Lập cũng tự nhận bản dưới tình huống không dùng Thái Nhất Hóa Thanh Phù thì cũng không thể thoát khỏi sự truy tung con thú này.

Về phần điểm bạch quang trong pháp bàn, chính là tinh khí linh thuần của thiếu nữ áo bào trắng lúc xuất phát giao cho để liên hệ cũng giống như những người khác.

Tiểu thú cảm ứng một lúc, đầu lâu khẽ nghiêng nghiêng, tựa hồ cân nhắc điều gì, nhưng một lát sau tứ chi vận động liền hóa thành một đạo hư ảnh bắn nhanh đi.

Hàn Lập cũng không vội vã đi theo, mà một tay bấm quyết niệm thần chú, bỗng nhiên hướng phía dưới đánh ra một đạo thanh quang.

Kết quả từ dưới mặt đất truyền ra một tiếng tiêm minh, theo đó một đoàn ngân sắc hỏa diễm đột nhiên bay ra, bên trong ẩn ẩn có một con hỏa điều đang bay lượn.

Đúng là phệ linh thiên hỏa lúc trước khi ở Hắc Diệp Sâm Lâm Hàn Lập thả ra ngầm

ẩn núp.

Sau này vì nhiều lý do, Hàn Lập từ rừng rậm đào thoát ra ngoài vẫn chưa thu hồi hỏa điều này. Cũng may hỏa điều này sớm đã được luyện hóa, cho dù vận tốc của hắn có nhanh hơn nữa thì nó vẫn có thể theo sát không rời.

Đương nhiên Hỏa Điều này cũng không phải là linh thú chân chính, để duy trì hình thái thì phải tiêu hao một ít pháp lực. Nhưng một chút tiêu hao đó Hàn Lập cũng không để ý lắm.

Thấy phệ linh hỏa điều cũng không vấn đề gì, Hàn Lập vừa lòng gật đầu chỉ tay xuống dưới, hỏa điều này lại nhập vào lòng đất biến mất không thấy bóng dáng.

Nơi này vẫn đang rất nguy hiểm, hắn cũng sẽ không dễ dàng đem hỏa điều này thu hồi, đành tiếp tục để nó bên ngoài cơ thể làm đòn mai phục tối hậu khi cần thiết.

Xong tất cả mọi việc, Hàn Lập hòa vào linh quang chói lòa hóa thành một đạo thanh hồng bắn nhanh đi, chỉ chớp lên vài lần đã đuổi sát báo lân thú.

Tiểu thú theo phía bắc mà đi, ước chừng đi được một thời gian dài, rồi đột ngột lại biến đổi sang một phương hướng khác.

Hàn Lập cảm thấy nao nao, nhưng không nói gì, cũng tùy theo đó mà cải biến phương hướng.

Nhưng tiếp theo, báo lân thú lại liên tiếp thay đổi phương hướng mấy lần.

Điều này làm cho sắc mặt Hàn Lập trở lên ngưng trọng.

Biểu hiện của báo lân thú như thế chứng tỏ Diệp Dĩnh vẫn còn đang không ngừng di động, xem ra tựa hồ bị người nào đuổi theo. Nếu không, sẽ không thường xuyên biến hóa phi độ, thay đổi phương hướng.

Bất quá hắn cũng không e ngại nhiều lắm.

Với thần thông hiện tại, chỉ cần hắn không nằm trong vòng vây của địch nhân cực mạnh hoặc là bị địch nhân dồn toàn lực đuổi giết thì việc bảo mệnh cũng có vài phần tự tin

Mà nàng ta lại liên quan đến Diệt Trần Đan của bản thân, nên Hàn Lập càng sẽ không dễ dàng lui bước.

Mặt không chút thay đổi, theo sát báo lân thú, hóa thành một đạo thanh hồng phi độ nhanh như điện chớp.

Truy tung đã ba ngày ba đêm, nhưng Hàn Lập vẫn không thể đuổi kịp nàng ta.

Bất quá đến sáng ngày thứ tư, độn quang phi qua một khu vực chỉ nước là nước, mặt nước màu xanh biếc nhìn không thấy cuối, ở phía trước độn quang của báo lân thú cũng bỗng nhiên ngừng lại.

tinh thần Hàn Lập chấn động, thanh quang chợt lóe đã đi đến bên cạnh tiểu thú.

Báo lân thú khẽ dụi đầu vào người Hàn Lập, thấp giọng ô ô vài tiếng, tựa hồ muốn nói điều gì.

Nếu là những người khác thì cũng không biết con thú muốn nói gì, nhưng Hàn Lập lại mừng rỡ hỏi một câu:

“Cái gì, người ấy ngay tại phía trước cách đây không xa và đã ngừng lại... Đang ở nơi đó sao! Tốt lắm, ta đã hiểu, người trở về đi.”

Ngón tay Hàn Lập bắn ra một viên đan hoàn màu hồng được hương thơm lừng, báo lân thú nhanh chóng nuốt đan hoàn vào bụng.

Tiểu thú mừng rỡ, thân hình khẽ di động trên không trung mở miệng phun ra đoàn quang điểm, rồi biến thành tàn ảnh chui vào trong tay áo Hàn Lập.

Hàn Lập khẽ lật tay lấy ra pháp bản đem quang điểm thu lại, trong tay linh quang lại chợt lóe lấy ra một lá Thái Nhất Hóa Thanh Phù.

Phù này trông đã ảm đạm dị thường cơ hồ không còn thấy linh quang hoàn ở mặt trên phù triện. Hàn Lập nhú mày, khẽ do dự, tay kia lại lấy ra một lá phù giống y hệt như thế.

Tấm phù triện này có màu tím, so với lá lúc trước mà nói thì linh quang chói mắt hơn rất nhiều.

Đây đúng là Hàn Lập vì hành trình tới thế giới hoang dã lần này mà đã tiêu hao rất nhiều khí lực để luyện chế hai tấm Thái Nhất Hóa Thanh Phù.

Tấm lúc đầu xem ra uy năng đã tiêu hao không còn nhiều lắm, vì do nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào nên Hàn Lập tất nhiên càng cần phải cẩn thận, hẩn lấy ra tấm phù mới là để đề phòng vạn nhất.

Đem tấm tàn phù lúc trước thu lại, tấm phù mới khẽ nhoáng lên một cái, nhất thời ngân sắc phù văn chớp động, thân hình Hàn Lập lơ lửng trong hư không liên biến mất tại chỗ.

Lập tức trong lòng hẩn khẽ niệm chú, thân hình khẽ động, nhẹ nhàng bay thẳng đến chỗ báo lân thú đã chỉ.

Mặt nước rộng vô tận này cũng không biết là một cái hồ lớn, hay là biển rộng rồi, phi hành lên phía trước hơn hai trăm dặm, thế nhưng cũng không nhìn rõ bờ bến. Chỉ là đã có một tiểu đảo xuất hiện trước mắt.

Đảo này ước chừng to khoảng mười dặm, trên đảo cây cối rậm rạp dị thường, tựa hồ hiểm có dấu chân người.

Hàn Lập đưa mắt nhìn hòn đảo, rồi lại ngẩng đầu nhìn xung quanh, sau đó lặng lẽ bay thẳng đến trung tâm hòn đảo.

Theo như báo lân thú hồi báo thì chắc chắn là đảo này.

Ở trung tâm đảo này là một khu đất trống không lớn lắm, trong đó một ít cự thạch không đồng đều chất đống.

Tại đó, trên một phiến đá lớn thiếu nữ áo bào trắng sắc mặt tái nhợt đang ngồi tĩnh tọa. Trước người thiếu nữ còn có một nữ tử giống như người Mộc Tộc đang cung kính đứng đó.

Hàn Lập vừa thấy cảnh này, trong lòng cả kinh, thân hình dừng lại trong không trung, hai mắt híp lại đánh giá nữ tử xa lạ kia.

Nữ tử này nhan sắc da thịt giống y hệt Mộc Linh – là một màu xanh lục quý dị. Hơn nữa bên hông còn mang dây lưng màu cam đại biểu cấp bậc là một cao giai mộc linh

tương đương với tu sĩ Luyện Hư kỳ. Hàn Lập quan sát cẩn thận, thấy nàng ta với một linh bình thường có chút khác biệt.

Nàng ta đứng trước nữ tử áo bào trắng, bộ mặt ngưng trọng, nét mặt nghiêm nghị vô cùng khác hẳn vẻ mặt đờ đẫn của Mộc tộc. Hơn nữa hẳn mặc dù không thả ra thần niệm đi dò xét, nhưng trên người nàng ta lan toả một loại hỏa linh lực cực kỳ cường đại khác hẳn với một linh khí tinh thuần trong cơ thể Mộc Tộc.

Đây không phải là một linh!

Tâm niệm Hàn Lập khẽ chuyển đưa ra phán đoán, tiếp theo xoay chuyển ánh mắt nhìn xuống thiếu nữ áo bào trắng.

Lúc này, hẳn mới phát hiện ra thiếu nữ áo bào trắng ngoại trừ sắc mặt tái nhợt dị thường, trước ngực còn có một vết máu to như nắm tay, phảng phất một đóa hoa nhỏ màu huyết sắc vô cùng bắt mắt.

Nàng ta đang bị thương.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập trong lòng do dự, cân nhắc có nên hạ xuống hay không.

Đúng lúc này, cô gái phía dưới bỗng nhiên vừa ngẩng đầu nhìn về hướng không trung thản nhiên cười.

“Hàn huynh nếu đến đây, vì sao còn không xuống dưới nghỉ ngơi một chút.”

Hàn Lập nghe vậy trong lòng kinh hãi, lập tức hoảng sợ.

Nàng ta có thể nhìn thấy hắn đang ẩn nấp, điều này sao có thể?

Thái Nhất Hóa Thanh Phù trước mặt Hợp Thể cấp tu sĩ còn khó nói, nhưng đối với cấp bậc từ Luyện Hư trở xuống thì trước kia chưa từng có người cảm ứng được. Chẳng lẽ lời nàng ta là .. lừa bịp? Nhưng xem vẻ mặt tươi cười của nàng ta hướng phía mình thì rõ ràng biết chính xác vị trí của mình.

Trừ phi nàng ta có thần niệm cường đại, nhưng muốn vậy phải ít nhất là hợp thể tu sĩ mới có thể được!

Hàn Lập trong lòng kinh nghi vô cùng, hơi trầm ngâm một chút, ngân sắc phù văn trên người chớp động, thân hình chậm rãi hiển lộ ra.

Sau đó một tay hắt hướng trên người khê vổ, một đạo tử sắc phù triện bay ra, xoay quanh một vòng rồi rơi vào trong lòng bàn tay.

“Diệp đạo hữu, vị đạo hữu này là người phương nào, có thể giới thiệu cho tại hạ biết một chút chứ!” Hàn Lập ra vẻ bình tĩnh nói, thân hình từ không trung từ từ hạ xuống.

“Để ta giới thiệu một chút, vị này chính là do hai tộc chúng ta phái đến Mộc Tộc năm vùng, Diệp Sở đạo hữu! Xem bộ dáng Hàn đạo hữu thì dường như rất nhẹ nhàng thoát khỏi Mộc Tộc.” Thiếu nữ áo bào trắng đầy hứng thú nhìn Hàn Lập khi thấy bộ dạng không chút tổn hao gì của hắn. từ đó nàng không khỏi cảm thấy ngạc nhiên.

“Diệp sở? Đạo hữu là Nhân Tộc hay là Yêu Tộc?” Hàn Lập lại ngó lơ nhìn nữ tử da xanh, ánh mắt chợt lóe, bèn nói.

“Ánh mắt đạo hữu rất tinh tường. Tại hạ là người Nhân Tộc, nhưng bản thân lại mang Mộc Phượng linh huyết, cứ coi như nửa Yêu Tộc đi.” Tiếng nữ tử trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Hàn Lập một cái, thanh âm hơi có chút khàn khàn.

“Mộc Phượng? A, đạo hữu cũng có tu vi cấp luyện hư!” Hàn Lập vừa nghe được tên đã ngẩn ra, nhưng thần niệm hướng trên người nàng ta đảo qua, sắc mặt hơi đổi.

“Sở tỷ tỷ xuất thân từ Diệp gia chúng ta, năm đó khi còn là tu vi luyện hư sơ kỳ ẩn núp ở Mộc Tộc nhiều năm như vậy tới nay đã luyện hư kỳ đại thành, khoảng cách đến hợp thể cũng chỉ là một chút.” Thiếu nữ nói rất trôi chảy.

“Điều này là do ta ở Mộc Tộc cũng có ít nhiều ưu đãi, nếu không thiếp thân cũng vô pháp tu luyện tới cảnh giới hiện nay. Nhưng thật ra ta không ngờ, lần này thiếu chủ tự mình tới.” Diệp Sở khiêm tốn trả lời.

“Thì ra là thế. Lúc này, nếu tiền bối không ở một bên tiếp ứng thì chỉ sợ chúng ta đã toàn quân bị diệt.” Đối diện thực sự luyện hư hậu kỳ đáng sợ, Hàn Lập hít sâu một hơi sâu, thần sắc tự nhiên trở lên kính cẩn vài phần.

“Chẳng qua, vừa rồi bị truy đuổi quá mau ta còn chưa kịp hỏi. Sở tỷ tỷ, rốt cuộc xảy

ra chuyện gì vậy. Vì sao ta rơi vào trong bẫy của Mộc Tộc. Mấy người khác đâu?” Khuôn mặt thiếu nữ thu lại vẻ cười lúc trước, bỗng nhiên thần sắc ngưng trọng lại.

“Trong Mộc Tộc trừ ta ra, những người khác đều đã chết hết. Ngay tại trăm năm trước, dường như người Mộc Tộc có được tình báo gì đó, biết trong tộc có thám tử hai tộc. Mộc Tộc điều tra một phen, chỉ có ta do là có Mộc Phượng Huyết nên qua được còn mấy người khác đều bị bại lộ, chỉ còn cách chạy trốn nhưng kết quả là đều bị đánh chết.” Nữ tử da xanh trả lời.

Chương 1376: Hoàn Thành Nhiệm Vụ

“Lúc mọi người tới gặp phải mai phục trong rừng bởi vì Mộc Tộc cao tăng đã cải biến Hắc Diệp Sâm Lâm, phía mép ngoài có đặt Mộc La Thụ để giám thị. Chỉ sợ thiếu chủ khi vừa tiến vào rừng rậm đã bị cây này phát hiện. Cũng may Mộc Tộc cao tăng đối với Hắc Diệp Sâm Lâm vẫn chưa coi trọng nên chỉ phái một gã ngân giai mộc linh hạ vị chủ trì. Nếu không, cho dù ta ở bên trong phối hợp tác chiến, các người cũng rất khó thoát thân.” Nữ tử thận trọng nói.

“Nguyên lai là như vậy! Sở tỷ tỷ, thật sự là người đã quá vất vả.”

Thiếu nữ thần sắc vừa động, chậm rãi nói.

Không có gì, ta ở Mộc Tộc vài năm cũng không bị bạc đãi, cũng nắm giữ không ít bí mật của Mộc Tộc. Cuối cùng cũng hoàn thành trọng trách với bốn tộc chúng ta. Chẳng qua hiện giờ ta bị bại lộ, nên ta không cách nào tiếp tục ở lại Mộc Tộc.” Diệp Sở cũng không hề để ý mà nói ra toàn bộ như vậy.

Hàn Lập nghe xong trong lòng khẽ động.

“Thiên Uyên Thành có thể lập tức bùng nổ đại chiến. Nếu không xảy ra việc này thì gia chủ cũng tính toán tới việc triệu hồi tỷ tỷ. Với tu vi hiện giờ của tỷ tỷ mà tiếp tục tiềm phục tại Mộc Tộc thì quả là quá lãng phí nhân tài...” Thiếu nữ áo bào trắng nhẹ giọng cười.

Tiếng cười này tựa hồ đã tác động đến nội thương của nàng ta, việc này làm cho nàng ho khan vài tiếng, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

“Thiếu chủ không sao chứ, nếu không hãy nuốt một viên Phượng Linh hoàn?” Diệp Sở vừa thấy tình cảnh thiếu nữ, sắc mặt liền lo lắng mà mở miệng khuyên nhủ.

“Không cần! Phong Linh hoàn còn lại không nhiều lắm, ta giữ lại vì còn có lúc cần dùng đến.” Thiếu nữ lại nói.

“Thế nào, Diệp cô nương bị nội thương rất nặng sao?” Ánh mắt Hàn Lập khẽ chớp lên.

“Bị tên ngân giai mộc linh kia đánh một chưởng, người nói xem bị thương có nặng không?” Thiếu nữ áo bào trắng nhìn Hàn Lập bĩu môi, bộ dáng có vẻ tức giận.

“Nếu chỉ là nội thương, tại hạ còn có vài loại đan dược, có lẽ đối với vết thương này sẽ có chút tác dụng.” Hàn Lập thần nhiên nói, tay áo rung lên, phóng ra mấy bình thuốc.

Hai hàng lông mày Thiếu nữ áo bào trắng nhú lại, tay nâng lên nhận lấy bình thuốc sau đó mở ra đưa mũi ngửi vài lần.

“Đan dược tốt, Bách Thánh hoàn, Hồi Linh thủy. Hàn huynh quả là người hào phóng, lại có loại thuốc tiên này để chữa thương. Đã như vậy, tiểu muội sẽ không khách khí.” Thiếu nữ dường như cũng biết không ít về các loại đan dược, nháy mắt đã nói ra tên vài loại đan có chút giá trị.

Mấy loại linh dược này thiếu nữ cũng chuẩn bị một ít, nhưng lúc này chúng lại được một gã Hóa Thần tu sĩ một hơi xuất ra, tự nhiên vẫn còn có chút khó tin.

Đôi mắt thiếu nữ khẽ chớp vài cái rồi không chút khách khí nhận hết các bình dược, sau đó cũng nuốt luôn vài viên. Ánh mắt thiếu nữ nhìn Hàn Lập tín nhiệm dị thường.

Hàn Lập thấy nữ tử này quyết đoán như vậy, hẳn cũng có vài phần bội phục.

Đương nhiên tám chín phần, đó cũng do nàng ta có bí thuật gì đó, căn bản không sợ hấn động tay chân trong đan dược.

Đúng rồi, Hàn huynh làm sao tới đây tìm được tiểu muội? Loại phù ẩn nấp vừa rồi tựa hồ là ngân khoa phù, không biết kêu tên gì? Ngân khoa linh phù cao minh như vậy, tiểu muội mới lần đầu nhìn thấy.” Sau khi thiếu nữ nuốt đan dược, khí sắc chuyển biến tốt đẹp hơn nhiều, nhãn châu chuyển động rồi bỗng nhiên mở miệng hỏi thăm về Thái Nhất Hóa Thanh Phù.

“Tại hạ tìm kiếm đạo hữu thực sự cũng có chút tâm ý. Về phần linh phù kia gọi là Thái Nhất Hóa Thanh Phù là tại hạ vô tình lấy được, phương diện ẩn nấp thực có chút

thần diệu. Diệp cô nương liếc mắt một cái mà có thể khám phá mới làm cho tại hạ giật mình, không biết đạo hữu làm thế nào có thể nhìn thấu, cho dù là luyện hư tu sĩ, cũng không dễ dàng nhìn thấu.” Hàn Lập mỉm cười, hỏi lại một câu.

“Tiểu muội tu luyện công pháp, hơn phân là có công hiệu khắc chế nửa công pháp ẩn nấp, nên có thể khám phá linh phù của Hàn đạo hữu, đó không phải là việc gì kỳ quái. Hàn huynh không cần quá để ý.” Cô gái bĩu môi, hàm hồ nói.

Hàn Lập nghe xong, tự nhiên chỉ có thể cười khổ một tiếng.

Tuy rằng biết rõ đối phương nói như vậy chỉ là ứng đối cho qua, nhưng hẳn cũng không hỏi thêm nữa.

“Ta đã không còn gì đáng ngại! Sở tỷ tỷ, chắc hẳn mang theo tư liệu tình báo của Mộc Tộc trên người. Thừa dịp lúc này bình yên vô sự, hãy đem ngọc giản truyền cho Thiên Uyên Thành đi, để tránh có việc gì ngoài ý muốn xảy ra.” Thiếu nữ bỗng nhiên hướng Diệp Sở nói.

“Dạ, Thiếu chủ.” Nữ tử da xanh nghe vậy, lập tức đáp lại một tiếng.

Hàn Lập thần sắc trên mặt vẫn như thường, nhưng trong lòng tự nhiên là mừng rỡ.

Lúc này thiếu nữ áo bào trắng đã từ từ vật thủ trục lấy ra một cái pháp bàn lập lòe, nữ tử da xanh hé miệng ra, từ trong miệng bay ra một khối ngọc giản xanh biếc.

Trên người Hàn Lập cũng có một khối pháp bàn, cũng có thể đem tin tức truyền tống về Thiên Uyên Thành, truyền tống xong thì pháp bàn cũng bị hỏng không cách nào dùng nữa.

Hiện tại nếu thiếu nữ dùng truyền tống pháp bàn của nàng thì đối với Hàn Lập cũng không vấn đề gì. Phương pháp này nghe nói là do Luyện Khí Tông sư của Thiên Uyên Thành gần đây mới nghiên cứu ra. Nếu không lúc trước, Mộc Phượng nửa người nửa yêu này đã trực tiếp mang về không cần đám người Hàn Lập chạy tận tới đây.

Tay thiếu nữ khẽ nhấc, hướng về phía pháp bàn đánh ra một đạo pháp quyết, nhất thời pháp bàn cầm trong tay bạch quang chợt lóe, linh quang đại phóng.

Đem pháp bàn hướng trước người ném đi, bỗng chốc biến thành một đoàn nhũ quang

lớn hơn một xích, chuyển động quay tròn không ngừng, đồng phát ra tiếng động vù vù.

“Mau lên một chút, mặc dù là Truyền Tống trận loại nhỏ nhưng lại có thể hấp dẫn người Mộc Tộc.” Thiếu nữ vội vàng nói.

Diệp Sở cũng biết điều này nên không lưỡng lự ném ngọc giản vào bên trong trận.

.

Thiếu nữ sắc mặt ngưng trọng lại bấm niệm pháp quyết.

Trong pháp trận bỗng nhiên hiện ra ngân sắc phù văn quay cuồng không ngừng, ngọc giản phát ra một tiếng thanh minh rồi biến mất.

Trong nháy mắt quang đoàn cũng tán loạn biến mất, ngân sắc pháp bàn hiện ra nguyên hình.

Nhưng lúc này pháp bàn đã không còn nguyên vẹn, minh ấn pháp trận trên mặt đã bị hủy hoại, toàn bộ đầy những vết rạn, hoàn toàn không thể dùng nữa.

Hàn Lập lại trong lòng vui sướng, tay khẽ lật chuyển, trong tay xuất hiện một khối thanh sắc ngọc phù. Ánh mắt mọi người nhìn vào đó không hề chớp chút nào.

Đây đúng là nửa khối vạn lý phù mà cao tăng Thiên Uyên Thành trước khi xuất phát đã đưa.

Thiếu nữ thấy vậy liền cười, đem pháp bàn hồng thu lại rồi lấy ra mai vạn lý phù, ánh mắt sáng như minh châu chăm chú nhìn vào.

Diệp Sở nét mặt bất biến vẫn đứng tại chỗ thần sắc như thường.

Trong lúc nhất thời, cả ba người đều không lên tiếng khiến không gian yên tĩnh không tiếng động.

Ước chừng qua một tuần trà, vạn lý phù trong tay Hàn Lập cùng thiếu nữ linh quang đồng thời lóe lên, thoáng hiện ra một hàng văn tự.

Hàn Lập trong lòng nhanh chóng đem từng văn tự trên ngọc phù ghi nhớ.

Vô số văn tự xuất hiện trên khắp ngọc phù, sau khi bạch quang chợt tắt ngọc phù lại trở lên âm đạm.

Lúc này, trên mặt Hàn Lập lại tràn đầy vẻ tươi cười.

Thiên Uyên Thành truyền tống tới thứ này, quả nhiên là văn tự giảng giải về cách giải trừ cấm chế trên bình Diệt Trần Đan, giống với ước định trước khi đi. Xem ra trong thành đã nhận được tin tức, bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ, rốt cục có được tự do của bản thân.

Hàn Lập trong lòng hưng phấn dị thường, đảo mắt qua thiếu nữ áo bào trắng phía đối diện.

Chỉ thấy nàng ta vẫn đang nhìn vạn lý phù trong tay. Tựa hồ chưa xem hết, nhưng là khóe miệng nàng ta khẽ nhếch lên, rõ ràng mãn ý đối với nội dung trên ngọc phù.

Hàn Lập trong lòng khẽ động.

Nàng ta không có nhu cầu đến Diệt Trần Đan, không biết nàng được cao giai tu sĩ trong Thiên Uyên Thành hứa hẹn cái gì mà cam tâm mạo hiểm tới đây.

“Thế nào, Hàn huynh cũng đã nhận được thứ gì đó rồi chứ.” Thiếu nữ xem xong nội dung trên ngọc phù, cầm trong tay ném qua Hàn Lập, cười hì hì.

“Quả thực là đã có được vật mong muốn.” Hàn Lập mỉm cười trả lời.

” Một khi đã như vậy, hãy nhanh chóng rời khỏi nơi đây. Cho dù đạo hữu có tính toán khác, nhưng chắc rằng cũng không nguyện ý tiếp tục lưu lại Mộc Tộc.” Thiếu nữ thâm ý sâu sắc hướng Hàn Lập nói.

Hàn Lập ngẩn ra, ánh mắt ngóng nhìn thiếu nữ một lúc lâu, mới chậm rãi gật đầu.

Thiếu nữ thấy Hàn Lập đáp lại như vậy tựa hồ có chút cao hứng, sau đó quay sang bên kia phân phó vài tiếng với nữ tử da xanh.

Nữ tử này đáp lại sau đó đưa tay thả ra một loại bảo vật.

Vật này vừa mới xuất hiện chỉ lớn hơn một xích - Chính là một khối lõi mộc điều

màu vàng.

Nữ tử nhanh chóng thi triển pháp quyết khiến mộc điều bay lên không, đồng thời hào quang quanh thân bắn ra tứ phía, trong nháy mắt liền biến thành lớn hơn mười trượng.

Thoạt nhìn trông rất sống động, thần tuấn dị thường.

Thiếu nữ cùng Diệp Sở không nói lời nào mà bay vụt lên. Hàn Lập khê do dự một chút rồi cũng bay lên.

Diệp Sở phát ra mệnh lệnh, mộc điều mở cánh, nháy mắt hóa thành một đoàn hoàng quang nhanh chóng bay đi.

Từ khi Hàn Lập gặp được nhị nữ đến lúc hoàn thành nhiệm vụ, sau đó thoát khỏi nơi đây, Hàn Lập cùng thiếu nữ áo bào trắng từ đầu đến cuối cũng không nói đến Lũng Đông cùng Tiểu Hồng, coi như hai người chưa từng tồn tại.

Ngay khi mộc điều rời đi được nửa ngày. Một đạo ngân hồng từ ngoại biên bay vụt đến, xoay quanh vài vòng, cũng chợt lóe rồi phá không bay đi, từ phương hướng rời đi mà xem thì đúng là hướng bay của mộc điều.

Một tháng sau, một đoàn hoàng quang từ một hoang nguyên bay vụt qua - đúng là đám người Hàn Lập đang cười mộc điều bay qua.

Bọn họ kể từ ngày xuất phát, Diệp Sở vẫn đang toàn lực thúc dục mộc điều, một đường đi nhanh như chớp, không dám dừng lại trên đường.

Có như vậy, bọn họ mới ở trong khoảng thời gian ngắn tới được nơi này. Phía trước cách đó không xa, chính là nơi nhập khẩu của Nhất Tuyệt Thiên.

Hàn Lập cùng nhị nữ trong lòng không khỏi cảm thấy nhẹ nhàng.

Đúng lúc này, giữa không trung đột nhiên cuồng phong gào thét, lập tức bầu trời trở lên u ám, tiếng sấm rền vang từng trận, sắc trời trở nên âm u tối đen như mực, mây đen quay cuồng, che hơn phân nửa bầu trời. Trong tiếng nổ vang, mơ hồ truyền đến từng tiếng rống to.

Tiếng rống này không quá lớn trầm thấp dị thường, nhưng lại tràn ngập một sự uy

nghiêm khó nói. Thiếu nữ áo bào trắng cùng nữ tử da xanh vừa nghe tiếng rống này thì sắc mặt nhất thời đại biến.

“Đây là...” Đồng tử Hàn Lập co rụt lại, trên mặt hiện ra vẻ chần chờ.

Mà đúng lúc này, bên trong không gian u ám xuất hiện mấy đạo ngân hồ thật lớn lóe lên, theo tiếng nổ rền vang một thứ trông như ngọn núi từ trong mây hiện ra, hai cặp kim sắc nhãn châu chớp lóe, gắt gao nhìn chăm chăm về mấy người ngồi trên mộc điều phía xa xa.

Lúc này, dưới hai khỏa kim sắc nhãn châu đầy uy hiếp đó, Hàn Lập cảm thấy một cỗ hàn khí dâng lên từ phía sau lưng, nháy mắt hàn khí đã bao phủ toàn thân. Thế nhưng trong lúc nhất thời hắn không thể mảy may nhúc nhích.

Chương 1377: Chân Linh Chi Phách

“Đầu rồng, là đầu của chân long chứ không phải đầu giao long.” Nhìn vật to lớn trong không trung, Hàn Lập trong lòng hoảng sợ.

Cái đầu cực lớn trên bầu trời cùng cùng mô tả về chân long trên điện tịch hoàn toàn giống nhau. Hơn nữa toàn bộ đầu rồng đều tỏa ra ánh vàng rực rỡ như được tạo ra từ vàng ròng. Trên đầu, đôi kim giác trông như hai cây tiểu thụ linh quang lóng lánh khiến cho người ta càng sợ hãi.

“Không phải chân long! Tuy rằng hơi thở đích xác là của chân long, nhưng linh lực tỏa ra chỉ ngang với yêu tu Hợp Thể trung kỳ. Nếu là tồn tại cấp Chân linh thì sao chỉ có điểm ấy linh lực.” Bỗng nhiên thần sắc Diệp Sở thoáng động, lớn tiếng nói.

“Không phải tồn tại cấp chân linh, nhưng lại có thân thể chân long, chắc chắn là do thúc dục mạnh mẽ chân long huyết chuyển hóa thành chân long chi phách.” Vừa nghe thấy lời Diệp Sở, trong mắt nữ tử áo bào trắng hiện lên một luồng hàn quang, lăm lăm nói.

“Chân long huyết! Hẳn là Lũng gia đang dờ trò quỷ quái.” Đôi hàng lông mày đen của Diệp Sở nhướng lên, sát khí trên mặt nhất thời xuất hiện.

“Không sai! Ta đã sớm cảm thấy được có chút kỳ quái, ta tham gia nhiệm vụ không bao lâu, như thế nào Lũng gia cũng đem Lũng gia Thiếu chủ an bài trong nhiệm vụ lần này”.

“Xem ra hẳn đã có ý định nhắm về phía ta.” Thiếu nữ cười lạnh một tiếng.

“Có chủ ý nhắm vào thiếu chủ? Chẳng lẽ vì tin đồn kia ...” Diệp Sở như nhớ ra điều gì, thần sắc trên mặt đại chấn.

“Tin đồn gì?” Đại Diễn Quyết vẫn lưu chuyển trong cơ thể Hàn Lập, cuối cùng hẳn cũng thoát khỏi sự kinh hãi khi chiếc đầu rồng khổng lồ xuất hiện mà hồi phục hành động, nhưng sắc mặt cực kỳ khó coi, lúc này lên tiếng hỏi một câu.

“Hắc hắc, Ta cho Hàn huynh biết, chân long chi phách kia là do vị đại thiếu gia của Lũng gia kia làm ra. Hẳn vì mưu đồ thiên phượng chân huyết trên người của ta nên đến đây. Bất quá, nếu hẳn lựa chọn ở đây mà xuất thủ công kích tiểu muội thì cũng không thể sống sót mà rời đi. Các chân linh thể gia sớm đã có hẹn, nghiêm cấm các thể gia tranh đoạt chân linh huyết mạch của nhau. Nếu có chút vi phạm, sẽ bị tất cả thể gia liên thủ tiêu diệt. Vị Lũng gia thiếu chủ này cho dù to gan lớn mật, cũng không dám động thủ trong phạm vi Nhân Tộc nên mượn cớ theo ta đến đây, lúc này đột nhiên xuất hiện gây khó dễ nên đã thúc giục chân linh chi huyết; nhưng chỉ bằng hẳn - một gã tu sĩ Hóa Thần căn bản không thể làm được, chắc chắn Lũng gia cũng có luyện hư tu sĩ khác theo tới đây.” Thiếu nữ áo bào trắng nhìn chiếc đầu rồng khổng lồ phía xa, bình tĩnh nói.

Hàn Lập nghe xong những lời này, liên tưởng lại vị Lũng Đông gia đích xác rất chú ý tới thiếu nữ nên trong lòng đã tin tưởng hơn phân nửa.

“Nếu là chân linh huyết bình thường thì không nói, nhưng đối với thượng cổ chân linh gia tộc như Diệp gia và Lũng gia thì linh huyết đã sớm ăn sâu vào huyết mạch hai nhà, không biết đã bao nhiêu vạn năm. Theo lý mà nói thì rõ ràng Lũng gia không thể cướp lấy việc này mới đúng.” Diệp Sở thần sắc ngưng trọng, vẻ mặt hiện lên một tia kinh nghi.

“Điều này ta cũng không rõ lắm, nếu Lũng gia dám động thủ, hẳn là đã nghĩ ra phương pháp. Ngay cả chúng dùng thủ đoạn gì đi chăng nữa thì chúng cũng đừng tưởng có thể đánh bại thiên phượng chi phách. Trong lát nữa, tiểu muội kích phát linh huyết, còn cầu Sở tỷ tỷ ra tay tương trợ. Hàn huynh! Làm phiền huynh hộ pháp.” Thiếu nữ áo bào trắng sắc mặt trầm xuống.

“Nếu đã không thể đứng ngoài thì Hàn mỗ tất nhiên sẽ tận lực.” Hàn Lập nhìn mây đen cùng đầu rồng đáng sợ kia từ từ tiếp cận, cười khổ một tiếng.

Thứ gọi là chân long chi phách kia dường như không đưa bọn họ để vào trong mắt, bộ dạng không chút hoang mang.

“Hàn huynh hiểu được thì tốt rồi. Trước tiên, ta sẽ bày ra pháp trận thúc dục linh huyết cùng chân long chi phách này đại chiến một trận để xem rốt cuộc là thiên phượng chi lực của Diệp gia chúng ta cường đại, hay là chân long chi huyết của Lũng gia tinh thuần.” Thiếu nữ thần sắc vừa chậm rãi nói.

Sau đó một tay nàng hướng trữ vật thủ trạc khê vổ, nhất thời xuất hiện một trận kỳ vô số nhan sắc đan xen kỳ dị, tay khê động, hơn mười đạo hào quang bay ra, bắn vào mặt đất vùng phụ cận rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Trong nháy mắt, một tầng quang hà mệnh môn hiện lên, rồi xoay quanh trong không trung.

Hàn Lập nhất thời không thể nhìn ra pháp trận này có uy năng gì.

Lúc này, thiếu nữ khoanh chân ngồi trong trung tâm pháp trận, sau đó miệng hé phun ra ngũ đoàn quang cầu nhan sắc không đồng nhất, xoay quanh không ngừng tại bốn phía thân thể.

Mỗi một khóa quang cầu đều to bằng nắm tay, bên trong ẩn ẩn có chứa một loại bảo vật khác nhau, theo thứ tự là “Tiêu” “Cầm” “Tỳ bà” “Đao” “Hoàn”.

Trong đó, tỳ bà nằm ở viên hoàng sắc quang cầu, rõ ràng là xá linh tỳ bà Hàn Lập mà đã gặp qua. Uy lực đáng sợ của vật này hẳn đã tận mắt nhìn thấy – đây chính là một kiện linh bảo phòng chế hiểm thấy.

Hàn Lập trong tâm cân nhắc không ngừng, lúc này thiếu nữ lại ngưng trọng lấy ra trên người một cái bình ngọc trắng tinh, nàng mở ra nắp bình, một tiếng phượng minh lạnh lốt truyền ra, lập tức một con Thái Phượng cao hơn tấc từ trong bình bay ra, xoay quanh một vòng, bộ dạng muốn tung ánh bay đi.

Nhưng thiếu nữ bả trắng lại hé miệng phun ra một cổ ngũ sắc quang hà bỗng chốc bao lấy bạch phượng.

Quang hà đại phóng, con Thái Phượng kia linh quang toàn thân chợt lóe, trở lại như cũ thành một viên linh đan ngũ sắc, hương khí xông thẳng vào mũi.

Thiếu nữ mặt không chút thay đổi tiến lên điểm một cái tới linh đan. Linh đan ngũ sắc nhất thời đại phóng linh quang, từ từ bay qua miệng rồi vào trong bụng thiếu nữ. Nàng nhắm lại hai mắt.

Lúc này, thân hình Diệp Sở nhoáng lên, rồi cũng ngồi xuống, hai tay bấm niệm thần chú, đồng thời hé miệng phun ra một cổ quang trụ sắc vàng mệnh môn, tràn đầy một

linh khí cực kỳ tinh thuần, rót vào trong cơ thể thiếu nữ.

Cơ hồ cũng lúc đó, trên người thiếu nữ phát tán linh quang, trên đỉnh đầu bỗng hiện ra một vầng sáng màu xanh có đường kính vài thước đang từ từ chuyển động.

Vầng sáng này chẳng những tròn trịa vô cùng mà bên cạnh còn có ngọn lửa cao hơn một xích đang chớp động, ở trung gian có một đạo hư ảnh hình người đang xếp bằng, vẻ bên ngoài mơ hồ cùng thiếu nữ có chút giống nhau, chỉ là thân hình nhỏ hơn mấy lần, nhưng đồng dạng hai mắt cũng đang nhắm lại hai tay bắt quyết liên tục.

Hư ảnh nữ tử trong vầng sáng bỗng nhiên hé ra hai mắt, trong mắt lại có ngũ sắc lưu quang chớp động, có vẻ cực kỳ quý dị.

Giờ phút này, mây đen phía xa xa chỉ còn cách nơi bọn vài dặm, nhưng lúc này, da thịt toàn thân thiếu nữ trở lên hồng rực, trên gương mặt cũng có một tầng tiên diễm đỏ như màu máu hiện ra, hóa thành từng đợt quang hà, nhắm thẳng vầng sáng trong không trung điên cuồng nhập vào.

Nhất thời trên không trung, thanh sắc quang mang chấn động, nháy mắt bị nhuộm đỏ hóa thành màu đỏ tươi.

Trong vầng sáng, hư ảnh thiếu nữ vừa tiếp xúc với huyết quang đã nháy mắt đem chúng hút vào trong cơ thể, trên người đồng thời toát ra linh quang ngũ sắc rộng gần một tấc.

Do có đại lượng huyết quang nhập vào, ngũ sắc linh quang sáng lòa đến chói mắt.

Cả hư ảnh hóa thành một vầng ngũ sắc kiêu dương, lóa mắt vô cùng.

Đột nhiên xuất hiện một tiếng phượng minh thẳng hướng cừu tiêu, vầng sáng quay tít một vòng rồi toàn bộ nhập vào trong đoàn kiêu dương. Ngũ sắc linh quang lập tức đại phóng, bỗng chốc hóa lớn gần trượng. Ngũ sắc thái phượng trong miệng kêu lên một tiếng thanh minh, hai cánh mở rộng hướng phía mây đen đối diện bay thẳng đi.

Trong lúc bay lên, hình thể thái phượng điên cuồng tăng lớn không thôi, dường như hai cánh cứ vỗ một nhịp là hình thể liền tăng vọt gấp đôi. Sau vài nhịp vỗ, toàn bộ Thái Phượng hóa thân dài trăm trượng, không thua gì cự long.

Đôi mắt bạc của cự phượng nhìn chăm chăm đầu rồng trong mây đen cùng thân thể to lớn đang trôi nổi cách đó không xa.

Trong nháy mắt, kim sắc long thủ đã xuất hiện trước cự đại Thái Phượng. Tiếng long ngâm trong miệng vừa dứt, thì nét mặt lộ ra như lâm đại địch, lôi điện trong mây đen chớp động, một thân thể màu vàng dài hơn hai trăm trượng rốt cục cũng lộ ra.

Thân thể chân long so với ngũ sắc Thái Phượng còn to lớn hơn.

Tuy hình thể Thái Phượng rõ ràng nhỏ hơn so với đối thủ, nhưng nó không hề sợ hãi, hai cánh vỗ lên.

Nhất thời tại một bên cánh cuồng phong gào thét, từng đạo phong trụ rất lớn phóng lên cao; mà tại một bên kia, phía trước có vô số điểm bạch quang hiện lên. “Phốc phốc” - vô số tiếng động liên tiếp vang lên, quang điểm trong phút chốc đều biến thành đóa đóa bạch diễm, nhanh chóng hóa lớn, trong nháy mắt tạo thành một biển lửa hừng hực bốc cháy.

Cứ như thế, một màn quỷ dị xuất hiện.

Lấy hai cánh Thái Phượng làm mốc, nửa bầu trời là cuồng phong gào thét, cuồng phong từng trận, phong lực hoàn toàn tràn ngập góc trời. Phía bên kia, biển lửa cuộn cuộn, ngọn lửa dường như đem cả góc trời đốt lên, sức nóng cao làm cho không khí trở lên vẩn vơ mờ ảo không nhìn rõ cảnh vật.

Kim long ở đối diện thấy vậy, hơi thở trên người bỗng nhiên biến đổi trở lên cuồng loạn bạo ngược, mây đen trong không trung phát ra tiếng sấm mãnh liệt, vô số đạo lôi điện đồng thời từ đám mây đánh ra, nháy mắt đan vào rồi hạ xuống, hóa thành một ngân sắc điện giao dài hơn mười trượng, thét gào trong không trung rồi cuộn vào bên cạnh kim long, điện xà này nhiều không biết bao nhiêu mà kể cho xiết.

Hàn lập ở phía dưới trông thấy mà há mồm trợn mắt, trên không trung đồng thời vang lên tiếng long ngâm, phượng hót. Kim long hé to mồm phun ra một luồng kim sắc kim trụ, đồng thời bốn phía ngân sắc điện giao lập tức cuộn cuộn thẳng nhào đến phía đối diện. Hai cánh Thái Phượng vung về phía trước, nhất thời cơn lốc biển lửa tùy theo hai cánh huy động mà ập tới.

Tiếng nổ ầm ầm trong nháy mắt vang vọng thiên địa, hai chân linh chi phách rớt cục đã giao chiến.

Không trung ngân sắc hồ quang, thanh sắc cuồng phong, hoả diễm, ba loại lực lượng hoàn toàn bất đồng đan vào nhau giữa đất trời. Thân hình khổng lồ của kim long cùng ngũ sắc Thái Phượng như ẩn như hiện, lúc này lại đang cuốn lấy căn xé lẫn nhau như loài thú bình thường.

Lúc này, tiếng động đình tai nhức óc không ngừng vang lên, dường như có thể tùy lúc xé rách không trung.

Hàn Lập nhìn đến đây, trong lòng như có sóng to gió lớn quay cuồng không chừng.

Thứ cái gọi là “Chân linh chi phách” này còn có đại thần thông kinh thiên động địa, nếu chân long thiên phượng chân chính thì còn có năng lực hủy thiên diệt địa đến mức nào đây?

Xem ra trên điện tịch có ghi chân long thiên phượng là tồn tại cấp nghịch thiên không sợ chân tiên tại tiên giới thật là có vài phần xác thực.

Chương 1378: Huyết Tinh Ma Ha Kiếm

Hàn Lập mắt không chớp, ngóng kim long thái phượng trong không trung. Lực lượng ngang nhau trong lúc nhất thời khó phân cao thấp.

Chẳng lẽ cần đánh liên tục mấy ngày đêm, trở thành cục diện tiêu hao chiến?

Hàn Lập tâm niệm như điện, ánh mắt thu lại. Đánh giá hai người nữ tử áo bào trắng và Diệp Sở đang ngồi trong pháp trận mà sắc mặt ngẩn ra.

Thiếu nữ hai mắt nhắm chặt, tay bấm tay niệm thần chú, ngũ sắc hào quang trên người quay cuồng liên tục. Thoạt nhìn không có bất kỳ dị thường, nhưng Diệp Sở vẫn không ngừng phun thanh quang rót vào cơ thể cô gái, da thịt nhan sắc cũng đã đại biến.

Ban đầu da thịt xanh biếc như mộc linh, nhưng giờ này đã trắng nõn như mỹ ngọc không chút tỳ vết.

Nàng ta hoàn toàn biến thành một đại mỹ nữ thiên kiều bá mị, khuôn mặt trái xoan, mắt phượng long lanh, bộ dáng chỉ khoảng mười tám tuổi.

Tựa hồ cảm ứng được ánh mắt Hàn Lập đang nhìn chăm chú, nàng ta lạnh lùng thoáng liếc nhìn một cái, ánh mắt dường như băng hàn dị thường không chút cảm tình.

Nhận thấy nàng ta có một chút tức giận, Hàn Lập đành cười rồi lập tức quay đầu đi.

Đúng lúc này, từ không trung truyền đến từng tràng âm thanh vang vọng khó nghe.

Hàn Lập trong lòng rung mình, hướng nhìn lên không trung.

Trên không trung tình hình đại biến, cơn lốc đang biến ảo thành lam sắc linh quang, vô số đóa băng liên rất lớn trong suốt nở rộ ra. Một cỗ cực hàn chi lực tinh thuần trong nháy mắt gia nhập vào trong tràng tranh đấu.

Cỗ cực hàn này cùng hoả diễm hòa vào nhau, tựa hồ không chút bài xích nhau mà ngược lại hai loại lực lượng có tính chất trái ngược này còn ẩn ẩn hỗ trợ lẫn nhau, uy lực

tăng lên gấp bội phần.

Nhất thời hỏa diễm cùng lam sắc băng liên đan vào nhau trải rộng hơn phân nửa khoảng không trước mắt, đem lôi điện lực áp lui về phía sau.

Thải phượng không biết thi triển công pháp thần kỳ gì mà đem phong lực biến ảo thành băng hàn chi lực nên trong trận chiến đã chiếm thế thượng phong.

“Hắc hắc, ngũ hành chuyển hoá, chúng nguyên quy nhất! Rốt cục người thi triển âm dương hóa cực quyết? Tốt. Khá lắm, cuối cùng ta đã chờ đến ngày này.” Hoàng kim cự long mắt thấy đã chống đỡ nổi nhưng cũng không kinh hoảng thất thố, ngược lại trong miệng phát ra tiếng người, sau đó cất tiếng cười to, tỏ ra vui vẻ dị thường.

“Người biết công pháp này?” Thải phượng thân hình ngưng trọng, trong miệng cũng truyền ra thanh âm kinh nghi.

Đúng là tiếng của thiếu nữ áo bào trắng.

Nhưng cự long căn bản không trả lời Thải phượng, ngược lại từ miệng truyền ra thanh âm chú ngữ đình tai nhức óc. Một màn quỷ dị xuất hiện làm cho người ta phải giật mình.

Kim quang trên thân hình khổng lồ của cự long bỗng nhiên rút đi, ngược lại biến thành huyết hồng chi sắc. Lập tức cự long hé miệng phun ra một cột máu lớn.

Cột máu này vừa tiếp xúc không khí lập tức xoay tròn rồi ngưng tụ thành cự kiếm dài hơn mười trượng.

Kiếm này toàn thân màu đỏ, thân kiếm nồng đậm huyết tinh khí tuôn ra, khiến người ta cảm thấy khó chịu vô cùng.

“Huyết Tinh Ma Ha Kiếm, Linh Bảo này sao lại rơi vào tay các người! Chẳng lẽ do người đã tính toán sẵn?” Vừa thấy hình thái kiếm này, Thải phượng kinh hãi kêu tên, nhưng lập tức cũng nhớ tới cái gì, lập tức thất kinh, hai cánh mở ra sẽ bay khỏi nơi đó.

“Hiện tại muốn chạy cũng đã muộn!” Trong miệng cự long truyền ra thanh âm lạnh băng, thân hình lập tức bổ nhào về phía trước, rồi bỗng nhiên thu nhỏ lại nhiều lần, hóa thành một đạo huyết quang dài hơn một trượng nhập vào trong huyết kiếm.

Lập tức kiếm này chấn động hướng xa xa chém về phía Thái phượng trong hư không.

Huyết quang nhàn nhạt chợt lóe, một đạo huyết ảnh dài hơn trăm trượng chém trên người Thái phượng, tốc tốc cực nhanh khiến Thái phượng không kịp phản ứng.

Một tiếng phượng minh kinh sợ vang lên, thân thể to lớn của Thái phượng nhìn như bình yên vô sự, nhưng là một hư ảnh Huyết Phượng lớn khoảng vài thước lại bị kiếm ảnh từ trong thân thể Thái phượng chém ra. Sau đó huyết sắc kiếm ảnh bỗng nhiên cuộn về phía sau, hóa thành huyết sắc quang hà đem Huyết Phượng hư ảnh bao vào trong đó rồi nhanh như chớp bắn về phía sau, trở về trong huyết kiếm.

Huyết kiếm hào quang tỏa sáng, phát ra ông minh trầm thấp.

Tiếng phượng kêu đau đớn, thân hình Thái phượng nhất thời hóa thành nhiều điểm linh quang tán loạn trong không khí, chỉ có một ít huyết quang theo linh quang rơi xuống trong chớp mắt nhập vào thân thể thiếu nữ.

Thân thể Diệp Dĩnh run lên, nàng mở to hai mắt. Ánh mắt tràn đầy nét hoảng sợ dị thường khó tin.

“Thiên phượng huyết, chân linh chi huyết của ta bị kiếm này hút đi hơn phân nửa.” Thanh âm thiếu nữ có chút khàn khàn. Trên mặt đã không còn vẻ thong dong nữa.

“Thiếu chủ không cần kinh hoảng. Thiên phượng huyết cũng không phải bị cướp đi mà hiện tại chẳng qua tạm thời là bị kiếm này vây khốn mà thôi. Cho dù Lũng gia lấy Nguyên Thần quán chú chân long huyết tiến vào kiếm này nhưng muốn chân chính cướp lấy hòa hợp cùng linh huyết cũng không thể thành công ngay được. Chỉ cần đoạt được kiếm này là có cơ hội lấy lại, thậm chí nói không chừng có thể đoạt luôn chân long huyết mạch của đối phương.” Diệp Sở đã đình chỉ phun ra linh quang, ánh mắt phát lạnh điềm nhiên nói.

“Đúng vậy, ta bây giờ còn có thể cảm ứng được sự tồn tại của linh huyết. Đối phương thực chất còn chưa đắc thủ, chúng ta đi lên đoạt được kiếm này. Hàn huynh, ta biết người không phải tu sĩ Hóa Thần bình thường. Lần này chỉ cần người giúp ta đoạt lại linh huyết, về sau Diệp gia nguyện ý thay người làm bất cứ chuyện gì nếu đủ khả năng để báo đáp lại ân tình.” Thiếu nữ áo bào trắng nghe Diệp Sở nói vậy, rốt cục khôi phục

tinh thần, khuôn mặt trầm ngâm một chút rồi quay đầu hướng Hàn Lập đề nghị.

Diệp Sở nghe vậy ngẩn ra, Hàn Lập nhú mày, hơi do dự một chút.

“Đạo hữu không nên vọng tưởng Lũng gia sẽ thả cho ngươi rời đi. Nếu chúng ta thất thủ bị giết, ngươi tuyệt không thể tránh khỏi bị đối phương đuổi giết. Huống hồ, vừa rồi rõ ràng ngươi đứng cùng ta, cho dù thật có thể may mắn chạy thoát về đến Nhân Tộc thì về sau Lũng gia cũng sẽ không bỏ qua ngươi. Chỉ có nhờ Diệp gia chúng ta che chở, mới có thể bình yên vô sự.” Ánh mắt Diệp Sở chột lóe, mặt không chút thay đổi nói.

“Tại hạ đâu còn lựa chọn nào khác?” Hàn Lập đứng sờ sờ cằm, có chút bất đắc dĩ nói.

“Hàn huynh cần gì phải miễn cưỡng như vậy, Nhân Tộc không biết bao nhiêu tu sĩ muốn đặt quan hệ cùng Diệp gia chúng ta đó.” Thiếu nữ áo bào trắng cười nhẹ một tiếng, lập tức thân hình khê động hóa thành một đoàn kim quang bay lên trời. Diệp Sở cũng hóa thành đạo thanh hồng theo sát phía sau.

Trên người nàng ta linh quang lưu chuyển, nhan sắc da thịt lại biến thành màu xanh biếc, từ xa nhìn lại trông giống rất một linh.

Hàn Lập phát ra thanh quang rồi cũng bay về phía huyết kiếm trên trời.

Bởi vì kim long Huyết Phượng biến mất, lôi điện trên bầu trời rồi băng liên, bạch diễm tất cả đều tiêu tán không còn, bầu trời lại trở lại với màu xanh ngắt vốn có.

Trên bầu trời huyết kiếm cực lớn đang trôi nổi, đây cũng là nét khác biệt duy nhất so với khi chưa xảy ra đại chiến.

Hàn Lập tất nhiên biết rất rõ đối phương chắc chắn sẽ không làm cho bọn họ dễ dàng ra tay như vậy. Quả nhiên ba người vừa mới phóng lên, thì không gian hai bên của huyết kiếm dao động, ngân quang đại phóng, hai gã tu sĩ trung niên hiện ra.

Hai người mặc một thân cẩm bào, đầu buộc khăn tím, thần sắc lạnh lùng nhìn phía ba người.

“Lũng Vũ, Lũng Lâm! Là hai người”. Vừa thấy hai người quỷ dị xuất hiện, đồng tử trong đôi mắt Diệp Sở co rụt lại, hô lên tên hai người.

Thiếu nữ áo bào trắng trong lòng khê động, độn quang cách huyết kiếm hơn trăm trượng thì ngừng lại, tiếp theo đem thần niệm đảo qua người hai tên tu sĩ trung niên trong lòng cả kinh.

“Thế nào? Sở tỷ tỷ nhận ra hai người này ư?”

“Hơn ngàn năm trước ta cùng hai người này đều là cảnh giới luyện hư sơ kỳ, trong tụ hội của chân linh thế gia có gặp qua một lần. Hai người này am hiểu thuật dưỡng quỷ khu ma, cũng không phải là tu sĩ bình thường. Lũng gia phái bọn họ đến thì xem ra việc quyết lấy Thiên Phượng huyết của thiếu chủ thật đúng là do tình thế bắt buộc.” Diệp Sở sắc mặt âm trầm nói.

“Thuật dưỡng quỷ khu ma, quả thực là rất khó đối phó” Thiếu nữ áo bào trắng trong lòng cũng chìm xuống.

“Ban đầu, huynh đệ chúng ta cùng không biết Diệp gia phái vị cao nhân nào đến Mộc Tộc nằm vùng, nguyên lai là Sở tiên tử. Năm đó, tiên tử uy danh như mặt trời giữa trưa lại đột nhiên mai danh ẩn tích, huynh đệ chúng ta đã cảm thấy có chút kỳ quái. Hiện tại đạo hữu tu luyện tới luyện hư đại thành cảnh giới, thì có thể thấy được tiên tử ở Mộc Tộc đã có chút kỳ duyên.” Hai người bốn đạo ánh mắt đảo qua người Diệp Sở, một người trong đó cười hắc hắc nói, tên còn lại không nói gì, nhưng thần tình là có vẻ bất thiện.

“Thời gian ngàn năm thối thoát đã qua, nhị vị đạo hữu cũng đã tu tới Luyện hư trung kỳ, như vậy cũng rất nhanh rồi. Nhưng lúc này, hai người lại ra tay đối với Thiếu chủ chúng ta, quả thực lá gan cũng quá lớn.” Đôi lông mày Diệp Sở nhíu lại, không khách khí nói.

“Ha ha, Thiếu chủ nhà ta sắp đại công cáo thành, thu nạp đủ long phượng chân huyết, việc tiến vào Hợp Thể chỉ là chuyện sớm muộn, nên tiên tử nói những lời thừa này làm gì.” Tên trung niên kia đắc ý cười ha hả.

“Bản ‘âm dương lưỡng cực quyết’ có phải các người cố ý bán cho ta. Nếu không cho dù có Huyết Tinh Ma Ha Kiếm thì thiên phượng huyết như thế nào lại dễ dàng bị tách ra như thế.” Thiếu nữ áo bào trắng trong mắt hàn quang chợt lóe, bỗng nhiên hướng hai người lớn tiếng hỏi.

Vừa nghe lời này, hai gã Lũng gia tu sĩ liếc mắt nhìn nhau, lập tức một người cười lên ha hả.

“Hãy bớt nói nhảm đi! Lúc này, nhị vị đừng nghĩ quấy nhiều thiếu chủ ta.”

Hai người này căn bản không nghĩ tới việc trả lời.

“Thiếu chủ, động thủ đi, đừng nhiều lời vô ích.” Diệp Sở hừ lạnh một tiếng nói. Lập tức trên người thúy mang chột lóe, từng vòng lục quang từ trên người tuôn ra, bên trong bóng cây bụi hoa như ẩn như hiện.

Nàng ta hai tay bấm niệm pháp quyết, lục quang nháy mắt phóng lên cao, nhằm thẳng hai người phía đối diện.

Hai người Lũng gia thấy vậy, cơ hồ tay áo cùng rung lên xuất ra một quyển xích hồng sắc cổ thư và một cuốn hắc hoạ.

Một người khẽ nhắc tay ngưng trọng điều khiển huyết thư.

Huyết thư lật chuyển vài trang, vô số huyết sắc phù văn xuất hiện, lập tức hóa thành vài đạo xích hồng ma ảnh, hướng không trung hé miệng phun ra từng đạo huyết quang đánh về phía thanh quang đang chụp xuống.

Một gã trung niên tu sĩ khác cũng đang thúc giục pháp quyết, cuốn hắc hoạ từ từ mở ra, mặt trên sương mù lan tràn, một cổ hắc phong gào thét cũng bay thẳng tới chỗ thanh quang..

Huyết quang hắc phong đan vào nhau, hùng hổ đánh lên thanh quang, tiếng nổ vang tràn ra bốn phía, tiếng động ầm ầm không ngừng vang vọng.

Thiếu nữ áo bào trắng thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, hai tay lật chuyển, một bàn tay tế ra một cây Kim Dao, kim quang chói mắt. Tay kia lại hiện lên một viên hoàn thuỷ lục.

Hai tay vung lên, hai đồ vật này đồng thời bắn ra khoảng không phía đối diện.

Chương 1379: Xích Quỷ

Kim đao nhoáng lên, hoá thành một đạo đao quang lớn hơn mười trượng, ánh đao chém thẳng xuống huyết kiếm. Còn viên hoàn màu xanh biếc xoay tròn, phát ra một tiếng thanh minh rồi hóa thành một huyễn ảnh cự đại lục quang mệnh môn phi tới chỗ huyết kiếm.

“Mơ tưởng” Một gã Lũng gia tu sĩ thấy thiếu nữ hành động như vậy, miệng hân hét lớn, rồi lập tức dùng tay vỗ ngọc bội bên hông

Ngọc bội hoá thành một đạo bạch quang phóng lên cao, quay tít một vòng trên không rồi biến hoá thành một quầng sáng mệnh môn, quầng sáng này chắn trước huyết kiếm.

Nhất thời ánh đao hoàn ảnh va chạm với quầng sáng phát ra hai tiếng nổ vang vọng, quầng sáng kịch liệt chớp động, vô số phù văn hiện ra, nhưng vẫn tiếp tục chống đỡ với hai bảo vật kia.

Thần sắc thiếu nữ khẽ biến, nàng không nói hai lời, một tay khẽ nâng kim sắc đoản đao đánh ra một đạo pháp quyết, đồng thời trong miệng lầm bầm chú ngữ.

Đoản đao bùng phát hào quang, lại hướng về phía quầng sáng mà chém.

Thoạt nhìn rất nhẹ nhàng, tựa hồ không tốn chút sức lực nhưng thực ra đó là một đạo đao quang lớn chừng hơn trăm trượng. Ánh đao chiếu sáng trên bầu trời, lưỡi đao từ từ chém xuống.

Lưỡi đao chưa hạ xuống mà không khí xung quanh đã chấn động không ngừng truyền ra tiếng ma sát đinh tai nhức óc.

Trước tình hình này, ai cũng có thể thấy dưới ánh đao chém xuống, quầng sáng cho dù thần diệu vạn phần cũng vô pháp ngăn cản

Đúng lúc này một tu sĩ Lũng gia khác hừ lạnh một tiếng, đột nhiên dùng tay gạt

tung trường bào trên người để lộ thân hình khiến người ta sồn tóc gáy

Vị này có bảy tám cái đầu quỷ màu xích hồng lớn nhỏ đang cắn chặt trên thân thể, chúng đều đồng thời rung lên không ngừng.

Tu sĩ này khê niệm pháp quyết, nhất thời ba chiếc quỷ đầu cùng há miệng đang cắn chặt trên người, lập tức chúng biến mất trong hư không.

Ngay sau đó, ở phía trên quầng sáng, ba đoàn âm khí xuất hiện.

Trong đoàn hắc khí tối đen như mực, ba đạo xích phát hồng quỷ thân cao năm sáu trượng hiện thân.

Ba con ác quỷ nhìn ánh đao cực lớn trong không trung, đột nhiên hai con hoá thành hai đạo xích hồng trường kiếm bay vào trong tay con ác quỷ còn lại.

Âm khí lập tức xoay tròn rồi nhập vào trong ác quỷ cùng hai thanh trường kiếm.

Ác quỷ lập tức phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, thân hình điên cuồng biến lớn bảy tám lần, trong chốc lát đã lớn đến hơn ba mươi trượng. Sau đó, xích hồng quỷ kiếm phóng đại mấy lần, rồi nhắm ngay ánh đao mà chém.

Hồng mang kim quang đan xen vào nhau, truyền ra một tiếng nổ lớn như thiên băng địa liệt.

Ánh đao cực lớn chém xuống lại bị hai thanh cự kiếm dài hơn mười trượng nhẹ nhàng đón đỡ.

Ánh đao run lên vài lần rồi tán loạn tiêu thất.

Cùng lúc này, ác quỷ tay cầm hai thanh quỷ kiếm đang có dấu hiệu bị vỡ ra, biến thành từng đoàn hồng vụ ngưng tụ bất tán.

Đúng lúc này, một đạo ảo ảnh xoay quanh, hướng phía ác quỷ đập xuống.

Ác quỷ ở giữa thấy vậy không hề sợ hãi, chỉ thấy hồng vụ trước người tỏa ra, lại huyền hóa ra quỷ thủ cùng hai thanh cự kiếm, dường như tất cả đều bình yên vô sự như không hề có chuyện gì.

Một kích của đoàn ảo ảnh kia đã bị hai cây cự kiếm dễ dàng đỡ được, cũng một kích đánh bay đi.

Xa xa thiếu nữ thấy vậy, sắc mặt trở lên trắng bệch.

Nàng căn rằng một cái, tay áo run lên bắn ra ba quang đoàn vàng – hồng – trắng to bằng nắm tay, tương ứng bên trong là ba loại bảo vật: “Tiêu” “Cầm” “Tỳ bà”.

Mười ngón tay của thiếu nữ nhanh như chớp giật điểm về phía ba bảo vật, ba bảo vật hiện lên ba màu sắc khác nhau. Ba loại quang hà dung hợp với nhau, tạo thành một cỗ tam sắc quang hà thối quét về phía ác quỷ.

Nhưng đoàn quang hà mới bay ra được một khoảng thì trước quang lại hà có âm khí tràn ra, bốn con xích phát ác quỷ lại hiện ra.

Chúng nó há miệng phun ra bốn cỗ hắc sắc âm khí về phía tam sắc quang hà, âm khí cũng quang hà rơi vào tình trạng giằng co.

Thiếu nữ cả kinh, muốn thi triển pháp thuật khác thì trên đỉnh đầu bỗng xuất hiện một tiếng động nhỏ, một đạo xích ảnh quỷ dị từ trong hư không thoáng hiện, hai tay vung lên đã hung hăng chém xuống lưỡng đạo kiếm khí.

Hồng quỷ kia nguyên bản ở phía trước quầng sáng, nhưng cũng không biết nó xé rách không gian lúc nào mà lặng yên thuận di đến đỉnh đầu nàng.

Thiếu nữ tỏ ra kinh sợ, thân hình nhoáng lên hóa thành một đạo kim hồng bắn đi, khó khăn lắm tránh khỏi một kích, đồng thời vẫy tay gọi Kim Dao cùng lục hoàn phía xa trở về điên cuồng đánh trên đỉnh đầu ác quỷ.

Ác quỷ này vũ động đôi cự kiếm trong tay, không chút yếu thế bảo vệ toàn thân.

Lúc này, thiếu nữ áo bào trắng nhờ vào năm đại bảo vật uy lực vô cùng lớn, đấu lại với bảy con hồng quỷ, rốt cuộc không thể phân tâm tiến tới huyết sắc cự kiếm.

Bên kia, Diệp Sở cũng đã thả ra hơn mười khẩu phi kiếm thanh hoàng lưỡng sắc, hóa thành kiếm ảnh đầy trời cùng với một đám ma quỷ đầy đầu tóc dài do hai gã tu sĩ Lũng gia gọi về đấu tới nghiêng trời lệch đất.

Đám ma quỷ này chỉ toàn là đầu không có thân thể, lớn nhỏ khác nhau, đồng thời mặt mũi vô cùng hung tợn, miệng phun tử sắc ma khí, đem tất cả trong phạm vi trăm trượng biến thành một khu vực chết chóc đầy trường khí.

Diệp Sở đang bị cuốn vào trong đó.

Ma ảnh trong chương khí thật mạnh, mặc cho Diệp Sở trước sau đối nhiều loại thần thông uy lực cực lớn nhưng trong lúc nhất thời cũng không có cách nào lập tức thoát thân, chỉ có thể thả ra thanh quang hộ thân trong chương khí, hai thứ này không ngừng va chạm vào nhau.

Nàng ta vô cùng nóng vội, ánh mắt đảo qua bốn phía, tự nhiên thấy được bộ dạng thiếu nữ áo bào trắng cũng lâm vào khổ chiến, trong lòng trầm xuống, nhưng lập tức lại nghĩ tới đến điều gì bèn hướng sang một phương khác.

Hướng nàng nhìn tới chính là nơi Hàn Lập vẫn đứng mà chưa ra tay.

Lúc này, hai tay hắn để sau lưng vẫn trôi nổi giữa không trung không hề nhúc nhích.

Chẳng qua, không phải Hàn Lập không xuất thủ, mà cách đó không xa, có thiếu phụ váy đen đang mỉm cười đi tới.

Đúng là Tiểu Hồng của Hắc Phượng tộc.

Hàn Lập tựa hồ có chút kiêng kỵ, bộ dạng cũng không dám mạo muội xuất thủ.

“Việc này là việc của Nhân Tộc, đạo hữu sao phải nhúng tay việc của chân linh thế gia chúng ta, chẳng lẽ tự đi tìm phiền toái?” Diệp Sở lớn tiếng hướng thiếu phụ quát.

“Đạo hữu nếu muốn thiếp thân mặc kệ việc này cũng được, nhưng phải đem thiên phượng chi linh trong tay giao cho ta. Chỉ cần lấy được vật ấy, ta lập tức rời đi.” Tiểu Hồng cười duyên, nói.

“Cái gì? Thiên phượng chi linh sao có thể nằm trong tay ta?” Diệp Sở sắc mặt khế biến, nhất mực phủ nhận.

“Hắc hắc, đạo hữu đã quên một việc, bên Yêu Tộc chúng ta cũng phái người đến Mộc Tộc nằm vùng. Nhiều năm trước, hắn đã sớm truyền tin tức trở về rằng Mộc Tộc

cất giấu ba cây thiên phượng chi linh mà thiên phượng dùng khi dực hóa trùng sinh. Nếu không, đạo hữu đường đường là một tu sĩ cấp luyện hư sao lại ẩn mình tại Mộc Tộc nhiều năm như vậy. Hiện tại ngay cả vị Diệp thiếu chủ này cũng tự thân xuất mã tới tiếp ứng, Thiên Phượng chi linh hẳn là đã đến tay.” Thiếu phụ từ từ nói.

Nghe Tiểu Hồng nói, Diệp sở cùng thiếu nữ áo bào trắng trầm mặc không nói.

Thiếu phụ cười lạnh một tiếng, đưa ánh mắt nhìn sang người Hàn Lập.

“Hàn huynh, ta biết người thần thông phi phàm, nhưng để chiến thắng ta cũng không phải chuyện dễ! Không bằng chúng ta cứ chờ đợi bọn họ phân ra thắng bại, thế nào?” Nàng ta lại tiếp tục nói.

Hàn Lập cũng sớm để ý đến tình hình chiến đấu của nhị nữ, bỗng nhiên nở nụ cười:

“Lúc này thực sự không muốn tranh đấu cùng đạo hữu, nhưng là nếu thật sự chờ vị Lũng thiếu chủ kia dung hợp xong chân linh huyết thì tại hạ sẽ ở thế sinh tử lưỡng nan, nhìn thấy tình hình như vậy, Hàn mỗ chỉ hỏi đạo hữu một câu, làm hay là không?”

“Thứ cho ta không thể tuân mệnh!” Tiểu Hồng sắc mặt trầm xuống, thanh âm bỗng nhiên phát lạnh.

“Tốt!” Hàn Lập đột nhiên từng bước bước tới, thân hình cũng không biết như thế nào đã lướt đi hơn hai mươi trượng, trong nháy mắt đã thu hẹp khoảng cách với thiếu phụ. Một tay hắn khẽ nhắc hoa lên trên không trung.

Kim quang chợt lóe, một đạo kim ti bắn tới trước mặt thiếu phụ.

Lần công kích này trông thì đơn giản, nhưng trên thực tế Hàn Lập cũng dựa vào thân thể mạnh mẽ đem la yên bộ cùng tạt phong cửu biến thân pháp phát huy tới cực hạn.

Cho dù thiếu phụ là một nữ yêu tu, nhưng Hàn Lập hành động quỷ mị như vậy kết hợp với công kích bất ngờ, khiến nàng ta kinh hãi.

Kiểm khí biến thành kim ti cực nhanh khiến nàng không kịp tránh né hay phòng ngự, chỉ có thể há miệng hé phun một đoàn hắc hỏa.

“Phanh” một âm thanh vọng, hắc diễm bùng lên khiến kiếm khí không khỏi bị kiềm

hăm.

Sau khi vừa kịp phản ứng, thân hình thiếu phụ khẽ động, kim ti liền chém xuống mép váy còn nàng thì đã bắn ngược lại bảy tám trượng.

Thiếu phụ một lần nữa ổn định thân hình lại, ánh mắt nhìn Hàn Lập, nét mặt khó có thể tin.

Lúc này Hàn Lập đem kiếm quang thu lại, không nói hai lời liền phóng ra Nguyên Từ Thần Quang đầy trời, dưới sự chỉ huy của thần niệm liền cuốn về phía thiếu phụ.

Đồng thời, tay hắn lại nhẹ nhàng kết ấn trên hư không. Nhất thời ngũ khóa bạch cốt đầu lâu bỗng chốc hiện ra vây lấy nữ tử, năm chiếc khô lâu phun ra năm loại cực hàn chi điểm nhan sắc khác nhau, nháy mắt hóa thành ngũ sắc quang điểm cuốn về phía trước.

Làm xong này hết thấy mọi thứ, sau lưng Hàn Lập lại nổi lên tiếng sấm, Phong Lôi Sí hiện lên phía sau, thanh bạch điện hồ chợt lóe, cả người đã biến mất tại chỗ không thấy bóng dáng.

Chỉ một khắc sau hắn đã hiện ra từ hư không đứng trên đỉnh đầu thiếu phụ, tay áo run lên bắn ra hơn mười đạo kim quang chụp xuống.

Một khi Hàn Lập ra tay công kích thì giống như cuồng phong mưa bão mãnh liệt dị thường.

Tiểu Hồng từ lúc thoát khỏi một kiếm của Hàn Lập lúc trước, còn chưa kịp ổn định tâm tình thì lập tức lại lâm vào cảnh sinh tử treo lơ lửng trước mắt, tự nhiên trong lòng kinh sợ dị thường.

Nàng ta không cần nghĩ ngợi, thân hình quay tròn tại chỗ, nhất thời một mảnh hắc điểm từ trên người bùng ra, trực tiếp đón đỡ ngũ sắc quang điểm; sau đó nàng há miệng phun ra một mảnh ô quang đón đỡ hà quang đang cuộn tới.

Về phần hơn mười đạo kiếm quang sắp chém xuống đỉnh đầu, nàng ta lại hướng một tay lên không trung, trong tay bắn ra một chùm bạch ti, bạch ti nhanh chóng hóa thành ti vũ thật lớn bảo vệ phía bên dưới.

Hàn Lập thấy cảnh này, ánh mắt hiện lên một luồng hàn quang, trong lòng kiếm

quyết thúc giục, hơn mười đạo kiếm quang nhoáng lên kim quang đại phóng hóa thành mấy trăm đạo, phô thiên cái địa điên cuồng chém xuống.

Kiếm khí tung hoành, dường như che phủ hơn phân nửa không trung.

Thiếu phụ sắc mặt trắng bệch.

Chương 1380: Lực Áp Hắc Phượng

Ti vọng tuy thần diệu vô cùng, nhưng nhiều kiếm quang như vậy trăm kích cũng kịch liệt chấn động, hào quang chớp nháy liên tục, dấu hiệu sắp tan rã.

Hắc diễm cũng chỉ có thể ngăn cản ngũ sắc quang diễm một chút rồi lập tức bị cuốn vào trong trong đó.

Ngũ sắc quang diễm lại hướng về phía thiếu phụ áp tới.

Về phần cổ kính phun ra ô quang trước người thiếu phụ vừa tiếp xúc với hôi quang lập tức phát ra từng âm thanh trầm đục rồi cũng tan rã.

Hà quang đảo qua, tấm gương bị cuốn lấy quay tít một vòng sau rồi lập tức trở lên âm đạm vô cùng, dường như đã bị mất đi linh tính.

Nguyên Từ Thần Quang cũng không còn trở ngại nên tiếp tục phun xuống.

Thiếu phụ trong lòng hoảng sợ.

Tuy nàng biết Hàn Lập thần thông không tầm thường, nhưng là tuyệt đối không nghĩ tới lại khó chơi đến vậy. Vừa giao thủ, nàng đã cảm thấy mình căn bản không phải đối thủ.

Căn chặt rằng, thiếu phụ không tiếp tục chần chờ mà cuộn tròn người lăn một vòng, linh quang quanh thân thể chột lóe, hoả diễm bốc cao hơn mười trượng hùng hực phóng lên.

Trong hỏa diễm, một con Hắc Phượng cao lớn gần trượng ngạo nghễ hiện hình, phát ra âm thanh vang vọng thẳng hướng cửu tiêu, hai cánh mở ra, trước người lập tức hiện ra một khe hở đen kịt.

Thân hình hắc phượng chột lóe, bỗng chốc tiến nhập vào trong khe hở đó biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay lúc đó, bất luận là kiếm quang dày đặc tạo thành lưới kiếm hay là ngũ sắc quang điểm bảo phủ bốn phía cùng quang hà trên trời cuộn xuống, bỗng chốc tất cả đều thất bại đánh vào hư không.

“Không gian thần thông!” Hàn Lập lại hừ lạnh một tiếng. Phía giữa trán hắc quang chợt lóe hé lộ ra con mắt thứ ba.

Con mắt này vừa động liền bắn ra một đạo hắc ti, hắc ti này chợt loé rồi cũng lập tức trống rỗng biến mất.

Hai cánh sau lưng Hàn Lập vừa động, tiếng sấm vang vọng, toàn bộ thân hình theo đó tiêu biến, ngay lúc đó tại ngoài xa tầm ba mươi trượng thanh sắc điện quang chợt lóe, thân hình Hàn Lập đã lại hiện lên.

Cơ hồ cùng lúc đó, cách mấy trượng phía dưới Hàn Lập bỗng nhiên truyền đến từng tiếng ầm ầm trầm thấp; không gian ở đó dao động kịch liệt, một đầu hắc phượng loạn chaoạng xuất hiện trong hư không, phượng mục đầy vẻ kinh hãi.

“Phá Diệt Pháp Mục!” Trong miệng hắc phượng truyền ra thanh âm khó có thể tin.

Nhưng không chờ Hắc Phượng một lần nữa ổn định thân hình, một tiếng hừ lạnh đầy băng hàn từ đỉnh đầu truyền xuống.

Hắc Phượng nghe thấy thanh âm này, thân hình bỗng nhiên chấn động thiếu chút nữa từ không trung rơi xuống.

Cơ hồ cùng lúc đó, Hàn Lập nhanh chóng há miệng phun ra một thanh sắc tiểu đỉnh.

Tiểu đỉnh phát ra một tiếng ông minh, nắp đỉnh bay vút lên mở ra, vô số thanh ti rậm rạp theo trong đỉnh bắn ra, thanh quang đại phóng.

Hắc Phượng tuy biết không ổn nhưng hai cánh như đang chịu lực áp ngàn cân không thể máy may nhúc nhích, thần tình hoảng sợ, bỗng chốc toàn thân hắc phượng bị thanh ti trói chặt.

Thân hình Hàn Lập nhoáng lên lập tức xuất hiện bên cạnh hắc phượng, khoảng cách gần trong gang tấc. Tay áo chạy phất lên lên, một đại thủ tối đen như mực xuất hiện, năm ngón tay bắt chặt lấy cổ Hắc Phong.

Lúc này, Hắc Phượng cuối cùng cũng đã tỉnh lại sau đợt công kích bằng Thất Thần Thử của Hàn Lập, thấy tình cảnh như vậy thì trở lên hoảng hốt, chẳng những thân thể đang bị thanh ti cuốn chặt liều mạng muốn giãy ra toàn bộ thân thể cũng bùng lên hắc sắc hỏa diễm.

Thanh ti ở trong hắcdiễm thiêu đốt cũng bắt đầu tan chảy.

Hàn Lập thấy vậy, lam mang trong mắt chợt lóe, cánh tay đang tóm lấy cổ Hắc Phượng bỗng hiện ra một tầng kim sắc lân phiến, năm ngón tay dùng sức siết mạnh. Tức thời, một lực lượng cực mạnh lập tức ập về phía cổ Hắc Phượng.

Hắc Phượng nhất thời liều mạng giãy dụa, hai mắt cảm thấy tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi.

Tiếp theo, Hàn Lập hét lớn một tiếng khiến không gian gần đó cũng trở lên ong ong không dứt, hai cánh sau lưng mở ra, cả người cầm lấy hắc phượng lao thẳng xuống dưới đất như một vệt sao băng.

Bị Hàn Lập dùng sức bóp mạnh nơi yết hầu, trong lúc nhất thời Hắc Phượng cũng vô lực phản kháng.

Ngay sau đó, vệt sao băng đó đã chạm xuống mặt đất tạo lên tiếng nổ vang trời, lập tức xuất hiện một cái hố tròng hơn mười trượng.

Thanh quang lúc này chợt loé, thân hình Hàn Lập hiện lên trên miệng hố. Ở giữa hố to, Hắc Phượng nằm tại đấy, không hề nhúc nhích.

Yêu nữ này ngay cả là thân thể yêu cầm, nhưng đã dính phải đòn nghiêm trọng như thế, vẫn hoàn toàn mất đi tri giác.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn xuống Hắc Phượng vài lần, ánh mắt chớp động một chút, thế nhưng không lập tức thả ra kiếm quang kết lấy đi tiểu mệnh của nàng ta mà chỉ hư không trào xuống một trào.

Trên người Hắc Phượng bạch quang chợt loé, trừ vật thủ trạc của nàng bị hư không nhiếp lấy, sau đó bị Hàn Lập thu lại.

Tay kia bắn ra vài trường phù triện, phù triện này chợt lóe rồi nhập vào thân thể Hắc

Phượng, tiếp đó Hàn Lập lại quay tay vẫy về phía hư không, cả không gian nơi đó bỗng trở lên dao động kịch liệt, một toà tiểu hắc sơn hiện lên trên miệng hố, hôi quang chớp động, cả toà tiểu sơn lập tức biến lớn hơn mười trượng rồi từ từ rơi xuống.

Ầm ầm – một tiếng vang thật lớn nổi lên, toà núi này đã đè chặt Hắc Phượng phía dưới.

Lấy sức nặng của nguyên tử thần sơn cùng thần diệu của nó thì khi bị tiểu sơn này trấn áp cho dù Hắc Phượng có thần thông hơn nữa cũng không thể tự mình thoát khỏi.

Coi như nàng đã bị Hàn Lập cấm chế tại nơi này.

Từ lúc Hàn Lập động thủ đến lúc chế phục vị yêu nữ cao tăng của Hắc Phượng tộc này nói thì dài nhưng lại chỉ là mấy lần hô hấp mà thôi.

Về phần Hàn Lập không có hạ sát thủ, cũng không phải do tâm tư Hàn Lập thương hoa tiếc ngọc. Mà là dưới tình huống có người khác ở đây, hẳn không nghĩ muốn cùng bầy đại Yêu Tộc thể lực to lớn kết thành sinh tử đại cừu.

Hắn cũng không phải là người của Diệt gia hay Lũng gia có thể lực to lớn nên chỉ có thể đem nàng ta cấm chế trong chốc lát.

Kỳ thực Tiểu Hồng thân là Hắc Phượng Tộc trực hệ yêu tu, bảo vật trên người cùng thần thông tự nhiên không chỉ có như vậy, nhưng do Hàn Lập ra tay thật sự quá nhanh thần thông cũng quá mức quý dị nan phòng, lại thêm xuất kỳ bất ý. Nên nàng mới bị bắt dễ dàng như thế.

Nếu không thực sự chân chính giao thủ mặt đối mặt, Hàn Lập không sử dụng vài loại đòn sát thủ thì cho dù có thể thắng cũng phải phí một phen tay chân.

“Ồ” một tiếng kinh ngạc nổi lên, tiếng hô này rõ ràng từ trong chiến đoàn truyền đến.

Hàn Lập ngẩng đầu nhất thời nhìn thấy một ánh mắt ngạc nhiên.

Rõ ràng là tên tu sĩ Lũng gia thúc dục hắc sắc hoạ trục. Mặt hắn mang theo một tia kinh ngạc nhìn lại phía này. Hiển nhiên Hàn Lập lấy tu vi Hóa Thần trung kỳ lại nhanh chóng đánh bại một tu sĩ hậu kỳ, tất cả diễn biến đều bị người này quan sát hết.

Thấy đồng bọn có biểu hiện khác thường, tên Lũng gia tu sĩ kia đang ở trong tử sắc chương khí cũng đảo mắt qua nhìn lại.

Hàn Lập lẳng lặng trôi nổi ở tầng trời thấp, mặt đất tự đương xuất hiện một tòa hắc sắc cự phong, Tiểu Hồng lại nằm ngay dưới đó hơn nữa khí tức trở nên mỏng manh dị thường, trong mắt người này cũng hiện lên một tia bất ngờ ngoài ý muốn. Hàn lập tức hừ lạnh một tiếng, một tay đột nhiên vỗ tới một gói to đỏ như máu ở phần eo, nhất thời từ trong túi bay ra một đoàn huyết quang phóng thẳng đến Hàn Lập phía dưới.

Hành động của hai tu sĩ Lũng gia cũng làm cho Diệp Sở chú ý liền quay đầu nhìn về phía Hàn Lập, nàng há miệng phun ra một đạo thanh sắc thiểm điện phát sau đến trước đánh lên trên huyết quang. Huyết quang đột nhiên hóa thành một đầu quỷ cực lớn vẽ mặt bạo ngược quay người lao thẳng tới chỗ nàng ta mà quên đi mục tiêu ban đầu.

Hàn Lập thấy vậy, tự nhiên sẽ không lãng phí cơ hội này. Sau lưng tiếng sấm vừa vang lên, thân hình đã biến thành một đạo thanh bạch điện hồ bắn đi.

Liên tiếp mấy lần chớp lóe sau đó, Hàn Lập đã tiếp cận đến gần Huyết Kiếm.

Lúc này, cây Huyết Tinh Ma Ha Kiếm vẫn đang trôi nổi trên không trung, huyết quang chớp động không thôi. Toàn thân kiếm được một quang sáng bảo hộ nghiêm mật.

Một tên tu sĩ Lũng gia nhíu mày, bàn tay hướng Hàn Lập khẽ quơ lên, nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng nhưng một quang thủ nữ quang lóng lánh to đến cả trượng nhanh như chớp xuất hiện chộp xuống đầu Hàn Lập.

Cự thủ chưa chân chính hạ xuống thì đã xuất hiện tiếng gió rít gào, phong áp mãnh liệt, thậm chí khiến người ta có cảm giác khó thở.

Hàn Lập khóe mắt khẽ nhíu, cũng không thấy hấn xuất ra gì bảo vật, mà thân thể đột nhiên đại phóng kim quang hai tay nắm chặt thành quyền đấm mạnh lên không trung.

Trong nháy mắt, hai quyền được đánh ra, bỗng nhiên hóa thành hắc bạch lưỡng sắc linh quang chớp động đầy thần bí.

Hàn Lập lần này chỉ dựa vào sức mạnh cơ nhục muốn cứng rắn đối chọi với một kích bí thuật ngưng luyện thành đại thủ của tu sĩ Luyện Hư

Xa xa, tên tu sĩ Lũng gia thấy vậy lập tức vui mừng, lúc này trong lòng cuồn cuộn thúc pháp quyết, linh quang trên đại thủ lập tức lưu chuyển, bỗng chốc biến lớn lên ba phần.

Ông!... Quang thủ thế tới như Thái Sơn áp đỉnh vậy mà chấn động vài lần rồi ngừng lại, sau đó giống như đồ sứ phát ra tiếng vỡ vụn vang ròn thành từng mảnh, cuối cùng hóa thành nhiều điểm linh quang tán loạn tiêu thất.

Hàn Lập giờ hai mắt nhắm lên cao, trên người kim quang chớp động không ngừng, bộ dạng như không hề bị tổn hại.

Tu sĩ Lũng gia kia vốn đang cười lạnh nhất thời biến sắc.

Mà Hàn Lập cũng căn bản không có chú ý đến điều này. Tay áo hất vung lên, nhất thời hai khóa ngân châu lớn bằng chén cơm chợt loé bay ra. Nó quay tít một vòng rồi bay đến chỗ quang sáng.

Từ trong ngân đoàn ầm ầm truyền ra tiếng sấm ì ùng. Đây chính là hai khóa lôi châu mà Hàn Lập đã luyện chế.

Mắt thấy lôi châu chớp động đánh lên quang sáng, quang sáng vốn đang phẳng lặng đột nhiên nhộn nhạo dao động kịch liệt. Một cánh tay quỷ cũng từ đó mà xuất hiện.

Ngân đoàn nhất thời tập chung toàn bộ vào đó rồi bắt đầu nổ tung.

Ầm ầm - hai tiếng nổ vang lên, vô số đạo ngân hồ đan vào nhau, nháy mắt đã bao phủ phạm vi hơn hai mươi trượng, quang sáng tuy rằng chưa bị lôi cầu trực tiếp đánh tan, nhưng lúc này cũng rung động kịch liệt, dường như tùy thời có thể vỡ tan.

Hơn một nửa hồ quang của hai khóa lôi châu đều đánh lên mặt trên quang sáng.

Hai mắt Hàn Lập nhú lại, không chờ lôi điện biến mất, mười ngón tay bay múa không thôi.

Nhất thời tiếng xé gió mãnh liệt truyền ra, từng đạo kim sắc kiếm khí được bắn ra bay thẳng đến quang sáng, điên chém xuống.

Quang sáng kia bị vô số kiếm khí sắc bén chém lên. Lát sau, quang sáng rốt cục không chịu nổi mà vỡ tan.

Một tiếng quái rống đột nhiên truyền ra từ giữa lồi quang. Lập tức hơn mười đạo bóng đen chợt lóe lướt tới đánh lên trên vô số kiếm khí.

Nhất thời tất cả kiếm quang trở lên âm đạm, rồi biến thành hư ảo.

Chương 1381: Đề Hồn Biến Thân

Ngân sắc lôi điện lúc này rút cuộc tiêu tán không còn, bên trong quảng sáng hiện ra một thân hình cao mười trượng, toàn thân đen thùi sáng bóng. Quỷ đầu này có hai sừng, trên người đầy vảy màu đen, lưng có một đôi cánh thật to. Hai cánh tay như sắt thép vô cùng dài, rủ thẳng xuống mặt đất. Mà khi vừa nhìn đến khuôn mặt quỷ này, đến Hàn Lập trong lòng cũng phải rung mình, có vài phần sờn cả gai ốc. Mặt quỷ này là một phiến dẹt, nhưng không có hình khuôn mặt. Mà thân hình công kênh hầu như toàn bộ vỡ nát, trừ hai cánh tay thô to, cơ hồ không có chỗ nào hoàn hảo. Hiển nhiên là do Hàn lập vừa rồi thả ra hai quả lôi châu cùng kiếm quang, đều bị đầu quỷ này ngạnh kháng hơn phân nửa uy lực, nếu không đã có thể phá tan quang mang huyết kiếm bảo hộ kia.

Cự quỷ hú lên một tiếng thê lương, phụ cận bỗng hiện ra vô số âm khí màu đen, lập tức quay cuồng trên không trung tiến vào thân thể. Thân hình vốn không toàn vẹn, trong nháy mắt hấp thu hắc khí trở nên hoàn hảo không chút tổn hao.

"Hắc hắc, tiểu tử, ngươi nếm thử chút lợi hại của đầu Vô tướng quỷ vương lão phu nuôi dưỡng ngàn năm này đi! Quỷ vương này thần thông cũng không kém hơn lão phu." Một giọng nói không chút hảo ý vang lên bên tai, Hàn Lập ánh mắt chớp lóe.

"Quỷ Vương?" Nếu đến gần Hàn Lập chăm chú quan sát, sẽ thấy khi hắn vừa nghe đến câu này, khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng lại lộ ra biểu tình cổ quái.

"Hàn đạo hữu cẩn thận! Vô tướng quỷ vương trong quỷ giới là tồn tại tiếng tăm lừng lẫy, thần thông không thua Luyện Hư kỳ tu sĩ." Giọng nói rất nhỏ của nữ tử kia truyền tới, cũng là Diệp sở chiến đấu với Lũng gia song tu thần thông không kém. Nàng gặp Hàn lập thấy hắn có thể nhan chóng thu thập thiếu phụ Hắc phượng tộc, nhất thời trong lòng có sinh ra một tia hi vọng.

Cơ hồ cùng lúc đó, quỷ vương rõ ràng quay mặt nhìn Hàn Lập, mặc dù không có hai mắt, nhưng tựa hồ vẫn cảm ứng được Hàn Lập rất rõ ràng.

Trong miệng gầm nhẹ, Vô tướng quỷ vương đột nhiên giơ hai cánh tay dài lên, nhất

thời không trung cuồng phong gào thét, âm khí màu đen đại trường, khiến tất cả chung quanh trở nên u ám. Đồng thời từ trong không khí truyền ra tiếng tru, như vạn quỷ được ẩn dấu ở bên trong.

Âm khí từ song chương của Vô tướng quỷ vương hướng tới Hàn Lập, âm khí trên không trung nhất thời kịch liệt quay cuồng, lập tức ngưng tụ thành quỷ trảo màu đen lớn chừng trăm trượng, toàn thân bao phủ lửa xanh lập lòe, hướng Hàn Lập chụp tới.

Hàn Lập chỉ cảm thấy không khí xung quanh áp tới, một cỗ lực lượng vô hình không tên bỗng nhiên xuất hiện, như muốn khóa chặt thân thể hắn.

Nếu là tu sĩ bình thường, chịu phải cỗ lực lượng này, có lẽ chỉ có thể ngoan ngoãn khoan tay chịu chết. Nhưng Hàn Lập không vậy, coi cỗ cấm chế này như không có, hừ lạnh một tiếng, một tay hướng túi linh thú vỗ một cái. "Sưu" một tiếng, một đạo ánh sáng đen bắn nhanh ra, sau một cái xoay tròn, nhẹ rơi xuống đứng trước mặt Hàn Lập mười trượng, rõ ràng là một con khi nhỏ bộ lông đen thui cao nửa thước, chính là Đề Hồn thú!

Tiểu hầu vừa hiện thân, con mắt nhỏ xoay vòng vòng, mũi hếch lên ngửi ngửi, hai mắt chợt tỏa sáng, bàn tay dấm ngực, toàn thân bành trướng ánh sáng đen, thân hình nhanh chóng lớn lên. Chỉ vài lần chớp mắt, liền biến thành cự hầu to lớn vô cùng dữ tợn. Con thú này không chút do dự hướng bàn tay lớn đang vỗ xuống hừ một tiếng, một đạo thanh quang từ lỗ mũi cuộn cuộn bay ra, vừa lúc đánh vào long bàn tay quỷ trảo.

Một màn không thể tin nổi xuất hiện! Trong nháy mắt quỷ trảo vừa tiếp xúc với thanh hà, lập tức hiện ra một lỗ thủng đen tuyền. Chỗ nào thanh hà lướt qua, toàn bộ quỷ trảo đều bị tan ra thành một dải âm khí đen như mực, sau đó bị thanh hà cuốn vào bên trong. Toàn bộ quỷ trảo trong nháy mắt không còn trọn vẹn, dần tan rã.

Xa xa vô tướng quỷ vương thấy vậy, không nói hai lời hướng về phía Đề Hồn thú hừ không một trảo, năm đạo hắc mang giống như năm lưỡi dao sắc bén, chợt lóe lướt qua bắn nhanh mà ra. Tiếng gió vừa nổi lên, năm trảo hướng tới Đề hồn thú, "phốc phốc" hai tiếng, năm đạo hắc mang chợt lóe bay vào thân thể Đề hồn thú, nhưng một chút tác dụng cũng không có.

Cự quỷ thấy vậy, cũng không bàng hoàng. Mà coi như không thấy, hừ một tiếng, từ lỗ mũi cũng bay ra một đạo thanh hà. Hai đạo thanh hà trên không trung đan vào nhau chớp động, như gió thu cuốn là vàng đem tất cả trung tâm hóa thành hư không, sau đó

hóa thành một đạo xanh đen vụt bay về, bị cự hầu một ngụm nuốt chửng. Đề hồn thú trên mặt hiện vẻ vừa lòng, xoay mắt nhìn về quỹ vương phía xa xa.

Vô tướng quỹ vương thấy đề hồn thú phá vỡ thần thông của mình rút cuộc từ trong kinh ngạc tỉnh lại, lập tức miệng ô kêu lên, nổi giận lôi đình. Cũng không biết nó có hành động gì, thân thể chợt lóe hiện ra một chiến giáp theo phong cách cổ xưa, mặt trên cuộn cuộn hỏa diễm, hai tay nhoáng lên trên tay hiện ra một đôi cốt chùy cực lớn.

Hàn lập ngưng thần nhìn, phát hiện cốt chùy này sử dụng hai đầu cốt quỹ cực lớn chế thành, một cái vườn quanh bởi gió vàng, một cái lượn lơ khói đen, cũng không biết có thần thông gì cổ quái.

Đề hồn thú mặc kệ việc này, nháy nháy hai mắt, trong mũi lại phun ra hai đạo thành hà cuộn thẳng đến quỹ vương. " Rầm rầm" hai tiếng, Vô tướng quỹ vương vung hai đại chùy lên, nhất thời một mảnh sáng đen truyền hiện ra trên mặt chùy, nhưng lại không chút khó khăn đánh tan thành hà. Thần quang nhiếp hồn của Đề hồn thú đối mặt với quỹ vương vậy mà mất đi tác dụng!

Hàn lập trông thấy cảnh này, sắc mặt khê biến. Đề hồn thú hiện ra vẻ ngưng trọng, trong yết hầu gầm nhẹ một tiếng, bốn phía cuộn cuộn âm phong, vô số sấm sét hiện ra, thân thể cự hầu lại lớn lên, bộ lông bắt đầu biến hồng, từ thiên linh cái chậm rãi chồi lên ba cái sừng, mà trán đột nhiên nhô lên, sau đó nứt ra, một con mắt yêu dị đỏ rực nhấp nháy. Đồng thời gương mặt dài ra, răng nanh lộ hết ra ngoài, sau lưng mọc ra ba cái xương gai đen tuyền, trên mặt hắc khí vườn quanh, âm khí bức người.

Đề hồn thú sau khi tiến giai biến thân, đồng dạng biến thành ác quỷ dữ tợn, trên người dày đặc âm khí, tựa hồ so với Vô tướng quỹ vương còn hơn một bậc!

Chiếc yêu mục màu đỏ mở to ra, "oanh" một tiếng nổ, một đạo điện hồ thô to phun ra. Đạo điện hồ này đỏ tươi như máu, trong nháy mắt đã tới trước mặt Vô tướng quỹ vương.

Tình huống khó tin xuất hiện! Quỹ vương vừa thấy huyết sắc điện hồ, lại hoảng sợ gầm nhẹ một tiếng, song chùy trong tay chụm lại trước ngực, đồng thời thân thể to lớn bắn về phía sau, không ngừng bỏ chạy.

" Vù" một tiếng trầm muộn, hai bạch cốt cự chùy va chạm với huyết sắc điện hồ, nhưng lại giống như gặp phải khắc tinh nhẹ tiêu tán đi. Huyết sắc điện hồ lại không chút bị

cản trở, sau một tiếng sấm vang lên, đã đánh lên trên chiến giáp của quý vương.

Chiến giáp này giống như đôi cốt chùy kia, một chút hiệu quả cũng không có lập tức tan rã biến mất. Điện hồ xuyên qua lồng ngực quý vương, lập tức quần lấy, như linh xà quấn chặt toàn thân quý vương, sau đó liền kéo về. Cự quý hét thảm một tiếng, thân thể không tự chủ được bị kéo bay lên, ở trong huyết quang nhanh chóng bị thu nhỏ lại, lát sau xuất hiện trước một chiếc miệng đỏ như máu. Huyết quang chợt lóe, bị Đề hồn thú một ngụm nuốt vào.

Đề hồn thú chỉ bằng năng lực bản thân, lại dễ dàng cắn nuốt tên được gọi là Vô tướng quý vương!

Lúc này, Lũng gia song tu, cùng nữ tử áo trắng Diệp Sở đều bị dọa cho trợn mắt há hốc mồm. Cái này không phải tiểu quý gì, mà là một quý vương sánh ngang Luyện Hư kỳ tu sĩ, sao như tờ giấy một kích đã bị xuyên thủng! Tiểu hầu có thể biến thân hai lần kia là linh thú gì, sao lại có nghịch thiên thần thông phun ra huyết sắc điện hồ? Mấy người cơ hồ cùng hiện lên vài ý niệm này trong đầu.

Nhưng chưa chờ cho bọn hắn từ trong khiếp sợ tỉnh lại, thân hình Hàn Lập chộp động, trong nháy mắt thuận di đến phía trên quảng sáng. Phất tay áo một cái, bảy hai đạo kim quang phun ra, lập tức linh quang đại phóng tập trung lại, trong nháy mắt ngưng tụ thành một thanh cự kiếm màu vàng dài hơn mười trượng. Cự kiếm chợt lóe, liền hung hăng đâm vào phía trên quảng sáng.

"Loảng xoảng" một tiếng giòn tan vang lên, chỗ kim quang va chạm vào quảng sáng hiện ra một sợi chỉ nhỏ màu trắng.

"Không tốt!" Lũng gia song tu hiển nhiên không ngờ phi kiếm của Hàn Lập sắc bén như vậy, thấy thể đồng thời thất thanh hô lên.

Chỉ thấy quảng sáng run rẩy một chút, lập tức lấy sợi chỉ trắng làm trung tâm bắt đầu vỡ vụn. Hàn Lập dựa vào uy lực phi kiếm, nhưng lại thật sự trăm khai giảm đi uy lực quảng sáng, tuyệt tình ma ha kiếm hoàn toàn lộ ra trước người Hàn lập

Hàn Lập một chút chần chờ cũng không có, trong lòng thúc giục kiếm quyết, nhất thời cự kiếm màu vàng chợt lóe, biến mất tại chỗ. Nhưng ngay sau đó, hung hăng đâm trên thân kiếm màu huyết sắc. Chỉ nghe 'keng' một tiếng vang nhỏ, hai đạo quang mang

hồng vàng chói mắt lóe lên, cự kiếm màu vàng nhoáng lên một cái, không ngờ bị đẩy ra.

Hàn Lập thấy vậy, chân mày không khỏi nhíu lên. Lập tức cổ áo run lên, ném ra vài khóa lôi châu màu bạc. Chỗ va chạm với huyết sắc cự kiếm bắn ra một đạo ánh sáng bán nguyệt, nhưng chỉ nhoáng lên một cái, vẫn là bình yên vô sự.

" Ha ha tiểu tử, ngươi từ bỏ đi! Huyết tinh ma ha kiếm là thượng bảo trên hỗn độn vạn linh chi bảng, chỉ dựa vào ngươi cũng muốn hủy diệt kiếm này? " Vốn có chút kinh hoàng lúc này Lung gia tu sĩ ngược lại trấn tĩnh xuống, trong đó có một người âm hiểm cười nói.

Hàn lập khước mắt giần giật vài cái, nhìn huyết kiếm vài lần, bỗng nhiên một tay hướng cự kiếm màu vàng trên không trung. Thành linh một tiếng vù vù phát ra, cự kiếm run lên, kim quang phóng đại, một lần nữa biến ảo thành 72 khẩu phi kiếm. Mà tiểu kiếm đó lại phát ra từng trận âm thanh vù vù, lập tức nhoáng lên huyền hóa ra mấy trăm đạo ánh sáng vàng. Mỗi đạo ánh sáng dài chừng nửa thước, ở trên không trung bay múa.

Lập tức hàn lập cúi đầu lăm bắm, mười ngón tay nhanh bắm đốt, một đạo pháp quyết đánh ra ngoài. Nhất thời tất cả phi kiếm chấn động, trên bầu trời lập tức tản ra, cũng hướng bốn phía bắn nhanh đi. Ở trên không trung quỷ dị chớp động, sau đó tiểu kiếm kiếm màu vàng này đột nhiên tiêu thất, như chưa từng có xuất hiện qua.

Hàn Lập nhưng lại lấy huyết sắc cự kiếm làm trung tâm bày ra đại canh kiếm trận, tính toán muốn bằng vào uy lực kinh người của kiếm trận, đem nguyên thần của Lũng Đông ở bên trong mạnh mẽ bức ra, thậm chí muốn cứ vậy mà hủy diệt linh bảo này.

Chương 1382: Kiếm Trận Vs Huyết Kiếm

Kiếm trận đã được bày xong, dưới sự thúc dục pháp lực của Hàn Lập, nhất thời một cỗ linh áp kinh người từ bốn phương tám hướng phóng lên cao.

Lập tức lấy huyết sắc cự kiếm làm trung tâm, trong phạm vi đường kính hơn trăm trượng, đồng thời hiện ra vô số sợi tơ vàng, như ẩn hiện, chậm rãi phóng tới trung tâm.

Lũng gia song tu thấy cảnh này, tuy rằng không biết lai lịch đại canh kiếm trận nhưng trong lòng cũng rung mình.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, bỗng nhiên thúc dục huyết thư tu sĩ, hai tay bấm đốt niệm chú, huyết thư trên không trung bỗng nhiên liên tiếp lật trang, từ giữa "sưu sưu" hai tiếng bắn ra mười đạo ma ảnh đỏ đậm, bay về phía Hàn Lập.

Tuy rằng bọn họ không tin thủ đoạn của Hàn Lập có thể phá được huyết sắc cự kiếm, nhưng tuyệt đối không muốn Hàn Lập cứ vậy dễ dàng công kích chính diện cự kiếm.

Đám ma ảnh đỏ đậm này mơ hồ dịch chuyển, thân thể chớp động ánh sáng đỏ, hiện ra ở xung quanh Hàn Lập, nhưng đã sớm chuẩn bị Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, hai tay chà xát, bỗng nhiên giơ lên.

Liên tiếp nổ ra tiếng sấm, hơn mười đạo điện hồ màu vàng bất ngờ xuất hiện, chợt lóe lướt qua đánh lên người mấy cái bóng màu đỏ này.

Hơn phân nửa ma ảnh bị điện hồ xuyên qua kêu lên bị giết đương trường, còn lại non nửa, kêu thảm rồi bắn nhanh về.

Lai nói tiếp, ma ảnh đó là do Luyện Hư tu sĩ khu sử ma vật, đối phó với tu sĩ bình thường uy lực không tính là nhỏ. Vô luận công kích vật lý, hay lửa thiêu nước ngâm đều không sợ, xem như là tồn tại tu sĩ bình thường khó đối phó, nhưng bởi vì trên thân dày đặc mà khí, bị Ích tà thần lôi của Hàn Lập khắc chế.

Tuy nhiên cũng bởi vì tu vi Hàn Lập tiến nhanh, Ích tà thần lôi thi triển ra, so với thời điểm ở nhân giới đầu chỉ hơn một bậc. Nếu không lấy thần thông của ma ảnh, chưa hẳn đã không đón đỡ được một kích của Hàn Lập.

Hàn Lập triển lộ thần thông, làm cho bốn người khác đang chiến đấu lâm vào tình trạng kinh ngạc.

Nhưng lúc này, Hàn Lập không đợi Lũng gia song tu tiếp tục dùng thủ đoạn gì, Đề hồn thú bên cạnh hừ mũi một cái, ánh sáng màu xanh cuộn cuộn bay ra, tập kích bảy đầu ác quỷ đỏ đậm đang chiến đấu với bạch bào thiếu nữ.

Bảy ác quỷ này thần thông không nhỏ, nhưng cũng không phải vô tướng quỷ vương, bị thanh hà cuốn qua, có ba con hóa thành sương mù màu đỏ, bị thanh hà cuốn vào bụng Đề hồn thú. Những con khác thấy tình thế không ổn, lập tức thuận di chạy trốn ra ngoài trăm trượng, cuối cùng tránh được một kiếp.

Từ lúc đó, bạch bào thiếu nữ thoát được vòng vây.

Nàng mừng rỡ, ánh mắt nhìn huyết sắc cự kiếm đang bị vô số sợi màu vàng quấn lấy cùng với Lũng gia song tu, lập tức không chút do dự thúc dục năm loại dị bảo xung quanh, gia nhập chiến đoàn bên phía Diệp Sở.

Vốn Lũng gia tu sĩ liên thủ bất quá miễn cưỡng bao vây bọn Diệp Sở, hiện tại bạch bào thiếu nữ đã gia nhập nhóm, năm loại quang hà chớp động, nháy mắt cùng linh quang màu xanh Diệp Sở vừa thả ra dung nhập với nhau, đem chương khí màu tím xung quanh ép lui.

Hai người kia trong lúc nhất thời bất chấp Hàn Lập bên này, đều xuất ra một kiện trọng nhỏ màu đỏ cùng một cái thước màu lam.

Chỉ thấy tiếng trống nhỏ vang lên, lập tức chương khí huyền hóa ra một đám quỷ phong đỏ đậm, vù vù, từ dưới cuộn lên. Mà chiếc thước màu xanh kia vũ động xoay quanh, đột nhiên vẽ ra trên không trung, một đầu quái vật như bạch tuộc tám vòi, tám cái vòi lớn không chút khách khí quất về hướng Diệp Sở nhị nữ.

Bắt đầu từ đó, Lũng gia song tu mới miễn cưỡng khống chế được tình thế.

Bên kia Đền hồn thú thúc dục thần quang, trực tiếp đuổi giết bốn con ác quỷ chạy thoát, song phương ở phụ cận linh bảo bay múa, bộ dáng vô pháp kết thúc nhanh chóng được.

Hàn Lập thấy vậy, lúc này mới yên tâm thúc dục đại canh kiếm trận.

Không có tu sĩ Lũng gia quấy rầy, hẳn không tin bằng vào uy lực của kiếm trận không làm gì được thứ kia.

Không có cớ kị gì, đại canh kiếm trận rút cuộc hiện ra uy lực chân chính, dày đặc tơ vàng rút cuộc cuốn lấy nhau, tiếp xúc với huyết kiếm.

Vô số tơ vàng cắt vào cự kiếm nhưng lại vang lên tiếng kim loại ma sát chói tai.

Toàn thân kiếm chột hiện linh quang, màu vàng cùng màu máu đan xen vào nhau thành một mảnh, từ hai bên thân kiếm lóe ra từng đạo kiếm quang, phun vào tơ vàng. Nhưng lập tức, thân hình huyết kiếm đột nhiên phát ra một tiếng kêu dài, vang lên tận trời, như muốn lao ra khỏi kiếm trận.

Bất quá trên không trung, càng dày đặc tơ vàng che kín. Cự kiếm bay lên được mấy trường, liền đụng vào quang mang, bắn ngược trở về.

Bảo vật này bị dồn vào đường cùng, chỉ có thể khó khăn chống đỡ kiếm trận. Kiếm này tuy có linh bảo chi uy, nhưng không có người điều khiển, chỉ bằng thần thông không thể kiên trì lâu dài.

Kết quả sau một lát công phu, thân hình huyết kiếm bị tơ vàng quấn chặt, có chút âm đạm, phát ra âm thanh gào thét.

Bốn phía kiếm trận hiện ra vô cùng vô tận tơ vàng, hơn nữa ngày càng nhiều, ngày càng sáng. Rõ ràng uy lực kiếm trận đã lớn hơn lúc trước.

Xa xa mọi người đều chú ý đến tình hình bên này, Lũng gia song tu kinh hãi, ngay cả bí thuật thúc dục ma đầu và ác quỷ cũng dùng, muốn cản trở hành động của Hàn Lập. Nhưng bạch bào thiếu nữ cùng mấy người Diệp Sở lại cực kì mừng rỡ, cũng không do dự thi triển toàn bộ thần thông ra, gắt gao quấn lấy hai kẻ kia.

Cả người lẫn quỷ đều bị quấn lấy.

Muốn đem Lũng gia song tu diệt sát các nàng có chút khó khăn, nhưng tiếp cận giữ chân đối thủ không phải quá khó.

Cho nên Lũng gia song tu dù nổi giận lôi đình, cũng phải đối phó với địch nhân trước mắt còn Hàn Lập thì nói sau.

Linh quang huyết tinh ma ha kiếm, mắt thấy sắp bị kiếm trận hủy diệt, trong tai Hàn Lập đột nhiên truyền tới giọng nói của Lũng Đông có nén giận nói:

"Hàn huynh, người thực muốn phá hư chuyện tốt của ta? Người nếu hủy diệt kiếm này, từ nay về sau không đội trời chung với Lũng gia chúng ta. Người cho rằng Diệp gia có thể che chở cho người bao lâu?"

Hàn Lập nghe thế, tay bấm pháp quyết niệm chú thúc dục kiếm trận, căn bản không để ý đến mấy may.

"Đạo hữu, nếu bằng lòng buông tay, Diệp gia cho người điều kiện gì, chúng ta có thể cho người ưu đãi gấp nhiều lần." Giọng điệu Lũng Đông thay đổi, lại có vài phần giăng giải.

Lũng Đông thấy Hàn Lập không chút dao động sau khi nghe lời nói của mình, cũng không truyền âm thêm cái gì, nhưng huyết kiếm bên trong kiếm trận vẫn lơ lửng trên không trung không hề nhúc nhích, mặc cho vô số tơ vàng điên cuồng cắt lên mặt kiếm.

Sau khi linh quang trên thân kiếm tan rã rồi biến mất, trên thân kiếm không hề rút cuộc cũng hiện ra vài đạo vết nứt nho nhỏ. Tuy rằng mỗi dấu vết cũng không quá sâu, nhưng nhiều tơ vàng nhiều dày đặc như vậy cắt vào. Cự kiếm trong nháy mắt liền hiện ra vết thương tàn tã, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bị phá hủy vậy.

Hàn Lập ngẩn ra, nhưng ánh mắt chớp động vài cái, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, sắc mặt đại biến hét lớn một tiếng, thân hình trong phút chốc hóa thành một đạo thanh hồng bắn ra thật nhanh, rút cuộc bất chấp cái gì kiếm trận.

Cơ hồ trong lúc nhất thời, từ huyết kiếm truyền ra tiếng rỗng ngâm phượng hát, lập tức tự bạo nổ tung.

Một đoàn ánh sáng chói mắt hiện ra, bên trong có vô số bạch mang phun ra khắp

nơi.

Tơ vàng trong kiếm trận tiếp xúc với bạch mang, liền vỡ vụn ra. Sau một lần hô hấp, ánh sáng chói mắt cuồng trướng vô số lần, trải rộng mấy trăm trượng, ngay cả phụ cận mấy người Lũng gia song tu cùng bạch bào thiếu nữ đang chiến đấu cũng bị lan đến, bốn người lập tức cả kinh.

Cũng may bọn họ khá xa vị trí huyết kiếm, cuối cùng thu linh bảo, đồng thời thuận đi ra khỏi phụ cận.

Uy lực đỉnh giai thiên linh bảo tự bạo, chỉ sợ tu sĩ Hợp Thể kỳ gặp, cũng chỉ có thể tạm thời lùi xa ba bước.

Hàn Lập thông minh dị thường, sớm đã trốn mất dạng, bị uy lực tự bạo bao phủ, cũng chỉ có kết cục là hồn phi phách tán.

Hiện tại, hắn đã ở địa phương cách đó mấy trăm trượng, sắc mặt tái nhợt dị thường nhìn về phương hướng huyết kiếm tự bạo.

Tuy rằng hắn trong khi độn quang chạy trốn liền lập tức thu phi kiếm lại, nhưng có hơn mười khẩu phi kiếm vẫn chậm một bước, bị tự bạo lan đến gần một chút, đều bị tổn thương đến linh tính. Xem ra hắn lại phải mất công bồi luyện khôi phục một phen.

Thanh trúc phong vân kiếm này khi tinh luyện đã dùng nhiều tài liệu quý hiếm như vậy, nếu bình thường sẽ không dễ dàng tổn thương linh tính, cho dù kiếm hủy linh tán đều là chuyện không hề đơn giản.

Bất quá lúc này Hàn Lập, hai mắt lam mang chớp động không thôi, ngóng nhìn phía trước.

Đối phương quả thật căn bản không thể nhìn thẳng vào vầng sáng chói kia, hắn lại có thể nhìn rõ vài phần, bỗng nhiên sắc mặt vừa động, hai cánh sau lưng mở ra, hóa thành một đạo thanh hồ biến mất tại chỗ.

Nhưng ngay sau đó, ở một khoảng hư không khác, thân hình Hàn Lập quỷ dị hiện ra, một bàn tay trắng nõn như ngọc chụp vào khoảng không.

Nhất thời năm bộ xương từ năm ngón tay hiện ra, nhưng chợt lóe lại biến mất không

thấy.

Từ đầu ngón tay phun ra cực hàn chi điểm, lập tức hiện ra quang điểm năm màu thành một dải bao phủ lấy địa phương phía dưới.

"Xì" một tiếng, một đạo huyết ảnh dài nửa thước nhưng lại ở trong quang điểm quý dị hiện ra, đúng là một ngũ trảo huyết long toàn thân đỏ tươi như máu, mà trong miệng lại ngậm chặt lấy một con huyết phượng khác đang bị thương.

Huyết phượng non nửa bộ phận đã không cánh mà bay, phần còn lại trong miệng huyết long không cửa quây, giống như đã mất đi toàn bộ linh tính vậy.

Huyết long ở giữa hàn điểm, bộ dạng ngó nghiêng lén lút, rõ ràng vừa rồi dùng tự bạo để che dấu, nhân cơ hội ẩn nấp chạy trốn tới nơi khác. Nhưng nó tuyệt không ngờ Hàn Lập lại có thần thông minh thanh linh mục đến mức này, chẳng những khám phá ra chỗ ẩn thân của mình, còn dùng hàn điểm năm màu bao vây nó ở bên trong.

Hiện tại huyết long ở trong hỏa điểm, thân hình đã vô cùng chậm chạp, tất cả động tác đều dị thường trì trệ.

Trong mắt hàn mang chợt lóe, một tay khẽ nhấc, nhất thời hàn điểm năm màu cuộn cuộn bay ra, bao vây chặt chẽ huyết long.

Mà Hàn Lập lại hé miệng, Hư thiên đình được một đoàn thanh quang bao quanh bắn nhanh ra.

Chương 1383: Thiên Phượng Chi Linh

"Người dám?" Huyết long toàn thân run rẩy rống lớn, từ đó trên thân phun ra một đạo huyết quang, chém tới thanh ti.

Nguyên thần Lũng Đông rơi vào đường cùng, thế nhưng đem chân linh trên người hóa thành một đạo kiếm quang bắn ra, giãy dụa lần cuối.

Nếu là công kích bình thường, bị kiếm quang màu máu này chém phải thật sự không thể hạ xuống.

Nhưng Hư thiên đỉnh đường đường cũng là thông thiên linh bảo, phun ra thanh ti là vật vô hình, ở phương diện biến hóa vô cùng thần diệu.

Hàn Lập dùng thần niệm thúc dục, nhất thời trên không trung chột lóe thanh quang, hơn phân nửa thanh ti biến mất không thấy, còn lại đột nhiên ngưng tụ, hóa thành một đạo thanh quang quấn lấy huyết quang. Ngay sau đó, xung quanh huyết long dài nửa thước, không gian bỗng chấn động, một đoàn thanh ti từ hư không bắn ra.

Thanh ti bao trùm, nháy mắt đem hàn diễm năm màu, huyết long và phân nửa thân thể huyết phượng gắt gao vây lấy. Cuốn mạnh một cái, từ không trung thu hết vào Hư thiên đỉnh.

"Xì" một tiếng, thân thể huyết long liều mạng giãy từ bên trong bay ra một đoàn thanh quang, sau khi chột lóe, liền quỷ dị hiện ra ở đại phương bên ngoài mười trượng, lại liền tiếp thuận di ra ngoài bốn năm mươi trượng.

Trong mắt Hàn Lập hàn mang chột ẩn hiện, đột nhiên giữa chân mây phá diệt pháp đại phóng ô quang, bắn nhanh ra một đạo hắc mang.

Trong hư không vang lên một thanh âm trầm muộn, vật đang thuận di trong thanh quang lao đảo hiện ra, hào quang tựa hồ ảm đạm không ít.

Nhưng chưa chờ Hàn lập thi pháp, thanh quang chột lóe hóa thành một đạo hư ảnh

bắn nhanh đi, vài lập chớp hiện, liền quỷ dị hiện ra tại chân trời, lại nhoáng lên lần nữa, biến mất không thấy. Hàn Lập nhường mào, con mắt yêu dị vừa bắn ra hắc mang tiêu tán.

Cho dù Phá diệt pháp có thần thông xuyên thủng hư không, thế nhưng cự li xa tự nhiên bất lực.

Mà thanh ti bao vây huyết long và huyết phượng đã "oanh" một tiếng, sau đó bị Hư thiên đỉnh thu vào bên trong.

Đỉnh hạ xuống, đem chiếc đỉnh này một lần nữa thu liễm quang mang.

Ai cũng không chú ý tới, ngay trong phút chốc này, tay áo Hàn Lập yên lặng chọt lóe hai điểm kim quang, cực kì bí mật bay vào trong Hư thiên đỉnh.

Mà lúc này, bốn người ở phía xa trăm trượng thấy một màn huyết chân linh bị Hàn lập thu lấy, nguyên thần Lũng Đông trốn đi, sắc mặt tất cả đều đại biến.

Hai tu sĩ Lũng gia liếc mắt nhìn nhau, đột nhiên hóa thành hai đạo kinh hồng phá không bay đi, không nói năng một tiếng. Bọn ác quỷ cùng ma vật cũng theo sát bỏ chạy phía sau, phương hướng bọn họ đào tẩu chính là phương hướng lúc trước Lũng Đông chạy trốn.

Diệp Sở và bạch bào thiếu nữ cũng không có ý định đuổi theo, ngược lại cùng nhau bay nhanh tới Hàn Lập.

Lát sau, thân hình hai người hiện ra trước mặt Hàn Lập mười trượng, trong đó Diệp Sở liếc mắt đánh giá Đề hồn thú cao mười trượng bên người Hàn Lập, ánh mắt khó nén kinh ngạc.

Mà bạch bào thiếu nữ mang theo khuôn mặt tươi cười, nhưng đôi mắt sáng như sao nhìn chăm chăm vào thanh đỉnh trước người Hàn Lập.

Hiển nhiên hai người vừa thấy huyết chân linh rơi vào tay Hàn Lập, bắt đầu trở nên cảnh giác vạn phần.

"Hàn huynh, lúc này may mà người ra tay tương trợ, nếu không đúng là đám người Lũng gia đắc thủ. Hàn huynh yên tâm, điều kiện lúc trước đáp ứng ta sẽ không thay đổi, sẽ không phí công đạo hữu xuất lực." Bạch bào thiếu nữ ánh mắt lưu chuyển, bỗng nhiên

quyển rũ cười nói: " Không sai, lấy lực của Diệp gia chúng ta, có lẽ là nhân tộc hẳn hữu trong Ngã Đẳng có thể trợ giúp đạo hữu thực hiện nguyện vọng." Diệp Sở chậm rãi mở miệng, nhưng trong lời nói lại ẩn chứa ý uy hiếp.

Hàn lập khước miệng giật giật vài cái, cũng không nói gì, một tay đột ngột vỗ lên thanh đỉnh.

Đỉnh này vù vù hai tiếng, bay lên không trung. Vô số thanh ti quần quanh dày đặc, huyết long còn cả huyết phượng không trộn vện từ từ hiện ra trên cửa đỉnh.

Hai cô giá vừa thấy huyết long huyết phượng hai mắt sáng ngời, bạch bào thiếu nữ trên mặt chợt lóe huyết quang, ẩn ẩn có một bóng huyết phượng chợt lóe lướt qua.

Hàn Lập mỉm cười, một tay hướng thanh đỉnh bắn ra.

Nhất thời thanh ti đang bao vây huyết phượng , dần dần mở ra, vật bị bao phủ bên trong bắn thẳng về phía thiếu nữ.

Bạch bào thiếu nữ mừng rỡ, trong miệng quát một tiếng, từ trên người một con huyết phượng nhỏ khác bay ra, va chạm với huyết phượng không toàn vẹn.

Huyết quang đại phóng, song phượng không chút trở ngại kết hợp thành một thể, hóa thành một viên cầu lớn màu máu đường kính nửa thước. Cầu máu này ươn ướt, như do máu ngưng tụ mà thành, nhưng sau khi xoay tròn, bỗng nhiên hóa thành một đầu huyết phượng dài một thước, bay vòng quanh thiếu nữ

Thiếu nữ khước miệng mỉm cười, vươn một cánh tay ngọc ra, hướng về phía huyết phượng.

Sau một tiếng hót lạnh lốt, huyết phượng mở ra hai cánh, hóa thành một đạo huyết quang chui vào thân thể thiếu nữ, chợt lóe biến mất.

Toàn thân Diệp Dĩnh bị một tầng huyết sắc bao phủ, đồng thời một đầu huyết phượng như ẩn hiện sau lưng, mơ hồ không rõ, cuối cùng dần ổn định xuống.

Lại một lát sau, hư ảnh huyết phượng biến mất, mà thiếu nữ trợn trừng mắt, vẻ mặt vô cùng hưng phấn.

" Chân phượng chi huyết cuối cùng cũng không có gì trở ngại, mười phần lấy được bảy tám phần. Còn một bộ phận nhỏ nữa. Đại khái là bị chân long lực mạnh mẽ cắn nuốt, chỉ sợ không dễ dàng tách ra. Cũng may chân long huyết cũng rơi vào tay Diệp gia chúng ta. Hàn huynh, mau đem chân long huyết ném tới đây, chân long huyết này phải bảo vệ thật tốt. Cứ vậy cắn nuốt sẽ làm linh tính tổn hao nhiều."

Thiếu nữ thần nhiên cười với Hàn Lập, đồng thời một tay vừa lật, trong lòng bàn tay bỗng nhiên hiện ra một chiếc hồ lô tinh xảo màu tím, vô cùng xinh đẹp.

Hàn Lập nhẽ cười.

" Diệp tiên tử, tại hạ nhớ không lầm, lúc trước chính là đáp ứng nhị vị đoạt lại chân linh huyết. Hiện tại thiên phượng chi huyết đã tới tay, còn chân long huyết này, tiên tử cũng muốn có tham lam quá hay không." Hàn Lập thần nhiên nói.

" Hàn đạo hữu nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ ngươi cũng muốn tranh giành chân long huyết!" Giọng nói Diệp Sở lạnh xuống, ánh mắt sắc hiện lên hàn quang sắc như đao.

" Tại hạ là tu sĩ phi thăng, cũng biết kiêng kị một số chân linh thế gia, sao dám có vọng tưởng này, cho dù tại hạ thật sự dung hợp chân long huyết, cũng có một kết cục là tất cả các thế gia đuổi giết." Hàn Lập mỉm cười lắc đầu.

" Vậy ý Hàn huynh là?" Nghe khẩu khí Hàn Lập không có ý định chiếm chân long huyết. Bạch bào thiếu nữ thần sắc thả lỏng, hỏi lại.

" Hắc hắc, không có gì? Chân long huyết này có lẫn chân phượng huyết. Diệp gia các người đối với việc này cũng là tình thế bắt buộc a. Hàn mỗ nguyện ý hai tay dâng lên, không biết các người lấy gì trao đổi." Hàn lập trầm giọng nói.

" Ha ha, thì ra Hàn huynh muốn ưu đãi a. Cái này không có gì, chỉ cần nguyện ý giao ra chân long huyết, Hàn huynh cứ nói giá. Tiểu muội tuyệt đối không trả giá." Bạch bào thiếu nữ nghe lời này, tươi cười nói.

" Chân long huyết linh vật bậc này, há lại có thể đổi ra linh thạch. Đường nhiên nếu đạo hữu thực sự bỏ ra một trăm khối cực phẩm linh thạch, lại là chuyện khác." Hàn Lập băng quơ nói.

" Hàn huynh nói đùa. Cho dù là Diệp gia chúng ta cũng không thể một lần xuất ra nhiều cực phẩm linh thạch như vậy. Nếu chỉ cần vài khối, tiểu muội có thể nghĩ biện pháp." Bạch bào thiếu nữ sắc mặt khẽ biến, liếc mắt nhìn Diệp Sở một cái. Miễn cưỡng trả lời.

" Nếu là mấy khối cực phẩm linh thạch, Hàn mỗ cần gì làm phiền mấy vị đạo hữu, tại hạ chỉ cần phí chút tâm tư là có thể lấy tới tay." Hàn Lập sắc mặt không đổi trả lời

" Các hạ muốn gì, nói thẳng ra đi." Diệp Sở tựa hồ không kiên nhẫn, lạnh lùng nói thẳng.

" Rất đơn giản, tại hạ muốn đổi một chiếc Thiên phượng linh chi trong tay Diệp tiên bối." Hàn Lập ánh mắt đảo qua trên người Diệp Sở, từ từ nói.

" Cái gì thiên phượng chi linh? Đạo hữu chả lẽ tin lời bọn hắc phượng yêu tộc kia!" Diệp Sở đồng tử co rút, nhưng lập tức bình tĩnh dị thường nói.

Bạch bào thiếu nữ nghe vậy trong lòng cả kinh.

" Diệp tiên bối cho rằng vẫn bối tin tưởng những lời này sao? Nếu nhị vị thực sự cảm thấy lời nói tại hạ vô căn cứ. Hàn mỗ thật không ngại dùng sư hồn thuật đối với đạo hữu một chút. Tại hạ chỉ cần một chiếc mà thôi. Chân long huyết đổi lấy một chiếc, hẳn là hai vị đạo hữu chiếm đại tiện nghi mới phải." Hàn Lập lạnh nhạt đáp.

Nghe thấy Hàn Lập nói, Diệp Sở nhú mày, ánh mắt quét về phía Diệp Dĩnh.

Mà bạch bào thiếu nữ mấp máy môi vài cái, đôi mắt chợt lóe : " Đạo hữu dùng thiên phượng chi linh làm gì? Vật ấy đối với Diệp gia chúng ta có chỗ hữu dụng lớn? Không bằng tiểu muội dùng vật phẩm khách đổi thế nào? Tỷ như hai quả Chi long mà chúng ta được chia lúc trước?"

" Tại hạ có một bảo vật, trùng hợp cần một chiếc đỉnh giai phượng linh vũ mới có thể luyện chế. Về phần Chi long quả, tại hạ tuy muốn, nhưng so với phượng chi linh, Hàn mỗ tất nhiên là muốn thứ sau hơn." Hàn Lập thông dong nói.

" Hàn huynh thực sự đổi thiên phượng chi linh! Không thể thương lượng?" Diệp Dĩnh hai mắt nhìn chăm chăm vào huyết long trên thanh đỉnh, sắc mặt âm tình bất định hỏi.

" Hắc hắc, hai vị đạo hữu nếu có "Vọng tiên đan", "Cửu tâm chi linh" linh vật như vậy, Hàn mỗ cũng không ngại đổi lấy." Hàn Lập hắc hắc hai tiếng nói.

" Hừ, có nghịch thiên linh vật bậc này, ta còn cần gì chân long huyết, trực tiếp dùng, tiến giai Luyện hư lên Hợp Thể kỳ. Được, bốn cô nương đáp ứng người. Dùng một chiếc thiên phượng chi linh đổi lấy vật ấy." Bạch bào thiếu nữ cắn răng, rút cuộc đáp ứng điều kiện của Hàn Lập.

Diệp Sở sắc mặt biến đổi, há miệng muốn nói gì, nhưng cuối cùng không nói được lời nào. Hàn Lập nghe vậy, tinh thần rung lên.

" Ha ha, Diệp cô nương làm vậy mới là sáng suốt. Chỉ cần cho Hàn mỗ kiểm tra thiên phượng chi linh một chút, tại hạ lập tức giao chân long huyết cho hai vị, hai vị đạo hữu chắc sẽ không sợ Hàn mỗ lấy bảo vật chạy mất chứ." Hàn Lập mỉm cười nói.

" Sở tỷ tỷ, lấy một chiếc phượng chi linh cho hần đi." Thiếu nữ thờ dãi, xoay sang phân phó với Diệp Sở.

" Dạ, thiếu chủ!" Diệp Sở do dự một chút. Nhưng vẫn lên tiếng đáp ứng, một tay hướng vong trừ vật phát một cái, một cái hộp ngọc màu đỏ hiện ra trong tay.

Hộp ngọc này không những đỏ đậm tiên diễm, hơn nữa bên ngoài còn lộ ra hoa văn ngọn lửa, vừa xuất ra, lập tức một cỗ hơi nóng phả vào mặt, phụ cận nhiệt độ tăng vọt.

"Viêm ngọc" Hàn Lập thấy hộp ngọc này, bỗng nhiên cả kinh.

Chương 1384: Âm Thủ

"Hàn huynh cũng nhận ra tài liệu của hộp ngọc này. Cái này đích thật là nổi danh sánh ngang huyền ngọc vạn năm - viêm ngọc, cũng chỉ có loại tài liệu cực hiếm này chế tác đồ vật, mới có thể cam đoan linh khí của phượng linh chi vũ không bị tiết ra." Diệp Dĩnh mỉm cười nói, mang theo vài phần tự đắc.

Chỉ sợ cũng chỉ có thể lực Diệp gia bọn họ, mới có thể dùng được loại tài liệu quý hiếm như vậy để chế tác một đồ vật bình thường a.

Mà lúc này, Hàn Lập khẽ cười một tiếng thần sắc như thường.

Diệp Sở sắc mặt không đổi mở nắp hộp ngọc ra, bên trong rõ ràng là ba cái lông dài năm màu, mỗi cái dài ba thước, lập lòe quang mang.

Nàng chỉ tay vào một trong ba cái lông dài.

Nhất thời vật ấy bay lên khỏi hộp ngọc, từ từ hướng Hàn Lập bay qua.

Hàn Lập lộ vẻ ngưng trọng, một tay vươn tới chiếc lông dài, linh vật này đã bị thu vào tay.

Sau đó hắn dùng ngón tay vuốt ve, cẩn thận quan sát.

Chiếc lông dài trong suốt, phía trên phủ văn năm màu như ẩn hiện, hàm chứa linh khí cực kì kinh người.

"Không sai, hẳn là thiên phượng chi linh thật." Hàn Lập vừa lòng gật đầu, "Thiên địa linh vật như vậy, chỉ sợ muốn phỏng chế cũng bất lực."

Sau đó bàn tay hắn vừa lật, xuất ra một hộp ngọc trong suốt như băng, tản ra khí lạnh kinh người, đúng là hộp ngọc luyện chế từ huyền ngọc vạn năm.

Hai người đối diện ngẩn ra, không khỏi giật mình liếc mắt nhìn nhau một cái.

Hàn Lập lại đem thiên phượng chi linh bỏ vào hộp ngọc, bạch quang chột lóe, hộp ngọc như vậy biến mất không còn bóng dáng.

"Nếu đã thu được phượng linh, chân long huyết tất nhiên thuộc về hai vị đạo hữu." Hàn Lập nhìn lướt qua hai cô gái, một tay hướng thanh đỉnh bắn ra.

"Đương" mộ tiếng vang nhỏ, thanh ti trên đỉnh vừa động, đem huyết long quăng lại đây.

Huyết long thân thể chột lóe linh quang, nhưng lại giãy dựa trên không trung, bộ dáng một bỏ chạy.

Nhưng bạch bào thiếu nữ phía đối diện đã sớm mừng rỡ, nhấc hồ lô tím trong tay, nhất thời ong ong hai tiếng vang lên, bỗng nhiên một mảnh lam mang từ bên trong hồ lô cuồn cuộn mà ra.

Lam quang chột lóe, bao vây huyết long ở bên trong, kéo lại gần thiếu nữ trong gang tấc.

Hai cô gái hai mắt không chớp nhìn vào huyết long, thần niệm trong nháy mắt xuyên thấu toàn thân huyết long một lần.

"Đúng là chân long huyết!" Sau một lát, Diệp Sở nhẹ thở ra một hơi, rút cuộc điểm điểm đầu.

Thiếu nữ cũng lộ vẻ tươi cười.

Nàng hai tay bấm đốt niệm chú, lam hà cuốn về, đem huyết long thu nhỏ lại, cuốn vào trong hồ lô.

"Hàn huynh, thật đúng là người thủ tín. Xong việc chỗ này, khi phản hồi Thiên uyên thành có hứng thú tham làm khách khanh của Diệp gia chúng ta hay không, Diệp gia đối với người thần thông phi phàm như Hàn huynh, đều luôn có hậu đãi." Bạch bào thiếu nữ thu hồ lô, cuối cùng hướng Hàn lập cười ngọt ngào, mở lời mượn sức.

"Thiên uyên thành? Hàn mỗ không định về đó. Phải lưu lại trong man hoang một thời gian, trong thời gian ngắn sẽ không về." Hàn Lập không chút do dự nói.

Hàn Lập nói lời này khiến hai cô gái giật mình, thiếu nữ vẻ mặt hiện ra tia đáng tiếc, sau cũng không khuyên giải thêm," Như vậy, quên đi. Bất quá, Hàn huynh chỉ cần thay đổi chú ý, tùy thời đều có thể tìm tới Diệp gia. Tiểu muội luôn vô cùng hoan nghênh. Được rồi, Ngã Đăng đã đi. Một tộc nhân cũng đã tìm tới. Đạo hữu phượng tộc này, chắc Hàn huynh nghĩ cách xử lý cũng vô cùng đau đầu, hay giao cho tiểu muội đi." Diệp Dĩnh ánh mắt lại một lần nữa đảo qua hắc sắc sơn phong, cười hì hì nói.

" Vậy làm phiền hai vị đạo hữu. Tại hạ đích thật còn chưa có cách xử lý tốt nàng." Hàn Lập sau khi nghe lời của thiếu nữ, không ngờ không chút do dự đồng ý.

Hàn Lập nhắc tay hướng phía sau vẫy vài cái, nhất thời xung quanh hắc sắc sơn phong xuất hiện một quãng sáng mờ bao phủ, kịch liệt thu nhỏ lại, sau vài cái chớp động, liền hóa thành ngọn núi cao nửa trượng.

Sau một tiếng oanh, hắc sắc sơn phong biến mất không thấy.

Phía dưới lộ ra một cái hố lớn dưới đáy là tiểu Hồng đang nằm bất động.

Mà ở một bên Diệp Sở đã sớm chuẩn bị, hắc sắc sơn phong vừa biến mất, vươn tay xòe ra năm ngón.

Năm đạo thúy mang chớp lóe bắn xuống, nháy mắt đã bay đến khoảng không phía trên hắc phượng.

Vài đạo thúy mang "xùy" vài tiếng sau đó bạo liệt mở ra, hóa thành một tấm lưới lớn màu xanh, trùm lên hắc phượng.

Lập tức nàng một tay bấm đốt niêm chú, trong miệng lầm bẩm.

Tấm lưới màu xanh linh quang chớp động, lập tức thu nhỏ thể tích. Không thể tin được chính là, hắc phượng ở bên trong cũng theo tấm lưới mà nhỏ lại, trong nháy mắt biến thành bộ dáng dài nửa thước.

Diệp Sở ngừng miệng chú ngữ, một tay hạ thảo, vòng ti màu xanh biếc liền hóa thành một đoàn lục quang bay lên không.

Quang đoàn này chớp động vài cái, liền không chút chần chừ bay vào tay áo nàng, hoàn toàn biến mất bóng dáng.

" Lộ trình phía sau, Hàn mỗ có việc khác trong người, không thể đi cùng hai vị." Hàn Lập cười một tiếng, đột nhiên ôm quyền, nói ra câu khiến hai cô gái sững sốt.

" Hiện tại chưa đi qua nhất tuyến thiên, vẫn thuộc phạm vi mộc tộc, đạo hữu đi cùng chúng ta là tốt nhất." Bạch bào thiếu nữ có chút kinh ngạc nói.

" Không được! Hàn mỗ thật sự có chuyện quan trọng khác, không tiện đi cùng các vị, xin cáo từ." Hàn Lập kiên quyết lắc đầu, ôm quyền hướng nhị nữ, thu lại bảo vật và Đề hồn thú, hóa thành một đạo thanh hồng phá không bay đi.

Trong nháy mắt, bóng độn quang của Hàn Lập hiện ra phía chân trời, nhưng lập tức biến mất không còn bóng dáng.

Thấy Hàn Lập ra đi dứt khoát như vậy, bạch bào thiếu nữ cùng Diệp Sở liếc mắt nhìn nhau.

" Hẳn cũng thông minh, lai biết lập tức bỏ đi? Chẳng lẽ đoán được, chúng ta ở bên ngoài có người khác tiếp ứng." Thiếu nữ nhún mày, có chút buồn bực nói.

"Có thể. Cho dù không phải thế, cũng chứng minh kẻ này cẩn thận, chưa từng lộ ra sơ hở. Nếu không gia chủ cử thêm người tới, chúng ta hẳn là có hi vọng lưu lại đối phương ." Diệp Sở ánh mắt chớp động nói.

"Sở tỷ tỷ, vừa rồi ngươi dùng bí thuật truyền âm, không cho ta động thủ. Ngươi đã là tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ đại thành, hơn nữa còn ta, chẳng lẽ không bắt được người này sao? Lúc này có khi phượng chi linh kia cũng không cần trao đổi." Bạch bào thiếu nữ tựa hồ đối với việc này vẫn canh cánh trong lòng.

" Nếu đánh bại người này ta tự nhiên có phần thắng lớn. Nhưng diệt sát hoặc bắt giữ, ta lại một điểm nắm chắc cũng không có. Thiếu chủ cũng đã kiên thức qua thần thông của kẻ này, chẳng những chỉ vài lần đối mặt đã bắt giữ được yêu nữ hắc phượng tộc, cuối cùng còn bố trí kiếm trận có thể thủy diệt thông thiên linh bảo loại bảo vật bậc này. Hơn nữa hẳn còn một đầu linh thú tà môn, coi Luyện hư cấp Quỷ vương không ra gì. Cho dù ta ra tay, cũng vô pháp giải quyết dễ dàng đầu vô tướng quỷ vương. Xem người này vừa rồi khi đối địch, vẫn thoải mái bình tĩnh, khẳng định còn có sát chiêu. Huống hồ chân long huyết còn trong tay đối phương vạn nhất người này hủy đi, Ngã Đẳng thật mất nhiều hơn được. Thiên phượng chi linh cho dù có quý hiếm, còn có cơ hội tìm được.

Nhưng chân long huyết, cả nhân tộc phòng chừng cũng chỉ có Lũng gia mới xuất hiện. Lại càng không biết bao lâu mới có người như Lũng Đông, truyền thừa huyết mạch tinh thuần như vậy." Diệp Sở giải thích.

"Mấy thứ này ta cũng biết. Người này thần thông cùng bảo vật đúng là không phải nhỏ. Nếu Sở tỷ tỷ ra tay không nắm chắc, chúng ta lúc trước cũng không có làm sai. Gia chủ biết chúng ta lấy được Chân long huyết, cũng sẽ không trách tội việc này. Chân long huyết là đại sự, không cho phép chúng ta mạo hiểm. Cũng may người này cũng coi là thức thời, không bức chúng ta phải động thủ. Được rồi, chúng ta đi thôi, vừa rồi động tĩnh lớn như vậy, chắc chắn thu hút một tộc tới." Bạch bào thiếu nữ trầm mặc hồi lâu mới bắt đầu nói.

Diệp Sở gật đầu, tay áo run lên, lại thả ra một điều thật lớn kia.

Nhị nữ hóa thành hai đạo độn quang bay lên thân thể một điều, nó lập tức hóa thành một đoàn lục quang, vỗ cánh phá không rời đi.

Cơ hồ trong lúc đó, thân thể Hàn Lập đang ở trên cao ngàn dặm.

Hắn một phen phi độn, một bên khước miệng hé ra nụ cười quỷ dị, trong mắt ẩn ẩn vẻ hưng phấn.

Bỗng nhiên hắn vừa độn quang vừa hé miệng, phun ra Hư thiên đỉnh.

Hàn Lập nâng đỉnh, nhẹ nhàng vượt một cái, nhất thời tiểu đỉnh lộ ra một khe hở mắt hắn chợt lóe lam quang, từ khe hở bắn ra hai đạo kim ảnh, mỗi cái xoay tròn, sau đó dừng lại bên trên đỉnh, rõ ràng là phệ kim trùng lớn bằng ngón tay cái.

Hàn Lập mỉm cười, lại hé miệng, hia luồng linh khí tinh thuần bỗng phun ra, bám vào hai linh trùng.

Hia phệ kim trùng kim quang sáng chói, một lát bành trướng lớn thành nửa thước, dị thường dữ tợn.

Đến.

Thanh âm chú ngữ trầm thấp từ miệng Hàn Lập truyền ra, hai đầu trùng lớn đột nhiên hé miệng, huyết quang chợt lóe, từng sợi đỏ tươi lớn bằng ngón tay phun ra trên không

trung.

Hàn Lập hai mắt sáng ngời, tay kia một trái, đã đem vật phun ra tóm vào trong tay.

Khi xòe năm ngón tay ra, trâm tâm bàn tay hiện ra rõ ràng hai vật dài một tấc phân biệt là huyết long và huyết phượng.

Hàn Lập vậy mà thần không biết quý không hay lưu lại một chút chân long cùng chân phượng huyết.

Hia người Diệp Dĩnh dù cẩn thận vạn phần, cũng quyết không thể ngờ Hàn Lập có trong tay Phệ kim trùng trường thành, nếu không tuyệt đối không dễ dàng cho Hàn Lập lưu lại chân linh huyết như vậy.

Dù sao chân linh huyết nếu không có bảo vật đặc thù, vậy không thể phân tách được may mắn.

Hàn Lập xem xét huyết long cùng huyết phượng trong lòng bàn tay bộ dáng đang muốn bay lên, năm ngón tay thanh quang lóng lánh, đem ba vật này gắt gao cầm chế, trên mặt lộ vẻ trầm ngâm.

Làm sao sử dụng hai chân linh huyết này, Hàn Lập thật đúng là không có ý định lấy. Nhưng có thể khẳng định, chân linh huyết này quý hiếm dị thường, chỉ sợ giá trị quyết không dưới thần đan tiên dược.

Đáng tiếc kiến thức của hắn về chân linh thể gia cùng chân linh huyết mạch không nhiều lắm, cầm trong tay huyết long và huyết phượng đang quấn lấy nhau, tay áo run lên, thu vào ngực hạp sau đó dán lên một đạo phù triện.

Ngân quang chợt lóe, ngực hạp biến mất.

Làm xong tất cả, Hàn Lập mới xoay người nhìn lại phía xa, hai mắt theo bản năng bắt đầu híp lại.

Chương 1385: Mộc Linh

Bỗng nhiên Hàn Lập sắc mặt đại biến, lộ ra vẻ khó tin.

"Đúng là tên kia! Tốc độ độn cùng thần niệm của đối phương rất cường đại, bị thần niệm tập trung là chạy không kịp rồi. Một hóa thanh phù đối phó với người này chỉ sợ cũng không có hiệu lực. Nhưng hơi thở so với ban đầu yếu đi không ít, tựa hồ trên thân cũng chịu trọng thương. Năm đó Thanh Nguyên Tử lấy tu vi Luyện Hư cùng đại canh kiếm trận có thể chiến đấu với Hợp Thể kỳ tu sĩ, ta ngay cả tu vi cũng không đủ, nhưng muốn đối phó với tu vi kinh khủng của đối phương, nếu là trước tiên bố trí tốt, hẳn là có thể vây khốn đối phương. Huống hồ còn thủ đoạn sét đánh khác, thật cũng không phải không có lực liều mạng." Hàn Lập tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, trong lòng có chút hối hận đã tách khỏi hai người Diệp gia sớm như vậy, nếu không cũng không gặp phải nguy cơ này.

Bất quá Hàn Lập dù sao cũng không phải người thường, trong lòng suy đoán, lúc này không chần chờ quanh thân chợt lóe thanh quang, độn quang hướng phía dưới bắn nhanh mà đi.

Sau vài cái chớp động, liền hiện ra trên một đỉnh núi nhỏ.

Hắn không nói hai lời tay áo run lên, bỗng nhiên bảy hai thanh phi kiếm màu vàng bắn ra, sau đó hắn bấm tay niệm thần chú thúc dục, huyền hóa thành mấy trăm đạo kim sắc kiếm quang, đều bắn ra bốn phía sau đó ẩn nấp biến mất.

Hắn bày ra đại nguyên kiếm trận ở chỗ này.

Theo sau Hàn Lập mấp máy môi, một mảnh lớn quang hà phóng lên cao, quang hà tán ra, hóa thành một màn quang tráo mờ mờ màu xám bao vây chỗ này lại. Đồng thời một tay áo hắn run lên, năm bộ xương khô hiện ra, đồng thời há miệng. Phun ra năm loại cực hàn chi điểm, sau đó ở bên ngoài quang hà dung hợp thành một thể, biến thành một cỗ quang điểm năm màu cuộn cuộn không ngừng.

Thân hình Hàn Lập ở bên trong, hai tay bấm đốt niêm chú, quang điểm ngưng tụ biến hóa thành một quang hoàn năm màu thô to, vây quanh bên ngoài chuyển động không ngừng.

Cơ hồ trong lúc nhất thời, Hàn Lập hai tay chấp sau lưng, thần sắc ngưng trọng nhìn chăm chăm phía trời xa, bất động.

Chỉ một lát công phu sau, phía trời xa linh quang chợt lóe, một đoàn quang cầu màu bạc thẳng hướng nơi này phá không bay tới, sau vài cái chớp động, hiện ra ở không trung phía trên đỉnh núi Hàn Lập đứng.

Hào quang chợt tắt, một bóng người màu xanh hiện ra, thắt lưng đeo một cái đai lưng màu bạc.

Rõ ràng là Ngân giai mộc linh xuất hiện trong rừng rậm lá đen.

Hàn Lập đồng tử co rút lại, nháy mắt đem đối phương đánh giá cao hơn mười lần.

Nhìn bề ngoài, vị Ngân giai mộc linh ở trong rừng rậm lá đen tựa hồ là độc nhất vô nhị, nhưng linh áp trên người so với ban đầu mất đi hơn nửa, thật sự là bộ dáng trên người trọng thương.

Hàn Lập thở dài một hơi, trong lòng âm thầm buồn lòng.

Nếu hắn ban đầu cảm ứng sai, đối phương không bị chút thương tích nào, vậy hắn sẽ quay đầu ở trốn mất dạng, căn bản sẽ không ngưng lại nửa phần.

Bất quá ngẫm lại, vị ngân giai mộc linh này chịu trong thương cũng không phải việc kì quái.

Diệp Dĩnh kích hoạt chân linh huyết, biến thân thành thiên phượng chi phách rất đáng sợ, hắn chính mắt từng thấy qua. Thần thông hắn là hơn vị cao giai mộc linh này.

Lúc trước truy tung nhị nữ, khẳng định là cùng hai người đại chiến một hồi, mới có thể rơi vào kết cục hiện tại.

Nhưng lúc này thân hắn chịu trọng thương, còn theo dõi ở đây không buông tha, thật sự là việc ngoài dự đoán.

Đối phương bỏ qua hai người Diệp Dĩnh mà chọn mình, hơn phân nửa là bởi vì nếm mùi đau khổ một lần, không dám đuổi theo hai người kia. Nhưng vì không cam tâm quay về tay không. Bèn lấy mình thế chỗ.

Hàn Lập trong nháy mắt đã suy đoán ra nguyên do đối phương truy tung mình.

Một đôi mắt xanh biếc của Ngân giai mộc linh đồng dạng đảo qua trên người Hàn Lập, nhưng lại không nói gì bỗng nhiên huy quyền xuất một kích từ xa.

Một kích xé rách không gian thanh âm ca sát vang lên. Cơ hồ trong lúc nhất thời, Hàn Lập chỉ cảm thấy một cỗ linh áp không nghe không nhìn được áp lên phòng ngực bên ngoài thân thể.

Quang hoàn năm màu run lên, lập tức màn hào quang cũng bị vặn vẹo biến hình, thân hình Hàn Lập chấn động. Không tự chủ được rút lui mấy bước, trên mặt hiện lên liên tiếp thanh quang mới miễn cưỡng đứng vững thân hình.

Về mặt Hàn Lập biến đổi.

Đối phương xuất một kích kia ít nhất cũng phải ngàn cân lực. Dưới áp bức như vậy, đối là một tu sĩ bình thường, chỉ sợ dù tu vi Luyện Hư kì, không kịp phòng ngực cũng bị trọng thương.

Ngân giai mộc linh so với truyền thuyết còn đáng sợ hơn.

"Di!"

Bóng người xa xa phát ra một tiếng kinh ngạc, tựa hồ đối với việc Hàn Lập dễ dàng hóa giải một kích có chút ngạc nhiên. Tựa hồ ý thức được, Hàn Lập không phải loại tu sĩ không tiếp nổi một kích như mình tưởng, liền hừ lạnh một tiếng, mặt không chút đổi sắc bay tới.

Quanh thân ngân quang sáng chói, vì mộc linh này giống như ảo ảnh chớp lóe, bay tới chỗ cách Hàn Lập mười trượng, đồng thời một kiện mộc giáp xanh biếc quỷ dị hiện ra, mặt ngoài chớp lóe ngân mang, vô số mũi nhọn dài ngắn không giống nhau chồi lên. Làm cho mộc linh vốn có chút bình thường trở nên vô cùng dữ tợn.

Đồng tử Hàn Lập co rút, hai cánh sau lưng vừa động. Ngay tại chỗ hóa thành một

đạo ánh sáng xanh biến mất không thấy.

Ngay sau đó hiện ra ở địa phương ngoài mười trượng, hai tay hắn đã bấm đốt niệm chú, trong miệng lầm bẩm.

Mộc linh không chút chần chờ, bước chân như gió, thân hình chợt lóe lại hướng Hàn Lập vọt tới.

Nhưng lập tức "Xoạt" nhỏ một tiếng thân hình mộc linh vừa chợt hiện ở địa phương cách chỗ cũ hơn mười trượng, trước mặt không chút báo trước hiện ra bảy tám cái tơ vàng, chợt lóe lướt qua.

Mộc linh cả kinh, không lường lự, năm ngón tay chợt lóe thanh mang, đồng loạt bắn ra.

Kết quả chỉ nghe "phốc phốc" vài tiếng trầm đục. Thanh mang đánh lên tơ vàng, linh quang đan vào nhau, nhưng hai thứ lại giằng co không phân cao thấp.

Mộc linh thoáng qua chút ngạc nhiên, tay kia xòe ra, cũng thả ra năm đạo thanh mang nghĩ muốn đồng loạt công kích.

Nhưng vào lúc này xung quanh kim quang lập lòe, vô số tơ vàng liên tiếp hiện ra, lập tức đều chợt lóe. Quỷ dị hiện ra ngay bên cạnh Mộc linh, đan chéo vào nhau, bộ dáng như muốn đem mộc linh tứ phân ngũ liệt.

Tơ vàng này khí thế rất mạnh, mộc linh không biết rõ tình huống, tự nhiên không muốn mạo hiểm, thân hình uốn éo, phía sau bảy tám trượng lại hiện ra một cái bóng xanh nữa.

Tơ vàng ở chung quanh lướt qua, đã đem mộc linh chỗ cũ cắt thành vô số mảnh, nhưng lập tức tan rã biến mất, thì ra chỉ là một đạo tàn ảnh.

Lúc này mộc linh mới hiện ra, không riêng chỗ hắn có tơ vàng, mà xung quanh bốn phương tám hướng đều hiện ra tơ vàng.

Những phiến tơ vàng này hàn quang lạnh lạnh, đều hướng chỗ hắn chậm rãi xúm vào.

"Kiếm trận!" Mộc linh thốt ra một tiếng kinh ngạc.

Nhưng lập tức hai tay chắp lại, giữa lòng bàn tay hiện ra một đoàn ngân quang chói mắt, chia ra, nhắt thời nổ tung, vô số ngân mang hướng bốn hướng tám hướng bắn ra, vừa lúc đánh lên dày đặc kiếm ti ở xung quanh.

"Oanh long" một tiếng nổ vang, tơ vàng cùng ngân mang đan vào nhau, bạo phát ra một dải ánh sáng hai màu kì lạ.

Sau đó ngân mang không biết là do mộc linh thi triển thần thông gì, thế nhưng lại đem tơ vàng đánh nát đi sâu vào từng tắc một, giống như uy lực còn lớn hơn cả kiếm trận.

Mộc linh thân hình nhoáng lên, liền hóa thành một đạo ánh sáng xanh bắn nhanh ra ngoài, muốn thừa cơ hội ra khỏi phạm vi kiếm trận.

Không hổ là tồn tại ngân giai, mộc linh này vừa động, ngay sau đó đã hiện ra bên ngoài năm sáu mươi trượng. Mắt thấy chỉ cần động thêm lần nữa, liền ra khỏi phạm vi kiếm trận.

Nhưng tại chỗ này, bỗng vang lên vài tiếng sấm, Hàn Lập toàn thân quẩn quanh bởi thanh bạch hồ quang không một tiếng động hiện ra, không chút khách khí cánh tay vừa động "phốc phốc" hai tiếng, sau đó âm thanh xé gió vang lên, hai nắm tay trắng đen mơ hồ quỷ dị xuất hiện, thanh thế cực kì kinh người.

Mộc linh không kịp nghĩ nhiều, thân hình không ngừng lại, Nhưng hai cánh tay vừa động, mười đạo lục mang chớp động, hóa thành vô số mũi nhọn đem nắm tay bao vây lại.

"Ầm ầm" hai tiếng nổ truyền tới, quyền ảnh va chạm với lục mang, âm thanh đinh tai nhức óc vang lên. Hai đạo nhân ảnh cơ hồ đồng thời bay ngược ra ngoài.

Lúc mộc linh kinh sợ vạn phần một lần nữa ổn định thân hình, còn muốn bay ra khỏi kiếm trận, là lúc tơ vàng vốn biến mất, lại hiện ra một lần nữa, hướng chỗ này cuộn cuộn cắt tới.

Rơi vào đường cùng, hẳn chỉ có thể thân hình nhoáng lên bay về vị trí cũ, nhưng

trong nháy mắt khuôn mặt đầy vẻ âm lệ, vị ngân giai mộc linh này tựa hồ cảm nhận được, lúc trước mình không nên đuổi giết vi tu sĩ nhân tộc trước mắt.

Quả nhiên đúng như cảm nhận, thời gian sau, mộc linh dù xuất ra nhiều loại thần thông, nhưng mỗi lần sắp phá tan kiếm trận, lại bị Hàn Lập dùng hai nắm tay bức lui về.

Mà vừa bị bức lui, tơ vàng vừa bị tán đi lại xuất hiện như ban đầu, uy lực kiếm trận lại được hiện ra.

Lấy thân thể mạnh mẽ cùng một thân pháp lực của Hàn Lập. Cho dù mộc linh tộc thân mình có mạnh mẽ. Nhưng cũng không cách nào thoát khỏi Hàn Lập. Do đó không thể lao ra khỏi kiếm trận.

Đương nhiên, cũng là do mộc linh trên người đã mang trọng thương, tài trí chỉ còn một nửa so với lúc bình thường. Nếu không mộc linh này liều mạng tổn thương nguyên khí thì triển ra vài loại bí thuật, Hàn Lập đúng là không thể ngăn cản được chút nào.

Bất quá hiện tại, đúng là Hàn Lập đang dùng uy lực của đại canh kiếm trận, vậy khốn vị cao giai mộc linh ở chỗ này.

Lúc này bên trong kiếm trận, bốn phía hiện ra vô số tơ vàng, đã đan xen lẫn nhau. Mộc linh ánh mắt chớp động, hiển nhiên phát hiện bản thân không ổn. Nhưng bỗng nhiên lại đứng giữa kiếm trận bất động một chút, nhưng mộc giáp trên người, ngân mang lưu chuyển không ngừng, tất cả ngân mang bỗng phát ra thanh âm vù vù, bắt đầu trở nên run rẩy.

Hàn Lập cả kinh, toàn thân thanh quang chói mắt, không chút lưỡng lự thúc dục uy lực kiếm trận.

Mà đúng lúc này, không gian kiếm trận mộc linh bỗng ngừng đầu, trong miệng hú dài. Chiến giáp trên người chấn động, mũi nhọn trên mặt giáp hóa thành vô số mũi tên bắn nhanh ra bốn phương tám hướng.

Ngân quang lấp lánh, dày đặc, giống như vô cùng vô tận.

Trong lúc nhất thời, cả tòa kiếm trận đầu đầu cũng là âm thanh phá không bắn đi, lập tức tiếng gầm rú không ngừng vang lên, hai màu vàng bạc bạo liệt cơ hồ bao phủ tất cả.

Hàn Lập thấy cảnh này, há miệng hớp một ngụm khí lạnh.

Mà còn chưa có chấm dứt, mộc linh đang không ngừng bắn ra mũi nhọn, đột nhiên hình thể tăng vọt, bên ngoài thân thể trở nên xanh biếc ướt át, một hư ảnh cổ thụ hiện ra sau lưng mộc linh, cành lá rập rập không ngừng chuyển động. Hướng bốn phía điên cuồng lan rộng ra.

Chương 1386: Người, Cây Hợp Nhất

Hư ảnh của Giang Văn cổ thụ cũng không biết là biến thành vật gì, cành lá trải dài, khi lục kiếm ti chém lên, không ngờ lục mang lóe lên nhưng lại không hề bị tổn thương mấy may.

Đại Canh Kiếm Trận nguyên bản cũng đã bị đám ngân thứ đánh sâu vào tựa như tan rã, hôm nay lại bị hư ảnh đại thụ không ngừng điên cuồng quét qua. Kim ti rốt cục cũng không cách nào khép lại thành hình.

Kiểm trận này không ngờ lại dễ dàng bị phá như vậy.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, thế nhưng vẫn còn chờ chưa có thi triển thần thông khác, cái tên Mộc Thụy tự xưng là Ngân Giai Mộc Linh này, lại phát ra một hồi cười lạnh:

"Không tệ, kiểm trận của người thật có chút cổ quái, thế nhưng ta đã thả ra bốn mạng linh thụ, người cây hợp nhất, cho dù người có thiên đại bốn sự hôm nay cũng khó thoát khỏi cái chết."

Vừa nói xong lời này, Mộc Thụy hai tay bấm niệm pháp quyết, thân hình hóa thành một đạo hư ảnh quang, lóe lên rồi lập tức chui vào sau lưng hư ảnh cổ thụ, cùng nó hòa làm một thể.

Khó có thể quên được một màn này.

Chỉ thấy hư ảnh cổ thụ tỏa ra một cỗ linh áp kinh người, linh quang lưu chuyển quanh thân, lập tức biến thành một cự nhân lục sắc thân cao mười trượng.

Cự nhân này chẳng những đỉnh đầu là tán cây. Tứ chi, mặt mũi cũng là cây lá rậm rì, thoạt nhìn phảng phất như một cây cổ thụ hình người, mà trên thân thể đại thụ lại hiện lên một gương mặt cự đại, đúng là gương mặt của Mộc Thụy.

Đây mới là tướng mạo vốn có của Mộc Tộc chi nhân, một linh chi thể!

Mà lúc này. Ngân thứ trên không trung đã dừng phun. Trong cả kiếm trận cũng chỉ còn lại đơn độc một mình cự nhân.

Hàn Lập nhìn một màn này mà trợn mắt há hốc mồm, thế nhưng động tác của tay lại không chút do dự, thúc giục pháp quyết, nguyên bản kim ti trong kiếm trận vây quanh cự nhân đã biến mất, lúc này đồng thời lại lóe lên rồi cuộn cuộn cắt tới.

Lục cự nhân vẫn đứng tại chỗ bất động, chẳng qua khoe miệng chỉ nhếch lên trào phúng cười nhìn Hàn Lập.

Một hồi âm thanh bén nhọn phảng phất như là kim loại ma sát vang lên. Tiếp đó kim mang lục quang chớp động. Tất cả kim ti bắn ngược trở lại, không ngờ lục cự nhân lại không hề bị tổn thương chút nào.

"Hắc hắc, chỉ là một tên tu sĩ Nhân tộc hóa thần cấp cũng muốn làm tổn thương bốn mạng linh thụ chúng ta, quả thực là mơ mộng hão huyền. Vận dụng một linh thân thể tuy không bằng Trầm Thụy Thục đã trăm năm...Nghìn năm, thế nhưng thân thể này cũng rất cứng rắn. Cho dù vị Thông Thiên Linh Bảo của Nhân tộc các ngươi cũng đừng hòng làm tổn thương mấy may ta. Ngươi hãy ngoan ngoãn mà giao cái mạng nhỏ ra đi." Cự nhân cười lạnh một tiếng, sải một bước thật nhanh mà tới, không ngờ bốn trụ phù kiếm ti hắt lại coi như không, thoáng cái bước xa tới tận bảy tám chục trượng. Mắt thấy một bước nữa là tới chỗ Hàn Lập.

Khoe miệng Hàn Lập co rúm lại, thế nhưng rất dứt khoát, thần niệm khê động, xuất hiện một vòng ngũ sắc xoay quanh thân thể, vòng tròn này thoáng cái bay lên, rồi phát ra tiếng tiếng oanh minh rồi hiện lên ở eo cự nhân.

Nguyên bản cự nhân đang hùng hổ lao tới, động tác lập tức đình trệ, phảng phất như tốc độ giảm đi mười lần.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng lập tức vui mừng, vội vàng xông tới giảm lên con mắt của lục cự nhân.

"Xì xì" một tiếng, một đầu ngân sắc Hỏa Điều bỗng nhiên xuất hiện từ dưới mặt đất, sau đó xoay tròn rồi há cái miệng bay về phía cự nhân đang bị chế trụ, nó phun ra một viên ngân sắc quang đoàn, tiếp đó hai cánh mở rộng, ngân diễm bỗng nhiên tăng vọt bổ nhào tới.

"Ầm ầm". Vài tiếng sấm vang lên, đoàn ngân sắc lôi vân hiện ra ở bàn chân cự nhân, tiếp đó từng đám ngân diễm bạo liệt ra, thoáng cái bao phủ lấy cự nhân.

Thanh thế cực kỳ to lớn kinh người!

Hàn Lập ở phía xa liên quay một vòng, trên người lập tức bay ra một kiện trường bào hai màu kim ngân, lập tức lóe lên trên đầu cự nhân.

Kiện trường bào này dưới sự thúc giục pháp quyết của Hàn Lập, lập tức toát ra quang mang chói mắt, từ từ mở ra, đồng thời thoáng cái điện cuồng bùng rộng ra mấy lần.

Một tiếng sét đánh kinh thiên động địa vang lên, sau đó, kim ngân hai màu hồ quang giống như biến thành năm tay lôi cầu ầm ầm giáng xuống phía dưới.

Trên dưới giáp công hướng tới vị trí của lục cự nhân. Tiếng sấm cùng điện hồ hai màu kim ngân chớp động không ngừng bạo liệt ra, mà từng đoàn ngân diễm hình thành hỏa hoa liên tiếp hiển hiện.

Hàn Lập cũng không có dấu hiệu gì muốn bỏ chạy, hấn hét lớn một tiếng, cả tòa Đại Canh Kiếm Trận triệt để tiêu tán. Mà bốn phương tám hướng hiện ra từng đạo kim sắc kiếm quang dày đặc.

Hàn Lập không chút do dự hai tay bấm niệm pháp quyết.

Tất cả kiếm quang đồng thời bay ra vù vù. Sau đó rung lên xạ kích mà đến. Đều chui vào bên trong ngân diễm lôi điện.

Thanh âm nổ mạnh vang lên, đồng thời tiếng xé gió cũng dày đặc vang lên.

Lúc này thân hình Hàn Lập nhoáng một cái đã bắn ngược ra hơn mười trượng, sau đó thân hình mới phiêu động dừng lại.

Hắn có thể khẳng định dù là một tên tu sĩ luyện hư hậu kỳ đại thành dưới một kích của Lôi Bào, Lôi Châu, Phệ Linh Thiên Hỏa cùng một màn phi kiếm dày đặc hợp lực cũng tuyệt đối không cách nào cứng rắn chịu đựng.

Về phần hợp thể tu sĩ, cũng chỉ có trời mới biết.

Chỉ sau mấy hơi thở, Lô Vân điện quang rốt cục cũng thu lại hoặc là tán loạn, thân hình cự nhân một lần nữa lộ ra, phảng phất như vẫn đứng nguyên một chỗ không hề động đậy.

Giờ phút này đã nhìn rõ tình hình của cự nhân, trong lòng Hàn Lập đột nhiên trầm xuống.

Thân thể cự nhân óng ánh lập loè, giống như được điêu khắc từ phi thúy, càng khó có thể quên chính là thân thể bên ngoài của lục cự nhân bóng tối mức dị thường hoàn hảo. Ngay cả một vết xước cũng không có. Công kích kinh người như thế vậy mà cũng vô pháp làm tổn thương nó mấy may.

Mà hai đại thủ của cự nhân chẳng biết lúc nào đã bắt được cái vòng lớn bên hông. Mười ngón dùng lực, Rộp một tiếng ròn tan, ngũ sắc quang hoàn đã bị bóp vỡ.

Thoáng cái thoát khỏi trói buộc, cự nhân cười to một tiếng, nâng một tay lên, sau đó dùng sức đập mạnh.

Một vòng lục sắc linh quang dập dờn trôi nổi, ngân điểm đang thiêu đốt ở phía dưới lập tức giống như bị thu vào trong đó, lục quang dao động, ngân điểm một lần nữa ngưng tụ xuất hiện, nhưng mà dường như lại tự nguyện bị giam cầm trong lục linh quang thần bí này.

Cái này tựa hồ như có thể thôn phệ các loại linh lực của Phệ Linh Thiên Hòa, không ngờ nó lại không có biện pháp đối phó với đám lục quang này.

Còn trên không trung, bảy mươi hai thanh kim sắc tiểu kiếm của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã trở lại như cũ, lục sắc cự nhân căn bản không thèm để ý chút nào, tất cả phi kiếm chém lên trên người hắn đều bị lục quang làm cho bắn ngược trở lại.

Trong đó có hơn mười lưỡi phi kiếm liên tiếp trầm kích lên, sau đó hào quang thậm chí còn giảm mạnh, phát ra thanh âm ô ô liên tục gào thét.

Chính là sau khi tự bạo tại huyết tinh ma hà kiếm, linh tính của những phi kiếm kia bị đánh tan không ít.

Những phi kiếm này nguyên vốn đã tổn thương từ trước. Chẳng qua là bị Hàn Lập

miễn cưỡng thúc dục tạo ra kiếm trận. Hôm nay lại bị một linh biến thành cự nhân quý dị dùng thân hình trấn ngược lại. Chỉ nên lúc này chống đỡ không nổi.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, lập tức dùng một tay vẫy lên, tất cả phi kiếm lập tức vù vù bay về, trên đường bay lại chúng cũng thu nhỏ lại mấy lần, đều chui vào tay áo rộng thùng thình của hắn.

"Hiện tại ta đã hòa cùng thân thể. Cho dù tu vi có cao hơn ta bao nhiêu lần, lúc này cũng chẳng làm gì được ta. Còn có thủ đoạn gì, người cứ việc thi triển ra, chỉ cần có thể làm ta bị thương một chút, ta sẽ tha cho người một cái mạng, thế nào?" Cự nhân khoanh tay, trong miệng phát ra tiếng cuồng tiếu đỉnh tai nhưc óc, khuôn mặt lộ vẻ ngạo nghễ.

Sau khi vị Ngân Giai Mộc Linh này biến thân thành cự nhân. Trên mặt không còn đờ đẫn như trước nữa. Chứng tỏ môn thần thông này cực kỳ nghịch thiên. Tất cả công kích của Hàn Lập đều không có bất cứ hiệu quả gì.

Nén mặt của Hàn Lập lúc này cũng xuất hiện vẻ hoảng sợ.

Lúc này mới biết bản thân vẫn còn đánh giá thấp sự chênh lệch giữa Ngân Giai Mộc Linh cùng luyện hư tu sĩ.

Tu luyện Phạm Thánh Chân Trù Môn cùng Bách Mạch Luyện Bảo Quyết, hắn tự nhiên biết thần thông của mình không thể dùng tu vi cảnh giới đơn giản để đánh giá, vốn dĩ lúc trước đối với bản thân còn rất tự tin, lúc này trong lòng lại còn không được mấy phần nắm chắc.

Hóa Thân Kỳ tu sĩ khẳng định không phải là đối thủ của hắn. Mà luyện hư cấp tu sĩ tại Thiên Uyên Thành hắn lại chưa có cơ hội đối đầu.

Mà suốt đoạn đường tới đây, Hàn Lập được chứng kiến cuộc chiến giữa luyện hư cấp Diệp Sở cùng tu sĩ Lũng Gia, hắn đã nhận ra toàn bộ thần thông mà mình muốn hưởng tới, phảng phất cũng không yếu hơn bọn hắn. Thậm chí nếu như trùng hợp gặp được công pháp bị bản thân khắc chế, hắn muốn chuyển bại thành thắng cũng có khả năng.

Sớm biết như thế, ngay từ đầu gặp Xích Ảnh của Ảnh Tộc hắn cũng không cần vận dụng Phệ Kim Trùng, tựa hồ cũng có thể mạnh mẽ đại chiến một hồi.

Lúc này đây gặp phải đại địch như thế, hắn cũng biết không cách nào thoát khỏi thần niệm của Ngân Giai Mộc Linh. Vậy còn không bằng chiếm tiên cơ trước, sử dụng Đại Canh Kiếm Trận chuẩn bị liều mạng một trận.

Nếu đầu hắn có tật, vậy mới trực tiếp đi đối đầu với một đối thủ có cảnh giới chênh lệch với bản thân như vậy.

Nhưng hắn cũng tuyệt đối không ngờ, vị Ngân Giai Mộc Linh này thân chịu trọng thương như vậy thế nhưng vẫn còn lợi hại hơn xa so với hắn suy đoán. Sau khi thi triển ra đại thần thông! Không ngờ sử dụng bất kì bí thuật, bảo vật cũng không làm tổn thương được hắn. Lực lượng độn cũng tăng lên đến mức đáng sợ.

Loại thần thông này cũng không tránh khỏi quá nghịch thiên đi! Trước mắt cũng chỉ có một loại phương pháp có thể thử một lần. Nếu như đồng dạng không có hiệu quả. Hắn cũng chỉ có vận dụng Huyết Ảnh Độn để tạm thời trốn đi mà thôi, xem xem có thể tìm được sinh cơ hay không.

Dù sao hắn tuyệt sẽ không ngoan ngoãn bó tay chịu chết.

Các loại ý niệm trong đầu Hàn Lập mạnh mẽ xoay chuyển, dị sắc trên gương mặt dần dần biến mất, ánh mắt lại lần nữa xuất hiện vẻ âm lệ.

Hắn cũng không nhiều lời, Phong Lô Sí sau lưng đột nhiên rung lên, liên tiếp chớp động mấy cái, điện hồ lập tức quấn quanh hai cánh xanh trắng, tiếp đó nắm tay lôi cầu thanh bạch xuất hiện dày đặc. Những thứ lôi thủ điện quang này nhảy lên, liên tiếp nổ mạnh phát ra những tiếng lộp bộp.

Mà đúng lúc này Hàn Lập cũng ngưng trọng dùng hai tay bấm niệm pháp quyết.

Thanh quang hai bên lóe lên, đột nhiên hiện ra bốn đạo thanh ảnh độc nhất vô nhị, sau lưng cũng mọc lên hai cánh. Hai tay bấm niệm pháp quyết.

"Có điểm ý tứ!" Lục sắc cự nhân thấy vậy lại hắc hắc cười, trên mặt lộ vẻ kinh thường không thềm để ý.

Năm đạo thanh ảnh này sắc mặt trầm xuống. Thân hình nhoáng một cái đã hóa thành năm đạo bạch ti kích xạ ra, nháy mắt đã biến mất không thấy.

Mộc linh biến thành cự nhân cười lớn một tiếng, một cái đại thủ bỗng nhiên vỗ tới phương hướng cách hăm mấy trượng.

"Ầm ầm" một tiếng, không gian phụ cận lập tức phẳng phất như bị bạo liệt vụn vụn biến hình. Rồi lập tức hiện ra hơn mười đạo bạch quang dài nhỏ gào thét nứt ra.

Mấy đạo thanh ảnh lóe lên. Từ bên trong loạn xạ choạng ngả nhoài rồi hiện ra.

Bàn tay cự đại chỉ khẽ phất rồi vỗ ra một cái, mấy đạo thanh ảnh này nhất nhất bị diệt vong rồi biến mất vào hư không.

Chương 1387: Thoát Thân

Hiển nhiên những thứ này là do Hàn Lập thi triển thần thông biến ảo thành hư ảnh mà thôi.

Cùng thời gian, hắc quang chợt lóe lên trên đỉnh đầu cự nhân, một đạo thanh ảnh khác từ trong hư không chợt hiện, im lìm đáng xuống phía dưới.

Thế nhưng mộc linh biến thành cự nhân dường như đã sớm dự liệu được, cái đầu bổng dựng nhoài về phía trước, trong miệng phun ra một đạo cột sáng màu xanh biếc.

Cột sáng này to như bắp đùi, hơn nữa tốc độ lại rất nhanh, kết quả, đạo thanh ảnh kia căn bản không kịp trốn tránh đã bị một kích đón đầu.

Lập tức phát ra một tiếng hét thảm, thanh ảnh loạng choạng một cái liền bị một kích này đánh bay.

Trên mặt cự nhân lộ ra một tia cười lạnh.

Nhưng vào lúc này, ở một nơi gần ngay gang tấc sau lưng hắn, tử quang đột nhiên phóng đại, lại là một đạo nhân ảnh quỷ dị không thể tưởng tượng nổi hiện ra, tay áo phất lên, mấy trăm kim sắc quang điểm lập tức kích xạ ra.

Bóng xanh thình lình xuất hiện chính là Hàn Lập.

Khoảng cách gần như vậy cho dù cự nhân đã biết sự tồn tại của thanh ảnh thế nhưng cũng không kịp ngăn.

Không hề dừng lại mấy may.

Chỉ nghe thấy âm thanh như mưa rào rơi "Phốc phốc", đám quang điểm kia đều tập trung đánh tới phía sau lưng cự nhân.

Cự nhân kinh sợ quay lại, trong miệng phát ra một tiếng gầm nhẹ, một cái đại thủ lục sắc quỷ dị xuất hiện ngay đỉnh đầu Hàn Lập, hùng hổ chụp lấy.

Hàn Lập cũng không hề sợ hãi, hai cánh sau lưng mở ra, muốn phá không mà bay đi.

Thế nhưng cự nhân lại hừ lạnh một tiếng, hai ngón tay trên đại thủ bỗng nhiên búng, và một tiếng, lập tức hai cái móng tay được bắn ra, tiếp đó biến mất không thấy.

Thời khắc này, hai đạo lục mang với tốc độ không thể tưởng tượng nổi xuyên thủng qua hai cánh sau lưng Hàn Lập, sau đó vang lên một tiếng lôi minh.

Hàn Lập quá kinh hãi, vừa định rùng mình bỏ chạy tới một hướng khác, thế nhưng đã muộn.

Trên không trung, linh quang quanh đại thủ phóng đại, hẳn chỉ cảm thấy không khí bốn phía đang xiết chặt, biến thành tình cương. Với một thân sức lực như hẳn cũng không khỏi đình trệ, miễn cưỡng mới gãy ra được.

Thế nhưng đã chậm, lục sắc đại thủ chặn ngang đường bay của hắn, gắt gao tóm lấy.

Khí lực của lục sắc cự nhân quả là mạnh mẽ, trên mặt hiện ra nụ cười âm trầm, trong mắt lại lộ vẻ bạo ngược.

Năm ngón tay dùng lực, lục quang trên đại thủ nhấp nháy, nó muốn đem Hàn Lập còn đang sống sờ sờ biến thành bánh thịt.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, trong miệng bỗng nhiên lâm lâm, quang hoa trên người không ngừng lưu chuyển. Năm ngón tay bỗng lóe sáng, cả người phảng phất như là một tờ giấy bị đốt, động vào liền bị tan ra, hóa thành điểm điểm linh quang.

Đám linh quang này lại ngưng tụ tại một nơi không trung phụ cận, lại hóa thành ấn tín màu xanh, đột nhiên bắn về phía xa.

Thần sắc của cự nhân ngưng trọng, lộ vẻ bất ngờ.

Tại chỗ cách đó hơn mười trượng, không gian bị ba động, Hàn Lập từ trong hư không như thiểm điện hiện ra sắc mặt hơi có phần trắng bệch, thế nhưng một chiêu này lại có thể thoát khỏi bàn tay lục quang.

Tại thời khắc chỉ mảnh treo chuông vừa rồi, không ngờ hắn thi triển ra Hóa Linh Phù

Thế Kiếp thần thông, trong nháy mắt đem chính thân mình dung hợp vào linh phù, chân thân thoáng cái thoát ra.

Trải qua nhiều năm tu luyện như vậy, thần thông hóa linh phù này tự nhiên cũng thuần thục hơn trước rất nhiều.

Đúng lúc này, cự nhân lẳng không đứng trên bầu trời phun ra một cột sáng đánh trúng bóng người kia, bóng người này đột nhiên khê động, một thân chặt vật đã rơi xuống gần cạnh Hàn Lập.

Quần áo trên người hắn tả tơi, sắc mặt dị thường xang xám, thế nhưng hắn vẫn quay đầu về hướng cự nhân bên kia, quý dị cười.

Rõ ràng là một tên "Hàn Lập" khác.

Cự nhân híp mắt lại, không khỏi lộ ra vẻ kinh nghi.

Thế nhưng sau khi Hàn Lập xuất hiện, điều quang lóe lên, hình thể điều quang này đột nhiên thu nhỏ lại, hóa thành một đầu điều hắc phát, thì ra là một con khi cao nửa xích.

Đúng là Đề hồn thú!

Kết!

Công kích thần không biết quý không hay vừa rồi của Hàn Lập là do hắn đã thả ra con thú này, cũng biến ảo thành chính bộ dạng của mình, cùng nhau tấn công.

Ngân Giai Mộc Linh nhất thời không kịp ứng phó, không ngờ thật sự bị phân tâm. Mà Hàn Lập dưới sự yểm hộ của Đề hồn thú, vận dụng thiên ý hóa thành thanh phù yên lặng trốn đi.

Nếu không lấy chuyện thần niệm của lấy đối phương quá cường đại, Hàn Lập cũng không có cơ hội tiến lại gần thân thể cự nhân như thế.

Lục sắc cự nhân ẩn ẩn cảm giác được có điểm không đúng, lại nhớ lại cảnh vừa rồi trong tay áo Hàn Lập bắn ra kim sắc quang điểm kia, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống, sau đó tự đánh lên lưng một trào.

Sau khi người cây hợp nhất, tuy để một linh thân hình trở nên mạnh mẽ, thế nhưng cảm ứng lại chậm chạp hơn rất nhiều. Căn bản nó không tin tưởng đối phương thực sự có thủ đoạn gì có thể đối phó được với mình.

Kết quả sau khi tung ra một trảo, hần xòe tay nhìn lại, bỗng trên tay xuất hiện vài con kim sắc bọ cánh cứng lớn nhỏ hơn tấc, vẫn còn nhúc nhích đang không ngừng bò trên tay nó.

Quả nhiên!

"Đây mà là chiêu thức tấn công sao?"

Hừ!

Lục sắc cự nhân ngẩn người, tiếp đó nắm chặt tay lại, khi xòe tay ra. Mấy con kim trùng kia vẫn bình yên vô sự.

Sắc mặt nó bỗng đại biến. Hàn Lập ở phía xa thấy vậy, khóe miệng hiện lên vẻ tàn khốc, thần niệm bắt đầu thúc giục chú ngữ gì đó.

Qua một lát!

Lập tức kim quang đại phóng sau lưng cự nhân, từng con đại giáp trùng nửa thước lớn nhỏ quỷ dị bò lổm ngổm, thoáng cái bò đầy thân thể cự nhân, đồng thời điên cuồng cắn nuốt.

Thời khắc này!

Sắc mặt Hàn Lập không chút biểu tình, trái tim lại nhảy lên.

Phệ Kim Trùng được tính là loài vật không có gì không thể thôn phệ, thế nhưng trong điển tịch tại Nhân Giới có ghi lại, loại linh trùng này lại bị các loại bảo vật Mộc Ngọc khắc chế. Mà vị Mộc Linh tộc nhân trước mắt này lại thi triển ra thần thông người cây hợp nhất cổ quái dị thường, thân thể đối phương tuy là giống đại thụ, thế nhưng thật ra không còn thuộc về bảo vật thuộc loại "Mộc" nữa.

Đột nhiên!

Cự nhân truyền tới từng tiếng hét thảm dị thường thống khổ, hai đại thủ liều mạng đập đập về phía sau lưng. Sau lưng hắn có rất nhiều kim sắc bọ cánh cứng, từng ngậm từng ngậm không ngừng thôn phệ, nguyên bản thân thể óng ánh nhìn như không thể phá vỡ, lúc này đối với cái miệng của đám trùng không hề tổn chút khí lực nào bị xé rách.

Mấy trăm con cự trùng đồng thời cắn gặm, lục sắc cự nhân mặc dù phản ứng chậm chạp thế nhưng cũng cảm nhận được kịch liệt đau nhức như tê tâm liệt phế.

Hàn Lập mừng rỡ, tay áo rung lên thu hồi lấy Đề hồn thú, sau đó thanh quang quanh thân tụ lại, hóa thành một đạo thanh sắc cầu vồng thanh sắc cầu vồng phá không mà đi.

Mặc dù Phệ Kim Trùng có thể đối phó được, thế nhưng vị chủ nhân của linh trùng này cũng nhịn không được mà sợ đối phương sẽ liều mạng tung ra một kích. Tự nhiên hắn muốn độn ra phía xa cho chắc chắn.

"Phệ Kim Trùng, là Phệ Kim Trùng thành thực, người còn có loại yêu trùng này a!"
Xa xa truyền đến tiếng thét của cự nhân.

Hắn sợ hãi găm rú, tựa hồ như gặp phải bóng đen đáng sợ nhất trong giấc mơ của mình vậy.

Tiếp đó không ngừng vang lên tiếng bạo liệt, từng đạo lục quang trong nháy mắt tỏa ra bao phủ hơn phân nửa bầu trời.

Hàn Lập cũng không hề quay đầu lại, một đường chạy như điên, trong nháy mắt đã chạy tới nơi cuối cùng của chân trời, sau vài cái độn quang lóe lên, hắn đã biến mất vô tung vô ảnh.

Một lát sau, nơi vừa rồi là bãi chiến trường, xuất hiện một quang cầu cự đại bay vút lên trên không trung, lục quang có vẻ ẩn ẩn như không còn đầy đủ là một đại nhân ảnh nữa.

Phía sau có một đàn kim trùng bám sát không bỏ. Hai đạo quang hoa một trước một sau, bay đi, không ngờ cũng đồng dạng chạy chối chết về một hướng, lại vừa vặn là hướng đối diện với Hàn Lập.

Thế nhưng không được bao lâu, kim sắc trùng như đám mây vù vù bay trở về,

chẳng những hình thể đã thu nhỏ còn hơn một tấc, mà bầu trùng này lại bay loạn lên, bộ dáng trông rất tàn mạn.

Cũng may đám Phệ Kim Trùng này nhanh chóng độn đi, giống như thiểm điện gào thét mà tới.

Dưới một đám loạn thạch ngoài ngàn dặm, Hàn Lập sắc mặt trắng bệch ngồi trên mặt đất, hắn đang liều mạng thúc dục bầu trùng bay qua đây.

Hiện tại thần niệm của hắn tiêu hao quá lớn, lúc này không phải là chuyện đùa.

Khi Hàn Lập trông thấy bầu trùng từ trên không trung rơi xuống, rốt cục không cách nào kiên trì được nữa, thân thể xụi lơ ngã trên mặt đất, đồng thời hai tay ôm đầu phát ra từng trận tiếng rên rỉ, thanh âm có vẻ dị thường đau đớn, phảng phất như có cảm giác sống không bằng chết vậy.

Trợn vện qua nửa khắc đồng hồ, hắn mới miễn cưỡng ngừng rên rỉ, một lần nữa cố gắng ngồi dậy.

Lần này hắn đem bầu trùng ra sử dụng quả thực rất nguy hiểm, thiếu chút nữa đã hút khô tất cả thần niệm của hắn. Thế nhưng cho dù là như vậy, thần thức của hắn cũng không hề bị tổn thương chút nào.

Xem ra vì an toàn, sau này tuyệt không nên đem đám linh trùng này sử dụng khi địch nhân ở quá xa. Thế nhưng cũng phải nói lại, nếu không đem đám Phệ Kim Trùng này ra sử dụng truy đuổi đám cao giai mộc linh, chỉ sợ đối phương lập tức phát hiện có điểm không ổn trong đó, sẽ không dễ dàng dừng tay.

Thế nhưng hôm nay, mộc linh này bị Phệ Kim Trùng thôn phệ như vậy, sức lực cũng giảm nhiều, hơn nữa còn có chỗ bị trọng thương trước kia, đối phương cho dù gan có lớn hơn nữa, cũng không dám còn có chủ ý nữa.

Hàn Lập vuốt ve cái túi đựng Phệ Kim Trùng, sau đó nuốt một viên Linh Thú hoàn, hắn thở dài một hơi yên lặng suy nghĩ.

Tại một khu rừng rậm cách đó mấy vạn dặm. Mộc Thụy biến thành lục sắc cự nhân đồng thời cũng ngồi tại một gốc cây, gần nửa thân hình của hắn không ngờ đã bị ăn mòn

mất, thế nhưng giờ phút này cây cối vùng phụ cận lại không ngừng bay ra vô số lục sắc quang điểm đổ vào thân thể hắn.

Những bộ phận bị thương thiếu khuyết của cự nhân lại nhanh chóng khép lại, tốc độ nhanh đến nỗi mắt thường có thể nhìn thấy được.

Qua thời gian uống cạn ly trà, quang điểm từ đám cây cối phụ cận cũng tản ra, thân thể cự nhân tựa như khôi phục hoàn toàn giống như lúc ban đầu. Chẳng qua là ánh mắt lại có vẻ âm đạm hơn trước.

Hai tay bấm niệm pháp quyết, đột nhiên từ trong thân thể cự nhân phun ra một đạo hư ảnh, thoáng một cái ngưng tụ thành một thân ảnh lục phủ mộc linh sắc mặt tái nhợt.

Mà linh quang quanh người cự nhân lóe lên, một lần nữa hóa thành một gốc cổ thụ rồi từ từ biến mất.

Mộc linh này vừa mới thay đổi hình thái, ánh mắt liền lóe lên nhìn về hướng Hàn Lập chạy trốn.

"Người này còn có cả Phệ Kim Trùng, những cũng chỉ có có mấy trăm con, thế nhưng quả thực rất khó giải quyết. Nếu như lúc mình còn đủ sức lực, có thể mạo hiểm giết chết đối phương, khiến bầy trùng mất đi người chỉ huy. Thế nhưng hiện bản thân mình lại bị hai lần trọng thương, bốn mạng linh thụ bị hao tổn đến mức này, bây giờ mà gặp bầy trùng mà nói, chỉ sợ chết không toàn thân. Xem ra cũng chỉ đành ngừng tay, để đối phương rời đi mà thôi." Sắc mặt của Mộc Thụ âm trầm bất định suy nghĩ một hồi lâu, sau đó lắc đầu đưa ra quyết định.

Bỗng nhiên hắn hóa thành một đoàn ngân quang bay vọt lên, hướng tới Hắc Diệp sâm lâm.

Không được bao lâu, tại một chỗ khác, Hàn Lập cũng khôi phục lại vài phần thần niệm, sau đó cũng không dám ở nguyên một chỗ, cố nén cảm giác đau đớn trong đầu, đồng dạng cũng hóa thành một đạo thanh sắc cầu vồng phá không rời đi.

Nhìn phương hướng mà hắn rời đi, chính là Nhất Tuyến Thiên!

Hai tháng sau, Hàn Lập dùng độn quang hiện ra tại một cao nguyên hoang vu. Tù

tiện tìm một tiểu sơn địa vắng vẻ, hoàng quang lóe lên, thân thể hắc đã trốn vào trong đó.

Tại nơi sơn thổ này, hắc đơn giản tạo ra một cái mật thất lớn hơn mười trượng, sau khi thu thập một chút, hắc ăn vào một vài viên vài đan dược, sau đó lập tức khoanh chân nhắm mắt, tĩnh dưỡng.

Hơn một tháng sau, Hàn Lập một lần nữa mở mắt, thần quang trong mắt một lần nữa tràn đầy linh động, tinh khí thần sắc đều đã khôi phục như thường.

Chương 1388: Luyện Lại Phong Lô Sí

Hàn Lập cũng không lập tức đứng dậy, mà ngồi trầm ngâm trong mật thất.

Không biết qua bao lâu, cuối cùng tay áo hắn mới rung lên, một vòng tròn màu xanh xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đúng là trữ vật trạc của Tiểu Hồng của Hắc Phong tộc.

Ngày đó hắn đem nàng trấn áp tại Nguyên Từ Sơn, tuy không ảnh hưởng tới tính mạng, thế nhưng lại không khách khí thu lấy trữ vật trạc của nàng ta.

Cũng không tính là hãm hạ thủ lưu tình, coi như là đổi vật lấy mạng.

Thân nàng ta là yêu tu Hắc Phượng tộc, cho nên Hàn Lập đối với đồ vật trong trữ vật trạc này rất có hứng thú.

Thần niệm hướng vào bên trong đào qua, không lâu sắc mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng.

Bên trong quả nhiên có không ít vật phẩm quý hiếm!

Không cần phải nói, hơn nữa không gian trữ vật trạc kia đều là tài liệu yêu thú, phần lớn trong số đó cũng khó có thể tìm thấy trong Phường thị. Với thân phận là một trong những bảy đại yêu tộc, đi thu thập những tài liệu này tự nhiên là dễ dàng hơn gấp mấy lần so với Nhân tộc. Tiếp theo một góc trong trữ vật trạc lẳng lặng nằm bảy tám khối cực phẩm linh thạch vụn, đủ các loại màu đang phát quang, quả là một chuyện kinh hi lớn ngoài ý muốn.

Mặc dù nói tại Linh giới cực phẩm linh thạch cũng không phải là quý hiếm như Nhân Giới, chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, thế nhưng cũng tuyệt không phải tùy tiện là có thể tìm được. Linh thạch đỉnh giai bậc này, mỗi cao giai tu sĩ đều lo ít mà quyết sẽ không lo mình có nhiều.

Đặc biệt trong đó còn có một khối tinh thạch phát ra quang mang màu trắng sữa. Rõ

ràng là loại tinh thạch hiếm thấy thuộc tính linh thạch Phượng.

Điều này càng khiến Hàn Lập vui mừng phát điên.

Từ khi tiến vào trong Thiên Uyên Thành, hắn vẫn luôn muốn có được một khóa linh thạch phong thuộc tính, thế nhưng mãi không có kết quả.

Ngoại trừ những vật này ra, trong trữ vật trạc còn có rất nhiều pháp khí cùng cổ bảo, Hàn Lập lại không có xem qua. Những vật này luận uy lực căn bản không thể so với Nguyên Từ Thần Sơn, Hư Thiên Đỉnh của hắn được.

Chỉ sợ ngay cả Tiểu Hồng cũng không thích những thứ này, nếu không tại cuộc chiến lúc trước đã sớm lấy ra đối phó với địch nhân rồi.

Ngoại trừ những thứ đó ra trong trữ vật trạc còn có một ít bình, lọ linh dược, linh đan, khiến Hàn Lập có chút tò mò.

Hắn đều lấy từng thứ ra phân loại một phen. Trong đó hơn phân nửa đều là thuốc chữa thương, một số ít là các loại đan dược làm cô đọng tu vi, một ít là tài liệu luyện đan hiếm thấy.

Một viên Chi Long Quả thành hình hiện ra trong một cái hộp gỗ.

Hàn Lập tự nhiên không chút khách khí đem cái hộp này cất kỹ.

Đột nhiên trong tay Hàn Lập xuất hiện một cái ngân bình cổ quái có mình ẩn hỏa phượng màu đen.

Trên mặt còn dán một cấm chế phù triện vàng rực. Trông có vẻ như rất cẩn thận.

Hàn Lập thấy vậy, tự nhiên là tinh thần hơi bị chấn động.

Hắn gỡ bỏ phù triện rồi mở nắp bình ra.

"Phốc phốc" Vài tiếng, Hàn Lập còn chưa nhìn rõ trong bình là thứ gì, đã có ba đoàn đan hoàn màu đen to bằng ngón tay cái bắn ra, sau khi xoay tròn. Thoáng cái nó liền biến thành ba con hỏa phượng màu đen. Đầu dùng phi độn phi tới ba hướng khác nhau.

"A!"

Trong miệng Hàn Lập thốt ra một tiếng kinh ngạc, nhưng mà cũng kịp lấy lại phản ứng, lập tức một mảnh hào quang mờ mờ bay ra. Thoáng cái đem ba con phượng này gom vào trong đó.

Ba con hắc phượng lập tức quay tròn vài vòng trong quảng trắng mờ, hào quang một lần nữa lóe lên sau đó trở lại như cũ là ba khóa đan hoàn đen nhánh.

Hào quang bây giờ lại biến thành màu xám, cuộn tròn mà quay về, ba khóa đan được thành thành thật thật hiện tại trong lòng bàn tay Hàn Lập.

Hắn duỗi hai ngón tay ra kẹp lấy một khóa đan được vào bên trong, dùng con mắt tinh tế bắt đầu đánh giá.

Viên đan được này không ngờ có thể hóa hình mà bay, tuyệt đối là không phải là vật bình thường.

Thần sắc Hàn Lập thoáng cái trở nên ngưng trọng, đồng thời trong đầu không ngừng hồi tưởng lại các loại linh đan trong truyền thuyết mà mình biết được. Nhìn xem có loại nào giống như loại đan được trước mắt hay không.

"Hắc Viêm đan."

Với hình dạng của ba khóa đan được này. Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, sau đó dường như lập tức nhận ra, tiếp đó trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng như điên.

Trong thiên hạ cũng chỉ có yêu tộc mới có thể dùng bốn mạng chi hỏa luyện chế ra Hắc Viêm đan. Nếu không cho dù là bậc tông sư luyện đan cũng vô pháp luyện thành loại linh đan này.

Khi luyện loại đan này, cần thu nạp bốn mạng chi hỏa của Hắc Phượng, trong đó có chút thần bí gì đó, cho nên cho dù là Hắc Phượng nhất tộc cũng không phải là có số lượng linh đan không hạn chế. Trên cơ bản phải cần Hắc Phượng trên cấp hóa thần tu luyện được bốn mạng chi hỏa, sau đó ngàn năm mới có thể luyện chế ra một khóa Hắc Viêm đan.

Với Hắc Phượng nhất tộc, cao giai yêu tu lại rất thưa thớt, cho nên Hắc Viêm đan

quý hiếm thế nào cũng có thể nghĩ được. Mà viên đan dược này sở dĩ có danh tiếng tại nhân yêu hai tộc, nguyên nhân chủ yếu nhất là đan dược này chính là một trong những loại đan dược phụ trợ tốt nhất có tác dụng giúp tu sĩ hóa thần đại thành trùng kích luyện hư bình cảnh.

Ba khóa Hắc Viêm đan trước mắt này khi mà phục dụng vào, tối thiểu có thể có hai thành đột phá thành công luyện hư bình cảnh.

Vì vậy, Hàn Lập như thế nào lại không vui mừng cho được.

Lại cẩn thận kiểm nghiệm qua ba khóa đan dược này lần nữa. Xác định quả thật là Hắc Viêm đan không thể nghi ngờ, sau đó Hàn Lập cường chế hưng phấn trong lòng, đem đan dược bỏ lại vào trong ngân bình, một lần nữa dùng phù trận cấm chế dán lại. Rồi cẩn thận thu lấy.

Đột phá đến luyện hư, chính yếu nhất đó là hợp nhất linh lực Ngũ Hành trong cơ thể, điểm này thân hãn đã có Nguyên Từ Thần Quang, sau này cũng không cần lo lắng gì.

Mà có thêm ba khóa Hắc Viêm đan này, lại tìm kiếm một ít linh dược cùng bí thuật khác phá tan luyện bình cảnh. Có lẽ đột phá đến luyện hư cảnh giới cũng nắm chắc thêm mấy phần.

Thế nhưng trước mắt hãn có rất nhiều chuyện phải làm, một trong số đó chính là đem tu vi của chính mình tu luyện tới Hóa Thần hậu kỳ cảnh giới. Dựa vào đại lượng đan dược, hãn có thể đột phá Hóa Thần trung kỳ đỉnh phong bình cảnh, chẳng qua là cũng chỉ là chuyên sớm muộn mà thôi.

Phiền toái của bước này là gì? Tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ khi sử dụng đan dược hiệu dụng rất nhỏ. Chỉ có khi dùng đan dược cực tốt mới có thể tiếp tục đột phá tu vi tăng mạnh.

Nhưng đối với tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ khi sử dụng đan dược tự nhiên cũng không có hiệu quả mấy, nghe đồn trong đó có một loại có tác dụng lớn nhất, chính là dịch thể từ con cóc. Mà lúc này đây hãn mạo hiểm tiếp được nhiệm vụ Mộc Tộc, hiện tại chuyện này trái lại có quan hệ rất lớn với Linh Dạ Đại.

Hàn Lập suy nghĩ, trong đầu lập tức hiển hiện ra chuyện không lâu trước đó khi rời Thiên Uyên Thành, vào một buổi sáng bỗng nhiên trước cửa xuất hiện đám khách nhân thần bí kia, hẳn không khỏi nhẩm hai mắt lại.

Nếu thật thuận lợi như những người kia nói, hẳn có thể tìm được không ít dịch cốt. Tuy nhiên vật ấy không thể dùng quá nhiều, không giống như các loại đan dược không có hạn chế phục dụng, thế nhưng điều này cũng đủ khiến hẳn tiết kiệm được không ít thời gian tu luyện.

Trong lòng cẩn thận suy nghĩ, lại một lần nữa nghĩ tới lời hứa của những người kia. Hẳn cảm thấy cũng không có vấn đề gì, sau đó mới thở dài một hơi đem việc này vứt khỏi đầu, một tay hướng tới trữ vật trạc phẩm một cái, đem việc này bỏ qua một bên, quan trọng nhất là kiểm tra đồ thu được trong tay đã.

Một cây ngũ sắc vũ linh chói mắt hiện ra.

Đúng là cây Thiên Phượng Chi Linh thu được từ trong tay Diệp, Dĩnh nhị nữ,.

Một tay Hàn Lập nhoáng một cái nhẹ nhàng nắm lấy, lập tức mảng lớn ngũ sắc hào quang chớp động, cơ hồ bao phủ trọn lấy căn mật thất.

Về mặt của Hàn Lập khê động.

Không hổ là linh vũ của bốn mạng chân linh cấp Thiên Phượng. Chỉ với khí tức phát tán ra của vật này cũng hơn hẳn Tai Bằng Chi Vũ mà năm đó hẳn tìm được ở Nhân Giới.

Hàn Lập nhìn nhìn, sau đó hai tay vuốt nhẹ linh vũ, ánh mắt vụt sáng cảm thấy bất an, đột nhiên hẳn há miệng phun ra một đạo điện hồ xanh trắng.

Một tiếng lôi minh trầm thấp vang lên, sau đó điện hồ ngưng tụ biến ảo hóa thành một đôi thanh bạch sắc vũ sí dài vài tấc.

Đan thủ của Hàn Lập khê vẩy. Phong Lôi Sí nho nhỏ này liền hạ xuống bàn thay hẳn.

Ánh mắt quét qua phía trên, hẳn không khỏi nhíu mày.

Trên vũ sí này bỗng xuất hiện hai cái lỗ thủng nhỏ, dường như đã bị tổn hại một chút.

Đúng là ngày đó mộc linh biến thành cự nhân, dùng hai đoạn móng tay xuyên thủng qua, cho nên bây giờ mới bị tổn hại.

Về mặt Hàn Lập lập tức buông lỏng đường như không quan tâm tới chuyện này.

Hắn đã có ý định luyện chế lại một lần Phong Lô Sí, cho nên điểm tổn hại này cũng chỉ là thuận tay đơn giản luyện lại mà thôi.

Dựa theo phân thân Thiên Lan thánh thú đã nói, sở dĩ Phong Lô Sí lúc trước dung nhập Tai Bằng Chi Vũ, sau đó vẫn chưa biến thành Linh Bảo. Là vì không cách nào kích

phát Tai Bằng Chi Vũ bao gồm phong thuộc tính cùng thiên địa pháp tắc, phải cần một khóa linh thạch cực phẩm phong thuộc tính mới có thể triệt để kích thích nó.

Đây cũng là nguyên do mà hắn đặc biệt lưu ý tới cực phẩm linh thạch phong thuộc tính.

Hiện tại hắn đã chiếm được tài liệu chân linh Thiên Phượng Chi Linh bức này, tự nhiên kế hoạch ban đầu có chút thay đổi.

Muốn đem tiêu vũ này dung nhập vào Phong Lô Sí.

Thiên Phượng Chi Linh lại bất đồng với Man Bằng Chi Vũ. Trong đó có hàm chứa mãnh liệt thiên địa pháp tắc, mà khiến người ta kinh sợ nhất chính là không gian thần thông. Nếu đem quy tắc chi lực của linh vũ này thật sự luyện hóa dung nhập vào bên trong Phong Lô Sí. Uy năng to lớn người nào cũng có thể tưởng tượng được.

Lần sau dù có đối mặt với Ngân Giai Mộc Linh, là vật đáng sợ không thể ngăn cản như vậy, nói không chừng không cần phải liều mạng làm gì, trực tiếp chuẩn bị cho lành.

Hàn Lập vuốt vuốt vũ sí cùng ngũ sắc vũ linh, trong lòng âm thầm tự suy xét.

Chuyện này cũng thật may mắn, lúc trước hắn từng có một lần kinh nghiệm đem Man Bằng Chi Vũ dung nhập vào Phong Lô Sí, nếu như lần đó luyện hóa thành công vậy không biết bây giờ luyện hóa phượng linh này ra sao đây?

Trong lòng đã quyết định, từ trong trữ vật trạc Hàn Lập lấy ra sáu khóa cực phẩm linh thạch thuộc tính đều không giống nhau.

Năm khóa trong đó tương ứng với Ngũ Hành thuộc tính. Một khóa lại là viên linh thạch bạch sắc phong thuộc tính.

Với thần thông hiện tại của Hàn Lập cũng không cần các loại địa hỏa gì đó.

Hắn há miệng phun ra một đoàn ngân sắc hỏa cầu, một hồi quay cuồng ngưng tụ, sau đó không ngờ biến ảo thành một hỏa lò cự đại có ngân điểm quay xung quanh.

Hàn Lập đem Phong Lô Sí ném vào trong hỏa lò, lại đem viên linh thạch phong thuộc tính ném vào.

"Vèo vèo" Hai tiếng vang lên, sau đó hai vật lập tức chui vào rồi biến mất trong lò.

Tiếp đó tay áo Hàn Lập phát một cái xướng mặt đất, một mảnh thanh hà lập tức lóe lên, sau đó trên mặt đất xuất hiện rất nhiều các loại bình, lọ tài liệu.

Đúng là các tài liệu phụ trợ cần thiết để luyện chế lại Phong Lô Sí.

May mắn là hắn một mực vẫn nhớ tới chuyện luyện chế lại Phong Lô Sí, cho nên trước đó đã thu mua rất nhiều tài liệu phụ trợ cần thiết.

Một mặt Hàn Lập đem một lọ chất lỏng giống như thủy ngân ném vào trong lò lửa, một mặt lăm bầm. Mười ngón liên tục búng pháp quyết hướng tới hỏa lò.

Trọn vẹn mười ngày mười đêm, sau đó trong mật thất truyền ra tiếng cười to của Hàn Lập.

Chỉ thấy hắn đứng giữa mật thất. Trong tay cầm một đôi vũ sí óng ánh, khuôn mặt lại tràn đầy vẻ kinh hi.

Đây là một đôi vũ sí thanh quang rộng rãi, được một đoàn hào quang ngũ sắc vây lấy, thế nhưng phảng phất lại trong suốt giống như thủy tinh, như ẩn như hiện ở trên tay Hàn Lập, phảng phất như tùy thời có thể biến mất vậy.

Vừa rồi Hàn Lập đã thử qua uy năng sau khi Phong Lô Sí tiến giai thành Linh Bảo, thần diệu vượt xa cả suy đoán trước đó của hắn.

Điều này cũng khó trách, vô luận là Lý Bằng Chi Vũ hay là Thiên Phượng Chi Linh.

Chỉ cần có thể luyện hóa sau đó sẽ hiển hiện hiệu lực. Cho dù có luyện chế ra Thông Thiên Linh Bảo cũng không thành vấn đề.

Hôm nay hai kiện đồ vật kết hợp luyện hóa biến thành một kiện bảo vật. Mà uy năng lại vượt xa tưởng tượng, điều này càng khiến Hàn Lập cực kỳ thỏa mãn.

Chương 1389: Tụ Tập

Cầm chiếc lông cánh trong suốt trong tay ném đi, Hàn Lập phun ra một cổ thanh hà, loáng một cái đã đem nhất khẩu nuốt vào trong bụng.

Trong thời gian tiếp theo sau đó, Hàn Lập lấy mấy thanh trúc phong vân kiếm ra dùng nhất khẩu kia để luyện chế, chậm rãi khôi phục linh tính của chúng nó.

Một năm sau, tại một ngọn núi vô danh của thế giới hoang dã, có một đạo thanh quang thản nhiên như ẩn như hiện vụt bay tới.

Ở trong độn quang là một thanh niên thần sắc thản nhiên, hai tay chấp sau lưng, đứng là Hàn Lập vừa mới rời đi sau mấy tháng giấu thân ở thổ sơn nơi đây.

Mấy phi kiếm của hắn đều đã được tu bổ xong, đương nhiên không còn lý do gì để lưu lại nơi đó, liền không chế độn quang ở tốc độ vừa phải thẳng tiến tới nơi đây.

Bởi vì lần này đi lẻ loi một mình, Hàn Lập vô cùng cẩn thận, mặc dù vậy, suốt hơn nửa năm bay liên tục cũng có thể coi là bình yên vô sự.

Mà phiến núi non vô danh này lại nhìn thoạt có chút không bình thường.

Vô luận trên núi hay dưới chân núi, tất cả cây cối đều có một vẻ thấp bé lạ thường. Mặc dù phảng phất có một vài cây cổ thụ rậm rạp nhưng cũng một bậc như nhau không cao là mấy. Thêm vào đó, chỉ cần bay thấp một chút là ngay lập tức có thể cảm nhận được một luồng khí nồng đậm ẩm ướt như muốn đánh thẳng vào mặt.

Mà tại chỗ núi non này, khắp nơi trải dài rất nhiều hồ nước lớn nhỏ, trong đó không ít những cái có phương viên mấy ngàn dặm.

Hàn Lập khi phi độn qua những hồ nước này đương nhiên không dám quá lộ liễu mà ngược lại vô cùng cẩn trọng.

Ai mà biết được trong những hồ nước này có ẩn giấu những con cổ thú hay tộc nhân

dị tộc gì.

Từ khi tiến vào khu vực núi non này, trước sau hẳn đã giết mười mấy đầu dị thú chủ động tấn công hẳn. Trong đó có một con man ngư cự thú cơ hồ tương đương với tồn tại hóa thần kỳ. Con man ngư này sống trong một hồ nước lớn, một thân thủy hệ thần thông vô cùng lợi hại khiến cho Hàn Lập cũng mất một phen động tay chân không dễ dàng gì.

Phi hành về phía trước thêm nửa ngày thì khung cảnh bắt đầu có biến đổi, hiện ra hai tòa núi cao thẳng tắp ước đến cả ngàn trượng.

Vừa nhìn thấy hai ngọn núi này thì hai mắt Hàn Lập lại sáng ngời, nét mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Nếu nói về kích thước, hai ngọn núi này tất nhiên không thể coi là cao nhất nhì gì đó, cũng không thể gây cho một người từng trải như Hàn Lập chút ngạc nhiên nào. Thế nhưng hai ngọn núi này lại có chút khác biệt, hơn phân nửa của một ngọn bị bao phủ bởi một tầng băng tuyết trong suốt, phụ cận cũng đều có bộ dáng kỳ hàn vô cùng mỹ lệ.

Ngọn còn lại thì lại tím ngắt một màu, toàn bộ cả ngọn núi bị bao phủ bởi những lá cây rừng với màu tử mang quý dị.

Hai tòa sơn phong cách nhau bất quá khoảng hơn mười dặm, ngoài bộ dáng một cái màu trắng bạc, một cái màu tím ngắt thì kích thước, hình dáng của chúng lại khá giống nhau.

“Nơi này nếu thật có hai tòa sơn phong như vậy, xem ra bọn họ không có nói dối.”

Hàn Lập thì ào mấy tiếng, lập tức độn quang chọt lóe, bay thẳng tới tòa băng sơn.

Khi đến càng gần tòa núi này thì gió gào thét càng lớn, dĩ nhiên băng hàn lạnh thấu xương, phảng phất giống như bị đao cắt.

Thần sắc Hàn Lập vừa động trên người lập tức toát ra một tầng thanh quang, những làn gió băng hàn không có ý nghĩa gì với hắn nữa.

Phía trên đại môn tiến vào ngọn băng sơn này đột nhiên có hai đạo kinh hồng bắn thẳng ra từ nơi băng tuyết bao phủ dày nhất. Theo đó là hai đạo thân ảnh hiện ra cách phía trước Hàn Lập hơn ba mươi trượng.

Hàn Lập thoáng giật mình, dừng độn quang lại, hiện hình giữa không trung.

“Ha ha, nguyên lai là Hàn đạo hữu tới. Ta biết mà, với thần thông của đạo hữu, nhất kiện nhiệm vụ này tuyệt đối vô sự.” Phía trước lúc này là hai gã nam tử, một người trong đó khẽ liếc mắt cái lập tức nhận ra Hàn Lập, liền tươi cười chào hỏi.

Người này mặt xanh tóc trắng, phẳng phất năm sáu mươi tuổi, đúng là người mà ngày đó Hàn Lập tiến vào Thiên Trắc thành, khi tiến vào Phi Linh điện đã gặp, Liễu lão giả.

Bên cạnh lão giả này là một gã nho sinh, nhìn có vẻ hòa ái dị thường.

“Nguyên lai là Liễu huynh cùng Âu Dương huynh. Nhị vị không phải so với tại hạ còn tới sớm hơn sao? Xem ra nhị cận nhiệm vụ so với tại hạ còn muốn thuận lợi hơn.” Hàn Lập hắc hắc cười, cơ hồ muốn đem hết mấy chuyện ầm ức mình xem chút nữa không giữ được cái mạng nhỏ này ra.

“Nhiệm vụ của hai người bọn ta làm sao có thể so sánh với của Hàn đạo hữu? Lão phu bất quá chỉ là đi theo mấy vị Kim vệ đại nhân càn quét mấy tên dị tộc vô danh tiểu tốt mà thôi. Chỉ cần cẩn thận một ít, hiển nhiên sẽ không gặp nguy hiểm gì.” Liễu lão giả cống quýt lắc đầu nói.

“Ngoại trừ hai vị đạo hữu, những đạo hữu khác đã có ai tới chưa vậy?” Hàn Lập mỉm cười nhưng lại đột nhiên chuyển đề tài.

“Đương nhiên là có. Chúng ta chuyến này nhân thủ không ít, sớm có phỏng đoán sẽ bị thất thoát phân nửa, nhưng cũng may giờ mọi người đến cũng có thể coi là không sai biệt lắm. Ta mang Hàn huynh đi gặp mặt.” Liễu lão giả tùm tùm cười nói.

“Như vậy thì làm phiền đạo hữu rồi.” Hàn Lập ôm quyền, thật không có ý phản đối.

Lập tức cả ba người hóa thành ba đạo độn quang, hai trước một sau tiến thẳng về hướng băng sơn.

Nhưng vừa phi hành được một đoạn ngắn, một lão dẫn đường phía trước móc trong lòng ra một tấm lệnh bài, hướng về phía hư không thoáng lên một cái.

Nhất thời một mảnh bạch quang từ lệnh bài bắn ra, nơi bạch quang đi qua xuất hiện

một phiên bạch liên, linh quang chớp động không thôi.

Lão giả họ Liễu thúc giục độn quang, tăng tốc tiến nhập vào trong bạch liên. Ngay lập tức bóng lão chột léo lên rồi tiêu tan mất. Ánh mắt Hàn Lập chăm chú theo dõi, cùng nho sinh bám sát theo sau.

Nơi này hóa ra còn bị người ta bố trí một tầng ảo trận, lúc trước hẳn không có nhận ra. Xem ra ứng với tu vi của hẳn mà như vậy thì quả thật có chút thần diệu. Như vậy cũng có thể thấy, nếu là cổ thú từ phụ cận đi qua thì đương nhiên không thể phát hiện được gì. Lại nói ba người chớp động mấy cái đều đã tiến nhập vào trong một khu vực khác, chỉ thấy trước mặt là một căn phòng rộng bằng bằng trong suốt được khoét sâu vào vách núi.

Phụ cận còn có nhiều băng ốc nhỏ với nhiều hình dạng khác nhau. Mà trong căn phòng lớn kia có ba người, hai nữ một nam, đang ngồi nói chuyện gì đó. Vừa nhìn thấy bọn người Hàn Lập xuất hiện, ánh mắt của ba người này đột nhiên “bá” lên một chút, rồi tất cả đều rơi lên người hẳn.

Nam tử chính là một gác vóc người khô ngô, râu quai nón, vẻ mặt nhìn có chút mạnh mẽ.

Nữ thì có một người tầm hơn bốn mươi tuổi, khuôn mặt bình thường, mặc bộ áo váy màu xanh, người còn lại tuổi còn khá trẻ, một thân thuy sam, đầu đội khăn, mặt cũng được phủ một tấm khăn mỏng.

Hàn Lập vừa nhìn thấy nữ tử che mặt thì có chút ngẩn ra, trong miệng khẽ kêu lên một tiếng.

“Oánh tiên tử, không nghĩ đạo hữu cũng được mời tới đây, thật là khéo léo mà.” Hàn Lập kinh ngạc bắt chuyện với nữ tử này.

“Thiếp thân thế nhưng lại biết đạo hữu sẽ tới đây. Nhiệm vụ vừa qua tại hạ nghĩ chắc hẳn Hàn đạo hữu có thể vượt qua.” Nữ tử che mặt kia thản nhiên nhìn Hàn Lập mỉm cười.

Nữ tử này cũng là một tu sĩ phi thăng, lúc trước đã từng yêu cầu Hàn Lập cùng mình thực hiện nhiệm vụ kia, không phải là Oánh tiên tử thì là ai khác đây? “Cái này thực sự

lại nằm ngoài dự liệu của Hàn mỗ.” Hàn Lập cười hắc hắc trả lời.

Mặc dù lúc trước khi được mời thực hiện nhiệm vụ này thì nữ tử kia không có mặt, nhưng nghĩ đến đối phương thốt ra những lời chắc chắn như vậy thì việc được mời tới đây không phải là giả.

Về phần mấy người kia triệu tập hẳn tới đây rồi mời cả những người khác nữa, thực sự hẳn cũng không muốn quản nhiều.

Hàn quang trên mắt Hàn Lập vừa chuyển, đảo qua hai người còn lại.

Hai người này khuôn mặt cũng có chút quen thuộc, tựa hồ cũng là phi thăng tu sĩ đã từng có mặt tại lần hội tụ vừa rồi, chỉ là không có cùng hẳn giao thiệp gì mà thôi.

Cả ba người đều là tu vi hóa thần trung kỳ trở lên, đặc biệt phụ nhân kia đã là hóa thần hậu kỳ rồi.

Vì vậy Hàn Lập hướng hai người ôm quyền chào hỏi.

Đại hán cùng phụ nhân cũng không dám chậm trễ, đồng dạng hướng Hàn Lập đáp lễ một chút.

Nữ tử che mặt sau đó lập tức yêu cầu Hàn Lập vào trong cùng ngồi xuống nhưng sau khi đánh giá một chút hẳn lại lắc đầu từ chối: “Hàn mỗ vừa rồi chấp hành nhiệm vụ có bị thương nhẹ, cộng thêm ngày đêm phi độ hao tổn pháp lực, hay là nên trước tiên khôi phục một chút đã. Hơn nữa, nếu không làm thì ta nghe nói tựa hồ khoảng cách với thời gian xuất phát còn nửa tháng nữa?”

“Ha ha, như vậy là ta đã có sơ xuất rồi. Hàn huynh vất vả đường xa chạy tới đây, hiển nhiên trước tiên muốn nghỉ ngơi một chút, hơn nữa lại còn bị thương. Vậy mấy gian phòng bên trái kia, đạo hữu cứ tùy tiện chọn lấy một gian đi. Đương nhiên, nếu đạo hữu không hài lòng thì có thể tự mình tái kiến một gian riêng.” Lão giả họ Liễu nghe vậy thì vuốt nhẹ chòm râu, vẻ mặt ôn hòa nói.

“Vậy thì tại hạ không khách khí nữa.” Hàn Lập cười nhẹ một tiếng, không nói thêm cái gì, hướng mấy người cáo từ rồi hướng một tòa băng ốc nhỏ đi đến, mấy chốc đã không thấy bóng dáng.

Mấy người nhìn bóng lưng Hàn Lập đi khuất, nhất thời yên lặng trong chốc lát.

“Hàn huynh vội vã điều tức dưỡng thương như vậy, hẳn không phải là bị thương trầm trọng lắm chứ?” Phụ nhân khẽ nhún mày, lên tiếng phá tan sự yên tĩnh.

“Hắn không phải vậy! Hàn đạo hữu khí sắc tốt lắm, có thể thật sự là pháp lực có chút hao tổn mà thôi!” Đại hán áo bào tro bên cạnh lắc đầu.

“Nhưng cũng không nhất định là vậy, Hàn đạo hữu tinh thông bí thuật che giấu khí sắc, chúng ta không nhìn ra cũng là chuyện bình thường. Nhưng là nếu đã có thể trở về được tới nơi đây thì rõ ràng người này không tầm thường chút nào, cho dù có một chút tiểu bệnh thì tin rằng cũng không ảnh hưởng gì tới đại sự của chúng ta. Viên đạo hữu và Tĩnh Viễn đại sư, hay là cũng vào ốc tĩnh dưỡng một chút đi?” Oánh tiên tử lại tỏ ra có chút ý tứ với Hàn Lập, thản nhiên lên tiếng.

“Oánh tiên tử nói vậy thật có lý! Mặc dù Hàn đạo hữu chỉ là tu sĩ hóa thân trung kỳ, nhưng theo ta suy đoán, nói về thần thông thì đạo hữu đã đủ khả năng đứng vào tiền tam rồi.” Nho sinh đứng bên lúc này cười mỉm.

“Âu Dương đạo hữu nói lời ấy không khỏi có chút phóng đại sao? Hàn đạo hữu dù gì cũng chỉ là hóa thân trung kỳ tu sĩ. Điểm này tuyệt đối lão thân không nhìn lầm.” Phụ thân nghe vậy thì sừng sốt, có chút không tin nói.

“Triệu Đát tử vất vả gian nan mấy năm nay tại Thiên Trắc thành, cũng là do quá bận rộn khổ tu, lại rất ít tham gia tụ hội nên không biết những chuyện kỳ quái về vị tu sĩ này. Hàn đạo hữu đã từng nhiều lần chém giết và bắt giữ dị tộc cùng giai. Đặc biệt, hắn tu luyện một loại thần thông gì đó mà rất có tác dụng khắc chế ảnh tộc. Đây cũng chính là nguyên nhân ta dốc hết sức yêu cầu hắn tới đây.” Nữ tử che mặt lo lắng nói.

“Ý tứ của Oánh đạo hữu là muốn dùng người này đối phó với ảnh trùng thú?” Phụ nhân có chút bình tĩnh.

“Không sai, ta chính có ý này. Nếu không, ảnh trùng thú thực sự có chút khó giải quyết. Vạn nhất bởi vậy mà ảnh hưởng những việc khác thì công sức của chúng ta sẽ thành bỏ hết.” Liều lão giả cũng mỉm cười giải thích thêm.

Triệu phụ nhân nghe vậy thì gật đầu, không nói gì nữa.

Vì vậy mà sau đó mấy người này an vị tại trong phòng, đông một câu, tây một câu bắt đầu tán dóc. Còn Hàn Lập cũng ngồi tại một băng ốc của mình khoanh chân ngồi xuống, cả người không hề nhúc nhích.

Chương 1390: Mưu Đồ Chân Thiềm

Hơn mười ngày sau, đột nhiên từ bên ngoài phòng băng của Hàn Lập truyền tới một tiếng huyết dài, mặc dù âm thanh không lớn nhưng cũng đủ đem Hàn Lập đang nhập định gọi tỉnh dậy.

Hai mí mắt hắn vừa động liền mở hẳn hai tròng mắt ra.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe lên, trong đầu trầm tư suy nghĩ một chút, sau đó chậm rãi đứng lên.

Đẩy cánh cửa băng ốc, đi ra ngoài.

Chỉ thấy trước mặt là một phiến trống trải vô cùng lớn, không biết từ khi nào nơi đây đã xuất hiện một gian đại điện nghiêm hàn băng rộng tới cả trăm trượng. Trong đại điện dùng những băng trụ thô to để chống đỡ. Mặc dù những băng trụ này thô ráp xù xì nhưng dưới ánh mặt trời chiếu lên loang loáng cũng tạo được một phen khí thế.

Giữa đại điện có một đài băng cao mấy trượng, đứng trên đó là một đôi nam nữ.

Nam chính là một vị tu sĩ khá lớn tuổi, tóc đã bạc nhưng nhìn rất đẹp trai tuấn mỹ, nữ tử thì lại là một người trẻ tuổi, vóc người đầy đặn, xinh đẹp dị thường, cánh tay trắng nõn cùng một chút đôi chân ngọc ngà lộ ra bên ngoài trong vô cùng hấp dẫn.

Hai người này dĩ nhiên đều có tu vi luyện hư kỳ, nam tử tóc bạc thậm chí còn là trung kỳ cảnh giới.

Như vậy tiếng huyết gió kia chính được phát ra từ nam tử tóc bạc này.

Lúc này dưới đài băng đã có bốn năm người đứng, trong đó có Oánh tiên tử cùng đám người Liễu lão giả. Mà đương nhiên nghe được tiếng huyết gió kia không chỉ có mình Hàn Lập, lúc này nhìn xung quanh đã có rất nhiều người lục tục đi ra.

Trong nháy mắt đã có gần hai mươi tu sĩ tiến đến từ khắp nơi trên ngọn núi.

Toàn bộ những người này đều đã ngoài tu vi hóa thần kỳ, sau khi nghe tiếng huyết gió thì đều hướng tới đại điện với thần sắc khác nhau.

Hàn Lập bất động thanh sắc, cũng không vội vã gì, đợi mấy người tiến vào rồi mới hòa mình cùng dòng người.

Những tu sĩ tiến vào đại điện có không ít người quen biết hai người nam nữ trên đài, cung cần ân cần thăm hỏi.

“Ra mắt Chúc tiên bối, Thanh tiên bối!”

“Hai vị tiên bối cũng tới rồi! Văn bối xin ra mắt hai vị tiên bối!”

Hàn Lập tùy ý tìm một vị trí, lạnh nhạt đứng bất động ở đó.

Người lúc đầu tới mời hẳn tham gia nhiệm vụ lần này chính là hai kim vệ của Thiên Uyên thành danh khí không nhỏ đang đứng trên đài cao kia.

Cả hai nam nữ tu sĩ này.

Mặc dù cũng chỉ một lần quan hệ qua, nhưng Hàn Lập cảm thấy hai người này cũng không tệ lắm, hơn nữa lại cũng là phi thăng tu sĩ. Nếu không ngay cả có hứa hẹn gì đi chăng nữa thì cũng chưa chắc hẳn đáp ứng tham dự việc này.

Nam tử họ Chúc trong miệng lúc nào cũng cười thân thiện, hướng tới mọi người liên tục thăm hỏi. Sau một hồi mới lên tiếng lạnh lạnh:

“Mọi người không sai biệt lắm cũng đã tới đầy đủ, xin mời chư vị đạo hữu trước tiên hãy ngồi xuống. Chúng ta sau đó sẽ cùng thương lượng làm thế nào để thanh tiểu đám bích nhãn chân thêm kia.”

Lời của lão vừa dứt thì nữ tử xinh đẹp bên cạnh lập tức vung tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Nhất thời băng điện bạch quang chớp động, tiếp đó là hàng loạt những chiếc ghế ngọc tinh xảo dị thường liên tục hiện ra theo tác dụng của pháp trận.

Chúng tu sĩ thấy việc này đều theo lời ngồi xuống, sau đó mới một lần nữa nhìn lên

trên băng đài. Lúc này đôi vợ chồng luyện hư kỳ cũng đã ngồi xuống.

Nam tử tóc bạc đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi mới cười nói thêm:

“Xem ra vợ chồng ta đoán trước cũng không có sai biệt lắm. So với những đạo hữu đã được mời, số có mặt hôm nay bất quá chỉ chiếm khoảng bốn phần mà thôi. Các đạo hữu khác có người vì nhiệm vụ vương chân chưa thể rời đi, cũng có người không may mắn khi thực hiện nhiệm vụ. Thế nhưng cho dù là vậy, chỉ cần chúng ta ở đây đồng tâm hiệp lực cũng có thể đem đám bích nhân chân thiềm kia thuận lợi tiêu diệt. Đến lúc đó chúng ta sẽ chia chiến lợi phẩm theo như thỏa thuận, chư vị đạo hữu nhận được chân thiềm linh huyết còn vợ chồng ta thì lấy chu thiên tâm hoa được quần thú thủ hộ. Cái này lúc trước tất cả đều đã được nói qua và không có dị nghị gì. Đương nhiên khi phân chia chân thiềm linh huyết còn phải căn cứ vào biểu hiện của chư vị đạo hữu, không thể cào bằng ai cũng như ai được. Chính vì vậy, mong rằng chư vị đạo hữu đều cố gắng hết sức.”

Nam tử tuần mỹ nói xong mấy lời cuối cùng thì trên người mơ hồ tán mát ra khí tức cường đại của một tu sĩ luyện hư, đồng thời thần sắc trở nên nghiêm nghị.

Các tu sĩ khác nghe hẳn nói vậy thì tất cả đều an vị, tựa hồ không có ý kiến gì với những lời vừa rồi.

“Tốt, như vậy tất cả mọi người trong lòng đều hiểu rõ ràng rồi. Bây giờ chúng ta sẽ thương lượng các bước hành động cụ thể. Đàn cổ thú bích nhân chân thiềm này là đám người do Oánh tiên tử dẫn đầu phát hiện đầu tiên, vậy sẽ để cho tiên tử giải thích thêm một chút.” Trên mặt nam tử tuần mỹ hiện rõ sự hài lòng, quay người về phía nữ tu sĩ bịt mặt.

“Chúc tiên bối đã nói vậy, văn bối không có dùng khí không theo.”

Oánh tiên tử cười nhẹ, thướt tha đứng lên, đưa ánh mắt đảo qua các tu sĩ còn lại, thong dong giải thích:

“Chuyện như thế nào phát hiện ra huyết động bích nhân chân thiềm tiểu nữ không nói nhiều ở đây. Điều quan trọng mọi người cần biết ở đây là, huyết động chân thiềm này có khoảng mười con, hai con trưởng thành đại khái có thực lực ngang luyện hư trung kỳ, các ấu thiềm còn lại đa phần tương đương tu sĩ cấp nguyên anh. Đàn chân thiềm này vốn vẫn ẩn giấu ở sâu trong sào huyết trong lòng đất, bình thường căn bản không ra ngoài và

cũng không ai phát hiện được. Nếu nghĩ muốn tìm tới sào huyết và giết bọn chúng thì sợ rằng khó khăn gia tăng không ít. Dù sao hoàn cảnh phụ cận của sào huyết phi thường không thuận lợi cho chúng ta vây diệt.”

Nói tới đây, thanh âm của nữ tử này bỗng nhiên dừng lại một lát, rồi lại nói tiếp:

“Nếu chỉ là bấy nhiêu thôi, kỳ thật cũng không cần đồng thời mời tới nhiều đạo hữu như vậy. Mấu chốt chính là phụ cận sào huyết của Bích Nhân Chân Thiềm còn có hai loại cổ thú khác, một là hắc huyết nghĩ (kiến máu đen) và con còn lại là ảnh trùng thú.

Hai loại trùng thú này mặc dù thân thể mỗi con không đáng kể gì so với tu vi của chúng ta ở đây nhưng chúng lại đều sống thành đàn, mỗi đàn chừng hơn trăm con. Cả ba loại cổ thú này sinh sống dựa vào nhau, quan hệ rất tốt, nếu muốn thanh tiểu Bích Nhân Chân Thiềm thì đồng thời phải giải quyết được hai loại bạn sinh trùng thú kia mới được.

“Hắc huyết nghĩ?”

“Ảnh trùng thú?”

Nói xong thì nữ tử che mặt nhìn nam nhân tuần mỹ phía trên khê gập đầu một cái rồi trở về vị trí của mình mặc kệ mọi người bắt đầu có chút xôn xao.

“Không cần phải khẩn trương! Nếu ta đã mời chư vị đạo hữu tới đây, hiển nhiên phải có phương pháp giải quyết rồi.”

“Chúc tiên bối! Không phải ta không tin lời tiên bối nhưng thực sự việc này xem ra vô cùng hung hiểm, tiên bối có thể giải thích rõ hơn một chút các kế sách đối phó?” Một tu sĩ nam già đầu đội nón tre đứng lên khỏi ghế băng khom người hướng về phía đài băng nói.

Lão giả này tu vi thực sự đứng vào nhóm ít người ở đây, đã là hóa thần hậu kỳ.

“Nguyên lai là Du đạo hữu. Mời đạo hữu ngồi, cho dù đạo huynh không đề cập tới việc này, tại hạ cũng sẽ giải thích cụ thể mà.” Nam nhân trên đài cười nhẹ, bộ dáng có vẻ lơ đãng.

Tu sĩ họ Du kia nghe vậy thì không nói thêm gì nữa, ôm quyền ngồi xuống.

“Kỳ thật rất đơn giản.

Hai loại bạn sinh trùng thú kia mặc dù có chút khó giải quyết, nhưng là vợ chồng tại hạ đã mới tìm mua được một ít đàn hạc hương, thứ hương này có lực hấp dẫn rất lớn đối với hắc huyết nghê. Chỉ cần tại một nơi xa xa đốt đàn hạc hương lên, chắc chắn lũ kiến kia sẽ bị hấp dẫn mà mò đến, khi đó tất cả đồng loạt ra tay tiêu diệt là được. Nhưng thật ra vấn đề ảnh trùng thú mới là có chút khó đối phó. Bất quá, vợ chồng ta cũng từ chỗ bạn bè tốt mượn tới một bộ huyền thanh thiên lô kỳ. Chỉ cần có tám đạo hữu ở đây chia nhau cầm những lá kỳ là đủ tạo thành thiên đồ hoàn lô trận, đủ có thể vây khốn ảnh trùng thú. Ngoài ra, đặc biệt chúng ta còn có Hàn đạo hữu và Tiểu tiên tử ở đây công pháp có chút đặc thù chuyên môn khắc chế ảnh trùng. Với sự trợ giúp của hai vị này, hẳn là không có vấn đề gì. Các đạo hữu còn lại sẽ cùng vợ chồng ta liên thủ chuyên tâm đối phó đám chân thiên thú. Chư vị đạo hữu thấy thế nào?” Tu sĩ họ Chúc chậm rãi nói hết một lượt, âm thanh không tính là lớn nhưng lại truyền đến tai từng người một rất rõ ràng.

Hàn Lập nghe đối phương đề cập thẳng đến tên mình thì thần sắc có chút động, đưa mắt hướng lên đại điện, đột nhiên phát hiện có một ánh mắt khác đang nhìn mình.

Thì ra chính là nữ tử khoảng hai mươi hai tuổi ngồi cạnh nam nhân họ Chúc kia. Nàng mặc một bộ bạch ngân trắng muốt, tướng mạo thanh tú dị thường. Người này thấy Hàn Lập nhìn lại thì dịu dàng cười chào.

“Chẳng lẽ đây chính là vị tiểu tiên tử kia? Không biết nàng tu luyện thần thông gì mà cũng có thể khắc chế ảnh trùng thú đây?”

Hàn Lập ngoài mặt cười đáp lễ nhưng trong lòng thì tỏ ra khá tò mò.

Lúc này ở phía dưới, một số người bắt đầu lên tiếng hỏi về các vấn đề nghi hoặc.

Nam nhân họ Chúc kia tỏ ra vô cùng hòa nhã, nhất nhất đều nhiệt tình trả lời tất cả mọi người khiến cho ai cũng hài lòng.

Bất quá Hàn Lập không chú ý nhiều tới mấy chuyện đó, hiện hẳn vẫn để tâm tới nữ tử ngồi trên đài mặc dù từ khi cười với nhau một cái tới giờ hai người vẫn chưa mở miệng nói với nhau câu nào.

Bản thân nữ tử kia lúc nào gặp ánh mắt của hẳn cũng chỉ cười mỉm đáp lễ khiến cho

Hàn Lập cảm giác có chút kỳ quái.

Hắn nhớ không lầm thì ngày đó hai vợ chồng kia tới tìm tựa hồ cũng chỉ có nam nhân họ nói chuyện, nữ nhân này tuyệt đối không có nói nửa lời.

Chẳng lẽ nữ tu sĩ này tu luyện Phật môn công pháp gì đó khiến cho không thể mở miệng nói chuyện? Hay là người bị điếc bẩm sinh? Nhưng là với tu vi bọn họ tới bậc này thì những bệnh tật vặt vãnh đó hiển nhiên không thành vấn đề rồi.

Cứ miên man suy nghĩ khiến Hàn Lập không chú ý lắm tới những người xung quanh.

Một lúc lâu sau, khi không còn ai hỏi vấn đề gì nữa, nam nhân họ Chúc bắt đầu phân phối công việc cho mọi người.

Lại nói, lần này trong số các tu sĩ được mời tới đây, trừ Hàn Lập cùng nữ tu sĩ họ Tiêu tu luyện công pháp chuyên môn dùng khắc chế ảnh trùng thú ra, còn có không ít tu sĩ tu luyện công pháp hiểm thấy có lỗi thuộc tính, mục đích chính là để họ tham gia vận dụng huyền thanh thiên lôi kỳ tạo nên thiên đô hoàn lôi đại trận.

Những người này bao gồm cả Hàn Lập đều hoặc là phi thăng tu sĩ hoặc là hậu duệ của phi thăng tu sĩ, không hề có một gã tu sĩ bản địa nào.

Chính vì vậy mặc dù nhân số không ít nhưng cuối cùng cũng không có nhiều ý kiến đối với việc phân chia nhiệm vụ.

Sau khi điều phối xong xuôi, nam tu sĩ họ Chúc cùng với tất cả đám người không hề trì hoãn thời gian, đồng loạt hóa thành từng đạo độn quang hướng thẳng phía Tây bay đi.

Phi hành liên tục ba ngày ba đêm không gặp bất cứ sự cố gì, rốt cục mọi người cũng tới bên một cái hồ lớn.

Cái hồ này trên mặt sương mù vô cùng nồng đậm, ẩm ướt và lạnh dị thường khiến cho người ta có cảm giác thập phần thần bí.

Chúng tu sĩ nhìn thấy cái hồ này, không ít người cũng phải nhướng mày.

Nói đại khái, tại thế giới hoang dã này, với bất kỳ địa phương nào thoát nhìn quý dị một chút đều khiến hơn phân nửa tu sĩ không nguyện dễ dàng tiến vào trong đó. Ai biết

sương mù cùng với hồ nước dưới kia có ẩn tàng cổ thú gì không, vạn nhất bị đánh lén mà chết thì không phải là tự mình đi tìm tử lộ sao?

Chính vì vậy, cơ hồ không cần người nào nhắc nhở, tất cả mọi người đều dồn quang chậm dần, đến trước đám sương mù thì ngừng hẳn lại.

Chương 1391: Đàn Hạc Hương Và Hắc Tuyết Ngĩ

"Chư vị đạo hữu cần thận một chút, trong sương mù sẽ có một loại quái cầm không rõ tên, cũng may thực lực không tính là cao, chỉ cần phải cẩn thận toan dịch của chúng nó phụt lên, thì không đáng ngại. Về phần chút hơi nước này, thì giao cho phu phụ ta trừ bỏ đi." Thanh niên họ Chúc đang phi hành đầu tiên bỗng nhiên nói lớn.

Tiếp đó ngay trước ánh mắt ngẩn ra của những người khác, thấy ngân thanh niên hé miệng ra, bỗng nhiên phun ra một bình ngọc trường hiệu trắng xóa, quay tròn xoay chuyển một cái, miệng bình liền nhắm ngay bạch sắc sương mù phía trước.

Hai tay thanh niên bấm quyết, trong miệng nói lẩm bẩm, linh quang trên bình ngọc phóng ra mạnh mẽ.

Một tiếng " Phốc xuy" vang lên, một cổ thanh sắc kình phong từ trong bình phun ra.

Kình phong ấy khi vừa thối ra thì chỉ là thanh quang nhàn nhạt, thế nhưng sau khi vừa thối xa ra mấy trượng, thì cuồng phong gào thét phân phát một tiếng, trong nháy mắt hóa thành cơn lốc phi thường mãnh liệt thổi về phía trước.

Trên mặt hồ, sương mù nhất thời dữ dội cuộn cuộn lui về phía sau. Một cái thông đạo phi thường rõ ràng, như ẩn như hiện ở trong sương mù hiện ra."Đi thôi!"

Thanh niên họ Chúc ra lệnh một tiếng, tự mình cùng bạn lữ dẫn đầu bay vào trong thông đạo, mà bình ngọc lại thủy chung xoay quanh trên đỉnh đầu, cuồng phong liên tục phụt lên.

Những người khác thấy vậy, trong lòng buông lỏng, cũng không lại chần chờ đều theo sát mà vào.

Quả nhiên tựa như thanh niên họ Chúc nói, sau khi mới bay vào trong hồ hơn mười dặm, trong sương mù từ bốn phía bắt đầu bay ra một ít bạch sắc phi cầm lớn vài thước, từng con trông như chiếc thuyền nhỏ dài, ở bụng sinh ra một đôi lục sắc lợi trao.

Những phi cầm này rõ ràng là hướng tới chúng tu sĩ, vừa lao ra khỏi sương mù, lập tức há miệng ra, một đạo rồi lại tiếp một đạo thủy tiễn đen nhánh phóng thẳng đến mọi người .

Trong vài tiếng quát khê, quần tu đều phóng ra pháp bảo của mình, hoặc đem phi kiếm hóa thành một đoàn linh quang, hoặc mặt cổ thuẫn hiện lên trước người. . .

Hắc sắc thủy tiễn này vừa bắn tới phía trên, lập tức hóa thành một cổ khói đen biến mất.

Còn các bảo vật khác như kiếm, tại chỗ bị phun trúng, hiện ra lỗ thủng chi chít.

Sắc mặt chủ nhân của những pháp bảo này nổi lên vẻ đại biến, lập tức có người lớn tiếng ồn ào lên:

"Mau ra tay tiêu diệt mấy thứ này, toan dịch của nó có thể ăn mòn các loại bảo vật."

Vừa nghe nói thế, những người khác cũng sợ hãi trong lòng, tất cả thần thông tung ra hết, từng đạo kinh hồng cùng từng mảng từng mảnh quang hà đồng thời hướng quái cầm chặn đầu chụp tới.

Nơi mà kinh hồng quang hà đi qua, các quái điều đều hóa thành một đoàn huyết vũ rơi xuống, trong nháy mắt bị diệt giết không còn một mảnh.

Thấy tình hình ấy, cả người vốn có chút kiêng kỵ , trong lòng cũng buông lỏng.

Thực lực những quái điều này quả nhiên cực yếu.

Nhưng hầu như chỉ một giây sau, vài tiếng âm thanh kỳ từ trong sương mù truyền ra, bỗng nhiên lại bay ra một đám bạch sắc quái điều nữa, cũng lại từng cổ từng cổ hắc sắc thủy tiễn khắp bầu trời đánh tới.

Quần tu cả kinh, lưỡng cuống tay chân vội vàng đem bảo vật vừa mới thu hồi lần thứ hai phóng ra, chống lại một phen, lại dùng thần thông đem tất cả chúng nó đều giết chết hết.

Nhưng tình hình giống vậy lại xuất hiện liểu, khi con quái điều cuối cùng hóa thành huyết vũ, từ trong sương mù lại hiện ra chi chít bóng chim.

Mọi người nổi lên một hồi rối loạn, không ít người trên mặt hiện lên vẻ lo lắng.

Hàn Lập nhượng mảy, đem thần niệm hướng tới trong sương mù quét tới, không ngờ trong sương mù này lại có thể phân bố vô số loại quái điều này, chúng đang ùn ùn kéo đến, có vẻ cũng không biết có bao nhiêu vạn con.

Hàn Lập mặc dù đã gặp qua rất nhiều sóng to gió lớn, ngược lại cũng phải hít một ngụm lương khí.

"Mọi người không cần sợ! Loại này quái cầm bây giờ chỉ là thử công kích mà thôi, một khi hơn mười ba lần công kích trước tiên vô hiệu, chúng nó sẽ tự động biết khó mà lui." Phía trước lại vang lên âm thanh phi thường bình tĩnh của thanh niên họ Chúc.

Nghe được lời đó, những người khác có chút bình tĩnh, lúc này thúc dục phóng ra các loại bảo vật, đem công kích tất cả bạch sắc quái điều, giết chết hết, cả một con cũng không để lại.

Sau mười ba mươi bốn lần công kích liên tiếp đi qua, quả nhiên đàn chim vốn tụ tập trong sương mù đột nhiên truyền đến một tiếng kêu sắc nhọn thật dài, nhất thời tất cả bạch sắc điều thú lập tức giải tán, ở trong sương mù bay đi bốn phía.

Chúng nó rút cuộc thực sự không chiến tự lui.

Thấy tình hình ấy, lúc này mọi người mới thật sự yên lòng, lập tức nắm chặt thời gian bay thẳng đi về phía trước.

Nửa ngày sau, sương mù ở bốn phía của đoàn người tản ra, trước mắt mọi người bỗng nhiên sáng ngời lên, ở phía trước hiện ra một tòa cự sơn trong hồ, cao chừng vạn trượng, hình dạng chân núi cắm thẳng vào dưới đáy hồ.

Bộ phận lộ ra của tòa núi ấy, tất cả đều là núi đá hắc lục sắc, trên mặt ngoại trừ một ít thực vật cỏ rêu, thì đều là trơ trụi.

"Chính là ở đây! Hắc hắc, thật khó cho đám người Oánh tiên tử có thể tìm tới đây."

Lúc độn quang của mọi người dừng lại, thanh niên họ Chúc nhìn cự sơn, trong miệng nói ra tiếng riu rít.

"Đây là mấy người vẫn bối ngày trước truy đuổi một đầu dị thú, trong lúc vô ý xông vào đây. Nay cũng coi như là vận số của đám người vẫn bối không tồi đi." Nữ tử che mặt cười dài nói.

"Đúng vậy, nếu không phải cơ duyên xảo hợp, nơi bí ẩn bậc này đúng là không phát hiện ra nổi. Có điều là cũng chính là như vậy, nên mới có thể lưu lại cho chúng ta một đám Chân Thiềm Thú như thế. Nếu như ở bên ngoài có nghe nói, sợ rằng sớm đã bị người khác dẫn đường tới rồi. Sao còn có thể đợi được chúng ta tới xuất thủ." Ngân thanh niên nghe vậy, ha ha cười, trong mắt ẩn hiện vẻ hưng phấn.

Các tu sĩ khác cũng đều mang dáng tươi cười gật đầu đồng ý.

"Hang của Chân Thiềm Thú này, ngay ở chân núi đó.

Một phần trong động ngẫm thiên nhiên. Chúng ta cứ theo kế hoạch lúc trước, trước tiên đem Hắc Huyết Nghĩ dẫn dụ tới, rồi giết chết đi. Mọi người cẩn thận một chút, những con Hắc Huyết Nghĩ này tuy rằng chỉ có thực lực của bát cấp yêu thú, thế nhưng trời sinh có thể phá các loại linh quang hộ thể cùng hộ thuẫn của tu sĩ chúng ta, đồng thời máu đen trong cơ thể cực kỳ độc, lấy thực lực của chúng ta một khi bị cắn trúng, phải lập tức ăn vào Giải Độc Đan, bằng không cũng sẽ có nguy hiểm tính mạng. Được rồi, mọi người chuẩn bị đi, ta châm Đàn Hạc Hương trước !" Thanh niên họ Chúc chăm chú căn dặn một hai câu, mới đưa tay lộn chuyển, trong tay đột nhiên nhiều thêm ra một cái lư hương to bằng lòng bàn tay, bên trong cắm một cây lục sắc đàn hương dài nửa thước.

Đem lư hương ném lên không trung, nhất thời lơ lửng ở trên cao, từ từ chuyển động liên tục .

Thanh niên lại giơ tay, một cây hương nến đẹp cỡ ngón tay nhẹ đi một chút, một đạo hồng quang xoẹt qua. Hương nến lục sắc bị đốt cháy một cái, một缕 khói xanh lơ bay lên không trung .

Hàn Lập chăm chú nhìn lư hương đó, nét mặt chợt lóe lên dị sắc.

Đây là "Đàn Hạc Hương" ư, thoát nhìn không chút nào lọt vào mắt, đồng thời hình dạng cũng không chút nào làm cho người ta hứng thú nổi, lẽ nào thực sự hữu dụng với Hắc Huyết Nghĩ?

Hàn Lập trong lòng nói thầm hai câu.

Lúc này không cần người nào phân phó, mọi người liền bay ra bốn phía, sau đó ở bốn phương tám hướng đều thi triển ẩn nặc thuật.

Hàn Lập cũng hóa thành một đạo thanh hồng thẳng đến trên cao, ở chỗ cao hơn trăm trượng mới dừng độn quang lại, đang bấm quyết thi pháp thì bên cạnh chợt lóe lên một đạo bạch hồng, một bóng người thon thả khác đã ở phụ cận hiện hình ra.

Hàn Lập sững sốt một chút, liếc mắt nhìn lại, hiện ra là một tiểu nữ tử xinh xắn dung mạo thanh tú, lại chính là vị "Tiêu tiên tử" kia.

Nàng tựa hồ cũng có chút ngoài ý muốn gặp phải Hàn Lập, nhưng lập tức cười nhả nhận nói:

"Hàn huynh, trong khả năng của thiếp có một cây Bách Chương Nghịch Quang Phiến, về mặt che ẩn trên đảo cũng hơi có chút thần hiệu, không bằng ta thi pháp, đem thân hình đạo hữu cùng nhau che đậy lên đi."

"Ha ha, đã như vậy, vậy thì phiến tiên tử rồi." Hàn Lập khách khí một câu, cũng không có phản đối.

"Chỉ là cái nhắc tay, Hàn huynh cần gì phải đa lễ!" Trên mặt nữ tử họ Tiêu mang một tia mỉm cười, đưa tay lên, một cây tuyết trắng tiểu phiến bay ra, sau khi xoay quanh một cái, liền bay tới chỗ đỉnh đầu hai người.

Nàng lập tức điều khiển pháp quyết, tiểu phiến nhoáng lên một cái, bỗng nhiên phóng xuất ra ánh sáng màu trắng sữa, quang mang chói mắt, trong nháy mắt đã đem thân hình hai người đều bao phủ ở trong đó.

Sau một khắc, bạch quang tiêu tán giữa hư không, tại chỗ lại trống không, không thấy một chút thân hình của Hàn Lập cùng nữ tử họ Tiêu nữa.

Hàn Lập đứng tại chỗ không di chuyển một chút nào, nhưng giơ tay nhìn bàn tay đã ẩn hình của mình một chút, lam mang trong mắt, lại cũng không cách nào thấy được cái gì.

Hắn lộ ra một tia kinh ngạc, mở miệng tán thưởng một câu :

"Bảo vật của đạo hữu thật đúng là thần diệu, tựa hồ còn lợi hại hơn nhiều so với bảo vật ẩn nấp bình thường."

"Hàn đạo hữu nói đùa rồi. Bác Trần Mê Quang Phiến tất nhiên là ẩn hình mười phần lợi hại, thế nhưng chỉ cần người có tâm người sử dụng thần niệm đảo qua, chính là không cách nào giấu diếm được ..., cũng chỉ có thể dùng để đối phó đám trùng thú thần niệm không mạnh này thôi." Nữ tử họ Tiêu nghe vậy, lại cười nhạt một cái.

Hàn Lập sừng sốt, lập tức đem thần niệm hướng tới nữ tử ở bên kia đảo qua, quả nhiên lập tức phát hiện thân hình đối phương, trong lòng buồn lòng xuống, lại thầm cảm thấy có chút đáng tiếc.

Bảo vật của đối phương ngay cả dùng Minh Thanh Linh Mục cũng không thể nhìn thấu, nếu là ngay cả thần niệm cũng có thể che giấu mà nói, tuyệt đối không phải chuyện đùa.

Lúc này những người khác cũng giấu thân hình, đồng thời thu liễm lại khí tức.

Trong lúc nhất thời, nơi đây ngoại trừ cái lư hương không lớn phiêu phù ở giữa không trung kia, lại không còn cái gì khác.

Đàn Hạc Hương này quả nhiên hữu hiệu, mọi người cũng không phải đợi bao lâu, sau thời gian ăn xong bữa cơm, bỗng nhiên từ phía trong cự sơn truyền đến thanh âm ong ong, lập tức từ trong cái động khẩu ở chỗ không nhìn thấy nổi của sườn núi, đột nhiên bay ra một đám phi nhĩ lưng có hai cánh thật lớn đi ra.

Những phi nhĩ này mỗi con dài khoảng một thước, răng năng lộ ra ngoài, hơn nữa trên lưng có một đôi cánh lục sắc, thoát nhìn giống như một con Phi Điểu, thật là cực kỳ kinh người.

Hiển nhiên mục tiêu của những cự nhĩ này, chính là lư hương, bay một cái từ sau cự sơn ra không chút nào dừng lại vù vù bay thẳng đến này, tốc độ lại không chậm chút nào, không lâu sau liền bay vào trong vòng vây của mọi người.

"Động thủ!" Bỗng nhiên không gian gần lư hương cùng chập chờn, ngân phát thanh niên cùng mỹ điểm nữ tử hầu như cùng lúc từ trong hư không hiện ra, trong miệng bỗng nhiên nói ra tiếng mệnh lệnh lạnh lùng.

Nhất thời ở bốn phương tám hướng linh quang các màu chớp động, lập tức hơn mười kiện bảo vật đồng thời được sử dụng, hóa thành từng mảnh từng mảnh quang hà, hùng hổ cuốn tới hướng đàn kiến, trong đó còn kèm theo hỏa cầu, hồ quang cùng một ít pháp thuật phạm vi lớn .

Xem ra tất cả mọi người đều xuất ra hết thần thông, đều muốn dưới một kích giải quyết những con Hắc Huyết Nghĩ này.

Một hồi tiếng nổ "oành đùng đùng" liên miên truyền đến, toàn bộ đàn kiến hoàn toàn bị mọi màu sắc bạo liệt bao phủ, lập tức một cổ gió bão hàn nhiệt xoay chuyển từ chỗ trung tâm bạo liệt bất chợt tán ra, phong áp thật lớn, cho dù chúng tu thân ở ngoài trăm trượng cũng không khỏi biến sắc lùi ngay lại mấy bước.

Sau khi quang mang cuồng phong đều tiêu tán, vị trí đám Hắc Huyết Nghĩ đã rỗng tuếch từ lâu, bộ dáng ngay cả một chút tro tàn cũng không lưu lại.

Chương 1392: Huyền Qua Thú

Thấy tình hình ấy, thanh niên họ Chúc cùng mỹ diễm nữ tử đều lộ ra vẻ thoả mãn, quần tu bốn phía cũng vô cùng vui sướng.

Tuy rằng lấy tu vi của bọn họ, đối phó một đám Hắc Huyết Nghĩ này vốn chính là giết gà dùng dao mổ trâu, thế nhưng thuận lợi hoàn thành bước đầu tiên của chuyến này như vậy, tự nhiên là một cái điểm báo không tồi.

Thanh niên họ Chúc giơ tay hướng lơ hương vẫy một cái, lò trong bích lục đàn hương không có chút nào dấu hiệu nào phụt tắt, hóa thành một đoàn hoàng quang rơi xuống vào trong tay, lại vừa lộn chuyển, liền vô tung vô ảnh biến mất. Nhưng lập tức hào quang chợt lóe, trên tay hiện ra một bộ ngân sắc tiểu kỳ chói mắt.

Mỗi một cây chỉ dài có vài tấc, trên mặt khắc ấn rất nhiều ký hiệu màu tím cùng một ít lô diện hoa văn, đưa tới một loại cảm giác phi thường thần bí !"Bây giờ uy hiếp của Hắc Huyết Nghĩ đã không còn. Tiếp theo chúng ta phải đi vào sào huyệt của Chân Thiêm Thú trong núi. Một bộ Huyền Thanh Thiên Lô Kỳ này, mấy đạo hữu mỗi người lấy một cây đi." Ánh mắt ngân phát thanh niên đảo qua hướng mấy người tu sĩ , chậm rãi nói.

Lúc này,sau khi mấy người liếc mắt nhìn nhau, lập tức phi thân tiến lên, mỗi người từ trong tay hẩn lấy đi một cây tiểu kỳ, trong đó bất ngờ có lão giả họ Liễu kia.

"Được rồi, ngoại trừ Triệu đạo hữu cùng Tuần đạo hữu lưu lại ở bên ngoài, cảnh giới một chút, mọi người còn lại theo phụ phụ ta đi thôi." Sau khi thanh niên họ Chúc hướng một lão giả cùng một người trung niên phân phó, liền cùng mỹ diễm nữ tử hóa thành hai đạo kinh hồng bay thẳng đến cự sơn .

Những người khác cũng không có chần chờ, đồng dạng điều khiển độn quang theo tới.

Chỉ có lão giả cùng người trung niên bị nói tên liếc mắt nhìn nhau cười khổ một tiếng, lúc này hai người bấm tay niệm thần chú, thân hình lần thứ hai ẩn nấp đi.

Các tu sĩ khác đã theo hai người phụ thanh niên họ Chúc từ một cái động khẩu nhìn như thiên nhiên ở một nơi của cự sơn, tiến vào trong bụng núi của cự sơn.

Sau thời gian uống một chén trà nhỏ, đám người Hàn Lập đều xuất hiện tại trong một cái thông đạo ngăm ẩm ướt âm u.

Trong thông đạo nơi nơi đều là mỏm chung nhũ treo ngược . Ở bốn vách tường, rêu xanh vô danh bám đầy, vô cùng trơn trượt, dài có một chút,cao chừng một tấc. Toàn bộ thông uốn lượn gồ ghề, liên tục hướng xuống dưới lòng đất kéo dài tiếp nữa.

Cũng may thông đạo thiên nhiên hình thành này, rộng cuộc cũng đủ rộng lớn, làm cho mọi người cách vài thước có thể chậm rãi phi hành, không đến mức phải thực sự đi bộ đi tới .

Hàn Lập liên tục đánh giá mọi nơi, thỉnh thoảng có một chút độc trùng phi thường lớn từ trong khe bay về phía hắn thì đều bị hồng ti hung ác ngoan độc từ ngón tay bắn ra, tiện tay xuyên thủng, trực tiếp biến thành tro tàn.

Tại bên cạnh, rõ ràng là Tiêu tiên tử kia.

Về mặt của nàng cũng đồng dạng cẩn thận, cả người có một tầng bạch sắc quang tráo lập loè, bất luận cái dạng độc trùng gì nhào lên trên, lập tức như bị một khối băng trong suốt bao quanh, rơi xuống trên mặt đất.

Không riêng gì Hàn Lập và nàng, các tu sĩ còn lại cũng thi triển các loại thủ đoạn nhỏ, cũng đánh chết bất cứ cái độc trùng gì dám tới gần trước người.

Mặc dù không xem những con sâu này vào mắt, thế nhưng ai cũng không dám thật sự bị chúng nó cắn một cái vào trên người.

Dù sao các thứ cổ quái ở thế giới man hoang nhiều không kể xiết, cho dù độc trùng bình thường nhìn như không có cái gì đặc biệt, cũng có thể làm cho một gã cao giai tu sĩ lập tức độc phát bỏ mình.

Loại chuyện này, trước đây cũng không phải là không có phát sinh qua .

Chúng tu đi một đường xuống phía dưới rất nhanh, đồng thời người mở miệng nói chuyện trong đội ngũ càng ngày càng ít, cuối cùng cả đội ngũ đều trở nên im lặng đi.

Ngoại trừ tiếng "Phốc phốc" do không ngừng t giết độc trùng ra, thì không còn âm thanh nào khác.

Trong thông đạo cũng không tính là quá u ám, bốn vách tường thỉnh thoảng có một chút tảng đá vô danh tản ra ánh quang nhàn nhạt. Tựa hồ cùng Nguyệt Quang Thạch mà tu sĩ Nhân tộc thường dùng có chút tương tự.

Như thế, trái lại thuận tiện cho đám người Hàn Lập đi tới.

Sau khi đi xuống phía dưới một hồi nữa, bỗng nhiên thần sắc Hàn Lập khẽ động, thâm ý sâu sắc liếc mắt nhìn hướng đội ngũ phía trước, tựa hồ phát hiện cái gì đó.

Cùng lúc đó, ngân phát thanh niên đi tuốt đằng trước cũng nhượng mảy, đột nhiên cùng mỹ điểm nữ tử dừng lại.

Tiếp đó trong tai đám người Hàn Lập lập tức vang lên tiếng truyền âm của thanh niên họ Chúc.

"Mọi người cẩn thận một chút, ta cảm ứng được phía trước xuất hiện hai trùng thú, khí tức tiếp cận Hóa Thần kỳ, vừa vặn chặn đường đi của chúng ta . Gần đó còn có thể có trùng thú khác, ta không tiện phóng xuất thần niệm đi thăm dò xem nhiều hơn . Trước hết phải có người đi tới, xác nhận trùng thú ra làm sao, cẩn thận hơn một chút, đừng động thủ trước" .

Mọi người ngẩn ra. Nhưng lập tức có một người đứng dậy, mở miệng nói:

"Để cho tại hạ đi xem đi, thần thông khác tại hạ không có, nhưng trên độn thuật còn có vài phần tự tin . Không biết Chúc tiền bối có tin tại hạ được hay không ."

"Ha hả, hóa ra là Du huynh, Phong Độn Thuật của đạo hữu vạn phần thần diệu, Chúc mỗ chính là cầu còn không được." Ngân phát thanh niên vừa nhìn rõ người nọ, nhất thời vẻ mặt cười cười.

Người này cũng là tên Đấu Lạp Lão Ông đặt câu hỏi khi xuất phát ở trên Băng Điện kia .

Lão Ông nghe vậy cười hắc hắc, nhất thời một cổ gió nhẹ thổi qua bên cạnh, không thấy chút bóng dáng nữa.

Quả nhiên là Phong Đột Thuật phi thường thần diệu .

Những người khác lại đứng ở tại chỗ bình tĩnh chờ. Không ít người đối với trùng thú đột nhiên xuất hiện chặn đường phía trước, đều âm thầm cảm thấy nổi lên hứng thú.

Chỉ là thời gian ăn xong bữa cơm, thân hình Lão Ông lại ở trong gió nhẹ hiện hình ra, vị trí chính là chỗ biến mất trước kia. Nếu không phải tất cả tu sĩ đều ngưng thần nhìn kỹ, thì hầu như đều cho rằng lão giả căn bản chưa từng rời khỏi .

Mà lão Ông sau khi hiện ra, lúc này hướng phụ phụ thanh niên họ Chúc , nói :

"Du mỗ đã kiểm tra qua, phía trước là hai Huyền Qua Thú, sợ rằng phải có chút phiền phức ."

"Huyền Qua Thú!" Vừa nghe lời này, tu sĩ trong thông đạo lại rối loạn một hồi.

Không ít người trên mặt đều hiện ra vẻ ngoài ý muốn , cho dù là thanh niên họ Chúc cũng không kiềm được nhướng mày.

Hàn Lập cũng vậy.

Huyền Qua Thú cũng là một loại trùng thú, con thú này cũng không phải quá đáng sợ, nhưng bây giờ xuất hiện tại nơi đây, lại rất là phiền phức.

Bởi vì con thú này năng lực khác không có, nhưng lại trời sinh tinh thông hai loại độ thuật thủy, lôi, đồng thời còn nhát như chuột, chỉ hơi có một gió thổi cỏ lay sẽ trốn ngay lập tức. Càng bất đắc dĩ chính là, trùng thú này còn có một tên gọi "Cổ Minh Thú" , khi phát hiện được địch nhân, thân thể phát ra âm thanh kỳ quái sinh như loại trống lớn. Thanh âm cực lớn, cơ hồ có thể xuyên qua ra xa mấy trăm dặm .

Vì vậy một ít đại tông môn cùng đại thần thông giả của Nhân Yêu nhị tộc, dứt khoát thuần hóa con thú này, chuyên đặt ở một ít nơi quan trọng, đảm đương vai trò canh gác.

Nếu không thể làm được một kích giết ngay, khẳng định sẽ kinh động đến trùng thù trong cả tòa cự sơn, đến lúc đó gặp phải chuyện gì, chỉ có trời biết.

"Này ngược lại thật có chút nan giải! Ta tuy là tu sĩ Luyện Hư , thế nhưng thần thông bản thông tu luyện lại không am hiểu Ẩn Nặc Thuật. Huyền Qua Thú bất luận là

xúc giác cùng thần niệm cũng không yếu. Phu nhân của tại hạ trái lại độn thuật không kém. Có thể nắm chắc giải quyết một đầu trong đó. Một đầu khác, còn phải cần một vị đạo hữu khác xuất thủ giải quyết mới được." Thanh niên họ Chúc suy nghĩ một hồi lâu, mới hướng mọi người nói, cuối cùng ánh mắt lại rơi xuống trên người Lão Ông họ Du.

"Tại hạ khẳng định không được . Lấy Phong Độn Thuật của lão phu tiếp cận chúng nó không có vấn đề gì. Nhưng Huyền Qua Thú da dày thịt béo, thần thông của tại hạ tu luyện không thể làm được một kích chết ngay, sẽ làm hỏng đại sự ." Lão Ông liên tục xua tay.

Ngân phát thanh niên thấy vậy, cười khổ một tiếng, lại nhìn về phía vài tên tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ còn lại.

Mấy người cũng nhăn mày lại, hình dáng toàn bộ không nắm chắc được bao nhiêu phần. Chuyện quan hệ đến toàn bộ kế hoạch bức này, nếu không có mười phần tin tưởng, ai dám tùy tiện nhận lời. Mà vừa tinh thông độn thuật cùng thần thông một kích phải giết, cũng đích xác có chút làm khó.

Thanh niên họ Chúc thấy vậy, sắc mặt dần dần âm trầm xuống .

Chuyện tình mưu tính mấy năm , lại sẽ chỉ vì một đầu trùng thú mà sắp thành lại bại?

"Chẳng lẽ không thể thi triển Thổ Độn Thuật từ một bên lách qua sao?" Một gã tu sĩ có chút không rõ hỏi.

"Có thể lách qua thì tại hạ còn đau đầu như vậy sao, chẳng biết ở chỗ nào của núi này có một cái linh binh thạch mạch rất lớn, một khi trốn vào trong núi đá, tất cả linh lực tồn tại trên thân đều sẽ bị cấm chế mạnh mẽ hút đi. Nhưng chỉ cần không thi triển Thổ Độn Thuật, thì cũng không có trở ngại gì.

"Linh Từ Thạch Mạch !" Không ít người nghe được lời ấy, đều hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt đại biến lên.

Sắc mặt của người đặt câu hỏi kia càng đặc biệt khó coi đi.

Trong lúc nhất thời càng không có người nào dám tùy tiện mở miệng !

"Chúc tiên bối, nếu là tại hạ có thể giải quyết một đầu thú khác, đến lúc đó máu của

Chân Thiềm Thú có thể cho tại hạ một phần được hay không?" Một thanh âm lười biếng bỗng nhiên từ trong đám tu sĩ truyền tới.

Người nói chuyện, bất ngờ lại là Hàn Lập đứng ở giữa đội ngũ, nữ tử thanh tú ở bên cạnh không nói, lại có chút ngạc nhiên.

"Thế nào, Hàn đạo hữu có thể nắm chắc giải quyết con thú này? Nếu là thật có thể làm được như vậy, cho đạo hữu thêm một phần Chân Thiềm linh huyết, cũng không phải không được. Nhưng nếu là thất bại ..." Thanh niên họ Chúc vừa thấy là Hàn Lập cũng cảm thấy ngoài ý muốn, có chút chần chờ trả lời.

Hiển nhiên hẳn chính là không xem trọng một vị tu sĩ Hóa Thần Trung Kỳ như Hàn Lập.

"Hắc hắc, tiền bối yên tâm. Nếu là tại hạ thất thủ, có tổn thất gì, tại hạ xin chịu trách nhiệm bồi thường." Hàn Lập cười nhạt một cái.

"Xem ra Hàn đạo hữu thực sự rất nắm chắc . Hảo. Một đầu trùng thú khác liền giao cho đạo hữu." Thanh niên họ Chúc trái lại cũng phi thường quyết đoán, chỉ là hơi trầm ngâm một hồi, lại thực sự gật đầu đáp ứng .

Nhưng các tu sĩ khác lại khe khẽ nói nhỏ một hồi. Thần sắc khác nhau liên tục quan sát Hàn Lập, có chút người thậm chí không chút nào che giấu lộ ra vẻ hoài nghi.

"Có điều là để để ngựa vạn nhất, Du đạo hữu. Người ẩn nặc đi tới, ở một bên phụ giúp Hàn đạo hữu đi!" Thanh niên họ Chúc đang nói vừa chuyển, lại như vậy trùng na đầu lập lão Ông nói.

"Được, cái này có thể giao cho lão phu đi." Lúc này đây, Lão Ông trái lại một ngụm đáp ứng luôn.

Vì vậy tiếp đó, môi thanh niên họ Chúc khẽ nhúc nhích hướng nữ tử xinh đẹp truyền âm vài câu gì đó, hai tay nàng nắm quyết, bỗng nhiên mặt bên ngoài thân hiện lên nhiều đóa hồng hà, rồi chợt lóe lên biến mất tại chỗ.

Mà Hàn Lập lại móc ra một tấm phù trận màu tím, vỗ tới trên người. Nhất thời tại trong ký hiệu ngân sắc quay cuồng, cũng đồng dạng không còn tung tích .

Trái lại Lão Ông vẫn là thi triển Phong Độn Thuật, đón gió mà chạy .

Theo sự dẫn đường của Lão Ông, Hàn Lập cùng mỹ điểm nữ tử phi hành về phía trước không lâu sau, đã đi tới mục tiêu.

Trong thông đạo phía trước là một mảng rộng lớn, hai con phì trùng cực lớn trắng trắng, đều đang tự nằm úp sấp ở trên một mặt thạch bích, găm cắn lên một loại râu xanh không rõ tên.

Chương 1393: Kinh Biển

Thân thể hai phì trùng này dài hai trượng, da thịt trắng tinh đồng thời lẫn liên tiếp, giống như một con nhộng lớn, nhưng một con trong đó có một cái đầu không lớn, trên mặt chẳng những có đôi màu nhỏ lục hồng sắc, mà còn đang gặm cắn râu xanh, một con có răng nanh dài, miệng thỉnh thoảng khép mở lại có thể cực kỳ to lớn.

Hàn Lập đã thi triển Hư Hóa Thuật, cho dù là tu sĩ Luyện Hư cũng đều không thể phát hiện, tự nhiên càng không lo lắng hai trùng thu cấp Hóa Thân phát hiện ra tung tích, lúc này ngông nghênh trực tiếp bay tới bầu trời trên đầu trùng thú, ánh mắt mới hướng một cái phương hướng khác đảo qua.

Tại dưới Minh Thanh Linh Mục , gần một con Huyền Qua Thú khác, một đạo nhân nhặt hồng ảnh bất thành linh đứng ở nơi đó.

Là nữ tử xinh đẹp thi triển độn thuật.

Mà ở cách phía sau nàng mấy trượng, một đạo thanh quang phiêu hốt bất định, cũng mượn phong lực che giấu thân hình là Lão Ông họ Du.

Nhưng lúc này trên mặt hai người mang theo một ít kinh nghi nhìn xung quanh mọi nơi, căn bản không cách nào cảm ứng được sự tồn tại của Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không thêm để ý, môi khẽ nhúc nhích một chút, không tiếng động truyền âm vài câu tới, chỉ ra chỗ của mình.

Trên mặt hai người này tự nhiên là kinh ngạc vạn phần, nhưng Lão Ông biến thành thanh quang lại chột lóe tới Hàn Lập bên này, cũng không dám tiếp cận trùng thú bên Hàn Lập trong vòng mười trượng.

Hiển nhiên tiếp cận gần quá, căn bản hẳn cũng không nắm chắc không bị phát hiện.

Trái lại nữ tu sĩ Luyện Hư xinh đẹp kia, sau khi thi lại về kinh ngạc, người trực tiếp bay tới một chỗ khác cách trùng thú khoảng năm sáu trượng, mới không một tiếng động

dừng lại thân hình.

Trong lúc nhất thời, ba người đều không nhúc nhích đứng ở tại chỗ, chỉ truyền đến thanh âm găm rêu xanh "Sàn sạt" của hai đầu Huyền Qua Thú

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe hàn quang, một bàn tay bỗng nhiên đang tối chợt sáng, hư không hướng tới trùng thú phía dưới bắt lấy một cái.

Nhất thời hào quang hôi sắc từ trong năm ngón tay bắn nhanh ra, một tòa hắc sắc tiểu sơn quỷ dị hiện lên tại trong hôi hà, thoáng một cái rơi xuống dưới.

Trùng thú phía dưới cả kinh, thân thể khẽ động , lại có thể trong nháy mắt phình to thành một khối cầu thịt thật lớn, đồng thời linh quang hai màu lam bạch chớp động lên bên ngoài thân thể .

Nhưng cũng đã muộn!

Cự ly gần như vậy, hào quang hôi sắc chỉ là chợt lóe, đã quét tới trùng thú kia rồi. Linh quang hai màu chợt hiện trên thân Huyền Qua Thú, giống như gặp phải khắc tinh bị chôn vùi trong nháy mắt.

Trùng thú thấy tình thế không ổn, thân thể cổ tròn bỗng nhiên rung mạnh một cái, một cổ ba động vô hình hiện ra ngoài thân thể, hướng bốn phương tám hướng khuếch tán đi.

Hàn Lập lại cười lạnh một tiếng, ngũ chỉ đen nhánh nhẹ nhàng hợp lại.

Nhất thời phía dưới hôi quang đại phóng, sau vài tiếng lả tả, bảy tám sóng hôi hà hướng lên thân thể con thú này cuốn tới. Ba động vô hình vừa tiếp xúc những hôi hà này, nhất thời tầng tầng suy yếu xuống , cuối cùng hoàn toàn biến mất tại trong Nguyên Từ Thần Quang.

Thân hình Huyền Qua Thú xoay lại, còn muốn thi triển cái thần thông gì đó thì một bóng đen chợt hiện ra trên đỉnh đầu.

"Oanh" một tiếng nổ vang lên, hắc sắc tiểu sơn hóa thành kích cỡ bảy tám trượng, hung hăng nện ở trên thân Huyền Qua Thú.

Thân thể to mập của con thú bị đè cho không thể nhúc nhích mấy may.

Có điều là con thú này thật không hổ có tiếng da dày thịt béo, dưới cự lực như vậy nhưng không có bị đè thành thịt vụn, thân thể còn không ngừng giãy dựa muốn vũng vẩy ra.

Nhưng lúc này, tay áo bào Hàn Lập lại rung lên, một đoàn ngân sắc hỏa diễm bắn ra, đánh tại dưới đáy của hắc sắc tiểu sơn.

Sau một tiếng trầm muộn vang lên, trùng thú bị lửa cũng chưa hiểu rõ lập tức biến thành tro tàn trong hỏa diễm. Uy lực của Phệ Linh Thiên Hỏa, tự nhiên không phải một đầu trùng thú như vậy có thể chống đỡ. Từ lúc Hàn Lập xuất thủ đến giải quyết đầu Huyền Qua Thú này, thời gian chỉ là một cái hít thở .

Khi hắn làm xong tất cả những cái này, quay đầu liếc mắt nhìn ra phía sau một chút. Chỉ thấy Lão Ông họ Du đang ở xa mấy trượng, mặt mang theo một tia hoảng sợ nhìn hắn.

Hiển nhiên thần thông của Hàn Lập đơn giản giải quyết Huyền Qua Thú như vậy, đã đem vị tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ này chấn nhiếp. Hàn Lập mỉm cười, ánh mắt thoáng lướt qua hướng bên kia nhìn lại, chỉ thấy một đầu trùng thú khác, đã bị chia ra biến thành hai mảnh.

Nữ tử xinh đẹp kia đang lơ lửng ở trên thi thể trùng thú, trước người còn trôi nổi một thanh hỏa hồng tiểu kiếm dài một thước, cũng đồng dạng có vẻ ngoài ý muốn nhìn sang.

"Du huynh, hai trùng thú này đã được giải quyết. Thông báo cho Chúc tiền bối bọn họ một tiếng đi." Hàn Lập nói.

Sau khi hướng nữ tử xinh đẹp khom người, liền rất bình tĩnh nói với Lão Ông .

"Cái này là tất nhiên! Hàn huynh, Thanh tiền bối chờ một chút ." Lão Ông họ Du không có lộ ra vẻ bất mãn bị sai khiến, trái lại vẻ mặt tươi cười đáp ứng nói. Lập tức tay áo bào rung lên, một tấm Truyền Âm Phù bắn ra, chợt lóe lên tức thì biến mất ở trong hư không.

Kết quả một lát sau, tất cả những người khác cũng đều chạy đến.

Ngân phát thanh niên thấy được tình hình nơi đây, sau khi nghe Lão Ông nói đại khái quá trình một chút, tự nhiên lộ ra vẻ hài lòng, lúc này tán thưởng đám người Hàn Lập vài câu, cũng không dám ngừng lại mang theo mọi người tiếp tục đi tới.

Hàn Lập lần thứ hai đi tới chỗ cuối đội.

Nhưng lúc này đây, ánh mắt các tu sĩ khác trông lại tự nhiên lại có chút bất đồng . Có thể một kích diệt sát Huyền Qua Thú, dù là tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ ở đây cũng không có nắm chắc.

Mắt.

Oánh tiên tử mặt mang cái khăn che mặt cùng Tiêu nữ tu vóc người nhỏ nhắn xinh xắn cũng không nhìn được nhìn nhiều hơn vài lần. Hàn Lập đối với những cái này như không nhìn thấy, chỉ là không nói một lời theo ở phía sau. Mà đi qua thông đạo ấy không bao lâu, sau một khúc quanh, phía trước truyền đến tiếng nước chảy ào ào.

Một cỗ hơi nước càng thêm âm hàn đậm đặc đập vào mặt .

P phía trước lại có thể xuất hiện một sông ngầm rộng chừng hơn mười trượng, nước sông xì xào chảy qua, lại còn có chút dồn dập.

"Mọi người nghe được rồi. Đi qua sông ngầm này, liền có thể thông thẳng đến thiếu huyết của Chân Thiềm Thú kia. Tình hình trong sào huyết, ta đã nói qua với mọi người, cũng đủ chỗ cho chúng ta động thủ. Thế nhưng Ảnh trùng thú vô cùng phiền phức , toàn bộ phải dựa vào mấy đạo hữu ." Thanh niên họ Chúc nhìn nước sông, xoay tay hướng đám người Hàn Lập nói, thần sắc trở nên nghiêm nghị lên.

"Xin Chúc tiên bối yên tâm! Có Thiên Đô Huyền Lô Trận , lại cộng thêm Hàn huynh cùng Tiêu tiên tử tương trợ, cho dù Ảnh trùng thú có tiếng quỷ dị, cũng tuyệt không cách nào chạy trốn." Một gã tu sĩ hoàng bào cao tuổi vỗ bộ ngực bảo đảm nói.

Vài tên tu sĩ được phân Huyền Thanh Thiên Lô Kỳ khác, cũng đều đồng dạng nói tán thành.

Hàn Lập cùng nữ tu họ Tiêu sau khi liếc mắt nhìn nhau, lại không nói gì thêm.

Thế nhưng thanh niên họ Chúc thấy vậy, cũng rất hài lòng, sau khi gật đầu, liền vung

tay lên, mang theo nữ tử xinh đẹp dẫn đầu bay vào trong nước sông .

Đám người còn lại cũng theo sát ngay sau đó.

Cùng lúc đó, ở ngoài cự sơn, lão giả cùng người trung niên phụ trách cảnh giới giấu ở trên cao trong một đám mây trắng, đang ở trên không nói chuyện gì đó với nhau.

"Triệu lão, người nói Chúc tiên bối bọn họ có đúng phải đến thiếu huyết Chân Thiềm Thú hay không . Sách sách, hai con Bích Nhã Chân Thiềm trưởng thành, ngay cả nhiều người, linh huyết mỗi người cũng có thể được phân không ít. Linh huyết của ấu thú tuy rằng không có tốt như Chân Thiềm trưởng thành, nhưng là có bộ phận hiệu quả. Mới không uống công chúng ta nhiều lần trải qua ngàn gian khổ chạy đến nơi đây. Chỉ tiếc là, hai người chúng ta bị phân tới bên ngoài. Sợ rằng số lượng linh huyết được phân cũng là ít nhất ." Tu sĩ trung niên mặc lam bào hưởng lão giả áo bào trắng ở một bên oán giận nói.

"Hắc hắc, Tuần đạo hữu có chút không cam lòng. Cũng chỉ nhìn người tiến vào huyết thu được chỗ tốt , nói không chừng còn có người sẽ đi đời nhà ma đó." Tên lão giả kia trái lại cười to một tiếng, lơ đãng trả lời.

"Ngã xuống? Không thể nào! Ta thấy đám người Chúc tiên bối chuẩn bị đã cực kỳ chu đáo, hẳn là ra tay là bắt được.Sẽ có nguy hiểm gì chứ?"

Tu sĩ trung niên nhướn mày một cái, hình dạng có chút không tin.

"Xem ra Tuần đạo hữu là lần đầu tiên thâm nhập giới man hoang. Đạo hữu hãy nhớ kỹ, ở trong giới man hoang căn bản không có khả năng sẽ có chuyện gì hoàn hảo an toàn. Như là cảnh giới so với chúng ta giống nhau ở chỗ này, cho dù đột nhiên từ trong sương mù chạy ra một nhóm lớn cổ hoặ là dị tộc cấp Hóa Thần Luyện Hư, đều có khả năng lớn." Lão giả thở dài một hơi, mới lo lắng nói.

"Ha ha. . . Triệu lão quá thoải phòng rồi! Ở đây bí ẩn như vậy, làm sao có thể gặp phải những chuyện này.."

Tu sĩ trung niên tu sĩ nghe vậy, lại cười ha ha lên.

Lão giả lại lắc đầu, còn muốn nói lời thăm thía cái gì đó thì, đối diện lại đột nhiên

nổi lên dị biến lớn.

Một đạo quang hiển sáng như tuyết không có diễm báo trước hiện lên tại chỗ cổ họng của tu sĩ trung niên, chợt lóe chui qua, đầu lâu nhất thời nhanh như chớp ngã nhào xuống, phun ra máu khô dài vài thước

"Bất hảo!"

Lão giả ngược lại cũng phản ứng rất nhanh, hầu như cùng lúc dị biến xuất hiện, thân hình chợt bắn ra, đồng thời tay áo bào rung lên, một cái thanh sắc tiểu thuẫn bắn nhanh ra, hóa thành một tầng quang trảo bảo vệ toàn thân, mặt khác lại hé miệng ra, một đạo dây xích đỏ phun ra, xoay quanh bay lượn gần thân thể .

Thế nhưng tất cả cái này đều là tổn công vô ích mà thôi!

Không gian trên đỉnh đầu lão giả đồng thời chấn động, một cái thanh hắc sắc cự trảo to khoảng một trượng từ trong hư không lóe ra, trảo như thiểm điện xuống phía dưới một cái, đã đem cả vòng bảo hộ, phi kiếm cùng lão giả đều ôm tới trong lòng bàn tay, cố sức sờ.

Nhất thời một tiếng hét thảm phát ra, lão giả hóa thành một đoàn huyết tương, mà ngay cả Nguyên Anh cũng không thể thoát được ra.

Ngược lại thân thể không đầu của tu sĩ trung niên rung lên, một đoàn lục quang từ đó bắn ra, bên trong bao vây lấy một cái Nguyên Anh cao hai tấc, hai tay ôm một cái bảo vật hình lệnh tiễn, về mặt kinh hoàng muốn bỏ trốn mất dạng.

Thế nhưng Nguyên Anh vừa mới thuận di một cái động ra hơn ba mươi trượng, liền có một đạo hắc hà từ hư không bắn ra, chợt lóe đã đem Nguyên Anh quấn vào trong đó, lại nhoáng lên rồi quỵ dị biến mất.

Hai gã tu sĩ cao cấp Hóa Thần kỳ, lại có thể bị một kích diệt giết như vậy.

Sau một khắc, quang mang hắc thanh nhị sắc chợt lóe lên gần đó, đột nhiên từ không trung chợt hiện ra hai cái thân ảnh to lớn một lớn một nhỏ đi ra.

Một cái thân cao mười trượng, mặt xanh nanh vàng, trên đầu có hai sừng, phảng phất như ác quỷ . Người lại chỉ có cao một trượng , nhưng vóc người thướt tha thon dài, đứng

là một nữ tử xinh đẹp trẻ tuổi, nhưng tay cầm một cây lam sắc cử phủ, hìn lên có vẻ cực kỳ quý dị.

Phá sau hai người lại đều có một đôi cánh thịt đỏ đậm, mặt trên chớp động một ít phù cổ quái các màu, lấp lóe phát quang, phi thường điểm lệ.

"Không tồi, Nguyên Anh của tu sĩ cấp Hóa Thần Nhân tộc, quả nhiên là đại bổ vật. Người trực tiếp bóp vỡ người kia, cũng không tránh khỏi quá lãng phí một chút đi!" Nữ tử mỹ mạo tay cầm búa, trôi nổi tại trên không trung, ánh mắt đảo qua thì thể không đầu, một cái cái lưỡi thơm tho vươn lên môi đỏ sẫm, có chút không muốn nói.

"Ta gần đây vừa có đột phá, lực lượng không khổng chế tốt lắm. Hơn nữa chỉ là một Nguyên Anh của tu sĩ Hóa Thần Nhân tộc tính là cái gì, chúng ta muốn tìm, cũng muốn đi tìm Nguyên Anh của tu sĩ Luyện Hư, đó mới là đại bổ vật thực sự.

Nếu là may mắn nuốt được Nguyên Anh của một gã tu sĩ cấp Hợp Thể, chúng taì trực tiếp tiến giai lên Dạ Xoa Vương cũng không phải không có khả năng." Trong miệng quái vật như ác quỷ kia phát ra thanh âm ông ông như sét đánh.

Chương 1394: Trảm Sơn Chi Uy

"Tu sĩ Hợp Thế kỳ, không phải nói có thể diệt sát là có thể diệt sát được, ít nhất người và ta liên thủ cũng không có khả năng là đối thủ của một gã tu sĩ Hợp Thế kỳ. Được rồi, ít nói chuyện phiếm đi, làm chính sự quan trọng hơn. Ta không nghĩ tới nhanh như vậy, đã đụng tới tu sĩ Nhân tộc. Ở đây hẳn là cách Thiên Uyên Thành của Nhân tộc ít nhất có nửa năm lộ trình mới đúng." Nữ tử tuổi còn trẻ lại cắt đứt tính toán ngông cuồng của đồng bạn, nhướn mày nói.

"Việc này có gì mà ngạc nhiên. Hơn phân nửa là tu sĩ Nhân tộc đi ra ngoài tầm bảo, nếu diệt sát hết, nhiệm vụ của chúng ta liền hoàn thành, cho dù còn có cá lọt lưới, giao cho người phía sau kết thúc là được. Chúng ta chỉ là phụ trách xử lý mục tiêu rõ ràng bây giờ." Hai cánh ác quỷ rung rung một cái, cười một tiếng ác độc nói.

Nói thế cũng đúng, chúng ta đi thôi. Một hồi nữa đại quân cũng tới rồi."

Mỹ mạo nữ tử cười khê gật đầu, thân hình lập tức nhoáng lên, liền chợt biến mất không thấy nữa. Mà ác quỷ kia lại bỗng nhiên mở to mồm cố sức hút một cái, lại có thể đem cỗ thân thể không đầu kia một chút liền hút vào trong miệng, nhai kỹ vài cái, liền nuốt ngon lành vào trong bụng, sau đó cánh lớn phía sau quạt một cái, cũng chợt nấp vào vào trong hư không không thấy.

Mà không bao lâu sau khi hai dị tộc này rời khỏi, từ phía xa bỗng nhiên truyền đến tiếng ong ong cổ quái, lúc đầu chỉ là trầm thấp, theo đó thanh âm càng lúc càng lớn, ở chỗ xa bỗng nhiên xuất hiện một cái điểm đen, hai cái điểm đen, ba. . . Trong nháy mắt không thể đếm được số điểm đen, chỉ chít hiện ra, giống như đàn trùng ùn ùn kéo đến.

Những điểm đen này có ngàn vạn, nhưng mỗi cái đều có tốc độ rất nhanh, thời gian trong nháy mắt liền tiếp cận cự sơn.

Lúc này, mặt thật của điểm đen tự nhiên có thể xem rõ ràng, lại đều là một loại người có cánh giống cự quỷ nữ tử kia giống nhau. Hai phái đều lộ ra chân tay, ngoại trừ một ít vị trí quan trọng, mặc rất ít. Mà nữ tử mang cánh trong đó rõ ràng vui mừng hơn,

đồng thời lẫn lộn cùng nhau từ trên cự sơn gào thét mà qua.

Những dị tộc mang cánh liên miên không dứt xuất hiện tại trên bầu trời, từ giữa không trung liên tục bay qua, đủ một canh giờ, điểm đen xuất hiện phía xa vẫn đang nối liền không dứt, giống như vô tận.

Lại qua một hồi nữa, thanh âm phía xa biến đổi, ngoại trừ tiếng ong ong lại truyền đến âm thanh như tiếng sấm, lập tức tại chỗ xa xuất hiện một quái vật lớn phảng phất như một tòa núi cao.

Con vật ấy cao chừng hai ba nghìn trượng, toàn thân màu vàng nhạt, có hình nón dạng như tổ ong, tại không trung từ từ chuyển động liên tục.

Mà ở phía trước cự vật đó, đột nhiên có mười đầu phi xà mang cánh toàn thân điện quang lóng lánh, được dẫn từ từ đi tới . Tại bên cạnh tổ ong lại có một đội dị tộc mang cánh mặc chiến giáp cầm cự nhận trong tay, phi thường chinh tề đi theo cự vật bay về phía trước.

Vật ấy nhìn như cực kỳ công kênh, thế nhưng trên thực tế tốc độ rất nhanh, từ cự sơn bay qua thì làm nổi lên cơn lốc, thậm chí đem tất cả đều hơi nước phía dưới đều thổi lên cuộn cuộn, bị thổi tán đi không ít.

" Tổ ong " cực lớn đó lại thoáng cái chọc giận bạch sắc điều thú ẩn dấu sương mù phía dưới, lúc này một đàn phi điều từ trong sương mù bay lên không trung, há mồm hướng về phía không trung phun ra từng đạo thủy mục đen sì.

Vừa thấy màn này, ngân giáp dị tộc ngược lại cũng không khách khí, tự nhiên huy động cự nhận trong tay chém tới một cái, giống như hố vào giữa bầy dê, chỉ là mấy cái đối mặt đã đem những quái điều này chém giết hơn non nửa.

Phi điều còn lại thấy tình thế không ổn, đều kêu lên một lần nữa trốn vào trong sương mù phía dưới .

Ngân giáp dị tộc này không có đuổi theo giết , chỉ là đem đao thu lại một lần nữa trở về tới không trung, tiếp tục vây quanh cự vật mà đi qua.

Loại "Tổ ong" thật lớn này biến mất ở viễn phương xa, từ chỗ xa vời lại hiện ra một

cái khác có hình dạng xấp xỉ, nhưng thể hình cái "Tổ ong " thứ hai càng lớn hơn một chút, đồng dạng được một đoàn dị tộc mang cánh nghiêm mật bảo hộ bên trong.

Cứ như vậy, loại "Tổ ong" thật lớn này cứ một cái tiếp một cái xuất hiện tại phương xa, mỗi một cái đều cực kỳ lớn, sau khi gần trăm tòa bay qua mới rốt cục không xuất hiện nữa, rồi tới một đám cổ thú hình thù kỳ quái.

Hoặc ba đầu hai cánh, hoặc đầu rồng đuôi quạ, hoặc là thể hình lớn tới trăm trượng, hoặc thể hình chỉ có vài thước, mà ở lưng hay gần những cổ thú này, đều có một vài dị tộc mang cánh điều khiển những cổ thú này, trùng trùng điệp điệp liên tục bay qua, bộ dáng chừng mấy vạn con.

Những cổ thú này sau khi bay qua, phía xa lại xuất hiện một cái trường toa phát ra ánh sáng đen thui, thân thể cả đám dài hơn mười trượng, hai đầu có gai nhọn.

Những trường toa này trái lại không tính là nhiều lắm, chỉ có khoảng hơn ngàn cái, nhưng vận tốc cực nhanh, chỉ là chợt lóe, đã phóng đi xa rồi.

Kể từ đó, chỉ chớp lát thời gian, những hắc toa này biến mất vô tung vô ảnh ở phụ cận.

Nơi xa trong lúc nhất thời có chút vắng vẻ đi.

Thế nhưng không bao lâu sau, linh quang chợt lóe ở phía xa, lại xuất hiện một đám điểm đen bay tới. Sau khi bay tiến tới một chút, thấy rõ mặt người, ai cũng không tìm được hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy đại bộ phận trong những người dị tộc mang cánh này cùng những người phía trước giao nhau, nam cũng là hình dạng đáng ghê sợ, nữ xinh đẹp như hoa, nhưng cứ ở giữa mỗi một đàn, còn hiện ra vài dị tộc to lớn cao hơn mười trượng, thể hình vượt xa đồng loại.

Trên người tất cả những dị tộc này đều hiện ra kim hoặc ngân cổ phù văn, có một số còn ở trên người, thậm chí trên khuôn mặt cũng sinh ra cốt sừng sắc bén dài ngắn không đồng nhất, thoạt nhìn cực kỳ hung ác, tên nào cũng như ma quỷ đến trái đất.

Tốc độ phi hành của đàn dị tộc này xa thua xa đồng tộc phía trước, đồng thời bay

đến phụ cận.

Một đám trong đó lập tức hướng phía dưới bay đi, sau đó lập tức giải tán hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh đi, không ít kẻ trực tiếp tiến vào trong hư không không thấy nữa.

Mà hai gã dị tộc to lớn trong đó, lại lơ lửng tại không trung không nhúc nhích, vẻ mặt chờ đợi.

Ở chỗ giữa hai cự vật, có một gã mang cánh ác quỷ thể hình bình thường, khoanh tay trôi nổi ở nơi đó.

Người này không chỉ có một đôi cánh so với dị tộc bình thường lớn gấp đôi có thừa, đồng thời con người là da kim sắc, da thịt đỏ đậm dị thường, chỉ là lạnh lùng nhìn chăm chú vào người khác đang tìm tòi, nhưng một lát sau, con người kim sắc khẽ động, mắt sắc rơi xuống cự sơn phi thường đáng chú ý phía dưới.

Không bao lâu sau, trên trăm dị tộc khác tất cả đều bay vụt quay về, các dị tộc đều khoanh tay mà đứng trước mặt kẻ này, mỗi người đều có vẻ phi thường phục tùng.

"Đội đi trước giết được hai gã tu sĩ Hóa Thần cấp Nhân tộc, là ở phụ cận không sai chứ?"

Dị tộc có con người kim sắc, mặt không biểu tình hỏi một câu.

"Mộng Tường đại nhân, tin tức thu được, đích thật là nơi đây không sai. Nhưng trong phạm vi mấy trăm dặm ngoại trừ ngọn núi này ra, đều đã lục soát qua, không có phát hiện tung tích tộc những Nhân tộc khác. Ngọn núi này tựa hồ chứa Linh Từ Thạch Mạch, chúng ta không cách nào trực tiếp dò xét được." Một dị tộc nữ tính tuổi còn trẻ kính cẩn trả lời.

"Linh Từ Thạch Mạch! Vậy còn không đơn giản, mở ra nhìn là được." Kim đồng dị tộc cười lạnh một tiếng, lập tức giơ chuông, ánh sáng đỏ tươi hiện lên, trong nháy mắt hóa thành một đoàn quang cầu đỏ tươi như máu, phình ra co lại không ngừng.

Ngũ chỉ hợp lại, tên dị tộc này cầm quang cầu trong tay xoay một cái, lại hướng khoảng không nhào lên nhẹ nhàng một cái.

Một đạo hồng sắc quang hiển từ trong tay bắn nhanh ra, đồng thời lập tức điền cuồng bành trưởng, trở nên vô cùng to lớn, non nửa bầu trời đều bị ánh thành một mảnh đỏ chói mắt.

Dị tộc ấy đưa tay bỗng nhiên lộn xuống phía dưới một cái, lại nhẹ nhàng vung xuống phía dưới. Bỗng nhiên một phần của cự sơn có một đạo hồng tuyến chợt lóe, tất cả lập tức liền lại như bình thường .

Mà đúng lúc này, hai dị tộc to lớn giống như tiểu sơn, khẽ động cánh tay, hung hăng hướng tới cự sơn hơi nghiêng liên tục đánh ra.

Hai cổ cự lực vô hình hầu như xé rách không gian hướng tới, lấy thế như dời núi lấp biển lại hợp thành một cổ khí ào ào đánh lên đỉnh núi hơi nghiêng.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Tiếng nổ "Oanh long long" truyền đến, cả tòa cự sơn đều phát ra một hồi thanh âm gào thét, phía sườn ngọn núi giống như đậu hũ chậm rãi chảy xuống.

Hàn Lập đang ở trong một gian hang động thật lớn, hồi sắc quang hà chớp động không ngớt khắp người, đem thân hình của hắn bảo hộ mưa gió không lọt, nhưng sắc mặt phi thường xấu xí, gắt gao nhìn thẳng chỗ chỉ có cách xa bảy tám trượng .

Tại trong đó, một gã đại hán áo bào tro bị chia ra thành hai mảnh ngã trong vũng máu. Bên cạnh còn có một cây tiểu kỳ đang chớp động ngân sắc hồ quang .

Hàn khí trong lòng Hàn Lập nổi lên.

Ngay trong nháy mắt vừa rồi, đột nhiên một đạo hồng quang chợt lóe ở chỗ này, đại hán vừa vận thân ở chỗ hồng tuyến đi qua, kết quả cũng không kịp nói gì đã bị phân thân làm hai.

Kể từ đó, pháp trận nguyên bản do trận kỳ cầm trong tay tạo thành nhất thời mất đi hiệu lực, một đám bóng đen to bằng nắm tay, lập tức mượn cơ hội từ trong lồi quang tán loạn thừa cơ chạy trốn.

Vài tên tu sĩ khác sửng sốt, lập tức hiện ra vẻ kinh sợ . Nữ họ Tiểu gia đang giơ tay cầm một thanh ngọc xích đỏ đậm, cũng lộ ra vẻ mặt giật mình. Tại hang động bên kia

cách bọn họ hơn mười trượng, quang hà chớp động, tiếng nổ vang lên không ngừng, thanh niên họ Chúc đang mang theo mấy tu sĩ còn lại, liên thủ bao vây tiểu trừ đám Bích Nhân Chân Thiềm Thú kia.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh quay ngược trở lại, đang muốn thôi động Nguyên Từ Thần Quang đem hơn trăm đạo quang mang xuyên vào, để ngừa bóng đen chạy thoát thật sự thì bỗng nhiên dưới chân nổi lên một trận lắc lư lớn, theo đó nửa khối mặt đất trong hang động lại có thể từng chút sụp đổ tiếp nữa, đồng thời sông ngầm trong hang động kia lại cuộn cuộn lên, sóng nước cao vài chục trượng một cái liên tuôn ra, hùng hổ nhắm tất cả lao đến.

Cả tòa hang động đều bắt đầu vỡ vụn ra từng mảnh.

Hàn Lập lúc này mới biết cái gì mới thực sự là đại sự, trong lòng hoảng sợ, không lường lự hai tay bấm quyết, hô hà trên người một cái liên to lên mấy lần, thì sóng nước đã đem thân hình hắn bao phủ . . .

Sau một thời gian uống một chén trà nhỏ, hơn mười đạo độn quang từ trong xác cự sơn chỉ còn lại có một nửa ngọn núi chột lóe ra.

Sau khi quang mang thu lại, hơn mười đạo nhân ảnh nhất thời xuất hiện ở tại chỗ thấp trong hư không, trong đó thành linh có đám người thanh niên họ Chúc cùng mỹ diễm nữ tử, thế nhưng khi ánh nắng đảo qua mọi nơi, thì mặt cả đám đều trắng bệch không còn chút máu.

Chỉ thấy bốn phương tám hướng, chi chít chừng trăm tên dị tộc lưng có hai cánh, đang nhìn chăm chăm vào bọn hắn .

Hầu như mỗi một khí tức, tựa hồ có vẻ cũng không dưới Hóa Thần cấp, Luyện Hư cấp thì có sáu bảy tên.

"Người chính là không ít, nhưng chỉ có hai gã tu sĩ Nhân tộc Luyện Hư cấp, ta lười động thủ, giao cho các người xử lý đó."

"Có thể bắt sống thì bắt sống đi, nói không chừng còn có thể hỏi ra chút vật gì đó." Tên dị tộc có cn người kim sắc kia, liếc mắt liên nhìn thấu tu vi của đám người thanh niên họ Chúc, nhàn nhạt nói một câu.

Lập tức hai cánh rung lên, nó biến mất tại chỗ không thấy nữa, sau một khắc lại xuất hiện ở ngoài trăm trượng . Ngay khi chợt hiện ra rồi lại biến mất, từ đó biến mất vô tung vô ảnh ở phía xa.

Vị dị tộc một kích chém mở cự sơn vạn trượng, lại có thể thực sự buông tay mặc kệ chuyện tình nơi đây.

Chương 1395: Dạ Xoa Vương

"Dạ Xoa tộc! Nhân loại chúng ta cùng các người cũng không có ở trong lúc giao chiến, chứ vị tự đứng quấy rầy chúng ta tìm bảo, lại vây quanh chúng ta, vậy là ý gì?" Thanh niên họ Chúc sắc mặt có chút tái mét, nhưng sau khi thấy tên Dạ Xoa cầm đầu không thể nhìn thấu tu vi kia bay đi, trong lòng lại dâng lên một tia may mắn hỏi.

"Động thủ!"

Một nữ tử Dạ Xoa có khí tức cường đại nhất trong hơn trăm tên Dạ Xoa tộc nhân còn lại nghe vậy, hướng đám người thanh niên họ Chúc cười xinh đẹp, nhưng trong cái miệng nhỏ lại phun ra mệnh lệnh giết chóc phi thường băng lãnh, ngay cả chút ý giải thích cũng đều không có.

Nhất thời binh khí trong tay nam nữ Dạ Xoa ở bốn phía rung lên, theo các loại búa rìu cự nhận đều thả ra từng đạo đao mang to lớn dị thường, từ bốn phương tám hướng điên cuồng chém thẳng đến mười mấy người ở giữa.

Loại tình hình này giống như tu sĩ Nhân tộc lúc trước hợp lực công kích đàn Hắc Huyết Nghĩ, chẳng qua bên bị vây công thay đổi thành phía Nhân tộc.

Tuy rằng nhân số thật lực kém quá xa, nhưng ngân phát thanh niên tự nhiên cũng không phải đám Hắc Huyết Nghĩ không chịu nổi một kích kia, lúc này hơn mười người Nhân tộc dưới sự kinh hoàng cũng đều thả ra bảo vật cực mạnh của mình, hóa thành từng đám quang hà có màu sắc khác nhau liều mạng ngăn cản lại, trong đó có mấy người tự mình có thần thông ẩn nặc đột thuật, thân hình lại trực tiếp nhoáng lên một cái như thiểm điện hòa vào trong hư không, muốn chạy trốn.

Thanh niên họ Chúc dưới sự kinh sợ thân hình lại nhoáng lên một cái, tới bên cạnh nữ tử xinh đẹp. Hai người vươn một bàn tay nắm chặt, nhất thời bên ngoài thân lam hồng nhĩ sắc quang hà chớp động liên tục, lập tức lại há mồm ra, phun ra một mặt tiểu phiến.

Hai cây tiểu phiến khắc dấu không biết bao nh tăng cổ văn, vừa ra khỏi miệng, liền

lập tức nổi lên vạn đạo hà quang, lập tức hai người hợp lại, hóa thành một tầng hào quang tráo lam hồng sắc rất lớn, đem bọn họ bảo hộ ở trong đó. Đúng lúc này, đao mang ở trên hư không vẽ ra từng đạo bạch ngân điện cuồng chém tới." Oanh long long" một tiếng nổ lớn vang lên, đao mang hoàn toàn nổ tung ra.

Tu sĩ Nhân tộc tạo thành quang hà chính là miễn cưỡng ngăn cản một chút, sau đó bị đao mang xuyên thủng trăm phá, bị bao phủ hoàn toàn . Tiếng kêu thảm thiết lập tức theo vụ nổ liên tiếp truyền ra.

Nhưng vài đạo đao mang thật lớn lại không có gia nhập trong công kích, mà là bỗng nhiên hướng một phía chém ở tại hư không cách chỗ trung tâm rất xa.

Từng đạo bạch ngân quỷ dị xẹt qua, huyết quang mãnh liệt xuất hiện trong hư không, một số thì thể bị phân thành hai, trực tiếp rơi xuống .

Này vốn là tu sĩ ẩn nấp thân hình, căn bản không thể chạy đào được sự chú ý của Dạ Xoa tộc, dễ dàng bị một chém mà chết. Lúc này hào quang ở giữa dần dần nhạt xuống, hiện ra tình hình trong đó.

Chỉ thấy nguyên bản hơn mười người tu sĩ Nhân tộc, giờ phút này chỉ có lẻ loi năm sáu người đứng ở nơi đó, hai người trong đó chính là vợ chồng thanh niên họ Chúc.

Bọn họ chính là dựa vào bảo vật hộ thân thực sự cường đại, cứng rắn tiếp qua được một kích chúng Dạ Xoa liên thủ. Về phần những người khác, tự nhiên đều bị oanh kích thành cát bụi .

Mà bất luận là cư phiên của vợ chồng ngân phát thanh niên, hay là vài kiện bảo vật trôi nổi trước mặt những người khác, giờ phút này đều là hào quang âm đạm, thậm chí bên ngoài hiện ra từng đạo vết rạn thật nhỏ. Hiển nhiên cũng đều bị hủy hoại, không thể lại tiếp tục chịu được đòn tiếp theo .

Nhưng những tu sĩ còn lại này sau khi thấy qua một kích đáng sợ như vừa rồi của chúng Dạ Xoa , căn bản cũng sẽ không ở tại chỗ khoanh tay chịu chết . Lúc này thanh niên họ Chúc cùng nữ điểm nữ tử, đột nhiên điểm tới hai cây cự phiên trước người.

Nhị phiên quay tròn xoay chuyển , lại phóng ra hào quang mạnh mẽ, nhưng lập tức rung mạnh một cái, hai tiếng nổ “long long” vang lên, chúng nó cùng lúc nổ tung ra.

Nhất thời hai cơn lốc một đỏ một lam từ hư không hiện ra, trong nháy mắt phóng lên cao!

Thân hình thanh niên họ Chúc cùng mỹ diễm nữ tử nhoáng lên một cái, lại hóa thành hai đạo hào quang tiến vào bên trong hai đạo cơn lốc, sau đó sử dụng thần thông thúc giục một cái, hai cổ cơn lốc hợp làm một hóa thành đại quái vật cao mấy trăm trượng, phát ra tiếng vang như tiếng sấm, hùng hổ lao thẳng đến trên trời cao đấu đá lung tung mà đi.

Nam nữ Dạ Xoa ở phía trước, cho dù bản tính dị thường hung hãn, vừa thấy thế kinh người của cơn lốc, cũng không tìm được một hồi xôn xao.

Vài tên tu sĩ Nhân tộc còn lại vừa mừng vừa sợ, cũng nhân cơ hội này hóa thành từng đạo kinh hồng, theo sát sau cơn lốc đó. Hiển nhiên này mấy người rất rõ ràng, nếu không lợi dùng một đường sinh cơ cuối cùng này, tuyệt không có đường sống nào khác .

Nơi mà cơn lốc lam hồng sắc đi qua, không gian gần đó đều nổi lên từng hồi mơ hồ, vận vạo, có thể thấy được uy lực đáng sợ của nó, khi mắt thấy cơn lốc này thật sự chui vào trong đàn Dạ Xoa, bỗng nhiên hai cái bóng đen cực lớn thoáng cái hiện lên ở phía trên cơn lốc, vài tên tu sĩ còn chưa kịp phát hiện thì tiếng nổ "Rầm rầm" vang lên truyền ra bốn phía, bốn cổ cự lực vô hình cùng lúc đánh lên cơn lốc. Nhất thời cơn lốc nhất họa, bị cứng rắn ngăn cản ở tại chỗ.

Hóa ra đúng là tên Dạ Xoa vẫn huyền phù ở phía sau các Dạ Xoa khác khoảng năm sáu mươi trượng cao, sau một cái chớp động, liền quỷ dị xuất hiện ở hai bên cơn lốc, bốn cái nắm tay to bằng tòa nhà cùng đánh ra một kích, lại có thể chỉ bằng cự lực, liền ngăn cơn lốc này lại được.

Trong cơn lốc, thanh niên họ Chúc cùng mỹ diễm nữ tử tự nhiên là chấn động, không chút do dự, hai người lập tức vận pháp lực toàn thân lưu động, cơn lốc lam hồng sắc chấn động âm ỉ, lại về mạnh mẽ phóng về phía trước.

Nhưng là ở không trung hai tên giống như iếu sơn kia, bỗng nhiên hồng quang chợt lóe, bốn cánh tay nhoáng lên một cái, thế nhưng mơ hồ một mảnh đi lên. Vô số quyền ảnh cực lớn chi chít hiện lên ở hai bên cơn lốc, ngay sau đó, tất cả đều ùn ùn kéo đến điên cuồng đánh tới cơn lốc. Tu sĩ khác gần đó thấy vậy, trong lòng hoảng hốt, nhất thời biến đổi độn quang, vội vàng muốn chạy trốn thoát khỏi nhưng vào lúc này, tiếng xé gió

nổi lên bốn phía, vô số đao mang cực lớn gào thét chém tới. Hơn trăm tộc nhân Dạ Xoa ở bốn phía, lại phát động công kích lần thứ hai. Lần này, chẳng những trên mặt các tu sĩ còn lại trong độn quang lộ vẻ tuyệt vọng, ngay cả sắc mặt thanh niên họ Chúc cùng mỹ diễm nữ tử cũng trắng bệch ra. Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang vọng khắp trời. Ở chỗ sâu dưới nền đất, quanh thân Hàn Lập không ngừng lóe ra hơi sắc quang mang, đang lấy tốc độ cực nhanh bỏ chạy .

Cổ quái chính là, một mảnh ngân sắc quang hà không ngừng hiện lên ở bốn phía thân thể , không ngừng cùng hơi quang hộ thân ma xát đan vào, sau đó một tầng tầng lóe ra . Hàn Lập lại lộ ra sắc mặt phi thường ngưng trọng !

Tuy rằng vừa rồi hắn không có theo đại bộ phận người hướng ra mặt đất, nhưng là theo tiếng vang cực lớn trên mặt đất truyền đến vừa rồi, cho dù hắn đang ở dưới độ sâu như thế cũng có thể cảm nhận được một tia chấn động. Có thể thấy được vụ nổ lần này đáng sợ như thế nào . Chẳng lẽ các tu sĩ lao ra khác, thật sự tất cả đều bị diệt. Hàn Lập run sợ thầm nghĩ.

Lại nói tiếp, vừa rồi lúc cả tòa động quật ngằm sụp đổ, sóng lớn thổi quét đến, những người khác bởi vì nguyên nhân Linh Từ Thạch Mạch không dám thi triển thần thông ngằm trốn tránh, chỉ có thể theo chỗ hổng bắn nhanh lao ra ngoài mặt đất mà đi. Nhưng hắn thân có Nguyên Từ Thần Quang, nguyên bản liền có thể khắc chế từ lực cấm chế của thiên hạ ngũ hành, lại có thể mạo hiểm tiến vào độn ngằm như vậy.

Hơn nữa trong nháy mắt gặp chuyện không may, thần niệm cường đại lập tức cảm nhận được từ không trung xuất hiện dị tộc cường đại, không dám dừng lại chút nào, không chút lưỡng lự lập tức dùng Nguyên Từ Thần Quang, lén vào dưới đất trốn .

Bất quá ở trốn vào dưới đất ngằm một hồi, đầu Bích Mục Chân Thiêm kia lại vết thương rầu rĩ từ ở chỗ sâu ở trong động quật vọt ra, vừa lúc bị Hàn Lập đón đầu gặp được.

Có loại chuyện tốt này tới cửa, hắn tự nhiên tuyệt không sẽ buông tay, lúc này không tiếc pháp lực xuất ra hết thần thông, đối mặt một cái đã đem này đó Chân Thiêm diệt sát, sau khi đem thi thể thu lại, lập tức trốn vào tới động ngằm. Về phần linh được Thiên Tâm Hoa trong miệng thanh niên họ Chúc, hắn là không có thời gian đi tìm kiếm .

Linh Từ Thạch Mạch còn lợi hại ngoài dự liệu của Hàn Lập, nhưng là Nguyên Từ

Thần Quang của hắn cũng không phải là nhỏ, lại mượn dùng nguyên từ thần sơn lực sau thật sự cũng có thể miễn cưỡng bảo vệ lên, triệt tiêu hấp lực lớn truyền đến từ dưới chỗ sâu trong nền đất.

Dị tộc này tuy rằng cường đại, nhưng là ở trong phạm vi Linh Từ Thạch Mạch tác dụng, có nghĩ đến cũng không dám tùy tiện vào ngăm truy tung hắn . Trong lòng cân nhắc như thế, Hàn Lập trong lòng hơi thả lỏng một chút.

Đáng tiếc cũng bởi vì nguyên nhân Linh Từ Thạch Mạch, thần niệm không thể dò xét động tĩnh xung quanh, nếu không hắn sẽ càng thêm yên tâm .

Ngay lúc tâm niệm của Hàn Lập không ngừng chuyển động nháy mắt, hắn đã xuyên qua ở dưới đất xa ước chừng mấy ngàn dặm, ngân sắc quang hà ở bốn phía bắt đầu dần dần ảm đạm xuống.

Sau khi ngân hà cuối cùng ở bên ngoài thân biến mất, thần sắc Hàn Lập vừa động, cảm thấy không sai biệt lắm hắn là an toàn , lúc này thần niệm hướng phía trên mặt đất đảo qua.

Mặt trên là một cái sườn cốc xa lạ, ba mặt có núi vây quanh, chỉ có một lối ra. Nơi nơi thông xanh um úc, không có gì dị thường, cũng không có cảm ứng được khí tức của cổ thú cùng dị tộc cường đại.

Hàn Lập lại lập lại điều tra vài lần, mới rốt cục yên tâm , hóa thành một đạo thanh hồng hướng trên mặt đất vọt lên. Trước mắt sáng ngời, hào quang chọi tắt, người đã đứng ở giữa không trung cách mặt đất hơn mười trượng.

Nhưng khi Hàn Lập đảo qua mọi nơi, ánh mắt dừng lại ở một nơi gần đó, cả người hàn khí đại mạo, hoàn toàn đại ra .

Chỉ thấy ngay tại một cây đại thụ cách hắn hơn trăm trượng, rõ ràng có hai gã ác quỷ thân hình cao lớn, đang đối mặt nhau đứng ở nơi đó.

Hai cánh sau lưng hai gã Dạ Xoa này dị thường to lớn, thân cao vài chục trượng, giờ phút này đều quay đầu nhìn lại đây, trong ánh mắt có vẻ rất ngoài ý muốn .

Nhưng làm cho Hàn Lập hoảng sợ như thế tự nhiên không phải bởi vì nhìn thấy hai

gã Dạ Xoa, mà là hãn chính là không có cách nào cảm ứng được khí tức trên người hai gã Dạ Xoa này, khi thần niệm đảo qua đi tới, giống như trên đỉnh đại thụ căn bản rỗng tuếch bình thường. Việc này đại biểu cho cái gì, Hàn Lập tự nhiên hiểu rõ ràng . Hai gã Dạ Xoa này lại đều là tu vi vượt xa hãn, nói không chừng chính là Dạ Xoa Vương trong tộc Dạ Xoa . Kể từ đó, hãn sao lại có thể không phát lạnh toàn thân, ngay cả hô hấp đều ngưng lại .

Ngay khi Hàn Lập âm thầm kêu khổ, hai gã Dạ Xoa chưa kịp làm ra hành động khác, từ chỗ cách mấy trăm trượng ở một phương hướng khác, hào quang chợt lóe, một đạo ngũ sắc độn quang khác theo đất ngầm bắn nhanh ra, không ngờ có một gã tu sĩ xuất hiện ở tại nơi này. Hàn Lập ngẩn ngơ nhìn lại, vừa thấy rõ ràng người này, trên mặt không khỏi hiện lên một tia ngạc nhiên. Người này có dáng người thư thả nhỏ xinh, dưới chân thái có một ngọc thuyền ngũ sắc, rõ ràng là nữ tu họ Tiêu kia.

Nàng này thấy Hàn Lập trên mặt vui vẻ, khi muốn mở miệng chào hỏi, ánh mắt lại đảo qua thấy được hai gã Dạ Xoa cấp cao không nhúc nhích, sắc mặt có chút phát lạnh .

Chương 1396: Xương Nô

"Có chút cổ quái! Khí tức hai người này, giống như là hai người bản vương trước đó không lâu phát hiện trong đám tu sĩ Nhân tộc kia. Mấy tên thủ hạ này thật đúng là vô dụng, ngay cả như chút chuyện như thế cũng không thể làm tốt." Trên mặt một gã Dạ Xoa chợt lóe dị sắc mở miệng .

Dạ Xoa này đúng là vị thủ lĩnh Dạ Xoa lúc trước một kích trăm khai cự sơn tên là "Mộng Tường" . Chẳng biết thế nào lại xuất hiện ở đây.

"Bất Tử Vương! Dưới lòng đất gần đây có một mảnh Linh Từ Thạch Mạch, hai người này có bản lĩnh không bị ảnh hưởng từ trong lòng đất. Nay trái lại chính là không cách nào trách tội đám thủ hạ kia của ngươi." Một tên Dạ Xoa khác lại cười hắc hắc nói, liếc mắt liền nhìn ra nguyên nhân chủ yếu Hàn Lập cùng nữ tử họ Tiêu chạy ra được.

"Hừ, này cũng không phải lý do làm cho hai người này chạy thoát, trở lại bản vương sẽ hảo hảo xử phạt bọn họ. Hai người ngươi có thể trốn đến nơi đây, cũng coi như có chút bản lĩnh. Có điều là cũng chỉ đến đó thôi." Vị Dạ Xoa Vương Vị thứ nhất hừ lạnh một tiếng, một tay giơ lên, nhất thời một mảnh ánh sáng huyết hồng hiện lên, có vẻ dự định lập tức xuất thủ diệt sát hai người trước mắt.

Hàn Lập cùng nữ tử họ Tiêu sắc mặt đại biến.

Sau lưng một người vang lên tiếng sấm rền, bỗng nhiên hiện ra một hư ảnh của ngũ sắc phượng ảnh cùng một đầu thanh sắc đại điều lôi điện, sau khi hai cái chợt lóe, liền hóa thành một đôi cánh trong suốt hiện lên ở phía sau.

Người còn lại, ngũ sắc tiểu thuyền dưới chân lại gầm nhẹ một tiếng, một cái liền cuộn cuộn hóa thành một con quái giao dài hơn mười trượng, một cái đầu có năm loại màu sắc không đồng nhất dương nanh múa vuốt, hung ác dị thường.

"Bất Tử Vương, chậm đã! Hai tên Nhân tộc này tựa hồ không phải tu sĩ Nhân tộc bình thường. Vừa hiển hiện phía sau người họ giống như là thực ảnh của Thiên Phượng

cùng Chuế Man, dưới chân tên còn lại giống như là biến dị của Chân Long tộc, một lũ tinh phách của ngũ sắc cầu giao. Có chút ý tứ a!" Một tên Dạ Xoa khác vừa thấy Hàn Lập cùng nữ tử họ Tiêu thúc dục thần thông, hai mắt lại sáng ngời, bỗng nhiên mở miệng nói với đồng bạn.

"Chuyển Luân Vương, người nói lời này có ý tứ gì? Lẽ nào muốn cho bản vương thả bọn họ đi. Còn nữa, tại hạ không thích người khác gọi thẳng tôn hào, các hạ gọi tên của tại hạ đi." Tên Dạ Xoa thứ nhất nhướng mày, tuy rằng theo lời huyết quang trong tay tấn đi, thế nhưng lại xoay tay một, trên mặt hiện lên vẻ bất mãn.

"Ha ha, làm sao bản vương sơ sẩy như thế chứ. Mộng Tường đại nhân, vừa rồi người và ta đều không phải còn đang vì chuyện này tranh chấp không xong sao. Không bằng liên dụng hai người này làm cái đánh cược được không?" Dạ Xoa được xưng hô là "Chuyển Luân Vương "cười ha ha, lại có thể thật sự biến đổi xưng hô với đồng bạn, hô thẳng tên lên.

"Đánh đố, đố cái gì?" Dạ Xoa tên là "Mộng Tường" thần sắc khê động, tựa hồ nghi hoặc với dụng ý của đối phương.

"Rất đơn giản, hai người ta liên lấy việc vừa tranh chấp làm tiền đặt cược, phân biệt xuất thủ giết hai người này, ai đắc thủ trước thì thẳng được tiền đặt cược, thế nào?" Chuyển Luân Vương há miệng nói, lộ ra vẻ dữ tợn.

"A, chỉ là hai gã tu sĩ Hóa Thần, chúng ta vừa ra tay bọn họ đã đi đời nhà ma rồi. Làm sao phân được thắng bại?"

Bất Tử Vương rất lạnh lùng nói.

• Hai người này cũng không là tu sĩ Hóa Thần bình thường, huống hồ hai người chúng ta không thể tự mình xuất thủ, không bằng đều tự phái ra một cái Xương Nô của mình động thủ đi. Kể từ đó, nghĩ đến hai tên Nhân tộc này cũng có thể ứng phó một chút, cũng đủ người và ta phân ra thắng bại." Chuyển Luân Vương lại định liệu trước nói.

"Xương Nô... Hảo, liền như người nói đi. Lẽ nào ta còn sẽ sợ thua người sao?" Bất Tử Vương sắc mặt âm tình bất định một hồi lâu, tựa hồ cảm thấy quy ước này không có vấn đề gì, cuối cùng ngưng trọng đáp ứng.

"Ha ha, tốt. Hai người các người cũng nghe được chúng ta nói như vậy rồi. Không được nói hai người chúng ta lấy lớn khi dễ nhỏ, cho các người một cơ hội để sống. Cho các người đi trước ngoài ngàn dặm, hai người chúng ta mới xuất động Xương Nô đuổi giết các người. Nhưng phải chú ý một điểm, hai người các người đừng nghĩ cách xa nhau mà đi, khoảng cách giữa hai người các người chỉ cần vượt lên hơn trăm dặm, thì đừng trách hai người chúng ta tự mình xuất thủ." Chuyển Luân Vương cười to lắc đầu, sau đó vừa xoa tay hưởng hai người Hàn Lập điềm nhiên nói.

"Ngàn dặm?" Hàn Lập giờ tay xoa lông cánh trong suốt ở phía sau, thần sắc trấn định xuống tới.

"Không sai, đương nhiên nếu là qua một nén nhang, các người chưa đến xuất ngoài ngàn dặm, ta cũng sẽ phái ra Xương Nô. Đừng hy vọng cái may mắn gì." Chuyển Luân Vương nhàn nhạt nói, nhưng nội dung lời nói lãnh khốc dị thường.

Khóe mắt Hàn Lập co quắp một cái, xoa đầu liếc mắt nhìn nữ tử họ Tiêu gần đó, nàng hưởng hai tên quý cười, huyết sắc trên mặt trái lại cũng khôi phục được một chút, nhưng phối hợp với thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, có vẻ càng phát ra sự yếu đuối mỏng manh.

"Hào, Tiểu đạo hữu! Chúng ta đi!" Hàn Lập đang trầm mặc bỗng nhiên hai cánh phía sau khẽ động, liền chợt hóa thành một đạo hư ảnh biến mất tại chỗ không thấy nữa, mà sau một khắc, người lại quý dị lướt qua cự ly gần trăm trượng, trực tiếp từ trong hư không, không một tiếng động lóe ra, xuất hiện ở tại chỗ bên cạnh nữ tử họ Tiêu, lại có thể cũng rơi vào trên thân thể ngũ sắc cự giao kia.

Chiêu thức thần thông thuận di xuất thần nhập hóa của Hàn Lập, hai Dạ Xoa sau khi liếc mắt nhìn nhau, trong mắt chợt lóe lên kinh ngạc, nhưng lập tức liền tỏ ra dường như không có gì.

Nữ tử họ Tiêu đầu tiên là cả kinh, nhưng sắc mặt lập tức lại lộ ra một tia vui mừng.

Nếu hai người bị chỉ rõ phải cùng nhau đào sinh, tự nhiên thần thông của Hàn Lập càng lớn, đường sống của bọn họ cũng liền càng nhiều thêm một phần.

Lúc này nàng cũng không cùng Hàn Lập mở miệng, chân ngọc giẫm lên năm cái đầu dưới chân một cái.

Cự giao năm đầu lắc lư, lập tức hóa thành hào quang ngũ sắc đem thân hình hai người bao bọc lấy, thẳng đến phía xa bắn nhanh đi, tốc độ cũng là kinh người, sau mấy cái chớp động, đã biến mất vô tung vô ảnh ở phía chân trời. Mà hai Dạ Xoa Vương thực sự đứng ở tại chỗ cũng không nhúc nhích một chút, chỉ là lạnh lùng nhìn chằm chằm hai người bỏ chạy, tựa hồ đối với "Xương Nô" có mười phần lòng tin. Lấy độn tốc hào quang ngũ sắc của nữ tử họ Tiêu điều khiển, lộ trình hơn ngàn dặm, căn bản không cần nhất thời nửa khắc, liền có thể trong nháy mắt đi ra.

Nhưng nếu hai gã Dạ Xoa Vương cho thời gian một nén nhang, nằng tại sau khi vừa mới bay ra hơn trăm dặm, tự nhiên lập tức cho độn tốc chậm lại, sau đó giơ tay tới eo vổ một cái, mặt trên giắt một cái ngọc bài tuyết trắng bắn ra, hóa thành một tầng bạch huỳnh quang tráo đem hai người bảo hộ ở tại bên trong. "Mảnh Nhật Quang Bội này chỉ dùng chỉ dương chi lực cô động mà thành, ngay cả là Dạ Xoa Vương Hợp Thể đại thành cũng không có khả năng chỉ bằng vào thần niệm liền không một tiếng động xâm phạm vào bên trong, tiếp theo chúng ta có thể yên tâm nói chuyện với nhau rồi." Nữ tử họ Tiêu rất nhanh giải thích nói, nhưng trên khuôn mặt ẩn hiện u sầu.

"Có gì mà nói chuyện với nhau. Lần này chúng ta sợ rằng thực sự cừu tử nhất sinh." Khóe miệng Hàn Lập co quắp một chút, lộ ra vẻ cười khổ.

"Đạo hữu cảm thấy thực lực lớn của hai gã Dạ Xoa Vương kia đại khái thế nào?" Nữ tử họ Tiêu lại chớp động ánh mắt vài cái, mặt lộ vẻ một tia do dự hỏi.

"Thế nào? Ít nhất cũng cùng tu sĩ Hợp Thể Kỳ Nhân tộc chúng ta tương đương, tuy rằng ta không cách nào tra xét thực lực cụ thể của chúng nó, nhưng ta cũng từng gặp qua Ngân Giai Mộc Linh của Mộc tộc, thế nhưng làm cho ta cảm thấy còn kém xa hai gã Dạ Xoa cường đại trước mắt này. Hai gã Dạ Xoa này sợ rằng tại trong Dạ Xoa Vương cũng không phải tồn tại bình thường." Hàn Lập tỉ mỉ dẫn đo trả lời.

"Ý tứ của đạo hữu là nói chúng nó có thể là Đại Dạ Xoa Vương?" Nữ tử họ Tiêu cả kinh kêu thất thanh lên.

"Ngay cả không phải, chỉ sợ cũng là gần với tồn tại đó." Hàn Lập không có mười phần khẳng định trả lời.

Nhưng ngay cả là như thế, sắc mặt của nữ tử họ Tiêu cũng khó nhìn. "Tiểu đạo hữu, cũng không biết Xương Nô trong miệng đối phương là cái tồn tại gì. Đối phương có vẻ

giống như mười phần tin tưởng." Hàn Lập đột nhiên hỏi như vậy .

"Cái này tiểu muội ngược lại từ sư môn trưởng bối nghe nói qua một ít. Nghe nói Vương cấp tồn tại trong tộc Dạ Xoa đều sẽ nuôi dưỡng một loại bán quỷ bán yêu gì đó, bình thường Dạ Xoa Vương dùng máu huyết của mình nuôi dưỡng, vì vậy sẽ theo thực lực của Dạ Xoa Vương tăng cao mà cũng tăng cường, mà căn cứ chủng loại khác nhau khoảng chừng sẽ có một phần mười đến một phần ba thần thông của bản thân Dạ Xoa Vương, quả thực là phi thường lợi hại.

Cho nên nếu hai gã Dạ Xoa này thực sự là Đại Dạ Xoa Vương, dù cho một đòn của cái loại Xương Nô này, chúng ta căn bản cũng không thể địch lại." Nữ tử họ Tiêu cắn răng. Hàn Lập nghe xong, thần sắc cũng âm thầm bất định.

"Chuyện cho tới bây giờ, hai người ta tốt nhất đem đại khái thần thông cùng thực lực của mình cho nhau biết một chút đi, điều này cũng tiện cho chúng ta liên thủ đối phó với địch." Nữ tử họ Tiêu thấp giọng nói. "Thế nào, Tiểu tiên tử thật sự dự định liều mạng với những Xương Nô này?" Hàn Lập nhướng mày, hỏi ngược lại một câu.

"Không đẩy lùi chúng nó, làm sao tính mạng chúng ta thoát được??" Nữ tử họ Tiêu nghe vậy ngẩn ra

"Đạo hữu sẽ không đem hai Dạ Xoa Vương kia bỏ đi chứ. Nếu là Xương Nô giết chúng ta thì hoàn hảo, nếu là bị chúng ta đánh bại, người nghĩ bọn họ thật sự không tự mình ra tay? Bọn họ giống như từ đầu đến cuối cũng không có đồng ý với chúng ta, chỉ cần đánh bại Xương Nô thì tha cho tính mệnh của chúng ta." Hàn Lập hít sâu một hơi, lo lắng dị thường nói. Nữ tử họ Tiêu vừa nghe lời này, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, hiển nhiên nàng cũng không phải là không ngờ tới việc này, mà chỉ là vô ý thức không muốn suy nghĩ nhiều mà thôi.

"Vậy đạo hữu có thể có thượng sách gì?" Đôi mắt nữ tử họ Tiêu sáng ngời nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, ngưng trọng hỏi ngược lại một câu.

"Không có, bây giờ chỉ có thể đi một tính một, hành sự tùy theo hoàn cảnh . Thế nhưng nếu là Xương Nô thật sự đang sợ như lời người nói vậy, chúng ta ngay cả một cửa trước mắt cũng đều không thể ứng phó. Cho dù không giao thủ, chỉ là cướp đường mà chạy, nhưng lại làm sao có thể tránh được sự chú ý của hai gã Dạ Xoa Vương kia. Trừ phi tu vi chúng ta đột nhiên tăng vọt vô số lần, cũng tiến giai lên Hợp Thể kỳ như vậy

mới có một tia khả năng. Hoặc là có thể lập tức phát hiện một tòa truyền tống trận ở gần đây, truyền tống một cái đến ngoài mấy vạn dặm, lúc này mới có thể bỏ trốn mất dạng."

Hàn Lập hé miệng nhếch môi, trầm giọng trả lời. Nghe được Hàn Lập nói như vậy, trên mặt nữ tử họ Tiêu chợt lóe lên một tia cổ quái, nhưng không có nói cái gì.

"Có điều là, liên hệ thần thông theo như lời Tiêu đạo hữu nói, hảo hảo liên thủ đối phó với địch, ngược lại cũng là biện pháp không có sai, ít nhất có thể bảo trụ mạng nhỏ một hồi nữa." Hàn Lập thở dài một hơi, lại thì thào nói. Nữ tử họ Tiêu nghe vậy, cũng chỉ có thể cười bất đắc dĩ, lập tức mở miệng bắt đầu giới thiệu công pháp cùng thần thông bảo vật của mình. . .

Sau thời gian uống một chén trà nhỏ, hai người Hàn Lập mặc dù đề thấp độ tốc, nhưng vẫn độn ra ngoài ngàn dặm. Đúng lúc này, ở phía xa xa, truyền đến hai tiếng kêu thê lương giống như sói tru, thanh âm vô cùng sắc nhọn, thẳng tới hướng chín tầng trời.

Chương 1397: Bồ Trí Mai Phục

Trong ngũ sắc hà quang, nữ tử họ Tiêu đang cùng Hàn Lập thương lượng cái gì đó, vừa nghe thanh âm quý dị này tru lên, lúc này sắc mặt căng thẳng, bỗng nhiên hai tay bấm tay niệm thần chú, nhất thời ngũ sắc hào quang bao vây họ quang mang đại phóng, chợt lóe một cái liền mang theo nàng cùng Hàn Lập biến mất tại chỗ.

Độn tốc loáng cái cao lên gấp hai ba lần! Hàn Lập lại lẳng lặng đứng ở tại chỗ, hai mắt híp lại cảm ứng cái gì đó, mặc cho nàng mang theo phi độn về phía trước.

Mặc dù nữ tử Tiêu độn tốc đề thăng cao lên như vậy, sau khi độn ra gần mấy trăm dặm, tiếng tru lên phía sau liền nghe thấy rõ ràng hơn rất nhiều.

Cùng lúc đó, Hàn Lập truyền ra lời nói nhàn nhạt: "Hai cái thứ đó cách chúng ta không quá ba trăm dặm, độn tốc cực nhanh hơn xa bây giờ, theo tốc độ bây giờ không cách nào kéo dài bao lâu. Nơi giao thủ, chính là cách hai gã Dạ Xoa Vương càng xa càng tốt. Ta tới trợ giúp người một tay đi."

Hàn Lập nói rồi đầu vai run lên, hai lông cánh trong phía sau đột nhiên chợt lóe lên, bỗng nhiên từ phía trên bay ra một đạo hư ảnh thanh sắc đại bàng, loáng cái tiến vào trong ngũ sắc quang hà bốn phía.

Cả đoàn độn quang đột nhiên rung mạnh một cái, độn tốc lại lập tức cao hơn gấp bội, hoàn toàn hóa thành một đạo hư ảnh nhàn nhạt, chợt lóe lên đi tới.

"Đa tạ Hàn huynh tương trợ!" Nữ tử họ Tiêu thấy vậy, đại hỉ cảm ơn một tiếng.

"Loại thi pháp này cực kỳ tiêu hao pháp lực, ta cũng không thể duy trì được lâu, đồng thời cũng không có thể thất sự chạy đi quá xa, bằng không hai tên Dạ Xoa Vương sợ rằng sẽ ra tay can thiệp." Hàn Lập lại lắc đầu nói.

"Cái này là tự nhiên. Hàn huynh nên lưu lại pháp lực để đối phó với địch cho tốt." Nữ tử họ Tiêu cũng gật đầu.

Hàn Lập nghe vậy cười khổ một tiếng, cũng không nói cái gì nữa. Nói thật, ngay cả Xương Nô lợi hại đi nữa, hẳn liều mạng cho thần niệm tổn hao nhiều một chút, một hơi phóng ra mấy trăm Phệ Kim Trùng, bức lui hoặc tiêu diệt một đầu trong đó hẳn là không thành vấn đề, nhưng vấn đề là có hai Xương Nô, đồng thời còn có hai vị Dạ Xoa Vương từ xa luôn luôn nhìn kỹ nơi đây, hẳn sao lại dám làm liều lĩnh như vậy.

Sau khi có Hàn Lập xuất thủ tương trợ, hai Xương Nô kia cho dù động tốc rất nhanh, nhất thời cũng không cách nào lại gần được bao nhiêu .

Trong nháy mắt, một trước một sau lại đuổi theo ra xa mấy nghìn dặm nữa.

Hàn Lập cảm thấy không sai biệt lắm thì đem hư ảnh thanh sắc đại bằng thu lại, cùng nữ tử họ Tiêu ngừng động quang lại.

Một lát sau, hai người lẳng lặng trôi nổi trên không trung, mắt cũng không chớp ngóng nhìn bầu trời phía xa.

Phía xa xa bỗng nhiên hỏa quang ngút trời, tại trong một tiếng rống lên, hai luồng đại huyết dài mấy trượng chợt lóe lên hiện ra, như vũ bão phi thẳng đến hai người .

Hàn Lập vừa thấy cảnh này, không nói một lời hai tay vịn một cái, lại giơ lên, sau hai tiếng sấm sét giữa trời quang, hai đạo kim sắc điện to bằng miệng bát bắn đi ra ngoài, chợt lóe đánh tới hai luồng huyết vân.

Hai người huyết vân giống như vô hình, giương lên thân thể, cực kỳ linh hoạt, một cái di chuyển nhẹ liền lướt qua hồ quang vẫn vọt thẳng đến Hàn Lập . Một chút dừng lại cũng không có! Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, hai tay nhanh chóng bắt quyết, hai đạo kim hồ đột nhiên nhoáng lên, lại giống như linh xà ngoặt một cái mà bắn ra quay về, bất ngờ đánh lên huyết vân làm vang lên hai tiếng "Phốc phốc", một màn làm cho trong lòng Hàn Lập trầm xuống xuất hiện.

Kim sắc hồ quang thô to như vậy đánh lên huyết vân, lại như một đi không trở lại một chút cũng không đánh vào bên trong, một chút phản ứng cũng không có.

Hàn Lập sắc mặt đại biến, sau khi hai đóa huyết vân liền khê động, liền vọt đến chỗ trước người hai người hơn mười trượng, thậm chí ngay cả cổ mùi tanh nồng đậm toả ra trong huyết vân, cũng có thể ngửi thấy.

Kỳ quái chính là, Hàn Lập không có bất luận cái cử động gì mà đứng ở tại chỗ, trái lại nữ tử họ Tiêu đứng ở một bên, bỗng nhiên trong hai mắt hàn mang chợt lóe, trong lòng thúc dục pháp quyết.

Hào quang trước mặt nàng cùng Hàn Lập nổi lên, hai tay lớn của cự giao từ trong đó chợt lóe ra, thoáng tìm tòi, một ngụm liền đem hai đoá huyết xé chúng làm hai di.

Phần còn thừa của huyết vân đã văng tán loạn khắp nơi rồi biến mất, nhìn thấy màn này, nữ tử họ Tiêu đại hỉ, vừa định ngừng tay hướng Hàn Lập nói cái gì đó.

Con người của Hàn Lập chợt co rút lại, bỗng nhiên lam mang chớp động lạnh lùng nói: "Cẩn thận, hai thứ này có tốc độ rất nhanh, nghìn vạn lần đừng bị thân pháp của chúng mê hoặc.

"Cái gì?" Nữ tử họ Tiêu nghe vậy ngẩn ngơ, vội vàng nhìn theo ánh mắt Hàn Lập, lúc này mới phát hiện tại chỗ trên cao cách bọn họ xa hơn mười trượng, chẳng biết từ bao giờ nhiều thêm hai huyết hồng quái vật tựa như sói lại tựa như vượn .

Vừa tại trong nháy mắt huyết vân bị hủy, hai quái vật này dựa vào tốc độ đáng sợ, lại có thể chợt lóe từ trong huyết vân độn đi ra ngoài, bởi vì độn thuật quá nhanh, đồng thời vô thanh vô tức, nữ tử họ Tiêu không thể lập tức nhìn xuyên qua, nhưng Hàn Lập ở một bên vận dụng Minh Thanh Linh Mục liếc mắt liền nhìn thấu hai quái vật lặng yên đứng thẳng tại hai chỗ cực cao, tay vượn thân sói cánh dơi, thân đỏ tươi ướt át, răng nanh dài trong miệng thỉnh thoảng có một con rắn phun ra nuốt vào không ngừng, trong mắt đôi hồng sắc yêu lại chớp động ánh mắt tàn nhẫn giảo hoạt, vừa nhìn đã thấy là cái loại quái vật này linh trí cực cao.

Đây là cái mà được gọi là Xương Nô! Nữ tử họ Tiêu tuy rằng đã sớm nghe người ta nói qua, nhưng lúc này khi thấy vật thật, vẫn còn là có chút sờn gai ốc.

"Ích Tà Thần Lô của ta lại có thể vô hiệu đối với chúng nó. Xem ra chúng nó cũng không phải tà vật gì đó tế luyện thành hình ra . Một ít công pháp chí dương trừ tà, phòng chừng đối với chúng nó cũng không có nhiều tác dụng , chỉ có thể mặt đối mặt liều mạng ." Hàn Lập nhàn nhạt nói, bỗng nhiên giơ tay hướng sau đầu sờ một cái.

Hôi sắc hào quang đại phóng, sau một cái cuốn đi tất cả, chợt hóa thành một tầng hôi sắc quang mạc bảo vệ trước toàn thân. Đồng thời một tòa hắc sắc tiểu sơn quay tròn tại

trong hào quang như ẩn như hiện, quả thực là phi thường thần diệu.

Sắc mặt nữ tử họ Tiêu nghiêm nghị, trong miệng nói lầm bầm, nhất thời tại hư không trước người lần thứ hai kịch liệt rung động lên, ba khối giao thủ cùng toàn bộ thân thể của ngũ thủ cầu giao cũng liên trước sau xuất hiện, thân hình so với lần trước còn lớn hơn mấy lần.

Giống như tinh hồn tồn tại, năm khóa đầu nhắm ngay hai Xương Nô trên cao lắc lư khác nhau, cúi đầu phát ra tiếng hô, làm ra dáng uy hiếp .

Đúng lúc này, một đầu trong hai Xương Nô lại vượt lên động thủ trước.

Cánh dơi đỏ tươi phía sau nó chỉ là một phiến, toàn bộ thân hình liên nhoáng lên hóa thành một đạo huyết ti bắn nhanh ra, lại chợt lóe biến mất giữa hư không.

Huyết quang đại phóng, thân hình Xương Nô liên hiện lên ở trên đỉnh đầu hai người Hàn Lập, không chút nào chần chờ nhào xuống một cái.

Năm khối giao thủ to lớn của ngũ thủ cầu giao, không chút khách khí đón đầu nuốt tới.

Thân hình Xương Nô nhoáng lên, thân thể giống như dịch thể một chút liên biến mất không thấy.

Năm khối giao thủ đồng loạt cắn vào chỗ hư không.

Nó chưa rõ ràng chuyện gì xảy ra thì các nơi trên thân thể liên quỹ dị hiện ra chi chút huyết ti mảnh nhỏ, chợt lóe lên tức thì rồi biến mất không thấy nữa. Theo đó, năm khối đầu kể cả thân thể khổng lồ của cầu giao liên khong chút báo trước biến thành vô số mảnh vụn, đều tan vỡ biến mất.

Một tia tinh hồn của ngũ sắc cầu giao, lại có thể bị Xương Nô một kích đánh vỡ.

Trong hư không, huyết quang chợt lóe, ở chỗ trống rỗng lại có vô số huyết ti hiện ra, tiến thẳng đến nữ tử họ Tiêu chụp xuống.

Hàn Lập phát ra một tiếng hừ lạnh, hôi sắc hào quang trước người mở rộng, trong nháy mắt đem nữ tử bảo hộ ở trong, hắc sắc tiểu sơn chợt lóe, thuận di hiện lên ở trên

đỉnh đầu nữ tử.

Huyết ti óang ánh chột lóe lên mạnh mẽ, tại trong tiếng xé gió vù vù, trực tiếp cắt tới trên hôi hà, cũng không chịu chút ảnh hưởng nào đem tất cả mờ ra, lập tức tơ máu đều kết rắn chắc chém tới hắc sắc tiểu sơn.

Hầu như trong cùng lúc đó, chỗ thân Hàn Lập không gian nổi lên ba động, một đạo huyết ảnh nhàn nhạt hiện lên.

Hai lợi trào xuất ra dò xét, cũng không một tiếng động trào tới một cái, cả chút tiếng gió thổi cũng không có.

Tại trong huyết ảnh, một đôi mắt phi thường già đối chớp động .

Đúng là một đầu Xương Nô khác chẳng biết từ bao giờ đã lặn xuống gần Hàn Lập, thừa dịp hẳn bị một đầu Xương Nô khác hấp dẫn thì bỗng nhiên phát động đánh lén.

Lấy Hàn Lập như vậy thần thức cường đại, trước đó cũng chút nào không có phát hiện, đương lợi trào bắt được liễu hộ thể của hôi sắc hào quang thì, hẳn lại làm cái gì lánh cũng đã xong.

Này một đôi lợi trào nhẹ nhàng nhoáng lên, trào mũi nhọn vừa hiện, nhất thời đem quầng trắng mờ một hoa mà khai, thiểm điện bàn của thẳng bắt Hàn Lập phía sau.

Lúc này Hàn Lập rốt cục phát hiện ra tình hình ở phía sau, đột nhiên hét lớn một tiếng, trên người hiện ra một cái trường bào kim ngân nhị sắc.

Tiếng sấm rền nổi lên, chi chít kim ngân hồ quang hiện lên trên trường bào.

Một cái liên phóng tới hai lợi trào, một tiếng nổ lớn "Oanh Long Long" vang lên! Tại trong hồ quang kim ngân nhị sắc bắn ra, cánh tay đỏ tươi liên toát ra một cổ khói xanh, thế nhưng hai móng vuốt liên giống như lưỡi dao thần binh sắc bén, chỉ là năm ngón khê động đã đem lôi pháo xuyên thùng qua, muốn thực sự đánh lên trên lưng của Hàn Lập .

Nhưng vào lúc này, đột nhiên lưng vốn trống rỗng của Hàn Lập hiện ra bốn cánh tay kim sắc mơ hồ, hướng tới một kích phong vân biến sắc của hai móng vuốt, chẳng hiểu vì sao, lại có thể quý dị phát sau mà đến trước, cứng rắn ngăn cản một đôi lợi trào,

lại phát ra tiếng như kim loại va chạm.

Trên lợi trào chột lóe tia máu, bốn cánh tay kim sắc lập tức vỡ vụn ra từng mảnh, thế nhưng có chút ngừng lại này, thân thể Hàn Lập xoay một cái, hóa thành một đạo bạch ti bắn nhanh ra. Ở chỗ xa hơn hai mươi trượng linh quang chột lóe, một lần nữa hần hiện hình ra, lạnh lùng nhìn chăm chăm đầu Xương Nô đánh lén mình kia, sắc mặt âm trầm dị thường.

Đầu Xương Nô kia đánh một kích không thành công, tựa hồ cũng có chút ngoài ý muốn, con người quay tròn xoay chuyển đứng tại chỗ.

Bên trên kia, sau khi nữ tử họ Tiêu nhờ vào Nguyên Từ Thần Sơn của Hàn Lập đỡ được huyết ti chi chút kia, cũng đồng dạng thuận di một cái đến xa ngoài mười trượng.

Huyết ti này hướng vào giữa tụ lại, một lần nữa trở về hình thái tay vượn thân sói, trong mắt cũng chột hiện hung quang nhìn về phía nữ tử họ Tiêu.

Hiển nhiên hai Xương Nô đã phân được mục tiêu rồi, phân biệt nhìn thẳng Hàn Lập cùng nàng.

"Theo kế hoạch động thủ đi." Hàn Lập bỗng nhiên hướng nữ tử nói .

"Hào!" Nữ tử họ Tiêu không chút nào chần chờ gật đầu một cái, giơ tay lộn chuyển, bỗng nhiên trong tay có thêm một kiện pháp bàn, tay kia lại lóe lên bạch quang, hướng pháp bàn hung hăng vỗ một cái.

"Phốc phốc" một tiếng nổ lớn vang lên, bỗng nhiên lấy hai Xương Nô làm trung tâm, tỏa xa ngoài trăm trượng bỗng nhiên hiện ra ba mươi sáu cây tiểu phiến màu sắc khác nhau.

Những tiểu phiến này lúc vừa mới từ trong hư không hiện ra, chỉ dài có cỡ hơn tấc, thế nhưng tại dưới sự pháp quyết thúc dục của nữ tử họ Tiêu, nhất thời không ngừng điên cuồng phình ra, trong nháy mắt liền hóa thành to hơn mười trượng, trên mặt mỗi một cây đều có ký hiệu quay cuồng, linh khí bức người.

Mà hầu như trong cùng lúc đó, hai tay Hàn Lập cũng bấm quyết, tại trong vòng phiến kỳ bỗng nhiên hiện ra vô số đạo kim trong suốt lấp lóe, như ẩn như hiện, hướng tới

hai Xương Nô ở giữa không khách khí quây lại.

Chương 1398: Quang Trận

Hàn Lập cùng nàng sớm đã bày trận kỳ. Lúc này thúc dục lên, chẳng biết kỳ trận có tác dụng gì, thế nhưng chỉ bằng vào uy lực của Đại Canh Kiếm Trận liền lập tức đem hai Xương Nô vây ở trong đó. ,

Một đầu Xương Nô trong đó thấy vậy, ngăn ra, nhưng lập tức hung quang trong mắt chột lóe, tứ chi khê động, hóa thành một đạo huyết ảnh nhàn nhạt chột lóe lên, bộ dạng muốn mạnh mẽ lao ra kiếm trận.

Hiển nhiên lấy sự giáo hoạt của Xương Nô, tự nhiên biết tiếp tục dừng lại ở đây, cũng không phải cái chuyện tốt gì.

Đại Canh Kiếm Trận thần diệu ra sao chứ, cho dù là thân pháp của Xương Nô nhanh, thế nhưng ở một góc nào đó của kiếm trận, mấy trăm đạo kim ti đột nhiên hiện ra, đồng thời ào ào cuốn về phía trước.

Vài tiếng "Phốc phốc" vang lên, vô số huyết khối từ trong hư không nổ tung bắn ra, lập tức nhoáng lên, lần thứ hai lại hợp thành thân hình của Xương Nô.

Nhưng không chờ quá vật kia lại lao ra kiếm trận, bốn phía kim quang chột lóe, lại hiện ra chỉ chút kim ti, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai hướng lên trên người nó hợp lại.

Kim mang chột lóe, đã đem Xương Nô này cắt thành vô số mảnh nhỏ lần thứ hai.

"Bang bang" vang lên tiếng nổ lớn, tất cả mảnh nhỏ tự động nổ tung, lại lấy hình thái huyết vụ muốn chạy thẳng ra ngoài kiếm trận.

Nó đối với kiếm ti không ngừng cắt tới ở bốn phía lại không chút nào để ý tới. Hàn Lập ở bên ngoài thấy vậy, trong mắt lam mang chột lóe.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của hắn cũng không phải chỉ có chút thần thông ấy, lúc này trong lòng thúc dục kiếm quyết, phát động thần thông trên phi kiếm phụ cận.

Chỉ thấy kiếm ti vốn ánh vàng rực rỡ, rung lên biến thành vẻ trong suốt tuyết trắng, hàn khí nhẹ nhẽ từ trong những kiếm ti này liên tục tuôn ra.

Kể từ đó, ngay cả huyết vụ kia là thân thể vô hình, thế nhưng bị tất cả chi chít những kiếm ti thuộc tính cực hàn đi qua này, trong nháy mắt bên ngoài thân cũng hiện ra một tầng băng tầng . Cuối cùng một tiếng "Thủ lập" giòn vang, huyết vụ hoàn toàn hóa thành một khối băng trong suốt, không cách nào nhúc nhích được mấy may .

Tiếng sấm rền "Oanh long long" nổi lên, ở giữa kiếm ti đồng thời bắn ra vô số hồ quang mảnh nhỏ, nhất thời bao phủ trong kim sắc điện quang, toàn bộ khối băng hoàn toàn biến thành bột phấn trong suốt, nhẹ nhàng tán ra các nơi.

Môi Hàn Lập vênh lên một cái, không khỏi lộ ra vẻ tươi cười . Nhưng tiếp theo, đáng tươi cười ấy trong nháy mắt ngưng đọng lại .

Chỉ thấy bột phấn trong suốt này đột nhiên nổi lên một tầng huyết quang, hóa thành những giọt chất lỏng đỏ tươi như máu, không chờ kiếm ti bốn phía cắt tới lần thứ hai, tất cả đều bắn nhanh quay về về phía sau.

Tiếp theo, chỗ trung tâm kiếm trận huyết quang chợt lóe, lại hội tụ lại thành đầu Xương Nô kia.

Mà Xương Nô lúc này, tuy rằng huyết quang trên người thoáng phai nhạt một phần, hình dạng cũng không quá rõ ràng.

Tuy rằng Đại Canh Kiếm Trận vừa bức bách quái vật này, nhưng tựa hồ vẫn chưa tạo thành tổn thương thực sự cho nó.

Trong lòng Hàn Lập càng nổi lên sự kiêng dè hơn !

Lúc này hắn cũng không nói gì, pháp lực trên người lưu động không ngớt, đem kiếm trận thúc dục tới mười thành uy lực. Nhất thời trong kiếm trận kim ti hiện lên một tầng rồi lại một tầng, càng ngày càng nhiều, bộ dáng chừng mấy nghìn đạo, tất cả đều như ẩn như hiện hướng phía trung tâm cuộn cuộn vây tới.

Tốc độ so với lúc trước nhanh hơn không chỉ một chút, hình dạng chỉ chốc lát thời gian là có thể hoàn toàn hợp lại.

Nhân cơ hội này, ánh mắt Hàn Lập thoảng nhìn, chỉ thấy nữ tử họ Tiêu ngoài kiếm trận, không biết giờ hai tay lên từ lúc nào.

Nhưng một tay nâng pháp bàn trong tay, trong miệng liên tục niệm động chú ngữ, chẳng biết muốn thi triển cái đại thần thông gì, lại có thể phí thời gian dài để thôi động kỳ trận như vậy.

Ba mươi sáu cột trận kỳ, lại quay cuồng trong vô số ngân sắc ký hiệu, liên tục run nhè nhẹ.

Mà tất cả những ký hiệu này lại có thể đều là Ngân Khoa Văn!

Hàn Lập giật mình, nhưng vào lúc này, một đầu Xương Nô khác trong kiếm trận lại xuất thủ.

Xương Nô này cùng đầu thứ nhất kia hoàn toàn bất đồng, tứ chi căn bản tại trong trung tâm kiếm trận không di động gì, thế nhưng hai cánh phía sau quạt một cái, các nơi trên thân thể phun ra hơn mười cây xúc tu huyết hồng, mỗi một cây đều dài hơn trượng, cực kỳ mảnh nhỏ.

Chưa chờ Hàn Lập nhìn ra cái môn đạo gì thì, những huyết ti này liền run lên đồng thời vũ động lên, một đoàn tiên ảnh mơ hồ như bạo vũ cuồng phong, đem mình gắn vào trong đó.

Từ xa nhìn lại, tiên ảnh liền giống như một viên huyết sắc cự cầu, lại còn lấy tốc độ kinh người điên cuồng bành trướng ra mọi nơi.

Kể từ đó, trong nháy mắt huyết cầu liền cùng kiếm ti từ bốn phía khép lại đánh cùng một chỗ.

Tiếng va chạm chói tai vang lên, tại lúc kim quang và tia máu đan vào phát ra tiếng vang lớn, uy kiếm trận của Hàn Lập lại có thể thật sự bị này huyết sắc tiên ảnh này cứng rắn ngăn lại, không cách nào đánh dẹp tất cả giống như lúc trước.

Con người Hàn Lập chợt co rụt lại, hai tay bấm quyết.

Kim ti từ mọi nơi cuộn cuộn không ngừng lao tới, lần thứ hai tản ra khí cực hàn trắng xóa, hướng huyết ảnh cuốn tới.

Đi.

"Phốc phốc" vang lên một tiếng nổ lớn, sắc mặt Hàn Lập hơi khó nhìn.

Hàn khí trắng xóa này vừa mới tiếp xúc với huyết sắc tiên ảnh, liền lập tức bị một cổ cự lực vô hình bắn ngược mở ra, những xúc tu này cho dù bị cực hàn đóng băng một chút, tại trong vũ động cũng lập tức vỡ nứt ra vô tung vô ảnh.

Hàn khí rốt cuộc cũng vô dụng.

Đúng lúc này, trên người đầu Xương Nô này huyết quang chợt lóe, lại bay vụt ra hơn mười cây xúc tu, cũng thêm vào trong vũ điệu.

Nhất thời huyết cầu phát ra tiếng nổ vang "ầm ầm long", kim ti vốn cùng huyết cầu kiên trì giằng co, lại có thể tại trong lúc chớp động cùng xúc tu đan vào, bắt đầu bị buộc phải chậm chạp rút lui, đồng thời tốc độ có vẻ càng lúc càng nhanh.

Mà một đầu Xương Nô khác, tựa hồ được cử động của đồng bạn gợi ý cái gì đó, sau khi thân hình lặn đi một cái, thân thể liền hóa thành một đoàn huyết ảnh mơ hồ, một đầu quấn vào trong kim ti bên kia.

Vô số huyết ti tại bên ngoài thân thể hiện lên, đồng thời rất nhanh xoay tròn lên.

Kết quả một màn đồng dạng xuất hiện, kim ti đều bị huyết ảnh mơ hồ làm cho liên tiếp lui về phía sau, có vẻ không cách nào ngăn cản.

Hàn Lập trái lại hút một ngụm khí lạnh, xem ra Đại Canh Kiếm Trận thật đúng là không cách nào đối phó hai Xương Nô này.

Tay áo bào rung lên, mười khối viên cầu kim ngân sắc cuốn vào trong tay áo.

Hàn Lập đem những lôi châu này giấu vào trong tay áo bào, gắt gao nhìn chăm chăm tình hình trong kiếm trận, sắc mặt càng âm trầm hơn.

Bỗng nhiên, nữ tử họ Tiêu nguyên bản vẫn cúi đầu truyền đến một hồi tiếng chú ngữ, lại bất ngờ ngưng lại. Hàn Lập vui vẻ, vội vàng xoay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy nữ tử họ Tiêu quả nhiên đã thôi động pháp quyết xong, pháp bàn trong tay

đang phát ra kim quang phi thường chói mắt, chỉ chít ngân sắc ký hiệu, vây quanh nàng từ trên xuống dưới nhẹ nhàng thổi lên, đồng thời bầu trời cũng không biết từ bao giờ đã âm trầm u ám xuống, gần đó nổi lên từng hồi âm phong bay qua, tuy rằng không lớn, nhưng vừa tiếp xúc lại băng hàn đến xương, giống như có thể thấm vào tới tâm phế.

Nữ tử thi pháp, lại có thể điều động thiên địa nguyên khí.

Trừ cái đó ra, pháp bàn trong tay nữ tử họ Tiêu cũng nhiều thêm một cổ lực lượng phi thường cường đại.

Lực lượng ấy mạnh mẽ, làm cho trong lòng Hàn Lập cũng hết sức rét lạnh, chỉ có vừa rồi đối mặt với hai gã Dạ Xoa Vương thì mới có cảm giác quý dị sâu không thể lường này.

Hàn Lập hoảng sợ, ngưng thần hướng pháp bàn trong tay nữ tử họ Tiêu nhìn lại, lại bị linh quang chói mắt làm cho nhìn không rõ .

Không suy nghĩ nhiều, trong mắt hắn lam mang đại phóng, thần thông Minh Thanh Linh Mục thi triển tới cực điểm, nhất thời đem tình hình trong pháp bàn nhìn rõ.

"Kim Triện Văn ! "

Hàn Lập cả kinh, thất thanh gọi ra miệng.

Mặt ngoài pháp bàn kia lại hiện ra đám ký hiệu kim sắc! Tuy rằng một chữ cũng không nhận ra, nhưng xem hình dạng đó, ẩn chứa linh lực đáng sợ, hiển nhiên là Kim Triện Văn trong nghe đồn so với Ngân Khoa Văn càng thần bí hơn.

Loại linh văn trong truyền thuyết này, cho dù là tu sĩ cấp cao của Linh Giới, có thể hiểu được cũng rất ít.

Tựa hồ cảm ứng được sự nhìn chăm chú của Hàn Lập, nữ tử họ Tiêu hướng Hàn Lập cười thần nhiên, bỗng nhiên pháp bàn cầm trong hai tay liền nâng lên trên cao một cái.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện .

Pháp bàn được bao phủ trong hào quang, tại không trung quay tròn xoay chuyển lên, chỗ trung tâm trống rỗng sinh ra một kim sắc quang cầu to bằng nắm tay, một cổ

linh áp phóng lên cao.

Trong nháy mắt trên không trung gần đó mây đen cuộn cuộn, thoáng cái cuồn phong gào thét nổi lên.

Cũng tương ứng như vậy, ba mươi sáu cây cự phiến phía dưới phát ra tiếng long ngâm hổ gào, vô số quang điểm màu sắc khác nhau hiện lên tại phụ cận, đều hướng tới trong phiến ngưng tụ lại.

Trong nháy mắt tất cả phiến kỳ đều mạnh mẽ phóng ra linh quang, sau một khắc rung mạnh, đồng thời phóng ra ba mươi sáu đạo quang trụ chói mắt, lớn bằng miệng bát, chợt lóe lên tức thì tiến vào trong tầng mây trên cao.

Nhất thời không trung mây đen một tiếng đình tai như óc long của Phích Lịch truyền ra, lập tức một tòa trăm trượng hơn đại của thật lớn quang trận từ mây đen trong từ từ hiện lên ra, mà quang trong trận tâm chỗ của na một điểm, lại có thể vừa lúc nhắm ngay phía dưới kim quang trong pháp bàn, sau đó đột nhiên phun ra một đạo tinh tế kim ti, vừa lúc trực tiếp không có vào liễu phát bàn trong của na một đoàn kim quang trong. Nhất thời na kim sắc viên cầu một chút bay lên không bay lên, thẳng đến thật lớn quang trong trận tâm chỗ đi.

Đến đây, Hàn Lập ngẩn người, giương mắt mà nhìn.

Cái kỳ trận này uy lực gì, nữ tử họ Tiêu trước đó vẫn chưa nói thêm cho hẳn biết cái gì, hẳn tưởng chỉ làm cho nàng kéo dài thời gian hơn mà thôi. Nhưng hiện tại xem ra, ngay cả khi uy lực chân chính của pháp trận này còn chưa lộ ra, thế nhưng tuyệt đối không phải chuyện đùa, uy lực có thể hơn xa Đại Canh Kiếm Trận.

Có điều là hai tay nữ tử họ Tiêu vẫn nâng lên pháp bàn, tại đây chỉ khoảng nửa khắc lại có thể mờ hơi rơi xuống như mưa, khuôn mặt trắng bệch không có chút huyết sắc, một bộ dáng lão đảo muốn ngã.

Kim sắc quang cầu rất cực bị hút vào trong chỗ trung tâm quang trận, nhất thời hòa hợp làm một thể làm vang lên âm thanh ông minh dữ dội, quang trận vốn cũng đã lớn kinh người, quang mang chợt lóe, diện tích lại tăng lên gấp bội, hầu như che phủ toàn bộ bầu trời.

Linh áp do quang trận toả ra mạnh đến nỗi dù Hàn Lập đã đề phòng, thân hình cũng không khỏi liên tiếp bước lùi lại.

Trong lúc nhất thời, hai gã Dạ Xoa Vương ở xa ngoài ngàn dặm, đột nhiên giật mình liếc mắt nhìn nhau, không nói hai lời thân hình nhoáng lên, hai người liền thoáng một cái chợt biến mất vào trong hư không .

Lúc này, hai Xương Nô rốt cục gào thét hai tiếng chạy ra khỏi Đại Canh Kiếm Trận, huyết quang chợt lóe bắn nhanh nhào thẳng đến hai người Hàn Lập.

Hàn Lập cả kinh, đang muốn cầm lôi châu trong tay đón đầu bổ ra. Quang trận giữa không trung lại đột nhiên phun ra hai đạo quang trụ màu trắng sữa, chợt lóe lên trực tiếp đánh lên người hai Xương Nô .

Hai Xương Nô nhìn như cực kỳ lợi hại, lại có thể phốc phốc hai tiếng, thoáng cái biến mất trong bạch quang .

"Truyền tống pháp trận "

Nhân lực của Hàn Lập ra sao chứ, liếc mắt liền nhìn ra hai gã Xương Nô kia cũng không phải là bị đánh chết, mà bị bạch quang kia bao lại trong nháy mắt, thoáng cái chẳng biết đã truyền tống tới nơi nào rồi.

Nữ tử họ Tiêu đắc ý cười, xoay tay đang muốn nói với Hàn Lập cái gì đó, đột nhiên sắc mặt đại biến, bỗng nhiên hóa thành một đạo kinh hồng, bắn nhanh thẳng đến quang trận giữa không trung.

Hàn Lập tuy rằng trong lòng kinh nghi, nhưng thấy cảnh ấy, ý niệm trong đầu như thêm điện chợt lóe, không chút do dự cũng hóa thành một đạo thanh hồng, theo nàng chạy vào không trung .

Mà nhưng vào lúc này, hai chỗ trong hư không ngoài trăm trượng chập chờn, đột nhiên hai đạo bóng người to lớn thúc động cự sí chợt lóe ra, vừa lúc trông thấy cử động của hai người Hàn Lập.

Lúc này hai tiếng rống giận truyền ra, một Dạ Xoa Vương từ xa xa đánh ra một quyền, trong tay một Dạ Xoa Vương khác lại chợt lóe lên huyết quang, một quang phiến

to lớn chém tới một cái.

Chương 1399: Trư Yêu Cùng Ấu Thú

Nữ tử họ Tiêu vừa chui vào trong quang trận to lớn, nhất thời toàn bộ quang trận phát ra tiếng vù vù lớn gấp mấy lần, đồng thời không gian phụ cận hiện ra ba động dữ dội.

Không gian bao phủ cự đại quang trận cũng bắt đầu vặn vẹo biến hình, hiển nhiên là bộ dáng gần mới mở ra pháp trận truyền tống.

Đám phi kiếm vốn để bày kiếm trận, đã ở trong nháy mắt Xương Nô lao ra kiếm trận, đều trở lại thành bảy mươi hai tiểu kiếm, chợt lóe lên tiến vào trong thân thể hắn.

Nhưng lúc này bởi vì sự cố không gian vặn vẹo, lúc Hàn Lập biến thành một đạo thanh hồng, độ tốc không khỏi chậm một chút.

Hàn Lập biến sắc, chưa kịp đem Phạm Nhân Phong Lô Sí mới luyện chế phía sau mở ra vũ động thì công kích của Dạ Xoa Vương cũng đã đến trước mắt.

Trong đó sức mạnh của một quyền mang theo một cổ âm thanh âm vang, hóa thành một cái lực sắc cự đại quyền ảnh đánh thẳng tới quang trận, Hàn Lập vừa vặn bị bao phủ trong đó.

Hàn Lập trong lòng biết không ứng phó kích này trước, căn bản không cách nào đi được. Lúc này hít sâu một hơi, hai tay cùng giơ lên, hơn mười một kim ngân sắc quang đoàn lập tức bắn nhanh ra, lúc này hai cánh phía sau mới quạt một cái, người đang ở tại chỗ chợt lóe lên không thấy, sau một khắc liền xuất hiện tại chỗ cách trung tâm quang trận gần trong gang tấc, thân hình nhoáng lên, không chút nào chần chờ tiến vào trong đó.

Lúc này, một đạo huyết quang cũng phát sau mà đến trước hướng về phía trước chợt lóe, hung hăng chém lên một góc của cự đại quang trận.

Cùng lúc đó, kim ngân quang đoàn cũng đánh lên quyền ảnh, hai cái đồng thời nổ tung ra.

Một cái huyết quang đại phóng, một cái chém xuống, càng làm cho toàn bộ cự đại quang trận dập dờn mở ra.

Lại một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, bỗng nhiên hiện ra một đóa kim ngân sắc lôi vân cực lớn, rộng khắp trăm trượng, dâng lên một cơn lốc phóng lên cao.

Trong nháy mắt, cơn lốc đem mọi thứ đều bao phủ vào trong.

Chỗ không gian cạnh lôi vân nổi lên ba động, thân hình hai gã Dạ Xoa Vương lần thứ hai hiện ra, đối mặt với một kích uy lực cực lớn tương đương với mười tên tu sĩ Luyện Hư tu sĩ hợp lực, cho dù lấy thần thông của bọn họ cũng phải tạm lánh một chút, bọn họ vốn dự định trực tiếp thuận di qua, đem hai người Hàn Lập ngăn cản lại rồi bắt ra từ trong quang trận.

Tại trong chớp nhoáng lôi vân ngăn cản, quang trận giữa không trung chớp lên phóng ra quang mang chói lọi, lập tức sau vài cái chớp lóe điên cuồng, toàn bộ quang trận liền vỡ vụn ra thành từng mảnh, hoàn toàn biến mất.

Hai gã Dạ Xoa Vương liên thủ, chỉ khoảng nửa khắc đã dùng thần thông đem kim ngân sắc lôi mạnh mẽ đánh tan, sau đó chợt lóe hiện lên ở tại chỗ vốn là trung tâm quang trận phía dưới.

Ở nơi này, chỉ có một bạch sắc thanh bàn bên ngoài đầy vết rạn vỡ, toàn bộ linh khí lơ lửng ở đó.

Một gã Dạ Xoa Vương đưa một tay lấy pháp bàn hút vào trong tay, sắc mặt âm trầm quan sát một lát, sau đó không nói được một lời ném cho một tên Dạ Xoa Vương khác.

"Bên trong có một tia Chân Linh Chi Khí, xem ra chúng ta chính là xem thường hai tu sĩ Nhân tộc này, lại có thể có loại thần thông hư không truyền tống cự ly xa ." Sau khi một gã Dạ Xoa Vương xem xong pháp bàn, thở dài một hơi.

"Việc này ngay cả bản vương cũng thật không ngờ, cũng may một kích cuối cùng của ta, cũng rung động pháp trận truyền tống. Bọn họ có thể thực sự bình yên truyền đi hay không chính là chuyện tình khó nói. Nói không chừng tại trên đường liền rơi vào cái khe nào đó trong không gian, từ nay về sau biến mất mãi mãi rồi." Tên Dạ Xoa Vương

gọi là Bất Diệt, lại cười lạnh một tiếng nói.

"Cũng chỉ có thể nghĩ như vậy. Nhưng thật ra hai Xương Nô của người và ta cũng không biết bị truyền tống tới nơi nào rồi, muốn tìm về thật là có chút phiền phức." Chuyển Luân Vương chau mày lên, sau một lúc lâu mới gật đầu nói.

"Không có gì, Xương Nô của ta và người cũng không phải loại chưa mở linh trí, chỉ cần không phải truyền tống đến đại lục khác, chúng quy sẽ tự động nghĩ biện pháp tìm được người và ta. Trái lại là liên quân của chúng ta theo như lời lúc trước phải lập tức xuất ra một cái cách thức, bằng không. . . ••• "

Hai gã Dạ Xoa Vương đối với việc hai người Hàn Lập chạy trốn từ trong tay, tuy rằng cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng rất nhanh liền ném sau đầu, lập tức thảo luận đại sự mà đối với bọn họ càng thêm quan trọng hơn .

Đại quân Dạ Xoa tộc cách xa bọn họ chẳng biết bao nhiêu nghìn dặm, lại đang hướng tới chỗ Thiên Uyên Thành của Nhân tộc, cuồn cuộn ào ào đi tới. . .

Hàn Lập chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, hai mắt mê muội, lấy thân thể mạnh mẽ như bây giờ lại còn có thể sau khi truyền tống có loại cảm ứng cường liệt này, nói rõ truyền tống vừa rồi nhìn như trong nháy mắt, tuyệt đối là một lần truyền tống cự ly cực xa .

Sau khi nhắm lại hai mắt một hồi lâu, Hàn Lập mới chậm rãi mở hai mắt ra, đảo qua mọi nơi.

Ở đây giống như là một đồng mảnh loạn thạch, dưới đất đều là hòn đá hình tròn có cỡ lớn nhỏ không giống nhau, có màu xám trắng.

Bốn phía ở cách đó không xa, lại là một mảnh hôi sắc sương mù, có vẻ không cách nào nhìn ra quá xa.

Trong đầu đang vang lên ông ông, chẳng rõ nơi này có cái cấm chế gì, hay là hẳn vẫn chưa từ trong truyền tống cự ly xa khôi phục lại, thần niệm lại có thể nhất thời không cách nào rời khỏi thân thể.

Nhíu mày, đồng thời đầu của Hàn Lập chuyển động nhìn khắp nơi, lam mang trong

hai mắt chớp động không ngớt.

Thần sắc Hàn Lập bỗng nhiên khê động, hai tay bấm quyết hóa thành một đạo thanh hồng bay lên không trung, chui vào trong sương mù .

Sau thời gian uống một chén trà nhỏ, Hàn Lập co lưng xuất hiện tại bên cạnh một cái dòng suối nhỏ rộng mấy trượng, nhìn suối nước trong suốt dưới chân, hai mắt híp lại.

Một tay trao một cái đi xuống, nhất thời một đoàn nước suối bị hút lên không trung, hóa thành một đoàn thủy cầu to bằng nắm tay, nhẹ nhàng lơ lửng ở trong lòng bàn tay.

Hàn Lập ngưng thần kiểm tra một hồi, sau khi thấy nước suối không có vấn đề gì, mới hé miệng ra . Thủy cầu lập tức hóa thành một đạo thủy tuyến bị hút vào toàn bộ hút vào trong miệng hắn.

Phi thường ngọt.

Hàn Lập gật đầu hài lòng, đang muốn lại lấy thêm chút nước suối nước thì lại bỗng nhiên nhưn mảy một cái, tay kia bỗng nhiên ngừng chỉ nắm quyền đánh tới hư không phía sau một cái.

Một cổ cự lực theo đó xuất ra.

"Oanh" một tiếng nổ vang lên, sương mù phía sau nổi lên cuộn cuộn một hồi, cự lực giống như đánh lên vật gì đó, không chỉ truyền đến vài tiếng cước bộ đập đập lui lại rồi ngã xuống đất, còn có phát ra tiếng nói lầm bầm .

Thân hình Hàn Lập khê mơ hồ, thân hình liên quý mị đảo ngược lại, tay áo bào rung lên hướng về sương mù ở phía sau .

Cũng không biết hắn âm thầm vận cái pháp quyết gì, một cổ cuồng phong từ trong tay áo bào tuôn ra, sương mù ở hơn mười trượng phía trước nhất thời bị thổi tán đi, lộ ra một quái vật cao khoảng một trượng.

Hàn Lập cho dù kiến thức rất rộng, vừa nhìn rõ tướng mạo của quái vật này, cũng ngẩn người.

Quái vật trước mắt thực sự cực kỳ dài đến kỳ lạ, đôi mắt nhỏ miệng dài, tay lợn thân

người, nửa thân trên bao vào một cái vỏ rùa màu xanh, vừng vàng kẹp lên thân thể.

Lúc này tứ chi quái vật đang hướng lên trời té trên mặt đất, hiển nhiên bị một quyền vừa rồi của Hàn Lập chấn ngã xuống đất, trong miệng đang phát ra tiếng nói lầm bầm liều mạng muốn giãy dụa.

Thế nhưng bởi lưng vỏ rùa lại lồi cổ, mà tứ chi lại ngắn hơn phân nửa so với thường nhân, nên không cách nào lập tức lật lại thân, có bộ dạng một đầu rùa cực lớn ngã xuống đất không dậy nổi.

"Vương bát trư yêu "

Hàn Lập linh quang chợt lóe, trong đầu chẳng biết thế nào lại hiện ra một cái tên cổ quái như thế, chính mình cũng không nhận được cười rộ lên.

Khí tức trên người trư yêu này cũng không mạnh mẽ, tu vi cũng tương đương với Nhân tộc khoảng Luyện Khí Kỳ .

Khí tức yếu như vậy, Hàn Lập tự nhiên thả lỏng, nhưng cũng có chút kỳ quái trư yêu này làm sao có thể đón đỡ được một kích cực mạnh vừa rồi của mình.

Ánh mắt chợt lóe, rơi vào trên kiện quy xác trên người trư yêu, ở trên bụng quy xác thành hình có một quyền ấn sâu chừng một tấc.

Trên mặt Hàn Lập chợt lóe lên vẻ kinh ngạc, giờ tay hướng hư không trao một cái.

Linh quang đại phóng, một con trư yêu to hơn trượng hiện lên trên bầu trời trống rỗng, hướng phái dưới lao xuống, linh quang liên bao quanh chỗ cạnh quy xác, đem toàn bộ người trư yêu nhấc lên.

Hàn Lập chưa kịp tới kiểm tra cẩn thận quy xác, thân thể vương bát trư yêu kia lại đột nhiên phi thường linh hoạt co rút lại, một cái từ trong quy xác rơi xuống, hóa thành một con lợn rừng, nhanh như chớp chạy ào vào trong sương mù biến mất không thấy nữa.

Trong nháy mắt, trong thanh sắc đại thủ chỉ còn lại có một cái quy xác trống trơn, trái lại có phần giống kim thiên thoát xác.

Khỏe miệng Hàn Lập co lại một cái, có chút hết chỗ nói rồi.

Lấy trư yêu chạy trốn mau lẹ như thế mà xem, thì cái cử động góc ngoặc vừa ngả xuống đất không dậy nổi, đúng là cử chỉ dùng để mê hoặc địch nhân .

Vương bát trư yêu này nhìn như rất góc ngoặc, nhưng lại phi thường giáo hoạt, sợ rằng linh trí không thấp.

Chỉ là một tồn tại cấp thấp Luyện Khí kỳ, Hàn Lập tự nhiên sẽ không để ý nhiều, cũng lười đuổi theo nó , chỉ là đem quy xác hút tới trước người, nhìn kỹ nhiều lần, trên mặt dần dần hiện ra vẻ kinh ngạc.

"Chỉ là là xác của cự quy hơn trăm năm, lại có thể chống đỡ được một quyền của ta. Đây là cái loại xác linh quy gì, mà lại có thể thần kỳ như vậy." Hàn Lập thì thào tự nói một tiếng, sau khi do dự một chút, vẫn là đem quy xác tạm thời thu vào trong vòng tay trữ vật.

Sau đó Hàn Lập cũng không có mạo muội đi tới chỗ nào nữa, ở ngay dòng suối nhỏ này khoanh chân mà ngồi, nhắm mắt dưỡng thần.

Dòng suối nhỏ vắng vẻ không tiếng động, nhưng sương mù bên cạnh lại bắt đầu dần dần loãng ra, cũng không biết trải qua bao lâu, lúc sương mù tán tã đi bảy tám phần, bên cạnh dòng suối nhỏ chẳng biết từ bao giờ đã có một đám thú vừa giống như hươu lại vừa giống như ngựa tụ tập lại, tại bên cạnh con suối vươn đầu lưỡi ra uống nước, trong đó có vài đầu ấu thú chỉ dài hơn thước, lại đang khua đũa đùa giỡn trên chốc nhau.

Mà Hàn Lập bởi vì đem khí tức thu liễm, lại có thể giống như một khối đá không khiến cho đàn thú này chú ý một chút nào.

Có một đầu ấu thú thậm chí trực tiếp đụng vào trên người Hàn Lập.

Ấu thú này tựa hồ đã nhận ra cái gì đó, quay người lại, dùng hai mắt to xinh đẹp màu lam nhạt quan sát Hàn Lập, sau khi vòng vo đi vây quanh Hàn Lập một hồi, dứt khoát đem cái đầu lông xù tiến đến trước mặt Hàn Lập ngửi nhẹ vài cái, không nhìn được vươn đầu lưỡi màu phấn hồng liếm một cái.

Đột nhiên hai mắt Hàn Lập không có điểm báo trước đột nhiên mở ra, tiểu thú này

trái lại cũng phi thường cơ trí, nhất thời cả kinh nhả vọt trở về, muốn chạy trốn né ra. Nhưng ngay trong nháy mắt này, lục quang chợt lóe, một viên đan hoàn mang theo một cổ dưc hương từ trong tay áo bào Hàn Lập như đạn bắn ra, chuẩn xác không chút sai lầm bắn vào trong miệng của tiểu thú ấy, đồng thời lập tức hóa thành chất lỏng thơm mát chảy vào trong miệng tiểu thú.

Đồng thời thanh âm thần nhiên của Hàn Lập vang lên trong tai của tiểu thú.

"Người và ta có chút duyên phận, khóa khai linh đan này liền tặng cho người đi. Nhưng sau đó có thể thực sự mở ra linh trí hay không, cũng vẫn phải nhìn vào tạo hóa của người."

Thanh âm này, lại làm cho tiểu thú sợ đến phát ra tiếng kêu to, nhất thời các thú trưởng thành khác cũng phát hiện ra sự tồn tại của Hàn Lập, lúc này lập tức lao lên, đem đầu ấu thú bảo hộ tới vị trí trung tâm, sau đó dùng sừng nhọn trên đầu, cảnh giác nhắm ngay phương hướng chỗ Hàn Lập.

Hàn Lập vẫn ngồi tại chỗ bất động, chỉ là thần sắc bình tĩnh nhìn chăm chăm vào hai mắt của tiểu thú kia, sau đó chậm rãi nhắm lại lần thứ hai, lại không lại để ý tới đàn thú nữa.

Chương 1400: Cạnh Biển

Đàn thú tuy rằng nhìn ra Hàn Lập không có ác ý gì, nhưng vẫn bảo vệ ấu thú chậm rãi hướng tới xa xa lui đi. Sau đó không lâu, đàn thú quay đầu lại băng băng chạy đi, sau đó biến mất sau một cái bãi đất không thấy nữa.

Hàn Lập lại tới bên bờ suối ngồi xếp bằng một hồi, chờ sương mù phụ cận hoàn toàn tan hết, lúc này mới bay lên không, nhắm phía trên cao biến mất.

Lúc này, hắc bất luận pháp lực hay là thần khí đều hoàn toàn khôi phục lại, lại đem thần niệm phóng xuất, phát hiện ra tuy rằng có thể rời khỏi thân thể một chút, thế nhưng lại rõ ràng chịu áp chế lớn, lại có thể tối đa chỉ có thể nhìn quét khoảng cách hơn mười dặm xung quanh.

Kể từ đó, hắc dứt khoát không ngừng hướng chỗ cao bay đi, chuẩn bị trực tiếp dùng thần thông Minh Thanh Linh Mục kiểm tra phụ cận.

Ít nhất tất cả trong vòng trăm dặm đều có thể thu vào trong mắt rõ ràng.

Thân ở chỗ trên cao nghìn trượng, trong hai mắt Hàn Lập lóe ra lam mang, nhanh chóng quét tới mọi nơi.

Chỉ thấy tận cùng hai bên đầu đông tây vẫn là một mảnh trắng xóa, tựa hồ vẫn còn là chỗ loạn thạch; mà ở hơn ba mươi dặm về phía nam đã có một chút lục sắc, từ xa nhìn lại có một tòa sơn mạch không nhỏ; phương Bắc đã có nhiều thủy linh khí hiện lên, tựa hồ có vài con sông lớn hoặc biển rộng tồn tại ở nơi đó.

Sau khi do dự một chút, độn quang nổi lên quanh thân Hàn Lập, hóa thành một đạo thanh hồng, chạy thẳng về phương Bắc .

Lấy độn hôm nay của Hàn Lập, chút khoảng cách ấy tự nhiên chỉ chốc lát thời gian đã tới.

Kết quả trước mắt sáng ngời, thành linh xuất hiện một mảnh hải dương liếc mắt vô

biên, nhưng nước biển có chút quỹ dị, lại có thể là xích hồng sắc, mà ở bên bờ bất thành lỉnh có hơn một nghìn đầu cự quy, lớn nhỏ không đồng nhất đang nghỉ tạm ở trên bờ cát. Trong đó cự quy to lớn có con to ba bốn trượng, con bé cũng có cỡ vài thước. Cả đám đều chôn ở trong cát, một bộ dáng rất lười biếng.

Mà ở ngoài khơi, có một đám quái điều xích hồng sắc miệng dài móng sắc nhọn, không ngừng xoay quanh ở trên không trung. Luôn có vài con lao xuống đến trong biển, dùng miệng cùng móng vuốt nắm lên một con hải ngư lớn chừng một thước rồi ném lên trên cao, nhất thời các quái điều khác chen nhau tiến lên, trong nháy mắt đem hải ngư phân chia thành nhiều mảnh thức ăn.

Hàn Lập mặt không biểu tình đánh giá tất cả cái này, sau một lúc lâu, tựa như bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, bỗng nhiên hướng lên trên cao nhìn lại.

Vẫn cứ là thái dương nóng hầm hập treo ở trên cao, thần sắc Hàn Lập khẽ động.

Chẳng biết vì sao, hắc mớ hồ cảm thấy ánh nắng mặt trời tựa hồ so với trước đây lại nhỏ hơn, phai nhạt đi rất nhiều, bộ dáng thoạt nhìn có chút mơ hồ.

Xem ra địa phương lần này hẳn bị truyền tống tới, thật sự cách chỗ Nhân tộc phi thường xa xôi. Bằng không thì không thể ngay cả thái dương trên không trung cũng có biến hóa như vậy.

Cũng may hữu quan điểm này, Hàn Lập đã sớm đi qua mình truyền tống sau khi của thân thể không khỏe, sớm suy đoán tới rồi. Hôm nay đảo cũng không có đại thể giết mình, xoay chuyển ánh mắt hạ, rơi vào liễu phía dưới của quy đàn trên.

Tại đây trên phiến bãi biển này, ngoại trừ đàn cự quy ra, phụ cận còn có nhiều quy xác nằm đầy trên bãi cát phụ cận, có vẻ chừng khoảng mấy nghìn cái. Trong biển dưới cát còn không biết có bao nhiêu cái nữa.

Hai mắt híp lại, Hàn Lập lật tay, trong tay nhiều thêm một cái thanh sắc quy xác lớn chừng hơn trượng.

Hàn Lập giơ tay cầm quy xác, lao xuống phía đàn cự quy.

Chỉ chốc lát, nét mặt Hàn Lập lộ ra một tia kinh ngạc.

Bỗng nhiên nhìn xuống, quy xác phía dưới tựa hồ cùng trong tay Hàn Lập trong tay hết sức giống nhau, thậm chí còn lớn hơn gấp bội.

Nhưng Hàn Lập lại liếc mắt nhìn ra sự khác nhau trong đó.

Quy xác trong tay tuy rằng không tính là lớn lắm, nhưng mỗi một đạo quy văn đều ẩn hàm một tia đậm ngân, quy văn trên quy xác ở dưới, lại chỉ là bạch ngân hết sức bình thường mà thôi.

Hàn Lập nghiêng đầu suy nghĩ một chút, lao xuống một cái quy xác phía dưới hư không trảo một cái, một cái quy xác lớn hai trượng bay thẳng trên .

"Oanh" một tiếng nổ vang lên, tại dưới một kích tùy ý của Hàn Lập. Quy xác ấy lập tức nổ tung, biến thành bột phấn biến mất.

Vụ nổ làm quy đàn nổi lên một hồi tán loạn, không ít cự quy lộ ra đầu đen thui, hướng không trung nhìn thoáng qua.

Nhưng chúng nó tựa hồ cảm thấy Hàn Lập không có uy hiếp gì, đại bộ phận lại rút trở lại, quy đàn lần thứ hai hồi phục yên lặng.

"Quả nhiên không phải là như những quy xác bình thường! Nhưng quy xác này hẳn là cũng xuất phát từ nơi này không sai."

Hàn Lập không lộ ra vẻ thất vọng, trái lại thì thảo tự nói một tiếng.

Thanh quang chợt lóe, thân hình Hàn Lập hướng tầng trời thấp từ từ bay đi, đồng thời nhắm hai mắt lại, đem thần niệm mạnh mẽ phóng ra, đem vài dặm xung quanh đều bao phủ lấy, bộ dáng bắt đầu tỉ mỉ tìm tòi cái gì đó.

Sau một lúc lâu, hai mắt Hàn Lập bắn ra tinh quang về bốn phía, thân hình liền hóa thành một đạo thanh hồng bắn ra, nhanh chóng vây lấy phiến bãi cát này vòng vo một hồi rồi quay về. Nhưng bốn phía thân thể lại nhiều thêm ra ba cự đại quy xác khác trôi theo sau.

Một cái to bốn năm trượng, một cái chừng hơn trượng, một cái cuối cùng lại chỉ có cỡ vài thước.

Quy văn trên ba quy xác này bất thành linh cũng là ngân sắc , chỉ là mức độ màu sắc có chút không giống nhau.

Quy xác nhỏ nhất, quy văn đã tinh khiết giống như ngân bàn phát quang lấp lóe, cùng cái lớn chừng một trượng trong tay Hàn Lập giống nhau, về phần cái quy xác lớn nhất kia, chỉ có một tia đậm ngân mà thôi.

Ba kiện quy xác này đều chôn sâu dưới bãi cát gần đó, nếu hữu thần niệm của Hàn Lập không thể xuyên thẳng xuống, sợ rằng thật đúng là không cách nào tìm ra ba cái này.

Hàn Lập độn quang một hồi rồi đứng ở trên không trung, lật tay hướng vài cái quy xác xuất một chiêu.

Nhất thời một tiếng gào thét vang lên, ba cái quy xác được xếp đặt song song trước người hắn.

Vài tiếng "Bang bang " truyền đến, ngón tay Hàn Lập nhẹ nhàng bắn ra, vài đạo thanh sắc kiếm khí phá không bắn ra, phân biệt làm ra trên quy xác mấy cái lỗ thủng sâu cạn không giống nhau .

Kiểm khí trực tiếp xuyên thủng qua quy xác lớn nhất, cái nhỏ nhất lại chỉ có sâu nửa tấc, quy xác hơn trượng lại hiện ra lỗ thủng sâu ba bốn tấc.

Hàn Lập gật đầu, tay áo bào run lên, một cổ thanh hà bay ra.

Ba cái quy xác nhất thời quay tròn xoay chuyển trong hào quang, trong nháy mắt thu nhỏ lại vô số lần, được Hàn Lập hư không hút tới trong tay.

Trong tay linh quang chợt lóe, chúng nó đều bị thu vào trong vòng tay trừ vật.

Mà đúng lúc này, bỗng nhiên ở xa xa ngoài khơi đột nhiên nổi lên tiếng chim hót, Hàn Lập ngẩn ra ngẩng đầu nhìn lại, kết quả trong lòng cả kinh.

Chỉ thấy trên ngoài khơi phía trước, chẳng biết từ bao giờ hiện ra một cự đại yêu vật thân thể dài tới mười trượng, nửa thân trên rõ ràng là hình dạng nam tử da ngăm đen, song chường cầm một kiện cốt xoa, khuôn mặt dữ tợn, nhưng nửa thân dưới lại giống như một con con mực cực lớn, xúc tu cực kỳ thô to tại ngoài khơi như ẩn như hiện.

Tên yêu vật như con mực lại đang há mồm ra, phun ra một cổ hào quang đen kịt, đem tất cả hơn trăm con quái điều xích hồng sắc đều quần vào trong đó, rồi thoáng cái hút vào trong miệng, giống như đang hưởng thụ một bữa ăn ngon .

Mà đám quái điều này liều mạng giãy dựa trong hào quang, nhưng không cách nào giãy dựa mấy may, trong nháy đã bị cắn nuốt vào hơn phân nửa .

Kỳ quái chính là, mắt thấy cảnh này mà hải quy lại vẫn ngẩn ra tại trên bãi biển, cũng không có vẻ kinh hoàng, mà đầu cự đại yêu vật này cũng không hề có ý động tới quy đàn chút nào.

Hàn Lập trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng mà yêu vật trước mắt đại khái chỉ là bát cấp yêu thú, tự nhiên sẽ không sợ hãi cái gì, chỉ là nhú mào đứng ở tại chỗ nhìn tất cả màn này, trong lòng âm thầm phỏng đoán lai lịch của đối phương.

Kỳ thực tại Linh Giới, gọi là yêu thú, cổ thú thực ra đều chỉ là một loại phân chia đại khái mà thôi.

Theo như Nhân tộc Linh Giới nói, cổ thú chính là sinh linh loại thú sinh trưởng ở địa phương Linh Giới.

Yêu thú, lại hơn phân nửa chỉ theo rất nhiều con cháu của yêu tu từ hạ giới phi thăng lên bắt đầu sinh sôi nảy nở hình thành các chủng tộc loại thú, trong đó cũng lẫn lộn tiếp thu dung nạp không ít các chủng tộc cổ thú khác.

Đối với cổ thú mà nói, tuy rằng đại bộ phận suốt đời đều không thể mở ra linh trí, nhưng khi tu luyện đều sẽ có một loại thiên phú thần thông nhạy cảm, thực lực đều cực kỳ mạnh mẽ. Mà yêu thú lại ngược lại, chỉ cần không phải các thú loại truyền thừa đặc thù hoặc là đám chủng loại trùng thú không có khả năng mở ra linh trí, giống nhau đều có thể mở ra linh trí, nhưng tu thành thiên phú thần thông, lại kém xa uy lực của cổ thú .

Đương nhiên cổ thú cùng yêu thú không có gì khác nhau nghiêm ngặt lắm, có một ít chủng tộc thú sinh hoạt tại phụ cận Nhân Yêu nhị tộc một khi mở ra linh trí, sau khi cân nhắc một phen lợi và hại, cũng sẽ chủ động dẫn dắt tộc đàn gia nhập vào trong yêu tộc.

Hoặc là có ít cổ thú được tu sĩ yêu tộc cùng Nhân tộc nhìn trúng, cũng sẽ mạnh mẽ đem chúng nó thuần phục, thu nhập vào trong tộc . Tự nhiên sau đó, chúng nó cũng thành

một chi trong yêu thú.

Cho nên Hàn Lập thấy yêu vật trước mắt trái lại cũng không có gì kỳ quái, chỉ là hai tay chấp sau lưng lẳng lẳng lơ lơ tại trên không trung.

Một lát sau, yêu vật trong biển đã đem hải điều một nuốt hút vào, xúc tu cực lớn hưng phấn quật vài cái ở ngoài khơi, đầu vừa xoay chuyển bỗng nhiên thấy được Hàn Lập ở không trung gần đó.

Hàn Lập lúc trước vẫn thu liễm khí tức, yêu thú này sơ ý lơ là, chính là không phát hiện trên cao trong bãi này còn có người khác tồn tại.

Nhưng tình hình làm cho Hàn Lập sửng sốt xuất hiện! Yêu vật này vừa thấy Hàn Lập, trên mặt lại hiện ra vẻ kinh khủng, sau một tiếng gầm nhẹ, thân hình nhoáng lên hóa thành hắc khí, một cái liền lén vào trong biển.

Lập tức từ đáy biển toát ra vô số hắc vụ đen kịt như mực, một cái liền đem tất cả nước biển đều nhuộm thành đen thui cực kỳ bẩn thỉu, làm cho căn bản không cách nào nhìn thấy rõ sự vật.

Khóe mắt Hàn Lập khẽ động, lam mang trong con ngươi chợt lóe, ánh mắt trong nháy mắt xuyên thủng qua hắc vụ, đem tình hình phía dưới nhìn rõ ràng.

Con yêu vật mực to lớn lớn kia đang ở trong chỗ sâu trong đáy biển, liều mạng hướng vào trong biển bỏ chạy .

Hừ lạnh một tiếng, hai cánh phía sau Hàn Lập sáng ngời, đang muốn thôi động Phong Lô Sí một cái trốn vào trong hư không, đem yêu vật kia bắt lấy, bỗng nhiên từ nơi biển sâu truyền đến một tiếng rống dài không rõ, thanh âm giống như tiếng sấm cuộn cuộn lao đến, trầm thấp dị thường.

Lập tức cảm thấy một cỗ cường đại yêu khí phi thường cỗ cường đại choẹt hiện lên ở chỗ sâu xa hơn mười dặm ngoài biển, tựa hồ có vẻ cường đại không thua tu sĩ cấp Hóa Thần .

Hàn Lập nghe được tiếng hô ấy, thần sắc hơi ngẩn ra, mắt cũng không chớp ngó nhìn về chỗ phát ra tiếng hô, mặt lộ ra một tia do dự.

Một lát sau, kẻ phóng ra yêu khí kinh người kia cùng con mực yêu vật hội hợp một chỗ, lập tức không chút nào chần chừ đi vào hướng trong biển sâu .

Sau khi lắc đầu, hai cánh vừa mới hiện lên phía sau Hàn Lập lần thứ hai chợt lóe lên rồi biến mất.

Tuy rằng yêu thú cấp Hóa Thần, hẳn cũng không e ngại mây may. Nhưng mới tới nơi xa lạ bậc này, hẳn cũng không muốn tùy tiện cùng tồn tại cùng cấp tranh đấu.

Sau khi hướng chỗ sâu trong biển rộng nhìn một hồi, Hàn Lập nổi lên độn quang, bỗng nhiên quay đầu hướng về phía nam bắn nhanh đi.

Chỉ sau chốc lát, Hàn Lập mới biến thành một đạo thanh hồng đã xuất hiện ở trong một mảnh xanh tươi, phía trước là cự đại sơn mạch liên miên không dứt.

Tại chỗ cạnh sơn mạch, độn quang thu lại, thân hình Hàn Lập hiển lộ ra.

Chương 1401: Hắc Sắc Vụ Hải

Nhìn về phía xa xa, cả dãy núi này đều là những vách núi dốc đứng cao lớn, quả núi này nối tiếp quả núi kia, san sát dày đặc không biết là có bao nhiêu.

Tuy chưa bước vào, nhưng từ trong thế núi đã mơ hồ phát tán ra một khí tức hung ác, làm cho Hàn Lập có chút kinh ngạc.

Nhưng cũng giống như vậy, linh khí trong dãy núi lại nồng đậm hơn bên ngoài nhiều. Chỉ có điểm này làm cho Hàn Lập không suy nghĩ gì thêm nữa, lại dùng độn quang, thoát một cái đã đi vào bên trong.

Để không gây sự chú ý của người khác, Hàn Lập đã ép độn quang cực thấp, và đi thật chậm, từ sườn của ngọn núi này lướt qua, hẩn trong độn quang đem thần niệm phóng ra bao phủ cả vài dặm, đồng thời mắt không ngừng thăm dò bốn phía.

Chỉ mới bay vào trong dãy núi hơn nghìn dặm, khuôn mặt Hàn Lập đã tỏ ra mừng rỡ mà không có cách nào giấu nổi.

Trong dãy núi này khắp nơi đều là linh thảo linh mộc. Tuy đa số đều là ở những nơi hiểm trở dị thường, hơn nữa phần lớn là những linh dược cấp thấp, nhưng số lượng lại rất nhiều, điều đó vẫn làm cho Hàn Lập vui mừng khôn xiết.

Dù sao đó cũng mới chỉ là vợi vàng lướt qua mà thôi, chứ nếu cần thận tìm kiếm, thì nhất định có thể thu hoạch lớn tại dãy núi này.

Nghĩ đến những linh dược cấp cao, hẩn là cũng ăn chứa không ít.

Ngoài linh dược ra, những đàn thú trong núi cũng cực kì đông đúc, điều đó cũng ngoài dự liệu của Hàn Lập.

Hàn Lập thậm chí còn tận mắt chứng kiến một trận đấu thảm khốc giữa một đám thú.

Lúc đó là khi hẩn đang bay qua giữa hai ngọn núi lớn, ở một khe núi tương đối bằng

phẳng, từ hai bên núi đột nhiên truyền ra những tiếng vượn kêu và tiếng gầm của một loại mãnh thú.

Tiếp theo từ trong một ngọn núi đột nhiên xông ra rất nhiều con cự vượn lông trắng cao tới hai trượng, dưới sự cầm đầu của một con cự vượn có ánh vàng rực rỡ, tay cầm một cây, thọc thẳng xông thẳng vào ngọn núi đối diện.

Còn từ trong một ngọn núi khác thì chạy loạn ra một đám hung thú đầu trâu mình sư tử, con dẫn đầu lại là một con cự thú thân hình lớn gấp nhiều lần đồng loại.

Hai bên đứng ở tại thung lũng bằng phẳng giữa hai ngọn núi, ngẩng đầu xông vào đánh nhau, đánh giết không hề nương tay.

Những con cự vượn nhảy lên như bay, thân đầy sức mạnh, còn hung thú đầu trâu lại có hàm răng sắc nhọn, da dày thịt chắc, hai bên sức lực ngang nhau.

Điều làm Hàn Lập để tâm chính là con cự vượn đầu đàn và những hung thú kia hình như đều có một chút linh trí, một con tay có thể phát ra tảng thạch, một con miệng có thể phun ra hoàng quang, đại khái là yêu thú cấp ba cấp bốn.

Trong đó cự vượn lông vàng dựa vào cơ thể linh hoạt đã chiếm được một chút thế thượng phong, nhưng thủ lĩnh của đám hung thú đầu trâu cũng không kém chút nào.

Cho nên sau khi hai đàn thú đâm xé nhau nửa canh giờ thì đã cảm thấy mệt, cuối cùng sau khi hai con đầu đàn của hai bên gầm thét lên mấy tiếng, rồi chúng lần lượt quay về núi của mình.

Chỉ để lại giữa thung lũng là vô số thi thể của hai đàn thú, làm dẫn đến một loại quái kê hai đầu xấu xí, ăn tất cả chỗ thi thể đó.

Hàn Lập trốn ở trên cao nên đã nhìn rất rõ trận đại chiến của bầy thú. Khi nhìn thấy cách tiến lùi của bầy cự vượn như là có cách thức bố trí rõ ràng, trong lòng hẳn chột dao động và lơ mơ có một chút suy nghĩ.

Ngoài ra, trong quá trình không ngừng tiến vào dãy núi, Hàn Lập liên tục phát hiện ra những loại thú kì dị, lúc ẩn lúc hiện trong núi. Trong đó có mấy ngọn núi linh khí nồng nhất, thậm chí còn ẩn chứa mấy con yêu thú hình như trình độ đã đạt đến cấp sáu, bảy.

Hàn Lập đối với những con thú này hoàn toàn không thấy sự uy hiếp, cũng hận không thể đi tìm hiểu một chút. Vẫn khống chế độn quang bay tới chỗ núi non sâu nhất.

Sự rộng lớn của dãy núi này vượt xa tưởng tượng của Hàn Lập.

Sau khi bay đủ hai tháng, hắn vẫn chưa thể bay ra khỏi những dãy núi này.

Điều này làm cho Hàn Lập vô cùng kinh ngạc.

Đang trong lúc do dự phải chăng là nên quay trở về, thì ở phía trước liền xuất hiện một biển sương màu đen vô cùng, nó bao trùm vô số ngọn núi.

Ở gần biển sương mù này, hàn Lập dừng độn quang lại, mượn linh mục thần thông, sắc mặt âm tình bất định nhìn vào trong biển sương mù. Ở rìa đám sương đó hắn có thể nhìn rất rõ, một chút cỏ cây cũng không có, thậm chí ngay cả đất đá dưới mặt đất cũn có chút màu đen và khô nứt khác thường.

Với tình hình quỷ dị như thế này, Hàn Lập đương nhiên là sẽ không đâm đầu vào đó, mà chỉ hướng về phía cái cây nhỏ thô ráp bằng miệng bát mà chụp một cái.

Lập tức cái cây bị lôi lên, Hàn Lập một tay nắm chặt lấy.

Toàn thân kim quang phóng ra, một cánh tay của Hàn Lập nổi lên vô số mảng kim sắc, hung hăng vung lên.

Sau một tiếng "vù" mãnh liệt khác thường xé vỡ không trung, cái cây nhỏ giống như một cái nỏ tiễn, bắn thẳng vào bên trong biển sương đen xa đến vài dặm.

Trong mắt Hàn Lập ánh lam mờ phát ra, toàn thân chú ý nhìn thẳng vào cái cây mà không nói gì.

Một cảnh tượng làm cho tim hắn đập mạnh xuất hiện.

Trong khoảnh khắc khi cái cây bắn vào màn sương đen thì cái cây này lập tức từ vàng chuyển thành xanh, phút chốc khô héo hóa thành bụi đất.

Sắc mặt Hàn Lập có chút khó coi.

Hắn nhìn một hồi, sau khi trầm ngâm, thì đột nhiên khống chế độn quang bay về

phía trước.

Hắn định men theo mép của biển sương để tìm kiếm, xem xem có thể tìm thấy đường ra hay không.

Kết quả là sau cả nửa ngày, Hàn Lập đã xuất hiện ở bên cạnh một ngọn núi nhỏ gần sát biển sương, và ánh mắt hướng nhìn chăm chú về một bên vách núi.

Ngọn núi này chỉ cao có vài trăm trượng, nhưng cái mặt hướng về phía Hàn Lập thì lại bằng phẳng vô cùng, như thể có ai đó đã dùng thần thông to lớn để chà cho nó bằng phẳng vậy.

Còn ở trên vách núi bóng loáng dị thường kia có viết ba văn tự màu đỏ lớn đến vài trượng.

Thời gian Hàn Lập ở Thiên Uyên thành, đối với văn tự thượng cổ của hai tộc Nhân Yêu và mấy loạn văn tự dị tộc gần đó đều đã từng chuyên tâm nghiên cứu qua. Nhưng ba văn tự quái dị này thì lại không nằm trong đó, rõ ràng đây là loại văn tự dị tộc mà hai tộc Nhân Yêu chưa từng tiếp xúc.

Tuy không hiểu những chữ trên đó viết gì, nhưng những văn tự này từng nét được viết như kiếm khắc, làm cho hắn có một cảm giác đáng sợ với sát khí đầy trời.

Tin rằng nếu như là tu sĩ cấp thấp vừa nhìn thấy những văn tự này lập tức sẽ bị ép cho phải lui lại, không có cách nào nhìn lâu vách núi này được.

Đương nhiên với thần thông hiện tại của Hàn Lập thì sẽ không quan tâm đến điều này, mà còn cẩn thận quan sát, lại phát hiện những văn tự này dường như là ở niên đại phi thường xa trước đó. Những núi đá gần đây đều bị phong hóa đi không ít, ngay cả ba văn tự này cũng có một số chỗ bị mờ đi, nhìn không rõ.

Hàn Lập lẳng lặng suy nghĩ ngay tại chỗ, lại một lần nữa dùng độn quang bay xung quanh mép của biển sương. Sau khi bay hết mấy ngày cuối cùng cũng ra khỏi dãy núi.

Nhưng không chờ hắn kịp vui mừng, thì sau khi nhìn thấy cảnh tượng rõ ràng hiện ra trước mắt, cả người hắn liền đờ cả ra.

Ở nơi này thỉnh thoảng lại có một bãi cát hiện ra, ở phía xa nước biển màu đỏ không

ngừng trào lên vỗ vào lân thạch gần đó.

Hàn Lập sờ sờ cảm, đứng trên không gần đó nhìn bờ biển không nói gì.

Một lúc sau, hần đột nhiên cùng đột quang hóa thành một đường cầu vồng bay trở về theo con đường đã tới, bắn về một đầu khác bên cạnh biển sương màu đen kia.

Lân này, tất cả tốc độ của độn quang đã được mở ra toàn bộ, sau hơn mười ngày hần đã lại xuất hiện trên vách núi gần biển.

Hàn Lập cuối cùng cũng đã khẳng định mảnh đất mà mình đã ở là một cự đảo vô cùng lớn và kì quái.

Sự to lớn của hòn đảo này tuyệt đối chỉ có cuộc đời này mới nhìn thấy, hơn nữa nó lại còn rất dài, một nửa khác lại bị biển sương đen bao phủ.

Vốn Hàn Lập còn muốn từ bên ngoài hòn đảo đi xung quanh biển sương đen để nhìn xem đầu bên kia của nó rốt cuộc là có những gì.

Nhưng kết quả là hần đã đi vòng quanh cả một tháng trời mà vẫn không nhìn thấy một chút đầu cuối nào, bên trong đảo vẫn là thiên hạ của biển sương đen.

Hàn Lập lấy làm lạ nên đã quay đầu lại trở về theo đường cũ.

Xem ra nơi hần đang ở có thể là một nửa cực lớn của đảo và cũng không phải là hòn đảo biệt lập thật sự. Nếu không, một hòn đảo lớn như thế này, có thể độc lập hình thành một thảm lục địa nhỏ được. Nhưng bất kể nơi này là bán đảo hay là cả một hòn đảo, thì đối với hần mà nói đều không có gì khác biệt.

Ngoài biển sương đen có chút khác thường ra, những khu vực khác trên đảo dường như không có gì tồn tại quá mạnh.

Còn bên trong những dãy núi trên đảo linh khí nồng nặc khác thường, tuyệt đối là mảnh đất tốt nhất để tu luyện.

Nhưng Hàn Lập vừa nghĩ đến tìm kiếm các tồn tại đồng cấp ở gần biển, thì hòn đảo lớn như vậy lại không có loài yêu vật cường đại nào chiếm giữ, quả thật là có chút cổ quái.

Hơn nữa, yêu vật đầu mục đó là yêu thú cấp tám Hóa Hình, vừa nhìn thấy hắc thì không nói gì mà quay người tháo chạy, điều đó càng làm hắc cảm thấy ngờ vực trong lòng.

Hàn Lập suy nghĩ một hồi lâu, lòng vẫn chưa có kết luận gì. Nhưng vì để phòng chuyện vạn nhất xảy ra, nên vẫn cần nhiều thời gian chuẩn bị. Phải xem trước cạnh đảo phải chăng còn có những đảo khác hoặc là còn sự tồn tại lớn mạnh có thể cấu thành sự uy hiếp.

Tiếp theo, thời gian một tháng còn lại, Hàn Lập lấy bán đảo này làm trung tâm, dò xét tỉ mỉ một lượt mặt biển trong phạm vi hơn mười vạn dặm.

Kết quả là ngoài mấy hòn đảo hoang không có giá trị ra thì hắc dường như chẳng phát hiện được gì thêm.

Dưới đáy biển cũng chỉ có mấy con hải thú, nhưng con lợi hại nhất cũng không bằng con mực yêu mà lần trước hắc nhìn thấy, không có chút linh trí nào, hoàn toàn không phải bận tâm.

Cứ như vậy, Hàn Lập đã hoàn toàn yên tâm, bắt đầu quay trở về dãy núi trên cự đảo, chuẩn bị đốc lòng tu luyện một thời gian nữa rồi mới tính tiếp.

Trong một cuộc tuyển chọn cẩn thận, hắc đã chọn được một ngọn cự sơn có linh khí tốt nhất, rồi đào rỗng một nửa lòng núi, mở một động phủ lớn. Sau khi bố trí cấm chế, liền chuyển vào trong.

Động phủ này dựa sát vào bên ngoài của dãy núi, cách biển sương đen khoảng mười mấy ngày đường. Cho dù biển sương đó có nguy hiểm gì thì cũng không có cách nào tạo ảnh hưởng bất ngờ với nơi này.

Cũng đủ để hắc có thể phản ứng kịp, có thể chuẩn bị.

Sau khi Hàn Lập đem tất cả những linh dược mang theo người trồng xuống dưới viên trong động phủ, thì lập tức chui vào trong mật thất, bắt đầu bận rộn.

Lập tức trừ vật trạc trên cánh tay rời ra, sau khi chuyển động quay tròn trong không trung thì những tia ánh sáng màu xanh cuộn lại, hai lớn bảy nhỏ là chín khối thi thể Châm

Thiền thú xuất hiện trên mặt đất, dường như chiếm một nửa lớn không gian của mặt đất.

Trên tất cả các thi thể đều có dán những phù lê với màu sắc khác nhau, đó là để phòng cho thân thú không bị thối rữa và làm cho hiệu lực của tinh huyết giảm mạnh.

Hàn Lập hít sâu một hơi, vung trử vật trạc lên một lần nữa, một chiếc bình ngọn trắng nổi hiện lên, một tay cách không chớp một trảo vào một trong số thi thể đó, lập tức vật ấy trôi nổi lên không trung.

Ngón tay nhẹ nhàng bắn ra ánh sáng màu xanh, lập tức một đường kiếm khí đâm xuyên qua một lỗ nhỏ trên móng cái thi thể Ấu Thiền.

Một lát sau, từ bên trong chảy ra một chất lỏng sền sệt với ánh sáng chói mắt, lại là màu trắng bạc.

Chương 1402: Khổ Tu

Bạch quang vừa động, bình ngọc xuất hiện một cách quý dị ở dưới lỗ hổng, dịch thể ngân sắc hóa thành một đạo ngân tuyến rơi thẳng vào trong miệng bình. Một cảnh tượng yêu dị hiện ra. Theo sự dịch chuyển của dịch thể ngân sắc thì cơ thể Ấu Thiềm cũng khô ròi thu nhỏ lại.

Dịch thể ngân sắc chảy ra từ trong thi thể không nhiều, chỉ trong một thời gian ngắn đã cạn sạch, còn thi thể thì thu nhỏ lại gần một nửa. Hàn Lập hơi nhăn mày, há to miệng lập tức một quả cầu ngân sắc bắn ra, đánh thẳng vào thi thể.

Đó chính là Hàn Lập dựa vào lực chí âm chí dương của Phệ Linh Thiên Hỏa, để dễ dàng ẩn giấu được cơ thể của Ấu Thiềm, những tàn huyết của nó đều được luyện hóa ra. Tay áo khua lên một cái, một cỗ thanh hà đã cuộn ra.

Sau khi thanh quang lấp lánh, ánh sáng mờ đã đem tất cả những giọt chất lỏng ngưng tụ lại, hóa thành một đám ngân sắc to bằng đầu quyền, rồi cuộn lại chui vào trong bình ngọc.

Với linh huyết Chân Thiềm thú thì Hàn Lập không có cách nào có thể thúc sinh ra, cho nên từng giọt một cũng không được lãng phí.

Cứ như vậy, Hàn Lập đã đem tất cả thi thể của Chân Thiềm thú xử lí một lượt, rồi mang Chân Thiềm huyết trong lời đồn cho vào bình ngọc. Sau đó, hẩn thở dài một hơi, cuối cùng cũng đã yên tâm.

Hôm nay những Chân Thiềm huyết được lấy ra hẳn đều không vội luyện chế Chân Thiềm dịch, mà hẳn cần phải tu luyện tu vi của mình đến trạng thái cực đỉnh của Hóa Thần trung kì, đột phá cảnh giới chướng ngại mới tính tiếp. Xem ra, hẳn chọn con đường pháp thể song tu có vẻ là thật sự không sai.

Trong hoàn cảnh có thân thể cường tráng và số lượng đơn dược lớn, thì đối với những tu sĩ khác mà nói có lẽ phải bỏ ra thời gian vài trăm năm mới có thể tu luyện đến

cảnh giới này, nhưng đối với hắn, có lẽ chỉ cần một trăm năm, thậm chí là nội trong mười mấy năm đã có thể dễ dàng tu luyện được. Chỉ có điều phiền phức là sự đột phá chương ngại, e rằng phải bỏ khá nhiều thời gian.

Tiếp theo đó, sau khi Hàn Lập bỏ ra mấy con Cự Vượn Khô Lỗi, rồi lại vuốt cái đầu đem Nguyên Anh thứ hai đặt ra ngoài, để nó phụ trách quản lý tất cả mọi việc trong động phủ, còn mình thì vào bên trong mật thất đóng cửa lớn lại, chuyên tâm tu luyện.

Có đầy đủ đan dược cung ứng, hơn nữa đồng linh quả Long Lân Quả không ngừng được dùng, và dưới sự hỗ trợ của diệu pháp của Thoái Cốt quyết phụ trợ, pháp lực của Hàn Lập ngày càng thâm hậu dị thường, cơ thể cường đại cũng thay đổi từng ngày.

Trong thời kì này, hắn ngoài việc khổ tu Phạm Thánh Chân Ma Công ra, thì sau khi đem hai tay cùng Nguyên tử thần sơn, Ngũ tử đồng tâm ma luyện chế thành một thể, thì lại bắt đầu dựa theo Bách Mạch Luyện bảo quyết, đem 72 thanh Tranh Trúc Phong Vân Kiếm nhập vào trong những xương cốt hiểm yếu trong cơ thể.

Nếu như thật sự có thể luyện thành công, cái khác thì khỏi phải nói, chỉ cần phối hợp uy năng của Phạm Thánh Chân Ma công lại thì sức mạnh phòng ngự của những chỗ hiểm này tuyệt đối đạt đến một cảnh giới khó có thể tin được. Chỉ sợ cho dù công kích chính diện của tu sĩ cấp Luyện Hư, cũng có thể chỉ dựa vào thân thể cứng rắn này mà có thể tiếp được.

Tất nhiên hai cánh tay ngưng luyện lại không giống, những chỗ xương hiểm yếu của cơ thể đương nhiên càng phức tạp, phải tiêu hao một thời gian khá dài có thể thấy được.

Tiếp theo tất cả các cửa lớn trong mật thất đều được đóng chặt lại. Rồi cứ cách mấy năm thì Nguyên Anh thứ hai lại biến thành một đám hư ảnh trực tiếp nhập vào vách tường để ra vào bên trong, đem một số linh dược linh quả cho Hàn Lập. Từng tháng qua đi, từng năm trôi qua, thoáng cái thời gian một giáp đã qua.

Vào một ngày, tại một ngọn núi khác cách động phủ của Hàn Lập khoảng mười mấy dặm, có một lớp yêu khí hai màu đen vàng lúc ẩn lúc hiện ở trên đỉnh núi, bên trong lại phát ra những âm thanh mơ hồ, cơ hồ như có yêu vật đang nói chuyện gì đó. Trong hắc khí có hai con mắt bạc không ngừng chớp, trong hoàng khí lại có độc một con mắt màu đỏ sẫm, lập lòe phát quang. Hai con yêu dường như đã nhìn thấy Ấn Huyền trận mà Hàn

Lập bố trí bên ngoài cửa lớn của động phủ, không ngừng nhìn quanh.

Nhưng hai con yêu cơ hồ như có sự kiêng dè với động phủ của Hàn Lập, nên không lập tức động thủ, mà lại nói chuyện, không lâu sau thì tản đi.

Rồi ba ngày sau, trên không trung bên ngoài động phủ của Hàn Lập lại có vô số đám yêu khí ngưng tụ, lần này đám yêu vật không ẩn thân nữa, mà lại táo bạo biến thành một cơn yêu phong, dưới đất cũng xuất hiện hàng nghìn con mãnh thú quái trùng các loại, khí thể hùng hực tụ tập lại, trắng trợn xông lên tấn công động phủ của Hàn Lập.

Còn trên không trung thì hiện hình mấy yêu vật, cũng đều có những hình dạng kì quái. Một con là Tam thủ thanh hoa cự mãng, ba cái đầu một to hai nhỏ, dữ tợn khác thường; một con là dã trư cực lớn thân hình khoảng sáu, bảy trượng, một hàm răng nanh cực lớn phát ra ngân quang, giống như là được làm bằng bạc thuần khiết. Cuối cùng là hai con yêu vật, lại có vẻ giống như hai con yêu vật đầu đàn trong trận đại chiến bấy thú mà Hàn Lập ngày trước đã từng thấy. Một là con cự vượn lông vàng cao mấy trượng toàn thân phát quang, một tay cầm cây cự xoa đen sì. Còn con kia lại là một con quái thú đầu trâu thân sư tử, nhưng cơ thể chỉ cao có vài thước, toàn thân xanh biếc như là được khắc bằng ngọc phi thủy.

Hàn Lập nếu như gặp lại một lần nữa thì tất nhiên có thể nhìn ra đám yêu vật này đều là những con yêu thú cấp sáu cấp bảy mà hắn đã từng thấy ở trong dãy núi gần đó.

Còn những con yêu thú này, đặc biệt là con quái vật đầu trâu này có thực lực lớn nhất đã đạt tới cảnh giới yêu thú cấp bảy, chỉ thiếu một bước nữa thì có thể được liệt vào hàng Hóa Hình Yêu Thú. Hàn Lập cũng không hiểu những con yêu thú này tại sao lại tụ họp rồi tấn công động phủ của hắn.

Mặc dù Hàn Lập đang trong thời gian bế quan, đối với mọi việc bên ngoài đều không nghe không hỏi, nhưng cấm chế mà hắn dùng cảnh giới Hóa Thần bố trí lẽ nào lại có thể bị những con yêu thú bậc trung chỉ dựa vào thần thông do bản năng tu luyện ra mà phá vỡ được sao.

Bấy thú và độc trùng dưới sự thúc giục của mấy con yêu vật trên không trung, xông tới với khí thể hùng hực, phá vỡ Huyền trận tầng ngoài cùng, lập tức khuấy động Phòng Ngự Cô trận mà Hàn Lập đã bố trí.

Chúng chỉ nhìn thấy đối diện bỗng nhiên thanh sắc hà quang cùng nhau bắn ra, lập tức cuồng phong gào thét, đất đá bay mù trời, hàng trăm tảng nham thạch lớn gào thét trong gió mà tới, sau những tiếng ùng oàng động cả núi thì lập tức một bộ phận bầy mãnh thú đã bị giã thành thịt vụn.

Bầy thú ngay tức khắc trở nên đại loạn, có một số con đổi ý tháo chạy.

Nhưng khi bốn con yêu thú cầm đầu ở trên không trung nhìn thấy cảnh này bỗng nhiên há to mồm, phát ra những tiếng gào rít lớn, thì bầy thú phía dưới xương cốt như mềm ra. Ba con thú còn lại cũng nhe nanh trợn mắt lên, phát ra những âm thanh uy hiếp khủng khiếp. Bất đắc dĩ, bầy thú quay đầu lại, chỉ có thể cố gắng xông vào thanh sắc hà quang trước mặt một lần nữa.

Kết quả lại một lần nữa sau một trận cuồng phong, bên trong không bay ra những tảng đá lớn nữa, mà có thêm vô số những phong đao nhọn hoắt bắn ra dày đặc, hoàn toàn không có cách nào có thể tránh được.

Ngay tức thì, hàng nghìn con yêu thú sau một trận quỷ khóc sói tru thì lần lượt đầu lâu rớt xuống, cả người bị chặt thành bảy, tám đoạn. Cuồng phong không ngừng lại, những con yêu thú có thể sống được đã chỉ còn chưa tới vài trăm. Còn những con dã thú này cho dù linh trí chưa được khai phá, nhưng cũng bị dọa cho hồn bay phách tán, thậm chí không thể đứng vững tại chỗ, rồi cũng không khống chế được mình mà quay người tháo chạy. Mấy con yêu vật trên không trung nhìn thấy đều không khỏi quay sang nhìn nhau.

Bỗng nhiên con yêu vật đầu trên há to mồm, rồi phát ra một giọng nữ dễ nghe khác thường, rõ ràng dị thường, nhưng lại hoàn toàn không phải là bất kì loại ngôn ngữ nào của hai tộc Nhân Yêu đã từng được biết. Ba con yêu vật còn lại cũng dùng giọng nói đó nói chuyện với nhau.

Một lúc sau, chúng cơ hồ như đã thương lượng xong, lập tức bốn con yêu thú bắt chấp đám thú đồng loại đang chạy trốn, mỗi con đều làm nổi dậy một trận yêu phong cuồn cuộn mà hạ xuống, nhưng giữa đường đột nhiên lại hợp thành một thể, hóa thành một cơn lốc lớn xông thẳng tới động phủ của Hàn Lập với khí thế hùng hực. Những con yêu vật này định cậy mạnh để phá vỡ pháp trận mà Hàn Lập đã bố trí.

Nếu như thực lực của những con yêu thú này đều từ cấp tám trở lên, thì còn có chút

khả năng, nhưng chỉ là những yêu thú cấp sáu, cấp bảy, làm sao có thể làm lay động cấm chế do một tu sĩ Hóa Thần như Hàn Lập bố trí được.

Lúc này phía trước động phủ, một ánh sáng mờ đột nhiên biến đổi, tự mình huyền hóa thành dạng ngũ sắc, không một chút khiêm nhường cuộn cuộn nghênh đón. kết quả là cơn lốc màu đen và ánh sáng ngũ sắc chạm vào nhau, trong khi ánh sáng vừa chớp động, đã lập tức bị quấn lấy bóp gãy.

Ngay tức khắc cơn lốc màu đen bị nứt ra thành bốn phần, bốn con yêu vật tới tấp tháo chạy, lại tụ tập ở trên không trung rồi nhìn xuống phía dưới, khuôn mặt đều lộ vẻ kinh hãi.

Tuy chúng vẫn chưa đối đầu trực tiếp với ánh ngũ sắc, nhưng cái khí tức đáng sợ bên trong đó làm mấy con yêu vật đều kinh hãi run sợ. Lúc này, sau khi chúng hạ giọng bàn bạc với nhau mấy câu, thì lại hóa thành những cơn yêu phong rồi lần lượt rút lui.

Từ sau lần đó, động phủ của Hàn Lập không còn bất kì một con yêu vật nào tới gần, thậm chí nô trong một trăm dặm xung quanh động phủ thì ngay cả con chim bay trên trời hay thú chạy dưới đất cũng không nhìn thấy một con... Từ đầu đến cuối, cửa lớn động phủ của Hàn Lập đều đóng, hoàn toàn không mở ra một chút nào. Thời gian trôi nhanh như bay, thoắt một cái đã hơn ba mươi năm rồi.

Đột nhiên một tiếng gầm dài từ trong cửa lớn mật thất ra, tiếp theo là những tiếng rầm rầm ầm ù vang lên, cửa lớn mật thất đột nhiên nổ tung ra.

Từ ngoài cửa nhìn vào, ở giữa không trung trong mật thất có một luồng kim sắc quang chói mắt hiện ra, Hàn Lập đang ngồi ở trong đó, phía sau lại xuất hiện một hư ảnh kim sắc ba đầu sáu tay.

Hư ảnh này cũng ở bên trong hào quang kim sắc, dung mạo mờ ảo không rõ, nhưng so với lúc trước thì nổi bật chân thật hơn rất nhiều, và cũng ngồi khoanh chân như Hàn Lập, đồng thời sáu cánh tay đều bắt một loại pháp quyết.

Bỗng nhiên Hàn Lập và kim sắc hư ảnh đồng thời thân hình chợt nhoáng lên, rồi một gợn sóng ngân sắc thoắt cái từ trong quầng sáng nhận nhạo trôi ra, lướt nhanh lên trên vách tường mật thất, lập tức ánh sáng ngũ sắc chớp lóe, mật thất phát ra một tiếng nổ cực lớn, rồi không ngừng lay động.

Hàn Lập bên trong kim quang sắc mặt hiện lên vẻ đau đớn, những giọt mồ hôi chảy đầy trên trán, quầng sáng kim sắc cực đại lại rung lên không ngừng, ngay cả hư ảnh pháp tướng ngân sắc ở đằng sau lưng cũng lay động mơ hồ bất định.

"Rắc rắc" một tiếng nhỏ vang lên, quầng sáng ngân sắc lại giống như một chiếc gương, từ bên trong nứt ra một khe hở nhỏ và dài. chịu phải ảnh hưởng đó, pháp tướng ngân sắc ba đầu sáu tay cũng trong phút chốc mà nứt vụn ra, tiêu tán vào trong không khí, không còn nhìn thấy.

Hàn Lập lại thở dài một hơi, sự đau đớn trên khuôn mặt đã tan biến, cả gian mật thất như hồi phục lại về yên tĩnh. Không biết đã qua bao nhiêu lâu rồi. Hàn Lập cuối cùng cũng đã mở to hai mắt ra, nhưng trên khóa miệng lại nở một nụ cười gượng gạo.

Chương 1403: Thiên Bằng Tộc Và Cung Phụng

"Đã là lần thứ ba đột phá chướng ngại thất bại rồi. Xem ra chỉ khổ luyện trong một thời gian ngắn thì không có cách nào có thể phá được cửa này". Hàn Lập lẩm bẩm tự nói mấy tiếng, rồi bàn tay của hắn đột nhiên lật lên, liền xuất hiện một vật có in hỏa phụng màu đen. Đó chính là chiếc bình nhỏ bên trong đặt ba viên Hắc Viêm Đan.

Hắc Viêm Đan tuy được coi là loại linh dược tốt nhất cần có để đột phá chướng ngại của Hóa Thần hậu kỳ, nhưng hiệu lực to lớn của nó đối với những tu sĩ Hóa Thần trung kỳ vẫn còn thể sử dụng được. Chỉ có điều hiệu lực này hơi vượt quá sức mạnh của tu sĩ cơ thể hư nhược, ngược lại còn có thể bị lửa hắc phụng thiêu chết.

Hàn Lập cơ thể là Phệ Linh Thiên Hỏa, bên ngoài lại có pháp thể song tu, đương nhiên sẽ không phải lo nghĩ về điều này. Rất có thể sau khi dùng nó thì sẽ đột phá được chướng ngại phía trước.

Nhưng nếu cứ như vậy, đến khi tiếp cấp cảnh giới Luyện Hư này thì sẽ thiếu mất một viên Hắc viêm Đan, tỉ lệ đột phá sẽ bị giảm đi không ít.

Dù sao loại linh dược Hắc Viêm Đan này cũng không phải là thứ chỉ cầu mà được. Chướng ngại trung kỳ trước mắt hắn đột phá là vấn đề sớm muộn. Mà vô số tu sĩ khác, trong cả một đời đều dừng lại ở cánh cửa Hóa Thần hậu kỳ. Từ sự chênh lệch rất lớn giữa số lượng tu sĩ cấp Hóa Thần và Luyện Hư, cũng có thể biết được độ khó của việc tiến cấp. Cho nên khi đột phá chướng ngại này đương nhiên đơn dược trợ giúp càng nhiều càng tốt.

Trong lòng lặp đi lặp lại những suy nghĩ rất lâu, khóe miệng Hàn Lập lộ ra một nụ cười khổ, thu bình thuốc trong tay lại, đặt trở về Trữ vật trạch.

Nhưng Hàn Lập cũng không có ý định tiếp tục bế quan, đứng dậy đi đến cửa mật thất.

Bên ngoài mật thất, một con cự vượn khô lổ không biết từ lúc nào đã đợi ở đó.

Hàn Lập hơi nhú mày, vẫn chưa nói gì, con khôỉ lỏi bỗng nhiên nhảy một bước lớn về phía trước, hai tay đang bẻ một thứ gì đó giống cây gậy màu vàng nhạt, bên trên có rải rác những hoa văn màu xanh sẫm kì lạ , đó chính là Huyền Thiên Quả Thực. Thấy vật này Hàn Lập liền đứng nhìn chăm chú.

Một tay giơ lên hút vật này vào trong tay, đồng thời ánh sáng màu xanh trong mắt cũng phát ra, trực tiếp nhìn xuyên thấu nó. Kết quả là quang sáng chỉ to bằng hạt đậu vàng bên trong nó lúc này đã to bằng ngón tay cái rồi.

Hàn Lập nhìn chỉ bảo này, trong lòng không cầm nổi một cảm giác buồn bực.

Những tư liệu có liên quan đến Huyền Thiên Quả Thực Hàn Lập khi ở trong một số điển tịch thượng cổ ở Thiên Uyên thành đã từng bí mật tìm hiểu một lượt.

Nhưng điều cổ quái chính là bất luận sách có cổ đến bao lâu thì đều không có nhắc đến một chút gì liên quan đến nó. Nếu không phải khi hắn ở Nhân giới đã có một số tư liệu về Huyền Thiên Tiên Mộc, thì e rằng ngay cả Huyền Thiên Quả Thực là cái gì hắn cũng sẽ không biết.

Có điều dù như vậy thì nếu trong Huyền Thiên Quả Thực có thể ẩn chứa pháp tắc của nhất giới, thì tất sẽ là bảo vật cấp nghịch thiên. Đương nhiên điều này Hàn Lập chưa từng nói ra bên ngoài.

Sau khi một lần nữa truyền linh dịch vào trong Huyền Thiên Quả Thực không có hiệu quả gì, Hàn Lập liền dùng ngón tay vuốt ve bảo vật này, về mặt lộ chút trầm ngâm.

Mấy năm gần đây, hắn cơ hồ chưa từng gián đoạn việc truyền linh dịch lục dịch thần bí vào bên trong Quả Thực, ngoài để cho ánh sáng trắng kia lớn hơn một chút thì chưa nhìn thấy vật này có gì khác thường.

Tuy không biết nếu như dùng linh dịch lục dịch thần bí truyền tiếp thì Quả Thực này phải chăng có thể thật sự dùng được hay không, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể tiếp tục mà thôi. Sau khi cất cẩn thận Huyền Thiên Quả Thực, Hàn Lập liền đi ra dược viên xem một chút.

Chỉ nhìn thấy bên trong dược viên, những linh dược như Chi Long quả lúc trước trồng xuống đã sớm sinh sôi và chín cả một mảng, hơn nữa còn được khôỉ lỏi phụ trách

thu thập thành một đồng, rồi đem cất giữ trong một chiếc Trữ vật trạc. Hàn Lập đương nhiên rất vui, hẳn đem những linh quả đó chuyển vào trong tất cả những Trữ vật trạc mà mình đã mang theo. Sau khi làm xong tất cả mọi việc, Hàn Lập đưa tay vẫy một con khôỉ lỏi đang đứng cạnh mình, lập tức Nguyên Anh thứ hai từ bên trong cự vượn khôỉ lỏi bay ra, sau khi quay một vòng tròn thì lại nhập vào trong cơ thể hẳn.

Hàn Lập hai mắt hơi nhắm lại như đang nhận được một tin tức gì đó, một lúc sau, hẳn vỗ một cái sau đầu, một lần nữa phóng ra Nguyên Anh thứ hai quay về cơ thể khôỉ lỏi, đồng thời cười lạnh lùng một tiếng, "Mấy con yêu vật trung cấp đó lại dám tìm đến cửa một lần nữa, xem ra chắc đã tìm được trợ thủ nào đó rồi". Nói xong, Hàn Lập bước nhanh về một giang đại sảnh trong động phủ.

Một pháp trận cực lớn và một đài cao như tế đàn được lặng lẽ đặt ở chỗ đó. Đài cao được dựng ở trận nhãn, bên trên có một pháp bàn tám góc. Hàn Lập cũng không nói nhiều lời, giơ tay lên làm phép trên pháp trận. Sau một tràng những tiếng vù vù, cả pháp trận nổi lên một quần ánh sáng trắng, tiếp theo đó là bạch quang chớp động, pháp bàn tám góc hiện lên một màn ánh sáng ngân sắc, bên trên có điểm những đốm ánh sáng trắng lấp lánh không ngừng, cơ hồ như rải rắc khắp cả màn ánh sáng.

Hàn Lập trong khi mở động phủ cũng đồng thời bố trí một lượng lớn Vạn Lung Châu ở phạm vi vài trăm dặm gần động phủ.

Hôm nay hẳn lướt mắt nhìn lên trên màn ánh sáng, lập tức phát hiện một số điểm màu đen ở mấy nơi cách đó hơn hai mươi dặm lấp lóe không ngừng.

Hàn Lập hai tay bấm pháp quyết, những thanh quang xung quanh người phóng ra, lập tức hóa thành một đường cầu vòng bay ra khỏi gian phòng, sau mấy cái chớp sáng thì biến mất bên ngoài cửa lớn của động phủ.

Cự li xa như vậy, nhưng với tốc độ độn quang khó có thể tin được của Hàn Lập, cơ hồ chỉ trong thời gian thơ hơi đã đến được đích rồi.

Ở nơi đó đang có một con Tam thủ thanh hoa cự mãng, một con thú đầu trâu thân sư tử màu phi thúy và một đạo hào quang màu xám mờ hồ dị thường trôi nổi trên không trung đang thì thầm với nhau điều gì đó. Sau khi Hàn Lập lóe sáng một cái, lập tức hiện thân trên không trung một cách xảo quyết. Nhưng bốn con yêu vật phản ứng không hề chậm, đột nhiên hóa thành hai cơn yêu phong và một tia sáng màu xám tháo chạy.

Nhưng Hàn Lập chỉ hừ một tiếng nhẹ, thì ba tia sáng màu đỏ từ trong tay áo bay ra, sau khi chột lóe rồi vụt tắt, liền xuất hiện phía sau yêu phong và ánh sáng xám, hồng quang phát ra, quấn chặt lấy ba con yêu vật, làm cho chúng không thể nhúc nhích.

Hàn Lập nhẹ nhàng phát tay áo, ba con yêu vật bị sức mạnh của ba tia sáng màu đỏ kéo xuống phía trước mặt Hàn Lập.

Thú đầu trâu và cự mãng đều vô cùng hoảng sợ, duy chỉ có yêu vật ở bên trong ánh sáng xám lại đột nhiên mở mồm ra nói cái gì đó.

Tuy giọng điệu cổ quái khác thường, Hàn Lập nghe không hiểu một chút gì, nhưng khẩu khí lại cơ hồ như có ý uy hiếp.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, cũng không trả lời gì, chỉ nắm tay vào hư không hướng về yêu vật bên trong ánh sáng xám.

Một đạo ánh sáng ngũ sắc diễm lệ dị thường bay ra.

Ánh sáng xám hộ thể của yêu vật bị hào quang ngũ sắc chạm vào, trong phút chốc bị tiêu tan như tuyết đầu xuân. Còn bản thể của yêu vật vù một tiếng, đã bị Hàn Lập hút lấy vào trong tay, nắm ngón tay ấn chặt vào đầu của nó.

Cơ thể con yêu vật chỉ dài có nửa trượng, toàn thân lấp lánh lân phiến kim sắc, đó chính là một con ngư yêu bụng sinh tứ chi. Con yêu này, đầu của nó thậm chí còn hóa thành một khuôn mặt giống như nam tử của Nhân tộc, chỉ có điều lại sinh ra trên đầu của một con cá, đương nhiên làm người ta sợ sồn cả gai ốc.

Hàn Lập đối với con yêu vật nào mà chưa từng nhìn thấy chứ, con ngư yêu cấp sáu trước mặt tuy rất đáng sợ, nhưng đương nhiên sẽ không làm cho hắn cảm thấy kinh hãi một chút nào. Chỉ nhìn thấy bàn tay hắn ấn vào đầu ngư yêu bỗng nhiên kim hà phóng ra. Con yêu lập tức phát ra những tiếng kêu thảm thiết, thân hình cực lớn đang run lên, cơ thể cứng ngắc lịm đi. Hàn Lập lại trực tiếp thi triển Sư hồn thuật, và bắt đầu tìm kiếm những thứ mình muốn trong nguyên thần của con ngư yêu.

Con mãng xà ba đầu và tiểu thú đầu ngư nhìn thấy cảnh tượng này, bị dọa cho toàn thân run lên, trong mắt đầy vẻ sợ hãi.

Với thần thông bây giờ của Hàn Lập thì tiến hành Sưu hồn thuật trên người một con yêu thú cấp sáu là chuyện rất dễ dàng. Chỉ trong thời gian một chén trà đã có thể tìm kiếm sạch sẽ tất cả mọi thứ trong nguyên thần của ngư yêu.

"Thiên Bằng tộc, Cung phụng, Bảo Quang tôn giả". Những chữ này cứ hiện lên trong đầu Hàn Lập, làm cho hắc trong lòng ngẩn ra, rồi lập tức thu kim hà trong tay lại, năm đầu ngón tay bỗng lỏng ra. Ngư yêu ngay tức khắc rơi thẳng từ trên cao xuống.

Một khắc sau, đám tia màu đỏ trối mấy con yêu vật liền lớn lên, thoát cái biến thành một vòng lửa to lớn, rồi bay lên cao, một vòng lửa đỏ sẫm trong nháy mắt đã bao chặt lấy con thú, thoát cái biến nó thành tro bụi. Hỏa liên sáng lên rồi lại biến thành tia sáng màu đỏ, rồi lại nhập vào bên trong tay áo của Hàn Lập. Hàn Lập lúc này mới quay đầu lại, mắt nhìn lên hai con yêu vật còn lại, vẻ mặt không chút cảm xúc.

"Các người gan thật không nhỏ, vì một ít Hoa Mộc Linh mà lại dám có mưu đồ với động phủ của ta sao?". Hắc im lặng một lúc rồi mở mồm ra, cũng nói những ngôn ngữ dị tộc.

Thông qua Sưu hồn thuật, khi trở về không những hắc có thể nắm chắc loại ngôn ngữ dị tộc này, mà còn hiểu đại khái mục đích đám yêu thú cấp trung này liên tiếp đánh vào động phủ của mình.

"Không có Hoa Mộc Linh, đám đồng bối tu luyện trên Hắc Ấn sơn chúng ta không có cách nào thu thập đủ vật để về môn cung cấp, sẽ không tránh được bị Thiên Bằng tộc rút hồn lột da, bị đánh cho tiêu tán linh trí. Cho dù biết rõ các hạ thần thông quảng đại, thì cũng đành phải thủ một lần". Con thú đầu trâu rõ ràng là có linh trí rất cao, mở mồm trả lời hắc.

"Hoa Mộc Linh, thứ các người nói là loại linh dược này sao?". Hàn Lập cười cười, một tay lật lên, trong tay đột nhiên hiện lên một đóa hoa tử sắc, bên ngoài rất giống quả chuông, tỏa ra một mùi hương kì lạ.

"Không sai, chính là loại linh thảo này. Dãy Hắc Ấn của chúng ta linh sơn không ít, nhưng loại hoa này bây giờ chỉ có linh sơn của các hạ mới có". Thú đầu trâu nhìn chăm chăm vào vật trong tay Hàn Lập một lúc lâu, mới phát ra tiếng cười gượng gạo.

"Linh khí của loại hoa này không nhiều cho lắm, cũng không có cách nào để luyện

chế ra linh đơn diệu được gì, nhưng đối với sự cung phụng nghìn năm của các người lại có một vị trí hàng đầu. Điều này quả thật có chút kì lạ. Nhưng nếu không có chúng, các người có thể thật sự bị đám người của Thiên Bằng tộc nghiêm trị. Có điều các người tìm được một con hải long thú mới Hóa Hình mà đã tưởng rằng có thể tấn công được động phủ của ta thì cũng khó tránh khỏi quá tự cao tự đại rồi. Lại còn lấy mười đôi Kim Tùy Tinh Trùng làm thù lao, cũng thật không tiếc bỏ ra khoản tiền này. Nhưng theo ta được biết, những con kì vật nửa tinh nửa trùng này bình thường trốn sâu dưới đất, trong các loại khoáng thạch hiếm thấy, rất khó có thể tìm thấy và phát hiện ra. Cho dù có gặp được, một lúc nào đó bị bắt thì cũng không có cơ hội sống sót, nó sẽ hóa thành một viên tinh thạch. Các người làm thế nào để có thể bắt được Kim Tùy tinh Trùng này mà còn sống?". Hàn Lập xoa xoa cằm, ánh mắt chợt lóe lên rồi quay sang hỏi.

"Chuyện này nói cho các hạ cũng không sao, năm đó sau khi mảnh đất này bị người của Thiên Bằng tộc phát hiện, trong dãy Hắc Ấn sơn, những kẻ có tu vi cao hơn chúng ta không phải là không có. Nhưng chúng đều bị tam đại trưởng lão của Thiên Bằng tộc tàn sát hết, duy chỉ còn độc lại đám chúng ta được phép tu luyện tiếp, tất nhiên là vì chỉ có chúng ta mới có sự thiên phú kì lạ, khi hợp sức lại có thể tìm thấy những vật cần cung phụng cho chúng. Nếu không làm sao có thể sống để bây giờ?". Đột nhiên con thú đầu trâu phát ra một tiếng cười lạnh lùng.

Chương 1404: Kim Tủy Tinh Trùng Và Kim Mẫu San Hô Sa

"Các người có cách bắt sống được Kim Tủy Tinh Trùng sao?". Hàn Lập mặt không biến sắc, nhưng trong lòng có chút hoan hỉ.

"Không sai. Bộ tộc Hạo Thú chúng ta chỉ cần có chút thần thông có thể nhận ra loại Tinh Trùng này ở trong vô số khoáng thạch. Hơn nữa còn có cách làm cho chúng ta không thể hóa thành tinh thạch". Thú đầu trâu hãnh diện nói.

"Tốt, rất tốt. Chỉ cần dựa vào điểm này, ta đã có thể bỏ qua chuyện các người đến đây gây phiền phức cho ta, Mộc Linh Hoa ta có thể cấp cho các người". Hàn Lập bỗng nhiên mỉm cười, thần sắc lại trở nên hiền hòa.

"Có chuyện tốt như vậy ư? Có điều kiện gì không?". Thú đầu trâu thông minh dị thường, vừa vui mừng nhưng lập tức phản ứng lại.

"Rất đơn giản. Mộc Linh Hoa các người cần bao nhiêu ta sẽ cho bấy nhiêu. Nhưng làm một trao đổi, cứ mười đóa hoa thì các người phải đưa ta một đôi Kim Tủy Tinh Trùng. Ngoài ra đối với Kim Mẫu San Hô Sa mà các người cung phụng ta cũng rất hứng thú. Dùng một đến hai loại Sa này có thể đổi được một đóa Mộc Linh". Hàn Lập khẽ cười nói.

"Tinh Trùng là vật cung phụng, chúng ta cũng không có nhiều, hơn nữa mười đôi trong đó đã hứa đưa cho Bảo Quang tôn giả rồi". Con người của thú đầu trâu xoay chuyển, bỗng nhiên nói.

"Bảo Quang tôn giả?". Đó chỉ là một con hải thú Hóa Hình mà thôi. Nếu như ta đã muốn loại linh trùng này thì đương nhiên sẽ có cách giải quyết nó. Ta cho các người thời gian bảy ngày để chuẩn bị việc này, ba ngày sau đó lại đến động phủ ta trao đổi Hoa Mộc Linh. Nếu như không đến thì...". Hàn Lập đột nhiên cười một cách đáng sợ, tay áo áo rung lên, gần đó một cơn gió nhẹ nổi lên rồi người biến mất vào không trung.

Thú đầu trâu và tam thủ cự mãng cả kinh, lúc này mới phát hiện, đám tia sáng đỏ

quấn chặt lấy mình lúc này cũng đã biến mất.

Hai con thú lấy lại sự tự do của mình, bắt giác quay sang nhìn nhau.

Một lúc sau, tam thủ cự mãng quay đầu nhìn theo mọi hướng, cái đầu ở giữa chớp chớp con người màu xanh, rồi bỗng nhiên thấp giọng nói với thú đầu trâu:

"Người đó quả thật đã đi rồi sao?".

Thú đầu trâu nghe thấy thì chần chừ một lúc, rồi lập tức há to miệng ra, một viên lục châu trong suốt bay ra.

Viên lục châu này cuộn tròn trên không trung, rồi phóng ra một làn ánh sáng màu xanh bao phủ cả hai con thú vào trong.

"Bây giờ không còn vấn đề gì nữa rồi. Sau khi dùng nội đan của ta làm màn cách âm, thì người đó nếu có dùng thần niệm nghe trộm chúng ta nói chuyện, thì nhất định sẽ bị ta phát hiện". Thú đầu trâu chớp chớp mắt, nói như vậy.

Con cự mãng nghe vậy liền nhẹ nhõm hẳn, vội hỏi:

"Chúng ta sẽ chuẩn bị để đối lấy Hoa Mộc Linh sao?".

"Vật cung phụng không chỉ là chuyện của hai chúng ta, còn cần phải thương lượng với mấy đồng đạo đã".

Nhưng muốn vượt qua lần cung phụng này, e rằng chỉ có thể làm như vậy". Thú đầu trâu cười gượng nói.

"Kim Tủy Tinh Trùng và Kim Mẫu San hô cũng hiếm có khác thường. Nếu đem ra đổi thì lần sau sợ rằng sẽ không nắm chắc tìm đủ". Cự mãng nhắc nhở.

"Lần này thì không phải lo. Tinh Trùng và Kim Mẫu San Hô sa tất nhiên là rất khó tìm, nhưng nếu chúng ta bỏ ra thêm nhiều thời gian, thì tất sẽ tìm được. Còn số lượng Mộc Linh Hoa mà người Thiên Bằng tộc cần lại rất lớn, những nơi khác sớm đã khô héo hết rồi, chỉ có trên núi mà người này sống mới có thể tìm đủ số lượng cho lần cung phụng này". Thú đầu trâu nói có chút bất lực.

"Nếu đã như vậy, chỉ bằng khi người của Thiên Bằng tộc đến lấy đồ cung phụng thì chúng ta hãy nói với họ, để họ giải quyết tên kì quái này". Ba đầu của con cự mãng lắc lắc, đột nhiên nói.

"Hừ, đừng có nghĩ đến chuyện đó. Chẳng lẽ người đã quên lần giáo huấn trước ư? Cho dù người của Thiên Bằng tộc có giết được người này, nhưng Mộc Linh Hoa trên núi tuyết đối sẽ bị thu đi hết, những đồ cung phụng tuyết đối đến nửa đóa cũng không có. Hơn nữa, nếu như nói sự thật với họ là Mộc linh Hoa đã biến mất trên Hắc Mộc sơn thì Thiên Bằng tộc còn giữ chúng ta lại nữa không? Thiên Bằng tộc đã nhiều lần lấy được đồ cung phụng, chỉ cần Mộc Linh Hoa số lượng đủ thì nếu như những đồ cung phụng khác thiếu một chút cũng không phải là không thể ứng phó được. Nhưng ngược lại nếu như Mộc Linh Hoa thiếu, thì những thứ khác có nhiều đi chăng nữa cũng sẽ không có quả tốt để ăn đâu. Loại Mộc Linh Hoa này dường như là thứ cực kì quan trọng đối với người Thiên Bằng tộc. Nếu không phải Thiên Bằng tộc có sự kiêng kị khác thường đối với sương mù đen ở đây, tuyết đối không dám lưu lại ở đây lâu. Thì họ không chừng sớm đã phái người đóng giữ ở đây rồi". Thú đầu trâu lãnh đạm nói.

"Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, thì cho dù lần này có thể ứng phó được, thì lần cung phụng sau chúng ta không có cách nào giao ra đủ. Đến lúc đó không phải là vẫn có kết cục như vậy sao. Đám chúng ta đều đã bị Thiên Bằng tộc hạ nô ngân, một khi rời ra khỏi đây ngoài vạn dặm, thì lập tức sẽ tự bạo mà chết". Tam thủ cự mãng vội nói.

"Điều này ta đương nhiên là biết. Nhưng không cần phải lo lắng tới chuyện này. Người lẽ nào đã quên lời hứa mà vị đại nhân trong sương mù đen đã hứa với chúng ta sao. Chỉ cần lại âm thầm đưa cho hắc linh thạch trăm năm ,thì hắc sẽ có thể thần thông đại thành, giải trừ nô ngân cho chúng ta. Đến lúc đó, không phải kiêng kị mà trốn đi được rồi". Giọng của thú đầu trâu đột nhiên nghiêm nghị hẳn lên.

"Nhưng người có thể tin được hay không? Đừng quên, hắc trước đây là tiền bối trong Hắc Ẩn sơn chúng ta, nhưng sau khi thoát chết tiến vào bên trong sương mù đen, lại nuốt được tinh Hạch của một con cự quý thượng cổ, giờ hắc đã trở thành nửa quý nửa yêu rồi. Vạn nhất đến lúc đó hắc lại có biến đổi gì khác...". Tam thủ mãng do dự nói.

"Thì sao, Hoa huynh lo lắng vị đại nhân đó không giữ lời hứa ư?"

Điểm này cứ yên tâm, vị tiền bối này cũng xuất thân từ Hạo Thú tộc, hơn nữa lại có

đại thù đại hận với Thiên Bằng tộc. Nghĩ thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không gây điều gì bất lợi cho chúng ta đâu. Hơn nữa, chúng ta đã âm thầm mang cho hắn rất nhiều tình thạch trăm năm, giúp hắn tu luyện, bây giờ nhìn thấy đại công cáo thành, thì còn có thể có lựa chọn nào khác sao?".

Thú đầu trâu liên tục lắc đầu nói.

"Có thể là Hoa mỗ suy nghĩ nhiều rồi. Nhưng rốt cuộc trong sương mù đen kìa có thứ quý gì mà làm cho Thiên Bằng tộc sợ hãi đến vậy. Vị đại nhân đó phải chăng đã tìm hiểu rõ?" Cự mãng có chút hiếu kì hỏi.

"Không biết, nhưng bên trong chắc chắn có gì đó cổ quái. Cho dù với thần thông hiện tại của vị đại nhân này thì cũng chỉ có thể lưu lại ở ven ngoài của sương mù mà thôi, nào dám vào tận giữa. Nhưng sự tồn tại của sương mù đen này là chuyện rất lâu về trước. Nghe nói đó chính là chuyện xảy ra khi mà người của Thiên Bằng tộc lớn mạnh nhất, cơ hồ như thống lĩnh cả một Phi Linh tộc". Thú đầu trâu cười gượng một tiếng nói.

"Điều này cũng có thể. Bất luận là trong sương mù có tồn tại cái gì thì đối với chúng ta đều không có lợi. Với tu vi của chúng ta, nếu một ngày bước vào đó thì chỉ sau một lúc sẽ bị hút hết máu thịt, hóa thành cốt khô". Tam thủ cự mãng gật gật nói.

Sau khi thú đầu trâu và cự mãng bàn bạc với nhau vài câu, thì lập tức thu yêu đan lại, hóa thành hai cơn yêu phong, bay đi mất.

Ngay lúc hai con thú rời đi không lâu, không gian gần đó bỗng chập chờn, một nhân ảnh xanh nhạt từ hư không hiện ra.

Đó chính là Hàn Lập.

Hắn ngẩng đầu nhìn hai con thú đã đi xa, cười một cách quỷ dị, đột nhiên nắm một tay chộp vào hư không hướng về nơi hai con thú lúc trước đã đứng.

Kim Quang chợt lóe lên, bỗng nhiên hiện ra một tiểu trùng kim sắc to bằng móng tay, rõ ràng đó là một con Phệ Kim trùng đã được thu nhỏ lại mười mấy lần.

Con trùng này hai cánh dang ra, bay vào trong lòng bàn tay Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ một ngón tay vào linh trùng, nhắm hai mắt lại, lập tức thu hồi thần niệm

trên người con Phệ Kim trùng lại, những lời đối thoại của thú đầu trâu và tam thủ mãng đều vang lên trong tai hắn.

"Sương mù đen, nửa quỷ nửa yêu, nô ngan? Có nghĩa gì vậy. Người của Thiên Bằng tộc nếu như không có cách nào lưu lại lâu trên đảo này, chỉ cần không tồn tại cấp hợp thể, thì trong thời gian ngắn cũng không cần phải quá lo lắng. Thật không ngờ, mấy con yêu thú cấp thấp này lại có thể bắt được những thánh dược luyện thể như Linh Tủy tinh Trùng. Đây là thứ mà những Trưởng lão Hợp Thể kì trong thành thiên Uyên cũng không có cách nào tìm kiếm được. Có nó rồi, lại tìm thêm được một số linh vật khác, cộng thêm cơ thể Kim Cương Xá Lợi của ta thì sẽ có thể học được Kim Cương Pháp Thân của Phật Tông, có thể đem Phạm Thánh Chân Ma Pháp Tướng của a ngưỡng luyện thành một thực thể. Còn nói về Kim San Hồ sa, nó cũng là một vật hiện tại cần gấp, nếu như dùng nó để luyện xâm nhập vào huyết nhục, thì sẽ làm cho thân thể càng thêm mạnh mẽ...". Hàn Lập tự lẩm bẩm mấy câu, vui vẻ khác thường.

Một lúc sau, Hàn Lập không cười nữa, đột nhiên nghĩ đến một chuyện gì đó, khoe miệng hơi nhếch lên, bỗng từ sau lưng hư ảnh của đại bàng và phượng hoàng ngũ sắc lóe sáng, một đôi cánh trong suốt hiện lên.

Chỉ động hai cánh một cái thì thân hình Hàn Lập đã phóng ra một thanh quang chói mắt, chớp lóe xuống, cả người hóa thành một sợi tơ óng ánh bắn nhanh ra.

Trên không trung chợt hiện ra một vệt sáng xanh rất dài, dường như xé rách hư không, từ chỗ tia sáng bắn ra nổi đến thẳng chân trời.

Rồi sau một khắc, một đầu của vệt sáng dài đó linh quang lóe lên, sợi tơ óng ánh đã xuất hiện ở trong đó. Lại lóe sáng, lần này chìm vào phía chân trời không còn thấy bóng dáng nữa.

Khi Hàn Lập khởi động hai cánh lôi phong đã biến thành linh bảo thì tốc độ của đòn quang đã nhanh gấp mấy lần so với tốc độ thông thường. Chỉ trong quang cảnh hơn hai ngày, đã có thể bay ra khỏi hòn đảo, xuất hiện trên một vùng biển cách đó vài trăm dặm.

Vùng biển này khắp nơi phân bố các đám san hô khác nhau, lớn thì như một hòn đảo nhỏ, bé thì chỉ có thể đứng được một người.

Đây chính là động phủ của Bảo Quang tôn giả mà hắn tìm được thông qua Sư hồn

thuật.

Vị tôn giả này chẳng qua chỉ là một con yêu thú cấp tám hóa hình mà thôi. Từ hai trăm năm trước nó đã dạo chơi đến vùng àny, rồi thu phục được bảy tám con hải thú cấp thấp và trung gần đó và định cư ở đây.

Đám yêu thú đầu trâu trên đảo đã từng trao đổi một số linh dược với thủ hạ của con yêu này nên mới miễn cưỡng kéo thêm một chút giao tình. Cho nên khi đơn độc không công phá được động phủ của Hàn Lập, mới nghĩ đến việc dùng Kim Tùy Tinh Trùng để trao đổi lấy sự trợ giúp của nó.

Đương nhiên cũng là do đám tiểu thú đã đoán sai tu vi thực sự của Hàn Lập, cho rằng cũng chỉ là tồn tại ở cấp Nguyên Anh mà thôi, nên mới làm như vậy. Nếu không tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện bất lợi cho mình.

Hàn Lập không bỏ lỡ thời cơ, một tay lật lên, từ trong tay áo vươn ra một bàn tay phát ra ánh sáng màu đen, từ từ ẩn xuống phía đám san hô.

"Ầm ầm ùng". Một tiếng nổ cực lớn vang lên, từ trong lòng bàn tay hiện ra hư ảnh một ngọn núi nhỏ, phình to lên trong quang hà màu xám, rồi hóa thành thực thể ép chặt xuống phía dưới.

Dưới sự thúc đẩy toàn lực của Hàn Lập, Nguyên Từ thần Sơn lập tức phình ra lớn đến cả nghìn trượng, Nguyên Từ Thần quang ở dưới đáy cuộn cuộn phóng ra, đem toàn bộ bề mặt biển san hô lớn đến vài mẫu đều bị bao phủ phía dưới.

Chương 1405: Thạch Đôn

Cự sơn vẫn chưa thật sự đập đến bên trên đám san hô, thì đã phát ra những tiếng âm âm cực lớn.

Những nơi mà ánh sáng xám đi qua thì tất cả đá ngầm đều hóa thành bột vụn, nước biển gần đó chịu áp lực cũng lật lên cuộn cuộn, một con sóng cực lớn cao đến cả trăm trượng trong nháy mắt đã hình thành, đập lên bốn phía bắn tung tóe. Hàn Lập làm náo động lớn như vậy, đương nhiên đã kinh động đến động phủ ẩn phía dưới dải san hô.

Chỉ chốc lát sau, một phần mặt nước biển ở gần đó bỗng từ dưới bay lên hai luồng yêu khí một đỏ một xanh, từ trong một luồng yêu khí truyền ra một tiếng quát mắng lớn: "Người nào đó, dám đến làm loạn trước động phủ của chúng ta, không biết đây là nơi ở của Bảo Quang tôn giả đại nhân sao?". Hàn Lập nghe thấy vậy cũng không nói gì, chỉ hưởng ngón tay tùy ý điểm lên cự sơn một cái. Quang hà màu xám phía dưới cự sơn bay vòng vòng rồi sáng lên, vây tròn cuốn hai luồng yêu khí vào trong.

Sau khi hà quang quay cuồng mấy vòng thì từ bên trong phát ra hai tiếng kêu thảm thiết. Hai con yêu vật trong hai luồng yêu khí đã bị nổ tung trong hà quang, hóa thành cơn mưa máu rồi biến mất. Đó chỉ là hai con hải yêu cấp sáu, hàn lập hoàn toàn không thèm để ý tới. Một khắc sau, cự sơn lập tức tấn công mạnh vào mặt biển.

Lập tức một xoáy nước cực lớn nổi lên dưới sức vặn của Nguyên Từ thần quang, nước biển bốn phía xoay chuyển nhanh như ác ma rút gào, mặt biển gần đó lập tức bị khuấy lên đến mức long trời lở đất.

Còn ở phía sâu dưới biển, vô số tôm cá bị dọa sợ cho kinh hoàng chạy trốn tứ phía, trong đó cũng có cả mười mấy con hải thú không biết tên, thân dài hơn một trượng.

Hàn Lập lần này tùy ý thúc động uy lực của Nguyên Từ thần sơn, cuối cùng làm cho phía dưới mặt biển truyền lên một tiếng gầm phẫn nộ dị thường, bỗng nhiên từ bên cạnh xoáy nước bay ra năm luồng hắc khí. Luồng hắc khí đầu tiên cuộn lên, đột nhiên hiện ra một đại hán cơ thể hùng vĩ, đầu mọc một cái bướu, toàn thân cốt giáp màu xanh

lam, tay cầm một đôi chùy lớn màu đen. Hàn Lập nhìn thấy liền nở một nụ cười ở khóe môi, không đợi đối phương mở mồm đã thúc dục Nguyên Từ thần sơn.

Lập tức cự sơn cao nghìn trượng sáng lóe lên rồi biến mất. Cùng lúc đó, đại hán Lam giáp chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu mình có bóng đen, vội vàng ngẩng lên thì chỉ thấy lọt vào mắt là cả một mảng đen sì đang áp xuống. Nguyên Từ thần sơn đã xuất hiện trên đầu hắn, đang nện xuống với khí thế hùng hực. Khi còn chưa tiếp cận hắn thì một cơn cự phong đã thổi đến làm hắn đứng không vững.

Đại hán vô cùng hoảng sợ, thậm chí ngay cả Hàn Lập hắn cũng không nhìn, vội vàng ném hai cái chùy về phía cự sơn, rồi lặn lên trên mặt đất, lập tức hóa thành một con giao long màu xanh dài hơn mười trượng, rồi chọt lóe lên trốn chạy.

"Bịch bịch" hai tiếng vang lên, hai cái chùy lớn màu đen hóa thành cực lớn vài trượng, nhưng đập vào ngọn núi thì không để lại vết tích gì, ngược lại, sau khi ánh sáng màu xám quay một vòng thì hai chiếc chùy đó đã mất đi sự kiểm soát mà rơi thẳng xuống.

Còn con giao long, nó chưa kịp chạy tới nơi khác, vừa mới bay được hơn ba mươi trượng thì ánh sáng xám lóe lên, con giao long màu xanh cũng bị bó chặt, không có cách nào cự quỹ được. Lúc này, hàn Lập mặt không chút biểu cảm nào lại chỉ tay điểm vào cự sơn.

Cự sơn quay tròn trong không trung, lập tức một lực vô hình cực lớn sinh ra ở phía dưới, trong tro bụi, con giao long màu xanh chưa kịp kêu lớn lên những tiếng kinh khủng thì cơ thể đã bị lực đó ép thành thịt vụn, chỉ chừa lại một cái đầu giao long cực lớn là còn nguyên vẹn.

Cho dù cơ thể giao long vô cùng rắn chắc được liệt vào hàng những yêu thú đứng đầu, nhưng một con giao long cấp tám làm sao có thể ngăn cản nổi uy lực của Nguyên Từ thần sơn. Con giao long này thậm chí còn chưa thể nhìn rõ dung mạo của Hàn Lập thì đã bị hủy đi thân thể.

Nhưng nguyên thần may mắn con sót lại trên đầu giao long không biết đã thi triển thần thông gì mà đã hóa thành một lam quang chói mắt, thoát cái đã giãy dụa thoát ra khỏi những luồng ánh sáng xám, liều mạng bắn ra ngoài.

Chính vào lúc này, một con hỏa điều ngân sắc gào thét từ trên trời bay xuống, tốc độ cực nhanh, chỉ thoáng một cái đã va vào đầu con giao long.

Một tiếng kêu thảm thiết phát ra, một con tiểu giao màu xanh xông từ trong đầu con giao long ra muống chạy trốn, nhưng ngân điểm chợt lóe lên và thoát cái bị hóa thành hư không, chỉ còn lưu lại một viên giao mạc lẳng lẳng trôi nổi trên không. Đây đương nhiên là kết quả do Hàn Lập dốc hết sức để khống chế Phệ Linh Thiên Hỏa lưu lại.

Còn về bốn con hải thú trong hắc khí, vào lúc cự sơn xoay chuyển đã sớm không thể kháng cự lại, biến thành huyết sương, ngay cả tinh hồn cũng không may mắn thoát được.

Hàn Lập thấy hơi đã giết chết năm con yêu, cười nhạt nhấc tay lên ra một chiêu, đầu của con giao long lập tức bay vụt đến, bị hút vào trong lòng bàn tay.

Hai mắt hắn hơi híp lại thăm dò chốc lát, trên bàn tay một ánh sáng chợt lóe lên, đầu giao long biến mất, nó đã bị hút vào trong Trữ vật trạc.

Bàn tay màu đen hướng cự sơn vỗ một cái vào hư không, Nguyên Từ thần sơn nghìn trượng liền mờ đi, nhạt dần và hóa thành hư ảnh, cuối cùng biến mất trong hư không.

Hàn Lập thu cự sơn lại, tay áo rung lên, quay người bước đi.

Nhưng hắn liếc mắt nhìn thấy xoáy nước cực đại phía dưới vẫn chưa tiêu tan thì sau một lúc do dự, bỗng nhiên thay đổi chủ ý. Thanh quang khắp người hắn hiện lên, rồi hóa thành một cầu vòng xanh nhập vào trong xoáy nước.

Những nơi mà cầu vòng xanh đi qua thì nước biển đều tự rẽ sang hai bên, chỉ trong phút chốc đã xuất hiện trước đáy hòn đảo nhỏ phía dưới đám san hô.

Hàn Lập liếc mắt nhìn ngọn núi, rồi ngấm bản thẳng vào sườn núi, một vệt kiếm quang kim sắc bắn ra, lóe lên rồi biến mất dạng vào trong hư không.

"Oành". Sau một tiếng nổ vang lên, đầu tiên là luồng ánh sáng hai màu vàng lam nổ tung ra, tiếp theo đó là một tầng ánh sáng lam hiện lên, nhưng cũng chỉ lóe lên một cái rồi nổ vỡ vụn ra.

Ở phía sườn núi hiện ra một cửa lớn san hô màu trắng.

Hàn Lập mỉm cười, ở đây chắc là động phủ của Bảo Quang tôn giả.

Lại một đường kiếm khí vọt qua.

Cửa san hô hóa thành bụi trong kim quang, bên trong đó nước biển không còn, hiện ra một thông đạo màu xanh trông như một hành lang.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe lên, thân hình thoáng một cái đã đi vào bên trong.

Thông đạo rất dài, có vẻ như gần 100 trượng. Khi Hàn Lập từ từ xuất hiện ở phía cuối thông đạo thì lập tức ánh mắt sáng lên.

Hắn nhìn thấy một căn phòng lớn rộng đến khoảng năm, sáu mươi trượng, nguy nga lộng lẫy, lót phía dưới đất đều là những tảng ngọc đẹp trắng nõn không tì vết, và cứ cách khoảng một trượng bốn bức tường thì lại có một viên dạ minh châu lớn, lấp lánh phát quang được khảm lên trên.

Còn ở trên trần nhà có treo một cụm san hô màu đỏ như lửa, tỏa ra sự ấm áp, xua đi tất cả hơi nước trong động phủ.

Hàn Lập có chút bất ngờ về nơi xa xỉ này, ánh mắt xoay chuyển, rồi nhìn vào một cái thạch đôn màu xám trắng được đặt ở một đầu căn phòng.

Vật này thô ráp kì lạ, dường như chỉ được chế tạo từ một loại đá bình thường, nếu không phải là nó ở phía trước cái bàn ngọc tinh xảo dị thường, thì e rằng nó chỉ được coi là một tảng đá to hơi dẹt mà thôi.

Nhưng trong một căn phòng lớn như vậy, tất cả mọi thứ đều sắc sỡ lóa mắt, chỉ có cái thạch đôn này lại chẳng có chút thu hút, không khỏi có chút kì quái.

Hàn Lập nghiêng đầu suy nghĩ, một tay hướng vào thạch đôn, nắm vào hư không, muốn hút nó về phía mình để xem kĩ một chút. Nhưng một cảnh tượng bất ngờ xuất hiện. Dưới lực hút vô cùng lớn do thần thông của hắn tạo thành, chiếc thạch đôn lại hoàn toàn không động đậy.

Hàn Lập chợt rung mình, thầm suy nghĩ một chút, rồi từ từ bước về phía trước, đưa ngón tay ra chạm vào thạch đôn.

Đầu tiên là một luồng băng hàn chạy dọc từ đầu ngón tay chạy lên cánh tay, khi Hàn Lập chưa kịp dịch chuyển cánh tay ra thì lại có một luồng khí nóng tràn lên. Hàn Lập vô cùng kinh ngạc.

Rồi hần dứt khoát đặt cả bàn tay lên trên thạch đôn, thì chỉ cảm thấy hai cảm giác nóng lạnh khác nhau đang không ngừng chuyển biến, sau đó trong cánh tay hần lại chuyển hóa thành một hơi ẩm dào dạt, làm cho hần cảm thấy rất dễ chịu.

Hần nhìn vào cánh tay và vẫn chưa phát hiện ra điều gì không thỏa đáng.

Hàn Lập hơi nhăn mày lại, toàn thân lan tỏa ra những ánh kim quang, hơi dùng lực ở năm đầu ngón tay, muốn trực tiếp nắm lấy thạch đôn cao có vài thước này.

Nhưng hần chỉ nhìn thấy năm đầu ngón tay phát ra kim quang chói mắt, cơ hồ như che khuất cả cái thạch đôn này, nhưng nó hoàn toàn không động đậy. Hàn Lập có chút ngạc nhiên.

Hần không nghĩ gì thêm, liền dùng bàn tay kia đặt lên trên thạch đôn, hai tay đồng thời dịch chuyển khác thường, một tay thì biến thành màu đen bóng loáng, một tay hóa thành trắng tinh trong suốt.

Hai cánh tay lóe lên một cái, từ trong cơ thể Hàn Lập phát ra một tiếng nổ vang như pháo trúc, đồng thời một sức mạnh không thể tin nổi tuôn ra, trực tiếp ảnh hưởng đến thạch đôn.

Những âm thanh ùng oàng vang vọng, cả căn phòng lớn như rung lên, thạch đôn cuối cùng cũng đã hơi lay động, nhưng lập tức lại trở về vị trí cũ. Lấy thạch đôn làm trung tâm, tất cả mặt của căn phòng lớn lập tức nứt ra vô số những khe nhỏ dài, rồi dưới mắt Hàn Lập, tất cả những chỗ khe nứt đi qua thì những viên gạch bằng ngọc gần đó đều bị rung chuyển biến thành bột vụn, lộ ra một nền đất thô ráp và đen sì.

"Huyền Thiết tinh", Hàn Lập vừa nhìn thấy đã nhận ra lai lịch của mặt đất màu đen này, ánh mắt hoàn toàn tỏ ra bất ngờ.

Nhưng lập tức hần thu ánh mắt đó lại, một lần nữa nhìn chăm chăm không chớp mắt vào thạch đôn phía trước.

Thạch đôn lúc này lại chìm sâu vào mặt đất gần một nửa, dường như trời sinh nó đã được gắn vào trong đó vậy. Hàn Lập thở dài một hơi. Vật này tuyệt đối không bình thường, cái khác thì không nói, chỉ dựa vào sức nặng của vật này đã tuyệt đối là thứ mà trong cuộc đời này hẳn mới thấy.

Lúc này tuy hẳn không triệt để phóng ra Phạm thánh chân ma công, nhưng dựa vào sự phối hợp của cơ thể chắc khỏe và hai cánh tay Bách Mạch luyện bảo quyết của hắn, lại không có cách nào nhấc được thạch đôn đó lên. Sức nặng của vật này tuyệt đối là phải trên mười vạn cân.

Nếu hắn không nhớ lầm thì thứ nặng nhất trong tất cả những nguyên liệu quý hiếm hình như chính là Thiên Huyền Trọng Kim trong tin đồn. Một miếng Thiên Huyền Trọng Kim nhỏ bằng đầu cái móng tay đã đủ để đè bẹp một đại hán lực lưỡng xuống đất.

Còn phân lượng của chiếc thạch đôn này tuy chưa có cách nào dò xét rõ ràng, nhưng nhìn vào thể tích của nó đoán chắc sức nặng của loại vật liệu này sẽ không nặng dưới Thiên Huyền Trọng Kim, thậm chí có lẽ còn nặng hơn vài phần.

Ý nghĩ như điện vụt qua, nhưng sự kiểm nghiệm trong tay lại hoàn toàn không có ý dừng lại, chỉ thấy kim quang lóe lên, một kiếm khí chém phụt xuống. "Phù" một tiếng, kiếm khí đã tán ra rồi bị hủy trên bề mặt của thạch đôn, hoàn toàn vô hiệu.

Nhưng Hàn Lập cũng không hề cảm thấy kì lạ, vật này đặc biệt như thế, nếu nó ngay cả một kiếm khí cũng không chống lại được thì e rằng lại làm hắn thất vọng. Nhưng cũng vì thế mà sự hiếu kì của hắn càng tăng lên.

Một tay lật lên, một thanh kiếm nhỏ dài vài tấc hiện ra, nhưng khi kim quang phóng lớn ra thì nó liền hóa thành trường kiếm kim sắc. Hàn lập một tay cầm kiếm, hoàn toàn không chần chừ chém mạnh vào thạch đôn.

Chương 1406: Biến Dị

Một tiếng nổ càng lớn hơn vang lên, vô số kim mang phóng ra mãnh liệt từ trên thạch đôn.

Nhưng Hàn Lập mặt hơi biến sắc, sau khi tay vừa thu trường kiếm lại, thạch đôn lại một lần nữa xuất hiện toàn vẹn không tổn hao gì.

Thanh Trúc Phong Vân kiểm sắc bén dị thường, vậy mà cũng không có cách nào làm tổn hại đến vật ấy mây may.

Mắt Hàn Lập chợt lóe sáng, hất vạt áo về phía thạch đôn, đột nhiên một đám hỏa cầu màu bạc bay ra.

Sau một tiếng vang nhỏ, hỏa cầu bọc lấy thạch đôn vào giữa, và phát ra những tia lửa nổ lách tách.

Nhưng thạch đôn vẫn lặng lẽ nằm đó, không hề có bất cứ biến đổi nào.

Nhưng thần niệm của Hàn Lập vừa lướt qua bề mặt của thạch đôn, trên mặt ngược lại hiện ra một tia vui mừng.

Hắn cũng không đi đâu nữa, trực tiếp khoanh chân ngồi ngay bên cạnh thạch đôn, hai tay bắt quyết, thôi động Phê Linh Thiên Hỏa tiếp tục luyện vật ấy. Từ giữa hai tay, một nguồn linh lực tinh thuần không ngừng truyền vào trong ngân sắc hỏa diễm. Cứ như thế, thời gian từng chút một trôi đi, đã qua đi một ngày một đêm.

Đột nhiên Hàn Lập khẽ quát một tiếng, ngân diễm liền trở lại thành một con hỏa điều bay trở về, sau khi xoay quanh một vòng, liền biến mất vào trong tay áo. Hàn Lập lúc này đã đứng dậy, một lần nữa tiến đến trước thạch đôn, bắt đầu chăm chú nhìn.

Nhìn một cái, thạch đôn hầu như giống như trước, không có gì dị thường. Nhưng trong con mắt của Hàn Lập, dưới làn ánh sáng xanh, bề mặt đã có chút dấu vết tan chảy, nhưng dấu vết rất nhỏ hầu như mắt thường không thể nhận ra được. Theo như tính toán

của hắn, nếu như thật sự làm tan chảy hoàn toàn vật này, không có thời gian mười năm thì căn bản là đừng nghĩ đến. Nhưng Hàn Lập không những không buồn bã mà lại vui mừng!

Đối với những người tu luyện như bọn họ, thời gian mười năm căn bản không là gì cả, nhưng vật này kì lạ như vậy, chắc chắn là một dị bảo.

Tên Bảo Quang tôn giả kia không biết làm sao mà phát hiện ra vật này. Với thần thông của hắn đương nhiên dùng hòng động vào vật này, chắc là đánh đứt khoát lấy vật này làm trung tâm, liền mở ra gian động phủ ở đây. Định sau này sẽ nghĩ cách xử lí. Hàn Lập chớp mắt đã đoán ra được bảy tám tám phần hành động lúc đầu của tên Lam giao, tuy nhiên làm thế nào đem được vật này đi đúng là một chuyện phiền toái.

Dù sao vật này cũng nặng như thế, nếu cho vào trữ vật trạc, sợ rằng sẽ lập tức đè nát không gian trữ đồ. đành chỉ có thể dựa vào cơ thể mang vật ấy đi.

Nhưng hắn sợ rằng cho dù vận hết Phạm thánh chân ma công, một lần cũng chỉ có thể đem đi một phần ba. Nếu không đến độn quang cũng không thể điều khiển lên được. Hàn Lập nhìn thạch đôn, trầm ngâm hồi lâu.

Tay áo vừa tung lên, ù ù tiếng xé gió, hai đóa kim hoa bay ra từ tay áo, sau khi xoay vòng một cái, liền biến thành hai con Mẩu Chỉ đại kim sắc giáp trùng, chính là Phệ Kim Trùng đã trưởng thành.

Mồm kêu lên một tiếng, Phệ Kim Trùng lập tức bay đến trên thạch đôn, từ hai hướng khác nhau bắt đầu nuốt từ trên xuống dưới. Hàn Lập không chớp mắt nhìn chăm chăm vào cử động của Phệ Kim Trùng.

Tuy Phệ Kim Trùng có tiếng là vô vật bất phệ, nhưng thạch đôn này kì lạ như vậy, cho nên hắn cũng không nắm chắc được bao nhiêu, không biết con trùng này có thể phát huy tác dụng hay không. Nhưng lát sau sự lo lắng trong lòng Hàn Lập đã không cánh mà bay.

Phệ Kim Trùng tuy tốc độ nuốt rất chậm chạp, nhưng qua một lúc, hai cái hố nhỏ quả thực xuất hiện trên thạch đặng.

Quả nhiên là có thể cắn được vật này.

Hàn Lập trong lòng mừng rỡ.

Nhưng chỉ trong thoáng chốc, hai con Phệ Kim Trùng cánh run lên hai tiếng "phạch phạch" từ trên thạch đôn rớt xuống, phát ra âm thanh lớn như tiếng nặng rơi xuống đất. Hàn Lập giật mình, một lúc lâu sau hấn mới gỡ tay, kim quang chợt lóe, hút Phệ Kim Trùng vào trong tay. Kết quả phát hiện Phệ Kim Trùng vừa vào trong tay thì vô cùng nặng, vượt xa so với trọng lượng thông thường của linh trùng. Hàn Lập chớp mắt, không giấu được sự kinh ngạc.

Nhưng may mà con trùng này ngoài quá nặng ra, tất cả những cái khác vẫn bình thường, hai cánh và cơ thể vẫn động đậy không ngừng. Hàn Lập chăm chú nhìn con trùng, hơi trầm ngâm một chút liền hiểu ra sự tình.

Hiển nhiên là với sự đặc biệt của chất liệu thạch đôn, cho dù là Phệ kim trùng cũng không thể tiêu hóa ngay được, cho nên một lần nuốt quá nhiều thì lập tức vượt qua cực hạn. Xem ra phải qua một quãng thời gian, mới có thể hồi phục lại bình thường.

Sau khi hiểu rõ, Hàn Lập thu hai con Phệ kim Trùng lại, nhưng trong tay áo lại bay ra hai con linh trùng.

Cũng nuốt lẫn như thế, sau một chút thời gian, hai con Phệ Kim trùng cũng không thể chịu được thể trọng của chính mình mà rơi xuống đất, lại được Hàn Lập thu lại. Nhưng lần tiếp theo bay ra từ trong tay áo ngược lại đã là bốn đóa kim hoa...

Hơn nửa ngày sau, sau khi hàng nghìn con Phệ kim trùng được thả ra rồi thu vào, thạch đôn trước mặt đã bị Phệ kim trùng nuốt đi mất khoảng một phần mười, nhưng cũng vì vậy thành công phân thành được ba khối lớn. Nhìn ba khối to nhỏ gần như nhau, Hàn Lập hài lòng gật gật đầu.

Hai tay bắt quyết, trên người lại phóng ra kim quang, đồng thời sau lưng một vầng sáng kim sắc hiện lên, chớp mắt lại biến thành một đạo hư ảnh kim sắc ba đầu sáu tay. Hàn Lập vừa cúi người, dưới sức lực của hai cánh tay, cuối cùng từ từ ôm nhấc được một trong ba khối đá lên.

Tuy giống như bị một ngọn núi nhỏ đè lên người, nhưng với trọng lượng này đã có thể miễn cưỡng điều khiển độn quang để đi. Hàn Lập nhếch mép, đặt vật trên tay xuống, cẩn thận xem xét lại những chỗ còn lại của động phủ một lần, xem xem còn có những

thứ thú vị khác không? Kết quả ngoài một số vật liệu đặc biệt của biển và linh thạch ra thì không còn thứ khác đáng chú ý nữa. Hàn Lập cũng không thất vọng gì, sau khi lấy tất cả mọi thứ, lại quay trở về đại sảnh.

Lần này, hắn đem hai trong ba khối của thạch đôn, lần lượt ôm đến một chỗ cực kì bí mật trong động phủ, sau đó bố trí một ảo trận để che giấu chúng. tiếp đó, hắn liền ôm khối cuối cùng lên, bay ra khỏi cửa động phủ.

Khi Hàn Lập xuất hiện một lần nữa trên mặt biển, sau lưng linh quang phóng ra, hư ảnh Thanh Điều Thái Phụng vừa chớp, Phong lôi sí hiển hiện ra.

Hai cánh vừa đập, hắn liền biến thành một đạo tinh tuyến phóng ra, chớp mắt đã biến mất ở cuối chân trời.

Vật ở trong tay quả thật nặng vô cùng, cho dù là dùng đến cực tốc thần thông Phong Lôi sí, nhưng cứ bay được mấy canh giờ Hàn lập lại phải dừng lại để hồi phục thể lực, sau đó mới có thể tiếp tục lên đường.

Ba ngày sau , Hàn Lập một lần nữa về tới động phủ Hắc Ấn sơn mạch, không nói lời nào đem khối đá đặt vào trong mật thất.

Thời gian hai ngày còn lại, Hàn Lập cũng không vội rời khỏi động phủ, chỉ ở trong mật thất dùng những phương pháp khác kiểm tra khối đá vừa chiếm được.

Kết quả vật liệu này ngoài cứng rắn vô cùng ra, bất luận tấn công bằng băng phong, sấm sét hay ma khí ăn mòn... đều không làm nó có bất cứ tổn hại nào. Còn đốt bằng các loại hỏa diễm, ngoài Phệ Linh Thiên Hỏa ra, các loại hỏa diễm khác bao gồm Nguyên Anh Chi Hỏa của hắn, đều giống nhau không thể làm nó bị tan chảy mây may. Đường nhiên, tác dụng của Phệ Linh Thiên Hỏa đối với khối đá cũng cực kì bé nhỏ.

Đây chính là vật liệu tốt nhất để luyện chế bảo vật phòng ngự thượng đẳng, nhưng với trọng lượng của nó, nếu như đem luyện thành một bảo vật mang tính tấn công tương tự như Nguyên Tì sơn, có lẽ uy lực cũng vô cùng kinh người.

Sau khi kiểm tra xong, Hàn Lập lập tức có suy nghĩ như vậy. Về phần rốt cuộc sẽ xử lí như thế nào, đường nhiên còn cần phải suy nghĩ kĩ lưỡng thêm.

Nhưng Hàn Lập trong lòng bỗng giật mình, đột nhiên kiểm tra những con linh trùng đã nuốt thứ vật liệu này đang nằm trong Linh thú hoàn. Hắn không khỏi giật mình.

Hàng nghìn con Phệ kim trùng trưởng thành không biết từ lúc nào rơi vào trạng thái ngủ, bộ dạng giống như sắp tiến hóa một lần nữa.

Kim trung của hắn đã trưởng thành rồi, nếu như lại tiến hóa thêm nữa , có vẻ chỉ có thể là tình trạng phát sinh biến dị.

Hàn Lập đương nhiên mừng rỡ cực độ.

Nhưng như vậy, sử dụng thạch liệu đặc biệt này như thế nào, có vẻ càng khó quyết định hơn.

Sau khi lưỡng lự nửa ngày, cuối cùng Hàn Lập vẫn quyết định đợi xem những con Phệ kim trùng này sau khi tiến hóa có biến đổi gì, sau đó mới suy nghĩ đến việc này.

Thời gian hai ngày chớp mắt trôi qua.

Ngày thứ ba, cũng chính là thời hạn bảy ngày mà hàn Lập đã hẹn với hai yêu thú đầu trâu.

Kết quả vừa sáng sớm, không những hai yêu quái này tới bên ngoài động phủ, mà cả Kim Mao cự viên và con Dã trư khổng lồ cũng xuất hiện ở đó.

Những con yêu quái này nhìn về phía hà quang màu xanh bên ngoài động phủ của Hàn Lập, trong mắt mang vẻ sợ hãi. Tất cả đều im lặng chờ đợi, không dám có chút ồn ào.

mãi cho tới gần buổi trưa, thanh hà mới dần dần tan biến như bọt biển, để hiện ra một cánh cửa đá lớn cao hơn hai mươi trượng. Sau tiếng "ầm ầm", thạch môn tự động mở, lộ ra một thông đạo phát ra ánh sáng trắng.

"Vào đi!". Một giọng nói lạnh lùng truyền ra từ trong thông đạo.

Mấy tên yêu quái trong lòng giật mình, nhưng cũng không dám cãi lời lần lượt đi vào trong thông đạo. đương nhiên trừ thú đầu trâu ra , những con yêu quái khác đều phải thu nhỏ hình dạng lại mấy lần, mới có thể tiến vào trong thạch môn.

Sau một lúc, trong một gian thạch thất trong động phủ, Hàn Lập ngồi trên một thạch đôn, từ trên cao nhìn xuống bốn con yêu quái trước mặt, ánh mắt dừng lại lâu hơn một chút trên người con Kim Mao cự viên.

"thịch" một tiếng!

Hàn Lập không đợi mấy con yêu quái mở miệng nói, vung tay áo lên một cái, một vật đột nhiên bay ra, rơi xuống mặt đất. Đó là một cái đầu giao long màu xanh rất lớn. Vừa trông thấy vật này, mấy con tiểu thú yêu tinh cả kinh.

"Đây chính là thủ cấp của Bảo Quang tôn giả. Nay tên này đã chết, giao dịch giữa các người và hãn ban đầu đương nh hủy bỏ. Các người đã tới đây đúng hẹn. Mấy ngày qua chắc cũng đã suy nghĩ xong rồi, đồ vật có mang đến hay không?". Hàn Lập hỏi với khẩu khí không cho phép cự tuyệt.

Nhìn chiếc đầu giao long xanh lè trước mắt, mấy con yêu quái lập tức nhìn ra khí tức của yêu thú cấp tám còn sót lại. Tên nào cũng chột dạ.

"Văn bối đâu còn sự lựa chọn nào khác! Chúng văn bối đích thực đã đem đến thứ mà tiền bối cần". thú đầu trâu và ba con thú khác sau khi nhìn nhau, thì miễn cưỡng cười trả lời.

"Rất tốt, Mộc Linh Hoa mà các người cần, ta cũng đã chuẩn bị rồi. Chỉ cần làm ta hài lòng, sẽ lập tức giao cho các người". Hàn Lập lạnh nhạt nói, sau đó ấn một tay vào trữ vật trạc.

Sau khi một đám bạch quang lóe lên, một chiếc hộp ngọc lớn hình chữ nhật hiện ra trên tay.

Vừa mở chiếc hộp, một làn hương hoa thơm ngào ngạt phả vào mặt. Trong hộp đầy những chiếc chuông vàng to bằng ngón cái, cái nào cũng sáng rực rỡ, ước chừng có khoảng trên trăm chiếc.

Chương 1407: Kim Tỳ Luyện Thể

Xem kĩ lại, thì phát hiện những chiếc chuông phát ra một linh khí đậm đặc này lại là những bông kim hoa nhỏ màu vàng hình chuông. Trông rất sống động, chẳng khác gì những chiếc chuông đúc thật.

“Thật sự có nhiều hoa Mộc Linh như vậy, hơn nữa đều là loại từ một nghìn năm trở lên” Vừa nhìn thấy những bông hoa này, cổ họng con vượn khổng lồ phát ra những tiếng gừ gừ, tràn đầy vẻ kinh ngạc.

“Hoa Mộc Linh các người đã thấy rồi. Kim Tỳ Tinh Trùng và Kim Mẫu San Hô Sa đâu?” Hàn Lập hỏi.

“Chỉ có thứ này sợ rằng chưa đủ. Đây chẳng qua là một trăm đóa mà thôi, theo ước định chỉ bất quá đổi lấy mười đôi linh trùng” Ánh mắt thú đầu trâu ánh lên vẻ vui mừng, nhưng vẫn rất bình tĩnh nói.

Hàn Lập cười mỉm, ném cái hộp trong tay ra phía trước, để trôi lơ lửng trong không trung, tay kia xoay một cái lại hiện ra một chiếc hộp dài. Mở nắp ra bên trong cũng đầy ắp Hoa Mộc Linh. Lần này, lập tức khiến cho mấy con yêu quái há hốc mồm kinh ngạc. “Thế này đủ rồi chứ, mang theo bao nhiêu tinh trùng và san hô sa lô ra hết đi” Hàn Lập nhìn chăm chăm vào mấy con yêu quái trước mặt, từ tốn nói.

Sau khi hết kinh ngạc, mấy con yêu thú thì thầm với nhau vài câu. Cuối cùng tiểu thú rút ra từ trên người một miếng khoáng vật như thủy tinh to bằng nắm tay, những yêu thú khác cũng đều lấy ra những chiếc hồ lô đen to bằng bàn tay. Chớp mắt trong đại sảnh đã xuất hiện mười lăm miếng tinh thể và ba chiếc hồ lô đen. Hàn Lập hai mắt sáng ngời, không nói lời nào hướng về mặt đất nắm tay một cái, lập tức một miếng tinh thể bật lên, bị hút vào trong tay. Hắn cúi đầu bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra.

Chỉ thấy bên trong tinh thể trong suốt, ngưng kết một đôi tiểu trùng màu trắng sữa dài khoảng hai tấc bất động như hóa đá. Thần niệm mạnh mẽ chớp mắt hóa thành vô số chân tơ xuyên thấu tinh thể, tác động lên một trong hai con tiểu trùng.

Lập tức trên cơ thể tiểu trùng nổi lên một lớp quang mang màu trắng sữa, vừa động dậy, từ trong miệng nhả ra một dịch giọt màu vàng, ngấm vào trong tinh thể. Cả tinh thể đột ngột biến sắc, trở nên chói sáng rực rỡ.

Hàn Lập thấy vậy, thần sắc nhất động, năm ngón tay tóm lấy tinh thể, lập tức một nguồn sức mạnh lớn tuôn ra trên linh thể. Nhưng tinh thể chỉ lóe sáng vài cái, thì lại trở lại bình thường.

“Quả nhiên đúng là Kim Tủy Tinh Trùng!” Hàn Lập lẩm bẩm vài tiếng.

“Tiền bối yên tâm, lũ chúng tôi cho dù là ăn gan gấu, cũng không dám lừa gạt tiền bối.”

“Vậy sao!” Hàn Lập trả lời một câu, đặt tinh thể xuống, một cánh tay kia vừa động, lại tóm lấy một chiếc hồ lô.

Vừa dốc xuống, một dòng cát tử kim sắc chảy xuống, chớp mắt đã chất một đồng cao hơn ba thước trên mặt đất. Thuận tay căn lại, cát rơi một ít trên lòng bàn tay. Hàn Lập nhìn chăm chú hồi lâu. Sau đó lần lượt dốc cát trong hai hồ lô còn lại ra.

“Không tệ, Kim Mẫu San Hô Sa này đích thực là cực phẩm. Luận trọng lượng cộng thêm mười lăm đôi tinh trùng, tuy so với hai hộp Hoa Mộc Linh thì vẫn kém một chút, nhưng thôi cũng tạm được, chúng ta hãy trao đổi đi” Hàn Lập quét mắt một lượt, hơi hột nói. Nghe Hàn Lập nói vậy, bốn con yêu quái lộ ra vẻ mừng rỡ, lần lượt gật đầu đồng ý.

Hàn Lập ném hai chiếc hộp, tiểu thú và Kim Mao Cự Viên lần lượt bắt lấy, sau đó cẩn thận cất đi.

Cùng lúc đó, Hàn Lập vung tay áo khua trên mặt đất một cái, một đạo hà quang cuồn quạ, tinh thạch và hồ lô toàn bộ đều biến mất dạng.

“Lần trao đổi này, ta rất hài lòng, sau này nếu còn có dư thừa tinh trùng san hô sa hoặc những kì trân dị vật khác, có thể mang đến chỗ ta trao đổi những vật cần thiết. Trong tay Hàn mỗ không chỉ có Hoa Mộc Linh, sẽ không để các người phải chịu thiệt thòi đâu. bây giờ các người có thể đi rồi” Hàn Lập không mấy may muốn giữ mấy con yêu này lại, sau khi nói vài câu lạnh nhạt, liền hạ lệnh tiễn khách. Dưới khí thế uy hiếp

của Hàn Lập, thú đầu trâu cùng mấy yêu vật khác không dám nói gì thêm, lần lượt cung kính lui ra khỏi động phủ của Hàn Lập, rồi điều khiển yêu phong rời đi.

Mấy tên này sau khi bay ra xa khỏi ngàn dặm, mới thờ phào dừng lại, một lần nữa tụ tập cùng nhau trên không trung.

“Thật tốt quá, không ngờ lần này có thể được nhiều Hoa Mộc Linh đến vậy, hơn nữa đều là từ ngàn năm trở lên. Nếu như nộp tất cả lên, có khi những cung phụng khác đều có thể được miễn. Người của Thiên Bằng tộc cũng sẽ không trừng phạt chúng ta” Tên Dã Trư khổng lồ hoan hỉ nói.

“Ừ, ta cũng không ngờ người này có thể lấy ra nhiều linh hoa như thế. Nếu như ta không nhớ nhầm, số lượng Hoa Mộc Linh sinh trưởng trên ngọn cự sơn đó hình như không nhiều như thế này. Lẽ nào trước đây khi dò xét ngọn núi đó, đã bỏ sót chỗ bí mật nào đó. Theo như ý của hần, có vẻ trong tay hần còn không ít loại hoa này” Cự Viên nhíu mày nói.

“Có lẽ vậy. Hoặc là chính bản thân hần đã có nhiều Hoa Mộc Linh. Những người của Thiên Bằng tộc xem trọng loại hoa này như thế có thể thấy được sự quý hiếm của nó. Nhiều khả năng loại hoa này là đặc sản của Hắc Ấn sơn chúng ta” Tam thủ cự mãng đảo mắt nói.

“Được rồi, cho dù Hoa Mộc Linh này quý hiếm bao nhiêu, cũng chẳng liên quan gì tới chúng ta. Chúng ta chỉ cần có thể vượt qua một trăm năm này là có thể xóa đi nô ngân, sau đó cao chạy xa bay. Nhưng linh thạch thượng đẳng mà vị đại nhân đó yêu cầu, chúng ta nhất định phải tận sức cung ứng. Nếu như có sơ sót gì, thì sự chờ đợi bao năm coi như uống phí” Thú đầu trâu suy ngẫm hồi lâu, rồi nói ra mấy lời này.

“Có Hoa Mộc Linh rồi, có thêm trăm năm tuyệt đối sẽ không có vấn đề. Nhưng quan trọng nhất là, linh thạch trong tay chúng ta đích thực không còn bao nhiêu nữa. Linh thạch cấp thấp đến chúng ta còn chẳng dùng đến. Còn linh thạch loại trung, đối với vị đại nhân đó đã không còn tác dụng gì nữa rồi. Nếu như là linh thạch cấp cao, quảng linh thạch sớm đã bị khai thác hết. Hơn nữa vị đại nhân còn nói, muốn chúng ta cung cấp bốn viên linh thạch thượng đẳng thuộc bốn thuộc tính khác nhau. Loại linh thạch cực phẩm này, dường như chưa từng xuất hiện ở Hắc Ấn sơn chúng ta, ngay cả những đồng đạo tu luyện khác ở bốn phía đảo tự nhiên nhất cũng chỉ có linh thạch thuộc tính thủy mà thôi.

Cho dù là muốn đổi, cũng không biết lấy đâu mà đổi” Kim Mao Cự Viên ồm ồm nói.

“Nhưng theo như lời của vị đại nhân đó, những linh thạch thượng đẳng này là vật cần thiết để phá chương ngại, nếu không thần thông rất khó đại thành” Dĩ trư khổng lồ cũng thì ào nói. Bốn con yêu tinh nhất thời yên lặng không nói được gì.

“Nếu như là trước đây thì khó nói, nhưng người vừa gặp thần thông quảng đại, lại là từ nơi khác đến đây. Không chừng có linh thạch thuộc những thuộc tính khác” Cự Mãng ba đầu lúc lắc đầu, cái đầu ở giữa chậm rãi nói.

“Điều này đương nhiên chúng tôi có nghĩ tới. Nhưng với đạo hạnh của chúng ta làm sao có thể sử dụng linh thạch thượng đẳng được. Nếu như đổi lấy vật này, sợ rằng sẽ lập tức khiến đối phương nghi ngờ. Hãy cứ nghĩ cách khác trước, cuối cùng nếu như thật sự không còn cách nào khác mới đi trao đổi với người này” Thú đầu trâu cẩn thận nói.

“Nói vậy cũng có lí. Cứ đợi sau khi chúng ta đối phó xong với sứ giả của Thiên Bằng tộc rồi thương lượng tiếp” Vượn khổng lồ kiến nghị. Mấy con thú kia cũng chẳng có cách nào hay hơn, lần lượt gật đầu tán thành. Thế là bốn con yêu quái lại biến thành bốn đám yêu khí, bay về bốn hướng khác nhau.

Hàn Lập lúc này đã ở trong mật thất, một tay chơi nghịch khối thủy tinh chứa tinh trùng, ánh mắt chớp động như đang suy tính gì đó.

Kim Tùy Tinh Trùng tuy rất nổi tiếng, đã lưu truyền lâu trong hai tộc Yêu Nhân, nhưng số lượng có thể phát hiện và bắt sống thì lại cực kì nhỏ bé.

Cho dù có ngẫu nhiên phát hiện ra, cũng chỉ có hai ba đôi mà thôi. Mà giá trị của một đôi đủ để khiến cho một tu sĩ cấp cao đại thương nguyên khí.

Cho nên khi Hàn Lập nghe nói, mấy con yêu thú cấp sáu cấp bảy này có thể cung cấp loại tinh trùng này, trong lòng vui sướng không sao tả xiết.

Tác dụng của tinh trùng có nhiều loại, không những có thể làm chủ được của mấy loại đan dược làm tăng đạo hạnh, hơn nữa càng có tác dụng rõ ràng trong việc luyện thể.

Dùng kim tùy mà loại tinh trùng này nhả ra xoa lên cơ thể, cộng thêm sau khi hấp thụ dịch kinh tủy tùy có thể làm cho cơ thể của tu sĩ lập tức mạnh thêm một bậc. nhưng với

sức mạnh hiện giờ của Hàn Lập, phỏng chừng hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều. So sánh với với hai loại trên, Hàn Lập càng hy vọng dùng loại trùng này vào phương pháp thứ ba. Đó chính là dùng loại tinh trùng này để luyện Phạm Thánh Chân Ma Pháp Tướng của mình, đem nó ngưng luyện ra thực thể thực sự.

Uy lực to lớn của loại thần thông này, phối hợp Phạm Thánh Chân Ma Công, sẽ có được uy lực thôn sơn bình hải, cũng có thể coi là loại pháp thuật hóa thân đặc biệt nhất.

Đương nhiên loại thần thông này tương tự như Phật Tông ngưng luyện kim cang pháp thân, hoàn toàn không phải là bí thuật gì phức tạp, người biết nó cũng không ít, nhưng những linh vật bổ trợ cần thiết ngoài Kim Tùy tinh trùng ra, còn phải cần mấy loại linh dược khác. Độ quý hiếm của những linh dược này cũng không kém Kim Huy tinh trùng. Nếu như muốn thu thập đủ, thì cần phải dựa vào cơ duyên, tuyệt đối không thể mong đợi trong thời gian ngắn được. Hàn Lập nhìn chăm chăm tinh thạch trong tay, yên lặng suy nghĩ hồi lâu. Đột nhiên cổ tay vung lên, trước mặt bỗng hiện ra bốn khối tinh thạch còn lại.

Ngưng luyện Phạm Thánh Chân Ma Pháp Tướng, giữ lại mười đôi tinh trùng chắc là đủ. Năm đôi còn lại, hẳn dùng để tăng cường sức mạnh thân thể, hơn nữa chuẩn bị dùng thứ này để xung kích một lần nữa chưởng ngại Hóa Thần trung kỳ. Đoán chừng cho dù tất cả thuận lợi, quá trình này cũng phải mất năm sáu năm.

Trong lòng nghĩ như vậy, Hàn Lập không chậm trễ giây phút nào, lập tức cầm lấy một khối tinh thạch, trên tay hiện lên linh quang xanh thuần khiết, đồng thời nhắm hai mắt lại.

Hai con tiểu trùng vốn bất động nằm trong tinh thạch, dưới sự kích thích của linh khí, đột nhiên đồng thời lắc đầu vẩy đuôi, mở miệng mỗi con nhả ra một giọt kim dịch.

Hai giọt chất lỏng trực tiếp chảy ra từ trong tinh thạch mà không gặp bất cứ trở ngại nào, rơi thẳng vào lòng bàn tay Hàn Lập, bị thanh sắc linh khí bao lại làm một. Tiếp sau đó, kim dịch trong thanh quang hình như gặp phải kích thích, liền phát ra kim quang sáng ngời.

Tiếp đó ánh sáng này và thanh sắc linh khí hòa trộn với nhau, theo cổ tay chảy xuống, trong chớp mắt, cả cánh tay đã nằm trong kim quang.

Khi tất cả kim quang tràn ra, toàn bộ da thịt trên cánh tay bị nhuộm thành màu vàng rực rỡ.

Hàn Lập một tay nâng cánh tay kim sắc, miệng nói lẩm bẩm.

Cánh tay kim quang chợt lóe sáng lấp lánh, đồng thời một vầng sáng màu trắng nổi lên trên cánh tay, và lưu chuyển không ngừng.

Hàn Lập ngược lại hơi thở ổn định, thần sắc bình tĩnh, linh lực trong người nhập vào một vòng tuần hoàn lớn...

Chương 1408: Thiên Bằng Nhân

Thời gian năm năm nói dài không dài nói ngắn không ngắn.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Lập không những lấy kim tùy mà năm đôi tinh trùng nhả ra toàn bộ xoa lên cơ thể, còn lấy Kim mẫu san hô sa kết hợp với những loại thuốc khác luyện thành nước, cũng gia nhập luyện hóa vào trong huyết nhục.

Làm như vậy, đương nhiên năm đôi kim tùy tinh trùng đều biến mất, Kim mẫu san hô sa trong ba bình hồ lô cũng hết sạch.

Một hôm, Hàn Lập từ trong nhập định mở mắt ra, nâng đôi tay trông chẳng có vẻ gì khác thường lên, nhìn một hồi, trên mặt hiện ra vẻ kì quặc.

“Rõ ràng đã đem kim tùy cùng không ít Kim mẫu san hô sa, toàn bộ đã luyện vào trong cơ thể, cơ thể cũng đã mạnh lên rất nhiều, nhưng chướng ngại trung kì này tại sao vẫn thiếu một chút, rốt cuộc vẫn không đột phá được. Lẽ nào thực sự là cơ duyên chưa tới”.

Hàn Lập thở dài một tiếng, có chút buồn bực lại nhắm mắt lại, đột nhiên vách tường mật thất lóe sáng xanh, nguyên anh thứ hai đã hóa thành một đám điều quang bay vút vào kêu náo loạn. Hàn Lập đầu tiên ngẩn ra, sau nghe tiếng thì nở nụ cười.

“Suýt nữa thì quên, những người của Thiên Bằng tộc sắp tới đảo rồi. Vừa hay ta đi xem xét đám người dị tộc này một chút” Tự nói một câu, Hàn Lập đứng lên, đi ra khỏi cửa mật thất.

Tuy mấy năm hẵn không ra khỏi mật thất một bước, nhưng đã ra lệnh cho nguyên anh thứ hai sử dụng Khôỉ lỗi thuật, luôn luôn giám sát hành động của bốn con yêu kia. Kết quả, từ trong một lần chúng nói chuyện riêng, đã nghe được tin sứ giả của Thiên Bằng tộc sắp đến đảo. Hiện tại dị tộc này cuối cùng đã đến, những tên yêu đó đã phái người đi nghênh đón.

Lại nói, tên Bảo Quang Tôn Giả mà hẵn bắt được lần trước, nhất thời hứng khởi đã

dùng Phệ Linh Thiên Hỏa diệt sát tinh hồn này, sau đó có chút hối hận quên mất không dùng thuật sưu hồn. Đây dù sao cũng là một yêu thú cấp tám, hẳn là hiểu rõ khu vực xung quanh.

Tuy lúc trước đã sử dụng Sưu hồn thuật với kim sắc ngư yêu, nhưng con ngư yêu này chưa từng rời khỏi hải vực lân cận quá xa, cho nên đối với tất cả cũng không hiểu được nhiều. Chỉ biết hải vực này được gọi là Xích Ma Hải, còn hòn đảo mà Hàn Lập ở gọi là Hắc Minh đảo, thực sự chỉ là một bán đảo mà thôi.

Một phần nhỏ của đảo chính là Hắc Ẩn sơn mạch mà hẳn đang ở, tám chín phần của đảo đều bị sương mù đen bao phủ. Tuy nhiên may mà bán đảo lại nối liền với Phong Nguyên đại lục, hẳn cũng không bị truyền tống đến hai đại lục xa lạ còn lại, điều này khiến Hàn Lập âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Chỉ cần vẫn ở trên Phong Nguyên đại lục, hẳn sẽ có cách trở về Nhân tộc.

Hải vực cạnh bán đảo và khối đại lục nối liền bán đảo, hình như là khu vực thống trị của một dị tộc có cánh gọi là Phi Linh tộc. Thiên Bằng tộc chỉ là một chi của Phi Linh tộc mà thôi, còn là một tộc khá nhỏ trong số khoảng mười chi tộc. Hải vực gần đó có không ít yêu thú bị Phi Linh tộc đuổi từ đại lục xuống biển, nếu không đến một chút tin tức này con ngư yêu này cũng không biết.

Ngoài điều này ra, con ngư yêu chưa từng cung cấp thêm thông tin nào chính xác.

Tuy nhiên trong ấn tượng mơ hồ của con ngư yêu, người của Thiên Bằng tộc ngoài trên lưng có một đôi cánh và có thể mượn thần thông khi chiến đấu để biến ra các loại cự bằng, thì tất cả những cái khác đều tương tự như Nhân tộc.

Như vậy, Hàn Lập đương nhiên rất có hứng thú đối với sứ giả đến thu cống vật của Thiên Bằng tộc, muốn tận mắt nhìn thấy một chút.

Không lâu sau, Hàn Lập biến thành một đạo thanh hồng xuất hiện trên không trung bên ngoài trăm dặm, trên vai bò một con kim sắc giáp trùng dài nửa xích.

Hàn Lập mặc cho độn quang bay về phía trước, một tay vuốt ve con Phệ Kim Trùng mới tỉnh dậy từ trong giấc ngủ cách đó không lâu,

Con giáp trùng này nhìn từ bên ngoài hầu như không có gì thay đổi, nhưng mỗi một

con đều trở nên nặng vô cùng, còn nặng hơn nhiều lần khi mới nuốt những thạch liệu cổ quái kia. May mà thông qua kiểm tra, những con Phệ Kim trùng biến dị này đã hồi phục sử linh hoạt ban đầu, hơn nữa con nào cũng trở nên khỏe mạnh vô song.

Một con Phệ Kim Trùng có thể nhẹ nhàng cắn lên một vật ngàn cân, điều này khiến cho Hàn Lập khi vừa kiểm tra xong, há mồm ngạc nhiên hồi lâu.

Ngoài hai điểm trên, Hàn Lập không hề phát hiện ra hơn ngàn con Phệ Kim Trùng sau khi tiến hóa, còn có điểm gì đặc biệt. Không biết là thực sự chỉ có những điểm biến hóa ấy, hay còn có những chỗ biến dị khác, chỉ là hắn vẫn chưa phát hiện ra.

Hàn Lập hơi có chút thất vọng, lại vì cách sử dụng ba khối thạch liệu đặc biệt đó, có chút không biết làm sao.

Một ngày sau, đạo thanh hồng xuất hiện ở một đám núi thấp gần đó.

Sau khi nhật quang lóe sáng, đột nhiên đạo thanh hồng dần dần trở nên mờ nhạt, cuối cùng thì tan biến mất dạng.

Hàn Lập thi triển thần thông, đem giấu cả độn quang lẫn bản thân mình lại, tốc độ cũng chậm đi mấy lần.

Sau khi bay qua một cái hồ nhỏ, phía trước xuất hiện một ngọn núi nhỏ xanh mướt mọc đầy thanh trúc cao mấy trượng, còn dưới chân núi có hàng nghìn hàng vạn con thú đầu trâu mình sư tử đang di chuyển.

Hàn Lập quan sát bày thú một lát, sau đó nhìn về phía sườn núi, nơi đó có một mảng sương trắng tràn ngập không tản.

Hai mắt lam quang lóe sáng, Thanh minh linh nhật lập tức xuyên qua sương núi, nhìn thấy một phiến thạch môn màu xanh bên trong sương mù.

Đây chính là động phủ của con thú đầu trâu.

Hàn Lập mỉm cười, thân người lập tức bay lên không trung, sau khi bay cao đến hơn nghìn trượng, mới dừng lại độn quang tiếp đó hai tay bắt quyết, mấy đạo ánh sáng khác nhau đồng loạt đánh ra.

Hư không xung quanh hiện ra từng đám sương mù, lập tức hóa thành một đám mây đen trông có vẻ bình thường, hoàn toàn che đi hình dáng của hắn.

Lúc này vai Hàn Lập mới rung lên, kim quang của con Phệ Kim Trùng thu lại, lập tức thu nhỏ thành một con giáp trùng nhỏ bằng hạt đậu, hai cánh mở ra bay ra khỏi đám mây đen, bay hướng thẳng xuống ngọn núi phía dưới.

Hàn Lập chăm chú quan sát nó, đợi cho nó biến mất vào trong ngọn núi, mới lặng lẽ trôi nổi bất động trong mây mù. Kết quả một khắc sau, từ một hướng nào đó phía chân trời, linh quang chợt lóe, bay đến hai nhóm yêu phong và ba con chim to màu bạc. Hàn Lập nheo mắt lại, hai mắt nhìn chăm chăm vào ba con đại điều thần quân dị thường.

Chỉ thấy ba con đại điều dài hơn ba trượng, hình dáng giống loài ưng khổng lồ, trên người ngân quang chói mắt, giống như mỗi một sợi lông đều được luyện thành từ bạc nguyên chất, đôi con người màu tím chớp động, sắc bén dị thường.

Ba con đại điều rõ ràng đã giảm tốc độ, nhưng sau khi từ xa nhìn thấy ngọn núi nhỏ, ba con đồng thời giang cánh, lập tức trên người hiện lên bạch sắc lòe lờ, sau đó biến thành ba đạo điện quang phóng ra, những tiếng sấm sét trầm thấp liên tiếp truyền tới! Sau một khắc, ba con đại điều bao bọc trong hồ quang xuất hiện trước đám sương trắng.

Sau khi thu hai cánh lại, ba con đại điều ngân quang phát sáng hóa thành hai nam một nữ, ba người dị tộc lưng có cánh màu bạc.

“Đây chính là Thiên Bằng nhân?” Hàn Lập cẩn thận quan sát, trên mặt không khỏi hiện ra vẻ linh ngạc.

Ba người dị tộc người nam tướng mạo anh tuấn, người nữ thanh tú dị thường, trừ đôi cánh trên lưng ra, cơ hồ không có bất cứ điểm nào khác biệt so với thanh niên nam nữ trong Nhân tộc.

Nhưng từ khí tức của ba người này mà xét, họ ngược lại tương đương với tồn tại Hóa Thần kỳ.

Trong đó, xem ra nam tử Thiên Bằng tộc nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi, có lẽ có thực lực Hóa Thần trung kỳ. Đôi nam nữ trẻ hơn còn lại chỉ là Hóa Thần sơ kỳ.

Ba người đều chỉ mặc áo dài màu trắng giản dị, hai người nam có thắt dây lưng màu bạc, người nữ thì tóc thả ngang vai.

Sau khi cảm ứng được thực lực của ba người Thiên Bằng tộc, Hàn Lập có chút nhẹ lòng, sau khi đọc thầm mấy câu chú ngữ, thu tất cả khí tức lại, dần dần hạ xuống như một cơn gió nhẹ. Mấy người kia đương nhiên không hề phát hiện những thứ xảy ra trên đầu mình, chỉ trôi nổi ở phía trước ngọn núi, lặng lẽ chờ đợi. Kết quả một lúc sau, hai đám yêu phong mới bay đến đó. Yêu khí vừa thu lại liền hiện ra một con dã trư khổng lồ và tam thủ cự mãng.

“Ba vị tôn giả đại nhân xin mời vào, Thúy đạo hữu và Kim đạo hữu đang ở trong động phủ điểm cống phẩm cùng chuẩn bị tiệc rượu, ba vị đại nhân nhất định phải thưởng quang!” Cự mãng vừa hiện hình liền lập tức cười xin lỗi nói.

“Không cần phiền phức như thế, chúng ta thu cống phẩm xong phải lập tức trở về” người nam hơn ba mươi tuổi điềm đạm nói, hai người còn lại khuôn mặt cũng không lộ ra chút biểu cảm.

Cũng khó trách họ có thái độ như vậy, với đạo hạnh của hai con yêu quái, làm sao có thể khiến ba người Thiên Bằng tộc này để tâm đến mấy may. Nếu không phải cống phẩm mà mấy con yêu quái trên đảo cống tiến rất quan trọng, bọn họ đến mấy câu cũng không thèm mở miệng nói.

Chính vào lúc này, sương mù trắng trước núi tản ra, cánh cửa màu lục bên trong cũng từ từ mở ra.

Thú đầu trâu và kim mao cự viên từ bên trong ra nghênh đón, vẻ mặt bồi tội mời ba người Thiên Bằng tộc vào trong động phủ, những con yêu quái còn lại vội vàng theo sau.

Không ai chú ý tới, chính vào trong nháy mắt động phủ sắp đóng lại, một cơn gió nhẹ cũng thổi qua cửa lớn mà vào bên trong.

Bốn con yêu quái nhanh chóng đưa ba người Thiên Bằng tộc vào một gian đại sảnh thanh tịnh, bốn con yêu quái tuy vẫn chưa thành hình người nhưng cũng đặt bàn ghế ở đó. Ba người Thiên Bằng tộc cũng không khách khí, ngồi thẳng lên thượng tọa, bốn con yêu quái ngược lại cung kính đứng bên dưới.

“Được rồi, không cần nói nhiều lời dư thừa. Chỉ cần nói cho chúng ta biết, cống vật của lần này có chuẩn bị đủ hay không?” Người nam Thiên Bằng tộc khoảng hơn hai mươi tuổi vừa ngồi xuống liền hỏi ngay không khách khí.

"Khởi bẩm ba vị đại nhân. Quá nửa cống vật đã chuẩn bị đủ, nhưng trong đó có vài thứ, bốn đảo thực sự đã bị tuyệt diệt rồi, căn bản là không thể tìm ở đâu được” Thú đầu trâu rừng mình vôi trả lời.

“Không chuẩn bị đủ? Hừ, cống vật không đủ, các người nên biết sẽ có hậu quả gì chứ hả. Không có cống vật, các người không còn giá trị gì tồn tại trên đảo này nữa” Người nam lớn tuổi hơn nghe thấy nói vậy, sắc mặt sầm lại.

"Tôn giả đại nhân bớt giận! Tuy các cống vật khác có chút thiếu sót, nhưng bọn tiểu nhân lần này có chuẩn bị thêm năm mươi bông Hoa Mộc Linh, mong các vị đại nhân khai ân cho một lần” Thú đầu trâu trong lòng phát lạnh, vôi vàng nói ra mấy câu đã chuẩn bị sẵn.

“Cái gì, Hoa Mộc Linh chuẩn bị thêm năm mươi bông!” Ba người Thiên Bằng tộc nhìn nhau, cùng lộ ra sắc mặt vui mừng.

“Các người không phải vì muốn cho đủ số, mà lấy Hoa Mộc Linh chưa đủ năm tháng để đổi phỏ với bọn ta đấy chứ” Người nam Thiên Bằng tộc hơn ba mươi tuổi ngược lại đảo mắt nhớ ra điều gì, bỗng nhiên lớn tiếng quát hỏi.

Chương 1409: Xích Dung Tộc

“Bọn tiểu nhân sao dám làm như thế. Ba vị đại nhân có thể đích thân kiểm tra tuổi thọ của linh hoa” Thú đầu trâu giật mình, vội vàng trả lời.

Cùng lúc này Kim mao cự viên cũng lật bàn tay, trước mặt bạch quang lóe sáng, hai hộp đựng đầy Hoa Mộc Linh hiện ra trước mắt, sau đó hai tay dâng lên.

Người nam trẻ tuổi Thiên Bằng tộc nửa tin nửa ngờ đón lấy hai chiếc hộp, và mở chúng ra xem.

Lập tức trước mắt ánh vàng chói lòa, đồng thời một mùi thơm ngào ngạt phả vào mũi.

Ba người Thiên Bằng tộc đầu tiên ngẩn ra, sau đó lập tức tỏ ra mừng rỡ.

“Đích thực là Hoa Mộc Linh từ ngàn năm trở lên, phẩm chất cũng là nhất đẳng” Cô gái trẻ Thiên Bằng tộc lấy ra một bông Hoa Mộc Linh, sau khi cẩn thận kiểm tra một hồi, hứng khởi nói.

“Tốt lắm. Hiếm khi các người có thể giao nộp linh hoa có phẩm chất cao như lần này, những cống phẩm khác thiếu những thứ gì, nói ta nghe xem” Người Thiên Bằng tộc hơn ba mươi tuổi thu lại sắc mặt vui mừng, thần sắc đại độ hỏi.

Bốn con yêu quái thở phào nhẹ nhõm, biết rằng lần này đa phần có thể vượt qua cửa ải.

Tiếp đó chúng lần lượt lấy ra từ trên người các cống vật, để ba người Thiên Bằng tộc kiểm tra cẩn thận.

“Ừm, Kim tùy tinh trùng và Kim mẫu san hô sa thiếu một chút, số lượng Thanh quang mộc chỉ có một nửa...” Người thanh niên Thiên Bằng tộc điểm lên rõ ràng số cống phẩm bị thiếu .

“Còn được, số bị thiếu không nhiều lắm. Số Hoa Mộc Linh bổ sung thêm miễn cưỡng có thể bù vào chỗ còn thiếu. Lần này coi như các người đã giao đủ cống phẩm. Đây là tiên đan thưởng cho các người để áp chế nô ngân. Lần sau khi chúng ta đến, số lượng Hoa Mộc Linh càng nhiều càng tốt” Người nam hơn ba mươi tuổi gật đầu, đồng thời tay áo vung lên, bốn chiếc bình ngọc xanh bay ra, rơi vào tay bốn tên yêu quái. Bọn chúng lần lượt đón lấy bình, miệng rối rít tạ ơn.

Ba người Thiên Bằng tộc thu cống phẩm lại, không lưu lại thêm giây phút nào, lập tức đứng lên rời đi, bốn con yêu cung kính tiễn họ ra ngoài đại môn, sau khi chính mắt nhìn thấy ba người hóa thành ba con đại điểu bay đi, trong lòng mới thực sự nhẹ nhõm quay vào trong động phủ, tiếp tục thưởng lượng đại sự của bọn chúng.

Đám yêu vật đương nhiên không chú ý tới, ở một góc trong đại sảnh, không biết từ lúc nào có một con kim sắc tiểu trùng đang nằm, không nhúc nhích trông như vật đã chết.

Cùng thời gian đó, Hàn Lập ngược lại ẩn thân đi theo sau ba con đại điểu, ánh mắt chớp động không thôi.

Vừa rời ở trong động phủ của tiểu thú, hắn đã nhìn thấy hết cảnh dâng nhận cống vật. Đoán chừng bọn họ nhất định đang trở về nơi tụ họp của Thiên Bằng tộc .

Việc hắn cần làm bây giờ là theo sát ba người Thiên Bằng tộc để tìm ra con đường bình an trở về Thiên Nguyên đại lục.

Dù sao hải vực này rộng lớn như vậy, ai có thể biết được chỗ nào ẩn chứa nguy hiểm không ngờ tới. Hàn Lập cũng không muốn bản thân bị rơi vào lãnh địa của tồn tại hùng mạnh nào đó mà mình không biết.

Hơn nữa những người Thiên Bằng tộc này giống Nhân tộc như vậy, tìm thấy nơi tụ tập của Thiên Bằng tộc, với thần thông của hắn lẫn vào bên trong, thu thập một chút tình báo và một số linh dược cần thiết, cũng không phải là chuyện gì quá khó.

Nói không chừng những dị tộc này còn có không ít những kì trân dị bảo giống như Kim tùy tinh trùng.

Nói cho cùng Phi Linh tộc và Nhân tộc không giống nhau, cùng một vật, đối với

Nhân tộc mà nói có thể giá trị liên thành, nhưng đối với dị Phi Linh tộc mà nói ngược lại có khi chỉ là vật bình thường.

Trong lòng suy nghĩ như thế, Hàn Lập có chút nóng lòng càng thận trọng theo sát ba người kia hơn. Với thần thông của Hàn Lập chỉ cần ba người kia không vượt xa ngoài phạm vi bao phủ của thần niệm trăm dặm, thì đương nhiên không thể nào dễ dàng bị mất dấu.

Thế là ba người Thiên Bằng tộc bay nhanh dọc theo quái vực gần bán đảo, bay hơn hai tháng, Hàn Lập cuối cùng mới nhìn thấy một đạo hắc tuyến xa xa ở chân trời.

Cuối cùng hắc cũng đã tới bờ biển của Thiên Nguyên đại lục.

Lúc này ba người Thiên Bằng tộc phía trước đã sớm bay lên lục địa.

Nối liền bờ biển là một mảng địa hình phức tạp đồi núi lớn nhỏ nối tiếp nhau.

Hàn Lập không dám chậm trễ, vội vàng tăng tốc lên mấy phần, kéo khoảng cách gần lại một nửa.

Nhưng chính vào lúc này, phía trước đột nhiên xảy ra dị biến! Phía trước của ba người Thiên Bằng tộc đột nhiên xuất hiện một con chim lớn hai đầu và bảy tám người dị tộc khác cũng có hai cánh trên lưng.

Bọn họ vừa hiện thân, lập tức bao vây lấy ba người Thiên Bằng tộc , bộ dạng không có ý tốt gì. Hàn Lập trong lòng thoáng ngạc nhiên, nhưng người vẫn không dừng lại, sau giây lát đã bay đến một chỗ cách nơi xảy ra chuyện không quá hai trăm trượng, nhẹ nhàng dừng độn quang lại.

Chỉ thấy con chim hai đầu hung dữ vô cùng, thân dài mười trượng, một đầu giống như đầu hổ, một đầu lại là đầu giao long, toàn thân lông vũ năm màu rực rỡ, có vẻ tươi đẹp dị thường. Còn bảy tám người có cánh kia, dung mạo ai nấy đều dữ tợn, đôi cánh sau lưng không những lớn hơn một bậc so với ba người kia, mà còn cháy đỏ rực như cánh lửa.

Ba người Thiên Bằng tộc nháy mắt biến lại thành hình người, sắc mặt nghiêm trọng đứng cạnh nhau.

“Thiên Minh, đây là có ý gì? Nơi đây là nơi quản hạt của Thiên Bằng tộc chúng ta, Xích Dung tộc các người tại sao lại xuất hiện ở đây, còn chắn đường của bọn ta. Lẽ nào không sợ sự trừng phạt của thập giới sao?”

Người nam Thiên Bằng tộc hơn ba mươi tuổi, hướng vào một gã trong số những người đang vây quanh, quát lớn nói.

Gã này mặc hồng bào, thân hình cao lớn, trên đầu không có một sợi tóc.

“Ha ha, chúng ta đã xuất hiện ở đây, đương nhiên không sợ thập giới gì đó. Ngoan ngoãn giao ra những thứ trên người, sau đó quy thuận Xích Dung tộc chúng ta, nói không chừng có thể tha cho các người một lần” Gã to lớn đó cười lớn.

“Cái gì?” Phong Khiếu mặt biến sắc, nhưng lập tức thần sắc lại hồi phục lại như thường.

“Phong Khiếu huynh không cần phải che giấu, đương nhiên là Hoa Mộc Linh kia rồi” Gã đầu trọc nham hiểm nói.

“Vật quý hiếm như Hoa Mộc Linh, sao lại có trên người ba chúng ta, Thiên Minh, đầu óc người không còn tỉnh táo sao” Người Thiên Bằng tộc phủ nhận nói.

“Không thừa nhận cũng không sao, lát nữa bốn đại nhân sẽ đích thân lục soát người các người. Đúng rồi, quên không nói cho các người biết. Thánh chủ cuối cùng có Côn Bằng Chân Huyết của Thiên Bằng tộc các người, bốn tháng trước bị ba lê thú chạy ra từ địa uyên tấn công đã chết rồi. Thiên Bằng tộc bị gạch tên khỏi Phi Linh tộc đã là chuyện sớm muộn” Tên cao lớn cười lớn nói.

Nghe thấy lời này ba người Thiên Bằng tộc thất kinh.

“Nói vậy, Côn Bằng thánh chủ thần thông thế nào chứ, cho dù không địch lại, nhưng nếu như muốn rời khỏi, có thể nào bị ba con lê thú ngăn cản được chứ” Nam thanh niên Thiên Bằng tộc bộ dạng hoàn toàn không tin.

“Ha ha, nếu như chỉ là lê thú đích thực không thể ngăn cản được Côn Bằng thánh chủ, nhưng nếu như trước đó hắn đã bị trọng thương, hai cánh bị tổn thương nặng, căn bản không thể biến thân để bay thì sao”.

Gã cao to giang đôi cánh sau lưng, không có hảo ý nói.

“Người cho rằng nói như vậy, bọn ta sẽ tin sao. Bớt sàm ngôn đi, cho dù nói thế nào, cũng đừng hòng ba chúng ta giao vật cho các người” Người Thiên Bằng tộc hơn ba mươi tuổi ngược lại trấn tĩnh trở lại, lạnh lùng trả lời.

Đôi nam nữ còn lại, trên người cũng chớp động lân quang, bộ dạng sẽ không thỏa hiệp. Gã đầu trọc thấy vậy, hừ lên một tiếng, hung quang cũng bắt đầu chớp động không ngừng.

Hắn cũng là một tồn tại Hóa Thần trung kì, những người còn lại cũng đều có thực lực Hóa Thần sơ kỳ, cộng thêm con chim khổng lồ hai đầu, nhìn thế nào sức mạnh cũng lớn hơn ba người Thiên Bằng tộc mấy lần. Tuy nhiên nếu như người Thiên Bằng tộc nhất tâm chạy trốn, mấy tên bọn chúng ngược lại không nắm chắc được sẽ bắt được đối phương.

Dù sao tốc độ cũng không phải sở trường của Xích Dung tộc. Cùng một cấp độ nếu rượt đuổi, đa phần sẽ bị đối phương chạy thoát. Tuy nhiên gã cao to đã đem người mai phục ở đây, đương nhiên đã sớm nghĩ đến điểm này.

Nét mặt hung dữ chợt lóe, gã cao to vung tay một cái

Những người Xích Dung tộc khác một tay xoay lật, lập tức trên tay xuất hiện một ống ngắn màu lam, nhắm ngay phía sau đồng loạt hành động.

“Phốc phốc” sau vài tiếng xé gió, từng đám quang cầu màu lam bắn nhanh ra.

“Không hay rồi, là Khốn Ma Vòng. Chạy nhanh!” Người Thiên Bằng tộc lớn tuổi nhìn thấy màn này liền thất thanh, lập tức vung cánh, cả người lập tức biến thành một đạo hồ quang bắn nhanh đi.

Hai người còn lại nghe vậy mặt biến sắc, cũng lập tức bay theo.

Nhưng đã muộn mất rồi.

Vô số quang cầu màu lam ở bốn phía chợt vỡ ra, hóa thành một chiếc lưới lớn lam sắc, không ngừng lớn thêm.

Trong nháy mắt tất cả tơ lưới hợp lại với nhau, không gian mấy trăm trườnggun quanh đều bị phong bế, hình thành một cái lồng cực lớn. Khi cái lồng đã thành hình, ba đạo điện quang một bước cũng thể động ra ngoài lưới.

Điện quang vừa thu lại, ba người Thiên Bằng tộc hiện hình ra, sắc mặt người nào người nấy đều tái nhợt.

“Tuy đây chỉ là Khôn Ma Vồng cấp thấp, nhưng nhốt các người lại một lúc thì vẫn có thể làm được. Phong Khiếu, dưới sự tấn công của bọn ta, người có còn thời gian để xé rách Khôn Ma Vồng sao. Hay là ngoan ngoan đầu hàng có phải tốt không. Ta nói lần cuối cùng, nếu như người không đồng ý, thì đừng trách ta không nể tình trước đây” Gã đầu trọc thấy Khôn Ma Vồng không ngờ thật có thể nhốt ba người Thiên Bằng tộc, lập tức mừng rỡ nói.

“Chúng ta hợp lực, nhanh chóng phá vỡ Khôn Ma Vồng!” Phong Khiếu căn bản không thèm để ý đến gã kia, ngược lại bình tĩnh quay ra dặn dò hai đồng đạo, tiếp đó hai tay xát vào nhau, sau đó giơ lên, hai đạo hồ quang lớn phóng ra, bắn thẳng vào chiếc lưới lớn màu lam.

Còn đôi nam nữ Thiên Bằng tộc cũng không nói tiếng nào mỗi người mở miệng phun ra một đạo hồ quang lớn, gia nhập vào đòn tấn công.

Lập tức âm ầm nổ vài tiếng, chỗ kết nối ngân quang trên tơ lưới lóe sáng, cả Khôn Ma Vồng rung lên.

Gã đầu trọc Thiên Minh thấy thế đột nhiên giận dữ, trong miệng lập tức gầm lên ra mấy tiếng: “Động thủ, không để lại tên nào hết!”

Lập tức hần cuộn người trên không trung, biến thành một con đại điều màu đỏ dài mấy trượng, hai cánh vừa đập liền lập tức phóng ra hỏa diễm, bắn thẳng về phía ba người Thiên Bằng tộc .

Những tên Xích Dung tộc còn lại, cũng làm phép biến hình, biến thành những con hỏa điều tấn công tới.

Như thế, ba người Thiên Bằng tộc nhất thời không thể lo tới việc tấn công Khôn Ma Vồng, chỉ có thể cùng biến thành đại điều ngân sắc, miệng phun lôi điện nghênh địch.

Một thời gian, không trung hóa điểm quay cuồng, chớp giạt dữ dội, không trung chẳng mấy chốc trở nên cực nóng không thể chịu nổi.

Chỉ có con chim lớn hai đầu, ngược lại kiên định đứng yên tại chỗ không động đậy.

Hàn Lập nhẹ thở dài một tiếng, có chút khó xử dờ khóc dờ cười.

Lúc này hẳn đương nhiên cũng bị Khốn Ma Vồng nhốt ở bên trong.

Chương 1410: Lộ Diện

Hàn Lập trong lòng hiển nhiên là rất buồn bực, trong tình huống bình thường với thần thông của hắn vốn có thể nháy mắt hình thành bên trong Khốn Ma Vòng, độn quang ra khỏi cấm chế.

Nhưng hắn lại đang ẩn thân, nếu như vội vàng dùng đến thần thông phát quang thì lập tức tin tức sẽ bị tiết lộ ra ngoài.

Thế là chỉ sau một chút do dự, hắn đã ở bên trong cấm chế.

Khoé mắt Hàn Lập hơi động, chỉ có thể tạm thời đứng bất động ở chỗ cũ, nhưng trong đầu lại cứ nghĩ đi nghĩ lại tất cả những tin tức vừa chớp qua.

Hiển nhiên những người của Xích Dung tộc này là một trong bảy hai chi của Phi Linh tộc, không biết từ chỗ nào mà biết được ba người của Thiên Bằng tộc lúc này sẽ mang hoa Mộc Linh trở về, cho nên mai phục trên con đường mà họ nhất định phải đi qua. Còn những người của Xích Dung tộc dám làm như vậy có lẽ chính là vì một nhân vật rất lớn của Thiên Bằng tộc đã chết, cả Thiên Bằng tộc cũng khó tự bảo vệ được bản thân mình.

Nhưng nếu cứ như vậy, những ý định ban đầu của hắn há chẳng phải là hỏng hết rồi sao. Lẽ nào phải vứt bỏ Thiên Bằng tộc, đi trà trộn vào nơi tập trung của đám Phi Linh tộc khác ư?

Điều này có vẻ không ổn. Dù sao nhìn từ ngoại hình, người Thiên Bằng tộc và người của Nhân tộc cũng không có gì khác biệt. Còn Phi Linh tộc, những chi khác thì không biết, nhưng nhìn dáng vẻ người Xích Dung tộc e rằng tìm một chi dễ trà trộn vào giống như Thiên Bằng tộc không phải là dễ.

Ý nghĩ của Hàn Lập lướt qua nhanh như chớp, đồng thời chú ý nhìn về phía đại chiến của người Thiên Bằng tộc và người Xích Dung tộc sau khi biến ảo ở phía không xa.

Ở đó, những âm thanh ầm ầm ỉn tai nhức óc vang lên, vô số những hồ quang điện lớn như con ngân mãng quay cuồng gào rít. Ba con ngân điêu dường như hoá thân thành

lôi điện, miệng vuốt cùng phối hợp, anh dũng khác thường. Nhưng dưới sự bao vây của nhiều con hỏa điều như vậy, chúng đã trở nên yếu thế.

Những con hỏa điều này không những thần thông hoá diễm cuốn cuộn, cho dù ngẫu nhiên bị ngân điều tấn công vào người, chỉ cần hoá diễm sáng lên, những vết thương sẽ lập tức hồi phục như thường, giống như cơ thể bất diệt vậy, mà hơn nữa con ngân điều này sẽ bị ngọn lửa kia quấn quanh người, toàn thân lôi quang phát sáng, cho dù có bình yêu vô sự thì ngân quang phát ra trên người nó cũng nhất định sẽ bị mờ nhạt đi.

Trong lúc chúng đang tranh đấu trên không, không biết là từ lúc nào đã nổi lên một viên châu màu đỏ đậm, phát ra ánh sáng màu lửa nhạt, bao phủ toàn bộ mọi vật phía dưới nội trong mười mấy trượng.

“Phong Khiếu, người và ta đồng cấp, nhưng ta có Hỏa long châu trợ giúp, xem người làm sao thành đối thủ của ta” Trong khi tranh đấu, một con hỏa điều cực lớn cơ thể rõ ràng là lớn hơn rất nhiều so với những con đồng loại, phát ra những tiếng cười cổ quái.

Một tiếng hừ lạnh lòng vang lên, một con ngân điều đột nhiên giơ vuốt lên, lập tức năm luồng ánh sáng trắng mờ loé lên rồi vụt tắt bắn vào không trung, một khắc sau chém thẳng vào viên châu.

“Ầm ầm” mấy tiếng, trên bề mặt Hỏa long châu chợt hiện lên một lớp ánh sáng màu đỏ, dễ dàng ngăn lại năm vuốt đó.

“Ha ha, Phong Khiếu huynh, người đừng có nghĩ mình gặp may như vậy, viên Hỏa long châu này ta sớm đã mời một vị trưởng lão trong tộc bày bố cấm chế rồi, chỉ dựa vào một tên Phi Linh cấp cao như người thì hoàn toàn không có cách nào làm tổn hại được nó”.

Con hỏa điều ha hả mấy tiếng, hai cánh vô mạnh lên, lập tức ngọn lửa cuốn tất cả đi.

Ở phía dưới, mặc cho ba con ngân điều không chế lôi quang muốn tháo chạy khỏi phạm vi bao phủ của Hỏa long châu, thì viên châu lại đuổi sát không tha, hoàn toàn không có cách nào vứt bỏ được, hơn nữa còn vì phân tâm nên ba con ngân điều liên tiếp bị thương, hồ quang lấp lánh bên ngoài cũng dần dần mờ nhạt đi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, con hỏa điều càng điên cuồng công kích không ngừng.

Ba con ngân điều chỉ có thể chống đỡ khổ cực trong biển lửa.

Đại hán trọc đầu biến thành con hỏa điều nhìn thấy vậy, liền cười một tiếng lạnh lùng, từ mồm lại phát ra những tiếng kêu rõ ràng chói tai.

Con cự cầm hai đầu đó cuối cùng cũng đã hành động.

Chỉ nhìn thấy hai cánh của chúng dang ra, hai cái đầu đồng thời phát ra những tiếng kêu u ám, thân hình khổng lồ thoáng rung động, rồi lại biến thành một màn ráng màu ngũ sắc, bắn thẳng vào ba con ngân điều, cuốn chúng bay đi.

Ba con ngân điều nhìn thấy cảnh này vô cùng hoảng hốt, một con trong đó đột nhiên hét to:

“Mau thi triển Lôị độn thuật trốn đi nhanh. Không thể chính diện ngăn cản con hỏa điều này”.

Lời này vừa phát ra khỏi miệng thì ba con ngân điều thoắt cái đã biến thành ba đường ngân hồ bắn nhanh ra khỏi biển lửa, trên đường đi, cơ thể đột nhiên bị trúng mấy đòn tấn công nghiêm trọng.

Nhưng chúng vừa thoát ra khỏi biển thì đã biến mất không thấy tung tích.

Ráng ngũ sắc quay một vòng trên không trung, lập tức ánh sáng mờ loé lên, lại một lần nữa xuất hiện con cự cầm hai đầu. Hai cái đầu của nó không ngừng nhìn sang hai bên.

Viên Hỏa long châu trên không trung cũng quay tròn không ngừng tại chỗ cũ, hình như đã mất đi tung tích của ba con ngân điều.

Mấy con hỏa điều nhìn thấy đều ngăn người ra, con có đôi cánh lớn nhất trong đấy thu cánh lại, rồi một lần nữa lại hoá thành hình người trong ngọn lửa hùng hực.

Đó chính là vị đại hán trọc đầu tên Thiên Minh.

Hắn nhìn hướng về phía ba đường ngân hồ đã biến mất, rồi cất lên một tiếng cười lạnh:

“Đừng tưởng rằng mượn lôị lực để ẩn thân thì ta sẽ không có cách nào tìm ra các

người. Lần này ngoài việc mượn uy lực của Hỏa long châu ra, ta còn mang theo cả Thông linh chi phong. Ta đã đem tinh hạch của Thiên Bằng tộc các người cho nó phân biệt rồi, cho dù các người có tu luyện thuật lôi độn đến cực trí thì cũng không có cách nào trốn được sự tìm kiếm của nó đâu”.

Lời nói vừa buông xuống thì đại hán trọc đầu đột nhiên há to mồm, một bình hồ lô màu đỏ bắn ra.

Vật này quay vòng vòng chuyển dần xuống, miệng hồ lô hướng xuống dưới, đột nhiên mấy con ong độc màu vàng kêu những tiếng ù ù bay ra, một một con đều lớn vài tấc, trên người phát ra một thứ ánh sáng linh quang nhàn nhạt.

Đại hán kêu lên mấy tiếng cổ quái, ngón tay chỉ về hướng mấy con ngân điều biến mất.

Lập tức mấy con linh phong kêu lên một tiếng rồi bay đi.

Đại hán cười một cách độc ác, rồi giơ tay ra một chiêu ở phía sau.

Lập tức tất cả những con hỏa điều do Xích Dung tộc hoá thành đều đang hai đôi cánh lên, đuổi theo sau những con linh phong.

Con cự cầm hai đầu cũng tiến sát theo.

Một khắc sau, điệu cười hiểm ác trên mặt đại hán trọc đầu ngưng lại.

Sau khi mấy con linh phong bay quay tròn bốn phía, lại tụ về một nơi, tất cả hướng về một chỗ, trên dưới quay tròn không ngừng.

Tại sao lại chỉ tìm thấy một tên Thiên Bằng tộc.

Tất cả những người của Xích Dung tộc đều có chút mơ hồ, không hiểu.

Nhưng đại hán trọc đầu lại quyết đoán dị thường, lập tức phản ứng lại, bỗng nhiên há mồm phun ra hai chữ “động thủ”.

Nhưng chưa đợi mấy con hỏa điều bay tới, thì ở nơi mà những con linh phong bao vây lại hiện ra một nam tử, trên không trung bỗng phát ra những quang hà màu xám, linh

quang lướt qua trong hư không, những thứ bị linh quang quét vào trong thì lập tức biến mất hình mất dạng.

Mấy con hỏa điều vô cùng kinh ngạc, không nghĩ ngại gì mà há to mồm ra, lập tức những tiếng gào thét không ngừng vang lên.

Một màn quỷ dị xuất hiện. Chỉ nhìn thấy phía dưới ánh sáng xám đỏ là những cây cột lửa đang làm tan chảy mọi thứ bên trong quang hà, thoắt cái tất cả đã hoá thành hư không.

Lần này, những con hỏa điều đều bị dọa một trận, thân hình vốn khí thế hùng hực đang xông lên lập tức dừng lại, đều nhìn chăm chăm kinh ngạc vào bóng một nam tử lạ mặt đang dần dần xuất hiện từ trong ánh sáng xám ra.

Người này toàn thân mặc thanh bào, dung nhan bình thường, đằng sau lưng có mang một đôi cánh màu trắng, đó cũng là người của Phi Linh tộc, nhưng hoàn toàn không phải là một trong ba người của Thiên Bằng tộc.

“Các hạ là ai?” Đại hán trực đầu ngạc nhiên, lập tức quát lớn lên, trên người bỗng phát ra một khí thế cực kì đáng sợ.

“Là ai chẳng nhẽ người không nhận ra?” Người mặc thanh bào mỉm cười trả lời, đó chính là Hàn Lập, người bị lộ thân phận ngoài ý muốn.

Về mặt hãn tông rất ung dung, nhưng trong lòng thì thâm oán trách.

Đang là cuộc tranh đấu của người dị tộc, tại sao đột nhiên lại lôi hãn vào. Hãn không phải là người của Thiên Bằng tộc, những con linh phong đấy tại sao lại tìm thấy hãn?

Hàn Lập thâm nghĩ, có lẽ việc này có liên quan đến mình luyện hoá xương cánh của lôi bằng vào Phong Lôi Sí .

Cũng may lúc hãn hiện hình thì không những cánh Phong Lôi đã biến đổi màu sắc, mà còn hoá thành đôi cánh có kích cỡ và hình dáng giống với người của Thiên Bằng tộc, như vậy cũng không sợ ai nhận ra sơ hở gì.

“Thiên Bằng nhân?” Ánh mắt đại hán trực đầu lướt nhìn quan khuôn mặt và đằng

sau Hàn Lập, sát khí lập tức hiện lên.

Hàn Lập mỉm cười không nói.

“Bất kể tại sao người xuất hiện tại nơi này, nhưng nếu đã bị ta bắt gặp, thì chỉ có con đường chết thôi. Giết hẳn” Đại hán trực đầu ra lệnh lạnh lùng khác thường.

Lập tức những con hỏa điều ở bốn hướng xông tới, hai cánh mà móng rung lên, mười mấy vuốt lửa đan chéo vào nhau trong ngọn lửa cuộn cuộn, lẫn thẳng vào Hàn Lập.

Chính vào lúc này, viên Hỏa long châu sáng lên, không biết tại sao thoát một cái mà từ một nơi xa đến vài chục trượng đã xuất hiện trên đỉnh đầu Hàn Lập.

Một màn ánh sáng đỏ đồng thời phát ra.

Hàn Lập hơi nhăn mày, cũng không nhìn vào những cử động khác mà chỉ vung bàn tay đen lên, những luồng ánh sáng màu xám phía trước người cũng dâng cao lên bội phần, những móng vuốt và ngọn lửa lập tức bị dừng lại ở trong đó, tiếp theo đó phía dưới luồng ánh sáng đang chớp động bị xé nhỏ ra thành bột vụn và biến mất.

Đồng thời, hai đôi cánh phía sau lưng Hàn Lập cũng phát ra tiếng kêu, thân hình mờ nhạt đi, rồi biến mất trong ánh lân quang ngân sắc. Và một khắc sau, hân đã xuất hiện ở bên trên viên Hỏa long châu, một cánh tay hân lướt qua đã nắm lấy được viên châu trong tay.

Viên Hỏa long châu kêu “oành” một tiếng, không những phát ra màu lửa đỏ bao phủ, mà còn hoá hình trên không biến thành một con cự mãng màu đỏ đậm dài vài trượng, há mồm ra cắn mạnh vào tay Hàn Lập.

“Phành” một tiếng, kim quang trên cánh tay phát ra, hiện lên một tầng kim lân, trên chỗ mà con hoả mãng cắn vào lại hoàn toàn không có thương tích gì, cứng như thép đã được tinh chế.

Rồi năm đầu ngón tay của hân đột nhiên dùng một lực rất mạnh nắm chặt vào viên châu, ánh sáng nhạt nhạt đằng sau lưng bỗng loé lên, truyền ra một tiếng giòn vang.

Không những mặt ngoài của viên Hỏa long châu bị siết cho vỡ ra, mà ngay cả phần thân bên trong cũng bị sức mạnh cực lớn trên người Hàn Lập làm cho nứt vụn ra.

Hai cánh tay hần lại chà sát vào nhau, mười đầu ngón tay giơ lên, một đồng bụi màu đỏ bay lả tả ra.

Từ khi Hàn Lập hoá giải đòn tấn công của bọn chúng đến lúc biến vào không trung rồi dùng một tay siết nát viên Hỏa long châu, tất cả chỉ diễn ra trong thời gian phút chốc.

Đám người Xích Dung tộc phía dưới nhìn thấy đều trợn mắt há mồm.

“Người đã huỷ đi bảo vật của Xích Dung tộc ta” Đại hán trực đầu tuy cũng hoảng sợ, nhưng lập tức nghĩ đến hậu quả sau khi viên Hỏa long châu bị huỷ, không khỏi phần nộ xen lẫn kinh sợ.

Những tiếng the thé phát ra từ mồm hần, thân hình chợt động đậy, một lần nữa hoá thành con hỏa điểu cực đại bay vút lên, và con cự cầm hai đầu cũng hoá thành một luồng quang hà cuộn cuộn ào tới.

Chương 1411: Đẩy Lùi Xích Dung

Hàn Lập vừa thấy một màn này liền lập tức mở miệng ngâm lên, cũng không thấy hần dừng bất kì bảo vật gì, chẳng qua là hai cánh phía sau rung lên, tựa như hóa thành một đạo gió lốc tuôn ra, nhưng trên đường nó lại lóe lên rồi quỷ dị biến mất.

Đại hán biến thành Hỏa Điều trong lòng quá sợ hãi, không kịp kêu lên, chỉ đành há miệng phun ra một mảnh hỏa diễm màu tím trải rộng hơn mười trượng che ở trước người.

Nếu như Hàn Lập lén vào vùng phụ cận mà nói, vừa vặn sẽ bị mảnh hỏa diễm này cuốn vào.

Thế nhưng ngoài dự liệu của đại hán đầu trọc, Hàn Lập ngay từ đầu đã không đem mục tiêu đặt trên người hắn, mà sau khi bạch quang lóe lên, song thủ như thiểm điện hiện ra rồi đặt trên đỉnh đầu cự cầm.

Đừng xem hình thể cự cầm khổng lồ như vậy, thế nhưng phản ứng vô cùng nhanh nhạy.

Trong sát na lúc Hàn Lập xuất hiện, cự cầm đang giao thủ đột nhiên nhổ là một đạo cột sáng lam sắc.

Cột sáng này chưa tới gần thân, thế nhưng không khí tại vùng phụ cận lại vang lên một loạt thanh âm "Rẹt rẹt", từng mảnh hàn băng có độ dày không đồng nhất lán tràn mà ra.

Đạo cột sáng này không ngờ lại vô cùng hàn lãnh, hoàn toàn không thua gì Kiền Lam Băng Diễm của Hàn Lập, phảng phất như không khí bị đông lại, rồi ngăn ở trước mặt Hàn Lập.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên quang mang kinh ngạc, nhưng mà đối mặt với cột sáng này hắn cũng không có tránh né, tay áo vung lên, từng mảnh bụi xuất hiện trước người.

Cột sáng lam sắc tiến vào trong phạm vi của nó, phảng phất tựa như tiến vào trong

nước, bị đông cứng lại.

Khí thể của cột sáng lập tức bị trì hoãn, trong tay áo Hàn Lập lóe lên ngũ sắc quang hà, hắt đuổi bàn tay trắng nõn như ngọc ra.

Năm ngón tay từ trên ngực trượt xuống, năm khóa quý đầu dữ tợn như thiểm điện lập tức biến mất không thấy, tiếp đó từ trong lòng bàn tay tuôn ra một mảnh ngũ sắc quang điểm, quang mang chớp động, ngưng trọng dị thường.

Trải qua nhiều năm tu luyện như thế, hai bàn tay Hàn Lập rốt cục cũng đã luyện thành Bách Mạch Luyện Bảo Quyết, tùy tiện có thể thi triển ra, thế nhưng có thể đem toàn bộ uy năng của Nguyên Từ Thần Sơn cùng Ngũ Từ Đồng Tâm Ma hoàn toàn phát huy, thậm chí sau khi kết hợp với lực thân thể, lực lượng còn tăng lên gấp bội. Uy năng này còn có thể tăng trưởng theo tu vi cảnh giới sau này.

Một tiếng động thật nhỏ vang lên, cột sáng lam sắc rốt cục đã đột phá sự ngăn cản của Nguyên Từ Thần Quang, đánh lên trên bàn tay Bạch Ngọc.

Thế nhưng ngũ sắc quang điểm ở ngoài bàn tay lại xoay tròn, cột sáng lạnh vô cùng này lập tức lóe lên rồi chui vào tay hắt, bàn tay lại không bị thương mảy may.

Cự cảm thấy vậy, một cái đầu hồ khác cũng không chút do dự dựng lên, một cổ âm ba trong suốt không tiếng động được phun ra, đón đầu trùm tới Hàn Lập.

"Hừ"

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, kim quang trên người đại phóng, tiếp đó nhoáng một cái, linh quang bích lục bao lấy cả người, thoáng cái xông vào màn âm ba này, "Âm âm" một tràng âm thanh muồn hưởng vang lên, âm ba cùng kim quang đụng vào nhau, tạo ra tiếng bạo liệt liên miên không dứt.

Thế nhưng Hàn Lập đối với vụ bạo liệt này không để vào mắt, chỉ sau vài cái chớp động, thân thể đã phá tan màn âm ba bao quanh người, cánh tay khê động, hai nắm tay đập xuống.

Cự cảm cũng được coi như là loại dị thường hung mãnh, thân hình chỉ đảo sang bên cạnh, cự trảo chớp động lóe lên hàn mang, chộp ngược lên không trung.

Tiếng xé gió vang kên, Cả người Hàn Lập đều bị một trào này bao trùm.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, hai cái nắm tay, một cái được quãng trắng mờ bao quanh chớp động không thôi, một cái lại được ngũ sắc quang điểm bao quanh lưu chuyển bất định, không chút do dự đứng lên cự trào.

Oanh oanh hai tiếng nổ mạnh! Cự cầm bỗng nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết chói tai, chỉ thấy cự trào bị đánh gập lại, móng nhọn chớp động từng khúc từng khúc vỡ vụn ra, lập tức hóa thành một đoàn huyết vụ.

Tiếp đó bóng người lóe lên, sắc mặt Hàn Lập không chút biểu tình, thoát khỏi màn huyết vụ.

Song đầu cự cầm trong mắt bắn ra quang mang ngoan độc, cũng không để ý tới một trào đã bị hủy, hai cái đầu đột nhiên ngẩng lên, hai cái miệng như bồn máu, hung hăng tấp tới Hàn Lập.

Một cổ gió tanh đập vào mặt mà đến.

Đầu trục đại hán bên kia cùng đám người Xích Dung tộc nhân cũng đã có phản ứng, lập tức kinh sợ cũng công tới.

Một cổ tử diễm cùng vô số hỏa cầu chẳng chịt dày đặc kích xạ ra, nhưng trên đường bay tới lại dung hợp làm một thể, biến thành xích hồng hỏa hải rộng trăm trượng.

Những Hỏa Điều kia thân hình khê động, đều chui vào trong ngọn lửa không còn thấy bóng.

Hỏa qung một hồi quay cuồng, thoáng cái sóng lửa cự đại xoáy lên cao tới vài chục trượng, thẳng đến Hàn Lập bên này.

Thế nhưng Hàn Lập lúc này sao lại để cho bọn chúng có cơ hội giáp công. Hai tay đã sớm bấm niệm pháp quyết, sau lưng hiện ra kim quang sắc Pháp Tướng ba đầu sáu tay, trong đó hai cái cánh tay đột nhiên trở nên mơ hồ, không ngờ lại biến thành hư ảo.

Cơ hồ cùng lúc đó, phía trên đầu cự cầm đột nhiên lóe lên kim quang, thoáng cái từ trong hư không dần hiện ra một cánh tay thật lớn, bàn tay lớn gần một trượng, phát ra kim quang chói mắt, đột nhiên nắm tay đập xuống.

"Bang bang" hai tiếng nổ vang lên, sau đó cự đại kim quang quyền bắt ngờ đan vào nhau nện lên người cự cầm, thoáng cái đập cho yêu vật này loạng choạng, không cách nào ổn định lại thân thể.

Tiếp đó Hàn Lập hướng tới biển lửa, một tay xoắn tới nhanh chóng nhấn một cái.

Một tòa cự sơn màu đen bỗng nhiên hiển hiện ở trước người, quay tít một vòng sau đó liền biến thành một tầng màn sáng cao lớn, vòng lại nghênh tiếp sóng lửa trước mặt.

Tiếng oanh minh nổ ra, hỏa diễm vòi lửa đan vào nhau quay cuồng bất định, nhất thời giằng co không rõ.

Nguyên Từ Thần Quang mặc dù có thể hóa thành Ngũ Hành chi lực cùng biến thành vô hình, thế nhưng tự nhiên cũng có mức cực hạn, nhiều Xích Dung tộc nhân như vậy thôi phát ra hỏa diễm chi lực đánh úp lại, mình cũng chỉ đành khó khăn chống đỡ mà thôi.

Nhưng mà mục tiêu nguyên bản của Hàn Lập vẫn không thay đổi.

Hắn thừa dịp có cơ hội tốt này, đầu vai hơi chút run lên, bốn cánh tay ở sau lưng còn lại đều lóe lên biến mất.

Cùng thời gian này, bốn phía trong hư không quanh thân cự cầm lóe lên bốn kim quang sắc cánh tay lớn.

Đám kim quang cánh tay này vạch phá hư không quỳ dị tung ra một trảo, bàn tay giống như hình với bóng, uốn éo ở đầu, cổ cự cầm.

Mà đầu cự cầm này vừa rồi mới chịu một kích, lúc này mới tỉnh lại, bắt gặp tình cảnh này, tự nhiên rất kinh hãi, thân hình khổng lồ liều mạng vặn vẹo, thế nhưng hai cánh của nó bỗng nhiên trầm xuống, giống như một tòa núi lớn đè lên khiến thân thể không cách nào nhúc nhích.

Mặt khác hai cái đại thủ kim quang sắc chẳng biết lúc nào kéo lấy một cái cánh, khiến nó không cách nào di chuyển.

Cự cầm sợ hãi hồn phi phách tán, chưa kịp thi triển thần thông thoát thân, cái cổ của nó đã bị kim quang đại thủ đồng thời phát lực xoắn một cái, bốn cổ lực lượng đồng thời phát động.

Cự cầm cũng coi như là tương đối mạnh, nhưng với lần độ sức này, cái cổ lại vang lên hai tiếng "Răng rắc" sau đó đã bị bẻ thành hai đoạn.

Hai tay Hàn Lập lúc này mới buông lỏng pháp quyết, kim sắc Pháp Tướng sau lưng bỗng nhiên biến mất, mà sáu kim quang sắc thủ cánh tay cũng biến mất không thấy.

Hai cái đầu cùng thân thể cự cầm từ trên không trung rơi xuống.

Khóe mắt Hàn Lập giật giật, tay áo run lên, ba đoàn ngân sắc hỏa cầu lập tức bắn ra, lóe sáng đánh lên đầu cùng thân thể cự cầm.

"Xì" Vài tiếng, sau đó ngân diễm nở rộng, trong nháy mắt lập tức đem cái xác này biến thành tro, sau đó tụ lại ở giữa, biến thành một đoàn ngân sắc Hỏa Điều bay vụt về.

"Chạy!"

Thấy Hàn Lập khê nhắc tay đã có thể diệt sát cự cầm có thực lực cơ hồ tương đương với chính mình, đại hán đầu trục kích động quay cuồng lẫn trong biển lửa truyền ra thanh âm hoảng sợ.

Tiếp đó truyền ra tiếng xé gió, chỉ thấy Hỏa Điều từ trong ngọn lửa lóe lên rồi bắn ra, tất cả đều hướng tới không trung mà bay.

Xem ra đại hán Xích Dung tộc rốt cục đã minh bạch chính mình căn bản không phải là đối thủ của Hàn Lập, hơn nữa còn có đám người Thiên Bằng nhân đứng một bên chăm chú nhìn, lúc này quyết đoán chuẩn bị bỏ chạy.

"Thiên Minh, đi thôi, chỗ này không còn kiếm ăn được nữa đâu!"

Trên bầu trời đột nhiên truyền tới thanh âm của một vị nam tử hơn ba mươi tuổi Thiên Bằng tộc, tiếp đó ngân hồ ở trên không trung lóe lên, ba cái ngân sắc Đại Điều bỗng nhiên hiện thân, người của Thiên Bằng không ngờ tới lại tìm được đại viện binh, một mực ẩn nấp một bên không ra rốt cục cũng nhịn không được xuất thủ.

Vô số đạo ngân hồ như đàn vịt mò cá bổ ra, trong nháy mắt hóa thành cự đại điện võng đón đầu chụp xuống.

Đại hán đầu trục biến thành Hỏa Điều, trong miệng phát ra một tiếng hét dài, lập tức

lấy hãn làm trung tâm, những Hỏa Điều khác đồng thời tụ lại, dung hợp bên cạnh hãn tạo thành một siêu đại Hỏa Điều thân dài mười trượng.

Hỏa Điều này toàn thân toát ra hỏa diễm màu tím, hai cánh mở ra, sau đó thoáng cái phá tan lưới điện.

Ba cái ngân sắc Đại Điều cả kinh, không dám đón đỡ, đều tự động nhường lối.

Hỏa Điều màu tím phóng đại ra, chẳng qua là chỉ vài cái chớp động, thoáng cái chui ra khỏi vòng vây, xuất hiện ở một nơi cách đó hơn mười trượng.

Tốc độ bỏ chạy cực nhanh, có thể khiến người ta rợn người.

Hàn Lập mắt thấy cảnh này, tinh quang lóe lên, lẳng lặng trôi nổi tại chỗ, không có ý định đuổi theo.

Hai ba tên ngân điều chần chờ một lát, sau đó cũng đều không dám đuổi theo.

Ngược lại ngân hồ bên ngoài thân thể chúng nó lóe lên, sau một hồi sấm rền vang, một lần nữa lại biến thành hình người.

"Cám ơn các hạ đã xuất thủ tương trợ. Nếu không mấy người bọn ta thật sự không tránh khỏi kiếp nạn này. Thế nhưng gương mặt huynh đài có phần lạ lẫm, có phải là tộc nhân một mực ẩn tu ở hải ngoại?" Nam tử cầm đầu Thiên Bằng tộc đối mặt với lực lượng một người có thể áp bức một đám Xích Dung tộc nhân là Hàn Lập, không chút nào dám chậm trễ, từ rất xa đã ôm quyền hỏi thăm.

"Có phải là người Thiên Bằng hay không. Hàn mỗ tự mình cũng không rõ lắm. Xuất thân của ta có điểm đặc biệt, lẻ loi một mình tại hải ngoại tu luyện đến nay, lần này là lần đầu tiên phản hồi Phong Nguyên đại lục. Nhưng mà từ bên ngoài nhìn vào, thật sự ta cùng các người rất giống nhau, nếu không cũng không có xuất thủ, đuổi Xích Dung nhân kia đi." Tâm niệm của Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, thế nhưng trong miệng vẫn bình tĩnh nói.

"Ha ha, các hạ không cần phải nghi ngờ. Người nhất định là tộc nhân hậu đại mà Thiên Bằng tộc chúng ta còn sót lại.

“Không chỉ nói là bề ngoài, chỉ bằng vào thân thể phát ra Thiên Bằng khí tức, đã

tuyệt đối không giả rồi. Hơn nữa khí tức nồng như thế, huynh đài hẳn là đích hệ tộc nhân. Nếu không, chút linh phong trên trời cũng sẽ không nhanh như vậy tìm được các hạ." Người tên là Phong Khiếu của Thiên Bằng cười lớn nói.

"Huynh đài ở hải ngoại tu luyện thần thông, cho nên mới không giống với bọn ta." Nữ tử dung mạo xinh đẹp Thiên Bằng tộc kia cũng giật mình.

"Quả thực, những thứ khác có thể giả bộ. Thế nhưng Thiên Bằng khí tức tuyệt sẽ không sai. Nếu không, mấy chi trong Ngũ Quang tộc ngoại hình cũng giống chúng ta, chẳng phải là không cách nào phân biệt sao." Nam tử trẻ tuổi của Thiên Bằng tộc mỉm cười nói.

Hàn Lập nghe hết những lời này, trong lòng cũng hơi buông lỏng. Xem ra luyện hóa cánh Côn Bằng quả thực có thể giúp mình che dấu thân phận, lúc này đây ngược lại là không có xuất thủ nữa, lúc này hẳn thân nhiên nói:

"Mấy vị khẳng định như vậy, xem ra ta là người của Thiên Bằng hẳn là không phải giả. Thế nhưng vừa rồi ta nghe thấy mấy người Xích Dung tộc kia nói chuyện, tựa hồ tình hình của Thiên Bằng tộc ngày nay không quá tốt thì phải."

"Điều này khó mà nói được. Có thể là thăng nhĩ Thiên Minh này chẳng qua là nói chuyện giật gân thôi, cũng có thể là trong tộc thật sự xảy ra đại sự gì đó. Nếu không, chúng ta mặc dù là Phi Linh thất thập nhị chi trong Thiên Bằng tộc, mặc dù tương đối nhỏ yếu, thế nhưng bọn họ cũng không dám hiển nhiên lên vào đây như vậy, lại còn dám cướp tiến tới đoạt đồ." Vừa nghe Hàn Lập nói những lời này, thần sắc của Phong Khiếu trở nên âm trầm."

Chương 1412: Thiên Bằng Thánh Địa

"Không quản là thật hay giả, chúng ta tốt nhất mau chóng trở lại tộc thôi. Đám Xích Dung tộc kia có thể chặn đường giết chúng ta một lần, trên đường đi rất có khả năng sẽ đánh giết lần thứ hai. Các hạ thần công quảng đại, con đường phía trước ba người chúng ta chỉ sợ còn nhờ huynh đài chiếu cố rồi!" Một khi khẳng định Hàn Lập là người của Thiên Bằng, Phong Khiếu cũng không có giấu diếm ý định của mình, hướng tới Hàn Lập thản nhiên thỉnh cầu.

Hai người còn lại cũng hướng ánh mắt trông mong nhìn về phía Hàn Lập.

Vừa rồi Hàn Lập biểu hiện ra thực lực kinh người, nếu như có một vị đại thần thông đồng tộc đi theo, vậy con đường còn lại cũng không còn lo lắng gì nữa.

"Được rồi. Nếu chắc chắn mười phần ta là người Thiên Bằng, vậy cũng nên vì cội nguồn mà tận lực, đó cũng là việc nên làm." Hàn Lập thoáng trầm ngâm một chút, sau đó đáp ứng.

Đây chính là cơ hội tốt để hấn trà trộn vào trong tộc Thiên Bằng, sao có thể cự tuyệt đây.

"Làm phiền Hàn huynh rồi! Sau khi trở về, Phong mỗ nhất định sẽ hướng tới vài vị trưởng lão báo lên đại công của huynh đài." Sau khi nghe lời đáp ứng, Phong Khiếu mừng rỡ liên thanh cảm ơn.

Mặt khác hai người kia tự nhiên trên mặt cũng lộ vẻ tươi cười.

Nghe được lời "Thịnh công" này, hấn làm ra bộ dạng cũng không muốn nói lời từ chối, thế nhưng ánh mắt lại quét qua, đánh giá bốn phía quanh lam sắc ti vông, rồi cười nói: "Nơi đây không nên ở lâu, chúng ta hay là lên đường thôi. Ta sẽ phá vỡ ma vông bao quanh đại lao này, Hàn Lập dùng một ngón tay hướng tới ti vông xa xa, ngân sắc Hỏa Điều xoay quanh phụ cận thân thể lập tức phát ra một tiếng thanh để nghe, tiếp đó hóa thành một đoàn ngân diễm đánh xuống.

"Phốc" Một tiếng, ngân điểm tiếp xúc với lam sắc ti vồng, lập tức xuyên thủng tạo thành một lỗ hổng cực lớn, tiếp đó ngân điểm dọc theo ti vồng nhanh chóng lan ra! lam sắc ti vồng cực đại trong khoảng thời gian mấy hơi thở dưới khí thể cuộn cuộn của ngân điểm nháy mắt ma vồng đã biến thành tro bụi, Phệ Linh Thiên Hỏa trước mặt lại giống như tờ giấy không chịu nổi một kích.

Ánh mắt của ba người Thiên Bằng đăm đăm mà nhìn.

Bọn họ phát giác, chính mình tựa hồ vẫn còn đánh giá thấp thần thông của vị "đồng tộc" này.

"Tốt lắm, đi thôi!"

Hàn Lập nói xong, hai tay bấm niệm pháp quyết, ngân điểm ở phía xa một lần nữa ngưng tụ thành đoàn, rồi biến thành Hỏa Điều phi trở lại chui vào trong thân thể hắn, biến mất không còn thấy bóng.

Lúc này bốn người mới cùng nhau hướng tới nơi chân trời xa mà bay đi.

Không biết có phải bởi vì Hàn Lập bảo trì hình người hay không, mà ba người Thiên Bằng cũng không hóa thành hình thái Đại Điều, chỉ dùng ngân quang bao quanh thân thể, phi độ mà đi.

Hàn Lập đối với thần thông biến thân linh hoạt của tộc nhân cảm thấy rất hứng thú, thế nhưng tùy thời không tiện hỏi việc này. Chẳng qua là lấy cơ bản thân từ nhỏ tu luyện tại hải ngoại, nói bóng nói gió là rất có hứng thú đối với thần thông của Phi Linh tộc cùng Thiên Bằng tộc.

Những chuyện này đều không phải là chuyện bí mật gì gì đó, Phong Khiếu ba người tự nhiên trả lời hết.

Kể từ đó Hàn Lập chẳng những minh bạch hơn rất nhiều đối với Phi Linh tộc cùng Thiên Hạt tộc, cũng thuận tiện biết được một đôi nam nữ trẻ tuổi man tộc này chính là một đôi huynh muội.

Huynh trưởng gọi là Bạch Lô, nữ gọi là Bạch Ngưng.

Ba người Thiên Bằng tộc nhân cũng hữu ý hoặc vô ý hỏi thăm Hàn Lập một vài vấn

đề, thế nhưng đều bị Hàn Lập lấy lý do một mực khổ tu, rất ít khi cùng người khác tiếp xúc để từ chối.

Thấy Hàn Lập lộ vẻ không muốn tiết lộ tin tức của bản thân, Phong Khiếu bọn người cũng thức thời không có hỏi nữa.

Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần đối phương đích thật là tộc nhân Thiên Bằng, như vậy là đủ rồi.

Tiếp theo, Phong Khiếu mang theo Hàn Lập đi ngang qua một khu đồi núi, lại bay qua một mảnh thảo nguyên qua một cánh rừng rậm, rốt cục tới một rừng núi mệnh môn bát ngát.

Mà lúc này đã là chuyện một tháng sau.

Trên suốt đường đi bọn họ cũng không có thấy Xích Dung tộc nhân tới chặn đánh nữa, ngược lại gặp không ít tộc nhân tầng lớp thấp của Thiên Bằng tộc.

Thế nhưng đáng tiếc chính là, đám tộc nhân này đối với chuyện trong tộc tựa hồ như không biết gì, điều này càng khiến Phong Khiếu ba người lo lắng, mà đồng thời lại âm thầm yên tâm hơn một chút.

Xem ra người của Xích Dung tộc đã nói dối, hoặc là đám người cao tầng của Thiên Bằng tộc đã đem tin tức này phong tỏa, điều này mới tránh cho Thiên Bằng tộc lâm vào đại loạn, vẫn bảo trì tình trạng bình thường như lúc trước.

Sau khi tiến vào dãy núi, trên đường đi càng lúc càng gặp nhiều yêu bằng nhân hơn.

Trong đó có cả hóa thân thành Đại Đế phi hành, cũng có cả hình người không chút hoang mang đi đây đường.

Hàn Lập chú ý, liền phát hiện đám người Thiên Bằng tộc trên đường tuy có đủ các loại cánh lớn nhỏ độc nhất vô nhị, thế nhưng màu sắc trên đó lại có điểm bất đồng.

Trong đó phổ biến nhất là cánh màu xanh cùng màu trắng, tiếp theo đều giống như Phong Khiếu ba người, lông cánh đều là ngân sắc.

Mặt khác còn có hai màu kim quang sắc cùng màu đen. Thế nhưng số lượng yêu

bằng nhân này lại rất thưa thớt. Hàn Lập một đường bước đi, cũng không thấy qua vài người trên cánh có hai loại màu này.

Lúc trước gặp đám thiên man nhân cánh là ba loại màu, vẫn không có cái gì đặc biệt, thế nhưng sau đó gặp đám người cánh thuộc hai loại màu kia, biểu hiện của Phong Khiếu ba người lại hoàn toàn bất đồng.

Khi gặp được một tên Thiên Bằng nhân cánh kim quang sắc, cho dù tu vi thua xa ba người, thế nhưng Phong Khiếu ba người lại có vẻ cung kính dị thường, chủ động tiến lên chào. Thế nhưng khi gặp hai gã hắc sí Thiên Bằng, Phong Khiếu ba người lại nghiêm sắc mặt, cũng không tiến lên, cũng không chào hỏi, lại làm như không thấy trực tiếp đi qua bên người hai tên này.

Mà tu vi của hai gã hắc sí thiên bằng nhân cũng không hề kém Phong Khiếu đoàn người.

Hàn Lập thấy một màn như vậy, cũng cảm thấy rất kỳ quái. Thế nhưng biết rõ việc này khẳng định liên quan đến chuyện kiêng kỵ gì đó của Thiên Bằng tộc. Cho nên mặt ngoài vẫn tỏ ra bình tĩnh, làm ra vẻ không hề để ý hỏi thăm tới việc này vậy.

Kết quả sau khi tiến vào dãy núi rồi liên tiếp phi hành ba ngày ba đêm, bọn họ rốt cục cũng chạm mặt với đội ngũ tuần tra của Thiên Bằng nhân.

Một chi người này bay tới trước mặt mọi người, ước chừng có hơn ba mươi tên. Mỗi một tên đều mặc bạch sắc cốt giáp, một tay nắm lấy trường mâu sáng chói, từ khí tức từ thân thể phát ra, hiển nhiên tu vi đám người này đều là Trúc Cơ hoặc là Kết Đan.

Thế nhưng từ nhiệm vụ của đội tuần tra mà nói, ngược lại đám này đã được coi như là một chi đội ngũ cực kỳ tinh nhuệ rồi.

Trung niên Bằng nhân vừa thấy Phong Khiếu bọn người, lập tức mừng rỡ, vội vã tiến về phía trước chào mấy người.

"Mời vào, Phong Linh cùng Bạch Linh, Bạch Lô đại nhân. Mấy vị trưởng lão có lệnh, ba vị đại nhân sau khi về lập tức tới Vạn Bằng các. A, vị đại nhân này là..." Tên thiên bằng nhân đội trưởng này vừa dứt lời, sau đó ánh mắt rơi trên người Hàn Lập, không khỏi có chút kỳ quái hỏi.

"Đây là Hàn huynh, vẫn luôn tu luyện ở hải ngoại, lần này cũng theo về. Hàn huynh xấu hổ quá, xem ra ba người bọn ta phải đi gặp trưởng lão rồi trước, trước hết người hãy tới Thánh sơn làm khách quý, nghỉ ngơi cho thoải mái trước đi nhé. Với thần thông của Hàn huynh, mấy vị trưởng lão nhất định sẽ triệu kiến thôi." Phong Khiếu nghe tin Thiên Bằng tộc trưởng lão muốn triệu kiến bọn họ, sắc mặt khẽ biến, sau đó quay lại nói với Hàn Lập.

"Không sao, tại hạ lần đầu tiên trở về bản tộc, nguyên bản có ý định trước tiên một mình đi tham quan đã. Phong huynh các người nếu vội cứ đi trước đi." Hàn Lập cũng không hề để ý, nói.

"Thánh địa của bản tộc lớn vô cùng, chỉ sợ Hàn huynh thật muốn tham quan cũng mất không ít thời gian đâu. Đây là lệnh bài của ta, ngoại trừ một số chỗ cấm địa không được phép tiến vào. Các địa phương còn lại, Hàn huynh đều có thể dùng lệnh bài này để tới tham quan, sẽ không có người ngăn cản đâu. Các người phải đi một người, đích thân hộ tống Hàn huynh đều quý quán đi." Phong Khiếu tư lự một hồi, sau đó lấy trên người xuống một khối mộc bài ném cho Hàn Lập, sau liền quay người lại, sắc mặt trầm xuống phân phó thân trung niên thiên man nhân kia.

"Tuân mệnh." Địa vị của Phong Khiếu tại Thiên Bằng hiển nhiên là không thấp, tên đội trưởng tuần tra Kết Đan cấp kia dị thường cung kính trả lời.

"Phong huynh, thật có lòng!" Hàn Lập cười nói.

"Đâu có! Thật ra tại hạ đây đã là chậm trễ chiêu đãi rồi. Sau khi xong việc, ta sẽ đích thân dẫn Hàn huynh tới Thánh thành." Phong Khiếu mang về ấy nấy nói.

Tiếp đó hắn cùng Bạch thị huynh muội hai người khẽ nâng quyền chào Hàn Lập, rồi vội vàng hóa thân thành ba đạo ngân sắc Đại Diệu, hướng phía trước bắn đi.

"Hóa Vũ, người mang đại nhân đi tân quán. Nhất định phải hảo hảo chiêu đãi ngài, không được chậm trễ!" Sau khi thấy Phong Khiếu đã đi xa, tên trung niên thiên bằng nhân kia trầm giọng phân phó một tên thủ hạ ở phía sau, tên nam tử Thiên Bằng này tầm mười tám tuổi.

Tên này tướng mạo nho nhã, lập tức khom người đáp ứng nói.

Sau đó người trung niên kia dặn dò thêm vài câu rồi thi lễ với Hàn Lập, cuối cùng tiếp tục dẫn đội tiếp tục đi tuần.

Mà Hàn Lập đi theo tên nam tử gọi Hóa Vũ này, tiếp tục tiến sâu vào sơn mạch.

Người Thiên Bằng nhân trẻ tuổi này thập phần kính cẩn với Hàn Lập, trừ phi Hàn Lập mở miệng hỏi thăm, hẳn tuyệt không dám chủ động nói chuyện phiếm.

Vốn dĩ hẳn chính là một tên Trúc Cơ cấp, cũng vô pháp biết được bao nhiêu chuyện trọng yếu. Cho nên Hàn Lập cũng chỉ hỏi vài câu, rồi lười không muốn mở miệng nữa.

Đi theo người này được một canh giờ, phía trước đột nhiên xuất hiện vài chục tòa giống như ngọn núi nhỏ, đặt song song chặn trước mặt con đường, tại đây chỉ có một con đường nhỏ để lên núi, mây đen dày đặc, lờ mờ chớp động, tiếng oanh minh liên miên không dứt, căn bản không cách nào đơn giản xuyên qua.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập lập tức hí mắt lại.

Với học nghệ cấm chế bất phàm của hắn, tự nhiên liếc mắt một cái liền nhìn ra vô luận là bất kỳ đám mây đen nào xung quanh mấy ngọn núi nhỏ kia rõ ràng đều là ảo giác, bị người thi triển một loại cấm chế cực kỳ lợi hại.

Quả nhiên, tên dẫn đường Hóa Vũ mang theo Hàn Lập phi hành đến một tòa núi nhỏ trong đó, sau khi khê vỡ hai cánh, trên người lập tức bay ra một cây linh vũ trắng sữa, lóe lên rồi lập tức chui vào khoảng không trong ngọn núi nhỏ.

"Phanh" một tiếng muện hưởng vang lên.

Tòa núi nhỏ trước mặt Hàn Lập thoáng cái phảng phất giống như ảo ảnh trong nước, mơ hồ vẩn vơ, sau một hồi kịch liệt lắc lư, bỗng nhiên ngọn núi nhỏ giống như bọt nước tán loạn rồi biến mất, phía trước thoáng cái hiện ra một thông đạo lớn mênh mông trắng xóa.

Thanh niên kia không do dự bước vào trong đó.

Chân mày Hàn Lập nhíu lại, cũng hóa thành một đạo thanh sắc cầu vồng theo sát phía sau.

Thông đạo dài đủ trăm trượng, sau khi thanh sắc cầu vồng bắn vào trong, Hàn Lập chỉ cảm thấy trước mắt sáng bừng lên.

Trước mắt thình lình xuất hiện một tòa thành trì cự đại liếc mắt nhìn không cách nào nhìn tới đầu cuối.

Thành trì này dựa vào núi, bốn phía cũng đều cự sơn xanh ngắt cao chùng vạn trượng, mà tường thành lại dùng một loại gạch trắng noãn xây lên, cũng không quá cao, trông chỉ cao tầm hơn hai mươi trượng là cùng.

Mà tòa thành này lại không có cánh cổng, xung quanh tòa thành bị một màn sáng mênh mông dày đặc bao phủ, chẳng qua là mấy chỗ trên tường thành có đặt hơn hơn mười cây cột cự đại thẳng tắp, đủ mọi màu sắc, tản ra hào quang nhàn nhạt.

Chính giữa mấy cây cột này có rất nhiều Thiên Bằng nhân vũ cánh, từ trong mà bay qua, ra vào trong thành.

Chương 1413: Phong Linh Tháp

"Đại nhân, mời theo ta!" Thanh niên Thiên Bằng tộc thấy Hàn Lập nhìn về phía tòa thành xa xa dò xét, hẩn kính cẩn nói.

Hàn Lập gật gật đầu, hai cánh sau lưng khẽ vỗ, bay theo thanh niên tiến tới gần cự trụ.

Trên đường, thanh niên tự động mở miệng giải thích:

"Đại nhân đừng lo...Không phải bay quá xa Khai Thiên trụ. Chỉ cách cây cột tầm bốn năm mươi trượng, sẽ không chịu ảnh hưởng của cấm chế nữa, có thể ra vào Thánh thành. Vốn tòa thành này là cấm địa của Thiên Bằng, là tòa thành rất nổi tiếng trong bảy mươi hai chi tộc. Chỉ cần có cấm chế này, có thể đủ ngăn cản địch nhân bên ngoài. Từ thời kỳ thượng cổ, bản tộc đã nhiều lần dựa vào tòa thành này mà tránh được nguy cơ diệt tộc đó."

Trong lời nói của thanh niên này tràn đầy ý tứ tự hào.

Hàn Lập tuy còn chưa xem xét qua cấm chế của tòa thành này, thế nhưng chỉ dựa vào linh áp đáng sợ phát ra từ màn sáng, tự nhiên biết thanh niên này không phải nói chơi, ánh mắt hẩn không khỏi nhìn thêm vài lượt.

Kết quả lam mang trong đồng tử chớp động vài cái, trong ánh mắt sáng rực của hẩn cũng nhìn ra được một chút không tầm thường.

Hào quang mênh mông ở chỗ sâu trên bầu trời, không ngờ ẩn ẩn từng sợi thanh ngân lượng sắc quang ti, khắp nơi phiêu động. Chính nhìn như rất nhỏ bé, thế nhưng trên không trung lại truyền ra linh lực đáng sợ, hơn phân nửa đều từ trong quang ti chẳng chịt dày đặc phát ra.

Hàn Lập nhìn thật sâu vài lần, sau đó cùng với thanh niên kia phi qua một căn cột trụ bên cạnh.

Một lát sau, hai người đã xuất hiện ở trong thành.

Liếc mắt nhìn nhìn lại, đa phần kiến trúc trong thành so với thành trì Nhân tộc có sự khác nhau rất lớn, đa số phòng ốc đều hình trụ, trên mái là hình nón, chiều cao của mỗi căn nhà không đồng nhất, có cái cao thì hơn trăm trượng, cái thấp chỉ có hơn mấy trượng mà thôi, thế nhưng cánh cửa của mỗi một căn nhà đều là nửa vòng tròn ghép lại, càng làm cho Hàn Lập kinh ngạc chính là, hơn nửa căn nhà lại ẩn sâu vào trong vách núi, xa xa trông lại trên vách núi giống như là tổ ong vậy.

"Đại nhân, Quý Tân quán phân bố ở khắp nơi trong thành, đại nhân muốn ở gần đây hay là như thế nào?" Thanh niên cung kính xin chỉ thị.

"Thế nào cũng được, cứ theo như ý người đi." Hàn Lập làm ra bộ dạng sao cũng được.

Thanh niên "Dạ" Một tiếng, liền mang theo Hàn Lập phi hành là là phía dưới, tuy thấp thế nhưng cũng không ít phong cảnh rơi vào trong mắt Hàn Lập, cũng ở dưới tầng thấp này có vô số nam nữ có cánh bay tới bay lui.

Sau hơn phân nửa canh giờ, bọn họ tới một mảnh kiến trúc nhìn như không nhỏ, hai người hạ xuống trên một cái bình đài.

Điểm cuối cùng của bình đài là một tòa nhà ba tầng hình tròn.

Hai người vừa mới rơi xuống, trong phòng lập tức đi ra một thiếu nữ sau lưng có một đôi cái cánh trắng muốt, từ rất xa đã chạy tới thì lễ với hai người.

"Thì ra là Hóa Vũ đại ca, vị đại nhân này muốn ngụ lại Quý Tân quán sao?"

"Bạch Thúy, đây là Hàn đại nhân, là khách quý của Phong Khiếu linh tướng đại nhân. Người phải hảo hảo chiêu đãi ngài đó." Hóa Vũ dường như quen biết vị thiếu nữ nhìn như thị nữ này, hẳn nghiêm nghị nói.

"Khách nhân của Phong Khiếu linh tướng! Tiểu tỳ nhất định sẽ hầu hạ đại nhân thật tốt." Vừa nghe tên của Phong Khiếu, vị thiếu nữ dung mạo xinh đẹp này cả kinh, lập tức cung kính trả lời.

Hàn Lập đánh giá qua vài lần vị thiếu nữ này, thấy khí tức của nàng cực yếu, chẳng

qua là tương đương với Luyện Khí kỳ mà thôi, rất tự nhiên đi vào trong phòng.

Thiếu nữ cúi đầu theo sát phía sau hắn.

Hóa Vũ cũng không dám tiến vào trong phòng, chỉ đành chờ ở bên ngoài.

Một lát sau, từ trong phòng truyền ra thanh âm đậm đậm của Hàn Lập:

"Không sai, ở đây rất tốt. Ở đây đi, người có thể rời đi được rồi."

Trong lòng vị thanh niên kia cuối cùng cũng được buông lỏng, lúc này nói lời cáo lui, sau đó mới mở hai cánh rồi bay đi.

Mà trong phòng lâu ba, Hàn Lập chính là đang đứng trước cánh cửa sổ tròn, hai mắt cup xuống nhìn thanh niên kia dần dần khuất bóng. Thiếu nữ Bạch Thúy khoanh tay mà đứng phía sau cách hắn mấy trượng.

"Thánh thành có chừng bao nhiêu tộc nhân!" Hàn Lập đột nhiên hỏi, cũng không có quay đầu lại.

Thiếu nữ ngẩn ngơ, thể nhưng lại bất giác trả lời:

"Thánh thành rất lớn, mặc dù chưa có công tác thống kê chi tiết, thể nhưng ước chừng cũng có tối thiểu ba bốn trăm ngàn người."

"Ba bốn trăm ngàn? Dân cư lại ít như vậy sao?" Hàn Lập tự nói một câu, tựa hồ có phần không tin lắm.

"Đại nhân hiểu lầm rồi. Có thể đi vào Thánh thành mọi người đều phải có thần thông biến hình, có thể biến ảo linh thân thành người. Tu vi thấp hoặc không cách nào biến thân sẽ không có tư cánh tiến vào Thánh thành. Bản tộc mặc dù là một chi nhược tiểu trong Phi Linh tộc, thể nhưng tính ra cũng có hơn mười ức tộc nhân." Thiếu nữ vội vàng giải thích nói.

"Thì ra là thế!" Hàn Lập có chút giật mình.

"Đại nhân, ngài là lần đầu tiên tới Thánh thành sao?" Thiếu nữ nhìn trộm Hàn Lập, do dự thoáng cái, sau đó nhin không được hỏi một câu.

"Thế nào, khách quý như ta lần đầu tới Thánh thành có rất nhiều sao?" Hàn Lập lại tựa hồ nghe ra điều gì đó, nhàn nhạt hỏi một câu.

"Đại nhân nói đùa a. Quý Tân quán nguyên bản có rất ít người vào ở. Nhưng mà người vào ở, người tới ở lần đầu đều là người ngoại tộc, hoặc là tộc nhân khác tạm thời đến Thánh thành làm việc mà thôi." Thiếu nữ cẩn thận giải thích nói.

"Không có gì kỳ quái cả, ta là lần đầu tiên phản hồi bản tộc, trước kia vẫn luôn ở hải ngoại tu luyện." Hàn Lập bất động thanh sắc nói, thế nhưng lập tức lại hỏi một câu:

"Phụ cận có bán bản đồ của Thánh thành không, nếu có người nói cho ta chỗ mua, ta muốn mua một bản."

"Đại nhân không cần đi ra bên ngoài mua bản đồ làm gì. Quý Tân quán đã chuẩn bị chuyên cung ứng bản đồ đặc chế cho chư vị khách quý như đại nhân rồi, còn chi tiết hơn nhiều so với bên ngoài sản xuất. Ta đây sẽ mang tới một bản cho ngài."

Thiếu nữ kính cẩn nói.

"A, có chuyện tốt như vậy sao, lấy cho ta một bản đi." Hàn Lập có điểm bất ngờ, sau đó không lưỡng lự phân phó nói.

"Vâng, đại nhân." Thiếu nữ lên tiếng, sau đó lùi lại hai bước, nhẹ nhàng tựa như chim yến đi xuống lầu.

Hàn Lập đứng nguyên tại chỗ tiếp tục nhìn ra cửa sổ, bắt đầu tự tính toán kế hoạch của mình.

Hắn trà trộn vào trong tộc Thiên Bằng nguyên vốn là muốn tìm các loại tài liệu trân quý của Phi Linh tộc.

Về phần đồ vật hoặc pháp bảo gì đó, Hàn Lập căn bản không cần thiết lắm. Mặc dù hẳn chỉ nhìn Phi Linh tộc tranh đấu một hồi, tựa hồ loại dị tộc này cũng không ưa dùng các loại pháp bảo khi đánh nhau, không biết là do không am hiểu luyện khí, hay đám cao giai của Phi Linh tộc căn bản không cần vũ khí tương trợ.

Hai thần vật dị bảo vừa xuất hiện là "Khốn Ma Vong" Cùng "Hỏa Long Châu" cũng đã mang tính chất phụ trợ rồi. Nhưng mà, những thứ này cũng không có bao nhiêu quan

hệ đối với hắn, hắn chỉ hy vọng trong tộc Thiên Bằng có thể tìm được tài liệu có chỗ hữu dụng, cũng không uống công hắn hao tổn tâm trí trà trộn vào chỗ này.

Về phần chuyện thị phi giữa Thiên Bằng cùng những tộc khác của Phi Linh tộc, hắn tự nhiên sẽ mặc kệ coi như không thấy.

Hàn Lập chính là đang âm thầm suy nghĩ, liền thấy thiếu nữ kia lại đi tới, hai tay bưng lấy một ống trúc màu xanh biếc to bằng ngón tay, chỉ dài một tấc, bên ngoài phát ra ánh sáng trơn bóng lưu chuyển bất định.

Trong lòng có chút kinh ngạc, thế nhưng trên mặt hắn vẫn tỏ vẻ như không, đưa tay tung ra một trào.

"Vèo" Một tiếng, một đạo lục mang bắn tới, rồi bị hắn chặn được.

Sau đó hắn phất phất tay, ý bảo nàng này trước tiên hãy lui xuống.

Bạch Thúy nhu thuận thi lễ, sau đó nghe lời đi xuống lầu.

Mà Hàn Lập vuốt vuốt ống trúc trong tay, trong lòng lại nổi lên hứng thú. Khi hắn đem thần niệm rót vào trong đó, trên ống trúc hiện lên một bộ cự đại địa đồ rất rõ ràng.

Loại vật này quả nhiên là tồn tại giống như ngọc giản.

Thế nhưng hình dáng của nó đúng thật là kỳ lạ, trải qua một phen luyện chế, có thể tạo được hiệu quả giống như ngọc giản, xem ra Phi Linh tộc cũng không phải quá kém về vấn đề luyện khí, cũng có chỗ độc đáo riêng của nó.

Nhưng tâm thần Hàn Lập rất nhanh liền rời khỏi ống trúc, chuyên tâm phóng trên tấm địa đồ.

Qua thời gian một bữa cơm, hắn thở dài ra một hơi, đem thần niệm từ trong ống trúc thu lại, khuôn mặt lộ vẻ do dự...

Thánh thành này so với hắn đoán lúc trước còn nhỏ hơn một chút, đương nhiên loại thành này nếu so với một thành thị mười ức của Nhân tộc cũng đã rất lớn rồi. Trên thực tế diện tích của tòa thành này lớn tới mức kinh người, muốn từ một mặt của thành thị phi hành tới mặt khác cũng phải mất hơn nửa ngày trời.

Hàn Lập đối với những tòa kiến trúc khác phần lớn là không có hứng thú, nhưng đối với một tòa đại điện được thiết lập trong thành để giao dịch lại khiến hắn đặc biệt chú ý.

Đại điện này, theo như trên bản đồ đánh dấu, hắn là được tu kiến biên giới của tòa thành, trong một toàn cự sơn nào đó, cả lòng núi đều dùng để cho đám người tới trao đổi mua bán hàng hóa, phương thức không có gì khác so với loài người.

Ngoại trừ tòa kiến trúc này ra, Hàn Lập duy nhất hơi có chút tò mò chính là một nơi gọi là "Truyện Linh điện". Chỗ này là nơi Thiên Bằng tộc chuyên môn cung cấp một chút công pháp tu luyện cho lớp tộc nhân cao tăng.

Đương nhiên trên địa đồ còn đánh dấu mấy chỗ cấm khu đáng chú ý, Hàn Lập chỉ nhìn vài lượt, cũng không hứng thú đi dò xét mấy thứ này.

Nhắm hai mắt lại, hắn đem trọn những vị trí trọng yếu trong địa đồ nhớ kỹ. Sau lưng Hàn Lập bỗng lóe lên hai cánh được một đoàn thanh quang bao vây lấy, thân thể tựa như không phát ra một tiếng động bay ra khỏi cửa sổ, thẳng tới chỗ đại điện giao dịch.

Dường như Thiên Bằng tộc lúc này không được bình yên.

Hắn không có ý định rẽ rà ở đây nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng, tốt nhất là mau chóng thu thập tài liệu, sau đó vũ mộng bỏ đi cho sớm. Đỡ phải bị cuốn vào đại phiền toái của đám dị tộc này.

Hàn Lập không muốn bị người khác chú ý, cho nên hắn cũng không dám độn quá nhanh, chỉ nên tốc độ bay chỉ tương đương với đám thiên bằng nhân mà thôi.

Mà đại điện giao dịch bởi vì thiết lập ở chỗ biên giới, cho nên Hàn Lập phi hành được một phút đồng hồ mới tới được non nửa lộ trình. Mà lúc này, ở phía trước cách hắn không xa, xuất hiện một tòa kiến trúc cự tháp kỳ quái.

Kiến trúc này cao chừng sáu bảy trăm trượng, mặt ngoài không phải là hình trụ như bình thường, mà là hình bát lăng. Mỗi một mặt của lăng trụ đều trơn bóng dị thường, hơn nữa lại có ẩn ẩn một chút hoa văn ký hiệu đặc thù.

Những ký hiệu này tản ra hắc khí nhàn nhạt, khiến Hàn Lập có một loại cảm giác quen thuộc. Mà đỉnh tháp còn có khảm một khối tinh thể đại trượng cổ quái, tản mát ra

hào quang bảy màu, đem tòa tháp này bao phủ trong đó.

Đám hắc khí kia tất cả đều bị hào quang bảy màu vây ở bên trong, không cách nào bay ra dù chỉ một chút.

Hàn Lập thoáng kinh ngạc vân vân cầm.

Hắn không có nhớ lầm thì, nơi đây đúng là cấm địa mà trong bản đồ có đánh dấu, trên mặt còn có viết mấy chữ "Phong Linh tháp", cũng không biết là giải thích mấy chữ này như thế nào nữa.

Thế nhưng tuyệt đối không phải nơi đất lành gì.

Tại phụ cận màn sáng, trong phạm vi hơn trăm trượng, không có một bóng người, không có bất kỳ một tên thiên băng nhân nào dám phi hành qua vùng phụ cận này.

Chương 1414: Thiên Bằng Thánh Tử Cùng Côn Bằng Chân Huyết

“Hắc minh vụ”.

Linh quang trong đầu Hàn Lập lóe lên, rốt cục phát giác ra vì sao mình cảm thấy quen thuộc.

Từ đám hắc vụ chảy ra bên ngoài thạch tháp, rõ ràng khi hắc ở trên bán đảo Vụ Hải đã từng ngửi thấy mùi nấm mốc quỷ dị này.

Chỉ có điều hắc vụ ở nơi này phát ra cực kỳ mỏng manh, tựa hồ bị vật gì đó nghiêm mật trời buộc.

Trong lòng Hàn Lập có chút kinh ngạc, thế nhưng nếu như nơi đây được đám Thiên Bằng nhân coi là cấm địa, vậy hắc tự nhiên sẽ không cố ý khơi chuyện làm gì.

Lúc này bắt chước những người khác, độn quang lướt qua, muốn vòng qua đường phụ cận mà bay.

Thế nhưng khi Hàn Lập nghiêng người bay đi cách cự tháp trăm trượng! Đột nhiên một cỗ khí tức làm cho toàn thân người ta run rẩy từ trong cự tháp bộc phát lên ngút trời.

Hàn khí sau lưng bốc lên, hắc giật mình một cái, thân hình lại hơi khựng lại.

Đây là...

Hàn Lập ngừng độn quang, quay đầu lại, hai mắt thoáng cái gắt gao nhìn thẳng về phía cự tháp.

Chỉ thấy cự tháp ở phía xa tản mát ra hắc minh vụ, chẳng biết lúc nào thoáng cái biến thành nước sơn nồng đặc đen như mực. Ký hiệu bên ngoài của tòa tháp không ngừng chớp động lên lên đủ các loại ánh sáng, thế nhưng vô pháp ngăn được hắc khí đang trào ra bên ngoài.

Thế nhưng cũng may thất sắc quang mạc ở trên đỉnh tháp không ngừng phát sáng,

tất cả đám hắc khí này đều bị cấm chế của thạch tháp vây trong một phạm vi nhất định. Thế nhưng chỉ một lát sau, hắc vụ tràn đầy bên trong quang mạc, khiến thất sắc quang mạc lắc lư dữ dội, giống như tùy thời đều có thể nứt vỡ ra vậy.

Đám Thiên Bằng nhân đang phi hành ở gần đây mỗi người đều trợn mắt há hốc mồm, tất cả đều ngừng lại, lẳng không nhìn dị biến phát sinh trên Phong Linh tháp.

Hàn Lập cảm giác đôi cánh của mình đột nhiên run lên rồi trở nên nóng rực, trên lưng hần truyền đến cảm giác đau đớn cùng bóng rát.

Sắc mặt hần thoáng cái biến đổi.

Đúng lúc này, trong tháp phát ra một tiếng trường minh dị thường ngân cao, hàng trăm Thiên Bằng nhân ở gần vừa nghe tiếng thét này, không ngờ hai mắt khép lại, thân thể từ trên không trung rơi xuống.

Hàn Lập mặc dù vẫn chịu được, thế nhưng khi nghe thanh âm này cũng cảm thấy thần niệm có chút mơ hồ, đồng thời sau lưng lại càng nóng, đôi cánh trong nháy mắt mất đi công hiệu, thân hình thoáng cái lắc lư muốn rơi xuống.

Thế nhưng cũng may là hần phi hành không dựa cả vào Phong Lô Sí. Lúc này thanh quang trên người lóe lên, thân thể ổn định lại. Thế nhưng khi ánh mắt nhìn về phía cự tháp, lại tràn đầy vẻ hoảng sợ.

"Oanh" Một tiếng động lớn vang lên, tinh thạch trên đỉnh tháp đại phóng ra hào quang, thất sắc quang mạc thoáng cái cũng đại phóng, đồng thời từng đợt chú ngữ tối nghĩa từ trong cự tháp truyền ra, phảng phất như có hơn một trăm người đồng thời niệm pháp quyết vậy.

Lập tức đám Thiên Bằng nhân đang rơi xuống kia, trên người lóe lên linh quang, quanh người cả đám đều xuất hiện một tầng thất sắc quang tráo, thân hình một lần nữa trôi nổi trên không trung.

Thế nhưng trong tháp lại đột nhiên phát ra tiếng thét thê lương, hắc khí bên trong quay cuồng một hồi, sau đó một cự đại điều ảnh lớn tới vài trăm trượng hiện ra trên không trung. Hư ảnh này toàn thân màu đen nhạt, hai cánh vũ động, bao phủ toàn bộ thạch tháp, tiếp sau đó vang lên một tiếng trường minh, tất cả hắc vụ tăng lên gấp bội,

thất sắc quang mạc ở bốn phía lập tức kịch liệt vụn vụn, khí thể thật là dị thường kinh người.

Lúc này đây, đám Thiên Bằng nhân kia được thất sắc quang mạc bảo vệ, chẳng qua là thân hình nhoáng lung lay một cái, sau đó liền bình yên vô sự. Thế nhưng thân thể lại nơm nớp run run, chớp mắt liền phân tán tới các hướng mà chạy.

Hàn Lập nguyên vốn muốn cùng đám Thiên Bằng nhân chạy đi, lập tức bay ra khỏi vùng phụ cận thạch tháp, thế nhưng trong nháy mắt cự ảnh đại điều hiện thân, hai cánh ở sau lưng Hàn Lập cũng run lên, không ngờ trong nháy mắt lại hiển hiện ra màu xanh giống như thân ảnh đại điều, cũng đồng dạng giương ra, lại phảng phất như cùng tương hỗ với hắc sắc đại điều.

Cùng lúc đó, không khí ở vùng phụ cận bị nén chặt, hẳn chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống, thân hình cũng vô pháp nhúc nhích mấy may.

Hàn Lập kinh hãi, kim quang đại phóng ra bên ngoài, một cỗ sức mạnh từ tứ chi tuôn ra, muốn thoát khỏi cảnh này. Thế nhưng trong lòng hẳn lập tức trầm xuống, bởi vì mặc cho hẳn điên cuồng thúc đẩy lực lượng cơ thể cỡ nào, không khí bốn phía phảng phất như tình cương đúc thành, ngay cả một ngón tay cũng không nhúc nhích được.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, tự nghĩ lại xem có nên gọi ra Chân Ma Pháp Tướng toàn lực triệt hạ tình cảnh bị trói buộc này hay không. Thế nhưng lúc này, tiếng chú ngữ trong thạch tháp bỗng nhiên biến đổi, thoáng cái tăng tốc độ lên gấp đôi, trong thanh âm niệm chú ngữ lại có ầm ầm tiếng sấm nổ mạnh. Theo nguyên một đám ký hiệu cổ quái ở gần cự tháp phiêu đảng nổi lên trong hư không, tất cả đều hướng tới hắc sắc điều ảnh mà bay đi.

Đồng thời, viên thủy tinh cự đại trên đỉnh tháp cũng phát ra một tiếng oàng long, tự động bạo liệt ra.

Một vòng thất sắc ánh sáng mặt trời từ từ bay lên, bỗng nhiên thả ra vạn đạo quang mang, đem tất cả đều điều ảnh hút vào đó.

Hư ảnh cự điều tại ký hiệu cùng thất sắc thái quang tạo thành hai tầng cấm chế, rối rục vì một tiếng kêu quái lạ mà tán loạn.

Bên kia, hư ảnh đại điều màu xanh sau lưng Hàn Lập cũng lóe lên rồi biến mất.

Thân thể hắn được buông lỏng, khôi phục lại tự do. Nhưng trong lòng vẫn còn cảm thấy ngạc nhiên cùng nghi ngờ.

Vừa rồi trên thạch tháp hiển hiện ra hư ảnh cùng với điều ảnh màu xanh độc nhất vô nhị sau lưng của hắn. Hai loại đều là bộ dáng Côn Bằng trong truyền thuyết. Trong tháp này chẳng lẽ phong ấn một tên Côn Bằng sao, thế nhưng điều này sao có thể chứ?

Hàn Lập hoảng sợ suy ngẫm, trong lòng xuất hiện một trăm hai mươi suy đoán chạy loạn, thế nhưng ánh mắt vẫn quét về phía trước, sau đó cười khổ một tiếng, cuối cùng thân hình dừng nguyên tại chỗ không động.

Bởi vì từ trong cự tháp bay ra hơn mười đoàn linh quang, chớp động vài cái, sau đó chỉ còn cách hắn vài chục trượng.

Với khoảng cách như vậy cũng đủ để đám Thiên Bằng nhân nháy cảm nhìn rõ. Hiện tại nếu tiếp tục động, có thể chứng tỏ cho mọi người thấy mình có tật giật mình.

Hàn Lập tự suy xét, cũng chỉ có thể lưu lại xem đối phương có ý đồ gì rồi sẽ tính tiếp.

Hắn nhìn linh quang nhanh chóng quét tới, bên trong thỉnh thoảng xuất hiện hai gã Hóa Thần hậu kỳ, còn lại đều là Hóa Thần sơ trung kỳ. Hàn Lập sợ hãi nhìn qua, cũng không dám tùy tiện làm ra động tác gì để tránh đối phương hiểu lầm. Hắn lặng lẽ bất động trôi nổi trên không trung .

"Vèo vèo" Vài tiếng tiếng xé gió truyền tới, lúc này hơn mười người vỗ cánh nháy mắt tới trước mặt Hàn Lập, bao vây lấy hắn.

Hơn mười đạo ánh mắt thoáng cái rời lên trên người hắn.

Hai lão giả cầm đầu bộ dáng là yêu Bằng nhân, một tên sau lưng xuất hiện đôi cánh trắng, một tên khác lại có đôi cánh màu vàng nhạt.

Trong hai người, một người vẻ mặt hiền lành hòa ái, một người tướng mạo ngay ngắn uy nghiêm, thế nhưng cũng đều giống như người khác, vừa tới đã nhìn chăm chăm lên người Hàn Lập, kỳ quang trong mắt chớp động.

Hàn Lập tuy không phải thật sự e ngại đám Thiên Bằng nhân này, thế nhưng bộ dáng của đối phương như vậy, lại còn xì xầm nói thầm, lúc này hần miễn cưỡng cười hỏi:

"Chư vị vây quanh tại hạ là có chuyện gì vậy?"

"Tên họ, đại danh? Gương mặt rất lạ, là tộc nhân gần đây tiến vào Thánh thành sao?"

Đúng như Hàn Lập đoán trước, tên lão giả cánh trắng kia mở miệng, giọng nói rất khách khí.

"Tại hạ họ Hàn, một mực tại hải ngoại tu luyện, hôm nay mới là lần đầu vào trong thành." Tâm niệm của Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, lên tiếng nói.

Khi đối phương chưa lộ ra ác ý, hần cũng không tất yếu phải dùng bạo lực giải quyết.

"Hải ngoại? Hôm nay mới vào thành!" Câu trả lời của Hàn Lập khiến hai lão giả ngần ra, thế nhưng sau khi liếc mắt nhìn nhau, trong mắt lại hiện ra vẻ mừng rỡ.

"Tốt, rất tốt. Không quản Hàn huynh xuất thân chỗ nào, thế nhưng có thể dẫn động chi linh của Côn Bằng trong tháp, đã nói lên trên người người tràn đầy Thiên Bằng khí tức, có đủ điều kiện để tiếp nhận, kế thừa Côn Bằng Chân Huyết của bản tộc thánh thủ." Một lão giả khác nghiêm nghị nói.

"Côn Bằng Chân Huyết!" Hàn Lập thật sự ngây người.

Nếu như nói trước kia, hần đối với những vật này còn không hiểu lắm, thế nhưng hiện tại trong tay còn lưu giữ chân huyết của Chân Long Thiên Phượng, đối với vậy quý hiếm bực này đương nhiên là hần minh bạch.

Hiện tại lại có chuyện tốt này chủ động tìm tới cửa, Hàn Lập tự nhiên có phần sợ run.

Nhưng mà nghĩ lại, Hàn Lập lại chột dạ.

Hần không phải chân chính là Thiên Bằng nhân, sao có thể làm vị Thánh tử của Thiên Bằng tộc này. Mà nếu thực sự tra ra, chỉ sợ sẽ lập tức lộ tẩy. Đến lúc đó không chỉ nói kế thừa cái gì chân huyết, trước tiên cũng bị vô số đám tộc nhân Thiên Bằng nổi

giận xuất thủ diệt sát.

"Hai vị hiểu lầm rồi. Tại hạ xuất thân rất bình thường, sao có tư cách kế thừa chân huyết. Động ở trong tháp này cũng không phải do tại hạ dẫn động." Hàn Lập gượng cười vài tiếng, liên tục lắc đầu phủ nhận.

"Hàn huynh sao phải đùn đẩy làm gì, trên người của người vừa rồi tản mát ra chân linh chi tương, chúng ta ở trong tháp đều đã nhìn rõ, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm. Hàn huynh tốt hơn theo là theo chúng ta đi gặp chư vị trưởng lão thôi. Nếu có thể trở thành Thánh tử của tộc, đó là đại sự trong tộc đó." Tên lông cánh kim sắc vũ sĩ kia căn bản không nghe lời Hàn Lập giải thích, cười hì hì nói.

Hàn Lập âm thầm kêu khổ, ánh mắt xoay chuyển, thấy sắc mặt đám thiên băng nhân khác đều lộ vẻ hưng phấn, hiển nhiên đều xác nhận là hắc.

"Tại hạ quả thực không phải là Thánh tử gì cả, mấy vị không tin cũng được. Thế nhưng Hàn mỗ còn có chuyện quan trọng trên người, trước hết xin cáo từ trước." Hàn Lập trong lòng quyết định, trong miệng nhanh chóng giải thích hai câu, thân hình giống như hồ đúc, liền biến thành một đoàn hư ảnh nhàn nhạt, lóe lên chui qua chính giữa hai lão giả.

Hai cánh sau lưng hắc khê động, muốn thi triển thần thông bỏ chạy. Nhưng vào lúc này, đột nhiên một thanh âm nhàn nhạt truyền đến tai.

"Chậm đã, dị tộc nhân! Người thật sự cứ như vậy rời đi sao? Nếu muốn đi, cũng phải để đôi cánh ở lại Thiên Băng tộc chúng ta." Thanh âm không lớn, hơn nữa lại ôn hòa dễ nghe, thế nhưng khi Hàn Lập nghe được, lại giống như tiếng sấm khiến thần niệm hắc chấn động, sắc mặt thoáng cái trở nên rất khó coi.

Đồng thời khi thanh âm này truyền tới, không gian phụ cận bỗng nhiên ba động, cách đỉnh đầu Hàn Lập mấy trượng, một đạo thân ảnh thon thả từ hư không, không tiếng động nào như thiểm điện hiện ra, là một áo bào trắng thiếu nữ sau lưng mọc lên kim sắc vũ sĩ.

Hàn Lập ngưng thần nhìn tới, lập tức hít vào một hơi lương khí.

Người này dung nhan thoát nhìn bình thường, trên mặt có một tầng oánh quang lưu chuyển bất định, khí tức trên người áp súc không lộ, Hàn Lập không ngờ lại không cách

nào nhìn ra tu vi sâu cạn của đối phương, là một vị lánh ngoại cao nhân sao, lại còn có loại nữ tử tu vi ngoài Hợp Thể trung kỳ tồn tại a.

Khóe mắt Hàn Lập bỗng nhiên nháy mạnh vài cái.

"Tham kiến đại trưởng lão!" Đám thiên bằng nhân hóa thần cấp vừa thấy thiếu nữ, mỗi người đều cung kính dị thường, đều dùng đại lễ để thăm hỏi.

Nàng này không ngờ lại là đại trưởng lão của Thiên Bằng tộc! Hàn Lập chỉ cảm thấy trong miệng khô khốc.

"Người này giao cho ta xử lý đi, các người trở lại trong tháp gia cố phong ấn, đem Côn Bằng Thánh linh một lần nữa trấn áp lại đi." Thiếu nữ thông dong phân phó nói.

"Tuân mệnh!" Hiển nhiên thiếu nữ này ở trong lòng của đám tộc nhân Thiên Bằng rất uy nghiêm, bọn họ không hề chần chờ, đều mở đôi cánh bay trở lại tháp.

Mà ánh mắt thiếu nữ chợt xoay chuyển, rốt cục đã tiến lại gần chỗ Hàn Lập.

Chương 1415: Đại Trưởng Lão

"Nơi này không phải chỗ nói chuyện, đi theo ta" Đôi mắt sáng của thiếu nữ chợt lóe, nhưng lại nói rất hờ hững, ngay sau đó quay người lại, bay về hướng khác.

Hàn Lập sắc mặt âm tình bất định một chút, nhưng vẫn thành thật mà đi theo.

Đối mặt với một tồn tại đáng sợ đã trên Hợp Thể trung kỳ, thân lại ở trong thành dị tộc thánh, hẳn căn bản không có cơ hội chạy trốn. Mà nhìn bộ dạng của đối phương cũng không giống là sẽ lập tức trở mặt động thủ, cứ nghe theo lời đối phương trước vậy.

Thân hình thiếu nữ nhìn rất chậm rãi thong dong, giống như gió nhẹ, như nước chảy không mang theo chút tức giận nào, nhưng tốc độ độn quang lại nhanh kinh người.

Hàn Lập vận dụng chừng bảy tám phần linh lực mới miễn cưỡng đuổi theo được, trong lòng không khỏi thâm hoảng sợ, cuối cùng cũng cường chế mấy phần ý nghĩ khác luôn quanh quẩn trong đầu xuống.

Sau khi phi hành khoảng một bữa cơm, thiếu nữ dẫn Hàn Lập hạ xuống trước một gian phòng hình trụ cao mười trượng nằm trơ trọi.

"Tham kiến đại trưởng lão". Ở lối vào có hai thiếu nữ tộc Thiên Bằng tướng mạo thanh tú ra đón, đẩy về kính cẩn.

Thiếu nữ Kim Sí chỉ gật đầu, liền đi vào tùy ý.

Hàn Lập theo sát phía sau, sau khi vào phòng, phát hiện chỗ này còn đơn giản hơn so với dự đoán.

Trong phòng ngoại trừ mấy cái ghế đá và bàn đá, chung quanh chẳng còn thứ gì cả.

Thiếu nữ khoát khoát tay, ý bảo hai thị nữ lui xuống. Sau đó xoay người lại, ngồi ngay ngắn trên một ghế đá, miệng hương khê khẽ nhếch nói:

"Ngồi xuống đi, ta có một số chuyện muốn hỏi người một chút".

"Ở trước mặt tiên bối sao có chỗ tại hạ ngồi. Hàn mỗ xin rửa tai lắng nghe". Hàn Lập sắc mặt bình tĩnh nói.

"Tùy ngươi". Thiếu nữ cũng chẳng thèm để ý.

Hàn Lập quả nhiên đứng thẳng tại chỗ.

"Ngươi là tu sĩ nhân tộc sao?" Thiếu nữ sau khi suy nghĩ một lát, vừa mở miệng nói đã khiến Hàn Lập cả kinh.

"Tiên bối từng đi qua chỗ nhân tộc chúng tôi sao?" Hàn Lập cẩn thận nói.

"Đương nhiên đã từng đi qua. Ta thậm chí còn từng báỉ phỏng quý tộc Linh Hoàng một thế hệ trong Tam hoàng nữa, ta với bí thuật khôi lỗi (con rối) xuất thần nhập hóa của hần bội phục vô cùng. Thật ra không chỉ ta, trong tộc Phi Linh của chúng ta còn mấy tên tồn tại cường đại khác, đều đã từng đi qua nhân tộc các người. Xét phần tình cảm này, người có nghi vấn gì chi bằng cứ mở miệng hỏi, ta biết gì sẽ trả lời nấy. Nhưng có qua có lại, chờ tới vấn đề của ta, hy vọng người cũng không để ta phải thất vọng. Nếu không thì..." Mấy câu đó thiếu nữ dùng ngôn ngữ nhân tộc nhấn mạnh rất rành rọt.

Hàn Lập sau khi nghe rõ ý uy hiếp trong câu sau cùng, sắc mặt không khỏi hơi đổi. Nhưng lập tức trở lại như thường.

"Tiên bối làm sao mà đoán được thân phận của vân bối. Điều khác không nói, vân bối tự phụ Phong Lô Sí đã luyện hóa hoàn toàn, hơn nữa còn dùng bí thuật thay đổi khí tức bắt chước người quý tộc, cũng không phát hiện có gì bất ổn. Nếu không vân bối sao dám lớn mật mà tiến vào quý tộc như thế chứ". Hàn Lập nhìn chăm chăm thiếu nữ, trầm giọng nói.

Vấn đề này, vẫn khiến hần rất hoang mang.

"Phép biến ảo của người đúng là hết sức thành công, thậm chí ngay cả đại trận bảo vệ thành thánh cũng bị khí thức Côn Bằng trên người người lừa. Nếu gặp phải trường lão còn lại trong tộc, chỉ cần không phải là cố ý xem xét, tám chín phần mười cũng không cách nào nhìn ra điều gì. Nhưng ta lại khác, ta thân là đại trường lão, chuyên môn phụ trách nắm giữ thánh khí trong tộc. Mà thánh khí tộc Thiên Bằng chúng ta, có thể nhìn thấu hết thấy biến ảo, trực tiếp nhìn xuyên thần thông chân nguyên trong cơ thể mục tiêu.

Các hạ mặc dù bí thuật biến ảo lợi hại, nhưng đối với ta mà nói lại không có chút hữu dụng nào". Thiếu nữ cười nhạt một tiếng, giải thích rất chi tiết.

Hàn Lập đã hơi hiểu ra, nhưng ngay sau đó tất nhiên là cực kỳ buồn bực.

"Nói như vậy, nếu tôi đi tới chi nhánh khác của quý tộc, ngược lại sẽ không dễ bị người ta phát hiện". Hắn cười khổ nói.

"Trong thánh khí của bảy mươi hai bốn tộc, thánh khí của tộc Đãng Thủy cũng có loại thần thông giống như vậy". Thiếu nữ không trực tiếp trả lời, ngược lại khước miệng vênh lên.

Hàn Lập nghe vậy, nhất thời im lặng. Sau một lúc im lặng, mới hỏi tiếp một câu:

"Vật bị phong ấn trong tháp Phong Linh là vật gì thế, cái gọi là Thánh Tử và Côn Bằng thực chất là cái gì?"

"Phong ấn trong tháp Phong Linh chính là nửa thánh hồn của một con Côn Bằng chân thánh do bốn tộc năm đó cường thịnh, mất lực chín trâu hai hổ mới thu thập được. Chính nhờ lực thánh hồn, tộc Thiên Bằng của chúng ta mới có thể tồn tại đến hôm nay. Về nguyên do cụ thể, người không cần phải biết. Về phần Thánh tử thì đơn giản, đó là tên gọi chung của tộc nhân của tộc Phi Linh chúng ta và các tộc có hy vọng kế thừa máu chân thánh. Nếu là Thánh tử thì có thể kế thừa máu chân thánh của các tộc, rồi thông qua khảo nghiệm để có thể trở thành Thánh chủ một tộc". Thiếu nữ giải thích cặn kẽ.

Lần này, Hàn Lập chẳng lộ ra vẻ ngoài ý muốn gì cả.

Những thứ này đều chẳng khác với phỏng đoán ban đầu của hắn mấy, thậm chí cả cái Thánh chủ kia cũng lười hỏi, chỉ thờ dài một hơi.

"Xem ra người cũng không còn vấn đề gì khác. Vậy tiếp sau là vấn đề của ta. Bảo vật Vũ sí sau lưng người, luyện hóa bằng thứ gì của Côn Bằng mà lại có thể khiến Thánh linh bị phong ấn trong tháp Phong Linh thoát ra được thế. Chuyện này từ khi tháp kiến thành tới nay rất ít khi xảy ra". Ánh mắt thiếu nữ chợt lóe, hỏi thẳng.

"Không có gì, chỉ là một cọng lông chim của Côn Bằng luyện hóa hồng thôi". Hàn Lập nhướng mày, thành thật trả lời.

"Lông chim của Côn Bằng? Điều này thật khó có khả năng. Chỉ là một cộng linh vũ hống của Côn Bằng, cũng không thể khiến Thánh linh xao động như vậy được sao".
Thiếu nữ có chút không tin nổi.

"Tôi cũng không biết". Hàn Lập lắc đầu, hẳn đúng là cũng chẳng hiểu chuyện này ra sao.

"Lấy bảo vật Vũ sí của người ra cho ta xem thử!" Thiếu nữ trầm ngâm một lát, đột nhiên hời hợt mà nói như vậy.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, nhưng sau khi thấy đôi mắt sáng long lanh giống như thủy tinh của thiếu nữ, chỉ lưỡng lự một chút rồi đầu vai run lên, quang mang Vũ sí (cánh) màu trắng sau lưng liền chột lóe, thoáng cái đã biến mất vô ảnh vô tung.

Mà cùng lúc đó, trong tay Hàn Lập lại có thêm một cộng lông óng ánh dài vài tấc.

Tay nhấc một cái, không ngờ lại đưa tới thật.

Hàn Lập dứt khoát như thế, hiển nhiên là khiến vị đại trưởng lão tộc Thiên Bằng này cũng có chút ngẩn ra.

Con mắt của nàng nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Hàn Lập hồi lâu, cuối cùng đôi mắt lộ nét cười nhận lấy. Nét mặt Hàn Lập không thấy chút khác thường nào, nhưng trong lòng lại cười khổ không thôi.

Nếu không phải trước mặt là một tồn tại đã trên Hợp Thể trung kỳ, Phong Lô Sí lại sớm được luyện hóa đến độ tùy tâm, dù đối phương cường chế giữ tạm, hẳn cũng có sáu bảy phần nắm chắc có thể kích phát thần thông không gian của bảo vật, nháy mắt gọi về thì hẳn quyết sẽ không giao trọng bảo này cho đối phương.

Thiếu nữ một tay cầm Phong Lô sí, cẩn thận xem kỹ, một lát sau, trên mặt liền hiện ra biểu tình cực kỳ cổ quái.

Tay nàng chỉ một cái, Vũ sí trong tay đã bay ra ngoài.

Lúc này trả Phong Lô sí lại cho Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập thả lỏng, hai tay không hề động, nhưng bạch quang Phong Lô

sí chột lóe rồi biến mất giữa hư không.

Sau đó một khắc, chúng lại không chút tiếng động mà hiện ra sau lưng Hàn Lập lần nữa.

Thấy một màn như vậy, thiếu nữ vẫn im lặng, trì hoãn một chút rồi nói: "Thật không ngờ, bảo vật linh vũ này của người chẳng những có chân thánh Côn Bằng, lại còn dung nhập vào một cộng Phượng yêu. Ta đại khái đã hiểu được là chuyện gì xảy ra. Có điều vẫn muốn nghe một chút, cộng lông của Côn Bằng này người làm sao lấy được?"

Hàn Lập nghe vậy có chút bất ngờ. Nhưng chuyện này ngược lại cũng chẳng có gì để giấu diếm, lúc này kể sơ qua về chuyện ở nhân giới thấy đại chiến cách giới giữa Côn Bằng và La Côn.

Thiếu nữ sau khi nghe xong, lại trầm ngâm. Một lúc lâu sau, mới dùng ánh mắt đánh giá Hàn Lập một lần nữa, đột nhiên mở miệng nói một câu khiến hấn hoàn toàn ngây người: "Hàn huynh có hứng thú gia nhập Yêu man tộc chúng ta, làm Thánh tử bốn tộc không?"

Hàn Lập ngẩn ngơ.

"Tại hạ không nghe lầm chứ, tiền bối muốn tại hạ gia nhập quý tộc ư?" Hàn Lập mở miệng hai mắt, cảm thấy có thể là mình đã nghe lầm gì đó.

"Không sai, đúng là ta có ý này. Nhưng chuyện này trọng đại, chi tiết cụ thể còn cần thương lượng lại với mấy vị trưởng lão khác!" Thiếu nữ bất động thanh sắc nói.

"Tại hạ là Nhân Tộc, cũng không phải là người Thiên Bằng chân chính". Hàn Lập im lặng một hồi lâu rồi mới nói một câu như vậy.

"Các hạ còn không biết sao. Theo lẽ thường mà nói, cộng vũ Côn Bằng và những thứ khác của Côn Bằng, đều là vật truyền lại khi Côn Bằng mất. Mà cộng vũ Côn Bằng mà Hàn đạo hữu luyện hóa, lại là vật rơi ra từ trên thân của chân thánh Côn Bằng. Trong linh vũ này bao gồm khí tức Côn Bằng gấp mấy lần bình thường. Hơn nữa hơn phân nửa trong linh vũ, còn ngấm chứa một ít máu huyết mà bản thân người chưa phát hiện. Mà nhất tộc Thiên Bằng chúng ta vốn chính là hậu nhân của chân thánh Côn Bằng năm đó, đạo hữu nếu bản thân đã luyện hóa vật của Côn Bằng, lại có khả năng đã chứa máu Côn

Bằng từ lâu, nói là người của Thiên Bằng tộc chúng ta, cũng không sai". Lời này thiếu nữ thần nhiên nói ra khiến Hàn Lập trợn mắt há hốc mồm.

Một lúc lâu sau, Hàn Lập mới từ trong giật mình khôi phục lại, hai mắt neho lại nhìn thiếu nữ một lúc lâu, đột nhiên mở miệng: "Nghe nói Thánh chủ đương nhiệm của tộc Thiên Bằng đã ngã xuống mà chết, còn tộc nhân hiện có trong quý tộc hình như cũng không có người kế thừa chân huyết của Côn Bằng. Cả tộc Thiên Bằng đều có khả năng bị hàng ngũ bảy mươi hai chi nhánh tộc Phi Linh thủ tiêu. Tại hạ không nói sai chứ".

"Sao ngươi biết việc này". Thiếu nữ rút cuộc sắc mặt thay đổi, sau lưng bỗng hiện ra hư ảnh một con đại bàng màu vàng.

Hư ảnh này chính là một phiến Lưỡng Sí, Hàn Lập lập tức cảm thấy một cỗ lực bàng bạc thoáng cái đè lên vai, toàn bộ thân hình đều nháy mắt phát ra tiếng xương nứt "rắc rắc".

"Phốc xuy" một tiếng, hai chân Hàn Lập đã lún hơn phân nửa xuống sàn nhà lát đá xanh.

Sắc mặt Hàn Lập thoáng cái trở nên tái nhợt.

Nhưng ngay lúc này, thiếu nữ nhướng mày, hư ảnh đại bàng lóe lên rồi biến mất không thấy gì nữa.

"Ta không biết các hạ biết tin này từ chỗ nào, nhưng hy vọng đạo hữu tạm thời giữ bí mật chuyện này. Tại hạ vẫn chưa muốn thấy cảnh thành thánh một trận đại loạn. Ngoài ra có một điểm các hạ nói sai rồi, Thánh tử có thể kế thừa máu chân thánh, cả Thiên Bằng tộc của chúng ta vẫn còn có hai người. Chỉ là hai người này tu vi quá thấp, cho dù thành công, tỷ lệ thông qua khảo nghiệm của các tộc cũng không cao lắm. Cho nên ta mới muốn mời Hàn đạo hữu gia nhập bốn tộc". Chỉ trong nháy mắt, thần sắc của thiếu nữ đã khôi phục lại như thường.

"Ý tứ của đại trưởng lão, là muốn ta gia nhập hỗ trợ hai vị Thánh tử này!" Hàn Lập là người thông minh bậc nào, con mắt đảo tròn, lập tức nắm rõ dụng ý của đối phương, thần sắc vừa động liền nở nụ cười.

Chương 1416: Đại Diện Giao Dịch

“Không sai, ta đúng là có ý này. Các hạ mặc dù có tư cách gia nhập tộc Thiên Bằng của chúng ta nhưng dù sao cũng xuất thân từ Nhân tộc, cho dù có thể thông qua thí luyện cùng khảo nghiệm, cũng không thể đảm nhiệm chức Thánh chủ của bốn tộc. Nhưng Hàn đạo hữu lại có thể dùng thân phận Thánh tử trợ giúp hai vị Thánh tử một tay, giúp bọn họ thông qua thí luyện. Đương nhiên nếu làm như thế, ta cũng sẽ không bạc đãi người. Chẳng những có thể cho người dung nhập một ít chân huyết của Côn Bằng, mà còn có hậu tạ khác”.

Thiếu nữ không phủ nhận, không chút hoang mang nói.

Chuyện tốt cỡ này tìm tới cửa, nếu là người bình thường sẽ hoan hỉ vô cùng, sợ rằng lập tức đáp ứng ngay.

Nhưng Hàn Lập lại ánh mắt chớp động, không lập tức đáp lời.

Thiếu nữ cũng không có ý thúc giục, chỉ yên lặng ngồi trên ghế thán nhiên mà nhìn Hàn Lập.

Sau thời gian một chén trà, Hàn Lập lại mở miệng nói: “Tiên bối vì chuyện Thánh tử, thậm chí không tiếc để một ngoại nhân như ta gia nhập quý tộc, vậy khảo nghiệm này nguy hiểm thật không nhỏ nha. Có thể nói cho tại hạ biết trước một chút rồi Hàn mới quyết định cũng không muộn”.

“Thí luyện đúng là phi thường nguy hiểm. Nói đại khái, Thánh tử các tộc tham gia, tỷ lệ đại khái khoảng sáu bảy thành. Mà tu vi Thánh tử giống nhau đều là Phi Linh Tương, tương đương với Hóa thần quý tộc. Lúc này, bởi vì Thánh chủ bốn tộc ngã xuống ngoài ý muốn. Hai gã Thánh tử chỉ có thực lực sơ cấp Phi Linh Tương, chưa chuẩn bị đầy đủ. Nếu tham gia thí luyện, mười phần là không thể thông qua. Đạo hữu thân thông tại hạ mặc dù không nắm rõ, nhưng có thể từ Nhân tộc một mình xuyên qua hơn phân nửa đại lục Phong Nguyên mà tới, thực lực tuyệt đối không phải tầm thường. Mặc dù nội dung thí luyện này nguy hiểm, nhưng đối với đạo hữu hẳn là không thành vấn đề”.

Thiếu nữ mặc dù trước đó đoán có sai một chút nhưng phán đoán cuối cùng lại không sai.

“Chỉ là cấp Phi Linh Tương ư?” Khóe mắt Hàn Lập giật một cái, thận trọng hỏi.

“Các hạ yên tâm, bốn trưởng lão sẽ không nói dối gạt người”.

Thiếu nữ khẽ mỉm cười.

“Tôi cần suy nghĩ một thời gian”.

Hàn Lập lại hẹn thời gian.

“Sự tình trọng đại, muốn cân nhắc cũng đúng. Như vậy đi, ta cho người thời gian ba ngày. Ba ngày sau, ta vẫn ở đây chờ người quay lại. Ở trong thời gian này, đạo hữu có thể tự do hành động trong thành, sẽ không có người làm phiền người. Mặt khác, ta tên là Kim Duyệt. Người hãy nhớ kỹ tên này”.

Thiếu nữ nói không chút tức giận, tựa hồ câu trả lời của Hàn Lập đã sớm nằm trong dự đoán của nàng.

Hàn Lập tất nhiên trong miệng nói cảm ơn, sau đó không chút chần chờ mà cáo từ.

Mắt thấy Hàn Lập ra cửa, thân hình thoáng một cái đã không còn thấy bóng dáng, Kim Duyệt khẽ mỉm cười, đưa tay nâng chén linh trà, nhấp nhẹ một ngụm.

“Đại trưởng lão, thật cứ như vậy mà thả hãn đi sao”.

Trong gian phòng đá hôi quang chợt lóe, đột nhiên từ bên trong xuất hiện một cao một lùn, người đến là hai tộc nhân Thiên Bằng.

“Sao, người nghĩ ta nên đối đãi với người này thế nào?” Kim Duyệt liếc nhìn hồng tu lão giả đang nói chuyện, hỏi thẳng.

“Cứ lấy Vũ sí đã dung nhập cộng vũ của Côn Bằng đi, chúng ta cần gì phải để người dị tộc giả mạo Thánh tử, chỉ bằng cướp vũ sí, bốn tộc chọn một người khác kế thừa chân huyết chẳng phải tốt hơn sao”.

Lão giả râu đỏ thân hình cao lớn, hai tay xoa nhẹ nói.

“Nếu thật dễ dàng như thế thì ta còn phải nói nhiều với một gã dị tộc như thế sao. Lúc ấy cứ giết chết hẳn, đoạt vũ sí là xong rồi”.

Khóe miệng thiếu nữ nở nụ cười lạnh, trả lời không chút khách khí.

“VẬ ý của đại trưởng lão là...” Một mỹ phụ vóc người nhỏ nhắn thấy lão già râu đỏ còn định nói gì, vội kéo nhẹ vạt áo lão, thanh âm cung kính mở lời trước.

“Bàn về sự hiểu biết đối với Nhân tộc, ta nghĩ đến hôm nay Thiên Bằng tộc không có người thứ hai có thể so được với ta. Nhân tộc khác với tộc Phi Linh chúng ta. Bản thân bọn họ thực lực bình thường, hơn phân nửa thần thông đều đặt lên việc tu luyện bảo vật. Cho nên có thể tế luyện một số bảo vật qua nhiều năm, luyện hóa đến mức tùy tâm hoàn toàn. Loại bảo vật này cũng không phải là không thể cưỡng đoạt. Nhưng sau khi cướp vào tay, vết tích của chủ cũ trong bảo vật rất khó xóa hết trong một thời gian ngắn. Hơn nữa uy lực của bảo vật cũng sẽ vì đổi chủ mà đại giảm. Bảo vật vũ sí của người này ta đã kiểm tra kỹ, đúng là dạng pháp bảo này. Mà ta đã nhận được tin, chỗ thí luyện Thánh tử đã được chọn ra, chúng ta căn bản không có thời gian đoạt bảo vật, rồi giao cho tộc nhân khác tế luyện lại lần nữa”. Kim Duyệt trầm ngâm một chút, nhưng vẫn giải thích mấy câu.

"Thì ra là vậy. Nhưng nếu như thế. Máu chân thánh của bốn tộc chẳng phải sẽ lưu lạc ở ngoại tộc sao. Đây cũng không phải là chuyện nhỏ".

Lão già râu đỏ vẫn cuống quýt lắc đầu.

"Tư trưởng lão chẳng lẽ đã hồ đồ. Lần này bốn tộc nếu không có Thánh tử nào thông qua thí luyện thì cả tộc sẽ bị những chi nhánh khác thôn tóm, nếu so sánh thì chuyện chân huyết nói lúc đầu chỉ là chuyện nhỏ. Hơn nữa muốn phòng ngừa chuyện này xảy ra, cũng không phải là không có thủ đoạn bổ cứu khác". Đôi mắt sáng của thiếu nữ tinh quang chột lóe nói.

"Ha ha, lời của đại trưởng lão thật có lý. Chờ gã dị tộc nhân này giúp chúng ta vượt qua kiếp nạn rồi, mồn mồn chỉ là một tồn tại cấp Phi Linh Tương, đến lúc đó muốn giết hoặc giữ lại, còn không phải là do chúng ta quyết định sao".

Mỹ phụ trung niên sau khi ngẩn ra, ngay sau đó mặt liền nở nụ cười nói.

"Giết thì không thể. Cho dù là dị tộc nhân, một khi dung nhập chân huyết của Côn Bằng thì cũng xem như là một nửa tộc nhân. Chúng ta đều sẽ chịu hạn chế của lời thề Thiên Bằng. Huống hồ nếu hãn giúp tộc vượt qua lần đại kiếp nạn này thì hãn cũng coi như là ân nhân của bốn tộc. Nếu không cần thiết, không nên đả thương hãn mà có thể giam lỏng, sau này không để hãn rời khỏi đó là được rồi".

Kim Duyệt lạnh lùng mà nhìn mỹ phụ một cái, nói không chút cảm tình.

"Làm như vậy cũng được. Có phải nên thông báo cho những tên gác cửa và phái người âm thầm đi theo tên dị tộc nhân này không? Để tránh hãn trong mấy ngày này đột nhiên chạy mất". Lão già râu đỏ đột nhiên nói như thế.

"Tư trưởng lão không cần phải lo lắng, ta vừa rồi đã động tay động chân một chút trên Vũ sí của hãn rồi. Nếu hãn ra khỏi bốn thành, ta sẽ biết ngay lập tức". Kim Duyệt lại chẳng thèm để ý chút nào tới việc này.

"Xem ra hai người chúng tôi đã quá lo lắng, đại trưởng lão suy nghĩ hết sức chu toàn".

Một tia sáng kỳ dị chớp động trong mắt mỹ phụ, mỉm cười nói.

"Lo xa cũng không xấu. Trong Ngũ đại trưởng lão của bốn tộc, chỉ có ba người chúng ta là ở trong tộc. Mà chuyện này lại liên quan đến sự tồn vong của bốn tộc, ba người chúng ta phải thống nhất với nhau được mới có thể hành động. Nếu không ta cũng sẽ không truyền âm ở trên đường, gọi hai vị đến chỗ này. Tư trưởng lão, các người còn có ý kiến gì khác không?" Thiếu nữ nhìn hai người, chậm rãi nói.

"Không có, cách làm của đại trưởng lão đã hết sức ổn thỏa rồi".

Lần này, mỹ phụ và lão già đều đồng thanh nói.

Thiếu nữ nghe vậy thì gật đầu.

Từ đầu đến cuối, ba trưởng lão tộc Thiên Bằng này không hề đề cập tới việc Hàn Lập sẽ cự tuyệt.

Chuyện này cũng khó trách, bởi vì hãn ở trong mắt đại trưởng lão tộc Thiên Bằng hay là trong mắt lão già và mỹ phụ, chỉ là một gã dị tộc cấp Hóa Thần, nào có khả năng

từ chối yêu cầu của bọn họ.

Mà giờ khắc này, ở chỗ cách bọn thiếu nữ ngoài trăm dặm, Hàn Lập đang vỗ hai cánh phi hành ở tầng trời thấp.

Từ biểu hiện mà xem thì thấy thần sắc hắn vẫn như thường, nhìn các loại kiến trúc phía dưới một cách hứng thú. Nhưng trong lòng lại bồn chồn không ngừng, âm thầm cân nhắc khốn cục của bản thân mình.

Lần này bại lộ thân phận một cách hồ đồ, tình cảnh này thật không hay.

Với kinh nghiệm nhiều năm của hắn, làm sao mà không biết yêu cầu thiếu nữ cho dù có hoàn thành hay không, kết quả của hắn đều sẽ không tốt.

Còn chuyện cự tuyệt thì chắc chắn không thể nào.

Về phần ý niệm chạy trốn thì vào lúc rời khỏi chỗ của thiếu nữ, đã sớm xoay chuyển ở trong đầu hắn mấy lần rồi.

Nhưng sau khi thần niệm theo bản năng quét qua Phong Lôی Sí sau lưng đành chỉ có thể cười khổ không thôi.

Vị đại trưởng lão tộc Thiên Bằng kia, ắt đã gieo một dấu hiệu trong Vũ sí, ở trong khu vực nhất định, tất cả hành tung của hắn đều rơi vào trong lòng bàn tay của đối phương.

Với tu vi hiện tại của hắn, cũng không phải là không thể cưỡng chế xóa đi dấu vết này. Nhưng ít nhất phải mất mấy ngày mới có thể làm được. Mà thời gian lâu như thế, đã có thể khiến vị đại trưởng lão kia tìm tới vô số lần rồi.

Xem ra biện pháp duy nhất, chỉ có việc đầu tiên là đưa ra một ít điều kiện có thể khiến đối phương sợ nếm chuột vỡ bình mới được. Nếu không thì hắn tình nguyện nghĩ cách nguy hiểm là bỏ chạy, cũng tuyệt không làm Thánh tử dị tộc gì gì đó.

Về phần nói điều kiện gì, chuyện này phải đợi sau khi hắn hiểu rõ tình huống đại khái trong tộc Thiên Bằng, mới có thể cân nhắc tốt được.

Cũng may hắn tu luyện đến nay, trải qua nguy hiểm vô số. Trước mắt tuy thân lâm

vào tình thế tiến thoái lưỡng nan nhưng cũng không quá kinh hoàng.

Hàn Lập vừa phi hành chậm chậm, trong đầu vừa chuyển động như điện đủ các loại ý niệm.

Cho nên thời gian kế tiếp, Hàn Lập đi vào trong một gian nhà đó cao lớn gần giống nhà sách trong thành thánh.

Hắn ở đó đọc qua gần nửa lượng sách.

Sau một ngày một đêm mới mang theo về mặt mỗi một mà rời khỏi đó.

Trở về chỗ ở, Hàn Lập ở tại quán Quý Tân đóng chặt cửa không ra, mãi đến sáng ngày thứ ba, hắn mới lại rời đi.

Mục tiêu lần này là đi đại diện giao dịch thời khai thủy.

Trên đường đi cũng không gặp trở ngại gì. Hàn Lập sau khi phi hành một thời gian ngắn, rốt cuộc cũng đã tới biên giới thành thánh, đứng trước một kiến trúc kiến tạo kỳ quái.

Kiến trúc này xây tường sát một ngọn dốc đứng cao khoảng ngàn trượng, cũng từ trong vách núi trực tiếp lộ ra một quảng trường khổng lồ hình chữ nhật.

Mà ở một mặt của quảng trường, đột nhiên mở ra một cửa đá hình vòm cao khoảng trăm trượng ở trên vách núi đá.

Ở hai bên cửa, rõ ràng có hơn mười vệ sĩ toàn thân võ trang phân nhau mà đứng, ở giữa có rất nhiều người Thiên Bằng ra ra vào vào, trông phi thường náo nhiệt.

Hàn Lập ở nơi xa chỉ híp hai mắt lại mà quan sát một lát, sau đó hai cánh lại động, người được bọc một luồng ánh sáng xanh bay về phía trước.

Ánh mắt một gã thủ vệ trước cửa quét qua người Hàn Lập, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, vội cung kính thi lễ với Hàn Lập.

Hàn Lập nhẹ gật đầu với gã, rồi thân hình chợt lóe, ngênh ngang bay vào trong cánh cửa.

Trước mắt sáng ngời, một khoảng không gian rộng lớn vô cùng.

Sau cánh cửa cực lớn phảng phất xuất hiện một thế giới khác mà liếc mắt một cái không thể nào nhìn thấu đích cuối của lối đi sâu hun hút.

Hai bên tất cả đều là từng tầng kiến trúc cao lớn giống cung điện.

Nhìn kỹ hơn, những kiến trúc này phân hơn mười tầng, mỗi tầng đều cao ba mươi trượng, mà cách mỗi tầng hơn trăm trượng, đều xuất hiện một cửa điện cao hơn mười trượng khác.

Vô số người Thiên Bằng bay ra bay vào, bay lên bay xuống giữa những kiến trúc này, xem ra trong cửa điện chính là nơi giao dịch của người Thiên Bằng.

Chương 1417: Thanh La Quả

Hàn Lập cũng không khách khí, lúc này theo ba gã Thiên Bằng nhân thẳng đến điểm môn.

Cánh vừa thu lại, thân hình liền nhoáng lên, hần thực sự đã tiến nhập vào cửa sau Thiên Bằng nhân.

Trong tai truyền đến tiếng động, ánh mắt Hàn Lập đảo qua, chớp lên vài cái.

Nơi đây là một quảng trường loại nhỏ diện tích cũng mấy trăm trượng, xung quanh có một loạt các cửa tiệm lớn nhỏ, có mấy trăm gã Thiên Bằng nhân ra vào bên trong cửa hàng.

Ở chính giữa quảng trường, có một cái cột đá cao hơn mười trượng, mặt trên có hào quang chớp động dường như bên trong mơ hồ ẩn chứa điều kỳ lạ.

Ở dưới cột đá, có mười mấy người giơ tay chỉ trên cột đá, bọn họ đang khe khẽ bàn luận về các vật phẩm, Hàn Lập nhìn cột đá, tò mò không thôi.

Chỉ thấy mặt ngoài cột đá thành hai loại văn tự trái rộng rậm rạp, một nửa chớp động màu đỏ, một nửa nổi lên màu xanh biếc.

Hàn Lập ngưng thần nhìn kỹ loại văn tự. Mới phát hiện văn tự này đều ghi tên các loại vật phẩm quen thuộc, cũng có cả những loại xa lạ.

Loại văn tự này lúc thì hiện lên, lúc lại biến mất, giống như thay nhau chuyển động ở bên ngoài cột đá, ở chân đế cột đá có một gã thủ vệ trung niên, hai mắt của hắn nửa khép nửa mở không ngừng canh giữ nơi này.

Đây là. . . . . Hàn Lập nhìn quét tên thủ vệ cùng với hai loại văn tự trên cột đá, trong lòng có chút kinh nghi nổi lên. Đúng lúc này, bỗng nhiên trong đám người phía dưới có một nam tử mặc áo bào cầm trên tay mấy khối linh thạch giao cho tên thủ vệ.

Tên thủ vệ trợn tròn hai mắt, gật gật đầu, sau đó lấy ra từ trong tay áo một chiếc đoản bồng màu đỏ giao cho người này.

Người này trên tay cầm chiếc đoản bồng lớn đang đứng đối diện cột đá liền bay nhanh đến một chỗ trống làm một vài động tác.

Tuy rằng động tác người này rất nhanh, nhưng không thể qua được mắt Hàn Lập, lam mang lóe lên, thấy rõ rãnh mạch.

Đoản bồng rung rung tại chỗ, trên cột đá xuất hiện văn tự màu đỏ, lóe lên rồi lại nhập trở lại cột đá biến mất không thấy.

Một lát sau, mấy văn tự màu đỏ lại hiện ra tại chỗ cũ.

Hàn Lập trên mặt hiện ra một tia ngạc nhiên.

Lát sau, kết quả là có một người đi ra. Bất quá người này vẫn chưa để ý tới tên thủ vệ, mà mở ra hai cánh bay vút lên không trung vài trượng, vươn một ngón tay điểm ở tại mấy dòng văn tự xanh biếc trên cột đá.

Nhất thời văn tự phát ra một ánh sáng xanh biếc nhanh chóng nhập vào ngón tay người này, làm cho cả thân thể người này toát ra ánh hào quang.

Người này chỉ vào văn tự này, hai mắt híp lại tựa hồ nhận tin tức gì, một lúc sau, hần thu tay lại, xoay người bay thẳng đến cửa đại điện giao dịch.

Mấy người phía dưới cũng làm y như hai người lúc trước, chỉ để xem trên ở cột đá viết cái gì, bọn họ trực tiếp bay đến cột đá, lấy tay chạm đến hai loại văn tự xanh đỏ.

Nhìn đến nơi này, Hàn Lập sờ sờ cằm, trong lòng có vài phần giật mình.

Để thoả mãn sự tò mò trong lòng, hần không khách khí tiến lên trước vài bước, đồng thời vươn ra một cây ngón tay, ở dưới chân đế cột đá hiện lên một loạt những dòng văn tự xanh biếc.

Những dòng văn tự này phát ra tia sáng màu xanh, cảm giác có một luồng khí hướng thẳng vào đầu, trong đầu Hàn Lập hiện ra một hàng thông tin.

"Bán ra loại lưu quang mộc số lượng vô hạn, mỗi nơi ba vạn linh thạch giá cả là bốn tầng năm điện ba mươi một hào."

Hàn Lập khoe miệng khê động, thân hình hạ xuống, người lại chuyển động sang bên khác của cột đá, ngón tay lại chỉ vào, một loạt văn tự màu đỏ hiện lên.

Kết quả là cũng có một loạt thông tin xuất hiện trong đầu.

"Thu mua đầy đủ một khối hài cốt phượng vĩ cầm, giả cả thương thảo là chín tầng hai điện mười hào!"

Hàn Lập sắc mặt có chút quái dị.

Không nghĩ tới mấy người Thiên Bằng tộc lại dùng phương pháp này để bán ra hoặc thu mua vật phẩm.

Hiển nhiên cột đá có một năng lực thông báo điều gì đó, đều là nhu cầu cấp bách hoặc là vật đặc biệt quý hiếm, có thể xem như đó một loại suy nghĩ độc đáo.

Kể từ đó, nếu bất kỳ ai cần mua bán vật phẩm thì nhìn tin tức trên cột đá, là có thể trực tiếp qua cửa hàng để giao dịch. Thực sự là tiện lợi rất nhiều.

Phương pháp này thoạt nhìn cũng không quá khó, ở nhân tộc trong các phường thị cũng có thể cân nhắc mà sử dụng phương pháp này. Hàn Lập lui ra phía sau vài bước, bắt đầu đánh giá cẩn thận dòng văn tự màu xanh biếc ghi rõ việc bán ra vật phẩm.

Hắn suy nghĩ, trước tiên đảo qua thông tin một lần, nhìn xem có vật phẩm nào hứng thú hay không.

Mặc dù có không ít tên các loại vật phẩm, chủng loại khác nhau, với lại ở hai tộc khác nhau thì cách gọi cũng khác nhau. Nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà phần lớn tên của các vật phẩm quý hiếm lại không có nhiều. Đặc biệt tài liệu vật phẩm trong hai gia tộc đều giá trị không nhỏ, xưng hô lại hoàn toàn giống nhau.

Chuyện này đã từng làm cho Hàn Lập kinh ngạc khi tiếp xúc với loại văn tự của Phi Linh tộc.

Bất quá việc này có chút kỳ quái, hắn cũng sẽ không tìm hiểu nguyên nhân vì sao.

Hiện giờ, hẳn chỉ yên lặng, chăm chú đọc và nhớ kỹ những thông tin trên cột đá.

Ánh mắt ngưng lại, Hàn Lập đột nhiên nhìn thẳng vào một dòng văn tự xanh biếc trên cột, trong lòng như phát hiện ra điều gì.

"Thanh La quả! Nơi này cũng bán ra loại vật phẩm này sao?." Hàn Lập sắc mặt trở nên hồng hào, nghe đồn quả này là một loại thuốc tiên "Thiên La đan". Đối với Hàn Lập mà nói hẳn cũng biết được vài loại linh quả, trong đó có Thanh La quả.

Loại linh đan này tuy rằng hiệu quả không giống hắc viêm đan, ngược lại tu sĩ luyện hư hậu kỳ có thể gia tăng tam khóa đột phá, nhưng đại bộ phận cao giai tu sĩ thậm chí trong mắt lão quái vật đã ngoài hợp thể vẫn coi hắc viêm đan là loại đan được có giá trị tuyệt đối siêu cường.

Thiên La đan nếu sử dụng một mình sẽ trợ giúp luyện hư tu sĩ dễ dàng đột phá, nhưng trên thực tế linh đan này sẽ không dùng một mình mà phần lớn được phối hợp sử dụng cùng các linh dược khác.

Bởi vì dược tính của Thiên La phi thường kỳ lạ, nó có thể cùng hầu hết các linh dược khác dung hợp mà không hề xung đột. Điều không thể tưởng tượng chính là cùng linh dược khác, nhất định gia tăng ba linh đan thành đến gần nửa dược tính có công hiệu phòng ngự.

Nói đúng ra nếu Hàn Lập ăn Thiên La đan có thể tăng thêm mười năm pháp lực, nhưng nếu ăn Thiên La đan với các linh dược khác lẫn lộn, thì tu vi nhất định tăng được mười hai năm đến mười lăm trong năm. Hơn nữa, loại đan dược này hiệu quả đến nỗi nó có thể dung hợp bất cứ loại đan dược nào đều có công dụng hữu hiệu.

Kể từ đó, đan dược trong tay tu sĩ nhân tộc càng có giá trị lớn hơn và càng ngày càng khan hiếm hơn, chỉ mong được dung hợp với một viên Thiên La đan. Vạn nhất nếu không có vận may được dung hợp thì làm cho đan dược không còn hiệu quả, như vậy chuyện được dung hợp chỉ như một giấc mộng.

Về phần hiệu quả của Thiên La đan thực sự là việc rất khó nói.

Từng có người ăn liên tiếp ba bốn viên linh đan này, kết quả mỗi một viên linh đan đều cùng có tác dụng khiến năng lực tăng lên rất nhiều.

Cũng có người tắng gia bại sản mua một lúc bảy tám viên Thiên La đan, coi đây là canh bạc được ăn cả ngã về không. Kết quả lại làm cho người này hộc máu mà chết, bảy tám viên linh đan cũng chẳng có nổi tác dụng gì lại còn gây ra cái chết đáng tiếc.

Việc Thiên La đan trợ giúp để tăng năng lực, trên thực tế loại linh đan này đã làm cho không ít tu sĩ lâm vào điên cuồng.

Thanh La quả thất truyền ở Nhân tộc gần ngàn năm, toàn bộ quang cảnh nơi đây liên bị các đại phái cùng các thế lực tới đào móc, tìm kiếm.

Điều làm cho người ta buồn bực chính là thời gian Thanh La quả thành thực phải tới năm sáu ngàn năm. Mà mỗi một cây Chu Linh chỉ có thể kết xuất được một quả. Sau khi ngắt quả, cây Chu Linh sẽ mất hoàn toàn linh khí trở thành một cây bình thường.

Cho nên cho dù có hàng loạt đại phái cùng thế lực lớn nghĩ muốn hao tổn tâm huyết để cố sức tìm kiếm Thanh La quả, chỉ là việc mất nhiều hơn được.

Cho nên từ đó về sau, người ta chỉ có thể ngẫu nhiên tìm thấy quả này trong hoang dã, mỗi một quả Thiên La đan xuất hiện đều làm cho các tu sĩ đều lâm vào tranh đấu đoạt lợi. Phần lớn rơi vào tay lão quái vật.

Hàn Lập ở Thiên Uyên thành nghe nói tới loại linh quả này, cảm thấy rất hứng thú, năm mơ cũng muốn dùng lực dịch bồi dưỡng loại linh quả này.

Nhưng đáng tiếc cũng chính Thanh La quả là mầm móng tai họa, là một loại linh dược hiếm thấy, hơn nữa không thể bảo tồn được lâu. Cho nên cho dù Thiên Uyên Thành cơ hồ tập trung tất cả linh hoa linh quả cũng không thể tìm thấy một viên linh quả như thế.

Cho nên Hàn Lập chỉ có thể kìm nén sự buồn bực ở trong lòng mà vẫn không biết làm gì.

Hiện tại, ở cột đá nhìn thấy dòng văn tự viết tên linh dược Thanh La quả này, khiến cho hắn trong lòng kinh hoàng, dường như khó có thể kiềm chế.

Trong lúc nhất thời, Hàn Lập lại không nhìn kỹ những vật phẩm khác, lúc này sau lưng mở ra hai cánh, lập tức hướng về đại điện giao dịch biên bay đi, từ chỗ cột đá, ngón

tay chỉ đánh dấu dòng văn tự ghi Thanh La quả loé lên tia sáng màu xanh, nháy mắt một loạt tin tức ánh truyền vào trong đầu.

Sau khi thấy rõ nội dung thông tin, đôi lông mày của hắn nhíu lại.

"Thế nhưng chỉ sợ có điểm phiền toái." Hàn Lập thì thảo một câu, trên mặt vẻ hưng phấn lập tức biến mất hơn phân nửa.

Nhưng dù sao cũng có hy vọng có được Thanh La quả, cho dù là việc khó đó có khó khăn đến thế nào, hắn cũng tuyệt đối không thể bỏ cuộc.

Hàn Lập ở trên không trung cân nhắc một chút, hắn liền hóa thành một đoàn thanh quang bay đi.

Vừa bay đến cửa điện, trực tiếp hướng chỗ cao bay đến, một hơi đã bay tới tầng thứ chín, hắn liền dọc theo thông đạo đi về phía trước.

Không lâu sau sau, Hàn Lập nhìn tới phía trên cửa điện, không chút do dự bay vào bên trong đại điện, đại điện được bài trí đều cùng một khuôn mẫu rạp khuôn.

Nơi đây, người Thiên Bằng nhân cũng khá ít ỏi so với mấy tầng phía dưới, chỉ có khoảng hai ba mươi người.

Hàn Lập hai mắt híp lại, liếc nhìn mặt trước cửa hàng, tinh quang trong mắt chợt lóe, liền tiến đến một tiệm hàng cỡ trung tại một góc đại điện.

Nơi đây, tiệm hàng chia làm hai tầng, bên trong cánh cửa bị một quảng sáng màu xanh mênh mông che phủ, trên cửa lộ ra một cái biển màu đỏ nhạt, mặt trên chớp động viết "Vạn Lôi Phưởng".

Hàn Lập nhìn tấm biển, một tia kinh ngạc hiện lên, rồi lập tức bình tĩnh lại ngay.

Thân hình chợt lóe, liền không chút do dự tiến vào bên trong quảng sáng sau cánh cửa.

Một gian phòng trống rỗng rộng khoảng ba bốn mươi trượng xuất hiện ở trước mặt.

Hé ra một chiếc bàn gỗ đen thui toả sáng, vài chiếc ghế màu vàng, cùng bảy tám giá

gỗ đã có chút mục nát, mặt trên giá gỗ bày biện bảy tám loại hàng hoá.

Ở trong phòng ngoại trừ một gã đứng sau bàn gỗ, nhìn như chủ tiệm, đó là một nam tử có dáng người khô gầy, bên cạnh còn có hai gã Thiên Bằng nhân khác.

Hàn Lập thả ra thần niệm lặng lẽ đảo qua ba người, khuôn mặt không khỏi biến sắc.

Chương 1418: Ba Lựa Chọn

Bộ dạng đôi nam nữ trung niên kia là một đôi phu phụ, bọn họ cùng chủ tiệm nói xong cái gì.

Một trong hai người bọn họ một gã là luyện hư sơ kỳ, người còn lại là luyện hư trung kỳ. Về phần tên chương quỳ, hẳn đúng là một gã luyện hư hậu kỳ đáng sợ.

Người có bậc tu vi này, sao lại mở cửa tiệm.

Hàn Lập trong lòng hơi hoảng sợ.

Khi đó, đôi nam nữ vừa thấy có người tiến vào, lập tức đảo mắt nhìn qua.

Bọn họ nhìn ra Hàn Lập là hóa thân trung kỳ, lại cảm thấy gương mặt xa lạ dị thường, trong lòng tràn ngập ngoài ý muốn.

Nhưng thật ra tên chương quỳ kia, chỉ là thoáng nhìn không để ý tới Hàn Lập, tiếp tục cùng hai người nói chuyện với nhau.

"Không tìm được hấp linh thạch, thì quý phu phụ đừng vọng tưởng tới tiên tử mộ! Chẳng lẽ các người cho rằng ta thiếu mấy thứ cao giai linh thạch này sao?" Chương quỳ khẩu khí rất lớn.

"Ngư huynh, dùng hấp linh thạch đổi lấy tử tiên mộ, điều kiện cũng quá hà khắc rồi, vật ấy chỉ có thể tồn tại ở uyên thâm. Đừng nói phu phụ ta chỉ là luyện hư tu sĩ, mà ngay cả các vị trưởng lão trong tộc cũng không dám tiến sâu." Về mặt nữ tử không cam lòng nói.

"Lão phu không quan tâm. Không có hấp linh thạch, việc này khỏi bàn thêm." Chương quỳ hai mắt khế chớp, không chút khách khí nói.

Đôi phu phụ nghe được chương quỳ nói như thế, sắc mặt thay đổi rất khó coi. Nhưng bất luận hai người có khẩn cầu như thế nào, lão ta vẫn lạnh như băng không hề

đem ra.

Cuối cùng, đôi phu phụ này chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi.

Bọn họ từ đầu đến cuối cũng không nói với Hàn Lập một câu.

"Tiểu tử, người tìm đến lão phu có chuyện gì?" Điểm chủ chờ kia đôi phu phụ đi ra cửa, liền hướng đến chiếc ghế, ngồi xuống, bộ dạng có vẻ bức mình nói.

"Có phải tiền bối có Thanh La quả muốn bán?." Hàn Lập bình tĩnh hỏi lại.

"Thanh La quả! Đó là một trong những vật trân quý của bốn điểm, chỉ sợ người không đối nổi, ta không lãng phí thời gian, người hãy mau đi đi." Chương quỳ nghe Hàn Lập hỏi, liền ngăn người ra, hắc cẩn thận đánh giá Hàn Lập, tỏ vẻ không thể giao dịch cùng Hàn Lập.

"Tiền bối không nói điều kiện, làm sao biết văn bối không thể đáp ứng." Hàn Lập âm thầm cười, hai chân không hề có ý muốn rời đi.

"Hừ, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt!" Chương quỳ giận dữ, một đôi cánh màu bạc phồng thủ hiện lên ở phía sau, từ trên không đột nhiên hướng thẳng Hàn Lập.

"Thanh âm kéo dài, một cỗ cự lực vô hình hướng Hàn Lập đè xuống, không khí xung quanh ù ù lên thành tiếng.

Hàn Lập khoe mắt dựng lên, vẫn chưa có ý né tránh, mà khoát tay chỉ nhẹ nhàng khua kiếm.

Một đạo kim mang chợt lóe, làm cho cỗ cự lực vô hình kia dễ dàng bị phân đôi sát theo hai bên Hàn Lập, tiếng nổ âm vang phát ra “A! Trách không được có chút lo lắng, xem ra người thực sự có vài phần bản lĩnh.” Điểm chủ thốt lên một tiếng khe khẽ, trong mắt chợt lóe lên tia sáng, cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

"Phải chăng văn bối không có tư cách giao dịch cùng tiền bối?." Thần sắc Hàn Lập lại bình tĩnh như thường hỏi tiếp.

“Cứ coi như người đủ tư cách đi. Chẳng qua cố ý muốn đánh vì Thanh La quả là linh

dược quý hiếm cần xem người thế nào, vậy mà người vẫn không biết trời cao đất rộng, vẫn muốn đổi trác.”Điểm chủ thần nhiên trả lời.

"Ngày cả đổi trác như thế nào cũng không nói cho văn bối biết, làm sao văn bối có thể hiểu được tiền bối muốn điều gì." Hàn Lập miệng cười nhếch lên trả lời.

"Người đã như vậy tự tin, lão phu cũng không nhiều lời. Thanh La quả là vật quý hiếm muốn đổi lấy vật ấy, ta cho người ba loại lựa chọn.

Chỉ cần người có thể đáp ứng được một trong ba điều kiện thì ta sẽ lấy Thanh La quả cho người." Điểm chủ thoáng trầm ngâm, thần sắc lại chậm chậm nói. Ba lựa chọn! xem ra thanh la quả thật không dễ lấy.

Nếu không vị tiền bối này cần gì phải đưa ra nhiều lựa chọn. Nghe đối phương nói như vậy, Hàn Lập nở nụ cười khổ.

"Thứ nhất, nếu người là có thể xuất ra u minh liên hoặc hắc ám huyết tinh. Điều này ta không nói hai lời, nếu lấy được ta sẽ đem Thanh La quả đưa cho người." Điểm chủ cười lạnh, chậm chậm nói.

"Hai loại linh vật này căn bản chỉ là tin đồn nhằm không biết thế gian thực sự có hay không? Văn bối không thể có này hai vật." Hàn Lập liên tục lắc đầu.

"Hắc hắc, chỉ là vật đồn nhảm." Điểm chủ nghe vậy, trên mặt có vẻ châm chọc. “Nếu người cảm thấy không làm được lựa chọn thứ nhất, thì ta sẽ nói cho người lựa chọn thứ hai. Ta khẳng định người có thể tìm được vật này . Đó là nếu trong tay người có năm sáu trăm viên cực phẩm linh thạch, lão phu cũng có thể miễn cưỡng đổi cho người một viên Thanh La quả."

Năm sáu trăm viên cực phẩm linh thạch, tiền bối thật đúng là quá tham lam. Nhiều cực phẩm linh thạch như vậy, phỏng chừng vài vị trưởng lão cũng không có thì văn bối làm sao mà có được." Hàn Lập thần sắc có chút thay đổi bộ dạng khó coi.

Nếu đối phương chỉ nói hơn trăm viên cực phẩm linh thạch, thì hẳn căn rằng chịu lấy phần lớn linh dược đổi lấy một chút, nói không chừng còn có có thể. Với số lượng năm sáu trăm viên, hẳn không chút nghĩ ngợi liền loại bỏ lựa chọn thứ hai này.

"Hừ, lão phu cảm thấy Thanh La quả có giá trị lớn như thế tất nhiên là cần phải đặt ra điều kiện lớn." Điểm chủ tỏ ra không thèm quan tâm lời của Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy, chỉ có thể im lặng.

"Hai lựa chọn này, người đều không thể làm được, còn một lựa chọn cuối cùng, phỏng chừng người càng không có cách nào làm được. Người có muốn nghe không?" Điểm chủ lạnh lùng nói.

"Tiền bối cứ nói đi!" Hàn Lập âm trầm nói.

Nghe được Hàn Lập nói thế, trên mặt điểm chủ lộ ra tia cổ quái, một lúc sau lại nói: "Điều kiện cuối cùng này không phải ai cũng làm được! Cho nên ta phải hỏi trước. Người có tinh thông lôi điện lực không?"

"Lôi điện?" Hàn Lập đồng tử co rút lại, tràn ngập ngoài ý muốn.

"Đúng vậy, nếu là bản thân người không hiểu được thuộc tính thần thông, hoặc là đại khái hiểu biết lôi điện thì điều kiện thứ ba, lão phu căn bản không cần phải nói tiếp."

"Lôi điện! Hàn mỗ có hiểu biết tinh thông một chút." Hàn Lập thầm cảm thấy có chút kỳ quái, trong lòng luôn cân nhắc, nhưng vẫn là thành thật trả lời.

"Thật không! Nói miệng không có bằng chứng. Trước mắt lão phu, người hãy thể hiện một phần cho ta xem có thực sự không?." Điểm chủ không tin Hàn Lập, hai mắt tinh quang chớp động không thôi.

"Không thành vấn đề!" Hàn Lập liền đáp lại, hai cánh rung lên nhẹ nhàng sau lưng.

"Ầm ầm" Tiếng sấm nổ, vô số tia sáng màu bạc toả ra ở hai cánh, tất cả hồ quang ngưng tụ lại, trong nháy mắt, xung quanh Hàn Lập hiện ra hơn mười viên lôi cầu màu bạc.

Một đám quyền lớn nhỏ, dùng rung động trường lui không chừng . Trong lôi cầu ẩn chứa uy năng đáng sợ làm cho đồng tử của điểm chủ rút lại, lộ ra vài phần sợ hãi lẫn vui mừng.

"Không sai, người quả nhiên không nói khoác, thần thông lôi điện quả không nhỏ.

Người có thể nghe ta nói lựa chọn cuối cùng. Kỳ thực rất đơn giản, điều kiện cuối cùng này người không phải dùng bất cứ cái gì để trao đổi lấy Thanh La quả mà chỉ giúp ta thu phục một con linh thú mà thôi."

"Thu phục linh thú!" Hàn Lập ánh mắt chợt lóe lên, tràn ngập vẻ ngoài ý muốn.

"Như thế nào, người cảm thấy đơn giản chứ. Nói thật cho người biết, linh thú này có chút đặc biệt, tuy rằng ta đem đã muốn bắt sống, nhưng cuối cùng không thể thu phục. Ta tìm không ít người, nhưng không có ai có thể giúp ta hàng phục nó. Thật ra cũng có không ít người có thần thông mà lại bị con thú này tấn công.

Bất quá, nếu người tự tin ở lôi điện lực thật sự phải có chút trình độ. Không phải là không có cơ hội, nhưng có thể dẫn đến những điều không may, lúc ấy lão phu có thể sẽ không để ý tới." Điểm chủ thâm ý sâu sắc nói.

"Nguyên tính linh thú? Tiền bối sao không nói thẳng là linh thú nào." Hàn Lập nghe xong, cau mày đứng lên.

"Đó là loại linh thú nào, tạm thời không tiện nói cho người. Người thực sự giúp lão phu chứ, ta sẽ đưa người đi gặp con thú này, đến lúc đó người nhìn sẽ biết thôi." Điểm chủ hai mắt hiện lên vài phần xảo quyệt.

Nghe được đối phương trả lời hàm hồ, Hàn Lập sờ cằm suy nghĩ, trong lòng tự nhiên tự trách không thôi." Nhưng trong đầu ý niệm vẫn nhanh quay trở lại cân nhắc việc này.

Người này là một gã luyện hư hậu kỳ, thế mà còn không thể hàng phục một con linh thú, bên trong khẳng định có chút kỳ lạ. Nhưng đối phương đã nói rõ cần người tinh thông lôi điện lực, mới có thể ra tay tương trợ. Thoạt nhìn cũng không có chút thành ý.

Hàn Lập trầm ngâm trong chốc lát, mới mở miệng hỏi: "Tiền bối nói xem muốn hàng phục được thì cần loại trình độ nào mới có thể làm được.

"Hiển nhiên là hiệp trợ lão phu, làm cho nó ngoan ngoãn chịu trói, nhận lão phu là chủ chủ chính thức." Điểm chủ không chút do dự nói.

"Nếu là như vậy, văn bối nguyện ý thử một lần trợ giúp tiền bối, " Hàn Lập không

chần chờ." Tốt lắm! Lão phu cần chuẩn bị một chút để tiến hành cho nghi thức nhận chủ. Bốn ngày sau, người đến đây tìm lão phu." Điểm chủ vẻ mặt tươi cười nói.

"Đúng giờ này bốn ngày sau, tại hạ sẽ ở đây. Văn bối xin cáo từ." Hàn Lập không nói gì thêm, liền xoay người bước ra khỏi cửa tiệm.

Nhìn Hàn Lập biến mất trước cửa tiệm, điểm chủ nâng tay sờ sờ cằm, trong mắt lộ ra một tia hưng phấn.

Hàn Lập từ cửa tiệm đi ra sau, hắn vẫn không vội vã lập tức rời đi mà tiến tới chỗ cột đá, hy vọng có thể phát hiện thêm thông tin gì khác. . . .

Mãi cho đến khi trời gần tối, đại diện giao dịch sắp đóng cửa, Hàn Lập mới từ trong cánh cửa bay ra với vẻ vui mừng.

Hắn lần này thu nhận được nhiều điều. Ngoại trừ phát hiện tung tích Thanh La quả, còn theo thiên bằng tộc giao dịch trong đại diện, phát hiện vài loại tài liệu quý hiếm mà ở nhân tộc căn bản không thể tìm thấy. Trong đó có luyện khí vật, có linh hoa linh thảo.

Trong đó một gốc cây linh dược, vừa lúc cùng kim tủy tinh trùng phối hợp, một vị chủ dược luyện chế Phạm Thánh Chân Ma.

Tự nhiên làm cho Hàn Lập hết sức vui mừng, hắn chỉ cần đi tìm được hai chung linh dược khác, là có thể hồi môn tất cả tài liệu, có thể ngưng hóa Pháp Tướng Chân Thân .

Hàn Lập trong lòng cân nhắc, thân thể hóa thành một đoàn thanh quang, thẳng đến chỗ ở bay đi.

Ngày mai, Hàn Lập cùng thiên bằng tộc ước định ba ngày.

Hàn Lập trong độn quang, khoe miệng khê cười, giống như không còn nhớ đến việc này nữa.

Chương 1419: Côn Bằng Xá Lợi Và Thiên Bằng Chi Thệ

"Người đã đáp ứng gia nhập Thiên Bằng nhất tộc chúng ta rồi." Trong đôi mắt sáng của thiếu nữ linh quang chớp động, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt của Hàn Lập, chậm rãi hỏi.

"Nếu vân bối nói không bằng lòng, e rằng cũng không thể dễ dàng ly khai quý tộc đâu!" Hàn Lập sau khi than khẽ một tiếng, trả lời vô cùng thành thật.

Lúc này hắc thân đã ở trong lầu các của Kim Duyệt, mà ở bên cạnh của nữ tử này còn có một lão già và một mỹ phụ khác chia nhau ngồi hai bên.

Hai trưởng lão Hợp Thể sơ kỳ của Thiên Bằng tộc mới xuất hiện này cũng đang không ngừng quan sát Hàn Lập từ trên xuống dưới, nhưng ánh mắt lại nhìn vào trên Phong Lô Sí ở sau lưng hắn, trên mặt lộ ra một tia nóng bỏng.

"Hàn đạo hữu đã đưa ra lựa chọn này, thực sự là một hành động rất sáng suốt. Chi cần thánh tử của tộc ta có thể thông qua thí luyện, bản tộc nhất định sẽ không bạc đãi đạo hữu đâu." Thiếu nữ trong lời nói thì lộ ra vẻ mừng rỡ, nhưng ngữ khí lại thản nhiên như sớm đã đoán ra rằng Hàn Lập sẽ đồng ý rồi.

"Nếu là thí luyện thật sự có trình độ giống như tù bối (tù trưởng) đã nói, vậy thì lần xuất thủ tương trợ này đối với Hàn mỗ mà nói thì không phải là chuyện quá khó khăn. Nhưng đồng dạng, tại hạ cũng không muốn rơi vào kết cục chìm hết thì bẻ cung đâu, cho nên vẫn còn có hai điều kiện, hi vọng quý tộc có thể hứa trước với tại hạ. Như vậy thì Hàn mỗ cũng không còn nỗi lo về sau, rồi mới có thể tận tâm toàn lực giúp thánh tử của quý tộc." Hàn Lập hơi dừng lại, chuyển đề tài.

"Điều kiện? Dị tộc nhân, người cứ nói ra thử xem nào." Lão già họ Tư ở bên cạnh nhíu mày hỏi.

"Tại hạ muốn một viên Côn Bằng xá lợi, cùng với một quyền lợi được lưu danh trên pho quyển của Thiên Bằng Chi Thệ." Hàn Lập mỉm cười, nói.

"Xá lợi, Thiên Bằng Chi Thệ phó quyền." Vừa nghe thấy câu này của Hàn Lập, không chỉ nam tử họ Từ và mỹ phụ kia vẻ mặt đại biến, ngay cả khuôn mặt của nữ tử Kim Duyệt này cũng hơi thất kinh.

"Không thể! Côn Bằng xá lợi của bản tộc tổng cộng có hơn mười viên mà thôi, mỗi một viên đều là thánh vật mà sau khi các lịch đại đại trưởng lão của bản tộc tọa hóa để lại, sao có thể đưa cho người. Còn Thiên Bằng chi thệ, cho dù chỉ là phó quyền (quyền phụ), bản tộc tổng cộng cũng chỉ có ba phần mà thôi, sớm đã không còn bao nhiêu chỗ có thể để người lưu danh rồi."

Lão già râu đỏ sắc mặt âm trầm, lập tức cự tuyệt.

"Không sai, hai thứ này đều là vật quý của tộc ta, thực sự là không tiện nhận lời. Tiểu huynh đệ không ngại đổi sang điều kiện khác chứ?" Mỹ phụ ở bên cạnh thở dài, cũng khuyên nhủ.

Thiếu nữ thì lại không nói gì, ánh mắt không ngừng chớp động, giống như là đang suy nghĩ gì đó.

"Tại hạ cần Côn Bằng xá lợi cũng không phải là để cho mình. Sau khi phục hạ xá lợi, vẫn bối mới có thể khống chế Côn Bằng chi lực, có thể huyền hóa Thiên Bằng chi thân. Như vậy mới có thể hóa trang thành thánh tử của quý tộc mà không bị tộc khác nhận ra. Có xá lợi lại thêm bản thân ta lại luyện hóa Côn Bằng chi vũ và dung hợp Côn Bằng chân huyết, chắc có tư cách để lưu danh trên quyền phụ của Thiên Bằng chi thệ chứ. Mà chỉ có làm như vậy, tại hạ mới thực sự tin rằng quý tộc sẽ không có tính toán khác với tại hạ sau khi xong chuyện." Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Nhưng chuyện này người làm sao mà biết được, chẳng lẽ có người trong tộc đã nói với người ư?" Lão già họ Tư hắng giọng hỏi.

"Cái này cũng không đúng đâu. Hàn đạo hữu đợi một ngày ở Thiên Tri các trong thành, chắc từ bên trong điển tịch tra ra những chuyện này. Ta cũng suất nữa thì quên mất, nhân tộc một khi tu luyện có thành tựu, đều có thể có bản sự đọc một lần là nhớ." Kim Duyệt hờ hững mở miệng nói.

"Cho dù là như vậy, hai điều kiện này chúng ta cũng không thể đáp ứng." Lão gia liên tục lắc đầu.

"Vì sao không thể đáp ứng. Quý tộc nếu như ở trong lần thí luyện này, thực sự không thể xuất hiện một thánh chủ, chắc sẽ bị loại trừ trong danh sách bảy mươi hai phân chi của Phi Linh tộc, từ đó mà bị những chi mạnh khác thôn tính. So sánh với việc này, chút điều kiện không đáng nhắc đến này của Hàn mỗ có gì là khó khăn đâu. Trừ phi ba vị bắt đầu tính toán rằng sau khi xong chuyện sẽ xử trí tại hạ với cách khác." Hàn Lập chậm rãi nói.

Nghe thấy lời nói của Hàn Lập, Tư trưởng lão và mỹ phụ sắc mặt có chút khó coi.

"Được, ta đáp ứng người." Sau khi trầm tư một hồi lâu, thiếu nữ bất chợt lên tiếng đồng ý.

"Sao có thể như vậy được.."

"Đại trưởng lão, việc này cũng phải cân nhắc đã."

Lão già và mỹ phụ đồng thời vội vàng khuyên can.

"Không cần phải nhiều lời, cứ làm theo lời Hàn đạo hữu nói đi, hai điều kiện này nếu so với sự hưng vong của tộc quần, không đáng để nhắc tới. Chuyện này ta làm chủ." Thiếu nữ xua tay, giọng nói lạnh lùng.

Hai người ở bên cạnh nghe thấy vậy, sau khi quay sang nhìn nhau thì cũng đành ngậm miệng.

"Hai điều kiện mà người đề ra, bản trưởng lão có thể hoàn toàn đáp ứng. Nhưng để bảo chứng rằng người sẽ tận tâm giúp đỡ hai vị thánh tử thông qua thí luyện, ta sẽ ký kết một huyết thệ khác với người. Nếu bản tộc sau thí luyện không xuất hiện thánh chủ, bản nhân có thể dùng thân phận đại trưởng lão phân phó ra một số thợ nguyên, phá trừ Thiên Bằng chi thệ và diệt sát người." Ánh mắt của thiếu nữ thoáng chốc đã biến thành sắc bén như đao.

Hàn Lập trong lòng lạnh toát, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười, nói: "Tiền bối yên tâm, nếu bởi vì tại hạ không tận lực dẫn đến thí luyện thất bại. Văn bối sẽ để mặc cho đại trưởng lão xử trí, tuyệt sẽ không oán hận một câu nào."

"Người hiểu đạo lý như vậy thì tốt, về chuẩn bị trước đi. Ngày mai ta sẽ an bài tốt

tất cả, rồi phái người đón người, cửa hành nghi thức khai linh cho người gia nhập bản tộc." Thiếu nữ dùng khẩu khí rất đáng tin cậy, nói.

Hàn Lập tất nhiên không có ý kiến gì khác, sau khi ôm quyền với ba vị trưởng lão của Thiên Quyên tộc liền cáo biệt.

Sau khi thấy thân hình của Hàn Lập lóe lên rồi biến mất ở cửa, lão già râu đỏ hít sâu một hơi, mặt trầm trọng nói với thiếu nữ: "Đại trưởng lão, ta không phải là không đồng ý làm vậy. Côn Bằng xá lợi cho hãn cũng được, nhưng một khi được lưu danh trên phó quyển của Thiên Bằng chi thế, trừ phi sau này hãn làm ra vài tội tày trời trái với thế ước, trong tộc của ta không ai có thể xuất thủ với hãn. Chuyện này rất dễ dàng bị người ngoài lợi dụng, từ đó mà mang tới đại họa cho tộc ta."

"Chuyện này ta tất nhiên là biết, nhưng Tư trưởng lão hình như đã quên mất một việc, Thiên Bằng chi thế chỉ có thể hạn chế người của bản tộc mà thôi. Chuyện của tên phản đồ ba ngàn năm trước, các người lẽ nào đã quên rồi ư." Thiếu nữ đột nhiên lộ ra vẻ mặt kỳ quái.

"Ý của đại trưởng lão là..." Mỹ phụ bỗng nhiên tỉnh ngộ.

"Mấy ngày trước, ta tiếp kiến mấy vị Phi Linh tướng đi hộ tống công phẩm vừa trở về, cũng biết một số chuyện của tên nhân tộc này. Theo bọn họ kể lại, tu sĩ nhất tộc tuy nhìn chỉ là có tu vi của Phi Linh tướng trung giai, nhưng trên thực tế ít nhất cũng có thần thông của Phi Linh soái sơ giai. Dùng để giúp chúng ta thông qua thí luyện, tuyệt đối có phần nắm chắc lớn. Vì thế chịu thiệt một chút căn bản cũng không tính là gì. Hơn nữa sau khi kết thúc chuyện này, tên dị tộc này chỉ cần bằng lòng ngoan ngoãn sống ở thánh thành của chúng ta, không tiếp xúc với tộc nhất khác, chúng ta cũng bất tất phải dùng bước cuối cùng. Nhưng, chúng ta phải cẩn thận hơn, những người đối đầu của bản tộc sẽ động thủ động cước trong lần thí luyện này đó." Thiếu nữ đưa tay lên vén lọn tóc trên vai, ung dung nói.

"Đại trưởng lão minh giám!" Lần này, lão già râu đỏ và mỹ phụ thực sự yên tâm rồi.

Ở phía bên kia, Hàn Lập sau khi về nơi ở lại gặp mấy khách nhân tới thăm.

Chính là ba huynh muội Phong Khiếu, Bạch Lô, Bạch Ngưng vừa về thành.

Ba người này vừa thấy Hàn Lập, biểu hiện vô cùng nhiệt tình, sau khi ngời nói chuyện với mình cả nửa ngày mới tận hứng mà đi.

Hàn Lập sau khi ra tận cửa tiễn ba người, nụ cười trên mặt mới thu lại, hơi trầm ngâm quay về phòng. Sau đó đóng chặt cửa phòng lại.

Sáng sớm ngày hôm sau, quả nhiên có bốn nam bốn nữ của Thiên Bằng tộc tới trước cửa, tuy tu vi đều tương đương với hạng Trúc Cơ kỳ, nhưng được cái đều còn rất trẻ tuổi, tư chất không tầm thường.

Hàn Lập sau khi đánh giá mấy người này, cũng không nói gì nhiều, lập tức theo tám người rời khỏi quý tân quán, đi vào trong thánh thành.

Sau khi đi hết nửa thành, Hàn Lập tới một toàn kiến trúc kỳ quái ở một góc của thánh thành.

Kiến trúc này là một quảng trường giống như sân thi đấu thể thao. Cả quảng trường là hình tròn, bốn mặt đều bị tường đá to lớn cao tầm trăm trượng vây quay, chiếm diện tích rộng vài dặm.

Trên tường đó, dựng hàng trăm thạch điêu ô bằng, bên trên không biết là thi gia cấm chế gì mà bức nào bức nấy đều lấp lánh ánh sáng đủ màu, hình thành một vầng sáng bảy màu, bao bọc cả quảng trường.

Mà ở trung tâm quảng trường lại có một đài cao giống như tế đàn, các vật bên trên đề dùng bạch ngọc trong suốt chế thành.

Hàn Lập hiện giờ đang đứng trên ngọc đài, xung quanh đứng mấy chục Thiên Bằng nhân, nam nữ đều có, toàn bộ đều mặc áo trắng, đều có tu vi cấp độ Luyện Hư.

Kim Duyệt và ba trưởng lão đang đứng trước mặt Hàn Lập, đằng sau là hai nữ tử thị tùng trẻ tuổi trang điểm xinh đẹp, trong tay phân biệt nâng một cái chậu bạc.

"Hàn đạo hữu, đồ vật chúng tôi đã chuẩn bị tốt rồi. Hơn nữa để trước khi thí luyện bắt đầu, đạo hữu có thể phát huy đầy đủ năng lực của Côn Bằng xá lợi và Côn Bằng chi huyết, ta và ba vị trưởng lão sẽ dùng thần thông giúp người trong một khoảng thời gian ngắn triệt để luyện hóa hai vật này, sau đó truyền cho người thuật biến thân của Thiên

Bằng tộc. Hi vọng Hàn đạo hữu ngàn vạn lần đừng làm chúng ta thất vọng." Trên mặt thiếu nữ tình quang chớp động, hai mắt nhìn thẳng vào Hàn Lập, nói.

"Tiên bối yên tâm, tại hạ đã đáp ứng mấy vị trưởng lão, tuyệt đối sẽ tận tâm tận lực." Hàn Lập nghiêm mặt nói.

"Rất tốt, người trước tiên dung hợp Côn Bằng chân huyết đi, Tư trưởng lão sẽ hợp lực xuất thủ kích phát linh huyết chi lực, sau đó cường hành đem chân huyết và huyết dịch của người dung hợp thành một thể, không còn phân biệt gì nữa. Trong đó có chút đau khổ, nhưng chắc đạo hữu có thể chịu được. Cùng lúc người phục hạ Côn Bằng xá lợi sẽ do ta tự thân xuất thủ, giúp người luyện hóa vật này. Lúc đó người phải cẩn thận, đừng để bị Côn Bằng chi lực chứa trong xá lợi phản phệ, từ đó tâm ma xâm nhập. Dù sau thì người cũng không phải là Thiên Bằng nhân chân chính, hành động này vẫn có chút hung hiểm." Thiếu nữ lại dặn dò mấy câu.

Hàn Lập tất nhiên là nhất nhất đáp ứng.

Thấy bộ dạng thành thật của Hàn Lập, thiếu nữ hài lòng gật đầu, sau đó phất ngọc thủ ra sau.

Lập tức một trong hai thị nữ kính cẩn bước lên, dâng chậu bạc trong tay ra trước người nữ tử.

Kim Duyệt hồ hững nhìn chậu bạc, một ngón tay ngọc trắng nõn búng một cái lên quần sáng.

Bạch quang lấp lóe điên cuồng mấy cái, rồi vô thanh vô thức tiêu tán, lộ ra một cái bình màu xanh to cỡ ngón cái, hình dáng cổ xưa, không phải vàng mà cũng chẳng phải ngọc.

Chương 1420: Chân Huyết Nhập Thể

Trong miệng thiếu nữ phát ra tiếng chú ngữ rất êm tai, đơn thủ điểm một cái vào chiếc bình nhỏ, một luồng sáng xanh từ đầu ngón tay bắn ra, kích lên trên bình nhỏ.

Bình nhỏ run rẩy rồi bay lên không trung, lao thẳng tới chỗ Hàn Lập.

Hàn Lập không nói gì, lúc này thần hình khê động, ngồi lên ngọc đài.

Vào lúc này, Tư trưởng lão và mỹ phụ đột nhiên giơ tay lên, từ tay mỗi người bay ra một vật.

Một vật đỏ như máu, vật kia xanh biếc ướt át, phân biệt là một đóa hoa sen to cỡ bàn tay và một phiến lá chuối màu xanh biếc.

Hoa sen mau đỏ như máu xoay tròn xuống, hóa thành to cỡ một trượng, tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, mà lá chuối cũng đồng dáng hóa thành to cỡ một thân người, phù hiện ra phù văn màu lục kỳ quái, lấp lóe phát sáng, vô cùng chói mắt.

Đuôi lông mày của Hàn Lập khê động, khi còn chưa nhìn rõ hai thứ này có tác dụng thì thì đóa hoa sen đỏ như máu đã rơi lên đỉnh đầu.

Hàn Lập đầu tiên thất kinh, cảm thấy người nhũn ra, mình không ngờ đã bị đóa hoa sen máu đó nhẹ nhàng nâng lên, rồi lập tức trong miệng mũi toàn là mùi thơm nhàn nhạt do đóa hoa sen đó phát ra, khiến hắn có một loại cảm giác mê man muốn ngủ.

Hàn Lập cũng không kinh hoàng, hai mắt tuy híp lại, như ngủ mà không phải ngủ, nhưng thủy chung vẫn bảo trì một tia tỉnh táo cuối cùng ở sâu trong lòng.

Tư trưởng lão quát khê một tiếng, cánh hoa sen từ từ khép lại về phía trung tâm.

Trong nháy mắt tất cả cánh hoa đều thu lại, hóa thành một nụ hoa đỏ tươi.

Thấy cảnh này, năm ngón tay của thiếu nữ đồng thời bung về phía chiếc bình nhỏ.

Sau mấy tiếng "bộp bộp", có mấy luồng sáng xanh bắn ra, lóe lên rồi vụt tắt. Chiếc bình nhỏ nổ ra một vầng sáng xanh, nắp bình không ngờ lại không thấy đâu, một quầng ánh sáng xanh từ trong bình chiếu ra, sau đó thu lại, hóa thành một con chim đại bàng màu xanh to mấy tấc, tung cánh muốn bay lên không.

Thiếu nữ lại sớm đã có chuẩn bị, đôi kim sí ở sau lưng vỗ một cái lên trời.

Lập tức từ hai cánh kim quang phóng ra, thoáng chốc đã chồm lấy con đại bàng nhỏ màu xanh. Sau đó con đại bàng lẫn lộn ở trong vầng ánh sáng mấy cái, liền hóa thành một vũng nước xanh nhỏ, lờ mờ có ngân mang hiện ra.

Thiếu nữ hai tay bấm quyết, lại một lần nữa điểm lên nước xanh ở trên không trung.

Vầng ánh sáng vàng chấn động một chập, bọc lấy vũng nước xanh rồi rơi xuống nụ hoa.

Sau một tiếng bịch, nước xanh đan xen trong ánh sáng đỏ và vàng, thoáng chốc đã nhập vào đóa hoa sen. Lúc này, Tư trường lão ở bên cạnh nhoáng lên, xuất hiện ở bên cạnh đóa hoa sen như quỷ mị, đơn thủ giơ lên, chống ở bên cạnh hoa sen.

Phật một tiếng, đôi cánh bạc ở sau lưng lão già xòe ra, linh quang màu bạc từ trong tay lũ lượt chút nhập vào trong đóa hoa sen.

Mỹ phụ đồng thời cũng bay tới phía bên kia của hoa sen, tay chống ở dưới, linh quang màu trắng tỏa ra đồng thời cả đóa hoa sen phát ra tiếng ong ong, huyết mang bên trong lập lòe bất định.

Mà đúng vào lúc này, phiến là chuối màu xanh đang bồng bềnh trên không trung cũng lượn lờ bay xuống. Nhưng khi vừa chạm vào đóa hoa sen thì tự nhiên nổ tung, lập tức vô số sợi tơ màu lục từ trong bắn ra, sau đó lũ lượt ùa vào trong đóa hoa sen, thoáng chốc đã không thấy đâu.

Tiếp theo bên ngoài hoa sen hiện ra từng đạo từng đạo hoa văn màu lục, hình dạng cổ quái. Sau một khắc, huyết quang chợt tắt, tiếng ong ong cũng im bật.

Tư trường lão và mỹ phụ như không nhìn thấy những gì đang xảy ra trước mặt, cả hai vẫn nhắm mắt, chỉ dùng tâm để chú nhập linh quang cực kỳ tinh thuần vào trong hoa

sen.

Thiếu nữ ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, thở dài một hơi, mỉm cười tự nói với mình: "Quả nhiên mình đoán không nhầm, khí thức trong cơ thể người này đủ để tiếp nhận Côn Bằng chân huyết. Quang trọng là, thân là dị tộc nhân thì liệu có thể thôi động ra được mấy thành uy lực của Côn Bằng chi huyết."

Sau khi nói xong câu này, thiếu nữ quét mắt nhìn những người thuộc lớp cao tầng khác của Thiên Bằng tộc đang đứng gần, đột nhiên cất tiếng: "Chuyện lần này các người đều đã tận mắt chứng kiến. Người này quan hệ tới sinh tử tồn vong của bản tộc, cho nên tất cả những gì liên quan đến người này đều phải tuyệt đối bảo mật. Thân phận của người này, từ giờ đi sẽ được bản tộc phái tới hải ngoại, bí mật bồi dưỡng thánh tử thứ ba. Các người hãy nhớ lấy."

"Đại trưởng lão yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không tiết lộ ra ngoài." Những Thiên Bằng nhân cấp Luyện Hư nói.

"Ta cũng tin rằng chư vị sẽ không làm ra chuyện làm tổn hại đến bản tộc. Sau hai tháng, ta sẽ từ trong số các người chọn ra mấy người cùng ta dẫn theo thánh tử, tham gia trắc thí luyện lần này." Thiếu nữ gật đầu, chậm rãi nói.

"Hai tháng! Sao lại sớm như vậy, trước kia không phải là nói còn một năm thời gian sao?" Lập tức có người nói: "Nghe nói Xích Dung tộc, Độ Nha tộc hơn mười tộc liên danh đề xuất, yêu cầu cử hành thí luyện sớm hơn. Trưởng lão của tộc ta trong liên tịch trưởng lão hội tuy cố gắng tranh cãi về chuyện này, nhưng đại bộ phận mọi người đều đã đồng ý rồi."

"Vì sao lại đồng ý, chắc phải có lý do chứ." Một người khác bất bình nói.

"Đương nhiên là có lý do rồi. Bọn họ nói là địa uyên gần đây có chút không yên ổn. Tốt nhất là bố trí ngày thí luyện sớm hơn một chút, tránh chậm trễ thì sinh biến, phát sinh ra chuyện gì bất ngờ." Thiếu nữ vẻ mặt bình tĩnh, nói.

"Yêu vật trong địa uyên và Phi Linh tộc chúng ta là sinh tử đại địch, đã có lúc nào được thái bình đâu. Căn bản là muốn nhằm và mấy chỉ nhỏ yếu như chúng ta thôi." Một Thiên Bằng nhân cảm tức nói.

"Không cần nói nhiều lời thừa nữa, liên tịch trưởng lão và nhiều người đã đồng ý thí luyện sớm, bản tộc cũng chỉ đành chấp nhận chuyện này mà thôi. Trừ chuyện thí luyện ra, gần đây trong khu vực quản hạt của Thiên Bằng tộc chúng ta có người của tộc nhân khác xuất hiện, còn trắng trợn bắt người cướp của. Một bộ phận người trong tộc ta lập tức dẫn đội xuất phát, kích sát toàn bộ những kẻ nhân lúc cháy nhà đi hôi của này cho ta, cho những phân chi khác một bài học, khiến chúng trước khi thí luyện kết thúc không dám có chủ ý với bản tộc nữa." Thiếu nữ khi nói tới mấy câu cuối, giọng nói biến thành lãnh khốc.

"Tuân lệnh!" Những Thiên Bằng nhân này nhao nhao cúi đầu vâng dạ.

Sau đó, thiếu nữ bắt đầu phân phó nhiệm vụ, tất cả mọi người đều lĩnh mệnh rồi rời đi.

Trên ngọc đài, nháy mắt đã trở nên vắng vẻ, ngoài trừ thiếu nữ đang vận công, ba trưởng lão bọn Tư trưởng lão, cùng với hai thị nữ ở phía sau thiếu nữ ra, không còn một ai đứng trên đài.

Ánh của thiếu nữ lại rơi lên đóa hoa sen ở bên cạnh.

Hoa sen này dưới sự hợp thể không ngừng chú nhập linh lực của hai vị trưởng lão, thể tích so với lúc đầu còn lớn hơn một nửa. Đồng thời những hoa văn màu lục bên ngoài hoa sen cũng bắt đầu chớp động không ngừng, giống như là đang sống vậy.

Thiếu nữ đột nhiên lẳng không tóm về phía chậu bạc còn lại trong tay thị nữ ở đằng sau.

Một tiếng phá không truyền ra, một viên ngọc màu nhũ trắng từ trong chậu bắn ra, bị Kim Duyệt nắm vào trong tay.

Thiếu nữ này dùng ngọc chỉ kẹp lấy viên ngọc, đưa ra trước mắt, ngưng thần nhìn chăm chú.

Trên mặt nàng ta đột nhiên lộ ra một vẻ kỳ quái. "Đây là xá lợi của đại trưởng lão đời nào sau khi tọa hóa để lại?" Thiếu nữ mở miệng hỏi một câu.

"Là xá lợi của đại trưởng lão đời thứ chín. Ấn chiếu theo phân phó của đại trưởng

lão, đây là xá lợi gửi lại lâu nhất. Lực lượng bên trong chắc đã mất hơn nửa rồi." Thị nữ đó cung kính trả lời.

Đời thứ chín! Chính là Hồng Vân đại trưởng lão sáng tạo ra Kinh Trập thần công, sau cùng lại phát điên mà chết." Thiếu nữ hơi biến sắc.

"Chính là xá lợi của Hồng Vân trưởng lão. Bởi vì Hồng Vân trưởng lão chết quá kỳ quặc, xá lợi mà ông ta lưu lại trừ Côn Bằng chỉ lực ra, còn hỗn tạp một ít thần niệm chỉ lực của ông ta trước khi chết, có khả năng sẽ lưu lại hậu hoạn cho người luyện hóa. Vì thế xá lợi này luôn cất trong mật thất, không ai dám tùy tiện luyện hóa. Nếu đại trưởng lão cảm thấy không thích hợp, tiểu tỳ lập tức đổi cái khác." Thị nữ có chút bất an, giải thích.

"Không cần, viên này được rồi." Thiếu nữ quét mắt nhìn đóa hoa sen đỏ, vẻ mặt khôi phục lại như bình thường. Lúc này, hoa văn màu lục bên ngoài hoa sen bắt đầu vặn vẹo to hơn, cả đóa hoa sen đều bắt đầu bành trướng...

Hai ngày sau, trên bầu trời của ngọc đài.

Một con thanh điều hóa thành một đạo tàn ảnh bay lúc lên lúc xuống trên không trung, bên ngoài thân thể hiện ra một đạo ánh sáng màu vàng và màu xanh, đột nhiên thân hình của nó dừng lại ở chỗ cũ, không động đậy, song trào tóm mạnh một cái vào hư không.

Mười móng vuốt màu trắng bắn ra, vẽ một đạo bạch ngân nhàn nhạt trong không trung, hơn nữa chỉ vừa lóe lên là biến mất không thấy đâu.

Hai cánh bỗng nhiên vỗ về phía trước, ánh sáng mờ cuộn cuộn vòng một vòng về phía trước, hóa thành phong nhận to cỡ bàn tay, dày đặc trong phạm vi hơn trăm trượng, bao bọc toàn bộ mọi thứ vào trong.

Một tiếng "âm" vang lên, thanh điều há to miệng, không ngờ lại phun ra từng quả lôi cầu màu vàng, khiến chỗ ở trước mặt hóa thành một mảng lôi quang.

Sau một tiếng rít bén nhọn, hai cánh của thanh điều vỗ một cái, đột nhiên biến mất trong một cỗ cuồng phong.

Một khắc sau, trong cuồng phong ở trên không trung, thân hình của thanh điều lại một lần nữa hiện ra, nhưng trong luồng sáng xanh, thân hình của thanh điều phồng lên, nháy mắt đã to cỡ hơn một trượng, rồi lại hóa thành một vật không lồ to hơn trăm trượng, dưới một cái vỏ cánh, bao phủ toàn bộ ngọc đài ở phía dưới.

Mà trên ngọc đài có ba người đang đứng, nhìn lên thân hình khổng lồ của thanh điều trên không trung, sắc mặt có chút thay đổi.

"Đại trưởng lão, ngài cho hẳn phục dụng viên xá lợi tàn tồn của đại trưởng lão đời thứ chín ư." Khi sắc mặt của Kim Duyệt đang âm thầm bất định thì bên cạnh truyền tới giọng nói khó tin của lão già râu đỏ.

"Sao vậy, Tư trưởng lão hoài nghi ta cho tên dị tộc nhân này phục dụng linh đan diệu dược gì khác ư." Thiếu nữ sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng trả lời.

"Tư mỗ sao dám nghĩ vậy. Chỉ là người này nắm bắt thuật ảo hóa biến thân nhanh như vậy, hơn nữa còn biến ảo ra bằng điều chân thân, e rằng cấp bậc linh soái cũng chẳng qua là như vậy mà thôi. Có thật là người xuất thân từ nhân tộc không vậy." Lão già có chút hoài nghi.

"Người tự mình giúp hẳn dung hợp Côn Bằng chân huyết, người này có phải là người của Phi Linh tộc chúng ta hay không, chẳng lẽ người còn không biết? Có điều người này sau khi biến thân có thần thông to lớn, cũng nằm ngoài dự đoán của ta. Khả năng người này luyện hóa Côn Bằng chi vũ đó, thực sự hàm chứa linh huyết của Côn Bằng chân thánh, sớm đã cải biến một số thể chất của hẳn." Thiếu nữ sau khi trầm ngâm một thoáng, mới tìm ra một lý do này.

"Nếu là vậy thì cũng miễn cưỡng nói là may mắn." Mỹ phụ cũng thờ dãi một hơi, nói.

Trên mặt lão già vẫn là vẻ nửa tin nửa ngờ, rõ ràng không quá tin tưởng đối với lý do của thiếu nữ.

Chương 1421: Kinh Chập Thập Nhị Biến

Kim Duyệt cũng không nói gì, ở trên không thu hai cánh lại, cả người dần dần thu nhỏ lại, nhanh chóng khôi phục lại dáng người như ban đầu.

Một tiếng chim đại bàng hót từ trong miệng vang lên, linh quang chói mắt chột lóe, biến ảo ra một nam tử xích lõa, hai tay bóp quyết, một mảnh thanh hà vây lại, từ từ hạ xuống.

Cô gái mở to hai mắt, ánh mắt nhìn chăm chăm trước ngực nam tử xích lõa.

Trước ngực là một đồ án đại bàng có màu xanh yêu dị, trông rất sống động, phát ra linh quang.

Nam tử này hiển nhiên chính người dung hòa vào trong chân huyết của Côn Bằng rồi luyện hóa cùng với xá lợi, Hàn Lập.

Chân thánh pháp tương! Đây chính là thân cụ chân thánh chi huyết, hơn nữa còn kích phát toàn bộ tiêu chí. Có hơn phân nửa là thánh tử, trên người đều đã xuất hiện dị tượng.

Có pháp tương này trong người, các tộc còn lại cho dù hiểu rằng không phải là Thiên Bằng chân chính, chỉ sợ cũng không có cách nào tìm ra lý do để không cho hắn tham gia thí luyện.

Kim Duyệt u ám thở dài một hơi, sau khi tự an ủi mình một phen, cũng trở nên bình tĩnh hơn nhiều.

Nhưng thật ra hai người Tư trưởng lão cùng mỹ phụ, nhìn thấy đồ án trước ngực Hàn Lập, càng có chút không được tự nhiên.

Một gã tộc nhân khác, trên người lại có chân thánh tinh khiết mà đại bộ phận cao tầng trong tộc cũng không có, hiển nhiên làm cho bọn họ buồn bực không thôi.

Ngân quang chột lóe, trên người Hàn Lập xuất hiện một trường bào màu bạc, lập

tức rơi xuống trước mặt ba người, hai tay ôm quyền nói:" Đa tạ ba vị tiền bối ra tay tương trợ, ta đã nắm giữ được 7-8 phần Thiên Man Huyền Hóa Chi Thuật. Có gì không ổn, mong ba vị tiền bối chỉ bảo."

Thái độ của hắn có vẻ cực kỳ thành khẩn! "Huyền hóa chi thuật của người không tệ. Chúng ta cũng không có gì để chỉ điểm. Người có thể trở về. Hai tháng sau, trước khi ta mang người đi tham gia thí luyện, xin mời xuất thiên bằng chi thế phó quyền, cho người lưu danh bên ngoài. Lúc ở trong đây, người chỉ cần không ly khai Thánh thành, có thể tự do hoạt động."

"Được rồi, còn phải nói cho người một chuyện. Mặc dù giúp người luyện hóa xá lợi Côn Bằng, nhưng trong xá lợi này sát khí quá nặng, vẫn còn chưa thanh trừ hết. Chúng nó vẫn ẩn ở trong cơ thể người, nhưng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không phát tác. Chờ người thí luyện trở về, ta lại giúp người thanh trừ sạch sẽ." Cô gái thân nhiên nói.

Hàn Lập nghe vậy sắc mặt khẽ biến, nhưng trong chớp mắt liền khôi phục lại bình thường.

"Tiền bối yên tâm, hai tháng sau, vẫn bối nhất định tham gia thí luyện này."

Cô gái gật đầu.

Hàn Lập lúc này lập tức thi lễ ba người, rồi hóa thành một đoàn thanh quang rời đi.

Cô gái ba người đưa mắt nhìn Hàn Lập biến mất nơi chân trời, không nói một lời nào, nhưng thần sắc khác nhau.

Kim Duyệt nhìn lên bầu trời, mặt không chút thay đổi, mà hai người Tư trưởng lão sắc mặt lại trở nên u ám, tựa hồ đang âm thầm suy nghĩ cái gì đó.

Gần nửa ngày sau, Hàn Lập đã ở trong một gian phòng ngủ trong Quý Tân quán, hai mắt khép hờ khoanh chân ngồi trên mép giường.

Hai tay bóp quyết, trên người thanh quang không ngừng xuất hiện.

Khuôn mặt vừa động, hiện ra một vẻ thống khổ, từng hạt mồ hôi từ trên trán rơi xuống.

Thở dài một hơi, Hàn Lập buông lỏng pháp quyết trong tay, thanh hà thu liễm, mở hai mắt ra.

"Có chút ý tứ, không nghĩ tới cái người gọi là Hồng Vân trưởng lão Thiên Bằng tộc, lại lưu lại tinh thần lực hung ác như thế. Nếu không phải Đại Diễn Quyết cũng không yếu, chỉ sợ rằng lưu lại hậu hoạn khó lường vô cùng. Cũng may hoàn toàn không có linh tính tự chủ, trước tiên có thể trấn áp, sau đó từ từ luyện hóa." Hai mắt Hàn Lập sau khi chớp động vài cái, liền cúi đầu tự nói vài câu.

Kỳ thật cho dù là một bộ phận thần niệm, nhưng thân là tồn tại cấp Hợp Thể Kỳ, phần tinh thần lực này mạnh làm cho người ta nghe mà sợ hãi. Sợ rằng phải tốn trăm năm mới thể thể luyện hóa hoàn toàn. Nhưng mà vì vậy, sau khi luyện hóa xong cũng có hiệu quả kinh người, làm cho thần thức của hắn tăng lên một nửa.

Về phần trong xá lợi còn một ít sát khí, hắn căn bản không để trong lòng. Phạm thánh chân ma công chính là khắc tinh của thứ này.

Hàn Lập trầm ngâm một chút, nắm tay đột nhiên hướng lôi bào trên người phất một cái.

Sau một trận sét đánh, lôi bào trên người hóa thành vô số kim ngân thu vào bên trong cơ thể.

Cúi đầu nhìn xuống, hiển nhiên là nhìn thấy một cái đồ án màu xanh trước ngực.

"Hừ, thiên bằng pháp tương? Phải nên gọi là kinh chấp pháp tương." Trên mặt Hàn Lập xuất hiện một tia quỷ dị, đột nhiên vươn ngón tay ra, hướng lên trên đồ án điểm nhẹ một cái.

Một màn khó tin xuất hiện, đồ án Đại Bằng màu xanh, đột nhiên léo ra quang mang ngũ sắc, một lát sau liền biến thành một không tước năm màu, tiếp theo kim quang đại phóng, lại hóa thành một đồ án kim viên điên cuồng. Cuối cùng sau khi bạch quang đại phóng, đồ án liền biến mất vô ảnh vô tung.

Nếu Kim Duyệt ba gã trưởng lão Thiên Bằng tộc nhìn thấy một màn này, tuyệt đối sẽ cả kinh trợn mắt há hốc mồm.

Chân thánh pháp tương này, sao có thể đổi tới đổi lui như vậy, cuối cùng còn có thể tự biến mất.

Nói đại khái, một khi đồ án chân thánh pháp tương xuất hiện ra bên ngoài, căn bản là cả đời đi theo chủ nhân, không thể dễ dàng biến hóa.

Hàn Lập nhìn chăm chăm ngực mình, lộ ra vẻ hài lòng.

"Kinh chấp thập nhị biến, hiện tại đã nắm giữ ba loại khẩu quyết, mặc dù thiếu chân huyết của ngũ sắc không tước cùng sơn nhạc cư viên, nên không thể biến ra chân linh hóa thân, nhưng thân thông mạnh mẽ như thế này, cũng rất là kinh người." Hắc thì thảo tự nói vài câu.

Sau khi luyện hóa tinh thần lực của Hồng Vân, ngoài ý muốn được công pháp, trên lý luận hắc có thể biến hóa thành hình thái tồn tại của mười hai loại chân linh, uy lực mạnh mẽ như thế nào có thể tưởng tượng được. Nếu có thể tinh thông tất cả mười hai loại chân linh pháp tương này, có thể có được rất nhiều thân thông chân linh, chỉ sợ ngay cả thiên thượng chân tiên cũng phải tránh xa.

Đương nhiên đây chỉ là một loại hy vọng xa vời mà thôi, cho dù đem kinh chấp quyết tu luyện đến cảnh giới cao nhất, nhiều lắm cũng có được bộ phận nhỏ các loại thần thông chân linh mà thôi. Đáng tiếc là, cho dù là chân linh đại danh鼎鼎 lấy Linh Giới, mặc dù trong thập nhị biến cũng có biến hóa thành chân long thiên phượng, nhưng khẩu quyết, lại ở sâu trong tinh thần lực còn chưa luyện hóa của Hồng Vân, còn không biết đến bao giờ mới có được. Nếu không, hơn nữa trên tay hắc còn một chút máu Long Thiên phượng, hắc có thể lập tức có thêm hai loại biến hóa.

Hàn Lập có chút tiếc nuối.

Về phần biến hóa côn bằng vốn là trụ cột biến hóa, ngày hôm trước vị đại trưởng lão bằng tộc tinh thông biến hóa. Nếu hắc không có thân thể cường đại dị thường, cũng không có thể năng vừa mới tiếp xúc với thiên bằng biến thân thuật này, liền dễ dàng nắm giữ tinh túy bên ngoài như vậy.

Hàn Lập lập tức nghĩ tới một chuyện, khóe miệng liền xuất hiện một tia trào phúng.

Mượn lực lượng khi Kim Duyệt luyện hóa xá lợi, trong khoảng thời gian ngắn hắc

mặc dù không luyện hóa nhiều tinh thần lực lắm, nhưng cũng chiếm được một ít tin tức hữu dụng.

Vị đại trưởng lão Hồng Vân thiên bằng tộc này, thật đúng là kỳ tài ngút trời ngàn năm khó gặp, có thể thông qua đau khổ nghiên cứu thiên bằng pháp thân biến hóa thuật thần thông, vì thế có thể chứa nhiều loại chân linh biến hóa thuật hội tụ trong cơ thể, vì thế sáng lập ra kinh chấp quyết.

Nhưng đáng tiếc là, hẳn ngay cả tồn tại Hợp Thể hậu kỳ, cũng hao tổn tâm cơ sâu tằm rồi chứa nhiều chân linh chi huyết, cũng chỉ có thể đem pháp quyết này sáng lập ra mười hai loại biến hóa, liên bởi vì thần niệm cùng lực lượng thân thể không cân bằng, cuối cùng bị chân huyết phản phệ, vì thế tự bạo mà chết.

Có chút cổ quái chính là, ngày hôm trước khi đại trưởng lão bằng tộc nổi điên, vẫn chưa lưu lại khẩu quyết phương pháp tu luyện chó thiên bằng tộc, hẳn đối với việc này có chút nghi hoặc khó hiểu.

Hàn Lập hiển nhiên không biết, năm đó khi vị Hồng Vân này đảm nhiệm chức đại trưởng lão, là thời kỳ thiên bằng tộc cường thịnh. Hẳn tự phụ là thiên tài, bằng vào pháp quyết kinh người, vì thế nhất thống cả thiên bằng tộc. Căn bản không hề may mắn tiết lộ thần thông pháp quyết cụ thể này ra ngoài.

Lúc ấy trưởng lão đồng tộc khác, chỉ biết là Hồng Vân có một thần thông gọi là kinh chấp biến, còn lại thì không biết gì hết.

Kết quả trong lúc bị chân huyết phản phệ, vì thế sau khi chết đi, nội dung kinh chấp quyết này hiển nhiên không một ai biết được.

Về phần vì sao trong xá lợi hẳn lưu lại lại có kinh chấp quyết này, hiển nhiên là chỉ có trời mới biết.

Có lẽ sau khi vị đại trưởng lão Hồng Vân này nổi điên ý thức vô ý xuất hiện, cũng có thể là trước khi chết đột nhiên tỉnh táo, đột nhiên muốn lưu lại khẩu quyết này cho người trong tộc, nên cố ý làm như vậy.

Hàn Lập đối với chuyện này không có suy nghĩ nhiều. Khẩu quyết này đã xuất hiện trong tay hắn, hiển nhiên sẽ không trả lại cho thiên bằng tộc.

Nếu không khi mấy vị trưởng lão thiên bằng tộc kia trong lúc vui mừng, điều thứ nhất nghĩ tới không phải là cảm tạ hần như thế nào, hơn phân nữa là lập tức cao hứng xuất hiện ý niệm giết người diệt khẩu trong đầu. Để phòng ngừa khẩu quyết này tiết lộ ra ngoài.

Loại chuyện lấy lừa thiêu thân này, hần tuyệt đối sẽ không làm.

Nét mặt Hàn Lập biến hóa không ngừng, cẩn thận suy nghĩ lại tất cả. Đột nhiên khoe miệng vênh lên, lại lộ ra vẻ mỉm cười.

Lại nói tiếp, hần lần này ngoại trừ dung hòa chân huyết côn bằng cùng xá lợi còn có được kinh chấp quyết, còn có một đại thu hoạch làm cho người ta vui mừng khôn xiết.

Chương ngại tu luyện của hần, tại trước sau hai lần kích thích, liền đột phá một cách khó hiểu.

Hần hiện tại, đã tới cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ. Mà có chân thêm thủy phụ trợ, lại có tu luyện chi đồ, đoạn đường sau này không gặp trở ngại gì.

Mà ba vị trưởng lão thiên bằng tộc chỉ là khiếp sợ đối với thiên bằng biến hóa thuật mà hần nắm giữ thôi, đối với tu vị đột nhiên gia tăng cũng không có nói thêm cái gì. Không biết là căn bản không có chú ý tới, hay là một chút ấy tu vị gia tăng, đối với tồn tại Hợp Thể kỳ bọn họ mà nói, căn bản không đáng quan tâm.

Hàn Lập hai mắt híp lại suy nghĩ trong chốc lát, nắm tay vừa lật, đột nhiên lấy ra một cái bình ngọc màu xanh biếc, lấy ra vài khối đan dược.

Sau khi nuốt đan dược vào, hần nhắm hai mắt lại, một lần nữa ngồi xuống tiếp tục tu luyện.

Hần vừa mới tiến vào cảnh giới hậu kỳ, cần phải củng cố cảnh giới mới một chút mới được.

Một ngày sau, tinh thần Hàn Lập chấn hưng rời đi chỗ ở, đi thẳng đến đại điện giao dịch.

Hiện tại hần cùng vị điểm chủ Vạn Lô phường kia có ước hẹn, đối với loại tình thế bắt buộc này, hần tuyệt nhiên không thể lờ hèn.

Đoạn đường vô sự, Hàn Lập một lần nữa đứng ở giữa đại điện giao dịch chín tầng trong một gian cửa hàng, nhìn trung niên nam tử khô gầy trước mặt, sắc mặt hắc trở nên có chút khó coi.

"Chuyện gì xảy ra, nhưng người này vì sao xuất hiện tại nơi này. Chẳng lẽ người không chỉ hện một mình ta." Người nói chuyện cũng không phải là Hàn Lập, mà là một gã ve mặt râu quai nón, đại hán hắc giáp uy vũ dụ thường.

Giờ phút này trong gian cửa hàng này, ngoại trừ Hàn Lập, còn xuất hiện ba người khác.

Chương 1422: Tu Di Động Thiên

Ngoại trừ đại hán đang nổi giận nói chuyện với chủ điểm khô gầy kia, còn có một thanh niên sắc mặt âm nhu, vẻ mặt cũng không hài lòng.

Thần niệm của Hàn Lập lặng lẽ quét qua, liền nhìn ra hai người đều là Luyện Hư sơ kỳ.

"Hừ, nhưng ta chưa từng nói qua, chỉ mang theo một người đi trợ giúp ta hàng phục linh thú. Nếu ai không muốn, cứ việc rời đi. Ta sẽ không ngăn cản. Nhưng nếu muốn băng tâm tinh, tử quang thiết còn có thanh la quả, thì cũng đừng nghĩ tới." Trung niên khô gầy hai mắt khê đảo, hừ một tiếng.

Thanh niên cùng đại hán nghe vậy, không khỏi hai mắt nhìn nhau. Hàn Lập cũng có chút nhú mày.

"Tốt lắm, ba người thì ba người. Nhưng trong ba người chúng ta nếu có người trợ giúp người hàng phục linh thú kia trước tiên, vậy hai người còn lại chẳng phải không có thu hoạch gì sao." Thanh niên có rất nhiều băn khoăn hỏi.

"Hắc hắc, cái này yên tâm. Lão phu vốn không muốn các người ra tay một mình, mà là ba người cùng thi triển thần thông lôi điện. Nếu không y theo kinh nghiệm lúc trước, một chút lôi điện lực ấy của các người, căn bản không có khả năng thành công. Nếu có thể hàng phục thành công, đồ vật các người muốn, ta đều cho các người như đã hứa." Chủ điểm cười lạnh nói.

Nghe được có thể có được đồ vật mình muốn, thần sắc của đại hán cùng thanh niên liền giãn ra, không còn chút ý kiến nào.

Điểm chủ thấy vậy, hài lòng gật đầu, nhưng ánh mắt sau khi đảo qua trên người Hàn Lập, trong miệng lại riu rít lấy làm kỳ lạ một tiếng.

"Hàn huynh đệ, chỉ mấy ngày ngắn ngủi không gặp, liền tiến lên một giai rồi."

"Thật đúng là chuyện khó có thể tin. Ngươi mở thật sự rất chúc mừng. Như vậy thì, uy lực của thần thông lôi điện hẳn là lại lớn hơn vài phần." Hãn cảm thấy hứng thú hỏi.

"Văn bối bất quá chỉ là may mắn mà thôi, lôi điện lực thật sự có chút gia tăng." Hàn Lập mỉm cười, nửa thật nửa giả trả lời.

Nghe thấy hai người nói như vậy, đại hán hắc giáp cùng thanh niên liền đánh giá Hàn Lập, vết mặt đều có vẻ ngoài ý muốn.

"Hảo, nếu ba vị không có ý kiến gì, liền đi theo lão phu. Linh thú đã được ta an bài tại một địa phương bí mật, ba vị phải theo ta đi một chuyến mới được." Điểm chủ nói.

"Đi theo Ngự huynh hiển nhiên không có vấn đề, nhưng mà chúng ta đang làm việc kiếm tiền, có phải là nên cho chúng ta kiểm tra một vài thứ." Ánh mắt thanh niên âm nhu vừa động, liền nói ra.

Đại hán hắc giáp nghe vậy liền ngẩn ra, lập tức cuống quýt gật đầu. Hàn Lập mặc dù không có mở miệng, nhưng trên mặt hiển nhiên cũng lộ ra vẻ đồng ý.

"Muốn kiểm hàng! Hoàn toàn không có vấn đề. Vật mà ba vị muốn ta đã sớm chuẩn bị rồi, ba vị nhìn cho kỹ đây." Đối với lời nói của người thanh niên, điểm chủ tựa hồ đã đoán trước, cũng vô cùng hào phóng trả lời, cùng với khẩu khí lúc trước cũng bất đồng, làm cho thanh niên vốn chuẩn bị nói tiếp cũng sững sốt.

"Vù vù vù." Ba tiếng vang nhỏ vang lên, ba cái hộp gỗ lớn nhỏ bất đồng xuất hiện.

Nam tử khô gầy dứt khoát đem đồ vật này đặt ở dưới chân.

Thanh niên cùng đại hán mừng rỡ, tay áo phất một cái, bay ra một mảnh quang hà cuốn lấy hộp gỗ trước mặt.

Hàn Lập trong lòng nhảy dựng lên, cũng phất tay về cái hộp của mình, sau đó liền mở nắp hộp ra.

Một mùi hương thơm mát xông vào mũi, trong hộp gỗ có một quả lớn bằng nắm tay, có màu xanh biếc, phẳng phất như phi thúy bàn đào vậy, phía dưới thậm chí còn có hai phiến lá cây màu đỏ nhạt quai đi. Hai mắt Hàn Lập híp lại, liền vươn tay ra muốn thu lấy.

Kỳ thật không riêng gì Hàn Lập, hai người còn lại cũng đều vươn tay ra muốn lấy vật trong hộp, muốn cẩn thận xem xét một phen.

Nhưng đúng lúc này, điểm chủ bên cạnh đột nhiên thần nhiên mở miệng nói: "Ta cho các người biết, là không thể dùng tay lấy vật phẩm từ trong hộp này. Chúng đã bị hạ một ít cấm chế nhỏ, vạn nhất xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ba vị cho dù táng gia bại sản chỉ sợ cũng không thể bồi nổi."

Hàn Lập ba người lập tức dừng tay lại.

"Ngư huynh đây là ý gì. Không thể dùng tay tiếp xúc, làm sao có thể phân biệt thật giả." Đại hán sau khi hoảng sợ, có chút tức giận.

"Chỉ bằng vào mắt thường cùng thần niệm, lấy tu vị của ba vị hẳn là có thể phân biệt được bảy tám phần đồ vật này. Còn nếu muốn hoàn toàn xác nhận vật trong hộp, thì hãy đợi ba vị sau khi làm xong việc rồi hãy nói. Nhưng tại hạ cũng không thể khẳng định là mấy vị có thể hàng phục được linh thú. Nếu thất bại, cũng không cần phải dùng tay phân biệt làm gì. Bằng vào danh vọng của Ngư mỗ trong tộc, ba vị sợ rằng sẽ bị ta lừa gạt sao?" Nhưng nam tử khô gầy lại không thêm để ý.

"Được rồi, chúng ta tin người. Chắc rằng Ngư huynh sẽ không đập bể chiêu bài của mình."

Thanh niên âm nhu nhìn chăm chăm vào trong hộp, thần sắc không đổi, cuối cùng giẫm chân một cái, đem cái hộp ném trở về.

Sau khi đại hán nhìn kỹ hết vật trong tay, mặc dù vẻ mặt có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn đem cái hộp trả lại.

Sau khi hai người đem hộp trả lại, điểm chủ họ Ngư trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, ánh mắt cuối cùng liếc nhìn về bên cạnh.

Lúc này, Hàn Lập đang nhìn chăm chú vào quả trong hộp, ở sâu trong mắt lam quang chớp động, trên mặt lại tràn đầy vẻ trầm ngâm.

"Làm sao vậy, Hàn huynh đệ cảm thấy Thanh La quả này có cái gì không ổn sao?" Điểm chủ nhìn thấy Hàn Lập ngẩn ra như vậy, nhưng lập tức thần nhiên hỏi một câu.

"Không có gì." Hàn Lập lắc đầu, đem hộp gỗ đóng lại, rồi cũng đem trả cho điểm chủ.

Nam tử khô gầy tiếp lấy hộp gỗ, ngẫu nhiên liếc nhìn Hàn Lập một cái thật sâu, không nói lời nào liền dẫn đầu đi ra đại môn.

Ba người Hàn Lập liền đi theo ra ngoài.

Tốc độ động của nam tử khô gầy vô cùng nhanh, nhưng tốc độ của ba người Hàn Lập cũng không kém, vô cùng dễ dàng đi theo bay ra ngoài đại điện giao dịch, thẳng đến một phương hướng trong thánh thành bay đi.

Sau khi phi hành một canh giờ, mọi người liền tới một nơi cực kỳ hẻo lánh trong thánh thành.

Nơi này kiến trúc thưa thớt, cũng không có bao nhiêu người đi lại. Có vẻ hoang dã, điểm chủ mang theo bọn họ tới một tòa kiến trúc thấp bé.

Tòa kiến trúc này chỉ cao hơn 30 trượng, chia làm hai tầng, u ám.

Nam tử khô gầy hai chân vừa chạm đất, đại môn liền tự động mở ra, từ bên trong lập tức đi ra hai nam tử hơn 20 tuổi, vội vàng hành lễ với điểm chủ, ân cần hỏi thăm nói: "Cung nghênh sư tổ trở về!". "Hai người các người thủ ở bên ngoài, không có lệnh của ta, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào." Điểm chủ nói. "Tuân lệnh!" Hai gã nam tử hiển nhiên trả lời không có chút nào do dự, sau đó lập tức chia ra đứng, Hàn Lập liếc mắt đánh giá hai người này một cái, nhìn ra chỉ là hai gã Kết Đan, liền không thèm để ý.

Điểm chủ bắt chuyện một tiếng, đi vào trong kiến trúc, thanh niên cùng đại hán sau khi do dự một chút, liền cùng Hàn Lập đi vào trong đó.

Diện tích bên trong không lớn, mọi thứ đều được bày biện bình thường, ba cái bàn và hơn mười cái ghế, chiếm hết phân nửa không gian trong phòng.

Mà ở trên bốn vách tường trên phòng, còn có những bức họa cổ ố vàng, nội dung trên tranh đều mà một ít yêu thú cùng sơn thủy, cũng không có chút thần kỳ nào.

"Ngư huynh, đầu linh thú đó thật sự tại nơi này sao?" Ánh mắt của đại hán đảo qua, nhìn không được tò mò hỏi, trong cái không gian nhỏ hẹp này, thật sự không biết linh thú

lợi hại kia có bộ dáng như thế nào, khó trách hẳn có chút bán tín bán nghi.

"Cũng ở trong này, ta còn có thể lừa gạt ba vị được sao. Các người đi theo ta." Điểm chủ trừng mắt nhìn đại hán một cái, không khách khí nói. Lập tức đi vài bước tới một bên vách tường trong phòng, trước mặt một bức cổ họa sơn thủy, tay áo phất một cái, trong tay đột nhiên xuất hiện một bức tranh.

khẽ rung lên một cái, bức tranh này liền mở ra, dĩ nhiên cùng nội dung với bức cổ họa ở trên vách tường.

Nhìn thấy một màn này, đại hán cùng Hàn Lập ngây người, không thể hiểu hành động của đối phương là có ý gì. Tên thanh niên âm nhu kia anh mắt sau khi nhìn lên quyển trục, sắc mặt lập tức đại biến, thất thanh hô lên:

"Tu di động thiên đồ, người dĩ nhiên có chí báo của ngũ quang tộc!"

"Tu di đồ? Không có khả năng, loại bảo vật này, ngũ quang tộc không phải cũng chỉ có bảy cái thôi sao? Ngươi huynh làm sao có thể có được?" Đại hán lại càng hoảng sợ, khó có thể tin.

Hàn Lập mặc dù không hiểu chuyện gì, nhưng khi nghe được hai chữ tu di, nội tâm cũng rung động, cẩn thận nhìn bức tranh trên vách tường.

Chỉ thấy trên quyển trục màu vàng, là một bức tranh một tòa núi nhỏ màu xanh biếc, trên núi còn có một kiến trúc nhỏ, nhưng mơ mơ hồ hồ, làm cho người ta có một loại cảm giác vô cùng mơ hồ.

"Hắc hắc, ánh mắt của nhị vị thật tốt, đây quả thật là tu di đồ. Bất quá, cái này không phải là một trong bảy bảo vật của ngũ quang tộc, mà là một kiện tu di đồ tỳ vết mà thôi." Điểm chủ cười nói.

"Phế phẩm sao?" Thanh niên cùng đại hán đều ngây người.

"Không sai, chuyện này cho dù là ngũ quang tộc cũng không có mấy người biết đến. Lúc đầu ngũ quang tộc sử dụng linh cốt của ngũ sắc không tước luyện chế ra không phải là bảy kiện tu di động thiên đồ, mà là mười. Nhưng đáng tiếc là, trong đó luyện chế ra ba kiện có chút khuyết điểm nhỏ, nên kết quả là công hiệu giảm đi."

"Cho nên ba bộ kia đã sớm bị dấu đi rồi, cho tới nay vẫn không tuyên bố ra bên ngoài. Ba bộ tu di đồ này sau này lại bởi vì đủ loại nguyên nhân, cuối cùng thất lạc ra ngoài ngũ quang tộc, rồi rơi vào trong tay chủng tộc khác bên ngoài. Về phần ta tại sao lại có một bộ này, ba vị không cần phải biết." Nam tử khô gầy lộ ra vẻ đắc ý.

"Cho dù có chút tỳ vết, nhưng Ngự huynh có thể có được loại vật tu di này, vẫn có cơ duyên vô cùng lớn." Đại hán lộ ra vẻ mặt hâm mộ nói.

Thanh niên âm nhu nhìn hai bức họa này, trong mắt cũng không che dấu vẻ tham lam xuất hiện.

Sắc mặt Hàn Lập mặc dù không có gì thay đổi, nhưng trong lòng hiển nhiên cũng đang nóng như lửa đốt.

Tu di vật, chính là một trong những bảo vật mà sau khi hắn đến Linh giới liền nghĩ đến. Cái này cùng với tu di không gian là tại nhân giới sử dụng không gian liệt phù hợp luyện chế bất đồng, cũng chính là một loại bảo vật không gian chính thức tồn tại độc lập có thể mang theo bên người.

"Tốt lắm chúng ta đi thôi. Linh thú được ta bố trí ở trong động thiên." Vẻ mặt tươi cười trên mặt điểm chủ biến mất, đột nhiên cánh tay rung lên.

Một màn khó tin xuất hiện.

Chỉ thấy trên quyền trục đột nhiên xuất hiện quang mang ngũ sắc đại phóng, lập tức rung lên hóa thành một mảnh quang hà, thôn nạp một cái nhập vào bức tranh trên vách tường.

Điểm chủ trong miệng lẩm bẩm, đột nhiên ngón tay chỉ vào bức tranh trên tường.

Bức tranh trên tường cũng lóe ra linh quang, phun ra một mảnh ánh sáng lớn lờ mờ.

Ánh sáng ngũ sắc lờ mờ dưới sự thúc đẩy của điểm chủ, chớp mắt liền cuốn mấy người vào trong đó.

Hàn Lập có chút do dự, nhưng vẫn buông tha cho chống cự, mặc cho ánh sáng mờ này đem bản thân bao vây vào trong, nhưng vẫn yên lặng đem linh quang hộ thể tăng dày thêm vài phần.

Kết quả sau khi ánh sáng mờ kia chợt lóe lên, trên mặt đất cũng trống trơn, trong căn phòng cũng không có một người nào.

Chương 1423: Lôi Thú

Ánh sáng chói mắt thu lại, khi Hàn Lập lại một lần nữa mở mắt ra thì phát hiện mình đang ở trong một quảng trường bằng đá xanh, phía trước không xa là một dải kiến trúc cao thấp không đồng đều.

Hàn Lập hơi híp mắt lại, phát hiện những kiến trúc này có chút quen thuộc, rõ ràng là kiến trúc được vẽ trên Tu Di Động Thiên đồ, hẳn nhìn một lượt rồi thở ra một hơi.

Quả nhiên là như vậy, lúc này hẳn đang ngồi trên một ngọn núi nhỏ xanh biếc, bầu trời là một mảng xanh thẫm, chỉ có mấy đám mây trắng nhẹ nhàng phiêu động.

Hẳn quả nhiên đã lọt vào trong không gian độc nhất vô nhị trên bức Tu Di đồ, không gian này tựa hồ như không quá lớn, chỉ khoảng mấy dặm, xung quanh đều bị tường ánh sáng ngũ sắc bao bọc, ở chỗ không xa, ba người khác cũng đồng dạng xuất hiện.

Chỉ có điều về mặt đang nhìn xung quanh một cách hiếu kỳ của họ lại khác nhau, điểm chủ không chút do dự thân hình khẽ động, nhẹ nhàng bay tới dải kiến trúc đó.

Ba người bọn Hàn Lập cũng không dám chậm trễ, cũng chẳng bay lên theo.

"Ngư huynh, Tu Di không gian này xem ra hoàn chỉnh không chút tổn hại, không có gì dị thường, tỳ vết rốt cuộc là gì đây?" Thanh niên phi tới cạnh điểm chủ, không nhịn được liên hỏi.

"Hắc hắc, các hạ cho rằng ta sẽ nói ra chuyện này ư? Tu Di đồ có tỳ vết gì thì hình như không có quan hệ tới giao dịch của chúng ta." Nam tử khô gầy trợn mắt lên, không khách khí nói.

"Ha ha, Ngư huynh lo xa quá rồi, tiểu đệ chỉ có chút hiếu kỳ mà thôi, không có gì ác ý cả." Thanh niên nghe thấy vậy, trên mặt trắng đỏ đan xen, nhưng cuối cùng vẫn nói một câu hàm hồ cho qua.

Điểm chủ hừ một tiếng, bởi vì lát nữa vẫn phải mượn sức của người này, nên không cũng nói thêm điều gì khó nghe. Sau mấy cái lắc mình, hắn đã xuất hiện trên một tòa các lâu ở ngoài hơn trăm trượng, hay tay chấp sau lưng dừng lại trên không trung. Các lâu cao hơn trăm trượng, phân làm ba tầng, hình dáng cổ xưa, dưới vuông trên nhọn.

"Linh thú bị ta nhốt ở trong lâu này, các người cùng xuống đi, xem linh thú này rồi nói tiếp." Nam tử cao gầy đợi ba người bọn Hàn Lập bay tới, lạnh nhạt phân phó, sau đó dẫn đầu hạ xuống.

Hàn Lập và ba người nhìn nhau một cái, cũng hạ xuống theo.

Nam tử khô gầy không hạ xuống cửa vào ở tầng một mà bay xuống trước khung cửa sổ ở tầng hai thì dừng lại. Đám người Hàn Lập cảm thấy kỳ quái, nhưng thoáng chốc cũng tới tầng hai.

Bọn họ nhìn vào trong cửa sổ, chỉ thấy tầng hai bị bao bọc trong một màn ánh sáng trong suốt, bộ dạng như sớm đã bị người ta dùng cấm chế phong ấn.

Âm nhu thanh niên mắt lóe sáng, chưa kịp mở miệng nói thì động nhiên tiếng rầm rầm truyền ra, màn ánh sáng ở rước mắt khẽ lay động, cả toàn các lâu lắc lư mấy cái.

Sau đó tiếng sấm sét liên miên bất tuyệt giống như là cuồng phong bạo vũ từ trong màn ánh sáng truyền ra. Nhất thời trong tai bốn người chỉ có tiếng sét đánh đùng đoàng, không còn âm thanh gì khác, giống như là đang đặt mình trong một thế giới lòi đình bạo nộ, khiến thần thức của mấy người trở nên hăng hốt.

"Không ổn!" Hàn Lập là dạng nhân vật gì chứ, dưới sự kinh hãi, Đại Diễn Quyết trong cơ thể lưu chuyển, trong nháy mắt đã trở lại tỉnh táo như trước. Điểm chủ và bọn đại hán thân là tu sĩ Luyện Hư, sau khi thi triển thần thông thì cũng lập tức bình thường lại. Nhưng cho dù là vậy, âm nhu thanh niên và hai đại hán sắc mặt cũng trắng bệch.

"Đây chính là linh thú mà Ngự huynh muốn hàng phục ư?" Lần này là hắc giáp đại hán hỏi, ánh mắt nhìn chăm chăm vào khung cửa sổ.

"Đúng vậy, chính là con linh thú này. Mấy đạo hữu không cần lo lắng, nó bị cấm chế vây khốn, trước khi không được ta thả ra thì không có nguy hại gì cả." Điểm chủ thần tình trấn định lại, hai mắt hiện ra vẻ hưng phấn. Lập tử chỉ thấy đơn thù của nam tử

này lật lên, một luồng ánh sáng chiếu ra, một họa trục xuất hiện trong tay hắn, chính là họa trục Tu Di Động Thiên Đồ.

Lần này, hắn không triển khai họa đồ này vậy mà đơn thủ nắm lấy một đầu họa trục, đầu kia thì điểm nhẹ một cái vào màn ánh sáng.

Tình huống quỷ dị liền xuất hiện.

Màn ánh sáng trên khung cửa sổ vỡ tan như pha lê, sau đó liền tiêu tán.

Hai cánh cửa điểm chủ khế động, mang theo một đạo tàn ảnh lao vào trong các lầu.

Hắc giáp đại hán và âm nhu thanh niên sớm đã không nhận nổi, cũng đồng thời lắc mình lao và theo.

Hàn Lập sờ sờ cằm, trầm ngâm một lát rồi mới từ từ bay vào cửa sổ.

"Ầm!!!" Toàn bộ các lầu rung lên, một cỗ linh áp có thuộc tính lôi giống như là thực chất ập vào mắt.

Hàn Lập vừa bay vào liền biến sắc, suýt chút nữa không nhận được mà muốn né tránh.

Nhưng cuối cùng vẫn bồng bềnh ở trên không trung không động, dùng luồng ánh sáng màu tro ở trước mặt để ngạnh kháng.

Lúc này, hắn mới có thời gian để nhìn rõ tất cả những gì ở trước mặt.

Tầng hai của các lầu to hơn nhiều so với tầng tượng.

Có diện tích rộng khoảng ba trăm trượng, khiến nơi này giống như một quảng trường loại nhỏ, trung tâm dùng tám mươi một cột đồng thô to, cột nào cột nấy vàng rực, khắp thân cột khắc các loại các dạng yêu vật quái thú. Những cột đồng này vây lấy một khoảng đất rộng hơn ba mươi trượng, bên trên chóp đồng hồ quang điện màu đen, phát ra tiếng sấm rầm rầm, tổ thành một cấm chế chi địa khổng lồ giống như cũi giam. Trong lồng giam, một đoàn hắc vụ to hơn một trượng cuộn cuộn không ngừng, bên trong cũng là tiếng sấm rền rĩ không ngừng, từ trong hắc vụ thỉnh thoảng lại có hồ quang điện màu trắng bạc bắn ra, nhưng khi đánh lên lưới điện màu xanh thì lập tức tan thành mây khói

như gặp khắc tinh.

"Bên trong chính là linh thú có thuộc thích lôi đó hả?" Hắc giáp đại hán nhìn vụ khí màu đen không chớp mắt, không khỏi ngây người.

"Sao, các người khinh thường con thú này hả. Chỗ lợi hại của con lôi thú này các người không dễ dàng biết được đâu." Điểm chủ liếc đại hán, cười lạnh.

"Lôi thú?" Hàn Lập nhíu mày, thấp giọng lầm bầm một câu.

"Không sai, đây chính là tên của linh thú này. Lai lịch của linh thú thì ta không cần phải nói nhiều nữa. Nhưng trong thiên địa tuyệt đối chỉ có một con này, tuyệt đối không có con Lôi thú thứ hai." Điểm chủ nhìn chằm chằm vào vụ khí trong lưới điện màu đen, trên mặt lộ ra vẻ điên cuồng."

"Khoa trương quá, xem ra công kích của con thú này cũng chẳng ra làm sao cả." Âm nhu thanh niên nhíu mày, nhìn hồ quang điện màu bạc từ trong vụ khí bắn ra, có chút không tin.

"Công kích? Con lôi thú này căn bản không phải là đang công kích gì cả. Những điện quang này là vật mà con thú này từ lúc sinh ra đã có. Ta sẽ cho các người kiến thức một chút lực công kích thực sự của lôi thú." Nam tử khô gầy khoe miệng lộ ra tia khinh thường, nói.

Hắn đột nhiên giơ tay lên, một đạo bạch mang từ trong tay áo bắn ra, sau khi xoay tròn liền rơi vào một cây cột to lớn nhất trong đồng cột đồng.

Bỗng nhiên một con thú nhỏ có cánh, toàn thân trắng tinh, cả người đầy gai nhọn dài mấy tấc, giống như là một con nhím biết bay vậy.

Không biết bị điểm chủ thi gia cấm chế gì, con thú nhỏ này vừa rơi lên cột đồng, xương cốt toàn thân nhũn ra không thể bay lên chút nào, chỉ nằm đó mà run rẩy.

"Hào mang thú!" Thấy hình dạng của con thú này, hắc giáp đại hán và âm nhu thanh niên lập tức nhận ra hung thú rất có tiếng trong Phi Linh tộc này, cơ hồ không dám tin vào mắt mình.

Con thú nhỏ này rất hung hãn, cho dù là gặp cao thủ cấp Luyện Hư cũng dám đón

đầu công kích. Tuy là hung thú quần cư, cũng có thể tưởng tượng ra sự hung ác của con thú này rồi. Nhưng hiện tại chỉ bị đặt lên trên cột đồng, không ngờ lại biến thành yếu ớt vô dụng, thực sự là khiến bọn họ rất bất ngờ.

Hai người đang nghĩ tới đây, đột nhiên từ trong vụ khí màu đen lao ra một cánh tay màu xanh, hung hăng tóm về phía hào mang thú, năm ngón tay chưa tiếp xúc lên con thú mà đã phù hiện ra từng đạo hồ quang điện màu bạc. "Rầm" một tiếng, con thú nhỏ thân ở bên ngoài lưới điện màu đen, cho dù sớm đã kinh hãi không thể động đậy, nhưng khi cánh tay màu xanh đụng lên lưới điện màu đen thì không ngờ lại bị bắn ngược lại.

Một tiếng gầm quái dị từ trong vụ khí đột nhiên truyền ra, tựa hồ như tràn ngập nô khí. Sau một tiếng sét đánh, ngân quang chói mắt từ trong hắc vụ bạo phát mà ra, tiếp theo là một vòng lôi quang nhanh chóng từ trong vụ khí phình to ra. Một lát sau, hắc vụ cuối cùng cũng bị lôi quang xua tan sạch sẽ. Một yêu vật như người mà cũng như chim đã xuất hiện trong lưới điện.

Da xanh, cánh màu lam, nửa thân trên là người, nửa thân dưới là chim, hai tay cầm chùy và dùi hình thái kỳ quái, con người màu vàng, chiếu ra ánh sáng âm sâm lạ thường. Vừa nhìn rõ bộ dạng của Lôi thú, cho dù ba người bọn Hàn Lập đều có kiến thức rộng rãi, nhưng cũng không khỏi hít một hơi lạnh.

Bọn họ chưa kịp từ trong kinh hãi tỉnh lại thì Lôi thú đột nhiên phát ra tiếng gầm, sau đó bạch quang chớp động mấy cái, vô số quyền đầu ừn ừ bắn ra.

Mà cơ hồ như là đồng thời, đôi cánh ở sau lưng Lôi thú cũng quạt một cái, hàng trăm lam vũ bắn ra, hóa thành tên điện màu lam dài hơn nửa xích, dày đặc ập xuống về phía trước. "Rầm" một tiếng, Dưới sự va đập của chùy và dùi trong tay Lôi thú, lại có một đạo hồ quang điện thô to từ mũi dùi bắn ra, hóa thành một con giao long điện màu vàng, khí thế hùng hổ bay tới.

Lôi thú này không ngờ trong nháy mắt đã triển ra ba thần thông thuộc tính lôi khác hẳn nhau, nhìn uy lực thì hình như không phải dễ chơi.

Ba người bọn Hàn Lập chấn kinh, không khỏi bất giác lùi ra sau một bước. Với công kích của ba loại thần thông có thuộc tính Lôi này, xem ra lưới điện màu đen tương đối mỏng manh có vẻ như không chịu nổi. Chỉ có nam tử khô gầy họ Ngư là chỉ mỉm cười, đứng yên tại chỗ như đã biết trước gì đó.

Kết quả ba loại hồ quang điện khác nhau vừa đánh lên lưới điện, đột nhiên tám mươi một cột đồng đồng thời vang lên tiếng ong ong, lưới điện màu đen vốn mảnh mai đột nhiên thô to hơn mấy lần.

Lập tức điện quang chói mắt đan xen với nhau, lưới điện màu đen thực sự tiếp được ba loại công kích lôi điện bất đồng màu trắng, lam, vàng đỏ.

Lôi thú thấy vậy, trong miệng lại phát ra tiếng rống tức giận hơn, nhưng hai mắt lấp lánh kim quang nhìn chăm chăm vào hào mang thú trên cột đồng, nhưng lại không tùy tiện làm ra bất kỳ công kích gì, tựa hồ như cũng có chút linh trí.

"Yên tâm đi, Phục Lôi Tiêu Quang đại trận này (đại trận trời sét làm tiêu tan ánh sáng) là ta tốn rất nhiều tâm tư mới bố trí được, chuyên để khắc chế lực có thuộc tính lôi của con thú này. Con Lôi thú này cho dù có lợi hại hơn nữa cũng không thể gãy dựa được." Nam tử khô gầy cười khẽ một tiếng, đột nhiên đơn thủ vỗ về phía hào mang thú trên cột đồng. Lập tức một cỗ ánh sáng trắng bay ra, không chút trở ngại đưa con thú nhỏ này vào trong lưới điện màu đen, tới chỗ cách con Lôi thú chỉ một xích.

Chương 1424: Ngũ Sắc Thiên Lô

Vừa thấy hào mang thú tới trước mặt, Lô thú không chút do dự há miệng ra, ngọam lấy không thú nhỏ không còn lực phản kháng này rồi nuốt vào bụng. Sau đó gầm lấy mấy tiếng hài lòng, thể hình trong nháy mắt đã thu nhỏ lại, đồng thời ở phụ cần phun ra một tầng hắc khí, triệt để che đậy thân hình của nó vào trong.

Trong cấm chế, tất cả đều khôi phục lại bộ dạng mà Hàn Lập lúc trước nhìn thấy.

"Lô thú này là linh thú gì vậy, tại hạ tự hỏi cũng tinh thông các loại thượng cổ điển tịch, nhưng chưa từng nghe nói tới loại linh thú này." Âm nhu thanh niên có chút hoảng sợ, nói.

"Tại hạ không phải là đã nói rồi sao? Lai lịch của con thú này đặc biệt, xin các vị đừng hỏi nhiều làm gì. Chỉ cần có thể giúp ta hàng phục được nó là được rồi." Nam tử khô gầy lườm người thanh niên, mang theo ý tứ cảnh cáo.

Thanh niên sắc mặt hơi đổi, nhưng quả nhiên ngậm miệng không hỏi nữa.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, trong mắt lóe lên vẻ khác lạ, đột nhiên mở miệng hỏi một câu: "Tiền bối vừa rồi có khoe rằng, con thú này là độc nhất vô nhị trong Linh giới, vậy có thể lý giải rằng vật này không phải là vật của Linh giới không."

Điểm chủ nghe vậy liền kinh hãi, sắc mặt biến đổi, nhưng lập tức lại bật cười, trả lời: "Hàn huynh đệ nói linh tinh gì đó. Con thú này không phải là linh giới chi vật thì sao có thể xuất hiện tại đây."

Đại hán và thanh niên tu luyện thành thân thông như hiện tại, tất nhiên không phải là hạng tầm thường, vừa nhìn đã nhìn ra bộ dạng giấu đầu hở đuôi của điểm chủ, hai người không khỏi kinh hãi nhìn nhau.

"Lô thú không phải là linh giới chi vật, chẳng lẽ lại là linh thú đặc biệt của hạ giới ư? Không đúng với thần thông mà con thú này vừa thi triển, cơ hồ không dưới tu sĩ Luyện Hư. Hạ giới căn bản không thể dẫn sinh ra loại linh thú này. Không phải là của hạ

giới, vậy chỉ có thương giới của linh giới, là chân tiên giới trong lời đồn.”

Người thanh niên cũng không để ý đến lời của điểm chủ nữa, lăm bắm nói.

Đại hán nhìn chăm chăm vào hắc vụ trong cấm chế, hai mắt cùng dần dần sáng lên.

"Sao? Các người thật sự cho rằng con thú này là tiên giới linh thú ư?" Lúc này, nam tử khô gầy ngược lại lại trở nên trấn định, chỉ là trong mắt hiện ra biểu tình kỳ quái.

"Lẽ nào chúng ta đoán sai rồi. Cho dù là không phải, Ngư huynh muốn muốn chúng ta giúp huynh hàng phục con thú này, thì cũng phải nói ra một chút về lai lịch của nó chứ. Nếu ba người chúng ta hiểu biết một chút về nó, nói không chừng sẽ có lợi cho sự tương trợ sau này. Nếu thực sự không muốn nói, ba người bọn ta cũng không miễn cưỡng, nhưng chỉ có thể coi nó thật sự là linh thú của thượng giới mà thôi." Người thanh niên thở dài.

"Người dám uy hiếp ta!" Trên mắt điểm chủ lấp lánh hàn quang, giữa lông mày hiện ra một cổ sát khí.

"Ba người bọn ta cho dù liên thủ cũng không phải là đối thủ của Ngư huynh, sao dám uy hiếp huynh chứ. Nhưng gia huynh tốt xấu gì cũng là trưởng lão trẻ nhất trong tộc, Ngư huynh sẽ không thực sự làm ra hành động gì bất trí đấy chứ." Người thanh niên bị sát khí của đột phương ập tới, sắc mặt biến đổi thối lui nửa bước, nhưng lập tức trấn định lại, nói ra những lời này một cách rất tự nhiên.

Âm nhu thanh niên này không ngờ lại là đệ đệ của một trưởng lão Thiên Bằng tộc, khiến Hàn Lập và đại hán đều hơi sững người, không khỏi nhìn hẩn với con mắt khác.

Điểm chủ khô gầy nghe thấy câu này, vẻ kiêu kỳ chợt lóe rồi tắt ngay, sau khi trên mặt là một trận âm tình bất định mới lạnh lùng nói: "Lai lịch của con thú này có nói cho các người biết cũng vô ích, mà cũng chẳng phải là chuyện cần bảo mật gì cả. Để tránh các người suy nghĩ linh tinh cho nên mới nói nó là vật độc nhất vô nhị của bản giới. Bởi vì con thú này căn bản là ta thu thập lõi điện chi lực, sau đó dùng bí thuật tiến hành thôi thúc, mới từ trong lõi điện sản sinh ra lõi điện chi linh. Ta tốn nửa lớn đời người cũng chỉ thành công tạo ra một con này, trong thiên hạ tất nhiên chỉ có một con Lôi thú này mà thôi."

"Lôi điện chi linh." Ba người bọn Hàn Lập lập tức trợn tròn mắt.

"Sao có thể như vậy được! Cho dù là linh tộc trong lời đồn cũng không thể từ trong lôi điện thức sanh ra sinh linh. Ngự huynh tuy là thần thông không ít, nhưng quyết không có khả năng làm được chuyện này." Người thanh niên khôi phục lại từ trong kinh ngạc trước tiên, trên mặt lộ ra vẻ không tin.

Hàn Lập và đại hán cũng nhú chặt mày.

"Hắc hắc, chỉ bằng vào ta tự mình tìm tòi thì tất nhiên là không có khả năng rồi. Nhưng ta năm xưa từng du lịch qua một số nơi của dị tộc, kết quả từ nơi tọa hóa của một cao nhân của một dị tộc, tình cờ có được một phần linh thú bồi dục bí thuật từ chân tiên giới truyền xuống. Lôi thú thôi sinh bí thuật này chính là thuật còn nguyên vẹn duy nhất ghi lại trong đó." Năm ngoài dự đoán của đám người Hàn Lập, điểm chủ sắc mặt âm trầm một lát rồi lại nói ra điều khiến ba người giật nảy mình.

"Thôi dục thú thuật từ tiên giới truyền xuống. Cái này cũng rất có khả năng. Tiểu đệ vừa rồi đã đặc tội, xin Ngự huynh bỏ quá cho." Âm nhu thanh niên sau khi ánh mắt chớp động mấy cái, đột nhiên thay đổi hẳn thái độ, cười bồi. Đại hán sờ sờ cằm, đồng dạng cũng tấm tắc khen kỳ lạ không thôi.

Điểm chủ mặt đầy vẻ không hài lòng, chỉ hừ lạnh một tiếng mà thôi.

Hàn Lập ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào Lôi thú, trong mắt lóe lên vẻ hứng thú.

Từ trong lôi điện dẫn sinh linh vật, tuy không biết là thật hay là giả, nhưng thấy lực thao túng lôi điện của con thú này kinh người như vậy, cho dù không phải vậy thì cũng là lôi điện chi thể trời sinh.

Có điều cho dù Lôi thú có thần thông cấp bậc Luyện Hư, lại có thể điều khiển lôi điện chi lực, cũng tuyệt đối không đáng để điểm chủ tốn nhiều tâm tư như vậy để hàng phục. Dẫu sao thì hẳn cũng hứa rằng cho bọn họ ba loại vật phẩm, giá trị quyết không dưới một con linh thú cấp Luyện Hư. Càng đừng nói đến việc chiếu theo lời hắn nói, thúc sinh lôi thú tốn nhiều tinh lực và thời gian.

Xem ra con thú này không phải có thần thông lợi hại khác chưa thi triển thì nod cũng có công dụng cực lớn khác đối với nam tử khô gầy này. Như thế mới khiến hắn không

tiếc phải trả cái giá lớn như vậy.

Kỳ thực điểm này không chỉ Hàn Lập, đại hán và âm nhu thanh niên cũng thâm hiểu trong lòng.

Nhưng ba người trong lòng lại có tâm tư khác nhau, lại thêm đều kiêng dè tu vi đáng sợ của điểm chủ, không hện mà cùng giả vờ như không biết.

Một linh thú cổ quái cấp Luyện Hư, cho dù lai lịch và công dụng đều rất khả nghi, cũng không đáng để bọn họ thực sự đắc tội với nam tử khô gầy này.

Hơn nữa trong ba người có ai thực sự có suy nghĩ gì, thì cũng tuyệt đối không để lộ ra một chút nào ở nơi này.

"Được rồi, cái gì nên nói thì cũng nói rồi, không nên chậm trễ nữa, đến lúc làm chính sự rồi. Ta sẽ biến hóa cấm chế một chút, tạm thời chế trụ con thú này, sau đó các người tiến vào, chú nhập lôi điện chi lực của các người vào nó là được. Nhớ là nhất định phải kiên trì đến khi ta nói có thể thôi thì mới được dừng lại đó. Nếu không thì chỉ tổ phí công nhọc sức." Điểm chủ nói một cách chắc chắn.

Lần này, ba người bọn Hàn Lập cũng không có ý kiến, tất cả đều đồng ý.

Điểm chủ gật gù đầu, lập tức tay áo rung lên, bức Tu Di Đồ lại xuất hiện trong tay. Lần này, hắn ném vật trong tay ra trước mặt, lập tức họa trục mở rộng ra.

Linh quang ngũ sắc tỏa sáng ở giữa, Tu Di Động Thiên đồ lại một lần nữa mở ra trước mặt mọi người.

Nam tử khô gầy miệng lẩm bẩm, một ngón tay điểm vào các nơi trong họa quyển rất nhanh.

Trong con người của Hàn Lập ánh sáng màu lam lóe lên, lập tức nhìn rõ rất cả mọi thứ.

Những chỗ mà ngón tay nam tử khô gầy điểm vào, rõ ràng là cao đại các lâu nơi bọn họ đang ở trên tiểu sơn.

Một lát sau, Tu Du Đồ bạch quang đại phóng, đột nhiên bốc ra vụ khí màu trắng nhũ

mờ mờ. Trong vụ khí, bốn vách tường từ tầng một đến tầng hai của các lầu trên họa đồ từ từ đổ ra bốn phía, sau đó hoàn toàn biến mất.

Hàn Lập thân sắc khê động, chưa kịp suy nghĩ kỹ xem việc này đại biểu cho ý gì thì đột nhiên dưới chân chấn động, các lầu chân thực không ngờ lại lung lay kịch liệt, trên tường ở xung quanh bạch quang chiếu rọi, sau đó giống như là đổ ra bốn phương tám hướng, sau cùng biến mất trong không trung.

Trong nháy mắt, đám người Hàn Lập và con Lôi thú trong quảng trường đều đứng dưới bầu trời xanh thẳm, các lầu ở bên dưới đã biến thành một quả trường giống như bình đài.

Hắc vụ trong cấm chế cuộn cuộn, Lôi thú ở bên trong rõ ràng đã bị kinh động.

Hàn Lập sờ sờ cằm, còn thanh niên và đại hán nhìn nhau, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đúng vào lúc này, điểm chủ quát khê một tiếng, không ngờ từ trong miệng phun ra một đạo huyết tiễn, nhập vào trong hoa trục. Trên trời cao vang lên tiếng sét đánh, lập tức cuồng phong gào thét, mây đen cuộn cuộn kéo đến.

Dưới tiếng ầm ầm không ngừng, từng đạo từng đạo ngân hồ từ trong mây đen hiện ra, giống như là yêu ma hàng thế, toàn bộ đều tụ tập ở khoảng không trên bình đài mà bọn Hàn Lập đang đứng.

Không đợi ba người bọn Hàn Lập mở miệng hỏi, nam tử khô gầy chủ động giải thích: "Với kinh nghiệm thất bại lúc trước của ta, chỉ bằng vào lôi điện chi lực của ba người các ngươi thì e rằng vẫn không đủ, cho nên ta kích phát tất cả thiên đại nguyên khí chứa trong Tu Di Động Thiên Hồ, để ảo hóa ra yêu lôi chi lực, hồng trợ giúp các ngươi một tay. Sau chuyện lần này, bức tranh này sẽ bị hủy một nửa. Cho nên lần này, lão phu coi như là được ăn cả ngã về không. Hi vọng mấy vị đạo hữu nhất định phải tận lực tương trợ, chỉ cần hàng phục được con linh thú này, ta không những sẽ án theo vật đã ước định mà giao cho các ngươi, ngoài ra còn tặng chư vị đây một lượng kinh thạch lớn."

Nói tới câu sau cùng, vẻ mặt của điểm chủ không ngờ lại biến thành ngưng trọng dị thường.

Ba người bọn Hàn Lập mừng rơn, tất nhiên đều nhao nhao tỏ ý nhất định sẽ hết sức

giúp đỡ.

Nam từ khô gầy thấy vậy liền gật đầu, sau đó hai cánh ở sau lưng đột nhiên vỗ một cái về phía họa trục ở trước mặt, lập tức một luồng ánh sáng trắng cuộn cuộn bắn ra, bao bọc Tu Di Đồ vào bên trong.

Mà sau khi bức tranh này sau khi quay một vòng trong ánh sáng, đột nhiên lộ ra vô số các loại phù văn. Sau cùng rầm rầm một tiếng, không ngờ lại hóa thành một cột sáng năm màu, lao vào trong mây đen trên trời cao rồi biến mất không thấy đâu.

Một cảnh khó tin đã xuất hiện.

Sau khi mây đen trên không trung cuộn trào, đột nhiên phát ra tiếng sấm sét long trời lở đất, lập tức trong đám mây hiện ra một đạo ngũ sắc điện hồ to cỡ cổ tay, màu sắc cực kỳ diễm lệ, chớp động không ngừng trong đám mây, giống như một con rắn năm màu vừa từ trong mây bò ra.

"Ngũ sắc thiên kiếp?" Hắc giáp đại hán vừa thấy ngũ sắc lôi điện, thốt lên một tiếng.

"Các hạ yên tâm, đây không phải là ngũ sắc thiên lôi chân chính khi Phi Linh vương độ kiếp đâu, chỉ là ta mượn một tia thiên địa nguyên khí chi lực, bắt chước ra mà thôi. Uy lực không bằng một phần nghìn ngũ sắc lôi kiếp chân chính. Mấy vị cứ yên tâm đi." Điểm chủ nghiêm nghị nói.

Hàn Lập và thanh niên vốn cũng lộ ra vẻ sợ hãi vừa nghe thấy vậy, thần sắc cũng trở nên nhẹ nhõm.

Hàn Lập nhìn ngũ sắc lôi điện ở trên không, trong mắt thỉnh thoảng lại lóe lên vẻ hoảng sợ.

Ngũ sắc thiên lôi này, chính là lại lôi kiếp đặc biệt của loại tồn tại như tu sĩ cấp bậc Đại Thừa, không phải là thứ mà Tử kim lôi kiếp của tu sĩ hợp thể có thể sánh bằng.

Cho dù chỉ có uy lực một phần một ngàn thì dưới một kích của ngũ sắc lôi điện này, mấy người ở mặt ở đây có thực sự đỡ được hay không thì không ai có thể nói chắc được.

Chương 1425: Hàng Thú

Tất cả các đồng trụ sau khi phát ra âm thanh vù vù thì ở trên đỉnh trụ đồng thời huyền hóa ra một đám người có long thủ dị thường vô cùng, tất cả đột nhiên mở miệng phun ra từng ngụm tia chớp màu đen bắn vào hắc vụ ở trong tâm cấm chế.

Từ trong sương mù truyền ra một tiếng gầm nhẹ, đột nhiên từ trong đó xuất hiện một đoàn ngân quang, sau vài lần chớp động thì hiện ra thân thể của lôi thú ở trung tâm điện võng nhưng những hắc sắc điện hồ kia giống như đã định trụ con thú này rồi vậy, tất cả đều ép sát vào trong nhằm thẳng vào lôi thú mà trùng kích.

Lôi thú cả kinh gầm nhẹ một tiếng nhưng dường như nó đối với hắc sắc điện hồ này có vẻ sợ hãi, một lần nữa thì triển lôi độn chạy tán loạn khắp nơi.

Trong lúc nhất thời có một đoàn ngân quang như ẩn như hiện ở trong cấm chế giống như quỷ mị đang chạy trốn, mà ở sau lưng đó đã có hơn mười căn hắc sắc điện hồ điên cuồng đuổi theo một tấc không bỏ.

Nhất thời từ trong cấm chế truyền ra từng tiếng sấm nổ lớn vô cùng mà điểm chủ cũng không ngừng niệm chú thúc dục cấm chế.

tốc độ của hắc sắc điện hồ ngày càng nhanh, cuối cùng huyền hóa ra từng đạo tàn ảnh, phảng phất như không gian trong cấm chế đều được hắc sắc điện quang bao phủ lại khiến cho Hàn Lập ở bên ngoài quan sát mà giật mình không thôi.

Những hắc sắc điện hồ này không biết là loại lôi điện thần thông nào mà có tốc độ thật nhanh khiến cho người khác sợ hãi không thôi. Nếu như hắc bị nhốt ở trong cấm chế này thì cho dù dùng đến Phong Lôi Song Sí cũng khó mà tránh lâu được. Ngay cả lôi thú tinh thông lôi độn cũng không thể kéo dài lâu hơn.

Quả nhiên đúng như dự đoán của hắn, chỉ một chút công phu nhỏ nữa thôi mà ngân quang do lôi thú biến ảo thành bỗng nhiên run nhẹ liền bị mấy đạo hắc sắc điện hồ kích trúng vào thân thể.

Sau khi hết thăm một tiếng thì thân hình của lô thú hiện ra giữa không trung, thân thể run rẩy không ngừng. Cứ như vậy nên những hắc sắc điện hồ còn lại đều oanh kích lên thân thể của nó. 'Ầm ầm' một tiếng, tiếp theo là âm thanh rống giận từ trong miệng của lô thú truyền ra, bên ngoài thân thể của nó đồng thời xuất hiện điện hồ có màu sắc đỏ, trắng, xanh, vàng bất đồng đang liều mạng ngăn cản hắc sắc điện hồ.

Nam tử khô gầy ở bên ngoài nhìn thấy như vậy liền hít sâu một hơi bước lên một bước, một bàn tay vỗ vào trụ đồng ở trước người. Trong phút chốc thôi một đoàn linh lực xuyên thấu qua bàn tay tập trung vào đồng trụ mà truyền vào, điện hồ từ trong long thủ xuất ra ngoài chỉ chốc lát thôi đã to lớn hơn vài phần.

Lô thú bị hắc sắc điện hồ công vây quanh rốt cục không chống cự nổi mà rơi từ trên không trung xuống, tứ sắc điện hồ trên cơ thể đã nhạt đi không ít.

Trong nháy mắt hắc sắc điện hồ này phóng lớn ra, biến ảo thành từng đạo hắc sắc lô phi trời chặt con thú này lại khiến cho nó không thể nhúc nhích chút nào: "Tốt rồi, chư vị đạo hữu có thể tiến vào!" Nam tử khô gầy lớn tiếng nói, bàn tay đặt trên đồng trụ cũng được thu lại, sau khi đánh vào một đạo pháp quyết lên đồng trụ khiến cho điện võng trên đồng trụ lập tức vỡ ra rồi biến mất.

Ba người Hàn Lập sau khi liếc mắt nhau một cái rồi hóa thành từng đạo linh quang bay vào trong, linh quang chớp động vài cái sau thì ba người đã phân biệt đứng cách lô thú vài trượng mà vẫn không đến gần nó. Nam tử khô gầy sau khi thu pháp quyết lại cũng đi đến đứng bên cạnh đám người Hàn Lập.

"Ta sẽ dùng bí thuật giam khốn bốn nguyên lô lực ở trong cơ thể con thú này, ba vị chỉ cần nghe theo hiệu lệnh của ta rút linh lực vào trong thân thể nó là được." Điểm chủ không nói dài dòng mà chỉ dẫn dò nhanh vài câu thôi.

Tiếp theo hẩn lộn bàn tay lại thì ở trong bàn tay đã xuất hiện năm chùy thủ đen thui.

Trông thấy nó rất nhẹ giống như được làm từ gỗ vậy.

"Hắc tinh?" Vừa thấy chùy thủ này thì đại hán và thanh niên kia sắc mặt đại biến.

Hàn Lập nhướng mày, trong lòng cảm thấy

Nhưng đại hán và thanh niên kia không có ý tứ mở miệng nói điều gì cả, còn điểm chủ lại không muốn giải thích gì, hần chỉ giơ tay lên huy chủ thủ vài cái lập tức phát ra vài đại ô quang, năm chủ thủ phân biệt đánh vào trong tứ chi và trái tim của lôi thú.

Lôi thú phát ra một tiếng rống to kinh thiên động địa, thân hình ở trong xiềng xích mây đen kia không ngừng giãy dụa nhưng những nơi chủ thủ cắm vào không hề có một giọt máu rơi xuống.

Linh quang trên năm chủ thủ không ngừng lưu chuyển khiến cho tứ sắc điện hồ của lôi thú ngày càng nhạt, cuối cùng biến mất hoàn toàn.

Điểm chủ thấy vậy liền phun ra một ngụm bạch quang, đây là một viên tinh thạch hình lăng màu trắng lớn bằng nắm tay nhưng toàn thân màu trắng toát ra từng trận linh áp kinh người.

Đôi mắt của Hàn Lập vừa thấy vậy liền nhú nhú mây.

Cao giao phi linh tộc không hề giống với cao giao tu sĩ của nhân tộc. Bọn họ không hề có kim đan cũng như nguyên anh.

Mà bọn họ tu luyện thành một cái nổi danh gọi là 'tinh hạch'. Tầm quan trọng của nó không hề thua kém kim đan hoặc nguyên anh của nhân tộc.

"Phốc" một tiếng, một ngụm máu tươi được điểm chủ phun lên tinh hạch, sắc mặt của điểm chủ ngưng trọng chỉ vào tinh hạch một cái.

Nhất thời tinh hạch trầm xuống rồi tiến vào trong đầu lôi thú biến mất bóng dáng.

"Động thủ." Đồng thời nam tử khô gầy hét lớn một tiếng.

Đám người thanh niên lập tức thi pháp.

Chỉ thấy Hàn Lập chà hai tay lại với nhau phát ra từng đạo kim hồ...

Mà đại hán há miệng rộng phun ra một đoàn bạch sắc lôi quang, hai cánh ở sau lưng thanh niên âm nhu kin rung lên phát ra từng đạo ngân hồ chọt lóe rồi ba loại điện hồ không giống nhau oanh kích lên thân thể của lôi thú.

Vô luận là Ích Tà Thần Lôì hay là hai điện hồ của hai người còn lại vừa tiếp xúc với thân thể của lôì thú liền phát ra âm thanh 'thử lạp' rồi bị năm thanh hắc sắc chùy thủ hút vào trong.

Lập tức năm thanh chùy thủ phát ra một tầng tầng u mang, tiếp theo liền hóa thành từng đạo hắc sắc điện hồ tiến vào trong thân thể của lôì thú. Đại hán cùng với thanh niên vừa thấy vậy liền ngẩn ra nhưng điện hồ trong tay không hề ngừng lại chút nào cả.

Nhất thời năm thanh chùy thủ bắt đầu run nhè nhẹ, Hàn Lập thấy vậy liền liếc nhìn điểm chủ ở kế bên một cái.

Hắn chỉ thấy nam tử khô gầy kia đang khoanh chân ngồi một bên nhắm mắt lại hai tay một pháp quyết cổ quái vô cùng như đang thi triển bí thuật nào đó. Toàn thân hắn toát ra bạch quang nên cũng thấy rõ đây là dấu hiệu phát huy linh lực cực hạn.

Vẫn chưa nhìn thấy điều gì dị thường nên Hàn Lập thu ánh mắt lại, tạm thời mặc kệ đối phương mà chuyên tâm khu động Ích Tà Thần Lôì.

Không biết là thân thể của lôì thú cổ quái hay là hắc tinh chùy thủ kia có gì kì dị, chỉ sau thời gian khoảng một bữa cơm cần nuốt lượng lớn điện hồ mà vẫn run rẩy trên người lôì thú không ngừng nhưng lại không có chút dị thường nào nữa.

Nhưng điểm chủ ngồi một bên đang làm phép kia sắc mặt tái nhợt vô cùng, trên trán đầy mồ hôi hơn nữa mạch máu ở hai bên trán nổi lên trông rất dị thường, ngay cả linh quang trên thân thể cũng ảm đạm vài phần.

Nhưng thật ra trên trán hắn không biết từ khi nào hiện ra một bóng trắng của tinh hạch lớn khoảng nắm tay, đây chính là hư ảnh của tinh hạch đang không ngừng chấp chờ: "Ba vị, gia tăng lôì điện..." Một lát lâu sau thì nam tử không có chút huyết sắc trên mặt kia đột nhiên nói một câu.

Phải biết rằng sau một đoạn thời gian không ngừng rót lôì điện vào thì linh lực của ba người đã tiêu hao hơn phân nửa rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sợ rằng ba người không thể chống đỡ lâu được. Nhưng nghe khẩu khí của vị điểm chủ này có vẻ khẳng định như vậy nên bọn họ không có do dự lâu liền làm theo, nhất thời tiếng sấm vang lên không ngừng, tam sắc điện hồ như bao phủ hoàn toàn lôì thú vào trong.

Dưới sự ra tay toàn lực của ba người thì năm thanh chủ thủ cầm trên người lôi thú phát sinh một ít biến hóa mới.

Những vật đó không ngừng hấp thu lôi điện nên toàn thân dần chuyển màu đỏ tươi như máu.

Lúc này ảo ảnh tinh hạch trên đầu của nam tử khô gầy xuất hiện chút huyết sắc và bắt đầu cuồng trưởng không ngừng, đột nhiên nam tử mở hai mắt, từ trong miệng phun ra một vật.

Đây là một khối mộc bài màu xanh biếc, ở trên đó có một tầng hoa văn phức tạp và có vẻ thần bí vô cùng, mộc bài vừa xuất hiện liền chọt lóe lên rồi xuất hiện trên đầu của lôi thú. "Phốc xuy" một tiếng, mộc bài phát ra một chùm lục ti tiến vào trong đầu của lôi thú biến mất bóng dáng.

Thân hình đã bất tỉnh của lôi thú khẽ chấn động, dưới âm thanh vù vù của mộc bài thì một hư ảnh của lôi thú bị vô số lục ti quấn quanh từ trong đầu của lôi thú kéo ra hơn một nửa.

Điểm chủ thấy vậy liền lộ ra sắc mặt vui mừng, mười ngón tay di chuyển không ngừng, đồng thời trong miệng không ngừng đọc pháp quyết gì đó.

Mộc bài phát ra âm thanh vù vù, những lục ti kia bị thúc dục liền tiếp tục nắm lấy tinh hồn của lôi thú mạnh mẽ lôi ra ngoài.

Đột nhiên hai mắt của lôi thú phát ra kim quang, từ bên ngoài thân thể không ngừng truyền ra tiếng sấm, chủ thủ cầm vào trong thân thể không ngừng run mạnh, bên ngoài lại bắt đầu hiện ra tứ sắc điện hồ.

Điểm chủ cả kinh, mới vừa rồi tinh hồn của lôi thú bị lôi ra ngoài hơn phân nửa liền toát ra linh quang chói mắt nhưng lập tức chìm vào trong thân thể của hắn. Đồng thời trong miệng của lôi thú không ngừng điên cuồng rống giận, điện hồ trên người không ngừng phóng ra liều mạng giãy dụa: "Các ngươi không còn có thể gia tăng chút lôi điện lực sao?" Nam tử khô gầy kinh sợ nên vội vàng nói với ba người Hàn Lập. "Không được, đã đến cực hạn rồi!" Sắc mặt của thanh niên âm nhu kia tái nhợt: "Ta không có năng lực rót thêm chút lôi điện vào nữa!" Tình hình của đại hán khá hơn chút nhưng cũng tỏ vẻ không thể gia tăng nữa, còn Hàn Lập trực tiếp lắc đầu.

"Tốt, xem ra chỉ có thật sự mạo hiểm thôi. Ba vị bảo trì lôi điện lực như bây giờ để ta thi pháp ngũ thái thiên lôi. Tin rằng bằng lôi lực này có thể hi vọng thành công một lần!" Điểm chủ có chút thất vọng nhưng lập tức hấn cấn rằng nói, vừa nghe điểm chủ nói vậy thì sắc mặt của ba người Hàn Lập khẽ biến, điểm chủ không hề tiếp tục kéo dài nữa mà hai cánh sau lưng khẽ vỗ rồi bay từ từ lên cao.

Chương 1426: Dẫn Lôi Châu

Bay đến cách đám mây đen giữa không trung khoảng hơn trăm trượng thì điểm chủ dừng lại, ánh mắt ngưng trọng mở miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Mười ngón tay của hắn nhanh chóng hướng vào tinh huyết điểm một cái khiến cho huyết này hóa thành một cái huyết phù thật lớn nhắm thẳng vào ngũ sắc điện hồ bay đi. Vài lần lóe lên liền biến mất vào trong đó không còn thấy bóng dáng nữa, khi huyết phù vừa mất thì điện hồ kia phát ra âm thanh nổ ầm ầm vang vọng khắp nơi, ô vân ở trong ngũ sắc thần lôi bạo phát khắp không gian nhìn có vẻ dữ tợn vô cùng.

Điểm chủ thấy lôi uy này liền nuốt xuống một ngụm nước miếng, tiếp theo cắn răng phun ra thêm một đoàn tinh huyết nữa, đồng dạng hóa thành huyết phù tiến vào trong ngũ sắc thiên lôi.

Chỉ chốc lát thôi đã tổn nhiều tinh huyết như vậy khiến cho gương mặt của nam tử khô gầy kia nhìn trắng bệch không chút huyết sắc nào cả nhưng hắn lại có hành động giống như là 'được ăn cả ngã về không', có ngã cũng không uống phí.

Ngũ sắc thiên lôi được nhiều huyết phù tiến vào như vậy nên cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, chẳng những lôi minh càng nhỏ đi rất nhiều mà lôi quang càng nhu hòa hơn. Khắp điện hồ lộ ra những sợi tơ nhỏ như mạch máu như ẩn như hiện quỷ dị vô cùng, điểm chủ thấy vậy liền mừng rỡ, trong miệng không ngừng đọc chú, hai cách nhắm vào không trung vậy một cái. 'Phốc phốc' vài tiếng, vô số sợi huyết ti từ trong hai cách bay ra ngoài bắn vào trong ngũ sắc điện hồ kia cùng với những sợi huyết ti trên đó hòa làm một thể bao vây đoàn thiên lôi đó vào trong. Hai tay của điểm chủ bắt quyết khiến cho bạch quang trên người phát ra chói mắt vô cùng, từng đạo từng đạo pháp quyết bay lên không trung.

Ngũ sắc thiên lôi ở trong huyết ti truyền ra một tiếng lôi minh nho nhỏ liền co rút lại, chỉ trong nháy mắt thôi đã hóa thành một lôi cầu lớn khoảng nửa trượng, ở bên ngoài lôi cầu có một huyết võng do huyết ti kết thành. Nam tử khô gầy thấy vậy liền mừng rỡ giơ tay hướng về quang cầu phất nhẹ một cái, ngũ sắc thần quang trông có vẻ hung tợn vô

cùng kia vậy mà dưới một phất tay của hắn liền ngoan ngoãn bay đến. Hàn Lập thấy vậy liền đứng ngẩn người.

Điểm chủ căn bản để cho đám người Hàn Lập đặt câu hỏi mà thân hình liền nhoáng lên biến mất tại chỗ.

Tiếp theo sau đó ở trên mặt đất truyền ra một sự rung chuyển nhẹ nhàng, nam tử khô gầy quỷ dị xuất hiện bên cạnh lôi thú, hắn giơ hai tay lên phóng ra hai cột sáng to lớn đánh vào lôi cầu cách mặt đất không quá mười trượng kia khiến cho âm thanh ầm ầm vang vọng khắp nơi.

Khoảng cách gần như vậy khiến cho đám người Hàn Lập cảm nhận được uy thế đáng sợ của ngũ sắc lôi cầu kia nên sắc mặt đại biến.

Cũng may lôi cầu kia bị nam tử khô gầy thi pháp ở trên cao chứ không ba người chỉ biết thu tay lại mà bỏ chạy. Bọn họ không muốn giao tính mạng của mình ở trong tay của người khác chút nào.

Điểm chủ không rảnh để đi ngó ngang đến ba người Hàn Lập mà nghiêm túc khốc chế lôi cầu, đột nhiên hắn hét lớn một tiếng.

Lôi cầu quay tròn vài cái rồi để lộ ra một cái lỗ nhỏ, một tiếng sấm nhỏ vang lên tiếp theo là một đạo ngũ sắc điện hồ tinh tế bắn nhanh vào lôi thú ở bên dưới.

Trong nháy mắt ngũ sắc lôi cầu xuất hiện thì lôi thú như đã phát hiện ra đại sự bất ổn liền liều mạng rống giận không ngừng khiến cho xiềng xích trên người như đã nổi lửa một phần nào. Nhưng mà không chờ nó di chuyển được bước nào thì ngũ sắc điện hồ hóa kích trên thiên linh cái của nó làm cho lôi thú không kịp hừ một tiếng đã ngã xuống đất.

Điểm chủ mừng như điên, vừa thúc dục ngũ sắc lôi cầu phóng ra từng tia chớp đánh xuống không ngừng, đồng thời hắn ở bên ngoài thi pháp để cho một bài trên đầu lôi thú phun ra lực ti một lần nữa.

Lúc này ngũ sắc lôi hồ được lôi điện của ba người Hàn Lập phụ trợ nên hư ảnh của lôi thú lần nữa bị một bài kéo ra ngoài.

Tinh hồn của lôi thú liều mạng giãy dụa nhưng lôi điện lực trên người bị năm thanh

chủi thủ phong ấn, còn thân thể thì bị ngũ sắc thiên lôi và đám người Hàn Lập áp chế khiến cho nó không còn sức để ngăn cản, bị một bài kéo dần dần ra ngoài.

Một bài lấp lóe linh quang một cái lập tức thu tinh hồn của lôi thú vào trong, nam tử khô gầy kia vội vàng bắt pháp quyết đánh vào một bài khiến cho nó không ngừng toát ra linh quang rực rỡ đem tinh hồn của lôi thú hoàn toàn phong ấn vào trong. Làm xong tất cả nam tử ấy mừng rỡ hướng một bài phất nhẹ một cái làm cho một bài bay đến lòng bàn tay của mình.

"Ha ha... Rốt cục đại công cũng cáo thành rồi!" Điểm chủ mừng như điên cười to không dứt.

Ánh mắt của Hàn Lập chợt lóe lên một cái, lôi minh trên tay dần nhỏ đi rồi biến mất, kim hồ cũng không còn bóng dáng.

"Đây là ý gì? Ngươi huynh không phải muốn hàng phục con thú này sao? Chẳng lẽ đã xong rồi ư?" Thanh niên âm nhu vừa thu công pháp vừa nhìn thân thể của lôi thú không nhúc nhích rồi lại nhìn một bài trong tay điểm chủ nhướng mày.

Đây cũng là câu hỏi mà Hàn Lập và đại hán muốn hỏi.

"Ha ha, chỉ cần có thể đem tinh hồn của lôi thú bắt ra ngoài rồi thì thu phục nó cũng chỉ là chuyện nhỏ thôi!"

"Tiếp theo không cần ba vị phải ra tay nữa!" Nam tử khô gầy cẩn thận thu một bài vào trong người cười lớn vui vẻ vô cùng.

Ba người Hàn Lập liếc mắt nhau một cái, tất cả đều cảm thấy kỳ hoặc nhưng không nói ra mà chỉ lộ ra một tia cảnh giác.

"Ba vị yên tâm, nếu đã trợ giúp ta đại công cáo thành rồi thì thù lao ta đáp ứng tuyệt không nuốt lời. Mời ba vị tiếp!" Điểm chủ cười ha ha khoát tay áo lên, một cỗ bạch hà chợt hiện rồi trước mặt hắn xuất hiện ba hộp gỗ.

Ba hộp gỗ đó sau khi xuất hiện liền bay nhanh đến đám người Hàn Lập. Thanh niên âm nhu kia cùng với hắc giáp đại hán tuy có nghi hoặc nhưng nhìn thấy vật mình mơ tưởng xuất hiện liền vui vẻ giơ tay lên tiếp hộp gỗ mà bất chấp tất cả.

Nhưng Hàn Lập thấy vậy liền quay tròn thân hình, lập tức trên người hắn xuất hiện một kim sắc trường bào chợt lóe lên rồi bao vây hộp gỗ vào trong. Tiếp theo cả hai chân điểm một cái liền lùi nhanh về phía sau.

Vừa thấy Hàn Lập có cử động như vậy lập tức làm cho thanh niên âm nhu kia ngần ngại, trong lòng thầm kêu một tiếng 'không tốt' muốn quăng hộp gỗ ra xa nhưng đã trễ.

Chỉ thấy trên hộp gỗ thoáng hiện ra bạch quang rồi biết mất, thay vào vị trí của hộp chính là một hạt châu trong suốt.

"Dẫn lôi châu!"

Thanh niên kia kêu lên một tiếng sợ hãi, ngón tay vươn ra muốn đánh bay hạt châu kia.

Nhưng một tiếng sấm vang lên lập tức lôi châu vỡ nát phát ra bạch quang chói mắt.

Ngũ sắc lôi cầu trên không trung chỉ còn lại được một nửa kia chỉ trong nháy mắt lôi châu vỡ nát liền hóa thành ba đạo điện hồ bổ xuống.

Tốc độ nhanh vô cùng, dường như chỉ chợt lóe lên liền đến nơi.

"Ầm ầm..." Ba tiếng nổ vang lên, thanh niên và đại hán đồng thời bị ngũ sắc điện hồ cùng bạch quang bao phủ vào trong.

Hai loại uy năng có thể hợp lại làm một khiến cho hai người phát ra khói xanh ngả trên mặt đất không biết sống chết.

Còn bên Hàn Lập thì dẫn lôi châu bị lôi bào bao vây nổ mạnh ở một bên bị lôi bào hấp thu hoàn toàn. Ngũ sắc điện hồ ở trên không trung rơi xuống cũng lệch qua một bên công kích trên mặt đất, nơi mặt đất bị ngũ sắc điện hồ công kích liền hóa thành một động rộng mấy trượng mà không hề phát ra một tiếng động nào như trống rỗng xuất hiện vậy. Điện hồ kia có thể đánh xuyên thủ tầng hai này.

Còn Hàn Lập đã đi đến bên chỗ miệng động ra ngoài liền dừng lại ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía nam tử khô gầy kia: "Di!" Nét mặt vốn đang tươi cười của nam tử ấy chợt thu lại phát ra một tiếng 'di' nhẹ ngoài ý muốn nhưng lập tức khóe miệng liền lộ ra một nụ cười châm chọc.

Đột nhiên Hàn Lập rung hai cánh lên không chút dấu hiệu nào, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành một đạo điện hồ biến mất bóng dáng.

Mà dường như ngay lúc đó có hai bàn tay màu xanh xuất hiện ngay vị trí của Hàn Lập vừa đứng, mười đầu ngón tay chớp động lôi mang màu đỏ như máu.

Cư nhiên lại là thân thể của lôi thú bị hắc liên khóa lại không biết từ khi nào đã di động yên lặng đến sau lưng Hàn Lập, thần không biết quỷ không hay đánh lén hẳn. Chỉ là đôi mắt của lôi thú tỏa sáng rực rỡ có vẻ linh trí vô cùng.

Điểm chủ thấy một kích này không thành công liền lộ ra vẻ ngoài ý muốn nhưng lập tức đôi mắt chợt lóe liên lập tức khiến cho thân hình biến mất, không một tiếng động bay ra ngoài.

Nhưng ngay lúc này trên đầu nam tử xuất hiện một tiếng sấm nhỏ, thân hình Hàn Lập xuất hiện trong bạch lôi. Hẳn không lên hai tiếng nhắm vào căn đồng trụ run tay hai tay lên.

Mấy đạo kim quang chói mắt đã vây trảm căn đồng trụ thành bảy tám phần, tất cả cấm chế đều bị phá hỏng. Thân hình của điểm chủ ngừng lại, ánh mắt âm trầm nhìn qua. Hàn Lập yên lặng ôm cánh tay trôi nổi giữa không trung.

Lúc này ở sau lưng truyền đến một tiếng sấm, lôi thú ở trong tứ sắc điện hồ xuất hiện sau lưng Hàn Lập cùng với điểm chủ tạo thành thế giáp công.

"Ta mặc kệ người có ý đồ gì, thật sự là muốn hàn phục lôi thú hay là đối với tình hồn lôi thú cảm thấy hứng thú. Chỉ cần đưa vật ta muốn cho ta thì chuyện nơi đây ta sẽ xem như chưa hề có chuyện gì!" Rốt cục Hàn Lập cũng mở miệng nói. "Người chính là một kẻ Linh Tương thì có tư cách gì nói đến điều kiện với ta!"

"Nếu các hạ ở ngay lúc toàn thịnh thì tại hạ không có gì nắm chặt nhưng tiền bối vừa rồi không tiếc tổn hao tiên huyết làm pháp nên bây giờ tu vi còn không đến một nửa. Chẳng lẽ Ngươi tiền bối cho rằng thêm một con linh thú còn chưa thành thực có thể ngăn cản ta rời đi sao?" Hàn Lập lơ đãng nói, đột nhiên hai tay phất một cái lập tức bay ra một đạo ô quang, sau khi ô quang tán đi lập tức lộ ra một con tiểu hầu trên mặt đất.

Tiếp theo tiểu hầu hai tay vỗ ngực, nhất thời thân thể to lớn lên, chỉ chốc lát thôi đã

cao hơn mười trượng, khuôn mặt dữ tợn nhìn chăm chăm vào lôi thú sau lưng.

Đồng thời kim quang trên thân thể của Hàn Lập chợt lóe lên, trên người bay ra bảy mươi hai thanh tiểu kiếm bay quanh thân thể không ngừng, sau lưng xuất hiện phạm thánh chân ma pháp tương với ba đầu sáu tay, hai tay sau khi lộn một cái liền xuất hiện một tòa núi nhỏ trong lòng bàn tay, tay còn lại xuất hiện năm đầu khô lâu bay múa trên đó.

Hai cách sau lưng Hàn Lập vấy nhẹ một cái lập tức có thanh quang lượn lờ, một con chim nhỏ bay quanh pháp tướng, tiếp theo một hư ảnh của thiên phượng xuất hiện. Ba cái pháp tướng xuất hiện lập tức khiến cho khí thế mạnh mẽ vô cùng, linh khí trùng thiên làm cho người khác không dám nhìn thẳng.

Chương 1427: Kiêng Kỵ

Vốn khỏe miệng của điểm chủ còn có chứa một tia cười lạnh, sắc mặt hoàn toàn đại biến.

Với tu vi của hắn, tự nhiên cảm ứng được pháp tướng sau lưng Hàn Lập ẩn chứa uy lực cường đại, lộ ra nét sắc bén của bảo vật. Mà Đề hồn thú biến thân thành ác quỷ, vô cùng to lớn dữ tợn, càng nhìn càng thấy không phải chuyện đùa.

Người là ai? đệ tử kiệt xuất trong Thiên Bằng tộc, ta cũng biết một vài người. Không có

nhất hào nhân tài là người." Sau khi trầm mặc một lúc, Khô sấu nam tử (nam tử gãy đét) bỗng nhiên quát lớn một tiếng.

"Ta là ai không quan trọng, mấu chốt là đề nghị của ta, tiền bối cảm thấy như thế nào? Các hạ tu vi từ luyện hư hậu kỳ lại tụt xuống sơ kỳ cảnh giới, mặc dù còn có hậu chước ở phía sau, nhưng tại hạ cũng có một nửa nắm chắc có thể đánh bại các hạ. Chỉ là, tại hạ cũng không muốn làm cái việc cá chết lười rách. Chỉ cần đem thứ mà ta muốn giao ra, tại hạ lập tức xoay người rời đi." Hàn Lập nhìn qua điểm chủ, nhàn nhạt nói .

Khô sấu nam tử nghe vậy, ánh mắt đảo qua vài cái trên người Hàn Lập, sau khi lưỡng lự một chút, lại lộ ra một tia cười khổ.

"Được, rất tốt. Bằng thực lực của người đã lộ ra, đích xác có tư cách nói lời như vậy. Nhưng đáng tiếc là, ta mặc dù muốn đáp ứng người, cũng căn bản không có Thanh la quả cho người. Bảo vật mà trước đó các người nhìn thấy trong hộp, chẳng qua là do ta dùng bí thuật mà chỉ có Ngũ quang tộc mới có, huyền hóa ra mà thôi. Người lúc trước hẳn là cũng có chút hoài nghi mà". Sau khi liếm môi vài cái, Điểm chủ hỏi một câu thử dò xét.

" Hắc hắc, bí thuật huyền hóa! Công pháp mà ta tu luyện, đích xác có thể nhìn thấu huyền hóa. Nhưng đồ mà ta muốn, chính là vật trong hộp. Bí thuật huyền hóa của người

mặc dù lợi hại, nhưng nếu không phải là lợi dụng vật phẩm, thì như thế nào lại đem thanh la quả biến ảo thành thiết giả khó phân biệt như vậy." Hàn Lập thâm ý sâu sắc nói.

"Người muốn vật kia?" Điểm chủ lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Không sai! Điều kiện này không tính quá phận." Hàn Lập nhẹ bay lên.

"Nếu người nói là muốn vật ấy, tự nhiên có thể cho người." Lúc này đây điểm chủ căn bản không thêm lo lắng trả lời, bàn tay vừa động, một cái mộc hạp ra hiện trong tay, liền vút tới.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên một tia lam quang sắc bén, một tay trao vào hư không.

Một phiến thanh hà (màu xanh) bay ra, thoáng cái đem mộc hạp cuốn vào trong đó, xoay tròn bay lơ lửng tại trước mặt.

Hàn Lập thần niệm quét qua, mặt lộ vẻ vui mừng, sau đó đánh bật nắp hộp.

Một cỗ dược hương (mùi thuốc) xông vào mũi, trong hộp đúng là "Thiên la quả" mà lúc trước bắt gặp qua một lần. Hàn Lập không nói một lời, há miệng ra, một đoàn máu huyết phun tới, lóe lên rồi nhanh chóng chui vào mộc hạp

Lập tức trong hộp ngũ sắc hào quang lóe lên, màu xanh biếc quả thực phảng phất dần dần thu nhỏ lại, trong nháy hóa thành hột của Thanh la quả to bằng ngón tay cái.

Vật để trong hộp không phải là Thanh la quả, mà là hột của nó mà thôi.

"Ta đúng là nhiều năm trước khi lần đầu mạo hiểm tại Địa uyên, trong lúc vô tình chiếm được một quả Thanh la quả. Nhưng là vì thúc dục Lô thú, nên không lâu trước mới vừa vận dùng làm thuốc xong. Nếu không cho dù thật sự đem quả này giao cho Hàn huynh đệ, cũng không sao. Hột của quả này cũng có giá trị không nhỏ, nhưng so với lớp thịt của thanh la quả thì lại kém rất nhiều. Ngươi mỡ cũng không để cho các hạ bị thiệt, ta sẽ đền bù tổn thất bằng mấy khối cực phẩm linh thạch, thế nào?" Ánh mắt của nam tử nhìn qua khuôn mặt mừng rỡ của Hàn Lập, trong nội tâm cũng buông lỏng, mỉm cười nói.

Tiếp đó tay áo của hắn run lên, một cái bì đại (túi da) màu xanh bay tới.

Hàn Lập chân mày khẽ động, không có mạo muội tiếp nhận, mà là quang sáng mờ ở

sau lưng, lập tức đem bì đại này tiếp lấy đưa vào trong vô từ thần quang.

Bì đại trong quang sáng quay tròn chuyển động không cách nào rơi xuống.

"Nếu tiền bối nói như thế, Hàn mỗ cũng không khách khí." Thần niệm trong nháy mắt cảm ứng được vật trong bì đại,

Hàn Lập mỉm cười.

"Vù" một tiếng, bì đại lẳng không lóe lên biến mất. Thông dong đem hột quả trong hộp thu lấy

Nhìn thấy Hàn Lập dùng thủ pháp thần thông quý dị, điểm chủ sắc mặt chợt biến đổi, nhưng tiếp đó lại hiện lên nụ cười dò hỏi:

"Hàn huynh đệ thần thông quả nhiên không phải bình thường, không biết Hàn huynh đệ sau này có ý định..."

"Ta đã có được vật mình muốn, sau này tự nhiên không có ý định gì. Còn nếu như nói, thì hai người này cũng giao cho ta xử lý. Dù sao hai người này cùng ta là một nhóm đến đây, nếu là mất tích không thấy, tại hạ không thể nói công đạo đối với những người Thiên Bằng khác. Mà sau việc này, tiền bối hơn phân nửa chắc cũng không ở lại trong Thánh thành mà" Hàn Lập thản nhiên nói.

"Giao cho người, cũng không phải không được. Nhưng mà hai người này tính tình cũng không tốt lắm, lần này không có được vật mình muốn, ngược lại chịu thua thiệt như vậy. Chỉ sợ rất không cam tâm. Còn không bằng xong hết mọi chuyện, đưa bọn họ giải quyết thật tốt." Điểm chủ cũng không cảm thấy lời nói của Hàn Lập kỳ quái, mà là thấp giọng cười.

"Tại hạ tuy cũng muốn làm như thế, nhưng còn có chuyện trong người, phải ở lại Thiên Bằng tộc một đoạn thời gian. Về phần như thế nào trấn an bọn họ, tại hạ sẽ nghĩ cách " Hàn Lập bộ dáng hơi hột đáp.

"Nếu Hàn huynh đệ nói như thế, hai người này sẽ để lại cho người." Điểm chủ không nói thêm nữa.

Sao, lại thật sự đồng ý.

Cơ hồ cùng một thời gian, quanh thân Lôî thú tứ sắc điện quang lóe lên, thoáng cái không

thấy ở sau lưng Hàn Lập

Sau một khắc, trong tiếng lôî mình nó hiện ra ở sau lưng của Điểm chủ.

"Xem ra tiền bối ngay từ đầu đã không nghĩ tới hàng phục con thú này, mà là định dùng con Lôî thú này làm thân ngoại hóa thân"

Hàn Lập nhìn Lôî thú, đột nhiên ánh mắt chớp động hỏi.

"Hàn huynh đệ đã nhìn ra." Điểm chủ cười ha ha, lời nói hàm hồ dị thường.

Hàn Lập khước miệng khẽ động, vừa định hỏi lại một vài điều, đột nhiên trong không trung truyền đến thanh âm vu vu, nguyên bản mây đen mà Điểm chủ làm phép đưa tới bị cuồng phong thổi bay tán loạn biến mất, cả bầu trời hiện ra dị mang màu vàng nhạt, đồng thời phát ra tiếng kêu trầm thấp quái dị.

Có nhiều chỗ trong không gian, thậm chí bắt đầu có chút vặn vẹo.

Đồng tử của Hàn Lập bỗng nhiên co rụt lại.

"Thiên địa nguyên khí của Tu di động thiên này, đã bị ta làm tàn hết, không lâu sẽ vắng tung tóe tán loạn. Chúng ta nên nhanh chóng rời đi." Khô sấu nam tử quan sát bốn phía, nhướng mày.

"Được, muốn mời Ngự tiền bối mở ra con đường." Hàn Lập lập tức đáp ứng nói.

"Hắc hắc, khách khí rồi!" Điểm chủ nhìn qua ngũ sắc thiên phượng pháp tướng ở sau lưng của Hàn Lập, nói

Tiếp đó trong miệng hắn nói lẩm bẩm, tiến vào trong hư không. Ngũ sắc hào quang chớp động, vốn họa trục biến mất giờ lại lảng không hiển hiện trong hào quang. Dem hàm trục mở ra, một đạo cột sáng từ trên họa trục xuất ra. Phía trước hai người bỗng nhiên hiện ra một cái quang môn cao hơn một trượng. Bên trong một mảnh trắng toát, có vẻ nổi thẳng với động thiên bên ngoài.

Hàn Lập thần sắc khẽ động, đầu vai nhoáng một cái, lập tức từ phía sau lưng bay ra hai luồng sáng, đem đại hán cùng thanh niên đang nằm hôn mê bất tỉnh trên mặt đất tiếp lấy, giữ ở sau lưng,

Mà sau lưng Đề Hồn cũng thu nhỏ lại, trong nháy hóa thành một hắc viên cao lớn, sau khi lóe lên, cũng đi theo sau lưng Hàn Lập.

“Hàn huynh đệ, ta đi thôi.” Trong nháy mắt khi Hàn Lập đỡ lấy đại hán cùng thanh niên, trong mắt điểm chủ lóe lên một tia quang mang, nhưng cuối cùng cũng không có cử động gì khác, chỉ là nói một tiếng.

Hai người chột lóe lên, một trước một sau đi ra quang môn

Hàn Lập trước mắt sáng ngời, bên ngoài không ngờ đúng là chỗ ở của khô sấu nam tử, hết thảy bình tĩnh cực kỳ, cũng không có bất cứ dị thường nào phát sinh.

Mà ở vách tường phía sau lưng hai người, bất ngờ vẫn là phó tu di động thiên đồ đang treo ở đó.

Lúc này trong nội tâm của Hàn Lập mới có chút buông lỏng,

Mặc dù động thủ, với thần thông của hán cũng không quá e ngại người này. Nhưng mà đối phương cũng không phải là luyện hư tu sĩ bình thường mà có một thân bí thuật quỷ dị, hán cũng tuyệt không nguyện ý đối đầu sanh tử với đối phương.

“Cạch” một tiếng, sau khi cổ họng trên vách tường rơi xuống, vô thanh vô tức hóa thành tro bụi, biến mất không thấy.

Hàn Lập trong lòng cả kinh, trên mặt có chút ít động dung. Kô sấu nam tử ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, thì vẻ mặt rất bi thống. Hiển nhiên là rất tiếc tu di chi bảo này bị hủy hoại.

"Xem bộ dáng của Hàn huynh đệ, có lẽ cũng không phải là người nhiều chuyện, hai người này giao cho các hạ xử lý. Ngươi mỗi còn có thương thế trong người, sẽ không tiến." Điểm chủ cũng nhanh nhẹn lưu loát, một khi đã trở lại chỗ ở, lập tức nói ra lời tiễn khách như vậy.

Hàn Lập cũng không có ý ở lâu, liền lãnh đạm ôm quyền, tay áo run lên, sau khi

đem đề hồn thú thu lại, liền nhoáng một cái đi ra đại môn.

Tại phía sau lưng hần, hai luồng hào quang màu xám bao vây lấy âm nhu thanh niên cùng hắc giáp đại hán hai người kéo theo sau, ở xa xa nhìn lại, phảng phất như hai người này tự hành động rất bình thường bay đi theo sau lưng Hàn Lập. Ngay khi nhìn thấy thân hình của Hàn Lập biến mất không thấy ngoài đại môn, gương mặt điểm chủ thu lại nụ cười. Lúc này, hai gã thủ hạ canh ở ngoài cửa cũng đã tiến đến, kính cẩn của đứng ở một bên. "Sư tổ, thật sự thả ba người này đi sao. Sẽ không xảy ra vấn đề lớn gì chứ" Một người cẩn thận hỏi

"Hừ, có thể có cái vấn đề lớn gì? Cho dù trong chốc lát hần thật tìm người tới, chúng ta cũng sớm không ở chỗ này. Đem mọi vật thu thập lại, vận dụng cái Truyền Tống Trận dưới mặt đất kia, chúng ta lập tức rời khỏi Thánh thành. Thiên Bằng tộc không được nữa. Chỉ có đi Ngũ quang tộc. Ta ở Ngũ quang tộc đã chuẩn bị xong một thân phận khác, ai cũng sẽ không tìm được chúng ta " điểm chủ lạnh lùng phân phó một tiếng.

"Vâng, sư tổ!" Đối với mệnh lệnh của khô sấu nam tử, hai gã người Thiên Bằng này không có nghi ngờ chút nào

Lúc này, hai người bắt đầu nhanh chóng tiến vào bên trong thu thập đồ đạc .

Khô gầy nam tử vẫn đứng nguyên tại chỗ, nhìn qua chỗ đại môn, trên mặt chợt lóe lên nét âm lệ.

"Nếu không phải vì lo lắng cho đại sự, không nghĩ tới việc xảy ra phong hiểm. Với tính tình của lão phu trước kia, nói cái gì cũng muốn đem bọn người để lại." Hần thì thào một câu, từ trong lòng móc ra một cái dược bình, ăn vào hai khóa bích lục đan, tiếp đó một tay hướng trên mặt xoa một vòng, gương mặt thân hình đồng thời hiện ra bạch quang chói mắt.

Sau khi hào quang thu vào, tại chỗ không ngờ lại hiện ra một người trung niên với dáng người nho nhã thon gầy. Người này vô luận là gương mặt hay thần thái đều khắc hần lúc trước, phảng phất như là một người khác, hần đi nhanh đến một góc của đại sảnh. Một tay hướng trên vách tường vỗ, một thông đạo xuống phía dưới hiển lộ ra. Người trung niên trực tiếp đi xuống dưới.

Cùng lúc này, Hàn Lập mang theo đại hán cùng thanh niên đến phụ cận một tòa kiến

trúc. Nhìn qua mọi nơi, vắng vẻ dị thường, căn bản không có bóng dáng của một người nào.

Hắn lúc này đem nguyên từ thần quang thu lại, hai người đang bất tỉnh lập tức rơi xuống trên mặt đất. Sau khi xem xét tình trạng hai người này, Hàn Lập có phần bất đắc dĩ thở dài một hơi: "Coi như các người gặp may mắn. Nếu không ngại phiền phức đổ xuống trên người của ta, ta mới lười nhiều chuyện. Hắn vừa nói, một bên một tay vừa xoay chuyển, trong tay hiện ra hơn mười cái ngân châm. Tiếng xé gió phát ra, hơn mười cái ngân châm lóe lên tức thì chui vào trong thân thể của hai người.

Chương 1428: Thiên Bằng Thánh Tử

Không biết qua bao lâu sau, âm nhu thanh niên sau khi bị một trận đau đầu như muốn nứt ra, mới giật mình tỉnh lại

Sau khi mở mắt ra, hần lập tức bật dậy cảnh giác vạn phần, hai bên cạnh hần rõ ràng là hắc giáp đại hán dường như cũng đã tỉnh dậy và Hàn Lập.

"Chuyện gì xảy ra! Ta nhớ ra rồi, Ngư lão tặc cuối cùng lại không có đem bảo vật cho chúng ta, ngược lại còn dùng dẫn lôi châu ám toán chúng ta." Thanh niên lập tức hồi tưởng lại cảnh tượng trước khi hôn mê, không khỏi trở nên cực kỳ kinh sợ.

Mà hắc giáp đại hán lắc lắc đầu vẫn còn đang mê mang, lập tức khoanh chân ngồi dậy dùng thần niệm cẩn thận kiểm tra tình huống bên trong cơ thể.

Một lát sau, hần mới thở phào một cái: "Khá tốt, chỉ bị tổn thương chút ít nguyên khí, cũng không quá lo ngại."

Hàn Lập vẫn cúi đầu không nói, nhưng mục quang chớp động không ngừng, tựa hồ đã xác định rõ sự tình trước mắt.

"Nhiệm vụ có biết sau đó đã xảy ra chuyện gì không?" Sau khi liếc mắt nhìn qua trên người Hàn Lập cùng đại hán, Âm nhu thanh niên hỏi.

"Không rõ ràng lắm, ta bị Ngũ sắc Lôi Điện chạm vào, lập tức chấn động nguyên thần liền bị hôn mê." Đại hán khẽ cười một tiếng.

"Hàn huynh đệ, ta nhớ rõ lúc ấy hình như người đã phát hiện ra cái bẫy của Ngư lão, nên không có trúng kế bị dẫn lôi châu ám toán?" Thanh niên đột nhiên hướng Hàn Lập hỏi.

"Tại hạ chỉ là nhất danh phi linh sao có thể thật may mắn thoát khỏi! Ta tuy tránh thoát ngũ sắc thiên lôi, nhưng sau đó lại bị Lôi thú dùng Lôi Điện chi lực đánh lén. Giống như nhiệm vụ đều ngất đi." Hàn Lập thở dài một tiếng, nói .

"Bị Lôi thú đánh lén? Cũng đúng, con thú này bị Ngư lão tặc dùng tinh hạch đưa vào trong thân, khiến hần có thể tạm thời thao túng được thân thể của Lôi thú." nghe được lời ấy, âm nhu thanh niên cũng suy đoán được vài phần.

"Có điểm kỳ quái, lão tặc này đã trở mặt. sao bây giờ chúng ta còn có thể bình yên được? Hắc!

Đại hán bắt đầu suy xét lại, chuyện này có vẻ lộ ra một cổ quỷ dị.

"Có gì kỳ quái đâu ! Hơn phân nửa là lão tặc này vừa thấy đại công cáo thành, đột nhiên lại không nỡ đem vật đã hứa cho chúng ta. Ta lúc ấy đã cảm thấy có chút kỳ quái, chỉ là hàng phục một đầu linh thú, vậy mà lại dùng thứ gì đó quý hiếm như thế để trao đổi. Xem ra hần vốn là có ý định quyệt nợ. Tính keo kiệt của người này ở Vạn lôi phường, tại Thánh thành cũng coi như đại danh đỉnh đỉnh (nổi tiếng)", âm nhu thanh niên mặt biến sắc, măng to lên.

"Nếu đã có ý muốn không nỡ bỏ những bảo vật kia ra, đúng là không cần phải hạ sát thủ. Nhưng trong khoảng thời gian chúng ta hôn mê, người này hần đã sớm đào tẩu rồi." Hàn Lập gật gật đầu nói.

Vừa nghe Hàn Lập nói như vậy, đại hán như có điều suy nghĩ, hiển nhiên đã chấp nhận những lời vừa rồi.

"Không thể để cho lão tặc này chạy mất như vậy. Bây giờ đi tới chỗ ở của hần. Cho dù đúng là đã chạy mất, nhưng nói không chừng còn có thể tìm được đầu mối nào đó", thanh niên trong mắt hàn quang lóe lên, không cam lòng nói .

Hắc giáp đại hán sau khi do dự một chút, thì đồng ý. Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, lắc đầu nói:

"Tu vi của tại hạ thấp, lần này có thể giữ được tánh mạng, cho dù là may mắn nhưng cũng không dám nghĩ sẽ tiếp tục truy cứu việc này. Tại đây ta đành cáo từ hai vị tiền bối."

Vừa nghe Hàn Lập nói lời này, đại hán và thanh niên cùng khẽ giật mình, không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

"Hàn huynh đệ, Ngư lão tặc trêu chọc chúng ta như thế, người thật có thể nhịn được

cơ tức này? Ta xem Hàn huynh đệ có một thân thần thông Lôi Điện không phải chuyện đùa, điều này chứng tỏ cũng là người có lai lịch lớn. Cho dù lão tặc này tu vi hơn xa chúng ta, nhưng hẳn lúc trước thi pháp lấy ra tinh hồn của Lôi thú, rõ ràng đã nguyên khí đại thương. Nếu chúng ta liên thủ với nhau, thì hẳn không quá đáng sợ. Còn nếu thật sự không được, thì ba người chúng ta cũng có thể đi tìm mấy vị trưởng lão để nói rõ. mặc dù tu vi của hẳn mạnh, nhưng chẳng lẽ còn dám chống đối được với trưởng lão trong tộc?" Thanh niên nghiêng răng nghiêng lợi khuyên bảo.

"Trưởng lão trong tộc... không cần phải kinh động tới bọn họ. Việc này chúng ta tự mình xử lý là được rồi." Hắc giáp đại hán sắc mặt biến đổi, nói như vậy.

"Quên đi. Tại hạ tại Thánh thành còn có chuyện quan trọng khác, lần này cũng là thuận thể làm. Giờ sự tình đã xảy ra biến hóa khác, thì sẽ không quá để tâm tới việc này. Hai vị tiền bối, vẫn bối xin cáo từ." Hàn Lập bình tĩnh lắc đầu nói, ôm quyền chào hai người, hai cánh sau lưng khẽ vỗ, người bỗng nhiên đằng không bay lên, hóa thành một đoàn thanh quang đã bay xa.

"Không biết điều. Chỉ cần có thể tìm được Ngư lão tặc, hai người chúng ta liên thủ cũng đủ để ứng phó rồi."

Âm nhu thanh niên nhìn phía Hàn Lập đã độn quang đi xa, gương mặt âm trầm xuống, quay đầu nhìn đại hán nói .

"Hắc hắc, chỉ là một gã nhất danh phi linh, thêm hẳn cũng không thừa, vắng hẳn cũng không thiếu. nhưng Ngư lão tặc dám làm ra chuyện tình này, chỉ sợ còn lưu lại hậu chước ở phía sau, cơ hội của chúng ta cũng không quá lớn." Hắc giáp đại hán có chút lo lắng nói.

"Không đích thân tra xét một phen, thì làm thế sao biết được không có cách nào ngăn chặn lão tặc." Âm nhu thanh niên nghe vậy liền lắc đầu phản đối.

"Nói thế, cũng có chút đạo lý. Chúng ta đi thôi." Hắc giáp đại hán hừ vài tiếng nói.

Tiếp đó, hai người này sớm đã còn nhìn thấy bóng dáng của Hàn Lập, liền cùng nhau hướng thẳng đến chỗ ở của Điểm chủ.

Lúc này, Hàn Lập lại ngênh ngang quay trở về Quý tân quán, với bộ dáng đã đem

việc này quảng ra khỏi đầu óc.

Những ngày sau đó, Hàn Lập luôn ở trong lầu của Quý tân quán đã tọa không ra, không ngừng phục dùng đan dược, vừa củng cố cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ của bản thân, đồng thời hẩn đau khổ tham ngộ "Thiên Bằng biến" của Kinh chấp quyết, chính là khải quyết biến hóa.

Muốn tranh thủ càng sớm càng tốt, thật sự đem thần thông biến hóa này nắm giữ tới mức lô hỏa thuần thanh, để có thể dùng trong thời gian thực chiến tốt hơn một chút so với quá khứ.

Hai tháng trong nháy mắt trôi qua, lúc này Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trên giường, trên người từng phiến thanh hà lưu chuyển không ngừng, đột nhiên thần sắc khê động, hai mắt mở ra.

Cơ hồ cùng một lúc, một thanh âm trong trẻo từ bên ngoài ung dung truyền đến.

"Tại hạ Bạch Bích, phụng lệnh Đại trưởng lão, đến nghênh đón tiền bối tới phó ước.

Hai mi mắt Hàn Lập khê khép lại, lập tức lại khôi phục như lúc ban đầu.

Thân hình hẩn khê động, quý mị từ trên giường thoáng cái đã xuống dưới giường.

Từ khi tu luyện qua Kinh trập quyết của "Man biến thuật", hẩn cảm giác thân thể càng ngày càng phiêu linh, thân pháp so với trước kia cao hơn một bậc.

Đẩy cửa phòng, Hàn Lập đi ra khỏi ngọa thất, hướng đến đại sảnh.

Quả nhiên khi hẩn ra đại sảnh, thì đang có một hoàng sam thanh niên, hai tay để sau lưng đứng ở trong sảnh.

Thanh niên này thoạt nhìn cũng không quá anh tuấn, nhưng mà mày thanh mắt sáng, vừa thấy Hàn Lập đi ra, liền tiến lên hỏi: "Ngài là Hàn tiền bối? Tại hạ vâng lệnh của Đại trưởng lão, đặc biệt đến mời Hàn huynh khởi hành." Thanh niên tuy chỉ có tu vi là hóa thần sơ kỳ, nhưng nhất cử nhất động đều tiêu sái dị thường, chỉ nói mấy lời, lại làm cho người ta có cảm giác như vừa mộc xuân phòng (đón/tắm gió xuân).

"Bạch Bích? Xem các hạ khí vũ bất phàm, sẽ không phải chính là một trong hai vị

Thánh tử chứ?" Hàn Lập liếc nhìn đánh giá thanh niên, đột nhiên khẽ cười rộ lên.

"Văn bối thật hồ thẹn, thẹn với sự ưu ái của mấy vị trưởng lão, đúng là Thánh tử hiện giờ ở trong tộc. Chuyện này có quan hệ với Hàn huynh, thật ra tại hạ đã sớm từ trong miệng của hai vị trưởng bối ở gia tộc biết được vài điều. Tại hạ còn chưa đa tạ ơn tương trợ của Hàn huynh, nếu không vị trưởng bối chí thân của tại hạ đã

có nguy hiểm đến tính mạng." Bạch Bích mỉm cười liền ôm quyền, nói .

"Trưởng bối người? Người nói chính là..." Hàn Lập lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Gia thúc Bạch Lô, tiểu cô Bạch Ngưng", thanh niên cười nói.

"Người là cháu của Bạch Lô huynh" ánh mắt Hàn Lập liếc qua vũ sĩ ánh vàng rực rỡ ở sau lưng của thanh niên, trên mặt hiện ra một tia kỳ quái.

"Hàn tiền bối không cần cảm thấy kỳ quái. Văn bối là sau khi thành niên mới kích phát ra côn man chân thánh huyết mạch ẩn trong cơ thể, vũ sĩ mới biến thành bộ dáng như vậy." Tựa hồ nhìn ra nghi hoặc của Hàn Lập, Bạch Bích mỉm cười giải thích nói.

"Thì ra là thế, xem ra các hạ cũng có tạo hóa không nhỏ." Hàn Lập lãnh đạm cười một tiếng.

Tiếp đó hắn đi theo vị Thánh tử của Thiên Bằng tộc này, rời khỏi chỗ ở.

Vài canh giờ sau, Hàn Lập đang ở trong đại điện kỳ vĩ của một tòa thành cổ dùng Bạch thạch xây nên.

Trong điện trang nghiêm túc mục, tại chính giữa điện có bày một cái bàn làm từ Bạch thạch, hai bên phân biệt đặt năm chiếc ghế đá.

Giờ phút này trong điện ngoại trừ Kim Duyệt, Xích tu lão giả cùng mỹ phụ đang chờ hai người, trên ghế đá còn có thêm một nam tử thân mặc hắc bào.

Nam tử toàn thân tản ra hắc khí nhàn nhạt, khuôn mặt bị che đi không cách nào thấy rõ, nhưng sau lưng là vũ sĩ đen nhánh tỏa ra quang mang, đúng là một đôi ô sí, ở trên bàn đá thì bày đặt một cái hộp có màu đỏ như lửa, trên bề mặt đều là thụ điệp cổ quái màu xanh biếc, màu sắc của mộc hạp cùng với màu xanh này hoàn toàn bất đồng.

Hàn Lập đã sớm đứng ở trước mặt bốn người, Bạch Bích cũng sớm đã đứng ở bên cạnh.

Trong điện hào khí ngưng trọng dị thường, nhưng tất cả mấy người này đều im lặng không nói, tựa hồ đang chờ đợi người nào đó/

Mà cái tên Hắc bào nhân mới xuất hiện kia, nhìn từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá Hàn Lập, với bộ dáng có phần cảm thấy hứng thú.

Qua một lát sau, đột nhiên ngoài điện truyền tới thanh âm tiếng bước chân, một ngân sam nữ tử có vũ sí màu trắng, mang theo một làn khí phiêu linh đi tới trong điện.

Mặt nàng trắng như ngọc, sóng mắt như thu thủy, trên người không nhiễm một hạt bụi nào.

Lôi Lan, người hình như đến chậm." Kim Duyệt nhìn qua nàng, lông mày khẽ nhíu lại, hỏi.

"Khởi bẩm Đại trưởng lão, ta tạm thời tìm hiểu một ít pháp quyết, đột nhiên có chỗ lĩnh ngộ, nên mới chậm trễ thời gian. Mong rằng mấy vị trưởng lão thứ lỗi." Nàng hướng mấy người Kim Duyệt khẽ khom người, trong miệng phát ra thanh âm hơi khàn khàn.

"Nếu như là tìm hiểu khẩu quyết có chỗ lĩnh hội, thì bỏ qua." Kim Duyệt vừa nghe nữ tử nói, thần sắc không đổi.

Nữ tử kia trong miệng cảm ơn một tiếng, cũng đứng qua một bên.

"Ta gọi các người đến tập trung ngày hôm nay, có lẽ các người hẳn cũng đã biết rồi. Uyên thí luyện lần này, là quan hệ đến sinh tử tồn vong của tộc ta, cho nên vô luận như thế nào, trong hai người các người cần phải có một người thông qua thí luyện, kế thừa ngôi vị Thánh chủ của bản tộc. Nhưng mà mấy người chúng ta đã nhận được tin tức, hẳn đối với Thiên Bằng tộc chúng ta đều có mang địch ý muốn phân chia, nên căn bản không muốn bản tộc tránh được kiếp nạn này, hơn phân nửa sẽ cho người cùng tham gia thí luyện, sẽ âm thầm ra tay đối với các người. Bởi vì hai người các người trở thành Thánh tử trong thời gian quá ngắn, nếu như tộc Thánh tử của hẳn lại ngang ngược cản trở, thì lần thí luyện này khẳng định có đi mà không có về. Vì thế, ta mời Hàn đạo hữu tới gia nhập Thiên bằng tộc chúng ta, tạm thời coi như là vị Thánh tử thứ ba của bản tộc, đến lúc đó

sẽ trợ giúp các người một tay." Thiếu nữ nhìn chăm chăm vào Hàn Lập ba người từ từ nói, thanh âm nhẹ nhàng dễ nghe vang lên quanh quần trong đại điện.

Bạch Bích cùng nữ tử vừa mới tiến vào đại điện nghe đến đó, đều ngẩng đầu liếc nhìn Hàn Lập.

Ánh mắt của thanh niên ôn hòa dễ thân, mà ánh mắt của ngân sam nữ tử lại thanh tịnh như nước.

Hàn Lập thì mỉm cười!

Chương 1429: Phi Linh Chữ Tộc

“Hàn đạo hữu tự mình đã luyện hoá thành một tấm lông côn bằng, hơn nữa chúng ta vừa trợ giúp được mọi người dung nhập chân huyết với xá lợi của côn bằng, cứ nói là ta người của Thiên Bằng tộc, các tộc khác cũng không thể nói gì được. Nhưng thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, những việc có liên quan đến Hàn đạo hữu, hai người các người không nên lộ ra bên ngoài vẫn tốt hơn. Chỉ nói hắn là một người của bản tộc bồi dưỡng tại hải ngoại là được rồi. Hiểu rồi chứ?” Thiếu nữ dặn dò.

“Tuân mệnh đại trưởng lão.” Lần này, đôi nam nữ cùng cúi đầu lên tiếng.

Thiếu nữ hài lòng gật đầu, rồi dừng lại nói với Hàn Lập:

“Hàn đạo hữu, ta đã đem Thiên Bằng chi thế phó quyền từ mật thất ra rồi, hơn nữa Thạch trưởng lão cũng vừa mới trở về, vừa kịp lúc có thể tham dự mở phong ấn cho nó. Người chuẩn bị mà lưu danh vào đó đi.”

Cái người được gọi là “Thạch trưởng lão” hiển nhiên là cùng bên với nam tử mặc áo đen kia.

“Làm phiên mấy vị trưởng lão rồi.” Hàn Lập không chút khách khí nói, mắt nhìn vào chiếc hộp gỗ trên mặt bàn.

Thấy Hàn Lập hành động như vậy, Kim Duyệt xuất chiêu vào chiếc hộp mộc.

Một tiếng “vù”, vật ấy lập tức bị bay đi, rơi vào trong lòng bàn tay của thiếu nữ.

Lần này, không riêng Hàn Lập, những người còn lại cũng quay đầu nhìn chăm chú.

Kim Duyệt thần sắc không thay đổi, dùng những ngón tay ngọc mà phủi những chiếc lá xanh ngọc trên chiếc hộp.

Lập tức cỏ xanh mọc ra tua tủa, những lá cây này bị nàng nắm xuống một cách nhẹ nhàng, khéo léo.

Một tiếng lạch cạch vang lên, không còn nữa sự trấn áp của các mảnh lá, chiếc hộp màu đỏ đậm lập tức bốc cháy lên ngùn ngụt, hoá thành một quả cầu đỏ sẫm.

Kim Duyệt một tay nâng quả cầu lửa này, nhưng rồi lại run lên như không có việc đó xảy ra.

Đám cháy vừa tắt, từ trong đó hiện ra 1 quyển trục dài nửa thước màu đỏ đậm, 2 đầu quyển trục mỗi bên đều có 1 màu xanh đỏ, 2 cái đầu quý cắm ở đó. Sinh động như thật vậy. Trong miệng nói lẩm bẩm, đem quyển trục ném về phía trước, lập tức trôi nổi về phía khoảng không ban đầu.

Tiếp sau đôi cánh phía sau lưng thiếu nữ, một chiếc lông hoá thành một đạo kim mang bắn nhanh ra, một tia sáng loé lên, nhập vào quyển trục. “Thạch trường lão, ngài cũng ra tay mở ấn đi chứ.” Thiếu nữ làm phép xong, quay đầu về phía nam tử mặc áo đen nói.

“Việc này liên quan đến sự tồn vong của bản tộc, ta sẽ ráng hết sức.” Người mặc áo đen mỉm cười nói, đôi cánh phía sau bắn ra một đường ánh sáng đen như thối, cũng hướng một chiếc lông bắn vào phía trong quyển trục. Về phần lão xích tu và mỹ phụ, không đợi thiếu nữ nói gì, đã làm ra động tác có một không hai. Một lúc đã hút vào quyển trục, bốn tên Thiên Bằng trường tộc linh vũ, cuối cùng trong không trung đã hiện lên sự biến hoá.

Dưới tia chớp toàn một màu đỏ, nó liên bành trướng lên mấy lần, đồng thời đôi mắt nhắm chặt của đầu quý ở hai bên dần dần mở ra, lộ ra con ngươi đỏ tươi như máu, hai miệng buồng lỏng ra, quyển trục vốn bị khoá chặt cuối cùng đã được mở ra.

Ánh sáng đỏ trong quyển trục chớp động, rồi vô vàn những kí hiệu không giống nhau cũng quay cuồng không yên.

Trong mắt Hàn Lập chợt loé lên một tia màu lam, đem nội dung quyển trục này đọc không bỏ sót một từ.

Tại những ô đỏ rõ ràng là toàn những chữ nhỏ san sát nhau, quá nửa đều là những cái tên người. Phía trên đỉnh quyển trục, lại dùng văn tự của Phi Linh tộc viết “Thiên Bằng chi thệ” bốn chữ vàng lớn.

Phía dưới thì viết ra một cách có sắp xếp nội dung của thệ ước bằng chữ màu trắng

bạc, nội dung đều độc nhất vô nhị như quyển Thiên Bằng tộc điển tịch. Nhìn xuống dưới mới là một loạt những cái tên tên người viết bằng màu xanh đen. Hàn Lập hướng về phía trên quyển trục mà cẩn thận đọc lướt qua.

Kết quả tiếp đến những rặng mây hồng, thì đột nhiên có một âm thanh rõ ràng, kéo dài từ quyển trục phát ra, lập tức sau đó những đám mây sáng quay cuồng một trận, từ bức hình trong quyển trục bay ra một con đại ngạ hư ảnh màu xanh, lúc bay ra chỉ có không hơn một thước, nhưng ngay lập tức toàn thân linh quang lớn dần ra, chớp mắt đã biến cao lớn như quả núi, bao trùm cả một nửa của đại điện, khiến cho đám người của Hàn Lập đều bị che khuất ở dưới.

Hàn Lập và cả đám người Bạch Bích đều kinh ngạc, Kim Duyệt chờ mấy vị trưởng lão mà bất động thanh sắc, như thể không phải lần đầu nhìn thấy cảnh tượng kinh người này.

“Lùi lại”

Kim Duyệt một tay xuất chiêu, trong tay hiện ra một chiếc gương đồng chói sáng, hình ảnh con chim đối diện chỉ là một thoáng nhỏ.

Lập tức hư ảnh đó vang lên một âm thanh nhỏ, toàn thân liên vỡ vụn, cuối cùng hoá thành một đám khói xanh nhập lại vào quyển trục.

“Người dùng tinh huyết của chính mình, viết tên lên phía trước đi. Nhất định phải dùng tên thật của mình, nếu không thế ước có phản lại, cũng không ai có thể cứu được người.” Kim Duyệt thu lại gương đồng, quay lại nói với Hàn Lập. Hàn Lập rung mình, hoá ra có một chút suy nghĩ khác phóng ra phía sau đầu. Hắn hít sâu một cái, bước thật dài về phía trước.

Há miệng phun ra một sợi tơ vàng, tia sáng ánh kim từ ngón tay trở về ra một cái miệng nhỏ toàn thân linh lực hạ thông xuống, liền từ miệng chảy ra một giọt máu màu vàng kim nhạt.

“Ý”, Thạch trưởng lão vẫn ngồi bất động, đôi mắt bỗng lộ ra một chút ngạc nhiên.

“Sao cơ? Thạch trưởng lão phát hiện điều gì không ổn sao?” Lão xích tu vuốt chòm râu hỏi?

“Không có gì, Hàn đạo hữu hẳn phải tu luyện công pháp đặc biệt hoặc cũng ăn được dị quả, nếu không máu huyết sẽ không hiện ra màu sắc này.” Người mặc áo đen chân chữ một chút rồi chậm rãi nói.

“Như thế này, loại kim sắc tinh huyết này rất ít thấy, nhưng quá nửa đều do sau khi thân thể mạnh mẽ đến trình độ nhất định, mới có thể xuất hiện được dị biến.” Lão giả đảo mắt khắp người Hàn Lập một lượt, như có điều muốn nói. Người mặc áo đen mỉm cười, không nói thêm gì nữa. Lúc này Hàn Lập tiến đến rồi.

Quyển trục trước mặt, tại một chỗ trống, dùng tay bay nhanh viết lên tên của mình. Kim sắc tinh huyết bay đến quyển trục, lập tức từng chữ một hiện ra, lại loé lên một cái, rồi hoá thành chữ màu xanh đen lần nữa, khô héo không chút ánh sáng, phẳng phất như chữ đã viết bao nhiêu năm rồi vậy.

Cùng lúc đó, Hàn Lập mơ hồ cảm thấy bị vật gì đó đang nhìn, nhưng ngay lập tức vật đó biến mất không dấu tích.

Hàn Lập trong lòng kinh ngạc, xem ra đan chi thế ngày hôm nay quả có chút môn đạo.

Đan viết là như vậy, hẳn càng yên tâm.

Có vật này trói buộc thì chắc những vị trưởng lão của Thiên Bằng tộc nếu muốn qua cầu rút ván cũng không dễ dàng gì.

Không đề cập tới tâm lí Hàn Lập bên này đang suy nghĩ không ngừng, Kim Duyệt chỉ đợi hẳn viết chữ xong liền lập tức làm phép về phía quyển trục.

Vật ấy run lên, bay lên trên một vòng, hoá thành một quyển trục lần nữa, cái đầu của hai con quỷ động dậy, lại cắn chặt lấy hai bên. Lại một tay xuất chiêu, quyển trục sau khi thu nhỏ lại, bay luôn đến tay áo của nàng.

“Tốt lắm, việc này đã xong. Phía dưới do Tư trưởng lão nói những việc uyên thí luyện chuyên với những nơi ở đây cần phải để ý. Các người phải nhớ cho kĩ, nói không chừng một câu nào đấy, trong khi luyện công lại có thể cứu được các người.” Thiếu nữ thu lại quyển trục, lạnh nhạt nói. “Địa uyên thí luyện, là chi chủ thứ 72 của Phi linh tộc ta, cứ 300 năm nhất định phải tổ chức một lần thí luyện...” Lão xích tu một bên từ từ nói.

Hàn Lập dụng tâm nghe...

Mấy ngày sau, còn mấy con cự điều toàn thân màu tuyết trắng khổng lồ từ cửa lớn của thánh thành bay ra, sau đó bay không ngừng, một mạch bay đến một nơi xa nào đó. Trong đó có một con, trên thân là Hàn Lập đang ngồi.

Từ hai bên cánh của những con cự điều trắng này xuất hiện hơn hơn mười mấy người, sau mấy cái đập, lại bay lên chân trời xa xăm, rồi biến thành mấy chấm đen. Sau khi lại toé sáng lên thì hoàn toàn biến mất.

Ba tháng sau trên đỉnh một cự phong.

Khắp bốn phía của một cái sân lớn có phiến đá to màu xanh là hơn một trăm tên Phi linh tộc đang đứng. Ở giữa, có một con hạc tiên và một con quái điều toàn thân rực rỡ, chúng đang đánh nhau giữa không trung.

Con hạc tiên đó có những động tác vô cùng kì quái, một trảo một trác, phát ra trong gió xé những tiếng “xuy xuy”, mới xem cũng đã biết là bộ dạng dị thường.

Còn con quái điều đó thì trên đầu mọc ra một cái sừng, sau lưng có bốn cái cánh, khắp thân mình bao bọc một lớp màu khói, mặc cho những ánh hà quang của hạc tiên công kích, nó đều làm như không có chuyện gì xảy ra.

Hạc tiên thấy vậy liền tức giận, đột nhiên bay ngược lại về phía sau hơn mười trượng, sau đó hai cánh nhắm ngay phía con quái điều toàn thân rực rỡ đó mà đập.

Nhất thời hơn mười cái linh kiều dài bắn ra, sau đó trong một vệt sáng giữa không trung, liền hoá thành hơn chục con dao sáng chói, loé lên một cái đã có thể đâm vào hà quang phía đối diện.

Hà quang diễm lệ vô cùng thần diệu, nhưng đã bị những lưỡi dao sắc đó tấn công cùng một lúc, cuối cùng cũng phải phát ra một tiếng kêu đau đớn, một bộ bị buộc phải tách ra.

Hạc tiên thấy vậy, trong lòng mừng rỡ, vừa định làm lại phép bắn lưỡi dao ban nãy thì đột nhiên từ miệng con quái điều phát ra một tiếng the thé, há to miệng để một luồng cuồng phong màu vàng bay ra, bay qua đến đâu thì làm cho những lưỡi dao sắc ở đó

quay đông quay tây, quay tròn không ngừng giữa không trung, hoàn toàn mất kiểm soát.

Hạc tiên kinh ngạc, cũng há miệng to ra như thế, một đường trắng sữa sáng loé bay ra, trong nháy mắt xuyên thủng cả cuồng phong, đến chỗ quái điều.

Quái điều loé lên đôi con ngươi màu tím kì lạ, cái sừng đen trên đỉnh đầu cũng phát ra những tia màu đỏ, cùng lúc với cột sáng đụng vào nhau. Sau tiếng ầm ầm, cả hai đều đã kiệt sức. “Tuân huynh, huynh còn thần thông gì cứ việc cho ra luôn đi. Nếu mà không có tại hạ đành ra tay vậy.” Từ miệng quái điều bỗng phát ra tiếng nói của một nam tử. “Hừ, giác thức tộc các ngươi cũng chỉ có những loại thần thông này thôi, lại có thể bắt được ta sao được.” Từ miệng hạc tiên cũng phát ra một tiếng nói lạnh lùng như thế. “Được, vậy để các hạ xem thần thông ta mới luyện xong một chút vậy.” Quái điều không khách khí nói.

Lập tức bốn cánh đồng thời xuất chiêu, người và mảnh huyễn quang lại hoá thành một màu vàng, trượng hứa đến cao, thức dạng cổ phác.

“Không được!” Mới nhìn cảnh đó không ít người đều kinh sợ lùi bước, chỉ có một vài người cao lớn mới đứng yên tại chỗ không động đậy.

Hoàng chuông phát ra một tiếng chuông nặng nề, thoáng qua một cái.

Tất cả những người nghe thấy âm thanh này đầu óc đều kêu ù ù, chịu sự ảnh hưởng rất lớn.

Hạc tiên nghênh mặt đón nhận cái đại bán uy này bỗng nhiên không rên lên một tiếng nào mà ngã quy từ không trung xuống.

Đồng thời toàn thân phát ra ánh sáng trắng, rồi hoá thành một nam Phi linh tộc hơn 300 tuổi, khắp người áo bào trắng.

Đám người gần đó vội vàng bay ra một Phi linh tộc khác, một tay tiếp lấy nam tử đó, sau đó nâng bay một cách nhẹ nhàng.

Hoàng chuông vụt qua, trực tiếp hoá thành một thanh niên mặc áo bào đen, hướng về phía dưới lượn một vòng, trong miệng bình tĩnh nói “Đa tạ”.

Nam tử ban nãy hoá thành hạc tiên giờ mới dần tỉnh lại, vừa rời người đi cùng liền

hướng sắc mặt khó coi về phía người thanh niên mặc áo bào đen trên không trung.

Chương 1430: Ngọc Hoàng Đình

Nhìn kĩ một chút thì nam tử hoá thành hạc tiên với người của Phi linh tộc mà ban nãy đã đón hẳn có tướng mạo không giống với Nhân tộc bình thường, mặt thì có giống Nhân tộc nhưng hai tai lại nhọn, phía trên thiên linh lại có một cái cột tròn tròn màu đỏ.

Về phần người thanh niên vừa biến thành quái điều ban nãy, ở phía trán mọc ra một cái sừng nhỏ, hai bên mép cũng lộ ra hai cái răng nanh dài hơn cả tấc.

Về phần hàng trăm Phi linh tộc xung quanh đó cũng có những chỗ không như Nhân tộc, chỉ có điều là những người có điểm không giống nhiều hơn, số còn lại thì khác biệt không nhiều lắm. Nhưng sau lưng những người này đều mọc những đôi cánh hoặc lớn hoặc nhỏ, dài có ngắn có, màu xám có, màu đỏ cũng có, đủ các kiểu dáng.

Những người này đều là Phi linh tộc.

“Thiên chung của Bị Thức tộc giáng Ma thần thông, quả nhiên uy lực bất phàm, ta xin nhận giáo.” Nam tử bị thua không cam tâm nói, rồi cùng với đồng hành lúc nãy lui về phía đám đông.

“Còn vị đồng đạo nào, mời lên đây chỉ giáo.” Người thanh niên mặc áo bào đen có vẻ lơ đãng nhìn xuống đám người phía dưới đưa ra lời khiêu chiến.

Tộc người Phi linh ở phía dưới thì thầm to nhỏ nhưng vẫn chưa có ai dám lên nghênh chiến.

Người thanh niên thấy vậy, mặt hiện lên một nét cười lạnh lùng, vừa lúc muốn nói cái gì đó thì bỗng từ xa có một tiếng lớn vang đến: “Mau nhìn, phía tây kia các thánh tử của Ngũ quang tộc, Thiên man tộc, Xích dung tộc cũng đã đến rồi.”

Vừa nghe được lời này, đám người phía liên ngân người ra, ngay sau đó là những tiếng rì rào trao đổi.

Có một vài người hiếu kì, thậm chí còn liên bay về phía xa đó. Nháy mắt cái những

người còn lại chỉ còn không đến một nửa.

Người thanh niên mặc hắc bào nghe đến tên Thiên man tộc liền nhẹ nhàng bay xuống dưới, không một tiếng động nào.

Cùng lúc đó, ở nơi cách cự phong hơn trăm dặm, mười mấy con cự cầm đủ hình dáng, còn xen vào một con bộ cặp hồng phi dài hai mươi mấy trượng đang bay về phía bên cự sơn.

Trong khoảng cách ấy có mấy người toàn thân tuyết trắng, cả nam lẫn nữ. Một hàng người đang từ thánh thành của Thiên Bằng tộc bay ra.

Hàn Lập cười một con cự cầm, xá tại ở trong đó.

Một hàng Yêu man tộc, trừ Hàn Lập với ba tên thánh tử ra còn có Kim Duyệt trưởng lão và vị Thạch trưởng lão thần bí.

Lão giả xích tu và mỹ phụ thì vẫn ở nguyên tại thánh thành.

Thử Đoá với họ ở cùng nhau, còn có hai đám người có phục sức và hình dạng không giống người.

Một đám tóc màu tím, da màu hồng, đám còn lại thì cánh ít hơn, phục sức đẹp diễm lệ.

Nhìn về bên ngoài thì đúng là người của Xích dung tộc và Ngũ quang tộc. Nhưng nếu so sánh hai tộc thì Thiên Bằng nhân tộc lại có vẻ đông hơn.

“Kim trưởng lão, xem ra Ngọc hoàng đình là các vị trưởng lão, nên biết là chúng ta đến rồi, mau ra đón khách đi chứ?” Một người phụ nữ dung mạo ưu tú, phục sức diễm lệ vừa cười vừa nói.

Tại khoảng không cách xa cự phong, hiện ra từng đoá từng đoá diễm quang đủ mọi màu sắc, quay cuồng đan loé vào nhau, khắp cả khoảng không đều phủ lớp khói màu sáng lạn.

Cảnh tượng kinh người đó, cho dù thân ở xa cả trăm dặm bọn người này vẫn có thể chứng kiến rõ ràng một cách dị thường.

“Cảnh tượng này chúng ta cũng không phải lần đầu nhìn thấy. Thời gian trôi qua nhanh thật, nháy mắt cái đã 300 năm. Chúc huynh trước khi ra đi chắc cũng phải có cảm nghĩ gì đó.” Kim Duyệt lên tiếng, quay đầu về phía mấy lão già da hồng hoi.

“Có thể có cảm nghĩ gì chứ! Trừ phi chúng tôi có thể luyện thành thân chân linh hoặc bay đến được giới chân tiên nếu không thì ít thì mấy ngàn năm nhiều thì mấy vạn năm chúng ta đều chỉ là một nắm cát vàng thôi. Sự luân phiên hưng thịnh của các tộc cũng là chuyện bình thường, những việc của những ngày trước Kim trưởng lão suy nghĩ thế nào rồi?” Vị lão già kia mặt không chút thay đổi hỏi ngược lại.

“Thiên Bằng nhân tộc chúng tôi thực sự nhỏ yếu hơn trước kia nhưng bản tộc từ xưa đến nay vẫn là một trong những tộc có niên đại lâu đời nhất, có thể nào dễ dàng vứt bỏ việc truyền thừa của chính mình mà rơi vào ngực hăn được. Chuyên Chúc huynh đề cập lúc trên đường ta đã suy nghĩ rất kĩ, chỉ có thể từ chối thôi.”

Con người của thiếu nữ chợt loé lên, trả lời một cách lạnh nhạt.

“Thật sao? Nếu ta không nhớ nhầm thì ngày xưa ô linh tộc của quý tộc Thạch trưởng lão dường như cũng là thời kì hưng thịnh của quý tộc. Nay quý tộc đã suy yếu rồi, nhập vào tộc lớn mạnh của chúng tôi, dành khoảng trống cho các tộc khác, cũng là việc thiên kinh đại nghĩa. Kim trưởng lão đâu nhất thiết phải nói nghiêm trọng thế?” Lão già họ Chúc cười lạnh lung nói.

“Việc của Điều linh tộc, há có thể so sánh cùng tình hình bây giờ? Điều linh tộc lúc đầu không chỉ là thánh chủ của các tộc mà do gặp phải cảnh đê áp của địch thủ mà xin gia nhập vào tộc ta. Bản tộc chưa bao giờ uy hiếp cả.” Thiếu nữ hời hợt trả lời.

“Hừ, việc đó xảy ra đã lâu ai còn biết đâu là thật giả thế nào. Nếu quý tộc chính thức cự tuyệt ý tốt của bản tộc vậy đành để xem thánh tử của quý tộc có qua nổi thí luyện không. Nếu không đừng trách chúng tôi đã đề nghị với buổi liên hoan các trưởng lão cường ép xoá bỏ quý tộc. Đừng có quên những thứ đối với quý tộc cảm thấy hứng thú cũng không phải là của Xích dung tộc ta.” Lão già họ Chúc cười mờ ám.

“Chúc huynh, quý tộc là tộc lớn mạnh thứ ba trong 72 tộc của chúng ta, hà tất phải thâm được Thiên Bằng tộc? Lẽ nào quý tộc vẫn thực sự muốn đàn áp Cửu việt tộc?” Người phụ nữ đưa đưa con người, cười duyên nói.

“Thu phu nhân, người không nên ăn nói hàm hồ thế, bản trưởng lão đã nói những lời bất kính với Cửu vị tộc lúc nào?” Vừa nghe người phụ nữ nói, trưởng giả họ Chúc liền biến sắc một mực phủ nhận.

Người phụ nữ cười, vừa định nói gì đó thì từ đằng xa đột nhiên truyền lại những âm thanh tiên nhạc, tiếp đến chân trời linh quang chớp sáng, đám khói màu lớn cuộn cuộn kéo đến.

Mấy người liền im tiếng không nói một lời nào nữa, toàn đội ngũ càng không ngừng độn quang, trôi nổi giữa không trung.

Trong chớp mắt đám khói đã đến chỗ mấy người cao lớn, rồi từ trong đó xuất hiện ra mười người phục sức khác nhau, quá nửa đều tóc trắng, lão thái long chung bộ dạng “tham gia chư vị lão trưởng.” Kim Duyệt và người của lão trưởng họ Chúc mới nhìn thấy mười người này đều sợ hãi mà đứng dậy nhảy hết xuống, hướng về phía mười người đó mà thi lễ.

“Chư vị không nên khách khí thế, mọi người sớm muộn cũng sẽ là thành viên của chúng ta. Các vị trưởng lão còn lại ở Ngọc Hoàng Đỉnh, xin đợi các vị.” Một người phụ nữ trong mười người cầm một gậy cười tủm tỉm nói.

“Cái gì, lẽ nào ba tộc chúng tôi lần này đến chậm nhất sao?” Kim Duyệt trong lòng không yên, khách khí hỏi.

“Chậm nhất cũng không phải, quý diện với độc cửu tộc ở phía bắc đang có việc quan trọng, phải đợi địa uyên mở ra mới đến được. Vì thế ba tộc các người đến thì có thể bắt đầu thịnh hội rồi.” Lão phu nhân cười ha ha trả lời.

“Thì ra là thế.” Kim Duyệt nghe vậy gật đầu.

Hàn Lập đứng ở phía sau, đưa mắt nhìn mười người mới xuất hiện này trong lòng rung mạnh không thôi.

Mười người này hơn nửa đều đã hợp thể tu vi, lão phu nhân mở lời đầu tiên, thậm chí không thể nhìn ra mực độ tu vi, ít nhất cũng bằng với Kim Duyệt, cũng là sự tồn tại đáng sợ của hợp thể trung kì.

Những người này chính là các trưởng lão được truyền danh của buổi liên tịch rồi.

Nghe nói những người này đều nguyên là trưởng lão của các tộc, tuổi thọ phải rất cao mới có thể tham gia trưởng lão hội này, mà trong những ngày tham gia này cũng đã tự mình vứt bỏ thân phận nguyên trưởng lão, và trách nhiệm với cả Phi linh tộc.

Lúc này, lão họ Chúc và thiếu phụ cũng lên phía trước hàn huyền mấy câu với lão phu nhân. Lập tức hàng người dưới sự dẫn dắt của mười người này lại lần nữa bay thẳng đi.

Một lúc sau, mọi người đã tới gần Cự Phong, phía trước có thể thấy được những kiến trúc bang bạc khí, mà trên cao thì rất nhiều những điểm đen lớn nhỏ xoay quang không ngừng.

Sau khi nhìn kĩ Hàn Lập mới phát hiện đó là hàng trăm loại cự cầm đang bay giữa không trung, trong đó có một phi trùng to lớn mang cánh, hình thái đáng sợ.

Cách ngọn núi vài dặm có một tiếng “ầm” nổi lên, từ trong toà kiến trúc trên đỉnh núi phát ra một đạo sáng bảy sắc, chỉ một ánh sáng như vậy cũng đến được chỗ của những người cách đó rất xa.

Theo sau, một đường cầu cong huyền lệ tươi đẹp thật lớn xuất hiện ngay trước mắt.

Mấy người đi cùng lão phu nhân thân hình thoáng sáng lên, bước lên phía đường cầu, sau đó lão phu nhân mỉm cười xuất chiêu.

“Tao môn cũng lên đây đi.” Kim duyệt sai bảo một tiếng, cũng xuống cự cầm, sau đó liền bước đến phía cầu.

Thiếu phụ với 1000 người Xích dung tộc cũng không chịu ở lại mà bước lên.

Hàn Lập bước lên cầu, chỉ cảm thấy chỗ nhắm mềm nhũn, mười ngón chân như bị đàn hồi, như thể bước trên một tấm đệm dày vậy.

Vì hiếu kì, Hàn Lập cẩn thận nhìn xuống dưới, định phát ra thần niệm để xem xét cho kĩ những đột nhiên chân động đây, khắp bốn phía hiện lên một tia sáng có màu, bao lấy mọi người trong đó, chỉ sau một cái chớp động đã đưa mọi người sang bên kia đầu cầu.

Thật là thần kì.

Hàn Lập lúc này không dò xét chỗ kì dị dưới chân nữa, vì chỗ bên dưới cầu có hơn 20 người Phi linh tộc đang đứng, chăm chăm nhìn vào hắc.

Phía sau người họ là một màn sương trắng lượn lờ bay, một toàn điện lớn màu xanh như ẩn như hiện.

Mà phía trước mọi người lại chỉ có hai người, một người trung niên tóc trắng như tuyết, mũi cao, một người là lão giả với nếp nhăn khắp mặt, mặt dài kì lạ, cổ đầy những chấm đen.

Lão phu nhân nhìn thấy cảnh tượng đó liền cười đầy ám ý, tay áo run run bước về phía hai người này. Số còn lại thì bước lùi về phía đám người, không để lại dấu tích.

“Mấy vị trưởng lão mang theo các thánh tử từ xa mà tới, trên đường không ít vất vả, các thánh tử có thể vào điện mà nghỉ ngơi, các vị trưởng lão thì xin theo mấy lão gia chúng tôi đến trong điện trò chuyện đã. Các vị trưởng lão khác cũng đang ở trong điện, do các vị trưởng lão còn lại đang tiếp.” Lão giả xăm hình vừa chấp tay mỉm cười nói.

“Minh trưởng lão khách khí quá rồi. Tôi xin tòng mệnh.” Chúc trưởng lão của Xích dung tộc vẻ mặt tươi cười đáp.

Kim Duyệt và năm thiếu phụ khác của Ngũ quang tộc mặc dù với Xích dung tộc không hợp nhau nhưng lúc này cũng không có ý kiến khác, quay người về phía Hàn Lập, ba người trong nhóm cùng đi về phía đám sương trắng.

“Các vị thánh tử, đi theo tôi. Tiểu tử sẽ xếp chỗ ở cho các vị.” Không biết từ lúc nào một thiếu nữ nhỏ nhắn trong bộ y phục trắng đã xuất hiện phía trước Hàn Lập và mười mấy người khác, cười hi hi nói.

Chương 1431: Chúc Âm Tử

“Làm phiền đạo hữu rồi.” Mặc dù đối phương tu vi không cao, một tên Thánh tử Xích Dung tộc vẫn không dám chậm trễ coi thường.

Ba tộc của Xích Dung tộc là nhiều người nhất, một lần phái ra tận bảy tên Thánh tử. Tiếp theo có Ngũ Quang tộc, có năm người. Ít nhất chính là Thiên Bằng tộc, tính cả Hàn Lập nữa cũng bất quá chỉ có ba người mà thôi. Thiên Bằng tộc này mặc dù cử ít người đi, nhưng lại có vẻ không có ý tứ gì khác, ngược lại, nhiều tộc khác khẳng định vẫn còn giấu diếm vài Thánh tử chưa xuất ra.

Hơn nữa Thánh tử các tộc đại đa số đều là tu vi Hóa thần trung kỳ, so với Bạch Bích và Lôi Lan, đích xác cũng mạnh mẽ hơn không chỉ một bậc.

Có thể thấy được Thiên Bằng tộc tại Phi Linh tộc đích xác vị trí không tốt đẹp gì. Khó trách thượng tầng của tộc này không tiếc tổn hao lực lượng mượn sức của hãn.

Cái chuyện nhược nhục cường thực (ý nói kẻ mạnh thì có thực lực) ở trong linh giới bách tộc là đương nhiên, ai cũng thấu hiểu cái triết lý này.

Trong lòng Hàn Lập tự đánh giá, mang theo Bạch Bích cùng Lôi Lan hai người hòa cùng đoàn mấy người của Ngũ Quang tộc, đi tới phía sau của đám người Xích Dung tộc.

Đột nhiên hai nữ nhân đi cùng Hàn Lập khẽ run lên một cái, không khỏi tự động xích gần lại hai bên của Hàn Lập.

Hàn Lập tự nhiên cũng nhận thấy sự khác lạ này, nhưng hãn lại hề cảm thấy ngạc nhiên. Hãn vốn đã để ý nhất một gã nam tử khuôn mặt âm lệ, hai mắt lộ đầy sát khí trong đám người Xích Dung tộc kia.

Người này so với các thánh tử khác của Xích Dung tộc tu vi không sai biệt nhiều lắm, nhưng hãn lại là người cấp cho kẻ khác một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Nghĩ tới đây, Hàn Lập nhìn bóng lưng của nam tử kia, hai mắt không khỏi híp lại,

song mục vận khởi dò xét.

“Như thế nào, Hàn huynh có vẻ cảm thấy hứng thú với Chúc Âm tử sao?” Một nữ tử kiều my khoảng hơn hai mươi tuổi đứng trong nhóm Ngũ Quang tộc đột nhiên cười nói với Hàn Lập.

Ở giữa đám người Thiên Bằng tộc, Hàn Lập mặc dù chỉ là một tên Thánh tử ngoại đạo, cũng có thể nói là giả mạo, nhưng một thân tu vi cao giai kia lại không có chút gì giả mạo. Vô luận Ngũ Quang tộc hay đám Xích Dung tộc kia đều nghiêm nhiên coi hắn là thánh tử cầm đầu của Thiên Bằng tộc.

Hơn nữa, khuôn mặt hắn lại vô cùng xa lạ, càng khiến người khác nghĩ rằng Thiên Bằng tộc giấu diếm hắn bao lâu nay, giờ công phu đại thành mới xuất ra sử dụng. Chính lẽ đó càng khiến hắn trở thành đối tượng chú ý của các tộc khác.

Trên đường đi, bởi vì có Kim Duyệt trưởng lão đi cùng, những người khác vẫn chưa có cơ hội nói chuyện gì với nhau. Hôm nay vị trưởng lão kia đã tách ra, nữ tử của Ngũ Quang tộc này mới mở miệng hỏi thăm.

Đương nhiên đây cũng có nguyên do Thiên Bằng tộc và Ngũ Quang tộc luôn có sự giao hảo khá tốt.

Còn đám thánh tử Xích Dung tộc, căn bản không có khả năng chủ động hỏi hay bắt chuyện gì đó.

“Không có gì, vị Chúc huynh này sát khí trên người không nhỏ, sợ rằng kinh nghiệm tranh đấu cùng người khác không thấp.” Hàn Lập thản nhiên trả lời.

“Xem ra chuyện Hàn huynh ẩn thân nơi hải ngoại một bậc tu luyện là không phải giả. Chúc Âm tử kia mặc dù tuổi trẻ nhưng đại danh của hắn đã vang lừng khắp nơi. Hắn từng một mình bảy lần xâm nhập địa uyên, mặc dù không tiến vào sâu, nhưng đã trải qua không ít yêu vật nổi danh. Có thể nói, danh tiếng của hắn không kém gì Thất Việt tộc Ngao Thanh và Nam Lũng tộc Phí Dạ. Nghe nói thần thông thậm chí không có dưới trung giai...” Nữ tử Ngũ Quang tộc cười trả lời, giọng điệu cơ hồ cũng không có chút gì kiêng kỵ chuyện đám người Xích Dung tộc nghe được.

“Thì ra là thế.” Hàn Lập bất động thanh sắc gật đầu, không nói thêm điều gì.

Thấy Hàn Lập đầy vẻ lạnh nhạt, nữ tử của Ngũ Quang tộc càng thấy có cảm hứng, nhưng không chờ nàng ta nói thêm gì nữa, đoàn người được cô gái bạch sam dẫn tiếp đi tới trước một tòa lầu cao sáu bảy tầng.

Tới đây nàng ta quay đầu lại nói:

“Tam tộc chư vị lựa chọn một tòa lầu là được. Có một việc, tiểu tỳ phải nhắc nhở chư vị một chút. Tại Ngọc hoàng đỉnh, trừ phía Đông có khu giác kỹ tràng – nơi mọi người có thể đến để tự do tỷ thí, còn lại tất cả các phương khác không được động thủ tranh đấu. Nếu không nhẹ thì chịu đau khổ da thịt, nặng thì phế trừ tu vi.”

“Chúng ta biết rồi, làm phiền cô nương.” Đoàn người nghe vậy thì phân lớn ai cũng khẽ rung mình, chỉ một gã Xích Dung tộc tướng mạo anh tuấn lên tiếng đáp lời.

“Tiểu tỳ gọi là Tiểu Trúc. Từ giờ phụ trách mọi sự của tam tộc các vị. Các vị có bất kỳ chuyện gì đều có thể tìm đến ta.” Bạch sam nữ tử thản nhiên cười, hướng đám người Hàn Lập thi lễ rồi cáo từ rời đi.

Mọi người sau đó cũng không nói chuyện gì thêm, đều tự mình tìm các tòa lầu các để tiến vào.

Hàn Lập chọn tầng lầu cao nhất, Bạch Bích và Lôi Lan thì phân biệt ở hai tầng thấp hơn.

Sau mấy tháng bay liên tục không ngừng nghỉ, ngay cả Hàn Lập cũng cảm thấy mệt mỏi.

Ngay khi nhận chỗ ở, hắn không nói nửa lời, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu nghỉ ngơi.

Không biết qua bao lâu thời gian, khi Hàn Lập mở đôi mắt ra thì ngoài cửa sổ sắc trời đã trở nên mờ mịt.

Nhẹ nhàng đi xuống giường, Hàn Lập duỗi duỗi người. Hắn bình tĩnh đi xuống lầu.

Xuống đến nơi thì Bạch Bích còn đang nhập định trong phòng, nữ tử Lôi Lan thì chẳng thấy đâu.

Hàn Lập cảm giác có chút ngoài ý muốn.

Nhớ kỹ lúc trước khi đi, Kim Duyệt đã dặn dò kỹ lưỡng không để hai người bọn họ tách ra, tránh trường hợp bị người khác ám toán.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, cảm thấy thực sự không yên tâm, liền đi ra khỏi khu lầu các.

Hai người này dù sao cũng có liên quan tới thành công của Uyên thí luyện, hẳn thật sự không thể cứ vậy mà không để ý được.

“Ồ, đây không phải là Hàn huynh sao? Thật là khéo léo à!” Vừa bước ra khỏi cửa lớn, đột nhiên một âm thanh lưỡi biếng vang lên trong tai Hàn Lập.

Hai mắt Hàn Lập chợt lóe, nhìn theo hướng tiếng nói.

Chỉ thấy một thanh niên mặt tròn đang từ trong đi ra, đúng là một trong những người của Xích Dung tộc, nhưng nét mặt tràn đầy vui vẻ, cười hì hì.

Mặt Hàn Lập không chút thay đổi nhưng trong lòng lại cười lạnh một tiếng.

Đối phương nếu thật sự ngẫu nhiên gặp mình ở đây mới thật là chuyện quý, hơn phân nửa người này đã chờ sẵn ở quanh đây đợi hắn xuất hiện.

Mặc dù không biết đối phương có chủ ý gì, nhưng khẳng định không phải chuyện tốt.

Hàn Lập nhìn đối phương không nói một lời.

“Ha ha, Hàn huynh cần gì phải căng thẳng như vậy. Hai tộc của chúng ta mặc dù bây giờ có mâu thuẫn nhỏ, nhưng là vẫn chưa tiến vào Uyên thì không cần phải rút kiếm khai đao. Sau này đến khi quý tộc gia nhập Xích Dung tộc chúng ta, không phải tất cả đều là huynh đệ rồi sao?” Tên Xích Dung tộc này thấy vẻ lãnh đạm có chút hàn ý của Hàn Lập thì liền cười giả lả.

“Nếu thật sự hai tộc hợp nhất... Đúng là có khả năng điều này xảy ra.” Hàn Lập hai mắt đột nhiên khẽ động, vẻ mặt nở nụ cười nhẹ.

Thấy vẻ mặt Hàn Lập đột nhiên biến hóa như vậy, gã thanh niên kia có chút sừng sốt nhưng lập tức cười rộ lên.

“Tiểu đệ là Xích Thiên, cũng là lần đầu tiên đến Ngọc Hoàng đình. Chúng ta chi bằng kết bạn đi một chút?”

“Kết bạn đi cùng?” Hàn Lập có chút không ngờ tới.

“Nơi đây vẫn còn cấm chế tranh đấu. Hàn huynh sợ ta ám toán sao?” Xích Thiên cười thản nhiên.

“Hàn mỗ mặc dù không sợ ám toán, nhưng là không có hứng thú kết bạn cùng người khác.” Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống.

Xích Thiên bị Hàn Lập cự tuyệt, ánh mắt chợt lóe lên sự tàn khốc, nụ cười rất cục thu liễm đi.

“Hàn huynh lần này đi ra ngoài là muốn tìm quý tộc Lôi cô nương sao?” Thanh niên mặt tròn trầm mặc một lát rồi chậm rãi nói.

“Lời này có ý tứ gì?” Âm thanh Hàn Lập trở nên rét lạnh.

“Không có gì, tại hạ chỉ là lúc trước chứng kiến Lôi Lan cô nương hình cùng với Hồng Sa sư tỷ của bốn tộc nói là cùng nhau đi ra ngoài. Hình như nói là đi tới khu giác kỹ tràng phía Đông để đại khai nhãn giới gì đó. Ta nói cho các hạ biết để các hạ khỏi nhọc công tìm kiếm loạn khắp nơi.” Xích Thiên vẻ ngoài có vẻ như cười nhưng bên trong lại không cười.

“Nói như vậy, tại hạ xin đa tạ Xích huynh thật nhiều.” Hàn Lập mặt vẫn lạnh băng, ôm quyền cảm tạ một câu rồi người phiêu diêu đi mất.

Nhìn bóng lưng Hàn Lập đi khuất, ánh mắt Xích Thiên chợt lóe, lập tức cười lạnh một tiếng.

“Xích sư đệ, người làm tốt lắm.” Thân hình Hàn Lập khuất hẳn thì phía trong lâu các chợt truyền đến một âm thanh thản nhiên.

Theo đó là một bóng người xuất hiện từ trong đi ra cửa lớn. Người này là một nam

nhân cao gầy, dáng vẻ giống một người Xích Dung tộc nhưng hai mắt lộ ra một tia sát khí.

“Chúc sư huynh! Việc này nhỏ thôi, không cần nói vậy. Bất quá, người này tuy là cao giai linh tương, nhưng sư huynh cũng đâu cần phải chú ý như vậy? Ta chỉ cần tùy tiện xuất ra một người cũng có thể đối phó dễ dàng mà?” Xích Thiên vẻ mặt biến đổi, vội vàng quay người lại cung kính.

“Xích sư đệ, lời này người nói sai rồi. Người này nếu thật sự đúng như phỏng đoán của ta thì các người khẳng định không phải đối thủ.” Chúc Âm Tử nói ra câu này khiến thanh niên họ Xích thất kinh.

“Sư huynh đã biết người này là ai?”

“Sư đệ hẳn là biết, mấy tháng trước đám người Thiên Minh đã xảy ra chuyện chứ?” Chúc Âm Tử không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Chuyện này đương nhiên có được nghe một chút. Nghe nói Thiên Minh sư huynh không hoàn thành nhiệm vụ, ngược lại còn tổn thất một đầu cao giai xích hồng cầm, cùng với một viên Hỏa long châu bị phá hủy.” Xích Thiên chần chờ một chút rồi thành thật trả lời.

“Lúc ấy chỉ bằng vào thực lực của đúng một người, đánh lui Thiên Minh, chém giết Xích hồng cầm, chính là vị Hàn đại thánh tử kia.” Chúc Âm Tử liếm liếm môi, trên mặt lộ ra một tia kỳ quái.

“Làm sao có thể như vậy được. Thiên Minh sư huynh dù sao cũng là trung giai linh tương, mấy người đi cùng cũng có tu vi linh giai. Hơn nữa Xích hồng cầm lại càng thần thông, không phải một trung giai linh tương có thể so sánh được.” Sắc mặt Xích Thiên đại biến, có chút khó mà tin được.

“Thiên Minh từng chính mình miêu tả bộ dáng người nọ cho ta, hơn nữa, vị thánh tử của Thiên Bằng tộc này cũng trùng hợp vừa mới từ hải ngoại triệu hồi về. Ứng mấy điều đó thì không thể sai được. Sợ rằng người này ít nhất cũng có tu vi cao giai linh tương.”

“Nói như vậy thì Thiên Bằng tộc kia thật có chút thủ đoạn. Ban đầu khi vị thánh chủ kia của bọn họ suy sụp, còn nói rằng trong tộc không còn lấy một vị thánh tử nào, khẳng

định sẽ bị chúng ta sớm thu tóm. Không ngờ bây giờ lại xuất hiện tới ba gã thánh tử, trong đó còn có một cao giai linh tương. Thật đúng là không thể chủ quan được a.” Thanh niên mặt tròn trĩnh mắt nhìn Chúc Âm Tử, có vẻ vẫn còn chút bán tín bán nghi.

“Cái này không có gì là ngạc nhiên cả. Thiên Bằng tộc dù sao cũng là một tộc có từ thượng cổ, là một chi của phi linh tộc chúng ta. Việc chuẩn bị một vài hậu chước cũng không có gì lạ. Nhưng chỉ là lần này trong tộc các chư vị trưởng lão chỉ đạo rất rõ ràng, thà rằng cùng vài tộc khác liên thủ chia cắt Thiên Bằng tộc cũng tuyệt đối không thể để bọn sản sinh ra một gã thánh chủ khác. Mà hiện nay Hàn Lập kia hơn phân nửa chính là người có hy vọng nhất của Thiên Bằng tộc. Cho nên, trước khi tiến vào Uyên phải biết cho rõ thần thông của hắn. Ta không muốn làm chuyện gì khi không nắm chắc.” Chúc Âm Tử trầm giọng nói.

“Sư huynh nói có lý. Bây giờ chúng ta cũng nên tới chỗ gác kỹ tràng xem sao.” Xích Thiên cười hì hì nói.

“Hiển nhiên là phải đi rồi. Thiên Bằng tộc vốn đã ít, hắn căn bản không thể bỏ qua chuyện này. Khi có chuyện xảy ra, hắn cũng không thoát được liên quan.” Chúc Âm Tử cũng cười hắc hắc.

Tiếp theo hai người lập tức bay lên, hướng về phía Đông mà tăng tốc.

Chương 1432: Giác Kỹ Tràng

Hàn Lập lững thững đi bên đường đã, thường thức cảnh sắc xung quanh, đánh vè vô cùng thành thạo tự đắc.

Bất chợt có bốn bóng người bay vụt qua, chưa kịp định thần thì thấy mấy người khác cũng bay tới bay lui trên đầu. Phi linh tộc vốn có thói quen đi tới đi lui, mặt đất thì đường nhỏ nhưng bay trên cao thì không sao.

Bất quá nhìn cảnh này Hàn Lập chợt nhớ ra nơi đây chính là tập trung lực lượng cường đại của Phi linh tộc thì thở dài một tiếng trong lòng.

Khác không nói, chỉ nghĩ đến bảy mươi hai đội của Phi linh tộc, mỗi đội một trưởng lão, cộng thêm nơi đây mười mấy tên thành viên của liên tịch trưởng lão hội, sơ sơ cũng đủ vượt qua Thiên Uyên thành rồi. Dù sao Thiên Uyên thành tại lúc bình thường cũng chỉ có bất quá mười tên trưởng lão Hợp thể kỳ tọa trấn. Đương nhiên nếu vào thời điểm chiến tranh, cũng có thể miễn cưỡng triệu tập gần hai trăm tên hợp thể kỳ lại, nhưng ở đây chính là lực lượng của lưỡng tộc, còn nếu chỉ tính Nhân tộc hoặc Yêu tộc thôi thì không thể so sánh với Phi linh tộc được.

Về phần hóa thân hoặc luyện hư thì phỏng chừng số lượng của cả hai tộc cũng không thể so sánh được.

Như thế xem ra, nhân tộc đặt chân lên linh giới này bao nhiêu năm qua cũng chẳng qua khó khăn lắm mới tự bảo vệ được mình mà thôi. Thực lực tại linh giới chư tộc xem như khá nhỏ yếu, cái này đúng là không phải chuyện giả.

Phi linh tộc thực lực mặc dù không thể cùng so sánh với các đại tộc ở linh giới, nhưng hẳn là có thể miễn cưỡng đứng vào nhóm chủng tộc trung bình.

Trong lòng Hàn Lập thầm lo lắng, quẹo người đi sang hướng khác, đột nhiên phía trước bỗng xuất hiện một cái tiểu đình, bốn phía đều có đường nhỏ dẫn tới các hướng khác nhau.

Mà ở trong đình có hai chiếc ghế gỗ, đang có hai cô gái bạch sam ngồi cười đùa nói chuyện với nhau.

Các nàng vừa thấy có ngoại nhân xuất hiện thì không khỏi dừng cười, nhất loạt nhìn lại phía Hàn Lập.

Trong đó có một nữ tử mà lúc trước tự xưng là Tiểu Trúc – người dẫn đường cho bọn Hàn Lập.

“Nguyên lai là Tiểu Trúc cô nương. Không biết cô nương có thấy đồng bọn của ta đi qua nơi đây không?” Hàn Lập tâm niệm vừa chuyển, khách sáo chào hỏi đồng thời nói luôn mục đích.

“Ồ, người mà Hàn công tử muốn tìm có phải là Lô Lan tiểu thư không? Không lâu trước đây tiểu tỷ đích xác có nhìn thấy nàng đi qua, hình như là đi về phía giác kỹ tràng.” Tiểu Trúc tươi cười đứng lên trả lời.

“Giác kỹ tràng? Đi một mình sao?” Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, lại hỏi.

“Không phải, có Hồng Sa tiểu thư của Xích Dung tộc đi cùng.” Tiểu Trúc chớp chớp đôi mắt đẹp, thâm ý cười.

“Đa tạ đã cho biết!” Hàn Lập không lộ bất cứ vẻ gì trên mặt, lãnh đạm cười một chút rồi chuyển hướng đi về phía giác kỹ tràng.

Hai cô nương thấy vậy thì liếc mắt nhìn nhau, và đồng thời đều nhìn thấy tia kinh ngạc trong mắt người kia.

Vị thánh tử của Thiên Bằng tộc này nghe đồng bạn của mình bị địch tộc mang đi phương hướng đó mà còn có thể trầm ngâm nhẫn nhịn, thật đúng là không phải người bình thường.

Nhị nữ hiển nhiên không biết rằng Hàn Lập mặc dù bên ngoài nhìn như bình tĩnh nhưng trong lòng lại có vài phần tức giận.

Vị Lô Lan Thiên Bằng tộc kia đúng là cũng không biết tốt xấu.

Mặc dù không biết tên Xích Dung tộc kia dùng phương pháp gì để dụ dỗ, nhưng dù

sao cũng dễ thấy là không có hảo ý gì, sao lại không nhìn ra cơ chứ? Vạn nhất đối phương tại giác kỹ tràng cố ý làm bộ vô tình đá thương nàng, hy vọng của Thiên Bằng tộc thông qua thí luyện không phải càng xa vời sao?

Hắn hết lần này đến lần khác thật đúng là không thể ngồi yên mà không động tới việc này.

Dù sao hắn đã có hiệp nghị với Kim Duyệt của Thiên Bằng tộc. Vạn nhất nếu không làm cho Thiên Bằng tộc xuất hiện một vị thánh chủ mới, phiền toái với hắn chỉ sợ là không nhỏ.

Tin tưởng rằng mấy vị trưởng lão sẽ tuyệt đối không thềm để ý trước sau gì cả, sẽ đem việc hắn là ngoại tộc làm lý do xử một hơi.

Nghĩ lại các chi tiết về địa uyên thí luyện, Hàn Lập thờ dài một hơi ảo não.

Lần này hắn tham gia cùng Thiên Bằng tộc cố nhiên được vài chỗ tốt, nhưng đồng dạng cũng bị quấn vào những phiền toái không nhỏ.

Ngay cả sau này khi đã trợ giúp được Thiên Bằng tộc thoát khỏi khốn cục, việc bản thân thoát đi như thế nào cũng là việc cần phải được chuẩn bị kỹ lưỡng.

Trong lòng vẫn bình tĩnh lập kế sách, chân Hàn Lập vẫn không ngừng bước. Đột nhiên cảm giác xung quanh có mấy người, để tránh phiền toái, thân ảnh hắn khẽ nhoáng lên biến mất vô ảnh vô tung.

Đi mãi một hồi, Hàn Lập cũng không nghĩ là giác kỹ tràng lại ở cách xa chỗ hắn ở đến như vậy.

Thi triển Xích thiên lý thần thông một hồi, Hàn Lập chứng kiến một màn hào quang thật lớn ở phía trên cao tới cả ngàn trượng, hơn nữa từ trên lại mơ hồ truyền đến mấy tiếng bạo liệt.

Thần sắc Hàn Lập vừa động, dừng thần thông lại, từ từ bước tới phía trước, nơi tập trung không ít người.

Cái tên gọi là Xích Thiên của Xích Dung tộc kia, nếu chủ động nói cho hắn về Lôi Lan thì rõ ràng có ý lôi kéo hay như hắn tới đây.

Vậy chỉ cần hắc không có hiện thân, những người của Xích Dung tộc hắc sẽ chưa làm khó dễ gì. Hơn nữa cho dù đối phương không thể chờ đợi được mà ra tay thì lúc này tới cũng đã muộn rồi. Vì vậy Hàn Lập không có vội vàng gì.

Trong lòng hắc thân nhiên thầm nghĩ như vậy, đồng thời đưa mắt quan sát mọi động tĩnh xung quanh.

Hắc cảm giác hình như có người ở trên không đang thi triển thần thông tranh đấu với nhau.

Hoàn hảo! Mấy người này chưa thực sự bắt đầu cuộc chiến. Một người được bao quanh bởi liệt hỏa, người còn lại trong miệng không ngớt phun hàn khí màu lam. Trong đó tuyệt nhiên không có ai là Lôi Lan.

Nhưng là người khu sử liệt hỏa kia rõ ràng là Xích Dung tộc nữ tử tên gọi Hồng Sa.

Hàn Lập đang có chút kỳ quái thì đột nhiên cảm giác có người từ xa đang đưa mắt nhìn mình, có vẻ rất âm hàn, không hề có ý tốt.

Linh giác của hắc vô cùng linh mẫn, chỉ đảo mắt nhanh một cái đã phát hiện khu vực kẻ kia đang đứng.

Nhưng khiến hắc rung mình chính là ánh mắt kia ngay lập tức biến mất, mặc cho hắc cẩn thận đảo qua đám người nọ liên tục, nhưng không hề thu được kết quả gì.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, sau khi hơi trầm ngâm liền buông tha không tiếp tục truy tìm nữa mà gia tăng cước bộ, một lát sau tiến gần tới kỹ tràng.

Chưa chờ hắc đi tới, nơi không trung hai người đã bắt đầu triển khai thực sự, một trận lửa cháy và hàn khí đan vào nhau mãnh liệt, phút chốc phân ra thắng bại.

Một nam tử sau lưng có đôi cánh màu lam, chỉ trong nháy mắt đã bị ngọn lửa làm cho cuống quýt, không thể không hướng Hồng Sa nữ tử chịu thua, từ không trung hạ xuống.

“Lôi muội muội, ta đã đem đối thủ đuổi đi rồi. Nếu muội muốn khối lôi tinh thạch nọ, hãy đánh bại ta, tỷ tỷ lập tức hai tay dâng lên, tuyệt không đổi ý.” Nữ tử này nguyên vốn tư sắc không kém, cười duyên với vẻ mặt đầy quyến rũ.

Cảnh này khiến cho không ít nam tử của Phi linh tộc ở xung quanh trào lên một ngọn lửa nóng trong lòng.

Hàn Lập vừa nghe vậy thì thầm kêu lên bất hảo, vừa định lên tiếng ngăn cản, nhưng cũng đã không kịp.

Một đoàn bạch quang chợt lóe lên, từ dưới mặt đất bay lên một quang đoàn, bên trong là một thân ảnh thon dài, có đôi cánh màu bạc.

Đích xác là Lôi Lan nữ tử.

Sắc mặt Hàn Lập trở nên âm trầm.

Nữ tử Xích Dung tộc kia thật là vừa khéo, mình mới tới nơi trong nháy mắt liền đánh bại đối thủ, cũng đồng thời khiêu chiến Lôi Lan.

Hiển nhiên không phải chuyện tự nhiên trùng hợp như vậy, rõ ràng mới vừa rồi đã phát hiện mình tới đây, mới chính thức phát động kế hoạch. Không phải tất cả đều nhằm vào mình sao?

Bất quá sau khi hãn thở nhẹ mấy hơi, sắc mặt trong nháy mắt đã trở lại bình thường, chậm rãi đi tới bên cạnh kỹ trảng, tùy tiện tìm một chỗ bất động đứng xem.

“Người dùng lôi tinh thạch để mang ta tới nơi đây, đại khái là muốn cùng ta động thủ mà thôi. Không quản người có chủ ý gì, chính người đã nói, chỉ cần ta đánh bại người là có thể có lôi tinh thạch. Ta sẽ không lưu thủ đâu.” Mặt Lôi Lan không chút thay đổi nói.

Ngân sí sau lưng chợt động, nhất thời từng đạo điện quang màu bạc hình cung hiện ra, nhanh chóng bao quanh thân hình khiến Lôi Lan giống như một lôi điện chi linh.

“Ha ha, đúng vậy, chỉ cần muội có bản lĩnh đó, ta nhất định đem lôi tinh thạch hai tay dâng lên.” Hồng Sa lại có vẻ như không thêm để ý, chỉ khẽ liếc mắt về phía Hàn Lập đang đứng.

Những người ở dưới hiển nhiên đều biết Xích Dung tộc và Thiên Bằng tộc có chút ân oán, giờ phút này ai cũng có tâm lý đứng đây xem kịch vui, chuẩn bị chứng kiến một hồi đại chiến.

Thế nhưng Hàn Lập lại đứng thản nhiên khoanh tay nhìn, có vẻ không hề có ý định ngăn cản.

Trên mặt Hồng Sa cười dài nhưng trong lòng lại có chút bối rối.

Nếu như Hàn Lập không ra tay ngăn cản, kế hoạch ban đầu của các nàng xem như không được, có lẽ phải vận dụng biện pháp kia mất thôi.

Trong lòng nữ tử này âm thầm nghĩ. Sau đó nàng không hề do dự, hai tay bắt quyết, hồng quang trên thân thể đại phóng, một viên khối bát khẩu đỏ đậm thật to hiện ra, cơ hồ ánh hồng muốn che mất non nửa mặt trời.

Nhiệt độ bên cạnh kỹ trảng chợt gia tăng mạnh mẽ, trở nên nóng nực cực độ.

Mấy người có tu vi thấp đang đứng xem thậm chí còn phải thụt lùi vài bước mới chịu được.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, mi mắt chợt động nhưng thân thể vẫn không chuyển.

Lôi Lan thấy vậy lại không nói một lời, hai cánh rung nhẹ, pháp quyết liên tục được thôi động.

“Ầm, ù, ù” một trận lôi minh phát ra, sau đó lôi điện hình cung bao quanh nàng chợt to dần ra, xa xa nhìn lại phảng phất như có một con cự mãng màu bạc đang quấn quanh thân thể Lôi Lan. Nhưng rồi những cự mãng này đột ngột biến thành vô số ngân tơ bắn thẳng về phía trước.

Cơ hồ mỗi ngân tơ đều biến thành một lôi tơ tằm, như những quả hỏa cầu bắn vọt đi.

Trong nháy mắt, tiếng sét đánh không ngừng, hàng trăm hỏa cầu đồng loạt phát nổ tạo thành vô số hoa lửa.

Thần thông ngự lôi tơ tằm này không chỉ khiến cho Hàn Lập ngẩn người ra mà những người đứng xem phía dưới cũng rộ lên một trận xao động.

Hồng Sa ở đối diện cũng hiện lên tia kinh ngạc nhưng ngay sau đó lập tức cười lạnh một tiếng, tay áo bào rung lên, một rặng mây đỏ bắn ra mạnh mẽ.

Rặng mây đỏ này đi tới đâu thì hoa lửa nơi đó đều biến thành hồng vụ. Trong phút chốc, một tầng lớn hỏa vân hiện lên, đem thân hình Hồng Sa bao phủ vào bên trong.

Hỏa vân quay cuồng không ngừng, trận trận hỏa lãng từ bên trong hướng ra ngoài, theo hình từng giọt từng giọt. Mỗi giọt tại không gian ngưng tụ thành một viên hỏa cầu, hình dáng to nhỏ khác nhau.

Hỏa cầu này quay tròn một hồi, phát ra âm thanh vù vù đáng sợ rồi thẳng hướng đến chỗ Lôi Lan.

Sắc mặt Lôi Lan hơi biến, không nói hai lời, khẽ nhấc cánh tay, một tiếng nổ lớn kèm theo mũi nhọn bạch ngân phóng ra.

Trong chớp mắt, vô số bạch ngân hình cung dung hợp làm một.

Một tiếng nổ lớn vang lên, kèm theo đó là một cánh cung màu bạc vô cùng lớn, trực tiếp hướng đến hỏa cầu nghênh đón.

Chương 1433: Thử Lò Xét

Sau một tiếng sét nổ vánh trời, ngân hồ thô to đã dễ dàng lao vào trong hỏa cầu lớn.

Ngay lúc đa phần mọi người cho rằng ngân hồ hình cung kia nhất định sẽ xuyên thủng hỏa cầu thì đột nhiên không thấy một chút dấu vết gì của lô điện từ nó nữa, cảm giác như đã hoàn toàn bị cắn nuốt.

Lôi Lan cả kinh, hỏa cầu kia nhanh chóng đã tới trước mặt, thanh thế vô cùng kinh người.

Ngay sau khi chân chờ chốc lát, thân hình nữ tử này chợt lóe lên, hai cánh phát ra tầng tầng lôi quang bao bọc lấy cả thân thể. Tại giữa lôi quang, một thân hình bạch điều trắng bạc biến ảo hiện ra. Trên cổ ngân điều này có một cái vòng hình cổ quái, trên cái vòng lại gắn một chiếc hồ lô vàng rực cao chừng ba tấc.

Nữ tử này không ngờ cuối cùng lại quyết định sử dụng đòn mạnh nhất của mình là thuật biến thân để đánh bại đối phương.

Hỏa cầu lớn kia vừa thấy bạch điều xuất hiện thì nhất thời đình chỉ muốn đổ nhào xuống. Thế nhưng ngay lập tức một loạt âm thanh ầm ừ phát ra, hỏa cầu đột nhiên biến ảo, cũng hóa thành một hỏa điều đỏ đậm.

Hình thể của hỏa điều lớn hơn rất nhiều so với bạch điều kia. Nhưng là bạch điều không hề lộ vẻ sợ hãi gì, thân thể đột nhiên cuồn cuộn trướng lên, biến hóa một chút, hiện ra hình dáng của một nhân điều mang theo vô số lôi quang, hung hăng lao thẳng tới hướng đối diện.

Hỏa điều cũng không có gì là sợ hãi, ngọn lửa trên người như nóng hơn, một đôi lợi trảo cũng giơ lên, những mũi tên lửa nhọn hoắt theo đó bắn ra.

Dưới hai đôi cánh khổng lồ của hai con chim, một màn hào quang chói lòa che lấp gần như toàn bộ bầu trời phía trên kỹ tràng. Một màn tranh đấu kịch liệt giữa hai bên đã chính thức bắt đầu.

Máu tươi, linh vũ thỉnh thoảng rơi từ trên cao xuống.

Thế nhưng chưa đến mặt đất thì những giọt máu và linh vũ này liền biến mất vô ảnh vô tung.

Điều khiến nhiều người kinh ngạc chính là, với tu vi sơ giai của Lô Lan, sau khi biến thân thành bạch điều lại có thể chiến đấu ngang ngửa với hỏa điều kia, hơn nữa chiến ý càng lúc càng mạnh mẽ.

Dưới sự công kích mạnh mẽ của hỏa trảo, lôi điện hình cánh cung của bạch điều tỏ vẻ lãnh đạm nhưng uy lực dường như muốn lớn hơn nhiều so với lúc trước.

Lam mang trong mắt Hàn Lập chớp động, nhìn chăm chăm không chớp vào bạch điều trên không trung, khóe miệng lộ ra một tia kỳ quái.

Người khác nhìn không phát hiện ra nhưng với linh mục của hắn có thể nhìn rõ mồn một. Bạch điều kia nhìn như là đang dấu dấu giếm giếm một công pháp gì kỳ bí trong làn điện quang khiến cho lôi điện tăng thêm uy lực mạnh mẽ như vậy.

Thế nhưng thực tế tất cả là nhờ vào cái hồ lô màu vàng ba tấc kia thỉnh thoảng bắn ra vài tia điện quang màu tím. Những tia điện quang này khi tiếp xúc với ngân quang do thân thể bạch điều sinh ra liền dung nhập vào trong đó không thấy bóng dáng.

Dần dần lôi điện hộ thân xung quanh bạch điều do Lô Lan biến thành từ màu ngân bạch chuyển dần sang màu tím nhạt.

Xem ra tử quang này có rất nhiều lai lịch.

Hồng Sa ngoài ý muốn bị áp chế dần dần rơi vào thế hạ phong, trong lòng cực kỳ kinh sợ.

Mặc dù nàng hiển nhiên không biết đối phương dùng thủ đoạn gì, nhưng đoán chắc phải có gì đó ám muội, bằng không lấy tu vi mà nói, đối phương không thể là đối thủ của nàng được.

Đúng lúc này, bên tai nàng truyền tới âm thanh của một nam tử. Thanh âm tuy không lớn nhưng nữ tử này nghe được thì trong lòng nhộn lên một phen. Lúc này nàng cuối cùng cũng không còn chần chờ nữa, hai cánh khê buông xuống, chuẩn bị dùng sát chiêu thí

luyện của mình. Trên đỉnh đầu hỏa ô xuất hiện một chiếc linh vũ dài bản vút ra.

Khúc khích vài tiếng, linh vũ chợt biến ảo thành một hỏa điều độc nhất vô nhị. Tiếp đó hỏa điều há mồm, một khối hỏa cầu lập tức phun ra, tiến thẳng vào giữa quảng lửa to lớn.

Cục diện ngay lập tức có chút thay đổi. Vừa mới chiếm được chút thượng phong, đột nhiên lại bị hỏa điều lấy lại thế trận, bằng điều lập tức nổi giận, phát ra một tiếng kêu dài.

Theo đó những tử điện hình cung phát ra nhiều hơn, mạnh mẽ hơn, khiến cho không khí phụ cận vẩn vèo.

Hào quang dày đặc khiến cho hỏa điều và bạch điều trở nên mờ ảo trước mắt mọi người.

Thế nhưng lúc này đa phần đều có thể nhận ra bạch điều đang mất dần ưu thế, rơi vào hạ phong ngày một nhanh, căn bản không trụ được bao lâu nữa. Thậm chí có thể bị trọng thương mà rơi xuống.

Đúng lúc này, Hàn Lập vốn đang đứng bất động quan sát, đột nhiên hai cánh hiện ra, sau một tiếng sét, hóa thành một đạo thanh bạch điện biến mất tại chỗ.

Cơ hồ ngay lúc đó, tại một chỗ khác, một bóng đen đứng giữa mọi người cũng chợt lóe lên, không một tiếng động biến mất tại chỗ.

“Bịch” một tiếng, một đạo kiếm quang màu vàng dài hơn mười trượng từ trong hư không thoáng hiện, hướng lôi điện hình cung trầm xuống.

Kiếm quang chưa tiếp cận mục tiêu thì đột nhiên một đạo bạch ngân hiện ra chặn lại, kèm theo một tiếng ông minh thê lương.

Hỏa diễm cùng với bạch ngân điện hồ phảng phất lập tức tiêu tán.

Giữa chiến đoàn hỏa điều cùng bạch ngân điều chỉ cảm thấy kim quang chợt lóe lên, một cái gì đó sắc bén dị thường không chút khách khí trầm xuống đầu mấy người.

Họ căn bản không thể ngăn cản.

Nhị điều kinh hãi, bất chấp tất cả, đồng loạt thu thần thông về rồi cùng bắn ra phía sau né tránh.

Kiểm quang thật lớn len vào giữa hai người, theo đó một đạo bạch ngân lưu lại như tàn ảnh bị xé làm đôi, lập tức thoát ra một cỗ lực lượng vô cùng lớn.

Phụ cận cuồng phong gào thét, đại lượng thiên địa nguyên khí nhất tề hội tụ về phía bạch ngân, phẳng phất như đem một trảm này gọi mở không gian.

Những người xem được một trận đại loạn. Nhị điều đã trở lại hình người, chỉ là trên mặt vẫn đầy vẻ kinh nghi.

“Người không phải là đối thủ của nữ tử này, không nên đấu nữa.” Một âm thanh thanh nhiên từ phía sau truyền tới Lôi Lan.

Nàng biến đổi sắc mặt, vội quay đầu lại chỉ thấy một gã thanh niên lặng yên đứng phía sau.

Đúng là Hàn Lập. “Mới vừa rồi là Hàn huynh xuất thủ?” Lôi Lan có chút hoảng sợ.

Uy lực của đạo kiếm quang vừa rồi khiến nữ tử này tưởng rằng người đó ắt hẳn phải là một vị linh suất cấp.

Không gian lúc này đã trở lại bình thường, nhưng Hàn Lập vẫn giữ vẻ lãnh đạm, không trả lời Lôi Lan mà đưa mắt nhìn về phía đối diện.

Lôi Lan ngẩn ra, cũng nhìn lại theo hướng đó.

Lúc này nàng mới phát hiện Hồng Sa cũng đang nửa cười nửa không nhìn về phía này.

Không biết từ bao giờ phía sau đối thủ của Lôi Lan cũng xuất hiện một thanh niên mặc hồng sam, khuôn mặt âm lệ, không chút biểu cảm.

Đây đúng là Chúc Âm Tử, cũng là người đáng cảnh giác nhất trong đám Xích Dung tộc.

Trong lòng Lôi Lan không khỏi cảm thấy khẽ run.

“Hàn huynh, nghe nói huynh một mực tu luyện ở hải ngoại, mới trở lại Thiên Bằng tộc. Tại hạ có chút tò mò, mong Hàn huynh chỉ giáo.” Khóe miệng Chúc Âm Từ khẽ động.

Vừa rồi Hàn Lập ra tay ngăn cản hai người, trong lòng hẳn đã trầm xuống. Biết thần thông đối phương chắc chắn không phải chuyện đùa, nhưng là vì muốn rõ ràng chi tiết hơn về đại địch này nên hẳn vẫn muốn hưởng Hàn Lập khiêu chiến theo đúng như an bài.

Chúc Âm Từ đương nhiên không phải là người mà Hồng Sa mấy người có thể so sánh.

Hắn vừa xuất hiện trên không trung, ngay lập tức bị không ít người nhận ra. Lúc này nghe được khẩu khí muốn khiêu chiến với Hàn Lập của hắn, không ít người giật mình kinh ngạc, nhưng ngay sau đó là tỏ vẻ hưng phấn vô cùng. Thần thông bậc này mà đồng bối giao thủ thì không phải ai cũng có cơ duyên nhìn thấy.

Nghe được Chúc Âm Từ nói vậy, Lôi Lan khẽ nhướng mày, thần sắc nàng tỏ ra đã hiểu rõ. Nữ tử này rất cuộc đã thấy rằng mình đơn giản chỉ là mỗi như.

“Cùng các hạ giao thủ? Không có hứng thú!” Hàn Lập cười nhạt.

“Hắc hắc, nếu đã đi vào nơi đây, các hạ không còn nhiều lựa chọn nữa rồi.”

“Hàn huynh, tiếp chiêu!” Bàn tay nam tử này vừa nhấc, hồng quang chợt lóe, hóa thành một lợi trảo đỏ đậm, mười ngón tay trong suốt đỏ rực trông như thạch điêu bị nung cháy rực lên.

Hàn Lập nhướng mày, không nói thêm gì nữa, nhìn bộ dáng của Chúc Âm Từ, cảm giác như hắn chỉ tùy tiện vung tay một cái.

Vài tiếng bạo minh xé gió phát ra, hào quang từ năm ngón lợi trảo chợt lóe lên rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Thần sắc Hàn Lập chợt động, bỗng nhiên một cánh tay đồng dạng hướng trước người, cả năm ngón tách ra chắn phía trước.

Đột nhiên ở mười trượng trước người Hàn Lập, không gian kịch liệt chấn động, năm mũi nhọn từ lợi chảo chợt hiện ra.

Vừa thấy năm đạo mũi nhọn, sắc mặt Hàn Lập chợt biến. Nguyên trước chỉ là những mũi nhọn dài khoảng một thước, vậy mà khi hiện ra lần nữa đã trở thành những cự lao dài cả trượng, hơn nữa còn đang không ngừng thu nạp linh khí bốn phía, cuồng trưởng ra xung quanh.

Mũi nhọn chưa đến gần mà Hàn Lập đã cảm thấy một linh áp mạnh mẽ kinh người. Nếu tu vi hơi thấp một chút sợ rằng chưa chạm vào mấy mũi cự lao kia thì cả thể xác và tinh thần đã bị linh áp này đè cho cứng nhắc, không thể nhúc nhích.

Trong lòng âm thầm giật mình, năm ngón tay che trước người Hàn Lập bỗng nhiên linh quang chợt lóe, một toàn núi nhỏ đen sì trống rỗng hiện ra, ngay lập tức biến thành một hòn núi lớn hơn mười trượng.

Ngọn hắc sắc phong chắn trước mặt Hàn Lập, nghiêm mật phòng hộ.

Bang bang vài tiếng trầm đục vang lên, hồng mang khê lóe, cả năm đạo cự lao đều nhắm thẳng vào tòa núi nhỏ.

Một cỗ nhiệt hỏa lan tràn xung quanh nơi Hàn Lập đứng khiến hắc dăng lên một cảm giác khó chịu.

Nhưng hắc sắc phong kia lại ổn định tại chỗ, tựa hồ không hề mảy may bị ảnh hưởng.

“Ồ” Chúc Âm Tử nhìn thấy cảnh này thì có chút ngạc nhiên.

Thần niệm của Hàn Lập hướng về phía đối thủ, sắc mặt hắc ngay lập tức trầm xuống.

“Ba” một tiếng, hắc vũ vào ngọn núi.

Nhất thời ngọn hắc sắc phong quay tròn, phía mặt vừa bị trúng kích quay về hướng Hàn Lập.

Chỉ thấy mặt ngoài chỗ đó xuất hiện năm vết xước nhỏ, nhưng hoàn lại giống như có dấu hiệu đang bị ăn mòn dần.

Một tiếng hừ lạnh, bàn tay đen sì như thiểm điện đặt lên trên đỉnh ngọn núi.

Một màn khó tin xuất hiện, ngọn tiểu phong toàn thân bao phủ bởi một trận ô quang, nơi nào ô quang đi qua thì ngân trảo nơi đó biến mất, tiểu phong tại đó cũng khôi phục lại hình dáng ban đầu.

“Nếu Chúc huynh nhất định phải lãnh giáo, tại hạ cũng đành phải luận bàn một phen.” Hàn Lập nói xong thân hình thoáng lên một cái, người bỗng xuất hiện bên cạnh tòa tiểu phong.

Hai cánh phía sau vừa động, một chích màu xanh ở sau lưng bỗng hiện ra.

Đồng thời ầm ầm ù ù vài tiếng nổ phát ra, sau đó tại bốn phía quanh Hàn Lập, bốn đạo phong trụ màu xanh phóng lên cao, không ngừng gào thét.

[/FONT][/SIZE]

Chương 1434: Uyên Thủ Vệ

Bốn cột sáng vây quanh Hàn Lập tạo nên một thân thể nhìn xanh lét, đưa mắt liếc Chúc Âm Tử một cái, hai cánh khẽ động.

Nhất thời bốn đạo phong trụ bạo liệt tỏa ra vô số phong nhận màu xanh. Ban đầu những phong nhận này cuốn lấy nhau tạo thành những cơn lốc kinh người rồi sau đó bắn thẳng ra phía ngoài.

Nhất thời cả bầu trời phát ra những tiếng vù vù xé không khí theo mỗi một phong nhận phóng ra. Chúc Âm Tử nhìn thấy Hàn Lập vừa ra tay thanh thế đã kinh người như vậy thì thần sắc cũng trở nên ngưng trọng.

Nhưng người này tại Phi linh tộc có uy danh lớn như vậy, đương nhiên không phải kẻ đầu đường xó chợ. Hắn hít sâu một hơi, hai cánh phía sau cuồn cuộn trướng lên mấy lần, đồng thời cũng vỗ mạnh vài cái.

Ngay lập tức hồng quang đại phóng, những đóa hoa lửa nóng rực hiện lên khắp nơi xung quanh nơi nam tử họ Chúc đứng.

Chúc Âm Tử hai tay thúc giục pháp quyết, hóa thành những hỏa thi (chắc là những cái hình mũi tên lửa) đỏ đậm vô cùng, đồng dạng bắn nhanh ra.

Nói về thanh thế, đám hỏa thi này không hề kém chút nào so với phong nhận của Hàn Lập.

Trong phút chốc, cả bầu trời phẳng phất như bị chia thành hai nửa. Một bên là những mũi nhọn trải rộng khắp nơi, phong nhận màu xanh như ẩn như hiện. Bên kia lại là những ngọn lửa cuồn cuộn chói mắt.

Hai người nhanh chóng rơi vào thế giằng co, ở dưới không thể nhìn ra cục diện đang nghiêng về ai.

Hàn Lập nhìn cảnh này trên mặt không chút biểu tình, hai tay pháp quyết biến đổi. Từ

giữa tay áo hần mớ hồ có tiếng lôi mình truyền ra, theo đó là hai đạo kim hồ bắn ra, hướng không trung hợp lại, rồi nhanh chóng hóa thành một con điện giao màu vàng với móng vuốt thô to.

Thần niệm Hàn Lập vừa động, điện giao này lập tức lắc lắc đầu, vẫy đuôi. Trong chớp mắt, từ khoảng cách hơn mười trượng đã loáng một cái xuất hiện trước mặt Chúc Âm Tử.

Tốc độ phi độn của điện giao nhanh vô cùng, thậm chí không khác gì với thuận di cả. Điều này khiến trên mặt Chúc Âm Tử lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Hắn cũng không suy nghĩ nhiều, há mồm một cái, một đạo hồng quang bắn ra ngoài.

Nhìn kỹ lại thì đó là một viên châu đỏ đậm.

“Ầm” một tiếng, viên châu và điện giao va chạm tạo nên quang mang kinh người. Linh khí cũng bị quay cuồng xoay tròn, trong nháy mắt hình thành nên một hỏa trụ cao tận trời, đường kính chừng hai ba trượng. Trong hỏa diễm thấp thoáng thấy những đạo tơ vàng hỗn loạn, tiếng lôi mình xé gió liên miên không dứt, cùng với đó là một cỗ nhiệt phong truyền ra bốn phương tám hướng.

Dưới uy năng bức này, Chúc Âm Tử cũng ngoài ý muốn phải thối lui mấy bước, ánh mắt hắn vẫn hướng về phía đối diện.

Thế nhưng mặt hắn đột nhiên đại biến.

Ở phía đối diện lúc này hoàn toàn trống trơn, Hàn Lập đã biến mất tại chỗ. Hơn thế nữa thân ảnh hắn lại đang rất gần chỗ Lôi Lan trên mặt đất, bộ dáng như sẽ lập tức độn quang bỏ đi.

Chúc Âm Tử vô cùng giận dữ, nắm tay nhắc lên hướng thẳng tới phía Hàn Lập điểm một cái.

Một tiếng phốc xuy phát ra mang theo một sợi hồng ti lóe lên.

Hàn Lập dường như đã có chuẩn bị trước, cũng ngay lập tức mạnh mẽ đưa tay về phía ngược lại.

Hồng quang chợt lóe lên, đồng dạng một sợi hồng ti khác bắn ra, đúng là hỏa linh ti.

Hai sợi hồng ti chợt lóe trong không trung rồi chuẩn xác va thẳng vào nhau. Thế nhưng kết quả hồng tuyến của Hàn Lập quay về còn hồng tuyến của Chúc Âm Tử thì hội diệt biến mất không thấy đâu.

Chỉ trong chớp lát trì hoãn này, Hàn Lập và Lôi Lan chớp động vài cái đã lẫn trong đám người dưới đất.

Các Phi linh tộc phụ cận chưa kịp phản ứng gì, chỉ vội tránh ra vài bước. “Hàn huynh, người không chiến mà chạy, không sợ ảnh hưởng uy danh của quý Tộc sao?” Chúc Âm Tử mắt thấy Hàn Lập rời đi, liền đề khí hét lớn.

“Trong lòng ta và người đều hiểu rõ, muốn trong khoảng thời gian ngắn phân chia thắng bại, chỉ sợ là không được. Tại hạ thân gánh vác trách nhiệm nặng nề, chỉ có thể luận bàn cùng Chúc huynh đến đây thôi.” Hàn Lập lơ đãng nói vọng lại phía sau.

Lập tức sau đó hai cánh hiện ra, bay vút lên không trung, hướng phía xa bay đi.

Sắc mặt Lôi Lan thoáng lộ vẻ chần chừ, sau đó cũng khẽ giậm chân một cái, rồi đi theo hướng Hàn Lập.

Chúc Âm Tử nhìn Hàn Lập và Lôi Lan rời đi một cách dứt khoát như vậy cũng không biết làm gì, sắc mặt lại trở nên âm trầm.

“Chúc sư huynh, không truy đuổi bọn họ sao?” Hồng Sa lúc này đã đứng bên cạnh Chúc Âm Tử, lên tiếng hỏi.

“Hừ! Truy thế nào đây? Ra khỏi giác kỷ tràng tất cả các địa phương khác đều cấm động thủ. Ta thật không ngờ người lại mê muội như vậy. Bất quá mặc dù chỉ là giao thủ hai chiêu, nhưng ít nhất cũng biết được tên này tinh thông hai loại thần thông thuộc tính phong lôi, cũng không uống phí một phen tâm tư. Hẳn còn có bảo vật là tòa tiểu sơn kia lần đầu tiên ta nhìn thấy, có thể đương nhiên chống đỡ với xích viêm trảo của ta. Cái này cũng là khó giải quyết, về phải tìm cách hóa giải mới được.”

Hồng Sa đương nhiên không dám nói thêm điều gì.

Vì vậy hai người cũng lập tức từ trên không hạ xuống, hội hợp với đám người Xích

Thiên rồi cùng nhau rời đi.

Lúc này ở lại chỉ còn các Phi linh tộc nhân khác không ngớt luận bàn việc Hàn Lập đột nhiên lui bước.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Không phải ta đã nói rồi sao? Ra khỏi lãnh địa của tộc thì không được hành động một mình. Người như thế nào lại đi giặc kỹ trảng phân tranh cùng Xích Dung tộc vậy?” Kim Duyệt nhìn chăm chăm vào ngân sam nữ tử đang thúc thủ đứng trước mặt lạnh lùng hỏi.

Giờ phút này, vị đại trưởng lão của Thiên Bằng tộc ngồi ở trong một lầu các, Thạch trưởng lão ngồi ngay ngắn một bên, nhưng ánh mắt chớp động, đồng dạng có tia bất mãn.

Sắc mặt nữ tử tái nhợt không dám lên tiếng.

Bạch Bích cùng Hàn Lập cũng đứng ở một bên. Bạch Bích cúi đầu không nói, lộ rõ vẻ bất an, Hàn Lập thì thần sắc vẫn bình thản. Ngay từ lúc hãm mang Lôi Lan về thì không hiểu sao hai người Kim Duyệt đã biết qua sự tình, lập tức chạy lại đây răn dạy một phen.

Mặc dù việc này trách nhiệm thuộc về Lôi Lan, nhưng Bạch Bích lại biết mà không ngăn cản, hiển nhiên cũng gánh chịu một chút răn dạy.

“Đại trưởng lão, vị Xích Dung tộc Hồng Sa kia trong tay có lôi tinh thạch, nếu ta lấy được vật đó, sau này tiến giai linh tối thiểu có ba thành nắm chắc. Đệ tử do đó nhất thời hồ đồ.”

Lôi Lan rốt cục mở miệng thì thào.

“Lôi tinh thạch? Khó trách người lại động tâm. Nhưng đây cũng không phải là lý do người tùy tiện như vậy. Các người lấy tu vi của mình so sánh với sự tồn vong của tộc xem, bên nào trọng bên nào khinh? Hẳn phải rõ ràng chứ? Phải biết rằng, để bồi dưỡng hai vị thánh tử các người, trong tộc đã phải xuất ra vô số linh dược cùng tinh thạch mới khiến các người tu vi tăng mạnh trong thời gian ngắn như vậy. Nếu không mặc cho hai người tư chất hơn người cũng không có được ngày hôm nay.” Kim Duyệt vẫn đầy vẻ tức giận.

Lôi Lan nghe vậy không nói gì, trên mặt ẩn hiện vẻ xấu hổ.

Trong lúc nữ tử này không biết nói gì thì Thạch trưởng lão lại mở miệng cười:

“Được rồi, Kim trưởng lão. Mặc dù lần này Lôi Lan có chút liễu lĩnh, nhưng cũng may Hàn đạo hữu đã tới kịp thời, cũng không có xảy ra chuyện gì. Hàn đạo hữu đã xử lý chuyện này như thế nào?”

“Cũng không có gì, hơn phân nửa là vị thánh tử Xích Dung tộc này hoài nghi muốn thử chút thần thông của ta.”

“Hắc hắc, nghe nói Hàn đạo hữu giao thủ cùng Chúc Âm Tử vẫn chưa rơi vào thế hạ phong nhưng cũng không dây dưa nhiều. Đây đúng là một cử chỉ sáng suốt.” Thạch trưởng lão nói với khẩu khí tán thưởng.

“Vãn bối cũng là người biết nặng nhẹ.” Hàn Lập cười nói.

“Từ hôm nay trở đi, ba người các ngươi tuyệt đối không được rời khỏi lầu các một bước nào, chỉ cần bình tĩnh chờ thí luyện bắt đầu là được. Các chuyện khác giao cho hai người chúng ta xử lý.” Kim Duyệt trầm ngâm một chút rồi lên tiếng phân phó.

“Vâng, Đại trưởng lão!” Lúc này hai người Lôi Lan và Bạch Bích hiển nhiên phải cung kính tòng mệnh.

Hàn Lập cũng liền ôm quyền không có ý kiên gì.

Lại nói tiếp, thân phận của Hàn Lập hôm nay tại Thiên Bằng tộc có chút kỳ lạ. Trên danh nghĩa hẳn cũng đã gia nhập và trở thành thánh tử của tộc này, nhưng địa vị lại gần giống như khách khanh vậy. Hơn nữa hôm nay biểu hiện của Kim Duyệt lại tỏ ra khách khí với hắn một cách dị thường.

Chờ sau khi hai vị trưởng lão rời đi, ba người Hàn Lập về chỗ mình đóng cửa tu luyện, đều không xuất ngoại nữa.

Trong suốt mười mấy ngày sau đó, Kim Duyệt và các Phi linh tộc trưởng lão khác mỗi ngày đều tụ hội tại đại điện của Ngọc Hoàng đình, không biết thương thảo chuyện gì.

Hai tháng sau, tại bầu trời của một cao nguyên hoàng thổ dị thường, một đội cự cầm phi trùng ước đến ngàn con, chợt xuất hiện bay vụt qua.

Trên lưng phi cầm, tất cả đều nhìn thấy loáng thoáng bóng người, hoặc đứng, hoặc ngồi.

Đúng là đoàn người xuất phát từ Ngọc Hoàng đình, hướng tới cửa vào địa uyên.

Hàn Lập và mấy Thiên Bằng tộc nhân khác cười cự cầm màu trắng, đi ở nhóm giữa.

Đội ngũ này mặc dù khổng lồ, nhưng là trải qua thời gian dài phi hành, mọi người cũng không có nói chuyện. Hàn Lập ngồi xếp bằng trên lưng cự cầm, yên lặng đưa mắt nhìn bốn phía.

Khoảng cách từ Ngọc Hoàng đình tới cửa địa uyên so với tường tượng ban đầu của hắn thực còn muốn xa hơn rất nhiều.

Đột nhiên phi linh tộc nhân phía trước rộ lên một trận xao động, mơ hồ truyền tới một tiếng kinh hô, toàn bộ đội ngũ chậm độn tốc lại.

Thần sắc Hàn Lập vừa động, thần niệm lập tức hướng phía trước đảo qua.

Chỉ thấy ngoài phương cách bọn họ ngàn dặm bỗng nhiên xuất hiện một bức tường lớn, cao chừng ba bốn trăm trượng, nếu đứng ở mỗi bên nhìn lại thì không thể nhìn thấy cuối bên kia.

Trên tường, cứ mỗi trăm trượng lại có một trụ bạch ngọc.

Mấy cột trụ này chỉ cao khoảng mười trượng, nhưng đều có thanh quang chớp động, toàn bộ là từng đạo phù vân minh ẩn huyền ảo dị thường bảo phủ bên ngoài, cũng không biết sử dụng làm gì.

Tại một bên bức tường còn có một lầu các hình trụ cao chừng ba bốn mươi trượng, cảm giác mấy ngàn người có thể ngồi ở đây.

Mà trên bầu trời của bức tường, xuất hiện nhiều phi linh tộc nhân khác, lẳng lặng đợi bọn Hàn Lập.

“Tham kiến chư vị trưởng lão!” Một trung niên nam tử mặc chiến giáp màu xanh đứng từ xa ôm quyền hướng đến bên này.

“Nguyên lai năm nay là Kim Phong lão đệ, thật đúng là có duyên. Kim lão đệ, hẳn là đã nhận được tin tức chúng ta chuyển tới?” Hàn Lập ở bên cũng lập tức bay ra đứng nhìn phía mấy vị trưởng lão.

Một lão phụ nhân, một trung niên nam tử cùng với một lão giả trên mặt đầy hình xăm quái dị.

Ba người này đúng là những trưởng lão có quyền lực nhất trong hội liên tịch các trưởng lão. Thế nhưng trước mặt thanh niên nam tử mặc chiến giáp màu xanh kia lại tỏ ra vô cùng khách khí.

Chương 1435: Tứ Sát Hóa Giáp Thuật

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua trên người mặc thanh giáp kia, trong lòng chợt phát lạnh.

Thanh giáp nhân này tu vi sâu không thể lường được, thậm chí tuyệt không dưới ba vị đại trưởng lão kia, trách không được ba lão này lại tỏ ra khách khí như vậy.

Hơn nữa Hàn Lập cảm nhận trên thanh giáp của nam tử này thật sự có chút kỳ lạ. Trong bề ngoài thì như đơn giản dị thường, âm đậm u ám, không có bất kỳ ký hiệu pháp trận cùng hoa văn gì. Nhưng Hàn Lập dùng thần niệm đảo qua thì phát hiện một loại cảm giác vô cùng kỳ dị, nhìn kỹ lại bằng mắt thì bỗng nhiên phảng phất liên tưởng tới một chuyện tình không thể tin được

Hắn không hề có cảm ứng sai, thanh giáp này dĩ nhiên lại được ngưng tụ từ sát khí cực kỳ nồng hậu. Trách không được khí tức lại quen thuộc đến như vậy.

Nhưng sát khí tồn tại nhiều như vậy trong người, thân thể không những không bện gì mà ngược lại còn có thể bức ra bên ngoài, biến ảo thành hình áo giáp.

Loại thần thông này thực không thể tưởng có thể tồn tại trên đời.

Kinh hãi một chập, Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, vừa vặn chú ý tới mấy vạn phi linh tộc nhân đang trôi nổi phía sau nam nhân nọ.

Mỗi một người đều mặc một chiến giáp đủ màu sắc.

Linh mục trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên, nhìn kỹ một hồi, ngay lập tức đồng tử hắn không khỏi co rút lại.

Chiến giáp của những người này không nghĩ lại đều đồng dạng giống như của nam nhân kia, đều là sát khí biến ảo mà thành. Chỉ bất quá bởi vì tu vi sâu cạn khác nhau mà chiến giáp có chút bất đồng, có cái giống như thực thể, nhưng có cái lại mơ hồ dị thường, như ẩn như hiện.

Cảnh này khiến Hàn Lập vô cùng hoảng sợ.

Đúng lúc này, thanh giáp nam tử sau khi chào tam đại trưởng lão đã đưa mắt nhìn về mọi người phía sau, lộ vẻ tươi cười.

“Bốn tộc ba trăm năm mới có một lần thí luyện, Kim Trác vốn tuyệt không dám khinh thường. Bất quá, gần đây yêu vật trong địa uyên có chút xao động bất an, nếu để thêm một hai năm nữa thì Kim mỗ có nói gì cũng không dám đồng ý chuyện thí luyện.” Nam tử tươi cười nói với tam lão.

“Ha ha, cho nên ngay khi có được tin tức từ huynh đệ, chúng ta đã lập tức cho tổ chức thí luyện sớm hơn một chút so với định kỳ. Bây giờ địa trắc hắc triều còn chưa bắt đầu?” Lão già cười hỏi.

“Sẽ không đâu, từ phản ứng của bảo vật giam trắc có thể thấy rõ điều này. Mặc dù bây giờ khí hắc ám so với lúc bình thường nguy hiểm nhưng vẫn còn cách thời điểm bộc phát ít nhất một năm thời gian. Tuy nhiên, chuyện có thêm các yêu vật cấp độ cao hơn xuất hiện cùng với hắc ám chỉ khi là điều không thể tránh khỏi. Việc gặp phải địa uyên cao giai yêu vật trong lần này khẳng định sẽ nhiều hơn. Nhưng cấp bậc yêu vương thì sẽ chưa xuất hiện đâu. Những nguy hiểm trong đó, ta nói như vậy để liên tịch trưởng lão hội có thể tự đưa ra quyết định, nếu sau này có tổn thương quá lớn, cũng không nên trách Kim mỗ không nhắc nhở.” Thanh giáp nhân thân nhiên nói.

“Chỉ cần không có các cấp bậc yêu vương xuất hiện thì không có trở ngại gì, có thể tiến hành thí luyện.” Nam tử tóc bạc không do dự nói.

“Ta cũng không có ý kiến. Bỏ qua cơ hội này, ít nhất hơn trăm năm nữa mới có thể cử hành lại, mà như vậy thì có không ít người không thể chờ đợi.” Lão phụ nhân nhướng mày, cũng chậm rãi nói.

Lão giả có hình xăm lại trầm ngâm hồi lâu rồi mới nhẹ thở dài một hơi gật đầu.

Thấy cả ba người đều đồng ý, lúc này nam tử mặc thanh giáp mới cười nhẹ, đưa năm đấm lên không trung.

Một quang cầu màu xanh theo đó bắn ra, sau khi chọt lóe một cái thì quỷ dị xuất hiện ở trên cao trăm trượng.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra khi quang cầu đột nhiên bạo phát, kèm với đó là một vầng sáng màu xanh cuồn cuộn trường khắp nơi.

Những phi linh tộc mặc chiến giáp ở phía sau nhìn thấy màn này thì lập tức nghiêm nghiêm cẩn cẩn tách làm hai, để lộ một con đường ở giữa.

Một đám đông người mặc dù với tu vi bất đồng nhưng khi xuất ra một hành động chỉnh tề, nhất loạt như thế lại tạo ra một cỗ áp lực vô hình cực kỳ mạnh mẽ tàn mác ra xung quanh.

Nhìn thấy cảnh này, từ các trưởng lão hộ tống đoàn của mình trở xuống, sắc mặt ai cũng khê biến, nhưng sau đó lại khôi phục như thường. Còn những thánh tử lần đầu tham gia thí luyện như Hàn Lập thì rộ lên một trận tao động, đại đa số lộ vẻ giật mình.

Tam đại trưởng lão hướng về phía sau ngoắc tay một cái rồi nhất tề bay về phía trước.

Cả đội ngũ lại một lần nữa khởi hành, lần lượt từng người từng người bay qua bức tường giữa hai hàng áo giáp.

Hàn Lập ngồi trên cự cầm, hai mắt híp lại nhưng đang cẩn cẩn đánh giá giáp sĩ hai bên.

Kết quả hẳn phát hiện đại bộ phận giáp sĩ ánh mắt rất lãnh đạm, không nói không cười, ngẫu nhiên có người lộ ra ánh mắt tò mò, đương nhiên đây là người có tu vi thấp, tuổi cũng khá nhỏ.

Bất quá, tu vi thấp ở đây cũng ít nhất là ngoài kết đan kỳ.

Ngoài ra những tồn tại tương đương với Nguyên Anh hay Hóa thần thì chỗ nào cũng có, thậm chí luyện hư cấp bậc cũng không phải là ít.

Trong lòng Hàn Lập thâm kinh hãi.

Tính chất công việc của những thủ vệ nơi đây cũng không khác biệt nhiều so với các tu sĩ nhân tộc ở Thiên Uyên thành.

Chỉ bất quá chỗ này số lượng mặc dù ít hơn Thiên Uyên thành nhưng trình độ tinh

nhuệ thì Thiên Uyên thành không thể sánh bằng. Hơn nữa đóng quân ở nơi đây thường xuyên có yêu vật tới quấy phá, kinh nghiệm tranh đấu phong phú hơn nhiều so với các phi linh tộc nhân khác.

Thêm vào đó, kiến trúc ở đây quy mô như vậy thì nhiều phần vẫn còn các giáp sĩ khác ẩn nấp đâu đó mà không xuất hiện.

Trong lúc Hàn Lập âm thầm đánh giá không ngừng thì đoàn người cũng đã vượt qua đám giáp sĩ, tới phía dưới một đại lâu rất lớn.

Trường lão hội lập tức phân công các đệ tử vào ở tạm trong đó, khôi phục lại tinh thần và pháp lực, ngày mai sẽ bắt đầu thí luyện.

Đám người Thiên Bằng tộc ở cùng trong một lầu các.

Kim Duyệt cùng Thạch trường lão canh giữ ở tầng một, ba người Hàn Lập được phân riêng mỗi người một tầng, có thể nghỉ ngơi yên tĩnh không bị ai quấy rầy.

Thấy tình hình này, trong lòng Hàn Lập không khỏi ngoài ý muốn.

Hắn thực đã có chút mừng rỡ khi có thể dừng lại ở đây một đêm. Thế nhưng giờ lại bị hai người Kim Duyệt phân phó không cho đi đâu đồng thời canh giữ ngay ở dưới tầng một. Điều này khiến dự định ám muội của hắn gặp chút phiền phức.

Hàn Lập ngồi xếp bằng trên giường, cũng chưa đi vào nhập định, ánh mắt chớp động không biết đang suy tính gì.

Không biết sau bao nhiêu lâu, hắn tựa hồ đột nhiên nghĩ thông suốt điều gì, trên mặt lộ ra tiểu ý. Ngay lập tức, hắn khởi thân, hướng tầng một đi xuống.

Ngay khi thân hình Hàn Lập xuất hiện ở đầu thang lầu một, Kim Duyệt trường lão và Thạch trường lão đang ngồi nhập định đều đồng thời mở mắt nhìn về phía hắn, tinh quang chột lóe.

Trong lòng Hàn Lập khẽ rùng mình.

“Hàn đạo hữu, người không nghĩ ngơi ngơi còn định đi đâu? Chẳng lẽ có chuyện tình gì quan trọng sao?”

Kim Duyệt nữ tử không nói gì, đây chính xác là giọng Thạch trưởng lão.

“Vãn bối có một việc quan trọng, muốn đi ra ngoài một chút.” Hàn Lập nghiêm trang nói.

“Chuyện gì? Muốn xuất ngoại bây giờ sao?” Kim Duyệt mơ hồ có chút bất mãn.

Mắt thấy thí luyện sắp tới, nữ tử này hiển nhiên hy vọng Hàn Lập thành thật ở trong lâu các nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, không bị phân tâm.

“Kỳ thật cũng không có gì! Chỉ là vãn bối thấy công pháp ở đây thủ vệ đều là ngưng tụ sát khí thành áo giáp của thủ vệ ở đây rất kỳ lạ, muốn tìm một hai người lãnh giáo sự huyền diệu trong đó.” Hàn Lập cười cười, lại thần nhiên đem ý đồ nói ra.

“Sát khí ngưng tụ giáp! Người muốn nói tới Tứ Sát hóa giáp thuật sao? Công pháp này quan trọng nhất là thân phải có một lượng sát khí cực lớn, nếu không đừng nghĩ đến làm gì. Mà người muốn hỏi công pháp này làm gì?” Kim Duyệt ngần ngại nói ra tên của bí thuật, trên mặt lộ vẻ kỳ quái.

Thạch trưởng lão ở bên cũng có bộ dạng kinh ngạc không kém.

Hàn Lập nghe vậy mỉm cười, hai tay đột nhiên nắm chặt lại, kim quang trên người chợt lóe, đột nhiên toát ra một cỗ hơi thở thâm trầm kinh người, bao nhiêu sát khí nồng đậm bị chôn sâu trong thân thể bỗng nhiên ủa ra.

Lúc trước hẳn dùng Kim Cương quyết luyện hóa sát khí, chèn ép chúng lại, bây giờ lại một lần nữa bức chúng xuất hiện.

Vừa thấy sát khí này, cả hai trưởng lão kia đều đồng thời cả kinh.

“Sát khí của người dày đặc như vậy, trách không được chuyện cảm thấy hứng thú đối với Tứ Sát hóa giáp thuật như vậy. Ha ha, bất quá cũng không cần ra bên ngoài hỏi thăm, loại công pháp này căn bản không có gì đặc biệt hay bí thuật gì cả. Lão phu hoàn toàn có thể đem công pháp chính chu truyền thụ cho người. Lấy sát khí trên người của người như vậy, ngày mai thí luyện nói không chừng có thể có công dụng.” Thạch trưởng lão sau vài giây cả kinh liền cười ha hả, nói ra những điều mà Hàn Lập sớm có vài phần đoán trước.

Ngày đó khi nhìn thấy nhiều Uyên thủ vệ bình thường đều biết bí thuật này, nên phỏng đoán hơn phân nửa những trưởng lão của các tộc cũng phải biết về công pháp này.

Hôm nay xem ra quả nhiên không có sai.

“Chính Thạch tiền bối đích thân truyền thụ, vẫn bối hiền nhiên cảm kích vô cùng. Nhưng không biết một đêm có đủ để tìm hiểu và miễn cưỡng sử dụng công pháp này hay không?” Hàn Lập kìm nén sự vui sướng trong lòng, cung kính trả lời.

“Hắc hắc, chỉ cần Hàn đạo hữu có thể giúp hai người Lôi Lan thông qua thí luyện là quá đủ để cảm ơn lão phu rồi. Còn về chuyện công pháp, yên tâm đi, cái này cũng không phức tạp, lấy tu vi của Hàn đạo hữu, một đêm cũng đủ lĩnh ngộ mấy tầng đầu rồi. Về thần thông của mấy tầng cuối, cần phải có sát khí rất lớn, dù sao người vốn chưa thể đáp ứng.” Thạch trưởng lão khoát tay nói.

Hàn Lập hiền nhiên gật đầu cảm tạ không thôi.

Kim Duyệt ở bên cạnh thì không có ý phản đối gì, thậm chí còn nhắm mắt trở lại nhập định.

Vì vậy chỉ thấy Thạch trưởng lão móc ra một ống trúc bằng ngón tay, yên lặng không nói trong chốc lát rồi vứt lại cho Hàn Lập:

“Ta đã đưa pháp quyết vào trong đó, người cầm lấy mà tìm hiểu đi.”

“Đa tạ tiền bối!” Hàn Lập nói lời cảm ơn một tiếng, nhận ống trúc rồi không chậm trễ quay lại nơi mình ở.

Ngồi xếp bằng trên giường, Hàn Lập lấy ống trúc ra dán lên trán, đưa thần thức nhập vào.

Nhất thời một đám cổ văn lục sắc hương đầu Hàn Lập bay nhanh vào.

Khuôn mặt Hàn Lập vẫn thùy chung không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, Hàn Lập đột nhiên bỏ ống trúc ra, thu vào trữ vật, thần sắc hòa hoãn trở lại.

Pháp quyết này quả nhiên như Thạch trưởng lão nói, thoát nhìn cũng không quá phức tạp, cả đêm chắc cũng đủ ngưng tụ một tầng sát giáp (áo giáp bằng sát khí).

Trong lòng nghĩ vậy, hay tay Hàn Lập hướng lên trên, bắt đầu chính thức tìm hiểu về pháp quyết này.

Hai mắt Hàn Lập hoàn toàn tĩnh lặng nhưng trên người bắt đầu xuất hiện một tầng sát khí lãnh đạm màu đen, chốc lát bắt đầu quay cuồng không ngừng trong không khí. Sau đó không lâu, nó thậm chí bắt đầu tăng tốc, kịch liệt xoay tròn, biến thành một tầng hắc phong khiến thân hình hắn như ẩn như hiện, dần trở nên mờ hồ.

Chương 1436: Nội Dung Thí Luyện

Sáng sớm ngày hôm sau, hai vị trưởng lão cùng với Bạch Bích, Lôi Lan lặng lẽ đứng ở dưới lầu một, dáng vẻ chờ đợi.

Kim Duyệt và Thạch trưởng lão ẩn chứa vài tia chờ mong, còn hai vị thánh tử thì có chút khó hiểu, ánh mắt kinh nghi nhìn về phía thang lầu.

Qua thời gian một bữa cơm, từ trên truyền tới tiếng bước chân, tiếp theo đó là bóng người Hàn Lập hiện ra, mặt hiện rõ vẻ tươi cười.

“Thế nào, người đã thành công rồi chứ?” Thạch trưởng lão hai mắt sáng ngời hỏi.

“Đa tạ tiền bối truyền thụ. Văn bối hiện đã có chút thành quả, hẳn cũng có thể tạm dùng đối địch.” Hàn Lập mỉm cười nói.

“Tốt lắm, lần thí luyện này tính là nguy hiểm nhưng so với thành quả có thể đạt được thì rất xứng đáng. Mặc dù Hàn đạo hữu tu vi đã đạt tới cao giai, nhưng trên đường có lẽ vẫn xảy ra những chuyện khó lường. Cho nên, tối hôm qua ta cùng Thạch trưởng lão đã thương lượng, quyết định sẽ đem toàn thể trấn tộc chi bảo để cho các người dùng. Cũng nhờ đó tăng thêm khả năng bảo vệ bản thân.” Nữ tử Kim Duyệt cẩn thận đánh giá thần sắc của Hàn Lập rồi đột nhiên nói.

“Trấn tộc chi bảo?” Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn.

“Không sai, đây là Lôi giao tiễn, người cầm lấy đi.” Vừa nói Kim Duyệt vừa vung tay áo lên, bỗng nhiên một đoàn thanh quang bay ra, thoáng một cái hiện hình thành một thanh tiễn đao (Chẳng biết nó là tiễn hay là đao nữa, thấy tác giả gọi là tiễn đao thì để tiễn đao vậy- nhưng tên của nó vẫn là Lôi giao tiễn) màu xanh. Tiềm thức Hàn Lập vừa động, đưa tay ra cầm lấy tiễn đao, ngưng thần xem xét. Chỉ thấy tiễn đao dài chừng nửa thước, kiểu dáng khá cổ, mặt ngoài xanh thẫm nhưng lại có một dải hoa văn màu bạc huyền ảo.

“Nhị vị tiền bối thực sự định đưa vật này cho văn bối sao?” Hàn Lập lấy tay sờ sờ

lên tiền đạo, cảm thấy một cổ hàn khí lạnh lạnh, trong lòng vui vẻ.

“Kỳ thật bốn tộc còn có một vài món bảo vật khác, thích hợp hơn cho người, nhưng đáng tiếc mấy bảo vật đó muốn dùng được thì phải hao tổn không ít thời gian tế luyện.

Mà thời gian thì chúng ta không có nhiều. Kiện bảo vật Lôi giao tiền này không phiên toái như vậy, chỉ cần hơi gia tăng linh lực tự thân quán chú vào là có thể sử dụng được, uy lực lại vô cùng lớn. Nhưng là bởi vậy bảo vật này cũng dễ bị cường địch cướp lấy, Hàn đạo hữu phải vô cùng cẩn thận.” Kim Duyệt ngưng trọng nhắc nhở Hàn Lập.

“Đa tạ tiền bối ban thưởng trọng bảo, văn bối nhất định sử dụng cẩn thận.” Trong lòng biết rằng hai người này cũng chỉ vì thánh tử của tộc mình mà xuất ra bảo trọng bực này, Hàn Lập không tỏ ra khách khí, tươi cười thu lấy bảo vật.

Kim Duyệt gật đầu, vừa vặn lại dặn dò Bạch Bích và Lôi Lan hai người, nhưng không có xuất ra bảo vật nào khác nữa.

Hàn Lập thấy màn này thì lơ đãng như không biết gì.

Những gì đáng cấp cho hai người này, phỏng chừng đã sớm đưa từ lúc rời thánh thành. Lần trước khi Lôi Lan cùng Hồng Sa của Xích Dung tộc tranh đấu tại giác kỹ tràng đã sử dụng cái tiểu hồ lô màu vàng kia, xem chừng chính là một trọng bảo của bộ tộc.

Sau một hồi dặn dò, năm người nhất loạt ra khỏi lầu các, bay lên không trung. Đến nơi đã thấy tụ tập rất nhiều người. Giờ phút này không ai trong bọn họ cười phi cầm nữa, tất cả đều hiển lộ đôi cánh sau lưng, trôi nổi giữa không trung. Hơn nữa các trưởng lão đều tách riêng ra một nhóm, các thánh tử phi linh tộc đứng thành một nhóm, sắc mặt ai cũng trầm trọng, không ai nói chuyện với ai.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, lảng lảng cùng hai nữ tử bay đến nơi tụ tập của thánh tử, không nói một lời.

Nhưng không bao lâu sau, Hàn Lập đột nhiên cảm thấy có người đang nhìn mình, trong lòng vừa động, xoay người lại liếc mắt một cái. Ở phía ngoài, cách hơn trăm trượng có một thân hình khô gầy, thấp bé, phẳng phất như một nữ tử. Nhìn kỹ một chút thì thấy người này da tay ngăm đen nhưng trên cổ lại có một vài hình xăm màu đen quý

dị. Nàng ta vừa thấy Hàn Lập nhìn lại thì mỉm cười, lộ hàm răng trắng bóc lạ thường. Hàn Lập ngược lại cảm giác khê rùng mình trong lòng.

Bởi vì khi thần niệm hần đảo qua, hắc nữ kia rõ ràng là một cao giai linh tướng, hơn nữa hơi thở trên người có chút quái dị, khiến cho hắc cũng cảm thấy uy hiếp, tựa hồ tu luyện một thần công đặc thù. Trên mặt Hàn Lập không lộ vẻ gì nhưng môi khê nhúc nhích. Đứng ở bên cạnh, Bạch Bích và Lôi Lan đang khép hờ mắt đột nhiên nghe thấy tiếng Hàn Lập truyền âm vào tai.

Bốn con mắt chợt mở ra, theo hướng Hàn Lập nhìn, khê liếc nữ tử gầy đen kia một cái, nhưng ngay lập tức sắc mặt đại biến, vội vàng cúi đầu xuống.

“Hàn huynh, đó là Ngao Thanh Chúc của Thất Việt tộc, uy danh còn trên cả Chúc Âm Tử, có thể coi là đệ nhất nhân trong đám hậu bối chúng ta. Thế nhưng nữ tử này lòng dạ độc ác, tính tình cổ quái dị thường, động một cái là có thể lấy tánh mạng người khác. Hàn huynh tốt nhất là nên cẩn thận.” Trong tai Hàn Lập vang lên âm thanh hoảng hốt của Bạch Bích.

Hắc nhú mày không khỏi tự đánh giá nữ tử kia. Thế nhưng đúng lúc này hắc lại cảm thấy có một ánh mắt âm trầm quét về phía mình, rõ ràng là không có hảo ý. Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, đưa mắt về phía đó.

Kết quả tại một chỗ không xa, Chúc Âm Tử đang đứng cùng các đồng tộc của hắc, đưa ánh mắt bất thiện nhìn Hàn Lập. Hàn Lập lạnh lùng nhìn lại một cái rồi thu hồi ánh mắt, sắc mặt không thay đổi.

Xích Dung tộc đối với Thiên Bằng tộc có chút chuyện tình, khẳng định tại thí luyện sẽ gây trò, biết vậy thế nhưng trong lòng Hàn Lập lại không hề có một gợn sóng.

Bởi vì đám Hàn Lập cũng tới khá muộn, nên hắc không phải đợi lâu, sau nửa canh giờ, tam đại trưởng lão cùng với thanh giáp nhân lúc trước lẳng lẳng không nói, bay lên trước dẫn đường cho cả đoàn người đi về phía tường thành ngược phía với lúc trước bọn họ đã đến.

Không biết vì sao, trên các bức tường lớn đều trống trơn, thế nhưng đội ngũ lại không trực tiếp bay qua mà trực tiếp hạ xuống trước tường thành. Chỉ thấy thanh giáp nhân tiến lên phía trước, trong miện lăm bầm vài lời, sau đó đưa tay điểm nhẹ vào vách

tường.

Một trận âm ù nổ ra, cự tường trước mặt mọi người xuất hiện một quang mang ngũ sắc, dần dần hiện ra một tòa pháp trận màu bạc. Vừa thấy cảnh này, nam tử mặc thanh giáp lập tức há mồm, phu ra một tấm mộc bài màu tím.

Quang mang trên mộc bài đại phóng, một đạo ánh sáng màu tím lập tức phóng ra, sau mấy cái chớp động liền phóng thẳng vào trong pháp trận.

Pháp trận lại thêm một trận biến đổi, quang mang kỳ lạ lưu chuyển với tốc độ kinh người rồi đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung, thay vào đó là một cánh cửa cực lớn hiện ra trên bức tường. Cánh cửa cao hơn mười trượng, tản ra quang mang băng hàn, có vẻ trầm trọng vô cùng, phẳng phất như được chế tạo bằng bạch ngọc tinh khiết. Thanh giáp nhân không nói lời nào, thu mộc bài lại, lùi ra sau một chút rồi phất tay áo một cái. Nhất thời một mảnh tử quang cuộn ra, đánh tới cánh cửa, theo đó là một tiếng nổ xé gió, cánh cửa bạc chậm rãi mở ra.

Từ bên ngoài lập tức thổi vào một làn gió bụi âm tà, nó đi qua nơi nào thì thánh tử nơi đó bỗng cảm thấy một tia run rẩy, da thịt phẳng phất như bị người ta dùng lưỡi dao sắc bén cắt vào khiến cho tóc gáy dựng đứng hết cả lên.

Thực sự là vô cùng quý dị!

Hàn Lập hiển nhiên cũng cảm nhận được làn gió cổ quái này, lam quang trong mắt chột lóe.

Đại môn đã mở, tất cả mọi người lần lượt đi theo mấy người dẫn đầu tiến ra bên ngoài bức tường. Hàn Lập không khỏi hít một ngụm lương khí. Phía sau cánh cửa đó không xa, trên mặt đất không một ngọn cỏ, vô luận là đất hay đá, tất cả chỉ một màu đen u ám, đưa mắt nhìn cảm giác sâu hun hút, vô biên vô hạn.

Mà ở trên trời cao thì lại có một tầng bụi màu trắng, thoạt nhìn tưởng sương mù, dày đặc dị thường, cũng là một cảnh dài vô biên không bến bờ.

Mà khoảng cách không gian giữa tầng bụi và mặt đất bất quá chỉ cao ba bốn mươi trượng, giữa cảnh sâu hun hút và dày đặc của mặt đất và bầu trời thì cái khe hở có vẻ hẹp hòi dị thường. Thế nhưng từ khe hở đó liên tục phát ra tiếng xé gió liên miên không dứt,

phảng phất như muốn cắn nuốt bất cứ thứ gì lọt vào. Điều này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy bất an. “Đây là cánh cửa vào địa ngục sao? Quả nhiên vô cùng hung hiểm.” Hàn Lập âm thầm nói trong lòng.

“Tốt lắm, vậy là đã sẵn sàng hết rồi. Trừ các thánh tử, tất cả những người khác đều phải dừng bước. Mà sau cánh cửa này, chính là cả vạn dặm sương mù.” Lão phụ nhân trong tam đại trưởng lão nói.

Thanh âm mặc dù không lớn nhưng lại truyền đến rõ mồn một vào tai mỗi người, khiến cho đám người đang xông xáo chợt yên tĩnh trở lại. “Tốt lắm, giờ cũng là lúc thích hợp để công bố nội dung thí luyện lần này, khỏi bắt phải chờ đợi thêm.” Nam tử tóc bạc ở bên cạnh cười nói. Lão phụ nhân liếc nhìn hắn một cái, bất động thanh sắc tiếp tục nói:

“Liên tịch trưởng lão hội của chúng ta đã thương lượng qua, nội dung thí luyện lần này khác so với những lần trước phải đánh chết một số yêu vật hắc ám được chỉ định trước. Chúng ta muốn các người mang từ trong địa ngục về một loại quả tên gọi là Minh Diễm quả. Loại quả này so với các linh vật khác có chút bất đồng, phải là ở những nơi có hắc ám cùng uế khí nặng nhất mới có thể sinh ra. Mỗi quả mất chừng năm trăm năm mới thành thực, mà mỗi cây cũng chỉ sinh ra một quả. Các người mang về phải là Minh Diễm quả thành thực mới được tính là hoàn thành thí luyện. Ta nói trước là ở tầng thứ nhất, hắc ám khí không đủ, khả năng gặp quả này là không có. Đường nhiên kẻ nào không tin thì cứ thử vận may. Tầng thứ hai có thể sẽ có một ít Minh Diễm quả, nhưng chúng ta cũng không chắc. Mà ở tầng thứ ba thì khẳng định sẽ có, hơn nữa số lượng không ít. Cụ thể phải hành động như thế nào, đương nhiên do các người quyết định. Thời gian thí luyện là ba tháng. Sau ba tháng, không cần biết có bao nhiêu người thí luyện thành công, chúng ta cũng sẽ mở cánh cửa này ra để nghênh đón các người trở về. Các người phải thật sự chú ý.” Thanh âm của lão không giận mà có uy. Không riêng gì Hàn Lập, những người khác cũng đều hết sức tập trung lắng nghe.

“Tốt lắm, nếu các người đã nghe và hiểu hết nội dung thí luyện, bây giờ các người có thể xuất phát, ba tháng sau, lão phu hy vọng có thể gặp lại đại bộ phận chư vị ở đây. Những người khác cũng nên trở về đi thôi, Phong Ma môn (cánh cửa Phong Ma) lập tức sẽ đóng lại.” Lão giả có hình xăm cất giọng phân phó. Sau đó khẽ phất tay áo, quay người đi lại vào trong thành.

Nam tử tóc bạc cùng lão phụ nhân khẽ đưa mắt nhìn nhau một cái rồi cũng cất bước

đi theo. Các trường lão khác cũng lần lượt yên lặng trở về trong thành. Hơn phân nửa chỉ đưa mắt nhìn các tộc nhân của mình, ánh mắt lộ chút lo lắng rồi đi. Chỉ có non nửa cố nhân cơ hội này truyền âm phân phó vài câu rồi mới xoay người rời đi.

Trong nháy mắt, bên ngoài cánh cửa to lớn gọi là Phong Ma môn kia chỉ còn lại hơn trăm tên thánh tử Phi linh tộc đưa mắt nhìn nhau.

Chương 1437: Địa Uyên Nhất Tầng

“Hắc hắc, chư vị còn đang suy nghĩ gì vậy? Chẳng lẽ muốn ở đây đợi ba tháng nữa có người ra mở cửa cho về sao?” Trong đám người có một tiếng cười to, tiếp theo đó bóng người loáng lên một cái, một đạo bóng trắng lao thẳng về phía xa xa.

Phía sau hắn còn có mấy người khác, không một tiếng động bám sát theo, tựa hồ là những người đồng tộc.

Vừa thấy có người dẫn đầu rời đi, đám người lúc này cũng bắt đầu kết thành đàn lần lượt hướng khe hở dưới sương mù bay đi.

Chỉ trong chốc lát, số người còn lại chỉ là non nửa.

Trong đó có cả Hàn Lập và đám người Xích Dung tộc.

Một loạt tiếng động âm âm ù ù vang lên, cánh cửa phía sau chậm rãi đóng lại. Một trận quang mang ngũ sắc kỳ lạ lưu chuyển, ngay lập tức cánh cửa biến mất vô tung vô ảnh.

“Đi thôi!” Hàn Lập nhìn cánh cửa biến mất trên cự tường, lên tiếng thúc giục hai nữ tử rồi hai cánh rung lên, hóa thành một đoàn thanh quang bay về phía khe hở.

Bạch Bích cùng Lôi Lan cũng không nói một lời, hóa thành một đoàn ngân quang và một đoàn kim quang, bám sát theo sau.

Theo phương Hàn Lập vừa rời đi có mấy đạo thần sắc khác nhau dõi theo gắt gao.

Trong đó ngoại trừ đám Xích Dung tộc ra, còn có mấy thánh tử xa lạ dùng ánh mắt âm lãnh nhìn chằm chằm vào phương hướng bọn Hàn Lập rời đi.

Xích Dung tộc nhân chờ một lát cho độn quang của đám Hàn Lập biến mất hẳn mới nghe tiếng Chúc Âm Tử phân phó cùng nhau xuất phát.

Lúc này, dưới bức tường cũng chỉ còn lại mười mấy đơn vị Phi linh tộc nhân mà thôi.

Trong đó hơn phân nửa là những tộc có danh vọng ở nửa phía trên của Phi linh tộc. Những người này ánh mắt chớp động không ngừng, lại thỉnh thoảng đưa nhìn trộm hai vị thánh tử khác.

Một trong hai thánh tử đó có dáng người khô gầy đen đúa, chính là Thất Việt tộc Ngao Thanh. Người kia lại là một đại hán cao lớn dị thường, mặc mặc giáp màu đen, chừng ba mươi tuổi hơn. Hai mắt nhìn như có bốn đồng tử, chớp động phát ra quang mang yêu dị, sau lưng giắt một thanh kiếm rất to, tỏa ra hàn quang vàng kim nhàn nhạt. Một đại kiện vật như vậy, không hiểu sao lại không thu vào không gian trữ vật.

Mà không biết vì sao, các thánh tử khác nhìn hai người này không cử động gì thì lại không ai dám dễ dàng rời đi.

Một lát sau, thấy không ai có bộ dáng muốn động thân, Ngao Thanh khẽ nhướn mày, lập tức cười khúc khích rồi mang theo hơn mười tộc nhân bay đi.

Đại hán bốn đồng tử thấy vậy trong mắt lộ ra hàn ý, tiến nhanh lên một bước rồi đột nhiên bay thẳng về đúng hướng Ngao Thanh đã đi. Ba gã tộc nhân đồng bọn thấy vậy cũng không một tiếng động độn quang bay theo.

Thấy hai người Ngao Thanh và đại hán rời đi, thần sắc các thánh tử còn lại trở nên hòa hoãn.

Thậm chí một số ít người còn tụ tập lại thương lượng vài chuyện tình.

Một lát sau những người này cũng phân biệt rời đi, phảng phất như đã bàn xong các kế hoạch.

Kể từ đó, toàn bộ hơn trăm tên thánh tử của Phi linh tộc đều đã mất hút vào màn đêm đen kịt.

Phụ cận tường thành trống trơn không một bóng người.

Lúc này, Hàn Lập cùng Bạch Bích, Lôi Lan vẫn đang bình thản bay cách mặt đất khoảng mười trượng. Đám sương mù trên đầu họ nhìn từ dưới lên thì lại có màu xám xám. Mặc dù chỉ cách có khoảng hai mươi trượng thôi nhưng đưa mắt nhìn lên thì cảm giác đám sương mù này cao vô tận, liên miên không dứt, cộng thêm màu xám của đám

bụi ở gần khiến cho người ta nhìn thấy vô cùng áp lực.

Điều cổ quái nhất chính là tại không gian hẹp như vậy mà phía trước thỉnh thoảng vẫn đưa đến trận trận kinh phong, bụi đất với sự băng hàn dị thường.

Đương nhiên kinh phong này không thể làm khó đám người Hàn Lập có tu vi hóa thần.

Mặc dù vừa rồi có không ít thánh tử xuất phát nhưng đại bộ phận không đi cùng lộ tuyến, đa phần cố ý chọn phương hướng khác nhau để tránh trường hợp chưa tiến nhập địa uyên mà đã phát sinh xung đột với các đơn vị thánh tử khác.

Hàn Lập đương nhiên cũng đồng dạng muốn vậy.

Hắn sau khi mang theo mấy người bay được hơn trăm dặm liền thay đổi quỹ đạo, tìm một lộ tuyến mới mà đi.

Hơn vạn dặm khoảng cách đối với bọn họ căn bản không tính là rất xa.

Cho dù hắn cố gắng bay chậm thì cũng chẳng mất quá lâu để tiếp cận gần khu vực muốn đến.

Tình hình phía trước bắt đầu biến đổi, sương bụi từ phía trên cao ngày một nhiều hơn, phong tà từ phía trước cũng mãnh liệt hơn dị thường, màu sắc đã không còn xám như trước mà chuyển sang đen kịt. Trong nháy mắt sự kết hợp của phong tà và sương bụi đã tạo thành một màn băng lao màu đen.

Đương nhiên đám băng lao này không thể cấu thành uy hiếp gì đối với bọn Hàn Lập, chỉ bất quá mỗi người phải gia tăng linh quang hộ thể thêm vài phần mà thôi.

Sau thời gian một bữa cơm, trước mặt bọn họ xuất hiện một mảng hắc sắc quái phong, rồi đột nhiên chớp lên sáng ngời. Ngay lập tức mấy người phát hiện mình đang đứng trên một vùng đất vô cùng kỳ lạ.

Đây là một không gian rộng lớn, không biết đâu là bến bờ, bốn phía đều bị một màu đen kịt bao phủ. Trên không trung vẫn là sương mù do bụi tạo nên vần vũ, nhưng lại cao tới cả ngàn trượng, cũng vẫn kịch liệt quay cuồng không ngừng. Thế nhưng cái hấp dẫn bọn người Hàn Lập nhất lại là dưới mặt đất. Nguyên bốn màu đen trên mặt đất trông

trơn đã biến mất vô ảnh vô tung.

Thay vào đó là một cự uyên sâu không biết bao nhiêu, bên trong khắc nơi đều là sương mù xám đen trôi nổi, từ đó không ngớt thổi ra các luồng hắc phong lạnh lẽo kỳ dị.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua mọi nơi, chợt cảm thấy khê rùng mình, cái không gian này đâu đâu cũng rộng lớn không biết đến đâu mà kể.

Ba người bọn họ lơ lửng bên bờ vực sâu, phảng phất giống như mấy con kiến hôi nhỏ bé giữa không gian rộng lớn.

“Xem ra đây chính là cánh cửa vào địa uyên. Đi thôi, mặc dù khả năng gặp yêu vật không cao nhưng mọi người vẫn phải thật cẩn thận và chú ý xung quanh.” Hàn Lập không dài dòng, nhắc nhở hai nữ tử một chút rồi hai cánh rung lên tiến thẳng mất hút vào trong sương mù xám xịt.

Bạch Bích cùng Lôi Lan sắc mặt cũng thêm phần ngưng trọng, không chậm trễ bay theo vào vực sâu.

Trên đường xuống dưới vực sâu, quanh thân Hàn Lập thanh quang lờ lờ, bốn phía hiện ra bảy tám khối nguyệt quang thạch to bằng nắm tay, tản ra màu sữa quang mang, đem phạm vi hơn ba mươi trượng soi sáng mồn một.

Nhưng dù có sáng mấy thì xung quanh cũng chỉ nhìn thấy sương mù quay cuồng, Hàn Lập không khỏi khẽ thở dài một hơi.

Khi mới tiến vào thì cho dù không cần linh mục cũng có thể quan sát hết thủy phụ cận.

Thế nhưng xuống sâu thêm mấy ngàn trượng thì sương mù trở nên nồng đậm gấp mấy lần.

Mà Bạch Bích và Lôi Lan theo sát sau hẳn lại không thể vận dụng linh mục cho nên dứt khoát đưa thêm mấy nguyệt quang thạch ra.

Nhờ đó tình cảnh trước mắt cũng trở nên rõ ràng hơn một chút.

Bất quá mặc dù cánh cửa thâm nhập địa uyên rộng lớn như vậy nhưng bọn họ thâm

nhập rất sâu mà vẫn chưa gặp phải yêu vật gì ngăn trở.

Chuyện này đương nhiên là câu còn khó được.

Đi thêm không biết bao lâu thì sương mù phía dưới trở nên nhạt hơn, tiếng gió cũng biệt tích.

Ba người Hàn Lập tinh thần rung lên, biết rằng rốt cục cũng tới tầng thứ nhất.

Thêm thời gian một chén trà nhỏ, hai mắt Hàn Lập nhìn kỹ một chút, xuyên thấu qua làn sương mù đơn bạc, đã bắt đầu thấy được cảnh sắc bất đồng.

Mặt đất với hai màu đen vàng giao nhau chợt hiện ra, trên đó là những cây cối thật lớn dị thường, thậm chí còn có không ít loài chim to thân thể quái dị màu xám bay đi bay lại là là mặt đất.

“Đây là địa uyên sao? Thoạt nhìn không có gì đặc biệt.” Bạch Bích ở bên không nhìn được thì thào lên tiếng.

“Địa trắc tầng một mặc dù cũng bì hắc ám khí tức ăn mòn đã lâu nhưng dù sao cũng khác biệt nhiều so với các tầng khác. Ở đây ngoại trừ một ít yêu vật cấp thấp tồn tại thì hầu hết là các loài thú thông thường sinh sống.

Bất quá các loài thú này đều có tính tình bạo liệt, tám chín phần mười là mãnh thú ăn thịt. Lợi hại thậm chí còn không dưới yêu vật thấp giai.” Lôi Lan tựa hồ biết không ít, mở miệng giải thích.

Sắc mặt Hàn Lập lại không có chút gì thay đổi, tựa hồ không nhìn thấy gì. Lúc này hắn đang đưa thần niệm ra xung quanh ngàn dặm tìm kiếm, vẫn chưa thấy hơi thở cường đại và các thánh tử khác. Xem ra nơi này tuyệt đối an toàn.

“Xuống thôi, ta nhớ không lầm thì dừng ở không trung nhiều quá sẽ không tốt.” Hàn Lập phân phó một tiếng rồi bay xuống đất. Hai người Lôi Lan hiển nhiên theo sau.

Một tiếng trách trách vang lên, vài quái điều màu xám phát hiện thấy có ba người xuống thì không chút do dự lao thẳng đến.

Hai mắt Hàn Lập khẽ nheo lại, lúc này mới nhìn rõ đám quái điều này. Miệng tho

dài, mỡ đầy răng nanh, trên người không một sợi lông, toàn thân phủ một lớp bụi quái dị, trên đầu lại có một cái sừng cong cong.

Hàn Lập hừ nhẹ một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng duỗi ra.

Sau vài tiếng phốc phốc, vài đạo kiếm quang chợt lóe, trong nháy mắt một mảnh mưa máu xuất hiện, đám quái điều nhất loạt rơi là tả xuống đất.

Tiếp đó, ở dưới mặt đất, từ nhiều nơi trong rừng đột nhiên vang lên những tiếng rống to, rồi một trận âm âm rung chuyển, tựa hồ như có rất nhiều con thú lớn đang tranh cướp cái gì đó.

Hai mắt Hàn Lập lộ ra vẻ kinh ngạc, liếc nhìn về chỗ đám quái điều rơi xuống rồi nhanh chóng xoay lưng mang theo hai người theo một phương hướng bay đi.

“Từ tầng thứ nhất tới cửa vào tầng thứ hai, theo các thánh tử đã qua thí luyện trước trong tộc thì dường như chỉ có mười mấy chỗ an toàn mà thôi. Tầng thứ nhất này gần như chắc chắn không có Minh Diễm quả, chúng ta trực tiếp bay đến tầng thứ hai đi. Ta nghĩ nên lựa chọn lối vào hẻo lánh một chút, mặc dù có thể mất thời gian hơn nhưng tránh được đụng độ với những người bất thiện.” Hàn Lập vừa phi hành vừa thần nhiên giải thích.

Bạch Bích khẽ nhủ mày, tựa hồ có chút không đồng ý, nhưng cũng không nói gì, còn Lôi Lan thì không lộ cảm xúc.

Hàn Lập cũng không mấy để ý thái độ của hai người, hắn nói vậy nhưng căn bản là không có ý thương lượng. Nếu Thiên Bằng tộc muốn hắn bảo vệ hai gã thánh tử thí luyện thành công thì hiển nhiên tất cả mọi hành động phải lấy hắn làm đầu. Mà với tu vi của hắn, cũng không sợ hai gã thánh tử này không theo lời.

Vì vậy trong thời gian kế tiếp, cả ba người không nói lời nào, cứ bay cách mặt đất không xa, thẳng đến cửa vào tầng hai.

Chương 1438: Âm Chu Phong

Nghe nói địa uyên có tất cả bảy tầng, mỗi tầng phía sau đều nguy hiểm và rộng lớn hơn tầng trước bội phần. Nhưng ngay cả những vậy thì diện tích của tầng thứ nhất cũng tuyệt đối không nhỏ chút nào, bọn Hàn Lập đi liên tục không ngừng nghỉ mà bốn năm ngày vẫn chưa thấy cửa tầng hai đâu.

Mấy ngày nay trên đường phi hành mọi chuyện đều thuận lợi, mặc dù bay trên phiến rừng rậm nhưng trừ việc đụng phải vài loài hung cầm không muốn sống nữa thì không có gì phát sinh. Nhưng đến sáng sớm ngày thứ năm, cả ba người chợt cảm thấy trên đầu xuất hiện dị biến.

Hàn Lập giật mình, đưa mắt nhìn lên.

Kết quả phát hiện quang mang sương mù trên đầu vốn dĩ tồn tại bấy lâu nay đã biến mất, mà ở vạn trượng trên cao bỗng xuất hiện một phiến thạch bích màu đen, phẳng phát giống như nóc của một bích động cực lớn.

Cảm giác như đã đến đoạn cuối của tầng thứ nhất, cả ba người chậm rãi tiến vào khu bích động.

Nhìn xuống mặt đất thì cây cối vẫn rậm rạp nhưng lại tản ra những quang mang khá kỳ dị, xen lẫn là các mỏ quặng khoáng chất gì đó, cũng phát ra quang mang tương tự.

Kể từ lúc này, khung cảnh cũng không còn tối đen một màu như trước, có thể nhìn thấy rõ cảnh sắc từ xa xa. Thế nhưng cái sự mờ ảo này lại khiến cho bọn Hàn Lập cảm âm hàn và u ám hơn trước rất nhiều. Hơn nữa, thỉnh thoảng lại có trận trận hắc vụ cùng hàn phong cuốn đến càng khiến người ta rùng mình.

Nhưng đó vẫn chưa phải là cái chính yếu, bay vào khu vực u ám này một lúc không lâu, Hàn Lập cảm giác thần niệm của mình không thể đi xa được, chỉ có thể tha ra ngoài cơ thể ở khoảng cách mười trượng mà thôi.

Vốn dĩ hần tu luyện Đại Diễn quyết, thần niệm hơn xa so với các hóa thần tu sĩ khác.

Như vậy có thể thấy Bạch Bích và Lôi Lan hai người chắc chỉ bao quát được khoảng cách mấy trượng mà thôi. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Trong lòng tự đánh giá như vậy, Hàn Lập đưa thần niệm hướng ra phía sau, quả nhiên phát hiện hai nữ tử này sắc mặt đều có chút khó coi (***, thần niệm tên này khác gì nhìn bằng mắt đâu bà kon). Bất quá ba người cũng không vì thế mà quá kinh nghi hoảng sợ.

Việc thần niệm bị áp chế thì các trưởng lão đều đã cảnh báo từ khi mọi người rời khỏi thánh thành rồi.

Không riêng gì ngoại nhân như bọn hắn mà ngay cả hắc ám yêu vật thổ địa ở nơi đây cũng chịu chung cảnh này. Chỉ là yêu vật cư ngụ lâu trong uyên, đối với tình hình này quen thuộc hơn nhiều, mà phi linh tộc lại không quen với không khí u ám và hàn phong nên không ít người sẽ cảm thấy không khỏe, một thân công lực vì vậy cũng giảm sút không ít.

Thế nhưng đối với Hàn Lập thì hắn lại không coi vào đâu. Mấy loại không gian hắc ám và thần niệm bị ức chế này hắn không chỉ mới gặp lần đầu, kinh nghiệm tranh đấu đương nhiên rất phong phú.

Cứ phi hành như vậy sau mấy canh giờ, Hàn Lập lập tức nướng mảy, tiếp theo một tay khẽ nhấc, từ đó bay ra vài khối nguyệt quang thạch, giữa hư không điểm vào vài vị trí.

Sau vài tiếng bang bang giòn vang, một khối quang thạch tự nhiên bạo nổ, biến mất.

Thanh quang của Hàn Lập cũng thu liễm, dừng độn quang lại.

Phụ cận chợt nổi lên một cảm giác nguy hiểm, tựa hồ ngay cả hắc phong cũng trở nên giá lạnh hơn vài phần.

Hai người Bạch Bích cũng dừng độn quang lại, vẻ mặt có chút lo lắng.

Lôi Lan thậm chí còn ánh lên vẻ kỳ quái, đang muốn mở miệng hỏi cái gì thì chợt bốn phía truyền đến một trận âm thanh vù vù rất nhỏ, nhưng rất nhanh trở nên to hơn, rộ hơn. Chỉ trong chớp mắt khắp bốn phương tám hướng đã hiện ra vô số điểm sáng

màu lục hướng thẳng tới phía ba người.

“Âm Chu phong” Lôi Lan cả kinh thốt lên.

Bạch Bích nghe vậy sắc mặt cũng biến đổi.

“Không sai, mặc dù chỉ là yêu giai bậc thấp nhưng đám yêu vật này lại khá phiền toái. Đám yêu phong này chỉ thích công kích những vật thể di chuyển phát sáng.” Hàn Lập đưa ánh mắt đảo qua xung quanh, bình tĩnh nói.

Mọi người đã có thể nhìn rõ mỗi đốm sáng màu lục kia to tầm một ngón tay, lớn nhỏ khác nhau một chút, nhìn nửa thân trước giống như con nhện, nửa thân sau có độc châm. Thân thể chúng màu lục nhưng trên phần cánh lại có một hoa văn màu vàng, thoạt nhìn vô cùng dữ tợn. Hơn nữa nhìn từ xa lại chỉ thấy cả một màn sáng lục âm hàn, xem chừng số lượng đã ngoài vạn con, thực sự dọa người!

Cho Bạch Bích và Lôi Lan đã có tu vi sơ giai nhưng không tránh khỏi trở nên ngưng trọng.

Cái này không phải là hai vị nữ tử sợ đám yêu phong, chỉ là với số lượng nhiều như vậy, muốn giết hết cũng phải tiêu hao không ít công sức.

Mà hiện nay bọn họ vẫn chưa thực sự ra khỏi tầng thứ nhất, hiển nhiên không muốn tốn sức vào một trận đấu không đáng.

Thế nhưng khí thể đám yêu phong này vô cùng hung hãn, sợ rằng khó tránh khỏi một trận tàn sát.

Bất đắc dĩ Lôi Lan cùng Bạch Bích chỉ có thể chuẩn bị sẵn sàng.

Một người hai cánh khẽ rung lên, một mảng ngân hồ tinh tế hiện ra. Người kia lại hai tay bóp quyết, xung quanh thân thể hiện ra một mảng kim sắc ti như ẩn như hiện không biết là thần thông gì. Hàn Lập khẽ liếc mắt nhìn hai người, không nói một lời, khẽ há mồm cho một đoàn hỏa cầu màu bạc tế xuất. Sau một cái chớp động, hỏa cầu hóa thành một hỏa điều màu bạc.

Chỉ thấy hỏa điều khẽ rung hai cánh, “bịch” một tiếng giữa không trung bạo liệt, hóa thành hàng trăm hoa lửa màu bạc văng khắp nơi.

Một màn khó tin xuất hiện, đám hoa lửa này không lao thẳng vào chỗ ánh sáng màu lục mà lúc ẩn lúc hiện, khi đến gần chỗ âm chu phong thì xoay tròn quỹ dị. Đám yêu phong thấy vậy thì hung hãn lao vào, thế nhưng ngay lập tức lóe lên rồi biến mất như chưa từng xuất hiện.

Hơn trăm đóa ngân hoa xoay tròn xung quanh ba người Hàn Lập, ngăn chặn toàn bộ những điểm sáng màu lục. Hai người Bạch Bích và Lô Lan lộ rõ sự kinh ngạc.

Âm chu phong nổi tiếng là loài khó chơi nhất trong đám yêu vật thấp giai, hiển nhiên không thể bị tiêu diệt dễ dàng như vậy mới phải. Nguyên bốn Âm chu phong toàn thân đều do một loại uế khí hắc ám ngưng tụ thành, những công kích bình thường rất khó tiêu diệt bọn chúng, cho dù nhất thời có thể kích phá hoặc trảm vỡ thân thể yêu phong nhưng chúng lại nhanh chóng tự hấp thụ hắc ám uế khí xung quanh để khôi phục như ban đầu. Trừ phi có thể một kích đem chúng diệt trọn vẹn, không còn một tia dư thừa.

Phiền toái như vậy nhưng yêu phong cũng có hạn chế nhất định. Chúng phải sống trong những khu vực có khí tức hắc ám dày đặc mà thôi, còn đến khu vực khác thì chúng hoàn toàn không phát huy được điểm mạnh của mình.

Kỳ thật không riêng gì Âm chu phong mà cả các yêu vật khác tại địa uyên đều như vậy cả. Chỉ ở địa bàn của mình chúng mới như cá gặp nước mà thôi. Lên mặt đất thì chúng trở nên suy yếu đi rất nhiều.

Đây cũng chính là lý do tại sao Phi linh tộc có thể phong bế đám yêu vật này tại đây.

Phệ linh thiên hỏa thoát nhìn phiêu phiêu tựa hồ mỏng manh không chút uy lực, nhưng trên thực tế mỗi đóa ngân hoa khi tiếp xúc với thân thể Âm chu phong thì ngay lập tức đem thân thể chúng hóa thành tro bụi, mỗi tia hắc ám khí tức đều bị cắn nuốt không còn một mảnh. Điều này hiển nhiên không cho yêu trùng một cơ hội phục hồi nào.

Mà Phệ linh thiên hỏa kia vốn cũng có chứa một tia linh tính, không cần Hàn Lập sử dụng thần niệm chúng vẫn có thể tự tới diệt địch.

Nhờ đó mà Hàn Lập rất thành thạo khoanh tay đứng nhìn, chỉ trong chốc lát đám Âm chu phong bị Phệ linh thiên hỏa thiêu đốt không còn một mảnh.

Tiếp theo hần cũng như tùy ý nhắc tay, cả đám ngân hoa lập tức hướng một chỗ hội tụ, rồi “phù” một tiếng lập tức hóa thành hỏa điều, chợt lóe lên bay thẳng mất hút vào trong tay Hàn Lập. “Đi thôi!” Hàn Lập hơi hốt nói một câu, rồi không buồn quay lại đằng sau, hóa thành một đoàn thanh quang bắn nhanh mà đi. Lôi Lan và Bạch Bích cố gắng cưỡng chế sự khiếp sợ trong lòng, yên lặng bay theo.

Giờ phút này cho dù trước đó hai người có ý nghĩ bất mãn thế nào đi nữa thì với thể hiện vừa rồi của Hàn Lập, sự bất mãn đó đã giảm đi rất rất nhiều.

Cứ như vậy, ba người phi hành thêm khoảng một ngày một đêm nữa thì ra tới một khu vực khác. Cảnh sắc phía trước lại đại biến, xuất hiện một sa mạc kỳ quái màu xám bạc.

Xa xa nhìn lại cả sa mạc tỏa ra một quang mang lạnh lùng, vô cùng hoang vu.

“Chẳng lẽ ta nhớ sai sao? Dựa theo những tiêu chú trên bản đồ, nơi này phải ứng với một con sông lớn dưới mặt đất mới đúng chứ? Làm sao lại biến thành một sa mạc như vậy?” Hàn Lập đứng giữa không trung nhìn vào pháp bàn, nét mặt ẩn chứa một tia kinh ngạc.

“Hàn huynh, người không có sai, trên bản đồ của chúng ta cũng là một con sông.” Bạch Bích và Lôi Lan đồng thời nhìn pháp bàn của mình, sắc mặt lộ vẻ kinh nghi.

“Chẳng lẽ mấy năm nay nước sông đã rút hết xuống tầng thứ hai rồi sao?” Ánh mắt Lôi Lan chợt lóe nói.

“Xem dấu vết thì không giống như vậy, cho dù nước rút xuống tầng dưới thì cũng không thể để lại một sa mạc như vậy được.” Hàn Lập lắc đầu không tán thành quan điểm này.

“Vậy Hàn huynh cho rằng chuyện gì đã xảy ra ở đây?” Bạch Bích sờ sờ cằm cười hỏi.

“Không biết, cũng không cần phải biết. Chúng ta cứ tiếp tục đi thẳng là được, không nên tốn thời gian nghiên cứu biến hóa địa hình của địa uyên làm gì. Chỉ cần cẩn thận hơn trên đường đi là được.” Hàn Lập trầm ngâm một lát rồi thần sắc trở nên bình thản nói.

“Điều này cũng đúng!” Bạch Bích cười nhẹ ủng hộ.

Lập tức ba người hóa thành ba đoàn linh quang, bay thẳng vào sa mạc màu bạc trước mặt.

Mặc dù trong miệng nói dễ dàng như vậy nhưng khi ba người tiến vào khu vực sa mạc thì đều không hẹn mà cùng gia tăng tốc độ phi hành lên vài phần. Rõ ràng không ai muốn ở lâu trong khu vực yêu dị này.

Lúc này đây, ba người một hơi bay liên được mấy vạn dặm nhưng trong mắt vẫn chỉ là ngút ngàn hạt cát màu xám bạc, một lá cây ngọn cỏ cũng không thấy.

“Kia là cái gì?” Đột nhiên sắc mặt Hàn Lập chợt biến, lam quang trong mắt lóe lên hướng về một chỗ không xa.

“Hàn huynh, có chuyện gì xảy ra vậy?” Bạch Bích cả kinh, lên tiếng hỏi.

“Bên kia hình như có một ốc đảo, phẳng phất còn có mùi máu tanh.” Hàn Lập trầm giọng trả lời.

“Mùi máu tanh? Ta hình như cũng có cảm giác như vậy, đích thật là phương hướng đó.” Mũi Lôi Lan khẽ nhíu.

“Có lẽ là một vài dã thú mới chết?” Bạch Bích chần chờ một lúc rồi lên tiếng hỏi.

Thiên địa nguyên khí bên kia rõ ràng có chút hỗn loạn, hẳn là do ai đó thi triển thần thông. Chúng ta cứ qua đó xem một chút đi.” Lôi Lan cuống quýt lắc đầu đề nghị.

Chương 1439: Cự Linh Hoa

“Xem một chút cũng tốt, nói không chừng có thể phát hiện gì đó.” Hàn Lập thản nhiên đáp ứng.

Thấy Hàn Lập không phản đối, trong lòng Bạch Bích có chút bất mãn, nhưng lại không dám nói ra phản đối của mình. Vì vậy ba người lập tức thay đổi phương hướng, thẳng đến khu vực có mùi máu tanh.

Kết quả sau khi phi hành được hơn mười dặm, phía trước quả nhiên xuất hiện một ốc đảo rất lớn, ba người trong nháy mắt đã có mặt trên bầu trời của ốc đảo này.

Kỳ thật mặc dù gọi là ốc đảo nhưng lại có màu đen vàng, bên trong không có mấy cây cối to lớn, đại bộ phận đều là những lùm cây cỏ thấp lùn không biết tên.

Tại trung tâm của ốc đảo có một thủy đầm hơn mười trượng, bên trong có một luồng huyết thủy đỏ đậm. Mà ở bên cạnh thủy đầm lại có mười mấy thi thể uyên thú lớn nhỏ nằm sấp trên mặt đất. Tất cả đồng dạng bị thạch trùy xuyên thủng người.

Từ những thi thể này không ngớt chảy ra máu tươi, ào ào tràn vào trong huyết đầm. Cả ốc đảo bốc lên mùi máu tanh dị thường, người thấy chỉ muốn chạy đi.

“Sao những con thú này lại có thể xuất hiện ở đây? Nhìn bộ dạng thì nên ở trong rừng mới đúng?” Lôi Lan đứng từ trên không trung đánh giá, không khỏi có chút kinh ngạc.

Bạch Bích nhìn kỹ một hồi rồi cũng lên tiếng: “Đều là mới chết không lâu, nếu không hẳn là máu đã đông lại rồi.”

Hàn Lập sau một hồi trầm ngâm đánh giá, đột nhiên thân hình khẽ động, hóa thành một đạo thanh quang bay thẳng tới một vài điểm xung quanh ốc đảo. Một lát sau hắn quay trở lại chỗ cũ, hai mắt nhìn thẳng vào huyết đầm.

“Sao rồi, Hàn huynh có phát hiện gì sao?” Lôi Lan tò mò hỏi. “Ừ, chính xác có phát

hiện vài thứ.” Hàn Lập phảng phất như lấm bầm một mình, ngay lập tức tay áo khẽ rung lên, một đạo kim quang bắn ra.

Thoảng một cái đạo kim quang như thiểm điện này hóa thành bảy tám đạo kiếm quang, bay thẳng tới phụ cận của thủy đàm.

Lôi Lan cùng Bạch Bích đều ngẩn người ra, không rõ chuyện gì xảy ra. Đột nhiên từ những chỗ kiếm quang xuyên thủng mặt đất vang lên vài tiếng kêu thảm thiết, theo đó là vài đạo huyết thủy màu đen cuộn cuộn chảy ra. Mặt đất phụ cận thủy đàm khẽ bạo liệt, từ dưới đất lộ ra mấy con yêu hầu.

Đám yêu hầu này cao đến vài thước, đầu có bốn tai, trong tay hung hăng cầm mấy thạch mâu thô ráp, nhưng lại tỏa ra bạch quang đậm đậm. “Di, Oán viên thú! Không hay rồi, ốc đảo này do linh hoa huyền hóa thành!” Vừa thấy bộ dáng của đám yêu hầu, Bạch Bích nhất thời kêu to lên.

“Cự linh hoa?” ánh mắt Hàn Lập chột lóe còn Lôi Lan thì thấp giọng kinh hô.

Đúng lúc này mặt đất phía dưới ba người chột nổ ầm ầm ù ù, lập tức kịch liệt chớp lên không ngừng, cùng lúc đó, huyết thủy giữa huyết đàm đột nhiên quay cuồng, từ đó bắn ra một đạo hồng ảnh.

Chỉ chột lóe lên một cái, đã xuất hiện ngay trước mặt Hàn Lập rồi.

Lôi Lan cùng Bạch Bích cả kinh, đạo hồng ảnh này quá nhanh, cho dù hai người muốn ra tay tương trợ, tựa hồ cũng có chút bất lực.

Nhưng thấy màn này Hàn Lập chỉ hừ lạnh một tiếng, một cánh tay mơ hồ khởi lai.

“Bịch” một tiếng!

Một chương quỹ dị trắng noãn như ngọc xuất hiện trước người, chớp một cái đã nằm chặt hồng ảnh kia trong tay.

Hai vị thánh tử bên cạnh bây giờ mới thấy rõ, giữa bàn tay trắng kia phảng phất có một cái lưỡi màu đỏ đang không ngừng vùng vẫy. Nhìn kỹ một chút thì cái lưỡi này xuất phát từ một cái đầu to bóng, đen xì, nhưng lại giống như toàn thịt là thịt, nhúc nhích không ngừng.

Trên cái đầu đó có vô số những cái gai nhọn đen xì như thân thể đâm thẳng vào tay Hàn Lập. Thế nhưng cảm giác như Hàn Lập không coi đó vào đâu, thản nhiên nắm chặt tay.

Đúng lúc này năm ngón tay Hàn Lập đột nhiên hiện ra năm cái khô lâu trắng hếu, đồng loạt há môn phu ra năm luồng sáng cuồng diễm. Cơ hồ chỉ một phút chốc công phu, toàn bộ những gì trong lòng bàn tay Hàn Lập đều biến thành một tòa băng năm màu.

Hàn Lập không chút do dự trở bàn tay vỗ mạnh một cái vào tượng băng. Chỉ thấy thanh quang chợt lóe lên kèm theo tiếng vỡ giòn tan, cả tượng băng biến mất vô ảnh vô tung.

Một tiếng yêu vật rống to từ dưới đất truyền ra, từ hồ vô cùng đau đớn. Mà hắc sắc quang mang giữa huyết đàm chợt xoay tròn, chớp mắt huyết thủy không còn một giọt. Hàng loạt tiếng ầm ầm vang lên, cả tòa ốc đảo chuyển mình biến thành một quái vật vô cùng to lớn. Thế nhưng khi con quái vật này đứng thẳng dậy thì phía trên của nó lại là một đóa hoa vô cùng lớn, tinh tế dị thường. Thân dưới chỉ là hai cái chân to và dài khủng khiếp. Cánh hoa có màu xám bạc giống cát ở sa mạc nhưng tâm hoa lại có màu máu tươi đỏ đậm, giống hệt huyết sắc thủy đàm. Vừa rồi chính là một trong rất nhiều nhụy hoa thô to phóng ra từ tâm hoa tấn công Hàn Lập.

Không những thế, trên những cánh hoa to lớn dị thường còn có hơn mười còn Oán viên thú hưởng về không trung nhe răng nhếch miệng cười. Thạch mâu trong tay không ngừng vung lên, thoáng một cái hơn mười cái đã xuất hiện trước mặt bọn người Hàn Lập.

“Đây là Cự linh hoa, quả nhiên có chút ý tứ. Hoa này ứng với yêu vật trung giai, chỉ xuất hiện ở tầng ba. Không phải tầng thứ nhất rất ít xuất hiện yêu vật trung giai sao?” Hàn Lập nhìn thấy cảnh này có chút ngoài ý muốn.

Hắn nói như vậy bởi vì lúc này căn bản không cần hắn phải ra tay. Bạch Bích và Lôi Lan ở bên không biết làm gì đã lập tức tạo thành một cái lưới tơ vàng trước mặt ba người, đem toàn bộ thạch trùy kích cho nát bấy. “Hàn huynh, rất ít cũng không có nghĩa là không gặp phải. Hơn nữa đây cũng là thời cơ chúng ta tích lũy kinh nghiệm chiến đấu.” Bạch Bích cười cười thản nhiên nói.

“Dù sao trước khi đến thời kỳ uyên triều bộc phát, có vài trung giai yêu vật xuất hiện

ngoài khu vực cũng không phải là chuyện gì kỳ quái.” Lôi Lan cũng nhường mảy phụ họa.

Lần này mặc dù đối mặt với trung giai yêu vật, nhưng nói về mức độ phiền toái thì còn xa mới bằng đám Âm chu phong kia, cho nên hai nữ tử này vẫn giữ được sự tự tin.

“Vậy sao! Nghe nói mật hoa này chính là tài liệu tuyệt hảo để luyện đan, nếu đã gặp thì chúng ta thu lấy một ít đi.” Hàn Lập vừa nói vừa giơ mười ngón tay phóng ra mấy đạo quang mang. “Phốc phốc” vài tiếng, mười khẩu tiểu kiếm chọt lóe, biến thành mười đạo kim hồng bắn nhanh xuống dưới.

Từ trung tâm của cự hoa phát ra một tiếng rống lớn, ngay lập tức nhiều đạo hồng ảnh bắn ra muốn đánh rơi đám phi kiếm.

Nếu là với các tộc nhân Phi linh tộc bình thường, đụng phải công kích hung mãnh như vậy thật muốn cảm thấy đau đầu, nhưng với Hàn Lập thì sắc mặt chỉ khẽ thay đổi, đưa tay điểm nhẹ vào mấy phi kiếm.

Nhất thời mấy tiểu phi kiếm quang mang đại phóng, nhanh chóng đem toàn bộ hồng ảnh bao phủ vào trong, tất cả nhanh chóng bị băm cho nát bấy.

Cũng ngay sau đó, những phi kiếm này huyền hóa thành hơn mười đạo kiếm quang độc nhất vô nhị, phô thiên cái địa hạ xuống dưới.

Oán viên thú nhìn thấy cảnh này thì trong miệng phát ra tiếng kêu the thé, trước họa sát thân đồng loạt ném thạch mâu còn lại trong tay về phía mười đạo kiếm quang.

Thạch mâu này mặc dù trải qua luyện chế thô sơ của yêu vật nhưng làm sao có thể so sánh được với thanh trúc phong vân kiếm kiếm khí, tập tức chưa chạm vào đã bị hàn quang chấn nát.

Tiếp theo thân thể mấy yêu thú phát ra tiếng vù vù, đều bị cắt làm hai nửa ngã xuống.

Kỳ lạ là những kiếm quang này vừa diệt sát Oán viên thú nhưng không hề ngưng nghỉ vẫn tiếp tục điên cuồng lao thẳng vào giữa tâm hoa. Trong nháy mắt chúng đã đem đám nhụy hoa trăm cho tan nát, rơi lả tả xuống đất cùng với những dòng lục dịch chảy xối xả.

Cự linh hoa cùng với đám bạn Oán viên thú chí với một khu động nhẹ nhàng của Hàn Lập đã bị trảm nát không còn một mảnh. Hai người Lôi Lan và Bạch Bích căn bản không cần phải động chân động tay, chỉ đưa mắt cười khố với nhau.

“Tốt lắm, mau xuống thu hoạch rồi lên đường thôi.” Hàn Lập thần nhiên thu hồi phi kiếm nói.

Thân hình hắn theo đó nhoáng lên một cái đã xuất hiện nơi mặt đất, lại khẽ chuyển lòng bàn tay, xuất hiện một cái bình nhỏ màu xanh biếc, nhắm ngay tâm hoa không còn trọn vẹn bay tới.

Nhất thời một cổ thanh hà phun ra, hút sạch chỗ mật hoa đang chảy xối xả.

Sau một chốc lát, Hàn Lập quơ quơ bình nhỏ đưa lên mũi, một mùi thơm mát xông thẳng lên. Hắn khẽ mỉm cười, thanh quang chợt lóe, đem bình nhỏ thu vào. Lôi Lan và Bạch Bích cũng đồng dạng lấy ra mỗi người một cái bình nhỏ, đợi cho Hàn Lập xong việc mới thu lấy mật hoa còn lại.

Hàn Lập chờ một lát rồi lên tiếng “Chúng ta đi thôi!”. Sau đó cũng không chờ hai người kia đáp ứng, thần nhiên bay lên không trung. Bạch Bích không nói một lời, hóa thành một đạo kim quang bắn theo sau.

Lôi Lan cười nhẹ, đang định bay lên thì ánh mắt chợt quét lên hài cốt của cự linh hoa, trong lòng vừa động, quỹ dị tiện tay bắn ra một đạo quang mang.

Sau một tiếng lôi minh, một đạo ngân quang hình cánh cung lóe lên lao thẳng vào cự linh hoa, hoàn toàn biến nó thành tro bụi. Lúc này Lôi Lan với khẽ động thân, hai cánh rung lên biến thành một đạo tàn ảnh bay về phía bọn Hàn Lập.

Trong nháy mắt, thân ảnh ba người Hàn Lập biến mất vô ảnh vô tung, nơi đây không có thêm một dị biến gì.

Nhưng, một lúc lâu sau đó, phụ cận mặt đất chợt chớp lên, tiếp theo một trận tiếng nổ ầm ầm ù ù kèm theo sự nứt vỡ của mặt đất. Từ dưới dần dần hiện ra một đầu quái vật đen sì, phảng phất muốn to gấp mấy lần cự linh hoa vừa rồi.

Đầu hắc cự linh hoa này phảng phất giống như một tòa núi khổng lồ. Vừa hiện thân

thì khựng lại, tiếp đó là một tiếng rống lớn: “Kẻ nào to gan lớn mật như vậy, dám ở đây diệt sát linh hoa cúng tế của ta. Chẳng lẽ là đám lục tức kia sao?” Nghe âm thanh thì như là của một nữ tử đang vô cùng tức giận.

Theo tiếng quát mà đến thì nhìn thấy tại trung tâm của cự hoa màu đen kia có một cái ghế màu bạc, phía trên có một người ngồi rất ngay ngắn, vóc người thon thả nhưng khuôn phảng phất như có như không, trên tay cầm một cây roi da xanh biếc.

“Chủ nhân xin đừng tức giận, có vẻ những kẻ đó rời đi chưa lâu, để tiểu nhân đi điều tra xem sao.” Hoàng quang chợt lóe lên, đột nhiên một thân ảnh lùn tịt nửa ngồi nửa quỳ xuất hiện phía trước chiếc ghế bạc, tựa hồ vô cùng cung kính nói.

“Ừm, ta còn muốn tiếp tục việc cúng tế, việc này đành phải giao cho người vậy. Mặc kệ là ai, có dũng khí phá việc của ta thì không thể bỏ qua được.” Nữ tử lạnh lùng nói, roi da trong tay đột nhiên khẽ vung lên.

Sau vài tiếng the thé, một đạo bạch ngân lóe lên, không gian phụ cận chợt nổi lên xao động, lập tức vô số hắc vụ từ giữa đạo bạch ngân bắn ra, không gian cảm giác như bị nứt vỡ, rồi ngay lập tức trở lại bình thường.

Chương 1440: Yêu Viên

“Tuân mệnh, chủ nhân!” Thân hình thấp bé kia khẽ run lên, cái đầu càng cúi thấp hơn.

“Người đi đi, ta sẽ về tầng ba trước.” Nữ tử phân phó xong lập tức dùng chân giẫm mạnh lên cự hoa màu đen phía dưới.

Nhất thời hắc mang bên ngoài cự hoa chớp động, hiện ra một pháp trận lớn nhỏ không đồng nhất màu bạc, ngân quang chớp động. Bỗng nhiên từ trong pháp trận phun ra một luồng hắc vụ, trong nháy mắt phình to biến thành một biển vụ vây kín lấy toàn bộ thân thể cự hoa.

Giữa không trung truyền đến một trận lôi minh âm âm ù ù, vài đạo ngân quang chớp động, vụ biển đột nhiên điên cuồng tản ra xung quanh.

Ở giữa là một khoảng không trống rỗng!

Cả một thân thể cự hoa lớn như vậy, kể cả nữ tử thon thả kia, vậy mà có thể biến mất vô ảnh vô tung trong chớp mắt. Tại đây giờ chỉ còn lưu lại một thân ảnh vẫn nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất.

Qua thời gian một chén trà nhỏ, bóng người thấp bé mới đứng dậy, chậm rãi nhắc tay, ngân quang lóe lên giữa sa mạc, bỗng nhiên trên cái đầu nho nhỏ hiện ra tới bốn cái tai. Nhưng đôi mắt màu lục lại có hai đồng tử thật nhỏ, tản ra nhật quang âm hàn độc ác.

Đây đúng là một Oán viên thú, chỉ là bộ lông vàng thẫm, tựa hồ linh trí đã khai mở, bộ dáng không khác thường nhân là mấy.

Oán viên thú này đưa mắt đảo qua khắp nơi, bỗng nhiên há miệng, từ trong đó phun ra một cổ sương mù màu vàng, bắn thẳng vào hài cốt của cự linh hoa. Một màn khó tin xuất hiện.

Tại giữa làn sương mù xanh biếc, hài cốt cự linh hoa nhanh chóng tiêu mất, hóa thành một chất lỏng màu xanh biếc. Sau đó một trận sương mù quay cuồng, đem chỗ chất lỏng

đó cuốn lên, nhanh chóng chui thẳng vào bụng Oán viên thú.

Ngay lập tức từ mũi, mắt và hai tai của yêu thú đồng thời hiện lên từng đạo hào quang màu xanh biếc không ngừng vờn xung quanh trên đầu. Mà hoàng mao trên người yêu thú cũng phảng phất biến thành màu xanh lục, tản mát ra quang mang nhàn nhạt.

Oán viên thú này đứng im không nhúc nhích một hồi lâu, đột nhiên bốn tai của nó giật giật, cảm giác như bây giờ mới cảm nhận được rằng cơ thể xuất hiện dị trạng.

Sau đó không lâu, ở một phương của sa mạc truyền tới tiếng xé gió, linh quang chợt lóe, một đoàn hồng quang bay vụt tới.

Ở giữa hồng quang là một nam tử dáng người mập mạp, độ chừng hơn ba mươi tuổi. Sau lưng là một đôi cánh màu xanh biếc, trên đầu có một đôi sừng nhỏ, hai con ngươi bé tí quay tròn chuyển động không ngừng, vẻ mặt đầy xảo trá.

Đúng là một thánh tử khác của Phi linh tộc, không biết tại sao rõ ràng đang đi cùng lộ tuyến với bọn Hàn Lập nhưng lại một mình lẻ loi như vậy. Nhưng người này lại có vẻ vô cùng thận trọng. Oán viên thú kia bộ dáng đáng chú ý như vậy, làm sao người này lại không phát hiện cơ chứ.

Lúc này một tiếng kêu khê vang lên, độn quang của nam tử mập mạp kia dừng lại cách chỗ yêu vượn hơn mười trượng, vẻ mặt lộ rõ sự kinh ngạc.

Mặc dù yêu vượn đã hấp thụ toàn bộ hài cốt của cự linh hoa, nhưng cảnh sắc còn lại dưới mặt đất vẫn là rất kinh người.

Mà yêu vượn này lại đứng một mình bất động, hai mắt nhắm chặt, hào quang trong tai vẫn chớp động không ngừng, tựa hồ đã hoàn toàn mất đi cảm giác với bên ngoài.

Cảnh này nhìn giống như người và vật vừa mới đại chiến một hồi, thân thể của con vật bị trọng thương không thể không ở đây tự hành chữa trị thương thế, một điểm phòng hộ cũng không có.

Phi linh tộc nhân ở trên không trung kia hiển nhiên cũng có ý nghĩ như vậy, nhìn hai mắt của yêu vượn, trên mặt hẳn lộ rõ vẻ hưng phấn.

Mặc dù mục tiêu của đợt thí luyện này không phải là chém giết yêu vật nhưng giết chết một gã yêu vật cao giai ở đây thì tài liệu thu được hiển nhiên là có giá trị vô cùng lớn. Và đó cũng là lý do khó có ai có thể dễ dàng buông tha cơ hội này.

Tên phi linh tộc kia vẫn cảnh giác dị thường, đứng ở không trung lảng lảng quan sát. Sau một thời gian bằng chừng bữa cơm, vẫn không thấy yêu vật có động tĩnh gì hẳn mới yên tâm hạ xuống.

Nét mặt lộ ra tia mừng rỡ, nhe răng cười. Đột nhiên hai tay chợt động, một ngọn hỏa diễm từ đó bay ra, lập tức biến đổi thành một trường hỏa thương. Đầu thương nhìn sắc nhọn vô cùng, toàn thân đỏ đậm nóng rực bị bao vây bởi một tầng lửa. Hai cánh nhẹ nhàng rung lên, nam tử hóa thành một đạo hồng quang lao thẳng tới Oán viên thú. Vào luongson de doc PNTT.

Cũng không biết vị thánh tử này thi triển bí thuật gì mà mặc dù thân hình mập mạp nhưng động tác lại nhanh nhẹn vô cùng, cả quá trình vô thanh vô tức, ngay cả một chút gió cũng không có. Trong chớp mắt, áp lực đã gần chạm tới đỉnh đầu của yêu vương, nhưng thấy nó vẫn không nhúc nhích, thánh tử kia lại càng mừng rỡ, không hề do dự vùng trường thương lên.

“Vù” một tiếng, trường thương hóa thành một đạo hồng mang chém thẳng vào người yêu vương, xem chừng đã xẻ đôi người nó ra. Nhưng nét mặt Phi linh tộc nhân kia chưa kịp hết vui đã lộ nét kinh hoàng, vội kêu “bất hảo!”, rồi không cần do dự hai cánh đập mạnh, lập tức bay ngược lại chỗ cũ. Nguyên do hẳn vừa rồi chỉ chém vào một đạo hư ảnh mà thôi.

Thế nhưng mọi chuyện đều đã trễ.

Trên khoảng không gần ngay gang tấc, đột nhiên hiện ra một lục ảnh mơ hồ, ngay lập tức chợt nhào tới thân thể của nam tử. “Bịch” một âm thanh gọn lỏn vang lên, một đoàn lục vụ chợt lóe lên đã mang theo tiếng kêu thảm thiết của thánh tử kia rồi.

Mặc dù nam tử kia đã kịp thúc đẩy hồng quang phòng hộ nhưng là tất cả đều trở nên không là gì trước sự ăn mòn của lục vụ. Chỉ thấy thân hình mập mạp sau khi bay ra ngoài cả vài chục trượng thì chỉ thấy rơi xuống đất là một bãi dịch vị màu lục.

Thánh tử này cả một thân thần thông nhưng lại không thể thi triển được một chút nào.

Lúc này lục vụ trên không một trận xao động, ngưng tụ biến ảo lại thành thân thể yêu vượn lúc trước. Nó lạnh lùng nhìn chất lỏng trên mặt đất, há mồm một cái, đồng dạng hút vào.

Lại nói tiếp tên thánh tử Phi linh tộc này thật là có chút oan uổng. Nếu là trên mặt đất, khi thân niệm hoàn toàn không bị cản trở, thì quyết không bị đạo hư ảnh kia dễ dàng lừa gạt, lại càng không thể bị yêu vượn tiến lại gần như vậy mà không phát giác. Mà giờ phút này, yêu vượn sau khi tấp tấp cái miệng thì tự nói một câu: “Đúng là phi linh tộc nhân. Đích thật là địa uyên thí luyện đã đến sớm một chút.”

Nói xong lời này, yêu vượn dùng sức ngửi ngửi vài cái rồi dồn mọi giác quan chăm chú về phía đám người Hàn Lập rời đi. Nó cười âm lãnh, thân hình xoay tròn biến thành một đoàn lục vụ phá không bay đi. Không lâu đã hoàn toàn biến mất ở chân trời phụ cận.

“Cái gì? Muốn cho chúng ta đồ vật này?” Bạch Bích nhíu mày, tay vẫn đang cầm một khối ngọc bài trong suốt long lanh, mặt ngoài có ký hiệu màu bạc như ẩn như hiện, hai mắt hiện lên vẻ khó hiểu.

Ngay lúc vừa rồi, Hàn Lập đột nhiên móc từ trong người ra hai khối đồ vật, đưa cho hai người bạn đồng hành.

“Hai đồ vật này ngoài tác dụng hộ thân thì công năng chính của chúng là ẩn chứa khí tức, xác định phương vị. Vạn nhất có điều gì ngoài ý muốn xảy ra, chúng ta lạc mất nhau, nói không chừng khi đó cái này sẽ phát huy tác dụng.” Hàn Lập thần nhiên nói.

Hai pháp khí này có tên là Vô cực bài, chính là bảo vật hẩn thu được từ Thiên Uyên thành, bây giờ sử dụng thật vừa đúng lúc.

Bọn họ lúc này đã bay ra khỏi sa mạc, đang đứng trên một hòn núi nhỏ. “Tại hạ chưa từng có thói quen dùng pháp khí của người khác, đa tạ hảo ý của Hàn huynh.” Cả Lô Lân và Bạch Bích cùng nhẹ nhàng cười lắc đầu. Hàn Lập thấy vậy thì cười khẽ, cũng không có ép buộc bọn họ, ngược lại thu ngọc bài trở về.

“Nếu hai vị đạo hữu không muốn thì thôi, quên đi. Nhưng vừa rồi ở tầng thứ nhất đã có yêu vật trung giai xuất hiện, chứng tỏ cũng không dễ dàng như chúng ta tưởng. Trong tay tại hạ có một bảo vật phi hành, có thân thông ẩn nặc, đi bằng vật đó nói không chừng có thể tránh được không ít phiền toái.” Hàn Lập đề nghị một kế hoạch khác. “Bảo vật phi

hành! Cái này có thể dùng.” Lôi Lan cười nhẹ.

Bạch Bích cũng gật đầu không phản đối.

Hàn Lập mỉm cười, khẽ hướng vòng trừ vật phát nhẹ một cái, nhất thời một chiếc xe di động màu vàng khá rộng xuất hiện trước mặt ba người.

Đây tựa hồ là một chiếc xe được luyện chế từ linh mộc mà thành. Thoạt nhìn nhẹ nhàng phiêu hốt nhưng mặt ngoài lại vô cùng tinh xảo, tựa hồ bố trí không ít pháp trận. Cả chiếc xe rộng chừng bảy tám trượng, cũng đủ cho ba người.

Chiếc xe này do khi trước ở Thiên Uyên thành, Hàn Lập đã xuất tiền cố ý tìm mua một bảo vật phi hành, đề phòng có khi phải sử dụng đến. “Hàn huynh khách khí như vậy, hai người chúng ta cung kính không bằng tuân lệnh.” Lôi Lan cùng Bạch Bích đưa mắt nhìn nhau rồi loáng một cái, cả ba người xuất hiện trong xe. Hàn Lập bỗng nhiên vỗ nhẹ vào thân xe, mấy đạo pháp quyết theo đó được rót vào. Nhất thời chiếc xe khẽ chấn động, nổi lên một màn hào quang màu trắng sữa, đem toàn bộ chiếc xe vây vào bên trong.

Màn hào quang bên ngoài chuyển động ngày một nhanh, dần dần biến chiếc xe phía trong trở nên trong suốt rồi dần biến thành một bóng trắng như có như không bay vút về phía chân trời. Phi xa cứ như vậy phá không mà đi.

“Hàn huynh có bảo vật bọc này, sao không sử dụng ngay từ ban đầu?” Phi xa của nhân tộc hiển nhiên không giống với các bảo vật phi hành của Phi linh tộc, Bạch Bích ở trong phi xa đánh giá một hồi rồi cười hỏi.

“Xe này mặc dù dùng tốt, nhưng lại có một khuyết điểm.” Hàn Lập cười nhẹ nói.

“Khuyết điểm gì vậy?” Lôi Lan tò mò hỏi.

“Ha ha, muốn khu động chiếc phi xa này thì phải mở ra cấm chế ẩn nặc, mà cái này phải dùng linh thạch mộc thuộc tính cao gia, hơn nữa hao phí thực sự không nhỏ. Mà ngoại trừ phương diện ẩn nặc và tốc độ, đặc tính phòng ngự của phi xa này rất kém cỏi, cực kỳ dễ dàng bị phá hủy. Không dưới tình huống bất đắc dĩ, tại hạ thực sự không muốn dùng.” Hàn Lập thuận miệng giải thích một câu. Hai người kia nghe vậy thì cũng cười nhẹ, không nói gì nữa.

Phi xa biến thành một bóng trắng, phảng phất như u linh, đột tốc kỳ quái, giống như thuấn di, chợt hiện vài cái lại biến mất vô ảnh vô tung, rồi lại xuất hiện nơi phía chân trời.

Bọn Hàn Lập hiển nhiên không biết, tại phía sau bọn họ rất xa, một đoàn lục vụ tại không trung bất ngờ truyền đến tiếng gầm nhẹ, nổi giận dỗi thường. Đột tốc của lục vụ theo đó cũng tăng nhanh hơn nữa, kiên trì bay về phía trước.

Trong khi đó tại một hạp cốc không xa đường vào tầng thứ nhất, có bảy tám gã phi linh tộc nhân đang chậm rãi đi tới. Cầm đầu là một người da thịt đỏ thẫm, sắc mặt âm trầm, đúng là Chúc Âm Tử cùng với các thánh tử Xích Dung tộc khác.

Chương 1441: Thần Bí Sơn Mạch

Phía trước càng lúc càng tối, phảng phất như nổi thẳng đến cửu u hoàng tuyền.

Nhưng hai mắt tất cả Xích Dung tộc nhân đều chớp động hồng mang , lại có thể nhìn thấy mọi vật trong bong đêm, đám người vô cùng trấn định.

Sau đó không lâu, trong bong tối phía trước truyền đến một trận kêu to quái dị, phảng phất như có con gì đó bay ra, đúng là một đám dơi nhỏ, hai mắt màu hồng, phát ra tiếng chi chi.

Chúc Âm Tử bay ở phía trước, vừa thấy khí thế đám dơi hung hãn thì vẻ mặt không chút biểu tình, nhưng hai cánh sau lưng bỗng nhiên rung lên, vô số linh vũ bắn ra. Hồng quang chợt lóe, linh vũ hóa thành vô số mũi tên lửa, xuyên thủng đàn dơi. Đàn dơi hóa thành hỏa cầu rơi xuống, không có con nào thoát khỏi. Chúc Âm Tử không dừng động quang lại, trong nháy mắt xuyên vào bóng tối. Bọn họ chỉ cần phi hành dọc theo hạp cốc này đi xuống, một ngày một đêm là đến tầng thứ hai của Địa Uyên. Một vùng đất màu đỏ, một bóng đen thật lớn vụt qua trên bầu trời, bộ dáng như kinh hoàng bỏ chạy.

Mà ngay khi bóng đen bay qua không bao lâu, phía chân trời có linh quang chớp động, hơn mười đoàn linh quang khác nhau hướng bên này bay tới.

Đám người này sau lưng cũng có cánh, mang hình xăm màu đen, đúng là người của Phi Linh Tộc. Bay phía trước là một nữ đồng khô gầy.

Nữ tử này nhìn như ẩn như hiện, nhìn bóng đen phía trước, khóe miệng cười lạnh, không chút hoang mang truy đuổi.

“Ngao sư tỷ, Kim Nha Thú này chạy trốn vào cửa tầng thứ hai, có chút lệch khỏi quỹ đạo, chúng ta có cần đi theo hay không, ngay lúc này đem nó diệt sát.” Truy đuổi thêm một lát, một gã hán tử vóc người trắng kiện rồ cục không nhịn được mở miệng hỏi.

“Gấp cái gì! Chẳng lẽ ngươi không muốn hoàn thành thí luyện sao?” Người dẫn đầu không quay đầu lại, không hề cảm tình nói. “Không có, tiểu đệ tuyệt không có loại ý

nghe này, chỉ là sợ Minh Diễm Quả bị đơn vị khác đoạt được trước mà thôi.” Tráng kiện hán tử hoảng sợ, cuống quýt giải thích.

“Nếu thật sự chậm trễ, thì đoạt từ tay đơn vị khác cũng được. Mà nếu không được, thì tầng bốn Địa Uyên khẳng định có rất nhiều quả này, tốn chút thời gian nữa là được.” Ngao Thanh cười lạnh một tiếng, từ chối cho ý kiến. Nghe được lời ấy, tráng hán cũng ngậm miệng, không dám nói thêm gì nữa.

Vì vậy đám người một đường đuổi theo bóng đen, không chút hoang mang, bộ dáng như mèo vờn chuột.

Trong một đồng loạn thạch, ba gã trẻ tuổi sau lưng có cánh, mang lân phiến của Phi Linh Tộc, đang vây một con thú cao hai trượng, yêu vật đang điên cuồng tấn công.

Hắc khí trên người yêu vật cuộn cuộn, trong tay cầm một thanh hắc sắc cự xoa, một người đánh với mấy tên thánh tử Phi Linh Tộc nhưng vẫn không rơi vào thế hạ phong, ngược lại càng đánh càng mạnh mẽ, mà ba gã thánh tử Phi Linh Tộc lại âm thầm kêu khổ không ngừng.

Nơi này chỉ là tầng thứ nhất của Địa Uyên mà thôi, nhưng loại yêu vật cao cấp này phải ở tầng ba mới có. Bất quá loại này thích hấp thu tinh huyết, ba người bọn họ cũng chỉ có thể liều mạng.

Ở nơi khác, nhưng thánh tử Phi Linh Tộc khác hơn phân nửa cũng gặp phiền toái, nhưng lại có chút thuận lợi, tìm được cửa vào tầng hai, thậm chí cùng Xích Dung Tộc bắt đầu tiến vào cửa tầng hai.

Mà lúc này Hàn Lập vì muốn né tránh các nhánh Thiên Hạt Tộc bất thiện, không thể không tìm cửa xa xôi nhất, mang theo hai người Lôi Lan khu sử linh xa phi độ hơn nửa ngày.

Không biết xe này có công dụng ẩn nặc, hay nguyên bản yêu vật trên đường không nhiều, cho nên hành trình của bọn họ không có gì phiền toái, sau khi phi hành hai ngày hai đêm, bay qua hai phiến rừng rậm cùng một ngọn núi thì đã tiến vào chỗ sâu trong tầng một Địa Uyên. Độn tốc linh xa chậm lại hạ xuống, phía trước hẳn là cửa vào tầng hai. Lôi Lan cùng Bạch Bích thấy vậy cực kỳ mừng rỡ, bất quá sau khi phi hành thêm một lúc, phía trước xuất hiện một vùng núi màu đen, ba người kinh ngạc, không thể không

dừng phi xa lại. “Dựa theo tiêu ký trên bản đồ thì nơi này phải là một bình nguyên mới đúng, như thế nào lại là núi non.” Bạch Bích đứng trong xe, nhìn chăm chú cự sơn phía trước, thì thảo nói, Lôi Lan thì có chút sợ.

Từ xa nhìn lại, ngọn núi cực kỳ cao lớn, ở giữa có một khe hở rất nhỏ, hình thành một cái động nhỏ, làm cho người ta nhìn thấy phải sợ hãi. Ai cũng không biết phiến núi non này dài bao nhiêu, phía sau còn có cái gì cổ quái hay không!

Hàn Lập hí hóp mắt, đột nhiên thân hình nhoáng một cái, từ linh xa bay xuống đất, cúi đầu cẩn thận quan sát gì đó.

Thấy Hàn Lập hành động như vậy, Lôi Lan và Bạch Bích có chút ngoài ý muốn, nhưng sau khi nhìn nhau một cái thì cũng bay ra linh xa, rơi xuống cạnh Hàn Lập. “Từ dấu vết gần đây thì phiến núi non này chỉ mới xuất hiện gần trăm năm, hơn phân nửa là do người ta dụng đại pháp lực dời đến.” Hàn Lập thở dài một hơi, chậm rãi nói. “Dời núi!” Sắc mặt Lôi Lan có chút trắng bệch, ánh mắt Bạch Bích cũng có chút khó coi.

“Không sai, hơn nữa không chỉ có một, cả dãy núi đều bị dời đến. Bất quá cũng không cần sợ, loại thần thông này cho dù là yêu vương ở tầng sâu nhất thì cũng không có khả năng làm được.

“Hơn phân nửa là mượn bảo vật hoặc pháp trận gì đó, nếu không thì cũng chỉ là Chân Linh ở tầng dưới cùng của Địa Uyên.” Hàn Lập mỉm cười. “Thì ra là thế.” Bạch Bích thân là thánh tử Thiên Bằng tộc, cũng là người có kiến thức bất phàm, hơi tự định giá một chút, cũng chột hiểu.

“Cho dù là như thế, tình hình nơi này cũng không tốt, dời núi đến đây là có dụng ý gì.” Lôi Lan lại lộ ra vẻ lo lắng.

“Có thể là do ảnh hưởng của yêu triều bộc phát, cho dù không phải là nguyên nhân này thì Địa Uyên thí luyện cũng không có khả năng hủy bỏ. Việc này chúng ta không thể quản, chỉ có thể mau chạy đến tầng ba, lấy Minh Diễm Quả rồi lập tức trở về, đem việc này báo với cấp trên.” Hàn Lập thật ra không vội, dù sao loại chuyện đột ngột phát sinh này, lúc trước hắn đã gặp qua rất nhiều.

“Hàn huynh nói cũng đúng, chỉ sợ phiến núi này có chút cổ quái, nếu từ khe hở bay qua thì không biết có gặp nguy hiểm gì không. Nếu là từ hai bên sườn núi vòng qua

thì...” Bạch Bích chần chờ. “Không thể vòng qua từ hai bên sườn núi.” Lôi Lan bác bỏ, tiếp theo phân tích:

“Dựa theo chú thích trên bản đồ, hai bên sườn khu vực này là Uyên Phong Đái, vô cùng lạnh, đủ để hóa chúng ta thành băng trụ, vĩnh viễn bị vây ở đây, đó chính là vùng cấm nổi danh ở tầng một. Mà phía còn lại cũng không tốt đẹp gì, đó là sào huyệt của Hắc Uyên Phi Nghi, là nơi cư ngụ của hơn mười vạn phi nghi(kiến bay). Lấy tu vi chúng ta xông vào, chỉ có thể là cử tử nhất sinh.” “Nói như vậy thì chúng ta chỉ có thể mạo hiểm xuyên qua khu vực này.” Nhìn vùng núi đen phía trước, Hàn Lập sờ sờ cằm, tự nói.

“Cái này cũng không nhất định, chúng ta có thể tìm một con đường khác để đi qua, nhưng sẽ lãng phí nhiều thời gian, đối với việc tìm kiếm Minh Diễm Quả sẽ bất lợi.” Lôi Lan do dự, nhưng ánh mắt Hàn Lập lại chợt lóe, nhìn vùng núi phía xa, trầm ngâm không nói. Lúc này, Bạch Bích và Lôi Lan cũng không nói, giao quyền quyết định cho Hàn Lập.

“Vùng núi này làm cho ta cảm giác rất quý dị. Nếu thật sự đi qua thì sẽ gặp nguy hiểm lớn. Đến lúc đó cho dù chúng ta có thể qua được thì chỉ sợ pháp lực cũng bị hao tổn, không có lợi cho thí luyện phía dưới. Về phần trì hoãn ở đây một hai ngày thì cũng không có gì, đôi khi ngược lại có thể làm cho những phân nhánh có mưu đồ với chúng ta, không rõ lộ tuyến của chúng ta. Hơn nữa người thí luyện nhiều như vậy, tầng thứ hai cũng căn bản không có bao nhiêu Minh Diễm Quả có thể tìm được, ta vốn có ý định đến tầng thứ ba. Đi thôi, lãng phí chút thời gian nhưng so với đối mặt với nguy hiểm thì vẫn tốt hơn.” Hàn Lập rốt cục mở miệng, tiếp theo thân hình nhoáng một cái, liền hóa thành một đạo thanh quang bay về linh xa. Lôi Lan và Bạch Bích thấy vậy, truyền âm vài câu rồi cũng bay lên linh xa. “Hàn huynh, chúng ta có thể lại thương lượng không, có lẽ núi này không nguy hiểm như trong tưởng tượng.” Hai chân Bạch Bích vừa đứng lên linh xa thì không nhìn được nói. Mặc dù hẳn cảm giác Hàn Lập nói có chút đạo lý, nhưng chậm trễ thời gian dài như thế thì làm hẳn cảm thấy đáng tiếc. “Không cần suy nghĩ, ta sẽ không đi vào phiền núi non này.” Hàn Lập thản nhiên nói một câu, hoàn toàn chặn lời của Bạch Bích, tiếp theo chân điểm một cái, linh xa hóa thành một đoàn linh quang, như lưu tinh bắn thẳng về hướng bên cạnh.

Thấy bộ dáng Hàn Lập kiên quyết như vậy, không riêng gì Bạch Bích thờ dài, mà Lôi Lan cũng không nói gì. Ai cũng không biết, ngay lúc này trong lòng Hàn Lập không ngừng quay cuồng.

Hắn dùng một tia thần niệm trấn an Đề Hồn Thú, đồng thời trong lòng cũng không ngừng nói thầm.

Từ khi hắn vừa tới gần vùng núi này thì Minh Hồn Châu trong cơ thể chợt nóng lên, hắn cả kinh, vội vàng liên lạc với Đề Hồn Thú trong linh thú trạc đeo trên tay, kết quả phát hiện thái độ khác thường của con thú này, trong miệng liên tục gầm nhẹ.

Chương 1443: Địa Uyên Thâm Tàng (1)

Sau thời gian một chén trà nhỏ, huyết quang trên viên châu rút về, đột nhiên từ trong truyền ra thanh âm già nua của một phụ nhân.

“Địa huyết, tìm ta có chuyện gì, không biết lão thân có chuyện quan trọng trong người sao?”

Chủ nhân thanh âm tựa hồ đối với việc huyết bào nhân tìm hãn, rất là bất mãn.

“Ha ha, hơn mười năm rồi, hôm nay lão phu vất vả mới có cơ hội liên lạc cùng đạo hữu một chút, chẳng lẽ thời gian trò chuyện vài câu cũng không có sao?” Huyết bào nhân cười nói. “Đừng làm nhảm, có chuyện gì thì mau nói ra, nếu không đừng trách lão thân ngừng bí thuật.” Thanh âm lão phụ nhân trầm xuống, không còn kiên nhẫn.

“Ha ha, lần trước chúng ta định kế, Mộc Thanh sưu tầm huyết thực tế tự, Lục Túc thì phụ trách thu thập âm linh chi lực, lão phu phụ trách luyện chế số lượng lớn khôi lỗi, đạo hữu thì muốn bồi dưỡng tám ngàn âm giáp huyền quý. Không biết hiện tại đạo hữu tiến hành ra sao?” Huyết bào nhân không thêm để ý, thông dong hỏi. “Hừ, biết rõ rồi mà còn hỏi, các người không phải đã sắp đặt tai mắt trong thủ hạ của ta sao, tiến độ ra sao thì chẳng lẽ còn không biết?” Lão phụ nhân trầm xuống một chút, lạnh lùng trả lời.

“Ha ha, cũng vậy thôi, chỗ lão phu luyện chế khôi lỗi cũng thường xuyên có môn hạ của đạo hữu xuất hiện. Nhưng hiện tại ta vẫn muốn nghe từ chính miệng đạo hữu.” Huyết bào nhân cười ha ha nói.

“Chuyện này cũng không có gì bí ẩn, tám ngàn âm giáp huyền quý chỉ cần Lục Túc có thể cung cấp đầy đủ âm linh chi khí thì chuyện bồi dưỡng chúng chỉ là sớm muộn. Phiên toái duy nhất chính là tám gã âm giáp quý vương thống lĩnh, nhất định phải cần tinh hồn của loại người cường đại thì mới có khả năng luyện chế thành công. Loại tài liệu cực phẩm này không dễ tìm.” Lão phụ nhân thần nhiên trả lời.

“Oh, không biết đã luyện chế được mấy tên quý vương rồi?” Huyết bào nhân cảm

thấy hứng thú, truy hỏi một câu. “Luyện được ba tên, xác xuất thành công thật sự quá thấp.” Thanh âm phụ nhân âm trầm, hơi có chút xấu hổ. “Ha ha, vậy thì tốt, lần này lão phu liên lạc với đạo hữu, là muốn cung cấp một tên có tinh hồn cực tốt.” Huyết bào nhân an ủi, mỉm cười nói. “Huyết lão quái, người cũng chưa làm đủ số lượng khôi lỗi, từ khi nào lại có hứng thú đối với âm hồn vậy?” Lão phụ nhân ngẩn ra, có chút ngoài ý muốn.

“”Ta không giống như Lục Túc và người, đối với quý đạo đích xác không quá tinh thông. Nhưng ta vừa mới phát hiện ra một gã Phi Linh Tộc, dĩ nhiên lại có thể cảm ứng được phân thân mà ta đặt trên nê(bùn) khôi lỗi. Mặc dù chỉ là một tia thần niệm, nhưng thần thức người này cũng phải rất cường đại. Hẳn là đủ tiêu chuẩn để người luyện chế quý vương.” Huyết bào nhân thần nhiên nói.

“Phi Linh Tộc, chẳng lẽ là trong lần thí luyện này, nếu có thể phát hiện ra thần niệm của người, chẳng lẽ là lão gia hỏa nào tự mình đến đây.” Thanh âm lão phụ nhân trở nên thận trọng. “Yên tâm, chỉ là một tên tiểu tử Linh Tương Kỳ, không có gì phiến toái đâu.” Huyết bào nhân nói.

“Linh Tương Kỳ, như vậy thì không sao, nhưng có thể phát hiện ra thần niệm của người, thần thức đích xác vô cùng cường đại. Tốt, lễ vật này ta nhận, nhưng người sẽ không nói miễn phí đấy chứ, muốn từ tay ta đổi lấy thứ gì?” Lão phụ nhân hơi trầm ngâm, trả lời.

Chương 1444: Địa Uyên Thâm Tăng (2)

“Hắc hắc, lão phu thích người thẳng thắn như đạo hữu, rất đơn giản, lão phu muốn vạn niên huyết ngư. Nếu ta ra tay giúp người bắt tiểu tử kia, đem đến tận cửa cho người thì sẽ là hai phần huyết ngư.” Huyết bào nhân dùng công phu sư tử ngọam.

“Hừ, người cho rằng vạn niên huyết ngư là vật gì, một âm hồn đối lấy hai phần. Hiện tại ta không rảnh phân thân, chỉ nói một câu thôi, người đem tinh hồn đến cho ta, ta sẽ đưa người một cái vạn niên huyết ngư. Như vậy cũng là tiện nghi lớn cho người rồi đó.” Lão phụ nhân hừ lạnh một tiếng, không khách khí nói. “Được, mười ngày sau ta sẽ mang tinh hồn tên này đến chỗ người.” Huyết bào nhân đáp, hiển nhiên cũng cho rằng mình đã chiếm được tiện nghi lớn.

“Được rồi, đối với thánh tử Phi Linh Tộc thí luyện, Mộc Thanh và Lục Túc có ý kiến gì không, diệt sát hay là để mặc giống lúc trước, mặc cho bọn họ làm loạn ở ba tầng trên. Bọn họ không có cản trở kế hoạch của chúng ta chứ?” Lão phụ nhân đột nhiên hỏi.

“Đại sự đang ở thời điểm mấu chốt, không thể để Phi Linh Tộc chú ý, chỉ cần bọn họ không ảnh hưởng đến chúng ta, không tiến vào dưới tầng bốn thì cứ để bọn họ tự do. Việc này thiết nghĩ Mộc Thanh và Lục Túc cũng rõ.” Huyết bào nhân không suy nghĩ thêm, trả lời. “Cứ như người nói!”

Sau đó, thanh âm lão phụ nhân chợt biến mất, mà viên châu thì lập tức ngừng chuyển động, huyết quang cũng biến mất vô ảnh vô tung. Hư không một trảo, viên châu trong nháy mắt bay vào tay, sau đó chợt lóe lên không thấy đâu nữa. “Chỉ là một cao giai Linh Tương, cộng thêm hai tên Linh Tương Sơ Kỳ, dùng làm huyết mộc khô lồi chắc là dư.” Huyết bào nhân thì thầm nói một câu, tay áo rung lên. “Phốc phốc”, ba đạo huyết ảnh từ trong tay áo bay ra, sau khi lóe lên thì rơi xuống đất. Trong huyết quang âm trầm có thể nhìn thấy ba đạo thân ảnh mơ hồ, vẫn quỳ rạp trên mặt đất không nhúc nhích. Hai tia huyết quang từ mắt huyết bào nhân đại phóng, nhập vào ba huyết ảnh kia.

Nhất đầu thân ảnh kia ngẩng đầu lên, trong mắt chớp động lục quang yêu dị

“Đi, giết ba người kia, mang tinh hồn trở về!” Huyết bào nhân chỉ vào hình ảnh trong gương, không chút cảm tình nói.

Huyết quang chợt lóe, ba đạo huyết ảnh trong nháy mắt hóa thành ba đạo huyết quang, tại phụ cận xoay tròn một cái rồi biến mất không thấy.

Huyết bào nhân lúc này mới dựa vào ghế gỗ ngồi, chậm rãi nhắm hai mắt lại, phảng phất việc vừa rồi chỉ là việc nhỏ.

Tại một chỗ núi non thần bí, một tòa cự đình được bao phủ bởi âm khí, trên đỉnh núi có một tế đàn cao hơn trăm trượng, thờ phụng một viên cự đại nhân cầu đầy tơ máu.

Từ nhân cầu phun ra vô số sợi tơ, đem hơi khí gần đó hút vào.

Phía dưới tế đàn, một gã có thân hình vô cùng cao lớn, mang theo một kiện áo choàng đen thần bí, đứng im không nhúc nhích.

Mà tại tầng sáu Địa Uyên, trong một cung điện lung linh lục quang, một mỹ phụ tóc trắng, sắc mặt không chút máu, đứng bên cạnh một hồ sâu, lạnh lùng nhìn vào trung tâm hồ. Bên cạnh nàng là hai nữ tử chừng hơn hai mươi tuổi.

Sắc mặt nhị nữ đồng dạng cũng tái nhợt, nhưng một người có vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, có vẻ động lòng người, khiến chon am tử muốn ôm vào lòng. Một người khác lại có vóc người nổi bật, da thịt trắng như tuyết, nhưng ánh mắt thì lại lạnh như băng.

Bốn phía hồ sâu là những tiểu pháp trận không đồng nhất trải rộng khắp nơi, ký hiệu hắc ám không ngừng tuôn ra, phiêu đảng quanh hàn đàm.

Mà ở trung tâm thủy đàm, một bóng người mơ hồ màu đen, vẫn không nhúc nhích phiêu phù trong nước.

Hắc sắc phù văn khi đến gần nhân ảnh này liền chợt lóe lên, chui vào trong nhân ảnh. Nhưng nhân ảnh này thủy chung vẫn không nhúc nhích, phảng phất giống như vật chết. Mỹ phụ tóc bạc thấy vậy, sắc mặt âm trầm, nhíu mày. “Vận dụng mình hóa!” Đột nhiên mỹ phụ tóc bạc lạnh lùng mở miệng, thanh âm vô cùng già nua, rõ ràng là lão phụ nhân vừa mới nói chuyện với huyết bào nhân.

“Vâng!” Hai mỹ nữ đồng thời thấp giọng đáp, tiếp theo phân biệt tiến lên từng bước,

linh quang chợt lóe, một người xuất ra một cái hắc sắc tiểu bình, một người lấy ra hắc sắc tiêu phiến. Dưới ánh mắt ngưng trọng, hai người đồng thời giơ bảo vật lên.

Một tiếng quái dị phát ra, một ngọn hắc sắc hỏa diễm từ trong miệng hồ lô bay ra, sau đó đâm thẳng xuống thủy đàm.

Nhất thời cả hồ sâu lập tức dâng lên từng trận hắc diễm, nữ tử cầm tiêu phiến kia cố sức quạt, từ trong phiến lập tức tuôn ra vô số hắc sắc hỏa diễm. Hai loại hỏa diễm phảng phất có cùng nguồn gốc, kết hợp với nhau, hắc diễm lập tức tăng vọt lên mấy lần, cơ hồ đem nhân ảnh kia bao phủ vào trong. Mỹ phụ tóc bạc thấy vậy, sắc mặt vẫn không có biến hóa, nhưng trong mắt lại có chút chờ mong. Đang phi độ ở tầng hai. Hàn Lập hiển nhiên không biết mình đang bị tồn tại đáng sợ theo dõi. Nhưng sau khi hắn phát hiện ra cổ hần ý lần trước, hành động của hắn lại cẩn thận hơn rất nhiều.

Một bên mang theo Lôi Lan, Bạch Bích phi hành, một bên không tiếc pháp lực dùng linh mục quan sát động tĩnh gần đó.

Kết quả làm cho Hàn Lập phát hiện một số yêu vật cấp thấp, hắn liền dễ dàng vòng qua để tránh phiền toái. Về phần yêu thú phổ thông thì tại tầng hai đã sớm không còn, cho nên sẽ không gặp phải.

Bởi vì hai người Lôi Lan lúc tiến vào tầng hai đã hao tổn pháp lực không ít, cho nên tốc độ phi hành của ba người cũng không tính là nhanh, cho nên hai người vừa bay vừa một bên hấp thụ linh khí trong linh thạch, hồi phục pháp lực. Sau khi phi hành nửa ngày, bọn họ cũng không gặp phải phiền toái nào.

Tới ngày thứ hai, sau khi pháp lực của hai người Lôi Lan đã hồi phục mà vẫn không có chuyện gì phát sinh, Hàn Lập quyết định dùng thần thân linh mục lại, ba người lấy tốc độ bình thường tiến nhập vào một vùng núi xanh biếc. Tới chiều ngày thứ hai, lúc bọn họ bay qua sau núi thì lại xảy ra sự cố.

Bầu trời đối diện đột nhiên chớp động linh quang, một tiếng xẹt đánh truyền tới, tiếp theo một đạo thúy mang bắn nhanh về hướng bọn họ.

Sau một khắc, ba đạo thúy mang khác ở phía sau cũng bắn ra, từ xa có thể thấy được ba đạo bắn tới.

Độn quang quý dĩ như thế, cho dù ba người Hàn Lập muốn tránh thì cũng không kịp.
Hàn Lập nhượng mảy, mang theo hai người phía sau, từ từ dừng độn quang lại.

Chương 1445: Phích Lịch Diệt Địch

Chỉ thấy thúy mang bất ngờ lại là một bảo vật hình toa, mỗi lần lóe lên liền bay được hơn mười trượng, hướng phía bên này bay đến. Phía sau là ba đạo hoàng quang, nhưng lại chớp động kim sắc phù văn của Phi Linh Tộc, lấy tốc độ kinh người truy đuổi thúy toa.

“Không tốt! Là người của Hoàng Phong Tộc. Bọn họ giống như Xích Dung Tộc chúng ta.” Khi Bạch Bích thấy rõ tên Phi Linh Tộc trong hoàng quang thì thất sắc hô lên.

Lôi Lan cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

“Hoàng Phong Tộc?” Hàn Lập thì lại đứng đánh giá ba gã Phi Linh Tộc kia.

Đôi cánh của ba tên Phi Linh Tộc này màu vàng, trên mặt có long mao, sau lưng cũng có một cái đuôi nhưng dài, rất đẹp. Tên kia hiển nhiên là thấy ba người Hàn Lập, sau vài lần chớp động thì chợt xuất hiện trước mặt ba người.

Quang mang thu vào, từ trong bảo vật hình toa hiện ra một mỹ nữ sau lưng mọc cánh trắng, tóc xanh biếc.

“Ba vị là phân nhánh của Thiên Bằng Tộc, tại hạ là Tần Hiếu của Dạ Lục Tộc, hai tộc chúng ta có minh ước hỗ trợ lẫn nhau, hy vọng ba vị rat ay tương trợ...” Nữ tử này vừa hiện thân thì mở miệng nhờ vả.

Nhưng không đợi ba người Hàn Lập trả lời, ba gã Hoàng Phong Tộc cũng nháy mắt truy đuổi tới gần đó, nhưng vừa thấy ba người Hàn Lập thì thân sắc đại biến, dừng độn quang ở một bên.

“Đây vốn là chuyện tình của Dạ Lục Tộc, tốt nhất là đừng nhúng tay vào nếu không sẽ gặp phiền toái đấy.” Một tên trong đó nói không hề khách khí, ý tứ uy hiếp lộ rõ.

Mà nữ tử Dạ Lục Tộc nghe vậy, sắc mặt trắng bệch, đôi mắt đẹp nhìn về phía ba

người tràn đầy vẻ cầu khẩn. “Đích xác chúng ta cùng Dạ Lục Tộc có hiệp nghị hỗ trợ, không thể thấy chết mà không cứu. Nhưng thế lực Hoàng Phong Cốc rất lớn, không hề dưới Xích Dung Tộc, cho nên cũng không thể trêu vào. Ba người trước mắt chỉ là một phần thánh tử của Hoàng Phong Tộc tiến vào lần thí luyện này mà thôi.” Lôi Lan biết Hàn Lập không rõ chuyện mình ước, cho nên thấp giọng giải thích, giọng nói có vẻ chần chờ.

“Có đúng vậy không?” Hàn Lập nói, sau đó liếc mắt nhìn nữ tử Dạ Lục Tộc một cái, sau đó mục quang đảo lên ba người Hoàng Phong Tộc.

Trong ba người này, hai người là trung giai Linh Tương, một người là cao giai Linh Tương, dùng thần sắc cao ngạo nhìn đám người Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập chợt động, môi khẽ nhúc nhích muốn nói gì, thì đột nhiên từ bầu trời phía xa lại có linh quang chớp động, một cự điều từ trên trời hiện ra, kim quang chói mắt, hướng bên này bay đến.

Đám người Hàn Lập ngẩn ra, không hiểu người đến là ai.

Nhưng ba gã Hoàng Phong Tộc thấy cảnh này thì lại lộ vẻ mừng rỡ. Bọn họ nhìn nhau, sau đó thân hình vừa động, chia ra phong tỏa ba hướng đám người Hàn Lập và nữ tử Dạ Lục Tộc tên gọi là Tần Hiếu kia, động tác nhanh như quỷ mị.

“Đây là ý gì?” Bạch Bích cả kinh, sắc mặt khẽ biến.

“Hắc hắc, có ý gì ư? Rất đơn giản, vốn định tha cho các người, nhưng hiện tại không cần nữa.” Một gã đại hán Hoàng Phong Tộc cười rộ lên.

Trong lòng Hàn Lập vừa động, lam mang trong mắt chớp động, mới nhìn rõ điểm đen trên một cự điều cũng là người của Hoàng Phong Tộc.

Hai nam một nữ, đồng dạng cũng là hai trung giai Linh Tương, một cao giai Linh Tương.

Hiển nhiên ba gã này ban đầu chỉ nghĩ diệt sát người của Dạ Lục Tộc, nhưng hiện tại thấy có viện thủ, cho nên không còn cố kỵ, nổi lên ý niệm giết luôn cả ba người Hàn Lập.

Lôi Lan, Bạch Bích cùng nữ tử Dạ Lục Tộc khi thấy rõ người trên một điều thì sắc mặt cũng đại biến.

Hàn Lập tâm niệm như điện, lập tức thở dài một hơi, thân nhiên nói một câu.

“Nếu như vậy, thì các người chết trước đi!”

Tiếng lôi minh xé gió, thân hình Hàn Lập biến mất trong điện quang.

Tên cao giai Linh Tương kia hiển nhiên sớm đã lưu tâm đối với Hàn Lập, bởi vì tu vi Hàn Lập cao nhất trong ba người. Vừa thấy cảnh này, hắc hét lớn một tiếng.

Sau một khắc, không gian trên đỉnh đầu người này ba động, thân hình Hàn Lập hiện lên trong thanh quang, cánh tay vừa động, một trào vũ xuống.

Một ngọn núi nhỏ hiện lên giữa hội quang, lập tức thể tích trong nháy mắt cường tráng, biến thành một tòa núi lớn mấy chục trượng, đè xuống.

Thấy Hàn Lập ở phía trên đầu mình, tên Hoàng Phong Tộc này đầu tiên là cả kinh, nhưng lập tức cười dữ tợn, không nói hai lời há mồm về phía ngọn núi.

“Phốc xuy”, một cổ hà quang được phun ra, trực tiếp đánh tới ngọn núi, đồng thời bạch quang trong tay chợt lóe, hiện lên một kiện bảo vật giống như viên bàn, dường như muốn xuất ra.

Nhưng lúc này, về mặt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc, trong mũi đột nhiên phát ra một tiếng hừ lạnh.

Tiếng không lớn, nhưng khi vào tai gã Hoàng Phong Tộc thì lại giống như tiếng sét đánh kinh thiên, làm cho khuôn mặt hắc thống khổ vặn vẹo, thân hình chao đảo, thiếu chút nữa đánh rơi cả bảo vật trong tay.

Mà nhân cơ hội này, hắc sắc tiểu sơn đã đè xuống người tên Hoàng Phong Tộc đó.

Đáng thương cho tên thánh tử Hoàng Phong Tộc này, một thân thần thông chưa thi triển được bao nhiêu thì hộ thể linh quang đã bị Nguyên Từ Thần Quang tiêu diệt, tiếp theo một cổ cự lực trực tiếp đánh lên người.

Hai tay Hàn Lập nhanh chóng bắt quyết.

Nguyên Từ Thần Sơn tiếp tục cuồng trưởng, trong phút chốc biến thành một tòa hắc sắc sơn phong cao hơn ngàn trượng.

Tên Hoàng Phong Tộc kia cũng đã là tồn tại như Hóa Thần Hậu Kỳ, nhưng thân thể bất quá cũng chỉ mạnh hơn tộc nhân bình thường vài phần mà thôi, sau một tiếng nổ, hẳn trực tiếp bị đè nát vào đất, biến thành một đồng thệ. Nguyên thần bị Nguyên Từ Thần Quang đảo qua, vì vậy liền hồn phi phách tán.

Từ lúc Hàn Lập dùng lời độn thuật, cho đến khi dùng Nguyên Từ Thần Sơn giết chết tên cao giai Linh Tương này thì bất quá chỉ trong thời gian một lần hô hấp.

Cho dù là hai tên Hoàng Phong Tộc còn lại, hay là hai người Bạch Bích, Lô Lan cùng nữ tử Dạ Lục Tộc kia, lúc này đều trợn mắt há mồm. Nhưng lập tức, hai gã Hoàng Phong Tộc còn lại thầm kêu một tiếng “không tốt”, lúc này kim sắc phù văn trên người chợt lóe, lập tức hóa thành hai con hoàng sắc quái cầm, bắn ngược về phía sau chạy trốn.

Hàn Lập thấy cảnh này thì nhú mày, tay áo run lên, một đạo điện quang từ trong tay áo bắn ra, chỉ thấy không gian vặn vẹo, trong nháy mắt đã xuất hiện phía sau một con hoàng sắc quái điều.

Không chờ quái điều có động tác nào, từ trong lời quang hiện lên một thanh sắc tiền đao.

“Ầm ầm”, tiền đao hóa thành hai thanh sắc lôi giao dài hơn mười trượng đánh về phía trước, hoàng sắc quái điều nọ nhất thời bị cắt thành hai phần, từ trên cao rơi xuống.

Mà quái điều còn lại thấy cảnh này thì bị hù cho hồn phi phách lạc, bỗng nhiên biến đổi phương hướng, bay thẳng về phía một cái điều to lớn kia.

Nhưng khi nó vừa vỗ hai cánh thì phía sau lưng đột nhiên truyền tới thanh âm của một nam tử:

“Các hạ muốn đi đâu, hiện tại muốn chạy, chẳng lẽ không biết rằng đã quá muộn sao?”

Lời còn chưa dứt, trên cổ quái điều hiện ra một bàn tay to trắng nõn như ngọc, lạnh đến thấu xương.

Đúng là Hàn Lập, không biết từ khi nào đã dùng phong lôi sí đuổi kịp, ra tay bắt lấy quái điều.

Quái điều này cũng cơ trí, phản ứng không hề chậm, hai cánh vỗ một cái, vô số linh vũ hóa thành phong nhận bắn ra, đồng thời lông vũ dựng đứng lên giống như đao thương.

Hắc khí chợt lóe, thân hình Hàn Lập hiện ra một chiến giáp có hình dáng kỳ lạ, tất cả phong nhận chạm vào đều phát ra tiếng keng keng, bị bắn ngược trở về.

Cùng lúc đó, cổ quái điều cũng hiện ra vô số linh vũ sắc bén, nhưng lại không thể làm gì được bàn tay của Hàn Lập.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, không đợi tên Hoàng Phong Tộc này thi triển thêm thần thông, cánh tay run lên, năm ngón tay tuôn ra một cổ cự lực.

“Ca sát” một tiếng, cổ quái điều dễ dàng bị bẻ gãy, đồng thời ngũ sắc quang điểm từ năm ngón tay tuôn ra, bao phủ toàn bộ thân hình quái điều. Thoáng chốc liền hóa nó thành tro bụi.

Sau đó thân hình Hàn Lập vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhìn về phía mộc điều to lớn không xa, trong mắt hiện lên hàn quang.

Ba gã Hoàng Phong Tộc trên mộc điều phía xa hiển nhiên thấy rõ cảnh Hàn Lập một mình diệt sát ba người của tộc bọn họ, sắc mặt tái nhợt không còn chút máu.

Lúc Hàn Lập diệt sát một tên, vẻ mặt ba người liền giận dữ, liều mạng thúc dục cự điều, nghĩ muốn đem Hàn Lập băm thây vạn đoạn. Nhưng khi Hàn Lập cùng lúc diệt sát tiếp hai người nữa, thì ba gã thánh tử Hoàng Phong Tộc toàn thân phát run. Khi ánh mắt Hàn Lập đảo đến thì hàn khí sau lưng bốc mạnh lên. “Chạy, thần thông người này sâu không lường được, chúng ta căn bản không phải là đối thủ.” Nữ tử có tu vi cao nhất khẽ quát một tiếng, vội vàng phân phó.

Mặt khác hai người kia liên tục gật đầu, lúc này mộc điều dưới sự hợp lực thúc dục

của ba người, nhất thời quay đầu lại, hóa thành một đạo hoàng quang chạy trời chết.

Hàn Lập nhìn cảnh này, chột nhứ mây nhưng không đuổi theo, mà là hai cánh sau lưng vừa động, người đã xuất hiện tại một chỗ khác trong hư không.

Bảo vật ngân sắc viên bàn trong tay gã Hoàng Phong Tộc thứ nhất kia hiển nhiên đang phiêu phù giữa không trung, tay áo Hàn Lập run lên, nhất thời một cổ thanh hà bay ra, đem bảo vật này thu vào trong tay áo.

Tiếng lôi minh lần nữa vang lên, thân hình Hàn Lập xuất hiện bên cạnh đám người Lôi Lan.

Lôi Lan, Bạch Bích cùng Tần Hiếu sớm đã hai mắt mở trừng trừng, kinh ngạc nhìn Hàn Lập không nói nên lời.

Ba người thấy có nhiều người của Hoàng Phong Tộc như vậy, ngoài ra còn có hai tên cao giai Linh Tương, vốn tưởng rằng kiếp nạn khó tránh, nhưng không nghĩ tới Hàn Lập chỉ nhắc tay là giết sạch ba tên, mặt khác còn hù một nhóm địch nhân bỏ chạy.

Mà Hàn Lập bất quá cũng chỉ là Linh Tương Kỳ, điều này không khỏi làm ba người khó tin. “Đi thôi, nơi này không nên ở lâu!” Hàn Lập nhìn ba người một cái, vô cùng bình tĩnh nói.

“Vâng, cứ như lời Hàn huynh nói!” Bạch Bích thở ra một hơi dài, từ trong hoảng sợ tỉnh táo lại.

Chương 1446: Bằng Sát Chi Địa Và Lời Của Vạn Đăng

Bạch Bích không chút phản đối phân phó của Hàn Lập, Lôi Lan và Dạ Lục bên cạnh sau khi về khiếp sợ trôi qua, thì trên mặt lại lộ ra vẻ kính sợ.

Hàn Lập không hề để ý đến biểu tình của ba người, không nói một lời bay về phía trước.

Ba người cũng hóa thành ba đạo linh quang, bay theo sau.

“Tần đạo hữu, ta nhớ kỹ Dạ Lục Tộc không chỉ được phái đến một người.”

“Còn đạo hữu nào khác nữa không?” Trên đường đi, Lôi Lan tò mò hỏi Tần Hiếu.

“Bốn tộc vốn phái ra ba thánh tử, nhưng sau khi tiến vào tầng hai, trước sau gặp phải mấy phân chi của địch nhân nên mọi người đã chết.”

“Ta vốn định từ cửa gần đó lén lên vào tầng ba, xem có thể may mắn tìm được Minh Diễm Quả hay không. »

“Nhưng không nghĩ tới trên đường lại gặp người của Hoàng Phong Tộc, bị đuổi giết đến tận đây.” Vẻ mặt nữ tử đau khổ trả lời.

“Oh, người của Hoàng Phong Tộc nhiều như vậy, tại sao lại đuổi giết một mình đạo hữu?” Quang mang trong mắt Lôi Lan chợt lóe, lộ ra thâm ý sâu sắc.

“Đại khái bởi vì trên người ta có mang theo một kiện bảo vật trong tộc.”

Tần Hiếu do dự một chút, mới cẩn thận nói.

“Thì ra là thế.”

Thấy đối phương nói vậy, đôi mi thanh tú của Lôi Lan nhú lại, cũng không tiếp tục hỏi nữa.

“Có thể làm cho hưng sư trong Hoàng Phong Tộc đuổi theo không tha, chẳng lẽ Tần đạo hữu mang theo một trong tam đại chí bảo của quý tộc.”

Lúc này Bạch Bích đột nhiên ngắt lời.

“Trên người tiểu muội đích xác mang theo Hồn Nguyên Hồ.”

Thần sắc Tần Hiếu khẽ biến, sau một lúc lâu mới bắt đầu nói.

“Hồn Nguyên Hồ, chính là thao túng hồn nguyên lực để đối địch.”

Bạch Bích và Lôi Lan cùng có chút động dung.

“Không sai, đúng là bảo vật này.”

“Nếu không phải vì vật ấy, ta chỉ là một trung giai Linh Tương, sao lại có thể bị người của Hoàng Phong Tộc đuổi giết mà chạy trốn nhiều ngày như vậy.”

“Đáng tiếc mỗi lần thúc dục Hồ này cũng cực kỳ tốn kém hồn nguyên tinh thạch, ngay cả tinh thạch trong tộc ta cũng xài hết, ngay cả một khối cũng không còn.”

Nữ tử thở dài nói.

Nghe nữ tử này nói như thế, Lôi Lan và Bạch Bích không khỏi nhìn Hàn Lập một cái.

Nhưng Hàn Lập từ đầu tới cuối cũng không quay đầu lại, phàng phất như chưa nghe nói gì cả.

Tất bộ dáng Hàn Lập không có chút hứng thú, hai người Lôi Lan lại nhìn nhau một cái.

Lúc này cũng không nói chuyện này nhiều, ngược lại khách khí cùng Tần Hiếu đàm luận chuyện tình ở tầng thứ ba Địa Uyên.

Tần Hiếu thấy vậy, trong lòng thở ra một hơi.

Mặc dù nói Dạ Lục Tộc và Thiên Bằng Tộc đích xác từng có chút minh ước, nhưng bất quá chỉ là ước định bằng miệng mà thôi.

Vạn nhất ba người đối phương nổi lên tâm tư đoạt bảo thì....

Lấy thần thần vừa rồi của Hàn Lập, năng ngay cả sức phản kháng cũng không có.

Bất quá mặc dù Hàn Lập mới vừa rồi hung hãn, nhưng có viện thủ như vậy, đi theo cũng an toàn.

Ôm loại ý nghĩ này, Tần Hiếu cũng không muốn ly khai, vẻ mặt tươi cười bắt chuyện với Lô Lan.

Hơn nữa còn tận lực kết giao, nhị nữ trò chuyện với nhau thật vui.

Không lâu sau hai người liền gọi tỷ muội.

Bạch Bích thấy vậy thì nhú mày.

Hai ngày sau, đoàn người sau khi giết một vài yêu tộc cấp thấp trên đường, thì rốt cục bay ra khỏi vùng núi. Thế nhưng phía trước lại xuất hiện một mảnh thiên địa băng tuyết quỷ dị.

Độn quang của đoàn người không khỏi chậm lại, cẩn thận đánh giá tất cả.

Băng đen vô tận, từng trận gió lạnh gào thét, giống như vô số lệ quỷ ở tận chốn thâm sâu đang khóc.

Nhưng từ xa nhìn lại, băng xuyên chỉ là một mảnh đen, tựa hồ không hề có chút phát sang, phẳng phất như cánh cửa địa ngục đang mở ra.

“Nơi này chính là băng sát chi địa nổi danh ở tầng hai.”

“Nghe nói nơi này tập trung rất đông băng sát yêu vật cấp thấp, thậm chí còn có người ngẫu nhiên nhìn thấy băng sát yêu vương.”

Hàn Lập phảng phất như tự nói với mình.

“Lời của Hàn huynh không sai, nơi này đích xác là băng sát chi địa.”

Bất quá nơi băng sát này, đại đa số đều là yêu vật cấp thấp chưa mở ra linh trí.

Về phần băng sát yêu vương cũng chỉ là nghe đồn, dường như chưa có mấy người tận mắt nhìn thấy.”

Tần Hiếu lập tức nhu thuận tiếp lời.

“Bất quá nơi đây thoát nhìn hung hiểm, nhưng thực tế lấy thần thông của chúng ta, băng qua nơi này cũng không có vấn đề gì.”

Bạch Bích cười rộ lên.

“Theo lý thuyết, nơi này đích xác không có gì nguy hiểm mới đúng.”

“Nhưng lần này sắp tới lần yêu triều tại Địa Uyên bộc phát, cẩn thận vẫn tốt hơn.”

“Được rồi, chúng ta đi thôi!” Hàn Lập gật đầu, dặn dò vài câu, sau đó vỗ cánh bay đi.

Tốc độ độn quang tăng lên vài lần, sau vài cái chớp động đã tiến vào hắc sắc băng tuyết.

Ba người Lôi Lan nhìn nhau một cái, cũng tiến vào trong.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy linh quang màu sắc khác nhau thiểm động, mơ hồ còn có thể nhìn thấy vài người độn quang.

Một cổ hắc phong mãnh liệt thổi qua, che khuất đoàn người trong bóng tối.

“Phanh”, một yêu vật giống như trâu, thân cao vài chục trượng té rầm xuống đất.

Thân hình nó khổng lồ đến mức làm cho mặt đất gần đó khê rung lên.

Hồng quang đại phóng, hơn mười sợi tơ từ trong thân thể tê ngư bay ra, chợt lóe lên rồi thu về nhân ảnh đang phiêu phù trên không. “Chúc sư huynh, Tinh Viêm Tì của huynh càng lúc càng tinh diệu a.”

“Da yêu thú này cứng không dưới một số yêu vật cấp cao, nhưng sư huynh lại có thể dễ dàng giết nó, ta xem ngay cả Phí Dạ của Nam Lũng Tộc cũng không có thủ đoạn cỡ này.”

Một bóng người bên cạnh được bao phủ trong hồng quang lớn tiếng nói, cùng với hẳn còn có mấy người khác, cũng đồng dạng khen ngợi không thôi.

Người ra tay đúng là Chúc Âm Tử của Xích Dung Tộc, mấy người còn lại tất nhiên là thánh tử cùng tộc.

Chỗ bọn họ đứng là một phương viên bằng phẳng rộng ngàn dặm, bốn phía là rừng rậm màu xanh đen, ở giữa là một vùng trống trải hơn trăm dặm, trên mặt đất đầy những loạn thạch.

Mà trung tâm loạn thạch là một động quật tối đen sâu hơn trăm trượng, bộ dáng như nổi thẳng vào lòng đất.

Đám người Xích Dung Tộc hiện đang canh giữ lối vào động quật.

Hắc tê yêu kia hiển nhiên là từ trong khu rừng gần đó chạy ra, bị Chúc Âm Tử đánh chết.

“Hừ, mấy người các ngươi đừng thối phòng ta nữa. Chúng ta canh giữ nơi đây đã ba bốn ngày, ngoại trừ đem tiểu tộc kia diệt toàn bộ, thì vẫn chưa thấy người của Thiên Bằng Tộc đến.”

“Xem ra bọn họ không phải đi hai thông đạo khác, mà là đang còn ở tầng thứ hai.”

“Những tộc lớn khác phỏng chừng cũng đã có người tiến vào tầng ba, người của Thiên Bằng Tộc tuy nhất định phải giết, nhưng Minh Diễm Quả cũng phải có được.”

“Như vậy đi, Xích Thiên, Hồng Sa, hai người các ngươi theo ta xuống tầng ba, những người còn lại tiếp tục thủ tại đây.”

“Sau khi tìm thấy Minh Diễm Quả, ta sẽ tự mình tới giúp các ngươi.”

Chúc Âm Tử trầm ngâm tại không trung một lát, sau đó nói.

“Chúc sư huynh, tu vi tên họ Hàn của Thiên Bằng Tộc không hề yếu, chỉ chờ đợi lại mấy vị sư huynh thì có thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn.”

Xích Thiên lộ ra bộ dáng lo lắng, nói.

“Hắc hắc, điểm ấy thì cứ yên tâm.”

“Tu vi Vưu sư đệ cũng không kém ta bao nhiêu, ta sẽ đem bảo vật trong tộc là Lạc Hồn Chung lưu lại đây.”

“Chung này khi phát động thì vô thanh vô hình, khó lòng phòng bị, ngay cả Linh Suất Kỳ cũng chỉ có thể thúc thủ chịu trời. Vưu sư đệ âm thầm đánh lén thì tuyệt không có vấn đề gì.”

Chúc Âm Tử tựa hồ đã sớm lo việc này, không suy nghĩ thêm liền nói.

Tiếp theo há miệng phun ra một đoàn lục quang, bên trong là một tiểu chung cao nửa tấc cỡ quái.

Tiểu chung phát ra một tiếng trầm thấp, sau đó liền xuất hiện trên đỉnh đầu hán tử trắng kiện Xích Dung Tộc, từ từ hạ xuống.

“Đa tạ sư huynh ban cho bảo vật, Vưu mỗ nhất định cố hết sức!” Hán tử họ Vưu nâng tiểu chung lên, mặt không thay đổi trầm giọng nói, thanh âm the thé như tiếng kim loại cọ xát.

Mặc dù hán tử họ Vưu nói không nhiều, nhưng Chúc Âm Tử lại cực kỳ tin tưởng, sau khi gật đầu liền dẫn theo Xích Thiên và Hồng Sa hóa thành ba đạo hồng quang, bay vào trong động quật.

“Được rồi, từ giờ trở đi tất cả mọi người ẩn nặc thân hình, không nên lộ ra hành tích tại vùng phụ cận. Ta sẽ bày ra cái pháp trận ẩn nặc tại lối vào. Một khi mục tiêu thật sự đến, ta sẽ dùng Lạc Hồn Chung đánh lén, sau đó các người hiện thân cũng không muộn.”

Trắng hán sau khi Chúc Âm Tử rời đi thì lập tức phân phó.

Hán tử họ Vưu tựa hồ trong đám thánh tử Xích Dung Tộc này cũng có danh tiếng, không ai có ý kiến, lúc này hần bắt quyết xuất ra bảo vật.

Trong nháy mắt tất cả bọn họ đều biến mất.

Mà thân hình hán tử họ Vưu vừa động, cũng trốn vào trong động quật.

Trong lúc nhất thời, xung quanh động quật trở nên yên tĩnh.

Tầng thứ hai, trong một khu rừng rậm xanh biếc nhiều cây cối lớn, có một kinh thiên cự trụ màu vàng vươn thẳng lên trời.

Lại gần một chút thì phát hiện đường kính cây này đúng là siêu lớn, phẳng phất như nổi thẳng lên trời.

Mà xung quanh hơn mười dặm lại không có một ngọn cỏ, giống như là một sa mạc.

Nhưng giờ phút này lại có tiếng ầm ầm bạo liệt, đồng thời linh quang các màu sắc khác nhau thiểm động không ngừng.

Lại có người của Phi Linh Tộc, bị ngàn vạn hoàng sắc phi nga vây khốn tại không trung gần đó.

Có khoảng hai mươi người, nam nữ đều có, nhưng trên mặt mỗi người đều có hình xăm, có bốn tên nam tử thân hình cao lớn, sau lưng mang binh khí thật lớn.

Phi nga đang vây khốn bọn họ, toàn thân màu vàng kim chói mắt, đông đúc, lấy khí thế phô thiên cái địa vây khốn bọn họ đến mức nước cũng không lọt.

Phi nga này nhìn như tầm thường, nhưng đám người cũng không dám khinh thường, các loại bí thuật liên tiếp được thi triển, xuất ra bảo vật phòng thủ...bảo vệ bọn họ thật nghiêm ngặt.

Chương 1447: Tiểu Thú Và Băng Sát

Trong đám người Phi Linh Tộc, có hai người vẫn đứng giữa không trung không nhúc nhích, thủy chung không có ý ra tay. Trong đó một người nhỏ nhắn, đúng là Kiều Thanh của Thất Việt Tộc.

Một người khác là một nam tử cao lớn, thần sắc một người lạnh nhạt, một người nhú mày.

“Ngao đạo hữu, Vạn Đăng nói trước kia chưa bao giờ xuất hiện loại yêu trùng Kim Minh Nga, loại này phải ở tầng bốn Địa Uyên mới có, xem ra tình huống trong Địa Uyên có chút không đúng.” Mắt thấy những người khác bị đủ loại nga phấn bao vây, nhưng công kích của bọn họ lại không thể làm gì được những nga phấn quý dị này, hán tử cao lớn liền chậm rãi mở miệng.

“Không cần nói thì ta cũng biết, nếu tầng một có thể gặp được trung giai yêu vật thì tại đây gặp phải Kim Minh Nga cũng không phải là chuyện kinh ngạc. Việc này cũng không phải chuyện chúng ta quan tâm, hiển nhiên có lão gia hỏa trong tộc phụ trách. Sau khi đến tầng ba, người nếu như lại còn đi theo ta thì đừng trách ta bắt người khai đao trước.” Ngao Thanh lạnh lùng trả lời.

“Ngao cô nương cần gì tuyệt tình như thế! Phí mỗ đối với đạo hữu thật lòng si tình, tại hạ đã cầu hôn với quý tộc ba lần, nhưng lần nào cũng bị mẫu thân của nàng cự tuyệt. Phí mỗ có chút không hiểu, quý tộc luôn chủ trương kết hợp với các tộc mạnh, mà Ngao đạo hữu cũng thả tin phong thanh, rằng sẽ gả cho một vị thánh tử có thực lực cực mạnh. Chẳng lẽ Phí mỗ không phù hợp với yêu cầu sao?” Nam tử cao lớn nhìn xung quanh rồi trầm giọng nói, hán đúng là cùng Chúc Âm Tử, Ngao Thanh đứng ngang hàng, tên gọi là Phí Dạ, người của Nam Lũng Tộc!

“Không sai, thánh tử Thất Việt Tộc chúng ta, vô luận là nam hay nữ cũng chỉ lấy thực lực cường đại của các phân chi làm thước đo. Nhưng bản lĩnh của người như thế nào, người khác không biết nhưng ta thì lại không rõ sao? Chút thực lực ấy, ta còn không đặt vào mắt, thừa dịp này sớm đoạn tuyệt tâm tư của người luôn cho khỏe!” Khóe

miệng Ngao Thanh lộ ra một tia châm chọc.

“Ta biết thần thông của Ngao đạo hữu rất lớn, Phí mỗ tự nhận còn xa không bằng. Nhưng trong các thánh tử các tộc khác, ngoại trừ Phí mỗ thì những người khác lại càng không xứng là song tu bạn nữ của đạo hữu. Nếu như tại hạ không có cơ hội thì những người khác lại càng không được đạo hữu để vào mắt. Hay là, Ngao đạo hữu đã nhìn trúng tiểu tử họ Chúc của Xích Dung Tộc. Nếu là như thế thì ta sẽ tìm hắc hãn, một kiếm giết hắc hãn.” Hai mắt Phí Dạ trừng lớn nhìn Ngao Thanh nói. “Chúc Âm Tử? Hừ, hắc cũng không xứng. Bất quá lần tụ hội các tộc này, ta thật đúng là phát hiện một cái tên thú vị.”

“Mặc dù chưa từng tự mình thử sức với hắc hãn, nhưng cảm giác cho ta biết, thần thông của hắc hãn không hề dưới người.” Ngao Thanh đột nhiên cười khê một tiếng.

“Là thánh tử của tộc nào, nói cho ta biết, ta sẽ đi tìm người này, nếu thần thông thật sự cao hơn ta thì không nói gì, ta tự nhiên sẽ không dây dưa. Nếu là thua ta thì, hắc hắc...” Phí Dạ nghe vậy, sắc mặt trong nháy mắt âm trầm. Một nam một nữ này đứng giữa đám người, không hề coi ai ra gì, vẫn nói chuyện với nhau, thậm chí không để ý đến công kích của kim nga.

Mà giờ phút này, dưới sự áp bách của nga phẫn bốn phía, phạm vi bảo vệ của đám người dần thu hẹp lại, mắt thấy không thể trụ được lâu.

“Người thật sự nguyện ý thử sức sao? Thần thông người này cũng cao, là thánh tử Thiên Bằng Tộc, hình như họ Hàn, khuôn mặt xa lạ, những cái khác thì ta không hỏi qua.” Thần sắc Ngao Thanh vừa động, gật đầu nói. “Thánh tử Thiên Bằng Tộc? Thánh tử của phân chi yếu nhất, có thể có tồn tại cường đại gì chứ?” Phí Dạ có chút ngạc nhiên.

“Điều này cũng khó nói, Thiên Bằng Tộc tuy yếu nhưng không có nghĩa là trong tộc bọn họ có thánh tử tài cao ngút trời. Chớ quên ta tu luyện chính là Thất Khiếu Thông Huyền Quyết, linh giác vô cùng chính xác, không loại công pháp nào trong bảy mươi hai phân chi có thể sánh bằng. Người nọ mặc dù ta chỉ nhìn từ xa, nhưng lại khiến cho ta có cảm giác sâu không lường được. Nếu người thật sự muốn giao thủ với hắc hãn thì nên chuẩn bị tinh thần chịu chết đi.” Ngao Thanh lạnh lùng nói.

“Nếu như người nói thế thì được, nhưng sau khi thí luyện kết thúc ta sẽ lại hưởng Thất Việt Tộc câu hôn. Nếu ta nhớ không lầm thì lễ trưởng thành của người chỉ còn vài năm là tới, lúc đó người hắc hãn là không có cơ hội cự tuyệt ta nữa.” Phí Dạ có chút bức

bách nói.

“Hừ, người thật đúng là biết không ít. Không sai, lẽ trưởng thành của ta chính là chuyện ba năm sau, không thể trì hoãn. Người nọ nếu thật sự không bằng người thì trong lớp đồng bối Phi Linh Tộc cũng không thể tìm ra người mạnh hơn người. Lúc đó ta sẽ đáp ứng cầu thân của người.” Ngao Thanh ngẩng đầu, hãnh diện nói.

“Ha ha, cứ quyết định như vậy đi. Nếu có thể đụng tên họ Hàn này ở tầng thứ ba là tốt nhất. Nếu thật sự không được thì chờ sau khi trở về sẽ hưởng hân khiêu chiến. Người này có thể bị người nhìn trúng, sẽ không có chuyện ngay cả thí luyện cũng không có cách thông qua.” Phí Dạ cuồng tiếu một tiếng, hai mắt hiện lên một tia sát khí. “Việc này tùy người, nhưng yêu trung kia có chút chướng mắt. Là người ra tay, hay phải đợi ta ra tay.” Ánh mắt Ngao Thanh đảo qua xung quanh, thần nhiên nói.

“Hắc hắc, loại chuyện nhắc tay này cứ giao cho Phí mỗ.” Đại hán cười, đột nhiên vỗ lên cự kiếm sau lưng, nhất thời kiếm này phát ra tiếng ông ông, trực tiếp phóng lên cao, hóa thành một đạo kim quang thô to, không ngừng xoay tròn. Mà đồng thời, Phí Dạ cũng hóa thành một cự đại quái điều.

Hai cánh vỗ một cái, trực tiếp vọt lên trời cao. Sau mấy lần chớp động, cự đại điều ảnh nhập làm một với cự kiếm. Vừa thấy có người từ vòng phòng hộ bầy, kim nga bốn phía vù vù một tiếng, một đám nhất thời đánh thẳng lên không trung. Nhưng chúng nó chưa đến gần thì đã có vô số kim quang đánh xuống.

Một tiếng phích lịch phát ra, lập tức kim quang tăng vọt mấy lần, vô số kim mang bắn nhanh xuống bao phủ lấy đám kim nga phía dưới.

Nguyên bản tầng tầng lớp lớp, sau khi bị kim mang đánh trúng, kim nga lập tức phát ra tiếng cháy khét, bị xuyên thủng.

Kể từ đó, rất nhiều kim nga ở phía sau, sau khi kim mang đánh tới thì chết rất nhiều. Trong nháy mắt đã bị giết gần nửa.

Một con Kim Minh Nga to lớn hơn xa so với đồng loại thấy cảnh này, lập tức phát ra tiếng kêu, những kim nga còn sót lập tức bay tứ tán trốn đi.

Ngao Thanh thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, trong miệng lẩm bẩm gì đó, đột

hiện sau lưng hiện ra hai hư ảnh cực lớn.

Hư ảnh vô cùng mơ hồ, mơ hồ có bảy hình thái khác nhau, có đầu vượn, có đầu báo....cái nào cũng dữ tợn!

Dưới sự thúc dục pháp quyết của Ngao Thanh, tất cả đầu lâu mở mắt, đồng thời hé miệng phun ra bảy đoàn lực sắc quang hà, cuồn cuộn đánh về phía xa. Một mà khó tin xuất hiện.

Nơi bảy luồng lực hà đi qua, tất cả kim nga lập tức bị hút vào, lập tức bị lực quang thôn phệ thành huyết thủy. Tất cả kim nga rốt cục chỉ còn sót lại vài con chạy thoát, kim quang trong không trung lúc này mới thu lại, Phí Dạ vai khiên cự kiếm hiện ra.

Hắn nhìn những hư ảnh thật lớn sau lưng Ngao Thanh, trên mặt hiện ra một tia si mê.

Một đạo hắc ảnh lóe lên, mấy hắc sắc yêu vật bị bạch sắc trảo mang xuyên qua, trong nháy mắt bị xé rách thành từng mảnh.

Hư ảnh kia đem chúng nó thu nạp không còn một mảnh, sau đó lập tức xoay quanh trên không trung, bay về đầu vai Hàn Lập, hiện ra một tiểu thú nhỏ như con mèo, đúng là báo lân thú mà Hàn Lập thu phục.

“Hắc hắc, thật không nghĩ ra linh thú của Hàn huynh đối phó với băng sát lại hữu hiệu như vậy. Ta còn chưa phát hiện ra tồn tại của chúng thì nó đã phát hiện trước một bước, không biết linh thú này gọi là gì, tiểu muội thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy.” Một mỹ nữ bên cạnh tấm tắc khen, đúng là Tần Hiếu. Lôi Lan và Bạch Bích nhìn báo lân thú, cũng đều cảm thấy kinh ngạc.

“Tên là gì thì ta cũng không rõ lắm, là trong lúc vô ý thu phục được. Ta cũng không nghĩ tới nó lại có thể hấp nạp băng sát chi khí.” Hàn Lập sờ đầu tiểu thú, lãnh đạm cười nói.

Vừa tiến vào băng sát chi địa không bao lâu, nguyên bốn vòng trữ vật trên tay dùng để chứa Đề Hồn Thú và tiểu thú này bỗng rung lên. Hàn Lập dùng thần niệm liên lạc thì biết được nó muốn ra ngoài.

Hàn Lập hiển nhiên có chút ngoài ý muốn, nhưng biết rõ tiểu thú này mặc dù còn

nhỏ, nhưng lại có thiên phú, cũng không mặc kệ. Mà phụ cận cũng không có cường địch nào, cho nên thả nó ra. Kết quả không bao lâu sau, biểu hiện của báo lân thú khiến đám người Hàn Lập kinh hãi.

Con thú này vừa xuất hiện tại băng sát chi địa, chẳng những vô cùng sung sướng, hơn nữa cảm ứng đối với băng sát yêu vật cực kỳ linh mãnh, thậm chí Hàn Lập còn chưa phát hiện ra yêu vật thì nó đã phóng tới, hai trảo điên cuồng huy vũ, chém băng sát thành vô số mảnh, lại đem nguyên sát chi khí của yêu vật hấp nạp vào bụng, lộ ra bộ dáng cực kỳ vui mừng.

Mặc dù băng sát yêu vật không thể tạo thành uy hiếp đối với đám người Hàn Lập, nhưng chúng nó am hiểu ẩn nặc, đột nhiên từ dưới đất công kích thì khó lòng phòng bị, cũng có chút phiền toái.

Mà báo lân thú khi phát hiện ra băng sát ẩn sâu dưới băng thì hướng về phía dưới băng rống lên từng tiếng tru quái dị, yêu vật phảng phất như bị tiếng rống làm kinh động, từ dưới băng hốt hoảng chạy ra, kể từ đó liền trở thành mối trong miệng tiểu thú. Thấy tình hình này, không riêng gì Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn, mà đám người Lô Lan cũng cảm thấy hứng thú đối với tiểu thú.

Bọn họ cứ như vậy mà đi, dọc đường số lượng băng sát yêu vật bị báo lân thú cắn nuốt cũng hơn một ngàn. Nguyên bốn hoa văn màu vàng bên ngoài thân tiểu thú đã dần nổi lên một tầng bạch sắc ónh quang. Bộ dáng như tu vi lại tăng thêm. Hàn Lập thấy hành động của tiểu thú này, không khỏi vuốt cằm trầm ngâm.

Chương 1448: Băng Sát Yêu Vương

Nói thật, bởi vì báo lân thú này chỉ có thực lực tương đương với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ, cho nên sau khi thu phục, hẳn rất ít khi thả ra đối địch. Bất quá từ khi con thú này theo Hàn Lập thì chưa từng dùng qua các loại đan dược trân quý, nhưng những năm gần đây, tu vi rõ ràng tăng lên rất nhiều, đã là yêu thú cấp mười. Chỉ cần bước thêm một bước nữa là sẽ phá tan chướng ngại, trở thành tồn tại Hóa Thần Kỳ.

Dựa theo lẽ thường mà nói, đại bộ phận yêu thú khi đạt đến cấp tám sẽ trải qua lôi kiếp, biến thành hình người, mở ra linh trí.

Nhưng cũng có một số biến dị linh thú cùng linh thú có huyết mạch đặc thù, chúng nó đem giai đoạn biến hóa đặt vào cấp cao hơn, cũng có thể cả đời không thể biến ảo hình thái. Nhưng loại thú này một khi tiến giai, hóa hình thì linh trí và thần thông cũng vượt xa loại thú cùng cấp, thậm chí tiêu diệt đối thủ trên mình một cấp cũng không phải là không có khả năng.

Báo lân thú vốn kế thừa huyết mạch của kỳ thú Kỳ Lân, đây là cơ duyên xảo hợp, sau này có cơ hội hóa hình hay không thì chỉ có trời mới biết.

Bất quá hiện tại xem ra băng sát chi khí trong cơ thể băng sát yêu vật chính là cơ duyên để con thú này đột phá bình cảnh Hóa Thần Kỳ.

Hàn Lập không suy nghĩ nhiều, rất nhanh liền biết được con thú này đang cần gì. Nhưng trong lòng lại cười khổ không thôi, nếu là con thú này đột phá chướng ngại vào lúc khác thì tất nhiên là chuyện cầu còn không được, nhưng hiện tại ở nơi nguy hiểm mà đột phá thì đúng là...Ai biết khi con thú này tiến giai, có thể làm ra phiền toái gì không cơ chứ.

Mặc dù đám người Lôi Lan không biết tình hình của báo lân thú, nhưng nhìn thân thể bạch quang của nó càng lúc càng sang, khí tức càng lúc càng mạnh thì cũng bắt đầu lưu tâm. Mà lúc này đám người Hàn Lập đã xâm nhập vào chỗ sâu trong băng sát chi địa, lộ trình tính ra đã đi được gần nửa khu vực.

Báo lân thú cứ sau khi thôn phệ băng sát thì nằm bất động trên đầu vai Hàn Lập, hai mắt nhắm lại, bộ dáng lười biếng. Nhưng bạch quang trên người con thú này lại không hề giảm chút nào, lưu chuyển không ngừng, rất bắt mắt.

Lúc này mọi người bay qua một ngọn núi băng, phía trước xuất hiện một hạp cốc rất dài, còn có từng trận hắc phong, cơ hồ che kín cả bầu trời. Duy chỉ có trong hạp cốc là cực kỳ an tĩnh. Đối với loại kỳ cảnh này, đám người Hàn Lập cũng không lộ ra dị sắc.

Loại tình hình này bọn họ đã gặp qua trên đường, cho nên không chút trì hoãn, bay vào hạp cốc.

Hạp cốc không quá rộng, chỉ có ba bốn trăm trượng, sâu hơn ngàn trượng. Hơn nữa trên đỉnh lại không ngừng có hắc phong gào thét, người bay trong đó hiển nhiên sẽ bị áp lực.

Cũng may đám người Hàn Lập không phải kẻ đầu đường xó chợ, hiển nhiên sẽ không bởi vì thế mà nhiễu loạn tâm thần, độn quang có vẻ rất bình tĩnh. Đột nhiên có tiếng gầm nhẹ, thần sắc Hàn Lập vừa động, không khỏi ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy nguyên bốn báo lân thú vẫn nằm trên vai, hiện tại đã đứng dậy, hai mắt tròn tròn, lông thú dựng thẳng đứng, phảng phất như lâm đại địch. Hàn Lập liền ngấn ra.

Lúc trước khi con thú này gặp phải rất nhiều băng sát chi yêu thì cũng không có loại phản ứng này. Lúc này sao lại biểu hiện như thế, chẳng lẽ là.... Hàn Lập như nghĩ tới cái gì, độn quang không khỏi ngừng lại.

Thấy Hàn Lập dừng lại, đám người Lôi Lan cũng dừng theo, nhưng đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn lại. Hàn Lập không nói một lời, chỉ là lam mang trong mắt chợt lóe nhìn về phía trước. Không chờ những người khác mở miệng hỏi gì, hắn đánh một chưởng về phía hư không trước mặt.

Một đạo kim quang từ tay phát ra, trực tiếp chêm. Về chỗ sâu trong hạp cốc.

Sau nhiều tiếng ầm ầm, trong bóng đêm chợt lóe kim quang, đáy hạp cốc bị trảm thành hai, hiện ra một vết nứt thật dài.

Một tiếng quái khiếu từ dưới lòng đất truyền ra, lập tức vô số hắc khí từ trong băng

tuôn ra, trong nháy mắt ngưng tụ thành một hắc sắc vụ cầu đường kính mười trượng. “Băng sát yêu vương, là băng sát yêu vương! Nơi đây dĩ nhiên có loại yêu vật này.” Bạch Bích có chút thất thanh la lên, nhị nữ Lôi Lan và Tần Hiểu nghe vậy thì cũng lập tức cả kinh.

Đúng lúc này, cự đại vụ cầu xoay tròn trong hư không, vô số băng vụn từ dưới đất bay lên, đem phương viên xung quanh vây chặt, hắc quang đại phóng!

Một hắc sắc băng phương hơn hai mươi trượng hiện ra, toàn thân trong suốt tối đen, hai mắt chớp động hắc mang quỷ dị, gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Lập.

Không, chính xác là nhìn tiểu thú ở đầu vai Hàn Lập, bộ dáng như gặp sinh tử đại địch.

Báo lân thú thấy vậy, trong miệng gầm nhẹ không thôi, nhưng trong cặp mắt xanh biếc lại hiện lên lửa nóng, muốn thử sức. Hàn Lập nhíu mày, trầm ngâm một chút.

Hắn đột nhiên giơ tay ôm lấy tiểu thú, rồi dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hắn dùng sức ném tiểu thú lên cao.

Tiếp theo hai cánh sau lưng Hàn Lập vỗ lên, hóa thành một đạo thanh bạch điện hồ, biến mất không thấy.

Tiếp theo trên đỉnh đầu băng phương hiện lên tiếng xé gió, Hàn Lập quỷ dị hiện ra. Nhưng vai khẽ động, liền tiếp tàn ảnh hạ xuống thân hình khổng lồ của băng phương. Băng phương đầu tiên là ngăn ngại, nhưng lập tức phát cuồng.

Nó nổi giận kêu to một tiếng, một đôi cự trảo đen thui xuất ra, lập tức đánh vào thân hình Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập coi như không nhìn thấy cự trảo, hai cánh hơi đập, hai hắc bạch quyền ảnh hiện ra, trực tiếp nghênh đón. Tiếng “phanh phanh” phát ra liên miên không dứt, hắc bạch quang mang chạm vào cự trảo thì hiện ra một màn quỷ dị!

Sau khi hai cự trảo va chạm, liền phát ra tiếng vỡ giòn tan như đồ sứ bị nghiền nát, tiếp theo liền vỡ vụn, biến mất.

Hắc sắc băng phương phát ra một tiếng kinh thiên động địa, há miệng phun ra một

luồng hàn phong cực mạnh, trong nháy mắt đã tới đỉnh đầu Hàn Lập, muốn phá giải quyền của hắn.

Nhưng ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, ngay lúc hắc phong tới liền dựa theo đó chuyển thân, biến mất không thấy.

Băng phượng ngẩn ra, xoay đầu muốn tìm đối thủ.

Nhưng đúng lúc này, không gian sau lưng hắc phượng ba động, một đạo nhân ảnh vô thanh vô tức hiện ra.

Thân hình vừa động, nhân ảnh quý mị kia dẫm lên lưng băng phượng, hai nắm tay hắc bạch chợt lóe, mang theo một cổ ác phong đánh lên lưng băng phượng. “Oanh long long”.

Một chút phản ứng cũng không có, thân hình khổng lồ của băng phượng phát ra từng vệt sáng chói mắt, tiếp theo vang lên tiếng răng rắc, sau đó liền vỡ thành băng trong suốt rơi xuống.

Một đoàn hắc sắc vụ khí lớn xuất hiện giữa hư không, chỉ là không có hình dáng cụ thể, hắc mang chớp động quỷ dị. “Vù” một tiếng, một bóng dáng nhỏ nhắn chợt lóe lên, phóng thẳng vào hắc sắc vụ khí, dùng tứ chi ôm lấy thôn phệ, trong mũi còn phát ra tiếng hưng phấn. Đúng là báo lân thú mà Hàn Lập đã ném lên cao trước đây!

Con thú này vừa hạ xuống, thấy băng phượng bị đánh thành hắc vụ, hiển nhiên sẽ không buông tha cho vật đại bổ này. Nhất thời mừng rỡ, liều mạng thôn phệ.

Hắc sắc vụ khí hiển nhiên là do băng sát yêu vương biến thành, không dễ cam lòng để tiểu thú thôn phệ, chẳng những từ cơ thể vượn ra hắc sắc xúc tu, mà đồng thời trên mặt đất cũng có rất nhiều khối băng đen bay lên, muốn lần nữa ngưng tụ lại thân thể. Nhưng xúc tu chưa tiếp xúc được với báo lân thú thì đã bị trào của nó đánh nát bấy.

Về phần hắc băng, tay áo Hàn Lập phát lên, bị vô số hỏa diễm đánh trúng, hóa thành nước rơi xuống. Từ khi Hàn Lập rat ay đánh nát hắc sắc băng phượng đến bây giờ, bất quá chỉ là thời gian mấy lần hô hấp.

Ngay cả đám người Lôi Lan không phải lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Lập ra tay,

nhưng vẫn bị thủ đoạn sét đánh của hắn làm thất kinh, trên mặt không khỏi hiện lên các loại thần tình khác nhau!

Sắc sắc vụ khí bị tiểu thú thôn phệ liên không ngừng quay cuồng, lúc to lúc nhỏ, nhưng căn bản không thể làm được gì. Bốn trảo tiểu thú ôm cứng, phảng phất như mọc rễ. Trong nháy mắt, hắc khí to như thế đã bị thôn phệ được gần một nửa.

Sau đó tiểu thú gầm nhẹ một tiếng, bạch quang trên thân thể chợt cuồng hiện, từ trên hắc vụ nhẩy xuống, nằm bất động trên mặt đất.

Sắc mặt Hàn Lập khê biến, không nói hai lời lấy ra một bình ngọc màu trắng, ném thẳng về phía hắc vụ còn sót lại, miệng lẩm bẩm.

Bình ngọc xoay tròn, từ trong miệng bình phun ra một cổ thanh hà.

Hà quang bay ra, nhất thời hắc khí còn sót kia bị hút vào bình.

Đám người Bạch Bích và Lôi Lan thấy cảnh này thì trên mặt không khỏi hiện lên một tia hâm mộ.

Băng sát yêu vương này mặc dù được gọi là yêu vương, nhưng trên thực tế thần thông cũng tầm thường, Hóa Thân Kỳ bình thường cũng có thể dễ dàng đối phó. Nhưng yêu vật này cực kỳ hiếm thấy, ngoài việc băng sát chi khí cực kỳ tinh thuần thì vô luận là luyện đan, luyện khí, thậm chí dùng để tu luyện một số bí thuật, thần thông đều có tác dụng lớn. Vượt xa những băng sát yêu vật bình thường.

Nhưng yêu vật này đã bị Hàn Lập đánh tan, ngay cả khi bọn họ có biết phương pháp thì cũng không dám nói ra. Chỉ một lát sau, băng sát chi khí đã bị bình ngọc hấp thụ không còn chút nào. Hàn Lập ngoắc một cái, bình ngọc lập tức hóa thành một đạo bạch quang bay vào cổ tay áo. Sau đó ánh mắt Hàn Lập xoay chuyển, hơi lo lắng nhìn tiểu thú trên mặt đất. Giờ phút này báo lân thú cuộn mình lại, hai mắt nhắm nghiền. Thông qua liên lạc tâm thần, Hàn Lập rõ ràng cảm nhận được nội tâm tiểu thú đang hưng phấn, rốt cuộc mới ngừng lo lắng.

Nhẹ thờ dài một hơi, hắn từ trên không trung hạ xuống cạnh tiểu thú, ngồi xuống.

Dùng tay vuốt ve đầu tiểu thú, cảm thấy lông thú vô cùng mềm mại, sau đó thần

niệm vừa động, nhẹ trấn an nó.

Báo lân thú vờn cái lưới màu đỏ, liếm một chút vào tay Hàn Lập, tâm tình bất an rốt cục dần dần bình phục lại.

Chương 1449: Tiến Giai

Đúng lúc này, trên trời cao đột nhiên xuất hiện bạch quang, sau đó tán ra, hóa thành quang điểm từ từ hạ xuống.

Cùng lúc đó, quang mang bên ngoài thân tiểu thú bỗng nhiên biến đổi, trở thành màu phấn hồng.

Tiếp theo từ tiểu thú truyền ra một mùi hương thơm mát, làm cho người ta cảm thấy lâng lâng, phảng phất như thân hình báo lân thú biến thành một loại mỹ vị thể gian khó tìm. Nguyên bốn Hàn Lập và đám người Bạch Bích đang có chút kỳ quái, vừa nghĩ thấy mùi thơm này thì cũng không nhận được, muốn “cắn miếng thịt thơm ngon kia một cái”. “Hàn huynh, linh thú của huynh muốn tiến giai.” Sắc mặt Bạch Bích đột biến. “Không sai, tại hạ sợ rằng phải trì hoãn ở đây một ngày.” Hàn Lập sờ đầu tiểu thú an ủi.

“Linh thú tiến giai tự nhiên là chuyện tốt, nhưng chuyện này không hề nhỏ, một khi hương thơm này truyền ra ngoài thì sợ rằng toàn bộ băng sát yêu vật đều tới. Nếu không cẩn thận, vạn nhất xuất hiện yêu vật cấp cao thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm.” Thần sắc Bạch Bích không tốt lắm. “Việc này hiển nhiên ta biết, nhưng Bạch huynh chẳng lẽ muốn ta bỏ mặc linh thú của mình mà đi sao?” Hàn quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, thần nhiên nói.

“Tại hạ không có ý này, chỉ là...” Vừa nghe khẩu khí Hàn Lập có chút bất thiện, Bạch Bích vội phủ nhận nói, cũng muốn giải thích. Nhưng Hàn Lập đã khoát tay chặn lại.

“Không quản các người có ý nghĩ gì, nếu các người cảm thấy nguy hiểm thì có thể tự rời đi, nhưng ta sẽ không rời đi.” Hàn Lập nói như đinh đóng cột. Nghe Hàn Lập nói thế, đám người Lô Lan nhìn nhau, không khỏi cười khổ. Bọn họ đối với thái độ của Hàn Lập cũng không cảm thấy kỳ quái, nếu đổi lại là bọn họ, chỉ cần linh thú tiến giai đến Linh Tương Kỳ thì cũng sẽ bảo vệ. Mà lúc này Hàn Lập cũng không để ý tới ba người nữa.

Tiểu thú tiến giai ít nhất phải duy trì liên tục một ngày một đêm, trong lúc này phụ

cận cũng có thể có yêu vật bị hấp dẫn mà đến. Đường nhiên nơi này là băng sát chi địa, băng sát yêu vật là nhiều nhất.

Thân thể Hàn Lập chợt lóe thanh quang, bay lên giữa không trung, tay thò vào túi trữ vật, lấy ra một đồng trận kỳ.

Tay phát lên!

Hơn mười đại quang mang bắn ra bốn phương tám hướng, sau đó liền biến mất vào hư không.

“Oanh long long”, tiếng động từ mặt đất gần đó phát ra, mười đạo quang trụ từ dưới băng chui lên, lập tức tạo thành một pháp trận đường kính trăm trượng.

Bên trong pháp trận ngập tràn hoa văn quỷ dị, phù văn màu đỏ tung bay.

Một khối khí tức nóng bỏng phát ra.

Đây là năm đó Hàn Lập tại Thiên Trắc Thành, tổn không biết bao nhiêu linh thạch để lấy bộ khí cụ bày trận hỏa thuộc tính này, tạo thành một cái Thập Phương Diệt Viêm Trận.

Uy lực của pháp trận này không nhỏ, một khi bày ra, chính là tu sĩ hóa thân tiến vào cũng không có cách nào lập tức phá trận thoát ra. Nếu là yêu vật thuộc tính băng hàn thì uy lực của nó càng đáng sợ.

Bất quá như thế vẫn chưa đủ, hai tay Hàn Lập bắt quyết, bảy mươi hai thanh kim sắc tiểu kiếm từ thân thể bắn ra, xoay quanh đỉnh đầu, trong tiếng vù vù hóa thành mấy trăm kiếm quang độc nhất vô nhị. Hàn Lập lăm lăm, điểm một chỉ vào kiếm quang ngập trời kia.

Nhất thời mấy trăm kiếm quang bay ra bốn phương tám hướng, sau vài lần chớp động liền biến mất trong hư không. Hàn Lập lại ở trong đại trận bày ra đại canh kiếm trận.

Lấy tu vi hóa thân hiện giờ của hắn, bay ra kiếm trận này, ngay cả tu sĩ Luyện Hư Hậu Kỳ tiến vào cũng không thể thoát khỏi. Về phần tu sĩ Hợp Thể Kỳ thì có thể tạo được bao nhiêu kiếm chế cũng khó nói. Chỉ có thử nghiệm mới biết. Sau khi làm xong tất

cả, Hàn Lập phiêu phù tại giữa pháp trận, hai mắt nhắm lại suy nghĩ một chút.

Một đoàn ngân điểm từ cổ tay áo bay ra, sau khi phát ra một tiếng thanh minh thì hóa thành ngân sắc hỏa điểm. Sau khi xoay quanh một cái lại biến mất xuống băng. Sau đó Hàn Lập mới phát tay lấy ra Tam Giác Linh Xa.

Để cho xe này phiêu phù giữa pháp trận, còn mình thì khoanh chân ngồi, nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này, tiểu thú phía dưới được từng điểm bạch quang bao phủ, đồng thời mùi hương phát ra càng mê người. Cho dù đại trận của hắn lợi hại nhưng cũng không thể giấu được mùi thơm này. Mùi thơm cực kỳ mê người, nhanh chóng lan xa. Mà ba người Lôi Lan sau khi thấp giọng nói chuyện với nhau thì cũng thành thật bay lại, đứng lên linh xa.

Ba người này dĩ nhiên không nghĩ sẽ bị yêu vật điên cuồng công kích, nhưng lấy hung hiểm những lần trước, nếu không có Hàn Lập che chở thì chưa nói đến việc tìm Minh Điểm Quả, sợ rằng ngay cả tăng ba cũng rất khó tiến vào. Kể từ đó, ba người cũng chỉ có thể kiên trì ở lại.

Cũng may Hàn Lập đã chuẩn bị rất đầy đủ, hơn nữa trong mắt các nàng, Hàn Lập vẫn cao thâm khó lường, chỉ cần không xuất hiện yêu vật cường đại thì chậm trễ một ngày vẫn có thể chấp nhận.

Thời gian trôi qua, bạch sắc quang điểm trong không trung rơi xuống càng lúc càng nhiều, đem thân hình tiểu thú bao phủ. Nguyên bốn báo lân thú đang im lặng, bỗng cúi đầu phát ra tiếng gầm gừ, bộ dáng như đang chịu thống khổ. “Linh thú tiến giai khác với chúng ta, mỗi một lần đều làm thân thể cường hóa trên diện rộng, hơn xa Phi Linh Tộc chúng ta.” Tần Hiểu nhìn bạch quang phía dưới, thì thào nói. “Nói như vậy không sai, nhưng lần dịch kinh tủy này cũng rất thống khổ, không thể so sánh với chúng ta.” Lôi Lan cười tiếp lời, mà ánh mắt Bạch Bích lại nhìn ra hắc ám băng địa phía xa, trên mặt hiện lên vẻ ngưng trọng.

Bốn phía đang rất yên lặng, ngoại trừ tiếng gió gào thét thì không còn tiếng ngào khác, mà mùi thơm từ tiểu thú không biết đã sớm truyền bao xa. Nhưng yêu vật trong phương viên trăm dặm không có khả năng không ngửi thấy. Bạch Bích nghĩ như thế, trong lòng có chút bất an, quay đầu lại nhìn Hàn Lập một cái. Mà Hàn Lập thì nhắm mắt lại, thần sắc cực kỳ bình tĩnh.

Ánh mắt Hàn Lập chột lóe, đang muốn nói gì thì Hàn Lập mở mắt ra, lam mang trong mắt lưu chuyển.

Cơ hồ cùng lúc đó, truyền đến từng trận chấn động, tựa hồ có vô số thứ gì đó đang phóng tới chỗ này.

Lần này, chẳng những thần sắc Bạch Bích biến đổi, mà ngay cả Lôi Lan đang nói chuyện với Tần Hiểu cũng cảm miệng không nói nữa, cùng nhìn qua.

Chỉ thấy xa xa hiện lên vô số cặp mắt đỏ tươi, tiếp theo từng yêu vật cao lớn bước ra từ màn đêm. Toàn thân chúng nó phát ra ánh sáng đen, bước đi sần sật, đúng là một đám băng tri chu dữ tợn. Phóng mắt nhìn đi, chỉ thấy đàn nhện phảng phất như vô biên vô hạn, trong nháy mắt đã phủ kín một tầng băng lớn.

Bất quá đó chỉ là băng sát yêu vật cấp thấp nhất, căn bản không cần Hàn Lập ra tay. Tần Hiểu quát một tiếng, tay áo rung lên, nhất thời mười mấy đạo lục quang bắn ra, trực tiếp đánh trúng đàn nhện. Vài tiếng “ầm ầm” trầm muộn phát ra, giữa đàn nhện nhất thời hiện ra mười mấy mộc khô lồi.

Khô lồi này phảng phất như thần lảo thật lớn, cũng không thấy chúng cử động gì, chỉ há miệng phun ra từng đạo lục sắc quang trụ.

Nơi lục quang đi qua, tất cả băng tri chu đều tan ra, không thể ngăn cản một chút nào.

Khô lồi đứng song song thành một hàng, ngăn không cho băng tri chu tiến lên, trăm ngàn thi thể tri chu trải rộng trên mặt đất, trong nháy mắt đã chất thành một tầng dày.

Bất quá số lượng băng tri chu thật sự rất nhiều, ngay cả lục quang sắc bén như thế, nhưng lại xông lên không cần quan tâm đến mạng mình.

Mà lục quang của khô lồi phun ra tuy lợi hại, nhưng hiển nhiên tiêu hao rất nhiều linh thạch, chỉ sau một lát, lục quang trong miệng đã trở nên ảm đạm, không có cách nào đánh chết tri chu phía sau nữa. Kể từ đó, vô số tri chu phá vòng vây, tiếp cận khô lồi. “Phốc phốc”, vô số tơ nhện phun ra gắn chặt vào khô lồi, kín đến mức mưa gió không lọt. Sau đó dưới sự lôi kéo, mười mấy khô lồi đều ngã xuống, không thể nhúc nhích được nữa.

Nhìn thấy cảnh này, Tần Hiếu đứng trong linh xa cảm thấy có chút giật mình, thấp giọng nói một câu:

“Mấy vị đạo hữu không cần ra tay, đây chỉ là chuyện nhỏ, cứ giao cho tiểu muội ứng phó.” Lập tức nữ tử này hóa thành một đoàn lục quang bay lên không, sau vài lần chớp động liền ra khỏi đại trận, tới phía trên đầu băng tri chu.

Đám tri chu hiển nhiên cũng phát hiện mục tiêu trên không, lúc này lại phun ra vô số tơ nhện lên không, hướng về phía nữ tử.

Sắc mặt Tần Hiếu trầm xuống, trên người đột nhiên hiện ra một tầng lục diễm âm u, tơ nhện vừa tiếp xúc thì lập tức hóa thành khói xanh, biến mất vô ảnh vô tung.

Nữ tử lập tức quát khẽ một tiếng, hư không đánh ra một trảo, một lục sắc hỏa kiếm hiện lên trong tay, nhẹ nhàng chém xuống phía dưới.

Nhất thời một đạo lục diễm cực lớn chém xuống, sau một tiếng nổ, phía trước đàn nhện hiện ra một cái hố thật lớn, bên trong cuộn cuộn lục diễm, tất cả băng tri chu rơi vào trong đó, chỉ một lát liền biến thành khói.

Khóe miệng Tần Hiếu lúc này hiện lên vẻ tươi cười, đang muốn chém thêm vài nhát mở rộng cái hố thì từ phía xa, trong bóng tối truyền ra vài tiếng kêu phẫn nộ, đột nhiên hiện ra vài cự vật. Sắc mặt nữ tử không khỏi đại biến.

Cự vật này là một đám tri chu với thân thể to lớn vượt xa đồng loại, miệng lộ ra răng nanh sắc bén, hướng về phía ngoài hống lên liên tục. Đôi mi thanh tú của Tần Hiếu nhíu lại, hỏa kiếm trong tay chém về phía chúng nó.

Nhưng nháy mắt, một trận hắc mang lưu chuyển bên ngoài thân tri chu, trên lưng hiện ra một đôi cánh.

Sau khi vỗ một cái, chúng nó liền bay lên trời cao.

Tần Hiếu thấy cảnh này, vẻ mặt nhất thời ngưng trọng.

Chương 1450: Bích Mộc Yêu

Lôi Lan thấy cảnh này, nhường mảy, quay đầu lại nói với Bạch Bích: “Mấy thứ này tựa hồ có chút khó giải quyết, ta đi giúp Tần tỷ tỷ một tay.” Vừa nói kim quang trên thân nữ tử này cũng chớp động, muốn độn ra bên ngoài xe. Nhưng Bạch Bích khoát tay ngăn lại, cười khổ chỉ một hướng phía xa. “Lôi sư muội, ta nghĩ không cần người giúp Tần cô nương đâu, chúng ta có cái khác để đối phó rồi.” Lôi Lan nghe vậy ngăn ra, nhìn hướng mà Bạch Bích chỉ, kết quả là trong bóng tối nơi đó có một đám yêu lang không một tiếng động đi ra. Từ xa nhìn lại, khắp nơi đều là yêu lang, cũng không thiếu những con to lớn. Mà cơ hồ cùng lúc đó, một hướng khác lại truyền đến tiếng gào thét.

Lôi Lan nhìn lại, chỉ thấy bóng đen phía bên kia cũng chớp lên, hiện ra một đám băng viên cao lớn, trong tay cầm côn bổng làm từ mộc thạch. Mỗi con đều nhẹ răng trợn mắt, khí thế hung hãn.

“Ta đối phó với bầy sói, còn băng viên thì giao cho Bạch sư huynh.” Lôi Lan nói ngắn gọn, sau đó liền hóa thành một đạo ngân hồ bay về phía bầy sói.

Tiếng sét nổ ra, mười mấy đạo điện hồ to lớn từ trên trời đánh xuống bầy sói. Yêu lang bị ngân hồ đánh lên, cả người run lên ngã xuống đất, biến thành đám tro. Bạch Bích thấy vậy lắc đầu, chấp tay với Hàn Lập một cái rồi hóa thành một đạo kim quang bắn nhanh ra. Một lát sau, phương hướng đàn vượn nổi lên một trận tao động, lập tức một đoàn kim quang từ trời cao chớp lên, vô số kim ti đánh xuống phía dưới. Tiếng kêu thảm thiết nổi lên, một đám lớn yêu viên bị kim ti xuyên qua, ngã xuống trong vũng máu bạc.

Vô luận bầy sói hay là bầy vượn thì chỉ là yêu vật cấp thấp, căn bản không phải là đối thủ của hai người Lôi Lan. Nhưng trong đám thú cấp thấp này thì thoảng cũng xuất hiện một số yêu vật trung giai, điều này khiến cho bọn họ và Tần Hiểu không thể lập tức tiêu diệt đàn thú, chỉ có thể đề cao tinh thần chậm rãi ứng phó.

Lôi Lan đứng trên linh xa thấy cảnh này, thần sắc vừa động, thầm nghĩ có nên gọi ba người về, mượn uy lực đại trận giết hết cả yêu vật hay không.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên trên trời cao truyền tới tiếng xé gió khác thường, tựa hồ có vật gì đang bay về phía này. Lam mang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, ngừng thần nhìn lại, nhưng lập tức sắc mặt trầm xuống. Chỉ thấy trên không trung đang bay đến hơn trăm băng sát yêu vật, hình thể đám này trong suốt, to cỡ mười trượng. Từ khí tức phát ra thì hiển nhiên cũng thuộc về tầng lớp yêu vật bậc trung.

Đám yêu vật này hai mắt tràn ngập vẻ hưng phấn, bay thẳng đến đại trận, dĩ nhiên là bị mùi thơm của tiểu thú hấp dẫn mà đến.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, đứng tại chỗ bất động, nhìn đám yêu vật đến gần. Đám yêu vật gào thét, đánh thẳng vào tiểu thú nằm ở trung tâm, mắt thấy gần trăm băng sát yêu vật tiến vào hơn một nửa, Hàn Lập mới hành động. Hắn lật tay lại, trong lòng bàn tay xuất hiện một trận kỳ dài một tấc, đỏ nhu lửa, chớp động quang mang. Pháp lực toàn thân cuộn rót vào trận kỳ, rồi phát vào một chỗ nào đó.

“Phốc xuy”, một đạo hồng quang phun ra, lập tức nhập vào trong pháp trận không thấy bóng dáng.

Một trận oanh long long phát ra, mười quang trụ run lên, phù văn hiện ra, vô số hồng sắc quang hà từ các nơi trong pháp trận bắn ra, đem tất cả băng sát yêu vật vây trong đó. Đám yêu vật kinh hãi, há miệng phun ra hàn phong, hai cánh cũng vỡ loạn xạ, từ bốn phía thân thể triệu hồi ra tuyết đen và mưa đá.

Nhưng vô luận loại thần thông nào cũng đều tan thành tro bụi dưới hồng quang, mà khi băng sát yêu vật bị hồng quang đảo qua, thân hình liền tan ra thành nước.

Trong nháy mắt, đám yêu vật phá trận kia đều bị tiêu diệt, chỉ còn lưu lại một đoàn băng sát chi khí phiêu phù giữa không trung, điều này khiến đám yêu vật còn lại cả kinh.

Có một số bởi vì mùi thơm hấp dẫn mà không nở rời đi, đang đứng ngoài pháp trận tiếc nuối. Một số khác thì linh trí không cao, lại muốn đâm đầu vào. Hàn Lập nhíu mày, há miệng phun ra một đoàn thanh mang, bên trong có một vật màu xanh đang không ngừng xoay tròn, quang mang chợt lóe liền hóa thành một cự đỉnh.

“Phanh” một tiếng, Hàn Lập chụp tới cự đỉnh.

Sau một tiếng ong ong, đỉnh kia nhất thời bay lên, từ bên trong bắn ra vô số thanh ti,

sau vài lần chớp động liền biến mất.

Sau một khắc, bên ngoài pháp trận, ngay gần băng sát yêu vật, không gian ba động, vô số thanh ti từ trong hư không quỹ dị phun ra.

Nhất thời đem tất cả băng sát yêu vật xuyên thủng, mặc dù còn cách một khoảng xa, nhưng cũng không thể tránh được một kích tất sát của thanh ti. Sau khi thanh quang nội liễm, tất cả thi thể yêu vật vỡ nát, từ không trung rơi xuống, hiển nhiên tu vi Hàn Lập tăng tiến thì uy lực của Hư Thiên Đỉnh cũng tăng lên.

Đám người Tần Hiếu ở phía xa đều dùng thần thông đánh chết trung giai yêu vật, rốt cục làm cho đàn thú này rút lui. “Không nghĩ tới tại băng sát chi địa lại có nhiều yêu vật như vậy, không biết lúc trước chúng trốn ở chỗ nào.” Lôi Lan và Tần Hiếu sau khi bay trở về linh xa, liền tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

“Hắc hắc, khu vực này to lớn như thế, đương nhiên có nhiều nơi ẩn thân. Bất quá đây chỉ là yêu vật ở gần, nhưng yêu vật ở xa hơn có lẽ cũng sắp tới, khi đó có thể sẽ gặp phải một số yêu vật cấp cao.” Kim quang chợt lóe, Bạch Bích cũng trở lại linh xa, từ từ nói. Hàn Lập nghe vậy nhưng thần sắc lại cực kỳ trấn định. Không bao lâu sau, bốn phía lần nữa truyền đến những tiếng thét gào, các loại yêu vật đều lần lượt hiện thân, phóng thẳng tới pháp trận.

Lúc này đây, Hàn Lập không để cho ba người kia ra ngoài, mà trực tiếp phát động pháp trận, vô luận yêu vật nào xông vào đại trận đều bị hồng hà biến thành tro bụi.

Cứ như vậy, thời gian yêu vật công kích đã qua nửa ngày.

Thậm chí trong lúc đó còn xuất hiện một yêu vật cấp cao, nhưng Hàn Lập không chút do dự khởi động Đại Canh Kiếm Trận, dễ dàng giết chết yêu vật này.

Không biết có phải yêu vật này tại băng sát chi địa cực kỳ nổi danh hay không, mà từ đó về sau cũng không xuất hiện yêu vật cường đại nào khác. Đám người Hàn Lập hiển nhiên mừng rỡ.

Mấy canh giờ sau, mùi thơm trên người báo lân thú bắt đầu giảm bớt, nguyên bốn yêu thú đang điên cuồng công kích vào pháp trận đột nhiên không chút dấu hiệu giải tán, không còn công kích nữa. Hàn Lập đang kinh ngạc thì từ phía xa truyền đến tiếng bước

chân trầm trọng. “Ăm”, “Ăm”.

Mỗi bước đều làm băng địa ở gần đó rung lên, phảng phất có một cự vật vô cùng khổng lồ đang đi về phía này. Mấy người Lôi Lan liếc nhìn nhau một cái, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc. Hàn Lập thì híp hai mắt, lam mang trong mắt thêm động.

Một lát sau, một yêu vật toàn thân màu bích lục, cao vài trăm trượng từ trong bóng tối đi ra. “Bích Mộc Yêu”, thấy rõ hình dáng quái vật, Bạch Bích ngưng trọng nói ra tên của yêu vật này.

Thân hình to lớn kia nửa trên là người, nửa dưới là lộc. Cái đầu toàn màu xanh biếc, phảng phất như cự mộc, phía trên còn có lá xanh và tiên hoa, nhìn thấy thì có vẻ buồn cười. Nhưng hai tay của yêu vật này lại cầm đôi cự chùy to như hòn núi nhỏ, cho dù người nào thấy cũng không thể cười nổi.

“Không quan tâm, Bích Mộc Yêu tuy hình thể to lớn, lực lượng mạnh mẽ nhưng cũng chỉ là bị thịt, nếu như không bị binh khí của nó đánh trúng thì không có gì nguy hiểm.” Bạch Bích nhắc nhở, sau đó liếc nhìn Hàn Lập một cái, kết quả là bị dọa giật mình. Chỉ thấy thần sắc Hàn Lập âm trầm khác thường, đây là lần đầu tiên hắn ngưng trọng đến như vậy. “Hàn huynh, huynh...” Không riêng gì Bạch Bích, đám người Tần Hiểu cũng phát hiện không khỏi kinh ngạc. “Nếu như chỉ có mỗi yêu vật này thì hiển nhiên dễ đối phó, nhưng kẻ đứng trên đầu nó thì lại có chút phiền toái.” Hàn Lập im lặng một lát rồi nói. “Kẻ khác?” Vừa nghe Hàn Lập nói như thế, đám người Bạch Bích kinh hãi, vội vàng nhìn về phía đỉnh đầu Bích Mộc Yêu.

Ngưng thần nhìn kỹ, rốt cục thấy được có một gã yêu vật khác.

Yêu vật này là con người, bất quá thân cao hai thước, mặt xanh biếc, râu dài. Hắn chống một cây quái trượng, đứng không nhúc nhích trên đầu Bích Mộc Yêu, hơn nữa lại bị hoa lá che phủ cả nửa thân hình, khó trách người ta ngay từ đầu không thể phát hiện tung tích.

“Các người nghe đây, ta biết các người là người của Phi Linh Tộc, cũng có chút thần thông, nhưng chút tu vi ấy không phải là đối thủ của lão phu. Chỉ cần giao linh thú đang tiến giai ấy ra thì lão phu lập tức đi ngay. Nếu không, nơi đây sẽ là nơi táng thân của các người.” Thấy đám người Hàn Lập phát hiện ra mình, Chu Nho ngay cả mí mắt cũng không chớp, kiêu ngạo nói.

Lôi Lan thấy khẩu khí đối phương lớn như vậy thì hơi bất ngờ, nhưng khi nàng thấy được tu vi của Hàn Lập hiển lộ ra từ đầu tới giờ thì không khỏi thở dài.

Khó trách Chu Nho khoe khoang như thế, hẳn có thể khu sử yêu vật cấp cao như Bích Mộc Yêu thì cũng tương đương với tồn tại Luyện Hư Trung Kỳ. Bất quá, tu vi bậc này nếu đối mặt với thánh tử Phi Linh Tộc bình thường thì không có gì để nói, nhưng hiện tại đối với Hàn Lập mà nói thì cho dù đối phương có thần thông nghịch thiên cũng không phải là khó đối phó. Cho nên Hàn Lập chẳng thèm trả lời, chỉ là hay tay khoanh lại, nhìn Chu Nho tựa cười mà không phải cười. Ba người Bạch Bích mặc dù trong lòng có chút không yên, nhưng tự nhiên lấy Hàn Lập làm chủ, thấy tình hình này cũng thức thời câm miệng không nói gì. Chu Nho trên Bích Mộc Yêu thấy vậy, trong lòng giận dữ, hai mắt trợn trắng, lạnh lùng nói: “Nếu các ngươi đã chọn con đường chết thì lão phu sẽ tiễn các ngươi lên đường!” Nói xong, Chu Nho gõ quả chuông xuống đầu Bích Mộc Yêu, nhất thời yêu vật này rống to một tiếng, chạy thẳng đến đại trận.

Chương 1451: Huyết Khô Lỗi

Hàn Lập lạnh lùng nhìn cự yêu đang chạy lại, nét mặt không chút dị thường, chỉ cần đối phương đến gần một tí, tiến vào phạm vi kiểm trận thì hẳn sẽ không chút lưu tình phát động Đại Canh Kiểm Trận, đem nhị yêu nhất cử giết chết.

Nhưng đúng lúc này, phía chân trời xa xa chợt lóe hồng quang, truyền đến tiếng chói tai.

Tiếp theo ba đoàn huyết quang từ trong bóng đêm hiện ra, hóa thành ba đạo huyết hồng bắn nhanh đến.

Vừa thấy cảnh này, sắc mặt Chu Nho đại biến, quả trứng trong tay lại gõ xuống đầu Bích Mộc Yêu, rồi quay đầu nhìn lại hướng huyết hồng, trên mặt lộ ra vẻ kinh nghi bất định. “Đông đông”, Bích Mộc Yêu dừng lại, vừa lúc ở sát bên ngoài Đại Canh Kiểm Trận.

Hàn Lập nhướng mày, bất quá thấy xuất hiện biến hóa mới, hẳn cũng không để ý, nhìn về không trung phía xa. Ba người Bạch Bích thấy vậy, đồng dạng cũng bất an, không biết yêu vật mới xuất hiện thế nào.

Ba đạo huyết hồng độn tốc kỳ quái, mang theo tia lửa điện, khi tới không trung gần đó thì quang mang nội liễm, hiện ra ba huyết hồng tiểu nhân.

Mỗi khuôn mặt tiểu nhân cũng sáng sủa, nhìn qua thì không lớn tuổi lắm, nhưng lại mặc hồng sắc chiến giáp kỳ lạ, mặt ngoài còn ẩn hiện phù văn dày đặc, da thịt cũng đỏ tươi, ẩm ướt, tản mát ra một cỗ huyết tinh chi khí.

Ba người không chút cảm tình, con người đồng thời đảo qua khắp nơi, cuối cùng hiện lên quang mang kỳ lạ khi đảo lên người Hàn Lập.

Đồng tử Hàn Lập co rút lại, cảm thấy một tia băng hàn từ sau lưng tuôn ra, lan tỏa toàn thân, phảng phất như bị ba con độc xà nhìn chăm chú. “Huyết khô lỗi, là phân thân khô lỗi của Địa Huyết đại nhân.” Khi Chu Nho nhìn thấy bộ dáng của tiểu nhân thì sắc

mặt có chút tái nhợt, trong mắt tràn đầy vẻ kính sợ. “Huyết khôỉ lỗi, Địa Huyết?” Tâm niệm Hàn Lập xoay chuyển, nhưng lại không có chút ấn tượng nào trong đầu, không khỏi thầm cảm thấy có chút kỳ quái.

Ba tiểu nhân đánh giá Hàn Lập một lúc, đột nhiên trong mắt chợt lóe vẻ tàn khốc, đồng thời há miệng phun ra ba đạo huyết sắc quang trụ, sau khi chợt lóe liền tới ngay trước người Hàn Lập.

Mặc dù Hàn Lập đã sớm có cảnh giác, nhưng thấy đối phương không chút dấu hiệu nào đã phát động công kích thì kinh nộ.

Hắn không suy nghĩ thêm, phát tay lên, một phiến hôỉ hà di động trước người, đồng thời trên người nổi lên hắc khí, hiện ra một bộ hắc sắc chiến giáp cổ xưa. “Phanh, phanh, phanh”, ba tiếng trầm muồn phát ra.

Không biết ba đạo huyết trụ này là thần thông gì, nhưng Nguyên Từ Thần Quang vốn khắc chế được ngũ hành lại chỉ có thể làm quang trụ chớp động vài cái, sau đó vẫn xuyên thủng qua, đánh lên chiến giáp của Hàn Lập.

Huyết quang một trận chớp động, ba đạo huyết trụ quang mang yếu đi vài phần, rồi đánh lên sát giáp trước ngực Hàn Lập, tạo ra ba lỗ thủng to như miệng bát.

Sắc mặt đám người Lôi Lan gần đó không khỏi tái nhợt, nhưng một màn tiếp theo lại làm cho mấy người trợn mắt há mồm.

Trước ngực Hàn Lập bỗng truyền ra tiếng lôi mình, sau vài tiếng âm ẩm, huyết sắc quang trụ và ngân sắc điện hồ giao vào nhau, đồng thời biến mất vô tung vô ảnh. Công kích này cuối cùng đã bị lôi bào của Hàn Lập đỡ được.

Nhưng cho dù là thế, Hàn Lập cũng giật mình, sắc mặt bỗng nhiên âm trầm, trong miệng hừ lạnh một tiếng, ba đại động trên sát giáp được vây quanh bởi hắc khí, trong nháy mắt liền khôi phục như lúc ban đầu. Nếu không phải sát giáp này đã phân tán uy lực của ba đạo huyết trụ thì sợ rằng lôi bào cũng không có cách nào ngăn cản.

Vừa thấy công kích không đắc thủ, ba huyết khôỉ lỗi cũng mặt không biểu tình, huyết quang sau lưng chợt lóe, hiện ra một đôi cánh màu đỏ, sau khi vỗ một cái, tiểu nhân liền biến mất trong hư không.

Hàn Lập rung mình, nhưng chưa kịp có phản ứng thì không gian gần đó ba động, ba tiểu nhân chợt hiện ra.

Hai tay chúng hợp lại, trong tay mỗi tên đều hiện ra một thanh huyết sắc trường đao, hướng về phía Hàn Lập trăm tới. Ba đạo huyết sắc đao mang phảng phất như ánh trắng rầm đỏ tươi, căn bản mặc kệ Lô Lan và những người khác ở gần đó.

Những huyết khô lồi này đều có một tia thần niệm của người điều khiển, hiển nhiên nhận ra chỉ có Hàn Lập là có thể tạo được uy hiếp với chúng. Chỉ cần loại bỏ được Hàn Lập thì những người còn lại hiển nhiên không chịu nổi một kích. Hàn Lập hừ một tiếng, hai cánh sau lưng rung lên, trong tiếng lôi mình liền thuận di biến mất.

Sau một khắc, tại một chỗ trên trời cao cách đó hơn hai mươi trượng, một đạo thanh bạch điện hồ chợt lóe, thân hình Hàn Lập lần nữa hiện ra.

Nhưng cơ hồ đồng thời, ba đạo huyết quang chợt lóe, hiện ra thân ảnh của ba tiểu nhân, vẫn là động tác vừa rồi, nhưng sáu đạo huyết nhận hóa thành vô số tia huyết mang, trực tiếp chụp về phía Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập trầm như nước, kim quang trên người chợt lóe, trên da hiện ra lân phiến rực rỡ màu hoàng kim, đồng thời miệng hét lớn một tiếng, hai bàn tay đen trắng đánh ra, trong nháy mắt hóa thành chưởng ảnh đen trắng.

Vài tiếng “đinh đông” như kim loại chạm vào nhau phát ra, sáu khẩu huyết nhận chém vào chưởng ảnh, nhất thời cảm thấy có một cỗ cự lực cực lớn ngăn cản lại, phát ra một tiếng thanh minh rồi bị phá ta. Mà binh khí của ba khô lồi cũng bị cự lực đẩy xuống, văng đi xa mấy trượng.

Huyết quang trên người chớp động loạn xạ một trận, sau đó ba huyết khô lồi mới lần nữa ổn định thân hình, ngẩng đầu lên, không khỏi ngẩn ra. Phía trước trống trơn, hoàn toàn toàn không thấy bóng dáng Hàn Lập. Hóa ra chỉ trong khoảnh khắc đó, Hàn Lập đã lần nữa thuận di bỏ chạy, lần nữa về tới linh xa. Thấy ba tiểu nhân rút cuộc đã tìm được hắn, trên mặt Hàn Lập hiện ra một tia cười lạnh, hai tay nhanh chóng bắt quyết, miệng lầm bầm.

Hư không gần đó truyền ra tiếng xé gió cực lớn, từng đạo kim ti hiện ra, từ bốn phương tám hướng chiếu sáng cả màn đêm, đem ba huyết khô lồi vây vào giữa.

Đúng là Hàn Lập đã phát động Đại Canh Kiểm Trận mà hắn đã sớm bố trí ở gần đó.

Uy lực kiểm trận hiển nhiên là dựa theo tu vi đại tiến của Hàn Lập mà tăng lên rất nhiều, nguyên bốn kiểm ti đang thông thả lập tức cuộn cuộn tụ lại, mặc dù tốc độ chưa thể nói là cực nhanh, nhưng so với trước kia thì nhanh hơn không ít.

Ba huyết khô lồi thấy tình hình này, tia máu trên mặt lưu chuyển một trận, lập tức vỡ huyết sí, quỷ dị biến mất tại không trung.

Xem ra chúng nó muốn thi triển bí thuật, trực tiếp độn ra ngoài kiểm trận. Nhưng Đại Canh Kiểm Trận rất thần diệu, nào có thể để chúng trốn thoát. Từ hư không trong kiểm trận truyền ra tiếng vù vù, hàng trăm kim ti đồng thời chọt lóe, cắt vào hư không.

Nhất thời huyết quang hiện ra, ba tiểu nhân bị ép phải hiện ra thân hình. Kim ti hợp lại, trong nháy mắt ba khô lồi bị cắt thành vô số mảnh nhỏ, phảng phất đã bị phá hủy.

Đám người Lôi Lan và Chu Nho đứng xem đã sớm cứng lưỡi.

Nhưng Chu Nho cũng là một người cơ trí, vội tỉnh ngộ, cũng không biết dùng loại thủ đoạn nào mà mộc yêu lại chậm rãi lui về phía sau, cả quá trình không một tiếng động.

Huyết khô lồi lợi hại ra sao, nó chính là thổ địa ở Địa Uyên này nên hiển nhiên biết rõ, ba tên liên thủ mà cũng không phải đối thủ của chủ nhân tiểu thú phía trước, thì hẳn nào còn dám có chủ ý đánh báo lân thú. Nhưng lúc này, một màn quỷ dị xuất hiện trong kiểm trận.

Những mảnh vụn của huyết khô lồi đột nhiên rung lên, từ trong huyết quang hiện ra một giọt máu, sau đó từ từ tụ lại, hiện ra ba cái đầu của tiểu nhân trong huyết cầu, tàn mát ra huyết tinh nồng đậm.

Tiếp theo huyết cầu xoay tròn, mặt ngoài hiện ra tay chân, thân thể. Mắt thấy rất nhanh huyết khô lồi sẽ khôi phục lại như lúc ban đầu.

Thấy cảnh này, Hàn Lập không sợ hãi, ngược lại trên mặt hiện ra vẻ cổ quái, điểm một cái vào kiểm trận.

“Vù” một tiếng, một ngân sắc hỏa điều từ hư không trong kiểm trận hiện ra, nhưng

lập tức liền bạo liệt, phun ra ba đoàn ngân diễm, phóng thẳng tới ba tiểu nhân. Sau vài tiếng trầm muộn, ngân diễm đã đánh vào huyết cầu.

Ngân diễm tăng vọt, đem huyết cầu bao phủ vào trong, mặt ngoài huyết cầu khi tiếp xúc với ngân diễm lập tức tan mát ra một mùi khét, đồng thời từ bên trong truyền ra tiếng kêu thảm thiết. Ba tiểu nhân trong ngân diễm tựa như ruồi không đầu, bay loạn xạ trong kiếm trận. Hàn Lập chăm chú nhìn cảnh này, trong lòng cũng thầm giật mình.

Hắn biết rất rõ uy lực của Phệ Linh Thiên Hỏa, khi địch thủ dính phải một chút thì trong nháy mắt sẽ hóa thành tro bụi, mà ba huyết khô lỗi này dĩ nhiên lại có thể kiên trì lâu như vậy/

Bất quá Phệ Linh Thiên Hỏa cũng thật sự cực kỳ bá đạo, không bao lâu sau, tiếng kêu thảm trong ba huyết cầu dần nhỏ lại, cuối cùng biến mất hoàn toàn. Khối huyết cầu cuối cùng đã biến thành tro bụi trong ngân diễm. Lúc này đây, ba huyết khô lỗi thật sự đã không còn tồn tại nữa.

Hàn Lập ngoắc một cái, nhất thời ba đoàn ngân diễm hợp làm một, một lần nữa hóa thành ngân sắc hỏa diễm bay về, biến mất trong tay áo của hắn. Nhưng thần sắc Hàn Lập lập tức vừa động, tựa hồ cảm ứng được điều gì, đột nhiên quay đầu lại nhìn về phía bên cạnh.

Chỉ thấy Bích Mộc Yêu to lớn kia không biết từ khi nào đã thối lui ra ngoài trăm trượng, mà khi Chu Nho thấy ánh mắt Hàn Lập đảo tới thì nhất thời tong lòng rung mình một cái, không suy nghĩ thêm, trong miệng phát ra một tiếng kêu to.

Nguyên bốn Mộc Yêu vô thanh vô tức kia đột nhiên toàn thân chột lóe lục quang, không chút che dấu chạy như điên về phía tây. Lấy hình thể to lớn của yêu vật này, chỉ chớp mắt đã biến mất trong bóng tối. “Còn muốn chạy!” Hàn Lập tự nói một câu, há miệng ra, một tiểu đỉnh được vẩy trong thanh quang bắn ra, đúng là Hư Thiên Bảo Đỉnh. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên phía dưới linh xa truyền đến một tiếng thú hống dữ dội vô lực.

Hàn Lập nghe thấy thì trong lòng vui vẻ, nhìn hướng Mộc Yêu biến mất kia một cái, sau khi do dự liền há miệng hút tiểu đỉnh vào bụng, sau đó thân hình một trận mơ hồ, quý dị biến mất trên linh xa. Một lát sau, thân ảnh hắn hiện ra trên mặt đất, đứng cạnh đoàn bạch quang. Giờ phút này mùi thơm phát ra từ bạch quang đã cực kỳ ít.

Hàn Lập thông qua liên lạc tâm thần thì biết báo lân thú đã tiến giai xong, cuối cùng hãn cũng đã có một trợ thủ tốt.

Hãn hít sâu một hơi, bàn tay cắm vào trong bạch quang sờ soạng một chút, ấn lên trên thân tiểu thú. Đồng thời một cỗ linh lực tinh thuần cuồn cuộn nhập vào tiểu thú. Thanh quang trên người Hàn Lập đại phóng, thần sắc ngưng trọng.

Ba người Lôì Lan trên linh xa cũng không hện mà cùng thở dài một hơi, sau khi nhìn nhau một cái thì thấy thần sắc ai cũng đại biến.

Chương 1452: Mộc Thanh Cùng Huyết Giao

Biểu hiện của Hàn Lập làm ba người Lôi Lan giật mình, hai đám cường địch, một đám dễ dàng giết chết, một đám bị kinh sợ mà thối lui, cuối cùng vượt qua nguy hiểm.

Đồng thời trong lòng ba người cũng yên tâm, nếu không phải không biết Hàn Lập đã giết ba huyết khôi lỗi có thực lực Linh Suất Sơ Kỳ thì đã sớm chấn kinh rồi.

Vì vậy, mắt thấy bốn phía không còn yêu vật xuất hiện, đồng thời Hàn Lập tiến đến trợ giúp linh thú hoàn thành bước tiến giai cuối cùng, ba người Lôi Lan liền trở vào linh xa ngồi xuống, lắng lắng khôi phục nguyên khí hao tổn.

Một lúc lâu sau, trên mặt đất phát ra bạch quang, đột nhiên truyền ra một tiếng rống giống như long ngâm.

Hàn Lập đang cho tay vào trong bạch quang bỗng biến sắc, thân hình thoáng một cái liền liên tiếp thối lui.

Cơ hồ cùng lúc đó, một đoàn kim ảnh bay ra, sau khi xoay tròn thì từ bên trong huyền hóa ra một hư ảnh của cự thú to hơn mười trượng, cả người kim quang chói mắt, lân phiến trải rộng khắp thân, đúng là một con kim sắc kỳ lân thú.

kỳ lân này mặc dù chỉ là một đoàn hư ảnh, nhưng nó ngẩng đầu lên, uy phong lẫm lẫm rống to một tiếng, một cỗ khí thế trùng thiên vọt thẳng lên trời. Ngay cả Hàn Lập cũng không khỏi biến sắc, thối lui từng bước.

Nhưng hư ảnh kia chỉ hiện ra trong chốc lát, liền chậm rãi tiêu tán.

Đồng thời bạch quang bên dưới thu liễm lại, hiện ra tiểu thú.

Hiện tại hình thể báo lân thú cũng không khác biệt nhiều so với trước kia, nhưng trên thân có nhiều vệt vàng hơn, đồng thời đồng tử lại biến thành màu bạc. Hư ảnh chột lóe, báo lân thú chột biến mất tại chỗ. Cơ hồ trong lúc đó, hàn Lập chỉ cảm thấy trong lòng trầm xuống, một cái gì đó giống như lông mềm chạm vào hân. hân cúi đầu, thì phát hiện

ra tiểu thú đã nhảy vào lòng hắn.

Con thú này có một đôi mắt yêu dị, vươn cái lưỡi màu đỏ, dùng sức liếm liếm tay Hàn Lập vài cái, thần thái cực kỳ thân mật.

Hàn Lập không nói hai lời, thần niệm đảo qua cơ thể tiểu thú, một lát sau trên mặt hiện ra vẻ vui mừng, tiểu thú quả nhiên tiến giai thành công, đã có tu vi Hóa Thần Kỳ.

Lấy thiên phú thần thông cùng huyết mạch kỳ lân của con thú này, thì vượt xa các loại thú khác, sau này hắn có thể trở thành một trợ thủ đắc lực.

Tiểu thú rúc đầu vào lòng Hàn Lập, lộ ra bộ dáng mệt mỏi, mới vừa rồi tiến giai làm cho nó cảm thấy ăn không tiêu, muốn nhanh chóng khôi phục nguyên khí bị hao tổn.

Hàn Lập thấy vậy, tay lật lại, trên ngón tay hiện ra một viên hồng sắc đan hoàn, nhét vào miệng tiểu thú, tiếp theo nhẹ nhàng vỗ lên thân tiểu thú.

Thanh quang chợt lóe, tiểu thú biến mất vô tung vô ảnh, được thu vào trữ vật trạch, đang ngủ trong đó.

Ba người trên linh xa nhìn thấy hư ảnh kỳ lân, sắc mặt khế biến, sau khi nhìn nhau một cái thì cũng từ trong mắt người khác nhìn ra vẻ sợ hãi.

Mặc dù Phi Linh tộc thờ phụng các loại chân linh phi cầm, nhưng kỳ lân tại linh giới cũng là những tồn tại cường đại cực kỳ nổi danh, làm sao có thể không nhận ra. Linh thú của Hàn Lập có huyết mạch kỳ lân chân linh, điều này hiển nhiên làm cho bọn họ ngạc nhiên.

Lúc này thân hình Hàn Lập thoáng một cái, hóa thành một đạo thanh hồng bay lên không, phạm vi xung quanh hắn trăm trượng nổi lên lốc xoáy, tất cả trận bàn trận kỳ đều được hắn hút vào trong tay áo. Mười xích hồng quang trụ kia vì vậy mà biến mất, tất cả đều khôi phục lại bộ dáng ban đầu. "Chúng ta không còn nhiều thời gian, phải nhanh chóng tiến vào tầng ba". Thanh quang chợt lóe, thân hình Hàn Lập hiện ra trong linh xa, bình tĩnh nói với ba người Lôi lan. Bạch Bích và đám người Lôi Lan hiển nhiên không có ý kiến, đều gật đầu đồng ý.

Vì vậy tam giác linh xa được Hàn Lập điểm nhẹ chân một cái, hóa thành một đạo

bạch quang bắn nhanh đi, sau vài lần chớp động đã hóa thành hư ảnh mờ nhạt, cuối cùng biến mất trong bóng tối tại chân trời.

Mà trong một chỗ thâm sâu tại Địa Uyên, ngay khi ba huyết khôỉ lỗi bị phệ linh thiên hòa hóa thành tro bụi, huyết bào nhân đang nằm trên ghế trong mật thất nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên cảm ứng được, hai mắt mở ra, trong miệng phát ra một tiếng kinh ngạc.

"Di, huyết khôỉ lỗi đã bị diệt, ngay cả ba đạo thần niệm cũng không chạy thoát, chẳng lẽ có người khác nhúng tay vào chuyện tốt của lão phu?". Vẻ tàn khốc hiện lên trên mặt huyết bào nhân, trông thật dữ tợn.

"Bỏ đi, bất quá chỉ là ba huyết khôỉ lỗi, nếu lại pháí thêm khôỉ lỗi khác đến thì chỉ sợ có chút không kịp, chung quy một gã Linh Tương kỳ không có tài cán gì mà lại làm cho lão phu phải tự mình chạy đến tầng ba". Huyết bào nhân sờ sờ cằm, trầm ngâm nói.

Sau một hồi lâu, hần phất tay áo lên, viên châu lần trước lại hiện ra, sau khi xoay tròn thì phiêu phù trước người.

Một tay bắt quyết, tay còn lại điểm vào viên châu một cái, huyết quang từ viên châu phát ra, kêu lên một tiếng trong trẻo. Một lát sau, một thanh âm nữ tử lạnh lùng truyền đến: "Địa huyết, ngươi tìm bốn cô nương có chuyện gì?". Chủ nhân thanh âm không chút khách khí với huyết bào nhân. "Ha ha, lão phu muốn cùng Mộc thanh đạo hữu làm một cái giao dịch nhỏ". Huyết bào nhân cười khê trả lời. "Giao dịch gì?". Nữ tử hiển nhiên có chút ngoài ý muốn. "Không có gì, tại hạ muốn mượn tên thủ hạ Huyết Giao, cao giai Linh Suất Kỳ sử dụng một lát". Huyết bào nhân hơi hột trả lời. "Huyết giao?" Người mượn chúng làm gì, ta còn cần chúng giúp ta tìm kiếm huyết thực để tế tự". Nữ tử kinh ngạc nói.

"Ta muốn mượn chúng diệt sát vài tên Phi Linh Tộc Linh Tương kỳ, ta tự mình ra tay thì có chút không kịp, nơi này lại không có truyền tống trận có thể truyền trực tiếp đến đó, cho nên ta chỉ có thể nhờ tiên tử". Huyết bào nhân nói.

"Hừ, vài tên Linh Tương kỳ mà cũng đáng dùng Huyết Giao sao? Quên đi, ta không quản người có mưu đồ gì, muốn mượn Huyết Giao cũng được, nhưng người phải cho ta linh mộc mới được. Nếu không thì không cần bàn nữa!". Nữ tử trầm mặc một lát, rồi thản nhiên trả lời: "Được rồi, không có vấn đề. Nhưng tinh hồn của mấy tên Phi Linh tộc đó, sau khi giết chúng, bảo Huyết Giao mang về cho ta". Huyết bào nhân bất động thanh sắc

nói. "Đây là chuyện nhỏ, người đem vị trí và tướng mạo của những người đó truyền đến cho ta". Nữ tử đáp ứng, sau đó chậm rãi yêu cầu. "Chờ một chút..." Huyết bào nhân vươn ngón tay điểm nhẹ lên huyết châu, khẽ nhắm mắt lại, đem thần niệm truyền qua. Một lát sau, huyết bào nhân lần nữa thu tay lại, mở mắt ra nói: "Vị trí đó không bao lâu sẽ xuất hiện bọn chúng, chỉ cần Huyết giao kịp chạy tới thì hẳn là rất dễ tìm thấy chúng, ta ở đây chờ hồi âm của đạo hữu". "Chỉ cần thật sự là Linh Tương kỳ thì không tốn bao nhiêu thời gian, nhưng nếu như tin tình báo của người là sai thì...". Nữ tử cười lạnh vài tiếng. "Nếu không đúng, Mộc tiên tử hiển nhiên có thể tùy thời hủy bỏ giao dịch này". Huyết bào nhân mỉm cười nói, lấy thần thông của hắn, hiển nhiên không có khả năng nhìn lầm tu vi của mấy tên Linh Tương kỳ.

"Đạo hữu đã khẳng định như thế thì được, việc này cứ quyết định như vậy. Ta sẽ đem Huyết Giao trực tiếp đưa lên tầng hai, ba ngày sau sẽ có tin truyền về". Nữ tử bình tĩnh nói một câu, huyết quang trên viên châu chợt lóe, cắt đứt liên lạc. Huyết bào nhân thấy vậy, không tức giận, ngược lại còn ra vẻ hài lòng. Hắn thu viên châu lại, sau đó lẩm bẩm:

"Lấy Huyết giao xuất thủ, hẳn là không vấn đề, mà nếu như vậy còn không đắc thủ thì chỉ có thể nói rằng mấy lão gia hỏa Phi Linh tộc đã có người lên vào Địa uyên, như thế thì phải cẩn thận ứng phó, không thể phá hư đại sự". Vừa nói, huyết bào nhân vừa dựa vào ghế, không lâu sau truyền ra tiếng ngáy.

Tầng ba Địa uyên, trong một đại điện được vô số gỗ đen tạo thành, một bóng đen cực kỳ mơ hồ đang ngồi trên một đóa kim sắc đại hoa, tay chống cằm không nhúc nhích. mà cách đó không xa đang có hai hắc ảnh đang quỳ, bộ dáng ước chừng mười lăm mười sáu tuổi.

Một hồi lâu, hắc ảnh đột nhiên giơ tay lên, một đạo thúy mang bắn nhanh ra, chợt lóe vào hư không, không thấy bóng dáng.

Kết quả sau một lát, từ ngoài đại điện truyền đến tiếng ầm ầm xé gió, tiếp theo huyết quang ngoài cửa chợt lóe, một đoàn huyết vụ mờ mờ bay vào.

Huyết vụ tán đi, hiện ra một yêu vật đầu giao, cung kính hành lễ với hắc ảnh, trong miệng phát ra tiếng khàn khàn: "Không biết chủ nhân gọi Huyết Độc về có chuyện gì quan trọng?".

"Huyết Độc, người tạm thời dừng chuyện tìm kiếm huyết thực một chút, đến tầng hai một chuyến". Từ trong hắc ảnh truyền ra thanh âm lạnh lùng của nữ tử, đúng là thanh âm của vị Mộc thanh đã nói chuyện với huyết lão quái thông qua viên cầu. "Xin chủ nhân cứ việc phân phó!". Yêu vật đầu giao này đầu đỏ tươi, ánh mắt phát ra một cổ bạc ngược chỉ khí không nói nên lời, nhưng trước mặt hắc ảnh lại vô cùng cung kính.

"Tầng hai có mấy tên Phi Linh Tộc Linh Tương Kỳ, người truyền tống đến giết hết bọn chúng, mang tinh hồn về trực tiếp giao cho huyết lão quá. Đây là vị trí và ngoại hình của bọn chúng lần cuối cùng xuất hiện. Chú ý, mấy tên Phi Linh Tộc này có chút cổ quái, vạn nhất thấy có gì không đúng thì lập tức trở về nói cho ta một tiếng. Đi nhanh về nhanh!". Nữ tử khoát tay, một hắc sắc trúc đồng hiện ra, lạnh nhạt nói.

"Tuân mệnh!". Yêu vật đầu giao nhận lấy trúc đồng, đáp ứng rồi lập tức thân hình nhoáng lên, lần nữa hóa thành một đoàn huyết vụ bắn ra ngoài. Sau vài lần chớp động liền biến mất ngoài cửa.

"Được rồi, tiếp theo bên dưới báo cáo tiến độ tìm kiếm huyết thực đi. Thời gian tế tự không còn nhiều nữa. Chúc, đến phiên người nói". Nữ tử nhìn cửa điện một lát, rồi ánh mắt thu lại, thanh âm lạnh lùng nói.

"Ở tầng bốn, tứ sí phi xà cùng đám thái vật hạt kỳ đã tìm thấy một quần lớn huyết thực, nhưng lại bị hái không còn nữa, chỉ còn lại vài quần nhỏ, trốn vào trong núi, tạm thời vẫn chưa thể bắt được...". Một gã có thân hình cao lớn đứng dậy, bắt đầu kể lại.

[/FONT][/AN]

Chương 1453: Thiên Cương Huyết Lô, Kim Ô Linh Hòa

Tầng hai Bắc Uyên, bốn gã Phi Linh Tộc đang đại chiến cùng với bốn con hắc sắc độc hạt, vừa chạy vừa chiến đấu.

Những hạt tử này mặc dù không có cánh, nhưng lại có thể bùng người lên không, động tác vô cùng nhanh nhẹ, hơn nữa miệng phun ra chất dịch, còn đuôi thì độc vô cùng. Bốn gã Phi Linh Tộc nhất thời cảm thấy đau đầu, thật đúng là không thể lập tức thoát khỏi những hắc hạt này.

Hơn nửa canh giờ sau, một gã Phi Linh Tộc nhắm tâm, không tiếc hao tổn nhiều pháp lực, thi triển một loại thần thông cực kỳ lợi hại, thả ra một hỏa châu đem ba bốn con hắc hạt thiêu thành tro bụi, những hắc hạt còn sót lại rốt cục không cam lòng rút lui.

Bốn gã Phi Linh tộc lúc này mới thở dài một hơi, trong lòng cảm thấy an tâm một chút.

Nhưng chưa chờ bọn hắn mở miệng nói chuyện thì đột nhiên từ phía xa chợt lóe linh quang, một đoàn huyết vụ từ chân trời cuồn cuộn xoắn tới.

Huyết vụ vô thanh vô tức, phảng phất như quỷ mị, lại cực kỳ mau lẹ, sau vài lần chớp động liền xuất hiện gần bốn gã Phi Linh tộc, xoay tròn vài vòng.

Bốn gã thánh tử Phi Linh tộc kia cả kinh, lập tức làm thành thế phòng thủ.

Trong huyết vụ truyền ra một tiếng hừ lạnh, mơ hồ hiện ra một đôi mắt tràn ngập sự điên cuồng. Sau khi ánh mắt bạo ngược đảo qua người bốn gã Phi Linh tộc, lại truyền ra một thanh âm khàn khàn làm cho kẻ đứng đầu đám người Phi Linh tộc này cảm thấy run sợ.

"Mặc dù không phải là mấy người nọ, nhưng nếu đã gặp phải ta thì coi như các người xui xẻo".

Lời vừa nói xong, trong huyết vụ vang lên tiếng lôi minh xé gió, bầu trời gần đó đột

nhiên hóa thành màu huyết hồng, một trận huyết vân quỹ dị hiện lên, tiếp theo không ngừng quay cuồng.

"Không tốt, là thiên cương huyết lôi, chạy mau!". Một người trong bốn gã Phi Linh tộc thấy cảnh này, sắc mặt tái nhợt hét lớn một tiếng, liền hóa thành một đạo hoàng mang, hướng về một phía hoảng hốt chạy.

Ba gã thánh tử còn lại vừa nghe thấy vài chữ "Thiên cương huyết lôi" thì cũng bị hù cho hồn phi phách tán, linh quang hiện lên, đồng dạng cũng dùng độn quang quay đầu bỏ chạy.

Nhưng đúng lúc này, bốn đạo huyết lôi từ trong huyết vân hiện ra, vặn vẹo trong hư không rồi biến mất không thấy. Sau một khắc, bốn đạo huyết lôi hiện ra ngay gần chỗ bốn gã đào tẩu, không chút chần chờ đánh xuống.

Bốn tiếng kêu thảm vang lên, bốn đạo độn quang trong huyết lôi liền tan ra.

Thân hình bốn gã thánh tử Phi Linh tộc chợt hiện ra trong điện quang, sau đó liền biến thành tro bụi. Vô luận là hộ thể linh quang hay bảo vật hộ thân cũng không có một chút tác dụng.

Từ trong huyết vụ truyền ra một trận cuồng tiếu lớn, tiếp theo huyết quang đại phóng, huyết vụ giống như lưu tinh bắn nhanh về phía xa, chỉ chớp lát đã không thấy bóng dáng.

Một chỗ vô danh cách đó không biết bao nhiêu vạn dặm, Hàn Lập nhẹ thở dài một hơi, trước mặt đột nhiên xuất hiện bảy tên Phi Linh tộc với ý đồ xấu, hẳn thân nhiên hỏi:

"Mấy vị đạo hữu không đi tìm Minh Diễm quả, ngăn cản mấy người chúng ta làm gì!".

Thiên Bằng tộc chúng ta tựa hồ không có thù oán gì với quý tộc". Bạch Bích cũng trầm giọng nói, ánh mắt có chút lãnh tĩnh.

"Hắc hắc. Thiên Bằng tộc đích xác không có xích mích gì với Hắc Linh tộc chúng ta, nhưng mấy phân chi Xích Dung tộc từ trước khi xuất phát đã nhờ chúng ta, nếu có thể làm cho mấy vị vĩnh viễn ở lại Địa Uyên thì chúng ta cũng có không ít chỗ tốt. Nếu

không gặp chúng ta thì thôi, chúng ta cũng không cố ý đi tìm các người. Nhưng nếu đã đụng phải, loại chuyện tình thuận tay này, Hắc Linh tộc chúng ta đương nhiên không cự tuyệt". Một gã có thân hình cao lớn, vô luận là cánh hay da cũng đều là màu đen, hai tay ôm cánh nói với Hàn Lập, ánh mắt có chút kiêu ngạo.

Nhưng tên Hắc Linh tộc đang vây quanh Hàn Lập cũng đều mặt không biểu tình, cũng khó trách, Hắc Linh tộc trong bảy mươi hai phân chi cũng bài danh nhóm đầu, vượt xa Thiên Bằng tộc là phân chi yếu kém.

"Có thường?". Hàn Lập nhú mày, có chút ngoài ý muốn.

"Những gì có thể nói thì cũng đều nói rồi, các người xuống đất cũng sẽ không làm quỷ hồ đồ, còn hiện tại thì có thể yên tam lên đường". Tên Hắc Linh tộc cầm đầu không muốn nói thêm gì, nét mặt hiện lên sát khí.

Những tên Hắc Linh tộc khác thấy vậy thì cũng không nói hai lời, đều phun ra một hắc sắc linh vũ.

Lúc đầu chỉ có một tắc, nhưng trong nháy mắt đã biến thành một thước, rồi thành một trượng, mặt ngoài hiện lên ô quang, phù văn quay cuồng, vừa nhìn là biết không phải vật tầm thường.

Sáu gã Hắc Linh tộc cầm sáu linh vũ quạt về phía đám người Hàn Lập, từng luồng hắc sắc hỏa diễm từ trên linh vũ quỹ dị phun ra, sau đó tràn ngập khắp nơi.

"Ầm" một tiếng, hắc diễm biến thành một cái lồng lửa cực lớn, đem bốn người vây vào trong.

Đám người Hắc Linh tộc này vừa ra tay đã không chút lưu tình, định nhất cử diệt sát tất cả đám người Phi Linh tộc. Về phần Dạ Lục Tộc Tân Hiếu, mặc dù không phải là người của Thiên Bằng tộc, nhưng rõ ràng cũng có ý tứ thả đi.

Lôi Lan thấy hỏa diễm này, sắc mặt đại biến, trên người hiện ra ngân hồ, nhất thời hình thành một tầng phòng hộ bảo vệ bản thân, tiếp theo kim sắc hồ lô hiện lên, thả ra tử sắc điện ti, điện hồ trong nháy mắt cũng hóa thành tử sắc, thanh thế cực kỳ kinh người.

Sau khi làm xong tất cả, nữ tử này mới nói.

"Hàn huynh, đây là Kim Ô Linh Hỏa của hắc Linh tộc, có thể hấp thu pháp lực của ta, cực kỳ đáng sợ, ngàn vạn lần không thể để chúng dính vào người".

Bạch Bích và Tần Hiếu cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, đồng dạng luống cuống tay chân thi pháp.

Một người thả ra vạn đạo kim quang, một người xuất ra một khối lục sắc ngọc bài, tản ra lục quang nhẹ nhẹ, liều mạng chống đỡ hắc sắc hỏa diễm.

"Kim Ô Linh Hỏa! Có chút ý tứ!". Hàn Lập cười, cũng không thấy có cử động gì, thân thể hiện lên ngũ sắc quang diễm. Hắc sắc hỏa diễm tuy uy lực vô cùng lớn, nhưng khi vừa tiếp xúc với quang diễm thì phát ra tiếng âm âm trầm muộn, hai bên tiếp xúc cực kỳ kịch liệt, giống như nước lạnh tiến vào trong mỡ.

Nhìn thấy cảnh này, Hắc Linh Nhân ngẩn ra.

Nhưng tên cầm đầu Hắc Linh nhân hí mắt lại, không chút chần chờ quát lớn:

"Gia tăng uy lực linh hỏa! Chúng ta nhiều người như vậy, tiểu tử này ngay cả khi có linh hỏa ngăn cản, thì cũng không có cách kiên trì được lâu!".

Tên nam tử này tựa hồ là người rất có uy tín trong đám Hắc y nhân, những tên khác đáp ứng một tiếng, linh vũ trong tay huy động càng nhanh hơn, hơn nữa phía sau mỗi tên lại hiện ra một hư ảnh hắc sắc đại diễm, vô cùng mơ hồ, chợt sáng chợt tối, bộ dáng không ổn định.

Đây là chân linh hiện hình, uy lực của hắc sắc linh vũ nhất thời tăng vọt, hỏa diễm trở nên đen như mực, thậm chí ngay cả không gian gần đó cũng vặn vẹo biến hình.

Rõ ràng uy lực của hỏa diễm này đã gia tăng đến cực điểm.

Uy lực như thế, nguyên bốn phòng ngự của đám người Lôi Lan liền hiện ra dấu hiệu xấu, ba người hoảng hốt xuất ra bảo vật khác, nhưng bộ dáng dường như không thể chống đỡ quá lâu.

Nhưng ngũ sắc quang diễm trên người Hàn Lập phảng phất vô cùng vô tận, hắc sắc hỏa diễm tuy tăng thêm uy lực, nhưng ngũ sắc quang diễm cũng đồng dạng bạo liệt, vẫn vững vàng đem hắc diễm bỏ ra ngoài xa.

Lần này, người cầm đầu hắc Linh nhân sắc mặt trở nên không tốt, nhưng chưa chờ hắc mở miệng, Hàn Lập liếc mắt người Lôi Lan đang liều mạng ngăn cản hắc diễm, đột nhiên há miệng, phun ra một đoàn ngân sắc hỏa diễm, sau một tiếng phốc xuy liền hóa thành ngân sắc hỏa diễm.

Hỏa diễm này vừa hiện thân liền nhìn chăm chăm hắc sắc hỏa diễm, trong miệng phát ra tiếng vui sướng. Sau đó hai cánh vỗ lên, hình thể tăng vọt gấp mấy lần, biến thành một ngân sắc cự diễm.

Tiếp theo không đợi Hàn Lập thúc dục, ngân sắc hỏa diễm đâm đầu bay thẳng vào trong hắc diễm, hắc diễm bị ngân diễm đâm vào, lập tức biến mất. Đồng thời thân thể hỏa diễm giống như biến thành nam châm, hút tất cả hắc diễm gần đó vào.

Phệ linh thiên hỏa vốn là do nhiều loại chân hỏa uy lực cực lớn tạo thành, hơn nữa bản thân cũng có một chút linh tính, am hiểu việc thôn phệ các loại linh diễm.

Kim ô linh hỏa này mặc dù không thật sự là kim ô chân linh có thể đốt cháy không gian, nhưng do mượn kim ô chi vũ, bao hàm một phần kim ô thần diễm, cho nên đúng là thứ mà phệ linh thiên hỏa thích thôn phệ nhất.

Cho nên Hàn Lập thả phệ linh hỏa diễm tiến vào hắc diễm, lập tức không khách khí thôn phệ, chỉ sau vài lần hô hấp, hắc diễm bốn phía đều bị hỏa diễm thôn phệ không còn một chút nào.

Đám Hắc Linh nhân nhất thời trợn mắt cứng lưỡi.

Đám người Lôi Lan hiển nhiên mừng rỡ.

"Người là ai, Thiên Bằng tộc tuyệt không có loại thần thông này". Tên cầm đầu hắc Linh nhân khiếp sợ hỏi.

"Ta không cần trả lời ngươi". Hàn Lập cúi đầu nói một tiếng, hai cánh sau lưng chợp vỗ, đột nhiên hóa thành một đạo thanh bạch điện hồ, biến mất tại chỗ. Tên cầm đầu Hắc Linh nhân hiển nhiên cũng là hạng người có kinh nghiệm tranh đấu phong phú, thấy cảnh này thì không suy nghĩ thêm, một tay áo giơ lên, tay còn lại bắt quyết.

Nhất thời hắc sắc ti vong ừ cổ tay áo hắc bắn ra, nhưng mục tiêu không phải Hàn

Lập mà chính là mình, trong nháy mắt đã bị một tầng hắc sa ghim chặt vào người.

Tay kia giờ lên, phun ra ba khối ô hắc lô cầu, không ngừng xoay quanh thân.

Sau một tiếng sét đánh, Hàn Lập cơ hồ hiện thân gần hắc sa.

"Ầm ầm ầm", ba khối lô cầu chợt lóe, chuẩn xác công kích lên người Hàn Lập, nhưng trên người hàn Lập không biết từ khi nào đã hiện ra một bộ hắc sắc chiến giáp.

Ngay cả uy lực của ba khối lô cầu này bất quá chỉ là phù bụi cho sát giáp, căn bản không thể làm tổn thương bản thân Hàn Lập chút nào.

Ngược lại mặt Hàn Lập không biểu tình, kim quang trên người chợt lóe, hiện ra một tầng kim sắc lân giáp, năm ngón tay như móc câu đánh thẳng về chỗ yếu hại phía sau hắc linh nhân.

Hắc sa dưới sự chớp động của năm ngón tay, phảng phất như giấy bị kéo ra.

Nam tử Hắc linh nhân kia chỉ cảm thấy sau lưng mát lạnh, một kim sắc thủ tí xuyên thủng ngực. Quỷ dị chính là, cánh tay ấy lại không hề dính máu.

Chương 1454: Hủ Diệp Lâm Cùng Minh Diễm Quả

Trên mặt Hắc Linh Nhân tràn đầy vẻ khó tin, trong miệng rống to, hai tay vừa động, hợp lại trước ngực. Hàn quang trong mắt Hàn Lập chột lóe, cánh tay phóng ra kim quang, một phi kiếm dài vài thước mơ hồ hiện lên, sau một tiếng thanh minh, kiếm quang chột lóe lên.

Hắc Linh nam tử chẳng những hai tay dễ dàng bị cắt đứt, mà thân hình tức thì bị kiếm quang chia ra làm hai, trong thân hình hiện ra một viên tinh hạch gì đó, lại bị kiếm quang chém một cái, ngay cả tinh hồn cũng không thể chạy thoát.

Sáu gã Hắc Linh Nhân còn lại cực kỳ hoảng sợ, nam tử cầm đầu là tồn tại cao giai Linh Tương, vô luận là tu vi hay thần thông cũng cao hơn bọn hắn rất nhiều, nhưng như thế nào đối phương vừa ra tay, liền bị giết chết.

Lúc này bốn người trong bọn họ kinh sợ hét lớn một tiếng, lập tức hóa thành bốn hắc sắc đại đao, khí thế hung hãn đánh thẳng tới Hàn Lập. Mặt khác hai người còn lại sau khi nhìn nhau một cái, không nói hai lời thu linh vũ trong tay lại, lập tức hóa thành hai đạo đao quang bay về phía xa.

Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, sau lưng vang lên một tiếng lôi minh, liền hóa thành một đạo điện hồ biến mất tại chỗ. Hắc sắc đại đao thấy vậy, trong lòng rung mình, động tác không khỏi ngưng lại.

Nhưng chỉ trong nháy mắt trì hoãn này, thanh quang chột lóe, một nhân ảnh có cánh quỷ dị hiện ra phía trên một hắc sắc đại đao.

Hắc đao còn chưa kịp hành động gì, chỉ thấy được có một cánh tay vươn ra, một đạo kim quang chói mắt chột lóe lên rồi lập tức biến mất.

Hắc đao cả kinh, sau đó cảm thấy thân thể mát lạnh, cả thân hình bị phân ra làm hai, hai phiến thi thể hỗn loạn trong huyết vũ, từ không trung rơi xuống.

Nhân ảnh kia chột lóe, lần nữa biến mất một cách quỷ dị, tiếp theo hiện ra gần một

hắc điều khác, đồng dạng cũng vươn tay thả ra một đạo kim sắc kiếm quang.

Hắc điều này phảng phất như đậu hủ, bị chém đứt thành hai, nguyên bốn thiết vũ cứng rắn của hắn cũng không thể ngăn cản chút nào.

Cứ như vậy, thân ảnh Hàn Lập quỷ mị chớp động bốn năm lần, cuối cùng khi hiện ra rõ ràng giữa không trung thì bốn quái điều kia đều đã bị giết sạch.

Hàn Lập cũng không có ý định dừng tay, nhìn về phía hai gã Hắc Linh Nhân đang phi động kia, mặt không chút biểu tình, hai cánh vừa động, liền hóa thành một đạo thanh bạch trường hồng phá không bay đi.

Một tiếng sắc nhọn xé rách thình không.

Đạo kinh hồng kia sau khi mơ hồ vài cái, liền hóa thành một đạo thanh bạch tế ti.

Tế ti vận vẹo một cách quỷ dị, sau đó biến mất trong hư không.

Một gã đang liều mạng trốn chạy, không gian phía sau ba động, hiện ra thanh bạch tế ti.

Tế ti chợt lóe, xuyên thẳng qua người Hắc Linh Nhân này.

Ngay lập tức Hắc Linh Nhân bị phân thành bảy tám đoạn, tế ti vận vẹo một cái, lần nữa biến mất tại hư không.

Sau một khắc, trên đỉnh đầu một tên Hắc Linh Nhân khác, thanh bạch chi quang đại phóng, tế ti quỷ dị hiện ra, sau đó là một trận mơ hồ, thân hình Hàn Lập hiện ra, không nói hai lời phất tay lên, một kim sắc tiểu kiếm hiện ra trong tay. Tiếp theo hóa thành một đạo kiếm quang thô to trầm xuống. Kim quang chợt lóe, trong nháy mắt kiếm quang đã chém xuống đầu Hắc Linh Nhân. Hắc Linh Nhân bị hù dọa hồn bay phách lạc, không dám suy nghĩ thêm, hai cánh sau lưng vỗ về phía trước, đồng thời giơ tay vỗ lên đỉnh đầu.

Nhất thời hắc mang trên hai cánh chợt lóe, tất cả linh vũ đều hóa thành vô số mũi tên, bắn nhanh về phía không trung. Đồng thời trên thiên linh cái hiện ra một hắc sắc mộc thuẫn, hóa thành ô vân trực tiếp nghênh đón kiếm quang. Không biết mộc thuẫn kia là bảo vật gì, nhưng rõ ràng không thể ngăn cản được sự sắc bén của Thanh Trúc Phong

Vân kiếm! Sau khi kim quang chợt lóe, đã đem ô vân trăm làm hai, thuận thế chém luôn tên Hắc Linh Nhân thành hai mảnh. Mà mũi tên màu đen khi bắn tới trước mặt Hàn Lập đã bị một phiến hôi hà chặn lại.

Sau đó hôi quang đảo qua, tất cả mũi tên đều biến mất vô ảnh vô tung, căn bản không thể làm tổn thương Hàn Lập một chút nào.

Mà Hàn Lập nhìn xuống thi thể phía dưới, đôi mi vừa động, tựa hồ nghĩ đến điều gì, bàn tay hư không trảo một cái. "Vù" một tiếng, một linh vũ từ trong thi thể bay ra. Hàn Lập dùng tay vuốt ve linh vũ này, ánh mắt chớp động vài cái.

Chỉ thấy linh vũ phát sáng, lộ ra kim mang nhẹ nhẹ, thỉnh thoảng chớp lên, hiện ra hắc sắc phù văn, lập tức hóa thành một đoàn hắc điểm, nhiệt độ lập tức tăng lên. Hàn Lập cảm thấy hứng thú, hắc quang trong tay chợt lóe, linh vũ bị thu vào. Về phần thi thể, hiển nhiên bị hắc dùng một viên hỏa cầu biến thành tro bụi.

Một đạo thanh hồng trên không trung xoay tròn, đem tất cả thi thể Hắc Linh Nhân hút vào. Thanh quang chợt lóe, kinh hồng xuất hiện bên cạnh đám người Bạch Bích, lần nữa hiện ra thân hình Hàn Lập. "Tiếp tục lên đường!". Phảng phất tất cả mọi chuyện chưa từng phát sinh qua, Hàn Lập lạnh nhạt nói. Sắc mặt ba người Lôi Lan có chút trắng bệch, nhưng không tự chủ được, liên tục gật đầu.

Nửa ngày sau, đám người Hàn Lập xuất hiện trên khoảng không của một vùng đất xa lạ, phía trước không xa là một vùng rừng rậm thấp, hơn phân nửa cây trong rừng chỉ cao không quá ba bốn trượng, lá cây màu vàng nhạt, tản ra một loại tinh khí lạnh đậm.

Đoàn người đang đứng ở phía bìa rừng, Hàn Lập đứng phía trước đoàn người, vẻ mặt trầm ngâm nhìn khu rừng không nói gì.

Đám người Bạch Bích không biết vô tình hay cố ý, tất cả đều đứng phía sau cách Hàn Lập vài trượng, bộ dáng không dám cùng Hàn Lập đứng ngang hàng. Ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập còn mang theo một chút kính sợ.

Lại nói tiếp, Hàn Lập biểu diễn trước mặt ba người này, dễ dàng giết chết bảy tên thánh tử Hắc Linh tộc, khiến cho ba người Lôi Lan rốt cục thật sự biết rõ một chút thực lực của Hàn Lập.

Chỉ sợ Ngao Thanh của Thất Việt tộc và Phí Dạ của Nam Lũng tộc cũng không có thần thông đáng sợ như vậy.

Cho nên đoạn đường tiếp theo, khi đám người Lôi Lan đối diện với Hàn Lập, khẩu khí cũng cung kính hơn, phảng phất như đối mặt với trưởng bối trong tộc, không còn tâm tư nào khác. Có Hàn Lập là đồng bạn cường đại như vậy, hiển nhiên lần thí luyện này không có vấn đề.

"Ta không nhìn lầm, đây là do hắc ám uế khí ngưng kết thành hủ điệp thụ. Nơi đây đúng là một trong những nơi ngưng kết uế khí của tầng hai. Vận khí chúng ta không tệ, lại đúng dịp đụng phải nơi đây. Mặc dù hy vọng không lớn, nhưng Minh Diễm quả tựa hồ cũng có khả năng xuất hiện. Các người định bỏ chút thời gian tìm kiếm, hay là trực tiếp chạy tới Vạn Đẳng đạo." Hàn Lập rốt cục mở miệng, thanh âm chậm rãi nói. "Hàn huynh, Hủ Điệp lâm này cũng không quá lớn, mặc dù thần niệm bị áp chế, nhưng cũng có thể lục soát toàn bộ trong nửa ngày". Ba người chần chờ nhìn nhau một cái, sau đó Bạch Bích cung kính trả lời.

"Oh, ta đã hiểu ý của các người. Mất nửa ngày, đích thật cũng không sao. Như vậy thì cứ dừng lại đây một chút". Hàn Lập cũng biết là không có vấn đề liên tụy ý gật đầu.

Vừa nghe Hàn Lập nói như vậy, đám người Lôi Lan cảm thấy vui mừng.

Nếu có thể tại nơi này tìm được Minh Diễm quả thì hiển nhiên là tốt hơn nhiều so với mạo hiểm đi vào tầng ba.

Lúc này ba người thương lượng một chút, sau đó Tần Hiếu vung tay lên, thả ra mười mấy tích dịch (thần lẫn) khôi lỗi, điều khiển chúng hướng về một phía bay đi, cuối cùng biến mất trong rừng rậm.

Lôi Lan và Bạch Bích tựa hồ cũng đã sớm có chuẩn bị.

Lôi Lan nâng tay lấy ra một ngọc hạp màu trắng, trong miệng lẩm bẩm, ngọc hạp bay lên, từ trong đó bay ra hơn mười phi ngĩ (kiến bay), ngân quang thiểm động, liên hướng một phương hướng khác mà bay đi.

Mà Bạch Bích thì vỗ hai cánh, trên người bắn ra mười mấy kim sắc tiểu xà, ngón tay chỉ một cái, tất cả tiểu xà đều chui vào mặt đất, biến mất không thấy.

Tiếp theo ba người khoanh chân ngồi giữa không trung, tự mình thi triển bí thuật điều khiển khôỉ lổỉ, linh thú, linh trùng, bắt đầu tiến hành lục soát khu rừng thấp này. Hàn Lập huyền phù bất động giữa không trung, tựa hồ không có ý định nhúng tay vào. Thời gian trôi qua, sau mấy canh giờ, đám người Lôi Lan đã lục soát hơn phân nửa khu rừng nhưng vẫn chưa có thu hoạch, mà thời gian càng dài thì càng tổn hao thần niệm, do đó sắc mặt ba người có chút trắng bệnh.

Hàn Lập đang chấp tay sau lưng đột nhiên nhúu mày, nhìn về một hướng nào đó trên trời, mặt hiện lên một tia kinh nghi.

Mới vừa rồi, hần từ hướng kia dường như cảm nhận được một cỗ khí tức cực kỳ cường đại, nhưng chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, khiến hần không khỏi hoài nghi mình có cảm ứng sai hay không.

Ánh mắt chớp động, hần đang tự đánh giá có nên qua đó dò xét cẩn thận hay không, thì đột nhiên một tiếng thét kinh hãi phát ra từ miệng Lôi Lan, bộ dáng nàng mừng như điên. "Thế nào rồi, thật sự tìm được Minh Diễm quả sao?". Hàn Lập nhất thời bỏ qua chuyện vừa rồi, cảm thấy có vài phần ngoài ý muốn, xoay đầu lại hỏi.

"Không sai, ta thật sự tìm được Minh Diễm thụ, hơn nữa lại có sáu quả, bộ dáng đã thành thực hơn phân nửa!". Lôi Lan mở đôi mắt đẹp ra, không thể che dấu sự hưng phấn, nói. "Lôi sư muội, người không nhìn lầm chứ, thật sự là Minh Diễm quả sao?". Bạch Bích nghe vậy, cũng bất chấp điều khiển linh xà của mình, mạnh mẽ kìm nén trống ngực mà hỏi.

"Không sai, Địa Uyên này không hề ít những quả giống với Minh Diễm quả. Lôi sư muội, người nhìn cẩn thận một chút". Tần Hiếu nói, nữ tử này đồng dạng cũng bất chấp khôỉ lổỉ của mình. "Không có khả năng nhìn nhầm, mặc dù đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy vật ấy, nhưng vô luận là cây hay quả cũng đều giống y như trên điển tịch". Lôi Lan lắc đầu, hết sức khẳng định nói. "Được rồi, hãy đi phân biệt thật giả một chút. Nếu như thật sự không có vấn đề thì chúng ta không cần đi đến tầng ba". Hàn Lập có vẻ hết sức bình tĩnh nói. Nguyên bốn tầng hai cũng có khả năng tồn tại Minh Diễm quả, chỉ là tỷ lệ không cao mà thôi. Hôm nay bọn họ tìm được thì cũng không phải là chuyện không thể chấp nhận. "Ừhm, ta sẽ dẫn đường". Lôi Lan mừng rỡ đáp ứng một tiếng, ngồi dậy, ngay cả khi cố gắng bình tĩnh thì cũng không thể giấu nổi sự hưng phấn trong ánh mắt.

Dưới sự dẫn đường của Lôi Lan, đám người toàn lực phi độ, chỉ một lát sau đã xuất hiện tại một chỗ sâu trong rừng, mặt đất bị một tầng hơi khí bao phủ. "Chính là chỗ này".

Gần đây có một thủy đàm, Minh Diễm thụ ở bên cạnh thủy đàm". Lôi Lan lao xuống phía dưới chỉ điểm, không chút chần chờ nói.

Chương 1455: Huyết Hà Minh Chân

Trừ lớp dưới cùng của vụ khí, lam mang trong mắt Hàn Lập thêm động, trong nháy mắt đã xem rõ tất cả tình hình.

Tay áo hần rung lên, một cổ cuồng phong tuôn ra, thổi đến vụ khí làm nó tan ra hơn phân nửa.

Cảnh sát phía dưới trở nên mơ hồ, có thể nhìn thấy được.

Phía dưới quả nhiên có một thủy đầm không lớn, diện tích chỉ có hơn trăm trượng mà thôi, bất quá cách thủy đầm hơn mười trượng lại có những cây cối thấp lùn không đồng nhất, một nửa trong số đó lại khác với hủ diệt thụ xung quanh.

Những cây này toàn thân màu hắc lục, trên cành lại có một loại quả lớn màu đen kỳ quái.

Mặt ngoài những quả này cực kỳ thô, có vô số vết nứt nhỏ, bên trong lại mơ hồ có hắc khí lưu động.

Hai mắt Hàn Lập híp lại, nhớ lại một hồi, quả nhiên là giống hoàn toàn với Minh Diễm quả ghi trong điển tịch.

Không riêng Hàn Lập, những người khác khi thấy mấy quả này, trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười.

"Lôi sư muội nói không sai, đích thật là Minh Diễm quả". Bạch Bích mừng rỡ nói.

"Đem những quả thành thực hái xuống, tựa hồ đủ để chúng ta phân chia". Hàn Lập lại nhìn kỹ vài lần, sau đó mới chậm rãi nói, ánh mắt thủy chung vẫn không vội vàng.

"Nếu Xích Dung tộc nghĩ rằng muốn mai phục chúng ta tại tầng ba thì cứ để cho bọn chúng tiếp tục chờ đi". Lôi Lan cũng nói đùa.

Hiển nhiên nàng cực kỳ vui vẻ.

Tần Hiếu hiển nhiên cũng cực kỳ cao hứng.

Ngay lúc mọi người định hạ xuống hái quả thì đột nhiên sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không quay đầu lại phất tay lên, nhắm vào hư không nào đó phía sau lưng ẩn một cái.

Ầm!

Một ngũ sắc đại thủ hiện ra, không chút khách khí đánh mạnh một trào.

Một màn khó tin xuất hiện.

Nguyên bản hư không trống trơn, đột nhiên chợt lóe huyết quang, một huyết sắc đại thủ cũng đồng dạng hiện ra nghênh đón. Vào đây để cầu nguyện cho sức khỏe của spammer vĩ đại nhất mọi thời đại:

"Ầm" một tiếng, ngũ sắc quang điểm cùng huyết quang giao nhau, lại chợt lóe rồi cùng biến mất.

"Di!".

"Có chút ý tứ!".

Hai tiếng thở nhẹ hoàn toàn khác nhau, cùng phát ra.

Người phát ra tiếng "Di" đúng là Hàn Lập.

Còn chỗ huyết sắc đại thủ kia thì lại hiện ra một đoàn huyết vụ.

Ben trong sương mù mờ hồ có một nhân ảnh cao lớn.

"Các hạ là người phương nào, tại sao lại ẩn nấp!". Hàn Lập nhìn chăm chăm vào huyết vụ, lạnh nhạt nói.

"Một gã Linh Tương kỳ cũng có thể phát hiện được ta, xem ra quả nhiên có chút vấn đề". Nhân ảnh trong huyết vụ truyền ra một trận cười quái dị, phẳng phất như tự nói với bản thân.

"Các người đi xuống hái Minh Diễm quả, người này giao cho ta". Ánh mắt Hàn Lập

chợt lóe, đứng một bên khoát tay phân phó cho ba người Lôi Lan.

"Vâng!".

"Tuân mệnh!".

"Hàn huynh yên tâm!".

Ba người Lôi Lan mặc dù không thể nhìn thấy thực lực của nhân ảnh trong huyết vụ, nhưng thấy bộ dáng Hàn Lập ngưng trọng như vậy thì trong lòng không khỏi thấp thỏm, vội vàng đáp.

Sau đó ba người cùng nhau độn quang, lao xuống chỗ Minh Diễm quả.

"Như thế nào, các người cảm thấy hứng thú với quả bên dưới sao. Hắc hắc, chúng nó mặc dù không phải đồ tốt gì, nhưng cũng không phải dễ dàng đoạt lấy như vậy". Nhân ảnh trong huyết vụ đảo qua đám người Lôi Lan, ngữ khí kì quái nói một câu.

Hàn Lập rung mình, thần niệm vừa động, lập tức đã muốn mở miệng nhắc nhở ba người Bạch Bích, nhưng đã trễ.

Phía dưới sau khi vang lên một tiếng nổ thì thủy đàm chợt nổi sóng, tiếp theo có vài xúc tua từ bên dưới rẽ nước hiện ra, đồng thời vô số thủy tiễn bắn lên.

Đám người Bạch Bích vừa lao xuống thủy đàm, thấy cảnh này liền kinh hãi.

Minh Diễm Quả ở phía sau, nên không thể trốn tránh, ba người bất đắc dĩ chỉ có thể thi triển thần thông, đón đỡ đòn tấn công này.

Một người chà xát hai tay, thả ra một đạo ngân hồ, một người thì trước người chớp lóe vô số kim ti, mà Tần Hiểu thì há miệng phun ra một phiến lực sắc quang hà.

Ba loại thần thông hợp cùng nhau, nhất thời đánh tới xúc tu và thủy tiễn.

"Oanh long long", thân hình ba người Lôi Lan dưới sự chấn động không nhìn được thật lùi vài bước.

Mà mấy xúc tu dưới sự công kích kia cũng tan ra từng mảnh, huyết nhục mơ hồ bắn ra.

Từ trong thủy đàm truyền đến tiếng rống to thốtgn khổ, lập tức sóng nước cuộn cuộn, một yêu vật phảng phất như hạt sắc chương ngư (bạch tuộc màu nâu) từ dưới nước trời lên, cặp mắt xanh biếc trừng to, giương nanh múa vuốt, huy động những xúc tu còn lại, mỗi một cái đều cao mười trượng, làm người ta hoảng sợ.

Đầu của yêu vật này cực lớn và dài, lông rậm rạp màu lam, xúc tu mỗi khi huy động đều phát ra tiếng xé gió.

Càng làm cho đám người Lôi Lan cảm thấy buồn bực chính là những xúc tu kia sau khi hiện lên một trận lam quang thì vết thương trong nháy mắt liền khôi phục như lúc ban đầu.

Yêu vật này không có ý dừng tay, sớm đã xem xét kỹ địa bàn gần thủy đàm của nó, rống to lên một tiếng điên cuồng, mấy xúc tu bỗng phát ra lam quang, đánh thẳng đến ba người.

Đám người Lôi Lan vì Minh Diễm quả, căn bản sẽ không thối lui, đồng dạng đều quát khê, thi triển thần thông đón đỡ.

Nhất thời tiếng lôi minh bạo liệt liên miên không dứt, ba người và bạch tuộc lâm vào tranh đấu.

Bên kia, Hàn Lập thu ánh mắt từ thủy đàm về, mặt không biểu tình.

Yêu vật kia tuy hung mãnh, nhưng nếu kéo dài thời gian thì tuyệt đối không phải là đối thủ của ba thánh tử bọn Lôi Lan, mà trước mắt này thì lại là một gã đại địch, phải cẩn thận ứng phó.

"Quan hệ giữa người và huyết quỷ khôi lỗi lúc trước là gì?". Hàn Lập nhìn chăm chăm tên đối diện, đột nhiên nói.

"Hắc hắc, huyết khôi lỗi! Nói như vậy thì huyết lão quái đã phái người đến, chúng nó hẳn là đã bị người tiêu diệt rồi. Tốt, tốt lắm, xem ra chuyến đi này của ta cũng đáng giá". Từ trong huyết ảnh truyền đến một trận cười lạnh, căn bản không trả lời vấn đề của Hàn Lập.

Hàn Lập nhướng mày, phi kiếm trong cơ thể muốn xuất ra ngoài.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên từ phía đối diện vang lên một tiếng xé gió, làm cho hai tai của hắn hơi đau.

Hàn Lập hoảng hốt, chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì cuồng phong thổi tới, một bộ huyết châm từ trong hư không gần đó bắn nhanh ra, đã đến trên trán Hàn Lập.

Gần như thế, Hàn Lập căn bản không thể phản ứng được gì.

Chỉ thấy tia máu chợt lóe, huyết châm quỹ dị đâm vào mặt Hàn Lập.

Nhân ảnh trong huyết vụ nhếch miệng, nhe răng ra cười.

Thần thông này đã giúp hắn đánh chết không biết bao nhiêu cường địch, chưa bao giờ thất thủ.

"Keng", một tiếng kim loại vang lên, tể châm phẳng phất chạm phải vật cứng, bị bắn ngược trở lại.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, cánh tay huy động về phía trước, bắt lấy huyết châm, mà nhân ảnh trong huyết vụ lại dừng cười.

"Thân thể ngươi có thể ngăn cản Huyết Hà minh châm của ta?". Nhân ảnh trong huyết vụ tựa hồ vẫn có chút khó tin.

Nhưng Hàn Lập không nói lời nào, chỉ là chậm rãi mở năm ngón tay ra.

Chỉ thấy huyết châm trong lòng bàn tay tựa quây không thôi, phẳng phất như vật sống. Nhưng trong lòng bàn tay hiện lên ngũ sắc quang điểm, làm cho châm này căn bản không thể rời đi.

Sắc mặt Hàn Lập rất khó coi, thậm chí có chút xanh mét, một hàn khí cực lạnh xoay quanh tim.

Lần này đối phương đột nhiên đánh lén, thật sự đã làm cho hắn cảm giác được vừa từ quỷ môn quan trở về.

Nếu không phải thân thể hắn cường đại vượt xa yêu thú cùng cấp, vô luận là da hay xương cũng cứng như pháp bảo, thì đã đi đời nhà ma rồi.

Nhưng cứ như vậy, cũng đã dọa hấn đổ mồ hôi lạnh, loại cảm giác thoáng trải qua sinh tử này đã nhiều năm rồi hấn vẫn chưa gặp lại.

Nhân ảnh trong huyết vụ cũng kinh hãi không kém Hàn Lập.

Đối thủ có thân thể cường đại đến độ này, thật đúng là không nghe nói qua mấy người. Hấn không khỏi hoài nghi Hàn Lập có phải là Phi Linh nhân hay không, hay là yêu vật có thân thể cường đại biến thành.

Sắc mặt hấn cũng đồng dạng có chút âm tình bất định.

Đúng lúc này, Hàn Lập chậm rãi giơ tay lên, trong mắt chợt lóe dị mang, đột nhiên phát ra một tiếng hừ lạnh.

Nhân ảnh trong huyết vụ chỉ cảm thấy trong não "âm" một tiếng. Phảng phất như bị người ta dùng tiêm trùy dùng sức đâm vào, bỗng nhiên đau nhức dị thường.

Ngay cả thần thức nhân ảnh cường đại vượt xa yêu vật cùng cấp, nhưng vẫn không khỏi thống khổ, thân hình lung lay một chút, cơ hồ gặp người đến tận thắt lưng.

Mà đúng lúc đó, một tia cảm ứng còn sót lại của hấn cảm nhận được một luồng gió nhẹ phía sau, tiếp theo một cổ hàn ý đột nhiên kéo tới.

Nhân ảnh kinh hãi, muốn tránh nhưng thần niệm bị đau nhức nên động tác chậm chạp vô cùng, căn bản không kịp tránh né.

Nó chỉ có thể quát khê một tiếng, huyết quang trên người bỗng nhiên phóng đại, hiện ra một kiện thanh sắc lân giáp, chắn kỹ trước người Hàn Lập, đem toàn thân bảo hộ mưa gió cũng không lọt.

"Phốc xuy" một tiếng, một đạo kim sắc kim quang hung hăng đánh lên lân giáp, nhưng chỉ xâm nhập được vài tấc. Kim quang nội liễm, hiện ra một phi kiếm ánh vàng rực rỡ.

Đúng là Thanh Trúc Phong Vân kiếm.

Mà huyết vụ đã lui về sau mấy trượng, Hàn Lập thì vẻ mặt kinh ngạc đứng tại chỗ.

Mới vừa rồi hần phát ra Kinh Thần Thứ, liền thi triển thần thông phong lôi sí, mượn phong độn hóa thành một luồng gió nhẹ thuận di đến, như tia chớp chém một kiếm về phía huyết vụ.

Nhưng không nghĩ tới đối phương còn có thể bảo trì một tia thanh tĩnh, thả ra một kiện lân giáp cổ quái, chống được sự sắc bén của Thanh Trúc Phong Vân kiếm.

Đây là chiến giáp gì mà lại chắc chắn như thế.

Hàn Lập cảm thấy giật mình.

"Muốn chết!".

Chri trong một lát công phu, nhân ảnh trong huyết vụ hoàn toàn khôi phục lại, mới vừa rồi một kiếm của Hàn Lập cũng khiến nó kinh sợ không thôi. Hần xoay người lại, há miệng phun ra một đạo huyết sắc quang trụ.

Nhưng Hàn Lập không có ý đón đỡ kích này, hai cánh rung lên, biến mất trong thanh bạch điện quang.

Sau một khắc, chỗ ban đầu Hàn Lập đứng xuất hiện một tiếng lôi minh, hần lần nữa xuất hiện tại đó.

Sắc mặt hần bình tĩnh như thường, phảng phất như chưa bao giờ rời khỏi đó.

Lúc này, phía đối diện quát khê một tiếng, huyết vụ quay cuồng một trận rồi dần tán đi, hiện ra chân diện mục của nhân ảnh.

Đúng là một yêu vật đầu giao, toàn thân màu đỏ.

"Huyết giao!".

Đồng tử Hàn Lập co rụt lại.

Chương 1456: Thiên Cương Huyết Lô

Nhìn thấy thân thể yêu vật đầu giao quen thuộc, Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn, trong lòng trầm xuống, loại yêu vật này hẳn không phải mới lần đầu tiên nhìn thấy.

Năm đó tại Loạn Tinh Hải ở nhân giới đã giết một gã huyết giao hóa hình, cũng giống như yêu vật trước mắt. Bất quá huyết giao đối diện hiển nhiên không phải là yêu thú cấp thấp, mà là tồn tại đáng sợ Luyện Hư hậu kỳ, mới vừa rồi giao thủ, hẳn đã biết thần thông yêu vật này cực kỳ đáng sợ, cũng không phải là yêu vật Luyện Hư kỳ bình thường. Tâm niệm Hàn Lập lưu chuyển cực nhanh, âm thầm tự đánh giá nên đối phó với đại địch trước mắt như thế nào. "Một gã Linh Tương kỳ mà có thể đá thương được ta, đích xác rất cổ quái, trách không được chủ nhân lại dặn dò cẩn thận!". Huyết giao nhìn Hàn Lập, lạnh lùng nói. "Chủ nhân!". Hàn Lập nghe thấy thế thì rung mình.

Huyết giao trước mắt đã là Luyện Hư hậu kỳ, chẳng lẽ chủ nhân của nó là cự yêu Hợp Thể kỳ. Mà loại tồn tại này trong Địa uyên sao lại theo dõi mình, hẳn chỉ mới lần đầu tiên đến đây.

Trong lòng Hàn Lập nghi hoặc, sắc mặt âm trầm. "Nếu tiếp theo người có thể tiếp đỡ được một kích này, thì bốn đại nhân lập tức rời đi, tha cho người một con đường sống". Trong mắt huyết giao hiện lên một tia quý dị, đột nhiên tựa cười mà không cười, nói.

Tiếp theo yêu vật này mặc kệ Hàn Lập đang ngạc nhiên, hai tay bắt quyết, huyết quang trên người chợt lóe, một tầng lớn huyết quang xoay tròn.

Huyết vụ gần đó, nguyên bốn đã tán đi lại lần nữa hiện ra, sau khi quay tròn một trận thì bao phủ thân hình huyết giao vào trong. Từ trong huyết vụ truyền ra tiếng chú ngữ cổ quái, trên trời cao nhất thời hiện ra một đám huyết vân lớn, trong huyết vân truyền ra từng tiếng sét đánh, từng tia chớp hiện ra. "Đây là thần thông gì!". Hàn Lập ngẩn ra. Mặc dù tia chớp trong huyết vân chưa hạ xuống, nhưng hẳn đã cảm thấy không ổn. Không hề suy nghĩ thêm, hẳn điểm lên đầu, một mảnh hơi quang hà bay ra, hình thành một tầng hơi mạc bảo vệ trên đỉnh đầu.

Tiếp theo thanh quang chột lóe trên thiên linh cái, một tiểu đỉnh màu xanh hiện ra, từ đó phun ra vô số thanh ti, một thanh sắc cự vồng xuất hiện bên dưới hôi mạc.

Nhưng như thế vẫn chưa đủ, thân hình Hàn Lập xoay tròn, bảy mươi hai phi kiếm bắn ra, huyền hóa thành từng đạo kiếm ảnh không ngừng xoay quanh bốn phía thân thể.

Kim ngân sắc lôi bào trên người cũng bay ra, biến thành một phiến kim ngân phù văn, phiêu phù bất định. Mặt khác hắc khí quay cuồng, một kiện hắc sắt sát giáp cũng hiện ra trên người Hàn Lập, trong nháy mắt hắc đã bày ra năm tầng phòng hộ, mưa gió cũng không lọt.

Mà Hàn Lập lại nhấc tay, một tay chột lóe hắc ảnh, một hư ảnh tiểu sơn thoáng hiện, mặt khác năm ngón tay kia phất một cái, năm cái bạch cốt khô lâu khi ẩn khi hiện, ngũ sắc quang điểm lưu chuyển bất định.

Xa xa, huyết giao thấy cảnh này thì trong lòng cả kinh, không hề có nửa điểm chần chờ, vội vàng vận chuyển tinh huyết toàn thân, giơ tay điểm một cái vào huyết vân trên không trung.

Trong huyết vân chột lóe ra huyết quang, chín đạo huyết điện hung hăng đánh xuống, sau khi chột lóe lên thì chia làm ba lượt trước sau đánh xuống khoảng không trên đỉnh đầu Hàn Lập. Lượt huyết điện thứ nhất đến trước, hung hăng đánh lên hôi sắc quang mạc.

Ngay cả nguyên từ thần quang thần diệu vạn phần, nhưng khi tiếp xúc với hai đạo huyết sắc thiểm điện thì cùng biến mất tại hư không.

Sau một khắc, ba đạo thứ hai đã đánh xuống, chỉ thấy vang lên tiếng oanh long long, thanh sắc ti vồng dễ dàng bị phá rách, huyết điện đánh lên trên kiếm ảnh.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Bảy mươi hai khẩu Thanh Trúc Phong Vân kiếm biến thành phòng hộ, phảng phất như hư ảo, không có chút tác dụng.

Huyết điện trực tiếp xuyên thủng lọt qua, trực tiếp đánh lên kim ngân phù văn trên lôi bào.

Một tiếng lôi minh kinh thiên động địa truyền ra, phù văn bao vây lấy lôi quang, đè ép huyết sắc thiểm điện.

Ba đạo thiểm điện phẳng phất như ba con huyết xà, liều mạng hướng phía dưới chui đi, nhưng kim ngân sắc lôi quang cũng không yếu thế, bộc phát ra tiếng oanh minh kinh người.

Hiển nhiên uy lực của huyết điện lớn hơn một chút, tam sắc lôi quang sau khi cuồng thiểm vài cái thì kim ngân lôi quang vỡ vụn, ba đạo huyết điện lần nữa đánh xuống sát giáp trên người Hàn Lập.

Hai âm thanh trầm muộn phát ra, Hàn Lập khổ tâm bày ra năm tầng phòng ngự, chỉ trong nháy mắt đều bị kích phá. Mà lúc này, bốn đạo huyết điện cuối cùng đã đánh xuống.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không thấy có bất cứ động tác gì, nhưng kim quang trên người đại phóng, một hư ảnh ba đầu sáu tay hiện lên, hiện ra sáu kim sắc thủ tí, trực tiếp nghênh đón bốn đạo huyết điện trên không trung.

Ngay cả khi Phạm Thánh Chân ma pháp chỉ là hư ảnh thì cũng vượt xa sự tưởng tượng, sáu cánh tay huy động, hóa thành sáu đạo kim quang mơ hồ.

Bốn đạo huyết quang chợt lóe, đánh lên kim quang.

Hai bên chạm nhau, chỉ nhiên lại không phát ra tiếng động nào.

Hai đạo huyết quang chợt lóe lên rồi biến mất cùng sáu đoàn kim quang.

Hai đạo còn lại thì không bị tổn hại, đánh thẳng xuống đỉnh đầu Hàn Lập.

Thân hình Hàn Lập thoảng lên một cái, hiện ra hai cánh tay khác, giơ thẳng lên trời đánh hai quyền về phía hai đạo huyết điện. Quyền chưa chạm vào huyết điện thì đã huyền hóa ra quyền ảnh thật lớn.

Đột nhiên ngũ sắc quang diễm lưu chuyển không ngừng, đồng thời phát ra quyền áp cực lớn, phẳng phất đè nén cả không khí xung quanh. "Ầm ầm", quang mang chiếu xuống, trường bào trên hai tay của Hàn Lập trong nháy mắt hóa thành tro bụi, lộ ra làn da ánh vàng rực rỡ. Mà quyền ảnh cùng tia chớp trong tiếng bạo liệt đều đồng thời hóa

thành tro bụi.

Hàn Lập từ trên không trung rơi xuống, nhưng lập tức đứng thẳng người, nhìn huyết giao phía xa.

Ánh mắt băng hàn dị thường, dường như không chút tổn thương.

Huyết giao trong huyết vụ hút một ngụm lương khí, không có cách nào che dấu sự hoảng sợ trong mắt.

Lúc này, huyết vân trên trời sau khi phóng ra tia chớp thì phảng phất như đã hao hết năng lượng, chỉ một lát đã tan rã.

"Người lại có thể tiếp được mười hai thành Thiên Cương Huyết Lôi của ta! Bất quá ta còn chưa chính thức tu luyện thần thông này thành công, chỉ cần tu vi ta cao hơn một tầng, đồng thời khu sử bốn đợt huyết lôi thì bất luận thể nào, người cũng không có khả năng đỡ được". Mặc dù huyết giao vô cùng khiếp sợ, nhưng vẫn có chút không cam lòng, trầm giọng nói.

Hàn Lập nghe xong thì lam mang trong mắt chớp động, không đáp lời, thân hình đột nhiên thoáng một cái, biến mất trong làn gió nhẹ.

Sau một khắc, huyết vụ trên trời nổi lên cuồng phong, thân hình Hàn Lập quỷ dị hiện ra theo gió, đồng thời hơn mười đạo kim sắc kiếm quang như cuồng phong bạo vũ, chém nhanh xuống.

Kiểm khí tung hoành, hư không gần đó cũng rung động từng đợt, từng đạo bạch ngân giao nhau thoáng hiện ra, trong nháy mắt đã đem huyết vụ bao phủ vào trong kiếm khí.

Nhiều kiếm khí như vậy, thân ảnh bên trong mơ hồ bị chém ra thành vô số mảnh nhỏ, nhưng sau khi huyết vụ tán đi thì chỗ đó cũng trống trơn, không hề thấy thi thể huyết giao.

Hàn Lập có chút ngẩn ra, sau khi đảo qua khắp nơi thì tiếng cuồng tiếu của huyết giao đột nhiên truyền đến từ trên trời cao hơn trăm trượng:

"Người đã tiếp được Thiên Cương Huyết Lôi, huyết mỗ hiển nhiên sẽ không mạo

hiểm cùng người tranh đấu. Nhưng nếu ta trở về bấm lại việc này thì chủ nhân nhất định sẽ cảm thấy hứng thú lớn đối với các hạ. Uhm, lần sau ta và người sẽ không gặp nhau quá lâu".

Hàn Lập vội vàng quay đầu nhìn lại thì chỉ thấy chỗ phát ra thanh âm, không gian ba động, một đạo huyết ảnh chợt lóe, lập tức huyết quang nổi lên, hóa thành một đạo huyết hồng bắn nhanh ra.

Cũng không biết huyết giao thi triển độn thuật quỷ dị gì, mà huyết hồng dĩ nhiên lại phi độn trong khi thi triển súc địa thuật. Độn quang nhìn như bình thường, nhưng sau mỗi lần chớp động thì huyết hồng đã ở xa hơn trăm trượng, chỉ sau mấy lần chớp động đã bay đến cuối chân trời. Sau khi lóe lên lần nữa thì biến mất vô ảnh vô tung.

Loại tốc độ này, cho dù Hàn Lập toàn lực phát động phong lôi sí thì cũng không thể đuổi kịp.

Trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia kinh nghi, thân hình phiêu phù giữa không trung, nhưng cuối cùng lại không truy đuổi.

Một hồi lâu, hắc hắc tay lên, đặt trước mắt mình.

Chỉ thấy nguyên bốn hai bàn tay trắng nõn đã hiện lên một phiến màu đen, mơ hồ có mùi cay cay. Ánh mắt Hàn Lập chớp động, trầm mặc không nói. Huyết giao này tuyệt đối là đệ nhất trong Luyện Hư kỳ.

Muốn cùng đối phương sinh tử một hồi thì ngay cả hắc có kim trùng cùng sát thủ cương, phân thắng cũng chỉ có bảy thành.

Thần thông Thiên Cương Huyết Lôi của đối phương thật sự có uy lực rất lớn, hơn nữa thực lực của bảo vật tựa hồ không thể phòng ngự được. Nếu không thì khi này lúc bị đối phương công kích, Thanh Trúc Phong Vân kiếm sẽ không phải không có chút tác dụng nào như vậy.

Hơn nữa theo lời đối phương nói, thần thông kinh người này hắc còn chưa luyện thành, điều này không khỏi khiến Hàn Lập cảm thấy khó quyết định.

Bất quá điều khiến Hàn Lập biến sắc chính là "Chủ nhân" mà huyết giao đề cập,

không cần phải nói nhiều, tồn tại bậc này căn bản không phải hiện tại hẳn có thể đối kháng.

Mặc dù Hàn Lập cảm thấy nghi hoặc, nhưng mình khi nào lại đụng chạm loại địch nhân đáng sợ như vậy. Nhưng hiện tại không phải lúc nhàn rỗi mà suy nghĩ, phải trở về mặt đất mới được.

Chỉ có trở lên mặt đất, có trường lão Phi Linh tộc thì mấy tên đại địch này không có cách nào bắt được hẳn. Trong nháy mắt Hàn Lập đã nghĩ ra được kế hay nhất.

Lúc này hẳn quay đầu lại, nhìn thoáng qua cự đại chương ngư đang khiêu chiến với ba người Lôi Lan. Hàn quang trong mắt chợt lóe, liền hóa thành một đạo kim hồng bắn nhanh xuống.

Chương ngư đang miễn cưỡng ngăn chặn ba người Lôi Lan thì chỉ cảm thấy kim quang trước mắt chợt lóe, tiếp theo vô số đạo kiếm khí từ không trung bắn xuống.

Nguyên bốn thân hình vô cùng to lớn của chương ngư chỉ trong nháy mắt đã bị trăm thành vô số đao. Một cổ máu tanh lập tức tán ra khắp nơi. Kim quang thu lại, thân hình Hàn Lập hiện ra, sau khi đảo qua ba người Lôi Lan thì lạnh nhạt nói: "Cho các người ba mươi giây hái Minh Diễm quả xuống, sau đó lập tức theo ta trở lên mặt đất. Vượt qua thời gian này, ta sẽ không chờ bất cứ một ai!".

Hàn Lập nói không chút cảm tình.

Chương 1457: Bỏ Chạy

Nghe được lời nói Hàn Lập lãnh khốc như thế, ba người Lô Lan hiển nhiên sẽ không phản đối, dưới sự kinh ngạc, bọn họ không dám trì hoãn liền bay đến dưới Minh Diễm thụ, mỗi người xuất ra một cái mộc hạp, đem vài quả Minh Diễm quả thành thực hái xuống.

Trong đó Tần Hiếu lại càng nhu thuận, sau khi lấy một quả thì hai tay đem mộc hạp dâng cho Hàn Lập.

Hàn Lập không khách khí, tay áo phất một cái, thanh hà quét qua, mộc hạp liền biến mất.

Lúc này hai người Lô Lan và Bạch Bích cũng phân biệt lấy được Minh Diễm quả, đã về tới gần đó.

"Đi thôi, trên đường không được dừng lại, nhất định phải trong thời gian ngắn nhất trở lên mặt đất". Hàn Lập trầm giọng nói một câu, thanh quang trên người chợt lóe, hóa thành một đạo thanh hồng bay lên trời.

Hắn ngay cả một câu cũng không muốn nói nhiều.

Đám người Bạch Bích tuy không biết vì sao Hàn Lập nóng lòng đi như thế, nhưng việc này hơn phân nửa là liên quan đến huyết giao, ngay cả Hàn Lập thâm sâu khó lường mà cũng có bộ dáng như vậy, điều này làm bọn họ càng thêm bất an.

Không dám trì hoãn, đám người Lô Lan thúc dục độn quang, bám sát theo sau.

Trong nháy mắt, đám người đã phá không đi xa.

Hai ngày sau, tại tầng ba Địa Uyên, hắc ảnh nữ tử vẫn đang chống cằm, tựa hồ trầm ngâm điều gì.

Giờ phút này trong đại điện, ngoại trừ hai thị nữ mặc áo xanh thì không còn ai khác.

Đột nhiên một đạo huyết quang bên ngoài cửa bắn nhanh đến ,sau khi quang mang thu lại, hiện ra huyết giao đang nửa quỳ nửa ngồi trong đại điện.

Đúng là huyết giao vừa mới giao thủ với Hàn Lập.

"Bái kiến chủ nhân!". Huyết giao nói.

"Người đấy à, chuyện như thế nào rồi, có giết chết người kia, mang tinh hồn về không?" . Ánh mắt nữ tử đảo qua người huyết giao, lạnh nhạt nói.

"Khởi bẩm chủ nhân, huyết độc bất tài, không giết được những người đó". Huyết độc cúi đầu trả lời.

"Oh, nói như vậy những tên kia thật sự có chuyện". Nữ tử không tức giận, ngược lại cảm thấy có chút hứng thú.

"Đúng vậy, chủ nhân, đám người đó chỉ là một đám Linh Tương kỳ bình thường, nhưng một người trong đó lại lấy tu vi Linh Tương kỳ, đón đỡ mười thành Thiên Cương huyết lôi của tiểu nhân, hơn nữa thân thể đỡ được một kích của Huyết Hà minh châm, khiến nó bắn ngược trở lại. Lúc trước chủ nhân đã dặn dò nếu thấy có gì không thỏa đáng phải lập tức quay về bẩm báo, cho nên tiểu nhân một kích không thành, liền trở về phục mệnh". Huyết độc nói rõ ràng.

"Có thể đỡ được Thiên Cương huyết lôi, thân thể làm Huyết Hà minh châm bắn ngược trở lại?". Hắc ảnh trên kim hoa lẩm bẩm.

Mặc dù bản thân đã sớm nghe được một chút tin tức, nhưng khi được chính huyết giao nói ra thì cũng có chút kinh ngạc.

"Không sai, không riêng gì việc đó, độn thuật của người này cũng cực kỳ kinh người, và còn có thêm vài loại đại thần thông khác, cho dù tiểu nhân toàn lực chiến đấu thì phần thua vẫn là nhiều hơn". Huyết giao chần chờ một chút, rồi nói thêm.

"Chuyện khác không nói, thế gian này thần thông hàng vạn hàng nghìn, vài người thần thông nghịch thiên, có thể tiếp được Thiên Cương huyết lôi của người cũng không tính là chuyện ngạc nhiên. Nhưng lấy tu vi Linh Tương kỳ lại có thể dùng thân thể bắn ngược Minh Hà thần châm của người thì đúng là rất lạ. Điều này nói rõ ràng thân thể

người này đã mạnh đến cực điểm, đúng là huyết thực tốt nhất để cúng tế. Tốt lắm, chúng ta cần phải có ba cực phẩm huyết thực, bây giờ bất quá chỉ tìm được một cái. Ta còn đang lo lắng đây!" . Nữ tử nói lời này hiển nhiên có chút vui mừng.

"Ý chủ nhân là..."

"Hiển nhiên là bốn tôn tự mình ra tay bắt kẻ đó về , dùng để huyết tế". Khẩu khí nữ tử trở nên âm trầm.

"Nhưng chủ nhân... người này cũng là người mà huyết đại nhân muốn!". Huyết giao không nhịn được nói.

"Thật ra huyết lão quái đã sớm biết việc này, mà trên thực tế hẳn chỉ muốn âm hồn của bọn chúng, hơn phân nửa là cùng với Âm Huyền Quỷ Phiến giao dịch gì đó. Ta chỉ muốn thân thể của người này, cũng không có xảy ra xung đột gì, khỏi cần lo!". Nữ tử lạnh giọng nói, đoán ra bảy tám phần mục đích của huyết bào nhân.

"Chủ nhân anh minh!" . Huyết giao có chút chột hiểu.

"Việc này không nên chậm trễ, tại ta sẽ đuổi theo, huyết độc, người cũng theo ta truyền tống đến tầng hai, đuổi theo người này". Nữ tử phân phó.

"Tuân mệnh!". Huyết giao cung kính đáp, liền đứng lên.

Hắc ảnh trên kim sắc cự hoa chợt lóe, nữ tử mang theo hắc quang mơ hồ, quỷ mị đứng dậy.

Nàng bắt quyết, miệng lẩm bẩm, nhất thời một mảnh hắc sắc quang hà từ trên người phun ra, trong nháy mắt đem hai người bao phủ vào trong.

Sau một cái chớp động, hai người đã biến mất trong hắc hà.

Bên kia, dưới sự thúc giục toàn lực của Hàn Lập, đám người Lôi Lan chỉ mất một ngày phi độ, đã đi được thời gian bằng mấy ngày trước kia, nhưng hiện tại vẫn không ngừng cuồng độ.

Cũng may một số yêu thú cùng nguy hiểm trên đường đã sớm càn quét qua, cho nên đoạn đường này cũng không cần lo lắng gì nhiều.

Nhưng cứ như vậy, cường độ liên tục ngày đêm như thế, cho dù là bọn Bạch Bích cũng cảm thấy ăn không tiêu, nhưng ba người nhìn thấy độn quang của Hàn Lập vẫn như trước, mặt vẫn trầm như nước thì trong lòng cũng không dám có chút oán giận, chỉ có thể cắn răng tiếp tục kiên trì.

Lại một ngày nữa trôi qua, sau khi xuất hiện tại chiếu trạch thì đã mơ hồ thấy lối ra tầng hai.

Trong lòng Hàn Lập hơi có chút thả lỏng, nhẹ thở ra một hơi, không chút do dự mang ba người tiến vào trong.

Nửa ngày sau, đám người Hàn Lập đã đứng tại sơn cốc tầng một.

Lúc này Hàn Lập lại ra quyết định khiến đám người Lôi Lan cảm thấy ngạc nhiên.

"Tiếp theo chúng ta sẽ tách nhau ra, mấy người các ngươi cũng không muốn cùng một chỗ, cùng trở về mặt đất chứ!". Ra đến sơn cốc, Hàn Lập im lặng một chút rồi đột nhiên lạnh lùng nói.

"Cái gì, tách ra? Hàn huynh, đây là vì sao?". Bạch Bích cả kinh, sắc mặt Lôi Lan và Tần Hiếu cũng chột biến.

"Sự tình đến lúc này, ta cũng không gạt các ngươi. Chúng ta có thể đã bị một gã yêu vương tại Địa Uyên nhìn trúng. Cho dù ta có chút thần thông cũng không thể là đối thủ của tồn tại bậc này. Mặc dù không biết khi nào đối phương đuổi kịp chúng ta, nhưng tách ra thì đối phương hơn phân nửa sẽ chỉ đuổi theo ta, tỷ lệ các ngươi trở về mặt đất lớn hơn một ít. Mà ta cũng không có vướng mắc gì, tại tầng một toàn lực phi độn. Tại tầng một thì hẳn là có rất ít thứ có thể tạo thành uy hiếp cho các ngươi". Sắc mặt Hàn Lập vẫn âm trầm, nhưng đã giải thích hai câu.

"Tồn tại cấp yêu vương! Loại tồn tại đáng sợ này như thế nào lại nhìn trúng chúng ta. Hàn huynh, ngươi có lầm hay không?". Mặt Tần Hiếu có chút tái nhợt nói.

"Ta không biết nguyên nhân, nhưng những điều cần nói đều đã nói, mạng nhỏ là của các ngươi, tin hay không cũng do các ngươi. Nhưng tốt nhất là lập tức chia nhau chạy trốn, nói không chừng một khắc sau đối phương sẽ lập tức đuổi tới". Ánh mắt Hàn Lập chột lóe.

Ba người Lôi Lan không khỏi nhìn nhau.

Nhưng đúng như lời Hàn Lập nói, mạng nhỏ là của bọn họ, mặc kệ Hàn Lập nói thật hay giả, đã như vậy thì ba người cũng chỉ có thể xem việc này là thật. Hơn nữa xem bộ dáng Hàn Lập cẩn thận như thế, đích xác không hề giống nói láo.

Sau khi Hàn Lập dẫn đầu phá không bay đi, đám người Lôi Lan bất đắc dĩ cũng chỉ có thể làm theo, chạy về hướng khác.

Dựa theo lời Hàn Lập nói, nếu có thể trở lại gặp thánh thượng thì bọn họ sẽ an toàn.

Một đạo thanh hồng xẹt qua một vùng hoang dã, vận tốc cực nhanh, phảng phất như tia chớp. Chỉ sau vài lần chớp động, từ chân trời đã xuất hiện ở một chỗ khác, hơn nữa cả quá trình lại vô thanh vô tức, không phát ra thanh âm nào.

Cho dù yêu vật ,yêu trùng bên dưới có phát hiện ra vận quang thì căn bản không thể đuổi kịp, chỉ có thể trở mắt ra nhìn thanh hồng biến mất.

Trong thanh hồng đúng là Hàn Lập, đang vận chuyển linh lực toàn thân không ngừng, hai tay cầm lấy cực phẩm linh thạch cuộn cuộn bổ sung thể lực.

Năm đó vận niên linh dịch vì nhập cư trái phép đến linh giới, đã biến mất tại không gian tiết điểm.

Hôm nay ngay cả cực phẩm linh thạch trân quý dị thường, nhưng vì bảo trì linh lực trong cơ thể cho nên hắn cũng bất chấp lãng phí.

Lúc ở tầng thứ nhất, hắn nói với đám người Lôi Lan mặc dù hơn phân nửa đều là sự thật, nhưng lại che giấu một điểm.

Đó là hắn mơ hồ cảm giác được những yêu vật kia đều là vì hắn mà tới, không quá chú ý đến đám người Lôi Lan.

Dưới loại tình huống này, tách ra mà đi thì đám người Lôi Lan an toàn hơn nhiều.

Hắn chờ hai vị thánh tử Thiên Bằng tộc tìm được Minh Diễm quả, rồi lại dẫn về tầng một thì xem như đã hết sức tận tâm. Chuyện tiếp theo thì hắn nên vì cái mạng nhỏ của mình.

Phi hành cho đến lúc này, mặc dù hãn vẫn chưa phát hiện gần đó có cái gì khác thường xuất hiện, hơn nữa khoảng cách đến lối ra cũng không xa, nhưng Hàn Lập vẫn không dám có chút khinh thường.

Độn quang chẳng những không chậm, mà sau khi hãn phun ra một ngụm tinh huyết, trong thanh quang mơ hồ mang theo vài tia huyết sắc.

Độn tốc vì vậy mà lại nhanh thêm vài phần.

Đối với Hàn Lập mà nói, hao tổn một chút nguyên khí mà có thể tránh được một gã yêu vương Hợp THỂ kỳ thì tự nhiên là hành động sáng suốt.

Nhưng sau khi phi hành được nửa ngày, sắc mặt Hàn Lập trong độn quang bỗng đại biến, quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ thấy chân trời phía sau không biết từ khi nào xuất hiện một phiến hắc sắc hà quang, trực tiếp cuộn cuộn bắn thẳng đến hãn.

Chỉ một lần chớp động đã kéo gần khoảng cách lại còn một nửa.

Sắc mặt Hàn Lập cực kỳ khó coi, không suy nghĩ nhiều, hai cánh sau lưng đồng thời sáng ngời, trong nháy mắt hóa thành một đạo thanh bạch tế ti bắn nhanh đi, thoáng một cái đã vọt ra ngoài trăm trượng.

Giờ phút này hãn không che dấu gì nữa, đem phong lôi sí phát huy triệt để.

Một tiếng hừ nhẹ từ trong huyết hà truyền ra, nhưng lại truyền đến trong tai Hàn Lập cực kỳ rõ ràng, giống như người đang ở sát bên tai.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, cũng không quay đầu lại, cuồn cuộn thúc dục hai cánh sau lưng.

Thanh bạch tế ti phát ra tiếng sắc nhọn, hư không nơi độn quang đi qua đều để lại một đạo bạch ngân tinh tế, phảng phất như muốn trực tiếp xuyên thủng cả không gian gần đó

Chương 1458: Mười Đồi

“Quả nhiên người này có chút thần thông, nhưng nếu ta đã đuổi theo mà lại còn có thể chạy thoát thì đúng là thiên hạ chê cười.” Thanh âm một nữ tử truyền ra.

Trong hắc sắc hà quang rõ ràng là hắc ảnh nữ tử cùng huyết độc.

Cũng không biết bọn họ dùng thủ đoạn gì mà lại có thể truy tung chính xác Hàn Lập, nữ tử cười khê bất quyết.

Hắc sắc quang hà đang vây lấy hai người đột nhiên xoay tròn, biến thành một hắc sắc quang trận.

Bên trong quang trận lưu chuyển quang mang kỳ lạ, thân hình huyết độc hơi mơ hồ, sau một khắc liền biến mất, một màn không thể hình dung hiện ra.

Thanh bạch tế ti đang phi động thì cách đó không xa, không gian đột nhiên ba động, một hắc sắc pháp trận lớn quỷ dị hiện ra.

Hàn Lập cả kinh, muốn dừng động quang lại thì đã trễ.

Phong lôi sí toàn lực phi động dĩ nhiên rất nhanh, nhưng lại không có cách nào tùy tâm sở dục khống chế động tốc.

Chỉ thấy thanh bạch tế ti lóe lên rồi đâm thẳng vào trong pháp trận.

Hàn Lập chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, bốn phương tám hướng đều là hắc sắc quang hà, cũng có từng trận âm phong thổi đến, cả người phảng phất như tiến vào minh giới chi môn.

Hàn Lập hoảng sợ, không suy nghĩ nhiều, trên người phát ra một tiếng sét đánh, nhất thời vô số kim hồ bắn ra, hóa thành một kim sắc điện xà, chuyển động không ngừng.

Sấm sét ầm ầm!

Vô luận là hắc hà hay âm phong khi đến gần kim sắc điện hồ, tất cả đều như gặp phải khắc tinh, đều tự bạo liệt biến mất.

“Ích Tà Thần Lô! Người dĩ nhiên lại tu luyện thần lô này!” Bốn phương tám hướng vang lên tiếng giạt mình của nữ tử. Hàn Lập ngẩn ra, còn chưa biết ý của đối phương thế nào thì chợt thấy hắc hà bốn phía xoay tròn một trận, hơn nữa lại càng lúc càng nhanh.

Hàn Lập kinh hãi, kim hồ trên người nhất thời quay về, biến thành một kiện kim sắc lô y bao lấy chính mình.

Nhưng đúng lúc này lại truyền đến tiếng cười khúc khích của nữ tử.

“Đạo hữu không nên kinh hoảng, thiếp thân không có gì ác ý, chỉ là muốn mời đạo hữu đến chỗ tại hạ một đoạn thời gian mà thôi.”

Hàn Lập sao có thể thật sự nghe lời của đối phương, hai cánh sau lưng vừa động, muốn chạy trốn. Nhưng nữ tử kia tựa hồ đã sớm đoán được, đột nhiên vỗ lên hư không.

Một cỗ cự lực vô hình ập đến người Hàn Lập, thấy thân thể mạnh mẽ của hắn mà cũng không khỏi phải ngừng lại.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, mà chỉ trong chốc lát trì hoãn này, hắc mang chợt lóe, thân hình ba người cùng biến mất. Sau khi Hàn Lập trải qua một trận thiên toàn địa chuyển thì trong lòng thầm kêu không tốt, vội vận chuyển Đại Diễn Quyết, thần thức mới thanh tỉnh trở lại. Lúc này hắn mới phát giác mình đã được truyền đến một tế đàn trên đài cao, dưới chân rõ ràng là một cái Truyền Tống Trận.

Cách đó không xa, nữ tử kia và huyết giao vẫn đứng đó không nhúc nhích, phảng phất như chưa bao giờ di động.

Mà dựa theo hắc ám chi khí nồng đậm trên không, hắn xác nhận nơi này đúng là tầng hai.

Càng làm cho hắn ớn lạnh chính là trên đài cao còn có bảy tám gã yêu vật hình thái khác nhau, mỗi tên cũng đều có bộ dáng nửa người nửa yêu.

Tu vi không cao, bộ dáng chỉ có Nguyên Anh Kỳ cùng Hóa Thần Kỳ.

Nhưng nhìn thấy kiến túc to lớn trên đài cao, hắc hiển nhiên nhận ra mình đã bị đưa đến sào huyệt của yêu vật.

Hàn Lập âm thầm kêu khổ không ngừng, trong lúc nhất thời cũng không dám làm ra cử động liều lĩnh gì, chỉ nhìn nữ tử đối diện không nói gì.

Hiển nhiên vị nữ tử này chính là chủ nhân của huyết giao, nếu không thì sao lại có loại thần thông này, nhắc tay nhắc chân là đưa được hắc đến đây.

“Trước tiên mời đạo hữu theo thiếp thân đến đại điện một chuyến.” Hắc ảnh nữ tử cúi đầu cười, thân hình vừa động liền bay đến kiến trúc phía xa.

Huyết độc dùng ánh mắt kỳ quái đánh giá Hàn Lập một cái, sau đó cũng bay theo hắc ảnh nữ tử, bộ dáng không hề sợ Hàn Lập đào tẩu.

Hàn Lập đảo qua kiến trúc, ánh mắt lại nhìn lên trời cao vài lần, trên mặt không khỏi hiện ra vẻ cười khổ.

Chỉ thấy trên không trung là hồi vân, ẩn ước còn có hắc sắc lôi điện thiểm động, có một cổ linh áp như ẩn như hiện, rõ ràng là có người dùng đại pháp lực hạ cấm chế, nhất thời hắc cũng không có cách bài trừ trong thời gian ngắn.

Nhưng nghe nữ tử nói vậy, hình như cũng không phải lập tức hạ sát thủ, nếu đã như thế thì trước tiên cứ đi theo xem đối phương muốn gì, nếu khiến đối phương tức giận thì không hay.

Hắc hiển tại không thể ngoan cố.

Hàn Lập tự định giá xong, hơi an tâm một chút, thanh quang trên người chợt lóe, hóa thành một đoàn thanh quang theo sau.

Dưới sự dẫn đường của hắc ảnh nữ tử, Hàn Lập đến một tòa kiến trúc được chế từ gỗ, hắc ảnh nữ tử và huyết giao liền đi vào trong.

Ánh mắt Hàn Lập khi đảo qua trên người mấy yêu vật canh cửa thì trên mặt hiện ra vẻ cổ quái.

Yêu vật canh cửa rõ ràng là mấy viên hầu thấp bé, dưới thân là hắc sắc cự linh hoa,

bộ dáng như cắm thẳng vào đất.

Ánh mắt hẩn chột động, lộ ra vẻ như nghĩ tới người nào đó.

Hàn Lập cảm giác mình dường như đã hiểu được một chút nguyên nhân.

Không hề trì hoãn, hẩn hít một hơi, rời ánh mắt khỏi yêu viên, bước vào trong cửa điện.

Trong đại điện trống rỗng.

Ngoại trừ hắc ảnh nữ tử và huyết giao thì không còn ai khác.

Hai bên đại điện là hai hàng ghế sắp thẳng tắp.

Mà nữ tử thì đi đến một đóa kim sắc cự hoa ngồi xuống, huyết giao thì thành thật đứng thúc thủ một bên.

“Người đâu, dâng trà cho khách quý!” Nữ tử ý bảo Hàn Lập ngồi xuống ghế ở gần đó, rồi vỗ nhẹ tay hai tiếng.

Một lát sau, một thị nữ mi thanh mục tú không biết từ đâu xuất hiện, trong tay nâng một cái khay, trên đó đặt hai chén trà màu trắng.

Thị nữ đưa một chén cho Hàn Lập, chén kia thì đưa cho hắc ảnh nữ tử, còn huyết giao thì không có.

Huyết độc thần sắc vẫn như thường, dường như không để ý việc này. Hàn Lập nhìn nước trà trong tay, khóe miệng co quắp một chút, cũng không dám uống.

Trong chén trà trắng noãn như ngọc kia, mơ hồ tản ra một cỗ tinh khí, nhưng nước lại là màu đen.

Không nói đến việc uống, chỉ cần ở gần như thế cũng đã làm sắc mặt Hàn Lập biến đổi vài lần.

Lấy kiến thức của hẩn, trong phút chốc đã nhìn ra trong nước trà hiển nhiên có không ít vật kỳ độc, ước chừng mấy chục loại. Bất quá hẩn cũng chỉ có thể phân biệt được một phần nhỏ mà thôi.

Nhưng những loại độc vật hẩn nhận biết được này, chỉ cần người bình thường dính một chút là sẽ chết ngay tức khắc.

Ngay cả khi Hàn Lập tự tin đối với thân thể của mình thì cũng không dám dễ dàng uống trà độc.

“Đạo hữu yên tâm, đây là Âm Sát Trà, là do ta dùng tám mươi một loại kỳ độc luyện thành, trong đó một số loại hiển nhiên là kỳ độc, nhưng độc vụ lại có tác dụng hỗ trợ, không làm hại, ngược lại còn có lợi đối với thần thức.” Tựa hồ nhìn ra vẻ chần chờ của Hàn Lập, nữ tử lạnh nhạt cười, cúi đầu nhấp một ngụm trà. “Âm Sát Trà!”

Thần sắc Hàn Lập vừa động, cúi đầu nhìn cẩn thận nước trà trong tay, sau khi do dự thì cũng nhẹ giọng nói một tiếng.

Lấy thần thông của đối phương, nếu muốn giết hẩn thì hẩn cũng không có cách chống đỡ, chỉ bằng biểu hiện tốt một chút. Mà xem bộ dáng đối phương, tựa hồ việc này cũng không cần nói dối.

Nước trà vừa vào miệng thì đầu tiên là một trận kỳ khổ, xuống cổ họng thì hóa thành một đoàn kỳ nhiệt, chỉ chốc lát đã lan ra khắp kinh mạch, đồng thời trong đầu truyền tới một trận lạnh lẽo, thần trí rõ ràng thanh tỉnh hơn vài phần.

Thần niệm nhanh chóng dò xét khắp cơ thể, không hề có độc tính tồn tại.

Hàn Lập lúc này mới an tâm.

“Đa tạ tiền bối khoản đãi, nhưng không biết vì sao tiền bối lại đem văn bối đến đây. Văn bối lần đầu tiên đến Địa Uyên, tựa hồ chưa đắc tội lần nào!” Hàn Lập buông chén trà xuống bàn, ngưng trọng hỏi.

“Ta mời đạo hữu đến đích thật là có chút chuyện quan trọng cần thương lượng, bất quá việc này không vội, trước tiên đạo hữu có ở đây vài ngày. Vài ngày sau ta sẽ nói rõ ràng. Được rồi, xin hỏi đạo hữu xưng hô thế nào, thiếp thân là Mộc Thanh!” Hắc ảnh nữ tử nhìn Hàn Lập đánh giá một phen, thấy Hàn Lập có chút sợ hãi thì mới nói.

“Hóa ra là Mộc Thanh tiền bối, văn bối họ Hàn!” Hàn Lập sau khi do dự một chút thì thành thật nói.

Nếu lừa gạt cấp trên thì đúng là không thông minh.

“Hóa ra là Hàn đạo hữu, Bích Nhi, người mang Hàn đạo hữu đến quý tân lâu nghỉ ngơi một chút, bất luận có nhu cầu gì thì cũng nhất định phải làm đạo hữu hài lòng.” Mộc Thanh gật đầu, nhưng thanh âm đột nhiên mười phần băng hàn.

Thị nữa kia ngấn ra, nhưng lập tức lĩnh mệnh.

Hàn Lập bất đắc dĩ chỉ có thể đứng dậy, đi theo lục sam nữ tử ra đại điện, nháy mắt, trong điện chỉ còn lại Mộc Thanh và huyết độc.

Hắc ảnh nữ tử nhìn phương hướng Hàn Lập biến mất, ánh mắt chớp động không biết đang nghĩ gì, nhưng huyết độc bên cạnh lại không nói một lời, phảng phất như đã câm điếc.

“Huyết độc, người không hỏi tại sao ta lại thay đổi chủ ý sao?” Đột nhiên nữ tử mở miệng.

“Chủ nhân đã làm vậy thì hiển nhiên có đạo lý của chủ nhân, tiểu nhân không cần hỏi nhiều.”

Huyết độc khom người, bình tĩnh trả lời.

“Hắc hắc, người rất sáng suốt. Kỳ thật đây cũng không phải là bí mật gì, nói cho người cũng không sao. Ta sở dĩ đột nhiên thay đổi chủ ý, không bắt hãm làm huyết thực đương nhiên là vì phát hiện tên này có giá trị lợi dụng rất lớn.” Nữ tử cười nhẹ.

“Giá trị lợi dụng lớn, chủ nhân chẳng lẽ ám chỉ Ích Tà Thần Lô của người này!” Huyết giao rừng mình, tự định giá rồi hỏi.

“Hắc hắc, người này đúng là có thần thông này, cực phẩm huyết thực đương nhiên khó tìm, nhưng cũng có thể tìm thấy. Nhưng với sự trợ giúp của thần lô thì giúp cho mưu đồ đại sự của ta có thêm một phần nắm chắc.” Mộc Thanh nói.

Chương 1459: Thần Lô Chi Mê

“Hóa ra là liên quan đến đại sự của chủ nhân, khó trách lại thay đổi chủ ý. Bất quá người nọ là người mà huyết lão quái muốn giết, chủ nhân còn phải cho hắn một cái công đạo, bởi huyết lão quái cũng không phải là người có lòng dạ rộng lượng.” Huyết giao cười cười.

“Ừh, việc này ta tự có chừng mực, bất quá hiện tại chưa nên làm rõ chuyện tiểu tử họ Hàn, trước tiên ngươi có trông chừng hắn cho ta, đừng để hắn có cơ hội chuồn mất, đến lúc đó lại khiến ta phí một phen tay chân.” Mộc Thanh phân phó. “Vâng, trong khoảng thời gian này tiểu nhân sẽ trông chừng hắn.” Huyết độc cung kính đáp ứng. Mộc Thanh gật đầu hài lòng, sau đó phất tay, huyết độc thức thời liền rời khỏi đại điện. Mà hắc ảnh nữ tử sau khi hơi trầm ngâm thì đột nhiên vỗ vào kim sắc cự hoa dưới người.

Cự hoa rung động, đột nhiên từ trung tâm cự hoa hiện ra một kim sắc viên kính (gương hình tròn), hình dáng cổ quái, phù văn chớp động.

Mộc Thanh há miệng phun ra một đoàn lục khí.

Nhất thời kim quang thoáng một cái, lục khí quỷ dị chui vào bên trong kính.

Linh quang trên mặt kính chợt lóe, một tầng kim hà hiện ra....

Sau một lúc lâu, từ trong kim hà truyền ra thanh âm đờ đẫn của một nam tử:

“Mộc đạo hữu, ngươi tìm ta có chuyện gì.”

Mộc Thanh nghe được thanh âm này, nở nụ cười, trả lời.

“Lục Túc huynh, không biết huynh thu thập âm khí thế nào rồi, có đủ để Quỷ Phiền Tử ngưng luyện âm giáp huyền quỷ hay không?”

“Tình huống âm khí ở mấy tầng dưới đều bị ta thu thập hết, âm khí tầng một mặc dù rất thưa thớt, nhưng chỉ cần tốn chút thời gian thì cũng có thể thu thập không ít, cũng đủ

để Quý Bà ngưng luyện ra tám ngàn huyền quỹ. Mộc đạo hữu như thế nào lại đột nhiên hỏi tại hạ việc này.” Nam tử trầm mặc một lát, rồi không hề cảm tình nói.

“Dựa theo kế hoạch, tám vạn quyền quỹ cùng hơn vạn khôỉ lỏi chỉ là pháo hôi mà thôi, là dùng để giải khai sự cản trở của đàn quỹ Minh Hà. Nhưng cuối cùng muốn bài trừ kết giới của Minh Hà Chi Địa vẫn còn cách khác, chỉ dựa vào thủ đoạn mà chúng ta chuẩn bị ban đầu thì vẫn còn chưa ổn thỏa.” Mộc Thanh không trực tiếp trả lời, mà hơi trầm ngâm một lát rồi nói. “Như thế nào, nói như vậy chẳng lẽ Mộc đạo hữu đã tìm ra cách nào tốt hơn để bài trừ kết giới sao?” Phản ứng của nam tử cũng cực nhanh, thanh âm có chút biến hóa. “Ha ha, Lục Túc huynh thật là hiểu rõ tiểu muội, tiểu muội đích xác mới vừa có thu hoạch, muốn trước tiên cùng đạo hữu thương lượng một chút...” Nữ tử cười nhẹ. “Thu hoạch? Tạm thời nói ta nghe một chút.” Thanh âm nam tử đã khôi phục lại bình ổn.

“Hôm nay ta tìm được một gã có thể khu sử Ích Tà Thần Lôi, mà kết giới tại Minh Hà mặc dù nói lấy âm khí làm cấm chế, nhưng phiên toái nhất chính là Minh Ma Chi Khí trong đó. Ma khí này cực kỳ thuần, chúng ta có cách nhưng cũng không đảm bảo được bao nhiêu. Nhưng nếu có Ích Tà Thần Lôi thì ma khí này sẽ không còn gây sợ hãi nữa.” Thần thái nữ tử cũng trở nên ngưng trọng.

“Ích Tà Thần Lôi quả thực rất có lợi đối với việc trừ ma, nhưng thời thượng cổ, lúc Tà Long Tộc xưng bá linh giới thì cơ hồ đã đem tất cả Kim Lôi Trúc ở linh giới hủy hết, những kẻ tu luyện và giữ Kim Lôi Trúc cũng bị giết sạch. Hiện tại như thế nào lại xuất hiện một gã khu sử Ích Tà Thần Lôi, người không lầm chứ.” Nam tử chậm rãi nói, tựa hồ có chút không tin. “Điểm này cứ yên tâm, người nọ đích thật thi triển Ích Tà Thần Lôi, tiểu muội vẫn có thể nhận ra được.”

“Duy chỉ có vấn đề là người này tựa hồ không biết pháp môn khu sử Ích Tà Thần Lôi chính thức, chỉ khu sử như lôi điện bình thường, còn chưa thể phát huy được một phần.”

Mộc Thanh đột nhiên cười lạnh.

“Oh, nói như thế thì đúng là có khả năng, đại khái người này trong lúc vô lúc vô ý chiếm được Kim Lôi Trúc còn sót lại, cơ duyên xảo hợp tu thành thần thông này.” Nam tử gọi là Lục Túc kia bình tĩnh nói.

“Ha ha, tiểu muội cũng nghĩ vậy, nếu không phải người này không thể phát ra uy lực hoàn toàn, thì có lẽ ta cũng phải kiêng kỵ. Bất quá, nếu có thể gặp được một người như vậy thì đúng là cơ duyên lớn, xem ra trời cao cũng ủng hộ đại sự của chúng ta.” Mộc Thanh thản nhiên cười.

“Chỉ cần người này thật sự có Ích Tà Thần Lô, tự nhiên sẽ là một cánh tay đắc lực. Nhưng người đột nhiên nói cho ta biết điều này, hẳn là trong đó có gì phiến toái!” Nam tử đột nhiên hỏi.

“Lục Túc huynh sáng suốt, kỳ thật người này cũng không phải là người mà ta biết trước tiên, là người mà huyết lão quái muốn ta giết, rồi mang âm hồn giao cho hắn. Theo ta đoán, việc này hơn phân nửa là có quan hệ với Quỷ Bà.” Mộc Thanh mỉm cười. “Hóa ra là thế, Mộc đạo hữu muốn tự mình khống chế người này, cho nên muốn ta nghĩ cách.” Nam tử trong nháy mắt đã hiểu dụng ý của Mộc Thanh, nói.

“Tiểu muội đúng là có ý này, Lục Túc huynh hẳn là rất rõ, tiểu muội nguyên vốn là Mộc Linh ngưng thành thân thể, đối với Kim Lô Trúc hiểu rất rõ, trong bốn người không ai có thể so sánh với ta. Nếu ta tự mình chỉ điểm cho người nọ thì mới có thể làm cho uy lực Ích Tà Thần Lô nhanh chóng tăng lên, có thể kịp lúc thực hiện đại sự.” Mộc Thanh cười duyên nói, tựa hồ không hề giấu diếm ý định của mình. “Ừh, người nói cũng có lý, nhưng việc này trọng đại, ta phải đợi mấy người đối mặt thương lượng, ngoài ra a cũng muốn đích thân nhìn thấy người nọ.” Nam tử trầm ngâm một lát rồi đáp.

“Điều này tất nhiên có thể, nửa tháng sau chúng ta sẽ tụ hội, Quỷ Bà và Địa Huyết xin nhờ Lục Túc huynh thông báo giùm. Đến lúc đó, tiểu muội sẽ ở tại Mộc Tiên Điện đợi ba vị đạo hữu đại giá quang lâm.” Mộc Thanh vừa cười vừa nói. “Được, cứ quyết định như vậy.” Mộc Thanh đồng ý nói.

Lập tức kim hà trên kim sắc kính thu về, không còn âm thanh gì truyền tới nữa, nam tử tên gọi là Lục Túc đã tự cắt đứt liên lạc.

“Hừ, quả nhiên đúng như ta đoán, Lục Túc không thèm quan tâm người này ở trong tay người nào. Như vậy thì hẳn là kẻ duy nhất không e ngại Ích Tà Thần Lô, nhưng hai người kia sợ rằng sẽ không dễ dàng buông tay.”

“Nhưng nếu đã rơi vào tay ta mà còn muốn ta giao người thì đúng là si tâm vọng tưởng.” Mộc Thanh âm trầm cười lạnh, tiếng cười vang khắp đại điện. Hàn Lập hiện đang

ngồi bên cạnh một cái bàn tròn, nhìn người đối diện, một hồi lâu vẫn không nói gì.

Đây là một gã nam tử bộ dáng như nho sinh, đang rót rượu chuyện trò với Hàn Lập không thôi.

Mà trên bàn được bày đủ các loại mỹ vị cùng một vò rượu màu đen, từ trong vò rượu phát ra mùi rất thơm. Mà lục sam thị nữ tên là Bích Nhi kia thì ở một bên hầu hạ.

“Cạn ly nào, Hàn huynh đệ, nếm thử một chút cốt nhục tửu của chúng ta đi. Rượu này mặc dù không thần kỳ như Âm Sát Trà, nhưng cũng dùng vạn niên linh nhục chi tửu luyện thành, động dạng cũng có công dụng dưỡng thần. Hàn đạo hữu chỉ cần uống vài chén thì sẽ biết diệu dụng trong đó.” Trung niên nho sinh vô cùng nhiệt tình nói. “Huyết độc tiên bối, tại hạ không biết uống rượu, vừa rồi đã uống mấy chén, hiện tại nếu uống nữa thì không chịu nổi, thật là xấu hổ.” Hàn Lập bất đắc dĩ nói. Trung niên nho sinh kia đúng là do huyết giao biến thành hình người đầy đủ.

Sau khi Hàn Lập được an bài trong một tòa lầu các thì hắn cũng lập tức theo đến, lập tức phân phó một bàn tiệc rượu, ở đâu hò hét.

Hàn Lập thân đang ở chỗ đối phương, hiển nhiên sẽ không cự tuyệt, chỉ có thể kiên trì cùng huyết giao này đối ẩm.

“Ha ha, đã đạt đến tu vi như chúng ta, chỉ một ít linh tửu thì sao có thể làm chúng ta say, Hàn huynh đệ chẳng lẽ vẫn còn ghi hận chuyện cùng ta giao thủ lúc trước.” Huyết độc đột nhiên nói.

“Hắc hắc, chuyện lúc trước chỉ là chuyện nhỏ, văn bối đã sớm quên, như vậy thì sao có thể bất mãn gì với tiên bối. Được rồi, tại hạ kính tiên bối một chén.” Hàn Lập chỉ có thể trả lời như thế.

Lập tức hắn cầm lấy một ly, uống cạn.

Lục sam nữ tử đứng bên cạnh lập tức tiến lên ôm lấy vò rượu, lại rót cho Hàn Lập một chén đầy.

Hàn Lập nhíu mày, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

Huyết độc đối diện thì lại cười nói:

“Hàn huynh đệ cứ yên tâm ở lại Mộc Tiên Cốc chúng ta. Chủ nhân đối với Hàn huynh đệ cũng kính trọng vài phần như thế, khẳng định là có chỗ nhờ cậy, đến lúc đó bất luận là chuyện gì, thì cũng được tặng kỳ vật, chẳng phải tốt hơn so với việc đạo hữu trở nên mặt đất, làm thánh tử Phi Linh Tộc sao. Ta nói thẳng, những thứ mà quý tộc có thể cung cấp cho đạo hữu, Địa Uyên chúng ta đồng dạng cũng có thể cung cấp, thậm chí còn nhiều hơn. Đây cũng chính là cơ duyên khó gặp của đạo hữu!” Huyết độc chậm rãi thuyết phục. Khóe miệng Hàn Lập có chút co quắp, không trực tiếp trả lời mà ngược lại mỉm cười hỏi: “Vậy không biết nơi này là tầng mấy Địa Uyên, Mộc Thanh tiên bối đem tại hạ đến đây là vì việc gì, tiên bối có thể tiết lộ một chút được không?”

“Nếu nói rằng một chút dụng ý của chủ nhân mà ta cũng không biết thì tất nhiên là nói dối, nhưng việc này hiện tại Huyết mỗ không tiện nói rõ. Nhưng Hàn huynh đệ yên tâm, chủ nhân căn bản cũng không định giấu diếm lâu, nhiều lắm thì nửa tháng hoặc một tháng nữa sẽ nói rõ tất cả cho đạo hữu biết. Về phần nơi này là tầng mấy thì không cần gì phải giấu diếm, nơi này là Hắc Vụ Lâm ở tầng ba Địa Uyên.” Huyết độc không suy nghĩ thêm, trả lời. “Hắc Vụ Lâm! Chính là nơi bị âm vụ bao phủ, một khi có người tiến vào thì không thể thoát ra!” Hàn Lập nghe vậy, không khỏi biến sắc.

“Ha ha, đích xác là nơi này, không biết tại quý tộc lại có danh tiếng lớn như vậy. Kỳ thật đây chỉ là chủ nhân thi triển thần thông, trong rừng bày ra một chút cấm chế nhỏ mà thôi.” Huyết độc cười ha ha nói.

“Thì ra là thế.” Hàn Lập cười khổ một tiếng, không hề nói thêm gì nữa.

“Nhân tiện, có một việc mà Huyết mỗ cảm thấy kỳ quái, không biết Hàn huynh đệ có thể giải thích một chút không.” Sau khi lại mời Hàn Lập vài chén rượu, hắc mang trong mắt trung niên nhân chợt lóe, bỗng nhiên hỏi.

“Oh, tiên bối có việc gì khó hiểu, tại hạ nếu không biết thì sẽ không nói bừa.” Hàn Lập rung mình, Đại Diễn Quyết trong cơ thể vận hành, đem tất cả men say trong đầu xóa hết!

Chương 1460: Gặp Lại Nguyên Dao

“Ha ha, kỳ thật cũng không có gì, tại hạ đối với thân thể cường đại của Hàn huynh đệ thì hết sức tò mò. Phải biết rằng Huyết Hà Minh Châm của tại hạ mặc dù không nổi tiếng là bảo vật sắc bén, nhưng lấy thân thể mà làm nó bắn ngược lại thì quả rất khó tin.” Huyết độc nói, đồng thời hai mắt nhìn Hàn Lập không chớp.

“Hóa ra tiền bối muốn hỏi việc này, thân thể văn bối đích xác so với người bình thường mạnh hơn một chút, nhưng bất quá chỉ là năm đó có chút cơ duyên, từng ăn qua loại linh dược làm thân thể cứng cáp mà thôi, sao có thể so sánh với giao long chi khu như tiền bối.” Hàn Lập bất động thanh sắc trả lời.

“Linh Dược, ta cũng đoán là thế, nhưng Hàn huynh đệ cuối cùng lại tiếp được một kích kia của ta, pháp tướng ba đầu sáu tay kia tựa hồ không phải là chân linh pháp tướng của quý tộc, tại hạ nhìn có chút quen mắt, dường như đã nhìn thấy ở đâu rồi, nhưng trong lúc nhất thời lại không thể nhớ ra, Hàn đạo hữu có thể giải thích một chút không.” Huyết độc cười khê nói.

“Oh, đó là văn bối trong lúc vô ý luyện được một pháp môn ngoại tộc, sau khi tu luyện lung tung một hồi thì ra thần thông này, về phần tại sao lại có pháp tướng này thì văn bối cũng không hiểu rõ lắm.” Hàn Lập lãnh đạm trả lời, đem tất cả nói hàm hồ, trả lời so với không trả lời cũng không có gì khác nhau.

Nghe Hàn Lập nói khéo léo như thế, huyết độc có chút ngoài ý muốn, nhưng lại cười ha ha không đề cập đến việc này, tiếp tục mời Hàn Lập uống rượu.

Cứ như vậy, vị huyết giao Luyện Hư Kỳ này uống rượu cho đến khi say, mới nghiêng ngả cáo từ Hàn Lập rời đi. Hàn Lập đứng ở cửa sổ lầu các, vẻ mặt tươi cười nhìn tình hình bên ngoài lầu các.

Khi thấy huyết độc nghiêng ngả đi vào một lầu các cách Hàn Lập không xa, cách khoảng trăm trượng, hắn mới nhú mày.

Gần như thế, chỉ cần hần hơi có cử động gì thì không thể tránh được giám thị của huyết giao, xem ra đây là người mà Mộc Thanh phải tới giám thị hần.

Hàn Lập yên lặng nghĩ vậy, rời khỏi cửa sổ.

Lúc này, lục sam thị nữ đã dọn tiệc rượu xuống, lần nữa lau chùi sạch sẽ, sau đó cung kính đứng một bên Hàn Lập, chờ hần phân phó. “Người trước tiên đi xuống, ta cần nghỉ ngơi một chút.” Hàn Lập không chút khách khí, phất tay bảo thị nữ rời đi. “Vâng, Hàn tiên sinh, tiểu tỳ ở tầng một, tiên sinh tùy thời đều có thể gọi.” Lục sam thị nữ đáp ứng một tiếng, phi thường nhu thuận rời đi. Hàn Lập lạnh nhạt nhìn qua thân ảnh nữ tử biến mất tại cầu thang, bàn tay hướng vòng trữ vật phất một cái, hà quang chột lóe, một thanh sắc trận kỳ hiện ra.

Hần giơ tay lên, mười đạo thanh mang phương bốn phía phòng bay đi, chột lóe rồi biến mất vào hư không. Hàn Lập bắt quyết, lại đánh ra một đạo thanh sắc pháp quyết. “Phanh”, một tầng thanh sắc quang mạng hiện lên trên vách phòng, hình thành một tầng cấm chế phong bế, cấm chế này cũng không có năng lực phòng hộ gì, nhưng đối với việc ngăn cản thần niệm của người khác lại có chút thần diệu.

Ngay cả khi biết mình gần giống như bị giam lỏng, nhưng Hàn Lập cũng tuyệt đối không muốn tất cả mọi chuyện của mình lại dễ dàng bại lộ. Lúc này, tại một lầu các khác, huyết độc đang khép hờ hai mắt ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, thần sắc chột động, mở hai mắt ra, nhưng sau khi khước miệng nổi lên một tia cười lạnh thì lần nữa nhắm mắt lại. Lúc này, Hàn Lập đã kê đầu lên gối nằm nghỉ, mặc dù thân ở chỗ nguy hiểm, nhưng thời gian thí luyện kia đã làm tâm thần hao tổn không ít, vừa lúc nhân cơ hội này khôi phục một chút. Chờ khi thể xác và tinh thần hần khôi phục hoàn toàn, sẽ lại cẩn thận tự suy nghĩ cách thoát thân. Trong lòng nghĩ vậy, Hàn Lập rất nhanh chìm vào giấc ngủ, hần ngủ suốt một ngày một đêm mới tỉnh lại.

Từ trên giường ngồi dậy, Hàn Lập không chút hoang mang sửa sang lại quần áo, rồi ngồi lên mộc ghế cạnh giường, tay nâng cằm lắng lặng tự định giá. Đối với hia người Mộc Thanh và huyết giao, nếu nói rằng vì coi trọng hần thì hần căn bản không tin.

Cái khác không nói, bằng vào kinh nghiệm tranh đấu nhiều năm của hần, lúc nhị yêu này truy sát đều mang theo sát khí, như thế nào lại giấu diếm được thần thức linh mẫn của hần. Rõ ràng là lúc đầu mang sát tâm, muốn lấy mạng hần.

Về phần yêu nữ Mộc Thanh này vì sao đột nhiên thay đổi chủ ý, khẳng định là đối phương đã phát hiện mình có giá trị lợi dụng.

Bây giờ suy nghĩ cẩn thận, từ khi đối phương đuổi theo mình rồi đột nhiên thay đổi chủ ý nhốt mình, khoảng thời gian này kỳ thật chỉ là trong nháy mắt.

Nữ tử Mộc Thanh này tổng cộng chỉ nói một hai câu, chỉ là nhắc tới Ích Tà Thần Lôì mà thôi! Chẳng lẽ là vì Ích Tà Thần Lôì? Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, cảm giác mình đã đoán ra được tám chín phần.

Bất quá Ích Tà Thần Lôì ngay cả khi có công hiệu khu ma trừ tà, nhưng nếu ma khí cùng tà khí đạt đến trình độ cường đại nhất định thì hiển nhiên không dễ bài trừ, loại uy lực bậc này như thế nào có thể được yêu vương Hợp Thể Kỳ như Mộc Thanh để mắt. Nếu như ngay cả bọn họ cũng không thể đối phó với ma vật hoặc tà linh, thì Ích Tà Thần Lôì của Hàn Lập lại càng không thể. Bất quá hắn vẫn chỉ nghĩ được đến đó, không khỏi thở dài một hơi. Nếu thật sự đối phương muốn lợi dụng mình, thì tánh mạng tạm thời không cần lo. Chỉ cần cơ trí một chút, hắn rất tự tin có thể chạy thoát. Tiêos theo, hắn phải đợi yêu nữ Mộc Thanh nói rõ việc này, sau đó mới tùy theo hoàn cảnh mà định đoạt. Trong lòng âm thầm nghĩ thế, Hàn Lập tạm thời an tâm.

Về phần ý niệm đào tẩu, mặc dù hắn từng nghĩ qua, nhưng khi nghĩ đến huyết độc đang giám thị ở gần trong gang tấc như thế, hắn cũng chỉ có thể bỏ đi ý niệm đó.

Hắn lại nghĩ đến đám người Lôì Lan.

Nếu Mộc Thanh và huyết giao đều truy đuổi hắn, thì ba người này hắn là đã thuận lợi trở lên mặt đất, hoàn thành thí luyện. Kể từ đó hắn cũng xem như đã hoàn thành phó thác của Thiên Bằng Tộc, khôi phục tự do. Thiên Bằng Tộc không thể lợi dụng thiên bằng chi thể, lại ước thúc gì nữa.

Bất quá khi nghĩ đến chỉ cần đám người Lôì Lan có thể thông qua thí luyện thì không còn để ý đến sự sống chết của mình, Hàn Lập cười khổ một tiếng.

Hắn cứ như vậy tự định giá không biết bao lâu, sau đó đứng dậy khoanh chân ngồi lên giường, thần sắc bình tĩnh bắt đầu luyện khí. Nháy mắt đã nửa tháng trôi qua!

Trong lúc đó thỉnh thoảng huyết độc cũng tới bắt chuyện, uống rượu với Hàn Lập,

nhưng Hàn Lập lại không ra ngoài, biểu hiện rất thành thật.

Thẳng cho đến một ngày của nửa tháng sau, đột nhiên tinh thần huyết giao hưng phấn tìm đến, sau đó lại nghiêm trang nói: “Hàn huynh đệ, chủ nhân gọi đạo hữu đến Mộc Tiên Điện, để giới thiệu đạo hữu cho các vị tiền bối khác.” “Được, làm phiền huyết tiền bối.” Thần sắc Hàn Lập không chút khác thường, bình tĩnh trả lời. Thấy Hàn Lập có bộ dáng trấn định như vậy, trong lòng huyết độc có vài phần bội phục, hẳn tự hỏi nếu hẳn ở trong hoàn cảnh của Hàn Lập, tuyệt đối không thể nào bảo trì thần thái tự nhiên này. Vì vậy sau khi huyết độc cười ha ha, liền mang Hàn Lập đi về một lầu các khác.

Sau thời gian một bữa cơm, Hàn Lập lần nữa xuất hiện bên ngoài đại điện, rồi theo huyết độc tiến vào đại điện.

Trong đại điện hiện tại khác với lần đầu Hàn Lập đến, hai bên đại điện có rất nhiều bàn dài, mỗi bàn đều có người ngồi. Ánh mắt Hàn Lập chột lóe, tự định giá.

Một bàn chỉ có hai người, toàn thân đều được một kiện huyết sắc trường bào che phủ, vô luận là khí tức hay thân hình đều độc nhất vô nhị, căn bản không thể phân biệt lẫn nhau, phảng phất là phân thân. Một bàn khác có một người thân hình cao lớn dị thường, là một nam tử mặc một kiện áo choàng đen, trên người tản ra một cỗ hàn khí khiến người khác phải tránh lui ba thước, phảng phất như có thể đem không khí gần đó đóng băng. Cuối cùng là ba nữ tử.

Một vị trung niên mỹ phụ tóc trắng như tuyết, sắc mặt không chút máu, mặc một thân bích lục cung trang, ngồi ngay ngắn. Phía sau là hai vị nữ tử xinh đẹp, một người vóc người nhỏ nhắn xinh xắn, gương mặt tươi tắn, đôi mắt lưu chuyển, đẹp động lòng người. Một người khác thì nổi bật, da thịt trắng như tuyết, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng, nhị nữ này cũng giống như mỹ phụ, sắc mặt đều tái nhợt một cách khác thường.

Hai bàn trước thì hoàn hảo, mặc dù Hàn Lập giật mình vì tu vi họ sâu không lường được, nhưng cuối cùng cũng không có chút dị sắc. Nhưng khi hắn thấy nhị nữ đứng phía sau thì sắc mặt không nhịn được liền biến đổi.

Nhưng cuối cùng vẫn là tâm kế hắn hơn người, thần sắc cơ hồ lập tức khôi phục như thường, nhưng sâu trong mắt vẫn mơ hồ chớp động.

“Như thế nào lại là hai người này, năm đó sau khi rời khỏi Loạn Tinh Hải tại nhân

giới, ta đã không còn nghe tin về hai nàng, tuyệt đối không nghĩ tới sẽ gặp lại các nàng ở linh giới. Bất quá xem bộ dáng bình yên của hai nàng, thì chắc hoàn hồn thuật đã thành công.” Mặc dù Hàn Lập thu hồi ánh mắt, nhưng trong lòng lại mãnh liệt quay cuồng, nhất thời khó có thể bình tĩnh.

Mỹ nữ da thịt trắng như tuyết kia đúng là Nguyên Dao ở Loạn Tinh Hải năm đó, còn kiều nữ bên cạnh hiển nhiên chính là sư tỷ nàng, năm đó thiếu chút nữa đã hồn phi phách tán, Nghiên Lệ.

Lúc đầu khi thần thông hần vừa có chút tiểu thành thì đã gặp Nguyên Dao, kết quả là dưới sự khẩn cầu của đối phương và cảm tình, đã giúp nữ nhân này cứu Nghiên Lệ, Cho nên rat ay thi triển hoàn hồn thuật. Nhưng ai ngờ trên đường lại gặp quỷ vụ, khiến hần bị hút vào Âm Minh Chi Địa. Sau đó lại mất sức của chín trâu hai hổ, mới từ bên trong trốn ra. Nhưng sau khi đi ra thì không rõ Nguyên Dao đã đi đâu, không còn thấy bóng dáng nữa. Hiện tại gặp lại, nhưng lại ở cùng một chỗ với yêu vương tại Địa Uyên khiến Hàn Lập cực kỳ giật mình. Mà lúc Hàn Lập vào điện, ánh mắt của tất cả mọi người cũng quét về phía hần. Nhị nữ Nguyên Dao thấy Hàn Lập, biểu hiện lại không giống nhau. Đôi mắt đẹp của Nguyên Dao chột lóe lên vẻ khiếp sợ, nhưng lập tức mặt không chút biểu tình, nhìn không ra có chút dị thường nào.

Nhưng thật ra Nghiên Lệ lại trừng mắt nhìn, trên mặt hiện ra một tia nghi hoặc. Hiển nhiên nữ tử này chỉ gặp Hàn Lập một lần, chỉ là cảm giác Hàn Lập có chút quen mắt! “Oh, đây là người các ngươi nói sao? Tu vi chỉ mới Linh Tương Kỳ, thật sự có công dụng sao?” Thanh âm của mỹ phụ tóc bạc vang lên, lạnh lùng nói.

Chương 1461: Tứ Đại Yêu Vương

“Lam đạo hữu cần gì sốt ruột như thế, ta mượn sức Hàn đạo hữu không phải vì tu vi hần, mà là vì thần lôi chi lực, dù tu vi có thể thấp hơn một hai cấp, nhưng nếu có thể phát ra Ích Tà Thần Lôi thì...” Mộc Thanh trong hắc quang cười khế nói.

“Ích Tà Thần Lôi nào có thể dễ nắm như vậy, hiển nhiên tu vi càng cao thì mới nắm càng chắc. Ta rất hoài nghi một gã Linh Tương Kỳ có thể thật sự phát huy uy lực thần lôi. Nếu ta nhớ không lầm thì muốn chính thức khu động uy lực Ích Tà Thần Lôi, ít nhất cũng phải đạt cảnh giới Linh Suất Sơ Kỳ.” Lần này là một người trong hai gã huyết bào nhân nói, thanh âm quái dị giống như kim thạch.

“Điểm này thì Huyết huynh cứ yên tâm! Hàn đạo hữu mặc dù chỉ là Linh Tương Hậu Kỳ, nhưng nói về pháp lực tinh thuần thì chỉ thấp hơn Linh Suất Sơ Kỳ một chút mà thôi, tin rằng hoàn toàn có thể làm được việc này. Hay là Huyết huynh có thủ đoạn gì khác, có thể ổn thỏa bài trừ Minh Hà cấm chế, làm cho Hàn đạo hữu ngay cả một cơ hội thử cũng không có.” Bộ dáng Mộc Thanh thâm ý sâu sắc.

“Nếu người này thật sự có thể giúp chúng ta bài trừ cấm chế thì tất nhiên là chuyện tốt, lão phu không có ý ngăn trở, chỉ là rất quan tâm mà thôi. Tiên tử đừng bắt bẻ ý tứ lão phu.” Một huyết bào nhân khác mở miệng nói, thanh âm giống y đúc người huyết bào nhân thứ nhất, phảng phất như cùng một người. Mộc Thanh không để ý, lạnh nhạt nói: “Nếu Huyết huynh không có ý kiến gì với Hàn đạo hữu thì tốt, vậy không biết Lục Túc huynh cùng Lam tỷ tỷ cảm thấy thế nào?” “Nếu có lợi cho đại sự của chúng ta thì ta ủng hộ.” Thần bí nhân đầu đội áo choàng đen bình tĩnh trả lời, nhưng mỹ phụ tóc bạc lại nhíu mày, như đang định giá gì đó. “Như thế nào, Lam tỷ tỷ không đồng ý sao?” Ánh mắt Mộc Thanh chợt lóe hỏi.

“Không có gì, chỉ là tinh hồn người này cực kỳ cường đại, nguyên bốn ta muốn dùng hồn phách hần luyện chế thành một ngân giáp quý vương, nay lại phải từ bỏ. Mà người này là do ta và Địa Huyết phát hiện trước, Mộc Thanh muội muội cứ như vậy giữ người, không cảm thấy có chút không ổn sao?” Mỹ phụ tóc bạc chậm rãi nói.

“Ha ha, hóa ra Lam tỷ tỷ muốn tự mình chỉ giáo Hàn đạo hữu, nhưng theo ta được biết, công pháp của tỷ tỷ khắc với thần lô, như thế nào lại có thể chỉ cho người khác học thần lô chi đạo. Nếu chậm trễ đại sự thì chẳng phải là hối hận cả đời sao?” Mộc Thanh cười nhẹ nói. “Có đúng vậy không? Nghe khẩu khí của Mộc muội muội thì hình như cũng hiểu về Ích Tà Thần Lô, còn nếu như chưa tu luyện qua thần thông này thì lão thân chỉ điểm hẳn cũng không có gì là không được.” Mỹ phụ tóc bạc cười lạnh nói.

“Thiếp thân là Mộc Linh Chi Thể ngưng hình, Ích Tà Thần Lô tại thời thượng cổ, xếp vào nhóm ngũ hành thần lô trong Mộc Thần Lô. Nếu tiểu muội tự mình chỉ giáo thì chung quy vẫn hơn những người khác.” Sắc mặt Mộc Thanh âm trầm.

“Cái này không cần thiết, nếu nói về tuổi tác thì lão thân chỉ thấp hơn Lục Túc đạo hữu, tu luyện lâu như thế, đủ để bù vào chút thiên phú ấy của Mộc muội muội.” Mỹ phụ không khách khí nói.

Nghe vậy, sắc mặt Mộc Thanh khẽ biến, đang muốn nói gì thì thần bí nhân gọi là Lục Túc kia đột nhiên mở miệng: “Hai vị đạo hữu không nên tranh chấp, trước tiên để ta xác nhận Hàn đạo hữu có Ích Tà Thần Lô không đã, chuyện khác tính sau.”

Lục Túc hiển nhiên là người có uy tín cực cao, hơn nữa mỹ phụ và Mộc Thanh cũng có chút kiêng kỵ, sau khi nhìn nhau một cái thì mỹ phụ không nói thêm gì nữa, Mộc Thanh thì quay đầu lại bình tĩnh nói với Hàn Lập.

“Đoạn hội thoại vừa rồi có lẽ người cũng nghe được. Hàn đạo hữu có thể đem Ích Tà Thần Lô phóng ra một lần không, để mấy người chúng ta xác định một chút. Việc này có quan hệ không nhỏ, nghĩ rằng Hàn đạo hữu sẽ không cự tuyệt.” Hàn Lập lộ vẻ cười khố, không nói nhảm, hai tay bắt quyết.

Nhất thời tiếng sét đánh “Oanh long long” phát ra, kim quang trên người Hàn Lập đại phóng, vô số tinh thể điện ti từ trong cơ thể hiện ra, trong nháy mắt hóa thành mấy đạo kim hồ tho to quần quanh người, thanh thế cực kỳ kinh người.

Đám người mỹ phụ, Lục Túc nhìn kim hồ không chớp mắt, ngay cả khi Mộc Thanh đã gặp qua một lần cũng không ngoại lệ. Tay áo Lục Túc hướng phía Hàn Lập phất một cái, một cổ âm phong lao thẳng đến. Hàn Lập nhíu mày, điểm một chỉ, một đạo kim hồ chợt lóe lên nghênh đón.

“Ầm ầm”, kim hồ vừa tiếp xúc với hắc phong thì lập tức bạo liệt, nơi kim quang đi qua, hắc phong giống như băng tuyết tan chảy.

“Không sai, quả nhiên là Ích Tà Thần Lô!” Lục Túc gật đầu, trong lời nói có vài phần vui mừng. “Ích Tà Thần Lô trình độ này, đạo hữu đại khái có thể thả ra mấy đạo?”

Một vị trong huyết bào nhân đột nhiên hỏi. “Đại khái là hai mươi đạo, nhưng mỗi lần phóng thích thì phải chờ rất lâu mới có thể khôi phục như ban đầu.”

Ánh mắt Hàn Lập chột lóe, trả lời. Hắn đem số lượng có thể khu sử Ích Tà Thần Lô giảm đi hai phần ba, căn bản không nói chi tiết. “Hai mươi đạo, cũng đủ dùng.” Nghe Hàn Lập nói vậy, một gã huyết bào nhân khác vừa vui mừng lẫn sợ hãi cười rộ lên.

“Không sai, ngay cả Minh Hà cấm chế lợi hại, nhưng dưới công kích của nhiều thần lôi như vậy, tuyệt đối không thể duy trì. Tốt lắm, người không có vấn đề, tiếp theo sẽ thảo luận về vấn đề của Hàn đạo hữu. Ta và Huyết đạo hữu thì không hiểu rõ đối với thần lôi chi mộ, sẽ không tham dự vào việc này. Mấu chốt bây giờ là Mộ tiên tử và Lam đạo hữu đều muốn Hàn đạo hữu theo mình học khu lôi chi đạo, việc này thật sự có chút khó giải quyết. Ta nghĩ thế này, từ bây giờ đến lúc diễn ra đại sự còn mấy năm thời gian, hai năm đầu để hắn theo Mộ tiên tử học khu lôi chi đạo, hai năm sau lại làm môn hạ của Lam đạo hữu. Hai năm cuối cùng sẽ để Hàn đạo hữu tự mình lĩnh ngộ. Hai vị thấy được chứ!”

Lục Túc không chút cảm tình nói, nghe Lục Túc nói thế, mỹ phụ cùng Mộ Thanh đều giật mình.

“Ha ha, Lục Túc huynh đề nghị rất tốt, ta xem hai vị đạo hữu không nên cãi nhau nữa, cứ làm như thế là được.” Một gã huyết bào nhân xoa tay nói.

“Nếu Lục Túc đạo hữu và Địa Huyết cũng cảm thấy cách này tốt thì lão thân không có ý kiến gì.” Mỹ phụ tóc bạc trầm ngâm một chút rồi chậm rãi gật đầu đồng ý, nhưng Mộ Thanh thì lại không nói gì.

“Như thế nào, Mộ tiên tử cảm thấy cách này không được sao?” Ánh mắt Lục Túc trong áo choàng lạnh lẽo, trầm giọng hỏi. “Đương nhiên không phải, cứ y như lời ba vị.” Mộ Thanh rung mình, sau một hồi lâu thì miễn cưỡng cười nói.

“Tốt, tất cả chỉ là chuyện nhỏ, mưu đồ đại sự mới chuyện lớn. Hàn đạo hữu, cho người thời gian sáu năm, nếu trong sáu năm có thể luyện thành công khu lô chi đạo mà ta truyền thụ, phát ra uy lực chính thức của Ích Tà Thần Lô thì ta sẽ mang người đến một nơi thần bí, nơi đó có rất nhiều thứ tốt chờ người. Nhưng nếu ngược lại, người trong vòng sáu năm không thể nắm giữ được uy lực chính thức của thần lô thì đến lúc đó...hắc hắc.” Một gã huyết bào nhân cười, nhìn Hàn Lập uy hiếp nói. Mặc dù hắn chưa nói xong, nhưng ý tứ trong đó thì ai cũng hiểu được. Hàn Lập sau khi nghe xong thì sắc mặt có chút khó coi.

“Hàn đạo hữu cứ việc yên tâm, người còn trẻ mà đã có thần thông như vậy, nghĩ rằng thiên phú phải hơn người, sáu năm tu thành thần lô pháp môn thì tuyệt không thành vấn đề. Nhưng vì phòng ngừa đạo hữu có tâm tư gì khác, ta sẽ hạ chút cấm chế nhỏ trên người đạo hữu.” Mỹ phụ tóc bạc nói, đột nhiên khoát tay, một đạo hôi ti không chút dấu hiệu bắn nhanh ra, sau khi chọt lóe thì đã tới ngay trước người Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, thân hình dưới tiềm thức muốn tránh, nhưng không gian gần đó lại ba động, tiếp theo đầu vai bị một cổ cự lực vô hình đè xuống. Thân hình hắn ngưng trệ, không thể động đậy.

Hàn Lập nhú mày, tâm niệm xoay chuyển nhanh như điện, không hề điều động thần lực giãy dụa, chỉ là hôi ti chọt lóe quang mang rồi chui vào thân thể hắn không thấy bóng dáng.

Cơ hồ đồng thời trong lúc đó, Lục Túc, Mộc Thanh, Địa Huyết cũng đều lần lượt thả ra một đoàn hắc khí, một đoàn lục quang cùng một đoàn huyết vụ, đồng dạng đều chui vào thân thể Mộc Thanh. Lúc này Hàn Lập chỉ cảm thấy cự lực trên người mất đi, thân thể lần nữa khôi phục tự do. Thần niệm vội đảo qua tình huống trong cơ thể, Hàn Lập có chút rầu rĩ.

Trong cơ thể hắn có bốn loại tiêu ký, tuy không có hại gì nhưng nếu hắn muốn đào tẩu thì cực kỳ khó.

“Hàn đạo hữu, trước tiên người cứ ở lại Mộc Tiên Cốc hai năm. Hai năm sau, Lam đạo hữu sẽ phái người đến gọi người! Được rồi, việc này đến đây thôi, nói một chút về những chuyện quan trọng khác. Lam đạo hữu, nghe nói người luyện chế huyền quỹ gần xong rồi, chỉ còn có....” Lục Túc chỉ nói với Hàn Lập hai câu, liền đổi đề tài khác. Mấy

người khác nghe vậy thì cũng tiếp lời, căn bản không cho Hàn Lập cơ hội nói chuyện, cũng không có ý định nghe hắn nói gì.

Trước mặt bốn gã yêu vương Hợp Thể Kỳ, Hàn Lập đích xác không có quyền nói chuyện, vô luận là nhân giới hay linh giới, các tộc đều lấy thực lực nói chuyện, chỉ là một gã Hóa Thần Kỳ, đối với những yêu vật này tại Địa Uyên thì thật sự rất nhỏ bé.

Ngay cả khi hắn buồn bực trong lòng thì cũng chỉ có thể yên lặng không nói, đồng thời âm thầm tự định giá những lời đối phương nói. Nội dung những yêu vương tại Địa Uyên này không nhiều lắm, nhưng hắn đại khái cũng nghe được một chút! Những người này quả nhiên muốn mượn uy lực Ích Tà Thần Lô của hắn, muốn phá Minh Hà cấm chế gì đó.

Nhưng mấy người này nói cái gì mà “Khu lô chi đạo”, uy lực chính thức của Ích Tà Thần Lô, đây là cái gì? Chẳng lẽ Ích Tà Thần Lô còn có pháp quyết khu sử đặc biệt khác? Hàn Lập nghĩ mãi vẫn không thông, đột nhiên hắn dường như cảm ứng được có người nhìn mình, hắn thoáng nhìn lại, vừa lúc chạm ánh mắt với một diệu linh nữ tử. Đúng là Nguyên Dao, Nguyên Dao thấy Hàn Lập nhìn lại, thế nhưng thần sắc vẫn thản nhiên, không có chút biểu tình.

Bất quá thần sắc Hàn Lập vừa động, sau một lúc lâu mới không chút hoang mang thu hồi ánh mắt.

Chương 1462: Tà Long Tộc

Đám người Mộc Thanh hiện đang trò chuyện với nhau.

Bên trong liên quan đến “Huyền quý quý lỗi” gì đó, bọn họ lại còn luyện binh với quy mô lớn, phảng phất như chuẩn bị tấn công nơi nào đó....

Bất quá làm Hàn Lập cảm thấy hứng thú nhất chính là thỉnh thoảng mấy người này nhắc tới Minh Hà Chi Địa.

Đây là địa danh mà Hàn Lập lần đầu nghe thấy, tâm Hàn Lập chợt động, nhớ lại Âm Minh Chi Địa lúc trước.

Bất quá, những người này ngoại trừ đề cập đến địa danh này thì cũng không nói gì liên quan đến nơi này.

Lúc này Hàn Lập đã sớm thối lui, âm thầm quan sát mấy yêu vương này.

Nói thật, trong tứ đại yêu vương, thần bí nhất, làm hắn nhìn không thấu chính là Lục Túc và huyết lão quái.

Người đầu tiên thì phát ra khí tức lạnh lẽo, vô cùng cổ quái, không chứa một chút sinh mệnh khí tức. Nếu như không phải có cử động và nói chuyện thì Hàn Lập cũng hoài nghi người này là xác chết.

Người tiếp theo thì lại là hai người.

Hai gã huyết bào nhân vô luận là giọng điệu, hình thể, khí tức cũng không có gì khác nhau. Nhưng hết lần này tới lần khác hai người đều được gọi là huyết lão quái.

Việc này hiển nhiên có chút quỷ dị.

Về phần Mộc Thanh cùng mỹ phụ tóc bạc, Hàn Lập mơ hồ nhìn ra một chút lai lịch của hai người.

Trên người Mộc Thanh bị một tầng hắc quang bao phủ, thậm chí dùng Minh Thanh Linh Mục cũng không thể thấy rõ, nhưng từ trong hắc quang lộ ra một tia xanh biếc, không cách nào giấu được hai mắt của Hàn Lập.

Hơn nữa trên người nữ tử này phát ra một tia mộc linh lực cực kỳ tinh thuần. Hàn Lập cơ hồ dám khẳng định tám phần rằng Mộc Thanh là một Mộc Linh Chi Yêu hiếm thấy.

Nhưng không biết bản thể là loại linh mộc nào.

Về phần mỹ phụ tóc bạc thì âm khí toàn thân rất dày.

Hơn nữa mới vừa rồi nghe mấy vị yêu vương này trò chuyện, Hàn Lập cũng đoán ra phụ nhân này là một tên quỷ yêu.

Chỉ có quỷ yêu cơ hồ đem quỷ vật chi khu ngưng luyện giống như thường nhân thì mới có thể có được thần thông lớn như vậy.

Bất quá cũng bởi vậy, Hàn Lập chú ý âm khí trên người Nguyên Dao cũng không tệ, tựa hồ cũng không phải là thường nhân chi khu, nhưng lại không giống như quỷ vật chi thân như phụ nhân.

Nữ tử này tựa hồ có kỳ ngộ khác, về phần Nghiên Lệ thì cũng giống như Nguyên Dao.

Bất quá từ khí tức mà nhị nữ phát ra thì cũng có thực lực Hóa Thần Sơ Kỳ.

Hai người Nguyên Dao có tu vi thấp như thế mà lại đi theo bên cạnh mỹ phụ, xem ra không phải thân thích gì, mà là có nguyên nhân gì khác.

Mấy tên yêu vương này cũng không bàn luận lâu, ngẫu nhiên có chút bất đồng khi tranh luận, nhưng sau khi dùng vài phương pháp thì rất nhanh đã giải quyết.

Sau thời gian một bữa cơm, đám người Lục Túc đã thương thảo xong, lúc này đứng dậy cáo từ.

Mộc Thanh không dám chậm trễ, từ trên kim hoa bước xuống, tự mình tiễn mấy yêu vương này.

Hai gã huyết bào nhân khi đi ra cửa điện, vừa lúc đi ngang qua cạnh Hàn Lập thì một gã huyết bào nhân tới gần hỏi:

“Hai huyết khôi lỗi mà ta phái đi, có phải bị người diệt hay không?” Hàn Lập sau khi chờ một lúc thì thành thật khom người trả lời:

“Đích thật là do văn bối diệt sát, lúc trước không biết là thù hạ của tiền bối, mong rằng tiền bối không nên trách tội.”

“Hắc hắc, chỉ là hai huyết quý lỗi, ta không đặt vào mắt đâu. Nhưng việc này cũng không thể cứ như vậy xí xóa, sau này phải làm cho ta một việc nhỏ để đền bù.” Trong tai Hàn Lập vang lên tiếng của huyết lão quái.

Hàn Lập ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn lại.

Hai gã huyết bào nhân chậm rãi đi qua cạnh hắn, phảng phất như truyền âm vừa rồi căn bản không tồn tại.

Hàn Lập nhú mày, thầm cảm thấy mình lại dính thêm phiền toái.

Mỹ phụ tóc bạc cùng đám người Nguyên Dao đi ra cuối cùng, đồng dạng cũng đi qua cạnh Hàn Lập, nhưng mỹ phụ vẫn chỉ nhìn bên ngoài cười mỉm, chưa nói gì. Nguyên Dao thì mặt không biểu tình, phảng phất như chưa bao giờ thấy Hàn Lập.

Nhưng thật ra Nghiên Lệ thì trừng mắt nhìn Hàn Lập, ánh mắt hiện lên vẻ như đang nghĩ đến điều gì đó.

Khóe miệng Hàn Lập vừa động, nhưng lập tức thần sắc khôi phục như thường, bàn tay trong tay áo đột nhiên nắm lại.

“Chúc mừng Hàn huynh đệ, mấy vị đại nhân cũng coi trọng Hàn đạo hữu a.” Vừa thấy bọn người Mộc Thanh trước sau đi ra đại điện, huyết độc hương Hàn Lập cười nói.

“Có gì đáng vui chứ, tại hạ hiện tại còn chưa biết rõ những chuyện này là gì, huyết tiền bối có biết khu lôi chi đạo là công pháp gì không, thật sự có thể làm tăng uy lực của Ích Tà Thần Lôi sao?” Sau khi Hàn Lập cười khở một tiếng thì bán tín bán nghi hỏi.

“Hắc hắc, việc này thì ta có biết một chút, tại thời thượng cổ, Ích Tà Thần Lôi tại linh

giới rất nổi danh. Mộc Thần Lô là một trong ngũ hành chân lô, chuyên phá ma khí tà vật. Nói về uy lực thì còn vượt xa Thiên Cương Huyết Lô của ta. Bất quá thần lô này phải cần pháp môn đặc thù khu sử tể luyện, nếu không thì chỉ phát huy được một hai phần. Tại thời thượng cổ, linh giới bị mấy đại tộc liên thủ thống trị, trong đó Tà Long Tộc bởi vì bị thần lô này khắc chế, cho nên lục soát Thiên Lô Trúc, đem tất cả phá hủy hầu như không còn, làm cho Ích Tà Thần Lô cơ hồ tuyệt tích tại linh giới, pháp môn khu lô cũng dần dần không còn ai biết nữa...ít nhất...huyết mộc cũng không biết.” Huyết độc cười cười, kể lại rõ ràng chi tiết.

“Tà Long Tộc?” Hàn Lập có chút ngẩn ra.

Tại nhân tộc, tựa hồ hẳn chưa bao giờ nghe nói linh giới có tộc này.

“Ha ha, Hàn đạo hữu chưa bao giờ nghe cái tên này cũng không có gì kỳ quái. Bởi vì năm đó Khấp Bá Công cổ đại tộc đối với những chủng tộc linh giới khác vô cùng khi dễ, cuối cùng bị phần lớn chủng tộc liên thủ tiêu diệt. Bất quá mấy tộc này thực lực rất mạnh, năm đó chư tộc linh giới cũng đồng dạng vì thế mà bị diệt bảy mươi tám phân chi, đều là trong trận chiến cường đại đó. Nếu không, làm thế nào bọn họ lại xưng vương xưng bá tại linh giới được. Mà cái tên Tà Long Tộc hiển nhiên cũng rất ít người biết.” Huyết độc hời hợt nói ra một đoạn thượng cổ bí văn.

Hàn Lập nghe được thì có chút khó hiểu.

Chuyện lớn như thế, như thế nào trong điển tịch nhân tộc cùng Phi Linh Tộc lại chưa từng ghi lại. Trong lòng kỳ quái, hẳn không nhận được hỏi tiếp.

“Ta nói chính là chuyện lúc linh giới còn sơ khai, Phi Linh Tộc các người lúc ấy còn chưa xuất hiện tại giới này, hiển nhiên sẽ không ghi lại chuyện này.” Huyết độc cười hắc hắc.

“Thì ra là thế!” Hàn Lập lúc này mới hiểu.

Theo như trong điển tịch nhân tộc ghi lại, nhân tộc tại linh giới xuất hiện sau Phi Linh Tộc, không ghi chép việc này cũng không phải là chuyện kỳ quái.

Nhưng ngay khi Hàn Lập và huyết độc đang tán dóc thì bên ngoài cửa điện vang lên tiếng bước chân Mộc Thanh đang đi đến.

Huyết độc cùng Hàn Lập ngừng nói, tiếp lên chào vị yêu vương này.

Mộc Thanh gật đầu, thân hình thoáng một cái liền ngồi vào kim sắc cự hoa, sau đó không nói lời nào, chống cằm suy tư.

Nữ tử này tựa hồ có chuyện gì đó không thể giữ được bình tĩnh, một hồi lâu cũng không phân phó gì.

Hàn Lập có chút kinh ngạc, theo tiềm thức nhìn huyết độc bên cạnh một cái.

Huyết giao này thế nhưng lại cực kỳ bình tĩnh, tựa hồ không cảm thấy có gì ngoài ý muốn.

“Hàn đạo hữu, người nghe cho kỹ đây. Ta không quản người nghĩ thế nào, nhưng trong hai năm phải nắm giữ pháp môn khu sử Ích Tà Thần Lô. Nếu được như thế thì hai năm sau ta sẽ giúp người từ chối Quý Bà, người hiểu rõ ý tứ của ta chứ?” Mộc Thanh trong hắc quang nói.

Thần sắc Hàn Lập vừa động, chỉ có thể cười khổ trả lời:

“Mộc Thanh tiền bối có lệnh thì văn bối sẽ cố hết sức.”

“Hừ, người tốt nhất là phải cố hết sức, nếu không ta sẽ phải để người qua bên Quý Bà.” Thanh âm Mộc Thanh lạnh lẽo, trong lòng Hàn Lập trầm xuống, chỉ có thể trầm mặc không nói.

“Ba ngày sau, người đến Mộc Tinh Động, trong hai năm này ta sẽ tự mình chỉ điểm khu lô chỉ đạo cho người. Huyết độc, chuyện huyết thực trong hai năm này toàn bộ giao cho người xử lý.” Mộc Thanh quay đầu lại, dùng ngữ khí không thể nghi ngờ phân phó cho huyết giao.

“Vâng, chủ nhân!” Lúc này huyết độc thật sự có chút ngoài ý muốn, nhưng lập tức lên tiếp đáp ứng.

Hàn Lập cũng ngẩn người.

“Được rồi, ta có chút việc, các người đi ra đi.” Sau khi phân phó, Mộc Thanh phất tay nói.

Hàn Lập cùng huyết giao chỉ có thể thi lễ rồi lui xuống.

“Hắc hắc, cơ duyên Hàn huynh không nhỏ a, dĩ nhiên có thể được chủ nhân tự mình chỉ điểm cho người tu luyện, đây chính là cơ hội ngàn năm khó gặp!” Ra khỏi đại điện, huyết độc đột nhiên hướng Hàn Lập nói, trong mắt có một tia dị sắc.

“Có đúng vậy không, tại hạ còn không biết thời gian hai năm có đủ để tu thành khu lôi chi đạo không nữa.” Hàn Lập cuống quýt lắc đầu, bộ dáng có chút buồn bực.

“Ha ha, chủ nhân nếu nói như thế thì khẳng định là nắm chắc. Hàn huynh đệ không cần đa tâm, huyết mỗ có một số việc cần xử lý, trước hết xin cáo từ.” Huyết độc cười ha ha, huyết quang trên người chợt hiện, nhất thời hóa thành một đạo huyết quang bay xa.

Hàn Lập đứng tại chỗ, hai mắt híp lại nhìn huyết quang biến mất, sau đó mới xoa người lại đi về chỗ mình ở.

Không bao lâu, Hàn Lập đã về đến lầu các.

Phát động cấm chế để che giấu những kẻ khác nhìn xem, sắc mặt hắc ám trầm ngời xếp bằng trên giường, ánh mắt chớp động không thôi.

Sau một lúc lâu, hắc đột nhiên giơ một tay lên, năm ngón tay mở ra, hiện ra lòng bàn tay.

Trong lòng bàn tay xuất hiện vài hắc văn nhỏ, ngưng thần nhìn kỹ thì rõ ràng là một chữ “Nguyên”.

Nhìn thấy chữ này, trên mặt Hàn Lập hiện ra một tia cổ quái.

Nếu nói lúc trước có chút bán tín bán nghi đối với thân phận của Nguyên Dao thì giờ phút này toàn bộ đều là tin.

Chữ này là trong lúc Nguyên Dao đi qua cạnh hắn, vô thanh vô tức đặt vào tay hắn.

Quá trình đó ngay cả một tia linh ba cũng không phát ra, ngay cả tồn tại đáng sợ như Mọc Thanh và mỹ phụ cũng không phát hiện.

Lấy một tồn tại Hóa Thần Kỳ, có thể làm được chuyện này thì thật sự là có chút

kinh ngạc.

Khó trách thần sắc Hàn Lập lại khác thường như thế.

Vươn một ngón tay, hần nhẹ nhàng điểm vào chữ “Nguyên” trong lòng bàn tay.

Đầu ngón tay hiện ra một tầng lục quang, sau đó hướng về phía chữ này.

Hai tay Hàn Lập rút về trong tay áo, lẳng lặng tự định giá.

Sau một lúc lâu, bỗng nhiên hần duỗi một bàn tay ra.

Một tiếng lôi minh trầm thấp phát ra, một đoàn kim sắc lôi cầu trời lên bàn tay, hình thể không ngừng cuồn cuộn trưởng, mặt ngoài ánh lên kim sắc điện ti, chớp lóe không ngừng.

Hàn Lập nhìn lôi cầu này, mặt không biểu tình, nhưng hai mắt thì híp lại một chút.

Chương 1463: Mộc Tinh Động

Năm đó trong lúc vô ý hấn thúc dục ra Kim Lô Trúc, luyện chế thành bảy mươi hai Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, vì thế có thể mượn uy lực Ích Tà Thần Lô trong kiếm đối địch, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới lô điện này lại có lai lịch lớn như vậy, hơn nữa lại còn pháp môn khu sử đặc thù.

Nếu thật sự như yêu vật ở Địa Uyên nói, Ích Tà Thần Lô tại linh giới là một trong ngũ hành chân lô, được xưng là Chí Mộc Thần Lô, như vậy thì uy lực thật sự lớn đến khó tin, lập tức có thể trở thành một trong những đòn sát thủ của hần.

Bất quá chuyện về Ích Tà Thần Lô hiển nhiên là chuyện tốt, nhưng hần lại phải đi Minh Hà Chi Địa gì đó. Hơn nữa yêu vương này cũng luyện chế quý binh khôi lỗi số lượng lớn, nguy hiểm trong đó có thể nghĩ được. Nếu hần không cẩn thận thì rất có thể sẽ chết trong đó.

Cũng may nghe khẩu khí đối phương thì ít nhất cũng còn sáu bảy năm nữa, hần còn có thể suy nghĩ cẩn thận, xem có thể nghĩ cách gì tốt hơn không. Nhưng thật ra ở nơi này có thể gặp lại Nguyên Dao một lần nữa thì xem ra duyên phận cũng không tệ.

Năm đó Nguyên Dao không tiếc hủy Kim Đan để Nghiên Lệ hoàn hồn, hiển nhiên đáng kính nể. Nhưng nhiều năm như vậy, đối phương có còn trọng tình trọng nghĩa hay không thì vẫn khó nói. Dù sao lòng người rất dễ thay đổi. Nhưng xem ý tứ Nguyên Dao thì cũng không muốn bại lộ chuyện có quen biết ra, điều này làm hần thăm thò dài một hơi.

Mặc dù chuyện giả mạo Phi Linh Tộc không phải là chuyện cần giấu diếm, nhưng Hàn Lập vẫn không muốn cho yêu vương biết thân phận thật của mình. Trong lòng Hàn Lập tự định giá như vậy, nhắc đến Nguyên Dao, trong đầu hần vẫn còn nhớ rõ tình cảnh mấy lần gặp nàng.

Lúc trước trong mật thất tại Hư Thiên Điện, nhìn thấy cảnh nữ tử này dùng linh tuyến tắm, thân thể hoàn mỹ không tỳ vết của nữ tử này không khỏi chột lóe qua đầu Hàn Lập,

làm lòng hẩn nổi lên một tia gợn sóng. Nhưng lập tức thân ảnh Nam Cung Uyển lại từ sâu tận đáy lòng hiện lên, rõ ràng dị thường, tràn ngập cả tâm trí Hàn Lập. Nhiều năm như vậy, nếu tất cả đều thuận lợi thì nàng tại nhân giới cũng có thể đã tiến giai đến Hóa Thần Kỳ. Không biết đến khi nào hẩn mới có thể một lần nữa gặp lại ái thể tại linh giới.

Bóng dáng Nam Cung Uyển không ngừng quay cuồng trong đầu Hàn Lập. Cảnh lúc ở Thiên Nam, cùng ái thể thiết tha mặn nồng không ngừng xuất hiện, trên mặt Hàn Lập hiện ra vẻ tươi cười, lâm vào hồi ức ngọt ngào.

Sau một hồi lâu, thân ảnh Nam Cung Uyển dần biến mất, một khuôn mặt kiều diễm khác lại xuất hiện trong tâm Hàn Lập, đồng dạng cũng làm hẩn chìm vào hồi ức....

Không biết trải qua bao lâu, một tiếng thở dài vang lên, Hàn Lập rốt cục lần nữa tỉnh táo lại, trên mặt hiện lên vẻ cười khổ.

Không nghĩ tới chuyện gặp lại Nguyên Dao làm hẩn bị kích thích, mất thời gian dài chìm vào hồi ức như thế. Cũng may gần đây không có kẻ nào ác ý nhìn trộm, nếu không thì thật sự nguy hiểm.

Bất quá nếu hẩn không thể rời đi thì vẫn còn cơ hội gặp lại Nguyên Dao, sau đó lại liên lạc cũng không vội. Hàn Lập chậm rãi tự định giá, nét mặt lần nữa hiện ra vẻ tự định giá.

Ba ngày sau, Hàn Lập đứng trước một ngọn núi nhỏ, nhìn vách núi trong xanh một cách quý dị, trong mắt chợt lóe lên một tia kinh ngạc.

“Đây là Mộc Tinh Động mà bốn tọa dùng để bế quant u luyện, nơi đây mộc linh khí dày đặc, cho dù tại linh giới cũng không có bao nhiêu. Người tu luyện công pháp một thuộc tính ở đây thì có thể tăng tốc độ tu luyện lên rất nhiều.” Mộc Thanh ở một bên hãnh diện nói.

Hàn Lập dựa theo phân phó, ba ngày sau tới gặp Mộc Thanh, nữ tử này liền dẫn hẩn bay một chân núi lớn, tiến vào một tầng mê vụ cấm chế, rốt cục dừng lại ở chỗ quý dị này.

Nơi này cách chỗ ban đầu khá xa, nữ tử này tu luyện ở đây thật sự là làm người khác bất ngờ.

Bất quá thạch bích trước mắt xanh biếc, bóng loáng như gương, nào có dấu hiệu gì của động quật.

Thần niệm Hàn Lập quét ra lần nữa, nhưng vẫn không phát hiện có gì dị thường, trên mặt hiện lên vẻ cổ quái.

Mộc Thanh bước tới trước vách núi, bàn tay phất nhẹ một cái.

Một tầng lục hà hiện lên trên thạch bích, rồi một khe nứt vô thanh vô tức hiện ra, lộ ra một lục sắc thông đạo nối thẳng vào bên trong.

Lối vào thông đạo bị một tầng quang mạc phong bế, bốn phía còn có phù văn cổ quái ẩn hiện, có vẻ rất thần bí.

Hàn Lập tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Sau thạch bích có thông đạo như vậy, nhưng lấy thần niệm mạnh của hắn vẫn không thể phát hiện.

Xem ra thần thông của yêu vương này quả nhiên không thể tưởng tượng nổi, đúng là cần phải cẩn thận một chút.

Hàn Lập rung mình!

Thân hình Mộc Thanh thoáng lên, dẫn đầu đi vào thông đạo, lục sắc quang mạc không chút nào ảnh hưởng.

Hàn Lập chần chờ một chút, hiển nhiên cũng đi theo.

Kết quả không biết Mộc Thanh đã động tay động chân gì, mà quang mạc đồng dạng cũng không cản trở hắn.

Sau khi hai người tiến vào quang mạc, quang hoa trên thạch bích chợt lóe, cửa vào thông đạo biến mất.

Bên kia, Hàn Lập đi theo Mộc Thanh, sau khi đi một lát thì trước mắt trở nên sáng ngời, xuất hiện một thính đường không lớn lắm. Thính đường trống rỗng, ngoại trừ bảy tám thông đạo thì không còn gì khác. Nhưng Hàn Lập lại cảm ứng được linh khí nồng

đậm từ dưới đất phát ra, trong lòng vừa vui vừa buồn.

Vui chính là một linh khí nơi này nồng đậm như thế, trong hai năm nắm giữ pháp môn khu sử Ích Tà Thần Lô thì cũng không phải là chuyện không có khả năng. Buồn chính là, vị Mộc Thanh này ngay cả linh mạch như thế mà cũng cho mình sử dụng, có thể thấy được tình thế bất buộc. Sau này muốn thoát khỏi không chế của vị yêu vương này không phải là chuyện dễ.

“Đi theo ta, ta an bài chỗ cho ngươi. Từ nay về sau, trong thời gian hai năm, ngươi không được ra khỏi Mộc Tinh Động một bước. Bốn phía đã bị ta bày cấm chế cực kỳ lợi hại, không có ta tự mình mở ra thì ngươi không thể ra ngoài.” Mộc Thanh thân nhiên nói, trong lời nói ẩn chứa sự tự tin. Hàn Lập giật mình, vẫn chưa nói gì, yên lặng đi theo nữ tử này vào một thông đạo khác.

Xuyên qua một đại hoa viên toàn kỳ hoa dị thảo, Hàn Lập bị đưa đến trước một hoàng sắc đại môn, không biết dùng kim loại gì luyện thành. Mộc Thanh bước về phía trước.

“Đây là một tòa mật thất ta thường dùng, trước tiên để ngươi tạm thời ở lại tu luyện, bắt đầu từ ngày mai, cứ cách bảy ngày ta sẽ chỉ điểm khu lô chỉ đạo cho ngươi một lần. Giờ Ngọ bảy ngày sau, ngươi đến thính đường tìm ta là được. Được rồi, ngươi vào đi, ta đến một mật thất khác. Nơi đây ngoại trừ mấy nơi được ta bày cấm chế, thì những nơi còn lại ngươi được phép ra vào.” Biểu hiện của Mộc Thanh cũng cực kỳ hào phóng. “Đa tạ tiền bối ưu ái!” Hàn Lập vội vàng cảm tạ vài câu, nhưng Mộc Thanh sau khi nói xong thì chỉ nhìn Hàn Lập một cái liền xoay người rời đi.

Thấy nữ tử này đã đi khuất, Hàn Lập mới thở dài một hơi, đẩy đại môn đi vào mật thất. Thời gian như trôi đưa, chớp mắt đã không biết trôi qua bao nhiêu năm tháng. Một ngày nọ, trong sương mù, trên một tiểu sơn bỗng xuất hiện dị triệu!

Vô số mấy đen tụ tập, tiếp theo là thanh sắc điện quang chớp động, một trận lôi minh từ không trung truyền ra, phảng phất như trong mây đen đang sinh ra một mãnh thú đáng sợ.

Đột nhiên trên mặt đất tiểu sơn hiện ra hơn mười pháp trận màu đen, mặt ngoài chợt lóe hắc quang, nhất thời có hai người hiện ra.

Một người vây trong hắc hà, vóc người thon thả, một người mặc thanh sắc trường bào, khuôn mặt còn trẻ.

Đúng là hai người Mộc Thanh và Hàn Lập!

Trong nháy mắt khi hai người xuất hiện, trên không trung vang lên tiếng nổ lớn, mây đen kịch liệt cuộn cuộn, thanh sắc điện hồ trong mây đen trở nên dày đặc, thanh thế cực kỳ kinh người. Mộc Thanh ngẩng đầu nhìn khoảng không, bình tĩnh nói:

“Không nghĩ tới lại vừa đúng lúc như thế, thiên kiếp của người đã tới. Nhưng người có Ích Tà Thần Lô, cộng thêm sự hiểu biết sơ bộ về khu lô chi đạo, loại lô kiếp trình độ này có thể dễ dàng ứng phó, nhân cơ hội này ma luyện thêm một phen, đối với người cũng có lợi.” Mộc Thanh nói xong thì quang mang pháp trận dưới chân chợt lóe, cả người bỗng biến mất. Trong khoảnh khắc, trên đỉnh núi chỉ còn lại một mình Hàn Lập, thấy cảnh này, hắn chỉ có thể cười khổ một mình. Lần tiểu thiên kiếp thứ hai của mình tại linh giới đã đến, hiển nhiên hắn cũng đã đoán trước.

Cũng may hắn đã dùng Diệt Trần Đan, hơi nữa cũng đã ăn bảy tám viên, thiên kiếp lần này không còn kinh khủng như lường sắc lô kiếp nữa, mà là thanh sắc thiên lô bình thường.

Bất quá cho dù là vậy, Hàn Lập vẫn không dám khinh thường, dù sao đây cũng là lần lô kiếp thứ hai của hắn.

Hàn Lập há miệng phun ra một thanh sắc tiểu đỉnh, đồng thời tay vỗ lên đầu, một phiến hà quang bay ra, hình thành một tầng quang mạc bảo vệ toàn thân.

Sau đó hắn quát khẽ một tiếng, hai tay nắm chặt thành quyền, nhất thời tiếng oanh minh phát ra, vô số đạo kim sắc điện hồ bắn ra, hướng về phía không trung bay đi. Một lát sau, một kim sắc điện vòng hiện lên, tiếng sét đánh không ngừng.

Cùng lúc đó, thanh sắc điện hồ trên không trung càng lúc càng nhiều, càng lúc càng sáng, rốt cục dưới một tiếng nổ kinh thiên động địa, vô số thanh sắc điện hồ từ không trung đánh xuống, mục tiêu là Hàn Lập trên đỉnh núi.

Mỗi điện hồ phảng phất như thanh sắc tiểu xà đập lên kim sắc điện vòng.

Dị quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, tay bắt quyết, từ trên kim sắc điện võng truyền ra một tiếng lôi minh, từ trên điện võng hiện ra kim sắc phù văn, rồi bỗng hóa thành một phiến kim sắc quang vừng. Một màn quỷ dị xuất hiện, thanh sắc điện hồ khi vừa tiếp xúc với quang vừng thì điện quang chợt lóe, sau đó biến mất. Cả quá trình vô thanh vô tức, phảng phất như đã bị kim sắc quang vừng thôn phệ.

Trong chốc lát, hơn trăm đạo thanh sắc điện hồ đều bị hút vào kim sắc quang vừng. Trên kim sắc điện võng chợt phát ra tiếng bạo liệt.

Đợt thiên lôi thứ nhất đánh xuống, Hàn Lập ngay cả mắt cũng không chớp, dễ dàng vượt qua.

Chương 1464: Thu Lôi

Kim vông hấp thu nhiều thanh sắc điện hồ như vậy, tại đỉnh đầu Hàn Lập cường trường gấp mấy lần, bao phủ cả phạm vi ba mươi trượng.

Mà khi đột điện hồ thứ nhất dừng lại, đột thiên lôi thứ hai đã ngưng tụ to hơn lần trước, lần nữa đánh xuống. Hàn Lập bắt quyết, vươn một ngón tay vẽ lên không trung vài cái.

Kim quang chợt lóe, một kim sắc phù văn hiện lên trên ngón tay, lập tức một tiếng sét đánh vang lên, hóa thành một đạo kim hồ bắn thẳng lên không trung.

Sau khi chợt lóe thì phù văn biến thành điện hồ, nhập vào trong kim sắc điện vông.

Chỉ thấy điện vông nhất thời rung lên, quang vừng phiêu phù bên trong, tụ lại một chỗ thành kim sắc cự đại quang vừng. Bên trong mơ hồ có phù văn chớp động. Chỉ chốc lát, đạo thanh hồ thứ hai đã đánh xuống với khí thế hung hãn. Một màn giống như trước xuất hiện, thanh hồ khi đụng vào quang vừng liền biến mất. Đột thiên lôi thứ hai hiển nhiên uy lực hơn xa đột thứ nhất.

Thiên lôi dày đặc, sau thời gian một chén trà nhỏ, nguyên bản quang vừng đang yên tĩnh bỗng rung lên, thậm chí tứ bên trong quang vừng còn truyền ra tiếng ông ông, hơn nữa càng lúc càng lớn.

Nhưng kim sắc điện vông phía dưới, thể tích tăng lên gấp đôi, kim hồ giao nhau vang lên tiếng xé gió.

Tiếp theo chỉ chốc lát, một âm thanh trầm thấp vang lên, kim sắc quang vừng rốt cục hiện ra từng đạo bạch ngân, lập tức đánh vào thiên lôi, chỉ một chút đã biến mất.

Không có trở ngại, điện hồ trực tiếp đánh lên trên điện đồ.

Hai bên vừa tiếp xúc với nhau, thanh quang và kim mang giao nhau, một tiếng âm phát ra, vang vọng khắp bầu trời.

Lấy sự to lớn của kim võng, cho dù thiên lôi vô cùng hung mãnh thì vẫn vững vàng phiêu phù trong không trung, trong lúc nhất thời chặn được hơn phân nửa thanh hồ. Ngẫu nhiên có một số thiên lôi lọt lưới, cũng bị Nguyên Từ Thần Quang phía dưới đào qua, không thấy bóng dáng.

Hàn Lập đứng trên đỉnh núi, nhìn tình hình trên không nhưng vẫn không có ý định lại phóng ra Ích Tà Thần Lôi, tựa hồ có dự định khác. Sau một lúc, kim sắc cự võng rốt cục vang lên tiếng oanh minh rồi vỡ vụn. Mà đợt lôi kiếp thứ hai cũng đã dừng lại.

Nhưng mây đen trên không trung giờ phút này đen như mực, quang cuồng dữ dội, cơ hồ chỉ vài lần hô hấp, trong mây liền hiện ra từng viên thanh sắc lôi cầu.

Mỗi viên đều lớn bằng nắm tay, mặt ngoài bắn ra thanh quang, đồng thời chậm rãi chuyển động trong đám mây, hiển nhiên uy lực cường đại hơn rất nhiều so với điện hồ lúc trước. Sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng vài phần, hai tay trắng đen đồng thời hướng lên không trung.

Nhất thời hôi sắc quang hà phát ra, ngưng tụ lại, trong đó mơ hồ hiện ra hư ảnh của một tòa tiểu sơn.

Cơ hồ đồng thời ngay lúc đó, trên hôi quang bỗng nhiên hiện ra hư ảnh của năm đầu khô lâu, mỗi một cái đều lớn như bánh xe, đồng thời há miệng, ngũ sắc quang diễm cuộn cuộn tuôn ra, trong nháy mắt hình thành một tầng phòng ngự di động quanh Nguyên Từ Thần Quang.

Tiếp theo Hàn Lập khẽ quát một tiếng, tiểu đỉnh xoay quanh trên đỉnh đầu chọt lóe linh quang, cuồng trưởng gấp mười lần, biến thành một cự đỉnh.

Bên trong cự đỉnh ẩn ước phát ra tiếng xé gió.

Đợt thiên lôi thứ ba không chút lưu tình đánh xuống.

Rất nhiều viên thanh sắc lôi cầu phảng phất như mưa đá, phát ra tiếng lôi minh quái dị, thanh thế hơn xa hai đợt thiên lôi lúc trước.

Với cảnh giới Hóa Thần Sơ Kỳ của Hàn Lập mà cũng có thể ngăn cản lường sắc lôi kiếp thì hiển nhiên loại công kích này rất dễ ngăn cản. Lôi cầu vừa chạm vào ngũ sắc

quang điểm thì một màn khó tin xuất hiện!

Ngũ sắc dị mang thiểm động, tất cả lôi cầu đều bị trì hoãn lại, bị nhốt trong quang điểm. Trong nháy mắt, thanh quang trong quang điểm chớp động không thôi, hơn trăm lôi cầu đều bị cố định bên trong.

Thần sắc Hàn Lập vừa động, hư ảnh tiểu sơn trong hồi sắc quang độ quay tròn, hồi quang bốn phía nhất thời đảo qua không trung, lôi cầu đầy trời khi bị Nguyên Từ Thần Quang đảo qua thì biến mất.

Đồng thời, phía dưới cự đỉnh phát ra thanh quang, vô số lôi cầu quỷ dị xuất hiện tại miệng đỉnh. Một trận ầm vang phát ra, lôi cầu bị vô số thanh ti kéo vào cự đỉnh. Nhìn cảnh này, Hàn Lập lộ ra nụ cười. Sau nửa canh giờ, mây đen trên tiểu sơn dần dần tán đi, lôi kiếp đã sớm chấm dứt. Thân ảnh Hàn Lập lại xuất hiện trong mật thất Mộc Tinh Động. Hắn khoanh chân ngồi trên một bồ đoàn, trước người là thanh sắc tiểu đỉnh đang huyền phù. Lúc này miệng đỉnh mở ra, mơ hồ phát ra tiếng sấm trầm thấp. Hàn Lập nhìn tiểu đỉnh một lát, tay áo phất lên, tiểu đỉnh từ từ bay vào tay. Hắn vỗ một cái, từ bên trong bay ra một tiểu lôi cầu to cỡ quả trứng gà.

Điện quang trên lôi cầu chớp lóe, mặt ngoài cuồng trường không ngừng nhưng lại bị một chùm thanh ti vây lại, không thể gãy ra. Đúng là thiên kiếp chi lôi mà Hàn Lập lấy được.

Thiên lôi này nói về uy lực thì hơn xa lôi điện bình thường.

Có cơ hội, Hàn Lập hiển nhiên sẽ thu lấy lôi điện này, dùng để luyện chế một số lôi châu.

Chỉ có hai khối lôi châu thì có lẽ chỉ uy hiếp được tồn tại Luyện Hư Kỳ một chút, nhưng nếu là mười mấy khối đồng loạt xuất ra thì ngay cả tu sĩ Hợp Thể Kỳ cũng phải tránh lui ba thước. Ngoại trừ hai đợt thiên lôi đầu tiên thì hẳn dùng lĩnh ngộ pháp môn Ích Tà Thần Lôi cản lại, còn những thiên lôi thừa thì đều bị hắn dùng Hư Thiên Đỉnh thu vào.

Thanh sắc lôi điện rất nhiều, đủ để luyện chế mười mấy khối lôi châu.

Nhưng bởi vì uy lực của thiên lôi cho nên lôi châu này mạnh hơn hai khóa lôi châu của hắn một chút.

Nhiều lời châu như vậy, đủ để hấn dùng làm đòn sát thủ.

Bất quá lần thiên kiếp này không có chút uy hiếp đối với hấn, nhưng mỗi lần thiên kiếp sau đó đều lợi hại hơn lần trước. Qua bảy tám lần nữa thì hấn không thể dễ dàng đón đỡ như vậy.

Về phần tiến giai Luyện Hư Kỳ sau khi độ đại thiên kiếp. Từ lần đầu tiên đã cực kỳ nguy hiểm, không ít tồn tại Luyện Hư Kỳ chết trong lời kiếp, vượt xa tiểu thiên kiếp. Bất quá cái đó nói sau, hiện tại cái hấn muốn làm chính là thoát ra khỏi đại phiến toái trong Địa Uyên này. Nghĩ đến đây, sắc mặt Hàn Lập lại âm trầm xuống, một năm qua, yêu nữ Mộc Thanh này thật đúng là tận tâm đối với việc chỉ hấn khu lời chi đạo.

Hơn nữa hấn vốn có tạo nghệ thâm hậu ở phương diện Ích Tà Thần Lô, cho nên trong khoảng thời gian ngắn nhất định sẽ nắm giữ được cánh phóng thích cùng tế lời chi quyết. Xem ra yêu cầu của Mộc Thanh cũng không thành vấn đề.

Mà có lẽ cũng bởi như vậy, thái độ Mộc Thanh đối với hấn hòa ái rất nhiều, bình thường ngoài việc truyền thụ khu lời chi đạo thì ngẫu nhiên cũng chỉ điểm hấn một số vấn đề về tu luyện. Lấy cảnh giới của nữ tử này, chỉ điểm một gã Hóa Thần Kỳ thì hiển nhiên làm cho hấn có lợi không nhỏ. Nhưng Hàn Lập đương nhiên sẽ không bởi vì vậy mà thành thật muốn ở lại đây.

Trong lúc ở đây, hấn mấy lần dò xét lối ra, xem bốn phía có cấm chế hay có sơ hở gì không, cũng nghiên cứu cách bài trừ bốn đạo ấn ký trong cơ thể. Nếu như hai thứ này đều có cách giải quyết thì hấn đương nhiên sẽ trốn ngay. Nhưng kết quả lại làm cho hấn lạnh lẽo.

Cấm chế bốn phía Mộc Tinh Động rất huyền ảo, vượt xa tưởng tượng, khi bị Mộc Thanh đóng cửa thì cả động quật cơ hồ trở thành một lồng giam thật lớn, hấn căn bản không thể lảng lạng rời đi.

Đương nhiên cũng không thể nói rằng Hàn Lập không thể bài trừ cấm chế nơi này. Vô luận là Nguyên Từ Thần Quang hay Phệ Linh Thiên Hỏa thì cũng vô cùng linh nghiệm đối với bài trừ cấm chế.

Nhưng nếu thi triển hai loại thần thông này mạnh mẽ phá cấm, thì chỉ sợ bên này hấn vừa động thủ, Mộc Thanh bên kia đã lập tức phát hiện. Kết quả thì cũng có thể nghĩ

được!

Về phần ấn ký của tứ đại yêu vương trong cơ thể thì càng thêm phiền toái. Ấn ký này phảng phất như mọc rễ trong cơ thể, dùng tất cả mọi cách mà cũng không cách nào khu động. Biện pháp duy nhất là dùng anh hỏa trong cơ thể luyện hóa từng chút một, nhưng ấn ký của yêu vương Hợp Thể Kỳ không phải dễ luyện hóa như vậy!

Đó là chưa nói đến việc hắc vừa chạm vào ấn ký, có thể lập tức bị chủ nhân của ấn ký phát hiện. Mà nếu hắc thật sự cường hành luyện hóa thì cũng mất hơn ba bốn năm.

Kể từ đó, hắc cảm thấy rất buồn bực.

Bất quá Hàn Lập cũng không phải chỉ là người than khổ, hắc cũng đã tìm ra một cách khác.

Đó là vào lúc cần thiết, dùng Nguyên Từ Thần Quang và Ích Tà Thần Lô tạm thời che lại cảm ứng của ấn ký.

Mặc dù vì sợ đả thảo kinh xà, Hàn Lập chưa từng thử qua nên không biết có được hay không. Bất quá hắc hiểu rất rõ sự thần diệu của hai loại thần thông này, ít nhất cũng có bảy phần nắm chắc.

Đương nhiên loại che giấu này chỉ là tạm thời. Một khi bị tứ đại yêu vương phát hiện thì nhất định sẽ phát động ấn ký, phỏng chừng hắc không thể che giấu bao lâu.

Hàn Lập thở dài một hơi, phảng phất như đem tất cả phiền não thối ra ngoài, lập tức cầm tiểu đỉnh trong tay ném ra phía trước, chuẩn bị bắt đầu luyện chế lô châu.

Mặc dù nơi này là chỗ trước kia Mộc Thanh tu luyện, nhưng đã bị hắc hạ cấm chế, cũng không sợ bị đối phương âm thầm giám thị. Lúc này trong mật thất, tiếng lô minh phát ra, Hàn Lập bắt đầu luyện chế khối lô châu đầu tiên....

Nhiều ngày sau, một đạo lục quang hướng phía hoa viên bay vút đến, sau khi chột lóe thì biến mất trong mật thất đại môn không thấy bóng dáng.

Sau đó một lát, hoàng sắc đại môn mở ra, Hàn Lập nhú mày từ mật thất đi ra, trên mặt tràn đầy vẻ kỳ quái.

Hiện tại chưa tới ngày truyền thụ khôì lôì chi đạo, Mộc Thanh như thế nào phát truyền âm phù gọi hắc. Trong một năm nay chưa từng phát sinh chuyện như thế này. Trong lòng mang theo một tia nghi hoặc, Hàn Lập từ từ đi về phía hoa viên.

Trong vòng trữ vật của hắc đã có hơn ba mươi thanh sắc viên châu, mỗi viên đều nhỏ bằng ngón cái, thanh quang chói mắt.

Để luyện chế lôì châu này, Hàn Lập đã hao hết phân nửa thiên lôì. Nếu không phải Mộc Thanh gọi hắc thì hắc chuẩn bị làm một hơi, luyện chế hết thiên lôì trong Hư Thiên Đỉnh. Bất quá khi Hàn Lập đi đến thính đường thì không khỏi nhũ mày.

Bởi vì trong thính đường, ngoại trừ Mộc Thanh thì bên cạnh bất ngờ lại là một gã huyết bào nhân, đúng là Địa Huyết lão quái.

“Hàn đạo hữu, huyết đạo hữu đến đây là cố ý tìm ngươi.” Mộc Thanh cầm một chén trà, thản nhiên nói với Hàn Lập.

Chương 1465: Huyết Diễm Sơn

“Tìm vẫn bối?” Hàn Lập mặc dù đã có dự cảm, nhưng trên mặt vẫn hiện lên một tia kinh ngạc. “Không sai, lão phu có việc tìm người, chẳng lẽ đã quên truyền âm chi ngữ của ta lúc trước!” Huyết bào nhân thanh âm phảng phất như bằng kim loại. “Vẫn bối hiển nhiên không quên, tiền bối có gì cứ phân phó!” Hàn Lập trong lòng không khỏi nói thầm, nhưng lúc này sẽ không phủ nhận gì. “Mộc tiên tử, người nghe thấy chưa, đây chính là Hàn tiểu tử tự mình đáp ứng hỗ trợ, người chung quy không thể chối được nữa.” Huyết bào nhân cười hắc hắc.

“Thiếp thân không có gì chối cãi, bất quá huyết đạo hữu hãn là rõ ràng, việc Hàn đạo hữu nắm giữ Ích Tà Thần Lô rất quan trọng. Người nói ba tháng thì tuyệt đối không được. Ta chỉ có thể cho người kỳ hạn một tháng, nếu không sẽ ảnh hưởng đến đại sự của ta.” Mộc Thanh bất động thanh sắc nói.

“Một tháng căn bản không thể làm hết chuyện của ta, việc luyện chế khô lôi của ta vô cùng quan trọng, đồng dạng không thể chậm trễ. Nếu không thì đưa hãn cho ta mượn hai tháng, như vậy miễn cưỡng cũng đủ dùng.” Huyết lão quái trầm ngâm một chút rồi nói. “Chỉ thêm được nửa tháng, một ngày cũng không được nhiều hơn.” Mộc Thanh trong hắc quang lạnh lùng nói, bộ dạng không chút khách khí. “Được, vậy thì một tháng rưỡi, bất quá muốn mượn Truyền Tống Trận của Mộc tiên tử dùng một chút.” Huyết bào nhân mục quang chớp động, gật đầu nói. “Truyền Tống thì không có vấn đề, ta sẽ trực tiếp truyền bọn người đến Huyết Diễm Sơn. Đến lúc đó ta cũng sẽ tự mình quay về.” Thanh âm Mộc Thanh vừa chậm, thâm ý nói. “Ha ha, việc này tuyệt không thành vấn đề, Hàn tiểu tử, đi theo ta.” Huyết bào nhân cười ha ha, đứng dậy.

Nửa ngày sau, trên một ngọn núi lớn, một Truyền Tống Trận bí ẩn trên bãi đá chột lóe hắc quang, hai bóng người hiện ra.

Đúng là Hàn Lập và huyết bào nhân.

Hàn Lập vừa mới tỉnh táo lại từ trong mê muội, nhưng nhìn tình hình trước mắt lại ngẩn ra.

Chỉ thấy bên cạnh Truyền Tống Trận bất ngờ có một huyết bào nhân khác.

Người này thấy Hàn Lập nhìn lại thì phát ra tiếng cười quái dị:

“Hàn đạo hữu, người cũng nhìn thấy rồi. Đây là tứ đại Tử Huyết khôi lỗi của ta, nhưng muốn người gia trì thêm Ích Tà Thần Lôi một chút, chỉ có như vậy mới có thể tăng thêm công dụng lớn.”

“Tử Huyết khôi lỗi!” Hàn Lập nghe xong thì rung mình.

“Ha ha, chuyện cụ thể như thế nào thì ta sẽ nói sau.” Tựa hồ bởi vì cần đến Hàn Lập cho nên vị huyết bào nhân này hết sức khách khí.

Hàn Lập đương nhiên sẽ không phản đối, đi theo hai người bay đến ngọn núi lớn phía trước.

Ngọn núi cao chừng bốn, năm ngàn trượng, hai gã huyết bào nhân mang theo Hàn Lập bay thẳng đến sườn núi.

Kết quả, một vách núi cao hơn trăm trượng xuất hiện trước mắt.

Một gã huyết bào nhân tiến lên vài bước, tay bắt quyết, miệng lẩm bẩm, tay kia bỗng giơ lên, một màn khó tin xuất hiện trước mặt.

Cả vách núi rung động, phát ra tiếng ầm ầm, hắc quang chớp động, biến ảo thành một cái đầu giao bằng đá, trên đầu giao đột nhiên hiện ra đôi mắt thật lớn, lộ ra con ngươi màu đỏ.

Sau khi ánh mắt lạnh như băng đảo qua trên người hai gã huyết bào nhân thì đầu giao chậm rãi mở miệng, lộ ra một thông đạo. “Vào đi!” Một gã huyết bào nhân mặt không biến sắc nói, tên còn lại cũng sóng vai đi vào. Trên mặt Hàn Lập kinh ngạc, đánh giá đầu giao chốc lát rồi đi vào.

Bên trong thông đạo rộng vô cùng, cao chừng bốn năm trượng, vách tường bốn phía cũng dùng đá đen tạo thành. Cứ cách một đoạn lại dùng một viên dạ minh châu lớn cỡ ngón cái khảm vào. Hai huyết bào nhân sóng vai đi phía trước, từ sau khi tiến vào thông đạo thì vẫn không nói một lời.

Bất quá sau khi xuyên qua thông đạo, tiến vào lòng đất hơn trăm trượng thì trước mặt trở nên trống trải, đồng thời xuất hiện bảy tám cái cửa đặt song song, tất cả đều độc nhất vô nhị.

Tình hình này làm cho Hàn Lập có chút ngoài ý muốn.

Nhưng hai gã huyết bào nhân không chút dừng lại, tùy ý đi vào một thông đạo.

Cả tòa núi phẳng phất như rộng lớn vô cùng, khắp nơi đều là thông đạo chẳng chịt, giống như một mê cung.

Hơn nữa trong thông đạo này thường có thể nhìn thấy nhiều khôỉ lỗi với các hình thái khác nhau, ở bên trong đi tuần tra.

Khôỉ lỗi này kim quang chói mắt, toàn thân dùng kim loại luyện chế thành, hành động linh hoạt, nhưng lại chỉ dùng linh mộc điêu khắc thành.

Vô luận loại khôỉ lỗi nào cũng tản ra linh áp kinh người, thậm chí có vài khôỉ lỗi đặc thù, thực lực ước chừng cấp Hóa Thần. Hàn Lập sau khi nhìn thấy thì trong lòng vô cùng khiếp sợ.

Lấy kiến thức hần hiển nhiên có thể nhìn ra huyết lão quá tại khôỉ lỗi chỉ đạo sâu không lường được, tuyệt đối trên Đại Diễn Thần Quân.

Đương nhiên đây cũng không phải là thiên phú cao hơn nhiều so với Đại Diễn Thần Quân, mà là lấy kiến thức Hợp Thể Kỳ, cộng thêm tài nguyên phong phú ở Linh Giới, chỉ riêng hai điều kiện đó căn bản đã không thể so sánh. Đi theo hai gã huyết bào nhân quẹo phải, quẹo trái liên tục, sau khoảng thời gian một nén nhang thì trước mắt Hàn Lập sáng ngời, từ trong mê cung đi ra. Phía trước xuất hiện một hồ nước đỏ đậm, khí tức cực nóng đập vào mặt. Đúng là một hồ nham thạch thiên nhiên dưới đất. Dung nham trên mặt hồ nổi lên từng đoàn lửa, cung điện không tính là to nhưng cũng hơn ngàn trượng.

Cả cung điện tản ra một cổ khí tức huyết tinh nồng đậm, nhưng hết lần này đến lần khác lại được kiến tạo rất tinh xảo. Một viên tinh thạch màu đỏ to mấy trượng, vây quanh cung điện là những tia máu yêu dị. Hàn Lập thấy vậy thì ngẩn ra.

Tinh thạch lớn như thế, cơ hồ lập tức khiến Hàn Lập nghĩ đến tinh thể cổ quái trong

Phong Linh Tháp tại Thiên Bằng Tộc, đồng dạng cũng vô cùng lớn và thần bí.

Xem ra trên đó khẳng định cũng có cấm chế cực kỳ lợi hại.

Huyết bào nhân mang theo Hàn Lập bay đến hồ dung nham, rồi độn quang xuống.

Tiếp theo một người trong đó vung tay áo lên, một quả chuông màu vàng nhất thời bay vụt ra phát ra tiếng đing đang, rơi vào trong tay huyết bào nhân. Hoàng quang chợt lóe, một tiếng thanh linh phát ra, sau khi tiếng chuông truyền vào tai thì Hàn Lập chỉ cảm thấy thần thức rung động một trận, cả người nhất thời vô lực. Hắn thất kinh, vội vận chuyển Đại Diễn Quyết trong cơ thể, thần thức mới lần nữa ổn định. Tiếp theo thối lui ra từng bước, hai mắt nhìn về phía hai gã huyết bào nhân.

Mặc dù hắn không tin rằng đối phương sẽ đột nhiên động thủ với hắn tại đây, nhưng sự cảnh giác vẫn không chút nào buông lỏng.

Kết quả một gã huyết bào nhân đột nhiên quay lại, lạnh lùng đánh giá Hàn Lập một cái, thấy hắn vẫn duy trì thanh tĩnh thì trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Mà lúc này, từ trong hồ dung nham đối diện, dung nham chợt chấn động kịch liệt, một cự thú dài mười trượng từ bên dưới đi ra.

Thân hình giáp xác, phẳng phất như cự quy, nhưng hết lần này đến lần khác lại có xúc tu, đầu lâu quỷ dị, trên trán lại có sừng màu đỏ tươi.

Co thú này tựa hồ bị tiếng chuông triệu hồi ra, sau khi trời lên mặt hồ lập tức rẽ dung nham bơi thẳng đến đám người Hàn Lập.

“Đây là thú trông cửa của bốn tọa, là Độn Quy Thú. Con thú này trời sinh thân thể hóa linh, nhưng đồng thời có thể phóng ra ba loại linh diễm khác nhau. Trong dung nham nó có uy lực vô cùng lớn, lúc bốn tọa thu phục nó cũng mất rất nhiều khí lực. Mà bốn tọa muốn vào Huyết Diễm Cung thì nhất định phải thông qua con thú này.” Một gã huyết bào nhân cười hắc hắc, hướng Hàn Lập nói. “Thần thông của tiên bối quả nhiên cao siêu, vẫn bối cực kỳ bội phục!”

Hàn Lập nghe xong lời này thì trong lòng chợt động, lập tức nhìn về phía bầu trời, sau đó sắc mặt đại biến.

Dưới Minh Thanh Linh Mục, không trung phía trước bất ngờ hiện ra vô số sợi tơ quý dật trong suốt, đan vào nhau, bộ dáng gắn kết cả với hồ nước.

Mà trên đầu tơ tằm cũng có một khối tinh thạch thật lớn.

Nếu là người không biết rõ, từ trên không trung lao xuống thì hậu quả cũng có thể nghĩ được.

Khóe miệng Hàn Lập co quắp một chút, hít một ngụm lương khí.

Lúc này quy thú đã bơi đến bờ, ba cái đầu lâu hướng về hai gã huyết bào nhân kêu lên, tiếng kêu quái dị như tiếng của con ếch.

Một gã huyết bào nhân giơ tay lên, một viên cầu đen thui mang theo một cổ tinh phong bắn ra.

Yêu thú dùng một đầu phun ra một đám mây đỏ, đem hắc cầu thu vào miệng, sau đó cúi đầu xuống.

Ba cái đầu còn lại cũng phát ra tiếng kêu trầm thấp, con thú này phảng phất vô cùng vui sướng, sau đó thân hình vừa chuyển, cái đuôi thô to đặt lên bờ.

Hai gã huyết bào nhân đi dọc theo đuôi, không chút hoang mang leo lên lưng thú, sau đó xoay người lại, bốn mắt đồng thời nhìn chăm chú về phía Hàn Lập. Hàn Lập thở dài một hơi, thân hình vừa động, cũng đi lên lưng thú.

Một gã huyết bào nhân rung chuông, quy thú lập tức chở ba người bơi đến giữa hồ. Hồ dung nham cũng không lớn, chỉ chốc lát, yêu thú đã chở ba người đến trước cung điện.

Ba người lúc này mới bay lên không, đến trước cửa điện.

Hai chân Hàn Lập vừa mới chạm đất thì cửa cung điện vốn đóng chặt bỗng nhiên chậm rãi mở ra, từ bên trong đi ra hai đội người.

Một đội cả người mặc hồng giáp, cầm một thanh hỏa qua, toàn thân được vây trong hỏa diễm. Một đội khác được bao phủ trong hôi vụ, bên trong mơ hồ có từng đạo hắc ảnh ẩn hiện.

Thần niệm Hàn Lập đảo qua thì phát hiện hai đội người này có khí tức sinh mệnh, cũng không giống như khô lồi. Hai đội cổ quái này đi đến, lập tức thi lễ với hai gã huyết bào nhân. “Đem Âm Hỏa Điện mở ra, bốn tọa muốn chiêu đãi Hàn đạo hữu một chút!” Một gã huyết bào nhân nói.

Vừa nghe lời này, hai đội người lập tức yên lặng thi hành, một nửa đội lập tức phản hồi vào trong điện, nửa đội khác cung kính phân ra hai bên. Những người này không nói lời nào, dường như căn bản không biết nói. Hàn Lập thấy vậy thì mặc dù bên ngoài không có gì dị thường, nhưng trong lòng lại một phen kinh nghi.

Chương 1466: Linh Thị

Nhưng ngay khi Hàn Lập đánh giá tồn tại cổ quái này thì một gã huyết bào nhân đột nhiên nói: “Như thế nào, Hàn đạo hữu cảm thấy hứng thú với Linh Thị sao?” “Linh Thị? Văn bối kiến thức hạn hẹp, thật đúng là lần đầu tiên nghe nói.” Hàn Lập ngẩn ra, thành thật trả lời. “Hắc hắc, đạo hữu không nghe nói cũng không có gì ngạc nhiên, Linh Thị này vốn là một loại bán khô lỗi mà lão phu luyện chế.” Giọng nói huyết bào nhân kia có một tia đắc ý. “Bán khô lỗi? Văn bối sau này cũng muốn nhìn một chút.” Hàn Lập chợt kinh ngạc, cung kính trả lời.

“Hàn đạo hữu cảm thấy hứng thú với Linh Thị, xem ra cũng hiểu về khô lỗi thuật. Lão phu có thể chỉ điểm cho người một chút, nhưng hiện tại chúng ta đi đến Âm Hỏa Điện cái đã!” Một huyết bào nhân khác chợt lóe dị quang nói.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không phản đối, gật đầu đáp ứng.

Vì thế đoàn người đi vào trong cung điện, cửa điện tự đóng lại.

Mà quy thú đứng trước cửa điện cũng thản nhiên lặn xuống hồ dung nham. Sau thời gian một chén trà nhỏ, Hàn Lập và hai gã huyết bào nhân xuất hiện trong một tòa điện tích hơn trăm trượng.

Nơi này bất luận là đồ vật hay thứ gì đi nữa thì cũng đều dùng hắc hồng ngọc thạch quái dị luyện chế thành, chạm vào có cảm giác nóng bức, nhưng khi nhiệt lượng này chui vào cơ thể lại biến thành lạnh.

Nóng lạnh có chút kỳ diệu, Hàn Lập cảm thụ được điều này nên âm thầm để ý. Lúc này hẳn đã ngồi một bên điện phủ, mà ở giữa tự nhiên là hai gã huyết bào nhân sừng vai ngồi.

Trên bàn trước mặt ba người là một số rượu ngon quả lạ, cùng một vài người đứng bên cạnh hầu hạ. Mỗi khi uống rượu, bóng người cung kính tiến lên rót rượu.

Bóng người này khác với những bóng người tại cửa điện, chẳng những mỗi người

đều có vóc dáng thon thả, hơn nữa từ trong vù khí lại tản mát ra hương thơm, làm người ta cảm thấy thoải mái.

Gần gũi như thế, Hàn Lập tự nhiên nhận ra đây là Linh Thị, trên mặt thỉnh thoảng hiện lên vẻ như nghĩ tới cái gì đó. “Hàn đạo hữu nhìn ra chỗ ảo diệu của Linh Thị sao?” Một gã huyết bào nhân sau khi uống cạn một chén rượu thì bỗng nhiên tựa cười mà không cười, hỏi. “Văn bối ngu dốt, chỉ nhìn ra Linh Thị này giống như linh mà không phải linh, giống như vật mà không phải vật, cụ thể thì không thể nhìn ra.” Hàn Lập cười một chút rồi trả lời.

“Hay cho câu giống linh mà không phải linh, giống vật mà không phải vật! Linh Thị này đích xác là một loại nửa linh vật, hành động của chúng giống như thường nhân, nhưng bản thân không có tinh hồn nguyên thần, hiện tại chỉ là phản ứng trong tiềm thức, bị ta lợi dụng khôỉ lỗi bí thuật khống chế. Mà bản thể chúng nó là do ta từ huyết điểm trong núi phát hiện ra hai loại linh thể không thể mở ra linh trí, sau đó lại dùng khôỉ lỗi thuật điều khiển.” Một huyết bào nhân khác nghe thế thì cười nói, rồi cuộc giải thích ra lai lịch của Linh Thị. “Đem linh thể luyện chế tiến vào khôỉ lỗi chi thuật!” Hàn Lập nghe vậy có chút động dung, cơ hồ lập tức nghĩ tới mình từng dùng Nguyên Anh thứ hai điều khiển khôỉ lỗi.

“Không sai, loại linh thể này chưa hình thành nguyên thần và tinh hồn, cho nên cực kỳ ôn thuận, lại có linh tính nhất định, một số lệnh đơn giản cũng có thể làm tốt. Hơn nữa bản thân còn có thể cùng khôỉ lỗi chi khu hòa thành một thể, thật sự là tài liệu tuyệt vời để luyện chế Linh Thị. Lão phu cũng bởi vì điều này mới ở tại Huyết Điểm Sơn.” Huyết bào nhân nói. “Đây là do tiền bối tinh thông khôỉ lỗi chi đạo, nếu không thì người khác ngay cả khi phát hiện ra cũng không có cách vận dụng.”

Đừng nhìn lão quái nói đơn giản, nhưng một khi đem loại linh vật này dung nhập vào khôỉ lỗi lại vô cùng phức tạp, tinh thông khôỉ lỗi thuật như hắc hien nhiên biết rõ điều này. Cho nên hai câu này Hàn Lập thật sự có chút thật lòng. “Tiểu hữu nếu thích thì cứ cầm lấy bí thuật “Địch linh nhập vật” này.” Hai gã huyết bào nhân tựa hồ nhìn ra điều gì, sau khi liếc mắt một cái thì một người nói.

“Tại hạ chưa dốc sức vì tiền bối, sao dám dễ dàng mặt dày nhận lễ vật.” Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, mặt lộ vẻ chần chờ.

“Ha ha, bất quá chỉ là chút tài mọn, Hàn tiểu hữu không nên khách khí, trong tháng sắp tới, lão phu còn nhiều việc cần tiểu đạo hữ tương trợ!” Một gã huyết bào nhân mỉm cười, khách khí nói.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, chỉ có thể đứng dậy cảm ơn.

“Huyết tiền bối, văn bối đã tới đây, cần phải trợ giúp luyện chế khôỉ lỗi như thế nào thì có thể nói cho văn bối biết một chút được chăng....” Hàn Lập ngồi xuống ghế, hơi trầm ngâm hỏi.

“Việc này không cần vội, tiểu hữu mới đến Huyết Diễm Cung, trước tiên cứ uống rượu, hôm nay nghỉ một đêm cho khỏe, ngày mai bàn cũng không muộn.” Huyết bào nhân khoát tay, không muốn bàn đến việc này.

Hàn Lập cười khổ một tiếng, chỉ có thể tiếp tục uống rượu!

Đột nhiên vang lên hai tiếng “Bốp bốp”, huyết bào nhân vỗ tay một cái.

Ngay khi thần sắc Hàn Lập vừa động, ngoài cửa điện truyền đến tiếng bước chân, một mùi thơm khác xộc vào mũi, tiến vào là mười hai nữ tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, mỗi người mặc một loại quần áo, vóc dáng nổi bật.

“Đây là....”

Hàn Lập đảo qua trên người những nữ tử này thì lộ vẻ đã hiểu, những nữ tử này đúng là linh thị độc nhất vô nhị, bất quá trên mặt lại lãnh đạm vô cùng, lộ ra hình dáng thật.

Bản thân các nàng không biết được luyện chế từ loại tài liệu nào, vô luận là màu da hay cử chỉ đều giống như nữ tử Linh Tộc, thậm chí sau lưng còn xuất hiện một đôi cánh màu xanh nhạt.

Trong mắt linh quang chớp động, Hàn Lập không thấy trên người các nàng có ảo thuật gì, đích xác là diện mạo thật.

Khôỉ lỗi chân thật như thế khiến Hàn Lập có chút hoảng sợ.

Tại nhân giới, hẳn có thể luyện chế khôỉ lỗi Nguyên Anh Hậu Kỳ giấu được tai mắt

người khác chính là vì đã dùng “Sắt Linh Nhuyễn Ngọc”, hơn nữa khô lồi có tu vi Nguyên Anh Hậu Kỳ, không phải người bình thường có thể dùng thần niệm nhìn thấu.

Cho nên mới có thể khi đối địch làm cho đối phương bị mê hoặc, vì thế không thể nhận ra chân thân.

Mà bản thân Linh Thị này hiển nhiên không phải là “Sắt Linh Nhuyễn Ngọc”, thậm chí hần miễn cưỡng thả ra thần niệm đảo qua trên người những nữ tử này, kết quả là không nhìn thấu. Điều này không khỏi khiến hần trầm ngâm một chút.

Nếu như nói muốn tìm một chút điểm khác biệt so với thường nhân thì chỉ có thể là ánh mắt, phảng phất không linh hoạt.

Ngau lúc này lại xuất hiện một đám nam tử, đám người này trong tay đều cầm những nhạc cụ cổ quái, ngồi dưới đất.

Một lát sau, âm nhạc nổi lên làm cho lòng người thoải mái, mà thân hình những mỹ nữ lại di động, múa theo điệu nhạc.

Chỉ thấy eo nhỏ của nữ tử như hoa, trong lúc nhất thời quần áo xoay tròn, hương thơm tỏa ra khắp nơi.

Hàn Lập ngồi ngay ngắn bất động, tựa hồ cũng bị những nữ tử dị tộc này hấp dẫn, hai mắt không khỏi híp lại.

Hai gã huyết bào nhân ngồi trên cao nhìn Hàn Lập vài lần, thấy bộ dáng trầm ngâm của hần thì không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái.

Sau thời gian một bữa cơm, tiếng nhạc ngừng lại, tất cả nữ tử đều dừng lại, đứng bất động tại chỗ.

“Hàn tiểu hữu, người cảm giác những vũ nữ Linh Thị này thế nào, mặc dù các nàng không phải là Linh Thị hộ vệ, nhưng cũng tinh thông rất nhiều loại tiệc rượu. Năm đó lão phu nhất thời mừng rỡ, đã tốn một chút công phu cho việc này.” Một gã huyết bào nhân đột nhiên cười nói. “Đích thật vô cùng tinh xảo, nhìn không khác gì người thật.” Hàn Lập nhẹ than thở nói.

“Ha ha, nếu tiểu hữu thích thì lão phu sẽ tặng tất cả mười hai vũ nữ và mười bốn

nhạc sĩ cho tiểu hữu.” Huyết bào nhân mỉm cười nói.

Lập tức một huyết bào nhân khác vỗ tay, sau đó vài sợi tơ máu từ lòng bàn tay hai gã huyết bào nhân bắn nhanh đến Linh Thị.

Linh thị đều ngã xuống, phảng phất như vật chết, lúc này huyết bào nhân lại hướng về phía dưới vỗ nhẹ một trào.

Nhất thời trong quang hà, hình thể linh thị trong nháy mắt thu nhỏ lại, biến thành tượng gỗ cỡ vài tấc, sau đó bay lên không hướng về phía Hàn Lập, rơi xuống trước bàn xếp thành một hàng.

“Ấn ký trong cơ thể Linh Thị đã bị ta thu hồi, tiểu hữu chỉ cần dùng bí thuật mà ta đưa là sẽ dễ dàng khu sử.” Huyết bào nhân cười nói.

“Tiền bối, không công không hưởng lộc, như thế nào vẫn bối dám tiếp nhận!” Hàn Lập cúi đầu nhìn Linh Thị trước mặt, vẻ mặt có chút cổ quái, cuống quýt từ chối.

“Hắc hắc, bất quá chỉ là vài thứ đồ chơi mà thôi. Như thế nào, tiểu hữu chẳng lẽ cảm thấy lễ vật của ta quá kém, khinh thường sao?” Một gã huyết bào nhân trầm sắc mặt, thanh âm lạnh lùng nói.

Hàn Lập vừa nghe vậy thì sắc mặt chợt biến, lập tức cười khổ ôm quyền nói:

“Nếu tiền bối đã ưu ái như thế, vẫn bối không thể bất kính.”

Tay áo phất một cái, nhất thời thanh quang lóe lên, tất cả Linh Thị đều biến mất.

“Ha ha, thế là tốt rồi. Đây là bí thuật ta luyện chế ra Linh Thị, các phương pháp tế luyện....đều có trong đó, tiểu hữu có thể từ từ nghiên cứu. Đối với sự trợ giúp cho lão phu cũng có chỗ hữu dụng.” Huyết bào nhân gật đầu hài lòng, tên còn lại giơ tay bắn ra một ống trúc. “Đa tạ tiền bối!”

Nếu đối phương cố ý đưa thì Hàn Lập cũng không khách khí, tạ ơn một tiếng rồi giơ tay bắt lấy.

Thu lấy ống trúc, Hàn Lập lại tiếp tục dưới sự chiêu đãi nhiệt tình của lão quái mà ở tại Âm Hỏa Điện thêm nửa canh giờ, sau đó mới kết thúc.

Sau đó hắn được những Linh Thị kia an bài một chỗ nghỉ ngơi trong điện. Hàn Lập vừa mới đóng cửa lại, lập tức lấy ra trận kỳ, tay giơ lên, mười mấy đạo quang mang bắn nhanh ra, biến mất trong hư không. Một tầng quang mạc màu bạc hiện ra, di động trên bốn phía vách tường. Lúc này Hàn Lập mới thở ra một hơi, ngờii khoanh chân xuống bồ đoàn, hai mắt khép hờ tự định giá.

Huyết lão ma lấy thân phận yêu vương Hợp Thế Kỳ khách khí với hắn như vậy thật sự có chút không bình thường, làm cho hắn cảm thấy một sự quý dị khó hiểu. Chẳng lẽ việc trợ giúp luyện khôi lỗi lại khó khăn rất nhiều sao, nếu không thì sao lại khiến lão quái tổn tâm tư như thế.

Hàn Lập nhẹ lắc đầu, cảm giác khó hiểu.

Nhưng cho dù đối phương không làm việc này thì hắn cũng không dám không hết sức, hơn nữa còn có thần bí nhân kia, tựa hồ Mộc Thanh và Nguyên Dao, mỹ phụ họ Lam cũng rất muốn mượn sức hắn.

Xem ra ngoại trừ việc bài trừ cấm chế thì còn có nguyên do khác, hơn phân nữa là có liên quan đến việc hắn nắm giữ Ích Tà Thần Lô. Tâm niệm Hàn Lập vừa chuyển, chỉ chốc lát đã phân tích được bảy tám phần. Qua một hồi lâu, hắn nhẹ thở ra một hơi, lần nữa mở hai mắt.

Mặc dù không biết Trắc yêu vương có mưu đồ gì, nhưng bản thân đang nguy hiểm nên không cần phải quan tâm.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, đột nhiên tay áo rung lên, hơn mười tượng gỗ màu sắc khác nhau bắn nhanh ra, đám người xoay quanh rồi trôi nổi phía trước. Tay hắn phất một cái, một người trực tiếp rơi xuống tay, lam quang trong mắt chợt lóe, bắt đầu cẩn thận kiểm tra.

Có lẽ do khoảng cách xa mà không thể nhìn rõ sự ảo diệu của Linh Thị, nhưng hiện tại tay đang cầm, hắn đem thần niệm trực tiếp rót vào tay.

Một lát sau, Hàn Lập chợt mang vẻ dị sắc ném người trong tay lên không trung, sau đó nắm lấy một tên khác, cứ như vậy lặp đi lặp lại, sau chừng một khắc thì hắn đã kiểm tra qua tất cả.

Mặc dù bên trong mỗi tên đều có trận pháp huyền ảo, lấy tạo nghệ hiện tại của hắn thì không thể nhìn ra điều gì, nhưng không giống như bị động tay động chân, hay là lưu lại ẩn ký gì. Đường nhiên Hàn Lập vẫn không hoàn toàn khẳng định, dù sao thì Linh Thị vẫn là thuật viễn siêu so với nhân giới.

Cũng may mà Huyết lão quái đem thuật này giao đầy đủ cho hắn, hắn chỉ cần khổ tâm nghiên cứu thì cũng có thể hiểu rõ khôi lỗi thuật này. Đến lúc đó những tên này có chuyện hay không thì hiển nhiên có thể biết rõ.

Trước đó hắn sẽ không vận dụng mấy thứ này, để phòng ngừa có chuyện ngoài ý muốn.

Trong lòng nghĩ vậy, Hàn Lập lật tay lấy ra một cái hộp màu vàng nhạt, trên đó có dán phù văn kỳ lạ, vừa nhìn là biết không phải vật thường. Hàn Lập phát tay đem tất cả vào hộp rồi dán thêm nhiều loại phù khác lên trên. Sau khi làm xong tất cả, Hàn Lập mới thật sự thả lỏng, mới đưa ống trúc ra, dùng thần thức nhập vào nghiên cứu một phen. Hắn rất nhanh trầm tịch trong một loại bí thuật mới tinh ảo diệu. Cho đến khi ngoài cửa truyền đến vài tiếng gõ cửa, hắn mới tỉnh lại, phát tay giấu đi ống trúc rồi đứng dậy. Cửa mở ra, một tên Linh Thị đang đứng chờ.

Danh lĩnh này không thể nói chuyện, nhưng sau khi phát tay thì một đoàn huyết quang phát ra, bên trong truyền đến thanh âm lo lắng của Huyết lão quái: “Tiểu hữu, mời đi theo tên Linh Thị này đến Huyết Luyện Đường. Ta muốn chính thức bàn về chuyện luyện chế khôi lỗi.” Chỉ ngăn ngụt một câu, sau đó thanh âm Huyết lão quái cũng biến mất, đồng thời huyết quang cũng tiêu tán. “Đi trước dẫn đường đi!” Hàn Lập không khách khí, phân phó một tiếng.

Linh Thị khom người rồi phiêu phiêu bước đi không một tiếng động.

Nếu hôm qua chưa tìm hiểu khôi lỗi bí thuật của Huyết lão quái thì có lẽ Hàn Lập còn có hứng thú, nhưng hiện tại nhìn thoáng qua thì lại không chút biểu tình. Sau thời gian một chén trà nhỏ, Hàn Lập xuất hiện tại một chỗ bí ẩn trong Huyết Diễm Cung, cảnh vật xung quanh khiến hắn không khỏi kinh ngạc.

Huyết Luyện Đường này đúng là dùng một khối thủy tinh lớn xây dựng trên nền dung nham. Ước chừng ba bốn trăm trượng, bốn vách tường đều có bạch quang chớp động.

Nhìn xuyên qua lớp thủy tinh thì chỉ thấy khắp nơi bên ngoài toàn là dung nham, mà vách thủy tinh lại không chút nứt mẻ, trong thính đường cũng không hề cảm thấy nóng.

Nhưng tất cả những thứ này cũng không khiến Hàn Lập giật mình, mà cái khiến hai mắt hắn nhìn chăm chú chính là một thân người cao ngàn trượng phía trong dung nham, phẳng phất như một siêu đại khôỉ lồi. Khôỉ lồi này thân mặc chiến giáp đen thui, song chường cũng đen, da thịt lóe ra ánh hồng, nhưng khi nhìn thấy đầu nó thì Hàn Lập lại lạnh người.

Trên đầu khôỉ lồi chẳng những có một cái sừng trắng, mũi sư tử, mà lại còn có thêm bốn con mắt quý dị màu đỏ. Hai con mắt giống như thường nhân, hai con xuất hiện hai bên trái phải, hai con còn lại thì lại xuất hiện phía sau đầu.

Mỗi con mắt đầu chuyển động, phát ra hàn quang lạnh lạnh, làm cho người ta có cảm giác nổi da gà.

“Đây là Tử Huyết khôỉ lồi của tiền bối sao, nhìn qua hình như có linh tính, chẳng lẽ tiền bối đã dùng bí thuật Dung Linh Nhập Thế!” Nhìn khôỉ lồi một lúc, Hàn Lập hít sâu một hơi rồi mở miệng nói.

“Hắc hắc, xem ra tối qua tiểu hữu quả thực đã nghiên cứu không ít bí thuật khôỉ lồi. Không sai, đích xác là Dung Linh Nhập Thế. Bất quá chỉ là một chút mà thôi, trong đó lão phu tự mình để lại một tia phân thân.” Tại thính đường xuất hiện một gã huyết bào nhân, hắn thấy Hàn Lập kinh ngạc thì cười quái dị nói.

“Thì ra là thế, văn bối cũng hiểu được khôỉ lồi kinh khủng như thế căn bản không thể tự nhiên khu sử, lấy thân niệm cường đại của tiền bối thì cho dù một tia phân thân cũng tuyệt đối không thành vấn đề.” Hàn Lập rốt cục dời ánh mắt khỏi khôỉ lồi, cười khổ nói.

“Tiểu hữu cũng từng thấy qua khôỉ lồi của tại hạ, biết lão phu vì sao muốn đạo hữu tới Huyết Điểm Cung, ngay ngốc trong thời gian dài như thế. Ta cũng không muốn tiểu hữu làm chuyện gì khác, chỉ cần tiểu hữu quán chú vào khôỉ giáp một chút Ích Tà Thần Lô là được. Sau đó ta căn cứ vào biến hóa của thần lô, tùy thời làm một trận cải biến. Trong quá trình đó không được có chút phân tâm, nếu không sẽ uống phí tất cả công sức trước đó.” Lời nói của Huyết lão quái chợt trở nên nghiêm trọng. “Vâng, văn bối tất cả đều nghe theo tiền bối chỉ huy, chắc chắn sẽ làm người hết sức hài lòng!” Hàn Lập nói.

“Tốt lắm, tiểu hữu yên tâm, lão phu sẽ không để người không công, sau khi luyện chế xong khôỉ lỗi, ngoại trừ phương pháp luyện chế Linh Thị lúc trước, lão phu sẽ cấp cho đạo hữu một số đồ vật khác.” Huyết lão quái sau khi nghe xong thì dường như cực kỳ cao hứng, vui vẻ cười lớn nói.

Lập tức chỉ thấy huyết bào nhân bắt quyết, đồng thời trong miệng niệm chú.

Một màn khó tin xuất hiện trước mắt.

Chỉ thấy đầu khôỉ lỗi phía dưới chợt động, sáu con mắt đỏ tươi đồng thời chớp động, hay tay cũng bắt quyết, nhất thời quanh thân phát ra vạn đạo tử mang.

Nơi tử mang đi qua, dung nham lập tức thối lui, trong nháy mắt kết thành một tử sắc kết giới thật lớn phía dưới.

Cơ hồ đồng thời lúc đó, bạch quang dưới chân huyết bào nhân chợt lóe, nguyên bản mặt thủy tinh cực kỳ kiên cố bỗng hư ảo rồi biến mất, thân hình hai người nhất thời rơi xuống.

Mặc dù Hàn Lập có chút ngoài ý muốn nhưng đôi cánh sau lưng run lên, tự ổn định thân hình. Mà Huyết lão quái thì thả ra huyết quang.

Thân hình Hàn Lập hạ xuống, nháy mắt đã đứng tại một chỗ cao trên đầu khôỉ lỗi. Con mắt đỏ của khôỉ lỗi chợt động, nhìn thẳng vào Hàn Lập.

Hàn khí sau lưng Hàn Lập nổi lên, thân hình ngưng trệ, phảng phất như bị một cổ cự lực vô hình vây lấy. Trong nháy mắt sắc mặt Hàn Lập đại biến, mồ hôi hột xuất đầy trên trán. Cũng may yêu mục chuyển qua chỗ khác, lập tức khôi phục vẻ bình thường. Lúc này Hàn Lập mới thở nhẹ một hơi, vuốt mồ hôi trên trán. Giờ phút này hẳn mới hiểu được tại sao Huyết lão quái lại coi trọng khôỉ lỗi này như thế.

Nếu chỉ luận về thực lực của Tử Huyết khôỉ lỗi thì sợ rằng còn mạnh hơn cả Huyết lão quái, nếu không sẽ không thể tạo ra áp lực lớn như vậy. Mới vừa rồi hẳn thiếu chút nữa đã xuất ra Phá Diệt Pháp chống cự lại ánh mắt đáng sợ kia.

Cũng may nhờ có Đại Diễn Quyết mới có thể miễn cưỡng nhịn được. Có thể thấy được khôỉ lỗi này chẳng những vô cùng to lớn mà thần niệm lại càng huyền diệu. Trong

lòng có chút hoảng sợ, Hàn Lập cũng không dám đứng trên đầu nó nữa, nhanh chóng bay xuống phía dưới, tới ngay trước ngực khô lồi. Huyết bào nhân đã sớm chờ hẩn ở chỗ này. Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, có chút ngẩn người, trong mắt lộ ra một tia nghi hoặc. Chiến giáp này nhìn gần thì bóng loáng như gương, chẳng có bộ dáng của trận phụ. “Chẳng lẽ lão quái muốn...” Hàn Lập có chút nói thầm.

“Hàn huynh, bởi vì muốn phối hợp với Ích Tà Thần Lôì của người, cho nên ta sẽ đem Minh Ấn Phù Trận trên khôì giáp diễn giải một lượt cho người. Sau đó lúc bắt đầu Minh Ấn Phù Trận thì người sẽ rút Ích Tà Thần Lôì vào, sau khi hoàn thành ta mới có thể đem Phù Trận cùng Ích Tà Thần Lôì phong ấn. Nếu có gì không ổn ta sẽ tùy thời báo cho người biết...” Lời này của Huyết lão quái làm Hàn Lập cứng người.

Chương 1467: Hai Loại Phù Lục

Chuyện đem Ích Tà Thần Lôỉ quán chú vào Phù Trận so với được nói hoàn toàn khác nhau.

Lúc trước thì bảo dễ, lúc sau lại bảo phải phối hợp kỹ từng bước, rồi lại hao phí nhiều tâm thần, chẳng lẽ đây là lý do đối phương đối xử tốt với hắn.

Trong lòng Hàn Lập không quá xác định, bất quá mặt vẫn không biến sắc, đáp ứng.

Thấy biểu hiện cung thuận của Hàn Lập, Huyết lão quái gật đầu hài lòng.

Thân hình Huyết lão quái hạ xuống, bay tới phía trước vài bước tới trước ngực khô lổi.

Tay áo phất một cái, một cái bình nhỏ màu đỏ nhạt bắn ra.

Huyết lão quái khoát tay, mở nắp bình ra.

Nhất thời một đoàn chất lỏng màu tím bay ra, xoay đó lơ lửng trên không trung, linh quang thần nhiên chớp động.

Mà cả người Huyết lão quái lại bị huyết bào bao phủ, thần quang trong mắt ngưng trọng, pháp quyết trong tay biến ảo không ngừng, cực kỳ huyền ảo.

“Hàn đạo hữu cần phải nhìn thật kỹ! Phù trận này có thể tạo ra nhiều chỗ thần diệu, lát nữa ta sẽ giảng giải kỹ hơn, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu thì phải xem ngộ tính của đạo hữu. Nếu lĩnh ngộ nhiều, phối hợp với phù trận của lão phu cũng dễ dàng hơn.” Một thanh âm quái dị đột nhiên vang lên phía sau Hàn Lập.

Hàn Lập cả kinh, quay đầu lại mới phát hiện ở phía sau không biết từ khi nào xuất hiện một huyết bào nhân khác.

Đối phương phảng phất đã đứng đó từ lâu, nhưng hắn lại không hề cảm nhận được.

“Đa tạ tiền bối truyền thụ phù trận chi đạo, văn bối nhất định dụng tâm lắng nghe, Hàn Lập ôm quyền cung kính nói.

Huyết bào nhân khoát tay, bảo Hàn Lập tập trung chú ý cử động của một huyết bào nhân khác.

Chỉ thấy huyết bào nhân kia bắt quyết, hai tay vẽ vài cái lên không trung.

“Phanh.” Một khối tử dạ lập tức văng ra, hóa thành một ký hiệu cỡ nắm tay, bắn thật nhanh đến chiến giáp.

Linh quang chợt lóe, ký hiệu chui vào trong chiến giáp không thấy bóng dáng, nhưng lập tức lại truyền đến từng tiếng trầm thấp, tiếp theo hiện ra trên bề mặt chiến giáp.

Huyết bào nhân huy động ngón tay tựa như nặng ngàn cân, ký hiệu bắt đầu biến hình, trong nháy mắt huyền hóa ra một tử sắc phù trận lớn cỡ vài trượng.

Bên trong có một số ký hiệu không ngừng biến ảo, phảng phất như chưa hình thành.

Hàn Lập đang nhìn đến xuất thần thì huyết bào nhân bên cạnh lại mở miệng giảng giải:

“Phù Trận này gọi là Kim Minh. Những thứ khác không có, chỉ có tác dụng làm chiến giáp cực kỳ cứng, đủ để chống đỡ công kích của pháp bảo bình thường mà không hề tổn hại. Phù trận chia làm ba tầng. Tầng thứ nhất là....”

Hàn Lập vốn dĩ tại pháp trận chi đạo cũng có tạo nghệ không tồi, một bên quan sát quá trình huyết bào nhân tạo ra Minh Ấn Phù Trận, một bên nghe tên còn lại giảng thuật, ánh mắt chớp động không ngừng.

Có thể nghe được truyền thụ từ tồn tại Hợp Thể Kỳ hiển nhiên là cơ hội cực kỳ khó.

Cho dù đối phương chỉ giảng giải rất ít nhưng cũng làm cho nhiều trận pháp và Quý Lỗi của Hàn Lập được sáng tỏ.

Sau thời gian một bữa cơm, huyết bào nhân đã hoàn thành hơn phân nửa phù trận, cũng đã bắt đầu ngưng hình.

“Tiểu hữu, hiện tại ngươi hướng vào mắt trận rút Ích Tà Thần Lôì vào.” Huyết bào nhân thúc giục Hàn Lập.

Thanh âm này không lớn nhưng khi truyền đến tai Hàn Lập liền khiến hần tỉnh lại.

Hần không nói hai lời bay qua.

Hai tay chà xát, tiếng lôì minh phát ra, một đạo kim sắc điện hồ hình cung bắn ra, lôì quang kinh người làm xung quanh rực rỡ màu vàng.

Huyết bào nhân đứng bên cạnh Hàn Lập nhìn thấy kim sắc điện hồ thì trong mắt chợt hiện lên một tia dị sắc, nhưng lập tức liền biến mất.

Một tháng rưỡi sau, thân hình Hàn Lập lần nữa xuất hiện tại tỉnh thất Mộc Tinh động.

Hần ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, hai tay đang chơi đùa với một bạch sắc ngọc bài, vẻ mặt trầm ngâm.

Hơn một tháng qua, hần cơ hồ ngày đêm đứng phía dưới cự đại quý lổì kia, cuối cùng giúp Huyết lão quái luyện thành.

Mà thời gian vừa đến, Mộc Thanh cũng không tính sai ngày, liền đến Huyết Diễm Cung dẫn hần trở về.

Lại nói tiếp, mặc dù trong khoảng thời gian này ngày đêm vận dụng Ích Tà Thần Lôì quán chú vào phù trận, làm cho hần hao tổn rất nhiều tâm thần, nhưng Hàn Lập lại không cảm thấy có hại.

Cái khác không nói, chỉ riêng phương pháp luyện chế Linh Thị và Huyết lão quái giảng về phù trận chi đạo thì đã khiến cho hần được lợi lớn. Huống chi Huyết lão quái lại còn tặng hần một ít tài liệu trân quý luyện Quý Lổì.

Mặc dù biết đối phương có thể có ý đồ khác, nhưng như vậy cũng đã làm hần hài lòng.

Bất quá hiện tại Hàn Lập không phải nghĩ tới việc này, mà là nghĩ tới khối kim khuyết ngọc thư trên tay.

Bên trong ghi lại vài loại phù triện có uy lực thật lớn.

Trong đó có một loại rất rõ ràng, hẳn đã tìm hiểu ra, thậm chí trên người có mang một cái.

Ba loại khác thì phân biệt là “Cửu Cung Thiên Kiền Phù” dùng để vây địch, “Thiên Qua Phù” dùng để công kích, “Giáp Nguyên Phù” là phù triện trên Quý Lỗ.

Trong đó “Thiên Qua Phù” là có uy lực lớn nhất, vô cùng huyền diệu, Hàn Lập chỉ hiểu được một chút.

Mà “Cửu Cung Thiên Kiền Phù” và “Giáp Nguyên Phù” trải qua mấy năm tỉ mỉ tìm hiểu, hẳn nguyên bốn đã lĩnh ngộ được bảy tám phần.

Huyết lão quái này không then là tông sư về phương diện Quý Lỗ và pháp trận chi đạo, nhiều tháng chỉ điểm, hơn nữa mấy ngày nay lại ở trong tĩnh thất đau khổ nghiên cứu thuật luyện chế Linh Thị, cuối cùng hẳn đã đột phát được vài vấn đề, trở nên thông suốt, có thể luyện chế hai loại phù triện này.

Hai loại phù triện này hiển nhiên cần tài liệu hết sức trân quý, nhưng cũng không phải là loại tuyệt tích, tại Thiên Uyên Thành hẳn cũng góp nhặt được một chút.

Hôm nay có thể trực tiếp thử.

Nguyên bốn luyện chế phù triện này cần phải thử nghiệm một chút, sau đó mới có thể dùng tài liệu trân quý chính thức luyện chế.

Nhưng dưới ánh nhìn chăm chăm của yêu vương Hợp Thế Kỳ, hẳn đương nhiên không có thời gian làm việc này.

Mặc dù hiện tại thoát nhìn bởi vì Ích Tà Thần Lô, mấy năm tới hẳn sẽ an toàn, nhưng ai biết được yêu vương kia có đột nhiên thay đổi chủ ý hay không.

Từ khi Hàn Lập tu đạo đến nay, tất cả đều dựa vào tự bản thân phi thăng linh giới. Thậm chí có tu vi hôm nay hiển nhiên sẽ không đem mạng sống phó thác cho người khác.

Phải nhanh chóng luyện chế ra hai loại phù triện, hiển nhiên cũng phải có vài loại thủ đoạn bảo vệ mạng.

Thần sắc Hàn Lập thay đổi liên tục, sau một hồi lâu mới khôi phục lại bình tĩnh.

Hắn chậm rãi nhắm hai mắt lại, đem thần niệm rót vào trong ngọc bài, đem bí thuật về hai loại phù trận nhìn kỹ một lần nữa.

Một lát sau, xác định không có vấn đề gì, hắn mới lần nữa mở mắt ra!

Cổ tay bỗng trở một cái, linh quang chớp động, một đoàn thanh quang bắn ra xoay tròn giữa không trung.

Đúng là túi trữ vật của Hàn Lập.

Hàn Lập điểm một cái về phía túi trữ vật.

“Phốc xuy”, một cổ thanh hà bay ra mang theo hơn mười hộp ngọc.

Hắn tiện tay chỉ một hộp màu trắng.

Nắp hộp mở ra, một khối bạc gì đó bắn ra, năm ngón tay Hàn Lập trao một cái, vật ấy nhất thời dừng lại trước người hắn.

Đúng là một miếng da thú bóng loáng tinh xảo.

Khối da này chẳng những phát ra ánh bạc chói mắt mà bên ngoài còn có thêm những hoa văn lớn nhỏ, thoạt nhìn cực kỳ diễm lệ.

Đúng là một loại tài liệu dùng để luyện chế Quý Lỗi, là da của cổ thú Phong Hòa Thú.

Loại cổ thú này chẳng những tinh thông hai loại thần thông phong hỏa, mà thực lực có thể so với Hóa Thần Kỳ, nhưng lại thích ngủ ở nơi âm hàn, thường ngủ trường kỳ trong ao đầm ẩm ướt âm u. Chỉ khi nào đi kiếm mồi mới có thể khiến người ta phát hiện.

Dùng da thú này luyện chế phù trận Ảnh Quý Lỗi chẳng những có thể đề cao xác suất thành công, hơn nữa còn có thể gia tăng uy lực cho phù trận, cho nên rất quý.

Lúc đầu Hàn Lập cũng tốn rất nhiều sức mới mua được tại Thiên Uyên Thành, dùng vạn niên linh dược đổi lấy.

Ý định ban đầu của Hàn Lập là luyện chế Giáp Nguyên Phù.

Loại phù triệu này cũng giống như Ảnh Quý Lỗi, một khi xuất ra ngoài thì sẽ hóa thành một Quý Lỗi, nhưng tu vi thế nào thì phải xem người luyện chế.

Bất quá phù triệu Ảnh Quý Lỗi chỉ có xác xuất từ hai mươi đến năm mươi phần trăm thực lực nguyên bản của nó. Nghe đồn thực lực khi hoàn thiện có thể so với Thiên Linh Cảnh, nhưng chưa ai gặp qua bao giờ.

Đương nhiên Ảnh Quý Lỗi cũng không phải là không có hạn chế, chỉ có tác dụng đối với tu sĩ Luyện Hư Sơ Kỳ.

Hơn nữa khi tiêu hao hết phù triệu thì Ảnh Quý Lỗi cũng biến mất.

Mà uy lực Giáp Nguyên Phù thì hoàn toàn không phải Ảnh Quý Lỗi có thể so sánh.

Giáp Nguyên phù thì khó luyện chế hơn, chẳng những có thể sử dụng bảy tám phần thực lực, hơn nữa lại có tác dụng đối với tu sĩ Hợp Thể Sơ Kỳ.

Chỉ riêng điều đó thì Giáp Nguyên Phù đã trân quý hơn.

Đương nhiên cũng bởi vì vậy mà loại tài liệu luyện chế và thủ pháp cũng hơn xa Ảnh Quý Lỗi.

Nếu không phải hẳn có khối Phệ Linh Thiên Hỏa bao hàm cực hàn cực nhiệt, thì cho dù hiểu rõ cách luyện chế cũng không thể luyện chế được.

Hàn Lập nhìn da thú phía trước, thu hồi tạp niệm há miệng ra.

“Phốc”, một đoàn ngân hỏa phun tới.

Đúng là Phệ Linh Thiên Hỏa đã thông linh.

Ngắn sắc hỏa diễm phát ra một tiếng chim kêu, lập tức hóa thành một đại hỏa điều chùng một thước, hai cánh vẫy lên, bay quanh khối da thú.

Hàn Lập thấy cảnh này thì trong lòng âm thầm bắt quyết.

Nhất thời ngân sắc hỏa diễm bay vài vòng rồi xông tới da thú.

Sau một tiếng “xèo”, ngân sắc hỏa diễm đã bao phủ da thú vào trong.

Thân trong hỏa diễm nhưng da thú cũng không bị thiêu hủy, ngược lại hoa văn lại thêm động, phảng phất như sống lại.

Tình hình này có vẻ thần bí dị thường!

Chương 1468: Tế Lôi Chi Thuật

Sáu ngày sau, cửa tỉnh thất đột nhiên mở ra, Hàn Lập bước ra.

Mặc dù vẻ mặt mệt mỏi, nhưng hắn không thể che dấu được nụ cười.

Xem ra mấy ngày nay luyện chế phù lê cũng có thu hoạch.

Hôm nay không phải là lúc Mộc Thanh truyền thụ khôỉ lỗi chi thuật, cho nên hắn muốn thư giãn cho đỡ căng thẳng.

Dù sao chỉ có thư giãn mới có thể khôi phục thể xác và tinh thần.

Diện tích Mộc Sảo Động cũng không kém so với Huyết Diễm Cung, Hàn Lập từ từ đi đến một mảnh hoa viên trước tỉnh thất.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lập xuất hiện trước cửa nhìn quang mang thiểm động trên cửa, không khỏi cúi đầu trầm ngâm.

Phần lớn những nơi ở Mộc Tinh Động hắn đã từng đi qua.

Nhưng chỗ này lại bị cấm chế, thủy chung không thể nhìn thấu.

Đặc biệt trong đó có hai cấm chế làm cho Hàn Lập cảm thấy tò mò.

“Thúy Ngâm Viên” này chính là một trong số đó.

Bất quá, xuyên qua tầng tầng cấm chế là một linh khí tinh thuần, làm cho hắn đoán nơi đây tám chín phần là một dược viên.

Ngay cả Mộc Thanh là yêu vương Hợp Thể Kỳ mà cũng coi trọng linh dược này, đủ thấy nó trân quý ra sao?

Hàn Lập tự định giá, cũng cảm thấy hiếu kỳ.

Bất quá nhớ tới lời cảnh cáo ngày đó của Mộc Thanh, Hàn Lập cười khổ một chút, cuối cùng đem ý niệm này vứt ra khỏi đầu.

Cấm chế nơi này thâm nghiêm như thế, Mộc Thanh như thế nào lại không đặc biệt chú ý nơi đây.

Đừng nhìn hiện tại không một bóng người, nhưng nói không chừng đang có kẻ ngầm giám thị mình.

Hàn Lập lắc đầu, chấp tay sau lưng đi tiếp.

Hắn đi dạo một lúc rồi thần sắc hòa hoãn trở về tĩnh thất của mình.

Được hơn nửa năm, Hàn Lập vẫn như cũ ngày qua ngày sống cuộc sống tẻ nhạt.

Cũng không biết tại phương diện lôi điện chi đạo, hắn có thiên phú hơn người hay là khu lôi pháp quyết này không khó như đám người Mộc Thanh nói.

Cho nên trong khoảng thời gian này, Hàn Lập đã nắm giữ thuật này được tám chín phần, còn lại chỉ là vấn đề thuần thực.

Mộc Thanh thấy thế thì vô cùng vui sướng, đến kỳ hạn liền mời Lục Túc, đám người mỹ phụ đến Mộc Linh Điện.

Ba ngày sau, Hàn Lập đứng giữa Mộc Linh Điện, lần nữa gặp mấy tên yêu vương này.

Nhưng lúc này Nguyên Dao và Nghiên Lệ không đến, làm cho hắn có chút thất vọng.

Mà Huyết lão quái vẫn làm cho người ta khó phân biệt thật giả.

“Cái gì, Hàn đạo hữu đã nắm giữ được tế lôi chi thuật. Mộc muội muội, người không nói bừa đấy chứ?” Mỹ phụ tóc bạc giật mình nói, vẻ mặt không tin.

Giờ phút này nàng ngồi một mình trong đại điện.

“Việc này trọng đại, tiểu muội sao có thể tại đây lừa gạt cấp trên. Nói thật, Hàn đạo hữu có thể nhanh như vậy nắm giữ tế lôi thuật làm tiểu muội cũng kinh hãi. Nhưng sau đó

tiểu muội mới biết hóa ra là Hàn đạo hữu dùng bảo vật Kim Lô Trắc làm bốn mạng pháp bảo, cho nên mới có thể điều khiển Ích Tà Thần Lô nhanh như thế, đây cũng không phải là chuyện kỳ quái.” Mộc Thanh trong hắc quang cười khúc khích.

“Dùng Kim Lô Trắc làm bốn mạng pháp bảo? Hàn đạo hữu, lá gan của ngươi cũng thật lớn, chẳng lẽ không biết làm vậy sẽ rất dễ bị thần lô phản phệ sao? Ngươi có thể sống đến hôm nay quả thực là chuyện kinh ngạc.” Mỹ phụ tóc bạc sừng sốt, xoay đầu lại nhìn chăm chăm Hàn Lập nói.

“Thần lô phản phệ? Tại hạ dường như chưa bao giờ gặp chuyện này, xin tiền bối nói rõ nguyên do.”

Hàn Lập vừa nghe thế thì giật mình.

“Như thế nào, Mộc muội muội không nói cho Hàn đạo hữu biết chuyện này sao?” Mỹ phụ tóc bạc nhướn mày, hỏi Mộc Thanh.

“Ta đã sớm dò xét qua. Hàn đạo hữu may mắn, khu sử Ích Tà Thần Lô vô cùng ổn định, cũng không có chút dấu hiệu phản phệ, hiển nhiên không cần đề cập đến việc này.” Mộc Thanh hời hợt trả lời.

“Hừ, đó chỉ là do ngươi nói mà thôi. Ta thì lại không tận mắt nhìn thấy!” Mỹ phụ tóc bạc hừ lạnh một tiếng, sau khi đánh giá Hàn Lập thì lạnh lùng nói.

Mộc Thanh khẽ cười một tiếng, đang muốn mở miệng nói cái gì đó thì Lục Túc đột nhiên nói: “Đủ rồi, bớt sàm ngôn đi. Mộc tiên tử mời chúng ta đến không phải chỉ để nói chuyện này chứ. Hàn đạo hữu có thật sự học xong tế lô thuật không, cho chúng ta xem đi.”

Lục Túc nói không hề sợ hãi, không chút cảm tình. Nhưng vô luận là Mộc Thanh hay mỹ phụ tóc bạc nghe được thì cũng rung mình ngậm miệng lại.

Mà một trong hai gã huyết bào nhân lại cười nói:

“Hàn tiểu hữu, ngươi đã học xong tế lô thuật, có thể cho chúng ta xem một chút được không?”

Nghe thấy hai người trước sau nói như thế, Hàn Lập cường chế nguyên nhân phản

phệ, khom người nói: “Các vị tiền bối đã phân phó, văn bối lập tức làm theo, chỉ là uy lực tế lõi thuật không nhỏ.

Nói xong....

Ánh mắt Hàn Lập đảo bốn phía đại diện đánh giá một chút.

“Hàn đạo hữu nói cũng đúng, tuy Mộc Linh Điện có chút cấm chế nhưng không thể nào thừa nhận uy lực chân chính của Ích Tà Thần Lôi, chúng ta ra ngoài xem.” Mộc Thanh gật đầu, dẫn đầu đi ra cửa điện.

Mấy tên yêu vương còn lại thấy vậy thì liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi cũng theo sau. Hàn Lập hiển nhiên cũng đi ra.

Mấy tên yêu vật thủ vệ ngoài cửa thấy có nhiều yêu vương như vậy thì cũng lộ ra vẻ giật mình.

Nhưng hiển nhiên không có ai dám nói gì.

Chỉ lát say, mấy người ngừng lại trên một mảnh đất trống, ánh mắt mọi người đảo trên người Hàn Lập.

Nhiều tồn tại cấp cao nhìn như vậy khiến Hàn Lập cười khổ trong lòng, nhưng bề ngoài vẫn thong dong, thanh quang chợt lóe bỗng bay lên không. Mãi cho đến độ cao hai mươi trượng mới ngừng lại.

Hai tay bắt quyết, tiếng ầm ầm phát ra, vô số kim hồ hình cung bắn ra, xẹt quanh thân thể.

Tiếp theo điện hồ cuồn cuộn về bốn phía.

Chỉ một lát, trong lõi quang kinh người hình thành một điện vòng cực lớn.

Cùng lúc đó, dưới sự thúc dục pháp quyết của Hàn Lập, hai tay hắn tuôn ra phù văn quỷ dị, nhập vào điện hồ không thấy bóng dáng.

Một màn thần bí xuất hiện.

Điện hồ thô to kia bỗng đột nhiên biến mất, tất cả hóa thành kim quang.

Thân trong kim quang, thân hình Hàn Lập mơ hồ, nhưng trong miệng lại niệm chú ngữ.

Kim sắc quang hồ chuyển động, phù văn xoay chuyển không ngừng, hơn nữa còn mơ hồ truyền ra tiếng âm âm, hơn nữa càng lúc càng to!

Đột nhiên vang lên một tiếng sét đánh, kim quang phát ra ánh sáng cực kỳ chói mắt rồi biến mất. Thân hình Hàn Lập lần nữa hiện ra, cách người ba thước có một miếng thuẫn kim đang phiêu phù.

Viên cầu này nhìn không bắt mắt, ngoại trừ phù văn gỗ ghê thì quang mang cực kỳ âm đạm, không có chút linh áp, phỏng phát chỉ là vật bình thường. Nhưng vừa nhìn thấy kim cầu này, ánh mắt những tên yêu vương phía dưới lại lộ ra các loại kỳ quang.

Mà lúc này vẻ mặt Hàn Lập ngưng trọng, năm ngón tay nắm lại.

“Phốc xuy”, kim cầu hóa thành một đạo kim quang bay thẳng lên trời cao.

Sau đó liền biến mất không thấy.

Cơ hồ đồng thời tay kia của Hàn Lập vang lên tiếng xé gió, trong lò quang chớp động, một kim sắc phù văn cực lớn đồng dạng bắn lên trời.

“Oanh long long”.

Cuồng phong gào thét, mây đen rậm rạp, một mặt trời như ẩn như hiện trong mây đen, mang theo một cỗ khí tức có thể hủy thiên diệt địa.

Mặt ngoài mặt trời có vô số điện quang cuồng thiểm không ngừng, tiếng sét đánh lại âm âm không dứt.

Phía dưới, đám người mỹ phụ cũng biến sắc.

“Dừng tay, ngừng tế lễ thuật của người lại, đến đó là đủ rồi, không cần chân chính phóng ra uy lực của Ích Tà Thần Lô.” Một giọng nói vang lên, đúng là Lục Túc.

Hàn Lập nghe vậy ngẩn ra, nhưng cũng chỉ có thể cười khổ:

“Tiền bối hiện tại bảo vẫn bối dừng tay thì có hơi trễ, vẫn bối chưa thao túng thuần

thực, hiện tại không thể dừng lại.”

Vừa dứt lời thì....

Mặt trời phát ra một tiếng sét đánh, đột nhiên phun ra một đạo kim sắc quang trụ cực lớn, bắn thẳng xuống.

Vừa lúc đánh vào đám người dưới đất.

Tình cảnh làm cho người ta hoảng sợ.

Nơi quang trụ đi qua, nguyên bản cấm chế hay tinh cương gì đó đều hóa thành tro bụi, một đại động đường kính mấy trượng hiện ra.

Kim sắc quang trụ chỉ diễn ra trong thời gian ngắn, sau đó liền tiêu tán cùng với mặt trời.

Phóng ra một kích này, sắc mặt Hàn Lập có chút tái nhợt, hai cánh sau lưng chột động, từ từ bay xuống.

Lúc này mây đen cũng tiêu tán, bầu trời khôi phục lại bộ dáng ban đầu.

Thân hình chớp động, huyết bào nhân và mỹ phụ tóc bạc đồng thời xuất hiện tại đại động, cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy một cái hố đen ngòm, còn có chút khét truyền đến mũi. Dĩ nhiên cái động này sâu không thấy đáy.

“Quả nhiên đã nắm giữ tể lô chi thuật, Ích Tà Thần Lô quả nhiên danh bất hư truyền! Cho dù là chúng ta cũng không dám đỡ công kích này.” Mỹ phụ tóc bạc lộ ra vẻ cổ quái, thì thào tự nói.

Nhưng thật ra ánh mắt huyết bào nhân lại chớp động không thôi, tựa hồ có định giá khác. Còn Lục Tức và Mộc Thanh thì không tới nhìn.

Hai người, một người liếc mắt một cái, tựa hồ nhìn thấu uy lực của tể lô thuật, còn người kia thì đã sớm thấy Hàn Lập thi triển mấy lần, hiển nhiên không cần tới xem làm gì.

“Mấy vị đạo hữu hài lòng chứ!” Mộc Thanh nhẹ cười rộ lên.

Chương 1469: Minh Hà Chi Địa

“Mặc dù có chút không quá quen thuộc, nhưng uy lực thì không thể nghi ngờ, bất quá mới vừa rồi làm phép, ta lại không ngờ rằng Hàn đạo hữu lại không bị thần lôi phản phệ dù chỉ một chút. Lúc ban đầu Hàn đạo hữu tế luyện pháp bảo Kim Lôi Trúc, có hay không pháp lực đã hơn xa tu sĩ cùng cấp?” Lục Túc gật đầu hỏi.

“Không sai, năm đó vẫn bối đích xác tu luyện qua một loại công pháp cổ quái, mặc dù tốc độ tu luyện so với thường nhân chậm hơn một chút, nhưng tu vi lại thâm hậu hơn một ít.”

“Văn bối không bị thần lôi phản phệ chẳng lẽ cũng vì lí do này.” Hàn Lập đã hạ xuống mặt đất, ngạc nhiên nói.

“Mặc dù không phải toàn bộ, nhưng cũng là lí do quan trọng nhất. Dù sao pháp lực vốn là trụ cột của tất cả thần thông, cùng thần thông nhưng do tu vi bất đồng thì thi triển với uy lực cũng không giống nhau. Cảnh giới pháp lực của đạo hữu viễn siêu, khu sử Ích Tà Thần Lôi tự nhiên sẽ có thể cưỡng chế việc thần lôi phản phệ. Hơn nữa trước kia Hàn đạo hữu vẫn chưa biết khu lôi chi pháp, cho nên phản phệ lại cực kỳ nhỏ.” Lục Túc bình tĩnh giải thích.

“Nói như vậy, sau này văn bối thi triển ra tế lôi thuật sẽ có khả năng bị phản phệ.” Sắc mặt Hàn Lập đại biến.

“Cái này không nhất định, người có thể bình yên đến nay thì ngoại trừ lí do pháp lực cao thâm, cũng là bởi vì người đã từng ăn qua thiên tài địa bảo, hay là mang kỳ bảo gì, tu luyện công pháp kỳ diệu gì đó, cho nên vẫn giúp người trấn áp phản phệ. Tối thiểu vừa rồi người thi triển tế lôi thuật, ta vẫn không nhìn ra bất cứ dấu hiệu phản phệ nào. Sự tình về sau thì ta không dám nói, nhưng lúc này đây người căn bản không cần lo lắng về việc này.” Thanh âm Lục Túc thủy chung vẫn bình đạm.

Mặc dù Hàn Lập không hoàn toàn tin tưởng đối phương, nhưng sắc mặt hiển nhiên vẫn khó coi.

Đối phương nói rõ ràng như vậy, ngay cả hiện tại hân vô sự, nhưng sau khi tiến giai, có thể bị Ích Tà Thần Lôỉ phản phệ hay không thì vẫn là chuyện không thể xác định.

Mỹ phụ tóc bạc nghe Lục Túc nói thì hai mắt híp lại một chút, đột nhiên quay đầu nhìn nữ tử trong hắc quang, lạnh lùng hỏi:

“Mộc Thanh muội muội, người tụ tập chúng ta đến đây không phải chỉ để Hàn đạo hữu thi triển tế lôỉ thuật chứ, còn có gì thì nói đi?”

Mộc Thanh nghe vậy ngẩn ra, lập tức cười nhẹ.

“Không sai, tiểu muội đích xác có vài lời muốn nói cùng mấy vị đạo hữu. Nếu ngay cả Lục Túc huynh cũng cho rằng Hàn đạo hữu có thể phát huy đầy đủ uy lực của Ích Tà Thần Lôỉ, thì ta cảm thấy hai năm tới Hàn đạo hữu không cần phải đi đâu nữa, cứ để hân ở trong Mộc Tinh Động quen thuộc cách khu lôỉ, mấy vị cảm thấy thế nào?” Mộc Thanh không chút giấu diếm ý đồ của mình, thản nhiên nói.

“Cho dù Hàn đạo hữu nắm giữ được tế lôỉ thuật, nhưng so với cách khu lôỉ của ta lại bất đồng, để cho Hàn đạo hữu theo ta học hai năm thì vẫn hơn. Hơn nữa nếu Mộc muội muội muốn thay đổi chủ ý thì cũng phải được lão thân đáp ứng đã.” Mỹ phụ tóc bạc trầm giọng, khẩu khí lạnh lạnh nói.

“Ha ha, Lam tỷ tỷ nói vậy không đúng rồi, ta chỉ là mượn Ích Tà Thần Lôỉ của Hàn đạo hữu bài trừ Minh Hà cấm chế mà thôi, cần gì phải làm chuyện thừa. Về phần ước định trước đó, nếu có chuyện xảy ra thì tạm thời thay đổi một chút không được sao.” Mộc Thanh không thêm để ý, cười nói.

“Lục Túc huynh, Huyết đạo hữu, ý các người thế nào? Cũng đồng ý với Mộc Thanh muội muội sao?” Mỹ phụ tóc bạc không để ý tới Mộc Thanh nữa, hỏi ngược lại hai người kia.

“Ha ha, lão phu không hiểu biết về khu lôỉ chi đạo, đối với việc này tất nhiên không sao cả, hai vị cứ tự quyết định là được.” Một gã huyết bào nhân cười hắc hắc, hời hợt nói, không nghĩ sẽ tranh đầu cùng Mộc Thanh và mỹ phụ.

Thấy huyết bào nhân nói vậy, mỹ phụ tóc bạc ngẩn ra, hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng ánh mắt lập tức xoay chuyển, rơi xuống người Lục Túc.

Lục Túc mặc áo choàng đen, cúi đầu tự định giá.

“Hai vị đạo hữu nói cũng có lý, Hàn đạo hữu nắm giữ được Ích Tà Thần Lô, ta nghĩ đi theo lam đạo hữu nghĩ ngơi hai năm không thành vấn đề. Về phương diện thay đổi ước định, đối với Lam đạo hữu cũng không công bằng. Như vậy đi, ta xem không cần phải tới hai năm, Lam đạo hữu chỉ cần chỉ điểm Hàn đạo hữu một năm là được, một năm còn lại để hăn tự do một mình.”

Lục Túc nói.

Nghe được lời ấy, mỹ phụ tóc bạc nhướng mày, mà Mộc Thanh cũng trầm mặc.

“Ta biết hai người các ngươi không muốn đáp ứng điều kiện này, nhưng chớ quên đại sự sắp đến, ngay cả chúng ta có thể đi vào Minh Hà Chi Địa hay không vẫn chưa thể xác định. Nếu các ngươi không phục sẽ dễ xảy ra sai lầm.”

“Chẳng lẽ các ngươi thật sự muốn bỏ qua kỳ ngộ ngàn năm có một này sao?” Lục Túc thấy nhị nữ không nói gì thì thanh âm bỗng nhiên băng lãnh.

Nghe xong lời này, thần sắc hai nàng vừa động, không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Ánh mắt mỹ phụ thêm thướt, đột nhiên môi giật giật, truyền âm cho Mộc Thanh.

Mà thanh âm ấy khi vào tai Mộc Thanh lại khiến nữ tử này thần sắc đại biến, một lúc lâu mới chần chờ mở miệng:

“Điều ngươi nói là thật sao, thật sự có bảo vật như vậy?”

“Mộc muội muội hăn cũng biết, ta thần là quý đạo, nhưng ngay cả vật ấy có thần diệu vạn phần thì cũng vô dụng đối với ta.” Mỹ phụ tóc bạc trấn định trả lời.

“Nếu Lam tỷ nói như vậy thì ta đáp ứng điều kiện này.” Tựa hồ vật mà mỹ phụ tóc bạc nói tới rất quan trọng với Mộc Thanh, nàng tự nhiên đáp ứng.

“Tốt, ta nghĩ lần này Mộc Thanh muội muội sẽ không nói thêm gì nữa.” Mỹ phụ tóc bạc thần nhiên cười, âm phong nổi lên đầy trời, hóa thành một đạo hôi quang trực tiếp bay đi.

Thấy cảnh này, hai gã huyết bào nhân sửng sốt, nhưng Lục Túc lại không có chút khác thường, giống như không thấy mỹ phụ rời đi.

“Nhị vị đạo hữu, tiểu muội và Lam tỷ đã thương lượng xong, Hàn đạo hữu không cần đến chỗ nàng nữa, thời gian còn lại sẽ để cho Hàn đạo hữu quen thuộc khu lô chi đạo. Hai vị đạo hữu cảm thấy thế nào?” Mộc Thanh mỉm cười hỏi.

“Hắc hắc, lão phu vẫn là lời nói trước kia, tất cả do hai vị đạo hữu tự xử lý, lão phu sẽ không nhúng tay vào.” Huyết bào nhân khôi phục thần sắc như bình thường, cười hắc hắc quái dị.

“Nếu như không có chuyện gì lớn thì ta cũng không có ý kiến.” Lục Túc lạnh như băng nói.

Mộc Thanh nghe vậy hiển nhiên mừng rỡ.

Nhưng Hàn Lập lại thở dài một hơi.

Hiển nhiên hẳn không biết tình huống thế nào, Mộc Thanh và mỹ phụ đã đạt thành ước định gì về hắn, điều này làm hắn buồn bực trong lòng, không khỏi cảm thấy bất an.

Sau đó không lâu, Lục Túc và hai gã huyết bào nhân cũng rời đi, Hàn Lập đi theo Mộc Thanh vào đại điện.

“Hàn đạo hữu, người mới vừa rồi nghe mấy người kia nói, trong lòng hẳn là có chút khó hiểu. Bất quá hiện tại cũng là lúc nói rõ cho đạo hữu biết sự tình. Ta có thể trả lời người ba vấn đề, nhớ kỹ chỉ có ba mà thôi. Sau đó ta sẽ không trả lời bất cứ vấn đề gì nữa. Nhưng ta cũng có trao đổi, muốn Hàn huynh sau khi tiến vào Minh Hà Chi Địa thì làm giúp ta một việc.” Mộc Thanh lần nữa ngồi xuống ghế, bình tĩnh nói với Hàn Lập.

“Làm một việc?” Hàn Lập rung mình, cẩn thận hỏi.

“Không sai, trong hai năm qua ta truyền thụ cho người Khu Lô Chi Thuật, lại chỉ điểm cho người một số vấn đề khi tu luyện. Hơn nữa lại trả lời người ba vấn đề, người làm một việc cho ta, hẳn là không quá phận....” Đôi mắt đẹp của Mộc Thanh nhìn chăm chăm Hàn Lập, chậm rãi nói.

“Hiển nhiên không quá phận.” Hàn Lập miễn cưỡng cười.

“Yên tâm, sẽ không để người làm chuyện vượt quá khả năng, nói đến việc này kỳ thật là muốn mượn sức của Ích Tà Thân Lôi mà thôi. Nếu không người thật sự tưởng rằng chúng ta có vài phần tôn trọng người sao.”

Thanh âm Mộc Thanh trở nên âm lệ, Hàn Lập nghe xong thì ngược lại trong lòng buông lỏng, sau khi tự định giá thì cũng nghiêm mặt trả lời:

“Nếu tiền bối đã nói vậy thì văn bối sẽ không từ chối, trong Minh Hà Chi Địa, chỉ cần trong khả năng, không nguy hiểm đến tính mạng thì văn bối sẽ đáp ứng.”

“Hắc hắc, người cũng không ngốc. Bất quá không sao cả, người hỏi đi!” Mộc Thanh cười cười.

“Văn bối muốn biết, Minh Hà Chi Địa là nơi như thế nào, có nguy hiểm gì so với bên ngoài không?” Hàn Lập ngẩng mặt nhìn Mộc Thanh, một hơi hỏi ra hai vấn đề.

“Minh Hà Chi Địa là tầng thấp nhất dưới lòng đất mà bốn người chúng ta nhất thời phát hiện ra vào trăm năm trước, bên trong có đủ các loại ác quỷ hung hồn. Về phần nguy hiểm bên trong thì nhiều vô số, có cả những quỷ vương hồn yêu thực lực không hề dưới ta. Hơn nữa nơi đó lại rất nguy hiểm, ngay cả ta cũng e ngại. Năm đó yêu vương chúng ta tiến vào không phải là bốn mà là năm người, nhưng một kẻ đã chết. Tất nhiên lần đó chúng ta không tìm hiểu kỹ phiến không gian đó, chưa chuẩn bị chu đáo, nhưng thật sự đó cũng là nơi hiểm ác.” Mộc Thanh đối với câu hỏi của Hàn Lập không cảm thấy kỳ quái, chỉ là ngưng trọng giải thích.

Hàn Lập nghe xong thì trong lòng không khỏi trầm xuống, nhưng miệng vẫn nghi hoặc hỏi:

“Mấy vị tiền bối tự mình đến Minh Hà Chi Địa, đã như vậy còn bảo là nguy hiểm, hẳn là có nguyên do chứ!”

“Ha ha, Hàn tiểu hữu đề cập đến vấn đề này, có hay không nên tính là câu hỏi thứ ba?” Mộc Thanh cười.

“Hiển nhiên không tính...” Hàn Lập vội vàng phủ nhận, chỉ nghe thấy tiếng cười Mộc Thanh ngừng lại, thanh âm chậm rãi nói:

“Bỏ đi, vấn đề này không có gì, ta sẽ giải thích miễn phí cho người.”

“Cái không gian kia bị một tầng thủy lung tráo quỷ dị dày khoảng vạn trượng bao bọc, người bình thường khi tiến vào trong nước sẽ bị mất đi ba hồn sáu phách, thân hình hóa thành âm thi, vĩnh viễn ở tại âm thủy. Bởi vậy chúng ta mới gọi nó là Minh Hà Chi Địa.”

Chương 1470: Hắc Mộc Cùng Kim Viên

“Thì ra là thế!”

“Được rồi, ta chỉ trả lời người một vấn đề cuối cùng nữa thôi, người hãy suy nghĩ cẩn thận.” Thanh âm Mộc Thanh lạnh lùng.

“Ta muốn biết, sau khi tiến vào Minh Hà Chi Địa, tiền bối muốn văn bối làm chuyện gì!” Hàn Lập tự định giá rồi hỏi.

Mặc dù hắn muốn hỏi mấy tên yêu vương này tiến vào Minh Hà Chi Địa làm gì, nhưng so với bản thân thì chuyện này quan trọng hơn.

Không hỏi rõ việc này, trong lòng hắn hiển nhiên khó chịu.

“Người thật sự muốn hỏi việc này?” Mộc Thanh có chút ngoài ý muốn.

“Không sai, xin tiền bối nói rõ!” Hàn Lập không chút do dự nói.

“Người không tiếc lãng phí cơ hội cuối cùng, chỉ để hỏi vấn đề này. Rất đơn giản, ta sẽ nhờ người đi lấy một vật đối với ta rất hữu dụng, nhưng vật này lại bị một ma vật cực kỳ lợi hại canh giữ, một mình ta đi lấy có chút khó khăn, chỉ có Ích Tà Thần Lô của người mới có thể khắc chế ma vật.” Nữ tử thần nhiên nói.

“Ma vật! Không phải Minh Hà Chi Địa là nơi quý vật tụ tập sao?” Hàn Lập nhú mày, có chút kinh ngạc.

“Nơi đó đích thật quý vật âm hồn chiếm đa số, nhưng cũng có trộn lẫn một số ma vật lợi hại trong đó. Còn nguyên nhân thế nào thì không cần hỏi, bởi vì ta cũng không biết.” Mộc Thanh nói.

Hàn Lập nhất thời cứng miệng.

“Bất quá người yên tâm, có Ích Tà Thần Lô trợ giúp, chuyện cứ để ta tự mình ra tay, giải quyết ma vật đó không thành vấn đề. Mặt khác, chỉ cần có được vật đó, ta sẽ để

người tự tìm bảo vật, người không phải là người của phi linh tộc, hiển nhiên sẽ cảm thấy hứng thú với việc này.” Trong mắt Mộc Thanh hiện lên vẻ xảo trá.

“Đồ vật?” Hàn Lập lộ vẻ nghi hoặc.

“Năm đó khi yêu triều bộc phát thì ta từng mạo hiểm giết chết một gã trưởng lão phi linh tộc, kết quả từ tay hắn lấy được một lọ Chân Thánh Chi Huyết, theo ta được biết thì đối với các người chính là vật vô giá.” Mộc Thanh hãnh diện nói.

“Là Chân Thánh Chi Huyết!” Hàn Lập kinh hãi.

“Chân linh Ngũ Sắc Khổng Tước là thế nào, cho dù người không thể sử dụng, nhưng nếu có thể mang về trong tộc thì cũng được rất nhiều chỗ tốt.” Lời nói Mộc Thanh tràn đầy hấp dẫn.

Điều này cũng khó trách!

Chân Linh Chi Huyết không chỉ là thần vật của phi linh tộc, ngay cả dị tộc khác cũng xem vật ấy là chí bảo.

Dù sao Chân Linh Chi Huyết vô luận là luyện đan hay luyện khí cũng rất kỳ diệu!

Mà thanh dam Chân Linh của ngũ sắc khổng tước lại rất lớn, là phi cầm đứng đầu.

Trong lòng Hàn Lập hiển nhiên mừng rỡ.

Hắn tu luyện Kinh Chập Thập Nhị Biến, đã học được ba loại biến hóa, bất ngờ là cũng có bí thuật biến thân của ngũ sắc khổng tước.

Chỉ cần hấp thu linh huyết này, hắn lập tức tu luyện xong khẩu quyết, có thể hóa thân thành ngũ sắc khổng tước.

Kinh Chập Quyết có mười hai loại biến hóa, càng học nhiều thì uy lực càng đáng sợ.

Dựa theo pháp quyết nói, học nhiều sẽ làm uy lực biến thân tăng lên ba thành.

Trên lý luận thì sau khi học tất cả, có thể làm thực lực biến thân tăng lên hơn bốn lần.

Đương nhiên tùy theo tu vi thì uy lực cũng tăng lên.

Kể từ đó, sau khi biến thân có thể nắm giữ nhiều loại thần thông.

Bởi vậy có thể thấy được sự đáng sợ của Kinh Chập Quyết.

Mà thần thông Ngũ Sắc Thần Quang của ngũ sắc không tước lại càng vang danh linh giới.

Nghe nói nơi nào bị ngũ sắc thần quang đi qua, ngũ hành chi vật đều bị cấm, cũng có công hiệu giống như Nguyên Từ Thần Quang của Hàn Lập.

Đương nhiên uy lực chính thức của hai người thì vẫn cách nhau một trời một vực.

Sắc mặt Hàn Lập như thường, nhưng trong mắt có một tia vui mừng lẫn sợ hãi, hiển nhiên không thể giấu được Mộc Thanh.

Nàng mỉm cười, nói thêm:

“Xem ra Hàn đạo hữu rất thích chân huyết của ngũ sắc không tước, cứ như vậy đi, trước tiên ta đem phân nửa chân linh chi huyết giao cho ngươi, sau khi sự tình hoàn thành sẽ giao nốt phần còn lại.”

Mộc Thanh nói xong thì lật tay lại, nhất thời một cái bình đỏ tươi xuất hiện.

Nữ tử này ném bình nhỏ về phía Hàn Lập. Trong mắt Hàn Lập chợt lóe dị sắc, bắt lấy bình nhỏ vào tay, lập tức mở ra.

Nhất thời một tiếng thanh minh truyền ra, ngũ sắc quang mang bốc lên, giống như có vật gì muốn từ trong bay ra.

“Phốc”, Hàn Lập không chút do dự đóng nắp bình lại.

Tích tắc vừa rồi, hắn đã dùng thần niệm đảo qua vật trong bình.

Mặc dù chưa gặp qua loại chân linh chi huyết này, nhưng khí tức kinh người bên trong hắn không giả.

“Đa tạ tiền bối ban thưởng linh huyết!” Hàn Lập không khách khí, thu bình lại rồi

khom người tạ ơn.

“Hắc hắc, đến lúc đó đừng quên trợ giúp thiếp thân một tay là được.”

“Hiện tại người có thể rời đi, ngoại trừ tăng ba thì các nơi khác người có thể tùy thời dùng để tu luyện. Mấy năm sau, khi chuẩn bị xong, ta sẽ gọi người.” Mộc Thanh gật đầu.

Thần sắc Hàn Lập thoáng trầm ngâm, không nói thêm gì, khom người thi lễ, thanh quang lóe lên, sau vài lần độn quang đã biến mất.

Mộc Thanh nhìn độn quang của Hàn Lập biến mất, ý cười trong mắt lập tức biến mất.

Một lát sau, nữ tử này bỗng nhiên bắt quyết.

Nhất thời hắc quang dưới thân cuồng thiểm, một cái hắc sắc quang trận hiện ra.

Bóng người chợt lóe, Mộc Thanh biến mất, mà hắc sắc quang trận cũng tiêu tán theo.

Cơ hồ cùng lúc đó, tại Mộc Tinh Động, thân hình Mộc Thanh lần nữa xuất hiện.

Nữ tử này liếc mắt nhìn đại môn trước người, không chút do dự tiến lên.

“Phốc xuy.”

Cấm chế trên cửa phảng phất như mặt nước bị kích thích, không ngừng dao động gợn sóng, nhưng hắc quang trên người Mộc Thanh lại lưu chuyển, dung nhập vào cánh cửa không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, tại bên kia cửa, thân ảnh Mộc Thanh lại hiện ra.

Trước mắt nữ tử này là một hoa viên với rất nhiều cự hoa.

Những cự hoa này thể tích cực kỳ kinh người, có cái nở, có cái chưa nở.

Nhưng mỗi đóa cự hoa đều tản ra linh khí kinh người.

Giữa những cự hoa có một con đường nhỏ uốn lượn.

Mộc Thanh không chút chần chờ bước trên đường nhỏ, chậm rãi đi.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, không biết gặp qua bao nhiêu cự hoa, trước mặt đột nhiên xuất hiện một bãi cỏ xanh biếc.

Trung tâm bãi cỏ có một gốc cây toàn thân đen thui đứng vững vàng.

Thân cây cao năm sáu mươi trượng, vô cùng lớn, nhưng hình dáng lại rất kỳ lạ.

Thân cây phẳng phất có một ranh giới vô hình, một nửa lá cây rậm rạp tươi tốt, còn nửa kia thì khô héo ít ỏi, phẳng phất như đã chết.

Nhìn sắc sắc cự mộc phía trước, dị quang trong mắt Mộc Thanh thiểm động, bước chân dừng lại trước thân cây khoảng mười trượng.

Cơ hồ cùng lúc ấy, một nửa bên đại thụ rậm rạp chợt phát ra linh quang, tiếp theo một hắc sắc hà quang bắn thẳng đến Mộc Thanh.

Một mà khó tin xuất hiện.

Dưới hắc quang, quần áo Mộc Thanh biến mất, hiện ra một thân ảnh thon thả mê người.

Hình dáng lộ ra.

Đúng là một nữ tử với làn da đen.

Có lẽ nữ này không tính là quốc sắc thiên hương, nhưng trên trán lại phát ra một cổ sát khí nồng đậm, khiến thường nhân vừa nhìn đã kinh hãi không thôi.

“Kim lão có ở đây không!” Nữ tử nhìn cự mộc chốc lát, đột nhiên lạnh như băng quát một tiếng.

Kim quang chợt lóe, một đoàn kim ảnh xuất hiện trước người Mộc Thanh, ôm quyền nói:

“Tham kiến chủ nhân, Kim Linh vẫn ở đây!”

Kim ảnh đúng là một thương viên toàn thân kim quang chói mắt, cao ba thước, sau

lưng đeo song kiếm bắt chéo, râu tóc bạc trắng, hai mắt sáng ngời, vẻ mặt cung kính.

“Mời Kim lão đứng lên, trong khoảng thời gian này không có ai tới rình nơi này chứ?” Mộc Thanh đối với thương viên lại vô cùng khách khí, sau khi khoát tay bảo không cần thì cất tiếng hỏi.

“Không có, hai năm qua Kim Linh ngay cả một tắc cũng không rời khỏi bốn thể của chủ nhân, không có bất cứ thứ gì dị thường.” Thương viên không chút do dự trả lời.

“Tốt, mấy năm nay may mà có Kim lão, người cũng biết, thần thông của ta so với những người khác cũng không yếu kém, nhưng hết lần này tới lần khác chỉ có nhược điểm trí mạng là bản thể linh mộc này.”

“Không thể không làm phiền Kim lão giúp ta trông coi.” Mộc Thanh thở dài nói. “Chủ nhân cần gì nói những lời này, năm đó ta bắt quá chỉ là một dã viên bình thường, thường xuyên trêu chọc bản thể của chủ nhân, nếu không phải sau khi chủ nhân thông linh lại bỏ qua, thì sao hôm nay có thể có Kim Linh này! Huống hồ có một lần khiến Kim Linh nhất thời không tra ra, bị người khác dùng kế điều hổ ly sơn, thiếu chút nữa cướp đi bản thể chủ nhân. Nếu không phải chủ nhân sớm dự cảm, không tiếc từ bỏ một nửa nguyên khí bản thể, tự bạo đánh trọng thương kẻ đó thì sợ rằng Kim Linh sớm đã không thể vẫn hồi sự sai lầm. Nhưng cứ như vậy, bản thể linh mộc của chủ nhân nếu muốn khôi phục như lúc đầu thì sợ rằng còn không biết phải tốn bao nhiêu năm tháng.” Vẻ mặt thương viên ngần ngại.

“Sự tình lần trước cũng không thể trách người, là ta nhất thời khinh thường, tưởng rằng liên thủ với đám người Lục Túc thì không kẻ nào có thể uy hiếp đến bản thể của ta, mới khiến cho kẻ đó chui vào khoảng không. Bất quá người nọ nếu có thể lên vào nơi ta dấu bản thể thì ắt có thể rời đi, cũng có thể là người quen thuộc với tất cả mọi người ở Mộc Tinh Động. Người này là ai, ta cũng biết được đôi chút, chỉ là ta không muốn đá thảo kinh xà, cho nên vẫn ra vẻ không biết. Chờ ta trở về từ Minh Hà Chi Địa, chiếm được tất cả thì ta sẽ đem người này rút gân lột da, báo thù cho bản thể của ta.” Sắc mặt Mộc Thanh âm trầm, trong mắt hiện lên một tia sát khí.

Chương 1471: Tâm Cơ Khó Dò

“Nếu chủ nhân đã rõ thì Kim Linh yên tâm. Bất quá lần này chủ nhân đi vào Minh Hà chi địa, đối với bản thể mộc linh sẽ xử lý thế nào?” Thương viên do dự một chút, rồi hỏi ra chuyện hắc quan tâm. “Điểm này ta tự có lo lắng, ta chuẩn bị mang bản thể linh mộc đi theo.” Mộc Thanh bình tĩnh trả lời.

“Chủ nhân, điều này sao có thể! Minh Hà Chi Địa là nơi nguy hiểm, vạn nhất chủ nhân bị nhốt ở đó hoặc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì vẫn còn bản thể bên ngoài, chỉ cần tốn chút năm tháng là có thể lần nữa ngưng hình sống lại. Nhưng nếu đều bị nhốt tại Minh Hà Chi Địa thì chẳng phải hoàn toàn mất cơ hội hay sao. Hơn nữa bản thể linh mộc không thể bị giữ trong túi trữ vật một thời gian dài, Minh Hà Chi Địa không có một ngọn cỏ, càng không thể trực tiếp trồng.” Kim Viên biến sắc.

“Yên tâm, nếu ta có dùng khí mang bản thể tiến vào Minh Hà Chi Địa thì hiển nhiên có bảy tám phần năm chắc có thể toàn thân trở ra. Vì thế ta đặc biệt luyện chế một cái trữ vật, có thể để linh mộc bên trong nhiều năm. Nếu không thì ta sao có thể yên tâm đem bản thể ra ngoài. Ngay cả thần thông của người không nhỏ, không hề kém ta nhiều, nhưng nếu là có người chủ tâm ám toán thì ta cũng không có cách nào bảo vệ được bản thể.” Mộc Thanh lắc đầu, đi đến trước hắc sắc cự mộc, dùng tay vuốt thân cây nói.

“Nếu chủ nhân đã hạ quyết tâm thì Kim Linh cũng sẽ theo chủ nhân tiến vào Minh Hà Chi Địa, giúp chủ nhân một tay.” Thương viên nghe Mộc Thanh nói thế thì tự định giá nói.

“Ha ha, Kim lão không nói thì ta cũng định làm thế. Dù sao mấy năm nay mặc dù ta thu được vài tên thủ hạ đắc lực, nhưng chỉ có người mới chính thức làm ta yên tâm. Sau khi theo ta tiến vào Minh Hà Chi Địa, người cũng không cần làm chuyện khác, chỉ cần giúp ta trông chừng tiểu tử họ Hàn kia là được. Đường nhiên lúc hắc nguy hiểm, cũng có thể bảo vệ mạng nhỏ của hắc.” Mộc Thanh thản nhiên cười. “Hàn tiểu tử? Chính là người mà chủ nhân mang về hai năm trước?” Kim viên chợt lóe hàn quang, xác nhận hỏi.

“Không sai, người nọ không chỉ có tác dụng bài trừ cấm chế ở Minh Hà Chi Địa, mà cũng rất quan trọng đến việc bản thể của ta hồi phục nguyên khí.” Thần sắc Mộc Thanh

ngừng trọng gật đầu. “Ta chắc chắn sẽ lưu tâm đến người này.” Kim Viên vỗ ngực cam đoan.

“Trước khi chính thức tiến vào Minh Hà Chi Địa, người không cần lo cho an nguy của người này. Cho dù chúng ta không rat ay, thì những người khác cũng muốn dùng hãn bài trừ Minh Hà cấm chế, tuyệt sẽ không để hãn bị thương dù chỉ là đầu ngón tay. Nhưng sau khi vào Minh Hà Chi Địa thì lại cần đến Kim Lão giúp.” Mộc Thanh trầm ngâm một lúc rồi nói. “Chủ nhân yên tâm, Kim Linh đã rõ.” Kim Viên nghiêm nghị đáp ứng. “Tốt, vậy thì ta yên tâm. Nơi đây tạm thời giao cho người trông coi, đến ngày xuất phát, ta sẽ trở lại gọi người.” Mộc Thanh thở phào.

Trong kết giới thật lớn bên dưới Huyết Diễm Cung, hai gã huyết bào nhân sóng vai đứng cùng một chỗ, trước mặt hai người là Tử Huyết Khôi Lỗi cực lớn, giờ phút này yêu mục của khôi lỗi chớp động những tia huyết mang dị thường, nhìn hai gã huyết bào nhân trước mặt. Hai gã huyết bào nhân cũng không sợ, nhìn thẳng vào mắt khôi lỗi. Sau một hồi lâu, một tiếng thở dài thật sâu từ miệng khôi lỗi truyền ra.

“Nói như vậy, Mộc Thanh và quý bà đã đạt thành hiệp nghị gì đó, muốn lợi dụng tiểu tử kia chia bảo vật. Hừ, may mà bốn tọa đã sớm đoán trước, bảo Hàn tiểu tử giúp chúng ta luyện chế Ích Tà Chiến Giáp này, tiểu tử này mang theo Linh Thị, đến lúc đó người nào không chế người nào vẫn là chuyện khó nói. Mặt khác cho dù Lục Túc, quý bà đều rất giáo hoạt, nhưng cũng không nghĩ ra bốn tọa đã sớm bỏ qua song sát ma thể, đem nguyên thần hòa hợp cùng thân thể khôi lỗi này, trong ma thể bất quá chỉ là nguyên thần thứ hai mà thôi.

Dựa vào Ích Tà Thần Lôi, muốn tiến vào Minh Hà Chi Địa, chiếm được vật kia làm khôi lỗi lần nữa tiến giai, bốn tọa mượn khôi lỗi chi khu tiến vào đại đạo cũng không phải là mộng tưởng nữa rồi. Hắc hắc, bảo vật trong ma phần, hiển nhiên sẽ không thể để hai nàng các người độc chiếm.” Một thanh âm nam tử xa lạ từ trong thân thể khôi lỗi truyền ra, làm rung chuyển cả kết giới. Mà hai gã huyết bào nhân thì lại lộ vẻ đã hiểu, thúc thủ mà đứng, một tiếng cũng không nói.

Một chỗ sâu trong Uyên Canh, trong một hạp cốc hắc phong cuồng vũ, mỹ phụ tóc bạc phiêu phù giữa không trung, trong tay đang cầm một vật, ánh mắt thần nhiên quét xuống phía dưới. Bên dưới là kinh phong, mơ hồ có thể thấy được vô số nhân ảnh dưới đó. Những nhân ảnh này cao mấy trượng, bên ngoài bao bọc bởi hắc sắc quái giáp, diện

mạo mớ hồ. Mỹ phụ tóc bạc đánh giá nhân ảnh trong chốc lát rồi thu ánh mắt lại, nhìn vật trong tay, đây là một viên châu xanh biếc, không biết là loại bảo vật nào, toàn thân phát ra một linh khí vô cùng tinh thuần. Nhưng thần sắc mỹ phụ tóc bạc lại bất định, tựa hồ đang suy nghĩ cái gì đó.

Mà trong một tầng thần bí khác, có một tế đàn cao hơn trăm trượng, một viên hoi bạch nhân cầu cực lớn đang phun ra vô số hoi ti, đem tất cả âm khí gần đó hút vào.

Lục Túc mặc một bộ áo choàng màu đen, đối với tất cả những việc này nhìn kỹ, chỉ là hai tay chấp sau lưng, thâm thúy nhìn trời cao, thân hình vẫn không nhúc nhích.

Thứ duy nhất lộ ra ngoài áo choàng là đôi tay, dĩ nhiên lại vô cùng thô to, mặt ngoài có phù văn màu xám trắng không đồng nhất. Mà bên kia, một đạo thanh hồng từ từ phi hành, trong độn quang là một thanh niên mặc thanh bào, đúng là Hàn Lập vừa rời khỏi Mộc Thanh không bao lâu. Bởi vì trên người mang ấn ký của bốn gã yêu vương, cho nên bất luận đi đến đâu cũng không có khả năng giấu diếm được bọn chúng, Hàn Lập muốn tìm một chỗ hẻo lánh hạ xuống.

Về phần nhân cơ hội chạy trốn thì hẳn cũng chỉ nghĩ mà thôi. Một ngày không giải quyết được ấn ký, tuyệt không thể chạy thoát.

Những yêu vương này cho hẳn thời gian cũng không nhiều, nhưng trong vòng mấy năm này cũng đủ để hẳn luyện hóa được nửa bình linh huyết của ngũ sắc khổng tước, vì thế tu thành biến thân chi thuật.

Nguyên bốn chân linh chi huyết nhập vào không phải là chuyện tùy ý là có thể, mà bản thân phải có huyết mạch đặc thù hoặc là có bí thuật đặc biệt gì đó trợ giúp.

Nhưng mười hai quyết trong Kinh Chập lại có thể giải quyết vấn đề nan giải này.

Điều này có thể thấy được, đại trưởng lão Thiên Bằng Tộc, người sáng lập ra pháp quyết này đúng là thiên tư ngút trời.

Mặc dù Hàn Lập biết ngay cả khi tu thành thần thông này cũng không phải là đối thủ của tồn tại Hợp Thể Kỳ, nhưng tối thiểu tại Minh Hà Chi Địa cũng có thêm vài thủ đoạn giữ mạng.

Đương nhiên nếu có thể lặng yên suy nghĩ ra phương pháp tiêu trừ ẩn ký thì hẳn sẽ không trì hoãn, lập tức bỏ chạy.

Mặc dù chỉ nghe Mộc Thanh tâm sự vài câu có liên quan đến Minh Hà Chi Địa, nhưng có thể làm cho yêu vương cấp Hợp Thể Kỳ chết thì cũng có thể tưởng tượng được sự nguy hiểm.

Hàn Lập âm thầm tự định giá, phi thành hơn nửa tháng thì rốt cục dừng lại tại một vùng núi.

Vùng núi này không biết cách chỗ đám người Mộc Thanh bao nhiêu ngàn dặm, nhưng linh khí nơi này không cao, cũng không có yêu vật cấp cao tụ tập.

Hàn Lập sau khi bay một vòng xem xét thì rốt cuộc gạt đầu hài lòng, tại trung tâm một ngọn núi hạ xuống.

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập dễ dàng tạo ra một động phủ đơn giản, khi tiến vào lập tức bày ra cấm chế, thả ra bạch vụ bao phủ cả tòa cự sơn.

Hàn Lập tiến vào mật thất trong động phủ, đóng chặt cửa, bộ dáng muốn bế quan lâu dài.

Thời gian trôi qua, Hàn Lập ở đây đã được bốn mùa, xuân hạ thu rồi đến đông, mà đám người Hàn Lập tựa hồ cũng quên mất Hàn Lập, vẫn đang bận rộn chuyện của mình.

Một ngày vào hai năm sau, Hàn Lập khoan chân ngồi trên một khối bồ đoàn, tay đang cầm một mộc côn nhìn có vẻ bình thường.

Mộc côn này một mặt gỗ ghè, còn mặt khác lại sắc bén như đao thiết, toàn thân có hoa văn xanh biếc. Đúng là thứ Hàn Lập khổ cực thúc dục, Huyền Thiên Quả Thật. Những năm gần đây hẳn vẫn dùng linh dịch trong bình thần bí rót vào, kết quả qua nhiều năm như vậy, vật ấy vẫn chưa thay đổi ngoại hình.

Chỉ là ẩn sâu bên trong có quang điểm bạch sắc, so với lúc trước thì to gấp mấy lần, quang mang lóe ra, có vẻ có chút đáng chú ý. Hàn Lập từ nay về sau mấy lần dùng lực, thậm chí dùng cả tinh huyết thôi động vật ấy nhưng vẫn không được. Lúc này đây thí nghiệm hiển nhiên cũng không có kết quả.

Nhẹ thở dài một hơi, Hàn Lập chỉ có thể đem “mộc bồng” thu vào túi trữ vật, sau đó về mặt trầm ngâm tự định giá.

Hai năm qua, hắn rốt cục dùng Kinh Chập Quyết đem chân linh chi huyết của ngũ sắc không tước dung nhập thân thể, luyện thành công biến thân. Kết quả là tu vi tăng tiến không ít, đây thật sự là thu hoạch ngoài ý muốn.

Nếu không phải không có khẩu quyết chân long thiên phượng, hắn thật sự muốn đem hai loại linh huyết này dung nhập thành một, xem thử tu vi của mình tăng tiến đến mức độ nào.

Bất quá hai năm nay hắn cũng bắt đầu dùng chân thêm linh dịch, nhưng đáng tiếc linh dịch mặc dù này hiệu quả kinh người, nhưng thời gian quá ngắn vẫn không thể làm tu vi tăng nhiều. Về phần ấn ký của tứ đại yêu vương trong cơ thể thì cũng vô kế khả thi, kể từ đó việc hắn tiến vào Minh Hà Chi Địa là điều không thể tránh khỏi.

Hàn Lập nghĩ tới đây, trên mặt không khỏi hiện lên một tia trầm ngâm.

Nhưng một lát sau, thần sắc hắn vừa động, ánh mắt quét về một chỗ gần cửa, trên mặt hiện lên vẻ kỳ quái. Bỗng nhiên nắm tay hư không trao về cánh cửa. “Phốc xuy”, cấm chế trên cửa ba động, một vật đen thui bắn vào, bị hắn chụp lấy. Hàn Lập ngưng thần nhìn kỹ, sắc mặt nhất thời đại biến, đứng dậy.

Là một cái mộc hạp cỡ một thước, mặt ngoài cháy đen, trông vô cùng xấu xí!

Chương 1472: Nhị Nữ Tới Chơi

Hàn Lập đảo thần niệm qua mộc hạp, tiếp theo lại dùng tay vuốt ve vật ấy một chút, trầm ngâm không nói gì.

Sau một lúc lâu, hần mở mộc hạp ra, “vù” một tiếng, từ bên trong bay ra một viên châu màu đen.

Viên châu này xoay tròn trước mặt Hàn Lập, hóa thành một đoàn hắc hà, sau đó biến mất không thấy bóng dáng. Mà cơ hồ cùng lúc đó, Hàn Lập chỉ cảm thấy trong lòng bàn tay như có một mặt trời, trong lòng vừa động, hần bỗng nhiên khoát tay. Chỉ thấy trong lòng bàn tay hiện ra mấy chữ nhỏ quý dị, chỉ lớn bằng hạt gạo, vô cùng mờ nhạt. Hàn Lập nhìn một cái rồi run cổ tay lên, sau khi thanh quang chớp động, mấy chữ nhỏ liền biến mất.

Hần thoáng trầm ngâm, sau đó thanh quang nổi lên, hóa thành một đạo thanh hồng bay ra khỏi tĩnh thất, thẳng đến đại môn của động phủ.

Một lúc sau, ngay tại một sơn cốc vô danh, một đạo thanh hồng giống như du long bắn nhanh tới, thanh quang nội liễm, thân hình Hàn Lập liền xuất hiện. Hần nhìn sơn cốc phía dưới vài lần, rồi từ từ bay xuống. Diện tích sơn cốc này bất quá chỉ hơn ngàn trượng, một mặt sơn cốc có đồng loạn thạch, Hàn Lập liền hạ xuống đó. “Hàn mỗ đã đến đúng hẹn, nhị vị đạo hữu xin hiện thân.” Hai chân Hàn Lập vừa chạm đất liền bất động thanh sắc nói. “Ha ha, Nghiên sư tỷ, ta đã nói chút thuật ẩn thân đó không thể gạt được Hàn huynh mà.” “Ta cũng biết thần thông của Hàn đạo hữu khẳng định là bất phàm, chẳng qua chỉ muốn thử một lần mà thôi.” Sau một trận cười khẽ, hôi sắc quang hà nổi lên, hai nữ tử dung mạo xinh đẹp hiện ra. Một người da thịt trắng như tuyết, một người vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, kiều mỵ vô cùng, cả hai cùng cười tươi. Đúng là nhị nữ Nguyên Dao và Nghiên Lệ!

Mộc hạp mà Hàn Lập nhận được ở trong động phủ chính là được luyện chế từ Đường Hồn Mộc lấy được tại Hư Thiên Điện, hần chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Chính là không biết nhị nữ thi triển thần thông thần bí gì, mà lại có thể thần không biết quỷ không hay đưa mộc hạp đến mặt thất của hắc. “Quả nhiên là nhị vị đạo hữu! Nguyên cô nương, khi xưa từ biệt tại Loạn Tinh Hải, tại sao đến bây giờ lại xuất hiện?” Hàn Lập nhìn nhị nữ, trên mặt chợt lóe lên một tia dị sắc, từ từ hỏi. “Hàn huynh, chẳng lẽ huynh giấu cột tiểu muội sao, huynh nhìn ta và Nghiên sư tỷ không có gì lạ sao?” Nguyên Dao thu hồi vẻ tươi cười, thở dài một hơi.

“Điều này cũng đúng, là Hàn mỗ xuất ngôn không đúng, bất quá, ta thấy nhị vị cô nương cũng không giống như là quỷ vật, trong đó chắc có chút kỳ hoặc nào đó.” Hàn Lập cảm thấy âm khí kinh người trên người nhị nữ, nhướn mày nói.

“Hàn huynh đoán không sai, ngày đó sư muội vì cứu ta mà bị hút vào trong quỷ vụ tại Loạn Tinh Hải. Hai người chúng ta mượn âm minh chi khí tu thành Âm Dương Luân Hồi Quyết. Nhưng thuật người quỷ hợp nhất như vậy cũng biến chúng ta thành nửa người nửa quỷ. Nói cho cùng là do ta không có thân thể, mới làm liên lụy tới Nguyên sư muội.” Về mặt Nghiên Lệ áy náy.

“Sư tỷ, tỷ đừng nói như vậy, năm đó nếu tỷ không ra tay cứu giúp thì muội đã sớm không biết sống chết thế nào. Hiện tại sư tỷ ra nông nổi này...” Nguyên Dao biến sắc, vội vàng nói.

Nghiên Lệ chỉ có thể lắc đầu cười khổ.

“Âm Dương Luân Hồi Quyết?” Hàn Lập nhíu mày. “Không sai, xem ra Hàn huynh cũng biết không ít về pháp quyết này.” Nghiên Lệ quay đầu lại, đôi mắt đẹp chớp động nói. “Hàn mỗ đích xác biết một chút về công pháp này, nói như vậy nhị vị đã mất tư cách tiến vào luân hồi chi đạo!” Hàn Lập ho nhẹ một tiếng, Nghiên Lệ thì hắc hắc không biết, nhưng những chuyện năm đó Nguyên Dao làm thì hắc cũng có chút khâm phục.

“Năm đó nếu ta không cùng sư tỷ hợp công thì sợ rằng đã sớm hôi phi yên diệt tại nhân giới, cho nên đối với việc tu luyện pháp quyết này, Nguyên Dao vẫn không hối hận. Nhưng thật ra Hàn huynh cũng có thể phi thăng linh giới, chuyện này đúng là làm người ta cực kỳ bội phục.” Nguyên Dao cười với Hàn Lập.

“Lấy linh khí thiếu thốn tại nhân giới, ta cũng không phải dùng phương pháp bình thường để đến linh giới. Bất quá nhị vị đạo hữu tại sao lại hẹn gặp nơi đây, nơi đây không phải là khu vực của nhân tộc chúng ta.” Hàn Lập có chút kỳ quái hỏi.

“Ta và sư muội cũng không biết là vì nguyên cớ nào, hai trăm năm trước sau khi ta và sư muội luyện thành Âm Dương Luân Hồi Quyết, mới vừa tiến vào cảnh giới Hóa Thần Kỳ thì đột nhiên bị một đạo âm phong thật lớn bao vây, bị thổi ra khỏi chỗ tu luyện, đồng thời hôn mê bất tỉnh.”

“Đến khi chúng ta tỉnh lại thì đã trực tiếp tiến vào nơi này, tiếp theo cũng được Quỷ Phiến thu làm môn hạ. Ta và Nghiên Lệ ở nơi đây ngây ngốc hồi lâu, mới biết bản thân đang ở linh giới.” Về mặt Nghiên Lệ hiện lên một tia mờ mịt nói tiếp lời. Hàn Lập nghe thấy mấy lời này thì cảm thán. Không biết bao nhiêu tu sĩ Hóa Thần vì để nhập cư trái phép đến linh giới mà hao tổn rất nhiều tâm tư, kết quả vẫn không như ý nguyện, mà nhị nữ này chỉ cần công pháp đại thành liền mơ hồ bay tới linh giới. Thế gian vạn sự thật đúng là không gì không thể!

“Nhị vị đạo hữu đến linh giới như thế nào, điểm ấy ta không đoán ra được. Nhưng vì sao không rơi xuống khu vực nhân giới, chẳng lẽ là vì duyên cớ Âm Dương Luân Hồi Quyết.” Hàn Lập hơi trầm ngâm nói. “Vấn đề này ta và Nguyên sư muội cũng từng nghiên cứu qua, cũng đoán ra nguyên nhân này.” Nghiên Lệ gật đầu, đồng ý nói. “Được rồi, chuyện dĩ vãng thì chúng ta có thời gian sẽ bàn lại, hai vị đạo hữu đột nhiên tìm Hàn mỗ chắc là có chuyện quan trọng khác.” Hàn Lập bỗng nhíu mày hỏi. Nguyên Dao và Nghiên Lệ nghe thế thì không khỏi nhìn nhau một cái, nhất thời không nói gì. Một hồi lâu, Nghiên Lệ chần chờ chốc lát rồi nói ra một tin làm Hàn Lập giật mình. “Nếu Hàn huynh và Nguyên sư muội là người quen cũ, ta cũng không giấu diếm ý đồ nữa. Lúc này đây, hai người chúng ta chủ động tìm đến là do tính mạng khó bảo toàn, đặc biệt nhờ Hàn huynh giúp đỡ.” “Xin Nghiên đạo hữu nói rõ, nhị vị thân là môn hạ của Quỷ Bà, khu vực này hẳn không ai dám đụng đến mới phải!” Hàn Lập kinh ngạc nói. “Nhưng kẻ muốn lấy mạng của ta và Nguyên sư muội cũng chính là Quỷ Bà!” Nghiên Lệ thở dài một hơi, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi. “Quỷ Bà, Nguyên cô nương, đây là sự thực sao!” Hàn Lập kinh sợ, mặc dù cảm thấy Nghiên Lệ không giống như đang nói dối, nhưng vẫn quay về phía Nguyên Dao hỏi.

“Hàn huynh, thực sự không có cách nào khác, ta và Nghiên sư tỷ cũng là lén mạo hiểm đến tìm huynh. Bất quá Hàn huynh cũng không cần lo lắng, Quỷ Bà đang lo chuyện Minh Hà Chi Địa, đang tự mình luyện chế vài Đại Âm Giáp Quỷ Vương, hẳn là không thể xuất quan trong thời gian ngắn. Đây cũng là cơ hội duy nhất để ta và Nghiên sư tỷ tự cứu mình. Lúc bình thường, hai người chúng ta căn bản không thể rời khỏi cung.”

Nguyên Dao trầm trọng gật đầu.

“Hàn huynh tại nhân giới đã từng rat ay trợ giúp sư muội, hộ pháp giúp tiểu muội hoàn hồn, tiểu muội cũng đã từng nghe sư muội kể qua nhiều lần. Lúc này đây hai người chúng ta thật sự không thể nhờ ai khác được nữa, chỉ có thể tìm đến Hàn huynh. Mong rằng đạo hữu cứu sư muội ta một mạng!” Nghiên Lệ vừa nói, hai mắt đỏ lên, đột nhiên kéo Nguyên Dao bên cạnh cùng lay Hàn Lập một cái. Sắc mặt Hàn Lập chợt biến, tay áo phất một cái, nhất thời một cỗ cự lực vô hình lập tức cách không phát ra, Nguyên Dao và Nghiên Lệ đang muốn bái hạ chỉ cảm thấy không khí xung quanh ngưng lại, lấy tu vi hai người cũng không thể bái hạ, trong lòng nhị nữ không khỏi vừa mừng vừa sợ!

Đương nhiên việc này là do thần thông của Hàn Lập cao siêu hơn các nàng. Thậm chí các nàng còn đoán rằng nếu đối phương rat ay, các nàng tựa hồ có khả năng sống.

“Nguyên cô nương, hai người cũng đã đề cao Hàn mỗ rồi. Tình hình tại hạ chắc hai người cũng biết rõ, Hàn mỗ cũng đang bị giam lỏng, như vậy sao có thể đối kháng cùng Quý Bà. Hơn nữa tại sao Quý Bà phải nhất định lấy tính mạng nhị vị đạo hữu, nguyên do là gì? Nhị vị thật sự xác định việc này là thật?” Sau khi Hàn Lập từ chối nhận lễ của hai nàng, thì trầm giọng hỏi.

“Hiếu lắm? Nếu như thật sự ta và sư muội hiếu lắm thì đúng là may mắn. Nhưng trên thực tế, hai người chúng ta đã phát hiện ra dã tâm mà Quý Bà giấu diếm, tình hình cụ thể thì tiểu muội không thể nói. Nhưng có thể nói cho Hàn huynh biết, lúc đầu Quý Bà thu nhận ta và Nguyên sư muội làm môn hạ chính là vì thấy chúng ta tu luyện Âm Dương Luân Hồi Quyết, âm khí ngưng tụ tinh thuần. Quý Bà có một loại công pháp có thể đem tinh hồn và âm khí của chúng ta thôn phệ, giúp cho tu vi của bà ta đại trưởng.” Nghiên Lệ vừa nói vừa không khỏi rùng mình.

“Mặt khác, ta và sư tỷ cũng điều tra được lúc trước Quý Bà cũng từng nhận vài tên khác làm đệ tử, kết quả cũng biến mất một cách thần bí. Như vậy có thể thấy được chứng cứ chúng ta có không phải là gì!” Sắc mặt Nguyên Dao cũng trắng bệch, nàng nói bổ sung.

“Cho dù là như vậy, chung quy nhị vị cũng không thể trông cậy vào một câu nói của ta mà khiến Quý Bà thả người chứ. Cho dù ta có chút giá trị lợi dụng, nhưng cũng chỉ là khi tiến vào Minh Hà Chi Địa, sau khi tiến vào xong thì mạng của ta cũng khó bảo toàn!”

Hàn Lập trầm ngâm, ánh mắt chớp động nói.

“Điểm này Hàn huynh không cần lo, chúng ta đã có cách, tiểu muội sớm đã nghĩ chu toàn, chỉ cần Hàn huynh nhắc tay một cái mà thôi. Hơn nữa lúc này đây Hàn huynh giúp chúng ta, kỳ thật cũng là cơ hội tự cứu mình. Biện pháp của hai người chúng ta, có thể tại Minh Hà Chi Địa, trong khoảng thời gian ngắn khu trừ ẩn ký trên người đạo hữu.” Nghiên Lệ đột nhiên nhếch miệng, hiện lên một tia giả hoạt. “Cái gì, các người thật sự có thể làm được việc này!” Sắc mặt Hàn Lập đại biến, hoàn toàn động dung.

“Hi hi, việc trọng đại như thế, tiểu muội sao lại dám nói đùa, hơn nữa ta có thể trước tiên đem phương pháp này nói cho Hàn huynh, sau đó sẽ tự do Hàn huynh xem thật giả.” Nghiên Lệ kiều my nói.

“Được, nếu thật sự là thế thì tại hạ sẽ cố. Hàn mỗ sẽ trợ giúp nhị vị đạo hữu thoát thân.” Hàn Lập sờ sờ cằm, ánh mắt đảo qua gương mặt Nguyên Dao.

Chương 1473: Huyết Thực

“Hai người chúng ta quả nhiên không tìm lầm người. Hàn huynh, huynh hãy nghe cho kỹ đây!” Nghiên Lệ vui mừng, môi khẽ nhúc nhích truyền âm.

Hàn Lập tập trung tinh thần lắng nghe, trên mặt hiện lên thần sắc như nghĩ tới điều gì đó.

Mà Nguyên Dao thì yên lặng đứng một bên, ánh mắt đảo qua nét mặt Hàn Lập, con người lưu chuyển bất định.

“Phương pháp này có thể được, bất quá chỉ sợ phải liên thủ cùng nhị vị mới có thể thành công.” Hàn Lập nghe xong truyền âm, thở dài một hơi.

“Hàn huynh nói không sai, âm khí ở Minh Hà Chi Địa đúng là cộng hưởng với âm khí tinh thuần trong cơ thể ta và sư muội.”

“Đương nhiên Quý Bà cũng sẽ đến đấy, nhưng bà ta không có khả năng đi giải trừ ấn ký mình đã thiết hạ.” Nghiên Lệ cười cười.

“Tốt, nhưng không biết nhị vị đạo hữu muốn ta trợ giúp các người thế nào.” Hàn Lập gật đầu hỏi.

“Bảo Quý Bà buông tha chúng ta thì không có khả năng, nhưng chỉ cần tiến vào Minh Hà thì ba người chúng ta liền có cơ hội bỏ chạy.” Nguyên Dao chậm rãi nói.

Hàn Lập nhíu mày không nói gì. “Đám người Quý Bà đối với đạo hữu rất cần mượn sức, hai người chúng ta chỉ cần tiết lộ đạo hữu là người thân ngày xưa, hơn nữa còn sâu đậm. Mà Hàn huynh trước mặt Quý Bà lại biểu đạt lòng ngưỡng mộ đối với Nguyên muội muội, thì cho dù bà ta có hoài nghi, cũng không hạ sát thủ đối với chúng ta.”

“Lòng ngưỡng mộ đối với Nguyên cô nương.” Hàn Lập sùng sốt, ánh mắt xoay chuyển nhìn dừng lại trên gương mặt vô cùng mịn màng của Nguyên Dao.

Nguyên Dao tu luyện nhiều năm, không thể diễn tả hết vẻ diễm lệ, trên mặt đỏ ửng, kiều my dị thường.

“Nếu chỉ cần nói như thế thì Hàn mỗ hiển nhiên có thể làm được. Bất quá Quý Bà và Mộc Thanh đã đạt thành hiệp nghị gì đó, không biết chuyện này có làm được hay không.”

“Có việc này sao?” Sắc mặt Nghiên Lệ khẽ biến, nhưng lập tức cười khổ một tiếng.

Nếu thật sự là như thế thì thật đúng là có nguy hiểm.

“Bất quá trừ kế này ra thì chúng ta không còn kế nào khác, chỉ nghe theo mệnh trời, xem thử đám người Quý Bà coi trọng Hàn huynh như thế nào.” Nguyên Dao sắc mặt khẽ biến, cười khổ một tiếng.

“Như vậy đi, Hàn đạo hữu chỉ cần chứng thực lời ta nói, không ngại nói cho Quý Bà biết rằng Hàn huynh đối với tiểu muội vô cùng yêu mến, như thế thì càng làm Quý Bà tăng thêm ba phần đoán mò, hơn phân nửa sẽ không dám thật sự hạ độc thủ. Mặt khác lai lịch của ta và Nguyên Dao, Quý Bà cũng biết một chút. Hàn đạo hữu giả trang phi linh tộc, bí mật này sợ rằng không thể che giấu được bao lâu nữa.” Nghiên Lệ suy nghĩ một chút, thận trọng nói.

“Giả mạo phi linh tộc chỉ là chuyện nhất thời cao hứng. mặc kệ Quý Bà có biết hay không, đối với ta cũng không có ảnh hưởng lớn, bọn họ cũng không để ý đến thân phận của Hàn mỗ mà là khả năng khu sử Ích Tà Thần Lô.” Hàn Lập không thèm để ý, lắc đầu nói.

“Hàn huynh nói như thế thì hai người chúng ta yên tâm rồi, việc này không nên chậm trễ. Đạo hữu cứ ứng biến phối hợp là được. Nếu Quý Bà có hỏi thêm gì thì đạo hữu cũng không nên nói ra sự thật hoàn toàn, dù sao trong giả có thật, trong thật có giả, như vậy mới có thể khiến bà ta tăng thêm vài phần tin tưởng.” Nghiên Lệ đề nghị.

“Được, có thể, Hàn mỗ nhất định sẽ hết sức hợp tác với hai vị đạo hữu.” Hàn Lập cúi đầu suy nghĩ một lần, cảm giác không có vấn đề gì thì nghiêm nghị đáp ứng. Nguyên Dao, Nghiên Lệ nghe vậy thì trong lòng thở phào, dùng ánh mắt có vài phần thân mật nhìn Hàn Lập. Lúc này ba người lại thương lượng thêm một số vấn đề, sau đó nhị nữ rất cuộc rời đi.

Ngay cả khi Quỷ Bà bế quan, hai nàng cũng không dám có chút khinh suất, lập tức chạy về Duyên Thâm Thành.

Hàn Lập nhìn nhị nữ hóa thành âm phong, trong nháy mắt biến mất tại chân trời.

Đột nhiên linh quang thân thể hắt chớp động, hóa thành một khổng tước lớn mười trượng, linh vũ cực kỳ sắc sỡ, tỏa sáng chói mắt. Sau đó thân thể khổng tước trở nên mơ hồ, quang hà cuộn cuộn phát ra, phóng cực nhanh về vùng trung tâm sơn mạch. Sau đó không lâu thân hình Hàn Lập xuất hiện trong động phủ, tiến vào mật thất, lần nữa đóng cửa lại.

Hai tháng sau, một đoàn âm phong từ chân trời bay thẳng đến động phủ của Hàn Lập, sau đó không chút khách khí rơi xuống, biến mất vô ảnh vô tung, phảng phất đã nhập vào núi.

Cấm chế mà Hàn Lập bố trí không hề có chút tác dụng nào, qua một lúc lâu, Hàn Lập mở cửa ra, âm phong màu đen lần nữa bay ra, hướng phía bầu trời bay đi.

Đồng thời cửa động phủ chậm rãi đóng lại.

Thời gian trôi qua cực nhanh, trong vòng hai năm đã xảy ra rất nhiều biến động.

Địa Uyên phân ra bảy tầng, tầng thứ bảy gọi là Hắc Âm Khí, là nơi tập trung những yêu vật cường đại chưa khai mở linh trí, thậm chí còn có yêu vật làm tứ đại yêu vương phải kiêng kỵ vài phần.

Cho nên dù là mỹ phụ tóc bạc thích âm khí, cũng không dám đem Địa Uyên xây dựng ở đây, mà chỉ xây tại tầng sáu của Địa Uyên mà thôi.

Nhưng vào một ngày, trong một sa mạc hoang vu bỗng xuất hiện vô số yêu ảnh, số lượng chừng mấy vạn, hơn phân nửa số đó chỉ là yêu vật bình thường cấp thấp nhưng bộ dáng có chút cổ quái. Một đoàn âm phong lớn quỷ dị, mơ hồ có quỷ ảnh chớp động, cũng có tiếng quỷ khóc sói tru từ trong phát ra, làm cho những yêu vật khác rời đi không dám đến gần. Mỹ phụ tóc bạc phiêu phù, phía sau lại có tám bóng đen, than cao chừng mười trượng, đều mặc chiến giáp dữ tợn, cầm binh khí trong tay, nhưng bộ mặt thì lại mơ hồ không nhìn rõ.

Mà phía xa tám bóng đen là hai mỹ nữ cũng đồng dạng phiêu phù.

Đúng là Nguyên Dao và Nghiên Lệ. Cũng trong một đoàn hắc phong lớn cách đó không xa là một khối lồi rất lớn, thân thể chớp động hôi bạch sắc quang mang, nhưng luyện chế lại vô cùng thô sơ, một số bộ phận còn thấy cả kim loại. Bất quá gây ấn tượng nhất chính là nó có đến sáu con mắt màu đỏ, đúng là tử huyết khối lồi của Huyết lão quỷ phía dưới Huyết Diễm Cung.

Bất quá hình thể khối lồi hiện tại đã thu nhỏ lại mấy chục lần, mặc dù cũng cao vô cùng, nhưng không làm cho người ta giật mình như trước. Hai bên đầu vai khối lồi là hai gã huyết bào nhân đón gió mà đứng, chấp tay sau lưng. Mà một địa phương gần đó lại có một người mặc áo choàng đen, đem toàn thân bao phủ mưa gió không lọt. Lục Túc là kẻ thần bí nhất trong tứ đại yêu vương, nhưng làm cho người ta hoảng sợ chính là khoảng không trên đỉnh đầu lại phiêu phù một viên châu thật lớn, chớp động quang mang quỷ dị.

Cách đó không xa có một đóa kim hoa thật lớn trôi nổi, Mộc Thanh đứng khoanh tay nhìn không trung. Bên cạnh là Thương Viên đeo song kiếm, hai mắt chớp động hàn quang. Phía dưới hai người là hơn trăm yêu vật cấp cao đã biến thành nửa người nửa yêu.

Mà bên cạnh kim viên là một thanh bào thanh niên, mặt không chút biểu tình. Đúng là Hàn Lập tu luyện mấy năm nay, hiện tại bị chúng yêu vương cường hành bắt đi làm chuyện.

Giờ phút này ánh mắt hắn thỉnh thoảng đảo qua trên người khối lồi, trên mặt tuy không chút dị sắc nhưng trong lòng lại thầm giật mình không thôi.

Nhiều yêu vật như vậy, nơi này sợ rằng hơn phân nửa là thuộc quyền khống chế của bốn gã yêu vương. Cho dù không kể đến yêu vật này, quỷ binh cùng mấy vạn khối lồi trong hắc phong cũng đã là lực lượng rất mạnh. Mấy thứ này chỉ có yêu vương liên thủ mới có thể xuất ra số lượng kinh người như thế. Bọn họ không tiếc hao tổn đại tâm tư, xem ra đối với tình thế trong Minh Hà Chi Địa cũng không nắm rõ, chỉ có thể được ăn cả, ngã về không.

Hàn Lập trong lòng âm thầm phạm phùng, thân thể Lục Túc phía trước vừa động, đột nhiên phân phó: “Mộc tiên tử, thời gian không sai biệt lắm, nhanh tiến hành huyết tế.”

Mộc Thanh nghe thế thì gật đầu, nắm tay trao vào hư không, yêu vật cấp cao phía dưới nhất thời bay ra mấy tên, ai cũng tay trần, nhưng bên hông đều mang theo một sợi dây lưng màu đỏ. Mấy người này không nói gì, trong nháy mắt đã bay đến trời cao, sau đó đồng thời đem dây lưng bên hông ném, phốc phốc, huyết quang chợt lóe, mười mấy đạo chất lỏng đỏ tươi hóa thành huyết hà từ dây lưng bắn ra.

Nhất thời một cỗ tinh huyết tanh tươi phát ra khắp cả bầu trời, mà huyết hà lại ngưng tụ trong không trung, phẳng phất như vật sống, hóa thành một huyết cầu đường kính ba bốn mươi trượng.

Lúc này Mộc Thanh giẫm lên kim hoa dưới chân, hắc quang chợt lóe, thân hình liền biến mất. Sa một khắc, trước mặt huyết cầu hiện lên thân hình Mộc Thanh.

Về mặt nàng ngưng trọng, tay nhắc lên, nhất thời một cái bình đen nhỏ hiện ra, lập tức bay tới huyết cầu.

Mộc Thanh thúc dục pháp quyết, hắc bình quay tròn.

Từ trong miệng bình bay ra vài giọt chất lỏng màu đỏ, chợt lóe lên rồi chui vào huyết cầu không thấy bóng dáng.

Chương 1474: Kinh Không Ma

Xuất hiện một màn làm người ta kinh ngạc.

Sau khi huyết cầu hút thứ màu đỏ vào, khí tanh biến mất, phát ra mùi hương cực kỳ nồng nặc. Đám yêu vật phía dưới một trận xao động. Riêng yêu thú cấp cao thì tốt hơn, mặc dù rất thêm nhưng cuối cùng vẫn có thể khống chế được cử động bản thân,

Yêu vật cấp thấp thì linh trí không cao, lộ ra vẻ khát vọng, có chút ngo ngoe muốn động. Về phần quỷ binh cùng khôi lỗi trong hắc phong thì lại bình yên không động. Bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh từ không trung phát ra, một cổ hàn khí từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đã bao phủ cả mảnh thiên địa này làm cho tất cả yêu vật run sợ. Trong tim không còn lại một chút dục vọng nào. Đúng là Lục Túc đã sớm dự liệu được việc này, từ trên người bộc phát ra linh áp cực kỳ kinh người. Hàn Lập thấy vậy thì trong lòng đại lẫm. Từ khi hắn gặp qua tồn tại Hợp Thể Kỳ thì Lục Túc tuyệt đối là kẻ cường đại nhất. Chẳng lẽ là Hợp Thể Hậu Kỳ? Hàn Lập không khỏi thầm nghĩ, đồng thời không nghĩ sẽ đối kháng với người này.

Có lẽ lấy thần thông của hắn, trước mặt những yêu vương khác còn có một cơ hội chạy thoát, nhưng trước mặt vị này lại không có bất cứ cơ hội nào. Lúc này đây, Mộc Thanh đứng trước huyết cầu lăm lăm, hơn mười yêu vật cấp cao bắn nhanh xuống phía dưới, bộ dáng hoảng hốt, chạy trốn chết.

Cơ hồ cùng lúc đó, từ trong huyết cầu truyền ra tiếng sấm ầm ầm, không gian gần đó ba động một trận, một đoàn ngân sắc vân hà hiện ra, sau đó xoay quanh một trận, hình thành một dòng suối cự đại.

Dòng suối có đường kính chừng mười trượng, ngân hà bên trong quay cuồng, hơn nữa càng lúc càng sang, đồng thời truyền ra từng trận bạo minh, phảng phất như có vật gì đó muốn phá không thoát ra. Thần sắc Hàn Lập vừa động, hai mắt nhú lại một chút, trong mắt hiện lên một tia lam mang. Người khác có thể không phát hiện, nhưng Hàn Lập lại nhìn rõ rang.

Chỉ thấy chỗ không gian sâu trong dòng suối, ngân hà phảng phất ngừng lại, kịch liệt chấn động. Tiếng bạo mình đúng là phát ra từ đó. Đột nhiên vang lên một tiếng “rắc” giống như đồ sứ bị vỡ, đồng tử Hàn Lập chột co lại.

Không gian trong dòng suối đột cục vỡ ra, hắc quang chột lóe, từ bên trong vờn ra một cánh tay đầy lông màu bạc, sau khi huy động vài cái, lập tức một cánh tay thứ hai lộ ra. Hai cánh tay nắm lấy hắc động tách ra, không gian gần đó vỡ nát, ngân sắc tuyền qua gào thét một tiếng rồi hóa thành ngân tinh biến mất.

Giữa hư không hiện ra một hắc động khổng lồ, đôi tay kia không nhúc nhích nữa, đồng thời một cặp mắt vĩ đại trong hắc động chớp lóe không ngừng. Nhìn thấy tình hình kinh người này, ngoại trừ tứ đại yêu vương thì tất cả mọi người đều hút một ngụm lương khí. Sắc mặt Mộc Thanh trầm xuống, hắc sắc quang trận chột lóe, huyết cầu bỗng biến mất.

Một lát sau, nữ tử này xuất hiện trước mặt kim viên, thần sắc hơi hòa hoãn. “Cục tác”, từ hắc động phát ra tiếng giống như gà gáy. Hàn Lập nghe xong thì ngẩn ra, cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng sau khi nhìn xuống thì thấy chúng yêu bên dưới đều nổi da gà.

Yêu vật cấp thấp trực tiếp ngã xuống đất, yêu vật cấp cao thì phảng phất không thể đứng vững. Mà giờ phút này ngoài thân tứ đại yêu vương cũng chớp động các loại linh quang khác nhau, vận dụng các loại công pháp ngăn cản. Mà Hàn Lập thì lại bình yên vô sự, căn bản chưa từng cảm thấy có chút dị thường. Hàn Lập không khỏi cảm thấy giật mình, mà hiển nhiên cũng làm đám người Mộc Thanh chú ý. Mỹ phụ tóc bạc hừ nhẹ một tiếng, môi khẽ nhúc nhích như muốn hỏi gì, nhưng Lục Túc lại lạnh lùng mở miệng trước tiên:

“Không cần kinh ngạc, người này sử dụng Kim Lôi Trúc làm bốn mạng pháp bảo, hơn nữa chưa đến Địa Uyên bao lâu, trên người chưa từng nhiễm khí tức hắc ám, không e ngại tiếng Kinh Không Ma cũng không phải là lạ.” Nghe Lục Túc nói thế, trên mặt mỹ phụ hiện lên vẻ chột hiểu, câm miệng không nói nữa. Hai gã huyết bào nhân và Mộc Thanh nhìn Hàn Lập một cái, nhưng cũng không nói gì. Hàn Lập nghe được Kinh Không Ma thì không khỏi nhướng mày.

Hắn chưa từng nghe qua cái tên này bao giờ, nhưng có thể phá vỡ hư không thì tuyệt đối không phải chuyện đùa, chẳng lẽ là một tồn tại cấp Chân Linh? Nhưng xem ra mặc

dù thần sắc bỗng gã yêu vương ngừng trọng, nhưng cũng không giống như đối mặt với một Chân Linh!

Hàn Lập đang còn cân nhắc thì ngân sắc thủ tí trong hắc động rút về nhanh như chớp, tiếp theo yêu mục dần dần rõ rang, một cự vật quỷ dị chậm rãi hiện ra, lộ ra hình dáng thực.

Hàn Lập vừa nhìn thấy thì kinh hoàng.

Quái vật này rõ ràng là một cái ngân sắc đầu lâu, trên trán xuất hiện một vết dài màu xanh, miệng rất rộng, răng nhỏ nhưng lại cực kỳ sắc bén.

Đôi mắt là hai hố đen sâu thẳm, nhưng làm người ta nổi da gà chính là quái vật này chỉ có cái đầu, không có thân hình, đôi tay mọc ra từ hai lỗ tai trên đầu, phát ra ngân sắc quang mang. “Đây là Kinh Không Ma, bộ dáng không khỏi làm người ta phải rét lạnh!”

Ngay cả Hàn Lập vốn gặp qua rất nhiều yêu ma quỷ quái, nhưng đây cũng là quái vật kinh hoàng nhất, hàn khí sau lưng hắn không khỏi nổi lên!

Sau khi quái vật hiện ra, đôi mắt xoay tròn, lập tức nhìn vào huyết cầu. Tứ đại yêu vương và mấy vạn yêu vật cùng khò lồi phía dưới thì làm như không nhìn thấy, hiển nhiên nó xé rách không gian đến đây chính là vì bị huyết cầu hấp dẫn.

Lúc này, yêu vật cấp thấp rối cuộc sau khi Kinh Không Ma ngừng kêu thì bỏ dậy, nhưng không dám phát ra chút tiếng vang nào. Tứ đại yêu vương nhìn quái vật này, tuy mặt nghiêm nghị nhưng thần sắc lại thông dong, không hoảng hốt.

Cự đại đầu lâu phát ra một tiếng hừ nhẹ, miệng rộng hé mở phun ra một cổ ngân hà, huyết quang liền bị cuốn vào, bay về phía miệng nó. “Phốc”, huyết cầu bị quái vật nuốt vào, Kinh Không Ma chợt lóe quang mang, cả người biến thành màu đỏ tươi, phảng phất như bị huyết cầu nhiễm đỏ.

Vài âm thanh buồn bực từ đầu lâu phát ra, đầu lâu lắc lắc vài cái, thân hình lập tức chuyển động quay lại hắc động, trong nháy mắt biến mất. Kinh Không Ma cứ như vậy mà đi.

Mà tứ đại yêu vương cũng không tiến lên ngăn cản, không nghĩ lưu nó lại, chỉ để lại

một hắc động cự đại lơ lửng trên trời. Thấy vậy, trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên vẻ kinh ngạc, âm thầm cảm thấy có chút kỳ quái. Nhưng đúng lúc này Lục Túc lại mở miệng: “Được rồi, có Kinh Không Ma thay chúng ta xé rách không gian, chúng ta có thể tiến vào Minh Hà Chi Địa. Mộc đạo hữu và ta đi vào trước để đảm bảo không gian giao tiếp với Minh Hà Chi Địa, để cho đại quân của huyết đạo hữu và lam đạo hữu có thể thuận lợi tiến vào.” “Hàn đạo hữu, Kim Linh, các người cũng lại đây.” Mộc Thanh gật đầu, không chút do dự phân phó. “Vâng!” Kim viên đáp ứng một tiếng, vội vàng khom người xuống. Hàn Lập sừng sốt, lập tức cười khổ một tiếng bay lại.

Hóa ra mấy tên yêu vương này dung huyết cầu dụ Kinh Không Ma hiện thân, muốn lợi dụng xé rách không gian, tiến vào Minh Hà Chi Địa.

Bất quá nhìn đám người Mộc Thanh thuần thực bố trí thì hiển nhiên không phải chỉ huyết tể một lần, cũng không biết khối ma thân kia có đại thần thông thể nào, mà sau khi biến mất, không gian kia cũng đủ để Lục Túc và Mộc Thanh dẫn đầu bay vào. Hàn Lập thì bị kim viên giám thị, chỉ có thể kiên trì đi theo.

Thân hình vừa xuất hiện bên bờ hắc động, Hàn Lập liền cảm thấy không gian ba động rất mạnh, chỉ thấy không gian này so với khe không gian trước kia không giống nhau, phẳng phất như một đường hầm nối thẳng đến chỗ rất xa. Mà xa xa còn truyền đến tiếng oanh minh liên miên.

Lục Túc cùng Mộc Thanh dẫn đầu bay về phía trước, tốc độ chậm chạp, bộ dáng cẩn thận. Hàn Lập và kim viên cũng từ từ đuổi theo.

Hắc sắc thông đạo cũng không quá dài, đoàn người phi hành về phía trước khoảng trăm trượng bỗng nhiên ngừng lại, phía trước không còn đường đi.

“Đến rồi, chính là nơi này, Kinh Không Ma quả nhiên trúng kế, đã ngủ say. Mộc Thanh đạo hữu, lần này người cho hắc ăn huyết cầu, hắc là có thể làm cho hắc ngủ trong một thời gian dài!” Lục Túc nhìn ngân hà phía trước nói.

“Yên tâm, cuối cùng chính là Phê Huyết Thực, thiếp thân cũng không dám giảm liều, hoàn toàn dựa theo cách điều chế của đạo hữu. Vì thế thiếp thân mấy năm nay cơ hồ tổn hao rất nhiều tâm thần.” Mộc Thanh tự tin nói.

“Nên đi thôi, Kinh Không Ma được xưng là không gian chi ma, nhưng căn bản

không có ý thức, chỉ là thực thể sống mà thôi. Nhưng lúc này ăn vào linh dược vạn năm, đủ để mê man mấy tháng. Chỉ cần nó không tỉnh lại, thông đạo lúc trước vẫn sẽ thẳng đường, cũng đủ để chúng ta đến và trở về từ Minh Hà Chi Địa. Lại nói tiếp, nếu như không có ma này xuất hiện thì chúng ta hoàn toàn không thể phát hiện ra Minh Hà Chi Địa.” Lục Túc gật đầu. “Bất quá nếu như trước đó không nghe qua Lục Túc huynh nói về Minh Hà Chi Địa, đám người chúng ta sợ rằng cũng không dám mạo hiểm vào nơi như thế!” Mộc Thanh lãnh đạm cười một tiếng.

“Hừ, nếu không phải các người cũng có hứng thú thì ta sao rủ được các người. Được rồi, hiện tại không cần nói nữa, động thủ đả thông thông đạo đi!” Lục Túc hừ một tiếng, ra lệnh.

Chương 1475: Minh Hà Cấp Chế Cùng Bát Môn Dẫn Lôi Trận

Mộc Thanh nghe vậy cười, không thèm để ý, bàn tay lật lại, trong tay xuất hiện ba viên châu màu đỏ nhỏ bằng ngón cái, trong suốt chớp động. Lục Túc thì lắc hai vai một cái, hắc quang thiểm động, trên lưng sinh ra hai cánh tay, một tay cầm lấy một hắc sắc lệnh bài hình tam giác, một tay kia cầm lấy một kiện lam sắc bảo vật hình toa.

Hai tay trước người bắt quyết, sau đó phốc xuy một tiếng, một đạo hắc sắc quang trụ từ miệng phun ra, lập tức đánh tới ngân hà. “Ầm” một tiếng, cũng không biết hắc sắc quang trụ có đại thần thông gì, mà khi ngân hà vừa tiếp xúc liền hiện ra trạng thái bất định, phát ra từng trận oanh minh.

Mộc Thanh bên cạnh thấy vậy, không chút do dự giơ tay lên.

Nhất thời ba huyết hồng viên châu bắn thẳng ra, hóa thành ba khối huyết sắc hỏa lôi.

Sau khi ba tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, ngân hà bắt đầu lung lay bất ổn.

Ngân hà cùng hắc quang, huyết diễm nhất thời đan xen vào nhau, cả thông đạo cũng chớp động.

Hàn Lập đứng ở phía sau Mộc Thanh và Lục Túc thấy vậy, sắc mặt không khỏi biến sắc.

Khe không gian sụp đổ, mặc dù hắn đã từng trải qua mấy lần, cũng đã sống sót trong không gian tiết điểm. Nhưng thật ra hắn cũng không nắm chắc có thể sống sót trong khe không gian sụp đổ. Trước kia may mắn sống sót chỉ là do vận khí hắn tốt mà thôi. Trừ phi tu luyện tới Đại Thừa Kỳ hoặc là Chân Linh thì bất luận kẻ nào cũng không dám thông qua không gian. Đúng lúc này, hai cánh tay vừa mới mọc ra của Lục Túc đồng thời huy động.

Tam giác lệnh bài chấn động, thả ra vô số xích hồng lôi hỏa, phóng về địa phương trước mặt. Mà kiện pháp bảo hình toa kia thì phát ra tiếng vù vù, chợt hóa thành một đạo lam hồng bắn nhanh ra. Lúc này hai tay áo Mộc Thanh cũng phát lên, vô số lục mang

bắn ra. Sau khi có thêm ba đòn công kích, ngân hà dần hồng rồi biến mất.

Sau khi bức ngân hà lùi về sau hơn mười trượng, rốt cục một tiếng kinh thiên động địa vang lên, sau đó ngân hà hoàn toàn biến mất. Chưởng ngại không gian bị đả thông, hiện ra một thông đạo không gian. Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, nhìn rõ mọi thứ trong thông đạo. Bên ngoài là bạch sắc quang mang thiểm động bất định, đồng thời một luồng gió lạnh mãnh liệt thổi tới.

Cho dù Hàn Lập có linh quang hộ thể, nhưng khi gió thổi đến vẫn rung mình một cái.

Hàn ý trong gió có thể xuyên qua linh qua, trực tiếp truyền đến thân thể, nếu không phải trên người hắn có ngũ sắc hàn diễm thì lần này đã ăn đau khổ không nhỏ.

Cũng may hàn phong chỉ đảo qua rất nhanh, một lát sau tất cả đều trở lại bình thường.

Hàn Lập nhẹ thở ra một hơi.

Lục Túc nhìn động khẩu, tinh quang trong mắt chớp động, thân hình thoáng một cái trực tiếp bắn nhanh ra, đồng thời một tiếng nói lãnh đạm từ trong độn quang truyền ra:

“Hiện tại thông đạo đã mở ra! Các người gọi những đạo hữu còn lại lập tức tiến vào, ta đi trước xem tình hình thế nào!” Lời còn chưa dứt, Lục Túc đã bay đến gần động khẩu, sau đó nhập vào trong bạch quang. Mộc Thanh nhướng mày, nhưng cũng không quay đầu lại mà chỉ phân phó một tiếng: “Kim Linh, người gọi Địa Huyết và Lam đạo hữu đến đây, ta mang theo Hàn đạo hữu tiến vào trước.” “Vâng, chủ nhân!” Kim viên đáp ứng một tiếng, thân hình hóa thành một đạo kim hồng bay đi.

Mà Hàn Lập chỉ có thể yên lặng đi theo Mộc Thanh vào thông đạo. Một lát sau, trước mắt Hàn Lập sáng người, hắn hiện đang xuất hiện trong một không gian khác, nhưng cảnh tượng trước mắt làm cho Hàn Lập phải chớp mắt. Chỉ thấy cách phía trước trăm trượng là một màn nước trắng xóa. Nước này màu trắng sữa, không biết sâu bao nhiêu nhưng lại nhìn không thấy đáy, một cổ hàn phong gào thét trên mặt nước.

Quý dị chính là, kinh phong như thế nhưng mặt nước lại yên tĩnh như gương, không chút gợn sóng, giống như vật chết. Lục Túc đang huyền phù trên mặt nước cách đó không xa, nhìn về phía trước. “Đây là Minh Hà!” Hàn Lập thở dài một hơi, thì thào nói.

“Không sai, muốn thông qua sông này tiến vào Minh Hà Chi Địa thì phải mượn Ích Tà Thần Lôi của Hàn đạo hữu.” Mộc Thanh thần nhiên nói. “Vấn bối sẽ cố hết sức!” Hàn Lập trả lời.

Mộc Thanh gật đầu, đang muốn nói gì thì Lục Túc đột nhiên giơ tay đánh một trào vào hư không, nhất thời một bàn tay to đen đánh xuống.

Nhưng bàn tay vừa cách mặt nước ba bốn trượng thì ầm một tiếng, vô số ngân mang từ trong nước bắn ra.

Tiếng xé gió vang lên, trong nháy mắt đã xuyên thủng bàn tay thành trăm ngàn lỗ thủng, biến mất tại không trung. “Đây là cái gì?” Hàn Lập cả kinh.

“Đây là một loại quái ngư sống trong Minh Hà, đối với những vật sống đến gần mặt nước thì đều công kích, không nên xem thường. Mà loại quái ngư này, nếu chỉ có một con thì chỉ cần có tu vi nhất định, dùng hộ thể linh quang ngăn trở là có thể an toàn. Phiền toái duy nhất chính là, loại quái ngư này sống thành đàn, một khi phát động công kích thì sẽ liên tục không ngừng, trừ phi đem tất cả quái ngư diệt sát hết thì mới thông qua.” Mộc Thanh rốt cục quay đầu lại, tùy ý giải thích hai câu. Hàn Lập nghe xong thì có chút hiểu, đúng lúc này, thông đạo phía sau truyền đến tiếng vang.

Hàn Lập xoay đầu lại, kết quả liên nhìn thấy hai gã huyết bào nhân đứng trên tử huyết khô lồi, mỹ phụ tóc bạc mang theo tám đạo hắc ảnh, Nguyên Dao, Nghiên Lệ, liên tiếp bay ra.

Phía sau bọn họ phảng phất vô cùng vô tận yêu vật đại quân, đông đảo khô lồi cùng với âm giáp quỷ binh.

Trong nháy mắt, mấy thứ này đã chiếm cả một vùng trời, huyền phù khắp nơi.

“Lục Túc huynh, thế nào, cấm chế trong Minh Hà không có gì khác so với trước kia chứ?” Một gã huyết bào nhân từ trên tử huyết khô lồi bay thẳng đến đám người Hàn Lập, một huyết bào nhân khác thì lớn tiếng dò hỏi. “Không có, giống như lần đầu chúng ta tiến vào!” Lục Túc đem ánh mắt từ trên mặt nước thu lại, bình tĩnh trả lời. “Nói như vậy thì lần này chúng ta cũng phải phá cấm chế giống như lần trước.” Thanh âm huyết bào nhân trầm xuống. “Sợ rằng đúng là như vậy, bất quá lần này chúng ta chuẩn bị nhiều hơn, không phải thương vong nhiều như lần trước.” Mỹ phụ tóc bạc cũng bay lại, tự tin

nói.

“Ừh, quan trọng chính là chúng ta liên thủ bài trừ cấm chế, tách sông này ra. Về phần những nguy hiểm khác thì không đáng để tâm. Được rồi, chúng ta chuẩn bị một chút, bắt đầu bài trừ cấm chế. Hàn đạo hữu, lát nữa người thả thần lôi ra, giúp chúng ta đánh tan ma khí trong Minh Thủy. Chỉ cần ma khí biến mất thì việc tách Minh Thủy không thành vấn đề.” Lục Túc nhìn Hàn Lập, không chút cảm tình nói. “Các vị tiền bối yên tâm, tại hạ đã tu luyện thuần thục lôi thuật, tuyệt không làm chậm trễ đại sự của các tiền bối.” Hàn Lập khom người, bất động thanh sắc nói. “Hắc hắc, có những lời này của người là được.” Một gã huyết bào nhân cười ha ha, đám người mỹ phụ tóc bạc cũng gật đầu!

Lập tức bốn gã yêu vương ngoắc một cái, nhất thời đám yêu vật cấp cao đi ra, từ trên người đều lấy ra một số khí vật cổ quái, dĩ nhiên là để bố trí pháp trận gì đó.

Tám đạo hắc ảnh cùng mười mấy kim chúc khôi lỗi cũng được mỹ phụ và Địa Huyết tụ tập lại, đồng dạng cũng chuẩn bị vật gì đó.

Hàn Lập thì huyền phù giữa không trung, tay áo vung lên, đột nhiên từ trong tay hiện ra tám thanh sắc tiểu kỳ, sau khi xoay quanh một trận thì hiện ra một pháp trận lôi thuộc tính, vừa lúc đem Hàn Lập vào trung tâm. “Hàn đạo hữu, người làm gì vậy!” Kim Viên từ đầu vẫn dõi theo từng cử động của Hàn Lập, thấy cảnh này thì sùng sốt, không khỏi mở miệng hỏi.

“Không có gì, đây là Hàn mỗ tự mình nghiên cứu một pháp trận hỗ trợ, chẳng những có thể khiến tại hạ thi triển lôi thuật ổn định, mà còn có thể tăng chút uy lực.” Hàn Lập hời hợt nói.

Từ sau khi biết rằng mình có khả năng bị Ích Tà Thần Lôi cản trở, Hàn Lập rất không an tâm, khổ tâm nghiên cứu cách phá giải. Tiểu pháp trận này chính là một loại thủ đoạn phá giải mà hắn nghĩ ra khi bế quan.

Hắn lợi dụng lôi phù ngưng thành trận kỳ, có tác dụng thu nạp lôi điện, lại thông qua tám lôi môn làm công năng tăng lên mấy lần. Một khi Ích Tà Thần Lôi thật sự cản trở khi đang làm phép thì hắn sẽ lợi dụng pháp trận này, dẫn uy lực Ích Tà Thần Lôi vào pháp trận, tránh tổn thương cho thân thể.

Đương nhiên có hiệu quả hay không thì hẳn còn chưa bị Ích Tà Thần Lôi cản trở, cho nên chưa biết.

Nhưng khi thi triển tế lôi thuật, pháp trận này vẫn làm hẳn an tâm một chút. Về phần hẳn nói có thể tăng thêm uy lực thì chỉ là thuận miệng mà thôi. Quả nhiên khi nghe Hàn Lập nói vậy, kim viên gật đầu, không nói gì thêm. Đám người Mộc Thanh nhìn thoáng qua, cũng không thấy được gì.

Dù sao loại pháp trận này rất cao cấp, chính là do Hàn Lập lao tâm khổ tứ mới sáng tạo ra được, cho nên ngay cả khi yêu vương có thần thông to lớn thì cũng không thể nhìn thấu.

Những yêu vật khác hiển nhiên cũng thực hiện nhiệm vụ đã được thao luyện, sau thời gian một chén trà nhỏ, một pháp trận đường kính hơn mười trượng đã hiện lên giữa không trung.

Pháp trận này chỉ dùng hơn mười kiện khí cụ khác nhau tạo thành, trong đó có tám hắc sắc viên bàn, có viên hoàn, tinh cầu cổ quái gì đó. Nhưng mấy thứ này lại phát ra khí tức kinh người, nhưng khi hợp thành một thể với pháp trận thì không còn khác nhau nữa. Mà trung tâm pháp trận là Lục Túc cùng Mộc Thanh sóng vai đứng.

Tám đạo hắc ảnh bên kia xếp thành một hàng, mỗi người đều đặt hai tay lên vai người phía trước, phảng phất như kẹo hồ lô xuyên thành một chuỗi. Mỹ phụ tóc bạc đứng ở đầu tiên, thần sắc cực kỳ trấn định.

Huyết bào nhân bên kia, chẳng những hình thể tử huyết khô lồi cuồng trướng gấp mấy trăm lần, mà mười mấy kim chúc khô lồi cũng đã hạ xuống, hóa thành thiết khô lồi thân cao hơn mười trượng, trong tay cầm quang nhận, quang mang thiểm thước.

Chương 1476: Liên Thủ Phá Cấm Chế

“Hàn đạo hữu, người trước nên chuẩn bị Tế Lô Thuật tốt đi. Vào lúc mà chúng ta ra hiệu thì hãy phóng thích Tịch Tà Thần Lô!” Lục Túc đứng phiêu phù ngay giữa trung tâm pháp trận nói.

Hàn Lập gật đầu, hai tay bấm niệm pháp quyết, nhất thời trên người kim hồ xuất hiện, một tầng hàng rào điện mạnh mẽ phát ra, tiếp theo đó là một tiếng nổ mạnh, biến thành một quầng sáng kim sắc.

Kim sắc phù văn tung bay, quầng sáng chợt lóe rồi ngưng tụ thành một viên cầu màu vàng, nhẹ nhàng lơ lửng trên tay hắn.

Lúc này Hàn Lập không hề tiếp tục thi pháp nữa, mà chỉ hờ hững cầm quả cầu đứng nhìn.

Đám người Lục Túc và Mộc Thanh bắt đầu ra tay phá cấm chế.

Chỉ thấy trong miệng Lục Túc và Mộc Thanh khê lăm lăm, mấy chục tên cao giai yêu vật phía dưới cũng đồng thời thao túng pháp khí. Nhất thời hào quang vạn đạo, pháp trận trong nháy mắt như biến thành một cái hắc động thật lớn, vô số thiên địa linh khí từ xung quanh phụ cận hướng về Lục Túc cùng Mộc Thanh mà tới.

Trong nháy mắt hai người bọn Lục Túc đã được bao phủ ở hai luồng linh hà đủ màu, trên người phát ra linh quang rực rỡ, nhìn giống như hai vị thần vậy.

Bên kia mỹ phụ đầu bạc đứng bên cạnh tám đạo hắc ảnh cũng ra tay. Hai tay ả đập lại rồi chia ra, xuất hiện một cái chuông nhỏ màu đen. Chuông này nhìn cổ kính vô cùng, thậm chí có chỗ còn không trọn vẹn. Hai gã huyết bào nhân, một đứng ở trên đầu Tử Huyết Khô Lỗi, một đứng ở đầu một kim chúc khô lồi mới tạo ra.

Tử Huyết Khô Lỗi trong miệng gầm nhẹ, hai tay chà xát, nhất thời huyết quang thiểm động, xuất hiện một thanh Tử Hồng Huyết Phủ, bề ngoài có huyết mang thiểm động. Khô Lỗi hai tay nâng phủ, nhắm vào mặt nước phía trước.

Kim chúc khôi lỗi dưới sự thúc dục của huyết bào nhân cũng giơ một thanh đao lớn trong tay lên, bề ngoài xuất hiện quang mang màu đen kỳ lạ.

“Ầm” một tiếng, Lục Túc cuối cùng cũng đã đánh ra.

Một đạo hắc sắc quang trụ từ trong tay hần phát ra.

Đạo quang trụ này so với lúc ở không gian thông đạo thì to hơn gấp mấy lần. Nơi cột sáng đi qua, không gian phụ cận thậm chí còn như bị chấn động, dồn nén như sắp đứt gãy vậy.

Cột sáng chợt lóe vào thẳng trong mặt nước.

Nguyên bản Minh Hà nhìn bình lặng như mặt nước, nhưng khi đạo hắc sắc quang trụ không ngừng thâm nhập vào rốt cục đã xuất hiện biến hóa.

Đầu tiên là từng đợt sóng gợn, sau đó nước của Minh Hà bắt đầu lấy cột sáng làm trung tâm điên cuồng xoáy tròn theo, hơn nữa càng lúc càng nhanh, đồng thời phát ra tiếng động ầm ầm. Lúc này Mộc Thanh cũng đã xuất thủ.

Kim hoa dưới chân quay tít một vòng, đem quang hà phụ cận hút vào hơn phân nửa, sau đó thể tích bắt đầu mạnh mẽ to lên, hóa thành một pháp luân mang theo ánh sáng vàng rực rỡ lao thẳng về phía trước.

Pháp luân này đường kính chừng mấy trượng, chưa tiếp xúc với mặt nước đã phát ra tiếng nổ lớn như sấm động, kim quang lóe lên chém vào trong mặt nước.

Nhất thời mặt nước vốn đang xoáy tròn, sau khi kim quang hiện lên cuối cùng cũng bị mạnh mẽ chia mở ra!

Một lỗ thủng lớn màu trắng lấy cột sáng làm trung tâm chậm rãi xuất hiện, kéo dài tít về phía sau. Tuy vậy nước ở xung quanh lại không ngừng biến động, giống như bất kỳ lúc nào cũng phá sập “con đường nước” chuẩn bị hình thành kia. Đúng lúc này “Ầm Ầm!” 2 tiếng truyền tới, một huyết ảnh cầm Tử Hồng Huyết Phủ và một lưỡi đao màu đen đã mạnh mẽ đánh tới.

Dưới nhiều sự liên thủ công kích như vậy, một loạt âm thanh kinh thiên động địa phát ra, Minh Hà cuối cùng hoàn toàn bị chia ra. Một con đường cao chừng hơn 10 trượng, bề

rộng tầm vài chục trượng từ từ hình thành trong nước.

Nhưng đúng lúc này phía trong màn nước phụ cận bỗng xuất hiện những âm thanh kỳ quái vang lên, tiếp theo hàng loạt sợi tơ đen trong suốt từ trong nước hiện ra, hướng về phía cột sáng lao tới. Một chuyện cực khó tin đã xảy ra!

Nguyên bản những công kích kinh người của mấy yêu vương liên thủ phát ra, bất kể là cột sáng, quang luân hay là lưỡi đao, dưới sự bao phủ của tơ đen bất ngờ dần âm đạm xuống, thế công dần chậm lại, bắt đầu xuất hiện xu hướng suy tàn. “Hàn đạo hữu chưa tay, còn chờ gì nữa?” Giọng nói của Lục Túc từ trong quãng sáng rực rỡ lạnh lùng truyền ra.

Thiên địa nguyên khí ngưng tụ từ pháp trận cực lớn kia vừa duy trì cho hắc sắc quang trụ kia, đồng thời cũng kịch liệt thu nhỏ lại. Một bên kia Mộc Thanh đang thao túng cự luân màu vàng cũng gặp chuyện tương tự.

Rõ ràng hai loại thần thông này đều hao tổn pháp lực cực lớn, cho dù mượn pháp trận cũng khó duy trì được lâu. Hàn Lập hít sâu một hơi, kim cầu trên tay đột nhiên nhẹ nhàng bắn ra. “Vụt” một tiếng, kim cầu hóa thành một đạo kim quang bắn lên phía trời cao. Đồng thời trong tay nhanh chóng điểm một cái, một kim sắc phù văn cực lớn cũng nhanh chóng bắn ra.

“Một tiếng sấm nổ vang lên, vùng trời phụ cận đột nhiên cuồng phong gào thét, mây đen dày đặc tụ lại. Một vòng tròn kim sắc lớn hiện ra giữa mây đen, một cỗ khí tức giống như hủy thiên diệt địa xuất hiện từ trong mây đen xông lên tận trời. Lập tức sau đó điện quang hiện lên, tiếng sấm liên miên không dứt, Hàn Lập sắc mặt ngưng trọng, trong miệng niệm những chú ngữ khó hiểu gì đó, sau đó đưa ngón tay chỉ về phía mặt nước, ánh sáng vàng đột nhiên lóe lên!

Một đạo kim sắc quang trụ từ “mặt trời” giữa mây đen phát ra, chớp động vài cái đã đánh vào mặt nước của Minh Hà. “Ủnh!” một tiếng trầm đục từ mặt nước phát ra. Kim sắc quang trụ vừa tiếp xúc với mặt nước, trong nháy mắt đã hóa thành kim sắc lôi điện lan tỏa mạnh mẽ ra mọi nơi. Tiếng sấm mãnh liệt, một chuyện kinh người xuất hiện: Tất cả những nơi lôi quang đi qua, tơ đen xuất hiện trong nước đều bị kim quang làm cho tan biến như sương khói.

Thấy vậy, đám người Lục Túc vô cùng mừng rỡ, vội vàng thúc dục thần thông của

mình điên cuồng tấn công vào mặt nước. Mà mỹ phụ đầu bạc vốn luôn đứng một bên chưa ra tay, giờ này trong miệng cũng phát ra một tiếng kêu chói tai.

Tám bóng đen đứng sau lưng ả, nhất thời chiến giáp trên người hắc mang chớp động, âm khí trên người cũng liên kết cùng nhau, tất cả cuộn cuộn hướng về mỹ phụ đầu bạc tụ tập lại.

Mặc dù tám gã Âm giáp Quỷ Vương này cũng chỉ là Luyện Hư trung kỳ và hậu kỳ, nhưng tám luồng âm khí ngưng tụ lại cùng nhau cũng cực kỳ khủng khiếp. Một quỹ ảnh khổng lồ ẩn ẩn hiện hiện xuất hiện phía trên đỉnh đầu mỹ phụ đầu bạc.

Mà cái chuông nhỏ màu đen trong tay mỹ phụ đầu bạc cũng phát ra hắc mang, trong nháy mắt đằng không bay lên, biến lớn ra mấy trượng. Mỹ phụ trong mắt chợt lóe quang mang kỳ lạ, mạnh mẽ vươn ngón tay điểm vào không trung “Ông!..”, một tiếng chuông đã phát ra.

Một tầng hắc sắc quang ba từ trong chuông cuộn cuộn hiện lên, phô thiên cái địa đánh về phía khe sâu giữa Minh Hà. Một màn quỷ dị đã hiện lên.

Hắc sắc quang ba vừa mới tiếp xúc với thông đạo khe sau, nháy mắt đã biến hóa bất ngờ! Từng đạo quang mang nhộn nhạo bỗng nâng những tường nước ở xung quanh lên, ở giữa dòng sông thực sự tạo thành một thông đạo màu đen hoàn chỉnh!

Mà đám người Lục Túc cũng mạnh mẽ thúc dục thần thông, quảng sáng này giống như vô cùng vô tận hướng về phía sâu thông đạo mà kéo dài đi.

Hàn Lập tuy thấy thế trong lòng khá kinh ngạc, nhưng vì đối phó với tơ đen trong suốt không ngừng xuất hiện trong Minh Hà nên chỉ có thể không ngừng thúc dục kim sắc quang luân trên trời liên tiếp phát ra những đạo kim sắc quang trụ, phụ trợ đám người Lục Túc không ngừng đẩy mạnh.

Cùng lúc đó, theo sự kéo dài không ngừng của khe sâu, đám người Lục Túc và Mộc Thanh cũng bắt đầu thúc dục pháp trận dưới chân, làm cho công kích của mình không ngừng kéo dài đánh xuống, toàn lực công kích. Hàn Lập thấy vậy, nhìn trên trời cao kim sắc quang luân chỉ biết cười khổ một tiếng. Hắn cũng không có thần niệm mạnh mẽ như thế để ở khoảng cách xa mà vẫn chuẩn xác thao túng thần lôi!

Chẳng qua uy lực của Tế Lô Thuật hiện giờ thực sự không nhỏ, chỉ cần bị kim sắc quang trụ đánh trúng một vùng phụ cận, lôi điện hồ lập tức tràn lan nhanh chóng hủy diệt đám tơ đen ở tí tít đằng xa. Đường nhiên là cùng với khe sâu càng lúc càng kéo dài, Hàn Lập cũng không khỏi cố giữ vững tinh thần, dùng pháp quyết khổng chế kim sắc quang trụ xâm nhập thông đạo. Cũng may là không cần phải nhắm vào vị trí chuẩn xác mà chỉ cần khổng chế khoảng cách đại khái là được cho nên vẻ mặt hắn vẫn giữ được sự nhẹ nhàng. Một khắc đồng hồ sau, từ trong khe sâu đột nhiên truyền đến một tiếng nổ nặng nề, đám người Mộc Thanh vừa nghe vậy, lập tức mừng rỡ nói:”Cuối cùng cũng hoàn toàn đả thông!”

Lập tức ả phất tay một cái, một lát sau kim sắc quang luân đã từ trong khe sâu bay vụt lại, một lần nữa biến thành đóa hoa kim sắc lớn xuất hiện dưới chân. Đám người mỹ phụ đầu bạc cũng vô cùng vui sướng, đồng thời thu lại thần thông.

“Tốt lắm! Thông đạo này có thể đủ duy trì mấy canh giờ, đủ cho chúng ta thông qua Minh Hà. Tuy vậy vẫn cần cẩn thận quý vật ở trong Minh Hà công kích. Để cho “bọn chúng” trước hết tiến vào trong đi, có thể đi được bao xa thì tùy thuộc vào vận khí của chúng. Ra lệnh cho chúng dùng toàn lực sống chết chạy về phía trước đi” Lục Túc trong mắt lục mang chớp động vài cái, nhìn đám đề giai yêu vật rồi nói. Đám người Mộc Thanh nghe thế xong, liếc mắt nhìn nhau, vẻ vui mừng trên mặt cũng thu lại.

Vừa đem Tế Lô Thuật tán đi, Hàn Lập thấy vậy cũng không khỏi ngăn người ra!

Lúc này, tất cả các khôi lỗi và đám quỷ binh đã tập hợp ở trước lối vào thông đạo, hơn nữa vô cùng quy củ chia thành hai hàng trái phải đứng hai bên. Mà đám đề giai yêu thú cho đến đám cao giai yêu vật đều tập trung ở vị trí trung tâm.

Số lượng đạt đến gần vạn, gần như lèn chặt cứng cái thông đạo!

Dưới mệnh lệnh của mấy tên yêu vương phát ra, nhất thời quỷ binh và khôi lỗi ở hai bên trước tiên xuất phát hướng về phía trong thông đạo bay đến.

Mà hắc phong bao phủ trên người đám Âm giáp huyền quỷ giờ phút này cũng đã tán đi, hiện ra bề ngoài thực sự của chúng.

Một đám mang trên người hắc giáp, tay cầm đủ loại binh khí, da thịt lộ ra dưới hắc giáp đều có màu xám xịt ảm đạm, giống như là xác khô vậy. Còn trên đầu thì bị một

đoàn quý hỏa màu xanh bao phủ. Lửa xanh chớp động, ẩn hiện trong đó là những chiếc đầu lâu dữ tợn. Đám huyền quý này hoàn toàn không nói lời nào, không có bất cứ biểu hiện gì, trên người chỉ tỏa ra âm hàn lạnh lẽo. Hàn Lập đứng ở phía sau Mộc Thanh, nhìn đám quý vật đó, không khỏi khẽ nhủ mày.

Minh Hà chỉ địa bản thân phần đông là quý vật. Đám người Lục Túc thế mà vẫn luyện chế nhiều quý binh như vậy, xem ra trong đó ắt còn có huyền cơ khác. Một lát sau, đám đệ giai yêu thú bị kẹp giữa khôỉ lỏi và quý binh cũng được mệnh lệnh đều bay vào trong thông đạo. Đám người Lục Túc cùng với các cao giai yêu vật chỉ lạnh nhạt đứng chờ ngoài thông đạo, như chẳng hề có ý tiến vào.

Ngay khi đám đệ giai yêu thú vừa tiến vào thông đạo màu đen, trong nháy mắt bốn phía quanh hắc sắc quang mạc bỗng lóe lên ánh bạc, rồi “Xẹt, xẹt” từng tiếng gió mãnh liệt vang lên, vô số sợi tơ bạc từ bốn phương tám hướng phô thiên cái đại bắn nhanh ra.

Mục tiêu của chúng tất cả đều là đám đệ giai yêu vật đứng giữa, về phần khôỉ lỏi và huyền quý đứng hai bên, đám tơ bạc xem ra không hề thấy hứng thú.

Chương 1477: Minh Linh Chi Tinh

Đám tơ bạc này, đương nhiên chính là đám Minh Hà quái ngư mà Hàn Lập đã thấy ban đầu.

Đám quái ngư này dài và nhỏ như những chiếc kim châm, biến thành tơ bạc tuy không thể gây hại cho đám cao giai yêu vật, nhưng đối với đám đê giai yêu thú không thể phóng thích linh quang hộ thể thì có thể nói là trí mạng nguy hiểm.

Chỉ khoảng nửa khắc, mấy trăm đầu yêu vật dẫn đầu vọt vào thông đạo hơn phân nửa đã bị xuyên thủng thân thể tan nát, ngã xuống mà chết.

Đám yêu vật đi sau cả kinh, nhưng không ít yêu vật bên ngoài thân nổi lên linh quang, đồng thời đám khôi lỗi và huyền quỷ hai bên cũng huy động binh khí trong tay, nhất thời hơn phân nửa tơ bạc đã bị chặn từ bên ngoài.

Tuy vậy đám tơ bạc từ trong hắc sắc quang mặc bắn ra lại cũng cuộn cuộn không dứt giống như vô cùng vô tận vậy.

Mà đám đê giai yêu vật, dưới sự gào thét thúc dục của một gã huyết bào nhân, tất cả lại tiếp tục liều mạng chạy như điên vào trong thông đạo.

Mặc dù chỉ là đê giai yêu vật, nhưng toàn lực phi độn thì tốc độ của đám này cũng khá kinh người.

Yêu khí cuộn cuộn, không ít yêu vật đã xông qua non nửa thông đạo.

Đúng lúc này, dị biến xuất hiện! Từ bốn phía hắc sắc quang mang hiện ra vô số bóng đen, tiếng kêu quái dị từ bốn phương tám hướng truyền ra.

Một đám bóng đen nhiều hình thù kỳ lạ xuất hiện, quỷ dị từ trong quang mặc đi ra.

Những bóng đen này há mồm ra là phun ra từng cỗ bạch sắc thủy tiễn, có cái thì bổ nhào về phía trước, lộ ra mồm đầy răng nhọn, quấn vào đám yêu vật mà cắn xé.

Hễ yêu vật bị thủy tiên bắn trúng lập tức thân thể cứng đờ ngã xuống đất mà chết. Hộ thể linh quang dường như cũng không thể ngăn cản sự xâm nhập của thủy tiên. Kể cả thân thể bề ngoài hiện lên hắc khí trong nháy mắt, nhưng cũng chỉ gọi là kéo dài thêm chút thời gian mà thôi.

Mà đám yêu vật căn xé cùng bóng đen, mỗi lần bị bắn trúng, chỉ vài cái là đã bị hồn phi phách tán, trong nháy mắt thi thể hóa thành một bãi nước đen ngòm hôi thối.

Những bóng đen này trong miệng không ngờ có kỳ độc! “Đây là Âm Quỷ!”

Hàn Lập trong mắt lam mang chớp động, nhìn hết thủy phía xa xa , trong lòng có chút giật mình.

Dưới linh mục, hắc đương nhiên nhìn thấy rõ ràng. Những bóng đen này tuy vô số hình thù kỳ quái, nhưng thực chất chính là một đám thi thể có linh tính. Chẳng qua giờ này tất cả bỗng như biến thành đám cương thi quỷ vật không có thần trí, liều mạng nhắm vào những yêu vật lặt vặt, còn đối với đám khô lồi và quỷ binh thì không chút nào thèm để ý.

Đương nhiên có đến cả ngàn vạn đề giai yêu vật nên cũng không phải là không có lực ngăn cản. Sau đợt đầu bất ngờ chưa kịp đề phòng, đám này giờ bắt đầu miệng phun từng đạo hỏa cầu, hoặc đưa móng vuốt phát ra từng đạo phong nhận, vô số công kích hướng về phía đám Âm Quỷ.

Chẳng qua chuyện làm đám yêu vật giật mình chính là, bất kể loại pháp thuật nào đánh lên người đám Âm Quỷ đều chột lẻo lên rồi mất hút trong thân thể chúng.

Vậy mà hiệu quả lại không đạt chút nào! Điều này khiến cho tất cả đám yêu vật đều kinh hoàng.

“Ngu xuẩn! Âm Quỷ không có cách nào rời khỏi phạm vi Minh Hà quá xa. Chỉ cần chạy khỏi thông đạo là không sao!” Thanh âm lạnh như băng của Lục Túc đột nhiên vang lên giữa thông đạo, ầm ầm nổ bên tai tất cả yêu vật.

Đám đề giai yêu vật lúc này mới nhất thời tỉnh ngộ hiểu ra, không thèm để ý đến sự công kích của đám Âm Quỷ nữa, chỉ liều mạng bay trốn chết về phía cuối thông đạo.

Hơn vạn trượng khoảng cách đối với một đám tốc độ cực nhanh mà nói chỉ vài cái chớp mắt là đã tới.

Đám yêu vật còn lại giấu mình giữa đám khô lồi và huyền quỷ, mặc dù dưới sự công kích của quái ngữ và Âm Quỷ bị tổn thương thảm trọng nhưng cũng vì số lượng của chúng thực sự quá nhiều, thực sự hi sinh chỉ mới tầm 1/5 đám yêu vật lọt vào thông đạo thôi.

Mà đám dê giai yêu đàn ở phía sau, dưới sự thúc dục mạnh mẽ của cao giai yêu vật, vẫn đang tuôn vào liên tục không ngừng như thủy triều.

Mùi máu tanh tràn ngập cả thông đạo.

Bên ngoài, đám người mỹ phụ đầu bạc và Mộc Thanh nhìn tình hình trong thông đạo, thế nhưng trên mặt lại có vẻ ngưng trọng, mà cũng chưa có người nào có ý định xuất thủ tương trợ, giống như đang chờ đợi cái gì đó.

Ngay lúc Hàn Lập cau mày âm thầm đoán dụng ý của đám người kia, thì trên thông đạo đột nhiên có một bóng đen cực lớn xuất hiện.

Ánh sáng chớp động liên tục, nguyên bản hắc sắc quang mang vốn ổn định, giờ này bắt đầu rung chuyển.

“Phốc phốc” mấy tiếng nổ vang, mấy cái xúc tu thật lớn như mấy con rắn khổng lồ đánh tan quang mạc, bỗng chốc vọt vào trong thông đạo.

Chỉ tùy ý đảo qua một lượt đã đem hơn mười yêu vật không kịp tránh né cuốn lấy

Hơn mười tiếng kêu thảm thiết vang lên, đám yêu vật đã bị bóng đen cực lớn kia cắn nuốt vào trong bụng, tiếp theo mấy cái xúc tu lớn lại xuất hiện trong thông đạo.

Nhất thời đám dê giai yêu vật phụ cận đại loạn! “Xuất hiện rồi. Động thủ!”

Mấy tên yêu vương vừa thấy xúc tu xuất hiện đồng thời mừng rỡ, Lục Túc không do dự hét lớn một tiếng.

Nhất thời hai gã huyết bào nhân, Mộc Thanh, mỹ phụ đám người đồng thời linh quang chọi lóe, ngay sau đó biến mất tại chỗ không thấy.

Ngay sau đó ở đoạn thông đạo xuất hiện xúc tu kia đã quỳ dị hiện ra năm người họ.

Trong đó bốn người Mộc Thanh nhất tề đưa một tay hướng hư không trảo một cái.

Bốn quang hồ cực lớn màu sắc khác nhau chợt hiện lên, chớp mắt đã bắt được các xúc tu lớn, đồng thời kéo xuống dưới.

Bốn gã Hợp Thể Kỳ đồng loạt ra tay, chỉ là núi cao vạn trượng khéo cũng bị nhấc lên.

Một tiếng rống lớn vang lên, “Phanh”, chủ nhân của xúc tu dường như đã bị bốn cỗ cự lực từ trong quang mạc mạnh mẽ kéo vào thông đạo.

Đó là một quả cầu thịt núc ních cực lớn, không có mặt mũi, chỉ có một cái mồm khổng lồ, dường như chiếm hơn nửa thân thể. Mà ở trên quả cầu thịt đó có 7, 8 cái xúc tu thật lớn, hơn phân nửa đang bị quang thủ nắm lấy không thể nhúc nhích tí nào. Mấy xúc tu còn lại của quả cầu thịt không ngừng huy động, hướng về mấy tên yêu vương hung hăng nện xuống.

Một tiếng hừ lạnh! Một đạo kiếm quang khổng lồ chợt hiện từ trong hư không, hắc quang lóe lên sau đó đã chém quả cầu thịt cực lớn đó ra làm hai nửa!

Một bóng người nhanh chóng bắn từ dưới lên, từ trong quả cầu thịt mọc ra một vật gì đó, sau đó linh quang chợt tắt hiện ra thân hình.

Chính là Lục Túc, người này giờ chưa hề ra tay!

Giờ phút này hắn đang cầm trong tay một tinh thạch màu nhũ bạch, lớn cỡ quả trứng chim, phát sáng lấp lánh.

“Cuối cùng đã có Minh Linh chi tinh trong tay. Có vật này, về sau vượt các ải tiếp theo sẽ đỡ hơn nhiều” Lục Túc đánh giá vật trong tay một chút, vừa lòng gật đầu.

Đám người mỹ phụ và Mộc Thanh thấy thuận lợi đạt được tinh thạch, cũng lộ vẻ vui mừng.

“Ha ha, ở vùng Minh Hà chi thủy này, chỉ có một con Minh Hà chi linh chiếm cứ. Chúng ta gây động tĩnh lớn thế, không có khả năng không kinh động đến nó. Mặc dù nó

cũng có chút thần thông, nhưng sao đỡ được một kích chúng ta liên thủ chứ?!” Một gã huyết bào nhân cười hắc hắc quái dị.

Chính xác là vậy! Mấy người vừa rồi nhìn liên thủ có vẻ đơn giản vô cùng, nhưng thực ra trước đó đã phải trải qua nhiều lần diễn tập thử, nhờ thế mới có thể dễ dàng chém chết Minh Hà chi linh vốn có thần thông không hề nhỏ.

“Nếu vật đó đã tới tay, chúng ta cũng nhanh chóng đi qua thông đạo thôi. Lúc này chỉ có Âm Quỷ chứ không đụng phải vài loại quỷ vật lợi hại khác, xem như cũng là may mắn rồi!” Mộc Thanh phất tay áo, nhất thời một cỗ lực quang phát ra, mạnh mẽ đập nát vài tên Âm Quỷ, đồng thời lạnh nhạt nói.

Mấy người khác không phản đối, đồng thời hóa thành mấy đạo kinh hồng, phá không bay về phía bên kia thông đạo.

Lúc này ở một chỗ khác trong thông đạo màu đen, đám cao giai yêu vật vốn chờ mệnh lệnh của đám người Lục Túc, lúc này cũng bắt đầu khổng chế độn quang bay vào trong thông đạo.

Hàn Lập cùng với Kim Viên và các yêu vật khác cũng bay vào trong theo.

Đối với đám cao giai như Hàn Lập mà nói, đương nhiên không coi sự công kích của quái như và Âm Quỷ ra gì.

Huống hồ độn tốc của họ đám đề giai yêu vật sao có thể sánh bằng.

Chỉ chốc lát công phu, bọn họ đã bình yên thông qua thông đạo, xuất hiện ở một không gian rộng lớn vô biên.

Đám đề giai yêu vật cũng không ngừng từ thông đạo chạy đến.

Chừng thời gian một bữa cơm sau, cuối cùng mấy vạn yêu vật, Ngân giáp huyền quỷ cùng với khôi lỗi đều đi qua thông đạo màu đen. Huyền quỷ và khôi lỗi thì gần như không bị tổn thương chút nào, nhưng đám đề giai yêu vật đã mất đi mấy phần, còn đám mô được đến đây thì trên người cũng chẳng chịt vết thương. Cũng may năng lực khôi phục thân thể của mỗi yêu vật đều cực kỳ kinh người, nên cũng không đáng lo lắng.

Đám người Lục Túc làm như không nhìn thấy, ngược lại tụ tập giống như đang cùng

trao đổi cái gì đó.

Hàn Lập lơ lửng trên không trung, ánh mắt chớp động đánh giá hết thảy trước mắt.

Giờ phút này hẳn chính là đang đứng ở một chỗ cách mặt đất mấy ngàn trượng, phía dưới khắp nơi đều là đất cát đen ngòm, nhìn có vẻ hoang vắng vô cùng.

Mà trên đỉnh đầu lại là một vùng màu trắng mênh mông do Minh Hà chi thủy hình thành, ao phủ toàn bộ nơi đây.

“Dựa theo bố trí ban đầu xuất phát, Âm giáp huyền quý đi trước, khôỉ lỏi cản phía sau” Mấy tên yêu vương thương lượng, xác định vị trí đại khái xong, Lục Túc bay tới, phát ra mệnh lệnh.

Nhất thời đám đông loạn một trận sau đó chia thành các đội, chậm rãi hướng tới một phía khác đi tới.

Hàn Lập vẫn đang cùng Kim Viên đứng ở phía sau Mộc Thanh.

Mộc Thanh à này yêu kiều đứng trên kim sắc cự hoa, dẫn theo một đám cao giai yêu vật, đứng giữa tọa trấn.

Lục Túc cùng mỹ phụ mang theo 8000 quý binh, âm phong nổi lên đi phía trước. Hai gã huyết bào nhân đương nhiên đứng sau thúc dục đám khôỉ lỏi.

Toàn bộ đội ngũ giống một con rồng đen khổng lồ, nhanh chóng bay đi, trong nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng thông đạo nữa.

Mấy canh giờ sau, toàn bộ đội ngũ đã bay ra khỏi vùng đất màu đen. Nhưng thứ xuất hiện trước mắt lại khiến cho Hàn Lập phải hít một hơi lạnh.

Xương trắng như tuyết, nhìn vô biên không thấy hạn! Ở chỗ mà đội ngũ đi đến đột nhiên xuất hiện một bình nguyên trải rộng toàn xương trắng. Đám xương này lớn nhỏ không đều, rõ ràng do nhiều loại sinh linh lưu lại, chúng nó hoặc chất thành đồng cao, hoặc nằm ngổn ngang, màu sắc loang lổ, có vẻ vô cùng xa xưa.

Lại thêm có từng đợt khí mang mùi hôi từ sâu trong bình nguyên xương trắng truyền đến..

Điều này khiến cho mọi người càng cảm thấy tâm thần không yên...

Nhưng đội ngũ chỉ thoáng dừng lại một chút, ngay sau đó dưới sự dẫn đầu của Lục Túc và mỹ phụ đầu bạc, đã đi vào trong vùng xương trắng.

Một hơi đi sâu vào hơn 10 dặm, nhưng trong tầm mắt vẫn chỉ một màu trắng, hơn nữa xú khí càng lúc càng đậm.

Hàn Lập sớm đã dùng hộ thể linh quang ngăn cách loại xú khí đó, đồng thời trong mắt lam quang chớp động không ngừng.

Mặc dù nơi đây thần niệm bị áp chế cực lớn, nhưng với Minh Thanh Linh Mục thần thông của hắn có thể dễ dàng nhìn cực xa.

Bỗng nhiên khuôn mặt vốn bình tĩnh của Hàn Lập trở nên căng thẳng, thốt ra một tiếng hô nhỏ.

Chương 1478: Tao Ngộ Kịch Chiến

Từ nơi xa của cánh đồng bạch cốt bỗng nhiên truyền đến âm thanh vang vọng, một cỗ âm khí hôi bạch sắc cũng đang cuộn cuộn lao tới.

Hôi khí này trải rộng không thể nhìn thấy giới hạn, tất cả những nơi hôi khí tràn qua thì bạch cốt lập tức đứng dậy tạo thành vô số bộ khô lâu hình thù quái dị.

Những bộ khô lâu này kích cỡ lớn nhỏ không đều trong mắt hồng quang lập lòe đang từng bước vây lấy nhóm người Lục Túc cùng đám yêu vật.

Cỗ hôi khí này trong nháy mắt đã tràn tới vùng phụ cận đám yêu vật Địa Uyên.

Đám yêu vật cấp thấp của Địa Uyên trở lên nhao nhao hỗn loạn.

Sắc mặt Hàn Lập biến đổi, hẳn không khỏi nhìn về phía Mộc Thanh. Chỉ là sắc mặt nàng vẫn bình tĩnh không hề có chút dị biến, dường như đã sớm đoán trước được việc này.

Hàn Lập cảm thấy kỳ lạ vô cùng, bỗng nhiên từ phía sau đội ngũ xuất hiện một tiếng quát lớn, lưỡng đạo huyết hồng từ đám khô lâu bắn vọt lên nghênh kháng với hôi khí. “Bụp bụp” – hai đạo huyết hồng trong lúc phi lên lập tức biến thành hai cỗ tinh phong rồi va chạm với hôi khí. Tiếng nổ ‘ầm ầm’ vang lên liên miên không dứt, hai đạo huyết phong và hôi khí cuộn vào nhau phát ra tiếng phong lôi liên miên chấn cho đám khô lâu mới sống lại tan xương nát thịt.

Chẳng qua đại quân khô lâu tại các hướng khác có hôi khí cuốn quanh người, chúng lập tức xông thẳng đến đội ngũ của Địa Uyên. Trong nhất thời cả bầu trời lẫn mặt đất đều bị vô số khô lâu che kín, số lượng nhiều không đếm xuể khiến Hàn Lập cảm thấy kinh hãi.

Đúng lúc này, mỹ phụ đầu bạc phía trước lại lộ lên một tràng cười quái dị, thân hình mục quay tròn, tóc trắng bay loạn. Một quỷ ảnh thật lớn từ sau lưng mục hiện ra, trong nháy mắt đã lớn lên đến mấy trăm trượng.

Quỷ ảnh đột nhiên há miệng phun ra một cổ lục khí cuốn lấy mạng lớn khô lâu. Một màn quỷ dị bỗng nhiên xuất hiện...

Đám khô lâu trong không trung mỗi lần bị lục khí thổi qua thì hôi khí trên người lập tức tán ra rồi chúng trực tiếp từ trên không rơi xuống mặt đất.

Lục khí tuôn ra từ miệng quỷ ảnh dường như vô cùng vô tận, trong nháy mắt hợp lại cùng hai cơn lốc huyết sắc quét sạch đám khô lâu che kín đất trời. Căn bản không cần Mộc Thanh cùng Lục Túc ra tay!

Hàn Lập thấy cảnh này thì không khỏi hít sâu một hơi!

Sau khi hai cơn lốc huyết sắc tan biến thì hai đạo huyết hồng lại một lần nữa hóa thành hai gã huyết bào nhân trở về. Còn lục khí sau khi tan biến thì đầu quỷ ảnh sau lưng mỹ phụ đầu bạc cũng biến mất.

“Chỉ là một ít cốt quái mà thôi, có thể coi đây là thứ dễ đối phó nhất trong Minh Hà Chi Địa, những thứ ở đẳng sau sẽ không dễ đối phó thế này.” Mộc Thanh nhìn một mảng bạch cốt dày đặc trước mặt đột nhiên thì thào nói. Nàng dường như đang tự nhủ với bản thân, lại như đang cảnh tỉnh ai đó. Hàn Lập cùng Kim Linh ở phụ cận đương nhiên nghe được nên không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Chỉ là Hàn Lập tỏ ra như đang suy nghĩ điều gì đó, còn gương mặt đầy lông của Kim Linh lại không hề có biểu lộ gì. Dưới mệnh lệnh của Lục Túc, đội ngũ Địa Uyên tiếp tục tiến vào.

Hai ngày sau, một mảng lớn huyết sắc xuất hiện trên không – đây là một đàn dơi quái dị toàn thân đỏ như máu đang điên cuồng công kích yêu vật Địa Uyên.

Những con dơi màu máu này mỗi lần bị yêu vật Địa Uyên xé nát hoặc giết chết thì thân thể lại tự động ráp lại, khôi phục như ban đầu. Phải diệt sát vài lần hoặc dùng pháp thuật hóa thuộc tính mới có thể nhất kích tiêu diệt bọn chúng. Còn bọn chúng sau khi áp sát được tới cạnh bên người yêu vật Địa Uyên thì lập tức há to miệng hút máu, chỉ trong phút chốc đã biến con mồi trở thành một bộ xác khô.

Hơn nữa những con dơi này đều lớn đến cả trượng, con bé nhất cũng dài đến cả xích; trong đó có hơn mười con dơi lớn nhất hình dáng lại là thân dơi mặt người, miệng phun xích hồng huyết quang, cho dù yêu vật gì bị đánh trúng thì cũng sẽ lập tức biến thành tro bụi, thậm chí ngay cả cao giai yêu vật cũng không chịu nổi một kích.

Cho đến lúc này, chẳng những tất cả yêu vật đều đã xuất thủ mà ngay cả tứ đại yêu vương cũng đồng loạt thi triển thần thông lần lượt giết chết những con dơi mặt người này.

Toàn thân Hàn Lập được bao phủ bởi một lớp kim sắc điện hồ, chỉ cần một con dơi nào lao vào kim sắc điện quang thì nó sẽ lập tức hóa thành một đoàn huyết khí rồi tan biến trong không trung. Lúc này rốt cục hắn cũng hiểu được vì sao Mộc Thanh và mỹ phụ lại tỏ ra hâm mộ Ích Tà Thần Lô của hắn như vậy.

Hiển nhiên quý vật nơi Minh Hà này trong cơ thể không ít thì nhiều đều có ẩn chứa một chút ma khí, dùng Ích Tà Thần Lô để đối phó với bọn chúng là thích hợp nhất.

Tuy số lượng đàn dơi này không ít nhưng dưới sự phản kích của tứ đại yêu vương cùng với phần lớn yêu vật, khôỉ lổỉ, huyền quý thì số lượng đang nhanh chóng giảm xuống.

Hai ba con dơi mặt người còn sót lại thấy tình thế không ổn thì lập tức phun ra một chùm huyết vụ bao phủ toàn thân rồi quay đầu chạy trốn.

Động tác của chúng cực nhanh, chỉ động cánh vài cái đã xuất hiện phía cuối chân trời rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Bảy ngày sau, tại trong một mảnh quái vụ xuất hiện vô số hắc sắc quỷ ảnh có hình dạng bất đồng đang trùng điệp bao vây đám yêu vật Địa Uyên dưới chân núi.

Chúng nó tuy rằng không công kích cận thân nhưng trong miệng liên tục phát ra những tiếng kêu quỷ dị hoặc tiếng rống thê lương, não nề vô cùng khiến đám yêu vật thấp giai run rẩy thân hình, khó có thể mở ra hai mắt, tùy thời đều có thể ngã xuống đất.

Lúc này trong đám quỷ ảnh này bỗng xuất hiện một quả chuông màu đen, từ thân chuông phát ra một tiếng vang lớn như tiếng long ngâm khiến hơn phân nửa quỷ ảnh đều toán loạn biến mất, số còn sót lại cũng phát ra tiếng kêu ni non rồi nhập thẳng vào quỷ vụ trốn mất không thấy bóng dáng.

Một tháng sau, tại một mặt hồ đen như mực: một cự nhân ba đầu toàn thân đầy những khối thịt thối rữa chân đạp trên mặt hồ, hai tay huy động một khúc thú cốt cực lớn giao đấu với tứ huyết khôỉ lổỉ. Tại bên cạnh bọn họ có vô số quỷ vật trong hồ đang lơ lửng hằm hể nhìn đám yêu vật Địa Uyên.

Giờ phút này, số lượng yêu vật Địa Uyên đã không còn đủ một vạn, hơn phân nửa là trung và cao giai. Mà ngay cả tám ngàn quý binh và hơn vạn khôỉ lỏi đều hao tổn không ít.

Một tháng sau...

Hàn Lập khoát tay bắn ra kim quang, nhất thời chém quý vật đầu trâu hình người thành hai nửa, quang hà hôi sắc sau lưng đảo qua đánh bay một mũi tên bạch cốt từ phương khác phóng tới.

Tay kia đồng thời lật lên phóng ra ngũ sắc hàn diễm khiến hai con quý vật dữ tợn khác bỗng chốc bị biến thành hai khối băng điêu. Đúng lúc này một cổ cuồng phong ép tới khiến Hàn Lập biến sắc, thân hình hẫc dần trở lên mơ hồ rồi biến mất tại chỗ.

Một cây lang nha bổng dài hơn mười trượng lập tức đập xuống chỗ hẫc vừa đứng, mặt đất phía dưới chọt lóe hẫc quang rồi xụp xuống thành một rãnh sâu vài xích. Chủ nhân của cây Lang Nha Bổng này là một cự thi độc nhãn toàn thân đầy lông xanh.

Đột nhiên khoảng không phía trên đầu cự thi bỗng lóe thanh quang, thân hình Hàn Lập nhanh như chớp hiện ra rồi hư không áp xuống một chường.

Một ngọn tiểu sơn màu đen trống rỗng xuất hiện, hẫc mang lưu chuyển quanh thân khiến nó trong phút chốc hóa thành cự sơn ngàn trượng. “Oành!” – một tiếng nổ thật lớn vang lên, cự sơn chẳng những đè bẹp cự thi ở dưới mà toàn bộ quý vật khác trong vòng trăm trượng cũng bị nó ép cho tan xương nát thịt.

Hàn Lập thở dài một hơi, lúc này mới có thể cẩn thận đánh giá tình huống xung quanh.

Bốn phương tám hướng đều có quý khí cuộn cuộn, sương mù dày đặc. Ngay cả Minh Thanh Linh Mộc cũng không thể thấy rõ sự vật ở ngoài nghìn trượng.

Hẫc chỉ có thể thông qua linh quang kinh người thỉnh thoảng chớp lên cùng tiếng nổ vang vọng mà suy đoán yêu vật Địa Uyên vẫn đang bị đại quân quý vật công kích. Cũng không biết tứ đại yêu vương lúc này đang phân tán nơi đâu, hay là đã bị đám lệ quý Minh Hà bao vây. Khỏe miệng Hàn Lập khẽ giật, nét mặt lộ vẻ cười khổ.

Một tháng trước đây, tuy bọn họ chiến đấu liên tục nhưng vẫn thuận lợi mà tiến chỉ là càng vào sâu thì càng bắt gặp nhiều quý vật hung dữ lợi hại.

Thần thông của lệ quý hung phách tại nơi này có phần đặc thù, thậm chí ngay cả tứ đại yêu vương cũng kiêng kị ba phần nên lúc trước mới có ý luyện chế ra tám nghìn quý binh cùng hơn vạn khôi lỗi để chuẩn bị mạnh mẽ đột phá. Còn về phần đề giai yêu vật trải qua vô số trận chiến đã không còn sót lại bao nhiêu. Đối mặt với sự tình như đã dự đoán trước, đám người Lục Túc sau khi thương lượng một phen thì tuy cảm thấy bất an nhưng vẫn cần thận dần đội đi tiếp.

Hôm nay, theo như dự đoán thì nơi này vốn không có quý vật lợi hại tồn tại nhưng bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng quý vật chen chúc xuất hiện, số lượng già thiên tế nhất.

Ở trong đội ngũ này lại có hơn ba mươi lệ quý thống lĩnh có thể so sánh với tu sĩ Luyện Hư, chúng thả ra quý vụ nồng đậm phút chốc vây lấy bọn họ rồi chia cắt đội ngũ của đám người Lục Túc, khiến từng người trong bọn họ phải đối mặt với vô số quý vật.

Hàn Lập lúc mới đầu còn ở bên cạnh Kim Linh ngăn cản quý vật công kích.

Chỉ là âm vụ này không biết là do loại thần thông quý đạo nào hóa thành, trong tranh đấu chỉ cần có chút rơi xuống hạ phong thì sẽ lập tức bị sương mù làm lạc mất phương hướng.

Ngay cả Hàn Lập tự nhận thần thức không kém cộng thêm Minh Thanh Linh Mục thì hơn sau nửa ngày chém giết cũng đã mất liên hệ với những người khác.

Hắn chỉ có thể nghe được tiếng tranh đấu phía xa xa, bởi bốn phía luôn có quý vật hung hãn không sợ chết lao tón.

Cũng may số lượng quý vật lao tới chỗ hắn tuy nhiều nhưng cao nhất cũng chỉ tương đương với Nguyên Anh, Hóa Thần – chúng còn chưa chân chính tạo thành mối uy hiếp cho Hàn Lập.

Sau một hồi chém giết hắn mới tạm thời diệt sát được sạch sẽ đám quý vật phụ cận, có thể nghỉ tạm một lát.

Chẳng qua dựa theo kinh nghiệm lúc trước thì sau không lâu sau đó sẽ lại có một đàn quý vật lao tới đây khiến hắc giết đến mỏi tay cũng không hết. Hàn Lập bất động thanh sắc bỗng nhiên lật tay thu lại Nguyên Từ Thần Sơn khiến tòa cự phong cao cả nghìn trượng đè chết vô số quý vật lúc trước bỗng nhiên biến mất, còn hắc cũng lập tức hóa thành một đạo thanh thống bắn tới nơi có tiếng chém giết nhỏ nhất. Hàn Lập cần phải thoát ra khỏi đám sương mù này, tự nghĩ cách bảo vệ mình trước.

Nếu thực sự không được thì hắc cũng bất chấp sự kiêng kỵ đối với đám người Lục Túc, mỹ phụ đầu bạc mà thả ra Đề Hồn.

Nếu không thì rất có thể hắc sẽ bị lũ quý vật này lấy số lượng mà đè chết.

Chương 1479: Cơ Hội Chạy Trốn

Cơ hồ đúng lúc Hàn Lập lao đi thì nơi này đã xuất hiện một lục phát ác quỷ xích lửa toàn thân từ trong sương mù vọt ra, nó thấy phụ cận không một bóng người thì thoáng trở nên ngây ngốc.

Mà Hàn Lập lúc này đã sớm ở ngoài cả nghìn trượng, hẩn ý vào Linh Mục thần thông nên liên tiếp tránh khỏi vài tràng chiến đấu, bắt đầu không ngừng di chuyển trong đoàn sương mù.

Nếu gặp được một ít quỷ vật thì hẩn lập tức thi triển thủ đoạn sét đánh tiêu diệt bọn chúng, còn nếu gặp được số lượng quỷ vật lớn thì lập tức tránh đi.

Cứ như vậy, Hàn Lập nhất thời không gặp phải chuyện gì trong sương mù. Chẳng qua bốn phía sương mù cuộn cuộn đầy tiếng hỗn chiến, căn bản không thể nhận rõ phương hướng. Bay được một lúc, Hàn Lập đã không còn có thể phân biệt được phương hướng nữa rồi.

Rơi vào đường cùng, hẩn mạo hiểm bay lên trời, muốn từ trên cao để xác định vị trí của mình.

Thân hình hẩn vừa bay lên được mấy trăm trượng thì quả thực sương mù đã mỏng đi vài phần nhưng hẩn lập tức phải đón nhận vô số đòn công kích mãnh liệt từ phía trên bắn xuống.

Nếu không phải có Nguyên Từ Thần Quang hộ thân, lại sớm có phòng bị dùng hôi hà quét sạch phân nửa đòn công kích thì chỉ sợ hẩn đã bị đánh rơi xuống giữa đường trường.

Nhưng cứ như vậy cũng khiến toàn thân hẩn toát mồ hôi lạnh. Không đợi đợt công kích thứ ba ập đến hẩn đã giương hai cánh lao xuống phía dưới đoàn sương mù.

Xem ra tiến lên trên cao không phải là một chủ ý hay.

Tiếp theo, Hàn Lập chỉ có thể cố gắng xác định một phương hướng rồi tiếp tục đâm đầu vào trong đoàn sương mù.

Cũng không biết do sương mù này có cấm chế huyền diệu gì hay bản thân sương mù vốn bao trùm khoảng cách rộng lớn.

Mấy canh giờ sau, hắn vẫn bị vây ở trong đây, không có dấu hiệu có thể thoát ra ngoài.

Sắc mặt Hàn Lập càng lúc càng âm trầm.

Hắn khẽ vung tay áo bắn ra vài đạo kim ti chém nát mấy quỷ ảnh trước mặt.

Nhưng sau tiếng quái khiếu thì những quỷ ảnh này nhanh chóng hợp lại như cũ, tiếp tục giương nanh múa vuốt xông tới.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng rồi há miệng phun ra một đoàn ngân sắc hỏa cầu.

Trong chốc lát đám quỷ ảnh này đã bị ngân diễm vây lấy rồi luyện hóa thành hư ảo.

Lệ phách vô hình tuy khó chơi nhưng vẫn không thể chống đỡ Phệ Linh Thiên Hỏa của Hàn Lập.

Mặt thấy đám quỷ vật trước mặt đã bị tiêu diệt sạch sẽ, hàn Lập lại ngẩng đầu nhìn nhằm xác định phương hướng thì bỗng nhiên xuất hiện một tiếng nổ kinh thiên động địa từ một hướng khác truyền tới, tiếng nổ này khiến mặt đất cũng không ngừng rung lên.

Từng đoàn hắc sắc hảo diễm từ nơi xa bắn ra bốn phía, chỗ đó còn ầm ầm truyền đến tiếng thét kinh hãi của nữ tử.

Sắc mặt Hàn Lập trở lên ngưng trọng, lập tức quay đầu nhìn lại.

Tiếng thét này có chút quen tai, dường như là thanh âm của Nguyên Dao. Chẳng lẽ nàng đang chiến đấu ở ngay gần đây?

Tuy rằng trong lòng không dám khẳng định nhưng Hàn lập cũng lập tức hóa hành một đạo thanh hồng bay tới nơi đó.

Đợt bạo phát của hắc sắc hỏa quang vừa rồi cũng không cách nơi Hàn Lập bao xa,

hắn lập tức điều khiển thanh hồng vọt đi mấy ngàn trượng xuất hiện ở nơi này.

Hàn Lập thu lại độn quang, ngưng thần nhìn lại.

Chỉ thấy ở hơn trăm trượng trước mặt hắn có mấy trăm đầu huyết hồng khô lâu đang phóng ra từng đạo huyết tuyến cùng hơn trăm âm giáp huyền quý điên cuồng giao đấu. Mà ở giữa đám huyền quý có hai nữ tử hắc bào, một người cầm hắc sắc tiểu bình một người cầm quạt ba tiêu đang thả ra từng đoàn hắc sắc hỏa cầu phụ trợ đám huyền quý liều mạng chống cự huyết hồng khô lâu.

Uy lực của hắc sắc hỏa diễm này cùng những đòn công kích tạo ra từng trận âm phong của âm giáp huyền quý không hề tầm thường, nhưng đối thủ của họ lại càng thêm quý dị!

Những khô lâu này liên tục di chuyển, trong miệng không ngừng phun ra huyết tuyến có tác dụng khắc chế hắc hỏa nhất định, dưới sự công kích của mấy trăm khô lâu một lúc khiến hơn phân nửa hắc hỏa bị tiêu diệt, cho dù ngẫu nhiên có một tia bắn trúng một bộ khô lâu thì nó cũng chỉ loạng choạng một chút chứ không hề bị thụ thương quá nặng.

Những huyết tuyến này

Tuy rằng trên đám quý binh có hắc giáp bảo vệ nhưng cùng một lúc chúng phải chịu hơn mười đạo huyết tuyến công kích cũng khiến chiến giáp vỡ vụn, quý binh bên trong lập tức hóa thành một đoàn khắc khí rồi biến mất.

Vào lúc Hàn Lập phóng tới phụ cận thì hai nữ tử đang gấp gáp thôi động bảo vật trong tay, số lượng quý binh bảo vệ hai nàng lúc này đã tổn thất mấy bảy tám phần, nguy cơ đã cận kề.

Hai người này đương nhiên là Nghiên Lệ cùng Nguyên Dao.

Ánh mắt Hàn Lập híp lại đánh giá xung quanh một chút, thấy nơi này không còn bất tử quý vật lợi hại nào ẩn núp, hắn lập tứ ra tay!

Hai cánh sau lưng vũ động, cả người Hàn Lập tiêu biến vào hư không.

Rồi lập tức hiện lên trên đỉnh đầu nhị nữ.

Hai tay hần vung lên, liên tục bắn ra bảy mươi hai khẩu phi kiếm, bỗng chốc hóa thành mấy trăm khẩu kim sắc kiếm quang phô thiên cái địa chém xuống.

Những chỗ kiếm quang đi qua thì huyết hồng khô lâu nơi đó lập tức bị chém thành vô số mảnh vụn.

Nhưng một việc kinh dị bỗng xuất hiện...

Tất cả những xác huyết khô lâu bị chém chết lập tức lóe lên huyết quang mặt ngoài rồi lập tức tan ra thành từng đoàn chất lỏng màu máu.

Chúng đang dần dần tụ lại thành một đại quý vật.

Hàn Lập thấy vậy khẽ nhú chân mày, hần liền nhấc tay lên, từ năm đầu ngón tay hiện ra năm khỏa khô lâu hư ảnh

Từng đoàn ngũ sắc hàn diễm từ năm khỏa khô lâu này kết thành một chiếc lồng úp xuống quý vật.

Cự đại quý vật lập tức bị hàn diễm biến thành một khối băng điều, không thể nhúc nhích.

Từ đầu ngón tay Hàn Lập lại bắn ra một tia thiểm điện đánh lên trên mặt băng.

“Rắc rắc...” Băng điều bị kim hồ công kích lập tức vỡ vụn, đại quý vật chưa kịp phát uy đã bị Hàn Lập nhẹ nhàng tiêu diệt.

Hai người Nghiên Lệ và Nguyên Dao phía dưới tất nhiên chứng kiến toàn bộ sự việc từ đầu tới cuối, cả hai người kinh ngạc không thôi.

Những quý vật này thiếu chút nữa đã khiến các nàng táng mạng nơi này vậy mà lại không thể đỡ nổi một kích của Hàn Lập.

Các nàng quả thực quá kinh ngạc...

“Đa tạ Hàn huynh trợ giúp!” Nghiên Lệ là người trước tiên tỉnh táo trở lại, vội vàng mỉm cười thi lễ với Hàn Lập.

“Hàn huynh nếu đến chậm một chút thì chỉ sợ không còn thấy được hai người chúng

ta.” Nguyên Dao cũng thu lại vẻ kinh ngạc trên mặt, mỉm cười với Hàn Lập. Dung mạo của nàng lúc này kiều diễm như trăm hoa đua nở.

Nụ cười của nàng khiến Hàn Lập ngẩn ngơ, nhưng hần lập tức khôi phục vẻ trấn định, nhàn nhạt nói với nhị nữ:

“Hai vị đạo hữu sao lại ở đây? Không phải các người đi cùng với quý bà sao? Còn đám quỷ binh này là...”

“Còn Hàn huynh sao không đi theo Mộc Thanh tiên tử mà lại ở nơi đây? Hai người chúng ta cũng theo các của Hàn huynh mà tới đây thôi. Còn về đám âm giáp huyền quỷ này là do tỷ muội ta có tham gia luyện chế khi trước nên có thể điều khiển một đội. Chẳng qua hai người chúng ta cũng chỉ có khả năng khống chế ngần này quỷ binh, may mắn có chúng bảo hộ mới kiên trì tới hiện tại.” Lưu quang trong mắt Nghiên Lệ chuyển động, đoạn cười nhẹ nói.

“Chắc chắn đằng sau lưng đám quỷ vật này có tồn tại quỷ vật cấp cao, nếu không cũng đã không bày ra một cái bẫy lớn muốn một mẻ bắt hết chúng ta như vậy.”

Hàn Lập gật đầu rồi từ từ nói.

“Lời của Hàn huynh rất có lý, chỉ là không biết đạo hữu tính toán về sau thế nào! Số lượng quỷ vật bao vây chúng ta quả thực quá nhiều, cho dù có xếp chúng lại cùng một chỗ để giết cũng không hết.” Sắc mặt Nguyên Dao thoáng biến trắng, nàng cẩn thận nói.

“Hai vị đạo hữu không có phát hiện gì sao? Đến hiện giờ chúng ta chỉ gặp phải quỷ vật cấp thấp, chứ chưa hề gặp qua lệ quỷ hung phách cấp cao.” Hàn Lập cũng không trực tiếp trả lời Nguyên Dao mà sắc mặt tỏ vẻ quái dị mà phân tích tình hình.

“Ý của đạo hữu là...” Nghiên Lệ ngăn ra một chút rồi bỗng trở lên giật mình.

“Đúng vậy, sợ rằng tất cả quỷ vật cấp Luyện Hư lúc này đang bận đối phó với đám người Lục Túc, nếu không chỉ cần chúng xuất hiện vài tên cũng khiến chúng ta phải lo lắng cho tính mạng của mình.” Hàn Lập sờ sờ cằm.

“Lời này của Hàn huynh tức là sao? Xin trực tiếp nói cho tỷ muội ta biết!” Ánh mắt

Nguyên Dao chợt lóe quang mang, bỗng nhiên hỏi.

“Không có gì, tại hạ chỉ cảm thấy tình hình lúc này có chút hỗn loạn, đây chính là cơ hội để chúng ta thoát khỏi sự khống chế của đám yêu vương này.” Hàn Lập thờ dài, từ từ nói.

“Ý của Hàn huynh cũng ta đã hiểu.” Nghiên Lệ thu lại vẻ tươi cười. Hàn Lập ngưng trọng nói: “Chỉ cần chúng ta chạy khỏi đây là được, đám người Mộc Thanh cùng quý bà sẽ không có thời gian bận tâm đến chúng ta. Lúc đó chỉ cần tìm được một nơi âm khí tinh thuần là có thể loại trừ ký hiệu bọn họ lưu lại trên cơ thể. Minh Hà rộng lớn như vậy, cho dù đám người quý bà muốn tìm chúng ta cũng không khác gì tìm kim đáy biển.”

Nghe Hàn Lập nói vậy, hai người Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt có chút rung động.

“Được! Chúng ta nghe theo Hàn huynh. Hiện tại đã tiến vào Minh Hà nguy hiểm trùng trùng, nếu có thể sớm thoát đi thì hai người chúng ta cầu con không được.” Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ truyền âm thương lượng một lát sau đó rốt cục đồng ý.

“Nếu hai vị đạo hữu không có ý kiến thì tốt rồi. Chỉ là quý vị này có chút quý quái, ta đã tìm kiếm hơn nửa ngày nhưng vẫn không thấy đường ra. Quả là khó giải quyết!” Hàn Lập thoáng tỏ vẻ vui mừng, nhưng lập tức cau mày nói.

“Nếu là chuyện khác hai người chúng ta thần thông thấp kém sẽ không giúp đỡ được gì, nhưng quý vị này sao? Ha Ha, đạo hữu chẳng lẽ quên ta cùng sư muội tu luyện quý đạo công pháp, bản thân cũng là bán quý chi khu!” Nghiên Lệ nghe Hàn Lập nói vậy thì lại khẽ cười nói.

“Ồ, chẳng lẽ Nghiên đạo hữu cùng Nguyên đạo hữu có biện pháp thoát khỏi quý vị này?” Hàn Lập thoáng ngẩn ra rồi mừng rỡ nói.

“Chúng ta tu luyện Âm Dương luân hồi quyết, tuy không thể so với các đại thần thông khác khắc định chế thắng nhưng cũng có một số chỗ huyền diệu nhất định. Đạo hữu cứ đi theo hai người chúng ta là được, kỳ thực lúc trước hai người chúng ta định thoát ly khỏi đám quý vị này nhưng trên đường lại gặp phải quý vật tập kích.” Nguyên Dao đặc ý giải thích.

Chương 1480: Bạch Ảnh

“Việc này không nên chậm trễ, lập tức đi thôi. Nếu chậm một chút nữa thì đám quý vật sẽ lại kéo tới đây.”

Hàn Lập kìm chế sự hưng phấn trong lòng, thận trọng nói.

Hai người Nguyên Dao cũng không có ý kiến. Ba người cùng đám quý binh còn sót lại lập tức khống chế độn quang rời khỏi nơi đây! Trên đường đi, Nguyên Dao và Nghiên Lệ thi triển hợp độn (hai độn quang hòa vào làm một) cả hai nắm lấy tay nhau cùng thi pháp.

Trên hai người tỏa ra hắc bạch lưỡng sắc linh quang, đoạn cả hai hé miệng tự phun ra hai khóa viên châu hai màu đen trắng khắc nhau.

Hai hạt châu vừa xuất hiện đã dung hợp thành một thể, biến thành một hạt châu lớn cỡ nắm tay, nửa đen nửa trắng.

Nghiên Lệ cùng Nguyên Dao trong khi độn quang đều nhắm chặt hai mắt thao túng hắc bạch viên cầu dẫn Hàn Lập bay về một phương.

Nhìn thấy bí thuật kỳ lạ như vậy, Hàn Lập có chút bán tín bán nghi nhưng cũng chỉ có thể bay theo hai người.

“Hàn huynh, chúng ta dùng bí thuật quý đạo tuy có thể thoát ra khỏi sương mù nhưng không thể thay đổi phương hướng trong khi thi pháp, nếu không chẳng khác nào kiểm củi ba năm đốt một giờ.” Nghiên Lệ bỗng nhiên lên tiếng.

Về mặt Hàn Lập thoáng biến sắc, hắc không khỏi lên tiếng hỏi:

“Nói như vậy, trên đường cho dù có gặp được quý vật thì cũng phải trực tiếp vượt qua.”

“Đúng vậy! Hàn huynh nên biết bí thuật của chúng ta tuy có thể loại bỏ sương mù

nhưng vẫn bị quỷ vật cuốn lấy, không thể rời đi!” Nghiên Lệ cười khổ một tiếng.

“Hừ, chỉ cần không chạm phải những tồn tại cường đại như Lục Túc và Mộc Thanh thì có thể trực tiếp vượt qua được! Các quỷ vật lợi hại giờ này có lẽ đang cuốn lấy bốn yêu vương.” Hàn quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, cười nhạt một tiếng.

Cho dù lúc trước có thấy Hàn Lập ra tay nhưng khi nghe thấy hân lớn tiếng như vậy thì sắc mặt Nghiên Lệ cũng ngẩn ra, tỏ vẻ quái dị.

“Thế nào, chẳng lẽ Nghiên đạo hữu thấy Hàn mỗ nói vậy là quá tự đại?” Hàn Lập rất tinh ý, lập tức nhìn thấu suy nghĩ của Nghiên Lệ nên nhàn nhạt nói.

“Tiểu muội đâu dám nghĩ như vậy! Thiếp thân cùng Hàn huynh chưa có thâm giao gì, nhưng cũng nghe tới chuyện Hàn huynh tại Nhân giới có thể dễ dàng tiêu diệt tồn tại đồng giai. Những chuyện như vậy tiểu muội đã nghe sư muội nói không biết bao nhiêu lần.” Nghiên Lệ khẽ nở nụ cười.

Hàn Lập cảm thấy bất ngờ, không khỏi liếc mắt nhìn Nguyên Dao một cái.

Tuy hai mắt nàng đang nhắm nhưng trên gò má đã ần ần sắc hồng.

“Hàn đạo hữu đã tự tin như vậy thì sợ rằng thần thông đã có thể so sánh với tu sĩ Luyện Hư.” Ánh mắt Nghiên Lệ khẽ chuyển, tiếp tục mở miệng.

“Chỉ cần không đụng phải tồn tại Luyện Hư hậu kỳ thì tại hạ có thể chống lại.” Hiện giờ không phải lúc khiêm tốn nên Hàn Lập thật tâm trả lời.

“Chắc chắn! Thật là không biết đạo hữu tu luyện thần thông thế nào. Năm đó khi sư muội ta mới gặp đạo hữu thì Hàn huynh mới chỉ là một tu sĩ Kết Đan kỳ, hiện giờ đã có thể sánh với tồn tại cấp Luyện Hư. Nghĩ lại quả thực như một giấc mộng Nam Kha.” Nghiên Lệ tặc lưỡi nói.

“Nghiên cô nương cũng không cần thương cảm như vậy!” Hàn Lập thoáng liếc mắt nhìn nàng ta một cái.

“Không có gì, ta cùng sư muội tu luyện Âm Dương Luân Hồi Quyết cũng không biết là họa hay phúc, cũng không biết con đường tu luyện về sau thế nào. Chẳng lẽ cứ phải chịu kiếp nửa người nửa quỷ? Hay đem thân mình hoàn toàn chuyển hóa thành quỷ thân

tiếp tục tu luyện thiên quỹ chi đạo?” Nghiên Lệ thở dài một tiếng.

Nguyên Dao bên kia nghe thấy vậy thì sắc mặt cũng trầm xuống.

Hàn Lập nhíu mày trầm ngâm một lát rồi nói:

“Tuy rằng ta không hiểu biết rõ lắm về quỹ đạo thần thông nhưng tại Linh giới này ngay cả người không có linh căn cũng có thể tìm biện pháp sinh ra linh căn; vậy thì chưa chắc ở Linh giới đã không có công pháp bí thuật khôi phục thân thể của hai người.”

“Thật sự như thế sao?”

“Ở Linh giới có thể tìm được biện pháp khôi phục nhân thân?”

Trong phút chốc cả Nguyên Dao và Nghiên Lệ cùng mở lời, vẻ mặt đầy vẻ mừng rỡ.

“Âm Dương Luân Hồi Quyết tuy rằng quý dị nhưng cũng không phải công pháp nghịch thiên. Với kiến thức của ta mà phán đoán thì nếu có thể xua tan toàn bộ âm khí trên cơ thể hai người thì một lần nữa sẽ khôi phục nhân thân. Nhưng phỏng chừng đến lúc đó không tránh khỏi việc hao tổn tu vi, thậm chí còn không ít đau khổ khác. Chẳng qua nói tới biện pháp cụ thể thì cần về lại Nhân tộc cẩn thận thăm hỏi một chút là được.” Hàn Lập trả lời.

“Nếu có biện pháp khôi phục nhân thân thì cho dù phải ném một ít khổ sở, hao hụt chút ít tu vi có tính là gì.” Nguyên Dao không lưỡng lự lập tức trả lời.

Nghiên Lệ cũng liên tục gật đầu tán đồng.

Hàn Lập mỉm cười, đang muốn nói thêm điều gì đó thì sắc mặt hần xầm xuống, đột quang bùng lên hóa thành thanh sắc kinh hồng lao vào trong đám sương mù phía trước.

Nhị nữ thấy vậy thì ngẩn ra, không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Chỉ là sau mấy lần hô hấp thì phía trước đã vang lên tiếng quỹ rỗng, tiếp theo có hơn mười đoàn hôi khí phóng thẳng lên cao, kiếm khí tung hoành. Sau đó mọi sự lại yên tĩnh trở lại.

Linh quang lóe lên, thanh sắc kinh hồng lại từ trong đoàn sương mù phía trước bắn tới bên cạnh nhị nữ - người tới đương nhiên là Hàn Lập

“Đi thôi, chỉ là một số quý vật bình thường!” Nét mặt Hàn Lập không chút đổi sắc, chỉ băng quơ nói một câu.

“Quý vật bình thường!” Nghiên Lệ và Nguyên Dao quả thực không biết nói gì. Tuy các nàng chưa tận mắt nhìn thấy đám quý vật đó trong sương mù nhưng hơn mười cỗ âm khí vừa rồi vô cùng kinh khủng, quý vật bình thường tuyệt đối không thể phát ra.

Chẳng qua thấy bộ dạng thông dong của Hàn Lập thì nhị nữ an tâm trở lại. Tiếp theo các nàng lại dồn toàn bộ tinh thần thôi động hắc bạch nhãn cầu tìm kiếm đường đi chính xác, cả đoàn người không người phi độn về phía trước.

Cứ như vậy, các quý vật bọn họ gặp trên đường đi đều bị Hàn Lập dùng thủ đoạn sét đánh tiêu diệt hết.

Thậm chí khi đoàn người gặp phải một số yêu vật Địa Uyên đang cùng quý vật hỗn chiến thì đều bị Hàn Lập dùng thủ đoạn sét đánh tiêu diệt một phần quý vật, mở ra một thông lộ giúp nhị nữ cùng một số quý binh còn sót lại thuận thế mà qua.

Những yêu vật Địa Uyên vốn tưởng có người tới giúp đỡ nhưng sau khi thấy bọn họ rời đi thì trợn trừng mắt, đành tiếp tục liều mạng với đám quý vật khác.

Cũng không biết là do vận khí đám người Hàn Lập không tệ hay là nhị nữ tìm được đường đi ít gặp quý vật nhất...

Dọc theo đường đi bọn họ rất ít khi gặp phải lệ quý lợi hại hay chiến đoàn lớn. Cứ như vậy bọn họ hết queo đông lại rẽ tây bay tới một nơi cực xa.

Mấy canh giờ sau, sương mù bốn phía rốt cục đã loãng dần, tần suất gặp phải quý vật cũng ít đi.

Thấy tình hình như vậy đám người Hàn Lập vô cùng mừng rỡ! Trong lòng bọn họ biết rằng không đi nhầm đường, đã tới phía mép của sương mù.

Sau khi Hàn Lập tiêu diệt một đoàn quý vật nữa mang theo nhị nữ cùng đám quý binh phá vây thoát ra ngoài thì thần sắc của hắn thoáng biến, đột ngột dừng lại độn quang

nhìn về phía trước.

“Sao vậy, Hàn huynh phát hiện ra điều gì sao?” Nguyên Dao giật mình, lập tức mở miệng hỏi.

Về mặt Nghiên Lệ cũng tỏ vẻ kinh nghi, chỉ tiếc rằng thần niệm có hạn nên không thể thăm dò nơi xa.

“Xem ra muốn rời đi nơi này còn có chút phiền toái.” Về mặt Hàn Lập không chút biểu tình, chậm rãi nói. Đúng lúc này, phía sương mù xa xa đột nhiên truyền đến giọng nữ cười khanh khách, tiếng cười càng lúc càng rõ, chớp mắt đã vang vọng khắp bốn phương tám hướng.

Hai người Nghiên Lệ cùng Nguyên Dao lúc đầu còn chưa để ý bởi dù sao các nàng cũng có bán quý chi thân, phép thuật quỷ đạo câu hồn bình thường đâu có thể làm tổn thương các nàng.

Chỉ là sau khi tiếng cười này tiến vào trong tai thì nhị nữ bỗng cảm thấy cả người vô lực, thần thức trì trệ, mí mắt như bị ngàn cân kéo xuống.

“Không ổn!” Nguyên Dao phản ứng cực nhanh, nàng quát nên một tiếng miễn cưỡng bảo trì một tia tỉnh táo trong đầu. Chỉ là vừa mới điều động âm lực trong cơ thể thì nàng càng trở lên kinh hoảng vạn phần.

Âm lực trong cơ thể nàng lúc này trống rỗng không có một tia! “Đây là chuyện gì?!” Ngay cả khi biết tình hình bản thân có quan hệ với tiếng cười kia thì nàng vẫn vô cùng bối rối. Lúc này Nguyên Dao đã không thể kiên trì, hai mắt nàng nhắm lại, cả người rơi xuống phía dưới.

Còn Nghiên Lệ bên kia cũng lảo đảo, tình hình không ổn chút nào. Một đám âm giáp huyền quỷ tuy tay vẫn lăm lăm binh khí nhưng đều đã rơi xuống rơi đất.

“Hừ!” Một tiếng hừ lạnh vang lên.

Tuy rằng âm thành không lớn nhưng khi nó lọt vào tai Nguyên Dao và Nghiên Lệ lại vô cùng rõ ràng, trong thần thức các nàng lập tức cảm thấy buốt nhói khiến cả hai giật mình, âm lực vốn không còn một tia lại một lần nữa tuôn trào.

Nguyên Dao tránh được một kiếp thì kinh hãi, nàng không hề lường lự lập tức thôi động linh lực trong cơ thể phát ra một đoàn hơi sắc linh quang bao phủ bên ngoài cơ thể.

Nàng khẽ quay đầu nhìn về phương khác thì thấy cả người Nghiên Lệ lúc này cũng đang được khôi mang bao bọc, thậm chí hơn mười huyền quý đã ngã xuống lúc trước cũng một lần nữa chẳng bay lên.

Nguyên Dao thở nhẹ một hơi, thoáng chuyển ánh mắt nhìn về thân hình ổn trọng như núi của người thanh niên bên cạnh.

Hiển nhiên người vừa ra tay giải cứu bọn họ chính là Hàn Lập.

Lúc này Hàn Lập không chút biểu tình đứng giữa không trung, dường như tiếng cười quỷ dị khắp bốn phía không hề ảnh hưởng đến ánh. Lam mang trong mắt hần lóe lên, một đạo kim sắc kiếm quang từ trong tay bay vọt tới khoảng không phía xa.

“Phốc!” Nơi kim quang đi qua đã có một đạo bạch ảnh nhàn nhạt từ hư không xuất hiện.

Bạch ảnh này thoáng vắn vẹo thân hình, tuy nó bị kiếm quang chém qua nhưng không chút bị thương tổn.

Thân sắc Hàn Lập thoáng động, một hắc sắc đại thủ cùng một bạch sắc tiểu thủ mở ra nhanh như tia chớp chớp về phía bạch ảnh! Nhất thời một mảnh quang hà hơi sắc mênh mông cùng một đoàn ngũ sắc quang điểm bỗng nhiên xuất hiện cuốn tới phía trước.

Hơi hà phô thiên cái địa như muốn ôm trọn bầu trời, đem bạch ảnh bao phủ vào trong.

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ thấy vật thì nét mặt lộ vẻ vui mừng. Sự lợi hại của hai loại thần thông này các nàng đã được thấy Hàn Lập thi triển qua. Hơn phân nửa đám quý vật lúc trước đều bị Hàn Lập dùng hai loại thần thông này tiêu diệt.

Nhưng mọi chuyện lại không như nhị nữ dự đoán; bạch ảnh khẽ cười rồi bắt đầu biến ảo, từ một hóa hai, từ hai hóa bốn, từ bốn hóa tám, trong nháy mắt bạch ảnh đã đầy khắp bầu trời hơn nữa chúng còn đang tiếp tục phân tách, trong phút chốc đã vượt quá khỏi phạm vi bao phủ của hơi hà và ngũ sắc quang điểm.

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ thấy vậy thì đưa mắt nhìn nhau, vẻ mặt tràn đầy vẻ kinh hãi.

Chương 1481: Quỷ Nữ

Hàn Lập thấy vậy thì đồng tử trong mắt co rút lại, lập tức thúc giục pháp quyết. Tuy không thấy hắc có thêm động tác nào nhưng hô hà đầy trời cùng ngũ sắc quang điểm lại đột nhiên tản ra hóa hành vô số hôi ti và ngũ sắc tinh mang bắn ra khắp nơi. Những bạch ảnh mỗi lần bị kích trúng thì lập tức biến mất, chỉ là những bạch ảnh khác vẫn không ngừng phân liệt mà ra.

Trong lúc nhất thời trong vòng trăm trượng chỉ thấy hôi ti và ngũ sắc tinh mang, tiếng rít gió chói tai. Chỉ là bạch ảnh diệt rồi lại sinh, sinh rồi lại diệt dường như vĩnh viễn không thể tiêu diệt toàn bộ. Lúc này, không chỉ riêng hai người Nguyên Dao trợn mắt há mồm mà cả Hàn Lập cũng ngẩn ra.

Đúng lúc này, dường như thần niệm của hắc cảm ứng được điều gì đó nên thân hình lập tức trở lên mơ hồ; đột nhiên hắc quay người một trăm tám mươi độ về đằng sau nhìn về khoảng không đằng xa, ánh mắt hiện lên sự tàn khốc. Từ giữa trán nứt ra một đạo huyết ngân, theo đó một con mắt đen thui hiện lên – đây đúng là Phá Diệt Pháp Mục của Hàn Lập.

Trải qua nhiều năm bồi dưỡng như vậy, uy lực của pháp mục càng lúc càng mạnh mẽ, từ ngoài nhìn thẳng vào người ta còn cảm thấy dường như cả linh hồn mình bị hút vào trong nó.

Đồng tử phía trong mắt chợt lóe hắc quang, một quang trụ to bằng ngón tay chợt lóe lên rồi bắn thẳng vào hư không. Oành! – một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Tại chỗ quang trụ của Phá Diệt Pháp Mục vừa đi qua trong hư không lập tức hiện lên một đoàn hắc sắc quang vừng đầy quỷ dị, chỉ là nó chợt lóe rồi lại biến mất không thấy tăm hơi.

Cùng lúc đó, một đạo bạch ảnh loạng choạng hiện ra, thân hình nhoáng lên một cái nó đã xuất hiện tại ngoài chục trượng.

Lúc này Bạch ảnh đã không còn mơ hồ mà trở nên cực kỳ rõ ràng. Đây là một nữ tử vận bạch bào bao phủ toàn thân, cả người dường như không nhiễm một hạt bụi, cho dù trận nổ vừa rồi cũng không làm nàng hư hao chút nào. Cả thân hình nữ tử có vẻ cao gầy, nhưng những chỗ lồi lõm vẫn rõ ràng đầy đặn người kết hợp thêm mái tóc dài đen như mực.

Tuy rằng nàng cúi thấp đầu nên không thể thấy rõ vẻ mặt nhưng không thể nghi ngờ đây là một trang quốc sắc thiên hương. Hàn Lập nhìn nàng ta, hai mắt hít lại lộ vẻ cảnh giác.

Vừa rồi hẳn định dùng thần niệm thăm dò nhưng lại bị chiếc áo choàng cổ quái kia ngăn cản thần niệm nên không cách nào phán đoán được tu vị đối phương. Chẳng qua vừa rồi cùng đối phương giao thủ hẳn đoán được đối phương tuyệt đối không phải cao giai quý vật bình thường.

Nữ tử vận bạch bào này bị Hàn Lập dùng Phá Diệt Pháp Mực bức ra từ hư không lúc đầu có chút hoảng hốt nhưng lập tức bình tĩnh lại.

Hàn Lập cũng không quay đầu mà khẽ vẫy tay về đằng sau...

Hôi sắc quang hà cùng ngũ sắc quang điểm đầy trời cũng bỗng chốc biến mất.

Trong ống tay áo hẳn đang hiện ra hai cánh tay đen trắng khác nhau, mặt ngoài có lưu quang chuyển động đầy kỳ lạ.

“Khách khách...” Một tiếng cười quái dị từ trong miệng nữ tử bạch bào phát ra, tiếp theo nàng khẽ nhấc tay nhẹ nhàng trao về phía Hàn Lập một trao.

Thủ trao bạch quang chói mắt, chỉ là nó thoáng lóe lên rồi bỗng nhiên biến mất trong hư không.

Thấy tình hình quý dị như vậy Hàn Lập cũng không khỏi sửng sốt.

Nhưng chưa kịp hẳn có phản ứng thì bạch ảnh chợt lóe lên ngay bên cạnh hẳn, thủ trao biến mất lúc trước cũng chợt hiện ra lấy thế sét đánh không kịp bưng tai chộp về phía Hàn Lập. Năm ngón tay móng dài nhọn hoắt lập lòe hàn quang.

“A!” Cho dù Hàn Lập có bình tĩnh thế nào thì lúc này cũng không khỏi hoảng sợ,

thể tới của cốt trảo quá quý dị khiến thân pháp của hắn cho dù có mau hơn nữa cũng không kịp phản ứng. “Bụp!” một tiếng, cốt trảo đã túm được cổ Hàn Lập.

Chỉ là chỗ da thịt tiếp xúc với cốt trảo trong nháy mắt đã lóe lên kim quang, kim lân lập lòe. Cốt trảo sắc bén chộp vào đó lại bị bật ra.

Thân hình Hàn Lập cũng run mạnh, không tự chủ được lui về đằng sau hai bước, phía trên cổ hắn vẫn tỏa kim quang chói mắt, không chút bị xây xước.

Sắc mặt Hàn Lập đanh lại, hắn vung tay phóng ra một đạo kim quang nhanh như chớp chém về phía cốt thủ đó. Kiếm quang, bạch mang va chạm vào nhau phát ra tiếng chát chúa chói tai, kim sắc kiếm quang khi chém lên cốt thủ chỉ khiến bạch sắc quang mang nơi đó nhộn nhạo đôi chút chứ không hề tổn thương được nó. Sắc mặt Hàn Lập đại biến, hắn không nghĩ ngợi mà lập tức há miệng phun ra một đoàn ngân sắc hỏa diễm, chỉ là hành động lần này của hắn đã chậm, bạch bào nữ tử sau một trảo không đặc thủ đã lập tức phản ứng lại; bả vai nàng khẽ run lên co lại bạch sắc cốt trảo khiến nó biến mất một cách quý dị khiến hỏa cầu đánh vào hư không. Cùng lúc đó phía bả vai nữ tử lúc trước trống rỗng đã khôi phục lại như cũ.

Hàn Lập thấy tình hình quý dị như vậy thì hít sâu một hơi, lập tức lấy ra bốn năm viên châu thanh sắc, linh quang của Linh Thú Hoàn bên cổ tay cũng lóe lên. Quý vật này có không gian thần thông quý dị như vậy nên hắn cũng không muốn mạo hiểm mà định trực tiếp gọi ra Đề Hồn, sau đó dùng lôi châu áp trận dùng thủ đoạn sét đánh tiêu diệt đối phương. Hiện tại không có thời gian để hắn dây dưa lâu dài.

Tựa hồ thấy đòn tấn công sắp tới của Hàn Lập không phải là vừa nên bạch bào nữ tử cũng không vội vã ra tay mà ngược lại chậm rãi giơ hai tay lên, áo choàng bên ngoài từ từ bay ra để lộ bộ mặt của nàng.

“A!” Nghiên Lệ và Nguyên Dao mới rồi đã bị tràng giao chiến ngăn ngủi giữa Hàn Lập và nữ tử này khiến tinh thần hoảng loạn, lại thêm lúc này nhìn thấy bộ mặt của nàng thì cả hai đều biến sắc kinh hô một tiếng. Hàn Lập nhìn thấy cũng phải hít sâu một hơi, gương mặt của người này quá mức quý dị.

Chỉ thấy một nửa mặt da xanh mét, khô quắt còn bên kia lại là môi hồng răng trắng xinh đẹp vô cùng. Hai con mắt màu xanh lam không chút cảm tình nhìn chằm chằm Hàn Lập.

Nếu ngay từ đầu nhìn thấy như vậy thì không nói, chỉ là khi này nàng che mặt chỉ để lộ thân hình thon đẹp vô cùng, tóc dài đen óng khiến người ta cảm thấy xinh đẹp vô cùng, vậy mà hiện tại lại để lộ ra gương mặt đáng sợ khiến người ta không khỏi hoảng hốt.

Trên người bạch bào nữ tử truyền ra tiếng khóc nỉ non, từng đoàn sương mù nơi phụ cận dần lan tràn đến đây.

Trong đám sương mù này có vô số quỷ ảnh chấp chờn đang giương nanh múa vuốt gào thét không ngừng vô cùng dữ tợn.

Hàn Lập cả kinh lập tức đặt ta lên linh thú hoàn định trực tiếp gọi ra Đề Hồn nhưng chỉ là lúc này một tiếng rống kinh thiên động địa vang lên từ sâu trong đoàn sương mù.

Thanh âm này cực lớn đập vào tai Hàn Lập khiến màng nhĩ của hắn ong ong không ngừng, cả đoàn quỷ vụ cũng vì tiếng rống này mà không ngừng quay cuồng.

Hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ nghe phải thanh âm này thì đều kinh tâm táng đảm.

Thanh âm này cũng không phải là do một trong bốn đại yêu vương phát ra, chắc chắn bên kia còn có quỷ vật lợi hại nào đó. Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, trong lòng vô cùng run sợ. Chỉ là một cảnh khiến Hàn Lập bất ngờ bỗng xuất hiện...

Bạch bào nữ tử vừa nghe thấy tiếng rống này thì chợt lóe lục quang, tiếng khóc nỉ non trên thân cũng ngừng bật, sương trắng bốn phía vốn đang chấp chờn cũng thu vào hết trong người nàng. Lúc này nàng trực tiếp hóa thành một cỗ gió nhẹ phi độn về phía vừa phát ra tiếng rống.

Thấy đối thủ tự động rút lui, Hàn Lập cũng không đuổi theo mà hắn nhìn về phía phát ra tiếng rống, sắc mặt âm trầm “Hàn huynh, chúng ta...” Nghiên Lệ không nhịn được định nói điều gì đó nhưng Hàn Lập lại cắt ngang lời của nàng “Chúng ta chạy nhanh thôi, có thể nhóm Lục Túc đang ở ngay gần đây, nếu không thì quỷ nữ này cũng không chạy về phía đó.” Thần sắc Hàn Lập trở nên ngưng trọng.

Hai người Nguyên Dao nhận thấy lời này có lý nên cũng không có ý kiến, ba người lại mang theo một đám quỷ binh tiếp tục tìm đường thoát ra khỏi đám mây mù. Lúc này

phía trước đã không còn quý vật nào ngăn cản, sương mù cũng nhạt dần. Một lát sau, trước mặt ba người đã là một mảng quang đăng – bọn họ rốt cục cũng đã thoát ra khỏi đám sương mù.

Ba người không khỏi mừng rỡ, chỉ là đúng lúc này thì một thanh âm nam tử xa lạ từ trên cao truyền đến: “Ồ, còn có người thoát ra khỏi cấm chế do ta bố trí được! Ta đã xem nhẹ các ngươi rồi.”

Hàn Lập cùng nhị nữ vừa nghe được lời này thì không khỏi rùng mình, há hốc miệng. Chỉ thấy ở trên bầu trời cả nghìn trượng có ba người đang đứng giằng co với nhau.

Trong đó hai người rõ ràng là Mộc Thanh cùng mỹ phụ đầu bạc, phía sau bọn họ còn có hơn mười yêu vật cấp cao và tám gã âm giáp quý binh.

Còn tại phía xa hơn là mấy ngàn quý binh đứng theo trận thế vô cùng chỉnh tề. Sát khí từ đám quý binh này khiến âm phong nổi lên từng trận.

Kế bên kia cũng có một chi quân đội đứng giằng co cùng đám quý binh này.

Chi quân đội này chừng khoảng bảy tám ngàn, tất cả đều cao đến hai trượng, bên ngoài bao phủ kín một lớp huyết sắc chiến giáp, trong tay đầy các loại binh khí như đao thương kiếm kích cung nỏ... tất cả đều huyền phù trên không trung rất ngay ngắn. Vừa nhìn là đã biết đây là một nhóm quân tinh nhuệ có huấn luyện bài bản.

Điều khiến Hàn Lập giật mình hơn nữa chính là trong đám quân mang huyết sắc chiến giáp này còn có hơn hai trăm cỗ chiến xa thanh mang lập lòe, kiểu dáng cổ xưa, mỗi chiếc chiến xa đều có hơn mười tên huyết sắc giáp sĩ tay cầm búa rìu cùng các binh khí dài. Mỗi một chiếc xe lại do hai con quái thú đầu giao thân sư tử kéo theo, trên người chúng cũng có chiến giáp, tứ chi to ngắn, lợi trảo lập lòe hàn quang.

Tại phía trước chi quân đội này là ba võ tướng. Trong đó có một kẻ mặc khôi giáp tử sắc lưng đeo hai thanh đại chùy là kẻ vừa mới lên tiếng. Ánh mắt Mộc Thanh cùng mỹ phụ đầu bạc cũng đảo qua ba người Hàn Lập, trong đó sắc mặt mỹ phụ không chút thay đổi còn nét mặt Mộc Thanh cũng lộ ra vẻ cười mà không phải là cười.

Trong lòng Hàn Lập không ngừng âm thầm kêu khổ.

Chương 1482: Phù Du Tộc

Sắc mặt Nguyên Dao và Nghiên Lệ cũng không khá hơn Hàn Lập là bao.

“Ra là hai người này là bán quỷ thân, thảo nào có thể đi ra khỏi cấm chế!”

Tử giáp võ tướng kia không biết lai lịch ra sao nhưng sau khi đánh giá Nguyên Dao và Nghiên Lệ chi tiết thêm vài lần thì không hề cảm thấy hứng thú.

Ánh mắt của hắn lại chuyển sang người Hàn Lập.

Cơ hồ trong nháy mắt, Hàn Lập cảm thấy một cỗ thần niệm trực tiếp đảo qua khiến cả người nổi gai ốc. Dường như cả người hắn đều bị nhìn thấu.

Hàn Lập nhú mày, lập tức vận chuyển Đại Diễn Quyết trong cơ thể, nhất thời ngăn cản hơn phân nửa thần niệm của đối phương ở bên ngoài cơ thể.

Đồng thời dùng thần niệm của bản thân đảo qua người hắn.

Kết quả, tử giáp võ tướng hừ lạnh một tiếng khiến thần sắc của hắn chấn động.

Thân thể vị võ tướng này lạnh như băng, nhưng lại không phải là thân thể máu thịt, cũng không phải là âm quỷ lực kết thành.

Thần niệm của hắn lại đảo sang ha võ tướng khác cùng một ít huyết giáp binh sĩ. Ngoại trừ quái thú kéo xe thì những người này đồng dạng không hề có chút tức giận.

“Khôì lỏi!”

Trong đầu Hàn Lập lóe ra hai từ này. Hắn phát hiện ra thân phận của tử giáp võ tướng, vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc.

Xem ra khôì lỏi này chính là kẻ khống chế quỷ vật nơi Minh Hà này, nếu không vừa rồi sao hắn có thể nói như vậy.

Chưa đề cập tới huyết hồng giáp sĩ phía sau ba võ tướng này, mà chỉ nói tới khí tức khác nhau của ba võ tướng này đủ để thấy hẳn là được hạng người mang đại thần thông phụ thể.

Mộc Thanh cùng mỹ phụ đối diện với mấy khôỉ lổ này cũng không trực tiếp ra tay. Hiển nhiên thực lực của đám khôỉ lổ này cũng không hề thua nhóm âm binh.

Nếu không thì hai người đã không để tình thế diễn biến giằng co như vậy mà đã sớm thi triển đại thần thông diệt sát sạch sẽ.

Mà Lục Túc và Địa Huyết lão quái đều không có ở đây; lúc trước phía sâu trong sương mù truyền tới tiếng quỷ hống, xem ra hai người này vẫn chưa thể phá giải sương mù thoát ra.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, thầm nghĩ như vậy.

“Các người lại đây!” Mộc Thanh bỗng nhiên hướng Hàn Lập vẫy tay.

Hàn Lập cũng không còn cách nào khác chỉ có thể độn quang tới bên cạnh nàng.

“Tham kiến nhị vị tiền bối!” Hàn Lập vừa đến liền ôm quyền, cung kính chào hỏi hai người Mộc Thanh.

“Hàn đạo hữu, Kim Linh không ở cùng người sao? Hiện giờ nó ở nơi nào?” Hàn Lập bất ngờ xuất hiện nơi này nhưng Mộc Thanh không hề hỏi việc hẳn thoát khỏi quỷ vụ thế nào mà lại hỏi về đầu kim viên kia.

“Văn bối cũng không rõ lắm, lúc trước Kim huynh cùng văn bối bị nhóm quỷ vật công kích nên đã sớm lạc nhau.” Điều này cũng không có gì phải dấu diếm nên Hàn Lập thành thật trả lời.

“Lạc nhau!” Mộc thanh nhíu mày.

“Mộc tiền bối, người đối diện là ai? Quỷ vụ này do đối phương tạo ra sao?” Hàn Lập nhìn về phía đám khôỉ lổ, chậm rãi hỏi.

“Ta cùng Lam đạo hữu cũng mới ra khỏi đám quỷ vụ không bao lâu, vốn đang định thi pháp bài trừ toàn bộ cấm chế thì lại gặp phải mấy thứ này ngăn cản vẫn chưa kịp hỏi

chúng. Chẳng qua lần trước vào đây không hề gặp chúng, phỏng chừng chúng cũng giống chúng ta từ ngoài giới tiến vào Minh Hà này.” Mộc Thanh cũng có chút nghi hoặc.

“Người bên ngoài.” Hàn Lập khẽ động thần sắc.

“Hàn đạo hữu chắc cũng đã phát hiện đối phương là một chỉ đại quân khô lồi rồi. Nhưng không thể khinh thường, ba khô lồi cầm đầu kia có tu vị không phải là nhỏ, chúng ta cũng không chắc chắn có thể tiêu diệt.” Thanh âm Mộc Thanh có vài phần ngưng trọng, nhìn về phía đối diện.

Đầu bạc mỹ phụ bên kia cũng không hỏi gì hai người Nguyên Dao mới tới bên cạnh mà ngược lại nhìn về ba gã khô lồi võ tướng phía xa, lạnh lùng nói:

“Lão thân mặc kệ các người có bản thể là gì, chỉ hỏi các người một câu: Các người có triệt hồi cấm chế dưới kia hay không?”

“Triệt cấm chế? Đừng si tâm vọng tưởng! Các người từ ngoài tới can đảm xâm nhập muốn lấy thánh vật của tộc chúng ta. Nhóm người lần trước xông vào cũng là các người, thiếu chút nữa là đã bị các người lấy được. Lúc này đây, ta quyết không để các người rời đi.” Từ giáp võ tướng âm lãnh trả lời.

“Phù Du Tộc!” Mỹ phụ đầu bạc đại biến sắc mặt mà trong lòng Mộc Thanh cũng nháy dựng lên.

Hàn Lập nhíu mày, trong đầu hẳn không hề có tư liệu về tộc này.

“Các người đã biết bản tộc thì càng tốt, nếu ngoan ngoãn thủ chịu trời có thể sẽ tha cho tính mạng các người. Nếu không cho dù lần này có thể chạy thoát thì bốn tộc cũng sẽ phái người truy giết các người trên toàn Linh giới.” Từ giáp võ tướng cảm thấy bất ngờ nhưng lập tức nhặt giọng nói.

Nghe thấy từ giáp võ tướng uy hiếp, mỹ phụ đầu bạc và Mộc Thanh liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt hiện ra sự ngưng trọng.

Tiếp theo hai người lại khẽ mấp máy môi truyền âm.

Từ giáp võ tướng thấy vậy thì cười nhạt một tiếng nhưng cũng không ngăn cản.

Trong lúc truyền âm, thần sắc mỹ phụ đầu bạc càng trở lên âm trầm còn Mộc Thanh cũng nhú chặt lông mày, tựa hồ đang suy nghĩ.

“Các người nói đây là thánh địa của tộc các người, lời này đâu phải người nói là chúng ta có thể tin ngay được. Khi nào thì tộc các người sửa tu Âm quỹ chi lực.” Mỹ phụ đầu bạc hỏi ngược lại.

“Các người không cần biết điều này. Các người cho rằng Minh Hà Chi Địa này là tự nhiên mà thành sao?” Từ giáp võ tướng băng quơ trả lời.

Mỹ phụ cùng Mộc Thanh lại nhú mày, bất giác lại tin tưởng lời đối phương thêm vài phần.

“Hừ, ai biết được các người có giả mạo Phù Du tộc hay không. Cho dù các người có thực sự là Phù Du tộc, nếu có Thiên Phù giai tại đây thì chúng ta còn kiêng kị vài phần nhưng hiện tại chỉ là chút phân hồn phụ thân vào khối lổ mà thôi, cũng dám mạnh miệng kêu chúng ta thúc thủ chịu trời.” Sau khi trầm mặc một lát, trên mặt mỹ phụ hiện lên lệ sắc.

Mộc Thanh cũng không hề lên tiếng nhưng trên mặt cũng xuất hiện thêm một tầng thanh khí!

Từ giáp võ tướng nghe được những lời này thì hai mắt lóe lên hồng quang, hẳn không định nói thêm điều gì vô nghĩa mà đột nhiên võ xuống đầu tọa kỵ giống như tê người.

Nhất thời con thú này ngửa cổ hít sâu một cái...

Nhất thời không khí chung quanh phảng phất như bị hút cạn toàn bộ, tiếp theo nó lại mở miệng gầm nhẹ một tiếng rồi phóng ra một đoàn thanh sắc quang cầu chói mắt lao tới đám người mỹ phụ.

Thanh sắc quang cầu mang theo tiếng rít dữ dội tỏa hào quang chói mắt lao đi.

Sắc mặt mỹ phụ trầm xuống, hai tay lập tức bắt quyết. Hôi quang sau lưng chợt lóe, một đầu quỷ ảnh cực lớn xuất hiện rồi chớp mắt đã điên cuồng bành trướng hình thể đến mấy lần, đồng thời hé miệng phun ra một đoàn ô cầu.

Hai khóa quang cầu vừa tiếp xúc lập tức nổ vang chấn động đất trời!

Thanh quang hắc mang đan xen vào nhau, không gian nơi nơi ba võ tướng đang đứng xuất hiện một đám mây cực lớn phóng thẳng lên cao.

Mỹ phụ thấy vậy thì hai mắt hiện lên hung quang, rồi há miệng phát ra một tiếng quái khiếu.

Nhất thời mấy ngàn quỹ binh cùng tám gã quỹ vương dưới sự dẫn động lập tức hóa thành từng đoàn âm phong đen như mực lao về phía trước.

Tử giáp võ tướng thấy vậy thì hừ lạnh một tiếng, hai kim chùy trên vai run lên một cái rồi trực tiếp xuất hiện trên hai tay hắn.

“Tuy rằng là khôi lỗi chi thân nhưng vẫn có thể phát huy ra một nửa thực lực của ta.”
Tử giáp võ tướng nhàn nhạt nói một tiếng.

Hai kim chùy vèo một cái đã bay vút lên không trung quay tít tỏa ra vạn đạo kim quang, ở giữa hư không lại huyền hóa ra hơn trăm hư ảnh kim chùy rồi không một tiếng động liền điên cuồng bổ xuống đám âm phong.

Tám âm thanh trường khiếu từ trong âm phong đồng thời phát ra, tiếp đó tám đạo hắc ảnh chợt lóe rồi hiện hình thành tám gã âm giáp quỹ vương tại giữa không trung. Binh khí trong tay chúng hóa thành mấy đạo hắc sắc kinh hồng, hoặc là há miệng phun ra từng chùm hắc hà, hoặc tỏa ra từng loại hắc quang cổ quái tạo thành một hắc sắc quang mạc.

Kim sắc chùy ảnh đập xuống đó lại như cá va vào lưới, không thể thoát ra ngoài.

“Chút tài mọn!” ánh mắt Tử giáp võ tướng trầm xuống, khinh thường nói. Trong lòng hắn thúc dục pháp quyết khiến đám kim sắc chùy ảnh bỗng nhiên đồng thời nổ tung.

Hắc sắc quang mạc bị kim quang xuyên thủng, tiếp theo từng đoàn kim sắc âm âm đổ xuống đem tám gã quỹ vương bao phủ vào bên trong.

Nhưng lúc này Mộc Thanh đã xuất thủ.

Tay nàng ta khẽ lật chuyển rồi trao một trao về phía hư không.

Cả trời đầy kim quang bỗng nhiên xuất hiện hương hoa nồng đậm, theo sau đó vô số linh quang đủ mọi màu sắc lóe lên, vô số bóng ảnh các loài hoa hiện ra.

Ầm ầm ầm ... hoa ảnh nhất thời đã cường ngạnh ngăn cản kim sắc quang cầu giữa không trung.

Chính lúc này đoàn âm phong do âm giáp quý binh biến thành đã vọt tới phía đối diện.

Từ giáp võ tướng cũng không lên tiếng mà lập tức vung tay lên, nhất thời chi huyết giáp khô lổ phía sau đồng loạt giương xích nỏ, tiến về phía trước một bước rồi bắn.

“Xuy xuy xuy...” Tiếng xé gió mãnh liệt vang lên, vô số mũi tên đỏ như màu trái chín bầu trời rơi vào đám âm phong.

Xung quanh âm phong liền xuất hiện một đoàn huyết quang, lúc này đã mơ hồ có không ít quý ảnh từ trên trời rơi xuống.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, âm phong được sự dẫn dắt của tám gã quý vương đã lao thẳng vào chi huyết giáp khô lổ đại quân.

Tức thời tiếng quý khiêu rung trời nổi lên.

Vô luận là tám gã quý vương hay âm giáp huyền quý bình thường đều không ai nguyện đi trên chóc ba gã khô lổ võ tướng. còn ba gã khô lổ này cũng không để để đám quý binh vào trong mắt, chúng hoàn toàn chăm chú nhìn mỹ phụ đầu bạc cùng Mộc Thanh bên kia.

Về phần Hàn Lập và hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ cũng đã bị họ bỏ qua một bên.

Hai người Mộc Thanh cũng đồng dạng ngưng trọng nhìn ba khô lổ này.

Trừ bỏ tử giáp khô lổ ra thì hai gã võ tướng khác cũng có chút kỳ quái.

Một gã thân cao bốn năm trượng, có ba mắt, hai tay cầm hai cây búa to, mặc một bộ chiến giáp cổ quái màu xanh mặt ngoài đầy tiêm thứ màu đen lấp lòe quang mang khiến người ta không lạnh mà run.

Còn một tên khác cũng cao đến hai trượng, một thân chiến giáp đỏ như máu, có hai đầu bốn tay, cầm các loại đao thương kiếm kích khác nhau.

Tọa kỵ của cả ba bọn họ đều giống y hệt nhau, đều là quái thú tê nguừ cả người đỏ như máu không quá nổi danh.

Hai gã khôỉ lỏi này từ khi giao chiến đến giờ vẫn không nên tiếng, dường như hết thấy mọi việc đều do tử giáp khôỉ lỏi làm chủ.

Chỉ là lúc này, khôỉ lỏi ba mắt lại bỗng nhiên mở miệng:

“Không cần cố gắng đánh với đám nguừi bên ngoài này, chỉ cần bám lấy bọn họ một lúc là được. Ta đã thông báo cho những nguừi khác, trong chốc lát họ sẽ hỗ trợ những quý vật bên kia tiêu diệt một nhóm khác rồi đến đây trợ giúp chúng ta.”

Chương 1483: Trọng Tụ

Từ giáp võ tướng cùng song thủ khôi lỗi nghe được lời này thì không có chút dị nghị, lập tức gật đầu. Dường như kẻ này mới là người chủ sự ở đây.

Tam mục khôi lỗi dường như cố ý nói chậm lại, không chỉ Mộc Thanh cùng mỹ phụ mà ngay cả mấy người Hàn Lập, Nguyên Dao Nghiên Lệ cũng nghe thấy rõ ràng!

Trên mặt Mộc Thanh lộ ra vẻ kỳ quái, khoe miệng mỹ phụ thì khê nhếch tỏ vẻ châm chọc.

“Hắc hắc, Mộc muội muội, nếu người ta muốn chờ đợi trợ thủ thì chúng ta cũng không ngại đợi một chút, thế nào?” Mỹ phụ đầu bạc quay đầu sang phía Mộc Thanh, cười nói.

“Tiểu muội cũng có ý này, vậy thì cứ làm theo lời Lam tỷ tỷ vậy!” Mộc Thanh mỉm cười đồng ý.

Mỹ phụ đầu bạc gật đầu, quý ảnh cự đại huyền phù phía sau lưng bà ta nhẹ nhàng đung đưa. Mộc Thanh cũng khoanh tay đứng yên trên kim hoa không nhúc nhích. Cả hai đều không có ý định ra tay trước.

Mà một số cao giai yêu vật đứng sau lưng các nàng cùng đám người Hàn Lập trong lúc không có mệnh lệnh thì cũng đồng dạng khoanh tay đứng nhìn.

Ba gã võ tướng đối diện thấy vậy thì cảm thấy bất ngờ. Chẳng qua hành động của hai người này cũng phù hợp với tâm ý bọn họ, nên chúng cũng không tham dự tranh đấu mà chỉ đứng xa xa quan sát hai người.

Đao quang kiếm ảnh, âm phong huyết quang không ngừng đan vào nhau trên không trung. Tiếng nổ liên tiếp vang lên, vô số mảnh khôi lỗi vỡ vụn cũng như quý binh hóa thành vô số mảnh nhỏ từ trên cao rơi xuống. Chỉ là năm cường giả Hợp Thể kỳ vẫn đứng từ xa bất động, kiêng kỵ lẫn nhau.

Quân đoàn huyết giáp khô lồi đông đảo lại am hiểu thuật phối hợp còn bên âm giáp quý binh rõ ràng năng lực cá thể mạnh hơn, lại có tám đại quý vương dẫn đầu như hổ thêm cánh, trong lúc nhất thời đã giết được mấy ngàn khô lồi khiến quân đoàn khô lồi liên tiếp bại lui, quý binh chiếm lấy thượng phong. Nếu không phải hơn trăm giáp sĩ trong chiến xa hung hãn không sợ chết, hơn nữa quái thú kéo xe cũng có thần thông không nhỏ cuốn lấy hơn phân nửa quý vương thì chỉ sợ tình hình đã càng thêm nghiêm trọng.

Hàn Lập thấy vậy thì vẻ mặt thoáng hiện vẻ suy tư, huyết giáp khô lồi phổ thông động tác chậm chạp phản ứng không đủ linh hoạt – rõ ràng đây chỉ là những khô lồi bình thường mà thôi, không hề có thần niệm phụ thể. Còn âm giáp huyền quý mà mỹ phụ đầu bạc bồi dưỡng giờ phút này đã thể hiện uy năng, các loại binh khí huy động khiến âm phong nổi nên từng trận. Dưới mỗi một đợt tấn công của bên âm giáp quý binh thì lại có không ít khô lồi bị đóng thành hắc băng hoặc là bị phong nhận chém nát. Tám âm giáp quý vương đại triển thần thông phun vân thổ vụ, tất cả đều biến hành hắc giáp cự quý cao hơn mười trượng, trên đầu có một cặp sừng cong, mặt mũi hung tợn. Ngay cả khi đám khô lồi liều mạng ngăn cản vẫn bị những quý vương này dễ dàng xé thành từng mảnh.

Ba gã khô lồi võ tướng nhìn thấy tình cảnh này thì vẫn tỏ ra thờ ơ, dường như đám thủ hạ bị tiêu diệt đó không hề quan trọng với bọn họ.

Mỹ phụ đầu bạc cũng Mộc Thanh thấy quý binh chiếm thượng phong thì đương nhiên mừng rỡ nên tiếp tục quan sát.

Một thời gian sau, bên huyết giáp khô lồi đã tổn thất hơn phân nửa, hơn trăm chiến xa đều bị hủy hoại trong chốc lát, mà âm giáp quý binh cũng đồng dạng mất đi non nửa, tám gã quý gương cả người đầy những vết thương chằng chịt.

Mỹ phụ đầu bạc thấy vậy thì hàn quang trong mắt lóe lên, quay đầu nhìn về đám cao giai yêu vật phía sau, tựa hồ như muốn phân phó điều gì.

Nhưng vào lúc này thì ở phía sâu trong sương mù đột nhiên xuất hiện một trận ba động dữ dội khiến không khí xung quanh đám người Hàn lập chấn động không ngừng.

“Không tốt!” đám người mỹ phụ cùng ba gã khô lồi cũng không ngừng lui về phía sau. Một cỗ linh áp đáng sợ xuất hiện! Tất cả không chút do dự lập tức hóa thành trường hồng bắn nhanh rời xa khỏi đoàn sương mù.

Phản ứng của Hàn Lập cũng không chậm hơn so với những người kia bao nhiêu, hai cánh phía sau lưng hắn run lên, cả người hóa thành một đạo hồ quang rồi biến mất tại chỗ. Còn Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ cũng lập tức phóng ra một đoàn sương mù màu xám vây quanh thân thể, giá ngự âm phong nhanh chóng phi động ra xa. Về phần đám cao giai yêu vật cũng bỏ chạy tứ tán.

“Ầm ầm!” Tiếng sấm liên miên từ đằng xa truyền đến, một cơn lốc giống như bạch sắc chân long từ trung tâm vụ hải phóng thẳng lên cao, từ trong này truyền ra tiếng sấm ầm vang.

Tiếng gió rít nổi lên, cuồng phong quét qua mọi nơi như muốn phá nát cả không gian, tiếng rít gió chói tai vang lên. Bản thân sương mù vốn đã được bố trí cấm chế thần diệu nhưng không ngờ lại bị một trận cuồng phong này cuốn sạch không có một chút phản kháng, ở trong gió hóa thành hư ảo.

Hàn Lập một lần nữa hiện hình ở nơi xa hơn hai nghìn trượng, hắn quay đầu nhìn lại chỗ cũ thì trong lòng không khỏi cả kinh. Hắn chỉ thấy nơi đó vốn vụ hải nồng đậm không nhìn thấy cuối mà giờ phút này không còn sót lại chút gì, tất cả đã trở thành một thế giới đầy cuồng phong, tiếng gió thét gào liên miên không dứt. Vô số phong nhận mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy như mưa bay múa đầy trời. Trường phong bạo này vô cùng kinh khủng, một số khôi lỗi cùng quý binh đang tranh đấu lúc nãy không kịp trốn đi thì lúc này đã bị cuốn vào trong gió không ngừng đau khổ giãy dụa nhưng đều không thể thoát ra. Phút chốc nơi đó truyền ra tiếng nổ vang cùng tiếng kêu thảm thiết, vô luận là khôi lỗi hay âm giáp huyền quý đều thi cốt vô tồn. Chỉ có bát đại quý vương trên người còn tỏa hắc quang vẫn cố liều mạng ngăn cản, nhưng tình trạng cũng nguy hiểm trùng trùng.

Mỹ phụ nhìn thấy tình cảnh này thì sắc mặt trở nên khó coi vô cùng, bỗng nhiên trong miệng phát ra một tiếng kêu bén nhọn, nhất thời bát đại quý vương hô ứng kêu lên một tiếng, tám thân hình nhoáng lên miễn cưỡng hóa thành từng đoàn hắc sắc quang cầu tập chung lại một chỗ. Hắc quang đại phóng, tám khỏa quang cầu hóa thành một, bề ngoài quang cầu dị mang lưu chuyển sau đó biến thành một cự quý cao đến vài chục trượng. Cự quý này vừa hiện thân thì khê rung mình, chỉ sau vài lần chớp động đã thoát ra khỏi sự trói buộc của cuồng phong, sau đó lập tức lao thẳng đến chỗ mỹ phụ đầu bạc.

Lúc này trong mắt ba gã khôi lỗi lập lòe tinh mang nhìn về phía phong bạo, cũng

không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tiếng bước chân nặng nề ‘bịch bịch bịch!’ tại tận sâu trong cuồng phong truyền tới, mặt đất cũng theo đó mà rung lên, tiếng sau lại to hơn tiếng trước. Đường như có thứ gì đó đang tiến về phía đám người Hàn Lập, nhịp điệu cũng vô cùng kỳ quái.

Đám người mỹ phụ Mộc Thanh cùng ba gã khôỉ lồi nhìn về phía cơn lốc, vẻ mặt ngưng trọng vô cùng. Kết quả, một lát sau đã mơ hồ xuất hiện một hắc ảnh như núi lớn ẩn hiện trong phong bạo, mỗi chốc một lớn hơn, rõ hơn. Phong bạo mãnh liệt như vậy dường như không hề có chút ảnh hưởng tới hắc ảnh.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên một tia lam mang, thoáng chốc hẳn đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Trong phút chốc, tiếng rống to từ trong cơn lốc truyền tới, hắc ảnh nhoáng lên một cái đã lớn đến cả nghìn trượng hóa thành tử hồng sắc cự nhân – đây rõ ràng là tử huyết khôỉ lồi của Địa Huyết lão quái. Lúc này hai gã huyết bào nhân đang ngồi trên hai vai khôỉ lồi, mà phía trên đầu khôỉ lồi cũng có một hắc bào nhân đang đứng – kẻ này chính là người thần bí nhất trong tứ đại yêu vương: Lục Túc!

Vừa thấy huyết bào nhân cùng Lục Túc thì trên mặt mỹ phụ đầu bạc cùng Mộc Thanh hiện lên vẻ vui mừng. Chỉ là chưa kịp hỏi gì thì ba gã khôỉ lồi phía xa trong mắt không ngừng lóe lên lục mang, tam mục khôỉ lồi bỗng nhiên quát lớn: “Hai người các người sao có thể còn sống sót thoát ra! Những người khác đâu?”

“Những người khác, người nói là vài tên này sao?” Lục Túc nhàn nhạt nói, tay áo hẳn lập tức run lên, đột nhiên bốn thứ gì đó tròn tròn từ tử huyết khôỉ lồi rơi xuống.

Hàn Lập ngưng thần nhìn lại thì nhận ra đó là mấy chiếc đầu huyết hồng sắc, phía trên vẫn còn mang khôỉ giáp kỳ lạ.

“Người đã giết chết hết bọn họ? Điều này không có khả năng! Bốn người bọn họ thực lực còn hơn chúng ta, lại có nhiều quý vật phụ trợ như vậy...” Vừa thấy mấy chiếc đầu, tử giáp khôỉ lồi cả kinh, tỏ vẻ không thể tin nổi.

“Hắc hắc, nếu là bốn tôn của các người ở nơi đây thì dưới sự liên thủ của bảy tên Kim Phù ta còn thực sự phải thối lui ba thước, nhưng sau khi phụ thân vào khôỉ lồi còn có

thể phát huy được một nửa thực lực của bản thân đã là không tồi, nhưng làm sao có thể gây khó dễ cho ta! Lam đạo hữu, Mộc đạo hữu, lập tức giết chết hết bọn họ, không để lại một mống!” Lục Túc cười lạnh rồi lên tiếng phân phó, sát khí trùng thiên.

Tam mục khôỉ lỏi nghe được lời này trong mắt hiện vẻ kinh hoảng, hần quát lên một tiếng chói tai:

“Chạy! chia ra mà chạy!”

Vừa dứt lời thì ba gã khôỉ lỏi liền thúc dục quái thú dưới thân hóa thành ba đạo kinh hồng nhan sắc khác nhau bắn đi ba phía, chỉ sau vài lần chớp lên đã ra xa cả mấy trăm trượng. Quái thú bọn chúng ngồi không ngờ lại am hiểu độn thuật quý dị, quả là kỳ lạ!

Nhưng đám người Lục Túc tựa hồ đã sớm bàn bạc kỹ lưỡng, trong miệng mỹ phụ phát ra tiếng cười quái dị, bỗng nhiên hóa thành một cỗ khối nhẹ bắn thẳng đến tử giáp khôỉ lỏi, quý ảnh phía sau lưng nàng cũng hóa thành một đoàn ô mang theo sát phía sau. Mộc Thanh chân đạp kim hoa, nhất thời một hắc sắc quang trận hư không xuất hiện, thân hình nàng lập tức biến mất rồi lại xuất hiện cách song thủ khôỉ lỏi không xa.

Một gã huyết bào nhân hét dài một tiếng rồi hóa thành tử hồng quang điểm bỗng chốc kéo dài cả trăm trượng, truy đuổi tam mục khôỉ lỏi.

Tiếng hô của cả ba vẫn còn văng vẳng thì bóng người đã biến mất không thấy đâu. Trong nháy mắt, tại chỗ cũ chỉ còn Hàn Lập, hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ cùng hơn mười cao giai yêu vật.

Hàn Lập thấy như vậy thì trong lòng khẽ động.

Đúng lúc này, bên tai hắn truyền đến thanh âm của Nghiên Lệ.

“Hàn đạo hữu, nhân cơ hội này chúng ta chạy trốn thôi, những yêu vật còn lại ở đây không có khả năng ngăn cản người chứ?”

Chương 1484: Trùng Ảnh

Hàn Lập nghe được truyền âm này tuy bên ngoài nét mặt không lộ sắc nhưng trong lòng cũng đã động.

Nhưng hắn chưa kịp truyền âm trả lời thì bỗng nhúu mày, lập tức quay đầu về một phương khác nhàn nhạt nói: “Người nào lén lút trốn ở nơi đó!”

Lời này của Hàn Lập khiến hai người Nguyên Dao hoảng sợ, dám cao giai yêu vật tại phụ cận cũng ngẩn ra đồng thời nhìn về nơi đó bộ dạng như lâm đại địch “Ha ha, thần thông của Hàn đạo hữu quả là bất phàm, một chút thần thông ẩn nặc của Kim mỗ không thể dấu diếm đạo hữu.” Một trận cuồng tiếu từ hư không truyền ra. Kim quang lóe lên, một đạo kim ảnh từ hư không mà hiện – đây chính là kim mao thương viên Kim Linh. Tuy trong miệng hắc cười lớn nhưng ánh mắt nhìn Hàn Lập lại trở lên băng hàn vô cùng. Còn hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ vừa thấy kim viên thì liền đổi sắc mặt. Các nàng ở Địa Uyên nhiều năm như vậy nên đương nhiên biết rõ sự lợi hại của kim viên, ngay cả khi hai nàng vô cùng tin tưởng vào thực lực Hàn Lập thì cũng không dám hi vọng hắn có thể đánh được tồn tại cấp Luyện Hư hậu kỳ, lại còn hơn mười cao giai yêu vật khác. Muốn thoát thân quả là si tâm vọng tưởng.

Chúc mừng Kim huynh cũng đã bình yên thoát khỏi hiểm cảnh! Hàn mỗ cùng đạo hữu lạc nhau trong sương mù quả thực vô cùng lo lắng, nhưng xem ra là tại hạ đã quá lo nghĩ rồi. Với tu vị của Kim huynh quý vật đâu thể gây khó khăn.” Mục quang Hàn Lập lóe lên, bất động thanh sắc nhàn nhạt nói.

“Tại hạ tuy có chút bản lĩnh bảo mệnh nhưng so với Hàn đạo hữu thì kém xa. Đạo hữu lấy tu vị Linh tướng lại có thể tự mình rời khỏi sương mù – điều này mới khiến Kim mỗ cực kỳ khâm phục.” Gương mặt đầy lông của Kim Linh khẽ cười. “Hàn mỗ đâu có được bốn sự đó, tất cả là nhờ Nguyên tiên tử cùng Nghiên đạo hữu tương trợ.” Hàn Lập lắc đầu trả lời.

“Hai vị tiên tử cho dù có biện pháp thoát ra khỏi sương mù nhưng nếu không được Hàn huynh xuất thủ tương trợ thì chỉ sự cũng không thể ứng phó với nhiều lệ quỷ hung

phách được.” Kim Linh tỏ vẻ từ chối bình luận. Hàn Lập cũng chỉ cười mà không nói, nhưng trong đầu đang không ngừng tính toán.

Tuy rằng hắc tự tin thần thông bản thân không dưới Kim Linh, thậm chí hơn mười cao giai yêu vật kia đồng loạt ra tay thì hắc cũng nắm chắc bảy tám phần bình yên bỏ chạy.

Nhưng đó là tình huống chỉ có một mình hắc, nếu mang theo hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ thì hắc không nắm chắc đủ năm phần. Một chuyện mạo hiểm lớn như vậy không đáng để làm. Dù sao nơi này cũng là Minh Hà chi địa luôn có những chuyện quỷ dị không thể đoán trước, vậy cứ nên chờ một cơ hội khác là hơn. Thoáng chốc Hàn Lập đã có quyết định nên lúc này thong dong cùng Kim Linh nói chuyện phiếm. Kim viên thấy Hàn Lập vẫn không có dị động thì cũng yên tâm, đồng dạng mỉm cười đối đáp. Thoạt nhìn thì hai người không khác hảo hữu tương giao nhiều năm; ngay lúc bọn họ nói chuyện thì lục quang chớp lóe phía chân trời, độn quang không một tiếng động – đây chính là Mộc Thanh chân đạp kim hoa phi độn trở về. Hàn Lập thoáng ngẩn ra nhưng lập tức nhớ đến việc nàng có sở hữu một loại độn thuật quỷ dị như truyền tống trận thì thoáng giật mình.

Lục quang chớp lên vài cái đã xuất hiện phía trên đỉnh đầu đám người Hàn Lập, thân hình Mộc Thanh cũng hiện lên rõ ràng. “Tham kiến chủ nhân!” Kim viên khom người, cung kính lên tiếng. “Kim lão vẫn bình yên vô sự, thật là chuyện may mắn.” Mộc Thanh vừa thấy kim viên trở lại thì sắc mặt liền tỏ ra vui mừng.

“Cũng là nhờ vài món hộ thân bảo vật chủ nhân ban thưởng lúc trước, nếu không chỉ sợ Kim Linh cũng không thể bình yên vô sự trong đám quỷ vật. Cuối cùng lại nhờ vào đại thần thông của hai vị Lục Túc đại nhân và Địa Huyết đại nhân mới có thể thoát ra.” Kim Linh cung kính đáp.

“Ừm, cơn lốc vừa rồi đúng là do Lục Túc đạo hữu ra tay. Đây cũng là lần đầu ta biết Lục Túc đạo hữu còn tinh thông phong thuộc tính thần thông.” Mộc Thanh chậm rãi nói, trong lời nói dường như hàm chứa một chút khó hiểu. “Lục túc đại nhân thần thông to lớn đã vượt xa so với dự đoán, chẳng qua cũng nhờ vậy mà mới có thể dễ dàng tiêu diệt mấy quỷ vật và khôi lỗi đó.” Kim Linh trầm giọng nói.”

“Lời này Kim lão nói không sai, nơi này nguy hiểm trùng trùng đương nhiên thần thông của Lục Túc đạo hữu càng lớn càng tốt. Nếu ta đã đắc thủ thì những người khác

chắc cũng sẽ không tốn nhiều thời gian.” Nói xong Mộc Thanh lại ngẩng đầu nhìn về phía xa đằng cuối chân trời.

Cũng quả thực là xảo hợp, đúng lúc nàng ngẩng đầu thì tại phương xa linh quang chớp động, một đoàn hắc khí xé gió vọt đến.

Một lát sau, đoàn hắc khí này đã như lưu tinh cản nguyệt cực nhanh đến trước mặt mọi người. Hắc khí thu lại hiện ra dung mạo của mỹ phụ đầu bạc, nét mặt nàng so với trước tuy không có biến đổi nhưng khí tức trên người so với lúc trước đã yếu đi vài phần – có lẽ do đã tiêu hao không ít pháp lực. Mỹ phụ nhíu mày hỏi: “Lục Túc đạo hữu cùng Địa Huyết đạo hữu vẫn chưa trở về? Lấy bản lĩnh của Lục Túc, còn có Địa Huyết lão quái tương tự sao có chậm hơn hai ta được?”

“Điều này tiểu muội cũng không rõ lắm, nói không chừng hai người đã gặp chuyện gì ngoài ý muốn. Lam tỷ tỷ, tám gã quý vương đâu rồi? không phải là chúng cũng theo tỷ đuổi giết gã khôi lỗi kia sao?” Về mặt Mộc Thanh đây kỳ quái, hỏi ngược lại.

“Đối phương dùng thủ đoạn tự bạo khiến chúng đều bị thương không nhẹ nên đã bị ta thu vào Âm Vân túi để tĩnh dưỡng một chút. Nhưng dù sao cũng mong cho hai người Lục Túc đạo hữu không gặp phải chuyện gì, nếu không chỉ bằng vào ta và người thì khó có thể mơ tưởng đến Minh Hà thần nữ.” Mỹ phụ đầu bạc giải thích đôi chút rồi chuyển sang chuyện khác, nét mặt chất chứa đầy tâm tư. Mộc Thanh mỉm cười, đang định mở miệng nói điều gì thì bỗng nhiên một tiếng nổ vang từ hướng khác truyền đến – đây chính là hướng mà hai người Lục Túc đuổi theo đối phương.

Nghe thấy tiếng động kinh người, Mộc Thanh cũng mỹ phụ đầu bạc liếc mắt nhìn nhau, ai cũng có thể thấy được vẻ kinh hoàng trong mắt đối phương “Chẳng lẽ là...” Mỹ phụ chần chừ do dự, lời còn chưa nói xong thì một tiếng tiêm mình chói tai từ nơi đó truyền đến. Tiếng động này vừa đập vào tai thì Hàn Lập đã cảm thấy đầu óc ong ong, hai mắt tối xam, lập tức rơi thẳng từ trên cao xuống. “Không tốt!”

Phản ứng đầu tiên của Hàn Lập là lập tức phong bế hai tai, Đại Diễn Quyết trong cơ thể nhanh chóng vận chuyển.

Nhưng điều khiến Hàn Lập biến sắc chính là tiếng tiêm mình kia tựa hồ không quản đến việc hãm tự phong bế thính giác của mình và vẫn công kích trực tiếp vào thần thức. Tuy Đại Diễn Quyết thần diệu vô cùng nhưng mới chỉ vận chuyển được một nửa đã bị

tiếng tiêm mình mạnh mẽ đánh tan khiến hiệu quả trợ giúp của nó trở nên nhỏ bé vô cùng.

Hàn Lập trong lúc hoảng sợ cũng không kịp nghĩ nhiều mà lập tức hét lớn một tiếng, thần thức trong đầu hần bỗng cảm thấy buốt nhói – đây chính là kết quả của việc hần tự thi triển Tinh Thần Thứ với mình khiến hần có thể tạm thời thoát khỏi sự ảnh hưởng của tiếng tiêm mình kia, tạm thời khôi phục quyền khống chế thân thể.

Nhanh chóng thúc giục pháp quyết, bên ngoài thân hần rền vang tiếng sấm, một tầng kim hồ lập tức hiện ra bao phủ quanh người, tiếp đó hai tay đen trắng phân minh khẽ vồ vào nhau.

Một tiếng nổ nhỏ vang lên, nhất thời ngũ sắc quang mang cùng hôi sắc hà quang bộc phát cuốn lấy nhau tạo thành song tầng hộ tráo bảo vệ toàn thân.

Dưới tầng tầng phòng hộ nghiêm mật như vậy thì rốt cục tiếng tiêm mình cũng đã yếu đi hơn phân nửa khi đánh vào trong thần thức Hàn Lập, thân hình hần rung lên, một lần nữa ổn định lại.

Chẳng qua ánh mắt hần khê đảo qua nơi khác thấy hai người Nguyên Dao và Nghiên Lệ đang rơi tự do từ trên không xuống, mắt thấy hai nàng sắp đập xuống đám loạn thạch thì hần không chút lưỡng lự hư không xuất ra một trảo về phía nhị nữ.

“Phộc!” một mảnh hôi hà hóa thành vô số hôi ti bắn đi, trong nháy mắt đã tới trước mặt nhị nữ, linh quang lóe lên, cả hai dưới sự bảo hộ của Nguyên Từ Thần Quang từ từ được cuốn về bên cạnh Hàn Lập.

Hàn Lập mở rộng lớp quang diễm hôi hà bên ngoài cơ thể bao phủ nhị nữ vào bên trong khiến gương mặt tái nhợt của hai nàng khôi phục vài phần huyết sắc, một lần nữa có thể tự bay lên.

Lúc này những tiếng ‘bịch bịch...’ liên tiếp ở đằng kia truyền tới, đã có hơn mười cao giai yêu vật không thể ngăn cản tiếng tiêm mình nên đã rơi thẳng xuống đất.

Tuy rằng đám yêu vật này da dày thịt béo nên cho dù rơi từ trên cao xuống không có nguy hiểm đến tính mạng nhưng chúng đều lấy tay ôm lấy hai tai lẫn lộn đau đớn. Các loại hộ thể linh quang bên ngoài thân bọn chúng không ngừng bùng lên nhưng căn bản là không có chút hiệu quả ngăn cản nào. Hàn Lập hít sâu một hơi, ánh mắt đảo qua

một nơi khác.

Chỉ thấy Kim Linh chẳng biết từ khi nào đã đứng bên cạnh Mộc Thanh, kim hoa dưới chân nàng phóng ra phiến phiến hoa ảnh đem cả hai bảo vệ bên trong, khiến hai người có vẻ không chịu ảnh hưởng nhiều của tiếng tiêm mình.

Còn về phần mỹ phụ đầu bạc toàn thân cũng được bao trùm trong một tầng âm phong mơ hồ, thân hình không hề nhúc nhích – hiển nhiên là tiếng tiêm mình không thể có ảnh hưởng đến bà ta.

Chỉ là ba người này ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm về phương xa không chớp mắt, cũng bởi tiếng tiêm mình vọng tới từ phía cuối chân trời càng ngày càng to, thiên tượng cũng theo đó mà hiện lên...

Một cự đại trùng ảnh xích hồng sắc hiện lên phía chân trời, trùng ảnh này lớn đến nỗi che kín cả nửa bầu trời, một đôi mắt kép đen như mực của nó không ngừng chuyển động, hàn quang bắn ra bốn phía. Một đôi cánh mỏng của nó lại như hai phiến quang mạc không ngừng rung lên. – Đây là hình ảnh của một con ruồi phóng lớn không biết bao nhiêu lần!

Tiếng tiêm mình khiến Hàn Lập thiếu chút nữa ăn không ít đau khổ đúng là được phát ra từ đôi cánh này, bằng mắt thường có thể nhìn thấy từng gợn sóng ba động trong không khí tán ra mọi nơi rồi biến mất, nhưng trên thực tế nó không hề biến mất mà hóa thành tiếng tiêm mình rơi vào trong tai mấy người Hàn Lập.

Với khoảng cách xa như vậy mà còn có uy lực đáng sợ, nếu đứng gần trùng ảnh kia thì căn bản không cần chiến đấu, chỉ bằng vào âm thanh phát ra từ đôi cánh cũng đủ để tiêu diệt các đối thủ có tu vị thấp.

Nhưng trùng ảnh này hiện giờ cũng không phải chỉ huy động hai cánh mà tại nơi đó còn phun ra vô số xích hồng quang trụ dày đặc như mưa cơ hồ bao phủ toàn bộ khu vực không gian phía dưới.

Tuy rằng không thể cảm nhận được uy lực của xích hồng sắc quang trụ nhưng từ xa nhìn lại, vùng không gian hồng sắc quang trụ bao phủ đã hóa thành sắc đỏ như máu. Không biết đó chỉ là phản quang hay là do quang trụ thực sự đốt cháy cả không gian.

Mà tại bên cạnh hồng sắc quang trụ hóa thành cự vồng đang có hai vật thể liều mạng né tránh đòn công kích từ quang trụ.

Hai vật thể này cũng lớn khoảng mười trượng, nhưng so với trùng ảnh che trời kia thì quả thực quá nhỏ bé khiến người ta không chú ý. Lam mang trong mắt Hàn Lập chột lóe, nhất thời thấy rõ ràng hai vật thể đang chớp động như loài quỷ mị này.

Trong đó rõ ràng là một con tử huyết khô lồi thu nhỏ mấy chục lần. Còn bộ dạng của vật thể còn lại khiến Hàn Lập chấn động không thôi!

Chương 1485: Phù Du Tộc Và Trùng Hải

Vật còn lại là một quái vật cả người tối đen như mực, trên đầu mọc ra những chiếc râu rất dài, sáu chi như sáu thanh đao.

Quái vật này không lớn hơn so với huyết hồng khô lồi là bao, nhưng trên người trải rộng lông mao cứng rắn, hai mắt hắt ra những tia hồng quang lạnh lạnh, sau lưng bốn cái cánh đang phe phẩy.

Nhưng chỉ có một đầu con quái trùng khổng lồ.

Con quái trùng này cùng tử huyết khô lồi tiến lại gần trùng ảnh, thực sự có thể chống lại tiếng tiêm mình mà vẫn bình yên vô sự, hơn nữa chúng chớp động liên tục đầy quỷ dị, từng đạo ánh sáng màu đỏ nhìn như xuyên thủng thân hình cả hai, nhưng trên thực tế chỉ là đánh trúng hư ảnh của bọn họ mà thôi.

Tử huyết khô lồi vừa tránh né đồng thời trong tay vừa xuất hiện một thanh búa lớn, từng đạo phủ mang hình bán nguyệt chém xuống tới tấp.

Con cự trùng màu đen công kích lại càng thêm quỷ dị, sáu chi chớp động liên tục đồng thời bắn ra rất nhiều đạo ánh sáng màu đen.

Công kích của hai người hơn phân nửa đều bị cột sáng màu đỏ tiêu diệt chỉ số ít thông qua cự võng nhưng vừa tiến tới cách trùng ảnh hơn mười trượng, đã bị một tầng vô hình lực ngăn cản.

"Đây là cái gì, chẳng lẽ là tồn tại cấp yêu phù!" Mỹ phụ vừa thấy trùng ảnh, nhất thời hô lên thất thanh.

"So với việc này, ta càng cảm thấy hứng thú với bản thể của Lục Túc đạo hữu." Đồng tử Mặc Thanh co rụt lại, lăm lăm trong miệng.

"Mộc đạo hữu, hiện tại cũng chưa phải lúc tranh luận việc này. Tồn tại Thiên phù cấp của Phù Du tộc gân sánh ngang với chân linh, nếu thực sự xuất hiện nơi đây, ta nghĩ rằng

không có ai có thể thoát khỏi” Mỹ phụ từ trong kinh hãi tỉnh táo lại, nét mặt nhăn nhó nói.

"Chẳng lẽ Lam tỷ tỷ nhìn không ra sao? Xuất hiện nơi này chỉ là ảo ảnh của thiên phù cấp tồn tại mà thôi. Dường như là do gã khố lỏi bị đám người Lục Túc đuổi giết sử dụng bí thuật gì đó mà triệu hồi. Ảo ảnh này một khi hao hết uy năng, sẽ ngay lập tức biến mất.

Lục Túc cùng Địa Huyết hẳn chắc chắn rất hiểu điểm này. Lúc này mới không ngừng kéo dài thời gian!" Mộc Thanh bình tĩnh dị thường nói.

"Ảo ảnh!"

Mỹ phụ đầu bạc ngẩn ra, lập tức cũng cẩn thận đánh giá hư ảnh của con bọ ruồi khổng lồ kia, một lúc sau mới thở dài, yên tâm nói:

"Đúng vậy, chỉ là ảo ảnh mà thôi, đại khái chỉ có hai ba thành uy năng của thiên phù chân chính. Hơn nữa ảo ảnh cũng không có thần niệm chủ thể, nếu không hai người Lục Túc bọn họ cũng không có cách duy trì lâu. Nhưng những công kích này cũng có điểm lợi hại. Khôi lỏi cùng Lục Túc vẫn không dám đón đỡ công kích."

"Đây là lẽ tự nhiên, cho dù chính là hư ảnh uy năng đơn thuần, thiên phù cấp tồn tại trong Phù Du tộc cũng xấp xỉ chân linh. Chúng ta làm sao có thể ứng phó!" Mộc Thanh khẽ nhếch miệng.

Hai người hiểu rõ chân tướng trùng ảnh kia, hiển nhiên không đuổi theo. Chỉ đứng tại chỗ nhìn cuộc chiến ở phía xa, chờ cho đến khi uy năng của trùng ảnh hao hết.

Hàn Lập ở một bên chú tâm lắng nghe, sắc mặt không tránh khỏi xuất hiện vài tia dị thường.

Trơ mắt nhìn sự tình phát sinh, hẳn cũng không thể làm điều gì, hiển nhiên cũng không lên tiếng.

Lúc này, Mỹ phụ đảo mắt nhìn đám cao giai yêu vật đang lẫn lộn trên mặt đất, nhúu mày, tay áo nàng rung lên.

Một đoàn ánh sáng màu đen thối quét qua, nháy mắt đã bao quanh đám yêu vật ở trong đó.

Nhất thời thần trí yếu vật tình tảo trở lại, rốt cục ngừng lăn lộn, nhưng vẫn thân thể vô lực, không thể đứng dậy.

Thấy tình hình như vậy, mỹ phụ hài lòng, một lần nữa quay đầu nhìn chăm chăm cự đại trùng ảnh ở phía xa.

Quả nhiên, như lời Mộc Thanh nói! Cự đại trùng ảnh nhìn uy lực, bên ngoài thân thể bộc phát ra những tia hồng quang chói mắt, một tiếng nổ lớn vang lên, nó đột nhiên vỡ vụn ra, cuối cùng hóa thành một đoàn quang hà đỏ đậm biến mất vô tung vô ảnh.

Cột sáng đỏ đậm cũng nháy mắt biến mất trong hư không.

Quái trùng màu đen và tử huyết khô lổ vốn vẫn đang cùng nhau tránh né cột sáng đỏ đậm cũng thờ dài một hơi, đồng thời thân hình bất động tại chỗ. Tử quang cùng hắc mang trên hai người lưu chuyển không ngừng, dần dần khôi phục nguyên khí, hai người khấn trương độn quang hướng đến chỗ đám người Mộc Thanh.

Một lát sau, tử huyết khô lổ cùng linh trùng màu đen đi tới chỗ đám người mỹ phụ.

Tuy rằng trong lòng đã sớm nhận định quái trùng chính là do Lục Túc biến thành, về mặt Mộc Thanh và mỹ phụ vẫn ngưng trọng nhìn chăm chăm quái trùng này.

Kết quả đầu vai tử huyết khô lổ chợt loé ra huyết quang, hai gã huyết bào nhân từ từ đi ra, hai người vừa rồi ẩn ở bên trong khô lổ.

Trên người quái trùng hắc mang lưu chuyển không ngừng, hình thể nhanh chóng thu nhỏ lại, linh quang chợt lóe lên, sau đó một bóng người mờ ảo hiện ra - rõ ràng là Lục Túc.

Chính lúc này, chiếc áo choàng màu đen hăn vẫn mặc đã biến mất để lộ ra khuôn mặt thật.

Hàn Lập xem xét việc lúc này, trong lòng giật thót.

Tuy diện mạo Lục Túc hiện ra một nửa nhưng khẳng định là không khác một nam tử bình thường, da thịt sáng bóng, đôi mắt màu xanh biếc, thoạt nhìn còn rất trẻ tuổi.

Đôi mắt màu xanh nhìn như đang chuyển động, làm cho người ta cảm giác lạnh

xương sống.

"Thật sự đúng là Lục Túc đạo hữu!" Mỹ phụ dài thở ra một hơi nói.

"Tại sao Lam đạo hữu đối với tại hạ còn hoài nghi?" Lục Túc ở trên cao hai tay chấp sau lưng, băng quơ nói.

"Lục Túc huynh cũng là linh trùng chi khu, không biết có quan hệ gì với Phù Du tộc hay không?" Trong mắt Mộc Thanh chợt lóe lên dị sắc, rồi lại bỗng nhiên ngắt lời hỏi trước.

"Phù Du tộc? Không biết nên trả lời nhị vị đạo hữu thế nào cho phải! Nguyên bản ta xuất thân từ bộ tộc này." Lục Túc mỉm cười, khẩu khí nhẹ nhàng băng quơ nói.

Vừa nghe lời này, sắc mặt Mộc Thanh cùng Mỹ phụ đều biến đổi sắc mặt! "Nói như vậy Lục Túc huynh từ ban đầu đã biết nơi đây nên cố ý dẫn dụ mấy người chúng ta tới đây. Không biết những khôỉ lỗi của phù du tộc này có quan hệ thế nào với đạo hữu." Mỹ phụ lạnh lùng lên tiếng.

"Điểm này, nhị vị đạo hữu có thể đã hiểu lầm tại hạ! Ta tuy rằng biết thánh địa trong tộc, nhưng năm đó tu vi ta thấp kém, không biết rõ vị trí cụ thể của thánh địa. Tại hạ đợi nhiều năm trên Địa Uyên như vậy, đã dậm chân ở cảnh giới hiện tại không biết bao nhiêu năm tháng. Nếu sớm biết Địa Uyên có thông đạo tới đây, thì không có lý do gì chờ đến bây giờ mới đưa các vị tiến vào đây. Quả thực bản nhân trong lúc vô ý mới phát hiện Địa Uyên có liên hệ với Minh Hà. Về phần Phù Du tộc, họ sẽ pháỉ khôỉ lỗi xuất hiện." Tại hạ thật không biết tình hình. Theo ta được biết, tại thánh địa này, bình thường mấy ngàn năm mới có thể mở ra một lần. Chúng ta mới tiến vào bất quá chỉ mấy trăm năm mà thôi, tình hình như vậy. Còn việc gặp phải những khôỉ lỗi này, chỉ có thể nói vận khí chúng ta thật sự không được tốt lắm. Nếu là tại hạ có quan hệ cùng Phù Du tộc, làm có thể để khôỉ lỗi tiến vào nơi đây. Thần thông của các vị đạo hữu, tại hạ cũng hiểu vài phần." Lục Túc bình tĩnh hồi đáp.

Nghe xong những lời này của Lục Túc, mỹ phụ cùng Mộc Thanh không khỏi liếc nhìn nhau.

Tuy rằng hai người đều không thể tìm ra những điều mâu thuẫn trong lời nói của hắn, nhưng hai người đều là những kẻ tu luyện không ít năm, hiển nhiên biết đối phương nói

có thật hay không, chỉ là trong lúc nhất thời cũng không cách nào tìm được lời phản bác.

"Địa Huyết đạo hữu, người cảm thấy thế nào!" Mộc Thanh khẽ quay đầu, đột nhiên hỏi hai gã huyết bào nhân.

Hai gã huyết bào nhân từ lúc xuất hiện vẫn đứng trên hai vai tử huyết khô lồi, không nói một câu. Hiện tại nghe được Mộc Thanh hỏi, trong mắt hai gã huyết bào nhân chợt lóe lên huyết quang, liếc nhìn nhau, một người trong chúng thản nhiên nói:

"Tại hạ cảm thấy được Lục Túc huynh không phải đang nói dối. Biết rằng thời gian Lục Túc huynh ở trên Địa Uyên tuy rằng không phải dài nhất, nhưng là cũng không phải ngắn. Quả thực Lục Túc huynh chẳng cần làm chuyện mờ ám. Chẳng lẽ nhị vị đạo hữu muốn trở về sao? Chúng ta đã đắc tội Phù Du tộc, không thể lấy được Minh Hà thần nhũ, nhị vị có thể sẽ cam tâm?"

Huyết bào nhân vừa nói, vừa đứng bên Lục Túc.

Thấy bộ dạng huyết bào nhân như vậy, Mộc Thanh cùng Mỹ phụ không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Một lúc sau, thần sắc mỹ phụ thay đổi một chút, nở nụ cười nói:

"Nếu Địa Huyết đạo hữu đã nói như thế, lão thân cùng Mộc đạo hữu hiển nhiên cũng tin tưởng Lục Túc huynh. Bất quá, nếu Phù Du tộc đã biết trong thánh địa không ổn, vì sao không phái thật nhiều nhân thủ hoặc là cấp bậc kim phù cao giai lại đây như vậy chẳng phải chúng ta khó lòng mà chạy thoát."

"Nói rất hay, chỉ sợ là Phù Du tộc tuy rằng phát hiện dấu vết lần trước của chúng ta, nhưng không nắm được chính xác thời điểm lần sau được tiến hành vào lúc nào, cho nên không thể phái người canh gác quanh năm suốt tháng. Mà nơi này tuy rằng là thánh địa của Phù Du tộc, người bình thường của Phù Du tộc không thể tùy ý bước vào. Nếu cố tình xâm phạm, nhẹ thì tu vi đại lui, nặng thì chết ngay tại chỗ. Nếu gặp phải trùng hải đại quân, hắc...hắc... Chỉ sợ chúng ta ngay cả xương cốt cũng không còn." Lục Túc bỗng nhiên lộ ra một tia kỳ quái, nói.

Vừa thấy nhắc đến "Trùng hải", Mỹ phụ rung mình, lập tức cười lên ha hả, đáp lại:

"Lục Túc huynh cần gì phải trêu chọc chúng ta như vậy, mặc dù Phù Du tộc ở Linh Giới không có tiếng tăm lắm, thậm chí rất ít có người biết đến. Nhưng đối với các tộc lân cận mà nói, uy lực của Phù Du tộc sánh ngang tầm với mấy đại tộc trong Linh Giới. Phù Du tộc cần gì phải xuất ra đại quân trùng hải."

"Đúng vậy, theo tiêu chuẩn được biết, Phù Du tộc xuất động trùng hải cố nhiên ngay cả chân linh cũng phải tránh lui một phần, nhưng làm như vậy cũng sẽ đả thương nguyên khí quá nửa bản tộc. Nếu không có tầm ảnh hưởng lớn nguy hại đến sự sống chết trước mắt, tuyệt không sẽ dễ dàng xuất quân." Ánh mắt Mộc Thanh chợt lóe lên, sau đó trấn định lại, phân tích rõ ràng.

"Hắc hắc, không thể tưởng được nhị vị đạo hữu hiểu biết không ít về Phù Du tộc chúng ta. Đúng vậy, đối phó với chúng ta chỉ cần một gã thiên phù cấp tồn tại là quá đủ. Quả thực không cần làm những việc thừa thãi kia. Chúng ta nên nhanh chóng nắm bắt lấy cơ hội này. Phù Du tộc cho dù muốn phái người đến, nhưng tiến tới nơi đây cũng không phải dễ dàng, ít nhất cũng phải mất mấy tháng. Thời gian này cũng đủ để chúng ta tìm được thần nhũ, tìm đường quay trở về. Lúc này, chúng ta cố nhiên bị quỷ vật mai phục. Nhưng cao giai quỷ vật tại Minh Hà cũng bị đánh chết không ít. Lộ trình sau này chắc chắn sẽ thoải mái hơn."

Hiện tại trong tay các người còn có âm binh cùng khôi lỗi còn có thể sử dụng?" Ánh mắt Lục Túc đảo qua mọi nơi, trầm giọng hỏi.

Chương 1486: Âm Thủy Quỷ Tinh Và Ngũ Long Trát

"Bị quỷ vật đánh lén, tuy rằng động tác của ta rất nhanh nhưng thu hồi khôi lỗi cũng không kịp." Một gã huyết bào nhân nói.

"Lão thân thấy tình hình ngày càng tồi tệ. Chẳng những mấy con quỷ vương bị khôi lỗi đả thương rất nặng, toàn bộ âm binh cũng bị Lục Túc huynh thi triển phong thuộc tính thần thông tiêu diệt." Mỹ phụ đầu bạc khẽ thở dài.

"Lam đạo hữu hà tất phải nói như vậy! Tuy rằng lúc trước chúng ta có giao ước, đạo hữu chỉ cần luyện chế tám ngàn quỷ binh. Nhưng đạo hữu đã mang theo âm khí tinh thuần, số lượng không chỉ có bằng ấy. Chắc hẳn đạo hữu đã luyện chế ra một ít âm giáp huyền quỷ. Tình hình hiện tại đã như vậy, cũng không phải là quá tệ." Trong mắt Lục Túc chột lóe lên tia sáng, âm trầm nói. Mỹ phụ đầu bạc nghe những lời này, ngẩn ngơ một lúc, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ.

"Không thể tưởng được Lục Túc huynh cũng biết việc này. Đúng vậy, lão thân vì lo xa cho nên luyện chế ra năm trăm quỷ binh tinh nhuệ, tuy rằng số lượng không nhiều, nhưng thực lực mỗi quỷ binh so với âm giáp huyền quỷ hơn hẳn một bậc."

"Tốt lắm! Lộ trình về sau, dù có gặp phải nguy hiểm cũng không còn đáng ngại bởi đã có số khôi lỗi còn sót lại cùng với mấy trăm âm binh hỗ trợ. Ta không biết các vị đạo hữu còn có tính toán gì khác không, nhưng mục đích cuối cùng là lấy mình hà thần nhũ. Chúng ta mau chóng chuẩn bị hành trang. Các người nghĩ xem nên hành động như thế nào?"

Tại hạ sẽ không mấy may quan tâm, nhưng ai đến đây cũng có mục đích từ trước đó. Tốt nhất các vị không cần phân tâm những việc khác, cũng không cần tính toán những việc nhỏ nhặt. Nếu không đừng trách tại hạ không nể mặt." Ánh mắt Lục Túc đảo qua trên mặt ba người còn lại, vẻ mặt hằn tràn ngập một tia uy hiếp.

Thần sắc Mỹ phụ đầu bạc khẽ động, Mộc Thanh không chút thay đổi sắc khí, huyết quang trong mắt hai gã huyết bào nhân chột lóe lên. Tất cả đều không tỏ vẻ gì khác

thường, giống như chưa từng nghe những lời vừa rồi của Lục Túc.

Lục Túc thấy mấy người không có biểu hiện gì, một tay phát lên, miệng hô khẩu hiệu: "Xuất phát."

Lúc này, hần hóa thành một đoàn ánh sáng màu đen, hướng về phía mục tiêu.

Phía dưới cách hơn mười trượng, cao giai yêu vật cũng động quang theo.

Hai gã huyết bào nhân thấy vậy, bốn ống tay áo chạy run lên, vô số những điểm đen từ trong tay áo bay ra, trong nháy mắt rơi xuống đất, bộc phát ra những ánh hào quang đa sắc màu, rồi hóa thành một đám khô lồi lõm bộ dạng khác nhau.

Đám khô lồi này hiển nhiên là do hai gã huyết bào nhân lưu lại!

Chẳng những mỗi người hoàn chỉnh như mới mà còn tinh xảo diệu kỳ.

Lúc này, mỹ phụ đầu bạc cũng giương tay lên, tung lên một túi da màu đen đồng thời sử dụng pháp quyết thúc giục liên hồi.

Túi da này quay tròn trên không trung rồi hạ xuống, miệng túi nhất thời đảo ngược lại, từ bên trong túi, một cơn lốc xoáy ầm ầm lao ra, bụi bay mù trời, một đội hắc giáp quỷ binh hiện ra.

Bộ dạng của đám quỷ binh chiến giáp so với âm giáp huyền quỷ lúc trước không kém là bao nhiêu, thoạt nhìn chúng có khi còn chắc chắn hơn vài phần, hơn nữa về hình thể đám quỷ binh này so huyền quỷ còn cao lớn hơn hẳn. Từ đằng xa nhìn lại, trông chúng dữ tợn dị thường!

"Đi!"

Tiếng mỹ phụ phân phó, ngay tại lúc đó đám quỷ binh tạo thành một vòng tròn, hóa thành một mảng mây mù tối đen, cuồn cuộn lao về phía Lục Túc. Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ kiên trì đi theo Hàn Lập. Đám khô lồi cũng bay lên không trung, đủ loại linh quang bao vây lấy tầng trời thấp. Tất cả tử huyết khô lồi bay lên, hai gã huyết bào nhân vẫn đứng vững trên vai.

Thấy tình hình như vậy, Mộc Thanh lạnh nhạt, liếc nhìn Hàn Lập, bàn chân đạp lên

kim hoa, hóa thành một đạo độn quang bắn nhanh đi.

"Hàn đạo hữu, chúng ta cùng trở lại!" Ánh mắt Hàn Lập thoáng nhìn, chỉ thấy Kim Linh tựa hồ cười nhạt, nói. Bộ dạng cùng tiến cùng lui với hắn. Sắc mặt Hàn Lập không hề biến dạng, hắn gật gật đầu, một luồng ánh sáng màu xanh bao quanh thân hiện lên, hóa thành một đạo thanh hồng. Kim Viên cười khe khẽ "hắc.. hắc..", cũng hóa thành đạo kim quang theo sát phía sau. . . . .

Mấy ngày sau...

Ở sâu trong Minh Hà chi địa, xuất hiện đám quỷ vật với nhiều hình dạng khác nhau, chúng đang lăng lạng đứng trước cửa một thạch động.

Đám quỷ vật này bị một tầng khói nhẹ bao vây, bên trong chính là một ảnh tử mờ ảo, ngoài ra còn có một khung xương lớn, ước chừng cao vài trượng. . . . . cái này đã từng giao thủ với Hàn Lập, gạt bỏ qua quỷ nữ áo bào trắng mà đi, rõ ràng chúng không phải cụt tay cụt chân, chỉ là hơi thở cực trên người kỳ yếu.

Ngay cả quỷ nữ kia làm cho Hàn Lập cảm thấy khó giải quyết, đột nhiên một cánh quỷ nữ áo bào trắng kia thu lại trong ống tay, không cánh mà bay, biến thành quỷ nữ cụt một tay.

Bộ dạng quỷ vật này rõ ràng đều rất chặt vật, bên trong quỷ vật này có một gã mặc chiến giáp màu đỏ, trên mặt cũng mang chiến giáp. Rõ ràng đó là huyết giáp khô lồi trong Phù Du tộc.

Nhìn bề ngoài, gã khô lồi này so với huyết giáp khô lồi bình thường không có gì khác nhau, nhưng ánh mắt quỷ vật bốn phía nhìn khô lồi lại ẩn chứa vài phần kính sợ, hơi chút e ngại.

Khô lồi này đứng trước nhiều cao giai quỷ vật như vậy, thân hình vẫn không nhúc nhích, nhìn cửa động trước mắt thâm thúy dị thường, ánh mắt chớp động liên tục.

Lúc sau, một tiếng thở dài từ sâu trong động quật truyền ra, cùng với tiếng thở dài này một thanh âm già nua: "Các hạ thân là sứ giả Phù Du tộc thế mà lại tìm tới lão phu, chẳng lẽ các hạ tìm lầm người sao?" Vừa nghe lời này, thần sắc quỷ vật trước cửa động lập tức tiêu điều, trong mắt tên huyết giáp khô lồi xuất ra một tia sáng kì lạ, đồng thời

mở miệng:

"Tiền bối, tại hạ làm như thế cũng là bất đắc dĩ. Lần này, phá giới xâm nhập thánh địa, ở phía xa một đám người cứ quấy nhiễu ở ngoài. Trong đó có bốn năm tên tướng đương với thiên phù cấp tồn tại. Ngoại trừ ta thoát được, mấy gã khôỉ lỏi hóa thân khác đều đã bị hủy, cho dù ta đã phát ra tin tức cầu viện. Nhưng muốn mở ra thánh địa nhanh nhất cũng phải nửa năm. Thời gian dài như thế, chỉ sợ những người này đã sớm trốn thoát. Hy vọng tiền bối nghĩ đến giao tình bấy lâu nay cùng bản tộc, ra tay tương trợ một phen ... ..!" Huyết giáp khôỉ lỏi khom lưng cung kính.

"Hừ! Trước kia, lão phu cùng Phù Du tộc từng có giao ước, chỉ cho người mượn thánh địa sống tạm một thời gian mà thôi, không phải đi nhờ vả Phù Du tộc. Nếu tính thù lao, lão phu năm đó sớm trả nợ. Lần này tiến vào Minh Hà chi địa, các người muốn ta triệu tập đám quý vật hiệp trợ, ta cũng miễn cưỡng đáp ứng rồi. Bây giờ còn bảo ta tự mình ra tay giúp các người diệt địch, các người đúng là được đà lẩn tới?" Thanh âm già nua “hừ” một tiếng, chấn động cả động quật, có vẻ cực kỳ bất mãn.

"Khương tiền bối, vân bối cũng không biết ngài từng có giao ước gì cùng bản tộc, nhưng với thân thông của tiền bối đối phó mấy người này là việc quá nhẹ nhàng. Nếu tiền bối thật sự cảm thấy được không tiện ra tay, thì có thể cho vân bối mượn ngũ long trát được chứ." Ánh mắt khôỉ lỏi chuyển động vài cái, liền nói.

"Ngũ long trát là bảo vật chí tôn hạng nhất hạng nhì của lão phu, lão phu làm sao có thể cho người mượn. Ngày đó, lão phu vì tiến vào Minh Hà chi địa, hướng tới mấy vị trưởng lão trong tộc, trả giá cũng không ít." Lão giả tựa hồ nhớ lại chuyện cũ, thanh âm lạnh lùng.

Trong lòng huyết giáp khôỉ lỏi đột ngột thoáng chút do dự, một tay sờ trên người lấy ra một cái bình nhỏ tối đen lớn bằng ngón tay cái, tình xảo dị thường.

"Trước khi vân bối xuất phát, các trưởng lão trong tộc ban thường cho ta cái bình nhỏ này. Đây là “âm thủy quỳ tinh” Tại hạ nguyện ý dùng vật này để đổi lấy tiền bối ra tay giúp sức một lần." Huyết giáp khôỉ lỏi cẩn thận đặt chiếc bình xuống.

"Âm thủy quỳ tinh!" Y ngưng trọng một hồi, tựa hồ có chút giật mình!

"Vật ấy hơn mười vạn năm mới có thể hình thành, khó mà tìm thấy tại Linh Giới, có

thể xem như bảo vật quý hiếm." Khôi lỗi cảm nhận được đối phương đang do dự, trong lòng bình tĩnh lên tiếng.

"Sưu" một tiếng, từ trong động quạt, một cổ hắc hà bay ra tốc độ cực, cuốn lấy chiếc bình nhỏ đem vào trong động quạt khiến huyết giáp khôi lỗi chỉ kịp ngược nhìn!

"Không sai, đây đúng là “âm thủy quỳ tinh”, xem ra các người đã sớm có tính toán với lão phu." Một lát sau, thanh âm già nua lại truyền ra, nhưng lần này trong thanh âm ẩn chứa một tia cao hứng."

“Vây là tiền bối đã đáp ứng nguyện vọng!" Huyết giáp khôi lỗi trong lòng vui vẻ.

"Ta sẽ đáp ứng! Nhưng.... ta từng có giao ước với các trưởng lão trong tộc trấn áp âm khí tại đây. Trong thời gian này, âm khí chi nguyên tại đây không ổn định cho nên ta không thể rời đi. Vì thế cho người mượn ngũ long trát của ta!" Lão giả thoáng do dự, sau mới cất tiếng nói.

"Đa tạ tiền bối! Có ngũ long trát trong tay! Văn bối một mình có thể diệt năm tên thiên phù cấp tồn tại." Huyết giáp khôi lỗi mừng rỡ nói.

“Đã xong, vậy tiếp nhận bảo vật đi!"

Trong động quạt tiếng quát của lão giả cũng thật lưu loát, một đạo ngân quang theo bên trong bắn ra, rồi lóe lên dừng lại khoảng không trước mặt huyết giáp khôi lỗi. Huyết giáp khôi lỗi vội vã ngưng thần nhìn nhận.

Chỉ thấy một trát đao màu trắng bạc trôi nổi trên không trung, ngoài trừ mặt ngoài sáng bóng như gương, còn lại không thấy một tia kỳ diệu nào.

"Tiền bối, cái này. . . . . cái này thật sự là ngũ long trát?" Huyết giáp khôi lỗi nhận lấy trát đao, cẩn thận quan sát kỹ càng, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc."Hắc hắc! Như thế nào, người còn sợ lão phu lừa gạt sao?" Lão giả phát ra một tiếng cười lạnh.

"Không dám! Chỉ là trát đao này. . ." Huyết giáp khôi lỗi trong lòng rung mình, vội vàng giải thích hai câu. Đúng lúc này, trát đao rung lên trong tay, bỗng nhiên làm chấn động năm ngón tay rồi bay vút khỏi tay.

Bảo vật xoay quanh trong không trung, toả ra ánh hào quang tiếp theo một tiếng

thanh minh long ngâm hậu hư ảnh giao long ngũ điều khổng lồ ở trát đao từ từ hiện lên với nhiều sắc màu trong không trung, giương nanh múa vuốt, thanh thế kinh người.

"Năm đó, lão phu đi du ngoạn ở đại lục khác, chiếm được khi chém giết ngũ điều đại thần thông ác giao, dùng thi cốt của chúng cùng tinh hồn cô đọng mà tạo nên vật chí bảo. Khi luyện chế đi ra nó, liền đi lên vạn linh bảng, thành thử lại là vật dẫn đầu thông thiên linh bảo." Thanh âm già nua ngạo nghễ nói.

"Vân bối không hiểu hết tác dụng đã khiến tiền bối chê cười! Sau khi vân bối diệt trừ vài tên kia từ ngoài đến, lập tức sẽ đem nguyên vẹn bảo vật trả lại tiền bối!" Huyết giáp khô lổ nhìn trát đao uy lực khác thường liền mừng rỡ vô cùng, không còn hoài nghi nữa, vội vàng bấm tay niệm thần chú nhất thời biến hóa trát đao thành một đạo ngân hồng, nhập vào trong tay áo.

Chương 1487: Không Chế

Ta đã sớm tu luyện tâm thần hợp nhất luyện chế ra Ngũ Long Trát, cho dù phá không mang ra đây thì ta cũng tự động thu hồi.

Ta có thể cho người mượn bảo vật, để phát huy ra toàn bộ uy lực, thế nhưng không phải ai cũng làm được, người cũng thế không thể tự làm được. Huống hồ người chỉ là phụ thể của khôỉ lỏi chi khu.

Ta truyền cho người một môn pháp quyết, dùng chính thần niệm để phát ra uy lực kể cả Ngũ Long Trát vẫn nằm trong tay. Tuy rằng uy lực được phát ra trong thời gian ngắn cũng đủ để đối phó với người ngoài.

Nhưng để sử dụng pháp quyết này, thần niệm của người phải bám chặt vào khôỉ lỏi, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến chính bản thể. Người còn muốn làm nữa không? Thanh âm lão giả lên tiếng hỏi thêm một câu nữa.

Nghe tới đây, hai mắt khôỉ lỏi chợt lóe lên, một lát sau nói: “Nếu tại hạ không thể cản đoàn người ngoại lai kia, cho dù bình yên trở về Phù du tộc thì chắc chắn cũng bị trọng phạt, văn bối tình nguyện xuất ra thần niệm hợp lại một phen.”

“Tốt lắm, người có thể nghĩ như thế thì tốt. Nghe đây, ta sẽ trực tiếp đem khẩu quyết truyền cho người.” Lão giả cười khà khà, tiếp theo không còn nghe thấy âm thanh gì nữa.

Huyết giáp khôỉ lỏi nhãn quang chớp động không ngừng, biểu lộ sự trầm ngâm chú ý lắng nghe.

Một lát sau, khôỉ lỏi thở dài một hơi, quay mặt vào phía trong hang động vái một cái rồi nói cáo từ:

“Đa tạ tiền bối đã truyền thuật pháp, văn bối không thể ở lâu, hiện tại phải lên đường rồi.”

“Chậm đã, ở đây ta có lọ đan dược cho quý vật uống vào, thứ này sẽ giúp quý vật

hồi phục nguyên khí, bọn chúng có thể trợ giúp người một tay. Lão phu cũng không tiện giải thích thêm cho người.”

Lão giả vừa dứt lời, một cổ quái phong từ trong hang động cuộn ra, biến mất trước mặt khôỉ lồi, ngay tức khắc xuất hiện một chiếc bình ngọc màu trắng.”

Huyết giáp khôỉ lồi thấy vậy tự nhiên mừng rỡ, rồi cầm lấy cái bình ngọc màu trắng cất đi, sau đó xin cáo lui. Quỷ vật cũng lặng lẽ đi theo khôỉ lồi ra phía ngoài.

Cùng lúc đó...

Lục Túc dẫn đầu đám người đang đi qua một khu rừng hoang vu, điêu tàn. Tại khu rừng đó đoàn người trông thấy rất nhiều hài cốt . ..

Thoạt nhìn bộ xương khô kia giống như bộ hài cốt của một con quái trùng. Hai chi trước lớn một cách dị thường, trông to lớn như hai thân cột. Một tầng khí mờ ảo bao trùm lấy toàn bộ mọi người, nhưng đoàn người vẫn tiến thẳng tới tầng trời thấp chỗ có đám khôỉ lồi cùng âm binh.

Lục Túc và đoàn người vì không muốn hao tổn pháp lực nên đã không ra tay, nhưng lúc này khôỉ lồi cùng đám quỷ binh lại dùng các kế tấn công đón đầu không chút khách khí.

Một đạo mang kiếm khí theo các luồng gió mạnh từ trên cao vụt chém xuống bộ xương khô lúc nãy, làm từng mảng xương vỡ ra, xuất hiện một cảnh tượng rất kỳ lạ!

Bất luận đó là bộ xương bị phá hủy bởi lực tác động nào, thì ngay cả khi vỡ vụn thành nhiều mảnh nhưng lại nhập phía dưới khôỉ mộc trong rừng, bỗng nhiên ngay tức khắc nó tự sắp xếp lại hình dạng giống như lúc đầu. Sau đó lại bay vụt lên không trung một cách hùng hổ. Những cái đó giống như là chưa chết. Hàn Lập đang đứng trong một đội ngũ, chưa ra tay, nhưng khi thấy cảnh tượng vừa rồi, thần sắc hơi khẽ động.

May mắn hơn, trong đội ngũ còn có khôỉ lồi mà đa phần là quỷ binh ở đó, nếu thấy bất cứ vật gì thì giết ngay lập tức không cần do dự, tránh không được. Trước đó đám người Lục Túc nhất định phải mang rất nhiều khôỉ lồi và âm binh đi ra.

Thanh âm vang lên “âm.. âm”, đám khôỉ lồi cùng âm binh mất nửa ngày mới có thể

ra khỏi khu rừng khô hoang vu chết chóc đó.

Chỉ cần một con ruồi nhỏ bay ngang qua khu rừng này cũng không sống sót, hài cốt trùng thú bị đánh nát rơi xuống mặt đất tại bìa rừng, lập tức đã hóa thành đám mây bụi màu vàng, biến mất vô tung vô ảnh.

Mặt khác, nhìn khung xương đường như có linh tính, lập tức đứng lên bước đi rồi quay trở lại hướng khu rừng chết chóc đó.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng không khỏi âu lo, thấy rất kỳ lạ! Khẳng định khu rừng khô mộc này chắc chắn có điều gì đó rất bí mật. Nếu không dám người Lục Túc đã không một lòng chạy đi như vậy, Hàn Lập có ý muốn đến bìa rừng tra xét một phen.

Đoàn người bay được một lúc không xa, phía trước xuất hiện thấy một cái hồ nước lớn đen ngòm, mặt hồ sóng uốn lượn đen như mực, sương mù dày đặc, làm mờ ảo những tán lá xanh biếc cho thấy đó không phải là nơi tốt.

Nhưng Lục Túc đi phía trước không chút để ý, người dẫn đầu đội liền đi thẳng vào trong đám sương mù đó.

Không bao lâu sau, hết sương mù rồi đến tiếng động, tiếng nói âm vang vọng lại....

Một tháng sau...

Trong hàng trăm khô lồi, một số trường hợp bị tổn thương đều không còn. Lục Túc cùng đoàn người nhìn từ xa xa thấy được một ngọn sơn mạch màu xám hiện lên. Cuối cùng cũng đã tới được ngọn núi nơi có ấn dấu mình hà thần nhũ.

Lúc này, toàn bộ đoàn người ngoại trừ Mộc Thanh, Lục Túc, quý vương và mấy con cao giao yêu vật cũng không có mấy. Hiển nhiên hai người Hàn Lập và Kim Linh vẫn bình yên vô sự.

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ hai cô nương trên đường đi tuy mấy lần gặp nguy hiểm nhưng do đi cùng Hàn Lập và được hãn giúp đỡ, nên cũng chỉ bị thương nhẹ. Cuối cùng cũng không bỏ mạng trên đường.

Đoàn người chỉ còn cách ngọn sơn mạch khoảng trăm dặm thì ngừng lại. Vài tên quý vương thần sắc mệt mỏi, tụ tập lại ngồi, trao đổi những gì sẽ xảy ra tiếp theo. Hàn

Lập nhìn núi non từ xa xa trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp. Phần sau của lộ trình, có chút ngoài đoán trước của hắn bởi vì Minh Hà chi địa là nơi hết sức nguy hiểm, chính hắn luôn tìm mọi phương pháp để có cơ hội thoát khỏi phiền toái của đám người đi cùng.

Nhưng hắn lại không nghĩ tới một mặt quan trọng khác, lộ trình phía sau còn gặp nhiều biến cố không nhỏ. Nếu không có mấy tên quý vương có kinh nghiệm dẫn đường thì sẽ gặp nguy hiểm hơn. Hơn nữa Kim Linh người này tinh thông, lanh lợi hơn khi, dường như cũng phải tới nghe chỉ thị của Mộc Thanh. Bên trong ắt hẳn có nội tình, một tắc không rời khỏi Hàn Lập, càng làm cho Hàn Lập tự hỏi chính mình, hắn cũng phát hiện ra rằng linh vương này cũng tinh thông. Cho dù hắn muốn nghĩ sử dụng phương pháp bí mật gì cũng khó lòng thoát khỏi sự giám thị của đối phương.

Đương nhiên hắn luôn là người rất cẩn thận trong lời nói, hắn cũng có thể sử dụng thần diệu hoá thanh phù để che dấu, lấp lửng sự tinh thông. Mặt khác, đối phương nghĩ muốn cũng không thể bài trừ linh phù này.

Dù sao pháp lực của hắn cũng được tăng cường, sau khi thi triển linh phù, thuật ẩn nấp hiệu quả hơn lúc trước.

Không mang theo hai cô nương Nguyên Dao và Nghiên Lệ, cho nên tứ đại quý vương cũng không hiểu rõ ràng ẩn ký. Như trong lời nói uy lực của hắn toát ra. Từ xa, Hàn Lập nhìn ngọn sơn mạch màu xám, trong lòng không khỏi cân nhắc.

Theo lời đám người Lục Túc, cái đó gọi là “Minh Hà thần nhũ” nên ở chính giữa ngọn sơn mạch. Tuy rằng đám người Mộc Thanh không tiết lộ thần nhũ có giá trị hữu dụng thế nào. Nhưng ngay cả Lục Túc chính vì điều này mà bất chấp nguy hiểm tiến nhập nơi đây thì phải biết rằng thần nhũ thực sự là báu vật quý hiếm.

Minh Hà chi địa hiển nhiên là thánh địa của phù du tộc, thì chỗ này chính là thiên tài địa bảo phụ trợ, hiển nhiên cấm chế nơi đây thật mạnh, chẳng lẽ còn nghi ngờ đó không phải là kho báu.

Không biết nơi đây sẽ bố trí loại cấm chế đáng sợ nào, chắc chắn có cái gì đó lợi hại hơn bảo hộ cho thần nhũ.

Trong lòng Hàn Lập luôn luôn cảnh giác, bỗng nhiên trong đám quý vương đang trò chuyện, có một tên yêu vương nhìn lại.

Chỉ thấy đám người Lục Túc đang đi về phía hắn ta. Thần sắc trên khuôn mặt bọn họ rất khác nhau, hơn nữa thấy có dấu hiện bức bối, dường như có tranh chấp.

Mộc Thanh lắc đầu liên tục, Lục Túc với đôi mắt kép chớp lia lịa trên cái mũi nhọn. Trên mặt hiện ra sự khốc liệt, vẻ phần mỹ phụ đầu bạc có vẻ đồng tình. Nhưng thật ra gương mặt hai gã huyết bào nhân đã bị huyết quang che đậy, không thấy vẻ mặt của chúng. Phía bên kia, bọn quý vương vẫn đang nói chuyện với nhau, một mặt liếc mắt nhìn về phía hắn. Trong lòng Hàn Lập trùng xuống, yêu vật này đang bàn luận tới đáng vẻ của hắn!

Tuy rằng hắn không biết nội dung cuộc nói chuyện, nhưng giờ này mà đề cập tới hắn chắc chắn là có chuyện gì đó chẳng lành.

Hàn Lập cố đè nén sự bất an trong lòng xuống, ánh mắt lại nhìn về phía sơn mạch đằng xa, ánh nắng chiếu xuống thật đẹp.

Thời gian ước chừng ăn hết một chén cơm, Hàn Lập đột nhiên nghe được âm thanh lạnh lùng của Lục Túc.

“Hàn đạo hữu, người lại đây một chút, ta có chuyện cần người đi làm!”

Hàn Lập nhấp nháy môi, thân hình chuyển động, từ từ lướt tới.

“Không biết các vị tiên bối có gì giao phó?” Hàn Lập vừa đến chỗ đám người Lục Túc, Mộc Thanh, hai tay liền nắm chặt, bình tĩnh hỏi.

Hàn Lập đảo mắt qua thấy Lục Túc với đôi mắt kép không chút cảm xúc, Mộc Thanh cùng mỹ phụ đầu bạc cũng với thái độ đó rất khó coi.

“Hàn đạo hữu người hãy xem xem vật này đi!” Bỗng nhiên Lục Túc vung tay lên, trong tay thả ra một viên châu màu đen mờ mờ, để Hàn Lập nhìn cho kỹ.

Hàn Lập vừa thấy vật ấy ngẩn người ra, vật này rất quen thuộc, nhưng vẫn ngừng thần xem xét kỹ vài lần nữa.

Chương 1488: Càn Khôn Phiền Cùng Minh Lôi Thú

Lục Túc nhìn Hàn Lập suy xét tình hình cũng lộ ra vẻ vừa lòng. “Đây là nhần châu mãnh thú, là một bảo vật ta lấy được trước kia. Đáng tiếc bảo vật này cùng bốn thân công pháp xung đột, không thể dung nhập trong cơ thể. Chỉ có thể đem luyện thành nhiệp hồn dị bảo”. Lục Túc có điểm đáng tiếc, nói.

“Lục Túc Huynh! Tiểu tử này tu vi không cao, nhưng thần thông có chút quý dị, người có tin chắc khống chế được không? Ta cùng Mộc đạo hữu, đã nhần nại tha cho ma phần chi vật, hy vọng không xảy ra sai lầm.” Mỹ phụ đầu bạc nhìn Hàn Lập mở miệng nói. Trên mặt nàng hiện ra vẻ phẫn nộ.

“Lam đạo hữu yên tâm. Thử liệt thú này tồn tại, chúng ta có thể so sánh nó ngang với chân long. Dùng nó phá diệt pháp mục luyện chế nhiệp hồn dị bảo. Không chỉ là một hoá thần cấp tồn tại mà hơn thế còn bị chính khoả châu tồn tại trong người chấn trụ thần hồn do đó chỉ có thể ngoan ngoãn chịu trời. Nếu đạo hữu không tin, có thể tự mình thử nghiệm một phần uy lực của khoả châu này.” Lục Túc có vẻ tự tin dị thường.

“Đạo hữu đã nói thế, bọn ta như thế nào không tin. Chỉ là thiếp thân vẫn cảm thấy rất đáng tiếc, vì ma phần chi vật, ta cùng Lam tỷ tỷ đã tâm huyết chuẩn bị. Hiện tại, đều vô dụng.” Mộc Thanh lại thở dài một hơi, cười khổ.

“Cái gọi là ma phần, bất quá là vì năm đó mấy ma đầu bên ngoài vô ý xâm nhập Minh Hà chi địa, ngay lúc đó, bị các trưởng lão của Phù Du tộc liên thủ đánh chết, thuận tay mai phục tại nơi đó mà thôi. Mấy ma đầu bên ngoài, thần thông đúng là không thể tưởng tượng được. Về phần bảo vật, các người xác nhận thi thể của chúng trải qua nhiều như vậy năm, âm khí cũng dịu bớt đi, chỉ là mỗi ta có đặc thù bộ vị tự hành thông linh mà thôi. Tuy rằng bảo vật này có công dụng không nhỏ nhưng làm sao có thể đem ra so sánh với thần nhũ. Chớ quên rằng chỉ cần ăn vào thần nhũ, có thể làm cho thân khu biến thành thông linh chi thể, về sau khống chế thiên địa nguyên khí có thể tăng gấp bội lần. Kể từ đó, chúng ta tu luyện thành công thực không phải mộng tưởng. Vận khí tốt, nói không chừng thực sự có cơ hội phi thăng tiên giới.” Nhân quang Lục Túc chớp động không thôi, nói.

“Việc này không cần đạo huynh nói, tiểu muội cũng hiểu được. Nhưng ma phần chi vật đối với ta mà nói cực kỳ trọng yếu, nếu không ta lại như thế nào tiêu tốn nhiều tâm tư mượn sức Hàn tiểu tử.” Mộc Thanh có chút bất đắc dĩ.

“Mặc kệ bảo vật kia đối với Mộc đạo hữu trọng yếu như thế nào, hiện tại chúng ta muốn nhân cơ hội ở Phù Du Tộc viện binh để đoạt bảo vật, chỉ có sử dụng thủ đoạn này mới có thể mau chóng bài trừ cấm chế, đồng thời dẫn dụ Minh Lô thú. Hay là Mộc đạo hữu nguyện chiếm ma phần chi vật mà tính toán buông tha cho thần nhũ.” Lục Túc nhìn Mộc Thanh khẩu khí lạnh lùng.

“Thần nhũ? Ta đương nhiên không buông tha! Hai người sao có thể nghĩ như vậy.” Mộc Thanh vẫn hạ định chủ ý.

“Việc này thì đúng rồi, nói sau, Hàn tiểu tử dẫn dắt Minh Lô thú rời đi. Không biết sẽ ra sao, vạn nhất mạng lớn không chết thì Mộc đạo hữu vẫn còn cơ hội đoạt ma phần chi vật.” Một gã huyết bào nhân cười khà khà mở miệng nói.

“Hừ, Minh Lô thú tung hoành, mà hãn vẫn có thể tìm kế trốn chạy, thật đúng là phúc lớn, mệnh lớn. Bất quá Địa Huyết lão quái. chúng ta vừa rồi chỉ nói chế trụ Hàn tiểu tử. Tại sao ngay cả hai nha đầu của Lam đạo hữu môn hạ người cũng chế trụ.” Mộc Thanh “hừ” một tiếng. Sau đó, ánh mắt đảo qua trên người huyết bào nhân. Về mặt Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ không biểu hiện gì.

“Mộc muội muội, không cần kinh ngạc. Là ta truyền âm cho Địa Huyết đạo hữu chế trụ hai nha đầu kia, dù sao thì tiểu tử kia cũng không còn công dụng. Nếu mặc kệ hai nha đầu kia chạy loạn khắp nơi, chỉ sợ sẽ có phiền toái. Tinh thuần âm khí trên người các nàng cũng vừa đúng lúc trợ giúp lão thân luyện hóa thần nhũ.” Mỹ phụ đầu bạc nói không sao cả.

Mộc Thanh vừa nghe lời ấy, miệng im bặt không nói gì.

“Nếu mọi người đã chế trụ chúng thì húng ta tiếp tục thực hiện kế hoạch thôi.

Trước tiên, chúng ta cần hợp lại lại để bài trừ cấm chế, sau đó tiếp tục chế trụ Hàn tiểu tử thả ra Tích Tà thần lô dẫn dụ Minh Lô thú tới ao đầm bên cạnh. Có như vậy, chúng ta mới có thể thuận lợi đoạt được thần nhũ.” Lục Túc nói.

“Minh Lôì thú cũng không phải đồng tiểu, Tích Tà thần lôì thực có thể dẫn con thú này rời đi chứ? Đừng để trộm gà không được còn mất năm gạo.” Mỹ phụ đầu bạc lại cẩn trọng hỏi lại một câu.

“Minh Lôì thú thích nhất là nuốt lôì phệ điện. Tích tà thần lôì thân là ngũ đại thân lôì trong Linh Giới. Con thú này sao có thể dễ dàng buông tha!” Lục Túc khẳng định nói.

“Lục Túc huynh nói như vậy, Lão thân an tâm.” Mỹ phụ gật đầu có vẻ an tâm.

“Địa Huyết đạo hữu, trước mặt là thông thiên tường, còn phải dựa vào tử huyết khôì lỗi của người để phá trừ.” Lục Túc quay người lại nói với hai gã huyết bào nhân.

“Hai người bọn ta sở dĩ luyện chế tử huyết khôì lỗi, hiện tại đã đến lúc cần đến!” Một gã huyết bào nhân cười nhẹ một tiếng.

Lục Túc thấy vậy, gật gật đầu.

Lúc này, mấy người thương lượng đã gần nửa canh giờ. Tin tường hết thảy vào kế hoạch chi tiết, khi không thấy có vấn đề gì, liền mang theo Kim Linh cùng đám cao giai yêu vật còn sót lại phi độn hướng thẳng ngọn sơn mạch màu xám.

Hàn Lập cùng Nguyên Dao nhị nữ, không cần bọn họ lay động cũng tự mình độn quang theo.

Đi.

Cách khoảng hơn trăm dặm, đám yêu vương bỗng nhiên từ đâu đi ra.

Đám người Lục Túc vừa tiến nhập vào sau sơn mạch, thần sắc trở nên ngưng trọng, tất cả đều không ngừng cảnh giác tả hữu, bộ dạng cực kỳ cẩn thận.

Nhưng đoạn lộ trình này thuận lợi một cách kỳ lạ. Không có một con quỷ vật lợi hại, mà ngay cả một con âm hồn, đoàn người cũng không mấy may đụng phải. Rốt cục, một lúc sau, mấy người liền đi ngang qua lưng chừng sơn mạch, phía trước sơn mạch trở nên sáng ngời, liền sau đó xuất hiện một cái thung lũng lớn.

Liếc mắt một cái cũng thấy thung lũng này rộng chừng hơn mười dặm, bốn phía đều liên miên những mảng đồi núi trùng điệp vây quanh, ở chính giữa thung lũng có một tầng

quang mạc màu đen bao trùm. Tầng quang mạc này mờ ảo kỳ lạ, khiến người ta không thể quan sát thấy tình hình bên trong.

Nhìn thấy tầng quang mạc kỳ lạ này, đám người Lục Túc động quang dừng lại, ai nấy đều cẩn thận dò xét.

May mắn thay, lần trước chúng ta đã tiêu diệt lũ quỷ vật bên ngoài. Nếu không, hiện tại lại phải đại phí một phen chân tay.” Mộc Thanh thì thảo nói.

“Nhưng lần trước chúng ta thật không ngờ ở trong cấm chế còn ẩn dấu một con Minh Lô thú, làm cho Chu đạo hữu không kịp phòng bị, đành hạ táng ở nơi đây. Đó là con Minh Lô thú trưởng thành không phải dùng lực có thể hạ sát nó.” Một gã huyết bào nhân thở dài ra một hơi, cũng nói xen vào.

“Bắt đầu hành động. Trước tiên, hãy phá trừ màn huyền quang mờ ảo, dẫn dụ con Minh Lô thú. Phía dưới hãy xem Mộc đạo hữu thi triển công hiệu cấm chế Thiên Hoa Loạn Diệp.” Lục Túc hướng Mộc Thanh nghiêm trọng nói.

“Chỉ cần không động thủ, ta sẽ tự mình chủ trì Thiên Hoa Loạn Diệp trận. Minh Lô thú tuyệt đối không thể phát hiện ra chúng ta. Nhưng pháp trận này sẽ hao tổn công sức cùng thần niệm cho nên ta không thể kiên trì được lâu. Nhất định phải để tên tiểu tử kia mau chóng dụ con thú này đi ra chỗ khác, tốt nhất là đi càng xa càng tốt.” Mộc Thanh thận trọng giảng đạo.

“Điểm ấy ta cũng biết rõ. Ta sẽ đem nhất kiện phi hành dị bảo cho hắn sử dụng. Địa Huyết đạo hữu, lát nữa người cho hắn thêm tám độc môn phù triện. Về phần Lam đạo hữu, người cũng đưa cho hắn Càn Khôn phiến.” Lục Túc định liệu mọi thứ trước sau đầu vào đó.

Nghe được hắn nói tới “Càn Khôn phiến” mỹ phụ đầu bạc nhất thời trên mặt không biểu hiện gì.

“Thật phải đem Càn Khôn phiến cho tiểu tử sử dụng sao. Tuy rằng nó không phải thông thiên linh bảo. Nhưng nó là bảo vật phòng thân rất kỳ diệu, thậm chí bản mẫu ta thấy nó so với thông thiên linh bảo mạnh hơn vài lần. Vạn nhất xảy ra cái gì bất ngờ thì...” Mỹ phụ có chút do dự.

“Đạo hữu hần là rất rõ. Chỉ có Hàn tiểu tử mới dẫn dụ được Minh Lôi thú, để kéo dài thời gian cho chúng ta an toàn. Chờ sự tình xong xuôi, người lại thu hồi Càn Khôn phiên. Trong ba người, chỉ có người mới có bảo vật này, nó không cần dùng nhiều pháp lực cùng khẩu quyết cũng có thể hộ thân.” Lục Túc chậm rãi nói.

“Cũng có thể, xem như ta tin tưởng tên tiểu tử này.” Do dự hồi lâu đầu, mỹ phụ đầu bạc buồn bực, hai tay khẽ động, ngay tức khắc một đoàn hào quang bắn ra, theo đó một cây tiểu phiên màu trắng bạc hiện lên

Hào quang trên tiểu phiên chớp động, phù văn như ẩn như hiện, vừa nhìn thấy cũng đủ biết không phải vật bình thường.

Mỹ phụ cũng không nói thêm gì, vươn cây bạch triết trên tay hướng đến tiểu phiên màu bạc.

“Sưu” một tiếng, tiểu phiên hoá thành một đạo ngân quang bắn thẳng tới trước mặt Hàn Lập.

Lục Túc nhếch miệng giật mình, cũng không thấy hần có hành động gì, ánh mắt Hàn Lập đang đang đăm chiêu chợt lóe sáng, tay áo bỗng chạy run lên. Một cỗ bụi mù phun ra, đảo qua ngân quang cuốn nó lại và thu vào trong cổ tay áo.

Tiếp theo hần ta đứng ở phụ cận không nhúc nhích. Thần sắc từ đầu đến cuối không chút biến sắc giống như ý thức không hề tự chủ.

Nhưng phía sau, huyết quang chợt lóe lên, một gã huyết bào nhân quý dị hiện lên ở sau người, giương lên bàn tay.

“Đi ...đi ” vài tiếng nổi thành một mảnh trầm đục truyền ra. Huyết bào nhân trong nháy mắt phóng hơn mười trượng phù triệu một hơi tới người Hàn Lập

Trên người Hàn Lập, huyết quang ẩn hiện, hơi thở như rất gấp.

Cùng lúc đó, Mộc Thanh từ từ bay lên, ở phụ cận tìm một nơi bí mật đi xuống.

Kim Hoa chợt loé lên tán loạn rồi biến mất, hai chân nàng giẫm nát mặt đất.

Mộc Thanh nhìn lên, dưới chân đột nhiên chói sáng, đôi chân trần trụ bước ra trong

đoàn quỷ dị bạch điểm.

Hay tay áo nhẹ nhàng bay múa, nhất thời vô số quang mang từ trong tay áo bắn ra, sau đó, nhập vào phụ cận trong hư không không thấy bóng dáng, lập tức một quang trận màu đen chợt loé lên vài cái rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Mộc Thanh phát ra những tiếng thần chú, hai chân nàng đột nhiên biến từ trắng thành xanh, biến ảo thành dễ cây thô to nhỉnh chóng lan tràn ra xung quanh.

Cơ hồ trong chớp mắt, Mộc Thanh từ phần eo hoá thành thụ mộc, rễ cây mấp máy cắm sâu vào trong lòng đất mấy chục trượng.

Phụ cận nguyên bản không có cây cối bỗng nhiên vô số hoa cỏ đại từ đâu mọc lên. Trong nháy mắt hoa nở trắng và kết trái, đem cả trăm trượng biến thành bách hoa tề khai, xanh tươi um tùm.

Hắc sắc quang trận trên mặt đất thoáng hiện ra. Cây cỏ đều ở bên trong quang trận, nhưng một gốc cây quỷ dị lại mọc ở bên ngoài. Lục Túc run sợ, linh quang chợt loé sáng. Vô luận Mộc Thanh ở giữa đám cây cỏ, tất cả đều mơ hồ không thấy.

Chương 1489: Môi

Một bên Lục Túc thấy cảnh này, hẩn dùng thần niệm hưởng đảo qua chỗ Mộc Thanh, rốt cục hai mắt sáng ngời.

"Tốt! Cấm chế Thiên Hoa Loạn Diệp của Mộc đạo hữu quả nhiên thần diệu. Con Minh Lôi thú không chú ý gì đến nơi đây, mà đích xác là nó không phát hiện ra chúng ta." Lục Túc vui mừng lộ rõ trên nét mặt nói, theo đó hô những người còn lại, thân hình hướng phía lục sắc quang mạc phi đến.

Hai gã huyết bào nhân, cùng tử huyết khô lồi, và đám người mỹ phụ đều sôi nổi đi theo.

Lục quang lóe lên, đám người biến mất tiêu thất trên hư không.

Tại chỗ chỉ còn lại một mình Hàn Lập.

Nhưng một lát sau, khoả châu trên vầng trán hẩn chợt lóe lên, quầng sáng phía trên từ từ bay đi, Hàn Lập trôi nổi giữa không trung.

Ở phía dưới cấm chế che đậy, Lục Túc nhìn vài tên yêu vương, trên tay mỗi yêu vương đều lấy ra các thanh đoản đao màu đỏ giống nhau.

Những đoản đao này dài không quá ba thước, lưỡi đao quay tròn, kiểu dáng kỳ lạ dị thường.

Một tiếng tiếp đón. Mấy người sôi nổi hướng về yêu lục, cầm huyết nhận trong tay nhập vào quán chú. Nhất thời đoàn huyết quang đại phóng ra ngoài, rung động không thôi, giống như một mảnh huyết xà dài hẹp.

Huyết nhận tạo nên một trận âm thanh không rõ ràng, tất cả yêu vương đều vận sức chờ phát động.

Ai cũng không chú ý tới Hàn Lập trên không trung nhìn như chờ đợi, hẩn lui haibàn

tay ở trong áo đột nhiên giật mình. Nhất thời linh quang trong tay lóe lên, một cái phù triện màu bạc xuất hiện trong tay Hàn Lập, tay kia của hắn lặng lẽ cổn xuất bảy tám khoá châu màu xanh.

Thế nhưng Hàn Lập không đánh mất thần thức, hắn luôn tự chủ được ý thức của mình.

Bất quá lúc này trong lòng hắn một bên oán thầm không thôi. Một bên do dự không quyết.

Lúc trước, hắn bị đám người Mộc Thanh chế trụ thân hình. Bị một tia hắc mang bắn vào thân thể, cũng nghĩ mình thật sự không còn đường trốn chạy.

Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ rằng chính hắc mang ngay từ đầu chỉ làm cho thần thức mơ hồ một lát. Đợi cho hắc sắc khoả châu kia một khảm nhập trên vầng trán, ẩn giấu đầu lô, bỗng nhiên phá diệt pháp mục tự động kích phát, đem theo hắc sắc khoả châu không ngừng thả ra từng đạo nhiếp thần hắc ti, tất cả đều hấp thu không còn một mảnh.

Cho nên thần thức trong hắn lập tức thanh tỉnh như ban đầu.

Hàn Lập chính mình cũng có chút khó hiểu. Nhưng khi nghe Lục Túc nói khoả châu là thử liệt mãnh thú đệ tam khoả luyện chế từ nhân quang của yêu vật, mới bừng tỉnh đại ngộ.

Phá diệt pháp mục của Hàn Lập có thể đem đồng nguyên chi bảo thả ra thần thông triệt tiêu hấp thu, hiển nhiên không phải việc kỳ lạ.

Ngay cả Lục Túc đa mưu túc trí, xuống tay vô tình. Nhưng tuyệt thật không ngờ rằng Hàn Lập có tu luyện phá diệt pháp mục.

Hàn Lập tâm niệm khẽ chuyển động, lúc này quyết định tương kế tựu kế, bộ dáng như bị chế trụ, một mặt vẫn tìm kiếm cơ hội thoát thân.

Chỉ là hắn ngàn vạn lần không nghĩ rằng đám người Lục Túc lại muốn cho hắn đi dẫn dụ con Minh Lô thú.

Tuy rằng Hàn Lập lần đầu tiên nghe được cái tên này. Nhưng ngay cả đám người

Lục Túc cũng rất e ngại, có thể thấy được con thú này cực kỳ hung ác.

Lấy bốn ý của hắn hiển nhiên không nghĩ rằng hắn lại trở thành kẻ thế mạng, nhưng hiện giờ vài tên yêu vương nhìn thềm thường, chỉ cần hơi có cái gì khác thường hiện lên, lập tức sẽ bị đám người Lục Túc nhận thấy được.

Bọn họ hiển nhiên sẽ dùng thủ liệt nhãn châu để khống chế thần thức. Đến lúc đó, bí thuật khống chế khác đã có thể thật sự xuyên thấu.

Tuy rằng Phạm Thánh Chân Ma Công có thể đem thần niệm trói chặt, nhưng đối phương then quá thành giận. Kết cục hồn siêu phách tán cũng không tốt để chạy trốn.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập trên mặt không chút biểu tình, tâm niệm nhanh quay ngược trở lại, đồng thời Hàn Lập cảm thụ được linh lực trong cơ thể mệnh môn dị thường.

Cũng không biết Địa Huyết lão quái cho hắn loại huyết phù gì, thế nhưng làm cho huyết dịch trong cơ thể hắn nóng lên. Linh lực trong cơ thể nháy mắt tăng non nửa. Điều này làm cho Hàn Lập có chút hoảng sợ!

Tuy rằng loại bí thuật này tạm thời kích phát tu vi hơn phân nửa đều có một ít di chứng, nhưng với tình hình nguy cấp, tu vi có thể gia tăng một chút thực cũng là điểm lành.

Ngoại trừ cái đó ra...

Phù triện trong tay Hàn Lập chợt lóe lên, xuất hiện một cây tiểu phiến dài khoảng một tấc, trên đó hào quang cũng hiện ra.

Đúng là "Càn Khôn phiến"!

Tiểu phiến này thoạt nhìn không chút nào ấn tượng, nhưng nghe Lục Túc nói mỹ phụ đầu bạc không muốn cho mượn, có thể thấy được vật ấy rất quý hiếm.

Cũng không biết thân mình không thể luyện hóa bảo vật này. Nhưng mỹ phụ đầu bạc vẫn có ý không muốn cho mượn. Mặt trên tiểu phiến không lưu lại một chút dấu vết thần niệm. Hàn Lập dùng thần niệm đảo qua tiểu phiến, phát hiện thao túng vật này cực kỳ đơn giản, có thể dễ dàng phát huy uy lực của nó.

Lục Túc nếu làm cho mỹ phụ đầu bạc đem bảo vật này giao cho hắn, hiển nhiên thứ này có thể ngăn cản vài phần Minh Lô thú. Nếu không cần bản không cần làm điều thừa thãi

Có bảo vật này cộng thêm thân mình hắn chuẩn bị mấy chiêu một lòng chạy trốn, cũng không phải không có cơ hội thoát khỏi miệng Minh Lô thú. Chắc chắn con thú này đột tốc cũng không mau chóng. Dù có thể tạo nên cho Hàn Lập né ra một khoảng cách an toàn.

Nếu không dám người Lục Túc cần gì phải tỏ ra nghiêm trọng đến vậy.

Mà nếu hắn có hành động gì khác lạ, sẽ bị vài tên yêu vương xuyên qua ngực trang phát hiện ra, mặc dù vẫn có cơ hội chạy thoát, nhưng trong cơ thể có ẩn ký, thật sự biết chạy trốn đi đâu, không bằng mạo hiểm một phen, tiếp tục ngực trang.

Chỉ cần có thể chạy khỏi sự truy đuổi của Minh Lô thú, cùng đám yêu vương, hắn có thể tạm thời ngăn chặn ẩn ký, sau đó âm thầm phản công lại, nhân cơ hội đoạt nhị nữ Nguyên Dao Nghiên Lệ bỏ trốn, cuối cùng bảo trụ được tánh mạng.

Trên mặt Hàn Lập không có chút biểu tình, nhưng trong lòng rốt cục đã quyết định.

Đúng lúc này, phía dưới đám người Lục Túc chạy ra quát khê một tiếng, mấy khẩu huyết nhận run lên phía dưới đồng thời đám người phun ra ra vài đạo huyết quang, hung hăng trảm trên hắc sắc quang mạc.

Hiển nhiên huyết nhận này là vài tên yêu vương chuyên môn chuẩn bị đối phó cấm chế bảo vật.

Huyết quang phương vừa tiếp xúc với quang mạc, nhất thời giống như vài cục đá vào mặt nước.

Cả quang mạc bỗng nhiên dao động lên, huyết quang không ngừng trảm vào, thân mình quang mạc phát ra tiếng “ong ...ong”!

Đột nhiên một tiếng thú rống trầm thấp từ trong quang mạc truyền ra. Tiếp theo tiếng sấm tiếng nổ lớn từ xa vọng lại.

"Nó đã ra, nhanh thu tay lại!" Sắc mặt Lục Túc trầm xuống, trong tay huyết quang

dừng lại, vội vàng thấp giọng nói.

Huyết bào nhân cùng đám người mỹ phụ trong lòng rừng mình, cổ tay cũng run lên, đành chỉ công kích.

Cơ hồ cùng lúc đó, huyết nhận trong tay Mộc Thanh chợt lóe lên sau khi biến mất, hai tay bấm tay niệm thần chú, biến thành đại thụ, nửa người dưới lục quang chợt lóe, thúc dục cấm chế dưới chân.

Vô hình lực đại, đem hơi thở của mọi người đều che đầy một tia không lọt. Từ xa nhìn lại, nơi đây trống rỗng, tựa hồ không thấy đám người Lục Túc.

Lúc này, điều mang trên vầng trán Hàn Lập chợt lóe lên, thông qua luyện hóa Pháp diệt pháp mục nhận được tiếng Lục Túc phân phó.

Hàn Lập đỡ đỡ, hai tay chà sát, một tiếng sét đánh, một tầng kim sắc điện hồ từ trong cơ thể hiện ra bảo vệ toàn thân. Tiếp theo hai ống tay áo chạy run lên, tiểu phiên bay ra.

Tiểu phiên không cần pháp quyết thúc dục, tự khắc hóa thành một cỗ khí hắc bạch vây quanh Hàn Lập.

Linh khí trong sắc đen trắng đan vào nhau, ẩn ẩn hiện lên một đám Thái Cực đồ án dị thường!

Sau lưng đồng thời ánh sáng xanh trắng chớp động, lông cánh một chút triển khai, trở nên trong suốt dị thường, hơi hơi Hàn Lập run rẩy không ngừng.

Hàn Lập một bộ làm tốt cùng nhau chuẩn bị.

Cách đó không xa mặt ngoài hắc sắc quang mạc, ngân quang chợt lóe lên. Đột nhiên bị một đạo ngân hồ xé rách ra.

Ngân hồ xoay quanh trên không trung, bên trong ẩn ẩn một đồ vật gì đó.

Chưa chờ Hàn Lập nhìn kỹ, thần niệm lập tức nhận được tiếng Lục Túc thúc giục, bộ dạng lại vội vàng trốn chạy.

Hàn Lập một nhận được phân phó này, không cần suy nghĩ, sau lưng hai cánh mở ra, một cổ gió nhẹ thổi tới, thân thể tại chỗ theo gió tan mất.

Lúc này, hào quang tại ngân hồ mới chợt tắt, hiện ra một đầu quái thú màu đen.

Quái thú này, hình thể không có gì đáng nói, ngoại hình giống một con sói lớn, nhưng lưng nó trải rộng vảy, trên đầu có một sừng màu bạc, hai mắt vàng óng, tứ chi thô to có ngân sắc hồ quang quấn quanh.

“Đây đúng là Minh Lô thú.” Đám người Lục Túc sợ hãi dị thường.

Con thú này bộ dáng không quá hung ác, nhưng vừa hiện thân, nó lập tức bị phi độ tới mấy trăm trượng thu hút Hàn Lập. Không, phải nói rằng nó bị Tích Tà Thần Lô của Hàn Lập hấp dẫn.

Ánh mắt Minh Lô thú nguyên bản âm trầm dị thường. Vừa nhìn thấy Hàn Lập, trên người hiện lên tầng hồ quang màu vàng, ánh mắt lập tức trở nên nóng rực dị thường.

Hai con mắt của con thú này đảo qua mọi nơi, vẫn chưa phát hiện cái gì dị thường, trong miệng gầm nhẹ một tiếng, tứ chi chuyển động, lập tức hóa thành một đạo ngân hồ.

Cũng không biết con thú này vận dụng động thuật gì. Tứ chi ngân hồ đại mạo, tiếng gầm không dứt. Nó lui ở phía dưới, thế nhưng phi độ ra xa khoảng trăm trượng, chỉ chớp chớp mấy cái đã đuổi tới Hàn Lập.

Hàn Lập tuy rằng không quay đầu lại, nhưng cảm ứng được khí thế rào rạt của con thú đang lao tới gần.

Lúc này, trong lòng Hàn Lập căng thẳng, không khỏi thầm mắng một tiếng.

Con thú này động tốc không nhanh, e rằng đám người Lục Túc đã quá lo lắng mà thôi. Đối với Hàn Lập mà nói, tuyệt đối không có nhiều uy hiếp.

Lúc này không hề có gì che giấu. Nguyên bản lông cánh trắng như tuyết đột nhiên hóa thành ngũ sắc linh quang, biến thành một phiến màu xanh.

Hàn Lập lại hóa thành một cây ngũ sắc tinh ti. Chớp động rồi nhập vào phụ cận hư không không thấy.

Lại chột lóe lên trong hư không, thân thể đã phi động tới một chỗ cực xa.

Luận về vận tốc, Minh Lôi thú ở xa phía sau chậm chạp hơn nhiều.

Hai người một trước, một sau, trong chớp mắt đi ra chỗ chân trời, ở chột hiện vài lên cái, rồi khuất đi toàn bộ bóng dáng.

Một lát sau, lục quang chột lóe. Đám người Lục Túc, mỹ phụ thoáng hiện ra.

"Mau động thủ. Hàn tiểu tử sẽ không cho chúng ta tranh thủ nhiều thời gian. Nhanh chóng phá vỡ cấm chế!" Lục Túc vội vàng phân phó nói.

Huyết nhận trong tay đám người sáng ngời, chém ra mấy đạo huyết quang.

Lúc này đây huyết quang phun về một phương, lập tức hóa thành một cái đoàn huyết giao, giương nanh múa vuốt lao thẳng về phía trước, uy lực rõ ràng hơn xa lần trước.

Một con trùng ảnh thật lớn chớp động ở khoảng không đỉnh đầu Lục Túc, há mồm phun ra một đạo quang trụ màu đen.

Tử huyết khô lổ ở huyết bào nhân cũng thúc dục, hình thể cuồng trưởng gấp mấy lần.

Nửa người Mộc Thanh đang xâm nhập dưới mặt đất, lập tức co rút lại phục hồi như cũ.

Tiếp theo nàng cầm huyết nhận trong tay thoáng mơ hồ hướng hư không bay nhanh huy động vài cái.

Một tiếng cười "khúc khích", mấy đạo huyết quang chen chúc ra, rồi liên kết cùng nhau, hóa thành một đạo đao mang lớn cùng trăm về phía trước.

Chương 1490: Ngũ Long Trát

Huyết mang, hắc quang giống như vũ bão, quang mạc chớp động không ngừng ầm ầm hiện!

Một lát sau, tử huyết khô lồi đã cuồng trướng cao lớn nghìn trượng, giống như thiên địa thần linh, hai tay tung hoành phủ lên một ngục tử sắc. Hai tay huy động thành một mảnh tử mang, hung hăng chém xuống quang mạc màu đen, thanh âm tựa như tiếng sét đánh liên miên không dứt, vô số phủ ảnh trảm trên quang mạc. Mĩ phụ đầu bạc chỉ thúc giục huyết nhận trong tay, nàng cũng không thi triển thần thông gì khác.

"Oang" một tiếng vang lên!

Ngay cả khi tầng cấm chế này thần diệu vô cùng, nhưng có nhiều Hợp Thể cấp tồn tại liên thủ, cho nên đại khẩu vẫn nhẹ nhàng bị đánh ra một khoảng cách vài chục trượng.

Tuy rằng đại khẩu quang mang chớp động, sau lại khép lại, nhưng điểm ấy trì hoãn đối với vài tên yêu vương mà nói cũng dư dả.

"Tốt, ta dùng bí thuật đem nhập khẩu cố định!" Lục Túc mừng rỡ, giơ tay lên, nhất thời bắn nhanh ra tám đoàn lam quang, lập tức cuồng trướng lên cực đại.

Dĩ nhiên là tám cột trụ pháp khí màu lam này, tất cả đều một chút nhập vào trong đại khẩu.

Một màn không tưởng tượng nổi xuất hiện.

Chỉ thấy lam quang chớp động, đại khẩu hóa thành một thông đạo tứ phương, bốn vách tường đều là tinh thạch màu lam bóng loáng, giống như đã sớm được khám hoàn hảo ở trên quang mạc.

"Chư vị đạo hữu, tại hạ sẽ tiến vào trước tiên." Lục Túc cười lên thành tiếng, thả người hóa thành một đạo hắc hồng, xoay quanh một cái liên bắn vào.

Hai gã huyết bào nhân liếc nhìn lẫn nhau, bỗng nhiên một người từ trong tử huyết khô lồi nhảy xuống mặt đất, tên còn lại một lòng ở tại khô lồi. Lúc này, hình thể tử huyết khô lồi kia nhanh chóng thu nhỏ lại, sau đó chớp động mấy cái, cùng một tên huyết bào nhân tiến nhập vào hắc sắc quang mạc. Không biết nguyên do tại sao hai người lại muốn để lại một người ở bên ngoài. Mỹ phụ đầu bạc nhìn thấy cũng ngăn ra.

Bên phía Mộc Thanh, hai ống tay áo một trận bay múa, vô số hào quang từ bốn phương tám hướng bay vút đến, tất cả đều lóe lên nhập vào trong ống tay áo. Nàng bày ra cấm chế thu lại tất cả không còn một mảnh.

"Lam tỷ tỷ, còn muốn đưa nhị vị đệ tử cùng nhau tiến vào sao? Tuy rằng Minh Lô thú đã bị dẫn đến đây, nhưng ai biết bên trong còn có nguy hiểm gì khác. Tu vi hai người thấp kém như thế, nếu nhị vị ngã xuống ở bên trong thì chẳng khác nào tỷ tỷ đã uống phí khổ tâm! Kim Linh, người nên canh giữ ở bên ngoài!" Mộc Thanh hướng mỹ phụ đầu bạc nhắc nhở, rồi lại phân phó một tiếng, sau đó giảm mạnh lên kim hoa cùng tiến nhập vào. Kim Linh làm bộ khom người vâng lời, quả nhiên đứng bất động tại chỗ.

Mỹ phụ đầu bạc lại nhíu mày, ngơ ngác đứng ở một bên liếc nhị nữ nhìn Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ, liền cười lạnh nói một câu: "Nếu để ở bên ngoài, lão thân mới càng không yên tâm. Các người cứ theo ta đi vào!"

Một tay nàng bấm niệm thần chú, nháy mắt thả ra một đoàn âm phong màu xám, đem chính mình cùng nhị nữ đều dựng lên, tiếp theo gào thét tiến nhập vào trong đại khẩu. Trong nháy mắt bên ngoài cũng chỉ còn lại mấy người tâm sự.

"Mấy người chúng ta cố gắng canh giữ bên ngoài trong chốc lát đi. Nếu thuận lợi thì không lâu nữa bọn họ sẽ đem thần nữ trở về." Tên huyết bào nhân lưu lại bỗng nhiên hướng Kim Linh nói.

"Văn bối cũng hy vọng như thế. Sự tình bên ngoài, cần nhờ tiền bối đứng ra chủ trì!" Kim Linh nhìn huyết bào nhân có vẻ cung kính dị thường.

"Hắc hắc, có phải người hoài nghi ta là không phải Địa Huyết bốn tôn hay chỉ là một hóa thân mà thôi hay không?" Ánh mắt huyết bào nhân lóe lên, cười hắc hắc.

"Tiền bối thật biết nói giỡn. Chủ nhân từng nói qua, Địa Huyết tiền bối tu luyện chính là một đại thần thông nhất hồn phân hoá, hai người đều có thể nói là Địa Huyết tiền bối

bản thể, cũng đều là hóa thân tồn tại." Sắc mặt Kim Linh khẽ động, bình tĩnh trả lời.

"Quả thực, Mộc tiên tử cũng biết không ít sự tình về lão phu!" Lời của Kim Linh làm cho huyết bào nhân ngẩn ra, lập tức đánh cái ha hả, ánh mắt đảo qua mọi nơi. Lúc này, bên ngoài ngoại trừ hai người, còn có ba gã cao giai yêu vật lưu lại. Ba gã yêu vật này đều đã có thể hóa thành nhân hình đứng cách đó không xa.

Sau khi, huyết bào nhân đảo qua mấy người này, ánh mắt chớp động muốn nói điều gì, nhưng bỗng nhiên đồng tử co rút lại, một tay nhấc lên nhanh như chớp, một chút dấu hiệu cũng không có, hướng phụ cận nơi nào đó đánh một trào ra hư không.

Nhất thời một bàn tay đầy máu xuất hiện ở phía trên hư không tràn ngập mùi tanh hiện ra, ước chừng rộng một mẫu hứa, hung hăng chém xuống phía dưới một trào.

"Oanh".

Trong hư không, một đạo ngân quang lóe lên, đem bàn tay đầy máu này trảm thành hai mảnh.

Tiếp theo, bóng người phụ cận nhoáng lên, phía dưới ngân quang hiện ra một gã mặc chiến giáp màu đỏ, mặt không chút thay đổi nhìn mấy người bọn họ.

Đúng là một gã huyết giáp khôi lỗi!

"Phù Du tộc?" Kim Linh không khỏi ngẩn ngơ.

"Cẩn thận một chút! Đây không phải loại huyết giáp khôi lỗi bình thường đâu! Mà bị người Phù Du tộc phụ thân thành cao giai tồn tại." Một bên, huyết bào nhân giật mình, nhắc nhở.

Vừa rồi đòn công kích cố nhiên không phải cái gì đại thần thông, nhưng đối phương dễ dàng phá điều như vậy, khiến cho vượt ra ngoài ý muốn của hắn. Hai mắt hắn không khỏi hít lại, nhìn chăm chú. Ngân quang dường như mơ hồ không rõ.

Ngân quang này chói lọi dị thường, ngay cả dùng nhãn lực đều không thể thấy rõ ràng cái gì, điều này làm cho trong lòng hắn có cảm giác khó hiểu, dâng lên một tia cảnh giác, mắt cũng không chớp nhìn chăm chăm ngân quang, không dám di chuyển nửa bước.

Kim Linh nghe được huyết bào nhân nhắc nhở như vậy, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, trong lòng run sợ, mắt phóng kim quang nhìn lại lần nữa.

Ngay cả huyết bào nhân không thể thấy rõ ràng ngân quang. Lúc này, Linh Viên vận dụng linh mục thần thông lại thấy rõ ràng. Chỉ thấy linh quang trong đó lượn lờ, một đạo giao phiến đậm màu bạc xoay quanh, có vẻ cực kỳ thần diệu.

"Đây là..." Kim Linh nhíu đôi lông mày, vẫn chưa nhận ra đó là loại bảo vật nào, bất quá hơn phân nửa xác nhận nó là đao kiếm linh tinh gì đó, nếu không đã không có khả năng một trăm lên huyết bào nhân.

"Người hẳn là cá lọt lưới Phù Du tộc rồi. Nếu ẩn giấu được tai mắt của ta, thì thực chất ở chỗ nào đó tham sống sợ chết, hiện tại đã liều lĩnh ra đến đây, chẳng lẽ sống không nhẫn nại. Ủ! Để chúng ta tiễn người đi?" Huyết bào nhân cười lạnh mở miệng, lời nói chua ngoa.

"Tham sống sợ chết? Nếu không phải mấy người chúng ta đều là khô lồi phụ thân cùng các người tranh đấu, các người thực nghĩ đến có thể như thế dễ dàng đánh bại chúng ta sao. Bất quá sự tình hiện tại cũng là không sao cả. Ngoại trừ mấy người bọn người ở bên ngoài ra, còn lại những tên kia từ ngoài đến đều đã tiến vào trong thần trì. Như thế, là có thể bắt gọn tất cả, đều đem diệt hết." Huyết giáp khô lồi lạnh lùng nói.

"Giết hết chúng ta. Chỉ bằng một mình người?" Huyết bào nhân chặc lưỡi, cũng không có tỏ ra tức giận.

"Đúng vậy, không chỉ một người mà trong tay ta còn có Ngũ Long Trát!" Huyết giáp khô lồi thanh âm đột nhiên nâng tay đánh ra một chiêu lên không trung.

Nhất thời một tiếng thanh minh, một ngậm sáng trong như gương, trát đao màu bạc từ không trung rơi xuống, khô lồi nằm trong tay, nhẹ nhàng đặt tại trước người.

"Ngũ Long Trát! Ta dường như đã nghe nói qua đồ vật này ở đâu đó." Huyết bào nhân ngược nhìn.

"Phải, nhưng cũng không quan trọng. Các người sẽ phải lập tức ngã xuống vì bảo vật này." Vừa nói xong lời này, từ huyết khô lồi tựa hồ không muốn nói thêm cái gì, bỗng nhiên trong tay giương lên, một tay nắm chặt trát đao hướng phía hư không đối

diện rung chuyển. Kim Linh cùng huyết bào nhân thấy vậy, lập tức theo bản năng thân hình nhoáng lên một cái, hướng hai bên tả hữu bắn nhanh bay ra.

"Phốc phốc phốc " ba tiếng, ba đạo hư ảnh trát đao bỗng nhiên hạ xuống, mục tiêu chính là chỗ xa xa kia"

"A. . . . ." Ba gã cao giai yêu vật ngay cả cũng có phòng bị nhưng hư ảnh hiện lên quá nhanh.

Sau khi ba đạo hư ảnh lóe qua đã hãm hại ba gã cao giai yêu vật, bọn chúng không nói được một lời, bất ngờ ngã quỵ xuống, thân hình bị xẻ một phân thành hai mảnh.

Tiếp theo lại lóe lên một cái, sau đó ba đạo hư ảnh liền quý dị biến mất.

Kim Linh cùng huyết bào nhân lắp bắp kinh hãi, Kim Linh thân hình xoay tròn chuyển, động muốn bay lên không tẩu thoát.

Nhưng huyết bào nhân không cần suy nghĩ tay áo run lên, một đoàn huyết vụ xuất hiện.

Đứng đối diện huyết giáp khô lồi, mắt lại lộ ra ý châm chọc. Hắn lẹ cầm trát đao trong tay lại rung chuyển. Bốn đạo trát đao hư ảnh đồng thời từ đỉnh đầu bọn họ quý dị hạ xuống. Lúc này đây, hư ảnh nhìn không mau chóng như lúc trước nhưng dường như cả bốn đạo hư ảnh đồng thời hạ xuống gần sát hai người trong gang tấc.

Kim Linh cực kỳ hoảng sợ, đầu vai nhoáng lên một cái, phía sau lưng, lưỡng khẩu đoản kiếm hóa thành lưỡng đạo kinh hồng trực tiếp nghênh diện lưỡng đạo trát đao hư ảnh. Kết quả "Răng rắc" vài tiếng, lưỡng khẩu đoản kiếm nháy mắt đã bị tứ tiết ngũ liệt rơi xuống. Một đạo hư ảnh chợt lóe hạ xuống!

"Điềm xấu!" Kim Linh kinh hãi thầm kêu lên một tiếng, thân hình vội vàng như mờ ảo. Trát ảnh chợt lóe qua, Kim Linh nhất thời biến thành hai đoạn, thi thể lập tức tán loạn tiêu thất nhưng thực ra cổ đó chỉ là một đạo tàn ảnh mà thôi. Ở một chỗ khác cách đó hơn mười trượng, kim quang lóe lên, thân hình Kim Linh hiện ra rõ ràng.

Nhưng không chờ hắn thân hình hoàn toàn hiển lộ, Kim Linh chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, một trát ảnh khác lại nghênh diện đánh tới. Lần này, căn bản không thể tránh

kịp.

"Phác" một tiếng, cực đại đầu bị trăm đoạn, thi thể rung chuyển, liền trở mình.

Phiên tây đứng ở xa xa huyết giáp khô lồi, cầm trong tay ngân trát một phản trảo, nhưng lại đột nhiên hiện ra một linh lực hỏa đi ra, bên trong bao vây lấy một tiểu hầu màu vàng, vẽ mặt kinh hoàng. Cười lạnh một tiếng, bảo vật trong tay huyết giáp khô lồi run lên.

Nhất thời mặt ngoài trát đao ngân quang chợt lóe, tiểu hầu hét thảm một tiếng, lực hỏa ngay tại linh quang bị hủy diệt. Lúc này, ánh mắt huyết giáp khô lồi mới quét về phía bên kia.

Chỉ thấy bên kia, huyết bào nhân thả ra huyết vụ lớn chừng một mẫu hứa, đem chính mình bao vây nghiêm kín trong đó.

Tuy nhiên lưỡng đạo trát ảnh vẫn không ngừng qua lại chém giết, nhưng huyết bào nhân quả dị khó khăn lắm mới tránh thoát được.

Trong mắt huyết giáp khô lồi lực mang chợt lóe, hừ lạnh một tiếng, đột nhiên cầm trát đao trong tay hướng không trung ném lên. Nhất thời trát đao ngân quang đại bùng, bỗng nhiên từ phía trên xuất ra vô số đạo trát ảnh.

Lần này, nguyên bản thần sắc ổn định, huyết bào nhân cũng cực kỳ hoảng sợ.

Không kịp nghĩ nhiều vội vàng một thúc giục huyết vân, đã nghĩ đến thông đạo màu lam cách đó không xa bắn nhanh mà đi.

Hiển nhiên, huyết bào nhân đã ý thức được trát đao trong tay đối phương không phải có thể dễ dàng ngăn cản.

Chính là huyết bào nhân trăm triệu không nghĩ tới chính là lúc này, Ngũ Long Trát mới bắt đầu chân chính lộ ra uy lực.

Huyết giáp khô lồi đột nhiên hai tay thúc giục cô quyết, không trung trát ảnh đột nhiên tất cả đều tán loạn không thấy. Một tiếng tiếng sấm vang lên, trát đao màu bạc hóa thành ngũ trảo giao long với năm loại sắc màu khác nhau. Chúng nó xoay quanh một cái trên không trung, rồi lại hóa thành ngũ khẩu cự nhận trong suốt biến mất tại chỗ.

Một khắc sau, ở phía trên thông đạo màu lam nhập khẩu, ngũ khẩu cự nhận đồng thời hiện lên, sau đó từ từ hạ lạc xuống. Phía dưới, đúng là khó khăn lắm mới bay đến trước mặt huyết vân

Chương 1491: Kế Thoát Thân

Huyết bào nhân vừa nhìn thấy cự nhận, sắc mặt liền biến đổi, huyết quang trên người hân đại phóng, tư thế chuẩn bị thi triển thần thông.

Nhưng lúc này, ngũ khẩu cự nhận bỗng nhiên biến mất vô tung vô ảnh ngay tại chỗ. Ngũ khẩu cự nhận giống như ngũ phiến bản môn, hiện lên bên cạnh huyết vân, mặt ngoài có quang mang chớp động.

Hàn quang dày đặc đã đem lôi vân cuốn lên tung toé tán loạn, vô pháp ngăn cản.

Mặc dù huyết bào nhân lộ rõ vẻ sợ hãi, nhưng thái độ hân vẫn bất chấp, hân lại tiếp tục thi triển bí thuật, hai ống tay áo vội vàng rung lên, đồng thời miệng cũng lại hé ra.

Từ miệng hân phun ra ngoài ba bảo vật, một con tiểu thuấn màu xanh, một mảnh lụa mỏng màu hồng, và nhất kiện viên bát.

Trên ba bảo vật này, quang hoa chớp động liên tục, khí thể kinh người, vừa thấy liền biết không phải thuộc loại bảo vật tầm thường.

Sau khi huyết bào nhân thả ra ba bảo vật, lập tức xuất hiện ba tầng hào quang sắc màu khác nhau, đem chính bản thân hộ tại trong đó.

Huyết bào nhân không chỉ tạo ra ba tầng hào quang bảo hộ, mà hơn thế nữa hân hít sâu một hơi, rồi lại tiếp tục há mồm, lần này phun ra vài đoàn huyết tinh, tiếp đến hân khoát tay, xuất ra tử sắc phù trù! Trù phù này chợt lóe lên nhập khẩu vào trong huyết đoàn.

"Phanh" một tiếng, huyết đoàn bạo liệt mở ra, hóa thành huyết vụ bao bên ngoài thân thể.

Trên người, xuất hiện thêm một lớp bảo vệ, đó là một bộ tử sắc chiến giáp.

Chiến giáp này tinh xảo dị thường, mặt ngoài chiến giáp điện quang lưu chuyển

không ngừng, dường như đây không phải là vật bình thường trên thế gian.

Lúc này, hàn quang trăm khai tới trước người huyết bào nhân, nó chạm phải ba tầng huyết vụ bảo hộ.

“Oang.. oanh” tiếng nổ ầm ập tai nhức óc.

Ba tầng bảo hộ bên ngoài huyết bào nhân đều nhanh chóng bị tẩy khai, tiếp đến hàn quang hung hăng trăm đến lớp chiến giáp.

"Ầm ầm."

Từ sắc chiến giáp sáng mờ chột lóe, rốt cục cũng ngăn cản hàn quang tạm thời dừng lại.

Nhưng hàn quang cũng chỉ dừng lại một chút mà thôi! Ngay sau đó, năm cỗ hàn quang xoay tròn vây quanh chiến giáp tiếp tục công kích. Bên trong ầm ầm truyền ra thanh âm "Phốc..phốc". Từ phần eo của huyết bào nhân, từ sắc chiến giáp lần lượt bị giải khai đến toàn bộ.

Huyết bào nhân ngay cả có hữu vận thần thông nhưng khi đối mặt với hàn quang dường như thấy nó có sức mạnh vô kiên bất địch, vì thế huyết bào nhân cũng không có kế sách nào có thể đem từ sắc chiến giáp thi triển thần thông phòng ngự nổi hàn quang.

Nhất thời trong lúc tuyệt vọng, huyết bào nhân đột nhiên bắn ra trăm đạo phù lê cùng với hơn mười kiện bảo vật pháp khí hình dạng khác nhau, thanh âm phát ra bạo liệt liên miên không dứt. Hơn mười kiện bảo vật pháp khí vừa xuất ra đã bị hàn quang đánh đập nát ngay tức thì.

Ngay sau đó, một tiếng hét thảm vang trời, thân thể huyết bào nhân đã bị năm cỗ hàn quang bao phủ, ngay cả nguyên thần cũng không thể may mắn huy động.

Xa xa huyết giáp khô lòi nhìn thấy này cảnh này, trong mắt hiện lên một tia sắc lạnh, hần thềm nhủ: "Ngũ Long Trát quả thực có uy lực sắc bén vô cùng. Ta nhất định có thể dùng nó để khống chế bọn người kia."

Nói xong lời này, hần đánh một trào vào hư không. Xa xa, phát ra âm thanh vù vù, ngũ khẩu cự nhận hóa thành ngũ giao long ánh bay vụt quay về.

Cuối cùng, ngũ giao long ánh hội tụ tại một điểm trên đỉnh đầu khôỉ lồi, quang hoa đại phóng rồi lại ngưng tụ thành khẩu trát đao màu bạc, trát đao này toát ra ánh sáng chói lọi, từ từ hạ xuống giữa không trung.

Sắc mặt huyết sắc khôỉ lồi không khỏi vui mừng, tay hắn đang định tiếp nhận trát đao, thì bỗng nhiên trong mắt thần quang ảm đạm, thân hình đột nhiên loạng choạng, thiếu chút nữa từ không trung ngã xuống mặt đất.

Cũng may đúng lúc này, linh quang chợt lóe lên, thân hình hắn lập tức đứng vững trở lại nhưng trong mắt lại toát lên một tia bất đắc dĩ, sau đó hắn thở dài, thân thủ nhanh chóng bắt lấy trát đao đang trôi nổi.

Mặt ngoài trát đao toả ánh sáng chói lọi, hắn nhẹ nhàng phát một cái, nhất thời phát ra một âm thanh “vù...vù”.

"Bảo vật này hiển nhiên có uy lực vô cùng lớn, nhưng cũng tiêu hao không ít thần niệm! Xem ra, lần sau nếu có động thủ nhất định phải tốc chiến tốc thắng." Khôỉ lồi dăm chiêu, tự nhủ.

Lúc này, ở phía chân trời đằng xa, bỗng nhiên một trận âm phong nổi lên, một phiến hắc vân đang nghìn nghịt trong gió, hắc vân bao phủ cả một khoảng không trung, nó đang tiến lại gần trước mặt Hàn Lập.

Vài tên cao giai yêu vật khống chế một đoàn đoàn âm phong từ không trung hạ lạc xuống, đứng ở trước người khôỉ lồi.

"Sự tình ta giao phó cho các người, các người tiến hành đến đâu rồi?" Khôỉ lồi cầm trát đao trong tay nhoáng lên, hỏi.

"Đại nhân yên tâm, chúng ta đã an bài thỏa đáng. Chỉ chờ đại nhân tiến vào bên trong, lập tức sẽ đem hết thầy phụ cận đều phong kín. Chỉ e có tên nào may mắn thoát khỏi tay đại nhân, ngoài ra không một tên nào có thể trốn thoát. Đại trận có thể phong kín toàn bộ ước chừng nửa khắc." Một con cương thi cao giai quý vật, cẩn thận nói.

"Một nửa cùng ta đi vào, một nửa lập tức bày trận đi. Những tên đó ngay cả đã dẫn dụ được Minh Lôi thú rồi đi nhưng chúng tuyệt đối không thể ngờ rằng, bên trong trông coi thần nhũ không chỉ có một con, mà là sống mái một đôi." Huyết giáp khôỉ lồi ngăn

đầu thoáng nhìn khoảng không u ám, lạnh lùng nói.

"Minh Lô thú tuy rằng là do quý tộc trưởng lão năm đó lưu lại để trông coi thần nhũ. Nhưng hiện tại trên người đại nhân không có mang lệnh bài tiếp dẫn tiến vào nơi đây, chỉ sợ chúng ta cũng bị con thú này công kích." Quỷ vật này tựa hồ linh trí không thấp, do dự mở miệng nói.

"Yên tâm, những người đó đã đi vào trước, Minh Lô thú bên trong cho dù công kích, thì cũng phải công kích bọn họ trước cho nên chúng ta nếu có cơ hội sẽ âm thầm hạ thủ. Nguyên bản trong tay ta đã có Ngũ Long Trát, bất quá ta chỉ có một nửa phần nắm chắc đối phó này mấy người. Hiện tại, nếu có thêm Minh Lô thú tương trợ, bọn họ còn có thể bảo toàn tánh mạng thì quả là kỳ lạ. Về phần con Minh Lô thú kia đã Hàn Lập bị dẫn dụ rồi đi, nếu không làm sao bọn chúng lại ngang nhiên tiến vào tử địa. Ở bên ngoài động thủ, đánh bại bọn chúng cũng không khó. Nhưng phải diệt sát toàn bộ bọn chúng, quả thực ta nhận thấy cũng có muôn vàn khó khăn." Khôi lồ có chút suy nghĩ, cười nói.

Quỷ vật nghe xong lời này, bỗng nhiên im lặng.

"Con Minh Lô thú bị dẫn dụ ra ngoài cũng không thể bỏ qua, phải phái người âm thầm truy đuổi. Nếu Hàn Lập nhanh chóng bị cắn nuốt, hoặc là có biến cố gì khác làm cho Minh Lô thú trở lại thì lập tức cho người dùng Vạn Lý Phù báo lại cho chúng ta." Huyết giáp khôi lồ đề phòng nhắc nhở.

"Đại nhân yên tâm, tại hạ đã phái Bạch quỷ xa cực kỳ am hiểu ẩn dật cùng độn thuật, sự tình tuyệt đối sẽ không chậm trễ." Tên cao giai quỷ vật kia vội vàng giải thích.

"Bạch quỷ! Chính là người lợi hại nhất khi đối mặt với những người từ ngoài đến nhưng nàng đã bị tổn thương một cánh tay." Huyết giáp khôi lồ tựa hồ sừng sốt.

"Quả thật, đúng là nàng." Tên cao giai quỷ vật đáp lại.

"Ừ, nếu là nàng ra tay, đích xác hẳn là không thành vấn đề. Chúng ta tiến vào thôi. Chắc hẳn đám người kia đã tiến vào hậu cung điện trong thần trì." Huyết giáp khôi lồ gật gật đầu, phân phó nói.

Tất cả quỷ vật nghiêm nghị đáp ứng! Nhất thời trong vài tên quỷ vật, ba tên đi theo huyết giáp khôi lồ tiến nhập trong thông đạo màu lam. Còn lại hai tên cao giai quỷ vật

ngửa mặt lên trời một tiếng hét dài, từ trong phụ cận hắc vân đều trào ra vô số cốt giá hắc ảnh, âm thanh quỷ dữ đại tác.

Hàn Lập một tay vung lên, nhất thời bảy tám đạo kim hồ bắn ra liên tiếp về phía sau xen kẽ vào đó là tiếng sấm rền vang, mục tiêu đúng là đã đuổi tới gần, khoảng cách còn hơn trăm trượng.

Nơi đó đang có một đoàn ngân hồ chớp động liên tục, đúng là con Minh Lô thú đang ra sức đuổi theo.

Con thú này vừa thấy ngân hồ đánh đến, chẳng những không sợ hãi giận ngược lại lộ ra vẻ hưng phấn, hé miệng phun ra một cỗ ngân hà thổi quét hết.

Mấy đạo Tích Tà Thần Lô vừa tiếp xúc ngân hà, lập tức nó bị bao vây ôm trọn trong ngân hà, không hề phát ra tiếng động, tiếp đến Minh Lô thú lại mở rộng miệng hấp thu trở về.

Liếm liếm miệng rộng, từ trong bụng con thú truyền đến tiếng vang trầm thấp

"Ầm ..ầm."

Minh Lô thú lại lộ ra vẻ vui mừng, giống như vừa ăn sơn hào mỹ vị.

Hàn Lập nhân cơ hội này, dùng lực biến hoá hai cánh sau lưng thành một cây tinh ti chớp động vài cái, rồi biến mất trong nháy mắt. Cách đó mấy trượng, Hàn Lập hiện lên, tạm thời cách xa con thú một khoảng.

Minh Lô thú thấy vậy, nó cũng không sốt ruột. Trong miệng nó cuộn lên tiếng gầm nhẹ, ngân hồ lượn lờ xung quanh tứ chi, tiếp đến ra sức đuổi theo Hàn Lập.

Hàn Lập không ngoảnh đầu nhìn lại, cũng biết tất cả hành động của con thú này bởi vì động tác của con thú này dọc đường rượt đuổi không biết đã làm bao nhiêu lần như vậy.

Mặc dù con thú này độn tốc cực nhanh, nhưng so với khi hấn toàn lực phi độn vẫn còn kém hơn một đường."

Cho dù bỏ lại một khoảng cách, thời gian ước chừng chỉ một chén trà nhỏ, liền chậm

rãi đuổi kịp phía sau, tiếp đến con thú này không khách khí, bắt đầu công kích từ xa.

Ban đầu, con thú này há mồm phun ra từng đạo ngân sắc lôi hồ, uy lực kinh người. Nhưng trên người Hàn Lập mang Tích Tà Thần Lôi lại có lôi bào hộ thân cho nên tiếp xúc với lôi hồ không chút lo lắng.

Minh Lôi thú vừa thấy cảnh này, lúc này trong miệng lôi điện dừng lại, thay vào đó nó thả ra từng đạo trảo mang màu xanh.

Trảo mang này, ban đầu chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng vừa rời khỏi miệng thú được một khoảng, lập tức trảo mang biến hóa to lớn ước chừng một trượng hứa.

Uy lực từng đạo trảo mang khiến ngay cả không khí phụ cận đều bị hấp thu tận lực, tạo cho người ta cảm giác không thể trốn chạy! Thế nhưng sau lưng Hàn Lập, phong lôi sí cũng không phải loại tầm thường, trong thời gian rất ngắn đã đem hai loại phong lôi độn thuật hợp lại làm một, e rằng không chịu nổi một kích này.

Nhưng Hàn Lập vẫn hết sức mạo hiểm, tại nơi trảo mang thay đổi công kích thất thường, mấy lần thiếu chút nữa nguy đến tính mạng. Thậm chí ở phía trước trong một lần công kích, đã bị trảo mang kia đánh trúng điểm, liền lập tức chịu không ít đau đớn.

Được mỹ phụ đầu bạc cấp cho Càn Khôn phiên quả nhiên thần diệu vạn phần, biến ảo ra một cái Thái Cực đồ thật lớn hấp thu hơn phân nửa thể công của con thú.

Nhưng cứ như vậy, cũng làm cho hắn bị chấn động oán giáp vỡ vụn, lôi pháo tán loạn, nguyên khí trong cơ thể bị tổn thương đôi chút.

Kể từ đó, Hàn Lập không dám để con thú này tiếp cận nữa điểm. Những lúc đối phương muốn đuổi kịp, Hàn Lập không ngừng phóng thích Tích Tà Thần Lôi, tạm thời trì hoãn đối phương truy kích.

Về phần Minh Lôi thú ở không ngừng thích thú cắn nuốt Tích Tà Thần Lôi, tựa hồ nó cũng không nóng lòng diệt sát Hàn Lập, cho nên nó vẫn cứ bám riết không tha.

Hiện tại non nửa canh giờ đã trôi qua, Hàn Lập đã dụ con con thú này bay đến chỗ sơn mạch màu xám, hơn nữa đã phi độn rất xa đám người Lục Túc.

Lôi – Đây là pháp lực so với đồng giai thâm hậu hơn rất nhiều, cộng thêm Hàn Lập

tinh thông độn thuật cùng đại lượng Tích Tà Thần Lô nếu đổi lại không phải là Hàn Lập mà là một gã Hóa Thần thậm chí ngay cả Luyện Hư cấp tồn tại thì đã sớm bị con thú này đuổi theo, một ngum nuốt lấy.

Chẳng trách, đám người Lục Túc cho rằng hãn dụ mỗi là dữ nhiều lành ít.

Phía trước vì bài trừ cấm chế Minh Hà, Hàn Lập đã vận dụng không ít Tích Tà Thần Lô. Mà đã không có thần lô kiềm chế, đám người Lục Túc hiển nhiên cho rằng hãn không thể chống đỡ bao lâu.

Hàn Lập một bên không ngừng cẩn thận Minh Lô thú phía sau, một bên âm thầm phỏng đoán đám người Lục Túc hãn là đã phá vỡ cấm chế không rảnh bận tâm chính mình, Hàn Lập bắt đầu cân nhắc kế sách thoát thân.

Những phương pháp bình thường, tuyệt đối không thể thoát khỏi con yêu thú đáng sợ này. Thế nhưng trên người hãn cũng chỉ dựa vào hơn mười khóa lô châu, hai loại phù lê mới luyện chế, cùng với phệ kim trùng đã thành thực.

Đối với hai loại bảo vật này đều đã tiêu hao tinh lực, nguyên bản dùng với đám người Lục Túc. Nếu hãn bất chấp vận dụng thần thức mà bị hao tổn nhiều thì chẳng những ảnh hưởng đến sinh mệnh mà còn không sử dụng được bảo vật.

Ánh mắt Hàn Lập chớp chớp, tâm niệm chuyển động rất nhanh.

Nếu bảo hãn thả hơn một ngàn con phệ kim trùng tấn công địch thì hãn không thể, nhưng là thả ra mấy con quấy rầy Minh Lô thú thì thật có thể sử dụng một chút.

Hãn không cần biết đám sẽ khiến con thú này như thế nào nhưng chỉ cần làm cho con thú này độn tốc chậm lại, thì hãn có thể trốn chạy.

Nếu sự tình ổn thỏa có thể dùng thêm phù lê phối hợp, cơ hội thành công hãn là lớn.

Hàn Lập trầm tư suy nghĩ, rốt cục đã nghĩ ra một biện pháp khả thi.

Lúc này, Hàn Lập hít sâu một hơi, thần niệm nháy mắt đã ẩn dật trên người Linh Thú Hoàn.

Chương 1492: Đại Chiến Minh Lôi Thú

“Oanh!” Một lúc sau Hàn Lập lại lần nữa phóng ra Ích Tà Thần Lôi. Thân hình Minh Lôi Thú run lên một chút, từ trong tay áo Hàn Lập bay ra ba đóa kim hoa – đây chính là ba đầu Phệ Kim Trùng thành thực thể!

Minh Lôi Thú vừa mới hoan hỉ nuốt vào miệng vài đạo kim hồ thì đã thấy ba đầu kim sắc giáp trùng bay tới thì ngẩn ra, nhưng nó không thèm để ý, đoạn há miệng phun ra một đạo ngân hồ đánh lên ba đầu Phệ Kim Trùng. Tiếng sét nổi lên, kim trùng đã bị lôi quang bao phủ, nhưng ngay lúc đó một đôi mắt vàng của Minh Lôi Thú tròng lên tỏ rõ vẻ kinh ngạc. Chỉ thấy lôi quang tắt đi thì ba đầu Phệ Kim Trùng chẳng những không hóa thành tro tàn mà ngược lại thân hình lại lớn hơn mấy lần, hung dữ lao tới.

Tuy rằng linh trí của Minh Lôi Thú không thể so với Nhân tộc nhưng nó một khi đã tu luyện đến cảnh giới hiện tại thì thần trí cũng không thể thấp. Thấy kim trùng này quý dị, nó không dám khinh thường bèn hừ không đánh ra một trào. Nhất thời ba đạo trào mang màu xanh bay ra rồi biến lớn chém lên trên người kim trùng. Âm thanh chát chúa vang lên, trào mang vỡ vụn, thanh mang bao phủ kim trùng vào trong đó.

Từng đoàn kinh phong kinh người tản ra khắp nơi, thiên địa nguyên khí tại phụ cận đều bị hút vào đó khiến không gian nơi này phẳng phất như sắp sụp đổ.

Tựa hồ Minh Lôi Thú vô cùng tin tưởng vào đòn công kích này nên cũng không cần nhìn kết quả. Ngân hồ trên người nó lóe lên, lại một lần nữa đuổi theo Hàn Lập.

Chỉ là tiếng ‘vo vo’ từ trong thanh mang lại truyền ra khiến con thú ngày ngẩn ngơ, vẻ mặt nó đã được nhân cách hóa hết sức khi lộ ra biểu tình khó có thể tin.

Chỉ thấy trong thanh mang xuất hiện từng điểm kim mang, ba đầu kim trùng lại bay ra, chỉ vài lần chớp lên đã tiến tới mấy trượng phía trước Minh Lôi Thú. Trên người chúng kim quang chói mắt, nào có chút nào bị thương. Minh Lôi Thú quả thực kinh ngạc, nhưng chính điều này đã khơi dậy sự tàn độc trong nó!

Con thú này không lường lự há miệng phun ra một phiến ngân hà bao phủ ba đầu kim trùng vào trong đó. Phệ Kim Trùng không gì không thể phệ nhưng cũng không thể lập tức phá vỡ ngân hà mà ra. Minh Lôĩ Thú hít sâu một hơi thu hồi ngân hà đồng thời cuốn theo ba đầu Phệ Kim Trùng vào trong miệng.

Cái miệng đầy răng nanh của nó há to, bất chấp tất cả liền nhai mạnh rồi nuốt vào trong bụng.

Cả người nó khẽ hạ xuống, bốn chân rền vang tiếng sấm, sau đó thân hình liền hóa hành một đạo ngân hồ biến mất tại chỗ.

Hàn Lập đã nhân cơ hội này độn ra ngoài hơn ngàn trượng, hẩn quay đầu nhìn thấy cảnh này thì trên mặt lóe ra dị sắc. Không chần chừ, hẩn liên tục vũ động hai cánh sau lưng, cả người hóa thành một sợi tơ nhỏ biến mất trong hư không. Một người một thú lại trở lại cục diện được bắt lúc trước.

Chẳng qua Minh Lôĩ Thú dường như đã bị hành động phóng thích kim trùng chọc giận nên thân hình được bao phủ trong ngân hồ của nó không ngừng chớp lên, ánh mắt lộ rõ vẻ hung lệ. Tựa hồ lúc này nó mới chân chính hạ quyết tâm đuổi giết!

Hàn Lập lại phóng ra Ích Tà Thần Lôĩ công kích con thú này, nhưng thân hình Minh Lôĩ Thú khẽ nhoáng lên trực tiếp xuyên qua kim hồ, độn quang không chậm lại một khắc nào. Nó đã không còn muốn tiếp tục vờn mồi.

Thâm tâm Hàn Lập không khỏi run lên, pháp lực toàn thân vận chuyển nhanh hơn vài phần, sợi tơ nhỏ do Hàn Lập hóa thành như ẩn như hiện trong hư không. Chẳng qua, cho dù như vậy thì chỉ sau một hồi Minh Lôĩ Thú cũng đã tiếp cận hơn trăm trượng sau lưng Hàn Lập. Con thú này cước đạp thần lôĩ, ngân hồ tựa như hóa thành một đôi cánh điện dài hơn hai trượng, mặt ngoài có vô số phù văn chuyển động. Hai cánh vỗ nhẹ, tiếng sấm nổ rền vang, thân hình nó lại biến mất trong hư không chỉ để lại một bóng ảnh mơ hồ.

Ngay tiếp theo, ở phía sau Hàn Lập hơn mười trượng đã lóe lên ngân hồ, Minh Lôĩ Thú hiện ra từ hư không; lúc này bóng ảnh nó để lại phía sau mới biến mất.

“Ảnh độn!” Cảm ứng được sự khác thường, Hàn Lập vừa độn quang vừa quay đầu lại nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt trở lên trắng bệch. Không ngờ con thú này còn sở hữu thần thông độn thuận quý dị nhất – điều này hoàn toàn nằm ngoài dự tính của hẩn. Tâm

ình Hàn Lập bỗng trở lên nặng nề.

Ảnh động thuật có lẽ chưa phải là động thuật nhanh nhất thế gian, nhưng tuyệt đối là động thuật thần bí nhất, thậm chí người có thể tận mắt nhìn thấy động thuật này cũng không nhiều lắm.

Nếu không phải khi Hàn Lập ở Thiên Uyên Thành từng có nghiên cứu qua Lô Động Thuật của bản thân nên xem qua không ít điển tịch thì cũng không thể nhận ra loại động thuật này.

Chẳng qua lúc này không phải lúc để hấn kinh ngạc hay trầm trồ bởi khi Minh Lô Thú vừa hiện hình thì một đôi cánh điện bỗng dưng xuất hiện đón đầu Hàn Lập.

Hàn Lập ngẩn ra chưa kịp phản ứng thì trên đỉnh đầu đã phát ra tiếng sấm chói tai, một tấm điện vòng cực lớn từ trên không phủ xuống bao vây lấy hấn.

Hàn Lập kinh hãi, hấn không kịp suy nghĩ, thân hình quay tròn một vòng, kinh ngân sắc phù văn quay cuồng bắn ra cũng đồng dạng tạo thành một tấm điện vòng hai màu vàng bạc ngăn cản điện vòng màu bạc do Minh Lô Thú tạo ra. Tiếp theo, thanh quang quanh người chợt lóe, thân hình bắn ngược về đằng sau thoát ly khỏi phạm vi bao phủ. Minh Lô Thú thấy vậy, ánh mắt hiện rõ vẻ kinh miệt; thân hình nó lại mơ hồ tiêu biến.

Ngay lập tức, ngân quang chợt lóe phía trước người Hàn Lập, hư ảnh Minh Lô Thú đã lại xuất hiện ở phía trước, đồng thời nó huy traoo bố xuống, một traoo nhìn như nhẹ nhàng nhưng lại to như trời nặng như núi, bao trùm toàn bộ thân hình Hàn Lập vào trong.

Vài tiếng nổ trầm thấp vang lên, không khí bốn phía điên cuồng tràn về phía thú traoo, dường như ở đó có một hắc động có thể thôn phệ mọi thứ.

Toàn thân Hàn Lập căng lên dưới sức ép của thú traoo, dường như nó muốn đập nát bấy Hàn Lập dưới một traoo này.

Sắc mặt Hàn Lập tái nhợt, nhưng trong mắt chợt lóe lên ánh tàn khốc. Hấn đột nhiên há miệng phun ra một kim sắc tiểu kiếm dài vài tấc, tiểu kiếm lóe lên rồi biến thành một đạo cầu vòng chém lên trên thú traoo. Minh Lô Thú thấy vậy chẳng những không thu traoo mà vẻ kinh miệt trong mắt lại càng đậm. “Choảng!” một tiếng, ánh cầu vòng màu vàng chợt tắt, tiểu kiếm bị bắn ngược trở về liền trở lại nguyên hình còn thú traoo vẫn không hề

có chút bị tổn hao. Không chỉ như vậy, thú trào nhanh như chớp đã chớp lấy tiểu kiếm.

Trong mắt con thú này hiện rõ vẻ hung tợn, quang mang đại phóng, toàn bộ thú trào đã biến thành một trắng tinh thuần, các móng vuốt khê bóp lại định phá hủy kim sắc tiểu kiếm.

Minh Lôی Thú chẳng những có thần lực trời sinh mà thân thể cũng vô cùng mạnh mẽ có thể so bì với bảo vật đỉnh cấp. Lúc trước cũng bằng một đôi lợi trào này nó đã phá hủy đi biết bao bảo vật pháp khí của đối thủ. Chỉ là hiện tại khi thú trào phát lực, nó nghĩ rằng có thể lập tức bóp nát tiểu kiếm thì...

Từng tràng tiếng kim loại ma sát vang lên, kim sắc tiểu kiếm không ngừng rung lên trong ngân mang, linh quang ảm đạm đi vài phần nhưng vẫn bình yên vô sự. Con thú này cũng đã quá coi thường độ cứng của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm rồi!

Kiểm này đã được Hàn Lập nhiều lần bổ xung không ít tài liệu trân quý, độ cứng của nó ngay cả ở Linh giới cũng ít bảo vật có thể so bì. Tiểu kiếm tuy không thể thương tổn đến thân thể Minh Lôی thú nhưng con thú này muốn hủy kiếm cũng không phải là chuyện nhất thời nửa khắc. Minh Lôی Thú cũng bất ngờ...

Không chờ nó kịp bình tĩnh, Hàn Lập vốn đang bị thú trào áp bức liền thả ra một phiến kim hà, đoạn hét lớn một tiếng toàn thân thả ra vạn đạo kim quang, da thịt toàn thân như được vàng ròng đúc thành. Phía sau lưng kim quang chói mắt, kim sắc nhân ảnh ba đầu sáu tay từ phía sau hắt chọi hiện!

Sáu cánh tay đồng thời huy vũ khiến không gian phụ cận bắt đầu dao động, giống như mặt nước hồ không ngừng bị khuấy lên.

Không chỉ ngừng ở đó, hai cánh sau lưng Hàn Lập run lên hóa thành một làn gió biến mất. Minh Lôی Thú gầm lên một tiếng, thú trào chuyển thành quyền hướng về phía hư không hơn ba mươi trượng đánh ra một kích.

Oành! – một tiếng nổ lớn vang lên. Khí lưu càn quét bốn phía tạo ra tiếng ‘ong ong’ chói tai. Một đạo nhân ảnh từ hư không lao đảo hiện ra – đây đúng là Hàn Lập. Trên mặt hán lúc này hiện rõ sự hoảng sợ. Không ngờ rằng con thú này lại có thể phá Thuần Di Thuật, thần thông quả thực khó dò.

Chỉ là thân hình của Hàn Lập sau khi xuất hiện cũng không hề dừng lại mà lập tức bắn ngược ra phía sau. Từ trong hai tay hắn bắn ra hơn mười khóa viên châu màu xanh tạo thành một cái lồng công kích Minh Lôی Thú đang vọt tới. – Đây chính là lôی châu mà hắn khổ tâm luyện chế ra, chỉ một lần này hắn đã sử dụng đến một phần ba số lượng có trong tay.

Minh Lôی Thú thấy vậy thì trong mắt hiện lên vẻ trào phúng, thân mình nó lại trở lên mơ hồ... Chỉ là trong lúc nó tính toán thi triển ảnh động thuật thì nét mặt của Hàn Lập ở phía xa bỗng hiện ra sự cố quái, một tay hắn bỗng bắt quyết.

Nhất thời Minh Lôی Thú bỗng cảm thấy bụng đau quặn lại, thân hình từ mơ hồ trở lên rõ ràng. Ảnh động thuật đã bị phá! Mà chỉ một khắc trì hoãn này hơn mười viên châu màu xanh đã vọt tới nơi.

Giờ phút này trong bụng Minh Lôی Thú đau như dao cắt, nó chỉ kịp phát động ngân hồ hộ thân. Thấy tình trạng nó như vậy, hai mắt Hàn Lập sáng lên không chút do dự vận chuyển thần niệm.

Hơn mười khóa lôی châu đồng thời nổ tung, thanh mang lan tràn. Đầu tiên là hơn mười đạo thanh sắc lôی đoàn hiện lên rồi nhanh chóng co rút lại thành một đoàn thanh sắc quang vừng như bánh xe. Hơn mười đoàn lôی điện cường đại đồng thời bộc phát.

Một đám lôی vân cực lớn bỗng chốc hiện lên bao phủ Minh Lôی Thú không kịp phòng bị vào trong. Chỉ thấy thanh sắc thiểm điện ngang dọc, tiếng thú rống kinh hãi từ bên trong không ngừng vang lên.

Cho dù nó có am hiểu thôn phệ lôی điện nhưng hơn mười viên lôی cầu này tương đương với một đoàn toàn lực của tu sĩ Hợp Thể Kỳ - tất nhiên nó đâu có khả năng hấp thu. Huống hồ lúc này Hàn Lập còn đang thúc dục Phệ Kim Trùng trong bụng nó khiến một thân thần thông bị giảm đi nhiều; nó chỉ có thể kiên trì mà chống đỡ.

Uy lực của thiên lôی trong đoàn lôی vân là không thể nghi ngờ, vô số thanh sắc điện hồ ngang dọc lóe lên, tiếng sét đánh đĩnh tai nhức óc. Trong phạm vi trăm trượng đều tràn ngập tiếng lôی minh.

Chương 1493: Cửu Cung Thiên Càn Phù

Hàn Lập bên cạnh lôi vân cũng không nhàn rỗi, hai tay hần đồng thời huy động ném ra vô số phù lục, ngân sắc phù văn như ẩn như hiện.

Phù lục này có vẻ thần bí dị thường, tất cả có khoảng một trăm linh tám lá.

Hai tay Hàn Lập liên tục bắt quyết rồi chỉ về phía lôi vân, thần sắc đầy vẻ ngưng trọng!

Nhất thời, toàn bộ phù lục hóa thành hơn trăm đoàn ngân mang, tất cả bùng lên quang mang chói mắt rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Ngay sau đó, phía thiên không trên lôi vân lại lóe lên ngân quang, một trăm lẻ tám lá phù đồng thời hiện lên.

Chúng quay tròn một vòng, tự sắp xếp thành một đồ án kỳ quái bao phủ lôi vân ở bên dưới.

Hàn Lập thôi động pháp quyết, tất cả phù lục đồng thời bạo liệt tạo thành một quang trận cực lớn mệnh môn ngân hà.

Ở phía trong trận, bóng ảnh cung điện như ẩn như hiện, phảng phất như không phải vật nơi trần thế.

Bên ngoài cung điện ngân quang xán lạn, vô số phù văn không ngừng bay múa, tiếng tiên nhạc réo rắt giữa hư không khiến tâm hồn người ta thư thái.

Nhưng đúng lúc tâm hồn người ta bị câu dẫn thì tiếng tiên nhạc lại ngưng bật!

Hàn Lập vừa thấy quang trận thành hình thì mừng rỡ, lập tức thi pháp. Quang trận cực lớn từ từ ép xuống phía dưới.

Đi!

Đúng lúc này, một tiếng thú rống từ trong lõi vân truyền ra.

Sau vài tiếng sấm nổ khiến thiên địa rung chuyển thì toàn bộ thanh sắc lõi vân trở lên hỗn loạn. Đột nhiên có mấy đạo ngân sắc điện hồ tho to phá vỡ lõi vân mà xông ra.

Điện hồ trong lõi vân tựa như thần long vờn mây, triển hiện thần uy.

Một lát sau, cả đám lõi vân to lớn đã bị tiếng rống quét tan không còn một mảnh.

Lõi vân vừa tán thì hồ quang cũng theo đó mà biến mất.

Thân hình Minh Lôi Thú lại một lần nữa xuất hiện.

Bộ dạng con thú này có vẻ khá chật vật, lớp vảy trên người ảm đạm vô quang, lại loáng thoáng có vết cháy đen. Chỉ có chiếc độc giác trên đầu còn lập lòe ngân quang, một luồng điện hồ mỏng như sợi tơ không ngừng di chuyển xung quanh.

Ngân hồ tho to vừa rồi chính là do độc giác này phát ra.

Nhưng điều khiến Hàn Lập kinh hãi chính là khi con thú này vừa hiện hình thì lập tức há miệng phun ra một đoàn huyết quang.

Trong đoàn huyết quang này điểm điểm kim mang. Đây rõ ràng là ba đầu Phệ Kim Trùng thành thực thể lúc trước bị nuốt vào.

Chúng đã bị con thú này dùng pháp lực cường đại mạnh mẽ bức ra khỏi cơ thể.

Thần thông như thế khiến tâm can Hàn Lập lạnh buốt.

Lúc Phệ Kim Trùng ngoài ý muốn bị con thú này nuốt vào trong bụng thì hẳn đã vô cùng mừng rỡ, trong thâm tâm đã xuất hiện ý định diệt thú. Nhưng khi thấy cảnh này thì hẳn biết đó chỉ là si tâm vọng tưởng, nên lập tức ném bỏ ý định này ra khỏi đầu.

Ánh mắt Hàn Lập lại đảo qua khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đang trôi nổi tại bên cạnh Minh Lôi Thú, thân kiếm lóe lên kim quang nhàn nhạt.

Hiển nhiên Minh Lôi Thú bởi ứng phó sự giáp công của lõi vân và Phệ Kim Trùng đã không còn chú ý tới thanh kiếm này nên tiện tay ném ra.

Dù sao kiếm này cũng không thể cấu thành uy hiếp với nó.

Hai mắt Minh Lôi Thú nhìn chăm chăm Hàn Lập, vẻ hung ác trong mắt lồ lộ hiện ra.

Nó đã chịu thua thiệt chút ít này giờ nên hận không thể lập tức xé xác Hàn Lập làm mấy mảnh. Chỉ là Hàn Lập không đợi con thú này hành động đã lập tức phát tay triệu hồi ba đầu Phệ Kim Trùng vừa thoát khỏi huyết quang, thanh kim sắc tiểu kiếm kia cũng biến mất tại chỗ.

Kim quang lóe lên, trên thân tiểu kiếm rền vang tiếng sấm, nó đã xuất hiện bên cạnh Hàn Lập rồi chui thẳng vào ống tay áo hắn.

Sau đó tới lượt Phệ Kim Trùng được Hàn Lập thu lại.

Minh Lôi Thú ngẩn ra rồi giận dữ hồng lên một tiếng dài...

Chỉ là đúng lúc này ngân quang trên đỉnh đầu nó chợt lóe, quang trận cực lớn không biết từ khi nào đã ép xuống.

Một quang trận lớn như vậy cho dù lúc đầu Minh Lôi Thú không chú ý tới thì lúc này cũng không thể không phát hiện.

Nó ngẩng đầu nhìn thấy quang trận thì ánh mắt lộ rõ vẻ kinh hãi. Độc giác trên đầu rền vang tiếng sấm, một đạo ngân hồ thô to được bắn ra.

Oành! một tiếng, hồ quang đánh mạnh vào bên dưới quang trận.

Nhưng ngân quang chỉ khẽ lóe lên, ngân hồ chạm vào nó lập tức biến mất; dường như nó đã bị quang trận thôn phệ.

Minh Lôi Thú lúc này phát giác sự tình không ổn, bốn chân đạp điện quang định chạy trốn khỏi nơi đây.

Chỉ là đã có chút muộn...

Quang trận trên không trung khẽ chuyển rồi quỷ dị biến mất.

Minh Lôi thú vừa mới lướt đi được hơn mười trượng thì bỗng thấy trước mặt sáng ngời ánh ngân quang, nó không kịp dừng lại khiến cả thân hình đâm sầm vào bạch vụ. Cả

người nó đã bị bao phủ trong một phiến bạch vụ mơ hồ. Ánh mắt nó nhanh chóng đảo qua tứ phía nhưng chỉ thấy ban công lầu các, lầu cao điện vũ liên miên bất tuyệt.

Con thú thoáng kinh ngạc nhưng lập tức điều chỉnh tâm tình yên tĩnh như nước.

Nó đã sống không biết bao nhiêu vạn năm, bị người dùng pháp trận vây khốn không biết bao nhiêu lần nên cấm chế trước mắt chưa đủ để khiến nó sợ hãi.

Nó giương cổ nhìn lên không trung...

Trên trời cao ngân hà từng trận, cuộn cuộn không dứt; quả thực không thể nhìn ra thứ gì.

Minh Lôی Thú thoáng nghiêng đầu suy nghĩ. Thân hình nó lại nhoáng lên hóa thành một đạo ngân hồ phóng thẳng lên trên trời, hai chân trước bỗng mạnh xuống hư không.

Từng tràng âm thanh trầm thấp vang lên, hơn mười đạo thanh sắc trào mang hung mãnh đánh lên quãng sáng ngân sắc.

Âm thanh va chạm vang lên liên miên không dứt, ngân quang, thanh mang đan vào nhau. Quầng sáng ngân sắc liên tục chớp tắt nhưng lập tức khôi phục trạng thái ban đầu.

Thân hình Minh Lôی Thú đứng giữa hư không, thần sắc tỏ ra mơ hồ.

Cấm chế đang vây khốn nó có uy năng to lớn ngoài dự kiến của nó. Đây tựa hồ không phải pháp trận bình thường.

Con thú này đâu biết được quang trận đang giam khốn nó là một bộ Cửu Cung Thiên Càn Phù do Hàn Lập tiêu phí bao tâm huyết mới luyện chế thành.

Bộ phù này tổng cộng có một trăm lẻ tám lá, có biến hóa hàng nghìn hàng vạn, ở phương diện vây định thần diệu vô cùng.

Đương nhiên cũng cần phải xét xem kẻ bị vây khốn là tồn tại loại nào. Lấy tu vị của Hàn Lập thì không nói đến Minh Lôی Thú trước mặt mà ngay cả một gã tu sĩ Hợp Thể Kỳ cũng khó lòng chân chính vây khốn.

Trong một kích vừa rồi của con thú này, Hàn Lập đứng bên ngoài quang trận đã phải

không ngừng điên cuồng rót pháp lực vào trong tấm phù trên tay. Một cỗ cự lực cực mạnh từ tấm phù truyền tới Hàn Lập khiến cả người hắn run lên, không khỏi lui về phía sau hai bước.

Sắc mặt hắn trở lên xám xịt!

Cũng may pháp lực trong cơ thể kịp thời lưu chuyển hóa giải xung lực nên không còn gì đáng ngại.

Sau một đòn có thể nhận thấy cấm chế này không thể giữ chân con thú này lâu được. Dù sao tu vị của hắn cùng Minh Lô Thú cũng cách nhau quá xa như trời và đất.

Chẳng qua từ lúc tế ra bộ phù lục này hắn đã không tính đến chuyện có thể hoàn toàn vây khốn đối phương mà chỉ mong cầm chân được một lúc để tranh thủ thời gian.

Vừa thấy phù trận tạm thời vây khốn đối phương thì Hàn Lập nhanh chóng thu tay, đoạn huy động hai cánh sau lưng hóa thành một đoàn thanh sắc cầu vồng quay đầu bỏ chạy.

Chỉ sau vài lần chớp lên thì Hàn Lập đã biến mất phía cuối chân trời.

Nhưng đúng lúc này thân sắc Hàn Lập khê biến, hắn vội phát tay bắn ra hơn mười thanh kim sắc tiểu kiếm bổ về phía hư không gần đó.

Chỉ thấy phía hư không nơi kim sắc tiểu kiếm bắn tới chợt lóe bạch quang. Đột nhiên, một nữ tử áo trắng hiện ra, một cánh tay áo phất phơ trong gió.

Đây chính là quý nữ ‘Bạch Quý’ lần trước Hàn Lập đã gặp.

Nàng ta bị Hàn Lập bức ra khỏi chỗ nấp thì cũng tỏ vẻ kinh ngạc, ánh mắt lập lòe tinh mang, tựa hồ muốn nói điều gì đó.

Chỉ là hàn khí trên mặt Hàn Lập ngày càng đậm, bên cạnh hắn nhanh chóng xuất hiện một đoàn ô quang, phía bên trong ô quang là một con hắc sắc tiểu hầu.

Đây chính là Đề Hồn Thú.

Hàn Lập hiện tại đang chạy trốn chết trốn tránh Minh Lô Thú nên căn bản không

muốn dây dưa cùng quý nữ này, chính vậy nên hần lập tức gọi ra Đề Hồn - khắc tinh của lệ quý.

Quý nữ áo trắng vừa thấy Đề Hồn thì trong miệng phát ra một kêu cao vút, vẻ mặt kinh hoảng vô cùng, cả người hóa thành một đạo bạch khí bắn ngược về phía sau.

Động tác của nàng tuy nhanh nhưng Đề Hồn còn nhanh hơn, thân hình nó khê chớp lên đã hóa thành cự viên cao mấy trượng, một đoàn hoàng hà từ trong mũi nó cuộn cuộn tuôn ra bỗng chốc bao phủ lấy đoàn bạch quang.

Bạch quang chợt tắt, một lần nữa thân hình quý nữ áo trắng lại hiện ra.

Nàng ta hốt hoảng vô cùng, chiếc áo trên người lập tức hóa thành một tầng quang tráo sáng ngời bao phủ toàn bộ thân thể vào tông đó. Cũng không biết chiếc áo này là bảo vật loại nào mà ngay cả Nhiếp Hồn Thần Quang của Đề Hồn cũng nhất thời không thể lay động quang tráo.

Về mặt Đề Hồn hiện ra nét ngưng trọng. Nó gầm nhẹ một tiếng, âm phong nổi lên bốn phía, vô số thiểm điện rạch phá bầu trời, thân thể cự viên lại tiếp tục lớn lên, lông ngoài hóa thành sắc đỏ, trên trán mọc ra ba chiếc sừng nhỏ, giữa mi tâm hiện ra một con mắt màu đỏ yêu dị.

Đồng thời vô số răng nanh mọc dài lộ khỏi miệng, dọc theo xương sống mọc ra một hàng gai xương đen tuyền, phía trên hắc khí vờn quanh, âm khí bức người.

Vừa thấy Đề Hồn biến thân thì quý nữ áo trắng càng tỏ ra hoảng sợ. Đột nhiên nàng hú lên vang vọng, một cổ âm ba vô hình điên cuồng ập tới phía Hàn Lập và Đề Hồn.

Nhưng do Hàn Lập sớm đã có phòng bị nên hần lập tức phóng ra hôi sắc quang hà và ngũ sắc quang diễm bao phủ quanh mình và Đề Hồn.

Sau đó Hàn Lập chỉ mỉm cười chấp tay đứng tại chỗ, không hề có bất cứ hành động gì thêm.

Về phần Đề Hồn Thú, nó càng trở lên dữ tợn, con mắt thứ ma từ từ mở ra... Oành! – một tiếng nổ thật lớn vang lên, điện hồ từ trong con mắt thứ ba phóng ra.

Điện hồ này đỏ như máu, nhanh chóng xuyên thủng bạch sắc quang tráo bao phủ

quanh người quý nữ mà Nhiếp Hồn Thần Quang lúc trước không thể lay động.

Quý nữ hét thảm một tiếng, huyết sắc điện hồ tựa như một con linh xà cuộn chặt lấy nàng sau đó kéo tới gần Đề Hồn. Đề Hồn Thú không chút do dự liền mở miệng nuốt luôn vào.

Phụt! – Đề Hồn Thú bỗng nhúu mảy rồi ối ra một khối ngọc bài màu đen.

Hàn Lập vung trảo chụp lấy vật này rồi cẩn thận đánh giá.

“Vạn Lý Phù!”

Tuy rằng có chút bất đồng so với của Nhân tộc nhưng Hàn Lập chỉ cần liếc mắt qua cũng đủ phân biệt. Về mặt hắc thoáng kinh ngạc, tựa như đang nghĩ ngợi điều gì...

Bỗng nhiên quang trận phía xa truyền tới tiếng nổ ầm ầm, bên trong mơ hồ có tiếng thú rống điên cuồng.

Thân hình hắc chấn động, vối vãi hướng Đề Hồn Thú vấy tay một cái.

Nhất thời hình thể con thú này hóa thành một đạo ô quang chui vào trong tay áo Hàn Lập.

Hàn Lập khẽ nhún, thân hình cuộn lại rồi bỗng hóa thành một con thanh sắc đại bàng, cả người như chớp giạt hướng về phía xa nhanh chóng bay đi.

Chương 1494: Giáp Nguyên Phù

Đại bàng trên không tung cánh hóa thành một dải sáng xanh bay đi, mỗi lần vỗ cánh lại lướt qua hơn mười trượng, tiếng sấm từ hai cánh nổ rền vang bầu trời.

Tuy đang hóa thân đại bàng nhưng trong cơ thể Hàn Lập cũng không ngừng vận chuyển Đại Diễn Quyết, cố lấy thần niệm cường đại bao phủ ấn ký của bốn đại yêu vương lưu lại.

Chỉ là ấn ký của bốn đại yêu vương quả thực quá mức mạnh mẽ, cho dù liên tục thi triển qua nhiều loại bí thuật của Đại Diễn Chân Kinh, đồng thời mượn Thiên Bằng lực sau khi biến thân cũng chỉ tạm thời phong ấn được mà thôi, phỏng chừng sau một ngày đêm ấn ký sẽ phá ấn mà ra.

Hàn Lập làm vậy đương nhiên muốn đám yêu vương Lục Túc tưởng rằng hắn đã chết để tiện bề hành động.

Việc cần làm hiện nay là nhanh chóng cứu thoát hai người Nguyên Dao từ trong tay quỷ bà, sau đó tìm một chỗ âm khí nồng đậm để hai người bọn họ giúp hắn khu trục ấn ký. Làm được vậy thì hắn mới có thể giải trừ được mối họa trong lòng.

Nếu dưới tình huống bình thường thì Hàn Lập tất nhiên không thể thành công, nhưng hiện nay lại xuất hiện thêm Minh Lôی Thú nên cũng không thể nói trước.

Tính ra khoảng thời gian hắn thu hút Minh Lôی Thú giúp đám yêu vương kia cũng không quá dài, bọn họ hẳn là đã tiến vào Thần Trì. Không lâu nữa, cho dù bọn họ biết Minh Lôی Thú quay về nhưng với việc coi trọng Minh Hà thần nữ như vậy thì bọn họ cũng sẽ không dễ dàng dời bỏ.

Còn Minh Lôی Thú sau khi thoát khỏi sự vây khốn của Cửu Cung Thiên Càn Phù thì nổi giận đùng đùng lập tức trở về sào huyệt. Hẳn là vừa lúc ngăn chặn mấy yêu vương này.

Đến lúc đó tranh đấu nổ ra, chỉ cần hắn không đụng phải đám người Lục Túc hay

Mộc Thanh ngăn cản thì cơ hội cứu hai người Nguyên Dao là không nhỏ.

Trong lòng Hàn Lập cẩn thận cân nhắc, đại bàng do hấn hóa thành vẫn bay như chớp giạt về lối cũ.

Mắt thấy một dải núi non màu xám hiện ra trước mặt, toàn thân đại bàng bỗng nhiên phát ra từng tiếng vang trầm thấp.

Thanh quang chợt lóe, đại bàng đã biến lại thành hình người.

Một khối ngọc bài màu trắng thoáng chốc vọt ra từ ống tay áo Hàn Lập rồi từ từ hạ xuống tay hắn.

Trên ngọc bài có khắc một Cửu Cung đồ thật lớn, chỉ là lúc này ở trên bề mặt đã xuất hiện dày đặc vết nứt rạn.

Hàn Lập biến sắc, theo bản năng hắn quay đầu nhìn ra sau, đoạn thu lại ngọc bài rồi lấy ra một tấm phù màu tím mặt ngoài linh quang chớp động không ngừng.

Đây đúng là Thái Nhất Hóa Thanh Phù!

Hàn Lập không chút chần chừ lập tức khoát tay điểm lên trên thân phù một chỉ.

Lá phù sắc tím bùng lên tỏa ra vô số phù văn màu bạc lập lòe bao phủ toàn thân Hàn Lập, bay múa không ngừng.

“Phốc phốc” – Sau vài tiếng vang nhỏ, những đám phù văn này hóa thành từng đoàn ngân vụ, trong chớp mắt đã phủ kín thân thể hắn.

Sau khi ngân vụ tan hết thì tại chỗ cũ cũng không còn bóng người.

Thân thể Hàn Lập đã hóa thành hư vô, từ từ bay xuống bên dưới, cuối cùng ẩn núp cạnh một thân đại thụ sau đó ngẩng đầu chăm chú nhìn lên trời.

Thời gian khoảng một bữa cơm trôi đi, phía chân trời truyền đến tiếng sấm đì đùng.

Chớp mắt, lôi quang chợt lóe, Minh Lôی Thú cước đập hồ quang lướt qua trên đỉnh đầu Hàn Lập, nó không hề phát hiện ra sự tồn tại của Hàn Lập ở bên dưới.

Chỉ sau vài lần chớp lên, ngân hồ đã biến mất vô ảnh vô tung phía cuối chân trời.

Ánh mắt Hàn Lập thoáng động, hắc văn bất động ẩn núp dưới tàng cây.

Qua nửa khắc sau, Hàn Lập cảm thấy thời gian không sai biệt lắm thì khẽ rung mình một cái, ngân quang lóe lên, thân hình hắc chậm rãi hiện ra.

Phù văn màu bạc từ trong cơ thể hắc bay lên trên thiên không, chúng nhanh chóng tụ lại rồi hóa thành một tấm phù triệu sắc tím, nhẹ nhàng hạ xuống.

Hàn Lập khoát tay, tấm phù lập tức hóa thành một đạo sáng tím chui thẳng vào ống tay áo hắc.

Tiếp theo, thanh quang trên người hắc bùng lên hóa thành một đạo cầu vồng bay về phía chân trời. Xem phương hướng thì đúng là phía mà Minh Lôی Thú vừa vọt qua.

Không mất bao lâu, Hàn Lập đã về tới trước quảng sáng màu đen.

Độn quang tắt đi, thân hình Hàn Lập lơ lửng giữa không trung, hắc dùng thần thức đảo qua một lượt thì thần sắc sẽ đổi.

Không khí quanh đây đầy mùi cháy khét, hơn ngàn thi thể quỷ vật bị thiêu cháy đen. Đường như nơi này vừa chịu qua cuồng lôi công kích, âm phong bốn phía cuộn cuộn lưu lại dao động cấm chế mãnh liệt dị thường. Tự hồ cấm chế nơi đây đã bị người mạnh mẽ bài trừ.

Hàn Lập thoáng tỏ ra ngạc nhiên, nghi hoặc.

Hắc đương nhiên không biết đám huyết giáp khôi lỗi đang chờ làm hoàng tước ở đây.

Mà Đề Hồn sau khi thôn phệ quỷ nữ áo trắng nên đám quỷ vật này không thể biết Minh Lôی Thú trở về nhanh như vậy khiến chúng không kịp tránh đi. Số phận đương nhiên là bị thảm, tất cả bị Minh Lôی Thú trong cơn giận dữ đánh thành tro tàn.

Huyết giáp khôi lỗi nếu biết những chuẩn bị lưu ở bên ngoài của mình đã bị xóa sạch thì không biết sẽ tức giận thế nào. Nếu quỷ nữ áo trắng còn sống thì đã có thể dùng Vạn Lý Phù thông báo trước tình hình giúp đám quỷ vật này thông dong tránh mặt Minh Lôی

thứ rồi lại tiếp tục trở lại bố trí âm trận. Đây cũng là dụng ý của hắn khi cử một quý vật cấp cao đi theo dõi hành tung của Hàn Lập và Minh Lôi Thú, không ngờ rằng chước này lại bị Hàn Lập phá hủy.

Hàn Lập bay một vòng trên không trung thì phát hiện không còn quý vật nào còn sống ở đây. Không biết tất cả đã bị Minh Lôi Thú giết chết hết hay số còn sống đã sớm bỏ chạy.

Hắn cũng không quá quan tâm đến chuyện này. Thân hình bỗng dừng lại, ánh mắt tập chung vào một thông đạo lập lòe lam quang, hai hàng lông mày nhíu thật sâu.

Tinh mang trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên, đoạn lại phất tay áo lấy ra một xếp phù triện màu bạc, phù văn chớp động - Đây rõ ràng là một bộ Cửu Cung Thiên Càn Phù nữa.

Bởi vì do tài liệu hữu hạn, Hàn Lập tổng cộng luyện chế ra được hai bộ phù triện này. Lúc trước đã dùng qua một bộ, nên bộ này đương nhiên là bộ cuối cùng.

Hai tay Hàn Lập nhanh chóng bắt quyết, không ngừng đánh vào đám phù triện đó từng đạo pháp quyết.

Một màn bất khả tư nghị xuất hiện...

Dưới sự thôi động của Hàn Lập, một trăm lẻ tám lá phù màu bạc cùng bắn tới phía miệng thông đạo rồi tiêu biến trong hư không.

Tựa hồ Hàn Lập đã thi triển loại bí thuật nào đó ẩn nặc toàn bộ những phù triện này.

Hàn Lập thu lại pháp quyết, ánh lam mang trong mắt không ngừng chớp động đánh giá đám phù triện mới ẩn nặc rồi gật đầu hài lòng.

Tiếp theo dường như hắn lại nghĩ tới điều gì đó, đoạn khẽ lật tay trái, hai tấm phù triện màu bạc khác lại hiện ra.

Chỉ là phù này rất khác so với Cửu Cung Thiên Càn Phù, mặt trên của nó không có phù văn chớp động mà là có họa một bóng người nhàn nhạt, ngũ quan mơ hồ, toàn thân mặc kim sắc chiến giáp.

Trên tay bóng người ở một lá phù có cầm một cây kim sắc trường thương, còn bóng người ở lá phù kia cầm song đao.

Điều thần kỳ ở chỗ hai bóng người mơ hồ trên phù triện từ từ chớp lên, thỉnh thoảng lại huy động binh khí trong tay như là vật sống vậy. Hàn Lập sau khi lấy ra hai tấm phù này lập tức áp chúng vào nhau, nhất thời ngân mang chớp động, hai tấm phù đồng thời bạo liệt, trong ngân mang lập lòe hai đạo kim sắc hư ảnh xuất hiện. Chúng vừa xuất hiện đã lập tức nhập xuống dưới mặt đất hòa vào cái bóng trên đất của Hàn Lập.

Hàn Lập tuy lơ lửng cách mặt đất không quá xa nhưng cái bóng dưới đất do ánh sáng chiếu vào cũng đậm nhạt vô cùng. Nhưng là hai đạo kim sắc hư ảnh kia sau khi nhập vào trong đó thì lập tức biến mất không thấy tung tích.

Đây cũng là một loại phù mà Hàn Lập học được từ ngọc thư tàn trang, có tên: Nguyên Giáp Phù.

Loại phù triện này hẳn cũng chỉ có thể luyện ra ba tấm, vừa rồi một lượt đã xuất ra hai tấm. Có thể thấy được hẳn cẩn thận thế nào.

Điều này cũng khó trách, ở trong màn sáng màu đen kia đều là tồn tại cấp Hợp Thể, người nào hẳn cũng không thể đối phó, nên việc hẳn có thể làm chỉ là chuẩn bị tốt một chút để đề phòng vạn nhất.

Sau khi tế ra Giáp Nguyên Phù, Hàn Lập vẫn chưa dừng tay mà tiếp tục há miệng phun ra một đoàn ngân sắc hỏa cầu. Hỏa cầu quay tròn rồi hóa thành phệ linh hỏa điều.

Hàn Lập lại phát tay phóng ra hơn mười khỏa thanh sắc lôi châu; ngân sắc hỏa điều lập tức há miệng nuốt tất cả đồng lôi châu này xuống bụng.

Lúc này hỏa điều bay tròn một vòng rồi vọt tới một cây đại thụ chọc trời, ẩn nấp ở đó.

Chuẩn bị xong hết thủy, Hàn Lập thở dài một hơi. Một làn nữa hẳn lấy ra phù triện sắc tím, cả người lần nữa biến mất trong sương mù.

Hàn Lập từ từ bước vào động khẩu lam sắc như tiến vào đầm rồng hang hổ, vô thanh vô tức tiến nhập trong đó.

Vừa mới tiến vào trong đó thì ánh mắt Hàn Lập đảo qua khắp nơi, lông mày hắn khẽ nhíu.

Bốn phía đen như mực, tối như hũ nút.

Chỉ có một vài khối đá xanh chớp động lên quang mang nhàn nhạt. Điều này khiến Hàn Lập như cảm giác bản thân trở về tới thâm uyên chi địa.

Chẳng qua với linh mục thần thông, hắn cũng không để ý tới điều này.

Hai mắt Hàn Lập híp lại đánh giá xung quanh hết thấy.

Phụ cận thoạt nhìn vô cùng hoang vắng, trên mặt đất chỉ toàn đá vụn lớn nhỏ, ngoài ra không còn thứ gì khác.

Thậm chí nhìn về nơi xa cũng không thấy một thân cây lớn nào, ngẫu nhiên mới bắt gặp một vài bụi cây đám cỏ thấp bé vô cùng.

Hàn Lập hít vào mấy hơi không khí, hắn cảm nhận được linh khí nồng đậm ở đây thì trong lòng âm thầm cảm thấy kỳ quái.

Chẳng qua hắn vẫn không hề dừng lại, thân hình nhẹ nhàng bay về phía trước.

Tuy rằng không biết Thần Trì ở đâu nhưng kiểm tra từ trung tâm cấm chế trở đi thì chắc chắn không thể nhầm.

Cho dù thân thể hóa thành hư vô nhưng vận tốc của Hàn Lập cũng không chậm, chớp mắt đã đi được hơn mười dặm.

Kết quả, hai mắt Hàn Lập sáng ngời; tại xa xa có một tòa cung điện ẩn hiện trong bóng đêm tối đen.

Tòa cung điện này cũng không quá lớn mà chỉ cao khoảng vài chục trượng, hơn nữa nhìn từ bề ngoài chúng đều được xếp thành từ những tảng đá phổ thông, nhưng điều này cũng đủ để chứng minh hắn không có tìm nhầm.

Hàn Lập thôi động pháp quyết, bay nhanh về phía cung điện kia.

Lối vào của cung điện là một chiếc cổng hình vuông, hai cánh cửa được làm bằng

đá đen lúc này đã mở toang.

Theo bản năng, Hàn Lập quét thần niệm qua mọi nơi phụ cận, bỗng nhiên trong mắt hắn xuất hiện dị sắc, thân hình lập tức ngưng lại.

Bởi ở hai bên cửa đá có một cỗ âm khí như ẩn như hiện, giống như là có hai gã quý vật cấp cao đang ẩn núp nơi đó.

Thâm tâm Hàn Lập có chút cả kinh, nhưng lại nghĩ đến mấy ngàn quý vật bị giết ở lối vào thì giật mình không thôi.

Chương 1495: Minh Hà Thần Nữ

Chẳng qua Hàn Lập cũng không hy vọng có nhân tố ngoài dự tính ảnh hưởng đến kế hoạch của mình, lúc này trong lòng hẳn dấy lên sát khí, chuyển thần niệm về phía Linh Thú Hoàn.

Tiếng vượn hót vang lên, một đạo ô quang từ bên trong bắn ra lao thẳng tới một bên cửa điện, còn thân hình Hàn Lập cũng nhoáng lên từ trắng thái hư vô đánh về một phía khác.

- A...!

- Là ai?

Hai tiếng kinh hô từ hai bên cửa điện truyền đến.

Một bên âm phong nổi lên, một khô lâu hai đầu cực lớn hiện ra.

Bên kia thi khí đại phóng, một bạch mao cương thi hai mắt đỏ như máu xuất hiện. Sau lưng cương thi này có một đôi cánh xanh biếc, tanh tươi vô cùng.

Ô quang lóe lên, một con cự viên xuất hiện. Một cổ hoàng hà từ mũi nó tuôn ra quét về hướng song đầu khô lâu.

Trong miệng khô lâu phát ra một tràng cười quái dị, hai cánh tay nó huy động xuất ra trào ảnh đầy trời, khiến trong không khí xuất hiện tiếng rít chói tai.

Con quỷ vật cấp cao này hiển nhiên rất tin tưởng vào thân thể mạnh mẽ của mình, nó muốn dùng một đôi cánh tay phá nát Nhiếp Hồn Thân Quang chứ không giống như nữ tử áo trắng lúc trước sợ hãi thối lui.

Kết quả, hai bên vừa tiếp xúc thì vô số cốt trào đầy trời lập tức tán diệt, hà quang đảo qua cuộn lấy một đôi cốt trào.

Quang mang chớp động, song đầu khô lâu hét thảm một tiếng. Một đôi cốt trào

cứng rắn như sắt của nó bỗng chốc hóa thành một đoàn hắc khí.

Khô lâu kinh hãi, lúc này mới vội vã lui thân về đằng sau. Chỉ là đã quá muộn!

Hoàng hà chợt lóe đã đem trọn khô lâu cuốn vào trong đó.

Toàn bộ thân thể to lớn của nó đồng dạng hóa thành hắc khí nồng đậm, bị Đề Hồn Thú hút vào trong miệng.

Con thú này vui mừng hống to một tiếng, rồi quay đầu nhìn về phía Hàn Lập.

Vừa hay đúng lúc Hàn Lập bay tới đỉnh đầu bạch mao cương thi, từ trong tay hắn Nguyên Từ Thần Sơn cao hơn mười trượng phóng ra đè lên quý vật.

Mà hai bóng ảnh kim sắc chiến giáp cũng đang rút kim thương cùng song đao từ phía sau lưng cương thi về. Trên mặt kim thương có kim hồ lưu động không ngừng xuyên thủng trái tim cương thi khiến vùng quanh vết thương của nó cháy đen khét lẹt, còn phía trên song đao có một tầng bạch mang không ngừng lưu chuyển, một đôi cánh xanh biếc đã bị đóng thành hàn băng trong suốt.

Hàn Lập cũng không để hai ảnh khôi lỗi này tiếp tục xuất thủ tiêu diệt quý vật này mà hướng về Đề Hồn Thú phía xa vẫy tay.

Lúc đầu, Đề Hồn Thú thoáng sửng sốt rồi lập tức minh bạch dụng ý của Hàn Lập, nó mừng rỡ khê tung người nhảy về phía hắn.

Hà quang trong mũi nó lại phun ra đem đầu cương thi này hóa thành âm khí rồi hút vào trong bụng. Nó nấc lên một tiếng, hưng phấn lấy tay dấm thùm thụp vào ngực.

Những quý vật này đều là hung phách lệ quý tu luyện nhiều năm ở Minh Hà, đối với Đề Hồn Thú chẳng khác nào đại bổ. Thần niệm Hàn Lập thoáng động, trong lòng hắn đột nhiên nảy sinh một chủ ý, hắn cẩn thận đánh giá Đề Hồn Thú một chút rồi âm thầm phân phó vài tiếng cho nó.

Đề Hồn Thú nghe xong thì tròn to hai mắt rồi liên tiếp gật đầu. Toàn thân nó bỗng bùng lên ô quang, diện mạo từ từ biến đổi thành đầu quái thú độc giác lập lòe loi điện.

Đây rõ ràng là hình dáng của Minh Lô Thú lúc trước truy đuổi Hàn Lập, chỉ là Đề

Hồn biển ra nhỏ hơn một chút. Hàn Lập mỉm cười, vẫy tay về phía ‘Minh Lôì Thú’ do Đề Hồn biển thành, con thú này lập tức thu nhỏ người lại còn mấy tấc rồi chui vào tay áo Hàn Lập.

Xuất ra Thái Nhất Hóa Thanh Phù, thân hình Hàn Lập một lần nữa hóa thành hư ảo rồi bay vào bên trong cửa điện.

Cung điện được tạo thành từ một tòa chính điện và thiên điện. Lúc này Hàn Lập trực tiếp tiến vào trong đại điện.

Trong đại điện trống trải vô cùng, ngoại trừ mười cây cột đá to lớn ra thì không còn một thứ gì khác.

Hàn Lập cũng không để ý đến những thứ này, ở giữa đại điện có một miệng động lớn tỏa ra bạch quang. Hàn Lập đi tới ngó qua thì thấy bốn phía vách động bóng loáng dị thường, căn bản không hề có cầu thang dẫn xuống. Hơn nữa động này sâu nhìn không thấy đáy.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, rồi chậm rãi nhảy xuống. Trái qua hơn ngàn trượng vẫn chưa chạm đáy, từng trận gió lạnh từ bên dưới thổi thốc lên, hiển nhiên ở dưới có nổi thông với nơi khác.

Rơi xuống thêm mấy trăm trượng nữa, thần sắc Hàn Lập thoáng động, trong tai ầm ầm nghe được tiếng rống của Minh Lôì Thú, ngẫu nhiên còn có một vài tiếng nổ kinh thiên động địa khiến vách động bốn phía rung lên từng hồi.

Hàn Lập thoáng rung mình một cái, thế rơi xuống lại chậm bớt, thần niệm bắt đầu đảo xuống phía dưới.

Kết quả, phía dưới ngoài bạch mang chớp động thì không còn thứ gì

Thần niệm kiểm tra không hề thấy vật gì ẩn tàng bên dưới.

Điều này khiến Hàn Lập an tâm hơn rất nhiều, hẳn vô thanh vô tức rơi xuống dưới đất. Nơi này không ngờ nổi thông đến một tòa điện đường cực lớn, to hơn cung điện phía trên gấp mấy lần, độ tinh xảo cũng hơn xa. Trên mặt đất chỉ là bạch ngọc tinh mỹ nhưng điện đường ở dưới đây chẳng những có hoa văn tinh xảo mà bốn phía đỉnh còn được

khảm những khóa tinh thạch lớn như bát ăn cơm. Tinh thạch này chớp động tỏa ra bạch quang nhu hòa bao phủ đại điện tráng lệ. Linh khí phụ cận cũng nồng đậm hơn hẳn bên trên, một số nơi còn xuất hiện linh hoa linh thảo sinh trưởng tại các bồn cây hai bên điện đường. Cây nào cây nấy xanh biếc mỹ lệ, linh quang lưu chuyển, không biết đã ở nơi đây bao nhiêu vạn năm.

Hàn Lập nhú mày, nhưng lập tức dời ánh mắt khỏi những thứ này.

Lấy nhãn lực của hắn đương nhiên nhận ra được đám hoa thảo này quý hiếm nhưng đó chỉ là về giá trị thường lãm, còn giá trị thực lại không đáng mấy.

Chẳng qua ánh mắt Hàn Lập cũng chỉ có thể nhìn thấy hơn phân nửa cảnh tượng trong điện mà thôi. Giờ phút này tất cả đều bị huyết vụ nồng đậm cùng điện hồ chói lòa bao phủ.

Tại tầng không của cung điện có từng đoàn huyết vụ và thiểm điện đan xen vào nhau không ngừng quay cuồng bạo liệt, cả hai như nước lửa không thể tương dung. Nhưng rõ ràng thiểm điện đang lấn lướt huyết vụ, nếu không phải bên trong huyết vụ nổi lên từng trận âm phong cùng vô số lục ti chống đỡ thì chỉ sợ đã sớm đại bại.

Nhưng cho dù như vậy thì trong tiếng sấm âm vang, ngân sắc điện hồ cũng liên tục hóa thành từng khối lôi cầu lớn như nắm tay; mọi nơi nó quét qua huyết vụ đều nhanh chóng tiêu biến, rơi xuống hạ phong.

Trong huyết vụ im ắng vô cùng, không thể nhìn rõ nhưng chắc chắn là đám người Địa Huyết lão quái đang ở trong đó, còn ở trong đám lôi điện cuộn cuộn phía đối diện kia có hai độc giác quái thú như ẩn như hiện, nộ hống không thôi, sử dụng lôi điện chi lực điên cuồng công kích.

Trách không được mấy yêu vương lên thủ cũng không phải đối thủ của chúng.

Hàn Lập âm thầm giật mình, quan sát cuộc chiến một lát, ánh mắt hắn hạ xuống rồi thì đồng tử bỗng co rụt lại.

Tại phía dưới chiến đoàn là một thủy trì xanh biếc, phía trên mặt nước mịn mù sương khói, linh khí dào dạt, ẩn ẩn có một tầng huyết mang lơ lửng.

“Đây là Minh Hà thần nữ?” Tâm niệm Hàn Lập thoáng chuyển, nhưng hắn cũng không dừng sự chú ý của mình tại trên thủy trì quá lâu mà tiếp tục quan sát các nơi khác.

Kết quả: hai mắt hắn sáng ngời, tại một góc hẻo lánh trong cung điện hắn thấy được hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ đang đứng như khúc gỗ ở đó.

Khuôn mặt hai người dờ dẩn vô hồn.

Hàn Lập đã thấy qua việc hai người này bị cấm chế nên tất nhiên biết tuy thần trí vẫn còn nhưng hết thảy tự chủ thân thể đều không thể khống chế. Đối với loại cấm chế này mà nói, hắn nắm chắc vài phần có thể phá bỏ.

Nhìn lại cuộc chiến phía trên, Hàn Lập cố gắng kìm nén sự vui mừng của mình lại, đoạn cẩn thận đánh giá các nơi khác trên đại điện.

Hắn cũng không quên việc tại bên ngoài màn sáng và trước cổng vào cung điện ngầm có xuất hiện quỷ vật. Nơi đây khẳng định còn có quỷ vật cấp cao lên tiến vào. Hắn cũng không muốn bị chúng làm hoảng tước rình phía sau. Lúc chưa phát hiện chỗ ẩn nấp thì tuyệt không thể tùy tiện hành động.

Hắn lẳng lặng phóng ra thần niệm, ngoại trừ chiến đoàn phía trên thì chỗ nào hắn cũng đã tìm qua nhưng không hề phát hiện được dị trạng.

Hàn Lập chau mày, tâm niệm khẽ chuyển, ánh lam mang trong mắt lóe lên...

Tại một nơi nguy hiểm trùng trùng thế này hắn cũng không dám triển khai toàn bộ linh mục, mà chỉ dùng một phần linh lực cực nhỏ thì triển thần thông mà thôi.

Dưới linh mục thần thông, rút cục hắn cũng đã có phát hiện.

Tại một góc cung điện cách xa chiến đoàn có xuất hiện lục khí nhàn nhạt. Cho dù ở dưới linh mục thần thông thì vẫn đậm nhạt vô cùng, dường như là trong suốt hư vô.

Chỗ kia là nơi quỷ vật ẩn nấp?

Hàn Lập thoáng rung mình, hơn cân nhắc một chút, hắn không tiếc mạo hiểm thôi thúc lam mang trong mắt, ý định muốn nhìn rõ bản thể của yêu vật này.

Kết quả: Ngoại trừ hắc mang như tơ ẩn hiện trong lục khí thì hẳn còn thấy được một viên châu như thủy tinh đang lơ lửng tại đó, chuyển động chậm chạp vô cùng.

Ngay lúc Hàn Lập nhìn thấy vật đó thì viên châu cũng đồng thời đình chỉ chuyển động, mặt ngoài của nó thoáng hiện một tia lục quang, lóe lên rồi vụt tắt.

Hàn Lập biến sắc, ánh lam mang trong mắt bỗng chốc biến mất.

Hắn mơ hồ cảm thấy tại lúc phát hiện ra viên châu thì vật đó đồng thời cũng tựa như có linh tính phát hiện ra hắn đang quan sát.

Chẳng qua hẳn tin tưởng trực giác của mình đủ nhanh, ngừng linh mục thần thông đủ quyết đoán nên đối phương tuyệt đối không thể phát hiện được vị trí của hắn.

Cho dù thần thông của đối phương lớn hơn nữa nhưng lúc này cũng không dám mạnh mẽ phóng ra thần thức điều tra vị trí của hắn. Lúc đó thả ra thần niệm chưa chắc đã có thể khám phá được thuật ẩn thân của Thái Nhất Hóa Thanh Phù mà chỉ sợ sẽ khiến mấy yêu vương cùng hai đầu Minh Lô Thú đang đả đấu sẽ phát giác.

Hắn tin tưởng quý vật này sẽ không làm ra một hành động thiếu khôn ngoan đến vậy.

Quả nhiên một lát sau, một cỗ thần niệm mỏng như tơ khẽ quét qua chỗ hắn nhưng không hề phát hiện được chút dị thường nào.

Trong lòng Hàn Lập lúc này mới thả lỏng, nhưng đang lúc hắn cân nhắc xem cứu hai nữ nhân đi như thế nào thì trong huyết vụ bỗng truyền ra một tiếng hống to. Cuộc chiến đã phát sinh biến hóa.

Huyết vụ quay cuồng, tử hồng sắc quang mang đại phóng. Một thân ảnh đang nhanh chóng biến lớn, trong nháy mắt từ huyết khôi lồi đã cao đến hai mươi mấy trượng hiện ra từ trong huyết vụ, hơn nữa thân hình nó còn đang không ngừng to ra.

Mà ở một bên đầu vai khôi lồi có một gã huyết bào nhân đang đứng chấp tay sau lưng.

Chương 1496: Cơ Hội

Từ huyết khô lồi xuất hiện, sáu mắt đồng thời chuyển động, từng tia huyết mang quỹ dị không ngừng lưu chuyển trong mắt. Nó huy động cây huyết sắc cự phủ trong tay chém thẳng xuống phía trước.

Cự phủ chẳng khác gì một tòa núi nhỏ, tuy chưa hạ xuống nhưng một cỗ kinh phong kinh người đã không ngừng rít gào đánh tan ngân sắc điện hồ phía dưới.

Một tiếng thú rống từ trong lôi quang phát ra, hồ quang vừa tan ra đã như sóng lại đan dệt vào nhau tạo thành một cây ngân sắc lôi kiếm nghênh đón cự phủ.

Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa vang lên, huyết mang điện hồ giao kích, chuôi cự phủ rung lên bần bật rồi gãy ra từng khúc, phút chốc biến thành hư ảo. Lôi quang chột lóe, mấy đạo thanh sắc trào mang dài hơn trượng bắn thẳng tới từ huyết khô lồi.

Huyết bào nhân đứng trên đầu vai từ huyết khô lồi thấy vậy thì khê hừ lạnh một tiếng, đoạn há miệng phun ra một đoàn tinh huyết rồi vung tay chỉ về phía trào mang.

Đoàn tinh huyết này quay tròn hóa thành một cây huyết sắc trường thương, sau đó nhanh chóng bắn đi.

“Phốc phốc...” vài tiếng vang lên, huyết thương trong nháy mắt đã xuyên thủng trào mang rồi đánh thẳng vào trong đoàn lôi điện bên dưới.

Ngân quang đột nhiên lóe lên, một bóng ảnh Minh Lôi Thú to lớn được phóng đại mấy lần từ trong lôi điện xuất hiện. Nó há miệng nuốt lấy huyết sắc trường thương, sau đó lại phun ra một đạo điện hồ thô to hóa thành một đầu ngân giao nhắm thẳng đến huyết bào nhân.

Một đôi huyết mục phía trước từ huyết khô lồi chột lóe phóng ra hai đạo huyết quang vừa đúng lúc đánh lên trên điện giao. Cả hai đồng thời tán loạn tiêu thất.

Từ huyết khô lồi, huyết bào nhân và một con Minh Lôi Thú giao thủ nhanh như

chớp, nhưng lại không phân ra cao thấp.

Lúc này vô số lục ti trong huyết vụ bắn nhanh về phía không trung, trong nháy mắt đã tụ lại. Lục quang chớp động không ngừng, một thân ảnh thon thả cước thái kim hoa xuất hiện – đây đúng là Mộc Thanh.

Cùng lúc đó, âm phong tại phụ cận cũng điên cuồng rít lên, phía trong lộ ra thân ảnh mỹ phụ đầu bạc.

Sắc mặt hai người ngưng trọng vô cùng, bốn mắt không chớp nhìn chăm chăm vào con thú trước mặt.

Minh Lôی Thú phía đối diện thấy vậy thì thần sắc càng trở lên dữ tợn, tại lôی điện mãnh liệt phía dưới lại xuất hiện thêm một bóng ảnh con thú nữa, thể tích so với con trước nhỏ hơn một chút.

Nhìn hai con Minh Lôی Thú, sắc mặt mỹ phụ đầu bạc trở lên khó coi, bà ta thì thào:

“Nơi đây lại có đến hai đầu Minh Lôی Thú, thảo nào ta cứ suy nghĩ không biết tại sao Minh Lôی Thú lại lợi hại đến vậy khiến Chu đạo hữu lần trước vừa tiến vào đã lập tức vẫn lạc.”

“Bây giờ nói điều này có ích lợi gì, thần dịch cùng linh mạch nơi đây hòa làm một thể, muốn chặt đứt mối liên hệ này thì cần tranh thủ thêm thời gian. Ba người chúng ta chỉ còn cách liều mạng!” Huyết bào nhân hừ lạnh một tiếng, tâm tình tựa hồ cũng không được tốt.

Mộc Thanh cùng mỹ phụ đầu bạc nghe vậy thì liếc mắt nhìn nhau.

Biểu hiện của huyết bào nhân như vậy cũng bởi không biết kẻ nào đã tiêu diệt phân thân lưu lại bên ngoài của hắn nên cho dù hắn có nổi trận lôی đình ngay tại đây cũng không có gì kinh ngạc.

“Huyết đạo hữu, thời gian từ lúc hóa thân người lưu lại bên ngoài bị diệt đến nay cũng đã không ít, hơn nữa lại là trước khi Minh Lôی Thú trở về. Xem ra nơi này trừ bỏ hai con Minh Lôی Thú hắn còn có tồn tại khác. Chúng nó chắc cũng không chỉ đứng ở bên ngoài mai phục chúng ta mà hắn đã lén vào đây. Nói không chừng đang xem cuộc chiến

giữa chúng ta và Minh Lôì Thú.” Hàn quang trong mắt Mộc Thanh lóe lên, chậm rãi nói.

“Cho dù biết thì thế nào? Hai con Minh Lôì thú này đã khó đối phó, đâu còn có thể để tâm thêm vào việc khác. Ta thủy chung không thể cảm ứng được ấn ký lưu trên người Hàn tiểu tử, xem ra hẳn quả thực đã bị Minh Lôì Thú tiêu diệt. Quả là đáng tiếc!” Mỹ phụ đầu bạc thở dài một hơi.

“Nếu Minh Lôì Thú trở về nhanh như vậy thì khẳng định Hàn tiểu tử khó giữ được tiểu mệnh. Nhưng dù gì đi nữa thì việc đối phó với Minh Lôì Thú trước mắt cũng quan trọng hơn! Hai con mãnh thú này tuy rằng linh trí không cao nhưng cũng có một thân thần thông lôì thuộc tính khắc chế công pháp của ta. Tính ra chỉ có Lục Túc đạo hữu mới có thực lực cùng chúng đối kháng trực tiếp, chỉ tiếc rằng hẳn đang phải chặt đứt linh mạch nên không thể phân thân. Xem chừng chúng ta chỉ còn cách liều mạng một phen, về phần kẻ tiêu diệt phân thân bên ngoài của ta nếu đến lúc này chưa dám hiện thân thì hiển nhiên do thực lực không đủ, không đủ gây sức ép. Chỉ cần cẩn thận một chút không để đối phương có cơ hội đánh lén là được.”

Huyết bào nhân cũng bỗng nhiên mở miệng.

Một trong hai bóng ảnh Minh Lôì Thú phía đối diện thể tích bỗng nhiên biến lớn, há to mồm tấp về phía ba người. Con kia khẽ cúi đầu, độc giác phía trên đại phóng, điện quang chói mắt, mấy đạo ngân hồ thô to nổ vang đánh về phía mấy người.

Bản thể của hai con Minh Lôì Thú phía dưới cũng đồng thời khu động lôì điện chỉ lực huyền hóa ra vô số ngân sắc lôì cầu đánh về phía huyết vụ trước mặt.

Sắc mặt mỹ phụ đầu bạc trầm xuống, đầu vai run lên, trên đỉnh đầu bỗng xuất hiện một quỹ ảnh tóc dài; âm phong từng trận từ trên người quỹ ảnh tuôn ra.

Trên người Mộc Thanh bùng lên thanh quang, vô số thanh ti nhanh chóng bắn ra.

Về phần huyết bào nhân thì vẫn đứng tại chỗ cũ không hề nhúc nhích, nhưng sáu mắt của tử huyết khôì lồi phun ra sáu đạo quang trụ đỏ như máu, huyết vụ cũng đồng thời quay cuồng không cam chịu yếu thế cuộn cuộn ập về phía lôì cầu.

Trong phút chốc, tam đại yêu vương cùng hai Minh Lôì Thú lại lao vào chiến đấu.

Từ bên ngoài chỉ thấy huyết vụ quay cuồng, tiếng sấm rền vang, vô số dị tượng trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ đám người Mộc Thanh vào trong đó.

Hàn Lập lẳng lặng đứng ở phụ cận lối vào, khẽ cau mày.

Nếu không có sự tồn tại của đạo lục khí kia thì hết thảy đều đơn giản. Chỉ cần hắn thừa dịp mấy tên yêu vương cùng Minh Lôی Thú đánh nhau kịch liệt nhất thời không thể phân tâm thì chớp cơ hội ra tay cướp người. Đám người mỹ phụ đầu bạc thì Minh Hà thần nữ hơn phân nửa sẽ buông tay không truy đuổi hắn.

Nhưng lúc này lại xuất hiện một đạo lục khí không biết rõ chi tiết, vạn nhất nó ra tay ngăn cản thì mọi việc chẳng phải là hồng bút sao!

Hàn Lập cũng không tình nguyện chịu nguy hiểm.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động không ngừng, các loại ý niệm không ngừng chuyển động trong đầu.

Theo thời gian trôi qua, cuộc chiến giữa Minh Lôی Thú cùng tam đại yêu vương ngày càng kịch liệt, các loại thần thông uy lực kinh người lần lượt được thi triển. Hai con Minh Lôی Thú tựa hồ biết nếu kéo dài cuộc chiến sẽ vô cùng bất lợi với chúng nên nôn nóng vô cùng, công kích càng lúc càng cuồng mãnh.

Bản thể bọn chúng đứng giữa vạn đạo lôi hồ, độc giác trên đầu cũng lớn hơn mấy lần, từ phía trên không ngừng bắn ra từng đạo điện quang như thiên ngoại thần mâu, mỗi một kích lại chấn lui ba đại yêu vương về phía sau mấy bước. Hai con Minh Lôی Thú chiếm lấy thượng phong chèn ép ba đại yêu vương, nhưng nếu để đánh bại ba đại yêu vương trong khoảng thời gian ngắn thì quả thực rất khó khăn.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy thì nhíu mắt, thân hình hư vô từ từ lướt về phía xa.

Bất kể nói thế nào thì cứ tới cạnh hai người Nguyên Dao Nguyên Lệ hẵng tính tiếp, sự tình khác chỉ có thể tùy theo hoàn cảnh. Hai người này hẳn nhất định phải cứu đi!

Vì sợ tam đại yêu vương cùng hai con Minh Lôی Thú đang chiến đấu phát hiện ra sự tồn tại của hắn nên Hàn Lập di động vô cùng thông thả, hơn nữa trong đại điện còn một tồn tại có cảnh giới hơn xa hắn. Cho nên dù có sử dụng Thái Nhất Hóa Thanh Phù nhưng

dưới toàn bộ thần niệm cường đại của Hợp Thể cấp thì tỷ lệ bị phát hiện cũng không nhỏ. Cũng may những kẻ này đang đánh nhau sống chết nên không thể phân tâm vào chuyện này.

Hàn Lập khẽ thở ra một hơi thật dài, từ từ di chuyển từ phụ cận chiến trường đến một góc đại điện khác, bên cạnh nhĩ nữ.

Ánh mắt hắn nhanh chóng đảo qua hai người Nguyên Dao.

Trong khoảng cách gần như vậy, Hàn Lập nhìn rõ từng đường tơ máu li ti như ẩn như hiện trên khuôn mặt hai người. Nếu không phải bởi khoảng cách gần và nhờ linh mục thần thông phụ trợ thì người thường rất khó nhận ra.

Hàn Lập nhíu mày.

Hai người bị Địa Huyết lão quái dùng huyết phù cấm chế khổng chế. Đây là một loại tà thuật vô cùng lợi hại, dùng Ích Tà Thần Lô hoặc Phệ Linh Thiên Hỏa đều có hiệu quả phá giải. Chẳng qua Phệ Linh Thiên Hỏa đã được bố trí tại bên ngoài lối vào nên lúc này chỉ có thể dùng Ích Tà Thần Lô để phá bỏ cấm chế.

Đương nhiên hiện tại vẫn chưa đến lúc động thủ, cấm chế vừa phá thì không những bản thân bị lộ mà Địa Huyết lão quái cũng lập tức cảm ứng được.

Trong lòng Hàn Lập suy nghĩ như vậy, hắn thu hồi ánh mắt rồi lại nhìn về phía phát hiện ra lục khí.

Vật này chắc hẳn có liên quan đến lũ quỷ vật bên ngoài, hắn cũng không tin đối phương chỉ lẳng lặng đứng xem, chỉ là thời cơ ra tay của đối phương chưa tới mà thôi. Điều này chứng tỏ tính nhẫn nại của đối phương cũng thật kinh người.

Mọi ý niệm nhanh chóng xoay chuyển trong đầu Hàn Lập, hắn chỉ có thể quyết định tạm thời bảo trì tình thế.

Huống hồ nguyên nhân khiến hắn kiêng kị nhất là Lục Túc – kẻ có thần thông lớn nhất trong nhóm yêu vương Địa Uyên giờ này vẫn chưa xuất hiện.

Hắn tuy không biết hành tung của đối phương nhưng linh cảm nói với hắn rằng không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Chẳng qua sau khi Hàn Lập chuyển mắt khỏi chỗ đám lục khí nhìn lại thủy trì bên cạnh chiến đoàn thì thâm tâm dấy lên mối nghi ngờ yêu vương Lục Túc có phải đang ở bên dưới hay không?

Bởi cho dù cung điện to lớn như vậy nhưng ngoại trừ thủy trì này thì không còn chỗ nào có thể dấu người.

Đáng tiếc là mặt nước đám sương khói lượn quanh mặt nước lại có thần hiệu ngăn cản thần thức. Lúc Hàn Lập thoáng đảo thần thức qua đó thì cảm nhận được linh vụ màu trắng này ẩn chứa linh khí tinh thuần vô cùng, ngay cả hắn cũng ít thấy, tựa hồ chỉ cần hít lấy một hơi bạch vụ này là có thể tránh được mấy ngày khổ tu.

Đây cũng là lý do vì sao Hàn Lập liếc mắt một cái liền nhận định thứ trong thủy trì chính là Minh Hà thần nữ.

Hàn Lập bắt đầu cảm thấy kỳ quái, tại sao ba người Mộc Thanh không lấy nước trong thủy trì mang đi? Cho dù hai con Minh Lô Thú này vô cùng lợi hại nhưng chưa đến mức có thể ngăn cản không cho ba người bọn họ có cơ hội áp sát thủy trì lấy đi thần nữ.

Đặc biệt ba người là cũng đã chiếm cứ khoảng không ngay phía trên thủy trì, nên việc lấy nước bên dưới lại càng không phải việc khó.

Nhưng sau suy nghĩ lại một chút thì Hàn Lập đã hiểu được. Cũng không phải dưới thủy trì kia có bày đặt cấm chế lợi hại gì khiến ba gã yêu vương không dám mạo muội ra tay, mà chỉ là phương pháp lấy Minh Hà thần nữ chắc chắn có chút quỷ dị khiến bọn họ không dễ dàng lấy được.

Nói không chừng việc Lục Túc không có mặt ở đây cũng liên quan đến việc này.

Hàn Lập nghĩ vậy nên lại càng không muốn mạo muội xuất thủ.

Hắn vẫn đứng yên một bên quan sát cuộc chiến bên kia, hoặc để ý đến động tĩnh của đoàn lục kí.

Tuy rằng hắn không thể chế trụ ẩn ký trong cơ thể quá lâu nhưng nhìn tình hình cuộc chiến phía kia đã trở lên vô cùng kịch liệt, cùng bộ dạng nôn nóng của Minh Lô Thú thì tùy thời đều có thể phân ra thắng bại.

Quả nhiên, Hàn Lập dự đoán không sai. Chỉ khoảng một tuần trà sau, hai con Minh Lôì Thú rốt cục cũng không kìm nén nổi, chúng bắt đầu liều mạng!

Chương 1497: Hoàng Tước

Phía dưới lục trì sương mù quay cuồng từng trận, một cỗ linh khí tinh thuần từ đó tràn ra ngoài khiến mặt đất phụ cận rung lên bần bật.

Hai Minh Lôì Thú sợ hãi nhìn nhau, chúng đồng thời rống to, hồ quang trên người chợt tắt. Toàn thân chúng bỗng dựng thẳng lên đứng bằng hai chân sau.

Một cỗ quái phong đen như mực tràn ra bốn phía vây quanh hai quái thú không ngừng quay cuồng.

Mỹ phụ đầu bạc cùng đám người Mộc Thanh thấy vậy trong lòng run lên.

Từ kinh nghiệm phong phú, bọn họ tất nhiên biết được sự việc phát sinh sắp tới không có gì tốt đẹp. Hai con Minh Lôì Thú này đang chuẩn bị thi triển thần thông lợi hại nào đó.

Mỹ phụ khẽ kêu lên một tiếng, tóc bạc bỗng chốc dài ra đâm thẳng tới phía trước.

Vô số bạch mang phá không xạ xuất bao trọn lấy hắc mang vào trong.

Mỗi sợi bạch mang đều thẳng tắp như trâm, phát ra âm thanh bén nhọn, uy lực vô cùng.

Còn Mộc Thanh tay bắt pháp quyết, hà quang trên người đại phóng. Một hoa ảnh to bằng miệng bát xuất hiện trôi nổi ngay trước mặt rồi biến thành pháp luân đủ mọi màu sắc.

Cánh pháp luân mỏng manh vô cùng, nó quay tròn một vòng rồi vô thanh vô tức biến đi.

Nhất thời, trên không trung hàn mang dày đặc, bạch mang trải rộng khiến người ta kinh hãi vô cùng. Hai loại thần thông này vừa thấy đã biết không tầm thường!

Chỉ là một chuyện ngoài dự kiến xuất hiện!

Nhị thú trong hắc phong không hề có hành động. Bạch mang cùng pháp luân đầy trời bắn thẳng vào đó.

Tiếng va chạm chát chúa vang lên, tất cả các công kích đều bị bắn ngược về.

Hai loại công kích dường như đánh lên trên tường đồng vách sắt vậy.

Nhị nữ nhất thời ngẩn ra.

Đúc lúc này, hắc phong quay tròn một trận rồi bắt đầu tản ra để lộ hai yêu vật hình người dung mạo dữ tợn.

Trên đầu chúng mang độc giác, người đầy vảy bạc – đây đúng là Minh Lôi Thú ban đầu hóa thành.

Tứ chi cùng thân hình của chúng đều rất giống nhân hình!

Điều khiến sắc mặt mấy người Mộc Thanh trở lên ngưng trọng chính là sau khi nhị thú vừa hiện hình lập tức vung tay khắp động pháp quyết, há miệng phun ra một chiếc cờ nhỏ màu đen phủ đầy hắc vụ cùng một pháp bàn vô cùng tinh xảo, bạch hà vạn đạo.

“Không tốt, mau ngăn cản chúng lại! Chúng muốn thôi động cấm chế nơi này!”
Huyết bào nhân phản ứng trước tiên, cả kinh quát to.

Lời của hắn vừa dứt thì cũng lập tức thúc dục tử huyết khô lồi bắn ra một đôi đoàn kiếm dài độ vài tấc, kiếm quang chọt lóe hóa thành hai đạo huyết quang đánh thẳng đến hai kiện khí vật kia.

Hai Minh Lôi Thú hình người tựa hồ sớm đã có phòng bị nên đồng thời lắc đầu, hai căn độc giác trên đầu bắn ra hóa thành hai đạo lôi quang trực tiếp nghênh đón huyết quang.

Oành – oành! Hai tiếng nổ vang lên, độc giác và huyết quang vừa va chạm đã bộc phát ra điện quang chói mắt, hai cây độc giác dùng thế lôi đình đánh nát hai thanh đoản kiếm.

Uy lực to lớn đủ để người ra trận mắt cứng miệng!

Cũng khó trách, độc giác này chính là bộ vị cứng rắn nhất trên mình nhị thú, hơn nữa đã được chúng tế luyện không biết bao nhiêu vạn năm. Xét riêng về độ cứng mà nói thì chắc chắn không thua đao kiếm cấp linh bảo. Hơn nữa chúng lại được hai mảnh thú dùng toàn lực sau khi biến thân thôi động nên có thể tưởng tượng ra được uy năng to lớn của nó.

Chẳng qua hai cây độc giác cũng không chỉ có một đòn này, vừa đánh tan huyết quang nó đã lập tức biến mất tại chỗ một cách quỷ dị.

Ngay sau đó, hai đạo lôi quang từ hư không bắn ra, tiếng sấm nổ vang, khoảng cách với huyết bào nhân chỉ khoảng mấy trượng. Nó không chút do dự đánh ra một kích lôi đình tiếp theo.

Hai đầu Minh Lôi Thú này hiển nhiên cũng đã nhận ra trong ba người thì huyết bào nhân có thực lực yếu nhất nên định hợp lực tiêu diệt kẻ này trước.

Huyết bào nhân cả kinh, chỉ là hai cây độc giác có vận tốc quá nhanh nên muốn né cũng không còn kịp. Hẳn kinh sợ, huyết quang lóe lên, hai đạo huyết ảnh từ trên người lập tức bắn ra che ở phía trước mặt.

Đây đúng là huyết khô lôi lõi mà hãn tế luyện.

Huyết sắc trường bào trên người hãn cũng lóe lên hóa thành một tầng huyết sắc quang tráo bao bọc lấy toàn thân.

Hai con huyết khô lôi này cho dù thực lực không kém nhưng hai cây độc giác bỗng hợp lại thành một hóa thành một cây lôi chùy, điện quang chợt lóe, nó xuyên qua thân thể huyết khô như xuyên qua gỗ mục rồi đánh lên người huyết bào nhân.

Hai huyết ảnh trong tiếng lôi minh tan biến mất, còn tầng huyết sắc quang tráo cũng chỉ có thể ngăn cản một chút rồi bị xé rách như giấy.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, trước ngực huyết bào nhân xuất hiện một lỗ máu to bằng miệng bát ăn cơm.

Dị quang trong mắt huyết bào nhân lấp lóe, hay tay vận chuyển như bánh xe liên tục đánh lên trên người.

Chỉ một hơi đánh ra đã có hơn mười đạo huyết sắc phù triện quỷ dị xuất hiện.

Một lỗ máu lớn như vậy nhưng chưa từng chảy ra một giọt máu, tất cả huyết nhục bên cạnh khe động đậy, chúng đang nhanh chóng khép lại.

Thấy tình hình như vậy thần sắc mỹ phụ và Mộc Thanh cũng dịu đi. Nếu huyết bào nhân quả thực bị giết thì chỉ bằng hai người bọn họ cũng không thể ngăn cản hai con Minh Lôi Thú này bao lâu.

Nhưng lúc này lôi chùy từ đằng sau huyết bào nhân tự động quay lại. Nó nhắm thẳng về phía đầu hắc.

Nhưng không chờ Mộc Thanh cùng mỹ phụ ra tay ngăn cản thì hắc ảnh chợt lóe xuất hiện trong hư không. Một tử hồng thủ chương bật ra...

Tuy rằng bàn tay này to lớn dị thường nhưng động tác lại nhanh đến mức khó có thể tin.

Chỉ thấy cự thủ thoáng mờ đi rồi lại hiện ra, chớp mắt đã bắt được cây lôi chùy kia vào trong tay.

Chỉ là ngay lúc đó, tiếng sấm rền vang cũng không ngừng truyền ra từ trong cự thủ.

Lôi chùy phát ra vô số điện quang như ngân xà loạn vũ, thoáng chốc đã bắn ra từ khe hở năm ngón tay.

Chớp lên vài cái, lôi chùy đã về tới chỗ hai Minh Lôi Thú hình người rồi lại tách ra làm hai, một lần nữa biến thành ngân sắc độc giác trở về trên đỉnh đầu cả hai.

Nhị giác vẫn lập lòe ngân quang, có vẻ trong đợt giao thủ kịch liệt vừa rồi vẫn chưa từng bị thương tổn chút nào.

Chẳng qua nhờ vào khoảng thời gian trì hoãn này mà nhị thú phía đối diện cũng đã thôi động thành công pháp bàn và tiểu phiên trước người, chúng đồng thời há miệng phun ra hai đoàn tinh huyết hóa thành huyết vụ lên trên pháp khí.

Tiểu phiên cùng pháp bàn chợt lóe quang mang hấp thụ sạch sẽ huyết vụ.

Tiểu phiến bỗng hóa thành một đoàn ô vân phóng thẳng lên cao, chớp mắt đã nhập vào trong đỉnh điện không thấy bóng dáng, còn pháp bàn lại hóa thành một đạo bạch khí chui thẳng xuống lòng đất.

Mộc Thanh cùng mỹ phụ đầu bạc cả kinh, nhưng chưa đợi hai người tiếp tục ra tay cuốn lấy nhị thú thì dị biến đột nhiên nổi lên...

Chỉ thấy đỉnh điện vô cùng tinh xảo trên đỉnh đầu bỗng đại phóng linh quang, từng đạo hắc sắc phù văn hiện ra, chúng tự động hợp lại với nhau tạo thành một pháp trận cực lớn.

Pháp trận trên đỉnh điện chớp động hắc quang, ở trung tâm có một điểm đen như mực, cuồng phong gào thét tựa hồ như cường mãnh mở ra một không gian thông đạo tại đó.

Cùng thời gian, phía dưới mặt đất cũng đại phóng bạch quang, từng đoàn phù văn to bằng nắm tay nổi lên khỏi mặt đất. Lục trì vốn không ngừng rung lên cuộn trào dậy sóng trong nháy mắt khi phù văn xuất hiện thì trong đoàn sương khói quay cuồng hiện ra một kim sắc pháp trận.

Quang trận từ trong sương mù xuất hiện từ từ nhô cao bỗng chốc bao phủ trọn thủy trì, hơn nữa kim mang chói mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Tuy rằng không biết được khi cực quang trận bao phủ thủy trì sẽ phát sinh chuyện gì nhưng phần đất phía ngoài thủy trì trong nháy mắt đã biến mất.

Mộc Thanh cùng mỹ phụ đầu bạc liếc qua, vừa sợ vừa giận.

Tuy rằng hai người quyết không tin rằng Lục Túc sẽ bị nhốt lại một cách đơn giản như vậy, nhưng một khi đã kích phát cấm chế này thì cũng khiến trong khoảng thời gian ngắn muốn lấy được thần nhũ thì đúng là không có khả năng.

Càng phiến toái chính là tòa hắc sắc quang trận trên không trung đang không ngừng bành trướng đem bọn họ bao phủ vào bên trong. Gương mặt nhị thú trở lên dữ tợn càng điên cuồng, từng mảng trần trên đỉnh đại điện bắt đầu rơi xuống...

Kể từ đó, các nàng chỉ có hai lựa chọn: hoặc là rời khỏi khoảng không phía trên lục

trì hoặc là trực tiếp đối mặt với cấm chế này.

“Mộc đạo hữu, hai người chúng ta liên thủ một kích trước hết đánh nát vật này. Địa Huyết huynh, đành phiền huynh dùng tử huyết khô lồi yểm hộ chúng ta.” Ngay lúc Mộc Thanh hơi do dự thì trong tai nàng vang lên âm thanh già nua của mỹ phụ đầu bạc.

Tâm niệm nàng khẽ chuyển, gật gật đầu.

Tựa hồ cũng chỉ còn cách này!

Cùng lúc đó, huyết bào nhân đứng trên tử huyết khô lồi cũng nhận được truyền âm tương tự.

Vết thương trí mạng trước ngực hắn lúc này đã khép lại được bảy tám phần, ngoại trừ thần quang trong mắt âm đậm đi vài phần thì cũng không có vấn đề gì lớn cả.

Nghe được truyền âm của phụ nhân, huyết bào nhân thoáng nhíu mày đảo mắt nhìn qua bàn tay tóm lấy lõi chùy lúc trước của tử huyết khô lồi.

Chỉ thấy phía trong bàn tay cháy đen một mảng, còn ẩn ẩn truyền đến mùi khét lẹt.

Huyết bào nhân thở dài một hơi rồi chậm rãi gật đầu, rồi bỗng nhiên sờ vào trong tay áo lấy ra một hộp gỗ kim sắc.

Trong miệng hắn lẩm nhẩm, nhất thời nắp hộp mở ra, bảy đạo độn quang nhan sắc bất đồng từ bên trong bắn ra.

Quang mang tắt đi, bảy con khô lồi hình dạng khác nhau xuất hiện, những khô lồi này có con giống phi linh nhân, cũng có con là nửa người nửa yêu, thậm chí còn có hai khô lồi hình dạng linh trùng, một con giun thật lớn, lại có một con giống như kiến càn quét phóng lớn vô số lần.

Bảy con khô lồi này tất cả đều được luyện chế thành từ kim chúc, mặt ngoài thân thể trải rộng phù văn – hiển nhiên đây là đồ vật mà Địa Huyết lão quái tỉ mỉ luyện chế.

Mỹ phụ đầu bạc thấy vậy thì khoe miệng khẽ cười, thân hình quay tròn, từ trên người bay ra tám cỗ hắc khí, bên trong mơ hồ nhìn thấy tám bóng người mặc hắc giáp.

Đây đúng là tám âm giáp quý vương bị mỹ phụ thu hồi lúc trước, hiện giờ đã khôi phục nguyên khí.

Tám quý vương vừa xuất hiện liền lập tức phân ra tám hướng bao quanh mỹ phụ rồi khoanh chân ngồi xuống, âm khí đen như mực trên người tràn ra trong nháy mắt huyền hóa thành một đám mây đen dày đặc.

Mộc Thanh bên kia cũng bắt đầu thi pháp, thân người khẽ rung lên, da thịt toàn thân lập tức biến thành sắc thanh biếc; hai tay liên tục bắt quyết, vô số thanh ti huyền hóa mà ra.

Từng mảnh kỳ hoa dị thảo trong nháy mắt xuất hiện xung quanh nàng ta.

Hai đầu Minh Lô Thú hình người trên không nhìn thấy hết thấy nhưng căn bản mặc kệ ba người thi pháp, hai bọn chúng toàn thân không ngừng thiểm động linh quang, toàn lực thôi động pháp trận trên không.

Chúng tựa hồ rất tin tưởng vào uy lực của cấm chế nơi này.

Mắt t hấy song phương đã lập tức phải quyết sinh tử, Hàn Lập tránh ở một góc thần sắc thoáng động. Hơn mười khóa thanh sắc viên châu đã xuất hiện trong tay. Hai mắt hẩn híp lại nhìn về một hướng khác của đại điện.

Ở bên kia, lục khí cùng viên châu rốt cục cũng bắt đầu có hành động!

Chương 1498: Ra Tay

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, viên châu như thủy tinh trước mắt hắt bóng biến mất không thấy bóng dáng.

Cho dù dùng thần thông Minh Thanh Linh Mục cũng không thể dò ra.

Hàn Lập thoáng rung mình, vội vàng phóng ra toàn bộ thần thức bao phủ phạm vi mấy trượng xung quanh.

Hắn không muốn bị người ta áp sát rồi đánh lén một cách thần không biết quỷ không hay. Tuy khả năng này cực thấp nhưng cũng cần phải cẩn thận.

Hàn Lập khẽ quay đầu nhìn về phía hai người Nguyên Dao gần trong gang tấc rồi lại nhìn chiến đoàn cách đó không xa, bàn tay nắm lôi châu xiết chặt thêm vài phần.

Cho dù đã kinh qua nhiều sóng to gió lớn nhưng giờ phút này hắn cũng không khỏi hồi hộp.

Hắn biết rất rõ, bản thân chỉ có một cơ hội xuất thủ cứu người.

Nếu thất bại thì cung điện này sẽ là mồ chôn của hắn, hơn ngàn năm khổ tu bị hủy trong phút chốc.

Loại cảm giác đứng giữa lằn ranh sinh tử này khiến hắn cũng khó có thể bình tĩnh.

Lúc này ở phía xa, Mộc Thanh cùng mỹ phụ đầu bạc đã bắt đầu liên thủ công kích hắc sắc pháp trận.

Còn bảy con kim chúc khô lồi do huyết bào nhân tế ra lại che chở trước hai người, đảm nhiệm công tác hộ vệ. Sáu mắt của tử huyết khô lồi thoáng chuyển nhưng vẫn không nhúc nhích.

Chỉ thấy mỹ phụ bước trong sương đen, bỗng nhiên tiếng quỷ khiếu chói tai vang lên; từ bên trong xuất hiện một quỷ thảo bạch cốt trắng nhợt.

Quỹ trào này hướng về hư không đánh ra một trào.

Từng đầu ngón tay phóng ra từng đoàn hồi sắc quang cầu to bằng quả trứng chim bắn ra phía trước.

Còn phiến hoa cỏ xung quanh Mộc Thanh cũng nhanh chóng xoay chuyển, hòa quện vào nhau.

Chân thân Mộc Thanh đứng trong linh quang chói mắt, từ đó bắn ra một đạo lục sắc quang trụ.

Quang trụ này chỉ một màu xanh óng ánh giống như kết tinh từ hổ phách – nhìn qua cực kỳ quý dị.

Hai loại công kích thoáng lóe lên đã tới phía dưới hắc sắc quang trận.

Hồi sắc quang cầu không ngừng giãn nở, còn lục sắc quang trụ lại vô thanh vô tức, cả hai đồng thời đánh lên trung tâm pháp trận.

Trên không trung, hai Minh Lôi Thú hình người thấy vậy thì trong mắt lóe lên hung quang, chúng liên tục bắt quyết thôi động hắc sắc quang trận.

“Ầm ầm!” – Một tiếng nổ thật lớn vang lên, từ trong trung tâm quang trận tràn ra một cỗ hắc phong.

Đoàn gió lốc này cuồng mãnh như đao, trong gió có tinh quang chớp động, vô số hạt cát đen như mực xen lẫn trong đó.

Bão cát cùng quang trụ, quang cầu vừa va chạm vào nhau thì âm thanh bạo liệt vang lên từng hồi, trong pháp trận không ngừng lóe lên các loại quang đoàn.

Lát sau, một cỗ hồi lục sắc quang hà xuất hiện ngăn chặn thế xuống của hắc sắc quang trận.

Hai bên nhất thời lâm vào thế giằng co.

Nhưng cát đen trào ra theo hắc phong cũng trở lên liên miên không dứt, tiếng bão cát xào xạc dần dần áp hồi lục quang hà xuống phía dưới.

Mộc Thanh thấy vậy thì nét mặt hiện ra dị sắc, nàng khẽ vung tay lấy ra một đoạn nhánh cây.

Vật này không dài quá ba thước, phía trên lác đác có vài phiến lá xanh nhạt, chỉ là mặt ngoài tràn đầy linh khí, sức sống dạt dào.

Đoạn Mộc Thanh trực tiếp ném nhánh cây này lên không trung. Lục quang đại phóng, cành cây trong nháy mắt hóa thành một cây nhỏ cành lá xum xuê, toàn thân tinh oánh như bích ngọc.

Sắc mặt Mộc Thanh ngưng trọng, cúi đầu khẽ niệm khẩu quyết.

Thân cây này điên cuồng lớn lên rồi bắt đầu quay tròn, vô số lá cây rời khỏi cành chập chờn bay múa như vạn kiếm triều tông. Tất cả bắt đầu gia nhập vào đoàn công kích trên không trung.

Thanh thế khiếp người!

“Mộc đạo hữu thần thông quả thực cao siêu!” Từ trong âm vân truyền ra thanh âm kinh hi của mỹ phụ đầu bạc.

“Hừ, Lam đạo hữu, người cũng đừng lên đầu bài nữa, ta không tin người chỉ có một chút thần thông đó.”

Mộc Thanh phất tay ngẩng đầu nhìn lên trên bầu trời, không hề quay đầu lại chỉ nhàn nhạt đáp lời.

“Hắc hắc.” Từ trong âm vân truyền ra tiếng cười âm trầm của mỹ phụ. Tiếp đó tám quỹ vương bỗng nhiên trường khiêu, âm khí gần đó bắt đầu quay cuồng ngưng tụ lại, quỹ ảnh từ bên trong chớp động không ngừng, tiếng quỹ khóc ngày càng lớn.

Một thoáng sau, âm vân tan hết.

Một thân ảnh cực lớn từ trong âm vân xuất hiện!

Thân ảnh này cao chừng bảy tám thước, bên ngoài mặc một bộ cổ chiến giáp đen nhánh, trên tay cầm một thanh đại chùy.

Mặt ngoài chiến giáp có vô số gai đen phủ khắp cùng vô số ngân sắc hoa văn huyền ảo vô cùng.

Còn về thanh chùy này có kiểu dáng vô cùng kỳ lạ, tuy rằng nhan sắc đen thùi nhưng phía ngoài lại được khảm đồng thời tám đầu khô lâu màu trắng. Từng chiếc khô lâu này không ngừng há miệng gào thét phun ra từng đoàn hắc khí khiến người ta không lạnh mà run.

Thân ảnh này đúng là mỹ phụ đầu bạc sau khi hóa thân, còn tám chiếc khô lâu trên thân chùy rõ ràng là do tám gã âm giáp quỷ vương hóa thành.

Mộc Thanh nhìn thấy cảnh này thì thần sắc khê động.

Chỉ là nàng chưa kịp mở miệng nói gì thì sắc mặt mỹ phụ đầu bạc trở lên âm lệ, ném quái chùy về phía không trung.

Tiếp theo hai tay bà ta huy động đánh ra một đạo pháp quyết cổ quái.

Đại chùy nhất thời xoay tròn, tám đầu khô lâu trên đó phát ra tiếng quỷ khiếu chói tai, từ trong miệng phun ra từng đoàn âm khí cuộn cuộn quét về phía không trung.

Nhất thời, âm hòa thúy ảnh trùng trùng điệp điệp che kín không trung. Mắt thấy thế tới của nó sẽ phá tan sự phong tỏa của hắc sắc quang trận...

Thấy tình hình như vậy, hai Minh Lôi Thú hình người cũng không vội vã, chúng ngẩng đầu hống lên vài tiếng, thân hình lại hóa lớn. Bốn cánh tay to lớn đồng thời giơ lên, tiếng sấm lại rền vang, vô số ngân ti hiện ra chạy dọc theo bốn cánh tay hóa thành từng đạo ngân hồ cực lớn bắn ra.

Trong phút chốc, trong quang trận phát ra tiếng nổ âm vang, diện tích một lần nữa khuếch trương hơn phân nửa. Bảo cát từ bên trong cuộn cuộn tuôn ra.

Tại lúc hắc sắc quang trận chiếm lấy thượng phong áp chế công kích phía dưới thì mỹ phụ đầu bạc và Mộc Thanh cả kinh, hai người cuống quýt thì pháp!

Một người há miệng phun ra tinh huyết, một người nộ hống tận trời. Cả hai đều đã vận dụng pháp lực toàn thân thôi động bảo vật phía trên.

Thủy ảnh và hỏa diễm do thúy thụ cùng quái chùy phóng xuất lại trở lên cường thịnh, một lần nữa ngăn cản thế xuống của hắc sắc quang trận.

Chỉ là quang trận này vẫn từ từ ép xuống, từng chút một!

Mỹ phụ đầu bạc cùng Mộc Thanh sắc mặt đại biến.

Không ngờ cấm chế này lại lợi hại đến vậy, hai người bọn họ liên thủ mà vẫn khó có thể ngăn cản.

Mộc Thanh hít sâu một hơi rồi quay đầu về phía tử huyết khô lồi, quát lên:

“Địa Huyết đạo hữu, người mau ra tay! Nếu vật này hạ xuống được thì vô cùng phiền toái.”

Huyết bào nhân đứng trên tử huyết khô lồi tuy không hồi đáp nhưng bảy con kim chúc khô lồi vốn đang bảo vệ nhị nữ đồng thời chớp động hóa thành bảy đạo độn quang đánh về phía hai Minh Lôی Thú trên bầu trời.

Xem ra Địa Huyết lão quái cũng biết rõ sự lợi hại của hắc sắc quang trận kia. Nhưng nếu nó không có nhị thú trực tiếp khống chế thì uy lực tất nhiên sẽ giảm đi.

Hắn không hi vọng bảy con khô lồi này có thể cường ngạnh đối chiến với nhị thú mà chỉ cần cuốn lấy một chút khiến chúng phân tâm là được rồi.

Bảy đạo độn quang vừa mới tiếp cận hai Minh Lôی Thú hình người thì bốn mắt của chúng đã âm trầm đảo qua, bốn tay liên tục biến đổi pháp quyết.

Đột nhiên phía sau chúng hiện ra một hắc sắc đại động có đường kính hơn mười trượng.

Hai Minh Lôی Thú nhoáng lên, thân hình mơ hồ, một phân thành hai phân biệt huyền phù tại hai bên hắc động, còn ở trung tâm hắc động xuất hiện tiếng nổ vang, một mảnh hắc hà từ bên trong cuộn cuộn phun ra như một tia chớp quét lấy toàn bộ bảy con khô lồi vào trong đó.

Một màn khiến người ta kinh hãi xuất hiện!

Bảy con khôỉ lổ trên mình phủ đầy ô mang rồi biến mất ngay trong hà quang.

Ngay sau đó, bên cạnh hắc động chợt lóe linh quang, bảy con khôỉ lổ thoáng hiện.

Tất cả chúng đều bị từng đoàn hà quang bao phủ đưa vào trong hắc động đến khi mất hẳn bóng dáng.

Đám người Mộc Thanh hít vào một ngụm khí lạnh.

Hai Minh Lôĩ Thú đặc ý gằm nhẹ vài tiếng, trên tay chúng vẫn không ngừng kháp quyết, hắc động mờ dần rồi hoàn toàn biến mất.

Từ trong thân người tử huyết khôỉ lổ bỗng nhiên truyền ra tiếng rống giận của huyết bào nhân.

Trên đầu vai khôỉ lổ này chợt lóe huyết quang, huyết bào nhân lại xuất hiện!

Hiển nhiên bảy con khôỉ lổ bị cuốn mất một cách khó hiểu khiến hẳn vô cùng giận dữ.

Hẳn không nói một lời chỉ vỗ nhẹ vào sau ót, bỗng nhiên huyết khí cuộn cuộn nổi lên ngưng tụ lại trước người thành một quả huyết cầu cự lớn.

Hai tay huyết bào nhân khẽ run lên, tựa hồ sẽ lập tức thôi động vật này công kích Minh Lôĩ Thú.

Nhưng vào đúng lúc này thì Mộc Thanh đột nhiên quay đầu hướng về một nơi phụ cận quát to:

“Là ai? Lăn ra đây cho ta!” Động tác trên tay của nàng so với thanh âm còn nhanh hơn vài phần. Vô số thanh ti từ trong tay áo phá không cuộn cuộn bắn ra trực tiếp đánh vào chỗ khả nghi.

“Ồ!” – một tiếng hô kinh ngạc vang lên, theo đó một đoàn lục khí xuất hiện.

“Xuy xuy...” âm thanh xé gió, thanh ti nháy mắt đã xuyên qua đoàn lục khí, chỉ là lục khí đã lại biến mất.

Ngay sau đó, phía trên đầu Mộc Thanh truyền ra từng đoàn dao động không gian

cực kỳ yếu ớt, một viên châu trong suốt xuất hiện!

Vật này vừa xuất hiện trong nháy mắt đã lập tức quay tròn thả ra bạch quang chói mắt khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Bề mặt ngoài viên châu trong đoàn bạch mang nhanh chóng biến ảo, thoáng chốc đã hiện ra hai đạo nhân ảnh, một đạo nữ bạch sắc, một đạo đậm kim sắc.

Bóng người đậm kim sắc lập tức giơ tay lên.

Một đạo ngân hồng rút gào phóng ra, chỉ thoáng chớp động đã chém xuống đỉnh đầu Mộc Thanh nhanh như chớp giật.

Đạo ngân hồng kia rõ ràng là một ngân sắc trát đao sáng như pha lê.

Đúng là Ngũ Long Trát!

Bóng người đậm kim sắc này tất nhiên là một con kim giáp khôi lỗi.

Tuy rằng trên đỉnh đầu Mộc Thanh bạch mang chói mắt khiến nàng không thể dùng mắt quan sát nhưng do đã sớm phóng ra thần niệm nên hết thấy mọi thứ ở mười trượng phụ cận đều rõ như lòng bàn tay.

Nàng vẫn vô cùng trấn định, giơ hai tay lên không trung đón đỡ ngân trát.

Nhất thời xung quanh bảo vật này bỗng lóe lên điểm điểm thanh quang, vô số ngân ti quý dị hiện lên đan dệt vào nhau thành một tấm lưới mưa gió không lọt vây lấy ngân trát. Một bộ phận thanh ti khác lại hóa thành một tấm khăn lụa màu xanh bảo vệ trên không.

Mộc Thanh quả là túc trí đa mưu, không biết từ khi nào nàng ta đã bố trí vô số ẩn hình linh ti bên người.

Khó trách kim giáp khôi lỗi tuy mượn dùng thần thông quý dị của một quý vật khác để tiếp cận tung ra một đòn trí mạng. Ai ngờ tính toán lại thất bại trong gang tấc.

Chẳng qua uy năng to lớn Ngũ Long Trát là điều Mộc Thanh khó có thể tưởng tượng ra nổi.

Mặt ngoài ngân trát hiện lên hàn quang chói mắt khiến vô số thanh ti bao bọc bên ngoài gãy đoạn, trực tiếp bị chém nát.

Thế tới của ngân trát không chút đình chỉ, thoáng chốc đã chém lên trên khăn lụa màu xanh...

Chương 1499: Hỗn Chiến

Xoạt!” tấm khăn lụa bị chém rách tan, một mảnh hàn quang chém thẳng xuống đỉnh đầu Mộc Thanh.

Sắc mặt Mộc Thanh đại biến, thế mới biết trát đao này sắc bén thế nào.

Muốn tránh, đã muộn!

Trát đao trên đường đi bỗng nhoáng lên huyền hóa thành từng phiến hư ảnh, nó chọt lóe lên rồi biến mất vào trong hư không.

Thâm kêu không tốt, trên người Mộc Thanh chỉ kịp hiện lên một tầng thanh sắc lục giáp. Bốn phương tám hướng cách đó không xa liền hiện lên từng thanh cự nhận ngân quang lập lóe.

Toàn bộ cự nhận đồng thời phát ra tiếng ông minh, hàn quang cuồn cuộn, đem Mộc Thanh vây kín mưa gió không lọt.

Sắc mặt Mộc Thanh trở lên vô cùng tái nhợt. Nàng cắn chặt răng, hai tay áo bỗng run lên, trong tay bỗng xuất hiện một cây đoản bồng đen thùi.

Nàng nhanh chóng huy động đoản bồng, cơn ảnh như núi nhất thời hiện lên trước mặt đón đỡ hàn quang chói mắt đang lao tới.

Mộc Thanh rất rõ bản thân đã bị mất tiên cơ, tính mạng bản thân đang gặp nguy hiểm.

“Bang bang bang...” từng tiếng động liên tục vang lên như tiếng gió táp mưa xa.

Hắc sắc mộc côn cũng không biết là bảo vật gì nhưng khi hóa thành cơn ảnh lại có thể mạnh mẽ đối kháng hàn quang, che trở Mộc Thanh bên trong.

Chỉ là một lát sau, hàn quang như từng đợt sóng lớp này nối tiếp lớp kia vô cùng vô tận, hắc sắc côn ảnh dần trở lên thưa thớt.

Mộc côn lại bị hàn quang chém làm hai đoạn, côn ảnh càng lúc càng thừa thớt.

Mộc Thanh hoảng hốt định thu tay thì triển thần thông khác thì hàn quang cuộn cuộn bốn phía đã quét nốt côn ảnh còn sót lại rồi đánh lên người nàng ta.

Chi thấy lục giáp chớp lên vài cái rồi hoàn toàn bị hàn quang bao phủ vào trong.

Một tiếng hét thảm vang lên, tất cả đều trở lên im lặng!

Mộc Thanh cứ vậy mà bị giết!

Mỹ phụ đầu bạc trợn mắt há miệng, không thể tin tưởng vào sự tình trước mắt. Bà ta biết rất rõ thần thông của Mộc Thanh quyết không dưới bản thân.

Lúc này kim giáp khôi lỗi lại hướng hàn quang điểm nhẹ một cái.

Nhất thời quang mang tắt đi, tất cả hàn quang hướng không trung tụ lại thành một thanh ngân sắc trát đao.

Ở phía dưới trát đao thi thể Mộc Thanh bị chém thành vô số mảnh nhỏ huyền phù trên không trung, điều quý dị chính là không hề xuất hiện một giọt máu.

Nhưng kim giáp khôi lỗi chỉ thoáng lướt qua chứ không để ý tới việc này.

Lấy nhãn lực của hắc đã sớm nhìn ra thân thể mộc yêu của Mộc Thanh. Nên lúc này thi thể có như thế thì cũng không phải việc gì kỳ quái.

Hắc cười nhẹ một tiếng, một tay thôi động pháp quyết điều khiển trát đao tiếp tục bắn đi.

Mục tiêu chính là tử huyết khôi lỗi ở bên cạnh.

Thân hình khôi lỗi lớn như vậy quả thực là một tấm bia ngắm không thể tốt hơn.

Vốn theo ý định của hắc thì thừa dịp pháp lực của mấy người tiêu hao nhiều sẽ tiến hành đánh lén, một mẻ bắt hết mấy người.

Nhưng do Lục Túc vẫn còn ở phía dưới thủy trì, lại biết bí thuật chặt đứt linh mạch. Điều này khiến thâm tâm kim giáp khôi lỗi không khỏi khẩn trương.

Nếu quả thực bị đối phương chặt đứt mối liên hệ giữa thủy tri và linh mạch thì cho dù hắc có tiêu diệt được mấy tên ngoại lai này nhưng khi trở về trong tộc vẫn hoài trọng tội.

Cho nên sau khi chờ đợi thời gian dài như vậy, hắc rốt cục không nhịn được nữa mà xuất thủ.

Nhưng không ngờ rằng Mộc Thanh lại vô cùng cảnh giác, ở phụ cận bày ra linh ti cảnh giới nhiều như vậy khiến hắc bị bại lộ tung tích.

Chẳng qua đối với kim giáp khôi lỗi mà nói thì chuyện này cũng không sao cả.

Có Ngũ Long Trát trong tay, hơn nữa địch nhân lúc trước đã tiêu hao không ít linh lực lại bị Minh Lô Thú kiểm chế. Dưới điều kiện như thế, hắc nắm chắc có thể diệt trừ kẻ địch.

Huyết bào nhân đứng trên tử huyết khôi lỗi vừa thấy ngân hồng phóng tới thì ánh mắt thoáng hiện vẻ sợ hãi. Hắc không kịp lên tiếng chỉ kịp giơ tay điểm thẳng về đoàn ngân hồng đang đến.

Nhất thời huyết cầu cực lớn phía trước người rung lên rồi hóa thành một đạo huyết quang bắn đi.

Cơ hồ cùng lúc đó, thân hình tử huyết khôi lỗi bên dưới nhanh chóng thu nhỏ lại, chớp mắt đã chỉ lớn bằng một người bình thường. Sáu mắt đồng thời chớp lên bắn ra sáu quang trụ đỏ như máu theo sát huyết cầu.

Huyết bào nhân khẽ lắc mình tiến tới bên cạnh tử huyết khôi lỗi.

Oành! – Ngân hồng cùng huyết cầu vừa va chạm thì đạo ngân hồng đã vô thanh vô tức chui thẳng vào huyết cầu.

Huyết bào nhân thấy vậy tỏ ra mừng rỡ vô cùng.

Khỏa huyết cầu này không phải là do tinh huyết bình thường hóa thành mà là sử dụng uế khí vạn năm luyện hóa mà thành, chuyên làm ô uế các loại pháp bảo linh khí, chưa từng một lần thất bại.

Đạo ngân hồng này tuy lợi hại nhưng tuyệt đối không thể ngay một chút ảnh hưởng cũng không.

Ý niệm này nhanh chóng hiện lên trong đầu huyết bào nhân.

Oành! – một tiếng nổ lớn vang lên, ý cười trong mắt huyết bào nhân bỗng nhiên đọng lại.

Khỏa huyết cầu trong nháy mắt đã bị vô số ngân mang xuyên thủng hóa thành một đoàn huyết vụ gay mũi.

Đoàn huyết vụ này phiêu đảng một lát rồi lại biến thành một đoàn hắc khí hôi tanh tán loạn biến mất.

Mà lúc này đạo ngân hồng do Ngũ Long Trát biến thành đã lại tiếp tục va chạm với quang trụ đỏ như máu.

Nói thì kỳ quái, ngân hồng vốn sắc bén vô cùng thế nhưng khi chém lên huyết trụ thì ngân quang mặt ngoài khẽ nhoáng lên, tốc độ bỗng chốc bị chậm lại.

Vài đạo quang trụ liên tiếp bắn lên đó khiến ngân hồng rung lên mấy lần rồi trực tiếp hiện ra nguyên hình.

Hai mắt huyết bào nhân sáng ngời, một tay vội vàng khấp quyết.

Nhất thời vài đạo huyết sắc quang trụ kia lại biến ảo thành một thanh huyết sắc đại kiếm chém về phía trát đao.

Độ sắc bén của Ngũ Long Trát khiến người ta khó có thể tin nhưng lúc này lại không có cách nào chém gãy được huyết sắc phi kiếm đây đưa trước mặt, nhất thời bị kìm giữ.

Kim giáp khô lổ thấy vậy thì ánh mắt lóe lên hung quang, trong lòng tiếp tục thôi động khải quyết.

Nhất thời Ngũ Long Trát đại phóng quang mang, nó quay tròn một vòng tuôn ra vô số hàn quang.

Phanh một tiếng! cuối cùng thì huyết kiếm cũng bị hàn quang chém nát, hóa thành một đoàn huyết quang.

Huyết bào nhân ở phía xa thấy vậy thì cũng lập tức há miệng phun ra một đoàn tinh huyết.

Tinh huyết này hóa thành từng đạo huyết sắc phù văn rồi quỷ dị biến mất.

Ngay sau đó chợt hiện ở trong đoàn huyết quang phía xa, huyết quang một lần nữa tụ lại hóa thành một thanh huyết sắc phi kiếm.

Phi kiếm phát ra tiếng kiếm khiếu ông minh, kiếm quang chợt lóe đã lại đánh tới Ngũ Long Trát.

Mỹ phụ đầu bạc vốn vì cái chết của Mộc Thanh mà thâm tâm e ngại Ngũ Long Trát, nhưng hiện tại thấy vật này bị huyết bào nhân dùng huyết kiếm ngăn trở thì trong lòng mừng rỡ không thôi.

Bà ta bất chấp hắc sắc quang trận trên đỉnh đầu mà vội vã chuyển tay lấy ra một chiếc túi da màu đen rồi ném lên trên bầu trời.

Túi này hóa lớn lơ lửng trên không trung, miệng túi úp xuống, từ bên trong phun ra một cỗ âm khí nồng nặc, hơn trăm âm giáp quỷ binh cao lớn dị thường, võ trang đầy đủ hiện ra.

Quả thực lúc trước bà ta vẫn cố ý lưu lại một đám quỷ binh này đề phòng bất trắc.

Mỹ phụ đầu bạc kêu to một tiếng rồi chỉ thẳng về phía kim giáp khôi lỗi phía xa xa.

Quỷ binh lập tức giương đao tuốt kiếm khổng lồ chế âm phong giết thẳng tới kim giáp khôi lỗi.

Kim giáp khôi lỗi phía xa thấy vậy thì chỉ cười nhạt một tiếng.

Thân hình hần thoáng chuyển tới bên cạnh một quỷ vật mình người mặt ngựa, đoạn hỏi:

“Mấy thứ này giao cho người, không có vấn đề gì chứ?”

“Đại nhân yên tâm, chỉ là một đám quỷ vật cấp thấp mà thôi, sao có thể là đối thủ của ta hạ.” Quỷ vật mình người mặt ngựa khê khom ngựa đáp.

Khôi lỏi gật đầu.

Nhất thời bên ngoài thân thể quỷ vật toát ra từng đoàn ánh sáng như lưu ly rồi hóa thân thành một cỗ ngũ sắc quang hà bắn đi.

Lát sau, nó đã lao vào giữa đoàn âm phong, trong tay cầm một đôi trường đao cùng hơn trăm quỷ binh chiến đấu.

Kim giáp khôi lỏi cũng không buồn nhìn xem kết quả nơi này mà lập tức niệm pháp quyết, không tiếc thần niệm thôi động Ngũ Long Trát.

Nhất thời ngân hồng đang giao đấu với huyết kiếm lại phát ra một tiếng thanh minh thật dài, lấy một hóa năm, phân ra làm năm đạo kinh hồng nhan sắc khác nhau.

Một đạo trong đó tiếp tục giao đấu với huyết kiếm, bốn đạo còn lại chia làm hai đường phân biệt tiến đánh mỹ phụ đầu bạc và huyết bào nhân.

Sắc mặt mỹ phụ đầu bạc khê biến, mắt nhìn lục sắc quang mạc do khuyết thiếu pháp lực của Mộc Thanh duy trì nên sắp đổ, rồi lại nhìn tử huyết khôi lỏi cùng huyết bào nhân thì sắc mặt càng trở lên âm tình bất định.

Bà ta biết vô vọng thủ thắng nên thâm tâm sinh ra ý thôi lui.

Nhưng đúng lúc này trong kim sắc quang trận phía dưới bỗng phát ra một tiếng hồng trầm thấp, tiếp theo mặt ngoài quang trận không ngừng chớp lên kịch liệt khiến mặt đất phụ cận rung lên bần bật.

“Là Lục Túc đạo hữu sắp ra ngoài!” Trong tai mỹ phụ đầu bạc nhận được truyền âm của huyết bào nhân.

Mỹ phụ đầu bạc ngẩn ra, sắc mặt có chút chần chờ. Hàn quang phía trước chợt lóe, hai đạo kinh hồng trong chớp mắt đã tiến tới phụ cận.

Rơi vào đường cùng, quỷ ảnh sau lưng mỹ phụ đầu bạc hiện lên, hai tay đánh ra một trào về phía hư không. Nhất thời hai đại quỷ thủ màu đen xuất hiện chớp về phía hai đạo

kinh hồng.

Một tay mỹ phụ cũng đồng thời lật chuyển lấy ra một cây bạch cốt tiểu phiến. Bà ta dụng lực phất lên một cái, hơi sắc hà quang cuộn cuộn tuôn ra quét về phía hai đạo kinh hồng.

Huyết bào nhân cùng tử huyết khô lồi bên kia cùng nhau liên thủ chống lại hai đạo kinh hồng khác, nhất thời lâm vào khổ chiến.

Đúng lúc này, bỗng nhiên thâm tâm mỹ phụ đầu bạc máy động, bà ta lập tức quay đầu nhìn sang một góc cung điện khác.

Kết quả, sắc mặt bà ta trở lên tái mét!

Chỉ thấy ở góc cung điện bên kia vốn chỉ có hai người Nguyên Dao Nguyên Lệ ngơ ngác đứng đó thế nhưng lúc này lại xuất hiện thêm một thanh niên. Người này đặt hai tay lên đầu vai nhị nữ, vô số kim hồ như tơ từ trong tay xuất hiện chảy vào trong người nhị nữ.

Thanh niên này đúng là Hàn Lập.

Nguyên Dao Nghiên Lệ vốn đang chờ dẫn thì thân thể khẽ run lên, một sợi huyết ti đang bị bức ra bên ngoài cơ thể, về mặt cả hai lộ rõ sự thống khổ vô cùng.

“Trộm người, người dám?” Mỹ phụ đầu bạc kinh lộ, bỗng nhiên quát lên một tiếng chói tai.

Hàn Lập coi như không nghe thấy lời mỹ phụ, kim hồ trong tay lại mạnh thêm vài phần bức toàn bộ huyết ti ra khỏi cơ thể nhị nữ. Tất cả chúng đều bị Ích Tà Thần Lô biến thành sương khói.

Thân hình nhị nữ trở lên mềm nhũn, ngã quy xuống đất.

Trên người Hàn Lập thanh hà đại phóng cuốn lấy hai người rồi hóa thành một đạo thanh sắc cầu vòng bắn thẳng đến cửa ra vào đại điện.

Chương 1500: Bất Ngờ Nối Tiếp Bất Ngờ

Mỹ phụ đầu bạc một mặt khó khăn ngăn cản đợt công kích của hai đạo ngân hồng, một bên vẫn phải vận chuyển pháp lực chống đỡ cấm chế trên đỉnh đầu. Tốc độ hạ xuống của hắc sắc quang trận quá nhanh nên không thể phi thân đuổi theo Hàn Lập.

Bà ta giận dữ cắn chặt răng, bỗng nhiên giương tay vỗ một chưởng về phía đạo thanh hồng phía xa đang bay đi.

Một chút phân tâm này đã khiến hắc sắc quang trận ở phía trên áp xuống hơn một trượng.

Trong lòng mỹ phụ cả kinh, bất chấp kết quả công kích vôi vàng thôi động quái chùy trên không trung, tám đầu khô lâu tiếp tục phun ra lục diễm miễn cưỡng ngăn cản tốc độ hạ xuống của quang trận.

Lúc này, Hàn Lập hóa thân thành thanh sắc cầu vồng thoáng chốc vượt qua hơn mười trượng xuất hiện ở lối vào đại điện; bỗng nhiên sắc mặt hắn đại biến, lập tức thay đổi phương hướng đòn quang bay xéo sang một bên.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu chỗ cũ của hắn xuất hiện âm khí ngưng tụ, một hồi sắc quỷ trào hiện ra rồi chụp xuống nhanh như chớp.

Trảo này dài hơn một trượng, năm ngón tay đen như mực lập lòe từng đốm lục diễm. Không khí nơi quỷ trảo đi qua không ngừng trở lên vặn vẹo.

Nếu không phải Hàn Lập phản ứng nhanh tránh khỏi một đòn này thì đã bị quỷ trảo đánh trúng.

Tuy quỷ trảo này uy lực mạnh mẽ nhưng cũng chỉ đánh ra được một lần mà thôi.

Quỷ trảo sau khi công kích thất bại thì phát ra một tiếng nổ trầm thấp, sau đó tán toạt tiêu thất.

Trong lòng Hàn Lập vui mừng đang định bay thẳng đến lối ra vào thì phía sau lại truyền đến tiếng huýt gió cao vút.

Thanh âm vừa vang lên, một cỗ duệ phong sắc như dao đã lan ra khắp vùng phụ cận.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, độn quang lập tức trở lên mơ hồ; thoáng chốc hắn đã xuất hiện ở mấy trượng bên ngoài.

Mà lúc này, một đạo lục sắc thúy mang cũng rít gào bắn tới chỗ hắn vừa đứng rồi lại lập tức tán loạn tiêu thất.

Hàn Lập không quay đầu lại, chỉ vung tay bắt quyết.

Phía sau lưng hắn bỗng đại phóng kim quang, một bóng ánh kim sắc ba đầu sáu tay hiện ra, sáu cánh tay đồng thời vũ động đánh về phía sau một kích.

Sáu đoàn quyền ảnh nhoáng lên hợp thành một cỗ kim sắc kinh phong quét đi.

Hơn mười khóa viên châu cũng từ trong tay áo bay ra hóa thành một đoàn thanh quang bay theo sau cỗ kinh phong.

Cùng một thời gian, Hàn Lập vận chuyển Phạm Thánh Chân Ma Công tới cực hạn, trên người hắn xuất hiện một lớp lân phiến như được đúc từ vàng ròng, hắc khí cũng nhộn nhạo xuất hiện hóa thành một tầng hắc sắc áo giáp.

Đúng lúc hắc giáp thành hình thì tiếng sấm rền vang, một tầng kim sắc trường bào đã tiếp tục hiện lên bao phủ phía ngoài.

Chỉ trong phút chốc, Hàn Lập đã gia cố cho mình ba tầng phòng hộ.

Thâm tâm hắn lúc này mới thả lỏng quay đầu nhìn về phía sau.

Chỉ là hắn chưa kịp nhìn thấy gì thì đã nghe thấy tiếng nổ vang trời từ phía sau vọng đến, một cỗ khí lãng cũng đang cuồn cuộn ập tới.

Tại phía sau hơn ba mươi trượng, một đạo kim hà cùng lục quang dung hợp biến thành một cơn lốc phóng thẳng lên trời, bên trong mơ hồ có một bóng người thanh sắc.

Ánh lam mang trong mắt Hàn Lập chột lóe, sau khi thi triển linh mục thần thông mới có thể nhìn rõ gương mặt của người trong cơn lốc.

Về mặt hẳn tỏ ra khó có thể tin!

“Sao có thể như vậy!” - Hàn Lập thất thanh.

Bóng người kia giang tay rẽ lối lao ra khỏi cơn lốc, chỉ là hơn mười đoàn thanh quang cũng đã ập tới trước mặt nhưng người này chỉ hừ lạnh một tiếng phất tay phóng ra một cổ quang hà muốn cuốn sạch thứ ánh sáng le lói trước mặt.

Chỉ là có vẻ người này đã quá coi thường uy năng của lôi châu.

Vừa lúc quang hà tiếp xúc với lôi châu thì thanh sắc quang đoàn liên tục giãn nở hóa thành bánh xe vây này người này.

Tiếng sấm nổi lên, tất cả quang đoàn lập tức nổ tung hóa thành từng phiến thanh sắc lôi vân. Phù văn quay cuồng, trong nháy mắt đã bao phủ toàn thân khi bóng người đó chưa kịp đều phòng.

Bóng người kia cả kinh, linh quang trên thân chớp động, một bóng thúy thụ lập tức trôi nổi trước người.

Thúy thụ này che chắn toàn bộ sự hung mãnh của lôi điện chỉ lực ở bên ngoài.

Sắc mặt người này trở nên vô cùng khó coi, ở trong lôi vân cuộn cuộn lạnh lùng nhìn Hàn Lập cách đó không xa.

Người này không ngờ lại là Mộc Thanh vốn tưởng đã chết.

Không biết nàng ta sử dụng bí thuật bảo mệnh nào mà có thể thoát được một mạng dưới đòn công kích của Ngũ Long Trát rồi vẫn ẩn núp một bên, cả người bình an vô sự.

Nhưng đến khi Hàn Lập xuất hiện cứu người rồi chạy trốn khiến nàng ta không thể ngồi yên được nữa mà quyết định xuất thủ. Chỉ là trong lúc sơ ý đã bị khốn tại bên trong thanh sắc lôi vân.

Lôi vân này tuy không uy hiếp tới tính mạng nhưng cũng khiến Mộc Thanh cũng

không thể lập tức rời đi.

Hàn Lập bị ánh mắt của nàng đảo qua thì cả người bỗng lạnh toát, nhưng thân hình hắn vẫn không dừng lại, chớp mắt đã xuất hiện ở lối ra vào đại điện.

Một đoàn thanh hà bao quanh hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ đang hôn mê.

Vừa bay Hàn Lập vừa phát tay, đoàn thanh hà lập tức đem người cuộn đến chỗ hắn.

Hai tay thoáng động, mỗi tay ôm ngang hông một người.

Hắn hít sâu một hơi, tiếng sấm rền vang, đoạn trực tiếp vỗ cánh phóng lên trên cao muốn thoát ra khỏi nơi nguy hiểm này.

Đúng lúc này dị biến lại nổi lên.

Không gian bên cạnh xuất hiện dao động, một đoàn huyết vụ trôi nổi giữa hư không. Từ trong vụ khí phát ra tiếng cười quỷ dị. Một đại thủ đỏ như máu từ hư không xuất hiện chớp về Hàn Lập nhanh như chớp giật.

Huyết thủ xuất hiện đầy quỷ dị, cơ hồ là sát ngay bên người Hàn Lập.

Cho dù thân thủ Hàn Lập có linh hoạt hơn nữa cũng vô pháp tránh được. Sắc mặt hắn trắng bệch, kim quang trên người đại phóng. Lúc này hắn chỉ còn biết ngạnh đỡ bằng phòng ngự trên thân.

Oành! – một tiếng nổ lớn vang lên.

Năm ngón trên huyết thủ lập lòe huyết quang phá nát lôi bào cùng hắc sắc chiến giáp trực tiếp chộp lên đầu vai Hàn Lập.

Hiển nhiên chủ nhân huyết thủ này cũng không có ý định giết chết Hàn Lập mà chỉ muốn bắt lại mà thôi.

Chỉ là người này đã quá xem thường sức phòng hộ của kim sắc lân phiến trên người Hàn Lập. Huyết thủ xé nát hai tầng phòng hộ phía trước mà không tổn chút công sức nhưng năm ngón vừa chộp lên kim sắc lân giáp thì như chạm phải tường đồng vách sắt, năm ngón tê dại như bị kim châm trượt sang một bên, không thể xé rách da ngoài của

Hàn Lập.

Chỉ là tình huống của Hàn Lập cũng không tốt hơn chút nào.

Dưới một kích của huyết thủ thân hình hắn trở lên loạng choạng, thiếu chút nữa đã bị đánh bay.

Nhưng cũng may thân pháp của Hàn Lập vô cùng quý dị hơn hẳn các tu sĩ bình thường, hắn khẽ uốn mình đã lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh biến mất không thấy bóng dáng, căn bản không để huyết thảo có cơ hội ra tay lần thứ hai.

Lúc này huyết quang nơi không trung phụ cận cũng đại phóng, một bóng người đỏ như máu, từ cách ăn mặc quen thuộc mà xét thì đây rõ ràng là một con huyết khôi lỗi.

Sự lợi hại của con huyết khôi lỗi này không thua gì tu sĩ Hợp Thể kỳ. Hai con quý vật cấp cao bị Hàn Lập tiêu diệt lúc trước căn bản không thể so sánh với nó.

Từ huyết khôi lỗi ở phía xa, sáu mắt không ngừng phun ra huyết sắc quang trụ ngăn cản hai đạo ngân hồng của Ngũ Long Trát, hai mắt sau đầu của nó bỗng nhiên xoay chuyển lạnh lùng nhìn về phía Hàn Lập.

Nhân quang từ huyết khôi lỗi lúc này đầu hể còn bộ dáng bị người khống chế.

Hàn Lập tất nhiên không biết việc này, nhưng hắn lại biết rất rõ bản thân không thể bị con huyết khôi lỗi xuất hiện ngoài ý muốn này dây dưa ngăn cản. Nếu không chỉ cần một người trong đám yêu vương được rảnh tay thì bản thân có chấp cánh cũng không bay thoát.

Huống chi phong ấn kim sắc khóa chặt lục trì vẫn không ngừng nổ vang, có vẻ Lục Túc mà hắn kiêng kỵ nhất cũng sắp phá ấn mà ra.

Nhưng vào lúc này, huyết khôi lỗi đã quay người lại dùng ánh mắt vô cảm nhìn chằm chằm vào hắn rồi chậm chậm giơ hai tay lên.

Mười ngón tay của nó ẩn hiện huyết mang, không ngừng chớp động.

Thâm tâm Hàn Lập run lên, đoạn quát khẽ một tiếng, thân hình thoáng chốc đã huyền hóa ra mấy hư ảnh đồng thời tản ra bay về bốn phương tám hướng.

Tất cả các hư ảnh trong tay đều có ôm nhị nữ, hình dáng giống nhau vô cùng.

Trong mắt huyết khô lồi chợt lóe huyết mang, mục quang lập tức nhìn chăm chăm vào một đạo hư ảnh phóng trên mặt đất. Tiếng cười lạnh như hàn băng vạn năm vang lên, thân hình nó nhoáng lên hóa thành một mảnh huyết sắc hà quang rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Ngay sau đó, huyết quang chợt lóe xuất hiện ngay cạnh đạo hư ảnh bị nó nhìn trúng, hai tay nó lập tức vung lên.

Vô số đạo huyết sắc thảo mang rít gào xuất hiện, bỗng chốc đã bao phủ toàn bộ hư ảnh này.

Hư ảnh này đương nhiên là chân thân của Hàn Lập, chút thủ thuật kia của hắn không thể qua mắt huyết khô lồi. Nhưng hắn vẫn trấn tĩnh vô cùng, hai tay cũng lập tức chuyển động.

Một tay lóe lên hôi quang, một tòa hắc sắc tiểu sơn xuất hiện nhanh chóng biến to ra, còn tay kia lập tức bắn ra một mũi thanh sắc tiễn đao.

Cho dù huyết sắc thảo mang của huyết khô lồi vô cùng lợi hại nhưng cũng không có khả năng xé nát Nguyên Từ Thần Sơn.

Chỉ thấy từng đạo huyết mang liên tiếp đánh lên trên bề mặt tiểu sơn khiến nó cũng không ngừng rung lên, chỉ là cuối cùng vẫn bình an vô sự đón đỡ tất cả thảo mang.

Dị quang trong mắt Huyết khô lồi chợt lóe, hiển nhiên nó cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Lúc này, thanh sắc tiễn đao được Hàn Lập phóng ra kia đã bùng phát hồ quang, bỗng chốc hóa thành hai đầu thanh sắc lôi giao, chúng gầm lên một tiếng rồi bổ nhào về phía huyết khô lồi.

Đây chính là Lôi Giao Tiễn của Thiên Bằng Tộc.

Về mặt huyết khô lồi không chút thay đổi, hai tay nó lập tức co về trực tiếp chụp lấy hai đầu giao long.

Hàn Lập thấy cảnh này thì trên mặt lộ rõ vẻ cổ quái, hắn bỗng nhiên lùi lại đằng sau

hai bước.

Hai cánh sau lưng rung lên, thanh quang đại phóng. Hẳn lại cùng hai người Nguyên Dao Nguyên Lệ hóa thành một sợi tơ nhỏ biến mất vào trong hư không.

Huyết khô lồi gầm nhẹ một tiếng, hai tay phát lực...

Oành – oành! Hai tiếng nổ liên tiếp vang lên, hai cỗ huyết hà quét qua đánh bay hai đầu giao long. Thân hình huyết khô lồi nhoáng lên định khống chế độn quang tiếp tục truy đuổi.

Chỉ là đúng lúc này phía dưới mặt đất lóe lên kim quang, một đạo kim sắc thương mang, hai đạo đao quang như tuyết từ dưới đất phóng lên chém thẳng vào thân mình huyết khô lồi.

Huyết khô lồi kinh hoàng lập tức biến đổi phương hướng phi độn, thân hình nhoáng lên đã xuất hiện ở ngoài mấy trượng. Khó khăn lắm nó mới tránh được đòn tập kích bất ngờ này, đồng thời đảo mắt nhìn lại chỗ mặt đất vừa rồi.

Chỉ thấy phía trên mặt đất xuất hiện hai bóng người kim sắc.

Hai người này thân cao hơn trượng, toàn thân vận hoàng kim chiến giáp, một người cầm kim thương, một người cầm song đao.

Đây đúng là hai con kim sắc giáp sĩ do Giáp Nguyên Phù hóa thành.

Ánh mắt huyết khô lồi chợt lóe rồi ngẩng đầu nhìn lên không trung. Chỉ trong một chút trì hoãn này Hàn Lập đã lại xuất hiện ở lối ra vào rồi hòa thành một đạo thanh hồng bay đi.

Huyết khô lồi hừ lạnh một tiếng định đuổi theo thì nó đã lại thấy hai gã giáp sĩ xuất hiện ở bên cạnh thân.

Trường thương rung động hóa thành một đầu kim sắc cự xà há miệng cắn tới, song đao bay múa hóa thành vô số kim sắc phong nhận xé gió ập đến.

Chương 1501: Vây Địch Thoát Thân

Hai kim sắc giáp sĩ đúng là do Hàn Lập gọi ra từ Giáp Nguyên Phù. Mỗi một người có chừng bảy tám phần thực lực của Hàn Lập cùng một bộ phận thần thông. Cho nên không thể xem nhẹ hai ảnh khôi lỗi này được.

Huyết khôi lỗi tuy rằng kinh nghiệm không thể không kiêng nể mà tiếp tục đuổi theo Hàn Lập. Cho dù nó thi triển thuật di thì cũng bị hai kẻ phá quấy này cường ngạnh phá hỏng việc thi pháp.

Đoạn hai tay nó rung lên phóng ra một cỗ huyết hồng tinh phong cuốn lấy phong nhận và cự mãng, sau đó lại há miệng...

“Phốc phốc!” Hai đạo huyết sắc quang trụ bắn ra nhanh như chớp xuyên thủng thân thể hai gã giáp sĩ, để lại trên ngực chúng một lỗ thủng cực lớn.

Nhưng đúng lúc này thì đồng tử huyết khôi lỗi co rút lại, ánh mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy toàn thân hai gã kim sắc giáp sĩ bùng lên kim quang, lỗ thủng cực lớn trên người tự động khép lại.

Hơn nữa, kim thương trong tay một gã giáp sĩ bắn ra điện hồ đậm kim sắc, tiếng sấm nổ vang, trong phút chốc điện hồ hóa thành hơn mười con kim sắc điện xà quỷ dị phóng tới.

Còn kẻ kia lại ném song đao lên không trung.

Song đao nhất trời quay tròn, năm chiếc đầu khô lâu mờ hồ xuất hiện trong kim quang, từ trong miệng nó phóng ra một cỗ ngũ sắc hàn diễm.

“Ồ!”

Ánh mắt huyết khôi lỗi hiện rõ sự ngạc nhiên. Nhưng chỉ là một chút thần thông này

thì đừng nói là ảnh khôỉ lỗi chỉ có bảy tám phần uy năng của Hàn Lập mà ngay cả Hàn Lập tự thân ra tay thì nó cũng không để trong mắt.

Hai tay nó huy động kết quyết, xung quanh thân thể thoáng hiện điểm điểm huyết quang, bỗng nhiên huyết quang bùng lên phóng ra huyết sắc quang cầu đầy trời.

Dưới sự thôi động của huyết khôỉ lỗi, những quang cầu này vô thanh vô tức quét đi tám hướng.

“Ầm ầm!” – vô số tiếng nổ trầm thấp vang lên, quang cầu cùng điện hồ, quang điểm va chạm vào nhau hóa thành từng đoàn huyết sắc hỏa điểm.

Vô luận là hồ quang hay hàn điểm đều tán loạn tiêu thất, còn huyết điểm vẫn tiếp tục cuốn về phía hai gã giáp sĩ, bao phủ chúng vào trong nó.

Cho dù hai gã ảnh khôỉ lỗi liều mạng huy động binh khí trong tay ngăn cản phóng ra từng phiến hôi sắc quang hà bảo vệ toàn thân, nhưng cũng chỉ có thể khiến tốc độ huyết điểm thoáng chậm lại một chút mà thôi; sau đó nó lập tức phá tan quang hà chui vào người hai gã giáp sĩ.

Một màn kinh người xuất hiện!

Hai gã giáp sĩ dưới huyết điểm trùng trùng thân thể nhanh chóng tan chảy, trong nháy mắt hóa thành hai vũng máu loãng rồi hoàn toàn tiêu biến trong huyết điểm.

Huyết khôỉ lỗi cũng không ngưng lại, thân hình thoáng động hóa thành một đạo huyết quang bắn thẳng tới lỗi ra vào.

Tuy rằng Hàn Lập dường như đã sớm chạy mất nhưng con khôỉ lỗi này không thềm để ý.

Chỉ cần Hàn Lập không hơi chạy ra mấy trăm dặm bên ngoài thì với thần niệm cường đại của nó vẫn có thể dễ dàng tìm ra vị trí của Hàn Lập sau đó đuổi theo.

Khi huyết quang thẳng từ dưới mặt đất phóng lên, khôỉ lỗi chỉ nhìn thấy cung điện ngầm trống trơn chứ nào thấy bóng dáng Hàn Lập.

Độn quang tán đi, huyết khôỉ lỗi một lần nữa hiện ra. Nó nhìn qua tình hình phụ cận

rồi khép hai mắt lại, hai tay thôi động pháp quyết.

Nó muốn ở nơi này phóng xuất thần niệm truy tìm Hàn Lập.

Chỉ một lát sau, con khôỉ lổ này lại mở mắt rồi thét dài một tiếng, huyết quang bùng lên đem thân hình nó hóa thành một đạo huyết hồng bắn đi.

Xem phương hướng thì đúng là phía lam sắc thông đạo. Chỉ chớp lên vài lần, huyết hồng đã biến mất không thấy bóng dáng.

Tốc độ phi độn toàn lực của huyết khôỉ lổ quả thực kinh người!

Chỉ sau vài lần chớp lóe, huyết sắc độn quang đã hiện ra tại lổ vào lam sắc thông đạo!

Dưới thần niệm cảm ứng của huyết khôỉ lổ, Hàn Lập sớm đã thoát ra cả trăm dặm cho nên nó không chút chần chờ khu động độn quang lao thẳng vào trong lam sắc thông đạo.

Huyết hồng chớp động vài lần đã lao ra ngoài cửa độn. Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng thú hống lớn vang lên, tiếng sấm rền vang.

Huyết khôỉ lổ kinh hãi vội vàng tập chung quan sát xung quanh.

Chỉ thấy một con Minh Lôĩ Thú to đến mấy trượng đang nằm phục ở trên lổ ra, quanh thân ngân hồ ngang dọc không ngừng chuyển động.

Rống lên một tiếng, con thú này lập tức dừng phắt dậy gườm gườm nhìn vào huyết khôỉ lổ như muốn trực tiếp nhảy bổ vào đối thủ.

“Không thể nào!”

Huyết khôỉ lổ kinh ngạc, thất thanh kêu lên.

Ở cung điện phía dưới đã có hai con Minh Lôĩ Thú, sao ở đây lại còn con thứ ba?

Đối mặt với mãnh thú loại này, huyết khôỉ lổ kinh hãi vô cùng đâu còn tâm chí đuổi theo Hàn Lập. Trên người nó bùng lên linh quang, đoạn tiếp tục tế ra một tấm mộc bài che chắn trước mặt.

Bảo vật này quay tròn một vòng rồi phun ra một phiến quang hà bảo hộ toàn thân.

Hai tay huyết khô lồi thoi động pháp quyết, từ trên người toát ra từng đoàn huyết vụ đem thân hình ẩn vào trong đó.

Đối mặt với Minh Lôی Thú – một tồn tại đáng sợ tương đương với Hợp Thể đỉnh phong, tâm trạng huyết khô lồi như lâm đại địch, nó liên tục gia cố phòng ngự của bản thân.

Chỉ có như vậy nó mới có thể chống đỡ nổi đợt công kích của Minh Lôی Thú rồi từ đó tìm kế thoát thân.

Chỉ trong một chút trì hoãn đó, phiến hư không tại phụ cận truyền tới từng tràng ông minh.

Từng đạo ngân phù quý dị xuất hiện trong hư không, linh quang lóe lên, chúng đồng thời bạo liệt.

Ngân quang đại phóng, dưới sự quay cuồng của vô số phù văn, một tòa ngân sắc quang trận mơ hồ thành hình.

Đây đúng là Cửu Cung Thiên Càn Phù mà Hàn Lập đã bố trí từ trước.

Cũng không biết hẳn sử dụng bí thuật gì mà tuy thân mình ở ngoài trăm dặm vẫn có thể phát động mai phục với huyết khô lồi.

Về mặt con Minh Lôی Thú bỗng hiện lên thần thái cổ quái, thân hình phục xuống ra bộ sắp công kích nhưng lúc này lại đứng trên quang trận. Huyết khô lồi rung mình thâm tâm cảm thấy bất ổn, nhưng khi nhìn qua tư thế của Minh Lôی Thú thì lại tỏ ra do dự rồi hạ thân xuống mặt đất.

Chỉ là thân hình nó vừa mới hạ xuống được mấy trượng thì tiếng chim kêu lãnh lót vang lên, ngân quang chợt lóe, một con ngân sắc hỏa điều xuất hiện trong hư không một cách đầy quý dị.

Điều này chỉ to hơn một xích, lúc này nó há mỏ phun ra hơn mười khỏa thanh sắc viên châu, tất cả chúng đều nhanh chóng cùng ập tới huyết khô lồi.

Trong lòng huyết khô lồi cả kinh!

Uy lực của viên châu này chính mắt nó vừa chứng kiến nên sao dám cường ngạnh tiếp đón.

Tránh sang một bên? Với khoảng cách gần như vậy hơn mười khóa viên châu đã hóa thành thanh sắc quang đoàn phóng tới. Thời gian đã không còn kịp để né tránh!

Rơi vào đường cùng, huyết khô lồi chỉ có thể cấp tốc lùi về đằng sau tạm thời kéo giãn khoảng cách.

Điều làm huyết khô lồi không ngờ tới là trong lúc hấn lùi lại thì thân người lại tiến vào trong đoàn ngân sắc phù văn. Uy năng của Cửu Cung Thiên Càn Phù đúng lúc này bắt đầu bộc phát!

Huyết khô lồi chỉ cảm thấy trước mắt ngân quang sáng lạn, cảnh sắc bốn phía phiêu động không ngừng, toàn thân nó không biết từ khi nào đã chìm vào trong một biển bạch vụ.

Huyết khô lồi kinh hãi, nó vội vàng đảo mắt nhìn khắp mọi nơi nhưng chỉ thấy lầu cao điện ngọc khí thế vô cùng che kín cả đất trời.

Huyết khô lồi bỗng trở lên ngẩn ngơ.

Lấy kiến thức của nó chỉ liếc mắt đã nhận ra cấm chế này có uy lực không nhỏ, muốn trong khoảng thời gian ngắn thoát ra chỉ sợ là không có khả năng.

Cùng lúc đó ở phía ngoài quang trận....

Hơn chục thanh sắc quang đoàn đang phóng tới cũng dừng ngay lại không nhập vào bên trong pháp trận mà đứng lơ lửng một chỗ, tất cả đều hiện lại thành hình viên châu.

Tiếp đó, thanh quang bao trùm mặt ngoài lõi châu chợt tắt, chúng bay ngược trở lại, tất cả được ngân sắc hòa điệu há miệng nuốt xuống bụng.

Ngân sắc hỏa điều vũ động hai cánh hót lên lạnh lạnh tràn đầy vui sướng.

Con Minh Lôی Thú trên không cũng phát ra tiếng viên đề quái dị, ngân sắc hồ quang

chạy dọc toàn thân lập tức biến mất thay vào đó là từng đoàn hắc mang, hình thể nhanh chóng thu nhỏ lại hóa thành một con khỉ lông đen cao nửa thước.

Đây đúng là Đề Hồn Thú!

Con thú này vừa thấy pháp trận vây địch thành công thì không chút do dự quay đầu hóa thành một đạo ô quang bay vút về hướng trời xa.

Ngân sắc hỏa điều lượn trên không vài vòng rồi cũng hóa thành điểm điểm ngân điểm biến mất tại chỗ.

Ở cách nơi này hơn trăm dặm, Hàn Lập dùng hà quang cuốn lấy nhị nữ cấp tốc độn quang mà đi.

Bỗng thần sắc hắc động, vẻ mặt đầy vui mừng.

Một tay hắc lập tức kháp quyết rồi vung lên tóm về phía hư không.

“Oanh!” một tiếng vang nhỏ nổi lên, một đoàn ngân sắc hỏa cầu bỗng nhiên xuất hiện quay tròn rồi hóa thành ngân sắc hỏa điều.

Hỏa điều này vừa hiện hình đã lập tức há miệng phun ra hơn mười viên lô châu.

Hàn Lập cuộn tay áo thu lấy lô châu, tiếp đó hỏa điều trực tiếp nhập vào trong người Hàn Lập, biến mất vô tung vô ảnh.

Quang mang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, dường như nghĩ tới cái gì đó, hắc từ từ giảm chậm độn quang lại.

Chỉ một thoáng sau, từ phía xa xa truyền đến tiếng rít gió, một đạo ô quang từ trên trời hạ xuống đầu vai Hàn Lập; ô quang tắt đi để lộ ra thân hình tiểu hầu do Đề Hồn Thú hóa thành.

Hàn Lập mỉm cười đưa tay vuốt nhẹ chùm lông trên đầu tiểu hầu.

Vừa rồi cũng nhờ hắc để lại một tia thần niệm trên mình hỏa điều nên biết rõ đợt phối hợp hành động của Đề Hồn Thú cùng phệ linh hỏa điều. Chỉ là việc có thể dễ dàng vây khốn con huyết khôi lỗi kia đến vậy cũng nằm ngoài dự liệu của hắc.

Tay áo rung lên, tiểu hầu lại hóa thành một đạo ô quang chui vào trong Linh Thú Hoàn.

Tiếp theo Hàn Lập không hề bảo trì pháp lực, hai cánh sau lưng vỡ mạnh, tại ngũ sắc linh mang cùng thanh sắc hà quang thiểm động hóa thành một sợi tơ nhỏ phá không mà đi. Chỉ thoáng chốc sợi tơ này đã biến mất phía cuối chân trời, mất hẳn bóng dáng.

Cùng thời gian đó tại cung điện ngầm dưới đất... Mộc Thanh vẫn bị khốn trong đám lôi vân nhưng dưới từng đợt công kích mãnh liệt của nàng thì lôi vân cũng sắp sửa tiêu biến.

Mà tại phía trên lục trì, mỹ phụ đầu bạc cùng huyết bào nhân, tử huyết khô lồi đang khổ sở ngăn cản đòn công kích từ Ngũ Long Trát.

Ở bốn phương tám hướng xung quanh họ có vô số cự nhận bay múa.

Vô số hàn quang toát ra từ trên thân cự nhận, độ sắc bén của nó quá kinh khủng! Cho dù hai người một khô lồi đã liên thủ, cũng đã tiêu hao hơn mười bảo vật; bọn họ chỉ có thể cố gắng dùng chân nguyên phát động thần thông bảo mệnh, miễn cưỡng để hàn quang này không chạm vào người.

Trên không trung, hắc sắc quang trận chỉ còn cách đầu bọn họ hơn mười trượng, tùy thời có thể lập tức áp xuống.

Về phần hơn trăm danh quý binh của mỹ phụ đầu bạc vẫn đang chiến đấu cùng một quý vật cấp cao đi cùng kim giáp khô lồi lúc trước.

Đám quý binh này liên thủ phối hợp đang chiếm lấy thượng phong, vây lấy đầu quý vật vào trong trận.

Còn kim giáp khô lồi liên tục vũ động hai tay kháp quyết, thần sắc trong mắt vô cùng bất định, tựa hồ muốn làm điều gì đó nhưng lại do dự.

Tại cục diện hỗn loạn này, kim sắc quang trận phong ấn bề mặt lục trì bỗng nhiên nổ vang rồi tan biến, bạch sắc linh vụ ở bên dưới cuộn cuộn phun lên.

Trong trì vang lên một tiếng hét dài, bạch quang lóe lên, một bóng người cao lớn từ bên trong bay vọt ra.

Chương 1502: Chuyển Luân Tự Âm Trộn

Chỉ một thoáng, trong khu vực kim sắc quang trận bao phủ lại vang lên tiếng động vang vọng đất trời.

Quang mạc rung lên kịch liệt, mặt đất không ngừng bị xé rách phát ra tiếng ầm ầm không dứt. Lấy bề mặt cung điện ngầm làm trung tâm, mặt đất trong phạm vi vài dặm đều bị vô số đạo quang trụ thô to từ dưới phóng lên phá nát, ầm ầm sụp đổ.

Cung điện hoàn toàn đổ xuống, đến cuối cùng còn sót lại một hố lớn vô cùng.

Ở bên cạnh miệng hố cũng có vài vết nứt thất lớn như những con măng xà to cả trượng uốn mình chạy dài hơn mười dặm ra phía ngoài.

Từ dưới hố phát ra tiếng nổ hống không ngừng, linh quang bùng lên rồi bắn ra khỏi miệng hố.

Trong đó có một đoàn linh quang ở hơn trăm trượng phía trước sau khi lao lên khỏi mặt đất thì lập tức phóng đi như chớp giật, phi thẳng tới lối vào lam sắc thông đạo rồi lao ra ngoài hắc sắc quang mạc.

Nó lập tức phá không mà đi, phóng thẳng về phương xa.

Vài đoàn linh quang ở phía sau lại lâm vào tranh đấu.

Chúng một mặt ra tay công kích lẫn nhau, một mặt đuổi rất theo quang đoàn phía trước.

Một quang đoàn trong đó đột nhiên thoát ly khỏi cuộc chiến, tự động biến đổi phương hướng đơn độc rời đi.

Trong nháy mắt, phụ cận hắc sắc quang mạc lại yên tĩnh trở lại, không có một tiếng động.

Hàn Lập một mặt dùng thanh hà cuốn lấy hai người Nguyên Dao mà phóng đi, một

mặt cẩn thận dùng thần thức xem xét tình trạng ẩn ký bên trong cơ thể.

Hoàn hảo! Ẩn ký cho đến bây giờ vẫn còn bị phong ấn, chưa hề bị kích động.

Hàn Lập lúc này mới an tâm một chút, nhưng cũng không hề dám buông lỏng hoàn toàn. Hắn biết rõ là vì mấy tên yêu thương có việc bên người nên không rảnh phân tâm để ý tới hắn. Chờ đám người Lục Túc giải quyết xong mọi việc thì chắc chắn sẽ thôi động ẩn ký.

Hắn căn bản không thể áp chế được lâu.

Cho nên Hàn Lập mang theo hai người nhưng không định điên cuồng cầm đầu chạy trốn.

Bay được hơn trăm ngàn dặm, phía trước xuất hiện một phiến núi non nồng đậm âm khí.

Trong lòng Hàn Lập thoáng động tự đánh giá một chút rồi lập tức mang theo nhị nữ hạ xuống đó.

Thoáng chớp lên vài cái, thanh hồng đã nhập vào bên trong hắc khí biến mất vô tung vô ảnh.

Phiến núi non này cũng không hoang vắng tiêu điều như Hàn Lập tưởng, từng ngọn núi nhấp nhô bất đồng, ngoại trừ một số bụi cây màu xám thấp bé thì còn có cả đại thụ sinh trưởng.

Nhan sắc của cây cối nơi đây có chút âm đạm, nhưng cành lá lại cực kỳ tươi tốt, cơ hồ bao phủ hơn một nửa đỉnh núi.

Hàn Lập bay trong vùng hắc khí một lát rồi quyết định hạ xuống một hẻm đá nhỏ.

Thần niệm của hắn đảo qua nơi đây xác định không có quý vật cường đại cư trú thì lập tức vung tay phóng ra một thanh kim sắc tiểu kiếm.

Khẽ nhoáng lên, tiểu kiếm hóa thành mấy đạo kim quang cuồng mãnh chém lên trên vách núi.

Âm thanh ‘ầm ầm’ không ngừng vang lên, thoáng chốc một động khẩu cực lớn đã hiện ra. Kim quang phảng phất như linh xà chui vào trong đó.

Hàn Lập chấp hai tay sau lưng đứng trước động khẩu.

Qua một tuần trà, kim sắc tiểu kiếm đã quay trở về.

Thần sắc Hàn Lập khê động, hắn lật tay lấy ra một chồng tiểu kì màu sắc khác nhau; đoạn vung tay ném ra, quang mang đủ mọi màu sắc nhập vào bên cạnh động khẩu rồi biến mất.

Nhất thời một cổ hắc vụ tương tự như âm khí nơi đây cuồn cuộn trào ra, bỗng chốc trộn lẫn vào âm khí vùng phụ cận.

Hàn Lập hướng một tay ra khê vẫy thanh hà phía sau sau còn thân hình hẩn nhoáng lên một chút rồi bay vào trong đó.

Hai người được thanh hà bao bọc cũng đồng dạng trôi nổi tiến vào trong hắc khí.

Chỗ ẩn núp tạm thời này cũng không lớn lắm, chỉ độ hơn mười trượng mà thôi. Nhưng vị trí lại cực kỳ kín đáo, nổi thẳng tới giữa bụng núi.

Thân ảnh Hàn Lập xuất hiện ở phía cuối thạch động, cuối cùng hẩn khoanh chân ngồi xuống tựa lưng vào thạch bích.

Hai người bị thanh hà cuốn tới đây cũng chậm chậm hạ xuống mặt đất.

Thanh hà chợt lóe rồi tán loạn biến mất.

Hai mắt nhị nữ vẫn nhắm chặt, hôn mê chưa tỉnh.

Hàn Lập cũng không có gì ngạc nhiên với việc này.

Huyết ti kia vốn là tà vật, hơn nữa vì muốn giải trừ cấm chế cho hai người trong khoảng thời gian ngắn nên hắn đã mạnh mẽ sử dụng Ích Tà Thân Lôì trên thân thể hai người. Mà thân thể cả hai là là bán quý chi thể, tất nhiên không thể bình yên thừa nhận uy lực của thân lôì được.

Đương nhiên điều này cũng có liên quan đến việc thân thể hai người Nguyên Dao

không được mạnh mẽ, nếu đối lại là thân thể mạnh mẽ của Hàn Lập thì căn bản không cần để ý đến một chút thống khổ đó.

Chẳng qua Hàn Lập lúc trước dám thi triển thủ đoạn như vậy thì chắc chắn cũng có biện pháp cứu tình hai người.

Chỉ thấy hai tay hắn lóe lên linh quang, hơn mười cây ngân châm dài nhỏ cùng một chồng thanh sắc phù triện xuất hiện trong lòng bàn tay.

Hắn giương một tay lên, hơn mười cây ngân châm hóa thành ngân ti lập tức bắn thẳng vào thân thể nhị nữ, chỉ để lộ một nửa thân châm ở bên ngoài.

Hai người tuy chưa tỉnh lại nhưng trên mặt xuất hiện đầy vẻ thống khổ.

Hàn Lập coi như không thấy, phù triện trên tay kia lại hóa thành một mảnh thanh quang chụp xuống đầu nhị nữ.

Dưới thanh quang lập lòe, vẻ thống khổ của nhị nữ chậm rãi tiêu biến, khí sắc trở lên tốt hơn.

Hai tay Hàn Lập tiếp tục kháp quyết, từng đạo pháp quyết huyền ảo xuyên thấu thanh sắc quang mạc tiến thẳng vào cơ thể nhị nữ, còn hơn mười cây ngân châm theo pháp quyết được đánh ra mà không ngừng rung lên một cách có quy luật.

Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi, khẽ phất tay.

Bên ngoài thân thể nhị nữ chợt lóe ngân quang, hơn mười sợi ngân ti lập tức bắn trở về trong tay của hắn.

Hàn Lập mở miệng nhàn nhạt lên tiếng:

“Hai vị đạo hữu, còn không tỉnh lại!”

Thanh âm Hàn Lập tuy không lớn nhưng trong khi nói đã thoáng vận dụng thần thông Kinh Thần Thứ; đương nhiên chỉ là một chút mà thôi nên căn bản sẽ không đả thương đến thần thức nhị nữ.

Một chút đó đủ để hoán tỉnh hai người.

Nguyên Dao khẽ ‘ưm’ một tiếng rồi mở to cặp mắt yêu kiều, ánh mắt có chút mê mang nhưng dường như nhớ ra điều gì đó, lập tức ngồi dậy.

“Hàn đạo hữu, là người?” Vừa thấy Hàn Lập ngay bên cạnh, thần sắc Nguyên Dao mới thả lỏng, bờ môi anh đào khẽ mấp máy như muốn nói điều gì đó.

Chỉ là Hàn Lập nhanh chóng khoát tay, biểu tình ân cần:

“Nguyên cô nương có chuyện gì thì lát nữa hãy nói, trước hết kiểm tra nội thể có việc gì không?”

Nguyên Dao biến sắc, đoạn gật đầu ngồi khoanh chân lại, bắt đầu nhắm mắt.

Ngay sau đó đến lượt Nghiên Lệ tỉnh lại, nàng tiếp tục được Hàn Lập nhắc nhở nên đồng dạng ngồi đả tọa thi triển Nội Thị Thuật kiểm tra thân thể.

Qua một lát sau, hai người thở dài một hơi đồng thời mở mắt.

“Những thứ trong cơ thể ta đã được thanh trừ sạch sẽ, nếu không có Hàn huynh ra tay thì ta cùng sư muội khó thoát khỏi kiếp nạn lần này.” Nghiên Lệ đứng dậy vòng tay thi lễ với Hàn Lập.

Trước khi các nàng hôn mê tuy thân thể mất đi tự chủ nhưng thần thức vẫn còn thanh tỉnh vô cùng. Từ lúc bị thi triển cấm chế toàn thân thì trong lòng hai người vô cùng kinh hãi, sợ mỹ phụ đầu bạc hạ độc thủ. Nhưng không ngờ rằng dưới tình huống như vậy Hàn Lập còn có thể xuất hiện bên cạnh cứu hai người các nàng.”

Sau khi hôn mê, Nghiên Lệ tuy không biết Hàn Lập rời đi được bằng cách nào nhưng chắc chắn là hung điểm vô cùng.

Cho nên lời cảm tạ này của nàng hoàn toàn xuất phát từ đáy lòng.

Nguyên Dao cũng theo Nghiên Lệ đồng dạng thi lễ, tuy rằng không nói gì nhưng vẻ cảm kích trên mặt thì lộ rất rõ.

“Hai vị đạo hữu không cần quá để tâm, tại hạ làm vậy cũng là vì chính mình mà thôi. Hiện tại ta đang mạnh mẽ trấn áp ẩn kín trong cơ thể, nhưng cũng không thể duy trì bao lâu. Đám người quý bà lúc nào cũng có thể thôi động nó. Hai vị không ngại có thể

kiểm tra xem âm khí nơi đây có đủ để giúp ta giải trừ ấn ký hay không?” Sự tình liên quan đến mạng sống nên Hàn Lập cũng không khách khí mà trực tiếp nói thẳng đến việc giải trừ ấn ký.

Nghe Hàn Lập nói vậy thì hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ khẽ liếc mắt nhìn nhau rồi quay sang quan sát bốn phía, cảm nhận âm khí nơi đây.

“Âm khí nơi này tuy rằng chưa đến mức ngưng kết như chúng ta mong muốn nhưng dùng để giải trừ ấn ký cũng có bảy tám thành nắm chắc. Hàn huynh cảm thấy chúng ta tìm một chỗ âm khí ngưng kết hơn hay là nên mạo hiểm ở đây một lần?” Nguyên Dao cúi đầu trầm ngâm một chút rồi chậm rãi nói.

“Sáu bảy thành? Thế là đủ. Nếu tìm địa phương khác chỉ sợ thời gian không cho phép. Đám yêu vương kia nếu đã biết chúng ta không chết thì một khi rảnh tay nhất định sẽ thôi động ấn ký truy tìm.” Hàn Lập cân nhắc một chút rồi dứt khoát trả lời.

Tính cách hẩn tuy luôn luôn không muốn làm chuyện không nắm chắc nhưng nếu đến lúc cần phải chọn lựa thì Hàn Lập sẽ không chút do dự.

“Được! Ta cùng sử muội theo ý huynh, lập tức bố trí Chuyển Luân Tự Âm Trận. Bắn vào uy lực trận này trong khoảng thời gian ngắn có thể tự tập được âm khí kinh người. Mượn dùng âm khí chi lực, ba người chúng ta hợp lực một phen là có thể khu trừ ấn ký kia.” Nghiên Lệ thấy Hàn Lập quả quyết như vậy thì vẻ mặt cũng lộ vài phần tán đồng.

Hiển nhiên nàng ta cũng muốn khai giải ấn ký ngay tại nơi đây.

Một đôi mắt đẹp của Nguyên Dao thoáng chuyển vài lần rồi cũng gật đầu đồng ý.

Thời gian hạn hẹp nên ba người cũng không tiếp tục nói thêm điều gì vô nghĩa. Cả ba lập tức bay ra khỏi động quật hướng lên không trung.

Ánh mắt Nghiên Lệ đảo qua vùng phụ cận rồi nhắc tay, âm phong cuộn cuộn ngưng tụ lại trong thoáng chốc hóa thành một cây hồi sắc tiểu kỳ.

Đoạn nàng ném thẳng cờ này lên không trung, trong miệng khẽ lẩm nhẩm khẩu quyết.

Dưới sự thôi động của pháp quyết, tiểu kỳ không ngừng chuyển động trong không trung, đồng thời phun ra vô số đạo hôi ti như mưa bay đầy trời.

Hàn Lập hít mắt nhìn lá cờ nhỏ trên không trung.

Kết quả, vô số âm ti đó bỗng nhiên ngưng tụ vào một chỗ hóa thành một cây tiêm trùy trực tiếp đánh lên gò đất cách đó không xa.

“Tìm được rồi! Chỗ đó chính là nơi âm khí nồng đậm nhất, thích hợp đặt trận nhãn của Chuyển Luân Tụ Âm Trận.” Thanh âm Nghiên Lệ từ không trung vọng xuống.

Nguyên Dao đang đứng sóng vai cùng Hàn Lập nghe được lời ấy thì sắc mặt hiện ra vẻ vui mừng.

Lúc này, ba người trực tiếp bay qua đó. Hàn Lập vẫn tiếp tục lơ lửng trên không trung cảnh giới còn hai người Nguyên Dao bắt đầu lấy gò đất kia làm trung tâm bố trí một siêu cấp đại pháp trận.

Diện tích của pháp trận này có thể bao quát cả gò đất phía dưới vào trong nó.

Hàn Lập trên không trung nhìn pháp trận đang dần dần thành hình bên dưới, hẳn khẽ sờ cằm như nghĩ tới điều gì đó.

Chương 1503: Thi Pháp Trừ Hoạn

Hai người bố trí pháp trận lâu như vậy khiến Hàn Lập có bình tĩnh thế nào cũng không khỏi lo lắng một chút.

Dù sao thời gian đối với hắn lúc này là vô cùng quý giá, đám người Lục Túc tùy thời đều có khả năng thôi động ấn ký trong cơ thể hắn.

Chẳng qua do bản thân Hàn Lập am hiểu trận pháp chi đạo nên cũng biết bố trí đại pháp trận phức tạp thế nào, bởi vậy vẫn cố gắng đè nén sự lo lắng trong lòng xuống.

Thời gian khoảng một bữa cơm trôi qua, hai người Nguyên Dao từ dưới bay đến chỗ Hàn Lập.

Về mặt Nghiên Lệ mỉm cười:

“Hàn huynh, pháp trận đã bố trí xong. Hiện giờ có thể ngưng tụ âm khí khu trừ ấn ký.”

Hàn Lập vừa định trả lời nàng thì bỗng nhiên sắc mặt hắn trắng bệch, thanh quang bên ngoài cơ thể nhộn nhạo liên hồi.

“Đây là...” Nhị nữ hoảng sợ. Nguyên Dao thất thanh hô lên.

“Có người thôi động ấn ký. Nhưng không biết là người nào trong nhóm yêu vương.” Trên người Hàn Lập lóe lên kim quang, sau khi ổn định lại thân hình thì âm trầm mở miệng.

Đang nói chuyện, đồng thời hắn cảm thấy linh lực trong cơ thể chột cao chột thấp không ổn định.

Nhị nữ liếc mắt nhìn nhau lộ rõ vẻ lo lắng.

“Không vấn đề gì! Hiện giờ ta còn có thể áp trụ ấn ký này. Nếu chúng ta khu trừ ấn ký trước khi tiếp tục bị thôi động thì sẽ vô sự.” Hàn Lập miễn cưỡng khoát tay cười nói.

“Lời của Hàn huynh chí lý, sư tỷ chúng ta mau thi pháp thôi.” Nguyên Dao khẽ thở ra một hơi, nhẹ nhàng nói.

“Điều này là đương nhiên. Chẳng qua còn có một chuyện hai người chúng ta cần cảnh báo trước với Hàn huynh. Bí thuật âm khí nhập thể này vốn chỉ dùng trên thân quý tu. Hàn huynh lấy thân thể con người tiếp nhận âm khí quán thể thì sẽ vô cùng đau đớn. Nếu không cẩn thận còn có thể ngắt đi. Nhưng một khi Hàn huynh hôn mê thì sẽ không thể tự mình dẫn âm khí tiến nhập cơ thể, như vậy sẽ khiến thi pháp thất bại. Hàn huynh hiểu được ý của tiểu muội chứ?” Thần sắc Nghiên Lệ ngưng trọng nói.

“Chút đau đớn đó đối với người khác thì không nói nhưng Hàn mỗ có vài phần tự tin vào thân thể của mình.”

Hàn Lập mỉm cười, không chút để ý trả lời.

Lời này của Hàn Lập không hề có chút khoa trương, thực sự thì thân thể của hắn vô cùng mạnh mẽ, mạnh đến mức khó có thể tưởng tượng. Trước sau tu luyện qua nhiều loại bí thuật rèn luyện thân thể lại cộng thêm nhiều lần kỳ ngộ dùng qua các loại linh dược có tác dụng luyện thể. Đối với người khác, sự yếu nhược của thân thể có thể là điểm yếu trí mệnh còn đối với hắn thân thể lại là một điểm mạnh.

Thấy Hàn Lập tự tin như vậy, Nghiên Lệ cũng yên tâm khẽ gật đầu; ba người đồng thời hạ xuống trận nhãn tại gò đất phía dưới.

Đỉnh gò đất này chỉ rộng hơn mười trượng, lúc này có một pháp trận loại nhỏ bố trí ở đó. Đây là loại trận trong trận.

Ba người nhẹ nhàng bước vào bên trong pháp trận loại nhỏ này.

Hàn Lập ngồi xếp bằng ở giữa, nhị nữ ngồi ở hai bên sườn phía sau.

Hàn Lập chậm rãi nhắm mắt lại còn nhị nữ đồng thời há miệng phun ra một viên châu đen thùi.

Hai viên châu này quay tròn tự hướng tới phía trung tâm của pháp trận, khảm vào hai cái rãnh đã được chuẩn bị sẵn ở trong đó. Sau đó nhị nữ đồng thời bắt quyết thôi động pháp trận!

Từ bốn phía pháp trận nổi lên từng đoàn hôi hà rồi tỏa rộng ra bốn phía.

Trong phút chốc lấy gò đất làm trung tâm, cả tòa đại pháp trận cũng đã chính thức được khởi động.

Từng đoàn âm khí từ các nơi khác theo lực hấp dẫn của pháp trận xoay tròn tụ lại với nhau tạo thành một lốc xoáy lớn giữa bầu trời.

Lốc xoáy này diện tích còn lớn hơn, bao trùm cả tòa đại pháp trận khiến người khác không khỏi kinh hãi.

Ở dưới hấp lực cực lớn của lốc xoáy, vô luận là âm khí tinh thuần trên không hay dưới đất đều hóa thành từng đoàn hắc khí cuộn cuộn chảy vào bên trong khiến lốc xoáy màu đen này càng lúc càng lớn mạnh, phạm vi hấp thu âm khí cũng mở rộng ra thêm.

Hàn Lập lúc này nếu nhìn lên đoàn lốc xoáy trên trời thì sẽ thấy tại khu vực trung tâm có một đoàn hắc sắc quang hà không ngừng chuyển động đánh nát các loại âm khí sau đó một lần nữa dung hợp chúng lại với nhau.

Bên trong đang từ từ hình thành một viên cầu tối đen như mực.

Ở giữa viên cầu đen thui đó mơ hồ tỏa ra linh áp kinh người, tựa hồ trong đó bao hàm một cỗ lực lượng cường đại tùy thời đều có thể phóng ra từ trung tâm lốc xoáy.

Nguyên Dao và Nghiên Lệ vẫn cúi đầu cùng nhau niệm từng tràng chú ngữ tối nghĩa huyền ảo, hai tay không ngừng huy động đánh ra từng đạo pháp quyết lên pháp trận loại nhỏ ở chỗ mình khiến lốc xoáy trên không trung càng lúc càng xoay tròn nhanh hơn.

Một lát sau, số lượng âm khí mà lốc xoáy hấp thu đã đến mức hãi nhân.

Đúng lúc này, xa xa bốn phía truyền tới vô số tiếng tiêm minh, tiếng quỷ khiếu liên miên không dứt; tựa hồ vô số quỷ vật nơi này đều bị cơn lốc màu đen trên không trung hấp dẫn mà đến.

Nguyên Dao nghe thấy tiếng tiêm minh này thì khẽ cau mày.

Tuy rằng từ khí tức chúng phát ra thì chưa cảm giác được sự tồn tại của quỷ vật cường đại tới đây, nhưng vạn nhất trong lúc thi pháp mấu chốt lại có nhiều quỷ vật như

vậy tấn công vào pháp trận thì cũng không phải là chuyện hay ho gì.

Xem ra các nàng vẫn xem nhẹ sự hấp dẫn trí mạng của âm khí tinh thuần với đám quý vật này.

Nhưng chưa chờ các nàng đứng dậy tiêu diệt đám quý vật cấp thấp thì Hàn Lập vốn đang ngồi phía trước thoáng vung tay phóng ra một đoàn ô quang cùng một đoàn kim quang.

Hào quang chợt tắt, một đầu báo cùng một đầu tiểu hầu hiện ra.

Đây đúng là Đề Hồn cùng Báo Lân Thú sau khi tiến giai.

Nhị thú vừa hiện thân thì Hàn Lập nhanh chóng dùng thần niệm phân phó. Tiểu hầu hóa thành cự viên cao hơn mười trượng ngửa cổ hống to rồi phóng tới đám quý vật, còn thân hình Báo Lân Thú cũng nhanh chóng huyền hóa ra hơn mười đạo tàn ảnh lao đến một góc khác.

Nguyên Dao thấy vậy thì ngẩn ra, Nghiên Lê lại mỉm cười lên tiếng:

“Nguyên sư muội không cần lo lắng, Hàn huynh có thể cứu thoát chúng ta từ trong tay đám người quý bà thì có thể thấy được thần thông to lớn thế nào. Nên đương nhiên sẽ có biện pháp đuổi hết đám quý vật này không để chúng quấy rầy chúng ta thi pháp.

“Sư tỷ nói đúng, quả là Dao nhi đã quá lo lắng rồi.” Nguyên Dao mỉm cười.

“Nghiên cô nương quá xem trọng Hàn mỗ rồi, chỉ là đám quý vật này đúng là không cần để ý.”

Hàn Lập vẫn không mở mắt, chỉ mỉm cười trả lời.

Đúng lúc này, ở xa xa vang vọng tiếng viên đề, âm thanh cuộn cuộn giữa tầng trời uy phong凛冽, đám quý vật bên kia nhất thời không còn một tiếng động.

Còn phía bên kia thì lại phát ra tiếng quý vật kêu gào thảm thiết, dường như chúng vô cùng sợ hãi đang nhanh chóng chạy trốn.

“Xem ra hai linh thú của Hàn huynh không hề tầm thường, thoáng chốc đã đuổi sạch

đám quý vật này.” Nghiên Lệ thoáng tỏ ra ngạc nhiên.

Nàng ta tuy tin rằng đám quý vật kia không phải đối thủ của hai đầu linh thú này nhưng nhanh như vậy cũng khiến nàng có chút bất ngờ.

Hàn Lập nghe vậy chỉ cười cười.

Đầu Báo Lân Thú kia hoặc là tự mình giết chết một đám quý vật, còn đại bộ phận đều chỉ đuổi đi mà thôi.

Còn đám quý vật cấp thấp bên Đê Hồn Thú đều đã chui cả vào bụng nó.

Hàn Lập không để ý tới sự ngạc nhiên của Nghiên Lệ mà lại nói:

“Ta đã điều hòa tốt kinh mạch trong cơ thể, thấy trên không trung cũng tụ tập được không ít âm khí, chúng ta bắt đầu thi pháp thôi! Hiện tại chỉ có một gã yêu vương thôi động ấn ký, nhưng nếu có thêm một hai người nữa thì ta sợ rằng không thể ngăn chặn.”

“Xem ra cũng đủ rồi, sư muội thi pháp thôi!” Nghiên Lệ ngẩng đầu nhìn về lối xoáy trên không trung, nàng khẽ nhú mắt sau đó ngưng trọng nói.

Nguyên Dao không nói lời nào chỉ gật đầu đồng ý.

Lúc này trong tay nhị nữ chợt lóe hắc hà, mỗi người đều cầm một cây phiến kỳ màu đen sau đó ném tới hai bên sườn pháp trận. Thoáng một chút chúng đã hóa thành hai cây cự phiến đứng sừng sững trong pháp trận.

Tiếp theo nhị nữ lại kháp quyết.

“Ầm ầm!” tiếng động truyền xuống từ trên cao, mặt ngoài hắc sắc viên cầu bên trong lối xoáy lóe lên hà quang từ từ chuyển động, phía dưới lại có hai đoàn quang hà bao vây lấy hai cổ hắc khí nồng đậm như dịch thể trực tiếp nhập vào hai cây cự phiến bên dưới.

Toàn thân Nguyên Dao Nghiên Lệ ngồi xếp bằng ở phía sau Hàn Lập bỗng cuộn hắc khí, một cổ linh áp cường đại phát ra từ trên người các nàng.

Nhị nữ đồng thời quát lên một tiếng, bốn tay nhanh chóng cách không đạn chỉ

hướng về phía Hàn Lập.

“Xuy xuy!” Tiếng xé gió mãnh liệt vang lên, vô số đạo hắc ti từ đầu ngón tay nhị nữ liên tục nhập vào hai lòng bàn tay Hàn Lập.

Thân hình Hàn Lập chỉ thoáng rung lên nhưng không hề có việc gì.

Nguyên Dao Nghiên Lệ thấy vậy thì khê liếc nhau, trên mắt cả hai đều hiện rõ sự khâm phục.

Chỉ là hắc ti bắn ra từ hai tay nhị nữ dày đặc như mưa, trong phút chốc đã tiến nhập vào tất cả mọi nơi trên thân thể Hàn Lập.

Nhưng ngoại trừ thanh quang thiểm động bên ngoài cơ thể Hàn Lập thì không có một chút khác thường. Đến khi này hai người Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ cũng không còn tâm trạng bội phục mà cùng hít sâu một ngụm khí lạnh.

Phải biết rằng lúc trước khi hai nàng bị Ích Tà Thần Lôi thập thể thì trong nháy mắt đã đau nhức tới mức hôn mê bất tỉnh.

Hiện giờ cường độ âm khí mà Hàn Lập chịu đựng đã hơn xa số lượng Ích Tà Thần Lôi các nàng phải chịu khi trước. Nhị nữ không khỏi có chút chần chờ...

“Tiếp tục quán chú âm khí, ta đã cảm thấy một ấn ký trong đó hoạt động.”

Ngay lúc nhị nữ do dự thì thanh âm nhàn nhạt của Hàn Lập vang lên.

Nghe thấy Hàn Lập nói vậy, Nghiên Lệ hít sâu một hơi ra hiệu cho Nguyên Dao rồi tiếp tục thúc dục bí thuật.

Trên người Nghiên Lệ hắc khí quay cuồng từng trận, càng ngày càng đậm sau đó ngưng tụ thành một đoàn hắc quang che phủ toàn bộ thân hình vào trong đó.

Nguyên Dao bên kia thoáng do dự nhìn Hàn Lập nhưng thấy thần thái ổn định của hắn thì cũng tiếp tục thi pháp, trên người đồng dạng hiện lên hắc sắc quang hà.

Một lát sau... ‘phốc phốc’ – hai đạo quang trụ đen như mực từ trong hai đoàn hắc hà bắn ra nhập vào trong cơ thể Hàn Lập.

Với một số lượng âm khí lớn như vậy quán chú vào trong cơ thể, Hàn Lập vẫn không kêu rên một tiếng, thân hình thoáng run lên, bên ngoài thân bùng phát thanh quang.

Chương 1504: Thối Tinh Chuyên

Một lúc lâu sau, lốc xoáy phía trên không bắt đầu dừng không tiếp tục xoay tròn.

Một viên cầu đen như mực đường kính lên tới hơn mười trượng từ trong lốc xoáy chậm rãi bay ra, thỉnh thoảng có hắc sắc quang hà thối quét xuống cuộn cuộn rớt âm khí vào hai cây phiến kỳ cực lớn ở giữa pháp trận.

Hai cây cự phiến này thông qua lực cấm chế đem một cỗ lực lượng tinh thuần rót vào bên trong trận nhãn.

Giờ phút này, đỉnh gò đất chỗ đặt pháp trận loại nhỏ hắc sắc quang hà tràn ngập. Thân hình ba người Hàn Lập hoàn toàn bị bao phủ trong đó, toàn một màu đen không nhìn thấy bất cứ thứ gì.

Ở phụ cận trừ bỏ tiếng vang trầm thấp do pháp trận vận chuyển ra thì không còn một tiếng động nào khác.

Theo thời gian trôi qua, hắc sắc quang cầu cực lớn huyền phù trên không trung cũng dần dần nhỏ đi, cũng bởi âm khí tinh thuần bên trong liên tục tuôn ra.

Bỗng nhiên ở phía dưới pháp trận truyền ra một tiếng hô thật lớn khiến hắc sắc quang hà nhộn nhạo hẳn lên.

Tiếp theo ‘phanh’ một tiếng, một đoàn lục quang to bằng nắm tay phá vỡ hắc hà vọt ra bên ngoài rồi xoay tròn, có vẻ như muốn tìm phương hướng bay đi.

Tiếng hừ lạnh ở phía dưới vang lên, một đạo kim sắc kiếm quang từ dưới hắc hà nhanh chóng bắn ra hóa thành một đoàn kim mang chói mắt chém nát lục quang.

Hắc hà quay cuồng một trận rồi dần dần tán ra để lộ bóng dáng ba người đang ngồi xếp bằng bên trong.

Đồng thời âm thanh vận chuyển của pháp trận loại nhỏ cũng tạm thời dừng lại.

“Làm phiên hai vị đạo hữu, ấn ký thứ nhất đã được loại bỏ, chúng ta lại tiếp tục thôi!” Từ trong hắc hà truyền ra tiếng Hàn Lập, tuy có chút mệt mỏi nhưng vẫn không thể che hết sự hưng phấn bên trong.

“Hàn huynh, quán chú nhiều âm khí như vậy thân thể của huynh còn có thể chống đỡ được tiếp sao? Hay là nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục tiến hành?” Thanh âm nữ tử vang lên, giọng nàng đầy vẻ quan tâm.

“Đa tạ ý tốt của Nguyên cô nương, nhưng thời gian cấp bách, cần phải nắm chắc thời gian giải quyết hết ba ấn ký còn lại mới được, để chậm rất dễ sinh biến.” Hàn Lập cười khó một tiếng.

“Nếu Hàn huynh cảm thấy không sao thì ta cùng sư muội cũng không khuyên nữa. Đạo hữu nếu thấy thực sự không thể kiên trì thì cần phải nói một tiếng.” Thanh âm nghiêm túc của Nghiên Lệ vang lên.

“Hàn mỗ đã biết. Chúng ta tiếp tục thôi!” Hàn Lập cười nhẹ, khẩu khí không hề do dự.

Nguyên Dao khẽ than nhẹ một tiếng. Hắc sắc hà quang bên trong pháp trận đại thịnh, tiếng ông mình tiếp tục vang lên.

Tại hắc hà, thân hình hai người Nguyên Dao trở lên mơ hồ, các nàng tiếp tục thi pháp phóng ra từng đạo hắc sắc quang trụ hướng thẳng vào cơ thể Hàn Lập.

Ngay lúc Hàn Lập bức ra rồi hủy diệt ấn ký đầu tiên thì ở cách chỗ bọn họ hơn mười ngàn dặm, tại một tòa núi cao hơn ngàn trượng có một người đang đứng trong lục quang minh mông, vẻ mặt kinh nghi nhìn về phương hướng Hàn Lập.

“Sao lại có thể? Ấn ký ta lưu lại đã bị hủy. Theo lý thì tu sĩ chưa đến Hợp Thể kỳ không có khả năng đó. Chẳng lẽ có cao nhân trợ giúp hãn sao?”

Bóng người này cao gầy, gương mặt thanh tú – rõ ràng là Mộc Thanh.

Nàng ta không biết bởi nguyên nhân nào nhưng không đi cùng nhóm người Lục Túc mà một mình truy tìm Hàn Lập.

Hơn nữa ở trên đường nàng còn thi triển bí thuật thôi động ấn ký trong cơ thể Hàn

Lập, khiến Hàn Lập không thể không hủy ấn ký của nàng trước tiên.

“Quả là có chút phiền phức. Tại lúc ấn ký bị hủy tuy có chút cảm ứng được phương hướng nhưng diện tích rộng như vậy rất khó để tìm được, đành trông vào thời vận vậy.” Nàng ta khẽ nhủ mi thì thảo vài câu. Sau đó không chút chần chờ hóa thành một đạo lục hồng bay đi.

Tại một nơi khác, trên hoang nguyên đầy rẫy bạch cốt có ba người một khôi lỗi đang huyền phù trên không.

“Lục Túc huynh! Hiện giờ ta đã cắt đuôi được tên Phù Du tộc nhân cùng hai con Minh Lôi Thú, người cũng nên lấy ra Minh Hà thần nhũ chia đều cho ba chúng ta đi thôi.” Người nói chuyện chính là huyết bào nhân đang đứng trên đầu vai tử huyết khôi lỗi, cả người hấn được bao phủ bởi một màn huyết vụ.

“Đạo hữu từ nãy tới giờ vẫn hờ hững với đề nghị của chúng ta, chẳng lẽ sinh lòng định chiếm làm của riêng sao? Lục Túc huynh chắc không quên thế ngôn chúng ta đã lập lúc trước khi xuất phát cùng với việc dùng huyết chú thuật cấm chế lẫn nhau chứ. Nếu mấy người chúng ta liều mạng đại tổn nguyên khí phát động cấm chú thì tu vị của đạo hữu cũng sẽ tổn thất hơn nửa.” Mỹ phụ đầu bạc đứng giữa tám gã quý vương, âm trầm lên tiếng.

Lục Túc thân vận hắc bào, trên mặt có một đôi mắt kép đang đứng đối diện với đám người mỹ phụ đầu bạc; ánh mắt đảo qua hai người bên kia, rốt cục cũng nhàn nhạt mở miệng:

“Ấn chiếu theo ý định ban đầu của ta thì tất nhiên muốn cùng mấy vị đạo hữu chia đều thần nhũ, nhưng đáng tiếc thần nhũ trong thủy trì mới bị người khác lấy đi không lâu nên lần này miễn cưỡng lắm cũng chỉ đủ cho mình ta dùng mà thôi, sao có thể chia đều cùng các người. Như vậy đi, tất cả thần nhũ thuộc về ta. Ta sẽ dùng các vật phẩm quý hiếm để trao đổi, cũng coi như không để các người đi tay không chuyến này. Nhị vị cảm thấy thế nào?”

“Vật gì quý hiếm có thể so sánh với Minh Hà thần nhũ đây? Trừ phi người có linh dược có tác dụng giúp tiến giai lên Đại Thừa, nếu không các đồ vật khác cho dù ở trong mắt tu sĩ phổ thông là vô giá nhưng đối với tu vị của chúng ta đâu có tác dụng gì.” Nét mặt mỹ phụ đầu bạc trầm xuống, gợn dử nói.

Huyết bào nhân nghe thấy lời này, mục quang liên tục chớp động nhưng không lập tức lên tiếng.

“Địa Huyết lão đệ, ngươi cảm thấy thế nào?” Thấy huyết bào nhân cũng không từ chối, Lục Túc trực tiếp gọi tên hỏi.

Tuy rằng trước mắt chỉ có hai người nhưng chỉ cần một người đồng ý thì tên còn lại đương nhiên không thể phản đối. Dù sao tu vị của Lục Túc cũng hơn xa hai người bọn họ, một người riêng lẻ đương nhiên không phải đối thủ của hắn.

“Địa Huyết! Ngươi sẽ không hồ đồ đáp ứng điều kiện này chứ?” Mỹ phụ đầu bạc quay đầu, lạnh lùng nói.

“Nếu quả thực thần nhũ chỉ có một phần thì cho dù Lục Túc đạo hữu có nguyện ý lấy ra chia đều cho chúng ta nhưng với số lượng ít ỏi như vậy thì cũng không có tác dụng lớn. Như vậy thì có hay không có cũng đâu có gì khác nhau. Hay là Lam đạo hữu cảm thấy phần thần nhũ này nên thuộc về bản thân.” Huyết bào nhân trầm giọng nói.

“Lời của Địa Huyết đạo hữu rất đúng! Tại hạ cũng cảm thấy như vậy.” Lục Túc âm trầm cười.

Mỹ phụ đầu bạc thoáng ngẩn ra rồi cười nhạt, nói:

“Ai biết được trong tay hắn thực sự chỉ có một phần thần nhũ hay không, ta chưa tận mắt nhìn thấy.”

“Đúng vậy! Đó cũng là điều ta đang băn khoăn. Lục Túc đạo hữu, ngươi hãy chứng minh cho chúng ta lời của ngươi là đúng đi.” Ánh mắt huyết bào nhân thoáng hiện lệ sắc, nhìn thẳng vào mặt Lục Túc đề nghị.

“Minh Hà thần nhũ chỉ có thần hiệu trong lần đầu tiên, dùng đến lần thứ hai tác dụng cũng vô cùng bé nhỏ. Điểm này hai vị đạo hữu cũng biết rõ. Tại hạ trừ khi đầu óc không bình thường mới vì thứ vô dụng đó mà trở mặt cùng hai vị đạo hữu. Hai vị còn không biết Minh Hà thần nhũ phải lấy thế nào...” Lục Túc trầm mặc một lúc rồi thở dài một hơi, nói.

“Lời của Lục Túc đạo hữu có ý gì? Chẳng lẽ việc lấy Minh Hà thần nhũ ngoại trừ chặt đứt liên hệ của nó với linh mạch thì còn điều huyền diệu khác sao?” Mỹ phụ đầu

bạc hoài nghi hỏi.

Ánh mắt Lục Túc khẽ lóe quang mang, đoạn phát tay áo phóng ra một vật. Vật này thoảng lóe lên đã rơi vào trong tay Lục Túc, hẫ nhẹ nhàng nâng lên.

Đây là một khối chuyên hình chữ nhật trong suốt, như được làm thành từ thủy tinh. Bề mặt sáng bóng trong suốt. Ở giữa khối chuyên có một đoàn chất lỏng lớn bằng nắm tay trẻ con đang nhẹ nhàng đong đưa ở bên trong. Tuy rằng cách một tầng tinh thể nhưng vẫn có thể cảm nhận được một cỗ linh khí kinh người từ trên khối chuyên phát ra hóa hành bạch sắc linh vụ vờn quanh khối chuyên.

“Vật này là Thối Tinh Chuyên, là vật Phù Du Tộc đặc biệt nghiên cứu chế tạo ra để hấp thu cũng như chứa đựng Minh Hà thần nhũ. Bình thường vật này luôn được an trí dưới thủy trì hòa hợp cùng linh mạch thành một thể. Muốn lấy lại ra thì muôn vàn khó khăn. Thần nhũ một khi bị hấp thu vào vật này thì trừ phi có mặt phù do Phù Du Tộc đặc chế còn không thì cho dù là tu sĩ Hợp Thể trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể lấy ra thần nhũ. Trừ phi tu sĩ dùng chân hỏa trong cơ thể lạng lảng luyện hóa vật này hơn mười năm, lúc đó mới có thể luyện hóa khối chuyên này. Hiện tại số lượng thần nhũ có bao nhiêu, hai vị đạo hữu có thể tự mình xem xét.” Lục Túc bình tĩnh nói.

“Linh vụ bao phủ bên ngoài vật này giống hệt với vụ khí trong thủy trì, là Minh Hà thần nhũ không giả. Nhưng nói ta không thể hủy diệt vật này, đạo hữu không cảm thấy có chút quá lời sao?” Huyết bào nhân thoảng quét mục quang qua khối chuyên vài lần, bất giác hiện lên một tia tham lam. Giọng nói có chút không tin.

“Xem ra nói không khó tin. Như vậy đi, ta để vật đó trên đỉnh đầu, hai vị đạo hữu có thể toàn lực công kích vật này một lần, nếu có thể gây ra một chút thương tổn đến vật này thì ta lập tức dâng Minh Hà thần nhũ cho người đó, còn không vật này sẽ thuộc về t;, ngoài ra ta cũng sẽ bồi thường cho hai vị đạo hữu bảo vật khác. Nếu không cho dù hai vị đạo hữu thôi động huyết chú thuật thì cũng không tốt hơn so với tại hạ chút nào đâu, ngược lại sẽ khiến kẻ khác được hưởng lợi.” Lục Túc suy nghĩ một chút rồi nói.

“Lời này là thật chứ?” Hai mắt mỹ phụ đầu bạc sáng ngời, bà ta đã động tâm.

“Chắc chắn là thật.” Lục Túc cười hắc hắc.

“Được, cứ vậy đi.”

Mỹ phụ đầu bạc đáp ứng, hiển nhiên bà ta rất tin tưởng vào bản thân mình.

“Nếu ta không thể đánh tan vật ấy thì ta cũng không cần đạo hữu đổi cho vật gì khác mà chỉ cần Lục Túc huynh cùng ta đến ma phần một chuyến, sau đó giúp ta lấy hai kiện bảo vật ở đó là được.” Ánh mắt huyết bào nhân chớp động vài lần rồi lên tiếng.

“Đến ma phần? Lũ thiên ngoại ma đầu kia tuy rằng đã chết không biết bao nhiêu năm tháng, ma khí đã thông linh hóa hình, so với Thông Thiên Linh Bảo còn lợi hại hơn vài phần. Hơn nữa tại sâu trong đó hỗn hợp ma khí cùng âm khí dày đặc dị thường, người bình thường nửa bước khó đi. Lần trước Mộc Thanh đạo hữu cùng các người không phải đã tới một lần nhưng tay không mà về rồi sao?” Lục Túc nhíu mày, tựa hồ không tình nguyện làm việc này.

“Lục Túc đạo hữu đã biết rõ cần gì phải hỏi. Nếu Hàn tiểu tử không chết, có Ích Tà Thần Lô của hãn mở đường lại có Lục Túc huynh tương trợ thì việc này không thành vấn đề. Mộc Thanh đạo hữu giữa đường rời đi, nói không chừng cũng đang tìm kiếm Hàn tiểu tử.”

Chương 1505: Thực Lực Của Hàn Lập

Nghe huyết bào nhân nói vậy, mỹ phụ đầu bạc nhú mày, ánh mắt không ngừng chớp động.

“Nói tới việc đi ma phần, sợ rằng trì hoãn không ít thời gian. Vạn nhất viện quân Phù Du Tộc bỗng nhiên đuổi tới thì ai cũng không thể rời đi.” Lục Túc lên tiếng.

“Hắc hắc, nếu Phù Du Tộc có thể tiến vào không gian này nhanh như vậy thì tên Phù Du Tộc còn sót lại phụ thần vào khôi lỗi kia cũng không cần liệu mạng với chúng ta như vậy. Lúc đó hẳn cứ ngồi yên chờ viện quân tới chẳng phải tốt hơn sao. Trong khoảng thời gian ngắn Phù Du Tộc có người tiến nhập vào đây được hay không đương nhiên là khó đoán được nên việc này quả có chút mạo hiểm; nhưng Lục Túc huynh đã độc hường Minh Hà thần nhũ nên ta cảm thấy huynh có mạo hiểm cùng chúng ta một chút cũng không có gì quá khó chứ?.” Huyết bào nhân cười hắc hắc.

Về mặt Lục Túc không chút biểu tình, nhưng ánh mắt liên tục chuyển động cân nhắc lợi hại. Sau một lúc mới chậm rãi nói:

“Được! Ta cùng các người đến ma phần một chuyến. Nhưng chỉ có thể giúp thu lấy hai kiện ma khí, muốn bảo vật nhiều hơn nữa thì đạo hữu cần trông chờ vào bản lĩnh của chính mình.”

“Ha ha, một lời đã định! Về phần Thối Tinh Chuyên này tại hạ tin tưởng lời của Lục Túc huynh nên không cần xuất thủ.” Huyết bào nhân cười ha hả, thân hình tự động lui về đằng sau mấy trượng.

Hình dáng tử huyết khôi lỗi lúc này thu nhỏ lại không lớn hơn thường nhân bao nhiêu cũng đồng dạng lui về đằng sau vài bước.

“Lam đạo hữu, người định thế nào?” Thấy Địa Huyết lão quái đã đồng ý với điều kiện đề ra, Lục Túc chuyển mắt nhìn về phía mỹ phụ đầu bạc, trong mắt ẩn ẩn lệ mang.

“Điều kiện của ta cũng giống như Địa Huyết đạo hữu, chẳng qua ta còn muốn thử

xem Thối Tinh Chuyên này có thật là không thể phá vỡ hay không.” Đồng tử mỹ phụ đầu bạc co rút lại, do dự một chút rồi nhát giọng nói.

“Có thể! Đạo hữu ra tay công kích đi.” Lúc Túc lập tức đáp ứng rồi lùi lại đằng sau. Khối Thối Tinh Chuyên kia bay lên trên cao cách đỉnh đầu hắn bảy tám trượng, huyền phù bất động.

Mỹ phụ đầu bạc nhìn chăm chăm vào Thối Tinh Chuyên, mục quang nóng bỏng. Đoạn phát tay áo, tám gã quỷ vương nháy mắt liền nhập lên người bà ta.

Hắc quang chớp động, trên người mỹ phụ đầu bạc đã có thêm một tầng hắc sắc chiến giáp, trong tay cầm một cây quái chùy.

Cánh tay khê chuyển động, nhất thời một trận quái khiêu từ trên chùy phát ra, tám bóng ảnh khô lâu tại đầu chùy cũng bùng sáng.

Lục Túc đảo mắt qua quái chùy, thanh âm không chút thay đổi:

“Bảo vật này của đạo hữu tuy thần thông không nhỏ nhưng cũng không thể phá vỡ Thối Tinh Chuyên. Chẳng qua như trước đã nói, Lam đạo hữu chỉ nên công kích Thối Tinh Chuyên, nếu trong lúc công kích mà động tay chân hay làm điều gì khác thì đừng trách tại hạ trở mặt vô tình.”

“Có thể phá vỡ hay không để lát nữa rồi hãy nói.” Mỹ phụ đầu bạc căn bản không để ý tới lời uy hiếp của Lục Túc, lập tức ném quái chùy về phía đối diện.

Trong phút chốc, quỷ khí dày đặc, âm phong cuộn cuộn! Quái chùy nhanh chóng phóng lớn lên, tám đầu khô lâu khảm trên bề mặt không ngừng há miệng phát ra từng tràng quái khiêu.

Tiếp theo, từng đoàn lục diễm bùng bốc bùng lên tại phụ cận đầu chùy, đem cả quái chùy hóa thành một hỏa cầu cực lớn.

Lục diễm này tựa hồ có uy lực không nhỏ, dưới sức lửa thiêu đốt của nó cả không gian xung quanh đều trở lên vặn vẹo mơ hồ.

Sắc mặt Lục Túc vẫn không chút thay đổi, khoanh tay đứng yên chờ mỹ phụ đầu bạc ra tay.

Huyết bào nhân thấy uy thế quái chùy thì hai mắt nhúu lại, huyết quang lập lòe đầy vè quỹ dị.

Mỹ phụ hét lớn một tiếng!

Quái chùy quay tròn một vòng rồi cuồng mãnh nện xuống khối chuyên lớn độ một xích kia.

Chi là trên đường cự chuy hạ xuống thì thân chùy đột nhiên rung lên, lục điểm tăng vọt biến hóa thành hàng trăm chùy ảnh từ bốn phương tám hướng đồng thời nện tới mặt chuyên.

Một kích này cơ hồ tương đương với hơn trăm đòn tấn công cùng một lúc.

Ánh mắt Lục Túc ngẩn ra nhưng khoe miệng lại khê nhếch cười nhạt.

Tiếng nổ ‘ầm ầm’ trên không trung vang lên liên miên không dứt, phảng phất như có hàng trăm tia sét đồng thời nổ vang khiến cho không khí quanh đó đều ông ông chấn động.

Sắc mặt huyết bào nhân khê biến.

Lúc chùy này đối kháng với hắc sắc quang trận dưới cung điện ngầm vẫn chưa thể hiện nhiều uy năng, nhưng đòn công kích hiện tại lại có thanh thế lớn đến vậy!

Còn về phần Thối Tinh Chuyên kia sớm đã bị lục mang chói mắt bao phủ bên trong, căn bản khó có thể nhìn ra tình hình thế nào.

Một lát sau, mỹ phụ đầu bạc phát tay trái về phía hư không.

Nhất thời tất cả chùy ảnh đều tan biến, bản thể quái trùy hóa thành một đoàn lục quang bay vụt về.

Sau đó bà ta lại nhìn về phía Thối Tinh Chuyên, sắc mặt vô cùng khó coi.

Khối Thối Tinh Chuyên kia vừa chịu một đòn tấn công mãnh liệt vậy mà vẫn hoàn hảo không chút tổn hao, bề mặt vẫn sáng bóng, ngay cả một vết xước cũng không lưu lại.

“Thế nào, hiện giờ Lam đạo hữu hẳn là đã tin tưởng lời tại hạ rồi chứ. Minh Hà thần nữ này tại hạ cũng không thể lấy ra lúc trên đường để mà giờ trò thâm long chuyển phượng được.” Lục Túc bình tĩnh nói.

“Việc đã đến nước này, nói những thứ này nữa cũng vô dụng. Thần nữ thuộc về người, nhưng người cũng cần cùng chúng ta đi đến ma phần một chuyến.” Mỹ phụ đầu bạc buồn bực thở dài một hơi rồi nói.

Tiếp theo bà ta lại huy động hai tay kháp quyết, chiến giáp trên người cùng quá trùy lại một lần nữa hóa thành tám hắc ảnh.

“Vây thì tốt rồi. Ma phần kia cũng không gần, chúng ta cho dù có đi mau hơn nữa cũng cần mất hơn nửa tháng thời gian, chẳng qua trước đó cần tìm một người đi.” Lục Túc gật đầu, đưa tay lên không trung khê vậy.

Thối Tinh Chuyên chớp lên rồi biến mất trên hư không.

Ngay cả hai người phía đối diện cũng không thể nhìn ra vật ấy bị Lục Túc lấy đi thế nào. Mỹ phụ đầu bạc cùng huyết bào nhân liếc mắt nhìn nhau, sự kiêng kị với Lục Túc càng thêm sâu đậm.

“Trong cơ thể Hàn tiểu tử có ấn ký của ta, cho dù có chạy tới chân trời góc biển cũng không thể thoát được cảm ứng của ta. Lát nữa, ta sẽ thôi động ấn ký, để xem tiểu tử này chạy đến chỗ nào. Người này gan cũng thật lớn, dám thừa loạn bắt cóc môn hạ đệ tử của ta.” Mỹ phụ đầu bạc nghe nhắc tới Hàn Lập, gương mặt lại hiện lên một tầng sát khí.

“Ha ha! Lam đạo hữu, người biết rõ Hàn tiểu tử cùng hai đệ tử của người có quan hệ không rõ. Hơn nữa còn định hấp thu âm khí của các nàng, khó trách người ta trở thành anh hùng cứu mỹ nhân. Bản thân ta cũng không khỏi bội phục tiểu tử này, chẳng những có thể bình yên thoát khỏi miệng Minh Lô Thú mà còn dám ở trước mặt ta ngông nghênh cướp người rồi đi. Chậc chậc, ngay cả hóa thân huyết khô lỗi của ta khổ tu nhiều năm cũng không thể ngăn lại. Đây vốn không phải việc một gã tiểu bối dám làm!” Huyết bào nhân lại cười quái dị, chậc chậc xưng lạ.

“Hừ, lão quái vật người từ khi nào lại xem trọng kẻ khác như vậy. Sao không thu về làm môn hạ, nói không chừng về sau trò giỏi hơn thầy!” Mỹ phụ đầu bạc sắc mặt trầm

xuống, không khách khí nói.

“Lão phu tu luyện ‘huyết chi đạo pháp’, trừ phi tiểu tử này nguyện ý thay huyết hoá ngẫu còn không thì không thể. Hơn nữa lão phu từ trước tới giờ quen sống một mình, chưa từng nghĩ đem thần thông của mình truyền cho người khác nên đâu cần thu đồ đệ.” Địa Huyết cười nhạt.

“Tiểu tử này tuy tu vị không cao nhưng trên người chỉ sợ có không ít bí mật. Hơn nữa dám đi theo con đường pháp thể song tu, còn tu luyện tới trình độ như vậy. Vô luận là thần thông hay pháp lực đều hơn hẳn người cùng thế hệ. Nếu có một ngày hắn thực sự có thể tiến cấp đến cảnh giới chúng ta thì chỉ sợ mấy người chúng ta liên thủ cũng không phải là đối thủ của hắn. Đương nhiên điều này cũng chỉ là giả thuyết mà thôi, pháp thể song tu tiến giai vô cùng khó khăn, gian khổ hơn hẳn so với phương pháp tu luyện bình thường.” Lục Túc từ từ nói.

“Pháp thể song tu? Đạo hữu không nhìn nhầm đó chứ, sao có thể biết việc này?” Mỹ phụ đầu bạc có chút giật mình khẽ hô lên.

Huyết bào nhân nghe vậy, huyết mang trong mắt chợt lóe, tựa hồ cũng bất ngờ.

“Không có gì, tại hạ sở hữu một loại thiên phú thần thông có thể nhìn thấy độ mạnh mẽ của thân thể một người. Tiểu tử này cũng không phải là người Phi Linh Tộc mà xác thực là tu sĩ Nhân tộc tại một góc hẻo lánh ở Thiên Nguyên đại lục. Chỉ là không biết như thế nào lại trà trộn vào trong đợt thí luyện Thánh Tử của Phi Linh Tộc. Theo ta được biết, Nhân tộc tại Thiên Nguyên đại lục là một trong mấy tộc có thân thể yếu nhất. Vậy nhưng thân thể tiểu tử này lại rất mạnh mẽ, thậm chí không hề kém ta. Bình khí bảo vật phổ thông chỉ sợ đều không thể chém đứt được thân thể của hắn. Luận thực lực chân chính hẳn có thể so được với cấp bậc Linh Suất hậu kỳ, thậm chí người này nếu còn thần thông độc đáo thì hơn phân nửa Linh Suất hậu kỳ cũng không phải đối thủ.” Lục Túc dường như biết rõ chi tiết về Hàn Lập như lòng bàn tay, thần nhiên nói ra.

Nghe được Lục Túc đánh giá cao Hàn Lập như vậy, mỹ phụ đầu bạc cùng huyết bào nhân lại quay sang nhìn nhau, từ trong mắt đối phương thấy được nét sợ hãi.

Bọn họ mặc dù biết Hàn Lập không phải là tồn tại bình thường nhưng tuyệt không ngờ rằng lại đến mức như thế, mà chỉ cho rằng hắn ngang bằng với Linh Suất sơ kỳ hoặc trung kỳ mà thôi. Nhưng bây giờ nghe Lục Túc nói vậy thì tựa hồ đối phương đã là tồn

tại cao nhất dưới Hợp Thế.

“Linh Tướng hậu kỳ lại có thực lực của Linh Suất hậu kỳ! Ngay cho dù thế gian này đúng là có một số thần thông nghịch thiên nhưng thực lực của người này lại có thể vượt qua cả ba giai, bốn cảnh giới – quả thực là không thể tin nổi.” Mỹ phụ đầu bạc không quá tin tưởng, nói.

“Hắc hắc, Lam đạo hữu, Lục Túc huynh nói vậy bản thân ta tin tưởng. Trước kia ta cũng đã từng gặp qua một gã tu sĩ Nhân tộc tu vị Luyện Hư kỳ, kết quả thấy người này chỉ bằng một bộ kiếm trận lại có thể chém tồn tại Hợp Thế sơ kỳ. Nhân tộc tuy rằng nhỏ yếu nhưng lại có không ít pháp môn thần thông cổ quái, thật không thể coi thường.” Huyết bào nhân ánh mắt lóe kỳ quang, lên tiếng.

Mỹ phụ đầu bạc hừ lạnh một tiếng, thần sắc trên mặt vô cùng khó đoán, cũng không biết là tin tưởng lời hai người kia hay không.

“Được rồi, tiểu tử này cho dù có không ít bí mật hơn nữa tiềm lực không nhỏ nhưng hẳn cũng phải tiến từng bước mới được. Hiện tại trọng yếu nhất là tìm được người. Không biết hẳn dùng phương pháp nào tạm thời che đi ấn ký ngăn cản cảm ứng. Chẳng qua khi hai vị cùng nhau thôi động ấn ký thì chắc chắn hẳn sẽ không thể kiên trì bao lâu. Ừm, phải nhanh một chút để còn đi tới ma phần, hai vị đạo hữu hay là hãy cùng thi pháp đi.” Lục Túc bình tĩnh nói.

“Lời của Lục Túc huynh rất đúng. Lam đạo hữu, chúng ta... Không ổn rồi! Ấn ký của ta sao đã bị hủy diệt!” Huyết bào nhân cười nhẹ một tiếng gật đầu đồng ý rồi quay sang nói với mỹ phụ, bỗng nhiên huyết vụ quanh hắn run lên, trong miệng phát ra thanh âm kinh nộ.

“Có việc gì vậy? Để ta thử xem!” Mỹ phụ đầu bạc cả kinh, vội vàng nhấp mắt bắt đầu thôi động pháp quyết.

Kết quả, một lát sau hai mắt mỹ phụ trợn lên, sắc mặt dữ tợn:

“Ấn ký của ta tuy vẫn còn tồn tại nhưng hẳn che chắn cũng hết sức lợi hại, trong khoảng thời gian ngắn không thể đột phá phong ấn. Lục Túc huynh, hai người chúng ta cùng nhau thôi động đi.”

“Cùng nhau thôi động... chỉ sợ không thể. Ấn kỳ của ta còn bị hủy diệt trước cả Địa Huyết đạo hữu.” Lục Túc nhạt giọng nói.

“Cái gì!”

Mỹ phụ đầu bạc cùng huyết bào nhân nghe vậy thì trợn trừng bốn mắt.

Chương 1506: Tử Ngộ Thạch

“Nói như vậy, hiện tại chỉ còn ấn ký của ta sót lại trong cơ thể tiểu tử đó.” Sắc mặt mỹ phụ đầu bạc có chút tái đi.

Hành trình tới Minh Hà chi địa lần này, không chỉ không có được thần nhũ mà ngay cả ma khí cũng có nguy cơ không thể lấy được.

Kỳ quái là Lục Túc lúc này vẫn vô cùng bình tĩnh, huyết bào nhân sau lúc kinh nộ ban đầu thì cũng lập tức trấn tĩnh trở lại. Trong mắt hẩn tình quang không ngừng chớp lên, tựa hồ đang cân nhắc điều gì đó.

Mỹ phụ đầu bạc cũng không nói thêm, lập tức khoanh chân ngồi giữa hư không, tám đầu quý vương bên thân hóa thành âm khí nồng đậm bao phủ bà ta vào bên trong, giúp đề cao pháp lực mạnh mẽ thôi động ấn ký đột phá phong ấn của Hàn Lập.

Âm khí không ngừng quay cuồng, bên trong thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng quý khóc khiến người ra kinh hãi không thôi.

Hiển nhiên mỹ phụ đầu bạc đang vận dụng toàn lực! Thời gian thoáng chốc đã qua nửa canh giờ...

Tại trong quý vụ vẫn chưa có tin tức gì của mỹ phụ đầu bạc.

Lục Túc cùng huyết bào nhân vẫn đứng tại chỗ chờ đợi, không ai liên tiếng thúc dục.

Qua một thời gian nữa, rốt cục truyền ra thanh âm tức giận của mỹ phụ đầu bạc:

“Ấn ký của ta cũng đã bị hủy. Chắc chắn tiểu tử này không thể tự mình làm việc này. Chẳng lẽ lại là chuyện tốt do Mộc Thanh làm!”

Hắc sắc quý khí tiêu tán để lộ vẻ mặt đầy tức giận của mỹ phụ.

“Chưa chắc đã là do Mộc đạo hữu làm. Đối với nàng ta bảo vật trong ma phần tựa hồ còn quan trọng hơn cả thần nhũ.” Huyết bào nhân sờ sờ cằm, suy nghĩ một chút rồi

nói.

Cho dù ở đây không ai không phải lão gian hoạt nhưng lại không thể ngờ được hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ lại biết bí thuật tụ tập âm khí bài trừ ẩn ký trong cơ thể Hàn Lập. Đường nhiên cũng một phần là do công pháp quý đạo hai người tu luyện có phần độc đáo.

“Mặc kệ là ai làm việc này, ta nếu biết sẽ không buông tha. Nhưng Địa Huyết huynh, ma khí đối với người đường như cũng rất hữu dụng nhưng thấy người ổn định như vậy thì chắc còn có chuẩn bị khác.” Mỹ phụ tựa hồ nhớ tới điều gì đó, sắc mặt dịu xuống quay sang nhìn huyết bào nhân.

Lục Túc cũng nhìn về hướng huyết bào nhân, nét mặt mơ hồ mỉm cười.

Huyết bào nhân cũng cười, lát sau mới chậm rãi nói:

“Lão phu đúng là đã động một ít tay chân trên người Hàn tiểu tử. Nhưng muốn chuẩn xác tìm được hãn văn còn không ít khó khăn, vì nó không hữu hiệu như ẩn ký. Chẳng qua để dò ra phương vị đại khái của hãn thì không thành vấn đề. Tiểu tử này quả thực vô cùng cẩn trọng, sau khi nhận của ta một bộ linh thị thì vẫn không hề mở ra, nếu không hãn đã trúng bí thuật của ta. Lúc đó đầu gặp nhiều chuyện như bây giờ.”

Nghe huyết bào nhân nói vậy, nét mặt mỹ phụ đầu bạc thoáng tỏ vẻ quái dị, lập tức nhướng mày:

“Đạo hữu nói vậy có quá không! Thần thức của tiểu tử đó không kém, người động tay chân trên linh thị hãn sao có thể không nhận ra.”

“Ha ha, Lam đạo hữu không biết rồi. Trên linh thị của ta quả thực không có vấn đề, mà mấu chốt là ta bố trí trong linh thị ‘mộng dẫn huyết kế đại pháp’ – đây là sáng tạo độc môn của ta. Chỉ cần dùng thần thức tập chung vào linh thị để dùng thử một lần thì tuyệt đối sẽ không thể thoát khỏi sự dẫn dụ của bí thuật này, còn dùng đến lần thứ hai, thứ ba thì cuối cùng tâm thần sẽ bị cuốn vào trong đó mà không biết. Chỉ tiếc rằng từ khi nhận được linh thị thì kẻ này đều không dùng qua một lần, nếu không ta nhất định có thể cảm ứng được mà khống chế hãn một cách vô hình.” Huyết bào nhân tựa hồ cũng muốn nhanh tiến vào ma phần nên hiện tại không hề dấu diếm mà trực tiếp nói ra kế hoạch mình an bài.

Mỹ phụ đầu bạc khẽ biến sắc, nhất thời không nói lên lời.

Đôi mắt kếp của Lục Túc cũng không ngừng chớp động, có chút ngạc nhiên.

“Nếu Hàn tiểu tử không trúng bẫy của ngươi thì hiện giờ ngươi làm cách nào để biết phương vị của hắn.”

Mỹ phụ đầu bạc lại đặt câu hỏi.

“Rất đơn giản, ở trong linh thị ta có dùng một loại tài liệu tên là Tử Ngộ Thạch.”
Huyết bào nhân âm trầm cười.

“Tử Ngộ Thạch! Loại Tử Ngộ Thạch này cứ hai thời thần lại biến thành chí dương thuộc tính, là một loại đá kỳ lạ chuyên dùng để cảm ứng. Trong tay đạo hữu khẳng định là còn một khối khác. Cũng chỉ ở Minh Hà chi địa có âm khí dày đặc thì loại tài liệu cảm ứng này mới hữu dụng, nếu là trong hoàn cảnh bình thường thì ngay cả chúng ta cũng không thể phát hiện ra cảm ứng của nó. Không ngờ rằng đạo hữu lại đi tìm loại phế vật này, theo ta được biết loại đá này tại Thiên Nguyên đại lục chúng ta căn bản không có, cho dù tại hai khối đại lục khác cũng vô cùng thưa thớt. Đối với người tu đạo như chúng ta mà nói rất ít khi sử dụng thứ này.” Lúc này đây, ngay cả Lục Túc cũng không khỏi mở miệng khen ngợi.

“Thứ này cũng không phải là do ta chủ động đi tìm mà là tại khi mới tu luyện, Thiên Sát lấy được nó trên người một gã dị tộc nhân ở đại lục khác. Ta đem một khối nhỏ đó trộn lẫn vào bên trong linh thị, hiện tại coi như có chỗ để dùng. Hai mảnh cảm ứng lẫn nhau chỉ trong nháy mắt, cho dù Hàn tiểu tử có dùng cấm chế gì phong ấn linh thị này thì cũng không thể chặt đứt mối liên hệ này. Trên thân hắn không có Tử Ngộ Thạch nên không thể phát hiện ra ảo diệu trong đó.” Huyết bào nhân giảo trá nói.

“Ha ha, nếu vậy thì quá tốt. Chúng ta trước hết theo phương hướng cảm ứng lúc cuối trước khi ẩn ký biến mất mà đi. Hiện tại cũng không quá lâu, đến lúc đó lại cảm ứng vài lần, hẳn là có thể tiếp cận. Chẳng qua ở trên đường còn cần phải cẩn thận tiểu tử Phù Du tộc cầm linh bảo trong tay. Linh bảo trong tay hắn tựa hồ là Ngũ Long Trát, bảo vật này đề danh trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, còn hai đầu Minh Lô Thú sẽ không rời khỏi sào huyệt quá xa nên không cần lo lắng.” Lục Túc ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen, thoáng đề tỉnh mọi người.

“Mà hai người chúng ta cũng không ngờ rằng Lục Túc đạo hữu lại có năng lực địch lại dị bảo như Ngũ Long Trát, mạnh mẽ bức lui con khôi lỗi kia.” Mỹ phụ đầu bạc trong mắt chợt lóe kỳ quang, mỉm cười nói.

“Lam đạo hữu quá khen! Tên khôi lỗi kia cũng không phải là do ta bức bách mà tại tu vị của hãn không đủ để duy trì Ngũ Long Trát trong thời gian dài nên tất nhiên là phải tự thối lui. Nếu kéo dài thời gian hơn nữa thì tại hạ cũng sẽ phải vãn lạc trước bảo vật này.” Lục Túc sờ cằm, trong mắt thoáng hiện lên vẻ sợ hãi.

Mỹ phụ cùng huyết bào nhân liếc nhìn nhau, lại nhớ tới sự tình trong đại điện sau khi Hàn Lập đã chạy đi, sắc mặt không khỏi trắng lên.

Lúc đó, Ngũ Long Trát triển hiện thần thông quả thực là không thể tưởng tượng, nếu ngay từ đầu khôi lỗi kia khai triển toàn bộ uy lực thì hai người bọn họ nói không chừng đã sớm bỏ mạng tại đường trường.

“Chẳng qua cũng không cần quá lo lắng đến việc này. Tên khôi lỗi kia ngay cả lúc cuối phát huy ra mười thành công lực của Ngũ Long Trát nhưng cũng cạn kiệt thần thức nên còn có thể tiếp tục gượng dậy nổi không lại là chuyện khác. Chúng ta chỉ cần cảnh giác không phân tán để hãn tiêu diệt riêng lẻ là được.” Lục Túc lại khôi phục lại dáng vẻ thông dong, nói.

Vừa nghe lời này của Lục Túc, mỹ phụ cùng huyết bào nhân đều gật đầu tán đồng.

Kế tiếp, ba người tiếp tục thương lượng thêm một chút rồi không chế độ quang bay về phương xa.

Tại một chỗ sâu trong Minh Hà chi địa, trước thạch động trong một dãy bạch sắc sơn mạch. Huyết quang lóe lên. Một đầu huyết giáp khôi lỗi từ hư không xuất hiện, nó mới chỉ bước được vài bước thì linh quang trên người tán loạn, ‘rầm!’ một tiếng, ngã xấp xuống đất.

Tiếp đó, một đạo ngân hồng từ trên người khôi lỗi bắn ra xoay tròn trên không trung rồi nhập vào động khẩu biến mất không thấy bóng dáng.

“Thế nào, sao trở lên chật vật như vậy! Chẳng lẽ uy lực Ngũ Long Trát của lão phu không đủ lớn?” Sau đó không lâu, từ trong động khẩu vang lên âm thanh già nua, bình

đậm không chút sổng gợn.

Thế gian này dường như không có nhiều chuyện hấp dẫn được hẳn.

“Ngũ Long Trát uy lực vô cùng, chỉ là văn bối vô dụng, đến lúc cuối cùng thì thần thức không thể tiếp tục chống đỡ, nếu không đã có thể một lưới bắt hết bọn họ.” Huyết giáp khôi lỗi hai mắt chợt lóe lục quang, thanh âm vô cùng cung kính.

“Thần thức không thể chống đỡ! Người phải chăng đã hai lần vận dụng Ngũ Long Trát, hơn nữa lại trong thời gian quá dài?” Âm thanh già nua không chút cảm tình, giống như là đang nói đến một chuyện nhỏ bé không đáng để ý.

“Là do văn bối tham tâm. Văn bối ngay từ đầu không dùng toàn bộ uy lực của Ngũ Long Trát mà muốn đợi đám người ngoại lại này ra hết rồi đồng thời tiêu diệt, nhưng trăm triệu lần không ngờ được trong đó lại có một kẻ phản nghịch của bốn tộc tu luyện một loại thần thông có thể ngăn cản Ngũ Long Trát một lúc. Còn một số xếp đặt lúc trước do văn bối bố trí cũng bất ngờ bị người phá hư nên đưa tới việc sắp thành lại bại.” Huyết giáp khôi lỗi yếu ớt trả lời.

“Ra là vậy.” Âm thanh già nua trong động khẩu ‘ừm’ lên một tiếng rồi hoàn toàn yên lặng.

“Khương tiền bối, văn bối còn có một chuyện muốn nhờ!” Bỗng nhiên hai mắt huyết giáp khôi lỗi huyết quang đại thịnh, thanh âm cũng lớn hơn vài phần.

“Nhờ? Ta nhớ rõ là giao dịch giữa ta và người đã xong, không nên vọng tưởng ta sẽ xuất thủ vì Phù Du Tộc các người!” Âm thanh già nua trở lên lạnh như băng.

“Văn bối sao dám nghĩ đến việc này, văn bối chỉ cầu Khương tiền bối dùng một tia tàn niệm của văn bối vi dẫn, dùng phá giới thuật tiếp dẫn bản thể của văn bối tới Minh Hà chi địa. Những người đó đoạt đi thần nhũ nếu không thể thu hồi giết chết bọn chúng thì tội của văn bối không nhẹ.” Không ngờ huyết giáp khôi lỗi lại nói như vậy.

“Để bản thể của người tới đây, người không hồ đồ chứ. Phù Du tộc các người không thể sinh tồn lâu tại Minh Hà chi địa, lâu thì chỉ một năm sớm thì mấy tháng, các người sẽ bị âm khí xâm thực mà đại giảm tu vị. Hơn nữa nghe như người nói thì mấy kẻ kia tu vị cũng không kém, cho dù bản thể người tới đây thì hơn phân nửa cũng không phải là đối

thủ khi bọn chúng liên thủ. Chẳng lẽ còn muốn mượn dùng Ngũ Long Trát của lão phu thêm một lần?” Thanh âm già nua có chút kinh ngạc.

“Quả thực vẫn bối dự tính mượn Ngũ Long Trát thêm một lần, nhưng lại không nhất định cần dùng đến nó. Bản thể vẫn bối còn mang theo một Thần Sào tới đây.” Huyết giáp khô lồi cắn răng nói.

“Thần Sào! Hắc hắc, ta không nghe lầm chứ! Vì vài tên Kim Phù cấp mà lại muốn dùng tới vật ấy. Chưa nói tới người có khả năng vận dụng nó không mà ta nhớ không nhầm thì nó nằm trong tay mấy lão bất tử trong tộc các người. Cho dù là trong tộc thì chưa tới mức sinh tử tồn vong thì cũng sẽ không vận dụng.” Lúc này, âm thanh già nua lại có thêm một tia hứng thú.

Chương 1507: Phong Vân Tái Khởi

“Tiền bối hiểu nhầm rồi, thứ văn bối mang theo không phải là thánh vật trong tộc mà là vật phòng chế do mấy vị đại nhân luyện chế cách đây không lâu. Kỳ thực gọi là Tiểu Thần Sào mới đúng. Bảo vật này chỉ có thể biến ảo thành một loại thánh trùng mà thôi, còn là loại cấp thấp nhất. Hơn nữa loại phòng chế này chỉ có thể sử dụng một lần, sau khi dùng qua sẽ hoàn toàn bị hỏng.” Huyết giáp khôi lỗi nói chi tiết.

“Tiểu Thần Sào! Thú vị đấy, ta nghe đại danh Thần Sào của Phù Du Tộc đã lâu nhưng đáng tiếc vẫn chưa có duyên nhìn thấy. Nếu không thể nhìn thấy chính phẩm thì xem xét phòng chế phẩm cũng không tồi. Ta có thể miễn phí triệu hoán bản thể của người lại đây, chẳng qua muốn mượn tiếp Ngũ Long Trát thì không trả giá một chút không được...”

Vị Khương tiền bối này từ từ nói.

“Văn bối chỉ đem theo một lọ quỳ tinh.” Trong mắt huyết khôi lỗi chợt lóe huyết quang, chần chờ lên tiếng.

“Không sao hết, chỉ cần người sử dụng xong Tiểu Thần Sào thì đem nguyên vật đã hỏng giao lại cho ta là được. Đợt trao đổi này cũng không quá khó chứ?” Khương tiền bối dường như sớm có cân nhắc.

“Tiền bối muốn Tiểu Thần Sào!” Vừa nghe lời này, thanh âm huyết giáp khôi lỗi thoắt lác đi, do dự không quyết.

“Hắc hắc, người cũng không cần như vậy, ta sở dĩ muốn vật ấy chẳng qua định xem một chút mà thôi. Chẳng lẽ ta còn có thể từ một đồng phế vật mà tìm hiểu ra bí mật Thần Sào của các người? Đương nhiên nếu người không muốn trao đổi cũng không sao.” Khương tiền bối nhạt giọng nói.

“Được! văn bối trao đổi. Nhưng văn bối cũng có một điều kiện, chờ sau khi dùng xong Tiểu Thần Sào thì tiền bối cũng chỉ có thể cầm nó nghiên cứu trong một tháng, sau

đó cần phải trả lại nguyên vật. Nếu không vẫn bối không thể ăn nói được với trưởng lão trong tộc.” Huyết giáp khô lồi suy nghĩ, cảm thấy chỉ bằng uy lực của Tiểu Thần Sào cũng không chắc mười phần có thể đối phó với đám người Lục Túc nên cẩn rằng đáp ứng.

“Ha ha! Có lời này của ngươi là được rồi. Ta sẽ giúp ngươi thi pháp triệu hoán bản thể lại đây.”

“Cũng may là ngươi còn một tia phân thân tại đây, nếu không muốn phá giới nhiếp nhân lão phu cũng không thể làm được.” Trong động khẩu vang lên một tràng cười vang. “Phanh!” âm thanh trầm thấp vang lên, một chùm ngân ti bắn tới huyết giáp khô lồi sau đó cuốn nó vào trong động.

Chỉ chớp lên vài cái, huyết giáp khô lồi đã biến mất không thấy bóng dáng.

Khoảng một tuần trà sau, trong bạch sắc sơn mạch bỗng nhiên cuộn trào một cỗ linh áp cường đại, tiếp đó một đạo kim hoàng sắc quang trụ từ dưới bản thẳng lên trời cao.

Âm phong từng trận cuộn cuộn hướng về phía quang trụ, tiếng ông minh mãnh liệt, bốn phía hiện ra vô số hắc khí.

Một loạt thiên tượng đem vùng hư không phụ cận che kín, từ bên ngoài không thể thấy rõ tình hình bên trong chút nào. Không bao lâu sau, một đạo kinh lôi như thương long hoành thiên chọi lóe trong hắc khí, bỗng nhiên một tiếng hú to vang lên.

Tiếng hú này tựa hồ oán độc vô cùng, kèm theo sát khí trùng trùng.

Hàn Lập thờ dài một hơi, hai mắt tĩnh lặng, trên mặt lộ rõ vẻ hoan hỉ.

“Hàn đạo hữu, ấn ký cuối cùng cũng đã luyện hóa xong.” Âm thanh dễ nghe của Nguyên Dao vang lên từ sau lưng.

“Đa tạ hai vị đạo hữu đã xuất thủ tương trợ. Không ngờ rằng ấn ký cuối cùng lại cường ngạnh như vậy, cứ như mọc rễ trong cơ thể ta khó có thể khu trừ. Vậy nên đành phải mất một phen công phu trực tiếp luyện hóa trong cơ thể. Hiện giờ bốn ấn ký điều bị hủy diệt, cuối cùng cũng hóa giải được đại họa trong lòng.” Hàn Lập đứng dậy xoay người lại, hướng về phía nhị nữ ôm quyền thi lễ, thần sắc đầy vẻ thành khẩn.

“Ha ha, Hàn huynh đâu cần phải khách khí như vậy. Tính mạng của hai người chúng ta cũng là do Hàn huynh cứu lại!” Nguyên Dao mặt mỉm cười mở miệng cười.

Nghiên Lệ cũng đồng dạng mỉm cười, sắc mặt nàng cũng có chút tái nhợt.

Điều này cũng khó trách, cho dù ai thao túng đại trận hơn nửa ngày như vậy thì pháp lực tiêu hao cũng không ít.

Hàn Lập thấy vậy thì không nói lời nào, bèn lật tay lấy ra hai chiếc bình nhỏ xanh biếc phân biệt đưa tới trước mặt nhị nữ.

“Đây là hai bình Lục Âm Đan, thuộc tính âm hàn, hẳn là có tác dụng với hai vị đạo hữu.” Hàn Lập mở miệng giải thích.

“Ta cùng sư muội quả thực đang cần vật này, nên không khách khí với Hàn huynh.” Nghiên Lệ thản nhiên cười, lập tức vung tay cuốn lấy một bình dược.

Nàng mở nắp bình đổ xuống, tức thì một viên hắc lục sắc đan hoàn rơi xuống tóa ra một cỗ âm hàn khí tức nồng đậm.

Nghiên Lệ thoáng chút đánh giá dược lực của loại đan này thì hai mắt sáng ngời, đoạn dùng hai ngón tay kẹp lấy đan hoàn để ngang trước mặt cẩn thận quan sát sau đó trực tiếp đưa vào trong miệng nuốt xuống.

Nàng tiếp tục nhắm hai mắt, trực tiếp vận công hấp thu dược lực.

Nguyên Dao bên kia thấy vậy thì thoáng do dự một chút mở lời cảm ơn Hàn Lập rồi cũng đồng dạng nhận lấy bình dược trước người mở ra lấy đan dược cho vào trong miệng.

Hàn Lập yên lặng ở một bên chờ nhị nữ.

Lúc này, lối xoáy trên không trung đã biến mất hoàn toàn, hắc sắc viên châu cũng đã thu nhỏ lại còn một trượng, hơn nữa cũng do pháp trận bốn phía đã dừng lại nên vụ khí bên trong từ từ tản ra, chỉ khoảng một lúc nữa sẽ hoàn toàn biến mất. Qua một bữa cơm, nhị nữ bắt đầu mở mắt, khí sắc trở lên tốt hơn rất nhiều.

“Hàn huynh, đan dược này của huynh sợ rằng rất quý giá! Âm lực hao tổn của ta và

sư muội thoáng chốc đã khôi phục hơn phân nửa.” Nghiên Lệ cao hứng nói.

“Hữu dụng với hai vị đạo hữu là tốt rồi.” Hàn Lập mỉm cười nói.

“Hàn huynh! Nơi này cũng không nên ở lâu, chúng ta khi nào tiếp tục hành động? Theo kế hoạch lúc trước chúng ta thương lượng mới chỉ đến lúc thoát khỏi đám người quỷ bà mà thôi.” Nguyên Dao lo lắng nói.

“Lời của Nguyên cô nương vô cùng chính xác, nơi đây quả thực không nên ở lâu cần lập tức rời đi. Trong nháy mắt ẩn kỹ bị hủy diệt, đám yêu vương này vẫn có thể cảm ứng được phương hướng đại khái của chúng ta.”

“Về phần tiếp theo hành động thế nào, tất nhiên là tìm biện pháp phá vỡ không gian nơi đây trở lại Linh giới. Đương nhiên việc này có chút khó giải quyết, ta mặc dù đã có tính toán nhưng cũng cần cùng hai vị phải bàn bạc kỹ hơn. Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.” Hàn Lập đánh giá xung quanh một lượt, thần sắc nghiêm nghị nói.

“Được! vậy thì cứ theo lời Hàn huynh, chúng ta trước tiên thu hồi pháp trận rồi lập tức xuất phát.” Trong ba người tu vị của Hàn Lập cao nhất nên nhị nữ đương nhiên lấy ý kiến của hắn làm chủ.

Thân hình nhị nữ thoáng động hóa thành hai đạo cầu vồng bắt đầu thu hồi khí cụ bố trận.

Hàn Lập trực tiếp giương tay hét lên một tiếng vang vọng đất trời, giống như tiếng sấm rền không ngừng lan rộng.

Đề Hồn Thú cùng Báo Lân Thú tại phụ cận lập tức hống to phản hồi, đồng thời nhắm hướng Hàn Lập bay vọt trở về.

Một đạo ô quang cùng một đạo kim ảnh đồng thời hiện lên rồi chui thẳng vào Linh Thú Hoàn trong tay áo Hàn Lập.

Một lát sau, nhị nữ cũng đã thu thập xong. Ba người chọn phương hướng rồi lập tức thôi động độn quang vội vã rời đi.

Ba người Hàn Lập rời khỏi gò đất này không quá nửa buổi thì trên không trung đã có lục quang lóe lên. Một đoàn lục quang phá không mà tới, trực tiếp xuất hiện phía trên

bầu trời phụ cận.

Trung tâm lục quang là một thân ảnh thon thả mỹ miều đang đứng! Bóng người này thoảng đảo qua phụ cận, tìm đến gò đất chỗ ba người Hàn Lập bày trận thì hạ xuống, hiện ra thân hình.

Người này chính là Mộc Thanh¹

Ánh mắt Mộc Thanh đảo qua mọi nơi một lượt, sắc mặt dần dần trở lên âm trầm.

Đối với người khác thì hết thảy mọi thứ ở đây đều bình thường, nhưng trong mắt nàng ta thì có vô số sơ hở chất chồng.

Nàng có thể dễ dàng nhận ra dấu vết lưu lại của pháp trận loại lớn, cùng với dao động cấm chế trên không trung vẫn chưa tan hết và một cỗ âm khí tinh thuần không hề tầm thường.

“Xem ra ta tới chậm một bước, bọn chúng rời đi đã được một đoạn thời gian. Hóa ra là mượn lực pháp trận để khu trừ ẩn ký. Chẳng qua nếu đã ly khai nơi này thì để tìm được hãn khó lại càng thêm khó.” Mộc Thanh thì thảo vài câu, vẻ mặt thoảng chần chờ, tựa hồ có chuyện gì đó làm nàng do dự.

“Thôi vậy! Vì vật ở ma phần kia, ta hợp lại trong đất một lần vậy! Sớm biết như thế, lúc trước nên hạ thêm vài đạo cấm chế trên người Hàn tiểu tử.” Mộc Thanh chân ngọc dẫm mạnh, mặt ngọc hiện ra vẻ kiên quyết.

Thân hình nàng lại lóe lên, hóa thành một đoàn thanh quang phá không bay đi.

Nhưng cũng tại lúc này, độn quang của nàng cũng không rời đi quá xa.

Hơn nửa canh giờ sau, thanh quang bỗng nhiên hạ xuống một sơn mạch nhỏ, trực tiếp đi vào một sơn cốc trong đó.

Tòa sơn cốc này âm khí rất loãng, thậm chí so ra còn kém các nơi bình thường phía ngoài sơn mạch, cho nên không hề có bóng dáng quỷ vật.

Đây quả là một nơi lý tưởng để Mộc Thanh dừng chân.

Nàng điều tra một lượt xung quanh sơn cốc, sau khi xác định không có dị thường thì mới an lòng.

Hai tay áo nàng rung lên, lục mang chột lóe, vô số quang đoàn to bằng nắm tay bắn đi bốn phía.

Tất cả quang đoàn đều rơi xuống các nơi trong sơn cốc, chột lóe lên rồi tiến nhập vào trong lòng đất biến mất vô ảnh vô tung.

Mộc Thanh cũng dẫm mạnh chân xuống dưới mặt đất.

Phía dưới eo nàng chột lóe linh quang, bỗng nhiên biến thành một thân thanh mộc, vô số rễ tua đâm xuống dưới mặt đất tản đi bốn phương tám hướng, càng lúc càng sâu.

Miệng nàng lại tiếp tục lẩm nhẩm, hai tay bắt quyết. Mặt đất trong toàn bộ sơn cốc lập tức rung lên bần bật.

Lục sắc quang đoàn vốn đã tiến nhập trong lòng đất lại bắt đầu xuất hiện, từng thân cây xanh biếc từ chỗ chúng mọc lên, bằng mắt thường cũng có thể nhận thấy tốc độ sinh trưởng điên cuồng của chúng. Chỉ vài nhịp hô hấp đã biến thành từng cây đại thụ che trời cao hơn mười trượng.

Cả tòa sơn cốc bỗng chốc xanh um tươi tốt, mộc linh khí nồng nặc vô cùng.

Càng giật mình hơn nữa là một đám thụ mộc do Mộc Thanh dùng pháp quyết thôi động lại không chịu hạn chế bởi đất bùn bên dưới mà mơ hồ liên tục biến đổi vị trí.

Lát sau, một đại trận đầy vẻ cổ quái lấy Mộc Thanh làm trung tâm hình thành, cơ hồ trải rộng tới tất cả các nơi trong toàn bộ sơn cốc đem nơi đây phòng thủ kín mít, cơ hồ mưa gió không lọt! Làm xong hết thủ, Mộc Thanh bỗng nhiên há miệng phun ra một viên châu nhũ bạch sắc lớn bằng quả trứng chim, bề ngoài của nó trải rộng hoa văn kim sắc, đầy vẻ lung linh.

Viên châu này ở cách người Mộc Thanh hơn một trượng, từ từ chuyển động! Mộc Thanh nhìn viên châu này một lúc lâu rồi thở dài, nàng vươn ngọc chỉ khẽ điểm nhẹ lên vật đó.

Chương 1508: Mộc Chi Linh Vực

Viên châu vang lên một tiếng nhỏ, lục mang đại phóng phun một đoàn thanh hà.

Trong hà quang có một vật như ẩn như hiện, linh quang tắt đi bắt đầu hiện ra nguyên hình.

Đây là một cây tùng cực lớn toàn thân đen nhánh sừng sừng đứng giữa hư không.

Cây này quả thực lớn đến khó tin, nhưng ngoài hình dáng kỳ lạ ra thì từ dưới gốc lên đến ngọn như phẳng phất có một giới tuyến vô hình, một nửa lá xanh um tùm, một nửa khô quắt héo rũ không một chiếc lá, giống như tử mộc vậy.

Đây là bản thể linh mộc của Mộc Thanh.

Nàng nhìn cây này sắc mặt vô cùng phức tạp, mười ngón tay không ngừng điểm ra.

Tùng đạo pháp quyết nối tiếp nhau lóe lên rồi chui thẳng vào bên trong thân cây đen nhánh.

Cây này bỗng nhiên rung lên, từ từ hạ xuống dưới mặt đất. Cả bộ rễ cắm thẳng xuống dưới lòng đất, vững vàng bất động.

Mộc Thanh cũng không dừng tay, nàng lại há miệng phun ra một đoàn tinh huyết xanh biếc.

Máu này dưới sự thôi động của nàng bay tới hắc thụ rồi nhập thẳng vào bên trong thân cây, biến mất vô tung vô ảnh.

Trong miệng Mộc Thanh không ngừng lầm nhảm niệm chú ngữ.

Nàng nâng hai tay lên, từ lòng bàn tay phóng ra hai cột lục sắc quang trụ, đồng dạng nhập thẳng vào bên trong hắc thụ.

Chỉ là ngay sau đó, nơi tinh huyết vừa thấm vào đã bùng lên một thứ ánh sáng chói

mắt, bề ngoài thân cây bắt đầu vặn vẹo biến hình... Một gương mặt như tượng gỗ đều khắc dần dần hiện ra.

Gương mặt này không ngừng co giật, có vẻ thống khổ vô cùng.

Cẩn thận quan sát thì đây rõ ràng là khuôn mặt của thương viên kim linh.

“Còn không mau mau tỉnh lại!” Hai hàng lông mày Mộc Thanh nhíu lại, quát lên một tiếng sau đó tiếp tục đánh ra một đạo pháp quyết.

“Rắc rắc...” Giữa thân cây đen nhánh bỗng nhiên nứt ra một lỗ hổng, một viên hầu lông vàng từ trong đó nhảy ra.

“Tham kiến chủ nhân! Chủ nhân hoá thân ta lại, chẳng lẽ là...” Kim viên vừa xuất hiện lập tức quỳ xuống mặt đất.

“Kim lão đứng lên đi. May mắn trước lúc xuất phát đã lưu lại một phân thân hoá thân của người trong bản thể của ta. Hiện tại chủ nguyên thần của Kim lão đã vắng, người giờ là Kim Linh.” Mộc Thanh khẽ thở dài một hơi.

“Hóa ra là đã vắng. Thảo nào ta thủy chung không thể cảm ứng được bản thể tồn tại. Nếu như vậy từ nay về sau Kim Linh tiếp tục vì chủ nhân mà ra sức khuyến mãi! Nhưng hiện tại chủ nhân không tiếc tinh huyết mà hoá thân ta, hẳn là có chuyện cần Kim Linh làm.” Thần sắc thương viên thoáng động, cung kính lên tiếng.

“Ừm! Ẩn ký ta lưu lại trong cơ thể Hàn tiểu tử đã bị hủy diệt nên không thể cảm ứng được. Hiện tại ta chuẩn bị thi triển ‘Mộc chi lĩnh vực’ để tìm kiếm tung tích của hắn. Nhưng kể từ đó sẽ không thể vận dụng sức mạnh của bản thể, cho nên cần người giúp ta bảo vệ cho bản thể linh mộc. Ta ở nơi này đã bày ra Thanh Mộc Chu Thiên Đại Trận, cho dù tồn tại cỡ Lục Túc xâm nhập vào cũng sẽ bị vây khốn trong chốc lát, cũng đủ để người mang theo bản thể của ta bình yên đào thoát.” Mộc Thanh nghiêm nghị nói.

“Mộc chi lĩnh vực! Phương pháp này sẽ khiến chủ nhân hao tổn bốn nguyên lực lượng. Hơn nữa một khi thi triển thì nội trong ngàn năm không thể vận dụng lần thứ hai. Chủ nhân thực sự cần dùng sao?” Thần sắc kim viên cả kinh.

“Chỉ sợ là phải như vậy. Lần trước đi ma phần ta gặp được hạt châu kia, lực lượng

ẩn chứa bên trong nó tương đồng với bốn nguyên chi lực của ta, xét về độ tinh thuần cùng số lượng thì đều hơn cả mười lần so với bản thể của ta. Chỉ cần chiếm được bảo vật này, cộng thêm một chút thời gian hấp thu lực lượng bên trong thì ta chẳng những có thể đột phá cảnh giới trước mắt mà còn có thể tiến giai lên tầng thứ cao hơn. Luận công hiệu, vật ấy đối với ta còn quan trọng hơn nhiều so với Minh Hà thần nhũ.” Mộc Thanh ngưng trọng nói.

“Nếu chủ nhân đã nói như vậy, Kim Linh nhất định sẽ chăm sóc thật tốt bản thể của chủ nhân.” Kim viên sau khi nghe xong thì biết ý Mộc Thanh đã quyết nên không tiếp tục khuyên nữa mà trịnh trọng hứa.

“Ừm, có lời này của Kim Lão ta yên tâm rồi. Bản thể của người vốn đã bị hủy, hiện tại mặc dù ta dùng bản thể chi lực huyền hóa ra thân thể mộc viên nhưng tu vị cũng chỉ còn Linh Suất sơ giai. Có hơi yếu một chút. Như vậy đi, ta sẽ đem vật ấy lưu lại cho người!” Mộc Thanh suy nghĩ một chút, bỗng nhiên há miệng phun ra một tấm kính mênh mông sắc xanh.

Kính này tuy chỉ lớn bằng lòng bàn tay, viền ngoài tấm kính được bao bởi một lớp vân gỗ xanh biếc. Kính trên không trung thoáng chớp lên tỏa ra hà quang vạn đạo, khí lành tỏa rộng.

Vật này vừa thấy đã biết là một chí bảo không tầm thường.

“Đây không phải là Thiên Mộc Kính của chủ nhân sao! Bảo vật này từ ngày chủ nhân đắc đạo vẫn bồi luyện tới nay. Tiểu nhân sao dám nhận lấy! Đường đi ma phần của chủ nhân còn cần bảo vật này hộ thân.” Kim Linh vừa thấy kính này thì lập tức thối lui, liên tục xua tay.

“Bản thể nếu không giữ được thì ta còn có thể tồn tại sao? Huống hồ Kim lão không phải không biết nhiều năm trước ta đã lấy được một kiện linh bảo khác, uy lực không hề dưới kính này. Hơn nữa độ hữu dụng có thể khắc chế ma khí còn trên kính này.” Mộc Thanh cứ vậy nói.

Nghe Mộc Thanh nói vậy, Kim Linh do dự một lát mới đáp ứng.

Hắn giơ tay về phía mặt kính, nhất thời mặt kính hóa thành một đạo thanh quang nhập vào trong thân thể.

“Ngoại trừ Thiên Mộc Kính, hai thanh Trường Thanh Mộc Linh Kiếm này cũng hơn xa hai chiếc lúc đầu, người cũng nhận lấy đi.” Mộc Thanh suy nghĩ thêm một chút rồi quay tay trao về phía hư không.

Hai nhánh cây thoáng rung rồi rơi xuống, dưới thanh sắc hà quang không ngừng chớp động liên hóa thành hai thanh kiếm hàn quang lập lờ. Về mặt Kim Linh đầy vui mừng, lần này không hề tỏ ý chối từ mà lập tức tung người đón lấy hai thanh kiếm, thoáng đánh giá một chút rồi thu lại.

Bố trí xong xuôi mọi thứ, Mộc Thanh lại dặn dò Kim Linh thêm vài câu rồi giải trừ mộc hóa nửa thân dưới, khôi phục nguyên trạng thân hình.

Sau đó một đạo thanh hồng từ trong cốc phá không bay ra, chớp lên vài lần đã ly khai sơn cốc.

Ngay lúc Mộc Thanh rời đi không lâu, Kim Linh liền phát động cấm chế của pháp trận.

Không gian bốn phía sơn cốc trở lên mơ hồ, giống như là ảo ảnh chiết xạ dưới mặt nước, cảnh tượng trở lên trống rỗng, từ xa nhìn lại không thể phát hiện.

Mộc Thanh cũng không vội vã phi độ, bốn phía quanh nàng nổi nên cảnh tượng dị thường.

Chỉ thấy trong vòng mười trượng xung quanh nàng đều là điểm điểm lục quang, hư ảnh hoa thảo thụ mộc bay múa không ngừng, một cỗ mộc linh khí tinh thuần liên tục phát ra.

Trên người Mộc Thanh lục quang lưu chuyển, một hư ảnh thúy lục cự thụ ở sau lưng như ẩn như hiện khiến phiến cỏ cây này như nơi tiên cảnh.

Dường như ở giữa lục quang có một mảnh thiên địa khác vậy.

Một lát sau, Mộc Thanh đã trở về gò đất lúc trước phát hiện ra tung tích của Hàn Lập. Nàng dừng lại độ quang, hạ xuống đỉnh núi.

Hai tay khẽ vung, lục quang xung quanh đột nhiên khuếch tán đi bốn phương tám hướng, chỉ vài nhịp thở đã bao bọc cả phiến núi non vào bên trong.

Phiến hư ảnh cây cối hoa cỏ trong nháy mắt đều biến thành thực vật, cắm rễ trên mặt đất đón gió đông đưa.

Nơi đây thoáng chốc biến thành một thế giới hoa cỏ xanh tươi.

Cùng lúc đó, phía dưới gốc hư ảnh cự thụ sau lưng Mộc Thanh đột nhiên hóa thành vô số thanh ti bắn đi.

Có sợi nhập vào trong thụ mộc biến mất, có sợi lại lóe lên chui thẳng xuống dưới đất...

Lúc này, hai mắt nàng nhắm lại, thần sắc ngưng trọng, khuôn mặt xinh đẹp nhú lại tựa hồ đang xem xét điều gì.

Ước chừng một tuần trà sau, hai mắt nàng mở ra, thì thào:

“Hóa ra là mượn lực lượng của hai môn hạ quý bà phá hủy ấn ký. Xem ra ngay cả quý bà cũng không biết môn hạ của mình biết loại bí thuật này. Chẳng qua nếu đã biết được phương hướng bọn họ thì chắc chắn sẽ tìm được.”

Mộc Thanh tự nói một mình, nàng tiếp tục bắt quyết. Lực sắc quang mang bốn phía tán đi, quang mạc co rút tới đâu, tất cả hoa cỏ nơi đấy đều lập tức biến mất.

Khu đồi núi này thoáng chốc đã khôi phục nguyên trạng. Mộc Thanh bay vút lên trời đuổi theo phương hướng lúc trước Hàn Lập rời đi.

Hàn Lập tất nhiên không biết đám người Lục Túc và Mộc Thanh đang chủ tâm tìm hắn. Nhưng để ngừa vạn nhất, hắn từ lúc mang theo nhị nữ rời khỏi nơi đó không ngừng biến đổi phương hướng trên đường đi.

Theo hắn, cho dù có để lại dấu vết sơ hờ gì thì cũng không đủ để lo lắng.

Hiển nhiên hắn đã có chút coi thường thần thông của đám yêu vương này.

Hiện tại, Hàn Lập mang theo nhị nữ phi hành trên một mảnh cát vàng. Vừa phi hành, hắn vừa nói với hai người Nguyên Dao điều gì đó.

“Cái gì, Hàn huynh định tìm kiếm không gian tiết điểm phản hồi Linh giới!” Nghiên

Lệ hô lên kinh hãi.

“Đúng vậy! Lúc từ Nhân giới tới Linh giới ta cũng đã nghiên cứu qua không gian chi đạo nên sớm phát hiện cho dù là không gian lớn nhỏ cỡ nào đều có tồn tại một ít tiết điểm. Hơn nữa không gian càng nhỏ thì càng dễ phát hiện không gian tiết điểm. Khe hở không gian thực ra cũng là một loại biến dị của không gian tiết điểm mà thôi. Chúng ta chỉ cần tìm được không gian tiết điểm của Minh Hà chi địa, thêm một chút phiêu lưu nữa thì hẳn có cơ hội rất lớn phản hồi Linh giới.” Thanh âm Hàn Lập vô cùng trấn định, từ từ nói ra.

“Nhưng mà Hàn huynh..., tuy rằng không gian tiết điểm không nhiều lắm nhưng ta cùng sư tỷ cũng đã nghe nói qua sự hung hiểm trong đó. Trong đó chẳng những thường xuất hiện không gian phong bạo mà chỗ ra vào của tiết điểm cũng không thể khống chế. Nguy hiểm quả thực quá lớn!” Nguyên Dao chậm rãi nói.

“Có một chút nguy hiểm, nhưng nếu có ta dẫn đường thì ít nhất bảy tám phần năm chắc có thể bình yên vượt qua. Dù sao Minh Hà chi địa cũng là một không gian phụ thuộc vào Linh giới chứ không phải một nơi riêng biệt. Trừ phi hai vị đạo hữu không có ý định rời đi, định lâu dài ở lại Minh Hà chi địa.” Hàn Lập nhú mày nói.

“Kỳ thực chúng ta chỉ cần lẩn trốn một thời gian, chờ những người kia rời đi rồi tiếp tục ở đây tu luyện cũng chưa hẳn là không được. Nơi này âm khí cùng linh khí đều tràn đầy, quả thực rất có lợi trong việc tu luyện của chúng ta.” Nhân quang Nghiên Lệ chớp động, thản nhiên cười nói.

“Điều này chỉ sợ không được. Nghiên cô nương chẳng lẽ đã quên còn người của Phù Du Tộc sao? Viện binh của con khôi lỗi đó chẳng biết khi nào sẽ tới đây, ngay cả nhóm người Mộc Thanh quý bà cũng cực kỳ kiêng kị Phù Du Tộc, từ đấy có thể tưởng tượng được tộc này đáng sợ thế nào. Hơn nữa Minh Hà chi địa này lại là Thánh địa của bọn họ, cho nên bọn họ chắc chắn hiểu rõ nơi này hơn chúng ta. Cho dù có trốn ở một nơi bí mật cũng không chắc sẽ an toàn. Còn một chuyện nữa, hai vị đạo hữu chẳng lẽ không định trở về Nhân tộc tìm kiếm biện pháp khôi phục nhân thân sao?” Hai mắt Hàn Lập nhú lại, chậm rãi phân tích

Chương 1509: Quỷ Vụ Tái Hiện

Vừa nghe nói vậy, hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ liếc mắt nhìn nhau, sắc mặt chần chờ khó quyết.

Hai nàng đương nhiên không bao giờ buông bỏ ý định khôi phục lại thân thể.

“Là thiếp thân lo nghĩ không chu toàn. Nghe Hàn huynh nói vậy thì dường như trước kia đã từng vượt qua không gian tiết điểm. Nếu như vậy thì một khi tìm được không gian tiết điểm phù hợp ta cùng sư muội cũng hy vọng rời khỏi nơi đây. Nhưng thế nào mới tìm được tiết điểm, điều này hai người chúng ta quả thực không biết chút nào.” Trầm ngâm một lúc, Nghiên Lệ cười khổ nói.

“Điều này hai vị đạo hữu cứ yên tâm. Ở phương diện này tại hạ có phương thức của mình. Chẳng qua để tìm kiếm cũng cần mất một đoạn thời gian, cần phải tránh khỏi sự truy tìm của đám người quỷ bà mới được. Mấy người bọn họ cho dù cuối cùng có lấy được thứ đó hay không, nhưng bởi vì Phù Du Tộc nên cũng sẽ không ở lại nơi này lâu. Trong khoảng thời gian giữa lúc bọn họ rời khỏi Minh Hà chi địa và người của Phù Du Tộc chưa đến sẽ là cơ hội tốt nhất để chúng ta tìm kiếm tiết điểm thoát đi. Hiện tại, chúng ta nên tìm một địa phương bí mật trốn tạm một thời gian ngắn đã.” Hàn Lập từ từ nói, tựa hồ đầy tin tưởng đối với việc này.

Hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ nghe vậy thì thấy cũng hợp lý, liên tục gật đầu đồng ý.

Trong khi ba người thương lượng độn quang vẫn không ngừng một chút nào, ba vệt sáng lướt qua không trung rồi biến mất phía cuối chân trời.

Mấy ngày sau, đoàn người Hàn Lập đã xuất hiện ở trên một nơi mênh mông là nước.

Quỷ dị là trên mặt nước xanh đen lại có một tầng hắc vụ lượn lờ phía trên.

Càng quỷ dị hơn là tại phiên thủy vực vô tận này, các hòn đảo lớn nhỏ dày đặc chỉ chít như sao trên trời.

Hàn Lập một hơi xâm nhập vào trong phiến thủy vực một ngày một đêm, vẫn không thấy bến bờ.

“Ta tạm ẩn thân ở nơi đây đi. Phiến thủy vực này lớn như vậy, chỉ sợ không thua gì đại dương. Cho dù đám yêu vương kia có truy tìm cũng không thể trong thời gian ngắn tìm ra được chúng ta. Hơn nữa ta mơ hồ cảm thấy ở sâu dưới đáy nước có không ít vật đáng sợ ẩn tàng. Có nhiều tồn tại đáng sợ như vậy, đám người quý bà cũng không thể quá tùy ý dùng thần niệm tra xét. Trên khía cạnh nhất định thì đây chính là một tấm chắn tốt của chúng ta” Hàn Lập bay đầu dừng lại độn quang, ánh lam mang trong mắt chợt lóe đảo qua mảng lớn hắc vụ nồng đậm ở phía dưới, chậm rãi nói.

Đám khí vụ ngưng kết nồng đậm đến vậy, bọn họ dọc đường đi cũng đã gặp không ít, nhưng dưới linh mục thần thông hắc mơ hồ nhìn thấy dưới đám hắc vụ này là một tòa tiểu đảo nho nhỏ.

Hai người Nguyên Dao tuy không thể nhìn thấy hòn đảo trong hắc vụ nhưng thấy Hàn Lập nói vậy thì cả hai cũng không chần chừ lập tức đáp ứng cùng Hàn Lập hạ xuống bên dưới hắc vụ.

Chuyện tình khiến ba người kinh hãi xuất hiện!

Hắc vụ này nhìn như bình thường nhưng khi ba người vừa mới tiến vào trong đó thì đột nhiên cảm thấy hắc vụ bốn phía quay cuồng từng trận, ập thẳng về phía mấy người, linh khí bao quanh thân thể họ lập tức tan rã, độn quang của cả ba nhanh chóng tiêu thất.

Aaaa.....

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ kinh hãi, sắc mặt đại biến thất thanh hô lên. Tuy các loại linh quang bên ngoài cơ thể hai nàng liên tiếp thiểm động nhưng thân hình vẫn rơi thẳng xuống phía sâu dưới vụ khí.

Trong lòng Hàn Lập cũng cảm thấy kinh hãi, hắc liên tiếp thay đổi nhiều loại pháp quyết từ Nguyên Từ Thần Quang, Phạm Thánh Chân Ma Công,... tất cả đều đồng thời vận hành nhưng tất cả đều mất đi hiệu lực bởi không thể dẫn động linh lực. Chỉ là trong lúc khó khăn hắc chợt lóe linh quang, lập tức thôi động Côn Bằng Biến trong Kinh Trập Thập Nhị Quyết. Bên ngoài thân bùng lên thanh quang, cả người sau khi biến thân thành đại bàng thì pháp lực cũng lập tức khôi phục toàn bộ.

Hàn Lập mừng rỡ lập tức mở rộng hai cánh, hình thể hóa lớn lên mấy lần rồi huy trao bắt lấy thân hình nhị nữ sau đó bay vọt lên trên trời cao.

Chỉ sau vài nhịp vỗ cánh, thanh sắc đại bàng đã thoát ra khỏi đám vụ khí, xuất hiện ở tầng cao trên bầu trời.

Thanh quang tắt đi, đại bàng biến mất, Hàn Lập lại trở về với hình dạng nhân hình xuất hiện trong hư không. Mà hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ cũng lần nữa khôi phục pháp lực, cả hai hoa dung thất sắc cũng đã bắt đầu tự mình phi hành, huyền phù trong hư không.

“Thế là thế nào? Hắc vụ này sao lại kinh khủng đến vậy? Nếu không có Hàn huynh ra tay chỉ sợ hai người chúng ta lại phải chịu khổ rồi.” Sắc mặt Nghiên Lệ vẫn vô cùng sợ hãi, lẩm bẩm nói.

Vẻ mặt Nguyên Dao cũng tái nhợt nhưng nhãn quang chớp động, trên mặt lộ rõ vẻ kỳ quái.

Hàn Lập chấp hai tay sau lưng không ngừng đánh giá hắc vụ quay cuồng bên dưới, đồng dạng lộ vẻ trầm ngâm.

“Quả thực có chút cổ quái, nhưng cảm giác này..., Nguyên đạo hữu, có phải người cũng thấy rất quen thuộc không?!” Hàn Lập quay đầu lại, hướng về phía Nguyên Dao hỏi.

“Hàn huynh nói không sai, loại cảm giác này ở Nhân giới ta cũng đã trải qua một lần, đó chính là thời điểm ở Loạn Tinh Hải lúc bị quỷ vụ cuốn vào Âm Minh Chi Địa.” Nguyên Dao nghi hoặc nói.

“Âm Minh chi địa, Minh Hà chi địa! Hắc hắc, hai tên này nghe cũng rất tương tự, hơn nữa đều có loại vụ khí cổ quái khiến người ta mất đi pháp lực. Hẳn là có liên quan với nhau.” Hàn Lập sờ cằm, cân nhắc nói.

“Chỉ có một chút bất đồng nho nhỏ, đó chính là công hiệu tước đoạt linh lực ở nơi đây tựa hồ so với quỷ vụ ở Nhân giới. Tuy rằng vẫn không thể điều động pháp lực nhưng ta vẫn có thể cảm ứng được sự tồn tại của linh lực còn khi bị cuốn vào quỷ vụ tại Nhân giới thì hoàn toàn không khác gì một phàm nhân.” Nguyên Dao vẫn không dám khẳng

định.

“Ta cũng cảm thấy như thế. Nguyên do cụ thể thế nào, có phải quái vụ ở đây kém hơn so với Nhân giới hoặc là do tu vị của chúng ta tăng tiến khiến tác dụng của nó giảm bớt hay không quả thực khó nói. Chẳng qua rõ ràng hai thứ này có chút bất đồng, quý vụ ở Nhân giới tựa hồ có linh tính chủ động cuốn lấy tu sĩ phụ cận....” Hàn Lập lắc đầu, nêu ra từng điểm khác nhau.

“Quả thực giống như Hàn huynh nói vậy. Hắc vụ nơi này không chủ động cuốn lấy tu sĩ còn quý vụ ở Nhân giới lại có thể tự động cuốn người vào Âm Minh chi địa. Không biết quý vụ này có thông tới một không gian hay giới diện nào khác không.” Hai mắt Nguyên Dao sáng ngời, có chút hưng phấn.

“Điều này không thể biết được! Dù sao quý vụ ở Nhân giới và Âm Minh chi địa chúng ta vẫn chưa biết rõ lai lịch của nó.” Hàn Lập thở dài một hơi rồi nói.

“Ta thấy hắc vụ ở các nơi khác cũng tương tự nơi đây, chẳng lẽ tất cả chúng đều lợi hại như vậy sao?”

Nghiên Lệ vốn vẫn ở bên cạnh lắng nghe này giờ bỗng nhiên lên tiếng.

“Điều này quả thực Hàn mỗ vẫn chưa xem xét qua! Nhị vị đạo hữu ở đây chờ một chút, ta đi một chút rồi sẽ trở lại.” Hàn Lập ngăn ra, đuôi lông mày khẽ nhíu.

Thanh quang trên người hắt chọi lóe, hai cánh vũ động, chớp mắt đã biến đi hơn mười trượng về phương xa để lại nhị nữ đưa mắt nhìn nhau.

“Nguyên sư muội, thần thông Hàn đạo hữu tu luyện quả thực không ít, thậm chí bí thuật biến thân của Phi Linh Tộc cũng học được.” Nghiên Lệ lấy làm lạ tặc lưỡi liên tục rồi nói.

“Sư tỷ chẳng lẽ đã quên Hàn huynh dùng thân phận Thánh tử Phi Linh Tộc để tiến vào Địa Uyên. Nên việc có được bí thuật này cũng không có việc gì kỳ quái” Nguyên Dao lại nhẹ nhàng cười.

“Sư muội không biết đó chứ, Thánh tử Phi Linh Tộc không phải người nào cũng có thể trà trộn. Ta từ miệng người khác nghe qua được một số chuyện, đó là Thánh tử Phi

Linh Tộc chẳng những cần có chân linh tinh huyết mà còn nhiều những hạn chế hà khắc khác nữa. Ngay cả tộc nhân Phi Linh Tộc có thể trở thành Thánh tử cũng khó khăn muôn vàn. Không biết Hàn đạo hữu làm cách nào học được thần thông bậc này.” Nghiên Lệ cười nói.

“Ra là như vậy.” Nguyên Dao gật gù, ánh mắt nhìn về phương hướng Hàn Lập biến mất có chút mê ly.

Nghiên Lệ thấy thần sắc Nguyên Dao như vậy thì trong mắt thoáng hiện dị sắc, nàng mỉm cười nói:

“So với việc này thì bản thân ta càng tò mò hơn về việc sau khi Hàn huynh biến thân thành đại bàng lại không sợ quỷ vụ.”

“Quả thực có chút cổ quái, mọi người cũng cảm thấy khó hiểu. Chẳng lẽ bí thuật biến thân của Phi Linh Tộc còn có thần thông khác chưa biết?” Nguyên Dao bị vấn đề này làm phân tâm, liền thu ánh mắt trở về, đồng dạng lộ vẻ khó hiểu.

“Điều này quả thực khó nói, chờ lát nữa Hàn đạo hữu về rồi hỏi hẵn, có lẽ hẵn biết chút ít.” Nghiên Lệ híp mắt cười.

“Không ổn chút nào! Việc này có quan hệ với thần thông công pháp, hai người chúng ta không nên hỏi thì hơn.” Nguyên Dao nghe thấy vậy tỏ ra do dự.

“Ha ha, với dao tình năm đó của sư muội cùng Hàn đạo hữu, một chút việc nhỏ đó hẵn không có gì to tát. Ta cũng không phải định nghiến cứu khẩu quyết công pháp của hẵn mà chỉ muốn tìm xem có biện pháp nào khắc chế quỷ vụ này hay không mà thôi. Cũng là do ta cùng Hàn đạo hữu không quá thân quen nên để sư muội hỏi thì thỏa đáng hơn.” Nghiên Lệ lơ đãng trả lời.

Nguyên Dao nghe xong lời này, đôi mi thanh tú nhú chặt lại, nàng chỉ yên lặng gật đầu.

Ước chừng nửa canh giờ sau, phía chân trời lại xuất hiện thanh quang. Theo tiếng thanh minh, thanh sắc đại bàng bay trở về.

Chỉ vài lần chớp lên, từng trận cuồng phong ập tới; đại bàng thoáng chốc đã xuất

hiện trước người nhị nữ. Tiếp đó, thanh quang tắt đi, đại bàng biến mất thay vào đó là thân hình của Hàn Lập.

“Thế nào, hắc vụ ở kia cũng thế sao?” Nghiên Lệ không nhịn được lên tiếng hỏi trước.

“Không phải tất cả, mà là một số trong đó có thể thôn phệ linh lực, còn hơn phân nửa là vụ khí bình thường.”

Thần sắc Hàn Lập nghiêm túc trả lời.

Vừa nghe Hàn Lập nói vậy, vẻ mặt nhị nữ đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Vậy sau khi đạo hữu tiến vào trong hắc vụ xem xét, đến tột cùng là thế nào?” Nghiên Lệ thờ dãi một hơi rồi lại hỏi.

“Theo lý mà nói, chúng ta còn phiền toái bên người nên tốn thời gian tìm tòi nghiên cứu quả không phải việc khôn ngoan. Hắc vụ này có tác dụng giam cầm thần niệm nên nếu chúng ta tiến vào trong đó thì cho dù đám yêu vương có thần thông quảng đại hơn nữa cũng không thể tìm được chúng ta. Điều lo lắng duy nhất chính là không biết ở sâu trong hắc vụ còn có gì nguy hiểm hay không.” Hàn Lập chần chờ một lát rồi nói.

“Chỉ cần có thể tránh né đám người quý bà tra xét thì mạo hiểm một phen cũng đáng. Lại nói, Hàn huynh, không phải người sau khi biến thân thành đại bàng sẽ không sợ quý vụ này sao?” Nghiên Lệ lại cười nói.

Hàn Lập mỉm cười, chưa định nói thì thì Nguyên Dao do dự một chút lại lên tiếng hỏi:

“Hàn huynh, bí thuật biến thân của người chắc là học từ Phi Linh Tộc. Nhưng vì sao khi biến thân lại không sợ quái vụ hạn chế linh lực. Nếu biết nguyên do trong đó thì hai người chúng ta chẳng phải cũng có thể trốn trong quái vụ mà không sợ pháp lực biến mất hoàn toàn hay sao?”

Chương 1510: La Hầu Chi Mê

“Thuật biến thân côn bằng quả thực ta học được từ phân chi Thiên Bằng Tộc trong Phi Linh Tộc. Còn về việc vì sao sau khi biến thân lại không sợ vụ khí ảnh hưởng thì bản thân ta cũng không rõ nguyên do. Nhưng trên đường đi ta đã cân nhắc qua, trong lòng đã có một suy đoán, không biết có phải hay không.” Hàn Lập thấy Nguyên Do hỏi, hẳn suy nghĩ một chút rồi thận trọng trả lời.

“Hàn huynh có gì cứ nói, chẳng lẽ đối với hai người chúng ta còn khách khí đến vậy?” Hai mắt Nghiên Lệ chuyển động, cười nói.

Thần sắc Hàn Lập có chút xấu hổ, bèn chậm rãi nói:

“Hai vị đạo hữu nếu đã tu luyện tại Âm Minh chi địa ở Nhân giới nhiều năm như vậy chắc cũng biết một ít truyền văn về nơi đó chứ?”

“Hàn huynh nói tới truyền văn về Âm ty giới cùng La Hầu sao?” Thần sắc Nguyên Dao thoáng động, hỏi.

“Đúng vậy! Âm ty giới mờ ảo hư vô, căn bản không biết có thực hay không. Nhưng tại Nhân giới ta đã tận mắt thấy qua La Hầu một lần.

Tuy rằng chỉ nhìn được một phần ngàn vạn hình thể của con thú này nhưng khi nó hiện thân thì tình hình lúc đó rất tương tự với quỷ vụ.” Ánh mắt Hàn Lập khẽ chớp, đáp lại.

“Hàn huynh định nói Âm Minh chi địa là do thân thể La Hầu hình thành nên!” Nguyên Dao gật đầu mình nói.

“Tuy rằng cũng không có những bằng chứng xác thực nhưng ta cảm thấy ít nhất có ba bốn thành có thể. Mà chân linh Côn Bằng là thiên địch của La Hầu, sau khi ta biến thân có thể dựa vào Côn Bằng chân huyết mà mượn Côn Bằng chi lực. Nếu vụ khí nơi đây có liên quan đến quỷ vụ thì đương nhiên có thể miễn được ảnh hưởng của nó. Trước mắt chỉ có thể giải thích như vậy.” Hàn Lập tiếp tục nói.

“Chẳng lẽ Minh Hà chi địa này cũng là thân thể của La Hầu. Nhưng quái vụ này lại không giống như ở Nhân giới, Hàn huynh giải thích thế nào?” Nghiên Lệ không nén nổi suy nghĩ Minh Hà chi địa này cũng là thân thể La Hầu được nên chen ngang hỏi một câu. Hàn Lập không trực tiếp trả lời mà mỉm cười hỏi lại: “Chẳng lẽ Nghiên đạo hữu cho rằng La Hầu này cũng là La Hầu ở Nhân giới sao?”

“Ý của Hàn huynh là La Hầu nơi này cùng La Hầu ở Nhân giới là hai con khác nhau! Nếu là hai thân thể bất đồng thì hắc vụ có chút khác nhau cũng không có gì ngạc nhiên. Nghe nói La Hầu Thú hình thể lớn kinh người, có thể nuốt nhật nguyệt. Trời sinh trong người đã có không gian độc lập. Minh Hà chi địa rõ ràng là lớn hơn so với Âm Minh chi địa rất nhiều. La Hầu thú ở đây thần thông cùng hình thể đều hơn xa con ở Nhân giới.” Sắc mặt Nghiên Lệ thoáng biến trắng, thấp giọng nói.

“Chỉ sợ không chỉ như vậy.” Hàn Lập lắc đầu.

“Ồ, Hàn huynh còn có kiến giải gì sao?” Nguyên Dao tò mò hỏi.

“Nơi đây vụ khí ngưng tụ như vậy, đầu La Hầu Thú này còn tồn tại hay không cũng thật khó nói. Ta xem qua một số điển tịch thì một khi La Hầu hết thọ nguyên mà chết nhưng không gian độc lập trong cơ thể nó vẫn không sụp đổ mà trường tồn bất diệt.”

“Hàn huynh cho rằng đây là không gian trong cơ thể một con La Hầu Thú đã chết!” Nguyên Dao ngắt ngang.

“Ha ha, đây cũng chỉ là phỏng đoán của ta mà thôi, còn tình huống cụ thể thế nào vẫn cần xem xét.” Hàn Lập cười, hắn cũng không giải thích nhiều.

“Ta cho rằng suy đoán của Hàn đạo hữu đã tiếp cận với chân tướng sự thật. Nếu thực sự như vậy thì hơn phân nửa sự việc đều được giải thích rõ ràng. Cũng bởi con La Hầu Thú này đã chết cho nên âm minh khí cũng lớn hơn con ở Nhân giới, do đó đã hình thành nên nhiều quý vật cao cấp như vậy. Cũng không biết nhóm yêu vương có biết việc này không. Điều duy nhất khó lý giải chính là linh khí cùng linh mạch nơi đây. Ở Âm Minh chi địa tại Nhân giới thì một chút linh khí cũng không thể bảo tồn, ngay cả bản thân ở trong không gian đó cũng không thể điều động pháp lực.” Nghiên Lệ hấp háy mắt, nói.

“Điều này khó có thể lý giải! Có lẽ bậc đại thần thông của Phù Du Tộc khi phát hiện ra không gian này đã động tay chân gì đó, hoặc là không gian trong cơ thể La Hầu Thú

này vốn là như vậy. Chẳng qua tất cả những thứ đó cũng không có quá nhiều quan hệ với tình cảnh hiện giờ của chúng ta. Điều duy nhất khiến ta hứng thú bây giờ chính là việc hắc vụ này có thể mang chúng ra rời đi khỏi Minh Hà chi địa hay không. Chỉ cần nó tương tự như Âm Minh chi địa thì chắc chắn cũng sẽ có lối thoát tương tự. Lối thoát này so với không gian tiết điểm ban đầu ta đề cập tới còn an toàn hơn không ít.” Hàn Lập vừa nói, vừa đảo mắt nhìn bốn phía.

“Lời của Hàn huynh rất có lý. Tại những đám quái vụ khác có điều gì dị thường sao?” Nghiên Lệ suy nghĩ một chút rồi hỏi.

“Không có! Hắc vụ nơi khác ngoại trừ việc cũng có thể hạn chế pháp lực thần thông ra thì ta còn chưa phát hiện ra điều đặc biệt khác. Đương nhiên đây chỉ là ở vùng phụ cận mà thôi, nếu hắc vụ chỉ xuất hiện ở nơi đây thì lối thoát khẳng định nằm trên phiến thủy vực này. Hiện giờ chúng ta lập tức tìm kiếm nó hay vẫn theo kế hoạch ban đầu tạm thời tránh né?” Thanh âm Hàn Lập chậm lại một chút, hỏi.

“Nếu lối thoát gần đây thì sao chúng ta không bỏ chút thời gian tìm kiếm. Nói không chừng chỉ mất vài ngày là có thể tìm ra. Đến lúc đó chẳng phải còn ổn thỏa hơn so với việc bị động tránh né sao?” Nghiên Lệ không cần suy nghĩ lập tức trả lời ngay.

“Sư tỷ nói cũng đúng. Nếu cứ theo kế hoạch cũ mà làm thì nhóm yêu vương chưa rời đi mà viện quân Phù Du Tộc đã tới đây thì chúng ta không phải là càng khó khăn sao?” Nguyên Dao chần chờ một chút nhưng cũng đồng ý với ý kiến của Nghiên Lệ.

Hàn Lập nghe vậy thì chỉ trầm tư không nói.

Tuy rằng hai người họ nói đều có lý nhưng trong tâm cảm hẳn lại mơ hồ cảm nhận được điều gì đó bất ổn nên mới có chút do dự không quyết.

Một hồi lâu sau, hắn mới chậm rãi lên tiếng:

“Vậy cứ như lời hai vị đạo hữu lưu lại nơi này một chút tìm kiếm xem có lối thoát hay không. Nhưng chúng ta nhiều lắm cũng chỉ có thể bỏ ra hai ngày mà thôi, trong hai ngày đó chúng ta sẽ được an toàn.”

Hàn Lập nghĩ ra một biện pháp dung hòa.

Nghe Hàn Lập nói vậy, Nguyên Dao cùng Nghiên Lê liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy đó là kế sách lưỡng toàn bèn gật đầu đồng ý.

“Được! một khi đã như vậy thì chúng ta hãy thăm dò hắc vụ phía dưới trước đi. Cho dù không tìm ra manh mối về lối thoát thì cũng có thể trước tiên bố trí một chỗ ẩn nấp. Vạn nhất xảy ra bất ngờ gì thì chúng ta sẽ trốn vào bên trong. Côn Bằng lực có thể miễn trừ cấm chế của hắc vụ, ta quả thực có chút biện pháp giúp hai vị đạo hữu tạm thời thông qua đám vụ khí này.” Hàn Lập mỉm cười nói.

“Hàn huynh có biện pháp?” Nguyên Dao cùng Nghiên Lê đều trở lên mừng rỡ.

Hàn Lập mỉm cười, tiếng sét sau lưng bỗng vang lên, hai cánh khê rung lên, lông cánh sau lưng biến sắc.

Một cánh biến thành từng phiến thanh quang, một cánh tràn đầy ngũ sắc quang hà – cả hai không ngừng chớp động tỏa ra vạn đạo hào quang chiếu rọi không gian.

Hàn Lập đem đôi cánh thiên bằng sau lưng mình biến lại thành hình linh bảo Phong Lô Sí.

Nhị nữ lần đầu nhìn thấy chân diện mục của Phong Lô Sí thì đều lắp bắp kinh hãi.

Lúc này ngoại hình không biến đổi quá nhiều, chỉ là linh áp phát ra từ đó vô cùng kinh người khiến nhị nữ biến sắc.

Đúng lúc này, bên cánh thanh sắc sau lưng Hàn Lập khê vẫy lên, nhất thời hai cây thanh linh rời cánh bay tới lơ lửng trước mặt nhị nữ.

“Hai vị đạo hữu có thể thử xem, hai vật này đều dùng Côn Bằng khí tức ngưng tụ thành hình, nói không chừng sẽ có kỳ hiệu!” Hàn Lập mỉm cười nói.

Nguyên Dao cùng Nghiên Lê lại liếc mắt nhìn nhau, bán tín bán nghi.

Chẳng qua Nghiên Lê lập tức vung tay bắt tới một cây thanh linh, sau đó quán chú pháp lực toàn thân vào trong đó.

“Phanh!” – một tiếng vang nhỏ xuất hiện, một đoàn thanh mang đã phủ kín toàn thân nàng.

“Ồ, quả là huyền diệu! Ta đi trước thử xem. Vạn nhất không ổn thì mong Hàn huynh giúp đỡ tiểu muội một phen vậy.” Nghiên Lệ nhìn Hàn Lập cười tươi như hoa hướng dương.

“Ha ha, điều này là đương nhiên. Hàn mỗ sẽ ở bên cạnh hộ pháp cho Nghiên đạo hữu!” Hàn Lập không chút do dự trả lời. Thân hình một lần nữa hóa thành thanh sắc đại bàng sải cánh bay trước vào bên trong hắc sắc vụ khí.

“Nghiên Lệ nắm chặt lấy thanh linh trong tay, thanh quang trên người đại phóng, lập tức bay thẳng xuống bên dưới.

“Sư tỷ cẩn thận!” Nguyên Dao cẩn thận dặn dò.

“Sư muội yên tâm, có Hàn huynh bên cạnh chiếu cố sao có thể xảy ra chuyện gì.” Nghiên Lệ cười vang, thanh quang do nàng hóa thành vẫn tiếp tục lao xuống phía dưới.

Ánh mắt Nguyên Dao không chớp nhìn chăm chăm vào thân ảnh của Nghiên Lệ

Thanh sắc đại bàng do Hàn Lập hóa thành đã sớm huyền phù bên cạnh hắc vụ chờ Nghiên Lệ.

Rốt cục thanh quang cũng tiến nhập vào bên trong hắc sắc vụ khí. Kết quả, thanh âm vui sướng của Nghiên Lệ từ bên trong truyền ra:

“Quả là thần hiệu, tuy rằng không thể điều động hơn phân nửa linh lực nhưng vẫn hoàn toàn có thể phi hành cũng như sử dụng công pháp bình thường hay phóng xuất bảo vật đều không thành vấn đề.”

“Hắc hắc, nếu vậy thì quá tốt rồi. Nguyên cô nương, người cũng xuống dưới này đi. Chúng ta kiểm tra bên dưới một chút.” Từ trên mình thanh sắc đại bàng truyền ra thanh âm như đã biết trước của Hàn Lập.

Nguyên Dao ở trên cao nghe thấy tiếng của hai người thì thở dài một hơi, toàn thân cảm thấy nhẽ nhẽ. Nàng khẽ mỉm cười rồi cũng nắm chặt thanh linh trong tay bay xuống.

Chỉ là vào lúc này, dị biến lại nổi lên!

Hắc vụ vốn đang yên tĩnh bỗng trở lên quay cuồng, tiếp đó một cơn lốc từ phía dưới bất ngờ xuất hiện. Đoàn hắc vụ này thoáng chốc biến thành một cơn lốc xoáy cực lớn gầm rú liên hồi.

Hàn Lập hóa thành đại bàng cả kinh.

Tuy rằng cơn lốc này hung mãnh, hơn nữa còn truyền tới một cỗ hấp lực cực lớn nhưng còn không thể hoàn toàn chế trụ hắn. Nhiều lần cũng chỉ khiến thân hình trì hoãn một chút mà thôi.

Hai cánh nhoáng lên, hắc lập lúc bay đến bên Nghiên Lệ chụp lấy nàng ta định lập tức thoát ra khỏi quỹ vụ này.

Nhưng vào lúc này đột nhiên giữa trung tâm lốc xoáy có tiếng sấm nổ vang, vô số đạo hắc sắc thiểm điện ngang dọc hiện ra.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, cảnh tượng này quá mức quen thuộc...

Hắc sắc thiểm điện thế tới cực nhanh, còn hắc dưới cự lực khó hiểu ập tới lại không thể linh hoạt cử động.

Hắc mang phía trước chợt lóe, thanh sắc đại bàng cùng Nghiên Lệ dưới trào đã biến mất vô tung vô ảnh trong lốc xoáy.

Ở trên cao Nguyên Dao nhìn thấy hết thảy nên không khỏi hoảng hốt. Không chờ nàng kịp làm gì thì lốc xoáy đen kịt kia đã tràn ra bốn phương tám hướng cuốn lấy Nguyên Dao vào trong đó

Chương 1511: Ngọc Trai

Trong tích tắc mà Hàn Lập bị hắc sắc thiểm điện đánh trúng, hắc cảm thấy toàn cảnh trở lên mơ hồ, ngay tại lúc đầu óc choáng váng quay cuồng thì quá trình truyền tống cũng kết thúc.

Cũng may hắn đã rất quen thuộc quá trình truyền tống nên bản thân vừa hiện ra đã lập tức cố gắng áp chế cảm giác mê muội, hay tay bắt quyết lũ lượt phóng ra hà quang phủ lấy toàn thân cùng Nghiên Lệ chưa khôi phục tinh thần.

Lúc này, hắn mới cẩn thận đánh giá xung quanh. Bọn họ dường như đang ở trên một tòa cao thai do mỹ ngọc tạo lên.

Ở bốn phía cao thai có hơn mười cột đá màu xanh đứng sừng sững, mỗi một cột đều phủ đầy phù văn điêu khắc, không ngừng thiểm động.

Tòa cao thai này đúng là một pháp trận loại nhỏ.

Dưới những cây cột đá này là một lớp bạch sắc quang mạc mỏng lung trái rộng bao phủ toàn bộ cao thai. Ở bên ngoài quang mạc hắc vụ cuộn cuộn khiến mắt người khó có thể nhìn rõ mọi thứ.

Hàn Lập nhìn lên trên đỉnh đầu cũng thấy tình hình tương tự như vậy. Cũng may chút vụ khí đó đều bị ngăn cản ở bên ngoài

Hàn Lập không khỏi nhú mày.

“Hàn huynh, nơi này là...” Nghiên Lệ cuối cùng cũng tỉnh lại sau chút mê muội khi truyền tống, khi thấy cảnh tượng quỷ dị xung quanh thì sắc mặt trắng bệch.

“Xem ra chúng ta đã bị quỷ vụ kia chuyển tới một địa phương khác.” Hàn Lập vẫn giữ được vẻ trấn định.

“Chẳng lẽ nơi này không còn là Minh Hà chi địa?” Nghiên Lệ nghe thấy lời này liền

tỏ ra vui vẻ.

“Điều này rất khó nói. Nhưng căn cứ theo kinh nghiệm truyền tống trước kia thì đột truyền tống vừa rồi không giống truyền tống cự ly dài. Hắc vẫn còn trong Minh Hà chi địa.” Hàn Lập lắc đầu, cẩn thận nói.

Vừa nghe thấy vậy, trên mặt Nghiên Lệ tràn đầy thất vọng; nhưng dường như nàng nhớ ra điều gì đó, biến sắc hô lớn:

“Không xong rồi, Nguyên sư muội vẫn còn ở ngoài hắc vụ chứ không cùng chúng ta truyền tống tới đây. Chúng ta lạc nhau rồi!”

“Đạo hữu không cần lo lắng quá, với cơ trí của Nguyên cô nương thì cho dù có một mình cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu. Chỉ là chúng ta giờ không biết đây là nơi nào; chỉ cần chưa ra khỏi Minh Hà chi địa thì tìm được Nguyên đạo hữu cũng không phải việc khó.” Hàn Lập trầm giọng nói.

Nghe Hàn Lập nói vậy, vẻ lo âu trên mặt Nghiên Lệ cũng giảm xuống.

“Ta cùng sư muội từ khi nhập đạo tới nay rất ít khi chia lìa nhau. Vừa rồi do đột nhiên không nhìn thấy Nguyên sư muội nên có chút thất thố, mong Hàn huynh đừng cười.”

“Không có gì, Nguyên đạo hữu cùng Nghiên cô nương tỷ muội tình thâm, đó vốn là nhân tình! Chẳng qua cho dù có lo lắng cho Nguyên đạo hữu thì cũng cần giải quyết được phiền phức của bản thân mới được.” Hàn Lập cười khở lên tiếng trả lời, sau đó đảo mắt nhìn quanh rồi bước tới cột đá gần đó.

Hai mắt hắc híp lại đánh giá phù văn khắc ở bên trên rồi lại quay đầu nhìn về phía quang mạc bên ngoài.

Trong mắt lóe lên ánh lam mang, Hàn Lập nháy mắt thi triển ra thần thông Minh Thanh Linh Mục.

Lúc này tuy hắc vụ nồng đậm vô cùng nhưng vẫn bị linh mục thần thông của hắc xuyên qua, từ đó mà quan sát hết thấy sự tình trong hắc vụ.

“Ồ!” Thần sắc Hàn Lập thoáng động, hô nhỏ một tiếng.

“Hàn huynh phát hiện ra điều gì rồi sao?” Nghiên Lệ cũng đã đi tới, lo lắng hỏi.

“Nơi đây trừ bỏ tòa cao thai chỗ chúng ta ra, tại phụ cận có sáu tòa kiến trúc giống nhau tạo thành một vòng tròn. Hơn nữa nơi này có vẻ như là ở trong lòng núi.” Hàn Lập hít sâu một hơi, chậm rãi trả lời.

“Lòng núi! Nếu chúng ta còn chưa ra khỏi Minh Hà chi địa, vậy ai lại làm những thứ này ở nơi đây?” Đôi mắt thanh tú của Nghiên Lệ nhíu chặt, lăm lăm nói.

“Điều này quả thực khó đoán, nhưng thứ ta muốn biết hơn nữa chính là người này sao lại có thể điều khiển quỷ vụ hút chúng ta tới đây. Chẳng lẽ có quan hệ với La Hầu Thú sao?” Hàn Lập không có đầu mối nên không thể khẳng định điều gì.

“Cứ ở nơi đây suy đoán cũng không ích lợi gì.” Nghiên Lệ thở dài.

“Đương nhiên rồi, không ai biết được chủ nhân nơi này tính tình thế nào. Hãy nhìn xem, nói hộ tráo nơi đây là một lồng giam cũng không sai; trước tiên cần rời khỏi nơi đây rồi tính sau. Vừa rồi ta nhìn phù văn trên thân cột thấy vô cùng thâm ảo, bằng vào tạo nghệ trận pháp của bản thân cũng không thể hiểu được. Chỉ còn một cách dùng lực phá vỡ nơi này mà ra.” Hàn Lập sờ cằm, nói.

“Trận pháp nơi đây quả thực huyền diệu. Tiểu muội cũng có nghiên cứu một chút về trận pháp chi đạo, chẳng bằng thử xem qua một chút.”

Nghiên Lệ suy nghĩ một chút rồi nói, giọng nàng cũng khá tự tin.

“Ồ, nếu Nghiên cô nương có thể khai trừ cấm chế nơi này được là tốt nhất.” Hàn Lập nghe vậy thì thoáng ngẩn ra, nhưng lập tức mỉm cười lùi thân tránh sang một bên.

Nghiên Lệ cũng không khách khí tiến đến cột đá trước mặt, thần tình chăm chú, mục quang không ngừng chớp động quan sát phù văn trên đây.

Hàn Lập chấp tay sau lưng tiếp tục nhìn về phía ngoài quang mạc, cẩn thận đánh giá.

Khoảng một tuần trà sau, Nghiên Lệ thở dài một hơi, sắc mặt tái nhợt đưa ánh mắt chuyển khỏi đám phù văn trên trụ đá, miễn cưỡng cười với Hàn Lập:

“Khiến Hàn huynh chê cười rồi, cấm chế này thâm ảo hơn rất nhiều so với dự đoán

của tiểu muội, sợ rằng lực bất tòng tâm.”

“Không sao, nếu không thể thì hãy để phi kiếm của ta thử xem.” Hàn Lập lơ đãng trả lời, dường như sớm đã đoán được. Hắn phất tay áo, theo tiếng kiếm ngân vang vọng một thanh kim sắc tiểu kiếm dài một tấc bắn ra.

Phi kiếm này xoay tròn trên đỉnh đầu Hàn Lập một vòng sau đó nhanh chóng biến dài ba xích, kim quang chói mắt, hàn khí bức người.

“Đi!”

Hàn Lập điểm tay chỉ thẳng vào bạch sắc quang mạc trước mặt, quát khê một tiếng.

Trên đỉnh đầu kim quang lóe lên, phi kiếm hóa thành một dải cầu vồng chém về phía quang mạc.

“Phanh!” – âm thanh trầm muện vang lên, kim mang giao thoa cùng bạch mang, dải cầu vồng kim sắc thoáng chốc đã bị đội ngược lại, trở về nguyên hình.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, lập tức vung tay điều khiển phi kiếm khiến nó một lần nữa ổn định giữa hư không.

Tuy rằng hắn đoán trước được uy năng của quang mạc không nhỏ nhưng không ngờ được nó chắc chắn đến vậy. Thanh Trúc Phong Vân Kiếm không hề gây ra chút tổn hại cho nó.

Nghiên Lệ bên kia thấy vậy cũng không khỏi ngạc nhiên, nhưng nàng không do dự mà lập tức há miệng phun ra một cây quạt ba tiêu màu đen, sau đó quạt mạnh một cái về phía quang mạc.

Từng ngọn lửa tối đen như mực cuộn cuộn thổi tới va chạm với quang mạc nhưng sự tình lúc trước lại hiện ra...

Hỏa diễm vừa tiếp xúc với quang mạc thì bạch mang lập tức chớp lên đánh bật đòn công kích trở lại.

Nghiên Lệ hít sâu một hơi.

“Cấm chế này lợi hại đến vậy, làm sao để phá mở nó đây?”

Hàn Lập thoáng trầm ngâm, đoạn nhấc tay lên để lộ một bàn tay đen như mực ở bên trong áo bào.

Năm ngón tay mở ra, áp lên trên quang mạc.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, hôi hà từ tay Hàn Lập cuộn cuộn tuôn ra.

Quang mạc tưởng như không thể phá mở dưới tác dụng của hôi hà vang lên từng tiếng ‘ông ông’ không ngừng.

Quang mạc bắt đầu nhộn nhạo.

Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, mỉm cười.

Quả nhiên giống như hắc suy nghĩ, chỉ cần cấm chế có bao hàm ngũ hành thì đều chịu tác dụng của Nguyên Từ Thần Quang.

Thấy kết quả trước mắt, Hàn Lập điều động pháp lực toàn thân, hà quang từ tay hắc càng lúc càng chói mắt, bạch sắc quang mạc càng lúc càng rung động dữ dội.

Toàn bộ quang mạc lấy bàn tay Hàn Lập làm trung tâm không ngừng vặn vẹo, uốn khúc.

Nghiên Lệ bên kia thấy vậy đã mở to mắt, sự vui mừng xen lẫn sợ hãi tràn đầy trên mặt nàng.

Lúc trước tuy đã được chứng kiến Hàn Lập dùng qua Nguyên Từ Thần Quang nên nàng cũng biết uy lực của nó không nhỏ, nhưng không ngờ rằng thần quang này lại có thể bài trừ cấm chế thần diệu đến vậy.

Một lát sau, tiếng vang trầm muện truyền ra, toàn bộ quang mạc đã bị Nguyên Từ Thần Quang phá mở.

Hắc vụ bên ngoài lập tức cuộn cuộn tràn vào ngọc thai.

Hàn Lập không chút lưỡng lự hóa thân thành thanh sắc đại bàng bay lên, còn Nghiên Lệ cũng cầm sẵn cây thanh linh phóng ra một đoàn thanh quang bảo hộ toàn thân

rồi đằng không bay theo Hàn Lập.

Lúc trước Hàn Lập sớm đã quan sát tình hình phụ cận cho nên sau khi hóa thân thành đại bàng không chút do dự phóng thẳng vào một hướng khác bên trong hắc vụ.

Chỉ chớp lên vài cái, trước mắt sáng ngời. Một bức tường ánh sáng hai màu thanh – vàng ngăn cản phía trước mặt hắn.

Chẳng qua Hàn Lập liếc mắt đã có thể nhận ra bức tường này chỉ là một loại cấm chế mà thôi cho nên không chút do dự dùng cặp trảo đại bàng sắc bén bổ xuống.

“Xoạt!” một tiếng vang giòn, bức tường ngăn cản đã dễ dàng bị phá vỡ.

Thân hình Hàn Lập nhoáng lên cả người lao qua bức tường. Thanh quang lóe lên, hắc hóa lại thành nhân hình hạ xuống phiến đất đá phía dưới.

Nghiên Lệ nửa bước chưa rời, theo sát phía sau Hàn Lập nên cũng hạ xuống mặt đất.

Hàn Lập nhanh chóng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy bức tường hai màu thanh – vàng vốn bị phá thủng trong thoáng chốc đã lại trở lại nguyên trạng như ban đầu, ngăn cản hắc vụ tại bên ngoài.

Trong lòng Hàn Lập lúc này mới nhẹ nhõm một chút.

Đúng lúc này, Nghiên Lệ khẽ hô lên:

“Hàn huynh! Nơi này có người. Hai chúng ta có nên vào không!”

Hàn Lập nghe thấy vậy thì khẽ rung mình, vội vàng xoay người nhìn theo hướng của Nghiên Lệ.

Chỉ thấy tại bên ngoài cách nơi bọn họ đứng hơn mười trượng, trên vách đá bỗng mở ra một thông đạo tràn đầy nhũ bạch sắc quang mang.

Hàn Lập nhú mày cẩn thận đánh giá một chút, khi này mới giật mình không thôi!

Bọn họ đang đứng trên một bình thai tại mém đá nhô ra, còn tòa ngọc thai cũng ở dưới mém đá này.

Nhìn động khẩu, Hàn Lập cũng không lập tức tiến tới mà đánh giá một chút sau đó từ trong tay áo bắn ra hai đoàn kim hoa. Chúng xoay tròn rồi hóa thành hai con kim sắc giáp trùng to bằng nắm tay bay thẳng vào bên trong động khẩu; còn Hàn Lập lại ngồi xếp bằng trên mặt đất nhắm lại hai mắt.

Nghiên Lệ thấy vậy biết hẳn đang khu trùng tra xét tình hình trong động nên yên lặng chờ đợi.

Ước chừng thời gian độ một bữa cơm trôi qua, sắc mặt Hàn Lập bỗng trở lên trắng bệch, hai mắt trợn trừng.

“Không tốt! Trong động có người, hơn nữa tu vị sâu không lường được. Linh trùng của ta bị người này dễ dàng bắt lấy.”

Hàn Lập vừa nói xong lời này thì âm thanh già nua của một lão giả bỗng từ bốn phương tám hướng vang lên:

“Thảo nào ta cảm thấy Thất Môn Tọa Âm Trận có chút vấn đề, hóa ra là có khách nhân đến thăm phủ. Hai vị nếu đã đến đây thì xin mời vào!”

Chương 1512: Thanh Nguyên Tử

Nghe thấy âm thanh già nua này, Hàn Lập cùng Nghiên Lệ không khỏi kinh hãi ngược mắt nhìn nhau.

“Đi thôi!”

“Người này tu vị sâu không lường được, quyết không dưới yêu vương Lục Túc. Không! Thông qua thần niệm lưu trên linh trùng cảm ứng được thì người này còn đáng sợ hơn nhóm yêu vương kia nhiều!” Tuy trong lòng Hàn Lập bất an nhưng về mặt lại vô cùng bình tĩnh quay sang nói với Nghiên Lệ.

Nàng thấy Hàn Lập trấn tĩnh như vậy thì cũng an tâm hơn vài phần, gật đầu lặng lẽ đi theo hắn.

Cả hai từ từ bước vào bên trong động khẩu.

Thông đạo này cũng không lớn hay có nét đặc thù gì, tất cả đều do đá tảng bình thường tạo thành mà thôi.

Dọc theo thông đạo vào sâu thêm trăm trượng ánh sáng bắt đầu hiện ra, một đại sảnh kiểu dáng cổ kính xa xưa xuất hiện.

Diện tích đại sảnh này không nhỏ, ước chừng rộng khoảng hơn trăm trượng. Chỉ là cả sảnh rộng như vậy nhưng chỉ bày biện vài đồ dùng đơn sơ mà thôi, ngoại trừ vài cái bàn thì cũng chỉ có mấy bồn cây - hoa kỳ lạ ở bốn góc đại sảnh.

Đám cây - hoa này chỉ cao hơn một xích nhưng từ xa cũng cảm nhận được hơi thở thảo mộc nồng đậm của chúng. Tuy chỉ vài bồn thôi nhưng lại khiến cho người khác như lạc vào núi cao rừng rậm.

Ở chính giữa đại sảnh có một lão giả hôi bào đang an tọa trên ghế.

Râu dài ba xích, dung mạo phổ thông, chỉ có ánh mắt lập lóe tinh quang khiến người

khác chú ý. Ông ta đang lắng quan sát hai người mới vào.

“Các người là người Nhân tộc!” Ngoài dự liệu, lão giả lại là người lên tiếng trước.

Hàn Lập thoáng đảo mắt qua người lão giả, kết quả nhận được khiến hắn kinh hãi, nhanh chóng khom người trả lời:

“Tiền bối cũng biết Nhân tộc, không biết nên xưng hô thế nào với tiền bối?”

“Hắc hắc! Đâu chỉ là biết, lão phu cũng là người Nhân tộc. Tính danh trước kia cũng không cần nhắc lại, hiện tại chỉ có một chữ Khương!” Lão giả mỉm cười, nụ cười của ông ta hòa ái rực rỡ như dương quang chiếu dội tới hai người Hàn Lập.

“Tiền bối là người Nhân tộc?” Hàn Lập cùng Nghiên Lệ lấp bắp kinh hãi. Riêng Nghiên Lệ không kìm chế nổi bật thốt lên thành tiếng.

“Thế nào, chẳng lẽ lão phu là người Nhân tộc là việc rất kỳ quái sao?” Lão giả hắc hắc cười nói.

“Tất nhiên hai người văn bối không có ý đó, chỉ không ngờ tới tại một nơi xa xôi thế này lại có thể nhìn thấy người bốn tộc.” Dị sắc trên mặt Hàn Lập thoáng chốc tan biến hết, vội vã đáp.

Tu vị của lão giả trước mắt của thực không thể dò nổi, hắn cũng không dám sơ xuất chút nào.

“Lão phu tuy xuất thân Nhân tộc nhưng thân thể hiện tại lại không còn như cũ. Do cơ duyên xảo hợp lên ta đã đoạt xá được thân thể Trường Nguyên Tộc – một tộc vô cùng thừa thớt.”

“Người trong tộc này trời sinh đã tinh thông các loại thần thông công pháp, trong cơ thể ẩn chứa các loại thiên phú tu luyện khó có thể ngờ được. Mỗi một loại cũng đủ để làm kim chỉ nam cho kỳ tài tu luyện của Nhân tộc chúng ta.” Lão giả vươn hai cánh tay lên trước, từ từ nói.

Hàn Lập chưa từng được nghe nói tới Trường Nguyên Tộc kia, nhưng lão giả trước mắt cho dù là dung mạo hay lời nói đều không khác so với mọi người trong Nhân tộc, căn bản không nhìn thấy điểm khác biệt.

Trong mắt Hàn Lập không khỏi xuất hiện vẻ kỳ quái.

“Hai người cũng không cần kinh ngạc! Tuy hiện giờ dung mạo của ta vẫn là của Nhân tộc nhưng cũng là do lão phu mất không ít công phu mới có thể luyện hóa thân thể Trường Nguyên Tộc trở về hình dáng trước kia.” Mục quang lão giả chột lóe.

“Tiền bối thần thông kinh người, là do hai người văn bối kém hiểu biết!” Hàn Lập thấy đối phương nói ra sự tình nghịch thiên như vậy mà vẫn thong dong như kể một câu chuyện thông thường vậy, nên không khỏi rung mình. Chỉ là nét mặt bên ngoài vẫn vô cùng cung kính.

“Lại nói tiếp, từ khi ta đạo pháp sơ thành đã rời khỏi Nhân tộc, chưa từng trở lại một lần.”

“Đối với tình huống hiện giờ của Nhân tộc ta quả thực có chút hứng thú. Hai người các người bằng lòng nói qua cho lão phu một chút chứ?” Lão giả bình thản nói.

“Tiền bối muốn biết việc gì, hai người văn bối nhất định sẽ tận tình nói hết.” Hàn Lập liếc mắt nhìn Nghiên Lệ rồi không chút do dự đáp ứng.

“Rất tốt! Cũng không biết mấy hảo bằng hữu của lão phu trong tộc năm đó còn được mấy người.” Lão giả lộ vẻ hài lòng, vỗ tay cười to.

Tiếp đó lão giả lại trầm ngâm một chút, mục quang đảo qua hai người, trong mắt thoáng lóe lên kim mang, vẻ mặt có chút ngạc nhiên.

“Hai người tu vị tuy không cao nhưng công pháp tu luyện quả thực có phần thú vị. Một người là bán quý chi thân, lần gần nhất lão phu nhìn thấy người tu luyện Yêu Quý chi đạo này đã là chuyện vạn năm trước.

Một người pháp lực có chút hỗn tạp, trong cơ thể ẩn chứa một tia ma tính, thân thể lại mạnh mẽ một cách thần kỳ. Xem ra là do kiên tu nhiều loại công pháp cùng lúc, hoặc là pháp thể song tu.” Lão giả tiện miệng nói ra, lời lẽ tự nhiên như không có gì.

Nhưng những lời này lọt vào trong tai Hàn Lập cùng Nghiên Lệ lại khác nào tiếng sét giữa trời.

Thần sắc Nghiên Lệ có chút tái nhợt, thần sắc Hàn Lập cũng đại biến. Đối phương

chỉ cần liếc qua bọn họ đã nhìn rõ chi tiết của cả hai.

Hàn Lập cố chế ngự cảm giác hoảng sợ trong lòng, định gượng cười nói thì thần sắc lão giả thoáng động ồ lên một tiếng, kim quang trong mắt tăng mạnh.

Ông ta cũng không nói lời nào chỉ ngoắc tay về phía Hàn Lập.

Hàn Lập còn chưa hiểu ý tứ đối phương là gì thì đã cảm giác thấy bảy mươi hai cây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm trong cơ thể đồng loạt run lên, dường như chúng bị một cổ hấp lực thật lớn thôi động, liên tục phóng ra quay tròn khắp toàn thân.

Hàn Lập kinh hãi, trên người hắn lập tức nổi lên từng trận ông minh, hôi sắc hà quang cùng kim sắc điện hồ đồng thời nổi lên bảo hộ toàn thân, âm thanh hắn lúc này có vài phần kinh nộ:

“Tiền bối, đây là sao? Chẳng lẽ ta đắc tội ngài?”

Trong lúc hỏi, phía tay áo hắn cũng lóe lên thanh quang. Hơn mười viên thanh sắc lôi châu không một tiếng động đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn. Đồng thời tay kia nắm chặt Linh Thú Hoàn có chứa Phệ Kim Trùng.

Tuy rằng bảo vật trên người hắn không ít nhưng đối mặt với lão giả sâu không lường được này thì cũng chỉ có hai thứ này mới có chút tác dụng nhất định.

“Tại kiểu dáng cùng phương thức luyện chế thì đây đích thực là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, hơn nữa cũng là bảy mươi hai thanh! Nhan sắc phi kiếm không đúng lắm, hắn là về sau đã trộn thêm thứ khác vào. Tất cả đều do Kim Lôi Trúc luyện chế thành, quả là một danh tác! Ngay cả lão phu cũng không thể có nhiều Kim Lôi Trúc như vậy...” Lão giả nhìn chăm chăm vào bảy mươi hai thanh tiểu kiếm kim quang chói mắt mà không chút để ý tới nét mặt cổ quái của Hàn Lập, không ngừng tự thì thào một mình.

Hàn Lập nghe lão giả nhắc đến tên Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thì thoáng ngẩn ra, lại nhún nhún mặt kinh ngạc của lão giả thì trong lòng bỗng xuất hiện một suy đoán khó có thể tin.

Một lát sau, lão giả khẽ thở dài một hơi rồi chợt cũng đã dừng việc tự lãm bẩm một mình cũng dời ánh mắt khỏi bảy mươi hai cây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kim quang

chói mắt rồi tự nhắm lại hai mắt.

Cơ hồ cũng lúc đó, Hàn Lập lập tức cảm nhận được phi kiếm đã khôi phục quyền tự chủ nên không chút do dự vung tay bắt quyết.

Nhất thời tất cả phi kiếm lóe lên rồi tiến vào trong cơ thể hần biến mất không thấy đâu.

Sau đó hần cũng đồng thời dùng một vẻ mặt đầy cổ quái nhìn lão giả phía trước, trầm mặc không nói.

Nghiên Lệ bên kia dường như cũng nhìn thấy nét quý dị của lão giả và Hàn Lập, tuy rằng nàng không hiểu có chuyện gì nhưng cũng thức thời không lên tiếng.

Không lâu sau đó, lão giả họ Khương lại mở mắt nhìn về phía Hàn Lập, khẽ mỉm cười nói:

“Hắc hắc, xem ra Thanh Nguyên Kiếm Quyết ta lưu lại Nhân giới năm đó đã rơi vào trong tay ngươi. Chắc ngươi cũng là tu sĩ từ Nhân giới phi thăng lên.

Kiếm quyết này năm đó vẫn chưa thập toàn thập mỹ, người dựa vào pháp quyết luyện chế ra bảy mươi hai cây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm làm bốn mạng pháp bảo, lại dùng thần mộc như Kim Lôi Trúc làm chủ tài liệu. Quả thực không mấy người có thể làm được như thế.”

Lão giả vừa nói vừa tặc lưỡi lấy làm lạ liên tục, thận trọng đánh giá Hàn Lập vài lần như kiểm tra đồ quý vật.

“Vấn đề quả đúng là có được Thanh Nguyên Kiếm Quyết, cũng là tu sĩ phi thăng. Nếu vậy, Khương tiên bối cũng chính là Thanh Nguyên Tử tiên bối!” Sắc mặt Hàn Lập đầy vẻ nghiêm túc, lại thi lễ nói.

Hần lúc ở Nhân giới chủ tu Thanh Nguyên Kiếm Quyết, mà lúc này lại có thể đứng trước mặt Thanh Nguyên Tử; từ đó có thể hiểu rõ sự cảm khái trong lòng.

“Thanh Nguyên Tử? Đúng là vậy mà cũng không hẳn là vậy. Nói đúng ra ta chỉ được xem là nửa Thanh Nguyên Tử mà thôi.” Lão giả cười ảm đạm, khoát tay ra hiệu Hàn Lập không cần làm đại lễ.

“Một nửa!” Hàn Lập nghe vậy thì thoáng ngần ra.

“Năm đó Thanh Nguyên Tử đang du lịch trên đại lục thì bị vài kẻ cường địch vây công. Kết quả tuy may mắn giữ được tính mạng nhưng nhục thân bị hủy, hồn phách cũng bị đánh tan mất một nửa. Trong lúc nguy cấp nhất không ngờ lại gặp được một gã Trường Nguyên Tộc, liền chiếm lấy nhục thể của hắn sau đó mạnh mẽ dung hợp hồn phách để tu bổ tinh hồn của bản thân. Vậy nên một nửa trí nhớ hiện tại của ta là của Thanh Nguyên Tử, còn một nửa lại là của tên Trường Nguyên Tộc kia. Cũng nhờ cơ hội này tu vị của ta đột nhiên tăng mạnh đạt tới cảnh giới hiện giờ. Nhưng nếu người nói ta là Thanh Nguyên Tử cũng không phải là sai.” Lão giả họ Khương thần nhiên nói.

Hàn Lập trợn trừng hai mắt, há mồm cứng miệng!

“Năm đó khi dung hợp, ta tuy đã vứt bỏ không ít trí nhớ của Thanh Nguyên Tử nhưng tất cả những gì liên quan đến Thanh Nguyên Kiếm Quyết ta đều lưu lại. Người dùng Kim Lô Trúc làm chủ tài liệu, đây vốn là thứ tốt nhất để làm phi kiếm mộc thuộc tính, nhưng đáng tiếc thứ trước mắt lại bị nhập thêm các loại tài liệu khác một cách lung tung khiến mộc linh tính trong phi kiếm trở lên hỗn tạp. Nếu không dưới nhiều năm bồi dưỡng như vậy phi kiếm của người cũng đã sớm tiến tới cảnh giới ‘kiếm tâm thông linh’, chỉ bằng một bộ phi kiếm cũng đủ để tung hoành trong đám tồn tại cùng giai. Hắc hắc, năm đó trên người Thanh Nguyên Tử ngoại trừ một bộ Thanh Trúc Phong Lô Kiếm thì không còn bất cứ pháp bảo nào khác. Từ lúc còn là Hóa Thần đã có thể đánh bại tồn tại cấp Luyện Hư, còn khi lên tới Luyện Hư đủ để khiến tu sĩ Hợp Thể kiêng kỵ vài phần.” Hôi bào lão giả có phần tiếc hận nói.

Nghe được lời này của lão giả, Hàn Lập sờ cằm cười khổ.

Có lẽ lời của Khương lão giả là thật, nhưng tình hình năm đó tại Nhân giới của hắn nguy cơ trùng trùng nên sao có thể không bỏ dài lấy ngắn! Hơn nữa trên thực tế hiện tại hắn cũng có thể dễ dàng đánh bại tồn tại cấp Luyện Hư, nếu mình có thể tiến giai lên Luyện Hư thì khi đối mặt với tồn tại Hợp Thể kỳ cũng đồng dạng nắm chắc khả năng tự bảo vệ mình.”

Đương nhiên những lời này hắn không thể nói ra trước mặt lão giả, mà chỉ có thể dùng nét mặt xấu hổ để ứng phó.

“Cho dù thế này mà nói thì nếu người đã kế thừa Thanh Nguyên Kiếm Quyết, mà

trên người ta cũng có một nửa trí nhớ của Thanh Nguyên Tử nên coi như người cùng ta cũng có một chút sâu xa. Hiện giờ ta hỏi một chuyện, người cần thành thật trả lời ta. Hai người các người có phải tiến vào Minh Hà chi địa lần này cùng đám ngoại nhân kia?”
Gương mặt lão giả bỗng trầm xuống, giọng nói cũng lạnh đi"

Chương 1513: Thiên Âm Chi Thể

Nghe Khương lão giả hỏi vậy, trong lòng Hàn Lập bỗng nhói lên.

Đối phương hỏi như vậy, xem ra bọn họ vẫn còn ở Minh Hà chi địa, chưa thoát khỏi không gian này.

Trong lòng Hàn Lập nghĩ như vậy. Suy nghĩ một chút, hăn mở miệng:

“Hồi bẩm tiến bối, mấy người văn bối là bị người ta cưỡng chế nên mới theo bọn họ tiến vào nơi đây. Hiện tại mới trốn thoát khỏi bọn họ nên căn bản không dám gặp bọn họ.”

Lời của Hàn Lập có chút hàm hồ thật giả lẫn lộn, nhưng Khương lão giả nghe vậy chỉ tùy ý gật đầu, nói:

“Người không cần lo lắng việc này làm ta tức giận, lão phu sở dĩ ở lại nơi này cũng là do cùng vài vị thái thượng trưởng lão Phù Du Tộc làm một cuộc giao dịch mà thôi. Chỉ cần không phá nát không gian này thì lão phu tuyệt đối không ra tay can thiệp. Chẳng qua mấy người kia có thể tìm được lối vào không gian này, lại liên tiếp đánh tan phụ thân khôi lỗi của Phù Du Tộc khiến lão phu có chút hứng thú. Người tới chắc cũng không phải nhân vật bình thường.”

“Tuệ nhân tiền bối như đước! Những người này đều là yêu vương Hợp thể trung hậu kỳ, có thần thông quảng đại.” Hàn Lập cười khổ.

“Những người này đưa người tiến vào đây chắc hẳn là nhìn trúng Ích Tà Thần Lô của người. Nếu bọn họ đã phá cấm tiến vào còn không chịu buông tha người như vậy, xem ra bọn họ không chỉ mưu đồ thần nhũ mà còn có chủ ý tới ma khí. Hắc hắc, thật là tự tìm đường chết.” Khương lão giả cười nhạt một tiếng, lộ rõ vẻ châm biếm.

“Nghe khẩu khí tiền bối như vậy thì chẳng lẽ những ma khí kia có gì không ổn?” Hàn Lập mơ hồ.

“Há chỉ là không ổn, những người kia chỉ cần tiến vào địa phương ẩn thân của ma khí nhất định sẽ chịu không ít đau khổ. Nơi đó không lâu trước vừa có một kiện ma khí tu thành nhân hình, một hơi đem toàn bộ số ma khí còn dư thôn phệ hết, triệt để hoàn thành vô thượng ma thân. Ngay cả lão phu gặp được cũng khó có thể lấy đi bảo vật. Những người này tuy có chút thần thông nhưng gặp phải vật đó thì tính mạng cũng coi như xong.” Khương lão giả nói.

“Vô thượng ma thân!” Khóe miệng Hàn Lập giật giật liên tục.

Đây chính là vô thượng cảnh giới mà người tu luyện ma công hướng tới.

“Vật kia ẩn thân ở chỗ sâu nhất trong vạn trượng ma khí dốc lòng tu luyện, không có Ích Tà Thần Lô của người mở đường, những yêu vương kia cũng không nhất định có thể tìm được. Đương nhiên bọn họ cũng sẽ không dễ dàng buông tay, nhưng nếu thực sự chọc giận nó thì lại là chuyện khác. Đúng rồi, có phải hai người các người còn một đồng bạn nữa đúng không?” Lời cuối, lão giả nhàn nhạt hỏi.

“Văn bối còn một sư muội, vốn ba người văn bối đi cùng với nhau. Sao tiền bối biết được?” Vốn vẫn yên lặng nghe hai người nói chuyện, nhưng nghe thấy vậy Nghiên Lệ kinh ngạc, vội vàng mở miệng.

“Không có gì, ngoại trừ hai người các người thì còn một người nữa cũng bị Thất Môn Tòa Âm Trộn của ta cuốn tới. Chẳng qua nàng cũng không ở cùng các người mà ở một nơi khác. Ta sẽ đưa nàng tới đây để các người gặp mặt.” Lão giả họ Khương hời hợt nói.

“Đa tạ tiền bối, vừa rồi văn bối vẫn còn vô cùng lo lắng cho sư muội.” Nghiên Lệ mừng rỡ vô cùng.

“Khương tiền bối, Thất Môn Tòa Âm Trộn của ngài sao lại cuốn ba người văn bối tới đây?” Hàn Lập do dự một chút nhưng vẫn hỏi.

“À, ta chỉ lợi dụng trận pháp chỉ lực động một ít tay chân tại nơi hay bạo phát âm lực nhất Minh Hà chi địa để ta có thể dễ dàng nắm giữ mức độ bộc phát âm khí ở Minh Hà chi địa khiến âm khí nơi đây không quá nhiều hay quá ít từ đó mất bình hành khiến không gian sụp đổ. Sở dĩ cả ba người bị cuốn tới đây là do ở gần khu vực Phệ Linh Vụ Khí trùng hợp vào thời điểm thi pháp.” Lão giả mỉm cười, thoáng giải thích qua.

“Thì ra là thế?” Hàn Lập có chút giật mình!

Kỳ thực dựa theo bốn ý của hắc thì còn muốn hỏi một chút về quan hệ giữa không gian này và La Hầu Thú, nhưng suy nghĩ kỹ thì hắc lại thôi.

Không gian này có thể nào thì cũng đâu có quan hệ gì lớn đến hắc, nên không muốn khơi ra nhiều chuyện khác tránh dẫn đến việc gây ra sự phản cảm cho lão giả.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện thì bức tường đá một bên của đại sảnh bỗng lóe thanh quang, một thông đạo lập tức hiện ra.

Tiếp đó, hắc quang lóe lên. Một đoàn âm khí cuốn quanh người một nữ tử xinh đẹp từ từ bay vào bên trong.

Đây đúng là Nguyên Dao.

Bị cuốn đến đây, nàng vô cùng sợ hãi. Nhưng sau khi nhìn thấy hai người Hàn Lập và Nguyên Dao thì nét sợ hãi đã pha lẫn vui mừng.

“Hàn huynh, sư tỷ! Hai người đều ở đây, thật tốt quá!” Nàng lập tức chạy thẳng đến chỗ hai người, vui mừng nói.

“Lại là một người tu luyện công pháp quỷ đạo.Ồ, có chút kỳ quái!” Thần sắc lão giả vốn thông dong, nhưng ánh mắt vừa đảo qua người Nguyên Dao thì tỏ ra đầy bất ngờ.

“Tiền bối này là...” Nguyên Dao nghe thấy âm thanh này thì lập tức đưa mắt nhìn lão giả. Tuy rằng không thể nhận ra tu vị nông sâu của đối phương nhưng tự đánh giá được người này khó đối phó. Chỉ là nàng cũng không hiểu tại sao thái độ của lão giả lại như vậy.

Nghiên Lệ đứng bên cạnh cũng không khỏi cảm thấy kỳ quái.

Với tu vị đáng sợ của lão giả này thì chẳng lẽ trên người Nguyên Dao có thứ gì khiến lão biến sắc.

Đúng lúc này, lão giả vốn vẫn đang cúi đầu trầm tư suy nghĩ tựa hồ như nhớ ra điều gì đó, sắc mặt tràn đầy vẻ vui mừng, đoạn vươn một ngón tay điểm về phía Nguyên

Dao.

Đầu ngón tay chợt lóe thanh mang, ‘xuy’ một tiếng bắn ra một sợi thanh ti.

Tốc độ của thanh ti cực nhanh khiến đám người Hàn Lập không kịp phản ứng, thoáng chốc nhập thẳng vào người Nguyên Dao biến mất không thấy bóng dáng.

- A...

Nguyên Dao kinh hãi, vội vàng giới bị đồng thời kiểm tra tình hình trong cơ thể mình.

Nghiên Lệ cũng kinh hãi, thân hình lóe lên tiến đến sòng vai đứng cùng Nguyên Dao, về mặt cảnh giác nhìn về phía lão giả. Nếu không phải biết rõ bản thân không phải đối thủ của đối phương thì không chừng nàng đã lập tức xuất thủ.

Hai mắt Hàn Lập chỉ nhú lại chưa hề động đậy. Nếu lão giả họ Khương có ý đồ gây bất lợi thì tại thời điểm phi kiếm của bản thân bị mất quyền khống chế đã động thủ. Ít nhất cho đến bây giờ hắn vẫn chưa nhận thấy đối phương có ác ý gì. Chẳng qua vì cẩn thận nên theo bản năng hai lòng bàn tay Hàn Lập càng xiết mạnh Linh Thú Hoàn và lõi châu.

Quả nhiên, lão giả vẫn thản nhiên nói:

“Hai vị đạo hữu không cần kinh hoảng, lão phu chỉ làm một chút kiểm chứng với suy đoán trong lòng mà thôi, vị đạo hữu này không hề có tổn hại gì.”

“Kiểm chứng? Tiền bối định kiểm chứng điều gì? Dường như đây mới là lần đầu tiên văn bối ra mắt tiền bối!” Tuy rằng nghe lão giả họ Khương nói vậy nhưng Nguyên Dao vẫn không thể yên tâm.

Chỉ là lúc này lão giả họ Khương lại động tay bắt quyết, Nguyên Dao bỗng cảm nhận thấy trong đan điền mình nóng rực, nàng không khỏi kinh hãi.

Nhưng chưa đợi nàng thốt nên điều gì thì trên mặt đã lại xuất hiện một tầng lục sắc quang mang, hai bên gò má nổi lên từng mảng lục sắc phù văn.

“Đây là cái gì?” Nghiên Lệ thấy dị trạng trên mặt Nguyên Dao thì thất thanh hô lên.

Còn Nguyên Dao ngoại trừ dị trạng lúc trước thì hoàn toàn không biết đến phù văn trên mặt mình, nàng cảm thấy khó hiểu khi Nghiên Lệ giật mình hô to.

“Quả nhiên cảm ứng của ta là đúng, quả thực là Thiên Âm Chi Thể. Không ngờ rằng ta khổ công tìm kiếm nhiều năm không được, đến lúc thối chí thì ông trời lại đưa đến cho ta. Quả thực là tốt! Thời gian vẫn chưa quá muộn, miễn cưỡng đủ!” Lão giả cười lớn, dường như rất vui mừng.

Thấy lão giả tỏ ra thất thố như vậy, Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ đều không khỏi dè chừng, vô thức lùi về đằng sau mấy bước, đánh ánh mắt cầu cứu về phía Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động một chút, rồi nhíu mày:

“Thiên Âm Chi Thể! Văn bối coi như kiến thức rộng rãi nhưng dường như chưa từng được nghe nói đến thể chất đặc thù này. Khương tiên bối cao hứng như vậy, xin chỉ điểm cho văn bối một chút!”

“Tâm nguyện nhiều năm của lão phu đã được bù đắp, nhất thời thất thố đã làm ba vị chê cười rồi. Thiên Âm Chi Thể thực ra không bắt nguồn từ Nhân tộc chúng ta mà là cách nói đến một loại thể chất đặc thù của Trường Nguyên Tộc. Các người không biết cũng không có gì lạ, thể chất này đối với Nhân tộc phổ thông cũng không có trợ giúp gì cho việc tu luyện, nhưng nếu muốn tu luyện một loại đại thần thông của Trường Nguyên Tộc thì lại cần đến loại thể chất này mới được.

Nhưng loại thể chất này ngay cả trong Trường Nguyên Tộc cũng rất hiếm, còn các tộc khác càng không cần phải nói. Ít nhất lão phu cũng tiêu phí đến cả vạn năm tìm kiếm nhưng không có kết quả. Vị đạo hữu này họ Nguyên đúng không? Không biết Nguyên đạo hữu có nguyện ý làm môn hạ lão phu?” Lão giả tươi cười, quay sang hỏi Nguyên Dao.

Nghe mấy lời đằng trước của lão giả họ Khương Nguyên Dao đã không khỏi giật mình, nhưng sau khi nghe đến lời cuối thì nàng trở lên ngây ngốc.

“Tiền bối muốn thu Nguyên sư muội làm đồ đệ!” Ngay cả Nghiên Lệ cũng ngây ra.

“Đúng vậy! Lão phu đúng là có ý này. Chẳng qua yên tâm, lão phu không hề có ác ý, ta cũng không gạt các người. Quả thực lão phu nhìn trúng Thiên Âm Chi Thể của

Nguyên đạo hữu có thể tu luyện một loại đại thần thông. Thần thông này mà thành thì ta có bảy thành độ qua thiên kiếp sắp tới. Thậm chí là cả thiên kiếp lần sau nữa nếu vận khí tốt cũng có thể vượt qua. Có thời gian hai lần thiên kiếp, tu vị của lão phu có thể tiến tiếp hai bậc bước vào Đại Thừa hậu kỳ cuối cùng tiến vào Độ Kiếp kỳ cũng không phải là không thể.” Lão giả họ Khương thu lại nụ cười, thành khẩn nói.

“Độ Kiếp kỳ! Chẳng lẽ tiền bối là tu sĩ Đại Thừa kỳ?” Nguyên Dao hít sâu một hơi, giọng nói run run.

“Hắc hắc, từ vạn năm trước lão phu đã là tu sĩ Đại Thừa sơ kỳ. Thế nào? Với tu vị của lão phu nếu nguyện ý thu đồ thì không biết có bao nhiêu tu sĩ cấp cao chen lẫn nhau muốn báii nhập làm môn hạ lão phu.” Lão giả kiêu ngạo nói.

Nghiên Lệ tỏ ra đăm chiêu suy nghĩ.

Tuy rằng trong lòng Hàn Lập đã đoán trước một chút, nhưng bây giờ nghe lão giả tự mình khẳng định thì cũng không khỏi thoáng kinh hô, khỏe mắt có chút kinh hoàng.

Từ khi tiến vào Linh giới thì đây chính là tu sĩ Đại Thừa đầu tiên Hàn Lập nhìn thấy.

“Lấy thân phận tiền bối làm sư phụ vẫn bối, đây là một việc vô cùng vinh hạnh! Chỉ là nó đến quá mức đột ngột. Tiền bối có thể để vẫn bối cùng sư tỷ và Hàn đạo hữu thương lượng một chút không?” Nguyên Dao dù sao cũng không phải nữ tu bình thường, nàng cố gắng áp chế tất cả mơ hồ loạn trong đầu rồi chậm rãi nói.

“Ha ha, lão phu có chút lỗ mãng rồi. Việc này đương nhiên cần để Nguyên đạo hữu suy nghĩ qua. Các người trước tiên cứ nghỉ ngơi một chút trong động phủ của ta đi, ba ngày sau cho ta một câu trả lời là được. Nếu Nguyên đạo hữu có quyết định sớm hơn thì cũng có thể tới đây tìm ta.” Lão giả họ Khương khẽ vuốt râu, nói. Đường như ông ta sớm đã định liệu trước tình huống này.

Chương 1514: Ý Kiến Trái Chiều

Nghe lão giả họ Khương nói vậy, hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ cũng cảm thấy nhẽ nhõm phần nào liền vội vã cảm ơn.

Lão giả lại cười, đột nhiên vỗ tay.

Thiên môn ngoài đại sảnh lóe lên bạch quang, một bạch ảnh có chút mờ ảo hiện ra từ hư không.

“Ảnh nô, người dẫn ba vị đạo hữu này đến khu phòng dành cho khách của ta để họ nghỉ ngơi. Ba vị đạo hữu cần gì người cần tận lực thỏa mãn.” Lão giả phân phó với bạch ảnh.

“Vâng, chủ nhân!” Bạch Ảnh cung kính khom người trả lời.

Hàn Lập dùng thần niệm thoáng đảo qua Bạch Ảnh thì không khỏi rung mình.

Khí tức của Bạch Ảnh này tuy cũng rất mạnh mẽ, kẻ này đã là một Quý Vương Luyện Hư hậu kỳ.

Tuy trong lòng Hàn Lập còn một vài nghi vấn nhưng dưới cái nhìn chăm chú của Bạch Ảnh thì cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ly khai.

Nhìn ba người Hàn Lập biến mất sau thiên môn, lão giả họ Khương mới thu hồi ánh mắt, nhưng lại lộ vẻ dăm chiêu.

Đám người Hàn Lập đi theo Bạch Ảnh được gọi là ảnh nô này liên tiếp xuyên qua vài thông đạo, trải qua một dãy phòng thì được dẫn tới trước một khu tiểu viện.

Tại tiểu viện này có hơn mười gian nhà đá.

Tuy rằng không tinh trí hoa mỹ nhưng cũng rất chỉnh tề có hàng có lối.

Bạch Ảnh không chút khách khí, chỉ vào tiểu viện, lạnh lùng nói:

“Ba vị nghỉ ngơi ở đây đi. Ngoài ra ta khuyên ba vị một câu, nếu không có việc gì quan trọng thì tốt nhất không nên chạy loạn ở nơi này. Muốn gì ba vị cứ hô to tên tại hạ ba tiếng thì ta sẽ lập tức cảm ứng được mà đến.”

Bạch Ảnh nói xong thì thân hình chớp lên một cái rồi biến mất.

Đế hại Hàn Lập cùng hai người Nguyên Dao đang ngơ ngẩn nhìn nhau.

“Trước hết cứ vào đó nghỉ ngơi một đêm rồi nói sau. Thời gian trước liên tục bỏ chạy, chắc hai vị đạo hữu cũng đã mệt mỏi. Có chuyện gì chờ ba người chúng ta khôi phục một chút tinh lực rồi cẩn thận bàn bạc. Dù sao cũng có ba ngày thời gian, cho nên không cần phải vội.” Hàn Lập thở dài, quay đầu nhìn hai người mỉm cười nói.

Nghiên Lệ miễn cưỡng cười đáp, còn đôi mày liễu đen nhánh của Nguyên Dao vẫn nhíu chặt, theo bản năng ‘ấm’ một tiếng.

Hàn Lập gật đầu, bước vào tiểu viện chọn một gian nhà đá.

Trên cửa nhà đá này cũng không hề có cấm chế gì, cho nên có thể đẩy thẳng cửa mà vào.

Diện tích trong phòng cũng không lớn, chỉ khoảng bảy tám trượng vuông. Tất cả mọi vật dụng trong phòng đều có đầy đủ, từ bàn, giường... đều được làm từ đá.

Tại một góc trong phòng thậm chí còn có một chiếc bồ đoàn bện bằng thúy thảo.

Hàn Lập nhíu mày, đoạn phát tay phóng ra hơn mười cây trận kỳ tới bốn góc phòng, chúng lóe lên rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Một tầng quang mạc thanh quang mệnh môn hiện lên.

Đây chỉ là một cấm chế để phòng nhìn trộm mà thôi, mặc dù không có tác dụng phòng hộ nhưng cũng không đến mức khiến bản thân bị âm thầm theo dõi mà không biết.

Tiếp đó, Hàn Lập không chút do dự cởi giày ngả lưng lên giường nằm ngủ.

Lại nói tiếp, từ khi tiến vào Minh Hà chi địa tới nay thì nếu không phải ứng phó với quỷ vật thì là không ngừng tính kế với đám người quỷ bà - Quả thực chưa từng nghỉ

ngôi.

Hiện giờ tuy rằng hắn không hoàn toàn yên tâm về lão giả họ Khương, nhưng lấy tu vị Đại Thừa kỳ của đối phương thì cho dù có cẩn thận hơn nữa cũng vô dụng. Nên ngược lại, hắn không lo nghĩ nhiều mà trực tiếp dẹp mọi chuyện sang một bên.

Chỉ một lát sau, trong gian nhà đá đã vang lên tiếng ngáy đều đều của Hàn Lập.

Đêm nay, hắn có một giấc mơ tuyệt đẹp. Chẳng những mơ thấy cha mẹ huynh muội trước đây cùng cuộc sống nông dã trước đây mà còn thấy cả một số bạn bè thừa nhỏ, tất cả lần lượt hiện ra.

Tuy rằng tất cả đối với hắn đều rất thân quen, nhưng khuôn mặt của từng người lại mơ hồ, khó có thể thấy rõ.

Cuối cùng, một đôi mắt đẹp tràn ngập nhu tình xuất hiện trong mộng, chủ nhân của cặp mắt này đương nhiên là ái thiếp Nam Cung Uyển tại Nhân giới của hắn.

Nam Cung Uyển không hề nói gì mà chỉ lẳng lặng dùng ánh mắt ôn nhu nhìn Hàn Lập.

Trong mộng, Hàn Lập cũng như si ngốc nhìn ái thiếp không nói lời nào, dường như tất cả nhu tình muốn nói đều gửi gắm vào ánh mắt....”

Không biết qua bao lâu, mí mắt Hàn Lập khẽ giật, tỉnh lại từ trong mộng. Trước mắt vẫn phẳng phất nhìn thấy ánh mắt như làn thu thủy của Nam Cung Uyển.

Hắn không lập tức rời giường mà vẫn nằm yên tại đó, tiếp tục tận hưởng tình cảm ngọt ngào còn đọng lại.

Qua tiếp thời gian một bữa cơm, nét si ngốc trong mắt Hàn Lập mới dần tiêu tán trở lại bình thường.

Không biết có phải trùng hợp hay không, đúng lúc này từ bên ngoài truyền đến thanh âm dễ nghe của Nghiên Lệ:

“Hàn huynh đã dậy chưa? Nếu đã dậy thì chúng ta thương nghị một chút!”

Lời của nàng đầy khách khí.

“Đạo hữu chờ một chút, Hàn mỗ lập tức ra ngay.” Hàn Lập ngồi dậy ngay lập tức, không lưỡng lự trả lời.

“Ta cùng sư muội tại gian nhà đá ở giữa chờ đại giá Hàn huynh!” Nghiên Lệ cười nhẹ, giọng nói phiêu dăng.

Hàn Lập thung thảng đi lại giầy, dời giường. Đoạn giơ tay phóng ra một đoàn thanh quang rồi vượt khắp toàn thân.

Thoáng chốc những chỗ quần áo nhăn nhúm đã được vuốt thẳng.

Hàn Lập cảm thấy cả người thoải mái, tinh thần sung túc; lúc này mới đẩy cửa bước ra khỏi nhà đá.

Tối hôm qua hai người Nghiên Lệ cùng Nguyên Dao ở một gian nhà khác trong biệt viện, không biết hai người này đã thương lượng qua điều gì chưa.

Hàn Lập đảo bước tiến tới gian nhà đá ở giữa, trong lòng tự cân nhắc một chút.

Tiến tới gian nhà ở giữa, nơi này so với nơi hắc ở thì lớn hơn khá nhiều. Giữa phòng có bày một bộ bàn ghế đá, hai người Nguyên Dao và Nghiên Lệ đang ngồi đó nói chuyện.

Ngoài ra ở bốn góc nhà đều có một cây hắc sắc phiên kỳ phiêu động tỏa ra một tầng hơi mang mờ ảo bao phủ trọn gian nhà đá.

Xem ra hai người này cũng đã bố trí trước một vài cấm chế tại đây.

“Hàn huynh, huynh tới thật đúng lúc. Ta cùng sư muội đang bàn về việc của Khương tiền bối.” Nghiên Lệ vừa thấy Hàn Lập tiến vào thì mỉm cười đứng dậy.

Trong mắt Nguyên Dao cũng thoáng lộ dị sắc, cũng đồng thời đứng dậy đón chào!

“Ồ, xem ra hai vị đạo hữu đã có thảo luận qua về việc này. Nếu tin tưởng Hàn mỗ thì hai vị không ngại mà nói qua một chút chứ. Tuy rằng tu vị Hàn mỗ không cao nhưng tự nhận thấy bản thân có chút cơ trí.” Hàn Lập mỉm cười.

Sau đó hần bước tiếp tới, cùng hai người ngồi xuống.

“Kỳ thực sự tình cũng rất đơn giản. Lấy thân phận Khương tiên bối thu tiểu muội làm đồ đệ quả thực là cơ duyên trời cho. Nhưng tiểu muội càng muốn trở về Nhân tộc đi tìm công pháp bí thuật có thể khôi phục thân thể. Thần thông Trường Nguyên Tộc kia cho dù có lợi hại hơn nữa cũng không thể giải trừ bán quỷ chi thân.

Nhưng sư tỷ lại cho rằng đây là một cơ hội khó có nên hy vọng tiểu muội đáp ứng.” Nguyên Dao bất đắc dĩ mở miệng.

“Nguyên sư muội, khôi phục nhân thân cũng không cần quá nóng vội, trước mắt hãy đi theo Khương tiên bối tu luyện một thời gian chờ đến khi thần thông đại thành thì trở về Nhân tộc tìm kiếm phương pháp khôi phục nhân thể cũng chưa muộn.” Nghiên Lệ lập tức phân tích thiệt hơn.

“Nếu thực sự về sau có thể khôi phục nhân thân thì tiểu muội lo lắng nhiều như vậy làm gì! Sư tỷ cũng biết rõ hai người chúng ta từ khi tu luyện Âm Dương Luân Hồi Quyết thì thể chất đã có xu hướng biến thành quỷ vật. Tuy hai người chúng ta đã cật lực áp chế điều này nhưng chỉ sợ không bao lâu nữa sẽ chân chính biến thành quỷ vật. Tiểu muội làm sao có thể tiếp tục trì hoãn mà tu luyện thần thông khác.” Nguyên Dao thở dài đầy buồn bã.

“Việc này tất nhiên ta biết, cho nên mới nói sư muội lưu lại nơi đây bái sư học nghệ, ta trở về Nhân tộc tìm công pháp bí thuật khôi phục nhân thân. Tuyệt không làm chậm trễ việc của sư muội.” Nghiên Lệ cũng thở dài một hơi, trả lời.

“Sư tỷ biết rõ việc này rất khó! Ý tứ trong lời của Khương tiên bối rất rõ, hần sư tỷ cũng biết. Thiên kiếp của tiên bối không lâu nữa sẽ tới, cho dù tiểu muội hết lòng tu luyện thần thông của Trường Nguyên Tộc kia thì cũng chỉ miễn cưỡng đủ dùng mà thôi, một khi trở thành môn hạ sao có thể phân tâm tu luyện thứ khác.” Nguyên Dao lắc đầu.

“Chỉ cần tỷ muội chúng ta cùng ở bên nhau thì cho dù biến thành quỷ vật cũng có sao? Linh giới hung hiểm sư muội không phải không biết. Cho dù hai người chúng ta khôi phục nhân thân nhưng nói không chừng một ngày nào đó sẽ bỏ mạng. Nếu như vậy, không bằng sư muội trở thành môn hạ Khương tiên bối tiếp nhận che chở, sau khi thần thông đại thành thì quay lại tu luyện bí pháp khôi phục nhân thân cũng không muộn. Hơn nữa, cho dù hai ta có trở thành quỷ vật chi thân thì khẳng định sẽ có khác biệt so với quỷ

vật chân chính, hẳn là còn phương pháp nghịch chuyển cần khôn. Hơn nữa thấy Khương tiên bối coi trọng người như vậy nếu người không đáp ứng chỉ sợ cũng khó có thể đi khỏi nơi này.” Nghiên Lệ tiếp tục khuyên.

“Nếu thực sự không có phương pháp nghịch chuyển thì sao?” Ánh mắt Nguyên Dao liếc nhìn Hàn Lập có chút khác thường, tiếp tục lắc đầu không đồng ý.

“Hàn huynh, huynh thấy việc này thế nào!” Nghiên Lệ bất đắc dĩ chỉ có thể chuyển hướng quay sang cầu cứu Hàn Lập.

“Ý của hai vị đạo hữu ta đã nghe rõ. Chủ yếu là do Nguyên cô nương lo lắng sau này không thể khôi phục nhân thân cho nên lúc này không muốn bán làm môn hạ Khương tiên bối, còn Nghiên đạo hữu lại cảm thấy đây là cơ duyên khó có được nên không muốn Nguyên cô nương bỏ qua. Ta nói vậy đúng chứ?” Hàn Lâm trầm ngâm một chút rồi bình tĩnh phân tích.

“Đúng vậy, kỳ thực hai người chúng ta đã nói từ tối hôm qua, nhưng không ai thuyết phục được ai!” Nghiên Lệ cười khổ một tiếng.

“Tâm tình không muốn trở thành quỷ vật của Nguyên cô nương, Hàn mỗ tất nhiên hiểu được. Việc Nghiên đạo hữu không muốn Nguyên cô nương bỏ qua cơ hội khó có này tại hạ cũng hiểu. Kỳ thực hai vị đạo hữu đều không hề sai.” Hàn Lập mỉm cười trả lời.

“Hàn huynh, ta cùng sư muội tìm người để thương lượng việc này chứ không phải để người trâu lừa.” Hai hàng lông mày Nghiên Lệ nhíu chặt lại, lời nói có chút bất mãn.

“Ha ha, đạo hữu hiểu nhầm rồi. Kỳ thực Hàn mỗ muốn nói là, hai việc mà Nguyên cô nương cùng người vừa nêu không phải không thể đồng thời giải quyết.” Hàn Lập cười dài, nói.

“Cái gì, lời của Hàn huynh là thật sao?” Nghiên Lệ ngẩn ra, nửa tin nửa ngờ.

Nguyên Dao cũng có chút kinh ngạc!".

Chương 1515: Tân Thanh Nguyên Kiểm Quyết

“Việc này trọng đại, Hàn mỗ nào dám nói giỡn cùng hai vị.” Hàn Lập nghiêm sắc mặt.

“Nếu quả thật có biện pháp trọn cả đôi đường thì là tốt nhất. Hàn huynh xin nói ra cao kiến.” Nghiên Lệ mừng rỡ nói.

“Kỳ thật việc này hai vị đạo hữu chỉ cần đem lỗi khó xử của mình trực tiếp nói với Khương tiên bối là được. Hai vị chẳng lẽ đã quên tiên bối là tu sĩ Đại Thừa kỳ thâm khả bất trắc. Có một số việc đối với chúng ta là rất khó phải mất vô số năm tháng mới có thể hoàn thành, nhưng đối với một tu sĩ Đại Thừa mà nói thì chỉ là một thoáng nhấc tay mà thôi. Cho dù không thể lập tức nghịch chuyển hai vị từ bán quỷ chi thân về nhân thân nhưng bảo trì khiến quá trình chuyển hóa ngưng lại là khẳng định có thể. Hai vị đạo hữu sao không đi hỏi trước rồi quyết định cũng không muộn.” Hàn Lập mỉm cười.

Nghe Hàn Lập nói vậy, Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ đều rung động.

“Đa tạ Hàn huynh đề tỉnh! Hai người chúng ta như ở trong mê cục không suy nghĩ thấu đáo, không ngờ sợ tình lại đơn giản như vậy.” Về mặt Nghiên Lệ vô cùng hưng phấn nói.

Nguyên Dao suy nghĩ một hồi cũng gật đầu.

“Nói thật, so với việc Nguyên cô nương làm môn hạ Khương tiên bối thì tại hạ còn có một chuyện khác băn khoăn.” Hàn Lập trù trừ một chút rồi bỗng nhiên nói ra.

“Ý của Hàn huynh là...” Nghiên Lệ ngần ra.

Đôi mắt đẹp của Nguyên Dao cũng ngóatic nhìn Hàn Lập, không chớp lấy một cái.

Hàn Lập cười hắc hắc cũng không lập tức nói ra mà khẽ chuyển tay lấy ra một đồ vật màu đen.

Trong nháy mắt, vật này hóa lớn đến cả trường.

Đây đúng là Nguyên Từ Thần Sơn.

Cổ tay khẽ rung lên, tiểu sơn đã hóa thành một đạo ô quang bay lên nóc nhà quay tròn trên đỉnh đầu ba người rồi phóng ra từng mảnh hôi sắc hà quang bao phủ ba người vào bên trong.

Nhìn quang tráo màu xám này, nhị nữ không khỏi bất ngờ nhưng cũng không lập tức lên tiếng truy hỏi.

Lúc này Hàn Lập mới bình tĩnh nói:

“Đây là Nguyên Từ Thần Quang mà ta tu luyện, cho dù không đáng nhắc tới trước mặt tu sĩ Đại Thừa nhưng để phát hiện có thần niệm theo dõi hay không thì vẫn có khả năng. Mấy lời kể tiếp muốn nói với hai vị đạo hữu có chút bất kính với Khương tiên bối. Hàn mỗ muốn làm tiểu nhân trước quân tử sau, nhắc nhở hai vị một chút. Nghiên đạo hữu một lòng muốn Nguyên cô nương bá nhập làm môn hạ Khương tiên bối nhưng đã từng nghĩ tới vạn nhất nếu không phải tiên bối muốn nhờ Nguyên cô nương trợ lực độ kiếp mà là có mục đích khác, hoặc là phương pháp độ lô kiếp chính là Nguyên cô nương. Như vậy thì việc Nguyên cô nương bị tổn hại, hoặc nguy hiểm về tính mạng rất dễ xảy ra. Các người đã nghĩ tới chưa?”

Nhị nữ liếc mắt nhìn nhau, cũng không lộ vẻ giật mình. Ngược lại, Nghiên Lệ gượng cười nói:

“Lời này của Hàn huynh có chút quá rồi, lấy thân phận tu sĩ Đại Thừa của Khương tiên bối thì sao có thể lừa gạt chúng ta.”

Hàn Lập nghe vậy thì đuôi lông mày khẽ động, nhìn hai người một lát mới khẽ gật đầu cười:

“Xem ra là tại Hàn mỗ đã quá lo lắng. Hai vị đạo hữu nếu không lo lắng đến vấn đề này thì tại hạ cũng không muốn nói nhiều. Chỉ là cuối cùng xin nhắc Nguyên cô nương một câu: Khương tiên bối đã dùng ngữ khí thương lượng để mong nhận người làm môn hạ thì khẳng định cũng có bản khoản riêng của mình. Chỉ sợ do không tiện vận dụng thủ đoạn cứng rắn. Nguyên đạo hữu chỉ cần giữ chừng mực thì cho dù gặp phải phiền toái

cũng sẽ từ từ hóa lành.”

“Đa tạ cát ngôn của Hàn huynh!” Nguyên Dao cười khố, lên tiếng cảm ơn.

Khóe miệng Hàn Lập khẽ nhếch, đoạn vung tay lên không trung.

Nguyên Từ Thần Sơn vốn quay tròn phía trên bỗng biến mất, hơi sắc quang tráo bao phủ bốn phía cũng lập tức tan rã.

Tiếp theo, Hàn Lập cùng nhị nữ lại trao đổi qua một số sự tình khác. Cũng có một số suy đoán, phân tích vì sao Khương lão giả lại ở nơi đây.

Tiếp đó, Nguyên Dao cũng không kiềm chế được mà muốn lập tức đi gặp lão giả hỏi xem có phương pháp xử lý chuyện bán quý chi thân của nàng không.

Hàn Lập cùng Nghiên Lệ tất nhiên sẽ không ngăn cản. Cả ba cùng đi ra khỏi nhà đá.

Nguyên Dao hô to ba tiếng, Bạch Ảnh lập tức xuất hiện, sự xuất hiện của hắc nhanh đến nỗi có cảm tưởng như hắc chưa từng rời đi khỏi nơi đây.

Nghe ba người nói muốn đi gặp lão giả họ Khương thì quý vật gật đầu, xoay người dẫn ba người rời đi.

Một lát sau, ba người đã trở lại đại sảnh hôm trước gặp gỡ lão giả.

Lão giả họ Khương vẫn ngồi trên ghế, vừa thấy ba người bước vào thì không hề tỏ ra kỳ quái, hỏi:

“Thế nào, Nguyên cô nương đã nghĩ thông, nguyện ý bán nhập làm môn hạ Khương mỗ chứ?”

“Được lọt vào mắt xanh của tiền bối, văn bối cảm kích vô cùng tất nhiên là nguyện ý ở lại tu luyện bên cạnh tiền bối. Nhưng văn bối có một việc khó xử chỉ sợ khó có thể lập tức bán nhập làm môn hạ tiền bối.” Nguyên Dao trước hết vén áo thi lễ, rồi lại đưa ra lý do thoái thác khi trước của mình, cẩn thận nói ra.

“Việc khó xử! Ha ha, có sự tình gì không ngại nói thử với lão phu xem.” Lão giả họ Khương thấy Nguyên Dao nguyện ý bán sư thì hai mắt sáng lên, rất tự tin bảo nàng cứ nói

chuyện của mình.

Nguyên Dao cũng không dám chần chừ, chầm chậm nói hết ước nguyện muốn khôi phục nhân thân của mình ra.

“Ha ha, ta tưởng sự tình gì, hóa ra là việc một lần nữa trở về thân thể con người. Việc nhỏ! Chỉ cần ta khai lộ luyện chế vài loại đan dược, lại tiêu phí một chút pháp lực giúp người khu trừ âm lực trong cơ thể là có thể khôi phục nhân thân. Tất cả chỉ mất mấy năm mà thôi, căn bản sẽ không ảnh hưởng đến việc người tu luyện thần thông Trường Nguyên Tộc!” Lão giả họ Khương nghe vậy thì cười ha hả.

Theo lời ông ta thì việc này chỉ là một việc nhỏ không đáng kể.

“Nếu được như vậy thì vẫn bồi xin nguyện ý bái tiền bối làm thầy! Dao nhi bái kiến sư phụ!” Nguyên Dao quá đổi vui mừng, lập tức quyết đoán hành đại lễ với lão giả.

“Tốt, tốt! Đồ nhi an tâm, mấy năm tới lão phu sẽ giúp người khôi phục nhân thân, lúc đó mới để người tu luyện thần thông của Trường Nguyên Tộc.” Lão giả cũng cao hứng, lập tức phát tay áo. Một cỗ lực lượng vô hình cuốn quanh thân thể Nguyên Dao đỡ nâng đứng lên.

“Sư phụ đã đồng ý giúp khôi phục nhân thân, đồ nhi vốn không nên quá phận, nhưng Nghiên Lệ sư tỷ là tỷ muội từ thuở nhỏ với Dao nhi, cả hai nương tựa vào nhau mà sống. Tiền bối nếu không ngại xin thu nhận thêm Nghiên tỷ tỷ làm môn hạ, giúp tỷ tỷ chuyển từ bán quý chi thể về nhân thân!” Nguyên Dao vừa đứng dậy, bỗng hai mắt đỏ lên hướng về phía lão giả cầu xin.

“Ta thu người làm môn hạ đã là phá lệ rồi. Lão phu không thể tiếp tục thu Nghiên đạo hữu làm đệ tử, nhưng nể mặt người ta có thể đáp ứng chuyện giúp khôi phục nhân thân.” Khương lão giả khó xử, lúc lâu sau mới thở dài một hơi, nói.

Nguyên Dao vốn định tiếp tục cầu xin nhưng Nghiên Lệ bên cạnh đã cướp lời tiến tới bái lão giả một cái, nàng nhìn Nguyên Dao lắc đầu nói:

“Tiền bối hao phí đan dược cùng pháp lực giúp ta khôi phục nhân thân, Nghiên Lệ đã vô cùng cảm kích, sao có thể hy vọng xa vời được bái nhập làm môn hạ Khương tiền bối! Sư muội đừng làm tiền bối khó xử!”

Lời này của Nghiên Lệ là thật tình. Thần sắc Nguyên Dao tuy buồn bã nhưng cũng không tiếp tục lên tiếng.

Nàng biết rõ, với thân phận của Khương lão giả một khi đưa ra quyết định khê không dễ dàng thay đổi. Có thể đáp ứng khôi phục nhân thân đã là quá chiều cố rồi, muốn tiếp tục cầu xin thêm nữa quả thực không thể được.

Hàn Lập từ lúc cùng nhị nữ tiến vào đại sảnh vẫn yên lặng đứng một bên không nói lời nào, nhưng vẫn thủy chung chăm chú quan sát nét mặt lão giả muốn từ đó mà nhìn ra một chút gì.

Nhưng vẫn chưa phát hiện ra điều gì khác thường, điều này khiến lòng cảnh giác của hắn cũng thả lỏng xuống.

Xem ra vị Khương lão giả này thực sự muốn thu đồ!

“Hàn đạo hữu, ta có chút chuyện muốn nói riêng với ngươi, ngươi có bằng lòng không?” Bên tai Hàn Lập bỗng vang lên truyền âm của lão giả khiến Hàn Lập giật mình.

“Tiền bối có gì sai bảo xin cứ nói, vãn bối xin lắng nghe.” Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng, đồng dạng truyền âm trả lời.

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ bên kia thấy môi lão giả cùng Hàn Lập khê động nhưng lại không phát ra âm thanh thì biết hai người đang dùng Truyền Âm Thuật nói chuyện với nhau. Hai nàng liếc mắt nhìn nhau, đương nhiên thức thời không lên tiếng chỉ đứng yên tại đó.

“Kỳ thực, nếu lão phu không phát hiện đồng bạn của ngươi là Thiên Âm Chi Thể thì vốn muốn thu ngươi làm môn hạ, cho ngươi kế thừa y bát của ta. Nhưng hiện tại một bên ta đã thu Dao nhi làm đồ đệ, một bên còn phải chuẩn bị độ Thiên kiếp nên không thể phân tâm thu thêm người! Việc này quả là tiếc nuối! Ta vốn rất hứng thú với con đường pháp thể song tu của ngươi, thực sự rất hứng thú.” Lão giả từ từ truyền âm, lời nói đầy vẻ đáng tiếc.

“Điều này chứng tỏ vãn bối không đủ phúc duyên không thể trở thành môn hạ của tiền bối.” Hàn Lập nghe được lời này thì cảm thấy ngoài ý muốn, một lúc lâu sau mới trả lời.

“Chẳng qua người cũng đã học được kiếm quyết lưu tại Nhân giới của Thanh Nguyên Tử, hơn nữa lại dùng Kim Lô Trúc luyện chế ra bảy mươi hai cây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nên cũng miễn cưỡng xem như nửa môn nhân của ta. Như vậy đi, nếu người còn hứng thú với việc tu luyện Tân Thanh Nguyên Kiếm Quyết và một lần nữa tinh luyện Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thì ta có thể đem thần thông này truyền cho người. Chẳng qua người dù sao cũng không phải đệ tử chân chính của ta nên muốn có khẩu quyết này thì cần vài thứ để trao đổi. Người cứ suy nghĩ đi.” Lão giả trầm giọng nói.

“Tân Thanh Nguyên Kiếm Quyết?” Hàn Lập nghe xong cũng thoáng rung động.

“Đúng vậy! Kỳ thực kiếm quyết Thanh Nguyên Tử lưu lại ở Nhân giới chỉ là nửa đầu mà thôi, sau khi tiến vào Linh giới mới tiếp tục sáng tạo ra nửa sau kéo dài thẳng tới cảnh giới Hợp Thể sơ kỳ. Sau đó bởi vì dung hợp tinh hồn và thân thể với Trường Nguyên Tộc ta mới chuyển tu thần thông của Trường Nguyên Tộc. Nhưng muốn tu thành kiếm quyết này thì người cần một lần nữa tinh luyện lại bài trừ tạp chất trong phi kiếm Kim Lô Trúc của người. Đến khi tu luyện đại thành có thể bày ra kiếm trận đối kháng được với tồn tại Hợp Thể hậu kỳ mà không rơi xuống hạ phong.” Lão giả khẽ mỉm cười nói.

“Vân bối chỉ là một tu sĩ Hóa Thần, đâu có đồ vật gì trên người có thể lọt vào trong mắt tiền bối?” Tuy động tâm nhưng Hàn Lập vẫn bảo trì lý trí hỏi.

“Những vật khác của người có lẽ là đúng vậy, nhưng loại tài liệu Kim Lô Trúc này người còn chứ?” Hai mắt lão giả híp lại, nói ra từng chữ.

“Kim Lô Trúc! Tiền bối muốn vật này?” Hàn Lập ngần ngừ, việc này quả nằm ngoài dự đoán của hắn.

“Đúng vậy, người nếu có thể có đủ Kim Lô Trúc luyện chế ra ba thanh phi kiếm thì ta sẽ đem tân kiếm quyết này truyền thụ cho người. Nếu nhiều hơn ba thanh thì ta còn có thể tự mình giúp người tinh luyện bảy mươi hai thanh phi kiếm.” Lão giả cười nhẹ nói.

Chương 1516: Trúc Diệp

“Tiền bối khẳng định văn bối có tài liệu Kim Lô Trúc?” Nét mặt Hàn Lập kỳ quái, chậm rãi hỏi.

“Tất nhiên lão phu không thể khẳng định, nhưng Hàn đạo hữu một lần có thể luyện chế bảy mươi hai cây phi kiếm Kim Lô Trúc, nên đoán chắc số Kim Lô Trúc còn dư trong tay đạo hữu cũng không ít. Bởi vậy ta mới nhắc tới chuyện này.” Khương lão giả thản nhiên nói.

“Chỉ sợ khiến tiền bối thất vọng rồi, trong tay văn bối quả thực không còn thừa Kim Lô Trúc. Năm đó do cơ duyên nên mới có vừa đủ số trúc để luyện chế bảy mươi hai cây phi kiếm mà thôi.” Hàn Lập thở dài một hơi, trả lời.

“Không có?” Lão giả nhíu mày, tựa hồ có chút bất ngờ.

“Đúng vậy, văn bối tuy rất muốn nhờ tiền bối tình luyện lại phi kiếm nhưng cũng đành lực bất tòng tâm.” Hàn Lập cười khổ.

Lời này của hắn cũng không phải là giả.

Tuy rằng trong tay hắn có cái bình nhỏ thần bí cùng linh căn Kim Lô Trúc.

Nhưng nhiều năm qua, Ích Tà Thần Lô ẩn chứa trong bảy mươi hai phi kiếm luôn luôn đủ để hắn sử dụng, còn bình nhỏ cũng cần để thổi thục nhiều loại khác.

Nhiều năm trôi qua, hắn không bồi dưỡng thêm Kim Lô Trúc nên hiện tại đột nhiên Khương lão giả muốn dùng Kim Lô Trúc để trao đổi, tuy hắn động tâm nhưng cũng chỉ có thể cắn răng cự tuyệt.

Lão giả ngóng nhìn Hàn Lập một hồi lâu, nét mặt vẫn không có bất cứ biểu tình gì, lúc này mới nhàn nhạt nói:

“Nếu không có Kim Lô Trúc thì lão phu cũng không thể giao kiếm quyết cho người.

Đúng rồi, năm đó người thu Kim Lôì Trúc hẳn là cũng lấy được không ít lá Kim Lôì Trúc.”

Lão giả tựa hồ nhớ tới điều gì, cuối cùng lại nhắc tới lá của Kim Lôì Trúc.

“Quả thực do văn bối thấy lá trúc này rất kỳ lạ, phi kim phi mộc. Tuy không biết sử dụng nhưng vẫn thu lại tất cả.” Hàn Lập ngơ ngác một lúc, thành thật trả lời.

“Thu lại tất cả! Tốt lắm! Tuy người không có Kim Lôì Trúc nhưng giao lại cho ta lá trúc này ta cũng có thể đem kiểm quyết cùng phương pháp tinh luyện truyền thụ cho người. Nhưng ta cũng sẽ không thể giúp người tinh luyện phi kiếm. Người nguyện ý chứ?” Trong ánh mắt lão giả thoáng hiện nét vui mừng.

“Đương nhiên là nguyện ý!” Hàn Lập không chút do dự nói.

Cho dù biết lá Kim Lôì Trúc có chỗ thần diệu, nếu không thì đối phương cũng đã không yêu cầu thứ này. Nhưng đối với hắn mà nói thì dùng một đồ vật không thể sử dụng để lấy một thứ có thể dùng đương nhiên là một việc nên làm.

Trừ vật thủ trục của Hàn Lập sáng lên, thanh mang chớp động, thoáng chốc hai chiếc hộp gỗ đã xuất hiện trên tay.

Tiếp đó cổ tay khẽ rung lên đưa hộp gỗ đến phía đối diện.

Lão giả tuy không cử động chỉ có ánh mắt lóe lên kỳ quang, hai chiếc hộp gỗ vừa bay đến trước người đã lập tức dừng lại giữa không trung.

Tiếp đó, ‘phốc – phốc’ hai tiếng, nắp hộp tự động mở ra để lộ từng chồng lá trúc kim quang rực rỡ như được đúc ra từ vàng ròng!

“Không sai, đây chính là lá Kim Lôì Trúc!” Ánh mắt lão giả thoáng quét qua hai chiếc hộp, trong nháy mắt đã phân biệt thật giả, nét mặt lộ rõ vẻ hài lòng.

Tay áo ông ta rung lên, hai hộp gỗ một lần nữa tự động đập lại sau đó biến mất vô tung vô ảnh.

Tiếp đó, ngón tay ông ta lại bắn ra một đạo bạch quang đến thẳng chỗ Hàn Lập.

Hàn Lập vùng tay bắt lấy đạo bạch quang này, đây rõ ràng là một khối ngọc giản.

“Tân kiếm quyết cùng phương pháp tinh luyện đều đã được ta ghi lại trong đó, người trước tiên có thể kiểm tra một chút để tránh việc lão phu lừa gạt người.” Lão giả mỉm cười nói.

“Ván bối không dám!” Hàn Lập cũng không hề quan sát ngọc giản mà lập tức thu nó vào trong áo.

Lão giả thấy vậy khẽ gật đầu.

“Lá trúc cũng đã giao cho tiền bối, tiền bối có thể cho văn bối biết một chút lá trúc này dùng để làm gì được không, cũng là để văn bối tăng thêm kiến thức!” Hàn Lập không nhịn được liền hỏi.

“Ha ha, trong tay Hàn đạo hữu có phải còn lưu lại một ít lá trúc đúng không? Yên tâm, chừng này cũng đủ để ta dùng nên ta sẽ không chú ý đến phần người lưu lại. Trong Nhân tộc rất ít người biết, nhưng ở Trường Nguyên Tộc thì ai cũng biết đến việc này, nói cho người cũng không sao cả. Lá Kim Lô Trúc có hai công năng sử dụng, một là có thể dùng để luyện chế Kim Cương Diệt Ma Thần Lô, trong lúc đối phó với ma vật uy lực còn trên Ích Tà Thần Lô, là một lợi khí khi tu sĩ bước chân vào Đại Thừa kỳ để đối phó với Vực Ngoại Thiên Ma. Còn công năng nữa chính là dùng để nuôi linh trùng, nó có khả năng khiến linh trùng sinh ra biến dị rất lớn, nhưng yêu cầu là cũng cần phải ăn khá nhiều lá Kim Lô Trúc mới được.” Lão giả không hề để ý, đem tất cả công dụng nói cho Hàn Lập.

“Vực Ngoại Thiên Ma là gì?” Hàn Lập cảm thấy khó hiểu.

“Vực Ngoại Thiên Ma cũng giống tư lô kiếp của tu sĩ chúng ta. Lô kiếp của tu sĩ trên Linh giới trên cơ bản thường cách một đoàn thời gian sẽ diễn ra không thay đổi, hơn nữa vực Ngoại Thiên Ma là một loại ma đầu công kích sau khi tu sĩ tiến vào Đại Thừa kỳ. Chúng nó vô hình vô sắc, giống như tâm ma nhưng so với tâm ma lợi hại gấp trăm lần. Nói như vậy, khi pháp lực của tu sĩ Đại Thừa chúng ta suy nhược hoặc tâm tình không ổn định thì Vực Ngoại Thiên Ma này sẽ xuất hiện. Một khi không thể ngăn cản được thì thân thể sẽ bị hỏng, nguyên thần tinh hồn bị ô uế cuối cùng trở thành một thành viên trong Thiên Ma. Ta muốn dùng một ít lá Kim Lô Trúc để luyện chế Kim Cương Diệt Ma Thần Lô để phòng khi độ kiếp bị Thiên Ma quấy rối.” Lão giả do hôm nay đạt

thành hai tâm nguyên tâm tình rất tốt, nên mới nói nhiều như vậy.

Trên mặt Hàn Lập dường như nghĩ tới điều gì đó, đặc biệt là lúc nghe thấy lá Kim Lôi Trúc có thể khiến linh trùng biến dị thì trong lòng thoáng động.

“Đúng rồi, Hàn đạo hữu định ở tại chỗ này bao lâu?” Lão giả bồng đình chỉ truyền âm, dùng lời bình thường hỏi.

“Nơi đây âm khí quá nặng không thích hợp để văn bối tu hành lâu dài, hơn nữa bên ngoài cũng có một số sự tình cần xử lý nên không thể ở chỗ này lâu.” Hàn Lập chần chờ một chút rồi trả lời.

Vừa nghe Hàn Lập nói vậy, sắc mặt Nguyên Dao trắng nhợt nhưng nháy mắt liền khôi phục lại như thường.

Ngoại trừ Nghiên Lệ đứng ngay bên cạnh thì những người khác đều không chú ý đến biến hóa nhỏ trên mặt nàng.

Ánh mắt Nghiên Lệ khê động, khóe miệng hơi nhếch thoáng để lộ nét mặt kỳ quái nhưng cũng lập tức che dấu đi.

“Ồ, nói như vậy thì người đã tìm được phương pháp rời khỏi không gian này?” Khương lão giả nhìn Hàn Lập, nét mặt đầy thường thức.

“Văn bối còn chưa tìm được!” Hàn Lập sờ mũi, xấu hổ nói.

“Ha ha, vậy người cũng không cần tìm. Để đưa người tiến vào không gian này có lẽ lão phu không làm được nhưng để đưa người rời đi thì lại có biện pháp, nếu không lão phu sao có thể yên tâm sống trong thánh địa Phù Du Tộc này được! Mấy ngày nữa lão phu sẽ tự mình thi pháp đưa người rời đi.” Lão giả hắc hắc cười nói.

“Đa tạ tiên bối!” Hàn Lập không khỏi vui mừng, lập tức mở lời cảm ơn.

“Nhưng người nên nhớ kỹ, lão phu không hề làm chuyện không công mà do còn muốn cùng người làm tiếp một số giao dịch khác.” Nét mặt vui mừng của Hàn Lập chưa hết thì lão giả đã tiếp tục truyền âm tới.

“Tiếp tục giao dịch!” Hàn Lập ngẩn ngơ.

“Đạo hữu có hứng thú với Minh Hà thần nữ không?” Thanh âm của lão giả trở nên ngưng trọng.

“Tiền bối định lấy thần nữ ra để giao dịch?” Hàn Lập giật mình kinh hãi.

“Lão phu ở Minh Hà chỉ địa thời gian dài như vậy, nếu ngay cả một chút thần nữ cũng không lấy được thì chẳng phải là một việc đáng chê cười sao?” Lão giả cười nhạt một tiếng, bộ dạng tỏ ra đây là một việc đương nhiên.

“Chẳng lẽ người Phù Du Tộc không biết việc này? Thần nữ không phải là có hai Minh Lôi Thú canh giữ sao?” Hàn Lập nghi hoặc hỏi.

“Hai con Minh Lôi Thú đó có thể ngăn cản lão phu sao? Ta tất nhiên là có thủ đoạn tránh khỏi tai mắt chúng mà lấy đi thần nữ. Hơn nữa mỗi một lần lão phu lấy đi cũng không nhiều nên ngay cả bọn họ có biết cũng không dám tìm lão phu lý luận.” Khương lão giả ngạo nghễ nói.

“Thần nữ đương nhiên là vẫn bối muốn! Nhưng quả thực trên người không còn thứ gì đáng giá trong mắt tiền bối!” Hàn Lập kinh hãi một hồi, khó xử nói.

“Lão phu đâu có nói muốn thứ gì trên người người.” Lời của lão giả có chút quỷ dị.

“Ý của tiền bối là...” Thần sắc Hàn Lập thoáng động.

“Rất đơn giản, vì ta còn phải ngênh đón đợt thiên kiếp tiếp theo nên không thể rời khỏi không gian này nhưng có một yêu cầu trọng yếu, chỉ cần người ở bên ngoài giúp ta thu thập đủ số lượng tài liệu, trong vòng ngàn năm sau đó đưa đến đây thì ta sẽ dùng một chút Minh Hà thần nữ để trao đổi. Hàn đạo hữu cảm thấy giao dịch này thế nào?” Lão giả hỏi.

“Tiền bối vẫn chưa nói cho vẫn bối biết cần thu thập những thứ gì.” Hàn Lập không lập tức đáp ứng mà cẩn thận hỏi lại.

Thấy thái độ Hàn Lập cẩn thận như vậy, ngược lại Khương lão giả tỏ ra rất hài lòng.

Không nói một lời ông ta phất tay áo lại phóng ra một khối ngọc giản nữa.

Hàn Lập cầm lấy khối ngọc giản này, đem thần thức tiến nhập vào trong đó.

Chỉ một lát sau, sắc mặt của hắn tỏ ra chù chù không quyết.

Qua một lúc nữa, Hàn Lập mới rút thần niệm khỏi ngọc giản, cúi đầu trầm ngâm một lúc rồi ngẩng đầu nhìn lão giả gượng cười:

“Tiền bối, tuy rằng những thứ người nêu trong ngọc giản không nhiều nhưng văn bối cũng mới nghe qua một phần mười trong số đó mà thôi. Những thứ này chắc chắn là vô cùng quý hiếm, nếu không có cơ duyên thì ngay cả nhìn thấy cũng khó. Tiền bối cũng quá đề cao văn bối rồi.”

“Hàn đạo hữu thấy Minh Hà thần nhũ là thứ phổ thông sao? Đây là thứ mà ngay cả tu sĩ Hợp Thể cũng mong muốn, không tiếc mạo hiểm tính mạng để lấy được. Huống hồ ta cũng không bảo người cần nhất định thu đủ số lượng trong danh sách. Chỉ cần người tìm cho ta hai phần ba rồi trở về đây thì ta cũng sẽ dùng thần nhũ trao đổi.” Lão giả thông dong nói.

“Hai phần ba? Nếu như vậy thì cũng không phải không có hy vọng làm được!” Hàn Lập cân nhắc thêm một lát rồi nói.

“Nói như vậy, Hàn đạo hữu đã đáp ứng giao dịch này phải không? Nếu vậy thì việc ta đưa người rời khỏi Minh Hà chi địa coi như là đặt cọc trước.”

“Văn bối có thể không đáp ứng sao?” Hàn Lập vuốt mũi, cười khổ nói.

“Hai ngày sau, ta sẽ đưa đạo hữu rời khỏi Minh Hà chi địa!” Hai mắt lão giả híp lại, cười lớn.

Chương 1517: Ly Khai

Hai ngày nhanh chóng trôi qua, tại trên một đỉnh núi vô danh của bạch sắc sơn mạch có bố trí một pháp trận cực lớn to hơn trăm trượng.

Bên cạnh pháp trận này do tám tòa cao thai tổ thành, mỗi một tòa đều cắm một cây phiến kỳ cực lớn, phù văn kim ngân sắc không ngừng chớp động.

Ở phía trung tâm pháp trận, Hàn Lập đang đứng yên trong đó.

Bên ngoài có vài người đang đứng, đúng là Khương lão giả và hai người Nguyên Dao Nghiên Lệ.

Trên không trung vụ khí mênh mông.

Giữa không trung, một đạo bạch ngân thật lớn hơn trăm trượng di động như ẩn như hiện.

“Hàn đạo hữu, ta tuy rằng mượn khe hở không gian ở Minh Hà chi địa dùng truyền tống trận đem người ra ngoài nhưng người truyền tống tới nơi nào ở ngoại giới thì ta không cách nào cam đoan. Chỉ là người yên tâm, tuyệt đối sẽ không đem người truyền tống tới đại lục khác, hơn phân nửa sẽ ở phụ cận khu vực Phi Linh Tộc.” Một lúc sau, lão giả cúi đầu nói với Hàn Lập.

“Đa tạ tiền bối nhắc nhở, văn bối đã biết.” Trong lòng Hàn Lập rung mình, cung kính trả lời.

“Khá lắm, thời gian cũng không sai biệt, bây giờ ta sẽ thi pháp đưa người rời khỏi Minh Hà chi địa. Đúng rồi, vật này cất kỹ. Đến khi người thu thập đủ muốn tiến vào nơi đây thì cứ theo phương pháp ở đó tiến nhập Minh Hà chi địa. Thứ này ta chỉ có một khối thôi, hơn nữa lại là tiêu hao phẩm.” Lão giả vung tay lấy ra hai đồ vật.

Hàn Lập vội đưa tay nhận lấy, ngưng thần nhìn lại rồi lên tiếng:

“Nghịch Tinh Bàn! Tiền bối lại có vật này?”

Trong tay hắn là một viên cầu tỏa ra bạch quang cùng một khối lam sắc ngọc giản.

“Ồ, người cũng biết đến vật này, quả là bất ngờ. Chẳng qua đây cũng không phải Nghịch Tinh Bàn chân chính mà chỉ là một kiện phỏng chế phẩm mà thôi. Nhưng tài liệu luyện chế cực kỳ khó tìm, ta ban đầu chế được mấy khối nhưng hơn phân nửa đã dùng hết. Hiện tại chỉ còn một kiện này. Trong ngọc giản có ghi lại phương pháp để người tiến vào Minh Hà chi địa, về sau người xem kỹ là được. Ngoài ra, hai con Phệ Kim Trùng ngày đó người đem dò đường cũng thu lại đi.” Trên mặt lão giả thoáng lộ vẻ ngạc nhiên nhưng chỉ nhàn nhạt nói vài câu rồi khẽ vung tay áo.

Nhất thời một bảo vật thanh sắc từ trong tay áo bay ra, đây là một bảo tháp bằng gỗ toàn thân phủ một màu thúy lục.

Bảo vật này quay tròn một vòng, nhất thời hai đóa kim hoa từ trong đáy tháp phóng ra.

Đây đúng là hai con Phệ Kim Trùng bị lão giả thu lấy lúc trước.

Hàn Lập thấy vậy thì cũng vui vẻ vỗ tay, tức thì hai con Phệ Kim Trùng giương cánh bay trở về.

“Hàn đạo hữu, không ngờ người lại có thể đào tạo ra Phệ Kim Trùng thành thực thể, quả là thiên đại cơ duyên. Chẳng qua ta cũng cho đạo hữu một lời khuyên, Phệ Kim Trùng thành thực thể tuy vô cùng đáng sợ nhưng dù sao cũng là loại linh trùng quần cư, chỉ khi đạt tới một số lượng nhất định mới có thể chân chính phát huy uy lực. Còn nếu ít ỏi quá sẽ bị tu sĩ cấp cao dùng bảo vật mộc – thạch thuộc tính khắc chế; hơn nữa chỉ có dùng làm đòn bất ngờ chế thắng mà thôi. Đạo hữu tiêu phí tâm tư trên đám kim trùng này không bằng đặt tâm tư trên việc tu luyện của bản thân. Đương nhiên nếu có thể đào tạo ra cả ngàn đầu Phệ Kim Trùng thành thực thể hơn nữa sử dụng như tay chân thì có thể tung hoành khắp nửa Linh giới. Bảo vật mộc – thạch thuộc tính cũng không thể vây khốn nhiều Phệ Kim Trùng thành thực thể như vậy. Chỉ là sử dụng chúng với số lượng lớn như vậy khiến cường độ thần niệm tiêu hao quá nhiều, ngay cả tu sĩ Đại Thừa như ta cũng không thể chịu được. Nếu người có thể đào tạo ra Phệ Kim Trùng Vương trong truyền thuyết thì không chỉ tu sĩ Đại Thừa như ta mà chỉ sợ ngay cả chân tiên trên Tiên giới cũng phải thối lui ba thước.” Lão giả cười khẽ vài tiếng, nhắc nhở.

“Phệ Kim Trùng Vương!” Hàn Lập nghe xong thì ngẩn ra, hẩn quả thực lần đầu tiên nghe nói đến tên này.

“Thế nào, người không biết? À mà cũng phải, biết về Phệ Kim Trùng Vương cũng chỉ có Phù Du Tộc cùng vài dị tộc có liên quan đến trùng loại mà thôi, nên không biết cũng không có gì ngạc nhiên. Những việc có liên quan ta cũng không nói nhiều, có cơ hội thì người tự mình tìm tư liệu liên quan. Phệ Kim Trùng Vương chỉ là một truyền lưu lâu đời mà thôi, chưa từng nghe nói có ai thực sự bồi dưỡng ra được. Người cũng không nên suy nghĩ quá nhiều.” Lão giả cười nói. Tiếp đó không hề nói thêm điều gì, một tay bắt đầu huy động pháp quyết. “Ầm ầm...!” bầu trời quang đặng bỗng rền vang tiếng sấm, khoảng không phụ cận chợt trở lên u ám, cuồng phong gào thét.

Ở trong gió, tiếng chú ngữ mơ hồ từ trong miệng lão giả từ từ vang lên, tuy rằng thanh âm không lớn nhưng vô cùng rõ ràng.

Một màn kinh người xuất hiện.

Tuy không thấy lão giả có bất cứ hành động gì nhưng tám cao thai đồng thời rung lên, trên pháp trận nổi lên từng trận ông minh.

Linh ti đủ mọi màu sắc ở phụ cận pháp trận hiện lên, hóa thành vô số quang hà cuốn đến tám cây cự phiên.

Linh quang trên tám cây cự phiên chớp động, dần dần tỏa ra vạn đạo quang hà, từng đợt linh áp kinh người truyền đi khắp pháp trận, vô số phù văn xuất hiện trong pháp trận dần dần sáng lên.

Thân ở trung tâm pháp trận, Hàn Lập có thể cảm nhận được rõ ràng uy năng ẩn chứa trong đám phù văn này đáng sợ cỡ nào.

Nếu đám phù văn này đồng thời bạo liệt thì cho dù hẩn có mình đồng da sắt cũng tuyệt đối không thể ngăn cản.

Sắc mặt Hàn Lập khê biến, hít sâu một hơi.

Nguyên Dao ở bên ngoài pháp trận nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt cũng trở lên biến đổi, ánh mắt nhìn Hàn Lập không khỏi lộ ra vẻ lo lắng.

Tám cây cự phiến bắt đầy quay tròn, từ trên mặt lá cờ đồng thời bắn ra tám đạo quang trụ to bằng cái bát ăn cơm lên thẳng trên trời, thoáng chốc đã biến mất không thấy bóng dáng.

Nhất thời đạo bạch ngân trên không trung bùng lên tỏa ánh sáng rực rỡ mạnh hơn lúc trước đến mấy lần.

Lão giả thấy vậy thì phát một tay lên không trung.

Pháp trận trên không vang lên từng tràng âm thanh trầm thấp, thanh quang chói mắt. Một cây thanh sắc kiếm quang hiện ra.

“Trảm!” Về mặt lão giả không chút thay đổi, quát lên một tiếng chói tai. Hai ngón tay hướng về phía kiếm quang khẽ điểm.

Thanh sắc kiếm quang thoáng chốc nhắm thẳng đạo bạch ngân trên bầu trời chém lên.

Không trung gần đó bỗng nhiên nổ vang, ông ông không dứt. Dường như thiên địa nguyên khí gần đó đều bị một kiếm này hút sạch.

Thanh sắc cự kiếm trong lúc chém tới đã không ngừng lớn lên như một thanh kình thiên thần binh che kín hơn nửa thiên không.

“Xoạt!” một tiếng, giây phút này dường như vang vọng trong khắp thiên không.

Thanh sắc cự kiếm chém mở đạo bạch ngân.

Ở trong bạch ngân hiện ra một khe nhỏ màu đen.

Một tay lão giả vung lên, cự kiếm lập tức tiêu thất.

Cùng lúc đó, tại phụ cận khe nứt màu đen đó hiện ra tám đạo phù văn thật lớn, mỗi đạo đều to bằng cả một gian nhà, kim quang chói mắt không ngừng chuyển động.

Hàn Lập chỉ cảm thấy không khí bốn phía căng lên, phù văn dưới chân cũng đồng thời bay lên trên người hắn.

Trong lòng đang kinh hãi, phù văn lại lập tức biến thành hà quang đủ mọi màu sắc

vây kín Hàn Lập rồi bắt đầu xoay chuyển.

Hàn Lập cảm thấy trời đất bốn phía như đang xoay chuyển.

Sau một tiếng rít quái dị, một đạo ngũ sắc quang trụ từ trung tâm pháp trận phóng lên lao thẳng vào vết nứt màu đen biến mất không thấy bóng dáng.

Cùng thời gian đó, quang mang trên pháp trận cũng chợt tắt, đình chỉ vận hành.

Trong pháp trận trống rỗng, không hề thấy bóng dáng Hàn Lập.

“Sư phụ, Hàn huynh đã ra ngoài rồi sao?” Nguyên Dao tuy quan sát hết thấy nhưng lúc này cũng không tiếp tục che dấu sự quan tâm của mình, trực tiếp hỏi lão giả.

“Dao nhi không cần lo lắng, thi pháp đã thành công. Hiện tại hắc là hắc đã về tới Linh giới. Nếu như có duyên thì ngắn thì mấy trăm năm lâu là hơn ngàn năm hắc tất nhiên sẽ trở lại Minh Hà chi địa. Bản thân con sẽ còn cơ hội gặp lại.” Lão giả họ Khương ha ha cười nói.

Xem ra ông ta cũng đã nhìn thấu một số điều nên trong lời nói có vài phần trêu chọc! Về mặt Nguyên Dao hồng lên, không khỏi đưa mắt nhìn về không trung.

Chỉ thấy vết nứt màu đen kia đã gần khép lại như cũ, một lần nữa hóa thành một đạo bạch ngân, sau đó dần dần trở nên mờ hồ.

“Sư muội, chúng ta trở về thôi. Khương tiên bối nói không sai, có duyên tất gặp lại. Đừng nhìn tu vị thần thông của sư muội hiện tại không bằng Hàn đạo hữu, có Khương tiên bối chỉ dẫn, tin tưởng sau trăm năm tu vị cảnh giới của sư muội nhất định không dưới hắc.” Nghiên Lệ bước tới khẽ đặt tay lên vai Nguyên Dao, mỉm cười nói.

“Hắc hắc, nha đầu kia nói không sai, cho dù Hàn tiểu tử không đơn giản chút nào nhưng lão phu tự mình ra tay trợ giúp Dao nhi thì việc tiến vào Luyện Hư kỳ là nắm chắc. Ngay cả việc giúp người tiến vào cảnh giới Hợp Thể lão phu cũng có bốn thành nắm chắc.” Khương lão giả tỏ ra vô cùng tự tin nói.

“Để đền đáp đại ân của sư phụ, Dao nhi sẽ tận tâm tu luyện!” Nguyên Dao dù sao cũng không phải nữ tử yếu mềm, nghe vậy liền điều chỉnh tâm tình, quay về phía lão giả thi lễ.

Ngay tại lúc Hàn Lập được lão giả họ Khương phá toái hư không đưa ra khỏi Minh Hà chi địa thì cách hô bạch sắc sơn mạch không biết bao nhiêu ngàn dặm, tại một phiến hoang nguyên mệnh mông, Lục Túc, mỹ phụ đầu bạc, huyết bào nhân cùng với tử huyết khô lồi đang khổ sở chống đỡ một phiến trùng hải.

Vô luận là trên không hay dưới đất đều có một loại quái trùng giống như con rết nhưng trên lưng lại có một đôi cánh, phần đuôi có một cái móc câu – bọn chúng che kín đất trời vây công đám yêu vương này.

Quái trùng này lớn độ ba bốn thước, vô cùng dữ tợn, hung hãn không sợ chết.

Lúc này Lục Túc cũng đã hóa thân thành một hắc sắc cự trùng, trên người bắn ra vô số đạo hắc sắc tiêm mang xuyên thủng thân thể đám quái trùng xông tới.

Tử huyết khô lồi dưới sự thôi động của huyết bào nhân cũng nhanh chóng biến lớn đến nghìn lần, trên người kim hồ lượn lờ, sáu mắt không ngừng phóng ra huyết sắc quang trụ.

Mỹ phụ đầu bạc cũng đã mặc vào hắc sắc chiến giáp, không ngừng thôi động quái chùy trên đỉnh đầu, hơn nữa toàn thân mỹ phụ cũng được bao phủ trong một biển lửa lục sắc ngăn cản đám quái trùng ở bên ngoài.

Đám người Lục Túc tuy đang chiếm thượng phong nhưng về mặt cả ba lại âu sầu vô cùng.

Bởi vì vô luận bọn họ tiêu diệt nhiều ít bao nhiêu thì quái trùng bốn phía vẫn không ngừng lao tới, dường như vô cùng vô tận.

Ở cách chiến đoàn hơn mười dặm, có một con quái trùng thân thể giống bộ ngựa nhưng mang một bộ mặt người đang đứng giữa hư không, hai mắt nó lạnh như băng nhìn tới chiến đoàn chỗ đám người Lục Túc, vẻ âm hàn trong mắt không ngừng chớp động.

Mà tại phía trên con quái trùng này lại là một vật thể hình quạt rộng đến trăm trượng đang lơ lửng phía trên, ngân quang chói lọi, vô số quái trùng từ đó tuôn ra liên tục lao tới đám người Lục Túc phía kia.

Chương 1518: Vụ Trung

“Không xong! Đây là Thánh Sào của Phù Du Tộc chúng ta, không thể giết hết được. Một gã Kim Phù sao có thể có vật này, cần lập tức phá vỡ!” Từ trong miệng cự trùng do Lục Túc hóa thành phát ra tiếng rống to kinh nộ.

Trong khoảnh khắc này, lại có đến hàng trăm quái trùng bị hắc mang xuyên thủng người mà chết.

“Trốn về hướng nào, đám quái trùng đó tốc độ không hề chậm hơn chúng ta bao nhiêu, nếu tiếp tục bị chúng cuốn lấy thì chẳng phải chúng ta sớm muộn sẽ hao hết pháp lực hay sao.” Huyết bào nhân đứng trên đầu vai từ huyết khô lồi ngửng trọng nói.

“Trực tiếp quay trở lại lối vào thông đạo, chúng ta chỉ cần kiên trì đến đó là có thể trở về Minh Hà chi địa, tránh khỏi trùng hải do Thánh Sào biến thành.” Lục Túc không chút do dự trả lời.

“Lục Túc đạo hữu, người điên rồi. Cho dù chúng ta toàn lực bỏ chạy theo lối đường cũ thì ước chừng tổn mất hai ba tháng thời gian, chẳng lẽ cứ như vậy tiếp tục chém giết cùng đám quái trùng này hay sao. Huống hồ, còn ma phần nữa, chúng ta vẫn chưa lấy được ma khí!” Mỹ phụ đầu bạc rít lên chói tai.

“Hừ, Lam đạo hữu! Nếu ngay cả tính mạng còn không giữ được thì ma khí có hữu dụng gì? Cùng lắm sau khi trở về ta vẫn xuất ra một ít bảo vật để bồi thường cho người và Địa Huyết đạo hữu. Hiện tại Thánh Sào chỉ hóa ra thánh trùng cấp thấp nhất mà thôi, chúng ta còn miễn cưỡng có thể thoát khỏi trùng hải. Đợi đến khi nó tiếp tục hóa ra thánh trùng cấp cao thì chúng ta muốn chạy cũng không kịp.” Lục Túc tức giận nói lớn.

Nếu không phải trong tình hình trước mắt cần ba người hợp lực mới thoát được thì chỉ sợ hẳn đã sớm mang Minh Hà thần nữ một mình bỏ chạy.

Dù sao không một ai hiểu rõ sự lợi hại của Thánh Sào – một đại sát khí có thể diệt tộc.

Chẳng qua Lục Túc không thể biết được thứ hấn gặp không phải Thánh Sào chân chính mà chỉ là một vật phỏng chế mà thôi. Chỉ là uy năng của nó cũng không phải nhóm người Lục Túc có thể ngạnh kháng, hơn nữa do tâm lý sợ hãi Thánh Sào sẵn có nên vừa tiếp xúc hấn đã muốn rời khỏi Minh Hà chi địa.

Nghe lời này của Lục Túc, mỹ phụ đầu bạc không cam lòng nhưng cũng không thể nói gì.

Về phần huyết bào nhân cũng không có bất cứ dị nghị gì, hiển nhiên cũng đồng ý với lời này của Lục Túc.

Vì thế ba người đồng thời thi triển thần thông.

Lục Túc biến hành cự trùng, thân hình vốn trơn nhẵn đột nhiên đại phóng hắc quang, vô số gai xương dài hơn một trượng mọc ra. Tất cả tối đen như mực, sắc bén dị thường.

Thân hình cự trùng bỗng co lại, nó tiếp tục há mồm phun ra một quầng hắc sắc quang hoàn mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Quang hoàn này vừa ra khỏi miệng đã lập tức hóa lớn lên vô số lần, cuồng bạo lao trực tiếp vào đàn quái trùng, lướt nhẹ trên người chúng.

Một màn kinh người xuất hiện! Tất cả những nơi quang hoàn đi qua, quái trùng ở đó nháy mắt mất đi khả năng khống chế, từ không trung rơi thẳng xuống đất.

Phía trước mặt lập tức mở ra một khu đất trống lớn.

Tử huyết khô lồ to như một tòa núi lớn há miệng phun ra một đoàn tử hồng quang trụ chói mắt về phía đàn trùng.

Nơi quang trụ đi qua, tất cả thân thể quái trùng đều lập tức tan biến thành tro bụi.

Tử huyết khô lồ quét ngang một cái, quang trụ cũng nhoáng lên, nhứt thời lại có vô số quái trùng biến mất.

Đòn tấn công trong nháy mắt nhưng phạm vi tựa hồ còn rộng hơn so với công kích của Lục Túc rất nhiều.

Cuối cùng đến lượt mỹ phụ đầu bạc ra tay.

Bà ta thấy hai người bên cạnh cũng không bảo lưu thủ đoạn nên không chút do dự ném quái chùy trong tay về phía đàn trùng, hai tay liên tục kháp quyết.

Nhất thời quái chùy trong lục điểm trùng trùng bỗng nhiên nổ tung, tám đầu bạch cốt khô lâu hiện lên quay tròn trên không hóa thành một bánh xe cực lớn, sau đó chúng lại há to miệng.

Lần này khô lâu không chỉ còn phun ra lục sắc quỷ điểm mà là một cỗ quái phong lạnh thấu xương, những nơi quái phong này đi qua thì quái trùng nơi đó đều nháy mắt hóa thành từng bông tuyết trắng lớn nhỏ không đều, tiếp theo không một tiếng động từ không trung rơi xuống như mưa.

Dưới sự liên thủ ra tay của ba tu sĩ Hợp Thể, ngay cả quái trùng bốn phía có vô cùng vô tận nhưng thế công cũng không khỏi bị chậm đi một chút. Ở phụ cận lập tức xuất hiện một khu vực trống cực lớn.

Con bọ ngựa mặt người ở hơn mười dặm bên ngoài thấy vậy thì khê hừ lạnh một tiếng, một cánh tay như liêm đao của nó khê điểm về ngân sắc vật thể trên hư không.

Vật thể hình quạt kia lập tức quay tròn, quái trùng từ bên trong chen chúc lao ra lại nhiều hơn phân nửa.

Nhưng trong lúc này, ba người Lục Túc đang vọt thẳng vào khoảng trống vừa tạo ra, pháp lực cả ba liên kết thành một thể, đột nhiên hóa thành một quang đoàn cực lớn bắn đi. Chỉ sau vài lần chớp lên đã vọt tới mép ngoài trùng hải.

Sau đó quang đoàn lại giải thể hóa thành ba đạo kinh hồng cực nhanh thoát khỏi trùng hải phóng về phía chân trời nhanh chóng đảo tấu.

Bọ ngựa mặt người không ngờ rằng đối thủ không đánh mà chạy, nét mặt lộ rõ vẻ giận dữ. Trong miệng rít lên một tiếng dài, tất cả quái cùng cũng lập tức cuộn cuộn đuổi theo.

Chỉ thấy hai cánh của thanh sắc quái trùng chớp động phá không bay đi, không ngờ đột tốc của chúng quá kinh khủng không hề kém hơn đám người Lục Túc bao nhiêu.

Thân hình bộ ngựa mặt người cũng trở lên mơ hồ rồi biến mất tại chỗ. Ngay sau đó nó lại xuất hiện trên vật thể hình quạt, chớp mắt đã chui vào trong đó.

‘Thánh Sào’ vang lên từng tiếng ông ông, đình chỉ phun ra quái trùng rồi tự hóa thành một đoàn ngân quang bay đi.

Lúc này bốn phía quanh nó có vô số quái trùng vây quanh.

Chỉ một thoáng, ba người Lục Túc cùng đám trùng hải một chạy một đuổi biến mất ở khu vực phụ cận không còn thấy bóng dáng.

Tại nơi khác, ngay lúc Hàn Lập bị cuốn vào trong khe hở không gian thì thân hình Mộc Thanh được vô số lực sắc quang điểm bao phủ đang lơ lửng ở hải vực. Nàng nhìn phiến hắc sắc vụ khí bên dưới, vẻ mặt trù trừ khó quyết.

oOo

“Nơi này hình như là...” Tại một phiến hắc sắc vụ khí khác, có một bóng người đứng trong hồi sắc quang hà đang đánh giá xung quanh, trong miệng thốt lên một tiếng.

Người này toàn thân thanh bào, độ khoảng hơn hai mươi tuổi đang nhíu mày đánh giá. Đây chính là Hàn Lập mới rời khỏi Minh Hà chi địa.

Hắn qua cơn choáng váng khi truyền tống tỉnh lại thì lập tức phát hiện thân mình đang ở trong màn hắc vụ này.

Cũng may hắn đã sớm tu luyện Nguyên Từ Thần Quang đến mức thu phát tùy tâm nên không cần thôi động cũng tự động bảo hộ hắn vào bên trong.

Hiện tại, hắn không khỏi ngẩng đầu nhìn lên trên trời.

Chỉ thấy phía trên bầu trời, khe hở không gian đã khép lại hơn một nửa, dưới sự quan sát của hắn trong chớp mắt đã biến mất không thấy bóng dáng, phẳng phất như chưa từng xuất hiện.

Tuy rằng chỉ trong nháy mắt khi khe hở không gian khép lại nhưng Hàn Lập phát hiện có vô số hắc vụ theo đó tuôn ra dung nhập vào hắc vụ nơi này, không thể phân biệt.

“Chẳng lẽ vụ khí nơi này đều tuôn ra theo khe hở không gian đó?” Trong lòng Hàn Lập tự hỏi. Tiếp đó hắn lại quan sát xung quanh để tìm hiểu nơi mình đứng là đâu.

Chỉ là thần niệm của hắn mới vượt qua được trăm trượng thì lập tức bị đẩy ngược lại, không thể tiến xa hơn.

Hàn Lập nhíu mày, khẽ sờ cằm, hắn dường như chợt nhớ ra điều gì, nét mặt hiện rõ vẻ kỳ quái.

Hai tay hắn nhanh chóng áp lại rồi tách ra, bỗng nhiên trên bàn tay hắn lóe lên thanh quang, một gốc linh thảo cao vài tấc xuất hiện trên tay.

Hắn phất tay ném gốc linh thảo này từ trong hà quang ra ngoài.

Kết quả xảy ra thật khó có thể tin! Chỉ thấy gốc linh thảo vừa mới tiếp xúc với hắc sắc vụ khí đã lập tức khô vàng héo úa, khi rơi xuống mặt đất đã hóa thành tro bụi biến mất.

“Hắc Minh Vụ!” Hàn Lập hít sâu một hơi, rốt cục cũng biết nơi mình đang đứng là đâu.

Hắn lại bị truyền tống đến nơi này - Hắc Ấn sơn mạch trên cự đạo trong khu vực của Phi Linh Tộc. Rõ ràng đây là Hắc Minh vụ hải mà ngày đó hắn không đi vào.

Ngày đó hắn cũng kiểm tra qua một chút phát hiện âm khí bên trong rất nặng, có khả năng hấp thu linh khí của cây cỏ. Hắn lúc đó do nóng lòng đột phá bình cảnh nên có chút kiêng kỵ vụ hải quý dị này, cho nên mới không mạo hiểm đi vào trong xem xét.

Hiện giờ hắn vừa rời khỏi Minh Hà chi địa thì lại bị truyền tống tới đây. Liên hệ với hắc khí tuôn ra từ khe hở không gian mà nói thì vụ hải nơi này hình thành hẳn là có liên quan đến Minh Hà chi địa.

Chẳng qua cho dù âm khí ở Minh Hà chi địa cũng không đáng sợ như hắc vụ nơi đây.

Trong hắc vụ này khẳng định còn có điều gì đó cổ quái.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, trong nháy mắt đưa ra phán đoán của mình.

Cho dù thế nào đi nữa thì đây cũng không phải nơi tốt lành, hẳn cần nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Trong lòng nghĩ vậy, thanh quang trên người Hàn Lập chợt lóe, lập tức đăng không bay lên.

Kết quả, hai chân hắn vừa mới rời mặt đất được hơn một trượng thì vụ khí xung quanh liền ập đến khiến độn quang trên người Hàn Lập tản đi, cả người hắn mất trọng tâm rơi thẳng xuống dưới.

“Cấm không cấm chế!” Trong lòng Hàn Lập rùng mình.

Hiện tại, rốt cục hắn cũng có phần hiểu được vì sao người Thiên Bằng Tộc lại kiên quyết vụ hải này như vậy, thậm chí không cử người tới ở trên đảo này.

Đối với Thiên Bằng Tộc thờ phụng Côn Bằng như thần linh mà nói thì cấm không cấm chế đương nhiên là cực kỳ nguy hiểm. Hơn phân nửa công pháp của Thiên Bằng Tộc đều nằm ở đôi cánh sau lưng, một khi không thể phi hành thì chỉ sợ cũng phế hơn một nửa công pháp thần thông.

Đây có thể là một trong những nguyên do.

Cũng có thể từ khe hở không gian tràn ra vụ khí mang theo khí tức Minh Hà chi địa khiến Thiên Bằng Tộc không cảm thấy thoải mái, dù sao Minh Hà chi địa có đến chín phần mười là do thân thể La Hầu biến thành. Bởi vậy Thiên Bằng Tộc mang huyết mạch Côn Bằng cảm thấy khó chịu là đương nhiên.

Chẳng qua hết thảy mới chỉ là suy đoán của Hàn Lập mà thôi, còn cụ thể còn có nguyên nhân cổ quái nào thì chỉ trưởng lão trong Thiên Bằng Tộc mới biết.

Hắn tuy từng làm Thánh Tử Thiên Bằng Tộc nhưng vẫn không thể tiếp xúc với việc này nên không thể biết được nguyên do bên trong.

Nhưng cho dù không thể phi độn quả thực tạo ra không ít ảnh hưởng cho Hàn Lập nhưng cũng không thể giữ chân được hắn.

Lấy thân thể mạnh mẽ của hắn, cho dù chạy dưới mặt đất cũng rất nhanh có thể đi ra khỏi vụ hải này. Điều duy nhất cần cẩn thận chính là ở hắc vụ này không biết còn có thứ

cổ quái gì hay cấm chế khó lòng phòng bị nào không.

Hàn Lập đương nhiên không đứng nguyên tại chỗ mà chờ đợi, sau khi hẳn phân tích kỹ càng thì lập thức phóng xuất toàn bộ thần niệm xác định phương hướng rồi sải chân bước đi

Chương 1519: Xuân Lê, Thanh Bàn

Hàn Lập bước từng bước, nhìn động tác không nhanh nhưng thân hình nhoáng một cái đã đi ra bảy tám trượng. Chỉ một lát, hắc đã đi được mấy chục dặm.

Đây là do hắc còn cẩn thận không dám dùng hết tốc độ, nếu toàn lực mà đi thì sớm đã được hơn trăm dặm.

Lúc trước, khi ở ngoài phiến Hắc Minh vụ hải này cho dù muốn đảo qua nửa vòng dưới tình trạng toàn lực phi độ cũng tiêu tốn đến một hai tháng mới được.

Hiện giờ, tuy rằng hắc không biết bản thân ở nơi nào của vụ hải nhưng hắc cũng không nghĩ rằng chỉ mấy ngày là đi ra khỏi khu vực vụ khí này.

Cho nên Hàn Lập cũng không quá vội vã, chỉ thông dong đi về phía trước. Vừa đi vừa tự cân nhắc lại quá trình ở Địa Uyên và Minh Hà chi địa, ở nơi này mạo hiểm thiếu chút nữa hắc đã bị mấy đại yêu vương hóa thành khô lồi nhưng cũng thu hoạch được không ít.

Đầu tiên là từ Mộc Thanh biết được phương pháp sử dụng Ích Tà Thần Lôi, ngoài ra còn có một bình Ngũ Sắc Khổng Tước chân huyết; lại từ chỗ Địa Huyết lão quái có được phương pháp luyện chế khô lồi linh thị, cũng do đó mà lĩnh ngộ ra thuật luyện chế Cửu Cung Thiên Càn Phù cùng Giáp Nguyên Phù. Tiếp đó ở trong Minh Hà chi địa lại được Khương lão giả truyền thụ Tân Thanh Nguyên Kiếm Quyết, cùng phương pháp tinh luyện Thanh Trúc Phong Vân Kiếm. Chỉ cần về sau bỏ công nghiên cứu thì đủ khiến kiếm trận nâng cao uy lực thêm một bậc.

Chẳng qua những thứ này đều không giá trị bằng việc lão giả đồng ý trao đổi Minh Hà thần nhũ.

Hắc giờ đã biết được thần nhũ có công hiệu nghịch chuyển thể chất, khiến thân người có thể hấp thu thêm nhiều thiên địa nguyên khí. Thứ thần kỳ như vậy hắc đương nhiên không định bỏ qua.

Có thần nhũ này tương đương với việc tiết kiệm được nhiều thời gian tu luyện. Đối với một kẻ tư chất bình thường như Hàn Lập mà nói thì là một chuyện rất trọng yếu.

Cho dù danh sách đồ vật mà lão giả yêu cầu có hơn phân nửa đều là thứ khó tìm nhưng chỉ cần kiếm được hơn phân nửa thì cũng không phải không có hy vọng.

Dù sao tràng giao dịch này cũng không thể hoàn thành lập tức, chỉ cần trong ngàn năm hãn mang đến là được. Với thời gian dài như vậy, Hàn Lập có vài phần tự tin có thể hoàn thành.

Chẳng qua việc hãn cần làm bây giờ là trở về động phủ, đem tất cả những gì thu được trong lần này tiêu hóa, đóng cửa khổ tu pháp lực. Sau khi đạt tới Hóa Thần hậu kỳ đỉnh phong hãn sẽ lấy Hắc Viêm Đan để trùng kích cảnh giới Luyện Hư.

Lần ra ngoài này hãn liên tiếp đụng vài nhiều tồn tại Hợp Thể như vậy, lại tận mắt nhìn thấy bọn họ thi pháp chiến đấu nên mơ hồ cảm nhận được việc bản thân đột phá cảnh giới Hóa Thần hậu kỳ có vài phần nắm chắc.

Tuy rằng lúc trước những tồn tại đó mới chỉ điểm cho hãn một chút, nhưng Mộc Thanh so với hãn hơn hãn hai đại cảnh giới, nên thu hoạch cũng không nhỏ. Dù sao tu sĩ bình thường có mấy người được tận mắt thấy tu sĩ Hợp Thể tranh đấu. Hàn Lập suy nghĩ, trong phút chốc đã sắp đặt xong kế hoạch tu luyện tiếp theo của bản thân. Tiếp đó, từ trong trữ vật thủ trục lấy ra một khối ngọc giản, đây đúng là vật mà Khương lão giả đưa cho hãn, bên trong ghi lại Tân Thanh Nguyên Kiếm Quyết.

Hàn Lập chia thần niệm làm hai, một phần nhỏ để khống chế bản thân tiếp tục đi về phía trước, phần còn lại tiến vào trong ngọc giản, bắt đầu nghiên cứu bộ kiếm quyết này.

Lúc đầu, về mặt hãn vẫn bình đạm như cũ, nhưng càng nghiên cứu tiếp thì thần sắc hãn càng trở lên nghiêm túc, cuối cùng chau mày không thôi!

Ước chừng khoảng một bữa cơm sau, ngọc giản trong tay Hàn Lập chớp lên thanh quang rồi biến mất, ánh mắt hãn lộ rõ vẻ trầm ngâm suy tư. Đại khái hãn cũng đã xem qua một lượt về bộ tân kiếm quyết này.

Bộ tân kiếm quyết này ở mười ba tầng dưới cũng không có thay đổi quá lớn, không ảnh hưởng đến sở học trước kia của hãn. Biến hóa chủ yếu nằm ở năm tầng sau của kiếm

quyết.

Năm tầng này phân biệt đối ứng với ba giai đoạn của Hóa Thần cùng hai giai đoạn sơ kỳ và trung kỳ của Luyện Hư. Nếu tu luyện hoàn tất có thể tiến vào cảnh giới Luyện Hư hậu kỳ. Nếu Hàn Lập không tu luyện Phạm Thánh Chân Ma Công thì quả thức cảm thấy hứng thú với công pháp này.

Hiện giờ hắn chỉ có thể ở trong năm tầng kiểm quyết về sau chọn ra một ít bí thuật thần thông để tu luyện mà thôi. Dù sao hắn đã là pháp thể song tu, không thể tiêu phí thời gian tiếp tục tu luyện công pháp này.

Đây cũng là do hắn có mười ma tầng kiểm quyết ban đầu làm cơ sở, hơn nữa bản thân cũng là tu sĩ Hóa Thần hậu kỳ. Nếu không gặp phải một tu sĩ cấp cao khác lấy được bộ kiểm quyết này thì cũng chỉ có thể giương mắt mà nhìn, hơn phân nửa không thể tu luyện.

Chẳng qua trong tâm kiểm quyết mới này, thứ Hàn Lập cảm thấy hứng thú nhất chính là hai bộ kiểm trận mới.

Một bộ có tên Xuân Lê, một bộ có tên Thanh Bàn

Hai bộ kiểm trận này nếu phối hợp với năm tầng kiểm quyết phía sau sẽ vô cùng lợi hại, đủ để vượt cấp khiêu chiến tồn tại cấp cao hơn. Cho dù không có năm tầng kiểm quyết phía sau duy trì thì vẫn có thể bày ra hai bộ kiểm trận này. Chỉ là yêu cầu đối với phi kiểm vô cùng cao, nhất định phải là phi kiểm thuần túy mặc thuộc tính được bồi dưỡng đến một mức độ cực cao.

Với bảy mươi hai cây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hiện nay của Hàn Lập thì đúng là không thể thỏa mãn yêu cầu của hai bộ kiểm trận này, mà cần phải rèn luyện một phen nữa.

Trong đó thì Xuân Lê kiểm trận chỉ cần phi kiểm của hắn thỏa mãn điều kiện là có thể lập tức tu luyện, còn bộ kiểm trận Thanh Bàn thì sau khi hắn tiến giai lên Luyện Hư trung kỳ mới có thể tu luyện. Kể từ đó, Hàn Lập tập chung tinh lực nghiên cứu phương pháp tinh luyện phi kiểm được ghi lại ở phần cuối. Chỉ là đọc đến đây, thần sắc hắn lại tỏ ra chần chừ không quyết.

Bộ pháp môn này không có gì phức tạp, nhưng quá trình rèn luyện phi kiếm lại tương đối lâu dài, mà trong lúc đó phi kiếm vô cùng yếu nhược, không thể dùng để đối địch.

Chỉ sau khi tinh luyện hoàn thành, tiếp tục bồi luyện đến khi kiếm tâm thông linh thì mới có thể chân chính phát uy.

Chiếu theo những gì ghi lại thì Canh Tinh ban đầu hẳn nhập vào phi kiếm cũng phải khu trừ. Nếu như vậy, Đại Canh Kiếm Trận về sau cũng không thể bố trí. Điều này khiến Hàn Lập không khỏi do dự.

Thời gian dài một chút cũng không thành vấn đề, tạm thời không vận dụng phi kiếm cũng không sao bởi hẳn không phải chỉ dựa vào một bộ Thanh Trúc Phong Vân Kiếm này để đối địch. Nhưng mất đi Đại Canh Kiếm Trận khiến hẳn không khỏi tiếc nuối.

Tuy rằng nói hai bộ kiếm trận mới Xuân Lê, Thanh Bàn có uy năng hơn xa Đại Canh, cho nên bỏ đi Đại Canh là đương nhiên.

Nhưng Hàn Lập vẫn chưa tận mắt chứng kiến uy lực hai loại kiếm trận này, còn Đại Canh Kiếm Trận lại không chỉ một lần trợ giúp hẳn khắc địch chế thắng, cho nên trong lòng không tránh khỏi do dự.

Hắn không có ý định tu luyện năm tầng còn lại của Thanh Nguyên Kiếm Quyết, mà chỉ căn cứ theo đó mà tinh luyện lại phi kiếm mà thôi, còn về sau có thể phát huy uy năng của hai loại kiếm trận đến trạng thái nào cũng là chuyện khó nói.

Nếu uy năng của hai loại kiếm trận này do hẳn sử dụng mà không bằng Đại Canh Kiếm Trận ban đầu thì quả thực là mất nhiều hơn được.

Ngay lúc Hàn Lập bởi vì kiếm trận mà chần chờ không biết thì bỗng thần sắc thoáng động, cước bộ ngừng lại đứng yên một chỗ, ánh mắt đảo qua phiến hắc vụ bên cạnh, sắc mặt hẳn trầm xuống lạnh giọng nói: “Các hạ lén lút ở đó, chẳng lẽ muốn đánh lén tại hạ sao?”

Hắn vừa nói xong liền lập tức nhấc tay, tiếng sấm rền vang, một đạo kim hồ thô to bắn ra, trong chớp mắt tự động cuộn lại hóa thành một khóa kim sắc lôi cầu.

Ở bề ngoài lôi cầu truyền tới tiếng sấm ì ùng không dứt, ẩn ẩn còn có kim sắc phù

vẫn không ngừng chớp động, thanh thế kinh người!

“Các hạ không phải người Thiên Bằng Tộc?” Một thanh âm bổng vọng tới từ phương hướng Hàn Lập quan sát.

“Người là ai, sao biết được?” Hàn Lập nhíu mày, chậm rãi hỏi.

“Hắc hắc, nếu đã không phải Thiên Bằng nhân lại còn là một gã Linh Tướng nữa. Ngay cả một Linh Suất cũng không thể bình yên vô sự ở nơi này.” Thanh âm kia lạnh lùng nói.

“Ồ, nghe khẩu khí của người thì dường như biết rất rõ Thiên Bằng nhân cùng nơi này. Chẳng qua các hạ cần gì né tránh, còn không đi ra đây nói chuyện sao!” Lời của Hàn Lập vừa dứt thì lôi cầu trong tay đã nhoáng lên, lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, ở trong hắc vụ chợt lóe kim quang, lôi cầu từ trong hư không quỷ dị xuất hiện rồi lập tức nổ mạnh.

Trong kim quang chớp động, một bóng ảnh màu đen từ trong vụ khí lướt qua, chỉ chớp lên vài cái đã xuất hiện ở mười trượng phía trước Hàn Lập. Hàn Lập cẩn thận nhìn thì không khỏi ngẩn ra, kẻ đứng đằng trước trên đầu lại có một cặp ngưu giác màu trắng, vẻ mặt xanh lét.

Thần niệm đảo qua người đối phương phát hiện đây là một gã Luyện Hư kỳ, hơn nữa trên người hắn còn có một cỗ khí tức khá quen thuộc. Hàn Lập cảm thấy kỳ quái, trong lòng tự hỏi; bỗng nhiên hắn kinh ngạc nói:

“Hạo thú! Các hạ là cao nhân Hạo Thú Tộc! Không đúng, âm khí trên người người năng như vậy, nhất định là tu luyện công pháp quỷ đạo.”

Ngưu giác thanh niên thấy Hàn Lập có thể nói ra lai lịch của mình thì thoáng biến sắc, nhưng trong mắt lập tức lóe lên sát khí, vẻ mặt dữ tợn: “Tiểu bối, lão phu vốn định tha cho người một mạng nhưng hiện tại nếu đã nhận ra lai lịch của ta thì bất kể người là người trong chi nào của Phi Linh Tộc cũng đừng nghĩ còn sống rời khỏi nơi này.”

Vừa dứt lời, thanh niên hé miệng phun ra một cỗ âm phong cuộn cuộn thổi đến người

Hàn Lập. Người này nói giết là giết không chút chần chờ.

Hàn Lập một chút lờ lời nói ra lai lịch đối phương, vốn cũng có chút hối hận, nhưng thấy đối phương động thủ thì ngược lại còn mỉm cười.

Cũng không thấy hắn có hành động gì, hơi sắc hà quang trên cơ thể bỗng nhiên cuồng trường quay tròn xung quanh cơ thể Hàn Lập. Hơi sắc âm phong vừa tới trước người Hàn Lập thì lập tức tách ra làm đôi chảy qua hai bên.

Thanh niên đối diện thấy vậy thì kinh hãi, liền vồ lên lên trên đầu mình. Hai chiếc sừng trên đầu hắn vô thanh vô tức bay ra hóa thành hai thanh loan đao bạch quang lập lòe rơi xuống tay hắn.

Thanh niên cầm song đao trong tay, sự tự tin lên cao độ, hắn nhe răng cười một tiếng rồi dùng sức nhún mạnh, cả người hóa thành một chuỗi tàn ảnh lao về phía Hàn Lập.

Hàn Lập vừa thấy người này định cận chiến thì dị sắc trong mắt chợt lóe liền đứng yên không nhúc nhích, trên người đại phóng kim quang, một tầng kim lân xuất hiện bao phủ bên ngoài cánh tay. Đồng thời sau lưng xuất hiện tiếng vang trầm thấp.

Một kim sắc hư ảnh ba đầu sáu tay hiện ra

Chương 1520: Hồi Phủ

Thanh niên thấy Hàn Lập hành động quỷ dị như vậy liền cảm thấy nao nao, nhưng thân hình không chút dừng lại, thoáng chốc đã vọt tới trước mặt. Song đao trong tay giao vào nhau chém xuống, nhất thời hai đao đao mang đen như mực giao nhau thành hình chữ thập vọt ra. Đao mang này vừa xuất hiện, hắc vụ vùng phụ cận liền trở lên quay cuồng cuốn tới đao mang.

Nháy mắt, hai đao đao mang đã lớn lên vô số lần, chọt lóe tới trước mặt Hàn Lập.

Khóe mắt Hàn Lập nhú lại, hai tay hần bỗng chốc xuất hiện hai cây kim sắc trường kiếm, cổ tay rung lên trực tiếp đón đỡ đao mang. Tiếng sấm rền vang, kim sắc điện hồ ngoài mắt trường kiếm lóe lên. ‘Phốc – phốc!’ hai đao hắc sắc đao mang vừa tiếp súc cùng kim sắc lôi quang đã lập tức tán loạn tiêu thất, dường như hoàn toàn bị khắc chế. “A...!” thanh niên kinh hãi. Trên khóe miệng Hàn Lập nở một nụ cười nhạt.

Hiển nhiên đao mang do kẻ kia phóng ra chứa không ít tà ma chi khí, nếu không ngay cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm của hần sắc bén cũng không thể dễ dàng chém nát chúng như vậy. Người này hướng mình động thủ, cũng là tự tìm đường chết.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, không đợi kẻ kia kịp khôi phục tinh thần, cặp cánh ngũ sắc phía sau lưng liền bộc phát ra một vầng sáng năm màu.

Vầng sáng này vô cùng chói mắt, sau khi quay tròn một vòng, ngũ sắc quang hà đều lập lòe phát quang, dường như một tầng dương quang chói lọi phát ra từ trong cơ thể Hàn Lập.

“A...” Thanh niên cho dù có bán yêu bán quỷ chi thân nhưng dưới cường quang chói mắt theo bản năng cũng nhắm chặt hai mắt. Hần biết tình hình không ổn liền dừng lại thể tới, đoạn giảm mạnh chân nhanh chóng lui lại phía sau nhanh như tên bắn. Thế lui này so với thể tới còn nhanh hơn vài phần.

Lúc này trong vầng sáng ngũ sắc tiếng sét ین tai, ở phía sau lưng thanh niên bỗng

lóa lên một đạo thanh bạch sắc điện hồ. Thân hình Hàn Lập quý dị hiện ra, hai tay vung lên, tiếng xé gió buốt tai, hai thanh trường kiếm hóa thành hai đạo kim quang chém xuống.

Hai mắt của thanh niên còn chưa mở ra, thần niệm đã cảm ứng được công kích. Hắn tự biết không ổn bèn lập tức ném ra song đao trên tay, song đao này hóa thành hai đạo kim quang bắn đi.

Tiếp đó hắn nhanh chóng huy động hai tay bắt quyết, cơ nhục trên thân thể lập tức biến mất, để lộ ra một khung xương như bạch ngọc. Khung xương này thoáng rung lên bèn phóng ra một tầng bạch sắc quang tráo bao phủ thân hình bên trong. “Ầm ầm!” hai tiếng sấm nổ lại vang lên, hai thanh trường kiếm biến thành kim quang bị song đao ngăn cản. Hàn Lập cũng không hề cảm thấy bất ngờ.

Một yêu vật cấp Luyện Hư dùng binh khí do bản thể biến thành nếu không có một chút uy năng mới là kỳ quái. Hắn vốn từ đầu đã không kỳ vọng hai phi kiếm này có thể giết chết yêu vật.

Trong nháy mắt song kiếm chém ra, pháp tướng Phạm Thánh Chân Ma Công sau lưng hắn cũng vung lên sáu cánh tay, nhất thời vô số quyền ảnh như kim sắc liên hoa nở rộ, lại như mưa rào trùng trùng đánh tới bạch sắc quang tráo. Quyền ảnh che kín đất trời, mỗi quyền đều ẩn chứa thần lực mạnh mẽ hơn người của Hàn Lập. Lúc này hắn hoàn toàn dựa vào sức mạnh thân thể mà phát động công kích liên tục.

Trong nháy mắt bạch sắc quang mạc phải chịu vô số quyền ảnh đánh lên, bề ngoài quang mạc vốn vô cùng chắc chắn giờ phút này cũng ảm đạm đi nhiều.

Quang tráo dưới sự công kích liên tục của quyền ảnh rất cục cũng không chịu được nữa mà vỡ nát.

Hết thủy quá trình chỉ trong một lượt hô hấp. Yêu vật kia vốn cũng chỉ mới đảo ngược lại thân hình và mở ra hai mắt mà thôi.

Huyết nhục bên ngoài đã biến mất, trong đôi mắt trống rỗng chỉ còn hai luồng lực hóa không ngừng chớp động.

Vừa thấy hộ thể quang tráo không thể chịu nổi một kích, yêu vật này đã kinh hồn

táng đảm, không chút lưỡng lự liền há to miệng phun ra mấy đạo hắc mang đen như mực bắn về phía Hàn Lập, đồng thời thiên linh cái trên đỉnh đầu cũng tự động vỡ ra để lộ một viên châu xanh biếc bay vọt lên không trung. Còn thân hình bạch cốt bên dưới lập tức phân giải hóa thành một bạch cốt thuần bài ngăn cản phía sau viên châu theo sát nó bay vọt đi.

Yêu vật này quyết định cực nhanh, do gặp phải Hàn Lập thần thông kinh người, hẳn tự thấy bản thân không thể địch lại liền tính kế bỏ trốn.

Nó tại trong Hắc Minh vụ tu luyện nhiều năm, tự nhận chỉ cần nói rộng khoảng cách thì tuyệt đối có thể bỏ rơi Hàn Lập mà biến mất không để lại tung tích.

Chỉ là lúc này Hàn Lập đã động sát tâm. Yêu vật trước mắt nếu chạy thoát thì quả là một đại họa sau này.

Hắn hừ lạnh một tiếng, hơi sắc hà quang trên người chợt lóe, vài đạo hắc mang quay tròn trong hơi quang rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Kim sắc quyền ảnh đầy trời cũng biến mất, pháp tướng Phạm Thánh Chân Ma Công sau lưng chợt lóe kim quang, sáu cánh tay dừng lại sau đó phun ra sáu đạo điện hồ. Tiếng sét âm vang, thoáng chốc sáu đạo điện hồ huyền hóa thành sáu cây kim sắc lôi thương. Sáu cánh tay lập tức ném mạnh lôi thương trong tay...

Kim quang chợt lóe liền lập tức lướt tới phụ cận cốt thuần, bốn phía phù văn không ngừng lưu chuyển, mũi thương vô cùng sắc bén lập tức đánh lên trên cốt thuần. “Ầm ầm ầm!” Ba tiếng nổ lớn vang lên, mặt trên cốt thuần chỉ đỡ được ba cây kim thương đã bắt đầu nứt toác. Cây kim thương thứ bốn tiếp tục đánh lên, cốt thuần rốt cục không thể tiếp tục duy trì liền vỡ vụn. Ba cây kim thương còn lại đồng loạt đánh lên trên lục châu gần đó. Điện hồ chớp động, bích lục viên châu lập tức vỡ nát.

Hư ảnh Hạo Thú kinh hãi từ bên trong bắn ra. Kim sắc điện hồ trên không trung đồng thời co rút lại hóa thành điện vồng mưa gió không lọt, bỗng chốc đem nguyên thần của yêu vật vây chặt.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết từ trong điện quang vang lên. Hư ảnh của Hạo Thú chớp lên vài lần rồi lập tức tiêu thất. Yêu vật này mới tiến giai lên Luyện Hư không lâu, nhưng vẫn bị Hàn Lập dễ dàng tiêu diệt.

Trong khi đương nhiên một phần là do hần thấy Hàn Lập có tu vị Hóa Thần nên coi thường; còn một phần là do thần thông của Hàn Lập do với trước khi rời khỏi cự đảo khác nhau rất lớn.

Tuy rằng hần không có nhiều thời gian tu luyện, nhưng trước tiên ở Thiên Bằng Tộc chiếm được Kinh Trập Thập Nhị Biến, sau đó ở Địa Uyên lại học được tế lôi thuật khiến uy năng của Ích Tà Thần Lôi tăng lên rất nhiều. Hơn nữa lúc trước hần cùng phục dụng chân huyết Côn Bằng cùng Ngũ Sắc Khổng Tước khiến pháp lực dưới sự kích thích tăng lên rất nhiều.

Trước khi tiến giai Hóa Thần hậu kỳ, Hàn Lập đã có thể tiêu diệt tồn tại cấp Luyện Hư. Hiện giờ tất nhiên không để kẻ bán yêu bán quý kia vào trong mắt.

Hơn nữa yêu này tựa hồ không hề có bảo vật trên người, tất nhiên càng không thể là địch thủ của Hàn Lập được.

Hàn Lập sau khi tiêu diệt yêu vật này thì lạnh lùng đánh giá bộ xương như bạch ngọc dưới đất. Ngón tay khẽ búng ra một hỏa cầu đỏ đậm. ‘Phốc’ một tiếng, hài cốt yêu vật ở trong hỏa diễm trùng trùng thiêu đốt, thoáng chốc đã tiêu biến.

Hàn Lập cũng không lưu lại nơi này mà tiếp tục rời đi, không lâu sau, thân hình hần đã tiêu thất trong hắc sắc vụ khí.

Lúc này tuy hần có thể dễ dàng tiêu diệt đối thủ, nhưng việc vô duyên vô cớ phải đánh nhau sống chết một hồi khiến hần vô cùng buồn bực.

Hần tất nhiên không biết vừa rồi đã tiêu diệt chỗ dựa vững chắc nhất của đám trung giai yêu thú tại hắc ẩn sơn mạch khiến ý định mượn sức yêu vật bán yêu bán quý giúp chúng thoát khỏi nô ngân của Thiên Bằng Tộc lấy lại tự do đã hoàn toàn phá sản.

Chẳng qua việc này cũng không có quá nhiều can hệ với Hàn Lập. Hần vẫn một mạch đi trong vụ khí, vừa đi vừa tiếp tục cân nhắc về bộ tân kiếm quyết kia.

Hơn nửa tháng sau, tại trong vụ hải bên cạnh một tòa hoang sơn bỗng quay cuồng nhiều động, hơi quang chợt lóe, một đạo nhân ảnh từ bên trong bắn ra.

Tiếp theo đó nhân ảnh liền lập tức bay thẳng lên trời cao, chỉ sau vài lần chớp động

đã đứng trên đỉnh hoang sơn. Quang mang tắt đi, thân hình Hàn Lập hiện ra. Hắn rút cục cũng đi ra khỏi Hắc Minh vụ hải, đang vô cùng hưng phấn. Toàn thân đứng trên một khối bạch sắc cự thạch huyết gió vang vọng, âm thanh như lên tận cửu tiêu, cả khoảng không phụ cận không ngừng ông ông, mây trắng trên trời cũng trở lên quay cuồng.

Lúc này, Hàn Lập mới đảo mắt nhìn quanh bốn phía, rất nhanh biết được bản thân đang ở nơi nào trên cự đảo. Cả người lập tức hóa thành một đạo cầu vồng thanh sắc vọt đi.

Chỉ sau vài lần chớp lên, độn quang đã hóa thành một chấm nhỏ phía cuối chân trời rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Ở sâu trong hắc ấn sơn mạch, một tòa núi lớn bị bạch sắc vụ khí che phủ, thanh quang chọi tắt. Thân hình Hàn Lập xuất hiện ở dưới chân núi, hắn ngẩng đầu nhìn cả tòa núi này, tựa hồ không hề có chút thay đổi so với khi mới rời đi. Hàn Lập vung tay kháp quyết, nhất thời bạch sắc vụ khí trước mắt trở lên quay cuồng để lộ ra một thông đạo tiếp theo từ từ khổng chế độn quang bay vào trong đó. Mới tiến vào động phủ, Hàn Lập trước tiên đi đến được viên xem xét, hắn thấy tất cả vẫn bình yên vô sự, các linh mộc linh thảo gieo trồng lúc trước vẫn còn nguyên, lúc này mới hoàn toàn an tâm.

Sau đó Hàn Lập tiến đến phòng ngủ của mình, hắn lập tức lên giường nằm. Lần này hắn ngủ qua hai ngày hai đêm. Cho dù lúc trước ở động phủ của lão giả họ Khương có nghỉ ngơi một chút nhưng sao có thể thoải mái bằng động phủ của mình.

Khi Hàn Lập thức dậy, thân thể tinh thần đều trở lên thoái mái, không còn chút mệt mỏi nào. Hắn rời giường rửa mặt qua một chút rồi ra khỏi phòng ngủ.

Nghỉ ngơi xong, đương nhiên hắn muốn tiến vào mật thất để tìm hiểu những thu hoạch được trong lần ra ngoài này, ngoài ra tiếp tục dùng Chân Thiêm Linh Dịch bế quan muốn tiến tới Hóa Thần đại viên mãn thật nhanh sau đó trùng kích vào Luyện Hư kỳ.

Tinh thần lực lưu lại trong Thiên Bằng xá lợi cần nhanh chóng luyện hóa hết, từ đó chiếm được khẩu quyết luyện hóa chân long thiên phượng chân huyết, như vậy mới có thể nhanh chóng dung hợp hai loại chân huyết này vào trong thân thể.

Về phần tìm hiểu kiếm trận trong tân kiếm quyết cùng cách tinh luyện phi kiếm cũng là một việc cần là ngay.

Trong lòng âm thầm cân nhắc, Hàn Lập vừa đi đến mật thất vừa vỗ vào sau ót.

Nhất thời một đoàn điều quang từ trên đỉnh đầu bay ra, trong nháy mắt hóa thành một hắc sắc tiểu nhân cao độ một thốn đang huyền phù trên không trung. - Đây đúng là đệ nhị Nguyên Anh.

Tiếp đó, ống tay áo hắc run lên, Đệ Hồn cùng Báo Lân Thú cũng được phân biệt thả ra.

Hàn Lập nhìn cả ba mỉm cười rồi khoát tay đem tiểu bình thần bí kia cho đệ nhị Nguyên Anh.

Đệ nhị Nguyên Anh sau khi nhận được tiểu bình cũng khẽ mỉm cười, chờ thân hình Hàn Lập biến mất thì mới hướng nhị thú phân phó vài câu rồi bay sang một hướng khác.

Chương 1521: Trọng Luyện Thân Sơn

Sau một lát, Hàn Lập tiến vào trong mật thất khoanh chân ngồi xuống bắt đầu đảo qua mọi nơi.

Kết quả, ánh mắt của hắn dừng lại tại một góc mật thất, nơi có ba khối đá hôi bạch sắc.

Đây là vài mảnh vụn từ khối thạch đôn kỳ dị trong động phủ lam giao ngoài biển. Thứ này năm đó bị hắn dùng Phệ Kim Trùng cắn ra, nhưng bởi bản tu luyện nên vẫn chưa xử lý qua thứ này.

Lại nói tiếp, vật này nặng vô cùng. Hàn Lập vốn định đem luyện chế thành một kiện bảo vật thuần uy lực nhưng sau khi Phệ Kim Trùng thôn phệ một ít toái thạch đã bất ngờ xảy ra biến dị.

Điều này làm Hàn Lập có chút do dự.

Có thể khiến Phệ Kim Trùng thành thực thể biến dị, đủ để thấy vật này quý hiếm thế nào. Chẳng qua linh trùng biến dị cũng không nhất định là chuyện tốt, sau khi biến dị năng lực tuy phần lớn là mạnh hơn ban đầu nhưng cũng không ít trường hợp trở lên yếu đi.

Ít nhất, hơn ngàn đầu Phệ Kim Trùng biến dị kia của Hàn Lập trừ bỏ thân thể càng thêm cứng rắn cùng tăng cường sức nặng thì đến giờ Hàn Lập vẫn chưa phát hiện ra chỗ diệu dụng nào khác.

Hơn nữa bình thường thì linh trùng sau khi trải qua một lần biến dị sẽ rất khó lại trải qua biến dị lần nữa.

Cho nên năm đó hắn vẫn không đem tất cả Phệ Kim Trùng thành thực thể ra ‘ăn’ vật đó, nên chưa biết sử dụng thế nào.

Chẳng qua hiện giờ hắn từ trong lời của Khương lão giả biết tới Phệ Kim Trùng

Vương thì cảm thấy vô cùng hứng thú, nên lại càng không dễ dàng để Phệ Kim Trùng thành thực thể biến dị. Nếu không, vạn nhất về sau bởi vì Phệ Kim Trùng bị biến dị hết nên không thể bồi dưỡng ra Phệ Kim Trùng Vương, thế chẳng phải là vô cùng đau khổ sao?

Huống hồ lần này ra ngoài, Hàn Lập đã có một ý tưởng tốt hơn để xử lý loại đá cực nặng này.

Lam mang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, hần nhắc tay, từ bên trong ống tay áo có thể nhìn thấy một bàn tay đen như mực, năm ngón tay khẽ run lên, từ trong hắc mang chớp động một tiểu sơn độ vài tấc bắt đầu hiện lên.

Núi này trong nháy mắt đại phóng hôi mang, biến lớn hơn tượng đứng sừng sững giữa hư không.

Kim quang trên người chợt lóe, hư ảnh ba đầu sáu tay sau lưng Hàn Lập hiện ra, trong miệng quát nhẹ một tiếng, sáu cánh tay của pháp tướng đồng thời chộp tới một khối đá trong góc.

Nếu như là mấy năm trước khi chưa dung nhập Côn Bằng cùng Ngũ Sắc Khổng Tước chân huyết thì chỉ sợ một trào cách không này còn không thể làm động đậy khối đá hôi bạch sắc này.

Nhưng hiện giờ chẳng những tu vị của hắn tiến đến Hóa Thần hậu kỳ, thân thể sau khi dung nhập chân huyết hai loại chân huyết cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Cho nên dưới một trào này, một khối đá trong đó khẽ rung lên rồi chậm chậm bay tới bên Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy, năm ngón tay đen như mực co lại, nhất thời hôi quang trên Nguyên Từ Thần Sơn đại phóng, vô số hôi sắc hà ti bắn tới vây chặt khối đá kia, mưa gió không lọt.

Sáu cánh tay của pháp tướng Phạm Thánh Chân Ma Công phía sau cũng đồng thời huy động.

Khối đá màu xám cứ vậy bay thẳng tới hắc sắc tiểu sơn.

Hàn Lập khẽ nhíu mày, trong miệng không ngừng đọc chú ngữ, đồng thời điểm một chỉ về phía tiểu sơn.

Nhất thời hình thể Nguyên Từ Thần Sơn lớn lên, bề mặt tiếp xúc với khối đá kia tự động mở ra một lỗ hổng, bên trong chứa vạn đạo hôi quang.

Do Hàn Lập đem thần sơn hoàn toàn luyện hóa cùng thủ chương thành một thể nên có thể điều khiển như ý, hơn nữa sau khi tu vị tới một trình độ nhất định liền lĩnh ngộ ra bí thuật biến hóa.

Nói lại, nếu trước khi tu luyện Bách Mạch Luyện Bảo Quyết thậm chí trước khi rời khỏi cự đảo thì chỉ sợ đều không thể làm được thể này.

“Oanh!” một tiếng vang thật lớn xuất hiện, khối đá hôi bạch sắc kia dưới hôi ti bao bọc lập tức tiến vào lỗ thông do thần sơn để lộ ra.

Cú va chạm đó khiến Nguyên Từ Thần Sơn chấn động, bay ra phía sau mấy trượng, đồng thời rơi mạnh xuống dưới mặt đất.

Lại một tiếng vang nữa nổi lên, mặt đất ở mắt thất cùng cấm chế trên bốn vách tường đều chóp lên vài cái.

Tiểu sơn bị lún xuống mặt đất đến hơn nửa thước.

Ngay cả Nguyên Từ Thần Sơn trọng lượng không nhẹ nhưng dưới hình thái chưa biến hóa cũng tuyệt không thừa nhận nổi trọng lượng của khối đá này.

Chẳng qua cũng may toàn gian mật thất đều được Hàn Lập dùng cấm chế cường hóa qua, nếu không thật khó có thể chịu nổi.

Lúc này Hàn Lập nhìn lỗ hổng trên Nguyên Từ Thần Sơn, nét mặt lộ ra biểu tình cổ quái, hai tay lập tức kháp quyết, sau đó lại há miệng phun ra một đoàn ngân sắc hỏa cầu.

Hỏa cầu vừa bay ra khỏi miệng liền quay tròn hóa thành một con hỏa điếu. Dưới sự thôi động của pháp quyết, hỏa điếu trực tiếp chui vào lỗ hổng của Nguyên Từ Thần Sơn.

Hàn Lập không chút lưỡng lự tế ra trừ vật thủ trạc.

Vật này lơ lửng trên không trung lóe lên linh quang, một ít tiểu bình cùng mộc hạp đều được phóng ra, nằm lặng yên dưới đất trước mặt Hàn Lập.

Thần niệm Hàn Lập đảo qua mấy thứ này, tất cả các nắp hộp nắp bình đều tự động mở ra để lộ các loại tài liệu luyện khí bên trong. Phần lớn đều là tài liệu phụ trợ quý hiếm.

Trong đó hơn phân nửa là do hắc dùng đại lượng linh thạch mua được ở Thiên Nguyên Thành, còn đâu là do hắc thu thập được ở Nhân giới và mây ngày ở Thiên Bằng Tộc.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua đám tài liệu này, lập tức tìm được tài liệu phụ trợ mình cần.

Tay áo vung lên!

Một mảng thanh mang mệnh môn cuốn ra, hơn mười loại thành phẩm đã phối chế tốt hay tài liệu bán thành phẩm đều lơ lửng trên không trung, tất cả đều bị hà quang cuốn tới lỗ hổng trên tiểu sơn.

Bên trong lập tức vang lên tiếng chim hót, tiếp đó bên trong chợt lóe ngân quang, một cỗ nhiệt độ cực nóng từ bên trong cuộn cuộn toát ra. Không khí xung quanh đều vì nhiệt độ cực nóng này mà trở nên vẩn vơ mơ hồ.

Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng, hắc giơ một tay lên, từ trong lòng bàn tay bắn ra một phiến hôi quang.

Giống như hô ứng vậy, Nguyên Từ Thần Sơn cũng chợt lóe hôi hà, lỗ hổng trên thân tiểu sơn cũng lập tức liền lại.

Nhiệt độ cực nóng cũng theo đó mà biến mất.

Hàn Lập muốn lấy bản thể Nguyên Từ Thần Sơn làm lô đỉnh, lại dùng Phệ Linh Hỏa Điều để hoàn toàn luyện hóa dung hợp khối đá hôi bạch sắc kia với tiểu sơn.

Kể từ đó, chưa cần nói tới việc khối đá có mang đến thêm lợi ích gì trên phương diện phòng ngự của Nguyên Từ Thần Sơn không mà chỉ nói đến việc gia tăng trọng lượng cũng đủ để thần sơn trở thành một kiện đại sát khí.

Đương nhiên cho dù lấy uy lực của Phệ Linh Thiên Hỏa cũng không thể lập tức hòa tan, nếu không Hàn Lập đã một lần tiến nhập cả ba khối, chứ không phải chỉ là một khối như hiện nay.

Nhưng cứ như vậy, nếu thực sự đem dung hợp mảnh vụn của thạch đôn vào Nguyên Từ Thần Sơn cũng đòi hỏi cần đến ba bốn mươi năm, để cả ba khối đều luyện hóa thì thời gian ít nhất cũng lên tới trăm năm.

Nếu Hàn Lập dùng Nguyên Anh chi hỏa của mình để tự luyện hóa thì cũng không tốn thời gian dài như vậy. Nhưng hiện tại có Phệ Linh Thiên Hỏa luyện hóa, đương nhiên cũng không vấn đề gì.

Nhiều lắm là trong vòng hơn trăm năm hẳn không sử dụng đến Nguyên Từ Thần Sơn là được.

Trong lòng cân nhắc như vậy, Hàn Lập lăm nhăm đánh ra một đạo pháp quyết vào tiểu sơn. Sáu cánh tay pháp tướng sau lưng đồng thời xuất ra.

Nhất thời, tiểu sơn khê nhoáng lên, hình thể nháy mắt nhỏ đi còn một thước, sau đó từ từ bay đến một góc mất thất rồi lần nữa hạ xuống.

Khi chưa hoàn toàn luyện hóa được khối đá hôi bạch sắc trong đó thì Hàn Lập không thể thu hồi Nguyên Từ Thần Sơn vào trong cơ thể nên chỉ có thể để qua một bên.

Kế tiếp, Hàn Lập lại tự đánh giá một lúc. Hắn giương tay chop về phía trữ vật thủ trục, nhất thời một ngọc hạp bạch sắc bay ra rơi vào trong tay hắn.

Tay kia lập tức mở nắp hạp.

Nắp hạp vừa mở, nhất thời lộ ra một chiếc hột quả đỏ đậm to bằng ngón tay cái, đồng thời một cổ dược hương nồng đậm xộc vào trong mũi.

Đây đúng là hột Thanh La Quả mà Hàn Lập thu được trong Thiên Bằng Tộc.

Chỉ cần thứ này sau đó mượn tiểu bình bồi dưỡng là có thể dễ dàng có được Thanh La Quả chân chính, sau đó có thể tiếp tục luyện chế ra Thiên La Đan. Có đan này, lại thêm phối hợp với Hắc Viêm Đan thì việc đột phá bình cảnh lại càng thêm nắm chắc.

Hàn Lập dùng hai ngón tay kẹp lấy hột quả, hai mắt híp lại cẩn thận đánh giá sau đó nháy mắt phóng xuất thần niệm ra khỏi thạch thất.

Lát sau, có một đoàn ô quang bay tới nơi này. Đây đúng là đệ nhị Nguyên Anh

Hàn Lập căn bản không cần mở miệng nói gì, hắn chỉ lần nữa để lại hột quả vào trong hộp ngọc rồi trực tiếp ném tới.

Bàn tay nhỏ bé của đệ nhị Nguyên Anh trực tiếp đỡ lấy, tiếp đó thân hình lại nhoáng lên biến mất khỏi nơi này.

Sau khi làm xong hai việc quan trọng, Hàn Lập thở dài một hơi chậm rãi nhắm lại hai mắt.

Việc kế tiếp hắn cần làm chính là tìm hiểu kiếm trận trong bộ tân kiếm quyết kia để xem uy lực của Xuân Lê và Thanh Bàn có thực sự lợi hại không. Từ đó sẽ có quyết định buông hay không buông Đại Canh Kiếm Trận, cũng từ đó mà tinh luyện bảy mươi hai cây Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Hóa Thần từ trung kỳ trở lên đã có thể sử dụng Xuân Lê kiếm trận, nhưng độ phức tạp và thâm ảo của kiếm trận này thì hơn xa Đại Canh Kiếm Trận.

Thời gian trôi qua, thoáng chốc đã ba tháng. Hai mắt Hàn Lập khẽ động, lúc này hắn mới từ trong tĩnh tọa tỉnh lại.

Nhưng trong mắt hắn có chút thần sắc cổ quái, cùng một chút do dự.

“Xuân Lê, hóa ra là ý ngày! Thảo nào ta thấy tên này lại cổ quái như vậy, hóa là kiếm trận lấy ảo thuật làm chủ. Thật là nằm ngoài dự đoán của mọi người. Nếu nói như vậy, uy lực của trận này chẳng phải là dùng ảo thuật để đánh vào công pháp tu luyện cùng thần thức của kẻ bị hãm trong kiếm trận hay sao. Nhưng chỉ dùng ảo thuật là được ư?” Hàn Lập nhăn mày, lộ rõ vẻ khó quyết.

Hàn Lập trầm ngâm suy nghĩ thêm một chút, cân nhắc rõ ràng cái lợi và hại trong đó.

Thật lâu sau, nét mặt hắn đã lộ vẻ kiên quyết, xem ra là đã có quyết định.

Với tài năng của Thanh Nguyên Tử có thể sáng tạo ra Thanh Nguyên Kiếm Quyết ông ta đã lựa chọn bỏ qua Đại Canh Kiếm Trận chọn dùng ảo thuật làm kiếm trận trụ cột, bộ Xuân Lê Kiếm Trận này khẳng định có chỗ độc đáo của nó. Còn Đại Canh Kiếm Trận dùng để đối phó với tu sĩ đồng giai đương nhiên không thành vấn đề, nhưng nếu để chống lại tu sĩ Hợp Thể thì quả thực khó có thể.

Quan trọng hơn nữa chính là ngay phía sau Xuân Lê Kiếm Trận là Thanh La Kiếm Trận cũng đồng dạng cần tinh luyện phi kiếm mới có thể bố trí.

Kể từ đó, cân nhắc xong lợi hại, Hàn Lập cuối cùng cũng nhịn đau bỏ qua Đại Canh Kiếm Trận.

Về phần một lần nữa luyện chế thêm phi kiếm, Hàn Lập căn bản không hề cần suy nghĩ tới.

Dù sao phi kiếm cũng không phải càng nhiều càng tốt, chỉ cần đủ để bố trí kiếm trận là được.

Nếu nhiều quá thì đương nhiên sẽ làm chậm quá trình bồi dưỡng phi kiếm.

Hàn Lập không hy vọng bốn mạng pháp bảo của mình cuối cùng lại trở thành một cái gân gà bỏ cũng không được mà không bỏ cũng không xong.

Chương 1522: Chủng Kiếm

Trong lòng đã quyết, Hàn Lập tất nhiên không chần chờ. Hắn lật tay lấy ra ngọc giản do lão giả họ Khương đưa cho lúc trước.

Lúc này đây, hắn không phải nghiên cứu kiếm quyết mà bắt đầu nghiên cứu phương pháp tinh luyện phi kiếm.

Lần trước tuy có xem qua một lần nhưng với tính quan trọng của việc này, Hàn Lập tất nhiên muốn xem lại một lần nữa.

Không bao lâu, Hàn Lập rời thần niệm khỏi ngọc giản, hai mắt nhắm lại.

Chiếu theo những gì trong ngọc giản thì để khu trừ tạp chất trong phi kiếm có tất cả ba cách.

Đơn giản nhất, cũng không cần dùng ngoại vật chính là dùng Nguyên Anh chi hỏa trong cơ thể để luyện hóa tất cả tài liệu không phải mộc thuộc tính trong phi kiếm.

Phương pháp này tuy đơn giản nhất nhưng độ nguy hiểm cũng không nhỏ.

Chẳng qua các loại tài liệu trong phi kiếm sớm đã hòa làm một thể, muốn mạnh mẽ tách chúng ra rồi luyện hóa sạch sẽ thì chỉ sợ phải tốn đến ba bốn trăm năm cũng chưa chắc đã thành công. Hơn nữa trong lúc này phải không ngừng dùng Nguyên Anh chi hỏa nên sẽ ảnh hưởng đến quá trình tu luyện của bản thân.

Phải mất thời gian dài như vậy, Hàn Lập cơ hồ lập tức bỏ qua phương pháp này.

Phương pháp thứ hai nêu trong ngọc giản gọi là Cửu Viêm Dong Kim Quyết. Công pháp này cần sưu tầm mấy loại đan dược hỏa thuộc tính đặc thù, sau đó bế quan bảy tám chục năm dùng công pháp này cộng thêm đan dược lực đem tạp chất trong Thanh Trúc Phong Vân Kiếm mạnh mẽ khu trừ.

Chẳng qua phương pháp này cũng vô cùng mạo hiểm, còn có thể làm tổn thương tinh

khí tính mộc trong phi kiếm khiến uy lực của phi kiếm giảm đi. Hơn nữa đan được hỏa thuộc tính cũng vô cùng quý hiếm, không phải muốn có là có được.

Lúc trước, Khương lão giả đưa ra điều kiện giúp tinh luyện phi kiếm, chắc chắn là hướng đến phương pháp này.

Chỉ là loại phương pháp tự hại chính mình này đương nhiên không thể dùng.

Kể từ đó, chỉ còn lại một phương pháp cuối cùng, cũng là phương pháp đối với người bình thường khó có thể làm được, nó cũng tiêu phí thời gian dài nhất.

Đoạn cuối phương pháp này Khương lão giả cũng nói rõ đây chỉ là một loại suy đoán dựa theo lý luận mà thôi, chứ chưa tự kiểm nghiệm. Chẳng qua chỉ cần hoàn toàn án chiếu theo như vậy hẳn cũng có đến tám chín thành nắm chắc. Hơn nữa một khi thành công thì cũng sẽ nhận được vô khối chỗ tốt.

Loại phương pháp này được lão giả gọi là: di hoa tiếp mộc.

Chiếu theo đó, chỉ cần tìm được một số linh mộc còn non, tìm kiếm một chỗ linh khí nồng đậm trồng xuống, sau đó lại dùng bí pháp cấy phi kiếm vào trong thân cây. Kể từ đó, theo linh mộc sinh trưởng sẽ mượn mộc linh khí trong linh mộc để dần dần chuyển hóa những tài liệu khác trong phi kiếm thành mộc thuộc tính, chứ không cần mạnh mẽ khu trừ.

Sau khi đợi linh mộc trưởng thành, cũng bởi có mộc linh khí bồi dưỡng trong thời gian dài nên cũng không thương tổn đến nguyên khí trong phi kiếm, hơn nữa tự thân còn trở nên tinh thuần đến một mức độ khó có thể tưởng tượng.

Tuy rằng không cần lập tức tăng cao uy năng cho phi kiếm, vốn sau khi tinh luyện xong Hàn Lập chỉ bồi luyện thêm một chút cũng dễ dàng giúp phi kiếm thông linh.

Đương nhiên với một phương pháp vẹn toàn đôi bên như vậy nhưng Khương lão giả lại không chọn, hơn nữa đây lại chỉ là một loại từ lý luận mà suy đoán. Đương nhiên đây còn có một chỗ thiếu hụt trí mạng

Đó chính là phương pháp này tốn quá nhiều thời gian.

Dựa theo những gì ghi lại, bắt đầu từ khi cấy phi kiếm đến khi các tài liệu thuộc tính

khác trong phi kiếm hoàn toàn chuyển hóa thành một thuộc tính là một khoảng thời gian vô cùng dài, hơn rất nhiều so với hai loại phương pháp trên.

Dù sao linh mộc cũng cần sinh trưởng từng chút một. Cho dù là linh mộc bình thường nếu không có hơn một ngàn năm tỉ mỉ bồi dưỡng cũng không thể trưởng thành.

Mà trong lúc này hoàn toàn không thể động đến phi kiếm, còn phải đảm bảo tất cả linh mộc không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn như gãy dập... Nếu không vạn nhất xảy ra chuyện gì thì chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Cho dù đem phi kiếm cấy trong một gốc linh mộc khác cũng không thể bù lại.

Về phần cần bồi dưỡng trong bao nhiêu lâu thì quả thực không giới hạn, nhưng có thể khẳng định thời gian bồi dưỡng càng dài, linh mộc càng quý hiếm thì độ tinh túy của phi kiếm có thể đạt tới cực hạn.

Hàn Lập sau khi xem xong toàn bộ phương pháp này trong lòng vô cùng mừng rỡ, lập tức quyết định dùng phương pháp này.

Phương pháp này có lẽ đối với người khác là một chuyện không thể nhưng đối với một người có ‘khả năng’ bồi dưỡng thực vật như hắn thì quả thực quá đơn giản.

Chỉ cần dùng tiểu bình là ổn! Không nói linh mộc ngàn năm, ngay cả vạn năm cũng có thể bồi dưỡng ra, không có gì khó khăn.

Nhưng phương pháp mượn tiểu bình để bồi dưỡng linh mộc này có hữu dụng với việc bồi kiếm hay không quả thực không thể nói trước.

Chẳng qua phương pháp này cũng không tiêu tốn nhiều thời gian tâm sức của hắn, chỉ cần bỏ chút thời gian ra thử là biết được.

Nếu quả thật không được thì chỉ còn cách chọn một trong hai phương pháp ở trên.

Trong lòng đã có quyết định, tay áo Hàn Lập rung lên bắn ra một hộp ngọc xanh biếc.

Nấp hộp mở ra, ở bên trong là một cây lục trúc có chút khô héo, phía bên dưới còn một chùm rễ nhỏ.

Đây đúng là một đoạn nhỏ Kim Lôì Trúc khi trước luyện chế phi kiếm Hàn Lập cố ý lưu lại, bây giờ bèn lấy ra sử dụng.

Tuy rằng trong ngọc giản không nói, nhưng việc chọn linh mộc giống với tài liệu chế phi kiếm là tốt nhất. Hơn nữa nếu đã biết lá Kim Lôì Trúc có thể tế luyện ra Kim Cương Diệt Ma Thần Lôì lợi hại thì cũng thuận tiện hái một chút để dùng.

Tâm niệm chuyển động, Hàn Lập xuất ra một thanh tiểu kiếm.

Đầu tiên cứ thử trước một thanh, nếu thực sự được thì hẳn tất nhiên sẽ bồi dưỡng ra nhiều Kim Lôì Trúc để bồi dưỡng toàn bộ phi kiếm của mình trong thân trúc.

Đệ nhị Nguyên Anh vừa cầm phi kiếm cùng hộp ngọc rồi đi, Hàn Lập nhắm mắt dưỡng thần trong chốc lát, sau khi tỉnh lại mới tiếp tục lấy ra một tiểu bình nhũ bạch sắc.

Hắn ngửa cổ nhỏ một giọt Chân Thiêm Linh Dịch vào trong miệng. Rốt cục Hàn Lập bắt đầu tiếp tục quá trình tu luyện của bản thân.

Cho dù bảo vật thần thông có thần kỳ nhưng không có đủ pháp lực duy trì thì khó có thể làm được gì. - Điều này, Hàn Lập đương nhiên biết rõ.

Chỉ thấy hai tay hắn kháp quyết, kim quang trên người lập lòe, chân ma pháp tướng sau lưng lại hiện ra.

Pháp tướng ba đầu sáu tay bắt đầu huy động sáu cánh tay của mình, liên tục bắt ra những thủ quyết huyền ảo, hai chân cũng ngồi xếp bằng, bày ra tư thế tu luyện.

Trên người Hàn Lập kim quang chớp động, đồng thời trên Phạm Thánh Chân Ma pháp tướng cũng nổi lên một vòng kim sắc quang vầng.

Quang vầng này vô cùng lớn, bao phủ toàn bộ pháp tướng trong đó. Vô số kim sắc phù văn từ sáu cánh tay không ngừng kháp quyết tuôn ra, rập rờn bay múa trên không trung rồi lại nhập vào bên trên cơ thể pháp tướng.

Sắc mặt Hàn Lập không chút thay đổi, kim sắc lân phiến trên cơ thể như ẩn như hiện, bên ngoài da thịt linh quang lưu chuyển không ngừng, vạn phần thần bí...

Tu luyện không có năm tháng, đã mấy tháng trôi qua cánh cửa mật thất vẫn không

một lần mở ra.

Lúc này chỉ có thể nhìn thấy ngẫu nhiên nhìn thấy đệ nhị Nguyên Anh điều khiển một con khôi lỗi cự viên ở trong được viên, sau đó lại quý dị biến mất vô tung vô ảnh.

Nhưng thật ra bên ngoài động phủ, đám yêu thú trung giai ở hắc ấn sơn mạch đã mấy lần cầm rất nhiều tài liệu trân quý đến để đổi lấy Mộc Linh Hoa, bộ dạng như đại họa lâm đầu.

Kết quả, đệ nhị Nguyên Anh tùy thời bỏ một chút thời gian bồi dưỡng chút ít Mộc Linh Hoa, rồi lại để Đề Hồn biến thành hình dáng Hàn Lập qua mắt đám yêu vật, để dàng hoàn thành mấy lượt giao dịch này.

Thấy Đề Hồn có thể đưa ra nhiều linh hoa như vậy, đám yêu vật kia mới thở dài nhẹ nhõm, vẻ kinh hoảng trong mắt dịu đi không ít.

Thời gian cực nhanh, thu qua đông lại, thoáng chốc một trăm năm trôi qua.

Trên cự đảo vẫn không hề có chuyện lớn gì phát sinh, dường như nó vẫn còn sẽ tiếp tục yên tĩnh trong nhiều năm nữa.

Nhưng đúng lúc này, tại khoảng không trên đỉnh núi chỗ động phủ của Hàn Lập bỗng xuất hiện thiên tượng kinh người.

Trên không đột nhiên nổi lên tiếng sét liên miên không dứt, tiếp đó một đóa nhũ bạch sắc linh vân hiện ra giữa hư không phủ xuống giữa đỉnh núi.

Trong phạm vi ngàn dặm quanh tiểu phong, cây cối dưới đất hiện ra quang điểm đủ mọi màu sắc bắn thẳng lên bầu trời. Quang điểm lên tới độ cao nhất định bắt đầu tản ra hóa thành từng mảng ngũ sắc quang hà cuộn cuộn đổ về hướng động phủ của Hàn Lập.

Cơ hồ chỉ trong một tuần trà, cự sơn chỗ Hàn Lập đã dày đặc ngũ sắc quang hà, từng tầng từng tầng. Khắp mọi nơi hoàn toàn bị nhuộm thành năm màu rực rỡ.

Ở không trung lại bắt đầu xuất hiện thiên tượng khác!

Chỉ thấy đoàn nhũ bạch sắc linh vân bắt đầu ngưng tụ thành một vân hoàn đường kính hơn trăm dặm, ở trung tâm vân hoàn đang hình thành một cơn lốc thanh sắc. Vô số

ngũ sắc quang hà đều bị cuốn vào trong đó, bị phá nát rồi bắt đầu dung hợp lại với nhau.

Cơn lốc càng lúc càng lớn, càng nhanh. Ngũ sắc linh quang bị cuốn vào ngày càng nhiều, cuối cùng cơn lốc từ thanh sắc chuyển thành ngũ sắc, nhưng ngũ sắc quang hà từ bốn phương tám hướng vẫn không ngừng tụ tập. Quang mạc bao lấy tòa cự sơn càng lúc càng dày đặc.

Dị tượng lớn như vậy đương nhiên đã kinh động đến tất cả các dã thú bình thường cùng với đám yêu vật cấp thấp cấp trung tại Hắc Ấn sơn mạch.

Dã thú bình thường cảm nhận được linh áp cực lớn từ trên trời áp xuống khiến chúng nằm phủ phục trên mặt đất không ngừng run rẩy, ngay cả ác thú hung mãnh nhất hiện giờ cũng vô cùng kinh hãi, bốn chân bủn rủn không đứng vững. Còn đám yêu vật cấp thấp cấp trung có chút linh trí đều vội vàng bay về phía động phủ Hàn Lập.

Nhưng tất cả khi đến ngoài ngàn dặm chỗ xảy ra dị tượng thì đều không thể tiến tiếp được, tất cả như đụng phải một đạo giới hạn vô hình.

Chúng đứng từ xa nhìn về cự sơn đã chuyển màu thành ngũ sắc, với vân hoàn quý dị trên không, vẻ mặt không khỏi kinh hoảng.

Tiểu thú đầu trâu, cự mãng ba đầu vốn thường giao dịch cùng Hàn Lập hơn nửa đều đứng ở vùng phụ cận nên chúng nó đương nhiên có thể nhận ra dị tượng đó xảy ra ở nơi nào, lúc này không khỏi kinh hãi, bắt đầu đưa quay sang nhìn nhau.

“Người kia chẳng lẽ định tiến giai! Thiên tượng kinh người như vậy, chẳng lẽ là người nó định tiến giai lên Linh Suất?” Cái đầu ở giữa của cự mãng ba đầu phát ra âm thanh khàn khàn.

“Hơn phân nửa là như vậy. Nếu chỉ tiến lên một tiểu cảnh giới thì sẽ không xuất hiện thiên tượng như vậy.” tiểu thú đầu trâu nhìn vân hoàn phía xa xa chậm rãi khẳng định.

Chương 1523: Tiến Giai Luyện Hư

“Người này nếu thật có thể tiến giai lên Linh Suất, chẳng phải là cũng có năng lực giúp chúng ta giải trừ nô ngân.”

Cự mãng ba đầu mừng rỡ nói.

“Theo lý là như vậy, nhưng vì sao đối phương phải giúp chúng ta?” Trong mắt tiểu thú đầu trâu tuy cũng lóe lên một chút chờ mong nhưng lập tức tiêu tán, cười khổ nói.

“Người ở trong Hắc Minh Vụ kia không biết xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, hay là đã rời đi bỏ mặc chúng ta. Đã hơn trăm năm không thể liên lạc. Nếu không thử thì về sau tính mạng của chúng ta quả thực là lâm nguy.”

Kim viên bên cạnh từ lúc này không nói gì cũng đã lên tiếng.

“Vậy ý của hai vị đạo hữu là...” Trên mặt tiểu thú đầu trâu lộ vẻ như hiểu ra điều gì.

“Nếu người này thực sự có thể tiến giai thành công, vậy chúng ta cũng không ngại đem vật kia hiến cho người này để hắn giúp giải trừ cấm chế, sau đó chúng ta sẽ xa chạy cao bay.” Cự viên ồ ồ nói.

“Thứ kia là vật trọng yếu để về sau chúng ta tiến giai, cứ vậy đưa cho người ngoài? Vạn nhất hắn có được nhưng lại không giúp chúng ta giải trừ cấm chế, chẳng phải là mất cả chì lẫn chài sao?” Tiểu thú đầu trâu chần chờ.

“Nếu ngay cả mạng còn không còn thì lưu lại vật kia phỏng có ích gì? Hơn nữa, người này tuy không phải đồng loại nhưng từ những lần giao dịch trước ta thấy hắn cũng công bằng, hơn phân nửa là sẽ không làm chuyện này. Cho dù có phiêu lưu một chút nhưng với tình hình chúng ta hiện nay nếu không tóm lấy cơ hội này thì về sau sẽ hối hận. Người kia từ ngoài đến, ai biết còn lưu lại ở đây bao lâu.” Cự mãng ba đầu lo lắng, nó đập mạnh đuôi xuống khiến mặt đất hằn sâu một vết độ vài xích.

Kim viên ở bên cạnh nghe vậy cũng liên tục gật đầu.

“Nếu hai vị đạo hữu cùng có ý này vậy ta cũng không phản đối. Nhưng trước tiên còn cần xem kết quả đã, vạn nhất người này tiến giai thất bại thì tất cả đều vô nghĩa.” Tiểu thú đầu trâu thở dài một hơi, đành chấp nhận.

Hai con thú còn lại đương nhiên cũng đồng ý với đề xuất này. Cả ba đều ngưng thương thảo mà chăm chú nhìn về thiên tượng phía xa.

Lúc này bạch sắc viên hoàn trên đỉnh cự sơn đã tỏa rộng ra bốn phía.

Chỉ trong chốc lát, vân hoàn đã bao trọn cả tòa cự sơn vào bên trong.

Theo vân hoàn biến đổi, cơn lốc bên trong cũng ngày càng cuồng bạo, khó khống chế.

Ngũ sắc quang hà bên dưới cũng bị cơn lốc hút lên với tốc độ kinh người, quang mạc bao quanh cự sơn càng lúc càng loãng.

Trải qua thời gian dài như vậy, ngũ sắc hà quang bốn phía tụ tập về cự sơn cũng bắt đầu thưa dần. Mấy ngày nay, nguyên khí biến thành linh quang rất cục cũng đều tập chung một chỗ, tất cả đều bị cơn lốc cuốn thẳng vào bên trong vân hoàn.

Một tầng quang mạc cuối cùng trên cự sơn cũng biến mất hoàn toàn, cơn lốc cũng ngừng lại. Phía trong vân hoàn bỗng nhiên trở lên yên lặng, chỉ còn ngũ sắc hào quang ở trong vân hoàn là không ngừng chớp động, giống như sự yên lặng trước cơn mưa giông.

Đột nhiên một tiếng long ngâm vang vọng từ chỗ sâu trong cự sơn vang lên, trên đỉnh cự sơn bùng phát kim quang, một hư ảnh pháp tướng cao tới ngàn trượng ba đầu sáu tay toàn thân kim quang chói mắt phẳng phát như thực thể hiện ra.

Ba chiếc đầu từ từ ngẩng lên, ánh mắt trên ba gương mặt vốn mơ hồ không rõ bắn ra hào quang chói mắt, sáu cặp mắt vàng rực không hề có chút tình cảm nhìn thẳng vào vân hoàn trên không trung.

Đột nhiên ba chiếc đầu bùng sáng, ba tiếng thét dài chói tai vang lên.

Tiếng kêu liên miên không dứt, giống như thiên lôi vang vọng trên bầu trời.

Dã thú bình thường ở ngoài xa còn tốt, nghe thấy âm thanh này ngoại trừ kinh hãi ra

còn không xảy ra vấn đề gì khác.

Còn đám yêu thú cấp thấp, cấp trung có yêu lực trong người vừa nghe thấy thì hai tai đã ong lên như toàn thân bị hãm vào trong sóng lớn, toàn bộ thần thức trống rỗng, mất đi ý thức.

Tiếng thét dài ước chừng kéo dài hơn một tuần trà mới kết thúc.

Tiếp đó sáu cánh tay đều tự động khép quyết.

“Phốc phốc!” vài tiếng trầm thấp vang lên, bốn phía chợt lóe linh quang, bốn hư ảnh to bằng một nửa pháp tướng hiện ra.

Một con thanh sắc đại bàng, một con ngũ sắc khổng tước, một ngũ trảo kim long cùng một con thái phượng cực lớn.

Bốn hư ảnh chân linh khác nhau vừa hiện thân đã tự động phát ra tiếng rỗng ngâm, phượng hót... các loại âm thanh. Tiếp đó hoặc chúng nó giương rộng hai cánh hoặc lắc mình quẫy đuôi bay múa xung quanh pháp tướng.

Ba gương mặt trên ba chiếc đầu của pháp tướng vốn mơ hồ không rõ bỗng lóe lên hà quang, đồng thời hiện ra gương mặt của Hàn Lập.

Trên hai gương mặt phía trước, kim mang trong mắt không ngừng chớp động, thần sắc ngưng trọng vô cùng. Chỉ có gương mặt trên chiếc đầu cuối cùng không biết vì sao vẫn mơ hồ không rõ.

Một gương mặt đã hiện rõ bỗng hét lớn một tiếng, bốn hư ảnh chân linh vốn đang bay lượn xung quanh thân hình thoáng dừng lại một chút rồi biến đổi phương hướng lao thẳng vào thân hình khổng lồ của pháp tướng

Linh quang lóe lên, bốn hư ảnh chớp mắt đã biến mất không thấy bóng dáng.

Thân hình pháp tướng ba đầu sáu tay run lên, sáu cánh tay lập tức huy động, kim quang lưu chuyển quanh thân lại lan tỏa rộng ra.

Thân hình vốn cao đến ngàn trượng lại tiếp tục lớn lên, chỉ trong phút chốc đã cao hơn cả cự sơn bên dưới một cái đầu.

Lúc này kim ảnh chân đạp đất bằng, đầu đội thiên không, giống như có thể trực tiếp đưa tay với lấy vân hoàn trên thiên không.

Đúng lúc này, từng đợt Phạn âm kỳ diệu từ một gương mặt đã hiện rõ truyền ra.

Tiếp đó, sáu cánh tay đồng thời điểm lên vân hoàn trên hư không.

Vân hoàn vốn vẫn yên lặng bất động giờ phút này bỗng như sống lại.

Hà quang chớp động, vân hoàn to lớn bỗng rơi xuống bao phủ lấy thân hình pháp tướng vào trong đó. Khi rơi đến phần eo pháp tướng thì nó bỗng dừng lại.

Vân hoàn này vây quanh thân hình pháp tướng bắt đầu quay tròn chuyển động không ngừng.

Một màn quý dị xuất hiện!

Ngũ sắc quang hà trong vân hoàn điên cuồng được rót vào trong thân thể pháp tướng, khiến cho thân thể pháp tướng từ kim sắc chuyển thành nhan sắc rực rỡ như lưu ly.

Trong quá trình này, thân hình pháp tướng không ngừng run lên, hai gương mặt hiện rõ đồng thời tỏ vẻ thống khổ.

Dường như mỗi một lần ngũ sắc hà quang quán nhập vào cơ thể là lại khiến sự đau khổ này tăng lên một tầng.

Tốc độ hà quang quán nhập vào cơ thể vô cùng kinh khủng!

Chỉ trong một khắc thời gian, tất cả quang hà trong vân hoàn đã hoàn toàn biến mất hết.

Thậm chí nhũ bạch sắc linh vân ở rìa ngoài dưới tiếng quát chói tai của pháp tướng cũng hóa thành mây trăm quang cầu nhũ bạch sắc trôi nổi ở khu vực phụ cận.

Lúc này, ba chiếc đầu đồng thời há miệng phun ra một cỗ kim sắc hà quang cuốn lấy tất cả quang cầu này hút vào trong bụng.

Thực hiện xong hết thấy, vẻ thống khổ trên mặt pháp tướng giảm đi không ít, màu sắc lưu ly bên ngoài thân không ngừng lưu chuyển nhưng hình thể bỗng nhiên thu nhỏ lại.

Trong nháy mắt, pháp tướng vốn như núi cao hóa thành một đạo ngũ sắc quang mạc bao phủ lấy thân ảnh bình thường phía dưới.

Người này khoan chân ngồi ở khoảng không phía trên đỉnh núi, hai tay kết quyết, không nói một lời chỉ huyền phù bất động giữa hư không.

Linh áp đầy trời cùng thiên tượng kinh nhân cũng đã biến mất hoàn toàn, dường như hết thầy đều đã khôi phục như thường.

Dã thú phía xa cùng yêu vật cấp thấp, cấp trung mới thoát khỏi trạng thái sợ hãi trở lại bình thường.

Dã thú vốn nằm phủ phục dưới đất cũng run rẩy đứng dậy rên nhẹ vài tiếng rồi chạy thẳng về hang ổ của mình, căn bản không dám nhìn về phía cự sơn lấy một lần.

Đám yêu thú cấp thấp cũng như được đại xá, liền lập tức khống chế độn quang bay thật xa khỏi nơi này.

“Thế nào rồi? Người kia có tiến giai thành công hay không?” Tình hình tiểu thú đầu trâu cùng vài tên yêu thú bậc trung cũng đã tốt hơn chút ít. Vừa rồi bọn chúng cũng chỉ miễn cưỡng cố gắng đứng thẳng thân hình mà thôi. Lúc này kim viên lo lắng hỏi.

“Không biết, quá trình người kia trùng kích vào Linh Suất hãn còn chưa chấm dứt. Thiên tượng kinh người lúc trước chẳng qua là do người này hấp thu thiên địa linh khí phụ cận mà thôi. Hiện giờ mới bước vào thời khắc mấu chốt.”

Tiểu thú đầu trâu tựa hồ có kiến thức nhất, ánh mắt thoáng nhìn về đạo ngũ sắc quang ảnh phía cự sơn, chậm rãi nói.

Cự mãng ba đầu cùng yêu viên nghe được lời này thì đều cảm thấy bất ngờ, nhìn không được cũng nhìn về phía cự sơn xa xa.

“Chúng ta đi thôi! Thời gian người này phá tan bình cảnh phòng chừng cũng không ngắn, nhanh thì mấy ngày, chậm thì cả tháng. Chúng ta nếu lưu lại nơi này lâu dễ khiến người ta để ý, ngược lại lộng xảo thành chuyên.” Tiểu thú đầu trâu tựa hồ nhớ ra điều gì, lập tức nói.

Hai con còn lại nghe vậy thì thoáng rùng mình, nhất loạt đồng ý.

Tam yêu cùng biến thành một trận yêu phong bay đi, thoáng chốc nơi đây đã không còn thấy bóng dáng bọn chúng.

Nhân ảnh trong ngũ sắc quang mạc trên cự sơn phía xa xa vẫn đang nhắm nghiền hai mắt, tựa hồ không hề để ý đến việc này.

Một ngày, hai ngày..., năm ngày..., mười ngày...

Suốt hai tháng thời gian, nhân ảnh vẫn huyền phù ở khoảng không phía trên đỉnh núi.

Chỉ có điều ngũ sắc quang mạc bao quanh càng trở lên chói mắt.

Thấy tình hình như vậy khiến mấy tên yêu vật bậc trung mấy lần len lén quay lại đều không khỏi lấy làm kỳ lạ. Đồng thời chúng đều tỏ ra khó hiểu.

Chẳng qua trong lúc này, cũng có một chút dã thú ngẫu nhiên quên mất thiên tượng đã xảy ra lúc trước mà xông vào khu vực trầm dậm phía trong cự sơn nhưng lập tức bị bạch vụ cuốn lấy rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Phụ cận cự sơn không biết từ khi nào đã xuất hiện một siêu đại cấm chế, càng tới gần trung tâm thì uy lực lại càng mạnh.

Qua tiếp nửa tháng, nhân ảnh trong quang mạc đột nhiên rung lên, ngũ sắc hà quang bên ngoài cơ thể cũng lưu chuyển. Rốt cục nhân ảnh cũng mở mắt, tiếp đó thét dài một tiếng.

Tiếng thét này không ẩn chứa thần thông nhưng có thể cảm nhận rõ sự vui mừng trong đó.

Sau khi kết thúc thét dài, nhân ảnh lập tức đứng lên vung song chưởng, tức thì ngũ sắc quang mạc xung quanh hóa thành từng điểm linh quang tán loạn tiêu thất.

Tiếp đó hai tay nhân ảnh lại tiếp tục kết quyết, sau lưng hiện ra một đôi cánh. Bỗng nhiên tiếng sấm nổ vang, nhân ảnh biến mất một cách quỷ dị.

Chương 1524: Tế Luyện

Sâu trong cự sơn, trong mật thất chợt lóe một đạo thanh sắc điện hồ, thân hình Hàn Lập từ đó hiện ra.

Trên mặt hắc tràn đầy vẻ mừng rỡ.

Dưới phụ trợ của chân thiềm linh dịch, lại trải qua một trăm năm khổ tu hắc đã tiến đến Hóa Thần đại viên mãn. Tinh thần chi lực tồn tại trong Thiên Bảng xá lợi cũng bị luyện hóa hoàn toàn, từ đó hắc chiếm được bí quyết luyện hóa hai loại chân linh chi huyết Chân Long – Thiên Phượng.

Hắc tất nhiên không chút do dự đem hai loại linh huyết dung nhập vào trong cơ thể, đồng thời nắm giữ luôn hai loại biến hóa Chân Long - Thiên Phượng trong Kinh Trập Quyết.

Khi đó, vô luận là thân thể hay pháp lực của Hàn Lập đều đạt tới một cảnh giới không thể ngờ tới. Là trạng thái mạnh mẽ nhất trong cảnh giới Hóa Thần.

Cùng lúc này, từ hột Thanh La Quả hắc cũng đã bồi dưỡng ra được mấy cây Thanh La Quả.

Hắc dùng quả này làm chủ tài liệu, sau một vài lần thất bại đã luyện chế ra một lô hơn mười khóa Thiên La Đan.

Dưới sự chuẩn bị kỹ càng, Hàn Lập mới sử dụng ba khóa Hắc Viêm Đan cùng ba khóa Thiên La Đan phụ trợ, rốt cục bắt đầu trùng kích vào cảnh giới Luyện Hư.

Lại nói tiếp, vận khí của Hàn Lập coi như không tệ.

Hai trong ba khóa Thiên La Đan đều có hiệu dụng, khiến cho hai khóa Hắc Viêm Đan đề cao hiệu quả lên hai ba thành.

Trong điều kiện thuận lợi đó, Hàn Lập tiêu tốn mấy tháng thời gian rốt cục điều động

thiên địa nguyên khí trong phạm vi ngàn dặm quán chú pháp thể, do đó mới có thể thuận lợi thành công tiến nhập vào cảnh giới Luyện Hư.

Vô luận là tu vị hay thần thức đều tăng tiến gấp đôi lúc trước, có khi còn hơn.

Nhưng lúc này, Hàn Lập lại lơ lửng giữa mật thất, nhắm mắt cảm ứng bốn phía.

Vốn hắn chỉ cảm ứng được thiên địa nguyên khí một cách mơ hồ, hiện giờ lại cảm thấy vô cùng rõ ràng. Phảng phất chỉ cần quơ tay là có thể đem chúng tụ tập trong lòng bàn tay.

Bỗng nhiên mí mắt hắn khẽ giật, rồi thực sự đưa tay chộp về phía khoảng không phụ cận .

‘Xuy xuy...’ tiếng xé gió vang lên, năm đạo tinh mang từ năm đầu ngón tay bắn ra, khu vực phụ cận lập tức nổi lên vô số điểm linh quang năm màu lớn nhỏ như hạt gạo hiện ra tụ tập vào bên trong tinh mang.

Lập tức tinh quang đại trưởng, một bàn tay năm màu cực lớn được hình thành trong hư không.

“Quá thể! Sau khi tiến vào Luyện Hư kỳ, trình độ nắm giữ thiên địa nguyên khí so với Hóa Thần kỳ cách biệt một trời một vực.” Hàn Lập lẩm nhẩm đánh giá.

Tại Hóa Thần kỳ hắn chẳng qua chỉ có thể mơ hồ cảm ứng được sự tồn tại của thiên địa nguyên khí và sử dụng một chút da lông bên ngoài mà thôi.

Hiện giờ mới có thể xem như chính thức nắm giữ thiên địa nguyên khí trong tay. Chỉ cần giơ tay nhắc chân thi triển công pháp nào chẳng nữa đều được thiên địa nguyên khí gia tăng – so với ban đầu lợi hại hơn không ít. Nếu thi triển thần thông có thể chuyên môn sử dụng thiên địa nguyên khí thì chắc chắn uy lực sẽ còn mạnh hơn rất nhiều.

Ánh mắt Hàn Lập tỏ rõ sự hài lòng, hắn khẽ vung tay, lập tức bàn tay năm màu cực lớn đã tan rã biến mất.

Thân hình Hàn Lập từ từ hạ xuống mặt đất.

Lần này ánh mắt hắn lại rơi vào một thứ trong góc mật thất – đây đúng là Nguyên

Từ Thần Sơn hơn trăm năm trước hẳn đặt ở đó.

Trong hơn trăm năm này, Hàn Lập lần lượt bỏ thêm vào trong thần sơn hai khối đá cực nặng kia để dung luyện.

Tính thời gian đến nay thì dường như cũng đã luyện hóa được tương đối rồi.

Trong lòng Hàn Lập nghĩ vậy, hẳn không hề do dự khê đưa một tay lẳng không chộp lấy thần sơn.

‘Oanh...!’ mặt đất mật thất rung lên một chút, hắc sắc tiểu sơn từ từ đằng không bay lên hướng về phía Hàn Lập.

Năm ngón tay bỗng xòe ra, hắc sắc tiểu sơn đang bay tới tức thì dừng lại ở ngay trước mặt.

Hàn Lập cẩn thận đánh giá...

Nguyên Từ Thần Sơn so với trước kia căn bản không có gì biến hóa, màu sắc vẫn như cũ.

Chẳng qua hẳn có thể dễ dàng lẳng không chộp lấy tiểu sơn mà không cảm thấy mất sức từ đó có thể thấy được mấy khối vụn của thạch đôn đã hoàn toàn dung hợp với núi này thành một thể.

Nếu không nay cả cho dù pháp lực đại tiến cũng không thể thao túng dễ dàng như vậy.

Hắn gật đầu, đánh một đạo pháp quyết lên tiểu sơn.

Thanh quang lóe lên, pháp quyết vừa tiếp xúc với tiểu sơn đã nhập thẳng vào trong đó biến mất không thấy bóng dáng.

Mặt ngoài tiểu sơn ngân quang sáng ngời, một đoàn ngân sắc hỏa diễm bay ra, trong chốc lát xoay tròn đã hóa thành ngân sắc hỏa diễm.

Đây đúng là phệ linh hỏa diễm!

Hình thể hỏa diễm so với ban đầu rõ ràng nhỏ hơn một vòng, hơn nữa thần thái có

chút mỗi mệt!

Hiển nhiên hơn trăm năm qua do không ngừng luyện hóa thạch đôn khiến cho hỏa điều hao tổn không ít bốn nguyên chi lực.

Hàn Lập thấy vậy có chút đau lòng, trong miệng quát khê một tiếng rồi đưa tay về phía hỏa điều.

Nhất thời hỏa điều lập tức bắn về phía Hàn Lập, chỉ thoáng lóe lên nó đã tiến thẳng vào bên trong thân thể.

Hàn Lập chỉ sợ cần phải bồi dưỡng nó trong người một đoạn thời gian mới có thể khiến hỏa điều một lần nữa khôi phục nguyên khí.

Khóe miệng Hàn Lập mỉm cười, lại hướng về phía hắc sắc tiểu sơn đánh ra một đạo pháp quyết.

Tiểu sơn khê rung lên, chớp mắt đã biến mất trong tầng hồi quang. Ngay sau đó, một cánh tay tối đen như mực của Hàn Lập cuốn lên. Hắc quang chớp động, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một tòa tiểu sơn cao ba tấc, sau đó tiểu sơn lại lóe lên rồi biến mất. Cùng lúc đó, trên mu bàn tay lại xuất hiện một đồ án ngân sắc tiểu sơn.

Vừa rồi, Hàn Lập đã lại đem Nguyên Từ Thần Sơn phong ấn trên tay mình.

Nhưng Hàn Lập bỗng biến sắc, cánh tay vốn hơi nâng lên bỗng rơi thẳng xuống dưới, đồng thời thân hình của hắn cũng theo đó mà nghiêng đi, cả người loạng choạng muốn ngã.

“Không tốt!”

Trong lòng Hàn Lập kêu lên, hai đầu gối hắn vội vàng trùng xuống, đồng thời cánh tay còn lại cũng lập tức đỡ lấy cánh tay này.

Toàn thân lắc lư mấy lần, cuối cùng mới có thể trụ vững thân hình.

Trong khoảnh khắc hắn đem Nguyên Từ Thần Sơn phong ấn trong tay thì cánh tay đó bỗng trở nên nặng vô cùng, cho dù bản thân hắn có thần lực kinh người thiếu chút nữa cũng bị kéo ngã xuống đất.

Lúc này có thể trụ vững thân hình cũng chỉ là miễn cưỡng duy trì mà thôi.

Hàn Lập vừa sợ vừa giận, nhưng tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, thoáng chốc đã hiểu rõ chuyện gì xảy ra.

Tuy rằng lúc trước đã dùng Bách Mạch Luyện Bảo Quyết hoàn toàn luyện hóa Nguyên Từ Thần Sơn cùng cánh tay thành một thể, nhưng còn một chút thạch đôn mới thêm vào còn chưa trải qua tế luyện này cho nên khi thu vào cơ thể mới xảy ra sự tình như vậy.

Xem ra muốn tùy tâm sử dụng núi này thì còn cần dùng Luyện Bảo Quyết tế luyện một lần nữa mới được.

Trong lòng cẩn thận cân nhắc một phen, Hàn Lập cũng không chần chờ mà lập tức khoanh chân ngồi xuống, một tay nâng cánh tay ‘nặng nề’ kia. Phía trên đỉnh đầu chợt lóe kim quang, tại thiên linh cái xuất hiện một thanh sắc Nguyên Anh cao nửa thước.

Thần sắc Nguyên Anh nghiêm nghị, bên ngoài thân kim – thanh lưỡng sắc quang hà không ngừng chớp động.

Lúc này, Nguyên Anh lập tức vung tay kháp quyết, nó hé miệng phun ra một ngọn thanh sắc hỏa điểm lên bàn tay có phong ấn tiểu sơn.

Bàn tay đen như mực kia lập tức được thanh sắc anh hỏa bao phủ.

Hai mắt phía ngoài thân thể Hàn Lập nhắm chặt, đồng thời sau lưng lóe lên pháp tướng Phạm Thánh Chân Ma Công, pháp tướng này cũng đồng dạng ngồi xếp bằng huy tay bắt quyết. Độ ngưng tụ hay kim quang tỏa ra của pháp tướng lần này đều hơn xa lúc Hàn Lập còn ở cảnh giới Hóa Thần.

Từ xa nhìn lại, pháp tướng ba đầu sáu tay giống như một bức kim tượng chân thật.

Lúc này Hàn Lập đang dùng Bách Mạch Luyện Bảo Quyết để một lần nữa tế luyện Nguyên Từ Thần Sơn. Ước chừng qua gần nửa năm thì hoàn tất. Cũng là do núi này đã được luyện hóa một lần, nay chỉ cần đem chút mảnh vỡ thạch đôn dung nhập thêm kia luyện hóa nốt. Nếu không khẳng định không chỉ hao phí cần đó thời gian.

Đến một ngày, anh hỏa trong miệng Nguyên Anh dừng lại, linh quang trên người

chợt lóe, thoáng chốc đã biến mất không thấy bóng dáng.

Thần sắc Hàn Lập thoáng động, buông bỏ pháp quyết trong tay. Lần tế luyện này đã hoàn thành!

Tuy rằng trong khoảng thời gian ngắn như vậy không thể tế luyện xong hoàn toàn, nhưng ít nhất cũng không khiến bàn tay trở lên nặng nề nữa. Còn một chút thì tất nhiên chờ sau khi núi này bị phong ấn trong tay sẽ từ từ cùng bàn tay đồng hóa thành một thể.

Nhưng việc này cũng không phải chỉ vài năm là có thể hoàn thành.

Hàn Lập đem cánh tay phong ấn tiểu sơn cử động vài lần, cảm thấy không có gì khác thường thì nét mặt hẩn mới lộ vẻ hài lòng.

Đúng lúc này, Hàn Lập bỗng nhiên nhú màu. Hẩn đứng dậy, đi thẳng tới lối cửa vào.

“Ầm ầm..” Cửa đá nặng nề tự động mở ra.

Thân hình Hàn Lập nhoáng lên đã xuất hiện ở bên ngoài mật thất.

Ở bên ngoài mật thất có một hắc sắc tiểu nhân đang lơ lửng giữa không trung nhìn Hàn Lập mỉm cười.

Đây đúng là đệ nhị Nguyên Anh!

Hàn Lập cũng không nói chuyện, một tay hẩn bắt quyết, đệ nhị Nguyên Anh chớp lên một cái liền biến thành một đạo ô quang rớt thẳng vào thiên linh cái.

Hai mắt Hàn Lập nhắm lại, thoáng chốc đã biết rõ mọi chuyện xảy ra trong vòng trăm năm này.

“Những yêu thú kia tìm tới cửa, lại còn muốn gặp ta?” Hai mắt Hàn Lập mở ra, trong đó lộ rõ vẻ kỳ quái.

Chẳng qua hẩn cũng không chần chừ mà lập tức đi thẳng đến đại sảnh.

Sau vài lần chớp lên, Hàn Lập đã xuất hiện tại cửa đại sảnh. Bên trong còn mơ hồ truyền ra tiếng nói.

Lông mày Hàn Lập nhướng lên, không khách khí lập tức đi vào.

Tất cả thanh âm nói chuyện bên trong lập tức ngưng lại, mọi ánh mắt đều tập trung vào người mới tới. Kết quả, tất cả đều trợn mắt há mồm!

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua đại sảnh thì thấy có bốn đầu yêu thú đang đứng. Đây đúng là tiểu thú đầu trâu, kim viên, cự mãng ba đầu cùng với đại trư yêu lúc trước cùng với hãn giao dịch Mộc Linh Hoa.

Ở ghế chủ tọa giữa đại sảnh, một ‘Hàn Lập’ vận thanh bào đang ngồi đó tùm tùm cười.

‘Hàn Lập’ đang ngồi thấy Hàn Lập tiến vào lập tức thu hồi nụ cười rồi đứng thẳng dậy hướng về phía Hàn Lập thi lễ, rồi nói:

“Bái kiến chủ nhân, chúc mừng chủ nhân tiến giai thành công!”

“Ừm! Trong khoảng thời gian này cũng vất vả cho người!”

Hàn Lập sớm từ đệ nhị nguyên anh biết rõ mọi việc, nên thấy cảnh này cũng không có gì bất ngờ chỉ gật đầu rồi khẽ khoát tay một cái.

“Những chuyện nhỏ nhặt này đều là thứ Đề Hồn phải làm, còn việc trọng đại thì đương nhiên cần chủ nhân tự mình làm chủ mới được.” ‘Hàn Lập’ cung kính trả lời rồi đảo mắt nhìn qua bốn yêu vật vẫn trợn mắt há mồm khẽ nhếch miệng cười.

Tiếp đó thân hình ‘Hàn Lập’ nhoáng lên, đại phóng hắc mang, hóa thành một con tiểu hầu cao nửa thước. Tiểu hầu chạy đến chỗ Hàn Lập.

Tay áo Hàn Lập khẽ rung lên phóng ra một phiến hà quang thu lấy tiểu hầu.

“Tốt lắm, hiện tại các người hãy lần nữa nói lại ý định đến đây!” Hàn Lập bước thẳng về ghế chủ tọa lúc trước Đề Hồn ngồi, trong mắt lóe lên tinh quang quét thẳng vào tứ thú phía dưới.

Chương 1525: Huyết Hạnh Và Nô Ngân

“Vài ngày trước chúng tôi đã nhìn thấy thiên tượng khi tiền bối tiến giai, cho nên đến đây chúc mừng tiền bối thần thông đại tiến!” Tiểu thú đầu trâu cuối cùng nhìn cả hai Hàn Lập một lượt nữa rồi giật mình tỉnh táo lại, vội vàng thi lễ, vẻ mặt vô cùng cung kính. Tất nhiên là nó biết được Hàn Lập trước mắt đây mới là chính chủ!

“Ồ! Các người sao có thể dám chắc ta thành công tiến giai. Nói không chừng có thể đã thất bại!” Hàn Lập cười hắc hắc, hỏi tiếp một câu.

“Tiền bối nói đùa rồi, người khác có lẽ sẽ thất bại nhưng với đại thần thông của tiền bối sao có thể xuất hiện việc này.” Cự mãng ba đầu đứng giữa lập tức cướp lời, mở miệng nịnh hót.

“Hàn Lập nghe xong lời này thì cười ha hả, đoạn lại đảo ánh mắt qua tứ yêu, sắc mặt đột nhiên trầm xuống: “Được rồi! không cần vòng vo nữa, ta cũng đã nghe qua các người tới lần này là để hiến bảo? Có mục đích gì thì nói ra đi, ta cũng không có nhiều thời gian để lãng phí.”

Với tu vị hiện giờ của Hàn Lập đã hơn gấp bội so với tu sĩ Luyện Hư sơ kỳ bình thường, tuy rằng không cố ý để lộ khí thế nhưng lời nói bình thường vẫn có thể ảnh hưởng tới thiên địa nguyên khí khiến không gian quanh đó không ngừng quay cuồng.

Tứ yêu cảm thấy không khí gần đây trở nên nặng nề như có ngàn cân đè lên, thân hình xiêu vẹo thiếu chút nữa là ngã xuống.

“Tiền bối bớt giận! Chúng tôi quả thực là đến hiến bảo, tuyệt không có ác ý!” Tiểu thú đầu trâu biến sắc, một mặt cố gắng điều động pháp lực trong cơ thể chống đỡ áp lực, một mặt cuống quýt quỳ xuống phân trần.

“Vô duyên vô cớ đến hiến bảo! Thôi được, trước tiên xem bảo vật các người đem đến là gì, nếu có hứng thú thì ta sẽ nghe các người trình bày, còn nếu một chút tác dụng cũng không có thì các người nên lập tức rời đi.” Hàn Lập nhạt giọng nói.

Tùy theo lời Hàn Lập, áp lực trong đại sảnh lập tức tiêu biến khiến thâm tâm tứ yêu thở phào. Chúng vội vàng đứng thẳng thân mình.

Tiểu thú đầu trâu cũng không dám chần chờ liền ngậm ra hiệu với kim viên bên cạnh. Con viên này do dự một chút rồi từ trong người lấy ra một chiếc hộp gỗ màu đen, tiếp đó tự mình tiến lên vài bước cung kính dùng hai tay dâng lên.

Hàn Lập một câu cũng không nói chỉ khẽ ngoắc tay, ‘vèo’ một tiếng, hộp gỗ lập tức được nhiếp tới trong tay.

Tiếp đó tay áo hần khẽ phất qua nắp hộp, thoáng chốc bên ngoài hộp gỗ lóe lên thanh hà rồi tự động mở ra để lộ vật chứa bên trong – đây là một loại quả màu đỏ tươi to bằng nắm tay, vỏ quả trái rộng ngân sắc ti vãng, hào quang không ngừng lưu chuyển.

Hàn Lập có chút kinh ngạc, cũng không cần tứ yêu giải thích mà tự mình dùng hai ngón tay kẹp lấy quả này giơ lên dùng thần niệm quan sát.

Trong thoáng chốc sắc mặt Hàn Lập liên tục biến đổi, từ vẻ bất ngờ lúc đầu chuyển thành tò mò rồi lại chau mày, tiếp đó là vẻ chừ chừ không quyết.

Tứ yêu thấy biểu tình Hàn Lập như vậy thì không khỏi liếc mắt nhìn nhau, nhưng không kẻ nào dám lên tiếng.

Ước chừng độ một tuần trà sau, Hàn Lập thở dài một hơi để lại quả kia vào trong hộp.

“Đây là một quả Huyết Hạnh! Không ngờ rằng ngay cả vật này các người cũng tìm được.” Hàn Lập tùy ý liếc mắt qua chiếc hộp một lần nữa rồi hướng về phía tứ thú mỉm cười nói.

“Tiền bối tuệ nhân như đuốc, liếc mắt một cái đã nhìn ra lai lịch của vật ấy. Thứ này bốn người chúng tôi tìm được tại một chỗ thượng cổ di chỉ trong Hắc Ấn sơn mạch. Hiện giờ muốn hiến tặng nó cho tiền bối!” Tiểu thú đầu trâu thấy Hàn Lập nhận ra được lai lịch của Huyết Hạnh thì thoáng giật mình, nhưng trong miệng vẫn kính cẩn trả lời.

“Nếu ta nhớ không lầm thì vật này có kỳ hiệu với huyết luyện thể, là linh dược phụ trợ khó có được cho yêu thú các người tiến giai. Có thể nói là kỳ vật ngàn năm khó gặp.

Các người nếu ngay cả vật này cũng bỏ được, xem ra sự việc các người sắp yêu cầu khẳng định không nhỏ. Được rồi, vật này đối với ta đúng là có chút hữu dụng, các người có yêu cầu gì thì nói ra đi!” Hai mắt Hàn Lập nhú lại, không chút hoang mang nói.

Thấy thần thái Hàn Lập như vậy, tứ yêu lại nhìn nhau. Lúc này tiểu thú đầu trâu mới ho nhẹ một tiếng, bắt đầu mở miệng:

“Tiền bối đã nhìn thấu tư tâm thì văn bối cũng không dám dấu diếm. Bốn người bọn tôi lần này đến đây cũng là vì an nguy của tính mạng!” Thần sắc tiểu thú có chút buồn bã, trong lời nói có vài phần ý tứ cầu xin.

Về mặt Hàn Lập không chút thay đổi, vẫn yên lặng nghe con thú này nói.

Tiểu thú thấy vậy chỉ có thể miễn cưỡng cười gượng, cẩn thận nói tiếp:

“Chúng tôi cung phụng làm việc cho Thiên Bằng nhân, điều này hẳn không thể gạt được tiền bối. Nhưng linh vật trong sơn mạch này ngày càng ít, chỉ sợ qua ngàn năm nữa sẽ không còn gì để cung cấp. Cho nên lần này chúng tôi tới đây là muốn nhờ tiền bối ra tay thảo bỏ ‘nô ngân’ trên người, giúp chúng tôi khôi phục lại thân thể tự do không phải tiếp tục bị nhốt trên đảo. Chỉ cần tiền bối đáp ứng việc này, mấy người văn bối chẳng những nguyện ý dâng tặng quả Huyết Hạnh này mà cũng đem một số vật quý hiếm tìm kiếm được trong nhiều năm dâng tặng coi như để tỏ lòng cảm ơn. Tuy rằng với tu vị thần thông của tiền bối thì những thứ đó không đáng là gì, nhưng chúng tôi có chút thiên thú tâm bảo, hẳn sẽ không làm tiền bối thất vọng.”

“Nô ngân? Thảo nào ta tự hỏi tại sao các người lại không rời khỏi nơi đây, hóa ra là bị Thiên Bằng Tộc hạ cấm chế. Trước tiên để ta xem tình hình một chút đã.” Thần sắc Hàn Lập thoáng động, bỗng nhiên chộp về phía hư không.

Một mảng kim sắc tinh mang theo lòng chuông cuốn ra.

Tiểu thú chưa kịp phản ứng thì đã cảm thấy toàn thân cứng đờ mất đi khống chế, cả người bị một cỗ hấp lực cuốn lấy, tự động bay về phía Hàn Lập.

Con thú này thét lên kinh hãi, thân hình nhỏ bé của nó thoáng chốc đã xuất hiện trước mặt Hàn Lập, cứ vậy trôi nổi trên không trung không thể nhúc nhích mấy may.

Tam thú còn lại hoảng sợ, vội vàng lui lại phía sau, về mặt cảnh giác.

Nhưng Hàn Lập cũng không để ý nhìn chăm chăm vào tiểu thú trước mặt. Lam mang trong mắt chớp động không ngừng, thần niệm trong nháy mắt đã bao trùm toàn bộ thân hình tiểu thú, thẩm thấu vào bên trong. Hắn bắt đầu kiểm tra dị dạng bên trong thân thể và tinh hồn đối phương.

Cự mãng và kim viên trong tam yêu thấy vậy thì thoáng hiểu ra dụng ý của Hàn Lập, trong lòng mới buông lỏng, lúc này mừng rỡ ngừng cả hô hấp yên lặng quan sát từng động tác của Hàn Lập.

Đột nhiên thần sắc Hàn Lập lộ vẻ cổ quái tiếp đó cười khê vài tiếng, từ từ nâng song chưởng.

Mười ngón không ngừng điểm lên, tiếng xé gió trong hư không liên tục phát ra. Một sợi thanh ti từ giữa hai ngón tay hắn bắn ra, thoáng lóe lên rồi nhập thẳng vào trong cơ thể tiểu thú.

Tiếp đó Hàn Lập khê niệm chú, thanh ti vừa thoát khỏi tay đã lập tức đánh tiếp ra mấy đạo pháp quyết.

Tiểu thú đầu trâu bỗng rống lên, toàn thân bỗng lóe lên thanh quang chớp động liên hồi. Một trùng ảnh đỏ tươi bị một đoàn thanh ti bao vây, chậm chậm được lôi ra từ giữa trán tiểu thú.

Trùng ảnh kia dài độ một tấc, nhìn kỹ thì đây chỉ là một đạo hư ảnh nhàn nhạt mà thôi.

Chỉ là trùng ảnh này vừa ra khỏi trán tiểu thú một chút thì thân hình đột nhiên uốn éo.

Mặc cho linh quang trên thanh võng không ngừng chớp động, nhưng vẫn không có cách nào khống chế cử động của trùng ảnh mà kéo nó ra.

Cùng lúc đó, sắc mặt tiểu thú trở lên vô cùng thống khổ, khoe miệng run run, ngay cả thanh âm cũng không thể phát ra, cuối cùng thì trực tiếp ngất đi.

Hàn Lập thấy vậy thì trầm ngâm một chút.

Đuôi lông mày hấn nhú lại, ánh lam mang trong mắt lại lóe lên, miệng quát khê một tiếng.

Phía sau lưng hấn lóe lên thanh sắc quang vừng, một hư ảnh thanh sắc đại bàng hiện ra.

Đại bàng vừa hiện thân thì lập tức ngẩng đầu kêu lên một tiếng chói tai.

Tam yêu vốn đang nhìn đến xuất thần nghe được tiếng kêu này thì toàn thân run lên, hai chân mềm nhũn lập tức ngã xuống mặt đất.

Cũng khó trách tam yêu, Côn Bằng cường đại đầu phải đám yêu vật cấp thấp sánh được. Đám kim viên kia chẳng qua chỉ là trung giai yêu vật mà thôi, căn bản không thể thừa nhận được uy áp trong khoảng cách gần của thanh bằng.

Đúng lúc này, thanh sắc đại bàng dưới sự thôi động của Hàn Lập lập tức cúi đầu, nhanh như chớp mổ thẳng xuống phía trán tiểu thú!

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Trùng ảnh màu đỏ tươi vốn không thể lay động lại bị đại bàng mổ lấy rồi trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Kêu lên lần nữa, hư ảnh đại bàng mới tiêu biến.

Đám yêu vật phía dưới lúc này mới lần nữa từ trên mặt đất đứng dậy, nhưng về mặt tất cả nhìn Hàn Lập không dấu khỏi sợ hãi khôn cùng.

Hàn Lập dường như không hề để ý tới tam yêu mà cẩn thận đánh giá tiểu thú đầu trâu một chút, sau khi vừa lòng gật đầu mới khê phát tay.

Tức thì thanh ti từ trong cơ thể tiểu thú bắn ra, được Hàn Lập thu lại.

Trong nháy mắt khi thanh ti phóng ra khỏi thân mình thì mí mắt tiểu thú khê nhúc nhích, nhưng vẫn chưa lập tức tỉnh lại.

Hàn Lập nhượng mày liên vung tay áo; một cỗ thanh sắc linh quang lập tức được rút vào trong cơ thể tiểu thú, thoáng chốc đã biến mất không thấy.

Tiểu thú vốn đang hôn mê bất tỉnh thì bộ lông bên ngoài khẽ run lên, rốt cục cũng từ từ mở ra hai mắt, tỉnh dậy.

“Cảm giác trong cơ thể người thế nào, xem trong người còn tồn tại nô ngân không?” Hàn Lập tựa lưng và ghế, ngón tay gõ nhẹ lên thành ghế, mắt nhìn tiểu thú đầu trâu thần nhiên nói.

Tiểu thú vừa tỉnh lại nghe thấy lời này thì ngẩn ra, nhưng theo bản năng vẫn làm theo lời Hàn Lập.

Một lát sau, trên mặt con thú này nhất thời lộ ra vẻ mừng rỡ như điên.

“Nô ngân đã không còn, thật sự là không còn. Đa tạ đại ân của tiền bối!” Tiểu thú vội vàng hướng về phía Hàn Lập hành đại lễ.

Nô ngân từ trước đến nay đối với tiểu thú không khác nào ròi ở trong xương. Hiện giờ đã bị xóa bỏ đương nhiên khiến nó vui mừng vô cùng.

Tam thú còn lại thấy vậy cũng vô cùng vui mừng, liên tục chúc mừng tiểu thú đầu trâu, tiếp đó liên tục dùng ánh mắt chờ mong nhìn về phía Hàn Lập.

“Không cần phải vội, người lại đây!” Hàn Lập nhàn nhạt cười, tùy ý chỉ về phía kim viên.

Con yêu này nhất thời do vui mừng quá lập tức nhảy thẳng đến gần Hàn Lập.

Cứ như vậy qua độ một bữa cơm, nô ngân trong cơ thể tứ yêu đều bị Hàn Lập dễ dàng xóa bỏ.

Tứ yêu đối với Hàn Lập đương nhiên là cảm kích vô cùng, không ngừng cảm ơn hẳn.

“Các người đi thôi. Chẳng qua chỉ là một chút giao dịch giữa ta và các người mà thôi. Đúng rồi, lần kế tiếp các người cống nộp vật phẩm cho Thiên Bằng Tộc là khi nào?” Hàn Lập bỗng nhiên nhớ tới điều gì, liền hỏi tứ yêu một câu.

“Tiền bối yên tâm, lần mới nhất chúng tôi cống nộp cũng chưa lâu, chắc chắn mấy trăm năm nữa người Thiên Bằng Tộc mới trở lại đảo này.” Tiểu thú đầu trâu đoán được

một chút suy nghĩ của Hàn Lập, vội vàng cung kính trả lời.

“Ồ, cũng không có việc gì, các người đi được rồi.” Hàn Lập nghe thấy lời này thì một chút kiêng kị cuối cùng trong lòng cũng buông lỏng, bèn hướng về phía tứ thú khoát tay.

Mấy trăm năm nữa hắn cũng không biết mình đã đi tới nơi đâu, cho dù có chút phiền phức thì cũng không thể tìm ra hắn mà đòi.

Chương 1526: Đăng Long Đan

Sau khi tứ yêu cảm kích cáo từ, Hàn Lập ngồi trong đại sảnh một lần nữa lấy quả Huyết Hạnh ra cẩn thận quan sát.

“Quả là không uống công. Tài liệu ngưng luyện pháp tướng Phạm Thánh Chân Ma đã có thêm một vị, hơn nữa lúc trước ở Thánh Thành Thiên Bằng Tộc lại tìm được linh dược, hiện tại chỉ cần tìm được Viêm Kim Tinh trong truyền thuyết phối hợp cùng Kim Tủy Tinh Trùng là có thể ngưng luyện thực thể pháp tướng rồi!” Hàn Lập thì thảo một chút, trên mặt không dấu nổi vẻ sung sướng.

Sau khi đem Huyết Hạnh bỏ lại vào trong hộp, thanh quang lóe lên, hộp trong tay bỗng chốc biến mất.

Hàn Lập ngồi trên ghế mục quang không ngừng chớp động, có chút trầm ngâm bước ra ngoài đại sảnh.

Một lát sau, hắn đã đi tới dược viên.

Ở trước mặt hắn đang là bảy mươi hai cây thanh trúc xanh biếc, mỗi cây đều cao hơn một trượng được một tầng đậm kim sắc hà quang bao phủ.

Hàn Lập đứng trước những cây trúc có cây phi kiếm này nhìn một lát, bỗng nhiên hắn vươn tay nắm lấy một chiếc lá trúc gần đó.

Trong lúc ngón tay vừa tiếp xúc lá trúc thì tiếng sét nổ vang, một đạo kim hồ từ thân trúc phóng ra đánh thẳng lên bàn tay Hàn Lập.

“Xoẹt!” bàn tay nháy mắt biến thành đen như mực, kim hồ đánh tới bỗng chốc bị hấp thu biến mất không thấy bóng dáng.

Hàn Lập lại coi như không thấy chỉ nhắm mắt lại, dường như đang thông qua ngón tay tiếp xúc với lá trúc cảm ứng điều gì.

Một lúc lâu sau, Hàn Lập mới mở mắt buông lá trúc trên tay ra, nhưng lại khẽ nhíu mày.

“Tuy rằng phương pháp hữu hiệu nhưng quá trình chuyển hóa so với dự đoán ban đầu chậm hơn một chút. Xem ra sau lúc phong ấn vẫn rất tốt, để xem những thứ khác thế nào!” Hàn Lập sờ sờ cằm, tự nói một mình.

Kim quang trên người hắt lóe lên, cả người hóa thành một đạo kim hồng bay ra khỏi được viên, sau vài lần chớp lên đã biến mất không thấy bóng dáng.

Không bao lâu, Hàn Lập đã xuất hiện ở một gian thạch thất khác.

Trong phòng này đặt bảy tám chiếc lô đỉnh xếp thành một vòng, phía giữa có một bệ đá lớn, mặt ngoài một đại động hình tròn được bạch ngọc che chắn kín mít.

Bạch ngọc này tỏa ra một tầng bạch khí nhàn nhạt vô cùng lạnh lẽo. Đây vốn là một khối huyền băng cực lớn luyện chế thành.

Tại giá gỗ kê khắp bốn phía thạch thất có một đồng lớn nhỏ bình đựng, trong bình tỏa ra mùi thơm ngát mũi.

Đây đúng là luyện đan thất của Hàn Lập!

Tất cả đồng bình này đều là một ít thành phẩm hoặc bán thành phẩm, được vật phụ trợ. Mặc dù tất cả đều là loại bình thường nhưng cũng không thể thiếu.

Hàn Lập không muốn thu chúng vào trữ vật thủ trạc cho nên đều để ở nơi này.

Ánh mắt đảo qua đám lô đỉnh kia, thoáng chốc dừng lại tại một chiếc đỉnh xanh ở giữa.

Hàn Lập đưa tay về phía bệ đá hư không tung ra một trảo, nhất thời vật đó lập tức bay lên rồi rơi thật mạnh xuống mặt đất phát ra âm thanh cực lớn.

Chiếc đỉnh vô cùng nặng, trong lúc nó được nhắc ra thì từ trong đại động bên dưới phụt ra một đoàn lửa đỏ đậm.

Nhiệt độ bên trong mật thất thoáng chốc trở nên nóng vô cùng, khó có thể chịu nổi.

Hàn Lập không chút do dự phất tay về phía đỉnh xanh, vật này lóe lên một cái đã mơ hồ biến mất tại chỗ, không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, đỉnh này lại xuất hiện ở phía trên ngọn lửa đỏ đậm, dưới ánh lửa chập chùng không ngừng xoay tròn.

Trong miệng Hàn Lập niệm chú, hai tay bắt quyết đánh ra một đạo pháp quyết về phía đỉnh xanh. Thế lửa thoáng chốc mạnh lên bao trùm cả miệng đỉnh, nuốt trọn nó vào bên trong ngọn lửa.

Hàn Lập thấy vậy mới thở ra một hơi, tiếp đó lại lấy từ trong trữ vật thủ trạc ra một chiếc hộp ngọc.

Nấp hộp mở ra để lộ một vài quả màu tím căng mọng.

Mỗi một quả đều lớn bằng nắm tay, tỏa ra mùi hương mê người. Bên trong quả dường như có ẩn chứa một con tiểu long vô cùng sống động.

Đây đúng là Chi Long Quả mà Hàn Lập có được trong hành trình tới Mộc Linh Tộc.

Dùng quả này luyện chế ra Đẳng Long Đan rất có công hiệu tăng tiến tu vi đối với tu sĩ từ Luyện Hư sơ, trung kỳ.

Hàn Lập hiện giờ đã tiến giai tới Luyện Hư kỳ, đương nhiên là đang chuẩn bị bắt đầu luyện chế đan dược này.

Chẳng qua linh đan này luyện chế phức tạp, bình sinh Hàn Lập cũng hiếm thấy. Chỉ là một vài loại tài liệu phụ trợ để phối hợp với đan dược này yêu cầu cần một mình luyện chế khiến co bản tổn mất hơn nửa tháng thời gian.

Nhưng cũng may thời gian bồi dưỡng Chi Long Quả cũng rất dài, ước chừng ba vạn năm mới có quả chín một lần. Mà lúc trước do cấp tốc bồi dưỡng Kim Lô Trúc và Thanh La Quả cho nên chưa kịp bồi dưỡng quả này, còn phải đợi mấy năm nữa.

Trong lòng cân nhắc như vậy, hắn đem Chi Long Quả thu lại rồi phất tay chộp về phía giá gỗ bên cạnh lấy xuống mười mấy chiếc bình ở đó.

Hàn Lập ở trong luyện thất luyện đan hơn nửa tháng rồi lại tiếp tục tiến vào mật thất

bắt đầu củng cố tu vị mới đột phá.

Đương nhiên trong lúc này hắn cũng bắt đầu nghiên cứu bộ Xuân Lê kiếm trận!

Mà trong khoảng thời gian này đám tứ yêu cũng mang tới một lượng lớn tài liệu quý hiếm tới tận cửa. Tuy rằng mấy thứ này giá trị không nhỏ, nhưng đại đa số không hữu dụng cho hiện nay nhưng ‘Hàn Lập’ vẫn thần nhiên tiếp nhận tất cả. Tứ yêu đương nhiên không thể phân biệt được đó là Hàn Lập thật hay giả nhưng vẫn luôn miệng cảm tạ chuyện lần trước, không chút tỏ ra bất kính.

Dưới sự phối hợp của Đề Hồn và đệ nhị Nguyên Anh đã điem nhiên thu lấy những thứ này rồi liền đuổi đám yêu vật này rời đi.

Về việc chúng nó có lập tức rời khỏi cự đảo này để thấy trời cao biển rộng hay không thì hắn mặc kệ.

Trong những ngày kế tiếp, hết thảy mọi việc đều diễn ra bình thường.

Mấy năm thoáng chốc trôi qua, Chi Long Quả cũng đã bồi dưỡng thành công. Hàn Lập từ trong mật thất đi ra bắt đầu luyện chế lượng lớn Đăng Long Đan.

Kết quả là linh đan này không những quá trình luyện chế vô cùng phức tạp mà xác xuất thành đan cũng thấp đến sợ người. Lấy tạo nghệ luyện đan tông sư của hắn mà mười lần luyện chế lại có đến bảy tám lần thất bại.

Hàn Lập trong lòng đã sớm dự trù được đan này không dễ luyện chế nhưng thấy xác xuất thành đan thấp đến vậy cũng không khỏi giật mình.

Thế mới biết luyện chế đan dược tăng tiến tu vị của tu sĩ Luyện Hư khó khăn thế nào, còn hơn xa so với lời đồn ban đầu. Trách không được ở hội đấu giá Thiên Uyên Thành chưa bao giờ gặp qua đan dược loại này, chỉ sợ Luyện Đan Sư cho dù luyện chế ra được một chút cũng không đủ để bản thân đột phá bình cảnh, thì sao có thể dễ dàng lấy ra.

Về phần trực tiếp dùng đan dược này trực tiếp tu luyện, tuy không nói là không có nhưng chắc chắn là cực kỳ hiếm.

Tuy rằng thâm tâm Hàn Lập có chút phiền muộn, chẳng qua có tiểu bình thần bí

trong tay hơn nữa các tài liệu phụ trợ khác cũng không phải vật quá quý hiếm nên cũng chỉ mất thêm một chút thời gian mà thôi, không có gì quá lo lắng.

Cứ như vậy, trong lúc Hàn Lập luyện đa, bế quan rồi lại luyện đơn thời gian cứ từ từ trôi qua.

Bốn mươi năm sau, trong mật thất Hàn Lập đang ngồi khoanh chân dưới đất, hai tay bắt quyết, toàn thân kim sắc quang vừng không ngừng lưu chuyển chăm chú tu luyện.

Nhưng đột nhiên một cảm giác khó chịu toàn thân nổi lên khiến hắc giết mình thu công, lập tức đứng lên.

“Dường như là có tu sĩ đại thần thông dùng thần niệm đảo qua nơi đây! Chẳng lẽ là...” Hàn Lập thất thanh hô lên, ngữ khí kinh ngạc nhưng không dám quả quyết.

Có thể xuyên qua được tầng tầng cấm chế bố trí quanh động phủ, trực tiếp mang đến áp lực kinh người này tất nhiên không thể là tu sĩ đồng giai.

Nhưng tu sĩ từ Hợp Thể trở lên sao lại tới nơi hoang vắng này? Chẳng lẽ là mấy vị trưởng lão Thiên Bằng Tộc hoặc các lão quái vật khác của Phi Linh Tộc!

Mục quang Hàn Lập chớp động, tâm niệm không ngừng suy nghĩ. Chỉ thoáng chốc, hắc liên đẩy cửa đá rời khỏi mật thất.

Chỉ thoáng chốc, Hàn Lập đã xuất hiện ở thính đường, nơi này có khắc một pháp trận cực lớn. Tại trung tâm pháp trận là một bệ đá, phía trên có đặt một chiếc kính đồng lục giác, mơ hồ tản ra ngân mang.

Cũng là do Hàn Lập có lĩnh ngộ mới với Cửu Cung Thiên Càn Phù mà mấy lần cải biến cấm chế Vạn Lung Châu. Hiện giờ chẳng những có thể đem phạm vi của châu này mở rộng đến mấy ngàn dặm bên ngoài mà sự huyền diệu trong đó cũng hơn xa lúc trước.

Hàn Lập bước thẳng tới trung tâm pháp trận, hai tay bắt quyết đánh ra một đạo thanh quang thẳng vào bên trong pháp trận.

Nhất thời toàn bộ pháp trận vang lên ông ông, các loại hà quang liên tiếp hiện lên cuốn thẳng tới kính đồng lục trên bệ đá.

Hà quang cuộn đến mặt kính, sau một tiếng vang nhỏ ngân quang ngoài mặt kính chợt lóe, từ đó phun ra một tầng ngân sắc quang mạc.

Trong quang mạc, vô số quang điểm to nhỏ khác nhau không ngừng chớp động.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua đó lập tức biến sắc, mọi sự chú ý lập tức dồn vào góc dưới của ngân mạc – hai quang điểm vô cùng chói mắt.

“Cái gì, tận những hai người!” Hàn Lập lắp bắp kinh hãi, hoảng sợ. Mí mắt hắn cũng nhúu chặt xuống.

Ước chừng một tuần trà sau, hai quang điểm trên quang mạc vẫn không nhúc nhích. Bọn họ không có ý định tiến về phía động phủ Hàn Lập, cũng không định rời đi.

Rất rõ ràng! Hai tồn tại đáng sợ này cũng không phải tới tìm hắn gây phiền toái, nếu không khi thần niệm đảo qua động phủ của hắn thì cũng đã lập tức phóng tới. Chỉ là hai người này cũng không chịu rời đi, xem ra cũng không phải là chỉ đi ngang đây thôi. Điều này quả thực khiến Hàn Lập đau đầu! Với tu vị của hai người, hiển nhiên không vô duyên vô cớ xuất hiện để nói chuyện mà thôi, ai mà biết đây là địch hay là bạn, hay là có tính toán gì với đảo này. Hai người bọn họ cách động phủ bản thân chỉ mấy ngàn dặm, chỉ cần thi triển thần thông một chút là có thể lập tức tiến tới nơi mình. Bản thân Hàn Lập cũng không biết giải quyết thế nào cho tốt, tâm trạng vô cùng bất ổn.

Hơn nữa lúc trước khi thần thức đảo qua hắn có thể cảm nhận được hàn ý lạnh như băng trong đó. Điều này khiến Hàn Lập vốn không biết mục đích của hai người này lại càng thêm bất an. Nhìn pháp trận dưới chân, bỗng nhiên hắn cảm thấy ngẫm hạ quyết tâm.

Hàn Lập vung tay điểm về kính đồng trên bệ đá.

Kính này khẽ run lên, chậm rãi bay lên trên không, toàn thân kính phát ra ngân quang chói mắt.

Đồng thời trong miệng Hàn Lập lẩm nhẩm rồi phun ra một ngụm tinh huyết.

‘Phốc!’

Ngụm tinh huyết này vừa đến phía trước kính đồng một xích thì bỗng bạo liệt hóa thành một đoàn huyết vụ bao phủ toàn bộ kính đồng vào trong đó.

Chương 1527: Giác Xi Tộc Và Hải Vương Tộc

Mặt ngoài kính chợt lóe ngân quang, bỗng chốc huyết vụ đã bị mặt kính hấp thu sạch. Kính vốn ngân quang lập lòe nháy mắt đã biến thành màu đỏ tươi.

Tiếp đó, ngân sắc quang mạc phóng ra ban đầu cũng tản ra biến mất vô ảnh vô tung, thay vào đó lại phun ra một tầng ngũ sắc quang hà.

Một chuyện không thể tin nổi xuất hiện!

Phía mặt ngoài quang mạc do ngũ sắc hà quang mới tổ thành toát ra một cổ nhũ bạch sắc linh vụ.

Vụ khí này quay cuồng một trận rồi hóa thành hình ảnh vô cùng rõ nét.

Lúc này, hết thấy hình ảnh đều do vụ khí biến ảo mà thành! Trừ bỏ việc thu nhỏ tỉ lệ xuống mấy lần thì tất cả đều vô cùng sống động giống thật như đúc.

Hàn Lập nhìn hình ảnh trong vụ khí, đồng tử co rụt lại.

Cảnh vật này vô cùng quen thuộc - rõ ràng là tiểu sơn bên cạnh Hắc Minh vụ hải. Trên đỉnh núi đang có hai gã dị tộc ăn mặc không đồng nhất sổng vai đứng đó.

Hai gã dị tộc này có chút tương tự như Nhân tộc. Một gã thân hình cao lớn, tướng mạo tuần mĩ trên đầu có một chiếc ngân giác lập lòe, độ khoảng ba mươi tuổi. Một người khác mái tóc dài đỏ đậm đổ đến ngan hông, hai mắt như mắt cá, bên má có vảy cá nhàn nhạt, toàn thân vận một bộ da thú xanh biếc.

Hai người này đều nhìn về phía Hắc Minh vụ hải, cúi đầu nói với nhau điều gì đó.

Từng mảng bạch vụ biến ảo thành hình ảnh tuy vô cùng thần diệu nhưng không thể nghe được âm thanh đàm thoại của họ.

Hàn Lập thấy hai người này không phải Phi Linh Tộc thì trong lòng thoáng trầm xuống.

Nếu là tộc nhân Phi Linh Tộc thì với thân phận Thánh Tử Thiên Bằng Tộc của hắn sẽ không có chuyện gì đáng lo ngại. Nhưng đây lại là hai gã dị tộc đáng sợ nên tất cả đều khó có thể nói trước điều gì.

Tất cả những lão quái vật này đều vui giận thất thường, vạn nhất vô duyên vô cớ bị đối phương hạ độc thủ thì chẳng phải chết oan chết uổng? Nhưng nếu lập tức đi khỏi nơi đây tạm thời tránh né sẽ làm kinh động đến họ, liệu họ có nổi giận hay không?” Hàn Lập chần chờ nghĩ ngợi.

Đúng lúc này, dị biến xuất hiện!

Thanh niên một sừng vận bạch bào đang đứng nói chuyện bỗng quay đầu nhìn thẳng vào mắt Hàn Lập, hai mắt người này lập tức bộc phát ngân mang chói mắt.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hai mắt đau buốt, vội vàng thối lui hai bước hoảng hốt nhắm hai mắt lại.

Ngay lúc này, hình ảnh vốn vô cùng rõ nét lại trở lên mơ hồ, ngay lúc ngân mang xuất hiện thì lập tức bạo liệt. ‘Phanh!’ một tiếng hóa thành từng đoàn bạch vụ tán loạn tiêu thất.

Hàn Lập kinh ngạc đứng tại chỗ, trong mắt lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Vừa rồi hắn đã không tiếc hao tổn nguyên khí, mạnh mẽ kích phát một loại thần thông của Vạn Lung Châu, từ đó có thể bằng vào mấy viên châu đặt ở gần đó lặng yên đem cảnh tượng truyền lại, hơn nữa cũng vô cùng bí mật. Nhưng không ngờ tới gã thanh niên một sừng kia lại có thần thức mạnh mẽ đến vậy, chỉ mới nhìn vài lần đã bị đối phương phát hiện rồi thì pháp phá vỡ cấm chế của mình.

Hai người này tuyệt đối là tồn tại Hợp Thể kỳ, thậm chí còn có thể là trung, hậu kỳ.

Bây giờ đối phương đã biết mình động tay chân, mình có nên lập tức rời đi không? – Hàn Lập trong lòng do dự khó quyết.

Cũng không phải hắn mong chờ may mắn gì đó mà sợ bản thân tùy tiện hành động ngược lại sẽ mang tới đại họa sát thân.

Ngay tại lúc Hàn Lập vô cùng bất an thì tại mấy ngàn dặm bên ngoài, lam mang

trong mắt tên dị tộc ngân giác cũng từ từ tán đi.

“Mẫn đạo hữu, người phát hiện ra điều gì sao?” Gã dị tộc mắt cá mở miệng hỏi.

“Không có gì, vừa rồi có người dùng cấm chế lạng lẽ quan sát chúng ta, nhưng đã bị ta phá rồi. Chỉ là cấm chế này cũng có chút thú vị.” Thanh niên một sừng mỉm cười, hừ không trao về phía khoảng không gần đó.

“Xoạt!” Một hạt châu màu trắng chôn sâu dưới mặt đất trên đỉnh núi đã bị hút lên, trực tiếp rơi vào trong tay thanh niên một sừng.

Dị tộc nhân có gương mặt tuấn mỹ này vừa thu được viên châu thì liền đưa lên ngang mặt chậm rãi quan sát, trong miệng không ngừng tắc lưỡi lấy làm lạ: “Không ngờ rằng nơi đây còn có pháp khí theo dõi tinh xảo thế này. Tuy rằng cấp bậc cực thấp nhưng lại vô cùng hữu dụng. Ngay cả trong hai tộc chúng ta cũng ít thấy loại pháp khí linh xảo thế này.”

“Mẫn huynh đối với thứ này đánh giá cao như thế, vậy ở nơi này chắc hẳn cũng không chỉ có một viên.” Dị tộc mắt cá phóng thần niệm ra xung quanh cẩn thận tìm kiếm, lam quang trên thân chớp động, đột nhiên toàn thân biến mất tại chỗ không thấy đâu.

Ngay sau đó, người này đã xuất hiện ở một chỗ rất xa, cũng đồng dạng đưa tay đánh ra một trào về phía mặt đất.

Lại một viên Vạn Lung Châu khác được lấy ra, rơi vào trong tay người này.

Thân hình dị tộc mắt cá lại tiếp tục chớp lên biến mất, thoáng chốc đã quay trở lại chỗ cũ.

“Mặc dù có chút độc đáo nhưng thứ này đối với hai tộc chúng ta cũng không có gì đáng kể. Trong hai tộc chúng ta cũng không thiếu pháp khí theo dõi có thể so với thứ này.” Dị tộc mắt cá đánh giá thêm một chút rồi cười nhạt, ánh lam quang trong tay chợt lóe, Vạn Lung Châu nháy mắt đã biến thành một khối băng; tiếp theo ‘phanh’ một tiếng, hạt châu vỡ vụn ra thành một đồng băng nhỏ.

“Lời này của Giản huynh sai rồi! Vật này tuy rằng trong hai tộc chúng ta cũng có, hơn nữa thứ này tuy còn thiếu hụt đủ thứ nhưng cũng đủ để nói lên rằng tạo nghệ luyện

khí của Phi Linh nhân tựa hồ cao hơn nhiều so với dự tính ban đầu. Xem ra tư liệu về Phi Linh Tộc có chút sai lệch!” Thanh niên một sừng nhàn nhạt nói.

“Ồ, nếu đạo hữu đã nói vậy thì không bằng chúng ta bắt lấy người này, tra khảo một hồi. Thế nào?” Dị tộc mắt cá thoáng chuyển mắt, đột nhiên nhe răng cười.

“Bỏ đi, chúng ta đến Phi Linh Tộc lần này cũng không phải để hạ chiến thư. Luyện khí thuật của Phi Linh nhân thể nào thì chờ sau khi chúng ta tiến vào hắc trong khu vực trung tâm của họ liếc mắt một cái là biết, cần gì phải phiền phức như vậy. Người này tu vi không yếu, vạn nhất có quan hệ với lão quái nào trong Phi Linh Tộc thì chẳng phải là làm hỏng đại sự của chúng ta sao. Huống hồ trước mắt không phải chúng ta đã có thu hoạch rồi sao?” Thanh niên một sừng nói, hắc nhìn thẳng về phía hắc vụ nơi xa trong mắt hiện rõ vẻ tham lam.

“Hắc hắc, Mẫn huynh nói có lý. Phi Linh nhân này quả thực là hoang phí của trời, chân linh âm khí quý hiếm thế này mà không người để ý. Vừa đúng tiện nghi cho ta và người.” Người mắt cá nghe đồng bạn nói vậy thì trong mắt đồng dạng tỏ ra hưng phấn.

“Phi Linh nhân bình thường thì không nói, nhưng chẳng lẽ những lão quái vật trong Phi Linh tộc lại không biết sử dụng âm vụ này. Ta và người có lẽ nên cẩn thận một chút! Nói thật, nếu không phải hiện tại quả thực cần đến thứ này thì ta cũng không muốn chuốc lấy phức tạp trong khu vực Phi Linh nhân.” Thanh niên một sừng thu lại dị sắc trong mắt, vẻ mặt có chút chần chờ.

“Ha ha, Mẫn huynh cho rằng đám người Phi Linh Tộc dám ra tay với hai người chúng ta sao? Hai người chúng ta đến đây lần này là đại biểu cho hai tộc. Trừ phi tất cả các lão quái vật Phi Linh nhân đều điên rồi, muốn để bộ tộc bọn họ bị truy sát khắp Linh giới. Nếu không cho dù biết chúng ta lấy đi âm khí này cũng tuyệt không dám làm gì chúng ta.” Người mắt cá lại không hề để ý chút nào, cười ha hả.

“Có lẽ vậy. Chẳng qua hai người chúng ta vượt biển mà đến, cũng không biết là may mắn hay xui xẻo. Ban đầu phát hiện ra khu vực mà Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm xuất hiện, sau khi thi triển huyết tế vẫn không thể triệu hồi Huyền Thiên bảo vật. Nếu không phải Đại Tế Ti trong tộc thi triển bí thuật dự đoán một lần thì ta cũng không biết bảo vật này lại ở chỗ của Phi Linh nhân. Điều này cũng thật kỳ quái, chẳng lẽ Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm kia đã rơi vào trong tay người nào đó của Phi Linh Tộc.” Thanh niên một sừng

thở dài một hơi.

“Có lẽ là như vậy. Nếu không thì cũng là do mấy tiểu tộc cố ý phái người mang Huyền Thiên bảo vật tới khu vực Phi Linh nhân cư trú. Nhưng đối với chúng ta thì cũng không có gì khác nhau.” Người mắt cá cười nhạt nói.

“Quả thực không có gì khác nhau, hai tộc chúng ta lần này liên thủ tiêu phí linh thạch cực lớn mới đưa chúng ta truyền tống vượt đại dương tới đây, quyết không để Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm rơi vào trong tay đại tộc khác. Nếu chỉ là Huyền Thiên chi bảo bình thường thì thôi, nhưng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm này vừa hiện thế đã bài danh đệ tam. Huyền Thiên chi bảo uy năng lớn như vậy quyết không thể để rơi vào trong tay mấy tộc kia. Cho dù bộ tộc nào của Thiên Nguyên đại lục dám can đảm giữ kiếm này đều sẽ bị hai tộc chúng ta liên thủ tiêu diệt. Phi Linh Tộc này ở Thiên Nguyên đại lục tuy có chút thực lực nhưng cũng căn bản không chịu nổi một kích của hai tộc chúng ta. Chỉ là vượt đại dương đến đây có chút phiền phức mà thôi, nếu không cũng đâu cần phải khách khí với bọn họ như vậy!” Trong mắt thanh niên một sừng lóe lên hàn quang, ẩn ẩn sát khí.

“Đúng vậy, tuy rằng với Giác Xi Tộc các người cùng Hải Vương Tộc chúng ta, chỉ cần xuất ra một phần mười thực lực cũng dễ dàng tiêu diệt tộc loại như Phi Linh Tộc này. Nhưng cự ly chinh phạt có chút xa, rất có thể khiến mấy tộc kia theo đó mà lợi dụng. Phi Linh Tộc tốt nhất là nên ngoan ngoãn nghe lời!” Gã dị tộc mắt cá âm trầm cười.

“Được rồi! Cả người và ta đều không muốn bỏ qua chân linh âm khí này, vậy mau ra tay thôi. Sau đó rời đi, còn tiếp tục báỉ phỏng vài lão quái vật Phi Linh tộc.” Thanh niên một sừng thở dài một hơi, rốt cục cũng quyết định.

“Ha ha, lời này của Mẫn huynh rất đúng!” Người mắt cá cười vang, hai tay hắt khoát lên, đột nhiên cả người bùng lên một tầng sóng gợn lam sắc, trong nháy mắt đã mở rộng ra đến mấy trăm mẫu, chiếm hơn nửa không trung.

Linh quang thiểm động, lam quang này lập tức hóa thành từng cơn sóng sắc lam đập trùng.

Người mắt cá lập tức hé miệng phun ra một chiếc hồ lô cao độ một tấc. Nằm nó trong tay, người này nhẹ nhàng vung lên.

‘Ầm ầm!’ Tiếng động liên tiếp vang lên, lam sắc quang mang bốn phía nháy mắt lấy hồ lô làm trung tâm điên cuồng xoay tròn, sóng bốn phía cuộn cuộn từng lớp, sóng sau cao hơn sóng trước, cuối cùng cao đến hơn mười trượng hoàn toàn bao phủ người này vào bên trong.

Thanh niên một sừng bên cạnh thấy vậy thì mỉm cười, đột nhiên vỗ lên thiên linh cái chính mình.

Tiếng rít nổi lên!

Một cơn lốc cực lớn từ thiên linh cái thanh niên cuộn cuộn phóng ra, thể tích cũng nhanh chóng hóa lớn, chỉ sau vài lần chớp lên đã lớn đến vài trượng, phóng thẳng lên chín tầng mây.

Ầm thanh vang động cừu tiêu từ cơn lốc phát ra, lúc này cuồng phong đột nhiên ngừng lại rồi tán loạn biến mất. Một quái vật độc giác thanh quang lập lòe, thân cao trăm trượng xuất hiện giữa không trung.

Quái vật này trên đầu có ngân sắc trường giác, răng nanh trong miệng sắc bén, toàn thân bao phủ trong thanh sắc đồng giáp. Một tay cầm một kiện hắc sắc quái nhận, một tay nâng thanh sắc ngọc bình.

Chương 1528: Cửu U Minh Thi

Quái vật ném bình ngọc trên tay lên trên không.

Trong phút chốc, một đoàn thanh quang hiện lên giữa không trung. Âm thanh trầm thấp vang lên, một đạo hư ảnh giống y hệt bình ngọc hiện ra, chỉ sau vài lần chớp lên đã lớn đến hơn mười trượng, hơn nửa miệng bình hướng thẳng về vụ hải phát ra tiếng ‘ù ù’.

Cơ hồ cùng một thời gian, những cơn sóng lam sắc bên kia cũng xảy ra biến hóa kinh người.

Chỉ thấy ở trung tâm sóng lam sắc phóng ra một cột sáng chói mắt, mặt nước xung quanh cuộn cuộn đổ ra bốn phía, tại trung tâm sóng nước xuất hiện một chiếc hồ lô màu lam thể tích không thua gì bình ngọc đang trôi lên khỏi mặt nước, xoay tròn một vòng, miệng hồ lô cũng hướng thẳng đến Hắc Minh vụ hải.

Hai gã dị tộc trước sau đều sử dụng pháp quyết thôi động bảo vật. ‘Phốc – phốc!’ từ miệng bình phun ra thanh sắc quang trụ thô to, còn từ trong miệng hồ lô phóng ra một phiến lam sắc hà quang.

Quang trụ và hà quang đồng thời tiến thẳng vào bên trong vụ hải. Nhất thời vụ hải bắt đầu quay cuồng, cuộn cuộn đổ về phía quang trụ cùng lam hà.

Tiếp đó, hắc vụ quay tròn phân biệt hóa thành hai cột khí vụ cuộn cuộn rót vào trong đó.

Tốc độ hấp thu vụ khí của hai kiện bảo vật cực nhanh.

Chỗ quang trụ cùng lam hà đi qua, chỉ sau một lát đã hóa thành một mảnh đất trống, nhưng hắc vụ bốn phía đã lập tức lan đến bao trùm trở lại.

Dung lượng hai loại pháp khí này dường như vô cùng vô tận, mặc cho hắc vụ cuộn cuộn đổ vào không dứt nhưng vẫn không hề xuất hiện điều gì khác thường.

Đúng lúc này, phía trên không hư ảnh lam sắc hồ lô đột nhiên xuất hiện thân hình của dị tộc mắt cá, hẳn chỉ lạnh nhạt quan sát phía dưới, không nói lời nào.

Quái vật to lớn do thanh niên một sừng huyền hóa ra cũng đang khoanh chân đả tọa phía dưới bình ảnh, hai mắt nhắm chặt.

Tuy hai kiện bảo vật này đã hấp thu một số lượng hắc vụ kinh người nhưng diện tích Hắc Minh vụ cũng không phải là nhỏ.

Hai gã dị tộc nhân này dừng ở đây hai ngày hai đêm mới chỉ hấp thu được một phần mười hắc vụ trong vụ hải mà thôi. Xem ra để hấp thu thất cả vụ khí nơi này còn cần đến một hai tháng thời gian mới được.

Chẳng qua hai gã dị tộc này cũng không sốt ruột, chúng chỉ không ngừng thúc dục hai kiện bảo vật. Đường như tiêu phí một chút thời gian này cũng không phải là chuyện gì đáng nói! Kể từ đó, Hàn Lập trong động phủ lợi dụng những viên Vạn Lung Châu khác quan sát được hết thấy cảnh tượng cũng càng trở lên bất an.

Hai người này dừng chân ở đây lâu như vậy, làm sao hẳn có thể an tâm tu luyện. Nếu bọn họ thu vụ xong rồi rời đi là tốt nhất, nhưng vạn nhất họ còn ý khác thì quả thực không tốt chút nào.

Chẳng qua nếu bản thân mạo miểm rời đi thì nguy hiểm cũng không kém hơn lưu lại đây chút nào, cho nên Hàn Lập vẫn không dám vọng động.

Nhưng cho dù như vậy thì Hàn Lập cũng đã dùng hơn nửa ngày thu dọn sạch sẽ động phủ của mình, ngoại trừ bảy mươi hai cây Kim Lôi Trúc đang phong ấn phi kiếm thì tất cả những thứ khác đều đã nằm trong trữ vật thủ trục của hắn. Vạn nhất sự tình không ổn thì cần lập tức bỏ chạy ngay.

Mấy ngày nữa lại trôi qua, dưới sự thi pháp của hai gã dị tộc nhân, thể tích hai bảo vật của họ cũng tăng lên gấp bội, tốc độ hấp thu vụ khí cũng tăng lên rất nhiều.

Hơn nữa cũng không biết hai gã dị tộc này còn thi triển bí thuật thần thông nào trên hai kiện bảo vật mà vốn từ trong vụ hải chỉ có hai cột vụ khí thì bây giờ đã hóa thành hơn mười cột.

Mỗi một cột vụ khí đều không ngừng xoay tròn, hắc vụ trong phạm vi nhất định đều bị hút lên giữa không trung, bay vào trong hai kiện bảo vật này.

Kể từ đó, tốc độ thu nhỏ lại của vụ hải cũng tăng hơn trước gấp bội, bằng mắt thường có thể thấy rõ sự biến hóa về độ nồng đậm của vụ hải.

Thấy tình hình như vậy, dị tộc mắt cả cười hắc hắc, quay đầu hướng về phía thanh niên một sừng đã trở lại nguyên hình nói:

“Mẫn huynh, lấy tốc độ thi triển Nạp Nguyên Thuật của chúng ta thì chỉ khoảng hơn mười ngày nữa sẽ hút sạch chân linh âm khí tại nơi đây, đại công cáo thành!”

Thanh niên một sừng nghe thấy vậy đang định mở miệng nói điều gì thì sắc mặt đại biến. Tiếp đó, từ chỗ sâu trong vụ hải truyền ra tiếng rống giận kinh người.

Tiếng rống này vừa truyền đến đã khiến hơn mười cột hắc vụ ngưng lại, tiếp đó bỗng ‘oành oành’ vỡ ra, tán loạn tiêu thất.

Ở phía dưới cho dù thanh sắc quang trụ cùng lam hà có tác động thế nào thì tất cả hắc vụ đều bất động, ngay cả một tia nhỏ cũng không nổi lên, phẳng phất như thất cả đều hóa thành một thể.

Thấy sự việc như vậy, thanh niên một sừng cùng dị tộc mắt cả không khỏi đưa mắt nhìn nhau, trong mắt lộ rõ vẻ ngưng trọng.

Tiếng rống từ phía xa truyền tới bỗng chốc lại lớn hơn vài phần, phẳng phất như có thứ gì đó từ sâu trong vụ hải bay nhanh tới nơi này.

“Là thứ kia?” Người mắt cá hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Chắc là vậy!” Thanh niên một sừng dường như hiểu ý, chau mày trả lời.

“Thảo nào ta thấy những lão quái vật Phi Linh nhân kia không động tới chân linh âm khí, hóa ra là kiêng kỵ quái vật này. Bọn họ coi các chân linh cầm loại không khác gì thần linh, vô cùng cung kính. Hơn phân nửa vật đang tới có di lưu của thiên cầm chân linh.” Người mắt cá cười khổ một tiếng.

“Hơn phân nửa là như vậy! Cũng không biết nó đã tiến hóa đến giai đoạn nào, nếu

đã đến giai đoạn cuối cùng thì chúng ta cũng nên sớm bỏ chạy là hơn.” Thanh niên một sừng cũng thở dài một hơi.

“Chắc chắn là vậy rồi! Ta không muốn rơi vào trong miệng con vật này, nếu không nguyên thần tinh hồn từ nay về sau cũng vô pháp chuyển thế.” Người mắt cá hít sâu một hơi. Thanh niên một sừng cũng không nói tiếp mà lập tức huy động hai tay bắt quyết đánh về phía bình ảnh.

Âm thanh trầm thấp vang lên, bình ảnh như bọt biển vỡ vụn, thanh quang từ bên trong bắn ra, xoay tròn một chút rồi rơi thẳng vào trong tay thanh niên.

Vật này đúng là thanh sắc ngọc bình, thanh quang trên tay thanh niên thoáng lóe lên liền biến mất vô ảnh vô tung.

Người mắt cá cũng thận trọng phất tay, sóng lớn bốn phía tán loạn tiêu thất, hồ lô cực lớn kia nhảy mắt đã thu nhỏ lại vô số lần rồi rơi vào trong tay hắc.

Hai gã dị tộc nhân sóng vai đứng, cùng nhìn về phương hướng phát ra tiếng rống, cả hai đều không nói một câu.

Rõ ràng tiếng rống kia rất to – rõ tựa hồ khoảng cách không xa, nhưng ước chừng một tuần trà sau thì phía xa trong vụ hải mới truyền tới tiếng cuồng phong gào thét. Một phiến bạch ảnh chợt hiện, đây là một vật to đến mấy trăm trượng từ trong vụ hải phóng ra. Chỉ sau vài lần chớp động, nó mang theo tinh khí nồng đậm vọt lên trên không trung vụ hải, lạnh lùng nhìn chằm chằm hai gã dị tộc.

Đây là một con bạch cốt quái điều chín đầu! Mỗi chiếc đầu hại có hai ngọn quỷ diễm lập lòe lục mang trong mắt, cốt thân khổng lồ của nó cũng tản ra trùng trùng âm khí đen nhánh như mực cuốn quanh toàn thân khiến nó càng thêm nanh ác đáng sợ.

“Cửu đầu điều! nơi đây có cất dấu di hài hung điều.” Người mắt cá vừa nhìn thấy bạch cốt điều thì sắc mặt đại biến, thất thanh hô lên.

“Nhưng cũng may nó còn dừng lại ở giai đoạn tiến hóa thứ hai, chưa đến giai đoạn Cửu U Minh Thi cuối cùng! Chẳng qua cũng tương đương với chúng ta, không sai biệt lắm. Phiến toái duy nhất chính là sát khí của Cửu Đầu Điều, không biết nó còn lưu lại được bao nhiêu. Nếu còn bảo lưu được hơn một nửa thì sợ rằng chúng ta nên rời đi.”

Thanh niên một sừng thoáng hiện vẻ sợ hãi trong mắt, nhưng thanh âm vẫn vô cùng bình tĩnh.

“Phải thử một lần mới biết được. Chẳng lẽ Mẫn huynh có thể bỏ qua được chân linh âm khí hay sao!” Người mắt cá do dự nhìn cốt điếu trong chốc lát, đột nhiên cắn răng nói.

“Đương nhiên là luyện tiếc. Công pháp của ta về sau còn cần thứ này để gia tăng uy năng, chúng ta thử một chút xem.” Khóe mắt thanh niên một sừng nhướng lên, hạ quyết tâm nói.

Lời này vừa ra khỏi miệng, người mắt cá chưa kịp đáp lời thì con chim khổng lồ chín đầu phía trước từ trong một chiếc đầu của nó đã rống lên một tiếng thê lệ, tiếp đó tám chiếc đầu còn lại đồng thời há miệng.

Dưới tiếng rống mãnh liệt, chỉ thấy hỏa cầu, phong nhận, băng chùy, lôi điện, vô số loại công kích bất đồng thuộc tính đồng thời từ tám chiếc đầu phun ra, hăng hà sa số, cơ hồ trải rộng hơn phân nửa hư không.

Công kích mãnh liệt, khí thế kinh người!

Thanh niên một sừng cùng người mắt cá nhìn thấy công kích này thì ngược lại thần sắc liền tỏ ra trấn định.

Người mắt cá liên tiếng: “Để ta tới trước!”, lời vừa dứt thì người này đã huy động hai tay bất quyết, thâm lam sắc quang hà trên người không ngừng nhộn nhạo, tiếp đó một bàn tay tùy ý điểm tới đột công kích phô thiên cái địa trước mặt.

“Oành!” một tiếng, một đạo lam quang từ đầu ngón tay hắc vừa bắn ra lập tức hóa thành lam sắc quang mạc trực tiếp bao phủ bản thân và thanh niên một sừng vào bên trong.

Tiếp đó, trong miệng người mắt cá không ngừng đọc pháp quyết thôi động quang mạc, chỉ thoáng chốc quang mạc đã hóa thành một bức tường băng trong suốt cao dày.

Tất cả các đòn công kích trong nháy mắt đã ập tới đánh lên bề mặt tường băng như mưa to gió lớn.

Tiếng nổ, tiếng rít gió âm âm không rút liên tục trút vào tường bằng.

Các loại công kích đan vào nhau, đủ mọi màu sắc linh quang chói mắt bao phủ trọn tường bằng.

Cửu đầu cốt điều đứng giữa thiên không thấy vậy thì kêu lên đặc ý, nhưng từng đợt công kích từ những chiếc đầu còn lại vẫn không hề chậm đi chút nào, thậm chí công kích với mật độ còn lớn hơn trước, mạnh hơn trước ba phần.

Dường như con chim này muốn đem hai gã địch nhân tiêu diệt luôn.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng hừ lạnh từ trong quang mang đủ mọi màu sắc đăng kia truyền ra. Tiếng lách tách vang lên, từ trong các loại hào quang đột nhiên truyền ra một phiến thâm lam quang sắc, ánh sáng này vừa chớp lên đã lấy một tốc độ không thể tin nổi lan tràn ra hơn trăm trượng.

Nơi lam quang đi qua toàn bộ không gian uốn khúc mơ hồ, vô luận là công kích gì tiến vào khu vực này đều vô thanh vô tức biến mất.

Trong lam quang vắng vắng tiếng chú ngữ của người mất cá.

Lam quang này quay tròn một vòng, đột nhiên bùng sáng mạnh mẽ, một mảng lam quang cực lớn trực tiếp phóng về phía cốt điều với tốc độ cực nhanh, chỉ trong một thoáng hô hấp lam quang đã tới gần cốt điều trong gang tấc.

Chương 1529: Ly Ý

Cốt điều cả kinh, nhưng cũng không hoảng hốt. Một đôi cự trảo cực lớn của nó giương lên chụp lấy lam hà.

‘Xuy xuy’ – hơn mười đạo trảo mang đen nhánh xuất hiện trong hư không, trông nó phảng phất như hơn mười đạo kiếm quang nhất tể phóng đi chém lên trên lam hà.

Uỳnh uỳnh...!

Lam hà vừa tiếp xúc với hắc mang đã bị chém ra hơn mười lỗ thủng. Nhưng linh quang lóe lên, lam quang thoáng chốc đã hợp lại như cũ, hơn mười đạo trảo mang đều bị lam hà vây bên trong, hơn nữa dưới lam quang chớp động hắc sắc trảo mang dần dần bị đóng thành lam băng.

Quang hà lại cuốn tới đỉnh đầu cốt điều, khí thể hùng hực. Chiếc đầu ở giữa của cốt điều rống lên giận dữ, một đôi cốt sí cực lớn của nó đập mạnh.

Hai cổ hôi khí từ cốt sí phóng ra đón đỡ thế xuống của lam hà.

Hai thứ va chạm với nhau, lam quang hôi khí đan xen phát ra tiếng sấm ì ùng. Lam quang bỗng đại thịnh, sau vài lần quay cuồng đã nuốt lấy hôi khí vào trong đó rồi biến nó thành vô số khối lam băng lớn nhỏ không đều lơ lửng giữa không trung.

Nhưng lam hà cũng vì vậy mà không thể hạ xuống, bởi vô khí hôi khí phía dưới đang cuộn cuộn bốc lên không dứt.

Chỉ là chuyện tình bất ngờ lại xuất hiện!

Theo tiếng rống thê lệ của cửu đầu điều, tất cả các khối băng này đều lóe dị quang, mặt ngoài sáng bóng bỗng xuất hiện vô số vết nứt, hôi khí từ trong đó không ngừng tuôn ra, nháy mắt đã thôn phệ khối băng biến nó thành một màu đen.

Hôi khí này dĩ nhiên có khả năng thủ thực cực mạnh, chỉ mấy lần hít thở nó đã đem

khối băng trong không trung cùng lam hà thôn phệ không còn một mảnh.

“Quả nhiên là hung sát chi khí của cửu đầu điều còn sống, lúc này còn có thể bảo lưu lại vài phần.” Ở lam quang phía xa xa truyền ra âm thanh lạnh lùng của người mắt cá.

Lam quang nơi đó lập tức rung động kịch liệt, quang mang đại phóng, vô số khóa lam sắc quang cầu phóng ra mang theo tiếng rít gió chói tai. Trong từng đoạn quang cầu còn phát ra tiếng quái khiếu liên miên không dứt, tất cả đều đánh thẳng về phía cốt điều.

Cốt điều cực lớn này dường như cũng đã biết sự lợi hại của lam hà nên không hề coi thường công kích của kẻ địch. Chiếc đầu ở giữa của nó liền hé miệng phun ra một cỗ hơi khí đặc trưng.

Một đôi cốt sĩ cũng không ngừng chớp động phóng ra hơi khí. Ba cỗ hơi khí liên kết cùng nhau cuộn cuộn tuôn đi đón đỡ công kích của đối phương. Toàn bộ lam sắc quang cầu lóe lên, lập tức vang lên vô số tiếng nổ.

Tất cả quang cầu bên trong hóa thành một đoàn băng lăng, nhưng nó đã lập tức bị hơi khí bao phủ mà biến mất vô ảnh vô tung, không thể phát huy được bao nhiêu uy năng!

Nhưng lam sắc quang cầu dày đặc, phảng phất như vô cùng vô tận. Nhiều quang cầu đồng thời nổ tung như vậy cũng khiến hơi khí bị chặn lại tại chỗ.

“Quả nhiên là có không ít hung sát chi khí, để ta thử một chút!” Thanh âm thanh niên một sừng từ trong lam quang truyền ra. Bên trong linh quang lóe lên, bóng ảnh tuần mỹ của thanh niên một sừng từ từ bay lên.

Giờ phút này, hai tay hắn bắt quyết, đoạn giác bạch sắc trên đầu bỗng chốc biến lớn, đồng thời phía sau lưng nổi lên hư ảnh quái vật cực lớn hiện ra.

Tiếng sét nổ vang! Một đạo thanh sắc điện hồ từ độc giác lóe lên.

Thanh niên khẽ hô một tiếng, thanh sắc điện hồ từ trên độc giác bắt đầu hóa lớn

Thanh niên mỉm cười, thanh sắc điện hồ to bằng miệng bát ăn cơm dài chừng hơn mười trượng từ độc giác bắn ra.

Điện hồ cực lớn trong nháy mắt phân thành hai, từ hai thành bốn, từ bốn hóa tám.

Trong nháy mắt, hơn nửa bầu trời trải rộng thanh sắc điện hồ, dưới tiếng nổ đinh tai nhức óc, tất cả đều tập chung đánh xuống cốt điều.

Cự đại cốt điều thấy vậy thì cả kinh, nhưng nó cũng không lưỡng lự, từ chiếc đầu ở giữa của nó liền phun ra từng đoàn hơi khí đón đỡ điện hồ kinh người ập tới.

Hai loại công kích vừa va chạm trong phút chốc thì vô số điện hồ liên tục chớp động hóa thành một tấm thanh sắc điện vồng.

Thanh quang cùng hơi khí tại không trung đan xen vào nhau. Một mặt hơi khí trùng trùng, âm phong trập trập; bên kia điện hồ chớp giật, sấm nổ không ngừng.

Hai loại thần thông giằng co bất phân thắng bại.

Nhưng một lát sau, thanh niên một sừng đứng ở phía xa đã lộ vẻ kinh dị, một tay bắt quyết, độc giác trên đầu lại tiếp tục bắn ra một đạo điện hồ.

Một màn sương tự lúc trước lại xuất hiện, lại có mấy trăm đạo thanh sắc điện hồ đồng thời bổ xuống.

Sự cân bằng thoáng chốc đã bị phá bỏ.

Thanh sắc điện quang khí thể đại thịnh lập tức bức lui hơi khí về phía sau. Thanh sắc điện quang lại nổ vang, bắt đầu biến ảo thành một con điện giao không ngừng quay cuồng tả xung hữu đột trong hơi khí.

Cự đại cốt điều thấy vậy thì chín chiếc đầu đồng thời giương lên há miệng phun ra từng đạo hắc sắc quang trụ, tốc độ nhanh vô cùng.

Trong đó có năm đạo đánh thẳng tới thanh sắc điện hồ trên không trung, bốn đạo vọt tới lam quang đang ập xuống.

Nơi phụ cận quang trụ đi qua, không khí trở nên nóng rực, vô luận là hồ quang hay lam quang dưới quang trụ đều tán loạn tiêu thất, dường như không chịu nổi một kích.

Chỉ chớp lên, quang trụ đã trực tiếp đánh tới thanh niên một sừng và người mắt cá.

Nhưng trong nháy mắt khi thân hình hai gã dị tộc nhân này bị quang trụ xuyên qua lại từ từ tan biến.

Đây rõ ràng chỉ là hai đạo ảo ảnh của chúng mà thôi.

Tiếp theo, tại hơn trăm trượng bên ngoài không gian trở lên vạn vạo, hai đạo nhân ảnh từ từ xuất hiện.

Đây đúng là bản thể của hai gã dị tộc nhân.

“Thế nào, người cảm thấy hung sát chi khí trên người nó còn sót lại được bao nhiêu?” Thanh niên một sừng thờ dài, hướng về phía đồng bạn hỏi.

“Hắn là không đủ một nửa, chỉ khoảng một phần ba mà thôi.” Người mắt cá nhúu mắt, không lưỡng lự trả lời.

“Ừm, cũng giống như ta tính toán. Nếu có hung sát chi khí sung túc duy trì thì nó cũng đã không cần phun ra Diệt Phách Thần Quang sớm như vậy.” Thanh niên một sừng bên cạnh trầm giọng nói.

“Xem ra Mẫn huynh quả thực không muốn bỏ qua chân linh âm khí, chuẩn bị đại chiến một lần rồi.” Người mắt cá mỉm cười.

“Nếu minh thi của Cửu Đầu Điều còn dư lại hung sát chi khí không nhiều thì ta đương nhiên không muốn bỏ qua chân linh âm khí. Chẳng qua trong này có chút cổ quái, với con minh thi này cũng không có uy năng để tạo ra nhiều chân linh âm khí tinh thuần như vậy.” Thanh niên một sừng nhìn về phía vụ hải mệnh môn, nhúu mày nói.

“Đúng là có chút khả nghi, nhưng chỉ cần trong chân linh âm khí này không có đầu minh thi thứ hai thì chúng ta cũng không cần quan tâm.” Người mắt cá cười hắc hắc.

“Đạo hữu nói cũng đúng, chúng ta xuất toàn lực thôi. Cần trong khoảng thời gian ngắn tiêu diệt thứ này.” Thanh niên một sừng suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

“Tại hạ cũng có ý này.” Trong mắt người mắt cá thoáng lóe lên vẻ âm lệ.

Giờ phút này, cốt điều chín đầu ở phía xa nhìn thấy công kích của mình thất bại thì nổi giận lôi đình. Hai cánh của nó vỗ lên, một đầu hướng về phía vụ hải rống lên một

tiếng, vô số vụ khí từ dưới đất bay lên.

Vụ khí trong phạm vi vài dặm đều bị cốt điều thu lấy, hóa thành hắc sắc linh vũ bao bọc toàn thân. Lúc này nó hùng hổ bổ thẳng tới hai gã dị tộc.

Thấy tình hình như vậy, hai gã dị tộc nhân cho dù tự tin đánh thắng cũng không khỏi rùng mình.

Thanh niên một sừng lập tức vỗ lên thiên linh cái của mình, bỗng chốc cả người hóa thành một quái vật cao trăm trượng, toàn thân mặc đồng giáp, trên người có vô số thanh sắc điện hồ lưu chuyển. Lúc này hãn chính diện nghênh kháng công kích của đối thủ.

Còn người mắt cá lại vung tay trào lên hư không, nhất thời trong tay đã xuất hiện một cây tam xoa kích kim quang xán lạn.

Hắn khẽ vung tam xoa kích lên.

Nhất thời ba chiếc đinh ba trên tam xoa kích hiện lên ba loại linh quang lam – bạch – hoàng!

Người mắt cá cũng biến hình hóa thành mình người đầu cá cực lớn. Tiếp đó tam xoa kích trong tay cũng đồng thời biến lớn vô số lần.

Quái vật cầm tam xoa kích trong tay, nhất thời tam sắc quang hà xung quanh cuộn cuộn hiện lên hóa thành lam sắc ba đào, bạch sắc cuồng phong cùng thanh sắc thiểm điện.

Thân hình nó nhoáng lên, liên huy động tam xoa kích trong tay đánh về chiến đoán phía trước.

Nhất thời tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, không khí xung quanh cùng mặt đất đều không ngừng rung lên kịch liệt, tiếng nổ lớn truyền đi cả ngàn dặm.

Động tĩnh lớn đến vậy, trừ phi Hàn Lập là kẻ điếc mới không nghe thấy.

Hàn Lập trong động phủ thấy vậy thì lập tức kích phát cấm chế Vạn Lưng Châu, quan sát đại khái tình hình chiến sự hơn trăm dặm ngoài xa.

Chỉ thấy thân hình khổng lồ của cốt điều chín đầu ở bên trong hắc vụ - điều này khiến Hàn Lập hít sâu một hơi.

Tại Hắc Minh vụ này không ngờ còn ẩn chứa một tồn tại đáng sợ như thế, hẳn lần trước cũng từ vụ khí đi ra thế nhưng không làm kinh động đến quái vật này, xem ra là đại vận!

Nếu không lấy thần thông có thể chống lại hai gã Hợp Thể kỳ ra tay với hắn thì quả thực là hữu tử vô sinh.

Nhìn ba tồn tại Hợp Thể phía xa xa đang tranh đấu, lốc xoáy tận trời, vụ khí cuộn cuộn; đồng tử Hàn Lập co rút lại, gắt gao nhìn chăm chăm vào ba quái vật cực lớn tại chiến đoàn, thần sắc do dự một chút.

Lấy nhãn lực của hắn đương nhiên có thể nhìn ra hai gã dị tộc nhân kia đang chiếm thượng phong nhất định, hơn nữa chiến đoàn cũng đang từ từ di chuyển tới gần động phủ của hắn.

“Không được, nơi đây không thể ở lại. Mặc kệ chúng tranh đấu có ảnh hưởng tới động phủ của mình không, hiện tại chính là cơ hội tuyệt hảo để rời đi. Nếu không đến khi phân ra thắng bại thì muốn đi cũng đã muộn.” Tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, Hàn Lập rốt cục cũng hạ quyết định.

Lúc này hắn không hề do dự, thân hình nhoáng lên, nháy mắt hóa thành một đoàn thanh hồng bay đi.

Một thoáng sau, thanh quang chợt tắt, Hàn Lập đã xuất hiện ở trong được viên.

Ở trước mặt hắn đang là một dãy Kim Lôi Trúc vạm vỡ năm xanh tươi.

Chương 1530: Tân Phi Kiếm

Chỉ thấy hư ảnh bảy mươi hai cây tiểu kiếm từ trong thân trúc bắn ra, chỉ thoáng lóe lên rồi lại tiến nhập vào bên trong thúy trúc.

Tiếp đó, một tay Hàn Lập bắt quyết, miệng hô to: “Lên!”

Một màn kinh người xuất hiện.

Chỉ thấy toàn bộ Kim Lô Trúc phát ra tiếng sấm rền, vô luận là thân trúc hay lá trúc bỗng chốc khô vàng, rồi lại hóa thành màu xám trắng – như vật chết vậy.

Lúc này một cổ gió nhẹ cuốn qua, bảy mươi hai cây Kim Lô Trúc trong phút chốc hóa thành tro tàn, biến mất vô tung vô ảnh.

Bảy mươi hai thanh phi kiếm dài hơn một thước thanh quang mênh mông, hàn quang bức người đang trôi nổi giữa không trung.

Hàn Lập cuộn tay lại.

‘Phốc!’ một tiếng, một thanh phi kiếm lóe lên thanh quang rồi lập tức bay vào trong tay Hàn Lập.

Hàn Lập cẩn thận quan sát phi kiếm trong tay, bỗng nhiên tay khê khê búng vào thân kiếm. Nhất thời điện quang trên thân kiếm lóe lên, tiếng rỗng ngâm vang lên. Phi kiếm rung động, phẳng phất như hóa thành một đầu thanh giao.

Hàn Lập mỉm cười, ánh mắt hẩn khê chớp lên., trên bàn tay cầm kiếm bỗng đại phóng linh quang, một cỗ linh lực kinh người được rót vào trong kiếm.

Thanh quang bên ngoài phi kiếm chợt hiện, thân kiếm vốn tỏa ra hàn quang khiếp người bỗng chốc mờ dần không rõ.

Hai mắt Hàn Lập nhú lại, hẩn vươn một ngón tay đưa qua thân kiếm.

Chỉ thấy phi kiếm chớp lên, ngón tay trực tiếp xuyên qua thân kiếm mà không hề gặp phải cản trở.

Phảng phất như lưỡi phi kiếm không có thật thể mà chỉ là vật huyền hóa ra mà thôi.

Hàn Lập thấy vậy thì mừng rỡ, hai tay lập tức kháp quyết, thần niệm nhanh chóng thôi động đám phi kiếm còn lại.

Bảy mươi hai thanh phi kiếm đang không bay lên, chúng xoay tròn một lượt rồi nhập thẳng vào cơ thể Hàn Lập, biến mất không thấy bóng dáng.

Trên người Hàn Lập thanh quang chợt lóe, hắc lập tức hóa thành một đạo kinh hồng bay ra khỏi được viên. Chỉ sau vài lần chớp động đã biến mất không thấy bóng dáng.

Không lâu sau, tại chân cự sơn nơi đặt động phủ của Hàn Lập xuất hiện một đạo thanh hồng từ phía dưới phóng lên, bay ngược với phương hướng Hắc Minh vụ hải.

Dưới thần niệm Hợp Thể, cho dù Hàn Lập có dùng bí thuật ẩn thân đi chăng nữa cũng không thể che dấu được, cho nên hắc cũng không cần che dấu mà trực tiếp khống chế đạo quang nhằm hướng chân trời bay đi.

Phía xa xa tiếng động liên tục vang lên, hà quang chớp động không ngừng – chứng tỏ cuộc chiến đang hết sức ác liệt, cho dù hai gã dị tộc nhân có chú ý tới hắc cũng không rảnh mà phân thân ngăn cản.

Hàn Lập nhìn thấy cơ hội này nên không do dự lập tức chạy trốn.

Tại chiến đoàn phía xa, thanh niên một sừng hóa thành quái vật đang điều khiển vô số thanh hồ trong tay đánh lui cốt diệu bỗng nhiên hắc quay đầu lại nhìn về hướng Hàn Lập rồi đi ‘ồ’ lên một tiếng, hàn quang trong mắt chợt lóe.

“Mẫn huynh, không cần lo tới việc khác. Cần tập chung tiêu diệt thứ này, chúng ta còn nhiều việc cần làm.” Ngự nhân cực lớn đang huy động tam xoa kích bên kia ông ông nói.

Xem ra gã dị tộc này cũng phát hiện ra Hàn Lập rồi đi nên mới đề tỉnh đồng bạn.

“Không cần người nói, ta biết rõ.” Quái vật do thanh niên một sừng hóa thành hừ

lạnh một tiếng, tiêm giác trên đầu rền vang tiếng sấm, một đoàn thanh sắc hồ quang lại từ đó phóng ra hóa thành một cây lôi đao cực lớn chém về phía cốt điều.

Cự đại cốt điều cũng không cam chịu yếu thế, nó rống lên, một đôi cốt trảo của nó chop xuống hư không. Một đôi cự trảo cực lớn được hắc khí vờn quanh hiện lên giữa không trung, rồi trực tiếp nghênh đón lôi đao.

Một tiếng nổ kinh người xuất hiện, khí lãng cuốn đi bốn phương tám hướng.

Cự đại ngư nhân thấy vậy, khuôn mặt dữ tợn cười lên một tiếng rồi vùng tam xoa kích trong tay bắn ra một đạo băng thương, một cơn lốc cùng một đoàn bạch sắc điện hồ. Thân hình hắn cũng lập tức vọt đi.

Tình hình tranh đấu của ba quái vật trở lên vô cùng kịch liệt!

Độn quang của Hàn Lập đang trực tiếp hướng về nơi ở của Thiên Bằng Tộc, nhưng sau khi độn đi được hơn vạn dặm thì hắn liền điều chỉnh phương hướng phóng ra biển lớn.

Đây cũng là do hắn suy xét cẩn thận mới làm vậy. Cũng là để phòng ngừa hai gã dị tộc nhân trong khoảng thời gian ngắn tiêu diệt con cốt điều rồi đuổi theo.

Thay đổi phương hướng như vậy đương nhiên sẽ không tạo ra sơ hở, khiến đối phương khó lòng truy tìm.

Chẳng qua cho dù như vậy, Hàn Lập chạy hơn hai mươi ngày vẫn không dám dừng lại. Không ngừng phi hành với tốc độ cao nhất bên trên biển rộng. Cũng không biết hắn phi hành được bao nhiêu ngàn dặm thấy bản thân quả thực không bị hai gã dị tộc đuổi theo mới thở ra một hơi, rồi thay đổi phương hướng thêm lần nữa.

Hắn sửa lại lộ trình, bắt đầu phi hành dọc theo bờ biển.

Cũng bởi sâu bên trong hải dương có rất nhiều hải thú lợi hại, so với trên đại lục còn nguy hiểm hơn vài phần. Ngay cả khi hắn có tu vị Luyện Hư cũng không định trực tiếp chạy ra ngoài đại dương rộng lớn.

Thứ gì không hiểu rõ thì càng nguy hiểm.

Chẳng qua Hàn Lập cũng không định tiếp tục lưu lại trong khu vực của Phi Linh Tộc.

Một mặt là bởi Thiên Bằng Tộc, còn lại là do sự tồn tại của hai gã dị tộc cấp Hợp Thể khiến hãn mơ hồ có dự cảm không tốt, lo lắng không yên nên lập tức quyết định xa chạy cao bay.

Hãn chuẩn bị men theo khu duyên hải trực tiếp bay ra khỏi khu vực cư trú của Phi Linh Tộc.

Ở vùng duyên hải không có hải thú cường đại sinh sống, mà do Phi Linh Tộc không thích hải dương nên sẽ không dễ dàng xuất hiện ở khu vực này.

Nếu như đúng dự tính, hãn sẽ tránh được rất nhiều phiền toái.

Trong lòng Hàn Lập tính toán cẩn thận một hồi, rồi nhắm thẳng hướng Đông bay đi.

Lấy tu vị hiện tại của hãn, cho dù khống chế được quang một hơi phi hành mấy trăm ngàn dặm cũng không tốn tao bao nhiêu sức lực.

Hàn Lập một mặt vừa phi động vừa lấy ra một cây thanh sắc phi kiếm cẩn thận xem xét.

Phi kiếm này đã hoàn toàn chuyển hóa thành mộc thuộc tính. Thanh Trúc Phong Vân Kiếm ngoài thanh quang lập lòe thì nhẹ như không có gì, hơn nữa sau khi quán chú pháp lực còn có thể từ thực thể hóa thành hư ảnh.

Hàn Lập cầm một chuỗi kiếm trong tay, nhẹ nhàng vung lên.

Thanh mang tỏa rộng, phảng phất như khổng tước xòe đuôi. Tiếp đó cổ tay Hàn Lập khẽ run lên, tất cả thanh quang liền chột tắt, kiếm lại trở lại hình dáng như cũ. Tốc độ cực nhanh, cơ hồ không thể tưởng tượng được!

Nét mặt Hàn Lập trở lên vô cùng mừng rỡ.

Vừa rồi hãn huy động phi kiếm, cơ hồ căn bản không hề cảm giác được lực cản trở nào. Điều này chứng tỏ phi kiếm đã nhẹ và sắc bén đến một mức độ kinh người.

Kể từ đó, khi khu động phi kiếm chỉ cần thâm tâm vừa động trong nháy mắt đã lướt

đi vài dặm, có thể giết người chỉ trong một ý niệm.

Chẳng qua Hàn Lập cũng lập tức nhú mày.

Phi kiếm này trở nên nhẹ như vậy, hoàn toàn trở thành một thuộc tính thì độ cứng hẳn sợ rằng cũng không thể so với trước kia.

Trong lòng nghĩ vậy, Hàn Lập do dự một chút rồi tay kia khẽ lật lấy ra một thanh phi kiếm giống y hệt như vậy.

Hai phi kiếm chớp lên rồi tự chém vào nhau.

Thanh quang chợt lóe, tiếng ‘rắc rắc’ truyền ra.

“Không ổn!” Hàn Lập hoảng sợ thầm kêu một tiếng, vội vã tập chung nhìn vào phi kiếm, sắc mặt nhất thời trở nên vô cùng khó coi.

Chỉ thấy hai thanh phi kiếm tự chém đoạn nhau, bốn đoạn phi kiếm bị gãy văng nhẹ nhàng trôi nổi trước người.

Lần tình luyện này, độ cứng rắn của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm còn tồi tệ hơn cả dự đoán!

“Không đúng! Thanh Trúc Phong Vân Kiếm là bốn mạng pháp bảo của mình, một khi bị hao tổn thì bản thân cũng không bình yên vô sự.” Hàn Lập lại dấy lên sự kinh ngạc, nhưng tâm niệm khẽ chuyển, hắn cầm bốn đoạn phi kiếm trong tay khẽ ném lên, đồng thời huy động khá quyết.

Sự tình quỷ dị xuất hiện!

Bốn đoạn phi kiếm động thời run lên, bỗng nhiên tụ lại với nhau, tiếp đó theo thanh quang bùng phát mà biến trở lại thành hai thanh phi kiếm đầy đủ không tổn hao gì.

“Kiếm Linh hóa hư!” Hai mắt Hàn Lập sáng ngời, thốt lên thành tiếng. Ban đầu sau khi hắn quán nhập linh lực vào thân phi kiếm khiến phi kiếm biến thành hư ảnh – lúc này trong lòng đã có chút hoài nghi nhưng không hoàn toàn khẳng định.

Đây là một loại thần không bắt khả tư nghị mà kiếm tu trong Nhân tộc hướng tới.

Hàn Lập tuy có nghe nói nhưng chưa từng tận mắt thấy qua, hoặc nghe thấy vị kiểm tu cấp cao nào có loại thần thông này.

Không ngờ rằng bản thân sau khi dùng một loại bí thuật tinh luyện phi kiếm lại khiến phi kiếm của bản thân có được loại thần thông này.

Nghe nói có được thần thông này thì phi kiếm hoàn toàn có thể biến thành thể vô hình, có thể tùy ý phân giải thành vô số đoạn, sau đó lại khôi phục như bình thường.

Kể từ đó, phi kiếm này có thể coi như có kiếm thân bất diệt. Trừ bỏ một ít bảo vật đặc thù thì cơ hồ không thể phá hủy phi kiếm.

Đương nhiên đây cũng chỉ là trên lý luận. Phi kiếm mỗi lần hóa hư trọng tổ trở lại vẫn có hao tổn nhất định, đồng thời cũng khiến pháp lực của chủ nhân phi kiếm hao tổn không ít.

Nếu thật sự bị gãy đoạn nhiều lần, hoặc pháp lực chủ nhân phi kiếm tiêu hao toàn bộ thì cho dù phi kiếm có thần thông hóa hư cũng có thể toàn toàn bị hủy diệt.

Nhưng cho dù vậy thì Hàn Lập cũng vô cùng mừng rỡ.

Hiện tại cuối cùng hắn cũng hiểu được vì sao lão giả họ Khương khi thấy phi kiếm của mình trợn lẫn mấy loại tài liệu khác lại chê trách như vậy.

Chỉ sợ phi kiếm của ông ta cũng có loại thần thông này. Chẳng qua lão giả họ Khương cũng không phải tinh luyện phi kiếm như hắn, cho nên nếu để phi kiếm có thần thông này thì cần phải rèn luyện trong bao lâu đây?

Cũng là do hắn dùng tiểu bình bồi dưỡng Kim Lô Trúc hơn trăm năm mới có thể rèn luyện tới mức tinh thuần như thế.

Hàn Lập há miệng phun ra một đoàn thanh hà.

Hai phi kiếm lưu chuyển bên trong thanh hà, nháy mắt đã thu nhỏ lại hơn mười lần đến khi chỉ còn độ một tấc mới thôi.

Tiếp đó, hà quang cuộn trở lại, phi kiếm được Hàn Lập thu vào bên trong cơ thể.

Phi kiếm này còn cần rèn luyện thêm nữa, cho đến khi đạt được kiếm tâm thông linh. Mượn lực ngoại vật không được, tất cả chỉ có thể dựa vào chân nguyên lực của bản thân chậm rãi bồi luyện.

Tâm tình Hàn Lập lúc này rất tốt, hân một mặt khổng chế độ quang, một mặt tiếp tục tham ngộ Xuân Lê kiếm trận.

Thời gian cứ vậy trôi đi, Hàn Lập đã bay dọc bờ biển được hơn nửa năm.

Lúc này, phi kiếm của Hàn Lập chợt lóe chém con cự mãng từ dưới biển định tấn công hắn ra làm vô số mảnh. Hàn Lập bỗng nhiên biến sắc, ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Hết phần của tớ, từ hôm sau đến phần người khác

Chương 1531: Huyết Vân

Nguyên bản bầu trời vẫn trong xanh không một gợn mây, đột nhiên dần trở thành một màu đỏ hồng.

Chỉ thấy vô số huyết vân từ phương hướng nọ cuộn cuộn kéo đến, chỉ chốc lát đã tới trên đỉnh đầu Hàn Lập, tiếp theo lại nhanh chóng lan ra.

Trong nháy mắt, trong tầm mắt Hàn Lập chỉ còn lại một màu đỏ, không trung tràn ngập tinh khí, giống như cả người đang ở một thế giới xa lạ khác.

Hàn Lập khê gửi tinh khí, mặt có chút trắng bệch.

Khí tức này rõ ràng là máu tươi!

Nhiều huyết vân như vậy thì bao nhiêu máu tươi mới có thể tạo nên, cảnh này thật sự làm cho người ta thập phần sợ hãi.

Hàn Lập trở nên thật cẩn thận!

Hắn dừng độn quang lại, lôi bào trên người hiện lên, hóa thành thanh bạch điện hồ chớp động không thôi. Cùng lúc đó kim quang trên thân nổi lên, hình thành một kim sắc lân giáp, hư ảnh ba đầu sáu tay sau lưng cũng hiện ra.

Hàn Lập khoanh tay, ngẩng đầu nhìn trời, hai mắt híp lại, lam mang trong mắt chớp động.

Tình hình quỷ dị như thế làm cho hắn cảm thấy mình bị ai đó theo dõi. Cũng may hắn hiện đã tu thành một loại thần thông mới, cho dù là tu sĩ Hợp Thể Kỳ ra tay thì cũng có thể chạy thoát, cho nên hắn vẫn có vẻ trấn định dị thường.

Đương nhiên hắn cũng đem thần niệm thả ra bốn phương tám hướng, muốn tìm ra nơi địch nhân ẩn núp.

Nhưng chuyện tiếp theo lại làm cho lòng Hàn Lập trầm xuống.

Mặc cho thần niệm hắt bao phủ trong vòng ngàn dặm nhưng căn bản vẫn không tìm được địch nhân, mà bầu trời vạn dặm quanh hắt vẫn bị huyết vân độc nhất vô nhị này vây kín.

Hàn Lập hấp một ngụm lương khí.

Chẳng lẽ không phải là do bị người nào đó theo dõi, mà là đang ở trong một cấm chế thần bí.

Hàn Lập không khỏi nghĩ tới điều này!

Sắc mặt âm tình bất định, một hồi lâu sau hắt đột nhiên hóa thành một đạo thanh hồng bắn ra, sau vài lần chớp động liền biến mất ở phía chân trời.

Mặc kệ là vì sao gặp phải thiên tượng như thế, nhưng hắt thật sự muốn rời khỏi nơi đây càng sớm càng tốt.

Lấy tu vi hiện tại của Hàn Lập, động tốc toàn lực thì chỉ một khắc sau liền hóa thành thanh ti phá không, sau khi hiện lên ở bầu trời chỗ này thì chỉ một khắc sau liền xuất hiện ở bầu trời chỗ khác, trong nháy mắt liền động ra hơn trăm trọng.

Động tốc cực nhanh, cơ hồ không hề dưới tu sĩ Hợp Thế Kỳ.

Đây hiển nhiên là do tu vi hiện tại của Hàn Lập tiến nhanh, nhưng nguyên do chủ yếu chính là mới luyện lại bảy mươi hai thanh phi kiếm, nên động tốc nhanh hơn.

Hàn Lập dùng một thanh phi kiếm mà ngự kiếm phi hành, cho nên mới có biểu hiện kinh người như vậy.

Hàn Lập đối với tốc độ ngự kiếm của mình cũng thấy có chút ngoài ý muốn, sợ hãi lẫn vui mừng đan xen.

Nhưng vẻ tươi cười trên mặt Hàn Lập không duy trì được bao lâu thì đã biến mất, cuối cùng hiện ra thần sắc khó tin.

Hắt đã một hơi bay xa trăm vạn dặm, nhưng hiện tại bản thân vẫn đang ở trong huyết vân quỷ dị này, bộ dáng như vô cùng vô tận.

Hàn Lập vô cùng hoảng sợ, độn quang ngày càng nhanh.

Sau khi Hàn Lập phi hành thêm nửa canh giờ mà màu đỏ trên không trung vẫn như trước tồn tại thì rốt cục thanh quang thu về, lần nữa hiện ra thân hình Hàn Lập.

Giờ phút này sắc mặt Hàn Lập trở nên âm trầm dị thường.

Hiển nhiên hẳn biết bản thân đang trong cấm chế thần diệu nào đó, nếu không sẽ không gặp phải chuyện tình thế này. Nhưng cấm chế này lại rộng như thế, thật sự làm người ta nghe thấy mà sợ hãi.

Hàn Lập huyền phù giữa không trung, tâm niệm xoay chuyển tìm cách thoát thân.

Nhưng không chờ Hàn Lập suy nghĩ, đột nhiên huyết vân trên không trung quay cuồng, tiếp theo hiện ra huyết sắc phù văn. Phù văn lưu chuyển trong mây, đột nhiên truyền ra tiếng âm âm.

Tiếng âm âm ngày càng to, dần dần trở nên đinh tai nhức óc.

Hàn Lập thấy cảnh này thì rung mình, không suy nghĩ thêm, hai tay bắt quyết, thanh quang trên người chợt lóe, bảy mươi hai thanh sắc phi kiếm chợt bắn ra, xoay quanh Hàn Lập, sau đó liền hóa thành bảy mươi hai đóa thanh liên, múa may trên dưới.

Nhưng Hàn Lập không chỉ làm như thế, sau khi thả ra phi kiếm, tay hư không đánh ra một trảo, bóng đen chợt lóe, một ngọn núi nhỏ xuất hiện trên tay.

Hắn không suy nghĩ thêm, ném nhanh lên.

Hắc sắc tiểu sơn thoáng cái biến cao hơn mười trượng, che trên đỉnh đầu Hàn Lập, phòng hộ nghiêm ngặt.

Mặc dù không biết phát sinh chuyện gì, nhưng Hàn Lập trong nháy mắt đã thả ra mấy tầng phòng hộ.

Ngay lúc Hàn Lập như lâm phải đại địch, huyết sắc phù văn trên không trung bỗng hạ xuống, phẳng phất như tìm được mục tiêu, đồng loạt bay về phía Hàn Lập.

Đỉnh đầu thì còn đỡ, có Nguyên Từ Thần Sơn to như vậy ngăn cản, phù văn căn bản

không thể tiến lại, nhưng bốn phía cùng bên dưới thì lại có vô số phù văn bắn tới Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập biến đổi, không suy nghĩ nhiều liền điểm về thanh liên bốn phía.

Nhất thời chúng xoay chuyển, huyền hóa ra vô số thanh sắc kiếm quang, hướng về huyết sắc phù văn điên cuồng chém tới.

“Phốc phốc”, tiếng nổ lớn phát ra, tất cả phù văn trong nháy mắt bị trảm thành từng đoàn huyết vụ, trong nháy mắt bốn phía bạo liệt, lộ ra một khe hở.

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, thanh bạch điện hồ trên người nổi lên, trong tiếng lôi minh hóa thành điện vông cực lớn, bắn về phía huyết vụ.

Ngay lúc Hàn Lập hành động thì huyết vụ lại quay trở về, trong chớp mắt liền nhập vào huyết văn không thấy bóng dáng.

Huyết văn nhất thời kịch liệt run rẩy, sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, một huyết phù lớn hơn ba mươi trượng bỗng nhiên từ trong mây dè xuống.

Huyết phù lớn như thế, cho dù là Hàn Lập thì cũng sợ hãi.

Hít sâu một hơi, hần bỗng điểm đầu ngón tay vào hắc sắc tiểu sơn.

Tiểu sơn lập tức phát ra âm thanh trầm muộn, vô số hôi sắc quang ti bắn ra, hóa thành hôi sắc đại vông trên đỉnh đầu, chuẩn bị nghênh đón cự đại phù văn kia.

Nhưng màn típ theo lại làm cho Hàn Lập ngẩn ra.

Cự đại phù văn không giống như tưởng tượng của hần là trực tiếp hạ xuống, mà huyết văn phía dưới đột nhiên chuyển động, đồng thời bên ngoài phù văn chớp động huyết mang.

Hàn Lập đứng tại chỗ một lúc, nhưng vẫn chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhướng mày, hần sờ cảm không rõ cự phù này định làm gì.

Nhưng lập tức hần biến sắc, tựa hồ phát hiện điều gì, một tay liền vỗ vào túi trữ vật.

Nhất thời thanh hà chợt lóe, một hộp ngọc bay vụt ra, sau khi xoay tròn thì rơi vào trong tay.

Trên hộp ngọc được dán các phù triệu màu sắc khác nhau, nhưng hiện tại lại run rẩy không ngừng, đồng thời linh quang lúc sáng lúc tối.

Càng khó tin chính là, trong nháy mắt, huyết sắc phù văn trên trời cao dường như cảm ứng được, quang mang cuồn cuộn thêm.

Vài tiếng trầm muộn phát ra, phù triệu trong nháy mắt tự bốc cháy, hóa thành tro bụi. Cơ hồ cùng lúc đó, lại có một tiếng nổ “ầm” truyền đến.

Quang mang kỳ lạ bên ngoài hộp ngọc chợt lóe, hóa thành một đạo bạch mang bắn ra.

Nếu là tu sĩ bình thường thì chỉ sợ lần này sẽ bị thương không nhẹ.

Nhưng nhục thân Hàn Lập đã sớm mạnh đến cực điểm, lần công kích này đánh vào người hăn giống như đánh vào tinh cương.

Bất quá sau khi bạch quang thu lại, hiện ra một vật bất động đang huyền phù.

Mặt ngoài màu vàng, nhưng lại có lục sắc hoa văn, dài như một cây côn gỗ.

Đúng là Huyền Thiên Quả Thật.

Thấy Huyền Thiên Quả Thật, huyết phù trên không trung nhất thời kịch liệt run rẩy, tiếp theo huyết quang chợt lóe, lần nữa vang lên tiếng ầm rồi biến mất giữa không trung.

Hàn Lập biến sắc vài lần, lộ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc.

Tất cả những việc trước mắt này thật sự rất quý dị, chẳng lẽ huyết vân nguyên bản là vì Huyền Thiên Quả Thật mà đến.

Hắn không khỏi trầm nghĩ như thế.

Nhưng còn chưa đợi hắn suy nghĩ rõ ràng thì đột nhiên trong huyết vân truyền ra tiếng nổ ầm ầm.

Hàn Lập ngẩn ra, ngược đầu nhìn lại.

Kết quả là xuất hiện một màn làm cho hắn càng hoảng sợ.

Chỉ thấy trong tiếng nổ, rất nhiều hư ảnh đang dần huyền hóa ra, hư ảnh này hơn phân nửa là bóng dáng yêu thú, một nửa còn lại thì hắn không biết là gì, có chút giống như dị tộc nhân.

Nhưng vô luận là thú ảnh hay hư ảnh của dị tộc nhân thì khuôn mặt đám người cũng vặn vẹo, tựa hồ đang chịu thống khổ không ít.

“Huyết tể!” Lấy sự lịch duyệt của Hàn Lập, chỉ nhìn ra vài lần là rõ, liền thất thanh kêu lên.

Mà đúng lúc này, tất cả huyết sắc hư ảnh trong huyết vân đột nhiên tụ lại, tiếp theo một cái huyết sắc quang trận cơ hồ che cả nửa bầu trời dần hình thành.

Hàn Lập hít sâu một hơi, đột nhiên trở tay nắm lấy Huyền Thiên Quả Thật, tiếp theo thanh quang trên người chợt lóe, trong nháy mắt hóa thành thanh ti bay ra xa hơn trăm trượng.

Hắn thấy tình hình không ổn, cho nên lập tức chạy.

Sau vài lần chớp động, thanh ti đã biến mất tại cuối chân trời.

Mà quang trận ở chỗ cũ thì vẫn đang từ từ thành hình, không bởi vì Hàn Lập rời đi mà có ý dừng lại.

Sau một thời gian toàn lực phi động, Hàn Lập một hơi động ra ngoài trăm vạn dặm, nhưng bản thân vẫn ở trong huyết vân quang tráo.

Nhưng cái quang trận thật lớn kia thì đã sớm biến mất không thấy nữa.

Hàn Lập thở dài một hơi, động quang tạm thời chậm đi vài phần.

Nhưng đột nhiên đúng lúc đó, từ trên trời truyền đến tiếng nổ lớn.

Hàn Lập nghe thấy tiếng nổ quen thuộc, trong lòng trầm xuống, vội vàng nhấc tay lên.

Chỉ thấy huyết vân vốn bình ổn thì giờ phút này đột nhiên tiêu tán, tiếp theo hơn một nửa huyết vân vụn vẹo, một cái huyết sắc quang trận thật lớn hiện ra.

Thần bí quang trận này vừa lúc đem Hàn Lập đặt vào trung tâm trận.

Sắc mặt Hàn Lập tái nhợt không còn chút máu.

Ngay cả khi không biết cái quang trận này đang định làm gì, nhưng pháp trận lớn như thế thật khiến người ta sợ hãi, hiển nhiên cũng không phải là chuyện tốt gì.

Hàn Lập lúc này không cần suy nghĩ, thanh quang trên người chột lóe, nếu cần thì sẽ lập tức bỏ chạy.

Đúng lúc này, huyết sắc quang trận trên không trung lại xảy ra dị biến!

Chương 1532: Huyền Thiên Chi Tranh

Một đạo quang trụ thô to từ trung tâm pháp trận bắn ra, đường kính chừng hơn trăm trượng, ngay lập tức đem Hàn Lập vây vào trong.

Tốc độ cực nhanh, Hàn Lập căn bản không thể tránh.

Hàn Lập thất kinh.

Quang trụ này không biết có thần diệu gì, mà lại xuyên qua sơn thể của Nguyên Từ Thần Sơn, trực tiếp đến trước mắt.

Phút chốc, bốn phía đều là huyết sắc quang mang.

Cơ thể Hàn Lập căng cứng, ngay cả tay cũng không thể nhúc nhích chút nào.

Sắc mặt hắc đại biến, trong lòng bỗng niệm kiếm quyết.

Nhất thời thanh liên bốn phía xoay tròn, tất cả tụ lại thành một thanh phi kiếm dài, thoáng một cái lại hóa thành từng đạo kiếm quang, chém thẳng về trước.

Kiếm quang chợt lóe, dễ dàng xuyên thủng bay ra, phảng phất như cự đại quang trụ chỉ là ảo ảnh.

Nhưng Hàn Lập vẫn không thể nhúc nhích chút nào, không khí bốn phía giống như biến thành tinh cương, gắt gao trói chặt thân thể hắn.

Hàn Lập hút một ngụm lương khí.

Mắt thấy quang trận trên đỉnh đầu đang hiện ra huyết sắc phù văn lớn nhỏ khác nhau, tựa hồ lại có biến hóa khác, lúc này hắn liên bất chấp tất cả.

Hét lớn một tiếng, kim quang trên người hắn sáng lên, đỉnh đầu hiện ra phạm thánh chân ma pháp tướng ba đầu sáu tay.

Pháp tướng này hai chân xếp bằng, sáu tay cùng bắt quyết.

Một trận quang vừng từ trên người pháp tướng phát ra.

Nơi quang vừng đi qua, nguyên bản huyết sắc quang trụ đang bình ổn bỗng lóe linh quang, nổi lên một tia gợn sóng.

Cùng lúc đó, Hàn Lập cảm thấy không khí bốn phía đã thả lỏng ra chút ít.

Trong lòng mừng rỡ, Hàn Lập miệng lầm bầm, pháp lực trong cơ thể không ngừng vận chuyển, tựa hồ muốn đem phạm thánh chân ma công thức dục đến cực hạn.

Nhưng đúng vào lúc này, huyết sắc quang trận trên cao bỗng đại phóng quang mang.

Lập tức huyết sắc phù văn tại trung tâm pháp trận tiêu tán, hiện ra một hắc động khoảng hơn mười trượng, bên trong là tiếng quỷ khóc sói tru, mơ hồ có vô số huyết ảnh đang không ngừng quay cuồng bên trong.

Mà huyết sắc quang trụ chỉ giảm một chút rồi lại trở nên mạnh mẽ.

Hàn Lập chỉ cảm thấy cự lực ngoài thân nặng thêm, mới vừa rồi còn cử động được chút ít, nhưng lập tức đã không còn nữa.

Đồng thời bốn phía trong huyết quang hiện ra vô số phù văn, đồng loạt bắn về phía Hàn Lập.

“A!”

Cho dù bình thường Hàn Lập trấn định, nhưng hiện tại trên mặt không khỏi tái nhợt không chút máu.

Tuy không biết uy lực phù văn như thế nào, nhưng hiện tại hắn bị cấm chế không thể nhúc nhích, chẳng phải chỉ có thể làm bia ngắm sao.

Hàn Lập quỳnh lên, trong lòng thúc dục kiểm quyết, phi kiểm bốn phía chớp động, quỷ dị hiện ra khắp nơi, xoay tròn bắn ra vô số thanh sắc kiếm quang về bốn phương tám hướng.

Nơi thanh quang đi qua, phù văn có lung lay một chút, nhưng cuối cùng lại trở lại như ban đầu.

Chỉ phút chốc chúng đã xuyên thủng kiếm quang, bắn tới trước người Hàn Lập.

Hàn Lập cắn răng một cái, hắc khí trên người chột lóe, sát giáp hiện lên, đồng thời thần niệm vừa động, nhất thời giao tiếp với Phệ Kim Trùng trong túi linh thú.

Hàn Lập biến sắc, định đem hơn ngàn Phệ Kim Trùng đồng thời thả ra.

Cấm chế trước mắt có quỷ dị thì cũng không thể ngăn cản nhiều Phệ Kim Trùng thành thực như vậy được.

Về phần phù văn, hiển nhiên chỉ có thể dựa vào sát giáp trên người cùng thân thể mà mạnh mẽ ngăn cản.

Bất quá cho dù hãn đã tiến giai đến cảnh giới Luyện Hư Kỳ, Phệ Kim Trùng cũng chỉ có thể chống đỡ được chốc lát. Nhưng hiện tại đối mặt với đại nguy cơ, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Nhưng sau một khắc, chuyện xảy ra làm Hàn Lập ngẩn người, nhất thời bảo Phệ Kim Trùng ngừng cử động.

Mắt thấy phù văn đánh đến người, nhưng lại đột nhiên đổi hướng, hóa thành một điểm linh quang bay vào trong tay.

Hàn Lập chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, nguyên bản Huyền Thiên Quả Thật ở trong tay đã bật ra, hóa thành một đoàn bạch quang bay thẳng lên trời.

Sau vài lần chớp động, quả này đã chui vào trong vô số huyết phù trên trời cao.

Huyền Thiên Quả Thật lập tức biến to gấp mấy lần, vô số huyết phù bị chấn cho tan nát, tiếp theo vô số kiếm khí địa phóng, phù văn đều bị chém nát bầy.

Quang mang thu liễm, bạch quang lần nữa biến mất không thấy.

Huyền Thiên Quả Thật sau khi biến to thì cứ như vậy lơ lửng bất động trên không trung.

Nhìn thấy tất cả cảnh này, Hàn Lập trợn mắt há mồm.

Nhưng hãn lập tức tỉnh lại, pháp lực vốn đang vận sức chờ phát động lập tức giống như thủy triều chui vào đỉnh đầu pháp tướng.

Nhất thời thân hình pháp tướng chấn động, kim quang trên người sáng rực, chợt lóe lên rồi lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Lúc này đây, kim quang chói mắt giống như một mặt trời chói rực trên đỉnh đầu Hàn Lập.

“Thánh Ma ngự trị!”

Một tiếng nói lạnh lùng từ miệng Hàn Lập phát ra.

Lập tức ba cái đầu pháp tướng ngẩng lên, sáu cánh tay hướng khắp nơi vung lên, phát ra một tiếng trường khiêu trầm thấp.

Mặt trời chói mắt kia bỗng lúc to lúc nhỏ, cuối cùng bạo liệt.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, trong kim sắc ba lăng có vật gì đó xuất hiện.

Nơi kim ba đi qua, nguyên bản kim quang nhìn như không chút sứt mẻ kia lập tức bay lui về phía sau. Lấy Hàn Lập làm trung tâm, kim quang trong hường viên hơn mười trượng bị đẩy ra.

Hãn khôi phục được một chút tự do.

Một chiêu thần thông Thánh Ma ngự trị này đúng là từ sau khi Hàn Lập tiến vào Luyện Hư Kỳ, mới tìm hiểu được trong Phạm Thánh Chân ma công.

Kỳ thật đây là mượn lực pháp tướng, đem uy lực công pháp tập trung tại một điểm, sau đó lại thả ra.

Một kích vừa rồi nhìn như bình thường, nhưng kỳ thật đã tiêu hao một nửa pháp lực của Hàn Lập.

Đương nhiên Hàn Lập cũng không biết, nếu không phải Phạm Thánh Chân ma công đồng thời ẩn chứa hai loại công pháp có thuộc tính cực kỳ đặc thù, mà đổi lại là một loại

công pháp khác thì cho dù là tu sĩ Hợp Thể Kỳ cũng căn bản không thể thoát khỏi trói buộc của huyết quang.

Không thể không nói, vận khí hẳn không tệ.

Bất quá Hàn Lập mất sức của chín trâu hai hổ mới có thể thoát được trói buộc.

Hắc động trong huyết sắc quang trận đột nhiên phát ra tiếng nổ lớn, vô số huyết ti bắn ra, muốn đem Huyền Thiên Quả Thật vây lại.

Nhưng Huyền Thiên Quả Thật tựa hồ như thông linh, ngoài thân run nhẹ, lại thả ra vô số bạch quang.

Trong phút chốc, bạch mang và huyết ti giao nhau, phát ra tiếng bạo liệt ầm ừ. Bạch mang mặc dù sắc bén dị thường, đem hơn nửa huyết ti chém nát, nhưng tiếp theo lại vô lực, quang mang ảm đảm, những huyết ti còn lại liền đem Huyền Thiên Quả Thật vây chặt, phảng phất như một cái kén bằng máu thật lớn.

Huyền Thiên Quả Thật liều mạng gãy dựa, run rẩy không ngừng, nhưng hiển nhiên nó đã hết lực. Sau khi bị huyết ti lôi kéo, liền dần dần bị kéo về phía hắc động.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên kim mang bên dưới huyết quang bạo liệt, đem lượng lớn huyết quang đánh tan.

Lập tức một đạo thanh hồng phá tan huyết quang bắn ra, sau một lần chớp động liền tới ngay gần huyết kiến. Sau đó linh quang chợt lóe, biến ảo thành một thanh sắc đại thủ vươn ra.

“Phanh” một tiếng, thanh sắc đại thủ gắt gao chụp lấy huyết kiến, lập tức trong tay phát ra vô số đạo kiếm quang, điên cuồng chém về phía huyết ti.

Nhưng lại xuất hiện tình hình quỷ dị, kiếm quang chạm đến huyết ti, đều chợt lóe xuyên qua, căn bản không thể động đến huyết ti chút nào. Thanh quang thu lại, thanh sắc đại thủ huyền hóa thành thân ảnh Hàn Lập, hần phất tay, phát ra thanh mang quỷ dị cuốn lấy Huyền Thiên Quả Thật.

Nhưng lực kéo của huyết ti lại vượt xa tưởng tượng của Hàn Lập, ngay cả như thế thì Huyền Thiên Quả Thật vẫn đang chậm rãi bay lên trời cao. Nếu không phải Huyền

Thiên Quả Thật liều mạng giãy dụa, kháng cự lại cự lực kinh người của huyết ti thì sợ rãng chỉ sau vài lần chớp động đã bị kéo vào trong hắc động.

Nhưng nếu cứ thế này thì việc Huyền Thiên Quả Thật bị kéo vào trong hắc động chỉ là chuyện sớm muộn.

Hàn Lập khẩn trương, bỗng nhiên tay kia hướng về thanh sắc phi kiếm trên không trung điểm một cái, phi kiếm sau khi phát ra tiếng trường minh thì toàn thân trở nên mờ hồ, hóa thành một đạo thanh ngân, phẳng phất như đã mất đi hình thể.

Đúng là thần thông Kiếm Linh Hóa Hư.

Chỉ thấy thanh ngân chợt lóe, tiếng phanh phanh trầm muộn liên tiếp truyền ra, huyết ti nhìn như vô hình kia lại bị chém thành vô số đoạn.

Hàn Lập mừng rỡ, không cần suy nghĩ phát tay áo lên, hóa thành một cây thanh ti kích bắn ra, đồng thời khẩu phi kiếm kia cũng lóe lên rồi đuổi theo Hàn Lập, nhập vào thân thể không thấy bóng dáng.

Lấy động tốc hiện tại của Hàn Lập, chỉ hai lần chớp động đã ở một chỗ cách đó hai trăm trượng, mắt thấy sau vài lần chớp động liền biến mất không thấy.

Hàn Lập trong động quang thở dài một hơi, tưởng rằng lần này rốt cục may mắn chạy thoát.

Nhưng vào lúc này, không trung lại phát sinh dị biến.

Huyết sắc quang trận bỗng nhiên co rút, một đạo huyết hồng thất luyện bắn ra, nhanh như chớp đuổi theo Hàn Lập.

Hàn Lập kinh hãi, tốc độ thất luyện này thật sự rất nhanh.

Hắn căn bản không kịp có bất cứ phản ứng gì, liền cảm thấy trước mắt lóe lên huyết quang, cả người đang giữ Huyền Thiên Quả Thật cũng bị cuốn vào trong huyết sắc.

Lập tức trên mặt thất luyện chợt lóe huyết quang, bắn ngược trở về.

Động tốc khi bắn lui cũng nhanh đến khó tin, sau khi chợt lóe liền tiến vào trong hắc

động.

Ngay lúc thất luyện vừa vào hắc động, huyết sắc quang trận trên không trung phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, nhất thời huyết vân bốn phía điên cuồng tuôn ra, đồng thời hiện ra từng đạo huyết sắc lôi điện.

Mặt ngoài quang trận xuất hiện lượng lớn phù văn, không rõ bắt nguồn từ đâu.

Hàn Lập ở trong thất luyện chỉ cảm thấy đầu choáng váng, mất đi năng lực phi hành, liền phun phi kiếm điên cuồng chém về hướng thất luyện, nhưng lại không có hiệu quả, bị bắn ngược trở về.

Lúc này đây, phi kiếm mà hấn hóa hư vẫn không thể phá vỡ thất luyện này một chút nào.

Đúng lúc này, quang mang bốn phía ảm đạm, lập tức truyền đến tiếng soi tru quỷ khóc.

Tiếp theo một cổ không gian ba động cực kỳ mãnh liệt hiện lên bốn phía.

Hàn Lập thầm kêu một tiếng “không tốt”, sắc mặt trở nên âm trầm.

Chương 1533: Linh Kiếm Hiện Thế

Cho dù hắn không thể thấy tình hình bên ngoài thất luyện, nhưng cũng biết mình khẳng định là đã bị hút vào trong hắc động, nếu không sẽ không xuất hiện tình hình quỷ dị này. Dưới tình thế cấp bách, Hàn Lập vỗ trán một cái, nhất thời hắc quang chợt lóe, hiện ra một con mắt đen, đúng là Phá Diệt Pháp Mục mà Hàn Lập khổ tu nhiều năm.

Nếu công kích bình thường không có tác dụng đối với thất luyện, thì cũng chỉ có thể dùng loại thần thông chuyên phá cấm chế này mà thôi.

Chỉ thấy một đạo hắc sắc quang trụ nhỏ như ngón tay bắn ra. Huyết sắc thất luyện nhìn như không thể phá hủy, chợt lóe lên, đã bị phá xuyên thủng. Tiếp theo một cái lỗ hổng to một trượng xuất hiện. Đắc thủ dễ như thế khiến Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ra, tiếp theo lập tức mừng rỡ. Hắn không suy nghĩ thêm, hai cánh vỗ một cái, cả người liền chợt lóe lên, bay ra khỏi thất luyện. Linh quang thu lại, thân hình Hàn Lập hiện ra trong hắc động, hai cánh không ngừng nhẹ nhàng vỗ.

Đây không phải là dựa vào độn thuật gì cả, mà hoàn toàn dựa vào lực phi hành của phong lôi sí, mới có thể lơ lửng giữa không trung.

Nếu không, sợ rằng hắn đã bị hút vào sâu trong hắc động.

Bốn phía truyền ra tiếng quỷ khóc sói tru, vô số huyết sắc hư ảnh bay ra.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, hay tay chap lại.

Tiếng sét đánh phát ra, vô số đạo kim sắc điện hồ từ trong tay hắn bắn ra.

Kim hồ này thô to dị thường, khác hẳn với Ích Tà Thần Lôi của Hàn Lập.

Kiểm thuật này mang tới cho hắn chỗ tốt ngoài ý muốn, việc luyện phi kiếm chẳng những có thể đem linh khí kim lôi trúc thu nạp không còn một mảnh, mà còn ẩn chứa Ích Tà Thần Lôi cho hắn dùng.

Kết quả như thế, ngoại trừ đem thuộc tính của phi kiếm rèn luyện tới cực điểm, ẩn chứa lượng lớn Ích Tà Thần Lô thì không còn cách nào khác.

Hôm nay bị Hàn Lập sử dụng, nhưng lại có vẻ không thể đỡ nổi!

Một trận tiếng nổ âm âm vang lên, sau đó kim sắc lô quang chớp động, bốn phía bắn tới vô số huyết sắc ảo ảnh, nhưng số lượng huyết ảnh thật sự rất nhiều, phảng phất vô cùng vô tận. Chúng không sợ chết mà tuôn về hướng Hàn Lập, hình thể hơi ngưng lại một chút, thậm chí há miệng, phun ra một đám huyết ti chứa tinh khí ngập trời, trực tiếp xuyên thủng điện võng do Ích Tà Thần Lô tạo thành, tới gần Hàn Lập.

Bất quá hai tay Hàn Lập bắt quyết, chợt thả ra Hư Hóa Kiếm Quang chắn bên ngoài, thanh quang chợt sáng chợt tối, trong nháy mắt huyết ti liền bị chém nát bấy.

Mà lúc này, huyết sắc quang trận phát ra tiếng âm âm truyền vào tai Hàn Lập một cách mãnh liệt, không gian trong hắc động cũng ba động mãnh liệt. Ánh mắt đảo qua mọi nơi, Hàn Lập liền hiểu rằng mình đang gặp phải một loại nguy hiểm không biết tên.

Sắc mặt hần trầm xuống, hai cánh sau lưng vỗ một cái, cả người sau vài lần chớp động đã xuất hiện ở bên bờ hắc động, ý định sẽ bay ra ngoài. “Phanh” một tiếng, thân hình Hàn Lập bị bắn ngược trở lại, phảng phất đụng phải một vách tường vô hình, bị một tầng cấm chế trong suốt đẩy ngược lại. Hai cánh sau lưng phải vỗ liên tục thì hần mới ổn định được thân hình, vẻ mặt trở nên kinh sợ.

Hần đang chuẩn bị thi triển đại thần thông khác phá cấm chế thì từ chỗ sâu trong hắc động không ngờ truyền ra một lực hút thật lớn.

Lực hút lớn đến nỗi làm Hàn Lập không thể đứng vững, mà huyết ti thì lại không ngừng bắn ra khiến sắc mặt hần đại biến, không cần nói cũng tưởng tượng được sự hoảng sợ trong lòng hần!

Huyết sắc quang trận ngày càng bạo liệt mạnh hơn, bề mặt quang trận đã trở nên mờ hồ, phảng phất tùy thời đều có thể biến mất. Nói thì dài, nhưng tất cả chỉ diễn ra trong vòng mấy lần hô hấp.

Hàn Lập bị lực hút trong hắc động kéo, tình thế cấp bách, hần không còn cố kỵ gì, đem tất cả thần thông trên người phóng hết ra, chỉ hy vọng có thể tạm thời thoát vây.

Trong phút chốc, chỉ thấy bốn phía quanh Hàn Lập phát ra kim sắc quang vừng, hồi sắc quang hà, ngũ sắc quang điểm, kim sắc lôi điện, cùng từng đạo thanh sắc kiếm quang.

Nhiều thần thông như vậy cùng thi triển một lượt thì có thể tưởng tượng được uy lực. Chỉ thấy các loại quang điểm đem thân hình Hàn Lập bao phủ vào trong. Lực hút cho dù cường đại nhưng trong nháy mắt cũng buông lỏng.

Hàn Lập mừng rỡ, đang muốn lập tức bay ra khỏi hắc động thì huyết ảnh bốn phía bỗng gào thét, tiếp theo phát ra tiếng “phốc phốc” trầm muộn, một cỗ lực lượng quỷ dị phát ra, hóa thành một cỗ huyết sắc quang hà.

Trong khoảnh khắc, quang hà liền chui vào chỗ sâu trong hắc động không thấy bóng dáng.

Hàn Lập lập tức cảm thấy cảnh sắc bốn phía trở nên mơ hồ, một cảm giác vô cùng quen thuộc nổi lên trong lòng Hàn Lập. Đây đúng là cảnh sắp bị truyền tống. “Không tốt.” Hàn Lập mặc dù không biết bị truyền đến nơi nào, nhưng cũng biết không phải là nơi an toàn. Pháp mục hắc quang trên trán đại phóng, phun ra một đạo hắc sắc quang trụ, hắc quang chột lóe, quang trụ liền nhập vào bốn phía không thấy bóng dáng. Nhất thời cảnh tượng mơ hồ thoáng ngưng lại, nhưng liền lập tức khôi phục như lúc ban đầu.

Sắc mặt Hàn Lập xanh mét, hắc quang trên trán trở nên chói mắt, từng đạo hắc quang bắn ra khắp nơi, đồng thời trên đỉnh đầu hiện ra pháp tướng ba đầu sáu tay, từng đạo kim sắc quang mang hiện lên, muốn phá ta quá trình truyền tống.

Nhưng tiếng xé gió từ trong hắc động truyền ra, tất cả công kích chột lóe lên rồi biến mất, không hề có tác dụng gì.

Hiển nhiên lần truyền tống này khác với những lần trước, không bị công kích ảnh hưởng chút nào. Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, lần đầu tiên hiện ra cảm giác vô lực, nhưng trong lòng lại âm thầm cảm thấy kỳ quái, dựa theo kinh nghiệm trước kia thì ngay khi cảnh tượng trở nên mơ hồ thì hẳn phải bị truyền tống đi mới đúng, nhưng quá trình trước mắt sao lại lâu như thế!

Ngay lúc Hàn Lập kinh hoàng thì lập tức giật mình, bàn tay cầm Huyền Thiên Quả Thật cảm thấy đau như bị vật nhọn đâm vào, hấn cả kinh, vội cúi đầu xuống nhìn.

Bởi vì bản thân hãn vận chuyển Phạm Thánh Chân ma công đến cực hạn, kim quang chói mắt nên không biết từ khi nào bàn tay đã bị thủng một lỗ, máu tươi từ đó chảy ra. Mà nguyên bản bàn tay cầm Huyền Thiên Quả Thật lại bị một cây gai đâm xuyên, trên cây gai còn vương vết máu.

Phải biết rằng thân thể Hàn Lập cứng cỏi còn hơn cả pháp bảo, hơn nữa khi mạnh mẽ vận chuyển Phạm Thánh Chân ma công, bàn tay giờ phút này lại càng cứng hơn rất nhiều.

Dưới tình huống như thế mà còn bị một cây gai nhỏ đâm, nếu hãn không tận mắt nhìn thấy thì khó có thể tin.

Thấy dị biến của Huyền Thiên Quả Thật, sắc mặt Hàn Lập kinh nghi, trước tiên làm phép ngăn máu chảy, bạch quang chợt lóe, tất cả máu đều bị hút vào da. Kế tiếp một tiếng oanh minh vang lên từ trong Huyền Thiên Quả Thật, vọng thẳng đến chín tầng trời.

Sau một khắc, sắc mặt Hàn Lập đại biến, đột nhiên cổ tay run lên giống như bị răn cản, Huyền Thiên Quả Thật lúc này muốn bay ra, nhưng vật ấy lại giống như bị dính chặt vào tay Hàn Lập, căn bản không thể bay ra. Sắc mặt Hàn Lập trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Hãn chỉ cảm thấy máu trong cơ thể như tuôn qua lỗ nhỏ vào Huyền Thiên Quả Thật, mặc dù liều mạng thúc dục pháp quyết nhưng vẫn không thể ngăn cản chút nào. Máu trong cơ thể trong nháy mắt mất đi ba phần thì mới ngừng lại.

Mất nhiều máu như vậy, may mà thân thể Hàn Lập mạnh tới cực điểm, chứ nếu đổi lại là một gã tu sĩ bình thường thì sợ rằng đã sớm một mõi không chịu nổi. Bất quá cũng phải nói, nếu đổi lại là máu của gã tu sĩ khác thì Huyền Thiên Quả Thật chỉ sợ đã đem gã đó hấp thành xác khô.

Huyền Thiên Quả Thật giờ phút này nguyên bản bề mặt màu vàng đã biến thành màu đỏ tươi. Tiếp theo lục sắc hoa văn trên bề mặt dao động một trận, biến thành các phù văn huyền ảo tối nghĩa nhỏ như hạt gạo, số lượng rất nhiều.

Mà cùng lúc đó, bốn phía thân thể Hàn Lập hiện ra vô số ngũ sắc quang điểm, từng cơn phi nga hướng về phía Huyền Thiên Quả Thật phóng tới. Một tiếng “phốc xuy” vang lên, bề mặt Huyền Thiên Quả Thật chợt lóe sáng, đột nhiên bắn ra một thanh kiếm.

Kiếm này bề mặt sáng bóng dị thường, nhưng giữa mũi kiếm lại dường như có phù văn quái dị, tổng cộng có năm cái.

Mà Huyền Thiên Quả Thật giờ phút này không ngờ lại biến thành chuỗi kiếm. Hàn Lập thấy cảnh này thì không biết nói gì.

Bất quá ngay lúc kiếm này xuất hiện, huyết quang đại trận bên ngoài dường như bị kích thích, sau khi phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, cả tòa pháp trận và hắc động rung lên kịch liệt, sau đó liền biến mất trong hư không.

Cùng lúc đó, Hàn Lập thân ở trong hắc động chỉ cảm thấy cảnh vật bốn phía mơ hồ biến mất, trong mắt chỉ còn thấy một màu đỏ tươi, không thể kiểm soát được bản thân.

Hàn Lập kinh hãi, theo bản năng cầm kiếm chém ra một cái.

Ở một nơi không biết cách bao nhiêu vạn dặm, tinh khí ngập trời, trên huyết sắc tế đàn lớn có hơn mười bóng người như ẩn như hiện, dưới chân những người này bất ngờ lại là một tòa pháp trận to lớn, huyết quang thần nhiên chớp động.

Nếu cẩn thận nhìn kỹ sẽ phát hiện một điểm kỳ lạ.

Bộ dáng pháp trận này giống y chang huyết sắc quang trận mà Hàn Lập vừa gặp.

Mà phía dưới tế đàn, bất ngờ nhất chính là cái hồ lớn tràn đầy máu tươi. Từ xa nhìn lại, mặt hồ phẳng phất như vô hạn, nhìn không thấy bờ.

Ở trong hồ đang nổi lơ lửng vô số bộ hài cốt trắng, chủng tộc không đồng nhất, lớn nhỏ khác nhau khiến người ta cảm giác sờn gai ốc. “Không có khả năng, là Huyền Thiên Chi Bảo! Ta đã cảm ứng được sự tồn tại của nó.”

Một tiếng kinh sợ phát ra từ miệng người nào đó trên tế đàn, bộ dáng có vẻ không thể tin .

Chương 1534: Đại Nan Đào Thoát

“Có phải Giản đạo hữu đã nghĩ sai rồi hay không. Thật sự Huyền Thiên xuất hiện sao? Nói như thế thì không thể dùng huyết tế thuật triệu hồi bảo vật cũng là chuyện bình thường.” Một thanh âm nữ tử thản nhiên vang lên từ trên tế đàn.

Người nói chuyện là một trung niên mỹ phụ mặc áo choàng trắng, sau lưng là một đôi cánh ngũ sắc, vừa rồi trong lời nói còn chứa một chút hả hê.

“Bộ phu nhân! Mới vừa rồi ta và Giản huynh cùng nhau chủ trì pháp trận, thông qua huyết tế chi lực đích xác cảm ứng được sự tồn tại của kiện Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm. Nhưng trong quá trình triệu hồi dường như mắc sai lầm gì đó, đột nhiên biến mất trên đường. Chẳng lẽ kiếm này đã thông linh, có thể tự mình phá hư không?” Một thanh niên khác đột nhiên mở miệng.

Người này trên đầu có một cái sừng trắng đang phát sáng, đúng là tên mà nửa năm trước Hàn Lập từng gặp qua trên cự đảo, là độc giác thanh niên của Giác Đồng Tộc.

Mà người nói chuyện đầu tiên hiển nhiên chính là tên ngư nhân nhân của Hải Vương Tộc.

Chỉ là lúc này trên mặt ngư nhân nhân mang theo vài phần nhón nhác.

“Có phải thật sự là Huyền Thiên Chi Bảo hay không thì hiển nhiên chỉ có hai vị đạo hữu chủ trì pháp trận biết. Ta chỉ ở bên ngoài phối hợp với hai vị đạo hữu.” Một lão giả mặc tạo bào, sau lưng có một đôi cánh xám tro, cũng thản nhiên nói một câu.

Hắn cầm một cây long đầu quả trượng, không chút nào che giấu lời nói châm chọc.

Về phần phi linh tộc nhân còn lại thì mặc dù không nói gì thêm, nhưng ánh mắt nhìn về phía độc giác thanh niên và ngư nhân nhân cũng có chút bất thiện. Độc giác thanh niên không trả lời gì, chỉ nhìn ngư nhân nhân một cái, hai người môi khê nhúc nhích nhưng lại không hề phát ra âm thanh, hiển nhiên là đang truyền âm bàn bạc gì đó.

Thấy bộ dáng hai người này không hề kiêng nể gì cả thì sắc mặt phi linh tộc nhân càng trở nên khó coi.

“Nếu đã thất bại thì chúng ta lập tức làm lại huyết tế một lần nữa.”

“Hiện tại huyết khí chưa tan hết, hẳn là có thể làm việc này, chỉ cần kiện Huyền Thiên Linh Bảo vẫn còn đang trong khu vực của phi linh tộc các người thì triệu hoán không thành vấn đề.” Hai tên dị tộc tựa hồ thương lượng xong, độc giác thanh niên đột nhiên quay đầu lại nói, thần sắc có chút âm trầm.

“Làm lại một lần nữa. Hai vị đạo hữu chẳng lẽ muốn ta cạn kiệt pháp lực sao, mới vừa rồi huyết tế đã làm cho linh lực của ta tiêu hao hơn phân nửa, nếu cứ hành lại thì sẽ hao tổn tới chân nguyên.” Tạo bào lão giả đột nhiên đậm long đầu quả trọng xuống đất một cái, phát ra tiếng “Phanh” làm cho cả tế đàn cũng lung lay.

“Nhuận mỗ hiển nhiên biết việc này có chút ép buộc, nhưng so với khó khăn khi trong nửa năm diệt hai tộc, đánh chết vạn man hoang cự thú thì không là gì. Nếu cơ hội lần này mất đi thì mấy vị đạo hữu đều không thể đảm đương được trách nhiệm.” Độc giác thanh niên nhắm mắt, không thềm để ý nói.

Vừa nghe lời này, tạo bào lão giả lộ vẻ giận dữ, thân hình tiến lên vài bước, tựa hồ muốn khiển trách điều gì.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng ho nhẹ từ trong đám người truyền ra, lập tức vang lên một giọng nói khàn khàn.

“Điều hiền đệ, bình tĩnh lại một chút. Duyệt đạo hữu đại diện giác hoàng tộc mà đến, sao có thể nói chuyện vô lý.” Một nhân ảnh bị sương trắng bao phủ, nhìn không thấy dung mạo, tiếng nói vừa rồi phát ra từ người này.

“Hung huynh nói có lý, là Điều mỗ có chút lỗ măng.” Tạo bào lão giả nghe vậy thì sắc mặt đại biến, nhưng cũng nhanh trí, ngay lập tức cung kính trả lời.

“Hung đạo hữu có cao kiến gì chẳng?” Độc giác thanh niên thấy nhân ảnh thì thần sắc trở nên ngưng trọng, nhưng lập tức miễn cưỡng cười hỏi.

“Đích xác có chút thắc mắc, việc tiếp tục thực hiện cũng không khó, nhưng nếu vẫn

không thành công thì thế nào?” Nhân ảnh sau khi cười hắc hắc thì lạnh lùng hỏi.

“Nếu cả hai lần đều không thành công thì vật ấy thật sự đã không còn ở khu vực này, hai người chúng ta lập tức rời đi, điều kiện lúc trước cũng sẽ đáp ứng, tuyệt không đổi ý.” Độc giác thanh niên không cần suy nghĩ, trả lời ngay.

Trong lúc dị tộc này nói chuyện, ngư nhân nhân ở một bên cũng không nói thêm gì, dường như cũng đồng ý.

“Tốt, có lời hứa này của đạo hữu là được, chúng ta sẽ tiếp tục giúp các người.” Nhân ảnh dùng ngữ khí có vài phần ra lệnh nói với những người khác.

Nói cũng kỳ quái, mấy tên phi linh tộc cấp cao khác nghe được lời ấy đều không có nửa điểm bất mãn, đều yên lặng gật đầu không một tiếng động.

Chỉ sau một lát, bề mặt huyết hồ lại sục sôi, đồng thời một luồng hắc khí ngưng kết trên mặt hồ, huyết sắc vụ hải bắt đầu kịch liệt quay cuồng.

Mà tại trung tâm tế đàn thì hoàn toàn bị huyết quang bao phủ, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng chú ngữ tối nghĩa.

Một trận đau nhức giống như đầu bị xé làm hai truyền đến, Hàn Lập rút cuộc tỉnh dậy.

Hắn chỉ cảm thấy trước mắt là một mảnh tối đen, lúc này hắn cố hết sức mở hai mắt nhưng hai mí mắt giống như bị núi đè, căn bản không thể mở ra.

Lần này, Hàn Lập giật mình khi phát hiện mình đang nằm, lập tức cố gắng ngồi dậy, nhưng ngay cả ngón tay cũng không thể nhúc nhích.

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, miễn cưỡng nhịn đau, tập trung một tia thần niệm còn sót lại trong thần thức, vội vàng nhìn kỹ tình huống trong cơ thể.

Kết quả làm cho hắn không ngừng cười khổ.

Hiện tại chẳng những hắn mất hơn phân nửa số máu, mà pháp lực trong cơ thể cũng mất sạch.

Càng tồi tệ chính là, nguyên nhân làm đau đầu nhức chính là thần niệm bị hao tổn quá nhiều, chỉ còn lại một phần mười.

Mà tất cả nguyên nhân là do lúc trước theo bản năng vô ý huy động thanh kiếm.

Nghĩ đến việc Huyền Thiên Quả Thật hóa thành bảo kiếm, trong lòng Hàn Lập không ngừng quay cuồng, nhưng lại cảm thấy rất may mắn.

Một kiếm kia chém ra, trời đất dường như biến sắc, chẳng những cắt đứt truyền tống, thậm chí còn xé toạc hư không. Một kiếm này chém ra, chẳng những pháp lực bị hấp thu hầu như không còn, mà ngay cả thần niệm chi lực đồng dạng cũng bị hấp thu hầu như không còn. Lúc này hắn bị hút vào hư không vỡ nát khiến bản thân hôn mê bất tỉnh.

Bất quá bây giờ nhớ lại, một kiếm kia mơ hồ chỉ mới phát huy một chút uy lực. Kiếm này có thể hấp thu pháp lực cùng thần niệm, thậm chí cũng liên quan tới tinh huyết lúc trước mất đi.

Hàn Lập âm thầm phỏng đoán sự việc.

Bất quá khi biết tình huống trong cơ thể, Hàn Lập ngược lại bình tĩnh hơn. Vô luận là tinh huyết hay pháp lực, thần niệm, đều không tạo thành vết thương trí mạng, chỉ cần dùng đan dược, tĩnh dưỡng mấy năm là có thể khôi phục lại như trước.

Hiện tại quá im ắng, có vẻ đã thoát khỏi nguy hiểm.

Mặc dù hắn không thể mở mắt, thần niệm cũng không có cách nào phóng ra, nhưng từ mùi vị của gió thì hắn đoán rằng mình đang nằm ở một nơi nào đó gần biển, mà dưới thân lại mềm mại dị thường, có vẻ là bãi cỏ.

Chẳng lẽ vẫn chưa bị truyền tống đến nơi quá xa!

Trong lòng Hàn Lập có chút nghi hoặc, nhưng khi nghĩ lại thì thấy lo lắng. Hiện tại vô luận thân thể hay pháp lực đều không tốt, không thể nhúc nhích chút nào, chỉ có thể nằm yên.

Không biết trải qua bao lâu, hai mắt Hàn Lập vừa động, miễn cưỡng mở mắt nhìn.

Trước mắt là một bầu trời màu lam nhạt.

Không thấy huyết vân quỹ dị nọ, Hàn Lập nhẹ thở ra một hơi, rốt cuộc trở nên yên tâm.

Lại trải qua mấy canh giờ nữa, Hàn Lập có thể cử động cổ, có thể ngẩng đầu nhìn mọi thứ xung quanh.

Phảng phất đang ở trong một sơn cốc nhỏ, ba mặt là đồi núi, một mặt là lối ra. Diện tích sơn cốc bất quá chỉ hơn ngàn dặm mà thôi, mà hắn thì lại đang nằm giữa sơn cốc.

Ánh mắt Hàn Lập lộ ra tia mỉm cười, khoe miệng co quắp một chút, nhưng lập tức lại cảm thấy đau miệng. Lúc này hắn mới phát hiện, cả cơ thể mình đang đau nhức dị thường.

Từ khi hắn tu luyện Phạm Thánh Chân ma công đến nay vẫn chưa từng có cảm giác này.

Xem ra việc huy động Huyền Thiên Quả Thực ngoại trừ bị hấp thu pháp lực và thần niệm, thì dường như cơ thể có cái gì cũng bị hấp thu hết. Nếu không phải thân thể hắn mạnh mẽ thì chắc không phải chỉ có bộ dáng thế này.

Trong lòng âm thầm tự định giá, Hàn Lập vẫn yên lặng nằm trên bãi cỏ.

Sau khi trải qua hơn nửa ngày, Hàn Lập động đậy ngón tay, dường như khôi phục lại một chút khí lực.

Trên mặt Hàn Lập nhất thời lộ ra vẻ vui mừng, nhưng lập tức đã biến mất không thấy đâu nữa.

Bởi vì ngay lúc này, từ ngoài sơn cốc truyền đến tiếng “Phanh Phanh” như có thứ gì đó thật to nện xuống, xem độ chấn động của mặt đất thì có lẽ là một quái vật lớn đang đi vào tiểu cốc.

Hàn Lập ngược mắt lên nhìn, nhất thời gắt gao nhìn thẳng về phía lối vào sơn cốc, thần sắc chợt trở nên ngưng trọng.

Kết quả là một lát sau, một cự vật thân cao hơn mười trượng đang tiến vào cốc, đúng là một con cua lớn.

Hai mắt con cua này chớp một cái, cả người phát ra thanh sắc u quang, phảng phất như mặc một kiện thanh sắc chiến giáp. Mà trên chiến giáp lại còn có gai nhọn khiến người ta phải hấp một ngụm lương khí, không lạnh mà run.

Cự giải ngay từ đầu hiển nhiên vẫn chưa phát hiện sự tồn tại của Hàn Lập, tiến thẳng về phía đồi núi, chỉ một lát sau đã tiến vào một vách núi, hai càng gắp một tảng đá lớn cho vào miệng.

Trong miệng phát ra tiếng “Dát chi dát chi” làm cho người ta nổi da gà.

Thấy cự giải vẫn chưa làm khó dễ mình, sắc mặt Hàn Lập buông lỏng, vẻ ngưng trọng giảm đi vài phần.

Cự giải ở bên kia sau khi cắn nuốt mười mấy tảng đá lớn thì con người màu xanh đột nhiên chợt lóe, thân hình vừa chuyển, trực tiếp tiến về phía Hàn Lập. Hai mắt Hàn Lập co rụt lại, cùng cự giải nhìn nhau.

Bỗng nhiên từ trong miệng cự giải phát ra tiếng “tê tê” quái dị, tiếp theo hai càng vung lên, khí thế hung hãn đánh thẳng về phía Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập vô cùng âm trầm, hàn mang trong mắt chớp động, không hề có chút cảm tình nhìn thẳng vào cự giải, không chút nào kinh sợ.

Chương 1535: Xà Nhân

Mặc dù cự giải khổng lồ, nhưng tốc độ lại không chậm, chỉ chớp lát đã tới cách Hàn Lập bảy tám trượng, cơ hồ chỉ một lần bò nữa là có thể dùng hai cẳng công kích Hàn Lập.

Vẻ tàn khốc trong mắt Hàn Lập chợt lóe, người hơi căng lên, đồng thời miệng vừa động, dường như sẽ phun vật gì đó ra ngoài.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một tiếng rít truyền đến, tiếp theo một đạo ngân mang chợt lóe lên, một vật từ xa bắn tới, chỉ chớp lát đã đánh lên thân hình khổng lồ của cự giải.

Tiêm giáp màu xanh nhìn như cứng không thể phá, nhưng khi ngân mang đánh vào lại phát ra một tiếng vang, giáp bị phá vỡ.

Một dòng máu xanh tuôn ra.

Ngân mang kia rõ ràng là một cây ngân xoa dài một trượng, nhưng nửa phần phía trên lại gắt gao cắm vào lưng cự giải, chỉ lộ ra nửa phần chuôi bên dưới mà thôi.

Cự giải bị thương, phát ra một tiếng hống kinh thiên động địa, thân hình lập tức ngừng lại rồi đổi hướng cốc khẩu phóng tới.

Công kích vừa nãy vẫn chưa tạo thành thương tổn quá lớn cho quái vật, ngược lại còn kích phát hung tính của nó.

Nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập hiển nhiên kinh ngạc, cũng vội xoay đầu nhìn về phía cốc khẩu.

Chỉ thấy lối vào sơn cốc không biết từ khi nào đã xuất hiện mười mấy đạo nhân ảnh chiêu cao không đồng nhất.

Những nhân ảnh này nhìn qua thì nam nữ đều có, trong tay cầm tiêu thương ngân

quang thiểm động. Trong đó hai tay nam nhân trắng kiện, còn nữ nhân, nữ nhân thì mặc quần áo bó sát, cũng lộ ra khí tức mạnh mẽ.

Ánh mắt Hàn Lập khi đảo qua những người này thì trên mặt nhất thời lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhưng người này dĩ nhiên từ phần eo trở xuống không phải là đôi chân mà là thân rắn, màu sắc khác nhau, lại có vẩy màu nhạt.

Đây là dị tộc nhân, dường như từ trước đến giờ hắn chưa nghe nói qua dị tộc loại này!

Trong lòng Hàn Lập lập tức có kết luận.

Không chờ hắn suy nghĩ, cự giải đã phóng tới gần đám nam nữ dị tộc này.

Nhưng một gã đại hán cầm đầu ra hiệu, lập tức bóng người nhanh như chớp bay lên, bày thành hai hàng, sáu gã nam tử phía trước, bảy nữ tử ở phía sau.

Đại hán quát một tiếng chói tai, nhất thời đám người cùng đồng thời nắm chặt ngân thương trong tay.

Nhất thời sáu đạo ngân mang chợt lóe, đánh trúng thân hình to lớn của cự giải, nhưng đồng dạng chỉ có thể đâm một nửa vào thân hình nó, cũng không thể thật sự làm trong thương quái vật này. Máu chảy ra càng làm cự giải nổi giận, há miệng phun ra một đoàn tinh khí giống như bọt.

Đại hán vừa thấy bọt này, sắc mặt khê biến, trong miệng nhanh chóng niệm hai câu, mơ hồ có chút gấp gáp. Bàn tay đưa ra phía sau lưng, dĩ nhiên móc ra một viên đá biến màu trắng, phía trên mơ hồ có quang mang thiểm động, tựa hồ có chút không giống vật bình thường.

Nhưng đại hán lại không chút chần chờ cầm vật trong tay ném vào đám bọt.

Viên đá trong nháy mắt rời khỏi tay, hóa thành một đoàn hồng quang bắn ra, mà sau khi va chạm cùng đám bọt thì lại phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Một đoàn liệt diễm đem đám bọt vây vào trong, một lát sau thì cả hai đều biến mất.

Cự giải nhân cơ hội này phóng tới những tộc nhân khác gần đó, nhưng lúc này, sáu người hàng đầu tiên đột nhiên nhảy lên chia làm hai hướng, đánh thẳng về hai bên sườn cự giải, sau đó cổ tay đồng thời rung lên, thân thể ngã về phía sau, nguyên bản cự giải khí thể hung hãn chợt ngưng lại, nhất thời đứng yên tại chỗ.

Lam mang trong mắt Hàn Lập chợt lóe, lúc này mới nhìn rõ trên cổ tay những người này hóa ra có những sợi tơ tằm trong suốt, sáu gã dị tộc dùng sức, trói chặt quá vật.

Sáu gã nam tử dị tộc này quả nhiên rất mạnh, bất quá càng làm cho Hàn Lập để tâm chính là trên cổ tay bọn họ đều mang theo găng tay màu vàng, mặt ngoài có linh quang chớp động, tựa hồ là một kiện pháp khí cấp thấp. Sáu người này dùng sức mạnh cộng với găng tay khiến cho cự giải phải dừng lại.

Bất quá chỉ trì hoãn trong chốc lát, hai càn của cự giải liền nhanh như chớp đánh ra.

Nhất thời hai tiếng “Phanh phanh” buồn bực vang lên, sáu sợi tơ tằm bị cắt đứt hai sợi, khiến hai gã nam tử dị tộc đang liều mạng dùng sức kéo, ngay lập tức ngã lăn ra ngoài.

Mắt thấy càn lớn của cự giải chỉ sau vài lần huy động là có thể hoàn toàn thoát khỏi trói buộc.

Nhưng đúng lúc này, hàng nữ dị tộc nhân lại phóng ngân xoa trong tay ra.

Một âm thanh trầm muộn vang lên, cự giải phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sáu chân đều bị một thứ gì đó đâm xuyên vào, chỉ còn hai chân tuy không bị thương tổn nhưng nhất thời lại nghiêng ngả.

Không thể duy trì thăng bằng.

“Ầm” một tiếng, thân hình khổng lồ của cự giải ngã xấp xuống mặt đất, đem phụ cận gần đó biến thành một cái hố khổng lồ.

Lần này, nguyên bản thân sắc những dị tộc nhân khác có chút khấn trương, lập tức đều hoan hô, tựa hồ đã nắm được thắng lợi.

Mà cự giải mất đi năng lực hành động thì đích xác cũng không còn lực hoàn thủ.

Những dị tộc nhân này không phân biệt nam nữ, tới gần cự giải khoảng một trượng, đem vũ khí sau lưng đâm vào tất cả những chỗ yếu hại của cự giải.

Khoảng cách gần như thế, cộng thêm cự giải không thể đứng dậy, cho nên lần công kích này hiển nhiên không thất bại.

Chỉ chốc lát, cự giải đã bị hơn mười cây tiêu thương cùng phi xoa đâm xuyên qua thân thể, hoàn toàn chết đi.

Hàn Lập nằm trên mặt đất nhìn thấy tất cả, thần sắc tuy bình tĩnh nhưng ý niệm trong đầu lại cấp tốc xoay chuyển.

Dị tộc nhân này dùng thủ pháp cùng vũ khí thấp giai đánh chết cự giải, tựa hồ có chút lai lịch, bất quá chỉ dựa vào chút năng lực đó thì cho dù hiện tại hắn không thể đứng dậy, họ cũng không thể tạo thành bất cứ uy hiếp gì.

Nhưng thật ra đám dị tộc nhân này mặc dù thân thủ rất nhanh, nhưng trên người không có chút linh khí, bộ dáng xem ra không giống người tu tiên, ngược lại giống với luyện thể sĩ trong nhân tộc.

Hàn Lập đang tự định giá thì những dị tộc nhân này trong nháy mắt đã phá vỏ cua ra, đem thịt cua cùng một số thứ có thể ăn được, tất cả đều đặt ngay ngắn trên mặt đất, tất cả đều vô cùng nhuần nhuyễn. Hiển nhiên việc đánh chết cự giải không phải là lần đầu tiên.

Lúc này, một nữ tử dị tộc nhân tương đối dễ nhìn, có vẻ mềm mại nữ tính đột nhiên trườn tới chỗ đại hán cầm đầu, sau đó dùng ngón tay chỉ chỉ về chỗ Hàn Lập đang nằm, trong miệng phát ra tiếng dễ nghe, có chút gần giống như ngôn ngữ nhân tộc, nhưng khi cố gắng lắng nghe thì lại nghe không rõ, và lại còn có vài ba phần mơ hồ.

Tên đại hán kia da màu cổ đồng, vóc người cao lớn, là một gã nửa phần thân dưới là rắn.

Đại hán nghe nữ tử nói xong, một đôi tinh quang từ mắt trong nháy mắt nhìn về phía Hàn Lập, hiển nhiên vừa lúc chạm với ánh mắt của Hàn Lập.

Thấy ánh mắt Hàn Lập bình tĩnh như nước, đại hán rung mình, ánh mắt sau khi nhìn

qua hai chân Hàn Lập thì sắc mặt bỗng nhiên đại biến, vội vàng cùng nữ tử nói hai câu rồi vội vã đi về phía Hàn Lập.

Đừng nhìn nửa thân dưới của đại hán là rắn mà lầm, tốc độ thật ra rất nhanh, chỉ vài lần trường đã đi hơn mười trượng, sau vài lần hô hấp đã tới ngay trước mặt Hàn Lập.

Hàn Lập yên lặng nhìn dị tộc trước mặt, vẫn chưa mở miệng nói gì, nhưng nếu cẩn thận quan sát thì sẽ phát hiện tiểu phúc của hắn vẫn chưa khôi phục lại bình thường, vẫn có chút căng lên. Đường nhiên đại hán lần đầu tiên thấy Hàn Lập nên không nhìn ra có điều gì không ổn.

Bất quá đại hán đột nhiên khom người, giơ tay ra trước ngực làm bộ dáng thi lễ, đồng thời trong miệng nói ra một câu mà Hàn Lập nghe không hiểu.

Hàn Lập nhếch miệng, lộ ra một tia cười khổ.

Ngay cả khi hắn tại Thiên Uyên Thành, cơ hồ đem tất cả ngôn ngữ dị tộc học hết, nhưng ngôn ngữ của đại hán trước mắt thì lại không hề biết.

Sau khi do dự một chút, Hàn Lập dùng một loại ngôn ngữ tương đối thông dụng ở Phong Nguyên đại lục hỏi hai câu, nhưng lại thấy vẻ mặt đại hán mờ mịt, hiển nhiên không thể hiểu.

Hắn những mày, lại liên tiếp đối sang nhiều loại ngôn ngữ khác, nhưng đại hán vẫn như nước chảy lá môn, hoàn toàn không hiểu.

Hàn Lập thở dài một hơi, không nói gì nữa.

Nhưng lúc này đại hán cẩn thận nhìn bộ dáng Hàn Lập, tựa hồ nhận ra Hàn Lập không thể nhúc nhích, đột nhiên quay đầu lại gọi to vài tộc nhân khác.

Nhất thời bốn nữ tử lập tức ngừng tay, chạy về phía này.

Đại hán nghiêm nghị phân phó vài câu, mấy nữ tử lộ vẻ giật mình nhìn Hàn Lập vài lần, lập tức lộ ra vẻ kính sợ.

Những nữ tử này sau khi thi lễ với Hàn Lập thì đều đi về phía sơn cốc gần đó.

Chỉ thấy ngân quang chợt lóe, cây cối bị các nàng dùng ngân nhận trong tay chặt đứt.

Ngân nhận trong tay nữ tử dị tộc huy động, chỉ một lát đã dùng cây cùng một ít da thú mang theo tùy thân làm thành một cái cang.

Sau đó nữ tử dị tộc cầm lấy chạy về phía này.

Hàn Lập đến lúc này hiển nhiên hoàn toàn nhìn ra những “xà nhân” này không có ác ý, tiểu phúc mới lặng lẽ khôi phục như thường.

Sau đó bốn xà nữ đem “võng” tới trước mặt Hàn Lập, cung kính nói vài câu gì đó.

Cho dù không nói được, nhưng giờ phút này Hàn Lập cũng biết dụng ý của các nàng, sau khi hơi trầm ngâm thì liền gật đầu.

Nhất thời mấy xà nhân lộ ra vẻ vui mừng.

Hai xà nữ sau khi thi lễ thì cẩn thận nhắc hai chân rồi tới nửa người trên của Hàn Lập để lên trên “võng”.

Hai nữ tử cẩn thận giúp Hàn Lập sửa tư thế, tránh Hàn Lập có cảm giác không khỏe.

Chương 1536: Hòa Dương Tộc

Giờ phút này những xà nhân khác cũng đã chia cự giải xong, đem tài liệu cùng thịt chất vào túi da thú mềm mại trên lưng.

Đám người này đều có hơn hai trượng, cơ hồ mang theo thể tích gấp đôi.

Nhưng những thứ này trên lưng xà nhân lại chẳng khiến họ chật vật, vẫn dễ dàng tự nhiên, bởi vậy có thể thấy khí lực của họ cực kỳ kinh người.

Bốn nữ xà nhân sau khi mang Hàn Lập tới thì đại hán hét một tiếng, nam xà nhân mang theo đồ vật gia nhập vào đội ngũ, đoàn người cứ như vậy đi ra ngoài sơn cốc.

Đi ra cốc khẩu, trước mắt Hàn Lập sáng người. Lúc này hắn mới phát hiện, cách cốc khẩu vài dặm là sóng biển đang vỗ. Sơn cốc này hóa ra lại ở gần biển như thế, trách không được lại có loại quái vật như cự giải vừa rồi.

Bất quá, hiện tại ngoài khơi vô cùng yên tĩnh, ngoài trừ gió biển mang theo chút ẩm ướt ra thì cũng không có sóng lớn. Cũng bởi vì vậy mà khi Hàn Lập còn ở trong sơn cốc không hề nghe tiếng sóng. Những xà nhân này mang Hàn Lập đi dọc theo bờ biển, một lát sau, khi đã đi qua vài con đường ngoằn ngoèo, đánh giá khắp nơi một chút thì Hàn Lập trong lòng chợt hiểu. Nơi đây không phải là ven biển đại lục gì, mà là một biển đảo xa lạ, đi khoảng mười dặm, đội ngũ rốt cuộc tới một bãi đá ngầm.

Tại bãi đá ngầm này có bảy tám chiếc thuyền cổ quái, dài ngắn khác nhau, trong đó có một cái lớn hơn tất cả, có thể ngồi được bốn năm người, còn lại thì nhiều nhất chỉ ngồi được hai người.

Những chiếc thuyền này đơn giản, dùng các loại đầu quái thú khảm vào, thân thuyền được làm bằng gỗ.

Hàn Lập và hai nữ xà nhân ngồi trên chiếc thuyền lớn nhất, những người khác thì dùng thuyền nhỏ hơn, sau đó đoàn người chèo ra biển. Những xà nhân này vô luận là nam hay nữ cũng đều có thể lực hơn người, mái chèo cứ khoan thai, không chút nào dừng lại. Điều

này làm cho chiếc thuyền phá nước lao về phía trước như tên bắn. Ngoài khơi vô cùng an tĩnh, không thấy có thú biển nào công kích thuyền nhỏ. Kết quả chỉ sau một thời thần, phía trước xuất hiện một điểm đen, rõ ràng là một....Hàn Lập hí hai mắt lại, lam mang trong đồng tử chợt lóe, đem cảnh vật phía xa nhìn thấy đại khái.

Đây là một hòn đảo nhỏ diện tích khoảng mấy trăm dặm, trên đảo là cây cỏ xanh tươi, tựa hồ là một nơi rất đẹp.

Bất quá trên đảo có một cự sơn, trên đỉnh có chút màu hồng, phía dưới thì có chút xám trắng, tựa hồ là một ngọn núi lửa.

Những thứ khác trên đảo, bởi vì Hàn Lập chưa khôi phục pháp lực nên không thể tăng khả năng của linh mục thần thông, hiển nhiên không thể nhìn thêm được gì. Chiếc thuyền theo gió vượt sóng, nhanh chóng cập bờ. Sau thời gian một bữa cơm thì chỉ còn cách đảo này còn chưa tới mười dặm.

Đúng lúc này, nguyên bản bầu trời đang yên lặng chợt biến đổi, vô số mây đen hiện ra, tiếp theo biển nổi gió lớn, mưa tầm tã từ trên mây đen đổ xuống ầm ầm. Khí trời ngoài khơi biến hóa cực nhanh, thật sự làm cho người ta khó có thể tin.

Nhưng mấy thứ này cũng không thể tạo thành uy hiếp đối với thuyền, bởi vì xà nhân trên thuyền bơi thứ gì đó vào thuyền khiến chiếc thuyền, một màn hào quang bỗng xuất hiện đem thuyền bảo vệ vào trong. Nhưng ánh mắt xà nhân vẫn chưa vì vậy mà buông lỏng.

Bởi vì khí trời ngoài khơi lại đột nhiên biến đổi, sóng lớn đồng thời vọt thẳng lên cao, dùng khí thế phô thiên cái địa đánh xuống thuyền nhỏ.

Thuyền nhỏ bất quá chỉ dài hai ba trượng, trước mặt sóng lớn có vẻ vô cùng nhỏ bé, bộ dáng không thể kháng cự. Nhưng bởi vì có bạch sắc quang tráo bảo vệ cho nên cũng không xuất hiện chuyện tình thuyền lật người chết. Nhưng chúng đối mặt với sóng biển có vẻ kinh hiểm vạn phần, chỉ có thể nước chảy bèo trôi, không thể di chuyển tới phía trước.

Hàn Lập thấy cảnh này thì ngẩn ra, ánh mắt sau khi đảo qua hai nữ xà thì phát hiện mặc dù ánh mắt các nàng ngưng trọng, nhưng vẫn chưa lộ ra vẻ kinh hoàng nhiều lắm. Xem ra những xà nhân này hẳn là có cách ứng phó.

Quả nhiên đúng như Hàn Lập nghĩ, ngay lúc chiếc thuyền kinh hiểm vạn phần, đột nhiên từ trên mặt biển cách đó không xa xuất hiện một bạch sắc quang trụ, quang trụ chợt lóe lên thì biến mất vào trong mây đen.

Nhất thời từ trong mây đen truyền ra một trận âm âm, một quang đoàn thật lớn bạo liệt ra, bạch sắc khí lãng sau khi quay cuồng thì đem mây đen đầy trời phá toang thành một lỗ hổng cực lớn cỡ trăm trượng.

Hàn Lập hiển nhiên kinh hãi, không khỏi hướng về phía biển đảo nhìn vài lần.

Nhưng tốc độ quang trụ thật sự quá nhanh, hơn nữa chỉ chợt lóe, hẳn thật sự không thấy rõ từ nơi nào trên đảo bắn ra.

Mây đen sau khi bị thùng thành một lỗ lớn thì cuồng phong, sóng lớn trên mặt biển cũng yếu đi, mặc dù không có khả năng gió êm sóng lặng, nhưng chiếc thuyền dưới sự chèo lái của xà nhân lại lần nữa hướng về phía đảo mà đi.

Một lát sau, thuyền cập vào bến thuyền trên đảo, sau đó mọi người xuống thuyền. Hàn Lập cũng được bốn xà nữ lần nữa dùng “võng” nâng lên bờ. Lúc này, Hàn Lập không nhìn được xoay đầu nhìn bầu trời gần đó, hiển nhiên thiên tượng biến đổi cũng không duy trì lâu, không trung lần nữa tràn ngập mây đen, ngoài khơi lại sóng to gió lớn. Nhưng đối với chúng xà nhân đã an toàn lên bờ mà nói thì chuyện này không còn quan hệ gì nữa. Hàn Lập lộ ra vẻ trầm ngâm, lộ ra vẻ hứng thú đối với bạch sắc quang trụ trên đảo. Mặc dù thân niệm hẳn bị hao tổn, nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy linh lực quang trụ này vô cùng hỗn tạp, không phải là do kẻ có thân thông lớn ra tay, giống như là một pháp trận hoặc là pháp khí nào đó, mượn lực của linh thạch tạo thành.

Uy lực như thế mặc dù không đạt trong lòng Hàn Lập, nhưng hiện tại trên đảo nhỏ của dị tộc này thì vẫn có chút kỳ quái. Bất quá ý niệm này chỉ chợt lóe lên trong đầu Hàn Lập, ánh mắt hẳn lại trở về với những thứ thực tế trước mắt.

Bến tàu nhỏ này không phải là không có người, chẳng những trên bờ là những nhà đá cao thấp không đồng nhất, mà ở giữa lại có một bãi đá cao chừng trăm trượng.

Trên bãi đá có một ngôi nhà bằng gỗ nhỏ, trên đó mơ hồ có xà nhân khác đang đứng.

Đúng lúc này, trong phòng đá đi ra bảy tám xà nhân, hơn phân nửa là nữ, nam ít hơn. Cầm đầu chính là một xà nữ hơn hai mươi tuổi, vóc người đầy đặn dị thường, dung mạo diễm lệ.

Ánh mắt nữ xà đảo qua trên đám người đại hán, thấy túi da căng phồng thì trên mặt hiện ra vẻ mỉm cười mê người, nhưng khi ánh mắt đảo qua trên đội ngũ có Hàn Lập thì không khỏi ngẩn người.

Lúc này, đại hán đã tiến nhanh tới, sau khi thi lễ thì ngưng trọng nói với nữ xà này vài câu gì đó.

Diễm lệ xà nữ sau khi nghe xong, đôi mắt đẹp đảo qua chân Hàn Lập một cái, đồng dạng cũng lộ ra vẻ kinh nghi.

Đột nhiên nữ xà động thân, sau vài lần đã thướt tha lướt tới trước người Hàn Lập, mở miệng nói một loại ngôn ngữ cổ quái, Hàn Lập nhú mày lắc đầu.

Nhưng xà nữ này lại không chịu thua, liên tiếp thay đổi bảy tám loại khác, đến loại ngôn ngữ cuối cùng, thần sắc Hàn Lập vừa động, dĩ nhiên thật sự đã hiểu. Rõ ràng là ngôn ngữ Phi Linh Tộc. Bất quá nữ xà này nói lắp bắp, bộ dáng không quá thuần thực. “Người hiểu được tiếng Phi Linh Tộc!” Hàn Lập lộ ra một chút ngoài ý muốn, chậm rãi mở miệng.

“Thượng tộc đại nhân cũng hiểu Phi Linh ngữ, thật là tốt quá. Thiếp thân là Viêm Vũ phụ trách cúng tế Hỏa Dương Tộc, không biết thượng tộc đại nhân đây xưng hô thế nào?” Xà nữ thấy Hàn Lập hiểu được Phi Linh ngữ, nhất thời mừng rỡ, thi lễ trả lời. “Cứ gọi ta là Hàn tiên sinh. Hỏa Dương Tộc? Đây là lần đầu tiên ta nghe nói đến, ta ngoài ý muốn bị lạc đến đây, nơi này là hải vực nào vậy?” Hàn Lập nhướng mày, chậm rãi hỏi.

“Đây chỉ là một phân nhánh nhỏ của Hỏa Dương Tộc, Hàn tiên sinh không biết cũng là chuyện bình thường. Đại nhân là người ngoài Hỏa Dương Tộc, đây thật là vinh hạnh lớn lao. Bất quá thiếp thân chỉ trợ giúp cúng tế, đối với thượng tộc của hải vực gần đây cũng không biết nhiều chuyện, không có tư cách tự mình tiếp đãi Hàn tiên sinh. Ta sẽ tự mình dẫn đại nhân đi gặp đại tế ti của tộc. Nếu đại nhân có vấn đề gì thắc mắc thì có lẽ đại tế ti có thể trả lời.” Lời xà nữ này không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh. “Đại tế ti!” Ánh mắt Hàn Lập có chút mơ màng, khi đảo qua trên người nữ xà này vài vòng thì cảm ứng được trên người nàng có linh khí.

Thần nữ này mặc dù chỉ có tu vi Luyện Khí Kỳ, nhưng đích thật là người tu tiên. Bất quá nếu tu vi nữ xà này thấp như thế thì vị đại tể ti kia chắc cũng không quá cao, không có gì cần phải e ngại.” Hàn Lập thầm tính toán như thế, sau đó mới thản nhiên gật đầu.

Diễm lệ xà nữ thấy Hàn Lập đáp ứng thì thở dài một hơi, trong lòng nàng, khí tức vị thượng tộc này thật sự có chút kỳ quái.

Nói là cường đại thì linh áp lại như có như không, tựa hồ không mạnh hơn nàng bao nhiêu, nhưng nếu nói yếu thì nàng đã sớm dùng thần niệm quét qua, căn bản không thể nhìn thấu cảnh giới tu vi đối phương. Loại tình huống quỷ dị này hiển nhiên cứ giao cho đại tể ti xử lý thì thỏa đáng hơn.

Sau khi xà nữ này phân phó đám người đại hán vài câu thì lấy ra từ bên hông một cái áo da, mở ra một linh điều toàn thân trắng như tuyết. Linh điều này lớn cỡ nắm tay, giống như anh vũ, nhưng hai mắt lại màu hồng, giống như là hai ngọn lửa.

Xà nữ dùng tay vuốt linh điều vài cái, trong miệng phát ra vài âm thanh quái dị, sau đó nhẹ nhàng buông tay. Nhất thời linh điều hóa thành một đạo bạch quang bay về chỗ sâu trong đảo, sau vài lần chớp động đã biến mất không thấy bóng dáng. “Thiếp thân đã thông báo cho đại tể tể, tiếp theo ta sẽ tự mình hộ tống Hàn tiên sinh đến Hỏa Dương Thành của chúng ta.” Nữ xà này tươi cười nói. Hàn Lập nhíu mày, cũng không tỏ vẻ phản đối, ngược lại nhắm hai mắt lại.

Thấy bộ dáng Hàn Lập có vẻ đồng ý, nữ xà này cũng không nghĩ nhiều, tự mình dẫn theo bốn xà nữ khiêng Hàn Lập, dọc theo con đường nhỏ đi về phía trung tâm đảo.

Chương 1537: Đại Tế Ti

Hải đảo rộng chừng mấy trăm dặm, mấy xà nữ này động tác rất nhanh, nhưng nếu đi bộ tới trung tâm đảo thì cũng sợ không phải là chuyện nhất thời nữa khắc.

Nhưng dưới sự dẫn đường của Viêm Vũ, đoàn người đi vào trong đảo vài dặm thì phía trước xuất hiện một tòa kiến trúc giản dị làm bằng đá, bên trong là vài nam nữ xà nhân đang trò chuyện, bên cạnh là vài chiếc xe đen, được kéo bởi những con thằn lằn.

Những xà nhân này vừa thấy diễm lệ nữ tử đi tới, lập tức có hai người chạy ra ân cần hỏi thăm.

Nhưng Viêm Vũ thân nhiên phân phó vài câu, liền chỉ tay vào một chiếc xe đen.

Hai xà nhân lộ vẻ kinh ngạc, không nhịn được liền nhìn về phía Hàn Lập, sau đó mới đáp ứng.

Bọn họ lập tức trở về, đem theo một chiếc xe được kéo bởi hai con thằn lằn lại, hơn nữa còn dắt thêm ba con thằn lằn khác.

Hàn Lập được xà nữ này cẩn thận đỡ lên xe, sau đó hai xà nữ ngồi trước xe, ba người còn lại thì mỗi người cưỡi một con thằn lằn.

Bởi vì xà nữ không có chân, nên trên lưng thằn lằn cũng được cố định một loại dây đai kỳ lạ, vừa lúc mang đuôi của các nàng bỏ vào trong đó.

Thằn lằn nhìn có vẻ ngu ngốc, chạy vô cùng xốc nảy, nhưng bốn chân lại huy động hết sức nhanh, chỉ một chút là có thể nhảy xa hai mươi trượng, tốc độ quả thực không chậm.

Do vậy tốc độ đoàn người lập tức tăng lên mấy lần.

Gần hai canh giờ sau, các nàng liền tới trước một tòa thổ thành.

Đích thật là một thổ thành hàng thật giá thật!

Diện tích không lớn, chỉ khoảng hơn mười dặm, tường thành đầy bụi, tất cả đều dùng bùn đất tạo thành. Bên trong thành có nhiều ổ ốc lớn nhỏ không đồng nhất, rất ít thấy kiến trúc được làm từ đá.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng nét mặt lại không lộ ra chút dị sắc nào, ngược lại nhìn về phía hơn mười xà nhân đứng thủ vệ ở cửa thành.

Thủ vệ đồng dạng cũng là nam ít nữ nhiều, nhưng trên người bọn họ bao trùm một loại khí giáp được làm từ chất liệu nào đó, trong tay cầm trường mâu chói mắt, phía sau lưng mang ngân xoa tiêu thương, bộ dáng như võ trang hạng nặng. Mà từ xa nhìn lại, trên tường gần đó cũng có rất nhiều võ trang xà nhân đứng thẳng.

Đường như canh phòng rất nghiêm ngặt.

Viêm Vũ tới trước cửa thành, điều khiển thần lân dừng lại, sau đó thả người nhảy xuống.

Từ trong đám xà nhân thủ vệ đi ra một nữ xà, mỉm cười bắt chuyện với nữ tể ti này.

Nữ tể ti nhìn thấy đối phương cũng vô cùng cao hứng, tiến lên nói chuyện, nhưng không bao lâu sau liền chỉ về đoàn xe phía sau, thần sắc trở nên ngưng trọng.

Thủ vệ xà nhân đồng dạng thu hồi vẻ tươi cười, gật đầu, sau đó khoát tay, lập tức thủ vệ tránh ra tạo thành một cái lối đi.

Diêm lệ xà nữ lần nữa nhảy lên thần lân, mang theo xe đen tiến vào trong ổ thành.

Hàn Lập ngồi trong xe, không ngừng đánh giá ổ thành này.

Ổ thành mặc dù không lớn, nhưng các con đường trong thành lại rộng lớn vô cùng, hơn nữa còn dùng đá trắng lát thành, so với màu vàng đất của những ổ ven đường thì hoàn toàn bất đồng, tạo nên sự nổi bật.

Mà ở hai bên ngã tư đường lại có rất nhiều xà nhân đi tới đi lui.

Nam xà thì cao lớn có lực, nữ xà cũng khỏe mạnh, hơn nữa lại mang theo binh nhận. Một số xà nhân lớn tuổi cũng cầm thương xoa, bất quá kích thước nhỏ hơn rất nhiều, hơn nữa thoạt nhìn thì chỉ dùng để làm gậy chống khi đi đường.

Nhìn tới đây, Hàn Lập không khỏi trầm ngâm.

Dị tộc “Quyên Thị” này mặc dù lần đầu tiên hắn nghe nói, nhưng tộc nhân lại giống như lính, không biết số lượng người tu tiên trong tộc có nhiều hay không. Nếu tỉ lệ người tu tiên đông, thì với thể lực mạnh mẽ trời sinh như vậy, thực lực sợ rằng không kém. Mà dị tộc cường đại như vậy, như thế nào hắn lại chưa bao giờ nghe nói qua.

Hàn Lập cũng chú ý tới một điểm, đó là số lượng xà nam so với xà nữ thì ít hơn nhiều.

Đoạn đường kế tiếp, đại khái trên đường xuất hiện số lượng xà nữ gấp đôi xà nam.

Hơn nữa màu sắc của những xà nhân này cũng có chút bất đồng.

Trong đó màu lục nhạt và màu vàng đất là nhiều nhất, nhưng địa vị có lẽ thấp nhất, mà màu trắng và đen thì ít hơn, phần lớn đều được xà nhân khác vây quanh, tựa hồ có địa vị nhất định trong tộc.

Về phần những màu sắc khác thì Hàn Lập vẫn chưa thấy qua.

Hàn Lập đứng trong xe yên lặng phân tích những điều vừa thấy, nhưng không bao lâu xe đã chạy tới một sân rộng. Ngay trên sân bất ngờ xây dựng một điện phủ được làm từ gỗ và đất sét, mặt ngoài được khảm những vỏ sò ngũ sắc.

Nhưng những điều này cũng không thể hấp dẫn Hàn Lập, ánh mắt hắn rơi vào một đồ vật cổ quái giữa sân rộng.

Đó là một đồ vật giống như viên trùy, dùng thanh đồng chế thành, cao ước chừng hơn mười trượng, mặt ngoài có một số hoa văn kỳ quái, mơ hồ có một tầng bạch quang chớp động.

Bốn phía đồ vật này phân biệt đứng bảy tám nam nữ xà nhân mặc áo bào trắng, trong tay ẩn ước có linh quang chớp động.

Hai mắt Hàn Lập híp lại, lập tức liền thấy mấy người này đang đem vật gì đó xuống đáy của đồ vật cổ quái này, mặc dù vật này to cỡ nắm tay, nhưng lại có nhiều màu sắc khác nhau, dường như không phải là linh thạch.

Mấy tên nam xà nữ áo bào trắng này cùng điểm lệ xà nữ đều giống nhau, trên người đều có linh khí ba động, nhưng nói về tu vi thì hơn hẳn điểm lệ xà nữ.

Bất quá, đám người áo bào trắng vừa thấy Viêm Vũ cùng đoàn xe xuất hiện thì lập tức có hai người đi tới.

Mà lúc này, Hàn Lập cũng được những người khác một lần nữa đỡ xuống, hơn nữa còn cẩn thận chuẩn bị cho một cái ghế trúc để ngồi.

Hàn Lập thản nhiên nhìn mấy người trước mặt nói chuyện với nhau, mặc dù không thể hiểu, nhưng rõ ràng hai gã xà nhân áo bào trắng có chút tôn kính đối với điểm lệ xà nữ.

Đúng lúc này, từ trong điện phủ đối diện sân rộng đi ra hai hàng xà nhân mặc áo bào trắng khác.

Một hàng là nữ xà, một hàng là nam xà, chậm rãi đi về phía Hàn Lập.

Thấy cảnh này, vẻ mặt điểm lệ xà nữ cũng những xà nhân khác trong sân chợt biến đổi, lập tức đứng qua một bên, thần sắc cung kính.

Sau khi hai hàng xà nhân áo bào trắng sắp xếp chỉnh tề, từ bên trong lại đi ra một gã hồng bào nhân.

Vừa thấy người này, trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia ngoài ý muốn.

Đây là một khuôn mặt bình thường, là một nữ nhân vóc người thon thả, nửa người dưới rõ ràng là chân của nhân tộc, không phải là thân rắn.

Càng làm cho Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn chính là hắn cảm nhận được pháp lực ba động trên người nữ nhân này là Nguyên Anh Kỳ.

Thật đúng là có chút ngoài ý muốn.

Phải biết rằng mặc dù xà nhân áo bào trắng trong sân đều có linh khí ba động, nhưng tu vi cao nhất cũng bất quá chỉ là một gã nam xà Trúc Cơ Kỳ, còn phần lớn đều là Luyện Khí Kỳ.

Dưới tình huống như vậy lại tồn tại một người tu tiên cấp cao, khoảng cách chênh

lệch cũng thật lớn a.

Phụ nhân kia sau khi đảo mắt qua trên người Hàn Lập thì đồng dạng cũng lộ ra vẻ giật mình, nhưng liền trấn định, vội vàng đi tới.

“Văn bối Hỏa Nguyệt, bái kiến Hàn tiền bối!” Phụ nhân đến trước người Hàn Lập, khom người thi lễ, trong miệng đúng là ngôn ngữ Phi Linh Tộc.

“Người chính là đại tể ti của Hỏa Dương Tộc?” Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, chậm rãi hỏi.

“Đúng là văn bối, nơi này không phải là nơi nói chuyện, tiền bối có thể theo ta vào trong điện được không?” Phụ nhân tươi cười nói.

“Được, ta cũng có rất nhiều chuyện cần hỏi.” Hàn Lập không suy nghĩ thêm, gật đầu đồng ý.

“Đa tạ tiền bối đã nể mặt! Mấy người các người còn không giúp tiền bối tiến vào đại điện.” Phụ nhân mừng rỡ, quay đầu lại phân phó với những xà nữ áo bào trắng bên cạnh.

Nhất thời đám xà nữ đại loạn một trận, lập tức có hai người tiến lên, cẩn thận khiêng ghế trúc Hàn Lập lên, sau đó đi về hướng điện phủ.

Lập tức phụ nhân khoát tay, đám người đứng hai bên cũng đi theo sát phía sau.

Một lát sau, Hàn Lập liền ở trong một tòa đại sảnh hết sức đơn giản.

Bên trong ngoại trừ Hàn Lập cùng phụ nhân ngồi ghế, thì những xà nhân khác bất luận là nam hay nữ đều thành thật đứng thụt thủ hai bên.

“Tiền bối đi lại có vẻ khó khăn, thân thể phải chăng gặp trở ngại, nơi này văn bối có một chút khí huyết đan do chính bản thân luyện chế, có thể bồi nguyên bổ khí, tiền bối có muốn dùng một ít hay không?” Phụ nhân sau khi ngồi xuống thì liền cung kính hỏi.

“Không cần, ta chỉ là tu luyện gặp một chút trở ngại nhỏ, qua một đoạn thời gian sẽ không có việc gì.” Hàn Lập nhìn phụ nhân một cái, khóe miệng lộ ra vẻ tựa cười mà không phải cười.

“Ha ha, tiền bối cứ an tâm. Lúc trước ta nhận được tin Vũ nhi đưa đến, nói là tiền bối muốn hỏi văn bối một số chuyện. Vậy không biết tiền sinh có điểm nào nghi vấn, văn bối nhất định tận lực trả lời.” Phụ nhân cười khan một tiếng, đột nhiên chuyển đề tài.

“Oh, ta nghĩ trước tiên nên biết hải vực này ra sao, gần đây có đồng đạo nào khác nữa không.” Hàn Lập sau khi hơi trầm ngâm thì liền mở miệng hỏi.

Nghe Hàn Lập hỏi như thế, s thần sắc phụ nhân tự nhiên lộ ra một tia kỳ quái, nhưng lại trả lời chi tiết:

“Nơi này là Hỏa Hô quần đảo, gần đây cũng không có đạo hữu nào lợi hại, nhiều lắm cũng chỉ có tu vi như văn bối mà thôi.”

“Hỏa hô quần đảo? Người có hải vực đồ không?” Hàn Lập nghe tên xa lạ như thế thì nường mày, mở miệng hỏi.

“Hiển nhiên là có, bất quá bản đồ của văn bối đều dùng văn tự của bộ tộc viết, tiền bối không bằng trước tiên cứ học tập ngôn ngữ của tộc, sau đó sẽ hiểu rõ hải đồ hơn.” Phụ nhân mỉm cười nói.

“Ừh, như vậy cũng được.” Hàn Lập nhú mày một chút, sau một lúc lâu mới gật đầu. Thần niệm của hắn mặc dù không thể thả ra ngoài cơ thể, nhưng để đọc những thứ trong ngọc giản thì hiển nhiên không thành vấn đề.

Phụ nhân nghe vậy thì mặt lộ ra tia cười, lúc này giơ tay sờ vào trán, linh quang chợt lóe, không biết từ chỗ nào trên mái tóc đen, mọc ra một thạch giản đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập trải qua thời gian dài nghỉ ngơi như thế, mặc dù thân thể có khôi phục được một chút pháp lực, nhưng tay chân vẫn yếu vô cùng.

Ánh mắt đảo qua thạch giản, đích xác cũng giống như ngọc giản, hắn há miệng, phun ra một cổ thanh hà, đem ngọc giản hút lên trán, sau đó nhắm mắt lại xem xét những thứ trong đó.

Nhưng đúng lúc này, một thanh âm trầm muộn phát ra, thạch giản chợt bạo liệt, một cổ sương mù lan tỏa, đem Hàn Lập vây vào trong.

Chương 1538: Liệt Dương Thần Đan

Hàn Lập lẳng lẳng ngồi yên, mặc cho vụ khí vây xung quanh, hai mắt nhắm lại.

Hắc sắc vụ khí này không biết là thứ gì, sau khi quanh tròn xung quanh Hàn Lập một hồi lâu mới biến mất.

“Không tệ, thủ pháp luyện khí này kỳ lạ, không cần ta vận dụng thần niệm đã tự quán chú vào trong thần thức.” Sau khi vụ khí biến mất, Hàn Lập lần nữa mở mắt, lời nói rõ ràng là ngôn ngữ của xà nhân.

“Tiền bối chê cười, đây bất quá chỉ là chút tài mọn mà thôi, đây là hải đồ Hỏa Hô quần đảo, mời tiền bối xem qua!” Phụ nhân khiêm tốn cười, đưa ra một thạch phiến màu trắng.

Lúc này đây, bạch phiến không bạo liệt, sau khi bị Hàn Lập há miệng phun linh quang hút về, liền áp vào trên trán không nhúc nhích.

Hai mắt Hàn Lập khép hờ, ánh mắt từ thờ ơ dần trở nên kinh ngạc, nhưng không lâu sau liền khôi phục như thường.

Phụ nhân nhìn thấy vẻ biến hóa trên mặt Hàn Lập, trong mắt hiện lên một tia dị sắc, nhưng chợt lóe lên rồi biến mất không thấy.

Một lát sau, thạch phiến trên trán Hàn Lập chợt lóe bạch quang rồi bắn ra, nhẹ nhàng bay trở về phía phụ nhân.

Phụ nhân giơ tay ra, thạch phiến lần nữa rơi vào tay.

Hàn Lập thì trầm ngâm không nói gì, tựa hồ đang tự định giá.

Phụ nhân thấy vậy thì không nói gì, chỉ ngồi tại chỗ mỉm cười.

Một lát sau, Hàn Lập nhấc tay, thản nhiên hỏi.

“Nói như vậy, nơi này cũng gần Lôi Minh đại lục, chỉ cần mất nửa năm là có thể đến đó.”

“Thời gian nửa năm! Đó là lấy tốc độ của tiên bối, nếu là đám người văn bối, nếu không có thời gian mười năm thì căn bản không thể đến được Lôi Minh đại lục, càng đừng nói những kỳ hiểm gặp phải trên đường.” Khóe mắt phụ nhân giật một cái, lập tức cười khổ một tiếng.

Hàn Lập gật đầu, thừa nhận những điều phụ nhân nói, nhưng lại hỏi:

“Theo như hải đồ thì Hỏa Dương Tộc các người chiếm cứ đảo nhỏ cũng không nhiều, những đảo nhỏ khác cũng có người sao?”

“Kỳ thật không phải nhiều, căn bản có rất ít nơi để dừng chân. Trong đó chỗ có thể bố trí tộc nhân của ta cũng chỉ có Hỏa Vân đảo này mà thôi. Những đảo nhỏ còn lại thì bất quá chỉ là nơi tìm kiếm tài liệu mà thôi, căn bản không thể đủ rộng để cư trú trên đó. Những đảo lớn hơn thì đều bị các tộc cường đại khác chiếm cứ. Còn một số đảo khác thì bị một số tiên bối thượng tộc như tiên bối chiếm giữ, Hỏa Dương Tộc chúng ta tại hải vực phụ cận đích xác không tính là tộc lớn.” Phụ nhân thở dài một hơi, trực tiếp thừa nhận nói.

“Thì ra là thế!” Hàn Lập gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Nhưng phụ nhân sau khi chần chờ một lúc thì mở miệng hỏi Hàn Lập.

“Văn bối thấy bộ dáng tiên bối dường như từ nơi rất xa đến đây, không biết tiên bối đến nơi này là có chuyện gì quan trọng không? Văn bối mặc dù tu vi không cao, nhưng trong tộc cũng coi như có chút nhân thủ, có thể giúp một vài việc...”

Phụ nhân có vẻ vô cùng nhiệt tình.

“Hàn mỗ đích xác không phải người gần đây, chỉ là trong lúc đang ở nơi khác, có đụng vào một cái cấm chế, ngoài ý muốn bị truyền tống tới đây, mà trong quá trình truyền tống lại xui xẻo cho nên mới trở nên chật vật như thế này, đã làm đạo hữu chê cười.” Hàn Lập lạnh nhạt nói.

“Tiền bối nói đùa, ngay cả khi tiên bối không tiện động thân thì văn bối cũng có thể

cảm ứng tiền bối sâu không lường được. Như vậy đi, tiền bối khẳng định là muốn tìm một chỗ linh khí cực dày để tĩnh dưỡng. Hỏa Vân Đảo chúng ta mặc dù không lớn, nhưng cũng có vài linh mạch cấp cao, tiền bối nếu không chê thì vẫn bối có thể bố trí một chỗ để tiền bối khôi phục nguyên khí.” Phụ nhân sau khi cười làm lành thì cung kính nói.

“Dưỡng thương trên đảo của người?” Hàn Lập khẽ cười một tiếng, bộ dáng từ chối cho ý kiến.

Phụ nhân thấy tình thế có chút miễn cưỡng, lập tức kiên trì nói thêm:

“Tiền bối yên tâm, linh mạch trên đảo của văn bối không hề kém hơn những đảo khác, hơn nữa trên đảo cũng có vài loại linh dược hiếm thấy cùng một ít linh thạch, cũng có thể để cho tiền bối dùng.”

Hàn Lập nghe vậy, vẻ tươi cười trên mặt thu lại.

“Hàn mỗ sẽ không nhận ân huệ xuông, đạo hữu tốt cuộc muốn Hàn mỗ giúp gì thì đừng ngại, cứ nói thẳng. Tại hạ không phải người có thói quen vòng vo.” Thanh âm Hàn Lập lạnh lẽo.

Lúc này phụ nhân mới phát hiện lời nói của mình lúc trước có chút thất thố, sắc mặt biến đổi vài lần, cuối cùng thở dài một hơi.

“Nếu tiền bối phát hiện văn bối có vài phần dụng ý thì văn bối cũng không dấu diếm nữa. Mấy người các người tạm thời lui ra đi!” Câu nói cuối cùng của phụ nhân lại là phân phó với mấy xà nhân đứng cạnh đó.

Nhất thời tất cả bạch bào xà nhân sau khi cúi người thi lễ thì đều rời khỏi đại điện.

Hàn Lập bất động thanh sắc nhìn tất cả, không nói lời nào.

Mà phụ nhân sau khi thấy tất cả xà nhân đã đi ra đại điện thì mới ngưng trọng hỏi Hàn Lập:

“Tiền bối cảm thấy tu vi văn bối thế nào?”

“Cũng không tệ!” Hàn Lập quét mắt nhìn phụ nhân một cái, bình tĩnh nói.

“Nhưng một tháng trước, văn bối cũng giống như dị tộc nhân, chưa luyện hóa hai chân thành thượng tộc.” Thần sắc phụ nhân có chút khác thường.

“Theo như lời người nói thì...” Hàn Lập mí mắt giật giật, mở miệng nói.

“Tự nhiên chỉ khi đem hình thể luyện hóa thành người của thượng tộc thì mới có thể chính thức thoát ly khỏi phàm tộc, trở thành người của thượng tộc.” Phụ nhân mỉm cười.

“Oh. Nghe khẩu khí của người thì tựa hồ cũng không phải tu luyện đến cảnh giới nào đó, chẳng lẽ là dùng linh dược hoặc bí thuật gì để tăng tu vi mạnh đến trình độ này.” Hàn Lập nghe vậy thì rung mình, nhưng mặt không chút thay đổi.

Mà phụ nhân quả nhiên không chú ý tới Hàn Lập đang kinh nghi, thành thật trả lời:

“Tiền bối mình giám, văn bối đích xác trong tộc cất kỹ vài loại đan dược trân quý, lại dùng một loại bí thuật bá đạo mới có thể đem tu vi tăng đến cảnh giới này. Bất quá cũng bởi vì vậy mà tu vi văn bối mãi mãi chẳng thể tiến thêm, mà tuổi thọ cũng ít hơn thượng tộc cùng cấp một nửa. Nhưng thiếp thân phải làm như thế là bởi vì hiện tại Hỏa Dương Tộc gặp phải họa diệt vong, văn bối không thể không liều mạng.” Về mặt phụ nhân trở nên vô cùng trầm trọng.

“Họa diệt vong? Tạm thời nói cho ta nghe một chút xem?” Hàn Lập nhú mày, tựa hồ có vài phần hứng thú.

“Nửa năm trước, một phân chi gần chúng ta đã bị diệt tộc hoàn toàn, tất cả nữ nhân trong tộc đều bị người ta ăn sống, chỉ còn lại một đồng xương trắng. Mà nam nhân thì biến mất không thấy đâu, không lâu sau đó, vài tộc gần đó cũng bị chung số phận. Bộ tộc tại hải vực như chúng ta chỉ có ba tộc mà thôi, mặc dù ba tộc không tính là lớn, nhưng vì giúp đỡ lẫn nhau nên cũng có thể miễn cưỡng sống được. Hiện tại bị diệt hai tộc, sợ rằng kế tiếp sẽ đến lượt Hỏa Dương Tộc chúng ta.

Về phần nguyên nhân diệt tộc thì văn bối không cách nào điều tra được, chỉ biết kẻ động thủ không phải chỉ là một người, hẳn là một tộc khác rất mạnh. Mà đại tể ti hai tộc khác, thần thông cũng không dưới thiếp thân, văn bối bất đắc dĩ mới không tiếc tất cả, tạm thời đem pháp lực của mình tăng đến cảnh giới thượng tộc hóa hình.” Phụ nhân giải thích.

“Oh, vậy giữ lại đây là muốn ta thay các người gánh kiếp nạn này, người tin tưởng ta như vậy, không sợ ngay cả bản thân ta cũng khó bảo toàn sao?” Hàn Lập nghe xong thì cười.

“Vãn bối mặc dù không biết tu vi thật sự của tiền bối như thế nào, nhưng khẳng định cảnh giới vượt xa vãn bối, về phần thương thế trên người tiền bối thì Hòa Dương Tộc chúng ta có lưu lại một viên Liệt Dương Thần Đan, hiệu dụng to lớn đủ có thể tạo da thịt, cải tử hồi sinh. Nếu tiền bối đồng ý ở lại giúp vãn bối một tay thì vãn bối nguyện ý dâng đan dược này, để tiền bối có thể sớm hồi phục trong thời gian ngắn!” Phụ nhân cắn răng một cái, rốt cục đưa ra chiêu bài cuối cùng.

“Liệt Dương Thần Đan! Là đan dược hỏa thuộc tính! Thương thế ta rất nặng, đạo hữu không thể tưởng tượng ra được đâu, sợ rằng khối thần đan này đối với ta không có tác dụng lớn.” Hàn Lập nhướn mày, chậm rãi nói.

“Tiền bối yên tâm, thần đan này chẳng những dùng nội đan của Song Đầu Viêm Giao luyện chế, hơn nữa từ sau khi luyện thành vẫn đặt trong địa hỏa của tộc ta, đến nay đã được mấy ngàn năm, trên phương diện phục hồi thì vãn bối có chút tin tưởng.” Phụ nhân nghe khẩu khí trong giọng nói Hàn Lập thì mừng rỡ giải thích thêm.

Sau khi Hàn Lập nghe xong, trên mặt vẫn hiện ra một tia chần chờ, phảng phất còn chưa thể quyết định.

“Như vậy đi, bây giờ tiền bối đợi một lát, chờ sau khi dùng thần đan, xem hiệu dụng như thế nào rồi nói tiếp. Nếu như đan này thật sự vô dụng đối với thương thế của tiền bối thì vãn bối cũng không dám nhờ vả gì, nhưng nếu có ích thì....”

“Nếu đan dược này thật sự có thể chữa khỏi thương thế cho ta thì ta sẽ giúp Hòa Dương Tộc các người vượt qua một kiếp. Nhưng phải nói trước tình huống xấu nhất, đó là khi địch nhân của các người quá lợi hại, Hàn mỗ không thể giúp được thì ước định này cũng phải bỏ!” Trong lòng Hàn Lập dường như đã có chủ ý, không đợi phụ nhân nói xong đã lạnh nhạt cắt lời.

“Điều này hiển nhiên, thiếp thân mặc dù ngu ngốc thì cũng không dám cưỡng cầu tiền bối hi sinh tính mạng vì tiểu tộc.” Phụ nhân không thèm để ý tới câu tiếp theo của Hàn Lập, mừng rỡ nói.

Hàn Lập gật đầu, xem như đã chính thức đáp ứng.

Vì vậy chuyện tình kế tiếp cũng dễ nói hơn nhiều. Hàn Lập hỏi tiếp một số chuyện liên quan tới dị tộc gần hải vực, phụ nhân đều nhất nhất giải đáp, sau đó thì dẫn Hàn Lập đi tìm nơi tĩnh tu.

Phụ nhân móc từ trong ngực áo ra một pháp khí màu trắng giống như cái khăn, nhẹ vẫy một cái, nhất thời biến thành một đóa bạch vân rộng mấy trượng.

Bạch vân chớp động một cái, liền nâng ghế Hàn Lập lên, lơ lửng trên cao.

Thân hình phụ nhân thoáng một cái liền quý dị đứng gần đó, tiếp theo bạch vân xoay tròn một cái rồi bay ra ngoài cửa điện.

Thấy bạch vân bay ra, đám xà nhân đang ở ngoài cửa liền cung kính tiễn phụ nhân rời đi.

Mặc dù tốc độ bạch vân không tính là nhanh, nhưng hòn đảo này cũng chỉ có mấy trăm dặm mà thôi.

Cho nên trải qua thời gian một bữa cơm, bạch vân dưới sự khống chế của phụ nhân đã đưa Hàn Lập đến dưới một chân núi.

Chương 1539: Châu Nhi Cùng Ô La Tộc

Phía dưới chân núi nhỏ này là một ngôi nhà gỗ màu lục.

Phụ nhân khổng lồ bạch vân dừng lại trước tiểu viện, sau đó quay đầu lại cười hỏi Hàn Lập:

“Hàn tiền bối cảm thấy nơi này thế nào?”

Hàn Lập hít sâu một hơi, cảm thấy linh khí nồng đậm, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, liền gật đầu.

Phụ nhân thấy vậy thì vui vẻ, lúc này thúc dục bạch vân trực tiếp tiến vào trong viện, bàn tay hư không đẩy cửa gỗ ra, muốn trực tiếp đưa Hàn Lập vào trong.

Nhưng lúc này Hàn Lập đột nhiên cười nói:

“Tiếp theo không cần làm phiền đạo hữu, tại hạ có thể tự mình đi được.”

Hàn Lập vừa nói, thân hình thoáng một cái, chậm rãi đứng lên, sau đó từ từ bay xuống.

“Hả, đạo hữu, người...” Phụ nhân ngẩn ra, vẻ mặt trở nên kinh ngạc.

“Mặc dù thương thế vẫn như trước, nhưng hành động cử chỉ hiện tại không có gì đáng ngại.” Hàn Lập cười nói.

“Chúc mừng tiền bối, vẫn bồi nguyên bản nghĩ rằng sẽ phái vài tên đệ tử đến hầu hạ tiền bối, xem ra hiện tại không cần nữa, chắc tiền bối cũng không muốn có người quấy rầy.” Thần sắc phụ nhân như thường nói.

“Ừh, ta không muốn khi chữa thương lại có người ngoài bên cạnh. Nơi này không tệ, ta sẽ ở đây nghỉ ngơi một đoạn thời gian. Liệt Dương Thần Đan mà người nói, tốt nhất nên sớm đưa tới, nếu thật sự công hiệu, sớm khôi phục được thân thể thì ta mới có thể ra tay bảo vệ bộ tộc các người.” Thần sắc Hàn Lập nghiêm túc nói.

“Tiền bối yên tâm, việc này đương nhiên. Bất quá Liệt Dương Thần Đan vẫn được bồi luyện trong địa hỏa, văn bối phải tốn chút thời gian mới có thể lấy ra, tiền bối không nên trách tội.” Phụ nhân gật đầu, sau đó giải thích hai câu.

“Một chút thời gian thì ta có thể chờ, người đi lấy thần đan đi, hiện tại ta cần tĩnh dưỡng.” Hàn Lập gật đầu, bình tĩnh nói.

Nghe thấy Hàn Lập muốn mời khách đi, phụ nhân hiển nhiên sẽ không chần chờ lưu lại đây, lúc này sau khi thi lễ thì lập tức khu động bạch vân bay ra ngoài.

Hàn Lập lẳng lặng đứng tại chỗ nhìn không trung, cho đến khi bạch vân hoàn toàn biến mất cuối chân trời thì mới quay người lại, mở cửa gỗ đi vào phòng.

Phòng không tính là lớn, bài biện cũng vô cùng đơn giản, tất cả đều làm từ gỗ.

Hàn Lập căn bản không xem xét những thứ đồ vật khác, trực tiếp đi đến giường gỗ, khoanh chân ngồi xuống.

Hàn Lập thở dài một hơi, trên mặt hiện ra một tia mệt mỏi.

“Không nghĩ tới chỉ đứng lên một lát mà đã tiêu hao toàn bộ thể lực đã tích tụ. Xem ra đã mất máu quá nhiều.” Hàn Lập thì thào một câu, tiếp theo sờ vào túi trữ vật, bạch quang chợt lóe, bốn năm bình nhỏ không đồng nhất xuất hiện trong tay.

Hàn Lập không cần nhìn là đan dược gì, cho toàn bộ vào miệng, tiếp theo lẳng lặng nhắm mắt hóa giải dược lực.

Sau một khắc, hần cảm thấy đan điền nóng lên như bị lửa đốt, một luồng khí lạnh lập tức vận chuyển dọc theo kinh mạch đến các nơi khác, không ngừng xoa dịu lỗ chân lông.

Trong lòng Hàn Lập vui vẻ.

Những đan dược này không hổ là thánh dược chữa thương dùng linh dược ngàn năm luyện chế, dược lực vô cùng mạnh.

Một lát sau, trên người Hàn Lập hiện lên một tầng kim quang, đồng thời trên đỉnh đầu cũng hiện ra một kim ảnh mơ hồ, chói sáng chói tối, chớp động không ngừng.

Trong nhà gỗ, phút chốc lâm vào trong yên tĩnh.

Đồng thời trong lúc đó, phụ nhân cũng điều khiển bạch vân về lại thổ thành, hạ xuống đại điện.

Mười mấy tên bạch bào cấp thấp vẫn đang đứng im nơi đó.

“Viêm Vũ, người đi theo ta. Còn những người khác, các người trước tiên gọi đội ngũ đã phát hiện ra Hàn tiên sinh khi đi săn, ta muốn hỏi chi tiết vài câu.” Câu đầu tiên mà phụ nhân nói lại là lời ra lệnh.

“Vâng!”

Trong đám bạch bào xà nhân lập tức có người lĩnh mệnh, mà điểm lệ xà nữ đưa Hàn Lập đến thì lại ngoan ngoãn đi theo phụ nhân vào trong đại điện.

“Người cũng đi với người này một đoạn đường, trước tiên hãy nói cho ta biết ấn tượng của người về người này, một chi tiết nhỏ cũng không được bỏ qua.” Sắc mặt phụ nhân ngưng trọng nói.

“Đệ tử nhất định bẩm báo chi tiết! Lúc ấy đệ tử đang ở bến tàu.....” Viêm Vũ nghe vậy thì trong lòng có chút khẩn trương, nhưng cũng một mạch kể lại rõ khoảng thời gian Hàn Lập đồng hành, cùng những lưu ý của mình.

Chuyện này nghe ra có vẻ buồn tẻ vô vị, nhưng phụ nhân ngay cả mí mắt cũng không chớp một cái, chăm chú lắng nghe....

Mấy canh giờ sau, đại hán cùng đoàn người lần đầu phát hiện ra Hàn Lập cười một thản lãn thú tiến vào trong thổ thành, đi thẳng tới trước đại điện.

Sau khi cùng thủ vệ xà nhân ngoài điện nói vài câu thì bọn họ lập tức tiến vào trong điện. Đám người này đi vào, ước chừng nửa canh giờ sau, mới cùng Viêm Vũ đi ra.

Giờ phút này phụ nhân ngồi trên ghế chủ vị, lưng dựa vào ghế, sắc mặt âm tình bất định, tựa hồ có chút không thể giữ được bình tĩnh.

“Sao vậy, mẫu thân có chỗ gì khó giải quyết à?” Đột nhiên một thanh âm trong trẻo vang lên trong đại điện.

“Châu nhi, con đã trở về sao? Trở về lúc nào vậy?” Phụ nhân vừa nghe thanh âm thì ngấn ngơ, lập tức vẻ mặt trở nên vui mừng.

Ngay lúc này, bạch quang trước người phụ nhân chợt lóe, một thân ảnh xà nhân mảnh khảnh mơ hồ hiện ra trong linh quang.

Đây là một nữ xà ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, dung mạo xinh đẹp vô cùng, mái tóc đen và dài.

Sau lưng thiếu nữ đeo một cây cung lớn màu vàng và ba bạch sắc cốt tiễn, bên hông là một túi da đen thui, trong tay lại cầm một cây phiến kỳ.

Nửa người dưới thiếu nữ là thân rắn, nhưng lại không hề thấy có lân phiến.

Thiếu nữ thốt tha đứng, hướng phụ nhân cười, trên gương mặt lộ ra hai lúm đồng tiền đáng yêu.

“Thật sự là Châu nhi, không nghĩ tới nhiều năm không gặp, tu vi con đã tiến đến mức này.” Phụ nhân vô cùng vui mừng, vội vàng đứng dậy, ôm thiếu nữ vào lòng, vẻ mặt từ ái.

“Con mới là người hoảng sợ đây, mẫu thân, mấy năm không gặp, tu vi người đã đột phá đến giai đoạn hóa hình.” Thiếu nữ gọi là Châu nhi cười khúc khích.

“Ta nào có năng lực ấy, ngay cả trăm năm vẫn không thể đột phá, bất quá chỉ là dùng Luyện Tiên Quả mà thôi.” Phụ nhân thu lại vẻ tươi cười, nhẹ thở dài một hơi.

“Cái gì, mẫu thân đã dùng...Luyện Tiên Quả! Như vậy chẳng phải sẽ tổn hao tuổi thọ rất nhiều sao.” Thần sắc thiếu nữ đại biến, bắt lấy cổ tay phụ nhân, sau khi dùng linh lực dò xét một phen thì sắc mặt hoàn toàn không còn chút máu.

“Nếu không giữ được tính mạng thì có sống lâu cũng vô dụng. Được rồi, sư phụ con không cùng quay về sao?” Phụ nhân cười khổ một tiếng, nhưng lập tức nghĩ đến điều gì đó, trong lòng tràn đầy hy vọng.

“Sau khi con nhận được thư của mẫu thân thì sư phụ vừa lúc rời đảo, con sợ trong tộc gặp chuyện không may nên trước hết mang theo mấy món bảo vật trấn đảo vội trở về. Mới vừa rồi khi tiến vào, vừa lúc thấy mẫu thân hỏi chuyện có liên quan tới Hàn tiên

sinh nào đó, cho nên vẫn chưa hiện thân.” Về mặt thiếu nữ sầu lo, nhưng lại giải thích rõ ràng.

“Sư phụ con không tới thì quả thật có chút không tốt.” Phụ nhân nghe vậy, về mặt chột biển.

“Mẫu thân, trong tộc thật sự bất ổn sao. Con mang theo Phá Thiên Cung của sư phụ tới. Ngay cả người có thần thông gấp đôi con, con cũng có thể một tiễn bắn chết.” Thiếu nữ mở to mắt, bộ dáng tự tin nói.

“Châu nhi, mặc dù tu vi con tăng tiến nhanh, nhưng bất quá cũng chỉ bằng cảnh giới trước kia của ta, ngay cả khi tu vi gia tăng gấp bội thì chỉ sợ vẫn không thể đối phó đại nạn lần này. Nếu sư phụ con đến thì nói không chừng còn vài phần sống sót.” Phụ nhân sờ đầu thiếu nữ an ủi, nhẹ giọng nói.

“Lần này mặc dù con trở về vội vàng, nhưng đại nạn mà mẫu thân nói rất mơ hồ. Rốt cuộc đại kiếp như thế nào mà làm cho mẫu thân lo lắng như thế, thậm chí không tiếc ăn vào Luyện Tiên Quả, cùng mượn sức tên thượng tộc vô danh kia.” Thiếu nữ dựa vào lòng phụ nhân, ngẩng đầu nhìn gương mặt mẫu thân, trên mặt không giấu được vẻ đau lòng.

“Con đã trở lại đạo thì phỏng chừng bảo con rời đi sẽ càng nguy hiểm hơn, ta sẽ đem việc này nói cho con rõ....” Phụ nhân do dự một chút, cuối cùng vỗ vai thiếu nữ nói.

“Chuyện hai tộc khác bị diệt, chắc con cũng biết rồi.”

“Vâng, trong thư mẫu thân đã nhắc đến một chút. Nhưng cho dù là vậy, mẫu thân cũng không cần sợ hãi. Hai tộc kia vốn yếu hơn Hỏa Dương Tộc chúng ta một chút, tu vi đại tể ti của tộc họ khi ăn Luyện Tiên Quả cũng yếu hơn mẫu thân.” Mặc dù thiếu nữ rùng mình, nhưng lời nói lại hời hợt.

“Nhưng con có biết thứ gì đã diệt hai tộc bọn họ không?” Phụ nhân chậm rãi nói.

“Mẫu thân không phải nói rằng không có manh mối sao?” Thiếu nữ ngẩn ra, không khỏi hỏi.

“Suốt cả quá trình hai tộc kia bị diệt vẫn là bí ẩn, vẫn không thể tìm ra dấu vết gì

lưu lại. Nếu như ta đoán không sai thì kẻ động thủ sợ rằng chính là tử địch của Oa Thị nhất tộc trước kia, Ô La Tộc.”

Nét mặt phụ nhân hiện lên một tia sợ hãi.

“Ô La Tộc, không có khả năng, theo điển tịch ghi lại, tộc này đã bị Oa Thị bộ tộc chúng ta hoàn toàn diệt trừ từ rất nhiều ngàn năm trước, như thế nào lại xuất hiện tại hải vực!” Thiếu nữ hiển nhiên cũng nghe qua cái tên Ô La Tộc, khuôn mặt nhỏ nhắn đồng dạng trắng bệch, đồng thời giọng nói run rẩy.

“Không sai, theo lý thuyết thì năm đó Ô La Tộc cùng Oa Thị Tộc chúng ta đánh nhau một trận tại Lôi Minh đại lục, đích xác là đã giết hết tất cả Ô La Tộc. Nhưng nếu trong đó có vài tên dư nghiệt ẩn núp chạy thoát ra hải ngoại thì việc này không phải là không thể. Hơn nữa ngoại trừ Ô La Tộc thì còn có bộ tộc nào có thể thôn phệ huyết nhục nữ tử của chúng ta. Điều duy nhất làm ta có chút không rõ chính là ba tộc chúng ta đặt chân ở đây đã mấy ngàn năm, Ô La Tộc nếu sinh sống ở gần đó thì tại sao đến tận hôm nay mới gây khó dễ.” Sắc mặt phụ nhân âm trầm, nhưng khi nói ra lời cuối cùng thì lại hiện ra một tia kinh nghi.

Chương 1540: Huyền Kiếm Phụ Tí

Thiếu nữ hiển nhiên không thể giải đáp nghi hoặc trong lòng phụ nhân, nhưng sau khi hít sâu một hơi thì hỏi ngược lại:

“Cho dù thật sự là Ô La Tộc hạ độc thủ với hai tộc kia, thì hiện tại mẫu thân đã tiến giai lên thượng tộc, còn có con trợ giúp, chẳng lẽ không đối phó được bọn họ?”

“Nếu là Ô La Tộc bình thường, sau khi ta ăn Luyện Tiên Quả hiển nhiên có vài phân tin tưởng, mẫu chốt là ở chỗ, từ dấu vết bọn họ ra tay, tựa hồ trong đó còn có người của Ô La Vương Tộc.” Phụ nhân lắc đầu nói.

“Ô La Vương Tộc? Không có khả năng, năm đó vài Thiên Tế Ti của Oa Thị bộ tộc chúng ta thông qua nghịch thiên thần thông dò xét, tất cả huyết mạch Ô La Vương Tộc không phải đã bị cắt đứt sao?” Thiếu nữ kinh hô, có chút khó có thể tin.

“Nếu ngay cả Ô La Tộc đã bị diệt tuyệt mà vẫn có thể lần nữa xuất hiện, thì khả năng vài Ô La Vương chạy thoát năm đó hẳn không phải là không có khả năng. Mà vương tộc này trời sinh có khả năng khắc chế Oa Thị bộ tộc chúng ta, ngoại trừ người hoàng tộc, thì những tộc khác đứng trước mặt Ô La Vương tộc đều không thể phát ra được một thành thần thông. Hơn nữa tốc độ tu luyện của Ô La Vương tộc cực nhanh. Mà hiện tại khi đã động thủ với ba tộc chúng ta, nhất định đã tu luyện đại thành.” Trên mặt phụ nhân thủy chung vẫn là vẻ lo lắng.

Thiếu nữ nghe giọng phụ nhân, nhất thời hết chỗ nói. Nhưng một lát sau, nàng đảo đôi mắt to vài vòng, đột nhiên nói thêm:

“Bất quá mẫu thân không nên lo lắng, nếu Ô La tộc đáng sợ như thế thì như thế nào lại để cho Hòa Dương tộc chúng ta sống lâu như vậy, sợ rằng lần trước diệt hai tộc kia cũng có chút tổn thất. Chúng ta cũng không phải là không có lực đánh một trận.”

“Nếu đúng như thế thì tốt, nhưng đừng quên hai tộc khác bị bắt hết nam nhân.”

“Ý mẫu thân nói là...chúng đang...” Thiếu nữ nhất thời nghĩ đến điều gì, sắc mặt lại

thêm hai phần trắng bệch.

“Ừh, năm đó tộc này cùng Oa Thị bộ tộc chúng ta trở thành tử địch cũng bởi vì điều này. Sợ rằng sau khi chúng làm xong việc này thì mới có thể xuống tay với chúng ta. Dù sao Hỏa Dương Tộc chúng ta mạnh nhất trong ba tộc, hơn nữa phòng thủ trên đảo cũng vượt xa hai tộc còn lại. Chúng chuẩn bị chu đáo toàn bộ rồi mới ra tay với chúng ta cũng là chuyện bình thường. Nếu tu vi vị Hàn tiên sinh kia thật sự đúng như ta dự đoán, thì tồn vong của chúng ta nói không chừng phải dựa vào người này.” Ánh mắt phụ nhân chớp động nói.

“Người nọ thật sự có thần thông cao đến thế sao? Mới vừa rồi nghe mẫu thân cũng những người khác đàm luận, người này bị thương rất nặng, đến lúc đó sợ rằng không có tác dụng gì.” Đôi mi thanh tú của thiếu nữ nhíu lại, bộ dáng có chút khó hiểu.

“Ta đã quyết định đem Liệt Dương Thần Đan đưa cho người này.” Phụ nhân thần nhiên nói.

“Cái gì, mẫu thân muốn đem thần dược này cho hắn, tuyệt đối không thể. Mẫu thân ngay cả khi ăn vào Luyện Tiên Đan, nhưng nếu dùng Liệt Dương Đan thì có thể khôi phục lại thọ nguyên. Nếu cho người này thì chẳng phải không thể văn hồi thọ nguyên sao.” Thiếu nữ rời khỏi lòng phụ nhân, lớn tiếng phản đối.

“Mới vừa rồi ta do dự cũng là vì việc này, nếu người này có tu vi tương đương với sư phụ của con thì đem thần đan cho hắn cũng đáng giá. Nhưng nếu chỉ cao hơn ta một hai tầng thì chỉ có thể dùng dị bảo mới che dấu được ta, như thế thì có chút lãng phí.” Phụ nhân cười khổ một tiếng.

“Người này sao có thể so sánh với sư phụ con! Sư phụ con đã tu luyện đến thượng tộc tầng thứ năm, tại hải vực gần đây được xếp vào nhóm năm người mạnh nhất.” Thiếu nữ hơi lo lắng, không muốn tin.

“Mặc dù ta nhìn không thấu tu vi đối phương, nhưng đối phương khẳng định là tồn tại cao hơn ta. Bởi vì cho dù người này bị thương, ta vẫn mơ hồ cảm thấy đối phương chỉ cần nhấc tay là có thể dễ dàng giết ta. Nếu không ta cũng không nguyện ý khấn cầu đối phương như thế. Nhưng chỉ cần người này thật sự có trọng dụng đối với kiếp nạn này thì một viên Liệt Dương Đan cũng không tính là gì.” Phụ nhân do dự một chút mới cẩn thận nói.

“Mới vừa rồi con nghe những người đó đàm luận, từ đầu tới cuối người này cũng không thể hiện thần thông trước mặt bất cứ ai. Cứ như vậy đem Liệt Dương Thần Đan giao cho hắc thì không phải rất cầu thả sao. Cho dù muốn giao thì cũng phải thử xem mới được.” Thiếu nữ nhún mày, đột nhiên nói.

“Thử! Hiện tại đối phương bị hao tổn pháp lực, thử như thế nào.”

Phụ nhân trầm ngâm một chút, có chút dao động.

“Cho dù tu vi bị hao tổn, nhưng nếu thật sự là tồn tại thượng tộc cấp cao thì thần niệm phải rất cường đại. Mẫu thân nếu yên tâm thì cứ giao Liệt Dương Thần Đan cho con, đến lúc đó con sẽ hành sự theo hoàn cảnh. Nếu người này thật sự có thần thông cao thì vì tương lai Hỏa Dương Tộc, đem Liệt Dương Đan giao cho hắc cũng không sao. Nhưng nếu chỉ là hổ giấy thì đan dược này quan trọng như vậy, hiển nhiên không thể để cho một gã ngoại nhân dùng.” Thiếu nữ quả quyết nói.

“Việc này...” Phụ nhân nghe thiếu nữ nói thế thì có chút chần chờ không quyết.

Liệt Dương Thần Đan có thể một lần nữa phục hồi thọ nguyên gần như lúc đầu, trong lòng nàng cũng không nở xuất ra.

“Được rồi, Châu nhi con có thể thử một lần, nhưng vô luận thế nào cũng không nên quá phận, ngàn vạn lần đừng đắc tội với người này.” Cuối cùng phụ nhân gật đầu đồng ý.

“Mẫu thân yên tâm, con tự biết chừng mực.” Thiếu nữ nghe vậy thì trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười ngọt ngào.

“Ba ngày sau ta hẳn là có thể đem thần đan lấy ra từ địa hỏa, đến lúc đó con cùng đi với ta. Nếu đối phương thật sự có đại thần thông thì thiết nghĩ sẽ không dò xét và trách tội đối với một tiểu bối. Mặt khác việc Ô La Tộc gây khó dễ hẳn sẽ không trì hoãn lâu, ta sẽ hướng vài tộc khác cầu viện. Trong lúc ở đây, ta sẽ cùng mấy vị trưởng lão trong tộc đem phòng ngự gia tăng gấp đôi.” Cuối cùng phụ nhân quyết định nói.

Thiếu nữ nghe xong cuống quýt gật đầu, kế tiếp hai người ở trong điện trò chuyện chi tiết một lát về Ô La Tộc.

Thời gian bất tri bất giác đã trôi qua một ngày.

Tại chân núi cách đó trăm dặm, Hàn Lập đang khoanh chân ngồi, mí mắt vừa động liền mở ra, đồng thời kim quang trên người cũng thu lại.

Chỉ thấy nguyên bản đôi mắt âm đạm, hiện tại có thêm vài phần sáng lạng.

Hàn Lập mặt không biểu tình, giơ tay lên đánh giá vài cái, tiếp theo năm ngón tay nhẹ huy động, chậm rãi nằm lại.

Hắn nhẹ thở dài một hơi.

Hiện tại mặc dù hắn khôi phục được một chút pháp lực, nhưng tinh huyết và thần niệm thật sự đã tiêu hao rất nhiều, cho dù có nhiều linh đan trong người thì chỉ sợ cũng phải mất ba bốn năm mới có thể khôi phục đến trạng thái đỉnh điểm.

Bất quá hắn có dũng khí đáp ứng phụ nhân ở lại thì hiển nhiên cũng có vài phần nắm chắc tự bảo vệ được bản thân.

Trong lòng tự định giá, Hàn Lập đột nhiên vùng tay lên, một hắc sắc viên hoàn bắn ra, sau khi xoay tròn thì quang mang chợt lóe, bên ngoài hiện ra một đạo ô quang cùng một đoàn kim quang.

Hai đạo độn quang xoay quanh trước người Hàn Lập, trên mặt đất cũng hiện ra một hắc sắc tiểu hầu và một

Đúng là đề hồn và báo lân thú.

Hai linh thú này, một con thì ngay cả Hàn Lập cũng không thể nắm rõ ràng cực hạn thần thông của nó rốt cuộc như thế nào, một con thì đã tương đương với tồn tại Hóa Thần Kỳ.

Hai linh thú này cũng là do hắn ngồi xuống khôi phục pháp lực cùng thần niệm một hồi lâu, mới có thể miễn cưỡng triệu hồi ra. Nếu là khi vừa mới tỉnh lại, thần niệm và pháp lực khô kiệt hầu như không còn, tự nhiên không thể dễ dàng triệu hồi ra.

Hai linh thú sau khi hiện thân. Đề hồn thì thân hình thoắt một cái, lập tức ngồi trên đầu vai Hàn Lập cười hì hì, con kia thì tàn ảnh chợt lóe, lao thẳng vào trong lòng Hàn Lập, dùng đầu lưỡi màu hồng phẩn liếm bàn tay Hàn Lập, cảm giác có chút nóng, cũng có chút tê dại.

Hàn Lập mỉm cười, hai tay phân biệt vỗ vài cái lên hai con thú, sau đó miễn cưỡng dùng thần niệm phân phó chúng vài câu.

Nhất thời đề hồn nhảy từ trên vai xuống, tiếp theo hình thể cuồng trước, hắc quang chớp lóe, hóa thành một người giống y đúc Hàn Lập. Tiếp theo vị “Hàn Lập” này cười tùm tùm ngồi xuống bên cạnh Hàn Lập.

Mà báo lân thú thì từ trong lòng Hàn Lập vọt ra, trong hư không hóa thành mấy đạo tàn ảnh, sau đó không biết đã ẩn vào chỗ nào.

Làm xong tất cả, Hàn Lập lại vỗ một cái vào vòng trữ vật, linh quang chớp lóe, một bộ trận kỳ xuất hiện.

Hắn phát ta, trận kỳ hướng bốn phía vách tường bắn đi, hóa thành linh quang nhập vào trong vách tường không thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, bên ngoài nhà gỗ của Hàn Lập bỗng nhiên hiện ra bạch quang chớp động không thôi.

Sau khi làm xong tất cả, Hàn Lập mới chính thức buông lỏng trong lòng, sau khi thoáng trầm ngâm thì đột nhiên giơ tay lên, ngưng thần nhìn lại.

Chỉ thấy trên đó là một hoàng sắc ẩn ngân mờ ảo như có như không.

Lam mang trong mắt Hàn Lập liên tiếp chớp động, sau khi cẩn thận nhìn ẩn ngân này thì chần chờ một lúc, sau đó thanh quang trên tay chớp lóe, đem linh lực ít ỏi trong thể nội truyền tới ẩn ngân.

Kết quả hoàng sắc ẩn ngân vốn vô cùng mơ hồ, nhất thời dần hiện ra rõ ràng.

Xem hình dạng thì đúng là Huyền Thiên Quả Thật đã biến mất sau khi Hàn Lập chém ra một kiếm. Chỉ là không biết Quả Thật như thế nào lại ở trên cánh tay Hàn Lập khi hắn bị hôn mê.

Hàn Lập chau mày, nét mặt không ngừng biến đổi.

Lắp pháp lực ít ỏi hiện tại, nhiều lắm chỉ có thể làm cho hoàng sắc ẩn ngân rõ lên vài phần. Về chuyện khác thì hiển nhiên hắn không thể làm được vào lúc này.

Điều này làm Hàn Lập cảm thấy bất an.

Trước tiên không nói đến uy lực của trường kiếm mà Huyền Thiên Quả Thật biến thành, chỉ riêng đại giới mà kiếm này chém ra đến bây giờ vẫn làm cho hắn ớn lạnh.

Một kiếm bổ ra, mặc kệ địch nhân như thế nào, chỉ sợ mạng nhỏ của hắn trước tiên đã vứt đi hơn phân nửa.

Sau một lúc lâu, Hàn Lập mới dờn ánh mắt khỏi cánh tay.

Trong lòng hắn đã có quyết định, sau khi pháp lực khôi phục thì trước tiên lập tức bức bảo vật này ra khỏi cánh tay.

Nếu không thì cái loại đả thương bản thân trước khi đả thương địch thủ này thật sự không biết là họa hay là phúc.

Chương 1541: Dừng Hòa Hóa Đan

Dùng ngón tay vuốt ve dấu ấn màu vàng một lúc sau đó Hàn Lập lại hạ tay xuống, trầm ngâm trong chốc lát rồi lại lần nữa lấy ra vài loại đan dược mà ăn vào.

hắn tuy rất có hứng thú đối với Liệt Dương đan, hơn nữa hiệu lực của nó theo lời phụ nhân kia thì vô cùng kì diệu nhưng hắn tuyệt đối sẽ không thực sự đem mọi hy vọng ký thác vào cái này.

Sau đó không lâu hắn lại lần nữa nhắm hai mắt lại mà chìm vào nhập định.

Hai ngày sau , trên trời cao phía chân trời đột nhiên có một đóa bạch vân đang phi hành rất nhanh, trên đóa bạch vân này đang có hai người đang đứng, đó là một phụ nhân và thiếu nữ Châu nhi nọ.

Trên lưng thiếu nữ này vẫn đang mang theo cây đại cung màu vàng và ba cây Bạch cốt tiễn còn trên tay phụ nhân thì cầm một cái hộp ngọc màu đỏ thẫm.

Một lát công phu sau hai người dừng lại trên không, đứng lơ lửng bất động.

"Người nọ thì ra lại ở đây? Tựa hồ đã bày ra cấm chế gì đó. Hừ, người này vẫn hoàn toàn không yên tâm đối với chúng ta". Đôi mắt đẹp của Châu nhi nhấp nháy hiếu kỳ nhìn xuống phía dưới dò xét vài căn nhà gỗ rồi ánh mắt lập tức tập trung vào một căn phòng trong đó được bạch quang bao phủ, trong mũi hờ một tiếng.

"Hàn tiên sinh pháp lực bị hao tổn, hơn nữa đối với chúng ta lại không có thâm giao nên làm như thế cũng không có gì kỳ quái. Nếu đối lại trong tình huống trốn tránh này mà lại không có bất kỳ cấm chế nào thì ta lại có chút kỳ quái". Phụ nhân khẽ cười một tiếng tỏ vẻ không e ngại.

Rồi lập tức nàng khu động Bạch Vân lập tức đem hai người hạ xuống.

"Hàn tiên bối, thiếp thân đã mang Liệt Dương đan đến đây. Mong được gặp qua tiên sinh!". Phụ nhân hướng về phía cửa phòng thi lễ ung dung truyền âm nói.

"Nguyên lai là Hòa đạo hữu, Hàn mỗ không tiện đứng dậy đón chào, mời đạo hữu vào a". Thanh âm của một nam nhân từ trong phòng nhàn nhạt truyền ra.

Vừa dứt lời, màn bạch quang lóe lên, thoáng một chút đã tan đi đồng thời cửa phòng từ từ mở ra. Phụ nhân thấy tình hình này thì cũng không hề chần chờ, lập tức mang theo thiếu nữ cùng nhau đi tới iến vào trong cửa.

"Ồ, đây là...". Phụ nhân sau khi tiến vào trong phòng thì có nhìn lướt qua, sau đó trên mặt bỗng nhiên khê biến đổi lộ ra vẻ giật mình.

Trên đầu một cái giường gỗ ở trong phòng đang có hai gã "Hàn Lập" cùng ngồi song song. Một tên trong đó đang mỉm cười nhìn bọn họ, một tên khác thì mặt vô biểu tình nhắm chặt hai mắt.

Thiếu nữ cũng khê giật mình, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ, ánh mắt quét qua trên người hai gã "Hàn Lập" nhưng cũng không biết có phát hiện ra cái gì hay không.

"Đạo hữu mời ngồi, vị này chính là...?". Tên Hàn Lập mở mắt kia chỉ vào một cái ghế nói đồng thời lại nhìn thiếu nữ này liếc mắt một cái lộ ra một tia thăm hỏi.

"Đây là tiểu nữ Bạch Châu nhi, trước kia một mực ở bên ngoài tu luyện, hai ngày trước vừa mới quay về trong tộc". Phụ nhân vẻ mặt mang theo một tia kính cẩn trả lời, đồng thời thần niệm hướng tới trên người hai gã Hàn Lập mà quét qua một cái, trong nội tâm nhất thời thăm giật mình.

Hai gã "Hàn Lập" này tuy có một gã khí tức rất yếu, một gã khí tức mạnh hơn nhưng cả hai nàng đều vô pháp khám phá ra tu vi cảnh giới. Trong khi đó hết lần này tới lần khác hai người vô luận là về phục sức hay tướng mạo đều tuyệt đối độc nhất vô nhị!

Điều này làm cho trong lòng nàng có chút sợ hãi.

Tuy nhiên bên ngoài có thần thông hóa thân thuật, điều này nàng cũng đã nghe nói qua nhưng cũng không phải một tên Tể tự của một chi nhánh tiểu tộc như nàng có thể học được. Nhưng chỉ dựa vào một điểm này đã có thể khẳng định thần thông của đối phương không phải bình thường. Lúc này có nên để cho thiếu nữ tiến hành thử hay không, điều này làm cho nàng có chút do dự bất định.

Đúng lúc này, thiếu nữ Châu nhi kia lại thướt tha tiến lên một bước, xông tới phía "Hàn Lập" thì lễ đồng thời ngon ngọt cười nói: "Châu nhi nghe gia mẫu nói trong tộc mới có một vị thượng tộc tiền bối đến cho nên đặc biệt đến bái kiến một lần. Mong tiền bối ngàn vạn lần không nên trách tội!".

"Nguyên lai là thiên kim của Hòa đạo hữu, tuổi còn trẻ mà tu vi đã cao như vậy, thật sự là thật đáng mừng a!". Vị Hàn Lập mở mắt nọ cười hắc hắc rồi thuận miệng tán thưởng hai câu.

"Đâu có! Điểm tu vi ấy của tiểu nữ đâu có đáng để tiền bối để ở trong mắt. Đúng rồi, không biết tiền bối trong này có chỗ nào không quen không, nếu có chỗ nào không ổn thì cứ việc nói ra. Văn bối lập tức đổi cho tiền bối một chỗ ở khác". Phụ nhân tạm thời đem tâm tư trong lòng bỏ qua, trên mặt tươi cười nói ra.

"Chỗ này linh khí không tệ, không cần phiên toái như thế. Vật trong tay đạo hữu chính là Liệt Dương thần đan sao?". Vị Hàn Lập nọ không nói thêm gì mà nhìn chăm chăm vào cái hộp ngọc màu đỏ sẫm trong tay phụ nhân, có phần cảm thấy hứng thú nói.

"Không sai, đúng là vật ấy. Đan dược này là do Đại Tế Ti đời thứ nhất của tộc ta tại phụ cận Hải Vực chém giết một trăn mà lấy được", phụ nhân đem hộp ngọc nâng lên sau đó cười thừa nhận nói đồng thời cũng giới thiệu sơ qua về lai lịch viên đan dược này.

Trong lòng Hàn Lập tuy cảm thấy kỳ quái nhưng vẫn bất động thanh sắc lẳng lẳng nghe tiếp. Đúng lúc này, thiếu nữ đứng một bên trong ánh mắt hiện lên một tia giảo hoạt, hai bàn tay nhỏ giấu ở trong tay áo, đột nhiên trên một tay xuất hiện một mảnh là xanh biếc dị thường còn tay kia thì đột nhiên niết nấn một cái cái pháp quyết cổ quái.

Lập tức một cỗ thần niệm vô hình nhằm hướng hai gã Hàn Lập lặng yên đánh tới nhưng hai gã Hàn Lập phản ứng hoàn toàn bất đồng.

Gã "Hàn Lập" hai mắt nhắm nghiền thì vẫn đang không chút cử động, phảng phất như không nhận ra cái gì, tỏ vẻ không có gì xảy ra.

Nhưng thiếu nữ dùng bí thuật thúc dục thần niệm rơi trên người Hàn Lập lại cảm thấy phảng phất như rơi trên vật chết, cũng không phát giác bất luận cái gì thần niệm chấn động trên người đối phương.

Trong lòng thiếu nữ khê giật mình, không khỏi cảm thấy kỳ quái. Loại tình hình này không biết là do đối phương biết một loại bí thuật không thể tưởng tượng nổi, có thể đem thần niệm của chính mình triệt để che đậy hoặc đối phương thật sự chỉ là một cái nhục thân mà thôi.

Chưa đợi nàng hiểu chuyện gì xảy ra thì kết quả thần niệm dò xét một vị "Hàn Lập" khác lại khiến cho thiếu nữ thần sắc đại biến, đột nhiên miệng khẩn cấp hớp hớp vài cái, trên mặt thoáng một chút đã tái nhợt không còn chút máu.

Thần niệm của nàng thúc giục đến gần thân thể đối phương thì phảng phất như tiến vào trong một cái vòng xoáy khổng lồ, tất cả thần niệm thoáng một chút không tự chủ được nhắm hướng thân thể đối phương mà bị cuốn vào. Lần này làm cho thiếu nữ kinh hãi hồn phi phách tán vội vàng đem bí thuật thu lại, điên cuồng thu thần niệm của mình về.

Tuy nhiên thần niệm nhìn như không có cách nào cứu trở về lại rất dễ dàng được nàng thu trở về, cũng không gặp chút trở ngại nào. Điều này lại làm cho thiếu nữ khê giật mình.

Mà đúng lúc này, vị "Hàn Lập" đang nói chuyện cùng thiếu nữ nói ánh mắt lại liếc một cái nhìn thiếu nữ, trong ánh mắt lộ ra vẻ giống như cười mà không phải cười.

Thiếu nữ nhìn thấy vậy thì cái miệng anh đào nhỏ nhắn hé ra, có chút không biết làm sao. Thoạt nhìn quần bách đệ thường.

Phụ nhân tựa hồ đối với việc này hết thảy không phát giác ra chút nào, trong miệng lại tiếp tục nói giới thiệu với Hàn Lập về đan phương Liệt Dương thần đan cùng một số vấn đề cần kiêng kỵ khi sử dụng rồi liền đem cái hộp ngọc màu đỏ dâng lên cho "Hàn Lập".

"Hàn Lập" nghiêm nghị cảm ơn một tiếng rồi mới khê vẫy một tay đem hộp ngọc thu vào trong tay.

Kế tiếp phụ nhân không hề muốn nán lại lâu, thập phần thúc thời nói ra lời cáo từ rồi lôi thiếu nữ đứng bên cạnh thân hồn vẫn còn có chút kinh hãi bất định ra khỏi phòng.

"Đề Hồn, người cũng đáng để thật, như thế nào lại vô duyên vô cớ hù dọa nha đầu kia nhảy dựng lên". Vị Hàn Lập ngồi nhắm mắt một bên sau khi phụ nhân và thiếu nữ vừa

lui ra thì đột nhiên giường đôi mắt nhàn nhạt nói một câu.

Tiếp theo đó hắc vung tay lên, cả căn nhà gỗ lập tức bị bạch quang bao phủ bên ngoài.

"Chủ nhân! Nha đầu kia lá gan không nhỏ, tu vi bất quá chỉ có Kết Đan kỳ mà cũng dám dò xét chủ nhân nên ta tự nhiên muốn làm cho nàng biết khó mà lui!". Một gã "Hàn Lập" khác hì hì cười trả lời.

Lập tức gã "Hàn Lập" này trên người hắc quang chợt lóe lên, hình thể co rút lại rồi hóa thành một con Hắc Tiểu Hâu.

Con khi nhỏ này thân hình nhảy chồm lên, nhảy lên đầu vai Hàn Lập rồi có chút nịnh nọt đem hộp ngọc dâng lên trước mặt Hàn Lập. Hàn Lập mỉm cười lắc đầu, cũng không nói thêm cái gì, đem hộp ngọc nhận lấy.

Đề Hồn từ sau khi linh trí sơ khai tại Thiên Uyên Thành lại được Hàn Lập đem các loại tri thức và điển tịch trong thân thức của hắn rót vào. Sau một thời gian dài dần dần tiêu hóa thì ngay cả thân hình cũng biến thành giống hình dạng của hắn, càng ngày càng không cách nào phân biệt được thật giả.

Hàn Lập đem hộp ngọc nhẹ nhàng mở ra. Một phiến hồng hà phát ra mang theo một cỗ nhiệt khí ập tới trước mặt khiến cho hắn phảng phất như đang ở cạnh lò nung.

Hàn Lập không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, ngưng thần nhìn lại. Chỉ thấy trong phiến hồng quang có một viên đan dược to cỡ ngón tay cái, phía trên có xích mang chói mắt chớp động không thôi.

"Đây là Liệt dương thần đan, quả nhiên có chút kỳ lạ." Hàn Lập thì thào một tiếng, duỗi hai ngón tay ra không chút hoang mang nhắm hướng hộp ngọc tiến vào.

"Phốc phốc" một tiếng vang nhỏ!

Khi hai ngón tay vừa mới tới gần viên đan dược thì trong nháy mắt có một đoàn xích diễm phóng ra, thoáng một chốc đã đem bàn tay Hàn Lập bao trùm trong đó.

Nếu là tu sĩ bình thường thì chỉ sợ lần này đã bị ngọn lửa quỷ dị làm bỏng không nhẹ nhưng Hàn Lập hôm nay thân thể cường hoành, tự nhiên không xem điểm ngọn lửa

ấy vào đầu. Trên ngón tay ngay cả tia sừng do bị phỏng cũng không xuất hiện, rồi liền đã đem viên châu kẹp trong tay.

Đề Hồn ngồi xổm trên đầu vai Hàn Lập, hai tròng mắt cũng chăm chăm nhìn vào viên châu chớp chớp không ngừng, bộ dạng tựa hồ đối với viên thuốc này cũng cảm thấy rất hiếu kỳ.

Hàn Lập ánh mắt chớp động nhìn chăm chăm vào viên thuốc này, sau một lúc lâu trên mặt hiện ra vẻ đánh giá. Nếu như lời phụ nhân nói thì viên thuốc này có tính hóa chúc vô cùng bá đạo, quá trình và thủ tục phục dùng thập phần phức tạp, hơn nữa cũng chỉ cần không cẩn thận là dễ dàng bị thuốc cản trở, theo đó mà bị thiêu cháy.

Tốt nhất là trước tiên dùng đại lượng hàn chúc linh đan linh dược trung hòa viên thuốc này, sau đó mới dùng là tốt nhất. Đúng vậy, hẳn tình huống cảm thấy trong viên thuốc này chứa Cực Hỏa chi lực rất lớn, thật sự không nhỏ, nếu cứ như thế mà dùng thì không khỏi có chút lãng phí.

Trong lòng nghĩ xong, Hàn Lập không lưỡng lự há miệng phun ra một đoàn hỏa cầu màu bạc. Đúng là Phệ Linh Thiên Hỏa.

Ngọn lửa này kêu "Phanh" một tiếng rồi thoáng cái hóa thành đầu Hỏa Điều màu bạc to cỡ nắm tay bay quanh Hàn Lập mấy vòng. Truyện này đang được nhóm Hiệp Thư Các đánh máy lại từ file ảnh. Nếu muốn truyện ra nhanh hơn mời huynh đệ vào đây đăng ký giúp chúng tôi một tay: <http://forum/showthread.php?t=134326999>

Hàn Lập nhướn lông mày, ngón tay khẽ ngúc nhích thoáng một chút, viên châu màu hồng đỏ thắm trong tay chậm rãi bay ra. Trong miệng Hỏa Điều màu bạc lập tức kêu lên một tiếng thanh minh, hai cánh mở ra rồi lập tức nhào tới chỗ viên châu trên.

Sau một khắc, ngọn lửa màu bạc liền đem Liệt Dương thần đan triệt để bao vây vào trong đó.

Bên kia, cách quả núi nhỏ hơn mấy chục dặm, phía trên bầu trời, phụ nhân và thiếu nữ đang khống chế Bạch Vân Phi phi độn đi. Đột nhiên bạch quang lóe lên, đóa bạch vân thoáng một chút tự nhiên chậm lại.

"Châu nhi, thần niệm có bị hao tổn không?". Phụ nhân khẽ thở dài, mở miệng hỏi.

"Mẫu thân, ta không sao. Con chỉ bị một chút kinh hãi thôi". Thiếu nữ hiển nhiên còn có chút nghĩ lại mà sợ không thôi, miễn cưỡng cười nói.

"Đúng vậy", thiếu nữ hai mắt đỏ lên tựa hồ muốn nói gì đó nhưng Phụ nhân lại tựa hồ như không muốn nói cái gì nữa, hai tay bấm pháp quyết, Bạch Vân dưới bàn chân sau khi quay cuồng một cái thì lập tức đem hai người bao phủ vào trong đó.

Lập tức Bạch Vân hóa thành một đoàn bạch quang bắn đi, không lâu sau đã biến mất vô ảnh vô tung nơi chân trời.

Chương 1542: Ô Giáp Thú

Căn nhà gỗ nhỏ dưới chân núi được bao phủ trong bạch quang từ sau khi phụ nhân và thiếu nữ rời đi thì liên tiếp trong mười ngày sau vẫn chưa mở ra lần nào nữa.

Lúc này, sự đề phòng trên Hỏa Vân đảo đã trở nên nghiêm gấp mấy lần.

Chẳng những Hỏa Dương Tộc xà nhân trên đảo không hề rời đảo đi săn thú hay tìm kiếm tài liệu mà hơn mười vạn tộc nhân tất cả đều co cụm lại ở trong thổ thành. Mà mấy tòa đại hình cấm chế trong thành cũng không tiếc linh thạch mà đều mở ra.

Tường đất nguyên bản nhìn như không chịu nổi công kích nhất thời được ba tầng quảng sáng xích hoàng lục bao phủ trong đó. Mà trong thổ thành còn có mấy ngàn xà nhân tinh nhuệ và một đám võ trang hạng nặng thay phiên nhau tuần tra các nơi trong thành. Mà ở chỗ trung tâm thành, tất cả tế tự của Hỏa Dương Tộc đều tề tụ cùng nhau, dưới sự dẫn dắt của phụ nhân cùng thiếu nữ, cả đám đều kéo đến đại điện ngồi xuống nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đại điện này đồng dạng cũng được một tầng ngũ sắc quang hà bao phủ trong đó, tựa hồ có một sự huyền diệu khác mà nơi phát ra ngũ sắc quang hà rõ ràng là cái pháp khí hình nón ở giữa sân kia.

Về phần đám xà nhân bình thường trong thổ thành đã được cao tăng trong tộc phân phó nên rất ít khi xuất môn, đại bộ phận đều ở trong nhà không ra. Dưới sự đề phòng như thế làm cho cả thổ thành bất giác sinh ra một cỗ sát khí kinh người.

Một ngày, trong đại điện, phụ nhân, thiếu nữ cùng đám tế tự có liên quan đang ngồi tĩnh dưỡng thì bỗng nhiên có một âm thanh thần nhiên trực tiếp xuyên qua cấm chế vang vọng vào trong đại điện nói: "Hỏa đạo hữu, tại hạ đã luyện hóa xong đan dược mà xuất quan. Xin mở cấm chế cho Hàn mỗ tiến vào".

Thanh âm đàm thoại này đúng là thanh âm của Hàn Lập.

Vừa nghe thấy thanh âm này, đám tế tự áo bào trắng ở đây đều xôn xao một trận,

ngay cả phụ nhân về mặt cũng lộ ra vẻ mừng rỡ.

Nếu nói nàng lúc trước không lo lắng việc Hàn Lập hủy ước thì tự nhiên là có chút giả dối nhưng lúc này nguy cơ diệt tộc đang như lửa sém lông mày, căn bản không có lựa chọn nào khác. Chỉ có thể đem đan dược cấp cho đối phương thì mới có thể mượn một cánh tay đắc lực. Nếu không, ngay cả một đường cơ hội cũng không có.

Lúc này có vẻ như nàng đã thành công, Hàn Lập quả nhiên không phải hạng người xuất ngôn phản nử.

Phụ nhân vui sướng một tay vừa lật chuyển, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một cát ngọc bàn màu hồng, một tay nhắm ngọc bàn điểm chỉ vài cái. Ngũ sắc quang hà bảo vệ đại điện chợt lóe lên rồi nhất thời tách ra, để lộ ra một cái khe hở nhưng chỉ trong mấy cái hô hấp, quang hà lại chợt lóe lên rồi hợp lại như lúc ban đầu.

Mà trong một khắc công phu này, chỗ cửa điện chợt có ánh kim quang lóe lên, một đạo nhân ảnh quý dị đã hiện ra tại nơi đó và từ từ hướng vào trong điện không chút hoang mang tiêu sái đi đến.

Bóng người này mặc thanh bào, khuôn mặt bình thường nhưng hai mắt oánh quang lưu chuyển, đúng là Hàn Lập. Khí tức của hắn so với hơn mười ngày trước hoàn toàn bất đồng, hiển nhiên được lực của Liệt Dương thần đan hoàn toàn bất phàm.

"Đa tạ tiên sinh đã đến tương trợ, pháp lực của tiên bối đã được khôi phục". Phụ nhân chủ động đứng dậy đón chào, nhiệt tình dị thường hỏi thăm.

Thiếu nữ Châu nhi kia mặc dù có chút không tình nguyện nhưng cũng chỉ có thể chu miệng đồng dạng đứng dậy.

"Liệt Dương đan tuy rằng bất phàm nhưng thương thế của ta cũng thật sự không tầm thường, mới chỉ khôi phục được bảy tám phần mà thôi. Bộ phận còn lại không phải chỉ dùng đan dược là có thể chữa khỏi. Bất quá nếu địch nhân của quý tộc không phải là quá mạnh mẽ mà nói thì tại hạ tự hỏi là còn có thể xuất ra một chút khí lực". Hàn Lập mỉm cười nói.

Phụ nhân lúc mới đầu nghe nói pháp lực của Hàn Lập chưa khôi phục toàn bộ thì sắc mặt khẽ biến đổi một chút, nhưng sau khi nghe được khẩu khí tự tin của Hàn Lập thì

trong lòng lại vui vẻ.

Xem ra thần thông của đối phương hẳn là con trên phỏng chừng của nàng, nếu không như thế nào lại có khẩu khí lớn như vậy.

Trong điện có không ít tế tự Hòa Dương Tộc đã từng gặp qua Hàn Lập nhưng cũng có một số khác lại là lần đầu tiên nhìn thấy vị "Hàn tiên sinh" này.

Hàn Lập đã đến tự nhiên khiến cho họ vang lên một trận thảo luận khe khẽ.

Hàn Lập không để ý đến đủ loại ánh mắt vui mừng lẫn kinh nghi ở hai bên.

Hắn được phụ nhân nghênh đón tới ngồi bên cạnh, sau khi khách khí vài câu thì liền nhắm mắt không nói thêm câu nào nữa. Ánh mắt của phụ nhân lạnh lạnh hướng sang hai bên đảo qua một vòng, đám xà nhân đang xì xầm thảo luận lập tức cả kinh ngậm miệng lại.

Cả tòa đại điện lại hồi phục sự yên tĩnh nhưng vào lúc này, Hàn Lập lại cảm thấy một đạo ánh mắt vẫn đang thật cẩn thận nhìn vào mình thì hắn nhướng mày, bỗng nhiên giương đôi mắt nhìn thấy một đôi song nhãn đen dị thường. Dĩ nhiên đây là Châu nhi ngồi cạnh phụ nhân đang chăm chú nhìn lên lại đây. Vừa thấy Hàn Lập nhìn lại, trong mắt thiếu nữ nhất thời hiện lên vài phần kinh sợ và lập tức đem ánh mắt dời đi.

Xem ra lúc trước khi tặng đan dược, một màn Đề Hồn thiếu chút nữa đã đem thần niệm hút đi đã làm cho thiếu nữ chấn kinh không nhẹ.

Hàn Lập khước miệng nhếch lên, trên mặt hiện lên một tia cười khê rồi lại khép hai mắt lại sau đó âm thầm cân nhắc suy nghĩ về hết thảy mọi việc trước mắt.

Viên Liệt Dương thần đan kia đã bị hắn dùng Phệ linh hỏa điều đem hỏa linh lực hấp thu hết, theo đó liền bị hắn dễ dàng luyện hóa.

Dược lực của đan dược này xem ra phụ nhân cũng không có quá mức khuếch đại, tuy rằng không có thể làm cho hắn lập tức hồi phục như thường nhưng xác thực là không phải đan dược trên người hắn có thể sánh bằng. Vô luận là tổn thương về máu huyết hay là thần niệm thực sự trong khoảng thời gian ngắn đã có thể khôi phục hơn phân nửa. Về phần khôi phục pháp lực, cho dù không có đan dược tương trợ thì chỉ cần mấy ngày này

cũng đủ cho hắn hoàn toàn phục hồi như cũ.

Nếu linh đan của đối phương thật sự thần hiệu thì Hàn Lập tự nhiên sẽ không cố ý bội ước không đến. Hắn đã tiến giai lên Luyện Hư kỳ, hơn nữa nhiều loại thần thông đại tiến nên cho dù có đụng tới tồn tại cấp Hợp Thể kỳ cũng có lực tự bảo vệ mình nhất định.

Cho nên đối với chuyện của Hỏa Dương Tộc tự nhiên hắn không có gì phải sợ hãi. Cũng không biết có phải là trùng hợp hay không, Hàn Lập mới đến chỗ này bất quá được nửa ngày thì địch tung rất cục xuất hiện.

"Âm" một tiếng như động đất, thanh âm này bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng thổ thành đồng thời vang lên, giống như có đại đàn quái vật thân hình to lớn nhắm hướng thổ thành chạy như điên mà đến.

Đám tế tự Hỏa Dương Tộc nguyên bản đang ngồi tĩnh tọa trong điện cơ hồ đồng thời lập tức đứng lên, trong đó hơn phân nửa đều biểu hiện biểu tình cực kỳ khẩn trương.

Tuy phụ nhân vẫn chưa để lộ ra tin tức cụ thể về Ô La Tộc nhưng lần này địch nhân rất cường đại nên bọn họ cũng có thể tự đoán được vài phần. Nhưng biểu hiện của phụ nhân lại bình tĩnh dị thường, cho dù cảm nhận được mặt đất chấn động không ngừng thì cũng chỉ là nhíu mày một chút.

"Hoảng cái gì mà hoảng! Bản tộc sớm đã làm tốt toàn sách. Phía ngoài có ba tầng cấm chế phòng hộ, ngay cả địch nhân thế mạnh thì cũng quyết khó mà nhất thời công kích được vào trong thành. Trước tiên xem rõ ràng địch nhân là ai, đến đây bao nhiêu người rồi nói sau". Phụ nhân ra uy trường lão bộ tộc, lớn tiếng trách mắng.

Hàn Lập đuôi lông mày vừa động, cũng giương đôi mắt nhìn nhưng mặt lại không chút thay đổi.

Hắn trải qua quá nhiều đại trận trường giống như thế nên việc trước mắt căn bản không thể làm cho hắn phải động tâm.

Mà lúc này, tay áo bào của phụ nhân run lên, rồi đột nhiên trong tay xuất hiện một cái lệnh bài màu hồng nhắm ngay trung gian đại điện nhẹ nhàng khua lên một vòng.

Nhất thời mặt ngoài lệnh bài hồng mang chợt lóe, một đoàn hồng quang kích bắn ra,

lập tức chui vào trên mặt đất đại diện biến mất không thấy bóng dáng.

Có âm thanh vù vù nổi lên, một phiến vân hà màu đỏ trên mặt đất chớp động không thôi sau đó dĩ nhiên hiện ra một tòa pháp trận màu đỏ đậm, ở trung tâm lại có một ngọn lửa đang quay cuồng.

Lệnh bài trong tay phụ nhân lại lay động nhanh vài cái thì ngọn lửa chỗ trung tâm chợt ngừng lại đồng thời hiện ra một viên xích tinh cầu đường kính đến một trượng.

Tinh cầu này mặt ngoài trong suốt để lộ ra hỏa diễm đang từ từ chuyển động bên trong.

Tám gã xà nhân mặc áo bào trắng đột nhiên men theo hai bên đi ra, khi đến cạnh pháp trận thì đồng thời ngồi xuống. Tiếp theo trong miệng lẩm bẩm, hai tay thì liên tiếp đánh ra các đạo pháp quyết vào tinh cầu.

Nhất thời trong pháp trận ánh lửa đại thịnh, vô số ngọn lửa hóa thành vô số hỏa xà to cỡ đầu ngón tay rồi đều chui vào trong tinh cầu.

Một màn làm cho người ta giật mình xuất hiện.

Chỉ thấy tinh cầu nguyên bản đang hồng lóng lánh mặt ngoài đột nhiên chợt lóe lên vài cái sau đó trong ánh lửa bỗng nhiên hiện ra hình ảnh trông hết sức sống động. Hình ảnh này quen thuộc dị thường , rõ ràng là các nơi trogn thổ thành đang xảy ra chuyện.

Trong hình ảnh xuất hiện một đội xà nhân được võ trang hạng nặng đang hướng lên tường thành mà đi, ngoài ra còn có một đội xà nhân cười thản lảnh đang từ các nơi tụ tập lại.

Trong đội ngũ ở đây có một số xà nhân địa vị cao trong miệng không ngừng quát lớn, mặt mang đầy sát khí. Trong nháy mắt, mấy ngàn xà nhân đã tập kết xong.

Xem đến nơi đây, trong mắt Hàn Lập hiện lên một tia kỳ lạ.

Pháp trận và tinh cầu này cũng không tệ nhưng thật ra thì cũng chỉ tương đương với Vạn Lung châu của hắn. Vấn đề là một cái Hỏa Dương Tộc nho nhỏ mà cũng có vật huyền diệu này. Điều này thật là có chút ra ngoài dự đoán.

"Đem cảnh tượng chuyển đến phía ngoài tường thành". Phụ nhân thần sắc âm trầm, trogn miệng phân phó nói. Thanh âm làm cho mặt đất run rẩy càng lúc càng lớn, hiển nhiên đám quái vật này còn cách thổ thành không xa.

Tám gã xà nhân phụ trách thúc dục tinh cầu mặc áo bào trắng kia nhất thời đều gia tăng thúc dục pháp quyết, trong tinh cầu các hình ảnh hơi mờ đi như bị một mảnh phiền hồng hà bao phủ, một lát sau thì hiện ra hình ảnh mới.

Rõ ràng đây là cảnh tượng bốn phía bên ngoài thành.

lúc này trời đã chạng vạng tối nên hình ảnh trong tinh cầu nhìn từ xa rất là hôn ám, chúng xà nhân đều ngưng thần chăm chú nhìn vào nhưng nhất thời đều không thể phát hiện ra cái gì.

Nhưng hô hấp của đám xà nhân trong điện lúc này lại cũng không khỏi đình trệ lại. Chỉ có Hàn Lập vẫn lạnh lùng nhìn hết thấy cảnh này , biểu tình so với lúc trước thì không có gì thay đổi.

Mọi người chờ đợi không bao lâu thì mặt đất bỗng nhiên chấn động một chút, âm một tiếng vang động rồi đột ngột yên tĩnh một cách quỷ dị.

Không bao lâu sau, hơn phân nửa xà nhân áo bào trắng trong miệng phát ra thanh âm hít thật sâu một hơi lương khí, một nửa khác thì sắc mặt đều đại biến. Chỉ thấy từ trong bóng đêm mờ mịt bỗng nhiên chui ra một đàn cự ngưu cao ước chừng bảy tám trượng, thân dài vài chục trượng, cả người mặc hắc lân giáp.

Mà ở trên lưng quái vật này lại có một cái bành to như cái nhà, bên trong đều có một bóng người cao thấp bất động đang đứng, mà trên lưng mỗi một đầu cự ngưu đều có rất nhiều cái bành như vậy mà hình thể cự ngưu này tuy rằng thật lớn nhưng giờ phút này lại đang chậm rãi mà đi , dĩ nhiên cả đám giống như u linh một chút tiếng vang cũng không có phát ra, từ từ tiếp cận tường thành thổ thành.

"Cái này hình như là Ô Giáp thú, chẳng phải phía trên chính là", một gã xà nhân áo bào trắng hai mắt trợn lên, có chút nói lắp bắp thì thoà.

"Ô La Tộc, điều đó khôgn có khả năng! Chúng nó sớm đã bị Oa Thị tộc chúng ta diệt sát sạch sẽ rồi mới đứng". Một gã xà nhân khác dưới tình thế cấp bách lớn tiếng phủ

nhận nói.

"Đúng vậy, như thế nào có thể là tộc nhân này".

"Đúng rồi, chúng nó sớm đã nên biến mất cách đây mấy vạn năm rồi".

Đám xà nhân áo bào trắng bên cạnh dường như đều có thêm can đảm liên thanh đồng ý nói.

Nhưng lúc này bóng người trên lưng cự ngư hoàn toàn thoát ra khỏi bóng đêm tiếp cận đến tường thành, hình dáng mỗi người trên lưng đều có thể nhìn thấy rõ ràng thì đám tế tự xà nhân đang nói chuyện nhất thời đều ngậm chặt miệng không nói gì nữa, vẻ mặt khó coi dị thường.

Chương 1543: Định Hiện

Nhân ảnh ở phía trên Ô Giáp thú, nửa người phía trên nhìn kỳ thì đúng là một nữ tử có làn da màu tím nhạt phai, hai mắt màu hắc lục. Đám người này đều có tóc dài, thân mặc chiến giáp màu đen, trong tay cầm các loại binh khí đen thui, bộ dáng mi thanh mục tú.

Vừa lúc này, nữ tử ở phía trên Ô Giáp thú không tiếng động nhảy xuống nên để hiện lộ ra toàn bộ thân hình. Hàn Lập nhìn về phía tinh cầu thấy vậy thì đồng tử chợt co rút lại.

Nữ tử này từ phần eo trở xuống rõ ràng là nửa thân con rết.

Thân hình của nữ tử với hơn mười cái chân thật nhỏ phối hợp nửa trên hình người, cho dù là Hàn Lập khi nhìn thấy cũng không khỏi cảm thấy nổi lên một trận da gà, trong lòng hơi phát lạnh.

Đám dị tộc nữ tử này giống như mỗi người đều đã được huấn luyện qua, chỉ tốn một khắc công phu đã sắp thành hàng chỉnh tề. Trong đó một nữ tử tựa hồ có thân phận đột nhiên tiến lên vài bước, đi lên phía trước những người khác hướng về phía trước, nhìn bức tường đất rồi đột nhiên cười một tiếng, miệng mở rộng để lộ ra đầy răng nanh rất nhỏ phía trong, hơn nữa còn thè ra một cái lưỡi giống như lưỡi rắn.

Khuôn mặt nữ tử nguyên bản mi thanh mục tú mềm mại lúc này chợt trở nên hết sức dữ tợn. Sự tương phản này làm cho những ai nhát gan mà lần đầu nhìn thấy cảnh này trực tiếp bị dọa mà ngất đi cũng không phải là không có khả năng.

Hàn Lập tuy rằng không đến mức kinh ngạc như thế nhưng đồng dạng cũng hoảng sợ, khóe mắt khẽ run rẩy một chút. Những người khác tự nhiên đều thấy được cảnh này.

Cô gái sắc mặt âm trầm dị thường, còn đám Hỏa Dương Tộc xà nhân còn lại đều lặng ngắt như tờ, cả đám trong mắt đều lộ ra ý sợ hãi.

"Hừ, cho dù là Ô La Tộc thì như thế nào? Chẳng qua là một ít dư nghiệt mà thôi. Năm đó Oa Thị tộc chúng ta có thể đem bọn họ diệt trừ sạch sẽ, hiện tại chúng ta đồng

dạng cũng có thể làm được. mặt khác hai tộc kia sở dĩ bị diệt tộc là do bị chúng nó đánh lên mà thôi. Nếu đã có phòng bị thì bản tộc chẳng lẽ lại sợ hãi một ít tàn binh bại tướng này hay sao". Phụ nhân hừ lạnh một tiếng, tay áo bào hướng về phía Thủy Tinh cầu run lên.

Nhất thời hồng quang chợt lóe, ánh lửa bốn phía tinh cầu đều tắt, cả tòa pháp trận đình chỉ vận hành, tất cả hình ảnh trong nháy mắt cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Đám xà nhân áo bào trắng vừa nghe được lời này thì tinh thần chấn động, đồng thời khom người xưng phải. Về kinh sợ trên mặt bọn họ thoáng cái đã biến mất hơn phân nửa, trở nên phần chấn dị thường.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì thần sắc vừa động, khóe miệng lộ ra một tia cười thâm ý sâu sắc. Vừa rồi phụ nhân nhìn như chỉ hừ nhẹ bình thường một chút, nhưng kỳ thật đã sử dụng một loại bí thuật chi phối tinh thần nào đó.

Bí thuật này tuy bí ẩn dị thường nhưng đối với người đã tu luyện qua Đại điển quyết như Hàn Lập mà nói thì lại dễ dàng bị phát hiện ra. Nếu không dám tế tự cấp thấp nào có thể dễ dàng bị ảnh hưởng mà phát ra chiến ý như thế.

"Nếu đã biết hành tung địch nhân là tốt rồi. Các người chia làm bốn đội, phân biệt đi đến bốn cửa thành đốc chiến. Nếu đụng độ với Ô La Tộc tế tự thì nhất định phải ngăn lại. nếu có kẻ nào dám lùi bước vào lúc này thì lập tức lấy tộc quy trừng trị đương trường". Phụ nhân đứng dậy lạnh lạnh phân phó nói.

Hai bên xà nhân liền nghiêm nghị đứng lên, cùng thi lễ tuân mệnh sau đó dựa theo an bài ban đầu quay đầu chia làm bốn đội đi ra khỏi đại điện.

Trong nháy mắt, trong điện chỉ còn lại có phụ nhân, cô gái cùng với Hàn Lập và bốn gã xà nhân khác.

Bốn gã xà nhân này tuổi cũng không nhỏ, đều có tu vi kết Đan sơ kỳ, xem như tồn tại có tu vi gần với phụ nhân trong tộc. Hàn Lập thần nhiên đưa mét nhìn quét bốn gã xà nhân này một cái sau đó liền không thèm để ý đến nữa.

Phụ nhân thở dài một hơi, quay đầu lại nhìn Hàn Lập muốn nói cái gì đó nhưng ngay tại giờ phút này, bỗng nhiên từ phía nổi lên tiếng nổ kinh thiên động địa rồi âm thanh bạo

liệt lập tức liên miêng vang lên không dứt, mặt đất một lần nữa chấn động phát ra thanh âm âm âm.

"Đã bắt đầu công thành". Sắc mặt phụ nhân khẽ biến một chút, cười khổ một tiếng nói.

"Như thế nào, Hỏa đạo hữu không tính toán đi ra ngoài sao?". Hàn Lập trên mặt lộ ra một tia kỳ quái hỏi.

"Đi ra ngoài căn bản là không cần thiết. Nếu ta không đoán sai thì cao tầng của Ô La Tộc sẽ chủ động tìm tới nơi này". Phụ nhân lắc đầu nói.

"Nga , có loại sự tình này?". Hàn Lập thực sự có chút ngoài ý muốn.

"Oa Thị bộ tộc chúng ta cùng Ô La Tộc là sinh tử đại địch nên đối với tập tính của chúng nó cũng hiểu biết một ít. Tuy rằng ta đã xem tất cả cấm chế mở ra nhưng hơn phân nửa là không thể ngăn chặn được thần thông giả chân chính trong tộc này. Bọn họ tối am hiểu bí thuật ẩn nặc lén vào nên khi đối địch bao giờ cũng hoan hỷ trước tiên đem người có tu vi cao nhất bên đối phương đánh chết, sau đó thông danh hành hạ đến chết các đệ giai đối thủ khác". Phụ nhân miễn cưỡng cười giải thích hai câu. Truyện này đang được nhóm Hiệp Thư Các đánh máy lại từ file ảnh, nếu muốn truyện ra nhanh hơn mời ghé vào đây giúp chúng tôi một tay: <http://luongson/forum/showthread.php?t=134326999>

"Thì ra là thế".

Hàn Lập sờ sờ cằm, lộ ra vẻ có chút suy nghĩ, nhưng một lát sau khẽ cười một tiếng, nói một câu làm cho sắc mặt phụ nhân lập tức đại biến.

"Nói như vậy, vị ẩn nấp ở bên cạnh đạo hữu này đều không phải là người do Hỏa đạo hữu bố trí đến để trợ giúp. Vậy để ta đây thỉnh hân đi ra".

"Cái gì, chúng nó đã đến đây?". Phụ nhân thất thanh đứng lên.

Nhưng nàng vừa dứt lời thì Hàn Lập đột nhiên vung tay hướng tới phía một cây cột gỗ phụ cận hư không đánh ra một trào. Nhất thời một cái bàn tay to trong suốt từ hư không hiện ra nhắm hướng cây cột gỗ hung hăng chụp tới.

"Phốc" một tiếng.

Bàn tay to chưa chộp trúng được gì thì từ cây cột đã liền có một đao hắc quang kích bắn ra, sau khi chọt lóe ra xa hơn hai mươi trượng thì linh mang chọt lóe, độn quang này liền hóa thành một gã Ô la Tộc nhân hiện ra.

Phụ nhân cùng Hỏa Dương Tộc nhân vừa thấy người Ô la nhân này thì nhất thời kinh hãi đều làm ra tư thế đề phòng.

Bàn tay phụ nhân vừa lật chuyển thì trong tay liền có một thanh đoản con màu đỏ đậm. Trông giống như là làm bằng đá. Bốn gã xà nhân áo bào trắng khác nhau trong tay cũng nhoáng lên một cái, trong tay đều xuất hiện một cái ngân trường nhận, hàn quang lóng lánh giống như một con rắn bạc nhỏ đang lúc lắc đầu.

Hai tay cô gái hạ xuống, Hoàng đại cung trên lưng không biết khi nào đã tới trong tay và một mũi bạch cốt tiễn cũng chọt lóe lên, tên đã lên cung.

Ô La nhân bị Hàn Lập bức ra có làn da tím nhạt, nhưng hai con mắt lại màu ngân chói mắt làm cho khuôn mặt trông có vài phần quỷ dị. Mặt nó không chút thay đổi nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, đối với hành động của đám phụ nhân thì căn bản là thờ ơ không thèm để ý, trong miệng đột nhiên lạnh như băng nói:

"Khí tức của người không đúng, không phải là Oa Thị tộc. Là thượng tộc nhân của bộ tộc nào. Có thể khám phá ra Ẩn Nặc thuật của ta thì chỉ có thể là Bạch Nhãn tộc hay là Thiên Huyền tộc".

Vị Ô La nhân này hiển nhiên đã nhận sai Hàn Lập thành dị tộc nhân của hai bộ tộc có linh mục thần thông nổi tiếng trên Lôi Minh đại lục.

Hàn Lập mỉm cười, chưa nói gì, ngược lại ánh mắt lại hướng tới một góc tối trong đại điện đảo qua rồi một ngón tay lẳng lặng điểm tới một cái.

"Phốc xuy" một tiếng, một thanh tiểu kiếm như tia chớp bắn ra, chọt lóe một cái đã bay tới chỗ đó mà trầm xuống. Có một tiếng vang nhỏ rồi chỗ góc tối bỗng nhiên có một đạo ô mang bay ra cùng tiểu kiếm nhất thời đan vào nhau.

Đồng thời một đạo âm ảnh từ từ bay ra, Lam mang trong mắt Hàn Lập chọt lóe lên, thanh tiểu kiếm phía xa xa thanh quang đại phóng, kiếm quang trong nháy mắt đem hắc mang chém nát rồi lập tức chọt lóe lên đã chém ngược về bóng đen mới xuất hiện.

Tốc độ cực nhanh, so với lúc trước còn nhanh hơn gấp bội.

Bóng đen bị thanh quang tốc độ rất cao đánh tới nhưng kẻ này cũng thật bất phàm, thân hình khẽ uốn éo một cái đã liền hóa thành một cây hắc ti bắn ra ngoài.

Chỉ chớp lên một cái hắc ti đã hiện tại ngoài mười trượng , nhưng làm cho người ta giật mình chính là tiểu kiếm cũng nhoáng lên một cái đồng dạng hóa thành một cây thanh ti mau chóng đuổi theo.

Hắc ti nguyên bản muốn dừng lại nhưng thấy thanh ti chợt lóe lên bay đến trước mặt mình thì cả kinh lại bắn ra xa.

Trong phút chốc cả đại điện liên tục vang lên tiếng "xuy xuy"! Một thanh một hắc, hai đạo quang tia, một trước một sau như ẩn như hiện không ngừng truy đuổi nhau trên không trung của đại điện.

Chỉ thấy một khắc trước, lưỡng đạo quang tia còn đang ở bên này đại điện thì ngay sau đó đã thấy quỹ dị hiện ra tại một chỗ khác trong góc đại điện. Hai người độn tốc cực nhanh, chỉ thấy mọi người trong điện trợn mắt há hốc mồm.

Bỗng nhiên hắc ti phía trước hơi chậm lại nhưng sau đó lại hóa thành bảy tám đạo quang ti độc nhất vô nhị, chợt lóe lên đồng thời bắn về bốn phương tám hướng.

Thấy vậy Hàn Lập khẽ nhướng mày khẽ vung một tay đem thanh ti quay về , sau một cái chớp động thì một lần nữa hóa thành thanh tiểu kiếm thu vào trong thân thể.

Thủy chung từ đầu tới cuối, trên mặt Hàn Lập vẻ mặt đều thông dong dị thường, giống như là phui bụi mà thôi.

Mấy đạo hắc ti kia sau khi phân công nhau bắn đi, trên không trung đại điện xoay quanh một cái rồi một lần nữa tụ lại hóa thành một cây. Sau đó ô mang chợt lóe, hiện ra một gã Ô La nhân con mắt màu đậm kim.

Nàng này hung tợn nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, vẻ mặt tràn đầy phẫn nộ.

Vừa thấy nữ nhân mắt màu đậm kim này, phụ nhân thân hình run lên:

"Kim ngân song đồng, quả nhiên là dư nghiệt của Ô La vương tộc ! Đại Tế Ti của

lưỡng tộc cũng là do các người động thủ đánh chết a".

Nói xong lời này, nàng nhìn chăm chăm vào Ô La nhân mới xuất hiện, trên mặt tràn đầy biểu tình khó có thể tin.

"Hừ, người thật có chút nhãn lực. Nhưng nếu chúng ta tự mình ra tay thì vận mệnh của bộ tộc các người nhất định sẽ kết thúc". Ô La nhân ánh mắt màu kim đồng thoáng nhìn, trong miệng phát ra âm thanh sắc nhọn.

Lúc này, tên Ô La nhân xuất hiện trước kia thân hình nhoáng lên một cái, phảng phất như quỷ mị biến mất, ngay sau đó lại hiện ra bên cạnh Ô La nhân mắt màu kim đồng, sóng vai đứng cùng nhau.

Hàn Lập nhìn thấy nhị nữ thì hai mắt hí lại một chút.

Hai Ô La nhân này trên người có một tầng linh quang quý dị bao phủ, lấy thần niệm cường đại của hắn mà cũng vô pháp trực tiếp nhìn thấu tu vi sâu cạn của đối phương.

Xem ra đối phương khẳng định là có dị bảo hộ thân, nhưng không biết là loại bảo vật nào. Trong lòng cân nhắc như thế nên Hàn Lập không có ý tứ lập tức ra tay.

Phụ nhân đứng một bên ánh mắt chớp động vài cái, chưa kịp nói cái gì thì thiếu nữ đứng bên cạnh đột nhiên giương Hoàng đại cung trong tay lên mà kéo, cốt tiễn trong tay bùng lỏng ra.

"Phốc xuy" một tiếng, một đạo hoàng bạch lưỡng quang bắn vọt ra rồi lập tức run lên, nhất thời đầy trời đều là tên vàng nhắm vào hai tên Ô La nhân đối diện bắn tới.

Theo suy nghĩ của Châu nhi, dù sao trận chiến này khẳng định là không thể tránh khỏi nên tự nhiên là không cần nói cái gì vô nghĩa, phải tiên hạ thủ vi cường.

Thấy vậy, phụ nhân đầu tiên là cả kinh rồi lập tức cắn răng một cái, đâm lao phải theo lao, hồng đoản côn trong tay vừa động liền hóa thành một con hỏa giao đỏ đậm rồi tay bắn ra.

Xà nhân áo bào trắng tứ phía thấy vậy nhìn nhau liếc mắt một cái, ngân trường nhận trong tay cùng huy động phát ra từng đạo ngân ánh hùng hổ chém thẳng ra ngoài.

Trong lúc nhất thời, mấy người Hỏa Dương Tộc liền thủ khởi xướng công kích.

Các loại linh quang đan vào nhau , giống như trong nháy mắt có thể đem hai gã Ô La nhân bao phủ bên trong , dù thân ở trong thế công cuồng mãnh như thế nhưng hai nữ nhân Ô La lại bỗng nhiên nâng một tay lên rồi một đoàn điều mang bạo phát ra.

Chúng nó lập tức hóa thành hai luồng hắc quang vừng, quay tròn nhanh trước người nhị nữ.

Chương 1544: Linh Tuyền Tà Quang

Tiếng gầm rú nổi lên!

Các loại công kích chọt đánh tới phụ cận vàng sáng, các loại quang đoàn màu sắc khác nhau cùng nhau bạo liệt, thanh thể cực kỳ kinh người tựa hồ như ngay sau đó sẽ đem hai luồng hắc quang vững xé rách đập nát.

Nhưng vào lúc này, phía trong hắc quang vững chọt toát ra quang mang kim ngân thâm thúy kỳ lạ. Tùy theo đó, hai quang sáng nọ cuồn cuộn trường khuếch tán ra rồi hai hóa làm một.

Một phiến hắc quang đường kính mấy trượng hiện ra, chỗ trung tâm của phiến hắc quang này có một quang mang kim ngân kỳ lạ đan vào nhau mà chớp động liên tục, vô luận là vô số tiễn thi hay là đạo mang của bốn gã xà nhân tế tỵ, mà thậm chí ngay cả hòa giao do bảo vật trong tay phụ nhân biến thành đều bị hút vào trong đó không thấy bóng dáng.

Đòn công kích liên thủ này thanh thể thật lớn nhưng lại giống như phù dung sớm nở tối tàn. Chỉ thấy dưới bóng hắc quang có hai cái thân ảnh đứng yên bất động cùng bốn đạo nhân thần lạnh như băng.

"Tuyền Linh tà quang. Các người dĩ nhiên đã tu luyện thành công thần thông này".

Hỏa Dương Tộc nhân trong điện thấy cảnh này thì trong lòng đều trầm xuống, mọi công kích trong tay bỗng nhiên ngừng lại, phụ nhân thì trong miệng lại chua xót thì thào một câu.

Nhưng kim ngân song đồng Ô La nhân đứng đối diện vào lúc này thân hình vừa động, hai tay bỗng nhiên đều động, một tay vừa nhấc vờn một ngón tay nhắm ra xa xa điểm một cái. Mục tiêu đúng là hai người phụ nhân và thiếu nữ!".

Chỉ thấy hắc quang vững lâm run lên rồi hai đạo kim ngân tế ti chọt lóe lên kích bắn ra.

"Mau tránh ra! Không nên đón đỡ!". Phụ nhân kinh hãi, vội vàng cảnh báo Châu nhi đồng thời bên ngoài thân thể bạch quang chợt lóe lập tức hóa thành một đạo bạch quang bay đi tránh né.

Thiếu nữ đồng dạng trong lòng rung mình, nhưng tu vi của nàng chỉ có Kim Đan kỳ, muốn phi độ thoát ra thì đã có chút không còn kịp rồi, một đạo kim ngân tế ti giống như thuấn di thoáng một cái hiện ra trước mặt.

Rơi vào đường cùng lúc này hai tay nàng chỉ có thể vội vàng hành động, một cây cột tiền quý dị đã hiện ra trên Hoàng đại cung, một tay đột nhiên lôi kéo rồi buông ra.

Một tiếng tiền rời cung cực lớn truyền ra, hoàng bạch linh quang đại phóng.

Cột tiền ra khỏi cung đã lập tức hóa thành một đạo cột sáng to cỡ cánh tay điên cuồng phun ra vừa lúc đón nhận kim ngân tế ti đã đến trước người.

Hai cái này thanh thế rất lớn nhưng lúc tiếp xúc lại hoàn toàn vô thanh vô tức.

Tiếp theo cũng chỉ thấy cột sáng màu hoàng bạch linh quang chợt ngưng lại rồi liền quý dị bắn quay ngược trở về.

Cho dù thiếu nữ phản ứng cực nhanh nhưng trong khoảng cách gần như thế mà công kích phát ra lại bất khả tư nghị bắn ngược trở về nên căn bản là không thể kịp phòng ngự cái gì, trong miệng chỉ có thể hét lên một tiếng kinh hãi, đại cung cầm trong tay theo bản năng nâng lên chặn trước người.

Một tiền vừa rồi có bao nhiêu uy lực thì nàng rất rõ nên không hề hoài nghi nếu bị trúng một kích phản về này thì ngay cả thân thể lẫn nguyên thần đều lập tức biến thành hư ảo.

Nàng trong tai thậm chí còn nghe được phụ nhân phát ra một tiếng thét kinh hãi. Ngay sau đó, nàng cảm thấy lòng bàn tay chấn động, đại cung một chút đã bị cột sáng đánh bay ra ngoài, nhất cổ nhiệt nóng rực trong nháy mắt đem toàn thân bao lại làm cho Châu nhi vô kế khả thi chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

ngay trong nháy mắt này, đột nhiên có người đưa tay nhẹ nhàng túm lấy cổ áo của thiếu nữ, thiếu nữ nhất thời được bao bọc trong một mảnh thanh quang rồi biến mất không

thấy bóng dáng.

Lúc này âm thanh một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền ra.

Thiếu nữ cả kinh, hai mắt mở ra thì lại phát hiện ra chính mình đã đứng cách đó hơn mười trượng, cột sáng vừa rồi đã xuyên thủng vị trí nàng đứng lúc trước , thừa thế còn bắn vào đại điện đánh đổ vách tường phụ cận.

Kết quả cuối cùng sau khi va chạm với ngũ sắc quang hà trên cấm chế thì bộc phát ra một đoàn linh quang chói mắt rồi sau đó biến thành hư ảo.

Bất quá , kim ngân tế ti đi sát theo sau cột sáng đang đánh tới vách tường thì bỗng nhiên lại biến đổi phương hướng mà kích bắn tới trước người thiếu nữ.

"A". Thiếu nữ hét lên một tiếng kinh hãi.

Nhưng không chờ nàng kịp có hành động gì thì đã cảm thấy chỗ cổ áo căng lên, chỉ thấy mơ hồ một chút rồi lại thấy bản thân mình lại một lần nữa thuận di đến một địa phương khác phụ cận.

Thiếu nữ lúc này mới tỉnh ngộ vội vàng quay đầu lại.

Chỉ thấy phía sau nàng có một người, một tay chấp sau lưng, một tay tùy ý di thường nắm lấy cổ áo nàng, thần sắc đậm mạc dị thường.

Không phải Hàn Lập thì còn là người phương nào.

Ở xa xa, kim ngân tế ti kia sau khi lại một lần nữa thất bại thì chột lóe lên không ngờ lại tiếp tục kích bắn đến, tựa hồ không đánh chết thiếu nữ thì quyết không bỏ qua.

Ở một nơi khác trong đại điện, một đạo kim ngân tế ti khác đồng dạng đang truy đuổi theo phụ nhân bay tán loạn khắp nơi.

Mà phụ nhân dù sao cũng có tu vi Nguyên Anh, dưới tình huống toàn lực phi động hơn nữa còn được bốn gã xà nhân mặc áo bào trắng đem ngân mang trong tay nhắm tới kim ngân tế ti điên cuồng cản trở nên nhất thời có thể miễn cưỡng tự bảo vệ được mình.

"Có thể phản lại công kích , cái này thật có chút ý tứ!". Hàn Lập thì trào nói một câu

nhưng tay áo bào run lên, một mảnh hà quang màu xám nhất thời hiện ra trước người Châu nhi.

Nhưng kim ngân tế ti này sau khi chui vào trong đó thì chỉ thoáng một chút liền dường như không bị ngăn cản lại xuyên thủng mà ra, bộ dáng không bị Nguyên tử thần quang khắc chế.

Châu nhi vừa thấy cảnh này thì sắc mặt trắng bệch. Nhưng "Phanh" một tiếng, một tầng ngũ sắc quang diễm lại hiện ra đem kim ngân tế ti thu vào trong đó.

Tế ti nguyên bản đột tốc kỳ khoái vô cùng vừa tiến vào trong quang diễm thì lại giống như là cá lọt lưới, lập tức trở nên chậm chạp vô lực.

Hàn lập khoe miệng nhếch lên, không khỏi lộ ra vẻ mỉm cười nhưng ngay sau đó vẻ tươi cười của hắn lại như đọng lại bởi vì trên thân kim ngân tế ti đột nhiên xuất hiện quang mang kỳ lạ đại phóng, sau đó lập tức khôi phục lại sự linh hoạt ban đầu, chợt lóe lên một cái đã chạy thoát ra khỏi ngũ sắc quang diễm rồi lại tiếp tục đánh tới trước người thiếu nữ.

Kinh biến như thế làm cho Châu nhi thần sắc mới hòa hoãn trong lòng lại phát lạnh nghĩ lần này thật sự tuyệt sẽ không may mắn tránh thoát được.

Nhưng biến hóa kế tiếp lại làm cho nàng trợn mắt há hốc mồm.

Đạo tế ti này không có chút dấu hiệu nào nhoáng lên một cái đã lại quỷ dị tiêu thất trước người đồng thời ngay sau đó khoảng không gian sau lưng Hàn Lập chợt dao động , kim ngân tế ti lóe lên chui ra kích bắn đến.

Biến hóa này cực nhanh, giống như điện quang đá lửa.

Trên mặt Hàn Lập vẻ ngạc nhiên chợt lóe lên nhưng cũng không thềm tránh né chút nào, chỉ thấy trong mắt hàn mang chợt lóe và há mồm ra. "Phanh" một tiếng , một đoàn ngân hỏa cầu chợt phun ra , sau khi lóe lên thì cùng kim ngân tế ti va chạm vào nhau.

Lại một màn làm cho người ta giật mình xuất hiện.

Kim ngân tế ti ngay cả Nguyên tử thần quang và ngũ sắc hàn diễm đều không thể vây khốn được lúc này lại đang bị ngân diễm bao vây lấy, liền giống như gặp phải khắc

tin, chỉ thấy kêu lên "tư lưu" một tiếng rồi thu nhỏ lại cỡ quả trứng gà.

Mà ngân sắc hóa cầu sau khi thiêu đốt tế ti một chút thì lại biến hình, biến ảo thành một con chim nhỏ màu ngân sắc.

Lúc này bằng mắt thường có thể thấy bên trong kim sắc ngân quang cầu kim ngân tế ti đang tan rã với tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã biến mất vô tung vô ảnh.

Ngân sắc hóa điều lập tức mở hai cánh ra, phát ra một tiếng thanh minh đặc ý rồi bỗng nhiên thân hình chợt lóe lên biến mất một cách quỷ mị.

Mà tiếp theo, tại một góc khác trong đại điện, đạo kim ngân tế ti đang đuổi theo phụ nhân khiến nàng chật vật không chịu nổi kia, phía trước ngân quang chợt lóe lên rồi hóa điều không một tiếng động chui ra, thoáng cái há mồm đã đem tế ti trốn tránh không kịp toàn bộ nuốt vào trong bụng.

Tùy theo "Phanh" một tiếng vang nhỏ, thân hình ngân sắc hóa điều ngay tại chỗ bạo liệt rồi hóa thành nhiều điểm ngân quang mà tiêu thất.

Lúc này, Hàn Lập mới tựa như cười như không cười xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía hai gã Ô La nhân phía xa xa.

Tình hình giao thủ vừa rồi thoát nhìn như phức tạp dị thường nhưng kỳ thật cũng bất quá chỉ trải qua mấy cái hô hấp mà thôi.

Đám người phụ nhân đều không khỏi lộ ra vẻ may mắn như tìm được đường sống trong chỗ chết. Lúc này, các nàng mới rốt cục mới hiểu được vì sao lương tộc cao tăng lại dễ dàng bị giết giết như thế.

Đừng nói là lương tộc Đại Tế Ti kia thần thông không bằng phụ nhân được ăn Luyện tiên quả mà cho dù tu vi có cao hơn phụ nhân mấy bậc thì cũng quyết không thể ngăn cản được một kích của Tuyên linh tà quang này.

Hàn Lập dĩ nhiên ngoài ý muốn có thần thông có thể khắc chế được tà quang này, điều này làm cho nàng cảm thấy mừng rỡ. cảm thấy may mắn.

Thực rõ ràng, hai gã Ô La Tộc nhân này cũng không phải là kẻ mấy người các nàng có thể ngăn cản được, toàn bộ phải trông cậy vào vị "Hàn tiên sinh" mới đến này.

Nghe đến đây, phụ nhân không lưỡng lự lên tiếng nhắc nhở: "Hàn tiên bối, nên cẩn thận một chút, Linh tuyên tà quang kia chẳng những có thể hất ngược công kích lại, khắc chế phần lớn các loại thần thông cấm chế, hơn nữa còn kỳ độc vô cùng một khi bị bắn trúng là lập tức lan ra toàn bộ thân thể, căn bản là không thể khu trừ. Năm đó không ít tộc nhân thần thông bản tộc đều là chết thảm dưới thứ tà quang này".

Phụ nhân có vẻ thật sự lo lắng, ngân sắc hóa điều kia sau khi từ trong cơ thể Hàn Lập bay ra hấp thu Linh tuyên tà quang thì về sau không biết có lưu lại di chứng gì không.

"Kỳ độc!". Hàn Lập thần sắc vừa động, thực sự có chút ngoài ý muốn. Bất quá Phệ linh thiên hỏa nếu có thể cắn nuốt cái gọi là Linh tuyên tà quang này thì tự nhiên là cũng sẽ đem chất độc này tiêu hủy đi, có thể nào tổn thương đến hãn mảy may.

Đương nhiên là về uy năng của Phệ linh thiên hỏa, Hàn Lập tự nhiên sẽ không tùy tiện nói thêm cái gì, chỉ nhìn nàng gật gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Ánh mắt hãn vẫn đang nhìn hai gã Ô La nhân đối diện lúc này cũng không có dời đi. "Người dĩ nhiên cắn nuốt Linh tuyên tà quang!". Trong đám hắc quang, Hàn Lập không thể nhìn ra biểu tình trên mặt của hai gã Ô La vương tộc nhưng thấy trong ngữ khí của đối phương truyền ra tràn ngập sự cực kỳ kinh ngạc.

"Hắc hắc, hai loại thần thông này của các người cũng thật là có chút uy lực, đáng tiếc là các người chưa tu luyện đến nơi, nếu không cho dù ta linh hoạt tới mấy cũng không nhất định có thể dễ dàng khắc chế như thế. Tốt lắm, xem ra lần này tới thật sự cũng chỉ có hai người các người. Nên sớm đem các người đuổi đi rồi, ta còn muốn trở về tinh đường". Hàn Lập cười khê một tiếng, khẩu khí dĩ nhiên một bộ căn bản không đem hai người đối diện để vào trong mắt, nói xong thân hình nhoáng lên một cái, cứ như vậy mà trực tiếp bước nhanh tới.

Hàn Lập bước nhìn như không mau nhưng mỗi bước đi lại kéo dài đến mấy trượng, chỉ thấy chớp lên mấy cái thì đã cách hai gã Ô La vương tộc bất quá hơn hai mươi trượng. Mà cùng lúc đó, trên người Hàn Lập kim quang đại phóng, một tầng lân giáp kim sắc quý dị hiện lên đồng thời trên đỉnh đầu cũng có một vòng kim quang vầng từ từ trôi lên.

Mà trong trung tâm vầng sáng này rõ ràng có một cái kim sắc pháp tướng ba đầu

sáu tay ngồi xếp bằng.

Trong ba khuôn mặt của Pháp tướng thì có hai cái rõ ràng dị thường, giống hệ khuôn mặt Hàn Lập mà thân mình pháp tướng tỏa ra kim sắc chói mắt cũng xấp xỉ thật thể bình thường.

Vừa thấy Hàn Lập hiển lộ ra dị dung như vậy, không riêng phụ nhân cùng Hỏa Dương Tộc nhân mà ngay cả hai gã Ô La vương tộc cũng cảm thấy hoảng sợ.

Cơ hồ một chút chần chờ cũng không có, trong phiến hắc quang vừng kia có âm thanh vù vù nổi lên, đột nhiên toàn thân run lên biểu hình vặn vẹo rồi chợt lóe lên hóa thành một cái hắc cự nhận dài chừng bảy tám trượng nghênh đón phía trước Hàn Lập, hung hăng trăm xuống.

Chương 1545: Trảm Sát

Cự nhân toàn thân tối đen như mực, bên trong có một đạo kim ngân quang hồ chớp động không thôi, có vẻ thần bí vạn phần. Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì nhú mắt, một cánh tay vừa nhấc, hướng ra phía xa xa chớp ra một trảo .

Trên đỉnh đầu màu vàng pháp tướng bỗng nhiên trợn tròn bốn mắt, sáu cái cánh tay vùng lên đồng dạng cũng như đang ôm đồm cái gì, bộ dáng của động tác này giống hệt Hàn Lập phía dưới.

"Oanh" một tiếng nổ vang lên.

Một cái bàn tay to màu vàng thể tích không thua gì cự nhận hiện lên phía dưới cự nhân rồi nâng lên trên.

Hai cái va chạm với nhau, kim quang trong hắc mang điên cuồng lóe lên một trận nhưng bàn tay to màu vàng lại không chút sút mẻ, cự nhận cứ thế mà bị chặn ở giữa không trung.

Hai gã Ô La nhân đối diện thấy cảnh này thì đều cả kinh nhưng gã kim đồng Ô La nhân hai tay liền bấm thần chú, thân thể trong nháy mắt cuồng trương lên, to lớn gấp mấy lần đồng thời sau đuôi kim quang chợt lóe, huyền hóa ra một cái vĩ câu thật lớn ánh vàng rực rỡ, vừa động một cái đã giống như tia chớp chạy nhanh tới chỗ Hàn Lập.

Ngân đồng Ô La nhân đứng sững vai cùng nàng kia lại há mồm, sắc mặt dữ tợn, trong yết hầu phát ra một tiếng hét nhẹ giống như thú gầm.

Tiếp theo, trên đỉnh đầu nàng hiện lên một mảnh sương mù màu trắng, trong sương mù thấp thoáng có ngân quang chớp động rồi hiện ra hư ảnh một con rết mặt người thật lớn.

Chỉ thấy ngân quang chợt lóe lên, hư ảnh dĩ nhiên hóa thành một đạo ngân mang lao thẳng tới Hàn Lập. Chưa đến gần mà con rết mặt người này đã há to mồm phun ra một mảnh màu bạc quang hà phủ xuống.

Đối mặt với một kích liên thủ của hai gã Ô La vương tộc, vẻ mặt Hàn Lập vẫn không chút thay đổi.

Nhưng một ống tay áo bào của hắn run lên, nhất thời hơn mười khẩu thanh sắc tiểu kiếm bắn ra, thoáng một cái đã hóa thành một mảnh thanh sắc kiếm quang nhằm hướng về phía màu vàng cự cầu.

Chỉ thấy kim câu kêu lên vù vù, mặt ngoài bỗng nhiên hiện ra vô số ký hiệu, tựa hồ chuẩn bị thi triển ra uy năng gì đó nhưng ngay sau đó, thanh quang chợt lóe lên, vô số thanh ti chụp xuống, kim câu nhất thời gào thét một tiếng rồi lập tức bị chém thành vô số khối nhỏ rơi xuống dưới khiến cho tên kim đồng Ô La nhân kia kinh hãi.

Cùng lúc đó, đối phó con rết mặt người kia, Hàn Lập vừa nhắc tay kia, năm ngón tay mở ra, bàn tay trở nên tối đen như mực. Năm ngón tay hơi hơi vừa động, trước người Hàn Lập lập tức hiện lên một quang sáng màu xám đen con rết mặt người đang phun ra ngân hà ép xuống dưới. Tiếp theo, quang sáng mờ trong lòng bàn tay hắn chợt lóe lên rồi một tòa đen tiểu sơn đen tuyền quỷ dị hiện lên. Hàn Lập nhìn con rết mặt người đã tới phụ cận tùy ý lật bàn tay.

Một màn kinh người xuất hiện.

Tiểu sơn trong lòng bàn tay trong nháy mắt nhoáng lên một cái rồi biến mất không thấy.

Ngay sau đó, không gian phía trên con rết mặt người xáo động, tiểu sơn lại hiện ra trong một phiến quang hoa màu xám.

Nhưng giờ phút này, sau khi hắc sắc tiểu sơn hiện lên thì bên ngoài lại có một trận ô mang lưu chuyển, thể tích trong nháy mắt cuồn cuộn gấp trăm lần, biến thành một ngọn núi màu đen cao vài chục trượng.

Ngọn núi hơi cử động cái đã bám chặt vào lưng con rết mặt người.

Hư ảnh con rết mặt người đầu tiên hiện ra biểu tình cực kỳ thống khổ, đồng thời trong miệng phát ra một trận âm thanh "tê tê" quái dị, thân hình bị cự lực đè mà rơi thẳng từ trên không trung xuống. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Ngân đồng O La nhân phía sau thấy vậy thì cả kinh, hai tay cuống quít biến hóa pháp quyết giống như bánh xe nhưng trên gương mặt thanh tú lại hiện ra một cái ngân vân trông có vẻ dữ tợn dị thường.

Tiếp theo nàng há mồm phun ra một ngụm máu huyết màu bạc nhạt. Ngụm máu huyết này vừa ra khỏi miệng liền "Phanh" một tiếng, hóa thành từng cái ký hiệu hình vòng xoắn màu bạc, sau khi chợt lóe lên thì lướt qua nhập vào trong thân thể con rết phía xa xa không thấy bóng dáng.

Phía xa xa, con rết mặt người giống như được tăng thêm uy năng gấp bội, thân hình đang đau đớn dưới tiểu sơn lúc này chợt phát ra ngân quang sáng ngời, dĩ nhiên có thể dưới sự đè nén của hắc tiểu sơn mà rung đùi đắc ý đứng lên. THậm chí nửa thân mình dưới đem Tiểu Sơn gắt gao cuộn lấy, bộ dáng như muốn đem tiểu sơn này trở thành vật của mình.

Nhìn thấy tình hình này, trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia thần sắc kỳ quái rồi bàn tay tối đen hướng về phía tiểu sơn xa xa đồng thời trong miệng nhẹ phát ra một câu "trọng".

Hắc sắc tiểu sơn run lên, bên ngoài đột nhiên thả ra một mảnh quang mang kỳ lạ màu xám trắng, mặc dù hình thể không thấy có biến hóa gì nhưng sức nặng một chút đã tăng vọt lên hơn mười lần có thừa.

Con rết mặt người nguyên bản còn có thể miễn cưỡng chống đỡ được lúc này lại không có chút lực ngăn cản nào, thân thể giống như lưu tinh từ trên cao nhanh chóng rớt xuống.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, cả đại điện đều chớp lên một trận kịch liệt, hắc sắc tiểu sơn đã đem con rết mặt người đập lên trên mặt đất.

Trong vòng ba mươi trượng xung quanh, mặt đất bỗng sụt xuống hơn trượng để lộ ra một cái hố to kinh người.

Mà hắc sắc tiểu sơn lúc này đang vờng vàng nằm ở trung tâm cái hố to, phía dưới con rết mặt người sau khi gào thét một tiếng thì liền biến thành nhiều điểm ngân quang tán loạn tiêu thất.

Nguyên tử thần sơn sau khi được Hàn Lập dung nhập với cái thạch đôn cổ quái kia thì trọng lượng của nó đủ có thể so với vạn trượng cự sơn chân chính, do đó con rết kia sao có thể thừa nhận được.

Mà ngay lúc hư ảnh của con rết bị diệt thì trong nháy mắt ngân đồng Ô La nhân ở xa xa sắc mặt trắng bệch há miệng phun ra một ngụm máu tươi nhưng lúc này đây máu tươi không phải là đậm màu bạc mà có màu hắc hồng dị thường.

Hết thấy việc này cũng bất quá xảy ra trong mấy cái hô hấp.

Một tên Ô La nhân khác bởi vì chính mình biến thành màu vàng cự câu bị phi kiếm của Hàn Lập dễ dàng trảm nát mà có chút sợ run, lúc này vừa thấy đồng bạn đã bị thương không nhẹ thì sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, thân hình bỗng nhoáng lên một cái vọt đến phía sau ngân đồng Ô La nhân đưa một bàn tay vỗ vào sau lưng hắn.

Ngân đồng Ô La nhân sau khi trên người ánh kim ngân đại phóng thì khí sắc có vẻ tốt lên rất nhiều.

Hàn Lập lại hừ lạnh một tiếng, hướng lên hơn mười khẩu thanh sắc tiểu kiếm không trung phất tay một cái. Tất cả phi kiếm run lên, phá không kích bắn tạo ra vô số đạo thanh ti bắn đi.

Hai gã Ô La nhân thấy vậy thì trên mặt rốt cục hiện ra thần sắc kinh sợ, sau khi liếc mắt nhìn nhau một cái thì đột nhiên đồng thời vung hai cánh tay lên, hai vòng sáng màu đen quay tròn hiện lên đem thân hình hai người bao bọc lấy.

Trong nháy mắt công phu này, hơn mười đạo thanh ti mang theo âm thanh "xuy xuy" bắn lên trên vòng sáng màu đen. Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt lộ sắc chột lóe lên, trong lòng không chút do dự thúc giục kiếm quyết.

Thanh ti sau khi run lên thì hóa thành một khẩu thanh sắc phi kiếm dài chừng một thước nhưng sau khi theo kiếm quang chột lóe lên thì tất cả đều trở nên cực kỳ âm đậm, giống như là tồn tại thành từng đạo hư ảnh.

Đây đúng là Hàn Lập sau khi tinh luyện phi kiếm mà có được thần thông kiếm linh hóa hư mà kiếm ảnh nọ sau khi bay quanh vòng sáng màu đen một cái thì liền giống như có tiếng nổ kích bắn xuống.

Bóng kiếm âm đạm vừa tiếp xúc với vầng sáng màu đen thì thanh quang chợt lóe lên nhưng lại vô thanh vô tức xuyên thủng mà qua. Vầng sáng màu đen dĩ nhiên giống như không còn tồn tại nữa, bộ dáng như không thể ngăn cản.

Hai gã Ô La nhân phía dưới hiển nhiên không nghĩ tới sẽ có loại sự tình bất khả tư nghị này phát sinh, mắt thấy bóng kiếm đã đến gần thân, hai người hoảng sợ vội vàng động thân phân biệt hóa thành lưỡng đạo hắc tuyến kích bắn mà ra, bỏ trốn mất dạng.

Nhưng khoảng cách gần như thế, mà tốc độ công kích của bóng kiếm này lại nhanh như vậy, hiển nhiên muốn đi cũng đã muộn.

Chỉ thấy vô số bóng kiếm đan vào nhau xuyên tới đồng thời có hai tiếng kêu thảm thiết truyền ra, thân hình hai gã Ô La nhân này liền bị xuyên thủng nát bấy.

Xa xa thấy hết thấy cảnh này, phụ nhân, Châu nhi cùng Hỏa dương tộc nhân nhất thời trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

Nhưng trong mắt Hàn Lập lam mang chợt lóe, thân hình đột nhiên nhoáng lên một cái, người liền lập tức mang theo một chuỗi tàn ảnh hiện ra bên cạnh tàn thi của hai gã, đưa tay tìm tòi đồng thời nhắm hướng phụ cận giống như tia chớp hư không phát ra một trào.

Có hai tiếng "phốc xuy" trầm đục phát ra, trên hai bàn tay đột nhiên bộc phát ra một tầng màu bạc ngọn lửa, trong năm ngón tay đã xuất hiện hai luồng kim ngân quang mang chợt lóe lên rồi liền bị ngọn lửa hung hăng bao vây trong đó.

Đúng là một con rết màu vàng và một con rết màu bạc.

Hai con rết này chỉ dài có một tấc nhưng trên đầu đều có gương mặt của nữ nhân, dung mạo rõ ràng là bộ dáng hai gã Ô La nhân lúc trước.

hai con rết nằm trong sự bao vây của ngọn lửa màu bạc, trong miệng chi chi kêu lên thất thanh, trên mặt cũng đều hiện ra biểu tình kinh sợ.

Phải biết rằng hào quang màu bạc phát ra bên ngoài hai người đúng là Linh tuyền tà quang kia, nếu đổi lại là loại cấm chế khác thì chỉ sợ sớm đã phá vỡ mà đào tẩu được nhưng lại bị Hàn Lập cố tình dùng Phệ linh thiên hóa là khắc tinh vây khốn nên một chỗ

đã thành cá trong lưới.

Hàn Lập cũng căn bản không có ý tứ thả nguyên thần của hai gã Ô La nhân này ra nên liền đem hai đoàn hỏa diễm màu bạc trên tay hợp lại rồi tùy ý chà xát.

Hai con rết trong hỏa diễm màu bạc sau khi hỏa diễm chà xát thì thu nhỏ lại, sau một lát công phu thì ánh bạc trở nên ảm đạm, bản thể của hai con rết vừa tiếp xúc với ngọn lửa màu bạc thì lập tức hóa thành hai cỗ khói xanh tiêu tán.

Đến lúc này, mới tính là Hàn Lập đã hoàn toàn giết chết hai gã Ô la tộc vương này.

Bất quá hẳn cũng thật sự không có để ý nhiều đến việc này bởi vì mới vừa rồi trong lúc giao thủ, hai gã Ô la nhân này tu vi nhiều lắm chỉ có Hóa thần sơ kỳ. Nếu không phải Linh tuyến tà quang kia có chút cổ quái mà nói thì sớm đã bị hẳn trong nháy mắt diệt sát. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Bất quá, Hàn Lập lại rất để ý đến việc không thể trực tiếp dùng thần niệm tra xét ra tu vi hai người, ánh mắt vừa chuyển bỗng nhiên rơi xuống trên hai cái tàn thi kia.

Một tay đưa ra, hai cái tàn thi bay lên không hướng về phía hẳn từ từ bay tới.

Hai mắt Hàn Lập híp lại, lam mang chớp động cẩn thận điều tra một lần. Chỉ một chốc hai mắt hẳn bỗng nhiên sáng ngời đưa tay phất một cái.

Có hai tiếng "sưu sưu" truyền đến rồi hai cái khăn màu xám từ trên hai người này bắn ra, rơi xuống trong tay Hàn Lập. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Hàn Lập cúi đầu nhìn vào, thần sắc bỗng nhiên vừa động, bàn tay lập tức vừa lật chuyển, hai cái khăn biến mất không thấy bóng dáng.

"Đa tạ Hàn huynh ra tay tương trợ! Ân cứu mạng này, nhiều thế hệ Hỏa Dương Tộc chúng ta nhất định sẽ không quên". Lúc này, phụ nhân mang theo thiếu nữ kinh hi đi tới, không thể che dấu được hi sắc nói.

Về phần Hàn Lập vừa rồi lấy đi hai cái khăn đen thì căn bản là không đề cập tới một câu.

Giờ phút này nàng mới chính thức biết, thần thông của Hàn Lập còn lớn hơn dự

đoán, còn muốn mạnh hơn không biết bao nhiêu lần nên trong lòng vừa cảm kích vạn phần đồng thời cũng kính sợ dị thường.

Châu nhi vừa rồi thấy Hàn Lập đại triển thần thông, đối mặt đã đem thủ phạm diệt tộc mà các nàng cho rằng không thể ngăn cản dễ dàng triệt sát thì trong lòng hoảng sợ.

Nàng tuy thận trọng không có nói cái gì nhưng trong ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập thì đồng dạng thêm phần kính cẩn.

Về phần đám tế tự xà nhân kia cũng xúm lại, thần tình tươi cười, một bộ rất là cung kính.

"Ha hả, đây chỉ là việc nhỏ. Dù sao lần này đã ra tay thì đám Ô La nhân còn lại bên ngoài kia ta cũng sẽ giúp các người đuổi đi". Ánh mắt Hàn Lập sau khi đảo qua trên người mấy người nọ thì lại khẽ cười một tiếng nói.

Nghe Hàn Lập nói vậy, đám người phụ nhân tự nhiên là quá đổi vui mừng, trong miệng liên thanh cảm ơn.

Chương 1546: Hắc Sa

Hàn Lập mỉm cười, đem phi kiếm cùng hắc sắc tiểu sơn thu lại sau đó phất tay áo bào một cái.

Một đoàn kim quang bắn ra, sau khi xoay quanh một cái thì hóa thành một con tiểu thú trông giống như con báo dừng ở trước người vài thước.

Đúng là Báo lân thú!

Vừa thấy con thú này, phụ nhân và các tế tự xà nhân khác đều ngẩn ra nhưng sau khi dùng thần niệm đảo qua trên người tiểu thú thì đều hít một ngụm lương khí.

Trên người con thú này tản ra khí tức cực kỳ cường đại làm cho phụ nhân với tu vi như thế cũng cảm thấy trái tim băng giá.

"Đi, đem tất cả Ô la nhân giết chết". Hàn Lập hướng tiểu thú thân nhiên phân phó một câu.

Báo lân thú nghe vậy, trong mắt hung quang chợt lóe, thân hình nhoáng lên một cái, một chút huyền hóa ra bảy tám cái hư ảnh độc nhất vô nhị hướng ra cửa điện bắn nhanh mà đi.

Chri thấy thú ảnh hơi thấp thoáng một cái đã ra xa hơn mười trượng đồng thời chợt lóe lên cái nữa thì đã biến mất vô tung vô ảnh.

Độn tốc cực nhanh làm cho người ta khó có thể tin.

Sắc mặt phụ nhân có chút tái nhợt, sau một lúc mới miễn cưỡng duy trì được sự trấn định nhưng trong lòng hoảng sợ thế nào có thể nghĩ được.

Bất quá nàng lập tức nhớ tới cái gì, bỗng nhiên lấy trên người ra một cái lệnh bài nhanh chóng điểm lên không vài cái đồng thời trong miệng lầm bầm. Nhất thời phía trên lệnh bài linh quang chợt lóe lên bắn vào ngũ sắc quang hà bên ngoài đại điện rồi biến

mất không thấy.

"Nếu sự tình đã giải quyết xong thì Hàn mỗ sẽ không ở lại đây nữa, ta về trước tỉnh đường. Đầu linh thú này các người không cần lo lắng. Xong việc nó sẽ trở lại bên ta". Hàn Lập bình tĩnh nói.

Lập tức hắn cũng không nghe phụ nhân cùng đám tế tự Hỏa Dương tộc nhân nói cái gì cảm kích nữa, trên người thanh quang chợt lóe rồi hóa thành một đạo thanh hồng phi độn mà đi. Sau mấy chớp động, thanh hồng đã bắn ra khỏi đại môn mà biến mất tung tích.

Chỉ còn lại đám Hỏa Dương Tộc xà nhân hai mặt nhìn nhau.

"Đại tế tự, nếu không phải người ra mặt lưu vị Hàn tiên sinh này lại thì chúng ta chỉ sợ thật sự ք gặp tai ương diệt tộc". Sau một lúc lâu, một gã xà nhân áo bào trắng thờ dài một hơi, rất có ý may mắn nói.

"Ai nói không phải! Lúc trước, chúng ta đối việc đại tế tự đem Liệt Dương thần đàn dễ dàng đưa cho ngoại nhân con có cảm thấy khó hiểu. Hiện tại xem ra, đại tế tự đứng là nhìn xa trông rộng a". Một gã tế tự áo bào trắng khác cũng liên tục gật đầu nói.

Phụ nhân nghe hai người khen ngợi xong thì lại nở nụ cười khổ.

"Hai vị cũng quá xem trọng ta. Ta lúc trước thực hiện cũng là cử chỉ bất đắc dĩ . Chính là trời phù hộ tộc ta, Hàn tiên sinh thần thông to lớn còn trên cả dự đoán của thiếp thân. Châu nhi, người cảm thấy thần thông của Hàn tiên sinh so với sự phò của người như thế nào?". Phụ nhân cuối cùng quay đầu hướng cô gái hỏi, thần sắc ngưng trọng dị thường.

Châu nhi sau khi nghe mẫu thân mình hỏi như thế thì chân mày cau lại, sau một lúc lâu mới chần chờ trả lời: "Sự phụ ta là tồn tại thượng tộc ngũ giai, nhưng cho dù sự phò thân tới nơi đây mà muốn giải quyết hai gã Ô La vương tộc này cũng phải gặp khá nhiều khó khăn, không thể thoải mái diệt sát như thế".

Nghe thiếu nữ hàm hồ trả lời, phụ nhân tự nhiên hiểu được ý tứ nên sau khi gật gù đầu thì vẫn chưa lộ ra thần sắc kỳ quái gì nhưng mấy tên tế tự áo trắng bên cạnh thì lại tỏ ra kỳ quái, thậm chí có một người lẩm bẩm nói: "Hàn tiên sinh chẳng lẽ là thượng tộc

cao giai tồn tại, nếu là như thế mà nói thì Ngân sa cư sĩ cực mạnh tại hải vực phụ cận cũng có thể không phải đối thủ".

"Cái này khó mà nói. Ngân sa cư sĩ đồng dạng cũng là thượng tộc tam giai tồn tại, cho dù tu vi không sai biệt lắm, lúc tranh đấu còn phải xem thần thông tu tập cũng như bảo vật uy năng lớn nhỏ nữa". Phụ nhân thở dài ra một hơi, chậm rãi nói.

nghe xong lời này, mấy tên xà nhân áo bào trắng kia cũng gật gật đầu, trong lòng đều như tự cân nhắc cái gì, nhất thời không người nào mở miệng.

"Hàn tiên sinh tính toán ở lại Hỏa Vân đảo bao lâu. Có tính toán thường xuyên ở lại đây hay không?". Rất cục có một người sau khi do dự một chút thì hỏi.

"Cái này thật sự khó nói. Bất quá phỏng chừng sẽ không lập tức rời đi nhưng cũng sẽ không ở lại lâu lắm. Lấy tu vi của Hàn tiên bối căn bản không phải tiểu tộc chúng ta có thể giữ lại". Tựa hồ biết ý tứ của tên tế tự nọ, phụ nhân thần sắc vừa động nhưng lại lập tức lắc đầu nói. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Nghe phụ nhân nói như thế, tên xà nhân áo bào trắng chau mày mà không khí trong đại điện lại im lặng không một tiếng động. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

"Tốt lắm, việc khác để sau hẵng nói. Chiến đấu bên ngoài vẫn chưa kết thúc. Tuy hai gã Ô La vương tộc đã bị đánh chết nhưng vẫn có thể còn có cao giai Ô la nhân khác tồn tại. Linh thú của Hàn tiên sinh tuy lợi hại không chắc có khả năng đem tất cả nhất nhất diệt sát sạch sẽ. Chúng ta mau đi ra hỗ trợ một chút đi". Phụ nhân sau khi đảo qua ánh mắt thì bỗng nhiên phân phó nói.

bốn gã xà nhân áo bào trắng vừa nghe lời này thì trong lòng tinh ngộ đều khom người xưng phải.

Vì thế sáu người vội vàng khu động độn quang bay ra đại điện nhằm hướng có tiếng kêu lớn nhất mà bay nhanh đi.

Không bao lâu sau Hàn Lập đã về tới chỗ ở rồi lập tức đi vào trong căn nhà gỗ, đem cấm chế một lần nữa mở ra và khoanh chân ngồi ở trên giường.

Ánh mắt hắn chớp động, trên mặt hơi hiện ra một tia trầm ngâm.

Hai gã Ô la nhân có tu vi cao nhất này đã bị đánh chết lại có Báo lân thú ra tay tương trợ, cuộc chiến Thổ thành tự nhiên đã định.

Kể từ đó, hần tính toán ra coi như đã trả hết nợ tình cảm phụ nhân tặng đan. Phía dưới liền cần tiêu tốn nửa năm thời gian đem một ít tổn thương còn sót lại chữa trị hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu.

Sau khi cân nhắc, khoe miệng Hàn Lập khê lộ ra một tia mỉm cười nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới cái gì bỗng nhiên một tay vừa lật, hắc quang chọt lóe lên rồi một cái khăn hiện lên.

Đúng là bảo vật hần lấy được từ hai gã Ô la vương tộc nhân.

Hàn Lập bắt tay vào tìm hiểu, trên mặt lộ ra biểu tình cảm thấy rất hứng thú.

Cái khăn này bề mặt hơi tối, hơi mỏng nhưng sờ lên lại cảm thấy mềm mại dị thường, bóng loáng mà ôn lạnh. Hơi thoáng động mặt ngoài có vô số hắc sắc ký hiệu hiện lên chớp động, vừa thấy đã biết không phải bảo vật bình thường.

Hàn Lập nhìn trong chốc lát sau đó vươn một ngón tay điểm lên bề mặt, chỗ đầu ngón tay thanh quang chọt lóe, đại lượng linh lực tinh thuần điên cuồng chú nhập vào. Tùy theo ngón tay run lên, hắc sa bay lên trời, sau khi xoay tròn thì hạ xuống hóa thành một vật bán trong suốt to cỡ một trứng.

Hàn Lập hai mắt nhú lại nhìn vào vật ấy, một tay bắt quyết miệng niệm thần chú đánh ra một đạo thanh quang vào cái khăn. Pháp quyết chọt lóe lên lướt qua nhập vào trong hắc sa, tiếp theo nhẹ nhàng bay lên rơi xuống đỉnh đầu Hàn Lập vừa lúc đem toàn bộ thân hình hần che đậy lại.

Một màn kinh người xuất hiện. Sau khi hắc sa chụp xuống, thân hình Hàn Lập nguyên bản rõ ràng dị thường trong nháy mắt đã trở nên mơ hồ dị thường, tiếp theo hơi hơi chớp động vài cái rồi liền biến mất vô tung vô ảnh.

Trong mắt Hàn Lập chọt lóe lên vẻ kỳ quái, nâng một tay lên nhìn nhìn rồi lại cúi đầu nhìn nhìn thân thể, trong mắt lam mang đột nhiên chớp động hơn nữa càng ngày càng mạnh.

Một lát sau, trên mặt hắc lộ ra vẻ tươi cười.

Quả nhiên đúng vậy.

Nếu hắc không đem linh mục thần thông vận chuyển cực hạn mà nói thì đều không thể trực tiếp khám phá ra kỳ hiệu ẩn hình của hắc sa này. Nghĩ đến lúc trước hai gã Ô la nhân kia đã dùng bảo vật ẩn hình này lên vào trong đại điện. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Trong lòng nghĩ như thế, một lũ thần niệm của Hàn Lập bỗng nhiên phóng ra ngoài muốn trực tiếp xuyên thủng qua hắc sa nhưng thần niệm vừa tiếp xúc với hắc sa thì lại giống như rơi vào mê vọng, căn bản không thể đem xuyên thủng qua hắc sa.

Xem ra hắc không thể nhìn thấu tu vi của hai gã Ô La vương tộc kia cũng là vật này. Sau khi suy nghĩ, hắc đột nhiên đưa tay nắm lấy một góc hắc sa, trong lòng thúc dục pháp quyết run lên.

Hắc sa chợt lóe lên quang mang kỳ lạ rồi dĩ nhiên nhập vào trường bào trên người ẩn nặc đi không thấy.

Hàn lập lại một lần nữa dụng thần niệm hướng thân thể chính mình nhìn quét qua vài lần mà trên mặt lộ ra vẻ vừa lòng.

Hắc sa này thật sự là nhất kiện bảo vật phụ trợ khó được. Tại phương diện ẩn hình thần kỳ dị thường, chỉ sợ không kém Hóa thanh phù kia.

Hóa thanh phù kia mặc dù có hiệu quả ẩn nặc kinh người nhưng cũng có không hề ít hạn chế. Chẳng những thời gian phát động quá mức chậm chạp mà còn khiến cho không ít công pháp thần thông của hắc bị hạn chế.

Mà hắc sa mặc vào thân chính là nhất kiện pháp khí đặc lực, vận dụng phi thường phương tiện uy năng thì còn tùy vào pháp lực của người nắm giữ, pháp lực bất đồng thì biểu hiện cũng bất đồng kinh người.

Lúc trước nếu không phải tu vi của hai gã Ô La nhân rất thấp thì hắc cũng không thể dễ dàng nhìn thấu hành tích của hai người.

Sau khi cởi hắc sa ra, Hàn Lập để trên tay thường thức trong chốc lát rồi đem vật ấy

thu lại.

Thời gian kế tiếp , Hàn Lập không có bỏ lỡ chuyện của hắn, lập tức ngồi xuống nhắm hai mắt, thành thành thật thật tu luyện.

Chỉ thấy bên ngoài thân hắn kim quang chợt lóe, một vòng sáng màu vàng từ đỉnh đầu phát ra, Kim sắc pháp tướng lại chợt lóe lên hiện ra khoanh chân mà ngồi.

Thân hình Hàn Lập vẫn không nhúc nhích..."

Mấy ngày công phu chợt trôi qua.

Trong thời gian đó phụ nhân mang theo một ít linh dược quý hiếm cùng một số cao giai linh thạch, tự mình đưa đến trước cửa nhà gỗ.

Lúc này, Hàn Lập vẫn chưa mở cửa nghênh đón, chỉ bảo nàng đem đồ vật này đặt ở ngoài cửa, bộ dáng sẽ không dễ dàng gặp khách. Phụ nhân thấy vậy, tự nhiên không dám có gì bất mãn theo lời mà đem đồ vật này đặt xuống rồi liền thức thời lập tức cáo từ bay khỏi nơi đây.

Hàn lập lúc này mới sai Đề Hồn đem đám đồ vật này trực tiếp thu vào còn bản thân mình thì từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi cái giường gỗ, thậm chí ngay cả mí mắt cũng không mở một chút.

Thời gian cứ như vậy một ngày lại một ngày trôi qua, một chút mấy tháng đã qua đi.

Trên đảo, phụ nhân cùng đám cao tăng Hỏa Dương Tộc không một người nào dám đến quấy rầy Hàn Lập.

Nhưng một ngày, Hàn Lập đang yên lặng vận chuyển công pháp đột nhiên mí mắt vừa động mở mắt mắt ra, há mồm phun ra một đoàn ngân sắc hỏa cầu. Sau khi chớp động một cái thì hóa thành một con ngân sắc hỏa điều to cỡ nắm tay.

Đúng là Phệ linh hỏa điều.

Hàn Lập nhìn thấy hỏa điều, trong mắt hiện lên một tia kỳ quái.

Hỏa điều này thoát nhìn tựa hồ vẫn giống như trước đây nhưng sau khi dùng thần

niệm đảo qua thì tự nhiên lại phát hiện ra trong cơ thể hỏa điều tựa hồ có thêm một cái gì vậy.

Trong mắt hắc lam mang chột lóe lên, một lúc sau rốt cục thấy rõ ràng chỗ dị thường trong đó. Tại trong ngân sắc hỏa điểm rõ ràng có thêm một kim ti nhân nhạt như không thấy.

Mấy thứ này đúng là cái gọi là "Linh tuyến tà quang" đã bị Phệ linh thiên hỏa hoàn toàn đem luyện hóa xong mới xuất hiện.

Hai cái này hẳn là có mối liên hệ.

Hàn Lập hơi lo nghĩ, một tay bấm quyết niệm thần chú, hướng ngân sắc hỏa điều trên không trung nhẹ nhàng điểm một chỉ.

Nhất thời hỏa điều này giang hai cánh ra mà bay múa trên đỉnh đầu Hàn lập, nhưng sau khi bay hai vòng thì hỏa điều liền há mồm phun ra một cây kim ngân tế ti. Sau khi chột lóe, kim ngân tế ti này liền đánh tới vách tường nơi có đặt cấm chế bên trên.

Chỉ thấy cấm chế màu trắng mờ chột nhoáng lên một cái, kim ngân tế ti giống như bay qua không khí xuyên thủng vách tường mà qua.

Chương 1547: Không Vân Tinh

Sau khi chột lóe lên, tế ti co rút lại mà quay về, bộ dáng một chút trở ngại đều không có. Nhìn thấy cảnh này, trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ trầm ngâm, lập tức lại thúc giục pháp quyết. Kim ngân tế ti lại từ trong miệng hỏa điều phun ra, mục tiêu đối thành một cái ghế dựa bằng gỗ trong phòng. Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

Một cảnh làm cho Hàn Lập rung mình xuất hiện.

Tế ti sau khi xuyên qua cái ghế thì cái ghế nguyên bản đang phát ra mùi hương trong nháy mắt đã biến từ màu xanh thành đen thui, tiếp theo biến thành một cỗ khói nhẹ biến mất không thấy. Kim ngân tế ti này kỳ độc vô cùng.

Hàn Lập thở ra một hơi, một tay bấm pháp quyết niệm thần chú, ngân sắc hỏa điều sau khi xoay quanh một cái thì hướng trên người phóng đại, sau khi lóe lên thì đã tiến nhập vào trong thân thể không tahasy bóng dáng.

Mà Hàn Lập lúc này lại nhắm hai mắt lại, tựa hồ lại bắt đầu nhập định nhưng ngay sau đó, hần bỗng nhiên lại mở hai mắt, đồng thời nhíu mày.

Ngay lúc thần sắc dị biến thì đồng thời có một thanh âm đàm thoại từ bên ngoài từ từ truyền đến: "Van bối Thanh Tiểu muốn bái kiến Hàn tiên sinh, mong rằng tiên sinh có thể mở cửa gặp mặt".

Đúng là thanh âm của một nữ tử xa lạ dị thường, nghe có chút trầm thấp nhưng lại dung mãnh dị thường, hơn nữa lại có một loại cảm giác làm cho người ta không thể cự tuyệt.

"Thanh Tiểu?". Hàn Lập có chút nghi hoặc. Có thể khẳng định, trực tiếp xuyên qua cấm chế, đem hết cảnh tượng bên ngoài thu vào trong mắt.

Chỉ thấy bên ngoài, không biết khi nào đã xuất hiện một nữ tử còn trẻ, trên thân mặc bộ quần áo màu xanh, tuổi độ chừng hai mươi lăm hai mươi sáu, dung mạo cực đẹp, cũng có chứa một loại khí phái dung dung đẹp đẽ cao quý nói không nên lời.

Thần niệm của Hàn Lập sau khi đảo qua người này thì ngoài ý muốn phát hiện ra nàng này nhìn như tuổi không lớn mà tu vi dĩ nhiên đã đến trình độ Hóa Thần trung kỳ, tu vi xem như không kém.

Hắn khẽ ngẫm nghĩ một chút rồi liền chậm rãi mở miệng: "Đạo hữu là người phương nào, hình như không phải là người của Hỏa Dương Tộc trên Hỏa Vân đảo. Sao lại biết Hàn mỗ ở trong này". Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

"Văn bối sư phó của Hỏa Dương Tộc Châu nhi, nguyên bản nghe nói Hỏa Dương Tộc gặp đại địch cho nên tới tương trợ nhưng không nghĩ tới tiên sinh đã ra tay cứu dòng tộc của tiểu đồ khỏi đại kiếp nạn. Văn bối nghe tiểu đồ nói, tiên sinh thần thông quảng đại, có thể là tiên bối thượng tộc thượng tam giai cho nên mới đến bái kiến một lần. Mong rằng tiên sinh có thể chỉ giáo một phen". Nữ tử mỉm cười nói, trong lời nói có vẻ thành khẩn dị thường.

"Người là sư phó của tiểu nha đầu kia? Được rồi, qua mấy ngày nữa ta nguyên bản cũng muốn xuất quan tìm đồng đạo phụ cận để hỏi thăm ít sự tình. Nếu đạo hữu đã đến đây thì ta thật cũng không thể gặp một lúc". Hàn Lập nghe vậy có chút ngoài ý muốn nhưng lập tức khẽ nở nụ cười.

Thanh Tiểu nghe Hàn Lập nói lời này thì ngẩn ra, chưa kịp trả lời cái gì thì bạch quang đang bao phủ căn nhà đột nhiên tự động tán loạn tiếp theo cánh cửa gỗ "đỉnh" một tiếng mà liền tự mở ra.

Nữ tử sau khi hơi cân nhắc thì liền thông dong tiến lên vài bước đi vào.

Sau khi tiến vào, nàng liếc mắt một cái liền nhìn thấy Hàn Lập đang ngồi ngay ngắn trên giường gỗ, trong đôi mắt hiện lên một tia kỳ lạ.

Hiển nhiên dung nhan tuổi trẻ của Hàn Lập làm cho vị Thanh Tiểu tiên tử này cảm thấy ngoài ý muốn nhưng sau khi dùng thần niệm đảo qua trên người Hàn Lập thì trên mặt lập tức hiện ra kính sắc, hướng Hàn Lập xa xa thi lễ nói: "Tiên bối quả nhiên là thượng tộc thượng tam giai tồn tại, xem ra bản bối lúc này đây tới đúng chỗ rồi".

"Đạo hữu pháp lực cũng không kém, trước tiên hãy ngồi xuống nói chuyện đi". Hàn Lập trong mắt lam mang chớp động đánh giá nàng vài lần sau đó thu hồi ánh mắt lại thản nhiên nói.

Thanh Tiểu trong miệng cảm ơn một tiếng rồi tìm một cái ghế cạnh giường gỗ ngồi xuống.

"Công pháp Thanh đạo hữu tu luyện chính là phong thuộc tính công pháp a". Hàn Lập bỗng nhiên hỏi một câu như thế.

Lời kia vừa thốt ra làm cho nữ tử sắc mặt khê biến, có chút giật mình nói". Tiền bối như thế nào lại biết? Chẳng lẽ tiền bối trước kia đã gặp qua văn bối". Thanh Tiểu nhìn không được hỏi.

"Cái này thì không phải, bất quá ta thấy thân pháp đạo hữu linh động dị thường, hơn nữa trên người ẩn ẩn lộ ra khí tức của bảo vật với nhiều phong thuộc tính nên ta mới hỏi như thế". Hàn Lập nhẹ nhàng bằng quơ trả lời.

Hàn Lập trả lời thoải mái như thế nhưng trong lòng nữ tử đã có chút hoảng sợ. Phải biết rằng liếc mắt một cái nhìn ra tu vi của một người cũng không phải là việc khó nhưng nếu ngay cả bảo vật thuộc tính dấu diếm trong cơ thể mà cũng có thể liếc mắt một cái nhìn ra thì việc này cũng không phải cao giai tồn tại bình thường nào cũng có thể làm được.

Lúc này tâm niệm của nàng nhanh quay ngược trở lại, thần sắc trên mặt càng thêm cung kính vài phần đồng thời cẩn thận hỏi: "Tiền bối tuệ nhãn như đuốc. Văn bối thật sự là chủ tu phong thuộc tính công pháp. Ta nghe Châu nhi nói, tiền bối là một kiếm tu, hơn nữa còn không phải là người thuộc quần đảo Hỏa Hô chúng ta. Không biết tiền bối xuất thân từ hải vực khác hay là đến từ Lôi Minh đại lục".

Hàn Lập nghe được câu này thì lại nở nụ cười nói: "Tại hạ không xuất thân từ hải vực phụ cận mà cũng không phải đến từ Lôi Minh đại lục".

Nghe Hàn Lập trả lời, nữ tử khê nhú mày, nhưng lập tức nhớ tới cái gì không khỏi thất thanh nói: "Tiền bối vừa nói như vậy chẳng lẽ là không đến từ đại lục này?".

"Thanh tiên tử thật sự là người thông minh". Hàn Lập mỉm cười trả lời.

Nghe Hàn Lập một câu thừa nhận trong lòng nữ tử quay cuồng một trận. Một hồi lâu sau vẻ khác lạ trên mặt mới dần dần tan đi nhưng lại thở ra một hơi.

"Tiền bối có thể theo mặt khác của đại hỏa lục đến đây thì thần thông to lớn có thể tưởng tượng. Trách không được, hai gã Ô La vương tộc kia dễ dàng bị tiền bối diệt sát như thế. Bất quá từ mặt khác đại lục đến Lôi Minh đại lục chúng ta tiền bối bình thường sẽ không đi qua Hỏa Hồ quần đảo chúng ta. Trong vạn năm qua, tiền bối thật sự là tu luyện giả thứ nhất từ đại lục khác tới hải vực này của chúng ta".

"Hắc hắc, nói như vậy! Hàn mỗ thật sự là cảm thấy vinh hạnh. Bất quá tại hạ hiện tại ở nơi này lại hoàn toàn là do một chuyện ngoài ý muốn, cũng không phải chính mình muốn đến đây". Hàn Lập khoe miệng run rẩy một chút, lộ ra một tia cười khổ.

"Mặc kệ tiền bối làm sao đến nơi này nhưng chắc chắn rằng công pháp thần thông của tiền bối khẳng định là không giống người thường. Mà văn bối gần đây tu luyện lại gặp một ít vấn đề, không biết có thể thỉnh giáo tiền bối một chút được không". Thanh Tiểu thần nhiên cười nói.

"Thỉnh giáo thì không dám nhận. Hàn mỗ đối với công pháp huyền ảo của Lôi Minh đại lục đồng dạng cũng có chút hứng thú, hai người ta có thể trao đổi một chút". Hàn Lập cơ hồ không cần cân nhắc cái gì, liền bình tĩnh gật gật đầu.

Thanh Tiểu nghe vậy thì mừng rỡ, lúc này trong miệng liền thanh cảm ơn.

Nàng tự nhiên rất rõ ràng, cho dù Hàn Lập nói khách khí dị thường nhưng do tu vi hai người cách xa nhau nên khi trao đổi kinh nghiệm tu luyện công pháp thì kẻ có tu vi thấp lại chiếm tiện nghi lớn.

Vì thế thời gian tiếp theo nàng bắt đầu hướng tới Hàn Lập thỉnh giáo một số vấn đề tu luyện. Tuy nàng cùng hàn Lập tu luyện công pháp rất là khác nhau nhưng tại bình cảnh tu luyện cùng một ít chỗ khó trong lĩnh ngộ công pháp thì khẳng định là hơn phân nửa có chỗ tương thông.

Hàn Lập thật sự cũng không có che dấu gì, sau khi nghe xong thì cẩn thận cân nhắc rồi thật sự chỉ điểm một ít. Tuy Hàn Lập nói không nhiều lắm nhưng lấy thân phận Luyện Hư kỳ tu sĩ của hắn thì tự nhiên là làm cho không ít nghi nan của nữ tử đều được khai thông. Điều này làm cho Thanh Tiểu vui mừng quá đỗi, ngừng thần lắng nghe, trong đôi mắt đẹp không ngừng xuất hiện tia sáng kỳ dị.

Đương nhiên cũng bởi vậy, nữ tử không thể tránh khỏi đem một ít chỗ huyền ảo

trong công pháp của mình tiết lộ vài phần. Có chút huyền diệu này cũng được Hàn Lập hấp thu quán thông nên không phải là không có thu hoạch.

Hai người lần này nói chuyện với nhau cũng mất ước chừng nửa ngày. sau khi Hàn Lập đem vấn đề cuối cùng của nữ tử giải đáp xong thì Thanh Tiểu nhắm đôi mắt đẹp lại, lẳng lặng lĩnh ngộ một hồi lâu sau thì bỗng nhiên mở hai mắt ra nhìn Hàn Lập thì đại lễ vài cái, trong miệng cảm kích nói: "Đa tạ tiền bối chỉ điểm. Mấy thứ này ước chừng có thể miễn cho văn bối hơn mười năm khổ tu".

"Không có gì, cái này cũng là cơ duyên của đạo hữu, Hàn mỗ đồng dạng có một số việc muốn hỏi đạo hữu, coi như là tại hạ trao đổi đi". Hàn Lập thần sắc bình tĩnh nói.

"Tiền bối có vấn đề gì cứ việc nói ra. Văn bối mà biết nhất định sẽ không dám giấu diếm". Nữ tử không chút do dự trả lời.

"Kỳ thật cũng không có gì, tại hạ chính là muốn hỏi Thanh tiên tử, các người ở nơi đây có Truyền tống trận cự ly xa có thể trực tiếp đi tới mặt khác của Đại hỏa lục hay không?". Lời này vừa ra khỏi miệng, thần sắc Hàn Lập có chút ngưng trọng thêm vài phần.

"Truyền tống trận! Tiền bối muốn trở lại đại lục của mình". Thanh Tiểu tự nhiên đoán được dụng ý của Hàn Lập.

"Đúng vậy. Thương thế của ta đã tĩnh dưỡng không sai biệt lắm. Mà theo kinh nghiệm của tại hạ thì bình thường phạm là nơi có đại lượng tu luyện giả ở thì đều có Truyền tống trận cự ly xa tồn tại mới đúng". Hàn Lập gật gật đầu nói.

"Tiền bối, lời này tuy rằng có đạo lý, nhưng theo thiếp thân biết thì thực tế lại có thể khiến tiền bối thất vọng". Nữ tử nghe Hàn Lập nói xong thì trên mặt không khỏi lộ ra vẻ cười khổ.

"Cái gì, các người nơi này không có Truyền tống trận". Hàn Lập trong lòng trầm xuống, trầm giọng hỏi.

"Tiền bối nếu đến sớm mấy ngàn năm thì Hỏa Hô quần đảo chúng ta có một tòa Truyền tống trận, có thể nối thẳng tới Lô Minh đại lục. Nhưng mấy ngàn năm trước, truyền tống trận này đã bị một con cự thú đột nhiên theo một hải vực khác đến phá hủy,

hơn nửa ngay cả mấy tên cao giai tu luyện giả trông coi Truyền tống trận này đều bị con thú này nuốt tươi luôn. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Trừ phi Hàn tiên bối tự tin có thể một hơi bay từ nơi này trực tiếp trở về Lôi Minh đại lục còn bây giờ có thể nói phiến hải vực này kỳ thật hiện tại đã là một chỗ tuyệt địa. Ta nghĩ đây cũng là lý do cơ bản khiến cho đám Ô La nhân không kiên nhẫn gì mà hiện thân đột nhiên công kích Oa Thị bộ tộc" Thanh Tiểu thở dài nói.

"Chẳng lẽ tòa Truyền tống trận không thể chữa trị sao?". Hàn Lập giật mình hồi lâu, sắc mặt khó coi hỏi một câu.

"Nếu có đầy đủ tài liệu mà nói thì việc chữa trị đương nhiên không thành vấn đề". Nữ tử không lường lự trả lời.

"Nghe ý tứ của Thanh tiên tử nói thì tài liệu không thể chuẩn bị đủ?". Hàn Lập nhướng mày hỏi. Hắn tự hỏi trên người mình có nhiều tài liệu hi hữu nên tự nhiên là trong lòng có hy vọng.

"Các tài liệu khác đều có, duy chỉ có tài liệu Không vân tinh sử dụng làm trung tâm pháp trận của Truyền tống trận thì lại là vật quý hiếm dị thường, duy chỉ có mấy khoáng mạch ở Lôi Minh đại lục chúng ta mới có sản xuất ra còn nơi này căn bản không thể tìm được". Nữ tử cẩn thận giải thích nói.

"Không vân tinh". Hàn Lập vừa nghe tên vật ấy thì nhíu mày.

Hắn thật đúng là lần đầu tiên nghe được loại tài liệu này. Cái này cũng không có gì kỳ quái, truyền tống pháp trận huyền ảo như thế chỉ sợ là biện pháp bố trí ở các đại lục đều khác nhau rất lớn cho nên tài liệu sử dụng tự nhiên cũng khác biệt rất lớn.

Thấy sắc mặt Hàn Lập dần dần âm trầm lại, Thanh Tiểu đột nhiên nói ra một câu làm cho Hàn Lập lâm vào ngẩn ngơ rồi lập tức vui vẻ.

Chương 1548: Lam Hồ Đảo

"Cái gì, khối Không Vân tinh kia bị đầu Hải Thú nuốt vào trong cơ thể, hơn nữa Hải Thú con đang ở gần đáy biển dạo chơi". Hàn Lập thật sự có chút khó có thể tin. Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

"Đúng vậy. Năm đó con Hải Thú kia mượn hải triều gây sóng gió mới có thể vọt tới chỗ Truyền tống trận mà cũng một ngụm đem hơn phân nửa Truyền tống trận đều nuốt vào. Không Vân tinh liền rơi vào trong đó. Nguyên bản con thú này lúc ấy đã muốn ly khai hải vực này nhưng hơn trăm năm trước, không biết do nguyên nhân gì lại có người phát hiện ra nó ở đáy biển sâu phía nam.

Lúc ấy số người cùng nhau phát hiện ra có hơn mười thượng tộc nhưng trốn thoát được chỉ có hai, số còn lại đều đã ngã xuống. Sau hơn mười năm liên tiếp, người ở hải vực chúng ta vì muốn mở ra Truyền tống trận mới nên liên tiếp mấy lần tập kết nhân thủ muốn đánh chết con thú này nhưng con thú này thần thông thật lớn, hơn nữa lại giao hoạt dị thường. Khi thấy nhiều người thì liền trốn biệt dưới đáy biển sâu không hiện thân. Khi ít người thì lại lén khỏi xương công kích khiến chúng ta ngược lại tổn hại không ít nhân thủ": Thanh Tiểu thở dài, có chút bất đắc dĩ nói.

"Con thú này có loại pháp lực thần thông gì mà khó giải quyết như vậy". Trong mắt Hàn Lập lộ ra thần sắc kỳ quái hỏi.

Dựa theo bình thường mà nói, một con Hải thú cho dù ti vi cảnh giới cao tới đâu nhưng nếu bị một đám tu luyện giả đuổi giết mà nói thì tuyệt không may mắn thoát khỏi.

"Chúng loại của con thú này thì chúng ta bây giờ vẫn không thể phân biệt ra, tựa hồ là một con Hải Thú biến dị. Từ xa nhìn lại giống như một đầu cự kinh nhưng nó lại có thể đem hình thể tùy ý phóng to thu nhỏ, hơn nữa một khi thi triển một loại thủy thuật chạy trốn, do đã trải qua biến dị cường hóa nên có thể tại trong nháy mắt ra xa ngoài ngàn dặm.

Cho dù chúng ta có đem con thú này bức đến tuyệt cảnh nhưng nó chỉ cần thi triển

thuật này là có thể dễ dàng lao ra khỏi vòng vây, tóm lại là không thể chân chính vây chết nó. Hơn nữa Hải thú này hung bạo dị thường, ngoại trừ hải vực đệ nhất nhân Ngân Sa cư sĩ ra thì những người còn lại căn bản không ai dám một mình đối mặt với con thú này". Nữ tử nhú mày nói, tựa hồ cũng cực kỳ buồn bực.

Nghe mấy câu nói này, hỉ sắc trên mặt Hàn Lập chợt tắt đồng thời cũng cảm thấy có chút khó giải quyết , nhưng hẩn nghĩ lại một chút lại hoài nghi hỏi: "Nhiều như vậy năm, khối Không Vân tinh kia nằm trong cơ thể con Hải Thú này liệu có tổn hao gì không? Sẽ không sớm bị hấp thu hoặc là luyện hóa đi chứ?".

"Việc này xin hàn tiền bối yên tâm. Không Vân tinh có không gian thuộc tính, trừ phi dùng đồng dạng không gian chi lực công kích nếu không căn bản không thể phá đi. Mà con Hải thú kia tuy rằng thuộc tính tạp nham nhưng thân mình lại không thấu đáo không gian thần thông . Điểm này chúng ta trải qua nhiều như vậy năm đuổi giết có thể hoàn toàn xác định": Nữ tử thập phần khẳng định nói.

Hàn Lập gật gật đầu, cuối cùng đem một tia băn khoăn trong lòng xóa đi mà bắt đầu trầm ngâm không nói. "Thanh đạo hữu, vị trí đại khái con Hải Thú kia thường lui tới chắc người cũng biết chứ?". Hàn Lập hỏi một câu.

"Hàn tiền bối muốn đi đánh chết con thú này". Nữ tử ánh mắt chợt lóe, ngưng trọng hỏi.

"Đúng vậy, trực tiếp bay trở về Lôi Minh Đại Lục tự nhiên là việc không có khả năng. Cho dù là một đường không ngừng hướng Lôi Minh Đại lục mà đi thì cũng mất ít nhất phải hơn nửa năm. Đi qua hải vực trong thời gian dài như thế trừ phi thần thông của ta gia tăng gấp bội nếu không tám chín phần mười là sẽ ngã xuống trên đường.

Nhưng nếu muốn trở lại Phong Nguyên đại lục thì trước tiên lại không thể không đi Lôi Minh Đại Lục một chuyến. Ở nơi nào mới có thể có siêu cấp Truyền Tống trận kéo dài qua đại lục. Các người tam phiên năm lần mưu đồ con Hải Thú kia cũng là muốn chờa trị Truyền tống trận mà thôi". Hàn Lập sờ sờ cằm, thản nhiên nói.

"Tiền bối nói cực kỳ có lý. Hải vực này tuy rằng còn có linh mạch nhưng các loại tài liệu và linh dược phụ trợ tu luyện đã cực kỳ thiếu thốn. Không ít người tu vi bị vây tại bình cảnh không thể tiến thêm. Trải qua mấy ngàn năm nữa là có thể thấy được còn tồn tại nơi đây ít ỏi thế nào.

Nếu tiền bối thực sự có ý muốn diệt sát con thú này thì không bằng cùng chúng ta liên thủ". Nói tới đây, nữ tử hạ thấp thanh âm một chút rồi cười cười nói, tiếp theo còn thân nhiên nói thêm: "Ta cũng không gạt tiền bối. Ta lúc này tới động phủ cũng chính là bởi vì bản hải vực đệ nhất nhân Ngân sa cư sĩ muốn một lần tổ chức nhân thủ đi đánh chết con Hải Thú kia. Văn bối đến bãi kiến tiên sinh kỳ thật cũng có ý nhờ vả".

"Nếu các người thật sự có thể chữa trị được Truyền tống trận kia thì Hàn mỗ tự nhiên là không ngại liên thủ một lần". Hàn Lập cười không cần suy tư trả lời.

"Tiền bối yên tâm, về mặt các tài liệu cùng trận pháp sư thì chúng ta cũng không thiếu. Chỉ cần có Không Vân tinh là tuyệt đối có thể đem Truyền tống trận chữa trị như lúc ban đầu". Thanh Tiểu nghe vậy mừng rỡ.

"Thật có thể như vậy là tốt nhất!". Hàn Lập gật gật đầu.

"Lần này có tiền bối ra tay tương trợ mà nói là có thể thành công. Ngân sa cư sĩ đã ước định bốn tháng sau tụ tập tại phía nam Lam Hồ đảo để đi tìm Hải Thú kia. Tiên sinh nếu thực sự để ý đến việc này thì cầm Ngân sa lệnh này. Thanh Tiểu bàn tay vừa lật, lấy ra một khối ngân lệnh bài đưa tới.

Hàn Lập một tay đưa ra, lệnh bài lập tức lóe lên rồi bị nhiếp tới trong tay rồi cúi đầu đánh giá. Vật này toàn thân lóng lánh, giống như được tạo ra từ bạc tinh khiết, mặt ngoài có một chữ to "Sa".

Trên mặt Hàn Lập không có gì khác thường đem lệnh bài thu lại.

Thấy hàn Lập đáp ứng thống khoái như thế, trong lòng Thanh Tiểu cũng cao hứng dị thường, sau khi cùng Hàn lập hàn huyền trong chốc lát thì rốt cục cung kính đứng dậy cáo từ.

Sau khi nữ nhân này hóa thành một đạo bạch quang theo từ trong viện bay vút lên trời thì cấm chế linh quang trên căn nhà gỗ lại chợt lóe sáng lên đồng thời cửa gỗ từ từ khép lại.

Hơn hai tháng sau, một tiếng thét dài từ tiểu sơn truyền ra, thanh âm liên miên không dứt, thẳng hướng lên chín tầng mây.

Xà nhân Hỏa Dương tộc trên đảo cơ hồ ai cũng nghe được tiếng huyết gió này, vô luận địa vị cùng cấp bậc cao thấp thế nào đều kinh nhìn lại.

Phụ nhân đang ở trong đại điện cùng một ít cao giai xà nhân thương lượng nghị sự nghe được thanh âm này thì thần sắc vừa động, đi ra đại điện đứng ở quảng trường đồng dạng nhìn về hướng tiểu sơn.

Ánh mắt nàng chớp động, thần sắc biến hóa không chừng. Một lát sau, tiếng thét dài dừng lại.

Lập tức một đạo thanh hồng từ dưới chân núi bắn nhanh ra, sau khi chớp động một cái bay lên chỗ cực cao thì tiếp theo xoay quanh một cái hướng về một phía hải đảo bay đi.

Không có bao lâu sau, thanh hồng đã ra khỏi Hỏa Vân đảo hơn ngàn dặm, bay trên mặt biển không chút không ngừng lại một đường theo hướng nam mà đi.

Trong độn quang, sắc mặt Hàn Lập không chút thay đổi, biến đổi khu động độn quang bay nhanh đi, một bên yên lặng cân nhắc chuyện tình của mình.

Lúc này nếu có thể liên hợp với người ở hải vực này thuận lợi chém giết được hải thú là tốt nhất, như vậy có thể đến được Lôi Minh Đại Lục, sau đó tìm phương pháp phản hồi Phong Nguyên đại lục.

Nếu không đắc thủ mà nói, hẳn cũng chỉ có thể tạm dừng lại ở hải vực này, sau này tìm cơ hội khác hoặc là về sau sẽ tiếp tục đuổi giết Hải Thú kia.

Dù sao lấy cái bình nhỏ cùng đại lượng linh dược tùy thân của hắn thì đủ có thể duy trì tu luyện một đoạn thời gian thật dài Nhưng nói về nhân tộc, sau khi ra đi thời gian dài như thế. Hàn Lập còn thật không biết nhân tộc hiện tại tình hình ra sao, có bùng nổ chiến tranh cùng liên quân dị tộc khác hay không, Thiên uyên thành có bình yên vô sự hay không?

Thân là thành viên nhân tộc, mặc dù hắn chỉ ở Thiên Uyên thành không lâu nhưng cũng quyết không nguyện nhìn nhân tộc xuất hiện ngập đầu tai ương. Bất quá hắn muốn trở lại nhân tộc cũng do một nguyên nhân trọng yếu khác là quan tâm đến việc Nam Cung Uyển có thể phi thăng Linh giới.

Tuy rằng dựa theo phỏng đoán, Nam Cung uyển cũng sẽ dùng tiết điểm chi lực để phi thăng đến Linh giới nhưng trong khoảng thời gian ngắn là không có thể, nhưng có một số việc cũng không ai có thể thập phần khẳng định. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Vạn nhất vị kiều thê này của hắn có cái cơ duyên gì khác khiến cho trong khoảng thời gian ngắn cũng tiến giai lên Hóa Thần thì hiện tại đã hiện ra trong nhân tộc cũng không phải là không có khả năng.

Mà lấy tu vi thần thông hiện nay của hắn đã muốn đủ để tự lập trong nhân tộc, có thể trực tiếp che chở Nam Cung uyển. Tưởng tượng đến giọng nói và dáng điệu tướng mạo của ái thê, cho dù Hàn Lập tu luyện đến mức tâm trí kiên định như bàn thạch mà cũng không khỏi có chút thất thần.

Nhưng một lát sau, hắn lại thu liễm tâm thần hết sức chăm chú chạy đi.

Lúc này đây chạy đi lại thuận lợi hơn Hàn Lập dự đoán. Trừ bỏ trên đường chém giết hai con yêu cầm khôn biết tốt xấu ra thì dĩ nhiên một con Hải Thú cũng không đụng tới. Hơn một tháng sau, hắn dựa theo hải đồ rất cục đã tới một hải vực xa lạ.

Hiện giờ hắn vừa bay nhanh đi vừa dùng thần niệm điều tra mọi nơi mặt biển. Dựa theo hải đồ thì hắn là đã tới nơi gọi là "Lam Hồ đảo" kia rồi mới đúng nhưng xa xa nhìn lại, mặt biển phụ cận vẫn trống rỗng, nơi nào có tung tích đảo nhỏ xuất hiện đâu.

Trong lòng Hàn Lập hơi có chút kỳ quái, sau khi bay về phía trước hơn trăm dặm thì đột nhiên thần sắc vừa động, liền điều chỉnh phương hướng và động tốc thêm màu.

Kết quả thời gian gần một bữa cơm sau, Hàn Lập dĩ nhiên tiến vào một mảnh hải vực kỳ quái. Thời tiết chợt thay đổi đột ngột, mặt biển tự nhiên nổi lên tuyết lớn, vô số bông tuyết trắng bị gió thổi hỗn loạn gào thét mà đến, làm cho người ta cảm thấy một cỗ khí tức băng hàn buốt đến xương.

Mà quỷ dị chính là, mặt biển phía dưới lại không có dấu hiệu đóng băng chút nào mà lại ẩn hiện có một cỗ nhiệt khí cuộn cuộn trôi lên. Hai loại không khí nóng lạnh quỷ dị đan vào nhau quây cuồng, bạch sắc hải vụ dần dần nồng đậm lên.

Hàn Lập phi hành trong gió tuyết một khoảng cách sau đó hư không đánh ra một

trào, một khối nước biển trực tiếp bị cuốn lấy trong tay, dĩ nhiên nóng hầm hập, độ ẩm thập phần cao.

Hàn Lập nhíu mày, nhìn sương mù nồng đậm màu trắng phía xa nhưng độn quang vẫn không đình chỉ chút nào, chợt lóe lên chui vào sâu trong vù hải. Hàn Lập xâm nhập càng sâu thì gió tuyết trong không trung lại càng băng hàn, phía dưới nước biển tương phản, giống như nước sôi nóng bỏng dị thường.

Thậm chí có những nơi trên mặt biển nước biển trực tiếp quay cuồng dựng đứng lên nhưng Hàn Lập đối với dị tượng này lại như không nhìn thấy, một đường đi về phía trước.

Sau khi phi hành hơn mười dặm thì bỗng nhiên trước mắt sáng ngời, sương mù biển mất. Mặt biển phía trước xuất hiện một tòa Băng Đảo trong suốt. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Gió tuyết trên không trung đã ngừng lại nhưng nhiệt độ trong không khí so với lúc trước còn lạnh hơn ba phần. Mà nước biển cũng bắt đầu ngưng kết thành băng, hiện ra một tầng băng hơi mỏng, bộ dáng như nhiệt khí đã mất đi toàn bộ.

Hàn Lập không có nghĩ nhiều, nhất nhất thúc giục độn quang nhắm thẳng đến Băng Đảo bắn nhanh đi.

Xa xa nhìn lại, đảo này diện tích cũng không nhỏ, thậm chí so với Hỏa Dương Tộc Hỏa Vân đảo còn lớn hơn mấy lần. Chỗ đảo nhỏ này hẳn đúng là Lam Hồ đảo mới đúng.

Lấy độn tốc của Hàn Lập tự nhiên là chớp mắt đã đi tới Băng đảo nhưng chưa chờ hẳn bay vào trong đảo, bỗng nhiên từ chỗ sâu trong đảo đã truyền ra một tiếng gầm trầm thấp.

Hàn Lập vừa nghe thấy tiếng gầm này thì sắc mặt bỗng nhiên đại biến, máu trong cơ thể giống như sôi trào cuồng động lên.

Chương 1549: Quái Nga

"Đây là..."

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, lộ ra sắc mặt kinh nghi nhưng lập tức hai tay bấm quyết niệm thần chú, trên người kim quang liên tiếp chớp động đem Phạm Thánh Chân Ma Công vận hành lên.

Một lát sau, hắn dựa vào công pháp uy năng đem dị trạng của máu huyết trong cơ thể mạnh mẽ trấn áp xuống nhưng không chờ cho cơ thể hắn hoàn toàn khôi phục bình thường, da thịt phía sau lưng đột nhiên như bị thiêu đốt một trận, cảm giác giống như bị lửa hong khô nóng rực.

Hàn Lập nhướng mày, đưa một tay cởi trường bào trên người để lộ ra nửa người phía trên trần trụi tiếp theo giờ tay lên, một đoàn kim quang từ trong tay bay ra, nhoáng lên một cái lập tức hóa thành một cái tiểu kính bề mặt vàng rực rỡ.

Cái kính này sau khi quay tròn một vòng thì hiện ra trên đỉnh đầu, trên mặt kính có linh quang lóe lên rồi lập tức đem tất cả tình hình trên lưng Hàn Lập lộ ra rành mạch.

Trên lưng Hàn Lập lúc này xuất hiện bốn cái hình xăm đồ án rõ ràng dị thường. Một con là Thái phượng diễm lệ, một con là Thanh sắc Đại bàng, một là Ngũ trảo Kim long cùng với một con Ngũ sắc Khổng tước. Đây rõ ràng là bốn loại chân linh chi huyết mà Hàn Lập lúc trước đã dung nhập vào trong cơ thể, lúc này đang ngưng tụ hiện hình mà ra.

Mà giờ phút này bốn cái đồ án đang sáng lập lòe, các đồ án chân linh trên lưng hắn lấp lóe không thôi, giống như sống lại. Nếu không có Phạm Thánh Chân Ma Công trấn áp thì đám thực huyết ngưng tụ cùng nhau này rất có thể phá cơ thể bay ra.

Hàn Lập trong lòng hoảng sợ như thế nào thì có thể nghĩ.

Hắn tự hỏi đã vận dụng bí thuật Kinh trập thập nhị biến, đem tứ loại chân linh chi huyết hoàn toàn luyện hóa sao lúc này lại xuất hiện tình hình quỷ dị như thế, mà nguyên

nhân tạo thành hết thầy điều này lại chính là một tiếng rống to xa xa kia mà thôi.

Hàn Lập tâm niệm chuyển động còn chưa nghĩ ra cái gì rõ ràng thì từ xa xa lại có một tiếng rống nữa truyền đến. Chân linh đồ án trên lưng lại phóng ra một trận quang mang kỳ lạ rồi bắt đầu chạy vòng quanh không ngừng, giống như muốn tìm chỗ thoát ra từ da thịt trên lưng mà rời khỏi cơ thể.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, một tay nắm quyết niệm thần chú, trên thân thể kim quang đại phóng. Chân linh đồ án lập tức bất động phía ngoài da thịt. Hàn Lập hít sâu một hơi, bỗng nhiên một tay vung lên, sau khi có tiếng vang "phanh" một tiếng thì cái kim sắc tiểu kính kia liền bạo liệt, hóa thành nhiều điểm kim quang biến mất.

Mà trên mình Hàn Lập thanh quang chợt lóe rồi hóa thành một đoàn thanh hồng bắn nhanh mà đi, nhắm thẳng hướng phát ra tiếng rống to trong Băng Đảo mà đi. Tiếng rống này quý dị như thế lại có thể quấy nhiễu chân linh chi huyết trong cơ thể hắn đã luyện hóa mà hắn lại không thể hiểu được ngọn nguồn trong đó thì như thế nào có thể an tâm.

Đương nhiên cái này cũng là do Hàn Lập tự cho mình hiện giờ thần thông tiến nhanh, ngoài tồn tại cấp Hợp Thể kỳ ra thì nguy hiểm bình thường căn bản không đáng để hắn để vào trong mắt.

Nếu như là trước khi hắn tiến giai lên Luyện Hư kỳ thì nói không chừng trước khi hành động còn phải do dự một lúc. Sau mấy cái chớp động, thanh hồng đã biến mất phía chân trời vô tung vô ảnh.

Mà tiếng rống kia nhìn có vẻ như không xa lạ lắm nhưng Hàn Lập một hơi độn ra xa ba bốn mươi dặm mà vẫn không nhìn thấy nơi phát ra tiếng rống đó.

Mà tòa Băng Đảo này cũng có chút quái dị, tựa hồ như bị một loại thiên nhiên từ lực bao phủ nên thần niệm chi lực bị làm cho suy yếu rất nhiều, với thần niệm của Hàn Lập mà cũng chỉ có thể dò xét được khoảng cách hơn mười dặm. Bất quá, Hàn Lập đi thêm về phía trước một lát công phu thì thần sắc vừa động rồi bỗng nhiên dừng độn quang.

Một lát sau, trên không trung phía trước linh quang chợt lóe, có bảy tám đạo màu sắc khác nhau độn quang hướng bên này bắn nhanh mà đến. Hàn Lập hai mắt nhíu lại, lập tức nhìn rõ những người trong độn quang.

kết quả hẩn thằm giệt mình.

Trong độn quang này nam nữ đều có , tu vi mỗi người đều chỉ có Nguyên Anh Kỳ nhưng kẻ nào kẻ nấy thần tình cực kỳ kinh hoàng liễu mạng khu động độn quang bỏ chạy tựa hồ như phía sau đang có yêu ma truy giết bọn hẩn.

Hàn Lập hướng ra phía sau bọn họ đảo qua thì chỉ thấy mặt sau rỗng tuếch, nào có đồ vật gì. Hàn Lập nhướng mày vừa định chặn hỏi những người này thì bỗng nhiên có một tiếng gầm ầm vang từ xa xa, cuộn cuộn truyền đến. Tiếp theo đó là một loạt tiếng gầm một tiếng nối tiếp một tiếng, liên miên không dứt.

Nhất thời một màn hoảng sợ xuất hiện.

Chỉ thấy theo tiếng gầm, vài tên Nguyên Anh kỳ linh quang bên ngoài thân loạn hoảng một trận, da thịt trở nên đỏ tươi rồi tiếp theo là vài tiếng kêu thảm thiết thê lương phát ra. Cơ hồ trong lúc nhất thời, thân thể của nguyên thân của những người này đều bạo liệt hóa thành từng đoàn huyết vụ tiêu thất vô tung vô ảnh giữa hư không.

Hàn Lập trong lòng trầm xuống mà đúng lúc này, phía chân trời xa xa lại có linh quang chớp động, hai đạo độn quang đang bay nhanh tới.

Hàn Lập ngừng thần vừa nhìn thì thấy nao nao. Trong hai độn quang này có một cung trang nữ tử, đúng là Thanh Tiểu mà một người khác còn lại là một vị thiếu phụ váy đen dung mạo không thua kém gì, thần tình hai người mặc dù giống như những kẻ vừa bị nổ tung thân thể, mặt đầy kinh hoàng, nhưng bên ngoài thân các nàng linh quang chớp động không ngừng, không giống những người trước.

Hiển nhiên là do hai nữ nhân này đều là Hóa Thần trung kỳ tồn tại, tu vi hơn xa đám người phía trước nhưng cho dù là như thế thì độn tốc của hai người cũng bị ảnh hưởng rất lớn, tốc độ so với bình thường thì chậm hơn phân nửa.

Hàn Lập nhíu mày vừa định lên đón nhưng ngay sau đó sắc mặt biến đổi, đồng tử chợt co rút lại. Một cái bóng xám mờ hồ diện tích mấy trăm trượng đang hiện ra từ phía sau nhị nữ vài dặm truy đuổi đến.

Một tiếng rống to rõ ràng là từ cái bóng xám này truyền ra.

Mà với khoảng cách gần như thế, ngay cả Hàn Lập đem uy năng của Phạm Thánh Chân Ma Công tăng lên tới hơn phân nửa mà vẫn có thể cảm nhận được bốn loại chân linh chi huyết trên lưng rục rịch.

Ngay cả Hàn Lập thần thông bậc này còn bị tiếng rống này ảnh hưởng như thế thì nhị nữ tu vi kém xa Hàn Lập, hơn nữa bóng xám lại gần hơn rất nhiều nên tự nhiên là càng bất hảo.

Trong tiếng rống độn quang của hai người càng ngày càng chậm, giống như rơi vào một mảnh cấm chế vô hình, căn bản là không thể gãy ra. Chỉ một lát công phu sau, bóng xám thật lớn kia đã kéo gần thêm khoảng cách với nhị nữ.

Nhị nữ rơi vào đường cùng chỉ có thể quay trở lại phát động công kích.

Một người trong tay bỗng nhiên xuất hiện một cây đại cung, một đoàn hoàng bạch quang mang chói mắt kỳ lạ chớp động rồi vô số quang sơn giống như mưa to bắn nhanh ra, phô thiên cái địa công kích tới. Còn thiếu phụ vấy đen liền giương tay lên, mấy đạo bạch quang chợt lóe lên bắn ra sau đó phân hóa thành vài luồng điện giao trắng bắn về phía bóng xám.

Hai nàng liên thủ công kích thật sự cũng có thanh thế không nhỏ, chỉ trong khoảnh khắc đã đi tới phụ cận bóng xám nhưng không chờ công kích tới gần, một đạo sóng dao động vô hình từ bóng xám bắn ra, vô luận là quang sơn hay là điện giao nhất nhất đều bị sóng dao động này cuốn đi. Sau khi "bang bang" hai tiếng thì tự động vỡ ra.

Căn bản là không thể chân chính tới gần bóng xám.

Mà bóng xám nhân cơ hội này, sau khi chớp động mấy cái thì chỉ còn cách hai người bất quá gần một dặm. Nhị nữ trên mặt không còn một chút máu.

Mà xem chênh lệch tu vi của bọn họ với cái bóng xám này mà nói thì có muốn cũng không thể ngăn cản được tiếng rống của bóng xám, xem ra sẽ lập tức nổ tan xác mà chết.

"A, Hàn tiên sinh! Tiền bối cứu mạng!". Thanh Tiểu rốt cục trong lúc bối rối liếc mắt một cái nhìn thấy Hàn Lập ở phía trước cách đó không xa thì nhất thời mừng rỡ giống như bắt được cọng rơm, hướng Hàn Lập lớn tiếng cầu cứu.

Nữ nhân kia thấy biểu tình của Thanh Tiểu như thế thì cũng ngẩn ra vội vàng quay đầu lại liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái.

hai mắt Hàn Lập lam mang chớp động chói mắt, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm vào cái bóng xám ở xa xa, trên mặt hiện ra vẻ ngưng trọng dị thường.

Dưới linh mục thần thông hắn đã đem hình dáng ẩn thân của bóng xám nhìn rõ ràng. Đây dĩ nhiên là một con quái vật phi nga thật lớn. Con quái thú này có hai cánh, nếu mở ra hết có thể rộng tới trăm trượng, mà thân thể trước sau hai đoạn lại sinh ra hai cái đầu tròn dử tợn, cái trên thoạt nhìn có vẻ giống đầu sư tử, lông mau lún nhún, hai mắt xanh lét dị thường.

Tiếng rống quái dị chính là từ trong cái mồm sư tử nọ phát ra mà ở phần thân dưới của phi nga quả nhiên cũng có một cái đầu cự mãng màu xanh thẫm, hai mắt nhắm nghiền nhưng có một cái lưới màu đen thì không ngừng thò ra thụt vào. "Đây là quái vật gì? Như thế nào mà ta chưa bao giờ nghe nói qua!".

Thấy bộ dạng kinh dị của quái vật, ngay cả Hàn Lập tự cho là kiến thức rộng rãi mà cũng phải hít một ngụm lương khí. Nhưng cũng may yêu lực trên người quái thú ànny thật sự không phải quá mức nghịch thiên, hình như là tồn tại cấp Luyện Hư hậu kỳ.

Nhưng lúc này, sau khi Thanh Tiểu cất tiếng cầu cứu, ánh mắt Hàn Lập chợt lóe lên, đột nhiên hai tay áo run lên, nhất thời bảy mươi hai khẩu thanh sắc tiểu kiếm bắn nhanh ra, sau đó chợt lóe lên hóa thành hơn mười đạo thanh ti, phát ra thanh âm "xuy xuy" xé gió bắn nhanh ra.

Việc này do nàng mời hắn tới, hơn nữa từng có một phen kết giao nên hắn tự nhiên sẽ không thật sự thấy chết mà không cứu.

Lấy tốc độ phi kiếm của Hàn Lập, có thể nói là cực nhanh giống như điện quang đá hỏa thạch, tiếng xé gió bên này vừa mới phát ra thì ngay sau đó chúng thanh ti đã trước người bóng xám phô thiên cái địa chém xuống.

Quái Nga trong bóng xám hiển nhiên cũng không có dự đoán được công kích của Hàn Lập lại nhanh như vậy nên chưa kịp thì pháp phòng hộ, cũng chỉ thấy mặt ngoài bóng xám thanh quang chợt lóe, rồi thanh ti liền dễ dàng xuyên thủng qua cái bóng xám, xuyên thủng qua thân thể cự nga mà qua.

Bóng xám đứng ở chỗ cũ, đồng thời tiếng rống quàng quạc cũng dừng lại.

Mà thanh ti lại đang vây quanh thân hình khổng lồ của cự nga, thanh mang chớp động liên tục. Quái nga này một chút đã bị chém thất linh bát lạc, bị cắt thành vô số mảnh nhỏ.

Nguyên Thanh Tiểu cùng tiểu phụ váy đen bản mệnh sắp khó giữ được thấy vậy thì vừa mừng vừa sợ, vội vàng thừa dịp thúc giục độn quang tạm thời thoát khỏi sự trói buộc của tiếng rống, đều liều mạng nhắm hướng Hàn Lập bên này bắn nhanh đến đồng thời Thanh Tiểu hé cái miệng nhỏ, từ xa xa phát ra thanh âm nhắc nhở:

"Đạo hữu cẩn thận, quái nga này có bất tử chi thân, chỉ bằng vào bảo vật bình thường thì không thể chém chết nó".

"Bất tử chi thân!". Hàn Lập hơi hơi sửng sốt mà lúc này, trong bóng xám xa xa dị biến đã nổi lên.

Tàn thi của quái nga nguyên bản đã bị bầm thây vụn đoạn lúc này đồng thời lại, một quần sáng mờ chợt lóe lên rồi liền quỷ dị khôi phục như lúc ban đầu.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, trong lòng thầm thúc giục kiếm quyết, hơn mười đạo phi kiếm xoay quanh phụ cận lại hóa thành thanh ti hướng thân thể Quái Nga bắn tới.

Quái vật giận dữ rống to một tiếng, vỗ hai cánh nhất thời một tầng sóng dao động lúc trước lại xuất hiện đồng thời cũng hướng ra bốn phương tám hướng mà khuếch tán đi, một chút đã bắn nhanh tới đem tất cả thanh ti quần vào trong đó.

Tất cả thanh ti hơi dừng lại một chút sau đó lại hóa thành một thanh tiểu kiếm màu xanh dài độ một thốn. Tiếp theo có hai tiếng "bang bang" liên tiếp vang lên không dứt, chúng phi kiếm đều hóa thành đoàn đoàn thanh mang bạo liệt ra.

Chương 1550: Chiến Đấu Kịch Liệt

Cũng không biết sóng dao động vô hình là cái thần thông quỷ dị gì mà Thanh Trúc Phong Vân kiểm lại có bộ dáng hoàn toàn không thể ngăn cản được.

Thanh Tiểu cùng thiếu phụ mặc váy đen nhìn thấy cảnh này thì sắc mặt lại trắng bệch. Giờ phút này các nàng bất quá mới kéo giãn khoảng cách với Quái nga một chút mà thôi, chỉ cần tiếng rống to lại vang lên thì khẳng định là không thể thoát chết.

Hàn Lập nhìn thấy hơn mười khẩu phi kiếm bạo liệt vỡ ra thì trên mặt vẫn không có gì kinh sợ, ngược lại sau khi hừ lạnh một tiếng thì đột nhiên một tay bấm quyết niệm thần chú, hướng ra phía xa xa ngưỡng thần một chút.

Một màn kinh người xuất hiện.

Phi kiếm nguyên bản hóa thành vô số thanh quang bỗng nhiên nổi lên thanh âm vù vù, tiếp theo vây quanh cự nga xoay tròn một trận rồi ánh thanh quang tụ tập phục hồi lại thành một đạo tiểu kiếm hàn khí lóng lánh như lúc ban đầu.

Chúng phi kiếm sau khi quỷ dị chợt lóe lên thì vô số thanh ti lại đan vào nhau có vẻ như lần nữa đem Quái Nga chém thành vô số mảnh nhỏ.

Thần thông này tự nhiên là phi kiếm Kiếm linh hóa hư thần thông. Lần này, Thanh Tiểu nhị nữ nhìn thấy mà trợn mắt há hốc mồm nhưng các nàng lập tức tỉnh ngộ thúc dục động quang nhanh hơn vài phần, sau mấy cái chớp động rốt cục đã chạy tới cạnh Hàn Lập rồi khôn ngoan dừng lại.

"Đa tạ tiên bối cứu giúp, bất quá quái vật này quá lợi hại. Chúng ta hay là mau đào tẩu đi". Thanh Tiểu thở phào một hơi hướng Hàn Lập vội vàng nói.

"Nhị vị đạo hữu tự tiện đi. Ta đối với quái vật này có chút hứng thú, xem có thể giết đi hay không". Hàn Lập thản nhiên trả lời.

"Tiên bối, con thú này không biết từ chỗ nào chạy ra, sự lợi hại không phải chỉ như

vậy, ngay cả Ngân Sa cư sĩ cũng đã chết thảm ở trong tay nó. Chúng ta trước tiên rút lui khỏi nơi đây, sau đó hảo hảo nghĩ ra đối sách rồi lại đến đối phó với yêu nghiệt này cũng không muộn". Thiếu phụ mặc váy đen cũng có thiện ý khuyên bảo.

Hiển nhiên tuy Hàn Lập vừa hiển lộ một tay thần thông kinh người nhưng nhị nữ vẫn không cho rằng Hàn Lập thật sự có thể đánh bại Quái Nga này.

"Nhị vị yên tâm! Hàn mỗ cho dù không địch lại nhưng tự bảo vệ mình tuyệt đối không cần lo". Hàn Lập mỉm cười vẫn lắc lắc đầu nói.

Lúc này phía xa xa quang sáng mờ sau khi chớp động thì lại đem tàn thi của Quái nga một lần nữa dung hợp cùng nhau mà khôi phục như cũ. Nhưng do lần thứ hai bị chém giết nên làm cho quái vật này nổi trận lôi đình, cái đầu sư tử há to, một loạt tiếng rống còn to hơn lúc trước từ trong miệng tuôn ra đồng thời hai cánh điên cuồng vỗ lên.

Nhất thời trên bầu trời phụ cận có tiếng ầm ầm như tiếng sấm nổ, đồng thời một vòng sóng dao động từ thân thể Quái Nga nhộn nhạo mà ra sau đó điên cuồng hướng ra bốn phương tám hướng liên tiếp lan ra.

Chúng phi kiếm đang dao động lại tắc tắc bạo liệt vỡ ra, một lần nữa bị nghiền nát thành từng mảnh nhỏ. Thấy vậy nhưng Quái Nga vẫn không ngừng vỗ hai cánh, xem ra vẫn không có ý dừng tay.

Tuy rằng bởi nó bị phi kiếm chế trụ nên vẫn chưa tới gần được Hàn Lập nhưng khi tiếng rống truyền đến. Thanh Tiểu cùng thiếu phụ mặc váy đen, hai người mới khôi phục lại sắc mặt bình thường lúc này lại đỏ lên dị thường, tựa hồ toàn thân máu huyết sẽ lập tức phá cơ thể bắn ra.

Hàn Lập nhú mày, uy năng của Phạm Thánh Chân Ma Công trong cơ thể sau khi tăng thêm hơn hai phần thì dường như không có việc gì nhưng ánh mắt đảo qua thấy nhị nữ bộ dáng nguy hiểm như thế thì một cánh tay như tia chớp hướng về phía hai người hư không đánh ra.

Chỉ thấy trên bàn tay kim quang chợt lóe, hai đạo cột sáng màu vàng chợt lóe lướt qua nhập vào trong thân thể nhị nữ... Thanh Tiểu nhị nữ cảm thấy hệ tượng máu huyết sôi trào trong cơ thể lập tức thông thả chậm hơn phân nửa, huyết sắc trên mặt cũng biến mất hơn phần nửa. Nhị nữ thả lỏng tâm tư một chút biết là do Hàn Lập ra tay tương trợ nên

trong miệng liên thanh cảm ơn.

"Con thú này có tiếng rống rất cổ quái, phạm vi uy năng cũng cực lớn. Nhị vị đạo hữu đi trước một bước đi". Hàn Lập khoát tay nói.

Hắn từ xa xa nhìn thấy trong phạm vi quanh Quái Nga hơn ngàn trượng có thể thấy được một vùng không gian đang vặn vẹo. Địa phương lớn như thế mà dĩ nhiên trong chốc lát đã mơ hồ đi, trong chốc lát chỉ còn như là ảo ảnh cực kỳ quỷ dị.

Không biết cái hiện tượng này là do tiếng rống của quái vật phát ra hay là do dao động vô hình từ hai cánh phát ra.

Nhị nữ nguyên bản đã bị tiếng rống của Quái Nga làm cho sợ hãi, hiện giờ từ xa xa nhìn thấy cảnh như vậy làm cho sợ hãi dị thường, sao còn dám do dự cái gì nữa, sau khi khuyên thêm hai câu nhưng mắt thấy Hàn Lập vẫn không có ý rời đi thì chỉ có thể hướng Hàn Lập chính diện trang phục thi lễ sau đó hóa thành lưỡng đạo kinh hồng phá không bay đi.

Lúc này đây , các nàng một hơi bay ra hơn trăm dặm, mãi cho đến khi ra khỏi Băng Đảo, tiếng rống lọt vào tai như có như không mới dừng lại. Nhị nữ dừng độn quang lại, hiện thân huyền phù ở giữa không trung mà trong lòng vẫn còn sợ hãi nhìn lại phương hướng cũ.

"Thanh tỷ tỷ, người nó chính là Hàn tiên sinh người nói lần trước a? ". Thiểu phụ mặc váy đen sau khi thần sắc khá trấn định thì nhin không được hỏi.

"Không phải tiên bối thì là người phương nào nữa? Hàn tiên sinh là tồn tại cùng cấp bậc với Ngân Sa cư sĩ. Bất quá thần thông có vẻ còn mạnh hơn nhiều". Thanh Tiểu gật đầu nói.

"Cho dù thần thông có to lớn hơn thì cũng không có khả năng là đối thủ của con quái vật kia. Dù sao ngay cả Ngân Sa cư sĩ cùng với đầu linh thú Ngân quang sa liên thủ mà cũng bất quá chỉ chống đỡ được mấy hiệp đã liên ngã xuống chết. Cái đầu rắn của quái vật này ở phía dưới, so với đầu sư tử ở phía trên xem ra còn đáng sợ hơn vài phần. Hàn tiên bối ở lại thật sự là không khôn ngoan". Thiểu phụ mặc váy đen thờ dãi một hơi nói.

"Cái này khó mà nói. Xem ra tiếng rống này đối với Hàn tiên sinh dường như không có tác dụng gì, khẳng định là có đại thần thông nào đó hộ thân, hơn nữa có bộ dáng tự tin như vậy thì cho dù thật sự không địch lại Quái nga thì việc thoát thân hẳn là không đáng ngại.

Chúng ta tạm thời ở chỗ này chờ chốc lát đi, nhìn xem kết quả rồi nói sau. Vạn nhất không ổn thì chúng ta chỉ còn cách triệu tập tất cả thượng tộc đến bố trí vài loại pháp trận đại uy lực đối phó với quái vật này". Thanh Tiểu đối với Hàn Lập hơi có chút tin tưởng hơn nữa suy nghĩ cũng cực kỳ sâu xa.

"Đối phó với yêu nghiệt này cũng chỉ có thể dựa vào pháp trận chi lực. Nếu không tụ tập đủ nhân thủ thì dưới một tiếng rống ư là tất cả cũng chỉ có thể bỏ mạng nhưng quái vật này lại xuất hiện quá sớm, nếu chỉ chậm chừng một tháng nữa mà nói thì số các đồng đạo không kịp đề phòng sẽ không biết có bao nhiêu người sẽ ngã xuống". Thiếu phụ cười khổ một tiếng, có chút khổ sở nói.

"Điều này cũng đúng. Nhưng quái vật này không giống Hải Thú, không biết từ chỗ nào đến". Thanh Tiểu nhìn về hướng Quái Nga phía chân trời, trong mắt hiện lên một tia kinh nghi thì thào nói một câu.

Thiếu phụ mặc váy đen đồng dạng trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc nhưng tự nhiên là không thể giải đáp được gì.

Sau khi nhị nữ bay khỏi, mắt thấy phi kiếm đều bị một vòng vô hình chi lực kia nghiền nát đến mức không thể nát được hơn. Hàn Lập khước miệng nhếch lên nhưng trong đó lại có một tia cười lạnh.

Ngay cả quái thú trước mắt là tồn tại Luyện Hư hậu kỳ, thần thông tựa hồ cũng không tầm thường nhưng với pháp thể song tu, Phạm Thánh Chân ma công đã tu luyện đến đệ nhị bộ phận, hơn nữa trên người lại có nhiều loại nghịch thiên thần thông, Hàn Lập như thế nào lại sợ hãi quái vậy này.

Lúc này chỉ thấy hắc hai tay bấm quyết niệm thần chú, trên người kim quang đại phóng, trên đỉnh đầu hiện ra một cái vòng sáng màu vàng. Trong vòng sáng có một cái pháp tướng ba đầu sáu tay dần dần hiện ra, hai mắt trợn lên, sáu tay đều tự bấm quyết niệm thần chú.

Trong miệng quát khẽ một tiếng, kim sắc pháp tướng sáu tay đồng thời nhắm phía cự nga xa xa vùng lên.

"Phốc phốc" vài tiếng trầm đục truyền ra, sáu cột sáng to thô màu vàng từ trong lòng bàn tay cuồng phun mà ra, chợt lóe lên lướt về phía bóng xám mơ hồ xa xa, mắt thấy sẽ đánh lên trên người cự nga.

Nhưng một màn quỷ dị xuất hiện.

Bên ngoài thân hình Cự Nga bỗng nhiên trở nên mơ hồ, phương hướng của sáu đạo kim quang bỗng nhiên biến đổi quỷ dị lướt qua bên cạnh thân hình cự nga mà đi, quỷ dị đánh tới chỗ hư không tán loạn rồi biến mất.

Nhìn thấy cảnh này Hàn Lập không khỏi ngẩn ra, nhưng lập tức bàn tay đen thui bên trong tay áo lại nhắm cự nga hướng xa xa nhẹ nhàng vỗ một cái.

Nhất thời một phiến quang hà màu xám từ năm ngón tay phun ra, sau đó hội tụ cùng nhau hóa thành quang sáng màu xám nhắm thẳng phía đối diện điên cuồng cuốn tới.

Nguyên từ thần quang chậm rãi mà đi, tại trên đường đi không ngừng khuếch tán cuồng trưởng che kín non nửa không trung. Thanh thể to lớn như thể làm cho Quái Nga thân ở trong bóng xám mơ hồ giường hai con mắt màu Bích lục lấp lóe không thôi. Phương hướng dao động vô hình từ hai cánh cũng biến đổi, tất cả đều hướng phía trên hùng hổ nghênh đón.

Hai phương vừa tiếp xúc một trận nổ như tiếng sấm truyền ra, sóng dao động cùng quang sáng mờ đan vào nhau lấp lóe, cả không gian chợt hốt sáng hốt tối cực kỳ quỷ dị hiện ra xu thế hai bên giằng co.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, năm ngón tay màu đen bỗng nhiên hơi dừng lại một chút nhất thời trên không trung phía trên quang sáng mờ có một bóng đen hiện ra, tiếp theo là một tòa Tiểu Sơn màu đen quỷ dị xuất hiện trong nháy mắt cuồng trưởng, sau mây cái chớp đã liền biến thành ngàn trượng cự sơn.

Đúng là Nguyên từ thần sơn.

Quái nga thấy vậy thì đầu tiên là ngẩn ra nhưng sau đó trong miệng lập tức rống to

một tiếng, sóng dao động vô hình đột nhiên lại huyền hóa ra một cái cột sáng trong suốt bằng mắt thường có thể thấy được nhằm thẳng đến cự sơn vọt tới.

Lấy việc lúc trước sóng dao động vô hình có thể phá vỡ phi kiếm Hàn Lập mà nói thì có thể thấy được uy năng của nó to lớn thế nào. Lúc này lại hội tụ một chỗ nên mức độ tàn phá đối với pháp khí bảo vật lớn như thế nào có thể nghĩ.

Nếu là trước khi Nguyên từ thần sơn dung nhập cái thạch đôn quái dị kia thì nó có thể không ngăn cản được đạo cột sáng trong suốt này nhưng sau khi dung nhập thạch đôn thì trình độ cứng cõi sớm đã đến một cảnh giới bất khả tư nghị.

Chỉ thấy dưới chân núi chột có quang mang kỳ lạ màu xám trắng chột lóe lên, cột sáng sau khi đánh vào đấy thì chỉ phát ra thanh âm muồn hưởng và một đoàn bạch mang chói mắt phát ra. Mà bạch mang này sau khi tắt đi thì cột sáng cũng tán loạn mà tan biến đi còn chân ngọn núi thì ngay cả một tia nứt cũng không có xuất hiện , bộ dáng không chút tổn hao gì.

Quái nga kinh hãi, không thể tin tưởng vào điều này.

Mà Hàn Lập ở xa xa mặt không chút thay đổi , hai tay bấm quyết niệm thần chú khiến cho ngọn núi nhất thời lấy thế thái sơn áp đỉnh từ từ hạ xuống. ngay cả vòng sóng dao động từ hai cánh của Quái nga không ngừng phát ra nhưng dưới uy năng cường đại của ngọn núi đều nhất nhất tán loạn tan biến đi, căn bản là không thể ngăn cản sức nặng của Nguyên từ thần sơn.

Mắt thấy ngọn núi đè xuống Cự nga, tựa hồ ngay sau đó liền đem nó đè thành thịt vụn thì đột nhiên cái đầu sư tử của nó hơi ngừng lại rồi lại biến ảo thành cái đầu cự mãng hai mắt nhắm nghiền.

Cái đầu rắn xanh thẫm này hai mắt trợn tròn lộ ra hai con ngươi ánh vàng rực rỡ quý dị, ánh mắt chớp động lạnh như băng dị thường, đồng thời ngẩng đầu nhìn thẳng lên ngọn núi trên đỉnh đầu.

Một tiếng gầm âm trầm tê mình từ miệng mãng xà phát ra rồi đột nhiên hai cánh vỗ mạnh, từng đoàn quang phấn màu xanh tràn ra đem thân hình của nó bao phủ lấy, rốt cuộc làm cho không thấy rõ thân ảnh mây may.

Quái vật tựa hồ muốn thi triển đại thần thông nào đó. hàn Lập từ xa thấy vậy thì trên mặt lộ sắc chợt lóe lên, đột nhiên thúc giục pháp quyết trong tay.

Ngọn núi phát ra một tiếng nổ vang rồi đột nhiên áp chế xuống, đáy ngọn núi áp vào trong quang phần màu xám.

"Phanh", một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến.

ngọn núi màu đen vừa tiến vào trong quang phần giây lát thì đột nhiên chấn động dừng lại ở giữa không trung, giống như bị cái gì ngạnh kháng chặn lại. Lúc này đây, Hàn Lập thực sự lộ ra vẻ giật mình.

Nguyên từ thần sơn nặng bao nhiêu tự nhiên là không ai có thể hiểu hơn hẳn. Ít nhất là trước khi tiến giai lên Luyện Hư hẳn không thể nhắc nổi núi này mà sau khi tiến giai lên Luyện Hư thì dựa vào hiệu quả cường hóa thân thể của Phạm Thánh Chân Ma Công cũng mới có thể miễn cưỡng thừa nhận sức nặng của nó.

Mà trước mắt một con Quái nga này như thế nào có thể làm được việc này.

Trong lòng kinh hãi, Hàn Lập không dám nghĩ ngợi nhiều, hai tay bắt quyết, trên đỉnh đầu kim sắc pháp tướng vung sáu cánh tay múa may một trận, vầng sáng màu vàng quay tròn vừa chuyển rồi đột nhiên bay ra một đoàn quang điểm màu vàng nhưng sau khi bắn ra xa hơn mười trượng thì lập tức hóa thành một cơn cuồng phong màu vàng nhạt nhắm phía đối diện cuốn tới.

Chưa đến gần hồi sắc quang phần mà đã có tiếng xé gió nổi lên, từ trong cơn lốc có năm đạo Phong Nhận bắn ra, sau khi chợt lóe lên thì tất cả đều bắn vào trong quang phần.

"Phốc phốc", có âm thanh trầm đục truyền đến, tựa hồ như toàn bộ Phong Nhận đã đánh trúng cái gì đó nhưng tiếp theo lại không có dị thanh gì phát ra, giống như vẫn chưa tạo thành thương tổn gì cho Quái nga bên trong.

Hàn Lập hai mắt nhú lại đột nhiên thúc giục pháp quyết.

Cuồng phong màu vàng lại gào thét thổi qua đem đám quang phần màu xám này trong nháy mắt thổi tán loạn. Hàn Lập vừa ngưng thần nhìn xuống thì sắc mặt chợt biến

đổi. Chỉ thấy sau khi quang phần tan đi thì để lộ ra thân hình to lớn của Quái nga.

Thân hình nguyên bản mập mạp khổng lồ, bên ngoài có một tầng vảy màu lục bao trùm, phía dưới bỗng nhiên có một cái bàn tay lớn như đuôi măng xà đồng thời hai bên thân thể còn sinh ra hai cánh tay quái dị, phía trên cánh tay đồng dạng đầy vảy xanh lục. Tất cả đều hướng lên không trung ngạnh kháng lại Nguyên tử thần sơn đang ép xuống. Loại tình hình này làm cho Hàn Lập phải trợn mắt.

Quái vật này sau khi biến thân có hình dạng quỷ dị thì thôi nhưng như thế nào lại có được cự lực như thế. Nhìn bộ dáng thoải mái tự nhiên của nó thì một thân thần lực này xem ra còn hơn hẳn ba phần.

Bất quá trong mắt Hàn Lập hàn mang ẩn hiện, đám phi kiếm vừa bị vỡ ra xung quanh quái vật đột nhiên thanh quang chọt lóe rồi lại hóa thành hơn mười cái thanh ti nhắm hướng quái vật bắn đi.

Không biết vì nguyên nhân gì mà Hàn Lập thấy quái nga sau khi biến thân thì nhất thời trong lòng ẩn ước cảm thấy được tẩm thân bất tử của đối phương tựa hồ không còn tồn tại nữa cho nên không chút khách khí đem phi kiếm phục hồi lại như cũ để chuẩn bị đem quái thú này chém chết.

Một tiếng tê mình bỗng nhiên từ miệng quái nga phát ra, theo đó lớp vảy màu xanh lục bên ngoài thân thể thả ra vô số tiểu thuẫn trong suốt, hình lục giác giống như thủy tinh tạo thành đem thân thể hoàn toàn che đậy ở bên trong.

Thanh ti bắn vào đây, sau một trận bạch mang lóe lên thì đều thay đổi phương hướng lướt qua bên cạnh mà đi, bộ dáng căn bản không thể làm nó thương tổn mấy may.

Hàn Lập thấy vậy thì vẻ mặt có chút khó tin đang muốn thi pháp khác thì song chương cự nga đột nhiên vẩy ra. Nhất thời một tiếng gầm đinh tai nhức óc truyền ra, ngọn núi màu đen cao tới nghìn trượng dĩ nhiên bị quái vật này ném lên giữa không trung.

Lập tức vô số thủy tinh quang thuẫn đồng thời chọt lóe lên cũng với âm thanh vỡ giòn, tất cả dĩ nhiên đồng thời vỡ vụn đồng thời hóa thành đoàn đoàn bạch mang chói mắt rồi trong nháy mắt hội tụ thành một đoàn.

Xa xa nhìn lại thấy giống như một vòng sáng mặt trời bỗng nhiên hiện lên.

Bạch quang thật sự rất chói mắt, ngay cả đang sử dụng linh mục thần thông mà hai mắt Hàn Lập vẫn cảm thấy đau đớn dị thường, bất quá trong nháy mắt công phu này hẳn cũng đã xem rành mạch tình hình bên trong quần sáng này.

khỏe miệng hẳn khẽ run rẩy một chút.

Trong trung tâm bạch quang rỗng tuếch, nào có nửa phần bóng dáng Quái nga. Quái vật này trong lúc hẳn nhắm mắt đã biến mất vô tung vô ảnh. Tuy nhiên lấy kinh nghiệm tranh đấu phong phú của Hàn Lập, làm sao để cho đối thủ thừa cơ, cơ hồ ngay lúc phát hiện ra Quái nga biến mất, hẳn không cần suy nghĩ vung tay áo bào lên. Năm bộ xương khô đầu bạch ngọc từ trong tay áo bào bắn ra vây quanh Hàn Lập quay tròn một vòng đồng thời phun ra một cỗ ngũ sắc quang điểm bao trùm trong phạm vi ước chừng hơn trăm trượng xung quanh.

Kết quả tại một chỗ cách Hàn Lập hơn mười trượng có một tiếng quái minh phát ra, một cái bóng đen to chừng tám trượng đang lẫn lộn trong ngũ sắc quang điểm hiện ra.

Đúng là Quái nga vừa mới thất tung kia. Chỉ là giờ phút này hình thể của nó đã rút nhỏ đi hơn mười lần, hơn nữa động tác trong quang điểm cũng trở nên trì hoãn dị thường, bộ dáng nhất thời bị nhốt ở tại trong đó.

Hàn Lập thấy vậy thì mừng rỡ, không cần suy nghĩ nhiều há mồm phun ra một đoàn ngân sắc hỏa điểm cùng một cái thanh sắc tiểu đỉnh. Ngân sắc quang điểm sau khi quay tròn một cái thì bỗng nhiên hóa thành một con ngân sắc hỏa điều cờ chừng một tấc lao thẳng tới, còn thanh sắc tiểu đỉnh thì có âm thanh vù vù phát ra, trên nóc đỉnh có một chùm thanh ti bắn ra, nhưng sau khi chột lóe lên thì lập tức tiêu thất.

Ngay sau đó, trên đỉnh đầu Quái nga không gian chột dao động thanh ti từ trong hư không chột lóe hiện ra rồi nhắm xuống phía dưới cuốn đi, trong nháy mắt đã đem Quái nga trong quang điểm bao vây lấy.

Chỉ thấy bên ngoài thân hình Quái nga tình quang chột lóe, vô số tiền thuẫn trong suốt quỷ dị hiện lên lại đem thanh ti chặn ở bên ngoài. Tuy nhiên lúc này ngân sắc hỏa điều đã tới trước mặt.

Hàn Lập thấy vậy, mặt không chút thay đổi nhưng nhanh chóng niệm vài tiếng chú ngữ, ngân sắc hỏa điều không trực tiếp đánh về phía Quái nga mà há mồm phun ra một

đạo kim ngân tể ti kích tới.

Đúng là Linh tuyền tà quang do Phệ linh hỏa điều mới cắn nuốt chiếm được kia.

Tể ti chột lóe lên rồi liền xuyên qua lớp phòng hộ tinh thuần tiến vào trong đó, ngay sau đó liền dễ dàng xuyên thủng ngực quái thú rồi theo một bên khác kích bắn mà chui ra.

Chỗ ngực quái thú hiện ra một cái lỗ hơi có máu hồng nhưng quanh thân vẫn chưa có một giọt máu tươi nào chảy ra. Nếu là quái thú bình thường mà chỗ yếu hại bị xuyên thủng, cho dù không lập tức bị mất mạng thì cũng sẽ lập tức ngã xuống đất không dậy nổi. Đúng lúc này, tể ti vừa xuyên thủng đi ra ngoài kia sau khi xoay quanh một cái thì lại một lần kích bắn mà quay về, tính toán lại một lần nữa xuyên thủng thân hình quái thú này.

Bất quá lúc này đây, nó lại nhắm ngay chỗ đầu quái thú này. Chỉ thấy bên ngoài thân thể quái nga đột nhiên nổi lên tầng tầng cường quang chói mắt rồi dùng hai tay dựa vào cự lực một chút phá tan trói buộc của quang điểm rồi hung hăng nhắm chỗ trước ngực đánh ra một chưởng.

"Oanh" một tiếng giống như tiếng phích lịch trầm đục phát ra, một vòng âm ba bằng mắt thường có thể thấy được lập tức hướng ra bốn phương tám hướng khuếch tán đi. Ngũ sắc quang điểm khi tiếp xúc với âm ba này thì dĩ nhiên một chút trói buộc đã bị tan ra.

Mà cùng lúc đó, cái đầu rắn của Quái nga đột nhiên quay một trăm tám mươi độ quỹ đi, hai con người màu vàng lạnh lùng nhìn thẳng vào tể ti đang bắn đến. "Phốc phốc" hai tiếng, hai đạo kim mang từ trong con mắt phun ra, sau khi chớp động một cái thì hợp thành một đạo vừa lúc đánh trúng lên Linh tuyền tà quang đang phóng tới.

Kết quả song phương vừa tiếp xúc với nhau thì phát ra âm thanh muộn hường rồi dĩ nhiên hóa thành một đoàn ánh sáng màu vàng sau đó run lên vỡ ra và biến thành hư ảo mà Phệ linh hỏa điều hai cánh mở ra muốn bay lên. Tuy nhiên cự mãnh ại hé miệng phun ra một đoàn chất lỏng màu đen đem hỏa điều vây ở trong đó, bộ dáng nhất thời không thể thoát thân.

Tiếp theo cái cự vĩ của Quái nga đột nhiên vỗ vào hư không một cái, thân hình uốn éo rồi như một mũi tên hướng Hàn Lập kích bắn đến nhưng trên đường đi thì chỉ thấy

không gian phụ cận hơi uốn khúc rồi thân hình Quái nga quỵ dị biến mất.

Hàn Lập thấy vậy thì không nói một lời đột nhiên đưa một tay sờ vào mắt mình một chút. Chỉ thấy hắc mang chớp động, Phá Diệt Pháp Mục thoáng hiện ra. Tùy theo mắt hắt lấp lóe một cái, từng đạo thần quang hướng bốn phương tám hướng đồng thời bắn ra, sau đó đều chợt lóe lên và nhập vào trong hư không.

"Oanh" một tiếng nổ!

Trên đỉnh đầu Hàn Lập hơn mười trượng, sau khi một đạo hắc quang bắn vào trong đó thì thấy thân hình quái nga lao đảo từ trong đó đi ra nhưng Quái nga này chuyên ẩn tích, trong nháy mắt giương hai mắt gắt gao nhìn thẳng vào Hàn Lập, trong đồng tử kim mang chợt lóe rồi hai đạo kim quang kích bắn đến. Bên cạnh đó cái đuôi rắn lại vỗ thêm cái nữa hóa thành một đạo bóng xanh hướng Hàn Lập đảo qua mang theo một đám tàn ảnh quét đến.

Đồng thời nửa trên thân hình Quái nga này đột nhiên uốn một cái, vô số lợi trảo mang theo tiếng động nhắm thiên linh cái Hàn Lập chụp xuống.

Quái thú này liên tiếp gặp thiên thời nên nổi giận dị thường, chỉ muốn đem đối thủ đập nát thành vô số mảnh nhỏ để giải mối hận trong lòng.

Hàn Lập thấy như vậy nhưng trên mặt không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Không thấy hắc có hành động gì nhưng kim sắc pháp tướng trên đỉnh đầu đột nhiên lóe lên rồi nhập vào trong thân thể Hàn Lập và biến mất không thấy.

Ngay sau đó, hàn Lập liền hét lớn một tiếng, trên người lập tức hiện ra lớp vảy màu vàng rực rỡ đồng thời sau lưng hiện ra sáu cánh tay giống như thật, tất cả đồng thời nhoáng lên một cái, trong các tay đều mơ hồ hiện ra một kiện vũ khí màu vàng. Phân biệt là đao, kiếm, trượng, hoàn, xù, sáu loại vũ khí.

Ánh mắt mang theo Phá Diệt Pháp Mục chợt lóe lên, một đạo hắc quang thô to chợt lóe lên bắn ra nghênh đón hai đạo kim quang đang phóng tới.

Tiếp theo sáu cánh tay nhoáng lên một cái, hai bình khí màu vàng đánh về phía cái đuôi rắn lớn, bốn cái còn lại chìa ra làm hai hướng lên đỉnh đầu vung lên, huyền hóa ra một mảnh phiến kim sắc khí ảnh bảo vệ trên không.

Đuôi rắn, trảo ảnh cùng kim quang vừa tiếp xúc, "Ầm" một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Thân hình Hàn Lập chấn động trực tiếp lui lại hai bước, sáu cánh tay vàng kim quang cường hiện, binh khí trong tay đều mơ hồ tắc tắc vỡ vụn tán loạn rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Đối diện Cự nga tình hình cũng không tốt hơn chút nào.

Chẳng những cái đuôi rắn bị hất ngược quay về mà hai cánh tay còn có một mảnh huyết nhục mơ hồ, xem ra bị thương tổn không nhẹ.

Về sức lực, quái thú này có lẽ có thể hơn Hàn Lập một bậc nhưng luận về trình độ cứng cỏi của thân thể thì lại có thục ngựa cũng vô pháp vượt qua. Tiểu thuật trong suốt hộ thể này tựa hồ đối với công kích của binh khí thực thể lại không có tác dụng gì.

Chương 1551: Kỳ Độc

Quái Nga trong miệng phát ra thanh âm tê tê không dứt, hiển nhiên kết quả công kích vừa rồi cũng đã làm cho nó cảm thấy ngoài ý muốn, từ hai con người vàng chói hung quang đại phóng, hai tay nhoáng lên một cái, song chưởng huyết nhục mơ hồ nhất thời nổi lên một tầng lục quang, vết thương nhanh chóng khỏi hẳn đồng thời hai cánh sau lưng đột nhiên run lên hào quang đại phóng ra.

Đột nhiên hai cái cánh chợt biến mất đồng thời trong không gian lại hiện ra hàng trăm phi nhận chói mắt, mỗi một khẩu đều có kích cỡ chừng nửa thước, hàn khí lóng lánh, âm khí bức người.

Lập tức trong mắt quái vật này hung quang chợt lóe, phi nhận sau lưng nổi lên một trần vù vù tựa hồ sẽ lập tức phi đến.

Chính là đúng lúc này, Hàn Lập lại bỗng nhiên nở nụ cười, trên người kim quang chợt lóe, lân giáp hiện lên trên da thịt đều biến mất, bốn cái cánh tay màu vàng cũng một chút mơ hồ rồi tán đi không thấy.

Điều này làm cho Quái Nga linh trí không thấp ngẩn ra, động tác công kích không khỏi dừng lại một chút.

Mà đối diện Hàn Lập lại một tay bấm quyết niệm thần chú, sau lưng có một tiếng sét đánh rồi bỗng nhiên hiện ra một đôi cánh lóng lánh, vừa động một cái thì cả người đã biến mất không thấy. Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

Ngay sau đó, ở ngoài hơn mười trượng có một tiếng sấm vang lên, thân hình Hàn Lập quỷ dị thoáng hiện ra, nhưng lại không thi triển công pháp gì mà ngược lại đứng lên hai tay khoanh trước ngực, thần sắc lộ ra vẻ tựa như cười như không nhìn Quái Nga.

Cự nga tuy rằng trong lòng kinh nghi nhưng hung ý trong đầu trong nháy mắt đã khiến cho nó bỏ đi sự chần chờ. Sau một tiếng tê mình, toàn bộ vảy trên người trong nháy mắt dựng thẳng đứng lên đuổi tới.

Nhưng lúc này, Hàn Lập bỗng nhiên vỗ tay cười rộ lên đồng thời trong miệng phun ra một câu: "Ngã, ngã, ngã!".

Ba tiếng "ngã" vừa ra khỏi miệng, Quái Nga bỗng cảm thấy đầu trầm xuống, một cổ cảm giác mê muội xông thẳng lên đỉnh đầu, tiếp theo trong ngực có một trận kỳ dương truyền ra, thân hình trong nháy mắt trở nên không hề hay biết gì nữa, lảo lảo không thể ổn định thân hình.

Quái thú tự nhiên vừa sợ vừa giận, vội vàng cúi đầu thì phát giác ra, lỗ hồng chỗ ngực chậm chạp không thể khỏi mà lúc này non nửa thân hình trở nên tím tái dị thường đồng thời có một cỗ khí tức tanh hôi từ trong da thịt tỏa ra.

Mà phàm là chỗ tím tái thì đều mất đi cảm giác.

Nó đã trúng một loại kỳ độc chưa bao giờ gặp qua. Kỳ độc này ẩn nặc bá đạo dị thường, dĩ nhiên từ trước đã làm cho nó không thể phát giác ra chút dấu hiệu nào nhưng mà chỉ chốc lát sau liền lập tức tràn ngập đến.

Quái Nga hoảng sợ không phải là nhỏ.

Nó không lường lự há mồm phun ra một ngụm hào quang màu xanh, bên trong ẩn hiện có một viên châu to cỡ quả trứng chim màu Bích Lục. Viên châu này chợt lóe lên rồi đã đi tới lỗ máu trước ngực.

Viên châu quay tròn vừa chuyển phát ra lục mang chói mắt đồng thời một cỗ kỳ hương từ trong viên châu tán phát ra làm cho mùi tanh hôi trở nên nhạt đi, kỳ độc màu tím đang tràn ngập nhanh chóng dĩ nhiên bị đình trệ, trong nháy mắt đã đình chỉ khuếch tán.

Hàn Lập thấy vậy thì trong lòng thật sự cũng có vài phần ngoài ý muốn.

Linh tuyến tà quang này hẳn đã chính mắt thấy qua thế mà dĩ nhiên không có thể lập tức đem đối phương độc chết. Điều này có thể cho thấy thân thể đối phương đối với độc chất cũng có sức chống cự nhất định.

Nhưng lập tức Hàn Lập cười lạnh một tiếng, thân hình đột nhiên nhảy lên phía trước, thanh quang đại phóng rồi hóa thành một con thanh sắc đại bàng dài chừng mười trượng

đồng thời chột lóe lên.

Sau hai cái chớp động, đại băng liền mang theo một cơn lốc màu xanh mênh mông hiện ra phía trên Quái Nga đang khu vực.

Hai cánh mở ra, tiếng sấm nổi lên.

Thân thể mặt ngoài Đại băng trong nháy mắt hiện ra từng đạo kim hồ thô to, một đôi cự trảo màu vàng nhạt hung hăng chụp xuống.

Quái Nga phía dưới đột nhiên thân hình run lên , quái nhận sau lưng giống như loạn tiễn hướng lên không trung bắn nhanh mà đi. Tuy nhiên đại băng đối mặt với vô số quái nhận bắn tới căn bản không thèm để ý tới mà vẫn phi xuống với khí thế không chút suy giảm.

Sau một trận "đình, leng keng, đương" loạn hưởng, tất cả quái nhận kích lên lông vũ của Đại băng đều bắn ngược trở lại. Quái nhận nhìn như sắc bén dị thường lại không có biện pháp thương tổn tới đại băng mây may.

Việc này cũng không có gì kỳ quái, thân thể Hàn Lập nguyên bản đã cứng cỏi tới cực điểm, hơn nữa sau khi biến thân thành Côn Bằng thì thân thể còn mạnh mẽ hơn vài phần nên tự nhiên không phải mấy đạo quái nhận sắc bén này có thể xâm phạm tới. Ngược lại một đôi lợi trảo lại dễ dàng hất hơn mười đạo quái nhận ra đồng thời giống như lôi đình xuyên thủng thân hình Quái Nga.

Nhưng chỉ thấy sau khi trảo mang hiện lên thì thân ảnh Quái Nga tứ phân ngũ liệt nhưng bên trong lại rỗng tuếch, bộ dáng không có một chút huyết nhục nào còn Quái Nga chân chính lại quý dị biến mất, chỉ còn lại có một tầng da bạc ở lại tại chỗ.

Thậm chí ngay cả viên châu màu xanh khu vực trước người vào lúc này cũng chột lóe lên rồi biến mất. Bất quá là một cái hư ảnh mà thôi.

Đại băng sừng sốt nhưng là trong mắt lam mang vội vàng đảo qua mọi nơi rồi lập tức hai cánh cuồng phiến vài cái, nhất thời trên người điện hồ giống như gió bão tản ra sau đó chột lóe lên ngưng tụ thành một đạo điện hồ thô to, sau khi chột lóe lên cái nữa thì bắn ra. Theo đó là một tiếng gầm lớn.

Kim hồ trong nháy mắt lập lòe trong phạm vi mấy trăm trượng, không ngừng nhảy lên như quỷ mị, chỉ trong một cái nháy mắt đã vượt qua khoảng cách xa như vậy.

Một tiếng nổ lớn.

Kim hồ bay ra được hơn năm mươi trượng thì tại hư không bạo liệt nổ tung, vô số tia điện tinh tế nhảy nhót chớp động rồi hóa thành một cái lưới thật lớn chụp xuống.

Nhưng phía dưới bỗng nhiên hiện ánh sáng màu xanh rồi lưới kim sắc bị hất ra mà dưới ánh lói quang lóe ra phía dưới rõ ràng hiện ra một thân ảnh bị thương. Đúng là kim thiên thoát xác Quái Nga.

Lúc này hai phần ba thân thể của nó đã biến thành màu tím đen, chỉ có lục quang lóe ra không chừng, chính là viên châu màu xanh kia vẫn giữ cho độc khí thủy chung bồi hồi bên dưới, không thể hoàn toàn xông lên đầu.

Mặt khác hai tay và đuôi tựa hồ đối với độc chất cũng có lực ngăn cản nhất định nên trong ánh lục quang chớp động vẫn chỉ hiện lên một tầng hắc khí như có như không mà thôi. Bất quá như thế cũng thấy quái vật này đang bị độc tố phát tác, bộ dáng lung lay sắp đổ.

Trách không được nó căn bản không dám cùng Hàn Lập tái giao thủ mà lập tức quyết đoán áp chế độc chất rồi lặng yên bỏ trốn mất dạng.

Bất quá, ngay cả nó có ẩn nặc thuật thần diệu thì cũng vô pháp giấu diếm được Thanh minh linh mục của Hàn Lập nên một chút đã bị phát hiện ra. Nó vì ngăn cản Ích Tà Thần Lô nên không thể không kiên trì tái điều động pháp lực ngăn cản cho nên vừa mới miên cưỡng ngăn chặn Thần Lô thì chất độc lập tức hùng hổ cuốn lên làm cho nó tái vô pháp ngăn chặn.

Thanh sắc đại bàng sau khi bay ra khỏi hồ quang thì hai cánh chột lóe lên, thân hình không lồ sau mấy cái chớp động thì đã đến chỗ Quái Nga hiện thân, hai mắt lạnh như băng từ trên không nhìn xuống.

Tuy Đại bàng do Hàn Lập biến thành không phải là chân linh Côn bằng chân chính nhưng bởi vì hắn có chân linh chi huyết nên tự nhiên vẫn có chứa một cỗ khí thế cường đại.

Phía dưới Quái Nga thấy vậy, trong hai con mắt màu vàng rực cực hiện lên một tia e ngại, bên ngoài thân thể có ánh sáng mờ chợt lóe, bộ dáng muốn thi triển độn thuật đào tẩu.

Nhưng đột nhiên có một tiếng hét lớn rồi viên châu màu xanh trong miệng nó không hiểu sao lại thoát bay ra.

Dị biến này làm cho Hàn Lập cùng Quái Nga đều ngẩn ngơ nhưng Quái nga lập tức phát ra một tiếng tiêm minh thể lương rồi thân hình bộc phát ra quang mang kỳ lạ chói mắt đồng thời cuồn cuộn trưởng gấp mấy lần.

Tại cái đầu cự mãng có quang sáng mờ chợt lóe rồi một cái đầu sư tử lại quỷ dị hiện ra. Tiếp theo thân hình quái vật này vừa động, thần tình dữ tợn xông thẳng đến Hàn Lập , song chường quay cuồn cuộn, trào mang đầy trời phát ra thanh âm "xuy xuy" xé gió rồi hội tụ thành hai cái trào ảnh thật lớn.

Thiên địa nguyên khí trong vài dặm phụ cận hóa thành vô số quang điểm hiện lên rồi ngay sau đó lại bị hai cự trào nhất nhất hấp thu vào. Hai trào ảnh cuồn cuộn trưởng làm cho người ta có một loại cảm giác bị bao phủ quỷ dị rồi hướng Hàn Lập chậm rãi chộp tới.

Dưới trào ảnh, Hàn Lập chỉ cảm thấy vô luận chính mình trốn tránh như thế nào cũng không thể ngăn cản được nên đồng tử không khỏi chợt co rụt lại. Đại bằng lập tức phát ra một tiếng thanh minh.

Bên ngoài thân thanh quang vừa chuyển, Đại bằng dĩ nhiên trong một công phu hô hấp lại hóa thành một con khổng tước cả người đều được ngũ sắc linh quang bao bọc, mặc dù kích thước chỉ có tầm một trượng nhưng cả người quang điểm giống như vật hữu hình rất chói mắt.

Hàn Lập dĩ nhiên thúc dục Kinh trập quyết, một chút lại biến ảo thành ngũ sắc khổng tước.

Mắt thấy trào ảnh kia quỷ dị như thế, Hàn Lập không biết vì sao dĩ nhiên theo bản năng lại bỗng nhiên biến ảo thành hình thái này nhưng kết quả lại là một màn bất khả tư nghị xuất hiện.

Mắt thấy trào ảnh đánh lại, linh vũ trên người ngũ sắc khổng tước đột nhiên đồng

thời bắn nhanh ra , trong nháy mắt đã dung nhập vào quang điểm bên ngoài thân. Nhất thời ngũ sắc linh quang một chút tăng vọt mấy chục lần sau đó nghênh đón trào ảnh thật lớn đang cuộn cuộn ập tới.

Từ xa nhìn lại giống như một đạo ngũ sắc quang hà bỗng nhiên di động đảo lưu cuốn tới.

Hai đầu của Quái Nga vừa thấy thanh thế kinh người của ngũ sắc khổng tước cùng ngũ sắc linh quang thì trong mắt nhất thời hiện lên biểu tình khó có thể tìn.

Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Bất quá, giờ phút này nó cũng căn bản không thể khống chế một kích của mình.

Trong nháy mắt, trào ảnh thật lớn cùng ngũ sắc quang hà va chạm với nhau. Kết quả dĩ nhiên là vô thanh vô tức.

Ngũ sắc linh quang chợt hiện lên vài cái rồi trào ảnh thật lớn giống như bọt biển chìm xuống sông và cứ như vậy biển mất vô tung vô ảnh.

Lúc trước khí thế kinh người như thế mà thoáng cái lại giống như là phù dung sớm nở tối tàn.

Nhưng vì cẩn thận, Hàn Lập cũng không tiến mà lui lại phía sau, ngũ sắc linh quang bên ngoài thân chợt lóe lên, khổng tước quý ị lui ra xa hơn hai mươi trượng.

Quái Nga sau một kích không có hiệu quả thì lại cứ như vậy huyền phù tại chỗ không nhúc nhích. Hai cái đầu hung hăng nhìn Hàn Lập chăm chăm, biểu tình tràn ngập oán độc.

Nhưng ngay sau đó, độc khí màu tím đen lập tức tràn lên , hai cái đầu cũng một chút biến thành màu tím đen làm cho thân hình quái vật run lên, bốn mắt dần mất đi thần quang rồi lập tức phẳng phất như không có xương mà rơi xuống mặt đất.

Vào lúc này, ngũ sắc khổng tước vừa thu lại hai cánh, hình thể thu nhỏ lại mấy lần rồi một lần nữa biến ảo thành hình người. Tuy nhiên Hàn Lập vẫn huyền phù ở nơi đó, lạnh lùng nhìn chăm chú vào chỗ Quái Nga, không có ý tứ bay lại.

"Phanh" một tiếng, thân hình tím đen của Quái Nga giống như bùn đất rơi xuống băng địa, không động đậy một chút nào nữa. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Hàn Lập nhú mày, lúc này mới đưa một tay hướng vào hư không đánh ra một trảo. "Phốc xuy" một tiếng, một cái ngân sắc hỏa cầu quỷ dị thoáng hiện ra.

Đúng là Phệ linh thiên hỏa ban đầu bị Quái Nga vây khốn.

Chương 1552: Biển Sâu Cổ Đăng

Trên không trung Hàn Lập thấy thế thì không nói gì, hai tay bấm quyết, lục hỏa trên không đang dao động bay đi thì chợt có hai đạo thanh ti từ trong hư không thoát hiện ra. Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

Thanh ti lập tức tán ra, trong nháy mắt đã đem hai luồng lục hỏa bao vây ở bên trong . Lục Hỏa nhất thời không ngừng kêu lên thanh âm kỳ quái đồng thời giãy dụa ở trong thanh ti muốn ra.

Lúc này trên không trung phụ cận đột nhiên có một cái Thanh sắc Tiểu đỉnh quỷ dị hiện lên. Hàn Lập trong mắt hàn mang chợt lóe giương một tay điểm ra xa xa một cái. ngân sắc Hỏa điều nổ tung ra rồi hóa thành hai quả cầu lửa bắn đi.

Sau hai tiếng "phốc phốc", hai quả cầu lửa này đều đánh lên hai luồng lục hỏa đang bị nhốt bên trong.

Sau khi kêu lên hai tiếng tiêm mình thê lương thì hai đạo lục hỏa ở trong ngân diễm chợt lóe lên lục quang rồi ngưng tụ thành hai cái đồ vật trông giống như hai con người nhìn vào hàn Lập nhấp nháy mắt, trong đó tựa hồ có dị mang chớp động.

Hàn Lập trong lòng rung mình, thân hình cơ hồ theo bản năng trong nháy mắt biến mất không thấy. Tuy nhiên ngay sau đó, hai đạo lục hỏa này trong ngân quang đã biến thành hư ảo, hoàn toàn bị tiêu diệt trên thế gian này.

Ở một chỗ khác cách đó hơn mười trượng, thân hình Hàn Lập trong thanh quang thoát hiện ra, hai mắt nhìn xuống phía dưới dòng thời châu mảy.

Tinh hồn của loại cao giai quái vật này tự nhiên là vật có chỗ hữu dụng lớn nhưng trong tình huống không biết rõ về đối phương thì hẳn cũng không dám để cho chúng nó sống sót, để ngừa có cái gì hậu hoạn về sau.

Về phần phương pháp sưu hồn luyện phách thì lại càng không thích hợp sử dụng cho tồn tại cao giai hơn mình, nếu miễn cưỡng thực hiện thì có thể bị phương pháp sưu hồn

phản phê.

Bất quá quái vật kia có được hai cái tinh hồn độc lập thật sự làm cho hãn hơi có chút bất ngờ. Hơn nữa đồ vật cổ quái do tinh hồn biến ảo thành nọ tựa hồ cũng có chút quý dị nhưng hãn đã cẩn thận kiểm tra qua thân thể chính mình thì vẫn chưa phát hiện ra bất cứ sự dị thường nào. Xem ra loại đồ vật này hãn là chưa kịp phát động ra công kích nào thì đã bị Phệ linh thiên hỏa diệt sát.

Trong lòng sau khi cân nhắc như thế, hàn Lập nhẹ thở ra một hơi đồng thời giơ một tay hướng ra xa vẫy một cái, tay áo bào run lên. Nhất thời chẳng những Ngân sắc hỏa diễm cùng Hư Thiên từ đỉnh bay trở về mà ngay cả Nguyên từ thần sơn cùng bảy mươi hai khẩu Thanh Trúc Phong Vân kiếm cũng chợt lóe lên xuất hiện trước người rồi đều bị thu vào trong thân thể.

Bên ngoài Hàn Lập lúc này thang quang chợt lóe lên rồi người từ từ hạ xuống phía dưới. Hàn Lập cũng không biết ngay tại thời điểm hãn giết chết Quái nga đã dẫn tới dị biến tại một nơi rất xa dưới đáy biển sâu tối đen, trong một tòa cung điện được xây bằng ngọc trắng có một gian mật thất hắc ám nằm ở nơi sâu nhất trong cung điện. Trong mật thất có đặt một cái cổ đăng màu xanh cao chừng hai ba chục thước, phía trên có vô số đóa đăng diễm to nhỏ không đồng nhất chớp động không thôi. Đám đăng diễm này, cái lớn thì to cỡ quả trứng chim, nhỏ nhất cũng cỡ ngón tay cái.

Mà ở phía trước cổ đăng này đang có một cái bóng người cao gầy ngồi xếp bằng không nhúc nhích. Người này khẽ cúi đầu nên thân thể cùng khuôn mặt đều bị một cái áo tối màu vàng nhạt bao lấy.

Bề ngoài áo tối có linh quang chớp động cùng với một ít phù văn cổ quái.

Ngay lúc Hàn Lập đem hai cái tinh hồn của Quái nga giết chết thì một đóa đăng diễm trong cổ đăng bỗng nhiên lóe lên rồi tiêu biến. Bóng người khô gầy hắt xì một tiếng rồi chậm rãi ngẩng đầu lên, hai luồng lục hỏa lóe sáng làm cho hình dáng người này hiện ra.

Đây là một cái gương mặt bạch cốt khô lâu nhưng trong hai hốc mắt lại có hai luồng lục hỏa sáng lờ lờ, bộ dáng có vẻ cực kỳ quý dị.

Khô lâu lắc đầu, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào cổ đăng, trong mũi

giống như phát ra một tiếng hừ tức giận rồi đột nhiên nó há mồm phun ra một đoàn hắc quang.

Đây rõ ràng là một cái ẩn bốn mặt màu đen. Vật này trông sáng bóng dị thường nhưng phía trên có một con Chân Long màu đen quấn quanh ẩn mấy vòng.

Sau một loạt câu thần chú khó hiểu từ miệng khô lâu phát ra thì từ trong cái ẩn có một mảnh quang hà bay cuộn ra rồi có một con vật lớn màu đen tuyền thật lớn theo đạo sáng mờ này rơi ra. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Dưới ánh sáng mờ mờ cũng có thể nhìn thấy đây là một con thú dài chừng ba bốn trượng, thân thể có màu xanh dị thường, đầu giống như trâu. Quái thú này nằm yên trên mặt đất khô nhúc nhích, nếu không phải ngực nó vẫn hơi phập phồng thì chỉ sợ kẻ nào nhìn thấy đều cho rằng, đây là một cái xác chết mà thôi.

Khô lâu khê há mồm, một đoàn lục diễm to cỡ hạt đậu từ từ bay ra, sau khi chột lóe lên thì tiến vào trong thân thể quái thú cái gì đó. Nhất thời thân hình nó vừa động, hồ quang trên thân thể đột nhiên sáng lên chói mắt.

Sau một tiếng sét đánh, trên thân thể quái thú này phát ra một đạo điện hồ rồi mượn thể dùng lôi độn biến mất. Mật thất một lần nữa trở nên hôn ám.

Lục diễm trong mắt khô lâu chột lóe lên, ánh mắt một lần nữa lại rơi xuống cái cổ đã gãy đã tắt kia sau đó giương một ngón tay nhằm vào hư không điểm một cái.

"Phanh" một thanh âm trầm thấp phát ra; ngọn lửa đã tắt trong cổ đăng lại một lần nữa lóe lên, bất quá đăng diễm lúc này chỉ nhỏ như hạt đậu tương trông yếu ớt vô cùng, tựa hồ có thể vụt tắt bất cứ lúc nào.

Sau khi làm xong hết thảy mọi việc này, trong mắt khô lâu lục hỏa chớp động vài cái rồi nó lại ngoẹo đầu như suy nghĩ gì đó và đem ánh mắt rời khỏi cổ đăng nhưng ngay sau đó nó lại giương một ngón tay nhằm hư không trước người nhẹ nhàng điểm một cái, không gian phía trước liền xuất hiện một cái vòng tròn.

Trong nháy mắt vòng tròn xuất hiện không gian trở nên xáo động rồi huyền hóa ra thành một cái gương ngân quang chói lọi quay tròn trước mặt khô lâu. Khô lâu há mồm phun ra một đoàn lục quang bắn lên gương. Nhất thời mặt gương linh quang đại phóng

đồng thời trên mặt dần hiện ra một hình ảnh.

Hình ảnh này rõ ràng dị thường , giống như là gần trong gang tấc, nhưng lại phảng phất như bị vật gì mờ lung che đậy đi hơn phân nửa. Mỗi một hình ảnh xuất hiện đều hoàn toàn khác nhau, trong đó có rất nhiều hình người, cũng có yêu thú nhưng mỗi một hình ảnh đều lộ ra bộ dáng cực kỳ cường đại.

Bỗng nhiên khô lâu giơ ngón tay chỉ vào gương một chút, đám hình ảnh đột nhiên ngưng trệ dừng lại bất động. bên trong rõ ràng xuất hiện hình ảnh một thanh niên hai tay chấp sau lưng, mặt không chút thay đổi, một thân thanh bào.

Không phải Hàn Lập thì còn là người phương nào.

Khô lâu lạnh lùng nhìn hình ảnh Hàn lập trong gương một hồi lâu sau đó giống như tùy ý khoát tay một cái . Một tiếng vỡ răng rắc thanh thúy vang lên, cái gương từ từ vỡ vụn ra rồi lập tức hóa thành nhiều điểm thanh quang hoàn toàn tiêu thất.

Trong mắt Khô lâu lục hỏa lại thiêu đốt lóe lên trong chốc lát sau đó lại buồn bã tắt đi, đầu hơi cúi thấp xuống, thân ảnh trở nên bất động.

Đồng thời lúc đó thân hình Hàn Lập đã hạ xuống bên cạnh thi thể Quái nga một lần nữa đánh giá.

Quái thú này là tồn tại cao giai như thế nên tự nhiên mọi thứ trên người nó đều là tài liệu cực kỳ quý hiếm. Bất quá ngoại trừ nội đan của nó thì Hàn Lập cảm thấy hứng thú nhất vẫn là lớp vảy có thể ngưng tụ thành tiêu thuẫn trong suốt cùng với một đôi cánh có thể biến ảo thành lưỡi dao sắc bén của Quái nga.

Bất quá hiện tại không phải là thời điểm xử lý thi thể của nó. Hàn lập đột nhiên rung tay, cái vòng trữ vật bắn ra, sau khi xoay quanh ở trên không một cái thì nhất thời phun ra một mảnh thanh hà.

Bị ánh sáng mờ bao phủ, thi thể Quái nga nhanh chóng thu nhỏ lại cuối cùng bị cuốn vào trong vòng trữ vật. Sau khi làm tốt hết thủy việc này, Hàn Lập thu hồi vòng trữ vật rồi nhìn mọi nơi một vòng, sau khi không thấy gì cần lưu ý thì bên ngoài thân thanh quang đột khởi hóa thành một đạo thanh hồng hướng phía chân trời bay đi.

Nhìn phương hướng thì không phải hẳn đi ra ngoài mà lại tiếp tục nhắm chỗ sâu trong băng đảo, nơi xuất hiện Quái nga bay tới.

Lúc này đây, Hàn Lập không có phi hành bao lâu. Một lát công phu sau, hàn Lập đã lơ lửng trên không phía trên một khu kiến trúc đã sụp đổ hơn phân nửa. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Kiến trúc này rộng chừng vài dặm, các phòng ốc dưới ánh mặt trời lấp lóe không thời, tất cả đều là dùng hàn băng thi công mà thành.

Bất quá trong hàn băng kiến trúc này, ngoại trừ một ít vết máu cùng dấu vết bị tàn phá thì nơi nơi đều trống không, tựa hồ tất cả mọi người đã bị Quái nga kia đánh chết.

Hàn Lập nhướng mày hướng một chỗ nhìn như cung điện lớn nhất hạ xuống. Nhưng hai chân hắn vừa chạm đất thì bỗng nhiên thần sắc vừa động, ánh mắt "bá" một chút, hướng tới một tòa khác ở phụ cận nhìn như lầu các bình thường nhìn lại.

"Ai trốn ở nơi này, đi ra cho ta!". Hàn Lập thân hình một chút mơ hồ đã tới trước chỗ lầu các đồng thời trong miệng lạnh lùng quát hỏi.

"Đại nhân tha mạng, chúng ta là người hầu của Ngân Sa cư sĩ!". Một thanh âm run rẩy của nữ tử từ trong lầu các truyền ra sau đó cánh cửa lầu các vốn đóng chặt được mở ra, từ bên trong có một đám nam nữ tuổi trẻ đi ra.

Những người này, vô luận là nam hay nữ đều thanh tú dị thường , nhưng bộ dáng phần lớn mới mười sáu mười bảy tuổi. Cầm đầu là một nữ tử độ hơn hai mươi tuổi mặc áo bào trắng, sau khi vừa ra tới liền mang theo mười mấy tên nam nữ này hướng về Hàn lập bái hạ.

Vẻ mặt bọn chúng có vẻ cực kỳ sợ hãi.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua trên người đám nam nữ này thì trên mặt thoáng hiện lên một tia dị sắc. Những người này thoát nhìn tựa hồ không khác gì người thường, tuy trên người lại không có chút pháp lực nào, nhưng nếu nhìn kỹ hơn thì liền phát hiện sự khác biệt trong đó.

Đám nam nữ trẻ tuổi này da thịt đều trong suốt dị thường đồng thời hàn khí mờ mờ,

hơn nữa cả đám cũng ăn mặc phong phanh dị thường, giống như không sợ băng tuyết trên đảo chút nào .

Hàn Lập nhượng mảy đang muốn mở miệng hỏi gì đó thì bỗng nhiên thần sắc vừa động quay đầu nhìn lại. Kết quả một lát sau, phía chân trời có linh quang chớp động, tùy theo lưỡng đạo kinh hồng chợt lóe lên bay đến, vận tốc nhanh vô cùng, sau mấy cái chớp động thì đã đến không trung phụ cận.

Sau khi hào quang chợt tắt thì hiện ra thân ảnh thon thả, đúng là Thanh Tiểu cùng thiếu phụ mặc váy đen. Hai người vừa hạ xuống thì biểu tình đều lộ ra vẻ kinh hãi.

"Hàn tiên bối, người lúc này ở đây, chẳng lẽ cự nga kia đã bị người...". Thanh Tiểu chần chờ hỏi, bộ dáng trên mặt có chút khó có thể tin.

Thiếu phụ bên cạnh trong nháy mắt cũng ngừng thờ ngừng thần lắng nghe. "Ân, quái vật kia đã bị ta đánh chết. Hàn Lập mỉm cười, cổ tay run lên.

Ánh sáng mờ chớp động rồi "phanh" một tiếng, thi thể Quái nga xuất hiện ở trên mặt đất.

Chương 1553: Hàn Tinh Tộc

Nhị nữ sau khi thấy rõ thi thể thì tự nhiên đều cực kỳ mừng rỡ.

Thanh Tiểu thở ra một hơi hướng Hàn Lập thì lễ nói: "May mắn có Hàn tiên bối ra tay nếu không lúc này đây Hỏa Hô quần đảo chúng ta còn không biết bao nhiêu đồng đạo vẫn lạc".

"Không sai. Ngay cả Ngân Sa cư sĩ cũng không phải là đối thủ của quái vật này, một khi nó đại khai sát giới với hải vực này thì khẳng định đây là đại kiếp nạn lớn nhất mà ta gặp phải. Đa tạ Hàn tiên sinh đại triển thần thông trừ yêu nghiệt này". Thiếu phụ váy đen so với lúc trước càng cung kính hơn nói.

"Không có gì! Quái vật kia mặc dù có vài phần khó giải quyết nhưng may mắn công pháp của ta vừa lúc có vài phần khắc chế đối với nó. Bất quá con thú này không giống như là yêu thú trong biển, các người có biết nó từ đâu mà đến không?". Hàn Lập lạnh nhạt hỏi.

"Cái này thì vẫn bối cũng không biết. Nó cũng là lần đầu tiên xuất hiện nơi đây. Lúc ấy ta cùng mười mấy đạo hữu đang tụ tập ở đây nhằm thương lượng cách đối phó với hải thú kia thì Quái nga liền từ trong sương mù bên ngoài đảo lao ra. Vì không kịp đề phòng nên rất nhiều đạo hữu tu vi không đủ lập tức bị tiếng rống của nó làm cho toàn thân vỡ ra mà chết. Nhưng may mắn lúc đó có Ngân Sa cư sĩ ra tay kèm chế con thú một lát mới khiến cho non nửa người còn lại chạy thoát ra ngoài. Nếu không để nó toàn lực rống to thêm mấy tiếng thì chúng ta toàn quân vẫn lạc nơi đây cũng đều không có gì đáng ngạc nhiên". Hồi tưởng lại sự khủng bố của Quái nga, trên mặt Thanh Tiểu vẫn không khỏi hiện lên vẻ sợ hãi nói.

Hàn Lập nhướng mày gật đầu sau đó xoay chuyển ánh mắt, một lần nữa đã rơi vào đám nam nữ trẻ tuổi kia đồng thời hỏi:

"Nhưng người này là người trên đảo phải không? Thể chất thoát nhìn tựa hồ có chút đặc thù nhưng cũng không phải người tu luyện". Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

"Ha ha, đây là Hàn tinh tộc . Tộc người này tuy rằng không thể khai thông thiên địa linh khí ai nấy đều thông minh dị thường, miệng có thể phun ra một ít hàn khí, lúc trước thành dung nhan thủy chung vẫn có thể bảo trì như lúc ban đầu. Chỉ tại khoảnh khắc chấm dứt thọ nguyên thì dung nhan mới hiện ra bộ dáng già nua. Đây là một tộc người có số lượng thành viên tương đối thưa thớt. Cả Hoa Hô quần đảo cũng bất quá có hơn vạn người. Bên cạnh đó do tộc này không thể sinh ra tu luyện giả nên bình thường đều phải dựa vào các tộc cường đại khác để được che chở. Bọn Hàn Tinh tộc này là đang dựa vào Ngân Sa cư sĩ, bình thường làm người hầu cho hắn". Thiểu phụ váy đen giải thích.

"Bất quá hiện tại ngân Sa cư sĩ đã chết, chỉ sợ bọn hắn lại phải một lần nữa đi tìm nơi dựa dẫm". Thanh Tiểu thở dài một tiếng, tựa hồ đối với đám người Hàn Tinh tộc này có chút thương tiếc.

"Nga, tộc người này có chút kỳ lạ". Hàn Lập lần đầu tiên nghe nói về dị tộc như thế nên không khỏi cảm thấy hứng thú nhìn đám nam nữ đó đánh giá lại mấy lần.

Mà đám nam nữ trẻ tuổi này sau khi nghe được lời của nhị nữ thì dưới sự dẫn dắt của nữ tử cầm đầu không ngừng hướng về phía ba người đập đầu bái ngưỡng.

"Như thế nào, hay là các người tính toán bái làm môn hạ của Hàn tiên sinh để được che chở. Nếu thật sự như thế, Hàn tiên sinh không ngại đem bọn họ nhận lấy. Tộc người này là lựa chọn tốt nhất để làm người hầu, vô luận là chăm sóc động thủ hay là quản được viên bọn họ đều có chỗ độc đáo". Thiểu phụ váy đen tựa hồ nhìn ra cái gì thần nhiên nói.

"Nga, các nàng còn biết bồi dục linh dược?". Hàn Lập nghe được lời này thì thật sự có chút bất ngờ.

"không chỉ là biết. Cho dù là thượng tộc tu luyện giả bình thường, trên phương diện bồi dục linh dược có thể nói là còn kém xa các nàng. Mà những người này có thể đi theo Ngân Sa cư sĩ tự nhiên đều là những người ưu tú nhất trong tộc. Nếu thả ra bên ngoài, nói không chừng sẽ có một số lớn thượng tộc tiến hành tranh đoạt". Thanh Tiểu cũng mỉm cười nói.

"Đáng tiếc, ta luôn luôn độc hành nên cũng không thích có người bên cạnh. Nhị vị đạo hữu nếu thích thì cứ tự tiện thu nhận là được". Hàn Lập không lưỡng lự lắc đầu nói.

"Ân, nếu Hàn tiên bối nói như thế thì bọn văn bối cũng không khách khí. Động phủ của văn bối đang thiếu những người như vậy. Thanh muội muội, hai người chúng ta chia đều đám Hàn Tinh tộc này nhé². Thiếu phụ váy đen hấp háy đôi mắt đẹp cười dài nhìn thanh Tiểu nói.

"Ta đã có không ít người hầu. Tỳ tỳ nếu thích thì cứ thu nhận lấy". Thanh Tiểu có vẻ hào phóng dị thường, lơ đãng trả lời.

Thiếu phụ váy đen vừa nghe được thì cũng không khách khí nữa, liền hỏi đám Hàn Tinh tộc nhân này có nguyện ý đi cùng nàng hay không.

Đám Hàn Tinh tộc nhân này chính mắt thấy chủ nhân vẫn lạc nên đối với lời mời của thiếu phụ thì tự nhiên là sẽ không cự tuyệt, lúc này đều cung kính vội vàng đáp ứng. Tiếp theo đó, dưới sự phan phó của thiếu phụ bắt đầu đem tòa băng điện lớn nhất thu thập một chút rồi thỉnh ba người Hàn Lập đi vào.

"Hàn tiên sinh, sau đây ngài có tính toán gì không? Còn có ý định đánh chết đầu hải thú kia không?". Sau khi yên vị Thanh Tiểu liền mở miệng hỏi.

"Ân nếu đã đến thì ta tự nhiên sẽ không dễ dàng buông tha. Nói cái gì cũng muốn ra tay một lần xem sao". Hàn lập ngồi ở giữa nhị nữ bình tĩnh trả lời.

Hai người Thanh Tiểu nghe vậy thì đưa mắt nhìn nhau...

"Như thế nào, chẳng lẽ nhị vị cảm thấy Hàn mỗ không thể làm được việc này". Hàn Lập khẽ nhún mày thân nhiên hỏi ngược lại.

"Lấy thần thông của tiên bối đánh chết Quái nga thì như thế nào lại không thể đánh chết đầu hải thú kia nhưng Hàn tiên sinh không biết, trước kia chúng ta sở dĩ có thể truy tung ra đầu hải thú kia hơn phân nửa là phải dựa vào đầu ngân quang thú của Ngân Sa cư sĩ. hiện tại linh thú này cùng Ngân Sa cư sĩ đã vẫn lạc nên muốn tìm được đầu hải thú kia thì chỉ sợ là không phai việc đơn giản". Thiếu phụ váy đen vội mở miệng giải thích nói.

"Có việc như vậy sao. Đầu Ngân Quang sa thú kia làm như thế nào mà tìm được hải thú?". Hàn Lập ngẩn ra, sau khi trầm ngâm một lúc thì lập tức hỏi.

"Cái này ta có nghe Ngân Sa cư sĩ nói qua, tựa hồ đầu Ngân Quang Sa trời sinh đã

có một loại thần thông truy tung thần bí, chỉ cần cho nó thấy qua một lần thì chỉ cần ở trong vòng ngàn dặm là có thể cảm ứng được sự tồn tại, từ đó chậm rãi tìm kiếm được. Trước kia chúng ta đều tới chỗ hải vực mà hải thú xuất hiện lần trước sau đó để cho Ngân Quang Sa dẫn đường thì mới có thể tra ra được chỗ hải thú ẩn thân". Thanh Tiểu thần sắc ngưng trọng tiếp lời nói.

"Nếu thật sự là như thế thì đích xác có chút phiền phức. Xem ra ta phải đi một mình đến chỗ hải thú xuất hiện để thử thời vận một lần". Hàn Lập nhũ mày một cái nói.

"Tiên sinh nếu vẫn nhất quyết muốn đi tìm con thú này thì không bằng chờ thêm một thời gian nữa. Lúc trước các đồng đạo tụ tập ở Lam Hồ đảo hẳn là vẫn còn một số người thoát được, hơn nữa vẫn còn có rất nhiều người chưa kịp chạy tới đây. Nếu có thể phát động nhiều nhân thủ cùng nhau tìm kiếm thì so với một mình tiên bối có thể dễ dàng hơn...". Thiếu phụ váy đen đề nghị nói.

"Cái này thì chỉ sợ là không cần thiết. Ta nhớ rõ Tú đạo hữu đã nói qua, đầu hải thú kia thần thông cũng không kém, nếu chia nhau ra đi tìm kiếm thì chỉ sợ rất khó cuốn lấy con thú này nhưng nếu hành động thì khả năng tìm được cũng vô cùng xa vời. Hơn nữa loại công việc tìm kiếm này, nếu trong khoảng thời gian ngắn thì còn khả thi còn nếu kéo dài thì chỉ sợ sẽ có người sinh tâm oán hận. nếu là như vậy mà nói thì không bằng Hàn mỗ chính mình hành động. Về phần những người khác, nếu là nguyện ý thì tốt nhất. Còn nếu không muốn thì Hàn mỗ cũng sẽ không miễn cưỡng". Hàn Lập nhếch miệng, để lộ ra hai hàm răng trắng như tuyết cười nói.

Nghe Hàn Lập nói như thế, nhị nữ tự nhiên không nói cái gì nữa.

"Hàn mỗ nếu vận nhất may mắn đoạt được Không Vân tinh thì hy vọng nhị vị đạo hữu trợ giúp ta chữa trị Truyền tống pháp trận".

"Tiên bối yên tâm. Chỉ cần có Không Vân tinh kia thì việc chữa trị Truyền tống trận cứ giao cho ta cùng thanh muội muội". Thiếu phụ váy đen thản nhiên cười nói. Thanh Tiểu cũng đồng dạng hứa hẹn.

Đối với thái độ của nhị nữ này. Hàn Lập tự nhiên thập phần vừa lòng gật đầu. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Chuyện kể tiếp đơn giản hơn, Hàn Lập hỏi kỹ nhị nữ về nơi hải thú xuất hiện lần

trước cùng phương pháp liên hệ rồi liền hóa thành một đạo thanh hồng bay mất.

Thanh Tiểu cùng thiếu phụ váy đen đều ra cửa đại điện tiền hăn, đứng trên mặt đất nhìn thanh sắc độn quang biến mất phía chân trời mà thần sắc hai người hoàn toàn khác nhau.

"Ta đến bây giờ vẫn không thể tin tưởng Hàn tiên bối vậy mà lại đánh chết được đầu Quái nga kia. Phải biết rằng tu vi của người này thoát nhìn bất quá là bằng Ngân Sa cư sĩ nhưng Ngân Sa cư sĩ căn bản là không chống đỡ được bao lâu". Thiếu phụ váy đen thì thào nói.

"Hàn tiên sinh không phải đã nói rồi sao, thần thông của hăn vừa lúc khắc chế được Quái nga cho nên mới có thể đánh chết được quái vật này". Thanh Tiểu im lặng một chút, khẩu khí có chút khác thường trả lời. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

"Thanh muội muội, loại việc lấy cớ này người cũng hoàn toàn tin tưởng sao? Ít nhất là ta không quá tin tưởng. Quái nga không chỉ có quý dị thần thông mà chỉ riêng một thân yêu lực thâm hậu đã có thể so sánh với thượng tộc cửu giai cảnh giới. Đây chính là sự chênh lệch ước chừng hai giai đó a. Không phải một câu thần thông khắc chế là có thể dễ dàng bỏ qua". Thiếu phụ váy đen tựa như cười như không nói.

"Tỷ tỷ rốt cuộc muốn nói cái gì?". Thanh Tiểu thở dài một hơi nói.

"Không có gì. Thanh muội muội đến bây giờ vẫn còn chưa có đạo lữ song tu sao, vị hàn tiên sinh thần thông như thế còn gì nữa, đây chính là lựa chọn rất tốt. Nếu muội muội cảm thấy không thích hợp thì tỷ tỷ ta sẽ không khách khí đâu". Thiếu phụ váy đen cười lên khanh khách nói.

"Tỷ tỷ nói gì cơ, ta bất quá cùng Hàn tiên sinh mới gặp nhau hai lần mà thôi. Như thế nào lại có loại suy nghĩ này". Gương mặt như ngọc của Thanh Tiểu trong nháy mắt đỏ hồng lên, trong miệng giận dữ nói.

"Cái này thì có gì đâu. Nếu ta không nhớ lầm thì Thanh muội muội đã dừng lại ở ngũ giai cảnh giới không ít năm. nếu có thể cùng một vị thần thông lớn như thế kết thành đạo lữ, mượn lực song tu thì hăn là có thể rất dễ dàng đột phá được cảnh giới này. Về phần cùng Hàn tiên sinh chưa quen thuộc thì đâu có quan hệ gì. Chỉ cần hăn một ngày chưa rời phiến hải vực này đi là có thể gặp nhau nhiều lần. Lấy tài sắc của muội muội ta tin rằng

người này không thể không động tâm". Thiều phụ váy đen che miệng vui cười nói.

"Tỷ tỷ đừng hồ ngôn loạn ngữ nữa. Hàn tiên sinh sớm muộn gì cũng sẽ trở lại Đại hỏa lục, làm sao có thể ở lại đây với chúng ta . Hơn nữa nói không chừng người ta sớm đã có đạo hữu song tu". Về đó ửng trên mặt Thanh Tiểu rốt cục tan đi, khôi phục vài phần trấn định nói.

"Nga, như thế cũng là vấn đề. Bất quá đầu hải thú kia giao hoạt như thế, ẩn hiện trong hải vực rộng lớn như thế nên không dễ dàng tìm được mà đánh chết như vậy. Chỉ cần một ngày hắc chưa thể chữa trị được Truyền tống trận thì tự nhiên cũng chỉ có thể ở lại Hỏa Hồ quần đảo chúng ta. Như thế thì việc Hàn tiên sinh trước kia đã có đạo lữ song tu hay không thì có gì khác nhau đâu". Thiều phụ lắc đầu liên tục nói.

Lúc này đây, Thanh Tiểu nghe vậy nhưng không có tiếp lời, chỉ ngẩng đầu hướng về phía chân trời nơi Hàn Lập biến mất liếc mắt một cái, trong miệng cơ hồ phát ra tiếng thở dài khó có thể phát hiện ra.

Chương 1554: Nhị Thú

Hơn hai tháng sau, tại một nơi trên mặt biển có một đạo thanh quang đang chậm rãi phi hành.

Bỗng nhiên từ dưới mặt biển có một đạo thanh quang đang chậm rãi phi hành.

Bỗng nhiên từ dưới mặt biển có một tiếng thú rống truyền lên, tùy theo từ mặt biển nổi lên một con sóng lớn cao hơn mười trượng, lướt theo cơn sóng đó là một con quái ngư một sừng cả người đen thui, cái mõm tràn đầy răng nanh của nó hung hăng nhắm thanh quang tấp một cái, bộ dáng tính toán đem thanh quang nuốt vào trong bụng.

Thanh quang bỗng nhiên đại phóng rồi xoay quanh một cái, lấy tốc độ so với trước nhanh gấp mấy lần mà quỹ dị lướt ra xa xa biến mất rồi hiện ra cách đó vài chục trượng.

Quái ngư cắn vào hư không nhưng lại lập tức vẫy đuôi một cái rồi liền chuyển hướng quay đầu đánh tới mà đúng lúc này, trong thanh quang có tiếng thanh minh nổi lên, hơn mười đạo thanh ti chợt lóe lên vây quanh quái ngư một vòng. Con hải thú thể tích không nhỏ này lập tức biến thành vô số mảnh vụn, một đám huyết nhục hỗn loạn nhanh chóng chìm xuống đáy biển đồng thời khí tức huyết tanh từ từ lan ra mặt biển xung quanh.

hơn chục đạo thanh ti chợt lóe lên quay về mà thanh quang thì lại khôi phục lại như lúc ban đầu, độn tốc từ từ đi tới.

Trong thanh quang là một gã thiếu niên hơn hai mươi tuổi đang thông dong đứng trên một thanh cự kiếm dài hơn chục trượng, biểu tình thần nhiên dị thường. Đây đúng là Hàn Lập đã quần thảo hải vực nơi đầu Hải thú kia thường lui tới mất hơn mười ngày.

Tuy thời gian tiến vào hải vực này không dài nhưng Hàn Lập đã cảm thấy việc tìm được đầu Hải thú trong truyền thuyết kia thực sự là một loại công việc tìm kim đáy bể.

Mấy ngày nay, hẳn ngoại trừ việc chém giết mấy đầu quái ngư bình thường không biết tốt xấu kia thì đều không có chút manh mối nào về con Hải thú kia.

Bất quá cũng may phiên hải vực này rất nhiều đảo lớn nhỏ khác nhau, nhỏ thì chừng một dặm, lớn thì hơn mười dặm cho nên Hàn Lập không sợ tiêu hao linh lực, cứ cách một đoạn thời gian lại tùy tiện tìm một nơi yên ổn ngồi xuống đả tọa một hai ngày là pháp lực lại hồi phục như lúc ban đầu.

Đương nhiên trong thời gian này Hàn Lập cũng không chỉ tính toán là đi tìm kiếm đâu Hải thú kia. nếu có thể nhìn thấu qua thân thể hắc thì có thể phát hiện ra bên trong đan điền, Nguyên Anh thứ hai hai tay đang ôm một cái tiểu thuẩn trong suốt dài chừng một tấc, miệng không ngừng phun anh hỏa để bồi luyện. Pháp lực trên người Hàn Lập thật ra có hơn phân nửa đang dùng cho việc này.

Đây là vật mà hắc thu được thì phân giải thi thể Quái nga kia, sau khi phân giải hắc thu được đến hơn trăm cái vảy trong suốt cùng một ít tài liệu khác mà luyện chế thành một cái tinh lân tiểu thuẩn.

Tài liệu luyện chế tiểu thuẩn này tuy rằng không quá phức tạp nhưng là bởi vì sử dụng tài liệu đặc thù nên ngoại trừ cứng rắn dị thường ra thì vẫn kế thừa được hơn phân nửa pháp thuật kiếm quang bệ công không gian cùng thiên phú thần thông của Quái nga. Điều này làm cho Hàn Lập mừng rỡ không thôi. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Sau khi do dự một chút thì Hàn Lập đem bảo vật này tích huyết mà luyện chế thành một kiện bảo vật hộ mệnh của mình.

Ngoại trừ cái đó ra, Hàn Lập còn sử dụng đôi cánh của quái nga chia ra luyện chế được ba trăm sáu mươi khẩu đại phi đao, mỗi khẩu dài chừng một tấc và đều sắc bén dị thường, đủ có thể dễ dàng phá vỡ chiến giáp bình thường nhưng đáng tiếc chính là, điều Hàn Lập tối hy vọng là yêu đan thì đã vỡ nát. Hắc đã trăm đường tìm tòi sự ảo diệu trong tiếng rống của Quái nga khiến cho máu huyết của tu sĩ sôi trào lên. Dù sao âm ba công kích bình thường vô luận như thế nào cũng không thể làm cho chân linh chi huyết trong cơ thể sinh ra dị biến như thế.

Mà cứ tưởng tượng đến việc như vậy trong lòng Hàn Lập lại có chút bất an.

Ai biết Kinh trập thập nhị quyết của hắc có nhược điểm gì mà hắc không biết hay không. Vạn nhất mà đụng tới thần thông cùng loại của Quái nga thì có thể xuất hiện tình hình đồng dạng hay không.

Hàn Lập vừa suy nghĩ vừa đưa ánh mắt tản mạn nhìn xung quanh, thần niệm thỉnh thoảng lại thả ra tìm tòi từ trên mặt biển tới đáy biển.

Dựa theo lời của hai người Thanh Tiểu thì đầu Hải Thú kia, trong gần trăm năm trở lại đây vẫn qua lại phiến hải vực này. Chỉ cần hẩn tốn chút thời gian thì hy vọng có thể đụng chạm với nó.

Mấu chốt là con thú này có một loại thần thông chạy trốn cực kỳ lợi hại nên thật sự rất khó giết chết. Bất quá hẩn nếu đã đến đây thì tự nhiên từ lâu đã suy nghĩ kỹ về đối sách cùng phương pháp truy đuổi, bản thân tự hỏi ít nhất cũng có tám chín phần nắm chắc.

Hàn lập đứng trên mặt biển mênh mông vô bờ đảo mắt nhìn quanh, lông mày lơ đãng khẽ nhíu một chút. ở đáy biển phụ cận lại xuất hiện loại quái ngư cấp thấp này thì đầu cự kình Hải thú kia hơn phân nửa sẽ không sống ở gần đây. thầm nghĩ như thế, linh quang dưới chân Hàn Lập chợt lóe lên, động tác của thanh hồng nhanh hơn mấy lần hướng phía chân trời xa xa bắn nhanh đi.

Cứ như vậy, thời gian một ngày trôi qua. Cứ mỗi tháng Hàn Lập lại tìm một cái đảo nhỏ ngồi nghỉ ngơi mấy ngày, chờ pháp lực khôi phục rồi lại rời đi tiếp tục điều tra. kết quả là hải vực phụ cận không ít Hải thú đã ngã xuống.

Con nào chủ động công kích thì tự nhiên đều bị Hàn Lập dễ dàng giết chết còn con nào có chút linh trí chủ động tránh đi, Hàn Lập sau khi tra xét rõ ràng không phải là mục tiêu muốn tìm thì cũng không làm khó dễ cái gì, tùy ý để chúng nó rời đi.

Kể từ đó, Hàn Lập tuy rằng vẫn không tìm được mục tiêu nhưng những nơi có quan hệ tới con thú này thì đã đảo qua đảo lại mấy lần. Thậm chí một ngày nọ hẩn còn tìm được một tấm da Hải thú lớn trong một cái động lớn dưới đáy biển. Tấm da thú này cứng cỏi dị thường và cũng là tài liệu luyện khí hiếm có. Tuy nhiên Hàn Lập không đem cái này dùng để luyện chế chiến giáp gì đó vì da thú này ngay cả có cứng cỏi thì tuyệt không thể so sánh với thân thể của hẩn. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Hẩn dùng da con thú này luyện chế được một ít linh phù bao gồm một bộ "Cửu cung thiên kiên phù", mấy tấm "Giáp Nguyên phù" cùng "Thái nhất hóa thanh phù". Trên tấm Kim Khuyết Ngọc Thư tàn trang kia có ghi lại nhiều loại phù lục nhưng cũng chỉ có "Thiên Qua Phù" kia là không thể luyện chế được.

Sau khi Hàn Lập tiến giai lên Luyện Hư kỳ, có thể nắm thiên địa nguyên khí trong tay thì tựa hồ đã mở ra cơ duyên nào đó mà đối với việc luyện chế "Thiên Qua phù" thật sự có một chút linh cảm.

Đương nhiên muốn thực sự đem phù lục này luyện chế thành công thì tự nhiên là còn mất không biết bao nhiêu năm tháng nữa. Thời gian trôi qua nhanh, Hàn Lập bất tri bất giác đã lang thang ở hải vực này mấy năm.

Hắn thật sự cũng không gấp, vốn vừa mới tiến giai lên Luyện Hư kỳ không lâu, hắn còn có rất nhiều thứ cần phải chậm rãi tìm hiểu lĩnh hội. Những năm gần đây tuy không thể tu luyện pháp lực nhưng về phương diện lĩnh ngộ công pháp cùng thần thông thì lại có nhiều thu hoạch.

Một ngày, Hàn Lập vẫn giống như lúc trước, vừa chậm rãi phi hành trên mặt biển vừa yên lặng tìm hiểu cái gì đó thì bỗng nhiên nghe được một tiếng kêu quái dị từ xa truyền tới.

Hàn Lập nguyên bản trên mặt vẫn thản nhiên lúc này tinh thần liên rung lên, hai mắt lam mang đại phóng hướng ra phía xa xa nhìn đi. Một lát sau, trên mặt hắn lộ ra một tia kinh hi.

"Cuối cùng đã tìm được con thú này, bất quá yêu thú đang cùng nó động thủ là loại yêu thú gì?".

Hàn Lập tự hỏi rồi lập tức tăng tốc độ quang , hóa thành một cây thanh ti hướng về phía trước bắn nhanh đi. Sau mấy cái chớp động, đạo thanh hồng trong tiếng xé gió đã hiện ra cách đó mấy trăm trượng, chớp động một cái nữa thì đã biến mất vô tung vô ảnh.

Tại một hòn đảo nhỏ cách đó mấy trăm dặm, bầu trời u ám, sóng ba đào mãnh liệt do hai con quái vật lớn đang giằng co với nhau. Trong đó có một con thân thể dài hơn hai trăm trượng, hơn phân nửa thân mình đang dựa vào phiến đá ngầm thật lớn, toàn thân ngạnh giáp bóng loáng trong suốt, đúng là một con tôm lớn toàn thân màu huyết hồng.

mà cách đó không xa trên mặt biển đang có một con Hải thú trôi nổi àm hình thể của nó giống cá voi nhưng còn lớn hơn con cự tôm kia vài lần.

Sở dĩ nói giống cá voi vì thân hình cùng cái đuôi của quái vật này đều giống như cự

kình bình thường, cái khác duy nhất là trên đầu Hải thú này có rất nhiều vảy, phía trên đầu lại có một cái sừng màu vàng cùng một đôi xúc tua thật dài, dĩ nhiên có bảy tán phần giống như đầu rồng.

Hai con cự thú đứng cách xa mà nhìn nhau.

Cự tôm kia trong miệng không ngừng phát ra tiếng rống kỳ quái, nửa thân ghé vào đá ngầm gây ra sóng gió, mây đen u ám trên đầu cùng sóng biển phụ cận là do con thú này gọi về, thanh thế cực kỳ lớn.

Mà cự kình đối diện lại dựa theo sóng gió mà phiêu động, không phát ra thanh âm nào, giống như u linh, chỉ dùng một đôi mắt quái dị gắt gao nhìn chăm chăm vào Huyết Hồng cự tôm, nhưng trong ánh mắt lại chớp động đầy vẻ tham lam.

Nhất động nhất tĩnh của hai con này lại làm cho người ta cảm giác cự tôm mặc dù có khí thế hơn xa đối phương nhưng bộ dáng lại như dần dần bị áp chế.

Bỗng nhiên cự kình kia hai mắt vừa động, có chút kinh nghi hướng lên không trung liếc mắt một cái. Kết quả một lát sau, bầu trời không xa có linh quang chợt lóe lên, một cây thanh ti lấy tốc độ bất khả tư nghị đang bắn nhanh đến, chỉ sau mấy cái chớp động đã liên đến phụ cận đồng thời lại không có ý tứ che dấu độn quang chút nào.

Lần này, chẳng những cự kình Hải thú mà ngay cả huyết tôm cũng cảnh giác ngừng đầu nhìn lên. Kết quả thanh quang chợt tắt, thân hình Hàn Lập như quỷ mị hiện ra trên bầu trời giữa hai con cự thú, mặt không chút thay đổi nhìn xuống hai đầu cự thú phía dưới đánh giá một phen.

"Không sai, quả nhiên là con thú này. Di, dĩ nhiên còn có một đầu Huyết điểm tôm. Hảo, tốt lws. Xem ra chuyến đi này của ta không tệ". Hàn Lập nhìn vài lần, trong miệng liên phát ra thanh âm thì thao hưng phấn. Tiếp theo đột nhiên hai tay áo bào của hắn đồng thời run lên.

Nhất thời từ trong miệng có tiếng thanh minh vang lên, hơn mười khẩu thanh tiêu kiếm hướng cự kình Hải thú bắn nhanh tới, chỉ thấy lóe lên thì đã đồng thời nhập vào trong hư không không thấy bóng dáng. Từ một ống tay áo khác lại có một cái bóng đen bắn ra, sau khi đón gió thì liền lập tức hóa thành một tòa cự sơn đen tuyền nhắm huyết tôm trực tiếp ép xuống.

Tiếp theo Hàn Lập hai tay bắt quyết trên người kim quang đại phóng , bỗng nhiên kim sắc pháp tướng ba đầu sáu tay hiện ra. Nhất thời có mấy tiếng "phốc phốc" phát ra, sáu cái cột sáng màu vàng phun , trong đó ba cái đồng thời đánh về phía huyết tâm, ba cái đánh về phía cự kinh Hải thú.

Hàn Lập dĩ nhiên đồng thời ra tay với cả hai con Hải thú, hơn nữa vừa ra tay liền lấy thể lôi đình mà đánh, một chút ý tứ lưu thủ cũng không có. Dưới tình huống Hàn Lập toàn lực vận chuyển Phạm Thánh Chân Ma Công , tốc độ của kim quang cực nhanh, quả thực là không thể tưởng tượng.

Chỉ thấy kim quang chợt lóe lên rồi đã tới trước người hai đầu hải Thú. Hai cự thú cả kinh.

Một con há mồm phun ra một đoàn lam quang, một con khác thì bên ngoài thân thể huyết quang lưu chuyển rồi lập tức toát ra huyết quang diễm hơn trượng, đem toàn thân bảo hộ nghiêm mật.

"Bang bang", vài tiếng động trầm đục truyền ra, ba đạo kim quang vừa cùng lam quang tiếp xúc thì lập tức đem lam quang đánh cho tán loạn, sau khi lóe lên cái nữa thì đánh sâu vào thân thể cự kinh. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Nhất thời một tiếng gào bén nhọn từ trong miệng cự thú phát ra, bên ngoài thân thể lam quang chợt lóe rồi lập tức hiện ra ba cái lỗ máu to bằng cánh tay, đại lượng máu huyết phun ra như suối, bộ dáng căn bản không thể cầm được.

Chương 1555: Chữa Trị Pháp Trận

cự kinh hải thú thấy vậy trong lòng cực kỳ hoảng hốt.

Lam quang nó phun ra lúc trước thoát nhìn như không có gì đáng chú ý nhưng đó là một loại hộ thân thần thông thu thập quý tinh trong nước mà tu luyện ra, uy lực thật lớn, trước kia không biết đã cứu mạng nó bao nhiêu lần. Thế nhưng hiện giờ lại bị bao đạo kim quang này dễ dàng một kích mà tán như thể làm cho trong lòng nó giật mình, nhất thời cảm thấy có chút không ổn.

Tuy nhiên thương tổn do kim quang này tạo thành đối với nó thực ra chưa đủ khiến nó dễ vào trong mắt. Thân hình phẳng phất như quả núi nhỏ của nó chỉ nhoáng lên một cái thì mặt biển xung quanh đã dấy lên một trận sóng lớn mãnh liệt, tiếp theo từ trong nước biển lập tức bay vọt ra vô số điểm sáng màu xanh, trong nháy mắt nhập vào miệng vết thương. Tiếp theo linh quang chợt lóe lên, vết thương bị xuyên thủng lập tức hồi phục như lúc ban đầu.

Hàn lập thấy vậy thì hai mắt hơi hơi nhúu lại. Bên kia, ba đạo cột sáng màu vàng đồng dạng chợt lóe lên rồi chui vào trong huyết sắc quang điểm. Mặc dù dễ dàng tiến vào trong quang điểm nhưng sau khi đánh lên lớp vỏ cứng rắn của con tôm lớn thì chỉ thấy huyết quang chợt lóe lên, cột sáng không hiểu sao đột nhiên bị nhỏ đi rất nhiều, uy lực giảm đi quá nửa.

"Phanh phanh phanh", ba tiếng vang trầm đục truyền ra, thân hình con tôm lớn chấn động rồi liền bị đánh bay ra ngoài. Trên vỏ của nó hiện ba vết lõm sâu đến cả tấc nhưng vẫn không có bị quang trụ màu vàng xuyên thủng.

Hàn lập nhìn thấy cảnh này thì trong lòng rất kinh ngạc, nhưng lập tức liền khôi phục như thường mà hắc sắc tiểu sơn theo sau lúc này đã áp sát con tôm lớn.

Lớp huyết quang phía ngoài con tôm lớn đại phóng rồi lớn lên gấp mấy lần, nó dụng lực hướng lên trên, bộ dáng tính toán dựa vào lực lượng thân thể để đón đỡ Nguyên từ thần sơn đang hạ xuống.

Cũng khó trách con tôm này lại lớn mật như thế. Lấy thân mình khổng lồ dài chừng hai trăm trượng đối mặt với một cái tiểu sơn cao hơn trăm trượng thì đích xác nhìn như là có thể một kích đánh bại. Tuy nhiên con tôm lớn nhìn như căn phòng lớn vừa tiếp xúc với hắc sắc tiểu sơn thì mặt ngoài tiểu sơn chợt hiện ra quang mang màu xám kỳ lạ rồi nhất thời có hai tiếng kêu "răng rắc" truyền đến.

Con tôm kia run lên một cái rồi đã lập tức bị ép bẹp xuống. Các bộ phận của nó tắc tắc bị vỡ vụn ra. Tuy nhiên thể rơi của hắc sắc tiểu sơn vẫn chưa dừng lại, sau khi phát ra một tiếng nổ ầm ầm đã đem con tôm ép xuống phiến đá ngầm mà cả khối đá ngầm dưới sức ép kinh khủng này cũng run lên rồi lún xuống mấy trượng.

Mặc cho con tôm lớn phát ra tiếng rống kinh sợ dị thường, ánh sáng xanh ngoài thân thể liễu mạng chớp lên nhưng hắc tiểu sơn không chút lay động, giống như nó cùng phiến đá ngầm là một thể.

Cự tôm mới đối mặt với hàn lập đã lập tức bị trấn trụ không thể thoát thân.

Con Hải thú kia thoáng nhìn thấy một màn này thì trong mắt chợt lóe lộ ra một tia sợ hãi, lúc này không hề chần chờ, cái đuôi lớn đột nhiên vỗ lên mặt biển. Mặt biển phụ cận quay cuồng một trận rồi có hai tiếng "phốc phốc" phát ra, vô số thủy thương dài hơn một trượng, giống như mũi tên từ trong biển ào ào bay ra nhắm thẳng Hàn Lập bay đến.

Lam mang rậm rạp giống như bạo phong mưa rào phô thiên cái địa mà đến. cùng lúc đó, từ trong biển phụ cận có vô số điểm sáng màu xanh bay ra đem thân hình khổng lồ của Hải thú bao bọc ở trong đó rồi bắt đầu chợt lấp lóe không ngừng.

Con thú này giao hoạt dị thường, thấy Hàn Lập khí thế rào rạt, tu vi tựa hồ không thấp nên sau khi đánh ra một chiêu thì liền tính toán thi triển đòn thuận trốn chạy.

Hàn Lập nhìn thấy trong mắt con thú này lộ ra một tia khác thường thì bỗng nhiên tay áo bào hướng về trước người vung lên. Một tầng lớn ánh sáng màu xám hiện lên rồi hình thành một cái quang sàng màu xám rộng vài trượng.

Quang sàng này quay tròn một vòng, vô số thủy thương bắn tới nhất thời đều lao vào trong đó rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Nguyên từ thần quang chuyên khắc ngũ hành thuật nên việc xua tan đám thủy

thương này đối với Hàn Lập mà nói là việc rất dễ dàng. Hàn lập căn bản không thèm nhìn đám thủy thương này mà thủy chung vẫn nhìn chăm chăm vào con hải thú lúc này bên ngoài thân thể lam quang đại phóng.

Ai cũng không biết lúc hần thi triển Nguyên tử thần quang thì trong lòng đồng thời lặng yên thúc giục kiểm quyết. Mắt thấy thân thể cự kinh hải thú bắt đầu trở nên mơ hồ, rõ ràng là muốn bỏ chạy.

Xung quanh hải thú này, trong vòng mấy trăm trượng, đột nhiên hiện ra một đoàn linh quang màu xanh, sau khi lóe lên thì biến ảo thành bảy mươi hai đóa liên hoa màu xanh to cỡ nắm tay.

Đám liên hoa này mơ hồ đi một chút rồi lại huyền hóa mấy trăm đóa. Thanh liên quay tròn vừa chuyển rồi từ trong đó bay ra một luồng sáng mờ màu xanh, trong nháy mắt liên kết một mạch hình thành một quần sáng màu xanh.

Một cỗ mộc linh khí cực kỳ nồng đậm trong nháy mắt từ trong quang sáng hiện ra, một chút đã đem cự kinh hải thú bao vây ở trong đó. Hết thấy việc này đều hình thành trong phút chốc. Nhưng hải thú này nếu có thể nhiều lần thoát khỏi sự truy sát của ngoại tộc thì tự nhiên là linh trí cực cao.

Nó vừa thấy cảnh này, tự nhiên biết là bất diệu, con mắt màu bạc vừa động, lam quang bên ngoài thân lập tức vỡ toác ra rồi biến thành một đoàn linh quang chói mắt. tiếp theo nhoáng lên một cái, thân hình khổng lồ của nó liền tiêu tán trong quang đoàn đồng thời ngay sau đó, một bên quang sáng màu xanh mênh mông bỗng nhiên phát ra một đoàn lam mang chói mắt, tiếp theo là một tiếng gầm nhẹ rồi một con kinh ngư dài hơn một trượng quỷ dị hiện ra, bộ dáng như bị quang sáng màu xanh ngăn trở.

Hải thú đang thủy động thì bất ngờ bị cản lại nên tự nhiên kinh sợ dị thường. Nó há mồm, một âm thanh như tiếng sấm nổi lên, một đạo quang hồ chói mắt phun tới hung hăng đánh lên quang sáng màu xanh. Nhưng quang sáng kia chỉ hơi nhoáng lên một cái, không hề có gì khác thường xảy ra.

Hải thú khấn trương lúc lắc đầu, đột nhiên từ trên đỉnh đầu có một đoàn sáng mờ màu hồng bay ra. Bên trong rõ ràng bao vây lấy một vật hình vuông màu hỏa hồng, vật này trong suốt sáng bóng như ngọc. Trong nháy mắt thể tích của vật này cuồn cuộn tăng lên vài thước, sau khi lóe lên thì liền phát ra tiếng sét đánh lên quang sáng màu xanh.

Sau một tiếng vang thật lớn thì một đoàn hỏa diễm đỏ đậm cùng vật này đan vào nhau, nhưng kết quả lại không khác gì lúc trước. Chỉ thấy quang sáng màu xanh chớp động hai cái rồi liền dường như không có việc gì.

Lần này, hải thú này thực bắt đầu có chút kinh hoảng. Thân hình nó nhoáng lên một cái, lại bành trướng phồng to như một quả núi nhỏ, tiếp theo lam quang đại phóng, nó dùng chính thân hình khổng lồ của nó đánh tới.

Hàn Lập trên không trung nhìn thấy cảnh này thì khoe miệng mỉm cười.

Xuân Lê kiểm trận quả nhiên là huyền diệu, mặc dù là lấy huyền thuật làm chủ nhưng trên phương diện cấm chế các loại độn thuật thì còn hơn xa Đại Canh kiểm trận. Hải thú này tuy thủy độn thuật có chút biến dị nhưng vẫn bị chính mình nhanh như chớp bày ra kiểm trận, mạnh mẽ đem vây khốn.

Con thú này nếu một khi không cẩn thận rơi vào kiểm trận thì sinh tử tự nhiên là phụ thuộc vào một ý niệm của mình. Mà kiểm trận này còn chưa được kích thích uy lực, vừa lúc dồn con thú này để tập luyện.

Trong lòng cân nhắc như thế. Hàn Lập vừa nhắc một tay, năm ngón tay niết pháp quyết, trong miệng niệm động một câu gì đó. Nhất thời quang sáng màu xanh phía xa mờ hồ dao động khó có thể phát hiện ra.

Hải thú một lần nữa hóa thành con cá voi thật lớn, dùng thân mình xô vào quang sáng. Lúc này một màn giạt mình xuất hiện.

Thân hình thật lớn của Hải thú vừa tiếp xúc với quang sáng màu xanh thì lại thấy không chút bị ngăn cản, giống như đâm vào không khí, một chút đã chui tọt vào trong đó. Cả thân hình cự thú giống như bị một quang sáng màu xanh thôn phệ.

Chỉ thấy thanh quang chợt lóe, thân hình Hải thú nhoáng lên một cái, biến mất từ phía trước rồi ngay sau đó lại bỗng nhiên từ một bên quang sáng màu xanh lóe lên lao ra.

Hải thú ngẩn ra, nhưng lập tức con mắt chợt lóe lên rồi nó thay đổi phương hướng lại nhảy vào trong cấm chế.

Liên tiếp mấy lần, tình hình đều không sai biệt lắm, con thú này trong lòng biết là bất diệu nên rút cục dừng độn quang lại. Mà đúng lúc này, Hàn Lập lại đem kiếm trận thức dục lên.

Chỉ thấy bốn phía quầng sáng màu xanh chợt lóe lên rồi tắc tắc vỡ vụn ra, trên không trung thúi mang, chớp động liên tục, bốn phía đều có khí tức thảo mộc truyền đến, cả người như ở trong hoa hương điều ngửi.

Tuy nhiên ở trong mắt hải thú thì lúc này nó đang ở trong một khu rừng rậm, mọi vật trông rất sống động, cơ hồ khó phân biệt thiệt giả.

Trong lúc nó đang mờ mịt cúi đầu thì mới chấn động phát hiện ra ở dưới chân nó không biết khi nào đã hiện ra một đóa thanh liên thật lớn, rộng gần trăm trượng, đóa hoa tỏa ra màu xanh mênh mông phát sáng lập lờ.

Hải thú thầm kêu một tiếng không tốt nhưng chưa kịp phản ứng gì thì liên hoa phía dưới đã chậm rãi chuyển động. Quang hà màu xanh ở không trung phụ cận liên tiếp hiện lên, xoay quanh rồi vây quanh thân thể Hải thú, nhất thời một cỗ cự lực vô hình buông xuống thân thể nó.

Lực lượng to lớn làm cho thân hình cự thú bị ngưng trệ không thể nhúc nhích mấy may mà ngay sau đó, ánh sáng màu xanh chợt lóe, đột nhiên từ trong đó có hơn mười con thanh mãng thô to lao thẳng tới cự thú.

Chúng nó nhất loạt há mồm để lộ ra cái miệng đầy răng nanh sắc bén, một đám dữ tợn dị thường.

Nửa ngày sau một đạo thanh hồng lại từ mặt biển phụ cận bắn lên, hướng về phía không trung xa xa lóe lên rồi biến mất mà trên mặt biển lúc này hết thấy các dấu vết đều không còn sót lại chút gì. Chỉ có khối đá ngầm kia vô duyên cớ chìm xuống đáy biển là còn ẩn chứa dấu vết về trận tranh đấu vừa rồi.

Hai năm sau, từ Hỏa Hồ quần đảo bỗng nhiên có tin truyền ra. Truyền tông pháp trận nguyên bản đã hủy hoại không biết bao nhiêu năm kia không ngờ đã được chữa trị và cũng có người đã sử dụng pháp trận này mà truyền tông trở về Lôi Minh đại hỏa lục. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Nhất thời các tồn tại thượng tộc tu luyện thành công đều sôi nổi vui mừng quá đỗi, lúc này kết bệ kết đội nhằm về hướng Truyền tống pháp trận hội tụ đến.

Hàn Lập mí mắt vừa động, cuối cùng từ trong mê muội thanh tỉnh lại đồng thời chậm rãi mở hai mắt ra. Tiếp theo ánh mắt hẩn đảo qua xung quanh một chút thì trong lòng hơi có chút buông lỏng.

Hắn đang đứng trong một cái phòng rộng hơn trăm trượng, phụ cận im ắng, một bóng người cũng không có. Bốn vách tường có ánh sáng trắng nhạt của cấm chế và một cái cửa đá phong bế nghiêm mật.

Ở giữa cái phòng hình tứ giác này có mấy cái cột đá cao hơn một trượng, phía trên mặt được khảm một tảng đá sáng lờ lờ không biết tên là gì khiến cho cả đại sảnh đều chiếu sáng rõ ràng dị thường.

Hắn cúi đầu, ở dưới chân rõ ràng là một tòa Truyền tống pháp trận thật lớn. Hàn Lập thở ra một hơi, không hề chần chờ đi ra khỏi pháp trận, đi thẳng đến chỗ cửa đá. Một tay khẽ đẩy, cái cửa đá thoạt nhìn như rất nặng nề lại dễ dàng bị đẩy ra, tựa hồ như không hề có trọng lượng vậy đồng thời một tiếng ồn ào bỗng nhiên ập đến làm cho Hàn Lập không kịp đề phòng, thật đúng là hơi kinh hãi.

Chương 1556: Khốn Cảnh

Hàn Lập vội vàng đảo mắt qua, kết quả làm hắn ngạc nhiên

Trước mắt rõ ràng là một cái quảng trường lớn rộng vài nghìn trượng, tất cả đều dùng một loại bạch thạch làm thành, mà bên trong bộ dáng có vô số người. Những người này đại bộ phận đều mặc các loại chiến giáp, đại thể đều có nhân hình nhưng có những chỗ nhỏ thì lại khác biệt

Có người có hai cái tai dài giống như tai thỏ. Có người toàn thân đầy lông đen, thân hình cao lớn giống như hắc tinh tinh, còn có người toàn thân tất cả đều là kim quang chớp động giống như toàn thân được một tầng kim giáp bao trùm, căn bản là không thấy rõ dung mạo. Thậm chí bên trong còn có người phía trên là nhân hình còn phía dưới là thân rắn nhưng nhiều nhất là một loại người có làn da màu lục nhạt, khuôn mặt trắng bệch. Bọn họ người nào người ấy đều mặc một loại chiến giáp thống nhất màu xanh lục, trong tay cầm một thanh giáo màu hồng

Đám dị tộc nhân này nam nữ đều có, lúc này đang tụ tập châu đầu ghé tai, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ lo âu. Trên người những kẻ này nhiều ít đều có một chút pháp lực dao động, tu vi cao thấp khác nhau nhưng đại bộ phận đều là tồn tại Trúc Cơ kỳ cùng Kim Đan kỳ. Nguyên Anh kỳ cùng Hóa Thần kỳ không phải là không có nhưng chỉ có ít ỏi hơn trăm người và đám người này cũng đang tụ tập lại cùng một chỗ tạo thành một cái vòng lớn

Đại bộ phận bọn họ đều đứng ở trước đám người thấp giọng nói nhỏ cái gì đó. Hàn Lập dùng thần niệm đảo nhanh qua thì phát hiện ra trong đám tồn tại cao giai có ba gã dị tộc nhân cấp Luyện Hư thì trong lòng cả kinh

Theo lời Thanh Tiểu thì Truyền Tống trận nơi đến là một tòa thành nhỏ do cộng đồng quản lý. Vì vậy theo lý thuyết thì người tọa trấn có tu vi cao nhất cũng bất quá là một hai gã Hóa Thần kỳ mà thôi. Đâu có thể xuất hiện nhiều tu luyện giả như vậy.

Mà hiện tại, trên quảng trường chẳng những tụ tập mấy vạn tu luyện giả mà ngay cả

số lượng cùng giai với hắn còn có mấy người. Điều này không khỏi làm cho Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn. Chẳng lẽ sau mấy ngàn năm không liên hệ, chỗ “Lục Quang Thành” này đã xảy ra biến hóa gì.

Hơn nữa thân niệm của hắn còn cảm ứng được phía trên quảng trường có cấm chế dao động như ẩn như hiện mà tất cả mọi người đều đang đứng trên mặt đất, không thấy có ai bay lên không, hiển nhiên nơi đây còn có cấm chế cấm không tồn tại.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, hít sâu một hơi rồi từ từ nhắm hướng đám người đi tới. Ngay lúc Hàn Lập đang muốn hỏi thăm xem nơi đây đã xảy ra chuyện gì thì trong đám dị tộc Luyện Hư kỳ, một gã đầu to, hơn nữa trên đầu lại không có sợi tóc nào đột nhiên trong miệng kêu lên một tiếng đưa tay vào trong ngực rồi lấy ra một cái mộc bàn. Phía trên có nhiều điểm linh quang màu sắc khác nhau, tuy nhiên trong đó lúc này đã xuất hiện một cái phù văn xa lạ đang lơ lửng không động đậy

“Như thế nào, Nguyên huynh phát hiện cái gì” Một gã dị tộc nhân da màu lục nhạt bên cạnh mở miệng hỏi

“Nơi đây bỗng nhiên nhiều ra thêm một đồng đạo thượng tộc thượng ta giai. Nếu ta nhớ không nhầm mà nói thì Truyền Tống trận trong thành có thể sử dụng đã sớm bị Giác Xi Tộc chặt đứt. Sao còn có người có thể truyền tống đến nơi đây!”. Tên dị tộc nhân đầu to kia trên mặt hiện ra vẻ kỳ quái.

“Có chuyện như vậy sao, chẳng lẽ Giác Xi Tộc nhất thời sơ ý để lọt tòa Truyền Tống trận kia. Nếu là như thế thì mau tìm ra người này cẩn thận mà hỏi”. Gã dị tộc nhân da màu lục nhạt thần sắc vừa động mừng rỡ nói.

“Điều đó không có khả năng. Ta đã đích thân thí nghiệm qua tất cả các Truyền tống pháp trận một lần, xác thực là đều mất đi tác dụng”. Gã dị tộc đầu to hai mắt nhìn chăm chăm vào mộc bàn trong tay, liên tục lắc đầu nói

“Không cần nhiều lời, nhanh đem người này tìm ra rồi chúng ta hỏi rõ không phải là xong sao. Nguyên huynh, bằng vào Linh quang bàn của người thì hắn là có thể dễ dàng tìm được người này chứ.” Một gã dị tộc khác cả người có ánh lửa đỏ bảo phủ nghe xong hai người nói thì không nhịn được hỏi. “Hắc hắc, người này vừa mới xuất hiện bên trong quảng trường. Ta sớm đã dùng cấm chế tập trung vào hắn, là ở chỗ này” Trong mắt dị tộc nhân đầu to tinh quang chợt lóe lên rồi nhìn vào vị trí chỗ Hàn Lập đang đứng

Hai người khác tự nhiên cũng quay đầu lại nhìn

Cho dù số lượng người trong quảng trường rất đông, hơn nữa Hàn Lập cũng dùng bí thuật che dấu tu vi nhưng dù sao vẫn không thể hòa lẫn với đám tồn tại thấp giai phụ cận nên lập tức đã bị vài tên dị tộc cấp Luyện Hư tìm ra

Hàn Lập lúc này mới tiến đến bên cạnh vài tên dị tộc, mới vừa nghe được một hai câu thì lập tức cảm ứng thấy việc bị đám dị tộc cấp Luyện Hư nhìn tới nên vừa lúc nhìn lại

Hắn nhướng mày, việc mấy người này có thể tìm ra hắn nhanh như vậy hơi có chút kinh ngạc. Bất quá sau khi hơi trầm ngâm thì liền nghênh ngang trực tiếp nhắm hướng ba người này đi tới

Một lát công phu sau, hắn liền đứng trước mặt bốn gã Dị tộc nhân cấp Luyện Hư đồng dạng đưa mắt đánh giá đối phương vài lần

“Đạo hữu chắc là vừa đến Lục Quang Thành! Không biết xưng hô như thế nào?” Cái Linh quang bàn trong tay dị tộc nhân đầu to chột lóe lên rồi biến mất không thấy, sau đó hắn bình tĩnh hỏi

“Tại hạ họ Hàn, xác thực là vừa đến thành này. Nơi này đang xảy ra chuyện gì vậy, chẳng lẽ là khai chiến cùng với người nào”. Ánh mắt Hàn Lập đảo qua rồi bất động thanh sắc hỏi ngược lại

“Nguyên lai là Hàn đạo hữu. Xem ra đạo hữu là từ địa phương cực xa truyền tống đến đây, nếu không thì sao lại không biết việc Giác Xi Tộc bắt đầu thôn tóm Thiên Vân mười ba tộc chúng ta”. Dị tộc nhân đầu to nhìn chăm chăm vào Hàn Lập, sau một lúc lâu mới lộ ra vẻ kỳ quái nói

“Giác Xi Tộc!”, sắc mặt Hàn Lập bỗng nhiên đại biến. Tộc này tại Linh giới đủ có thể nằm trong số mười tộc siêu cấp

“Hàn huynh, mọi việc người có thể từ từ tìm hiểu sau nhưng người rốt cuộc làm như thế nào mà có thể truyền tống đến Lục Quang Thành này. Theo lý thuyết, tất cả các Truyền Tống trận có liên hệ tới đây đều sớm đã bị Giác Xi Tộc chặt đứt mới đúng” Tên dị tộc da xanh nhạt kia nhìn không được hỏi

“Tại hạ từ hải ngoại truyền tống đến đây”. Hàn Lập không có gì phải giấu diếm nên từ từ trả lời

“Hải ngoại? Thành phố như Lục Quanh Thành này mà cũng có loại Truyền Tống trận này sao” Vừa nghe lời này, gã dị tộc toàn thân có hồng quang bao phủ có chút kinh ngạc nói Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

“Hải ngoại truyền tống trận đích xác có hai cái, bất quá từ nhiều năm trước đã bị phá hỏng rồi. Đạo hữu là từ chỗ nào ở hải ngoại đến đây” Dị tộc nhân đầu to đồng dạng lộ ra vẻ giật mình

“Từ Hỏa hồ quần đảo” Hàn Lập tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển nhưng vẫn lưu loát trả lời

“Nguyên lai là nơi đó! Nếu ta nhớ không nhầm thì tòa Truyền Tống trận này đã bị hủy hoại mấy ngàn năm, sớm đã mất đi liên hệ với Lục Quang Thành. Đạo hữu có thể giải thích qua một chút được không”. Gã đầu to thì ào nói, biểu tình không thể tránh khỏi vẻ hồ nghi

“Kỳ thật rất đơn giản..”, Hàn Lập thần sắc không thay đổi đem chuyện năm đó truyền tống trận bị phá hủy thoáng giải thích lại một lần nhưng ở trong lời nói lại không hề đề cập đến lai lịch của mình, tránh làm cho mấy người này thắc mắc về việc Hàn Lập xuất thân có phải từ tu luyện giả ở hải vực này . Muốn thảo luận mời ghé vào đây: <http://forum/forumdisplay.php?f=127>

“Cuối cùng tại hạ tuy gặp cơ duyên xảo hợp mà đoạt lại được Không Vân Tinh nhưng khi sửa chữa pháp trận thì lại gặp chuyện ngoài ý muốn. Không biết là do phương pháp có sai lầm hay là do Không Vân Tinh sau thời gian dài nằm trong bụng Hải thú mà xảy ra một ít biến dị. Trải qua thí nghiệm thì pháp trận này một lần chỉ có thể truyền tống một người, hơn nữa mỗi lần truyền tống phải cách nhau bảy ngày, nếu miễn cưỡng truyền tống trước thì sẽ lập tức bị hủy”. Hàn Lập rất là buồn bực nói

Hiện tại nếu hắn muốn dùng pháp trận lập tức rời đi thì cũng không thể được. Nghe được nửa trước, trên mặt ba gã dị tộc cùng toát ra vẻ hưng phấn nhưng khi nghe đến đoạn cuối cùng thì sắc mặt đều biến đổi

“Như vậy, truyền tống trận đạo hữu sử dụng hiện tại không thể mở ra được ư”. Dị

tộc nhân da màu lục nhạt thất vọng nói

“Đích xác là như thế!” Hàn Lập thờ dài một hơi

“Không phải bọn ta không tin Hàn đạo hữu, chỉ do việc này rất quan trọng nên bọn ta muốn đích thân thăm tra qua một lần. Hàn huynh không có ý kiến gì chứ” Ba gã dị tộc sau khi nhìn nhau liếc mắt một cái thì gã đầu to cười gượng hai tiếng nói Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

“Đương nhiên không có vấn đề” Hàn Lập khẽ nở nụ cười nói

“Hoằng huynh, người tạm thời lưu lại ước thúc những người khác, bọn ta đi trước kiểm tra cái pháp trận kia một chút” Gã đầu to nhìn gã dị tộc nhân có hồng quang trịnh trọng nói

“Được rồi. Nhị vị đi nhanh về nhanh!” Gã dị tộc nọ sau khi do dự một chút thì vẫn gật gật đầu đáp ứng nói

Hai người kia đi theo Hàn Lập nhằm một bên quảng trường đi đến. Không lâu sau, ba người đã đi đến tòa truyền tống trận trong đại sảnh. Lúc này tòa truyền tống pháp trận này im lặng dị thường.

“Có dấu vết không gian dao động lưu lại, đúng là vừa mới có người khởi động Truyền Tống trận này.” Gã dị tộc nhân da màu xanh dùng thần niệm đảo qua cả tòa đại sảnh rồi lập tức nói một câu

Gã dị tộc nhân đầu to lập tức đi vào Truyền Tống trận, sau khi vòng vo mấy vòng thì một tay niệm pháp quyết bắn ra một đạo lục quang kích lên pháp trận

Truyền Tống trận nguyên bản đang im lặng lập tức nổi lên một tiếng vù vù rồi có bạch quang nổi lên. Vừa thấy cảnh này, gã dị tộc da màu xanh lập tức hai mắt trợn lên, trên mặt hiện ra vẻ kinh hãi nhưng ngay sau đó, pháp trận đang phát ra thanh âm vù vù thì mặt ngoài linh quang chợt tán loạn rồi một lần nữa khôi phục lại vẻ ban đầu Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

“Không được, pháp trận các nơi khác không xong rồi, chắc là đã bị đóng cửa”. Dị tộc nhân đầu to sắc mặt trầm xuống, chậm rãi nói

Nghe được lời này, dị tộc nhân da màu lục nhạt thần sắc cũng âm trầm xuống

“Nhị vị đạo hữu, tình hình trong thành có thật sự nguy cấp không? Chuyện về Giác Xi Tộc, có thể giải thích cho tại hạ một chút không”. Hàn Lập bình tĩnh hỏi

“có gì không thể nói chứ. Đạo hữu cũng thấy tại sao Lục Quang Thành nhỏ nhỏ của chúng ta tự nhiên lại tụ tập nhiều tu luyện giả như vậy. Bọn họ đại bộ phận là người phụ cận chạy trốn đến đây. Nguyên bản là muốn mượn Truyền Tống trận mà rời đi nhưng không ngờ rằng Giác Xi Tộc hành động cực nhanh, tất cả các pháp trận truyền tống có liên hệ với bản thành liên tiếp đều đồng thời mất đi hiệu lực. Phòng chừng không phải các thành thị kia đã bị phá mà Giác Xi Tộc đã phái người thi pháp chặt đứt. Nhưng đạo hữu nếu vừa rồi có thể đến đây xem ra hơn phân nửa là từ nơi khác đến vì quân tiên phong của Giác Xi Tộc đã tới dưới thành chờ đợi đại quân đến. Mà chúng ta đang định tụ tập nhân thủ bỏ thành mà đi nhưng điểm mấu chốt là có quân tiên phong của Giác Xi Tộc kiểm chế, nên có thể rời đi được hay không lại là chuyện khác. Tối thiểu, những tồn tại cao giai như chúng ta bọn họ nhất định sẽ không dễ dàng buông tha”. Gã dị tộc đầu to cười khổ giải thích nói

Hàn Lập nghe xong những lời này thì sắc mặt trở nên khó coi

Chương 1557: Chiến Thuyền

Đúng lúc này, bỗng nhiên có tiếng nổ ầm vang trầm đục từ ngoài cửa đá truyền đến, rồi trên vách tường bốn phía bỗng nhiên nổi lên một tầng cấm chế linh quang màu trắng ngà lấp lóe không ngừng, hơn nữa mặt đất cũng rung lên một trận kịch liệt giống như đang động đất. “Như thế nào? Xảy ra chuyện gì!” Truyen “Phạm Nhân Tu Tiên Truyen ”

những chấn động này tự nhiên là không có khả năng ảnh hưởng gì tới mấy người trước mắt nhưng cũng làm cho sắc mặt ba người không khỏi khẽ biến đổi. Gã dị tộc nhân da màu xanh nhạt kêu lên một tiếng kinh sợ, tiếp theo đó, dị tộc nhân da màu xanh nhạt cùng tên dị tộc nhân đầu to kia liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cả hai liền cơ hồ đồng thời thúc giục độn quang hóa thành một đạo thanh hồng bắn nhanh đi, trong tích tắc thân hình đã biến mất không thấy.

Cho dù quảng trường này có cấm chế phi hành nhưng lấy tu vi của bọn họ mà nói, chỉ cần mạnh mẽ điều động linh lực trong cơ thể thì cấm chế trình độ này tự nhiên là không có khả năng thật sự có thể trói buộc bọn họ thi triển độn thuật. Bất quá chỉ là hao phí thêm một chút pháp lực mà thôi

Mà Hàn Lập cũng không có chần chờ, mục quang sau khi đảo qua trên pháp trận một cái thì hơi do dự một chút rồi bỗng nhiên tay áo bào run lên, một đạo thanh quang bắn ra bay xung quanh pháp trận một vòng. “bang bang” hai tiếng động truyền ra, thanh quang trong nháy mắt đã chém pháp trận nát vụn sau đó lóe lên quay về. Lúc này, bên ngoài Hàn Lập tinh quang lóe lên rồi bay ra ngoài

Thân hình hắn vừa ra tới cửa đá thì thấy cả quảng trường giờ phút này là một mảnh hỗn loạn, các tộc nhân đang nhắm bốn phía chạy tứ tán mà trên không quảng trường không biết khi nào đã xuất hiện một tầng sáng màu lam nhạt đem cả toàn thành thị bao phủ lấy đồng thời từ phía trên cao, không biết ở chỗ nào đang có vô số bạch sắc quang cầu trút xuống như mưa

Phía ngoài quảng sáng liên tiếp xuất hiện âm thanh bùng nổ cùng ánh sáng chói mắt khiến cho vòng bảo hộ kịch liệt chớp lên không thôi, bộ dáng miễn cưỡng chống đỡ. Hàn

Lập kinh hãi vội vàng ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài quảng sáng, trong mắt lam mang chợt hiện. Kết quả một lát sau, khoe mắt Hàn Lập giật giật vài cái và hít thật sâu một ngụm lương khí. Bằng linh mục thần thông hẳn đã nhìn rõ các loại công kích này. Trên cao ba bốn nghìn trượng có xuất hiện một cái “Ngân đảo”.

Đúng vậy đây là một cái “Ngân đảo” toàn thân lập lờ, giống như là được làm từ bạc tinh khiết, bộ dáng to chừng gần vạn trượng. Mà dưới đáy tòa Ngân đảo này có vô số bạch sắc tinh trụ, phù văn mặt ngoài thiểm động không ngừng và từ chính nơi này đang có đoàn đoàn quang cầu rơi xuống Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

“Không tốt, đây chính là đại chiến thuyền của Giác Xi Tộc. Điều này sao có thể, chẳng lẽ đại quân Giác Xi Tộc đã tới rồi” Dị tộc nhân đầu to không biết khi nào đã lấy ra một cái gương có mặt màu xanh, sau khi gương thần nhìn vài lần thì thất thanh kêu lên

“Hiện tại nói việc này còn có tác dụng gì, chúng ta nhanh chạy đi thôi. Nguyên huynh, người tọa trấn thành này nhiều năm như vậy khẳng định là biết mấy cái mật đạo trốn khỏi thành chứ” Dị tộc nhân da màu xanh nhạt cũng đã tới phụ cận, vừa nghe lời ấy biết tình thế cấp bách hỏi

“tại hạ xác thực biết một cái mật đạo có thể lặng yên đi ra ngoài phía Tây thành hơn mười dặm. Bất quá trong thành còn nhiều đồng đạo các tộc như vậy, cũng không thể cứ bỏ mặc không hỏi như vậy. Ta sẽ lập tức báo mọi người ra cửa thành tập hợp rồi trông chờ vào thiên mệnh mà chạy đi thôi. Nếu vận khí tốt nói không chừng là một bộ phận người có thể chạy thoát”. Gã dị tộc đầu to trên mặt thoáng do dự sau đó lập tức cắn răng một cái nói.” Hào, cứ thế mà làm”. Gã dị tộc toàn thân có hồng quang kia đang chạy đến nghe được lời này thì cũng liên thanh đồng ý nói. Hàn Lập cùng dị tộc nhân da màu xanh nhạt thì hoàn toàn không dị nghị gì. Gã đầu to thấy vậy thì cũng không dám chậm trễ nữa!

Bên ngoài thân hẳn hoàng quang chợt lóe lên rồi đột nhiên một đạo hoàng quang từ trên người bắn ra, nhoáng lên một cái đã hóa thành một cái hư ảnh cao hơn trăm trượng thật lớn. Dung nhan phục sức đều không khác gì gã dị tộc đầu to ban đầu. Hư ảnh này lớn như thế cộng thêm toàn thân hoàng quang sáng chói nên tự nhiên là cực kỳ bắt mắt

Bỗng nhiên trong miệng hư ảnh khê quát một tiếng nhưng thanh âm giống như tiếng chuông rung lên, tất cả ai nghe được thanh âm này thì đều cảm thấy thần thức chấn động,

tâm thần đang kinh hoàng bất giác thanh tỉnh lại. Nhất thời trong quảng trường hàng vạn ánh mắt đều hướng về phía hư ảnh trên trời cao do gã dị tộc đầu to biến hóa thành. Lúc này hư ảnh thần sắc nghiêm nghị nói:”Các vị đồng đạo không cần kích động, đại trận phòng hộ của bản thành đủ có thể chống đỡ một đoạn thời gian dài nữa, sẽ không lập tức bị phá”

Hiện tại mọi người nhanh chóng đi tới cửa thành tụ tập. Một khắc sau, ta sẽ lập tức hủy bỏ một chỗ cấm chế tại cửa thành để cho các vị đồng đạo hữu tự chạy đi. Bất quá trước khi chạy trốn ta cảnh cáo chư vị đồng đạo một câu, lần này Giác Xi Tộc đột nhiên bắt đầu cuộc chiến không báo trước, như vậy là đã phát tâm diệt tộc đối với Thiên Vân mười ba tộc chúng ta, mọi người cũng đừng có nghĩ đến cái gì đầu nhập vào hay tạm thời ủy khuất chi tâm. Theo ta được biết, những ai bị bắt giữ nếu không phải bị đưa đến Băng hỏa hắc ngục của Giác Xi Tộc làm nô lệ thì cũng bị sư hầu trừ anh để luyện đan luyện khí”. Giọng nói của hư ảnh đầu to âm trầm dị thường!

Đám dị tộc nhân trên quảng trường đầu tiên là hai mặt nhìn nhau sau đó không biết có kẻ nào kêu to một tiếng thì nhất thời lập tức giải tán chạy tán loạn. Sau khi ly khai quảng trường thì mọi người lập tức hóa thành vô số độn quang nhằm hướng cửa thành chạy đến

Gã dị tộc đầu to bấm quyết, hư ảnh trên không lập tức lóe lên rồi tán loạn tiêu thất đi. Sau đó hắn quay đầu nhìn ba người hướng Hàn Lập nói:” Chư vị đạo hữu theo ta đi. Chúng ta là mục tiêu thật lớn nên không thể ở cùng bọn họ được”

Những người khác tự nhiên đều gật đầu

Vì thế một hàng bốn người trực tiếp hóa thành bốn đạo hào quang trong nháy mắt bay ra khỏi quảng trường. Lúc này quảng sáng màu xanh phía trên thành thị bị quang cầu bắn phá kịch liệt mà bắt đầu phát ra thanh âm vù vù, đây đúng là biểu hiện khi đại trận vận chuyển tới cực hạn. Dị tộc đầu to vừa phi độn vừa không ngừng hướng lên không trung nhìn lại, trên mặt lộ ra một tia chua xót “Như thế nào, Vô huynh còn có chút luyện tức ư”. Gã dị tộc nhân trong hồng quang thần nhiên hỏi một câu

“Vô mỗ tọa trấn tại Lục Quang Thành hơn ngàn năm, tất cả cấm chế pháp trận trong thành này đều do tại hạ tự tay bố trí, hiện giờ phải bỏ mà đi, trong lòng tự nhiên có chút luyện tức”. Gã dị tộc đầu to cũng không có ý che dấu, khẽ thở dài một hơi nói

“Nguyên huynh không cần luyện tiếu như thế, cho dù Giác Xi Tộc thế đại nhưng Thiên Vân mười ba tộc chúng ta liên thủ lại thực lực cũng đâu có yếu nhược. Nói không chừng, còn có cơ hội đoạt lại”. Gã dị tộc trong hồng quang an ủi vài câu

“Hy vọng là như thế”. Gã dị tộc đầu to cười khố một tiếng nói

“Nguyên huynh, sao đại quân Giác Xi Tộc lại tới nhanh như thế, hai ngày trước thám tử chúng ta phái ra không phải đã nói là chúng nó còn hai ngày lộ trình nữa. Như thế nào mà hôm nay chiến thuyền của Giác Xi Tộc đã tới dưới thành. Chẳng lẽ đây là do quân tiên phong của Giác Xi Tộc giờ trò quỷ”. Gã dị tộc nhân da màu xanh nhạt bỗng nhiên mở miệng hỏi.

“Ta cũng không rõ lắm sao lại thế này. Lúc trước quân tiên phong của Giác Xi Tộc vẫn không mang theo pháp bảo gì cùng bậc với “chiến thuyền”, cái này là không giả. Mà hiện tại nơi đây chiến thuyền của Giác Xi Tộc này đã có trình độ gần với chí bảo chiến thuyền cấp “vực cấp” và thánh cấp, bên trong có thể có tồn tại tu vi thánh tộc tam giai. Là nhân vật căn bản không phải chúng ta có thể chống lại”. Dị tộc đầu to họ Nguyên lắc đầu, thần sắc âm trầm xuống

“Hừ, cho dù không có cấp bậc thánh tộc tồn tại nhưng trong đại chiến thuyền như vậy, khẳng định là số lượng tồn tại cùng giai với chúng ta cũng tuyệt không phải là ít. Chúng ta đều chỉ có thể chạy trốn chết mà thôi. Chỉ hy vọng tồn tại thượng giai trên chiến thuyền không chú ý tới chúng ta, bên cạnh đó để đám người kia chạy trốn chết mà hấp dẫn sự chú ý”. Gã dị tộc trong hồng quang cười hắc hắc nói

Hàn Lập nghe đến đó thì ngẩn ra, không khỏi nhìn dị tộc đầu to họ Nguyên liếc mắt một cái, thấy thần sắc của hắn vẫn lạnh nhạt cũng không có ý tứ phản bác thì trong lòng có chút giật mình!

Nguyên lại lúc vừa rồi một phen hướng dẫn những người khác chạy trốn chết kỳ thật bốn ý là muốn đem bọn họ làm mồi hấp dẫn sự chú ý của Giác Xi Tộc, để cho bọn họ thi triển kế kim thiên thoát xác lặng yên rời đi

Bất quá tuy Hàn Lập trong lòng hơi rung mình nhưng cũng không nói gì. Đối mặt với việc tự cứu cái mạng nhỏ thì tự nhiên không thể nói cử động này của đối phương có gì không đúng

Bất quá trong lòng Hàn Lập đối với ba gã dị tộc này cũng bất giác cẩn thận thêm mấy phần. Lấy tu vi của bốn người thì thời gian phi hành đến chỗ trạm canh gác dĩ nhiên là cực nhanh, chỉ trong một khắc công phu bọn họ đã đến một cái lầu các nhìn như bình thường. Đại môn lầu các đóng chặt!

Gã dị tộc họ Nguyên không chờ động quang hạ xuống, đứng trên không trung tay áo bào khẽ run lên, một cỗ cuồng phong thổi đi. Cánh cửa lớn giống như bị cỗ cự lực đánh trúng tấ tấ vỡ vụn ra biến thành hư ảo

Đám người Hàn Lập sau khi chớp động mấy cái thì liền trực tiếp từ bên ngoài chạy vào trong lầu các. Trong tầng một của lầu các có vẻ trống rỗng, ngoại trừ mấy cái bàn thì cũng chỉ có một cái thần tượng cao mấy trượng không biết tên là gì đang dựa lưng vào vách tường.

Thần tượng này toàn thân đen thui ngồi dưới đất, bụng béo phệ, bốn mắt bốn tay, hai chân thon thả, nhìn có vẻ có chút quái dị

Đám người Hàn Lập sau khi đảo mắt nhìn mọi nơi thì cũng không thấy cửa vào thông đạo đâu thì không nhìn được đồng loạt nhìn về phía gã dị tộc họ Nguyên. Tuy nhiên hẳn đối với cái nhìn của đám người Hàn Lập lại tỏ vẻ như không thấy mà chậm rãi đi tới trước thần tượng rồi há mồm ra, nhất thời phun ra một viên tinh thạch màu vàng, viên tinh thạch này chợt lóe lên rồi nhập vào trong thần tượng không thấy bóng dáng.

“Thử lại” một tiếng, hào quang chói mắt chợt lóe lên rồi bề ngoài thần tượng như có một tầng nước gợn sóng nhộn nhạo một hồi. Thần tượng vốn đang trầm lặng lúc này bốn mắt hoàng quang chợt lóe lên, bốn cánh tay hạ xuống rồi ầm một tiếng. Thần tượng này dĩ nhiên là một con khô lồi

Trong mắt đám người Hàn Lập đều toát ra kỳ quang. Tiếp theo gã dị tộc đầu to hai tay bấm quyết thúc dục khối lồi và một màn kinh người xuất hiện Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Chỉ thấy khô lồi múa may bốn tay một chút, hoàng mang phóng ra thì hình thể mỗi lúc một to ra, thân hình cơ hồ đã choán hết không gian lầu một, lại tiếp theo hai cánh tay đồng thời hướng vào bụng vỗ một cái

Linh quang chợt lóe, một cái phù trận quỷ dị hiện ra, tiếp theo là thanh âm “răng

rắc”, nơi bụng thần tượng lộ ra một cái cửa nhỏ để lộ ra một không gian rộng vài trượng ở trước mặt mọi người. Mà ở trong không gian nọ rõ ràng có một tòa Truyền Tống pháp trận loại nhỏ!

Gã dị tộc họ Nguyễn không chút do dự tiến lên đi vào trong bụng khô lổ rồi đứng vào Truyền Tống trận.

Chương 1558: Truy Binh

“Chư vị đạo hữu, pháp trận này nổi thẳng tới mặt đạo, ta đi trước”.. Gã dị tộc họ Nguyên cười, nâng tay đánh ra một đạo pháp quyết lên trên Truyền Tổng Trận. Pháp trận liền lóe lên một mảnh bạch quang, thân hình gã dị tộc này chợt mơ hồ rồi bỗng nhiên biến mất vô tung vô ảnh. Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

Chỉ còn lại cái thần tượng khô lổ lổ ngơ ngác nằm tại chỗ cũ

“Nguyên huynh thật đúng là kỳ tư diệu tưởng, dĩ nhiên đem Truyền Tổng trận thiết kế nằm trong cơ thể khô lổ lổ”. dị tộc nhân làn da màu xanh nở nụ cười rồi cũng nhanh chóng đuổi theo sau, đồng dạng giơ tay lên kích phát pháp trận và cũng được truyền tổng đi ra ngoài.

“Hàn huynh, mời người đi trước đi”. Dị tộc nhân trong hồng quang đảo mắt trên người Hàn Lập một cái rồi dĩ nhiên khiêm nhượng nói một câu

Hàn Lập nghe vậy thì có chút ngoài ý muốn nhưng trên mặt không lộ dị sắc mà gật gật đầu, thân hình nhoáng lên một cái tiến lên. Truyền tổng phi thường nhanh! Hàn Lập thậm chí cũng không cảm thấy có gì mệt mỏi thì người đã xuất hiện tại một cái động quật

Ánh mắt đảo qua một vòng thì thấy động quật này diện tích cũng không lớn, chỉ hơn mười trượng mà thôi, nhưng trên đỉnh động quật có khảm một khối tinh thạch chiếu sáng, đem hết thảy nơi đây chiếu sáng rõ ràng.

Mà một bên vách tường có một cái thông đạo cao chừng một trượng thông ra tứ phương mà gã dị tộc đầu to cùng dị tộc nhân làn da màu xanh đang đứng ở một bên. Trong đó thần sắc của gã đầu to đang ngưng trọng nhìn vào mặt cái pháp bàn trong tay, ánh mắt chớp động nhưng không biết đang cân nhắc cái gì

Hàn Lập thân hình vừa động liền đi ra dưới chân Truyền Tổng trận. Một lát sau, trong pháp trận có ánh bạch quang lóe lên rồi gã dị tộc trong hồng quang cũng hiện ra

Vừa thấy nhân thủ đông đủ, gã đầu to ngẩng đầu nhìn mấy người nở nụ cười đang

muốn mở miệng nói cái gì đó bỗng nhiên một trận âm thanh trầm đục từ bốn phương tám hướng truyền đến khiến cho cả gian động quật hơi run lên

Nhất thời trong động quật, sắc mặt mọi người đều khê biến đổi

“Đừng chậm trễ nữa, chúng ta nhanh chạy đi thôi. Vòng bảo hộ trong thành chỉ sợ không chịu được bao lâu nữa”. Gã dị tộc nhân làn da màu xanh có chút cấp bách nói...

“Ân, thời gian cũng không sai biệt lắm. Ta đem cấm chế tại bốn cửa thành mở ra, để cho những người khác chạy đi trước đã.”

Gã đầu to thần sắc nghiêm nghị gật gật đầu rồi cầm pháp bàn trong tay ném lên không trung đồng thời hai tay bắt quyết. Từng đạo pháp quyết màu sắc khác nhau chọt lóe lên rồi nhập vào trong pháp bàn

Một lát sau, pháp bàn liên phát ra một trận âm thanh trầm thấp, phía mặt ngoài phát ra một trận quang mang kỳ lạ lưu chuyển cuối cùng “Phanh” một tiếng rồi tiêu thất mất

Một màn này lại làm cho ba người còn lại đồng thời ngẩn ra

Khống chế pháp khí tự bạo, cái này tựa hồ không chỉ đơn giản là giải trừ cấm chế

“Ta muốn khởi động một cái tự bạo pháp thuật trong Lục Quang Thành. Một lúc nữa, cả tòa thành thị này sẽ hóa thành tro tàn” Gã đầu to tựa hồ nhìn ra vẻ kinh nghi ủa ba người nên trong miệng cười hắc hắc nói

“tự bạo pháp trận” vừa nghe lời này, Hàn Lập trong lòng phát lạnh

Gã này thật đúng là tâm ngoan thủ lạt a!

Tuy rằng đại đa số đã chạy tới bốn cửa thành tụ tập nhưng trong thành khẳng định là vẫn còn không ít phạm nhân cùng một ít tu luyện giả ẩn nấp trong thành chưa chịu rời đi. Theo đó, xem như toàn bộ đều bị chôn trong Lục Quang Thành này

Hai gã dị tộc còn lại nghe vậy thì cũng cảm thấy ngoài ý muốn liếc mắt nhìn nhau một cái

Nhưng ba người cũng không nói thêm cái gì. Bởi vì gã đầu to sau khi nói xong thì

liền hóa thành độn quang nhắm cửa thông đạo bắn nhanh đi. Đám người Hàn Lập tự nhiên là cũng lập tức độn quang cùng nhau đi theo

Giờ phút này, trên không trung phía trên Lục Quang Thành chỗ bốn cửa thành, quang sáng nguyên bản bao phủ cả thành thị đột nhiên hiện ra một cái lỗ hổng lớn đường kính hơn trăm trượng

Vô số dị tộc nhân sớm tụ tập ở cửa thành lập tức hóa thành vô số hào quang bắn nhanh đi, giống như lưu tinh độn quang chớp động liên chạy tứ tán ra ngoài thành rồi trong nháy mắt, có độn quang hướng xuống lòng đất trầm xuống chui vào bùn thổ không thấy bóng dáng. Có kẻ lẫn lộn trên cỏ tìm cách ẩn nấp thân hình vô tung vô ảnh

Đây đúng là đám dị tộc nhân tinh thông thổ mộc độn thuật còn đại đa số đều khu động các loại phi hành khí vật dưới chân tại tầng trời thấp điên cuồng phi hành mà đi

Cơ hồ tất cả mọi người trước đó có quan hệ có vẻ tốt đẹp nay đều tự động tách ra mà chạy trốn chết, không có tụ tập cùng nhau để hành động.

Lúc này cao tầng Giác Xi Tộc trên trời cao trong tòa “Ngân đảo” hiển nhiên cũng phát hiện ra người trong thành đảo tẩu. Chỉ thấy mặt ngoài cái “Ngân đảo” ngân quang lóe lên một trận rồi từ phía trên bay ra từng đàn song đầu ưng màu trắng hình thể thật lớn.

Những con chim ưng này hình thể khổng lồ, chẳng những có hai đầu mà hình thể to đến ba bốn trượng, ở trên người còn mang theo một tầng chiến giáp màu trắng, trên hai cự trảo cũng được bọc một bộ chỉ sáo bằng kim chúc, sắc bén dị thường, phía trên có hàn mang chớp động kinh người

Số lượng đàn ưng khổng lồ này phải đến hơn ngàn con, sau khi từ trên “Ngân đảo” bay ra thì lập tức hai cánh cuồng triển nhằm thẳng về phía đám người của Lục Quang Thành đang bồn đảo mà đánh tới với tốc độ cực nhanh, không thua kém tu sĩ cấp kim đan chút nào

Mà sau khi đàn ưng khổng lồ này bay ra, phía trên Ngân đảo vẫn có linh quang chớp động rồi có rất nhiều đồ vật gì đó bay ra. Đồ vật này là một cái độc mộc màu đen dài hơn mười trượng, phía trên có phù ấn đen nhánh, trên thuyền có một đám giáp sĩ mặc ngân sắc chiến giáp ngồi ngay ngắn

Số lượng độc mộc này một hơi bay ra trên trăm cái, độn quang so với đám ửng khổng lồ kia thì hơi chậm hơn một ít nhưng chỉ một cái chớp động cũng có thể ra xa tám chín trượng, nói chung là tốc độ cực nhanh hơn xa tuyệt đại bộ phận dị tộc nhân đang phi độn chạy trốn kia

Truy quân của Giác Xi Tộc sau khi bay ra thì trên “Ngân đảo” kia im ắng một chút, nhưng sau đó không lâu, chợt có mấy tiếng long ngâm phát ra rồi bảy tám cái thân ảnh thật lớn bỗng nhiên từ trong bay ra. Mấy thân ảnh này là một đám hình thể dài hơn mười trượng, trên lưng có một đôi cánh màu ngũ sắc. Nhìn kỹ thì đúng là một đàn giao long hai cánh!

Ngoại trừ đôi cánh điểm lệ dị thường và toàn thân kim quang chói mắt ra thì đàn giao long này cũng không có gì khác so với giao long bình thường. Chúng sau khi bay ra thì thân hình khổng lồ nhoáng lên một cái đã mờ hồ biến mất rồi ngay sau đó, đám kim giao này đã hiện ra cách đó ba bốn mươi trượng, độn tốc cực nhanh làm cho người ta trợn mắt cứng lưỡi

Truy binh từ trên “Ngân đảo” trước sau bay ra nhằm về hướng đám dị tộc nhân bỏ chạy xa xa đuổi theo

Đám dị tộc nhân này số lượng có đến hàng vạn nhưng tu vi lại không đồng đều. Số có tu vi cao hơn một chút thì sớm đã độn ra ngoài mấy chục dặm, lúc này nhìn chỉ thấy là một đám điểm đen nhỏ còn đám có tu vi kém cỏi nhất thì mới chỉ bay ra khỏi Lục Quang Thành bất quá hơn mười dặm mà thôi. Hơn nữa những người này lại chiếm số lượng nhiều nhất, cơ hồ trong nháy mắt công phu đã bị đám song đầu ửng khổng lồ đuổi kịp

Đám ửng khổng lồ này lao xuống dưới, mang theo một cỗ cuồng phong cuốn xuống tầng trời thấp. Một đôi chỉ sáo sắc bén dễ dàng xuyên thủng hộ thân linh quang cùng một ít phòng ngự pháp khí cấp thấp của dị tộc nhân sau đó hung hăng vạn vai dùng lực xé rách hoặc hướng lên không trung ném đi

Dị tộc nhân trong nháy mắt có kẻ thân thể trực tiếp bị xé rách làm hai mảnh, máu tươi rơi xuống đất như mưa, có kẻ bị khống chế mà bị ném lên cao, bị mấy con ửng khác đang chờ sẵn đánh tới, thân thể trong nháy mắt thủng ba bốn cái lỗ máu đồng dạng đi đời nhà ma

Đương nhiên là đám dị tộc nhân này không cam lòng cứ như vậy khoanh tay chịu chết, không ít người tụ tập lại cùng nhau hoặc thả ra pháp khí hoặc thi triển công pháp, nhất thời vô số công kích màu sắc khác nhau đánh về phía song đầu ưng đang lao xuống

Bất quá, công kích của những người này uy năng quá thấp, mà những con ưng khổng lồ này lại được mặc chiến giáp màu trắng có lực phòng ngự cực kỳ cường đại

Ngoại trừ ít ỏi hơn mười con do không kịp phòng ngự bị đánh trúng chỗ yếu hại mà rơi xuống thì các công kích còn lại đánh lên thân thể song đầu ưng khổng lồ đều bị chiến giáp cản lại mà đám ưng khổng lồ này sau khi bị công kích thì lại như bị chọc giận, trong miệng phát ra thanh âm tiêm mình chói tai rồi nhất loạt lao xuống, công kích càng thêm hung mãnh dị thường

Trong nháy mắt vô số tiếng kêu thảm thiết vang lên, trên mặt đất xuất hiện mấy trăm tàn thi vết máu loang lổ. Lúc này, đám độc mộc màu đen từ phía sau cũng phi hành tới. Chỉ thấy đám giáp sĩ ở trên liên tục huy động các loại binh khí trong tay, vô số ngân mang từ trên không trung bắn xuống, phạm kẻ nào bị đánh trúng thân thể đều tứ phân ngũ liệt, căn bản không thể ngăn cản được chút nào. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Nhưng cũng may đám giáp sĩ này không thêm đem đám tu sĩ cấp thấp này vào mặt, độc mộc màu đen liên tiếp chớp động rồi hạ xuống tầng trời thấp mà đuổi theo đám dị tộc có tu vi cao đang chạy phía trước. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Về phần mấy đầu quái giao bay ra cuối cùng ngay từ đầu vẫn chưa dừng lại chút nào mà nhắm lên tầng trời cao mà truy đuổi đám dị tộc nhân có tu vi cao nhất. Lấy động tác của bọn chúng, việc đuổi kịp đám cao giai dị tộc này cũng chỉ là chuyện trong phút chốc

Trong lúc nhất thời, lấy Lục Quang Thành làm trung tâm, một màn đuổi giết cùng phản kích đuổi giết đã diễn ra trên quy mô lớn. Cùng lúc đó, trong một sơn cốc tại một ngọn núi nhỏ vô danh cách Lục Quang Thành hơn mười dặm, tại một mặt thạch bích nhìn như bình thường đột nhiên có ánh thanh quang chợt lóe lên rồi phát ra một thanh âm trầm muộn mà vỡ ra

Sau khi nó vỡ ra thì để lộ ra một cái đại động trên thạch bích. Tiếp theo có thanh âm “Sưu, sưu” từ trong động truyền ra rồi có vài đạo kinh hồng từ bên trong bắn nhanh ra, sau khi xoay quanh một cái thì động quang chợt tắt, hiện ra bốn gã tướng mạo khác nhau

Đúng là đám người Hàn Lập!

Tuy nơi đây hẻo lánh dị thường, hơn nữa bởi vì không nằm cùng phương hướng với bốn cửa thành cho nên còn chưa có truy binh của Giác Xi Tộc xuất hiện nhưng đám người này vẫn lộ ra vẻ cẩn thận, vội vàng đem thân niệm đảo qua phụ cận rồi lại lập tức thu trở về

“Giác Xi Tộc vẫn chưa xuất hiện tại phụ cận, chúng ta nên lập tức rời đi thôi. Sau đây chúng tao tách ra mà hành động, tự tìm sinh lộ. Tự lại cùng một chỗ mà nói, chỉ sợ rất khó giấu diếm được Giác Xi Tộc”. Gã dị tộc nhân có làn da màu xanh thần sắc vui vẻ dẫn đầu nói

“Việc này là đương nhiên. Bất quá trước khi chư vị đạo hữu rời đi, tại hạ còn có một chuyện muốn giải bày một chút. Mong chư vị đạo hữu không nên cự tuyệt!”. Gã đầu to gật gật đầu, ánh mắt sau khi đảo qua ba người còn lại, sau khi do dự một chút thì bỗng nhiên nói như vậy

“Hỗ trợ, hỗ trợ cái gì?” Gã dị tộc trong hồng quang nghe vậy thì có chút kinh ngạc hỏi. Hàn Lập cùng gã dị tộc nhân làn da màu xanh trên mặt cũng lộ vẻ kỳ quái

Chương 1559: Vật Trong Hộp

Gã đầu to hít sâu một hơi, bàn tay vừa động lấy từ trong lòng ra ba cái hộp ngọc màu trắng. Trên mặt mỗi một cái đều có dán mấy tấm bùa màu đỏ đậm, ẩn hiện có phù văn trôi nổi không ngừng. Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện " Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

“Cái hộp này đối với Thiên Vân mười ba tộc chúng ta cực kỳ trọng yếu, ba vị đạo hữu nếu có thể đem vật này đưa đến Vạn Cổ Tộc thì tự nhiên là sẽ có chỗ tốt không thể tưởng tượng được nhưng nếu chực vị đạo hữu bị Giác Xi Tộc đuổi theo thì tốt nhất là trước khi bị bắt lập tức đem mấy cái hộp này hủy đi. Nếu không để nó rơi vào trong tay Giác Xi Tộc thì sẽ đưa đến nỗi khổ bị trừu hồn luyện phách”. Gã đầu to nói đến đó thì cổ tay run lên, ba cái hộp ngọc lập tức nhắm hướng ba người Hàn Lập bay đến. dị tộc nhân có làn da màu xanh và Hàn Lập theo bản năng tự nhiên đưa tay tiếp lấy. “Nguyên huynh, rốt cuộc bên trong là vật gì, sao lại phải cẩn thận như thế”. Dị tộc nhân trong hồng quang đưa mắt nhìn hộp ngọc trong tay có điểm chân chờ hỏi. Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

“Là cái gì thì tại hạ không thể nói rõ nhưng ta có thể cam đoan với các vị một việc, bằng vào vật này các vị có thể hướng tới các vị trưởng lão của chúng ta ở Vạn Cổ tộc đổi lấy một kiện khôi lỗi cấp bậc thông linh hoặc một bảo vật cùng giai khác”. Gã đầu to sau khi hít sâu một hơi thì thần sắc ngưng trọng nói. “Cái gì, khôi lỗi cấp thông linh”. Lời này vừa nói ra, dị tộc nhân có làn da màu xanh thất thanh hô to lên.

Chỉ có Hàn Lập lần đầu tiên nghe nói đến vật ấy nên thần sắc tự nhiên không biến đổi còn dị tộc nhân trong hồng quang ánh mắt cũng lấp lóe không thôi

“Nguyên huynh không nói đùa đấy chứ, vật này mà có thể đổi lấy loại bảo vật nghịch thiên ấy. Nói như vậy nếu ta dùng vật ấy yêu cầu đổi lấy Vạn diệu đan thì chắc quý tộc cũng sẽ đồng ý”. Lữ phu nhân có chút chân chờ hỏi. “Vạn diệu đan so với thông linh khôi lỗi thì còn hiếm hơn nhiều nên ta cũng không thể cam đoan là các vị trưởng lão chắc chắn sẽ cho người nhưng có bảy tám thành hy vọng”. Gã đầu to sau khi chân chờ một chút thì cẩn thận trả lời. Nghe dị tộc nhân họ Nguyên trả lời như thế, dị tộc nhân có

làn da màu xanh ngược lại càng thêm tin tưởng vài phần.

Lúc này hắn không nói gì nữa nhưng nắm ngón tay cầm hộp ngọc bất giác dùng thêm vài phần lực đồng thời nhìn chăm chăm vào cái hộp ngọc, con mắt quay tròn chuyển động vài cái. Mà lúc này, Hàn Lập đã sớm dùng thần niệm nhắm vào cái hộp ngọc dò xét nhưng thần niệm vừa tiếp xúc với hộp ngọc thì đã bị một cỗ cấm chế chi lực hất ngược ra, căn bản là không thể xâm nhập vào trong đó. Xem ra mấy cái phù triện dán bên ngoài hộp ngọc còn có kỳ hiệu ngăn cản thần niệm.

“Ba vị đạo hữu tốt nhất cũng đừng có chú ý trên đường mở hộp ra, nếu không vạn nhất xảy ra chuyện gì thì đừng trách Nguyên mỗ đã không nhắc nhở trước cho ba vị”. Gã đầu to tựa hồ nhìn ra suy nghĩ của những người khác nên lên tiếng nhắc nhở nói. “Hừ, liệu trong hộp còn có thủ đoạn lợi hại gì khác”. Dị tộc nhân có làn da màu xanh hừ nhẹ một tiếng

“Vật trong hộp đối với Thiên Vân mười ba tộc chúng ta mà nói là phi thường trọng yếu nên cấm chế bố trí tự nhiên là không chỉ có mấy tấm phù triện này. Đương nhiên nếu ba vị đạo hữu thật sự có thể đào thoát được, cũng tự tin có thể phá điệu bố trí của Nguyên mỗ thì cứ mở ra là biết”. Gã đầu to âm trầm cười rộ lên.

“Ta làm sao mà biết sau khi giao đồ vật này cho quý tộc thì thật sự có thể được trọng bảo. Vạn nhất trường lão của quý tộc sau khi thu nhận đồ vật này lại đột nhiên trở mặt không giao vật thì sao”. Hàn Lập thần nhiên mở miệng nói. Vừa nghe Hàn Lập hỏi câu này, dị tộc nhân trong hồng quang cùng dị tộc nhân có làn da màu xanh đều nhìn nhau liếc mắt một cái, trên mặt đều hiện ra vẻ băn khoăn. Gã đầu to nghe vậy thì nhướng mày một cái, sau khi do dự một hồi lâu thì có chút không tình nguyện nói:

“Nếu các ngươi không quá yên tâm đối với Vạn Cổ tộc chúng ta mà nói thì có thể giao hộp ngọc cho các bộ tộc khác trong Thiên Vân mười ba tộc, đồng dạng cũng sẽ nhận được không ít ưu đãi nhưng ta phải nhắc nhở trước một chút, đồ vật này đối với các bộ tộc khác có thể sẽ không được coi trọng như đối với Vạn Cổ tộc chúng ta cho nên chỗ tốt có thể sẽ ít hơn nhiều. Tối thiểu, Vạn Diệu đan gì đó tốt hơn hết là đừng có nghĩ tới”. Gã đầu to sau khi nói như thế thì chẳng những dị tộc nhân có làn da màu xanh và dị tộc nhân trong hồng quang cùng lộ ra vẻ suy nghĩ. Hàn Lập sờ sờ cằm, đối với vật trong hộp cũng cảm thấy rất có hứng thú. “Nếu mấy thứ này trọng yếu như thế thì sao Nguyên huynh không tự mình mang về tộc. Vì sao lại phải phó thác cho chúng ta ra tay?” dị tộc

nhân trong hồng quang hỏi một câu.

“Mấy thứ này mới đến tay ta chưa được bao lâu, hơn nữa sau khi có được vật này thì Giác Xi Tộc lại đột nhiên phái ra một chi bộ đội vây công Lục Quang Thành. Phải biết rằng Lục Quang Thành bất quá chỉ là một tòa thành nhỏ không có gì đáng chú ý. Theo lý thuyết căn bản sẽ không nhanh chóng bị công kích như vậy cho nên tại hạ hoài nghi Giác Xi Tộc đã nghe ngóng được phong thanh gì đó. Nếu ta đem đồ vật này ở trên người thì rất nguy hiểm.” Gã đầu to thật sự cũng không có ý giấu diếm, trực tiếp đem mọi lo lắng trong lòng nói ra. “Người nói đại quân Giác Xi Tộc cũng là vì vật trong cái hộp này mà đến”. dị tộc nhân có làn da màu xanh không khỏi hít sâu một ngụm lương khí, biểu tình lộ ra vẻ khó có thể tin mà trong mắt Hàn Lập cũng hiện lên vẻ hoảng sợ.

“Cái này cũng là tại hạ đoán như vậy, cũng không nhất định là thật. Nguyên mỡ sở dĩ nhờ ba vị đạo hữu cũng là để đề phòng vạn nhất mà thôi.” Gã đầu to thần sắc trầm xuống chậm rãi nói. “Hào, nếu Nguyên huynh đã nói như thế thì tại hạ đồng ý tạm thời bảo quản vật này”. Dị tộc nhân trong hồng quang tựa hồ hạ quyết tâm, trong tay bạch quang chớp lóe lên, hộp ngọc đã được thu vào.

Mà dị tộc nhân có làn da màu xanh sắc mặt âm tình bất định trong chớp lát rồi cũng đột nhiên ném hộp ngọc trong tay lên, tiếp theo há mồm phun ra một đạo quang hà trong suốt cuốn tới đem cái hộp ngọc trực tiếp nuốt vào trong bụng. Đảo mắt một cái, trong ba người cũng chỉ còn Hàn Lập là vẫn đưa một tay nâng hộp ngọc, ánh mắt chớp động không chừng. “Như thế nào, Hàn huynh còn có nghi ngờ gì nữa không?” Gã đầu to có chút ngoài ý muốn, quay đầu hỏi

“Nguyên đạo hữu cũng không hỏi tại hạ xuất thân lai lịch như thế nào mà đã đem vật ấy giao cho ta, không sợ nhờ vả không đúng người sao”. Khóe miệng Hàn Lập vừa động, liếc mắt nhìn hộp ngọc trong tay một cái rồi bỗng nhiên tựa như cười như không hỏi một câu.

“Hắc hắc, tại hạ tuy rằng còn chưa nhìn ra đạo hữu xuất thân từ tộc gì nhưng cũng khẳng định không phải người của Giác Xi Tộc. Về phần thần thông của đạo hữu thì chỉ cần nghĩ đến chém giết bao nhiêu Hải thú ở hải ngoại cũng tuyệt đối không quá yếu”. Gã đầu to cười nói.

“Ân, nếu đạo hữu tin tưởng như thế thì Hàn mỡ cũng sẽ nhận phó thác này”. Hàn Lập

tâm niệm nhanh quay ngược trở lại rồi vẫn gật gật đầu đáp ứng.

Thoáng nâng hộp ngọc trong tay Hàn Lập nhẹ nhàng thông dong thu vào trong túi trữ vật

Tuy hắn không biết cái “Thông linh khôi lỗi” cùng “Vạn Diệu đan” kia ra sao nhưng có thể làm cho vài tên tu sĩ cấp Luyện Hư coi như chí bảo thì khẳng định là quý hiếm dị thường. Mà vật trong hộp ngọc có thể khiến cho cái gọi là “Thiên Vân mười ba tộc” nguyện ý trao đổi thì giá trị hẳn là phải cao hơn mấy cái này mới đúng.

Hơn nữa lại có loại chuyện tự đem đồ vật tặng đến tay thì hắn tự nhiên cũng sẽ không dễ buông tay. Dù sao nghe đối phương lúc trước đã nói, trong số truy binh khả năng có tồn tại cấp Hợp Thể kỳ là không lớn, hẳn là đủ để ứng phó. Về phần có đem đồ vật này đi trao đổi thì đến lúc đó hẵng tính.

“Hảo, nếu ba vị đạo hữu đã đáp ứng rồi thì chúng ta lập tức tách ra mà đi thôi. Hiện tại truy binh đều đang đuổi theo giết những người khác đấy, đây đúng là cơ hội lảng lạng mà bỏ chạy. Nguyên mỗi đi trước một bước đây”. Nhìn thấy Hàn Lập cũng thu hồi hộp ngọc, trên mặt gã đầu to lộ ra vẻ vui sướng nói.

Tiếp theo hắn đảo mắt nhìn qua mọi nơi một vòng sau đó vung tay ném ra một vật màu đen tuyền trông giống như một cái thiết vụ (con quay). Lúc đầu vật này chỉ to cỡ một thước nhưng sau khi được thúc giục thì bỗng nhiên bành trướng dài ra tới ba bốn trượng. Trên thân gã đầu to hoàng quang chợt lóe lên rồi hóa thành một đạo hư ảnh chui vào trong thiết vụ.

“Đúng rồi! Theo ta được biết, vì ứng phó Giác Xi Tộc, các trưởng lão Thiên Vân mười ba tộc chúng ta sẽ đến tụ tập tại Vân thành, trong đó cũng có mấy đại trưởng lão trong Vạn Cổ tộc chúng ta đích thân tọa trấn trong thành. Hy vọng mấy tháng sau chúng ta sẽ có thể tái kiến ở đó”. Gã đầu to trước khi đi tựa hồ lại nghĩ tới cái gì nên sau khi chui vào trong thiết vụ còn nói vọng ra. “Vân thành”, dị tộc nhân có làn da màu xanh cùng tên dị tộc nhân trong hồng quang nghe vậy thì thần sắc vừa động mà Hàn Lập nghe xong thì trên mặt cũng lộ ra một tia cân nhắc

“Vân thành”, cái tên này hắn tựa hồ đã nghe Thanh Tiểu đề cập qua nhưng nhất thời cũng vô pháp nghĩ ra. Bất quá cũng không sao, trên người hắn còn có một bộ bản đồ khu vực phụ cận. Tuy rằng đã trải qua mấy ngàn năm nhưng đối với những kẻ tu luyện như

bọn họ mà nói thì tự nhiên sẽ không có cái gì thay đổi quá lớn.

Tiếp theo chỉ thấy thiết vụ bỗng nhiên quay tròn rồi hóa thành một đoàn hắc quang hình nón chui vào lòng đất không thấy bóng dáng. “Nhị vị đã nhất trí thì tại hạ cũng xin cáo từ”. dị tộc nhân xanh giống như kiềng kị truy binh của Giác Xi Tộc nên cơ hồ gã đầu to vừa mới đi cũng lập tức hướng tới hai người Hàn Lập ôm quyền cáo từ

Tiếp theo thân hình hắc thoáng mờ hồ đi, trang phục và da thịt đồng thời trở nên trong suốt. Một khắc công phu sau cả người liền giống như tan biến trong không khí. Đây là độn thuật gì? Hàn Lập lắp bắp kinh hãi không tự chủ được dùng lam mang trong đồng tử đảo qua. Sau khi nhìn quét qua, sau khi mất khí lực thật lớn thì hắn mới phát hiện ra tại một chỗ xa xa đang ẩn hiện có một bóng người gần như vô hình đang chạy đi.

“Ha ha, đây là bí thuật ẩn nặc đặc biệt của Mặc Lục tộc, một khi thi triển ra thì trừ phi có tu vi cao hơn hắn hoặc là một ít thần thông đặc thù ra thì căn bản là không thể phát hiện ra. Nhưng điểm yếu duy nhất chính là khi thi triển thần thông này lại không thể phá không phi độn mà tốc độ cũng chậm hơn nhiều”. Thấy Hàn Lập ngóng nhìn ra xa xa, sau lưng chợt vang lên tiếng cười khê của dị tộc nhân trong hồng quang.

“Nga, ẩn nặc thuật này cũng có chút kỳ lạ”. Hàn Lập đem ánh mắt vừa thu lại, xoay người nói một câu. Tuy rằng không thể phi hành nhưng cho dù là đi bộ thì chỉ trong thoáng chốc dị tộc nhân có làn da màu xanh đã tiến vào trong một rừng cây xanh phía xa xa không thấy bóng dáng. “Hàn huynh cũng tính toán rồi đi sao. Bất quá tại trước khi rời đi, tại hạ có một cái đề nghị, đạo hữu có thể nghe không”. Dị tộc nhân trong hồng quang hai tay để sau lưng, nhìn Hàn Lập hỏi một câu. “Có đề nghị gì?”, Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, thân nhiên trả lời.

“Các hạ không phải xuất thân từ Thiên Vân mười ba tộc. Một khi đã như vậy thì mạo hiểm làm gì. Không bằng đem vật Nguyên huynh giao cho người chuyển giao cho tại hạ đi” dị tộc nhân trong hồng quang dĩ nhiên nhẹ nhàng băng quơ nói một câu. “Người muốn cái hộp ngọc kia?”, trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia kỳ quái, hai mắt híp lại một chút có chút không quá khẳng định hỏi ngược lại.

“Đúng vật, tại hạ đích xác đối với vật trong hộp ngọc này cảm thấy rất hứng thú. Dù sao tại hạ đến lúc đó tặng một cái cũng là tặng, tặng hai cái cũng là tặng, không bằng để cho Hoằng mỗ đỡ vất vả.” Thanh âm của dị tộc nhân trong hồng quang bỗng nhiên trở

nên trầm thấp dị thường

Chương 1560: Ảo Thuật

“Tại hạ muốn nói một chữ không”. Hàn Lập không chút sợ hãi chậm rãi nói một câu.

“Đạo hữu là người từ hải ngoại trở về nên hẳn là không biết tốt xấu như thế nào! Bảo vật cho dù là tốt nhưng nếu chết đi thì còn có tác dụng gì”. Dị tộc nhân trong hồng quang cười hắc hắc nói

“Có phải đạo hữu muốn ra tay đối phó với tại hạ. Nơi này khắp nơi đều là truy binh của Giác Xi tộc, chẳng lẽ các hạ muốn cùng tại hạ trở thành tù nhân của Giác Xi tộc sao”. Thanh âm của Hàn Lập trầm xuống, sắc mặt lạnh tựa băng sương nói.

Nghe Hàn Lập nói vậy, dị tộc nhân trong hồng quang nhú nhú mày nhưng lập tức đột nhiên vừa đảo tay, trong tay xuất hiện cái bình nhỏ trong suốt sáng long lanh đưa ra phía trước cho Hàn Lập nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ thấy trong bình mơ hồ có một viên đan hoàn đỏ tươi như máu, ẩn ước phóng ra kim quang. “Hàn đạo hữu, cho dù ngươi đem vật ấy chuyển giao cho Vạn Cổ tộc thì nhiều nhất cũng được một viên Vạn Diệu đan mà thôi. Vật trong tay tại hạ mặc dù không bằng Vạn Diệu đan nhưng cũng chỉ thấp hơn nó một bậc, đó là Kim Huyết hoàn. Đan hoàn này đồng dạng có thể trợ giúp đạo hữu đột phá bình cảnh thượng tam giai. Tại hạ dùng đan hoàn này đổi lấy cái bình ngọc trong tay Hàn đạo hữu có được không.” Dị tộc nhân trong hồng quang nhìn chăm chăm vào Hàn Lập nói Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

“Kim Huyết hoàn!”, đồng tử Hàn Lập có chút co rụt lại

Đan dược này mặc dù đồng dạng lần đầu tiên hẳn nghe nói đến nhưng sau khi dùng thần niệm đảo qua thì cảm thấy từ trong tiểu bình mơ hồ phát ra hương dược thơm mát xác thực là không tầm thường. Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

Hắn chăm chú nhìn vào cái bình nhỏ trong tay đối phương không khỏi trầm mặc một lúc không nói gì, tựa hồ thực sự đang đánh giá lại đề nghị của đối phương.

“Hàn huynh tốt nhất nên quyết định nhanh một chút, truy binh của Giác Xi tộc có thể tùy thời đuổi đến”. Dị tộc nhân trong hồng quang thấy bộ dáng của Hàn Lập thì trong lòng vui vẻ nhưng nét mặt bất động thanh sắc thúc giục nói. Nhưng vị dị tộc nhân này lại cũng không có chú ý tới, cái bóng Hàn Lập đổ trên mặt đất lúc này dĩ nhiên không biết khi nào so với lúc trước trở nên dài nhỏ hơn một ít. Bất quá loại biến hóa này trừ phi là luôn nhìn chăm chăm vào bóng của Hàn Lập còn nếu không thì thật sự không thể liếc mắt một cái mà nhìn ra được cái gì khác thường.

Mà cùng lúc đó, dưới chân Hàn Lập cũng có hai đạo thanh ti mờ nhạt như không thấy vô thanh vô tức chui vào trong lòng đất biến mất.

“Xin hỏi đạo hữu là người của bộ tộc nào.” Hàn Lập bỗng nhiên hỏi một câu

“Lời này có ý tứ gì. Hỏa Nguyệt tộc chúng ta mà cũng không nhận ra sao. Đạo hữu biết rõ rồi sao còn hỏi.” Dị tộc nhân trong hồng quang ngẩn ra, hừ lạnh một tiếng trả lời.

“Thật sự, ta còn tưởng rằng đạo hữu chính là người của Giác Xi tộc, có ý định lấy hộp ngọc trong tay tại hạ sau đó lập tức trở mặt động thủ”. Trên mặt Hàn Lập ngay lúc đó khẽ nở một nụ cười quỷ dị nói.

“Đạo hữu chẳng lẽ thần trí không bình thường. Tại hạ rõ ràng chính là Hỏa Nguyệt nhân, như thế nào lại đầu nhập vào Giác Xi tộc”. Dị tộc nhân trong hồng quang ngẩn ra nhưng lập tức lộ ra vẻ giận dữ quát lớn hỏi.

“Đạo hữu có phải là Hỏa Nguyệt nhân hay không tại hạ có thể không quan tâm nhưng lúc trước một mình ở lại trong lầu các các hạ đã động tay động chân chẳng lẽ cũng muốn phủ nhận sao. Bảo tại hạ đem đồ vật giao cho người không bằng đạo hữu cầm đồ vật trong tay giao cho Hàn mỗ đi. Tại hạ đồng dạng tặng một cũng là tặng mà tặng hai cái cũng là tặng”. Hàn Lập lạnh nhạt nói

Những lời này mới chỉ nói ra một nửa thì dị tộc nhân trong hồng quang sắc mặt rối loạn đại biến. Câu cuối cùng vừa chấm dứt thì đột nhiên vị Hỏa Nguyệt nhân này hai tay kết quyết, bên ngoài thân hồng quang quay tròn vừa chuyển, một vòng hồng nguyệt phóng lên cao, chỉ thấy người chớp động một cái rồi có cái gì đó bay vút lên trời cao không thấy bóng dáng.

Mà cùng lúc đó, thân hình vị dị tộc này thoáng mơ hồ rồi trong hồng quang đồng

thời xuất hiện ba đạo hư ảnh hoàn toàn giống nhau. Ba cái hư ảnh này đồng dạng hai tay chấp sau lưng mặt không chút thay đổi nhìn Hàn Lập không nói gì. Thấy cử động dị thường của đối phương nhưng Hàn Lập vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, ngược lại khước miệng khẽ nhếch lên một chút sau đó vỗ tay cười ha hả nói:

“Quả nhiên là hảo tính kế, trước tiên thả ra linh lực đưa người Giác Xi tộc tới, sau đó lại lấy lui làm tiến, chuẩn bị quần đấu chi sách để cho ta không thể lập tức rời đi”.

Thấy bộ dáng của Hàn Lập thông dong như vậy, ba đạo nhân ảnh trong hồng quang trên mặt đều lộ ra một tia kinh ngạc nhưng lạnh lùng nói:

“Ta mặc dù không biết tại sao ngươi lại biết ta để lại dấu vết chỗ thần tượng nhưng nếu ta đã gọi người khác tới thì ngươi cũng đừng nghĩ tới chuyện đi được. Nếu ngươi thức thời thì mau giao cái hộp ngọc cho ta. Hoảng mỗ còn có thể cho ngươi cầu tình, nói không chừng sẽ thả ngươi một cái mạng”

Khẩu khí của hư ảnh này có vẻ tự tin dị thường!

Này cũng khó trách, người của Giác Xi tộc chỉ cách bọn họ bất quá mười mấy dặm mà thôi, căn bản chỉ chốc lát công phu liền có thể chạy tới

“Cái người mới vừa rời đi chính là cái này ư”. Khước miệng Hàn Lập có chút nhếch lên, trên mặt lộ ra một tia thần bí rồi đột nhiên ngửa bàn tay nhìn như tùy ý hướng vào hư không bên cạnh đánh ra một trào.

Hồng quang chợt lóe lên rồi một đoàn hỏa hồng quang đoàn to cỡ đầu người quỷ dị xuất hiện ở trong lòng bàn tay hắn

“Không thể nào, người làm như thế nào mà bắt được nó”. Ba đạo hư ảnh trong hồng quang đồng thời run lên, mặt lộ ra vẻ kinh sợ

Giờ phút này trong hồng sắc quang đoàn rõ ràng là vật do hồng nguyệt linh lực biến thành mà lúc trước đã bắn lên không trung! Nhưng không chờ Hàn Lập đáp lời, ba cái nhân ảnh trong hồng quang thoáng một cái rồi đồng thời chậm rãi mà lui về phía sau, trên mặt tất cả đều lộ ra vẻ cảnh giác vạn phần.

Hàn Lập thấy cảnh này thì đầu tiên là ngẩn ra nhưng rồi lại lập tức cười lạnh một

tiếng. Tay vừa đảo, bạch quang chọt lóe lên rồi một cái hộp ngọc phía ngoài có dán hồng sắc phù lục hiện lên ở tại trong tay, hần ném lên không trung. Cái hộp này sau khi quay tròn trôi nổi trên trời cao một vòng thì phiêu phù bất động trên đó. Tiếp theo ngón tay Hàn Lập bung ra một cái, hàn quang chọt lóe lên, mấy đạo thanh sắc kiếm quang bắn ra kích thẳng đến cái hộp ngọc.

“Người điên rồi!” Hỏa Nguyệt nhân nguyên bốn đang chậm rãi lui về phía sau vừa thấy hành động này của Hàn Lập thì nhất thời lại càng hoảng sợ, nhưng lập tức phản ứng gầm lên một tiếng

Chỉ thấy hai cái hư ảnh trong đó vừa động rồi từ trong hồng quang bay vọt ra. Độn tốc kỳ khoái vô cùng, chỉ một cái chớp động đã tới ngay trên không trung. Trong đó một đạo hóa thành một cái bàn tay màu hồng hung hăng chộp tới cái hộp ngọc.

Một đạo hư ảnh khác thì ngừng lại một chút, khuôn mặt nanh ác, thân hình đột nhiên nổi lên xích mang khác thường rồi hóa thành một đạo xích hồng vọt đến chỗ Hàn Lập.

Về phần đạo hư ảnh thứ ba thì vẫn đứng ở xa xa trong hồng quang không di chuyển một chút nào. Hiển nhiên cử động cao thâm khó lường vừa rồi của Hàn Lập đã làm cho vị Hỏa Nguyệt nhân này vạn phần cẩn thận, chỉ dám khu động hóa thân công kích còn bản thể thì vẫn đứng tại chỗ.

Phảng phất như hai đạo hư ảnh công kích quá nhanh, hơn xa dự đoán của Hàn Lập nên hần căn bản không kịp phản ứng. Chỉ thấy bàn tay màu hồng kia nắm lấy cái hộp ngọc vào tay đồng thời một đạo hư ảnh khác thì chọt lóe lên biến thành một đạo xích hồng xuyên qua thân thể Hàn Lập mà qua.

Tiếp theo xích mang thu liễm lại hiện ra hư ảnh đứng cách phía sau Hàn Lập mấy trượng mà quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy thân thể Hàn Lập xuất hiện hỏa quang lóe lên, lại có tiếng phù một tiếng rồi bỗng nhiên hóa thành một đoàn hỏa cầu màu đỏ đậm bốc cháy rừng rực.

Trong chớp mắt, thân thể Hàn Lập trong hỏa quang đã biến thành tro bụi.

Hỏa Nguyệt nhân trong hồng quang vừa thấy hộp ngọc tới tay rồi Hàn Lập dễ dàng bị kích sát như thế thì ngược lại lại ngẩn ra, mơ hồ cảm giác được có chút không thích hợp. Nhưng không chờ hần kịp suy nghĩ cẩn thận thì cái hộp ngọc trong bàn tay to màu

hồng kia đột nhiên mặt ngoài thanh mang lóe lên rồi một chút quỷ dị biến thành một viên châu màu xanh to cỡ nắm tay.

Bàn tay to nọ chưa kịp phản ứng gì thì viên châu này liền chọt lóe lên rồi nổ tung. Tiếng nổ như tiếng sấm nổi lên, vô số thanh sắc điện hồ bắn ra đem bàn tay to lớn màu hồng xuyên thủng thành hàng trăm ngàn lỗ thủng. Bàn tay to chọt lóe lên rồi tiêu tan mất.

“A!” Vừa thấy cảnh này, Hỏa Nguyệt nhân trong hồng quang cả kinh, sắc mặt trắng bệch há miệng phun ra một ngụm máu màu xanh

“Ta tưởng là hóa thân thuật huyền diệu gì. Nguyên lai bất quá chính là phân hồn thuật. Nếu như vậy, mấy cái hóa thân này tại hạ sẽ không khách khí thu nhận lấy”. Đột nhiên, thanh âm Hàn Lập từ bốn phương tám hướng ong ong truyền đến, theo sau đạo hư ảnh thứ hai đang đứng trên mặt đất đột nhiên bị một đạo hắc tuyến lóe cùng một cái kim sắc trường nhận từ phía dưới quỷ dị chém lên. Động tác cực nhanh, giống như điện quang lôi thạch một bức như nhau. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Sau khi hét thảm một tiếng, hư ảnh bị thể công sét đánh không kịp bưng tai chém làm hai nửa. Tàn thi thoảng một cái ngã quỵ trên mặt đất rồi lập tức hóa thành một tia linh quang tan đi. Lúc này mới thấy kim quang chọt lóe, một khối kim giáp khôi lỗi tay cầm trường nhận từ phía dưới mặt đất như quỷ mị chậm rãi chui lên.

Lại một khối phân thân nữa trong nháy mắt bị diệt, Hỏa Nguyệt nhân trong hồng quang sắc mặt thêm trắng bệch, tiếp theo hai gò má lại đỏ ửng lên một cách khác thường. Xem ra nguyên khí thật sự bị tổn thất không nhỏ.

Nhưng vị Hỏa Nguyệt nhân này cũng đủ quyết đoán, cơ hồ ngay tại lúc hóa thân thứ hai bị hủy thì đột nhiên không nói hai lời ha miệng phun ra một cái chuông nhỏ màu xanh rồi búng ngón tay bắn ra

“Đang”, một tiếng chuông đình tai nhức óc vang lên, một cỗ vô hình âm ba lấy cái chuông đồng làm trung tâm hướng ra bốn phương tám hướng mà khuếch tán đi. Tiếp theo, Hỏa Nguyệt nhân sắc mặt dữ tợn chọt lóe qua. Hắn không tin trong tình hình này đối phương có thể ngăn cản hắn tìm đến chỗ người của Giác Xi tộc, bất quá hắn cũng không có chút ý tứ nào tiếp tục ở lại chỗ này để liều mạng với Hàn Lập. Thân hình vừa động, cả người đã hóa thành một đạo hồng quang hướng lên trời cao bay đi.

Nhưng một tiếng hừ lạnh từ hư không truyền ra, hồng quang mới bay được lên cao chừng năm sáu mươi trượng thì đột nhiên trên không thanh quang chợt lóe, một đóa hoa sen màu xanh quý dị hiện lên, tiếp theo một hóa, hai hóa bốn, bốn hóa tám mà trên trời cao hình thành một đánh thanh quang. Đám thanh liên này quay tròn một vòng, hình thể trong nháy mắt biến to hơn một trượng một chút đem cả bầu trời che kín lại.

Lần này, Hỏa Nguyệt nhân cả kinh không phải là nhỏ nhưng hắn không nói gì, hai tay giương lên. Một thanh đoản đao màu bạc cùng một cái lệnh bài ánh vàng rực rỡ đồng thời kích bắn ra. Đoản đao vừa bay ra đã liền hóa thành một cái cự nhân mấy trượng hướng lên trời cao hung hăng chém đi.

Kim sắc lệnh bài thì sau khi lên một tiếng vù vù đột nhiên từ trong lệnh bài bay ra một cái nhân ảnh cả người kim quang lóe lóe, trên lưng có hư ảnh hai cánh giương nanh múa vuốt đánh đến.

“Ầm ầm”, sau hai tiếng nổ, ngân quang cùng kim ảnh cơ hồ đồng thời đánh tới trên thanh sắc cự liên. Song phương vừa tiếp xúc, thanh sắc cự liên bắt đầu rung động nhưng một lát sau liền tắc tắc vỡ vụn ra.

Theo sát sau đó, Hỏa Nguyệt nhân thấy cảnh này thì trong lòng mừng rỡ nhưng sau một khắc thì vẻ tươi cười trên mặt liền lập tức đọng lại. Chỉ thấy thanh liên vừa tán đi thì thanh quang lóe lóe rồi bất ngờ lại có một đóa cự liên khác chắn ở trước mặt.

Chương 1561: Đại Dịch

Hỏa Nguyệt nhìn thấy cảnh này thì biến sắc, lúc này một bên cấp bách lấy hai kiện bảo vật điên cuồng tấn công, một bên thì thầm trong miệng, tựa hồ muốn thi triển ra thần thông lợi hại gì đó. Nhưng đúng lúc này, thanh âm Hàn Lập thần nhiên truyền đến lần nữa: “Các hạ nếu đã rơi vào trong kiểm trận của ta thì không cần phải nói nhiều, hay là để Hàn mỗ tiễn người một đoạn đường!”

Vừa dứt lời, đột nhiên liên hoa đối diện chợt tiêu tán, hóa thành vô số thanh sắc quang thái đầy trời. Một ngân sắc cự nhận cùng kim sắc giao ảnh hiện ra, thoáng lên một cái rồi biến mất, ngay cả một tia gợn sóng cũng không có. Trong lòng Hỏa Nguyệt trầm xuống, thân hình không khỏi dừng lại.

Mà đúng lúc này, thanh sắc quang thái trước mặt đột nhiên đại phóng quang mang, tiếp theo phảng phất như lũ lụt kéo đến. Hỏa Nguyệt đã sợ lại càng hoảng hơn, nguyên bản pháp quyết đọc xong chuẩn bị xuất ra lại do dự.

Chỉ thấy hồng quang trên người hắn xoay tròn, vô số hồng sắc quang nhận quỷ dị hiện ra, dưới sự thúc dục liên tục động bay quanh bốn phía, phát ra tiếng “xuy xuy”.

Trong chớp mắt, từng đạo cuồng vũ sắc bén hình thành cơn lốc, đem hắn bảo vệ bên trong. Thấy cảnh này, trong lòng Hỏa Nguyệt buông lỏng, tiếp theo thanh sắc quang mạc tràn đến, giống như nước biển trôi qua. Nhưng khi hắn ngưng thần nhìn kỹ thì trong lòng liền giật mình, chỉ thấy sau khi thanh quang hiện lên, cảnh sắc bốn phía đột nhiên trở nên mơ hồ, thanh hình hắn hiện lên giữa một thảo nguyên đầy cỏ xanh.

Chung quanh đều là cỏ xanh cao không quá một tấc, xen lẫn là rất nhiều hoa đại màu sắc khác nhau, xa xa lại mơ hồ truyền đến tiếng chim hót. Khung cảnh tuyệt đẹp như thế làm cho người ta không khỏi cảm thấy thư thái, toàn thân thả lỏng rất nhiều. “Ảo thuật!”

Hỏa Nguyệt không phải kẻ đơn giản, vẻ mê ly trong mắt chợt lóe, liền lập tức tỉnh lại.

Hắn vội vàng nhìn lên trời cao.

Chỉ thấy bầu trời cao vô cùng, ngoại trừ vài đám mây trắng thì thảo nguyên rộng mênh mông không thấy điểm cuối. Mà Hỏa Nguyệt cũng cảm thấy mặt đất dưới chân mềm mại dị thường, đồng thời trong mũi tràn đầy mùi hoa cỏ, không chút nào nhìn ra có điểm sơ hở. Cả người phảng phất như đang thật sự ở trên một đại thảo nguyên mênh mông! “Phá!”

Sắc mặt Hỏa Nguyệt trầm trọng, miệng quát lên một tiếng, đột nhiên cắn đầu lưỡi, đồng thời hai tay phát ra. Chỉ thấy hồng sắc quang nhận trong cơn lốc rung động một trận, tiếp theo giống như mưa bắn ra bốn phương tám hướng. Từng đạo bạch ngân hiện giữa không trung, hồng nhận này sắc bén dị thường, phảng phất như muốn trực tiếp phá vỡ hư không. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Huyết nhận điên cuồng chém ra bốn phía, đột nhiên một màn sáng mờ hiện lên, tiếp theo cảnh sắc trở nên mơ hồ, thảo nguyên và bầu trời kia đều biến mất.

Thấy cảnh này, Hỏa Nguyệt mừng rỡ, ảo thuật này không ngờ lại dễ dàng phá như thế, thật sự có chút ngoài ý muốn.

Nhưng hắn chỉ vừa tươi cười thì cảnh sắc bốn phía lại vặn vẹo, tiếp theo ngoài ý muốn bộc phát ra một mảnh lục quang chói mắt.

Hắn không khỏi híp mắt lại, nhưng lập tức hồng quang ngoài thân chợt lóe, bốn phía thân thể lần nữa hiện ra vô số quang nhận bảo vệ lấy hắn.

Bất quá, khi ánh sáng trước mắt sau khi ngừng tụ xong thì sắc mặt hắn lần nữa trở nên cực kỳ khó coi.

Chỉ thấy cảnh sắc bốn phía sau khi thay đổi, phụ cận hiện ra đại thụ cao chọc trời, thân to hơn mười trượng, cành lá cực kỳ rậm rạp, cơ hồ che cả bầu trời.

Hắn hiện tại có vẻ như đang đứng trong rừng sâu.

Hắn hiển nhiên hiểu rõ mình vẫn chưa thoát khỏi ảo thuật, một lần nữa lại rơi vào trong đó.

Tình hình này hiển nhiên khiến Hỏa Nguyệt vừa sợ vừa giận.

Nhưng lúc này, hắc chưa kịp xuất ra thần thông gì thì đất rung núi chuyển, tiếp theo đại thụ bốn phía bật gốc, hướng về chỗ hắc đánh tới. Hỏa Nguyệt cả kinh, không kịp suy nghĩ nhiều, quang nhận sắc bén liền lập tức hướng về phía không trung chém tới.

Trong nháy mắt, đại thụ chưa kịp đến gần Hỏa Nguyệt thì đã bị hồng mang chém thành vô số mảnh!

Hỏa Nguyệt trong lòng buông lỏng, đang định thúc dục quang nhận tiếp tục đánh về bốn phía, phá vỡ ảo thuật thì đột nhiên tiếng “Phanh phanh” trầm muộn truyền tới, một bóng đen trên không trung dĩ nhiên cứng rắn vô cùng, không bị quang nhận chém đứt. Hồng quang trên quang nhận vừa chém tới liền tiêu tán, mà bóng đen này sau khi thoáng lên một cái liền biến ảo to lên gấp mấy lần, rõ ràng là một ngọn núi màu đen to hơn trăm trượng. “Hả!” Hỏa Nguyệt kinh hãi, mở miệng phun ra một đoàn hồng vụ, bên trong mơ hồ có vật gì đó! Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Nhưng hồng vụ khi tiếp xúc với tiểu sơn thì hồng quang chợt lóe, liền hiện ra là một bảo vật như tấm ván gỗ màu hồng, mặt ngoài có vô số phù văn chớp động. Ngay cả khi uy lực tấm ván gỗ này không nhỏ, nhưng như thế nào có thể so sánh được với uy lực của Nguyên Từ Thần Sơn.

Hắc sắc tiểu sơn chỉ một lát đã đè cho hồng quang trên tấm ván phải tiêu tán, sau đó không chút dừng lại, chợt lóe lên ngay trên đầu dị tộc nhân. “Không tốt!” Hỏa Nguyệt chỉ có thể kêu lên một tiếng, cả người liền bị hắc sắc tiểu sơn đè xuống.

Đồng thời cảnh sắc bốn phía sau khi vặn vẹo, linh quang biến mất thì cảnh vật liền trở lại như ban đầu. Hỏa Nguyệt lần nữa xuất hiện trong tiểu cốc.

Nhưng hắc hiện đã bị hắc sắc tiểu sơn đè xuống.

Sau một khắc, một tiếng nổ kinh thiên động địa từ dưới đất truyền lên.

Sắc sắc tiểu sơn đã đè lên mặt đất tạo thành hố to vài trượng.

Mà Hỏa Nguyệt thì bị đè bên dưới, đã hóa thành một đồng thịt vụn.

Mặc dù hắc và Hàn Lập cùng là tồn tại Luyện Hư Kỳ, nhưng thân thể lại yếu đến không ngờ.

Đáng thương cho Hỏa Nguyệt, thân là tồn tại Luyện Hư Kỳ, tất cả thần thông hiển nhiên chưa biểu hiện ra hết.

Đáng tiếc hẳn ngay từ đầu bởi vì thi triển Hóa Thân Bí Thuật, bị Hàn Lập dùng Lôi Châu cùng Giáp Nguyên biến thành khôi lỗi tập kích làm cho nguyên khí đại thương. Sau đó hẳn lại hãm nhập vào huyền thuật trong Xuân Lê Kiếm Trận của Hàn Lập, bị Nguyên Tử Thần Sơn thật giả khó phân biệt một kích đánh lén, liền dễ dàng phá hủy thân thể. Bất quá giờ phút này hồng quang phía dưới hắc sắc tiểu sơn chột lóe, một viên châu nhỏ cỡ quả trứng gà chột lóe lên rồi chui vào lòng đất không thấy bóng dáng. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Đột nhiên từ đáy hắc sắc tiểu sơn chột phát ra ánh sáng mờ, tiếp theo hồi quang bắn ra, trong nháy mắt đem hồng sắc viên châu bao phủ vào, làm nó không thể nhúc nhích một chút nào. Tiếp theo hồi quang chột lóe, viên châu bị ném mạnh lên mặt đất, đồng thời thanh quang trên đỉnh tiểu sơn chột lóe, một đạo nhân ảnh quỷ dị hiện lên, tay nhẹ vẫy về phía viên châu. “Vù” một tiếng, một cỗ cự lực trong nháy mắt đem viên châu bay vào bàn tay. Nhân ảnh đứng là Hàn Lập, hẳn cúi đầu nhìn vật trong tay, chỉ thấy viên châu này lập lòe màu hồng, bên trong trong suốt sáng long lanh, một tiểu nhân đang ẩn phía trong.

Xem diện mục thì giống như đúc Hỏa Nguyệt, chỉ là trên trán xuất hiện một tiểu thương mờ nhạt.

“Người quả nhiên có liên quan với Giác Xi Tộc! Tại hạ rất hiếu kỳ, không biết đạo hữu rốt cuộc là Giác Xi tộc nhân hay là Hỏa Nguyệt tộc nhân.” Hàn Lập tùy ý kẹp viên châu vào giữa hai ngón tay, trên mặt lộ ra tia cười này. Tiểu nhân trong viên châu thế nhưng lại nhắm nghiền mắt không trả lời. “Người nếu mưu đồ đoạt ngọc hạp trong tay Hàn mỗ, hẳn là biết một số thứ liên quan nào đó. Người nếu như thức thời, nói cho ta biết tin tức ta muốn nghe thì không chừng ta có thể...” “Người còn có thể thả nguyên thần ta tự do sao?” Chưa chờ Hàn Lập nói xong, tiểu nhân trong viên châu đột nhiên mở mắt, mặt không chút biểu tình nói. “Không thể, chỉ có thể tránh cho việc người thống khổ khi sưu hồn luyện pháp mà thôi!” Hàn Lập nhướng mày, lạnh lùng trả lời.

“Nếu như vậy thì ta không có gì để nói cả. Người nếu muốn dùng sưu hồn thuật với ta thì tốt nhất đừng lãng phí lực làm gì cho mệt. Trong thần thức của ta đã sớm bị tồn tại cấp cao trong Thánh Tộc hạ cấm chế, cho dù là Thánh Tộc trên cấp ba thi pháp sưu hồn

thì ta nhiều lắm tự bạo thần niệm.” Trên mặt tiểu nhân đột nhiên lộ ra một tia cười.

Hàn Lập nghe câu trả lời thì nhướn mày, lập tức hai mắt nhìn về phía tiểu nhân trong viên châu, hay ngón tay kẹp chặt.

Chỉ thấy tiếng lôi minh phát ra, kim sắc điện hồ chớp động, viên châu trong nháy mắt vỡ tan, tiểu nhân bên trong cũng bị tiêu diệt.

Hàn Lập mặc dù không biết lời đối phương là thật hay giả, nhưng hẳn cũng không có ý định lãng phí thời gian tại đây.

Vì phòng ngừa thần niệm đối phương có tiêu ký cảm ứng gì đó, cho nên hẳn cũng không thể để nguyên thần đối phương còn sống rời khỏi đây. Cho nên khi thấy không thể biết được điều muốn biết, hẳn liền không chút do dự hạ độc thủ.

Hắn không biết, ngay lúc nguyên thần Hỏa Nguyệt nhân bị diệt, tại một chỗ phiêu đảng trên Lục Quang Thành, trong một tòa ngân sắc đại điện, có người đột nhiên hô lên kinh ngạc. “Dĩ”. “Đồ huynh, xảy ra chuyện gì vậy?” Tên còn lại có chút tò mò hỏi một câu.

“Cấm chế mà ta lưu trong thần niệm Hoảng Ngân đã biến mất, có vẻ hẳn đã chết.” Một lão giả mặc ngân bào, ngồi trên ghế màu trắng sữa chau mày nói. Trên đầu hắn có một cái sừng màu đỏ sậm, tay hư không một trảo, một thanh sắc mộc bài liền hiện ra. Trong mộc bài có một viên tinh thạch màu hồng, bộ dáng như đã vỡ vụn thành từng mảnh. “Như thế nào vậy, hẳn bị vây công sao?” Một gã khác hỏi, đồng dạng cũng mặc ngân bào, nhưng chỉ là một trung niên nhân hơn bốn mươi tuổi, có chút nghi hoặc hỏi.

“Cũng có thể là vậy, dù sao tu vi Hồng Diệt cũng không kém, mà lần trước hẳn truyền tin, Lục Quang Thành này không hề có tồn tại Thánh Tộc tam giai. Nếu không phải bị vây công thì hẳn không dễ dàng chết được. Hoặc có thể có tồn tại cấp cao của Thánh Tộc lên vào thành, nếu như có loại tồn tại này thì ngay cả người giám thị cũng không thể phát hiện được.” Lão giả vuốt chòm râu, gật đầu nói.

“Nếu nói như vậy, vì để ngừa vạn nhất thì chúng ta nên đích thân đi một chuyến. Chỉ là không rõ lần này động thủ là muốn lấy vật gì, dĩ nhiên lại phiền đến chúng ta ra tay với đám người Thánh Tộc.” Trung niên nhân khẽ thở dài, có chút không cho là đúng.

Chương 1562: Thiên Huyền La Ban

“Cho dù có bước vào nửa bước nhưng cũng không phải thật sự là Thánh Tộc. Tu vi hai người chúng ta tương đương với Thánh Tộc Nhất Giai, nhưng khi tiến giai thì phải mượn sức mười vị trưởng lão dùng bí thuật thay phiên quán thể, mới may mắn đột phá chướng ngại. Nhưng thần niệm và công pháp thì lại không tốt, không thể tĩnh tâm tu luyện mấy ngàn năm, căn bản không thể so với Thánh Tộc chính thức. Lúc này đây nếu nhân thủ không đủ thì mấy vị trưởng lão cũng không nhất định phải đi cùng ta đi.” Lão giả lắc đầu nói. Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

“Điều này cũng đúng, bất quá cho dù là như vậy, hai ta liên thủ cũng chính thức được coi là thánh tộc Nhị Giai, nghĩ rằng cũng có lực đánh một trận. Mà khả năng xuất hiện Thánh Tộc trong Lục Quang Thành cũng cực kỳ thấp.” Trung niên nhân cũng gật đầu nói.

“Bất quá, tiểu tử Hoảng Diệt này có chút đáng tiếc!” Lão giả không biết nghĩ gì, trên mặt hiện lên vẻ tiếc nuối.

“Ta nghe nói người này sở hữu hai loại huyết mạch của Hỏa Nguyệt Tộc cùng Giác Xi Tộc, cũng là bộ tộc hỏa hệ các người, chẳng lẽ cùng Đồ huynh có quan hệ gì sao?” Trung niên nhân nghe vậy, đột nhiên cười.

“Đồ mỗ nói ra làm Nanh huynh chê cười, lại nói tiếp, người này thật đúng là hậu nhân của một người có quan hệ sâu xa với ta. Lúc đầu trong lúc vô tình mang hãn về, bảo hãn trả trộn vào Thiên Vân chư tộc, bất quá thiên phú tu luyện của hãn đích xác cực cao, một ngày nào đó có thể đạt đến cảnh giới của ta và người. Mà trưởng lão Viêm Hệ bộ tộc chúng ta cũng đã chuẩn bị tốt, chỉ cần chờ nhiệm vụ năm vùng của hãn chấm dứt thì khi về sẽ tẩy tủy, đem thân thể hãn hoàn toàn chuyển thành Giác Xi Tộc chúng ta. Nhưng không nghĩ tới, mắt thấy việc sắp hoàn thành thì lại bị phá hoại.” Về mặt lão giả trở nên âm trầm.

“Hắc hắc, Đồ huynh không cần tiếc nuối, ta sẽ bắt hung thủ đã giết hãn băm thây vạn đoạn. Đáng tiếc, vì sợ hãn bị người ta phát giác nên chúng ta vẫn chưa để lại tiêu ký

trên người hắn. Nếu không thì đã có thể dễ dàng tìm ra hung thủ. Nhưng chuyện này cũng không quan trọng, chúng ta đã đem hơn nửa nhân thủ thả ra ngoài, bọn họ tuyệt đối chạy thoát rồi.” Trung niên nhân mỉm cười nói.

“Có các đại trưởng lão tự mình ban thưởng Hạ Thiên Huyền La Bàn thì hiển nhiên không cần lo lắng chuyện bọn họ trốn thoát. Phiền toái duy nhất chính là thứ kia không phải chỉ có một kiện, hơn nữa không biết có trong tay Vạn Cổ Tộc Nhân hay không. Chúng ta cũng không nên bức bọn họ vào tình thế cấp bách, phá hủy mấy thứ này. Các đại trưởng lão cũng hiểu rõ, muốn mang những đồ vật này còn nguyên vẹn trở về.” Lão giả sau khi suy nghĩ một chút thì nói.

“Điểm này ta hiển nhiên biết, nếu không phải hai ta vẫn còn trốn trong chiến chu chưa lộ diện, muốn xác định mục tiêu, dùng thủ đoạn lôi đình đoạt vật thì căn bản đã không cho bọn hắn cơ hội phản ứng. Dựa theo kế hoạch lúc trước, trước tiên phái Hoảng Diệt xác định xem đồ vật kia ở trong tay kẻ nào, sau đó lưu lại dấu hiệu, rồi chúng ta sẽ động thủ. Nhưng hiện tại Hoảng Diệt đã chết, đồ vật nọ đang ở đâu cũng không rõ. Điều này có chút phiền phức!” Trung niên nhân lại nhướng mày.

“Đích xác có chút khó giải quyết, nhưng cũng không phải là không thể giải quyết. Đồ vật nọ quan trọng như thế, nghĩ phải để ở nơi đại quân canh phòng nghiêm ngặt, tuyệt đối không thể giao cho kẻ có tu vi thấp. Dù sao xuất ra nhiều nhân thủ như vậy chính là muốn đem tu luyện giả trong Lục Quang Thành một mẻ bắt hết. Những tu luyện giả cấp thấp thì không có một chút cơ hội chạy thoát. Nếu người nọ thật sự ngu xuẩn đến mức giao vật đó cho tu luyện giả cấp thấp giữ thì đúng là tiện nghi cho chúng ta. Kể từ đó, phạm vi sẽ rút nhỏ lại, ta phỏng chừng vật đó sẽ ở trong tay thượng tộc cấp cao. Đường nhiên nếu thật sự có Thánh Tộc thì đồ vật đó khẳng định là ở trong tay Thánh Tộc.” Lão giả chậm rãi phân tích. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

“Lời này cũng đúng, nếu là trong phạm vi này thì mục tiêu thật sự giảm đi rất nhiều. Thượng tộc trung giai thì giao cho Vũ Giao đối phó là được. Chỉ là mấy tên Thượng Tộc tam giai thì chúng ta phải tự thân xuất mã, phối hợp với người khác.” Trung niên nhân cũng gật đầu đồng ý.

“Sáu gã dẫn đầu, lưu lại hai người ở trên chiến thuyền, còn tất cả người khác đều phái ra ngoài. Dựa theo thời gian thì dị tộc cấp thấp hẳn là đã xử lý xong rồi, không có những tên cấp thấp đó quấy nhiễu, có thể sử dụng Thiên Huyền La Bàn mà các trưởng

lão ban cho.

Tồn tại cấp cao thì hẳn là có thể xác định dễ dàng vị trí.” Lão giả thì thào nói.

Trung niên nhân nghe như thế thì không có tiếp lời, nhưng ánh mắt lại chớp động, lộ ra vẻ như đang nghĩ tới điều gì đó.

Lúc này tại phụ cận Lục Quang Thành, cự ứng cùng ngân sắc giáp sĩ trên độc mộc trải qua một phen tìm kiếm, cuối cùng cũng tìm ra tu luyện giả dị tộc, khoảng mười tám tên đều bị giết hoặc bị bắt làm tù binh, chỉ có một số ít ẩn nấp cao mình ở gần đó, hy vọng có thể thoát được một mạng.

Mặt khác, mấy tên cấp cao thì dựa vào pháp lực cao thâm đã sớm trốn không thấy bóng dáng. Nhưng kim giao lại đuổi theo phía sau, về phần có thể đuổi theo hay không thì chỉ có trời mới biết.

Bất quá xem ra giáp sĩ cùng song đầu ưng vẫn chỉ tìm kiếm ở gần đó, không có chút ý tứ trợ giúp linh thú này, có lẽ biết “Vũ giao” kia đáng sợ.

Mà song đầu ưng cùng giáp sĩ cứ khoảng một tấc đất lại tìm kiếm thật kỹ. Đỉnh núi phụ cận hoặc là trong rừng sâu thẳm thoáng có một hai đạo độn quang từ chỗ bí ẩn bỗng nhiên bay ra, tiếp theo là đàn lớn song đầu ưng hoặc vài chiếc độc mộc lập tức bay lên, phát ra các loại công kích đem độn quang tiêu diệt không còn bóng dáng.

Mà giờ phút này Hàn Lập đã cách Lục Quang Thành bảy tám chục dặm.

Trước đó hẳn đại chiến với gian tế của Hỏa Nguyệt Nhân nhìn như kịch liệt, chấn động thật lớn, nhưng trên thực tế lại nằm trong sự trói buộc của Xuân Lê Kiếm Trận, một chút linh khí ba động cũng không phát ra ngoài kiếm trận này.

Thậm chí ngay cả Hỏa Nguyệt Nhân cuối cùng phát ra cổ âm ba kinh người, nhưng cũng bị uy năng huyền diệu của Xuân Lê Kiếm Trận dễ dàng hấp thu.

Cho nên mặc dù hai người một phen tranh đấu gần phụ cận Lục Quang Thành, nhưng Giác Xi Tộc Nhân từ đầu tới cuối lại không hề phát hiện.

Mà sau khi Hàn Lập phá hủy nguyên thần Hỏa Nguyệt Nhân, lập tức từ trên người hắn tìm được một khối ngọc hạp cùng Kim Huyết Hoàn.

Sau đó dùng hỏa diễm biến thi thể kia thành tro bụi.

Tiếp theo hẩn thu bảo vật cùng kiếm trận lại, dùng Hóa Thanh Phù lặng lẽ rời đi.

Lấy uy lực của Chân Linh Phù như Hóa Thanh Phù, ngay cả là tồn tại cùng cấp với Hàn Lập cũng rất khó phát hiện.

Cho nên truy binh Giác Xi Tộc hiển nhiên lại càng không thể phát hiện được.

Kết quả, Hàn Lập cứ như vậy nghênh ngang bay qua từ trên đỉnh đầu song đầu ưng và thuyền độc mộc.

Việc này truy binh Giác Xi Tộc hiển nhiên không hề phát hiện.

Về phần Đại Đầu cùng Lục phu nhân, khi Hàn Lập trì hoãn một lúc thì không biết đã phi đến đến nơi nào rồi.

Bất quá nếu cần ẩn nặc thân hình, động tác bọn họ hiển nhiên không thể quá nhanh, hơn phân nửa là đang còn trong phạm vi mấy trăm dặm.

Hàn Lập trong lòng tự định giá, nhưng lại không chút dừng lại, một bên lưu tâm động tĩnh phụ cận, một bên hướng về phía có ít truy binh nhất mà bay đi.

Chỉ một lúc, Hàn Lập đã rời xa Lục Quang Thành mấy trăm dặm, trong tầm mắt đã không còn thấy bất cứ bóng dáng kẻ địch nào nữa.

Hẩn thở phào một hơi, nhưng vẫn không thu hồi Hóa Thanh Phù. Ai biết được Giác Xi Tộc Nhân có hay không am hiểu bí thuật đặc thù, hoặc là nắm giữ bảo vật quý dị gì đó, có thể đem phạm vi dò xét phóng đại ra mấy ngàn dặm.

Hàn Lập không biết rõ, nhưng cẩn thận thì vẫn hơn.

Ngay lúc hẩn mắt thấy càng lúc càng rời xa Lục Quang Thành, thì trên khoảng không ngân sắc cự đảo, đang có sáu đạo hắc ảnh phiêu phù.

Trong đó có hai người rõ ràng là lão giả và trung niên nhân nói chuyện trong đại điện lúc trước.

Bốn người còn lại cao thấp mập ốm khác nhau, dường như thân phận cũng khác

nhau.

Mà giờ phút này, trung tâm sáu người là một bảo vật giống như la bàn đang chậm rãi chuyển động.

Chính giữa bảo vật này là một mũi tên dài một tấc, chớp động liên tục, trên mặt la bàn có khắc một số hoa văn cổ quá, đồng thời có kim sắc phù văn hiện ra, phiêu vũ bất định.

Dưới cái nhìn không chớp mắt của sáu người, bỗng nhiên mũi tên chuyển động mấy vòng, sau đó đột nhiên đứng yên.

Đầu mũi tên sau khi dừng lại thì chỉ về một hướng nào đó, ngoài ra còn có quang mang thiểm thướt.

“Được rồi, tồn tại cường đại thứ tư đã xuất hiện. Bốn người các người chia ra làm hai mà hành động, tìm kiếm ở phụ cận gần tọa độ này. Còn hai người kia thì cứ giao cho hai chúng ta là được. Xem phản ứng mãnh liệt như thế thì có lẽ là tồn tại Thượng Tộc tam giai. Bất quá sau khi các người tìm được người thì trước tiên khoan ra tay, chờ sau khi chúng ta giải quyết được hai tên thì lập tức sẽ cùng các người hội hợp. Nhớ kỹ, nếu như bọn hắn có ý định hủy diệt vậy đó thì nhất định phải cản lại.”

“Bốn người các người mang theo hai Vũ Giao để đề phòng vạn nhất có gì bất ngờ.” Lão giả dời ánh mắt khỏi la bàn, lạnh lùng phân phó.

“Vâng!” Bốn người nọ vội vàng khom người, tất cả đều đồng thanh đáp, thần sắc cực kỳ cung kính.

“Ừ, nếu như đã ghi nhớ tọa độ của mình thì lập tức bắt đầu hành động. Cho dù một người cũng đã ở cách đây mấy trăm dặm.” Trung niên nhân cũng ở một bên phân phó.

Bốn người nọ hiển nhiên liên tục gật đầu đáp ứng, sau đó chỉ thấy lão giả đột nhiên huyết một cái, nhất thời ngân sắc cự đảo bên dưới chột lóe kim quang, bay ra hơn mười kim sắc vũ giao, sau vài lần chớp động đã bay đến trên đầu sáu người, bay quanh không ngừng.

Lão giả mặt không chút thay đổi vung tay lên, nhất thời bốn đạo nhân ảnh bên cạnh

liền hóa thành bốn đạo độn quang bay đi. Tám vũ giao trong số mười con này cũng bay theo bốn người.

Tại chỗ chỉ còn lại hai vũ giao, thành thật đứng tại chỗ.

Thấy thủ hạ đã rat ay, ánh mắt lão giả lướt qua la bàn một cái, trên mặt bỗng hiện ra vẻ kỳ quái, bỗng nhiên đánh ra một đạo hồng sắc pháp quyết.

Kết quả hồng sắc pháp quyết chợt lóe rồi nhập vào trong la bàn, kim la bàn lần nữa xoay tròn, nhưng lần này bảo vật lại chậm rãi chuyển động, chỉ vào một chỗ nào đó.

Đầu mũi tên chỉ, đúng là phương hướng mà Hàn Lập thoát đi!

Chương 1563: Hóa Huyết

“Chuyện gì xảy ra vậy, Đồ huynh lo lắng về phương hướng kia sao?” Trung niên nhân chợt hỏi.

“Không sai, la bàn đối với hướng này cũng có phản ứng, nhưng phản ứng lúc mạnh lúc yếu, khi mạnh thì phản ứng mạnh nhất trong tất cả phương hướng, còn khi yếu thì dường như lại không có chút phản ứng. Điều này thật sự có chút kỳ quái.” Lão giả nhìn chằm chằm không trung, rồi nhìn la bàn, có vài phần hồ nghi nói.

“Xem ra người nọ là người mang dị bảo, có thể ảnh hưởng đến cảm ứng của Thiên Huyền La Bàn thì pháp lực thật sự không kém, chắc là thi triển thần thông nào đó che giấu tu vi, làm cho Thiên Huyền La Bàn cũng không có cách xác định vị trí chính xác.” Trung niên nhân hơi trầm ngâm, không quá khẳng định trả lời.

“Có lẽ là vậy, nhưng nếu là người trước thì thôi, còn nếu là người sau thì không thể bỏ qua. Như vậy đi, trước tiên phái hai vũ giao đi lục soát địa điểm kia, xem một chút rốt cuộc tình huống thế nào. Sau khi có kết quả, ta và người cũng đã làm xong chuyện ở hướng khác, đến lúc đó lại đi một chuyến cũng không muộn.” Lão giả đề nghị. “Cách làm của Đồ huynh thật vẹn toàn, cứ như thế mà làm đi. Nếu như thuận lợi thì chỉ cần nửa ngày là sẽ giải quyết xong chuyện nơi đây.” Trung niên nhân cười hắc hắc đồng ý nói. Hiển nhiên vị này cảm thấy đoạt vật từ trong tay vài tên Luyện Hư Kỳ không phải là chuyện quá khó.

Lão giả nghe vậy thì gật đầu, huyết một cái, hai ngân sắc vũ giao sau khi bay một vòng liền bay thẳng về hướng mà la bàn chỉ. Một lát sau, chúng liền biến mất không thấy bóng dáng. Phía dưới, lão giả và trung niên nhân không chần chờ gì nữa, cùng hóa thành hai đạo kinh hồng bắn đi hai hướng khác nhau.

Trong đó một đạo đang bắn đi thì đột nhiên bạch quang chợt lóe lên, tiếp theo mờ dần, cuối cùng biến mất không thấy đâu nữa. Còn đạo kinh hồng kia sau khi bay được hơn mười dặm thì chỉ nghe “phanh phanh” vài tiếng, một đoàn tử sắc vân vụ phát ra, đem độ quang bao phủ vào trong. Một lát sau, vân vụ tán đi, bên trong liền trống trơn.

Trên bầu trời một vùng núi, một gã sắc mặt khô vàng, trên đầu có xúc tu, cười trên linh thú giống như bích hồ phi hành về phía trước.

Bích hồ này nhìn không lớn, chỉ cỡ vài trượng, nhưng toàn thân lại phát ra từng tầng hoàng sắc hà quang, so với màu đất bên dưới thì đúng là nổi bật. Dưới ánh sáng ban ngày, từ trên cao nhìn lại, dị tộc nhân cùng bích hồ này rất khó phát hiện.

Dị tộc nhân trong lúc điều khiển linh thú phi hành thì cũng thường nhìn về phía sau, bộ dáng như sợ chết.

Người này có tu vi Luyện Hư Sơ Kỳ, nhưng không phải là Lục Phu và Đại Đầu Nhân. Xem ra ngày đó trong Lục Quang Thành, ngoại trừ bốn người Hàn Lập và Đại Đầu Nhân thì còn có kẻ khác. Không biết bọn họ làm cách nào giấu diếm sự giám thị của Đại Đầu Nhân, cũng không cùng cao giai của dị tộc khác liên lạc. Xem ra vị này vô cùng cẩn thận.

Trong thành hắc vẫn giấu diếm tu vi, căn bản không muốn cùng Đại Đầu đứng cùng một chỗ, hết sức dè dặt nên không thu hút sự chú ý của Giác Xi Tộc. Thừa dịp lúc cửa thành mở ra, liền lặng lẽ trà trộn vào đám thấp giai khác trong tộc chạy trốn.

Hiện tại dị tộc nhân này cách Lục Quang Thành chừng hơn ngàn dặm, dựa theo lẽ thường thì hơn phân nửa đã an toàn, nhưng sắc mặt hắc vẫn âm thầm bất động.

Không biết vì sao, trước đó không lâu, trong lòng hắc mơ hồ có một dự cảm bất an, phảng phất như đại họa tùy thời đều có thể phủ xuống.

Tộc Tâm Mị của bọn họ tuy trên Lôi Minh đại lục chỉ là một tộc nhỏ, nhưng đối với việc cảm ứng nguy hiểm thì lại có thần thông trời phú. Cho nên đối với dự cảm này, hắc không chút nào khinh thường, cực kỳ cẩn thận chú ý bốn phía.

Đột nhiên thần sắc hắc vừa động, dường như đã nhận thấy điều gì, hai chân kẹp chặt bích hồ đình chỉ hành động, đồng thời dùng tâm thần cảm ứng. Đôi mắt lộ ra màu đỏ tươi, không ngừng đánh giá khắp nơi. Mà trên đầu hắc, đôi xúc tu cũng tùy thời chuyển động.

Đột nhiên từ hư không gần dị tộc nhân phát ra một đoàn bạch mang, bên trong mơ hồ có một đạo nhân ảnh thoáng hiện ra. Nhân ảnh khoát tay, một đạo trùng thiên kiếm

quang chém ra, cực kỳ chói mắt, chỉ vừa chớp đã tới ngay trước người dị tộc nhân.

Dị tộc nhân cả kinh, nếu không phải đã cẩn thận đề phòng thì sợ rằng chỉ có thể thúc thủ đợi chết. Nhưng may là vừa rồi hắc cảnh giác, cho nên hắc quang trước người nổi lên, một hắc sắc tiểu thuẫn quý dị xuất hiện, đồng thời trên người phát ra tiếng vù vù, một vòng bảo hộ ba màu hiện ra.

Bích Hồ phía dưới cũng đột nhiên run lên, cái đuôi dài thoáng cái hóa thành một hắc ảnh quét ngang ra, đồng thời há miệng phun ra một đoàn lực sắc dịch cầu về hướng nhân ảnh trong bạch quang. Chất lỏng này cực kỳ hôi thối, làm cho người ta ngửi thấy chỉ muốn nôn. Dị tộc nhân này không hổ là tồn tại Luyện Hư Kỳ, dĩ nhiên trong nháy mắt công phu đã có nhiều phản ứng như vậy.

Nhưng nhân ảnh trong bạch quang lại càng kinh người, kim sắc kiếm khí chọt lóe, không bị cản trở xuyên qua hắc sắc tiểu thuẫn trảm tới trên tam sắc quang tráo. Hắc sắc tiểu thuẫn vô thanh vô tức chia làm hai mảnh, từ không trung rơi thẳng xuống. Dị tộc nhân liền biến sắc. “Oanh” một tiếng, kim quang trảm tới tam sắc quang tráo, bộc phát ra quang mang kinh người, phát ra tiếng bạo liệt không dứt. Tam sắc quang tráo lại dĩ nhiên có thể chặn kim sắc kiếm quang lại.

Bất quá, lúc này đoàn chất lỏng đã đánh lên trên bạch sắc nhân ảnh, đồng thời đuôi của bích hồ cũng đã quét tới.

Nhưng bạch ảnh lại lắc mình một cái, thân hình phảng phất như hư ảo, hai loại công kích đồng thời xuyên qua thân thể, đánh vào khoảng không.

“Đây là thần thông gì vậy?” Dị tộc nhân cả kinh, một bên ngừng thần nhìn, một bên lật tay, linh quang trong tay chọt lóe, hiện ra nhiều ngân sắc phù toàn. Cổ tay run lên, bộ dáng sẽ ném ra.

Nhưng đúng lúc này, tại hư không phía sau dị tộc nhân, bỗng nhiên một luồng gió nhẹ thổi qua, một nhân ảnh quý dị theo gió hiện lên. Nhân ảnh này thân hình trong suốt, xuất hiện không chút tiếng động, phảng phất như quý mị.

Mà lúc này, dị tộc nhân cũng không phát hiện dị dạng phía sau, tay giơ lên, phù toàn trong tay hóa thành vô số ngân sắc lôi quang bắn thẳng về đại địch trước mặt.

Tiếng ầm ầm nổ ra, ngân sắc lôi quang bạo liệt đem nhân ảnh trong bạch quang bao phủ vào trong. Ngân sắc lôi quang này cũng không biết là loại thần thông nào, sau khi phóng ra thì nhiệt độ trong chốc lát đã tràn ngập khắp hư không.

Nhân ảnh vừa thấy lôi quang có thanh thế lớn như vậy, khuôn mặt gần như trong suốt khẽ nhe răng cười, cả người liền hóa thành một tầng lục quang bắn ra, một màn khó tin xuất hiện.

Tam sắc quang tráo vốn có thể ngăn cản kim sắc kiếm quang, nhưng đối với nhân ảnh biến thành lục quang kia lại không có chút hiệu quả. Chỉ thấy lục quang chợt lóe, xuyên thủng màn hào quang, tiếp theo chui thẳng vào hộ thể linh quang của dị tộc nhân. Một tiếng kêu thảm thiết bỗng từ miệng dị tộc nhân phát ra.

Dị tộc nhân bay lên không trung, nhưng chỉ bay lên được vài chục trượng thì thân hình liền rơi xuống, huyết nhục cả người hẫng lấy mắt thường có thể thấy được đang nhanh chóng khô héo biến mất. Chưa rơi xuống đất mà chỉ còn lại da, mà ngay cả nguyên thần của dị tộc nhân cũng biến mất không thấy. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Không có chủ nhân điều khiển, nguyên bản lôi quang thanh thế cực lớn kia liền biến mất. Hư không một lần nữa hiện ra nhân ảnh trong bạch quang.

Kết quả chỉ thấy kim quang trong tay chợt lóe, đã chém bích hồ kia ra làm nhiều đoạn, sau đó liền đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Hắc hắc”, một tiếng cười đắc ý từ bộ da phát ra, tiếp theo một màn quỷ dị xuất hiện, trong nháy mắt liền xuất hiện một dị tộc nhân giống y như lúc trước.

Dị tộc nhân này giơ hai tay lên nhìn, trên mặt lộ ra một tia cười quỷ dị, sau khi ánh mắt xoay chuyển thì đột nhiên ngoắc nhân ảnh trong bạch quang một cái. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Nhất thời nhân ảnh kia từ từ đi lại, bạch quang trên người thu lại, lộ ra hình dáng, rõ ràng là trung niên nhân Giác Xi Tộc kia.

Chỉ là thần sắc hẳn lúc này vô cùng đờ đẫn, giống như một con rối.

“Hóa Huyết Ly Hồn đại pháp này quả nhiên bá đạo, đáng tiếc là trước kia không luyện thành Hấp Tinh Huyết Luyện Hóa trước, không thể lại thi triển đại pháp này, nếu không thì dùng để đối địch đúng là rất lợi.” Dị tộc nhân này nhìn trung niên nhân trước mặt, có chút đáng tiếc lẩm bẩm nói.

Tiếp theo, hắn phát tay lên, một cái trử vật thủ trạc bắn ra, từ trong rơi ra bảy tám thứ gì đó.

Sau khi thần niệm hắn đảo qua thì không khách khí hư không đánh ra một trảo, mấy cái hạp tử đều bị bắt lấy. Hắn bắt đầu mở ra nhìn kỹ, không lâu sau, sắc mặt hắn có chút khó coi. Đồng đồ vật này mặc dù cũng có một số thứ tương đối trân quý, nhưng lại không có thứ hắn đang tìm.

Hắn không nói hai lời, điểm vào trử vật thủ trạc một cái, nhất thời một mảng thanh hà bay ra, đem tất cả lần nữa để vào trong trử vật trạc.

Mà “dị tộc nhân” này lại tiếp tục suy ngẫm, đột nhiên vội vàng dùng hai tay lục lọi trên người một trận, kết quả ngoại trừ hai phù toản cùng vài món khác thì không còn gì.

Hừ lạnh một tiếng, dị tộc nhân có chút bất đắc dĩ hai tay bắt quyết, một tầng lục quang từ thiên linh cái bay ra, sau khi chớp động thì lần nữa biến thành nhân ảnh nửa trong suốt quỷ dị.

Mà dị tộc nhân thì phảng phất như bong bóng, trong nháy mắt lại hóa thành một đồng da rơi xuống đất.

Nhân ảnh nửa trong suốt kia cũng không trì hoãn, sau khi chớp động liền quỷ dị chui vào thân hình trung niên nhân.

Trung niên nhân rung mình, không khỏi nhắm mắt lại, đồng thời một tầng lục mang lưu chuyển bên ngoài thân thể. Một hồi lâu sau, trung niên nhân thở dài một hơi, lần nữa mở mắt ra. Chỉ thấy nguyên bản ánh mắt thần thờ của hắn, lúc này lại trở nên sắc bén, thần quang sung túc, so với lúc trước thì hoàn toàn khác nhau.

Chương 1564: Truy Đuổi

Ngay lúc trung niên nhân đại triển thần uy, tại một hướng khác, Lục phu nhân hóa thành một bóng dáng mơ hồ, đồng dạng cũng ẩn nặc thân hình phi hành trên mặt đất. Nàng bởi vì duyên cớ không thể phi độ cho nên vẫn ẩn thân trong vòng mây trăm dặm Lục Quang Thành. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Bất quá Lục Dư Nhân vẫn không lo lắng, đối với thiên phú ẩn nặc của bộ tộc mình hết sức tự tin. Trừ phi là tồn tại cấp Thánh Tộc, nếu không thì Giác Xi Tộc bình thường quyết không thể tìm thấy hắn.

Cho nên vị này từ sau khi chia tay vẫn không ngừng tự đánh giá ngọc hạp mà Đại Đầu Nhân đưa. Hắn không ngừng đoán xem đồ vật trong ngọc hạp rốt cuộc ra sao, có thể đổi lấy Vạn Diệu Đan mà hắn sớm vô cùng thèm muốn. Đồng thời trong lòng cũng âm thầm tự định giá, nếu có thể mở ngọc hạp ra thì có thể hay không có chỗ tốt lớn hơn nữa.

Lục Dư Nhân cũng không phát giác dưới mặt đất phía sau có một đoàn tử ảnh vô thanh vô tức bám theo, một đôi mắt lạnh quan sát không chớp mắt từng cử động của hắn.

Một lát sau, tử ảnh tựa hồ quan sát xong, đột nhiên thân hình xoay tròn, hóa thành một tử tuyến lặn xuống phía dưới Lục Dư Nhân. Lúc này, hai chân Lục Dư Nhân vừa vặn chạm đất. Một tiếng kinh thiên động địa nổ ra, mặt đất bỗng nhiên bạo liệt, một đôi tay to chớp động hồng quang bắt lấy đôi chân Lục Dư Nhân.

Vị Mặc Lục tộc nhân này hiển nhiên thất kinh, nhưng phản ứng lại không chậm, lập tức linh quang ngoài thân chột lóe, thân hình xoay tròn, muốn độ quang giãy ra. Nhưng hai tay đối phương nhìn như bình thường, nhưng lại phẳng phất như hai thanh sắt cứng, Lục Dư Nhân chỉ cảm thấy hai chân một trận đau nhức, căn bản không thể nhúc nhích chút nào.

Lần này, rốt cục sắc mặt hắn đại biến, lập tức há miệng phun ra một đạo bạch quang xuống dưới, chém vào đôi tay kia.

Chỉ nghe tiếng kim loại “keng” phát ra, bạch quang thu liễm, hiện ra một tiểu kiếm dài một tấc đang bị bắn ngược lại.

Hiển nhiên phi kiếm này không thể làm bị thương đôi tay kia. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Lục Dư Nhân hút một ngụm lương khí, nhưng hai tay lập tức bắt quyết, tựa hồ lại muốn thi triển công pháp lợi hại gì đó. Nhưng lúc này đã trễ.

Một tiếng hừ lạnh vang lên, một mảnh hồng quang yêu dị từ đôi tay tuôn ra, trong nháy mắt đã bao phủ lấy Lục Dư Nhân.

Nơi hồng quang đi qua, đất đai gần đó lập tức nóng chảy thành nước, biến thành một vùng dung nham. Nhất thời một tiếng hét thảm truyền ra.

Hộ thể linh quang của vị Mặc Lục tộc nhân này chỉ chớp động vài cái rồi tắt hẳn.

Cơ hồ đồng thời lúc đó, tại một vùng rừng rậm gần đó, hai gã Giác Xi Tộc Luyện Hư Kỳ đang dừng trên không trung thấp giọng nói với nhau gì đó. Mà gần đó là bốn vũ giao đang bay quanh, không ngừng tìm kiếm.

“Người này thật đúng là xảo trá, chúng ta vừa mới tới gần, khí tức hắn liền biến mất, ngay cả vũ giao cũng không có cách nào xác định vị trí. Nếu như thế thì có chút phiền phức.” Một người trong đó thấy vũ giao thủy chung vẫn không phát hiện được gì thì trên mặt hiện ra một tia lo lắng.

“Không cần lo lắng, người nọ bất quá cũng chỉ là tồn tại cùng cấp với ta và người, có thể đem khí tức ẩn nấp tốt như thế thì khẳng định vẫn ở gần đây. Nếu là vậy thì chúng ta cứ ở đây, chờ khi hai vị đại nhân đến thì ta xem hắn còn có thể ẩn nấp đi đâu.” Tên còn lại thì bình tĩnh hơn, mỉm cười nói. “Chỉ sợ cũng chỉ có thể như thế!” Tên thứ nhất có chút không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu nói. Mà ngay lúc này, trong một khu rừng toàn đại thụ, Đại Đầu Nhân trên người khoác một kiện áo choàng màu xám, đem khí tức ẩn giấu thật kỹ. Mà ở một hướng khác, tại một phiến núi non, một đạo kinh hồng thân nhiên phi độ nhanh về phía trước.

Trong quang mang là một gã trên thân có lân giáp, đầu cá sấu, đúng là một gã dị tộc nhân khác đang toàn lực khống chế độn quang phi hành.

Phía sau hần vài dặm, là hai gã Luyện Hư Kỳ của Giác Xi Tộc, cười một phi xa to mấy trượng, ẩn nặc thân hình đuối theo sau. Mà phía sau phi xa lại là bốn vũ giao đang bám theo.

Lấy Lục Quang Thành làm trung tâm, bốn dị tộc Luyện Hư Kỳ chia làm bốn hướng, nhưng cơ hồ đều đồng thời gặp cao giai Giác Xi Tộc truy tung.

Hàn Lập đồng dạng cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Giờ phút này hần đang lơ lửng trên trời cao, mặt lộ vẻ kinh ngạc nhìn khoảng không phía xa.

Hai vũ giao dài hơn mười trượng đang không ngừng bay quanh.

Đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy quái dị giao long như thế này, chỉ tích tắc chúng đã bay đến, hơn nữa còn giống như đang tìm kiếm thứ gì.

Bất quá lúc này Hàn Lập vẫn đang ở trong Hóa Thanh Phù, hai quái giao tự nhiên không thể tìm được vị trí thật.

Chỉ có thể phảng phất giống như ruồi bay quanh.

Hàn Lập sờ sờ cằm, ánh mắt đảo qua mọi nơi, nhưng vẫn chưa phát hiện gần đó còn truy binh Giác Xi Tộc nào khác, vẻ tàn khốc trên mặt chợt lóe, nhưng lại đang tự định giá xem có hay không ra tay giải quyết hai phiền toái này. Hai vũ giao trước mắt bất quá cũng chỉ là Hóa Thần Kỳ, căn bản không thể là địch thủ của hần. Nhưng hiện tại hần vừa mới ra khỏi Lục Quang Thành chừng hơn ngàn dặm. Nếu trong Giác Xi Tộc quả thật có tồn tại Hợp Thể Kỳ đang dùng thần niệm giám thị hướng này, thì khi ra tay sợ rằng hành tích của hần sẽ bại lộ. Hàn Lập trong lòng liên tục định giá, cuối cùng theo tiềm thức lắc đầu bỏ đi ý nghĩ này, thân hình vừa động, muốn lặng lẽ rời đi, nhưng một màn ngoài ý muốn xuất hiện.

Hàn Lập bay được hơn mười trượng thì ngoài thân đột nhiên lóe lên quang mang kỳ lạ, thân hình liền khôi phục như thường, đúng là Hóa Thanh Phù vào lúc này mất đi hiệu dụng. Tình hình ngoài ý muốn này khiến cho Hàn Lập ngạc nhiên.

Hai vũ giao thấy thân hình Hàn Lập hiện ra, nhất thời đều cảm ứng được mà nhìn lên

không trung, nhìn Hàn Lập chăm chăm.

Lúc này chúng vui mừng phát ra một tiếng trường khiếu, hai cánh vỗ lên, khí thế hung hăng lao thẳng đến Hàn Lập.

Trong lòng Hàn Lập có chút buồn bực, nhưng thần sắc trầm xuống, hai tay bắt quyết, tiếng lời mình xé gió sau lưng phát ra, hiện ra một đôi cánh trong suốt.

Hắn nhìn về hai quái giao phía dưới, trong mũi phát ra một tiếng hừ lạnh.

Tiếng hừ lạnh tuy có vẻ bình thường, nhưng vào tai hai vũ giao thì lại giống như sét đánh.

Lập tức trong đầu chúng đau như búa bổ, không tự chủ hét thảm một tiếng, thân hình rơi thẳng xuống.

Mà lúc này hai cánh sau lưng Hàn Lập rung lên, nhất thời hóa thành một đạo thanh bạch điện hồ biến mất.

Sau một khắc, hư không bên dưới một vũ giao ba động, thân hình Hàn Lập quỷ dị hiện ra, giờ tay đánh về phía vũ giao này.

Nhất thời một đạo thanh sắc kiếm quang từ trong hư không thoáng hiện ra vây lấy vũ giao, đem trăm làm hai đoạn, ngay cả tinh hồn cũng bị kiếm quang chém tan tành. Thân hình Hàn Lập trở nên mờ hồ, lần nữa biến mất không thấy. Một khắc sau, không gian bên cạnh vũ giao còn lại cũng ba động, Hàn Lập cơ hồ hiện ra thân hình.

Một ngọc thủ trắng nõn nhẹ ấn một cái lên thân hình quái giao, nhất thời ngũ sắc quang điểm cuộn cuộn tuôn ra, trong nháy mắt biến nó thành ngũ sắc cự băng.

Tiếp theo kim quang trên năm ngón tay Hàn Lập chợt lóe, kim sắc điện hồ bắn ra, đem khối băng phá tan, mà vũ giao cũng theo đó tan vỡ.

Một đoàn lực quang từ trong thi thể vỡ vụn bay ra, muốn nhân cơ hội đột xuất, nhưng lại bị một đạo kim hồ xuất kỳ bất ý đánh cho tiêu tán. Toàn bộ quá trình chỉ trong thời gian một lần hô hấp, liền giết chết hai vũ giao.

Tiếp theo thân hình hắn không chút nào dừng lại, hóa thành một đạo thanh hồng bắn

về phía chân trời, không hề che dấu thân hình.

Trong suy nghĩ của hắn, nếu như Giác Xi Tộc không có tồn tại Hợp Thể Kỳ thì căn bản không thể phát hiện tung tích của hắn, hiển nhiên không cần che giấu làm gì.

Nhưng cũng có thể một trận vừa rồi đã kinh động đến tồn tại bậc này, cho nên vận dụng Hóa Thanh Phù lần nữa cũng vô dụng, không bằng trốn thật nhanh thì hơn.

Mà ngay sau khi vũ giao chết, lão giả cùng trung niên nhân Giác Xi Tộc đều đồng thời cảm ứng được, nhìn về hướng Hàn Lập rời đi.

Dưới chân lão giả là một đồng đồ vật, một tay cầm một ngọc hạp, hai mắt lão giả híp lại, nhìn về hướng Hàn Lập với vẻ trầm ngâm.

Nhưng một lát sau, tay áo hắn đột nhiên phát lên, đồng đồ vật dưới chân cùng ngọc hạp liền biến mất không thấy. Sau đó hắn bay lên không, hóa thành một đạo hồng quang bắn thẳng về hướng Hàn Lập vừa rời đi.

Mà trung niên nhân bên kia bởi vì sớm đắc thủ, đã đi về một hướng khác.

Giờ phút này mặc dù hắn không ngừng quay đầu nhìn về hướng Hàn Lập, nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu, bảo trì phương hướng bắn nhanh đi, động tác nhanh hơn lúc trước gấp đôi.

Hiện tại hắn đang đến gần một mục tiêu khác, hiển nhiên sẽ không vì vậy mà lại quay đầu đi xử lý chuyện của Hàn Lập bên kia. Ý định của hắn là trước tiên xử lý mục tiêu gần, sau đó quay lại cũng không muộn.

Vì vậy hai gã cường đại nhất trong đám truy binh Giác Xi Tộc chỉ có một người đuổi theo Hàn Lập. Tốc độ của tồn tại bậc này quả thực nhanh đến khó tin.

Hàn Lập sau khi đánh chết hết vũ giao, hóa thành một đạo kinh hồng chạy được nửa giờ thì như cảm ứng được gì, quay đầu lại, sắc mặt hơi biến. Chỉ thấy cuối chân trời chợt lóe hồng quang, một đạo xích hồng đang bắn thẳng đến chỗ mình. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Đạo hồng quang này phảng phất như quỷ mị, chợt lóe liền xuất hiện bên ngoài hơn trăm trượng, động tác so với Hàn Lập còn nhanh hơn nhiều lần. Lam mang trong mắt Hàn

Lập chợt lóe, liền thấy rõ bên trong mơ hồ có một nhân ảnh. Thần niệm quét tới thì trên mặt không khỏi biến sắc.

Thật sự là một gã Hợp Thể Kỳ, cũng may bộ dáng chỉ là Hợp Thể Sơ Kỳ, ngay cả khi không thể địch lại thì thoát thân tuyệt không thành vấn đề.

Tâm niệm Hàn Lập xoay chuyển, thần sắc trong nháy mắt khôi phục lại bình thường.

Chương 1565: Lực Áp Hợp Thể

Hàn Lập hiển nhiên cũng không có ý tứ nói nhiều với vị Hợp Thể Sơ Kỳ này, hai cánh rung lên, linh quang ngoài thân chợt lóe, hóa thành một đạo thanh ti bắn nhanh về phía trước. Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

Độn tốc cực nhanh, cơ hồ không chút thua kém hồng quang đang đuổi theo phía sau.

Chỉ thấy hai người sau vài lần hô hấp, liền biến mất ở chân trời.

Nhân ảnh trong hồng quang hiển nhiên chính là vị lão giả Giác Xi Tộc kia.

Hắn dựa vào Thiên Huyền La Bàn, dễ dàng tìm được vị trí Hàn Lập, nhưng không nghĩ còn chưa tới gần thì đối phương lập tức lấy độn tốc kinh người thoát đi.

Điều này làm cho lão giả cả kinh, nhưng tiếp theo lại vui vẻ trong lòng.

Thần thông đối phương không kém, trên người có thể có vật mà mình muốn.

Lúc này hắn thúc dục hồng quang, đồng dạng cũng đuổi theo sát.

Hai người phảng phất như thiên ngoại lưu tinh, toàn lực phi độn, một trước một sau, chỉ chốc lát đã bay được hơn ngàn dặm.

Trong lúc nhất thời, hồng quang không thể nào đuổi kịp thanh ti.

Lão giả trong hồng quang có chút động dung.

Mặc dù hắn cũng không am hiểu độn thuật, nhưng rõ ràng đã dùng thần niệm đảo qua đối phương, chỉ bất quá là một gã thượng tộc thất giai mà thôi, nhưng hiện tại lại có thể bay xa như vậy mà mình không thể đuổi kịp.

Thật sự có chút khó tin.

Bất quá lão giả dù sao cũng đã bước chân vào hàng ngũ Hợp Thể Kỳ, kinh nghiệm

tranh đấu hiển nhiên phong phú vô cùng. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Hồng sắc độn quang đột nhiên ngừng lại, tiếp theo quang mang nội liễm, hiện ra thân hình lão giả.

Vẻ mặt hắn không chút thay đổi, lấy ra nhiều tử sắc phù triện.

Nhẹ phóng ra một cái, một đoàn tử sắc vân phù phát ra, trong nháy mắt liền tràn ngập phương viên hơn mười trượng, đem thân hình lão giả hoàn toàn bao phủ.

Hàn Lập vẫn gián thị cử động của đại địch, thấy cảnh này thì không khỏi nhíu mày.

Hắn không chút do dự dừng độn quang lại, hiện ra thân hình, sau đó híp mắt quay đầu nhìn lại.

Hắn có chút tò mò, đối phương rốt cục là đang chuẩn bị chú ý gì.

Chỉ thấy tử sắc vân vụ quay cuồng một trận, trong chốc lát liền biến mất, kết quả bóng dáng lão giả biến mất không thấy đâu nữa.

Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, không suy nghĩ nhiều, thần niệm trong nháy mắt thả ra, bao phủ khắp nơi.

Kết quả vẫn không thấy bóng dáng lão giả, phảng phất như đã hoàn toàn biến mất.

Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng, tay bắt quyết, lam mang trong mắt chột lóe, nhất thời vận dụng thần thông Minh Thanh Linh Mục.

Kết quả những nơi ánh mắt đảo qua, hư không trống trơn, vẫn chưa thấy bóng dáng lão giả kia.

Điều này làm cho tâm Hàn Lập trầm xuống.

Tồn tại Hợp Thể Kỳ nguyên bản đã là đối thủ vô cùng đáng sợ, hiện tại lại ẩn nặc không thể phát hiện hành tung, chẳng phải là càng dễ chết sao.

Nhưng Hàn Lập đồng dạng cũng là người phi thường, tâm niệm vừa động, không chút do dự hóa thành thanh ti phóng đi.

Mặc dù không biết đối phương trốn đi nơi nào, nhưng lưu lại đây thời gian dài sẽ càng nguy hiểm hơn.

Bất quá nếu đối phương tiếp tục đuổi theo thì hẳn không tin đối phương vẫn che giấu được tung tích.

Tiếng xé gió rít lên, thanh ti ngay lập tức đã lao đi hơn trăm trượng, bắn thẳng về phía chân trời không thấy bóng dáng. Hàn Lập một bên vừa bay, một bên dùng linh mục thỉnh thoảng quét về phía sau.

Kết quả chỉ một lát sau, mí mắt hắn vừa động, giống như phát hiện được gì.

Tại chỗ sâu trong lòng đất cách hắn vài dặm, một bóng người đang phi hành trong lòng đất giống như không có trở ngại.

Đúng là lão giả Giác Hoàng Tộc biến mất lúc trước.

Người này cũng không biết thi triển loại thần thông nào, dựa vào tử vụ thuận di vào lòng đất, làm cho Hàn Lập nhất thời khinh thường.

Bất quá cho dù Hàn Lập sử dụng Minh Thanh Linh Mục, thân hình hắn vẫn mơ hồ không rõ, có thể thấy được thuật ẩn nấp rất cao siêu. Hơn nữa thổ động của người này khác xa những động thuật bình thường. Tốc độ của hắn trong lòng đất coi bộ còn nhanh hơn trên không.

Nơi hồng quang đi qua, đất đá đều không chút ngăn cản.

Hàn Lập đã toàn lực phi động nhưng khoảng cách giữa hai bên vẫn từng chút được kéo gần lại.

Hàn Lập thậm chí có chút hoảng sợ, nhưng vẫn không có chút ý dừng lại.

Lão giả thi triển động thuật phía dưới đồng dạng cũng bắt đầu buồn bực.

Hắn vốn tưởng rằng đối phương vì không thấy bóng dáng mình, sau khi luống cuống tay chân một phen sẽ tiếp tục chạy trốn, nhưng sau khi phi hành một đoạn sẽ bắt đầu giảm tốc độ, thậm chí tạm thời dừng lại.

Nhưng Hàn Lập chẳng những không chút chần chờ đã quay đầu bỏ chạy, mà phi hành đã lâu như thế nhưng tốc độ vẫn không chậm hơn chút nào.

Điều này nằm ngoài dự đoán của lão giả.

Nhưng lão giả rất tự tin đối với thần thông ẩn nặc của mình.

Đối với hắn mà nói, thần thông này nếu tồn tại cao hơn mình thì có lẽ sẽ bị thần thức cường đại của đối phương nhìn thấy, nhưng một gã thượng tộc tu vi thua xa mình, căn bản không thể thấy được. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Trừ phi đối phương có được vài loại linh mục thần thông trong truyền thuyết, nhưng tỷ lệ này lại thấp đến mức gần như có thể bỏ qua.

Hiện tại mắt thấy Hàn Lập không trúng kế, lão giả bất đắc dĩ cũng chỉ có thể tiếp tục đuổi theo sát không tha.

Hắn hiển nhiên cũng nhìn ra tốc độ phi độn dưới đất của mình nhanh hơn Hàn Lập một chút.

Do vậy hắn sẽ không dễ dừng tay.

hai người, một người cố tình, một người kinh nghi, cứ như vậy một hơi phi độn ra xa ngàn dặm.

Hàn Lập mắt thấy tử ảnh càng lúc càng đuổi gần, thần sắc không khỏi biến đổi, ánh mắt cũng bắt đầu nhìn khắp phụ cận không ngừng. Đột nhiên phía trước xuất hiện hai ngọn núi cao, cây cối um tùm, địa hình có chút hiểm trở.

Mà khoảng giữa hai ngọn núi đúng là rừng cây vô cùng rậm rạp.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng vừa động, lam mang trong mắt chớp động nhìn xuống phía dưới một cái.

Chỉ thấy đoàn tử ảnh đã cách hắn không tới trăm trượng, sợ rằng chỉ cần hắn hơi sơ sẩy một chút thì sẽ bị đối phương bắt kịp.

Hàn Lập hít sâu một hơi, đột nhiên phương hướng độn quang biến đổi, bắn nhanh

vào trong rừng cây.

Chỉ thấy tiếng xé gió dừng lại, thanh ti sau một lần chớp động liền biến mất vào trong rừng cây không thấy bóng dáng.

Độn quang thu lại, thân hình Hàn Lập hiện ra, nhưng sau một khắc, tay áo vung lên, hơn mười thanh tiểu kiếm phát ra tiếng thanh minh.

Hai tay bắt quyết, tiểu kiếm rung lên, hóa thành hơn mười thanh ti bắn nhanh xuống phía dưới.

Tiếng xé gió nổi lên, vô số thanh ti bay lượn, tất cả đại thụ rậm rạp bên dưới đều bị thanh ti cắt đứt.

Trong nháy mắt, một vùng đất trống trải vài trăm trượng bỗng xuất hiện.

Làm xong tất cả, thân hình Hàn Lập thoáng một cái, bỗng nhiên xuất hiện tại một gốc đại thụ cao mấy trượng, thần sắc lạnh nhạt điểm một cái.

Thanh mang cực nhanh, tất cả thanh ti đều ẩn nặc vào hư không bốn phía không thấy bóng dáng.

Hàn Lập hai tay bắt quyết, nhất thời trên người vang lên một tiếng sét, vô số kim ngân điện hồ bắn ra mãnh liệt, ngưng hóa thành một kiện kim ngân sắc trường bào.

Tiếp theo hắc khí sau khi quay cuồng, phía dưới trường bào lại hiện ra một kiện hắc sắc sát giáp.

Cuối cùng Hàn Lập há miệng, phun ra một tiểu thuận trong suốt.

Sau khi làm xong tất cả, Hàn Lập chấp tay sau lưng, ngẩng đầu nhìn lên không trung, thân hình vẫn không nhúc nhích.

Ngay lúc Hàn Lập đang đứng thì tại chỗ sâu trong lòng đất, Đồ Hình lão giả mặt mang dị sắc nhìn chăm chú Hàn Lập, trong mắt thỉnh thoảng hiện lên một tia quang mang mãnh liệt.

Hiện tại hắn đã đuổi tới gần Hàn Lập trong gang tấc, nhưng vẫn chưa vội ra tay.

Bất quá đối mặt với một gã mà cảnh giới kém hơn mình nhiều, lão già cũng không có ý nhẫn nại thêm nữa.

Thần niệm đảo qua gần đó, xác định đích xác nơi đây không còn ai khác ngoài Hàn Lập, cũng không có cạm bẫy gì, thần sắc lão già chợt biến, thân hình xoay tròn, biến mất trong lòng đất.

Một khắc sau, một màn xuất hiện ngay chỗ Hàn Lập đứng.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, một đôi tay to màu đỏ đậm từ dưới đất bắn ra, ôm lấy hai chân Hàn Lập.

Hắn căn bản coi như không nhìn thấy ba tầng bảo hộ của Hàn Lập, thanh thế to lớn, phảng phất như long trời lở đất.

Hàn Lập dường như đã sớm dự liệu đến công kích này, thân hình thoáng mơ hồ, chớp một cái liền xuất hiện tại chỗ khác cách đó hơn mười trượng.

Một tiếng hừ lạnh truyền ra, thân hình Hàn Lập vừa hiện ra thì trong hư không chợt lóe hồng quang, Đồ lão già đồng dạng cũng thoáng hiện ra.

Hung quang trên mặt lão già chợt lóe, hai tay huy động lên phía trên, nhất thời hai đoàn quyền ảnh màu đỏ đậm hiện lên, mang theo sức nóng khủng khiếp đánh thẳng về phía Hàn Lập.

Vị cao giai Giác Hoàng Tộc này dường như cũng là một người pháp thể song tu. Trong mắt Hàn Lập chợt lóe kinh ngạc, hắc thủ âm thầm lộ ra từ trong tay áo, hướng phía dưới hư không nhấn một cái.

Một điểm hắc ảnh từ lòng bàn tay chợt lóe bay ra, sau khi xoay tròn thì biến thành một ngọn tiểu sơn cao mấy trượng, không chút tiếng động đè xuống phía dưới.

Vừa lúc đón đỡ quyền ảnh bên dưới.

Lão già họ Đồ thấy vậy, khóe miệng co quắp một chút, nhưng không đổi công kích, ngược lại trên mặt lộ ra một tia châm chọc, đồng thời trong lòng cười lạnh, thầm nghĩ.

Đôi tay của hắn mạnh thế nào, chỉ sợ khi đối phương chết thì mới chính thức biết rõ.

Trong lòng nghĩ như vậy, lão già đột nhiên đề cao công pháp, quyền ảnh trong hồng quang nháy mắt cuồng trường thêm vài lần, biến thành một cái đầu lâu lớn, mà mặt ngoài quyền ảnh cũng nổi lên xích mang cùng dung nham chói mắt, ngay cả hư không gần đó phảng phất cũng bị nung đỏ, phát ra nhiệt độ cực cao làm hư không hoàn toàn bị vặn vẹo biến hình.

Ý định của hắn dĩ nhiên là dùng đôi tay đánh nát Nguyên Từ Thần Sơn.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong mắt lộ ra một tia kỳ quái.

Đúng lúc này, quyền ảnh đã va chạm cùng hắc sắc tiểu sơn.

Hai bên vừa tiếp xúc, nhưng lại không phát ra âm thanh nào. Quyền ảnh cùng tiểu sơn run lên, thời gian phảng phất như ngưng lại giữa không trung. Nhưng lập tức, một vòng hào quang màu hồng giống như bánh xe khổng lồ, hóa thành quang ba bạo liệt về bốn phía.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hai tai chấn động, tiếng xé gió long trời lở đất không ngừng truyền đến tai. Những đại thụ xung quanh khi vừa tiếp xúc với quang ba trong nháy mắt liền biến thành bột phấn. Mà mặt đất thì kịch liệt chấn động, một cái hố rộng hơn mười trượng hiện ra, sâu cỡ hơn một trượng.

Hàn Lập cả kinh, lam mang trong mắt thiểm động, nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy Nguyên Từ Thần Sơn vẫn đang huyền phù trên không trung không chút sụt mẻ, nhưng quyền ảnh khổng lồ bên dưới thì lại đang tan rã, lộ ra một đôi tay bình thường đang gặt gao chống đỡ lấy tiểu sơn, làm cho nó không thể hạ xuống thêm được nữa.

Mà chủ nhân đôi tay này, bất ngờ chính là lão già họ Đồ.

Hai tay hắn có chút khụy xuống, mặt đỏ như máu, bả vai vào đôi tay cùng một thân thần lực nâng đỡ Nguyên Từ Thần Sơn.

Chương 1566: Hòa Mộc Tương Khắc

Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, nhưng ánh mắt chợt lóe, thân hình thoáng một cái, người liền xuất hiện trên đỉnh hắc sơn, dùng mũi chân nhẹ điểm một cái.

Nhất thời hắc sắc tiểu sơn phát ra một trận hôi bạch dị mang, hình thể đại trưởng, chỉ một chút liền hóa to hơn ba trăm trượng.

Nguyên bản lão giả họ Đồ còn có thể miễn cưỡng nâng đỡ tiểu sơn, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, hai chân trùng xuống, hãm sâu vào mặt đất đến hai bắp chân.

Đúng là lão giả chỉ bằng vào sức mạnh bản thân thì không thể nâng ngọn núi lên, cho nên không thể không đem lực lượng chuyển hóa lên mặt đất.

Hàn Lập thấy vậy, mặt không biểu tình, nhưng lại giảm lên ngọn tiểu sơn một lần nữa.

Nguyên bản Nguyên từ thần sơn đã rất nặng, giờ phút này còn cộng thêm cự lực của Hàn Lập.

Hắc sắc sơn phong thoáng một cái ầm ầm hạ xuống, đem thân hình lão giả hoàn toàn đè dưới ngọn núi, không hề nhìn thấy thân ảnh lão giả nữa. Nhưng Hàn Lập thấy vậy lại càng phòng bị, hẳn không thật sự cho rằng chỉ đơn giản thế này lại có thể đánh chết tồn tại Hợp thể kỳ. bốp. Hẳn không nói hai lời chấp tay bắt quyết, một cánh tay khác trắng nõn như ngọc nhẹ hướng về phía hắc sắc tiểu sơn bên dưới điểm một cái, thể tích tiếp tục cuồng trưởng. Đồng thời một cổ ngũ sắc quang diễm từ ngón tay trắng nõn cuộn cuộn ra đánh xuống ngọn núi phía dưới. Nơi ngũ sắc quang diễm đi qua, một tầng ngũ sắc hàn băng từ đáy lan rộng, chỉ một lát đã biến mặt đất xung quanh mười trượng thành hàn băng. Mà hắc sắc tiểu sơn đã cao hơn ngàn trượng, hình thái không khác chút nào so với ngọn núi thật.

Dưới tình thế như vậy, nhưng hàn Lập vẫn không có ý dừng tay, linh quang ngoài thân chợt lóe, hóa thành một đạo thanh hồng bắn qua một bên, thanh quang sau khi chợt

lóa thì quý dị biến mất vào hư không.

Lấy trung tâm hắc sắc cự phong, không trung bốn phía bỗng nhiên truyền tới tiếng ầm ầm trầm thấp, một khẩu thanh sắc tiểu kiếm hiện ra từ hư không, nhưng lập tức thanh quang chợt lóe, hóa thành một thanh liên cực lớn.

Liên hoa này xoay tròn, nhất thời bốn phía ẩn hiện tàn ảnh, càng lúc càng nhiều liên ảnh hiện ra, hơn nữa cùng dần dần từ hư hóa thành thật.

Trong lúc nhất thời, khắp trời đều là liên hoa chớp động, quang hoa liên kết cùng nhau, hình thành quang mạc thật lớn, đem lão giả hoàn toàn vây lại trong đó. Hàn Lập nhân cơ hội này phát động Xuân Lê kiếm trận.

Đúng lúc này, một tiếng hống cực kỳ giận dữ truyền ra từ dưới đáy núi, tiếp theo một trận chú ngữ xa lạ huyền ảo liên tiếp vang lên.

Hư không gần đó đột nhiên hiện ra từng đợt hồng sắc quang hà, lúc bắt đầu chỉ là mười mấy đợt, nhưng theo tiếng chú ngữ ngày càng nhanh kia thì hồng hà cũng ngày càng nhiều. Chỉ một lát sau, không trung phẳng phất như hoàn toàn bị nhiễm đỏ.

Cùng lúc đó, nhiệt độ trở nên cực kỳ cao, đủ để đem một người bình thường trong nháy mắt nướng thành than.

Nhưng lập tức tiếng chú ngữ xé gió dừng lại, tất cả hồng hà đều hướng hàn băng trên mặt đất.

Phẳng phất như có tiếng sét đánh liên tiếp phát ra từ dưới đất.

Tiếp theo vài tiếng "phốc phốc" buồn bực vang lên, từng đạo xích hồng quang trụ to lớn phá băng bắn ra.

Quang trụ chỉ chớp động vài cái, lớp băng liền nhanh chóng tan ra. mặt đất trong hồng quang gần đó, trong nháy mắt tan ra thành chất lỏng màu đỏ đậm.

Cơ hồ chỉ vài lần hô hấp, một mảnh đất khổng lồ đã biến thành hồ dung nham.

Hắc sắc sơn phong đang quay cuồng trong dung nham, từ từ lặn xuống phía dưới, trong nháy mắt đã chìm hơn phân nửa vào trong dung nham. "Quả nhiên chỉ dựa vào một

chút lực thì không thể làm tổn thương đến các hạ!". Thanh âm Hàn lập bỗng nhiên từ bốn phương tám hướng thần nhiên truyền đến.

Trong dòng dung nham, hắc sắc sơn phong kịch liệt thu nhỏ lại, biến thành hơn một trượng, sau đó nhỏ dần... cuối cùng hóa thành một đạo quang ba bay ra.

Nhưng khi bay ra khỏi dung nham được mấy trượng, trong dung nham bỗng truyền tới tiếng xé gió của lão giả họ Đồ: "Động phủ lão phu đang thiếu một vật trang trí, bảo vật này không tệ, lưu lại cho ta".

Dứt lời, dung nham trong hồ lập tức dâng lên cao hơn mười trượng, hồng quang chợt lóe, hóa thành một bàn tay to đỏ đậm, một tay chụp lấy hắc sắc tiểu sơn vào trong. Hồng quang trên tay chợt lóe, bộ dáng muốn lôi hắc sơn xuống hồ dung nham.

Ngay cả khi Hàn Lập thu hồi hơn phân nửa uy lực của hắc sơn, nhưng sức nặng của Nguyên từ thần sơn cũng không phải chỉ một bàn tay huyền hóa ra là có thể dễ dàng lay chuyển.

Hắc sắc tiểu sơn chớp động vài cái, vẫn không hề di động chút nào trong đại thủ, nhưng dưới sự kiềm chế, nó đồng dạng cũng không thể dễ dàng bay về phía thanh sắc quang mạc gần đó.

Nhưng Hàn Lập phát ra một tiếng hừ lạnh, không gian bốn phía đại thủ chợt ba động, vô số thanh ti từ trong hư không quý dị hiện ra.

Chúng vây lấy đại thủ kia, thanh mang chớp động, đại thủ do dung nham biến thành lập tức bị chém tan tành, năm ngón tay rơi xuống.

Kể từ đó, hắc sắc tiểu sơn nhân cơ hội này lần nữa nhanh chóng bỏ chạy, chỉ thấy ô quang sau vài lần chớp động liền chui vào trong quang mạc không thấy bóng dáng. Mà thanh ti cũng theo đó biến mất, phảng phất như chưa từng xuất hiện. "Quả nhiên có chút thần thông, trách không được lại có dũng khí ngạnh kháng trước mặt lão phu!". Lão giả dường như vẫn chưa tức giận, nhugn lời nói lại vô cùng âm trầm.

Cơ hồ trong lúc đó, dung nham trong hồ tách ra hai bên, cả người lão giả lập lờ hồng quang băng thẳng lên cao hơn mười trượng, sau đó mới dừng lại.

Sắc mặt hần mang theo một tia cảnh giác, ánh mắt âm thầm đảo qua mọi nơi.

"Kiếm trận!" Thần sắc lão giả vừa động, liếc mắt một cái đã nhìn ra vài phần.

Bất quá ngay lúc thân hình lão giả hiện ra, thanh liên bốn phía nhất loạt phát ra quang mang, vô số cánh liên hoa bắn ra.

Trên đường bay, chúng lại chợt lóe, hóa thành từng đạo phong nhận, lấy khí thế phô thiên cái địa bắn nhanh về phía lão giả.

Sắc mặt lão giả trầm xuống, không thấy thúc dục pháp quyết, chỉ là hồng quang ngoài thân chợt cuồng trưởng, hóa thành một tầng quang mạc đỏ đậm bao phủ bản thân lại. "Phốc phốc", phong nhận phảng phất như thiêu thân lao vào lửa, đụng vào người lão giả liền hóa thành hỏa cầu, trong nháy mắt bị đốt cháy hết.

Vị Giác Xi tộc này không biết tu luyện loại công pháp hỏa thuộc tính nào, dĩ nhiên lại bá đạo đến như thế, ngay cả chúc tiễn mà liên hoa huyền hóa cũng có thể trực tiếp đốt tan rã.

Nhưng nếu lão giả đã ở trong kiếm trận thì thủ đoạn công kích của Hàn Lập hiển nhiên sẽ không chỉ có chút như vậy.

Trong tích tắc khi phong nhận không có hiệu quả, thanh quang trên trời cao đại phóng, một thanh sắc cự mộc bỗng hiện ra, tiếp theo đập thẳng xuống. Nhìn kỹ thì thấy trong thanh quang có lẫn hắc quang, tựa hồ vô cùng trầm trọng. Lão giả thế nhưng lại cười lạnh một tiếng, hồng quang ngoài thân đột nhiên truyền hết vào tay áo, hần phát tay, hồng quang bỗng nhiên vọt thẳng lên không trung.

Nơi hồng quang đi qua, thanh sắc cự mộc chỉ hạ xuống được vài chục trượng thì liền hóa thành khói xanh tiêu tán.

"Tiểu tử, đừng phí tâm cơ, kiếm trận nếu có thuộc tính khác thì có khả năng tạo một chút phiền toái cho lão phu, nhưng nếu chỉ đơn thuần là pháp trận mộc thuộc tính thì căn bản vô dụng. Lão phu phá trận này bất quá chỉ là chuyện nhấc tay". Lão giả đột nhiên lớn tiếng quát.

Tiếp theo hần đột nhiên bắt quyết, hồng quang ngoài thân đột nhiên hướng bốn

phương tám hướng bắn ra, đánh lên trên thanh sắc quang mạc, nhiệt độ cao trong nháy mắt tràn ngập khắp cả không gian trong quang mạc. Trên mặt lão giả mang theo một tia đắc ý.

Dựa theo suy nghĩ của hắn, công pháp hỏa thuộc tính vốn bá đạo, đối mặt với cấm chế mộc thuộc tính thì hiển nhiên có thể dễ dàng phá vỡ, vì thế kiếm trận này sẽ nhanh chóng bị phá. Sau đó dựa vào tu vi cường đại, nhất cử diệt sát đối thủ có chút phiền toái trước mắt này.

Tiếng "oanh long long" trầm muộn liên tiếp truyền đến, ngay từ đầu quang mạc bốn phía đích xác giống như lão giả nghĩ, bị quang trụ dễ dàng xuyên thủng thành lỗ hổng lớn, bộ dáng thanh liên sẽ lập tức bị hỏng mất.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên lão giả cảm thấy cảnh sắc bốn phía trở nên mơ hồ, quang mạc bốn phía thanh liên trong nháy mắt biến mất, nhưng bản thân hắn lại ở trong một chỗ xa lạ, bốn phía đều là đại thụ cao hơn mười trượng. "Ảo thuật!" Ngay cả khi kiến thức lão giả rộng rãi thì lúc này đây cũng thật sự thất kinh.

Ảo thuật hoặc pháp trận cấm chế thì không ngạc nhiên, ngay cả kiếm trận cũng vậy. Nhưng đây là lần đầu tiên lão giả nhìn thấy kiếm trận pha lẫn ảo thuật.

Bất quá lão giả họ Đồ lập tức khôi phục trấn định, tay bắt quyết, hồng quang ngoài thân chợt hiện, một đạo hỏa trụ cuộn cuộn xích diễm phóng lên cao. Lão giả há miệng, phun tiếp một đạo phù toàn. Phù toàn chợt lóe lên, hóa thành cơn lốc xông thẳng vào hỏa trụ.

Trong phút chốc gió và lửa giao nhau, nguyên bản hỏa trụ chỉ có một trượng, giờ phút này biến thành hơn mười trượng, thanh thế cực kỳ to lớn.

Lão giả đứng ở trung tâm hỏa trụ, khoanh chân ngồi xuống đồng thời đỉnh đầu chợt lóe hồng quang, một khuôn mặt hung dữ hiện ra, nhưng toàn thân lại có lân phiến đỏ đậm.

Trong nháy mắt khi hư ảnh xuất hiện, thiên địa nguyên khí khu vực gần đó đều bị điều động. Từng ngũ sắc quang điểm nhỏ như hạt đậu, tại phương viên mười dặm xung quanh, rừng rậm, cỏ cây gần đó đều nhổ gốc, chúng tựa hồ đều bị triệu hoán, điên cuồng tuôn về phía kiếm trận.

Vô số quang điểm từ trên không trung hạ xuống, nhưng khi đến gần kiếm trận lập tức bị một mảnh thanh sắc kiếm quang chặn bên ngoài.

Các loại quang mang khác nhau bay múa trong kiếm quang, bạo liệt hóa thành một đoàn ngũ sắc vụ khí, nhưng số lượng quang điểm thật sự rất nhiều, giống như vô cùng, vô tận.

Trong chốc lát, vụ khí sau khi bạo liệt liền hợp lại thành chất lỏng, làm cho thanh sắc kiếm quang đang bay múa cũng dần trì hoãn, dần trở nên mất linh.

Mà đồng thời lúc đó, lão giả họ Đồ thúc dục hỏa trụ to lớn, đồng dạng phát tán tàn phá kiếm trận. Vô số cự mộc được ảo thuật biến thành, đều bị hỏa trụ thiêu đốt, căn bản không thể ngăn cản chút nào.

Mặc dù cây cối chỉ là chút huyễn ảnh, nhưng chúng lại được phi kiếm ẩn chứa một linh lực tinh thuần huyễn hóa ra.

Cho nên cây cối dưới hỏa lực mạnh như thế liền bị thiêu đốt hết, nhất thời cảnh sắc bốn phía lão giả trở nên mơ hồ, một lần nữa hiện ra cảnh sắc chân thật ban đầu.

Chương 1567: Hỗn Thiên Địa Cùng Hồ Lô

Hàn Lập ẩn thân trong kiếm trận, thấy cảnh này thì trong lòng có chút trầm xuống.

Đối phương không hổ là tồn tại Hợp Thể Kỳ, thân ở trong kiếm trận nhưng vẫn có thể điều động nhiều thiên địa nguyên khí như vậy, mạnh mẽ đè ép kiếm trận.

Bất quá, đây cũng là vì cảnh giới tu vi của hắn kém nhiều so với đối phương.

Nếu cùng cấp thì hắn hoàn toàn có thể dựa vào cảnh giới chi lực, dễ dàng đánh tan việc điều động thiên địa nguyên khí này.

Dù sao việc đánh tan dễ dàng hơn việc triệu hoán thiên địa nguyên khí nhiều.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao tồn tại ngoài Luyện Hư Kỳ rất ít khi trực tiếp điều động thiên địa nguyên khí công kích đối phương, cho dù có thật sự làm như vậy, tổn sức tập hợp thiên địa chi lực, nhưng cảnh giới chênh lệch không nhiều thì rất dễ bị đối phương cướp quyền điều khiển, vì thế được không bằng mất.

Cho dù ngẫu nhiên trong tranh đấu có xuất hiện cảnh điều động thiên địa nguyên khí thì hơn phân nửa là muốn thi triển đại thần thông nào đó, pháp lực bản thân không đủ cho nên không thể không điều động thiên địa nguyên khí bổ sung.

Loại tình hình này phải có một người phụ kế bên để có thể tập trung điều động thiên địa nguyên khí, không bị người khác cướp đoạt.

Bất quá nói đến phạm vi điều động thiên địa nguyên khí tấn công địch thì cũng thường là mượn thiên địa lực trong phạm vi mười dặm, tận lực giảm bớt thời gian làm phép và phải cam đoan điều khiển lực ổn định.

Lúc này lão giả họ Đồ thấy cảnh giới Hàn Lập kém xa mình, mới dám không kiêng nể gì điều động nhiều thiên địa nguyên khí công kích kiếm trận.

Đối mặt với thủ đoạn này, Hàn Lập hiển nhiên cảm thấy đau đầu.

Bất quá lúc đầu Thanh Nguyên Tử dùng tu vi Luyện Hư Kỳ đánh với tồn tại Hợp Thể Kỳ, đối với việc thiên địa nguyên khí cường hành công kích cũng có đối sách.

Hàn Lập thở dài một hơi, mười ngón tay búng ra từng đạo pháp quyết vào trong kiếm trận.

Thanh sắc quang mạc chợt cuồng hiện vài cái, nguyên khí bên trong kiếm quang chợt lóe lên rồi biến mất.

Tiếp theo quang mạc đang bị thiên địa nguyên khí đè ép, bỗng co rút lại, thanh liên đột nhiên mở ra, quay tròn.

Trong nháy mắt, thanh sắc tuyền qua hiện lên bên ngoài quang mạc.

Tất cả thiên địa nguyên khí đều bị hút mạnh vào tuyền qua.

Trong nháy mắt, tất cả thiên địa nguyên khí đều bị kiếm trận thu nạp.

Quang mạc vốn lung lay, trong nháy mắt lần nữa ổn định lại.

Lão giả trong kiếm trận đang thúc dục phong hỏa chi trụ đánh vào quang mạc, thiên địa nguyên khí bên ngoài đột nhiên có biến hóa, hiển nhiên lão giả là người đầu tiên cảm ứng được.

Trong lòng lão giả cả kinh, tuyệt đối không nghĩ tới kiếm trận này còn có thần thông huyền diệu như thế.

Nói như vậy, hẳn tụ tập thiên địa nguyên khí chẳng phải là làm tăng mạnh uy lực của kiếm trận sao.

Dưới sự kinh sợ, lão giả không cần suy nghĩ hết lớn một tiếng vang vọng khắp kiếm trận.

Thiên địa nguyên khí đang tụ tập bên ngoài kiếm trận, nhất thời sau tiếng hét bỗng bị một lưỡi đao gió chém tan.

Mà kiếm trận sau khi thu nạp nhiều thiên địa nguyên khí như vậy, thanh sắc quang mạc trở nên càng xanh, độ dày không biết hơn xa lúc trước bao nhiêu.

Chính mình triệu tập thiên địa nguyên khí, ngược lại không cần thận đã trợ giúp đối thủ, chuyện mất mặt như thế truyền ra ngoài, chẳng phải sẽ làm cho người trong tộc cười đến rụng răng sao.

Lão giả họ Đồ giận dữ, cười lạnh ba tiếng.

Tiếp theo hần vồ thiên linh cái, nhất thời một cổ hồng hoàng bạch sắc linh quang bay ra, thoáng cái liền hiện ra một hư ảnh thật lớn với diện mục mơ hồ.

Không chờ Hàn Lập nhìn rõ diện mục thật của hư ảnh, hư ảnh liền bay về phía lão giả.

Lão giả họ Đồ hống một tiếng dài, khuôn mặt thanh tú biến mất, trở nên cực kỳ hung dữ. Hình dáng cũng chột cao lên sáu bảy trượng, trên trán mọc ra một cái sừng màu hồng dài nửa thước, da thịt thì đầy lân phiến đỏ đậm.

Trong chốc lát, lão giả bỗng biến thành một yêu ma đáng sợ.

Hắn dữ tợn cười, hai tay vung lên.

Một kim sắc tiểu phiến hiện ra, trên mặt có hỏa vụ lượn lờ.

Tay kia thì cầm một cái túi quý dị.

Hắn ném hai bảo vật lên trời, trong miệng phát ra những tiếng chú ngữ cổ quái mà Hàn Lập nghe không hiểu.

Tiểu phiến thoáng một cái, từ phía trên phun ra một cổ kim sắc hỏa diễm, mà cái túi thì phun ra một trận bão cát màu lam.

Lão giả há miệng, cũng phun ra một đoàn hỏa văn đỏ như máu.

Ba thứ này nhất thời dung hợp vào trong hỏa trụ đang tàn phá kiếm trận.

Trong chốc lát, hồng, lam, vàng, tam sắc quang mang hòa cùng nhau, sau đó hóa thành tam sắc phong hỏa lực, uy lực có thể làm rung chuyển thiên địa, bạo phát trong kiếm trận.

Hàn Lập thấy tình hình không ổn, liền tiếp thúc dục Xuân Lê Kiếm Trận biến hóa ra

vô số huyền thuật.

Nhưng vô luận huyền hóa ra bất cứ thứ gì, đều bị tam sắc phong hỏa lực đốt cháy.

Bộ dáng Xuân Lê Kiếm Trận không thể ngăn cản nổi.

Thanh sắc quang mạc dưới sự công kích không ngừng của phong hỏa lực, một lát sau thì bắt đầu chột sáng chột tối.

Hàn Lập hít một hơi.

Bất quá hần hoảng sợ như vậy, một nửa bởi vì tam sắc phong hỏa lực, một nửa khác chính là cái túi màu lam mà lão giả họ Đồ lấy ra sau khi biến thân.

Bảo vật này hần thoát nhìn rất quen, hình như là một kiện linh bảo trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, Hỗn Thiên Đại. Bảo vật này mặc dù xếp ở giữa bảng, nhưng lại có vài loại thần thông lợi hại, cho nên danh khí thật sự không nhỏ.

Nhiều năm trước, bảo vật này từng rơi vào tay một vị nhân tộc, nhưng sau khi vị này chết thì bảo vật cũng quý dị biến mất. Năm đó vì chiếm đoạt bảo vật này, rất nhiều tu sĩ cấp cao của các tộc tranh giành, nhưng không tìm ra chút manh mối.

Không hiểu thế nào lại rơi vào tay Giác Xi Tộc?

Hàn Lập cảm thấy khó giải quyết, nhưng tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển vì một tiếng hừ nhẹ bỗng vang lên. Trên mặt hần hiện ra vẻ kinh ngạc.

Theo lời đồn thì kiện Hỗn Thiên Đại này không thể chỉ có chút thần thông ấy, chẳng lẽ chỉ là một kiện phòng chế phẩm, hoặc là mình nhìn lầm?

Hàn Lập không thể phán đoán chính xác, nhưng hiện tại cũng không phải là lúc suy nghĩ.

Mắt thấy kiếm trận không thể chống đỡ thêm, Hàn Lập hí hửng, một luồng hàn mang hiện lên.

Nghe đồn Thanh Nguyên Tử dùng kiếm trận này có thể đối phó tồn tại Hợp Thể Kỳ, mặc dù không phải là giả, nhưng hơn phân nửa bởi vì Thanh Nguyên Tử đã tu luyện kiếm

quyết này đến mấy tầng cuối, cho nên mới có thể phát huy mười hai thành uy lực.

Mặc dù hần cũng có thể luyện chế ra Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, nhưng công pháp tu luyện cũng không phải chỉ chuyên về kiếm trận này, cho nên vài loại thần thông có thể nói là sát chiêu khác vẫn không thể thi triển.

Cho nên không thể vây khốn được lão giả trước mắt.

Bất quá vì hấp thu nhiều thiên địa nguyên khí, làm cho kiếm trận có một loại thần thông uy lực không nhỏ, có thể miễn cưỡng thi triển.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, dường như nghĩ tới điều gì.

Loại thần thông này vô cùng lợi hại, một khi thi triển ra, bất luận có hữu hiệu hay không thì sợ rằng bản thân kiếm trận cũng lập tức bị phá hỏng.

Nhưng tình huống trước mắt cũng có thể thử một lần.

Nếu không hiệu quả thì chỉ có thể vận dụng vài loại biến thân trong Kinh Chập Thập Nhị Biến đại chiến với đối phương một hồi. Nếu vẫn không được thì hần vẫn còn rất nhiều phù lục cùng Phệ Kim Trùng.

Bởi vậy dù đại chiến với vị Hợp Thể Sơ Kỳ cho đến giờ, hần vẫn trấn định.

Sau một khắc, Hàn Lập cũng lăm bắm trong miệng.

Nhất thời một màn khó tin xuất hiện trong kiếm trận.

Chỉ thấy thanh sắc quang mạc trở nên mơ hồ, bỗng nhiên hiện ra một cây đại thụ khổng lồ.

Lúc vừa mới xuất hiện thì chỉ mấy tắc, nhưng sau một khắc thì cuồng trưởng tới mấy trượng.

Đại thụ nở hoa kết quả, dưới ánh mắt giật mình của lão giả, ngưng kết thành một tiểu hồ lô xanh biếc.

Hồ lô chỉ bằng cái bát, nhìn cực kỳ bình thường.

Nhưng sau một khắc, thanh liên trong quang mạc rung lên, phun ra vô số đạo kiếm ảnh dài một tấc, tất cả đều chui vào trong hồ lô.

Theo đó mặt ngoài hồ lô bỗng hiện ra một đạo thanh sắc kiếm ấn.

Ban đầu thì mờ nhạt như không thấy.

Nhưng khi lượng lớn ngũ sắc quang hà rót vào trong hồ lô thì kiếm ấn trở nên vô cùng rõ, chớp động ngũ sắc quang mang.

Lão giả họ Đồ mặc dù không biết đây là thần thông gì, nhưng hồ lô xuất hiện quý dị như thế thì hiển nhiên trong lòng rất bất an.

Lúc này hắn không suy nghĩ, hư không đánh ra một trảo lớn về phía hồ lô.

Nhất thời tam sắc phong hỏa lực trong kiếm trận bỗng nhiên quay cuồng, hóa thành tam sắc đại thủ, khí thế hung hãn đánh về phía hồ lô.

Nếu hồ lô chỉ là vật bình thường, lấy biểu hiện đáng sợ của tam sắc phong hỏa lực trước đó, sợ rằng đại thủ không cần trực tiếp tiếp xúc thì đã đem hồ lô đốt thành khói.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên từ trên cao truyền đến một từ lạnh lùng của Hàn Lập: “Trảm.”

Hồ lô quay tròn, bỗng nhiên đảo ngược, quang mang lưu chuyển một trận, chợt lóe, phun ra một kiếm quang dài cỡ một thước.

Ngũ sắc kiếm quang chớp động linh quang không ngừng, phù văn lớn nhỏ tủa gần kiếm quang không ngừng lập lòe.

Kiếm quang chỉ chợt lóe lên liền biến to lên một trạng.

Tiếp theo cự kiếm nhắm ngay hướng tam sắc đại thủ hư không chém ra một nhát.

Vô thanh vô tức, nhìn như không có chút uy lực nào.

Nhưng tam sắc đại thủ không chút dấu hiệu bỗng phân ra làm hai, phát ra tiếng nổ âm âm.

Phương hướng cự kiếm thay đổi, mục tiêu tiếp theo là lão giả cách đó không xa.

Lão giả họ Đồ thấy cảnh này, sắc mặt nhất thời biến đổi.

Chương 1568: Nguyên Khí Chi Kiếm

Lão giả nhìn phi kiếm trước mắt, trong lòng nổi lên cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Hắn không cần suy nghĩ, há miệng phun ra một phi kiếm cực mỏng, trong suốt, phẳng phát như được luyện chế từ thủy tinh.

Phi kiếm chỉ chợt lóe, liền hóa thành một đạo kinh hồng bắn nhanh đi.

Mục tiêu đúng là ngũ sắc quang kiếm quý dị nọ.

Một tiếng hừ nhẹ từ hư không truyền ra.

Ngũ sắc quang kiếm bỗng thoáng lên một cái, lần nữa chém về phía xa.

Kinh hồng nhất thời run lên, ngay lập tức quay trở về bộ dáng tiểu kiếm màu đỏ, quay cuồng rơi thẳng xuống.

Tiểu kiếm chỉ dài một tấc, nhưng trên mũi kiếm lại bất ngờ hiện ra một lỗ thủng.

Mặc dù kiếm quang chưa bị chém làm hai đoạn, nhưng bộ dáng bị hao tổn không nhẹ.

Ngay tại lúc phi kiếm bị hư, sắc mặt lão giả cũng trắng bệch, do tâm thần tương liên nên đồng dạng cũng chịu một chút tổn thương.

Bất quá ngũ sắc quang kiếm sau khi chém ra hai lần thì nguyên bốn quang mang chói mắt lúc này trở nên ảm đạm, đồng thời phù văn gần thân kiếm cũng tàn nát không ít.

Vẻ mặt lão giả chợt biến, bỗng nhiên hét lên một tiếng dài.

Phong hỏa lực đang tàn phá bốn phía nhanh chóng quay về người lão giả.

Tam sắc quang mang đại phóng, một kiện tam sắc chiến giáp nhất thời di động trên

người lão già.

Chiến giáp này thoát nhìn chẳng những không phải kim, không phải mộc, hơn nữa từ đầu tới chân đều được bảo vệ thật nghiêm ngặt, chỉ chừa lại đôi mắt trong suốt mà thôi.

Từ xa nhìn lại, lão già phảng phất như biến thành một giáp sĩ toàn thân mặc chiến giáp.

Tiếp theo hai tay lão già phất một cái, tam sắc quang mang chợt lóe, một cự kiếm cổ xưa xuất hiện trong tay.

Lão già hai tay cầm kiếm, hoành trước người.

Nhất thời một cổ sát khí kinh thiên vọt thẳng lên.

Túi lớn cùng phiên kỳ trên không trung lúc này cũng bắn nhanh xuống, phân biệt hóa thành hai màu vàng lam xoay quanh lão già.

Hàn Lập ẩn thân trong quang mạc thấy cảnh này thì khóe mắt không khỏi giật giật.

Lúc trước hắc mượn lực mà kiếm trận hấp thu mới có thể miễn cưỡng thi triển kiếm trận thần thông mà Thanh Nguyên Tử gọi là "Nguyên Khí Kiếm Hồ". Thần thông này chỉ dùng để huyền hóa hồ lô, lấy bảy sự sắc bén của bảy mươi hai Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, mượn thiên địa chi lực xuất ra nguyên khí chi kiếm với uy lực vô cùng lớn.

Thần thông này vô cùng lợi hại, nhưng tiêu hao thiên địa nguyên khí cũng thật kinh người.

Hai chém vừa rồi đã đem thiên địa nguyên khí mà kiếm trận thu được, tiêu hao hơn phân nửa.

Bất quá nếu đối phương tưởng rằng Kiếm hồ chi thuật chỉ có chút thần thông này thì đúng là tự tìm đường chết, dùng thần thông này sinh ra Nguyên khí chi kiếm uy lực có thể lớn nhưng hoàn toàn là vận dụng thiên địa nguyên khí cùng linh lực quán chú vào.

Một kích đã qua, hắc chuẩn bị phát ra một kích khác. Trong lòng nghĩ như thế, khóe miệng Hàn Lập chợt hiện lên một tia cười lạnh, tay bắt quyết, thúc dục kiếm trận.

Nhất thời linh quang bốn phía thanh sắc quang mạc chợt lóe, thanh liên sau khi quay tròn, toàn bộ hóa thành từng đạo quang trụ bắn về phía kiếm quang thật lớn trên không trung.

Thanh quang chớp động đầy trời, thanh sắc quang mạc cuối cùng phát ra tiếng vù vù rồi biến mất.

Trong nháy mắt, hư không bốn phía chỉ còn lại bảy mươi hai khẩu thanh sắc phi kiếm, chúng có chút âm đạm huyền phù giữa không trung.

Hàn Lập nhắm tâm đem linh lực của cả kiếm trận hòa vào trong Nguyên Khí Chi kiếm.

Không có kiếm trận che chở, thân hình Hàn Lập liền hiện ra giữa không trung.

Kiểm quang sau khi hấp thu nhiều linh lực như vậy, hình thể lần nữa bạo tăng, thân kiếm trở nên vô cùng rõ ràng, mặc dù vẫn là ngũ sắc, nhưng màu xanh nổi bật hơn hẳn bốn màu khác.

"trăm".

Hàn lập chỉ tay về phía lão giả, trong miệng lạnh lùng nói.

Cự đại kiếm quang chậm rãi nhấc lên, rồi hư không chém xuống.

Lão giả hóa thành cự đại giáp sĩ cùng lúc đó cũng hét lớn một tiếng, cự kiếm cổ xưa trong tay hướng về phía kiếm quang trên không, đồng dạng cũng chém một cái.

Một tiếng xé gió vang lên, từng đợt tinh mang cùng tam sắc kiếm khí thoáng hiện ra trong hư không, nhưng chỗ hai bên tiếp xúc thì lại vô thanh vô tức.

Chỉ thấy tinh mang chợt lóe, vượt qua tam sắc kiếm khí, biến mất không thấy bóng dáng.

Mà tam sắc kiếm khí sau khi vang lên tiếng "phanh phanh" liền tiêu tán.

Thấy tình hình này, lão giả phía dưới cơ hồ không cần suy nghĩ, dùng tay che cự kiếm trước người.

Một tiếng "keng" vang lên.

Lão giả vẫn đứng im tại chỗ không nhúc nhích.

Sau một khắc, thuẫn bài trên cự kiếm đột nhiên nổi lên từng đạo thanh mang, tiếp theo nữa thân kiếm vô thanh vô tức rút xuống.

Mà phía sau hai đoạn cự kiếm lại xuất hiện kim sắc tiểu phiến.

Nhưng tiểu phiến này run lên, lập tức tuôn ra kim mang chói mắt, đồng dạng cũng hóa thành hai nửa rơi xuống, còn chiếc túi thì bộ dáng vẫn bình yên vô sự.

Mà lão giả thân ở trong chiến giáp lại không hề cảm tình nhìn thẳng lên không trung, lam sắc chiến giáp trên người phảng phất không hề tổn hao, một chút vết thương cũng không hiện ra.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này thì đồng tử chợt co rút lại, đồng dạng lạnh như băng nhìn về phía đại địch.

Một bàn tay trong tay áo của hắn lặng lẽ cầm một vật.

"Loại công kích này có tên gọi không!". Từ trong chiến giáp truyền ra tiếng xé gió của lão giả, nhưng nội dung lại là yêu cầu khiến Hàn lập ngẩn ra.

"Đương nhiên là có! Tư vị của Nguyên khí chi kiếm không tệ chứ". Trên mặt Hàn lập lộ ra một tia kỳ quái.

"Hừ, đích xác có chút thần thông, ngay cả lão phu cũng không thể hoàn toàn ngăn cản!". Lão giả hừ một tiếng.

Đang nói, từ chính giữa tam sắc chiến giáp đột nhiên hiện ra một đường nứt màu xanh nhạt.

Tiếp theo chiến giáp nhìn như không có lấy một khe hở, từ chỗ đường nứt vỡ vụn ra, rơi thẳng xuống đất.

Theo chiến giáp rơi xuống, một cánh tay lớn cũng đồng dạng rơi xuống đất.

Tiên huyết từ bả vai phun ra, tinh khí nồng đậm.

Nhưng lão giả chỉ quay đầu lại nhìn cánh tay cụt, mặt không nhăn chút nào.

Cánh tay cụt tự động vù một tiếng, bay đến miệng vết thương.

Một vòng bạch quang chớp động, liền dễ dàng nối chúng lại.

Lập tức pháp lực trong cơ thể lão giả lưu chuyển một trận, hai tay bắt quyết, hồng quang chói mắt lần nữa hiện ra.

Không gian gần đó chỉ chốc lát liền trở nên cực nóng.

Hai mắt Hàn Lập hít lại nhìn cử động của đối phương, cũng không lập tức ra tay công kích, ngược lại ánh mắt chớp động, khoe miệng lộ ra vẻ châm chọc.

"Các hạ thật sự nghĩ đơn giản thế sao, có thể dễ dàng chữa khỏi vết thương do Nguyên khí chi kiếm tạo thành?".

"Cái gì, lời này của người có ý gì?" Lão giả họ Đồ cả kinh, lập tức theo bản năng quay lại nhìn chỗ cánh tay bị thương.

Kết quả, ánh mắt hắn trở nên vô cùng khó coi. Chỉ thấy nguyên bản cánh tay nhìn như bình thường, không biết vì sao tiên huyết lại lần nữa chảy ra.

"Hắc hắc, chỉ cần các hạ dùng lực thì vết thương sẽ không khép miệng. Đây chính là chỗ đáng sợ thật sự của Nguyên khí chi kiếm. Không biết tiếp theo đạo hữu định đem pháp lực áp chế hơn một nửa rồi cùng tại hạ tranh đấu, hay là cứ để máu chảy như vậy". Hàn Lập cười hắc hắc, tiếp theo đột nhiên tay áo vung lên.

Tiếng xé gió âm âm nổi lên.

Từ cổ tay Hàn Lập bay ra hơn mười đóa kim hoa, sau khi ra khỏi tay áo lập tức biến lớn thành nửa thước, đúng là hơn mười cự đại giáp trùng hình thái dữ tợn.

Lão giả nghe Hàn Lập nói, nét mặt không chút biểu tình nhưng trong lòng lại vô cùng kinh sợ, khi thấy rõ bộ dáng giáp trùng, hắn không thể nào duy trì bình tĩnh, thất thanh la lên.

"Phệ kim trùng! Người lại có loại trùng thành thực này sao!" Thần sắc lão giả biến

đổi mấy lần, trong nháy mắt lại một lần nữa lộ ra vẻ hoảng sợ.

Hàn Lập căn bản không nói nhiều thêm nữa, hai tay bắt quyết, phê kim trùng như ong vỡ tổ bắn thẳng đến lão giả.

Mà bản thân hắn cũng phóng ra kim quang chói mắt, bên ngoài thân hiện ra một tầng lân phiến ánh vàng rực rỡ, trên trán hiện ra một con mắt đen yêu dị.

Đồng thời kim sắc quang vừng từ sau lưng bỗng nhiên hiện ra.

Trong quang vừng hiện ra pháp tướng Phạm thánh chân ma ba đầu sáu tay.

Trên người Hàn Lập phát ra một tiếng sét đánh, vô số đạo kim sắc điện hồ rậm rạp thoáng hiện, tiếp theo hai tay lật lại.

Hôi quang trong tay chớp động, Nguyên từ thần sơn lần nữa hiện ra.

Tay kia thì ngoắc Thanh trúc phong vân kiếm bốn phía một cái, nhất thời tất cả tiểu kiếm bắn nhanh lại, hội tụ thành một thanh sắc cự kiếm dài một trượng, rơi vào tay hắn.

Hàn Lập lúc này thần sắc lạnh như băng, một bước xa hơn mười trượng, thẳng tiến về phía lão giả bên dưới.

Lão giả hiển nhiên nhìn rõ tất cả, sắc mặt có chút xanh xao, ánh mắt đảo qua chỗ tay đã làm phép cầm máu lần nữa, lại thoáng nhìn về cự đại kim trùng đang bay gần đến mình.

Lão giả cắn răng, phun ra một tử sắc phù triện.

"Phanh" một tiếng, phù triện bạo liệt ra.

Một đoàn tử sắc vân vụ trong chốc lát tràn ngập ra, đem lão giả bao phủ hoàn toàn.

Vừa thấy một màn quen thuộc này, thân hình Hàn Lập chợt động, dừng lại giữa không trung, nhíu mày.

Bất quá hơn mười phê kim trùng không chút khách khí phóng thẳng tới, trong nháy mắt đã chui vào tử vụ.

Hàn Lập bỗng nhiên phất tay về phía tử vụ, một cỗ kính phong tuôn ra.

Cuồng phong quét tới, nhất thời tử vụ bị quét sạch.

Quả nhiên giống như dự đoán, nơi đó hoàn toàn trống không.

Lam mang trong mắt Hàn Lập chợt động, cúi đầu quan sát mặt đất, đột nhiên trong miệng phát ra tiếng huyết dài.

Chỉ chốc lát, kim quang trên mặt đất chợt lóe, hơn mười phệ kim trùng từ trong đất bay ra, sau khi xoay quanh Hàn Lập thì lần nữa bay vào trong tay áo.

Chỉ một chút thời gian khu sử mà Hàn Lập cảm thấy thần niệm của mình đã bị tiêu hao hơn nửa.

May mắn là sau khi tiến giai Luyện hư kỳ, thần thức đại tăng, nếu không thì tuyệt đối không dễ dàng thả ra nhiều phệ kim trùng như vậy.

Bất quá dưới thần thông linh mục của hắn, lão giả Giác Hoàng tộc đã hóa thành tử ảnh, ở dưới đất phi động ra hơn mười dặm.

Nhìn bộ dáng không quay đầu lại của hắn thì dường như đã thật sự bị kinh sợ mà rút lui.

Chương 1569: Rút Đi

Hàn Lập nhìn từ ảnh dần bay xa, vẫn chưa động thân đuổi theo. Mặc dù dựa vào uy lực kiếm trận có thể bức bách vị Hợp thể kỳ này, nhưng hắn không tin rằng thần thông mình vượt xa đối phương, có thể đánh chết lão già. Huống hồ lấy động tốc quý dị của đối phương, trong lúc nhất thời hắn cũng không đuổi kịp.

Hàn Lập biết rõ rằng sở dĩ đối phương rút lui là bởi vì đã dính Nguyên khí chi kiếm, phải áp chế tu vi nếu không máu sẽ chảy hết. Mặt khác là bởi vì uy danh Phệ kim trùng cùng với khí thế cường hoành mà mình biểu diễn lúc cuối, làm cho đối phương không muốn mạo hiểm, lúc này mới không thể không tạm thời đào tẩu.

Trên thực tế, lão già chỉ cần dựa vào thân pháp cùng đấu pháp trì hoãn, vô luận là xuất huyết do Nguyên khí chi kiếm tạo thành hay việc điều động phệ kim trùng, đều không thể duy trì lâu dài.

Đến lúc đó ai chết thì thật đúng là khó nói. Hàn Lập cũng không nghĩ vô duyên vô cớ chặn đường một tên Hợp thể kỳ, huống hồ mặc dù nơi này cách Lục quang thành khá xa, nhưng viện binh Giác Xi tộc vẫn có thể tùy thời chạy tới.

Lúc cuối hắn không tiếc triệt hồi kiếm trận, ngoài nguyên nhân dùng Nguyên khí chi kiếm được ăn cả, ngã về không, thì nguyên nhân khác là muốn uy hiếp lão già. Hắn liếc nhìn từ ảnh vài lần, từ ảnh sau khi lóe lên thì biến mất vô tung vô ảnh.

Hàn Lập không chút chần chờ đem công pháp cùng bảo vật trong tay thu lại, đồng dạng hóa thành thanh ti phá không chạy đi. Nhưng phương hướng hắn bỏ chạy lại lệch khỏi quỹ đạo ban đầu. Chỉ một lát sau, thanh ti liền biến mất tại cuối chân trời. Mà rừng cây trải qua trận tranh đấu, cuối cùng lần nữa an tĩnh lại.

Nhưng một khắc sau, linh quang trên trời chợt lóe, hai đạo kinh hồng khí thế hung hãn từ hướng LỤC quang thành hiện ra.

Chỉ sau vài lần chớp động đã tới ngay bầu trời trên rừng cây.

Độn quang thu lại, hai đạo nhân ảnh hiện ra.

Một người đứng là lão giả họ Đồ rời đi lúc trước, giờ phút này đã khôi phục hình thái ban đầu. Người khác thì đứng là một vị Hợp thể kỳ khác, là ngân bào trung niên nhân.

"Quả nhiên đã rời đi, lấy độn tốc của người này, chỉ cần chút thời gian là đủ để độn ra mười mấy vạn dặm". Ánh mắt lão giả đảo qua phía dưới, không cam lòng nói.

"Khẳng định là vậy, người này cũng không điên, như thế nào lại trì hoãn nơi đây. Cứ ly xa như thế, cho dù vận dụng THIÊN Huyền la bàn cũng vô dụng, huống hồ hôm nay THIÊN Huyền la bàn đã dùng qua một lần, lần vận dụng sau đó phải là ba ngày sau. Ta có chút tò mò, chỉ là một gã Luyện hư kỳ, như thế nào có thể đã thương được Đồ huynh". Trung niên nhân nhìn hố đất thật lớn phía dưới, nghĩ tới điều gì đó liên hồi.

Vừa nghe trung niên nhân hỏi, trên mặt lão giả hiện ra một tia xấu hổ, nhưng sau khi ánh mắt đảo qua đầu vai thì thần sắc trở nên dữ tợn vài phần.

"là ta có chút khinh thường, không cẩn thận lâm vào kiếm trận của người này, mà uy lực to lớn của kiếm trận kia thật sự không phải chuyện đùa. Hơn nữa người này còn am hiểu vài loại thần thông khác, pháp bảo vật trên người cũng không tầm thường, cho nên bất đắc dĩ mới phải thối lui. Đúng rồi, đối phương còn có mười phệ kim trung thành thực". "Cái gì, phệ kim trùng!" Nghe đến đây, thần sắc trung niên nhân đại biến. "Nếu không như thế, lão phu như thế nào lại cấp bách quay về". Lão giả oán hận nói.

"Hơn mười con thì cho dù là thánh tộc chính thức cũng có vài phần kiêng kỵ. Bất quá chỉ cần không có hơn trăm con, dùng bảo vật đỉnh giai mộc thạch cũng có thể tạm thời vây khốn". Thần sắc trung niên nhân biến đổi vài lần, rốt cuộc khôi phục vài phần trấn định.

"hắc hắc, nếu là hơn trăm phệ kim trùng thành thực thì ta như thế nào còn dám rủ người quay lại, sớm đã trốn mất rồi". Lão giả cười khổ nói.

"Phệ kim trùng thành thực nếu càng nhiều, số lượng lên tới ngàn vạn thì sợ rằng thánh tộc bị nhốt trong đó cũng có thể chết. Nghe nói nhiều năm trước, tại Lôi Minh đại lục từng xuất hiện một đàn phệ kim trùng thành thực, số lượng đạt tới mấy vạn.

Kết quả ba bốn tiểu tộc gần đó đều dễ dàng bị đàn trùng tiêu diệt, nếu không phải

lúc cuối bị một vị siêu cấp đại tộc dùng Huyền thiên chi bảo "Phá thiên chùy" phá một khe không gian, đem tất cả linh trùng đó truyền đến một nơi khác ở linh giới, thì nói không chừng còn có nhiều tộc gặp độc thủ". Trung niên nhân như nghĩ tới điều gì đó chậm rãi nói.

"Nhưng cũng phải nói lại, bồi luyện phệ kim trùng là chuyện rất hao tổn tâm thần, không biết phải tốn bao nhiêu tâm huyết mới có thể may mắn thành công. Nó là một trong vài loại linh trùng khó bồi luyện nhất, người này có thể một chút khu sử hơn mười con, không biết thân phận thế lực hãn thế nào, chẳng lẽ là người trong Thiên Vân mười ba tộc?" Trung niên nhân như nghĩ đến điều gì, thần sắc vừa động hỏi. "không phải, pháp khí ta mang theo không hề có cảm ứng, bộ dáng hãn cũng bình thường, không biết là thuộc tộc nào". Lão giả nhớ lại, cuối cùng lắc đầu. "Nếu như thế thì có chút phiền phức, vạn nhất trên người hãn thật sự có ngọc hạp thì chúng ta rất khó lấy được". Trung niên nhân cau mày. "Nanh đạo hữu, người cũng chiếm được vài hộp chứ?" Ánh mắt lão giả chợt lóe, bỗng nhiên hỏi.

"Được hai hộp, tên vạn cổ nhân kia cũng giao hoạt, muốn phá hủy hộp để đào tẩu, nhưng không nghĩ đến ta lại am hiểu Hóa Huyết ly hồn đại pháp, âm thầm đánh lén, cho nên liền ra tay chế trụ, lục soát". Trung niên nhân vừa nói, bàn tay lật lại, hiện ra hai hộp ngọc giống nhau, phía trên còn dán cấm chế phù triện.

Tên đại đầu dị tộc kia sau khi cấp cho đám người Hàn Lập mỗi người một hộp ngọc, bản thân hãn lại mang theo hai cái.

Lão giả gật đầu, đồng dạng cũng lật tay, xuất ra một ngọc hạp, chính là cái trên người Lục phu nhân.

"Nói như thế thì trong tay chúng ta có ba cái, Hoảng Văn truyền tin, nói là trong tay vạn cổ nhân có vài cái là thật chứ?" Lão giả không biết là thật sự quen, hay nghĩ muốn xác nhận thêm một chút, liền nhìn đồng bạn hỏi. "Năm sáu cái! Tin tức của hãn cũng không thật sự chuẩn xác". Chần chờ một chút, trung niên nhân nói. "Nếu thật vậy thì đúng là phiền toái, nói như vậy ít nhất trên người người này cũng có".

"Sợ rằng đích xác như thế, hơn nữa thần thông người này không nhỏ, vô luận về tư hay công, chúng ta cũng không thể để người này chạy thoát". Hàn mang trong mắt trung niên nhân chợt lóe, thanh âm âm hàn.

"Nhưng hiện tại đã không thấy bóng dáng người này, chúng ta như thế nào đuổi theo?" Lão giả nghi hoặc hỏi một câu.

"Chỉ bằng vào chúng ta thì hiển nhiên không được, nhưng Đồ huynh chớ quên, thành thị khu vực này hơn phân nửa đã rơi vào tay bốn tộc, chúng ta lập tức dùng Vạn lý phù truyền tin đến những thành thị gần đây, yêu cầu bọn họ lập tức phong tỏa những con đường quan trọng, phái ra lượng lớn nhân thủ tìm người này. Người phải đi cũng không cần tu vi cao, chỉ cần đủ thảo kinh xà, làm cho hành tung người này bại lộ là được, sau đó chúng ta dùng truyền tống trận đuổi theo". Trung niên nhân cố gắng suy nghĩ chu toàn, đề nghị nói. "Cũng chỉ có thể như vậy". Lão giả họ Đồ mặc dù cảm thấy hy vọng không quá lớn, nhưng hẳn lại không nghĩ ra cách gì tốt hơn, nên gật đầu đồng ý. Tiếp theo lão giả vung tay lên, trong tay đột nhiên hiện ra một khối lục sắc thạch phiến.

Lão giả dùng tay chỉ lên thạch phiến, giống như viết thư, phía trên lập tức hiện ra một loạt văn tự màu vàng nhạt. Một lát sau, lão giả viết sao, tay vỗ thạch phiến một cái, nhất thời dưới ánh sáng mờ chớp động, văn tự biến mất không thấy.

"Trước tiên chúng ta phản hồi chiến thuyền. Tên vạn cổ nhân đã ở dưới thành lấp đặt một cái pháp trận tự bạo, nhưng sau khi phát hiện thì đã gọi người đến gỡ bỏ, nhưng sự tình phát sinh sau đó vẫn không ít, đủ để hai chúng ta bề bộn một phen". Trung niên nhân cười nói. "Trước tiên cũng chỉ có thể như thế": Lão giả hiển nhiên không hề ý kiến, vì vậy hai người đột quang bay đi.

Hàn Lập một hơi bay ra xa trăm vạn dặm, khi tin rằng người của Giác Xi tộc không thể đuổi theo thì hẳn mới giảm tốc độ lại, thời gian phi hành dài như thế khiến hẳn cũng cảm giác ăn không tiêu.

Lúc này trong đột quang, hẳn vỗ vòng trữ vật một cái, trên tay nhất thời hiện ra hai khối lục sắc tinh thạch.

Đúng là hai khối linh thạch đỉnh giai mộ thuộc tính.

Mặc dù linh thạch quý hiếm, nhưng hiện tại đang trong hiểm cảnh, Hàn Lập cũng không keo kiệt, bắt đầu lấy một khối hấp thu linh lực.

Cũng may gần đó đều là chỗ hoang vu. Hàn Lập tùy ý tìm một ngọn núi vắng vẻ, dưới một tàng cây cực kỳ bí mật khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu toàn tâm khôi phục

pháp lực. Xuân Lê kiểm trận mặc dù uy lực cực lớn, nhưng pháp lực cũng tiêu hao rất nhiều, đặc biệt là một chém cuối cùng của Nguyên khí chi kiếm kia, thiếu chút nữa đã làm cho hắn không còn chút lực nào. Trong thời gian kế tiếp, Hàn Lập yên lặng ngồi xếp bằng trên đỉnh núi. Nửa ngày sau , một thân pháp lực của Hàn Lập cũng khôi phục được bảy tám phần.

Hàn lập vui mừng mở mắt, không có ý trì hoãn tại nơi này, hắn thu linh thạch trong tay lại, nhất thời lần nữa hóa thành một đạo thanh hồng bay lên cao.

Kinh hồng sau khi bay ra hơn trăm trượng thì quỹ dị chợt lóe, lập tức biến mất khôngn thấy.

Thân trong độn quang, Hàn Lập lấy ra một khối ngọc giản.

Đúng là một cái hải vực đồ.

Tuy nói rằng Hỏa Hô hải vực không tương thông với Lôi Minh đại lục,nhưng mọi thứ trên bản đồ vẫn không quá khác biệt. Hàn Lập đem thân niệm chìm vào ngọc giản, bắt đầu tìm một con đường thích hợp.

Mặc dù hắn không biết tình hình phân bố của Giác Xi tộc ở nơi này, nhưng hắn khẳng định sẽ không đi những thành thị gần đây, mà ý định sẽ đi những thành thị khác, thẳng đến thành thị lớn nhất Kim Giáp thành.

Nghe nói bởi vì vị trí quá mức quan trọng của thành này, cho nên là nơi tập trung nhiều quân đội tinh nhuệ của mười ba tộc, đồng thời cũng có lượng lớn tồn tại cấp cao trấn thủ nơi đây.

Nếu Giác Xi Tộc chưa tấn công hết những thành thị xung quanh, thì tuyệt đối không thể lập tức tấn công thành này.

Trong lòng bình tĩnh suy nghĩ, Hàn Lập nhìn mặt trời, sau khi xác định phương hướng thì lần nữa thúc dục độn quang bay về phía xa.

Chương 1570: Gặp Trên Đường

Bởi vì Hàn Lập không muốn quanh quẩn ở gần những thành thị, cho nên toàn chọn những con đường hẻo lánh, dọc đường đi vẫn chưa gặp chút phiền toái nào.

Ngẫu nhiên cũng gặp một số tu luyện giả dị tộc đang độn quang phía xa, có vẻ gấp gáp.

Xem phương hướng những tu luyện giả này thì đúng là hướng về thành thị gần đây.

Hàn Lập chỉ có thể âm thầm lắc đầu, không có chút ý tứ tiến lên nhắc nhở.

Tu vi những người này cực thấp, bất quá chỉ là tu vi Trúc cơ và Kết đan, đối mặt với công kích bất ngờ của Giác Xi tộc, hiển nhiên là nghĩ muốn chạy đến thành thị mượn truyền tống trận đi nơi khác, hoặc nương nhờ vào những tồn tại cấp cao ở thành thị.

Bất quá Hàn Lập sau khi phi độn được một lát nữa, rốt cuộc gặp phải một đội giáp sĩ tuần tra Giác Xi tộc.

Nhân số không nhiều lắm, bộ dáng chỉ hơn mười tên, nhưng mỗi tên lại cười một con chim ưng hai đầu trắng như tuyết.

Tu vi cao nhất là một gã Nguyên Anh kỳ, những tên khác đều là Kết đan kỳ.

Hàn Lập thấy những giáp sĩ này thì trong lòng trầm xuống.

Hắn nhớ không lầm thì quanh đây không hề có bất cứ thành thị nào, Giáp Xi tộc như thế nào lại xuất hiện ở nơi hẻo lánh này.

Hàn Lập kinh nghi, nhưng những tên trước mặt không đáng để vào mắt, giết chúng bất quá chỉ là chuyện nhấc tay.

Nhưng trước đó hắn đã sớm ẩn nặc thân hình, đưa mắt nhìn bọn chúng rời đi, sau đó mới lần nữa hiện thân ra.

Sắc mặt hần âm trầm nhìn đội ngũ đang dần biến mất ở phía xa, lập tức độn quang lóe lên, tiếp tục lên đường.

Nhưng từ khi gặp đội giáp sĩ tuần tra thứ nhất, kế tiếp lại gặp đội thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Đội ngũ tuần tra Giác Xi tộc càng ngày càng thường xuyên.

Mặc dù bởi vì tu vi quá kém nên không thể phát hiện ra Hàn Lập, nhưng lại làm cho hần mơ hồ có một loại cảm giác bất an.

Chẳng lẽ khu vực này thật sự đã rơi hết vào tay Giác Xi tộc.

Ngay lúc Hàn Lập lần nữa cảnh giác thì trong một thành thị vừa bị Giác Xi tộc công chiếm không lâu, có ba gã cao tăng Giác Xi tộc đang ở trong một tòa đại điện nói chuyện với nhau.

Một phụ nhân tóc hồng, một lão giả khô gầy, phân biệt đứng hai bên trong một cái ghế màu vàng.

Trên ghế là một nữ tử khoảng hai mươi tuổi đang ngồi.

Nữ tử này dung nhan tú lệ, nhưng trên da thịt hết chỗ này tới chỗ khác lại phát ra màu vàng nhạt, đôi mắt đẹp màu vàng chuyển động, làm cho người ta vừa nhìn thì có cảm giác đau mắt.

Trên trán là một sừng nhỏ cỡ một tắc, trong suốt long lanh, có vẻ vô cùng tinh xảo.

Lão giả khô gầy cùng phụ nhân tóc hồng đều là tồn tại Luyện hư hậu kỳ, nhưng trước mặt nữ tử lại có vẻ cung kính.

"Như thế nào, đến bây giờ vẫn không phát hiện ra tung tích người kia sao?" Nữ tử đột nhiên mở miệng nói, thanh âm trong trẻo dễ nghe, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

"Khởi bẩm Ân Tôn giả, tất cả đội tuần tra đều chưa có tin tức, người nọ có thể đã trốn đến một nơi bí mật, nếu như vậy thì việc tìm kiếm rất khó". Khô gầy lão giả cung kính trả lời.

"Trốn đi, không thể nào, hần cũng biết rõ, chúng ta một khi hoàn toàn nằm trong tay khu vực này thì cho dù tu vi hần cao tới đâu cũng chỉ có một con đường chết, ta cũng không nghĩ tới mới vừa tấn công khu vực này thì lại đụng một con cá lớn như thế, nếu thật có thể bắt giữ người này thì chúng ta tuyệt đối lập được công lớn". Nữ tử nhượng mày, chậm rãi nói.

"Người này quan trọng đến cỡ nào thì thuộc hạ hiển nhiên cũng biết, quyết không để hần thoát khỏi nơi đây. Ta đã sắp xếp lượng lớn nhân thủ phong tỏa cả khu vực. Mặc khác còn có hai đội nhân thủ tùy thời đợi lệnh, chỉ cần có tin tức thì bọn họ sẽ lập tức truyền tống đến. Mặc dù loại truyền tống này chịu hạn chế về khoảng cách nhất định, hơn nữa cũng tiêu hao nhiều thứ, nhưng vì người này, hiển nhiên cũng đáng giá". Phụ nhân tóc hồng cũng cung kính tiếp lời.

"Ừh, được như thế thì ta cũng yên tâm. Đúng rồi, Đồ sử giả có phải vừa truyền tin tới, bảo muốn phối hợp tìm người nào đó?" Nữ tử gật đầu, nhưng đột nhiên đổi đề tài.

"Vâng! Đồ đại nhân đích xác truyền tới chân dung bảo các đội tuần tra thành thị chú ý đến người này. Nói là một gã thượng tộc cấp bảy, nhưng trên người hần lại có đồ vật quan trọng mà Đồ đại nhân cần". Không gầy lão giả chần chờ một chút, nhưng lập tức trả lời chi tiết.

"Hừ, bọn họ thật đúng là vô dụng, hai tên chỉ còn nửa bước là tiến nhập Thánh tộc, lại để cho một gã thượng tộc chạy thoát được, nếu không phải nguyên bản ta có kế hoạch phong tỏa khu vực này, thì căn bản sẽ không để ý tới yêu cầu đó". Ánh mắt nữ tử chợt lóe, có chút khinh miệt nói.

Nghe giọng nói nữ tử, lão giả cùng phụ nhân tóc hồng cũng không dám tiếp lời.

"Bất quá, ta cũng có chút tò mò, trưởng lão hội phái hai người bọn họ đến đó, rốt cuộc là muốn đoạt lấy thứ gì, thậm chí không tiếc bảo ta mang hai thuyền chiến giao cho hai người bọn chúng, báo hại kế hoạch của ta phải thay đổi, bây giờ còn không hoàn toàn chiếm lĩnh toàn bộ khu vực này". Nữ tử họ Ân cười lạnh không thôi, tựa hồ đối với hai người lão giả họ Đồ rất là bất mãn.

"Tôn giả, chuyện điều động chiến thuyền là do trưởng lão hội đích thân hạ lệnh, ta không có khả năng cãi lệnh, nếu như trưởng lão hội coi trọng việc này như thế thì khẳng định vật nọ rất hữu dụng đối với bốn tộc. về phần nhân thủ không đủ thì cũng may là

trong tộc mới đào tạo được một nhóm chiến đấu mới, đủ để chúng ta có thể hoàn toàn khống chế khu vực này. Hiện tại khu vực này chỉ còn hai thành thị là chưa bị công chiếm, nhưng đã bị bao vây". Phụ nhân tóc hồng cắn răng trả lời.

"Thuyền chiến đương nhiên hữu dụng, nhưng chỉ có thể sử dụng trong trận chiến quy mô lớn, không thể dùng để tuần tra. Hiện tại phong tỏa khu vực này chiếm hơn phân nửa nhân thủ, mà hai thành thị còn lại, lực phòng thủ cũng không yếu, đến bây giờ vẫn chưa thất thủ. Xem ra không thể kéo dài thêm được nữa, sau khi đại quân trong tộc tới thì liền đem khu vực này nắm trong tay, xây dựng thành đại doanh bốn tộc. Xem ra ta phải tự thân xuất mã một chuyến, nếu không sẽ không biết trả lời thế nào với trưởng lão hội?" Nữ tử sau khi suy nghĩ một chút thì hàn quang trong mắt chợt lóe.

"Tôn giả tự mình ra tay, như vậy thì hai thành thị kia hiển nhiên sẽ nắm chắc trong tay!" Lão giả đầu tiên là ngẩn ra, nhưng lập tức cười lạnh nói.

"Cứ quyết định như vậy, mọi chuyện thế là xong, ngày mai cho chiến thuyền xuất phát". Nữ tử họ Ân đảo mắt qua hai thuộc hạ của mình, ra lệnh.

"Vâng!"

"Tuân mệnh!"

Phụ nhân tóc hồng cùng lão giả khô gầy hiển nhiên vội vã khom người nhận lệnh.

Nửa tháng sau, Hàn Lập đang ở dưới một tàng cây rậm rạp, trên người là một kiện hắc sắc khinh sa, đem khí tức thu liễm không còn chút nào, đồng thời ngẩng đầu nhìn lên trời, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

Chỉ thấy cách đó không xa trên trời cao, đồng thời hiện ra hai ngân sắc tiểu đảo.

Hình dáng hai "Ngân đảo" này tựa hồ gần giống như Lục Quang thành, nhưng thể tích bất quá chỉ lớn hơn mấy trăm trượng. Nhưng cứ như vậy, gần đó có hai chiến thuyền Giác Xi tộc, cũng có rất nhiều ngân sắc giáp sĩ vây quanh cùng lượng lớn song đầu cự ưng.

Giác Xi Tộc bày đại trận ở đây, nhưng chỉ vì đang vây quanh một gã dị tộc nhân mà thôi.

Người này đầu tóc xám trắng bù xù, khuôn mặt phong trần, bộ dáng năm sáu mươi tuổi, đang giẫm lên một chiếc thuyền bay.

Mà hai bên cạnh là hai khôi lỗi hình thú.

Một con thân ngựa đầu giao, sau lưng có hai cánh, toàn thân thanh quang lập lòe, một đầu. Con khác lại là sư tử quái dị với bảy đầu lớn nhỏ khác nhau, vô cùng dữ tợn.

Hai khôi lỗi này vừa nhìn thì biết không phải tầm thường.

Mà Giác Xi nhân gần đó lại giống như lâm đại địch, không dám coi thường vọng động, tựa hồ cũng biết điều này.

Hàn Lập nhìn lại , trong lòng đang nghĩ thầm.

Phải biết rằng, nguyên bản khi lúc mới phát hiện ra nơi đây có chiến thuyền cùng nhiều Giác Xi tộc nhân như vậy thì hẳn có chút hoảng sợ.

Nhưng khi phát hiện ra trong đám Giác Xi tộc nhân không có tồn tại ngoài Luyện Hư kỳ, hơn nữa lại còn vây quanh một gã dị tộc nhân xa lạ thì trong lòng nổi lên chút hứng thú, liền lặng yên đến tới gần, âm thầm quan sát.

Tu vi tên dị tộc nhân này Hàn Lập chỉ liếc mắt một cái liền nhìn thấu, bất quá chỉ là một gã Hóa thần kỳ.

Nhưng khí tức hai khôi lỗi bên cạnh lại là Luyện Hư trung kỳ và Luyện Hư hậu kỳ.

Sự cường đại của hai khôi lỗi làm Hàn Lập cảm thấy khiếp sợ, nhưng điều khiến hắn nghi hoặc chính là nếu như chúng cường đại như thế, tên dị tộc nhân này sao không điều khiển chúng tiêu diệt đám Giác Xi Tộc cùng cự ứng, ngược lại vẫn giằng co ở đây.

Cự ứng cùng giáp sĩ hiển nhiên số lượng đông đảo, nhưng tu vi cao nhất cũng chỉ là mấy tên Hóa Thần kỳ mà thôi.

Phiền toái duy nhất chính là không biết ngân sách chiến thuyền có năng lực gì.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng tự định giá.

Đúng lúc này, dị tộc nhân bị vây trên trời cao đảo mắt qua đám giáp sĩ cùng cự

ưng, đột nhiên hai tay bắt quyết, hai khôi lỏi rớt cục hành động.

Quái thú thân ngựa đầu giao đột nhiên vỗ cánh, đôi cánh hóa thành hai phiến cự nhận, bắn ra thanh quang.

Sau một khắc, thanh quang liên công kích vào trong vòng vây.

Nơi đi qua, mười mấy cự ưng cùng giáp sĩ trong nháy mắt từ một phân thành hai.

Mà quái sư khôi lỏi thì há bảy cái miệng, hỏa quang chọt lóe, vô số hỏa cầu bắn ra, đảo mắt biến thành một biển lửa, đem một đám địch nhân hưởng khác bao phủ vào trong.

Giáp sĩ bốn phía đầu tiên là cả kinh, tiếp theo vài tên cầm đầu hét lớn, tất cả giáp sĩ cùng giờ binh khí, vô số quang mang bắn thẳng đến hai khôi lỏi.

Mà đám cự ưng cũng bay thẳng lên không, đồng dạng lao thẳng tới khôi lỏi.

Trong lúc nhất thời, tiếng bạo liệt không ngừng phát ra, đại chiến bắt đầu!

Chương 1571: Tai Bay Vạ Gió

Quả nhiên giống như dự đoán của Hàn Lập lúc trước, hai khôi lỗi Luyện Hư kỳ này một khi phát uy thì giáp sĩ cùng cự ượng không thể ngăn cản chút nào, nếu không tan biến thì cũng là kêu thảm trong hỏa diễm, từ trên không rớt xuống.

Mà hai khôi lỗi này không biết là loại tài liệu nào luyện chế thành, vô luận là móng vuốt của cự ượng hay các loại quang mang, tất cả đều bắn ngược trở lại khi va chạm. Cho dù mấy tên Hóa Thần kỳ thả bảo vật ra thì bất quá chỉ lưu lại một vết xước nhỏ.

Bất quá Giác Xi tộc nhân tựa hồ đã đoán trước sẽ thế này, cho nên vẫn không kinh hoàng. ngược lại không ít giáp sĩ đột nhiên vồ vào bên hông, một mảnh ngũ sắc quang hà bắn về phía tên dị tộc nhân tóc dài kia.

Chưa đến gần dị tộc nhân thì liền hóa thành một cái vồng lớn trùm xuống.

Xem ra chú ý của chúng là bắt sống Giác xi tộc nhân này.

Hàn Lập thấy vậy, không khỏi kinh ngạc.

Nhưng đúng lúc này, dị tộc nhân tóc dài hừ lạnh, đột nhiên giẫm vào thuyền bay dưới chân, nhất thời bảo vật này chột lóe quang mang, đột nhiên hiện ra một tầng hào quang dày màu vàng, tiếp theo hai tay bắt quyết, tựa hồ thúc dục công pháp gì đó. Nhất thời màn hào quang vang lên tiếng "tích ba" lớn, một tầng bạch sắc điện hồ hiện ra.

Đại vồng hạ xuống, bị điện hồ bắn đến liền hóa thành linh quang tiêu tán.

Không đợi giáp sĩ sử dụng thủ đoạn khác, dị tộc nhân tóc dài lật hai tay lại, lấy ra pháp khí màu vàng hai mặt giống tấm thuẫn, ném lên không trung, pháp khí hai mặt liền gào thét bắn đi.

Giáp sĩ bốn phía cả kinh, cẩn thận nhìn vật ấy, hai mặt kim mang sau khi xoay tròn thì lần nữa hướng dị tộc nhân bắn nhanh tới, điều này làm cho tất cả mọi người ngây ngốc một chút. "Ầm", một âm thanh trầm muộn truyền ra, hai mặt thuẫn đánh tới trên

người dị tộc nhân tóc dài.

Tiếp theo thân hình dị tộc nhân biến mất, tại chỗ xuất hiện một kim sắc đại cầu đường kính một trượng.

Đại cầu này phát ra kim quang chói mắt, phảng phất như được luyện chế từ vàng tinh khiết, bên ngoài có vô số phù văn, làm cho người ta cảm thấy cực kỳ quý dị.

Chỉ nghe "phốc xuy" một tiếng, bên ngoài mặt kim cầu bỗng hiện lên vô số lưỡi dao sắc bén dài một thước, tiếp theo cầu này vừa động, mang theo tàn ảnh biến vào trong đám người.

Cũng không thấy có gì dị thường, nhưng phàm là giáp sĩ khi đụng vào kim cầu liền bị phanh thây, căn bản không thể ngăn cản chút nào. Cho dù có bị công kích thì kim cầu cũng dùng tốc độ cao bắn ngược lại. Trong nháy mắt kim cầu cùng khôi lỗi thân ngựa phối hợp quần thảo.

Về phần khôi lỗi quái sư thì ở phía sau không ngừng phun hỏa cầu từ miệng, hơn phân nửa là nhắm về phía cự ưng, căn bản không buông tha. Liên thủ của cả ba sắc bén dị thường.

Giáp sĩ bốn phía cùng cự ưng trong nháy mắt liền bị giết gần trăm, cả ba phút chốc đã tiến gần phía rìa vòng vây, mắt thấy sẽ lao ra trốn đi. Nhưng một gã Hóa Thần kỳ cầm đầu Giác Xi tộc lại đột nhiên quát lên một tiếng chói tai.

Nguyên bốn giáp sĩ đang vây bắt dị tộc nhân tóc dài cùng khôi lỗi lập tức thân hình chợt động, tản ra bốn phía. Không gian phút chốc trở nên trống trải, chỉ còn lại dị tộc nhân tóc dài cùng kim cầu và hai khôi lỗi. Mà đúng lúc này, hai chiến thuyền trên không trung đã bắt đầu hành động.

Từ trong chiến thuyền bắn ra hàng trăm bạch sắc quang trụ xuống phía dưới.

Trong chốc lát, bạch quang đã đem tất cả khu vực trống trải bao trùm, tiếng bạo liệt phát ra đinh tai nhức óc.

Trong lúc nhất thời, kim cầu cùng hai khôi lỗi đều bị bao phủ trong bạch quang.

Nhân cơ hội này, giáp sĩ cùng cự ưng bốn phía lần nữa bày lại trận thế, đem khu

vực này vây quanh. Hai chiến thuyền cũng không thể duy trì công kích lâu, chỉ một lát liền dừng lại. Hàn Lập ở phía dưới đồng dạng hít mắt, ngừng thần nhìn lại, chỉ thấy ở giữa hiện lên một lam sắc cự ô, đường kính hơn mười trượng.

Mà phía dưới cự ô không ai khác chính là dị tộc nhân tóc dài.

Hắn chau mày, ánh mắt không ngừng dò xét khắp nơi, trên trán ẩn hiện một tia lo âu. Mà mặt khác, hai khôi lỗi cùng kim cầu bên cạnh lại không hề tổn hao gì. Lúc này đây, dị tộc nhân tóc dài dường như không muốn trì hoãn, sau khi quát khẽ một tiếng, thì giờ tay ngoắc về không trung phía xa một cái.

Nhất thời linh quang trên cự ô kịch liệt thu nhỏ lại, hóa thành từng điểm bay vào lòng bàn tay. Tiếp theo thân hình xoay tròn, nửa phần thân thể biến mất giữa hư không, lui vào trong kim cầu. Mà hai khôi lỗi bên cạnh lại lần nữa lao ra, nhất thời đại chiến lại diễn ra.

Tình hình không khác nhiều so với trước, giáp sĩ cùng cự ưng bốn phía vẫn không thể ngăn cản hai khôi lỗi cùng kim cầu. Chỉ một lát đã chết gần nửa, mắt thấy dị tộc nhân tóc dài gần chạy ra khỏi vòng vây thì đột nhiên hỏa cầu trong miệng quái sư ngừng lại, không tiếp tục phun ra nữa. Tiếp theo hồng quang trên thân nó chợt hiện vài cái, bảy cái đầu đồng thời rú xuống, đứng im tại chỗ không nhúc nhích. Giáp sĩ gần đó thấy vậy thì đầu tiên là cả kinh, sau đó lập tức mừng rỡ.

Đám người vung vay, quang độ bay qua, trong nháy mắt hóa thành một cái vòng lớn chụp lấy quái sư, sau đó dưới sự lôi kéo của vài tên giáp sĩ, đã đem quái sư bắt được.

mất đi sự che chở của khôi lỗi quái sư, cự ưng trên không trung không sợ gì nữa, hai cánh vỗ mạnh không thôi.

Từng đạo phong nhận thô to bắn xuống, đánh vào kim cầu làm cho tốc độ kim cầu không khỏi chậm lại, vì thế dị tộc nhân tóc dài lại lâm vào vòng vây, mất đi cơ hội đào tẩu.

Càng không xong chính là, khôi lỗi thân ngựa cũng giống như quái sư, sau khi chống đỡ một hồi thì mất đi năng lực hành động, bị Giác Xi tộc nhân cướp đi.

Trong nháy mắt, mặc dù lực phòng ngự của kim cầu kinh người, nhưng dưới sự công

kính kiếm khí của giáp sĩ và cự ưng, kim quang liền trở nên ảm đạm, dị tộc nhân tóc dài xem đến đây, nhẹ thở dài một hơi, dị tộc nhân tóc dài điều khiển khôỉ lỏi có tu vi cao hơn bản thân mấy cảnh giới lâu như vậy thì cũng là người rất có lai lịch, bất quá nhìn tình hình thì sắp tới việc bị tóm chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Mặc dù không biết vì sao Giác Xi tộc nhân muốn bắt sống người này, nhưng hắn không muốn tìm thêm phiền toái, thân hình vừa động, định lặng lẽ rời đi. Nhưng đúng lúc này, đột nhiên từ trong kim cầu truyền ra tiếng xé gió vô cùng rõ ràng của dị tộc nhân tóc dài: "Tiền bối phía dưới, tại hạ Vạn cổ tộc Giáp THIÊN MỘC! Nếu tiền bối chịu ra tay tương trợ thì tại hạ nguyện ý tặng khôỉ lỏi thông linh!"

Dị tộc nhân tóc dài không sử dụng truyền âm chi thuật, mà ngược lại trong thanh âm trộn lẫn một chút linh lực, làm cho mọi người trong vòng vài dặm đều nghe rõ.

Nghe vậy, Hàn Lập đầu tiên là sửng sốt, lập tức không khỏi muốn mở miệng mắng to.

Mặc dù hắn không biết dị tộc nhân này làm thế nào phát hiện ra hắn, nhưng nói rõ hành tung của hắn như vậy thì sợ rằng cũng không phải tốt.

Quả nhiên, Giác Xi tộc nhân trên không trung vừa nghe thì một tên trong đó đột nhiên khoát tay chặn lại, lúc này hơn mười giáp sĩ mang theo cự ưng thẳng về phía tiểu sơn mà hắn ẩn thân để tìm kiếm.

Không biết những người này dùng cách gì, trong phút chốc đã tìm tới đại thụ gần chỗ hắn ẩn nấp, có chút nghi hoặc đánh giá xung quanh không ngừng. Khóe miệng Hàn Lập co quắp một chút, mắt thấy không thể ẩn nấp nhưng hắn lại không sợ.

Giác Xi tộc nhân cùng cự ưng tu vi thấp như thế, sao có thể tạo thành uy hiếp cho hắn. Phiền phức duy nhất chính là hai thuyền chiến kia. Bất quá cho dù là thế thì việc bị dị tộc nhân tóc dài chỉ rõ hành tung khiến hắn có chút giận. nét tàn khốc trên mặt chợt lóe, đột nhiên hắn vung tay áo, hơn mười khẩu tiểu kiếm dài một trượng bắn nhanh ra, sau khi chợt lóe liền biến thành thanh ti, bắn vào không trung, không thấy bóng dáng. Sau một khắc, một tiếng nổ lớn phát ra, thanh ti chợt hiện ra trên đầu giáp sĩ cùng cự ưng, thanh quang chợt lóe, đám giáp sĩ cùng cự ưng trong nháy mắt tứ phân ngũ liệt, tàn thi hóa thành một trận mưa máu rơi xuống. Lập tức thân hình Hàn Lập hiện ra dưới tàng cây, sau lưng vang lên tiếng sét, một đôi cánh hiện ra. Hai cánh chợt vỗ, hàn Lập theo gió biến

mất. Một khắc sau, Hàn Lập hiện ra giữa đám giáp sĩ, hai tay hấn bắt quyết.

Nhất thời tất cả thanh ti trở nên mơ hồ, một hóa hai, hai hóa bốn.

Trong phút chốc, đầy trời đều là thanh mang chớp động, tiếng xé gió trải rộng phương viên trăm trượng.

mà ba mươi tên giáp sĩ cùng cự ững trong khu vực này kêu lên thảm thiết, sau mấy lần hô hấp liền từ trên không trung rơi xuống.

Không ai có thể ngăn cản được một kích Kiếm Ti Nhâm hà của hàn lập.

Chỉ một lát sau, bốn phía quanh Hàn Lập không còn bất cứ một kẻ địch nào.

Mà giáp sĩ những nơi khác thấy vậy, mặt lộ vẻ hoảng sợ, theo tiềm thức thối lui ra xa.

Nhưng Hàn Lập cũng không vì vậy mà dừng tay, tay áo phất lên, nhất thời hai đạo hắc ảnh từ trong tay áo bay ra.

Hai loại quang mang vàng đen chợt lóe, không trung gần đó hiện ra một báo tử cùng một tiểu hầu. "Động thủ, tất cả đều giết, không chừa lại bất cứ ai!" Hàn Lập lớn tiếng quát, vẻ mặt đầy sát khí.

Chương 1572: Đích Ảnh Tái Hiện

Hàn Lập vừa nói xong, nhất thời tiểu thú thoáng một cái, huyền hóa ra mười mấy ảo ảnh giống nhau, lập tức phóng vào đám người, trảo mang vung lên, vô luận là ngân sắc chiến giáp hay binh khí trong tay giáp sĩ đều giống như giấy đứt đoạn. Phảng phất như móng vuốt của báo lân thú là thần binh lợi nhận.

Mà hắc sắc tiểu hầu thì hắc mang ngoài thân chớp động, thân hình một chút liên cuồng trưởng gấp mấy chục lần, hóa thành một hắc sắc cự viên cao hơn hai mươi trượng. Cự viên đấm ngực, mũi thở ra, nhất thời một mảnh hà quang phóng ra, cự ưng bị hà quang dính trúng thì giống như say rượu, lão đảo từ không trung rơi xuống.

Cự viên dùng đôi tay to, nhảy tới chụp lấy cự ưng bóp thành thịt vụn.

Mà hàn Lập bên kia thì lần nữa thúc dục phi kiếm chém tới, mỗi lần thanh ti hiện lên là nhất định có giáp sĩ cùng cự ưng bị chém làm đôi, căn bản không ai có thể kháng cự.

Kể ra thì cũng gần trăm tên giáp sĩ cùng cự ưng, trong nháy mắt đã bị hai linh thú giết chết bảy tám phần.

Số giáp sĩ còn lại rất cục bộ về sợ hãi, không biết ai là người đầu tiên, đột nhiên giải tán, hướng về phía chiến thuyền chạy trốn chết.

Hàn lập không chút chần chờ hóa thành một đạo thanh hồng đuổi theo.

Kiểm quang chợt hiện, tung hoành khắp nơi.

Đột nhiên trên bầu trời phát ra tiếng sấm.

Hàn Lập rung mình, vội ngẩng đầu lên.

Chỉ thấy hai ngân sắc chiến thuyền quang mang đại phóng, bắn ra hơn trăm đạo bạch sắc quang trụ.

Chúng căn bản không để ý đến giáp sĩ gần đó.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, hai cánh sau lưng rung lên, sau một tiếng sét liên quý dị biến mất tại chỗ. Quang trụ tuy bao phủ diện tích cực lớn, nhưng tất cả đều đánh vào khoảng không. sau một khắc, phía trên một ngân sắc chiến thuyền, thân hình Hàn Lập thoáng hiện ra. Nhìn chiến thuyền, Hàn Lập mặt không biến sắc, một bàn tay đen như mực từ cổ tay áo thò ra, phun ra một hắc sắc tiểu sơn.

Tiếp theo thể tích tiểu sơn không ngừng cuồng trưởng, một chút liên biến thành ngàn trường, hung hăng ném về phía chiến thuyền bên dưới.

Nguyên tử thần sơn trở nên lớn hơn chiến thuyền vài phần, sau khi hạ xuống liền gắn chặt chiến thuyền vào.

Giác Xi tộc nhân trong chiến thuyền cực kỳ hoảng sợ, muốn điều khiển chiến thuyền né tránh nhưng không thể. Chỉ nghe một tiếng nổ ầm.

Đáy núi cùng chiến thuyền chạm nhau, thoáng chốc chiến thuyền bị đánh văng đi.

Chiến thuyền bị lõm hơn phân nửa, bị ném từ không trung xuống đất, nửa phần chìm sâu vào lòng đất, mắt thấy không thể bay lên được nữa. Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì trong mắt lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Chiến thuyền này lại không bị một kích của Nguyên tử thần sơn phá tan, có thể thấy vô cùng cứng, sợ rằng còn hơn xa pháp bảo bình thường.

Mà chiến thuyền lớn như thế, tài liệu tổn kém thế nào cũng có thể nghĩ được. Nhớ ngày đó tại Lục Quang thành, nhìn thấy cự đảo kia, hàn Lập không khỏi hít một ngụm lương khí, đối với sự giàu có của Giác Xi tộc cũng bắt đầu có vài phần khái niệm. Tộc này quả thật không hổ danh là siêu cấp đại tộc của linh giới.

Trong lòng hoảng sợ, nhưng Hàn Lập không bởi vì thế mà dừng tay, ngược lại bàn tay điểm vào hắc sắc tiểu sơn. Nhất thời Nguyên tử thần sơn gào thét, đập xuống, trong phút chốc chỉ nghe được tiếng nổ kinh thiên động địa liên tiếp truyền ra.

ngân sắc chiến thuyền bị tiểu sơn đập vào, liên biến thành một đồng nát vụn, những tên Giác xi tộc bên trong nếu chưa chết thì cũng khó sống.

Nhưng làm cho người ta giật mình chính là, mặt ngoài chiến thuyền chớp động

quang mang, run rẩy, tựa hồ muốn khôi phục như lúc ban đầu.

Hàn Lập mắt thấy vài cú đập không hoàn toàn giải quyết được chiến thuyền, lúc này nhú mây, bỗng nhiên hướng lên không ngoắc một cái. Hơn mười thanh ti chọt lóe, tất cả đều bay về lòng bàn tay Hàn Lập.

Thanh mang chói mắt, hóa thành một cự kiếm dài một trượng, nhưng mặt ngoài lại chớp động thanh quang, phẳng phất như không có thực thể.

hàn Lập không nói hai lời nắm chuôi kiếm, hướng về phía chiến thuyền bên dưới, định chém xuống. Nhưng đúng lúc này, Hàn lập đột nhiên nghe thấy tên dị tộc nhân tóc dài kia kinh hô: "Tiền bối cẩn thận!" Hắn ngẩn ra, bỗng nhiên cảm thấy một cỗ linh lực cường đại đang bộc phát bên cạnh. Hàn Lập không kịp suy nghĩ trở tay cầm kiếm, đón đỡ linh lực này. Nhất thời một đạo thanh sắc kiếm khí chém ra, vừa lúc chém trúng cỗ linh lực kia.

Chỗ va chạm cách Hàn Lập hơn ba mươi trượng, bạo liệt hóa thành một cột nhị sắc quang trụ phóng lên cao, từ xa nhìn lại thật đúng là kinh khủng. Hàn Lập hướng phía đối diện đảo qua, nhưng hai mắt híp lại, chỉ thấy ngân sắc chiến thuyền còn lại kia không biết từ khi nào đột nhiên xuất hiện bốn người.

Một gã sắc mặt tái nhợt, hai chân xích lữa, trước người hắn huyền phù một quái nhận trong suốt, phát ra dị mang, xem ra mới vừa rồi hắn đã đánh lén. Còn ba dị tộc nhân còn lại là một lão ẩu, một gã lùn và một cự hán thân mặc da thú.

Hai mắt Hàn Lập híp lại, thần niệm đảo qua thì nhất thời phát hiện gã quái nhân vừa đồng thủ có tu vi Luyện Hư trung kỳ, mà ba tên khác đều có tu vi Luyện Hư sơ kỳ.

Bất quá mới vừa rồi hắn đã quét qua phụ cận, nguyên bản không phát hiện ra bốn người này. Chỉ là Luyện Hư hư kỳ, mặc dù có chút khó giải quyết nhưng Hàn lập vẫn không để tâm, hắn đối với việc mấy người quỷ dị xuất hiện, có chút tò mò.

"Lá gan không nhỏ, dám khiêu chiến với chiến thuyền Giác Xi tộc chúng ta. Nhìn bộ dáng người thì không phải là người của Thiên Vân mười ba tộc. Bất quá không sao, lát nữa bắt về sẽ tra hỏi một phen". Quái nhân sắc mặt tái nhợt lạnh lùng nói, theo sau ánh mắt nhìn về phía xa.

Tên dị tộc nhân tóc dài lần nữa từ kim cầu thoát ra, thấy xuất hiện bốn gã Luyện Hư kỳ thì sắc mặt tái nhợt, trở nên vô cùng khó coi.

"Giáp tiên sinh, nghe nói người không phải là tộc nhân thuần huyết của Vạn cổ tộc, như thế thì cần phải xuất lực vì Thiên Vân mười ba tộc. Lúc ta ra ngoài, thấy mấy vị trưởng lão trong tộc cố ý nhắc tới tên tiên sinh, đối với tạo nghệ khôi lỗi thuật của tiên sinh khen ngợi không dứt. Hơn nữa cũng nói qua, chỉ cần tiên sinh đồng ý quy thuận Giác Xi tộc, mấy vị trưởng lão nguyện ý không tiếc sức lực, cấp cho tiên sinh huyết tẩy tủy, cho người thay đổi huyết thống trở thành bốn tộc, hơn nữa có thể giúp tiên sinh tiên giai đến thượng tộc đỉnh giai. Nếu tiên sinh có cơ duyên thì việc trở thành thánh tộc cũng không phải là không có khả năng". Quái nhân sắc mặt tái nhợt chợt hướng về phía dị tộc nhân tóc dài nói, thần thái có chút cung kính.

"Quy thuận các người, Giáp mỡ không có hứng thú, mặc dù huyết mạch tại hạ không thuần khiết, nhưng trưởng lão trong tộc có đại ân với ta, ta sẽ không vào tộc khác, các người bắt sống ta, mục đích chỉ một nữa là vì khôi lỗi thuật, còn nữa kia chính là tin tức về Thiên Vân mười ba tộc, ta nói không sai chứ". Giáp Thiên Mộc trầm ngâm một chút, liền mặt không biến sắc lắc đầu.

"Giáp tiên sinh, người cảm thấy có cơ hội thoát khỏi đây sao? Ngay cả khôi lỗi hộ thân của tiên sinh lợi hại, nhưng khi dùng phá vòng vây thì đã tiêu hao hết linh thạch. Về phần tu vi Giáp tiên sinh thì chẳng lẽ mấy người chúng ta không thể tạo thành uy hiếp sao. Ta cũng không muốn ra tay, Giáp tiên sinh hãy tự mình đi đầu hàng đi". Quái nhân thấy Giáp Thiên Mộc từ chối, vẫn chưa tức giận, ngược lại mỉm cười nói. Giáp Thiên Mộc nghe vậy, thần sắc vẫn chưa có chút biến hóa, hướng về phía Hàn Lập nhìn một cái. "Như thế nào, vẫn còn muốn trôn cạy vào tên kia giúp sức sao. Cũng tốt, trước tiên bốn người chúng ta sẽ thu thập kẻ vướng tay vướng chân kia". Quái nhân sắc mặt tái nhợt vừa thấy vẻ mặt của Giáp Thiên Mộc thì có chút ngẩn ra, sau đó thần nhiên nói. Lập tức thần sắc hẩn hễ ngưng trọng, lần nữa nhìn về phía Hàn Lập. "Người muốn thúc thủ chịu trói, hay là đợi chúng ta hủy diệt thân thể, bắt lấy nguyên thần". Quái nhân lạnh lùng nói. Hàn Lập nghe vậy, đồng tử chợt co rút, nhưng lập tức nở nụ cười. "Khẩu khí mấy vị cũng không nhỏ, nhưng không biết thần thông mấy vị có lớn giống như khẩu khí hay không". Hàn Lập ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Quái nhân nghe vậy có chút ngoài ý muốn, ngưng thần nhìn hai mắt Hàn Lập, đột nhiên thần sắc vừa động, tựa hồ nghĩ đến điều gì, bỗng nhiên quay đầu lại hỏi lão ấu

một câu:

"Ta nhìn người này có chút quen mắt , có phải là người mà Đồ sứ giả truyền tin tới hay không?"

"Tân huynh nói không sai, đích xác giống y như trong hình vẽ! Cần thận một chút, nếu người này có thể chạy thoát trong tay Đồ sứ giả thì thần thông khẳng định không nhỏ". Lão ấu nhìn Hàn Lập một cái, hàn mang trong mắt chợt lóe, chậm rãi gật đầu. Nghe lão ấu nói thế, hai người còn lại lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Ha ha, nếu thật sự là hãn thì tiểu đội chúng ta chuyến này gặp may, có thể đồng thời lập hai công lớn. Lại nói tiếp, cũng may người này chỉ đánh rớt một chiến thuyền, nếu không thì lại có một đội khác truyền tống tới, công lao sẽ bị chia làm hai". Cự hán mặc da thú đột nhiên cuồn cuộn nói.

"Hừ, Lê đạo hữu tự tin quá, người này thần thông cũng không dưới ta lát nữa cũng đừng khinh thường". Tên lùn cao không tới ba thước kia đột nhiên cười lạnh một tiếng cảnh tỉnh. "Hắc hắc, thần thông hãn cho dù lớn thì chẳng lẽ có thể một chọi bốn sao?" Cự hán cười hắc hắc, bộ dáng không thèm để ý. "Đương nhiên không phải là đối thủ của bốn người chúng ta, nhưng nếu hãn có ý đào tẩu thì người có khẳng định cản lại được không?" Tên lùn tức giận, ve vẩy quạt nói.

Chương 1573: Bằng Biển

Mấy người này nói chuyện, khẩu khí có chút tùy ý, giống như là bạn thân.

"Truyền tống?"

Hàn Lập nhìn bốn tên nói chuyện, cũng nghe được vài chỗ mấu chốt. Ánh mắt sau khi đảo qua chiến thuyền thì đối với việc mấy người này quý dị xuất hiện cũng có vài phần sáng tỏ.

Trên chiến thuyền lại có truyền tống pháp trận, đúng là khó tin.

Bất quá loại truyền tống này khẳng định khác xa truyền tống pháp trận bình thường, sợ rằng rất tốn kém.

Hơn nữa nghe khẩu khí mấy người này thì hóa ra còn có một đội khác được truyền tống tới, nhưng bởi vì một chiến thuyền đã bị hủy nên chỉ có mấy người bọn họ được truyền tới đây.

Vì một gã Hóa thần kỳ mà điều động nhiều tồn tại Luyện Hư kỳ như vậy, xem ra dị tộc nhân điều khiển khôi lỗi này thật sự là nhân vật cực kỳ quan trọng. Bất quá khi thấy chúng cũng nhận ra mình thì hẳn có chút bất ngờ.

Tên Hợp thể kỳ ở Lục Quang thành kia vẫn muốn bắt hắn, không, đúng hơn là hai cái ngọc hạp mà hắn đang giữ trong vòng trữ vật. Xem ra vật trong ngọc hạp cũng không phải chuyện đùa, tên đầu to kia không quá mức thối phồng. Mà thần sắc Hàn Lập vẫn không đổi, trong nháy mắt đã nghĩ sáng tỏ.

Lúc này, báo lân thú và đề hồn đã sớm ngừng việc đuổi giết pháp sư, không một tiếng động bay về cạnh Hàn Lập, sau đó mắt lộ hung quang nhìn chằm chằm bốn người. Chúng nó cũng biết rằng mấy người lại không giống với những tên vừa giết, không nên tùy tiện công kích.

Tên Xích Túc quái nhân đối diện nghe đồng bạn mình nói xong, ánh mắt chợt hiện

vài cái, mở miệng tựa hồ muốn nói với Hàn Lập điều gì.

Nhưng lúc này, Hàn Lập đột nhiên phát tay áo về phía bốn người.

Tiếng xé gió phá không vang lên, hơn mười thanh ti một chút chia làm bốn, bắn thẳng về phía bốn người.

Động tác cực nhanh, có thể nói là chớp giạt, chỉ chợt lóe lên đã tới trước bốn người.

Cả bốn tên Luyện Hư kỳ đều nhất thời đại kinh.

Phải biết rằng, lúc trước cảnh Hàn Lập dùng kiếm ti giết chết giáp sĩ cũng bị mấy người này nhìn thấy, nhưng khi đó tốc độ kiếm ti còn chưa bằng một thành hiện tại, căn bản không thể so sánh về tốc độ. Kết quả bốn người cả kinh, đều lựa chọn tránh né.

Xích Túc quái nhân thân hình thoáng một cái, tỏa ra một luồng khói trắng rồi biến mất không thấy.

Lão ấu tử hà quang trên người chợt lóe, huyền hóa ra mấy cái hư ảnh giống y chang. Thanh ti chợt lóe xuyên qua, hư ảnh vỡ tan nhưng lại không thấy bóng dáng lão ấu. Mà tên lùn thì trong chớp mắt khi thanh ti bắn tới, hẩn biến sắc, hai tay bắt quyết, nhất thời đoàn rloạij ngân quang chợt lóe, hiện ra một đám vân vụ, còn tên lùn thì hóa thành một đoàn quang mang bắn lui đi, động tác cũng không chậm hơn thanh ti bao nhiêu.

Chỉ có tên cự hán mặc da thú kia thì không cần suy nghĩ, bàn tay chợt lóe hồng mang, một cái búa lớn màu đỏ xuất hiện trong tay, hẩn nắm chặt búa chắn trước người, phảng phất như một cự thuẫn.

Cự phủ này dùng nhiều loại tài liệu hỏa thuộc tính ngưng luyện mà thành, uy lực chưa nói đến, chỉ riêng trình độ cứng cỏi đã không dưới bảo vật phòng ngự đỉnh giai. Cho nên mặc dù mới vừa rồi đại hán thấy Hàn Lập dùng kiếm ti trăm sát giáp sĩ dễ dàng, nhưng vẫn không thêm để ý dùng bảo vật này chống đỡ thanh ti. Nhưng cự hán giờ búa lớn lên, bỗng nhiên chỉ cảm thấy thanh mang trước mắt chợt lóe, tiếp theo búa lớn trong tay nháy mắt bị chém thành bảy tám khối.

Mà cự hán thậm chí ngay cả một tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, liền hóa thành một đồng thịt nát, ngay cả nguyên thần cũng không thể trốn thoát, đã bị thanh ti

hóa thành tro bụi. "A! Lê đạo hữu". Thân ảnh Xích Túc quái nhân hiện ra ở một chỗ xa ba mươi trượng, mắt thấy cự hán trong nháy mắt bị chém thì kinh sợ hét lớn một tiếng. Một nơi khác cũng hiện ra thân hình lão ẩu cùng gã lùn, thấy cảnh này, bọn họ cũng đồng dạng hoảng sợ. Mặc dù bọn họ biết thần thông Hàn Lập không nhỏ, nhưng không nghĩ tới một đồng bạn vừa đối mặt đã bị chém chết.

Nhưng ba người này còn chưa kịp ra tay báo thù cho cự hán thì thanh ti lại chợt lóe, bắn nhanh về phía ba người.

Mà đám người Xích Túc quái nhân đã tận mắt nhìn thấy sự sắc bén của thanh ti, nào dám ở lại dùng bảo vật đón đỡ, chỉ có thể bất đắc dĩ thi triển thần thông chạy trốn.

Trong lúc nhất thời, ba gã Luyện Hư kỳ cùng gia với Hàn Lập chỉ có thể phi độn khắp nơi trốn chạy, dường như ngay cả lực hoàn thủ cũng không có.

Hàn Lập đứng bất động tại chỗ, chỉ là mặt không chút biểu tình không ngừng thúc dục kiếm ti đuổi giết ba kẻ địch.

Đúng lúc này, không trung truyền đến tiếng âm âm.

Tiếp theo Hàn Lập cảm thấy trên đầu có bạch quang chớp động, hàng trăm bạch sắc quang trụ bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống.

Dĩ nhiên chính là chiến thuyền vẫn còn tốt kia, thấy tình hình ba người có chút không ổn liền phát động công kích giúp đỡ.

Hàn Lập ngẩng đầu, hai mắt híp lại nhìn quang trụ, nhưng thân hình lại không có ý tránh né.

Kết quả trong tiếng sét đánh, thân hình Hàn Lập biến mất trong bạch quang.

Mà thanh ti đuổi sát ba người kia dường như cũng vì vậy mà bị ảnh hưởng đột nhiên ngừng lại. Xích Túc quái nhân cùng đám người lão ẩu thở ra một hơi dài, lúc này mới một lần nữa ổn định thân hình, vội vàng lấy bảo vật ra.

Lão ẩu giơ tay lên, thả ra một bộ tranh quái dị lập lòe kim quang, bên trên có một cái kim sắc pháp trận vô cùng phức tạp.

Tên lùn thì há miệng, phun ra một cái chén gỗ màu bích lục, mặt khác tay kia thả ra mười mấy hoàng sắc phi phiêu, bay múa xung quanh thân.

Mà Xích Túc quái nhân thì chà xát hai tay, trên tay bỗng xuất hiện một đôi găng tay màu đen, trên đó có vô số phù văn, không biết có gì thần diệu hay không.

Bảo vật ba người phát sáng, về mặt ngưỡng trọng, đều đứng ở xa nhìn về phía phiến bạch quang.

Bọn họ không tin Hàn Lập bị giết đơn giản như thế.

Quả nhiên trong bạch quang truyền ra một tiếng sét kinh thiên, tiếp theo thanh quang chợt lóe, đột nhiên một con đại bàng từ bạch quang bay ra.

Lúc đầu chỉ nhỏ vài trượng, nhưng sau khi linh quang lưu chuyển toàn thân thì hình thể trong nháy mắt cuồn cuộn, biến thành đại bàng khổng lồ to bảy tám mươi trượng.

Tiếp theo hai cánh vỗ một cái liền hóa thành một cơn cuồng phong lao tới đỉnh đầu lão ẩu.

Ngoài thân đại bàng khổng lồ bỗng nhiên hiện lên vô số đạo bạch sắc điện hồ, một đôi cự trảo mang theo điện quang chói mắt đánh xuống. Cự trảo chưa tới nhưng đã tạo ra khí thế thái sơn áp đỉnh. Xích Túc quái nhân và tên lùn từ xa thấy vậy thì cả kinh, cơ hồ đều đồng thời lớn tiếng nhắc nhở.

Nhất thời hai tay quái nhân hướng phía bên này hư không một kích, mặt ngoài cánh tay phát ra tiếng quỷ khóc, hai đạo ô hắc quang trụ chợt lóe phun ra. Mà mười mấy hoàng sắc phi phiêu trước người tên lùn xoay tròn, hóa thành mười mấy đạo quang mang bắn nhanh đi, cả hai đều muốn ngăn cản công kích của Hàn Lập.

Giờ phút này bọn họ cũng hiểu được thần thông Hàn Lập vượt xa cảnh giới tu vi, căn bản không phải bất cứ người nào trong bọn họ có thể một mình đối địch. Bọn họ sinh ra ý nghĩ sợ hãi, tuyệt không đồng ý để cho Hàn Lập đánh riêng từng người.

Mà thân hình lão ẩu, cảm thấy linh áp đáng sợ của cự trảo thì sắc mặt tái nhợt không còn chút máu. Đại bàng bắn tới thật sự rất nhanh, căn bản không thể tránh được. Bất đắc dĩ lão ẩu chỉ có thể cắn răng một cái, há miệng phun ra một ngụm tinh huyết vào họa trục

trước người. Nhất thời "phanh" một tiếng, huyết vụ bạo liệt, trong nháy mắt bị họa trục hấp thu.

Mà cơ hồ đồng thời lúc đó, một đoàn kim quang chói mắt từ trong họa trục tỏa ra, tiếp theo phù văn trên họa trục bắn ra, sau khi xoay tròn thì liên biến lớn hơn mười trường, hướng trời cao bắn đi.

Đại bàng đối với hắc sắc quang trụ cùng mười mấy đạo hoàng mang căn bản coi như không thấy, dùng cự trảo hung hăng bắt lấy kim sắc pháp trận.

"Oanh long long", bạch sắc điện quang cùng kim quang giao nhau, bộc phát ra quang mang kinh người, không gian gần đó trong vụ nổ cũng mơ hồ vẩn vèo.

Hàn lập biến thành đại bàng lại dường như không ảnh hưởng, nhưng lão ẩu trong kim sắc pháp trận trong phút chốc liên kêu lên đau đớn, tiếp theo sắc mặt tái nhợt, phun ra một ngụm tiên huyết.

Nhưng kim sắc pháp trận lại có thể miễn cưỡng ngăn cản cự hạ hạ xuống.

Nhưng nét mặt lão ẩu còn chưa lộ ra vẻ tươi cười thì trong mắt đại bàng hiện lên một tia hàn quang, một cự trảo khác không chút chần chờ hạ xuống. "Khôgn tốt". Lão ẩu thấy vậy, trong lòng đột nhiên trầm xuống, nhưng bất đắc dĩ cũng chỉ có thể phun ra một ngụm tiên huyết vào trong kim sắc pháp trận, làm cho uy lực pháp trận tăng lên vài phần.

Lúc này chỉ có thể đặt hy vọng vào bảo vật này, thúc dục nó ngăn cản kích tiếp theo. Chỉ cần một lát nữa, hai đồng bạn viện thủ tới thì có thể thoát ra được.

Ngay cả khi đối thủ trước mắt thần thông cực kỳ kinh người, nhưng ba người hợp lực thì hiển nhiên vẫn có hy vọng đánh chết đối phương. Trong nháy mắt lão ẩu nghĩ như vậy, nhưng là lão ẩu đã đánh giá thấp Côn Bằng Biển trong kinh trận quyết của Hàn Lập.

Phải biết rằng trong năm loại biến hóa mà hàn Lập nắm giữ thì đây là thần thông mà hần hiểu thấu triệt nhất, hơn nữa còn thu nạp bốn loại chân linh chi huyết khác, có tác dụng gia tăng uy lực. Hàn Lập biến thành Côn Bằng, uy lực sợ rằng không kém hơn Côn Bằng chân chính.

Hơn nữa thân thể Hàn Lập cũng mạnh mẽ tới cực hạn, hai thứ này phối hợp càng như

hổ thêm cánh.

Mắt thấy hai cự trảo sẽ đồng thời chộp vào kim sắc pháp trận, hàn mang trong mắt đại bàng chợt lóe, đột nhiên há miệng phun ra một đạo điện hồ đánh lên trên pháp trận, làm cho kim sắc pháp trận kịch liệt chớp động. Mà đúng lúc này, cự trảo kia cũng đã đánh tới trên kim quang.

Một tiếng nổ long trời lở đất phát ra.

Kim quang của pháp trận chỉ cuồng hiện vài lần liền phảng phất như vải bố bị kéo lớn cắt rách.

Lão ấu nhất thời hồn bay lên trời, nhưng không kịp thi triển một loại thần thông nào thì một cự trảo nhất thời lóe lên, thân thể lão ấu biến thành huyết vụ từ không trung rơi xuống.

Chương 1574: Liên Tiếp Diệt Đồng Giai

Lúc này, hai đạo hắc sắc quang trụ cùng mười mấy đạo hoàng mang cùng bắn tới đại bàng, mắt thấy sẽ đánh lên thân hình khổng lồ. Nhưng đột nhiên linh quang chợt lóe, một tầng tinh quang tráo bóng hiện ra từ trong cơ thể đại bàng.

Hai đạo quang trụ cùng mười mấy đạo hoàng mang khi đánh lên tinh quang thì đầu tiên là ầm ầm một trận, tiếp theo phương hướng biến đổi, bay ra hướng khác.

Hai đạo quang trụ chợt lóe lên rồi biến mất ở nơi xa, mà mười mấy đạo hoàng mang sau khi chớp động vài cái thì xoay tròn, lần nữa bắn về phía đại bàng. Nhưng đại bàng đột nhiên vỗ cánh một cái, nhất thời cuồng phong gào thét, đem mười mấy đạo hoàng mang thổi đi biệt tích. Tiếp theo điện hồ ngoài thân đại bàng cuồng thiểm, thân hình vừa động liền mang theo tiếng sét đánh, lao thẳng về phía gã lùn.

Gã lùn mắt thấy Hàn Lập trước mặt bọn họ mà dễ dàng giết lão ẩu, hơn nữa còn bắn ngược công kích của mình, vẻ mặt nguyên bản khó coi, muốn chạy trốn, nhưng khi thấy đại bàng đang bay tới thì sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt. Hắc cơ hồ không cần suy nghĩ đột nhiên giẫm lên ngân vân, hóa thành một đoàn ngân quang, liền tiếp chớp động, sau một khắc liền quỷ dị xuất hiện bên cạnh Xích Túc quái nhân.

Tiếp theo hắc điểm vào chén gỗ màu bích lục một cái, vật ấy hóa thành một tầng lục sắc quang tráo, đem thân hình hắc bảo vệ trong đó.

Xích Túc quái nhân giờ phút này sắc mặt vô cùng xanh xao, đột nhiên hét lớn một tiếng, hai cánh tay đen thui tỏa ra một luồng hắc vụ, trong nháy mắt bao phủ hắc và cả gã lùn.

Hắc vụ quay cuồng, không ngừng tuôn ra, trong nháy mắt đã tràn ngập phạm vi hơn ba mươi trượng, hơn nữa còn không ngừng lan rộng. Trong quỹ vụ truyền ra tiếng quỷ khóc sói tru, hơn nữa từng đạo quỷ ảnh chớp ẩn chớp hiện trong vụ khí. Mà khí tức Xích Túc quái nhân cùng gã lùn đã biến mất trong vụ khí.

Lúc này hàn lập biến thành cự bằng, bởi vì gã lùn sớm đào tẩu nên phương hướng biến đổi, xoay người lại nhìn về phía hắc sắc vụ hải đột ngột xuất hiện kia. "Âm khí!" Hắc cơ hồ chỉ liếc mắt là đã nhận ra hắc vụ, nhưng lại là âm khí cực kỳ tinh thuần, nếu như tu sĩ bình thường bị cuốn vào chỉ sợ rằng trong nháy mắt sẽ biến thành một khối thủy khô. Nhưng Hàn Lập trông thấy âm khí đó, trong mắt đại bàng bỗng hiện lên một tia kỳ quái.

Chưa chờ hắc có phản ứng gì thì đề hồn thú đang xem cuộc chiến bên cạnh, đột nhiên trong miệng phát ra tiếng ô ô cực kỳ hưng phấn, tiếp theo hai tay đột nhiên vỗ ngực, mũi lớn khịt một cái, nhất thời mảng lớn hoàng quang từ trong mũi bắn thẳng đến hắc sắc vụ khí, cuốn tất cả đi.

Hàn Lập biến thành đại bàng, trong miệng đồng dạng phát ra một tiếng hót dài, hai cánh vỗ một cái, điện hồ trên người đồng thời bạo liệt, hóa thành một đoàn điện quang chói mắt.

Điện quang sau khi chợt lóe thì biến mất, tiếng sét đánh ầm ầm truyền đến, một đạo bạch sắc điện hồ đột nhiên hiện ra phía trên hắc vụ.

Thân hình như núi nhỏ của đại bàng dần hiện ra từ trong điện hồ, sau khi xoay tròn thì lao thẳng vào vụ khí bên dưới. "Muốn chết!" Xích Túc quái nhân hiển nhiên vẫn ở trong sương mù, chỉ là trong tay cầm thêm một cây hắc hồ phiên kỳ, vừa thấy cử động của Hàn Lập thì không khỏi giận dữ. Sau khi quát một tiếng chói tai thì đột nhiên hắc phát phiên kỳ lên.

Nhất thời mảng lớn hắc vụ hướng lên không trung quay cuồng một trận, biến ảo ra một mặt quỷ màu đen, phẳng phất giống như vật sống. Hai mắt mặt quỷ chớp động lục hỏa, mở rộng miệng nghênh đón đại bàng trên không. Nhưng đúng lúc này, niếp hồn thần quang lại lóe lên.

Hoàng sắc quang hà vừa hiện, mặt quỷ vừa mới bay lên không trung trong nháy mắt lộ ra vẻ sợ hãi hét thảm một tiếng.

Khuôn mặt to lớn vặn vẹo biến hình, tiếp theo vang lên một tiếng "phốc xuy" rồi hóa thành vô số đạo hắc khí, bị hoàng quang hút vào. không chỉ như thế, hắc vụ phía dưới trong nháy mắt khi hoàng quang quét qua, cũng đều hóa thành vô số hắc ti, chớp động một cái liền quỷ dị biến mất.

nếu đổi lại là đề hồn thú trước kia thì ngay cả khi có thể khắc chế âm lực, nhưng muốn hút nhiều âm khí như vậy còn phải mất một phen tay chân.

Nhưng trải qua nhiều lần tiến giai như vậy, uy lực Nhiếp văn thần quang cũng sớm tăng uy lực, trở nên không tầm thường. Nhiều hắc vụ như vậy nhưng cơ hồ chỉ một lần hô hấp đã bị hút đi hơn phân nửa.

Nguyên bản Xích tức quái nhân và gã lùn đang ẩn thân trong vụ khí, sau một khắc liền hoàn toàn lộ ra thân hình.

Xích Tức quái nhân cầm phiên kỳ trong tay, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Đại bàng ngay khi hai người hiện ra thì hung hăng đè xuống, đồng thời hai cự trảo phân ra, phân biệt chụp vào hai người.

Đồng thời thanh quang trên cánh đại bàng chợt lóe, chậm rãi vỗ một cái xuống phía dưới.

Nhìn như không có chuyện gì khác thường xảy ra, nhưng quái nhân cùng gã lùn lại cảm thấy không khí bốn phía đột nhiên căng thẳng, tiếp theo là một cỗ cự lực vô hình, phảng phất như thái sơn áp đỉnh đặt lên vai cả hai. Xích Tức quái nhân thì còn đỡ, hai chân chỉ khuyu xuống một cái, dựa vào tu vi không yếu cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ không ngã.

Nhưng tu vi gã lùn thì kém xa đồng bạn, kết quả sau khi kêu lên một tiếng đau đớn thì khuyu một chân xuống. Thanh sắc quang trảo trên người trở nên vặn vẹo, đồng thời phía trên lồm vào, kịch liệt rung chuyển không ngừng, phảng phất tùy thời đều có thể vỡ nát. Điều này làm cho gã lùn vô cùng hoảng sợ, bởi hắn biết rõ uy lực của quang trảo.

Tuy cự trảo sắp đánh xuống, thân hình cũng nhất thời ngưng trọng không thể tránh né chút nào, nhưng hiển nhiên cả hai cũng không muốn cứ như vậy chịu chết.

Lúc này Xích Tức quái nhân miễn cưỡng giơ tay lên, chẳng những hắc kỳ trong tay hóa thành vụ giao phóng lên không, mà hắc quang trên tay cũng lưu chuyển, từ trên bề mặt mỗi cánh tay bay ra một đạo hư ảnh.

Hàn Lập ngưng thần nhìn lại, đúng là hai ác quỷ một hồng một lục, vẻ mặt dữ tợn,

đầu mọc hai sừng, đồng thời nửa trên xích lõa, nửa dưới quấn lấy một kiện da thú không biết tên. Nhị quỹ cùng giơ tay lên, nhất thời một mảnh ô quang theo sát vụ giao bay vụt lên.

Mà tên lùn thì vỗ thiên linh cái, một bạch ngọc tiểu kiếm bắn ra, sau khi rung lên thì nhất thời hóa thành một đạo kinh hồng chói mắt, chém về phía cự trảo trên không trung . Hai người dưới tình thế cấp bách định liều mạng.

Trên trời cao bỗng vang lên tiếng oanh minh, ngân sắc chiến thuyền lúc này cũng phun ra quang trụ, bắn thẳng về phía đại bàng.

Thế lao xuống của đại bàng không dừng lại chút nào, nhưng tăng tính quang nộ trên người chợt lóe, hóa thành một tấm thuẫn bài trong suốt.

Thuần bài lúc đầu chỉ nhỏ chừng một trượng, nhưng trong tích tắc khi đang bay, nhất thời hóa thành một cự thuẫn hơn hai mươi trượng, trong suốt long lanh, dưới ánh mặt trời trở nên vô cùng diễm lệ.

Tất cả quang trụ khi đánh lên cự thuẫn thì quang mang chợt lóe, đem tất cả công kích đó bắn tới nơi khác. Công kích của chiến thuyền căn bản không thể ảnh hưởng đến Hàn Lập chút nào. "phanh", một âm thanh trầm muộn truyền ra, khẩu tiểu kiếm dừng lại phía trước đại bàng.

Nhưng sau một khắc liền dễ dàng bắn đi, nhưng lập tức cự trảo hợp lại, đem tiểu kiếm chộp vào trong tay.

Mặc cho gãy dựa thế nào đi nữa thì cũng không thể thoát khỏi trảo.

Tiếp theo một tiếng giòn vang truyền đến, phi kiếm dưới cự lực của cự trảo liền gãy thành từng đoạn.

Tên lùn phía dưới nhất thời hét thảm một tiếng, phun ra một ngụm tinh huyết.

Mà cự trảo thừa dịp đánh xuống, chỉ chợt lóe đã đánh lên quang trảo.

Tên lùn trong quang trảo, mặt không còn chút máu.

Nhưng thanh sắc quang trảo thật đúng là bất phàm, ngay cả khi cự trảo đánh xuống,

phát ra tiếng cộ xát thì trong khoảng thời gian ngắn vẫn không bị vỡ.

Mà bên kia, vụ giao khi đem phiến ô quang hút vào thì thân hình lại biến ảo thành thực thể, lộ ra lân phiến đen nhánh, uy phong lẫm lẫm rộng to một tiếng, lắc đầu vẩy đuôi đánh về phía cự trảo còn lại. Cự trảo khi va chạm thì lại bị hắc sắc giao long nhất thời kiềm chế.

Trong mắt Hàn Lập lộ ra một tia ngoài ý muốn, nhưng đại bàng lại đột nhiên há miệng, phun ra một đoàn ngân sắc hỏa cầu, đồng thời đầu mổ xuống.

Nhất thời chỉ nghe một tiếng "âm, hắc sắc giao long đang chống đỡ cự trảo, bị hỏa cầu đánh trúng trong chốc lát liền bốc cháy dữ dội. Lấy mắt thường có thể thấy được hắc giao đang thu nhỏ lại, phảng phất như bị ngân sắc hỏa diễm thôn phệ dần. Mà lúc này, mỏ đại bàng cũng hung hăng mổ xuống thanh sắc quang trảo. Một tiếng giòn vang lên, nguyên bản quang trảo đang lung lay, lúc này hiển nhiên không thể chống đỡ được nữa.

Tên lùn bên trong căn bản không còn lực ngăn cản, bị cự trảo bóp chặt, kể cả nguyên thần bên trong lẫn thân thể đều hóa thành huyết vụ.

Tình hình Xích tức quái nhân phía dưới cũng không tốt hơn bao nhiêu, bởi vì hắc sắc giao long trong không trung đang thu nhỏ lại. Sau khi thu nhỏ lại còn một phần ba thì lập tức không thể chống đỡ cự lực của cự trảo, dễ dàng bị cự trảo đánh tan. Tiếp theo cự trảo được bao quanh bởi ngân sắc hỏa diễm, đánh thẳng về phía Xích Tức quái nhân.

Xích Tức quái nhân nhìn thấy tên lùn bị giết, sắc mặt bỗng nhiên đại biến. Hiện tại thấy bảo vật của mình cũng không thể chống đỡ được thì rốt cuộc lộ ra vẻ sợ hãi. Sau khi cân nhắc liền cắn răng một cái, trong miệng phát ra tiếng cười dài thê lương. "Âm" một tiếng nổ truyền ra, bên ngoài thân Xích Tức quái nhân hiện lên một tầng huyết quang, thân hình trong nháy mắt co rút lại một trượng trong huyết mang, biến thành một bánh xe lửa sáng như mặt trời.

Cho dù là cự trảo với ngân sắc hỏa diễm cũng bị mặt trời này đẩy ra, nhất thời không thể hạ xuống.

Mà nhân cơ hội này, một đạo huyết ảnh từ trong huyết mang chọt bắn ra ngoài mười trượng, sau khi chợp lên lần nữa thì đã ở bên ngoài hơn trăm trượng, cách chiến thuyền

khôgn còn xa nữa.

Hàn Lập có linh mục thần thông, tự nhiên không có khả năng bị huyết ảnh này lừa gạt, lập tức không để ý tới huyết quang, thân hình đột nhiên xoay lại, định lập tức đuổi theo.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một đạo kim sắc quang trụ không chút dấu hiệu từ một hướng khác bắn tới, vô thanh vô tức, chỉ chợt lóe lên liền đánh trúng huyết ảnh đang hiện ra trên chiến thuyền. Một tiếng sét vang lên, trên người huyết ảnh hiện ra kim sắc điện hồ, huyết ảnh sau khi hét thảm một tiếng liền biến thành khói xanh tiêu tán. "Ích Tà thần lô!" Vừa nhìn thấy một màn vô cùng quen thuộc này, Hàn Lập ngẩn ra, cảm thấy kinh ngạc.

Chỉ thấy tại phía xa, dị tộc nhân tóc dài không biết từ khi nào thoát ra khỏi kim cầu, bên cạnh lại xuất hiện một khối lồi màu lam hình người, thân cao hai trượng. Trên năm ngón tay ẩn hiện kim sắc điện hồ.

Tên này gọi là giáp Thiên Mộc, dĩ nhiên không chỉ mang theo hai khối lồi cấp cao, nhưng việc khối lồi thứ ba mới xuất hiện có thể phóng ra Ích Tà thần lô thì nằm ngoài dự đoán của Hàn Lập. Bất quá Hàn Lập chỉ giật mình trong chốc lát mà thôi.

Sau một khắc, đại bàng đột nhiên vỗ mạnh hai cánh vài cái, nhất thời hóa thành một cỗ cuồng phong lao thẳng về phía ngân sắc chiến thuyền trên trời, sau khi thanh quang chợt lóe thì thân hình lần nữa to lên gấp đôi.

Tiếp theo hai cự trảo chớp động điện quang chói mắt, hugn hăng đánh một trảo lên chiến thuyền.

Vài tiếng nổ vang lên, hai cự trảo xuyên vào trong chiến thuyền, tiếp theo phân ra.

Trong tiếng sét đánh, chiến thuyền bị xé rách một lỗ lớn.

Tiếp theo đại bàng há miệng phun ra một đạo điện hồ thô to, sau khi chợt lóe liền nhập vào trong lỗ thủng. Điện hồ chớp giật, trong chiến thuyền vang lên tiếng kêu thảm thiết, khôgn biết có bao nhiêu tộc nhân Giác Xi tộc bị điện quang giết chết. Nhưng mọi việc vẫn chưa dừng lại, đại bàng điên cuồng vỗ hai cánh xuống phía dưới, một cơn lốc xoáy bùng hiện ra.

Đại bàng buông hai cự trảo ra, chiến thuyền liền nhất thời rớt xuống phía dưới. Tiếng nổ ầm ầm vang lên, chiến thuyền liền bị đập nát nằm trên mặt đất. Đại bàng hót lên một tiếng dài, hai cánh thu lại, trong thanh quang chớp động liền nhanh chóng thu nhỏ lại, hiện ra hình người. Hàn Lập nhìn lướt qua mặt đất, hai tay bắt quyết.

hơn mười khẩu thanh sắc tiểu kiếm đồng thời hiện ra bốn phía, sau khi rung lên thì đồng thời hóa thành hơn mười đạo thanh quang bắn nhanh xuống.

Trong nháy mắt, chiến thuyền bên dưới liền bị kiếm quang chém loạn xạ, mảnh vụn văng tứ tung, cuối cùng phát ra một tiếng bạo liệt rồi nổ tung.

Mà chiến thuyền khác đang nằm trên mặt đất, Hàn Lập cũng không có ý buông tha, đồng dạng dùng phi kiếm hủy diệt.

Mà nguyên bốn giáp sĩ Giác Xi tộc cùng cự ưng hai đầu đang xem cuộc chiến cũng bị báo lân thú cùng đề hồn lần này giết tám chín chục tên. Chỉ có mấy tên ngay từ đầu đã trốn ra thật xa, cho nên may mắn giữ được mạng.

Nhưng hàn lập cũng chẳng muốn ra lệnh cho nhị thú đuổi giết, chỉ là giơ tay, bắn ra một viên hắc hoàn.

Hắc sắc cự viện thu nhỏ hình thể lại, cùng báo lân thú phân biệt hóa thành một đạo kim quang cùng một đạo điều quang, chợt lóe rồi nhập vào trong hắc hoàn không thấy bóng dáng. Tay áo Hàn Lập phất lên, viên hoàn phát ra tiếng ô ô bay vụt trở về. Lúc này hàn lập mới nhìn Giáp Thiên Mộc phía xa một cái, đột nhiên hóa thành một đạo thanh hồng bắn qua.

Chỉ một lần chớp động, hắc liên quý dị xuất hiện trước người dị tộc nhân một tượng, hai mắt lạnh lùng nhìn đối phương, trên mặt không chút biểu tình.

Giáp Thiên Mộc rung mình, nhưng vẫn ra vẻ tươi cười, hai tay ôm quyền hướng Hàn Lập nói: "Đa tạ đạo hữu ra tay cứu giúp, chuyện tại hạ hứa lúc trước nhất định sẽ không nuốt lời, chờ sau khi trở về tộc, nguyện lấy một thông linh khôi lỗi biểu tặng". "Người thật to gan, dám lời Hàn mỗ xuống nước. Có tin ta hiện tại một kiếm giết chết người không?". Hàn Lập hít mắt, trên trán hiện lên một tia sát khí.

"Đạo hữu nói đùa, nếu các hạ thật sự muốn làm thế thì mới vừa rồi đã ồm giết luôn

tại hạ, như thế nào lại để Giáp mỡ sống tới bây giờ. Huống hồ vẫn bồi làm thế cũng là vì không thể tự bảo vệ mình, thật sự không còn cách nào, mong tiền bồi tha thứ cho một lần...". Giáp THIÊN MỘC cười làm lạnh nói. "Như thế nào người có thể phát hiện ra ta, ta tự hỏi ẩn nặc thuật của ta coi như cũng thần diệu, cấp thấp hơn không có khả năng khám phá ra". Hàn Lập trầm mặc một chút, bỗng nhiên hỏi.

"Lấy thần thông đạo hữu, một thân tu vi như tại hạ làm sao có thể phát hiện, sở dĩ phát hiện ra tung tích tiền bồi là bởi vì có một vật...". Giáp THIÊN MỘC sau khi hơi do dự thì há miệng phun ra một vật vào tay, nhẹ nhàng đưa ra.

Hàn Lập ngưng thần nhìn lại, rõ ràng là một viên châu có hai màu trắng đen, nhưng mặt ngoài lại mờ mờ có một tầng linh khí như ẩn như hiện. "Đây là vật gì?". Hàn Lập mờ mờ cảm thấy có chút quen mắt, nghi hoặc hỏi một câu.

"khó trách tiền bồi không biết vật này, khối "Uẩn Niệm châu" này chỉ dùng một loại nội đan hiếm có của linh thú "Hiếu hình thú" luyện thành. Có thể tạm thời đề cao thần thức, cũng có thể đem linh giác tăng lên đến một trình độ khó tin. Mặc dù mỗi một lần dùng đều phải mất đi sự bồi luyện trong nhiều năm, di chứng khi sử dụng cũng không ít, nhưng vào thời điểm mấu chốt lại rất có ích". Giáp THIÊN MỘC thành thật giải thích. "Tăng thần thức lên nhiều lần?" Hàn Lập kinh hãi.

Nếu là nghe có người tăng tu vi lên nhiều lần thì hẳn cũng không kinh ngạc. Những thủ đoạn có thể tạm thời gia tăng pháp lực tại linh giới mặc dù rất thừa thớt, nhưng cũng không phải là không có. Nhưng tăng thần thức thì sau khi hẳn tới linh giới, đây là lần đầu tiên nghe nói. Dù sao thần thức là do tu vi tăng trưởng mà tăng trưởng theo, và lại còn liên quan tới một số công pháp khác. Nói đại khái thì ngoại vật không thể ảnh hưởng tới thần thức. "Uẩn Niệm châu! Hiếu Hình thú!" Hàn Lập thì thào một câu, nhìn chăm chăm vào hạt châu trong tay đối phương, trên mặt không khỏi hiện lên một tia dị sắc.

"Bất quá Hiếu HÌnh thú cơ hồ đã tuyệt tích ở linh giới, hơn nữa châu này sau khi bị người nào đó dùng qua một lần thì không còn ai có thể dùng được nữa. Nếu không một khi nuốt châu này vào thì ngược lại thần niệm sẽ bị hỗn tạp, phát điên mà chết". Giáp THIÊN MỘC thấy vẻ mặt Hàn Lập thì lập tức trong lòng máy động nói. "Thì ra là thế!" Trong lòng Hàn Lập vừa mới nổi lên một tia sát khí, nghe lời ấy thì trogn nháy mắt khôi phục như thường.

Bất quá hần cảm thấy hắc sắc châu tử này nhìn vô cùng quen mắt, hình như hần cũng có một viên trong vòng trữ vật.

Hai mắt Hàn Lập chớp động vài cái, đột nhiên nghĩ tới năm đó trong Truy Ma cốc có giết qua một yêu thú không biết tên, lấy đi nội đan viên đan này rất giống Uẩn Niệm châu. Chẳng lẽ dị thú nọ chính là Hiếu Hình thú!" Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng quay ngược trở lại, trong lòng chợt trở nên phấn khởi.

Nếu hần cũng có một viên Uẩn Niệm châu như vậy thì chẳng phải là có thể điều khiển nhiều Phệ kim trùng hơn sao, đủ để hù dọa đối phương khi sinh tử đại chiến.

Bất quá Hàn Lập vì không muốn để đối phương biết được, cho nên không hỏi gì thêm về chuyện Uẩn Niệm châu, mà là một lần nữa đánh giá khôi lỗi hình người bên cạnh hần một chút, thản nhiên hỏi một câu: "Xem trình độ coi trọng của Giác Xi tộc đối với các hạ thì các hạ hần không phải là người bình thường, không biết có thể trước tiên giới thiệu bản thân một chút không?" "Tại hạ bất quá chỉ là một gã thượng tộc tam giai, chỉ hiểu được một chút tiểu thuật luyện chế khôi lỗi, trong tộc có chút danh khí mà thôi". Giáp Thiên Mộc cười cười, hời hợt nói. "Có đúng vậy không? Có thể khiến trưởng lão hội Giác Xi tộc coi trọng như thế thì xem ra khôi lỗi thuật của đạo hữu sợ rằng không tầm thường". Ánh mắt Hàn Lập chớp động nói.

Nghe Hàn Lập nói thế, Giáp Thiên Mộc cười hắc hắc, không nói về vấn đề đó nữa, ngược lại sau khi đảo qua bốn phía thì có chút lo lắng nói: "Tiền bối, nơi này không thể ở lâu, chúng ta có thể hay không trước tiên rời khỏi đây cái đã, sau đó nói chuyện tiếp".

"Hừ, không cần phiền phức như thế, Hàn mỗ cũng không muốn cùng các hạ đào tẩu, người đi đường người, ta đi đường ta. Cho dù mục tiêu của các hạ lớn như thế nào thì tại hạ cũng không muốn bị tai bay vạ gió lần thứ hai". Hàn Lập hừ một tiếng, tiếp theo thanh quang ngoài thân chớp động, tựa hồ sẽ phi độn.

"Chậm đã, chẳng lẽ tiền bối không biết càng đi về phía trước thì phong tỏa càng nghiêm ngặt, cho dù độn thuật tiền bối cao tới đâu thì chỉ sợ cũng không thể dễ dàng độn ra khỏi khu vực Giác Xi tộc chiếm lĩnh". Giáp Thiên Mộc cả kinh, vội mở miệng nói to, sợ Hàn Lập thật sự cứ như vậy mà đi. "Truyền tống trận? Đạo hữu không nói láo chứ?" Linh quang trên người Hàn Lập lần nữa thu lại, hiện ra thân ảnh, về mặt ngoài ý muốn hỏi.

"Tiền bối yên tâm, truyền tống trận này là do một nhân viên đặc thù của Thiên Vân mười ba tộc chúng ta bí mật thiết lập. Đến đó sẽ biết thật hay giả, nếu như lời tại hạ không thật thì nguyện ý để tiền bối xử trí". Giáp Thiên Mộc tươi cười nói. Hàn Lập nghe xong thì trong mắt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Đội tuần tra Giác Xi tộc đích thực là càng đi thì càng thấy thường xuyên, thậm chí lúc trước loại chiến thuyền này cũng xuất hiện không ít. Hẳn đích xác nằm chắc được bao nhiêu phần trăm có thể bình yên thông qua vòng phong tỏa nghiêm ngặt như thế. Nếu có thể có truyền tống trận trực tiếp truyền ra bên ngoài thì tự nhiên vô cùng tốt.

Mặc dù Giác Xi tộc cùng Thiên Vân mười ba tộc không có liên quan gì đến hãn, nhưng Giác Xi tộc đã nghĩ hãn là người mang hộp ngọc, chuyện gia nhập vào tộc này căn bản là không thể.

Nhưng thật ra Thiên Vân mười ba tộc đối với người ngoài tộc như hãn vẫn chưa có bài xích, đi đến đó tạm thời tìm lối ra, chậm rãi tìm phương pháp trở lại Phong Vô đại lục thì vẫn tốt hơn.

Hơn nữa trên người hãn mang hai hộp ngọc, đồng dạng cũng muốn tìm cách xử lý, địa vị người này tại Vạn cổ Tộc tựa hồ không thấp, nói không chừng có thể... Sau khi tự định giá xong, Hàn Lập gật đầu nói: "Được, nếu đạo hữu nói như thế thì Hàn mỗ cung kính không bằng tuân mệnh. Mời Giáp đạo hữu dẫn đường". Ngừ khí hãn trở nên có vài phần khách khí. Giáp Thiên Mộc nghe vậy thì mừng rỡ, trong miệng cũng cảm tạ không thôi.

Khôi lỗi mà hãn sử dụng đều dùng vài loại linh thạch đặc thù tất cả đều đã hao hết linh lực, nếu không có vị cao nhân Hàn Lập này bảo vệ thì cho dù là thượng tộc tam giai cũng không có khả năng lén vào truyền tống trận.

Vì vậy sau khi Giáp Thiên Mộc thu lại ba khôi lỗi thì lần nữa dẫn theo Hàn Lập, hướng lên trời cao bay đi. Một đạo thanh hồng và một đạo kinh hồng sau vài lần chớp động liền biến mất tại cuối chân trời.

Chương 1575: Yêu Cầu

Một tòa thành thị thật lớn bị bao phủ bởi hoàng sắc quang lung tráo, bên ngoài có hơn trăm ngàn sắc chiến thuyền đang huyền phù, chiếc nhỏ thì cỡ ngàn trượng, lớn thì vạn trượng.

Trên chiếc thuyền to nhất có hơn mười tồn tại Luyện hư kỳ của Giác Xi tộc đang đứng tại một lầu các cao nhất, nhìn tình hình cự thành phía xa. Phía sau bọn họ là những nam nữ trẻ tuổi đang chỉ chỉ trỏ trỏ cự thành phía dưới, mà một nữ tử tuổi còn trẻ lại lộ ra vẻ trầm ngâm, tựa hồ đang tự định giá thứ gì đó. Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

Đột nhiên lối vào lầu các chợt lóe linh quang, một đạo hồng quang bay vút đến, sau khi xoay tròn thì bắn về phía nữ tử trẻ tuổi đó. Nữ tử trẻ tuổi hơi nhíu đôi mi thanh tú, tay vỗ về phía hồng quang. Hồng quang hóa thành một đoàn hồng sắc quang diễm rơi xuống. Nữ tử nâng quang diễm lên, thần thức nhập vào trong. "Lại có chuyện như vậy, thật sự là một đám phế vật!" Sau một lúc lâu, đột nhiên sắc mặt nữ tử trầm xuống, lạnh như băng nói một câu. Những người khác vừa nghe lời ấy thì rung mình, không tự chủ im lặng, hướng nữ tử nhìn lại: "Tôn giả đại nhân, xảy ra chuyện gì mà làm đại nhân tức giận như thế". Một hán tử lưng gù cẩn thận hỏi.

"Hừ, một đám thượng tộc cấp bảy, tám đi bắt Giáp Thiên mộc, kết quả một đội được truyền tống tới đã bị diệt sát toàn bộ, đội kia thì không thể khởi động truyền tống trận". Đôi mắt nữ tử chợt lóe từ mang, hừ lạnh một tiếng. Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

"Sao lại như vậy? Ngay cả khi Giáp Thiên Mộc tinh thông khôi lỗi thuật thì bất quá chỉ là một gã thượng tộc trung giai, như thế nào có thể đem truy binh giết hết". Một phụ nhân mặt dài nghe vậy thì có chút khó tin. "Theo lời những tên còn sống sót thì không phải Giáp Thiên mộc ra tay, mà là một tên lạ mặt xuất thủ. "Nữ tử trẻ tuổi lắc đầu. "Tên lạ mặt? Chẳng lẽ khu vực này ngoại trừ Hoàng Thủy Thành trước mắt còn có thánh tộc khác ở lại đây?" Hán tử nói chuyện lúc đầu, đột nhiên cả kinh.

"Không phải là tồn tại Hợp thể kỳ, mà là một gã thượng tộc thất giai, cho nên ta mới nói đám người đó là phế vật. Nhiều người như vậy mà lại chết trong tay một kẻ cùng cấp". Tử mang trong mắt nữ tử tuổi trẻ lại lưu chuyển, thanh âm phát lạnh. Những người khác thấy bộ dáng nữ tử tức giận như thế, cũng trầm ngâm không dám tự tiện ngắt lời.

"Lập tức truyền tin cho bọn Đồ sứ giả một tiếng, chỉ cho bọn họ địa điểm của việc này. Sau đó để bọn họ phụ trách chuyện Giáp Thiên mộc, chúng ta chuyên tâm tấn công Hoàng Thủy Thành!" Nữ tử lời lạnh như đao, từng chữ một phân phó. "Đồ sứ giả còn có nhiệm vụ khác, chắc không muốn ở lại đây". Một người cẩn thận nói một câu. "Nói cho hẳn biết người ra tay chính là người bọn hắn muốn tìm, như vậy hai người bọn hắn sẽ nhận lấy việc này". Nữ tử nhìn lướt qua người vừa nói. "Cứu Giáp Thiên Mộc chính là người mà Đồ sứ giả muốn tìm!" Mọi người cả kinh, hai mặt nhìn nhau.

"Được rồi, việc này dừng ở đây. Hiện tại việc cần làm chính là trong vòng ba ngày phải công phá thành thị trước mắt. Chỉ cần thành này bị phá thì Kim Giáp thành chỉ còn là một tòa thành bị cô lập, cũng sẽ rơi vào tay ta. Các người cứ dựa theo kế hoạch mà làm". Nữ tử phân phó nói. "Vâng". Tồn tại cao giai Giác Xi tộc nghe vậy thì cũng khom người, cung kính ứng tiếng nói. kế tiếp, những người àn bởi vì vậy mà rời lâu các, bay trở về chiến thuyền mà mình phụ trách.

Một lúc lâu, dưới sự phân phó của nữ tử, tất cả chiến thuyền đều chớp động linh quang, phát ra tiếng ầm ầm đình tai nhức óc.

Vô số những thứ mà Hàn Lập gặp lúc trước, giáp sĩ Giác Xi tộc, cự ưng hai đầu cùng với hàng trăm vũ giao đều từ trong chiến thuyền tuôn ra, tại không trung gần đó xếp thành đội nhóm vô cùng chỉnh tề, từ bốn phương tám hướng đem cự thành bao vây đến mức nước cũng không lọt. Sau khi đại quân Giác Xi tộc tuôn ra thì đủ loại khô lôi hỏa sắc khác nhau từ trong chiến thuyền bay ra, khô lôi hỏa này phần lớn đều là hình người, nhỏ thì cỡ người bình thường, lớn thì cao chừng hơn mười trượng. Mà khô lôi hỏa loại thú thì chỉ có ba loại, nhưng mỗi con đều lớn hơn trăm trượng. Một loại giống cự quy, nhưng lại có ba đầu, quy xác trải rộng thô to. Một loại khác là đầu hổ thân vượn, trên đầu có kim sắc lộ giác thật lớn.

Loại thứ ba là khô lôi hỏa giống phi nhĩ, chẳng qua hình thể rất lớn, hơn nửa toàn thân trắng nõn không tỳ vết, phẳng phát như chỉ dùng tinh thạch luyện chế thành.

Vừa thấy bộ dáng chuẩn bị tiến công của Giác Xi Tộc, quang tráo phòng hộ của thành thị trong nháy mắt được phát động.

Xuyên thấu qua cự đại quang tráo có thể mơ hồ thấy được trong thành thị có rất nhiều trận pháp phát sáng, lập tức từng đạo quang trụ từ pháp trận phun ra, tất cả đều rót vào quang tráo trên trời cao.

Nguyên bốn quang tráo đang mơ hồ trở nên càng thêm trong suốt lóe sáng, hơn nữa trên đó lại phù văn chớp động.

Mà tại một số kiến trúc trong thành, đồng thời bay vụt ra vô số đạo nhân ảnh, không ít người lập tức khống chế độn quang bắn thẳng đến trận pháp. "Bắt đầu công kích!" Nữ tử họ Ân ở trên chiến thuyền thật lớn kia, sau khi ra lệnh thì nhất thời ba loại khôi lỗi thú hình thể lớn nhất tiến lên, dẫn đầu là cự quy. Chỉ thấy quy xác của cự quy lưu chuyển dị mang, trong nháy mắt bắn ra vô số đạo thứ mang.

Mà quái vật đầu hồ thân vượn thì mở rộng miệng, phun ra một đạo kim sắc quang trụ, bên trong mơ hồ truyền đến tiếng sấm. Còn khôi lỗi giống như thủy tinh kia thì há miệng phun ra một phiến lớn lục vụ nồng đậm, cuộn cuộn tuôn ra.

Cơ hồ cùng lúc đó, linh quang dưới đáy chiến thuyền cũng đồng thời đại phóng, từng đạo cự đại quang trụ phô thiên cái địa bắn ra.

Trong nháy mắt, tiếng oanh minh nổi lên liên miên không dứt, giống như thiên lôi đánh xuống.

Tại một ngọn núi cao, trong một điện phủ hôn ám, khắp nơi đều tối đen không thể nhìn rõ. Nhưng bốn phía đều yên tĩnh không tiếng động, giống như đã nhiều năm chưa từng có ai đến.

nhưng đột nhiên một lát sau, trong điện chợt lóe bạch quang, tại đại pháp trận cách đó vài trượng bất ngờ phát ra linh quang. Tiếng ầm ầm truyền ra, tiếp theo quang mang sáng chói, hai đạo nhân ảnh mơ hồ hiện ra trong pháp trận.

Trong đó một người mặc thanh bào, tuổi còn rất trẻ, một người khác đầu tóc rối bời. Đúng là hai người Hàn Lập và Giáp Thiên mặc!

"Nơi đây vô cùng bí ẩn, là chỗ Vạn Cổ Tộc chúng ta xây dựng truyền thống trận, không tới lúc nguy hiểm thì không được dùng. Số người biết được rất ít. Nơi này đã cách xa khu vực Giác Xi Tộc chiếm giữ, cách Vân Thành không xa". Giáp Thiên Mộc đảo mắt qua khắp nơi, vừa cười vừa nói.

Tiếp theo hắn giơ tay lên, đánh ra một đạo pháp quyết vào một viên tinh thạch trên vách điện gần đó.

Nhất thời cả tòa đại điện chợt lóe linh quang, mười mấy chỗ khác trên vách điện cũng đồng thời sáng rực lên, đem cả tòa đại điện chiếu sáng.

Hàn Lập đồng dạng dùng ánh mắt đảo qua, thấy điện phủ nơi này chỉ hơn trăm trượng, tất cả đều dùng cự thạch hai màu xanh và trắng xây thành, nhìn như bình thường nhưng lại vô cùng sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi. Hàn Lập gật đầu, thán nhiên nói một câu:

"Ừh, xem bộ dáng thì đích xác rất lâu rồi chưa từng có người đến. Bất quá nơi này cách Vân Thành mà đạo hữu nói, có xa lắm không? Thành này rất nổi tiếng sao, ta nghe nói tựa hồ các đại trưởng lão Vạn Cổ Tộc cũng đến thành đó".

"Oh, Hàn đạo hữu cũng biết việc này! Ha ha, bất quá yên tâm, Vân thành cách nơi đây không quá nửa ngày. Đây là thành lớn thứ ba ở Thiên Vân mười ba tộc, thành này kết cấu vô cùng kỳ lạ, danh khí đương nhiên không nhỏ, cũng cách đại thành mà Giác Xi Tộc công chiếm không xa. Một khi đại chiến chính thức xảy ra thì Vân thành hơn phân nửa sẽ là trung tâm của chư tộc Thiên Vân chúng ta" Giáp Thiên Mộc cười hắc hắc.

"Ừh, như vậy là tốt nhất, ta nghĩ thành này nổi danh như thế thì không tầm thường. Ta đang muốn đến một tòa đại thành làm chút chuyện". Hàn Lập bất động thanh sắc nói vài câu.

"Tại hạ tại Vân thành có động phủ tạm coi như là bán địa chủ. Đạo hữu có chuyện gì cứ việc đi tìm Giáp mỗ. Chuyện lớn thì khó nói, nhưng một số chuyện nhỏ thì tại hạ tự tin có thể giúp được". Giáp Thiên mộc hướng Hàn Lập cười nói.

Thấy Hàn Lập có thể dễ dàng giết chết mấy tên cùng cấp, Giáp Thiên Mộc hiển nhiên biết Hàn Lập không phải là thượng tộc bình thường. Cho nên mặc dù hắn đã thoát ly hiểm cảnh, hơn nữa cũng có thân phận đặc thù tại Vạn cổ tộc, nhưng vẫn muốn mượn

súc kết giao. "Đa tạ lời ấy của Giáp đạo hữu , đến lúc đó không chừng Hàn mỗ thật sự có một số việc muốn nhờ đạo hữu giúp". Thần sắc Hàn Lập vừa động , cũng không từ chối ý tốt của đối phương.

"Hiện tại Vân Thành, người ngoài mười ba tộc khi tiến vào thì sợ rằng không dễ. Đặc biệt là người có khuôn mặt xa lạ như Hàn huynh thì càng có chút phiền phức. Bất quá tại hạ tận mắt nhìn thấy đạo hữu chém giết Giác Xi tộc cùng cấp, hiển nhiên là có thể đảm bảo cho đạo hữu. Ha ha, bất quá lại nói tiếp, Hàn huynh có muốn trực tiếp gia nhập Vạn cổ tộc chúng ta, đảm nhiệm chức vị Khách khanh không? Tại hạ tự nhận lời nói cũng có chút trọng lượng trong tộc, có thể trực tiếp đem đạo hữu ra mắt trưởng lão trong tộc. Lấy thần thông của đạo hữu thì khẳng định sẽ được trọng dụng. Mà đảm nhiệm khách khanh cũng là việc rất tốt, hơn xa những gì mà người thường tưởng tượng. Tại Thiên Vân làm chuyện gì cũng dễ dàng hơn". Giáp Thiên mộc trừng mắt, khẽ cười một tiếng nói: "Đa tạ ý tốt của Giáp huynh, nhưng tại hạ không thể khẳng định sẽ ở lại THIÊN Vân bao lâu , cho nên việc này sau này hãy nói". Sau khi hàn Lập trầm ngâm một lát thì mới hời hợt trả lời.

"Cũng đúng, việc này sau này bàn lại cũng không muộn. Trước tiên ta lập tức chạy tới Vân Thành. Trong thành tại hạ có mấy người bạn tốt, đến lúc đó cũng có thể giới thiệu cho Hàn đạo hữu biết...". Giáp Thiên mộc vô cùng nhiệt tình nói. Hàn Lập nghe vậy thần sắc vừa động, nhưng chỉ gật đầu không nói gì. Lúc này hai người đã đi ra truyền tống trận, đến thẳng đại môn. Đẩy cửa ra, bên ngoài là một thông đạo làm bằng đá, bộ dáng uốn lượn. Hàn Lập cùng Giáp Thiên Mộc lúc này hóa thành hai đạo độn quang, chợt lóe liền bay vào trong thông đạo.

Sau một lát, một đoàn bạch quang cùng một đạo thanh hồng từ sau một ngọn núi lớn bắn ra, sau vài lần chớp động liền phá không bay về phía chân trời.

Chương 1576: Vân Thành

"Đây là Vân Thành?" Hàn Lập thân ở trong thanh quang, nhìn bầu trời phía xa, thần sắc trở nên cổ quái. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

"không sai, tên như ý nghĩa, Vân Thành chỉ thấp hơn thiên không chi đảo ở linh giới, có thể huyền phù trên không trung. Mặc dù không thể như thiên không chi đảo có thể chậm rãi theo gió phiêu lưu trên trời, nhưng tùy thời cũng có thể tự co bay cao". Giáp Thiên Mộc đứng cạnh Hàn Lập, có chút tự hào nói.

Hiện tại người hẳn đang ở trên một đỉnh núi nhỏ, mà không trung cách đó mấy trăm dặm lại bất ngờ có một tòa thành to lớn đang huyền phù.

Thành thị này cách mặt đất mấy vạn trượng, chẳng những mây trắng lượn lờ mà toàn thân lại không biết dùng tài liệu màu trắng nào xây dựng thân.

Diện tích khổng lồ làm cho người ta lần đầu nhìn thấy đều không thể không hoảng sợ.

Một điểm khác gây chú ý chính là hơn mười khối cầu lớn màu trắng, mỗi một khối từ xa nhìn lại thì dường như không quá lớn, nhưng nếu đến gần thì mới thấy rõ, đường kính đạt đến vạn trượng.

Về phần số lượng chuẩn xác của khối cầu thì bởi lý do chỉ nhìn được một mặt của thành thì, cho nên Hàn lập không thể đoán chính xác.

"Đó là vật gì?" Hàn lập sau khi hết hoảng sợ thì chỉ về khối cầu, không nhịn được hỏi.

"Thứ Hàn đạo hữu nói chính là Vân thành chi vệ. Chúng được Vạn cổ tộc chúng ta và Thạch Kiền Tộc hợp lực cẩn thận tạo thành, là một trong những đòn phòng ngự sát thủ của Vân Thành. Tình huống cụ thể thì sau khi đạo hữu tiến vào Vân thành, chỉ cần nghe ngóng sẽ biết. ha ha". Giáp Thiên Mộc lộ ra vẻ thần bí, tươi cười nói.

Hàn lập nghe vậy thì có chút hết chỗ nói.

Bất quá hẳn cũng không thật sự muốn hỏi đến cùng, cho nên hóa thành một đạo thanh quang bay đi.

Giáp Thiên Mộc cũng đồng dạng hóa thành bạch quang theo sát.

Ở ngoài mấy trăm dặm thì chưa thể khái quát được thể tích của thành này, nhưng khi đến gần hơn trăm dặm thì mới thấy Vân thành thật lớn. Cho dù kiến thức Hàn Lập rộng rãi cũng không khỏi hít một hơi.

Nhìn gần thì Vân thành cơ hồ che hơn nửa bầu trời.

Trên đường đi, bọn họ cũng bắt đầu nhìn thấy dị tộc nhân khác đang độn quang , cùng với một số thú xa, linh thuyền phi hành.

Lúc đến gần hơn thì số lượng dị tộc nhân cũng không khỏi tăng lên.

Hàn Lập lấy mắt thường có thể nhìn rõ phương hướng mình định đến là một khối cầu thật lớn, gần đó đều có rất nhiều, có thể nói là khắp nơi đều có.

Bất quá không biết vì sao, cơ hồ khi mọi người đến gần khối cầu lớn này thì đều ngoan ngoãn đi vòng, không ai dám đi thẳng qua.

Hàn Lập thấy vậy, hiển nhiên không nhìn được, nhìn vài lần.

Lam mang trong mắt thiểm động, tất cả bề mặt của khối cầu cơ hồ đều xuất hiện ngay trước mắt.

Chất liệu tạo thành khối cầu cũng giống với tài liệu tạo nên Vân thành, nhưng khi nhìn kỹ thì mặt ngoài khối cầu trơn bóng dị thường.

Khối cầu phẳng phát như dùng vô số tài liệu hợp thành, mà mỗi loại tài liệu đều mơ hồ có kim ngân lưỡng sắc phù văn chớp động không thôi, làm cho chúng có vẻ thần bí.

Hàn Lập nhướng mày, cũng không khách khí đem thần niệm đảo qua khối cầu.

Kết quả khi vừa tiếp xúc bề mặt khối cầu thì liền bị một cổ cấm chế chi lực bắn ngược trở lại, căn bản không thể chui vào trong khối cầu.

Hàn Lập vẫn không cảm thấy kỳ quái, nếu điều thần bí này bị hắn nhìn thấu thì ngược lại sẽ làm cho hắn có chút kinh ngạc.

"Đạo hữu chú ý , nếu trên người có mang theo bảo vật kim chúc thì nhất định không thể đến gần chúng trong vòng ngàn trượng, nếu không tất cả đều bị chúng mạnh mẽ hút lấy , sau đó dùng hỏa thuộc tính thôn phệ. Mà tất cả thiệt hại đó , Vân thành sẽ không bồi thường chút nào". Giáp Thiên Mộc thấy Hàn Lập không ngừng đánh giá khối cầu thì mở miệng nhắc nhở.

"Có loại chuyện này sao?" Hàn Lập có chút kinh ngạc, ánh mắt sau khi đảo qua mọi người gần đó thì đã tin bảy tám phần.

Không ít độn quang gần đó đổi hướng, đều hướng vào một cái cửa thành thật lớn mà bay đi.

Giữ cửa là mười mấy tên bảo vệ mặc chiến giáp giống nhau , thần sắc nghiêm nghị đứng hai bên, khi có người muốn tiến vào thì đám người liền đến kiểm tra.

Loại kiểm tra này quả nhiên chỉ nhằm vào người tu tiên, ngoài ra thì căn bản không quan tâm đến loại người khác.

Những môn vệ mặc chiến giáp này từ đầu tới cuối đều được bảo vệ nghiêm ngặt, nhugn cao lớn không đồng nhất. người lớn nhất thì giống như dị tộc nhân.

Hàn Lập thấy cảnh này , hai mắt không khỏi híp lại , nhưng độn quang không ngừng lại, chỉ một lát rồi cục đã cùng Giáp Thiên Mộc tới cửa thành.

Lúc này gần đó có không ít độn quang đang bay tới, cho nên những môn vệ chuẩn bị đến kiểm tra, bộ dáng có hơn mười người.

Kỳ thật cái gọi là "kiểm tra" , bất quá chỉ là vài tên thủ vệ cầm một khối pháp bàn hình dạng kỳ lạ, nhắm ngay khuôn mặt xa lạ quét qua vài lần , đồng thời một người khác thì tay cầm một vật, một bên nghe, một bên đem vài thứ gì đó bỏ vào bên trong.

Trên bầu trời Vân thành vẫn chưa xuất hiện quang tráo cấm chế, nhưng hết lần này tới lần khác không có một đạo độn quang nào dám cả gan trực tiếp bay vượt qua tường thành, tiến vào trong thành.

lúc này đây, Giáp Thiên Mộc vẫn chưa nói gì, sau khi mỉm cười thì đột nhiên tiến về phía đội kiểm tra.

Loại hành động này giống như là giành chỗ khiến cho không ít người cảm thấy bất mãn. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Nhưng những dị tộc nhân này phần lớn đều là Trúc Cơ, Kết đan, sau khi dùng thần niệm đảo qua Giáp Thiên Mộc , biết hẳn là một gã thượng tộc , thì lập tức ngậm miệng lại, thậm chí một chút tức giận cũng không dám biểu lộ ra.

Nhưng thấy loại hành động này của Giáp Thiên Mộc, hiển nhiên dẫn đến sự chú ý của thủ vệ, mấy đạo hàn mang lăng lệ đồng thời đảo qua người Giáp Thiên Mộc.

Tu vi mấy người này dường như cũng không dưới Giáp Thiên Mộc.

Nhưng Giáp Thiên Mộc đối với cảnh này vẫn không chút hoang mang, tay áo phất lên, một khối hắc sắc lệnh bài bay ra , phóng tới tay một gã thủ vệ.

Ánh mắt tên thủ vệ kia ngẩn ra , nhưng lập tức phản ứng, một tay chụp lấy lệnh bài, ngừng thần nhìn lại.

Đồng thời môi Giáp Thiên Mộc khẽ nhúc nhích, nhưng không có chút âm thanh nào phát ra, hiển nhiên là thi triển truyền âm thuật!

Điều này làm cho những dị tộc nhân khác mở to mắt nhìn.

Tên thủ vệ kia khi nhận ra lệnh bài thì lộ ra vẻ hoảng sợ, tiếp theo khi nghe được truyền âm của Giáp Thiên Mộc thì nhất thời không có bất cứ hoài nghi gì, lúc này bước về phía trước, cầm lệnh bài trả lại cho Giáp Thiên Mộc, bộ dáng vô cùng cung kính:

"Hóa ra là Giáp đại sư Vạn cổ tộc! Mời đại sư vào nhanh, mấy vị trưởng lão quý tộc đã sớm phân phó xuống, nếu đại sư bình yên trở về Vân Thành thì xin lập tức đi đến Thiên húc các gặp bọn họ. Đúng rồi, thực tế thì hiện tại trong thành có thể đã có gian tế của Giác Xi tộc trà trộn, tại hạ lập tức phái vài tên hộ vệ trực tiếp hộ tống đại sư đến Thiên húc các".

"oh, mấy vị trưởng lão đang ở Thiên húc các! Cho dù không nói thì ta cũng sẽ lập tức đi gặp bọn họ. Về phần hộ vệ thì tạm thời không cần, có Hàn đạo hữu đi cùng ta thì

chỉ cần không phải là Hợp Thể kỳ đánh lén, mọi chuyện đều không lo. Các người tiếp tục làm việc đi. Đúng rồi, Hàn đạo hữu không phải là người Thiên Vân chúng ta, chuẩn bị cho hẳn một thân phận bài tự do cấp cao nhất, ta là người đứng ra bảo đảm". Sau khi Giáp Thiên Mộc nhận lấy lệnh bài, thì dùng khẩu khí phân phó , trầm giọng nói.

"Vâng, đại sư!" Tên thủ vệ kia nghe vậy ngẩn ra, nhưng lập tức miệng đáp ứng nói.

Lúc này, Hàn Lập cũng không chút hoang mang đi tới.

Vài tên thủ vệ lập tức dùng pháp bảo hướng ra ngoài rung một cái.

Nhất thời Hàn Lập cảm thấy trong cổ quái viên bàn tuôn ra một cỗ linh áp rất thô, tiếp theo thần niệm chỉ lực đột nhiên từ trên người mấy tên thủ vệ này phát ra, sau đó lại dung hợp toàn thể, đảo qua người Hàn Lập. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Trong lòng Hàn Lập cả kinh, tiếp theo trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Loại công pháp có thể dung hợp thần niệm của nhiều người này, hẳn thật sự lần đầu tiên nhìn thấy.

Vân thành thật không hổ là đại thành trung tâm của Thiên Vân mười ba tộc, ngay cả thủ vệ cũng có bí thuật khó tin này.

Bất quá sau khi mấy tên thủ vệ dò xét tu vi của Hàn Lập thì nhất thời cũng rung mình.

Thượng tộc thất giai, cho dù tại liên minh Thiên Vân mười ba tộc cũng rất hiếm.

Lúc này mấy tên kia sau khi nhìn qua pháp bàn, không thấy có phản ứng với huyết mạch Giác Xi tộc thì trong lòng mới thả lỏng, hướng Hàn Lập nói:

"Tiền bối , đã có Giáp đại sư đảm bảo, hơn nữa cũng thông qua kiểm tra, ta lập tức luyện chế cho người một khối thân phận bài cấp cao. Sau khi có bài này , ngoại trừ một số nơi cơ mật trong thành, còn lại tiền bối cứ tự do đi lại".

"Đã làm phiền các hạ!" Biểu hiện của Hàn Lập cũng rất thân thiện.

Tên thủ vệ Hóa thần kỳ này liền khách khí nói không dám.

Mà tên thủ vệ lúc trước định phái người hộ tống Giáp Thiên Mộc , giờ phút này hiển nhiên không nhắc lại. Hiển nhiên hắn cũng cho rằng, có một vị thượng tộc thất giai thì hắn không cần phái thêm người.

Chuyện tình tiếp theo cũng đơn giản, chỉ một lát sau, những người này liền luyện chế ra một khối ngọc bài đưa cho Hàn Lập, sau đó vung tay, bảo những thủ vệ khác tránh đường.

Giáp Thiên Mộc cũng không khách khí, lúc này đi nhanh vào thành, Hàn Lập không chút haong mang theo sát phía sau.

"Giáp đạo hữu, mới vừa rồi công pháp mà những người đó dung hợp thần niệm, rốt cuộc là loại bí thuật nào vậy, nếu có loại bí thuật thần kỳ đó thì khi dùng đối địch chẳng phải sẽ rất hữu dụng sao!" Hai người vừa đi vào trogn cửa thành thì Hàn Lập đột nhiên mở miệng hỏi.

Chương 1577: Thiên Vân Chư Tộc

“Hàn huynh nói về Ngưng Thần Quy Nhất Thuật à! Thuật này đích xác vô cùng thần kỳ, là do Thanh Tộc sáng chế. Nhưng tu luyện thuật này cũng vô cùng ngặt nghèo, chẳng những cần phải có huynh đệ cùng huyết mạch, hơn nữa tu luyện công pháp này tu vi phải không khác nhiều lắm về cảnh giới, mới có thể thi triển thuật này. Mà Thanh Tộc khác với những tộc khác, tộc nhân sinh ra phần lớn đều cùng một thể, một thai sau bảy người là chuyện thường thấy. Sau khi lớn hơn một chút thì bọn họ tự tách ra. Bốn người giữa cửa thành chính là tộc nhân của Thanh Tộc, chuyên làm nhiệm vụ kiểm tra. Sau khi thi triển thuật này, thần niệm địch nhân hoà hợp với toàn thể, chính là cảnh giới cao hơn bọn họ ba bốn tầng vẫn không biết được.” Giáp Thiên Mộc cười giải thích hai câu. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện " Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

“Thì ra là thế! Hàn mỗ thật có chút lạc hậu, nhưng tại hạ lại có chút hứng thú đối với thuật này, đạo hữu có biết phương pháp tu luyện không?” Sau khi Hàn Lập nghe xong, trước tiên có chút thất vọng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn cảm thấy thuật này thần diệu, không khỏi muốn tham khảo để sau này cải tiến lại, nên thử hỏi.

“Ngưng Thần Thuật không phải là thuật đặc biệt gì của Thanh Tộc, bên ngoài mặc dù không lưu hành nhiều nhưng Giáp mỗ vẫn có thể nghĩ cách tìm thấy một bản. Đạo hữu thật sự muốn biết công pháp này thì ta sẽ nghĩ cách chế phục một bản.” Giáp Thiên Mộc vô cùng hào phóng nói. “Đa tạ.” Hàn Lập nghe xong thì cười, ôm quyền nói cảm ơn.

“Ha ha, đây là việc nhỏ, Hàn đạo hữu có ơn cứu mạng đối với Giáp mỗ, việc nhỏ này thì có tính là gì. Được rồi, tại hạ trước tiên đi bái kiến mấy vị trưởng lão trong tộc, tiếp theo sợ rằng không thể đi cùng Hàn huynh được nữa. Đây là địa chỉ của động phủ của tại hạ tại Vân Thành, vài ngày sau đạo hữu có thể đến đó lấy thông linh khôi lỗi mà lúc trước tại hạ đã hứa. Không gạt đạo hữu, khôi lỗi cấp bậc này thì trong động phủ tại hạ có hai ba con, nhưng nếu tặng người ngoài tộc thì phải hỏi qua ý của trưởng lão trong tộc. Bất quá cứu yên tâm, trong tộc tại hạ cũng có chút địa vị, việc này tuyệt không thành vấn đề.” Giáp Thiên Mộc cười, đưa cho Hàn Lập một khối thạch phiến, nói ra lời cáo từ.

Lúc này hai người đã ra khỏi cửa thành, trước mắt xuất hiện một thông đạo rộng lớn,

hai bên là những cửa hàng cao lớn không đồng nhất, có không ít người đang mua hàng, không sầm uất cũng không vắng vẻ. “Cũng được, tại hạ cũng có một số việc, thế thì chúng ta chia tay tại đây.” Sau khi Hàn Lập nhận thạch phiến, dùng thần niệm đảo qua thì mỉm cười trả lời.

“Vân thành là nơi chư tộc Thiên Vân cùng sinh sống, từ bên ngoài có không ít dị tộc, có người ở đây trăm năm, thậm chí ngàn năm cũng không rời đi. Cho nên trong thành ngoài trừ một ít chỗ ở tạm thời chỉ có thuê động phủ, nhưng chi phí rất đắt. Nhưng nếu Hàn huynh muốn ở lại thì chút chi phí ấy không thành vấn đề. Mặt khác đạo hữu nên nhớ một việc, đó là ngàn vạn lần không nên tranh đấu hoặc vận dụng linh lực ở trong thành, nếu không sẽ phát động cấm chế, nhẹ thì bị trục xuất khỏi Vân thành, nặng thì bị phế bỏ tu vi. Điểm này ngay cả trưởng lão mười ba tộc cũng không dám cãi lại. Được rồi, tại hạ cáo từ.” Giáp Thiên Mộc có vẻ hiểu biết nhiều, sau khi khuyến cáo liền rời đi.

Hàn Lập không giữ lại, xa xa thấy Giáp Thiên Mộc ngồi trên một linh xa, biến mất tại một ngã tư đường thì lúc này hắn mới thu ánh mắt lại, cẩn thận đánh giá hai bên ngã tư đường.

Nơi đây không hổ là trọng thành của Thiên Vân mười ba tộc, kiến trúc hai bên chẳng những nhiều mà phong cách cũng khác nhau, không có cửa hàng nào giống cửa hàng nào. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Có kiến trúc cao tới hơn trăm trượng, phẳng phất như ngọn núi nhỏ, có cái cao không tới một trượng, nhưng hết lần này tới lần khác lại vô cùng đẹp. Lầu các của nhân tộc thì lại khác, có cái ngoài hình giống đại thụ, toàn thân xanh biếc. Hàn Lập đánh giá một lát thì bắt đầu cảm thấy hứng thú với thành này.

Lại nói tiếp, Thiên Vân mười ba tộc trên danh nghĩa là mười ba chủng tộc, nhưng không biết từ bao nhiêu ngàn năm trước chư tộc cùng sống hỗn tạp một chỗ, vô luận bất cứ hành động gì đều là mười ba tộc cùng tiến cùng lùi. Nếu không phải huyết mạch khác nhau thì có thể xem như là đại tộc.

Mặc dù thế lực mỗi tộc không tính là quá mạnh, thua xa Giác Xi Tộc, nhưng mười ba tộc liên thủ thì thực lực cũng không kém Giác Xi Tộc chút nào, đã từng đánh nhau rất nhiều trận. Mà chủ yếu mười ba tộc chỉ tự vệ, Giác Xi Tộc cùng Thiên Vân mười ba tộc chiến tranh, cơ hồ cứ cách một đoạn thời gian là sẽ nổ ra.

Không phải Giác Xi Tộc xâm chiếm lãnh địa của Thiên Vân, mà chính là Thiên Vân mười ba tộc liên thủ, đoạt lại những thứ mình mất, đương nhiên phần lớn thì Giác Xi Tộc chiếm thể thượng phong. Nhưng chư tộc Thiên Vân lấy sở trường bù sở đoản, cũng không chịu thiệt thòi quá lớn.

Cho nên lúc này đây Giác Xi Tộc đột nhiên tấn công, vẫn chưa làm cho thượng tầng chư tộc Thiên Vân ngoài ý muốn, hơn nữa đang nhanh chóng phản ứng lại, bắt đầu tập trung nhân thủ chuẩn bị phản kích. Những lời này đều là trong lúc Hàn Lập đồng hành với Giáp Thiên Mộc, trong lúc vô ý nghe được tin tức.

Theo Giáp Thiên Mộc nói, Thiên Vân hiển nhiên diện tích rất lớn, nhưng đại tộc cũng không phải chỉ có mỗi Giác Xi Tộc, còn có Dạ Tộc thực lực không hề kém, đương nhiên phụ cận Thiên Vân cũng có đông đảo những tộc nhỏ khác.

Nhưng đại khái những tiểu tộc đó chỉ có thể phụ thuộc hoặc gia nhập đại tộc mới có quyền đặt chân ở đây. Nếu không sẽ bị diệt sát hoặc bị đuổi đi, tìm nơi khác sống. Điều này làm cho Hàn Lập đối với hoàn cảnh đại khái của chư tộc nơi này cũng hiểu đôi chút.

Hiện tại hắn đang đánh giá hai bên ngã tư đường, từ từ đi bộ, vừa đi vừa tự định giá.

Không hề nghi ngờ, mục tiêu của hắn vẫn là tìm các truyền tống trận về Thiên Nguyên Đại Lục, nhưng truyền tống trận cấp bậc này khẳng định là có người trông coi, mười phần là rơi vào tay thế lực lớn, nếu muốn mượn dùng truyền tống trận chỉ sợ phải có quan hệ với tầng lớp cấp cao. Đây cũng là nguyên nhân vì sao lúc đầu hắn không từ chối yêu cầu của Giáp Thiên Mộc.

Bất quá, rốt cục có thật sự tiếp xúc với thượng tầng Thiên Vân Tộc hay không thì phải chờ hắn hỏi thăm tin tức liên quan đã.

Việc cấp bách hiện tại là tìm một lối ra ở Vân Thành, sau đó mới chậm rãi tìm đầu mối.

Trong lòng bình tĩnh tính kế, sau đó Hàn Lập không chần chờ nữa, ánh mắt đảo qua bốn phía cửa hàng, tùy ý chọn một căn giống như của nhân tộc, rồi đi qua. Cửa hàng này không tính quá lớn, chỉ có hai tầng mà thôi. Bên trong bày biện đa dạng, tựa hồ là một cái tiệm tạp hoá.

Chương quỹ là một gã Mặc Lục Tộc, nguyên bốn đang ngồi trên ghế phía sau quầy, vừa thấy Hàn Lập vào thì lập tức ra vẻ tươi cười, đứng dậy đón chào: “Vị tiền bối này muốn mua thứ gì, bốn **** chuyên bán các loại đặc sản ở Vân Thành, bản đồ cùng với vài thứ khác...”

Vị này thoát nhìn dị tộc nhân hơn bốn mươi tuổi, mặc dù tu vi chỉ Trúc Cơ Kỳ nhưng trước mặt Hàn Lập vẫn không khiếp sợ, sau khi thi lễ thì liên tiếp giới thiệu, lời nói có vẻ lưu loát.

Cũng khó trách, lấy tu vi thấp như đối phương, sợ rằng ngay cả Nguyên Anh Kỳ hay Luyện Hư Kỳ cũng không thể nhận ra. Mà tu vi cao ở Vân thành chỗ nào cũng có rất nhiều cho nên chắc hẳn đã quen.

“Lấy cho ta một bản đồ của Vân Thành, càng chi tiết càng tốt, mặt khác ta muốn hỏi người vài chuyện.” Hàn Lập đánh giá người trước mặt, đột nhiên tay áo vừa động, một khối trung giai tinh thạch bắn ra, đồng thời thản nhiên nói.

“Đây là bản đồ tốt nhất của tiểu ****, tiền bối có chuyện gì cứ việc hỏi, nếu biết thì vẫn bối nhất định sẽ trả lời!” Sau khi chương quỹ lấy tinh thạch, lập tức mặt mày hớn hờ lấy ra một khối hồng sắc thạch phiến giao cho Hàn Lập, mừng rỡ nói.

Sau một chén trà nhỏ, thần sắc Hàn Lập bình tĩnh ra khỏi cửa hàng, sau đó tùy ý chặn một thú xa trên đường, tiếp theo chỉ địa điểm cho xa phu rồi ngồi trên xe nhắm mắt dưỡng thần. Mà xa phu lập tức điều khiển thú xá chạy về phía trước.

Thú xa mang theo Hàn Lập đi về một hướng nào đó của Vân Thành, không biết trải qua bao lâu, rốt cuộc sau hai canh giờ thì cũng dừng lại trước một kiến trúc to lớn.

Hàn Lập tùy ý trả vài khối linh thạch, sau đó xuống xe, thông dong nhìn kiến trúc trước mặt.

Đây là một toà kiến trúc cao lớn, phẳng phất như ngọn núi, toàn thân đều dùng tài liệu màu vàng xây thành.

Kiến trúc này thoát nhìn cao hơn ngàn trượng, so với những kiến trúc gần đó thì không biết cao hơn bao nhiêu lần.

Hàn Lập đứng tại chỗ run sợ hồi lâu, sau đó chuyển ánh mắt xuống, nhìn về phía cửa.

Hai bên cửa viết những văn tự cổ quái, cho dù Hàn Lập hiểu nhiều văn tự dị tộc thì cũng không thể phân biệt được đây là văn tự của bộ tộc nào. Hàn Lập không chần chờ lâu, sờ sờ cảm rồi tiến vào đại môn. Vừa tiến vào đại môn, bên trong thật rộng, diện tích chừng hơn hai trăm trượng, bốn phía và mặt đất đều được dát mỹ ngọc xanh biếc, bốn phía lại được đặt những chậu hoa cao vài thước, mà một số loại lại điểm lệ như linh hoa, linh thảo.

Mà trong đại sảnh lại đặt một cái bàn gỗ đen thui cũ nát, trên bàn là một hàng người mặc trường bào xám, nhưng bộ dáng không nhúc nhích giống như đang ngủ say. “Cho ta một gian phòng hẻo lánh, ta muốn ở lại mấy ngày.” Hàn Lập lặng lẽ đi tới bàn tính tiền, thản nhiên nói.

Chương 1578: Gặp Lại Người Quen

Tiếng Hàn Lập không lớn, nhưng rơi vào tai lão già lại giống như tiếng sét đánh, đủ để làm thức tỉnh.

"A, hóa ra là khách tới nhà, văn bối sẽ tìm một gian phòng hảo hạng cho tiền bối". Sau khi thân thể nằm sấp của lão già run lên thì liền ngồi thẳng dậy, vội móc ra từ dưới người một cuốn sổ kế toán cùng pháp khí cổ quái, tra trên mặt sổ.

Hàn Lập thấy vậy nhướng mày.

Lão già trước mắt cũng là người tu luyện, nhưng như thế nào lại không có cảnh giác, mới vừa rồi giống như thật sự ngủ.

Trong lòng hắn vừa động, tùy ý đảo qua mặt lão già, kết quả sau một khắc liền giật mình thất thanh la lên:

"Người, người là Hưởng sư huynh! Người còn sống, như thế nào lại ở đây!"

Lão già này sắc mặt vàng vọt, nhưng ánh mắt lại linh hoạt, đúng là Hưởng CHi Lễ năm đó tại nhân giới đã từng bước vào không gian tiết điểm. Hắn là vị "Hưởng sư huynh" trên danh nghĩa kia.

Hắn cùng Hô lão ma, Phong lão quái, sau khi bước vào tiết điểm không gian không lâu thì Nguyên thần đã vỡ nát, sớm bị cho rằng đã chết.

Hiện tại bỗng nhiên nhìn thấy khiến cho Hàn Lập cực kỳ hoảng sợ, thanh âm có chút thay đổi.

Lão già nghe Hàn Lập nói vậy, nguyên bốn đang tra cứu gì đó thì run rẩy một trận, sau một lúc lâu mới chậm rãi ngẩng mặt lên nhìn về phía trước. "Hàn sư đệ, thật sự là người!" Lão già thì thào nói, vẻ mặt giống như vừa khóc vừa cười, có vẻ vô cùng cổ quái.

"Đúng là Hàn mỗ, hiện tại khí tức cùng tu vi người như thế nào?"

Hàn Lập vừa mở miệng trả lời thì dùng thần niệm đảo qua trên người Hưởng Chi Lễ, sau đó ánh mắt không khỏi ngạc nhiên.

Nguyên bốn Hưởng Chi Lễ là tu sĩ Hóa thần kỳ tại nhân giới, hiện tại tu vi bất ngờ hạ thấp xuống Kết đan kỳ, hơn nữa khí tức vô cùng suy yếu, dường như khuyên khí đại thương.

"Hàn sư đệ, người cũng từ không gian tiết điểm đến linh giới sao. Nhìn tu vi người thì dường như còn cao hơn lúc trước. Bất quá nơi này không phải là nơi nói chuyện, lát nữa khách khứa đi hết thì theo ta tìm một nơi khác nói chuyện".

Hưởng Chi Lễ kinh ngạc nhìn Hàn Lập một hồi lâu, thần sắc trên mặt chợt biến, đột nhiên nghĩ tới điều gì, vội vàng đứng dậy dẫn theo Hàn Lập đi vào cánh cửa kế bên đại sảnh.

Hàn Lập do dự một chút, nhưng vẫn đi theo.

Phía sau cửa là một hành lang thật dài, hai bên có một số kỳ hoa dị thảo. Hưởng Chi Lễ không dẫn Hàn Lập đi quá, trực tiếp đẩy một cửa đá, mời Hàn Lập tiến vào.

"Mời sư đệ ngồi, tiểu lão nhi tuyệt đối không nghĩ tới, lúc còn sống lại có thể nhìn thấy Hàn sư đệ một lần nữa. Nhưng bộ dáng nghèo túng của Hưởng mỗ lúc này thật xấu hổ khi gặp người". Hai người vừa ngồi xuống, Hưởng Chi Lễ cười khổ nói một câu, tinh thần cực kỳ sa sút, hoàn toàn khác với bộ dáng lúc còn ở nhân giới.

"Năm đó thông qua tiết điểm, các người đã xảy ra chuyện gì, hai người khác ra sao rồi?" Hàn Lập trầm mặc một chút, trực tiếp hỏi chuyện mình muốn biết.

"Phong lão quái cùng Hô lão ma đã chết. Khi chúng ta thông qua tiết điểm, vận khí thật sự rất không tốt, dĩ nhiên lại mấy lần đụng phải không gian gió lốc. Lần cuối cùng là hai sóng không gian va vào nhau, trong ba người chỉ có một mình ta còn sống, nhưng cũng bởi vì thường xuyên thi triển bí pháp bảo vệ tính mạng mà tu vi hầu như đã mất hết. Hiện tại chỉ còn lại chút tu vi, một lần nữa quay lại thời kỳ khổ tu". Hưởng Chi Lễ thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ nói.

"Không gian tiết điểm đúng là rất nguy hiểm, Hưởng sư huynh có thể sống sót coi như là đại may mắn trong bất hạnh. Bất quá lúc đầu bốn mệnh đấng của các người ở nhân giới đã tắt. Hơn nữa người tại sao lại xuất hiện ở Lôi Minh đại lục, vì sao không xuất hiện ở chỗ phi thăng của nhân tộc". Hàn Lập an ủi một câu, nhưng lại nghi hoặc hỏi.

"Bốn mệnh đấng bị hủy có lẽ liên quan tới việc ta thi triển bí thuật bảo vệ tính mạng. Còn về phần vì sao ở đại lục này thì ta không rõ lắm. Lúc đầu bị không gian gió lốc cuốn vào, mặc dù dựa vào bí thuật bảo mệnh, nhưng lại thoát ra khỏi không gian tiết điểm, cho nên mới ở Thiên Vân. Nếu như không có người tới cứu thì thậm chí bây giờ cũng không thể sống sót. Nghe khẩu khí sư đệ thì chắc là phi thăng ở khu vực nhân tộc. Như thế mà nói thì gió lốc quá mức quý dị, đã đem lộ tuyến của ta thay đổi". Hưởng Chi Lễ hồi tưởng lại lúc trải qua không gian tiết điểm, vẻ mặt vô cùng khó coi.

Lúc này đây Hàn Lập không có tiếp lời, chỉ gật đầu.

"Hưởng sư huynh sao lại tới nơi đây làm việc, cùng chủ nhân khách sạn này quan hệ thế nào, không nghĩ tới việc một lần nữa trở lại nhân tộc sao?" Hàn Lập vẫn không hỏi cặn kẽ thêm, chỉ ngưng trọng hỏi một câu.

Chủ nhân khách sạn này là một người của Thạch Kiền tộc, cũng là ân nhân cứu mạng ta lúc đầu. Tâm địa hẳn không tệ, tu vi không kém, tại Thạch Kiền tộc dường như có chút địa vị. Ta vì báo ân, cũng vì không có chỗ để đi, cho nên chỉ có thể tạm thời làm người giúp việc. Về phần trở lại nhân tộc, Hưởng mỡ đã sớm hết hy vọng. Mặc dù Thiên Vân mười ba tộc đích xác có nằm trong tay một đại truyền tống trận, nhưng mỗi lần truyền tống trận này mở ra nghe nói cũng tổn kém rất nhiều, cũng có thể làm cho một tộc táng gia bại sản. Không đủ tinh thạch khởi động, cho dù tu vi Hưởng mỡ được như lúc ban đầu thì cũng không có tư cách sử dụng pháp trận này. Hơn nữa, cho dù có may mắn tìm được cách truyền tống về Phong Nguyên đại lục thì hiện tại tu vi đã sa sút, hơn nữa nguyên khí tổn hao nhiều, căn bản không có hy vọng thông qua man hoang thế giới, trở lại khu vực nhân tộc. Tình huống hiện tại của Hưởng mỡ coi như không thể đánh sâu vào Luyện hư kỳ, cho nên cũng không có ý định mạo hiểm, ta muốn sống quãng đời còn lại ở nơi này". Hưởng Chi Lễ lắc đầu, thần sắc thoáng buồn bã nói. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Nghe Hưởng Chi lễ nói vậy, Hàn Lập cũng không biết nói gì để an ủi.

"Được rồi, tại hạ còn chưa hỏi sư đệ đã trải qua những gì, ta mặc dù không thể trở lại nhân tộc, nhưng đồng dạng cũng muốn nghe một chút về tình huống nhân tộc ở linh giới. Sư đệ có thể nói đại khái cho Hưởng mỗ biết được không?" Hưởng Chi Lễ đột nhiên nghĩ đến điều gì, thần sắc trở nên tươi tỉnh hỏi.

"Ta cũng không kinh lịch nhiều, chỉ là đi tới tọa độ mà sư huynh chỉ lúc đầu, sau khi tu luyện tới Hóa thân kỳ thì cũng tìm được chỗ tiết điểm đó. Sau đó đồng dạng cùng Băng Phượng đã tiến giai đến Hóa thân kỳ, liền thủ tiến vào tiết điểm. Nhưng vận khí ta tốt hơn một chút, mặc dù cũng gặp không gian giới lố nhưng cuối cùng may mắn mượn thần thông không gian của Băng Phượng, xé rách không gian trốn thoát. Về phần tình huống nhân tộc thì theo ta biết, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đặt chân ở linh giới, miễn cưỡng tự bảo vệ mình mà thôi. Tiếp theo Hàn Lập đem chuyện mình nói ra, chỉ nói đơn giản, cũng không đề cập tới chuyện mình cũng từng mất hết tu vi. Mà chuyện tình nhân tộc thì cũng không phải là điều gì bí mật, cho nên Hàn Lập nói một số việc cho đối phương biết.

"Tam cảnh thất địa! Thánh hoàng yêu vương. Hóa ra nhân tộc chúng ta tại linh giới cũng không hề ít tồn tại Hợp thể kỳ, như thế thì tiểu lão nhi cũng có thể yên tâm một chút". Hưởng Chi Lễ cẩn thận lắng nghe, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi.

Hàn Lập lần nữa trầm mặc, nhưng sau một lúc lâu, ánh mắt sau khi chớp động vài cái thì đột nhiên mở miệng hỏi:

"Thiên Vân mười ba tộc thật sự có một tòa truyền tống trận. Hưởng sư huynh từ đâu biết được việc này?"

"Ha ha, thế nào, sư đệ cũng chú ý tới truyền tống trận này sao? Chuyện về truyền tống trận cũng không phải bí mật, chẳng những Thiên Vân mà ngay cả Giác Động tộc cùng Dạ tộc cũng có một cái. Đại tộc gần đây đại khái có Bạo Minh tộc là không xây dựng. Ta khuyên sư đệ quên đi, truyền tống trận tới đại lục căn bản không phải là người dưới Hợp Thể kỳ có tư cách sử dụng, huống hồ người cũng không phải là người của mấy tộc này, càng khó có cơ hội. Cũng may Thiên Vân mười ba tộc không bài xích dị tộc, Hàn sư đệ không bằng ở lại đây tu luyện, cũng có thể làm bạn với Hưởng mỗ một chút. Chờ sau này tu vi tăng tiến, lúc đó nghĩ cách quay về nhân tộc cũng không muộn. Được rồi, hiện tại cảnh giới sư đệ rốt cuộc tới đâu rồi. Ta hiện tại cảm thấy khí tức sư đệ so với khi ở nhân giới mạnh mẽ hơn không ít, nhưng rốt cuộc tu vi thế nào thì lại không cách

nào cảm ứng được". Sau khi Hường Chi lễ mỉm cười thì tò mò hỏi. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

"Chuyện về Truyền Tống trận thì ta sẽ tự nghĩ cách, còn về phần tu vi thì trước đây không lâu, tại hạ may mắn tiến giai đến Luyện Hư kỳ". Hàn Lập cũng không có ý tứ giấu diếm tu vi, thản nhiên nói ra.

"Luyện Hư kỳ? Sư đệ tu luyện nhanh như vậy sao. Nói như vậy, sư đệ không phải trải qua nỗi khổ khi hết thọ nguyên!" Hường Chi Lễ nghe vậy thì khoe miệng co quắp một chút, không khỏi trở nên hâm mộ.

"Trên danh nghĩa là thọ nguyên vô hạn, nhưng cứ ba ngàn năm lại phải độ đại thiên kiếp một lần, sao có thể thật sự trường sinh. Mỗi một lần thiên kiếp đều mạnh hơn lần trước, nếu không phi thăng tiên giới thì sớm muộn cũng chết". Hàn Lập lãnh đạm cười nói.

"Không thể nói như vậy, sư đệ tiến giai đến Luyện Hư kỳ thì thọ nguyên phải dùng vạn làm thước đo , quãng thời gian này rất dài, cứ chậm rãi tu luyện. Lấy tư chất sư đệ thì sao biết không thể tu luyện đến bước cuối cùng, sau đó phi thăng tiên giới". Hường Chi Lễ nhếch miệng, cuống quýt lắc đầu.

"Phi thăng tiên giới, nhân yêu hai tộc chúng ta, trải qua bao nhiêu ngàn năm, người có thiên phú nơi nào cũng có, nhưng có thể đi tới bước cuối cùng lại có thể được mấy người. Tiểu đệ cũng chỉ có thể đi từng bước xem từng bước mà thôi!" Hàn lập cười khổ nói.

"Ha ha, việc này nói sau đi. Hàn sư đệ hiện tại ở lại chỗ ta. Bây giờ ta cần phải đi tiếp khách, chờ đến tối rảnh rồi ta sẽ đến phòng sư đệ trò chuyện, sư đệ sẽ không cự tuyệt tiểu lão nhi viếng thăm chứ". Hường Chi Lễ nhìn ra ngoài một cái, đột nhiên khẽ cười nói.

"Ừh, cũng tốt, ta cũng vừa tới Vân thành, có một số viện cần thỉnh giáo Hường sư huynh...". Hàn Lập gật đầu, miệng đầy đáp ứng nói. Vì vậy Hường Chi Lễ chọn cho Hàn Lập một phòng thanh tĩnh, ở chỗ hẻo lánh, sau đó rời đi. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Mà hắn thì trở về đại sảnh.

Hàn Lập đứng trong một căn phòng được bố trí cấm chế ngăn cách, khoanh chân ngồi xuống, mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Dĩ nhiên tại nơi này ngoài ý muốn gặp lại Hường Chi Lễ, làm cho hẳn không thể không suy nghĩ.

Chương 1579: Tinh Tộc

Tối đến, Hường Chi Lễ quả nhiên tới, hơn nữa còn cùng Hàn Lập trò chuyện cả đêm.
Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

Hàn Lập từ miệng Hường Chi Lễ biết được những tin tức có liên quan về Vân Thành cùng Thiên Vân mười ba tộc.

Thẳng đến sáng sớm hôm sau, Hường Chi Lễ mới đứng dậy cáo từ.

Nhưng một lúc Hàn Lập tiến ra cửa, Hường Chi Lễ dường như nghĩ tới điều gì đó, vẻ mặt mang theo một tia chân chừ:

"Hàn sư đệ, ta không có khả năng trở về nhân tộc, nhưng người thì có thể. Nếu một ngày nào đó sư đệ muốn rời khỏi Vân thành, đến địa phương khác thì trước tiên hãy đến chỗ sư huynh ta một chuyến có được không. Ta có vài thứ để lại cho Hàn sư đệ, và có một việc muốn nhờ. Bất quá sư đệ yên tâm, nếu có thể trở về nhân tộc thì việc này đối với sư đệ mà nói chỉ là chuyện nhấc tay, hơn nữa cũng rất có lợi."

"Ồ, chuyện gì vậy, hiện tại không thể nói luôn sao? Ta cũng không dám chắc, vạn nhất đột ngột gặp chuyện, không nhất định có thể đến cáo từ Hường sư huynh."

Hàn Lập nghe vậy thì ngần ra, sau khi hơi trầm ngâm thì hỏi.

"Không gạt sư đệ, việc này hiện tại không tiện nói rõ. Hơn nữa ta còn cần chút thời gian chuẩn bị một số thứ. Nếu sư đệ có thể trước khi rời đi, đến đây một chuyến thì tốt, còn nếu lỡ thì cả ta và người có lẽ đều cảm thấy tiếc nuối."

Hường Chi Lễ lắc đầu, thâm ý nói.

Nghe Hường Chi Lễ nói vậy, Hàn Lập hiển nhiên cũng chỉ có thể hứa hẹn.

Hàn Lập nhìn Hường Chi Lễ khuất xa, trên mặt nổi lên một tia dị sắc, đột nhiên trao một cái về phía cửa, nhất thời một cỗ hấp lực tuôn ra, cánh cửa trong nháy mắt lần nữa

đóng lại.

Cùng lúc đó, bạch hà trên bốn vách tường nổi lên, cấm chế phát động, bao phủ cả gian phòng vào trong.

Hàn Lập không chú hoang mang đi tới góc phòng, lần nữa khoanh chân ngồi xuống bồ đoàn, trên mặt không biết vì sao lộ ra một tia cười, nhưng hai mắt ẩn ước có hàn quang chớp động, không biết là đang nghĩ gì.

Ngày thứ hai, Hàn Lập vẫn ở trong phòng nghỉ ngơi, chưa có ý ra ngoài.

Tới sáng thứ ba, cửa phòng mới nhẹ mở, hắc thân nhiên từ bên trong đi ra.

Hắn không đến đại sảnh tìm Hưởng Chi Lễ, mà là trực tiếp từ ban công nhảy xuống, đi về phía khách sạn của dị tộc.

Hàn Lập tựa hồ đã sớm nghĩ ra sẽ đi đến nơi nào tiếp theo, cho nên tùy ý ngăn một chiếc thú xa, sau đó nói ra địa danh thì thú xa chạy như điên trên đường.

Nhìn qua cửa xe, Hàn Lập cũng chú ý xem xét cảnh vật trên đường.

Ánh mắt lần nữa nhìn về phía tường thành thật lớn kia, trong lòng Hàn Lập có chút động.

Trải qua một đêm cùng Hưởng Chi Lễ nói chuyện, hắn hiển nhiên biết chân diện mục thật sự của vật to lớn kia. Khối cầu đó hóa ra là mười ba chiến tranh khôi lồ lớn, nghe nói uy lực to lớn đến nỗi có thể so sánh với Hợp Thể sơ kỳ.

Mười ba khối khôi lồ này, Thiên Vân mười ba tộc cũng nắm trong tay một con.

Có thứ chiến trang khôi lồ đáng sợ này, lực phòng ngự của Thiên Vân thành mạnh đến mức nào cũng có thể nghĩ được. Trách không được Thiên Vân chư tộc coi thành này như trung tâm ngăn cản Giác Xi Tộc, ít nhất cũng không lo Giác Xi Tộc phái kỳ binh đột nhiên đánh lén thành này.

Ánh mắt Hàn Lập rất nhanh từ trên khối cầu thu về, nhắm hai mắt lại.

Nơi hắn đi cũng không quá xa, thú xa chỉ chạy nửa canh giờ là tới một chỗ có chút

héo lánh trên đường.

Hàn Lập tiện tay ném vài khối linh thạch, liền nhảy xuống thú xa, đứng đó một lát.

Đứng nhìn ngã tư đường nhỏ, những người trên đường còn đông hơn cả những ngã tư đường chính.

Mà hai bên ngã tư là những cửa hàng không lớn lắm, nhưng cũng có khách tiến vào, xem như buôn bán cũng kha khá.

Hàn Lập gật đầu, nhìn một cửa hàng gần đó, lại nhìn bài biển trên cửa, lúc này mặt không biểu tình đi vào.

Cửa hàng lớn mười trượng, bốn phía đều là giá đựng hàng hóa, phía trên là vô số thạch phiến, ngọc điệp, ngân bài đủ loại, điển tịch cũng đa dạng, ... Nhưng thứ nào cũng bị một tầng quan mạc che lại.

Đây đúng là một nơi chuyên bán điển tịch.

Theo như lời Hướng Chi Lễ thì mặc dù loại cửa hàng nào ở Vân Thành nhiều như lông trâu, nhưng Hàn Lập chỉ cảm thấy hứng thú với vài loại cửa hàng nổi tiếng, phần lớn đều tập trung ở đây.

Hôm nay vừa nhìn qua thì quả nhiên không sai.

Trong cửa hàng còn có vài tên dị tộc nhân khác, tất cả đều đang tìm thứ mình muốn mua, đều là tồn tại Kết Đan Kỳ.

Những dị tộc nhân này dường như vẫn toàn tâm chọn đồ vật, vẫn chưa chú ý tới có một vị cao nhân thượng tộc như Hàn Lập đến.

Về phần chủ nhân cửa hàng thì lại là một nữ tử dị tộc nhân còn trẻ tuổi.

Thoạt nhìn chỉ mười bảy mười tám tuổi, nhưng da tay trong suốt như tuyết, hai tai dài nhọn, trên trán có đeo một viên bạch sắc tinh thạch, đôi mắt đẹp chớp động thâm thúy, làm cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ trí tuệ. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

"Tinh tộc."

Vừa thấy bộ dáng của nữ tử trẻ, Hàn Lập liền kinh ngạc.

Hiện tại hắn đã có không ít hiểu biết về Thiên Vân chư tộc.

"Tinh tộc" cũng là một trong Thiên Vân mười ba tộc, nhưng tộc này rất kỳ lạ, chẳng những tộc nhân thần kỳ, mà nghe nói số lượng tổng cộng cũng không hơn trăm vạn, hơn nữa thực lực thân thể cũng tương đối yếu như những chư tộc khác. Nhưng tộc này lại có thọ nguyên rất dài, cơ hồ gấp ba bốn lần tộc khác, hơn nữa mỗi người Tinh tộc đều tuân mỹ tú lệ, trí tuệ cực cao, cơ hồ chỉ cần thiên về luyện đan, trận pháp, phù lục thì sẽ rất dễ dàng có được tạo ngộ cực cao.

Cho nên Tinh tộc rất được hoan nghênh, cho dù bản thân không hứng thú tranh quyền đoạt thế nhưng tại Thiên Vân mười ba tộc cũng có bài danh không thấp.

Nữ tử Tinh tộc kia cũng chú ý tới Hàn Lập, đôi mắt đẹp đen láy sau khi đảo qua Hàn Lập thì trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, dường như nhìn ra cảnh giới của Hàn Lập.

Nàng lập tức đứng dậy, đi tới thi lễ:

"Hoan nghênh thượng tộc tiên bối đến tiểu ****, không biết văn bối có thể giúp gì được hay không!"

Nữ tử nói chuyện nhã nhặn, động tác không quá mức dị thường, nhưng hết lần này tới lần khác lại làm người ta có một loại cảm giác cực kỳ ưu nhã.

Quả nhiên đúng như lời đồn, tộc này đúng là khác xa những dị tộc mà mình nhìn thấy trước đây.

Trong lòng Hàn Lập tấm tắc làm kỳ lạ, nhưng vẫn không lộ ra chút khác thường nào mà chỉ thản nhiên nói một câu:

"Không cần phiền toái như thế, trước tiên ta tự mình xem một chút, đạo hữu cứ đi làm chuyện của mình đi."

"Vậy mời tiên bối tự mình tham quan."

Nữ tử Tinh tộc không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, sau khi thi lễ thì không nói thêm gì, tự lui trở về.

Bất quá cử động này của nữ tử Tinh tộc lại khiến kinh động tới những người khác. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Bọn họ đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn lại đây.

Kết quả đều hút vào một ngậm lương khí, hiển nhiên bọn họ không nhìn ra cảnh giới của Hàn Lập, nhưng tu vi sâu không lường được như vậy đủ để bọn họ biết cảnh giới Hàn Lập rất cao, căn bản bọn họ không thể hình dung ra.

Thần sắc vài tên dị tộc nhất thời bất an, có người lập tức lảng lẽ xoay người rời đi, có người thì tùy ý chọn đại vài quyển điển tịch, sau đó vội vàng rời đi.

Trong nháy mắt, trong cửa hàng chỉ còn lại hai người Hàn Lập và nữ tử Tinh tộc.

Hàn Lập đối với việc này coi như không nhìn thấy, đi tới một giá trước mặt, đánh giá các loại điển tịch trên đó.

Nhìn từ bên ngoài thì hiển nhiên không nhìn ra vật gì, nhưng thần niệm của Hàn Lập vừa động lập tức chui vào trong quang mạc, đảo qua một khối thạch phiến.

Quang mạc này quả nhiên kỳ lạ, thần niệm chỉ có thể nhìn một vài tư liệu giới thiệu sơ lược, nếu muốn xem tư liệu chi tiết thì lại mơ hồ cảm nhận được cấm chế trở ngại.

Đương nhiên lấy thần niệm cường đại của hắn, muốn mạnh mẽ xâm nhập thì cấm chế này hiển nhiên không thể ngăn cản chút nào. Nhưng đồng dạng, loại hành động này hiển nhiên sẽ không qua mắt được chủ nhân của cửa hàng. Người có chút thân phận thì không ai lại đi làm chuyện này.

Hàn Lập đứng trước giá sách nhìn một lát, đây đều là một số phong tục tập quán của các tộc, hiển nhiên không thể cảm thấy hứng thú. Lúc này hắn bước nhanh vài bước, thân hình di động tới giá sách khác, lần nữa dùng thần niệm quét qua.

Lúc này dường như tìm đúng mục tiêu, hai mắt Hàn Lập chợt lộ ra vẻ vui mừng, lúc này bàn tay khẽ ngoắc về phía lam sắc ngọc điệp một cái, vật ấy nhất thời bắn vào tay.

Cứ như vậy, trong nháy mắt Hàn Lập đã thu lấy hơn hai mươi quyển điển tịch.

Sau đó hăng mới cảm thấy mỹ mãn đi tới gần nữ tử Tinh tộc, đem những vật muốn mua đặt lên bàn, bình tĩnh hỏi:

"Mấy thứ này ta đều muốn mua, giá bao nhiêu linh thạch?"

Nữ tử Tinh tộc nhìn một đồng đồ vật trước mặt, trên mặt không dấu được một tia dị sắc. Nhưng sau đó đôi mắt đẹp lưu chuyển một vòng, thì đột nhiên cười nói một câu làm Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn:

"Mấy thứ này không đáng giá bao nhiêu linh thạch cả, tiền bối cứ việc lấy đi."

"Như thế nào, đạo hữu cảm thấy ta không có đủ linh thạch để mua sao?"

Đầu tiên Hàn Lập ngẩn ra, nhưng lập tức sắc mặt trầm xuống, khẩu khí lạnh lẽo nói.

"Văn bối đương nhiên không có ý này, mà là văn bối có một vật khác, có lẽ tiền bối sẽ cảm thấy hứng thú. Nếu tiền bối muốn mua thì những điển tịch này văn bối sẽ tặng tiền bối luôn."

Nữ tử Tinh tộc thân nhiên trả lời.

"Ồ, vật gì vậy, tạm thời lấy ra xem sao."

Hàn Lập ngẩn ra, chậm rãi nói.

"Tiền bối chờ chút, vật này rất quý, văn bối đặt trong phòng."

Nữ tử Tinh tộc nghe Hàn Lập trả lời như vậy thì tươi cười, lập tức xoay người đi vào trong nội đường.

Hàn Lập cũng không thèm để ý, lẳng lặng đứng chờ.

Một lát sau, nữ tử mang một hộp màu đen bằng kim loại ra. Mặt ngoài hộp dán chéo hai thanh sắc lục phù, bộ dáng trịnh trọng.

"Tiền bối xem vật trong hộp này một chút đi, văn bối tin rằng vật ấy cực kỳ hữu dụng với tiền bối. Nếu không văn bối cũng không chủ động lấy ra."

Nữ tử Tinh tộc hướng Hàn Lập mỉm cười, dường như đã biết chút gì.

Chương 1580: Thiên Ngoại Ma Giáp

Hàn Lập nghe được lời ấy của nữ tử Tinh tộc, không lãng phí thời gian nói thêm gì, trực tiếp nhận lấy, thần niệm đảo qua vật trong hộp.

Mặc dù hộp có dán cấm chết phù toàn nhưng không đủ để hoàn toàn ngăn cản thần niệm của hắn, cho nên hắn có thể cảm ứng được.

"Đi!"

Hàn lập kinh ngạc, nhìn nữ tử Tinh tộc một cái, hai mắt Hàn Lập híp lại, chậm rãi nói:

"Xem ra người dường như thật sự biết chút gì đó, không phải hư ngôn phóng đại!"

"Văn bối chỉ biết một nửa, sao tiền bối không nhìn kỹ, rồi sau đó lại quyết định có hay không thật sự muốn vật ấy? Đúng rồi, nơi đây không tiện, hai người chúng ta đi tới nơi khác nói chuyện đi."

Tinh quang trong mắt nữ tử chuyển một trận, thần nhiên cười nói.

Tiếp theo tay nàng lật lại, trong tay xuất hiện một kiện pháp bàn, hướng phía cửa đảo qua, tay bắt quyết, đồng thời trong miệng lầm bầm, hướng pháp bàn điểm một cái.

Nhất thời pháp bàn đại phóng quang mang, một mảnh ngũ sắc quang hà hướng bốn phía tuôn ra.

Nữ tử cùng Hàn Lập bị dính vào trong phiến quang hà này.

Hàn Lập nhú mày, từ trong ngũ sắc quang hà này cảm nhận được không gian ba động. Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

Hà quang chớp động vài cái, nhưng hai chân vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, không có ý trốn tránh. Sau khi quang hà quay tròn thì hóa ra một ngũ sắc quang trận. Hàn Lập chỉ cảm thấy cảnh sắc bốn phía bỗng nhiên mơ hồ, người liền xuất hiện trong một không gian khác.

Không gian này rất nhỏ, bất quá chỉ hơn bốn mươi trượng, ngoại trừ một cái bàn cùng hai cái ghế thì không có còn thứ gì khác. Bất quá, dưới chân Hàn Lập lại có ngũ sắc quang mang hiện lên, nữ tử Tinh tộc ở một bên mỉm cười.

"Nơi này là do ta mời người khai mở một tiểu không gian, nói chuyện trong này sẽ không bị ai phát hiện. Đương nhiên lấy thần thông của tiền bối, cho dù không có truyền tống pháp bàn thì muốn mãnh mẽ phản hồi cũng là chuyện dễ dàng như trở bàn tay."

Nữ tử Tinh tộc hé đôi môi mọng đỏ, tư nhả nói.

Thần niệm Hàn Lập vừa tiếp xúc với vách tường không gian bốn phía thì hiển nhiên cảm nhận được nữ tử này nói không sai, lúc này mới hài lòng gật đầu, không hề khách khí hướng cái hộp phát tay một cái. Nhất thời một mảnh thanh quang hiện lên, hai phù toàn lập tức rơi xuống, hộp bị mở ra.

Một cỗ hắc khí bỗng nhiên từ trong hộp tuôn ra, vây xung quanh hộp mà gào thét, bộ dáng muốn tràn ngập ra bốn phía. Nhưng Hàn Lập dường như đã sớm tiên liệu, đột nhiên há miệng phun ra một phiến kim hà.

Tất cả hắc khí dưới quang hà đều ngưng tụ thành một cây hắc sắc vụ trụ, bị Hàn Lập trực tiếp hút vào bụng. "Đúng là ma khí tinh thuần!" Kim quang trên mặt Hàn Lập lưu chuyển, thần nhiên nói giống như vừa ăn được thứ gì đại bổ.

Hắc khí đúng là ma khí vô cùng tinh thuần, nhưng đối với Hàn Lập tu luyện Phạm Thánh Chân Ma Công thì chỉ cần không phải một lần hít vào nhiều, là có thể dễ dàng chuyển hóa thành pháp lực bản thân. Nữ tử Tinh tộc thấy cảnh này, trong mắt hiện ra một tia hoảng sợ, Ma khí trong hộp rốt cục lợi hại ra sao, người khác không biết nhưng nàng như thế nào lại không biết.

Mỗi lần nàng mở ra đều trước tiên gia cố cho mình không ít thứ, dùng rất nhiều vòng phòng hộ mới dám đến gần vật trong hộp. Nếu không, một khi bị ma khí xâm nhập vào cơ thể, nhẹ thì tu vi đại tổn, nặng thì chết ngay tại chỗ.

Lúc này Hàn Lập hướng về hộp hư không một trao, một vật đen ngòm bắn ra, rơi vào trong tay.

Rõ ràng là một kiện tử sắc chiến giáp cỡ nửa thước, chẳng những tạo hình dữ tợn mà

đầu vai, đầu gối còn có gai nhọn đâm ra, trên mặt có hắc sắc hoa văn, ma khí tận trời, đúng là một kiện ma hóa chiến giáp. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Bất quá ngực chiến giáp này bất ngờ có một lỗ lớn, bên cạnh còn bị vỡ vụn, bộ dáng đã bị tổn hại trầm trọng.

Hàn Lập nhìn chiến giáp trên tay, mặt lộ ra dị sắc.

Lấy cảnh giới Phạm Thánh Chân Ma Công, hẳn hiển nhiên có thể cảm ứng được uy lực khó tin của ma giáp, tuyệt đối từ khi hắn bước chân vào giới tu tiên đến nay, đây là chiến giáp mạnh nhất.

Hơn nữa, đây là dưới tình huống bị hư hại, nếu sau này chữa trị thì uy lực chẳng phải sẽ đạt đến tình trạng không thể tưởng tượng sao? Hàn Lập ngưng trọng nhìn pháp tướng trên ma giáp, sắc mặt âm trầm bất định.

"Từ sắc ma giáp này là trong lúc vân bố vô ý lấy được, lúc đầu không biết lai lịch vật ấy, nhưng sau nhiều lần kiểm chứng thì mới biết vật này dường như là Thiên Ngoại Ma giáp trong truyền thuyết. Xem ra là một loại ma đầu cực kỳ lợi hại tự sinh ra chiến giáp này. Bất quá xem độ hư tổn của ma giáp thì chủ nhân ban đầu hơn phân nửa là đã chết, hiện tại uy lực giáp này có thể không bằng một phần mười lúc đầu, đương nhiên là nếu đem luyện chế chữa trị một chút thì hẳn là có thể khôi phục lại hai, ba thành."

Nữ tử Tinh tộc cười nói.

"Thiên ngoại ma đầu! Đây là ma vật gần đạt đến trình độ chân linh bản, trách không được lại ẩn chứa ma khí tinh thuần như thế, cũng thật khó cho đạo hữu có thể tìm được vật ấy."

Hàn Lập hít sâu một hơi, ngưng trọng nói. Tiếp theo đột nhiên hắn cầm ma giáp trong tay ném lên trời, tay đánh ra một đạo kim sắc pháp quyết. Kim quang chợt lóe, lập tức chui vào trong tử giáp, nhất thời hoa văn bên ngoài ma giáp sau khi lóe lên thì thể tích to lên gấp mấy lần, đồng thời tuôn ra ma khí.

Chỉ chốc lát, ma khí cuộn cuộn tản ra khắp nơi. Nữ tử Tinh tộc thấy hắc sắc ma khí bắn tới thì sắc mặt đại biến, đột nhiên giơ tay bắn ra một đạo phù, lập tức bạo liệt hóa thành một tầng bạch sắc quang tráo đem mình bảo hộ nghiêm ngặt bên trong. Ma khí khi

vừa tiếp xúc với quang tráo thì vang lên tiếng ong ong quái dị, bị chặn lại bên ngoài.

Hàn Lập thấy cảnh này, lộ ra ánh mắt tươi cười mà không phải cười, đột nhiên hai tay bắt quyết, kim quang trên người đại phóng, trên đầu hiện ra một vòng kim sắc quang vầng, bỗng nhiên hiện ra pháp tướng ba đầu sáu tay.

Ba đầu của pháp tướng niệm chú, sáu tay đồng thời điểm về phía chiến giáp đang tỏa ra ma khí kia.

Sáu đạo kim sắc quang trụ phun ra, tất cả đều đánh lên tử sắc chiến giáp.

Một màn kinh người xuất hiện.

Tử sắc ma giáp bị kim quang đánh trúng, xoay tròn rồi đột nhiên biến mất trong kim quang.

Sau một khắc, kim quang pháp tướng quay cuồng một trận, tử sắc ma giáp hiện ra, quỷ dị mặc lên thân hình pháp tướng.

Khi vừa mặc vào, trong nháy mắt khí thế pháp tướng đột nhiên tăng mấy lần, đồng thời hắc khí trên người cuộn cuộn, thân hình hoàn toàn bị bao phủ trong ma khí.

Hàn Lập nhìn pháp tướng trên không, vẻ mặt hiện ra sự vui mừng.

Giáp này quả nhiên linh tính vẫn chưa bị mất hết, hơn nữa còn có thể bị Phạm Thánh Chân Ma Công sử dụng.

Điều này khó trách.

Công pháp này nguyên bốn là thần bí ma công ở cổ ma giới, mặc dù cổ ma cùng thiên ngoại ma đầu khác nhau, nhưng nếu xét về ma khí thì điểm này hoàn toàn giống nhau.

Đương nhiên nếu thiên ngoại ma giáp này không bị hư hại, linh tính còn đủ, hoặc được mặc trên người chủ cũ thì muốn lấy thiên ngoại ma giáp căn bản là chuyện gần như không có khả năng.

"Tốt lắm, ma giáp này đích xác cực kỳ hữu dụng đối với ta, nhưng đáng tiếc là nó bị

hư tổn, nếu không..."

Hàn Lập gật đầu, nhưng về mặt lại tiếc hận nói một câu.

"Nếu ma giáp này không hư tổn thì chỉ sợ cũng không đến được tay của văn bối. Bất quá nếu tiền bối có thể ra giá cao thì văn bối có cách đem nói khôi phục lại hai, ba phần." Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Nữ tử Tinh tộc mặc dù nhìn chăm chăm vào pháp tướng trên không, trong lòng vô cùng hoảng sợ nhưng mặt ngoài vẫn bất động thanh sắc.

"Người có thể tu bổ giáp này!Ồ, thiếu chút nữa tại hạ đã quên, đạo hữu là Tinh tộc, không phải là không thể tu bổ giáp này, nhưng giá cao mà người nói là thế nào? Mặt khác, đạo hữu định bán giáp này thế nào?"

Hàn Lập nở nụ cười.

"Vật ấy nguyên bản là vật vô giá, nhưng đáng tiếc là một kiện ma giáp, ngoại trừ tu ma thì những người khác căn bản không thể sử dụng. Ma tu tại Lôi Minh Đại Lục rất thưa thớt, về phần tu luyện đến cảnh giới như tiền bối thì từ khi văn bối có được bảo vật, đây là lần đầu tiên nhìn thấy. Nếu không giáp này cũng không còn cho đến tận bây giờ."

"Như vậy đi, nếu tiền bối có tài liệu trân quý hoặc linh đan diệu dược thì cứ việc lấy ra, lại thêm vào một số cực phẩm linh thạch, văn bối có thể đem mối lo lắng của giáp này bán cho tiền bối." Nữ tử Tinh tộc dường như đã sớm nghĩ qua, không chút chần chừ nói.

"Đơn giản như vậy sao?"

Hàn Lập nghe trả lời của nữ tử thì nhíu mày, điều kiện này quả thực rất tầm thường. Nữ tử Tinh tộc nghe vậy thì chỉ cười không nói gì.

"Trước tiên người nói một chút xem giáp này chữa trị như thế nào?"

Thần sắc Hàn Lập vừa động, không lập tức tiếp lời, ngược lại đột nhiên hỏi chuyện chữa trị ma giáp. Trên khuôn mặt nữ tử Tinh tộc hiện lên một tia do dự, nhưng cuối cùng cũng thở dài một hơi nói:

"Muốn chữa trị giáp này cũng đơn giản, chỉ cần tiền bối có đủ "Ma hạch", văn bối có thể dễ dàng tu bổ ma giáp này."

"Ma hạch, đó là vật gì?"

Hàn Lập nhướng mày, đây là lần đầu tiên nghe nói đến tài liệu này.

"Ma hạch kỳ thật chính là nội đan của ma thú cấp cao. Ưm, cái này nếu muốn đủ thì ít nhất cũng... vài trăm ma hạch mới được. Hơn nữa cũng phải lấy từ ma thú đã ngoài thượng tộc. Trong đó cần một viên làm chủ tài liệu để tu bổ, cấp bậc càng cao càng tốt. Tốt nhất là nội đan của Thánh giai ma thú."

Thần sắc nữ tử ngưng trọng, chậm rãi nói:

"Thánh giai ma thú? Chẳng lẽ đạo hữu nói đùa, nhiều ma hạch cấp cao như thế, Hàn mỗ đào đâu ra?"

"Càng đừng nói là tồn tại thánh giai, ta như thế nào có thể cảm nhận được chứ. Cái giá tu bổ so với giá mua còn cao hơn nhiều a. Đạo hữu đừng đùa chứ."

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không khách khí nói.

"Tiền bối nghĩ như thế là lầm rồi, uy lực của giáp này sau khi tu bổ có liên quan tới ma hạch. Nếu ma hạch cấp thấp thì văn bối cũng có thể tiến hành tu bổ, nhưng hiệu quả lại kém xa. Nếu dùng ma hạch thánh giai thì uy lực có thể tăng ít nhất hai đến ba lần. Hiệu quả cường đại như thế, giá cao cũng là chuyện bình thường. Hơn nữa văn bối nhắc tới thánh giai ma hạch thì hiển nhiên cũng có chuẩn bị. Ta có hai tin tức tặng miễn phí cho tiền bối biết, liên quan đến thánh giai ma hạch." Nữ tử Tinh tộc cười khê, dường như đã sớm nghĩ cẩn thận điều này.

Chương 1581: Ma Kim Sơn Mạch

"Hai tin tức? Đạo hữu nói nghe thử một chút xem."

Hàn Lập từ chối cho ý kiến hỏi.

"Ba tháng sau, trong thành có tổ chức đấu giá hội, sẽ có một viên thánh giai Kinh *** ma thú được đem ra đấu giá. Ta nghe nói ma hạch này cực kỳ hi hữu, thậm chí một số thánh tộc trong thành cũng muốn vật ấy. Ý ta là ra tay mua vật ấy."

Nữ tử chậm rãi nói.

"Thánh tộc!"

Hàn Lập nhú mày.

Cho dù hãn có giàu có thì tuyệt đối không tin rằng có thể so sánh với tồn tại Hợp Thể Kỳ. Những lão quái vật này thậm chí đã sống cả mấy vạn năm, số lượng tinh thạch sưu tầm tuyệt đối đạt đến trạng thái khó tin.

Đương nhiên, nếu không cố kỵ đem tất cả linh dược trên người đổi lấy tinh thạch thì cũng không phải là không thể tranh đoạt một phen với những thánh tộc này.

Nhưng Hàn Lập là dị tộc, như thế nào lại dễ dàng để lộ tài sản. Nếu không sợ rằng chưa kịp mua ma hạch thì đã bị kẻ khác dòm ngó. Hãn cũng không muốn tự dưng gây sự chú ý. Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, chỉ chốc lát liền lắc đầu:

"Đã có thành tộc tham gia đấu giá, ta khẳng định không thể có được vật ấy, cách này không được."

"Ồ, nếu tiên bối nói vậy thì cũng còn cách thứ hai. Tiên bối mới đến đây không lâu, không biết đã có nghe nói qua Ma Kim Sơn Mạch chưa?"

Thiếu nữ cười một cái, bộ dáng không thêm để ý nói.

"Ma Kim Sơn Mạch! Ta chỉ biết là có một nơi như thế, nhưng tình huống cụ thể thật đúng là không rõ ràng lắm."

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng vừa động.

"Tiền bối không biết cũng không có gì kỳ quái, nơi đó bất quá chỉ mới xuất hiện gần ngàn năm nay, rất ít người biết. Văn bối có thể giảng giải một chút."

Đôi mắt sáng của nữ tử lưu chuyển, thân nhiên cười.

"Như vậy phải làm phiền đạo hữu."

Hàn Lập bất động thanh sắc gật đầu, đồng thời nghĩ về khu vực gần Vân Thành trên bản đồ, có ghi lại vị trí Ma Kim Sơn Mạch.

"Ước chừng vạn năm trước, cách Vân Thành một tháng lộ trình, đột nhiên xuất hiện không gian gió lốc. Cũng không biết vì nguyên nhân gì mà nơi không gian gió lốc tràn qua, lại đột nhiên xuất hiện một vùng núi non màu đen. Mà vùng núi này bị ma khí nồng đậm bao phủ, hơn nửa trên hư không lại cực kỳ bất ổn, xuất hiện không ít khe không gian. Mà trong khe có rất nhiều ma khí tuôn ra, cũng mang theo một số ma thú cấp cao, trong đó không thiếu thánh giai ma thú. Trong khoảng thời gian ngắn, lấy sơn mạch này làm trung tâm, trăm dặm quanh đó đều trở thành ma vực, hơn nữa còn không ngừng khuếch tán về bốn phía. Việc này cũng kinh động tới tồn tại thánh tộc đỉnh giai của Thiên Vân Tộc chúng ta."

"Kết quả, vài vị thánh tộc lục, thất giai liên thủ tiến vào khu vực này giết hơn phân nửa thánh giai ma thú, cũng tiến vào trung tâm sơn mạch, ý định hoàn toàn giải quyết việc này."

Thần sắc nữ tử Tinh tộc ngưng trọng nói.

Mà Hà Lập đang nghe nữ tử này nói đến khe không gian cùng lượng lớn ma khí tuôn ra, thì trong lòng ngẩn ra, cơ hồ trong nháy mắt nhớ lại ở lúc Minh Hà Chia Địa. Nhưng lúc này, tinh tộc nữ tử sau khi thở dài một hơi lại nói tiếp:

"Không biết những thánh tộc này gặp phải chuyện gì mà ở trung tâm sơn mạch, mà ở lại đó hơn nửa năm mới trở về. Sau khi trở về bọn họ lập tức ra lệnh đem khu vực này

dùng cấm chế phong tỏa hoàn toàn, chỉ để lại một cửa ra vào. Sau đó nói với các tộc khác rằng việc này đã giải quyết, trong khe không gian không còn tuôn ra nhiều ma khí và thánh giai ma thú nữa. Nhưng sau khi nói ra tin này thì cũng cho phép tồn tại đã ngoài thánh tộc vào nơi này, có người chết, cũng có người diệt sát ma thú, lấy được nội đan cùng một số tài liệu hi hữu. Chẳng những thời gian tiến vào khu vực này chỉ có thể là một tháng cố định trong năm, mà mỗi lần cũng chỉ có thể ở trong khu vực đó một tháng. Sau đó nhất định phải trở ra, bởi vì hết thời gian quy định, khu vực này sẽ bị đóng cửa. Phải biết rằng ma khí trong đó nồng đậm như thế nào, cho dù là ma tu cũng không thể ở bên trong quá lâu. Nếu không ma khí đồng hóa thì sẽ biến thành ma vật, mà ma thú trong đó rất nhiều, đích thật là nơi tốt để tìm kiếm tài liệu trân quý đối lấy tinh thạch. Bởi vậy từ mấy năm đầu tiên, cơ hồ mỗi năm, khi mở ra đều có lượng lớn tồn tại cao giai ồ ạt tiến vào. Nhưng qua một đoạn thời gian thì người vào rất ít, cho tới nay thì những người dám xông vào lại càng ít đến đáng thương." Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Nói tới đây, nữ tử cảm thán một hơi.

"Tại sao vậy?"

Hàn Lập có chút tò mò hỏi.

"Thương vong thật sự rất kinh người, những người tiến vào ma vực dĩ nhiên có thu hoạch lớn, nhưng số lượng trở về thật không bằng một phần mười lúc đi vào. Tỷ lệ chết cao như vậy nếu chỉ là vài lần thì còn đỡ, đằng nào nào năm nào cũng như thế, hơn nữa cũng không thấy cao giai ma thú trong đó giảm bớt, hiển nhiên vì vậy mà làm cho người ta càng sợ hãi. Mà trong ma vực ngoại trừ một số cao giai ma thú thì thậm chí còn lưu lại vài thánh giai ma thú năm đó. Mặc dù chúng cơ bản chỉ sống ở trung tâm, nhưng nếu gặp phải thì hiển nhiên chỉ có một con đường chết. Nói thật, tiến vào sơn mạch này, đánh chết ma thú thì ít mà ma thú thôn phệ các tộc thì nhiều. Cũng may là càng là cao giai ma thú thì càng ở sâu bên trong, rất ít khi ra ngoài, nếu không thì cho dù có ai vào thì cũng chết hết. Nếu hiện tại ai có dũng khí đi vào, còn sống sót mà đi ra thì có thể nói là giàu lên nhanh chóng. Cho nên ma vực này dần dần được gọi là Ma Kim Sơn Mạch, ám chỉ rằng nơi đây vừa tốt vừa xấu."

Nữ tử Tinh tộc cười cười giải thích.

"Đạo hữu nói nhiều như vậy chẳng lẽ muốn ta tiến vào, đánh chết thánh giai mai thú

bên trong?"

Hàn Lập sờ sờ cằm, sau một lúc lâu mới thản nhiên nói.

Mặt hắn không một chút biểu tình, nhưng trong lòng đã hạ quyết tâm, nếu nữ tử trước mắt thật sự đề nghị như thế thì hắn lập tức không nói hai lời, chấm dứt cuộc nói chuyện và rời khỏi đây. Ngay cả khi thiên ngoại ma giáp rất hữu dụng, nhưng so với cái mạng nhỏ thì đương nhiên không bằng.

"Trung tâm Ma Kim Sơn Mạch nguy hiểm như vậy, văn bối sao dám đề nghị như vậy, nhưng cái văn bối muốn nói cho tiền bối đúng là một số thánh giai ma thú ở trong Ma Kim Sơn Mạch."

Nữ tử Tinh tộc khẽ cười, nhẹ lắc đầu.

"Nói rõ xem nào?"

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, tựa hồ nghĩ tới điều gì.

"Theo ta được biết, hơn trăm năm trước có một thánh giai ma thú không biết tên, không biết vì nguyên nhân gì đột nhiên bỏ chạy ra khỏi Ma Kim Sơn Mạch, liên tiếp tập kích gần Vân Thành, nhưng đồng thời cũng bị vài thánh tộc đánh trọng thương, trốn chui trốn nhui. Mà văn bối cơ duyên xảo hợp, vừa mới biết được chỗ ma thú này ẩn thân."

Nữ tử lộ ra vẻ thần bí, nói ra một câu làm Hàn Lập cả kinh.

"Người nói thật không?"

Hàn Lập hít sâu một hơi, thần sắc ngưng trọng hỏi.

"Tuyệt đối không sai! Hơn nữa ma thú này năm đó bị thương quá nặng cho nên lặng lẽ tìm một chỗ bí ẩn bên ngoài Ma Kim Sơn Mạch ngủ say, một thân thần thông không bằng một phần mười trước thời kỳ toàn thịnh. Phiền toái duy nhất chính là ma thú này lại tạo ra một ma khí kết giới, lập tức sẽ làm ma thú thức tỉnh. Ta tuy sơn biết tung tích của ma thú này nhưng vẫn không có cách nào bắt được, mà trong tay tiền bối có ma giáp, ngoại trừ ma hạch thì tất cả các tài liệu trên người ma thú sẽ thuộc về ta. Tiền bối nếu cảm thấy hứng thú thì ta sẽ chỉ chỗ ma thú này chi tiết."

Tình tộc nữ tử sau khi kể xong thì rốt cuộc trịnh trọng nói ra điều kiện của mình.

"Ma thú này có thật đang ngủ say ở ven bờ Ma Kim Sơn Mạch không, hơn nữa thần thông không bằng một phần mười lúc đầu? Người như thế nào lại biết chính xác tình huống của ma thú này như vậy?"

Hàn Lập trầm ngâm hồi lâu, mới hỏi một câu.

Hắn nghe nữ tử này nói như thế thì hiển nhiên có chút động tâm, nhưng sự trịnh trọng đại, cần phải hỏi rõ ràng trước đã.

"Văn bối tuyệt không dám gạt tiền bối, xem bộ dáng tiền bối còn hoài nghi, cho nên văn bối cho tiền bối xem một vật nữa sẽ rõ ràng ngay."

Nữ tử thấy Hàn Lập cẩn thận như thế, ngược lại trong lòng vui vẻ nói. Tiếp theo tay vừa lật lại, đột nhiên một cổ hắc vụ từ trong tay áo bắn ra, sau khi ngưng tụ thành hình thì hóa thành một con thú, dừng lại trên đỉnh đầu của nữ tử. Toàn thân đen thui, đúng là một quái đản, nhưng miệng màu hỏa hồng, hai mắt ánh vàng rực rỡ.

"Ma Yên Điều!"

Hàn Lập liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch con chim này, đầu tiên là cá kinh nhưng lập tức bình tĩnh.

"Không sai, linh thú này tại linh giới cực kỳ thưa thớt, là một trong vài loại ma thú mà ta thuần phục. Mặc dù không có lực công kích nhưng nói về tìm kiếm thì tuyệt đối vô cùng thần diệu. Thậm chí có thể cho chủ nhân đặt một tia ẩn ký để thao túng. Ta biết nơi thánh giai ma thú kia ngủ say, chính là dùng con chim này mấy lần lén vào, tận mắt quan sát. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Nữ tử thần nhiên nói.

"Đã có ma điều này thì ta cũng tin đạo hữu. Nhưng thật Hàn mỗ muốn hỏi thêm một câu, nếu lúc đầu thánh giai ma thú này dưới sự liên hợp của thánh tộc mà còn có thể thoát thân được, thì hẳn không phải là thánh giai cấp thấp, thần thông so với cùng giai thì lớn hơn rất nhiều. Đạo hữu không có cách nào đoán loại của ma thú này sao?"

Hàn Lập gật đầu, nhưng lại cẩn thận hỏi một câu.

"Mặc dù ta vẫn chưa tận mắt nhìn thấy lúc ma thú này toàn thịnh đánh nhau với thánh tộc, nhưng nghe nói tương đương với thánh tộc nhị, tam giai. Đương nhiên đây cũng chỉ là ta nghe người ta nói lại mà phán đoán, cũng không thể khẳng định chính xác. Về phần chủng loại ma thú thì không thể đoán chính xác được, nhưng tựa hồ cùng với chân linh trong truyền thuyết "Sơn Nhạc Cự Viên" có vài phần tương tự. Nói không chừng thật sự có vài phần huyết mạch."

"Sơn Nhạc Cự Viên!"

Hàn Lập nghe nói thế thì sắc mặt lập tức biến đổi.

"Đúng rồi, văn bối có hình vẽ của ma thú này, tiền bối có thể xem qua."

Nữ tử dường như nghĩ đến điều gì, ngọc thủ vừa nhấc, lấy ra một khối thạch phiến đã được chuẩn bị từ sớm.

Hàn Lập cũng không khách khí, trực tiếp bắt lấy thạch phiến, đặt lên trán, đem thần thức nhập vào trong.

"Quả nhiên có vài phần tương tự!"

Sau một hồi lâu, Hàn Lập thả tay xuống, trầm ngâm một hồi.

"Văn bối nói nhiều như vậy, không biết ý tiền bối thế nào?"

Nữ tử Tinh tộc nhìn Hàn Lập, mơ hồ có chứa một tia mong chờ.

"Không biết đạo hữu tên gì?"

Sau khi Hàn Lập mỉm cười, bỗng nhiên hỏi ra một câu rất lạc đề. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

"Tiền bối cứ gọi văn bối là Tiêm Tiêm là được!"

Nữ tử Tinh tộc ngẩn ra, lập tức cười khẽ nói.

Chương 1582: Thông Linh Khôi Lỗi

"Tiêm tiêm!" Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

Hàn Lập thì thảo lập lại một câu, gật đầu nói.

"Nếu ta không cần phải xâm nhập Ma Kim Sơn Mạch, hơn nữa chỉ cần thần thông của thánh giai ma thú này giảm đi thì nguy hiểm này cũng nên thử một lần. Nhưng phải nói trước, nếu đến lúc đó sự tình không phải như người nói, hoặc là nguy hiểm quá lớn thì ta sẽ tùy thời từ bỏ việc này. Hơn nữa đến ngày Ma Kim Sơn Mạch mở ra thì ta hy vọng đạo hữu cùng ta đi một chuyến, ta sẽ bảo vệ. Điều cuối cùng, nếu thánh giai ma thú này thật sự có huyết mạch của Sơn Nhạc Cự Viên thì ta phải được một nửa chân linh huyết. Nếu những điều kiện này không được thỏa đáp ứng thì chúng ta không cần giao dịch nữa."

Nói xong lời cuối cùng, thần sắc Hàn Lập trở nên nghiêm nghị.

"Không thành vấn đề, những điều kiện đó vẫn bối đáp ứng."

Tiêm Tiêm hơi tự định giá.

Thấy đối phương đáp ứng sảng khoái như thế, trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười, không nói thêm gì, cổ tay run lên, nhất thời vòng trừ vật bay ra.

Tay điểm một cái.

Nhất thời một mảnh thanh sắc quang hà bay ra, mười mấy chai lớn nhỏ không đồng nhất, hộp gỗ, đồ vật gì đó, ... bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung.

Mặt khác còn có hơn mười khối cực phẩm linh thạch xán lạn.

"Những đan dược này có thể sử dụng từ bây giờ cho đến khi cảnh giới của người là thượng tộc trung giai, thậm chí có thể trở giúp người đột phá chướng ngại. Chỉ là hiệu quả như thế nào thì còn phụ thuộc vào nhiều nguyên nhân khác. Về phần tài liệu thì ta cũng

mất không ít công sức thu thập được. Đạo hữu nhìn xem có vừa lòng không?"

Hàn Lập thần nhiên nói.

Đan dược không hề ít, đều là thứ Hàn Lập trước kia từng dùng đến, thậm chí còn có hai bình Châu Thiêm Dịch cũng đem ra, không sợ đối phương có gì bất mãn.

Về phần tài liệu này là do khi đó hắn tại Hỏa Hô quần đảo, giết chết hai yêu thú Luyện Hư Kỳ, đây cũng là tài liệu vô cùng trân quý.

Nhưng thật ra cực phẩm linh thạch thì hắn thu thập không nhiều, lấy ra nhiều như vậy quả thực là đau lòng.

Quả nhiên nữ tử sau khi kiểm tra đan dược cùng tài liệu thì trên mặt lộ ra vẻ vui mừng lẫn sợ hãi.

"Mấy thứ này không tầm thường, hơn nữa cực phẩm tinh thạch này đủ để đổi được ma giáp."

Nữ tử thu tất cả lại, mỉm cười nói.

"Đạo hữu hài lòng là được, việc này cứ quyết định như vậy, ta lưu lại cho người một khối vạn lý phù. Trong khoảng thời gian ngắn ta sẽ không rời khỏi Thiên Vân thành, đợi đến khi Ma Kim Sơn Mạch mở ra, người cứ dùng phù này thông báo cho ta."

Hàn Lập mỉm cười, thần niệm vừa động, vòng trữ vật chợt lóe, xuất hiện một khối ngọc bài.

Sau đó vòng trữ vật hóa thành một đạo thanh quang bay trở về, sau khi chợt lóe thì lần nữa xuất hiện trên tay Hàn Lập. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

"Được, vân bối nhớ kỹ!"

Nữ tử gật đầu cười, thu ngọc bài vào tay.

Hàn Lập không nói gì thêm, hai tay bắt quyết, trong miệng nói lầm bầm.

Nhất thời kim sắc pháp tướng trong hắc khí và cả tử sắc chiến giáp chợt lóe lên rồi biến mất.

Cùng lúc đó, Nguyên Anh trong cơ thể Hàn Lập vĩnh viễn, mặt mang vẻ tươi cười.

Nó nguyên bốn trên thân hình mập mạp, bất ngờ hiện ra một bộ tử sắc chiến giáp.

Chuyện tiếp theo thì đơn giản.

Nữ tử gọi là Tiêm Tiêm dùng pháp bàn đưa Hàn Lập trở lại cửa hàng, sau đó Hàn Lập rời đi.

Trong thời gian tiếp theo, Hàn Lập đi qua rất nhiều cửa hàng khác, chủ yếu là tài liệu ****, pháp khí ****, phù lục **** cùng một số cửa hàng phổ thông.

Mặc dù hắn cũng có thu hoạch, nhưng so với lúc có được Thiên Ngoại Ma Giáp thì hiển nhiên không thể so sánh bằng.

Hàn Lập đi trên đường một đêm, cho đến khi trời tờ mờ sáng thì mới gọi thú xa quay về nơi ở.

Liên tiếp mười ngày sau, Hàn Lập chuyện gì cũng không làm, cứ như vậy đi tới các ngõ ngách cùng hàng trăm cửa hàng.

Kể từ đó, cuối cùng Hàn Lập đã sơ bộ hiểu rõ về Vân Thành.

Trời tối, Hướng Chi Lễ lại ngẫu nhiên tới tìm, cùng Hàn Lập trò chuyện trong chót lát.

Trong lúc ở đây, Vân Thành thoạt nhìn ngoài chặt trong lỏng, nhưng sinh hoạt lại hết sức bình thường, không nào vì đại chiến sắp tới mà trở nên khẩn trương.

Không biết bởi vì Thiên Vân chư tộc đã quen với việc Giác Xi Tộc tiến công, hay là cho rằng Giác Xi Tộc căn bản không thể đánh tới gần phụ cận Vân Thành.

Một ngày kia, Hàn Lập lần nữa ra khỏi khách sạn, nhưng không đi đến cửa hàng nào nữa mà là trực tiếp gọi một thú xa, nói với xa phu một câu: "Vân Hà Sơn" sau đó chui vào trong thú xa, không hề nói thêm gì.

Thú xa nhất thời vội vàng chạy trên đường.

Lúc này đây, thú xa đi hơn nửa Vân thành, tới một ngọn núi cao thì bỗng nhiên dừng

lại.

Hàn Lập xuống xe, hai mắt nhìn ngọn núi trước mắt một hồi lâu.

Đích xác là một ngọn núi cao chọc trời, chừng hơn ba nghìn trượng, cây xanh phủ khắp nơi, đồng thời một cỗ linh khí tinh thuần đập vào mặt. Núi này hóa ra lại có cực phẩm linh mạch.

Hàn Lập nhìn xung quanh, gần đó có bảy ngọn núi lớn khác nhau, độ lớn cũng tương tự nhau.

Đây là Bát Vân Xuyên Sơn nổi tiếng ở Vân Thành.

Nghe nói trước đó thật lâu, vài người có thần thông to lớn trong thành thi triển thần thông quỷ thần khó lường mạnh mẽ đem tám ngọn núi lớn trên mặt đất chuyển lên Vân Thành, mặt khác cũng từ mặt đất bốc lên tám cực phẩm linh mạch, chôn vào trong núi. Vì thế hình thành nên tám linh mạch trong tám ngọn linh sơn này.

Tám ngọn linh sơn, cũng là nơi người ta ở lại lâu nhất trong Vân thành, mỗi người đều có một động phủ.

Động phủ này cũng không phải của riêng ai, mà toàn bộ đều là cho thuê. Đường nhiên thời gian cho thuê không quá trăm năm, hơn nữa giá cả lại vô cùng đắt.

Nhưng như vậy nhiều khi cũng không thể đáp ứng được cầu.

Động phủ của Giáp Thiên Mộc tạm thời ở ngay phía trước, trong Vân Hà Sơn này.

Dựa theo địa chỉ động phủ, Hàn Lập hóa thành thanh quang, lập tức bay thẳng lên núi.

Bát Vân Sơn cũng là nơi duy nhất trong Vân thành cho phép phi độ.

Hàn Lập hiển nhiên không hề cố kỵ.

Mà hẳn đến này này tự nhiên là bởi vì đối phương đã hẹn tặng thông linh khôi lỗi. Trong khoảng thời gian này, Hàn Lập hiển nhiên hiểu rõ không ít về tình huống của Vạn Cổ tộc.

Tộc này trong Thiên Vân mười ba tộc mặc dù bài danh trung bình, nhưng đối với nguyên cứu khôỉ lỗ đã đạt tới tình trạng khó tin. Có thể nói là một trong ba chủng tộc lớn am hiểu nhất về khôỉ lỗ thuật tại Lôi Minh đại lục.

Lúc đầu không hiểu về thông linh khôỉ lỗ, nhưng sau khi Hàn Lập xem qua điển tịch, hơn nữa còn được Hướng Chi Lễ giải thích thì rốt cục cũng hiểu được.

Loại khôỉ lỗ này uy lực thấp nhất cũng ngoài Hóa Thần Kỳ, có linh tính nhất định, cho dù không cần phân thần thao túng cũng có thể tự chấp hành một số mệnh lệnh đơn giản, bởi vì vậy có thể thấy được mức độ quý hiếm.

Hơn nữa Hàn Lập nghe nói loại thông linh khôỉ lỗ này có thể tự mình tiến hóa, thậm chí cuối cùng cũng có thể có được linh trí không hề thấp.

Đương nhiên đây cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, Vạn Cổ Tộc vẫn chưa công khai thừa nhận việc này, nhưng cứ như vậy cũng làm cho Thông linh khôỉ lỗ được phủ lên một tấm màn thần bí.

Đương nhiên loại thông linh khôỉ lỗ này, cho dù Vạn Cổ Tộc luyện chế nhiều thì cũng không bán ra ngoài.

Ngẫu nhiên có một hai khối xuất ra, đều bị các tộc khác tranh đoạt, mỗi khối cũng có thể đạt đến cái giá trên trời.

Nghe nói thông linh khôỉ lỗ có nhiều chỗ kỳ dị như vậy, cho nên Hàn Lập vốn tình thông luyện chế khôỉ lỗ, hiển nhiên cảm thấy rất hứng thú.

Cộng thêm việc hẳn có thêm mục đích khác, cho nên tự mình đến núi này.

Hàn Lập biến thành thanh hồng, sau vài lần chớp động đã ở một bên sườn núi hẻo lánh hạ xuống.

Trước mặt hẳn không xa là một vách núi phẳng lì, ở trên có một cửa đá.

Hàn Lập không trực tiếp tiến lên gõ cửa, mà tay áo vung lên, nhất thời một đạo hỏa quang bắn ra, sau vài lần chớp động liền bay vào trong cửa đá không thấy bóng dáng.

Kết quả không bao lâu, trên cửa chợt lóe thanh sắc quang hà, đại môn tự mở ra.

Giáp Thiên Mộc tươi cười đi ra.

"Ha ha, quả nhiên là Hàn đạo hữu, nhưng tại sao bây giờ đạo hữu mới đến, tại hạ đã chờ mấy ngày rồi."

"Hàn mỗ có một số việc trong người, cho nên không thể nhanh được, mong Giáp đạo hữu không cảm thấy phiền!"

Hàn Lập cẩn thận đánh giá đối phương vài lần, khi thấy khí sắc đối phương vui vẻ thì mỉm cười nói. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

"Thì ra là thế, nơi này không phải là nơi nói chuyện, mời đạo hữu vào trong động phủ."

"Như vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh."

Hàn Lập cũng không khách khí đi vào.

Động phủ của Giáp Thiên Mộc cũng không tính là lớn, xuyên qua một thông đạo ngắn liền tiến vào một thính đường rộng hơn ba mươi trượng.

Bố trí cũng tao nhã, trên trần ngoại trừ mấy viên dạ quang châu thì trong thính đường còn có hai bàn trà cùng mấy trăm cái ghế.

Trừ những thứ này ra thì không còn gì cả. Thậm chí bốn vách cũng là đá bình thường.

"Mời đạo hữu ngồi."

Giáp Thiên Mộc ngồi xuống ghế chủ tọa, sau đó bắt chuyện nói.

Sau khi Hàn Lập gật đầu thì ngồi xuống một bên.

Hai tiếng "bộp bộp" truyền đến, Giáp Thiên Mộc không nói hai lời, trước tiên vỗ tay hai cái.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, nhất thời nhìn về phía cửa.

Bên trong cửa truyền đến tiếng bước chân.

Một lát sau, một mỹ nữ khoảng hai mươi tuổi, một thân hoàng sắc cung trang, hai tay cầm một hộp gỗ, thướt tha đi ra.

Nữ tử này đi tới thính đường, cầm hộp gỗ trong tay đặt trước mặt Hàn Lập, sau đó cung kính đứng một bên không nói lời nào.

Một màn kỳ quái xuất hiện!

Ánh mắt Hàn Lập chỉ đảo qua hộp gỗ liền dời đến trên người nữ tử, trên mặt lộ ra vẻ kỳ quái.

"Như thế nào, chẳng lẽ đạo hữu nhìn trúng nha đầu sai vật này của ta, nếu thật sự thích thì ta sẽ đem biếu tặng."

Giáp Thiên Mộc thấy cảnh này chỉ khẽ cười một tiếng.

Chương 1583: Khôi Lỗi Bội Nguyệt

Không phải, Hàn mỗ chỉ là cảm thấy thông linh khôi lỗi quả nhiên danh bất hư truyền, nếu không phải tại hạ cũng am hiểu một ít về khôi lỗi thuật và thần niệm bí thuật thì sợ rằng đã xem thông linh khôi lỗi này như người thật. Linh áp, khí tức trên người nàng hóa ra lại giống như người tu tiên chúng ta."

Hàn Lập nở nụ cười, thờ dài khen.

"Ha ha, Hàn đạo hữu đã nhìn ra! Hắc hắc, trong số đồng đạo dưới thánh tộc đến động phủ của ta, đạo hữu tuyệt đối là người đầu tiên nhìn ra nữ tử này là khôi lỗi. Khôi lỗi này là năm đó ta tự tay luyện chế, lúc đầu đã giấu diếm được không biết bao nhiêu bạn tốt."

Giáp Thiên Mộc nghe Hàn Lập nói vậy, không hề ưỡn oải mà ngược lại cao hứng cười ha ha, dường như chuyện Hàn Lập phát hiện ra thân phận của khôi lỗi đã làm hân sinh ra cảm giác tri kỷ.

"Tại hạ cũng chỉ là may mắn thôi, bất quá cấp bậc thông linh khôi lỗi này tựa hồ không quá cao, chỉ chú trọng về hình dáng."

Hàn Lập nhìn khôi lỗi giống y như người thật này, mỉm cười nói.

"Hàn huynh tuệ nhãn như đuốc a, khôi lỗi này ta luyện chế chỉ có thực lực thượng tộc tam giai, hoàn toàn theo đuổi phương diện linh tính. Nhưng đáng tiếc là ta bồi dưỡng cho đến bây giờ, linh tính cũng không được đề cao."

Giáp Thiên Mộc thờ dài một hơi, quay lại nhìn thoáng qua nữ tử, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối.

Mà đúng lúc này tỷ nữ khôi lỗi phảng phất hướng Giáp Thiên Mộc mỉm cười, nhưng lập tức thu lại vẻ tươi cười, lần nữa mặt không biểu tình. Hàn Lập chứng kiến cảnh này thì có chút không biết nói gì!.

"Được rồi, Hàn huynh xem thông linh khô lồi trong hộp đi, xem thử có hài lòng không?"

Sau khi Giáp Thiên Mộc thu hồi ánh mắt thì hướng Hàn Lập cười hỏi một câu.

"Như vậy tại hạ cũng không khách khí." Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Hàn Lập gật đầu, tay áo phất lên một cái, một mảnh thanh hà bay ra. Một tiếng "két" vang lên, hộp gỗ mở ra, hiện ra vật trong hộp.

"Đây là?"

Hàn Lập ngừng thần nhìn, trên mặt lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Trong hộp gỗ bất ngờ là một con bạch xà dài một thước, toàn thân trong suốt sáng long lanh, được bao phủ bởi một tầng linh quang.

"Đây là thông linh khô lồi hình dáng mới mà tiểu đệ luyện chế không lâu, cảnh giới đại khái tương tự với đạo hữu, cũng là thượng tộc thất giai. Mặc dù cấp bậc không cao nhưng lại có thể biến hóa ra hai loại hình thái. Nếu không phải Hàn huynh đã cứu tiểu đệ một mạng thì Giáp mạo thật đúng là không nỡ lấy ra khô lồi này."

Giáp Thiên Mộc lộ ra vài phần không nỡ.

"Hai loại hình thái?"

Hàn Lập nghe vậy có chút kinh ngạc.

"Không sai, mặc dù không trích huyết nhận chủ nhưng ta cũng có thể thao túng đơn giản một chút, để Hàn huynh nhìn thử xem."

Giáp Thiên Mộc vừa nói, tiếp theo tay bắt quyết, hướng hộp gỗ nhẹ điểm một chỉ. Nhất thời một tia bạch quang mang bắn ra, sau khi chọt lóe liền chui vào trong thân thể bạch xà.

Linh quang chọt lóe, nguyên bốn bạch xà bất động đột nhiên gãy dựa, lập tức bạch quang đại phóng, hóa thành một đạo bạch quang từ trong hộp bắn ra. Sau đó hóa thành bạch mang dài một trượng, bay lượn trên không trung của đại sảnh.

Từ xa nhìn lại, măng xà này hai mắt màu đỏ, lân phiến chớp động, một cổ hung sát chi khí đập vào mặt, so với cự măng thật thì không hề khác nhau. Đột nhiên Giáp Thiên Mộc quát khẽ một tiếng, tay giơ lên đánh ra một đạo pháp quyet.

Thân hình bạch măng bỗng nhiên run lên.

Bạch quang đại phóng, bạch măng liền trong nháy mắt biến thành một nữ tử đẹp như tranh vẽ, áo bào trắng tung bay, chỉ là trong mắt hơi mờ mịt, huyền phù giữa không trung không nhúc nhích.

"Thế nào, thông linh khôi lỗi này vô luận đối địch hay dùng như tỳ nữ trong động phủ thì cũng cực kỳ thích hợp. Khuyết điểm duy nhất là tiêu hao linh thạch khá nhiều, gấp mấy lần thông linh khôi lỗi khác. Hơn nữa bởi vì bản thân khôi lỗi hơn phân nửa chỉ dùng hàn quang tinh thiết luyện chế, cho nên cũng có thể dùng linh thạch băng thuộc tính cực kỳ hiếm mới có thể sử dụng. Đạo hữu nếu thật sự muốn thì sau này khẳng định tiêu hao linh thạch không hề ít."

Giáp Thiên Mộc giải thích.

"Linh thạch băng thuộc tính tuy hiếm, nhưng Hàn mỗ cũng thu thập được một chút. Chỉ cần khôi lỗi này hữu dụng thì ta không khách khí nhận lấy."

Hàn Lập ngưng thần nhìn bạch bào nữ tử trên không trung một hồi lâu, sau đó nhoen miệng cười.

"Ha ha, chỉ cần Hàn huynh hài lòng là được. Khôi lỗi này một khi trích huyết nhận chủ thì không ai khác có thể thao túng."

Giáp Thiên Mộc cười, tay bắt quết, điểm về khôi lỗi trên không trung một cái, nhất thời bạch bào nữ tử thoáng một cái, trực tiếp hóa thành bạch quang bay vút về phía Hàn Lập. Sau khi xoay tròn thì hóa thành một bạch xà rơi vào trong hộp. Cùng lúc đó, Hàn Lập phát tay, thanh hà cuộn lên đem nắp hộp lần nữa đóng lại.

"Giáp đạo hữu, mới vừa rồi nghe người ta nói, thông linh khôi lỗi là do tự tay người làm, như vậy tạo nghệ luyện chế khôi lỗi của đạo hữu chắc cũng rất cao. Trong tay tại hạ trùng hợp cũng có một số loại khôi lỗi loại mới rất thú vị, đạo hữu có muốn nhìn một chút không..." Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện " Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Hàn Lập thu hộp gỗ về, sau đó liền hướng Giáp Thiên Mộc cười nói.

"Ồ, khô! lỗi loại mới! Đạo hữu mau lấy ra để ta nhìn một chút."

Giáp Thiên Mộc nghe nói vậy, sắc mặt lộ ra vẻ vui mừng. Hàn Lập cười cười, tay lật lại, trong lòng bàn tay bỗng nhiên xuất ra một hộp ngọc, phía trên linh quang lập lòe, có dán mấy đạo cấm chế phù toàn.

Sau khi tháo phù toàn xuống, hắn vỗ nhẹ vào hộp.

Nhất thời từ trong ngọc hộp bay ra hơn mười tiêu nhân nhỏ cỡ một tấc.

Đúng là thứ Hàn Lập có được từ yêu vương huyết bào nhân ở Địa Uyên, một nhóm thị linh khô! lỗi.

Những người này vừa bay ra đại sảnh thì đột nhiên phát ra một đoàn ngũ sắc vân vụ, sau khi vân vụ tản ra hết thì trong đại sảnh xuất hiện mười hai mỹ nữ mặc ngũ sắc y sam, dáng người thướt tha, xinh đẹp quyến rũ.

Mà hai bên sườn đại sảnh thì đồng thời xuất hiện hai mươi bốn nam tử trẻ tuổi, mi thanh mục tú, cầm trong tay đủ các loại nhạc khí, khoan châu mà ngồi.

Hàn Lập không thúc dục bất cứ pháp quyết gì, đột nhiên tiếng nhạc êm tai vang lên trong đại điện, làm cho người ta nghe xong vui vẻ thoải mái. Mà mỹ nữ thân hình nõn nà, nhảy múa theo điệu nhạc.

Chỉ thấy nữ tử eo thon, ngũ sắc sam y tung bay, mang theo mùi hương thơm ngát lan tỏa khắp nơi.

Trong lúc nhất thời, trong đại sảnh khắp nơi đều là lệ ảnh mê người, xinh đẹp cực kỳ động lòng người.

Từ khi những người này xuất hiện, Giáp Thiên Mộc liền mở to hai mắt, nhìn thẳng không hề chớp mắt.

Không biết bao lâu sau, tiếng nhạc động lòng người kia dừng lại, mỹ nữ cũng ngừng múa, đều thúc thủ đứng một bên.

"Quả nhiên có chút ý tứ, những người này không phải là Hàn đạo hữu làm chứ?"

Giáp Thiên Mộc thở dài một hơi, ánh mắt chớp động lầm bầm nói.

"Đạo hữu cũng nhìn ra, khôỉ lổ này gọi là linh thị, là một loại khôỉ lổ nửa linh vật. Nó khác với thông linh khôỉ lổ, chính là đem một loại tinh hồn của linh trùng kết hợp với khôỉ lổ. Lại nói tiếp, so với thông linh khôỉ lổ của đạo hữu cũng có chút khúc mắc, đồng dạng chỉ làm theo bản năng, không có linh trí, càng không thể để cao linh tính."

Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Đem linh thể hòa hợp với khôỉ lổ, loại suy nghĩ này trước kia ta cũng từng nghĩ qua, nhưng sau khi thử nghiệm nhiều loại tinh hồn của linh thú mà vẫn không thành công. Những linh thị này dung nhập loại linh thể nào vậy?"

Giáp Thiên Mộc nghe Hàn Lập nói vậy, lộ ra vẻ vui mừng lặn sợ hãi, không chần chừ hỏi ngay.

"Linh thị này là trong lúc ta vô ý tìm được, dung nhập loại linh thể nào thì cũng không rõ lắm. Nhưng có những linh thị này trong tay, đạo hữu tách chúng ra, hẳn là có thể tìm ra chân diện mục, đây chắc là chuyện không khó."

Hàn Lập sờ sờ cằm, thâm ý nói.

"Điều này cũng đúng! Cái gì, chẳng lẽ Hàn huynh nguyện ý tặng những khôỉ lổ này cho tại hạ?"

Giáp Thiên Mộc có chút tỉnh ngộ, nhưng lập tức lại kinh hãi.

"Những linh thị này mặc dù thú vị, nhưng đối với tại hạ cũng không hữu dụng. Mà tạo nghệ khôỉ lổ thuật của đạo hữu thật kinh người, có chúng nó thì nói không chừng có thể tiến thêm một bậc."

Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Những linh thị này đích xác rất hữu dụng với tại hạ, nhưng thứ quý giá như vậy, tại hạ nào có thể dễ dàng nhận lấy. Nếu được thì tại hạ sẽ dùng linh thạch để mua chúng."

Giáp Thiên Mộc cuống quít lắc đầu nói.

"Linh thạch thì quên đi, Giáp đạo hữu nếu thật sự không muốn nhận không công thì tại hạ có mấy vấn đề muốn hỏi đạo hữu. Nếu đạo hữu có thể trả lời một chút thì tại hạ đã cảm thấy mỹ mãn rồi."

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, rốt cục nói ra mục đích của mình.

"Vấn đề? Hàn huynh có vấn đề gì cứ nói ra, nhưng dính đến bí ẩn trong tộc chúng ta thì tại hạ không thể tiết lộ được."

Giáp Thiên Mộc nghe vậy ngẩn ngơ, nhưng sau đó cẩn thận trả lời.

"Điều này hiển nhiên, vấn đề của tại hạ tuyệt đối không dính đến bí ẩn của quý tộc."

Hai mắt Hàn Lập híp một chút, khẽ cười.

"Vậy Hàn huynh cứ việc hỏi."

Thần sắc trên mặt Giáp Thiên Mộc thả lỏng, gật đầu nói.

"Mấy ngày nay tại hạ ở trong thành, nghe người ta nói Thiên Vân đường như có một truyền tống trận đến đại lục, không biết việc này có thật hay không, nếu như là có thì không biết ai đang nắm giữ."

Hàn Lập nghiêm nghị hỏi.

"Truyền tống trận đến đại lục? Đích xác là có một cái như vậy, nhưng pháp trận này không nằm trong tay một tộc này, mà là đồng thời được vài tộc trong mười ba tộc chúng ta cử người trông coi."

Giáp Thiên Mộc hiển nhiên đối với câu hỏi của Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, nhưng lại dễ dàng trả lời.

"Không biết là những tộc này trông coi?"

Hàn Lập lại hỏi tiếp.

"Bởi vì pháp trận này phải được trông coi cẩn thận, cũng thường xuyên tu sửa cho

nên do Tinh Tộc, Thạch Kiến Tộc, Đa Thủ Tộc, cùng với Vạn Cổ Tộc chúng ta trông coi. Hàn đạo hữu, người cảm thấy hứng thú với cách bố trí pháp trận này, hay là muốn sử dụng truyền tống trận?"

Giáp Thiên Mộc một bên tùy ý trả lời, một bên như nghĩ tới điều gì đó, hỏi một câu.

Chương 1584: Oa Oa

Giáp Thiên Mộc nếu có thể tạo nghệ kinh người về khôi lỗi thuật như vậy, thì bản thân cũng thông minh hơn người, nghe Hàn Lập hỏi thì lập tức đoán ra vài phần dụng ý.

"Tại hạ đích xác muốn mượn truyền tống trận đến đại lục khác."

Sự tình đến nước này, Hàn Lập cũng không có ý giấu diếm, thản nhiên nói ra.

"Muốn sử dụng truyền tống trận này, sợ rằng rất khó."

Giáp Thiên Mộc cười khở một tiếng, không hỏi nguyên nhân mà chỉ cuống quýt lắc đầu.

"Ta biết loại truyền tống trận này vô cùng tốn kém, nhưng vô luận tốn kém thế nào cũng phải mượn một lần. Ta chỉ muốn hỏi đạo hữu một chút, lấy thân phận ngoại tộc như ta, có khả năng mượn truyền tống trận hay không?"

Hàn Lập nhìn chăm chăm Giáp Thiên Mộc, chậm rãi hỏi, trên mặt hẳn không có chút dị sắc, nhưng thực tế trong lòng lại gấp gáp. Những lời cuối cùng này mới chính là mục đích chính thức của hắn khi tới đây.

"Nếu đạo hữu đã hỏi như thế thì ta cũng nói thật, nếu Hàn huynh là thánh tộc, hơn nữa xuất thân từ Thiên Vân chúng ta thì sử dụng pháp trận này một lần cũng không phải là việc khó. Nhưng lấy tình huống hiện tại của Hàn huynh thì đúng là vô cùng khó khăn. Bất quá hiện tại Giác Xi Tộc đang xâm lấn quy mô lớn, không phải là không có cơ hội. Nếu đạo hữu có thể trong khi giao chiến, vì Thiên Vân lập vài công trạng lớn thì hẳn có thể thương lượng nói chuyện này với mấy vị trưởng lão trong tộc. Lại nói tiếp, bởi vì nguyên nhân đại chiến cho nên mười ba tộc chúng ta cũng không kiêng nể thu nhận khách khanh ngoại tộc. Mà chuyện Hàn huynh từng diệt sát Giác Xi Tộc cùng cấp, ta đã nói qua với mấy vị trưởng lão trong tộc, bọn họ cũng cảm thấy hứng thú với đạo hữu."

Giáp Thiên Mộc trầm ngâm một lát, cũng không khẳng định lắm nói. Hàn Lập nghe đối phương nói như vậy thì nhún mày.

Lấy tính cách của hắn, hiển nhiên không muốn tham gia vào tranh đấu giữa hai tộc. Quy mô cuộc chiến khổng lồ như thế, cho dù tu vi như hắn thì nếu không cẩn thận thì cũng dễ dàng bỏ mạng.

"Đa tạ đạo hữu đã cho biết, tại hạ trở về suy nghĩ đã. Nhưng nếu Hàn mỗ muốn gặp trưởng lão quý tộc thì không biết Giáp đạo hữu có thể đến lúc đó..."

Hàn Lập ngưng trọng, gật đầu, đột nhiên hỏi.

"Tại hạ nhận lễ vật của Hàn đạo hữu, chút việc nhỏ ấy hiển nhiên không thành vấn đề."

Giáp Thiên Mộc nghe Hàn Lập nói vậy, mỉm cười, không chút do dự đáp ứng. Hàn Lập nghe vậy nhất thời lộ ra vẻ tươi cười.

Kế tiếp, Hàn Lập sẽ không đề cập đến chuyện truyền tống trận, mà cùng Giáp Thiên Mộc trò chuyện một chút về những việc liên quan đến khôi lỗi.

Giáp Thiên Mộc nghe nói đến khôi lỗi thuật thì nhất thời hai mắt phát sáng, miệng nói liên miên không dứt, bộ dáng như đứng chỗ ngửa.

Mà tạo nghệ khôi lỗi thuật của hắn quả nhiên cực kỳ kinh người, không ít câu làm Hàn Lập nghe xong đều phải trầm ngâm một trận, được khai thông không ít. Mà ngược lại, Hàn Lập từ Đại Diễn Thần Quân cũng biết được một chút độc đáo về khôi lỗi thuật, cho nên đôi khi cũng làm Giáp Thiên Mộc ngoài ý muốn, càng trò chuyện với Hàn Lập thật vui. Nửa ngày sau, Hàn Lập được Giáp Thiên Mộc tiễn xuống chân núi Vân Hà Sơn, quay trở về nơi ở. Vừa tiến vào phòng, Hàn Lập lập tức kích hoạt cấm chế, đem nơi ở hoàn toàn phong tỏa, sau đó tùy ý đi tới góc phòng ngồi xuống bàn.

Lúc này hắn đi ra ngoài, mặc dù vẫn chưa có đáp án hài lòng nhất, nhưng cuối cùng cũng biết rõ vài phần về chuyện truyền tống trận. Huống hồ, hắn còn có một thông linh khôi lỗi tác dụng không nhỏ.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, bỗng nhiên phát tay một cái, thanh quang trên tay chột lóe, một hộp gỗ liền xuất hiện trong tay. Hắn không suy nghĩ nhiều, đem nắp hộp nhẹ mở ra, lộ ra bạch xà dài nhỏ đang nằm yên trong hộp. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Hàn Lập ngừng trọng nhìn vật trong hộp, lam mang trong mắt thoáng hiện ra, ánh mắt tựa hồ muốn đem khôi lỗi này tìm khe hở, nhưng thông linh khôi lỗi này lại giống như một thể.

Cho dù hần vận dụng Minh Thanh Linh Mục, nhưng mấy bộ phận quan trọng vẫn chỉ thấy mờ mờ, căn bản không nhìn rõ được. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Hàn Lập thấy vậy, nhượng mảy, lập tức phóng thần niệm cường đại ra, bao phủ hoàn toàn bạch xà vào trong.

Thần niệm trong nháy mắt đảo qua mấy chỗ này, nhưng những bộ phận đó không biết luyện chế bằng cách nào, mà lại bắn ngược thần niệm lại.

Những bộ phận khác của bạch xà thì cũng bình thường không khác gì những khôi lỗi khác, cũng là do một số tài liệu đặc thù chế tạo. Một vài cơ quan bố trí có chút xảo diệu, nhưng hần cuối cùng vẫn có thể miễn cưỡng xem được, xem ra chỗ huyền diệu chính thức của thông linh khôi lỗi là nằm ở mấy bộ phận hần không thể xem được.

Hần cũng không phải muốn dựa vào thần niệm cường đại, mạnh mẽ xâm nhập vào những nơi đó, nhưng hậu quả khẳng định là thông linh khôi lỗi sẽ bị tổn hại.

Hơn nữa nếu hần có thể làm được, thì những người có thông linh khôi lỗi trước hần sao lại không thể làm được chuyện này.

Nhưng hiện tại xem ra bí mật thông linh khôi lỗi vẫn chỉ mình Vạn Cổ Tộc nắm giữ, hơn phân nửa là cho dù tổn thương khôi lỗi vẫn không thể tìm hiểu bí mật trong đó.

Thần sắc Hàn Lập do dự vài lần, rốt cục tạm thời từ bỏ ý định này, quyết định tạm thời trước tiên cứ đem khôi lỗi nhận chủ. Trong lòng nghĩ như thế, hần đột nhiên há miệng, phun ra một đạo thanh ti. Kết quả thanh ti chợt lóe quẩn vào cổ tay Hàn Lập, sau đó lần nữa bay vụt trở về, nhập vào thân hình không thấy bóng dáng. Mà lúc này, Hàn Lập mới lạnh nhạt đem cổ tay hướng về phía trước người.

Thanh quang chớp động, tinh huyết từ trong cổ tay từ từ nhỏ xuống, vừa lúc rơi vào bạch xà trong hộp.

Mấy giọt tinh huyết khi vừa tiếp xúc với thân hình sáng long lanh của bạch xà, liền

quỷ dị biến mất không thấy đâu.

Tiếp theo, hai tay Hàn Lập bắt quyết, từng đạo pháp quyết liên tiếp bắn ra, nhập vào bạch xà. Nguyên bốn bạch xà đang bất động đột nhiên nhúc nhích, đồng thời trong miệng phát ra tiếng khi khi.

Tiếp theo khôỉ lồi này thoảng một cái, từ trong hộp bay ra, trước mặt Hàn Lập lắc đầu quấy đuôi bay qua bay lại.

Hàn Lập coi như không nhìn thấy việc này, tay lần nữa lật lại, dĩ nhiên xuất ra nhiều lục sắc pháp bàn. Tay giơ lên, tất cả pháp bàn hóa thành mười mấy đạo linh quang bắn ra.

Sau khi chúng xoay tròn thì bỗng nhiên biến mất vào không trung.

Tiếp theo, một tiếng phốc xuy truyền đến, một ngũ sắc quang trận cỡ lớn một trượng hiện ra giữa hư không, bên trong có các loại phù văn nhiều màu chớp động, có vẻ vô cùng huyền diệu. Hàn Lập không suy nghĩ thêm, hướng bạch xà điểm một cái.

Hồng quang trong mắt khôỉ lồi chợt lóe, sau khi bay vòng một lượt thì không thể ngăn cản thần niệm chi lực của Hàn Lập, từ từ bay vào trong quang trận. Hàn Lập thấy vậy, trong lòng thúc dục pháp quyết.

Nhất thời cả quang trận phát ra tiếng trầm thấp, tiếp theo vô số phù văn trôi nổi, tuôn về phía khôỉ lồi.

Ngoài thân bạch xà hiện lên một tầng huyết quang đỏ tươi, nhưng nó vẫn không nhúc nhích, để mặc phù văn này dung nhập vào thân. Hàn Lập thấy tình hình này, trên mặt không khỏi lộ ra một tia vui mừng.

Loại phương pháp nhận chủ này là hẩn từ Thiên Bằng Tộc học được, công hiệu nhận chủ so với bình thường mạnh hơn không biết bao nhiêu lần.

Cho dù tu vi pháp lực xa hơn hẩn gấp mười lần, nếu khôỉ lồi đã nhận chủ thì có muốn cướp, căn bản là chuyện mơ.

Hàn Lập một bên thúc dục pháp quyết, một bên chậm rãi nhắm hai mắt, mặc cho quang trận trong hư không liên tục chớp động.

Nghi thức nhận chủ lần này kéo dài một ngày một đêm, đến khi Hàn Lập mở mắt thì mới ngưng lại. Trong miệng Hàn Lập lẩm bẩm, hướng quang trện ngoắc một cái.

Bạch xà bên trong lập tức bạch quang đại phóng, tiếp theo bắn nhanh ra, sau khi xoay tròn liền biến thành một bạch y nữ tử, từ từ rơi xuống bên cạnh Hàn Lập, mặt không chút biểu tình, không nói một lời nào.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, hướng đôi mắt đẹp của nữ tử đánh giá vài lần, khoe miệng vênh lên, thì thào một câu: "Nhìn bộ dáng người thì linh tính đúng là không cao, giống như là trẻ sơ sinh, sau này sẽ gọi người là Oa Oa!"

Bạch y nữ tử nghe Hàn Lập nói vậy, hồng quang trong mắt chợt lóe, nhưng vẫn lạnh như băng không nhúc nhích.

Hàn Lập lắc đầu, tay bắt quyết, linh quang ngoài thân bạch y nữ tử lần nữa chớp động, lần nữa hóa thành bạch xà, chợt lóe bay vào trong tay áo Hàn Lập không thấy bóng dáng. Tiếp theo, hần điểm một vài cái về phía quang trện. Quang trện liền biến mất, lần nữa hóa thành mười mấy pháp bàn. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Nhưng Hàn Lập lại trầm ngâm, lấy ra một bạch sắc ngọc hạp, mặt ngoài dán phù toàn đồ đậm, đúng là hộp thần bí mà đại đầu nhân đưa cho đám người Hàn Lập.

Ngày đó đại đầu nhân rất thận trọng, cộng với việc Giác Xi Tộc đuổi giết đã nói lên rằng vật ấy rất quan trọng. Nhưng bởi vì hộp có thể bị hạ cấm chế cực kỳ lợi hại, cho nên Hàn Lập vẫn không có thời gian cẩn thận tìm cách mở ra nguyên cứu.

Hiện tại mắt thấy có lẽ phải quan hệ với trường lão Vạn Cổ Tộc, hiển nhiên hần muốn trước tiên chuẩn bị kỹ, xem một chút có thể lợi dụng thêm gì không.

Thậm chí trong lòng Hàn Lập, mơ hồ đoán vật này rất quan trọng đối với Vạn Cổ Tộc, nói như vậy không chừng có thể đổi ngọc hạp này lấy một lần truyền tống.

Đương nhiên nếu trước tiên không xem được thứ trong ngọc hạp là gì, thì Hàn Lập cũng không cam lòng giao cho Vạn Cổ Tộc. Chỉ có biết rõ về vật này thì hần mới có thể cò kè mặc cả với Vạn Cổ Tộc.

Hàn Lập lấy tay vuốt ve ngọc hạp, trong lòng lặng yên suy nghĩ, sau đó ngẩng đầu

nhìn bốn phía vách tường một cái, chợt nhúu mày.

Vạn nhất bài trừ ngọc hạp gây ra động tĩnh quá lớn, chút cấm chế ấy không thể hoàn toàn che dấu, phải gia tăng thêm mấy tầng mới được.

Nghĩ vậy, Hàn Lập lại từ vòng trữ vật lấy ra vài trận kỳ, phóng chúng vào góc tường bốn phía.

Nhất thời một tầng thanh quang cùng một tầng ngũ sắc quang mạc đồng thời hiện lên. Nhưng cứ như vậy, Hàn Lập vẫn chưa yên tâm, lại vồ lên không trung.

Một bóng đen từ trong lòng bàn tay bắn ra, thoáng một cái hóa thành một hắc sắc tiểu sơn cao một thước, tại đỉnh đầu Hàn Lập quay tròn.

Linh quang chợt lóe, một tầng hôi quang từ đáy tiểu sơn phun ra, một chút liên hóa thành một tầng quang mạc, đem phạm vi vài trượng quanh Hàn Lập bao phủ lại.

Kể từ đó, khu vực gần Hàn Lập nhất thời trở nên vô cùng nghiêm ngặt và kiên cố.

Chương 1585: Nghiễm Hàn Lập

Phù triện màu đỏ đậm bên ngoài hộp, Hàn Lập sớm đã nguyên cứu qua, không có gì đặc biệt, chỉ dùng để áp chế linh áp. Cổ kỹ duy nhất chính là không biết linh phù này có liên quan tới cấm chế khác trong hộp hay không. Hắn cũng không muốn khi vừa tháo phù toàn xuống, lập tức hộp nổ tung, hủy diệt vật bên trong. Thời gian dài ngồi suy nghĩ, cách gỡ phù toàn xuống như thế nào thì hắn cũng đã hiểu rõ. Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

Nếu đổi lại người khác, có lẽ sẽ cảm thấy phiền toái, nhưng hắn mang nhiều loại thần thông, đối với các cấm chế đều có cách phá giải kỳ diệu.

Cho nên sau khi Hàn Lập bố trí phòng ngự xong, liền cầm hộp ném lên trên không trung, làm cho nó huyền phù bất động trên không. Sau đó hắn dùng thần niệm thúc dục hắc sắc tiểu sơn, một bàn tay trắng nõn trào về phía hộp một cái.

Nhất thời từ tiểu sơn phun ra Nguyên Từ Thần Quang, so với lúc trước còn nhiều hơn vài phần, đồng thời bàn tay trắng nõn xòe ra, năm khối bạch cốt khô lâu từ năm đầu ngón tay bắn ra, sau khi gào thét liền lao về phía hộp.

Chúng bay lượn xung quanh hộp.

"Phá!"

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, hướng năm khô lâu điểm một cái. Vài tiếng "phốc phốc" trầm muộn truyền ra, năm khô lâu đồng thời há miệng, ngũ sắc hàn diễm cuộn cuộn tuôn ra, bao phủ lấy ngọc hạp vào trong. Một màn kinh người xuất hiện, ngũ sắc hàn diễm thoáng một cái, nhẹ nhàng gỡ phủ toàn ra.

Nguyên bốn là nhẹ nhàng, nhưng ngũ sắc hàn diễm chậm lại rất nhiều, bị Hàn Lập nhìn chăm chăm không chớp mắt. Một lúc sau, cuối cùng phù toàn cũng hoàn toàn cách ly khỏi ngọc hạp, nhưng chỉ chút thời gian đó cũng đủ để Hàn Lập quan sát tất cả biến hóa dị thường trong ngọc hạp.

Đột nhiên sắc mặt hắn trầm xuống, nguyên bốn ngũ sắc hàn diễm đang vây quanh ngọc hạp, một chút biến hóa thành ngũ sắc đại thủ, cầm lấy hộp ngọc mở ra.

Một cỗ ba động cực kỳ mãnh liệt từ trong hộp phóng lên cao, tiếp theo một đoàn kim sắc quang cầu bắn ra, nhưng lại bị ngũ sắc đại thủ chụp lấy, lập tức không thể nhúc nhích chút nào.

Nhưng đúng lúc này truyền r một tiếng "phanh", lấy ngọc hạp làm trung tâm, một hồng sắc quang trận quỷ dị hiện lên, tiếp theo co giãn liên tục, tựa hồ sẽ nổ tung. Hàn Lập liếc mắt thấy bên trong quang trận này ẩn chứa linh lực đáng sợ, hắn không khỏi biến sắc.

Tay bắt quyết, ngũ sắc đại thủ bỗng nhiên nắm chặt kim ngân quang đoàn, hóa thành một đạo ngũ sắc quang hồng bay thẳng đến góc tường, đồng thời Nguyên Từ Thần Quang đột nhiên cuồng trước, hóa thành hồi sắc quang trụ giống như thực chất, đem bạch sắc quang trận vây vào bên trong. Sau đó một khắc, quang trận liền nổ tung.

Một vòng bạch sắc quang vầng trong nháy mắt xuất hiện trong quang trụ!

Quang trụ lập tức kịch liệt rung động, mặt ngoài hiện lên một tần sóng quỷ dị, tựa hồ tùy thời đều có thể bị quang vầng phá ta. Hai mắt Hàn Lập híp lại, tiếp theo trong mũi vang lên một tiếng hừ lạnh, há miệng phun ra một đoàn ngân sắc hỏa cầu.

Hỏa cầu này xoay tròn, liền hóa thành một ngân sắc hỏa diễm, chọt lóe liên lao thẳng vào trong hồi sắc quang trụ, đánh vào bạch sắc quang vầng.

Một lát sau, chuyện tình quỷ dị xuất hiện. Trong bạch sắc quang vầng, nguyên bốn đang bạo liệt giống như núi lửa sắp phun trào, đột nhiên suy yếu, đồng thời lấy mắt thường có thể thấy được đang kịch liệt thu nhỏ lại. Chỉ sau vài lần hô hấp liền chọt lóe rồi biến mất.

Mà ở chỗ cũ, ngân sắc hỏa diễm đang cuồng trường thể tích lên mấy lần, đang định hút một luồng bạch quang cuối cùng vào bụng.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng bình tĩnh lại.

Lúc này phát tay một cái.

Ngân sắc hóa điều vũ hai cánh, bay trở về, sau một lần chớp động liền bay vào trong người Hàn Lập không thấy bóng dáng. Năm khối bạch cốt khô lâu cũng phát ra tiếng "phanh phanh" rồi biến mất.

Mà cùng lúc đó, ngũ sắc đại thủ sau khi chớp động liền quý dị xuất hiện trên đầu Hàn Lập, năm ngón tay buông lỏng, kim ngân chỉ quang rơi thẳng xuống.

Hàn Lập phát tay áo lên không trung một cái, một phiến thanh quang cuộn ra, lập tức đem vật ấy thu vào trong lòng bàn tay. Tiếp theo năm ngón tay run lên, kim ngân chỉ quang ảm đạm đi vài phần, lộ ra hình dáng thật. Hắn giơ tay ra, ngưng thần nhìn lại.

Trong linh quang, rõ ràng là một khối lệnh bài cổ xưa, dài nửa thước.

Một mặt kim quang chói mắt, một mặt ngân mang chớp động, bên ngoài còn có vô số hoa văn huyền ảo, dường như là cổ văn. Lấy kiến thức của Hàn Lập vẫn không phân biệt được đây là văn tự tộc nào, cho nên tự nhiên là không thể xem được. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Hàn Lập lấy tay vuốt nhẹ lên lệnh bài, trên mặt lộ ra một tia ngoài ý muốn.

Đại đầu nhân trịnh trọng như thế, hóa ra là vật này.

Mặc dù lệnh bài phát ra linh quang chói mắt, nhưng một góc đã bị vỡ, tựa hồ niên đại rất cổ xưa, không phải là vật mới luyện chế gần đây. Hơn nữa tài liệu luyện chế lệnh bài này cũng vô cùng cổ quái, nhìn thì bình thường nhưng một mặt lại lạnh như băng, một mặt thì cực nóng, phảng phất có cả hai thuộc tính băng hỏa. Hàn Lập không khỏi trầm ngâm. Nhưng ngay lúc này lệnh bài trong tay lại phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Nguyên bốn lệnh bài nhìn như vật chết, đột nhiên từ cổ văn phát ra từng đợt bạch mang, nhỏ như tơ, nhưng chỉ chợt lóe lên mà thôi. Bàn tay đầu tiên là mát lạnh, tiếp theo mô hồ lan dần ra, bàn tay cầm lệnh bài lập tức trở nên ướt sũng. Hàn Lập cả kinh, theo bản năng ném lệnh bài lên không trung, khiến nó phiêu phù trên đỉnh đầu. Tiếp theo hắn nhìn lại thì lòng bàn tay của mình.

Chỉ thấy lòng bàn tay xuất hiện một vết thương dài vài tấc, tiên huyết chảy xuống, bộ dáng không thể cầm máu.

Lấy thân thể mạnh của hắc, cộng thêm tu luyện thần thông Bách Mạch Luyện Bảo, nhưng lại bị bạch ti dễ dàng cắt đứt, hơn nữa tiên huyết lại chảy ra nhiều như vậy.

Đúng là không biết nói gì.

Trong lòng Hàn Lập hoảng sợ, nhưng công pháp trong cơ thể lập tức lưu chuyển, bạch quang tỏa ra, miệng vết thương liền hòa toàn biến mất. Hắc ngẩng đầu, ánh mắt lộ ra vẻ kỳ quái nhìn lệnh bài quái dị trên đầu, chỉ thấy ngân sắc lệnh bài giờ phút này phóng ra kim ngân chi quang, vết máu phía bên ngoài liền biến mất. Không, không phải bị biến mất mà là bị hút vào trong lệnh bài.

Khóe miệng Hàn Lập co quắp một chút, dường như nghĩ đến điều gì đó. Nhưng lệnh bài đột nhiên phát ra tiếng rỗng ngân thật dài, tiếp theo một đạo kim ngân quang trụ bắn thẳng lên cao, xuyên thấu Nguyên Từ Thần Quang và cấm chế, xuyên thủng nóc nhà rồi bắn thẳng lên chí tầng mây.

"Không tốt!"

Vừa thấy cảnh này, thần sắc Hàn Lập nhất thời trở nên có chút khó coi, không suy nghĩ nhiều liền lập tức vung tay áo lên, một mảnh thanh hà bay ra, muốn đem lệnh bài thu hồi lại. Nhưng một màn khó tin xuất hiện.

Thanh hà tuy bay qua, nhưng kim ngân lệnh bài lại giống như mọc rễ, không nhúc nhích chút nào, không ngừng phun ra kim ngân quang trụ lên trời cao. Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, lập tức không khỏi nở nụ cười khổ. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện"

Hiện tại thứ này làm ra động tĩnh lớn như thế, căn bản không thể giấu diếm chút nào. Một lát sau chắc chắn sẽ có người tìm tới cửa.

Ánh mắt chớp động vài cái, sắc mặt Hàn Lập âm tình bất động, suy nghĩ một chút, đột nhiên thân hình xoay tròn tại chỗ.

Nhất thời quang hà hiện lên đầy trời, hắc sắc tiểu sơn trên không trung cùng với pháp trận cấm chế bốn phía, trong nháy mắt bị thu thập không còn một mảnh.

Tiếp theo thân hình hắc dừng lại, lập tức đi đến góc phòng, sau đó mặt không biểu

tình ngồi xuống.

Hắn cứ như vậy, mặc kệ lệnh bài trên không trung.

Mà cơ hồ Hàn Lập vừa ngồi xuống, một lát sau bốn phía vách tường cùng với cửa phòng, đồng thời có quang mang chớp động, vài tên pháp sĩ Vân thành mặc hắc sắc chiến giáp, giống như quỷ mị đồng thời thoáng hiện ra, xuất hiện trong phòng Hàn Lập.

Bọn họ mắt thấy trong phòng xuất hiện một lệnh bài gây ra động tĩnh lớn như thế, đầu tiên là ngẩn ra, nhưng lập tức tất cả ánh mắt trở nên lạnh lùng, nhìn chăm chăm vào Hàn Lập.

Nhưng sau khi bọn hắn cảm ứng được tu vi của Hàn Lập thì sắc mặt hơi đổi, nói:

"Đây là bảo vật của người, người chẳng lẽ không giải thích gì sao. Người không biết rằng tại Vân thành không cho phép kích hoạt bảo vật uy lực lớn, cũng không cho phép dùng nhiều linh lực sao?"

Một gã giáp sĩ thần sắc vừa chậm, hỏi. Tu vi Hàn Lập hơn xa bọn họ, bọn họ cũng không phải không biết tốt xấu mà bất kính.

"Không có gì, tại hạ chỉ là khi tế luyện pháp khí xuất hiện chút vấn đề, bất quá sẽ lập tức thu hồi nó về."

Về mặt Hàn Lập cực kỳ trấn định, hơn nữa vừa nói vừa hướng lệnh bài trên không trao một cái. Nhất thời một bàn tay to hiện ra trên không trung, hướng lệnh bài chụp lấy.

Nhưng lại xuất hiện sự tình khiến Hàn Lập bất ngờ. Ngay khi cả bàn tay to bắt được lệnh bài, năm ngón tay dùng sức mà lệnh bài vẫn không chút nhúc nhích, phảng phất như cự lực không tồn tại. Mà giáp sĩ bốn phía thấy cảnh này, mặt lộ vẻ nghi hoặc nhìn về phía Hàn Lập.

Hít sâu một hơi, hắn định làm phép thúc dục bàn tay to thì đột nhiên một thanh âm nam tử, từ ngoài phòng thản nhiên truyền đến.

"Không cần phí sức, nếu Nghiễm Hàn Lệnh đã được người kích hoạt thì nó sẽ cố định, căn bản sẽ không rơi xuống. Trừ phi người có thể đem không gian trong phương viên trăm trượng đánh nát, nếu không thì căn bản không thể di động nó chút nào."

Vừa dứt lời, không gian trong phòng ba động, một đạo thân ảnh mơ hồ hiện ra, sau đó thoáng một cái liền quỷ dị xuất hiện giữa phòng.

Mà giáp sĩ bốn phía sau khi thấy rõ nhân ảnh, ánh mắt liền biến đổi, tất cả đều khom người, tên giáp sĩ kia lại càng cung kính nói:

"Chấp pháp vệ đội thứ bay mươi ba Tây thành, bái kiến Bạch trưởng lão!"

Nhân ảnh đúng là một thanh niên mặc cẩm bào.

"Nghiêm Hàn Lệnh, đích thật là nó. Hắc hắc, thật sự không nghĩ tới vật này không những không rơi vào trong tay Giác Xi Tộc, mà lại còn bị mang ra!"

Lông mi Bạch thanh niên thô đen, khuôn mặt ngay thẳng, nhưng không nhìn bất kỳ ai, mà chỉ nhìn kim ngân lệnh bài trên không trung, nét mặt tràn đầy vui mừng lẫn sợ hãi.

Chương 1586: Thiên Cơ Tử

Hàn Lập ngồi xếp bằng trong gió, thần niệm đảo qua tên vừa mới xuất hiện này, chợt biến sắc. Tên thanh niên họ Bạch này linh lực trên người sâu không lường được, đúng là một tên Hợp Thể Kỳ.

"Khối Nghiễm Hàn Lệnh này là người kích phát?"

Thanh niên họ Bạch thu ánh mắt lại, sau khi khoát tay nói với đám giáp sĩ thì ánh mắt rơi xuống người Hàn Lập.

"Văn bối cũng muốn phủ nhận, nhưng dường như không thể!"

Hàn Lập thở dài một hơi.

"Pủ nhận? Tại sao lại phủ nhận, thiên đại cơ duyên của người đã tới!"

Thanh niên họ Bạch híp mắt lại, sau khi đánh giá Hàn Lập vài lần, tựa hồ cười mà như không cười nói.

"Thiên đại cơ duyên? Tiền bối nói là..."

Thần sắc Hàn Lập vừa động, muốn hỏi rõ thì bỗng nhiên thanh niên họ Bạch nhướng mày, xoay người về phía vách tường nói một câu:

"Nếu Thương Ảnh huynh đã tới thì vì sao không còn hiện thân, chẳng lẽ định lấy đi khối Nghiễm Hàn Lệnh này?"

"Lần này Nghiễm Hàn Lệnh xuất hiện cũng không nhiều, một một cái đều trân quý dị thường, Thủy Mị Tộc các người cũng dám độc chiếm một cái trong đó sao? Nếu nhưng không phải Vạn Cổ Tộc mở ra pháp trận thì ngay cả khi các người có, cũng chẳng thể sử dụng."

Một thanh âm lạnh lùng truyền tới.

Tiếp theo trên vách tường mà thanh niên họ Bạch đang nhìn chột lóe lên hắc ảnh, một nhân ảnh được bao phủ trong hồi quang lung tráo vô thanh vô thức hiện lên, đứng sát vách tường không động đậy, phảng phất như không có thân thể. Lời nói vừa rồi là phát ra từ trong hồi quang.

"Hắc hắc, việc này ta hiển nhiên biết, nhưng vị đạo hữu này đồng ý gia nhập Thủy Mị Tộc, dùng Nghiễm Hàn Lệnh mang mấy người trong tộc chúng ta tiến vào Nghiễm Hàn Giới sẽ không thành vấn đề."

Thanh niên họ Bạch cũng không tức giận, chỉ thản nhiên trả lời.

"Như vậy hiển nhiên không có vấn đề, nhưng vị đạo hữu này dường như cũng không nói gì đến chuyện gia nhập quý tộc. Nói không chừng là nguyên ý đảm nhận chức khách khanh của Âm Yêu Tộc chúng ta."

Nhân ảnh gọi là Thương Ảnh kia không chút cảm tình nói.

"Có đúng vậy không, điều này thực sự rất khó nói trước. Nếu ta nhớ không lầm thì mười ba tộc chúng ta có một quy luật bất thành văn. Nếu đồng thời có hai tộc nhìn trúng một ngoại tộc nhân, tựa hồ người nào nhìn thấy đầu tiên sẽ được quyền mời vào tộc, khi nào bị từ chối sẽ tới lượt tộc thứ hai mời. Vị đạo hữu này, tại hạ là Bạch Nga, trưởng lão Thủy Mị Tộc, chính thức đại diện bốn tộc mời đạo hữu đảm nhiệm chức vị khách khanh, không biết đạo hữu cảm thấy thế nào? Chỉ cần đạo hữu đồng ý gia nhập, tại hạ có thể đảm bảo khiến cho các hạ trong vòng trăm năm gần gũi, tu vi có thể tiến vào nhất giai, ngoài ra cũng có những chỗ tốt khác."

Bạch thanh niên không nhìn Thương Ảnh, mà là quay người lại hỏi một câu.

Bất quá trong khi nói chuyện, hai mắt hắn nhìn chằm chằm Hàn Lập, quang mang trong mắt lưu chuyển một trận, phảng phất có một hấp lực vô hình đem tâm thần của người khác hấp dẫn.

Khóe mắt Hàn Lập vừa động, ánh mắt vừa tiếp xúc với quang mang trong mắt đối phương thì nhất thời chỉ cảm thấy thần thức mơ hồ, miêng vừa động, dường như theo tiềm thức sẽ nói ra lời đồng ý.

Nhưng sau một khắc, Đại Diễn Quyết trong cơ thể hắn lưu chuyển một trận, đồng

thời đồng tử co lại, lam mang đại phóng, trong mắt đồng dạng thả ra một cỗ thần bí chi lực ngăn cản lực hấp dẫn của thanh niên họ Bạch. Thần thức Hàn Lập trong nháy mắt cũng khôi phục lại, nhưng trong lòng vừa giận vừa sợ.

Thanh niên họ Bạch nhìn như trung hậu, nhưng vừa nói mấy câu đã không chút do dự dùng bí thuật. Nếu không phải trên người hắn có Minh Thanh Linh Mục thì sợ rằng mới vừa rồi sẽ nói lời đồng ý. Thanh niên họ Bạch thấy vậy thì ngẩn ra, nét mặt lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Ha ha, không nghĩ tới Lưu Ly Huyền Mục của Bạch huynh lại thất bại đối với người dưới thánh tộc. Bạch đạo hữu không nên uống phí tâm cơ, người cũng biết việc mời dị tộc làm khách khanh chỉ là một quy luật bất thành văn. Trước mặt Nghiễm Hàn Lệnh thì như thế nào lại tuân thủ trình tự trước sau."

Thương Ảnh đồng dạng có chút ngoài ý muốn, nhưng lại cười ha ha châm chọc.

Thanh niên họ Bạch nghe vậy, sắc mặt rất nhanh khôi phục như thường, thâm ý sâu sắc nhìn Hàn Lập một cái rồi thản nhiên nói với Thương Ảnh:

"Nếu vị đạo hữu này không muốn gia nhập Thủy Mị Tộc chúng ta thì Bạch miễn nhiên không miễn cưỡng. Thương Ảnh huynh, Âm Yêu Tộc các người sao không thử mời vị đạo hữu này đi?"

"Việc mời người này đảm nhiệm chức vụ khách khanh, chỉ sợ không phải ta và người có thể mời được, tất cả tùy duyên. Thương mỗ cũng không làm chuyện xuất lực lấy lòng kẻ khác!"

Thương Ảnh hừ một tiếng, lãnh đạm nói. Mà sau khi Thương Ảnh nói xong thì trong lúc nhất thời không ai thêm gì.

Về phần Hàn Lập, lam mang trong mắt thu lại, vẫn tiếp tục duy trì vẻ trầm mặc. Nơi đây chợt trở nên cực kỳ yên tĩnh. Mà mấy tên giáp sĩ gần đó lại mắt to mắt nhỏ. Nhưng loại yên tĩnh này một lát sau đã bị phá.

Từ ngoài cửa phòng Hàn Lập truyền đến tiếng gõ của "cốc cốc", tiếp theo một thanh âm già nua truyền tới:

"Lão phu là Thiên Cơ Tử của Vạn Cổ Tộc, chẳng biết có thể vào gặp chủ nhân nơi này không?"

Vừa nghe thấy thanh âm già nua này, sắc mặt Bạch Nga có chút trắng bệch, hơi quang quanh thân Thương Ảnh cũng rung động một trận. Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, miệng nói:

"Mời tiên bối vào, lấy thân phận của tiên bối đến nơi này, Hàn mỗ còn cầu mà không được nữa là..."

Vừa nghe khẩu khí thiện ý của Hàn Lập, lão già ngoài cửa cũng không khách khí, linh quang chợt lóe, cả người trực tiếp xuyên qua cánh cửa.

Đúng là một lão già mặc hoàng bào, vóc người không cao, lại hơi mập, phía sau lưng là một cái túi cổ quái, bộ dáng có vẻ hiền lành.

"Hóa ra là Bạch đạo hữu và Thương Ảnh đạo hữu cũng đã ở đây! Tiểu lão nhi xin chào nhị vị đạo hữu!"

Lão già phảng phất giờ phút này mới biết được Bạch Nga và Thương Ảnh ở trong phòng, vẻ mặt hòa ái ân cần hỏi thăm.

"Thiên Cơ Tử đạo hữu không cần khách khí, ta cũng chỉ vừa mới tới mà thôi."

"Không sai, tại hạ vừa lúc có việc gần đây làm chút chuyện, bị khối Nghiễm Hàn Lệnh này thu hút nên chạy tới xem thế nào."

Mới vừa rồi rõ ràng là Bạch Nga cùng Thương Ảnh đối chọi, nhưng khi đối mặt với lão già thì biểu hiện lại hoàn toàn khác, tất cả đều có bộ dáng cẩn thận. Hàn Lập thấy vậy, tự nhiên cảm thấy kỳ quái, thần niệm đảo qua người lão già. Kết quả trong lòng trở nên hoảng sợ.

Lão già mập gọi là Thiên Cơ Tử này, pháp lực trên người sâu như biển rộng, căn bản không thể nhìn ra được sâu cạn. Ít nhất lấy tu vi hiện tại của hắn, không thể khám phá ra cảnh giới tu vi của đối phương. Nói như thế thì lão già này có đến chín phần là Hợp Thể Kỳ đỉnh phong. Khó trách hai người Bạch Nga và Thương Ảnh lại kiêng kỵ đối phương như thế. Chênh lệch tu vi giữa bọn họ, sợ rằng cả hai người liên thủ cũng không thể so

với pháp lực thâm hậu của lão già.

"Quả nhiên là Nghiễm Hàn Lệnh. Khối lệnh bài này là của đạo hữu sao?"

Thiên Cơ Tử sau khi mỉm cười với hai người kia, ánh mắt đồng dạng đặt trên kim ngân lệnh bài. Sau một lúc lâu mới hướng về phía Hàn Lập cười nói.

"Không sai, đúng là vật của văn bối."

Hàn Lập không dám chậm trễ, vội vàng đứng dậy, khom người trả lời.

"Đạo hữu họ Hàn sao?"

Ánh mắt Thiên Cơ Tử sau khi đảo qua người Hàn Lập vài lần thì đột nhiên mỉm cười nói.

"Tiền bối như thế nào lại biết được?"

Thần sắc Hàn Lập vừa động, mặc dù hỏi như thế nhưng trong đầu lại nghĩ tới Giáp Thiên Mộc. Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, Thiên Cơ Tử sau khi cười nói:

"Chuyện của người, ta đã nghe Giáp đạo hữu đề cập qua một lần, hơn nữa còn có chân dung của người. Nguyên bốn định hai ngày nữa phái người mời đạo hữu tới tệ tộc, nhưng hiện tại xem ra đã gặp rồi."

"Như thế nào, Thiên Cơ Tử đạo hữu nhận ra đạo hữu ngoại tộc này sao?"

Bạch Nga nghe nói như thế, không nhịn được hỏi.

"Ha ha, một trong tứ đại đình giai khôi lỗi sư của Vạn Cổ Tộc chúng ta là Giáp đại sư, trước đó vài ngày thiếu chút nữa là thất thủ tại khu vực của Giáp Xi Tộc chiếm lĩnh, ít nhiều thì cũng nhờ Hàn đạo hữu ra tay, đại sư mới có thể bình yên thoát hiểm. Ta như thế nào lại không biết Hàn đạo hữu."

Thiên Cơ Tử vuốt râu, thản nhiên nói.

"Cái gì, Giáp đại sư đi qua biên cảnh?"

Nghe lời này, Thương Ảnh có chút kinh ngạc.

"Không sai, bốn tộc có vài chuyện quan trọng, không thể để Giáp đại sư đi một chuyến. Nguyên bốn đã an bài vài tên hộ vệ, nhưng bởi vì Giáp Xi Tộc xâm lấn nên phải bỏ mạng tại khu vực biên cảnh. Như thế nào, nhị vị quan tâm đến chuyện Vạn Cổ Tộc chúng ta sao?"

Lão già đầu tiên thở dài một hơi, nhưng tiếp theo tròng mắt, cười hì hì hỏi ngược lại.

"Không dám, không dám, tạo nghệ khôi lỗi thuật của Giáp đại sư đã sớm xuất thần nhập hóa, là người không thể thiếu đối với mười ba tộc chúng ta. Bạch mỗ chỉ có chút lo lắng mà thôi.

"Không sai, nếu Giáp đại sư không có việc gì thì ta cũng yên tâm."

Nhân ảnh trong hồi quang có chút bất mãn nói.

"Hóa ra hai vị đạo hữu có lòng tốt, tại hại đã đa nghi rồi. Nhưng hiện tại Nghiễm Hàn Lệnh đã bị Hàn đạo hữu kích phát thì tại hạ sẽ mời hãn đến tộc một chuyến, hai vị đạo hữu không có ý kiến gì chứ? Về phần nơi đây, hiển nhiên chúng ta phải lập tức bày cấm chế, cũng phá ra đủ nhân thủ hoàn toàn phong bế. Vạn Cổ Tộc chúng ta không lâu sau sẽ phái người đến bố trí pháp trận khởi động."

Thiên Cơ Tử nhìn vô cùng khách khí, nhưng căn bản lại không để hai người nói lời phản đối.

Bạch Nga và Thương Ảnh trong hồi quang nghe nói ấy, sắc mặt đột nhiên không tốt, nhưng dưới uy thế của Thiên Cơ Tử, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng gật đầu.

Lão béo thấy hai người thức thời như vậy, lúc này mới gật đầu hài lòng, chuyển hướng qua Hàn Lập, cười hỏi:

"Hàn đạo hữu, không biết ngươi có nguyện ý đến chỗ tiểu lão nhi một chuyến hay không?"

Hàn Lập nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ cười khố, đối phương lấy thân phận Hợp Thế Kỳ đình phong mời hãn, hãn làm sao mà có gan từ chối, chỉ có thể mở miệng cung kính đáp ứng:

"Nếu tiền bối không chê, vân bối hiển nhiên nguyện ý."

"Ha ha, Hàn đạo hữu không nên lo lắng, nói thế nào đi nữa thì người cũng là ân nhân cứu mạng của Giáp đại sư, Vạn Cổ Tộc chúng ta không phải là hạng người lấy oán báo ân."

Thiên Cơ Tử dường như nhìn ra sự chần chờ trong lòng Hàn Lập, cười ha hả nói.

Chương 1587: Nghiễm Hàn Giới

Hàn Lập chỉ có thể nói không dám, chuyện kể tiếp cũng đơn giản.

Dưới sự phân phó của Thiên Cơ Tử, những giáp sĩ này lập tức đi triệu tập thêm nhiều giáp sĩ khác đến, đem phương viên vải dậm tạm thời phong bế lại. Về phần khách sạn này đương nhiên cũng vì vậy mà được trưng dụng.

Việc Hàn Lập bị gọi đi, khi Hướng Chi Lễ biết được thì chỉ có thể bất đắc dĩ cười khổ mà thôi.

Tiếp theo, Hàn Lập liền đi theo lão già rời khỏi khách sạn, mà khối lệnh bài Nghiễm Hàn Lệnh kia cứ như vậy được vô số giáp sĩ trông coi, vẫn lưu lại tại khách sạn. Mà Bạch Nga và Thương Ảnh cũng không ở lại làm gì nữa, trước sau cáo từ. Thiên Cơ Tử lúc này mới mang Hàn Lập rời đi.

Bất quá hẳn vẫn không thể phi hành trong thành mà có thú xa được hai kim sắc cự sư kéo, đằng hoàng đứng đợi trên đường cạnh khách sạn.

Sau khi lão già mời Hàn Lập vào xe, kim sắc cự sư mọc bốn cánh, bay cách mặt đất vài thước.

Thiên Cơ Tử không có ý tứ muốn nói chuyện với Hàn Lập, tùy ý nói đôi ba câu liên nhãn mắt dưỡng thần.

Hàn Lập bất động thanh sắc, nhưng các ý niệm trong đầu lại chuyển động rất nhanh, không ngừng nghĩ tới dụng ý thật sự sau khi đối phương dẫn mình đi.

Cho dù đối phương nói là báo ân, nhưng hẳn cũng không nghĩ rằng mình thật sự có phúc cao đến vậy. Cho dù lúc đầu hẳn cứu Giáp Thiên Mộc, nhưng một thông linh khôi lỗi cũng xem như là đã báo đáp ân tình rồi.

Hiện tại chỉ có thể dựa vào khối Nghiễm Hàn Lệnh bị tinh huyết của mình kích hoạt, tựa hồ bọn họ muốn mình phối hợp đi vào Nghiễm Hàn Giới gì gì đó. Nếu như vậy thì

hắn có thể lợi dụng được cơ hội này, xem ra có thể đả động tới chuyện truyền tống trận được hay không.

Sau khi định giá vài lần, Hàn Lập biết mình tại Thiên Vân mười ba tộc có chỗ hữu dụng, trước sau không gặp nguy hiểm, cho nên tâm tình cũng bình tĩnh lại.

Hiện tại thú xa này so với hắn cười trước kia thì nhanh hơn nhiều, không bao lâu đã đi qua hơn phân nửa thành thị, tới một góc của Bát Vân Sơn.

Nhìn qua cửa sổ, xa xa là mấy ngọn núi lớn, cao mấy ngàn trượng, dị sắc trên mặt Hàn Lập chợt loé lên, trong lòng tự nhủ thầm: "Chẳng lẽ đối phương đưa mình tới động phủ?"

Một lát sau, mắt thấy khi đến gần một ngọn núi lớn, thú xa đột nhiên bay lên, phương hướng biến đổi, vòng qua ngọn núi lớn mà bay về phía sau.

Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, nhưng sau một lúc thì thú xa thật sự xuất hiện phía sau núi, trước mắt là một toà thành nhỏ.

Diện tích thành này mặc dù không lớn, nhưng tường thành lại có bảy tám lớp. Hơn nửa tường thành từ trong ra ngoài, tầng này sao với tầng kia thì cao hơn, mà tường thành bên ngoài cũng đã cao hơn trăm trượng. Lớp thành bên trong cũng là lớp cao nhất, ước chừng gần ngàn trượng. Từ xa nhìn lại, thành này giống như một kim tự tháp.

Dưới Minh Thanh Linh Mục, Hàn Lập càng nhìn rõ hơn, mỗi lớp tường thành cách nhau hơn trăm trượng, trên tường thành có ngân sắc điêu tượng ngời chồm hồm.

Hình dáng chúng khác nhau, có hình thú, có hình người, lớn thì chừng hơn trăm trượng, nhỏ thì cao bảy tám trượng, bất động đờ đẫn, nhưng lại có một cỗ sát khí khó hiểu từ trên người nó truyền ra.

Trên đầu thành có một hàng thanh giáp giáp sĩ cầm giáo, chỉnh tề đứng thẳng, nhưng trên người lại không hề có một tia sinh mệnh ba động, tất cả đều là khô lồi hình người.

Bốn góc thành là bốn cây cột cao lớn, trong suốt sáng long lanh, vàng, lam, hồng, lục, cao vút xuyên vào mây, mặt ngoài thành thì thoảng hiện lên vô số phù văn lớn thiêm động, có vẻ vô cùng thần diệu, thật sự rất bắt mắt.

Ngay lúc Hàn Lập đang thăm giật mình thì thú xa đã trực tiếp bay đến trên không trung toà thành, sau khi xoay tròn thì hạ xuống trung tâm một điện quái dị, toàn bộ đều là màu bích lục.

Bước xuống thú xa, Hàn Lập theo tiềm thức nhìn lên đại điện, phía trên treo một tấm biển, viết rõ ràng ba chữ màu vàng to "Thông Linh Điện".

Trong lòng Hàn Lập vừa động, nghĩ đến thông linh khôi lỗi của mình.

Chẳng lẽ điện này cùng thông linh khôi lỗi có quan hệ gì đó, hay chỉ thuần túy là trùng hợp?

Đang thầm nghĩ thì phía sau đột nhiên truyền đến tiếng cười ha ha của Thiên Cơ Tử:

"Mời đạo hữu vào, nơi này là trọng địa của Vạn Cổ Tộc chúng ta, cũng là nơi ta bàn chuyện quan trọng, bình thường rất ít tộc nhân có thể đi điện này."

"Đa tạ tiên bối đã coi trọng, vân bối rất vinh hạnh."

Hàn Lập khom người trả lời.

Trước mặt vị Hợp Thể Kỳ đỉnh giai này, Hàn Lập không dám có chút nào bất kính, tránh việc mình tự tìm quả đắng. Khoé miệng Thiên Cơ Tử nhếch lên, mỉm cười, khoát tay chặn lại, sau đó liền bước vào trước.

Tại cửa điện đều là bạch bào vệ sĩ, vừa thấy lão già đi lại thì mặt không chút biểu tình, coi như không nhìn thấy.

Hàn Lập thấy vậy có chút kinh ngạc, không khỏi nhìn qua vài lần, trong mắt vừa động, giống như nhìn ra được điều gì.

"Xem ra Hàn đạo hữu cũng đã nhận ra, hai gã vệ sĩ này là hai thông linh khôi lỗi, hơn nữa còn là tồn tại thượng tộc cửu giai, có thể ngày đêm trông coi điện này. Ngoại trừ mấy lão gia hoả chúng ta và một số người đặc biệt có thể dẫn người tiến vào đại điện này, thì những người khác khi đến gần Thông Linh Điện, chúng sẽ không chút do dự mà công kích."

Lão già không quay đầu lại, khẽ cười nói.

"Thượng tộc cứu giai!"

Hàn Lập hít một ngụm lương khí, nhìn hai bạch bào khôi lỗi, thần sắc không khỏi có chút khẩn trương.

Đây chính là tương đương với Luyện Hư Kỳ đỉnh phong a, người tu tiên bình thường nếu mang theo hai khôi lỗi này, chẳng phải là có thể tung hoành dưới Hợp Thể Kỳ sao. Thủ vệ đặt ở đại điện này quả thật giống như thiên vật. Hàn Lập tấm tắc nhìn khôi lỗi, trong lòng rất hâm mộ. Nhưng lúc này Thiên Cơ Tử đã vào trong đại điện, hẳn cũng chỉ có thể đi vào theo.

Đừng nhìn Thông Linh đại điện này bắt mắt, nhưng bên trong lại rất đơn giản, ngoại trừ một gian chủ điện thì cũng chỉ có hai gian thiên thính.

Mà trong chủ điện, ngoại trừ hơn mười cây cột sắt thì không có vật gì đáng chú ý.

Thiên Cơ Tử trực tiếp đi đến trung tâm đại điện, phân chủ khách ngồi xuống.

"Mời Hàn đạo hữu ngồi, bởi vì liên hệ trọng đại đến Nghiễm Hàn Lệnh, cho nên ta đã đi mời hai vị trưởng lão khác đến. Hiện tại ở Vân Thành, Vạn Cổ Tộc tất cả đều do ba người chúng ta làm chủ."

Thiên Cơ Tử cười hắc hắc nói.

"Thì ra là thế! Xem ra Nghiễm Hàn Lệnh này thật sự là vật có chút lai lịch."

Hàn Lập gật đầu nói.

Dọc đường đi, hẳn cũng không thấy đối phương có hành động gì khác thường, nhưng lại đã thông tri cho người khác, không hồ là tồn tại Hợp Thể Kỳ đỉnh giai.

"Đạo hữu không phải là người Lôi Minh Đại Lục."

Ánh mắt Thiên Cơ Tử chợt loé, bỗng nhiên nói.

Hàn Lập đầu tiên là rung mình, nhưng lập tức thả lỏng người, hơn nữa thản nhiên gật đầu.

"Không sai, Hàn mỗ đích thật đến từ đại lục khác. Như thế nào, ta nghĩ chuyện

mượn truyền tống trận, Giáp đạo hữu có thể đã đề cập qua với tiền bối?"

"Giáp đại sư hiển nhiên đã đề cập qua việc này với lão phu, nhưng nếu đạo hữu là người của Lô Minh Đại Lục thì tại sao không nhận ra Nghiễm Hàn Lệnh này, hơn nữa lại dễ dàng kích phát lệnh này như thế?"

Thiên Cơ Tử khẽ cười nói.

"Như thế nào, Nghiễm Hàn Lệnh này rất nổi danh sao? Tại hạ tại một số điển tịch dường như vẫn chưa thấy có ghi chép về việc này, mong rằng tiền bối giải thích một chút!"

Hàn Lập cười khố một tiếng nói.

Hắn không để ý đến chuyện Giáp Thiên Mộc nói về mình cho Thiên Cơ Tử biết, vị khôi lỗi đại sư này nếu không đề cập chút nào về chuyện truyền tống trận thì ngược lại có chút kỳ quái.

"Trên điển tịch không có ghi lại, việc này cũng không có gì kỳ quái. Nghiễm Hàn Lệnh mặc dù danh tiếng không nhỏ, nhưng không phải ai cũng có thể sử dụng, nếu không có một tộc nào đó đứng ở phía sau ủng hộ, cho dù chiếm được Nghiễm Hàn Lệnh, muốn tiến vào Nghiễm Hàn Giới cũng là chuyện si tâm vọng tưởng. Huống hồ, những điển tịch bình thường bên ngoài hiển hiên sẽ không ghi lại. Bất quá nếu tu vi đạt tới cảnh giới thượng tộc thì cũng có vài người biết được."

Trong mắt lão già hiện lên một tia giáo hoạt, cười hì hì nói.

"Ít nhất là có một tộc ủng hộ, Nghiễm Hàn Giới này quả nhiên bất phàm, nếu không các tộc cũng không có khả năng phí sức như thế!"

Hàn Lập sờ sờ cằm, thử dò xét hỏi một câu.

"Đâu chỉ bất phàm, nếu thật sự có được vài thứ trong Nghiễm Hàn Giới thì thậm chí có thể ảnh hưởng đến thịnh suy của một tộc. Đường nhiên loại bảo vật này, cho dù có tiến vào Nghiễm Hàn Giới cũng khó có thể tìm được. Tác dụng lớn nhất của Nghiễm Hàn Giới chính là động nồng đậm của thiên địa linh khí gấp mười lần linh giới chúng ta, cộng thêm một số linh dược, linh quả, toàn bộ là bảo vật linh giới khó gặp."

Lão già nhìn Hàn Lập chăm chăm, tựa cười mà không cười nói.

"Có nơi linh khí nồng đậm như vậy sao?"

Hàn Lập nghe nói như vậy, trên mặt hiện lên vẻ khó tin.

"Hắc hắc, đạo hữu tưởng rằng Nghiễm Hàn Giới là nơi nào, khe không gian hay là một tiểu thế giuơis khác nằm gần linh giới sao?"

Thiên Cơ Tử vuốt râu, cười hắc hắc.

"Xin tiên bối chỉ giáo...!"

Hàn Lập cung kính nói.

"Mặc dù chúng ta không thật sự tin điều này, nhưng có bảy tám phần nắm chắc Nghiễm Hàn Giới là không gian tàn phá gần chân tiên giới!"

Vẻ tươi cười trên mặt lão thu lại, trầm ngâm một hồi lâu, mới chậm rãi nói ra từng chữ.

"Chân tiên giới!"

Cho dù là tâm cảnh trầm ổn như Hàn Lập, vừa nghe nói thế thì cũng thất thanh la lên.

"Không sai, có lẽ là một không gian chân tiên giới bị vứt đi, trước kia có người tiến vào không gian này, từ đi qua động phủ giống như của tiên nhân, thậm chí còn có vài di hài. Nhưng lại không gặp được tiên nhân còn sống."

Thần sắc của Thiên Cơ Tử trở nên lạnh nhạt. Mà Hàn Lập ngồi trên ghế, nhất thời kinh ngạc.

"Đạo hữu không cần giết mình, chúng ta hiện tại vẫn chưa phán đoán chính xác. Hơn nữa động phủ trong Nghiễm Hàn Giới tuy có di hài, nhưng vẫn không lưu lại bảo vật hoặc công pháp nào cả. Phải nói rằng, không phải cứ tùy tiện đi vào là có thể tìm được bảo vật nghịch thiên, cho dù là linh dược, linh quả thì cũng nằm ở nơi bí ẩn nhất, phải đi tìm một chút mới có được."

Lão già lại quý dị cười.

Chương 1588: Yêu Cầu

"Tóm lại, ngay cả khi Nghiễm Hàn Giới bảo vật trân quý rất nhiều nhưng cũng phải xem người có cơ duyên hay không nữa."

Ngoài đại điện truyền đến một thanh âm, lập tức một đạo bạch hồng từ cửa điện bắn nhanh đến. Sau khi quang mang thu lại, hiện ra một trung niên mặc áo bào, hai mắt dài nhỏ, mặt trắng mũi ưng.

"Mã trưởng lão đến thật nhanh, ta còn tưởng Hoàng hiền đệ mới là người tới trước chứ."

Thiên Cơ Tử vừa thấy trung niên nhân lập tức ung dung nói.

Hàn Lập vừa nhìn đối phương liền khẳng định đây là một trưởng lão Hợp Thể Kỳ khách của Vạn Cổ Tộc, liền vội vàng đứng dậy chào.

"Hoàng trưởng lão gần đây đang luyện chế một lô đan dược, cho dù nhận được tin sớm hơn ta thì chỉ sợ cũng đến chậm một lát. Vị đạo hữu này chính là ngoại tộc nhân kích phát Nghiễm Hàn Lệnh mà Thiên trưởng lão nói sao?"

Trung niên họ Mã đảo mắt qua người Hàn Lập, trong miệng thản nhiên hỏi một câu.

"Không sai, đúng là văn bối!"

Hàn Lập chỉ còn có thể thừa nhận nói.

"Ừm, thượng tộc ngũ giai, tu vị đạo hữu cũng không tệ, so với tồn tại cùng cấp thì tựa hồ thâm hậu hơn gấp đôi, chỉ sợ tồn tại thất giai cũng bại trong tay đạo hữu."

Vị trưởng lão này liếc mắt một cái đã nhìn ra tu vi của Hàn Lập sau cạn thế nào.

"Công pháp của văn bối có chút đặc thù, trên phương diện pháp lực đích xác có chút tiện nghi."

Hàn Lập thất kinh, nhưng mặt ngoài lại có vẻ vô cùng khiêm tốn.

"Há chi chiếm một chút tiện nghi, nếu khi đối thủ cùng người tranh đấu, khi dễ pháp lực người thấp thì sợ rằng cũng không cẩn thận sẽ bị lợi dụng điểm này phản chế lại. Di, thần niệm của người dường như cũng phải thượng tộc bình thường có thể có được."

Mã trường lão cũng không biết dùng bí thuật gì, kim hà trên mặt chợt lóe thì lại khê phát ra một tiếng "Di", ngay cả thần niệm cường đại của Hàn Lập cũng nhìn ra bảy tám phần. Hàn Lập nghe vậy, trong lòng cũng không có cách nào bảo trì ổn định, sắc mặt không khỏi biến đổi.

"Được rồi, Mã trường lão có bí thuật Quan Thần đệ nhất bốn tộc, nếu đã nói như thế thì khẳng định không sai. Bất quá chuyện này cũng không có gì ngạc nhiên. Hàn đạo hữu từng băng vào thực lực của bản thân cứu Giáp đại sư, trong nháy mắt giết chết mấy tên cung cấp, như thế nào lại có thể so sánh với thượng tộc bình thường."

Lão già béo không chút kỳ quái nói.

"Ồ, thì ra là thế, là Mã mỗ có chút múa rìu qua cửa Lỗ Ban. Mời đạo hữu ngồi!"

Trung niên nhân nghe vậy liền cười ha ha, tiếp theo ngồi cạnh Thiên Cơ Tử. Vẻ mặt kinh ngạc trên mặt Hàn Lập rốt cục cũng biến mất, cười khổ một tiếng lại ngồi xuống.

"Mới vừa rồi từ xa ta nghe được các người đàm luận về chuyện Nghiễm Hàn Giới. Nghe nói Hàn đạo hữu không hiểu nhiều về Nghiễm Hàn Giới. Thiên huynh, người cần gì phải nói vòng vo, cứ trực tiếp đem lợi hại lớn nhất trong đó nói ra đi."

Sau khi Mã trường lão ngồi xuống, liền hướng Thiên Cơ Tử nói, giọng điệu dường như có chút bất mãn.

"Nguyên bốn ta định lập tức nói cho Hàn đạo hữu nhưng không phải Mã đạo hữu đã đến cắt ngang sao!"

Thiên Cơ Tử nghe vậy liền khoanh tay trước ngực, trên mặt lộ ra một tia buồn bực.

"Ha ha, nói như vậy thì vừa rồi Mã mỗ đã có chút đường đột."

Trung niên nhân nghe xong thì cười ha ha.

"Nếu Mã huynh không ngại thì người tự mình giảng giải cho Hàn đạo hữu một chút đi. Dù sao năm đó người còn tự mình tiến vào Nghiễm Hàn Giới một lần, so với lão phu thì nói còn tốt hơn nhiều."

Con người Thiên Cơ Tử vừa chuyển động một vòng, bỗng nhiên nhếch miệng nói.

"Cũng được, năm đó khi ta tiến vào Nghiễm Hàn Giới, cơ duyên rất tệ, vẫn chưa tìm được nghịch thiên bảo vật hay linh thảo gì. Mà các tộc coi trọng Nghiễm Hàn Giới bất quá là vì nhìn trúng linh khí kinh người bên trong, muốn cho vô số tộc nhân đến bình tu. Nếu tộc nhân đã lâu chưa có đột phá, thì có thể mượn linh khí ở đó để đột phá. Năm đó nếu ta không đi một chuyến thì có lẽ không có tu vi như bây giờ."

Trung niên nhân lắc đầu nói, thần sắc có chút quái dị.

"Mượn linh khí bên trong để đột phá bình cảnh!"

Hàn Lập nghe vậy, có chút ngoài ý muốn nói ra.

"Không sai, về phần các loại linh vật trong Nghiễm Hàn Giới thì có thể lấy được hay không thì phải dựa vào tạo hóa của người. Năm đó ta chỉ lấy được một số linh dược rất bình thường, cơ hồ là hai bàn tay trắng. Nhưng thật ra ta cũng nghe nói những người khác, có người chiếm được một số tài liệu luyện khí cực kỳ hiếm có, dùng chúng luyện chế ra thông linh chi bảo."

Mã trưởng lão thở dài một hơi, tựa hồ có chút nuối tiếc.

"Ha ha, người hân phải thấy vui chứ, năm đó người có thể được tộc phái đi vào Nghiễm Hàn Giới, cũng không biết đã diệt sát bao nhiêu đồng đạo, ít nhất lão phu cũng chưa từng có cơ duyên đi vào."

Lão béo nhìn trung niên nhân một cái, không chút tức giận nói.

"Mã mỗ nếu có thể là kỳ tài ngút trời như Thiên huynh, thánh tộc bình tu chỉ hơn ngàn năm liền đột phá, hiển nhiên không cần tiến vào Nghiễm Hàn Giới. Người hân cũng biết rõ, Nghiễm Hàn Giới cũng không phải là nơi tốt lành gì."

Mã trưởng lão thần nhiên nói một câu.

"Điều này cũng đúng, Lôi Minh Đại Lục mỗi lần Nghiễm Hàn Lệnh xuất thế thì chừng mấy trăm cái, mà mỗi một khối có thể mang bao nhiêu người tiến vào trong thì còn phải xem năng lực bố trí trận pháp. Thiên Vân tộc chúng ta đều là do bốn tộc phụ trách, nhưng khả năng tối đa của một lệnh bài cũng chỉ mang được mười mấy người tiến vào trong đó mà thôi. Nhưng nghe nói vài chủng tộc đặc biệt am hiểu truyền tống trận, có thể khiến cho một khối lệnh bài mang được hơn ba mươi người tiến vào trong. Đáng tiếc, chúng ta không có cách bố trí trận pháp của bọn họ, nếu không thì sẽ có thể cho nhiều người tiến vào Nghiễm Hàn Giới rồi. Mỗi một lần tiến vào Nghiễm Hàn Giới đều làm cho Nghiễm Hàn Giới vô cùng hỗn loạn."

Lão béo nhướng mày nói.

"Quan trọng nhất là vị trí truyền tống trận đều là tùy cơ duyên. Vạn nhất truyền đến khu vực của chủng tộc đối địch thì một hồi đại chiến là điều không thể tránh được. Ai cũng biết ở bên trong đột phá bình cảnh, ít nhất có thể làm tăng tỷ lệ đột phá bình cảnh lên ba lần. Hiển nhiên sẽ làm xuất hiện nhiều tồn tại cao giai của tộc đối địch."

Mã Trường Xuân phảng phất giải thích cho Hàn Lập, lại phảng phất như tự làm bầm. Hàn Lập nghe xong, ánh mắt không khỏi chớp động vài lần.

"Không chỉ như thế, chuyện giết người đoạt bảo cũng là chuyện bình thường. Nhưng nguy hiểm nhất trong Nghiễm Hàn Giới không phải là điều đó, mà chính là bản thân Nghiễm Hàn Giới. trong Nghiễm Hàn Giới mặc dù chưa có ai nhìn thấy tiên nhân chân chính, nhưng bên trong lại có những cổ thú thực lực cường đại đến khó tin, mỗi một con đều khiến những người đi vào rất khó chống lại. Nếu gặp phải cổ thú có tính tình dễ chịu thì tốt nhất là dọn ra thật xa, như vậy an toàn hơn. Nhưng nếu gặp phải mãnh thú thì chỉ có thể xem vào thiên ý mà thôi. Hơn nữa, trong Nghiễm Hàn Giới còn lưu lại nhiều cấm chế đáng sợ, nếu dính phải thì chỉ sợ cũng hết đường sống. Cho nên số người đi ra khỏi nơi đó thường không tới một nửa."

Thiên Cơ Tử bổ sung thêm. Thần sắc Hàn Lập không tự chủ âm trầm xuống, sau một lúc lâu mới mở miệng hỏi một câu:

"Xin hỏi hai vị tiền bối. Nghiễm Hàn Giới và Nghiễm Hàn Lệnh xuất hiện như thế nào?"

"Câu hỏi này quả là làm khó hai người chúng ta. Nghiễm Hàn Giới cụ thể xuất hiện

thế nào thì không rõ lắm, nhưng đã có từ thời viễn cổ. Nghe nói lúc ấy các tộc vì tham gia vào một trận đại chiến mà dùng tới Huyền Thiên Chi Bảo, kết quả là dưới uy lực của kiện Huyền Thiên Chi Bảo đó, trong lúc vô tình phá nát hư không, đã thông lối đi đến giới này. Về phần Nghiễm Hàn Lệnh xuất hiện như thế nào thì thật sự không rõ lắm. Phảng phất mỗi khi Nghiễm Hàn Giới xuất hiện thì Nghiễm Hàn Lệnh cũng xuất thế theo. Lúc đầu Nghiễm Hàn Lệnh cỡ hơn một ngàn cái, nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, lệnh bài này cũng đã bị hủy diệt hơn phân nửa, chỉ còn lại bấy nhiêu thôi."

Lão già béo chậm rãi nói.

"Phương pháp ra vào Nghiễm Hàn Giới cũng rất kỳ lạ, phải có lệnh bài này đi kèm với truyền tống, nhưng khi trở ra thì phải để lệnh bài này ở lại Nghiễm Hàn Giới mới có thể rời đi. Mà vạn năm qua, loại lệnh bài này xuất hiện quý dị ở khắp nơi Lôi Minh Đại Lục. Hơn nữa lệnh bài này không thể truyền tống tồn tại thánh tộc được, các trưởng lão trong tộc đều không thể tiến vào Nghiễm Hàn Giới. Mà lão phu cũng muốn biết, lệnh bài này trong tay Hàn đạo hữu là như thế nào mà có được."

Trong mắt Mã trưởng lão chợt lóe tinh quang, nhìn chăm chăm Hàn Lập hỏi, thanh âm không chút tình cảm. Hàn Lập thâm giật mình, nhưng lại bình tĩnh trả lời:

"Nói đến Nghiễm Hàn Lệnh này, cũng là tựa hạ có được từ tay một đạo hữu vô danh của quý tộc. Lúc ấy mấy người chúng ta bị bao vây bởi Giác Xi Tộc, vị đạo hữu này đã đem ba ngọc hạp chia cho ba người chúng ta, bảo chúng ta mang nó trốn ra khỏi vòng vây, nói là đem nó mang cho bất kỳ tộc nào trong Thiên Vân mười ba tộc, nếu thật sự không có hy vọng phá vây thì phải hủy ngọc hạp. Lúc trước nhất thời tò mò, mở hộp ra xem thử, không nghĩ tới lại kích phát lệnh bài này."

"Nói như vậy khối lệnh bài này thật sự là của một tộc nhân phụ trách ở Lục Quang Thành."

Thiên Cơ Tử không chút giật mình, ngược lại thần nhiên gật đầu, phảng phất hẳn đã dự đoán được trước.

Hàn Lập thấy vậy, âm thầm rung mình, nhưng lúc này trung niên nhân bên cạnh lại âm trầm nói:

"Gần dân Vân thành vẫn không thu được tin tức của những Nghiễm Hàn Lệnh khác,

nói như vậy là còn vài khối đã rơi vào tay của Giác Xi Tộc, những người khác đều không thể phá vây thành công rồi!"

"Có lẽ là thế, nghe nói là hai gã thánh tộc dẫn đầu, lại mang theo chiến chu. Hàn đạo hữu có thể mang lệnh bài chạy thoát đã là cực kỳ may mắn rồi."

Thiên Cơ Tử nhẹ thở ra một hơi nói.

"Nói là vậy, nhưng cũng có chút phiền phức, trong tay mười ba tộc chúng ta hiện tại tổng cộng cũng chỉ có mười bảy, mười tám cái, số lượng quá ít. Như thế thì số lượng của Giác Xi Tộc tiến vào Nghiễm Hàn Giới lại tăng thêm không ít."

Thần sắc Mã trưởng lão khẽ biến nói.

"Cũng không có cách nào khác, hiện tại có thể Nghiễm Hàn Lệnh đã được tìm thấy hết rồi. Lúc trước bẩm báo lại có năm khối lệnh bài, ta còn tưởng đây là cơ hội của bốn tộc, nhưng không nghĩ tới Giác Xi Tộc lại đột nhiên công kích, không thể kịp thời đưa đi nên mới như thế này."

Hai mắt Thiên Cơ Tử nhắm lại, trầm ngâm, nhưng lại khẽ cảm thán.

"Nếu việc đã đến nước này thì nhiều lời cũng vô ích. Hàn đạo hữu, hiện tại Nghiễm Hàn Lệnh đã mở ra, sợ rằng đạo hữu sẽ phải đi cùng người của Vạn Cổ Tộc chúng ta đi một chuyến."

Mã trưởng lão gật đầu, nhưng đột nhiên hướng Hàn Lập thân nhiên nói một câu, giọng điệu không thể từ chối được!

Chương 1589: Trao Đổi Cùng Hậu Thủ

"Nếu tiền bối đã nói như thế thì vân bối còn có thể cự tuyệt đường sống sao!"

Hàn Lập lạnh nhạt nói.

"Ha ha, Hàn đạo hữu cần gì uế oải như thế. Mặc dù trong Nghiễm Hàn Giới có chút nguy hiểm, nhưng lại là chuyện tốt. Người nào có duyên này hơn phân nửa là rất hâm mộ."

Thiên Cơ Tử vừa cười vừa nói.

"Hâm mộ! Tu vi vân bối hiện chưa tới bình tu, tiến vào trong cũng không có thu hoạch gì quá lớn. Ngược lại tỷ lệ chết là gần một nửa, thật sự là giống như mạo hiểm tính mạng. Nếu có thể thì vân bối quyết không tiến vào trong."

Hàn Lập lắc đầu, lộ ra vẻ vô cùng buồn bực. Nghe Hàn Lập nói vậy, Thiên Cơ Tử và Mã trưởng lão không khỏi nhìn nhau, tựa hồ hội ý.

"Nghiễm Hàn Lệnh một khi bị kích phát, thì cũng chỉ có người kích phát mới có thể mang người khác tiến vào Nghiễm Hàn Giới. Điều này có liên quan đến tồn vong hưng suy của mười ba tộc chúng ta, đích xác đạo hữu không thể cự tuyệt. Nguyên bốn đạo hữu có thể mang lệnh bài đến đây, Vạn Cổ Tộc chúng ta hẳn sẽ trọng tạ, nhưng nếu đạo hữu không muốn tiến vào Nghiễm Hàn Giới, hiện tại mạo hiểm tiến vào thì coi như hi sinh không nhỏ. Như vậy đi, đạo hữu có yêu cầu gì cứ nói với ta, nếu được thì ta sẽ tận lực thoả mãn."

Thiên Cơ Tử hướng Hàn Lập chậm rãi nói.

Hàn Lập nghe vậy, âm thầm giật mình, nhưng tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, không chần chờ nói:

"Yêu cầu của vân bối nghĩ rằng tiền bối cũng có thể đáp ứng vài phần. Tại hạ muốn sau khi xong chuyện tại Nghiễm Hàn Giới có thể mượn truyền tống trận dùng một lát."

"Mượn truyền tống trận? Nếu chỉ cho người sử dụng một lần thì hẳn là có. Bất quá khi truyền tống phải tiêu hao rất nhiều cực phẩm linh thạch, người phải tự mình gánh chịu lấy. Mấy tộc chúng ta không thể giúp người được. Hơn nữa truyền tống trận này không phải một tộc chúng ta có thể làm chủ, phải thương lượng với mấy tộc khác. Có lẽ mấy tộc kia sẽ có điều kiện nào đó, đồng dạng người muốn đáp ứng. Đạo hữu nghĩ thế nào?"

Thiên Cơ Tử không lộ ra vẻ kỳ quái, thân nhiên nói.

"Nếu có thể sử dụng truyền tống trận, việc tiêu hao khi truyền tống tại hạ sẽ tự chịu. Về phần những điều kiện khác, chỉ cần không phải việc văn bối không thể hoàn thành, văn bối sẽ đáp ứng."

Hàn Lập mừng rỡ nói.

"Hắc hắc, Hàn đạo hữu không nên đáp ứng nhanh vậy. Khoả đại lục tiêu hao rất nhiều cực phẩm linh thạch, đủ để làm một gã thánh tộc khuynh gia bại sản. Hàn đạo hữu có lẽ giàu có nhưng muốn chỉ dùng cho truyền tống trận thì e rằng vẫn chưa đủ. Mà lấy tu vi của đạo hữu, cho dù vĩnh viễn ở lại trong Vạn Cổ Tộc chúng ta thì chắc chắn sẽ được trọng dụng, cần gì đến đại lục khác. Đạo hữu không bằng nhân cơ hội này đổi lấy một điều kiện khác, ví dụ như linh đan diệu dược thì chẳng phải tốt hơn nhiều sao."

Ánh mắt của Mã trường lão chợt loé, đề nghị nói.

Hàn Lập ngần ra, nhưng trầm ngâm một lát liền cuống quýt lắc đầu:

"Đa tạ ý tốt của tiền bối, bất quá lòng văn bối đã quyết!"

Thấy Hàn Lập từ chối đề nghị của mình, trung niên nhân vẫn chưa tức giận, chỉ thân nhiên gật đầu, không nói thêm gì.

"Đúng rồi, hai vị tiền bối! Tại hạ còn không biết Nghiễm Hàn Giới mở ra lúc nào. Văn bối cần biết để chuẩn bị một chút."

Hàn Lập sờ sờ mũi, mở miệng một câu.

"Ngày mở ra chính xác thì chúng ta không rõ lắm, nhưng dựa theo kinh nghiệm thì chậm nhất là mấy năm sau, lâu là trăm năm."

Thiên Cơ Tử mỉm cười trả lời.

"Lâu là trăm năm!"

Hàn Lập vừa nghe, nhất thời chấn kinh.

"Đối với người tu luyện mà nói thì trăm năm cũng chỉ là một cái chớp mắt, Hàn đạo hữu không nên kinh ngạc như thế!"

Trung niên nhân nhíu mày.

"Không có gì, chỉ là hơi nằm ngoài dự đoán của tại hạ mà thôi."

Hàn Lập cười khó một tiếng.

"Ban đầu đạo hữu ở trong khách sạn, nhưng hiện tại nơi đó đã bị phong bế. Mà trong khoảng thời gian ngắn, đạo hữu cũng không thể rời khỏi Vân Thành, như vậy nếu đạo hữu không ngại thì nên đến Bát Vân Sơn. Ta sẽ gọi người an bài miễn phí cho một động phủ, để Hàn đạo hữu an tâm tu luyện, vừa chờ Nghiễm Hàn Giới mở ra."

Thiên Cơ Tử đột nhiên nói.

Hàn Lập nghe vậy, có chút ngoài ý muốn, nhưng sau khi tự định giá thì cũng gật đầu đáp ứng.

Thời gian tiếp theo, Thiên Cơ Tử và Mã trưởng lão tùy ý hỏi một số vấn đề về xuất thân của Hàn Lập, nhưng đều bị hấn hàm hồ nói sơ qua.

Mà hai người Thiên Cơ Tử tựa hồ cũng không thèm để ý, thấy Hàn Lập không muốn nói nhiều thì cũng không hỏi gì thêm.

Sau cùng, vị trưởng lão thứ ba của Vạn Cổ Tộc, một gã đại hán râu quai nón, thân hình cao lớn rồ cục cũng chạy tới Thông Linh Điện.

Bất quá vị đại hán này chỉ đánh giá Hàn Lập vài lần, trong miệng nói ra một từ "Tốt" thì liền nói với Thiên Cơ Tử và Mã trưởng lão một câu:

"Còn một lô đan dược chưa luyện thành."

Sau đó liền vội vã bay đi.

Thấy cảnh này, hai người Thiên Cơ Tử chỉ có thể bất đắc dĩ cười. Bọn họ tựa hồ đối với biểu hiện của đại hán này đã sớm quen thuộc. Tiếp theo, Hàn Lập nhận lấy một tấm Vạn Lý Phù từ Mã trưởng lão, sau đó đứng dậy cáo từ. Mà lúc gần đi, Thiên Cơ Tử lại nói ba ngày sau sẽ thương lượng với mấy tộc khác về chuyện truyền tống trận, đồng thời cũng chuẩn bị tốt động phủ, đến lúc đó Hàn Lập cứ trực tiếp đến Bát Vân Sơn.

Hàn Lập nghe vậy, hiển nhiên miệng đầy cảm tạ, sau đó đi ra đại điện, ngồi thú xa bay khỏi toà thành của Vạn Cổ Tộc. Mà lúc này, Thiên Cơ Tử và trung niên nhân vẫn ngồi lại trong đại điện, đang tự định giá gì đó.

"Người thấy thế nào? Người này có thể là gian tế của Giác Xi Tộc phái tới hay không?"

Thiên Cơ Tử hỏi.

"Gian tế thì hiển nhiên không phải. Dùng một khối Nghiễm Hàn Lệnh để tiến vào Vạn Cổ Tộc chúng ta thì cũng không khỏi gây sự chú ý quá lớn. Càng huống chi người này từ cứu Giáp đại sư, lại giết mấy tên Giác Xi Tộc cùng cấp. Nếu thật sự chỉ vì trà trộn vào đây thì cái giá phải trả căn bản không bù đắp được cái mất. Hơn nữa cho dù đảm nhiệm chức vụ khách khanh trong bốn tộc, cũng không biết được cơ mật gì. Tồn cái giá lớn như vậy thì thật là quá đáng."

Trung niên nhân không chút do dự lắc đầu.

"Ta cũng nghĩ như vậy, nếu thế thì chúng ta cũng không cần dùng mưu hèn thuật để dò xét căn nguyên của hắn. Nếu không vạn nhất người này bởi vì vậy mà mang lòng oán hận thì có chút phiền toái."

Thiên Cơ Tử gật đầu đồng ý nói.

"Hơn nữa chiến lực người này mạnh như thế, cơ hồ không dưới Luyện Hư Hậu Kỳ đỉnh phong, nếu thật sự có thể đảm nhiệm chức vụ khách khanh trong tộc thì sẽ hữu dụng với bốn tộc."

Trung niên nhân nói.

"Nhưng người này chỉ nghĩ đến việc sử dụng truyền tống trận ra khỏi Lôi Minh Đại Lục."

Thiên Cơ Tử nhú mày nói.

"Hắc hắc, truyền tống trận tiêu hao rất nhiều linh thạch, chờ khi thật sự có đủ số lượng thì cũng không biết là chuyện của bao nhiêu năm sau. Trong lúc đó chúng ta chỉ cần tốt chút công phu, đem hãn lưu lại cũng không phải là chuyện quá khó. Đương nhiên nếu hãn thật sự muốn rời đi thì chúng ta cũng không cần làm kẻ ác, cứ thả hãn đi cũng được. Tồn tại Luyện Hư đỉnh giai, có thêm một người hay mất đi một người thì cũng không bao nhiêu. Nếu vì hãn mà hủy đi danh tiếng thì không đáng."

Thiên Cơ Tử thần sắc không đổi, cuối cùng cũng nói ra quyết định.

"Nếu Thiên Cơ Tử đạo hữu đã quyết định thì Mã mỗ cũng không có ý kiến."

Trung niên nhân suy nghĩ một lát, cuối cùng cũng đồng ý.

"Được rồi, tiếp theo nói về tin của Giác Xi Tộc đi! Lần này động tĩnh của Giác Xi Tộc quá lớn, tựa hồ xa hơn mấy lần trước, cái khác không nói, chỉ riêng tồn tại thánh tộc cũng đã..."

Thiên Cơ Tử chuyển đề tài, cùng trung niên nhân bàn về chuyện xâm lấn của Giác Xi Tộc.

Bên kia, Hàn Lập cười thú xa vẫn chưa rời quá xa Bát Vân Sơn, tùy tiện tìm một ngã tư đường, xuống xe, tìm một khách sạn khác ở lại. Khách sạn này thoạt nhìn bình thường, giống với kiến trúc của nhân tộc.

Hàn Lập nhận phòng, sau khi bày phòng hộ pháp trần thì lập tức ngồi xếp bằng trên giường, bắt đầu chậm rãi đánh giá cuộc trò chuyện của đám người Thiên Cơ Tử, xem có gì không ổn không. Thần sắc bất định một hồi lâu, cuối cùng cũng thở dài một hơi, vẻ mặt rốt cục cũng thả lỏng.

Xem biểu hiện của đối phương thì tựa hồ cũng không định gây bất lợi với mình. Phiền toái duy nhất là nguy hiểm tại Nghiễm Hàn Giới.

Bất quá nếu các tộc tiến vào trong không có tồn tại ngoài Hợp Thể Kỳ thì cũng

không có gì e ngại. Chỉ cần hẩn không nổi lòng tham, không xông xáo khắp nơi tìm bảo vật, linh dược gì đó, mà tìm một nơi bí ẩn trốn thì hẩn không phải lo đến tính mạng.

Đây cũng là khi hẩn tại thông linh điện, đã nghĩ thông suốt nên mới có thể không chút do dự đáp ứng bọn người Thiên Cơ Tử. Bất quá, ngày Nghiễm Hàn Giới mở ra có thể kéo dài lâu như vậy, thật sự là nằm ngoài ý muốn của hẩn.

Nếu thật sự trăm năm sau mới mở ra, thời gian dài này hẩn có thể mượn lực của linh đan, có cơ hội tu luyện đến Luyện Hư Sơ Kỳ đỉnh phong, sau đó mượn linh khí kinh người ở Nghiễm hàn Giới, đột phá đến cảnh giới Trung Kỳ.

Đây cũng là do hẩn có bình thần bí, có thể luyện chế ra Đăng Long Đan cực kỳ trân quý. Nếu không tu sĩ bình thường mà muốn tu luyện đến Sơ Kỳ đỉnh phong trong vòng trăm năm, đây chỉ là chuyện mơ tưởng.

Tới cảnh giới Luyện Hư Kỳ, muốn tu vi tiến thêm một bước, linh lực tụ tập phải rất nhiều, cảnh giới Hoá Thần Kỳ còn xa mới sánh bằng được. Càng không nói đến Hàn Lập lựa chọn pháp thể song tu, gian khổ càng xa những công pháp khác.

Hàn Lập thầm nghĩ như vậy, nhưng đột nhiên thần sắc vừa động, lật tay lại, trong tay hiện ra một vật màu trắng, mặt ngoài bị dán hồng sắc phù toán. Đúng là ngọc hạp chữ Nghiễm Hàn Lệnh kia.

Hàn Lập hiểu xơ, mình lấy vật này khẳng định là có thể đổi lấy một chỗ tốt nữa từ đám người Thiên Cơ Tử. Ít nhất một thông linh khôi lỗi là không thành vấn đề. Nhưng khi hẩn vào đại điện, không đề cập đến chuyện này vì hẩn cẩn thận.

Mặc kệ khối Nghiễm Hàn Lệnh này có tác dụng gì khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới hay không, thì hẩn cũng không muốn lấy ra một lần hai cái, muốn chứa lại một hậu thủ.

Chương 1590: Tứ Tộc Đấu Giá

Sau khi bình tĩnh nghĩ kế, bạch quang trên tay Hàn Lập chợt loé, ngọc hạp liền biết mất không thấy. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên

Tiếp theo, hắc ngòi trên giường nhập định.

Liên tiếp ba ngày, Hàn Lập vẫn không rời khỏi nơi ở mới. Nhưng đến ngày thứ tư thì kim quang trên người hắc chợt loé, đột nhiên thần sắc vừa động, mở hai mắt ra.

Tay vừa lật, một khối vụn lý phù mà Thiên Cơ Tử đưa đã xuất hiện trong tay.

Bề mặt phù xuất hiện sương mù, sau đó hiện ra một loạt chữ nhỏ.

Sau khi xem xong, thần sắc Hàn Lập không đổi, lúc này thu lại vụn lý phù liền đi ra khỏi phòng.

Nửa ngày sau, hắc đã ở trong một động phủ tại Bát Vân Sơn, sau khi đánh giá xung quanh thì hắc lộ ra vẻ hài lòng.

Động phủ này linh kính không hề dưới Vân Hà Sơn, hơn nữa trong động phủ vô luận là đan phòng, luyện khí thất hay dược viên đều đầy đủ tiện nghi, thậm chí dược viên đang trồng vô số linh dược phổ thông.

Hắc cực kỳ hài lòng đối với nơi này.

Bất quá, Hàn Lập vẫn không vội bắt đầu tu luyện mà dùng thần niệm đảo qua khắp nơi một lần, sau đó bày ra mười mấy loại cấm chế lớn nhỏ trong và ngoài động phủ.

Kể từ đó, cho dù là Hợp Thể Kỳ cũng không thể trong thời gian ngắn mà xâm nhập vào nơi này.

Tiếp theo, hắc lấy ra một số linh dược của mình đi đến động phủ, bắt đầu đóng cửa luyện đan.

Hắn chuẩn bị trước tiên luyện chế một số lượng lớn Đăng Long Đan nhất định, phần lớn là để dùng, một phần nhỏ sẽ đem ra phường thị đổi lấy một số cực phẩm linh thạch.

Không chỉ riêng thông linh khôi lỗi, chỉ riêng việc truyền tống đã cần số lượng cực phẩm linh thạch kinh người. Nếu chỉ mang linh dược đi bán thì cho dù vạn niên linh dược cũng không đổi được đủ số lượng cần thiết, hơn nữa nếu bán nhiều sẽ gây ra sự chú ý.

Nói như thế, thì hắn dùng Đăng Long Đan đổi trực tiếp sẽ lợi hơn.

Tin tưởng lấy sự cường đại của đan dược này, đủ để thương tộc tại Vân thành xuất ra cái giá kinh người.

Đương nhiên hắn sẽ không bán nhiều, hơn nữa sẽ cẩn thận che dấu thân phận của mình. Tin tưởng chỉ cần bán hai ba lần sẽ không để thánh tộc chú ý. Nếu như vẫn không đủ thì hắn sẽ mang Kim Lôi Trúc ra bán.

Lấy trình độ quý hiếm của Kim Lôi Trúc, tin rằng chỉ cần bán ra một gốc sẽ dư đủ.

Hàn Lập một bên bắt đầu luyện đan, một bên tự định giá các cách thu thập cực phẩm linh thạch.

Thiên Cơ Tử sợ rằng năm mơ cũng không nghĩ ra, trong mắt hắn Hàn Lập trong một khoảng thời gian ngắn không thể hoàn thành chuyện này. Nhưng đối với Hàn Lập chỉ là chút phiền toái mà thôi.

Bất quá lúc Thiên Cơ Tử an bài chỗ này cho Hàn Lập, cũng thuận tiện báo cho hắn rằng đã được sự đồng ý của các tộc khác về truyền tống trận.

Về phần điều kiện ngặt thì cũng không tính là ngặt nghèo!

Phần lớn đều bảo hắn trả lệ phí, chỉ có Thạch Kiến Tộc là có chút phiền phức, dĩ nhiên bảo sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới, giúp bọn họ tìm một loại tài liệu luyện khí chỉ có ở Nghiễm Hàn Giới.

Bọn họ có bản đồ, trên đó có ghi rõ nơi chốn và chú thích.

Sau khi hắn tiến vào Nghiễm Hàn Giới, chỉ cần đi một chuyến này là được.

Điều kiện này nói chung là có chút nguy hiểm, nhưng loại tài liệu này đối với Thạch Kiến Tộc dường như rất quan trọng, cho nên bọn họ chỉ nói ra điều kiện này, bộ dáng không thể cò kè mặc cả.

Cho nên Hàn Lập sau khi tự định giá thì cũng đáp ứng. Nếu chỉ đi một chuyến thì có chút nguy hiểm ấy hắn vẫn dám làm.

Nói như vậy, cho dù Hàn Lập đạt thành hiệp nghị với Thiên Vân chư tộc, chỉ cần chuyện ở Nghiễm Hàn Giới kết thúc, hắn có thể sử dụng truyền tống trận một lần.

Hàn Lập đứng ngẩn ngơ trong động phủ, cứ thế một năm trôi qua.

Trong lúc ở đây, hắn một bên trồng linh dược luyện chế đan dược, một bên bắt đầu dùng Đăng Long Đan, không ngừng tu luyện Phạm Thánh Chân Ma Công.

Mặc dù khoảng thời gian này không quá dài nhưng khi tu luyện, pháp tướng Phạm Thánh Chân Ma Công càng ngày càng ngưng tụ. Có thể thấy được hiệu lực kinh người của Đăng Long Đan.

Bất quá có chút kỳ quái, Tinh tộc nữ tử Tiêm Tiêm kia vì sao vẫn không dùng vạn lý phù liên hệ với hắn.

Phảng phất như đã hoàn toàn quên hắn.

Hàn Lập có chút kỳ quái, nhưng cũng không chủ động đi tìm nữ tử này.

Một ngày kia, Hàn Lập rốt cũng cũng ra khỏi động phủ, sau khi đảo qua xung quanh một vòng liền trực tiếp hoá thành một đạo độn quang bay xuống chân núi.

Không biết có phải là do trùng hợp hay không, vừa đúng lúc một đạo bạch hồng bắn xuống cùng với Hàn Lập một trước một sau, đồng thời tới chân núi.

Quang mang thu敛, thân hình Hàn Lập và một gã hán tử trọc đầu đồng thời hiện ra. Khuôn mặt đại hán hung ác, da tay có màu xám trắng.

Kể từ đó hai người có chút ngoài ý muốn nhìn đối phương một cái.

"Tại hạ Thạch Kiến Tộc Thiến Kiên, nhìn khuôn mặt đạo hữu có chút xa lạ, chắc là

vừa mới đến núi này."

Đừng nhìn dung mạo của đại hán có chút dữ tợn, nhưng lời nói lại vô cùng khách khí.

"Hàn mỗ đích thật vừa mới đến núi này."

Thần niệm Hàn Lập đảo qua, khi phát hiện ra đối phương là một gã Luyện Hư Kỳ đỉnh giai thì cả kinh, nhưng mặt ngoài mỉm cười trả lời.

"Hoá ra là Hàn đạo hữu. Di, ta nghe nói năm ngoái có một gã ngoại tộc kích phát một khối Nghiễm Hàn Lệnh, người nọ phải chăng là đạo hữu?"

Đại hán cập nhật tin tức rất nhanh, vừa nghe họ của Hàn Lập, lập tức đoán ra được thân phận của hắn.

Hai mắt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc, nhưng mỉm cười trả lời:

"Tại hạ đích thật là người kích phát Nghiễm Hàn Lệnh, không nghĩ tới danh tiếng Hàn mỗ lớn như thế, ngay cả đạo hữu cũng biết."

"Ha ha, nhiều năm trôi qua, Hàn huynh là ngoại tộc đầu tiên kích phát Nghiễm Hàn Lệnh, danh tiếng hiển nhiên không thể tầm thường được."

"Hiện tại đạo hữu ra ngoài, không phải là vì nghe đến tứ tộc đấu giá hội chứ, chẳng lẽ muốn tham gia hội này sao?"

"Tứ tộc đấu giá hội!"

Hàn Lập có chút kinh ngạc.

"Thế nào, Hàn đạo hữu không biết tin này ư? Ồ, cũng khó trách, đạo hữu mới đến Vân thành chúng ta không lâu. Tứ tộc đấu giá hội này so với mười ba tộc chúng ta cách mười năm tổ chức một lần, do bốn tộc chủ trì, dùng để đề cao nhân khí ở Vân thành. Đấu giá hội toàn lấy ra những bảo vật quý hiếm, cho nên mỗi lần đều hấp dẫn rất nhiều tồn tại cấp cao đến Vân thành tham gia đấu giá. Mà lúc này đây, bởi vì Giác Xi Tộc tấn công, mấy lần đại chiến trước, tộc cũng bị vạ lây, vì ủng hộ tinh thần cho nên đã lấy ra nhiều bảo vật hơn. Trogn đó có thể có Vạn Diệu Đan, đây chính là đan dược dành cho

Luyện Hư Kỳ đột phá bình cảnh. Chỉ có Tinh Tộc tông sư cấp luyện đan sư mới có thể luyện chế ra, trước kia chưa từng nghe xuất hiện qua."

Thiết Kiến có chút chột hiệu, nhưng lập tức giải thích một hơi.

"Vạn Diệu Đan! Hàn mỗ cũng nghe nói qua."

Hàn Lập vừa nghe cái tên này, trong lòng không khỏi vừa động.

Lúc đầu tại Lục Cảnh thành, mấy tên dị tộc nhân từng đề cập đến tên đan dược này, tựa hồ giá trị còn cao hơn cả thông linh khôi lỗi.

Bất quá nếu thật sự hữu dụng đối với Luyện Hư Kỳ, thì hẳn có cách điều chế hoặc đan dược này, hiển nhiên sẽ có trợ lực không nhỏ đối với đột phá bình cảnh sau này.

"Nếu thịnh hội như thế, Hàn mỗ cũng không thể không tới xem một lần."

Hàn Lập mở to mắt, trên mặt lộ rõ vẻ hứng thú.

"Nếu đạo hữu có ý này thì không ngại cùng ta đồng hành đi. Không gạt Hàn huynh, lúc này đây hành trình đến Nghiễm Hàn Giới, Thiết mỗ rất có thể cũng gia nhập vào trong đó, nói không chừng sẽ gia nhập một tổ với Hàn đạo hữu. Đến lúc đó còn cần Hàn huynh chiếu cố một chút..."

Đại hán đầu trọc cười ha ha, tựa hồ vô cùng sáng khoái.

"Đạo hữu nói đùa! Thiết đạo hữu là thượng tộc cửu giai, tu vi hơn xa tại hạ. Bất quá tại hạ đúng là không quá quen thuộc với Vân thành, vậy làm phiền Thiết huynh một chút."

Hàn Lập hàm hồ cười ha ha.

Thiết Kiến nghe được lời ấy, cười hắc hắc không nói gì thêm, vẫy tay đón một thú xa dưới chân núi, sau đó mời Hàn Lập lên xe. Hàn Lập không khách khí, bước lên thú xa.

"Đến đâu giá hội!"

Đại hán phân phó xa phu một tiếng.

Tên xa phu kia nghe vậy, trong miệng đáp ứng một tiếng, nhất thời điều khiển linh thú chạy như điên.

Trong xe, Hàn Lập tò mò hỏi không ít chuyện liên quan đến đấu giá hội, cho nên mới biết đấu giá hội đã bắt đầu từ sớm, nhưng chính thức diễn ra là ngày hôm nay. Mà vị đại hán Thạch Kiến Tộc này vì Vạn Diệu Đan, thậm chí không tiếc mượn rất nhiều linh thạch từ bạn tốt, lúc này mới đến tham gia đấu giá hội.

Hàn Lập nghe nói phách mai hội lần này còn có hai thông linh khôi lỗi của Vạn Cổ Tộc, thì trong lòng chợt động.

Thú xa liên tiếp bay một canh giờ, phương hướng lại chuyển, đi tới một ngã tư rộng rãi.

Trên đường đều là rất nhiều thú xa, hai bên còn có rất nhiều tu sĩ tu vi không yếu, cùng đi về một hướng.

Cuối cùng, thú xa dừng lại tại đoạn cuối của ngã tư, bên cạnh cũng đông dạng có hơn mười thú xa khác dừng lại.

Hàn Lập cùng Thiết Kiến xuống thú xa, ánh mắt đảo qua khắp nơi. Chỉ thấy phía trước bất ngờ xuất hiện một toà kiến trúc bốn mặt to lớn cao chừng hơn trăm trượng, rộng chừng gần ngàn trượng. Mà trên đỉnh kiến trúc này có một tế đàn hình trụ, phía trên huyền phù một hoàng sắc viên hoàn, giống gỗ mà không phải gỗ, cũng không biết dùng tài liệu gì luyện chế thành nhưng lại chậm rãi chuyển động toả ra một cỗ hàn quang lạnh lạnh bao phủ cả toà đại điện.

Mà bốn phía đại điện là những giáp sĩ đứng thẳng bất động, đúng là khôi lỗi cấp bậc không thấp. Đại điện có ba lối vào, một lớn hai nhỏ, mỗi cửa là hơn hai mươi vệ sĩ đang phòng thủ. Những vệ sĩ này đều đã ngoài Luyện Hư Kỳ!

Lúc này trong ba cửa, cửa lớn nhất thì không có nhiều người đi vào, nhưng hai cửa nhỏ bên cạnh thì tiến vào rất nhiều, bộ dáng vô cùng náo nhiệt.

"Hàn đạo hữu, trong tay ta có chút đồ vật, định đến thiên điện bán kiếm chút linh thạch. Không biết Hàn huynh có ý định đến xem một chút không?"

Chương 1591: Gặp Nhau

"Thế nào, thiên điện có chỗ giao dịch sao? Nơi đây không phải chỉ cử hành đấu giá hội thôi sao?"

Hàn Lập nghe được lời ấy, có chút ngoài ý muốn hỏi.

"Hàn đạo hữu có điều không biết, muốn mua đồ vật thì khẳng định phải tốn nhiều linh thạch. Mà không ít đồng đạo thích ngay trước khi đấu giá cử hành mới cầm một số tài liệu trân quý đổi lấy tinh thạch. Cho nên trước mỗi lần tứ tộc đấu giá, đều chờ ra một khoảng thời gian để cho các đạo hữu tự giao dịch, đổi lấy linh thạch hoặc những vật phẩm cần thiết. Nếu vật trong tay thật sự không thể bán thì có thể trực tiếp bán đấu giá, bọn họ sẽ nhận được mua. Bất quá giá cả khẳng định sẽ thấp hơn bình thường một chút. Nhưng chỗ tốt duy nhất là có bốn tộc phía sau chống đỡ, đồ vật trân quý gì cũng không bị thiếu linh thạch khi mua. Mà hai bên đại điện là một gian chuyên môn nhận mua đồ vật, một gian nhận bán bảo vật."

Thiết Kiên giải thích hai câu.

"Nhận mua đồ vật?"

Hàn Lập có chút động tâm.

"Thế nào, Hàn huynh cũng có bảo vật muốn bán sao? Bất quá ta khuyên Hàn huynh trước tiên nên nhìn lại những thứ muốn bán, sau đó nhìn những thứ muốn mua tại thiên điện. Vạn nhất vật trong tay có thể đổi lấy vật mình cần thì như vậy là tốt nhất."

Đại hán đầu trọc đề nghị.

"Ừ, đạo hữu nó có lý. Hàn mỗ trước tiên đi xem một chút đã."

Hàn Lập gật đầu nói.

"Nếu như vậy, đạo hữu đi với ta, nếu vận khí không tệ thì nói không chừng thật sự

có thể có chút thu hoạch."

Thiết Kiên nghe Hàn Lập nói vậy, trên mặt lộ rõ vẻ cao hứng, lập tức dẫn Hàn Lập đi vào phía bên phải thiên điện.

Giữa lối vào là vài tên lam bào thị vệ, ánh mắt chỉ đảo qua người Thiết Kiên và Hàn Lập, sau đó để hai người tiến vào.

"Tứ tộc đấu giá hội nguyên bốn là để tăng nhân khí và danh tiếng của Vân thành, cho nên chỉ cần thân phận ngoài thượng tộc là có thể tùy ý tham gia. Cho nên người vào tham gia đấu giá hội, thân phận và tu vi cách xa nhau. Nhưng cũng bởi vậy cho nên số người bị hấp dẫn bởi đấu giá hội này cũng vượt xa những đấu giá hội khác tại Vân thành."

Thiết Kiên trong nháy mắt khi cùng Hàn Lập đi vào cổng thì nói với Hàn Lập.

"Thượng tộc cũng có thể tham gia đấu giá hội này? Nơi đây hóa ra lại có thể chứa được nhiều người như vậy sao?"

Hàn Lập nhướng mày, bộ dáng có chút không quá tin tưởng.

Khó trách Hàn Lập nói như thế, tồn tại thượng tộc trong Vân thành tuyệt đối trên mười vạn. Mà đại điện trước mắt ngay cả khi không nhỏ, nhưng tuyệt đối không thể chứa đồng thời nhiều người như thế.

"Hắc hắc, nguyên do trong đó đạo hữu cứ tới sẽ rõ, căn bản không cần Thiết mỗ giải thích."

Nghe Hàn Lập hỏi vậy, Thiết Kiên lộ ra vẻ thần bí nói. Hàn Lập nghe thế thì thần sắc vừa động, ánh mắt không khỏi nhìn về phía trước.

Lúc này hắn mới phát hiện mình đang ở trong một môi trường thời gian rất lâu, đi lâu như vậy mà vẫn chưa tiến vào trong điện.

Không đúng! Phía trước ẩn ước có bạch quang, mới vừa rồi bọn họ đi cũng xa nhưng sao thoạt nhìn vẫn không thể kéo gần khoảng cách.

Nét mặt Hàn Lập hiện ra một tia kinh ngạc.

"Không gian chi thuật!"

Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng thì thảo nói.

"Ha ha, Hàn đạo hữu đã chú ý tới. Đại sảnh của đấu giá hội này kỳ thật bản thân là một kiện pháp bảo, có thể tự do phóng to thu nhỏ, hơn nữa bản thân lại chứa thần thông không gian. Không gian trong thiên điện gấp mười lần về bên ngoài, đủ để chứa mười vạn người."

Thiết Kiên vừa cười vừa nói.

"Thì ra là thế, trách không được đỉnh kiến trúc này lại có một viên hoàn, thoát nhìn có vẻ quý dị."

Hàn Lập lộ ra vẻ như nghĩ tới điều gì đó.

Cửa vào này mặc dù do ảnh hưởng bởi không gian, muốn đi phải mất nhiều thời gian hơn, nhưng thật sự cũng không lâu lắm.

"Chúng ta có thể lập tức ra khỏi nơi đây."

Thiết Kiên dùng bàn tay to gãi đầu, đã tính trước nói. Hàn Lập chỉ gật đầu, vẫn chưa tiếp lời.

Quả nhiên như lời Thiết Kiên nói, bọn họ chỉ đi như vậy một lát nữa thì lối ra phía trước đột nhiên chợt lóe, kéo gần khoảng cách của bọn họ lại.

Hai người dễ dàng đi vào cửa, đến một khoảng sân rộng rãi. Người nơi đây vô cùng náo nhiệt, phảng phất như khu phố mà người ta hay lui tới. Bốn phía sân là những quang mạc hình trọng, được đặt sát nhau, không ít tu sĩ từ trong quang mạc bước ra. Mà trung tâm sân rộng là một bạch ngọc thạch thai, phía trên là bàn gỗ. Hai gã sai vặt mặc áo xanh, mi thanh mục tú đang đứng cạnh vài tên đệ tử khác, nói điều gì đó.

Hàn Lập đang nhìn đến xuất thần thì Thiết Kiên ôm quyền nói:

"Đạo hữu có việc cứ đi, tại hạ cũng muốn tham quan nơi này một chút."

Hàn Lập cười, khách khí trả lời:

"VẬY THIẾT HUYNH BẢO TRỌNG NHÉ!"

Thiết Kiên sau khi chấp tay thì vội đi về phía trước.

Hàn Lập nhìn bóng lưng đại hán, ánh mắt chớp động vài cái, sau một lúc lâu mới đánh giá ngọc bàn ở trung tâm, bỗng nhiên đi qua. Chỉ một lát sau, hắn đã đi tới gần một ngọc bàn.

Mà lúc này, mọi người đã đi lên thạch thai.

Giờ phút này, Hàn Lập chung quy đã nhìn rõ. Những tộc nhân đi lên thạch thai, mỗi người đều đưa cho hai gã sai vặt một túi cao giai linh thạch, sau đó nhận một khối tiểu phiến màu sắc khác nhau.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn theo những người đó không rời, người nọ sau khi đến khoảng sân rộng, đem tiểu phiến huy động vài cái, một quang mạc hình bán viên hiện lên, che dấu toàn thân. Hàn Lập dùng thần niệm quan sát nhưng khi thần niệm vừa tiếp xúc với quang mạc liền bị một tầng cấm chế chặn lại, không thể nhìn thấy thứ gì bên trong. Hiển nhiên quang mạc này là một thứ dùng cho các tu sĩ tới giao dịch. Kể từ đó, cũng không cần lo lắng bị người khác rình rập.

Sau khi Hàn Lập đảo qua bốn phía, mắt thấy quang mạc xung quanh đều chớp lóe không ngừng. Mà cách hắn một khoảng xa có mấy người đang chiếm cứ một khoảng sân rộng, tựa hồ rất là nhốn nháo. Hàn Lập thở dài một hơi, lắc đầu.

Cho dù có bảo vật, muốn tìm người thích hợp để mua thì tuyệt đối giống như mò kim đáy biển. Hắn sẽ không lãng phí nhiều thời gian ở đây. Nếu hắn muốn có Vạn Diệu Đan thì phải kiểm thật nhiều linh thạch trước khi đấu giá diễn ra.

Trong lòng nghĩ như thế, Hàn Lập bắt đầu lặng lẽ đi dọc theo rìa sân, hơn nữa vừa đi vừa cảnh giác, ngẫu nhiên mới có thể đi vào một hai quang mạc, nhưng lại rất nhanh đi ra. Sau một khắc, Hàn Lập vẫn không có thu hoạch gì, lúc này nhướng mày, quyết định quay người lại, đi theo đường cũ đi đến lối vào.

Không biết có phải trùng hợp hay là Hàn Lập cố ý, mà khi hắn lần nữa tiến vào cửa thì trong cửa chỉ có mỗi một hình ảnh mà thôi.

Hàn Lập vừa đi vào, tay áo đột nhiên phất lên, một hắc sắc sa cân hiện ra. Tiếp theo "phanh" một tiếng, một đoàn hắc vụ thân nhiên đem Hàn Lập vây vào trong, làm cho thân hình của hắn trở nên mơ hồ.

Một khắc sau, ánh sáng trong hắc vụ chợt lóe, sương mù bỗng nhiên quay cuồng, hóa thành một kiện hắc sắc trường bào, choàng lên người Hàn Lập. Lúc này Hàn Lập mới từ trong sương mù hiện ra.

Khí tức hắc như ẩn như hiện, yếu ớt vô cùng. Nhưng khi hắn vừa bước ra thì lộ ra một khuôn mặt nho sinh tái nhợt. Chỉ trong chốc lát, Hàn Lập biến ảo cả dung mạo lẫn trang phục.

Bất động thanh sắc, Hàn Lập không chút hoang mang đi ra cửa, cùng vài tên đệ tộc nhân khác sánh vai.

Lam bào vệ sĩ chỉ nhìn lướt qua Hàn Lập nên sẽ không thấy điều gì bất thường. Hàn Lập ngênh ngàng tiêu sái đi vào trong thiên điện. Đây cũng là một khoảng sân rộng nhưng tình hình bên trong lại làm cho Hàn Lập có chút ngẩn ra.

Nơi đây nhân số mặc dù không ít nhưng tất cả đều tập trung tại sân rộng.

Tại một chỗ cách đó không xa là một khối thạch bách cao chừng hơn mười trượng, phía trên chớp động ngân sắc văn tự, tất cả đám tộc nhân này đều nhìn lên thạch bách. Mà phía sau thạch bách là mười mấy gian nhà, vây xung quanh một tòa lầu các ngọc ốc. Mỗi một gian đều trong suốt sáng long lanh, trắng như tuyết.

Nhưng những phòng này lại có bạch quang mang chớp động, bị một mảnh quang hà che lấp. Lầu các ở trung tâm màu đỏ đậm bị một tầng khói xanh bao phủ, mơ hồ phát ra mùi hương phảng phất như không phải vật ở nhân gian.

Những người nhìn thạch bách này, thỉnh thoảng có người đi vào trong ngọc ốc, nhưng sau khi đi ra, có người thần sắc âm tình bất định, có người uể oải buồn bực, có người thì vô cùng hưng phấn. Hàn Lập sau khi thấy rõ tình hình thì không chần chừ đi về phía một khối thạch bách.

Nhưng lúc này, một khối thạch bách gần đó, một nữ tử dáng người thon thả bỗng nhiên xoay người lại, đồng dạng cũng đi về phía thạch bách mà Hàn Lập đang đi đến.

Ánh mắt Hàn Lập sau khi đảo qua nữ tử này, thân hình chấn động, không cách nào giữ được bình tĩnh, sắc mặt đại biến.

Nữ tử này mặc một thân lam sắc trường bào, khuôn mặt xinh xắn nhưng ánh mắt lại lạnh như băng, vẫn chưa phát hiện ra Hàn Lập, trực tiếp đi đến thạch bích, sau đó đôi mi thanh tú nhíu lại nhìn.

"Sao có thể là nàng, không thể nào. Trên thế gian thật sự có người giống như thế sao?"

Hàn Lập hoàn toàn đứng lại, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt nhìn lam bào nữ tử không chớp, dùng thanh âm chỉ có mình nghe được thì thào lẩm bẩm không ngừng.

Hàn Lập cứ như thế thất thố nhìn lam bào nữ tử, làm cho nữ tử này dường như cảm ứng được gì đó, theo tiềm thức quay lại nhìn, vừa đúng lúc ánh mắt chạm với Hàn Lập.

Chương 1592: Quái Nhân

Vừa nhìn thấy Hàn Lập nhìn chăm chăm, nữ tử này đầu tiên ngẩn ra, lập tức trên mặt lộ ra một tia nào ý nhưng thần niệm sau khi đảo qua thì trong lòng cả kinh.

Nàng căn bản không thể nhìn ra được bất cứ linh khí ba động gì trên người Hàn Lập, điều này lần cho nữ tử bất an, lập tức chuyển thân đi vòng qua.

Mà lúc này, Hàn Lập cũng từ trong thất thố tỉnh lại, lần nữa khôi phục thần sắc như thường nhưng vẫn nhìn theo nữ tử này, đồng thời trầm ngâm.

Lam bào nữ tử này vẫn ẩn sau tận đáy lòng hắc, hắc lập tức không muốn nhớ lại hình bóng kia, điều này làm hắc khiếp sợ lại không khỏi có chút chần chờ.

Trần Xảo Thiến, đây là tên của nữ tử mà năm đó đã từng biểu đạt yêu thương với hắc, đáng dâm hiện lên trong lòng hắc, phóng đại ra gấp mấy lần, trong lúc nhất thời kỷ niệm tràn ngập khắp không gian.

Lam bào nữ tử này, vô luận là hình dáng hay dung mạo đều giống y chang Trần Xảo Thiến đã sớm mất tại nhân giới, ngoại trừ thần thái có chút lạnh lùng thì những cái khác cũng giống, phảng phất như nữ tử này lần nữa được tái sinh.

Năm đó khi Hàn Lập nghe được tin nữ tử này mất, thần sắc có vẻ như bình tĩnh nhưng trong lòng lại dâng lên một tia phiền muộn và cảm xúc khó hiểu.

Có lẽ không phải là yêu, nhưng với một nữ tử đã từng thích mình thì đây hiển nhiên là một mối tình khó quên.

Bất quá, Trần Xảo Thiến căn bản không thể sống lại, cũng không thể đầu thai tại nhân giới. Cho nên lam bào nữ tử kia ngay cả khi giống nàng thì bất quá chỉ là một dị tộc nhân mà thôi.

Tâm niệm trong đầu Hàn Lập lưu chuyển, đem cảm tình như sóng vỗ bờ, mạnh mẽ đè nén lại. Sau khi hơi do dự thì vẫn dựa theo kế hoạch ban đầu, đi đến khối thạch bích

kia.

Lam bào nữ tử mặc dù không xoay lại nhưng dường như có thần thông có thể cảm ứng được chuyện phía sau, những mây, thân hình lại di chuyển đến chỗ khác.

Mà Hàn Lập cũng không khách khí, bước vài bước lớn trực tiếp đến chỗ nữ tử này đứng lúc này.

Bất quá Hàn Lập không cần quay người lại cũng có thể cảm ứng được lam bào nữ tử ở sau lưng đang nhìn mình, sau đó bước nhanh về phía một khối thạch bích ở phía xa. Xem ra nữ tử này mười phần là xem hắn giống như đồ háo sắc. Hàn Lập cười thầm, đem tâm thần thu lại, chú ý tới thạch bích trước mắt.

Ngân sắc văn tự trên thạch bích giống như đã dự đoán, toàn bộ là do thiên tài địa bảo tạo thành. Nhưng kỳ quái là phía trên không có ghi chú về giá cả, chỉ có ghi số từ một đến ba mươi mà thôi. Hàn Lập thấy vậy, trong lòng vừa động, lập tức nghĩ tới điều gì đó, đem ánh mắt nhìn về phía xa.

Chỉ thấy ngọc ốc ở phía xa có mười ba chỗ, hơn nữa mỗi gian phòng đều có một con số rực rỡ ánh vàng, huyền phù trôi nổi. Thấy cảnh này, Hàn Lập cơ hồ không cần đoán cũng lập tức rõ ràng, tài liệu hắn là phía sau thạch bích này.

Hắn không vội, bất động thanh sắc đem khối thạch bích này nhìn kỹ lần nữa, liên quay đầu đi về phía thạch bích tiếp theo. Lấy tốc độ của Hàn Lập, cơ hồ trong nháy mắt là đã xem qua hơn phân nửa số thạch bích.

Nhưng mặt hắn không chút biểu tình, tựa hồ không tìm được mục tiêu thích hợp, tiếp tục lặng lẽ tìm kiếm.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một tiếng ầm ầm truyền tới, trong tòa lầu các đỏ đậm kia phát ra tiếng quát to:

"Cái gì, lão quái người dám nói thứ này là giả à? Không thể nào, đây là ta mất sức chín trâu hai hổ, thậm chí thiếu nữa mất cái mạng trong tay đám kim sí cự nhân."

"Nói nhiều quá, nói giả là giả, thật sự không thể nhận vật này, nếu đã xem hết đồ vật thì Khâu đạo hữu có thể đi."

Một âm thanh the thé từ trong lầu cách truyền ra, hơn nữa lại không hề khách khí.

"Lão tử vì thứ quý này, sau khi trở về động phủ năm bảy tám năm thì cuối cùng mới biết là giả, đừng để ta biết tên kẻ kia, nếu không ta nhất định không nói hai lời, chặt đi cái đầu của hần."

Giọng nói của người đầu lại tiên vang lên, trong âm thanh trộn lẫn linh lực cho tất cả mọi người bên ngoài đều có thể nghe rõ. Nhưng nơi đây hơn phân nửa không phải là người bản địa, sau khi giật mình thì cũng không để ý tới nữa.

Đột nhiên hồng quang bên ngoài lầu các chợt lóe, một thân ảnh thật lớn từ bên trong hồng quang bước ra ngoài, thân hình thoáng một cái liền rơi xuống mặt đất.Ầm một tiếng, nhân ảnh này vô cùng lớn, khiến mọi người không khỏi nhìn lại. Kết quả tất cả mọi người đều hít một ngụm lương khí, người này từ đầu tới chân, một nửa là nhục thân, một nửa là kim loại.

Nửa phần kim loại phát ra hơi quang quý dị, phảng phất như cổ đồng không thể bị phá vỡ. Mà khi nhìn lên trên, lại là một khuôn mặt dữ tợn, chẳng những mắt mũi to lớn gấp hai lần người bình thường mà trên đầu lại có sừng nhọn, người có vài đám lông xanh.

Thần niệm Hàn Lập sau khi đảo qua quái vật này thì sắc mặt không khỏi đại biến, hần không thể nhìn ra tu vi người này sâu cạn thế nào, dĩ nhiên là tồn tại Hợp Thể Kỳ đỉnh phong giống như Thiên Cơ Tử. Bất quá Hàn Lập không nhận biết quái nhân này, nhưng không có nghĩa là những dị tộc nhân khác lại không biết.

Cơ hồ khi quái nhân vừa đáp xuống đất, trong đám người gần đó lập tức đi ra mười mấy người, hướng về phía quái nhân cung kính thi lễ.

"Tham kiến Đoạn trường lão!"

"Bái kiến tam trường lão!"

Liên tiếp những tiếng thi lễ phát ra.

Mà những người này vóc dáng so với người bình thường cao lớn hơn nhiều, có lẽ tất cả đều là Thạch Kiến Tộc nhân, mà tên quái nhân này đúng là một vị trưởng lão của Thạch Kiến Tộc.

"Ồ, các người cũng tới tham gia đấu giá hội sao, hy vọng các người có thu hoạch. Ta chuẩn bị trở về, không định tham gia hội này."

Ánh mắt quái nhân đảo qua những người thi lễ, sau đó tùy ý khoát tay, không hề bắt chuyện cùng ai nữa, đi nhanh ra bên ngoài. Nơi đi qua, đám người gần đó hiển nhiên đều vô cùng kính sợ nhường đường.

Trùng hợp, hướng đại hán đi vừa đúng lúc về phía Hàn Lập. Hàn Lập thấy vậy, đồng thời lui qua một bên, nhưng một màn tiếp theo lại khiến Hàn Lập giật mình.

Quái nhân ngay khi bước qua cạnh Hàn Lập, bỗng dừng chân, nhúu mày một cái, tiếp theo trên mặt lộ ra vẻ khó tin, gắt gao nhìn thẳng Hàn Lập.

Một màn quỷ dị như thế hiển nhiên làm những người khác gần đó đều ngạc nhiên, không ít ánh mắt rơi trên người Hàn Lập, nghĩ muốn nhìn ra điều gì đó.

"Vị tiền bối này có gì phân phó văn bối sao?"

Hàn Lập cảm thấy không ổn, không hiểu xảy ra chuyện gì, sau khi thi lễ thì mặt tươi cười hỏi.

"Người tên gì, là tộc nhân nơi nào?"

Hàn Lập không biết dụng ý của đối phương, nào dám trả lời tên thật, chỉ có thể hàm hồ trả lời.

"Được, tốt lắm! Ta là Đoạn Thiên Nhận Thạch Kiến Tộc, sau này nếu người gặp phiền toái gì ở Thiên Vân thì cứ nói tên của ta ra."

Cũng không biết lão quái vật này có thật sự tin lời Hàn Lập hay không, thân hình đột nhiên mơ hồ, nhưng lập tức khôi phục như lúc ban đầu. Nhưng Hàn Lập ở phía đối diện là thần sắc đại biến.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, đầu vai của mình trong nháy mắt đã bị đối phương dùng tay vỗ một cái. Ngay khi hắn có linh mục thần thông thì cũng không tìm được dấu vết đối phương đã ra tay. Nhưng động tác thật sự là quá nhanh, căn bản không thể tránh kịp.

Mà từ bàn tay của đối phương truyền tới một đạo linh khí quý dị, sau khi lưu chuyển trên cánh tay một trận, mới tự động tản mát.

"Tiền bối, đây là ý gì?"

Sắc mặt Hàn Lập có chút xanh mét.

Mới vừa rồi đại hán vỗ vài vai Hàn Lập, những dị tộc nhân ở đây có thể nhìn ra chỉ không quá mười người, trong nháy mắt phần lớn những người tại đây, Hàn Lập tự nhiên hỏi quái nhân câu này làm cho ánh mắt cùng ngữ khí của họ có chút kỳ quái.

Thấy Hàn Lập biến sắc hỏi, ánh mắt quái nhân đảo qua người Hàn Lập, nhưng lại không chút tức giận cười hắc hắc nói:

"Không có gì, lão phu thấy đạo hữu tựa hồ cũng tu luyện Luyện Thể Thuật nào đó, hơn nữa có chút thần diệu nên muốn cùng đạo hữu trao đổi một hai công pháp tâm đắc gì đó mà thôi."

Hàn Lập bị quái nhân nhìn, chỉ cảm thấy trên mặt truyền đến cảm giác đau nhức, trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Ngay cả khi hắn dùng hắc sa kết hợp với huyền hóa chi thuật mà mình mới tham ngộ, ẩn diện mục, nhưng tu vi đối phương hơn mình quá xa, có giấu được hay không thì không nắm chắc.

Bất quá Hàn Lập hiển nhiên không tin đối phương chỉ muốn trao đổi công pháp, hơn nữa mới vừa rồi đối phương vỗ một chưởng, rốt cục là ý gì.

Sắc mặt Hàn Lập âm trầm, tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, nhất thời không thể nghĩ ra đối phương đột nhiên nhắm vào hắn là vì mục đích gì.

Hắn tuyệt đối lần đầu tiên nhìn thấy quái nhân này.

"Tiểu tử kia, không cần nghĩ làm gì cho mệt, bây giờ ta đến Thuần Hương Các phía trước chờ người, không nên có ý nghĩ bỏ trốn, một chưởng vừa rồi mặc dù vẫn không động tay động chân gì, nhưng đã lưu lại trong cơ thể người ẩn ký, đủ để ta quan sát người vài canh giờ."

Bên tai Hàn Lập truyền tới tiếng của quái nhân.

Tiếp theo đại hán không giải thích gì thêm, cười ha ha rồi xoay người bỏ đi. Chỉ một lát sau liền rời khỏi khoảng sân rộng, đi đến lối vào, để lại Hàn Lập một mình, thần sắc âm trầm bất định. Mà thần sắc mọi người xung quanh cũng kỳ quái nhìn hắn. Giờ phút này lòng hắn không yên, căn bản không thể bình tĩnh được.

Khi hắn ngẩng đầu lên thì chạm vào ánh mắt của nhiều người xung quanh, trong lòng không khỏi cười khổ, lúc này mới xoay người lại đi đến lối vào.

Chương 1593: Cửu Hương Linh Từ

Ban đầu Hàn Lập định sau khi dịch dung sẽ lặng lẽ đem một phần linh dược trong tay bán ra, thu lấy linh thạch. Nhưng hiện tại bởi vì vừa gặp lão quái vật kia cho nên không thể bán trước mắt nhiều người. Trong lòng hăn tự định giá, lập tức bỏ đi ý định này.

Hàn Lập bình tĩnh từ trong thiên điện đi ra, tới một đấu giá đại điện, sau đó sắc mặt âm trầm nhìn về phía đối diện.

Khi vừa mới tới, hăn cũng không chú ý tới Thuần Hương Các gì đó, nhưng hiện tại cẩn thận nhìn thì quả thật thấy một chỗ như vậy.

Lầu các này cũng không quá lớn nhưng đấu giá đại điện lại đối diện lại cao đến ba tầng, trước cửa treo tấm biển vẽ rồng bay phượng múa.

Bất quá Hàn Lập chú ý tới chính là một toà lầu các không bắt mắt, hồi lâu vẫn không có khách vào. Đây chính là lầu các mà quái nhân Đoạn Thiên Nhận bảo đến!

Hàn Lập tự định giá, trong lòng không khỏi có chút chần chừ không quyết. Đấu giá hội còn phải một đoạn thời gian nữa mới bắt đầu, mà hăn cũng không biết lão quái Thạch Kiến Tộc này tìm hăn là có ý gì.

Đột nhiên hăn phát tay áo, một khối hắc sắc tiểu sơn bay ra, đúng là Nguyên Từ Thần Quang, mặt hăn không chút thay đổi nhìn vật này, chân mày cau lại.

Mới vừa rồi mặc dù Đoạn Thiên Nhận cực lực che dấu nhưng nhờ linh mục thần thông nên hăn vẫn cảm ứng được đối phương vừa quét ánh mắt về phía tay áo hăn.

Không biết tại sao đối phương lại chú ý đến cánh tay này. Không biết có phải hăn có hứng thú với Nguyên Từ Sơn hay là...

Tâm Hàn Lập có chút trầm xuống.

Nghe đến cánh tay, Hàn Lập bỗng nhiên nhấc tay áo lên, sờ soạng bên trong một chút. Mặc dù hắn không cảm thấy điều dị thường nào khác, nhưng Huyền Thiên Chi Bảo biến thành quả thực đang bị phong ấn tại đó. Chẳng lẽ đối phương cảm ứng được sự tồn tại của kiếm này? Hàn Lập tự định giá, càng cảm thấy không ổn.

Mặc dù đến nay hắn vẫn chưa biết nhân tộc cùng Phi Linh Tộc bởi vì tìm kiếm kiện Huyền thiên chi bảo này mà trước sau đã huyết tể một lần. Nhưng hắn đã chứng kiến quy uy lực của bảo vật này, nếu có thể khống chế nó thì đủ để thoải mái tung hoành linh giới.

Cho nên mặc dù kiếm này chỉ mới dùng một lần nhưng trong lòng hắn đã sớm coi đó là một bí mật lớn, chỉ thấp hơn chiếc bình thần bí nhưng tầm quan trọng thậm chí còn trên cả Phệ Kim Trùng thành thực.

Bất quá tỉ lệ vị trường lão Thạch Kiến Tộc này khám phá ra trong người hắn có Huyền thiên chi bảo cũng không lớn lắm, nếu không lúc đầu Thiên Cơ Tử chỉ nhìn một lần đã phát hiện ra rồi. Huyền thiên chi bảo hiện tại bất động nhưng đã ở trong cánh tay hắn thì không thể phát hiện. Đương nhiên cũng không loại trừ khả năng đối phương tu luyện công pháp nghịch thiên gì đó có thể cảm ứng được.

Mặc kệ thế nào, hiện tại hắn không thể đối kháng với một gã Hợp Thể Kỳ đỉnh phong được, cho dù đối phương không đưa đạo linh lực vừa rồi vào cơ thể thì hắn cũng không thể chạy ra khỏi Vân thành vốn được bảo vệ nghiêm ngặt. Vô luận là họa hay phúc thì chỉ có thể đi vào mới biết.

Hàn Lập đứng tại chỗ, thần sắc âm trầm bất định một hồi lâu, cuối cùng bước chân đi về phía Thuần Hương Các. Cũng may đối phương dù có chú ý với Huyền thiên chi bảo thì tính mạng cũng tạm thời có thể giữ được.

Nhưng Hàn Lập có chút bất đắc dĩ khi bước vào đại môn của Thuần Hương Các chính là một thanh niên Tinh Tộc, khuôn mặt tuấn tú đứng ngay cửa. Vừa thấy Hàn Lập tiến vào, tên dị tộc nhân Kết Đan Kỳ này lập tức tiến lên cười đón.

"Lệ tiên bối, Đoạn trường lão đã chờ ngài tại quý thất, mời tiên bối theo vân bối."

"Mời đi trước dẫn đường."

Ánh mắt Hàn Lập sau khi đảo qua tầng một, nét mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

Đại sảnh trước mắt trống rỗng, không có bất kỳ đồ vật gì, chỉ có bốn vách tường không biết dùng tài liệu gì luyện chế thành mà chớp động linh quang. Tinh Tộc thanh niên lúc này dẫn Hàn Lập đi lên cầu thang.

Chỉ một lát sau, Hàn Lập đã ở tầng ba, sau đó được dẫn tới một phòng bị bao phủ bởi kim lân lung tráo.

Tinh Tộc thanh niên dừng bước, tay bắt quyết, rồi giơ về phía cửa phòng.

Nhất thời một đạo ngân quang từ trong cổ tay áo bắn ra, tiếp theo thanh niên cung kính đứng một bên. Một lúc lâu, bên trong truyền ra tiếng nói xé gió:

"Nếu người đã tới thì cứ vào đi."

Hàn Lập nghe tiếng này, ngẩn ra, lộ ra vẻ kinh nghi bất định. Đây là giọng nói nhẹ nhàng của nữ tử. Nhưng vào lúc này, kim quang trước người tách ra, đồng thời cửa phòng từ từ mở ra. Hàn Lập hơi trầm ngâm, liền nhẹ bước vào. Cửa phòng lần nữa đóng lại, kim quang một lần nữa hiện lên.

"Tham kiến hai vị tiền bối!"

Sau khi ánh mắt Hàn Lập đảo qua trong phòng, liền chấp tay thi lễ.

Gian phòng này rộng hơn mười trượng, trước mặt là một cái bàn với hai người đang ngồi. Một người đứng là Đoạn Thiên Nhận, người còn lại là một Tinh Tộc mỹ phụ chừng bao mươi tuổi, cảnh giới là Hợp Thể Sơ Kỳ. Xem ra mới vừa rồi bắt chuyện với Hàn Lập chính là nữ tử này.

"Lê đạo hữu không cần đa lễ, mời ngồi."

Phụ nhân mỉm cười nói.

Giờ phút này Đoạn Thiên Nhận cầm lấy một bầu rượu màu hồng, đưa lên miệng uống, chỉ là ánh mắt thoáng nhìn qua Hàn Lập nhưng tay lại không ngừng dốc rượu.

Cũng không biết trong bầu rượu là loại linh tửu nào, cho dù Hàn Lập là người không

thường xuyên uống rượu nhưng cũng cảm thấy một mùi thơm nồng đậm xộc vào mũi.

Bất quá nếu đối phương đã mở miệng, Hàn Lập cũng không khách khí, sau khi thi lễ liền ngồi xuống một ghế gần đó. Lúc này, đôi mắt trong suốt của mỹ phụ lưu chuyển trên người Hàn Lập.

Hàn Lập chú ý khi ánh mắt đối phương đảo qua cánh tay của mình, ánh mắt mơ hồ chớp lên, sau đó lập tức thả lỏng. Xem ra Đoạn Thiên Nhận đã nói cho nữ tử này điều gì đó.

Hàn Lập âm thầm nường mày, cảm giác được phiên toái lần này không nhỏ. Người của Tinh Tộc thông minh tuyệt đỉnh, có thể tu luyện đến Hợp Thể Kỳ thì càng giống yêu quái. Nghĩ rằng muốn đối gạt sự kiểm tra của nàng thì thật sự là chuyện không tưởng.

"Được rồi, người đã tới, chuyện cần hỏi ta cũng đã nói toàn bộ cho người biết. Tiếp theo cụ thể thế nào thì phải nhờ Thái tiên tử. Đoạn mỗ chỉ là một gã thô kệch, không muốn động đến đầu óc. Nhưng tới lúc nào đó, ta nhất định phải chiếm được một phần thật to."

Đoạn Thiên Nhận rót rượu uống một hơi sạch linh tửu, sau đó đặt bình rượu qua một bên, dùng tay áo lau miệng nói.

"Đoàn huynh cần gì nóng vội! Thiếp thân chỉ mới vừa nghe đạo hữu nói, cụ thể có thật hay không thì cần nghiệm chứng một chút."

Tinh Tộc mỹ phụ thân nhiên cười nói.

"Tiên tử cứ tự nhiên, lão phu đã tự mình kiểm tra qua, đích thật không giả. À, tiên tử còn Cửu Hương Linh Tửu không, cho Đoạn mỗ một bầu nữa đi!"

Đoạn Thiên Nhận đầu tiên là từ chối cho ý kiến, nhưng lập tức lắc bầu rượu, hàm hồ nói.

"Đoàn huynh thật sự là xem Thuần Hương Các của ta là một quán rượu sao. Cửu Hương Linh Tửu này mỗi trăm năm mới có thể chế ra mười bình, hôm nay người làm một hơi hết ba bình. Lần sau khi mở cửa, thiếp thân cũng chỉ có thể dùng linh tửu bình thường chiêu đãi thôi."

Mỹ phụ họ Thái nhìn Đoạn Thiên Nhận một cái, nhưng cuối cùng linh quang trên tay chợt loé, một vò rượu xanh biếc xuất hiện trong tay, rốt cục cũng đưa cho Đoạn Thiên Nhận một bình rượu nữa.

"Ha ha, đó cũng bởi vì trong Vân thành chỉ có một mình tiên tử mới có thể luyện chế ra được loại linh tửu này, Đoạn mỗi từng mấy lần hỏi cách điều chế. Đáng tiếc tiên tử quá bảo mật. Ài, cũng kỳ quái, tiên tử căn bản không uống rượu thể nhưng lại có thể chế ra loại linh tửu được xưng là đệ nhất linh tửu ở Vân Châu."

Đoạn Thiên Nhận bưng bầu rượu lên, lại uống một ngụm, sau đó cười nói.

"Vân thành đệ nhất linh tửu, chỉ là một số đạo hữu ưu ái mà thôi, mà không phải thiếp thân hẹp hòi, đây là do phương pháp luyện chế linh tửu này có liên quan đến công pháp tu luyện, cho dù giao cho đạo hữu thì cũng không thể luyện chế ra Cửu Hương Linh Tửu được."

Mỹ phụ dùng tay che miệng, cười khẽ nói. Đoạn Thiên Nhận nghe trả lời, cười hắc hắc tiếp tục uống rượu, không hề tiếp lời.

Mỹ phụ lật tay, lấy ra một cái chén màu vàng, cũng đem tiếp ra một vò rượu nữa, sau khi rót liền hướng Hàn Lập đưa qua. Nhất thời chén rượu được một đoàn lục quang bao lại, chậm rãi đưa tới.

"Lê đạo hữu có thể tới đây, cũng xem như có duyên với Thuần Hương Các của thiếp thân, nếu không ngại thì mời nếm thử Cửu Hương Linh Tửu."

Mỹ phụ chờ sau khi Hàn Lập nhận chén rượu mới cười nói.

"Đa tạ tiền bối ban rượu!"

Hàn Lập cảm ơn một tiếng, bất quá không lập tức uống cạn một hơi mà là ánh mắt nhìn về phía trong chén rượu màu vàng này.

Cái gọi là Cửu Hương Linh Tửu, thật ra lại trong suốt, mang theo chút hồng trong chén rượu màu vàng, phảng phất như một hồ nước diễm lệ.

Hơn nữa, từ trong chén rượu lan ra từng trận mùi thơm, mũi nhẹ ngửi thì mùi thơm trong nháy mắt lại biến hoá vài lần.

"Thật sự thần kỳ!"

"Linh tửu này chẳng những rất thơm, hơn nữa sau khi uống có thể sáng mắt, người sáng khoái, một một ngụm cũng có thể tiết kiệm hơn một tháng khổ tu."

Đôi mắt sáng của mỹ phụ sau khi lưu chuyển, liền thần nhiên nói.

"Rượu này thần kỳ như thế, vẫn bồi đúng là có phúc không nhỏ."

Hàn Lập lúc này cũng đã xác định trong rượu không có vấn đề, không hề do dự nhắm nháp một cái.

Phảng phất như một khối hàn băng đưa vào miệng nhưng lập tức khối băng liền tan ra thành nước ấm linh hoạt dị thường mang theo mùi thơm tuyệt vời. Tiếp theo mùi thơm trôi xuống yết hầu, rồi xuống bụng căn bản không cần Hàn Lập nuốt.

Chương 1594: Nguyên Từ Chi Thế

"Ầm"

Hàn Lập chỉ cảm thấy đan điền trong nháy mắt nóng như lửa đốt, lập tức một cỗ nhiệt hỏa truyền khắp nơi, toàn thân trở nên thoải mái dị thường.

"Quả nhiên vô cùng thần kỳ, đây là lần đầu văn bối uống được linh tửu tuyệt vời như thế."

Hàn Lập khép hờ hai mắt thưởng thức một hồi lâu, sau đó mở miệng tán thán.

"Hắc hắc, nếu loại rượu này không thần diệu như thế thì Đoạn mỗ cũng không trông mong mòn con mắt, hàng năm đều đến đây uống rượu."

Đoạn Thiên Nhận nhếch miệng cười nói.

"Hai vị đạo hữu thích linh tửu của thiếp thân như vậy thì đã là vinh hạnh cho thiếp thân. Bất quá lần này mời Lệ đạo hữu tới, không phải chỉ có uống chút rượu như thế."

Mỹ phụ lạnh nhạt cười.

"Văn bối cũng hiểu kỳ, không biết hai vị tiền bối đem văn bối tới đây là có ý gì chỉ giáo?"

Hàn Lập biến sắc, sau khi bỏ chén rượu xuống liền hỏi.

"Nếu Lệ đạo hữu đã chủ động hỏi thì thiếp thân cũng không vòng vo. Đạo hữu có thể giờ tay áo lên cho thiếp thân xem bàn tay một chút được không?"

Tinh Tộc mỹ phụ nhân nhìn Hàn Lập chăm chăm, mặt lộ ra một tia cổ quái.

"Bàn tay!"

Hàn Lập tuy mặt ngoài cả kinh, nhưng thực tế trong lòng lại thở dài một hơi.

Chỉ cần đối phương không hướng về Huyền thiên chi bảo thì những chuyện khác không cần lo.

"Không sai, chính là bàn tay."

Tinh Tộc mỹ phụ giơ tay chỉ về phía tay áo hắn, dứt khoát nói.

"Được, không thành vấn đề."

Hàn Lập trầm ngâm một hồi lâu, mới có chút miễn cưỡng đáp ứng.

Sau đó hắn giơ tay áo lên, đem bàn tay đưa ra.

Nhưng ngoại trừ thoạt nhìn có chút trắng thì bàn tay này thật sự rất bình thường.

Mỹ phụ nhìn bàn tay này, nhíu mày. Tinh thạch trên trán chợt loé, một đạo ngân mang bắn nhanh ra, tốc độ giống như điện quang, một chút đã tới ngay trước mặt Hàn Lập, hung hăng đánh lên bàn tay.

Nữ tử này thoạt nhìn dịu dàng nhã nhặn nhưng động thủ lại vô cùng tàn nhẫn, không chút dấu hiệu liền ra tay.

Hàn Lập trước đó căn bản cũng không nghĩ tới công kích này, không kịp đề phòng, năm ngón tay chỉ kịp chìa ra bắt lấy ngân quang.

Chỉ nghe một tiếng "đình đang" nhỏ, ngân mang chợt loé đánh vào lòng bàn tay, tiếng kim loại va chạm phát ra xé gió.

Lập tức năm ngón tay Hàn Lập hợp lại, một tay bắt lấy ngân mang vào lòng bàn tay. Sau đó năm ngón tay lại chìa ra, một cây ngân châm chỉ dài một tấc xuất hiện. Châm này trong suốt, run lên nhẹ nhẹ giống như có linh tính.

Lúc này, toàn bộ bàn tay của Hàn Lập bất ngờ biến thành màu đen, phảng phất như sắt. Mà cổ tay hiện ra một tiêu ký nhỏ, đúng là Nguyên Từ Thần Sơn biến thành.

Núi này dưới Bách Mạch Luyện Bảo, đã hoàn toàn dung hợp với bàn tay này. Tinh Tộc mỹ phụ phun ra ngân châm tuy sắc bén nhưng không thể làm tổn thương chút nào.

Nhưng trên mặt Hàn Lập cũng không lộ ra vẻ đắc ý, ngược lại thần sắc trở nên vô

cùng khó coi. Nhưng ngược lại, Tinh Tộc mỹ phụ nhìn chăm chăm vào bàn tay màu đen, khoé mắt lộ ra một tia hưng phấn khó có thể che dấu.

Mà Đoạn Thiên Nhận sau khi nhìn lướt qua, trên mặt cũng hiện lên vẻ vui mừng.

"Quả thật là Nguyên Từ Chi Thế, nói như vậy thì đại sự có thể thành."

Mỹ phụ thì thảo một câu, tiếp theo phất tay lên.

Ngân châm giật một cái, thoát khỏi khống chế của Hàn Lập, bắn nhanh trở lại hướng mỹ phụ. Cuối cùng ngân châm chợt loé, chĩa vào tinh thạch trên trán mỹ phụ.

"Nguyên Từ Chi Thế, tiên bối nói vậy là có dụng ý gì?"

Hàn Lập hít sâu một hơi, mới khôi phục lại như thường.

"Nguyên Từ Chi Thế, tự nhiên là có thể thi triển Nguyên Từ Thần Quang pháp thế. Các hạ nếu đã đem một kiện Nguyên từ chi bảo hoà hợp với bản thân, thì cũng được coi là Nguyên Từ Chi Thế. Bất quá, loại công pháp đem bảo vật dung nhập với thân thể, cùng với Hấp Kim Hoá Vương mà Đoạn đạo hữu tu luyện cũng có công dụng. Bất quá thứ Đoạn huynh dung nhập không phải là bảo vật mà chỉ là các tài liệu luyện khí trân quý mà thôi."

Mỹ phụ tựa hồ tâm tình tốt, cười dài nói.

Hàn Lập nghe xong, thân hình vừa động vẫn chưa hỏi thêm gì.

Hắn rất rõ ràng, đối phương nói như thế thì khẳng định còn có lời tiếp theo. Quả nhiên không ngoài dự đoán, mỹ phụ thấy Hàn Lập không nói gì, liền tiếp tục mở miệng nói:

"Mặc dù không giả nhưng thiếp thân hy vọng được tận mắt thấy tay đạo hữu thả ra Nguyên Từ Thần Quang, Lệ đạo hữu sẽ không cự tuyệt yêu cầu này chứ."

Hàn Lập nghe xong lời ấy, thần sắc vừa động, không nói hai lời giơ tay lên. Nhất thời một tầng quang hà hiện lên, hình thành một tầng quang mạc đem Hàn Lập bao vây bên trong. Tinh tộc mỹ phụ thấy cảnh này, hai mắt sáng ngời, hai tay chà xát lại phất tay về hướng Hàn Lập.

Vài tiếng "phốc xuy" vang lên, một khối hồng sắc hoả cầu bắn ra. Lúc đầu chỉ nhỏ bằng nắm tay nhưng không lâu liền biến to như đầu người.

Hàn Lập thấy hoả cầu nhưng không có chút ý tứ tránh né, chỉ lặng lặng nhìn hoả cầu kích lên quang mạc. Giống như thiểm điện đảo qua, sau vài tiếng trầm muộn vang lên thì hoả cầu giống như nước nhỏ xuống sông, một đi không trở lại.

Không thể phát ra chút uy lực nào!

"Nguyên Từ Thần Quang chuyên khắc chế ngũ hành chi lực, quả nhiên vô cùng thần diệu. Mà đạo hữu giơ tay nhắc chân dễ dàng như thế, hiển nhiên đã tu luyện thần quang này tới cực hạn, sợ rằng không kém Nguyên Từ Chi Thể của Đoàn huynh, người cảm thấy như thế nào?"

Mỹ phụ họ Thái mừng rỡ hỏi Đoàn Thiên Nhận một câu.

"Đoạn đạo hữu, người không thử một lần sao?"

Mỹ phụ sau khi nói thì lại hướng quái nhân hỏi tiếp.

Ánh mắt quái nhân chợt loé, đột nhiên hư không đánh một trảo về phía Hàn Lập. Nhất thời ở chỗ đầu ngón tay chợt loé phù văn cực lớn, đồng dạng một mảnh hơi quang hướng Hàn Lập tuôn ra.

"Nguyên Từ Thần Quang."

Hàn Lập chút nữa kinh hô ra nhưng mắt thấy khí thể hơi quang đánh tới mình mạnh như thế, không suy nghĩ thêm, tay bắt quyết, hơi sắc quang mạc hiện trước người đại phóng trực tiếp nghênh đón.

Hai loại hơi sắc quang hà sau một khắc chạm nhau liền phát ra tiếng tích tích quái dị. Giờ phút này hai loại quang hà sau khi nhập vào nhau nhưng cuối cùng lại có thể nhìn ra sự khác biệt trong đó.

Rõ ràng màu sắc Nguyên Từ Thần Quang của Đoàn Thiên Nhận rõ nét hơn một chút nhưng lại có chút bất ổn, tựa hồ không được tự nhiên, giống như không thể hoàn toàn điều khiển.

Trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia ngoài ý muốn nhưng sau khi tự định giá, ngón tay đen như mực điểm một cái về phía hoi quang trước người, tất cả Nguyên Từ Thần Quang bỗng nhiên tụ hội lại, hoá thành một khối cực đại quang cầu, xoay tròn rất nhanh.

Một màn kinh người xuất hiện.

Đoạn Thiên Nhận thả ra hoi quang phẳng phất như đựng phải một con suối thật lớn, dưới cự lực đều nhập vào trong quang cầu không thấy đâu nữa.

"Tốt! Không cần thử nữa, Lệ đạo hữu mặc dù là Nguyên Từ Pháp Thể nhưng rõ ràng so với một số Nguyên Từ Chi Thạch trong thân thể Đoàn huynh mạnh hơn nhiều. Ha ha, cơ hồ so với Nguyên Từ Chi Thể của thiên tiên cũng không kém bao nhiêu."

Tinh Tộc mỹ phụ cười nói.

"Hừ, đây là hiển nhiên, Nguyên Từ Thần Quang của Đoạn mỗ bất quá chỉ là cường hành thúc dục Nguyên Từ Chi Thạch mà thôi, căn bản không thật sự tính là Nguyên Từ Thần Quang. Hắc hắc, nhưng thật ra bí thuật dung hợp bảo vật của Lệ đạo hữu cũng thật thần diệu."

Đoạn Thiên Nhận không tức giận nói nhưng sau khi nói câu cuối, thần sắc lại lấy làm kỳ quái.

"Bất quá, cũng may là đạo hữu dung hợp được lượng lớn Nguyên Từ Chi Thạch, nếu không cũng không có cách nào cảm ứng được Nguyên Từ Chi Bảo trên người Lệ đạo hữu."

Tinh Tộc mỹ phụ khẽ cười, lời này làm cho Hàn Lập có chút chột hiệu.

Hàn Lập lúc này đúng là hết chỗ nói.

Lúc này, Đoạn Thiên Nhận giơ tay, nhất thời cắt đứt Nguyên Từ Thần Quang, lần nữa thông thả ổn định thân hình. Hàn Lập thấy vậy, đồng dạng bắt quyết cũng đem hoi sắc quang hà thu trở về nhưng không nhận được mở miệng hỏi:

"Hai vị tiền bối coi trọng thần thông này như thế, hẳn là có đạo lý khác."

"Hai người chúng ta đương nhiên là có lý do riêng. Nói thật, ta và Đoàn huynh vì

chờ người mang trong mình Nguyên Từ Thần Quang, đã đợi suốt mấy ngàn năm. Mắt thấy vẫn chưa đủ số lượng người, nguyên bốn hoàn toàn hết hy vọng, nhưng không nghĩ tới sau cơn mưa trời lại sáng lại đem đạo hữu đưa đến trước mặt hai chúng ta."

Đôi mắt sáng của Tinh Tộc mỹ phụ lưu chuyển, không che dấu được sự hưng phấn.

"Đủ nhân số? Chẳng lẽ hai vị tiền bối cũng tìm ra được những người có Nguyên Từ Chi Thể khác?"

Sắc mặt Hàn Lập hơi đổi, thật sự thất kinh.

"Đương nhiên, dù sao việc này sớm muộn cũng sẽ nói cho đạo hữu biết, cho nên tiếp thân sẽ nói rõ. Chúng ta muốn làm một số việc có liên quan đến Nguyên Từ Thần Quang, cho nên chỉ có thể tìm người có thần thông này mới có khả năng thành công, thiếu một người cũng không thể làm được. Người là người thứ ba mà ta và Đoàn huynh tìm suốt mấy ngàn năm nay."

Mỹ phụ nhẹ giọng giải thích.

"Nguyên Từ Thần Quang mặc dù không phải là bí thuật độc nhất vô nhị trên thế gian nhưng tuyệt đối là thần thông cực hiếm. Nếu không đủ nhân thủ thì cũng không thể nắm chắc thành công. Nhưng hiện tại xem ra đại cơ duyên thật đúng là đã rơi vào trên tay hai người chúng ta."

Mỹ phụ thân nhiên cười nói.

"Văn bối xem như đã hiểu dụng ý của hai vị tiền bối nhưng không biết hai vị muốn văn bối trợ giúp thế nào."

Hàn Lập sau khi cười khở một tiếng thì trực tiếp hỏi.

"Việc này trọng đại, ta và Đoàn huynh muốn thương lượng thật kỹ rồi mới quyết định được nên nói thế nào. Nhưng khẳng định rằng chuyện chúng ta muốn đạo hữu giúp, chậm thì mấy năm, lâu là trăm năm."

Tinh Tộc mỹ phụ dứt khoát trả lời.

"Điều này, đúng lúc vậy sao!"

Hàn Lập nghe vậy, nhượng mày nói.

"Như thế nào, đạo hữu cảm thấy thời gian này có gì không ổn sao?"

Thần sắc mỹ phụ vừa động, chậm rãi hỏi.

"Chuyện của hai vị tiên bối chẳng lẽ có liên quan đến Nghiễm Hàn Giới?"

Hàn Lập trầm mặc một hồi lâu, ánh mắt trở nên cổ quái hỏi ngược lại một câu.

Chương 1595: Thái Lưu Anh

"Đạo hữu thật sáng suốt! Chuyện chúng ta mưu đồ đích thật là ở Nghiễm Hàn Giới. Lệ đạo hữu cứ việc yên tâm, mặc dù người không phải là người của Thiên Vân mười ba tộc nhưng hai người chúng ta đều có chút địa vị trong tộc, đưa người vào Nghiễm Hàn Giới là chuyện không thành vấn đề."

"Đây là cơ hội tốt đối với đạo hữu, cũng xem như là thù lao."

Trên mặt Tinh Tộc mỹ phụ hiện lên một tia ngoài ý muốn, cười cười, cũng không phủ nhận.

Thần sắc Hàn Lập biến đổi, một lát sau mới thở dài một hơi:

"Tu vị tại hạ chưa tiến tới bình cảnh, có vào Nghiễm Hàn Giới cũng không chiếm được bao nhiêu chỗ tốt. Hơn nữa vẫn bối có thể tự mình tiến vào Nghiễm Hàn Giới, không cần hai vị tiền bối xuất lực."

"Người cũng có thể tiến vào Nghiễm Hàn Giới? Không thể nào! Mặc dù người che dấu diện mục, huyền hoá ra khuôn mặt khác. Nhưng khẳng định không phải là người của mười ba tộc chúng ta, mà ngoại tộc nhân thì không có tư cách tiến vào Nghiễm Hàn Giới."

Đoạn Thiên Nhận ngáng đầu, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Đoàn huynh đừng vội kết luận, nói về dị tộc nhân thì gần đây thật sự có một vị đạt được tư cách tiến vào Nghiễm Hàn Giới. Nói như vậy, ta hẳn phải xưng hô một tiếng "Hàn đạo hữu" mới đúng."

Tinh Tộc mỹ phụ có chút kinh ngạc nhưng lập tức cười rộ lên. Hàn Lập nghe hai người nói thế, trong lòng lại thở dài một hơi.

Chuyện thi triển bí thuật biến ảo hình dáng quả nhiên không thể che dấu được hai người trước mắt. Bất quá nghe khẩu khí đối phương thì vẫn chưa biết hình dáng thật của

hắn. Nếu không hắn mà nói thật thì có thể giảm đi hiệu quả.

"Họ Hàn? Nói như vậy thì ta cũng nghe người trong tộc kể lại rằng có một gã dị tộc nhân, tại nửa năm trước kích phát một khối Nghiễm Hàn Lệnh, tựa hồ có ý định mượn truyền tống trận."

Đoạn Thiên Nhận sau khi tự định giá, liền nói.

"Không sai, xem ra chính là Lệ đạo hữu trước mắt."

Tinh Tộc mỹ phụ thấy Hàn Lập trầm ngâm không nói, liền mỉm cười nói.

"Hắc hắc, nói như vậy nguyên bốn hắn cũng sẽ tiến vào Nghiễm Hàn Giới, nói như vậy thì vừa đúng lúc, đỡ cho ta phí một phen tay chân."

Đoạn Thiên Nhận không vui không giận nói.

"Nhưng vẫn bối tới bây giờ vẫn hoàn toàn không biết gì về mưu đồ của hai vị tiền bối. Hơn nữa, tại hạ cũng đã nhận một việc khác của quý tộc, sợ rằng khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới, không thể kham nhiều việc."

Hàn Lập nhìn Đoạn Thiên Nhận một cái, do dự nói.

"Ồ, người nói chính là chuyện thu thập tài liệu luyện khí sao. Yên tâm, chuyện này không mất bao nhiêu thời gian đâu, tuyệt không làm người chậm trễ. Nếu thật sự không được thì người cứ yên tâm làm chuyện của Đoạn mỗ là được, cho dù không thể thu thập tài liệu luyện khí thì có Đoạn mỗ nói giùm người, người còn sợ tộc nào có thể làm khó dễ người sao?"

Đoạn Thiên Nhận hãnh diện nói.

"Về phần người muốn làm chuyện gì, nếu khẳng định người sẽ tiến vào Nghiễm Hàn Giới thì tiết lộ một chút cho người cũng không phải là không được. Đoàn huynh, ta sẽ nói với Hàn tiểu hữu trước một chút."

Tinh Tộc mỹ phụ tiếp lời nói.

"Tiên tử tự nhiên, Đoạn mỗ không có ý kiến gì."

Đoạn Thiên Nhận từ chối cho ý kiến.

"Kỳ thật việc này cũng rất đơn giản, là hai người chúng ta muốn Hàn đạo hữu cùng hai người khác có Nguyên Từ Chi Thể, cùng nhau hợp tác mở ra cấm chế tại một chỗ bí ẩn trong Nghiễm Hàn Giới, từ trong đó lấy ra vài thứ đồ vật. Mấy thứ này có liên quan đến việc ta và Đoàn huynh độ Thiên kiếp sau này. Nếu có thể thành công, trong vòng mấy vạn năm tới ta và Đoàn huynh sẽ không gặp nguy hiểm.

Mỹ phụ ngừng trọng, chậm rãi nói.

"Đại thiên kiếp!"

Hàn Lập nghe vậy, không khỏi ngẩn ra, nhớ lại Thanh Nguyên Tử ẩn tàng trong Minh Hà Chi Địa.

Tu vi kinh người, vì muốn hoãn đại thiên kiếp mà không thể ra ngoài.

Tu vi tới cảnh giới của bọn họ, thọ nguyên không phải là vấn đề nhưng mỗi lần đại thiên kiếp thì bọn họ không thể tránh khỏi ma chướng ác mộng, cho nên không thể không đau khổ tìm cách trì hoãn.

Xem ra nếu không tìm ra cách thì đồng dạng không thể tiêu diêu tự tại trong trời đất.

Hàn Lập có chút cảm khái, thầm thở dài một hơi.

Tinh Tộc mỹ phụ nói tiếp:

"Cấm chế đó là lúc ta tiến vào Nghiễm Hàn Giới và tiến giai thành thánh tộc mới phát hiện ra. Mặc dù thiếp thân không thể mở ra được cấm chế nhưng may mắn từ nơi khác biết được một vài tình hình trong cấm chế. Mấy thứ trong đó đối với thượng tộc các người không quan trọng nhưng đối với thánh tộc chúng ta mà nói thì chính là vật cứu mạng khi độ kiếp."

"Nếu là cấm chế trong Nghiễm Hàn Giới thì chắc là do tiên nhân lưu lại. Trước kia khi các tộc tiến vào Nghiễm Hàn Giới, có không ít người chết trong các loại cấm chế. Tiền bối thật sự nắm chắc sao?"

Hàn Lập cẩn thận hỏi một câu.

"Thiếp thân có lẽ tu vi so với các thánh tộc khác yếu hơn một chút nhưng nói về tạo nghệ cấm chế, pháp trận thì có thể xếp vào nhóm năm người đứng đầu tại Thiên Vân. Hơn nữa lúc ấy ta cẩn thận xem xét, biết rằng cấm chế này tồn tại từ rất nhiều vạn năm trước, uy lực có thể đã sớm mất đi một nửa. Nếu không ta cũng không có chủ ý đánh vào. Đạo hữu không tin lời thiếp thân nói sao?"

Mỹ phụ nhìn Hàn Lập, thâm ý sâu sắc nói.

"Văn bối tuyệt không dám nghĩ thế."

Thần sắc Hàn Lập biến đổi.

"Cho dù có nghĩ như vậy thì cũng là chuyện bình thường. Bản thân ta tuy chỉ là nữ lưu nhưng trí tuệ cũng không quá kém. Bất quá người yên tâm, ta mất thời gian hơn ngàn năm, cuối cùng mới nghĩ ra cách dùng ba gã có Nguyên Từ Chi Thể phá trận, tuyệt đối có bảy thành nắm chắc. Về phần hai tên khác thì vẫn đang ở trong Vân thành. Một gã là tán tu thân thể tiên thiên, hiện tại đảm nhiệm chức vị khách khanh trong Tinh Tộc chúng ta. Một tên khác thì được Đoàn huynh tự bồi dưỡng ra. Hiện tại có thêm Hàn huynh, ba người liên thủ lại nhất định có thể phá được cấm chế nọ."

Tinh Tộc mỹ phụ tự tin nói.

"Đoạn tiền bối có thể bồi dưỡng ra một gã có Nguyên Từ Chi Thể, tại sao lại không bồi dưỡng thêm một người nữa. Cần gì chờ tới bây giờ?"

Hàn Lập sau khi nhíu mày, bỗng nhiên hỏi.

"Hàn đạo hữu có điều không biết. Nguyên Từ Chi Thạch là vật vô cùng quý hiếm, và lại cũng không dễ dàng hấp thụ. Lúc ấy sau khi Đoàn huynh thu thập đủ tài liệu, đồng thời đối với sáu người trong tộc cường hoá Nguyên Từ Chi THỂ. Kết quả cũng chỉ có một người thành công mà thôi. Vì hết Nguyên Từ Chi Thạch nên không thể bồi dưỡng ra thêm ai được nữa. Và lại, việc này chỉ là muốn Hàn đạo hữu tiến vào Nghiễm Hàn Giới giúp hai người kia mà thôi, cũng không phải là nguy hiểm gì."

Mỹ phụ họ Thái giải thích hai câu, tiếp theo thần sắc ngưng trọng.

"Văn bối sợ rằng không thể từ chối đường sống."

Hàn Lập trầm ngâm một lát mới cười khố nói.

"Hắc hắc, người nói cũng đúng."

Đoạn Thiên Nhận lúc này đem giọt rượu cuối cùng uống hết, mới nhìn Hàn Lập một cái, thanh âm lãnh lẽo nói.

"Nếu tất cả chỉ đơn giản như lời tiên bối nói thì vân bối tự nhiên có thể giúp. Nhưng bản thân Nghiễm Hàn Giới đã rất nguy hiểm, cộng thêm cấm chế nọ có thể là do tiên nhân lưu lại, vậy nên nguy hiểm cũng lớn hơn. Tiên bối thật sự có thể cam đoan vân bối không mất mạng chứ."

Hàn Lập sau khi hít sâu một hơi, mới hỏi ngược lại một câu.

"Hàn đạo hữu nói đùa, thế gian làm gì có chuyện mười phần vẹn toàn, cho dù thiếp thân nói như thế, thì đạo hữu có thật sự tin là thế sao?"

Mỹ phụ nghe vậy, cũng lộ ra vẻ tươi cười mà như không cười.

"Nếu tiên bối cũng không thể nào khẳng định sự nguy hiểm trong chuyến đi này, thì vân bối cũng cam tâm mạo hiểm, chỉ mong hai vị tiên bối có thể đáp ứng vân bối hai điều kiện."

Hàn Lập trầm ngâm một chút, từ từ nói.

"Điều kiện! Cho dù đạo hữu không đề cập tới, sau khi sự tình hoàn thành, thiếp thân và Đoàn huynh chắc chắn trọng tạ."

Nghe Hàn Lập nói vậy, mỹ phụ ngược lại cười rộ lên, trong lòng cũng thả lỏng. Đối với nàng mà nói, chỉ cần Hàn Lập đồng ý thì tất cả đều không quan trọng.

"Điều kiện thứ nhất rất đơn giản, sau khi từ Nghiễm Hàn Giới đi ra, chuyện vân bối muốn mượn truyền tống trận chắc hai vị tiên bối cũng biết, nhưng khi truyền tống phải tiêu hao số lượng tinh thạch rất lớn, một mình vân bối sợ rằng không thể kham nổi."

Thần sắc Hàn Lập bình tĩnh, rõ ràng từng chữ.

"Vận dụng truyền tống trận, đích xác tiêu hao cực nhiều cực phẩm linh thạch. Như

vậy đi, người chỉ cần bỏ ra một nửa linh thạch, một nửa còn lại thiếp thân sẽ lo. Đạo hữu hài lòng chưa?"

Mỹ phụ không chút do dự hứa hẹn, tựa hồ linh thạch không phải là việc lớn lắm.

Hàn Lập thấy nữ tử này đáp ứng sáng khoái như thế, ngược lại trong lòng có chút ngẩn ra. Nhưng tiếp theo lại mỉm cười, tiếp tục nói:

"Văn bối đa tạ tiền bối đã hứa hẹn. Điều kiện thứ hai chính là sau khi bài trừ cấm chế, ngoại trừ những thứ hai vị tiền bối muốn, thì những thứ khác sẽ để lại cho văn bối."

"Không thành vấn đề, hai người chúng ta chỉ cần vài thứ đồ vật, các người ngay lúc đó có thể lấy bất kỳ thứ gì, tất cả đều tự hành động."

Trên mặt mỹ phụ không chút dị sắc, liền đáp ứng, tựa hồ điều kiện này đã nằm trong dự đoán. Thậm chí không cần thương lượng với Đoàn Thiên Nhận. Mà Đoàn Thiên Nhận nghe nói như thế, chỉ lướt qua mỹ phụ, cũng không chút dị nghị.

"Văn bối cũng không phải là người có lòng tham không ***, chỉ có hai điều kiện này thôi. Văn bối nguyện ý sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới sẽ giúp hai vị tiền bối một tay."

Hàn Lập đứng dậy, hướng mỹ phụ và Đoàn Thiên Nhận ôm quyền nói.

"Tốt lắm! Có Hàn đạo hữu tương trợ, việc này sẽ thành. Chuyện tình cụ thể thì trước khi Nghiễm Hàn Giới mở ra, ra và Đoàn huynh sẽ giải thích cẩn thận. Còn nữa, những việc ta vừa nói, hy vọng không tiết lộ ra ngoài."

Mỹ phụ thu lại ý cười, dặn dò nói.

"Tiền bối cứ yên tâm, văn bối biết tự cân nhắc. Nếu không có chuyện gì khác, văn bối xin cáo từ trước."

Hàn Lập khom người, cung kính trả lời.

"Ừ, đạo hữu có thể đi. Mặt khác trong khoản thời gian này, đạo hữu nếu gặp chuyện gì thì cứ việc báo cho ta và Đoàn huynh biết, có lẽ sẽ giúp người giải quyết được một số phiền toái. Được rồi, Hàn đạo hữu có lẽ còn chưa biết tên của ta. Ta tên là Thái Lưu Anh,

có thể gọi thiệp thân là Tiết phu nhân cũng được."

Mỹ phụ cười dài nói.

Chương 1596: Giám Định

Khi Hàn Lập đi ra từ Thuần Hương Các, phía đối diện đã có rất nhiều người bắt đầu tiến vào cửa đấu giá đại điện, tựa hồ đấu giá sắp bắt đầu. Hàn Lập thấy vậy, thần sắc vừa động, cũng không chút chần chừ đi qua.

Cửa đại điện cơ hồ lớn gấp ba đến bốn lần hai cửa vào thiên điện, hơn nữa số lượng lam bào thị vệ cũng vượt xa thiên điện.

Bất quá, những thị vệ này ngoại trừ duy trì trật tự thì không có hành động nào khác.

Hàn Lập bất động thanh sắc, xen lẫn vào trong đám người. Sau khi tiến vào trong điện môn, trước mắt lập tức bùng sáng.

Chỉ thấy một gian đại sảnh với mấy hành lang song song xuất hiện trước mặt. Tất cả lối vào hành lang đều có một tấm biển viết: "Giám định", "Đại điện". Bên cạnh là một gã thiếu niên sai vật, bộ dáng cung kính đang đứng.

Hàn Lập đảo mắt qua những tấm biển này, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, nhưng sau khi suy nghĩ thì bỗng nhiên đi nhanh về phía một cái trong số đó.

"Giám định? Đây là ý gì?"

Hàn Lập đứng ở lối ra vào hành lang, chỉ tấm biển bên cạnh trầm giọng nói.

"Khởi bẩm tiền bối, đây là nơi đấu giá hội giám định đồ vật. Tiền bối nếu có đồ vật gì trân quý thì có thể giám định tại đây."

Tên sai vật mi thanh mục tú kia khom người nói.

"Ồ, thì ra là thế."

Hàn Lập gật đầu, không hề chần chừ, tiêu sái bước vào trong hành lang.

Tuy nói rằng Thái Lưu Anh hứa sẽ giúp một nửa số linh thạch khi truyền tống nhưng

một nửa khác vẫn là số lượng trên trời, vẫn còn cần hẳn tự mình giải quyết.

Cho nên Hàn Lập muốn dựa vào kế hoạch ban đầu, cầm trong tay một số vật tốt, đưa vào đấu giá hội để bán.

Hành lang cũng không quá dài, Hàn Lập chỉ đi hơn mười trượng, trước mặt liền xuất hiện một gian phòng màu hồng.

Cửa phòng tuy lớn nhưng lại bị một tầng thanh sắc quang mạc che lại. Mà trước quang mạc là bảy tám gã dị tộc đang xếp thành một hàng, lặng lẽ chờ đến lượt. Trong lòng Hàn Lập có chút ngoài ý muốn nhưng liền thông dong đi qua, xếp vào cuối hàng.

Thanh quang chợt lóe, quang mạc tự động rẽ ra, từ bên trong đi ra một dị tộc nhân tóc đỏ, người này hét lên hưng phấn, tựa hồ đạt được chuyện gì đó tốt đẹp ở bên trong.

Tên dị tộc nhân này không để ý gì đến đám người Hàn Lập, trực tiếp đi xuyên quan, hướng về phía hành lang mà đi. Mà quang mạc thì chớp lên, một tên dị tộc nhân khác bất động thanh sắc tiến vào.

Cứ như vậy, sau thời gian một chén trà nhỏ, những người đứng phía trước Hàn Lập đều đã đi vào và trở ra, động tác cũng cực nhanh. Mà trong lúc này, phía sau Hàn Lập cũng có bốn năm người khác tới xếp hàng.

Xem ra không ít người tham gia đấu giá hội.

Thanh sắc quang mạc rẽ ra, sau khi một gã dị tộc nhân sắc mặt uể oải bước ra thì Hàn Lập nhấc chân tiến vào trong.

P phía sau quang mạc là một mảnh bạch sắc lượng quang, là một gian phòng thật lớn chừng hơn ba mươi trượng. Bốn phía toàn bộ đều được lát bằng đá trắng, mặt ngoài chớp động vô số phù văn, có vẻ đầy bí ẩn.

Bất quá trong phòng ngoại trừ một cái bàn và ba cái ghế thì cũng chỉ có một cái truyền tống trận đơn giản. Mà trên ba chiếc ghế là ba nhân ảnh toàn thân bao phủ trong bạch quang.

Trong linh quang, ba nhân ảnh đều trở nên mơ hồ, không thể phán đoán ra diện mục thực sự. Hàn Lập theo tiềm thức đảo thần niệm qua. Ba nhân ảnh này không biết mang

theo bảo vật gì trên người mà thần niệm không thể điều tra được khí tức, cho nên không thể phán đoán ra được tu vi sâu cạn thế nào.

"Đạo hữu có vật gì muốn tham gia đấu giá thì có thể lấy ra cho ba người chúng ta đánh giá. Nhưng phải nói trước, chúng ta chỉ xem xét những bảo vật hàng đầu, nếu là vật phẩm chất kém thì xin mời đạo hữu ra thiên điện bên cạnh mà tiêu thụ. Mặt khác, nếu có gì bất mãn đối với việc kiểm giá của ba người chúng ta thì cứ nói ra, ba người chúng ta sẽ xem xét lại cho các hạ một lần."

Nhân ảnh ở giữa mở miệng nói, thanh âm thanh thúy dễ nghe, đúng là một nữ tử trẻ tuổi.

"Đa tạ đạo hữu nhắc nhở, tại hạ đã hiểu."

Thần sắc Hàn Lập không đổi, gạt đầu, tay áo phất lên, hai bảo vật liền hiện ra.

Một cái là lục sắc ngọc bình cùng một ngọc hạp trắng noãn không tỳ vết.

Hàn Lập không đi qua, mà phất tay ném qua.

Nhất thời hai vật phẳng phất như bị một cỗ lực vô hình nâng lên, từ từ bay về phía ba đạo nhân ảnh, cuối cùng phiêu phù trước mặt.

Hai nhân ảnh mới vừa rời không mở miệng, lúc này không chút khách khí giơ tay ra bắt lấy, phân biệt thu cái bình và hạp vào trong tay.

Bình vừa mở ra, một mùi thơm mát nồng đậm truyền ra, tiếp theo bên trong mơ hồ còn truyền ra tiếng long ngâm, một đoàn lục quang mười phần linh tính từ bên trong bay ra.

Nhân ảnh nọ khẽ hừ một tiếng, vội khép miệng bình lại, lập tức phất tay áo, phóng ra một mảnh bạch quang thu lục quang trở về trong tay. Hắn ngưng thần nhìn, chỉ thấy trong lục quang rõ ràng là một viên thanh sắc đan hoàn.

Tròn trịa bóng loáng, bên trong là một ngân sắc long ngân trông rất sống động. Nhân ảnh dùng hai tay kẹp chặt đan hoàn, đưa lên mũi ngửi nhẹ một chút, tiếp theo trầm ngâm định giá. Mà bên kia, một nhân ảnh khác cũng đang mở ngọc hạp màu trắng ra, kết quả bên trong là một đoạn lục sắc trúc dài nửa thước.

Người nọ trước tiên đánh giá bằng mắt, sau đó dùng tay vuốt gậy trúc. Kết quả sau một tiếng sét đánh, từ gậy trúc bắn ra một đạo kim hồ bằng ngón tay.

"Đây là Kim Lôi Trúc!"

Nhân ảnh thất thanh hô lớn.

"Kim Lôi Trúc! Đạo huynh xem cẩn thận lại một lần đi."

Nữ tử giữa tựa hồ cũng kinh ngạc, nhưng liền nhắc nhở một câu.

"Tiên tử yên tâm, ta sẽ xem cẩn thận hơn."

Nhân ảnh nọ hít một hơi sâu, sau đó trầm giọng trả lời. Hàn Lập thấy vậy mỉm cười, hai tay chắp sau lưng không nói một lời.

Tiếp theo nhân ảnh này thò tay vào ống tay áo, móc ra một vật giống như cái hồ lô màu đen, nhỏ cỡ một tấc, vô cùng tinh xảo. Nhân ảnh đảo ngược hồ lô, nhắm ngay vào lục trúc trong ngọc hạp, tay vỗ nhẹ đáy hồ lô một cái. Kết quả miệng hồ lô chợt lóe hắc quang, một đoàn hắc khí cỡ nắm tay bay ra đánh lên lục trúc.

Nhưng hai bên vừa tiếp xúc, tiếng sấm đánh liền nổi lên ầm ầm, mấy đạo kim hồ lần nữa chợt lóe, một chút đã đem hắc khí đánh tan.

Nhân ảnh nọ sau khi làm xong điều này, vẫn chưa thu tay lại, tiếp tục móc ra một cái bình màu xanh biếc, từ bên trong xuất ra một đạo lục khí, kết quả cũng bị gậy trúc thả ra kim hồ đánh ta.

"Không sai, đích thật là Kim Lôi Trúc. Lão phu khẳng định."

Nhân ảnh thờ dài một hơi, khẳng định nói.

"Làm phiền rồi, đạo hữu, đan dược giám định thế nào rồi, nếu có thể có một tia linh tính thì khẳng định cũng không phải là vật phàm."

Nữ tử gật đầu, xoay người lại hỏi nhân ảnh còn lại.

"Đan dược này lấy mộc thuộc tính làm chủ, kim chúc làm tính phụ. Đan tính đã thông linh, thích hợp cho thượng tộc thất, bát giai dùng. Nếu cửu giai sử dụng thì hiệu quả

sẽ không bằng một phần mười. Đan được này đủ để có thể xếp vào nhóm nhất phẩm."

Nhân ảnh kia chỉ mới nhìn một lần, cũng không biết sử dụng thủ đoạn nào mà lại nói ra hết tính chất của Đăng Long Đan. Hàn Lập đứng tại chỗ, trên mặt không khỏi hiện lên một tia kinh ngạc.

"Chúc mừng đạo hữu, bất luận là Kim Lôi Trúc hay đan được đó cũng đều có thể tham gia đấu giá hội lần này. Đặc biệt hơn là đủ để xếp vào nhóm ưu tiên. Được rồi, đan được này có tên không, mặt khác ta muốn cấp cho đạo hữu một cái giá, đạo hữu xem thử có hài lòng hay không?"

Nữ tử cẩn thận nhìn Hàn Lập, đột nhiên cười khê nói.

Tiếp theo, nàng không chờ Hàn Lập đáp ứng, liền giơ tay lấy ra một bạch sắc ngọc bài, đầu ngón tay chuyển động giống như viết thứ gì đó, sau đó vút qua cho Hàn Lập. Hàn Lập bắt lấy ngọc bài, chỉ lướt qua liền gật đầu.

"Hai giá này đều được, và lại tại hạ tin rằng mấy thứ này thật sự có được giá cao. Về phần đan được này, nó có tên là Đăng Long Đan, luyện chế cũng không dễ."

"Đăng Long Đan, tốt, chúng ta sẽ lấy cái tên này để đấu giá. Khối ngọc bài mà đạo hữu cầm trong tay kia cũng chính là vật giao ước, sau khi đấu giá kết thúc sẽ giao linh thạch."

Nữ tử chậm rãi nói.

"Tại hạ đã hiểu! Nếu không có vấn đề gì, ta sẽ ra đại diện chờ kết quả đấu giá."

Hàn Lập hướng ba người ôm quyền, bình tĩnh nói lời cáo từ.

"Không tiễn."

Nữ tử cười trả lời. Hàn Lập gật đầu, quay người đi ra.

Cũng không biết ba người này thao túng cấm chế gì, mà không thấy ai cử động, quang mạc trước cửa vẫn tự mình mở ra.

Hàn Lập cứ thế mà đi ra ngoài, cũng không để ý đến những người khác, không chút

hoang mang đi ra ngoài hành lang.

Dị tộc nhân trong đại sảnh tựa hồ càng lúc càng nhiều, nối một hàng rất dài.

Đi qua một hàng thông đạo, hiện tại Hàn Lập xuất hiện trong một thính đường thật lớn. Ánh mắt đảo qua bốn phía, thần sắc Hàn Lập có chút động dung. Thính đường này chẳng những diện tích rộng lớn kinh người, mà lại chỉ làm ba tầng thượng, trung, hạ.

Tầng giữa và tầng dưới không biết dùng tài liệu gì mà luyện chế thành mà tất cả đồ vật đều trắng noãn, không được vật gì nâng đỡ mà vẫn huyền phù giữa không trung, có vẻ vụn phần thần bí.

Tầng giữa và tầng dưới đều là những người bình thường ngồi vào những bàn gần nhau. Mà duy nhất tầng trên là khác, mặt ngoài thỉnh thoảng có linh quang chớp động, tựa hồ có gia cố cấm chế gì đó bên ngoài. Hiển nhiên tầng này chuyên dùng cho những người có thân phận và địa vị tại Vân thành.

Hàn Lập chỉ nhìn thoáng qua, cũng không có hứng thú, ánh mắt lại thu lại, tùy ý tìm một chỗ khuất ngồi xuống. Hắn cứ như vậy, lẳng lặng chờ đợi đấu giá hội bắt đầu.

Chương 1597: Lưu Ly Thiên Hòa Dịch

Trong thời gian chờ đợi một canh giờ, ở đây không ngừng có thêm nhiều tu sĩ tiến vào đại điện.

Ba tầng điện đường nhìn như rộng lớn vô cùng nhưng chỉ một lát sau đã chật kín.

Tộc nhân tham giá đấu giá hội này, tu vi thấp nhất cũng là Nguyên Anh Kỳ, tu vi cao nhất có thể là Hợp Thể Kỳ.

Hàn Lập để ý tới Hợp Thể Kỳ đình giai thì có tới bốn năm người.

Đoạn Thiên Nhận và Thiên Cơ Tử bất ngờ cũng có trong số đó. Về phần mấy người khác, có lẽ cũng là các trưởng lão quyền cao chức trọng trong các tộc.

Mà phòng ở tầng ba thì ít nhất đã có sáu, bảy mươi người tiến vào.

Những người này không ai là không ngoài Hợp Thể Kỳ, về phần Thái Lưu Anh thì không thấy bóng dáng.

Không biết đã sớm tiến vào phòng hay chưa hay căn bản không muốn tham gia đấu giá hội này.

Điều này làm cho Hàn Lập lại càng hoảng sợ, thầm thở dài một hơi.

Mặc dù nói Vân thành là nơi mười ba tộc chung sống, hơn nữa lại có một số dị tộc nhân không thuộc về mười ba tộc nhưng Vân thành có thể tụ tập nhiều tồn tại Hợp Thể Kỳ như vậy. Mà Thiên Uyển Thành, cho dù đem cả nhân yêu lương tộc hợp lại, tồn tại Hợp Thể Kỳ bất quá chỉ mười mấy người mà thôi. Mà thành này cũng đồng dạng là chỗ tinh nhuệ của hai tộc nhân yêu.

Lại đợi một thời gian, trong đại điện cơ hồ đã chật kín người.

"Đình đình đang..." Ba tiếng chuông du dương truyền đến, trong ngũ sắc quang hoa chớp động, nguyên bốn cửa điện đang mở, lúc này từ từ đóng lại.

Sau khi cửa điện hoàn toàn đóng lại, đấu giá hội rất cực sắp bắt đầu.

Đại sảnh phía trước giống với đại sảnh đấu giá hội bình thường được xây dựng trên đài cao hơn mười trượng. Thứ duy nhất không giống chính là bốn góc đài cao phân biệt là bốn kim sắc khôi lỗi nhân hình đứng thẳng, cao đến mấy trượng, trong tay cầm một ngân sắc cự qua, hình dạng cổ xưa nhưng lại phát ra hàn khí bức người.

Khôi lỗi mặc dù không nhúc nhích nhưng lại làm cho người ta cảm thấy một khí thế kinh người, vừa nhìn liền biết không phải tầm thường.

Mà trung tâm đài cao lại một lam sắc pháp trận, bên trong có một hồng sắc trác tử, mặt ngoài có vô số phù văn rậm rạp, có vẻ vô cùng thần bí, không biết có hiệu dụng gì hay không.

Ngay khi cửa điện khép lại, lam sắc pháp trận chợt lóe quang mang, phát ra âm thanh ầm ầm. Phù văn trong pháp trận thoáng hiện, một đạo nhân ảnh liền hiện ra. Nhân ảnh ngừng lại, liền trở nên vô cùng rõ ràng.

Là một trung niên nam tử tao nhã lịch sự, một thân cẩm bào, mặt trắng không tỳ vết, nhìn giống nhân tộc như đức. Nhưng Hàn Lập sau khi đảo thần niệm qua, trong lòng lại đại chấn.

Trung niên nhân này hóa ra là Hợp Thế Trung Kỳ, không chỉ thế, từ trên người này mơ hồ tản mát ra một cỗ khí tức cực kỳ đáng sợ. Khí tức cực kỳ âm trầm, phối hợp với trung niên nhân tạo nên bộ dáng cực kỳ nguy hiểm.

Trung niên nhân tựa hồ danh khí tại Vân thành cũng không nhỏ, đại diện vốn ồn ào, hiện tại liền yên tĩnh xuống.

Hàn Lập chú ý không ít người nhìn nam tử trên đài cao, trong ánh mắt họ mơ hồ lộ ra vẻ sợ hãi.

Mà trung niên nhân sau khi đảo mắt xuống dưới đài liền mỉm cười nói:

"Tại hạ Tiêu Bố Y, nghĩ rằng không ít đồng đạo ở đây đã nhận ra tại hạ, thậm chí có thể đã từng giao thủ với tại hạ. Nếu như thế thì Tiêu mỗ sẽ không giới thiệu bản thân thêm nhiều, đi thẳng vào chủ đề. Lúc này đây, tứ tộc đấu giá hội bởi vì tại hạ ở trong Sa Tộc,

cho nên đấu giá hội lần này do ta chủ trì. Quy tắc đấu giá cũng không có gì khác, giống như những lần trước. Có thể tham gia đấu giá này thì hiển nhiên không thể không biết quy tắc. Mặt khác ta có thể trước tiên cung cấp cho mọi người một chút tin tức về trực đấu giá. Lúc này đây, trực đấu giá tuyệt đối không kém hơn tứ tộc đấu giá hội. Thậm chí đối với một số đạo hữu thì trực đấu giá này còn xa hơn lần trước. Được rồi, tại hạ tuyên bố, tứ tộc đấu giá hội lần này chính thức bắt đầu!"

Vị Tiêu Bố Y này nói không to nhưng lại quán chú linh lực, cho nên bất cứ ai cũng có thể nghe rõ, hơn nữa chỉ nói đơn giản vài câu mà đã làm mấy vạn người bắt đầu thấy hứng thú.

Ngay khi trung niên nhân nói xong, lam sắc pháp trận phía dưới lại chớp động, nguyên bốn mặt bàn trống rỗng, bỗng nhiên hiện ra mười mấy quang trận nhỏ.

Tiếp theo, quang mang chợt lóe, trên bàn liền hiện ra mấy cái hộp không đồng nhất. Thấy cảnh này, phần lớn mọi người trong đại điện mở to mắt, tập trung nhìn lên bàn.

Tiêu Bố y trước tiên cầm lấy một ngọc bài nhìn thoáng qua, thần niệm chìm vào trong, đem tin tức trong đọc hết. Tiếp theo bất động thanh sắc cầm một hộp ngọc lên.

"Giống như những lần đấu giá trước. Trước đấu giá vẫn là các loại tài liệu, vật phẩm. Trước tiên là khối Phượng Hoàng Thạch này."

Tiêu Bố Y phát tay, nhất thời một vật từ trong hộp bay ra.

Rõ ràng là một khối ngũ sắc ban lan, bề ngoài giống như một thạch điêu kỳ quái.

"Phượng Hoàng Thạch, chỉ có nơi Phượng Hoàng sinh ra mới có thể xuất hiện loại tài liệu trân quý này. Vô luận là luyện khí hay luyện đan được đều có giá trị cực cao. Khối Phượng Hoàng Thạch này nặng ba cân bốn, phẩm chất trung giai, không hề có tạp chất, giá khởi điểm là hai trăm vạn linh thạch!"

Tiêu Bố y đánh giá ngũ sắc thạch đầu trước mặt, liền chậm rãi hướng dưới đài nói.

Tác dụng của Phượng Hoàng Thạch cực lớn, hơn nữa khối đá lớn như thế mà giá khởi điểm là hai trăm vạn, hiển nhiên là còn thấp.

Ngay cả Hàn Lập nghe xong cũng có vài phần động tâm, tài liệu này hiện tại vô

dụng nhưng sau này lại rất hữu dụng.

Bất quá tình hình tiếp theo làm Hàn Lập lập tức từ bỏ ý định này.

Ngay khi Tiêu Bố Y nói giá mỗi lần tăng là năm mươi vạn, lập tức liên tiếp tiếng đấu giá từ đại diện phát ra.

"Ba trăm năm mươi vạn."

"Bốn trăm vạn."

Thậm chí không cần trung niên nam tử nói thêm gì, giá của Phượng Hoàng Thạch liền dễ dàng vượt qua giá bốn trăm vạn, so với giá ban đầu đã gấp đôi.

Nhưng cuối cùng khối ngũ sắc thạch đầu này lại bị một nữ tử Mặc Lục Tộc, dùng giá hơn năm trăm vạn mua lấy.

Lập tức tại tràng giao hàng nhận vật.

Giao dịch lớn cỡ này, cho dù Hàn Lập đã nhiều lần chứng kiến lúc này cũng không khỏi hít một ngụm lương khí.

Đồ vật tốt thì có tốt nhưng giá này không khỏi quá cao.

Hàn Lập thầm nghĩ vậy, hiển nhiên không có ý ra tay cạnh tranh.

"Kim Vương Hoa, sáu ngàn năm mới nở, là dẫn được tốt nhất để điều chế đan dược. Giá ban đầu là ba trăm vạn."

Tiêu Bố Y lấy ra một hộp ngọc khác, sau đó từ bên trong lấy ra một linh hoa rực rỡ ánh vàng.

Linh hoa to cỡ đầu người, mặt ngoài có linh văn, mỗi cánh hoa phảng phất như được tạo thành từ kim thiết. Linh hoa này khác với giá của Phượng Hoàng Thạch, ngay khi vừa xuất hiện thì cả đại diện không chút tiếng động, không ít người nhú mày.

Cũng khó trách, đối với phần lớn người ở đây, Kim Vương Hoa này đích xác vô cùng lạ, trước kia càng chưa nghe nói qua. Nhưng lúc này giá còn cao hơn Phượng Hoàng Thạch.

Hàn Lập thấy vậy, sờ sờ cằm, tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển nhưng hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại linh hoa này.

Tiêu Bố Y lãnh đạm đứng trên đài cao cười không nói, tựa hồ rất tự tin với vật này.

"Ba trăm Vạn."

Rốt cục cũng có người ra giá.

Không ít người nhìn lại, đây là một lão giả khô gầy, không biết ở tộc nào, trên đầu có một cặp sừng trắng.

"Bốn trăm hai mươi vạn."

Lập tức có người ra giá cao hơn.

"Bốn trăm năm mươi vạn."

"Bốn trăm tám mươi vạn."

Từng người ra giá từ khắp nơi trong đại điện.

Mặc dù số người ra giá không nhiều lắm, bộ dáng chỉ có mấy người nhưng giá cả lại không hề dưới lần trước.

Xem ra chỉ có những người này mới biết cách sử dụng linh hoa này, hơn nữa bộ dáng lại rất muốn.

Lão giả ra giá từ đầu, căn rằng ra một cái giá trên trời là bảy trăm vạn, rốt cục cũng những kẻ khác rút lui.

Cứ như vậy, Tiêu Bố Y lần lượt đem bảo vật trong các hộp còn lại ra, mà trong đại điện phần lớn là người tu tiên cấp cao, cơ hồ chỉ cần hắn nói đơn giản một hai câu liền được người ta mua ngay.

Sau khi mười mấy hộp ngọc được bán hết, truyền tống trận chợt lóe lam quang, trên bàn lại xuất hiện bảy, tám bình ngọc.

Lúc này đây chính là bán linh dịch, linh thủy.

Mấy thứ này lại càng vô cùng trân quý, mỗi một bình cơ hồ đều bị vô số người tranh đoạt.

Giá cả mỗi bình tựa hồ đều bị đội lên gấp ba bốn lần giá gốc, làm cho không ít người trong đại điện hít một ngụm lương khí.

Điều này cũng khó trách, đấu giá hội nguyên bản là vậy. Cùng một thứ nhưng trong mắt nhiều người lại có nhiều giá trị lớn nhỏ khác nhau.

Đảo mắt, linh dịch trên bàn bán gần hết, chỉ còn lại một bình màu trắng.

Tiêu Bố Y vài lần trước khi báo giá, vẻ mặt vẫn thông dong nhưng khi ánh mắt dừng lại trên một bình nhỏ cuối cùng thì trong mắt lại hiện ra một tia lửa nóng.

Hắn hít một hơi sâu, sau đó vung tay, đem vật ấy cầm trong tay, thần sắc ngưng trọng nói:

"Nửa bình Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch, giá khởi điểm một ngàn tám trăm vạn!"

"Cái gì, Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch! Không nhầm chứ, đấu giá hội lại có bảo vật loại này sao?"

"Chỉ có một ngàn tám trăm vạn, thật hay giả đây?"

"Thứ này như thế nào lại giả, nó chính là một trong bát đại linh dịch ở linh giới chúng ta!"

Ầm một chút, rất nhiều tiếng bàn tán vang lên, không ít người đã thất thanh hô lên, bộ dáng khó có thể tin.

Lại càng không ít người nhìn chăm chăm vào bình nhỏ trong tay Tiêu Bố Y, ánh mắt lộ ra vẻ cực kỳ tham lam.

Thậm chí trong không ít phòng ở tầng ba cũng truyền ra vài tiếng "Di" kinh ngạc.

Mà Hàn Lập ngồi tại trong một góc đại điện, nghe tên loại linh dịch này thì sắc mặt chợt biến.

Chương 1598: Hà Tỳ Phẩm

"Lưu Ly Thiên Hoả Dịch", cái tên này Hàn Lập đương nhiên có nghe nói qua, thậm chí đã từng một thời tìm kiếm.

Đây là thứ dịch mà Thanh Nguyên Tử muốn hẳn thì để luyện chế vài loại đan dược Hợp Thể Kỳ. Nghe nói linh dịch này nhỏ vào đan dược, chỉ cần một giọt cũng có thể tiết kiệm được vài năm khổ tu, cho nên giá trị to lớn thế nào cũng có thể nghĩ được.

Hơn nữa vật ấy tuy sinh ra từ thạch mộc nhưng lại được luyện thành từ thiên ngoại chi hoả, số lượng với linh vật cùng cấp càng ít hơn rất nhiều.

Hàn Lập xem qua điển tịch có liên quan, mới phát hiện đây là thứ không có khả năng thu thập nhất trong những thú tài liệu của Thanh Nguyên Tử.

Nhưng hiện tại hoả dịch này lại xuất hiện, hơn nữa giá cả lại thấp đến khó tin.

Phải biết rằng trình độ trân quý của Lưu Ly Thiên Hoả Dịch dư để làm trực đấu giá.

Một ngàn tám trăm vạn, mặc dù không ít nhưng đối với giá trị của linh dịch thì hiển nhiên là quá rẻ. Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng quay ngược lại, tựa hồ cảm giá được Tiêu Bố Y khẳng định là có điều gì đó quý dị. Trong đại diện đấu giá, không chỉ có mỗi mình Hàn Lập có loại ý nghĩ này, mà không ít người khác đồng dạng cũng kinh ngạc, sắc mặt âm trầm bất định.

Quả nhiên, Tiêu Bố Y vừa thấy phản ứng của mọi người, liền cười nói:

"Ta biết giá khởi điểm của Lưu Ly Thiên Hoả Dịch làm cho chư vị đạo hữu cảm thấy bất ngờ nhưng giá như thế hiển nhiên là có nguyên nhân. Hoả Dịch này mặc dù là từ thiên ngoại chi hoả luyện hoá ra nhưng trong lúc luyện hoá lại xuất hiện một chút tỳ vết, so với thành phẩm chính thức thì có chút khiếm khuyết. Nhưng đó chỉ là một chút mà thôi, Tiêu mỗi có thể cam đoan rằng vài loại công dụng bình thường của Lưu Ly Thiên Hoả Dịch đều có. Bất quá công hiệu không lớn lắm mà thôi. "Hà Tỳ Phẩm!"

Nguyên bốn đám người đang dao động, lúc này yên tĩnh trở lại. Rất nhiều người nhú mào.

Đấu giá hội xuất hiện linh dược hoặc pháp bảo tỳ vết, trước kia cũng không phải là không xuất hiện qua. Nhưng mỗi một vật phẩm khi thu về, nghe nói cũng không thể dùng tốt, khác xa so với chánh phẩm. Đó là chưa kể về luyện đan hay luyện khí, yêu cầu đối với tài liệu vô cùng nghiêm khắc. Có một chút khác biệt nhưng lại có thể làm cho luyện chế đan dược và khí vật thất bại. Không ít người vốn đang hưng phấn lúc này như bị dội một gáo nước lạnh, lý trí bình tĩnh trở lại.

"Hà tỳ phẩm này giá một ngàn tám trăm vạn, lúc đầu cảm thấy có vẻ thấp nhưng hiện tại xem ra lại quá cao."

Một nam tử không biết tên ngồi trên tầng ba, lạnh nhạt cười một tiếng.

"Mạnh đạo hữu, nếu thật sự không muốn hoá dịch này thì cần gì phải nói giá cao hay thấp. Lấy Viêm Linh Chi Thể của đạo hữu, Lưu Ly Thiên Hoả Dịch này sợ rằng rất thích hợp dùng đấy?"

Tiêu Bố Y nhìn gian phòng đối diện trên tầng ba, lời nói không mềm không cứng hỏi ngược lại.

"Nếu là chánh phẩm thì Mạnh mẽ hiển nhiên phải có nhưng hà tỳ phẩm thì hiệu dụng đối với ta cực kỳ bé nhỏ."

Nam tử họ Mạnh không chút khách khí trả lời.

Nhưng lúc này đây, Tiêu Bố Y cười cười, không tiếp lời mà đột nhiên tay áo phất về phía bình trong tay một cái. Thanh quang chớp động, bình nhất thời bay lên không, "phốc xuy" một tiếng, một hồng sắc quang trụ từ trong miệng bình bắn ra, tiếp theo một đoàn chất lỏng màu đỏ theo quang trụ chậm rãi bay ra.

Trong suốt long lanh, hồng quang chói mắt!

Tiêu Bố Y ngưng nhìn, tay thoáng một cái, bạch quang chợt loé, trong tay liền xuất hiện một phi kiếm dài một thước. Hàn quang lập loè, hình dạng cổ xưa, vừa nhìn đã biết phẩm chất không thấp.

Tiêu Bố Y vung tay, phi kiếm nhất thời hoá thành một mảnh hàn quang chém về phía chất lỏng màu hồng.

Một màn kinh người xuất hiện.

Hàn quang vừa tiếp xúc với chất lỏng, trong nháy mắt phát ra một tiếng "xèo xèo", tiếp theo phi kiếm tan ra thành nước, sau vài lần chớp động liền biến mất giữa không trung. Đoàn chất lỏng này lại có uy lực đáng sợ như vậy sao!

"Chư vị đạo hữu đã thấy rõ rồi chứ, hoả dịch này mặc dù có chút tỳ vết nhưng bản chất nung chảy kim thạch vẫn còn nguyên. Cho dù là luyện đan hay luyện khí cũng có rất nhiều tác dụng."

Tiêu Bố Y nhìn ra do dự của mọi người, giải thích nói. Tiếp theo trung niên nam tử này lại há miệng, phun ra một đoàn linh khí màu xanh, bắn về phía hoả dịch. Một tiếng "ầm ầm" nặng nề vang lên, hoả dịch phảng phất như hoả phượng trọng sinh, hung hăng bốc cháy, biến thành một đoàn hoả cầu cỡ đầu người. Một cỗ nhiệt hoả toả ra từ trên đài cao nhanh chóng lan ra.

Trong lúc nhất thời, cả đại điện đều ở trong nhiệt độ cao, vài dị tộc nhân gần đài thậm chí phảng phất như bản thân đang trong dung nham biến lửa.

Thần thông của đám người trong điện rất lớn, hiển nhiên sẽ không bị chút nhiệt độ ấy mà ảnh hưởng nhưng không ít người lại biến sắc!

Lấy kiến thức của mọi người ở đây, hiển nhiên nhìn ra mới vừa rồi Tiêu Bố Y bất quá chỉ dùng một đoàn tinh thuần linh khí dụ luồng hoả lãng này mà thôi, hiện tại toàn bộ đều là uy lực của bản thân hoả dịch. Lưu Ly Thiên Hoả Dịch tỳ vết này mà lại có uy lực to lớn như thế thì thật sự đã nằm ngoài dự đoán của hơn phân nửa số người.

Nguyên bản đại điện yên tĩnh thì lại bắt đầu nổi lên tiếng bàn tán xì xầm, không ít người nhìn hoả dịch với ánh mắt nóng bỏng. Tiêu Bố Y biết mục đích của mình đã đạt, tay áo phất một cái tùy ý thu hoả cầu lại.

Một phiến hà quang bay ra, nhiệt độ lập tức hạ xuống, lần nữa hiện ra hoả dịch, chợt loé liên chui vào trong miệng bình.

Tiêu Bố Y hư không đánh một trào, miệng bình khép lại, rơi vào bàn tay hắn.

"Đấu giá Lưu Ly Thiên Hoả Dịch bắt đầu!"

Trung niên nam tử không hề chần chừ tuyên bố.

"Ba ngàn vạn!"

Một cái giá kinh người phát ra từ một góc đại điện, một chút đã đẩy giá lên rất cao.

Không ít người nguyên bản đang nghĩ giá để mua không khỏi cả kinh nhìn lại.

Chỉ thấy người ra giá là một gã nam tử sắc mặt tái nhợt, mặc một bộ trường bào màu đen. Đúng là Hàn Lập!

Thấy kẻ hét giá là một dị tộc nhân không phải bản địa Vân thành, không ít người thâm nghĩ hay là từ bỏ ý định ra giá.

Mặc dù Lưu Ly Thiên Hoả Dịch tỳ vết vẫn trân quý nhưng giá cả lại cao như thế thì hiển nhiên có cảm giác cái được không bù nổi cái mất.

Mà Hàn Lập ngồi bất động tại chỗ, nhìn thần sắc có vẻ bình thường nhưng trong lòng đã có một tia hưng phấn.

Mặc dù hoá dịch này có tỳ vết, hiệu năng giảm đi nhưng vẫn là Lưu Ly Thiên Hoả Dịch, hơn phân nửa sẽ có hữu dụng với Thanh Nguyên Tử. Mà nếu bỏ qua cơ hội này thì sau này cơ bản sẽ không còn cơ hội có được Lưu Ly Thiên Hoả Dịch chánh phẩm, dù chỉ là hà tỳ phẩm thì hắn vẫn phải có được. Cho nên Hàn Lập không khách khí, ngay từ đầu đã hét giá cao.

Hắn thật sự không hy vọng chỉ chút này đã có thể dễ dàng có vật ấy nhưng ít nhất cũng làm phần lớn người bỏ đi ý định.

Hắn cũng không nói nhiều, cho nên đã nâng giá đến một mức độ mà ngay cả mình cũng không thể tiếp nhận.

Hiển nhiên cách làm này của Hàn Lập có hữu dụng, phần lớn người khi nghe giá ấy thì sau khi kinh ngạc, sắc mặt đều khôi phục vẻ lạnh nhạt, cả đại điện nhất thời trở nên

yên tĩnh.

"Vị đạo hữu này ra giá ba ngàn vạn, có ai ra giá nữa không? Hỏi quá ba lần thì bình Lưu Ly Thiên Hoả Dịch này sẽ có chủ."

Tiêu Bố Y nhìn về phía Hàn Lập một cái, cao giọng nói.

"Lần thứ nhất!"

"Ba nghìn hai trăm vạn!"

Tiêu Bố Y vừa nói xong, một thanh âm già nua liền phát ra, Hàn Lập nghe xong nhướng mày, nhìn về phía thanh âm đó.

Người ra giá là một hoàng lão giả ngồi giữa đại điện.

"Hoá ra là Phù lão, hẳn như thế nào cũng hứng thú với hoả dịch này?"

Những người khác vừa thấy người ra giá nhất thời không ít người lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tựa hồ lão giả này cực kỳ nổi danh tại Vân thành.

"Bốn ngàn vạn!"

Không chờ Hàn Lập nghĩ ra cái giá cao hơn, từ trên tầng ba đã truyền ra một thanh âm khác. Không phải là thanh âm của nam tử họ Mạnh lúc trước, mà là một thanh âm nữ tử dễ nghe.

Giá này vừa ra khỏi miệng, nguyên bốn thần sắc Phù lão đang bình tĩnh, lập tức lộ vẻ do dự, nhìn tầng ba, miệng giật giật, rốt cục lắc đầu không nói gì.

"Bốn ngàn vạn lần thứ nhất!"

"Bốn ngàn vạn lần thứ hai!"

Tiêu Bố Y lãnh đạm cười, rất nhanh đã nói hai lần. Hiển nhiên giá này đã ngoài dự đoán lúc trước, cộng thêm thánh tộc tầng ba ra tay, cho nên không ai dám ra giá.

"Bốn ngàn năm trăm vạn!"

Hàn Lập mặt không biểu tình lần nữa ra giá.

Vừa nghe thanh âm này, không riêng gì những người khác trong đại điện, ngay cả Tiêu Bố Y cũng không nhịn được nhìn Hàn Lập một cái, thần sắc có chút quái dị. Dám ở đấu giá hội cạnh tranh với thượng tộc, điều này rất hiếm.

"Bốn ngàn bảy trăm vạn!"

Thánh tộc nữ tử ở tầng ba kia tựa hồ có chút tức giận, giọng điệu lạnh lẽo báo giá.

Hàn Lập nghe giá này, khoé mắt có chút nhảy lên nhưng không chần chừ ra giá "năm ngàn vạn".

Nhiều linh thạch như vậy cơ hồ đã nằm ngoài số linh thạch hắn có. Nếu có ai ra giá cao hơn, cho dù trong lòng không muốn thì hắn cũng chỉ có thể từ bỏ.

Nhưng cũng may nữ tử ở tầng ba kia tựa hồ thấy giá này quá cao, chỉ hừ lạnh một tiếng rồi không nói gì nữa.

"Được, năm ngàn vạn linh thạch, nửa bình Thiên Hoá Dịch sẽ thuộc về vị đạo hữu này. Xin mời đạo hữu lập tức đến thiên điện giao linh thạch."

Tiêu Bố Y sau khi hỏi nhanh ba lần, lúc này dứt khoát giải quyết. Hàn Lập trong lòng thả lỏng, đứng dậy đi về phía trước.

Tới trên đài, hắn từ vòng trữ vật lấy ra một cái túi cực phẩm linh thạch đã đếm kỹ từ trước, giao cho đối phương. Thần niệm Tiêu Bố Y đảo qua trong túi, liền hài lòng gật đầu, đem bình nhỏ màu trắng giao cho Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ mở bình nhìn thoáng qua, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, sau khi cung kính thi lễ với Tiêu Bố Y thì không nhanh không chậm đi xuống đài, về vị trí ban đầu ngồi xuống.

Trong quá trình này, Hàn Lập hiển nhiên cảm ứng được không ít ánh mắt quét qua người mình. Không cần phải nói, trong đó không hề ít ánh mắt không tốt.

Chương 1599: Dị Thú

Hàn Lập thầm cười lạnh một tiếng, thi triển ảo thuật giấu đi khuôn mặt, sau này sẽ biến ảo trở lại khuôn mặt thật, thử hỏi còn ai có thể nhận ra hắn.

Cho dù trong số này có vài người tu luyện công pháp đặc thù nhưng nhiều lắm chỉ có thể nhìn ra đây không phải là khuôn mặt thật mà thôi.

Dù sao Đoạn Thiên Nhận là Hợp Thể Kỳ đỉnh giai, lúc trước đối mặt với hắn cũng chỉ có thể làm được đến vậy mà thôi. Mấy tên đỉnh giai trong đại điện này không có khả năng coi trọng Thiên Hỏa Dịch tỳ vết.

Bất quá, sau khi Hàn Lập về chỗ ngồi, lại nhắm mắt, phảng phất không quan tâm đến đấu giá nữa.

Đấu giá về sau, dưới sự chủ trì của Tiêu Bố Y cũng thuận lợi vô cùng, thậm chí xuất hiện hai kiện đấu giá có giá không dưới Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch. Mà chúng lại không phải vật phẩm áp trực.

Trong đó là một kiện dị bảo Vạn Thú Loa từ thời thượng cổ còn lưu lại, mặc dù còn chưa đạt tới trình độ Thông Thiên Linh Bảo nhưng bảo vật này một khi thổi lên liền có thể hiệu lệnh cho linh thú thấp giai, thần kỳ vô cùng. Một kiện khác chính là Đăng Long Đan của Hàn Lập.

Lúc đan dược này xuất hiện trên đài, sau khi Tiêu Bố Y giải thích công hiệu kinh người, nhất thời mọi người trong đại điện nổi lên một trận vui mừng lẫn sợ hãi.

Loại đan dược này có thể làm pháp lực tăng lên đồng thời đối với đột phá bình cảnh cũng có công dụng lớn, cho tới hiện tại không có bao nhiêu.

Hơn nữa đan dược cấp Luyện Hư Kỳ, tại đấu giá hội càng hiếm như phượng mao lân giác, vừa mới xuất hiện đã khiến mọi người tranh kịch liệt. Ngay cả tồn tại dưới Luyện Hư Kỳ cũng liều mạng tăng giá tranh đoạt.

Đối với bọn họ mà nói, linh dược này sau này sử dụng cũng rất tốt, tuyệt không muốn bỏ lỡ cơ hội.

Một phần cũng là do dị tộc nhân Luyện Hư Kỳ gặp phải bình cảnh, cho nên càng ham muốn, không chút nhượng bộ. Có trời mới biết đây chỉ là một viên trong số đan dược mà Hàn Lập luyện ra.

Cuối cùng sau một phen điên cuồng, bình Đăng Long Đan của Hàn Lập có giá đến sáu ngàn ba trăm vạn, so với giá của Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch mà Hàn Lập mua còn muốn cao hơn một chút.

Hơn nữa đan dược này lại nằm ngoài dự đoán của Hàn Lập, rơi vào tay thánh tộc nữ tử lúc trước tranh đoạt Thiên Hỏa Dịch với Hàn Lập. Bản thân nữ tử này hiển nhiên không cần đan dược này nhưng hơn phân nửa là chuẩn bị cho môn nhân hậu bối. Hành động này hiển nhiên làm cho số người trong tầng một, tầng hai âm thầm thở dài than vãn không thôi. Mà Hàn Lập nghe được cái giá cuối cùng, trong lòng lại cười khổ bất đắc dĩ.

Hắn không nghĩ rằng cái giá đó không thỏa mãn, mà là đang âm thầm tính toán số lượng Đăng Long Đan mình ăn trong vòng hai năm trước, quy ra sẽ là bao nhiêu. Nếu cứ dựa theo cái giá này thì tuyệt đối là số lượng linh thạch làm cho người ta nghe mà sợ hãi. Hơn nữa trong vòng trăm năm tiếp theo, sợ rằng vẫn phải duy trì liên tục, có thể nói là cực kỳ bại gia!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu không dùng các loại đan dược mạnh để tinh tiến tu vi, dựa vào tư chất của không xuất chúng của hắn như thế nào có thể trong vòng trăm năm từ Hóa Thần Sơ Kỳ tiến đến Luyện Hư Kỳ.

Đây cũng là nguyên nhân mà trong mắt Hàn Lập, giá trị của thần bí tiểu bình còn trên cả một kiện Huyền Thiên Chi Bảo.

Có kiện Huyền Thiên Quả Thực biến ra bảo kiếm, sau này hiển nhiên có thể tung hoành linh giới nhưng nếu không có thần bí tiểu bình thì hắn căn bản không tin rằng sẽ được như thế.

Ngay khi Hàn Lập nhắm mắt lại, tâm tình đang âm thầm phật phùng thì đấu giá hội rốt cục đã lấy ra những bảo vật nhằm vào nhóm người cao cấp.

Mắt thấy một lam sắc khô lồi đã bị mang đi, ánh mắt Tiêu Bố Y đảo qua mọi người, thần sắc nghiêm nghị nói:

"Thứ lỗi vì đã để chư vị đạo hữu sốt ruột, tiếp theo sắp sửa đấu giá vài món áp trực vật phẩm, trong đó có hai kiện là tứ tộc xuất ra, hai kiện khác là do vị các vị đạo hữu khác cung cấp."

Ngay khi Tiêu Bố Y nói chuyện, truyền tống trận trên đài lưu chuyển quang mang kỳ lạ, nhân ảnh thoáng một cái, hiện ra bốn đạo nhân ảnh khác.

Một lão ông râu dài thấp bé, một giáp sĩ cao lớn mang mặt nạ vàng, một sừ phụ vóc người thướt tha nhưng trên mặt lại đầy bích lục lân phiến cùng với một quái nhân có tới hai cái đầu.

Bốn người này mặc dù dung mạo khác nhau nhưng dưới ánh mắt của nhiều người bên dưới thần thái vẫn tự nhiên, tựa hồ không để trong lòng.

Mà những dị tộc nhân đang ngồi nghiêm chỉnh trong đại điện, thấy bốn người này liền hít vào một ngụm lương khí, thầm rì tai nhau.

"Đúng là bốn tiền bối!"

"Không... không thể như vậy, bốn người này là bốn vị khách khanh của Vân thành, lần đấu giá hội này hóa ra là mời bọn họ đến."

Ngay khi bốn tên này hiện thân, Hàn Lập cũng mở hai mắt, trong lòng đồng dạng kinh ngạc.

Bốn gã dị tộc nhân này xuất hiện rõ ràng là bốn gã Hợp Thể Trung Kỳ, trách không được có thể khiến cho nhiều người dao động như vậy.

Tiêu Bố Y thấy bốn người này xuất hiện, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, đồng thời hướng bốn người ôm quyền hỏi thăm:

"Lần này đã làm phiền bốn vị đạo hữu rồi!"

"Không có gì, bốn người bọn ta cần thù lao thì chút việc nhỏ này có tính là gì!"

Lão ông râu dài kia cười nhẹ một tiếng trả lời.

Ba người còn lại có vẻ lạnh lùng, sau khi thi lễ thì không nói gì. Tiêu Bố Y hiển nhiên không cảm thấy kỳ quái, sau khi gật đầu liền xoay người lại nói:

"Lần này áp trực vật phẩm chỉ có bốn kiện nhưng đồng thời là Linh Thú, Linh bảo tuyệt không làm mọi người thất vọng. Lam huynh, trước tiên mời người xuất bảo vật ra."

Nói xong, Tiêu Bố Y quay người lại nói với lão ông. Lão ông râu dài gật đầu, tiếp theo vung tay áo lên, sau một trận âm thanh quỷ dị, một vật áo da màu đen bay ra.

Nhưng lão ông đối với nó lại không dám chậm trễ, miệng lầm bầm hương áo da liền tiếp điểm từng cái.

Áo da màu đen sau khi lưu chuyển ô quang thì đột nhiên toát ra một cổ hắc sắc vụ khí, tiếp theo vụ khí quay cuồng một trận thì bắt đầu bành trướng, trong nháy mắt ngưng tụ biến thành một cái lồng sắt màu đen, cao chừng một trượng.

Mà trong lồng sắt là một tiểu thú toàn thân màu tím, hơn nữa ngoài thân bị một vật màu vàng bạc trói chặt. Bởi vì bị trói chặt cho nên nhìn từ xa căn bản không thể nhìn ra hình thái. Giờ phút này, kể cả Hàn Lập và những dị tộc nhân khác đều hướng ánh mắt về phía con thú này.

Bọn họ cũng rất rõ ràng, có thể làm linh thú áp trực thì tuyệt đối không tầm thường. Phải biết rằng trước kia một thông linh khôi lỗi thượng tộc tứ giai cũng không thể làm vật áp trực. Chẳng lẽ linh thú này có thực thánh giai?

Trong lòng mọi người đều chợt lóe qua ý niệm này, ánh mắt nhìn tiểu thú trở nên nóng bỏng như có lửa.

Nhưng lồng sắt lại không tầm thường, ngay cả khi nhiều thần niệm đảo qua mà vẫn không thể nhìn rõ ràng tiểu thú, không thể chính thức thâm nhập vào bên trong lồng.

"Ha ha, xem ra phần lớn đạo hữu đã không thể chờ được. Lam huynh, người tự mình giới thiệu lai lịch con thú này đi."

Tiêu Bố Y thấy vậy, khẽ cười một tiếng nói.

"Không dám, không dám. Lai lịch của tiểu thú này, số người biết được cũng không nhiều lắm. Bất quá nếu nói đến bát đại kỳ thú dưới Chân linh ở Linh giới chúng ta thì ta nghĩ rằng không ít người biết đến."

Lão ông vuốt râu, trầm ngâm nói.

"Cái gì, bát đại kỳ thú, chẳng lẽ con thú này là một trong bát đại kỳ thú!"

"Ầm!" một tiếng, nhất thời cả đại điện trở nên nhốn nháo, ngay cả người ở tầng ba cũng không ít người không thể khống chế khí tức kinh người của mình để nó phát ra.

"Chư vị đã hiểu lầm. Linh giới bát đại kỳ thú mặc dù thực lực bản thân không thể so với Chân linh nhưng cũng không phải là tồn tại thánh tộc có thể bắt được. Linh thú trong lòng kỳ thật kế thừa hơn phân nửa huyết mạch của Nhân Diện Giao, một trong bát đại kỳ thú. Mặc dù là hỗn huyết nhưng bởi vì có huyết mạch của Nhân Diện Giao, cho nên cũng không kém Nhân Diện Giao bao nhiêu. Con thú này chúng ta đã kiểm tra, hẳn là sinh ra không tới trăm năm nhưng linh khí ba động trên người đã không dưới thượng tộc sơ giai. Quan trọng là ấu thú này đã bắt đầu thể hiện nhiều loại thiên phú thần thông lợi hại của Nhân Diện Giao. Nếu ta không phải thánh tộc, lại liên thủ thêm vài người thì căn bản không thể bắt được con thú này. Được rồi, đã quên nói với chư vị đạo hữu, con thú này chính là do bốn người bọn ta liên thủ bắt được."

Lão ông cười hắc hắc nói, tiếp theo hư không đánh về phía lòng một trảo. "Phanh" một tiếng, xích vàng đang trói chặt tiểu thú bỗng bung ra, sau đó liền hóa thành một kim ngân tế mang bắn đi, chọt lóe liền rơi vào tay lão ông. Đại điện lúc này trở nên lạnh ngắt như tờ.

Tất cả mọi người đều muốn nhìn thấy dị thú kế thừa hơn phân nửa huyết mạch của Nhân Diện Giao, rốt cục có hình dạng ra sao.

Trói buộc trên người bị tháo ra, thân hình tiểu thú run rẩy một chút nhưng không lập tức đứng dậy, vẫn nằm im trong lòng không nhúc nhích. Thấy cảnh này, không ít người nhìn nhau. Nhưng đúng lúc này, dị biến trong lòng nổi lên.

"Phốc xuy" một tiếng, tiếp theo từ sắc tập quang trên thân con thú bạo phát, quang mang cực kỳ chói mắt. Tất cả mọi người đều đang nhìn kỹ lòng sắt hai mắt lúc này không khỏi nhắm lại. Hai mắt Hàn Lập híp lại, lam mang trong mắt thiểm động nhưng

vẫn không thể hoàn toàn nhìn thấy linh thú.

"A!"

Không ít dị tộc nhân lộ ra vẻ sợ hãi.

Chỉ thấy lồng sắt trên đài cao trở nên trống rỗng, không còn thấy bóng dáng tiểu thú đâu cả.

Nhưng mấy người trên đài lại thần sắc không đổi, lão ông kia sau khi hừ một tiếng, thản nhiên nói một câu:

"Tới lúc này mà còn dám giở trò, xem ra trên đường vẫn chưa ăn đủ đau khổ a."

Lão ông khoát tay, vừa một ngón tay khô gầy, hướng lồng sắt màu đen điểm một cái...

Chương 1600: Kinh Biển

Tiếng xé gió vang lên, một tiểu quang đạn nhỏ như hạt đậu từ đầu ngón tay bắn ra, thanh quang chọt lóe liên biến vào trong lồng không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, ở một góc trong lồng sắt bạo liệt thanh quang. Từ sắc tiểu thú hiện thân ra, đồng thời tứ chi run rẩy, thân thể ngã xuống. Động tác vô thanh vô tức, phảng phất như đám bông rơi xuống đất. Nhưng kể từ đó, bộ dáng của tiểu thú hiển nhiên cũng rơi vào trong mắt mọi người, rõ ràng là một tử sắc tiểu thú giống hồ ly.

Thân thể chỉ lớn cỡ nửa thước nhưng đôi mắt lại chớp động ô quang không ngừng, phảng phất đã mở ra linh trí, ánh mắt giống như thường nhân.

Tuy nhiên cũng có chút khác với linh hồ bình thường, đại khái là con thú này trên mũi và hai tai lại có ngân sắc lân phiến quý dị nhưng chỉ nhỏ bằng móng tay, nếu không nhìn kỹ sẽ không thể dễ dàng phát hiện.

"Đây là linh thú kế thừa huyết mạch của Nhân Diện Giao sao? Thoạt nhìn thì giống như hồ thú bình thường?"

Thấy bộ dáng của tiểu thú, không ít người thất vọng vang lên. Những người khác cũng nhú màu không ít, đồng dạng vẫn chưa nhìn ra tiểu thú này có gì kỳ lạ.

"Hồ thú bình thường? Chư vị đạo hữu hãy mở to mắt mà nhìn kỹ đi."

Nguyên bản vẻ mặt lão ông hiền lành, lúc này chọt lóe vẻ dữ tợn, tay đột nhiên vỗ về phía lồng sắt màu đen một cái.

Nguyên bốn lồng sắt đang bất động, lúc này vang lên một tiếng sét đánh, tiếp theo bạch sắc điện quang chọt lóe, trên mặt ngoài lồng sắt hiện lên một tầng bạch sắc điện quang.

Cùng lúc với tiếng sét đánh là vô số đạo điện hồ sắc bén hiện lên, hung hăng đánh về phía tiểu thú trong lồng sắt.

Tiểu thú thấy cảnh này, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, sau khi gầm nhẹ một tiếng thì từ quang mang ngoài thân lưu chuyển, một hư ảnh hiện lên trên người đem thân thể nó bảo hộ vào trong. Rõ ràng là một ngân sắc cự giao ảnh lãnh đạm.

Giao ảnh này vô cùng mơ hồ, chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra hình dáng mà thôi nhưng lại đánh một kích vào điện quang khiến nó một đi không trở lại.

Mà giao ảnh sau khi hấp thu nhiều điện quang như vậy, phát ra một tiếng nộ hống, hình thể liên tăng vọt mấy lần, lấp đầy thể tích trong lồng. Chứng kiến cảnh này những di tộc nhân khác đều hít một ngụm lương khí.

Từ sắc ấu thú chỉ dựa vào một hư ảnh mà lại phát ra khí thế kinh người như vậy, đích xác đã biểu hiện ra tiềm lực kinh người. Lão ông thấy vẻ hoảng sợ trên mặt những người dưới đài, biết rằng mục đích đã đạt được, cười hắc hắc, phát tay một cái.

Kim ngân chi quang đại phóng, kim ngân tế ti bỗng hiện ra, lần nữa bắn về phía lồng sắt, trói tiểu thú lại.

Cũng không biết tế ti nay là loại pháp bảo gì mà lại không xem giao ảnh ra gì, một chút đã trói nó lại thật chặt. Ấu thú mặc dù liều mạng giãy dụa nhưng căn bản không ăn thua gì.

Mà giao ảnh nó biến ra cũng biến mất luôn.

Lồng sắt màu đen lần nữa trở về như lúc ban đầu.

"Thế nào! Uy lực tiểu thú này có lẽ chư vị đạo hữu đã tận mắt nhìn thấy, nghĩ rằng không còn hoài nghi gì nữa. Kỳ thú này giá khởi điểm tám ngàn vạn, hiện tại bắt đầu đấu giá!"

Tiêu Bố Y thấy cảnh này, biết rằng tâm tình mọi người chưa hoàn toàn bình tĩnh, liền bỗng nhiên tuyên bố.

"Tám ngàn năm trăm vạn."

"Chín ngàn vạn."

Quả nhiên sau khi thấy sự thần kỳ của con thú này, đám người đều nôn nóng đấu giá,

trong chốt lát giá cả đã lên đến triệu vạn. Mà Hàn Lập vẫn ngồi yên tại chỗ không tham gia cạnh tranh.

Thứ nhất, con thú này mặc dù tiềm lực kinh người nhưng thời gian bồi dưỡng khẳng định là rất dài. Hẳn đã có Đề Hồ và Báo Lân thú, còn có Phệ Kim Trùng cũng không muốn có thêm linh thú gì nữa.

Thứ hai, cho dù hẳn thật sự động tâm nhưng linh thạch trên người đã không còn nhiều, căn bản không thể cạnh tranh với những người khác. Hiện tại mới bắt đầu mà ngay cả thánh tộc tăng ba cũng đã tham gia trả giá con thú này.

Kể từ đó, cho dù lúc đầu hẳn không mua Thiên Hỏa Dịch, để tiền mua con thú này thì hy vọng cũng rất xa vời. Bất quá giờ phút này Hàn Lập ngưng thần nhìn kỹ tử sắc hồ ly trong lồng, trên mặt hiện ra một tia kì quái.

Không biết là hẳn có bị ảo giác hay không mà tiểu thú này đang bị trói đó, vô luận là ánh mắt hay bộ dáng cũng đều làm cho hẳn cảm thấy một loại cảm giác quen thuộc, rất giống với Ngân Nguyệt năm đó.

Nhưng nghĩ đi thì cũng phải nghĩ lại, bản thể Ngân Nguyệt mặc dù là Ngân lang nhưng tại nhân giới lại phụ thân vào một linh hồ. Kể từ đó có chút tương tự cũng không kỳ quái. Mặc dù biết rõ biết rõ như thế nhưng khi nhìn từ hồ trên đài, trong lòng hẳn vẫn không nhịn được có chút xúc động.

Năm đó Ngân Nguyệt rời xa hẳn, tiến vào nghịch hành thông đạo liên lộ ra một tia khác thường, hẳn như thế nào lại không cảm nhận được chứ. Chỉ vì lúc ấy tu vi quá kém, cho nên chỉ có thể lẳng lặng nhìn nàng trở về linh giới mà thôi.

Có lẽ bởi vì ánh mắt Hàn Lập cùng những dị tộc nhân khác bất đồng, cho nên con mắt từ hồ vừa động, nhìn thẳng vào Hàn Lập, tiếp theo chốt chớp hàng mi thật dài, thần sắc trở nên có chút nghi hoặc cùng vui mừng lẫn sợ hãi. Mặc dù ánh mắt từ hồ biến hóa rất nhỏ nhưng lại không thể giấu diếm được linh mục của Hàn Lập. Hẳn có chút ngẩn ra, trong lòng không hiểu tại sao con thú này lại nhìn mình với ánh mắt như thế.

"Một triệu ba ngàn vạn!"

Một con số kinh người từ tăng ba truyền ra, đây là một thanh âm già nua, rất cực

làm cho toàn đại điện trở nên yên tĩnh. Trong lúc nhất thời, không có ai xuất ra giá cao hơn.

"Một triệu ba ngàn vạn lần thứ nhất."

"Một triệu ba ngàn vạn lần thứ hai."

"Một triệu ba ngàn vạn lần thứ ba."

Tiêu Bố Y hiển nhiên không cho rằng có người xuất giá cao hơn, sau khi hỏi nhanh ba lần thì nhìn tăng ba một cái, miệng khẽ cười nói:

"Chúc mừng Lục huynh, sau khi có thêm kỳ thú này, tin rằng nhất định có thể như hổ thêm cánh."

Hiển nhiên hiểu rằng con thú này đã được bán.

"Hắc hắc, không nghĩ nhiều năm như vậy, Tiêu đạo hữu vẫn còn nhận ra giọng của lão phu."

Từ tầng ba truyền đến một âm thanh già nua, tiếp theo cửa phòng chợt lóe, một đoàn hoàng quang trực tiếp từ bên trong bay ra, sau khi chợt lóe lên liền quỷ dị hiện ra một nhân ảnh. Hàn Lập hai mắt híp lại, lúc này mới nhìn rõ diện mục của nhân ảnh này, là một lão giả da vàng vọt, mặc tạo bào.

Thân hình cao lớn khô ngô, cơ hồ còn cao hơn cả Tiêu Bố Y đến hai cái đầu, có vẻ uy mãnh dị thường! Tiêu Bố Y thấy lão giả, trong mắt ẩn hiện một tia kiêng kỵ nhưng miệng lại vô cùng khách khí nói:

"Đạo hữu có lẽ nên nhờ Lam đạo hữu làm con thú này bất tỉnh, nếu không khi giao hàng có thể có chút phiền toái."

"Chỉ là một ấu thú, còn sợ lão phu không khống chế được sao, yên tâm đi. Linh thạch này người cầm lấy cẩn thận, linh thú này ta sẽ trực tiếp lấy đi. Lam đạo hữu, người thu hồi bảo vật đi."

Lão giả có vẻ rất tự tin, sau khi vứt một túi linh thạch cho Tiêu Bố Y thì không chút chần chờ nói với lão ông.

"Hắc hắc, nếu Lục huynh đã nói như vậy thì Lam mỗ sẽ tháo cấm chế xuống."

Lão ông gật đầu, tay lần nữa trao một cái về lồng sắt.

Tử sắc tiểu thú thấy cảnh này tựa hồ biết sẽ xảy ra chuyện không muốn, tử mao trên người dựng thẳng lên, đồng thời từ miệng phát ra tiếng chi chi.

Âm thanh này lọt vào tai mọi người, tu vi hợp thấp liền đầu óc choáng váng, pháp lực trong cơ thể liền ngưng trệ. Những người này hiển nhiên trong lòng đại loạn.

Nhưng tiếng kêu này đối với những tồn tại đã ngoài Luyện Hư Kỳ như Hàn Lập thì lại ảnh hưởng cực nhỏ, thậm chí sắc mặt lão ông không biến đổi chút nào, thanh quang trên năm ngón tay chợt lóe, liền thi pháp.

Mà lão giả họ Lục mặc dù khoác lác nhưng cũng không dám có chút sơ sẩy, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng tiểu thú chuẩn bị trong nháy mắt khi lão ông thu hồi bảo vật hần liền ra tay chế trụ tiểu thú lần nữa. Những dị tộc nhân khác dưới đài thấy cảnh này, "Bá" lên một tiếng, ánh mắt đều đổ dồn về phía trên đài.

Hàn Lập thấy bộ dáng của tử hồ chấn kinh như thế, tựa hồ liên tưởng đến điều gì, trong mắt chợt phát ra một tiếng vang nhỏ.

Nguyên bốn tay hắn đang thả lỏng, lúc này dùng sức bóp chặt, đem thành ghế bằng ngọc bóp thành bột phấn.

"Ầm" một tiếng kinh thiên động địa từ bên ngoài đại điện truyền vào, tiếp theo cấm chế linh quang trên cửa điện bạo liệt, vô số mảnh vụn bắn tứ tung. Cả tòa đại điện đầu tiên là lạnh ngắt như từ, tiếp theo trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ khó tin.

Đây chính là tứ tộc đấu giá hội, như thế nào lại xảy ra chuyện khó tin, lại có người dám trực tiếp đánh nát đại điện đấu giá. Bất quá, lập tức trong đại điện nhốn nháo hần lên, các loại âm thanh cùng đồng thời phát ra.

"A! Có chuyện gì xảy ra vậy?"

"Chuyện gì thế!"

"Thủ vệ đâu?"

Mà cửa điện bởi vì cấm chế bạo liệt mà các loại linh quang bị nghiền nát, mọi người nhất thời không thể thấy rõ ai làm việc này.

"Không cần kinh hoàng, bốn tộc chúng ta làm chủ đấu giá hội này, chư vị đạo hữu thật sự nghĩ rằng có gì ngoài ý muốn sao?"

Tiêu Bố Y mặc dù cũng giật mình không ít nhưng không hồ là tồn tại Hợp Thể Kỳ, lập tức khôi phục bình tĩnh hết lớn một tiếng!

Tiếng quát giống như sét đánh, lập tức làm cho thần trí người có tu vi thấp chấn động, lập tức bình tâm không ít. Mà người có tu vi cao thâm, đồng dạng cũng được nhắc nhở mà bình tĩnh lại.

Nói cũng đúng, nơi đây có thủ vệ mà bốn tộc an bài, vả lại có nhiều thượng tộc và thánh tộc như vậy, có biến cố gì mà không thể ứng phó được.

"Tứ tộc, khẩu khí thật lớn, chẳng lẽ người cho rằng ta không dám giết các người ở đây?"

Một thanh âm nam tử trầm thấp bỗng vang lên từ bên ngoài cửa đại điện.

"Các hạ là ai sao dám quấy rối Vân thành chúng ta?"

Tiêu Bố Y nghe khẩu khí đối phương lớn như thế trong lòng trầm xuống nhưng mặt ngoài lại trấn định quát hỏi một tiếng.

"Như thế nào, Vân thành chẳng lẽ là núi đao biển lửa, bốn tôn không thể đến sao?"

Ngoài đại điện vang lên tiếng bước chân, một đạo nhân ảnh xuyên qua cấm chế ở cửa điện, chậm rãi đi vào.

Chương 1601: Nhân Diện Giao

Ánh mắt mọi người ngưng trọng lại, rốt cục đã nhìn rõ ràng. Đó là một gã trung niên nam tử mặc ngân bào, ngoại trừ dung mạo thanh tú thì ánh mắt phảng phất như hàn băng.

Trong đại điện, nhiều người như vậy nhưng sau khi dùng thần niệm hướng về trung niên nam tử này đảo qua một vòng thì trong lòng thầm sợ hãi không thôi. Vô luận là thượng tộc hay là thánh tộc, thần niệm một khi tới gần nam tử này thì đều bị một đạo cấm chế hất ngược trở lại, căn bản là không cách nào dò xét được tu vi sâu cạn của nam tử này. Nhưng đối phương nếu đã dám không kiêng nể gì phá đại môn mà vào thì lai lịch tự nhiên không phải là chuyện để đùa rồi. Lúc này không có ai để ý tới, từ sắc ấu thú nọ vừa nhìn thấy nam tử thì trong mắt lộ ra vẻ vui mừng như điên, bất quá thân thể vẫn đang bị sợi dây màu bạc trói chặt, không cách nào cử động được.

"Các hạ là người phương nào, sao lại tiến vào nơi đây, thủ vệ phụ trách bên ngoài đâu?"

Tiêu Bố Y thần sắc lẫm liệt hỏi.

"Là ta dẫn hãn vào đây. Có ý kiến gì sao?"

Đột nhiên một thanh âm xa lạ truyền vào, tiếp theo ngoài cửa điện có một tiếng bước chân một người đi vào. Đó là một gã thanh niên hay chân trần, mặc một tấm áo bào trắng, bộ dáng chỉ có hai mươi bảy, hai mươi tám, dung mạo cực kỳ bình thường, nhìn qua không có gì thần kỳ.

"Phi tiền bối!"

Vừa thấy tên thanh niên này xuất hiện, Tiêu Bố Y kinh hãi vội vàng đứng từ xa nhìn thanh niên này thi lễ.

"Tham kiến tiền bối!"

"Bái kiến Phi tiền bối!"

Trên đài, vài tên thánh tộc khác, kể cả lão già họ Lục và lão già họ Ông cũng nhận ra thanh niên này, đồng dạng thất sắc thi lễ, vẻ mặt cực kỳ cung kính.

Không chỉ như thế, đông đảo thánh tộc khác nguyên bốn đang ẩn thân tại tầng ba lúc này cũng đều từ trong phòng chạy ra, lấy lễ văn bối đồng thời hỏi thăm.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua thì bất ngờ phát hiện Thiên Cơ Tử cùng Đoạn Thiên Nhận, hai gã Hợp Thể Kỳ đỉnh giai cũng nằm trong đám người hai tay ôm quyền thì trên mặt ra vẻ giật mình kính sợ.

"Đại thừa kỳ!"

Trong đầu Hàn Lập, trong nháy mắt hiện lên vài chữ này, ánh mắt lại đảo qua nhìn thanh niên phía sau, trên mặt rốt cục hiện lên vẻ hoảng sợ. Nhìn thấy nhiều thánh tộc như vậy đồng thời thi lễ với người khác. Các dị tộc nhân khác sao lại không biết thân phận thật sự của thanh niên phía trước mặt, không ít người trong tiềm thức thầm nuốt một ngụm nước miếng, đồng dạng khiếp sợ vô cùng.

Thậm chí cả tòa đại điện lần nữa lâm vào an tĩnh không một tiếng động.

"Phi tiền bối, sao người lại đến nơi đây. Lão nhân gia ngài không phải đã bế quan rồi sao?"

Người hỏi cũng không phải là Tiêu Bố Y mà là một vị Hợp Thể Kỳ đỉnh giai trong tầng ba mà Hàn Lập không nhận ra, vẻ mặt xanh sẫm, mặc một bộ da thú màu tím của một quái thú vô danh nào đó.

"Nguyên lai là Hắc hiền chất, người đã đến đây ư? Quên đi, chuyện của các người ta chẳng muốn hỏi tới. Ta lúc này đây phải đi Vân thành nguyên bốn là do Giác Xi Tộc gần đây tấn công nhưng hôm nay xuất hiện tại đây lại đều là bởi vì Đồ đạo hữu."

Thanh niên nọ liếc nhìn quái nhân một cái, thở dài một hơi nói.

"Xin hỏi tiền bối, vị Đồ tiền bối này chính là..."

Quái nhân nghe nói xong thì sắc mặt cả kinh, rất là bất an hỏi.

Thanh niên nghe xong lời này thì mỉm cười nhưng chưa hồi đáp cái gì, ngược lại

quay đầu nhìn thanh niên mặc ngân bào hỏi:

"Đỗ huynh, có phát hiện người người muốn tìm chưa?"

"Đương nhiên đã tìm được rồi!"

Người mặc ngân bào đảo qua trong điện, ánh mắt rất cục rơi vào trên bãi đá. Khi hắn thấy tử sắc tiểu thú thì hắn đầu tiên là vui vẻ nhưng sau khi thấy con thú này bị nhốt trong lồng sắt, hơn nữa trên người còn bị trói thì ánh mắt trở nên âm trầm dị thường.

Tiếp theo, thân hình người này thoáng một cái, nhắt thời ngân quang phát sáng rồi liền quỷ dị biến mất. Sau một khắc, trên đài quang mang chợt lóe liên xuất hiện không một tiếng động.

"Tiền bối người..."

Đang đứng trên đài, lão giả họ Lục vừa thấy người này xuất hiện cách mình gần trong gang tấc thì càng hoảng sợ, trong miệng không khỏi hỏi một câu.

"Cút đi cho ta!"

Nhưng người mặc ngân bào lại căn bản không có ý tứ nói một câu nào, hắn không nhìn được hừ một tiếng sau đó vung tay áo chỉ vào lão già họ Lục. Lão già chỉ cảm thấy một cỗ cự lực không cách nào ngăn cản nổi xô tới.

Lão già họ Lục trong lòng tự nhiên kinh sợ dị thường, theo tiềm thức đột nhiên hít một hơi, bên ngoài thân thể nhất thời nổi lên một tầng quang hà đón đỡ một kích này.

"Ầm", một tiếng động kinh thiên động địa vang lên, quầng sáng bên ngoài thân thể lão giả run rẩy tán loạn rồi "đăng đăng" liên tiếp mấy tiếng, thân hình lão lùi ra phía sau bảy tám bước, cuối cùng trượt chân một cái, thiếu chút nữa là rơi xuống dưới đài.

Tiêu Bố Y thấy cảnh này thì sắc mặt đại biến.

Lão già họ Lục thần thông lợi hại thế nào hắn biết rất rõ. Hắn chủ tu một loại công pháp thổ thuộc tính đỉnh bậc, nguyên bốn lấy lực đại da dày làm thể mạnh nhưng hôm nay lại vô pháp tiếp được một kích tùy ý của ngân bào nam tử. Xem ra một kích này mạnh đến mức khó tin. Xem ra đối phương khẳng định cũng là tồn tại Đại Thừa Kỳ rồi.

Tiêu Bố Y trong nháy mắt đưa ra phán đoán.

Bốn người lão Ông thấy vậy thì đồng thời hoảng sợ, mắt thấy người mặc ngân bào trực tiếp hướng bọn họ bên này đi tới thì trong lòng đại run sợ, không khỏi liên tiếp lùi sau mấy bước. Nhưng làm cho bọn họ ngoài ý muốn là người mặc ngân bào căn bản không có để ý tới mấy nguwoif bọn họ, mà đi vài bước tới chỗ lồng sắt, hai tay tìm tòi.

"Bang bang" hai tiếng, hai bàn tay phân biệt hóm ở hai bên lồng sắt, tiếp theo dùng một chút lực. Linh quang chợt lóe lên rồi một âm thanh trầm muộn vang lên, lồng sắt thoạt nhìn bất phàm nhưng một chút đã bị phá tan, đồng thời ấu thú từ trong lòng rơi xuống.

Lồng sắt còn chưa kịp rơi xuống đất đã hóa thành hai luồng hắc khí tán đi không thấy, còn tiểu thú thì phát ra tiếng cười ô ô vui vẻ rồi được người mặc ngân bào giơ tay hư không tóm lấy vào trong tay, còn tay kia tùy ý hướng về sợi dây trói trên người tiểu thú phát một cái.

Sau một tiếng kêu phụt, sợi dây màu bạc nọ liền tắc tắc vỡ vụn ra. Mà tiểu tử sắc ấu thú sau khi thoát thân thì lập tức không che dấu phát ra thanh âm ô ô đầy cao hứng. Tiếp theo, thân hình vừa động liền nhào vào trong lồng ngân bào nam tử, cũng đem cái đầu cực kỳ thân thiết dụi dụi vài cái.

"Hừ, bất hảo, không ở trong động phủ, dám một mình chạy ra ngoài chơi, hôm nay có phải là ăn không ít đau khổ rồi chứ. Nói cho ta biết, là ai bắt người đi."

Nam tử đầu tiên là cứng chiều đưa tay sờ sờ đầu tiểu thú một chút, tiếp theo thanh âm chợt phát lạnh hỏi.

Bốn người lão Ông bên cạnh vừa nghe nói thế thì sắc mặt đại biến, không khỏi hai mắt nhìn nhau liếc mắt một cái, cùng thấy trong mắt những người khác vẻ e ngại.

Ấu thú do bốn người bọn họ liên thủ bắt giữ đem đến đây đầu giá. Nếu không, lấy địa vị khách khanh của bọn họ tại Vân thành thì cũng không thể dễ dàng xuất hiện tại đây.

Lúc này, tử sắc tiểu thú nọ dùng ánh mắt thống hận hình chăm vào lão Ông đồng thời trong miệng không ngừng gầm gừ nhẹ, phảng phất như đang nói cho nam tử cái gì.

"Cái gì, hấn động thủ hành hạ người! Hảo, tốt lắm, bốn người các người đem cái mạng nhỏ hoàn lại đi."

Ngân bào nam tử chỉ nghe được hai câu thì sắc mặt nanh ác, tùy theo thân thể đột nhiên bộc phát ra một cỗ sát khí kinh người. Đầu vai chỉ run lên một cái, một cánh tay liền như tia chớp chớp thẳng đến lão già họ Lục và lão già họ Ông.

Chỉ nghe tiếng rắc như băng vỡ, nam tử họ Đỗ kia rõ ràng đứng cách đám lão Ông mười mấy trượng mà cánh tay kia không biết thế nào một chút đã dài ra, năm ngón tay chớp động ngân mang rồi bỗng nhiên đã tới trước mặt lão Ông.

Công kích cực nhanh, cơ hồ ngay lập tức liền tới trước mặt. Đồng thời một cỗ áp phong đáng sợ đè tới, cơ hồ làm cho lão già họ Ông không cách nào thờ được.

"Bất hảo."

Lão Ông cho dù lúc trước đã sớm có đề phòng nhưng tuyệt đối không nghĩ tới công kích của đối phương nhanh như thế.

Hắn chỉ kịp hé miệng phun ra một viên châu màu xanh đánh về phía năm ngón tay của đối phương, đồng thời thúc dục một đạo pháp quyết, bên ngoài thân thể trong nháy mắt hiện ra ba quang mạc màu sắc bất đồng nhưng chỉ sau một khắc, lão Ông cảm thấy hồn phi phách tán.

Viên châu màu xanh gào thét lên nhưng chưa kịp phát uy, chỉ thấy ngân mang chợt lóe rồi viên châu trong nháy mắt đã hóa thành vô số mảnh vụn rơi xuống. Mà cơ hồ đồng thời lúc đó, năm ngón tay kia đã chạm tới quang mạc.

Chỉ nghe ba thanh âm "phốc phốc phốc" buồn bực vang lên rồi ba tầng quang mạc dĩ nhiên nháy mắt bị một trào phá thủng, năm đạo ngân mang chợt lóe rồi túm lấy đầu lão.

Ngay cả lão Ông còn muốn vãn bản lãnh thì trong thời gian nháy mắt cũng căn bản không kịp thi triển mảy may. Sắc mặt lão tái nhợt vô huyết sắc nhưng trong phút chốc một thanh âm đậm bạc từ phụ cận vang lên.

"Đồ đạo hữu, hạ thủ lưu tình. Đạo hữu cũng đừng quên đã từng đáp ứng ta như thế

nào chứ?"

Lời nói còn chưa dứt thì đột nhiên trong hư không lộ ra một bàn tay vung lên liền đem năm đạo ngân mang ngăn lại. Tiếp theo không gian phụ cận ba động rồi thanh niên họ Phi và ngân bào nam tử hiện ra, nghiêm nghị nói.

"Hừ, lúc ấy ta mặc dù đáp ứng người là không giết người nhưng chưa bao giờ nói qua là dễ dàng buông tha cho mấy người bọn chúng như vậy."

Ngân bào nam tử hiển nhiên đối với thanh niên họ Phi có chút kiêng kỵ, sau một kích không đắc thủ thì dừng tay nhưng ánh mắt lại âm trầm dị thường.

"Cái này là đương nhiên. Nếu mấy người Lục đạo hữu đã đắc tội với lệnh ái thì tử tội có thể miễn nhưng bị xử phạt một chút thì tự nhiên không vấn đề gì."

Thanh niên họ Phi mỉm cười nói.

"Cái gì, người là Nhân Diện Giao!"

Bọn lão Ông tìm được đường sống trong chỗ chết, tâm thần còn chưa ổn định thì lại nghe lời của thanh niên họ Phi, sắc mặt nhất thời khó coi dị thường.

"Không sai, bản thể của bốn tôn chính là Nhân Diện Giao, như thế nào, người còn muốn có chủ ý gì ư?"

Ngân bào nam tử liếc mắt lão Ông một cái, trong mắt hung quang chột lóe.

"Không dám, văn bối tuyệt không có ý này. Lúc trước bọn văn bối cũng không biết thân phận của lệnh ái cho nên có chỗ đắc tội, mong tiền bối thứ tội."

Lão Ông tuy là một gã thánh tộc nhưng lại cũng là hạng người có thể co có thể duỗi, vừa thấy tình hình không ổn lập tức mềm giọng liền tiếp nói.

"Lục đạo hữu, các người lần này thật sự là rất liều lĩnh. Sao dám chạy đến trao bộ linh thú phụ cận động phủ của Đỗ huynh, lại còn bắt đi lệnh ái của Đỗ huynh. May mắn là mọi người đều vô sự, nếu không thì ngay cả ta cũng không giữ mạng được cho các người."

Thanh niên họ Phi quay mặt lại, sắc mặt lập tức trầm xuống to giọng trách mắng.

"Văn bối tuyệt đối không biết phiến hải vực nọ chính là động phủ của Đồ tiên bối, nếu không sao lại dám làm ra loại chuyện đáng chết như vậy."

Vừa nghe thanh niên họ Phi nói như vậy, mồ hôi trên mặt lão Ông chợt toát ra. Ba người khác sắc mặt đều trắng bệch, ánh mắt đồng dạng thất thần.

Chương 1602: Hiểu Lầm

Mấy người này tu vi đã là thánh tộc nhưng lại biết giữa Đại Thừa Kỳ cùng Hợp Thể Kỳ cách biệt như giữa trời và đất. Một khi tiến vào Đại Thừa chi đạo, thần thông vượt xa, không phải cách khoảng cách giữa Luyện Hư và Hợp Thể kỳ có thể so sánh được.

Nếu giữa tình huống bình thường, mấy người Luyện Hư đỉnh giai liên thủ có thể đánh một trận với một gã Hợp Thể sơ kỳ, còn vài tên Hợp Thể đỉnh bậc mà gặp một gã Đại Thừa sơ kỳ thì cũng chỉ có thể chạy trốn chết mà thôi. Bởi vì sau khi tiến vào Đại Thừa kỳ liền có thể xem như là một nửa tồn tại cấp bậc Chân tiên, có thể trong lúc tu luyện thấu hiểu được một ít về thiên địa pháp tắc cực kỳ lợi hại, căn bản không phải là tồn tại cấp Hợp Thể Kỳ có thể chống lại được. Về phần Độ Kiếp Kỳ, kỳ thật chỉ phân chia trên danh nghĩa mà thôi. Trừ tu vi pháp lực hơi có sự thay đổi thì thần thông cũng không có gia tăng hơn so với Đại Thừa Kỳ đỉnh bậc bao nhiêu.

Hơn nữa giai đoạn Độ Kiếp Kỳ cũng không phân chia ra cụ thể là sơ kỳ hay hậu kỳ gì đó mà đại bộ phận căn bản là không hành tẩu thế gian mà chỉ chuyên tâm chuẩn bị độ chân tiên thiên kiếp mà cầu phi thăng.

Bởi vậy có thể nói Đại Thừa Kỳ, ngoại trừ thiên địa Chân linh ra cũng chính là tồn tại cao nhất của Linh giới.

Bốn người lão Ông vừa thấy tử sắc tiểu thú mà mình bắt được dĩ nhiên là hậu nhân của một gã Đại Thừa Kỳ Nhân Diện Giao thì có thể nói là trong lòng sợ hãi đến mức nào tự nhiên là có thể biết được.

Bất quá, bọn họ bây giờ thân ở trong Vân thành, bốn phía còn có nhiều cao giai các tộc như vậy, nếu Nhân Diện Giao đơn độc một mình tìm đến bọn họ gây phiền toái thì ngay cả đối phương có tu vi Chân tiên, bọn họ cũng không thực sự quan tâm. Điểm mấu chốt chính là vị thanh niên họ Phi kia bộ dáng cũng có quan hệ với Nhân Diện Giao này, còn tự mình dẫn hắn tới đây. Muốn cổ động người khác vây công Nhân Diện Giao thì tự nhiên không thể thành được.

Kể từ đó, trong lòng bọn lão Ông không thể không sợ hãi rồi. Nếu không lúc trước thanh niên họ Phi ra tay một kích của Nhân Diện Giao thì mấy người bọn họ có thể không nói cái gì mà trốn đi rồi.

"Hào, ta cấp cho Phi huynh mặt mũi, không lấy tính mạng của bọn chúng nhưng những người này trên đường hành hạ tiểu nữ, từ tội có thể miễn nhưng tội sống khó tha."

Ngân bảo nam tử trầm mặc trong chốc lát rồi đột nhiên cười lạnh nói.

Tùy theo cánh tay hắt lần nữa vừa động, năm ngón tay hợp lại như tia chớp nhắm lão Ông chém xuống. Ngân quang chợt lóe, lão Ông chưa kịp phản ứng thì một bên cánh tay chợt mát lạnh rồi rơi xuống, đồng thời đại lượng máu tươi phun ra.

Lão Ông kinh hãi còn chưa tự ứng cứu thì trước người có một bóng người thoáng một cái, thanh niên họ Phi lại quỷ dị xuất hiện đưa một bàn tay vỗ vào chỗ cắt. Lục quang đại phóng, chỗ tay cắt của lão Ông lập tức ngừng chảy máu, vết thương dưới ánh linh quang nhanh chóng liền lại với tốc độ bằng mắt thường có thể thấy được.

Không chờ lão Ông sắc mặt xám trắng định nói cái gì, thanh niên họ Phi lại khoát tay chặn lại nói:

"Nếu Đồ huynh đã xử phạt người thì sẽ không động thủ với các người nữa nhưng việc này cũng không thể xong xuôi dễ dàng như vậy. Ta mặc kệ bốn người các người dùng biện pháp gì, là mượn hay là cướp đoạt! Mỗi người các người lập tức giao ra một triệu linh thạch cấp cho thiên gia của Đồ đạo hữu coi như đền bù. Nếu không muốn thì các người mỗi người tự đoạn đi một cánh tay đi."

Vừa nghe lời này, bốn người bọn lão Ông ngược lại thở phào một hơi. Nếu có thể dùng linh thạch mà đem chuyện lớn như vậy giải quyết thì tự nhiên là cầu còn không được. Nếu không bọn họ bốn người mặc dù bây giờ vô sự nhưng bị một gã Đại Thừa Kỳ nhìn chằm chằm thì bất diệu, mà chung quy không thể cả đời trốn ở trong Vân thành được.

Về phần lão Ông, mặc dù bị đoạn đi một cánh tay, tổn thất một chút máu huyết nhưng đối với tu vi như bọn hắn thì chuyện đoạn chi rồi tiếp nối trở lại chỉ là chuyện nhỏ, vì vậy bọn lão Ông không nói hai lời tự lại cùng một chỗ, bốn người gom góp lại được bốn túi linh thạch, sau đó cung kính đưa tới cho thanh niên họ Phi.

Thanh niên họ Phi đem bốn túi linh thạch cầm lấy, sau đó mới quay đầu cười nói:

"Mặc dù số linh thạch này không cách nào tiêu trừ được lửa giận của Đồ huynh nhưng bọn Lục đạo hữu dù sao cũng là lần đầu tiên đến Tử Vi hải của người, coi như sơ phạm. Nể mặt mũi của Phi mỗ, việc này dừng ở đây đi."

Nhân Diện Giao biến thành ngân bào nam tử, từ lúc đầu đến giờ vẫn thờ ơ lạnh nhạt, bây giờ nghe thanh niên họ Phi nói như thế thì thần sắc vẫn âm trầm dị thường nhưng ánh mắt lại hướng đến bọn lão Ông cụt tay cùng thanh niên đang mỉm cười, khuôn mặt vừa chuyển, sau khi hơi tự định giá thì miễn cưỡng gật đầu:

"Hảo, lúc này coi như nể mặt Phi huynh mà tạm tha cho bọn hăn. Nhưng từ nay về sau, không cho phép bọn họ đặt chân vào Tử Vi hải của ta một bước. Nếu bị phát hiện thì đừng trách ta không niệm tình cũ."

Nói xong lời cuối cùng, khuôn mặt thanh tú của Nhân Diện Giao bỗng nhiên ra một phiến ngân văn mơ hồ, thần sắc bỗng trở nên dữ tợn hơn vài phần.

"Cái này là tự nhiên. Nếu bọn Lục đạo hữu tự tiện xông vào quý hải thì bọn họ sẽ tự động đánh mất thân phận khách khanh của Thiên Vân mười ba tộc chúng ta, đạo hữu cứ tự xử trí."

Thanh niên họ Phi đối với lời của ngân bào nam tử cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, mỉm cười trả lời, đồng thời cầm túi linh thạch trong tay ném tới.

Bọn lão Ông nghe nói thế thì sắc mặt lại biến ảo không ngừng, trên trán lần nữa lấm tấm mồ hôi, mà ngân sắc nam tử đưa tay thu lấy bốn túi linh thạch, thần sắc mới hòa hoãn lại. Trong tay linh quang chợt lóe, mấy túi linh thạch biến mất, sau đó nam tử lấy tay đột nhiên vỗ vào lưng tiểu thú một cái. Nhất thời tử quang lưu chuyển, tiểu thú biến mất không thấy đâu, thay vào đó là một nữ đồng chừng sáu bảy tuổi.

Nữ đồng này da thịt trắng như tuyết, hai mắt đen nhánh, trên đầu tết vô số bím tóc màu tím, trông có vẻ cực kỳ đáng yêu. Không ít người nhìn thấy màn này thì thần sắc khê biến.

Tiểu thú rõ ràng ban đầu không thể biến ảo thành nhân hình nhưng sau khi được ngân bào nam tử vỗ vào người thì liền biến ảo thành nhân hình. Điều này cho thấy thần thông

của Nhân Diện Giao to lớn thế nào.

Bất quá, tiểu thú mặc dù đã biến thành nhân hình nhưng tứ chi vẫn ôm chặt lấy ngân bào nam tử, hơn nữa miệng vẫn phát ra mấy tiếng "a a", đồng thời đưa tay không ngừng chỉ vào đám lão Ông, thỉnh thoảng nắm chặt tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn biểu hiện vẻ ủy khuất.

"Tốt lắm, bọn họ đã được giáo huấn rồi, dừng ở đây thôi. Việc này cũng xem như một sự giáo huấn cho người, dám không nghe lời ta. Sau khi trở về lập tức hảo hảo tu luyện cho ta, trước khi tiến giai đến trình độ có thể tự biến thân thì không cho người rời động phủ nữa bước."

Ngân bào nam tử nét mặt tràn đầy vẻ cứng chiêu nhưng khẩu khí lại có vẻ rất nghiêm khắc.

Nữ đồng nghe nói thế thì khẽ bĩu môi, ánh mắt nhất thời chớp động có vẻ như muốn khóc. Ngân bào nam tử nhẹ thở dài một hơi, có chút đau đầu.

Tiếp theo không hề để ý tới nữ đồng nữa mà quay đầu nhìn thanh niên họ Phi nói:

"Lúc này đây, có thể tìm được ái nữ ít nhiều cũng do Phi huynh trợ giúp. Ân tình này vợ chồng ta ghi nhớ trong lòng, sau này tất có báo đáp. Nhưng phu nhân ta còn đang ở nhà đợi tin tức, Đồ mỗ sẽ không ở đây lâu thêm."

Vị Nhân Diện Giao này nói xong thì liền hay tay ôm quyền cáo từ.

"Nếu Đồ huynh đã nói như thế thì Phi mỗ cũng sẽ không giữ lại nữa. Đạo hữu đi đường cẩn thận!"

Thấy Nhân Diện Giao thật sự không hề tìm bọn lão Ông gây phiền toái nữa thì trong lòng cũng ngầm thở phào một hơi.

Dù sao bọn lão giả họ Lục đều là khách khanh của Vân thành đồng thời lại là thánh tộc, tự nhiên không thể để cho người ta đương tràng mà ra mặt chém giết nhưng hãn cũng tuyệt không muốn trở mặt với Nhân Diện Giao. Nhân Diện Giao này ngoài thần thông cực kỳ đáng sợ ra thì hãn còn nghĩ tới vị phu nhân kia, mỗi lần nghĩ tới là trong lòng hãn cũng không khỏi run lên.

Nếu không ngay cả đối phương cùng hẳn có chút giao tình thì cũng không dễ dàng đưa hẳn đến đây như thế, cũng phải diễn nhiều trò như vậy. Hôm nay có thể giải quyết việc này như vậy tự nhiên là không thể tốt hơn được.

Ngân bào nam tử gật đầu, quay người lại, bên ngoài thân linh quang chợt lóe rồi đột quang cùng nhau rời đi. Nhưng vào lúc này, nữ đồng trong lòng đột nhiên đưa tay lôi kéo vạt áo, đồng thời trong miệng lại a a nói cái gì đó, cuối cùng thậm chí lấy tay chỉ về một phương hướng dưới đài.

"Cái gì, có chuyện như vậy sao!"

Thanh quang bên ngoài Nhân Diện Giao thu liễm lại, trong miệng phát ra âm thanh kinh ngạc.

"Đỗ huynh, lệnh ái nói cái gì mà lại khiến người giật mình như thế."

Thanh niên họ Phi thấy cảnh này thì ngẩn ra, không nhận được hỏi.

"Không có gì, có thể có chút liên quang đến Hỗn huyết tộc nhân của phu nhân ta."

Nhân Diện Giao trả lời một câu, đồng thời hai mắt lại hướng theo phía nữ đồng chỉ nhìn tới.

Thanh niên trong lòng kinh ngạc nhưng hai mắt cũng nhìn lại. Chỉ thấy mọi người đang ngồi phía đó thì tự nhiên thấy hai gã Đại Thừa Kỳ đồng thời nhìn tới thì không ít người sắc mặt bỗng nhiên biến đổi. Cho dù biết rõ đối phương đối với chính mình không có quan hệ gì nhưng trong lòng cũng không khỏi căng thẳng.

Hàn Lập đồng dạng có chút khác thường! Người khác có lẽ rõ ràng nhưng hẳn lại hết sức khẳng định, người mà nữ đồng kia chỉ, mười phần thì có đến tám chín phần là mình.

Nhưng về phần vì sao nữ đồng lại chỉ về hướng hẳn thì Hàn Lập cũng không hiểu ra sao. Dù sao mới vừa rồi Nhân Diện Giao cùng thanh niên họ Phi, hai người sau khi lên đài, cũng không biết động tay động chân gì mà mọi người dưới đài chỉ có thể nhìn thấy cảnh trên đài mà lại không nghe được âm thanh gì.

Mà trong chốc lát, một đạo thần niệm cực kỳ đáng sợ trong nháy mắt hướng về khu

vực này đảo qua, không ít người sắc mặt bắt đầu trắng bệch. Tại thời khắc bị thần niệm đảo qua, Hàn Lập cũng có cảm giác thân thể mình trong nháy mắt bị nhìn thấu triệt, mao cốt từng nhiên giống như bị một đầu man hoang cự thú không cách nào đối kháng được nhìn chăm chăm.

Trong lòng hẩn trầm xuống, tiếp theo bỗng nhiên cảm giác được phía xa xa, ánh mắt ngân bào nam tử ngưng trọng hẩn lên, trong đám đông này lại đột nhiên tập trung trên người hẩn. Tùy theo chỉ thấy nam tử này đột nhiên vừa nhấc chân, mà một khắc sau Hàn Lập liền cảm giác thấy hoa mắt, rồi phía trước chỗ ngồi đã có thêm một người. Đúng là Nhân Diện Giao biến thành nam tử, trong lòng còn ôm tử sắc tiểu thú biến thành nữ đồng kia.

Nữ đồng này hai mắt đen nháy, song mục lưu chuyển dùng ánh mắt tò mò nhìn hẩn.

"Bái kiến tiên bối!"

Hàn Lập trong lòng bất an nhưng nét mặt vẫn còn có thể bảo trì vẻ trấn định, đứng dậy nhìn ngân bào nam tử, cúi mình hành lễ. Đối với một gã Đại Thừa Kỳ, hẩn tự nhiên tuyệt không có dũng khí đắc tội mấy may.

"Không sia, đích xác trên người hẩn có một tia khí tức của bộ tộc mẫu thân người nhưng phi thường yếu nhược. Cho dù có một điểm huyết mạch như vậy thì cũng đậm bạc đến mức có thể bỏ qua. Nhưng thật ra nha đầu kia, mẫu thân người có nhiều đại thần thông như vậy mà không chịu kế thừa, hết lần này tới lần khác lại kế thừa một loại cảm ứng thuật vô dụng như vậy. Nếu người này cùng mẫu thân của người không có liên quan quá lớn thì chúng ta đi thôi."

Nam tử sau khi đánh giá Hàn Lập một chút thì liền lạnh lùng lắc đầu.

Tiếp theo hẩn không đợi nữ đồng nói thêm gì, bên ngoài thân ngân quang chợt lóe lên rồi lập tức hóa thành một đạo ngân hồng bay ra ngoài cửa điện bắn đi.

Chương 1603: Địa Linh Tộc Cùng Địa U Chiến Xa

Hàn Lập kinh hoàng một hồi, sờ sờ mũi, trong lòng thoáng buông lỏng. Bất quá, đối với lời nói của Nhân Diện Giao trước lúc đi, hắn vẫn lấy làm khó hiểu. Hắn hoàn toàn là Nhân tộc, lúc nào lại có quan hệ với đối phương. Chẳng lẽ vì hắn luyện hóa tới vài loại Chân linh huyết mạch?

Việc này cũng không quá có khả năng, vì Chân linh huyết mạch này mặc dù cường đại nhưng sau khi luyện hóa liền ẩn núp trong cơ thể không hiển lộ ra ngoài mấy may. Nếu không lúc trước nhiều tồn tại cường đại nhìn thấy hắn thì sớm thì đã không biết có chuyện gì xảy ra rồi.

Hàn Lập tự định giá trong chốc lát, mặc dù trong lòng vẫn nghi hoặc nhưng lúc này đối với một số dị tộc nhân phụ cận đang nhìn về phía hắn, trong chốc lát ánh mắt có vẻ có chút quái dị. Ngay cả thanh niên họ Phi cũng đang đứng trên đài cũng hình hắn đánh giá một hai lần nhưng cũng không nói gì.

Về phần các tồn tại cấp Hợp Thể Kỳ khác cũng có không ít người dùng ánh mắt tò mò nhìn đến. Trong đó có Đoạn Thiên Nhận liếc mắt một cái liền nhận ra Hàn Lập thì thần sắc không khỏi có chút cổ quái. Hàn Lập thấy chính mình tự nhiên bị nhiều người chú ý như vậy thì trong lòng lại âm thầm cười khổ.

"Tốt lắm, nếu việc này đã giải quyết xong thì các người tiếp tục đại hội đấu giá đi. Ta nên đi thôi, Lục đạo hữu, các người sau này không nên đi lại ở phụ cận Tử Vi hải. Vạn nhất có chuyện gì xảy ra thì Phi mỡ cũng vô pháp ra mặt, tự thu xếp đi."

Thanh niên thu lại ánh mắt rồi nhìn đám Tiêu Bồ Y, họ Lục và đám lão Ông lãnh đạm nói.

"Văn bối nhất định sẽ khắc cốt ghi tâm! Đa tạ tiền bối mới vừa rồi đã che chở, nếu không thì đám văn bối thật sự gặp đại họa lâm đầu rồi."

Đám lão Ông tự nhiên trong miệng liền thanh cảm kích nói.

Tiêu Bố Y thì đứng ở một bên, cũng cung kính nói lời "Cung tống."

Thanh niên gật đầu rồi nhắc chân tiêu sái xuống đài. Chỉ thấy bộ dáng của hắn thông dong như chỉ được vài bước thì thân hình liền mờ hồ, sau đó chợt lóe lên thì biến mất không thấy.

Vừa thấy hai vị Đại Thừa Kỳ trước sau rời đi, đám lão quái Hợp Thể Kỳ này liền quay đầu về phía phòng mà ẩn giấu. Mà những người khác trong đại điện lại đem ánh mắt tập trung vào mấy người trên đài.

"Lục huynh, người có thương tích trong người, nên quay về động phủ hảo hảo an dưỡng đi. Còn phu nhân, phía sau còn muốn phiên toái ba vị ở đây thêm chút nữa. Cũng may đã sắp xong rồi, sẽ không khiến ba vị chậm trễ bao lâu nữa. Mặt khác, ngoài thù lao theo ước định ban đầu, Tiêu mỗ đại biểu cho tộc cấp thêm cho bốn vị thêm hai thành nữa."

Tiêu Bố Y khách khí dị thường, nhìn đám lão Ông cùng với đám người phụ nhân nói.

"Tiêu huynh yên tâm! Cho dù gặp thiên đại sự tình thì ba người ta nếu đã đáp ứng với đạo hữu thì tuyệt đối sẽ ở đây cho đến khi đại hội đấu giá chấm dứt."

Phu nhân cùng hai người khác sau khi nhìn nhau liếc mắt một cái thì cười khổ một tiếng nói.

"Tiêu mỗ đa tạ ba vị!"

Tiêu Bố Y nghe vậy thì trong lòng mừng rỡ. Nếu ba vị này thật sự quay đầu bỏ đi thì hẳn thật đúng là khó mà giữ lại được.

Về phần lão giả họ Lục và lão Ông thì chỉ thấy sắc mặt âm trầm nhìn Tiêu Bố Y gật đầu, sau đó hai cánh tay nhìn cánh tay trên mặt đất đánh ra một trào.

Nhất thời cánh tay vừa mới bị chém đứt lập tức khinh phiêu phiêu bị nhiếp tới tay, tiếp theo liền được cẩn thận thu lấy. Sau đó lão giả họ Lục và lão Ông không nói một lời, hai tay kết quyết, pháp trận màu lam trên đài khẽ kêu lên một trận trầm thấp rồi thân hình hai lão biến mất trong linh quang.

Lão Ông là thánh tộc, mọi người đều kính sợ nhưng hôm nay lại bị bêu xấu trước

mặt nhiều người như vậy rồi lại bị chém đứt một cánh tay nên tự nhiên trong lòng xấu hổ không thôi. Lúc này, một khắc hần cũng không muốn ở lại đây. Thậm chí một đoạn thời gian sau này hần cũng không nhất định nguyện ý gặp lại người nào.

"Lúc trước vật đấu giá bởi vì nguyên nhân ngoài ý muốn mà tự nhiên bị hủy bỏ. Lam đạo hữu, người thu lại linh thạch của mình đi thôi. Bất quá để đền bù cho tổn thất của đạo hữu, phía dưới có ba vật, nếu đạo hữu có thể mua được thì có thể giảm giá một ngàn vạn linh thạch, coi như đền bù cho Lam huynh."

Tiêu Bố Y nhẹ ho khan vài tiếng, đột nhiên nhìn lão giả không biết khi nào đã thối lui đến sau vài cái bàn mặt tươi cười nói.

Theo sau hần vung tay lên, đem túi linh thạch ném về cho đối phương.

Lão giả rõ ràng cũng sợ Nhân Diện Giao tìm phiền toái nên mới lảng lạng lẩn đi. Lúc này nghe được Tiêu Bố Y nói như thế thì lão giả ân một tiếng rồi tiến vào, thở dài một hơi nói:

"Quên đi. Nếu như mới vừa rồi đấu giá xảy ra vấn đề thì có thể thấy Lam mỗ cùng đấu giá hội lần này vô duyên. Phía sau có xuất hiện bảo vật trân quý thì Lam mỗ cũng không ra tay nữa."

Lão giả này cũng là nhân vật biết thế nào là cầm được, buông được. Sau khi tiếp nhận linh thạch thì lập tức không quay đầu lại mà đi xuống phía dưới đài, đồng dạng đi thẳng ra cửa đại điện. Một lát sau đã không thấy bóng dáng. Dưới đài không ít người thấy vậy thì tao động một trận.

Tiêu Bố Y nhướng mày nhưng thần sắc lập tức bình thường rồi nhìn phụ nhân bên kia điểm điểm đầu.

Phụ nhân lĩnh hội dụng ý, thò tay vào cổ tay áo móc ra một vật màu đen tuyền rồi hướng lên không trung ném đi. Trong nháy mắt công phu, có vài tiếng hí như trùng thăng cừu tiêu truyền đến!

Tiếp theo trên đài, cuồng phong gào thét, một đoàn mây đen từ hư không hiện lên, hơn nữa sau khi quay cuồng thì chợt bành trướng lên mười mấy trượng. Chỉ một chút đã khiến cho mọi người dưới đài bị hấp dẫn.

Chỉ thấy tiếng hí từ trong đám mây truyền ra không ngừng, sau vài tiếng sét đánh thì lôi quang màu trắng chớp động rồi mây đen lập tức biến mất. Trên không trung, lập tức hiện ra một cái phi xa màu đen, phi xa này dài chừng năm sáu trượng, phía ngoài có vô số hoa văn cổ phác, đồng thời một cỗ khí tức man hoang từ trên phi xa tỏa ra như đập vào mặt mọi người.

Mà ở phía trước phi xa có bốn con phi mã đen nhánh, đầu có một sừng kéo. Phi mã này chẳng những lưng có hay cánh màu đen mà phần lớn thân thể còn được bao trùm một tầng chiến giáp màu đen.

Trên mỗi con phi mã còn có một gã giáp sĩ cao to, trên lưng mỗi một gã đều đeo trọng kiếm, bộ dáng như võ trang hạng nặng nhưng vô luận là phi mã hay kỵ sĩ cũng đều trôi nổi giữa không trung, không nhúc nhích, rõ ràng là bốn con khôi lỗi.

Vô luân là phi xa hay là bốn gã kỵ sĩ, cả người đều lạnh lẽo như băng. Rõ ràng là đều được luyện chế từ cùng một loại chất liệu, phía dưới không ít người nét mặt cũng lập tức lộ ra vẻ hứng thú.

"Ha hả, đây là vật đầu giá thứ hai trong đầu giá hội hôm nay là "Địa U chiến xa". Phi xa này ta cũng không giới thiệu nhiều nữa, sự khi nhắc tới nó thì hơn phân nửa đạo hữu ở đây cảm giác thấy như sấm ở bên tai. Hàng chục vạn năm về trước đã lọt vào tay của Địa Linh Tộc vốn đã bị diệt tộc, nghĩ đến không ít người vẫn còn có ấn tượng. Năm đó Địa Linh Tộc được xưng là đệ nhất tộc về chế tạo khôi lỗi ở Lôi Minh Đại Lục. Bộ Địa U chiến xa này là từ trong Địa Linh Tộc truyền ra, được phát hiện từ một u tộc bí mật đã suy bại, cụ thể thì Tiêu mỗ cũng không nói rõ được. Ta chỉ có thể nói cho chư vị đạo hữu rằng nguyên bộ kỵ sĩ và khôi lỗi này, mỗi còn đều có thực lực Luyện Hư Trung Kỳ. Mà bốn kỵ sĩ và khôi lỗi này liên thủ với nhau thì có thể thi triển một loại bí thuật sớm đã thất truyền đủ có thể ngăn cản được công kích của một gã thánh tộc sơ kỳ. Về phần Địa U chiến xa thì lại càng biến hóa vô cùng, rất thần diệu, nói tóm lại chỉ có đạo hữu nào cuối cùng mua được thì mới tự mình nhận thức được mà thôi."

Tiêu Bố Y cười hắc hắc nói.

Vừa nghe đến tên Địa Linh Tộc, không ít người đang ngồi ngay ngắn phía dưới trên mặt liền hiện ra vẻ quan tâm. Nhất là sau khi nghe nói bốn gã khôi lỗi kỵ sĩ liên thủ có thể ngăn cản được một kích của thánh tộc sơ giai thì nhất thời lộ ra thần sắc cực kỳ kinh

hi.

Một số người lại không nhận được trực tiếp dùng thần niệm quét tới, muốn trước tiên dò xét một hai. Kết quả là thần niệm của những người này vừa thả ra thì đều vội vàng thu hồi trở lại.

Thần niệm vừa tiếp xúc với phi xa này thì từ mặt ngoài phi xa truyền đến một cỗ hấp lực quỷ dị đem thần niệm của không ít người cường hoành hút vào trong phi xa. Điều này tự nhiên làm cho bọn họ kinh hoàng không nhỏ!

Có lẽ do phi xa này còn chưa có nhận chủ, chưa bị luyện hóa nên bọn họ có thể thu hồi thần niệm mà không gặp bất cứ trở ngại gì, nếu không thì thật đúng là phải ăn không ít thiệt thòi nhưng từ đó, sự huyền diệu của vật này hoàn toàn được chứng thực cũng khiến cho càng thêm nhiều người hứng thú.

Hàn Lập không kịp phòng ngự nên đồng dạng cũng ăn không ít thiệt thòi. Đối với phi xa này cũng cảm thấy kỳ quái nhưng lập tức ngấm thở dài một hơi.

Mặc dù còn không biết phi xa này giá cả thế nào nhưng có thể ngăn cản được một kích của Hợp Thể Sơ Kỳ thì giá cả cao như thế nào cũng có thể nghĩ ra được.

Hắn chỉ có thể ngồi xem một chút mà thôi.

Bất quá Kim Lô Trúc bây giờ vẫn chưa xuất hiện, xem ra đích xác được phòng đấu giá coi trọng, trong số các vật phẩm đấu giá được đưa ra cuối cùng. Trong lúc Hàn Lập âm thầm tự định giá thì Tiêu Bố Y tại trên đài rút cục cũng nói ra giá của "Địa U chiến xa" này!

"Địa U chiến xa một bộ, giá bằng linh thạch là một triệu hai ngàn vạn!"

Mặc dù biết chiến xa giá cả kinh người nhưng Hàn Lập sau khi nghe xong cái giá này thì ngẩn cả người, mặt lập tức lộ vẻ mỉm cười. Quả nhiên giá của bộ Địa U chiến xa này cao dị thường! Một tiếng báo giá dễ dàng đột phá trên một triệu vạn nhưng có vẻ không ít người vẫn không muốn buông tha.

Bất quá lúc này vô số thánh tộc thực sự lại không có mấy người. Có mấy người nguyên bản vừa ra giá một hai lần nhưng vừa nhìn thấy giá cả ra sau vượt quá giá của

bọn họ thì liền lập tức không lên tiếng nữa.

Kết quả phi xa này cuối cùng thuộc về một nữ nhân mặt che khăn, đáng diệu uyển chuyển dùng giá hai triệu hai ngàn vạn linh thạch lấy đi. Nhưng sau đó không ít người nhìn nữ tử che mặt nạ, trong lòng cũng nói thầm một trận.

Bởi vì nữ tử này tu vi bất quá chỉ là Hóa Thần Trung kỳ nhưng lại có nhiều linh thạch như vậy, thật sự là có chút khó tin. Hàn Lập cũng có chút kinh ngạc, bất quá một lát sau căn bản đem việc này vứt ra sau đầu bởi vì Tiêu Bố Y vừa nhận ra từ tay tên song đầu quái nhân kia một cái hộp ngọc. Sau khi vừa mở ra thì để lộ ra bên trong một cây trúc xanh mướt. Đúng là Kim Lôi Trúc do hắn lấy ra trước đây!

"Ngũ hàn chi Mộc thần lôi chi nguyên, một cây Kim Lôi Trúc! Giá một triệu bảy ngàn vạn!"

Tiêu Bố Y lần này nào ngờ lại dứt khoát dị thường, hắn cầm cây trúc trong tay hướng về phía mọi người dưới đài hư không thấp thoáng một cái, trong miệng ngắn gọn dị thường nói.

Rồi đột nhiên có tiếng sấm nổ lớn, vô số đạo điện hồ màu vàng đồng thời từ mặt ngoài cây trúc bắn ra, trong nháy mắt đã hình thành một tấm lưới màu vàng trống rỗng xuất hiện ở trong mắt mọi người.

"Kim Lôi Trúc!"

"Ích tà thần lôi"

"Chi mộc thần lôi!"

Cơ hồ đồng thời mười mấy tiếng kinh hô kinh hi từ các nơi phát ra. Trong đó có khá nhiều tiếng trực tiếp từ tầng ba phát ra mà những người khác vừa thấy điện hồ màu vàng xuất hiện thì trong nháy mắt sắc mặt cũng đều đại biến/

Vô số tiếng xì xào cũng nổi lên!

Chương 1604: Phệ Linh Hòa Diệu Cùng Lưu Ly Thiên Hòa Dịch

Hàn Lập thấy vậy trên mặt không có chút dị sắc nào nhưng trong lòng lại rất vui vẻ. Hiển nhiên giá trị của Kim Lô Trúc này so với dự đoán của hắn tựa hồ còn muốn cao hơn.

Bất quá, tuy hắn đã nắm giữ Tế lô thuật nhưng lúc trước thấy mấy gã yêu vương kia đối với Ích Tà Thần Lô cực độ kiêng kỵ thì có thể thấy được Kim Lô Trúc tựa hồ còn ẩn dấu cái gì đó. Đáng tiếc là lúc đó mấy đại yêu vương kia chủ yếu là lợi dụng hắn nên cho dù Kim Lô Trúc thực sự còn có bí mật gì khác thì tự nhiên cũng không nói cho hắn biết.

Mà vô luận là tại Phi Linh Tộc hay là Vân thành trước mắt thì hắn cũng không tìm thấy được thông tin liên quan đến Kim Lô Trúc và Ích Tà Thần Lô nên cũng chỉ có thể tạm thời dừng lại việc tra xét, về sau sẽ tìm ra đáp án. Ngay tại lúc tâm niệm Hàn Lập đang tính toán nhanh thì việc cạnh tranh giá Kim Lô Trúc đã bắt đầu.

Không biết một gã thánh tộc nào ở tầng ba ra giá, vừa há mồm đã quát:

"Hai triệu năm trăm ngàn vạn!"

Lời vừa xuất nhất thời làm cho không ít kẻ hữu tâm sắc mặt có chút trắng bệch. Bất quá, hạng người tại đại khí thô ở đây tự nhiên là tuyệt không chỉ có một vị này.

Cơ hồ trong nháy mắt, giá cả đã nhảy lên con số hai triệu sáu trăm ngàn vạn cùng hai triệu bảy trăm tám ngàn vạn. Đây là giá do hai gã thánh tộc khác phát ra. Trong đó một nam tử có thanh âm không nhanh không chậm, Hàn Lập cảm thấy có chút quen thuộc. Sau khi hơi cân nhắc thì lập tức liền nhận ra người nọ, đây rõ ràng là Thiên Cơ Tử. Vị trưởng lão Vạn Cổ Tộc này cũng nhìn trúng Kim Lô Trúc.

Về phần một người khác cũng là tham gia đấu giá hội ngay từ đầu, từng bởi vì Thiên Hòa Dịch mà khẩu khí bất hảo, chính là nam tử họ Liệt.

Sau khi hai giá này trước sau được ra, hắn nguyên bản còn muốn tranh phong một

hồi, lúc này đành tắt đi tâm tư này. Chỉ có thể nhìn thấy Kim Lôì Trúc trên đài mà âm thanh muốt nước miếng mà thôi. Trong lúc nhất thời, cả đại điện trở nên yên tĩnh, chột.

"Ba triệu linh thạch."

Đây chính là thanh âm của một gã thánh tộc vô danh phát ra đầu tiên, hắn nói ra một cái đã làm cho tim Hàn Lập chột đập dồn. Lần này, Thiên Cơ Tử thở dài một hơi, từ trong phòng lão không còn có âm thanh nào truyền ra nữa.

"Ba triệu một trăm ngàn! Vị đạo hữu đáng kính bên kia. Cây Kim Lôì Trúc này đổi với Liệt mỗ phi thường trọng yếu, mong đạo hữu có thể thành toàn cho ta."

Nam tử họ Liệt tựa hồ do dự một chút rồi lại báo giá mới, đồng thời đột nhiên hướng về phía đối phương khách khí dị thường nài.

"Liệt huynh nói lời này không đúng rồi. Tại hạ nguyện ra giá cả như thế thì Kim Lôì Trúc tự nhiên đổi với mỗ đồng dạng rất quang trọng. Chỉ sợ vô pháp nhường cho. Ba triệu hai ngàn vạn."

Nam tử phát giá đầu tiên cười nhẹ, một chút ý tứ buông tay cũng không có lại hô lên một tiếng ra giá.

"Hào, nếu Trần đạo hữu nói như thế, Liệt mỗ cũng không đoạt vật yêu thích của người khác. Kim Lôì Trúc cấp cho các hạ thôi."

Nam tử cường cường này tựa hồ biết rõ thân phận của đối phương nên sau khi thấy đối phương ép hắn vào tình thế bắt buộc thì lập tức bỏ khỏi cạnh tranh nhưng trong lòng tự nhiên vẫn có chút buồn bực.

"Hắc hắc, đa tạ Liệt huynh thành toàn."

Vị nam tử họ Trần kia thanh âm có hơi chút đặc ý nhưng chột có âm thanh khác phát ra.

"Ba triệu hai trăm ngàn."

Từ một nơi trong đại điện truyền đến thanh âm ra giá. Thanh âm dễ nghe thanh thúy, đúng là thanh âm của một nữ tử.

Lần này, hơn phân nửa mọi người đều sửng sốt, không khỏi nhìn về phía nơi phát ra thanh âm. Người ra giá kia rõ ràng là nữ tử lúc trước mới mua được Đại U chiến xa. Bao gồm cả Hàn Lập ở bên trong, tất cả mọi người đều có chút run sợ.

Vừa rồi nàng này đã tiêu phí đại lượng linh thạch như thế mà hiện tại vẫn có thể chào giá trên trời như vậy. Cái này cũng không tránh khỏi rất khoa trương a.

Đương nhiên, cái này cũng không phải nói là thân gia của nàng thật sự là hơn xa thánh tộc bình thường nhưng ở phương diện số lượng linh thạch thì hiện nay xác thực không phải là thánh tộc bình thường nào có thể sánh bằng.

"Ba triệu bốn trăm ngàn."

Nam tử họ Kinh thanh âm có chút âm trầm xuống.

"Ba triệu năm trăm ngàn."

Nữ tử che mặt cũng không hoảng không vội vẫn báo ra một cái giá mới.

Mà nam tử họ Kinh lại yên lặng, một lát sau mới dùng một thanh âm cực kỳ băng hàn lạnh lùng nói:

"Ba triệu sáu trăm ngàn. Chỉ cần có người có người ra giá cao hơn một khối linh thạch Kính mỗ lập tức chấp tay nhường."

Nhưng hắn vừa nói dứt, nữ tử che mặt liền cực kỳ bình tĩnh báo ra giá.

"Ba triệu bảy trăm ngàn."

Nghe được giá này, cả ba tầng đều vang lên một tiếng cười giận dữ của nam tử họ Kinh.

"Hảo, tốt lắm! Nếu các hạ đối với Kim Lô Trúc có tình thần ăn cả ngã về không như thế thì hy vọng đạo hữu có thể rời khỏi Vân thành được."

Vị Vân thành thánh tộc này ở phiên thứ ba bị một gã thượng tộc đàn áp sau một hồi đấu giá thì rốt cục cũng không nhịn được. Đương trường nói ra lời nói bất hảo nhưng nữ tử che mặt này lại như căn bản chưa nghe thấy những lời này. Chẳng những không đáp

lại một câu mà thậm chí ngay cả đầu cũng không thèm quay về hướng đó mà liếc mắt một cái. Sau khi Tiêu Bố Y tuyên bố nàng mua được vật phẩm này thì không chút hoang mang đi lên trên đài, giao phó linh thạch nhận Kim Lô Trúc rồi trở về.

Bộ dáng không sợ hãi của nàng này ngược lại làm cho nam tử họ Kinh trong lòng có chút cố kỵ, sau khi cười lạnh vài tiếng thì cũng không nói gì nữa.

"Hào, sau đây chúng ta sẽ bán một kiện trân phẩm cuối cùng trong buổi đấu giá hôm nay. Hắc hắc, tin tưởng là không cần Tiêu mỗ nói thêm gì nữa, chư vị đạo hữu cũng có thể biết được vật này ra sao. Đó chính là một lọ tổng cộng có mười ba khóa Vạn Diệu Đan. Vạn Diệu Đan thần diệu như thế nào thì ta không cần nhiều lời. Chẳng những là linh dược phụ trợ tuyệt hảo đối với đột phá bình cảnh thánh tộc mà sau khi ăn vào còn có tác dụng tẩy kinh dịch tủy, về mặt cải thiện thể chất có thể nói là bất khả tư nghị. Trong quá khứ các đấu giá hội tuy cũng từng có bán đấu giá Vạn Diệu Đan nhưng nhiều lắm chỉ có ba bốn khóa, thậm chí một hai khóa. Lúc này vài vị trưởng lão lại nguyện ý một hơi xuất ra nhiều Vạn Diệu Đan như thật ra cũng nằm ngoài dự đoán của Tiêu mỗ. Nếu không phải tại hạ chủ trì đấu giá hội lần này thì nói không chừng tại hạ cũng sẽ gia nhập tranh đoạt lần này. Cho dù chính mình không dùng được như đối với môn nhân đệ tử nên được dùng một viên thì cũng là cơ duyên không nhỏ a."

Tiêu Bố Y vừa rung đùi đắc ý vừa lộ ra vẻ mặt tiếc hận nói.

Theo sau, hắn nhận từ tay giám sĩ đeo mặt nạ vàng kia một cái bình màu lục đồng thời giơ cao lên cho mọi người cùng xem.

Đối mặt với kiện bảo vật đấu giá cuối cùng này không biết các thánh tộc tại tầng ba suy nghĩ thế nào nhưng các dị tộc thì ai nấy hai mắt tỏa sáng, gắt gao nhìn chăm chăm vào cái bình trong tay Tiêu Bố Y. Bọ họ hoặc là thần sắc nghiêm nghị, hoặc là hưng phấn khó nhìn được, còn có người lại toát ra vẻ khẩn trương dị thường.

"Tốt lắm, tại hạ cũng không nói thêm gì nữa, một lọ Vạn Diệu Đan này giá quy định là ba triệu!"

Tiêu Bố Y mỉm cười rồi bỗng nhiên tuyên bố nói.

Hàn Lập ngồi dưới đưa tay sờ sờ cằm, mặt không chút thay đổi tựa vào cái ghế đồng thời chậm rãi nhắm mắt lại. Giờ khắc này tâm tư Hàn Lập căn bản không đặt ở trên

cái bình đan dược kia mà đang âm thầm cân nhắc tìm cách nào có thể có được đan phương của Vạn Diệu Đan này.

Chỉ cần nguyên liệu đầu vào là thảo dược gì đó là hẳn hoàn toàn có thể tự luyện chế được vô số đan dược này. Nếu Vạn Diệu Đan này thực sự tác dụng thần kỳ như vậy thì nếu hẳn có đan dược này hiệp trợ đồng thời có thêm nhiều loại Chân linh huyết mạch trong cơ thể thì khả năng đột phá đến Hợp Thể Kỳ hẳn là rất có khả năng. Hàn Lập trong lòng yên lặng cân nhắc...

Hơn nửa ngày sau, trong động phủ ở Vân Mộng Sơn, Hàn Lập ngồi khoanh chân, một tay nâng một cái gói to màu lam, một tay cầm một cái bình nhỏ màu trắng ngà.

Gói tu chính là cực phẩm linh thạch do hắn lấy được từ đấu giá hội lần này, số lượng tuy không nhiều nhưng cũng để hơn non nửa có thể kích hoạt được siêu cấp truyền tống trận. Xem ra nếu Thái Lưu Anh thực sự nguyện ý gánh một nửa phí tổn kích hoạt truyền tống trận mà nói thì điểm linh thạch này hẳn là đủ.

So với đấu giá hội hắn tham gia lần đầu tiên tại Nhân Tộc ở Thiên Uyên Thành thì xem ra đại lục nơi các dị tộc ở đây linh thạch giàu có hơn nhiều. Xem ra tiêu hao linh thạch cho siêu cấp truyền tống trận cuối cùng cũng không thành vấn đề.

Sau đây hắn chỉ cần đi Nghiễm Hàn Giới một chuyến, hỗ trợ Thạch Kiến Tộc thu thập tài liệu luyện khí, hỗ trợ Thái Lưu Anh và Đoạn Thiên Nhận hai người hạ thủ cấm chế gì đó là có thể trực tiếp truyền tống quay về Phong Nguyên Đại Lục.

Bất quá Nghiễm Hàn Giới cũng là một cơ hội đột phá bình cảnh tuyệt hảo. Tốt nhất trước khi mình tiến vào phải đem tu vi luyện tới Luyện Hư Sơ Kỳ đỉnh phong, như vậy mới có khả năng mượn linh khí trong Nghiễm Hàn Giới dễ dàng tiến vào Luyện Hư Trung Kỳ.

Hàn Lập trong lòng cân nhắc, đem kế hoạch về sau tính toán tỉ mỉ một phen, sau khi cảm thấy không có vấn đề gì thì mới thở ra một hơi. Trên bàn tay linh quang chợt lóe, túi linh thạch kia lập tức biến mất không thấy đâu. Ánh mắt Hàn Lập thoáng nhìn xuống cái bình nhỏ màu trắng ngà kia. Trong bình này tự nhiên chính là Lưu Ly Thiên Hóa Dịch thứ phẩm.

Tuy rằng hóa dịch này so với vài món vật phẩm trong phòng đấu giá mà nói thì bị

chiếm tiện nghi hơi lớn nhưng vì sự tình có liên quan đến thỏa thuận với Thanh Nguyên Tử nên Hàn Lập cực chẳng đã không dám chậm trễ.

Thiên Hòa Dịch này tuy nói là thứ phẩm nhưng theo lời của Tiêu Bố Y thì hiệu lực so với nguyên bốn không yếu hơn là mấy. Hàn Lập đương nhiên sẽ không dễ dàng tin vào đối phương. Tự nhiên là phải tự kiểm nghiệm một phen, xem rốt cục Lưu Ly Thiên Hòa Dịch so với lời đồn có khác biệt gì không.

Nếu không vạn nhất lại giao cho Thanh Nguyên Tử một món đồ vô dụng thì đến lúc đó kẻ không hay ho gì chính là mình.

Hắn nhìn bình ngọc trong tay, sau khi hơi trầm ngâm thì đột nhiên há miệng phun ra một đoàn hỏa diễm màu bạc. Sau khi ra ngoài hỏa diễm này vây quanh Hàn Lập, quay tròn rồi bỗng nhiên phát ra một tiếng thanh minh và biến ảo thành một con hỏa điều màu bạc. Hàn Lập không chần chờ, cầm bình ngọc trong tay ném lên không trung. Tiếp theo giờ mảy điểm một cái.

"Phanh" một tiếng, mặt ngoài bình có nhiều ký hiệu chợt lóe lên.

Tùy theo chỗ miệng bình, hồng quang đại phóng, một cột sáng màu đỏ đậm phun ra. Mà ở trong cột sáng có một đoàn chất lỏng màu đỏ từ trong bình từ từ bay ra.

Trong phút chốc, cả gian mật thất bị ánh hồng quang chiếu sáng rực đồng thời sóng nhiệt cuộn cuộn bốc lên nhằm thẳng Hàn Lập nghênh diện đánh tới khiến cho hắn cảm giác như đặt mình trong hỏa lò!

Bất quá lúc này, Phệ Linh Hỏa Điều đứng một bên, vừa thấy dịch đoàn màu đỏ thì lại hưng phấn dị thường. Hỏa điều này vui vẻ thanh minh một tiếng, mở ra hai cánh đồng thời không chờ Hàn Lập phân phó đã bay vọt đi.

Chương 1605: Việt Tông

Hàn Lập vừa thấy vậy thì nhúu mày giơ tay bấm pháp quyết thúc dục thần niệm. Trong miệng Phệ Linh hóa điều phát ra tiếng kêu không cam lòng, sau khi bay đến phụ cận hỏa dịch thì lại chỉ bay vòng lên trên. Trước khi xem rõ phẩm chất của Thiên Hỏa Dịch thì hẳn tự nhiên sẽ không để cho Phệ Linh hóa điều hồ đồ nuốt vào. Sở dĩ hẳn phóng xuất ra hỏa dịch này chỉ là phối hợp để trắc thí hiệu dụng của Thiên Hỏa Dịch này mà thôi.

Mười ngón tay Hàn Lập nhảy lên rất nhanh nhắm vào hỏa dịch bắn ra từng đạo pháp quyết màu sắc khác nhau. Những pháp quyết này sau khi chột lóe lên lướt qua rồi tiến vào trong hỏa dịch. Bề mặt hỏa dịch hồng quang chột lóe lên bắn ra. Sau khi vừa tiếp xúc với pháp quyết thì bộc phát ra tiếng sấm trầm muện.

Trước mắt mỗi đạo pháp quyết khác nhau có dị tượng khác nhau, thần sắc Hàn Lập cũng theo đó mà biến ảo nhất định. Sau khi một đạo bạch sắc pháp quyết cuối cùng được đánh lên hỏa dịch thì nơi đó bộc phát ra một đoàn bạch sắc vụ khí. Đồng thời Hàn Lập dừng tay lại, đình chỉ cử động và sờ sờ cằm, lộ ra vẻ trầm ngâm nhưng một lát sau hẳn đột nhiên đảo tay, trong tay hiện ra một bộ kỳ trận tinh xảo dị thường. Trận kỳ này to chỉ vài tấc nhưng trông tinh xảo dị thường.

Hàn Lập giương tay lên, trên kỳ lập tức hóa thành mấy đạo linh quang bắn ra nhưng lập tức nhoáng lên rồi tiêu thất trong hư không. Sau đó phía trước Hàn Lập hiện ra một cái quang trận rộng vài trượng. Quang trận này có năm màu, trên rộng dưới hẹp, phẳng phất như một cái phễu thật lớn mà ở phụ cận quang trận có rất nhiều phù văn lớn nhỏ hiện lên chớp động, trông có vẻ thần diệu dị thường.

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, giương tay nhắm hỏa dịch hư không đánh ra một trảo. Đoàn dịch thể đỏ đậm kia nhất thời bị hút vào trong quang trận. Trong nháy mắt vừa tiến vào trong quang trận, pháp trận nguyên bản bất động chợt phát ra thanh âm ông minh trầm thấp. Tiếp đó mặt ngoài liền nổi lên một tầng ngũ sắc quang mạc đem cả tòa pháp trận bao phủ vào trong đó.

Hàn Lập thần sắc bất biến, mười ngón tay đồng thời liên tục nhắm hướng quang trận bắn ra. "Phốc phốc", vài tiếng xé gió phát ra, một tia tinh ti hết sức nhỏ từ đầu ngón tay bắn ra, sau khi chọt lóe lên thì nhập vào trong quang mạc.

Mười ngón tay Hàn Lập theo đó mà huy lên. Tinh ti trở nên thẳng tắp dị thường!

Trong miệng hần lăm bầm, mặt ngoài tinh ti trong nháy mắt nổi lên một tầng quang mang kỳ lạ lưu chuyển không thôi, phảng phất như đang truyền tống cái gì từ quang trận lại đây. Hai mắt Hàn Lập nhìn chăm chăm vào cái tinh ti này không nháy mắt một chút.

Thần thông hần đang thi triển là một loại bí thuật độc đáo do Đại Diễn Thần Quân lưu lại, thần thông này có thể lấy niệm chi lực cùng pháp trận kết hợp lại một cách xảo diệu. Bí thuật này ngoại trừ việc có thể đem thần niệm chi lực trong pháp trận đại phóng lên rất nhiều thì còn có tác dụng bất khả tư nghị như trực tiếp tác dụng lên vật phẩm nằm trong pháp trận. Mười căn thần niệm chi lực biến thành tinh ti này dưới sự thôi động của Hàn Lập thì bắt đầu hơi hạo động lên, đồng thời mặt ngoài những tinh ti này xuất hiện quang mang kỳ lạ, chọt ám chọt minh. Lúc này nếu có người có thể dùng ánh mắt nhìn thấu qua ngũ sắc quang mạc trên pháp trận kia thì có thể trực tiếp thấy rõ ràng. Tại trung tâm quang trận, đoàn Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch kia đang quay tròn rất nhanh mà xung quanh nó có vô số ký hiệu lớn nhỏ không đồng nhất đang liêu mạng nhằm hướng hỏa dịch mà chui vào, đồng thời lại có vô số ký hiệu khác từ trong hỏa dịch tuôn ra. Mười cái tinh ti vừa tiến vào đã làm cho đoàn hỏa dịch mặt ngoài xuất hiện hồng quang quay cuồng, phảng phất như nổi nước sôi tuôn trào.

Sau thời gian chừng bữa cơm, thần sắc Hàn Lập khê động, tựa hồ đã có kết quả gì đó nhưng sau khi do dự một chút thì mười ngón tay hần run lên, mười sợi tinh ti đồng thời vỡ vụn ra. Tiếp theo, Hàn Lập đưa tay bấm pháp quyết, pháp trận liền phát ra thanh âm ông minh!

Ngũ sắc quang hà quay cuồng một trận rồi đoàn hỏa dịch thể tích nhỏ đi hơn so với trước kia rất nhiều từ trong quang trận phóng lên cao, bay ra khỏi quang mạc. Hàn Lập sắc mặt ngưng trọng, hướng về phía hỏa dịch này giơ tay điểm một cái.

Phệ Linh hỏa điều nguyên bản đang bay quanh đó, chớp động một cái rồi quỷ dị xuất hiện ngay bên cạnh hỏa dịch, đồng thời há miệng nuốt vào trong bụng. Hỏa điều kêu lên một tiếng vui mừng rồi xoay người bay về chỗ Hàn Lập, tiếp theo liền hóa thành một

đoàn hỏa cầu tiến vào trong thân thể Hàn Lập biến mất.

Hàn Lập hít một hơi sâu, một tay áo bào bỗng vung ra phía trước run lên. Nhất thời một mảnh thanh hà cuộn ran "phanh" một tiếng, nơi nào có thanh hà đi qua thì ngũ sắc quang mạc đều tán loạn để lộ ra quang trận bên trong. Hàn Lập mặt không biểu tình nhìn về hướng quang trận, bàn tay vung lên một cái. Sau vài tiếng "Vù vù", mấy đạo linh mang từ trong quang trận bay ra, đến trước người Hàn Lập thì một lần nữa dừng lại biến thành vài cây trận kỳ. Tay áo Hàn Lập vung lên, những cây trận kỳ này hóa thành linh quang chớp động rồi biến mất không thấy. Xa xa quang trận đã vô thanh vô tức tiêu tán đi. Chỉ chốc lát công phu sau, chỗ cũ chỉ còn lại một đoàn hỏa dịch to cỡ nắm tay lẳng lẳng huyền phù giữa không trung. Hàn Lập nhìn về hướng hỏa dịch vẫy một cái, một cái bình ngọc màu trắng sữa chợt lóe lên. Miệng bình rung lên phun ra một mảnh quang hà đem Thiên Hỏa Dịch này thu vào trong bình. Sau khi đem bình thu lại, Hàn Lập nhắm hai mắt, ngồi xếp bằng bất động trên mặt đất.

Chỉ thấy hắc nhãn mày lại, thần sắc âm tình bất định, tựa hồ như đang tự định giá cái gì đó bất hảo.

Một lát công phu sau, thần sắc hắc mới bình tĩnh mở hai mắt rồi nghiêng đầu, bỗng nhiên ở trong lòng hắc có tiếng "Phốc xuy" rồi hiện ra một đoàn ngân sắc hỏa cầu.

Hai mắt Hàn Lập khẽ nhú lại, ngân sắc hỏa điểm hồng quang chớp động để lộ ra một đoàn hỏa điểm đỏ đậm đang quỹ dị lóe lên. Sau khi nhìn chăm chăm một lúc, Hàn Lập đột nhiên hé miệng phun ra một đoàn thanh quang.

Một màn bất khả tư nghị xuất hiện.

Ngân sắc hỏa điểm nguyên bản chỉ to bằng nắm tay, sau khi cùng thanh quang tiếp xúc thì trong nháy mắt bạo liệt nổ tung, tiếp theo quang mang vụt tắt, nơi đó hiện ra một viên ngân sắc hỏa cầu so với trước kia còn lớn hơn gấp mười lần.

Thấy vậy, Hàn Lập gật gật đầu, tiếp theo há mồm hít một cái. Hỏa cầu thật lớn hóa thành một đám ngân điểm bị hút vào. Xem ra truyền ngôn cũng không nó hoang.

Lưu Ly Thiên Hỏa Dịch chân chính sở hữu vài loại công hiệu chủ yếu thì cái thứ phẩm này đúng là đều có. Vấn đề duy nhất chính là bên trong tựa hồ có pha vài loại tạp chất không biết tên.

Cũng không biết chúng có gây ra vấn đề gì hay không và có thể làm cho Thanh Nguyên Tử kia thỏa mãn hay không? Nhưng thật ra thô phệ đồ vật này thì Phệ Linh Thiên Hỏa có thể mượn tinh thuần linh khí của nó để đề thăng uy năng thần thông. Chỉ cần linh lực đủ nhiều thì khi đối địch, uy năng có thể tăng lên gấp bội.

Thời gian kế tiếp, Hàn Lập tiếp tục tĩnh tọa tự định giá về những vấn đề mắt thấy tai nghe tại đấu giá hội, cảm thấy chính mình không làm sai chuyện gì thì mới thở dài một hơi. Đột nhiên hắt lấy từ trong lòng ra một cái dược bình, từ bên trong dốc ra một viên Đẳng Long Đan ăn vào.

Sau đó, Hàn Lập bắt đầu dả tọa tu luyện.

Thời gian Nghiễm Hàn Giới mở ra cũng không cố định, có khả năng đến trăm năm mà cũng có thể là mấy năm tới, cho nên hẳn tự nhiên là dành tất cả thời gian cho việc tu luyện.

Cho dù hẳn không có mục đích mượn linh khí trong Nghiễm Hàn Giới để đột phá bình cảnh thì trước tiên tiến nhập có thể gia tăng thêm một ít tu vi thần thông thì lúc vào trong đó cũng an toàn hơn một phần.

Ba tháng sau, vẫn trong mật thất, trên lưng Hàn Lập hiện ra Phạm Thánh Chân Ma Pháp Tướng, hai tay bấm niệm thần chú tu luyện. Nhưng một chút công phu sau, thần sắc hẳn khẽ động, kim quang bên ngoài thân vụt tắt, tay áo run lên, một khối ngọc bài hiện ra, phía trên linh quang chớp động.

Ngọc bài sau khi xoay quanh thì rơi xuống bàn tay hẳn. Rõ ràng là một khối Vạn Lý Phù! Mặt ngoài linh quang hiện ra một hàng chữ nhỏ như con kiến, Hàn Lập đem tới trước mặt nhìn lướt qua, ánh mắt chớp động một chút.

"Dĩ nhiên đã mở ra! Xem ra ta phải đi một chuyến."

Sau đó Hàn Lập đem Vạn Lý Phù thu lại, trực tiếp đứng lên đi ra khỏi mật thất.

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập xuống khỏi một chiếc thú xa, xuất hiện ở một góc đường, ánh mắt khi đảo qua thì lập tức hướng một cửa hàng phụ cận đi tới. Kỳ quái là cửa hàng này đại môn lại đóng chặt, không mở rộng đón khách nhưng Hàn Lập không lưu tâm chút nào, hẳn đi tới trước cửa thì giơ tay lên đánh ra một đạo pháp quyết trực

tiếp xuyên thủng cửa mà vào.

Kết quả chỉ chốc lát công phu sau, đại môn tự động mở ra. Hàn Lập tiến vào trong đó. Phía sau cửa, một nữ tử đang đứng ở nơi đó, giữa trán có một viên tinh thạch chớp động nhàn nhạt, chính là nữ tử Tinh tộc tên gọi là Tiêm Tiêm kia.

"Bái kiến tiên bối. Văn bối thật không ngờ tiên bối tới nhanh như vậy nên không kịp ra ngoài nghênh tiếp, mong tiên bối thứ lỗi."

Tiêm Tiêm đối mặt với Hàn Lập, trên mặt mang theo vẻ tươi cười, chính đốn trang phục thi lễ nói.

"Hắc hắc, nghênh tiếp hay không căn bản là không trọng yếu! Bọn ta là người tu tiên hà tất phải đa lễ như vậy. Hàn mỗ vừa nhận được tin tức của đạo hữu nên lập tức chạy lại đây ngay."

Hàn Lập cười nhạt nói.

"Tiên bối nói đùa rồi! Nơi đây không phải là nơi nói chuyện, văn bối mời ngài đến bí thất nói chuyện. Nơi đó còn có một vị đạo hữu khác đang chờ, văn bối muốn giới thiệu cho tiên bối nhận thức một chút."

Tiêm Tiêm thần nhiên cười nói.

Hàn Lập nghe xong thì thần sắc khê động nhưng chỉ gật đầu không nói thêm gì.

Tiếp theo chỉ thấy nữ tử đóng cửa vào rồi đảo tay, giữa năm ngón tay liền xuất hiện một cái pháp bàn, nàng niệm thần chú, trong miệng bắt đầu lầm bầm rồi hướng pháp bàn điểm một chỉ. Trên pháp bàn nhất thời quang mang đại phóng, một mảnh ngũ sắc quang hà hướng ra bốn phương tám hướng mà bay cuộn đi. Nữ tử này cùng Hàn Lập bị hút vào phiến quang hà này, mà quang hà này lại quay tròn vừa chuyển.

Sau một khắc, Hàn Lập chỉ cảm thấy tất cả cảnh sắc bốn phía liên mơ hồ đi, thân thể bỗng nhiên rơi vào một khe không gian. Đây chính là khe không gian tư nhân của Tinh tộc nữ tử này. Ánh mắt Hàn Lập vừa đảo qua thì lập tức nhìn thấy phụ cận có một bóng người đang đứng thẳng tắp.

"Bái kiến Hàn tiên bối."

Nhân ảnh nọ đứng từ xa xa hướng về Hàn Lập ôm quyền, khách khí ân cần thăm hỏi nói.

Hàn Lập nghe vậy thì hai mắt khẽ nhúu quan sát. Chỉ thấy người nọ vóc người trắng kiện, một thân hắc y, nét mặt có chứa vài tia màu tím nhạt, hai mắt tinh quang chớp động, trên người thấu ra thập phần khí tức kiệt hãn.

Thần niệm đảo qua, người này có tu vi Hóa Thần Hậu Kỳ.

"Đạo hữu xưng hô như thế nào?"

Hàn Lập bình tĩnh hỏi một câu.

"Văn bối là Việt Tông!"

Nam tử trả lời.

"Việt huynh là thợ săn ma thú tối nổi tiếng tại Ma Kim Sơn mạch! Lúc này chúng ta muốn thuận lợi tiến vào sơn mạch này thì phải mượn thần thông của Việt đạo hữu mới được."

Tiêm Tiêm nhìn Hàn Lập giải thích nói.

Chương 1606: Kỳ Lân

"Thợ săn ma thú". Như thế nào, vị đạo hữu này thường xuyên tiến vào Ma Kim Sơn Mạch ư?"

Thần sắc Hàn Lập vừa động, từ từ hỏi.

"Văn bối tổng cộng đã tiến vào Ma Kim Sơn Mạch ba mươi bảy lần, trong đó bảy lần từng đi vào sâu chỗ núi non."

Nét mặt đầy vết sẹo của Việt Tông hơi vắn vẹo cung kính nói.

"Ba mươi bảy lần."

Hàn Lập nghe vậy thì sắc mặt khẽ biến đổi.

Hắn lúc đầu đáp ứng Tiêm Tiêm tiến vào Ma Kim Sơn Mạch một lần, tự nhiên trước đó cũng đã điều tra qua những vấn đề liên quan tới sơn mạch này một phen.

Ma Kim Sơn Mạch nọ tuyệt đối là nơi hung hiểm, còn hơn cả miêu tả của vị Tinh Tộc nữ tử này. Bây giờ người nào dám vào sơn mạch này thì tự nhiên đều là hạng người tài cao gan lớn mà chính những người này cũng biết là không dễ dàng xâm nhập vào sâu trong sơn mạch. Chỉ dám ở ngoại vi đánh chết một ít ma thú tương đối yếu nhược mà thôi.

Mà người trước mắt này tu vi bất quá chỉ có Hóa Thần Trung Kỳ mà dĩ nhiên trước sau xâm nhập vào Ma Kim Sơn Mạch mấy lần. Mặc dù không biết hẳn xâm nhập sâu đến mức độ nào nhưng tuyệt đối chính là một việc làm cho người ta nghe thấy mà sợ hãi.

Tiêm Tiêm cũng tiếp tục giải thích:

"Mặc dù chuyển đi này, văn bối cùng tiền bối không cần xâm nhập sâu nhưng khoảng cách cũng không phải là ngắn. Vạn nhất chúng ta gặp phải cường đại ma thú thì có chút không ổn. Cho nên vì đảm bảo, thiếp thân có mời Việt huynh đảm nhiệm dẫn

đường cho chuyến đi này. Như thế mà nói, có thể vạn vô nhất thất. Việt huynh nổi danh là chỉ cần nhiều quan sát ma khí quấy nhiễu là có thể sớm biết vị trí của cường đại ma thú."

"Tiên tiên tử khen thật rồi! Vạn vô nhất thất thì không dám nói, hơn nữa Ma Kim Sơn Mạch một thời gian dài rồi tại hạ cũng không có tiến vào. Không biết tình hình bên trong gần đây có biến hóa gì lớn hay không. Dù sao lần trước tiến vào sơn mạch này cũng đã hơn trăm năm rồi."

Nào ngờ Việt Tông lại có vẻ khiêm nhường dị thường.

"Mới hơn trăm năm thì có thể có cái gì bất đồng lớn. Việt huynh năm đó đại danh tiếng như thế nào lúc này đây lại chỉ tiến vào ngoại vi, hẳn là an toàn dị thường."

Tiêm Tiêm cười nói.

"Tiên tiên tử có điều không biết. Sự đáng sợ của Ma Kim Sơn Mạch cũng không phải tất cả là ở chỗ ma thú mà không ít vấn đề là bởi vì do địa hình biến hóa theo thời gian cùng ma khí tích lũy hàng năm. Dưới sự ảnh hưởng của ma khí, một ngày trước nơi này có lẽ là trống trơn cũng như cực kỳ an toàn nhưng ngày thứ hai lại có thể xuất hiện một tòa núi lớn và trở thành sào huyệt của ma thú nào đó."

Đối với một số ma thú mà nói, việc làm nổi lên một tòa núi lớn, thúc dục một ít cây cối lớn nhanh, thả ra một ít ma khí căn bản chính là một chuyện rất dễ dàng. Tiên tử không chịu nói rõ địa phương đến của chuyến đi này, nếu không phải tại hạ đang rất cần một lọ Vạn Niên Thủy Chi Linh Dịch thì Tiên tiên tử có đưa ra giá cao đến mấy thì tại hạ cũng không muốn mạo hiểm."

Việt Tông nghiêm sắc mặt nói.

"Việt đạo hữu yên tâm, chuyến đi này đích xác là chỉ đi tới một địa phương bên ngoài, tuyệt không có xâm nhập sâu vào bên trong. Tiểu muội tu vi còn kém xa Việt huynh, cũng không có cái gan này."

Tiêm Tiêm sau khi nghe đối phương nói tỉ mỉ về chỗ đáng sợ của Ma Kim Sơn Mạch thì thần sắc đầu tiên là biến đổi nhưng lại lập tức biến thành vẻ dịu dàng cười nói.

"Cũng nên như vậy, hơn nữa dựa theo lời nói lúc trước, ngoại trừ trên đường gặp

phải ma thú ra thì tại hạ cũng sẽ không tham dự vào bất kỳ hành động nào của đạo hữu cùng Hàn tiền bối, ta chỉ là phụ trách dẫn đường mà thôi. Tiêm tiên tử cũng không phản đối chứ."

Nam tử này vẻ mặt trầm ngâm, sau khi suy nghĩ một chút thì nói thêm.

"Không thành vấn đề. Cho dù đến lúc đó thực sự có việc khác làm phiền Việt huynh thì thiếp thân cũng sẽ có thù lao khác, tuyệt đối không miễn cưỡng."

Tinh Tộc nữ tử đồng ý nói. Việt Tông sau khi suy nghĩ một chút thì gật gật đầu, xem như nhận lời.

Hàn Lập vẫn bất động thanh sắc không nói gì, chỉ là yên lặng đánh giá Việt Tông. Bây giờ một thấy hai người nói hết rồi cục cũng từ từ rơi:

"Nói thật, Hàn mỗ đối với ma thú cùng Ma Kim Sơn Mạch còn rất mơ hồ, chỉ là thông qua lời kể của người bên ngoài cùng một ít điển tịch ghi lại mới biết được ít tình huống trong Ma Kim Sơn Mạch. Khó được tiên tử mời Việt đạo hữu là người quen thuộc Ma Kim Sơn Mạch như vậy gia nhập. Điều này tự nhiên là không thể tốt hơn rồi nhưng trong lòng có mấy vấn đề liên quan đến Ma Kim Sơn Mạch muốn Việt đạo hữu có thể giải đáp một chút được không?"

"Hàn tiền bối có gì nghi vấn thì cứ việc hỏi, văn bối nhất định biết gì thì không dám giấu."

Việt Tông không nhanh không chậm đáp ứng nói.

"Cao gia ma thú ở đây thì không nói nhưng trung giai ma thú thì đã mở ra linh trí hay chưa, nếu đã mở thì trình độ linh trí so với linh thú bình thường như thế nào? Còn có..."

Hàn Lập cũng không khách khí trực tiếp hỏi.

Mà vị Việt Tông này hiển nhiên cũng thật sự có lý giải sâu đối với Ma Kim Sơn Mạch, sau khi nghe xong thì lập tức kể lại rõ chi tiết.

Tinh Tộc nữ tử đứng ở một bên nghe hai người nói chuyện thì cũng cảm thấy hứng thú thường xuyên xen miệng hỏi một hai câu.

Ba người ở tình huống này có chút không khí hòa hợp, nói chuyện gần nửa canh giờ, Hàn Lập đại thể đã nhận được tư liệu mình muốn. Sau khi nghi vấn cuối cùng được giải đáp, Hàn Lập mặt lộ vẻ mỉm cười nói:

"Nếu biết rõ mọi việc thì ta nghĩ chuyến đi này có thể thuận lợi nhưng không biết bao giờ Tiêm đạo hữu định xuất phát?"

"Ma Kim Sơn Mạch cách Vân thành chúng ta cũng không quá xa, lộ trình mất khoảng nửa tháng. Mặc dù thời gian còn nhiều nhưng cũng không nên trì hoãn lâu. Như vậy đi, tiền bối thấy ba ngày sau xuất phát có được không?"

Tiêm Tiêm sau khi tự định giá thì hỏi Hàn Lập. Việt Tông gật đầu không phản đối gì.

"Hảo, ấn theo lời đạo hữu đi. Ba ngày sau chúng ta trực tiếp gặp nhau tại cửa phía đông khoảng mười dặm."

Hàn Lập sờ sờ cằm nói. Việt Tông cũng gật đầu không phản đối gì.

"Nếu không có chuyện gì khác, Hàn mỗ đi về trước để chuẩn bị."

Hàn Lập cũng không có ý tứ ở lại, lập tức nói lời cáo từ.

"Có gì phải hỏi, văn bối cũng đã nói qua. Văn bối cung tiễn tiền bối rồi đi."

Tiêm Tiêm cung kính nói rồi lộn tay lại lấy ra trận bàn.

Dưới ánh mắt của hai người. Hàn Lập bước trên truyền tống trận thông dong biển mất trong linh quang.

"Tiêm đạo hữu, vị Hàn tiền bối này có thể tin được không? Người nói hắn là một vị cao giai ma tu nhưng sao ta không thể cảm giác được khí tức ma công từ trên người hắn. Ta xông xáo tại Ma Kim Sơn Mạch nhiều năm như vậy nên đối với ma khí tự tin có cảm ứng rất mạnh."

Vừa thấy Hàn Lập thật sự truyền tống ra ngoài, Việt Tông theo tiêm thức thờ dài một hơi nhưng lại lập tức nhướng mày hỏi một câu.

"Việt huynh yên tâm. Nói thật, nếu không phải vị Hàn tiền bối này là một vị cao giai

ma tu thì ta đã không nhất định có biện pháp đả động được đối phương. Nếu không chuyển đi này thế nào cũng phải tìm được một gã ma tu, nếu không Vân thành chúng ta có nhiều cao giai thượng tộc như vậy ta đâu cần phải tìm kiếm khổ sở bao năm như vậy."

Tiên Tiên thờ dài một hơi nhưng khẳng định trả lời.

"Nói như vậy, vị Hàn tiên bối này hẳn là có thần thông che dấu khí tức ma khí rồi, nếu không thì tuyệt đối không thể đem ma khí thu liễm đến trình độ này. Mặt khác, ta mặc dù không biết mục đích của chuyển đi này của tiên tử là gì nhưng nếu phải có một gã cao giai ma tu đồng hành thì thiết nghĩ không phải là chuyện đơn giản gì. Mặt khác tiên tử lại chọn năm nay tiến vào Ma Kim Sơn Mạch cũng không phải là ý kiến hay. Bây giờ đang ứng với chu kỳ bốn trăm năm một lần, là thời gian Ma Kim Sơn Mạch phun ra ma khí. Ở trong vòng mười năm này có không ít cường đại ma thú có thể xuất hiện ở bên ngoài. Sao tiên tử không đợi thêm bốn năm năm nữa."

Việt Tông sau khi trầm ngâm một chút thì đột nhiên hỏi như vậy.

"Xin lỗi! Tiểu muội có khổ tâm, việc này không tiên nói thẳng. Trong vòng hai năm tới ta bắt buộc phải tiến vào Ma Kim Sơn Mạch mới được. Nếu không thì lại phải chờ thêm mấy trăm năm nữa. Tiểu muội thật sự không chờ đợi nổi thời gian dài như vậy nên đành phải mạo hiểm một lần. Bất quá cũng chính bởi vậy nên ta có mới có thể xuất ra một lọ Vạn Niên Thúi Chi Dịch để thuê Việt huynh. Ta cũng không dối gạt Việt huynh, lúc trước ta đã tìm được mấy người nhưng lại không có nắm chắc trong giai đoạn ma khí bộc phát này có thể mang theo chúng ta bình yên tìm được nơi muốn đến. Mãi sau này ta mới tìm được đạo hữu."

Tiên Tiên chần chờ một chút mới cười khổ một tiếng nói.

"Nếu Tiên tiên tử đã nói như thế thì ta cũng chỉ có liệu mình một hồi thôi nhưng cũng phải nói trước, tại thời điểm ma khí bộc phát mà tiến vào Ma Kim Sơn Mạch thì ta cũng chỉ có bảy tám phần nắm chắc là có thể mang theo đạo hữu bình yên đi tới địa phương nọ. Nhưng vạn nhất không khéo mà đụng phải cường đại ma thú chặn đường đi hoặc là có cái gì ngoài ý muốn phát sinh có thể suy sụp thì nên lập tức quay đầu lại. Hơn nữa một nửa bình Thủy Chi Linh Dịch cũng không nên quên mang theo a."

Việt Tông nhắc nhở nói vài câu.

"Cái này là tự nhiên, cái này là điều kiện thỏa thuận với Việt huynh thì tự nhiên là sẽ không thay đổi."

Tiêm Tiêm uyển chuyển cười nói.

"Bất quá, ta xem tiên tử tựa hồ không có đem chuyện ma khí bộc phát nói thẳng cho Hàn tiền bối biết, đến lúc đó không biết có xảy ra vấn đề gì không."

Việt Tông gật gật đầu, tiếp theo nheo mắt hỏi.

"Ta sở dĩ mang theo Hàn tiền bối là muốn mượn ma đạo thần thông của Hàn tiền bối, việc đó cùng với việc ma khí bộc phát cũng không có liên quan gì. Nếu ngay cả Việt huynh cũng không thể dẫn hai người ta bình yên tiến vào Ma Kim Sơn Mạch thì có nói cho Hàn tiền bối hay không cũng có gì khác đâu. Hơn nữa sau khi tiến vào trong sơn mạch, Hàn tiền bối cũng sẽ biết việc này, chỉ bất quá là sớm hay muộn một chút mà thôi."

Tinh tộc nữ tử chớp chớp đôi mắt đẹp, trên mặt lộ một tia狡 hoạt nói.

"Lời này cũng là... Bất quá nói gì thì nói, chỉ sợ rằng Tiêm tiên tử chỉ dựa vào đại trả giá thì cũng không nhất định có thể đánh động được vị Hàn tiền bối này rồi!"

Việt Tông ha ha cười nói. Tiêm Tiêm miệng khê nhếch lên, cười mà không nói gì.

Theo sau, Việt Tông cùng Tinh tộc nữ tử bàn bạc một ít chi tiết rồi sau đó đồng dạng bước lên truyền tống trận đi ra ngoài. Trong không gian này trong nháy mắt cũng chỉ còn lại vị Tiêm tiên tử này.

Tinh tộc nữ tử trên mặt lưu lại vẻ tươi cười nhưng chậm rãi thu liễm lại, hơn nữa lông mày có chút nhăn lại. Đột nhiên tay áo dài của nàng run lên, nhất thời một đoàn thanh quang từ trong áo bào bay ra, sau khi chớp động một cái thì hóa thành một con tiểu thú màu xanh to cỡ nắm tay.

Con thú này cả người đầy kinh phiến, tứ chi lợi sắc sắc bén đồng thời trên đầu có hai sừng, răng nanh đầy mồm, bộ dáng rất giống Kỳ lân Chân linh. Chỉ là hình dáng tiểu thú này mơ hồ có chút khác biệt và vấn đề là hình thể chỉ cần gió thổi qua liền có thể tiêu tán mất.

Chương 1607: Kỳ Ảnh

"Người xác định địa phương nọ trong hay hăm tới sẽ mở ra sao? Đừng có tính sai nha. Mấy năm tới ta cũng chỉ có thể mạo hiểm một lần mà thôi nên không thể bỏ lỡ đại cơ duyên này."

Tiêm Tiêm nhìn hư ảnh Kỳ lân trước mặt, bộ dáng ngưng trọng dị thường nói một câu.

"Như thế nào, đến bây giờ vẫn không tin ta ư? Những địa phương trước kia ta chỉ điểm cho người đã có cái nào sai chưa. Nếu không phải lúc trước người lấy được chỗ tốt lớn lao từ chỗ một di chỉ thì sợ rằng không có thành tựu như bây giờ. Lấy thiên phú của Tinh Tộc các người thì ngăn ngui trong vòng trăm năm mà có thể tu luyện tới cảnh giới này thì người có thể xem như kỳ tài ngút trời rồi."

Hư ảnh Kỳ lân nọ ngẩng đầu lên, có vẻ giận dữ nói.

"Từ ngày ta sinh ra đến nay, người cùng ta là cộng sinh, nếu ta xảy ra chuyện thì người đồng dạng cũng hồn phi phách tán nên sao lại không tin người. Nhưng người dù sao cũng chỉ là phân thân của Chân linh Kỳ lân năm đó, vạn nhất nhớ lầm hoặc ít đi cái gì đó thì cũng không phải là không thể có chuyện. Trong lòng ta có chút không nở mà thôi." Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

Tinh Tộc nữ tử nhìn chăm chăm vào hư ảnh Kỳ lân trước mặt không chút tức giận nói.

"Không sai! Ta chỉ là một trong mười vạn phân thân tự bạo của Chân linh Kỳ lân nhưng năm đó ta đã bị đại địch làm cho vẫn lạc, cho dù không tự bạo thì nguyên thần cũng không có cách nào trốn thoát được. Mặc dù cuối cùng thì triển nghịch thiên thần thông đem nguyên thần phân liệt thành mười vạn phần nhưng là vì vào chỗ chết rồi sau đó hồi sinh, sau này còn có cơ hội trọng tu, có thể đem những tin tức trọng yếu nhất của mỗi phân thân phục chế hết sức đầy đủ. Cái Chân linh chi huyết này chính một trong những cái trọng yếu nhất. Yên tâm đi, tuyệt không xảy ra sai sót gì đâu."

Hư ảnh Kỳ lân hắc hắc cười nói.

"Đích xác, ta có thể tu luyện đến cảnh giới bây giờ là nhờ có năm đó người phụ thân lên thai nhi là ta. Bất quá, Kỳ ảnh người lúc đầu làm như thế nguyên bản vốn cũng là muốn nhân cơ hội mượn thai nhi ta mà chuyển sinh. Ta mặc dù không biết, người cuối cùng vì sao không thành công ngược lại cùng hồn phách của ta có quan hệ cộng sinh nhưng có thể nói năm đó người đối với ta cũng không có hảo ý gì." Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Ánh mắt Tiêm Tiêm chợt lóe lên, cười nói.

"Sao lại còn nhắc lại việc này. Ta cuối cùng đã không thành công đấy sao! Cũng là bản thân ta sai lầm, dĩ nhiên phụ thân lên trên người người, nếu lúc ấy mà tìm những người khác thì nói không chừng lúc này ta đã sớm tiêu điều tự tại rồi."

Hư ảnh Kỳ lân vừa nghe được những lời này thì linh quang bên ngoài thân chợt cuồn cuộn vài cái, tâm tình tựa hồ không tốt.

"Coi như xong đi, người cho là ta không biết tình hình năm đó ra sao hay sao. Lúc ấy ta sinh ra trong một thôn nhỏ ở Tinh Tộc, mà lúc ấy thai nhi chưa sinh ra cũng chỉ có một mình ta. Người bất quá cảm giác được lúc ấy hồn phách thần trí ta chưa chính thức thành hình nên cho là có thể dễ dàng chiếm cứ thể xác này mới là thật."

Tiêm Tiêm hì hì cười vài tiếng.

"Lúc ấy ta có thể chạy thoát ra nhưng thần niệm lực cũng đã tiêu hao hết rồi nên tự nhiên là muốn tìm một nơi có thể phụ thân dễ dàng nhất nếu không thần niệm của tồn tại cấp Chân linh mà muốn chiếm cứ thân thể của một gã Tinh tộc trưởng thành vẫn là chuyện dễ dàng, đâu cần phải tìm tới người."

Hư ảnh Kỳ lân hừ hừ vài tiếng, bất đắc dĩ nói. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

"Được rồi, chuyện năm đó người và ta cũng không cần nhắc lại nữa. Mặc dù người không chuyển sinh thành công nhưng cũng đã bảo trụ được cái mạng nhỏ. Lúc này đây việc tiến vào Chân linh chi huyết đều là cơ hội khiến ta và người có chỗ tốt thật lớn. Cho nên ngàn vạn lần đừng có xảy ra chuyện xui xẻo gì. Ta bây giờ đã tu luyện tới bình cảnh, cho dù qua mấy trăm năm nữa cũng không nhất định có tiến triển gì quá lớn, nếu

không ta hoàn toàn có thể chờ sau này khi tu vi tiến nhanh thì mới đi tìm Chân linh chi huyết nọ. Tuy thời gian có kéo dài nhưng chung quy so với việc bây giờ phải đi cùng hai người có tu vi cao hơn chính mình tiến vào Ma Kim Sơn Mạch thì vẫn tốt hơn."

Tinh tộc nữ tử như nghĩ tới cái gì nói.

"Tinh Tộc các người thiên phú thật sự không cao, mặc dù ta có chỉ điểm cộng thêm trước kia đã được dùng không ít linh đan diệu dược nhưng muốn tiến bộ thần tốc giống như trước kia thì hoàn toàn không thể. Nhưng thật ra nếu người chậm trễ một thời gian dài như thế mà nói thì ngược lại cái được không đủ bù cái mất. Nếu Chân linh chi huyết nọ bị một đầu thánh giai ma thú chiếm cứ rồi thì cho dù người có chịu một chút phong hiểm nhưng việc một mình người hành động thì vẫn không thể ổn thỏa lắm."

Hư ảnh Kỳ lân dừng lại một chút rồi lại nói tiếp:

"Yên tâm đi, người không phải đã chuẩn bị vài loại thủ đoạn kiềm chế hai người kia rồi sao? Bọn họ nếu không có tư tâm gì khác là tốt nhất, vạn nhất mà có thì nếu thi triển thủ đoạn này ra thì cho dù là tồn tại phổ thông cao hơn người mấy bậc mà không kịp phòng ngự thì khẳng định là khó có thể ngăn cản được."

"Tồn tại bình thường! Ý của người là trong hai người nay có người không bình thường rồi. Không biết thủ đoạn này có thất thủ hay không."

Vị Tinh Tộc nữ tử này thông minh khác thường, trong nháy mắt đã nghe ra được cái gì, thần sắc hơi có vẻ run sợ.

"Người cùng hai người này trước sau tiếp xúc hai lần, mặc dù ta ở trong cơ thể người nhưng có thể cảm ứng được một vài thứ. Gã Việt Tông nọ trên người có khí tức khi mạnh mẽ khi yếu nhược, như có như không đồng thời thì đến gần thì trên trán mơ hồ có một cổ sát khí nhập vào cơ thể ra. Nếu ta không nhìn nhầm mà nói thì hẳn đã tu luyện một loại thần thông gì đó chuyên ẩn giấu để nhất kích tất sát gì đó, thần thông này cũng rất bá đạo. Đương nhiên có thể hẳn còn kiêm tu một ít thần thông bí thuật gì đó, nếu không cũng không thể tiêu diêu trong Ma Kim Sơn Mạch như vậy. Bất quá Việt Tông so với vị tên Hàn Lập kia cũng chỉ là hơi có chút đặc thù, không cần lo lắng. Vị Hàn Lập này tu vi chẳng những hơn xa Việt Tông mà công pháp cùng thần thông trên người cũng rất không đơn giản, ngay cả ta cũng cảm thấy rất nguy hiểm. Bất quá, phương pháp ta giao cho người để khắc chế bọn họ đều là thủ đoạn lợi hại nhất mà tại cảnh giới của người có thể

sử dụng được. Đặc biệt là thủ đoạn bảo vệ tánh mạng trong đó lại càng biến ảo khó lường. Ngay cả trong lúc tranh đấu nếu không có cách nào đánh chết được đối phương nhưng tự bảo vệ mình thoát thân thì có thừa."

Hư ảnh Kỳ lân dùng giọng tự tin nói.

"Nói như thế thì ta cũng an tâm, bất quá ngoài việc này ra ta vẫn lo lắng một việc khác."

Tiêm Tiêm nhẹ thở ra một hơi, ánh mắt chớp động nói.

"Ồ, vấn đề gì?"

Hư ảnh Kỳ lân đang đưa cái đuôi một chút, kỳ quái hỏi.

"Năm đó sau khi nguyên thần Kỳ lân tự bạo, số lượng tàn hồn lên tới mười vạn mà đào tẩu. Số lượng cuối cùng trốn ra được không chỉ có một mình ngươi. Những người đó đồng dạng cũng biết vị trí của Chân linh chi huyết mới đúng. Mấy trăm năm đã trôi qua rồi, liệu địa phương nọ đã bị người khác mở ra hay chưa. Nếu chỗ tốt trong đó từ lâu đã bị người khác đi trước một bước lấy đi. Chúng ta đến đó thì cũng là vô ích."

Tiêm Tiêm chậm chước nói một câu.

"Năm đó số lượng thần niệm phân liệt ra, mặc dù đông đảo dị thường nhưng số chính thức có thể trốn ra được lại không có mấy. Ngoài ra lại còn phụ thân thất bại cùng các việc xảy ra ngoài ý muốn nữa thì chắc là không còn thần niệm khác tồn tại. Tuy nhiên cũng khó nói, nhiều năm như vậy đã trôi qua, cho dù thật sự có thần niệm khác giống như ta, sớm đã có thân thể của chính mình bất quá trước lúc chính thức mở ra Chân linh chi huyết ra thì cũng không ai biết được tình hình như thế nào nhưng ta cảm giác được khả năng này không lớn."

Thanh âm của Kỳ lân biến đổi ngưng trọng nói.

"Hy vọng là như thế. Chỉ cần có thể đến được Chân linh chi huyết lấy được chỗ tốt thì sau này tu luyện hẳn là có thể một ngày đi ngàn dặm."

Tiêm Tiêm tự thì thào nói.

"Hắc hắc, điều này cũng đúng. Nếu không sao ta lại đem tin tức này giữ lại rõ ràng như thế."

Kỳ ảnh nhắc nhở nói.

Lúc này Tiêm Tiêm đang mỉm cười cũng chưa tiếp lời thì đã thấy hư ảnh Kỳ lân xoay quanh nữ tử này một vòng rồi đột nhiên vừa bay vừa nói một câu:

"Hào, tên kêu là Hàn Lập kia thần niệm không yếu. Sau này khi người cùng hắn tiếp xúc, nếu không cần thiết thì không nên liên lạc với ta, ngừa bị hắn xem ra cái gì đó. Nơi tiếp theo ta hiện thân tốt nhất là trong Chân linh chi huyết."

Tùy theo hư ảnh Kỳ lân hướng tới thân thể Tinh Tộc nữ tử tiến vào, nhất thời chớp lóe lên rồi biến mất không thấy. Nữ tử này nhẹ thở dài một hơi, thân hình vừa động cũng đồng dạng đi vào trong truyền tống trận. Tay thoáng rung trận bàn, lệ ảnh linh quang chớp động rồi biến mất.

Ba ngày sau, trên một tòa núi nhỏ gần Vân thành, một gã thanh niên khuôn mặt bình thường, một thân thanh bào, hai tay chấp sau lưng đứng ở trên một khối cự thạch trên đỉnh núi, bao quát nhìn cảnh sắc xanh biếc trước mắt.

Thân hình hắn không nhúc nhích, nét mặt và ánh mắt bình tĩnh. Đúng là Hàn Lập đúng hẹn đã đến nơi này. Hắn đã đến chỗ này được một đoạn thời gian, lúc này sắc trời vừa mới hừng sáng không lâu. Xem ra là tới sớm một chút.

Bất quá, hắn cũng hiểu khi có được thời gian nhàn nhã như vậy, hắn hít sâu vài ngụm không khí trong lành, tâm tình tựa hồ cũng trở nên vui vẻ không ít. Hàn Lập đứng không lâu, đợi chừng nửa canh giờ sau thì thân sắc hắn vừa động, xoay đầu hướng lên trên trời cao nhìn lại.

Chỉ chốc lát công phu, phía chân trời có tiếng xé gió vang lên rồi thấy một đạo huyết hồng bắn nhanh đến, sau mấy cái chớp động thì rơi xuống bên cạnh Hàn Lập. Một bóng người từ trong hiện lên, đúng là Việt Tông.

"Bái kiến Hàn tiên bối, đã để cho tiên bối đợi lâu."

Việt Tông nhìn Hàn Lập, ôm quyền khách khí ân cần hỏi thăm nói.

"Không sao, ta cố ý đến sớm một chút."

Hàn Lập lắc đầu, khuôn mặt thượng nhìn không ra chút khác thường nào.

Nghe Hàn Lập nói như vậy, Việt Tông khẽ cười rồi tìm một chỗ sạch sẽ gần đó khoan chân ngồi xuống. Hàn Lập thì vẫn đứng trên khối cự thạch nhìn ra xa, cũng không có ý tứ đi xuống.

Kết quả sau chừng một bữa cơm, nữ tử Tiêm Tiêm cũng chạy tới. Sau khi nàng thu liễm lại bạch quang, từ trên không trực tiếp rơi xuống thì thần sắc Hàn Lập có chút vừa động mà Việt Tông cũng đứng lên.

"Tiêm tiên tử cũng đã tới rồi, như thế chúng ta xuất phát thôi."

Hàn Lập sau khi thấy Tinh Tộc nữ tử hiện ra thì liền dứt khoát nói. Tiếp theo thân hình chớp lên, hóa thành một đạo thanh hồng bay lên không bay đi. Việt Tông cùng Tiêm Tiêm thấy vậy tự nhiên cũng không nói gì theo sát bay đi.

Một tháng hành trình, nói dài thì cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm. Nếu lần này thuận lợi thì ba tháng sau bọn họ có thể phản hồi một lần nữa về Vân thành.

Hàn Lập vừa âm thầm tự định giá như thế vừa khu động độn quang bay về phía trước.

Lộ thượng vô sự!

Một tháng sau, khi ba người Hàn Lập bay qua một phiến sơn mạch vô danh thì phía trước bỗng nhiên xuất hiện một mảng mây mù lớn màu xanh hình thành một hải vụ khôn cùng.

"Đây chính là cấm chế Thanh linh vân hải tại Ma Kim Sơn Mạch, cũng là lối đi duy nhất có thể tiến vào Ma Kim Sơn Mạch. Từ địa phương khác mà muốn xông vào thì, hắc hắc, tự nhiên chỉ có một con đường chết."

Việt Tông vừa thấy vụ hải thì ánh mắt chớp động nói, trong lời nói mơ hồ có một tia hưng phấn.

Chương 1608: Chi Tiên

Hàn Lập đứng ở bên cạnh Việt Tông, ánh mắt hướng về phía vụ hải nhìn lại, lộ ra vẻ như suy nghĩ tới người nào đó. Tiêm Tiêm chứng kiến tình hình phía trước thì trong mắt cũng hiện lên vẻ nóng bỏng. Theo sau ba người lại độn quang theo Việt Tông suất lĩnh chạy thẳng đến vụ hải.

Vụ hải nội nhìn có vẻ gần nhưng thực ra còn khá xa. Ba người độn tốc không chậm nhưng vẫn mất thời gian chừng một chén trà nhỏ công phu sau mới thật sự tới gần. Ở trong độn quang thần sắc Hàn Lập đột nhiên hơi biến đổi.

Nguyên bốn lúc đầu đứng từ xa nên chưa phát giác ra, lúc này lại gần mới nghe thấy được từ trong vụ hải thanh âm ầm ầm buồn bực, phảng phất như bên trong có tiếng sấm nổi lên, thanh thế cực kỳ kinh người. Đột nhiên độn quang của Việt Tông ngừng lại phía trước vụ hải rồi hiện ra thân hình.

Tay vừa lộ ra, trong tay liền xuất hiện một cái lệnh bài ánh vàng rực rỡ, sau khi giương lên thì từ lệnh bài xuất hiện một đạo kim quang rực rỡ trực tiếp xuyên vào trong sương mù.

Nhất thời sương mù dày đặc không nhìn thấy năm đầu ngón tay nhưng nơi nào sau khi kim quang đi qua thì đều lui ra, tự nhiên hình thành một thông đạo thiên nhiên.

"Hai vị đạo hữu đi theo tại hạ, ngàn vạn lần đừng có ly khai thông đạo này. Nếu không sẽ có phiền toái không nhỏ." Truyện "Phạm Nhân Tu Tiên Truyện "

Việt Tông dặn dò một câu rồi khống chế độn quang bay đi trước.

Mặc dù không biết thực sự bay vào thông đạo tiến vào bên trong thì gặp phiền toái gì hay không nhưng Hàn Lập tự nhiên là sẽ không tự nhiên đi tìm phiền toái nên chỉ bình tĩnh đi theo Việt Tông.

Tiêm Tiêm mặc dù đồng dạng cũng bay tiến vào trong thông đạo nhưng lại không nhìn rõ được xung quanh, trong độn quang liền mở miệng hỏi: Truyện "Phạm Nhân Tu

Tiên Truyện "

"Tiểu muội trước kia cũng đã tới Ma Kim Sơn Mạch một lần nhưng nhớ là đi đường khác, không biết chúng ta có đi nhầm hay không."

"Nếu là người bình thường thì tự nhiên là phải đi vào bằng một địa phương khác nhưng tại hạ ở đây cũng có chút danh khí nên tự nhiên là không cần phiền toái như vậy."

Việt Tông lúc đầu trả lời.

Nghe đối phương nói như thế, Tiêm Tiêm tự nhiên cũng ngậm miệng không nói gì nữa. Theo kim quang dẫn đường phía trước, ba người trong nháy mắt liền bay vào trong vụ hải mườì mấỵ dặm.

Đột nhiên ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, xa xa phía dưới hắñ đột nhiên mớ hồ cảm giácg thấy một phiến kiến trúc xuất hiện. Sau khi bay gần thêm một ít thì liền nhìn thấy rõ ràng, đúng là một cái nhà đá rộng mấỵ trăm gian, xếp thành hình kiến trúc hẹp dài. Mà ở trung tâm có một tòa lầu các cao hơn mườì trượg. Tòa lầu các này chia ra làm năm tầng dùng cự thạch màu xám xây thành, thoạt nhìn rất đáng chú ý. Nơi ngầ tứ đường tựa hồ có bóng người đi lại nhưng số lượng người cũng không nhiều lắm. Việt Tông quát khế một tiếng rồi nhắm thẳng chỗ lầu các ở trung tâm mà đi tới. Hàn Lập cùng Tiêm Tiêm tự nhiên đi theo sát. Sau khi thu liệm độn quang lại, ba người cơ hồ đồng thời xuất hiện phía trước lầu các. Lúc này ánh mắt Hàn Lập đảo qua thì mới nhìn được rõ ràng.

Phía trên đại môn mấỵ trượg, bất ngờ có một cái hoành phi, phía trên viết ba chữ cổ "Lôi Vân Các" như rồng bay phượg múa.

"Nhị vị đạo hữu xin đi theo ta, nơi này chính là địa phương nhận lấy cấm chế lệnh bài, chắc Tiêm tiên tử lần trước cũng đã tới một lần."

Việt Tông cười nhìn Tinh tộc nữ tử nói một câu.

"Không sai, bất quá lần trước khi ta đến nơi đây thì còn phải đi tới một địa phương khác mua một cái "Phân Vân Lệnh" rồi mới có thể đi vào nơi đây."

Tiêm Tiêm gậ đầu nói.

"Phân Vân Lệnh do tiên tử nhận được chỉ là tạm thời. Một khi vượt quá thời gian một

tháng thì sẽ tự động mất đi hiệu lực. Bảo vật mà ta mới dùng để tạo ra thông đạo trong vụ hải là nhất kiện bảo vật có thể sử dụng nhiều lần. cái này cũng là do ta nhiều lần ra vào Ma Kim Sơn Mạch nên được nhận một vị tiền bối phụ trách trông coi nơi đây tặng cho. Bất quá hải vụ phía ngoài này mặc dù có chút phiền phức nhưng vạn nhất đi lạc vào thì cũng không bị thương trí mạng. Hơn nữa chỉ bị nhốt một hai tháng rồi tự nhiên sẽ được người nơi đây dẫn ra ngoài. Bây giờ chúng ta phải vào lĩnh lấy "Ích Lô Phiên" thì mới có thể chính thức tiến vào Ma Kim Sơn Mạch. Cấm chế này có thần lô, cho dù là thánh tộc tồn tại cũng không có cách nào mạnh mẽ xông vào."

Việt Tông giải thích hai câu liền nhắc chân nhằm hướng lầu các mà đi vào.

Sau khi tiến vào đại môn của lầu các, tầng một thoát nhìn rất trống vắng, tựa hồ có rất ít người làm công môn. Hàn Lập sau khi nghe Việt Tông nói thì gật đầu, đồng dạng cũng đi tới. Tiêm Tiêm thì đi theo phía sau Hàn Lập. Ba người trong nháy mắt đi vào trong đại môn lầu các. Phía trong ngoại trừ vài cái bàn ra thì cũng không thấy bất cứ đồ vật gì, cho nên ba người trực tiếp theo cầu thang đi lên tầng hai nhưng nơi này cũng trống không. Ba người cơ hồ không dừng lại chút nào mà đi thẳng lên tầng ba. Tại lối vào tầng ba có thấy một tầng bạch sắc quang mạc hiện lên chỗ cầu thang.

Việt Tông đối với tầng quang mạc này coi như không thấy, thân hình thoáng một cái đã vọt qua. Hàn Lập khẽ nhíu mày, mặt không chút thay đổi nhưng vẫn tiến vào trong quang mạc.

Quang mạc này quả nhiên cũng không có ngăn cản nhưng Hàn Lập vừa xuất hiện trong quang mạc thì thần sắc biến đổi. Vì từ cầu thang đã nghe thấy phía trên truyền đến âm thanh rộn ràng nhộn nháo, tựa hồ có không ít người đang ở lại tầng ba.

Việt Tông cùng Tiêm Tiêm khi nghe thấy thanh âm này thì hai người cũng hiện ra vẻ kinh ngạc. Bất quá thần sắc Việt Tông lập tức khôi phục lại như lúc ban đầu, cũng bình tĩnh dị thường đi tới.

Phía trước thanh âm chợt ngừng lại, xem ra đã phát hiện Việt Tông xuất hiện. Mà lúc này, hàn Lập cũng bất động thanh sắc đi tới tầng ba.

Tầng ba cũng không quá lớn, chỉ có diện tích chừng hai mươi mấy trượng nhưng lúc này đang đầy người. Chừng hơn ba mươi người phục sức khác nhau đang ngồi xếp bằng trên mặt đất. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Tầng này ngoại trừ chỗ trung tâm có một cái bàn đá tròn thì hiện trên mặt đất, ngay dưới móng đám người này đều là một bồ đoàn. Ba người Hàn Lập vừa xuất hiện những người này tự nhiên đều nhìn lại đây.

"Di, Việt đại ca!"

"Việt đạo hữu cũng tới."

"Ha ha, ta biết Việt huynh sẽ không bỏ qua cơ hội này mà."

Hơn ba mươi người này vừa thấy Việt Tông thì nhất thời hơn non nửa đều lập tức tỏ vẻ nhiệt tình dị thường bắt chuyện, trong đó không thiếu người tu vi so với Việt Tông còn muốn cao hơn.

Có những người khác không nhận ra Việt Tông nhưng vừa nghe đến cái tên Việt Tông thì không ít người sắc mặt lập tức đại biến và lập tức thay đổi ánh mắt bất thiện.

Xem ra bọn họ ngay cả không nhận ra Việt Tông thì danh đầu của Việt Tông tại Ma Kim Sơn Mạch này quả thật là như sấm ở bên tai. Bất quá vẫn có bốn năm người sau khi nghe đến tên Việt Tông thì vẫn không có chút động lòng.

Bọn họ chỉ bất động thanh sắc nhìn trên dưới Hàn Lập mà đánh giá ba người. Thần niệm Hàn Lập thoáng đảo qua thì trong lòng cũng có chút nói thầm. Nơi đây có nhiều tôn tại ngoài Hóa Thần Kỳ như vậy. Chỉ riêng Luyện Hư Sơ Kỳ đã có hơn non nửa. Luyện Hư đình giai có tới bốn năm người. Còn có một người thì được bảo vật che dấu linh lực nên hẳn cũng không có cách nào phán đoán ra được tu vi của đối phương.

Khác với Hàn Lập, Tiêm Tiêm khi thấy Việt Tông ở đây có đại danh như thế thì hai mắt quang mang lưu chuyển một chút.

"Ngạn tiền bối đã ở nơi đây rồi à? Chẳng lẽ Ma Kim Sơn Mạch có chuyện gì xảy ra sao?"

Việt Tông hướng tới những người phía trước ôm quyền thi lễ, cuối cùng ánh mắt rơi vào một lão giả khô gầy tóc xám rồi lập tức tiến lên một bước cung kính hỏi.

Lão giả này đúng là một trong ba gã Luyện Hư đình giai, lão đang dùng ánh mắt hiền lành nhìn Việt Tông, trên mặt cũng có ý cười, phảng phất cùng Việt Tông có quan hệ

không tệ.

"Như thế nào, Việt hiền chất không phải vì việc này mà tới sao. Không phải là tiến vào Ma Kim Sơn Mạch sao?"

Lão già tóc xám nghe Việt Tông nói như thế thì trên mặt lộ ra vẻ ngoài ý muốn hỏi ngược lại một câu.

"Văn bối cũng muốn đi vào trong sơn mạch nhưng là có nguyên nhân khác. Bây giờ trong sơn mạch hẳn là giai đoạn ma khí phun trào, sao lại có thể tụ tập nhiều người như vậy. Chẳng lẽ là đều muốn thỉnh Ích Lô Tán sao? Cái này cũng có chút kì quái!"

Việt Tông đưa ánh mắt đảo qua nhiều khuôn mặt lạ ngừng trọng nói.

"Nếu không phải là muốn tiến vào trong sơn mạch thì người nào sỡ tới nơi đây. Về phần nguyên do thì nói thật dài. Di, hai vị đạo hữu này chính là..."

Lão già kia đầu tiên thở dài nhưng lại nhìn qua Hàn Lập cùng Tinh Tộc nữ tử phía sau Việt Tông rồi lại chần chờ hỏi một câu.

"Không sao, vị Hàn tiền bối này cùng Tiêm tiên tử là đồng bạn của ta cùng tiến vào Ma Kim Sơn Mạch. Ngạn tiền bối, có chuyện gì có thể nói thẳng được. Bây giờ nơi đây không biết việc này đại khái cũng chỉ có hơn ba người ta thôi."

Việt Tông giới thiệu hai câu rồi lại buồn bực nói.

"Cái này cũng là bất ngờ. Kỳ thật nói ngắn gọn thì cũng đơn giản thôi. Chính là mấy ngày hôm trước có một Nhân hình Chi Tiên đột nhiên xông vào rồi đả thương một gã tu luyện giả sau đó lại đột nhiên trốn vào Ma Kim Sơn Mạch."

Lão già sau khi tự định giá một chút thì mới từ từ nói.

"Nhân hình Chi tiên? Ta không có nghe sai chứ?"

Việt Tông vừa nghe được thì sắc mặt bỗng nhiên đại biến mà Hàn Lập cùng Tinh Tộc nữ tử nghe vậy thì cũng hoảng sợ không kém Việt Tông.

"Không sai, tuyệt đối là Chi tiên. Tại lúc nó đào tẩu có người đánh trúng nó một kích

mà kiếm được vô số Linh tiên hồng, đen tới thôn trấn đổi được rất nhiều linh thạch."

Lão giả hết sức khẳng định nói.

"Linh được biến hóa nguyên vốn là chuyện thiên nan vạn nan. Không phải năm tháng càng dài là nhất định có thể biến hóa thông linh. Nhân hình linh được lại càng phải trông vào muôn vàn tạo hóa, muôn vàn cơ duyên thì mới có một tia hy vọng có thể tu luyện thành nhân hình. Tựa hồ cả Linh giới trước kia cũng chưa từng có loại linh vật này xuất hiện. Tin tức này một khi truyền ra thì các địa phương khác không nói, ít nhất là cả Vân thành đều phải oanh động. Nói như vậy, những người khác đều là mấy người nghe được tin tức mà chạy tới.

Việt Tông nhẹ hít một hơi thần sắc có chút cổ quái.

"Việt đại ca nói lời này thì sai rồi. Có lẽ một đoạn thời gian nữa nơi này sẽ có thêm nhiều người từ bên ngoài tụ tập nhưng những người ở xa thì căn bản là không có cơ hội. Vì Chi tiên nọ chẳng những đồng thời thông linh thổ mộc hai loại độn thuật mà tựa hồ còn tu luyện thành thần thông độn thuật Phù quang hóa ảnh."

Một thanh niên mặt trắng khác cười ngắt lời, nói.

"Phù quang hóa ảnh", nếu Chi tiên có loại độn thuật trong truyền thuyết này thì các đạo hữu còn muốn mạo hiểm tiến vào Ma Kim Sơn Mạch làm gì. Nếu vậy thì ngay cả thánh tộc cũng không thể bắt được nó."

Tiêm Tiêm nghe được điều đó thì lộ ra vẻ giật mình, không nhin được hỏi.

"Vị tiên tử này không biết rồi. Cũng xem như Chi tiên này xui xẻo. Nó đã thương tên tu luyện giả kia nhưng người này mới tu luyện thành một loại Kim nguyên cấm quang. Mặc dù không kịp phòng ngự mà bị đánh trọng thương nhưng cũng đã kịp phản kích một đòn, cấm quang đồng dạng cũng đánh trúng Chi tiên này. Kết quả là khi thoát đi, mặc dù ngay từ đầu đã thi triển ra thần thông Phù quang hóa ảnh nhưng mới thi triển được một nửa thì liền bị cấm quang phát tác mà hiện ra nguyên hình. Cũng không biết nó còn có thần thông gì khác hay không mà lại không sợ Vạn Lô Áp Đỉnh của Lô Vân Đại Trận, trực tiếp xuyên qua cấm chế tiến vào Ma Kim Sơn Mạch."

Bạch diện thanh niên nói đến đây thì hơi ngừng lại một chút.

Chương 1609: Châm Ngòi

Nhưng ngay sau đó thanh niên nọ lại hưng phấn tiếp tục nói:

"Những người bị Chi tiên đá thương nọ nói, Kim Nguyên Cẩm Quang của hãn có thể vây lấy Phù Quang Hóa Ảnh của Chi tiên trong vòng hai tháng. Hơn nữa, bởi vì trong người của Chi tiên này có Cẩm Quang nên hãn còn có thể trực tiếp luyện chế một loại Chi tiên pháp bàn đề truy tung, chỉ cần tới gần Chi tiên trong vòng trăm dặm liền có thể phát hiện ra tung tích. Chi tiên này độn thuật cùng ẩn nặc thuật kinh người, ngoài ra còn một số thần thông đặc biệt khác nữa nhưng thủ đoạn tranh đấu chân chính lại không cao minh, hơn nữa còn có thương tích trong người nên tuyệt sẽ không dám xâm nhập sâu vào Ma Kim Sơn Mạch mà chỉ có thể tiềm ẩn ở một nơi nào đó ở ngoại vi mà thôi. Kể từ đó, trong vòng một tháng thời gian này đúng là cơ hội bắt được nó."

Chúng ta tụ tập ở là muốn chọn thời điểm không có ma khí phun trào để tiến vào sơn mạch nhưng hiện tại lại có chuyện tốt như thế này tự nhiên cũng muốn đi vào thử vận khí. Về phần người ở những địa phương xa hơn thì cho dù có đuổi đến đây thì cũng đã sớm bỏ lỡ cơ hội."

Ba người Hàn Lập nghe được như thế thì mới tỉnh ngộ. Việt Tông sau khi hơi trầm ngâm thì vẫn cực kỳ thận trọng nói:

"Linh được thông linh ảo hóa thành nhân hình tuy rằng cực kỳ hiếm thấy nhưng được hiệu cụ thể thì cũng chưa ai thử qua nên cũng không có cái gì ghi lại, cũng không biết có hơn gì một số đỉnh giai linh được hay không. Chẳng qua loại thông linh linh vật này thật sự hiếm có mà thôi. Nếu không trong vài ngày ngắn ngủi lại hấp dẫn được nhiều người nhằm lúc ma khí phun trào mà nguyện ý mạo hiểm tiến vào sơn mạch như vậy. Dù sao lúc này tiến vào bên trong thì sự nguy hiểm so với thời điểm bình thường còn lớn hơn vô số lần. Cho dù là ở ngoại vi cũng có thể gặp phải cường đại ma thú."

"Việt huynh có điều không biết rồi. Mấy ngày sau khi Chi tiên xuất hiện, chỗ chúng ta xuất hiện một vị thánh tộc tiền bối nguyện ý dùng ba khóa Vạn Diệu Đan cùng ba gốc Vạn Niên Bích Liên Hoa cộng thêm một con số thiên văn linh thạch để đổi lấy Chi tiên"

này. Hơn nữa sinh tử không hỏi. Hiện tại vị tiền bối này đang ngụ tại đây và cũng nói rõ sẽ đợi tại Ma Kim Sơn Mạch trong vòng một tháng thì mới có thể rời đi. Đúng rồi, vài giọt Chi tiên tiên huyết kia cũng là do vị tiền bối này mua."

Một cung trang nữ tử khác giải thích nói.

"Thánh tộc?"

Lúc này ngay cả Hàn Lập cũng ngẩn ra hỏi.

"Không sai, vị tiền bối này họ Cốc, tu vi bí hiểm, thoát nhìn giống như người bản địa tại Thiên Vân ta."

Cung trang nữ tử nhìn Hàn Lập, thần nhiên trả lời.

"Xem ra những người tới đây trên thực tế đều là vì thù lao kếp xù kia của vị Cốc tiền bối này."

Tiêm Tiêm nghe đến đó thần nhiên cười nói.

"Tu luyện giả đi vào trấn này, vô luận là tu vi cao hay thấp phần lớn đều có sự bất đắc dĩ, đều vì linh thạch mà đến nếu không cũng sẽ không nguyện ý mạo hiểm tiến vào Ma Kim Sơn Mạch. Thù lao này cao, nếu chúng ta đắc thủ thì lập tức không cần ở lại đây nữa, cũng không cần mạo hiểm đi bắt giết ma thú làm gì."

Cung trang nữ tử hừ một tiếng, tựa hồ đối với lời nói của Tiêm Tiêm có chút bất mãn. Tinh Tộc nữ tử mỉm cười không nói gì.

"Ny nhi, không được vô lễ. Hai vị đạo hữu này đều là bạn của Việt hiền chất."

Lão giả họ Ngạn tựa hồ là trực hệ trưởng bối của cung trang nữ tử, ánh mắt chột lóe lên rồi hơi răn dạy quở mắng một câu. Cung trang nữ tử từ trên mặt rất không cao hứng nhưng trong miệng lại vâng dạ mà không nói gì nữa.

"Nếu là chuyện mấy ngày trước thì sao lại còn có nhiều người tụ tập nơi này như vậy. Chẳng lẽ người phụ trách nơi này hiện tại không phải là Liêu tiền bối nữa."

Việt Tông tựa hồ còn chỗ nghi hoặc, bất quá ánh mắt sau khi hướng bốn phía đảo

qua thì nhieu mày hỏi một chuyện khác.

"Việt huynh đoán không sai. Liêu tiền bối mười năm trước đã ly khai rồi. Hiện tại chấp sự mới phi thường hà khắc, thậm chí còn khôi phục lại trắc nghiệm thông hành trước kia. Không thông qua trắc nghiệm thì không được trao Ích Lô Tán. Hơn nữa cũng không giống như Liêu tiền bối, căn bản là sẽ không trao Ích Lô Tán trước. Việt huynh tới cũng khéo, hôm nay là ngày đầu tiên mở ra trắc nghiệm này cho nên mới có nhiều người tụ tập ở trong này như vậy."

Bạch diện thanh niên thờ dài một hơi oán hận nói.

"Tốt lắm, cũng không nên nói lung tung nữa. Mẫn chấp sự mới tới một lần nữa mở ra trắc nghiệm cũng để tránh cho người không đủ thực lực uống mạng bởi ma thú."

Lão giả hờ hững nói một câu.

"Vấn đề là loại trắc nghiệm này là quy định trước kia. Trước kia vì trong Ma Kim Sơn Mạch có quá nhiều đồng đạo vẫn lạc nên mới có quy định như vậy. Hiện giờ số người nguyện ý tiến vào sơn mạch hàng năm khá là ít ỏi. Cử hành trắc nghiệm này không phải là làm điều thừa sao!"

Thanh niên nọ bĩu môi nói, tựa hồ đối với việc này không cho là đúng.

"Có nói như thế nào đi nữa cũng vô dụng. Không có Ích Lô Tán là không thể tiến vào sơn mạch, mà người hiện tại phụ trách xét duyệt việc này không còn là Liêu tiền bối nữa, nên quy định tự nhiên cũng phải thay đổi."

Lão giả họ Ngạn thâm ý sâu sắc nói một câu.

Thấy ngay cả lão giả có tu vi cao nhất trong bọn hắn cũng nói như thế thì mấy người khác cũng không tiếp tục nói thêm về việc này nữa.

"Mặc kệ Việt huynh lần này tiến vào sơn mạch là vì việc gì nhưng nếu bỏ qua cơ duyên như thế thì đáng tiếc. Không bằng cùng mấy người chúng ta cùng hành động, có Việt huynh, vị thợ săn ma thú đại danh鼎鼎 này cùng truy tung pháp bàn thì xác suất chúng ta bắt được Chi tiên kia hẳn là cao hơn so với những người khác vài phần. Đến lúc đó, nếu thực sự bắt được Chi tiên kia thì Việt huynh có thể lấy một phần thù lao. Còn lại

mấy người chúng ta chia đều. Việt huynh cảm thấy như thế nào?"

Cung trang nữ tử cười nhìn Việt Tông nói.

Việt Tông nghe được lời này thì thần sắc vừa động nhưng lại không trả lời ngay.

"Việt huynh, thời gian cũng không còn dư dả nữa, có quyết định ngay được không. Về phần thù lao liệu có tới tay hay không vẫn là một chuyện chưa biết. Đạo hữu hẳn là nên lựa chọn sáng suốt."

Tinh Tộc nữ tử nhìn ra Việt Tông đã động tâm thì thần nhiên nhắc nhở một câu.

"Tiềm đạo hữu yên tâm. Tại hạ đã thu thù lao thì tuyệt đối không thay đổi chủ ý. Ngạn tiền bối, vẫn bối còn có chuyện khác trong người, chỉ sợ không thể cùng các người cùng nhau hành động."

Việt Tông thần sắc âm tình bất định trong chốc lát rồi cục cũng quyết định cự tuyệt.

"Không có việc gì, nói thật, chúng ta lần này tiến vào Ma Kim Sơn Mạch cũng có không ít cơ duyên. Khu vực ngoại vi Ma Kim Sơn Mạch không tính là quá lớn nhưng muốn ở trong ma khí tìm được nơi Chi tiên hạ lạc thì cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Loại chuyện này ai cũng khó mà nói được. Nói không chừng trong lúc vô tình Việt hiền chất lại có thể chạm trán với nó. Như vậy đi, Ny nhi, người đem tướng mạo Chi tiên cùng với một cái truy tung pháp bản giao cho Việt hiền chất."

Lão già họ Ngạn không thèm để ý chút nào, phân phó nói.

Cung trang nữ tử nghe vậy quả nhiên không chút do dự, tháo vòng trữ vật lấy ra một khối thạch phiến màu trắng cùng một cái pháp bản màu xanh.

"Đa tạ Ngạn tiền bối."

Việt Tông sau khi do dự một chút thì không từ chối, tiếp nhận hai vật này.

"Hắc hắc, cái này tính là gì. Mặc kệ nói như thế nào, ta và phụ thân người năm đó cũng có vài phần giao tình."

Lão già họ Ngạn thấp giọng cười nói.

Hàn Lập hai tay để sau lưng nhìn thấy cảnh này thì khóe miệng khẽ nhếch lên vài cái, lộ ra vẻ tựa như cười mà như không. Mà cơ hồ cùng lúc đó, trong tai Tinh Tộc nữ tử bỗng nhiên vang lên thanh âm truyền âm của Hàn Lập:

"Nếu đạo hữu trước lúc đi có điều gì chưa nói với Hàn mỗ thì nói đi. Cái gì mà khí phun trào, bên ngoài cũng có thể có cường đại ma thú?"

Tiêm Tiêm nghe được những lời này, sắc mặt hơi đổi nhưng vẫn bình tĩnh truyền âm trở về:

"Tiền bối thứ lỗi! Việc ma khí phun trào tuy đối với chúng ta có chút ảnh hưởng nhưng nếu không xâm nhập sâu vào trong sơn mạch thì cũng không có vấn đề gì lớn. Văn bối nguyên bản muốn chờ sau khi tiến vào bên trong thì nói đến việc này. Như vậy đi, sau khi đắc thủ thánh giai ma thú kia thì ngoại trừ Chân huyết cùng ma hạch thì văn bối sẽ nhượng thêm cho tiền bối một phần tài liệu. Mong tiền bối không trách móc!"

Vị Tiêm Tiêm này cũng nhu thuận vô cùng, vừa nghe Hàn Lập chất vấn thì lập tức hạ thấp tư thái và cũng chủ động đưa ra bồi thường. Bên tai Tinh Tộc nữ tử nhất thời yên tĩnh trở lại nhưng một lát sau liền vang lên thanh âm lạnh như băng của Hàn Lập:

"Ta bình sinh ghét nhất bị người khác cố ý gài bẫy. Lúc này đây coi như xong, nếu tiếp theo còn xảy ra chuyện này lần nữa thì chuyện hợp tác liên lập tức chấm dứt. Ta ngay cả phi thường muốn chữa trị Thiên ngoại ma giáp nhưng quyết không cho phép người khác trêu đùa nhiều lần."

Vừa nghe Hàn Lập nói như thế, Tinh Tộc nữ tử trong lòng lại buông lỏng, biết cuối cùng đã qua một cửa này mà trong lúc này thì Việt Tông và lão giả họ Ngạn lại bắt đầu tán gẫu chuyện xưa, một bộ trò chuyện với nhau rất vui vẻ nhưng đúng lúc này có một chuyện khiến ngay cả Hàn Lập cũng ngạc nhiên phát sinh.

Hai gã tu vi cao nhất, Luyện Hư Kỳ đình gia khác ở đây chẳng những là người từ bên ngoài đến hơn nữa vừa mới nghe đến tên Việt Tông thì thờ ơ, bất quá hiện tại bọn hắn nghe xong mấy người khác truyền âm mới biết được nguyên nhân Việt Tông có được danh khí như thế. Hai người cơ hồ đồng thời hai mắt sáng ngời. Tiếp theo hai người lại âm thầm nói chuyện với nhau vài cao thì một gã trung niên nhân trong đó bỗng nhiên đứng dậy đi thẳng đến chỗ đám người Việt Tông.

"Người là thợ săn ma thú nổi danh nhất ở đây, đối với Ma Kim Sơn Mạch khẳng định là phi thường quen thuộc?"

Người này vừa đi đến cách Việt Tông mấy trượng thì dùng ngữ khí bất hảo hỏi.

"Nổi danh là sự tình trước kia. Ta đã hơn trăm năm không có tiến vào Ma Kim Sơn Mạch, hiện tại làm sao dám nói là quen thuộc? Tiền bối có chuyện gì không?"

Việt Tông tuy rằng trong lòng trầm xuống nhưng vẫn có thể bảo trì sự đúng mực trả lời.

"Mặc kệ người thực sự quen thuộc hay là giả bộ hồ đồ. Ngày mai ta cùng Miêu đạo hữu muốn đi vào Ma Kim Sơn Mạch tìm kiếm Chi tiên. Người phải theo cùng chúng ta đi."

Người này hai mắt nhúu lại, khẩu khí bá đạo dị thường.

Vừa nghe lời này, không riêng Việt Tông mà đám người cung trang nữ tử cũng thần sắc đại biến. Tiêm Tiêm cùng Hàn Lập cũng giật mình. Lão giả họ Ngạn vẫn bảo trì được sự trấn định nhìn đối phương thần sắc trầm xuống hỏi:

"Các hạ nói lời này là có ý tứ gì?"

"Có ý tứ, tự nhiên là muốn sự trợ giúp của vị tiểu hữu này một chút. Như thế nào, đạo hữu cảm thấy không ổn ư?"

Cũng không biết gã dị tộc nhân này có chỗ ý lại nào mà dám đối mặt với tồn tại cùng giai với mình mà lời nói đồng dạng không chút khách khí.

Chương 1610: Ra Tay

Lão giả họ Ngạn vẫn không nói cái gì mà quay đầu hướng bên kia nhìn lại. Tại nơi đó còn có một gã dị tộc nhân cấp Luyện Hư Kỳ đỉnh giai khác mặt không chút biểu tình nhìn về phía bên này, vừa đúng lúc cùng ánh mắt của lão giả va chạm với nhau. Đồng tử của lão giả chợt co lại!

Gã dị tộc nhân này ngoại trừ da tay thô tháo, phía ngoài có một đạo lục văn ra thì khuôn mặt cũng không khác gì người bình thường. Trên người này mặc một kiện chiến giáp màu bạc lớn, phía trên đầy gai nhọn đỏ như máu, mơ hồ có một cổ khí tức huyết tinh phát tán ra. Mà ánh mắt của dị tộc nhân này rất đờ đẫn, nhìn về phía bọn họ mà giống như nhìn một đồng thi thể, căn bản là không có chút cảm giác nào. Cho dù lão giả vừa tiếp xúc với loại ánh mắt này thì cũng giật mình một cái. Lão giả họ Ngạn trong lòng trầm xuống.

Lấy kiến thức của hắn tự nhiên là biết đối phương phần nhiều là tu luyện một công pháp tối lợi hại nào đó. Nếu không thân là tồn tại cùng giai với hắn, hắn cũng không có loại cảm ứng này. Lão giả bất động thanh sắc, đem ánh mắt nhanh chóng đảo qua các dị tộc khác ở phụ cận một cái.

Mặc dù không phải tất cả người từ bên ngoài đều đến liên hợp cùng nhau nhưng trong số hơn hai mươi người thì có tới mười mấy người ngồi quanh gã dị tộc này. Lão giả liếc mắt qua một cái thì thấy phía mình bao gồm cả đám người Hàn Lập và Việt Tông thì chỉ có bảy tám người, sắc mặt có chút âm trầm.

Theo hắn tính toán, cho dù tính thêm đám Việt Tông cùng Hàn Lập thì bất quá là có thể so cùng đối phương về mặt nhân số mà thôi, mà đối phương ngoại trừ hai gã thượng tộc cửu giai thì số lượng cừu tại cao giai cũng chiếm ưu thế hơn.

Ngoài ra đối phương còn có mấy gã thượng tộc thất, bát giai. Mà bên này, ngoại trừ chính mình ra thì tu vi ngoài thất giai chỉ có một gã thủy chung không nói gì, là một đại hán to béo.

Lão già ngậm thở dài một hơi, biết đối phương chính là có ý định lấy mạnh đè yếu nên mới nhân cơ hội này, ngay cả trên đất của đối phương mà cũng không kiêng nể gì.

"Việt hiền chất cùng ta có một chút uyên nguyên sâu xa, lão phu không thể nhìn các người mang hấn đi được. Hơn nữa ta cũng nhắc nhở đạo hữu một việc, nơi này là Lôi Vân Oa, không phải một cá nhân nào có thể tùy ý vọng động. Đạo hữu cho dù muốn nháo sự thì cũng phải tuân theo quy củ mới được."

Lão già rốt cục lạnh lùng mở miệng nói.

"Quy củ! Quy củ gì?"

Sau khi nghe lão già họ Ngạn nói, dị tộc nhân kia hung quang chớp loé hỏi.

"Tại bản trấn, nếu hai người phát sinh tranh chấp thì chỉ có thể ra kỹ trận gần đây ganh đua cao thấp, ai thắng thì người đó có đạo lý."

Lão già lạnh lạnh nói.

"Ha ha, người chẳng lẽ muốn cho tiểu tử này cùng ta đấu pháp sao?"

Dị tộc nhân tóc xanh sau khi nghe xong thì ngần ra nhưng lại lập tức điên cuồng cười rộ lên.

"Việt hiền chất cùng các hạ đương nhiên không thể rồi. Đã quên nhắc nhở đạo hữu, ấn theo quy củ, loại đấu pháp này chỉ có thể tiến hành giữa hai người có tu vi không sai biệt nhiều. Người nếu như cố ý muốn Việt hiền chất đi với người, nếu không tìm được một gã tu luyện giả khác cùng giai với Việt hiền chất thì tự nhiên sẽ có lão phu thay mặt hấn xuất chiến."

Lão già họ Ngạn đậm đậm nói.

"Tu vi không sai biệt lắm? Đây là quy củ của ai, nếu ta không đáp ứng thì sao?"

Dị tộc nhân tóc xanh lặng đi một chút nhưng lập tức lộ ra vẻ dữ tợn nói.

"Không đáp ứng như vậy coi như là quấy rối tại Lôi Vân Quỹ, tự nhiên sẽ bị chấp sự trưởng lão hội huỷ bỏ tư cách tiến vào Ma Kim Sơn Mạch, hơn nữa còn trực tiếp bị đuổi

ra khỏi đây. Đạo hữu có thể trực tiếp cùng trưởng lão hội đối chất."

Lão giả họ Ngạn trong mắt tinh quang chợt loé, bất động thanh sắc nói.

"Trưởng lão hội?"

Dị tộc nhân tóc xanh do dự một chút thì không khỏi xoay người lại nhìn một gã tộc nhân mặc chiến giáp hỏi một câu:

"Hắn có nói đúng không. Lôi Vân Trấn này thật sự có loại quy củ này ư!"

"Khởi bẩm Khuê tiên bối, nơi đây đích xác là có quy củ như vậy. Bất quá quy củ này được đặt ra khi mới tu tạo nên trấn này. Bây giờ nhiều năm đã trôi qua, cũng không còn ai nhắc tới việc này nữa."

Người nói chuyện là một gã mặc hắc bào che kín toàn thân, người này tựa hồ đối với Lôi Vân quỹ cũng có chút quen thuộc, cung kính trả lời. Đám người cung trang nữ tử nhìn người này, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Người này ngay từ đầu đã ăn mặc cổ quái tiến vào nơi đây. Bọn họ lúc trước tưởng rằng đối phương cũng là người từ bên ngoài tới, bây giờ vừa nhìn tựa hồ có chút không thích hợp rồi.

"Không nên nói cái khác. Ta chỉ muốn biết, nếu ở chỗ này ra tay mà nói thì chấp sự trưởng lão hội có thật sự ra mặt quản việc này sao?"

Dị tộc họ Khuê lạnh lùng hỏi.

"Cái này khó mà nói. Cũng có thể quản, cũng có thể không. Bất quá nghe nói chấp sự mới tới là một người rất cứng nhắc nên sợ rằng xác suất rất lớn là sẽ ra mặt."

Hắc bào nhân thấp giọng nói.

"Nói như vậy, nào ngờ đúng là không thể động thủ ở đây được. Hào, cứ ẩn theo quy củ của các người mà làm. Chờ sau khi chúng ta nhận xong Ích Lôi Tán thì sẽ tự mình cùng đạo hữu luận bàn một chút. Nếu ta thắng thì Việt đạo hữu phải đi theo chúng ta. Nếu là thua mà nói thì chúng ta liền buông tha hắn."

Dị tộc họ Khuê nói.

Lão giả nghe nói như thế thì thần sắc ngưng trọng gật đầu, sau đó xoay đầu nhìn Việt Tông nói:

"Việt hiền chất, lão phu sẽ thay người cùng đối phương tỷ thí một hồi, ý của người như thế nào."

"Ngạn tiền bối, đối phương tìm ta. Sao có thể khiến ngài dính dáng vào. Cứ để ta tự mình thượng trận, cứ yêu cầu đối phương đối người là được."

Việt Tông cuống quýt lắc đầu nói.

"Thay đối người? Người cho rằng chúng ta ngu ngốc sao? Một là ta cùng hẳn thay người so đấu một hồi, hai là ta và người luận bàn một hồi. Chỉ có hai sự lựa chọn này, không có lựa chọn thứ ba." Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Dị tộc nhân tóc xanh châm chọc một câu theo sau cực kỳ xúc phạm nói. Việt Tông nghe vậy không nói gì nhưng sắc mặt phức tạp dị thường.

"Hàn tiền bối, không thể để bọn họ đem Việt đạo hữu đi được. Nếu không có Việt đạo hữu dẫn đường thì trong giai đoạn ma khí phun trào này khó có thể kịp thời chạy tới nơi thánh giai ma thú nọ ẩn thân."

Hàn Lập đang đứng ở một bên thờ ơ lạnh nhạt thì bên tai đột nhiên có thanh âm của Tiêm Tiêm cấp bách truyền đến.

Hàn Lập bất động thanh sắc hướng nữ tử này thoáng nhìn một cái. Chỉ thấy nữ tử này đang nhìn hẳn, trên mặt lộ ra vẻ lo âu.

"Đạo hữu cũng đánh giá ta quá cao rồi. Ta chỉ là thượng tộc thất giai mà thôi, sao có thể ngăn cản được việc này."

Hàn Lập quay đầu lại, mấp máy môi truyền âm nói.

"Hàn Tiền bối cần di dấu diếm ta, vẫn bối mặc dù tu vi thấp nhưng tin tức tự hỏi coi như là linh thông. Tiền bối lúc trước cứu Vạn Cổ Tộc Giáp tiền bối đã từng lấy sức một người trong nháy mắt chém giết mấy tên tồn tại cùng giai. Thần thông to lớn sợ rằng hơn

xa thượng tộc cứu giai bình thường."

Tinh Tộc nữ tử cắn răng một cái, đột nhiên nói ra lời làm cho Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn. Ánh mắt Hàn Lập ngưng trọng, im lặng trong chốc lát rồi lạnh nhạt truyền âm nói:

"Nghĩ không ra, người lại điều tra về ta rõ ràng như thế. Ngay cả những chuyện này cũng biết được. Được rồi, coi như vì Thiên ngoại ma gia giúp mà ta sẽ giúp người một lần."

"Đa tạ tiên bối!"

Tiêm Tiêm nghe vậy thì mừng rỡ.

Sau một khắc, Hàn Lập đột nhiên sắc mặt bình tĩnh mở miệng nói:

"Thật sự chỉ có hai loại này thôi ư? Hàn mỗ cảm giác được còn một lựa chọn thứ ba thì tốt hơn một chút. Việt đạo hữu cùng chúng ta đã có ước hẹn trước nên sẽ không đi theo các người."

Vừa nói xong, Hàn Lập liền bước về phía trước, đi tới trước người Việt Tông. Vừa nghe Hàn Lập nói, đám người cung trang nữ tử cùng bạch diện thanh niên không khỏi hai mắt nhìn nhau mà Việt Tông thì lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Chỉ có lão giả họ Ngạn nọ đầu tiên là sững sốt nhưng lại lập tức nhìn Hàn Lập trên dưới đánh giá một lần nữa, thần sắc có vài phần chần chờ.

"Người là người phương nào? Muốn chết hay sao mà có ý định thay hãn cùng ta bàn luận."

Dị tộc nhân tóc xanh nghe nói vậy thì đầu tiên là ngẩn ra nhưng rồi lập tức giận dữ trừng mắt nhìn Hàn Lập liếc mắt một cái, nanh nọc nói.

Tiếp theo hãn không đợi Hàn Lập nói thêm cái gì nữa, đột nhiên tiến lên vung cánh tay tóm lấy Hàn Lập. Cũng không biết hãn tu luyện công pháp gì mà bàn tay vừa vươn ra đã biến ảo to như cái quạt, năm ngón tay chìa ra đem cả thân thể Hàn Lập chụp lấy. Giữa năm ngón tay có hoàng quang chớp động rồi một cỗ cự lực từ hư không hướng về phía Hàn Lập đè xuống.

"Hàn đạo hữu cẩn thận!"

Lão giả họ Ngạn cả kinh, không suy nghĩ thêm gì vội vàng lên tiếng nhắc nhở nhưng không kịp, năm ngón tay của gã dị tộc kia đã chụp xuống.

Nếu là Luyện Hư sơ kỳ bình thường thì đã bị dị tộc nhân tóc xanh này xuất kỳ bất ý đánh ra một trào, dưới cự lực đó mà thân hình lập tức bị không chế không có cách nào nhúc nhích được. Nhưng thân thể Hàn Lập mạnh mẽ sớm đã đến một cảnh giới khó tin được nên sao lại có thể bị công pháp này tóm lấy. Cho dù là có thể đè trên người hắn với lực lượng bạo tăng gấp mấy lần thì đối với hắn mà nói căn bản coi như không có. Cho nên đối với bàn tay đang phát ra tiếng ầm ầm bí mật mang theo một cổ quái phong đang đè xuống kia, khoe miệng Hàn Lập chỉ nhếch lên hiện ra một tia cười lạnh.

Một bàn tay từ trong tay áo thò ra, trong nháy mắt đen như mực rồi đẩy về phía trước. Một đạo hơi sắc quang hà chợt loé lên sau đó tự lại!

Một cái đại quang thủ màu xám hiện lên trên đầu Hàn Lập đón đỡ hoàng sắc cự chưởng đang hạ xuống.

"Tiểu tử, không biết tự lượng sức mình, quỳ xuống cho ta."

Dị tộc nhân tóc xanh thấy cử động của Hàn Lập thì trên mặt hiện lên một tia bạo ngược, trong mồm hét lớn một tiếng.

Nguyên bốn hắn chỉ vận dụng bảy thành pháp lực thúc dục thần thông, lúc này thúc dục pháp lực trong cơ thể lưu chuyển cực nhanh, không giữ lại bất cứ gì nữa, một chút hướng về phía bàn tay ngừng tự mười thành linh lực. Ý định một kích này lập uy, đem Hàn Lập ép ngã xuống đất.

Bàn tay màu vàng quang mang chợt loé rồi lại to thêm hai phần đánh lên bàn tay màu xám phía dưới mà lúc này đại quang thủ màu xám hợp năm ngón tay lại!

Một màn doạ người xuất hiện.

Lúc hai người va chạm, không có phát ra thanh âm kinh thiên động địa gì mà ngược lại chỉ nghe một tiếng "bịch", bàn tay màu vàng vừa chạm tới quang thủ màu xám thì liền tiêu tán.

Tiếp theo đại quang thủ chộp lên một cái rồi quỹ dị xuất hiện phía trên đầu dị tộc nhân tóc xanh, nó vô thanh vô tức hạ xuống. Quang thủ chưa hạ xuống mà hơi sắc quang hà do Nguyên Từ Thần Quang biến thành đã ép xuống.

"Không thể nào!"

Dị tộc nhân tóc xanh kêu lên thất thanh, không tin được đối phương chẳng những phá được thần thông đặc ý của hắn mà còn lấy một thân chi đạo hướng về mình phản đòn.

Kinh sợ, hắn không kịp suy nghĩ nghiều, hay tay đột nhiên nắm chặt hướng về không trung đánh lên, "vù vù" hai quyền toàn lực đánh ra. Hai cái quyền ảnh màu vàng ầm ầm rời tay hắn bắn ra nhắm thẳng đến hơi sắc quang hà điên cuồng công kích.

"Phốc phốc" hai tiếng, hai quyền ảnh màu vàng vừa tiếp xúc với hơi sắc quang hà thì phảng phất như một đi không trở lại, sau khi chột loé lên thì biến mất không còn tăm hơi.

Trên mặt dị tộc nhân tóc xanh lộ ra vẻ hoảng sợ thẳm kêu một tiếng "Bất hảo" rồi lập tức nghĩ đến việc thi triển đòn thuật tránh ra nhưng quang hà kia nguyên bốn chậm chậm lúc này lại chột loé lên, với tốc độ khó tin tới ngay trước mắt. Quang hà cuộn cuộn một vòng đem thân hình hắn quấn vào trong đó.

Trong hơi sắc, lực sắc dị tộc cảm thấy hộ thể linh quang ngưng trọng, thân hình nhất thời không có cách nào di động được. Lúc này, bàn tay to nhất thời áp xuống. Hắn chỉ cảm thấy đỉnh đầu tối sầm, không khí phụ cận căng thẳng khiến hắn ngay cả hô hấp cũng không thể. Tuy theo một cỗ trọng lực không cách nào ngăn cản nổi bỗng nhiên đè lên hai vai.

"Phù phù" một tiếng, dị tộc nhân tóc xanh không có cách nào kháng cự nổi thế thái sơn áp đỉnh này mà gân cốt mềm nhũn, đầu gối tê rần, một chút đã nửa quỳ ở trên mặt đất.

Bàn tay to màu xám còn cách đỉnh đầu hắn có nửa thước, gậy gao đặt trên hộ thể linh quang của hắn làm cho hắn không có cách nào nhúc nhích được. Dị tộc nhân tóc xanh sắc mặt tái nhợt rồi lập tức trở nên đỏ tươi. Cũng không biết là do hắn vận công quá độ hay là thẹn quá mà nên. Cả toà đại sảnh tầng thứ ba đột nhiên lạnh ngắt như tờ. Vô luân chính là người tu luyện bản địa hay là từ bên ngoài đến, đại bộ phận hai mắt đều lộ ra vẻ hoảng sợ. Trong đó lão già họ Ngạn lại càng giật mình nhưng lại lộ ra một tia hi

sắc. Còn gã dị tộc nhân họ Khuê ở phía xa thì khoé mắt giật giật nhìn về phía Hàn Lập, ánh mắt trở nên băng hàn như tuyết. Tiêm Tiêm thì sắc mặt cũng thay đổi mấy lần, nàng mặc dù biết thần thông của Hàn Lập cực cao nhưng chỉ vừa ra tay đã lập tức áp đảo đối thủ cao hơn mình hai bậc thì lại vượt quá dự đoán của nàng, trong lòng có chút phức tạp.

Việt Tông đồng dạng cả kinh không phải nhỏ, có chút run sợ nhìn Hàn Lập không nói gì. Về phần đám người cung trang nữ tử cùng những người khác thì đều trợn mắt há mồm nhìn lại. Hàn Lập đối với hết thảy việc này coi như là không nhìn thấy, chỉ nhìn dị tộc nhân đối diện trên mặt đất, bộ xương đang phát ra thanh âm "ba ba". Hắn hai mắt nhất mị!

Người này sau khi bị đại quang thủ đè nửa quỳ trên mặt đất thì ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Lập, trong ánh mắt ngoài vẻ giận dữ dị thường thì còn lộ ra vẻ cực kỳ oán độc. Đồng thời hộ thể linh quang của hắn chớp lên không thôi, coi bộ còn muốn mạnh mẽ đứng lên.

Hàn Lập khoé miệng co quắp một chút, một tiếng hừ lạnh.

"Lật."

Nguyên bốn cánh tay màu xám đang giơ lên, đột nhiên chuyển động. Nhất thời, Cự đại quang thủ đang đặt trên người của dị tộc nhân tóc xanh thì đột nhiên năm ngón tay nhất thời co lại, sau đó bành trướng lên, một khắc sau liền biến ảo thành một ngọn núi nhỏ liền áp xuống phía dưới.

"Ầm."

Một âm thanh trầm thấp vang lên! Hắc hồ sơn này xuất hiện trong chớp mắt nhưng là ngay lúc vừa hạ xuống chẳng những đem linh quang hộ thể của dị tộc nhân tóc xanh tán đi mà còn đem hắn đang nửa quỳ làm cho hoàn toàn ngã xuống trên mặt đất.

Tiếp theo, ngọn núi nhỏ thoáng một cái thể tích đã bành trướng cao tới ba bốn trượng rồi nổ ầm ầm một tiếng đem dị tộc nhân tóc xanh đè dưới chân nó, chỉ lộ ra nửa cái đầu. Mà lâu các nguyên bản nhìn như bình thường cũng bị chấn động này làm cho run rẩy một trận kịch liệt. Tiếp theo đó, sau bốn vách tường đều nổi lên một tầng linh quang màu trắng, đồng thời có vô số cổ văn cổ quái từ bốn phương tám hướng tuôn ra nhưng lại lập tức biến mất ngay.

Lâu bản trong nháy mắt khôi phục lại dáng vẻ như trước.

Nơi đây hẳn là có bố trí một cái cấm chế huyền diệu dị thường, nếu không thì mới vừa rồi đầu pháp chỉ cần dư chấn của cự lực cũng đủ đã đem cả toà lâu các này huỷ đi vô số lần.

"Bây giờ tại hạ có lựa chọn thứ ba hay chưa?"

Hàn Lập đem cánh tay thu hồi lại, nhìn dị tộc nhân nằm dưới ngọn núi nhỏ lãnh đạm hỏi một câu.

Nguyên bốn đối phương là một gã Luyện Hư Kỳ đỉnh giai, nếu lúc bình thường giao thủ thì nếu là Hàn Lập không dùng mấy đòn sát thủ mà muốn đánh bại đối phương cũng phải tốn ít công phu nhưng hết lần này đến lần khác tên dị tộc nhân trước mắt lại tự phụ thân thể cường đại, tại địa phương chật hẹp như thế lại không né tránh mà ngạnh kháng lại nên bị Hàn Lập dùng cự lực công thêm sự bá đạo của Phạm Thánh Chân Ma Công nên tự nhiên là không chịu nổi một kích.

Đến lúc hẳn phát giác ra không ổn, đang muốn bỏ chạy hoặc là muốn khu sử bảo vật khác thì tự nhiên đã trễ. Dưới cự lực của Hàn Lập cộng thêm Nguyên Từ Thần Quang tế ra thì chỉ có miễn cưỡng tự bảo vệ mình, đâu có thừa sức mà làm chuyện khác nữa.

Mắt thấy đồng bạn bị Hàn Lập hời hợt chế trụ, nam tử họ Khuê ngồi phía xa xa trên mặt huyết quang chợt loé lên, hai hàng lông mày dựng đứng lên, khí tức huyết tinh xoay quanh thân thể bốn phía một chút liền trở nên dày đặc dị thường. Hắn từ từ đứng dậy, tựa hồ muốn đi tới chỗ Hàn Lập. Đám người cung trang nữ tử thấy vậy thì vẻ kinh hi nhất thời ngừng trọng lại.

Sau khi thấy Hàn Lập triển lộ thần thông mà vẫn còn có thể không chút động lòng như thế thì chứng tỏ đối phương tuyệt đối có điều ỷ vào. Lão giả họ Ngạn nhìn nam tử họ Khuê, hai mắt híp lại nhưng lúc này Hàn Lập xoay đầu lại, trên mặt một chút dị sắc cũng không có.

Mắt thấy nam tử họ Khuê đi tới một bước, không khí bỗng trở nên khẩn trương dị thường. Mười mấy người không thuộc phe nào cũng mở to hai mắt mà nhìn xung đột chuẩn bị xảy ra.

"Đạo hữu đem bảo vật thu lại đi. Nơi này là Lôi Vân Các, chính là nơi cấm động thủ đầu pháp. Nếu nhị vị muốn luận bàn thì chi bằng đến nơi chuyên bố trí ở bên cạnh đi. Nếu không các người đều bị huỷ bỏ tư cách tiến vào Ma Kim Sơn Mạch."

Một thanh âm nam tử xa lạ bỗng nhiên từ cầu thang truyền lại đây, thanh âm nghiêm khắc dị thường. Hàn Lập nghe nói thế thì thần sắc vừa động, mà nam tử họ Khuê phía đối diện cũng dừng bước.

"Đây chính là Mẫn chấp sự trưởng lão mới tới. Hàn đạo hữu cũng dừng đi."

Lão giả họ Ngạn ánh mắt chợt loé lên rồi vội vàng mở miệng khuyên.

Hàn Lập khẽ nhíu mày liếc nhìn dị tộc nhân tóc xanh đang bị đè dưới núi, cười nhẹ một tiếng rồi vươn tay nhắm tiểu sơn chộp một cái. "Phốc xuy" một tiếng, hắc sắc tiểu sơn trong ánh sáng mờ ảo chớp động phảng phất như bọt biển tan biến đi.

Dị tộc nhân thoát khỏi thì nhảy dựng lên, mặt đỏ như máu gầm nhẹ một tiếng, miệng hé ra, nhất thời hoàng mang ẩn hiện như muốn trực tiếp công kích Hàn Lập. Hàn Lập thấy vậy thì không có cử động gì, chỉ cười hắc hắc một tiếng.

"Dừng tay! Người không phải là đối thủ của hãn, trở về đi."

Nam tử họ Khuê lạnh lùng nói một tiếng rồi dùng ngữ khí phân phó ra lệnh.

"Hãn vừa rồi thừa dịp ta chưa kịp chuẩn bị nên mới đắc thủ! Ta nhất định phải..."

Dị tộc nhân tóc xanh nổi giận, căn bản không muốn nghe lời.

"Như thế nào, người cảm giác ta nói không đúng sao?"

Nam tử họ Khuê thấy cảnh này thì sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói một câu.

Thanh âm này không lớn nhưng khi lọt vào tai dị tộc nhân tóc xanh thì lại làm cho hãn rung mình. Vẻ mặt giận dữ trên mặt lập tức thu lại rồi sợ hãi nói:

"Không dám."

Tiếp theo đó, dị tộc nhân tóc xanh hung hăng trừng mắt Hàn Lập một cái rồi đi trở về chỗ cũ, sắc mặt âm trầm ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

"Nếu vị đạo hữu này không muốn buông tha chi vị Việt đạo hữu kia thì quên đi. Mới vừa rồi nghe lời các người thì mấy người đạo hữu cũng không phải là vì Chi tiên mà đến. Như thế mà nói, đối với chúng ta cũng không có xung đột gì. Tại hạ cũng không muốn vô cớ mà cùng người khác động thủ hao phí pháp lực làm gì. Nhưng tiếp theo, nếu các hạ còn muốn ngăn cản trước mặt ta thì không thể dễ dàng giải quyết như vậy!"

Nam tử họ Khuê lạnh lạnh nói, sau đó đồng dạng xoay người ngồi xuống.

Hàn Lập nghe đối phương mở lời uy hiếp như thế thì chỉ sờ sờ cằm, cười mà không nói gì. Mà đám lão giả một bên nghe nói xong thì mới thật sự thở phào một hơi. Cung trang nữ tử khi nhìn Hàn Lập vẫn thản nhiên cười thì muốn mở miệng nói cái gì đó thì bỗng nhiên từ phía cầu thang truyền lại thanh âm của vị "Mẫn chấp sự" kia.

"Trừ thượng tộc bát giai, cửu giai ra thì những người còn lại muốn tiến vào Ma Kim Sơn Mạch đều phải thông qua kiểm tra. Ừ, bây giờ ai muốn đi vào sơn mạch thì có thể lên lầu rồi. Một lần chỉ có thể hai người đi lên."

Vị Mẫn chấp sự này lời nói cực kỳ bình tĩnh nhưng lập tức làm cho những người tụ tập nơi đây đều tảo động một trận. Mọi người liếc mắt nhìn nhau một cái thì lập tức có hai người một trước một sau đi lên lầu, trong nháy mắt đã biến mất ở chỗ cửa thanh lầu. Hai người này, một gã là Hoá Thần trung kỳ, một gã là Luyện Hư sơ kỳ, đều không thuộc về phe lão giả cùng nam tử họ Khuê. Số còn lại chưa kịp phản ứng thì trên mặt đều hiện lên một tia hối hận. Mặc kệ nói như thế nào, có thể đi trước một bước lấy được Ích Lôi Tán thì tự nhiên là có lợi hơn.

Tuy nhiên đám người còn lại cũng chỉ có thể thành thật ngồi tại chỗ chờ đợi. Có người thì ngưng thần chú ý động tĩnh trên lầu, muốn nghe ra một vài manh mối nhưng không biết trên lầu bố trí cấm chế gì hay là việc kiểm tra này căn bản là không phát thanh âm mà phía trên rất yên tĩnh, một tiếng vang cũng không truyền xuống.

Điều này làm cho mấy người phía dưới có chút thất vọng. Thời gian kiểm tra không lâu lắm nhưng cũng không ngắn, sau nửa canh giờ mới có một người đi xuống. Ánh mắt mọi người đều tập trung tới hắn. Chỉ thấy quần áo trên người hắn bị nát vụn, phảng phất còn có mấy dấu máu, dĩ nhiên có vẻ như cùng vật gì tranh đấu qua.

"Chúc đạo hữu, người kiểm tra như thế nào, có lấy được Ích Lôi Tán không!"

Một gã quen biết cùng người này từ bên ngoài đến, không nhìn được đứng lên hỏi.

"Thông qua chính là thông qua rồi! Nhưng kiểm tra như thế nào thì Mẫn chấp sự không cho tiết lộ, nếu không sẽ thu hồi Ích Lô Tán! Hơn nữa vô luân là có thông qua hay không, hể người nào kiểm tra xong đều phải lập tức rời khỏi đây. Tà hạ cũng không thể nói gì hơn."

Tên nam tử thoạt nhìn có chút chật vật chỉ hàm hồ nói vài câu rồi không chút do dự vội vã đi xuống lầu bỏ đi. Mà người vừa hỏi hẩn nghe nói như thế thì cũng đành phải ngồi xuống, trên mặt lộ ra vẻ hậm hực.

Đợi một chút nữa, một người khác cũng đi từ tầng bốn xuống. Tuy nhiên không giống như gã trước, người này tu vi thấp hơn nhưng cả người lông tóc đều không bị thương nhưng vẻ mặt lại rất ưỡ oả. Bất quá người này không có dừng lại tại tầng ba mà trực tiếp đi xuống lầu đi mất.

Nhìn thấy tình hình quỷ dị như thế, trong lúc nhất thời nhiều người cấp bách nhìn qua người khác, cũng thử dùng ánh mắt dò xét đánh giá những người khác. Hiển nhiên tâm lý cũng trở nên lo lắng.

"Hai người tiếp theo!"

Phía trên truyền đến âm thanh của Mẫn chấp sự thúc giục.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua mọi nơi, thấy không có ai đứng dậy thì lúc này mới khẽ nhếch mép, mỉm cười đứng lên, đi thẳng đến chỗ thang lầu đi đến. Bất quá hẩn mới đi ra ngoài được vài bước thì chỉ nghe đằng sau cũng truyền đến tiếng bước chân, tên đi theo lên này nói:

"Đạo hữu cần gì phải nóng lòng, có thể chờ vài người khác cùng lên trước rồi lên cũng không muộn."

Hàn Lập tựa hồ rất rõ ràng sau lưng là ai, đầu cũng không có quay lại nói.

"Tiền bối yên tâm! Chuyện liên quan đến việc kiểm tra, ta trước đó đã hỏi thăm qua một ít nên đã có sự chuẩn bị."

Thanh âm dễ nghe truyền đến, bất ngờ đúng là thanh âm của Tiêm Tiêm.

Chương 1611: Sơ Nhập Ma Kim Sơn Mạch

"Nếu đạo hữu nói như thế, xem ra là đã tính trước rồi. Nhưng thật ra Hàn mỗ không có nhiều lo lắng."

Hàn Lập thấp giọng cười rồi không dừng lại chút nào, tiêu sái bước lên cầu thang.

Tiêm Tiêm mỉm cười, thướt tha đi theo phía sau. Chỗ cửa tiến lên tầng bốn quả nhiên còn có một tầng quang mạc màu đỏ nhạt chắn ở nơi đó. Hàn Lập khẽ cười, thân hình thoảng một cái đã xuyên qua quang mạc mà đi. Trước mắt hắt chợt sáng rực lên, phía trước chợt xuất hiện một phiến màu xanh da trời.

Vô luận là trên đầu hay là vách tường bốn phía đều trong suốt sáng long lanh. Đồng thời cũng có quang mang màu xanh. Mà nơi đây có một cái pháp trận màu trắng thật lớn, cơ hồ bao phủ phạm vi hơn hai mươi trượng, mà trong tâm trận có một người lẳng lẳng đứng đó, cũng đưa mắt đánh giá Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập chợt loé lên rồi đem khuôn mặt của đối phương xem rõ ràng. Đây là một gã nho sinh, trang phục phương nghiêm, một tay đang cầm một quyển sách màu vàng, tay kia nâng một cái trận bàn màu vàng nhạt, tu vi cũng là Luyện Hư Kỳ đỉnh giai.

"Nguyên lai là đạo hữu lên đây!"

Trên mặt nho sinh hiện lên một tia kỳ quái nói.

"Như thế nào, đạo hữu nhận ra tại hạ?"

Hàn Lập mỉm cười lại một câu.

"Cho dù lúc trước không nhận ra nhưng sau khi đạo hữu ra tay nơi này thì Mẫn mỗ cũng không thể không nhận ra rồi. Đạo hữu có năng lực áp tồn tại cửu giai thì có thể tính là thần thông quảng đại rồi."

Nho sinh cười nói.

"Đạo hữu khen trật rồi nhưng không biết phải làm thế nào để kiểm tra tư cách của tại hạ."

Hàn Lập lơ đãng hỏi.

"Thi kiểm tra? Lấy thần thông của đạo hữu thì cần gì phải kiểm tra nữa. Tự nhiên là trực tiếp được thông qua rồi!"

Nho sinh cười ha hả nói.

Vừa nghe nói vậy, Hàn Lập cùng Tiêm Tiêm khẽ giật mình.

"Như thế nào, đạo hữu thật sự tưởng rằng tại hạ là loại người không biết quyền biết sao. Nếu đám bát, cửu giai tồn tại phía dưới cũng có thể miễn kiểm tra thì các hạ cũng đương nhiên là không cần kiểm tra. Tiếp theo thì tốt rồi, đây là Ích Lô Tán của đạo hữu!"

Nho sinh vừa mới nói hết, trên cuốn sách trên tay bỗng nhiên ngân quang chọi loé, một vật trực tiếp từ phía trên bay ra nhắm thẳng đến Hàn Lập phóng tới. Hàn Lập đưa tay ra chụp lấy vậy bay tới vào trong tay, trong tay có cảm giác có chút lạnh lẽo.

Cúi đầu vừa nhìn, chính là một đem lãnh đạm ngân lô địa t ô, chỉ có kẻ ra tấc lớn nhỏ, từ bỏ tinh xảo dị thường mặt ngoài minh ẩn rậm rạp địa ký hiệu.

"Ta có mấy lời phải nhắc nhở đạo hữu. Ích Lô Tán phải nhận người làm chủ để tránh người khác cướp đi. Hơn nữa vật này sau khi nhận chủ thì chỉ có hiệu lực trong vòng một tháng mà thôi. Qua thời gian này sẽ thành vô dụng. Nói đúng là, đạo hữu tất nhiên phải từ trong sơn mạch quay ra trong vòng một tháng, nếu không cũng chỉ có thể ở trong đó chờ ma khí ma hoá, chính thức trở thành ma vật."

Vị Mẫn chấp sự này nào ngờ lại rất có trách nhiệm, kể lại phi thường rõ ràng chi tiết.

"Đa tạ đạo hữu đã nhắc nhở."

Hàn Lập gật đầu, cầm cái ô nhỏ trong tay hướng lên không trung ném đi, sau đó phun ra một đoàn tiên huyết hoá thành một phiến huyết vụ phun tới bao phủ lấy cái ô nhỏ màu bạc, tiếp theo sau trong miệng Hàn Lập lầm bầm, hai tay bắt quyết nhắm lên không trung mười ngón tay liên tiếp bùng ra. Từng đạo pháp quyết màu sắc khác nhau tuôn ra

nhập vào trong huyết vụ. Cái ô nhỏ màu bạc điên cuồng bành trướng lên, trong nháy mắt đã biến to ba thước.

Đồng thời trong huyết vụ truyền ra thanh âm ầm ầm, sương mù ngưng trọng rồi hoá thành vô số huyết sắc phù văn lớn nhỏ khác nhau vây lấy cái ô bạc quay tròn, sau khi chợt loé lên thì tiến vào trong đó. Trong phút chốc, cái ô bạc toàn thân nổi lên một tầng huyết quang nhưng lại lập tức tán đi và khôi phục như thường. Hàn Lập vươn tay thu lại, cái ô bạc thu nhỏ lại và nhắm cổ tay áo bay vụt đến, sau khi chợt loé lên thì việc nhận chủ đã hoàn thành rồi.

Nét mặt Mẫn chấp sự hiện ra một tia kinh ngạc, hiển nhiên cũng có chút giật mình vì tốc độ Hàn Lập nhận chủ Ích Lôi Tán cực kỳ nhanh. Bất quá một khắc sau, hắn liền khôi phục thân sắc như thường và đưa ánh mắt nhìn Tiêm Tiêm cau mày nói:

"Vị tiên tử này là Tinh tộc nhân, hơn nữa tu vi cũng quá thấp. Tiến vào Ma Kim Sơn Mạch khả năng vẫn lạc là rất lớn. Ta nghĩ tiên tử nên bỏ ý định đi vào đi."

"Đa tạ hảo ý của tiền bối nhưng vẫn bối lần này nhất định phải tiến vào Ma Kim Sơn Mạch. Tiền bối cớ gì kiểm tra thì bắt đầu đi."

Tiêm Tiêm nhìn Mẫn chấp sự thì lễ rồi kiên trì nói.

"Nếu tiên tử đã nói như vậy thì Mẫn mỗ cũng không nhiều lời nữa. Tại hạ có hai loại kiểm tra. Một loại là tại hạ dùng pháp trận phóng thích huyễn cảnh, chỉ cần kiên trì được nửa canh giờ là thông qua. Một loại khác là trực tiếp cùng hai đầu khôi lỗi thú đấu một hồi, chỉ cần đánh bại chúng là thông qua. Chỉ cần thông qua một trong hai loại này là tiên tử đã vượt qua kiểm tra."

Mẫn chấp sự chậm rãi nói.

"Văn bối lựa chọn cái thứ nhất!"

Tiêm Tiêm tựa hồ đã sớm có dự liệu nên không chút chần chờ nói.

"Như vậy đạo hữu tiến lên trước ba bước là được."

Mẫn chấp sự gật đầu. Tinh tộc nữ tử này vừa nghe nói thế thì theo lời, tiêu sái bước lên trước ba bước.

Hàn Lập ở bên cạnh, ánh mắt chột loé, khi thấy nữ tử này vừa đi tới trung tâm pháp trận thì tâm niệm hần chuyển động vài cái, chưa kịp ngẫm nghĩ gì thì Mẫn chấp sự bỗng nhiên nhìn hần nói:

"Đạo hữu có thể xuống trước rồi. Khi tại hạ kiểm tra không muốn có người quan sát. Mà có những nội dung liên quan đến việc kiểm tra mong đạo hữu không nên nói ra ngoài."

"Cái này là tất nhiên. Hàn mỗ xin cáo từ."

Hàn Lập bất động thanh sắc gật đầu rồi tiến vào cửa thang lầu, sau lưng truyền đến một trận cấm chế ba động, cũng mơ hồ có tiếng thanh minh phát ra. Hàn Lập tùy ý quay đầu liếc nhìn một cái.

Chỉ thấy giờ phút này pháp trận trên sàn nhà hoàn toàn bất động, tầng tầng quang hà màu trắng hiện ra đem Tinh Tộc nữ tử cùng Mẫn chấp sự hai người bao phủ vào khiến hần cũng không có cách nào chứng kiến được tình hình bên trong mây may. Hàn Lập thần sắc vừa động nhưng vẫn không chút dừng lại mà đi xuyên qua quang mạc xuống lầu. Hàn Lập vừa xuất hiện tại tầng ba thì chỉ thấy rất nhiều ánh mắt hướng nhìn lại. Hàn Lập cười cười đồng dạng không có dừng lại tại đây mà tiếp tục đi xuống dưới lầu.

Chỉ chốc lát công phu sau, Hàn Lập đã xuất hiện ở ngoài cửa lớn, sau khi hơi dừng lại thì xoay người lại hướng về phía lầu các liếc mắt một cái. Lầu các này có năm tầng, tầng thứ năm rốt cục có chứa cái gì. Không biết vì sao trong lòng Hàn Lập đột nhiên có ý niệm cổ quái như vậy nhưng rồi lại lập tức tiêu sái cười lắc đầu rồi liền đi dọc theo ngã tư đường từ từ đi về phía trước.

Phòng chừng đến lúc đám người Việt Tông kiểm tra xong thì vẫn còn một đoạn thời gian nữa, hần tranh thủ đi tìm hiểu thông tin nơi này. Trấn này không lớn, chỉ cần chút xíu thời gian là liền có thể nắm bắt được đại khái. Hơn nữa, hần đối với tên thánh tộc đưa ra phần thưởng Chi tiên kia cũng có chút tò mò. Mặc dù không nghĩ đối phương có quan hệ gì nhưng đứng từ xa liếc mắt một cái hần là không phải là việc gì khó. Trong lòng nghĩ như thế, Hàn Lập liền đi dọc theo ngã tư đường đi về phía trước.

Hai bên ngã tư đường, cửa hàng cũng không nhiều lắm, hơn nữa đại bộ phận là một vài cửa hàng bán tài liệu ma thú. Máy cửa hàng này cũng không lớn hơn nữa thoạt nhìn có chút cũ nát, hiển nhiên cũng đã lâu năm rồi. Bất quá cũng may nơi ngã tư đường vẫn

có một số người tu luyện thấp giai đi lai, bọn họ thỉnh thoảng vẫn ra vào cửa hàng nên sinh ý cũng có thể miễn cưỡng duy trì được.

Hàn Lập vừa đi được hơn phân nửa ngã tư đường, khi đi ngang qua một cái đại trạch viện thì đột nhiên hai mắt nhất mị, sắc mặt lộ ra vài phần ngưng trọng. Mới vừa rồi hắn dùng thần niệm đảo qua nơi đây thì lại bị một tầng cấm chế cổ quái cản trở mà cấm chế này lại cao minh dị thường, cho dù hắn mạnh mẽ xâm nhập vào trong đó cũng không có cách nào nhất thời nửa khắc có thể xông vào. Xem ra nơi này chính là nơi tên thánh tộc kia đang ở rồi. Hàn Lập trong lòng suy nghĩ rồi không khỏi đưa mắt đánh giá nơi đây thêm vài lần.

Đáng tiếc, cửa trạch viện đóng chặt hơn nữa cấm chế sâm nghiêm, căn bản là không nhìn ra bất cứ đồ vật gì, cũng không biết tên thánh tộc kia có đang ở trong đó hay không. Hàn Lập cũng không dừng lại thêm mà chỉ như thông dong đi lướt qua trước cửa. Trong hơn nửa canh giờ sau, Hàn Lập đã đi dạo qua trấn này một lần mà quay lại lần các. Kết quả khi hắn đến đó thì ngoại trừ Tiêm Tiêm và Việt Tông ra thì phụ cận cũng không còn ai nữa.

"Như thế nào, Việt huynh không có bị kiểm tra mà trực tiếp được thông qua rồi sao?"

Hàn Lập như nhìn ra cái gì hỏi.

"Tiền bối nói không sai. Khi ta lên, Mẫn tiền bối nói ta danh khí đủ lớn, không cần kiểm tra nữa. Nếu không, vẫn bối mặc dù lên lâu cũng không thể đi ra nhanh như vậy. Vẫn bối còn chưa đa tạ tiền bối tương trợ."

Việt Tông khom người, thần sắc đối với Hàn Lập càng thêm cung kính vài phần.

"Không có gì, chuyến đi này có thể rất bổ ích với đạo hữu. Tiêm đạo hữu, người hắn cũng đã lấy được Ích Lôi Tán rồi chứ."

Hàn Lập khoát khoát tay, hỏi Tiêm Tiêm một câu.

"Cái này là tự nhiên. Áo trận đó mặc dù lợi hại nhưng ta mới tu luyện thành vài loại bí thuật thanh tâm trấn thần nên việc kiên trì một đoạn thời gian thì không thành vấn đề."

Tiêm Tiêm hời hợt nói.

"Nếu như vậy chúng ta nên lập tức xuất phát đi thôi. Thời gian của chúng ta cũng không nhiều lắm."

"Văn bối cũng đang có ý này!"

Tiêm Tiêm nở nụ cười, Việt Tông cũng ngưng trọng gật đầu. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Ba người không hề chần chờ, cùng nhau độn quang rời đi, tiếp tục bay về phía trước vài dặm rồi hoà vào trời xanh không thấy bóng dáng. Sau khi phi hành về phía trước hai mươi mấy dặm thì phía trước dần xuất hiện sương mù mỏng manh đồng thời có tiếng sấm truyền đến đỉnh tai nhức óc.

Ba đạo độn quang từ trogn sương mù bắn ra, Hàn Lập vừa nhìn rõ ràng tình hình phía trước thì không khỏi hít một hơi lạnh. Chỉ thấy phía trước mấy trăm trượng, trên không trung tất cả đều là thanh sắc điện quang chớp động không ngừng, đồng thời tiếng sấm từ bốn phương tám hướng mà đến, phảng phất như vô cùng vô tận. Nơi bọn họ muốn đi vào chính là một thế giới toàn lôị điện mà không có vật gì khác.

Việt Tông thấp tiếng nói rồi há miệng phun ra một cái ô màu bạc, thoáng một cái đã hoá thành một đoàn ngân quang đem toàn thân hẩn bảo hộ ở trong đó rồi nhắm hướng bên cạnh bay lên. Hàn Lập cùng Tiên Tiêm ngạch cũng đồng dạng làm phép, cũng thả ra Ích Lôị Tán của mình mà đi theo.

Một lúc lâu sau, ba đoàn ngân quang từ một chỗ khác trong thế giới lôị điện đi ra và xuất hiện ở trên không trung của một ngọn núi màu đen. Quang mang sau khi thu liễm thì ba người Hàn Lập hiện hình ra, trôi nổi trên trời cao.

"Đây là Mà Kim Sơn Mạch!"

Hàn Lập đảo mắt qua mọi nơi rồi nói một câu.

Chương 1612: Quạ Ma Xuất Hiện

Trên mặt đất, trong vòng ba bốn trăm trượng, tất cả đều là một mảnh đen tuyền do một tầng sương mù đen dày đặc bao phủ. Mà ngoài ba bốn trăm trượng đang có hai bóng người phiêu đảng hoàn toàn ngăn cách với sương mù giống như âm dương lưỡng giới cách ly nhau.

Hàn Lập thần sắc vừa động, cúi đầu xuống phía dưới chân mình. Chỉ thấy núi lớn dưới chân mình chỉ có non nửa bộ phận lộ ra, hơn phân nửa còn lại đang bị hầm sâu trong vụ hải, chỉ có thể mơ hồ nhìn được trong phạm vi bốn mươi trượng, hơn nữa cảnh vật, cây cối, núi đá đều mơ hồ dị thường. Xuống sâu thêm một chút nữa thì chỉ thấy một phiến tối đen.

Thấy tình hình như vậy, Hàn Lập hơi trầm ngâm rồi trong đồng tử lam quang chợt lóe lên, hắn đã thi triển Minh Thanh Linh Mục thần thông, nhất thời trong phạm vi mấy trăm trượng đều trở nên rõ ràng. Bất quá, Hàn Lập lại nhíu mày! Trong chỗ sâu ngoài trăm trượng vẫn chỉ là một mảnh mông mông lung lung, linh mục cũng không thể trực tiếp xuyên thấu qua. Về phần thần niệm quét xuống dưới thì chỉ cso thể xâm nhập vào hơn mười trượng, sâu hơn là lập tức bị bài xích đẩy ra.

Thậm chí trên trời cao nơi hắn đang đứng, tại nơi ít bị hôi sắc ma khí ngăn cản thì thần niệm lan tỏa tứ phía cũng bất quá chỉ bao phủ được hơn một dặm. Căn bản là không bằng sử dụng Linh mục thần thông! Theo đó thì đúng là có chút phiền phức. Vạn nhất gặp phải đám cao giai ma thú am hiểu ẩn nặc thì cho dù hắn cũng không thể lập tức phát hiện ra được. Hàn Lập âm thầm cân nhắc một hồi. Đúng lúc này Việt Tông nói:

"Tiêm tiên tử, đem địa phương sắp đi tới nói cho tại hạ đi."

"Việc này là tự nhiên, hiện tại không nói cho đạo hữu thì tiểu muội còn thuê Việt huynh dẫn đường làm gì."

Tiêm Tiêm lập tức một tay vừa lật lại, đem ra một khối thạch phiến hướng về phía Việt tông ném tới.

Việt Tông giờ một tay tóm lấy, đem vật ấy nắm vào trong tay rồi đặt lên trên trán một lúc, nhắm hai mắt lại dùng thần niệm chui vào trong đó.

Hàn Lập sau khi xác định phụ cận không có ma thú nào thì mới thu hồi ánh mắt, đứng ở một bên thản nhiên nhìn Việt Tông.

"Là khu vực này sao, nơi đó chính là chỗ sâu nhất trong khu vực ngoại vi sơn mạch."

Một lát sau, Việt Tông mở hai mắt, thần sắc trở nên ngưng trọng dị thường.

"Việt huynh đã từng chân chính xâm nhập vào chỗ sâu trong sơn mạch mấy lần, lần này mang theo nhóm chúng ta đến khu vực đó mà lại có vấn đề ư."

Nghe nói vậy, Tiêm Tiêm lại khẽ cười nói.

"Nếu không phải lúc ma khí bùng nổ thì tự nhiên là tuyệt đối không có vấn đề. Hiện tại thì khác, tiến vào nơi sâu như thế thì cần phải mạo hiểm nhất định, hơn nữa cửa vào khu vực này cũng khá xa, trên đường đi khẳng định là không thể hoàn toàn yên ổn."

Việt Tông thở dài một hơi nói.

"Cho dù là có thể gặp nguy hiểm nhất định nhưng cũng không khẳng định là sẽ gặp cao giai ma thú. Chúng ta nếu đã tới đây thì tự nhiên không có khả năng bỏ dở nửa chừng. Đạo hữu đối với Ma Kim Sơn Mạch đã quen thuộc, lộ tuyến thường đi như thế nào thì cũng chỉ có thể trông vào Việt huynh mà thôi. Tiểu muội chỉ cầu trong vòng mười ngày đi tới nơi được nơi này."

Tiêm Tiêm cười nói.

"Tiên tử quá tin tưởng ta rồi."

Việt Tông nghe vậy thì cười khổ một tiếng, tùy theo bản năng nói.

Trong ba người, người tu vi cao nhất chính là Hàn Lập, hơn nữa lúc trước đã hiển lộ thần thông kinh người nên làm cho vị thợ săn nổi danh ở Ma Kim Sơn Mạch này tự nhiên thêm kính sợ, trước tiên hỏi ý kiến Hàn Lập.

"Ta cũng không có ý kiến gì, Việt đạo hữu cứ quyết định đi."

"Hàn tiên bối cũng nói như thế thì vân bối không khách khí nữa. Nếu thẳng tắp đi trực tiếp xuyên qua thì nguy hiểm là quá lớn. Còn nếu đi men theo ngoại vi sơn mạch thì tuy rằng an toàn hơn rất nhiều nhưng thời gian lại có thể không kịp, không thể trong vòng mười ngày có thể đi tới được. Như thế mà nói, chúng ta chỉ có thể lựa chọn lộ tuyến trung gian mà đi. Nói như vậy, nguy hiểm có thể thấp nhất mà thời gian cũng có thể đạt yêu cầu."

Việt Tông sau khi cân nhắc một chút thì nói.

"Hảo, cứ theo lời Việt huynh nói đi."

Tiêm Tiêm gật đầu đồng ý nói mà Hàn Lập cũng không nói gì thêm.

Sau đó Việt Tông lại cùng hai người cẩn thận trao đổi một ít chi tiết nữa, cũng dặn dò mấy chuyện cần chú ý trong sơn mạch sau đó ba người độn quang cùng nhau nhắm phía trước mà bay đi.

Sau khi bọn họ rời đi, bất quá được một canh giờ tại địa phương phụ cận khác có bốn người từ trong lô điện thế giới chạy ra. Đầu tiên, bốn người này cẩn thận đánh giá bốn phía rồi tụ tập lại nói vài câu.

Dẫn đầu là một gã Luyện Hư trung giai mặt đen, đại hán này vung tay lên rồi bốn người đều tự lấy ra một cái pháp bản, hướng một phương hướng khác phi độn mà đi. Cứ như vậy, trong thời gian kế tiếp, cứ cách mỗi hai canh giờ lại có bóng người vọt vào Ma Kim Sơn Mạch.

Bọn họ có lẽ đơn phương độc mã, có đồng bạn. Trong đó nhân số nhiều nhất tự nhiên là đám người do tên nam tử họ Khuê kia dẫn dắt. Tiếp theo chính là đám tu luyện giả bản địa do lão giả họ Ngạn cùng một đám người của Lô Vân Quỳ. Bất quá hai đám người này sau khi tiến nhập vào Ma Kim Sơn Mạch thì lại tán mà không tụ tập cùng một chỗ.

Ba ngày sau, tại một nơi trong Ma Kim Sơn Mạch, trên tầng trời thấp đột nhiên truyền đến âm thanh bạo liệt trầm thấp.

Chỉ thấy vô số đoàn bạch quang nhỏ đồng thời bạo liệt hóa thành một cơn lốc lớn, trong cơn gió lốc cùng tiếng nổ lớn, vô số phong nhận từ trong đó vọt ra. Ngay sau đó, vài tiếng kêu thảm thiết từ trong cơn lốc truyền ra, hơn mười cái tàn thi ma thú từ trên không trung rớt thẳng xuống, đảo mắt một cái đã rơi vào phía trong vụ hải không thấy đâu.

"Phốc xuy" một tiếng, cơn lốc giống như bột biển bắn tán loạn đi. Trên không trung hiện ra ba đạo nhân ảnh, trong đó một người tay cầm một viên châu màu trắng, sắc mặt ngưng trọng. Đúng là Việt Tông. Bên cạnh là Hàn Lập thần sắc lạnh nhạt, hai tay chấp sau lưng đang huyền phù tại không trung.

Mà Tiêm Tiêm, trên người nàng lúc này có thêm một cái chiến giáp màu đỏ nhạt, trên đầu vai xuất hiện một con quái điều toàn thân đen thui, miệng màu hỏa hồng, hai mắt màu vàng. Sau khi khẽ thở dài một hơi, Việt Tông cầm viên châu trong tay thu lại. Phụ cận còn một ít hơi gió lập tức hoàn toàn biến mất.

"Có chút không thích hợp!"

Việt Tông trầm thấp nói.

"Không thích hợp? Lời này là có ý tứ gì? Không phải chỉ là mấy con đề giai ma thú hay sao. Mấy ngày trước đây, chúng ta cũng không phải đã đánh chết vô số rồi sao."

Tiêm Tiêm kỳ quái hỏi ngược lại.

"Nếu là đề giai ma thú bình thường thì tự nhiên là không có gì không ổn nhưng mấu chốt là quần ma nha này trước kia chưa bao giờ xuất hiện ở ngoại vi sơn mạch cả. Chúng luôn luôn sinh sống sâu trong sơn mạch. Loại phi hành ma thú cao giai kia cũng sẽ đồng dạng hiện thân mới đúng. Cho nên mới vừa rồi ta mới không để cho nhị vị đạo hữu ra tay, hơn nữa còn toàn thân đề phòng."

Việt Tông giải thích nói.

"Có thể là do ma điều này hành động một mình hay không hay là đây là Việt huynh lần đầu tiên nhìn thấy loại tình hình này."

"Tuyệt không có loại sự tình này. Loại ma nha này là ma điều sống sâu trong sơn

mạch. Không riêng gì ta mà rất nhiều người vào Ma Kim Sơn Mạch đều biết tập tính của loại ma nha này."

Việt Tông liên tục lắc đầu nói.

"Cho dù xuất hiện dị tượng thường thì nó nói lên điều gì."

Hàn Lập ánh mắt chợt lóe lên hỏi.

"Cái này khó nói, hoặc là Tam đầu hoan cầm đầu quần ma nha này đã bị diệt sát, chúng vô pháp tìm được Tam đầu hoan khác nên chúng nó không thể tiếp tục sinh tồn sâu trong núi non, bị bức bách mà trốn ra nơi đây. Hoặc là quần ma nha này bị Tam đầu hoan mạnh mẽ điều động mới vi phạm tập tính mà hiện ra nơi đây."

Việt Tông sau khi trầm ngâm một chút mới chậm rãi nói.

"Nga, Việt đạo hữu cảm thấy được là loại nào!"

Hàn Lập nở nụ cười cười lơ đãng hỏi.

"Giả thiết thú nhất có khả năng phi thường nhỏ. Dù sao trong hàng đệ giai ma thú, ma nha ngoại trừ bay nhanh một chút thì không tính là cường đại. Một khi mất đi sự che chở của tam đầu hoan thì chúng nó không thể sống được để chạy từ sâu trong sơn mạch ra đây. Các ma thú khác bên trong cũng không phải là ngòi không."

Việt Tông khẳng định nói.

"Nếu đám ma nha này bị cường đại ma thú khác sai sử thì là chúng ta đang bị con ma thú này theo dõi."

Hai mắt Hàn Lập nhú lại, một đám hàn quang chớp động.

"Chỉ sợ là như thế, hơn nữa con ma thú này tựa hồ linh trí cũng không thấp."

Việt Tông nghiêm nghị nói

"Việt đạo hữu cảm thấy chúng ta nên xử lý việc này như thế nào?"

Tiêm Tiêm nhú mày hỏi.

"Chúng ta nên gia tăng vận tốc xem có thoát khỏi ma thú này không. Dù sao con thú này có linh trí, xuất hiện nơi đây có lẽ là có nguyên nhân gì đó, cũng vô pháp vứt bỏ được nó, cũng chỉ có cách đánh chết nó mà thôi. Nếu không vạn nhất con thú này đưa tới ma thú khác hoặc là thủy chung ẩn nấp ở phía sau thì đều là họa lớn. Ha hả, cũng may là có Hàn tiền bối, văn bối mới dám đề nghị như thế. Đối thành là văn bối thì chỉ có thể nghĩ cách khác. Bất quá cái loại biện pháp này phi thường hao phí thời gian, không thích hợp cho chúng ta lúc này."

Việt Tông nở nụ cười, cũng nịnh hót Hàn Lập một câu.

Hàn Lập nghe xong cũng lộ ra vẻ giống như cười nhưng không có trực tiếp nói cái gì mà là quay đầu hướng Tiêm Tiêm một bên hỏi một câu:

"Tiêm tiên tử, người cảm thấy đề nghị của Việt đạo hữu như thế nào?"

"Việt huynh đối với ma thú nơi này rất hiểu biết, khẳng định là trên ta rất nhiều. Mà lấy thần thông của Hàn tiền bối, chỉ cần không gặp phải thánh giai ma thú thì hẳn là cũng không sợ hãi."

Tiêm Tiêm thản nhiên cười nói.

"Nếu nhị vị đạo hữu đều thấy được thì Hàn mỗ cũng không có ý kiến gì khác."

Hàn Lập sờ sờ cằm từ chối cho ý kiến đồng ý nói.

"Một khi đã như vậy, chúng ta nên hành động đi thôi. Đáng tiếc là chúng ta phi vận không thể quá nhanh để tránh cho ma thú khác chú ý. Bằng không với tốc độ cao nhất, chỉ cần không phải là ma thú am hiểu phi hành thì hẳn là có thể bỏ qua."

Việt Tông có chút tiếc nuối nói. Lời này của hắn thật ra không giả.

Hàn Lập không nói gì, chẳng những vận tốc bay nhanh hơn nữa thanh sắc vận quang còn có vô thanh vô tức, một bộ vẫn còn dư lực. Việt Tông dưới chân có thêm một đôi bạch sắc pháp luân, bạch sắc quang hà chớp động, vận tốc cực nhanh có vẻ không dưới Luyện Hư Kỳ.

Mà trong tay Tiêm Tiêm lại có thêm một cái kim sắc tiểu phiến. Trong linh quang chớp động hóa thành một đạo kim hồng nhật như không thấy, một cái chớp động liền ra

xa vài chục trượng. Độm tốc cực nhanh, dĩ nhiên là bắt kịp Hàn Lập.

Ba đạo độn quang phá không phi hành, trong nháy mắt đã biến mất phía chân trời, vô ảnh vô tung. Mà cơ hồ cùng trong lúc đó, ước chừng ngoài mười dặm trong một tòa tiểu sơn phía dưới, ở sâu trong hắc sắc vụ hải, ở một địa phương tối đen như mực bỗng nhiên huyết quang chợt lóe, đồng thời lộ ra hơn mười con yêu nhũn màu đỏ tươi ướt át.

Chương 1613: Đa Nhân Ma

Ba người Hàn Lập một hơi bay ra mấy trăm dặm cho tới khi bị một đám chuột bay quấy nhiễu ở trên một đỉnh núi. Đám ma thú này thể tích rất lớn, bộ dáng rất giống sóc nhưng sau lưng lại mọc ra một đôi cánh dơi, đồng thời miệng đầy răng nanh, có vẻ hung ác khác thường. Đường nhiên đề giai ma thú bậc này tự nhiên sẽ không được Hàn Lập để trong mắt. Thậm chí không cần Hàn Lập ra tay, trên người Tiêm Tiêm vô số kim mang đột nhiên lóe lên rồi như bạo vũ bắn đi, một chút đã đem đám chuột bay này đánh cho tan nát.

Tuy nhiên khi chứng kiến cảnh này thì Việt Tông lại không lộ ra vẻ vui mừng mà ngược lại sau khi phi hành được một đoạn lộ trình ngắn thì dừng phi hành pháp luân dưới chân rồi nhìn hai người bên cạnh thở dài một hơi nói:

"Tiêm tiên tử, Hàn tiên bối, chúng ta không cần phi hành về phía trước nữa. Ma thú kia thùy chung vẫn đi theo phía sau, hơn nữa độn tốc cũng không chậm. Chỉ bằng độn tốc hiện tại của chúng ta thì không thể bỏ rơi nó được."

"Đạo hữu khẳng định?"

Thanh quang chợt tắt, Hàn Lập cũng từ trong độn quang hiện ra mở miệng hỏi, đồng thời trên mặt hiện lên một tia dị sắc khó có thể phát hiện ra.

"Không sai, văn bối tuy pháp lực không cao nhưng trên phương diện cảm ứng cùng truy tung ma thú thì tự cho là có chút thủ đoạn."

Việt Tông khẳng định nói.

Tiêm Tiêm nghe vậy thì thần sắc có chút âm trầm. Hàn Lập trong lúc nhất thời cũng trầm ngâm không nói gì. Kỳ thật không cần Việt Tông nói hắc cũng cảm giác rất rõ ràng ở phía sau bảy tám dặm đích xác có một đầu ma thú đang đuổi sát theo. Đùng tường thần niệm của hắn không thể thả ra xa nhưng bằng Minh Thanh Linh Mục thì vẫn có thể nhìn thấu ma khí mà mơ hồ chứng kiến thấy thân ảnh của nó.

Ngay cả cho dù con thú này thủy chung vẫn giấu mình phía dưới hắc vụ, đồng thời cũng thường tránh ở phía dưới núi nhưng do thân hình quá lớn nên làm sao có thể che giấu hết được. Trái lại qua một phen thử thách vừa rồi, Hàn Lập đối với vị Việt Tông này cũng có chút tin tưởng.

Xem ra đối phương có thể nhiều lần bình yên ra vào Ma Kim Sơn Mạch như thế thì thật sự cũng có chút bốn sự. Khó trách Tiêm Tiêm nhất định muốn người này.

"Hàn Tiên bối, xem ra chúng ta phải bố trí cái bẫy, đem ma thú này đánh chết đi."

Tiêm Tiêm nhìn Hàn Lập cẩn thận hỏi một câu.

"Bố trí bẫy? Cần gì phải phiền toái như vậy. Nếu con thú này khiến chúng ta bị chú ý thì ta qua đem nó giết đi. Nhị vị ở chỗ này chờ ta một lát."

Hàn Lập thân nhiên nói rồi bỗng nhiên sau lưng hào quang chợt lóe, một đôi cánh trong suốt liền hiện lên. Hai cánh nhẹ vẫy một cái, nhất thời một tiếng sét đánh truyền đến, Hàn Lập hóa thành một đạo hồ quang bắn ra.

Chỉ sau mấy cái chớp động đã ra xa mấy trăm trượng rồi lại một tiếng sấm trầm thấp nữa vang lên thì Hàn Lập đã biến mất vô ảnh vô tung. Tinh Tộc nữ tử cùng Việt Tông thấy vậy thì có chút giật mình.

"Một mình Hàn tiên bối muốn đối phó với đầu ma thú kia? Tuy rằng đầu ma thú kia không có khả năng là thánh giai nhưng là một trong số ít cao giai ma thú có thần thông lợi hại khác thường, thậm chí là hơn xa tu luyện giả cùng giai."

Việt Tông thì trào một tiếng, bộ dáng có chút lo lắng.

"Nếu Hàn tiên bối tự tin như thế thì hẳn là có thể nắm chắc."

Tiêm Tiêm chậm rãi nói, tựa hồ đối với Hàn Lập có chút tin tưởng.

Việt Tông nghe xong thì tuy không nói gì thêm nhưng vẫn nhú mày. Đúng lúc này, từ xa ã chợt truyền đến vài tiếng nổ âm âm, tiếp theo là một tiếng rống kinh sợ phát ra nhưng sau đó lập tức biến thành tiếng kêu thảm thiết rồi lại bỗng nhiên dừng lại, phía xa xa lại lập tức yên tĩnh trở lại. Loại tình hình quỷ dị này làm cho Việt Tông và Tiêm Tiêm không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Lại một lúc lâu sau, trong lúc hai người đều có chút bất an chờ đợi thì trên không trung xa xa linh quang chợt lóe, một đạo thanh hồng bắn nhanh mà đến.

"Là Hàn tiền bối!"

Việt Tông vừa thấy màu sắc độn quang thì thở dài nhẹ nhõm một hơi nhưng biểu tình trên mặt lại có chút quỷ dị. Tiêm Tiêm lúc này không nói gì thêm, chỉ là ánh mắt chớp động không chừng nhìn đạo thanh hồng xa xa đang phóng tới.

Sau một tiếng xé gió và mấy cái chớp động, đạo thanh hồng đã đi đến chỗ hai người. Sau đó thanh quang chợt tắt, thân hình Hàn Lập hiện ra.

"Việt đạo hữu nhìn xem, đây là ma thú gì mà bộ dáng có chút kỳ lạ!"

Hàn Lập nói xong, cánh tay vung lên ném ra một đám đen tuyền gì đó mang theo một cỗ khí tức huyết tinh.

Việt Tông cả kinh nhưng không lường lự đón lấy vật này nhìn một chút. Nhất thời vật kia lơ lửng ở giữa không trung. Tinh Tộc nữ tử cũng vội ngừng thân nhìn lại. Đây rõ ràng là một cái đầu ma thú hình tròn, trên đây lông mao như nhung, hai tai dài, nhìn rất giống đầu khỉ nhưng sau khi nhìn phía sau thì làm cho người ta hít vào một hơi sâu, sau lưng phát lạnh không thôi.

Cái đầu này gương mặt lại không có mũi miệng, cả mặt che kín toàn lông mao, rõ ràng là chỉ có hơn mười cái yên mục màu đỏ nửa khép nửa hở. Số yên mục này phần lớn đồng tử còn lưu huyết, hơn nữa trong mắt tràn đầy vẻ cực kỳ hoảng sợ.

"Đa nhãn ma, đúng là loại ma thú này. Loại ma thú này trời sinh tinh thông nhiếp hồn thuật mê hoặc. Cho dù là ở sâu trong Ma Kim Sơn Mạch thì cũng phi thường hiếm thấy, chẳng thể trách đám ma nha này lại bị sai sử."

Việt Tông liếc mắt một cái liền nhận ra lai lịch của nó, hoảng sợ giật mình nói.

"Đa nhãn ma! Ta nói con thú này vì sao ngay từ đầu liền không ngừng nhấp nháy yên mục, nguyên lai là tính toán thi triển nhiếp hồn thuật với ta. Sách sác, đối với ta mà thi triển thuật này thì xem như không gặp may đi."

Hàn Lập cười hắc hắc lơ đãng nói.

"Bất quá tiền bối cũng thực sự là cao thâm rồi, vừa đi một lúc, cơ hồ chỉ trong thời gian uống một chén trà nhỏ đã đem một con cao giai Đa nhân ma chém chết. Con thú này chẳng những tinh thông mê hồn thuật mà thân mình còn có vài loại thần thông quý dị phi thường khác. Cho dù tu luyện giả cao giai hơn một bậc so với con thú này mà gặp phải nó thì cũng cảm thấy đau đầu."

Việt Tông thần sắc vẫn đang có chút quý dị nói.

"Phải không, cái này ta thật không biết, ta căn bản không cho nó thời gian thi triển thần thông gì. Hơn nữa ma thú này pháp lực bất quá vào tầm thượng tộc bảy tám giai gì đó, không coi là rất cường đại."

Hàn Lập lại đậm bạc nở nụ cười. Việt Tông nghe được lời này thì nhất thời có chút hết chỗ nói.

"Danh đầu của Đa nhân ma này tiểu muội thật ra cũng đã nghe nói qua một lần. Nghe nói trên người nó tài liệu tối quý hiếm chính là con mắt mê hồn này. Đây chính là tài liệu luyện khí tuyệt hảo. Đáng tiếc không phải là thánh giai Đa nhân ma, nếu không thì có thể lấy chúng luyện chế ra một kiện dị bảo tiếp cận Linh bảo."

Tiêm Tiêm bỗng nhiên cười nói.

"Tiêm tiên tử nói giỡn rồi. Nếu thật sự đụng tới thánh giai Đa nhân ma thì ta vẫn chỉ có thể nhanh chân chạy xa rồi. Ha ha, mặc kệ nói như thế nào. Hàn mỗ thật có vài phần nhân lực, vẫn chưa đem cái tài liệu tối trọng yếu này ném đi nhưng thật ra thì thể con thú này đã rơi xuống sâu trong ma khí, không dễ lấy lắm."

Hàn Lập cười nói.

"Nếu Đa nhân ma bị thu thập hết rồi thì lộ trình tiếp theo sẽ an ổn hơn nhiều. Bất quá cũng may là tiền bối đã đem ma thú này giải quyết đi vì loại ma thú này am hiểu nhất là liên hợp với các ma thú khác, hơn nữa phi thường thù dai, một khi nó mà đào thoát được thì hậu họa vô cùng. Bất quá nơi đây cũng không phải là nơi ở lâu, chúng ta nên lập tức rời đi thôi. Một phen tranh đấu vừa rồi có thể đưa tới các ma thú khác."

Việt Tông cẩn thận nói.

"Việt huynh nói có lý. Hàn tiền bối, chúng ta lên đường thôi."

Tiêm Tiêm nghe vậy thì đồng ý nói.

Hàn Lập cũng không có suy nghĩ khác, gật đầu đồng ý, tay áo bào run lên, một mảnh thanh hà thối qua, đầu ma thú bỗng nhiên biến mất ở trong thanh quang. Ba người đột quang tái khởi tiếp tục bay về phía trước.

Ba người Hàn Lập cũng không biết, sau khi bọn hắn vừa mới đi thì được gần nửa ngày sau thì bỗng nhiên có một tiếng tiêm minh từ một phương hướng khác truyền đến. Tiếp theo là một đám hắc sắc vân vụ từ trên cao cuộn cuộn kéo đến, phô thiên cái địa, nhất thời đem phạm vi không trung vài dặm tất cả bao phủ trong này.

Sau một tiếng thét chói tai, từ trong vân vụ kịch liệt quay cuồng một trận rồi mười mấy đạo quang hắc sắc quang trụ bỗng nhiên từ trong vân vụ phun xuống, một chút đánh xuống phía dưới vụ hải. Chỉ thấy nơi nào quang trụ đi qua, hắc sắc ma khí lại sôi trào lên rồi dạt ra hai bên, tiếp theo cột sáng tại một địa phương quét qua một trận, trong phạm vi mấy trăm trượng, thâm hắc ma khí đều bị càn quét để lộ ra phía dưới một cái thi thể ma thú không đầu.

Phần dưới thi thể này giống như một con cự mãng màu xanh biếc, nửa phía trên lại giống như thằn lằn, hai cánh tay một lớn một nhỏ nằm hai bên, ngón tay có màu xanh biếc sắc bén dị thường. Vừa thấy thi thể ma thú này, trong đám vân vụ trên không trung phát ra một tiếng kêu cực kỳ bi thương, thanh âm giống như quỷ khóc cực kỳ thê lương.

"Là ai, là ai giết con ta. Ta muốn đem hắc bầm thân vụn đoạn, trừu hồn luyện phápch."

Thanh âm tuy khó nghe dị thường nhưng có thể nghe ra đó là một thanh âm già nua của một lão già.

"Cửu Dạ, Ngũ Khấp, lập tức tìm ra tung tích hung thủ, chúng ta lập tức truy tung theo bọn chúng, thôn phệ bọn chúng."

Lão già như hung thần ác sát lớn tiếng quát.

"Dạ, tuân mệnh."

Một thanh âm một nam một nữ xa lạ cũng từ trong đám hắc sắc vân vụ truyền ra rồi lập tức từ trong đám vân vụ bay ra hai luồng quang cầu màu đỏ, bên trong mơ hồ có hai đạo nhân ảnh, chợt lóe lên rồi hạ xuống chỗ thi thể không đầu. Độn quang chợt tắt hiện ra hai quái vật nửa người nửa thú.

Một gã trên đầu có một đôi cự giác đen thui, cao lớn vạm vỡ, trên thân mặc một kiện áo giáp màu đen, nửa trên so với Nhân Tộc thì không khác gì nhưng hai cái đùi lại là chân thú, đầy lông lá cứng rắn. Kẻ kia là một nữ tử dáng người thanh thoát, mặt như hoa đào, chỉ là hai mắt xanh biếc, hai tai dầy, đồng thời sau mông lại có một cái đuôi màu vàng. Hai người vừa hạ xuống đất đã vây quanh thi thể chạy quanh một vòng.

Một lát sau, nam tử kia rống lên một tiếng rồi há mồm phun ra một đạo điều quang lướt qua nhập vào trong thi thể. Tù theo cái sừng lớn trên đầu nam tử hào quang chợt lóe, một chút đã nổi lên một tầng u quang. Chỉ thấy thi thể kia đột nhiên run lên, tiếp theo một đoàn hơi khí bị một đoàn điều quang bao vây lấy từ từ trong thi thể trôi lên. Sau khi chớp động một cái thì hóa thành một cái bóng dáng âm đạm vô cùng, ngơ ngác phiêu phù lơ lửng ở phía trên thi thể không nhúc nhích.

Lúc này, nữ tử còn lại dùng mũi đánh hơi vài cái, hai mắt nhú lại rồi đột nhiên bay lên trời, ở phụ cận không trung bay loại vài vòng.

"Tìm được rồi, giết chết Thiếu chủ chỉ có một người nhưng phụ cận còn có khí tức của hai kẻ khác từ bên ngoài tới, xem ra cho dù không liên quan đến cái chết của Thiếu chủ thì cũng có thể là đồng bạn của kẻ nọ."

Thân hình nữ tử đột nhiên dừng lại cung kính nói.

Chương 1614: Ma Ảnh Tàn Sát Bừa Bãi

"Tốt, người có thể tìm ra phương hướng người nọ đi tới không."

Thanh âm già nua lạnh lùng hỏi.

"Đương nhiên là có thể. Mấy người này tuy đã thi triển công pháp che đậy linh lực nhưng do ma khí phụ cận tràn ngập nên khí tức của ngoại nhân căn bản là vô pháp che đậy triệt để. Đây là phương hướng hẩn rời đi, bất quá khí tức đã phi thường phai nhạt, bọn họ chắc đã đi được một đoạn thời gian dài. Hơn nữa bởi vì ở trên cao nên ma khí lưu chuyển quá nhanh nên thuộc hạ cũng không có nắm chắc thực sự có thể theo phương hướng này mà đuổi theo kịp mấy người này."

Nữ tử thành thật nói.

"Hừ, đồ vô dụng."

Lão giả nghe vậy thì tức giận nói, mà nữ tử này thì chỉ có thể bất đắc dĩ thủ thúc mà đứng.

Lúc này trên mặt đất gã nam tử kia cũng bay lên không, sau mấy cái chớp động thì đi đến bên cạnh nữ tử, hướng người trên cao thì lễ nói:

"Khởi bẩm chủ nhân, ta đã đưa tàn hồn từ trong cơ thể thiếu chủ ra và sử dụng bí thuật hoàn nguyên bộ dáng của hung thủ."

"Phóng xuất ra cho ta xem."

Lão giả lạnh lùng phân phó một tiếng.

Nam tử có sừng to dạ một tiếng, ống tay áo run lên, nhất thời một đoàn khí xám cùng hắc quang đan vào nhau phi ra lơ lửng trên đầu nam tử nọ. Mà nam tử thì hay tay bấm pháp quyết nhắm ngay quang cầu trên đầu bắn ra. "Phốc" một tiếng, quang cầu bạo liệt ra, một quang ảnh âm đạm dị thường hiện lên trong hư không. Người nọ một thanh

thanh bào, trên người sáng lóa mắt, khuôn mặt bình phàm, trên ô quang chớp động rồi có một con người đen kịt khế động dậy, mặt ngoài hắc mang lưu chuyển bất định, có vẻ quỷ dị dị thường.

Nhân ảnh này dĩ nhiên chính là Hàn Lập.

"Phanh" một tiếng, quang ảnh chỉ xuất hiện mười mấy cái hô hấp rồi bạo liệt tiêu tán đi.

"Phá Diệt Pháp Mộc, hảo, xem ra khẳng định là người này không giả. Cũng chỉ có Phá Diệt Pháp Mộc cấm chế không gian thần thông mới có thể phá được thuận di đào sinh của con ta. Chúng ta lập tức xuất phát."

Lão giả vừa nhìn rõ ràng con mắt ở giữa trán của Hàn Lập thì nhất thời nghiêng răng nghiêng lợi nói ra.

"Thứ cho thuộc hạ vô lễ. Đại nhân dự định tự mình truy sát người này ư?"

Nam tử có sừng to nghe vậy thì do dự một chút nhưng cũng hỏi một câu.

"Thế nào, người cảm thấy mệnh lệnh của ta có gì không rõ ràng lắm a."

Lão già thanh âm âm trầm dị thường hỏi.

"Thuộc hạ không dám nhưng chủ nhân lẽ nào đã quên nguyên nhân xuất quan lần này. Phân thân của Thủy tổ đại nhân muốn mượn ma khí bạo phát lúc này để triệt để thức tỉnh lại. Vạn nhất chủ nhân tới chậm trễ thì bị bọn Thiết Ma gièm pha trước mắt Thủy tổ đại nhân thì sợ rằng đại nhân sẽ có phiền phức."

Cự giao nam tử chần chờ một chút rồi nói.

"Hừ, Thiết Ma."

Lão già hừ lạnh một tiếng, tuy bộ dáng phảng phất chẳng để vào mắt nhưng rõ ràng là có chần chờ.

"Như vậy đi, Cửu Dạ, người am hiểu thuật truy tung, mặc kệ người dùng phương pháp gì nhưng nhất định phải kiểm cho ta vài người này. Ta đi trước cung nghênh Thủy tổ

đại nhân xuất quan. Sau mấy ngày nữa sẽ tái hội họp. Nếu lúc ta tìm tới mà người còn chưa tìm ra được mấy người này thì lúc đó hậu quả như thế nào người cũng biết rõ ràng rồi."

Lão già âm tình bất định một lúc lâu sau mới không cam lòng quyết định nói.

"Tuân mệnh."

Nữ tử biến sắc nhưng lại lập tức cúi đầu đáp ứng nói.

"Ngũ Khấp, chúng ta đi thôi."

Lão già không hề nói gì thêm cùng nữ tử nữa mà trực tiếp phân phó nam tử có sừng to một tiếng, sau đó một cái bàn tay màu xanh đầy lân phiến từ trong đám hắc sắc vân vụ lộ ra, sau khi chột lóe lên thì không biết làm như thế nào đã đem thi thể phía dưới vụ hải ôm ra và cũng như tia chớp lùi về trong đám vân vụ này.

"Dạ, chủ nhân."

Nam tử có sừng to cung kính đáp ứng một tiếng rồi cũng hóa thành một đoàn hồng quang bay ra, chột lóe lên rồi tiến vào trong đám vân vụ. Tiếp theo trong hắc sắc vân vụ nổi lên thanh âm oanh long truyền ra và nhất nhanh theo một hướng khác cuộn cuộn bay đi. Trong nháy mắt, nơi đây cũng chỉ còn lại nữ tử nọ.

Đợt đám mây đen cuối cùng tiêu thất vô tung vô ảnh phía chân trời, cái đuôi của nữ tử này khê phất lên, hai hàng lông mày nhú chặt, hiển nhiên cảm thấy mệnh lệnh của lão già cực kỳ khó làm nhưng cuối cùng nàng cũng khê thờ dài một hơi, ánh mắt sau khi đảo qua mọi nơi, xác nhận phương hướng thì thân hình khê động, một chút hóa thành một đạo ngân quang bay vụt đi. Nhưng ngân quang mới phi độn ra ngoài hơn trăm trượng thì đột nhiên linh quang run lên rồi bắt đầu trở nên mờ hồ âm đạm rồi sau cùng lóe lên, ngân quang biến mất tiêu thất ở trong không trung.

Tại một nơi khác trong Ma Kim Sơn Mạch, một gã Hóa Thân Kỳ cùng một gã Luyện Hư Kỳ dị tộc đang chậm rãi phi hành dưới tầng trời thấp. Trong tay hai người đều cầm một cái pháp bản to cỡ bàn tay, cứ tiến một chút lại dừng lại nhìn chăm chú vào pháp bản.

"Đã đi được vài ngày mà Chi tiên kia ngay cả cái bóng cũng không thấy, Ông sư thúc, chúng ta liệu có tìm lệch phương hướng hay không."

Tên Hóa Thần Kỳ kia là một thanh niên hơn ba mươi tuổi, không nhận được hưởng người bên cạnh hỏi.

"Thuật Bói toán của ta tuy không thể nói là bách phát bách trúng nhưng mà... ít nhất... có xác suất một phần năm chính xác, ta liên tiếp tính toán mấy lần đều chỉ về hướng này không sai."

Một trung niên nhân khác khuôn mặt khô gầy chỉ nhìn chăm chú vào pháp bàn trong tay cũng không ngẩng đầu lên trả lời.

"Một phần năm, tỷ lệ cũng không lớn."

Thanh niên hít một ngụm nói.

Lúc này, hai người vừa lúc bay qua hai tòa núi cao to. Chúng không khác gì các ngọn núi khác, bộ dáng đều tối om om, mặt ngoài trơn bóng dị thường, không có một ngọn cỏ, tất cả đều là đá tảng xếp thành vì vậy hai người cũng không lưu tâm chút nào, mắt thấy chuẩn bị bay vào giữa sơn phong thì lúc này dị biến lại nổi lên.

Một cái đỉnh núi đối diện phía trước hai người đột nhiên bạo liệt ra, một đạo quang nhận màu đen dài hơn mười trượng chọt lóe lên chém ra.

"A!"

Tên trung niên nhân khô gầy kia kinh hãi, vội vàng hé miệng phun ra một tấm chắn. Tấm chắn này chỉ nhoáng lên đã hóa thành mười mấy trượng chắn trước người nhưng sau một khắc, hắc quang đảo qua mà xuống.

Một thanh âm trầm muện vang lên thì tấm chắn trước người trung niên nhân phảng phất như một làn khói xanh bị hắc quang chém diệt, căn bản không thể ngăn cản mây may nhưng kỳ quái chính là hắc quang mặc dù hung mãnh bá đạo nhưng lại không ảnh hưởng đến thanh niên đứng bên cạnh mây may.

Quang mang cơ hồ bay sát sần sạt qua người gã thanh niên rồi chìm vào vụ hải phía dưới. Nhất thời trong vụ hải vang lên một trận oanh long, phảng phất như thiên địa bị cự

nhận chém đứt mà phân thành hai, phía dưới hiện ra một cái khe rộng hơi mười trượng nhìn không được cuối, bên trong tối đen, phẳng phất như sâu không thấy đáy.

Tên thanh niên kia tu vi đã tới Hóa Thần Kỳ nhưng hiển nhiên kinh nghiệm cùng người tranh đấu không quá nhiều nên đến bây giờ trên mặt mới lộ ra vẻ sợ hãi, lập tức luống cuống tay chân vội vàng bấm pháp quyết rồi hóa thành một đạo bạch hồng hướng theo đường cũ bay đi. Nhưng vào lúc này, từ thạch bích trên một ngọn núi khác đột nhiên nổi lên một tầng sáng mờ mờ, tiếp theo một khuôn mặt to lớn dữ tợn hiện ra.

Khuôn mặt này há mồm phun ra một cổ hoàng hà. Hoàng hàn cuốn ra đã đem bạch hồng nuốt vào trong miệng. Lập tức cái miệng rộng trên thạch bích khép lại, tiếp theo một cái thân thể cao vài tầng lầu từ trong ngọn núi xông ra, nó có một cái đầu thật lớn, thân thể phẳng phất như ma thú.

Ma thú này toàn thân màu xám trắng, cái đầu to lớn cơ hồ chiếm hết toàn bộ thân thể, thân thể nói chung là một phần rất lớn, một phần rất nhỏ. Thoạt nhìn thực sự quái dị cực kỳ. Bất quá dù cho quái dị thế nào đi nữa thì việc ma thú có thân thể to ngang quả núi như thế tự nhiên tạo ra cảm giác cực kỳ đáng sợ.

Từ ngọn núi lúc trước phóng ra hắc quang thật lớn cũng đồng thời có một bóng nhân ảnh cao ba bốn trượng từ từ bay ra. Đây là một gã lông mày rậm, mắt to, nhìn như người phúc hậu. Trên người mang một bộ chiến giáp màu xanh nhưng phía sau lưng có một đôi cánh màu đen kịt đang nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Đôi cánh này thực sự lớn dị thường, cơ hồ rộng đến mấy trượng, mặt ngoài không có một cái lông mao nào mà có vô số ký hiệu mà bạc chớp động không thôi. Từ xa nhìn lại, trên cánh phẳng phất lấp lánh vô số ánh sao, có vẻ cực kỳ thần bí.

"Thiết Ma đại nhân, đó bất quá chỉ là hai gã Linh giới, hà tất phải cố ý phục kích bọn họ."

Tên ma thú thật lớn kia giang cánh đen sì bay ra, miệng phun ra nhân ngôn hỏi.

"Không có gì, Chỉ là trong thời gian dài không có người nào dám xâm nhập sơn mạch, hai người này đột nhiên xuất hiện nơi đây, thực sự có chút quái dị. Hiện tại là thời điểm then chốt để Thủy tổ đại nhân thức tỉnh, ta cũng không muốn xuất hiện dị biến gì. Có gì thì cũng phải lập tức giải quyết cho gọn."

Quái nhân nọ nhàn nhật nói ra.

"Đại nhân quá lo lắng rồi, hiện tại chính là thời điểm Thủy tổ ta cùng những tồn tại đỉnh giai của Linh giới ước định, có thể cho phép người của Linh giới tiến nhập vào sơn mạch nên có người xuất hiện ở nơi đây cũng không có gì kỳ quái."

Ma thú nọ ơ ơ nói ra.

"Được rồi, Cự thủ, nhong dùng Hấp hồn thuật của người thôn phệ và tiêu hóa tinh hồn của người kia, ta phải biết rằng liệu bọn họ có phải là thợ săn ma thú phổ thông hay không."

Cự sí nam tử lạnh lùng phân phó nói.

"Dạ đại nhân."

Cự đại ma thú thấy nam tử có chút không kiên nhẫn thì cũng không nói thêm cái gì nữa, hai mắt nhắm lại. Nhất thời ngoài thân thể có một tầng ngũ sắc quang mang kỳ lạ lưu chuyển bất định, đồng thời trong hư không xung quanh có một ít ký hiệu màu đen hiện lên vây lấy thân thể khổng lồ của nó mà chuyển động rất nhanh.

Kết quả thời gian chừng một chén trà nhỏ sau, Cự thủ trong miệng hét lớn một tiếng, các ký hiệu màu đen tiến vào trong cơ thể nó, hai mắt to lại lần nữa mở ra.

"Khởi bẩm đại nhân, đã tìm được nguyên nhân bọn họ tiến nhập nơi đây, dĩ nhiên là đi tìm một Chi tiên bị thương."

Thanh âm Cự thủ có chút quái dị, hiển nhiên cái đáp án này cũng nằm ngoài dự liệu của nó.

"Chi tiên, đó là vật gì vậy?"

Cự sí nam tử có chút kỳ quái hỏi.

"Chính là một gốc thông linh linh thảo có thể biến ảo thành hình người."

Cự thủ giải thích nói.

"Linh thảo biến ảo thành hình người, thật sự là có chuyện này ư, người không có

nhằm đẩy chứ?"

Nam tử vừa nghe vậy thì rung mạnh một chút, theo đó trên mặt lộ ra vẻ hân hoan hỏi.

"Ta đã triệt để tiêu hóa nguyên thần của người này, tuyệt đối không sai được, đại nhân đối với đồ vật này cảm thấy hứng thú không?"

Cự thủ thò bàn tay thô to gãi đầu có chút mê hoặc.

"Hắc hắc, Ma giới chúng ta có Ma tiêu biến hóa, người cũng nên biết. Cái Chi tiên này cũng là đồ vật đồng dạng."

Cự sí nam tử hai mắt sáng rực nói ra.

Chương 1615: Ngân Giao, Quái Trùng

"Hóa hình Ma tiêu! Chẳng thể trách, đám Linh giới lần này tiến vào tất cả đều là vì vật nọ. Không đúng, những người này cũng không thể biết hiệu quả chân chính của Chi tiên."

Thanh âm giạt mình từ miệng Cự thủ phát ra, bộ dáng giạt mình không nhỏ.

"Mặc kệ như thế nào. Thứ này tuyệt đối không thể để rơi vào tay bọn họ. Nhưng việc cung nghênh Thủy tổ đại nhân cũng không thể trì hoãn. Như vậy đi, người lập tức trở lại triệu tập một đám ma thú đi tìm Chi tiên cho ta. Lấy sự hiểu biết của chúng đối với cả sơn mạch này thì nhất định là có thể đắc thủ nhưng phải nhớ kỹ, phải âm thầm hành động, đừng làm cho thủ hạ của Đa Nhân cùng Huyết Ti biết việc này. Mặt khác, nếu gặp người Linh giới khác thì đem toàn bộ giết đi. Tuy chúng ta cùng đỉnh giai tồn tại của Linh giới từng có ước định nhưng nếu không phải là khiến toàn bộ ly khai sơn mạch hoặc một lần biến mất hai ba mươi người thì vẫn không sao cả. Lấy thân phận của bọn hắn đâu có thể vì điểm ấy mà lại xuất đầu."

Cự sí nam tử sau khi trầm ngâm một chút thì lạnh lùng phân phó nói.

"Nếu đại nhân nói như thế thì thủ hạ lập tức phản hồi. Những người đó mặc dù có Pháp khí có thể truy tung Chi tiên, mặc dù ở trong vòng trăm dặm là có hiệu quả nhưng nếu có thì việc tìm được Chi tiên càng nắm chắc hơn một ít. Tên còn lại pháp khí đã bị đại nhân hủy diệt rồi nhưng tên ta nuốt thì Pháp khí vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, ta trước tiên giao cho đại nhân."

Cự thủ há mồm phun ra một cái pháp bàn.

"Còn có việc này ư, nếu là như vậy mà nói thì chỉ cần hóa ra cái pháp khí kia thì Chi tiên này sẽ là vật trong túi của ta, người lập tức đi xử lý đi."

Cự sí nam tử nghe vậy thì vui vẻ đem pháp bàn thu lấy vào trong tay.

"Tuân mệnh."

Cự thủ đáp ứng một tiếng rồi cúi đầu nhắm hải vụ vô thanh vô tức tiến nhập vào trong đó. Cự sí nam tử cầm pháp bàn trong tay thu lại, hai cánh thật lớn run lên liền hóa thành một đạo quang mang nhằm hướng chân trời bắn đi.

Hai ngày sau ở một khu vực đây đại thụ kỳ quái trái rộng hơn mười trượng có lưỡng đạo quang mang đang một trước một sau phá không truy đuổi. Phía trước là linh chu màu vàng nhạt dài chừng ba bốn trượng, phía trên có ba người hai đứng một ngồi, trong đó có một người mặc lam sam ngồi xếp bằng, mặt không nhúc nhích tựa hồ bị trọng thương, hai người kia trên người linh quang chớp động không thôi, chính là đang điên cuồng thúc dục pháp lực sử dụng linh châu. Đạo quang mang phía sau có màu đỏ, mũi nhọn, hình dáng quý dị, bao xung quanh là một đoàn hôi khí mơ hồ có quỹ ảnh chớp động không thôi. Phía trong một bóng người thân mặc chiến giáp màu bạc, lấp lóe huyết sắc phong mang đáng chú ý dị thường. Đúng là tên nam tử họ Khuê lúc ở Lôi Vân Các thiếu chút nữa đã động thủ với Hàn Lập.

Người này hai tay chấp sau lưng, mặt không chút thay đổi nhìn linh chu chạy trốn phía trước, ở chỗ sâu trong mắt mơ hồ như có thị huyết nhảy lên. Hai người một đuổi một chạy trong nháy mắt công phu đã bay được hơn mười dặm nhưng vô luận là phi hành bảo vật hay là pháp lực của nam tử họ Khuê đều xa hơn ba người phía trước. Một lát công phu sau đã đến gần linh chu phía trước một khoảng cách gần.

"Đạo hữu cần gì phải bức bách nhau đến vậy, ba người ta cùng các hạ không oán không cừ, nguyện ý lập tức rời khỏi sơn mạch, đem truy tung pháp bàn giao ra. Chỉ hy vọng thả cho chúng ta một con đường sống."

Trên linh chu, một người khấn trương hướng về phía sau lớn tiếng truyền âm nói.

"Tha cho các người một con đường sống. Đường nhiên là có thể, đem tinh huyết cùng nguyên thần của bọn người kính dâng lên bản tôn thì ta sẽ bỏ qua cho các người."

Nam tử họ Khuê không chút biểu tình nói, thanh âm không lớn, mặc dù khoảng cách xa nhau như thế nhưng vẫn rõ ràng dị thường.

"Người quả nhiên là một gã trời đánh."

Người vừa nói chuyện nghe vậy thì không khỏi chửi ầm lên nhưng đồng thời ba người tự nhiên lại càng thêm kinh hoàng, lúc này không chỉ có hai người đang đứng

miệng điên cuồng phun tinh huyết kích khởi tiềm lực mà cả người đang ngồi xếp bằng cũng bất chấp thương thế, đồng dạng hai tay hướng dưới chân nhấn một cái, cũng bắt đầu đem linh lực rót vào linh chu.

Theo đó, tốc độ của linh chu tăng lên nhiều, so với kẻ truy đuổi phía sau không kém hơn là bao, thậm chí còn thoáng có bộ dáng nhanh hơn nhưng ba người trên mặt chưa kịp lộ ra vẻ mừng thì nam tử họ Khuê đã cười lạnh một tiếng, bên ngoài chiến giáp bỗng nhiên ngân quang đại phóng, tiếp theo một tay bắt quyết, một cước đột nhiên giẫm một cái rồi tốc độ tăng gấp đôi.

Một màn không thể tin được xuất hiện, nguyên bản huyết mang đang chạy như bay thì đột nhiên kịch liệt quay cuồng một trận rồi hóa thành vô số vân đoàn, tiếp theo là một tiếng rùng ngâm từ bên trong ầm ầm phát ra.

Ba người phía trước sau khi nghe được động tĩnh như thế thì trên mặt đều lộ ra vẻ giật mình quay đầu nhìn về phía sau. Kết quả khiến ba người không khỏi hồn phi phách tán vì trong mây mù màu xám huyết quang chợt lóe, một đầu giao long màu bạc nhất thời lướt sóng bắn ra, chỉ một cái chớp động đã biến mất tại xa xa không thấy. Tiếp theo, không gian phía trên linh chu dao động kịch liệt rồi giao long từ trong hư không quỷ dị hiện ra, mang theo một cỗ ác phong đánh xuống.

Ba người chấn động nhưng dù sao cũng không phải hạng người bình thường, hai tay bấm quyết trong nháy mắt đã ném ra bảy tám kiện bảo vật nhằm hướng giao long đánh tới nhưng yêu mục của giao long huyết quang chợt lóe, há một một cái phun ra một viên Huyết hồng châu từ trong âm thanh ầm ầm phun tới.

Viên châu quay tròn vừa chuyển động đột nhiên thả ra đại phiến hắc hồng huyết quang. Số bảo vật của mấy người kia sau khi bị huyết quang này đảo qua thì đều từ trên không rơi xuống. Huyết quang thuận thế đảo qua, đem linh chu bao vào bên trong.

Tiếng kêu thảm thiết liên tiếp phát ra!

Huyết quang kia cũng không biết là loại thần thông bá đạo nào mà ba gã lam bào nhân ngay cả có hộ thể linh quang trong chớp mắt đã thịt tiêu cốt dung, biến thành ba đoàn đại huyết quang to cỡ nắm tay. Ngân giao há miệng, một mảnh quang hà bay cuộn ra đem số huyết đoàn này hút vào trong bụng.

Lúc này bên ngoài ngân giao linh quang chợt lóe lên rồi hóa thành nhân hình. Đứng là tên nam tử họ Khuê kia. Hắn hai mắt lạnh như băng giờ tay, đem một tia máu bên miệng quệt đi rồi xoay đầu nhìn chỗ sâu trong sơn mạch liếc mắt một cái. Độn quang vừa lóe liền biến thành một đạo huyết quang bắn đi.

Trong một đám sương mù màu trắng mờ lung giống như thác nước khôn cùng vắt ngang qua sơn mạch. So với cảnh bốn phía là hơi sắc mà khí thì đám sương này có vẻ cực kỳ đáng chú ý!

Ba người Hàn Lập trôi nổi đứng trước đám sương mù, thần sắc trầm mặc không nói.

"Nhất định là phải thông qua nơi đây, không thể đi vòng qua sao?"

Tiêm Tiêm bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Chỉ sợ là không được. Mấy ngày trước đây bởi vì vượt qua đám ma phong đột nhiên xuất hiện kia mà chúng ta đã hao phí hai ngày thời gian, bây giờ lại đi đường vòng thì chỉ sợ thời gian không còn kịp rồi!"

Việt Tông nhăn mày nói.

"Dựa theo lời Việt đạo hữu thì trước kia nơi đây cũng không có sương mù này, hiện giờ lại xuất hiện dị tượng này chỉ sợ là có chút quỷ dị."

Tiêm Tiêm thờ dãi một hơi nói.

"Hơn là quỷ dị! Trong đám sương mù này ẩn chứa sát khí, hơn phân nửa là cường đại ma thú ẩn nấp trong đó, thậm chí đám sương mù này là do ma thú đó làm ra."

Hàn Lập nhìn vào sâu trong đám sương mù rồi thần nhiên nói một câu.

"Bất quá có Hàn huynh ở đây, cho dù có cao giai ma thú thì cũng quyết không nói không đi."

Tiêm Tiêm nhìn Hàn Lập liếc mắt một cái, khẽ nở nụ cười.

"Tiêm tiên tử nói sai rồi. Nếu bên trong chỉ có một đầu ma thú thì Hàn mỗ chỉ cần sắp xếp một chút là tự nhiên không có vấn đề gì nhưng nếu đồng thời có một đám cao

giai ma thú ở trong đó thì ta cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình thôi."

Hàn Lập lắc đầu, có vẻ bình tĩnh dị thường nói.

"Một đám ma thú! Như thế nào có thể? Cao giai ma thú rất ít quần cư."

Vẻ tươi cười của Tiêm Tiêm ngưng tụ lại, miễn cưỡng nói.

"Việc này cũng không nhất định. Sương mù lớn như thế, tuy loãng nhưng không giống như là một con ma thú ở đây. Vì vậy hoặc là ma thú này cường đại dị thường hoặc là có một đám cao giai ma thú ở trong đó."

Việt Tông ánh mắt chớp động nói.

Nghe Việt Tông nói như thế, Tinh Tộc nữ tử sắc mặt có chút khó coi, sau một lúc lâu mới noi thêm:

"Nhị vị đạo hữu muốn như thế nào, chẳng lẽ định phản hồi lúc này sao?"

"Phản hồi thì đương nhiên là chưa đến mức đó, ý của ta là, sau khi tiến vào bên trong thì nhất định phải cẩn thận nhiều hơn. Vạn nhất đụng tới nguy hiểm gì thì nên có biện pháp ứng đối chu đáo. Đương nhiên nếu thực sự chúng ta vô lực phản kháng thì vì mạng nhỏ này cũng chỉ có cách theo đường cũ quay về thôi."

Hàn Lập cười nói.

Tiêm Tiêm thần sắc vừa chậm, Việt Tông lại thay đổi sắc mặt nhin không được hỏi:

"Hàn tiên bối vẫn quyết định đi vào trong đó?"

"Không sai. Việc này đối với Hàn mỗ đồng dạng cũng trọng yếu, không có khả năng dễ dàng rời khỏi. Chẳng lẽ Việt đạo hữu có chút khiếp đảm."

Hàn Lập nhìn Việt Tông liếc mắt một cái, thần nhiên nói.

"Ta lúc trước đã nhận ân của tiên bối, nếu tiên bối cảm thấy nhất định phải tiến vào thì vẫn bối tự nhiên sẽ liều mạng bồi tiếp."

Việt Tông sắc mặt âm tình bất định hồi lâu rồi cuối cùng cắn răng một cái nói.

Hàn Lập mỉm cười, không nói gì nữa mà Tiêm Tiêm nghe được lời này thì trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, cũng nói:

"Nếu nhị vị đạo hữu đều có quyết định thì chúng ta đi thôi. Đến lúc đó thực sự mà gặp phải cường đại ma thú thì nhị vị đạo hữu cũng không cần lo lắng cho ta. Ta tuy tu vi thấp nhưng thủ đoạn bảo mệnh thì cũng có một chút. Đủ để tự chiếu cố."

"Có Tiêm tiên tử nói những lời này thì vậy càng không thành vấn đề."

Hàn Lập cười ha ha, lúc này hóa thành độn quang dẫn đầu bay vào trong sương mù.

Lấy thần thông hiện giờ của hắn, cho dù đụng tới thánh giai ma thú cũng có thủ đoạn tự bảo vệ mình nên tự nhiên đối với đám sương mù trước mắt kia không có nhiều băn khoăn.

Tinh Tộc nữ tử cùng Việt Tông liếc mắt nhìn nhau rồi tự nhiên theo sát phía sau. Thanh hồng không nhanh không chậm phi hành ở tầng trời thấp, Hàn Lập ở trong độn quang không ngừng hưởng mọi nơi xung quanh quan sát, lam mang trong mắt có chút biểu hiện có vẻ thần bí dị thường.

Giờ phút này hắn đã đem không ít linh lực quán chú vào trong mắt, linh mục thần thông đã thi triển mười thành đồng thời một cái tiểu thuẫn cũng vây quanh thân hình từ từ chuyển động, mặt ngoài linh quang lưu chuyển, có phù văn như ẩn như hiện.

Đúng là tiểu thuẫn dùng thân thể Quái nga mà luyện chế thành! Nơi đây là chỗ nguy hiểm, hắn cũng sẽ không lưu thủ cái gì. Mà Việt Tông theo phía sau ngoài một đôi pháp luân thì trong tay lại có thêm một cái hòm màu sắc quái dị. Nắp hộp từ từ mở ra, bên trong có một con quái trùng mập mạp, trên thân có vô số ngân điểm. Thân thể nó cực giống con tắc nhưng đỉnh đầu lại sinh ra một bộ mặt quỷ dị, liên tục chớp động trông rất sống động, giống như còn sống.

Chương 1616: Nhân Diện Thứu

Về phần Tiêm Tiêm thì được một đoàn kim quang bao lấy, chỉ là bên ngoài kim quang lại có tới tám cái gương đồng lớn cỡ bàn tay vây quanh thân thể mà bay múa. Chỉ thấy mặt sau những tấm gương này hoa văn thái cổ, trên mặt kính thì hàn quang um tùm, cũng không biết có công dụng gì.

Hai người này, ngoại trừ những bảo vật đã lộ ra bên ngoài thì trong tay còn cầm những vật khác nhưng không lộ ra. Hiển nhiên mọi người đều biết rõ sương mù hung hiểm nên đều chuẩn bị kỹ lưỡng một phen. Ngay cả Hàn Lập trong tay áo cũng nắm lấy mấy viên Bạo Lô Châu để ngừa gặp phải cường địch thì có thể lập tức tế ra công kích địch.

Mà sương mù bốn phía này thì không giống như ma khí, tối thiểu không cần lo lắng trong thời gian ngắn bị ma hóa. Đường nhiên ở chỗ này, Minh Thanh Linh Mục của Hàn Lập cũng bị hạn chế lớn, khoảng cách nhìn cũng chỉ xa có nửa dặm mà thôi. Cho nên mặt ngoài Hàn Lập bình tĩnh nhưng trong nội tâm thì không dám chủ quan chút nào, mắt nhìn bốn phía đồng thời thần niệm đem tình huống phụ cận hơn mười trượng tất cả đều bao vào trong đó, để ngừa bị ma thú am hiểu ẩn nặc thuật.

Mà sau khi ba người tiến vào đám sương mù này thì đều tự giác im lặng không hề mở miệng nói chuyện, chỉ là buồn bực yên lặng là đi. Đối với bọn họ mà nói, kết quả tốt nhất dĩ nhiên là không kinh động đến ma thú ở đây, cứ như vậy mà yên lặng xuyên qua khu vực này.

Cứ như thế, ba người phi hành được nửa canh giờ thì phía trước vẫn là sương mù nhàn nhạt bao phủ, không có chút dấu hiệu nào là sắp bay ra khỏi khu vực này. Hàn Lập thì vẫn tốt, vẫn bất động thanh sắc nhưng Tiêm Tiêm thì có lộ ra một tia lo nghĩ mà Việt Tông thì sắc mặt âm trầm, số lần nhìn về phía quái trùng trong hộp càng ngày càng nhiều lên.

Hàn Lập bay về phía trước trong chốc lát thì bỗng nhiên có trận âm thanh sắc nhọn ngăn ngui từ phía sau phát ra. Hắn khẽ giật mình dừng động quang mà quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy quái trùng trong hộp của Việt Tông giờ phút này bạch quang đại phóng, nửa

khúc thân thể trên dựng thẳng đứng, cái đầu nổi gợn lay động bất định hơn nữa trong miệng phát ra âm thanh quái dị.

Lúc này bề ngoài của nó không chỉ lấm tấm ngân sắc mà giờ phút này sáng chói, cái quỹ ảnh trên đầu lâu thoáng một cái trở thành màu huyết hồng dị thường, trông như máu tươi ướt át.

"Bất hảo! Trong phạm vi mười dặm có xuất hiện yêu ma cấp cao đang hướng đến chỗ chúng ta bay tới, vận tốc cực nhanh. Việt Tông sắc mặt đại biến, bỗng nhiên lớn tiếng nhìn Hàn Lập cảnh cáo nói.

"Nói cho ta biết theo phương hướng nào."

Hàn Lập lại bình tĩnh hỏi, có vẻ trấn định dị thường.

"Hướng tây nam, số lượng tổng cộng có năm con."

Việt Tông sau khi nghe quái trùng kêu to vài tiếng thì thoáng ghen ngào nói.

"Năm con thì cũng có chút khó giải quyết, không biết là yêu ma nào."

Hàn Lập thì thào một tiếng, ánh mắt nhìn về phía tây nam một cái rồi đột nhiên tay áo run lên, sau một hồi thanh minh thì bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh bắn ra, sau đó trong miệng nói lầm bầm và giơ tay chỉ vào những thanh phi kiếm này vài cái. Tất cả số tiểu kiếm này run lên rồi quỹ dị biến mất không thấy đâu nữa.

Tùy theo bốn phía hư không có vô số đoá sen màu xanh hiện ra, thoáng một hóa hai, hai hóa bốn, bốn hóa tám. Trên bầu trời thanh quang tràn ngập! Mà thanh liên sau khi quay tít thì một vòng thì hình thể trong nháy mắt biến to hơn một trượng, liên kết một mạch hóa thành màn sáng màu xanh, thoáng một tý đã đem bầu trời phụ cận che kín. Trong phạm vi trăm trượng đều bị màn sáng này bao phủ bên trong.

Đúng là đại thần thông Xuân Lệ kiếm trận của Hàn Lập!

Cũng chỉ bằng vào kiếm trận này, Hàn Lập mới có thể nắm chắc vây khốn được vài con cao cấp ma thú, nếu không thì hẳn mặc dù có lòng tin diệt sát được vài đầu ma thú này nhưng đối với an toàn của Tinh Tộc nữ tử và Việt Tông thì cũng không dám cam đoan. Vạn nhất sơ xuất, bỏ qua một hai con cao giai ma thú thì việc này sẽ hỏng bét.

Mà hai người này đều không thể thiếu trong việc này nên Hàn Lập tự nhiên là phải sử dụng biện pháp ổn thỏa nhất.

"Kiếm trận!"

Tiêm Tiêm kiến thức bất phàm, vừa thấy cảnh này thì vốn ngẩn ngơ lập tức đại hỉ mà Việt Tông thì mặt cũng lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, hiển nhiên đồng dạng cũng biết rõ đại uy năng của kiếm trận.

Hàn Lập mặt không biểu tình, tay áo run lên. Một vòng bảo vệ màu xanh lá cây bay cuộn ra về sau, màn sáng trên không trung mơ hồ rồi vô thanh vô tức trở nên trong suốt, cuối cùng ẩn nấp vô hình, phảng phất như dị tượng vừa rồi căn bản không tồn tại.

Lúc này Tiêm Tiêm và Việt Tông vừa thấy Xuân Lệ kiếm trận thần diệu như thế, đối với Hàn Lập lại càng thêm tin tưởng. Bọn họ sau khi nhìn nhau thì lập tức tới gần Hàn Lập thêm một ít, phiêu phù ở phía sau.

Hàn Lập không quay đầu nhìn lại nhưng cảm ứng được hai người này cách hăn có hơn hai mươi trượng, thật không biết tốt xấu, thoáng một cái khoảng cách đã quá gần mà trong một lát công phu này, phương hướng Hàn Lập vừa nhìn thoáng qua đột nhiên truyền đến vài tiếng "xì xào" huyền ảo.

Vừa nghe xong, Hàn Lập lại cảm giác thấy một cỗ ý bức bội xông lên đầu, tâm thần thoáng một chốc trở nên không cách nào tập trung được. Trong lòng hăn cả kinh nhưng cũng may sau một khắc, Đại Diễn Quyết tự hành lưu động trong người, sau khi một cỗ hàn ý chảy qua thì tâm thần lại khôi phục như thường. Ngược lại, sau lưng Việt Tông và Tiêm Tiêm nghe thấy tiếng kêu này thì biểu hiện khác nhau.

Việt Tông hai mắt thần quang trở nên u ám dị thường, đồng thời trên mặt lộ ra vẻ ửng hồng dị thường, hai tay vô ý thức nắm chặt rồi thoáng cái lại buông lỏng ra, phảng phất như có chút mờ mịt. Tiêm Tiêm thì trên mặt lại có một tầng thanh quang lóe lên rồi lại điềm nhiên như không có việc gì.

Bất quá nàng cũng cơ cảnh dị thường, vừa phát hiện ra tiếng kêu dị thường thì đưa ánh mắt nhìn Việt Tông bên cạnh, sắc mặt khẽ trầm xuống suy nghĩ một chút rồi đột nhiên không nói gì liền giơ tay lên. Một tấm phù đã sớm giấu ở trong lòng bàn tay bắn ra, sau khi lóe lên thì liền biến thành một mảnh sương mù lạnh lẽo.

"A!"

Việt Tông cả kinh, bởi vì tâm thần chịu ảnh hưởng nên phản ứng so với lúc bình thường chậm hơn phân nửa, cộng thêm hành động lần này của Tiêm Tiêm lại xuất kỳ bất ý nên thoáng cái bị hàn khí đem thân thể bao lại. Kết quả Việt Tông chỉ cảm thấy một cỗ băng hàn chi ý từ đầu trực tiếp hướng hai chân lan xuống. Sự bức bối trong lòng lập tức vô ảnh vô tung biến mất.

"Đa tạ tiên tử tương trợ!"

Việt Tông sau khi khôi phục sự bình tĩnh thì tự nhiên biết mình vừa rồi được nàng tương trợ nên nhìn Tinh Tộc nữ tử ôm quyền cảm ơn nói.

"Không có gì, Việt huynh nên cẩn thận hơn một chút mà thôi."

Tiêm Tiêm tự nhiên cười nói mà cũng không nói gì thêm.

Bất quá trong lòng Việt Tông có chút kỳ quái, tu vi hắn có vẻ hơn xa vị Tiêm tiên tử này nhưng mình cũng bất tri bất giác trúng chiêu thì đối phương sao có thể vô sự. Chẳng lẽ trên người đối phương có mang theo cực phẩm bảo vật trấn hồn thanh tâm gì đó?

Không chờ Việt Tông suy nghĩ thêm, đám sương mù hướng tây nam xáo động kịch liệt một hồi rồi mấy cái bóng đen lớn gần một trượng hùng hổ xuất hiện. Chỉ sau mấy cái chớp động thì trong tiếng kêu quái dị bỗng nhiên chạy ra khỏi sương mù, chân dung lộ ra trước mặt ba người. Đúng là từng con ma cầm hình dáng như đại bàng nhưng gương mặt lại giống như một nữ nhân, đồng thời nơi vốn hãn sinh ra hai mắt thì lúc này lại cao thấp song song có bốn con mắt màu bích lục. Theo đó, khuôn mặt nữ tử thoát nhìn có chút thanh tú thoáng một chút trở nên dữ tợn dị thường.

Mà trong năm con ma cầm kia thì có bốn con lông vũ màu đen trắng lẫn lộn, có tu vi chừng Luyện Hư sơ kỳ, riêng trong đó có một con lông vũ trắng như tuyết, khí tức cường đại nhất đã có tu vi Luyện Hư hậu kỳ.

"Lạc lạc, dĩ nhiên là người Linh giới, thật tốt quá, lần trước ăn Linh giới nhân kia có lẽ đã mấy trăm năm trước rồi."

Con ma cầm cường đại nhất kia một khi nhìn rõ ba người Hàn Lập thì phát ra thanh

tiếng người mơ hồ không rõ, thanh âm thô ráp dị thường, rất khó nghe. Hàn Lập nghe vậy thì trên mặt vẫn bình thản, chỉ đứng nguyên tại chỗ lạnh lùng nhìn con ma cầm cầm đầu không nói gì.

Bất quá con ma cầm có tu vi Luyện Hư hậu kỳ này tựa hồ linh trí cực cao, kế tiếp nó cũng không mang theo bốn gã thủ hạ vội vã nhào tới phía trước mà đứng từ xa nhẹ nhàng vỗ hai cánh lơ lửng trên không trung, yêu mục không ngừng hướng về phía ba người Hàn Lập quét tới quét lui như thể đang cân nhắc thực lực của hai bên.

Hàn Lập thấy tình hình này thì khẽ cau mày rồi bỗng nhiên nhảy lên rồi đột nhiên giơ một tay lên. Năm viên châu sau khi bắn ra, nhoáng một cái đã hóa thành thanh quang to cỡ nắm đấm, sau vài cái chớp động quỷ dị thì bỗng nhiên đến trước mặt năm con ma cầm.

Mấy con ma cầm này có chút ngoài ý muốn nhưng sau khi con cầm đầu kêu to một tiếng thì chúng bỗng nhiên tản ra, cũng không có ý tứ đón đỡ mà đơn giản là tránh né. Dù sao vô luận là ma cầm hay là linh cầm, đòn thuật đều nhanh chóng viễn siêu sinh vật trên mặt đất nhưng Hàn Lập thấy vậy thì khóe miệng khẽ nổi lên một tia cười lạnh, một tay đột nhiên bấm pháp quyết. Năm khóa thanh quang sau khi bắn ra thì phương hướng biến đổi, đột nhiên hướng về chỗ không người giữa năm con ma cầm đồng thời vọt tới.

Kết quả sau tiếng nổ "ầm ầm" thì năm đoàn thạch quang tụ lại cùng một chỗ đồng thời bạo liệt ra. Lập tức tiếng sấm nổ vang, vô số hồ quang màu xanh chớp động, lập tức tràn ngập trong phạm vi chục trượng, đem năm con ma cầm không kịp đề phòng bao phủ bên trong.

Hồ quang nhắm năm con ma cầm hung hăng bổ tới, thanh sắc lôi quang chớp động đem tất cả ma cầm bao phủ vào trong đó. Hàn Lập đứng cạnh Việt Tông thấy vậy thì trên mặt lộ ra vẻ đại hỉ, khóe miệng vừa động tựa hồ muốn nói gì đó nhưng ngay lúc này, đột nhiên có một tiếng kêu to từ trong lôi quang kia truyền ra, sau vài tiếng "phốc phốc" thì trong lôi quang phun ra năm đạo cột sáng màu trắng.

Những cột sáng này trong lôi quang cuồng quét một trận, thanh sắc lôi quang vốn thanh thế thật lớn nhưng lại nhanh chóng bị tiêu diệt. Một lát công phu sau, tiếng sấm vừa dứt thì thấy năm con ma cầm từ trong thanh quang xông ra, sau đó quay về sau, trong miệng thì nhau phát ra tiếng kêu huyền ảo.

Khó trách những con ma cầm này bạo nộ như thế. Giờ phút này toàn bộ số ma cầm,

ngoại trừ con cầm đầu kia chỉ có một cánh có chút bị cháy đen thì số còn lại toàn thân đầy vết thương, tản mát ra mùi cháy khét lẹt.

Chúng mặc dù đã ngăn được một kích vừa rồi nhưng lôi châu của Hàn Lập tương đương một kích toàn lực của tồn tại Luyện Hư Kỳ, nên mấy viên cùng bạo liệt một chỗ lại không kịp đề phòng thì sao có thể không bị thương tích.

Lúc này bốn con kia ngoài thân toàn mùi khét, trên mặt đầy vẻ cuồng nộ, sua khi phát ra vài tiếng kêu thì lập tức hung dữ xông tới Hàn Lập. Chúng hẳn không thể đem Hàn Lập xé ra thành vô số mảnh rồi sau đó nuốt tươi vào bụng.

Chương 1617: Kim Ô Chân Hỏa

Ma cầm cầm đầu nhìn thấy tình hình này thì bốn mắt đồng thời chuyển động, ánh mắt từ phía xa sau khi chăm chăm nhìn vào Hàn Lập thì mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp. Sau khi chờ đợi một chút thì bỗng nhiên trong miệng nó phát ra một tiếng kêu bén nhọn, muốn triệu hoán bốn gã thủ hạ trở lại nhưng có một điểm đó là chỉ một chút trì hoãn thì đã muộn.

Kiểm trận do Hàn Lập bố trí có chu vi chừng hơn trăm trượng, bốn đầu ma cầm kia động tác nhanh chóng, chỉ vỗ cánh vài cái là đã đâm đầu vào trong Xuân Lệ kiến trận. Chỉ thấy thanh quang lóe lên, một màn sáng bỗng nhiên hiện ra, thoáng một chút đã đem bốn đầu ma cầm bao vây ở phía trong. Bốn con ma cầm này chấn động, thân hình ào một cái xoay về sau, trảo thủ bốc lên hàn quang nhắm màn sáng chụp tới.

Tuy nhiên móng vuốt của chúng chỉ vừa mới chạm vào quang bích thì lại chỉ nghe thấy vài tiếng vỡ giòn vang! Màn sáng phảng phất giống như thủy tinh thoáng một tý đã bị phá vỡ. Bốn con ma cầm vừa đại hỉ thì lập tức trợn mắt há mồm bởi vì màn sáng cũng không phải như chúng nó tưởng tượng mà chỉ là một không gian quý dị do vô số đoá thanh liên tạo thành. Những đoá thanh liên này chỉ to cỡ ngón tay cái nhưng lại rậm rập vô số chẳng chịt chắn phía trước.

Bốn con ma cầm liếc mắt, trong đó một con đột nhiên há miệng phun ra một cột sáng màu ngà sữa. Chỉ thấy cột sáng sau khi léo lên thì đánh vào mấy đoá thanh liên. Chỉ nghe "Phanh" một tiếng trầm muộn, vài đoá thanh liên kia chẳng những không có biến mất mà ngược lại đột nhiên phình lên mấy lần, to cỡ nắm đấm. Nhìn thấy cảnh này, mấy con ma cầm này sợ hãi kêu lên một tiếng.

Cả toàn Xuân Lệ kiến trận sau lần công kích này uy năng đã bắt đầu được kích phát. Không riêng ở phía trước mặt mà ở các phương hướng khác màn sáng cũng tự hành biến mất rồi tất cả đều hiện ra vô số đoá thanh liên. Mà đám thanh liên này sau khi quay tít một vòng thì bỗng nhiên xuất hiện quang mang kỳ lạ lưu chuyển.

Bốn đầu ma cầm chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt một chút mơ hồ đi, đình đầu tối

sầm, toàn thân như đang ở trong một khu rừng toàn cự mộc màu xanh. Mỗi một gốc cây đều có chu vi hơn trăm trượng, liếc mắt nhìn không thấy cuối, cành lá rậm rạp cơ hồ đem trọn cả bầu trời che kín. Bốn con ma cầm thấy đám cự mộc này thì cả kinh không nhỏ.

Phải biết rằng loại ma thú phi hành này sợ nhất là hãm ở trong rừng cây hoặc dòng sông vì trong không gian này thân pháp bị hạn chế nên cho dù có đại thần thông cũng sẽ suy yếu hơn phân nửa. Lúc này bốn con ma cầm cơ hồ đồng thời đều giương cánh lên. Lập tức bốn đoàn hỏa diễm màu trắng ào ạt từ trên người vọt ra, sau vài tiếng "phốc phốc" thì bạo liệt ra rồi hóa thành vô số hỏa điệp lớn cỡ bàn tay màu trắng hướng cự mộc bốn phía bay đi.

Những đóa bạch sắc hỏa diễm này vốn là thần thông ẩn giấu của những ma cầm này, nguyên lai tưởng rằng những cự mộc này tự nhiên sẽ như củi khô lập tức bị quét sạch nhưng hỏa điệp sau khi nổ nhào về phía trước thì chỉ là một chút mơ hồ rồi phảng phất như không có gì ào ào xuyên thủng mà qua, một chút hiệu quả đều không có.

"Ảo thuật!"

Những ma cầm này cũng có tu vi Luyện Hư sơ giai, tuy linh trí không bằng gã cầm đầu kia nhưng cũng không thấp, thoáng một chút là bình tĩnh đại ngộ. Trong đó một gã có chút gấp gáp, không nói gì đột nhiên hướng về phía cự mộc trong đó đánh tới. Bất quá những gì do Xuân Lệ kiểm trận huyền hóa thành như thế nào lại giống ảo thuật bình thường có thể so sánh được, là thật là giả, trong hư có thật, trong thật có hư.

Sau một tiếng vang thật lớn, ma cầm vừa rồi mới đụng vào cự mộc kia thì lập tức bị hất bắn ngược trở lại. Cự mộc này phảng phất như bằng thép tinh tạo thành, cứng rắn vô bì mà con ma cầm kia cho dù thân thể coi như cường đại thì sau khi lắc lắc đầu ổn định thân hình thì cũng cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, trước mắt đầy sao rơi mà ba con ma cầm kia thấy tình hình này thì không khỏi trợn mắt há mồm.

Bên ngoài kiểm trận, con ma cầm cầm đầu kia đột nhiên thấy bốn gã thủ hạ của mình bị màn sáng quấy lại rồi bỗng nhiên biến mất thì tự nhiên là vừa sợ vừa giận. Nó há miệng kêu to một tiếng, hai cánh đột nhiên mở ra, "phạch phạch" một tiếng rồi một vòng bạch sắc quang quyển bỗng nhiên từ thân hình nó toát ra. Tùy theo mặt ngoài lông vũ màu trắng như tuyết lập tức hóa thành hỏa diễm rào rạt.

Hoàn toàn khác bốn con ma cầm kia, những đóa bạch sắc hỏa diễm này bên trong

lại ẩn hiện có chứa phù văn màu bạc lấp lóe quay cuồng chớp động, nhiệt độ trong không gian phụ cận thoáng một chút đã tăng vọt hơn mười lần.

Xuân Lệ kiểm trận vốn đang ẩn nấp lúc này dưới nhiệt độ cao mà cũng bị bức bách khiến linh quang lóe lên rồi một lần nữa hiện ra.

"Hàn huynh chú ý, đây là Kim Ô Chân Hỏa, ngàn vạn lần đừng để nó lại gần. Ma cầm này có khả năng có một ít huyết mạch của Chân linh Kim Ô."

Tiêm Tiêm thấy Hàn Lập thoáng một cái đã vây khốn được bốn con ma cầm thì trên mặt lộ ra vẻ vui mừng nhưng vừa thấy ma cầm cầm đầu thi triển bạch hỏa quái dị thì sắc mặt lại ngưng trọng truyền âm nhắc nhở.

"Kim Ô Chân Hỏa."

Hàn Lập nét mặt bất động thanh sắc nhưng trong lòng lại mừng rỡ. Lúc này, ma cầm đối diện đã triệt để hóa thành một con hỏa điều cực lớn hùng hồ nhắm phía Hàn Lập phi đến.

Nó chưa bay vào mà một cỗ sóng nhiệt đã cuộn cuộn mà đến, Hàn Lập chỉ cảm thấy trong không khí phụ cận hồng quang chột thiểm, vô số đoàn hỏa diễm to cỡ hạt đậu lẳng không mà hiện. Lấy Hàn Lập làm trung tâm, phảng phất trong không gian hơn mười trượng hoàn toàn bị đốt cháy. Hàn Lập thấy tình hình này thì tỏ vẻ như không thấy, chỉ thở sâu một hơi rồi đột nhiên há miệng phun ra một đoàn ngân hỏa, chỉ sau mấy cái chớp động liền biến thành một con hỏa điều dài hơn một thước. Truyện "Phàm Nhân Tu Tiên Truyện "

Lần này hỏa điều vừa hiện thân thì bên ngoài thân ngân diễm lóe lên rồi nhắm ngọn lửa màu đỏ vừa mới hiện kia mà lao vào như lao vào chỗ chết. Ào một cái, nó đã chui vào hỏa diễm không thấy bóng dáng.

Không khí vốn đã nóng bức do nhiệt độ cao thoáng một chút nó đã vô ảnh vô tung biến mất, tiếp theo ngân sắc hỏa điều thể tích thoáng một chút đã tăng vọt lên non nửa, thân hình nho nhỏ vừa động đã hướng bạch diễm đối diện cuộn cuộn kéo đến.

Ma cầm tuy đồng dạng cũng biến thành hỏa điều nhưng thân thể to lớn cơ hồ là gấp bảy tám lần ngân sắc hỏa điều. Tuy nhiên ngân sắc hỏa điều lại không có ý sợ hãi chút

nào. Ma cảm thấy biểu hiện của ngân sắc hỏa điều thì trên mặt thoáng một chút trở nên cực kỳ kỳ quái. Vừa có ý e ngại xen lẫn vui mừng nhưng cái nhiều hơn là vẻ tham lam không che dấu được.

Mắt thấy ngân sắc hỏa điều xong đến, bốn mắt ma cảm chớp động một chút tựa hồ có chút chần chờ nhưng sau đó một khắc thì ánh mắt lại tràn đầy vẻ điên cuồng. Lúc này trong miệng nó kêu lên vài tiếng, hỏa diễm bên ngoài thân thoáng một chút đã tăng vọt lên vài thước, sau đó không hề do dự phóng tới phía Phệ Linh hỏa điều.

Sau một tiếng "oanh" thật lớn, hai con hỏa điều đã đánh tới cùng một chỗ. Lập tức bạch quang, ngân diễm đan vào nhau, hai con hỏa điều tranh đấu cùng một chỗ. Vô luận là bạch hỏa hay là ngân diễm thì sau khi hai bên tiếp xúc liền bộc phát ra thanh âm "đùng" quái dị, phảng phất như nước với lửa tiếp xúc với nhau mà không ngừng bạo liệt ra. Ngân sắc hỏa điều lấy thân hình nhỏ bé cùng thân hình khổng lồ của ma cầm va chạm mà lại không rơi vào thế hạ phong.

Hai loại hỏa diễm đan vào nhau, thôn phệ nhau không ngừng.

Trong chốc lát ngân diễm không ngừng thôn phệ bạch hỏa, mà bạch hỏa lại đem ngân diễm triệt để bao lấy bên trong. Bất quá Hàn Lập chỉ nhìn một lát thì đồng tử có chút co rụt lại.

Hắn đã nhìn ra mặc dù uy năng của Phệ Linh Thiên Hỏa vượt qua đối phương một bậc nhưng vì số lượng quá ít nên chỉ sợ một lát công phu nữa là sẽ bị hỏa diễm của đối phương cắn nuốt sạch nhưng hắn đương nhiên sẽ không để cho việc này phát sinh.

Chỉ thấy hắn đột nhiên hai tay bắn pháp quyết, một nóng tay nhắm phía xa xa hư không điểm một cái. "Phốc phốc" một tiếng, một đạo ánh sáng màu xanh to như ngón tay bắn ra, chỉ thoáng một cái đã nhập vào thân thể ngân sắc hỏa điều đang tranh đấu. Những cột sáng này dày đặc mà màu sắc lại càng thanh bích dị thường, tất cả đều là chân nguyên tinh thuần của Hàn Lập biến thành.

Một màn kinh người xuất hiện.

Hình thể ngân sắc hỏa điều bắt đầu đại phóng. Hai thước, bốn xích, nửa trượng, một trượng, ...

Cơ hồ trong thời gian mấy hơi thở, thân thể ngân sắc hỏa điều huyền hóa to thành ba bốn trượng, hình thể còn lớn hơn cả ma cầm. Theo đó, bạch hỏa lại bị ngân điểm phản kích mà rơi xuống hạ phong. Bạch hỏa từng chút bị ngân điểm thôn phệ.

Hỏa điều do ma cầm hóa thành thấy vậy thì trên mặt lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, bốn mắt chớp động rồi đột nhiên há miệng phun ra một viên châu màu ngà sữa. Viên châu này tinh khiết hoàn mỹ, tỏa ra tia sáng trắng chói mắt. Đúng là ma hạch do ma cầm này tu luyện không biết bao nhiêu năm mà thành, giờ phút này thấy tình hình không ổn thì trực tiếp phun ra.

Cái ma hạch này to bằng nắm đấm nhưng sau khi thả ra thì tia sáng trắng thoáng một chút đã hóa thành mấy ngàn vạn cái châm nhỏ, cũng nhoáng một cái đã tự hành chia làm hai bộ phận.

Một bộ phận lập tức nhắm Phệ Linh Hỏa Điều bắn mạnh tới, thoáng một chút đã đem thân hình ngân sắc hỏa điều xuyên thủng vài ngàn lỗ. Một bộ phận khác nhắm thẳng phía Hàn Lập bắn tới, sau một cái chớp động đã xuất hiện tại màn sáng màu xanh.

Cũng không biết những cái châm nhỏ này là loại thần thông không thể tưởng tượng nổi nào mà lại đơn giản xuyên thủng được màn sáng màu xanh, lại lóe lên một cái đã đột nhiên xuất hiện trước mặt Hàn Lập, ào ạt như gió bão mưa rào hướng hẳn vọt tới.

Hàn Lập đầu lông mày nhướng lên, thân hình bất động nhưng thủy tinh thuẫn trước thân thể thoáng một chút đã phóng ra. Những cái châm nhỏ kia sau khi kích lên phía trên thì run lên, phương hướng bị biến đổi trượt theo hai bên tiểu thuẫn mà qua rồi bắn vào hư không. Cơ hồ cùng lúc đó, Hàn Lập cũng không quay đầu lại giơ một cánh tay hướng về phía sau đánh ra một trảo.

Năm hư ảnh ngón tay bạch cốt màu trắng lóe lên, năm đạo hào quang màu sắc khác nhau bắn ra rồi ngưng tụ thành một mảnh ngũ sắc quang điểm đem những cái châm nhỏ kia cuốn vào. Tiếp theo quang điểm cuốn về, những cái châm nhỏ kia đột nhiên biến mất vô ảnh vô tung.

Mà bên kia, Phệ Linh hỏa điều sau khi bị mấy trăm cái châm nhỏ xuyên qua thì trên người nó ngân điểm lại lóe lên, thân hình lại khôi phục như lúc ban đầu nhưng tự nhiên không có khả năng là lông tóc không bị tổn hao gì, uy năng tự nhiên đại giảm. Kim Ô Chân Hỏa của ma cầm thoáng một chút thừa cơ cùng ngân điểm giằng co không dứt.

Hàn Lập chứng kiến cảnh này thì thần sắc vừa động, đột nhiên hay tay bấm quyết, thân hình hướng trên mặt đất lặn đi một vòng. Trong chốc lát ngũ sắc quang mang đại phóng, rồi đột nhiên có một tiếng phượng minh vút lên trời cao truyền đến, một con ngũ sắc Thái phượng thân dài hai trượng xuất hiện ở chỗ Hàn Lập vừa đứng.

Lần này Thái phượng đột nhiên nhắm hướng trước người vung cánh phất một cái, một đạo bạch tuyến trong hư không hiện ra, sau khi ở trên không trung vắn vẹo một chút thì hiện ra một cái khe hở. Thái phượng vỗ hai cánh, thân hình thoáng một chút đã chui vào trong đó một nửa. Mà cùng thời gian đó, bên cạnh Phệ Linh hỏa điểu đang run rẩy không ngừng trên không đồng dạng một đạo bạch tuyến quý dị xuất hiện mà phía dưới, nửa khúc thân trên của Thái phượng thò ra.

Chương 1618: Kỳ Độc Tái Hiện

Hàn Lập sau khi biến ảo thành Thái phượng đã thi triển ra không gian thần thông của linh cầm Thiên phượng, một chút đã vượt qua khoảng cách hơn mười trượng xuất hiện trên không trung nơi Phệ Linh hoá điều và ma cầm đang giao chiến.

Ma cầm ngay lúc này thấy tế châm không có tác dụng đối với Hàn Lập thì trong lòng đã cả kinh đem toàn bộ phân thần trong nháy mắt phóng tới chỗ Hàn Lập cho nên một màn biến thân của Hàn Lập vừa rồi đã bị ma cầm này nhìn thấy rành mạch. Khuôn mặt nữ tính của ma cầm lộ ra vẻ sợ hãi. Dù sao Chân linh Thiên Phượng vẫn được xưng là Vạn cầm chi vương, nó cũng là tồn tại chân linh Kim Ô nhưng đối mặt với Thiên Phượng thì cũng không thể không bị khắc chế hơn non nửa.

Đương nhiên Thái phượng là do Hàn Lập mượn Kinh Chập Thập Nhị Quyết biến ảo mà ra, căn bản không thể cùng Thiên Phượng chân chính so sánh nhưng Thiên Phượng chân huyết thì lại là hàng thật giá thật. Hơn nữa ma cầm cũng không phải là Kim Ô chân chính mà đồng dạng chỉ kế thừa một phần huyết mạch biến dị mà thôi, cho nên khi ma cầm cảm ứng được máu huyết của Thái phượng tản mát ra thì ma cầm này liền không tự kìm hãm được sinh ra sợ hãi.

Hơn nữa lúc trước Phệ Linh hoá điều đã rất lợi hại, dĩ nhiên có thể cắn nuốt được Kim Ô chân hoá khiến cho thần thông cơ hồ là vô địch trong dĩ vãng của nó hoàn toàn bị khắc chế. Điều này khiến cho ma cầm si ra thối ý, không nghĩ thêm gì nữa trong miệng nó phát ra một tiếng tiêm mình rồi đột nhiên phun ra một cột sáng màu nhũ, tiếp theo trên người bạch sắc hoá điểm co rụt lại muốn bứt trở ra nhưng Phệ Linh hoá điều chính là linh hoá trong cơ thể Hàn Lập hoá thành, cùng tâm thần Hàn Lập có mối liên hệ chặt chẽ hơn cả bốn mạng pháp bảo. Vì vậy ma cầm kia đâu dễ dàng chạy trốn như thế, trong lòng Hàn Lập vừa động, ngân sắc hoá điều đồng dạng há mồm phun ra một cái kim ngân tế ti. Đúng là Linh Tuyền Tà Quang mà Phệ Linh Thiên Hoả năm đó luyện hoá.

Cột sáng màu trắng ngà thô to như cổ tay, kim ngân tế ti phảng phất như sợi tóc nhưng khi hai cái va chạm thì cột sáng toàn thân ngưng lại rồi lập tức hướng về phía ma cầm quay về. Tuy ma cầm một thân tu vi không phải là nhỏ nhưng việc công kích tự

động bản ngược lại thì tự nhiên là lần thứ nhất. Nó kinh sợ vô mạnh hai cánh, hai đạo bạch sắc quang mang từ hai bên sườn cuốn đi thì mới miễn cưỡng kìm chế được cột sáng.

Nhưng lúc này kim ngân tế ti cũng đến trước người nó. Ma cầm này cũng biết kim ngân tế ti rất là cổ quái, sao dám đón đỡ nên thân hình đã nghĩ cách tránh đi nhưng lúc này, trên đỉnh đầu nó chợt có tiếng phượng minh vang lớn, đại tăng thanh sắc quang hoa quỷ dị buông xuống với tốc độ cực kỳ mau chóng.

Đúng là Thái phượng do Hàn Lập biến thành đã theo vết nứt không gian chui ra, bên ngoài thân linh vũ bay múa rồi thanh sắc linh quang không một tiếng động đảo xuống. Ma cầm vốn có thân pháp cực nhanh, nguyên có thể miễn cưỡng tránh được nhưng lúc này lại đang phải giằng co cùng Phệ Linh hoá điều cũng như việc Kim Ô chân hoá bản ngược trở về khiến cho nó nhất thời bị một cỗ cự lực tác động, thân thể một chút không kịp tránh đi nhất thời bị thanh quang cuốn vào trong đó. Ngay cả ma cầm cả người bạch diễm cuộn cuộn nhưng sau khi tiếp xúc với thanh quang thì lại lập tức tan rã như tuyết dưới nắng xuân. Thanh quang này cũng không biết là loại thần thông nào mà lại vừa lúc khắc chế được Kim Ô chân hoá. Mà ma cầm sau khi bản thể bị thanh quang chế trụ thì cảm thấy thân hình căng thẳng, một chút như bị thái sơn ép đỉnh.

Tuy nhiên điều khiến ma cầm sợ hãi thật ra không phải bởi vì một chút cự lực này mà là kim ngân tế ti đã đến sát người không kịp tránh né nữa. Hàn Lập cùng Phệ Linh hoá điều phối hợp đúng là cực kỳ nhịp nhàng. Rơi vào đường cùng, ma cầm sắc mặt xanh mét đột nhiên há miệng một hơi sâu.

Ma hạch màu trắng kia nguyên bốn đang huyền phù tại phụ cận đột nhiên chợt loé lên rồi thuận di đến trước mặt ma cầm. Nó tính toán dùng vật ấy tạm thời ngăn cản tế ti một chút. Ma cầm này làm như thế tự nhiên là đối với sự cứng rắn của ma hạch của nó rất có tin tưởng. Tin tưởng cho dù đối mặt với đỉnh giai bảo vật thì cũng tuyệt đối bình yên vô sự.

Nhưng một chuyện bất khả tư nghị xuất hiện. Kim ngân tế ti sau khi kích lên ma hạch thì lại vô thanh vô tức căn bản như không có gì ngăn cản, chợt loé mà qua. "Phốc" một tiếng trầm đục, một cái lỗ đen nhỏ xuất hiện giữa bốn mắt của ma cầm. Kim ngân tế ti dĩ nhiên xuyên thủng mà qua.

Một tiếng kêu thê lương sắc nhọn từ trong miệng ma cầm phát ra, bạch diễm vốn

phai nhật rất nhiều giờ phút này theo âm thanh mà tăng vọt lên mấy lần. Hai cánh nó mở ra đem thanh quang bốn phía đang giam cầm nó đánh cho tan vỡ. Tiếp theo nó không thềm bận tâm đến thể công hung hãn của Phệ Linh hoá điều đối diện nữa mà đem hai cánh cuồng phiến vài cái, một cổ bạch sắc hoá diễm từ trên người phóng vọt lên cao, sau khi quay tròn vừa chuyển động thì sinh ra phong hoá lực, trong nháy mắt hoá thành một mảnh biển lửa màu trắng.

Trong biển lửa, con ma cầm này thân thái tranh nanh hai cánh vỡ cánh không ngừng, lấy khoá ma hạch kia làm trung tâm một cái hư ảnh quá điều dài hơn mười trượng bỗng nhiên hiện lên trên không. Hư ảnh này toàn thân màu đậm kim, hai mắt đen thui, giống như con quạ đen có ba cái móng vuốt.

"Kim Ô pháp tướng! Quả nhiên là có vài phần Chân linh huyết mạch!"

Ở trên không trung, trên thân Thái phượng bỗng nhiên quang mang kỳ lạ lưu chuyển rồi Hàn Lập một lần nữa biến ảo thành hình người mà đồng thời nhìn hư ảnh trong biển lửa thì trào nói.

Mà đúng lúc này, ma cầm trong biển lửa rướn cổ gáy một tiếng dài, bạch diễm bốn phía nhất thời ào ạt lao vào kim điều hư ảnh. Bạch hoá này vừa tiếp xúc với hư ảnh thì lập tức không tiếng động nhập vào trong đó. Chỉ trong chốc lát công phu mấy lần hô hấp, cự hư ảnh này đã đem tất cả kim điều chân hoá hấp vào, cả người kim quang chói mắt, thân hình dĩ nhiên một chút trở nên giống như thực thể nhưng lông chim màu kim sắc phía ngoài lại như đang bị một tầng bạch sắc hoá diễm thiêu đốt. Mà trong bạch diễm này có vô số ngân sắc phù văn đang cuộn cuộn sôi trào, thanh thể càng ngày càng lớn.

Phía dưới ma cầm vẻ mặt hung ác nhìn Hàn Lập, hiển nhiên ngay sau đó sẽ sử dụng pháp tướng phát động công kích lợi hại hơn nhưng kỳ quái chính là, đại điều do Hàn Lập biến thành trên không trung lại đang cúi đầu nhìn lướt qua ma cầm phía dưới rồi đột nhiên nở nụ cười, tiếp theo một tay chỉ ma cầm, trong miệng nói ba tiếng "thật". Ma cầm nghe như vậy thì lập tức trong lòng giận dữ, hai cánh chấn động chuẩn bị hành động nhưng lúc này dị biến nổi lên!

Thân hình ma cầm đột nhiên run lên rồi từ trên không trung rơi thẳng xuống dưới, trong lúc rơi xuống, bên ngoài thân trở nên tím đen dị thường, đồng thời một cổ khí tức tanh tưởi nồng đậm toả ra nhưng trong nháy mắt toàn thân đã biến thành một đám chất

lông tím đen, ngay cả nguyên thần cũng không thấy chạy ra. Đúng là bỏ mạng vì kịch độc của Linh Tuyền Tà Quang. Chất động này chẳng những kỳ độc vô cùng mà một chút dấu hiệu khác thường cũng không có. Bất quá so với Quái Nga lúc trước thì khả năng kháng độc của con Kim Ô này kém xa. Chẳng những cảm ứng chậm chạp mà một khi bị phát tác thì lập tức hoá thành một bãi độc thủy. Căn bản không thể ngăn cản.

Thấy vậy, trong lòng Hàn Lập buông lỏng xuống mà ngân sắc hoá điều lại vui mừng, kêu lên một tiếng hai cánh mở ra rồi đột nhiên phi xuống dưới đám đám độc thủy do ma cầm hoá thành một ngum nuốt vào trong bụng. Hàn Lập thấy vậy thì ngăn ra nhưng sau khi hơi do dự cũng không có ngăn trở.

Tuy Kim Ô chân huyết phi thường quý trọng nhưng hẳn đã có tu luyện Kinh Trập Thập Nhị Quyết nên cho dù có được thuật biến hoá của Kim Ô thì cũng không có nhiều tác dụng. Như thế mà nói, không bằng để cho Phệ Linh hoá điều cần nuốt để xem nó có biến hoá gì không.

Dù sao hoá điều này có linh tính, khẳng định tự động cắn nuốt gì đó thì đều là vật có tác dụng đối với sự tiến hoá. Hoá điều sau khi cắn nuốt xong độc thủy thì cũng không có quay lại mà nhắm hướng trời cao bay đi. Cũng kỳ quái, Kim Ô pháp tướng kia sau khi ma cầm ngã xuống lại không lập tức tán loạn biến mất mà hai mắt tối đen nguyên bản có linh quang chớp động lúc này đã biến mất vô tung vô ảnh, trở nên mờ dần giống như con rối.

Hoá điều màu bạc vọt vào trong cơ thể Kim Ô há to mồm cuồng hấp, đem toàn bộ Kim Ô pháp tướng thôn phệ vào trong cơ thể. Cũng không biết là bởi vì đã đến giờ hay là do một lần cắn nuốt nhiều Kim Ô chân hoá quá mà hoá điều sau khi cắn nuốt một đoàn bạch điểm cuối cùng vào trong bụng thì bên ngoài thân hình linh quang chợt loé, một lần nữa khôi phục kích thước ban đầu nhắm Hàn Lập bắn nhanh đến. Cuối cùng chui vào trong cơ thể Hàn Lập.

Cứ như vậy thì chỉ còn lại khoả ma hạch mà trắng cùng rất nhiều đám tế châm đang huyền phù bất động bên cạnh. Hàn Lập cũng không có khách khí, tay áo bào run lên, một mảnh thanh hà thối quét qua, ma hạch và hơn trăm ngọn tế châm ở trong thanh quang chớp động, tất cả đều biến mất.

Lúc này Hàn Lập mới quay lại nhìn Xuân Lệ kiểm trận biến thành quang sáng màu

xanh ở phía sau, trên mặt lộ ra một tia mỉm cười thản nhiên. Một tay hắn bấm quyết, quang sáng màu xanh tặc tặc vỡ vụn ra, tiếp theo tầng tầng thanh liên trống rỗng bị đánh tan, cuối cùng trở lại thành bảy mươi hai khẩu phu kiếm màu xanh như cũ, kêu lên khe khẽ rồi huyền phù ở chung quanh.

Mà trong tâm đám phi kiếm là tàn thi của bốn đầu ma cầm trảm sát, lúc này đang lẳng lẳng huyền phù ở nơi đó. Bốn con Luyện Hư sơ kỳ ma cầm này xông loạn vào trong kiếm trận nhưng một lúc sau đã bị Xuân Lệ kiếm trận một hơi chém giết tất cả. Hàn Lập thấy vậy thì cũng không có lộ ra vẻ ngoài ý muốn gì, sau khi chớp động một cái thì bay đến bên cạnh đám tàn thi, sau khi hơi trầm ngâm thì phun ra một đạo ánh sáng mờ cuốn tất cả thu vào túi trữ vật.

Hắn cảm ứng được, trong cơ thể đám ma cầm này, Kim Ô chi huyết tựa hồ khá mỏng manh nhưng vẫn còn có một tia. Như thế mà nói, về sau hoàn toàn có thể chờ Phệ Linh hoá điều luyện hoá xong thu hoạch lần này thì lại để cho nó tiếp tục cắn nuốt. Loại Chân linh chi huyết này cho dù là ở Linh giới thì cũng là rất quý hiếm, không thể lãng phí mấy may.

Sau khi làm xong hết thấy, thân hình Hàn Lập chớp động vài cái thì đã quy dị quay về tới bên cạnh hai người đồng bạn, đồng thời cũng nhẹ nhàng băng quơ nói:

"Hào, đã giải quyết xong, chúng ta đi đi thôi."

Nghe Hàn Lập thản nhiên nói vậy, Việt Tông đã sớm mắt trừng miệng há ngậm người trong chốc lát. Ở trong cảm nhận của hắn, Hàn Lập ngay cả lợi hại thì cùng lắm tương đương với thượng tộc cửu giai mà thôi.

Nhưng, chuyện gì mới xảy ra vậy? Vị này rõ ràng là tu vi mới là thượng tộc thất giai thế nhưng chỉ trong thời gian uống một chén trà nhỏ đã diệt sát nhiều cao giai ma cầm như vậy, không chỉ vậy mà bộ dáng còn rất thoải mái. Trong đám ma cầm đó chẳng những có tồn tại thượng tộc cửu giai mà còn lại ma cầm biến dị mang trong ng ười Chân linh huyết! Hết thấy việc này làm cho Việt Tông thật sự hoảng sợ đến cực điểm, vẫn có chút không tin việc vừa rồi. Hắn kinh ngạc nhìn Hàn Lập, trên mặt tràn đầy vẻ khó có thể tin được.

Chương 1619: Giết Chóc

Về phần Tiêm Tiêm cũng đồng dạng hoảng sợ song lập tức có phản ứng tiếp lời nói:

"Lời của Hàn tiên bối rất đúng, nơi đây không phải là chỗ nên ở lâu. Nói không chừng còn có ma thú khác ẩn nấp trong đó, chúng ta nên nhanh chóng rời đi thì hơn."

Việt Tông nghe nói như thế thì ngẩn ra vội khôi phục lại, tự nhiên liên tục gật đầu. Ba người liền động quang cùng nhau tiếp tục bay đi. Bọn họ phi hành được hơn nửa canh giờ thì rốt cục cũng bay ra khỏi vụ hải, rốt cục ly khai khu vực này.

Ba người không có ý dừng lại mà tiếp tục nhắm phía trước một đường chạy đi. Ba người Hàn Lập cũng không biết, ngay lúc ba người rời đi, trong vụ hải, ở một chỗ khác, một đạo ngân quang từ chân trời bay vụt tới, sau vài cái chớp động thì bỗng nhiên dừng lại. Động quang chợt tắt, một bóng người mảnh dẻ hiện ra, hai tai nhọn, mặt như hoa đào, phía sau có một cái lông xù nhẹ nhàng quấy động, thoát nhìn như một nữ tử xinh đẹp, ánh mắt sau khi đảo qua khắp nơi thì một tay bấm quyết, trong miệng lầm bầm. Sau một tiếng "phanh" thì một đoàn sương mù màu bạc trong nháy mắt từ trong thân nàng bạo phát ra, sau khi quay cuồng thì nhanh chóng hướng bốn phương tám hướng lan tràn ra, cuối cùng tiêu tán vô ảnh vô tung.

"Quả nhiên là đuổi không sai phương hướng! Nơi đây là không giả song tựa hồ có khí tức của lũ nhân diện thú biến dị, chúng nó còn có Kim Ô huyết mạch, còn là thủ hạ của Huyết Tỷ, không dễ tiếp xúc song cũng tốt, ít nhất đám người ngoại lai kia từ nay về sau không dễ dàng mà thoát thân được."

Nữ tử thu hồi pháp quyết, trên mặt lộ ra một tia vui mừng lầm bầm sau đó ngân quang chợt loé lên nhập vào giữa đám sương.

Hơn một ngày sau, ở chỗ Hàn Lập diệt sát vài tên ma cầm, ngân quang chợt tắt, nữ tử lại hiện hình mà ra. Nàng nhẹ nhàng ngửi một phen thì trên mặt lộ ra một tia kinh nghi, tiếp theo một tay bấm quyết như lúc trước. Kết quả một lát sau, sắc mặt nữ tử âm trầm bất định. Nàng cân nhắc một hồi lâu thì bỗng nhiên giơ tay phát ra một tiếng huýt gió

dài, giống như hồ gầm mà lại gần như tiếng rồng ngâm!

Tiếng huyết gió phát ra một hồi lâu mà bốn phía đang im ắng, một chút động tĩnh đều không có. Nữ tử thở ra một hơi, tiếng huyết gió dừng lại, cặp mi thanh tú nhú lại. Một lúc sau, ánh mắt nàng chớp động, lắc lắc đầu rồi độn quang bay ra khỏi nơi đây. Xem phương hướng bay đi thì không khác phương hướng của đám người Hàn Lập đã đi chút nào.

Sâu trong Ma Kim Sơn Mạch, ở trong một cái sơn cốc bí ẩn, trong không trung và trên mặt đất đầy bóng ma thú, nơi đây đang tụ tập mấy ngàn ma thú các loại. Con to thì phảng phất như quả núi nhỏ, nhỏ thì chỉ có nắm tay mà ở giữa lũ ma thú có một toà nham thạch cự đại cao tầm mười trượng. Ở trên tảng đá lớn lúc này đang có một con ma vật cao mấy trượng, đúng là Cự Thử lúc trước.

Vóc dáng nó so với trước kia đã rút nhỏ lại vô số lần nhưng lại khiến cho bộ mặt càng thêm dữ tợn. Cự Thử ở trên cự thạch vẫn không nhúc nhích, tựa hồ đang chờ cái gì. Hơn ngàn ma thú bốn phía, đại đa số trong mắt đều biểu lộ vẻ không kiên nhẫn nhưng lại vẫn đồng dạng duy trì sự yên tĩnh. Một lúc lâu sau, đột nhiên đám ma thú chợt tách ra, một con dơi lớn dài vài thước, bên ngoài thân đầy kim vẩy từ trên không trng lao xuống, cuối cùng hai cánh thu lại hạ xuống trước mặt Cự Thử.

"Đại nhân, thời gian đã tới rồi, những người nên tới đều đã đến đông đủ."

"Nếu như vậy thì hãy hành động đi. Bây giờ ta nhắc lại mục tiêu lần nữa là giết sạch tất cả những người từ bên ngoài tiến vào sơn mạch rồi đoạt lấy một cái thanh bàn pháp khí trong tay bọn chúng, sau đó dùng cái pháp khí này để tìm ra "Chi tiên" kia cho ta, cuối cùng là dâng lên cho Thiết Ma đại nhân. Vô luận là ai có thể tìm được Chi tiên đều có phần thưởng lớn."

Cự Thử nói cũng ngắn gọn, trừ bỏ lặp lại một lần nữa về mục tiêu ra thì một câu vô nghĩa cũng không nói.

Hơn một ngàn đầu ma thú ở đây đều đã mở ra linh trí, sau khi nghe xong thì lập tức giải tán, có kẻ từ trên cao bay đi, có kẻ uốn thân chui xuống đất nhưng tất cả đều hướng ngoại vì sơn mạch chạy đi. Cự Thử chính mình cũng đồng dạng nhảy một cái gia nhập vào đại quân ma thú nhưng con thú này không chú ý tới, ở trên không trung phía trên sơn cốc mấy ngàn trượng có một đám mây nhìn như bình thường, trong đó có một bóng đen

ẩn trong đó.

Bóng đen này chớp động đôi mắt màu huyết hồng lạnh lùng chăm chú nhìn hết thảy phía dưới. Sau khi tất cả ma thú đều rời đi thì kẻ này mới từ giữa đám mây bay ra. Đây đúng là một con vẹt lớn, cả người đầy màu huyết hồng. Con vẹt này ở trên không truy xoay quanh một lúc thì "phanh" một tiếng mà tự bạo ra rồi hoá thành một đoàn huyết vụ tán loạn. Bên trong đó ẩn hiện huyết sắc hành văn chợt loé lên mà động dạng trong lúc đó, ở sâu trong sơn mạch, tại một thạch phòng có cấm chế, một đại hán nguyên bản đang ngồi trên giường nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên trong miệng di một tiếng nhẹ rồi mở hai mắt. Sắc mặt đại hán này tái nhợt, mũi cao nhưng ánh mắt âm trầm.

"Tên Thiết Sí ma này định làm trò quỷ gì. Trước mắt Thủy tổ đại nhân sắp thức tỉnh lại kêu nhiều người đi giết lũ người ngoại lai kia làm chi, mà "Chi tiên" kia là vật gì mà khiến hãn phải hưng sư động chúng như vậy, cơ hồ đưa tất cả cao giai ma thú thủ hạ của hãn ra ngoài."

Đại hán thì thảo nói nhỏ hai tiếng, sắc mặt có chút âm trầm bất định nhưng một lát sau, hãn bỗng nhiên vỗ nhẹ hai tay. Hai tiếng "ba ba" vang lên thì cửa đá nhất thời mở ra, từ bên ngoài có một nữ tử thướt tha đi vào.

Nàng này mặc một thân cung trang màu huyết hồng nhưng trên mặt có một tầng huyết vụ che chắn nên không thể nhìn ra hình dáng rõ ràng.

"Tham kiến phụ thân đại nhân!"

Nữ tử vừa đi đến trước mặt đại hán thì lập tức bái lễ nói.

"Huyết Anh, người đứng lên đi. Ta tính toán đã nhiều ngày, hai người Thiết Sí cùng Đa Nhân có đuổi tới địa cung hay không."

Đại hán một tay đưa ra ngăn lại mà nói.

"Hồi bẩm phụ thân đại nhân, hai người hãn còn chưa xuất hiện tại địa cung."

Thanh âm nữ tử có chút trầm thấp nhưng thanh âm coi như êm tai.

"Còn chưa tới nơi này thì xem ra thực sự có chút vấn đề."

Ánh mắt đại hán chợt loé lên biểu lộ có chút suy nghĩ.

"Phụ thân đại nhân thu được tin tức gì ư?"

Cung trang nữ tử thanh âm có chút tò mò hỏi.

"Ân, hiện tại thủ hạ của Thiết Sí ma, tất cả đều đã ly khai sào huyệt."

Đại hán chậm rãi nói.

"Cái gì, tất cả đều ly khai! Chẳng lẽ là..."

Nữ tử cả kinh nói.

"Không phải chuyện tình như nghĩ đâu, chúng nó đều tất cả hướng về phía ngoài, chuẩn bị đem lũ người Linh giới tiến vào sơn mạch này tất cả một lưới bắt hết."

Đại hán lắc lắc đầu nói.

"Diệt sát người linh giới. Đây là có ý tứ gì?"

Cung trang nữ tử giật mình nói.

"Đây cũng là lý do ta gọi người tới. Việc này tựa hồ cùng một vật tên là "Chi tiên" có liên quan gì đó. Thủy tổ đại nhân sắp tỉnh, ta không thể rời đi được nên người đi đem việc này điều tra rõ mười mười, để có tin tức gì thì lập tức hồi báo cho ta."

Trong mắt đại hán hàn quang chợt loé rồi phân phó nói.

"Dạ, phụ thân đại nhân."

Trong lòng cung trang nữ tử rung mình nhưng ngoài miệng đáp ứng nói sau đó cung kính rời khỏi phòng, cánh cửa đá tự động đóng lại nhưng đại hán nhẹ nhàng thở ra một hơi rồi lại nhắm mắt dưỡng thần.

Ngoại vi Ma Kim Sơn Mạch, trên một rừng cây màu xám trắng, hai gã Hoá Thần Kỳ đang sử dụng ba cây phi đao màu đỏ hồng cùng hai gã giống như ma thú gấu chó liều mạng chiến đấu. Hai con ma thú này chẳng những cao mấy trượng mà bốn bàn tay to lớn vung lên, từ đầu ngón tay vô số trào mang phá không từ hư không hiện ra lên cùng phi

đao đan vào nhau rồi liên tiếp bộc phát ra tiếng động lớn, thế công sắc bén dị thường. Gã dị tộc Hoá Thần Kỳ này chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ mình mà thôi nhưng phía chân trời xa hốt nhiên có một trận thanh quái dị "dát dát" truyền đến, tiếp theo có một đám mây đen lớn bay tới.

Đây đúng là một đám hàng trăm con hắc sắc độc giác quái điều, trong đó có một con dài hơn một trượng, hai mắt xanh biếc toả ra hàn quang âm trầm. Gã dị tộc Hoá Thần Kỳ này vừa thấy cảnh này thì nhất thời sợ tới hồn vía lên mây nhưng lại bị hai đầu cự hùng quần lấy nên sao có thể rời đi được, chỉ có thể đầu đầy mồ hôi điên cuồng thúc giục ba khẩu phi nhạn hoá thành ba đạo kinh hồng đem thân thể bao bọc nghiêm mật nhưng con ma điều cầm đầu chợt kêu lên một tiếng quái dị thì hơn một trăm con ma cầm chột rống lên rồi đánh tới, phi nhạn mới chém giết được hơn mười con thì đã bị chúng mổ nát. Ngay cả lũ cự hùng đang giao thủ cũng không may mắn thoát khỏi, đồng dạng táng thân trong bụng quần ma điều nhưng cuối cùng một con ma điều trong đó đột nhiên hé miệng phun ra một cái pháp khí dạng pháp bàn.

Con ma điều cầm đầu thấy vậy thì trong mắt hiện lên vẻ vui mừng hé miệng phun ra một luồng sáng mờ đem pháp bàn hút vào trong bụng. Tiếp theo nó dẫn đám quần ma cầm hướng theo một phương hướng khác bay đi.

Ở một ngọn núi khác, phía trên không trung, năm con ma thú trông giống như con báo nhả phía dưới lao xuống. Ở trên đỉnh núi, một quang sáng màu vàng đang phiêu phù trôi nổi thì bị một luồng ma khí màu xám trắng kích lên rồi giăng co không ngớt. Mà ở phía dưới quang sáng hai gã dị tộc đều tự tay cầm một kiện phiến kỳ liều mạng dùng tự thân pháp lực duy trì quang sáng lung lay sắp đổ, rõ ràng nguy cơ trước mắt. Ở một chỗ rộng lớn khác, lão già họ Ngạn cùng bạch diện thanh niên hoá thành lưỡng đạo độn quang đang liều mạng phi độn chạy đi mà ở phía sau bọn họ có một đoàn quái vân màu xanh biếc như một cơn lốc hùng hổ truy theo.

Mắt thấy kẻ phía sau ngày càng đuổi gần, lão già họ Ngạn trong lòng âm thầm kêu khổ lẫn rằng một cái rồi bỗng nhiên bàn tay vừa lật lấy ra một tấm bùa màu vàng có chút cũ nát đồng thời trong miệng lầm bầm dưới đem lá bùa tế ra.

"Oanh" một tiếng, một đoàn kim quang chói mắt bỗng nhiên giống như nắng chói hiện lên. Kim quang quay tròn vừa chuyển động, nơi nào kim quang đi qua tất cả ma khí đều tán loạn biến mất, thanh thế cực kỳ kinh người.

Lục vân thấy vậy thì độn tốc cũng không khỏi chậm lại nhưng một lát sau, kim quang liền biến mất hầu như không còn mà lão già cùng bạch diện thanh nên nguyên bản ở phía trước thì lúc này bóng dáng hoàn toàn biến mất.

Tình hình đồng dạng trong vòng mấy ngày đều xảy ra ở khắp nơi trong Ma Kim Sơn Mạch. Hơn phân nửa dị tộc nhân tiến vào đều ngã xuống trong miệng ma thú, chỉ ít ỏi bảy tám người bảo vệ được tánh mạng. Những người này có thể thoát ra khỏi lũ ma thú thì tự nhiên đều không phải là kẻ tầm thường, một khi phát hiện ra chuyện dị thường, lũ ma thú vốn ở sâu trong sơn mạch đột nhiên kéo ra ngoại vi thì cũng lập tức chuyển từ công khai sang âm thầm hoạt động, trở nên thập phần cẩn thận.

Sau khi lũ ma thú chiếm được một phần truy tung pháp bản thì giăng lưới ở khắp mọi nơi ở ngoại vi sơn mạch để điều tra nhưng quỷ dị chính là, vô luận là dị tộc nhân lưu lại hay ma thú thì đều không truy ra được tung tích của Chi tiên mà lúc này đám người Hàn Lập trải qua vài ngày bốn ba thì rốt cục cũng đã yên bình tiếp cận mục tiêu.

Chương 1620: Khách Tới Ngoài Ý Muốn

Hàn Lập đứng trên đỉnh một toà núi nhỏ, đưa mắt nhìn về phía một dãy núi xa xa, hai mắt híp lại.

"Nơi này chính là địa phương người nói sao? Thoạt nhìn không có chút gì thu hút cả."

Đem ánh mắt vừa thu lại, hăn quay sang Tiêm Tiêm bên cạnh hỏi.

"Thì chính vì như thế nên hăn mới chọn nơi này. Việt huynh, lộ trình tiếp theo chúng ta không cần người dẫn đường nữa. Người trước hết ở gần đây nghỉ ngơi một chút. Ta cùng Hàn tiên bối muốn qua đó xem. Ít thì nửa ngày, nhiều thì ba bốn ngày chúng ta sẽ trở lại. Nếu như quá thời hạn không trở lại, đạo hữu cũng đừng để ý tới chúng ta mà tự rời khỏi nơi này là được."

Tiêm Tiêm quay sang Việt Tông nhoen miệng cười nói.

"Nếu Tiêm tiên tử đã nói như thế thì Việt mỗ đành lười biếng vậy."

Việt Tông đáp ứng một tiếng rồi sau đó liền ôm quyền hướng về phía một toà núi nhỏ gần đó bay đi. Chỉ thấy loé lên một cái người đã chui vào phía trong ngọn núi.

"Tiên bối, chúng ta đi thôi."

Tiêm Tiêm hít sâu một hơi thần sắc trở nên ngưng trọng nói. Hàn Lập gật gật đầu, không nói gì mà độn quang cùng Tiêm Tiêm bay về dãy núi phía trước.

Vừa tiến vào trong sơn mạch, Ma Yên Điều vốn dĩ luôn chờ đợi trên đầu vai của Tinh Tộc nữ tử lập tức giương hai cánh phóng thẳng lên trời, trên không trung bay quanh vào vòng rồi hướng về một phương hướng bay đi. Hai người yên lặng bay theo phía sau.

Bên trong sơn mạch có rất nhiều ngọn núi lớn nhỏ trùng trùng điệp điệp, liên miên không dứt. Hai người bay theo con chim nọ được mấy ngàn dặm thì trước mặt xuất hiện

một toà núi nhìn rất là bình thường. Ma Yên Điều hai cánh vừa thu lại trong miệng phát ra tiếng kêu to. Tiêm Tiêm hai mắt sáng ngời, mừng rỡ nói:

"Đã tìm được cửa vào rồi!"

Sau đó nàng thúc dục độn quang, sau khi chớp động mấy cái đã xuất hiện ở ngọn núi gần đó, sau khi bay quanh ngọn núi này vài vòng thì cuối cùng dừng lại tại một chỗ ở trên ngọn núi, thân hình hiện ra và tập trung tư tưởng suy nghĩ đánh giá cái gì đó. Hàn Lập cùng lúc đến bên cạnh nàng đưa ánh mắt nhìn ra.

Chỉ thấy trước mắt là một vách đá bình thường cao hơn trăm trượng, màu xám trắng bóng loáng, ngoại trừ một ít khí đen lơ lửng ở bên ngoài thì không thấy có chỗ gì khác đặc biệt. Tuy nhiên, trong mắt Hàn Lập lam mang có chút loé lên, thần sắc thoáng thay đổi một chút giống như là đã nhìn ra được cái gì đó.

Lúc này, Tiêm Tiêm kêu khê một tiếng, Ma Yên Điều vốn dĩ đang bay xung quanh trên không trung nghe thấy thì giống như mũi tên vừa bung ra khỏi vỏ phi vút về phía vách đá. "Phốc phốc" một tiếng, vách đá nhìn có vẻ vô cùng chắc chắn nhưng khi Ma Yên Điều tiếp xúc thì trong nháy mắt lại nhộn nhạo về lên một đợt gợn sóng. Mặt ngoài có chút mờ hồ rồi hoá thành một tầng khí đen đậm đặc. Cả vách đá hoá ra là một cửa vào một cái động rất to. Ma Yên Điều tựa hồ không bị khói đen làm ảnh hưởng, thoáng một cái đã bay vào trong đó.

"Tiên bối chúng ta trước hết xem xét động tĩnh ở bên trong đã rồi nói sau."

Tiêm Tiêm cẩn thận nói, rồi ở trên không trung khoanh chân ngồi xuống, hai tay bấm quyết, hai mắt nhắm lại.

Tâm thần của nàng đã bám vào trên người Ma Yên Điều để thao túng dò xét tình hình ở bên trong. Ở bên cạnh, ánh mắt Hàn Lập chớp động như là tự đánh giá cái gì. Sau trọn vẹn thời gian chừng một bữa cơm, sau một tiếng kêu to, Ma Yên Điều từ trong khói đen xông ra, sau khi xoay quanh một cái thì đậu vào đầu vai của Tiêm Tiêm. Nàng lúc này cũng mở hai mắt ra.

"Khá tốt, con thánh giai ma thú kia vẫn đang ngủ say chưa tỉnh ở bên trong. Đây đúng là thời cơ ra tay tốt nhất. Ta giờ để Ma Yên Điều dẫn đường cho tiên bối trực tiếp tới chỗ thánh giai ma thú. Tuy nhiên, ma khí bên trong hung mãnh dị thường, cho dù Hàn

tiền bối có ma công cũng không thể kiên trì được lâu. Tốt nhất là tiền bối đừng đánh thức con thú này mà trực tiếp dùng thủ đoạn sát đánh đem nó một chiêu diệt sát là tốt nhất."

Tiêm Tiêm nghiêm mặt nói sau đó ngón tay chỉ lên không trung một cái, Ma Yên Điều ngay lập tức hiểu rõ mệnh lệnh một lần nữa bay vào trong khói đen.

"Tiêm tiên tử yên tâm, Hàn mỗ biết rõ phải làm như thế nào. Tiên tử không có ma công hộ thể nên ở chỗ này chờ ta đi."

Hàn Lập nhìn chăm chăm vào nữ tử trước mắt trong chốc lát sau đó mới bất động thanh sắc gật đầu.

Hàn Lập lập tức hai tay bấm quyết, trên người đột nhiên kim quang chói mắt rồi hiện lên một tầng bảo hộ mỏng. Thân hình vừa động hần đã hoá thành một đạo cầu vồng màu vàng kim bay thẳng vào trong khói đen. Vừa thấy Hàn Lập bay vào bên trong khói đen thì nữ tử tắt hần bộ dáng tươi cười đồng thời trên mặt lộ ra vẻ do dự.

"Thời gian không sai biệt lắm. Chúng ta cũng nên hành động thôi."

Đột nhiên một đoàn thanh quang từ trên người cô gái bay ra, một cái nháy mắt đã hoá thành hư ảnh Kỳ Lân bé bằng nắm tay, nó vừa từ người nữ tử xông ra đã nói luôn.

"Chờ một chút đi, không cần biết hần có thể diệt sát đầu thánh giai ma thú kia hay không nhưng chúng ta chỉ cần chúng giao đấu với nhau thì đó chính là thời cơ tốt nhất để chúng ta tiến vào Chân linh chi huyệt."

Tiêm Tiêm lắc đầu nói ra.

"Như thế nào vậy? Người đối với hần có vẻ kiêng kị không nhỏ a."

Hư ảnh Kỳ Lân cười hắc hắc nói.

"Trên đường đi, chúng ta đã chứng kiến thần thông của hần cực kỳ lợi hại, người ở trong cơ thể ta hần không phải là không phát hiện ra. Ngay cả ma thú thượng tộc cửu giai cũng không thể hoàn thủ nửa khắc. Nếu quả thật nếu cùng người này tranh đấu thì phần thắng dù chỉ là một phần ta cũng không nắm chắc. Mà con thánh giai ma thú ở trong kia nếu ta đoán không sai thì tuy nó đang ngủ say nhưng nhất định trước đó đã làm ra chút ít đề phòng. Nếu muốn đơn giản tiếp cận thì xem ra không có khả năng. Chúng ta cũng chỉ

có thể thừa dịp bọn hắn đang lúc tranh đấu thì mới có thể thần không biết, quỷ không hay mở ra Chân linh chi huyết."

Tiên Tiên tinh táo nói.

"Người nói cũng có chút đạo lý. Vậy thì chờ thêm một lát vậy."

Hư ảnh Kỳ Lân nghiêng cổ nghĩ nghĩ, rồi nhẹ gật đầu nói.

Cùng thời gian đó, tại dãy núi ở bên ngoài, Việt Tông đang ở trong một động quật mới mở trong một ngọn núi mà bề quan ngồi đó. Bỗng nhiên hắn cảm ứng được cái gì, mặt biến sắc lật bàn tay lên. Cái hộp chứa quái trùng trong nháy mắt đã xuất hiện ở trong tay. Quái trùng nhìn về ngoài rất giống con tắc nài ngay khi cái nắp được mở ra đã lắc đầu liên tục như điên. Việt Tông hít vào một hơi, cơ hồ không chút nghĩ ngợi nhảy lên hoá thành một đạo cầu vồng lao tới động quật.

Nhưng thân hình hắn vừa xuất hiện bên ngoài thì sắc mặt đã thoáng một tý đã trở nên cực kỳ khó coi. Ở trước mặt hắn, thỉnh linh xuất hiện một gã nam tử thân mặc ngân giáp, sắc mặt đỏ đẫm đang lơ lửng ở đó. Đúng là tên dị tộc nhân họ Khuê trước kia ở trong lâu các cùng bọn họ có chút xung đột.

"Hoá ra là tiền bối, ta tưởng rằng có ma thú xuất hiện nơi đây, tiền bối tìm văn bối có chuyện gì không."

Trong lòng Việt Tông trầm xuống nhưng vẫn miễn cưỡng cười nói.

Nam tử họ Khuê lạnh lùng nhìn Việt Tông sau nửa ngày không nói gì cuối cùng hỏi một câu:

"Những người khác đâu?"

"Những người khác nào, nơi đây chỉ có mình văn bối thôi."

Việt Tông trấn định trả lời.

"Thật sao, nói như vậy, người có thể lên đường được rồi."

Nam tử họ Khuê nghe nói như thế thì huyết quang trên mặt loé lên hiện ra một cổ sát

khí nói.

Việt Tông biến sắc, đột nhiên giơ cái hộp trong tay hắt nhằm hướng đối diện mà ném đi, đồng thời linh quang trong tay áo loé lên, mấy chục tấm phù toàn màu sắc khác nhau như mảnh liệt bắn ra. Hắt lại há miệng phun ra một miếng ngọc bài màu trắng.

Quái trùng sau khi ra khỏi hộp thì lập tức bành trướng thể tích lên gần một trượng, phảng phất giống như quái xà nhoáng một cái quăng mình về hướng nam tử họ Khuê đồng thời mấy chục cái phù toàn lập tức hoá thành một đoàn sương mù màu trắng rộng gần một mẫu đem cả thân hình nam tử họ Khuê bao trùm vào trong đó.

Dưới bàn chân Việt Tông bạch quang chột loé lên rồi hiện ra một đôi bánh xe, ánh sáng loé lên một cái rồi bỗng nhiên thân hình biến mất, thoáng một cái đã xuất hiện bên ngoài đám sương mù đó cách hơn mười trượng. Sau đó độn quang hoá thành một đạo cầu vồng màu trắng muốn bay đi. Nam tử họ Khuê thấy vậy thì chỉ cười lạnh một tiếng, chỉ thấy hắt bỗng nhiên vỗ lên đỉnh đầu mình một cái, thân hình thoáng có chút mơ hồ rồi huyền hoá ra ba cái phân thân giống nhau.

Một phân thân chột giơ hay cánh tay lên rồi bỗng nhiên hoá thành một đôi quỷ thủ màu máu, mười đầu ngón tay nhọn hoắt, khí đen bao quanh rồi bổ nhào tới cự trùng ở gần đó, hai tay dùng lực, mười ngón tay giống như lưỡi đao sắc bén đem quái trùng xé ra mấy đoạn. Một phân thân khác đột nhiên hét lớn một tiếng rồi dùng sức phun ra một vòng sáng bảo hộ màu máu, thoáng cái đã ngăn quang đoàn đang bay đến rồi huyết quang chột chớp động một cái đem những quang cầu này nuốt tất cả vào trong bụng, thậm chí sương trắng gần đó cũng bị hút vào.

Còn một phân thân cuối cùng, chỉ thấy hai mắt quang mang loé lên rồi đột nhiên thân hình nhoáng một cái đã hoá thành một đầu Giao long màu bạc bay đi. Chỉ trong chớp mắt, Ngân giao đã thuận di xuất hiện bên cạnh Việt Tông, cái đuôi Giao long quật xuống, hai cự trảo hùng hổ giáng xuống. Việt Tông sắc mặt tái nhợt nhưng đương nhiên là không chịu khoan tay chịu trói chờ chết, trên người hắt chột vang lên một tiếng oanh minh rồi trong cơ thể bắn ra hai chiếc bạch cốt phi kiếm. Mặt ngoài phi kiếm có điện quang chớp động, thoạt nhìn là biết có chút bất phàm, hai kiếm giao nhau chém xuống đón đỡ hai cự trảo của Giao long. Chỉ nghe hai tiếng "răng rắc" rồi hai chiếc cốt kiếm tuy đã khiến cho cự trảo dừng lại một chút như vẫn vô pháp ngăn cản trả hạ, cự lực đè xuống một chút nữa đã ngay lập tức khiến nó bị gãy thành hai đoạn.

Nhân cơ hội này, Việt Tông há mồm phun ra một đoàn máu huyết vào hai cái bánh xe ở dưới chân, ý định thi triển một loại độn thuật chạy trốn lợi hại nào đó nhưng hai mắt Ngân giao hàn quang loé lên, nó há miệng phun ra một hạt châu màu hồng, viên châu trong âm thanh ròn rã đánh tới. Hạt châu quay tít một vòng rồi thả ra một mảng lớn huyết quang đỏ thắm, loé lên một cái đã đem Việt Tông bao phủ ở bên trong. Việt Tông hét thảm một tiếng rồi hoá thành một đoàn máu huyết bị Ngân giao nuốt vào bụng.

Sau đó Ngân giao quay trở lại, hai phân thân khác cũng bay tới. Chỉ thấy ảo ảnh chớp động một cái rồi ba cái phân thân lập tức hợp lại làm một, một lần nữa biến thành tên nam tử họ Khuê kia. Chỉ là lúc này sắc mặt của hắn rất âm trầm, ánh mắt chớp động như đang tự định giá cái gì đó.

"Mấy người kia cũng xuất hiện ở nơi đây, chẳng lẽ cũng là nhắm vào những thứ đó mà tới nhưng chỗ có vật kia không có mấy người biết đến, trừ phi là giống như mình bình thường là... hừ! Mặc kệ là người đó có lai lịch gì, vật kia chỉ có bản tôn mới có tư cách tìm được, ai cản trước ta liền thôn phệ hắn."

Nam tử họ Khuê thấp giọng nói hai câu, trong mắt đầy hung quang chớp động không ngừng nhưng một khắc sau hắn quay đầu lại, nghiêm nghị quay sang một bên nào đó quát:

"Là ai ở đó, rút ra đây ngay cho ta."

Nhưng bên cạnh vẫn im ắng, cũng không có một bóng người nào xuất hiện. Nam tử trên mặt loé lên vẻ dữ tợn, tay đột nhiên nhấc một cái, một thanh ngân sắc phi đao bắn ra. Chỉ thấy tia sáng trắng loé lên rồi đao ảnh lập tức bao trùm khoảng không ở một nơi gần đó.

Chương 1621: Các Trình Tâm Cơ

Nhưng sau khi đao ảnh chém xuống thì chỗ hư không kia vẫn trống rỗng, một chút khác thường cũng đều không có. Nam tử họ Khuê trên mặt lộ ra một tia bất ngờ, ánh mắt nghi hoặc chớp động hai cái thì sau khi suy nghĩ một lát thì cuối cùng trong mũi phát ra một tiếng hừ lạnh, một tay hướng về phía xa xa hư không chop một cái. Khẩu phi đao kia liền lập tức hoá thành một đạo ngân mang kích bắn quay về, sau khi chọt loé lên thì tiến nhập vào trong tay áo không thấy bóng dáng.

Tiếp theo nam tử không nói một lời, huyết quang tụ lại cùng nhau rồi hoá thành một đạo huyết hồng phá không mà đi. Trong nháy mắt nơi đây trở nên yên tĩnh, ngoại trừ thanh âm gió thổi thì không còn tiếng vang gì nữa, ước chừng thời gian bữa cơm sau trên trời cao mới có một đạo ngân quang nhất thiết rồi một cái bóng người xinh xắn hiện ra. Người này hai tay đầy đặn, khuôn mặt kiều mi, đúng là ma thú hình người tên "Cửu Dạ" kia.

Nàng đưa mắt nhìn chăm chăm về hướng nam tử họ Khuê vừa biến mất, mi nhíu chặt, một lúc lâu mới thì thảo lẩm bẩm:

"Tên này là ai, tuy rằng không phải là kẻ chém chết thiếu chủ nhưng thần thông cũng thật sự không nhỏ. Nếu trước đó ta không sử dụng bí thuật, đem khí tức đối dờ tới chỗ khác thì chỉ sợ không thể giấu diếm được người này. Không được, tên đó từ bên ngoài mà đến mà lại khó giải quyết như thế, không phải một mình ta có thể xử lý được, nhất định phải cầu thêm viện binh mới được."

Nói xong, nàng đưa tay hướng cái đuôi chop một trảo, đưa trảo chà sát nhưng mao trong miệng lăm lăm vào câu, sau đó lại vênh lên, nhất thời nhưng mao có tiếng "Phốc xuy" rồi theo tay bung ra và hoá thành vô số đạo ngân mang hết sức nhỏ hướng bầu trời phá không bắn đi. Chỉ thấy ngân quang chớp động vài cái thì liền biến mất ở cuối chân trời mà nàng này sau khi nhìn thấy cảnh này thì thần sắc mới buông lỏng, đồng thời nhìn theo hướng Hàn Lập cùng nam tử họ Khuê biến mất, sau khi chần chờ một chút thì khẽ thở dài một hơi. Nàng một tay bắt quyết, thân hình ở trong ngân quang mờ hồ rồi cuối cùng biến thành trống không.

Hàn Lập đi theo Ma Yên Điều kia, từ từ ở trong hắc vụ nồng đậm đi tới. Con chim này thỉnh thoảng có chút lo lắng phát ra vài tiếng kêu thấp, tựa hồ muốn thúc giục hẳn nhưng Hàn Lập lại coi như không nhìn thấy, bộ dáng vẫn cực kỳ thông thả. Thấy hẳn như vậy, Ma Yên Điều kia cũng không có cách nào, đành phải phi hành chậm lại phối hợp với hẳn đi về phía trước dẫn đường.

Tuy rằng bốn phía ma khí đậm đặc tới cực điểm, đưa tay không thấy được năm ngón tay làm cho người ta có một loại cảm giác như đặt mình trong Hoàng Tuyền nhưng trên thân Hàn Lập kim quang chớp động không ngừng đồng thời trong mắt hẳn lam mang cũng nhẹ chớp, đem tất cả tình hình phụ cận rành mạch thu vào trong mắt. Giờ phút này hẳn đã đi vào trong một cái thông đạo có bốn bề thật lớn. Thông đạo rộng hơn mười trượng, hơn nữa bốn vách tường thông đạo có một loại đá chưa bao giờ thấy qua xây thành. Ma ma khí đậm đặc bên trong thông đạo cũng là từ loại đá kinh ngạc này không ngừng toát ra. Điều này làm cho Hàn Lập cảm thấy vài phần tò mò.

Nếu không phải trong lòng có điều kiêng kỵ sợ trên thạch bích này có thể bố trí cấm chế gì đó thì hẳn thậm chí có thể tiến vào trong thông đạo, moi lấy mấy khối đá màu đen để hảo hảo cẩn thận nghiên cứu một phen. Thông đạo này cũng không phải là một cái duy nhất mà là ngang dọc biến đổi, giống như mê cung trải rộng cả trong lòng núi, hơn nữa càng đi lên phía trước càng có vẻ như tiến sâu xuống dưới lòng đất. Thời gian cứ như vậy qua đi!

Lúc trước thời gian Ma Yên Điều đi vào đi ra một chuyến bất quá chỉ là công phu một bữa cơm mà lúc này Hàn Lập nhẹ nhàng đi theo hồi lâu vẫn chưa đi đến cuối. Điều này làm cho ánh mắt nhìn về hướng ma điều này dần dần có chút hàn lệ. Ma Yên Điều dường như cũng đã nhận ra ánh mắt bất hảo phía sau, sau khi đi qua mấy chục lộ khẩu đan chéo thì Hàn Lập cân nhắc liệu có nên dừng lại hay không thì bỗng nhiên Ma Yên Điều ở phía trước xoay quanh một cái rồi dừng lại. Hàn Lập trong lòng vừa động, ngưng thần nhìn về phía trước.

Chỉ thấy ở phía trước ma khí giống như loáng đi rất nhiều, mơ hồ có một cái bạch quang thật lớn ở lối ra. Thần sắc Hàn Lập trì hoãn, sau khi hít sâu một hơi thì bỗng nhiên đưa tay hướng về Ma Yên Điều vẫy tay một cái. Ma điều này bởi vì có kèm theo thần niệm của Tiêm Tiêm nên tự nhiên thông linh dị thường, thấy tình hình này thì chớp chớp hai mắt lộ ra vẻ nghi ngờ nhưng sau khi hơi do dự thì vẫn thành thật bay về phía Hàn Lập.

Nhưng sau khi nó đến đỉnh đầu Hàn Lập, mới bay xoay một vòng thì đột nhiên áo bào Hàn Lập hướng lên không trung run lên. Một mảnh sáng màu xám mờ như tia chớp bắn ra, chỉ chợt loé lên đã đem con chim không chút phòng bị quần vào trong đó. Ma Yên Điều tự nhiên kinh hãi, thậm chí nhất há mồm muốn phát ra thanh âm gì nhưng quãng sáng mờ vây quanh vừa quay tròn một cái đã khiến cho không có âm thanh gì có thể xuyên thấu qua. Lúc này Hàn Lập mới cực kỳ khách khí hướng lên không trung hư điểm ra một cái. Chỉ thấy nơi đầu ngón tay thanh mang chợt loé, một cái ký hiệu màu xanh chợt loé lên rồi lướt qua đỉnh đầu đánh lên người Ma Yên Điều không thể nhúc nhích.

Trên người ma điều thanh mang lưu chuyển một trận rồi trong nháy mắt sắc sáng mờ biến mất. Sau khi làm xong việc này thì Hàn Lập mới vỗ nhẹ bàn tay, miệng khẽ lộ một tia mỉm cười. Bất quá ngay sau đó, mục quang hắn chuyển sang lối ra thông đạo phía trước, thần sắc ngưng trọng thêm vài phần. Song mục hắn nhíu lại rồi đột nhiên má mồm, nhất thời một đoàn ngân diễm bay ra, sau khi chớp động một cái thì liền biến thành một con hoả điều màu bạc. Hoả điều này vây quanh Hàn Lập bay cao thấp xoay quanh vài vòng thì liền phốc xuy một tiếng chiu vào vách tường không thấy bóng dáng.

Sau đó hắn lại phát hai tay áo, bảy mươi hai khẩu phi kiếm cũng vô thanh vô tức tán ra. Trong miệng Hàn Lập không ngừng thúc dục pháp quyết, đám phi kiếm này quay tròn vừa chuyển động liền hoá thành thanh liên đầy trời, che kín cả thông đạo nhưng sau đó lại lập tức loé lên như bọt nước tán loạn tiêu thất đi.

Làm xong việc này, Hàn Lập xoa cằm trầm ngâm một chút, bàn tay lần nữa vừa lật lại, lấy ra hai cái phù triện màu bạc hướng trên mặt đất ném ra, trên đường đi hào quang chợt loé lên rồi liền hoá thành hai đạo đậm kim sắc hạ xuống đất. Đúng là hai cái Giáp Nguyên Phù.

Bởi vì đối phó với Hợp Thể Kỳ ma thú, hơn nữa còn không phải là loại Hợp Thể sơ kỳ tồn tại cho nên ngay cả con thú này thân chịu trọng thương, Hàn Lập tự nhiên cũng không dám khinh thường mấy may. Vì thế cái này là hắn đặc ý trước đó chuyên môn luyện chế ra ngân khoa phù triện. Tuy rằng tài liệu luyện chế ra phù triện đó cực kỳ quý hiếm nhưng là trong siêu cấp đại thành như Vân thành thì chỉ cần có linh thạch là tự nhiên là có thể kiếm được. Sau khi làm tốt hết thầy, trong mắt Hàn Lập hào quang chợt thêm, một tay vừa động đem một tấm tử sắc phù triện dán lên người mình.

Nhất thời hào quang đại phóng, một đoàn tử vụ tràn ngập ra, thân hình Hàn Lập ở

trong đám phù vân màu bạc chớp động rồi bỗng nhiên biến thành vô hình. Vì cẩn thận hẳn còn vận dụng cả Thái Nhất Hoá Thanh Phù. Theo sau thân hình Hàn Lập vừa động, thân hình từ từ bước đi. Hẳn một bộ thật muốn đi chém giết thánh giai ma thú kia. Bên ngoài sơn mạch, tại lối vào thông đạo, lúc Hàn Lập ra tay cấm chế Ma Yên Điều kia thì đồng thời Tiêm Tiêm cũng hô nhỏ một tiếng, trên mặt bỗng nhiên lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Xảy ra chuyện gì?"

Hư ảnh Kỳ lân kia cả kinh vội ngẩn đầu ngưng trọng hỏi.

"Ma Yên Điều bị người nọ chế trụ."

Tinh Tộc nữ tử nhẹ thở ra một hơi thì thần sắc bất định trả lời.

"Cái gì, sao lại xuất hiện loại chuyện này. Chẳng lẽ người này đã phát hiện ra cái gì."

Trong mắt Kỳ lân tinh quang chợt loé lên hỏi.

"Phát hiện thì rất không có khả năng. Có thể là người này làm việc luôn cẩn thận, không muốn lúc mình đối phó với thánh giai ma thú kia còn bị ta giám thị."

Tiêm Tiêm chần chờ một chút rồi không quá khẳng định nói.

"Nhưng nói như vậy, chúng ta có thể có chút phiền phức. Căn bản không biết tình huống hẳn cùng ma thú này tranh đấu thì không thể nắm giữ thời cơ xác thực."

Hư ảnh Kỳ lân vung cái đuôi ánh mắt âm trầm nói.

"Ta đương nhiên biết việc này nhưng hiện tại cũng chỉ có thể bất chấp việc này, mặc kệ hẳn hiện tại có cùng ma thú động thủ hay không, chúng ta cũng nên nhanh chóng hành động đi. Cho dù hẳn có thần thông quảng đại nhưng muốn diệt sát được con thánh giai ma thú kia thì tuyệt đối cũng phải nhất thời nửa khắc mới có thể giải quyết được. Chừng đó thời gian cũng đủ cho chúng ta mở ra Chân linh chi huyết rồi."

Tinh Tộc nữ tử cắn răng một cái nói.

"Cũng chỉ có thể như thế, chúng ta đi thôi!"

Hư ảnh Kỳ lân cũng quyết đoán gật đầu. Tiêm Tiêm đưa tay lấy ra một cái tam giác

lệnh bài. Lệnh bài này đen nhánh, một mặt có điêu khắc một đồ án Hắc Kỳ Lân, một mặt khác lại có mấy ký hiệu màu bạc.

"Đáng tiếc, cái Ma Lân Lệnh này do ta tiêu phí rất nhiều công phu cùng bảo vật mới luyện chế thành, trong đó còn thất bại không ít lần đâu."

Nghe vậy Tiêm Tiêm một tay vừa sờ mặt ngoài lệnh bài trên mặt hiện lên một tia tiếc nuối.

"Thứ này dù cho là trân quý thì sao có thể sánh với đồ vật trong Chân linh chi lục được. Cũng chỉ có thể sử dụng thứ này che dấu thì người mới không bị má khí trong động bài xích, có thể dễ dàng len vào sâu bên trong. Hơn nữa hiện tại còn có Hàn tiểu tử kia thay người ngăn trở đầu Lộc thánh giai kia, ngay cả khi con thú này có phát hiện ra cái gì không ổn thì cũng vô pháp ngăn cản người mở ra Linh lục."

Kỳ lân nói không cần suy nghĩ.

"Ngay cả như thế, vật ấy chỉ dùng để che dấu khí tức thì cũng quá là đại tài tiểu dụng. Hơn nữa còn là vật tiêu hao phẩm duy nhất."

Tiêm Tiêm cười khổ nói một tiếng. Kỳ lân nghe vậy thì mở hai mắt muốn nói gì đó thì Tinh Tộc nữ tử bỗng nhiên nghiêm sắc mặt lại rồi cầm lệnh bài trong tay ném lên không trung.

Trong phút chốc, cái lệnh bài màu đen ở trên không trung quay tròn vừa chuyển động rồi đột nhiên cuồng phong gào thét, từ trong hư không có một cổ hắc phong kéo ra. Cơn lốc này kỳ quái dị thường, từ trong đột nhiên có một tiếng rít phóng lên cao và từ trung tâm cơn lốc truyền ra làm cho mọi người ngẫm cảnh giác. Mơ hồ như có một đầu cự thú ẩn nấp trong đó, Tiêm Tiêm sắc mặt trầm xuống, một tay không ngừng bắt quyết, một tay kia vừa nhắc rồi lại há mồm phun ra một cây tiểu kiếm màu xanh, tiểu kiếm khẽ run lên rồi hoá thành một đạo thanh quang vây lấy cổ tay sau đó chợt loé lên bay trở về trong miệng. Nhất thời đại lượng máu huyết từ miệng vết thương ở cổ tay phun ra.

"Đi."

Trong miệng Tinh Tộc nữ tử quát khê một tiếng. Tinh huyết chảy ra trong nháy mắt ngưng tụ thành đoàn, hoá thành một viên đại huyết cầu to cỡ nắm tay nhắm thẳng đến

cơ lốc màu đen bắn đi.

Nói cũng kỳ lạ. Huyết cầu này sau khi tiến vào trong cơ lốc thì chẳng những bên trong tiếng hô lập tức dừng lại mà hắc phong nhìn như đang muốn tàn sát bừa bãi mọi nơi thì cũng lập tức dần dần thu nhỏ lại. Cuối cùng hắc phong chợt loé lên mà tiêu thất, bên trong hiện ra một vật thể tối đen như mực, cơ thể dài hơn một trượng, chính là Mặc Kỳ lân.

Chương 1622: Đánh Lén

Kỳ lân toàn thân ô quang chớp động, bên ngoài thân hơi lộ vẻ mơ hồ nhưng cũng chỉ là một cái hư ảnh mà thôi. Bất quá đối mặt với hư ảnh này, Tiêm Tiêm vẫn ngưng trọng dị thường, giơ tay nhắm hư không điểm một cái, vô số ký hiệu màu đen quỷ dị bay ra rồi tiến vào trong hư ảnh Mặc kỳ lân không thấy bóng dáng. Nhất thời Mặc kỳ lân nguyên bốn nhìn như hung thần ác sát, trong nháy mắt hung quang dụ đi cuối cùng thân hình hạ xuống hoá thành một đoàn hắc quang bay đến.

"Phốc phốc" một tiếng, Tiêm Tiêm cùng thanh sắc Kỳ lân tất cả đều bị hắc quang bao phủ trong đó, che kín.

"Hắc hắc, may mắn năm đó ta còn nhớ rõ đầu chỗ chỗ an táng Kỳ lân này nên mới có thể dùng tàn thi khí của nó mà luyện hoá ra bảo vật này. Bởi vì người cùng ta có quan hệ công sinh, cùng có Kỳ lân khí tức nếu không lấy tu vi của người bây giờ không những không khu động được bảo vật này mà ngược lại còn bị phản phệ."

Thanh sắc Kỳ lân cười hai tiếng nói.

"Chính là vì quý trọng như thế nên ta mới không nỡ sử dụng bảo vật này bây giờ, nếu không lấy uy năng của nó thì ít nhất tại thời khắc mấu chốt có thể cứu ta một mạng."

Tinh Tộc nữ tử cười khố một tiếng nói. Bất quá nói thế nhưng nữ tử này cũng không chần chờ gì nữa, thân hình vừa động, trong đám hắc quang chớp động mà nhập vào trong ma khí.

Hai người cũng không biết, ngay khi họ tiến vào trong ma khí không lâu, đột nhiên từ sườn núi phụ cận có một vật to bằng quyền đầu màu xám trắng bay lên. Vật này mặc dù không lớn, mặt ngoài chột như hoá lỏng, mặt ngoài tắc tắc nứt ra rồi hoá thành một con Kim Giáp Trùng. Nó chột loé lên rồi liền vô thanh vô tức bay vào trong thông đạo ma khí đồng thời lúc đó Hàn Lập cũng lặng lẽ xuất hiện tại một gian đại sảnh, hai mắt nhìn vào trong đó đánh giá.

Đại sảnh này hình tròn, rộng lớn vô cùng, đường kính chừng hơn năm trượng. Tại trung tâm đại sảnh, ngoại trừ một cái kim sắc pháp trận rộng hai mươi mấy trượng thì bốn phía còn có mười hai cây cột đá đen nhánh cao mấy trượng đứng đó. Phía trên có điêu khắc một số yêu ma mặt mũi hung tợn dị thường. Từ đồ án này phun ra một luồng ma khí đen nhánh nhằm hướng trung tâm pháp trận thổi đi. Mà trung tâm pháp trận này có một cái giường lớn đỏ như máu, phía trên có một Cự viên màu đen dài mấy trượng đang nằm.

Con vườn này răng nanh lòi ra, tứ chi dài, đầu trọc ba cái sừng hoàng quang loè loè. Trong ngực nó có một vết thương màu tím, miệng vết thương rộng bằng cỡ đầu lâu người thường, thậm chí có thể nhìn rõ ràng từng cái xương sườn cùng một trái tim màu đen đang nhảy lên không ngừng.

Cái quỷ dị chính là, hai mắt Cự viên nhắm nghiền, bên ngoài thân ô quang chớp động đem ma khí bốn phía hút vào trong cơ thể mà cái giường màu đỏ như máu phía dưới thì có một tầng huyết vụ quay cuồng cũng không ngừng hướng về phía Cự viên cuốn đến.

Hàn Lập đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn chăm chú vào đại sảnh nhưng cũng không có ý tứ muốn động thủ chút nào. Giờ phút này, thân hình hắn hoàn toàn bị hư hoá, coi như là người gần trong gang tấc cũng khó có thể phát hiện ra hắn. Bất quá đối mặt với một gã Hợp Thể Kỳ trung giai Hàn Lập vẫn không dám dễ dàng vọng động cho nên hắn đến bây giờ vẫn bảo trì khoảng cách, yên lặng quan sát kẻ trước mắt. Tuy nhiên sau khi Kim Giáp Trùng từ sườn núi bay ra tại bên ngoài động phủ thì thần sắc Hàn Lập có chút động, trong mắt hàn quan chợt loé liên khôi phục như thường.

Lúc đầu trước khi tiến vào nơi đây, vì ngựa vằn nhất hắn đã thần không biết, quỷ không hay để lại một con Phệ Kim Trùng ở bên ngoài. Đương nhiên con trùng này bị một tia thần niệm của hắn phụ thân, mà cũng chính là sau khi cắn nuốt thạch độn mà sinh ra biến dị. Lại nói tiếp, Phệ Kim Trùng này từ sau khi biến dị thì thân thể càng thêm cứng rắn, trọng lượng cũng nặng hơn, nhất là sau mấy trăm năm sử dụng nguyên cứu, Hàn Lập đã phát hiện ra nhiều loại thiên phú dị bẩm mới của nó. Một trong số đó chính là khả năng liễm khí hoá thạch.

Loại thiên phú biến dị này do Hàn Lập tại một lần tu luyện kỹ xảo thao túng thần niệm mà vô ý phát hiện ra. Loại Phệ Kim Trùng này sau khi chui vào trong thổ thạch thì lại có thể phun ra một cỗ thổ linh lực quỷ dị, có thể xảo diệu mà cùng thổ thạch phụ cận hoá thành một thể. Theo đó, trừ phi chính là hữu tâm nhận biết rõ về bí mật của Kim

trùng này hoặc là chuyên môn tu luyện linh mục có thể trực tiếp khám phá ra thì người khác cho dù thần niệm cường đại đến mấy thì cũng chỉ cần nó ẩn núp trong thổ thạch không ra thì cũng không cách nào phát hiện ra điều dị thường.

Cũng bởi vì vậy nên Hàn Lập mới có thể dễ dàng độc thân xâm nhập vào dãy núi lớn như thế. Mặc dù bởi vì ma khí cách trở nên hẳn không có cách nào thông qua Phệ Kim Trùng mà biết được chuẩn xác hành động của Tinh Tộc nữ tử nhưng thông qua thần niệm hẳn mơ hồ cảm ứng được đối phương bây giờ cũng không có thành thật lưu ở bên ngoài, mà là có một ít hành động nho nhỏ. Đối với việc này, Hàn Lập cũng không cảm thấy quá mức kinh ngạc.

Nữ tử này ngay từ đầu đã đưa ra điều kiện dùng tài liệu của thánh giai ma thú để chữa trị Thiên Ngoại Ma Giáp thì hẳn đã đoán được đối phương có thể ẩn tàng chút gì rồi. Nữ tử này rõ ràng không phải là Tinh Tộc nữ tử bình thường, tài liệu thánh giai ma thú cực kỳ hi hữu nhưng nếu chỉ vì một khối ma hạch thì hẳn không đáng để đối phương phải hậu tạ như thế. Thậm chí là không tiếc đem bảo vật như Thiên Ngoại Ma Giáp tương tặng.

Nhất là sau khi tiến vào Ma Kim Sơn Mạch, bọn họ mấy lần gặp tao ngộ cực kỳ nguy hiểm mà nữ tử này vẫn không lộ ra vẻ buông tha chút nào. Vì vậy trong lòng Hàn Lập lại càng tám chín phần khẳng định rồi nhưng đối với chuyện này, hẳn cũng không có gì tức giận.

Đối với Hàn Lập mà nói, chỉ cần nữ tử này không làm tổn hại đến lợi ích của hẳn thì đồng thời thật sự có thể dựa theo quy ước định trước đó về dùng thánh giai ma hạch để chữa trị Thiên Ngoại Ma Giáp thì cho dù nàng có một chút tiểu động tác thì hẳn cũng sẽ mắt nhắm mắt mở mà cho qua. Nữ tử này ngay cả có chút thần thông nhưng tu vi thấp như thế thì Hàn Lập tự hỏi có thể tùy thời nắm giữ được toàn cục.

Hàn Lập đứng ở cửa đại sảnh quan sát chùng một chén trà nhỏ công phu, rốt cục xác định gian đại sảnh này ngoại trừ cái pháp trận cùng mười hai cây cột thì không có bất cứ cấm chế gì khác mà Cự viên trước mắt cũng quả thật thân chịu trọng thương, hơn nữa đang ngủ say. Cứ như vậy mà nói, trước khi chuyện của Tinh Tộc nữ tử có mưu đồ gì được xác minh thì hẳn cũng không ngại trước tiên đem đầu thánh giai ma thú này diệt sát thu lấy tinh hạch. Chỉ cần không phải cùng đối phương đối cứng mà nói, nếu đánh lén thì hẳn tự hỏi có thể nhất kích diệt sát ma thú này. Hàn Lập trong lòng tự định giá như thế,

trong mắt hàn quang chợt loé rồi cực quyết định động thủ.

Hắn hít một hơi sâu, hai tay áo bào run lên. Từ một tay thanh quang chợt loé, mười mấy viên châu màu xanh hiện lên trong tay còn tay kia đột nhiên lấy ra một tệp phù lạp rồi đồng thời hướng trước người ném đi, hai cái này đồng thời hiện lên ở trước người Hàn Lập. Tiếp theo trên người Hàn Lập kim quang chớp động rồi có hai con Kim sắc giáp trùng bay ra.

Sau khi làm xong hết thấy việc này, Hàn Lập mới đan thủ kết quyết, thân hình một chút từ trong hư hoá lặng yên trở lại như cũ. Trong quá trình này, mắt hắn nhìn không chớp chút nào vào hắc sắc Cự viên trong đại sảnh. Con vượn này vẫn nằm yên trên giường huyết sắc, căn bản không có chút phản ứng dị thường gì. Hàn Lập thần sắc hơi ngưng trọng, ngón tay nhắm đập phù trước người điểm một cái.

Nhất thời đám phù lạp này đồng thời hướng bốn phía đại sảnh lặng yên trôi đi, sau đó ngân mang chợt loé lên mà lặng yên biến mất. Mười mấy viên châu cũng chậm rãi bay về phía cây cột màu đen nhưng khi bay đến đỉnh cây cột đó, đám thanh sắc viên châu này đều dừng lại, cứ như vậy mà trôi nổi tại đây không hề dị động.

Hai con Phệ Kim Trùng dưới sự điều động của thần niệm như quỷ mị ẩn núp cách pháp trận không quá mười mấy trượng. Sau khi làm xong hết thấy, Hàn Lập nhìn hắc sắc Cự viên một cái, thấy vẫn không có động tĩnh gì thì do dự một chút rồi đột nhiên một tay nhắm một góc đại sảnh hư không điểm ra. Linh quang chợt loé, một con hoả điều màu bạc quỷ dị hiện lên, hai cánh vỗ một cái rồi biến mất không thấy.

Sau một khắc, trên đỉnh đầu pháp trận, hoả điều màu bạc không một tiếng động hiện ra, trôi nổi giữa không trung không nhúc nhích. Hàn Lập sắc mặt ngưng trọng dị thường nhưng trong lòng quyết đoán dùng thần niệm thúc dục. Hoả điều màu bạc trên bầu trời nghiêm miêng phun ra một cây kim ngân tế ti.

Đúng là Linh Tuyền Tà Quang!

Kim ngân tế ti đột tốc cực kỳ kinh người, cơ hồ vừa ra khỏi miệng thì đã xuất hiện ngay trên pháp trận. Pháp trận này quả nhiên không phải tự nhiên được bố trí ở đây. Trong đại sảnh chợt vang lên tiếng vù vù rồi đột nhiên một tầng huyết quang từ hư không hiện lên đem Cự viên phía dưới che chắn nghiêm mật nhưng kim ngân tế ti vừa tiếp xúc với màn hào quang này thì coi như không thấy mà trực tiếp xuyên thủng mà qua, sau khi

chợt loé lên thì quý dị xuất hiện trên đầu Cự viên.

Chỉ thấy Linh Tuyền Tà Quang sẽ trực tiếp xuyên thủng đầu lâu mà qua. Mắt thấy loại tình hình một kích đắc thủ này, từ xa xa Hàn Lập cũng ngừng hô hấp một chút nhưng "Đương" một tiếng.

Thân hình Cự viên nguyên bốn nhìn như không có vật gì che chắn đột nhiên được bao trùm bởi một tầng tử sắc chiến giáp nghiêm mật mà kim ngân tế ti sau khi kích lên mặt giáp che đầu Cự viên thì run lên mà bắn ngược lại, đồng thời phát ra thanh âm kim loại va chạm quý dị!

Xa xa Hàn Lập thấy vậy thì sắc mặt đại biến, lúc này không chút do dự đồng thời cũng không hề che dấu cái gì nữa, trên người kim quang chợt loé, đỉnh đầu nhất thời hiện ra một cái kim sắc pháp tướng ba đầu sáu tay. Trong lòng hẩn yên lặng nói thầm.

Ba đầu hai tay, hai mắt vừa mở lộ ra thần quang lạnh lạnh, sáu cánh đồng thời hướng lên không trung vung ra rồi hợp lại. Trong bàn tay to ánh vàng rực rỡ chợt loé lên rồi có thêm ba thanh cự kiếm.

Ba thanh đại kiếm này mặc dù tạo hình cổ phác, mặt ngoài đều có ký hiệu chớp động lưu chuyển nhưng hình thức và màu sắc lại bất đồng. Một cái mỏng như tờ giấy, kim quang loè loè, một cái thân hẹp dài, thanh quang chói mắt. Cái cuối cùng dày đen nhánh như mực.

"Trảm."

Hàn Lập cơ hồ dùng thanh âm trầm thấp không thể nghe thấy lạnh lạnh nói đồng thời hay tay kết quyết, hướng xa xa điểm một cái. Ba tiếng "Phốc phốc phốc" truyền đến!

Ba đạo kiếm quang màu sắc bất đồng trảm ra rồi trong nháy mắt hợp nhất, hoá thành một đạo tam sắc lưu quang nhắm phía hắc sắc Cự viên trảm đến. Mà cơ trong lúc đó, mấy chục viên châu phía trên cây cột màu đen đồng thời rơi xuống, thanh quang chợt loé rồi phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Tiếng nổ như tiếng sấm!

Trong khoảnh khắc, chẳng những mười hai cây cột đen bị lôi điện đánh sụp vỡ mà cả

toà pháp trận cũng bị điện hồ bao phủ trong đó. Màn màn hào quang và điện quang vừa tiếp xúc thì hình thành thể từ quang cùng thanh hồ giăng co lẫn nhau. Mà màn hào quang màu tím cơ hồ lập tức phát ra tiếng gào vỡ chói tai cùng vô số thanh sắc điện hồ nhằm phía dưới hung hăng bổ tới, đồng thời hai con Phệ Kim Trùng đã đợi từ lâu cũng cùng tam đạo kiếm quang đồng thời kích tới, chọt loé lên thừa dịp mà vào.

Chương 1623: Tam Nguyên Trảm Và Tàn Nhận

Ngoài Phệ Kim Trùng ra, tam sắc kiếm quang chính là một loại thần thông mà Hàn Lập ngộ ra từ Phạm Thánh Chân Ma Công, thần thông này đem chân nguyên bất đồng dung hợp làm một thể, nó có thể đồng thời thúc dục Phạm Thánh Chân Ma Công, Thanh Nguyên Kiếm Quyết cùng Kim Cương Quyết, ba loại công pháp, sau đó đó mượn Chân Ma Pháp Tướng một kích phóng ra.

Phạm Thánh Chân Ma Công cùng Thanh Nguyên Kiếm Quyết cũng không nói nhưng Kim Cương Quyết kia nguyên bản là công pháp luyện thể nên việc có thể đem chân nguyên phóng thích thông qua nó có thể xem như cực kỳ quý hiếm. Loại thần thông này được Hàn Lập gọi là "Tam Nguyên Trảm" bởi vì ba loại chân nguyên bất đồng có tác dụng tương hỗ bù trừ nên có uy lực hơn xa bất kỳ loại phóng thích công kích chân nguyên đơn lẻ nào, có thể nói là hơn một số lần mà một trăm vừa rồi cũng đã rút ra khỏi cơ thể Hàn Lập một nửa chân nguyên.

Cho nên tam sắc kiếm quang này tuy nhìn bình thường nhưng nhất trăm này cơ hồ có thể khai sơn phá thạch. Hơn nữa lúc này lại có vài loại công kích đồng thời giáp công, chỉ cần áo giáp của Cự viên kia kém cứng rắn một chút là Hàn Lập có bảy thành năm chắc có thể một kiếm chém chết.

Lúc này, mắt thấy điện hồ màu xanh đi trước một bước đánh lên từ sắc chiến giáp bên ngoài thân Cự viên thì trong pháp trận lại có dị biến nổi lên!

Cái giường lớn chợt nổi lên ký hiệu sáng ngời rồi lại thả ra huyết mang chói mắt đem mặt trên của tử giáp che chắn lại. Hồ quang hung hãn đánh lên huyết quang này.

Cũng không biết cái giường này là bảo vật gì mà đối mặt với công kích kinh người như thế chỉ cần thả ra huyết quang là lại có thể chống đỡ được. Bất quá ngay sau đó, tam sắc kiếm quang cùng hai con Phệ Kim Trùng trước sau dung vào huyết mang.

"Ầm ầm" một tiếng, cả tòa đại sảnh run rẩy kịch liệt trong nháy mắt bị đủ mọi hào quang bao phủ, một đoàn màu sắc rực rỡ kiêu dương từ trung tâm pháp trận dâng lên, hết

sức lóa mắt. Hàn Lập đứng ở xa xa trong mắt lam quang chớp động nhưng hai tay không đành chỉ chút nào.

Một bàn tay đột nhiên hướng hư không trên trời cao, tay kia bấm quyết thúc giục Phạm Thán Pháp Tướng trên đỉnh đầu. Sau một tiếng kêu, không chờ âm thanh bạo liệt phía dưới đại sảnh gián đoạn, Phệ Linh hỏa điều hai cánh thu lại rồi lao xuống, một đầu chui vào trong quang đoàn. Nhất thời trong vầng sáng chói mắt lại có thêm một đóa ngân diễm, sau khi chợt lóe lên thì liền tiêu thất.

Trên đỉnh đầu Hàn Lập, Pháp tướng được thúc dục thì cự kiếm trong sáu tay đồng thời tán loạn biến mất, sau đó một đoàn kim sắc quang cầu từ trong lòng bàn tay kích ra. Trong tiếng gầm rú, một cơn lốc màu kim sắc phóng lên cao, một chút đã đem cả đại sảnh quần vào trong đó.

Một cỗ áp phong thật lớn từ trung tâm tỏa ra bốn phía, cho dù là Hàn Lập đứng xa đại môn thì vẫn bị cỗ áp lực khổng lồ này bức lui về phía sau hai bước. Đột nhiên thân sắc hần vừa động, Pháp tướng trên đỉnh đầu đột nhiên dừng công kích lại cùng lúc đó, hai tay áo Hàn Lập run lên, một tầng quan hà màu xám cùng một mảnh ngũ sắc quang diễm hiện ra bên người đem thân thể hần bảo hộ nghiêm mật đồng thời một cái Thủy tinh tiểu thuẫn trong cổ tay áo phi ra, nhẹ nhàng chắn trước người.

Hàn Lập lẳng lẳng đứng nguyên tại chỗ, nhìn ra hướng xa xa không nói gì. Mặc dù có Linh mục thần thông nhưng trong tình huống hào quang bạo liệt chói mắt như thế thì hần cũng không thể thực sự thấy rõ ràng được cái gì nhưng trong lòng mơ hồ có cảm giác không đúng.

Mặt kệ con Cự viên thánh giai này bị trọng thương như thế nào nhưng đến bây giờ vẫn không kêu lên một tiếng nào, ngay cả nằm trong trung tâm bạo liệt mà cũng không có phản ứng gì thì điều này thật sự là có chút khác thường.

Một gã Hợp Thể Kỳ có thực sự bị hần một kiếm chém chết thì cũng tuyệt đối không thể yên tĩnh như vậy. Hàn Lập trong lòng cân nhắc sau đó thần niệm tản ra hướng phụ cận đảo một vòng nhưng vào lúc này, một trận cười quỷ dị "dát dát" từ trong đại sảnh truyền ra.

Hàn Lập trong lòng lăm bằm, thần niệm trong nháy mắt thu lại hướng về cơn lốc kim sắc nhìn lại.

"Oanh" một tiếng như tiếng sét đánh truyền đến. Cơn lốc màu kim sắc mặc dù quay kín bao vây lấy quang cầu bên trong nhưng vẫn có vài giọt tử ngân hết sức nhỏ chọt lóe lên rồi từ bên trong lọt ra. Tiếp theo có vài tiếng vang ầm ầm rồi cả hai cái đều biến mất và trung tâm pháp trận lại hiện ra.

Hàn Lập ngưng thần nhìn lại, khoe mặt không khỏi kinh hoảng giật giật vài cái. Cả tòa tử sắc pháp trận đã bị hủy, thương tích đầy mình. Chẳng những bên cạnh pháp trận gỗ ghề mà còn có vô số hố sâu và một bộ phận bốc hơi mất.

Ở giữa pháp trận cũng có thêm một cái khe đen tuyền rộng hơn một trượng đem cả tòa đại sảnh chia thành hai phần nhưng làm cho Hàn Lập giật mình chính là cái giường màu máu kia nằm trên lộ tuyến của cái khe kia nhưng lại hoàn hảo không tổn hao gì mà trên giường có một đạo nhân ảnh rõ ràng đã ngồi dậy!

Đúng là Ma viên mặc tử sắc chiến giáp!

Ma thú này ngoại trừ ba cái sừng màu vàng trên đỉnh đầu thì trên người mỗi một nơi đều được chiến giáp bao trùm che kín, một tia cũng không hở ra ngoài. Thậm chí vị trí hai mắt cũng được hai khối thủy tinh màu trắng gắn vào đó, làm cho người ngoài không thể nhìn thấy biểu tình của nó mấy may.

Từ xa nhìn lại, con thú này giống như một con kim chúc khô lồi thật lớn.

Tử sắc chiến giáp cũng không phải là hoàn hảo không bị tổn hao gì. Nhiều chỗ bị vỡ vụn ra, cũng có nhiều chỗ bị hòa tan cháy đen, bất quá hai cái giáp phiến che hai bàn tay có màu đen chớp động lại đang gắt gao tóm lấy một con trùng màu vàng chói mắt. Đúng là Phệ Kim Trùng.

Hai con cự trùng này cũng không chút khách khí, một ngụm phân biệt cắn lấy ngón giữa, đồng dạng không có ý nhả ra nhưng không biết chiến giáp này rốt cục dùng tài liệu gì luyện chế mà thành nên chẳng những có sức chống đỡ công kích kinh người vừa rồi mà ngay cả Phệ Kim Trùng cũng vô pháp phá được trong thời gian ngắn.

Hiển nhiên đầu ma viên này đối với Phệ Kim Trùng rất là kiêng kỵ nên nó tình nguyện hy sinh cái ngón tay chứ cũng không muốn thả nhị trùng ra. Nếu không để Phệ Kim Trùng tìm được chỗ yếu nhược của tử sắc chiến giáp thì nó cũng cảm thấy đau đầu nhưng hết thầy đều chưa phải là cái tối hấp dẫn chúng nhân.

Trong mắt hắn, trong khoảnh khắc nhìn thấy một vật lờ lờ sáng trông nổi trước người đối phương. Đó là một cái tàn nhận dài chừng nửa thước từ quang lờ lờ nhưng nửa trên của nó không thấy đầu mà toàn thân có chút nửa trong suốt, bên trong mờ mờ có cái gì du động không thôi.

"Đó là..."

Hàn Lập hai mắt nhú lại đem vật bên trong Tử sắc tàn nhận xem rõ ràng. Cái này dĩ nhiên là một cái gì đó giống như giao mà không phải là giao, giống như phượng mà không phải là phượng.

Sở dĩ nói như thế vì thứ này có chút nhìn giống như Vũ giao của Giác Xi Tộc nhưng nhìn kỹ một chút thì lại hoàn toàn bất đồng. Tuy rằng đồng dạng có cái cánh thật lớn, thân hình cực giống giao long nhưng trên đôi cánh lại không có một sợi lông chim nào, mặt ngoài bị lớp vảy màu tím bao trùm hơn nửa cánh, trên lưng không phải một đôi mà là hai đôi cánh, hơn nữa là một lớn một nhỏ.

Càng đáng chú ý là trên mũi nó còn có một cái sừng lớn màu kim sắc làm cho hình dáng thoát nhìn có chút buồn cười, bất quá trên mặt Hàn Lập lại không có chút ý cười nào mà ánh mắt co rụt lại.

Vật này không biết tên là gì mà mỗi lần nó cử động là lại khiến cho tàn nhận cũng cử động theo một chút, đồng thời phát ra linh áp thật lớn làm cho Hàn Lập cũng phải hít vào một hơi sâu.

Thứ này bị tàn phá như vậy mà vẫn còn có thể phát ra linh áp kinh người như thế, nếu mà còn hoàn hảo thì sự lợi hại chẳng phải là cực kỳ kinh người sao. Xem ra thánh giai ma thú này tuy thân chịu trọng thương nhưng bảo vật trên người thật sự không giống như bình thường, muốn bắt được đối phương cũng không thoải mái như dự đoán.

Hàn Lập trong lòng cân nhắc.

Tiếp theo, từ trong tử sắc chiến giáp truyền ra tiếng cười quái dị đồng thời trên giáp hắc khí chợt lóe lên, thân hình Cự viên từ trên cái giường đứng lên, lắc lư tiêu sái đi xuống dưới. Khóe miệng Hàn Lập run rẩy một chút rồi đột nhiên đưa tay hướng về phía xa xa hư không một trào.

"Phốc xuy" một tiếng, vô số ngân sắc hòa diễm to cỡ hạt đậu quý dị hiện lên phụ cận Ma viên, sau đó chợt lóe lên và như vũ bão hướng Cự viên kích tới. Cùng lúc đó, trên vách tường bốn phía đại sảnh linh quang chợt lóe, mấy trăm cái phù triệu quý dị hiện lên nhưng lại lập tức biến mất.

Khoảng không phía trên đầu Cự viên một cái quang trận màu bạc trôi nổi trống rỗng hiện ra. Ở trong quang trận có một cái hư ảnh cung điện như ẩn như hiện, có vẻ không phải như chốn nhân gian. Cung điện tỏa ra ánh sáng chói mắt, vô số ký hiệu hiện ở trên mặt xoay quanh bay múa, âm thanh thiên nhiên cùng tiếng nhạc từ trong mơ hồ truyền ra nhưng nếu có ai lưu ý thì tiếng thiên nhạc này lại đột nhiên biến mất.

Đây chính là Cửu Cung Thiên Kiền phù!

Quang trận vừa quay tròn vừa chuyển rồi một cỗ ánh sáng màu bạc phun ra. Trong nháy mắt công phu, hai loại công kích đồng thời bắn tới Ma viên nhưng Ma viên này một chút ý trốn tránh lại đều không có, sau khi âm trầm cười quái dị thì mơ hồ một cánh tay vung lên.

"Phanh" một tiếng thật lớn thì một cỗ khí lẫm màu đen từ trong thân thể nó bạo phát ra. Khi lẫm này vừa mới tiếp cận với ngân diễm thì ngân diễm trong nháy mắt bị cuốn bay đi, bộ dáng như bị tiêu diệt mà cột sáng màu bạc trên đỉnh đầu lại bị làn sóng này xô đẩy cũng thoáng một cái bị chặn giữa không trung không thể hạ xuống được.

Hàn Lập thấy vậy thì sắc mặt trầm xuống, không nói gì nhưng trong lòng đột nhiên thôi dục pháp quyết. Tiếng thiên nhạc trong quang trận bỗng nhiên vang lớn, hư ảnh cung điện cuồn trướng mấy lần rồi theo quang trận rơi thẳng về phía Ma viên đè xuống. Hư ảnh cung điện này trông rất sống động, từ trên cao nhìn xuống khí thế thật kinh người.

Ma viên không khỏi ngẩng mặt ngửa đầu nhìn một cái, ngay sau đó, tàn nhận trước người tựa hồ nhúc nhích rồi một đạo tử ngân hoa dài nhỏ phá trường không bay vọt lên. Từ quang sau khi vọt lên hư ảnh cung điện cùng quang trận trên trời cao đang hạ xuống đều bị cắt làm hai nửa, chợt lóe lên rồi tán loạn tiêu thất.

Hàn Lập thấy cảnh này thì trên mặt tự nhiên đại biến nhưng còn chưa kịp thi triển thủ đoạn khác thì tàn nhận này đã dựng thẳng lên, tiếp theo quay mặt về hướng Hàn Lập hơi động rồi một đạo tử ngân khác hiện lên trước mặt Hàn Lập.

Mà cùng lúc đó, Ma viên nhìn như thông thả dĩ thường hai vai nhoáng lên một cái, thân hình đã mơ hồ tiêu thất. Ngay sau đó, tử quang chợt lóe, tử sắc sơn giáp đã nhiệm ra bao vây lấy thân hình Hàn Lập, một cái nắm tay thật lớn trực tiếp nhắm đầu Hàn Lập đập xuống.

Rõ ràng trước người Hàn Lập có hai tầng bảo hộ nhưng nắm tay chưa kịp tới mà Hàn Lập đã cảm thấy bên tai "ông" một tiếng, vô số âm lăng vô hình quỷ dị xuyên thủng qua quần áo sáng, trực tiếp xuất hiện ở bên tai.

"Răng rắc"

"Oanh"

Hai tiếng vang hoàn toàn khác nhau cơ hồ đồng thời vang lên trong đại sảnh. Tử ngân chợt lóe lên thì khí lăng nhằm chỗ Hàn Lập đứng phủ tới.

Chương 1624: Huyệt Linh

Trong lúc Hàn Lập và Cự viên thánh giai đang đối kháng trực tiếp thì tại trong thông đạo nào đó, Tinh Tộc nữ tử Tiêm Tiêm cùng hư ảnh Kỳ lân kia dưới sự bảo vệ của quang mạc màu đen đang ngừng cước bộ.

Cách bọn họ hơn mười trượng là một thạch bích màu đen, đây đã là cuối thông đạo, bộ dáng không có đường đi nào khác.

"Nên là nơi này rồi!"

Hư ảnh Kỳ lân ánh mắt chợt lóe lên rồi bằng lòng nói.

"Kỳ ảnh, có lầm không. Trận kỳ mở ra linh huyệt vốn chỉ có một bộ duy nhất, hơn nữa ta cũng chỉ miễn cưỡng luyện chế ra được một bộ."

Tiêm Tiêm lại cẩn thận dị thường nói.

"Cẩn thận một chút cũng có thể. Người chờ một chút."

Kỳ lân nghiêng đầu rồi đồng ý nói. Sau đó nó đột nhiên mở miệng phun ra một viên châu màu xanh. Viên châu này sau khi quay tròn thì bỗng nhiên hóa thành một cỗ thanh hà hướng thạch bích đối diện cuốn đi.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Thanh hà sau khi lóe lên tiến nhập vào thạch bích thì chỉ một lát công phu sau đột nhiên có tiếng rít trầm thấp từ sâu trong thạch bích truyền ra, tiếp theo mặt ngoài thạch bích có ô mang chớp động rồi thanh hà đã bị một luồng cự lực từ thạch bích hất ngược ra.

Linh quang chớp động, thanh hà tụ lại rồi trở lại thành một viên châu như cũ.

"Không có vấn đề gì! Nơi này đúng là không sai rồi."

Kỳ lân mở miệng nuốt hạt châu vào trong cơ thể, trong mắt chớp động hưng phấn nói.

"Hào, ta sẽ bày pháp trận mở ra Linh huyết!"

Tiêm Tiêm nghe Kỳ lân nói cam đoan như vậy thì mặt đồng dạng lộ vẻ vui mừng nói.

Tiếp theo, nàng đưa tay ra lấy một nắm trận kỳ màu xanh vốn đã chuẩn bị sẵn. Mấy cái trận kỳ này thoạt nhìn như bình thường nhưng nhìn kỹ lại thì thấy tả hữu trận kỳ, phía mặt ngoài có vô số tế ti màu vàng bạc vây quanh, phảng phất như có tầng tầng mạng nhện quây lấy.

Cổ tay Tiêm Tiêm run lên. Mấy mươi đạo thanh quang bắn ra nhưng tại trên đường đi thì dừng lại rồi bỗng nhiên hướng tới trung gian tụ lại. Trong nháy mắt công phu, một cái pháp trận màu xanh to cỡ vài trượng từ hư không hiện lên, sau khi chớp lóe lên thì tiến vào thạch bích đối diện nhưng thạch bích vẫn im lìm vô thanh vô tức, một chút dị thường cũng không có. Nhưng Tiêm Tiêm lại tựa hồ sớm đoán trước nên căn bản không thèm để ý, hai tay nhắm hư không đánh ra một trả. Chỉ thấy một tay đột nhiên có thêm một cái chuông nhỏ màu xanh, trong tay kia thì hiện ra một cây ngọc như ý màu trắng.

Cái chuông nhỏ thì toàn thân trong suốt, bên trong ẩn hiện có một đoàn dịch thể màu lam chớp động, thoạt nhìn diễm lệ dị thường. Mà cây ngọc như ý thì hình dáng cổ xưa, mặt ngoài ảm đạm, thậm chí có chút tàn phá.

Tinh Tộc nữ tử có chút đau xót nhìn thoáng qua hai kiện bảo vật trong tay thì sau đó mới mạnh mẽ nhắm hướng trước người ném đi. Nhất thời một đoàn lam quang cùng một đoàn bạch quang đồng thời bay ra, sau khi xoay quanh trên không trung thì thay đổi phương hướng đụng vào nhau.

"Oanh" một tiếng, hai kiện bảo vật phảng phất như đồ sứ vỡ vụn ra đồng thời có vô số mảnh nhỏ bắn tủa ra mọi nơi. Trong hư không lúc này lại xuất hiện hai loại dịch đoàn một lam một đỏ lẳng lặng phiêu phù ở nơi này.

Kỳ ảnh phụ cận nhìn thấy hai vật này thì trong mắt không khỏi toát ra một tia tham lam nhưng lập tức lại biến mất đồng thời trong miệng không khỏi thì thào nho nhỏ một tiếng:

"Bát túc nguyên thú và Bất tử điều linh huyết này cơ hồ là toàn bộ gia sản mấy trăm năm mới tích góp được mà cũng mất mấy trăm năm mới dựng dựng được hai kiện dị bảo này. Nếu để người ăn vào mà nói thì đủ có thể khiến thân thể người được tẩy tủy dịch kinh mà ngay cả ta là tinh hồn thì cũng có lợi ích."

"Tinh Tộc chúng ta và các tộc loại bình thường khác không giống nhau. Chân linh huyết đối với ta hiệu dụng không có lớn như người tưởng tượng. Hơn nữa ngay cả Chân linh huyết có trân quý thì cũng vô pháp so với chỗ tốt trong Chân linh chi huyết."

Tiêm Tiêm lại có vẻ tỉnh táo dị thường nói.

"Hắc hắc, lời này vốn không sai! Tinh Tộc các người thể chất đích xác có chút kỳ lạ, mấy thứ trong Chân linh chi huyết có thể có đại hữu dụng với người. Dùng chúng để mở ra Chân linh chi huyết cũng là do không có biện pháp nào khác. Dù sao người cùng ta chỉ là quan hệ cộng sinh. Không có Chân linh huyết mà nói thì căn bản không thể để cho Chân linh huyết kia hiện thân. Tồn tại ngoài Chân linh muốn đánh thức Chân linh chi huyết vốn vẫn là chuyện ngàn vạn khó khăn."

Kỳ ảnh cười nhẹ một tiếng nói.

Tinh Tộc nữ tử cười không hề tiếp lời nói rồi mười ngón tay liên tiếp búng ra từng đạo pháp quyết, sau khi chợt lóe lên thì tiến nhập vào trong dịch đoàn. Mà hai đoàn chất lỏng này sau khi hấp thu pháp quyết này thì quay tròn vừa chuyển bỗng nhiên hướng tới nhau tiếp cận và dung hợp thành một thể, sau đó biến thành một viên cầu màu lam hồng.

Dưới sự thôi thúc của Tiêm Tiêm, viên cầu từ từ bay về phía thạch bích. Ở chỗ sâu trong thạch bích có tiếng rít trầm thấp truyền ra, theo đó mặt ngoài thạch bích thanh quang chợt lóe, cái pháp trận màu xanh lúc trước tiến nhập vào trong đó chợt lóe lên rồi hiện ra.

Từ pháp trận này có một ký hiệu vệt bay ra theo một cổ thanh hà đem viên cầu màu lam hồng cuốn vào trong đó. Tiếp theo, cả pháp trận nhoáng lên lại tiến nhập vào trong thạch bích không thấy bóng dáng. Tinh Tộc nữ tử thấy vậy thì thần sắc ngưng trọng, trong miệng lẩm bẩm đồng thời hai tay không ngừng bắt quyết.

Thạch bích cũng không có giống như lần trước kia nặng như mới mẻ vô thanh vô tức rồi, mặt ngoài đột nhiên ô quang lưu chuyển không ngừng, tùy theo sống lại bản búp

méo đứng lên.

Tiếp theo thạch bích đột nhiên tầng tầng nứt toác ra, một bộ mặt bỗng nhiên từ trong thạch bích hiện ra. Đùng là một khuôn mặt to đến cả thước, ngoại trừ hai mắt, cái mũi cùng miệng rộng ra thì không có gì đặc thù, căn bản không nhìn ra tuổi tác lớn nhỏ mà cái mặt lớn này vừa hiện ra thì hai mắt lại nhắm nghiền không có động tĩnh gì.

"Mau, đúng là bây giờ!"

Kỳ ảnh vừa thấy mặt này thì vội vàng nói một tiếng.

Tiêm Tiêm khẩn trương quát một tiếng, hai tay bắt quyết thúc dục. Cái thanh sắc quang trện vừa biến mất kia lại hiện lên nhưng chỉ lóe một cái rồi lại biến mất. Trên không chỗ cũ chỉ để lại một đoàn dịch thể màu lam hồng vẫn không nhúc nhích.

Phảng phất như bị cử động của thanh sắc quang trện làm bừng tỉnh. Thần sắc khuôn mặt lớn vừa động, hai mắt đóng chặt từ từ để lộ ra hai con mắt như thể hai ngôi sao sáng trong bầu trời đêm. Nó nhìn Chân linh chi huyết màu lam đỏ trước mặt, đột nhiên má mồm ra nuốt lấy dịch đoàn sau đó cả khuôn mặt lớn có màu lam hồng chợt lóe lên mà lộ ra vẻ vừa lòng thoải mái.

Đứng cách đó không xa, Tiêm Tiêm sau khi nhìn lướt qua thì mở miệng, miệng nàng nhanh chóng bành trướng một chút trở nên cơ hồ bằng với khuôn mặt nọ. Sau khi quang mang chợt lóe, cái mặt lớn ngưng đọng lại trên mặt đất mà bất động thanh sắc hóa thành đá trắng, cái miệng mở rộng cũng theo đó mà huyền hóa thành một cái thông đạo sâu, nghiên nghiên thông xuống dưới mặt đất.

"Thành công rồi! Huyết linh đã ngủ say rồi, chúng ta nhanh đi vào."

Kỳ ảnh mừng rỡ kêu lên.

Tiêm Tiêm trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn không thể che đậy, lúc sau gật đầu, không nói gì tay áo bào run lên, nhất thời đem kỳ ảnh cuốn lấy tiếp theo thân hình vừa động rồi hóa thành một đạo kinh hồng vọt tốt. Độn quang nhoáng lên tại chỗ động khẩu thì liền biến mất.

Ngay lúc Tinh Tộc nữ tử cùng Kỳ ảnh mừng rỡ nhảy vào trong thông đạo thì cũng

không có chú ý tới một góc thạch bích đột nhiên có một tia huyết quang lóe lên. Một lát sau, một đạo kim hoa từ phía sau ma khí bay ra, tại phụ cận xoay tròn một vòng thì một đầu nhìn vào trong thông đạo. Trong lúc nhất thời, tại ngọn núi lớn bên ngoài, một đạo huyết quang từ chân trời kích bắn đến, chỉ chợt lóe lên rồi một đạo nhân ảnh bỗng nhiên xuất hiện tại lối vào thông đạo.

Người này thân mặc chiến giáp màu bạc, thần sắc âm trầm dị thường, bất ngờ đứng là tên nam tử họ Khuê kia.

"Trước kia có lưu lại cấm chế cảnh bảo, nay đã bị xúc động rồi, hai người kia thật là sự xông vào Chân linh chi huyết. Tốt lắm, đỡ cho bản tôn phí lực mở ra."

Nam tử họ Khuê mặt đầy sát khí nói nhỏ một tiếng theo sau quang mang đại phóng rồi trực tiếp hóa thành một đạo huyết hồng bắn vào.

Cũng không biết hẳn tu luyện loại thần thông nào nhưng ma khí vừa tiếp xúc với hắn thì đều vòng sang hai bên lảng tránh, trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng. Mà nam tử họ Khuê tiến vào trong ma khí không lâu thì trong hư không phụ cận ngân quang chợt lóe lên, một thân ảnh thon gầy từ trong hư không hiện ra. Đúng là Cửu Dạ. Nàng nhìn thông đạo đầy ma khí mãnh liệt, trên mặt lộ ra vẻ giật mình.

"Nơi này ma khí đậm đặc như thế, tựa hồ chỉ có vài vị đại nhân kia mới có loại thần thông này. Chẳng lẽ động phủ bí mật của Thiết ma hoặc là Huyết thủ?"

Nữ nhân này thất thanh kêu lên nhưng sắc mặt lại âm trầm bất định trong chốc lát rồi cuối cùng cũng đậm chân hóa thành một đạo ngân quang tiến vào trong đó. Thân là cao giai ma thú, trong ma khí tựa như hồ thêm cánh nên tự nhiên là không sợ hãi mây may.

Hàn Lập đứng ở một góc đại sảnh, tại đầu vai và hai sườn mọc thêm một cái đầu lâu màu vàng đồng thời phía dưới thân bỗng nhiên mọc thêm bốn cánh tay màu vàng. Bốn cánh tay này đều tự cầm "Trượng" "Xử" "Luân" "Thước", bốn kiện ánh vàng rực rỡ nhưng tại không trung khẽ run lên không ngừng đồng thời phát ra âm thanh gào thét phảng phất cực kỳ cổ sức.

Mà mặt ngoài hay năm tay có hắc khí quay cuồng kia thỉnh thoảng có trận trận khí lãng trực tiếp từ trên năm tay xông xuống nhưng khi kích lên tầng quang mạc trong suốt trước người Hàn Lập thì lập tức từ hai bên sườn lướt qua, căn bản không thể đả thương

mây may.

Tại chỗ xa hơn trên không trung, hai con Phệ Kim Trùng đang vây quanh một đoàn tử điệp tàn nhận thay nhau truy đuổi không ngừng. Tàn nhận chỉ cần vừa động thì nhất thời có một đạo tử ngân bồ ra trực tiếp đem một con Phệ Kim Trùng chém bay xa xa hơn mười trượng. Nhưng một con Phệ Kim Trùng khác lập tức xô tới mà căn cho tàn nhân này không thể không tạm thời thoái nhượng một chút. Nó ngay cả lợi hại nhưng tựa hồ không thể liên tiếp chém ra hai kích, hơn nữa tựa hồ có chút yếu nhược, căn bản không chịu được vài vết cắn của Phệ Kim Trùng.

Trong khi đó hai con Phệ Kim Trùng chỉ cần chớp chớp hai cánh là lại không thềm để ý bay vọt tới. Có lẽ nói về trình độ linh hoạt thì tàn nhận này còn hơn xa hai con Phệ Kim Trùng này. Tử sắc quang nhân mau lẹ vô cùng, căn bản không thể tránh nhưng trước khi phát động trong nháy mắt sẽ phải thoáng dừng lại. Theo đó, tàn nhận này cho dù muốn thay đổi mục tiêu, xông vào phía Hàn Lập thì lại bị hai con Phệ Kim Trùng này trực tiếp áp sát, dùng thân thể liên tục ngăn cản nên căn bản là không thể dứt ra được.

Chương 1625: Hồn Thể Phân Nguyên Đại Pháp

Trước khi bị Ma viên kia đánh trúng, Hàn Lập đã sử dụng Nguyên Từ Thần Quang cùng Ngũ sắc hàn diễm nhưng trước sau chỉ hơi ngăn cản được một chút là bị kích mà tán đi, cuối cùng mới miễn cưỡng dùng tiểu thuật để ngăn cản công kích này.

Ma viên một thân thật lớn thì không nói nhưng cây tàn nhận màu tím kia thì uy lực vô cùng lớn, từ xa xa mà chém đến thì khó lòng phòng bị. Lấy kinh nghiệm tranh đấu phong phú của Hàn Lập thì tự nhiên lập tức dùng Phệ Kim Trùng để ngăn cản nhưng hẳn cũng không có thả ra thêm Phệ Kim Trùng mà đem Phạm Thánh Chân Ma pháp tướng cùng với tự thân hoá thành một thể rồi dùng bốn cánh tay huyền hoá ra bốn kiện bảo vật mà đối chọi với hai nắm tay của đối phương. Cùng lúc đó, hai con Phệ Kim Trùng bị bắt lấy thả lỏng miệng hai cánh điên cuồng giãy. Sau khi biến dị, thân hình Phệ Kim Trùng có lực lượng rất mạnh.

Hai con đồng thời phát lực, Phệ Kim Trùng từ tay đối phương giãy ra rồi lập tức nhắm tàn nhận phía xa liên tục dây dưa không dứt. Ma viên thấy vậy thì vung đôi nắm tay, nhắm Hàn Lập điên cuồng đập xuống nhưng Hàn Lập cậy thân thể mạnh mẽ, không uỷ kỵ gì lúc này mới hình thành cục diện giằng co.

Chiến giáp trên người Ma viên cùng khẩu tử nhân kia lợi hại dị thường nhưng chỗ đáng sợ chân chính là một thân lực lượng của nó. Mặc dù Hàn Lập huyền hoá ra sáu cánh tay đồng thời vận dụng Phạm Thánh Chân Ma Công đến mức cực hạn nhưng có vẻ vẫn kém hơn so đối phương một bậc.

Bất quá Ma viên này không biết là do thân chịu trọng thương hay là tự nghĩ thủ đoạn trước mắt đã đủ đối phó với Hàn Lập nên ngoại trừ vận dụng một đôi nắm tay ra thì vẫn chưa thi triển thần thông nào khác. Hàn Lập sau khi thích ứng với tốc độ như quỷ mị thì bắt đầu có thể thông dong chống đỡ. Bất quá, bảo vật đồng dạng bình thường kích lên chiến giáp màu tím thì cũng không có mấy tác dụng, nhiều lắm là để lại mặt ngoài áo giáp một số dấu vết mà thôi.

Có chiến giáp quỷ dị này, Cự viên phảng phất như rùa rút đầu trong mai khiến cho

Hàn Lập cảm thấy khó giải quyết. Xem ra chỉ có thể nghĩ cách khác thôi. Hàn Lập mặt không chút biểu thay đổi, trong lòng thầm nhủ.

Hắn hít một hơi, một tay vẫn giấu ở trong ống tay áo đột nhiên vừa động, một bàn tay trắng nõn như ngọc thò ra. Theo đó năm cái bạch cốt hiện lên há miệng phun ra một luồng Ngũ sắc hàn diễm cuộn cuộn nhắm hướng Ma viên cuốn đến. Sau đó Hàn Lập lại mở miệng phun ra một cái tiểu đỉnh màu xanh. Cái đỉnh này vừa quay tròn thì nhất thời vô số sợi thanh ti đã phá không bay ra, nhắm thẳng phía đối thủ quần tơi rồi nhoáng lên một cái đã biến mất mà tự thân Hàn Lập, sau lưng có tiếng sấm nổi lên, một đôi cánh hiện lên. Hai cánh khê run lên, thân hình lập tức hoá thành một đạo thanh bạch điện hồ như cầu vồng nhắm hướng đại sảnh bắn đi.

Hắn định mượn hai loại thần thông này ngăn cản Ma viên một chút để bản thân có cơ hội động ra kéo giãn khoảng cách với Ma viên. Sau đó dẫn dụ nó đến chỗ Xuân Lệ kiểm trận bên kia thông đạo. Chỉ có nhờ vào uy lực của kiểm trận thì hắn mới có khả năng vây khốn được đối phương sau đó lại thi triển thần thông đánh chết nó.

Bất quá, Hàn Lập tuyệt đối không ngờ thanh bạch điện hồ vừa loé lên, Hàn Lập mới dừng ở đại môn thì trong nháy mắt dị biến nổi lên. Đại môn hơi nghiêng trong hư không huyết mang chợt loé, một vật thể dài mấy trượng màu đỏ quý dị thoáng hiện ra rồi nghiêng đầu đập xuống. Lại là cái giường màu máu mà Ma viên nằm ban đầu.

"Vật này sao ở chỗ này?"

Hàn Lập tự nhiên cả kinh, không tự chủ được thầm nghĩ nhưng cái giường này xuất hiện quá nhanh, lúc nện xuống thì toàn thân huyết quang đại phóng, vô số ký hiệu tuôn ra, thoát nhìn yêu dị dị thường.

Hàn Lập không dám chậm trễ mấy may, cơ hồ theo tiềm thức quát khê một tiếng, chẳng những huy động bốn cánh tay màu vàng dưới thân mà hai bàn tay thực, một đen một trắng nhoáng lên hoá thành quyền ảnh đầy trời đánh tới. Mặc dù cái giường xuất hiện đột ngột, khiến cho hắn không kịp thi triển thần thông khác mà chỉ có thể dựa vào thân thể trực tiếp ngăn cản nhưng hắn tự tin sáu cánh tay này xuất hiện đủ để đem vật này đánh bay ra ngoài.

Kim quang chợt loé, bốn kiện binh khí kích lên cái giường, "ầm" một tiếng, kim quang và huyết quang đan vào nhau khiến cho cái giường màu máu kia dừng lại nhưng

vẫn từ từ đè xuống. Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, quyền ảnh đầy trời bỗng nhiên ngưng lại rồi huyền hoá thành hai cái hắc bạch cự quyền tùy theo cũng muốn kích lên nhưng vào lúc này, Hàn Lập chợt thấy một cỗ hàn ý rợn tóc gáy từ lưng xông thẳng lên, da thịt không có chút dấu hiệu mà tự nhiên nổi một tầng da gà.

"Bất hảo!"

Mặc dù không biết nguy hiểm gì xuất hiện nhưng luôn luôn tín nhiệm đối với linh giác của mình nên hẳn không chút do dự đem hai bàn tay như thiểm điện thu lại, tiểu thuật pha lê vốn thu nhỏ trước người nay lại được thúc dục đồng thời một tay khác cử động tựa hồ muốn thúc dục pháp quyết nhưng tựa hồ đã muộn.

Cơ hồ trong lúc nhất thời, "bộp" một tiếng! Hư không phía sau Hàn Lập xuất hiện một đạo bạch tuyến rồi một cái cánh tay màu đỏ từ trong bạch tuyến nhỏ thò ra, năm ngón tay như móc câu chụp tới.

Hộ thể linh quang ánh vàng rực rỡ có thể so sánh với đỉnh giai bảo vật nhưng lúc này lại phảng phất như tờ giấy bình thường yếu ớt. Chỉ thoáng một cái cánh tay màu đỏ đã trực tiếp xuyên thủng thân thể Hàn Lập, cánh tay thò ra trước ngực Hàn Lập. Hàn Lập nhìn cánh tay thò ra trước ngực mình thì nét mặt run rẩy một trận, trong mắt mờ mịt tựa hồ còn chưa tin sự tình trước mắt.

"Cạp cạp."

Tiếng cười quỷ dị vang lên quanh quẩn trong cả toà đại sảnh. Bất quá, thanh âm này không phải là từ Ma viên mặc chiến giáp màu tím mà là từ trong không gian liệt phùng từ trong đạo bạch tuyến phía sau truyền ra, rõ ràng là hình dáng của huyết tỷ.

"Tiểu tử, ngươi lại dám tấn công ta, thực sự là tự đi tìm tử lộ. Bất quá nhìn ngươi một thân pháp lực tinh thuần, vừa lúc cấp cho bốn đại nhân một phen đại bổ rồi."

Trong tiếng cười quái dị, một cái bóng màu đỏ từ trong cái khe thoát ra cũng cuồng tiếu mà nói.

Tiếp theo cánh tay xuyên thủng thân thể Hàn Lập co rút lại, cái miệng nó mở lộ ra đầy răng nanh muốn một ngụm cắn nát đầu Hàn Lập nhưng vào lúc này, một màn bất khả tư nghị xuất hiện.

Thân thể Hàn Lập đột nhiên bị một đoàn linh quang xanh biếc bao lấy, tiếp theo chợt loé lên rồi hoá thành vô số điểm lục quang tiêu thất giữa không trung, trên tay huyết tỷ chỉ lưu lại một tờ phù lục màu xanh biếc bị xuyên thủng mà thôi.

Huyết ảnh sau khi há miệng cắn vào khoảng không thì tự nhiên mới cả kinh nhưng lập tức xoay đầu hướng ra ngoài cửa lớn nhìn lại. Chỉ thấy ngoài đại môn, lục quang chợt loé, Hàn Lập sắc mặt thoảng trắng bệch hiện ra. Huyết ảnh ngưng thân nhìn tới trước ngực Hàn Lập đảo qua thì không khỏi giật mình.

Trước người Hàn Lập chẳng những không có một vết thương nào mà thậm chí một giọt máu cũng không có. Nếu không phải thanh bào trước ngực bị rách một lỗ lớn thì có lẽ ngay cả huyết ảnh cũng nghĩ một kích của mình lúc này chỉ là kích trúng ảo thuật mà thôi.

Huyết ảnh xoay chuyển ánh mắt, lại rơi xuống cái huyết tỷ kia thì chỉ thấy trên mặt không phải hoàn toàn trống rỗng mà có một cái phù lục màu xanh biếc thể thân cho Hàn Lập bị xuyên thủng mà qua. Hắn thần sắc vừa động, một cái cánh tay khác vừa động lập tức nhắm tám phù lục này chớp tới nhưng vào lúc này, Hàn Lập ngoài cửa lớn trong miệng hừ lạnh một tiếng đồng thời quát một câu.

"Thu."

Phù lục màu xanh biếc nhoáng lên một cái rồi lập tức hoá thành một đạo thủy hồng bắn ra, chỉ chớp động một cái rồi tiến nhập vào trong cơ thể Hàn Lập không thấy bóng dáng. Phù lục này tự nhiên đúng là "Hoá Linh phù" mà Hàn Lập từ khi đến Linh giới vẫn cần mẫn ngày đêm bồi dục.

Lấy tu vi cảnh giới của Hàn Lập bây giờ lại được mấy trăm năm ngày đêm bồi dục, thần thông của Hoá Linh phù ngày nay hơn xa khi còn ở Nhân giới. Cho nên vừa rồi hắn mặc dù chưa kịp thúc dục bảo vật hộ thân nhưng tại một khắc trao thủ của đối phương mạnh mẽ tàn phá thân thể Hàn Lập thì tâm niệm của hắn đã kịp kích pháp Hoá Linh phù để cho nó thay mặt thừa nhận một kích xuyên tâm này.

Nếu không như thế, một kích vừa rồi của đối phương có thể băng vào thân thể mạnh mẽ mà thoát mạng nhưng tuyệt đối sẽ bị trọng thương. Bất quá tám Hoá Linh phù này bởi vậy mà tạm thời không thể sử dụng lại rồi, phải một lần nữa bồi dục ngoài trăm năm mới có thể sử dụng lại.

Bất quá nơi đây rõ ràng vốn là nơi đầu Ma viên kia ngủ say, huyết ảnh này là tồn tại gì mà sao lại gặp phải lúc này. Bất quá, nghe giọng của nó thì có vẻ nó mới chính là chủ nhân ở nơi này. Chẳng lẽ đối phương là Ma viên hoá thân?

Hàn Lập trên mặt âm tình bất định, trong mắt lam mang chợt hiện dò xét huyết ảnh. Mặc dù toàn thân huyết ảnh có một tầng huyết quang bao phủ, thân hình thoạt nhìn mờ mờ nhưng dưới Linh mục thần thông của Hàn Lập thì lại hiện rõ ràng.

Kết quả đồng tử hãn chợt co lại. Huyết ảnh này ngoại trừ nhìn như không phải thật ra thì vô luận là thân hình hay hình dáng đều giống hệt Ma viên trong chiến giáp màu tím kia. Đồng dạng đầu sinh ba sừng, mõm rộng, song chưởng rất dài!

Huyết ảnh thấy Hàn Lập đứng tại chỗ im lặng, thần sắc tỏ vẻ chần chờ dò xét hãn không ngừng thì lúc này nhe răng cười rồi đột nhiên đưa tay chỉ vào Ma viên trong chiến giáp màu tím vẫy một cái. Lúc này Ma viên vừa động tiến nhanh về phía trước. Mà thân hình huyết ảnh nhoáng lên một chút hoá thành một đạo huyết hồng bay đến, chỉ chợt loé lên rồi tiến nhập vào chiến giáp màu tím không thấy bóng dáng.

"Hô xích" một tiếng!

Một cỗ ma khí màu hắc hồng từ trong chiến giáp màu tím phóng ra đồng thời một cỗ linh áp sâu không lường được phóng lên cao, bộ dáng không bị thương chút nào.

Hàn Lập ở xa như thế bị linh áp kinh người này đánh tới mà biến sắc lùi lại mấy bước đồng thời trong đầu linh quang chợt loé bỗng nhiên nghĩ tới một đoạn bí thuật ghi lại trong Thác Thiên Ma Công, không khỏi thất thanh kêu to.

"Hồn thể phân nguyên đại pháp!"

"Di! Người như thế nào lại biết công pháp này! Không sai, ta đích thật dùng công pháp này để chữa thương. Hồn thể chia lìa mặc dù nguy hiểm không ít nhưng dù có thể khiến cho tốc độ hồi phục của ta nhanh hơn gấp đôi. Lại nói tiếp, người cũng có vài phần cổ quái. Rõ ràng là người Linh giới nhưng lại tu luyện đỉnh giai ma công của Ma giới chúng ta. Mặc dù đã được cải biến không ít nhưng uy lực chỉ được cái bề ngoài."

Từ trong chiến giáp màu tím truyền ra thanh âm ngạt nhiên của Ma viên, tiếp theo nó lạnh lùng nói.

"Nói như vậy, thương thế của người đã khỏi rồi ư!"

Hàn Lập sắc mặt một chút trở nên cực kỳ khó coi.

"Ha ha! Mặc dù thân thể khôi phục chậm một ít nhưng nguyên thần cũng đã khôi phục được bảy tám phần rồi. Người nếu là thức thời mà nói, đi tới để cho ta hút một thân máu huyết khiến ta vừa lòng thì bốn Ma tôn nói không chừng sẽ bỏ qua cho linh hồn của người chuyển thế đầu thai."

Ma viên cuồng tiếu nói.

Chương 1626: Yêu Viên Linh Mục

"Khôi phục được bảy tám phần? Người cho ta thật sự tin tưởng lời ấy ư, lấy tu vi thánh giai trung kỳ của người nếu thật sự đã khôi phục được phân nửa thì cần gì phải sử dụng thân thể để đối địch. Thần thần bí bí đem nguyên thần dấu điểm một bên đánh lên ta. Người nguyên thần ngay cả có khôi phục nhanh hơn thể chất thì ít nhiều cũng chỉ khôi phục được ba bốn thành, hiện tại nguyên thần đã trở về, một mình ta tuy rằng không phải đối thủ của người nhưng nếu gọi tới hai người giúp đỡ thì chuyện diệt sát người tuyệt đối không có vấn đề."

Hàn Lập chỉ thoáng trầm ngâm một chút liền cười lạnh nói.

Vừa nghe thấy Hàn Lập nói Ma viên bỗng ngừng cuồng tiếu lại, trên mặt hai luồng huyết quang chợt lóe lên rồi đột nhiên một tay phản thủ nhằm hư không đánh ra một trảo. Cái tàn nhận đang cùng hai con Phệ Kim Trùng giằng co nhoáng lên một cái rồi biến mất. Ngay sau đó, tàn nhận này bỗng nhiên xuất hiện ở trong tay của Ma viên, sau khi lóe lên cái nữa thì cuồng trướng lên tới hơn một trượng và biến ảo thành một thanh cự sắc cự kiếm. Cự kiếm này nhằm ngay người Hàn Lập "bá bá" vài cái.

Bảy tám đạo ngân quang màu tím thô to chợt chém ra, trong nháy mắt đã xuất hiện ở trước người Hàn Lập. Hàn Lập đã sớm có phòng bị nên sao lại để cho đối phương đắc thủ. Thủy tinh tiểu thuẫn trước người linh quang đại phóng, bành trướng lên hóa thành một tầng sáng trong suốt đem thân mình che chắn phía sau.

"Ầm ầm."

Mấy tiếng nổ, tử ngân đụng vào quang sáng trong suốt mà nứt toác ra. Tuy hơn phân nửa công kích đều bị quang sáng đẩy ra nhưng công kích lần này uy lực viễn siêu lúc trước mấy lần nên uy lực còn sót lại cũng làm cho quang sáng chấn động, một cỗ cự lực truyền đến trực tiếp tác động lên thân thể Hàn Lập.

"Sưu" một tiếng. Thân hình Hàn Lập giống như không có chút lực ngăn cản bắn tung ra xa, sau khi chợt lóe lên thì tiến vào trng hắc khí trung không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Khẩu khí thật không nhỏ nhưng bằng vào chừng ấy thần thông mà cũng dám uy hiếp bốn đại nhân! Không đúng. Tiểu tử! Người muốn trốn sao?"

Ma viên đang châm chọc cười nhưng lại thấy Hàn Lập cũng không có từ trong má khí đi ra thì trên mặt huyết quang chợt lóe rồi bỗng nhiên hét lớn một tiếng.

Hắc hồng ma khí chợt quay ngược lại, ma phong nổi lên rồi biến thành đạo kinh hồng nhằm vào ma khí mà cuốn tới nhưng độn quang của Ma viên vừa tiến vào trong đó thì bỗng nhiên một cổ quái phong do một tòa tiểu sơn cao hơn một trượng xuất kỳ bất ý đè xuống.

Ma viên dùng độn quang một chút nhưng căn bản không thêm để ý tiểu sơn này, nó nâng một tay hư không đánh ra một quyền. Nhất thời một cổ cự lực vô hình tuôn ra rồi nó không thêm để ý kết quả mà ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm về phía trước. Tuy rằng đối với người thường mà nói, thông đạo này tối đen dị thường, căn bản là không thể nhìn thấy vật gì nhưng đối với con thánh giai ma thú này mà nói lại căn bản không có chút trở ngại nào.

Cho nên Ma viên này liếc mắt một cái đã thấy cách đó hơn mười trượng Hàn Lập vẫn đang đứng đó không nhúc nhích nhưng hai tay lại bấm quyết, bốn phía thân thể ma khí sôi trào quay cuồng giống như đang thi triển một đại thần thông cực kỳ lợi hại nào đó. Cho nên Ma viên mở miệng quát to một tiếng:

"Muốn chết!"

Thấy Hàn Lập ngông nghênh như vậy, Ma viên tự quát một tiếng nhưng cũng không có lập tức vọt đến mà đưa mắt đảo qua phụ cận Hàn Lập, bộ dáng cẩn thận dị thường nhưng ngay sao đó trên đỉnh đầu nó lại xảy ra chuyện mà vượt quá dự đoán của Ma viên.

Cự lực mà nó đánh ra lúc trước chỉ làm cho tiểu sơn thoáng dừng lại một chút nhưng sau đó tốc độ rơi xuống không những không chậm lại mà còn nhanh hơn hướng đỉnh đầu của Ma viên áp xuống, đồng thời hình thể cũng chợt cuồng trướng lên mấy lần như bầu trời sụp xuống. Ma viên ngẩn ra nhưng lập tức hừ lạnh một tiếng, từ sắc cự kiếm trong tay run lên. Nhất thời mấy đạo tử ngân chợt lóe lên sau đó hội tụ thành một đạo tử nhận thô to hướng lên trời cao trảm ra.

Ma viên tính toán một kiếm này sẽ đem tiểu sơn chém nát nhưng hắn đã muộn một bước. Tiểu sơn nhìn như đang hùng hổ rơi xuống lại đột nhiên lóe lên quang hà màu xám rồi phảng phất như bọt biển biến mất. Từ ngân tự nhiên đánh vào hư không.

Ma viên lại ngẩn ra, tâm niệm chuyển động vài cái có chút không rõ dụng ý của Hàn Lập nhưng ngay sau đó, nó bỗng nhiên cảm ứng được điều gì mà đột nhiên cúi đầu đem ánh mắt một lần nữa quét về phía trước. Chỉ thấy đối diện với Hàn Lập, không biết khi nào đã có vô số tia hồ điện hết sức nhỏ bắn ra mà quay chung quanh thân thể hắn không ngừng. Tiếp theo hồ quang dần dần to lên hướng ra bốn phía mà cuồn cuộn bay đi. Trong lò quang kinh người dần dần hình thành một hàng rào điện hình vòng tròn mà cùng lúc đó, một đám ký hiệu màu vàng theo hai tay Hàn Lập tuôn ra nhanh chóng nhập vào trong hồ quang bốn phía không thấy bóng dáng.

Hồ quang thô to sau khi có phù văn gia cường thì trong nháy mắt vô thanh vô tức vỡ vụn ra rồi hóa thành một vầng sáng đường kính mấy trượng ánh vàng rực rỡ. Ở trong vầng sáng, thân hình Hàn Lập trở nên mơ hồ không rõ nhưng trong miệng tiếng chú ngữ tối nghĩa liên tiếp phát ra mà vầng sáng màu vàng không ngừng chuyển động, các ký hiệu quay cuồn cuộn không chừng hơn nửa bên trong còn mơ hồ truyền ra tiếng động vù vù, càng lúc càng sắc bén chói tai!

Đột nhiên một tiếng sét kinh thiên đánh ra. Vầng sáng cùng đại lượng kim quang trong phút chốc biến mất không thấy đâu mà thân hình Hàn Lập hiện ra nhưng một tay lúc này bấm quyết, một tay xéo ra năm ngón hướng về phía trước nhẹ nhàng tách ra. Ở trong lòng bàn tay, phía trên chừng một thước có một cái viên cầu giống như làm bằng vàng rỗng được tạo ra phiêu phù không nhúc nhích trôi nổi ở nơi này.

Mặt ngoài viên cầu có rất nhiều hoa văn, hào quang ảm đạm dị thường. Một chút linh áp cũng không có giống như là cái đồ vật bình thường mà thôi nhưng Ma viên sau khi thấy rõ ràng kim sắc viên cầu này thì thân hình rung mạnh, thất thanh mà kêu lên:

"Ích Tà Lôì Châu!"

Tiếp theo nó không còn chần chờ gì nữa mà hai vai vừa động liền hóa thành một cổ hắc hồng ma phong phi thẳng đến chỗ Hàn Lập tựa hồ không muốn cho hắn cơ hội phát động kim sắc viên cầu nhưng Ma viên mới bắn ra được vài chục trượng thì phía đối diện Hàn Lập cũng không có động tác gì. Đột nhiên kim quang chợt lóe lên rồi lưỡng đạo

kiếm quang, một đạo đao mang quỹ dị từ dưới đất hiện lên. Hai kiện binh khí run lên, kiếm quang cùng đao quang trực tiếp chém về phía Ma viên ở trong ma phong.

Ba cái còn chưa trăm đến mà Ma viên đã cảm thấy có ba cỗ hàn khí bức người cuốn tới, dường như sắc bén dị thường. Ma viên đối với chiến giáp trên người tuy tự tin dị thường nhưng tự nhiên cũng không cứ vô duyên vô cớ để kẻ khác đánh lên người, nên lúc này không chút do dự thân hình thoáng một cái. Ba tiếng "sưu sưu" xé gió truyền ra. Ba đạo tử ngân chột lóe lên dễ dàng đem kiếm quang cùng đao quang kích toái nhưng ma phong chỉ một chút ngừng lại thì Hàn Lập đứng đối diện, trong tay cầm kim sắc viên cầu bỗng nhiên nhìn Ma viên khẽ nở nụ cười.

Ngay sau đó, Ma viên còn chưa kịp thúc giục huy phong thì bỗng nhiên cảm giác cảnh sắc bốn phía trở nên mơ hồ, vô số đóa thanh liên từ bốn vách tường thông đạo vọt ra, tiếp theo thanh quang liên kết cùng nhau mà hình thành một quang sáng màu xanh đem Hàn Lập bao vây lấy.

Đầu thánh giai Ma viên này đã rơi vào trong vòng uy lực của kiếm trận nên Hàn Lập không chút khách khí phát động Xuân Lệ kiếm trận. Lúc này đao quang kiếm ảnh từ dưới đất hiện lên nhoáng một cái đã biến mất

Mà trong lúc này, chỗ Hàn Lập đứng chợt có kim quang chớp động rồi hai cái giáp sĩ ánh vàng rực rỡ từ trong đi ra. Một giáp sĩ cầm trong tay hai thanh kiếm nhỏ dài, giáp sĩ kia thì cầm một thanh đao. Đúng là hai con khôi lỗi do Giáp Nguyên Phù biến thành!

"Kiếm trận! Cái này thật có chút phiền phức."

Ma viên bị vây trong kiếm trận tuy rằng cảm thấy bất ngờ nhưng cũng không có thất kinh mà chỉ thì thào một câu còn bên ngoài thì Hàn Lập ánh mắt lạnh lẽo mà trong lòng thúc giục pháp quyết. Kiếm trận mở ra.

Ma viên bỗng nhiên chỉ cảm thấy thanh quang bốn phía chớp động rồi vô số đoạn gỗ lớn màu xanh to bằng hình người từ hư không trên cao hiện lên sau đó như vũ bão ập xuống. Ma viên hừ lạnh một tiếng, trên mặt huyết quang chột lóe lên rồi lại tiêu thất trong hư không.

Khuôn mặt lúc này dữ tợn dị thường, hai mắt to như một đôi chông đồng lớn, phía trong có hai luồng tử quang chớp động, nếu ngưng thần nhìn kỹ thì có thể phát hiện ra

trong tử mang ẩn hiện có ký hiệu ngũ sắc chớp động không thôi. Nó hướng đôi yêu mộc quỹ dị nhắm lên không trung có vô số cự mộc xanh biếc liếc mắt một cái, trên mặt lộ ra một tia trào phúng.

Tiếp theo một bàn tay nó bỗng nhiên nhắm một đoạn gỗ trong hư không chớp lấy, còn đối với những cự mộc khác đang nện xuống thì coi như là không thấy.

"Oanh" một tiếng, một màn không thể tưởng tượng được xuất hiện!

Một cái đại thủ trong suốt lóe lên rồi hiện ra chút trên không trung đem các cự mộc khác phá vỡ mặt còn tay kia đã tóm được một thanh cự mộc nhìn không có gì bắt mắt. Tiếp theo trên năm ngón tay tử mang chớp lóe, thanh mộc kia liền biến thành một thanh phi kiếm dài hơn một thước, thanh quang run lên tựa hồ sắc bén dị thường.

Ngay tại lúc phi kiếm này bị phá đi ảo thuật thì đồng thời các cự mộc đầy trời khác linh quang chớp lóe rồi biến thành hư ảo mà khẩu phi kiếm màu xanh kia thì nằm trong bàn tay trong suốt nhảy lên không thôi. Bộ dáng liều mạng giãy dụa nhưng trên mặt Ma viên nanh ác vừa hiện, dùng tử sắc cự kiếm của nó nhắm phi kiếm trong tay mà chém tới.

Nó liếc mắt một cái đã nhận ra phi kiếm này nhất định là bản mệnh pháp bảo của đối thủ. Nếu có thể một trăm chém làm hai đoạn mà nói thì tự nhiên là có thể trực tiếp đã thương tâm thần đối thủ.

Ở ngoài kiếm trận, Hàn Lập nhìn thấy ảo thuật bị phá thì có chút bất ngờ nhưng khi thấy Ma viên muốn hủy phi kiếm của mình thì sắc mặt trầm xuống, sao lại để cho Ma viên thực hiện được ý đồ chứ. Nếu là khi chưa tinh luyện lại Thanh Trúc Phong Vân Kiếm mà pháp lực lại không bằng đối phương mà bị đối phương dùng huyền công trực tiếp bắt được thì có lẽ thực sự không xong rồi nhưng sau khi phi kiếm đã linh hóa hư thần thông, bản thể phi kiếm có thể từ hư hóa thật hay ngược lại căn bản là một chuyện dễ dàng.

Hàn Lập đưa tay nhắm phi kiếm trong trận điểm một cái. "Phanh" một tiếng, thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm bị bắt kia nhất thời thanh quang chớp lóe mà tán loạn biến đi. Ngay sau đó, hơn mười trượng phía ngoài linh quang lại hiện lên sau đó tụ lại. Nhất thời thanh phi kiếm màu xanh kia lại từ hư không biến ảo ra. Kiếm này chớp lóe lên rồi lại biến mất ở trong kiếm trận.

Ma viên thần sắc ngẩn ngơ nhưng lập tức hung quang chột lóe. Một tay nhất bấm quyết, hai mắt tử mang một chút trở nên chói mắt mà ở chỗ sâu trong đồng tử lại mơ hồ có ngũ sắc ký hiệu quét qua mọi nơi không ngừng. Cuối cùng ánh mắt nó hạ xuống dừng lại trên thân Hàn Lập đang đứng ngoài kiếm trận.

"Linh mục!"

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì trong lòng trầm xuống. Sự mơ hồ hoài nghi đã không còn. Con thánh giai Ma viên này cũng có linh mục so với Minh Thanh Linh mục cũng không sai biệt lắm cho nên nó mới có thể nhìn thấu ảo thuật của kiếm trận này cũng như trực tiếp nhìn xuyên qua kiếm trận mà tìm được vị trí này.

Chương 1627: Kiếm Trận Vân Ma

Ngay tại lúc Hàn Lập đang rùng mình thì Ma viên lại gầm nhẹ một tiếng rồi há mồm phun ra một đoàn tinh khí màu hắc hồng gắn lên thanh tử sắc cự kiếm trước người. Nhất thời từ thân kiếm tử quang đại phóng, vật vô danh bên trong kia thân hình nhất trưởng rồi lại hiện ra mặt ngoài cự kiếm có vẻ dữ tợn dị thường.

Cự kiếm quay tròn vừa chuyển động thì đột nhiên dựng đứng lên, mũi kiếm nhắm ngay phương hướng Hàn Lập đứng mà trảm xuống. Một đạo tử sắc kiếm quang dài hơn mười trượng vọt ra, vô thanh vô tức hướng về quãng sáng màu xanh chém tới.

Kiếm quang nguyên bản chỉ chợt loé lên bắn ra lúc này lại ngưng trọng dị thường, từ từ mà bay đi có vẻ rất chậm rãi. Hàn Lập vừa thấy cảnh này thì sắc mặt đại biến, bốn cánh tay màu vàng đồng thời bắt quyết, từ trong kiếm trận có bốn đạo cột sáng màu vàng phảng phất như thực chất phun ra trực tiếp nghênh đón tử sắc kiếm quang.

"Ầm" mấy tiếng nổ liên tiếp vang lên. Kim quang tuy rằng sau khi bạo liệt thanh thế kinh người nhưng bất quá chỉ làm cho tử quang ngừng lại một chút rồi liền dễ dàng bị vỡ ra. Tử quang chỉ thoáng chớp động một cái rồi vẫn tiến thẳng đến chỗ Hàn Lập.

Hàn Lập khoé mắt giật giật, hai con khôi lồi đứng ở phía sau lập tức vung binh khí lên. Kim sắc kiếm quang cùng đao ảnh giống như bạo vũ tấp điền cuồng bắn ra, đồng thời Hàn Lập cũng gia tăng thêm pháp lực thúc dục kiếm trận. Quầng sáng màu xanh trước người biến đổi, hiện ra vô số ký hiệu màu xanh sau khi hơi lưu chuyển thì biến ảo thành đoá đoá thanh liên chắn trước quầng sáng.

Kiếm quang đao ảnh tuy rằng liên miên không dứt nhưng sau khi chém lên tử sắc kiếm quang thì chỉ làm cho nó chớp động vài cái rồi đều tán loạn tiêu thất, bộ dáng không thể ngăn cản được. Tử quang cuối cùng chợt loé lên đã chém lên thanh liên đầy trời. Thanh hà tử quang chớp động, kiếm quang do tử sắc tàn nhận kia biến ảo thành hung hăng chém xuống, đoá đoá thanh liên dễ dàng bị chia ra làm hai nửa. Quầng sáng màu xanh thật lớn tựa hồ như thể không thể chống đỡ được.

Bên ngoài Hàn Lập thấy vậy thì ánh mắt ngưng trọng, pháp lực trong cơ thể giống như nước lũ vỡ bờ, trong nháy mắt điên cuồng trút vào kiếm trận. Thanh liên nguyên bốn bị chém nát thành nhiều mảnh nhỏ lại cuộn cuộn ngưng lại rồi hoá thành đoá đoá thanh liên quý dị lại hiện lên, sau khi loé lên thì liên hiện ra chắn trước đạo tử sắc kiếm quang. Tử quang này tuy uy lực vô cùng lớn nhưng Xuân Lệ kiếm trận biến ảo cũng thần diệu dị thường. Sau khi có thêm linh lực chống đỡ, vô số thanh liên từ bốn phương tám hướng tuôn ra.

Tử sắc kiếm quang do hư ảnh linh vật biến thành cuối cùng còn cách quãng sáng màu xanh hơn một trượng thì hào quang ảm đạm, uy năng tiêu hao hết mà biến thành hư ảo. Ma viên trong kiếm trận thấy vậy thì hai mắt tử quang chột loé, trên mặt hiện ra một tia ngoài ý muốn. Lai lịch của cái tàn nhận này hẳn cũng biết một phần! Nó cũng là bởi vì bảo vật hiếm thấy nên cuối cùng bị Linh giới nhân đuổi giết nên mới rơi xuống tình trạng hiện tại.

Tuy rằng tu vi của hắn hiện tại không thể đem bảo vật này phát huy toàn bộ nhưng mà một trăm vừa rồi cũng đã điều động toàn bộ pháp lực hiện giờ nên không thể thi triển tiếp được nữa, đồng thời việc bị kiếm trận trước mắt ngăn cản được cũng làm cho nó rừng mình không thôi.

Điều này chứng minh được kiếm trận này uy năng to lớn viễn siêu suy nghĩ của nó. Lấy tình huống hiện tại thì chỉ sợ thật là không thể thoải mái phá trận được. Sau khi suy nghĩ cẩn thận một chút, Ma viên này cho dù từng lừng lẫy một thời thì trên mặt cũng lộ ra vài phần uỷ khuất. Nó thông qua vết nứt không gian trong Ma Kim Sơn Mạch mà đến đây nhưng vì nhiều nguyên nhân khác mà trước sau liên tiếp cùng các thánh giai ma thú khác trong sơn mạch này đại chiến vài lần.

Điều đó chẳng những làm cho tự thân tu vi tổn hao nhiều mà còn thiếu chút nữa hồn phi phách tán, ngay cả bản mệnh pháp bảo ban đầu mang theo người vốn có uy lực vô cùng lớn cũng bị huỷ hoại trong lúc tranh đấu. Nếu không, ngay cả khi tu vi hắn giảm xuống đến bậc này thì bằng vào vài kiện chí bảo cũng có thể mạnh mẽ phá trận mà ra.

Song mục Ma viên lưu chuyển không ngừng, thần sắc âm trầm bất định nhưng Hàn Lập trong lòng lại buông lỏng, tay áo bào run lên, trong tay bỗng nhiên có thêm một cái phù trận màu xanh lóng lánh. Phù toản này thoạt nhìn độc nhất vô nhị, mỗi một tấm đều dài nửa thước nhưng tản ra một linh khí tinh thuần dị thường. Giờ phút này Hàn Lập rất

cực đã xác định được đầu Ma viên này tu vi hiển nhiên đã tổn hao nhiều, ngoài thần niệm cường đại cùng các loại thần thông bí thuật thì giờ phút này pháp lực nhiều lắm có thể so với một gã Luyện Hư hậu kì đỉnh phong. Tuy nhiên hộ thân chiến giáp cùng tử sắc tàn nhận trong tay đối phương thật sự là nghịch thiên chi vật, muốn chém giết nó vẫn là một việc thiên nan vạn nan.

Cũng may chỉ cần có thể hạn chế thân pháp của đối phương thì thần thông của nó cũng bị giảm hơn phân nửa. Bất quá đối phương có được một đôi linh mục có thể dễ dàng khám phá ảo thuật cũng đồng dạng khó giải quyết. Chỉ sợ ảo thuật của kiếm trận bình thường không thể làm khó được đối phương.

Xem ra một số lĩnh ngộ của hắn gần đây về Xuân Lệ kiếm trận thật sự có khả năng phải thử nghiệm trên đầu thánh giai ma thú này. Trong lòng cân nhắc như thế, Hàn Lập thừa dịp Ma viên trong kiếm trận đang chần chờ thì hắn giơ tay lên. Nhất thời một tấm phù toàn màu xanh hoá thành thanh mang bắn ra bốn phía, sau khi chột loé thì tiến vào trong kiếm trận. Cùng lúc đó, Hàn Lập trong miệng lầm bầm, tay ki thì nhẹ nhàng nâng một khoả kim sắc viên châu lên, viên châu này đột nhiên hoá thành một đạo kim quang hướng về phía kiếm trận bắn nhanh đi. Tiếp theo hắn há mồm phun ra một cái thái cực đại kim sắc ký hiệu, cũng đồng dạng bắn lên cao không thấy bóng dáng.

Ma viên trong kiếm trận lập tức cảm ứng được điều gì, sắc mặt bỗng nhiên nanh ác mà nhắc tay.

"Ầm" một tiếng.

Trời cao phía trên kiếm trận chột xuất hiện cuồng phong gào thét, mây đen dày đặc, một đoàn ánh sáng màu vàng ẩn hiện trong mây đen đồng thời một cỗ khí tức kinh người giống như có thể huỷ thiên diệt địa phóng ra. Mặt ngoài đạo sáng này có vô số điện quang chột hiện lên vô chừng, tiếng sấm lại liên miên không dứt.

"Tế lôi thuật!"

Trong mắt Ma viên phù văn vừa hiện, nó nói nhỏ một tiếng rồi hừ lạnh một tiếng không dám chậm trễ đưa tay nhắm tử sắc cự kiếm bên cạnh hư không vẫy một cái. Cự kiếm này chột loé lên rồi nhất thời hoá thành một đạo tử quang bị nhiếp tới trong tay. Vung bảo vật trong tay lên Cự viên muốn trực tiếp đem dị tượng trên không trung chém cho tán loạn.

Đối mặt với Tế loi thuật phát động Ích Tà Thần Lôi chuyên khắc chế ma vật này cho dù nó có tử sắc chiến giáp hộ thân thì cũng quyết không muốn đem thân thể nhận lấy một kích này. Nhưng cự kiếm trong tay nó còn chưa kịp huy động thì đột nhiên bốn phía thanh quang đại phóng, cảnh sắc phụ cận bỗng nhiên hoá thành một mảnh rừng rậm. Bốn phía đều là đại thụ cao chọc trời, thân thô to hơn một người ôm.

"Hừ, một chút tài mọn này mà cũng dám lấy ra!"

Ma viên một trận cười quái dị, tiếp theo cự kiếm trong tay run lên phát ra âm thanh vù vù đồng thời trogn đồng tử ký hiệu màu tím chợt quay ngược trở lại. Nhưng không chờ nó dùng linh mục tìm kiếm chỗ sơ hở của ảo thuật, đột nhiên tất cả đại thụ thanh quang đại phóng rồi uốn éo biến ảo thành một đám giáp sĩ thân cao mười trượng, cả người mặc thanh giáp thật lớn. Tiếp theo đây trời thanh mang chợt loé, mỗi giáp sĩ đều vung tay lên, thanh mang chớp động, nhất thời trong tay có thêm vũ khí như đao kiếm búa rìu cùng đủ loại cự nhận kiểu dáng khác nhau.

Hơn mười giáp sĩ gần Ma viên nhất lập tức không khách khí vung cự nhận trong tay chém xuống, mười mấy bóng đen thật lớn mang theo hơn mười cỗ cuồng phong ập xuống. Ma viên hoảng sợ! bất chấp việc Ích Tà Thần Lôi, không kịp suy nghĩ nhiều, cự kiếm trong tay hư không trăm ra! Nhất thời một đạo tử ngân hoá thành một đạo viên hồ chợt chém ra.

"Răng rắc."

Tiếng động nổi lên, hơn mười đạo cự nhận và cả giáp sĩ khổng lồ bốn phía đều bị nhất trăm mà diệt.

"Không đúng, mấy thứ này không đúng, toàn là hư ảnh!"

Thấy mình dễ dàng đắc thủ như vậy, Ma viên không có lộ ra vẻ vui mừng mà ngược lại có chút kinh nghi. Vừa rồi tử ngân chém qua bình khí nó có thể cảm ứng được nhưng không chờ cho Ma viên hiểu rõ nguyên nhân thì bốn phía lại có vô số tiếng bước chân ầm ầm vang lên, vô số giáp sĩ giống như thủy triều tràn lên, hàn quang thiểm động, vô số cự nhận gào thét mà tới.

Ma viên hừ lạnh một tiếng, cũng không tái huy động tử sắc cự kiếm trong tay mà lại đột nhiên nhất chân hướng lên mặt đất dẫm một cái thật mạnh. Một tiếng nổ kinh thiên

động địa vang lên.

Mặt đất rung chuyển một trận rồi một vòng khí lãng màu hắc hồng giống như sóng ba đào tràn đi. Nơi nào hắc hồng ma khí đi qua, tất cả giáp sĩ giống như bọt biển mà ngã xuống đất, trong chớp mắt, ở ngoài kiếm trận Hàn Lập thấy vậy thì biến sắc, trong tay pháp quyết bỗng nhiên thay đổi.

Trong hư không hư ảnh chợt loé, vô số thanh mang hiện lên sau đó nhoáng một cái lại hoá thành vô số mũi tên màu xanh dài chừng nửa thước.

"Xuy xuy xuy!"

Tiếng xé gió đại tác.

Tên dài giống như mưa to nhằm hướng Ma viên rào rào bắn đến. Ma viên này thật sự không hoảng hốt đưa một tay vỗ vào tử giáp trên người, một tầng tử mạc từ chiến giáp hiện ra, sau đó bất động thanh sắc hai mắt nhú lại dùng linh mục hướng về đám mũi tên màu xanh đảo qua. Kết quả khiến nó lập tức nường mảy, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Dưới linh mục, số mũi tên này biểu hiện ra đều chứa linh lực hàng thật giá thật, bộ dáng không giống như ảo ảnh khiến cho Ma viên nhất thời ngưng trọng nhưng không kịp, tiếng "phốc phốc" vang lên liên tiếp không dứt. Thanh mang bắn lên thân Ma viên nổ tung toé như pháo hoa nổ, vô số mũi tên đem quang sáng màu tím đánh tới tấp, hào quang loạn thiểm nhưng quang sáng này vẫn yên ổn như thái sơn, một chút tán loạn đều không có.

Ma viên vừa thấy số mũi tên này tuy không phải là hư ảnh nhưng uy năng cũng chỉ có thể thôi thì lúc này trong lòng lại buồn lòng nhưng cũng có chút kỳ quái không khỏi tự đánh giá dụng ý của Hàn Lập. Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn truyền đến, một bàn tay không lồ từ mặt đất phụ cận thò ra chụp một cái, năm ngón tay liền như thái sơn áp đỉnh nhằm hướng Ma viên đè xuống.

Ma viên tự nhiên không sợ hãi cái đó, lúc này cự kiếm trogn tay khua một vòng tính đem bàn tay không lồ chém thành hai đoạn nhưng bỗng nhiên nó cảm giác được cái gì không đúng mà ngừng đầu lên. Kết quả lúc vừa nhìn lên thì nó chỉ thấy một đạo kim sắc quang tuyến do Ích Tà Thần Lô biến thành từ trên không trung phun xuống, vô thanh vô tức nhưng chỉ loé lên một cái đã lên trên đỉnh đầu nó. Sắc mặt Ma viên bỗng nhiên đại

biến.

Chương 1628: Sơn Nhạc Chân Linh

Bên ngoài đầu thánh giai ma thú này tử quang đại phóng, quang sáng so với lúc trước dày đặc hơn mấy lần đồng thời nó không hề để ý tới bàn tay to màu xanh kia nữa mà vội vàng đem cự kiếm xoay ngang hướng lên trên tựa hồ như làm thành một tấm chắn. Ngay sau đó, cột sáng màu vàng lóe lên đánh vào cự kiếm.

Một tiếng nổ như tiếng sét vang lên. Cự kiếm bỗng nhiên chấn động, vô số kim hồ như mạng nhện lan ra.

"Bụp."

Tiếng vang lớn truyền ra, Ma viên chỉ cảm thấy hai tay trầm xuống giống như bị một quả núi lớn đè ở trên. Lấy một thân thần lực của nó mà cũng cảm thấy khó có thể ngăn cản được.

Uy năng của Tế lô thuật Ích Tà Thần Lô hơi xa dự đoán, hơn nữa kim sắc lô trụ từ trên không liên tục đánh xuống liên miên không dứt. Lấy tu vi của nó hiện tại mà cũng cảm thấy ăn không tiêu. Ma thú này trong lòng kinh hãi, không kịp nghĩ nhiều đột nhiên hít một hơi. Một đoàn khí màu hắc hồng từ chỗ sâu trong đan điền thoát ra, sau khi tán ra thì hóa thành ma khí tinh thuần tràn tới các kinh mạch trong thân hình.

Nhất thời trong cơ thể Ma viên này truyền ra tiếng nổ dày đặc dị thường, thân hình trong hắc hồng ma khí vọt lên non nửa đồng thời trên song chưởng màu hắc hồng linh quang chọi lóe lên rồi cũng thêm một vòng. Tử kiếm nguyên bản muốn rút xuống lúc này hào quang đại phóng có vẻ đã ổn định trở lại nhưng vẻ mặt của Ma viên vẫn ngưng trọng, xem ra vừa rồi nó bất quá chỉ là miễn cưỡng chống đỡ được mà thôi.

Đang lúc này bàn tay khổng lồ màu xanh từ lòng đất chui ra kéo theo kim quang áp chế mà đem nửa người nó gắn vào nhưng Ma viên lại có vẻ không hề để ý tới. Hẳn tự cho là có tử giáp hộ thể nên cho dù là huyền công biến ảo gì đó căn bản là vô pháp đã động đến nó, hơn nữa là do bị Ích Tà Thần Lô uy hiếp nên nó cũng thực không rảnh mà phân thân quá nhiều.

Hiện giờ Ma viên há to cái miệng đầy răng nanh mà không ngừng thúc dục ma công trong cơ thể đồng thời thầm nghĩ cách thoát ra khỏi Ích Tà Thần Lôi đã rồi tính sau. Ma viên này rất rõ ràng, Tế lôi thuật cổ nhiên có uy lực kinh người. Cho dù là hấn vào lúc toàn thịnh cũng phải sợ hãi một hai phần nhưng việc thi triển thần thông này có chút phiền toái. Chỉ cần qua được một vòng này thì đối thủ tuyệt không có cơ hội tái hiện thi triển lần thứ hai nhưng khi bàn tay to màu xanh mới vừa tiếp xúc với hộ thể tử quang thì mới thấy Ma viên này cũng không phải không có phòng hộ gì, tử quang chớp nhoáng lên một cái rồi đột nhiên huyền hóa thành một mặt quang thuần.

Vừa lúc chặn bàn tay to màu xanh lại! "Đang" một tiếng vỡ thanh thúy truyền đến thì đầu thánh giai ma thú này lại biết chính mình đã sai lầm vội vàng thi triển thần thông khác để ngăn chặn nhưng đã muộn. Một cỗ cự lực sau khi dễ dàng đánh nát quang thuần thì liền theo chiến giáp trực tiếp tác động vào thân hình Ma viên. Bộ dáng như tử sắc chiến giáp không thể hóa giải được bao nhiêu.

Toàn bộ lực lượng của Ma viên đều dùng để cầm kiếm đối phó với kim sắc lôi trụ trên đỉnh đầu nên ngay cả thân thể có mạnh mẽ thì tại một kích này cũng không thể ổn định được.

"Bịch!" một tiếng, cả người bị đánh bay ra ngoài. Lúc này bàn tay to màu xanh mới chớp lóe lên hiện ra bộ dáng chân chính. Ánh sáng chớp động, rõ ràng là Nguyên tử thần sơn. Bảo vật này sớm đã được Hàn Lập luyện hóa, cộng thêm kiếm trận che đậy biến ảo nên dĩ nhiên thần không biết, quỷ không hay đưa đến phía dưới kiếm trận mà xuất kỳ bất ý đánh ra một kích.

Quả nhiên, cho dù Ma viên có linh mục thần thông thì cũng không thể nhận ra được thực hư trong chiêu này. Phải biết rằng Nguyên tử thần sơn sau khi được tế luyện lần thứ hai thì sức nặng ngay cả Hàn Lập cũng tuyệt đối không dám đón đỡ. Cự viên này ngay cả một thân thần lực, cơ hồ so với Hàn Lập còn xuất sắc hơn một bậc nhưng không kịp đề phòng mà bị thần sơn va chạm nên tự nhiên là không thể ngăn cản được mà bắn ra ngoài. Ở ngoài kiếm trận, Hàn Lập đối với điều này đã sớm dự liệu trước nên đã chuẩn bị tốt, một tay nhanh chóng hướng ra xa xa hư không điểm một cái.

Lôi quang nguyên bản bị tử sắc cự kiếm ngạnh kháng ngăn trở đột nhiên quỷ dị uốn éo. Kim quang nhất thời trượt qua một bên tử sắc cự kiếm mà qua, ngay sau đó đánh lên trên người của Ma viên.

Sau một tiếng sét đánh kim hồ tán loạn rồi hóa thành một tấm võng điện màu vàng thật lớn đem Ma viên này quây lấy rồi sau đó tắc tắc vỡ vụn, kim quang bao quanh nổ tung ra. Trong tiếng sấm, kim sắc lôi quang hoàn toàn đem Ma viên bao phủ ở trong đó mà hết thấy việc này diễn ra cũng không quá mấy cái hô hấp.

Trong kiếm trận hiện lên mũi tên màu xanh lúc này không ngừng hóa thành vô số thanh mang nhập vào trong kim quang làm cho tiếng bạo liệt tăng lên vài phần. Sát chiêu chân chính của Hàn Lập chính là một đòn này.

Hòa cùng vào đó có một đạo hào quang chợt lóe lên rồi đột nhiên hóa thành hơn mười đạo tể ti với tốc độ còn nhanh hơn mũi tên màu xanh mấy lần run lên một cái đã xuyên thủng kim quang mà qua, sau đó chợt lóe lên lại tiến nhập vào một phía khác của quảng sáng không thấy.

Phía trong công kích nguyên bản vẫn yên tĩnh không tiếng động đột nhiên truyền ra một tiếng rống to cực kỳ kinh sợ. Tể ti thoát nhìn không có vẻ nhưng lại có uy lực cực kỳ ghê gớm. Hàn Lập ở bên ngoài thấy vậy thì vẻ mặt mừng rỡ. Lúc này không hề chần chờ nữa, đưa tay vỗ vào Thiên linh cái trên đỉnh đầu Pháp tướng ba đầu sáu tay hiện ra rồi cùng tiến vào trong quần sáng màu xanh không thấy bóng dáng. Cùng lúc đó, hai con khôỉ lồi phía sau Hàn Lập cũng không chút dấu hiệu uốn éo rồi biến mất.

Ngay sau đó, không gian phía trên kiếm trận dao động kịch liệt. Sáu đoàn kim quang quay tròn vừa chuyển rồi biến thành sáu cái nắm tay ánh vàng rực rỡ theo tiếng ầm vàng nện xuống. Phía dưới mặt đất, hai đạo kim ảnh chợt lóe lên rồi lưỡng đạo kim sắc trường kiếm cùng một thanh kim đao hiện lên. Cả hai vừa động liền hóa thành vô số hàn quang hướng về phía trước cuồn cuộn cuốn đi.

Mắt thấy các công kích sau cũng muốn nhập vào đại quang đoàn thì một tiếng hét sắc nhọn truyền ra rồi quang đoàn lại một chút phân liệt ra!

Tiếp theo huyết quang sáng ngời, một đạo huyết hồng từ trong quang đoàn kích bắn ra như Thiên ngoại phi tiên sau đó dừng lại giữa không trung mà biến thành một quang ảnh lớn. Đúng là nguyên thần của Ma viên mà Hàn Lập thấy lúc trước. Trong tay nó rõ ràng nắm cái tàn nhận kia, tàn nhận lúc này chẳng những đã khôi phục lại nguyên hình mà màu sắc cũng trở nên đỏ tươi như máu. Thoạt nhìn cực kỳ yêu dị.

Tiếng răng răng đồng thời truyền đến. Sáu cái nắm tay màu vàng cùng kim sắc đao

kiếm đều nhất thời vỡ vụn thành hai phần mà thanh sắc bốn phía nguyên bản không ngừng hiện lên cũng một chút tán loạn tiêu thất, bộ dáng không thể tái hiện được mà những nơi quang đoàn vỡ vụn ra thì thân hình Ma viên cũng một lần nữa hiện ra nhưng lúc này khuôn mặt tái nhợt dị thường. Trên người, tử sắc chiến giáp đã bị vỡ vụn, cháy đen nhiều chỗ, trong đó có hơn mười lỗ thủng to cỡ ngón chân cái. Toàn thân loang lổ máu.

Thân thể rõ ràng đã bị thương không nhẹn mới bức bách Ma viên không thể thi triển ma công đem nguyên thần đến! Hàn Lập bên ngoài kiếm trận thấy một màn này thì sắc mặt có chút khó coi. Loạt công kích vừa rồi hẳn tự hỏi đã công kích liên tục tựa hồ có thể nói là sát cục thế mà vẫn không thể đem nó diệt sát đi.

"Hào, tốt lắm! Bản tôn tiêu phí mấy trăm năm tĩnh dưỡng thân thể này lại bị người đánh trở về nguyên hình. Thậm chí còn chưa bằng lúc ngủ say, như thế mà nói ta cũng không tái cố kị cái gì nữa. Ta liều mạng bỏ lại cái thân thể này, cũng muốn đem người bắt lấy mà tiêu mỗi hận trong lòng ta! Không, ta sẽ dùng thân thể người tạm thời để nguyên thần hóa thân."

Nguyên thần Ma viên cúi đầu nhìn xuống thì âm thanh trở nên cực kỳ thê lương. Hai luồng tử quang tại hai mắt rạo rạt chớp động căn bản không thể che dấu được lửa giận trong lòng, thanh âm một chút trở nên cực kỳ băng hàn.

Vừa dứt lời, ma nhận cầm trong tay đột nhiên run lên, nhất thời một đạo huyết quang từ trong tàn nhận chém ra quỹ dị nhất là mục tiêu của huyết quang không phải là kiếm trận bốn phía mà là thân thể đang ngơ ngác bất động phía dưới.

"Phốc xuy" một tiếng, thân thể Ma viên có tử sắc chiến giáp nhưng đối với huyết quang lại không chút ngăn cản nào để cho nó dễ dàng tiến vào. Một màn quỷ dị xuất hiện!

Thân thể Ma viên lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khô quắt lại, sau một khắc thì huyết quang chợt lóe lên rồi lần nữa bắn về phía sau. Trong tử sắc chiến giáp lúc này chỉ còn lại một cái thây khô màu tím. Mà huyết quang lúc này đã quay về chui vào trong tàn nhận. Một cỗ huyết tinh nồng đậm cùng một đoàn ma khí tối đen từ phía dưới toát ra đồng thời có vô số ký hiệu màu đen đỏ vây quanh tàn nhận này.

Ma viên đột nhiên cầm tàn nhận trong tay hướng lên không trung ném đi, hai tay

bấm quyết, đồng thời trong miệng lầm bầm. Một tràng âm thanh tối nghĩa tràn ngập khí tức man hoang truyền ra!

Hàn Lập tuy không biết đầu Ma viên này muốn làm cái gì nhưng cũng biết nó đã bị chọc giận. Ngay cả thân thể lẫn tinh huyết còn sót lại đều không tiếc thì khẳng định sẽ thi triển ra đại thần thông cực kỳ lợi hại nên hẳn đâu có thể để cho đối phương như ý. Không kịp suy nghĩ Hàn Lập một tay bấm quyết rồi đột nhiên thúc giục kiếm trận. Nhất thời bốn phía quang sáng run lên, mấy trăm đóa thanh liên từ trong quang sáng hiện ra. Chúng quay tròn một vòng rồi từ chỗ trung tâm phun ra mười cột sáng màu xanh, chợt lóe lên lướt qua đánh về phía Ma viên.

Nhưng sau đó chuyện khó tin đã xảy ra làm cho sắc mặt Hàn Lập trở nên cực kỳ khó coi. Chỉ thấy đầu Ma viên kia đối với quang trụ từ bốn phía phóng tới căn bản là không thèm liếc mắt một cái, chỉ nhẹ nhàng vươn một ngón tay nhắm ngay tàn nhận nhẹ nhàng điểm ra.

"Phanh."

Một thanh âm trầm thấp truyền ra, tàn nhận tại không gian phụ cận vặn vẹo một trận rồi một trận sóng dao động vô hình bỗng nhiên hiện ra rồi lan ra bốn phía. Cột sáng màu xanh vừa tiếp xúc với sóng dao động này thì khô mục tán loạn tiêu thất đi.

Mấy trăm đạo quang trụ hùng hổ xông đến nhưng lại không có cái nào có thể tiếp cận được với Ma viên. Hàn Lập trong lòng chấn động hoảng sợ. Sắc mặt có chút tái xanh nhưng không chờ hắn kịp suy nghĩ cẩn thận đối phương thi triển thần thông nào thì Ma viên đã hừ lạnh một tiếng, bên ngoài thân huyết quang vừa chuyển lên không, từ hào quang chợt lóe lên rồi một cái tử sắc hư ảnh vô thanh vô tức hiện lên.

Hư ảnh này có tám phần tương tự như tử sắc Cự viên, tuy trên đầu không có sừng nhưng một đôi yêu mục có ngũ sắc quang mang chớp động, đồng thời trước ngực rõ ràng có một cái đậm ngân sắc hoa văn rộng vài thước, từ xa nhìn lại rõ ràng là một chữ "Sơn".

Chương 1629: Tái Hiện Huyền Thiên

Hàn Lập mặc dù chưa gặp qua Chân linh trong truyền thuyết nhưng trong lòng cũng lập tức khẳng định thân phận của nó. Dù sao trước ngực có hoa văn kỳ quái tồn tại như vậy cũng chỉ có Chân linh mà thôi. Đầu Ma viên này thật đúng là có huyết mạch của Sơn Nhạc Cự Viên nếu không tuyệt không thể huyền hoá ra pháp tướng này. Hàn Lập nhìn từ sắc hư ảnh trong kiếm trận mà trong mắt không khỏi hiện lên vẻ nóng bỏng.

Sơn Nhạc Cự Viên này đúng là một loại biến hoá trong Kinh Trập Thập Nhị Biến. Nếu hẳn có thể lấy Chân linh huyết của nó thì chẳng những có thể lập tức có thêm một loại thần thông biến hoá mà vài loại biến hoá khác uy năng cũng tăng thêm không ít. Hàn Lập trong lòng thầm nghĩ như thế nên càng muốn đánh chết đầu thánh giai Ma viên này nhưng nếu vận dụng thần thông bình thường thì hiển nhiên không làm được gì nó.

Hàn Lập trên mặt sau khi hơi do dự thì hít sâu một hơi, đột nhiên ống tay áo run lên, một cái vòng tròn nhìn không chớp mắt rơi xuống. Đây chính là Phệ Kim Trùng Linh Vòng! Hẳn tính toán vận dụng đại sát khí này để đối phó với nguyên thần Ma viên này.

Mỗi lần phóng thích nhiều Phệ Kim Trùng thì cố nhiên có thể làm thần niệm hao tổn nhiều nhưng nếu có thể trong khoảng thời gian ngắn giải quyết xong chiến cuộc thì tự nhiên là có thể trở thành sát thủ giảo của Hàn Lập. Lấy thần niệm của Hàn Lập sau khi tiến giai lên Luyện Hư Kỳ thì một lần sử dụng trên một trăm Phệ Kim Trùng mà nói thì vẫn có thể chống đỡ được một thời gian chừng một nén nhang nhưng số lượng nhiều hơn thì chỉ còn một phần tư mà thôi.

Nếu không có Xuân Lệ kiếm trận này làm phụ trợ thì Hàn Lập có lẽ còn không dám tùy tiện làm việc này nhưng do hiện tại Ma viên này bị nhốt trong kiếm trận, không khỏi bị chịu đại trận hạn chế thì đây là chiến trường tốt nhất của Phệ Kim Trùng.

Theo Hàn Lập suy tính, lấy sự hung mãnh của Phệ Kim Trùng thành thực thì nếu thả ra một trăm con thì sau thời gian chừng một nén nhang là đủ để giải quyết được đối phương. Điều khiến hẳn chân chờ duy nhất là sau khi thần niệm đại hao tổn thì thần thông cũng giảm xuống hơn phân nửa. Vạn nhất trên đường phản hồi gặp phải cường địch thì có

chút nguy hiểm.

Nhưng ý niệm này cũng chỉ loé qua mà thôi, vì đối với hắn mà nói, việc giải quyết đại địch trước mắt mới là tối quan trọng. Mọi việc khác cứ để sau hẵng tính nhưng không chờ Hàn Lập tế ra Linh vòng trong tay áo Huyết sắc Ma viên trong kiếm trận lại đột nhiên quát khê một tiếng, tiếng chú ngữ trong miệng dừng lại rồi há mồm phun ra một đoàn huyết hà lên phía trên huyết sắc tàn nhận.

Tàn nhận này quay tròn vừa chuyển động. Ma khí tối đen như mực đột nhiên quay cuồng kịch liệt rồi thanh âm vù vù nổi lên. Vô số điểm hắc quang hiện ra xung quanh tàn nhận rồi lan tràn cả kiếm trận. Hàn Lập ngẩn ra vì bỗng nhiên cảm thấy thiên địa nguyên khí phụ cận có chút không đúng. Hắn xoay đầu nhìn mọi nơi, kết quả khiến hắn thần sắc cả kinh!

Trong thông đạo ma khí vốn trầm lặng giờ phút này toàn bộ quay cuồng. Từ chính giữa bay ra một mảnh hắc sắc quang hà hướng về kiếm trận cuộn cuộn kéo đến. Xuân Lê kiếm trận giống như biến thành một cơn lốc xoáy thật lớn đem hắc hà đó hút lấy. Bất quá hắc hà này sau khi tới phụ cận kiếm trận thì lại bị quang sáng màu xanh chặn ở bên ngoài mà hình thành một đoàn hắc sắc quang cầu rậm rạp nhưng cũng không có thể tiến vào trong kiếm trận.

"Thực ma khí!"

Hàn Lập khê liếc mắt một cái thì liền lập tức nhìn ra tướng mạo hắc hà này.

Khoé mắt chột kinh hoàng co giật vài cái nhưng vào lúc này, một tiếng nổ kinh thiên động địa từ trong kiếm trận truyền ra khiến cả thông đạo chấn động kịch liệt. Theo đó một cỗ linh áp đáng sợ bỗng nhiên từ trong kiếm trận phóng lên cao. Ngay cả quang sáng phụ cận cũng loạn hoảng một trận. Hàn Lập cả kinh, không cần suy nghĩ nhiều xoay chuyển ánh mắt nhìn tới trung tâm kiếm trận!

Một màn quỷ dị hiện lên trước mắt Hàn Lập. Cả kiếm trận rõ ràng bị vô số ký hiệu lớn nhỏ nhồi chặt mà mỗi một cái ký hiệu đều chớp động hào quang màu đen nhạt, lúc ám lúc minh. Tại trung tâm ký hiệu là một thanh huyết sắc tàn nhận đang lẳng lẳng bất động huyền phù.

Tàn nhân này nguyên bản khuyết mất một nửa thanh nhưng không biết khi nào đã

chứa trị đầy đủ, hơn nữa trên thân nguyên bản chỉ có màu huyết hồng thì lúc này đột nhiên có thêm nhiều cổ văn màu vàng sáng loè loè. Hàn Lập hai mắt nhú lại, hoảng sợ phát hiện ra trong kiếm trận hắc sắc ký hiệu chợt sáng loè. Nhưng lại cùng tàn nhận chớp động chính tề như một.

Toàn bộ bị khống chế!

Một trận cười quỷ dị trong miệng Ma viên vang lên, nó bỗng nhiên bấm quyết.

Chính mình chưa động nhưng hư ảnh tử sắc Cự viên trên đỉnh đầu lại co duỗi bàn tay to ra hút thanh huyết sắc tàn nhận kia tới trong tay sau đó run lên. Chuyện bất khả tư nghị xuất hiện!

Kim sắc cổ văn mặt ngoài tàn nhận như sống lại lưu chuyển một trận, kế tiếp hào quang đại phóng cùng phát ra một tiếng thanh minh!

Hàn Lập bỗng nhiên cảm thấy thiên địa nguyên khí trong kiếm trận hỗn loạn một trận. Hắc sắc ký hiệu điên cuồng hưởng tàn nhận mà vọt đến, cùng lúc đó mặt ngoài tàn nhận thả ra một vòng sáng màu đen. Tất cả ký hiệu vừa tiếp xúc với vầng sáng này thì như trâu đất xuống biển mà biến mất vô ảnh vô tung. Mà tàn nhận thì đem tất cả ký hiệu hấp thu hầu như không còn thì vầng sáng không tiếng động mà tiêu thất đi, chỉ còn lại tiếng thanh minh quàng quạc mà thôi.

Tàn nhận đang màu huyết hồng liền biến thành tối đen như mực, Cự viên khế cử động cộng thêm cổ văn mặt ngoài nhất thời toả ra kim quang chói mắt khiến nó nhìn càng có vẻ huyền bí vạn phần. Hai mắt Hàn Lập đột nhiên co rút lại, đột nhiên một bàn tay đè lên bàn tay kia, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào tàn nhận trong tay đối phương mặt cắt không ra máu.

"Huyền thiên chi bảo! Không có khả năng, người có nghịch thiên chí bảo mà sao lại chịu trọng thương!"

Hàn Lập cơ hồ như nhả ra từng hơi nói.

"Người sao lại biết nó là Huyền Thiên Chi Bảo!"

Vừa nghe Hàn Lập nói như vậy, Ma viên đồng dạng thần sắc đại biến, thanh âm có

chút trở nên hung tợn. Hai mắt tử mang chớp động giống như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Nhưng lúc này Hàn Lập căn bản không có tâm tư mà trả lời Ma viên. Bởi vì giờ phút này chỗ dấu ấn trên cánh tay hắn như bị lửa đốt nóng rực mà chỗ này đúng là chỗ Phong ấn Huyền thiên kiếm.

Mà dị tượng trên cánh tay này xuất hiện ngay lúc Sơn Nhạc Cự Viên kia bắt đầu thúc dục ma nhận kia. Hắn có thể rõ ràng cảm nhận được Huyền thiên kiếm nguyên bản bị phong ấn bên trong tựa hồ bị Ma nhận trong tay đối phương kích động mà rực rạch muốn động. Hàn Lập lúc này trong đầu linh quang chợt loé lên rồi mới thất thanh nói ra lai lịch của tàn nhận này.

Hiện tại thấy Ma viên thực sự không phủ nhận thì trong lòng Hàn Lập trầm xuống. Giờ phút này hơn nửa pháp lực của hắn đều dùng để liều mạng áp chế Huyền thiên kiếm trên cánh tay, hơn nữa cho dù có vận dụng Phệ Kim Trùng thì đối phương lại có Huyền Thiên Chí Bảo trong tay thì đâu có tác dụng gì.

Mà hậu quả một lần vận dụng Huyền Thiên Chí Bảo trong ký ức của hắn vẫn còn như mới, hắn thực sự không muốn giẫm lên vết xe đổ này nữa. Dù sao nơi đây chính là nơi đầy rẫy ma thú, một khi pháp lực mất đi mà nói thì cơ hồ là tự sát. Bất quá uy năng kinh thiên lần trước chính mình vận dụng Huyền thiên kiếm thì hắn đồng dạng không có quên.

Tàn nhận của đối phương có uy năng không sai biệt lắm, chỉ cần phát huy ra non nửa uy năng so với Huyền Thiên Chí Bảo trong cánh tay Hàn Lập thì hắn tuyệt đối không thể ngăn cản được. Xuân Lệ kiếm trận ngay cả thần diệu vạn phần nhưng sao có thể đối kháng được với Huyền thiên chi lực. Ma viên trong kiếm trận thấy Hàn Lập căn bản không có ý trả lời thì trong lòng giận dữ, không chần chờ mà đột nhiên thúc giục pháp tướng trên đỉnh đầu.

Hư ảnh Sơn Nhạc Cự Viên nhất thời cầm ma nhận trong tay nhè nhàng dựng thẳng lên rồi nhắm đúng vị trí Hàn Lập chĩa tới. Khoé mắt Hàn Lập khẽ co giật, sau lưng mồ hôi lạnh toát ra. Lấy uy năng phá toái hư không của Huyền Thiên Chí Bảo hắn có muốn chạy trốn cũng căn bản là si tâm vọng tưởng. Trước mắt, hắn tựa hồ là khoanh tay chịu chết hoặc là dùng Huyền thiên kiếm trong tay đối kháng lại nhưng hậu quả thì không nghĩ cũng biết.

Nhưng mắt thấy đối phương sử dụng pháp tướng đã giơ tàn nhận lên hẳn cũng cần bản không có thời gian thi triển thủ đoạn khác nữa.

"Không đúng. Đối phương đã mất đi thân thể, hơn nữa tu vi cũng bất quá tương đương với mình thì sao có thể sử dụng được Huyền Thiên Chi Bảo! Đối phương hiện tại sử dụng tàn nhận cũng không phải là thân thể, chẳng lẽ..."

Hàn Lập dưới tình thế cấp bách dĩ nhiên cái khó ló cái khôn, trong đầu bỗng nhiên linh quang chợt loé, một chút cảm giác được chính mình nắm bắt được điều gì đó.

Lúc này Ma viên đối diện sắc mặt tranh nanh, tử sắc pháp tướng giơ cao tàn nhâ rồi bắt đầu chậm rãi đề xuôngs. Hàn Lập thấy vậy thì kinh hãi, lúc này hẳn hẳn rằng một cái, năm ngón tay đang đề lên cánh tay đột nhiên thả lỏng.

"Bi lập."

Một thanh âm muộn hưởng vang lên rồi một cái mộc côn màu vàng nhạt hiện ra trong tay. Đúng là Huyền Thiên Quả Thực. Hàn Lập một chút dừng lại đều không có, cổ tay rung lên dĩ nhiên đem Huyền Thiên Quả Thực ném lên không trung.

Kim quang chợt loé, Phạm Thánh pháp tướng lại hiện lên, một cái trong đó vừa động liền túm lấy Huyền Thiên Quả Thực vào trong tay. Sau đó mấy cánh tay còn lại tự bấm quyết. Pháp tướng ba đầu sáu tay kim quang đại phóng. Tiếp theo tất cả kim quang như nước chảy hướng về phía Huyền Thiên Quả Thực tuôn ra làm cho Quả Thực này toả ra hào quang loá mắt, mặc lục sắc hoa văn mặt ngoài có chút trở nên xanh biếc dị thường.

Hàn Lập thấy vậy thì trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ nhưng lúc này kiếm trận chợt có tiếng "Phốc" muộn hưởng truyền đến. Một đạo khí lẫm màu đen từ mặc nhận tràn ra. Ngay từ đầu không nhìn có gì bắt mắt nhưng sau khi bay ra ngoài hơn mười trượng liền cuộn cuộn nổi lên như sóng cao mấy trượng hùng hổ nhắm Hàn Lập cuốn đến.

Chỉ chợt loé lên, sóng khí màu đen liền đụng vào quãng sáng màu xanh. Quãng sáng này nhất thời nổi lên thanh âm vù vù, vô số thanh liên hiện lên giống như vô cùng vô tận nhưng ngay sau đó chuyện khó có thể tin xuất hiện. Hắc lẫm này chạm vào tất cả thanh liên vô luận lớn hay nhỏ đều lập tức phi hôi yên diệt. Lại loé lên cái nữa quãng sáng màu xanh liền như giấy bị xuyên thủng mà qua.

Hàn Lập khoé mắt giật giật, căn bản bất chấp là cái gì đột nhiên thúc dục pháp quyết. Nhất thời bốn phía đột nhiên hiện ra vô số ngũ sắc quang điểm rồi như lao vào chỗ chết nhắm hướng Huyền Thiên Quả Thực chui vào.

"Phốc xuy" một tiếng, trên Huyền Thiên Quả Thực thủy mang chợt loé rồi đột nhiên bắn ra một đạo kiếm mang dài một thước. Kiếm mang này xanh dị thường, sáng bóng như gương nhưng tại chỗ trung tâm lại có một loạt thủy sắc ký hiệu, hàn mang lưu chuyển không ngừng.

Chương 1630: Diệt Viên

Mắt thấy hắc lãng chuẩn bị bổ nhào về phía mình, kim sắc pháp tướng trên đỉnh đầu Hàn Lập sáu mắt kim mang loé lên, trường kiếm màu xanh biếc cầm trong tay vung lên. Hàn Lập cảm thấy đại lượng pháp lực trong cơ thể như thủy triều vọt ra đồng thời bên ngoài thân pháp tướng kim mang lưu chuyển nhanh hơn rồi hoá thành một cỗ lưu quang hướng vào vật trong tay điên cuồng rót vào.

Phạm Thánh Chân Ma pháp tướng nguyên bản cao chừng mấy trượng chẳng những thân hình thoáng cái rút nhỏ gần nửa mà thân hình vốn trông như thực chất trong nháy mắt cũng biến thành mơ hồ dị thường. Thiên địa nguyên khí phụ cận bỗng nhiên quay cuồng kịch liệt một hồi, vô số ngũ sắc ký hiệu nổi lên đồng thời có tiếng sấm nổ mạnh, ma khí từ trong thông đạo đánh tới phảng phất như gặp lực lượng bài xích cường đại, đầu tiên là ngưng tụ lại rồi tùy theo hướng bốn phía quay đầu rút lui. Mà nơi nào Huyền thiên kiếm rơi xuống thì phảng phất như một kích đem thiên địa nguyên khí phụ cận hút vào trong đó phóng thích chém ra.

Lập tức một đạo kiếm quang xanh biếc loé lên, phảng phất như một đạo cừu thiên lôi điện chói mắt, trong nháy mắt chiếu sáng trong phương viên vài dặm. Ma khí đen kịt kia cũng vô pháp che lấp kiếm quang này. Nguyên bản hắc lãng đang hùng hổ mà đến, dưới ánh kiếm quang chiếu rọi mà hơi dừng lại. Sau một khắc, cả không gian bỗng chốc bị một đạo vô hình chi lực nào đó chia làm hai thế giới bất đồng. Một nửa thanh quang mờ mờ, ngũ sắc ký hiệu quay cuồng, một nửa thì hắc lãng cuộn cuộn, thâm thúy u quang điểm điểm loè loè tuôn ra. Chỗ hai cái giao giới thoáng chốc lại bộc phát ra thanh âm cộ sát chói tai, tùy theo cỗ ba động vô hình bộc phát ra, phảng phất như cơn lốc thoáng cái đã mang tất cả cuốn vào.

Ngoại trừ chỗ Hàn Lập cùng Ma viên đứng, những chỗ khác mà ba động đi qua thì tất cả đều bị cuốn vào trong đó mà dễ dàng bị nghiền nát thành hư vô. Xuân Lệ kiếm trận nằm giữa hai cỗ lực lượng cũng chỉ cuồng trào lên vài cái rồi cũng tán loạn, đầu tiên là thoáng trở lại bảy mươi hai thanh phi kiếm như cũ, tiếp theo ba động một cái thì liền biến thành điểm điểm thanh quang tán đi.

Rất rõ ràng, lực lượng do kiếm quang xanh biếc biến thành mạnh hơn xa hắc lãng nên nó chỉ miễn cưỡng đối kháng được một chút rồi lập tức bị thanh quang áp đảo triệt để dần dần tan rã đi. Cự viên pháp tướng trên đỉnh đầu Ma viên sau khi chém ra một kích thì thân thể đồng dạng thu nhỏ lại hơn phân nửa, hiện tại bị kiếm quang xanh biếc ảnh hưởng, ma kiếm thoáng cái vỡ vụn ra. Pháp tướng Sơn Nhạc Cự Viên lập tức bị vô hình chi lực đột nhiên ảnh hưởng mà cuối cùng cũng loé lên rồi biến mất.

"Huyền Thiên Chi Bảo! Huyền Thiên Chi Bảo đầy đủ, điều đó không có khả năng..."

Nguyên thần Ma viên toàn thân huyết quang loạn thiểm, thoáng cái nghẹn ngào kêu thất thanh, phảng phất như gặp phải chuyện không thể tưởng tượng nổi. Bất quá nó thấy thanh quang mật mờ chuẩn bị đè xuống thì thoáng cái hồn phi phách tán. Bên ngoài thân đột nhiên linh quang loé lên, thoáng cái hoá thành một đạo cầu vồng nhằm hướng đại môn mà chạy đi nhưng huyết quang mới phi độn được hơn mười trượng thì kiếm quang xanh biếc đã đuổi đến, thiên địa chi lực thoáng một cái đã đem nguyên thần Ma viên cuốn vào.

Một màn quỷ dị xuất hiện. Trong thanh quang, cầu vồng máu dừng lại rồi một lần nữa hiện ra thân hình Ma viên huyết sắc hơn nửa do không gian bốn phía bị đông cứng lại nên không nhúc nhích được.

Một hồi sau ba động của thiên địa chi lực lan đến nơi này. Một khắc sau, không gian trong vòng mười trượng bao vây lấy Ma viên không ngừng kêu lên "răng rắc". Cả không gian như kính vỡ ra hiện ra từng vết rách màu trắng, bên trong nguyên thần Ma viên hét thảm một tiếng rồi như gỗ mục vỡ vụn ra từng khúc. Thánh giai Ma viên này cứ như thế mà chết đi.

Khoảng không gian sau khi bị vỡ vụn hiện ra một cái hắc động đen xì. Mảnh vụn của nguyên thần Ma viên và cả không gian phụ cận sau khi quay út một vòng thì vô thanh vô tức bị hắc động thôn phệ vào trong đó mà biến mất vô ảnh vô tung. Mà cái hắc động đó cũng chợt loé lên một cái rồi biến mất chỉ còn lại thanh tàn nhận đã khôi phục nguyên hình màu tím lẳng lẳng huyền phù ở phía xa.

Hàn Lập thấy tình hình này thì thở dài một hơi, hai tay nhanh chóng bấm quyết nhằm pháp tướng trên không trung điểm một cái. Phạm Thánh Chân Ma pháp tướng trên đỉnh đầu cầm Huyền thiên kiếm trong tay nhẹ nhàng run lên, lập tức mũi kiếm xanh biếc hoá

thành ngũ sắc hào quang thoáng cái tán loạn đi rồi một lần nữa trở lại thành Huyền Thiên Quả Thực như cũ, từ trên không từ từ rơi xuống. Hàn Lập tay áo run lên, một cỗ hào quang màu xanh mang tất cả cuốn đi rồi đem bảo vật thu lại nhưng chỉ thấy Huyền Thiên Quả Thực có thúy mang loé lên rồi hoá thành một đoàn lục quang bắn ra sau đó chui vào trên cánh tay.

Hàn Lập chỉ cảm thấy trên cánh tay có một luồng dị hoá hơi nóng chui vào thì cả kinh, vội vàng nhấc cánh tay, xấn tay áo lên cao. Chỉ thấy trên cánh tay trần thình lình có thêm một cái ấn ký màu vàng. Đúng là Huyền Thiên Quả Thực. Hơn nữa dấu vết này bằng mắt thường có thể thấy được trở nên nhạt đi rất nhanh rồi cuối cùng biến thành một cái ngấn mờ. Khoé miệng Hàn Lập run rẩy rồi lộ ra một nụ cười khổ.

Huyền Thiên Chi Bảo này tựa hồ nhận thức rất chuẩn cánh tay này của hắn nên tự động chui vào mà phong ấn. Bất quá lúc Huyền Thiên Quả Thực biến mất thì thiên địa dị tượng trong thông đạo cũng như bọt biển tán loạn biến mất, không gian chỉ lực tràn ngập phụ cận cũng trong nháy mắt biến mất. Cả thông đạo lần nữa phục hồi bộ dáng ma khí quay cuồng như trước kia.

Hàn Lập hướng ra xa xa nhìn một cái, trong đồng tử lam mang loé lên rồi giơ tay, năm ngón tay nhắm hờ không chớp ra một trảo. Xa xa trong ma khí, thanh quang điểm điểm quỷ dị hiện lên sau đó tụ lại, cứ mười đoàn đại thanh quang to cỡ nắm tay ngưng tụ thành một quang đoàn, sau khi quay tít một vòng thì trở lại như cũ thành bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh. Đúng là ương cật trì ngư, chính là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã bị ba động làm nát bấy. Bất quá dựa vào bản lĩnh phi kiếm hoá hư thần thông, hôm nay một lần nữa trở lại như cũ tựa hồ cũng không chịu bao nhiêu thương tổn.

"Sưu sưu", mấy tiếng xé gió vang lên, những thanh phi kiếm này thoáng cái đã hoá thành hơn mười đạo thanh mang bắn quay về nhưng khi đến trước người Hàn Lập thì dừng lại hiện hình ra. Hàn Lập dùng thần niệm nhanh chóng kiểm tra vài lần, sau khi xác định chúng chỉ bị tổn thương ít nguyên khí, thật sự không có việc gì thì mới thở dài một hơi. Hai tay bấm quyết đem chúng thu lại vào trong tay áo.

Sau đó Hàn Lập nhìn hướng xa xa liếc mắt một cái, trên mặt hiện ra vẻ nóng bỏng, ngón tay nhìn xa liên tiếp điểm vài cái. Một vật lớn, một vật nhỏ, hai cái gì đó đen xì nhoáng một cái theo ma khí bay tới, chỉ vài cái chớp động đã hiện ra trước mặt Hàn Lập. Đó là một cái chiến giáp đang bao bọc lấy thân thể Ma viên, cái còn lại là một thanh tàn

nhận.

Hàn Lập trước tiên nhìn về phía Ma viên, lúc này nó đã hoá thành một cái cây khô, mà bộ dáng chiến giáp màu tím bên ngoài tựa hồ cũng theo Ma viên chết đi mà thoảng cái mất đi phân nửa uy năng, trở nên âm đạm hơn rất nhiều. Hẳn đầu tiên là nhượng mảy rồi đột nhiên năm ngón tay nhoáng lên một cái rồi không tiếng động đặt trên chiến giáp màu tím này.

Năm đầu ngón tay hào quang màu xám loé lên, từ sắc chiến giáp nguyên bản nghiêm mật dị thường đột nhiên phát ra một tiếng gào thét sau đó trong quảng sáng mờ mờ chớp động bỗng nhiên hoá thành mấy kiện cây khô tách ra, sau khi xoay quanh một cái thì lại hoá thành mấy đạo tử mang nhằm mọi nơi kích bắn đi. Bộ dáng như không mất đi linh tính nhưng Hàn Lập lúc trước đã thấy qua uy năng kinh người của chiến giáp màu tím này nên sao lại không phòng bị.

Lúc này hẳn hừ lạnh một tiếng, cơ hồ từ quang vừa mới bắn ra thì tay áo run lên, "Phanh" một tiếng, một chùm tể tu màu đen từ trong áo bào bay ra. Chỉ thấy thanh mang loé lên những từ quang kia lập tức bị những tể ti này bao lấy toàn bộ. Sau đó từ trong ống tay áo Hàn Lập có một tiếng thanh minh rồi một vật bay ra, vật này dài hơn một xích, đúng là Hư Thiên Đỉnh. Nắp đỉnh này mở ra đem tể ti cuốn trở về và đem tất cả từ quang cường chế thu vào trong đỉnh. Sau đó nắp đỉnh một lần nữa rơi xuống, tiểu đỉnh quay tít một vòng rồi huyền phù trước người Hàn Lập.

Hàn Lập nhượng mảy, tay áo nhìn như tùy ý vung lên rồi tiểu đỉnh quỷ dị biến mất. Hàn Lập lúc này mới xoay chuyển ánh mắt nhìn xuống cái cây khô. Bên ngoài cây khô này lông da đều đầy đủ nhưng làn da đã tím đen, phảng phất như tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng. Trong mắt Hàn Lập hàn quang loé lên rồi đột nhiên há miệng phun ra một đạo kiếm khí màu xanh chém lên cây khô này. Hẳn bộ dáng muốn chế đôi thân thể Ma viên nhưng ngoài dự đoán lúc này "đang" một tiếng, thanh âm phảng phất như tiếng kim chúc va vào nhau, kiếm quang khi chém đến cái cây khô này thì lại bắn ngược ra, không thể thương tổn mảy may.

Hàn lập hơi ngẩn người nhưng lại lập tức trừng hai mắt, một tay chậm rãi từ trong tay áo thò ra. Trong lòng bàn tay linh quang loé lên, một thanh tiểu kiếm màu xanh từ từ thò ra, sau đó nhoáng một cái biến thành dài hơn một xích, thanh quang mờ mịt, hàn khí bức người. Cổ tay run lên, trường kiếm màu xanh này không chút khách khí hoá thành một

đạo thanh mang đâm thẳng vào vùng đan điền của thầy khô.

"Rin rít", thanh âm trầm muộn phảng phất như tiếng cửa gỗ truyền ra, mũi kiếm khi đâm lên tàn thì lại chỉ có thể xâm nhập vào được hơn một tấc thì lại bị cản lại. Hàn Lập sắc mặt bỗng nhiên đại biến.

Thân thể đầu thánh giai Ma viên này lại cứng cỏi như vậy, tựa hồ không kém hãn chút nào. Nếu không phải hãn đã sử dụng kiếm trên kia vậy khốn đối phương trước để Ma viên này tự do hành động thì chỉ bằng vào bộ tử giáp kia cùng thân thể cường hoành thì cũng không thể đơn giản đối phó được.

Không hổ là tồn tại Hợp Thể trung kỳ đáng sợ, so với tên Hợp Thể sơ kỳ Giác Xi Tộc mà hãn đã giao thủ qua thì căn bản là không cách nào so sánh được. Nếu không sử dụng đến Huyền Thiên Chi Bảo, nhất là lúc đối phương toàn thịnh thì hãn tuyệt đối chỉ có bỏ mạng mà chạy. Tuy nhiên hít sâu vào một hơi, Hàn Lập lại không có ý từ bỏ lại chút nào.

Trên cánh tay, ánh kim chợt chói lên, đồng thời pháp lực trong cơ thể tuôn ra, thoáng một cái đã rót vào trong thanh trường kiếm màu xanh trong tay. Trường kiếm lập tức ngâm lêm các loại thanh minh, thanh quang đại phóng rồi thân kiếm hàn quang loé lên, tấc tấc xâm nhập vào trong thầy khô.

Thân kiếm sau khi tiến vào ước chừng vài tấc thì cổ tay Hàn Lập bỗng nhiên run lên, mũi kiếm thoáng cái đã phát ra thanh âm vù vù rồi khoét một cái lỗ lớn cỡ cái chén ăn cơm. Tuỳ theo trường kiếm màu xanh loé lên rồi biến mất mà tay kia Hàn Lập thì hư không nhằm vùng đan điền thầy khô đánh ra một trào.

"Sưu" một tiếng, một vật từ đan điền cái thầy khô rơi ra.

Chương 1631: Huyền Thiên Luyện Khí Thuật

Viên châu này to bằng quả trứng chim, mặt ngoài tản ra chân ma khí cực kỳ tinh thuần. Đây đúng là mục tiêu của Hàn Lập, ma hạch của thánh giai ma thú! Có vật ấy là hẳn có thể đem kiện Thiên ngoại ma giáp kia tu bổ lại. Tuy chưa thể phỏng đoán chính xác uy năng của ma giáp nhưng nghĩ đến sẽ không hơn kiện Tử sắc chiến giáp vừa thu hồi kia. Đáng tiếc là kiện chiến giáp này rõ ràng đã bị luyện hoá hoàn toàn, cho dù hẳn có tế luyện lại thì phỏng chừng uy năng cũng giảm đi. Đối với hẳn mà nói thì nó có chút vô dụng!

Hàn Lập có chút tiếc nuối. Bàn tay hẳn vừa lật thì bỗng nhiên trong tay có thêm một cái hộp ngọc màu đen. Hàn Lập mở nắp hộp ra bỏ ma hạch vào, nhất thời trong hộp ngọc xuất hiện một quang sáng, sau khi chớp động một cái thì đem ma hạch hút vào trong đó. Sau khi đóng nắp hộp lại trong tay kia Hàn Lập lại nhoáng lên một cái mà rút ra thêm hai cái phù lục màu bạc đem dán lên trên mặt hộp ngọc.

Ánh sáng màu bạc phóng ra, ma khí của ma hạch nguyên bản vẫn xuyên thấu qua vỏ hộp ngọc lúc này đã hoàn toàn bị phong bế bên trong. Hàn Lập đem hộp ngọc kia thu hồi lại rồi lúc này mới bắt đầu đánh giá một đồ vật khác. Đó là kiện tử sắc tàn nhận kia!

Hàn Lập nhìn vật này, trên mặt có chút quái dị. Vừa có chút hưng phấn lại có chút nghi hoặc.

"Huyền Thiên Chi Bảo nhưng uy năng so với cái của chính mình thì tựa hồ kém hơn rất nhiều, bộ dáng lại có chút không giống. Chẳng lẽ bởi vì vật này không còn trọn vẹn?"

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, thì thào tự nói hai câu.

Hắn vẫn chưa khởi động tàn nhận mà chỉ nhắm mắt dùng thần niệm đem nó tra xét tỉ mỉ. Cuối cùng thậm chí hay tay bấm quyết, trên người kim quang đại phóng rồi đem cả pháp tướng ba đầu sáu tay thả ra mà dùng thần niệm đảo qua.

Kết quả sắc mặt Hàn Lập có chút khó coi. Hiện giờ trong cơ thể pháp lực đã còn lại không đến non nửa, phỏng chừng không có mấy chục năm công phu tu luyện thì không thể phục hồi lại. Có thể nói là tổn thất thật lớn. Điều may mắn duy nhất lúc này chính là việc vận dụng bảo kiếm do Huyền Thiên quả thực biến thành vẫn chưa làm cho máu huyết cũng như chân nguyên trong cơ thể mất đi.

Bất quá Hàn Lập rất rõ ràng nguyên nhân uy năng một trăm lần này của Huyền Thiên chi kiếm kém xa lần trước phỏng chừng là do hắn không trực tiếp dùng thân thể thúc giục Huyền Thiên chi bảo mà là dùng lực lượng của pháp tướng thay thế để khu động bảo vật. Một nguyên nhân khác là việc Huyền Thiên chi kiếm tự động hiện thân là do bị pháp tắc chi lực của thanh tàn nhận kia kích động. Theo đó uy năng lúc vận dụng Huyền Thiên chi kiếm giảm đi nhưng may mắn là vẫn chém chết được Ma viên mà không làm cho pháp lực của mình mất hết.

Trước mắt tàn nhận này tuy cũng có thể khống chế một phần thiên địa pháp tắc chi lực nhưng rõ ràng là không thể so sánh với bảo vật do Huyền Thiên quả thực biến thành. Điều này làm cho Hàn Lập hoài nghi liệu nó có phải thật sự là Huyền Thiên chi bảo hay không, tuy nhiên một trăm có thể phá tan Xuân Lệ kiếm trận thì cho dù nó không phải là Huyền Thiên chi bảo hay không thì tuyệt đối không phải là Thông thiên linh bảo bình thường.

Tuy nhiên trong lòng hắn vẫn cho rằng thanh tàn nhận này bởi vì không được đầy đủ nên uy năng bị giảm đi mà nhờ vào đó Ma viên mới sử dụng được. Đường nhiên cũng có thể là do bên trong tàn nhận này có ẩn chứa pháp tắc chi lực nhưng về thứ bậc nó là tồn tại thấp nhất trong số các Huyền Thiên chi bảo hoặc là vừa rồi bị pháp tắc chi lực trong Huyền Thiên chi kiếm khắc chế nên lúc lưỡng chủng pháp tắc chi lực va chạm vào nhau thì không chịu nổi một kích.

Hàn Lập tâm niệm nhanh chóng chuyển động, chỉ khoảng nửa khắc sau đã đem hết thấy việc này phân tích thấu triệt nhưng càng như thế, ánh mắt Hàn Lập nhìn về phía tử sắc tàn nhận lại càng nóng bỏng.

Huyền Thiên chi kiếm phong ấn trong cánh tay hắn vẫn không thể tùy tâm thao tác nhưng lại có tàn phiến của Huyền Thiên chi bảo, mặc dù uy năng có giảm đi nhưng lại có hi vọng có thể dễ dàng khống chế được. Nếu không đầu Ma viên kia tu vi rất xuống đến bậc này đồng thời cũng mất đi thân thể mà lại có thể sử dụng được tàn nhận này.

Sau khi hít dài một hơi kiềm chế sự hưng phấn trong lòng. Hàn Lập khoát tay, từ đầu năm ngón tay thoáng bắn ra ngũ sắc quang hà trực tiếp tiến vào trong tử sắc tàn nhận.

"Phốc" một tiếng trầm muộn!

Hơi sắc quang hà vừa tiếp cận tàn nhận thì lập tức bị một mảnh tử quang từ bên trong thân phát ra chặn lại. Sau đó tàn nhận quay tròn chuyển động, quang hà lập tức tán loạn biến mất nên không thể tiếp cận được tàn nhận này.

Hàn Lập nhướng mày, một bàn tay trắng nõn như ngọc thò ra rồi ngũ sắc hàn diễm cuộn cuộn phun đến nhưng sau khi va chạm với nhau thì ngũ sắc hàn diễm đồng dạng không thể làm gì được tàn nhận này. Rốt cuộc trên mặt Hàn Lập hiện ra vẻ kinh ngạc, sau khi sờ sờ cảm thì trầm ngâm một chút thì bỗng nhiên giật mình nhấc một tay, lòng bàn tay chợt có kim quang chói mắt phát ra đồng thời một cổ kim hà từ trong lòng bàn tay phun ra nhắm thẳng tàn nhận bay đến.

Lúc này đây, thanh tàn nhận này lại thành thành thật thật đứng im mặc cho kim quang cuốn vào, rồi trong nháy mắt bị kéo đến trước mặt Hàn Lập. Hàn Lập lộ ra vẻ vui mừng ngừng thần nhìn vào trong bảo vật trước mặt. Chỉ thấy vật này gần như trong suốt, bên trong có một vật gì đó trông rất sống động đang di chuyển. Mà thanh tàn nhận này vốn có màu tím thì lúc này lại dần dần lộ ra một tia kim mang, dường như là đang bị Phạm Thánh Chân Ma Công của Hàn Lập đồng hoá. Thấy vậy, Hàn Lập giật mình đánh thót một cái nhưng rồi trong lòng lại mừng rỡ.

Cái này chứng tỏ đến tám chín phần mười rằng thanh Huyền Thiên tàn nhận này đã mất đi sự khống chế, hẳn có thể rõ ràng cảm ứng được chỉ cần đem một ít ma khí có chứa Phạm Thánh Chân Ma Công rót vào trong đó là tựa hồ có thể lập tức sử dụng được. Hiện tại hẳn cơ hồ có mười thành phần định được thanh tàn nhận này tuyệt đối là Huyền Thiên chi bảo xuất xứ từ Ma giới, nếu không tuyệt đối không mẫn cảm đối với ma khí tinh thuần như vậy.

Trong lòng sau khi hơi do dự thì Hàn Lập đã có quyết định, lúc này trên người kim quang đại phóng đồng thời một mảnh lân phiến ánh vàng rực rỡ hiện ra trên da thịt. Hắn đã đem Phạm Thánh Chân Ma Công vận hành tới cực điểm, từng đạo kim quang giống như thủy triều nhằm hướng tàn nhận điên cuồng kéo đến mà thanh tàn nhận này cũng không chút khách khí cắn nuốt kim quang, cơ hồ chỉ trong mấy cái hô hấp tử sắc đã biến

thành màu vàng rờn rợn nhưng tốc độ căn nuốt của nó vẫn không chậm lại chút nào, ngược lại linh vật vô danh bên trong kia trở nên vui vẻ dị thường, thân hình cũng đồng dạng biến thành màu ánh vàng rực rỡ.

Đến lúc này HẦN LẬP lại cảm thấy có chút ăn không tiêu, trong chốc lát công phu đó pháp lực của hắn đã bị thanh tàn nhận này hút đi một phần ba. Thấy vậy hắn quyết đoán tán đi kim quang trên người, tùy theo kim sắc tàn nhận trong tay chột loé lên rồi chui vào trong tay áo không còn thấy bóng dáng. HẦN LẬP tuy rằng chưa hoàn toàn đồng hoá nhưng vẫn có thể miễn cưỡng khống chế được nó, như vậy tạm thời là đủ rồi. Trong lúc này hắn sẽ không ngu ngốc mà đem toàn thân pháp lực tiêu hao vào đó.

HẦN LẬP vừa nghĩ vừa thò tay vào trong trữ vật trạc lấy ra mấy cái bình nhỏ màu sắc khác nhau rồi liên tục lấy ra mấy khoả đan hoàn mà ăn vào. Số đan dược này nếu có tác dụng gia tăng tốc độ khôi phục pháp lực, tuy rằng không thể lập tức làm cho pháp lực khôi phục đến trạng thái tốt nhất nhưng có còn hơn không.

Sau khi ăn xong đan hoàn, trong tay HẦN LẬP chột có thúy mang loé lên, một khối đỉnh giai linh thạch xanh biếc hiện lên. Thúy quang chớp động rồi HẦN LẬP bắt đầu điên cuồng hấp thu linh lực tinh thuần trong linh thạch.

Ở trong loại địa phương nguy cơ tứ bề này hắn tuyệt đối không tiếc rẻ linh thạch. Bất quá ánh mắt HẦN LẬP sau khi rơi xuống chỗ đan điền Ma viên vừa mới bị phanh ra thì thần sắc vừa động, tựa hồ nhớ tới cái gì đó. Hắn đưa mắt nhìn cái cây khô cẩn thận đánh giá vài lần thế nhưng vẫn không phát hiện ra trữ vật trạc hay đồ linh tinh gì khác. HẦN LẬP nướng mảy, một tay giương lên rồi một viên hoàn màu đen bay ra, sau khi bay quanh cây khô một vòng thì bỗng nhiên thả đại phiến bạch quang, trực tiếp đem cây khô hút vào trong đó rồi bay vụt trở về.

Theo sau thân hình HẦN LẬP nhoáng lên một cái rồi biến thành một đạo độn quang màu đỏ bắn ra, sau khi chớp động mấy cái thì bỗng nhiên hiện ra giữa đại sảnh. Cả gian đại sảnh, ngoại trừ cái pháp trận bị hư tổn bảy tám phần ra thì cơ hồ không còn vật gì nữa. Sở dĩ nói là "cơ hồ" là bởi vì HẦN LẬP liếc mắt một cái đã nhìn thấy cái huyết sắc ngọc sàng kia đang lẳng lẳng nằm ở một góc, huyết quang thì thoảng lai loé lên.

HẦN LẬP dùng thần niệm quét qua, sau khi xác định ngoại trừ vật này ra thì nơi này xác định là không còn vật gì khả nghi nữa thì lúc này không khách khí nâng tay điểm tới

một cái. Nhất thời cái giường nhĩ như trầm trọng đột nhiên bay lên trời, sau khi quay tròn vừa chuyển thì liền bay đến nhưng khi đến trước người Hàn Lập thì bị hấn vung tay hư không chụp xuống, cái giường này lập tức huyền phù bất động ở xa xa.

Hàn Lập đưa mắt nhìn kỹ nhưng không phát hiện ra cái gì dị thường, thần niệm tùy theo liền đảo qua nhưng vừa tiếp xúc với vật ấy thì lập tức bị bắn ngược trở lại. Cái giường này không cho thần niệm tiến nhập vào trong đó. Hàn Lập không những không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, trong mắt lam mang chợt loé lên mà thi triển ra linh mục thần thông.

Sau khi nhìn kỹ hấn bỗng nhiên kêu khê một tiếng, trên mặt hiện ra vẻ ngưng trọng, nhắc cánh tay lên rồi nhắm vào cái giường đánh ra một đạo pháp quyết.

Một màn kỳ dị xuất hiện!

Cái giường đột nhiên huyết quang đại phóng, một đám cổ văn to cỡ nắm tay hiện lên sau đó hơi chuyển động một chút thì dừng lại ở phía trước mặt Hàn Lập đồng thời tập hợp xếp thành một thiên kinh văn thần bí dị thường.

"Ngân khoa văn!"

Hàn Lập liếc mắt một cái liền nhìn ra lai lịch của ngân sắc văn tự này chợt thất thanh kêu lên, lúc này mới kinh hãi nhảy dựng lên. Cái văn tự này sao lại hiện ra từ cái giường đồng thời sao lại rơi vào tay đầu thánh giai Ma viên này. Trong lòng Hàn Lập lúc này tự nhiên tràn ngập nghi vấn nhưng cũng không có nghĩ nhiều đến việc này mà ánh mắt nhìn chuyên chú vào thiên kinh văn này. Kết quả làm biểu tình của hấn trở nên cổ quái dị thường

"Huyền Thiên luyện khí thuật."

Một hồi lâu sau, hấn mới thì thào một câu, trên mặt tràn đầy vẻ không tin được.

Chương 1632: Sơn Bằng (Núi Lờ)

Tuy rằng Hàn Lập vẫn chưa đọc kỹ lắm nhưng vẫn đại khái hiểu được nội dung của thiên Ngân khoa văn này, đúng là một loại luyện khí thuật thần bí chưa bao giờ gặp qua. Chỉ một số nội dung trong đó đã làm cho hắn có một loại cảm giác hoang đường dị thường bởi vì vô luận là tài liệu hay là phương pháp luyện chế hẳn đều chưa bao giờ nghĩ tới. Đoạn cuối của kinh văn còn tự xưng là nếu dùng bí thuật này để luyện chế bảo vật thì uy năng thậm chí có thể so sánh với Huyền Thiên chi bảo, vì thế thuật này mới dám xưng là Huyền Thiên luyện khí thuật.

Thủ đoạn "Luyện nhật" "Dong hải" nghịch thiên trong kinh văn này lại được thể hiện là phương pháp luyện khí đơn giản nhất nhưng phương pháp này đại khái chỉ có Chân tiên tại Tiên giới mới có năng lực thi triển ra, còn đối với Hàn Lập mà nói thì căn bản chỉ là việc mơ mộng hão huyền.

Tuy rằng vẫn chưa đọc kỹ nhưng trong lòng Hàn Lập đã thoáng thất vọng. Nếu không phải thiên kinh văn này viết bằng Ngân khoa văn thì hẳn cơ hồ cho rằng thiên kinh văn này là do đầu Ma viên kia cố ý bịa đặt ra. Hàn Lập có chút không cam lòng, sau khi hơi trầm ngâm thì bỗng nhiên hai mắt lăm lăm nhìn về phía cái giường. Một lát sau, thần sắc hắn vừa động có vẻ như đã phát hiện ra được cái gì đó.

Bỗng nhiên thân hình Hàn Lập nhoáng lên một cái rồi trở nên mơ hồ, sau đó lại hiện ra bên cạnh cái giường. Năm ngón tay duỗi ra vỗ vào cái giường.

"Ầm" một tiếng lớn, vô số đạo kim hồ từ đầu ngón tay bắn ra rồi hoá thành một cái lưới điện lớn màu vàng đem cái giường gắn vào trong. Ngân sắc phù văn nhất thời giống như gặp phải khắc tinh co lại quay về, trong phút chốc đã biến mất ở trong lồi quang mà sau bị kim hồ cuồng kích thì cái giường tắc tắc vỡ vụn ra đồng thời lan ra một cỗ huyết khí nồng đậm làm cho người ta có cảm giác buồn nôn.

Hàn Lập khẽ nhíu mày, kim hồ theo năm đầu ngón tay hợp lại, lồi vồng lập tức thu lại, hồ quang chớp động rồi huyết khí đã bị lồi quang rung động đánh cho tán loạn. Theo sau trong kim sắc điện vồng đã hiện ra một cái ngọc bài màu trắng ngà to cỡ bàn tay,

trên mặt ẩn hiện có ngân sắc cổ văn quay cuồng không chừng.)

"Quả nhiên là bên trong còn có vật khác, xem ra đồ vật này thật ra không giả. Bất quá Kim khuyết ngọc thư có xuất xứ từ nhân yêu hai tộc, sao lại lưu lạc ra ngoại giới mà còn rơi vào trong tay đầu Ma viên này?"

Hàn Lập cũng không có lộ ra vẻ ngoài ý muốn mà ngược lại nhíu mày rồi tự nói một câu.

Lại nói tiếp, cái Kim khuyết ngọc thư này là cái thứ ba mà Hàn Lập có được nhưng đáng tiếc là những thứ ghi trên đó đối với hắn mà nói lúc này thật sự có chút vô dụng. Nếu hắn có thể tiến giai lên Đại Thừa kỳ thì nói không chừng là mới có thể dùng được một hai điểm gì đó. Bất quá cái Huyền Thiên luyện khí thuật này dù sao cũng có thể để hắn tham khảo một phần, vạn nhất có thể từ đó mà cảm ngộ ra được cái gì thì vẫn là vô cùng hữu ích.

Trong lòng nghĩ như thế, Hàn Lập biết trước mắt không phải là lúc nghiên cứu kỹ cái này nên phát tay áo, một mảnh thanh hà bay cuộn xuống, thoáng chốc nhìn như quang hà sẽ đem ngọc bài cuốn vào trong đó thì vật ấy lại quay tròn vừa chuyển động rồi bỗng nhiên né sang một bên bay đi nhưng Hàn Lập sớm đã có ý phòng bị, một bàn tay khác như tia chớp hư không chớp một trào. Nhất thời có một cổ vô hình chi lực bắn ra đem không gian trong phạm vi hơn mười trượng bao lại trong đó.

"Suu" một tiếng, ngọc bài đã bị mãnh mẽ hút tới trong tay. Hàn Lập lúc này mới lấy từ trong trữ vật trạc ra một cái hộp ngọc, đem ngọc bài cẩn thận đặt vào trong đó và liên tiếp dán lên đó mấy tấm phù lê rồi mới thu lại. Làm xong hết thấy thì trong đại sảnh không còn vật gì đáng lưu ý nữa.

Thân hình hắn vừa động rồi hoá thành một đạo thanh hồng hướng ra cửa đại sảnh mà bay đi, sau mấy cái chớp động thì đã tiến vào trong thông đạo ma khí. Trong độn quang, Hàn Lập mỗi tay cầm một khối đỉnh giai mộc thuộc tính linh thạch. Thuý mang chớp động không ngừng! Cùng lúc đó, đan dược ăn vào lúc trước cũng bắt đầu có hiệu lực, từng đợt từng đợt linh khí tinh thuần xuất hiện rồi từ từ bị hút vào trong kinh mạch.

Hiện giờ hắn đang cảm ứng vị trí Phệ Kim Trùng theo dõi Tiêm Tiêm. Tuy không biết đối phương mưu đồ cái gì nhưng nghĩ đến cũng không phải là vật đơn giản. Hàn Lập hiện tại đã xử lý xong việc cuàm ình nên tự nhiên cảm thấy đại hứng thú mà tính toán muốn

tham gia một chân.

Vừa rồi cùng Ma viên trước sau một phen tranh đấu cực kỳ hung hiểm nhưng thời gian trên thực tế cũng không quá dài, trước sau bất quá chỉ là công phu một bữa ăn mà thôi. Phệ Kim Trùng kia vẫn đang đứng yên không nhúc nhích, hiển nhiên Tinh Tộc nữ tử kia vẫn chưa hoàn toàn đắc thủ, hiện tại vẫn là thời cơ tham gia. Tuy rằng hãn hiện giờ pháp lực hao tổn không ít, pháp tướng cũng rút nhỏ đi gần nửa nhưng Tinh Tộc nữ tử tu vi quá thấp nên tự nhiên trong lòng hãn không có gì cố kỵ.

Nếu không phải đối mặt với một gã có tu vi xấp xỉ với hãn mà tu vi Hàn Lập lại hao tổn nhiều thì nói không chừng liền ra vẻ không biết mà trực tiếp chạy ra khỏi nơi đây, không muốn rước phiền toái vào thân. Hàn Lập động quang phi thường nhanh chóng nhưng mới phi hành được một lúc thì đột nhiên một tiếng nổ kinh thiên động địa từ dưới đất truyền ra, tiếp theo dị biến nổi lên!

Trong thông đạo ma khí đột nhiên mất khống chế mà kịch liệt quay cuồng đồng thời bên trong có tiếng gầm rú nổi lên, cuồng phong cuộn cuộn, vô số phong nhận loé lên rồi bắn ra khắp thông đạo. Hàn Lập cả kinh, tay áo phất một cái phun ra một tầng hôi sắc quang hà. Phong nhận này nhìn như cuồng bạo nhưng sau khi bị Nguyên Từ Thần Quang quét qua thì tán loạn biến mất không thấy.

Hàn Lập nhượng mảy suy nghĩ xem có chuyện gì xảy ra thì một thanh âm quái dị giống như tiếng tuần mã tê mình vang lên bên tai. Vừa nghe thấy thanh âm này, hãn bỗng nhiên cảm thấy pháp lực trong cơ thể như ngưng lại, không thể điều động được chút nào. Tiếp theo toàn thân hôi quang tán đi, thân hình Hàn Lập từ trên không trung rớt thẳng xuống, mà trong quá trình này phong nhận bốn phía thông đạo bắn đến giống như bão tố bắn lên trên người Hàn Lập.

Nếu là một gã tu sĩ bình thường khác thì tự nhiên trong nháy mắt sẽ bị băm thây vạn đoạn nhưng Hàn Lập thân thể mạnh mẽ không thau gì ma thú Hợp Thể Kỳ nên chỉ nghe một trận thanh âm "bang bang" trầm đục phát ra. Thân hình hãn ở trong thanh quang vẫn bình yên vô sự. Bất quá như vậy, trong lòng Hàn Lập vẫn cực kỳ kinh sợ, thần niệm vừa động Đại Diễn Quyết nhất thời hoá thành một cỗ hàn khí lưu chuyển, sự khác thường trong cơ thể liền biến mất. Sau đó hãn lại động quang hoá thành một đạo thanh hồng bay lên không. Mà đúng lúc này, nền thông đạo phía dưới đột nhiên tắc tắc vỡ vụn ra, tuy theo có thanh âm như tiếng sấm nổi lên, vô số hồ quang điên cuồng phun ra. Vô luận là

ma khí hay là vách tường thông đạo hể tiếp xúc với hồ quang này là lập tức hoá thành tro bụi.

Hàn Lập cả kinh, linh thạch trong tay liền biến mất rồi một tay bấm quyết, sau một tiếng sét đánh thì một cái lôi y màu bạc hiện ra ở bên ngoài thân. Ngay cả hắc sắc hồ quang kia có bắn đến nhưng được hồ quang các màu đan vào nhau tạo ra một lớp chắn bên ngoài Hàn Lập. Nhưng lúc này sau vô số tiếng nổ kinh lôi liền miên miên không dứt thì nền đất dưới chân cùng tất cả ma khí trong thông đạo đều bị hắc sắc hồ quang cuốn xuống dưới.

Vô số tảng đá lớn từ trên không trung trút xuống, ngay cả Hàn Lập với một thân thần thông không kém nhưng cũng không kịp đề phòng mà bị vô số cự thạch đánh trúng, sau một tiếng nổ âm vang thì bị chôn sâu dưới đồng đá lớn.

Ở bên ngoài nhìn vào thì thấy cả ngọn núi đang đổ ập xuống với tốc độ kinh người, giống như có một bàn tay vô hình đem cả ngọn núi lớn lật lại sau đó dùng lực đè xuống. Mà theo những vết vỡ vụn ma khí từ trong vách núi thoát ra liêu mạng hướng ra bốn phía tràn đi. Lúc này một tiếng tê mình từ trong ngọn núi sập truyền ra.

Hơi mười đạo điện quang màu đen phá tan núi đá mà ra rồi hoá thành một đám lôi kim điện màu đen dài hơi trăm trượng, ở trên không trung nhảy múa không ngừng. Từ xa nhìn lại trông giống như hơn mười cái xúc tu thô to của một con bạch tuộc đang múa may trên không trung. Tiếp theo một tiếng nổ như trời sập phát ra, vô số đá vụn từ chỗ núi bắn ra, cả toà núi lớn giống như vừa bị san bằng mà ở nơi đó có một con quái vật hình thể dài hơn nghìn trượng hiện ra.

Quái vật này toàn thân đều do hắc quang tạo thành nhưng bên ngoài thân lại có vô số hắc sắc lôi điện loé lên không thôi, hơi mười cái "xúc tu" thoát ra trước kia bất quá chỉ là mười cái to nhất trong đó mà thôi. Mà ở trung tâm hắc quang không ngờ có một bộ mặt rộng đến một trượng, bộ mặt này màu trắng, hai mắt trợn to, bên trong có hàn quang lạnh lạnh chớp động.

Đột nhiên một tiếng rống ngâm từ trong hắc quang phát ra, ở một chỗ bên ngoài thân cự đại quái vật này đột nhiên huyết quang chột loé, một đầu giao long màu đỏ phá vỡ thân hình quái vật mà từ bên trong bắn ra, sau khi chớp động một cái thì hần đã ra ngoài hơn trăm trượng, sau khi xoay quanh một cái thì bỗng nhiên hiện ra một gã nam tử cả

người mặc ngân giáp.

Đúng là tên nam tử họ Khuê kia. Chỉ là lúc này trên mặt không còn vẻ âm ngoan lạnh lùng ban đầu mà sắc mặt trở nên tái nhợt dị thường đồng thời trong mắt tràn đầy vẻ cuồng nộ. Mà lúc này, trong thân thể cự đại quái vật phía dưới lại có một thanh âm muồn hưởng phát ra, tiếp theo thân hình lại nổ tung ra rồi từ bên trong quái vật có một cơn lốc màu xanh bay ra, sau khi ngưng lại thì hoá thành một hư ảnh Kỳ lân màu xanh. Quái vật gầm lên giận dữ, một đạo hắc sắc hồ quang đột nhiên vọt ra trăm xuống hư ảnh Kỳ lân nhưng hư ảnh Kỳ lân chỉ loé lên thì liền giống như vô hình hoá thành một cơn gió nhẹ biến mất.

Ngay sau đó, ở một nơi khác cạnh đó hơn trăm trượng, thanh phong thổi qua rồi hư ảnh Kỳ lân hiện ra, nhưng bên ngoài thân linh quang đại phóng, thân hình thu nhỏ vô số lần, kích thước chỉ có mấy trượng nhưng hình ảnh trở nên ngưng thật dị thường, giống như là có thực thể vậy.

Lúc này mới thấy rõ, tại vị trí mắt trên đầu thanh sắc Kỳ lân có một viên tinh thạch sáng loè loè mà trong hai mắt lúc này cũng lộ ra vẻ kinh sợ.

Chương 1633: Chân Lâm Bản Nguyên

"Người rốt cuộc là ai mà có thể khống chế phụ thân huyết linh."

Từ trong miệng Kỳ lân màu xanh truyền ra thanh âm một nữ tử, mặc dù trong lời nói tràn ngập sự phẫn nộ nhưng vẫn dễ nghe dị thường. Rõ ràng là thanh âm của Tiêm Tiêm.

Lúc trước, sau khi nàng tiến vào trong Chân linh chi huyết, chưa kịp tìm được vật cần thiết thì nam tử họ Khuê bỗng nhiên xuất hiện, tiếp theo huyết linh nguyên bản đang ngủ say đột nhiên sinh ra dị biến, tỉnh dậy rồi há mồm một ngụm đem nàng nuốt vào trong cơ thể. Nếu lần này không phải nàng đã chuẩn bị đầy đủ, lập tức ăn vào một loại bí dược đặc chế, sau đó để Kỳ lân thi triển đại thần thông phụ thân mà hoá thành hư ảnh Kỳ lân trước mắt thì chỉ sợ thật sự đã bị huyết linh cắn nuốt rồi.

"Ta mặc kệ người có lai lịch gì, ta chỉ muốn hỏi Chân lâm bản nguyên trong Chân linh chi huyết đâu?"

Nam tử họ Khuê lại lạnh lạnh hỏi.

"Hắc hắc, ta có lai lịch gì! Chân linh chi huyết này, các người nghĩ xem còn có ai có thể biết được?"

Từ trong miệng cự đại quái vật truyền đến tiếng cười lạnh, có chút mơ hồ không rõ nhưng thanh âm âm trầm dị thường, làm cho người ta cảm thấy mao cốt tùng nhiên.

Mà thân hình nguyên bản đã bạo liệt non nửa trong một lát công phu liền có hắc quang chọi loé rồi khôi phục lại như thường, giống như chưa hề có thương tổn nào cả.

Nam tử họ Khuê vừa nghe lời này thì sắc mặt đại biến mà Kỳ lân màu xanh cũng giật mình.

"Cái gì, người cũng là... Không sai! Trừ bỏ chúng ta thì đích xác là không có ai biết được sự tồn tại của Chân linh chi huyết này."

Hư ảnh Kỳ lân nhìn nam tử họ Khuê liếc mắt một cái, sau khi hít một hơi sâu nói.

"Hừ, ta và người hoàn toàn không giống nhau. Người ký sinh vào một gã Tinh Tộc nhỏ yếu mà còn thất bại còn ta thì đã ký sinh thành công vào một đầu ngân giao."

Nam tử họ Khuê hai mắt loé lên không khách khí nói.

Nghe nam tử họ Khuê nói như thế, trong mắt hư ảnh Kỳ lân hiện lên một tia tức giận nhưng lại thản nhiên nói:

"Có thể ký sinh thành công cũng bất quá là do may mắn mà thôi. Năm đó bọn ta đều là một trong mười vạn phân thần niệm chi lực của bản tôn, có cái gì khác nhau đâu. Ta lại cảm thấy loại cộng sinh này cũng không kém so với ký sinh là mấy. Chỉ cần Tinh Tộc nữ tử này có thể luyện tới cảnh giới Độ Kiếp Kỳ phi thăng thì ta đồng dạng có thể khôi phục được thân Chân Lân cùng pháp lực vô biên."

"Phi thăng! Mơ mộng hão huyền. Chỉ là một gã Tinh Tộc nhân mà cũng dám nghĩ đến việc này!"

Nam tử họ Khuê nhếch miệng lên châm chọc nói.

"Có gì không thể chứ. Nếu có thể có được Chân Lân bốn nguyên trong Chân linh chi huyết, cho dù là một mẫu nhỏ thì ta vẫn có một tia hy vọng phi thăng lên Tiên giới."

Kỳ lân màu xanh có vẻ bình tĩnh dị thường nói.

"Chân linh có thể sinh ra bản nguyên chi lực bậc này nếu cấp cho một gã Tinh Tộc thì đúng là lãng phí của trời. Nếu cấp cho Ngân giao ta thì chỉ cần hơn một vạn năm có dư là ta có thể thoát khỏi Giao thân mà biến thành thân thể Chân long."

Nam tử họ Khuê không phủ nhận lời của hư ảnh Kỳ lân nhưng vẫn khinh thường nói.

"Người nói như vậy thì chẳng lẽ muốn ta đem Chân Lân bản nguyên chấp tay dâng cho người sao! Ngay cả lúc trước ta và người đều là nhất thể tồn tại nhưng nhiều năm như vậy qua đi, chúng ta sớm đã đều độc lập, giống như hai người xa lạ vậy. Huống hồ cho dù là ta nguyện lui một bước thì vị phía dưới này cũng sẽ không có cái tâm khiêm nhường như vậy. Vừa rồi ở trong Chân linh chi huyết chính nó đã muốn trực tiếp cắn nuốt ta và người a."

Kỳ lân màu xanh đầu tiên là nhằm cự đại quái vật phía dưới nhìn lướt qua rồi cười lạnh.

"Ta mặc kệ người làm như thế nào mà phụ thân được Huyết linh cũng có tính toán gì. Hiện tại nhanh đem thực linh khí lấy ra cho ta, ta liền lập tức xoay người rời đi, nếu không đừng trách ta không khách khí."

Nam tử họ Khuê tuy rằng nghe ra lời đối phương có ý kích động tâm ngòi nhưng hoé mắt sau khi hơi nhảy dựng lên thì vẫn hướng xuống phía dưới lạnh lùng nói.

"Muốn có Chân Linh bản nguyên ư, đương nhiên là có thể. Chỉ cần hai người các người lại tiến vào trong bụng ta, cùng ta hoà hợp thành một thể thì tự nhiên là có."

Quái vật phát ra thanh âm cười cợt quái dị.

"Cái gì, đã muốn cắn nuốt rồi à, không đúng, để có thể hấp thu Chân Linh bản nguyên thì phải có được thân thể thực sự, lấy hư ảnh của Huyết linh thì làm sao có thể làm được như vậy!"

Nam tử họ Khuê căn bản không tin.

"Ai nói cho các người ta là Huyết linh chi khu. Hai người các người thật ra không phải là nhóm đầu tiên tìm đến đây."

Lúc này cự đại quái vật trầm mặc một chút rồi âm âm trả lời.

"Lời này có ý tứ gì?"

Kỳ lân màu xanh bên ngoài thanh quang chọi loé, cũng có chút kinh nghi hỏi.

"Nói đúng ra là những tên gia hỏa như các người ta đã sớm cắn nuốt đến ba bốn tên rồi. Hiện tại chỉ cần nuốt thêm hai người các người, cộng thêm vài loại Chân linh chi huyết nữa thì không lâu sau ta có thể có được Chân linh thể. Về phần Chân Linh bản nguyên thì tự nhiên là ở trong cơ thể ta. Tốt lắm, còn muốn biết cái gì nữa thì các người cứ để cho ta cắn nuốt, trở thành một bộ phận thân thể của ta thì tự nhiên cái gì cũng biết."

Cự đại quái vật tựa hồ không muốn nhiều lời, bên ngoài thân hắc quang chọi loé, trong tiếng sấm lừng đạo hắc sắc hồ quang chọi loé bắn ra.

Xa nhìn lại giống như hai thanh cự thương màu đen, dường như trái phải trực tiếp xuyên thủng hư ảnh Kỳ lân cùng Nam tử họ Khuê. Nghe quái vật nói như vậy, nam tử họ Khuê sắc mặt trở nên khó coi dị thường, nay lại thấy quái vật thật sự công kích thì trong lòng nổi giận, cũng không thấy nó nói cái gì, thân hình nhoáng lên một cái rồi đột nhiên hoá thành thân thể độc nhất vô nhị.

Nó giơ một tay lên, một đạo ngân sắc phi kiếm theo đó mà chém ra rồi biến thành một đạo ngân sắc kiếm quang dài hơn mười trượng, chợt loé lên đã đem đạo điện quang đang hạ xuống trăm một trăm mà diệt. Bên kia hư ảnh Kỳ lân màu xanh há to miệng, cái đầu đột nhiên cuồng trưởng lên mấy lần sau đó một ngụm trực tiếp đem hắc sắc hồ quang đang kích tới nuốt vào.

Thấy vậy, nam tử họ Khuê ánh mắt chợt loé lên rồi nói:

"Đại Thôn Diệt Thuật! Xem ra thần thông của người dù sao cũng không yếu, có tư cách cùng ta liên thủ một lần. Chúng ta cùng ra tay diệt sát quái vật này, sau khi có được Chân Lân bốn nguyên thì chia đều. Quái vật kia tồn tại gì chứ, cho dù có cắn nuốt được thì cắn bản cũng không có khả năng hoàn toàn luyện hoá được."

"Hào, một lời đã định."

Kỳ lân màu xanh sau khi hơi trầm ngâm thì liền quyết đoán đáp ứng. Hiện giờ tuy nó và Tiêm Tiêm hoá thành một thể nên khát vọng đối với Chân Lân bốn nguyên tư nhiên rất lớn. Tuy đối với nam tử họ Khuê kia nó cực kỳ kiêng kị nhưng tên quái vật phụ thân Huyết linh kia cũng là đại địch không thể không diệt.

Tuỳ theo bên ngoài thân Kỳ lân màu xanh thanh quang chợt loé, thân hình chợt loé lên rồi lại hoá to lên thành hơn trăm trượng đồng thời một cỗ khí thể kinh người phóng lên cao. Nam tử họ Khuê thấy vậy, lúc này ba cái hoá thân đồng thời nhoáng lên một cái, trên đỉnh đầu một cái ngân quang chợt loé rồi một đạo thật lớn dài hơn mười trượng thoáng cái hiện ra. Một cái thì hay tay chà xát, một cái thì một đoàn hoá diễm đỏ đậm từ hư không hiện ra bốn thể. Cái cuối cùng thì đứng tại chỗ quay tròn một cái, nhất thời lắc đầu vẩy đuôi mà hiện ra bản thể ngân sắc Giao long.

Đối mặt với tồn tại quý dị phía dưới, hai người đều bày trận sẵn sàng đón địch, không dám chậm trễ mấy may. Lúc này quái vật phía dưới lại cười một trận quý dị:

"Các người các người còn dám phản kháng. Tốt lắm, không chạy thì cũng đỡ phiền phức cho ta, bất quá trước khi xử lý các người, ta phải đón tiếp hai vị khách không mời mà đến đây."

Vừa dứt lời, hơn mười cái hắc sắc hồ quang cùng tiếng sấm đột nhiên vang lên rồi không một chút dấu hiệu nhắm một nơi trên hư không bổ đi. Hắc sắc hồ quang chưa thực sự hạ xuống mà linh áp thật lớn đã đi trước như một cơn lốc áp xuống.

Mà bên kia, trong hư không có ngân ảnh chợt loé lên rồi một cái bóng người thon thả hiện ra, sau đó nhoáng lên một cái liền hoá thành một đạo ngân hồng bắn đi. Nhưng vào lúc này, một tiếng sét thật lớn nhằm thẳng đến không gian phụ cận ông ông tác hưởng, hơn mười đạo hồ quang thô to ngưng tụ lại thành một đoàn rồi biến ảo thành một thanh hắc sắc cự kiếm dài hơn trăm trượng chợt hạ xuống đã đem đạo ngân hồng vì bị sét đánh mà tốc độ chậm lại một kích diệt sát. Thậm chí cái bóng thon thả mà trong ngân hồng kia một tiếng kêu thê lương cũng không kịp phát ra.

Nhân ảnh này tự nhiên chính là vị cao giai ma thú Cửu Dạ biến hoá ra vốn vẫn dựa vào ẩn nặc thuật thần diệu mà truy tung Hàn Lập đến đây. Nàng tuy có tu vi Luyện Hư trung kỳ nhưng dưới một kích của hắc sắc cự kiếm thì không có một chút phản kháng nào.

Vừa thấy uy năng đáng sợ của kinh thiên cự kiếm nọ, hoá thân của nam tử họ Khuê cùng hư ảnh Kỳ lân đồng thời cả kinh mà hiện ra vẻ mặt ngưng trọng mà kiếm này sau khi đắc thủ thì không có ý phản hồi trực tiếp công kích đối thủ đối diện mà lại nhoáng lên một cái hoá thành một đạo hắc hồng thật lớn hướng mặt đất phụ cận mà trảm xuống.

Điều này làm cho nam tử họ Khuê cùng Kỳ lân màu xanh tự nhiên ngẩn ra. Mắt thấy hắc hồng hùng hổ rơi xuống, dù có thể đem tất cả đại địa tan vỡ thì dưới đất đột nhiên truyền ra một thanh âm sắc bén, sau đó thanh quang chợt loé và dưới đất đột nhiên bắn ra bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh.

Phi kiếm này thoát nhìn chỉ dài vài tấc nhưng sau khi bắn ra thì đột nhiên hướng về trung gian tụ lại hoá thành một thanh cự kiếm dài mấy trượng, đồng thời sau một tiếng sét đánh thì kim sắc hồ quang chói mắt bắn ra, sau đó không chút yếu thế đón đỡ một kích của hắc sắc cự kiếm.

"Ầm" một tiếng kinh thiên động địa, kim hắc hai sắc hồ quang đan vào nhau chớp

động, hai cái ở trên tầng trời thấp giăng co không đứt. Ngay cả hắc sắc cự kiếm có thể tích lớn kinh người nhưng cự kiếm màu xanh phía dưới tựa hồ sắc bén dị thường, đồng thời kim sắc hồ quang chợt toát ra cũng có uy năng vô cùng lớn nên bộ dáng không chút rơi xuống hạ phong.

Quái vật trên mặt hiện ra một tia kinh ngạc nhưng lập tức hừ lạnh một tiếng, bên ngoài thân hắc quang chợt loé, mấy mươi đạo hắc sắc hồ quang vọt lên, có vẻ như muốn bắn ra nhưng vào lúc này, "Sưu" một tiếng, phi kiếm màu xanh hạ xuống đồng thời có một đạo thanh hồng kích ra.

Mà cơ hồ cùng lúc đó, hắc sắc cự kiếm đột nhiên sáng ngời, một đạo hắc sắc kiếm quang khác quỹ dị hiện lên, tiếp theo chợt loé lên phía trên đạo thanh hồng hung hăng trăm xuống.

"Đương" một tiếng va chạm giòn vang lên. Thanh hồng chợt tắt, ở chỗ cũ đột nhiên hiện ra một quang sáng thủy tinh quý dị. Kiếm quang khi trăm lên quang sáng này thì đều bị trượt đi theo hai bên mà lướt qua.

Mà ở trong quang sáng thủy tinh có một đạo nhân ảnh đang đứng thẳng, hai tay để sau lưng. Rõ ràng là Hàn Lập lúc trước đã bị chôn sâu dưới núi đá. Hắn đưa mắt nhìn quái vật, hoá thân nam tử họ Khuê cùng với hư ảnh Kỳ lân màu xanh đảo qua rồi giờ một tay lên. Nhất thời từ cách đó không xa dưới mặt đất có một đoá kim hoa to cỡ nắm tay bắn ra, sau khi loé lên thì lướt về phía hắn.

Chương 1634: Linh Chủng Ma Uy

Đúng là con Phệ Kim Trùng mà Hàn Lập phái ra đi truy tung kia. Nó nhoáng lên một cái liền chui vào cổ tay áo Hàn Lập không thấy bóng dáng mà lũ thần niệm phụ thân lên linh trùng trong nháy mắt cũng quay trở về trong thần thức. Thần sắc Hàn Lập có chút âm u bất định.

Tất cả thông tin mà lũ thần niệm kia có được đều được Hàn Lập thu trở về, những gì lúc trước Phệ Kim Trùng nghe được, thấy được đều như chính bản thân trải qua. Mà quái vật kia thấy Hàn Lập thoải mái đỡ được một kích của mình thì không có lập tức phát động công kích mà giương đôi mắt chớp động nhìn Hàn Lập, tựa hồ có vài phần kiêng kị.

"Đầu Ma viên kia đã mất đi khí tức, chẳng lẽ đã bị người chém giết?"

Sau một lúc lâu, từ trong miệng nó truyền ra lời nói.

"Nga, các hạ cảm ứng thật linh mẫn. Ta nếu lúc này ở đây thì đầu Ma viên kia tự nhiên đã là không còn tồn tại trên thế gian nữa."

Hàn Lập hai mắt chợt loé lên mà từ từ trả lời.

"Hừ, nhưng thật ra là đã tiện nghi cho người. Đầu Ma viên này đặt chân dưỡng thương ở đây là do ta dụ dỗ mà đến, ta muốn sau này khi tu thành thân thể Chân linh thì đem nó biến thành linh đan diệu dược đại bổ một phen. Ma viên này còn tưởng rằng nơi đây vốn là thiên địa sinh ra đã có ma khí tinh thuần như thế."

Quái vật nói một câu.

Vừa nghe lời này, Hàn Lập biến sắc nhưng lập tức như thường nói:

"Thì ra là thế. Ta tự hỏi tại sao nơi đây ma khí tinh thuần như thế, Ma viên kia bị thương nên rất khó tự tập được. Nguyên lai là các hạ ra tay. Bất quá, người rốt cuộc là tồn tại gì, tại hạ cũng có chút tò mò. Chẳng lẽ là một loại Thiên địa chi linh?"

"Cái gì mà Thiên địa chi linh? Bất quá là mượn Chân linh chi lực mà sinh ra một lũ hư vô thậm khỉ mà thôi. Nguyên bản nó không có linh tính, chỉ là một xuẩn vật cái gì cũng không biết nhưng lại bị một lũ ngoại lai chi lực khống chế phụ thân nên mới trở nên xảo trá như thế. Hàn huynh nên cẩn thận một chút."

Kỳ lân màu xanh bỗng nhiên mở miệng nói.

"Người hiện tại là Tiêm tiên tử sao?"

Hàn Lập vừa nghe thấy Kỳ lân phát ra thanh âm nữ tử dễ nghe thì thần sắc vừa động hỏi một câu.

"Đương nhiên là vãn bối. Bất quá trạng thái hiện tại của ta có chút kỳ lạ, là lưỡng chủng thân niệm tạm thời hợp lại, đây là Kỳ lân Pháp tướng nhưng lấy ý thức của ta là chính."

Kỳ lân màu xanh thở dài một hơi, thành thật trả lời.

"Nói như vậy, mục đích lần này đến đây kỳ thật là vì cái gọi là Chân lân bản nguyên này. Việc dùng thánh giai ma hạch tu bổ ma giáp có phải là một âm mưu không?"

Hàn Lập nhìn chằm chằm vào Kỳ lân màu xanh, thanh âm không hề có chút cảm tình hỏi.

"Đương nhiên không phải. Tu bổ Thiên ngoại ma giáp đích xác cần có thánh giai ma hạch. Về phần Chân lân bản nguyên thì ta thừa nhận xác thực là có lợi dụng đạo hữu nhưng trên thực tế Hàn đạo hữu cũng không có tổn thất gì, ta chỉ mượn cơ hội làm việc mà thôi. Mà đầu thánh giai Ma viên nếu đã bị đạo hữu chém giết thì việc nó bị trọng thương cũ là thật."

Thanh âm Tiêm Tiêm trở nên trầm đạm đáng yêu nói.

"Đạo hữu nói cũng không sai. Ta xác thực là không có tổn thất cái gì nhưng hiện tại xem ra kế hoạch của tiên tử tựa hồ không quá thuận lợi, không ít việc xảy ra ngoài ý muốn a."

Hàn Lập nhìn ba cái hoá thân của nam tử họ Khuê và quái vật phía dưới rồi trên mặt hiện lên một tia kỳ quái.

"Ta xác thực không nghĩ tới sự tình lại biến thành như vậy nhưng chỉ cần trừ bỏ Huyệt linh phía dưới là lấy được Chân lân bản nguyên. Vật này là một phần bản nguyên chi lực do Chân linh kỳ lân lưu lại lúc sinh ra. Mọi sinh linh có được nó đều có khả năng thoát thai hoá cốt, đạt được chỗ tốt bất khả tư nghị. Việc khác không nói nhưng nếu Hàn huynh có được một tia trong đó mà nói thì việc tiến lên Hợp Thể Kỳ tuyệt đối không thành vấn đề."

Nữ tử này cũng quyết đoán dị thường, trực tiếp đem chân tướng sự việc công bố ra. Đối với nàng mà nói, nếu đã không độc chiếm được vậy ấy, hơn nữa trong đám người thì mình là người yếu nhất nên tốt nhất là mượn sức của Hàn Lập ứng phó người khác.

"Người nói vậy là có ý tứ gì, muốn mang Chân lân bản nguyên chia cho người này ư? Nếu thế người đem phần của người mà phân, một nửa của ta sẽ không phân cho bất luận kẻ nào."

Ngân giao do nam tử họ Khuê biến thành lành lạnh nói.

"Hoàn toàn không có vấn đề gì. Hàn huynh, ta cùng người lại làm một cuộc giao dịch khác. Người giúp ta đánh chết Huyệt linh kia, ta sẽ đem Chân lân bản nguyên phân cho người một phần. Đạo hữu không biết rõ Chân lân chi niệm, chỉ cần có một phần cũng đủ rồi, dùng nhiều quá mà nói cũng vô ích. Hơn nữa, muốn luyện hoá được bản nguyên chi lực này còn cần một loại phương pháp đặc thù. Đến lúc đó tiểu muội cũng sẽ bẩm báo chi tiết."

Thanh âm của Tiêm Tiêm từ trong hư ảnh Kỳ lân uyển chuyển truyền ra.

Hàn Lập nghe xong hai mắt nhú lại. Có thể làm cho hắn tiến giai lên Hợp Thể Kỳ? Chuyện này quả nhiên là vô cùng hấp dẫn, bất quá chính là chuyện "Chân lân bản nguyên", hắn lần đầu tiên nghe nói đến nên nói việc này tự nhiên là có chút bán tín bán nghi.

Bất quá không chờ Hàn Lập quyết định, quái vật phía dưới lại đột nhiên phát ra từng đợt cười khó nghe dị thường.

"Chia chác Chân lân bản nguyên! Các người thực sự nghĩ là còn có cơ hội này sao, tính toán thời gian cũng tới lúc rồi! Hai người các người không cảm thấy thân thể có cái gì không thích hợp hay sao?"

Vừa nghe lời này, nam tử họ Khuê cùng Tiêm Tiêm đồng thời cả kinh, tự nhiên theo bản năng cấp bách dùng thần niệm đảo qua, muốn xem xét hết thầy tình huống trong cơ thể. Kết quả cơ hồ đồng thời, hai cái hoá thân của nam tử họ Khuê hét thảm một tiếng rồi trong da thịt có vô số tế ti màu xám bắn ra, một chút đã đem hai cái hoá thân này xé rách thành vô số mảnh.

Hai luồng dị vật màu đen thật lớn nhất thời hiện ra ở trên không trung nhưng lại phân hồn của hai cái hoá thân này cũng bị ô ti xuyên thủng mà qua, không kịp đào tẩu mây may. Tiếp theo, trong hắc quang chớp động, hai luồng phân hồn đã bị hấp thu hết. Mà Ngân giao do bản thể nam tử họ Khuê biến thành tyu không bị nổ tan xác mà chết nhưng trên lân phiến cũng hiện lên một cây hắc ti, nó sau khi găm nhẹ một tiếng thì liền cứng ngắc từ trên không trung rơi thẳng xuống rồi ngã thật mạnh xuống mặt đất.

Về phần hư ảnh Kỳ lân màu xanh đồng dạng cũng bị vô số hắc ti xuyên thủng, hình thể bị thu nhỏ lại hơn một trạng, cuối cùng loé lên thì hiện ra nguyên hình thành Tiêm Tiêm. Chỉ là giờ phút này, bên ngoài thân nàng hoàn toàn bị một đoàn thanh quang chói mắt bao lấy, vô số ô ti co duỗi giằng co không ngừng.

Tinh tộc nữ tử này tuy không bị rút thẳng xuống dưới nhưng thân thể mềm mại run rẩy không ngừng, trên gương mặt xinh đẹp tràn đầy vẻ thống khổ và không thể nhúc nhích được.

Hàn Lập thấy cảnh này thì ngẩn ra!

"Không có khả năng, người động tay chân vào trong cơ thể chúng ta lúc nào?"

Tiêm Tiêm cố nén dị biến trong cơ thể kinh sợ quát hỏi.

"Khi nào ư? Tự nhiên là khi các người chui vào trong cơ thể bản tôn. Các người có biết ta đã tiêu diệt những kẻ trước kia tới đây lấy Chân lân bản nguyên như thế nào không? Chỉ cần tiến vào trong cơ thể bản tôn thì ta muốn hạ linh chủng vào cơ thể các người còn không phải là chuyện dễ dàng sao. Các người cho dù không chết thì hiện tại cũng không chạy đi đâu được. Hiện giờ, chỉ cần ta giải quyết xong tên gây rối ngoài ý muốn ra là coi như công đức viên mãn."

Vừa nói xong, quái vật găm lên, bên ngoài thân đột nhiên có tiếng sấm nổ lớn, một đạo hắc sắc hồ quang hoá thành vô số đạo hắc kiếm hùng hổ nhắm về phía Hàn Lập

chém đến. Tuy nhiên chưa kịp tiếp cận chỗ Hàn Lập thì hàng trăm cây hắc kiếm nọ đột nhiên tản đi, tiếp theo như máy xay gió tự động xoay tròn đồng thời từng đạo hắc hồ quang từ phía trên phun ra, sau đó lại thi nhau găm rú.

Trong chớp mắt, một cái hắc sắc cự võng cực lớn hiện lên quanh thân Hàn Lập, từ bốn phương tám hướng đem Hàn Lập vây kín.

"Kiểm trận!"

Khoé mắt Hàn Lập nhú lại rồi tự nói một tiếng, lộ ra biểu tình quái dị. Tiếp theo, trong miệng quái vật truyền ra thanh âm chú ngữ, nhất thời có tiếng sấm nổ lớn, hắc sắc hồ quang chợt hiện rồi điện võng cùng mấy trăm cây hắc sắc lôi kiếm được thúc dục mà bắt đầu hướng vào trung tâm chậm rãi chém tới.

Hàn Lập trên mặt dị sắc chợt loé qua, một tay hướng một bên hư không đánh ra một trao. Cự kiếm màu xanh nguyên bản đang ở một chỗ khác nhoáng lên một cái, nhất thời biến mất không thấy đâu. Sau đó, không gian trước người Hàn Lập dao động nhoáng lên một cái, cự kiếm màu xanh bỗng nhiên hiện ra. Một tay hàn Lập hướng về phía cự kiếm nhẹ nhàng điểm ra.

Cự kiếm nhất hời thanh minh một tiếng như rỗng ngâm sau đó hoá thành bảy mươi hai khẩu phi kiếm quang màu xanh vây quanh Hàn Lập mà bay múa. Hàn Lập trong lòng thúc giục pháp quyết. Chúng phi kiếm run lên rồi bỗng nhiên một hoá thành hai, hai hoá bốn. Trong phút chốc mấy trăm đạo kiếm quang hiện lên, thanh quang đại phóng mà hoá thành một đoá cự liên màu xanh đem Hàn Lập bao vào trong.

Cánh hoa sen quay tròn chuyển động, nhất thời lớp lớp kiếm quang màu xanh giống như mưa to kích bắn ra. Một trận thanh âm trầm đục truyền đến, hắc sắc điện võng bị thanh quang điên cuồng chém tới thì giống như gỗ mục vỡ tan ra nhưng trên mặt hắc còn chưa kịp tươi cười thì có tiếng sấm vang lên, hắc sắc hồ quang vỡ vụn lại như thông linh tụ lại, ngay trong hắc quang ngưng tụ thành hắc sắc đại võng độc nhất vô nhị, vẫn dường như không có việc gì nhắm Hàn Lập bay đến.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến. Cùng lúc đó, quái vật đột nhiên nhe răng cười, thân hình khổng lồ vận vẹo biến hình, ở trong hắc quang đại phóng mà sinh ra bốn cái chân tho to, thân hình cũng trở nên mập mạp cao lớn trường tráng khác thường. Đó là hoá thân của một con Mặc kỳ lân toàn thân quang mang mệnh môn. Kỳ lân này cao chừng mấy trăm

trượng, từ xa nhìn lại giống như một ngọn núi lớn, tựa hồ so với hình thái lúc trước còn muốn lớn hơn vài phần.

Khuôn mặt quái dị của nó nằm trên trán con Mặc kỳ lân này, lúc này đang vận vẹo trông đáng chú ý dị thường, làm cho nó lộ ra vài phần khí tức yêu dị. Sau khi biến hoá xong, Mặc kỳ lân liền nhấc một chi trước nhắm Hàn Lập đập ra một cái.

Nhất thời trên không trung phía trên Hàn Lập hơn mười trượng, không gian dao động kịch liệt, hắc quang chọt loé lên rồi một cái cự tức (Chân lớn) liền như cột chống trời hiện lên. Mặc dù chưa thật sự hạ xuống mà một cỗ vô hình cự lực đã ép xuống.

Thân ở trong kiếm quang màu xanh, Hàn Lập chỉ cảm thấy bốn phía căng thẳng giống như có một đạo cương trảo thật lớn đè lên trên người, đem hẳn trói buộc tại chỗ, bộ dáng như khoan tay chịu chết.

Lúc này cái chân lớn mới rơi xuống đồng thời hắc sắc cự vồng cũng đã chớp động tới phụ cận. Hồ quang phát ra thanh âm "Thử lạp" giống như gần tới trong gang tấc. Trong lúc nguy cấp, nhưng trên mặt Hàn Lập không có vẻ gì kinh hoàng mà hít sâu một hơi, trên người kim quang đại phóng, kim sắc lân phiến quý dị hiện lên trên da thịt, một đôi cánh tay màu vàng rực rỡ đồng thời tả hữu hiện ra.

"Oanh" một trận nổ liên miên trầm đục truyền ra! Trói buộc bốn phía bị Hàn Lập dùng đại cự lực ngạnh sinh đánh vỡ

Chương 1635: Huyền Hóa Bách Thiên

Tiếp theo, bàn tay Hàn Lập trong nháy mắt trở nên tối đen như mực hương hư không đánh ra một trảo. Một bàn tay to cỡ một trượng lập tức hiện ra, năm ngón tay co duỗi rồi liền mang theo phiến phiến quang hà màu xám hướng về phía hắc sắc cự tức trên không trung.

Tuy rằng hai bên hình thể cực kỳ chênh lệch nhưng sau một tiếng va chạm đất rung núi chuyển thì bàn tay to run rẩy mà nâng cự tức lên. Chỗ hai bên tiếp xúc, hắc quang và bụi hà đan vào nhau chớp động, thanh âm bạo liệt liên tiếp phát ra đồng thời một cỗ khí lẫm quỳ dị vây quanh hai người mà bay múa, giống như một cái phong long phóng lên cao.

Cùng lúc đó, cự liên màu xanh quanh Hàn Lập xoay tròn cùng tiếng sét đánh, vô số kim hồ hiện lên. Theo đó thanh liên trong nháy mắt đã hình thành một đoá kim sắc lô liên. Cánh hoa sen màu vàng chợt loé lên, tầng tầng lớp lớp đan vào nhau, kim quang lấp loé liên hồi rồi liền tán ra bốn phía, khi ra tới vùng phụ cận thì va chạm với hắc sắc hồ quang. Thanh âm va chạm như tiếng sấm đình tai nhức óc!

Trong nháy mắt hai loại hồ quang va chạm, tình trạng giống như hai kẻ sinh tử đại địch gặp mặt, vô số điện quang lô hỏa hai màu vàng đen chớp động hiện lên rồi lại từng đoạn bạo liệt nổ tung. Mọi công kích của quái vật đều bị Hàn Lập ngăn lại khiến nó không khỏi ngẩn ra nhưng lại lập tức hừ lạnh một tiếng, trong mắt hàn quang chợt loé rồi lại há to mồm.

Nhất thời phụ cận có tiếng rít nổi lên, từng trận hắc phong cuồn cuộn thổi đến rồi một cái đại động tối đen trong phút chốc hiện ra trước người Mặc kỳ lân. Bên trong ẩn hiện có hắc quang xoay quanh giống như phải nuốt hết cả thế gian vào trong đó.

"Cẩn thận, đây là Đại thôn diệt thuật!"

Tiêm Tiêm tuy không thể nhức nhích nhưng vừa thấy hành động này của Mặc kỳ lân thì nhất thời quá sợ hãi mà cuống quýt nhắc nhở. Vừa rồi nàng hoá thân thành Kỳ lân màu

xanh tuy cũng thi triển một loại thần thông đồng dạng nhưng uy thế không thể so sánh với Mặc kỳ lân này, căn bản là cách biệt một trời một vực.

Hàn Lập thấy vậy thì cũng âm thầm kinh hãi, lại vừa nghe Tinh Tộc nữ tử nói như vậy thì hướng lên không trung điểm ra một cái, cự thủ phía trên nhất thời không lường lự đảo một cái. Một cái hắc sắc tiểu sơn cao mấy tấc từ trong lòng bàn tay hiện lên rồi bị ném ra. Nó nhoáng lên một cái rồi cuồng trưởng không thôi, chỉ cần thời gian mấy cái hô hấp thì liền biến thành cao hơn ngàn trượng, to không kém gì Mặc kỳ lân đối diện, sau đó bay lên không lấy thế thái sơn áp đỉnh mà đè xuống.

Cả bầu trời tối sầm lại, tất cả đều bị hắc sắc cự phong này bao phủ. Dựa vào uy năng này đem hắc động và cả Mặc kỳ lân phía dưới đè xuống nhưng một màn kế tiếp xuất hiện làm cho Hàn Lập đại biến. Bên trong đại động đột nhiên có tầng lớn hắc sắc quang hà phun ra kích lên trên Nguyên tử thần sơn rồi hoá thành mấy cái hắc sắc phù văn lớn, đám phù văn này chợt loé lên rồi chui vào bên trong Nguyên tử thần sơn.

Nguyên tử thần sơn chấn động quay tròn chuyển động, quang hà chớp động rồi lại khôi phục lại hình dáng ban đầu sau đó bị hắc quang cuốn một cái mà biến mất không thấy. Ngay sau đó, quả núi này bỗng nhiên xuất hiện bên cạnh cự động, sau khi chợt loé lên thì nó đã bị thu vào trong đó.

Hàn Lập chỉ cảm thấy tâm thần chấn động. Nguyên tử thần sơn cùng chính hãn vốn có mối cảm ứng chặt chẽ nhưng lúc này lại trở nên như có như không, giống như sắp tan vỡ thì trong lòng không khỏi hoảng hốt. Phải biết rằng ngọn núi này sớm đã bị hãn luyện hoá hoàn toàn, dưới tình huống như vậy mà còn có thể bị kẻ khác mạnh mẽ thu lấy, thật sự là chuyện bất khả tư nghị.

Hàn Lập thần sắc ngưng trọng, trong miệng lầm bầm, trong lòng bàn tay ngân quang chợt loé lên rồi cái hư ảnh tiểu sơn hiện lên. Hôi quang loé lên rồi hư ảnh hoá thành tồn tại chân thật, hắc sắc tiểu sơn cứ như thế mà quay lại trong tay hắn, giống như chưa từng bị tế ra.

Quái vật khê "Di" một tiếng, nó cũng không khỏi cảm thấy ngoài ý muốn. Nó tự nhiên không biết, Nguyên tử thần sơn sớm đã được Hàn Lập dùng Bách Mạch Luyện Bảo Quyết tế luyện một phen, trừ phi Hàn Lập chết đi không thì chỉ cần không phải xa ngoài vạn dặm, tự nhiên chỉ cần thần niệm vừa động thì lập tức được triệu hồi. Bất quá

ngay lúc hắn đang muốn đổi một loại thần thông khác để khắc địch thì uy năng Đại thôn diệt thuật mới thực sự được thể hiện.

Sau một trận cười cạc cạc quái dị thì ánh sáng bốn phía như bị hút đi một cách quy dị. Hàn Lập chỉ cảm thấy một cổ tinh phong thổi đến sau đó liền cảm thấy thân mình như đang ở trong một khoảng hư không tối đen. Hắc sắc cự tức cùng hắc sắc hồ quang bốn phía quỹ dị chút tán loạn tiêu thất.

Hàn Lập trong lòng rung mình, phát hiện thần niệm lúc này không thể ly thể thì vội thi triển Linh mục thần thông hướng mọi nơi đảo qua. Mượn Linh mục thần thông hắn mới miễn cưỡng nhìn thấy trong phạm vi trăm trượng nhưng cảnh vật cũng chỉ mơ mơ hồ hồ. Vô luận là trên trời hay dưới đất, tất cả đều là một mảnh tối đen như mực. Hắn giống như là đã bị nhiếp tới một không gian khác nhưng Hàn Lập lại rất rõ ràng, bản thân hắn vừa rồi ở tại chỗ căn bản chưa kịp cử động gì thì đã bị quái vật kia nuốt vào trong bụng.

Bất quá Đại thôn diệt thuật này quả thật là cực kỳ quý dị, một khi thi triển ra thì ngay cả hắn cũng không thể tránh né mảy may. Trong lòng thầm nghĩ, dưới chân Hàn Lập thanh liên kim hồ loé lên rồi lại nở rộ ra mà hoá thành một tầng phòng hộ hai màu vàng xanh, mà ở tận cùng bên trong còn có một tầng thủy tinh tiểu thuẩn đem cơ thể bảo hộ nghiêm mật.

Hắn lúc trước đã chính mắt nhìn thấy kết cục của Tinh Tộc nữ tử cùng nam tử họ Khuê nên hết sức cẩn thận. Cho dù như vậy, Hàn Lập cũng chỉ hoàn toàn phòng ngự, hắn duỗi mười ngón tay nhắm vào hư không nhẹ nhàng bắn ra. Nhất thời tiếng xé gió vang lên. Vô số đạo kiếm khí sắc bén giống như mưa rào bắn ra. Sau một loạt trận âm thanh "phốc phốc" trầm đục thì kiếm quang màu xanh một bắn ra ngoài hơn trăm trượng liền giống như mưa sa vào vũng bùn chìm ngìm không thấy bóng dáng.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, một tay bấm quyết, kim sắc hồ quang bốn phía liên tục lại, sau một tiếng sét đánh thì ngưng tụ thành một con kim sắc điện giao dài hơn mười trượng, nó lúc lắc đầu vẫn đuôi rồi vọt ra.

"Ầm" một tiếng, kim giao bay ra ngoài hơn trăm trượng thì giống như đụng vào một cái cấm chế gì đó ở phía trên, nhất thời một vòng ánh sáng giống như mặt trời bùng nổ ra, đi theo đó là lớp lớp khí lãng bắn ra. Cả hư không phảng phất như run rẩy, giống như lập tức bị bắn văng tung toé đi thì đột nhiên có một tiếng tê mình truyền ra, đột nhiên phía

trước vầng sáng màu vàng hiện ra một cái hắc động rộng hơn mười trượng, bên trong hắc sắc quang hà quay tròn, uy thế kinh người phát ra từ vụ nổ của Kim sắc điện giao liên bị hấp thu mà hoá thành vô hình.

Theo sau hắc động vụn vẹo một trận biến hình thành một gã nam tử mặc trường bào màu đen, mặt mang mặt nạ màu trắng. Hàn Lập thấy vậy thì khoé mắt co lại, hai mắt híp lại.

"Đừng có vọng tưởng thoát khỏi chỗ này. Hai kẻ kia có thể chạy ra được đến nơi đây là do ta cố ý bố trí. Hiện tại có ta tự mình kiểm chế người thì người có chạy đằng trời."

Hắc bào nam tử mở miệng, lời nói mơ hồ không rõ ràng nhưng đúng là thanh âm của tên quái vật kia.

"Phải không đó, nhưng mà ta không tin."

Trên mặt Hàn Lập vẻ quái dị chợt loé lên, sau đó trong mũi phát ra một tiếng hừ nhẹ. Tiếng hừ nhìn như bình thường đó nhưng ở ngoài hơn trăm trượng, thân hình hắc bào nhân bỗng nhiên chấn động sau đó giống như đầu gỗ từ trên không rơi xuống.

Đúng là trong tiếng hừ Hàn Lập đã lặng lẽ vận dụng Kinh Thần Thứ thần thông. Ngay cả hắc bào nhân với một thân thần thông quý dị cũng không kịp đề phòng mà trúng chiêu này. Theo sau, sau lưng Hàn Lập bỗng nhiên có một tiếng sét đánh vang lên rồi hiện ra một đôi cánh trong suốt, hắc nhẹ nhàng vẩy một cái thân hình bỗng nhiên biến mất.

Bên cạnh hắc bào nhân đang rơi xuống dưới chợt hiện ra một đạo thanh bạch hồ quang, sau đó thân ảnh Hàn Lập liền quỷ dị hiện lên, một tay nhoáng lên một cái, một thanh trường kiếm màu xanh vô thanh vô tức hiện lên. Hàn quang chợt loé, cái đầu mang mặt nạ của hắc bào nhân trong nháy mắt bị chém ra thành hai nửa. Tiếp theo Hàn Lập không chút do dự giương tay lên, nhất thời một tia kim hồ bắn ra.

Thân hình hắc bào nhân chia làm hai nửa trong tiếng sấm nổ biến thành hắc khí, bộ dáng như đã hoàn toàn phi hơi yên diệt. Hàn Lập thấy vậy, trong lòng buồn lòng, khoé miệng rớt cục lộ ra tia cười nhưng nụ cười này vừa hiện ra đã lập tức đọng lại vì hắc khí nguyên bản biến mất trong kim quang lại đột nhiên hoá thành một con hắc mãng rồi

giống như mũi tên bắn đi.

Ích Tà Thần Lôì tuy lực không nhỏ nhưng vẫn để cho một bộ phận nhỏ hắc mãng độn ra ngoài, sau đó hắc quang chợt loé mà biến thành từng đạo nhân ảnh. Những đạo nhân ảnh này so với hắc bào nhân lúc trước thì không khác gì nhau nhưng chỉ cao một thước, số lượng có hơn trăm mà thân hình đám hắc bào nhân này trở nên mơ hồ rồi liền giống như ảo ảnh mà lập loè không thôi.

Ngay sau đó, Hàn Lập liền bị đám hắc bào nhân này vây quanh bên trong. Đám hắc bào nhân này hai mắt hàn quang lóng lánh đồng thời hai tay phun ra từng đạo cột sáng màu đen nhằm thẳng đến Hàn Lập bắn đến.

Tuy nhiên những cột sáng màu đen này kích đến thì lại quỷ dị loé lên rồi biến mất vô tung vô ảnh, giống như trâu đất xuống biển. Hắc bào nhân bốn phía thấy vậy thì không khỏi ngừng lại.

Hàn Lập vào lúc này lại khẽ nở nụ cười. Nguyên từ thần quang chuyên khắc chế ngũ hành chi lực, vừa rồi hắc sắc quang trụ đó âm hàn dị thường, đúng là linh lực thủy thuộc tính cực kỳ tinh thuần nên tự nhiên là bị Nguyên từ thần quang dễ dàng khắc chế. Mà Hàn Lập lúc này đột nhiên giơ chân dậm lên thanh liên phía dưới chân, nhất thời vô số thanh mang như mưa rào bắn ra, sau khi chợt loé lên thì đã đem hắc bào nhân bốn phía xuyên thủng mà đánh cho vỡ nát hoá thành hắc khí.

"Cạc cạc, tiểu tử, khoan tay chịu chết đi. Ở trong thân thể ta thì nguyên thần của ta chính là bất tử chi thân, càng giết thì lại càng sinh ra càng nhiều, vô cùng vô tận."

Một trận cười khó nghe từ hư không bốn phía đặc ý truyền ra.

Quả nhiên, hắc khí phụ cận chợt loé lên rồi quả thực hoá thành hơn một trăm hắc bào nhân nhưng mỗi gã chỉ cao hơn một tấc. Hàn Lập thấy vậy thì khoé mắt giật giật mà trên mặt sát khí chợt loé lên, một tay vừa lật rồi đột nhiên hiện ra một thanh hắc sắc tàn nhận.

Đúng là kiện Huyền thiên tàn nhận mà hắn vừa mới thu được. Tuy không biết mục đích của đối phương khi đem mình vây ở chỗ này nhưng hắn quyết không để bị nắm mũi dắt đi, cùng lắm là tiêu hao thêm một bộ phận pháp lực cùng Pháp tướng chi lực, vận dụng thanh tàn nhận lần nữa.

Ngay cả khi đối phương có Đại thôn diệt thuật thần diệu dị thường nhưng tuyệt đối vô pháp đối kháng với pháp tắc chi lực. Hẳn phải một kích chém giết đầu yêu quái này, hoàn toàn chấm dứt tràng tranh đấu này.

Chương 1636: Hình Thú

Bất quá kim quang bên ngoài thân hắc mới chớp động thì đột nhiên có tiếng đề mình từ trong tay áo truyền ra, trong thanh âm tràn ngập sự hưng phấn cùng ý nôn nóng. Hàn Lập ngẩn ra, thần sắc trở nên cực kỳ quái dị nhưng ánh mắt sau khi chớp động vài cái thì lập tức quả quyết mà phất tay áo bào.

Có tiếng rít "ô ô" phát ra rồi một con khí đen thui từ trong tay áo bay ra, sau khi xoay quanh một cái thì lập tức có một đạo ô quang từ trong tay áo bắn ra. Sau khi quang mang vụt tắt thì một con tiểu hầu xuất hiện ở trước người Hàn Lập. Chính là Đề Hồn thú!

Bất quá Đề Hồn lúc này rõ ràng là to lớn khác thường. Nó không đợi Hàn Lập dùng thần niệm thôi động mà bỗng nhiên bạo rống một tiếng, bên ngoài thân hắc mang lưu chuyển rồi thân hình cuồng tương mà biến thành một con Cự viên cao hơn ba mươi trượng. Hai mắt Đề Hồn màu huyết hồng, hai cái nắm tay cực lớn như hai cái chùy tự nện vào ngực, phía dưới bộ lông đen nhất thời lộ ra hai hàm răng nanh, trên đầu mọc sừng, bộ dáng biến thành một con cự quỷ ba mắt khí tức âm trầm bức người, đáng sợ dị thường.

"Hình thú!"

Trong không trung đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai sợ hãi của quái vật mà đám hắc bào nhân trong nháy mắt đều hoá thành hắc khí tiêu thất vô ảnh vô tung. Hàn Lập trừng mắt nhìn, tình hình ngoài dự liệu mà không hiểu sao lúc này, Đề Hồn thú biến thành cự quỷ lại tựa hồ mất đi thần trí, trong miệng sau khi phát ra một tiếng gầm trầm thấp thì trong ba cái yêu mục đột nhiên linh quang loé lên, một đạo huyết hồng quang trụ phun ra, lướt lên giữa không trung rồi biến mất.

"Tăng" một tiếng rồi một màn làm Hàn Lập hoảng sợ xuất hiện. Huyết sắc quang trụ bắn ra ngoài hơn mười trượng thì lại hiện thân ra, sau khi kêu nhẹ một tiếng thì hoá thành một cái xiềng xích màu huyết hồng. Cái xiềng này từ trong hư không quỷ dị hiện lên rồi như đem một vật gì đó vô hình khoá lại. Sau đó bên trong xiềng xích có tiếng sấm nổi lên đồng thời mặt ngoài hiện ra từng đạo huyết hồng hồ quang. Nhất thời có tiếng kêu

thảm thiết từ trong xiềng xích truyền ra, bị huyết hồng hồ quang đánh trúng một đoàn hắc khí đường kính mấy trượng hiện lên.

Huyết sắc xiềng xích phẳng phất như gặp được món cao lương mỹ vị, trong nháy mắt bảy tám cái mắt xích quấn xong lên đem đám hắc khí này bao vây lấy. Trong tiếng sấm nổ lớn, huyết hồ quang thanh thế càng thêm kinh người mà hắc khí này tựa hồ e ngại hồ quang dị thường, không ngừng kêu la thảm thiết mà trong thời gian mấy cái hô hấp biến hoá ra hơn mười loại hình thái bất đồng nhằm liều mạng bỏ trốn, trong đó có mấy bộ dáng của hắc bào nhân cùng Mặc kỳ lân nhưng mà mọi nỗ lực đều thất bại, vô luân là loại hình thái nào chỉ cần vừa loé lên thì đều bị huyết sắc hồ quang đánh nát, lại lần nữa hoá thành hắc khí.

Huyết liên dĩ nhiên như một loại giò phụ cốt gắt gao bám lấy thân thể vô hình của hắc khí làm cho nó vô pháp bỏ chạy. Điều này làm cho hắc khí bên trong ngoại trừ tiếng kêu thảm thiết ra thì thỉnh thoảng còn hiện ra khuôn mặt quái vật cực kỳ nổi giận. Đúng lúc này cự quỹ do Đề Hồn biến thành lại có hành động, cái bàn tay to đầy lông xù bỗng nhiên hướng ra phía sau hư không đánh ra một trảo.

Một trong hai cái gai xương màu đen bỗng nhiên tiêu thất không thấy nhưng sau một khắc, trong tay Đề Hồn hắc quang chợt loé lên rồi cái gai xương kia quỹ dị hiện lên. Một trận chú ngữ Hàn Lập chưa bao giờ nghe thấy từ trong miệng Đề Hồn trầm thấp truyền ra, mặt ngoài cốt mâu do gai xương biến thành nguyên bản màu đen mờ bỗng nhiên phát sáng lên bởi một loại hoàng kim sắc văn tự, kim quang rực rỡ, thần bí dị thường. Sau đó cốt mâu tự hành rung động mà phát ra thanh âm ông mình đồng thời kích thước càng lúc càng lớn.

Cùng lúc đó, một tầng khí lãng màu vàng từ mâu tiêu lan ra về phía sau đồng thời bộc phát ra kim mang chói mắt, không chỉ thế xung quanh cốt mâu xuất hiện thêm một số kim sắc ký hiệu tương tự phiêu phù không động đậy mà trong nháy mắt những ký hiệu này hiện lên, một cỗ sát khí kinh người từ trên cốt mâu phóng lên cao.

"Kim Triện Văn!"

"Thiên phạt thần mâu!"

Hai loại âm thanh hoàn toàn bất đồng từ trong hắc khí đồng thời truyền ra. Bất quá trên mặt Hàn Lập tràn đầy vẻ kinh ngạc mà trong hắc khí lúc này lại truyền đến âm

thanh cực kỳ kinh sợ.

Hàn Lập tâm niệm quay nhanh nhưng chưa kịp có chuyện gì xảy ra thì đám hắc khí bị thân bí huyết liên vây khốn phía xa lại kêu lên một tiếng sau đó dị biến phát sinh. Chỉ thấy trong hắc khí bỗng nhiên có hắc quang lưu chuyển bất định, thể tích bỗng nhiên co rút lại rồi lại cấp tốc bành trướng lên.

"Phanh" một âm thanh muộn hường vang lên!

Hắc khí dĩ nhiên tự hành bạo liệt, quăng sáng tối đen như mực trong huyết liên hiện lên đem huyết liên cứng rắn chống đỡ. Thừa cơ hội này có tiếng "phốc phốc" nổi lên, vô số hắc mang từ trong huyết liên bắn ra. Nguyên lai quái vật này thấy tình hình không ổn mà không tiếc tự bạo hơn nửa thân thể hoá thành hắc khí mà bỏ chạy. Bất quá, một màn khó tin lập tức xuất hiện.

Chỉ thấy huyết liên kia kêu lên một tiếng trầm muộn sau đó mơ hồ đi mà hoá thành mười đạo huyết ti kích bắn ra, chỉ là nhoáng lên một cái rồi mỗi huyết ti như là thuận đi đã xuyên thủng qua một đạo hắc mang. Sau một tiếng gào thét thì những hắc mang này run lên và hiện nguyên hình thành hắc khí đồng thời bị vây ở giữa không trung vô pháp nhúc nhích mấy may.

Trên tơ máu linh quang chợt loé rồi cuốn về đồng thời cứng rắn đem tất cả hắc khí gom lại cùng nhau. Sau đó hơn mười huyết ti tụ lại một lần nữa biến ảo thành huyết liên thô to đem hắc khí đã thu nhỏ lại gần một nửa trói lại.

"Vù" một tiếng, cốt mâu trong tay Đề Hồn lúc này hoá thành một đạo kim sắc tinh mang bắn ra. Tốc độ cũng không tính là quá nhanh nhưng mà hắc khí bị vây khốn căn bản là vô pháp né tránh mấy may, sau một trận quay cuồng thì từ trong đó hiện ra một khuôn mặt xa lạ.

Khuôn mặt này dĩ nhiên đầu sinh hai sừng, mặt phân ngũ sắc, toàn thân được một đoàn hoá diễm rừng rực thiêu đốt trong đó, chỗ viền mắt lại có hai luồng ngân quang xoay tròn rất nhanh khiến cho hắc cảm thấy đầu óc choáng váng. Khuôn mặt lúc trước còn vài phần như nhân tộc còn khuôn mặt này thì Hàn Lập hoàn toàn chưa thấy bao giờ.

"Thượng tiên tha mạng, mau gọi Hình thú lại. Bản thể của ta là phân hồn của Thiên ngoại Ma quân, ta nguyện ý làm ma nô quy thuận các hạ."

Quái vật thần tình hỗn hển thờ gập, phảng phất như nằm được cọng rơm cứu mạng hồ lớn.

Mấy chữ "Thiên ngoại Ma quân" làm cho Hàn Lập hoảng sợ đồng thời trong lòng như nổ lớn một trận nhưng ánh mắt sau khi đảo qua cự quý là hoá thân của Đề Hồn thì có chút bất đắc dĩ. Lúc này Đề Hồn đã hoàn toàn đoạn tuyệt mối liên hệ cùng hãn, tựa hồ mọi cử động hiện nay đều là trong tình trạng vô thức mà tiến hành khiến cho hãn không thể nào khống chế được hành động của nó.

Kết quả kim sắc tinh mang cứ thế mà xuyên thủng mặt nó. Trên trán ma diện nhất thời có thêm một cái lỗ thủng to cỡ ngón tay cái, kim mang chói mắt tuôn ra. Trong sát na biểu tình của nó như đọng lại phảng phất như là đã hoá đá. Một tiếng vỡ giòn vang lên, ma diện lấy lỗ thủng màu vàng làm trung tâm mà tắc tắc vỡ vụn ra rồi biến thành vô số ngũ sắc tàn phiến phù trong không trung bất động.

Trong hai mắt Đề Hồn quang mang kỳ lạ chợt loé lên rồi hừ lớn một tiếng, một mảnh hoàng huỳnh quang mang từ trong mũi phun ra. Hắc khí cùng mảnh vụn của ma diện dễ dàng bị cuốn về sau do bị Đề Hồn thú một ngụm nuốt toàn bộ vào trong bụng, đồng thời Huyết liên khê kêu lên một tiếng trầm thấp thì cũng biến mất mà cái cốt mâu kia cũng chợt loé lên rồi một lần nữa xuất hiện ở trên lưng Đề Hồn, chỉ thấy có Kim Triện Văn trên mặt ngoài đã biến mất mà hắc mang lúc này cũng ảm đạm dị thường, cơ hồ mờ nhạt như không thấy.

"Phù phù" một tiếng, Đề Hồn sau khi thôn phệ ma diện thì hai mắt huyết quang cũng thu lại sau đó lộ ra vẻ mờ mịt, con người trợn trừng rồi ngã quỵ trên mặt đất mà bất tỉnh nhân sự. Trên thân thể thật lớn của nó trong sát na có một tầng hắc quang lưu chuyển rồi khôi phục lại như lúc ban đầu mà trở thành một con tiểu hầu màu đen. Hơn nữa mối liên hệ tâm thần giữa Hàn Lập và nó cũng khôi phục như thường.

Hàn Lập ngăn ra nhưng lập tức dùng thần niệm hướng về tiểu hầu đảo qua một vòng, kết quả lại làm cho hãn cả kinh. Lúc này thể lực và thần niệm của Đề Hồn đều khô kiệt hết, phảng phất như vừa cùng cường địch đại chiến ba ngày ba đêm vậy. Hàn Lập sắc mặt âm trầm bất định, trong đầu phảng phất như rối loạn. Vô luận là biến hoá quỷ dị của Đề Hồn thú hay là quái vật tự xưng là hoá thân của Thiên ngoại Ma quân đều làm cho hãn cảm thấy nghi hoặc.

Quái vật nọ tựa hồ nhận thức được Đề Hồn mà xưng hô là "Hình thú" càng làm cho Hàn Lập như rơi vào đám sương mù dày đặc. Bất quá hẳn cũng biết bây giờ cũng không phải là lúc tìm kiếm đáp án bởi vì đúng lúc này, bốn phía nổi lên một trận đất rung núi chuyển, hư không màu đen bắt đầu tắc tắc vỡ vụn ra, vô số bạch quang chọt loé lên rồi lọt vào không gian này.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua mọi nơi nhưng không phát hiện ra cái gì gọi là Chân lân bản nguyên ở đâu thì nường mây mà phát ống tay áo đem Đề Hồn thú thu lại, đồng thời thân hình nhoáng lên biến mất. Sau một khắc, không gian trên cao hơn trăm trượng xuất hiện ba động rồi Hàn Lập trong một đoàn thanh quang thoáng hiện ra.

Tại nơi này cũng có một cái quái điện bằng đá trắng sứ mẽ không đầy đủ cũng đang sập xuống rất nhanh. Hàn Lập đảo mắt nhìn qua mọi nơi rất nhanh đồng thời hai mắt khẽ nhú lại. Chỉ thấy phía dưới, Tiêm Tiêm bản nguyên vô pháp nhúc nhích thì lúc này lại vô sự, trước người có vài khẩu phi đao màu trắng huyền phù và đang giật mình nhìn về phía hẳn.

Cách đó không xa, nam tử họ Khuê bản nguyên bản rơi trên mặt đất đồng dạng hai tay chấp sau lưng đứng thẳng. Trên đầu có một cái hư ảnh Ngân sắc giao long như ẩn như hiện. Hai người hình như đang giằng co nhau.

"Hàn huynh, lẽ nào người đã đánh chết Huyết linh kia!"

Tinh Tộc nữ tử hít sâu một hơi, chậm rãi hỏi mà nam tử họ Khuê kia cũng dùng ánh mắt âm trầm nhìn về phía Hàn Lập, bộ dáng có chút kinh nghi bất định.

"Thế nào, tại hạ đánh chết thứ này cũng làm cho nhị vị đạo hữu cảm thấy khó tin như vậy sao?"

Hàn Lập bất động thanh sắc nhàn nhạt trả lời.

"Đương nhiên không phải vậy, chỉ là Hàn huynh thần thông cũng không khỏi quá lớn đi, nhanh như vậy mà đã đánh chết vật ấy. Thực sự là ngoài ý liệu của tiểu muội."

Tiêm Tiêm nét mặt kinh ngạc cười nói. Hàn Lập mỉm cười, đối với câu hỏi này không có lời giải thích cái gì nhưng nam tử họ Khuê lại lạnh lùng mở miệng nói:

"Nếu đạo hữu đã đánh chết Huyệt linh thì cái Chân lân bản nguyên ở đâu? Có phải đã rơi vào tay của các hạ hay không?"

Chương 1637: Đồ Lao Vô Công

"Chân lân bản nguyên là do ta phá huỷ nhưng lai lịch của phụ thân nọ thì hình như các người cũng biết chút a."

Hàn Lập thần sắc thản nhiên, không có trực tiếp trả lời yêu cầu của nam tử họ Khuê mà hỏi lại một câu. Nghe Hàn Lập nói như thế thì nam tử họ Khuê và Tiêm Tiêm sắc mặt đều hơi biến đổi, không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

"Hàn huynh có gì nghi hoặc sao, không ngại thì nói ra một chút!"

Tiêm Tiêm trầm mặc một chút rồi mới chậm rãi nói.

"Không có gì, chính là thứ này lúc sắp chết thì tự xưng là hoá thân của Thiên ngoại Ma quân. Đối với việc này, không biết nhị vị thấy thế nào?"

Hàn Lập ra vẻ nhẹ nhàng băng quơ hỏi.

"Thiên ngoại Ma quân!"

"Không có khả năng!"

Lúc này đây, Tiêm Tiêm cùng nam tử họ Khuê há miệng kinh hồ, đồng thời còn lộ ra vẻ kinh sợ.

"Nga, Thiên ngoại Ma quân hôm nay ta lần đầu tiên nghe nói đến nhưng xem ra nhị vị đạo hữu biết về nó. Chẳng biết có thể nói cho Hàn mỗ biết một phần hay không?"

Hàn Lập nhú mày, ánh mắt nhìn thẳng bức tới hai người.

Nam tử họ Khuê hừ lạnh một tiếng, sắc mặt âm tình bất định, tựa hồ không có hứng thú tiếp lời mà Tinh Tộc nữ tử thì do dự một chút rồi hé miệng giải thích:

"Thiên ngoại Ma đầu thì chắc là Hàn huynh đã biết! Thiên ngoại Ma quân chính là đỉnh giai tồn tại trong Thiên ngoại ma đầu. Hoá thân của chúng nó thì có ngàn vạn, ngay

cả tồn tại cấp độ Chân linh vào lúc độ kiếp mà bị bậc Ma quân này xâm nhập tâm thần, nhất thời vô ý đều có thể bị ma hoá mà trở thành khôi lỗi."

"Ngay cả Chân linh cũng không thể tránh được!"

Hàn Lập vừa nghe được lời này thì ánh mắt trầm xuống.

"Không chỉ là Chân linh mà nghe nói ngay cả Chân tiên mà đụng tới Thiên ngoại Ma quân thì cũng có thể bị ma hoá. Đương nhiên việc này cũng chỉ là nghe nói đến, cụ thể có thật hay không thì cũng không có ai thấy qua nhưng thật ra Hàn huynh nói là Chân lân bản nguyên bị Thiên ngoại Ma quân khống chế phụ thân có đúng không?"

Tiêm Tiêm trước tiên cười khổ một tiếng, lại nhin không được hỏi lại một câu.

"Như thế nào, Tiêm tiên tử cho rằng tại hạ hư ngôn."

Hàn Lập sau khi nghe được lai lịch của Thiên ngoại Ma quân thì hoảng sợ, tự nhiên tâm niệm chuyển động nhưng trên mặt vẫn bất động thanh sắc trả lời.

"Tiểu muội đâu dám nghĩ thế, chẳng qua việc này không phải là nhỏ nên mới không thể không hỏi."

"Ta lại cho rằng lời của Hàn huynh có tới hơn phân nửa là thực."

Không chờ Tiêm Tiêm nói gì, nam tử họ Khuê đứng một bên ánh mắt âm trầm mặt không chút biểu tình ngắt lời nói.

"Khuê đạo hữu nói vậy là có ý tứ gì?"

Không riêng Hàn Lập có chút ngoài ý muốn mà Tiêm Tiêm cũng mở to đôi mắt đẹp nhẹ hỏi.

"Hừ, không cần giải bộ hồ đồ. Ta không tin người không phát hiện ra chỗ quái dị của Chân lân bản nguyên này. Người hẳn rất rõ ràng. Chân lân bản nguyên nếu là Linh căn do thiên địa sinh ra thì không thể bị tồn tại bình thường phụ thân khống chế. Cho dù bản tôn của ta và người cũng tuyệt không có khả năng này. Hơn nữa thứ này lúc trước có nói là đã diệt sát mấy người như bọn ta hẳn là cũng không phải nói dối."

Nam tử họ Khuê lãnh đạm trả lời.

"Cho dù như thế đi nữa thì nó làm sao biết được việc Chân linh chi huyết cùng Chân lân bản nguyên."

Tiêm Tiêm lắc đầu phản bác nói.

"Điểm ấy không khó phán đoán cho lắm. Có thể khi hoá thân của Thiên ngoại Ma quân này đã xông vào thế giới này, trong lúc vô ý thôn phệ một gã giống như ta và người năm đó chạy thoát nên biết được việc ở nơi này. Cũng có thể thật sự là trùng hợp, trước tiên vào nơi đây không chế Chân lân bản nguyên, sau đó mới thông qua việc thôn phệ kẻ khác mà biết chuyện của bọn ta."

Nam tử họ Khuê âm u nói.

"Như thế mà nói thì cũng có vài phần có thể. Bất quá liệu có phải như thế hay không thì chúng ta tra ra sẽ biết. Ta nhớ không lầm thì sinh nào bị hoá thân của Thiên ngoại Ma quân phụ thân thì cuối cùng thân thể sẽ hoàn toàn hoá thành tro bụi. Chân lân bản nguyên này ngay cả bản thể kỳ lạ nhưng cũng vô pháp may mắn thoát khỏi."

Tiêm Tiêm vừa nói vừa giương đôi mắt hướng xuống phía dưới nhìn lại. Hàn Lập nghe nói như thế thì cũng có chút tò mò cúi đầu nhìn xuống.

Kết quả vừa nhìn thì không khỏi hoảng sợ. Lúc trước hài cốt của quái vật rõ ràng là như tảng đá xám trắng mà lúc này đã hoá thành một đồng bụi đen, lẳng lặng nằm ở trên mặt đất phía dưới. Hàn Lập nhìn kỹ một lúc mới ra được vài phần bộ dáng của quái vật, khoe miệng không khỏi run rẩy một chút.

Tình hình như thế hai người kia cũng tự nhiên đều nhìn thấy. Tinh Tộc nữ tử không nói gì, chỉ khẽ thở dài một hơi mà nam tử họ Khuê lại khoát tay nhắm phía dưới hư không đánh ra một trảo. Nhất thời một đoàn bụi đen trực tiếp hoá thành một luồng khói đen bị nam tử hút lên tay.

"Không sai, thật sự là ma hoá chi trần."

Nam tử họ Khuê ánh mắt chớp động không thôi, một hồi lâu sau mới cầm đám bụi đen trong tay ném đi rồi bình tĩnh nói.

"Xem ra lời của Hàn huynh không giả, Chân lân bản nguyên đúng là đã bị hoá thân của Thiên ngoại Ma quân khống chế, không trách được khó chơi như thế. Lúc trước hai người ta cũng bất tri bất giác bị nó gài bẫy, thiếu chút nữa là chết trong tay nó. Lại nói tiếp, tiểu muội thật đúng là phải đa tạ đại ân của Hàn huynh viện thủ."

Tiêm Tiêm khẽ cười một tiếng, trong mắt mâu quang lưu chuyển nhìn Hàn Lập cảm ơn nói.

"Không có gì, ta cũng may mắn mới có thể chém giết được đầu ma vật này. Ma đầu này đúng là thần thông quỷ dị, thật sự là khó đối phó."

Hàn Lập nhớ lại một hồi tranh đấu, nhất là lúc quái vật biến thành hắc bào nhân mà bất diệt thì khoé miệng không khỏi run rẩy một chút, trong lòng có vài phần kiêng kỵ.

"Điều này là tự nhiên. Cũng may Chân lân bản nguyên này không có thân thể thật sự nên không thể chân chính ma hoá đồng thời cũng chỉ phát huy được một hai thành thần thông nếu không, bản lĩnh của Thiên ngoại Ma quân to lớn, ngay cả Linh giới chân tiên cũng có thể bị nó khống chế mà ma hoá, nói chung là đáng sợ tới cực điểm, tuyệt không phải chúng ta có thể đối phó được. Bất quá, hoá thân của nó bị Hàn đạo hữu chém chết, chỉ sợ sẽ không dễ dàng bỏ qua. Sau này đạo hữu nếu có thể độ kiếp phi thăng thì hơn phân nửa sẽ bị nó quấy nhiễu."

Trong mắt nam tử họ Khuê hàn quang chợt loé lên mà nói.

"Phi thăng chi kiếp! Hắc hắc, chuyện xa xôi như thế tại hạ căn bản không nghĩ đến bây giờ."

Hàn Lập cười hắc hắc giống như không có chút lo lắng.

"Tốt lắm. Nếu ta cùng Tiêm đạo hữu đã giải thích nghi hoặc cho các hạ thì chuyện quan hệ tới Chân lân bản nguyên cũng nên nhắc tới."

Nam tử họ Khuê cười lạnh một tiếng rồi lại nhắc tới việc này.

"Mặc kệ Chân lân bản nguyên có bộ dáng gì nhưng ta ở trong đó vẫn chưa nhìn thấy mây may."

Lúc này đây, Hàn Lập lại sáng khoái dị thường trực tiếp nói như vừa nghe Hàn Lập

nói như vậy thì sắc mặt nam tử họ Khuê trở nên âm trầm. Tiêm Tiêm cũng nhúu mày lộ ra vẻ trầm ngâm.

Kỳ quái chính là hai người lại không tỏ ra vẻ kinh sợ hoặc là hoài nghi. Hàn Lập hai mắt nhúu lại, trong lòng có chút kỳ quái.

"Khuê đạo hữu thấy thế nào?"

Tinh tộc nữ tử bỗng nhiên cười nhìn nam tử họ Khuê hỏi một câu.

"Trên người Hàn đạo hữu đích xác không có khí tức của Chân lân bản nguyên, vật này là nhất thể cùng chúng ta nên không thể dùng bảo vật hay cấm chế che giấu được cảm ứng của chúng ta nên tự nhiên là không nói dối nhưng lúc trước khi chúng ta cùng Chân lân bản nguyên tranh đấu thì đều cảm ứng được sự tồn tại của Chân lân bản nguyên trên người nó."

Nam tử họ Khuê nói.

"Nói như vậy, phán đoán của ta và Khuê đạo hữu là giống nhau."

Trên mặt Tiêm Tiêm thần sắc tái nhợt nói.

"Không sai. Nếu Hàn đạo hữu không lấy được Chân lân bản nguyên thì như vậy là khi Chân lân bản nguyên đã chết, căn nguyên hoặc là tự tán đi một lần nữa quay về đại địa hoặc là về tới trong Chân linh chi huyết, phải chờ tới sau khi Chân lân bản nguyên sinh ra mới có thể lấy được vậy này."

Nam tử họ Khuê thần sắc âm lệ dị thường nói.

"Nếu trường hợp thứ nhất thì bọn ta tự nhiên là không có cơ hội gì, còn nếu là loại thứ hai thì chẳng qua là chờ đợi thêm mấy trăm năm nữa mà thôi."

Tinh Tộc nữ tử miễn cưỡng nói một tiếng.

"Nga, có chuyện như vậy sao? Nhị vị đạo hữu có biện pháp biết là loại tình hình nào xảy ra không?"

Hàn Lập nghe xong thì trong lòng vừa động, hai tay chấp sau lưng sờ sờ cảm hỏi.

"Đương nhiên là không có cách nào. Loại đầu tiên căn bản không thể tra ra, loại thứ hai thì căn bản là không có cửa xuống đất."

Tinh tộc nữ tử thì thảo một câu. Hàn Lập nghe được lời này thì trong lòng đồng dạng thất vọng vì bản nguyên lực lượng kia có thể trợ giúp mình tiến giai lên Hợp Thể Kỳ. Hiện tại như thế mà nói thì cho dù Chân lân bản nguyên thực sự tồn tại nhưng nếu phải đợi mấy trăm năm nữa mới có hi vọng lấy được.

Bất quá, ngay cả đôi nam nữ này có vẻ không giống như nói dối nhưng hẳn tự nhiên cũng không hoàn toàn tin tưởng. Lúc này hai mắt lam mang chợt loé đem thần niệm thả ra rồi độn quang bay đi bắt đầu tra xét xung quanh. Kết quả hẳn điều tra kỹ lưỡng trong phạm vi vài dặm nhưng không tìm được chút manh mối nào đành buồn bực bay về, một lần nữa hạ xuống bên cạnh hai người. Thấy bộ dáng Hàn Lập không cam lòng, Tiêm Tiêm và nam tử họ Khuê tự nhiên là càng thêm tin tưởng lời Hàn Lập, ba người đều có chút trầm mặc, thần sắc khác nhau tự cân nhắc tâm sự của mình.

Đối với Tiêm Tiêm mà nói, chuyến đi này tự nhiên là hoàn toàn thất bại nên trong lòng uể oải thế nào cũng có thể nghĩ được. Nam tử họ Khuê coi như trấn định nhưng ánh mắt chớp động không chừng, sau khi tái cân nhắc một chút thì nói:

"Hắc hắc, xem ra chuyến đi này phải về tay không rồi. Cũng may thân thể bốn toạ ký sinh là Ngân giao, chờ đợi mấy trăm năm nữa cũng không thành vấn đề."

Nam tử họ Khuê tựa hồ nghĩ thông suốt cái gì bỗng nhiên cười rộ lên nói.

"Người là thân thể Ngân giao nên cho dù phải chờ nhiều năm như vậy thì vẫn có khả năng đánh sâu vào bình cảnh mà tiến lên thánh giai. Còn ta, nếu mất mấy trăm năm như vậy, cho dù có lấy được Chân lân bản nguyên thì cũng không nhất định là có đủ thời gian luyện hoá hoàn toàn."

Tiêm Tiêm biểu tình phức tạp nói.

"Người nếu đã biết việc này thì sao không buông tha đi, hoặc là cùng ta hợp nhất làm một, trở thành nhất thể."

Nam tử họ Khuê nghe được lời này thì trong mắt dị quang chợt loé lên mà nói.

"Cùng thần niệm của người dung hợp, tự nhiên là có thể nhưng các hạ phải buông bỏ thần trí, lấy ý thức của ta làm chính thì ta lập tức đáp ứng."

Tiêm Tiêm nhúu mày sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống.

"Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!"

Nam tử họ Khuê nghe lời ấy thì trên mặt hiện lên hung sắc, hai tay nắm chặt, trên người nhất thời một cỗ huyết tinh tán ra.

"Như thế nào, Khuê đạo hữu cảm thấy một mình người có thể đối phó với ta và Hàn huynh liên thủ sao?"

Tiêm Tiêm trong lòng rung mình nhưng trên mặt lại hiện lên một tia sát khí nói.

"Hàn đạo hữu, người phải nhúng tay vào việc này sao? Nếu người quay đầu bỏ đi, Khuê mỗi nhất định thâm tạ!"

Trong mắt nam tử họ Khuê hàn quang chớp động, sau khi đảo qua người Hàn lập thì bỗng nhiên mở miệng nói.

Chương 1638: Phát Hiện

"Thâm tạ?"

Hàn Lập nghe như vậy thì khẽ cười nói.

"Như thế nào, đạo hữu không tin lời Khuê mỗ ư. Nếu như thế, tại hạ có thể ứng trước một ít."

Nam tử họ Khuê thần sắc mãnh liệt nói.

"Hàn huynh, kiện Thiên ngoại ma giáp kia chỉ có ta mới nguyên cứu và sửa được thôi. Chỉ cần ngài cùng ta liên thủ, sau khi trở về tiểu muội chẳng những đem ma giáp này chữa trị tốt mà mấy trăm năm nữa ta sẽ đưa đạo hữu tới đây tìm kiếm Chân lân bản nguyên và phân chia cho đạo hữu một phần."

Tiêm Tiêm có vẻ thập phần bình tĩnh, tựa hồ thập phần khẳng định Hàn Lập nhất định sẽ giúp nàng. Kết quả hoàn toàn như nàng đoán trước, Hàn Lập sau khi hơi trầm ngâm một chút thì nam tử họ Khuê lắc lắc đầu nói:

"Mặc kệ về sau này như thế nào, lần này Hàn mỗ không thể ngồi xem được, đạo hữu thức thời thì nên đi đi thôi."

Nghe Hàn Lập nói như thế, nam tử họ Khuê trong lòng giận dữ, vẻ mặt tranh nanh, trên người khí tức huyết tinh càng lúc càng đậm. Hàn Lập hai mắt nhú lại, từ trên thân hình vang lên tiếng sấm rồi từng đạo kim sắc hồ quang bỗng nhiên hiện lên, đồng thời pháp tướng ba đầu sáu tay cũng ẩn hiện ở sau lưng. Dưới chân cũng xuất hiện mấy chục thanh phi kiếm màu xanh, sau khi thả ra hàn quang âm trầm thì vô số đoá thanh liên từ từ tràn ra. Mà Hàn Lập thì hai tay vẫn chấp sau lưng, mặt không chút biểu tình chăm chú vào nam tử họ Khuê.

Tiêm Tiêm thấy vậy thì tự nhiên là tươi cười như hoa nhưng không phải là nàng không có hành động gì mà cũng nhanh chóng lật tay lại, trong tay bỗng nhiên có thêm mấy tấm bùa màu xanh, mặt ngoài có khắc một cái đồ án Kỳ lân màu xanh, trong tay kia

thì linh quang chợt loé rồi xuất hiện một cây hắc sắc tiểu kỳ. Trên bề mặt hai cái đều có phù văn rậm rạp, vừa thấy là biết không phải là vật thường.

Nàng đem hai vật này rung lên một cái, lập tức một đoàn hắc phong và một cái hư ảnh thanh Kỳ lân đồng thời hiện ra, sau đó nhoáng lên một cái trong nháy mắt dung hợp cùng nhau. Hư ảnh Kỳ lân mượn gió mà hình thể bành trướng lên mấy lần, trong miệng liên tiếp phát ra tiếng gầm nhẹ, bộ dáng như hổ rình mồi chăm chú vào đại địch trước mặt.

Nam tử họ Khuê ngay cả luôn luôn hung hãn dị thường nhưng hiện tại đối diện với thể liên thủ của hai người Hàn Lập thì sắc mặt cũng âm trầm dị thường. Thực lực của Tinh Tộc nữ tử thì hẳn không để trong lòng nhưng Hàn Lập vừa rồi một mình giải quyết xong Huyệt linh thì lại khiến hắn chấn động không nhỏ. Hắn tự đánh giá nếu một chọi một với Huyệt linh thì cơ hội thủ thắng cũng chỉ có một nửa thôi, huống chi thứ này còn bị hoá thân của Thiên ngoại Ma quân phụ thân.

"Hào, tốt lắm, thời gian còn dài, hy vọng lần sau tái kiến nhị vị đạo hữu còn có thể bình yên như hiện giờ."

Trong mắt hung quang liên tiếp loé lên vài cái rồi nam tử họ Khuê lạnh lùng nói. Tiếp theo hắn vung tay áo lên, bắn ra một đoàn bụi khí, sau khi xoay quanh một vòng thì nhất thời hiện ra một cái phi xa quái dị, vật thể này toàn thân màu đỏ, bên trong ẩn hiện có quỹ ảnh chớp động không thôi.

Thân hình nam tử họ Khuê nhoáng lên một cái bỗng nhiên chui vào trong xe, sau đó từ trong phi xa có tiếng huyết gió nổi lên rồi hoá thành một đạo huyết hồng hướng về phía chân trời bắn đi. Chỉ sau mấy cái chớp động đã biến mất vô ảnh vô tung.

Người này cũng quyết đoán dị thường, vừa thấy cơ hội thủ thắng không lớn thì lập tức không chút do dự mà độn đi. Tinh Tộc nữ tử sắc mặt buồn lòng, hai tay nắm quyết, hư ảnh Kỳ lân tán đi rồi hoá thành một tấm phù lê cùng một cây tiểu kỳ rơi xuống, sau đó bị nàng thu lại. Tiếp theo, nàng mới cười dài quay người lại đối mặt với Hàn Lập nhẹ nhàng chỉnh đốn trang phục thi lễ nói:

"Lần này đã làm phiền Hàn huynh khiến hắn kinh sợ mà lui, nếu không hôm nay ta muốn thoát khỏi nơi đây đúng là chuyện khó."

"Hừ, thật ra người đối với ta rất yên tâm, không sợ ta bắt măn mà lập tức trở mặt bắt

người sau đó dùng mưu hồn thuật lấy thông tin về tu bổ Ma giáp sao?"

Hàn Lập liếc mắt nhìn nàng rồi hừ nhẹ một tiếng nói.

"Tiểu muội tuy kết giao với Hàn huynh không lâu nhưng tự cho là nhìn không nhầm người, đạo hữu không phải là loại người trở mặt vô tình. Huống hồ tiểu muội tuy rằng tu vi không cao nhưng có hiểu biết thuật thâm khoá linh hồn, cho dù hồn phi phách tán thì cũng làm cho người ta vô pháp dễ dàng có được một ít tin tức quan trọng."

Tiêm Tiêm không thèm để ý đến ngữ khí của Hàn Lập ngược lại thản nhiên cười nói. Hàn Lập nghe vậy thì không khỏi hết chỗ nói.

Hắn nghĩ việc quan trọng nhất hiện nay chính là tu bổ Thiên ngoại ma giáp, không cần nghĩ phức tạp cái gì. Về phần Chân lân bản nguyên là vật nghịch thiên bậc này, hắn cũng là lần đầu tiên nghe thấy, trước mắt cũng không có thể mưu đồ được đến nó nên tự nhiên tính toán quay về đã. Huống chi việc Thiên ngoại Ma quân cùng Đề Hồn thú xuất hiện dị biến cũng làm cho hắn có chút tâm phiền ý loạn, cần nhanh chóng trở về căn thật xem xét.

"Lúc này đây, tài liệu từ đầu thánh giai Ma viên ta sẽ phải..."

Hàn Lập sau khi cân nhắc một phen mới dùng khẩu khí thật nói.

"Không thành vấn đề, sau khi trở về, tiểu muội ngoại trừ việc thay Hàn huynh tu bổ ma giáp thì còn chuẩn bị lễ vật để tạ ân tương trợ."

Tiêm Tiêm cực kỳ nhu thuận, chẳng những lập tức đáp ứng mà còn tự động đưa ra bồi thường khác.

Hàn Lập thấy đối phương thức thời như thế thì trên mặt thần sắc hơi hoà hoãn gật gật đầu.

"Hàn huynh, vừa rồi tranh đấu chỉ sợ là kinh động tới không ít ma thú, chúng ta cũng nhanh rời đi tránh phiền phức thôi."

Tiêm Tiêm nhìn đồng hài cốt trên mặt đất, trong mắt hiện ra một tia buồn bực nói.

"Ân, vừa rồi động tĩnh đích xác là quá lớn, chúng ta đi thôi."

Hàn Lập nhìn mọi nơi đảo qua một vòng rồi đồng ý nói. Tinh Tộc nữ tử tự nhiên trên mặt lộ ra vẻ vui mừng. Lúc này hai người độn quang cùng nhau hoá thành một đạo bạch một đạo thanh lưỡng đạo kinh hồng hướng ra ngoại vi sơn mạch bay đi.

Một lát công phu sau, nơi đây liên yên tĩnh không tiếng động, không còn bất kỳ nhân ảnh nào. Gần nửa ngày công phu sau, hai người Hàn Lập đã độn quang đến ngoại vi sơn mạch, độn quang chợt tắt rồi hạ xuống nơi chia tay với Việt Tông.

Tiêm Tiêm giơ tay lên, nhất thời một đạo ngân quang kích bắn ra, sau khi xoay quanh mấy cái thì loé lên mà bắn về trong cổ áo. Nàng biến sắc, tùy theo lại nở nụ cười khổ nhìn Hàn Lập nói:

"Quả nhiên không ngoài sở liệu. Việt đạo hữu chỉ sợ là đã ngã xuống rồi. Người ra tay nếu không phải là gã họ Khuê thì cũng là cao giai ma thú bị Huyệt linh đánh chết kia. Sớm biết như thế thì không bằng để cho Việt đạo hữu đi theo chúng ta tiến vào sơn mạch. Hiện giờ trên đường quay về có thể phải mạo hiểm một chút."

"Việt đạo hữu ngã xuống, thật là chuyện không may. Bất quá cho dù có đi theo chúng ta tiến vào nơi đó thì cũng không có khả năng tiến vào thông đạo ma khí. Như thế mà nói thì vẫn không thể tránh được việc ngã xuống. Về phần lộ trình quay về, chúng ta cứ ẩn theo đường cũ mà phản hồi đi. Dù sao chúng ta đã đi qua một lần, cũng coi như an toàn tin cậy."

Hàn Lập hơi trầm ngâm rồi nói.

"Cũng chỉ có thể như thế, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức đi thôi."

Tinh Tộc nữ tử hít sâu một hơi nói.

Hàn Lập gật gật đầu. Hai người lập tức độn quang theo lối cũ phi độn mà đi. Hàn Lập hai người tự nhiên cũng không biết, ở cách bọn họ không biết bao nhiêu vạn dặm đang có hàng trăm hoá hình ma thú đang dọc theo lộ tuyến của Hàn Lập mà điên cuồng đuổi theo mà kẻ dẫn đường rõ ràng trên đầu có một đôi cự giác màu đen, là thủ hạ của đầu thánh giai Đa nhân ma, Ngũ Khấp.

Lúc này hắn mặc một kiện chiến giáp màu đen, trên khuôn mặt dữ tợn có chút trầm trọng, đem ánh mắt không ngừng nhìn về phía một viên châu màu đỏ nằm chặt trong tay.

Viên châu này nguyên bản trong suốt, sáng bóng dị thường mà giờ phút này trong tâm lộ ra một vết nứt vỡ thật sâu, hơn nữa hào quang hoàn toàn biến mất.

Sau khi nhận được tin cầu viện của Cửu Dạ, tên thánh giai Đa nhãn ma kia không thể phân thân mà lại sợ đám người Hàn Lập thật sự chạy thoát nên lập tức phái hãn ra đồng thời cũng tụ tập tất cả trung giai ma thú gần đây chạy thẳng đến nơi mà Cửu Dạ lưu lại dấu hiệu truy tung.

Nhưng hãn vừa mới xuất phát không bao lâu thì đồ vật dùng để định vị trí đồng bạn kia liền bị nứt ra hai nửa. Điều này làm cho đám ma thú nhất thời cả kinh. Xuất hiện việc này tự nhiên đến tám chín phần mười là đồng bạn truy tung đã ngã xuống. Như thế mà nói thì việc có thể ngăn chặn được đối phương hay không hãn cũng thật sự không nắm chắc nhưng cứ tưởng tượng đến thái độ của vị "chủ nhân" kia lúc xuất phát thì trong mắt lại lộ ra hàn quang âm trầm.

Cái này lại làm cho vị "Ngũ Khấp" này giật mình một cái. Hãn không chút nghi ngờ nếu hiện tại hãn lấy cớ phản hồn thì lập tức sẽ bị chém thành hai nửa. Trong lòng cân nhắc như thế, trong lòng ma thú này phiền não nhưng trong miệng nhất thời phát ra một tiếng gầm nhẹ thúc giục đám ma thú phía sau đẩy nhanh tốc độ. Nhất thời ma phong thanh thế đại chấn, chúng ma thú cuồn cuộn đẩy nhanh tốc độ thêm hai phần.

Trên không trung phía trên một cái tiểu sơn cốc nhìn như bình thường trong Ma Kim Sơn Mạch đang có bốn người giằng co bất động. Một tên là lão già tóc xám trắng cùng một cung trang nữ tử, bên kia là một gã dị tộc nhân tóc xanh cùng với một gã hán tử khô gầy.

Bốn người đều sắc mặt âm trầm, dùng ánh mắt căm thù đánh giá đối phương.

"Các hạ nghĩ đem hai người ta đuổi đi, thái độ có chút quá bá đạo?"

Lão già này đúng là lão già họ Ngạn ngày đó ở Lôi Vân Các, thần sắc bình tĩnh mở miệng nói.

"Hừ, bản nhân đã nhìn trúng nơi đây, muốn vào tìm kiếm nên cũng không muốn có người ở bên ngoài quấy rối."

Gã tóc xanh chính là kẻ có tu vi Luyện Hư đỉnh giai đã bị thiệt thòi trong tay Hàn

Lập, giờ phút này không chút khách khí nói.

"Các người cũng quá khinh người rồi đó, nơi này là do chúng ta tìm được trước. Dựa vào cái gì mà dâng cho các người?"

Cung trang nữ tử nghe vậy thì giận dữ nói.

"Dựa vào cái gì? Chúng ta là tồn tại bậc này tự nhiên là nắm tay ai lớn thì là có đạo lý. Người không cho là đúng, vậy trước tiên để bản tôn đánh giá thần thông của các người. Có thể đả bại ta thì sơn cốc này tự nhiên là để cho các người. Nếu không mà nói thì nhanh rút đi cho ta."

Dị tộc nhân tóc xanh trên người sát khí tràn ra nanh nọc nói, bộ như một lời không hợp sẽ lập tức ra tay.

"Các hạ làm gì phải nóng vội động thủ, người sáng mắt không nói tiếng trái lòng, đạo hữu vội vã đuổi hai người ta rời đi như thế tự nhiên là bởi vì pháp bàn trong tay có phản ứng nhưng pháp bàn có phản ứng cũng không nhất định đại biểu là bên trong có điều giấu diếm. Có Chi tiên thì cũng có Ô long, nghĩ đến việc mấy ngày nay đạo hữu hẳn là trải qua vài lần. Như thế mà nói, không bằng trước tiên chúng ta vào điều tra một phen để cùng xác định thật giả, sau đó bọn ta sẽ quyết nghị làm như thế nào. Nếu không Ngạn mỗ tuyệt không rời đi như vậy mà sẽ cùng các hạ tranh đấu một trận."

Lão giả họ Ngạn bình tĩnh dị thường, thản nhiên nói.

Chương 1639: Chặn Đường

Nghe lão già nói như vậy, dị tộc nhân tóc xanh trong mắt hung quang chợt loé, đột nhiên tiến lên một bước, bộ dáng muốn động thủ nhưng vào lúc này, tên hán tử khô gầy kia đột nhiên chạy đến bên gã dị tộc nhân tóc xanh rồi khẽ mấp máy truyền âm vài câu, tựa hồ đang nhắc nhở cái gì.

Dị tộc nhân tóc xanh sắc mặt âm trầm bất định, một lát sau sát khí trên người mới nhạt đi, đồng thời lạnh lùng nói:

"Hảo, trước tiên nên xem trong cốc cất giấu cái gì rồi đã rồi nói sau. Không phải Chi tiên thì chúng ta mạnh ai nấy đi. Nếu mà phải thì, hắc hắc..."

Dị tộc nhân tóc xanh cười lạnh một trận rồi căn bản không để ý tới hai người lão già mà mang theo hán tử khô gầy hoá thành lưỡng đạo cầu vồng bay đi.

"Ngạn thúc, chúng ta làm sao bây giờ, thật sự đi cùng bọn họ vào cốc sao?"

Cung trang nữ tử thấy cảnh này, sau khi hít sâu một hơi nhìn lão già hỏi.

"Tự nhiên là phải đi vào. Pháp bàn đã có phản ứng, sao có thể dễ dàng buông tha được."

Lão già họ Ngạn không chút do dự trả lời.

"Nhưng hai người này..."

Cung trang nữ tử có chút chần chờ nói.

"Bên trong nếu không có Chi tiên thì hai người này tự nhiên không có hành động gì. Nếu có mà nói thì lại càng không thể thối lui, nếu không người cho rằng chúng ta vì sao phải mạo hiểm tiến vào nơi đây?"

Lão già lắc đầu, sắc mặt âm trầm nói.

"Chính xác, là Ny nhi không có cân nhắc chu đáo. Chúng ta vào sơn cốc tìm kiếm một phen."

Cung trang nữ tử sau khi hơi trầm ngâm thì căn rằng nói.

"Người cũng không cần quá mức lo lắng! Tuy rằng thương thế trước kia của ta chưa hồi phục nhưng vì việc này mà đã cố ý chuẩn bị một kiện dị bảo, nếu thật sự chiếm được Chi tiên mà nói thì đến lúc đó sẽ đảm bảo cho chúng ta toàn thân trở ra."

Lão giả tự tin nói.

Lấy thân phận cùng quan hệ với lão giả, cung trang nữ tử tự nhiên rất tin tưởng, nghe nói như thế thì sự bất an trong lòng giảm đi vài phần, gật gật đầu không nói gì nữa. Hai người độn quang chợt loé lên mà bay đi. Bất quá vừa tiến vào sơn cốc này lão giả họ Ngạn lập tức phát hiện ra điều kỳ hoặc.

Từ bên ngoài nhìn vào, sơn cốc này không có gì dị thường nhưng càng vào lại càng thấy sâu không lường được. Phía trên sơn cốc đều là hắc sắc ma khí mà phía dưới lại giống như một cái vực sâu dài, cho dù sử dụng pháp bảo xâm nhập xuống phía dưới hơn ngàn trượng mà vẫn không nhìn thấy đáy. Điều này làm cho lão giả vừa mừng vừa sợ.

Mừng chính là sơn cốc kỳ lạ như thế thì Chi tiên kia rất có thể thật sự giấu mình ở phía dưới. Sợ chính là phía dưới sâu như thế, cộng thêm ma khí dày đặc thì việc tra xét rất là không tiện.

Trong lòng nghĩ như thế, lão giả họ Ngạn cùng cung trang nữ tử đều lấy ra một cái pháp bàn nhằm thẳng đến chỗ sâu nhất trong sơn cốc bay đi. Nếu không có gã dị tộc nhân tóc xanh thì đề đề cao hiệu suất, hai người nói không chừng còn có thể phân công nhau làm việc nhưng hiện giờ thì không thể vì nguy cơ bị đối phương đánh lén. Hai người một trước một sau, sau mấy cái chớp động liền biến mất trong hắc khí.

Ở chỗ sâu trong sơn cốc có một dòng sông đang chảy ào ào. Ở đáy lòng sông có một con thú nửa thân mình chôn sâu dưới bùn đất chỉ để lộ ra hai con mắt phóng ra luồng lục mang mệnh môn, trong ánh mắt chớp động không hề có cảm tình.

Tại nơi cách sơn cốc mấy vạn dặm, một gã Cự thủ nhân thân cao mấy trượng cầm trong tay một cái pháp bàn đồng thời mang theo bảy tám con ma thú hình thù kỳ quái

đang phi độn đi. Cự thử hai mắt thỉnh thoảng quét về phía pháp bàn, tốc độ không quá mau nhưng phương hướng đi tới rõ ràng là chỗ sơn cốc này.

Theo sát Cự thử là một con ma thú hình thể to gấp trăm lần, hình dáng giống như một con chuồn chuồn màu đỏ đậm, một tay đồng dạng cầm một cái pháp bàn, trong miệng hàm hàm hồ hồ nói cái gì đó.

"Đại nhân, ta xác thực được ở sơn cốc bên kia có dao động dị thường nhưng nơi đây là hang ổ của Ma ngạc kia. Nó hung hãn dị thường, ta không nhất định là đối thủ của nó, hay là bẩm báo cho đại nhân để đại nhân tự mình đến xử lý."

"Hừ, cái gì mà không phải nhất định, trong quá khứ người khẳng định đã bị không ít thiệt thòi. Ma ngạc kia chỉ còn kém một bước nữa là bước vào thánh giai, nga cả tam vị đại nhân cũng không dễ dàng trêu chọc vào. Người có thể khẳng định là không nhìn lầm chứ, nhân tộc pháp khí có phản ứng chỉ ra là phía sơn cốc kia? Nếu sai lầm thì cũng đừng trách ta không khách khí."

Cự Thử phát ra thanh âm lạnh lẽo nói, biểu tình tựa hồ không cho là đúng.

"Đại nhân yên tâm. Ta đã tra xét hơn mười lần, có thể mười thành khẳng định, nhân tộc pháp khí đúng là nhắm vào sơn cốc kia mà nổi lên phản ứng."

Ma thú chuồn chuồn hai mắt chớp động vài cái, cơ hồ vỗ ngực cam đoan nói.

"Hào, nếu có thể tìm được Chi tiên kia ở trong sơn cốc thì phần thưởng cho người cũng tuyệt không thiếu được."

Cự thử hiển nhiên cũng không hy vọng nhiều đối với lời nói của tên ma thú phía sau nên thản nhiên nói một câu.

Việc này cũng khó trách! Nó mang theo đám trung giai cao ma thú, sau khi từ Ma Kim Sơn Mạch lao ra tuy đã một hơi đánh chết hơn phân nửa Linh giới nhân từ bên ngoài tiến vào và sử dụng pháp bàn điều tra mọi nơi để tìm Chi tiên kia nhưng cũng không có được manh mối hữu dụng gì.

Căn cứ hơn mười lần pháp bàn phản ứng mà tìm nhưng vẫn chưa phát hiện ra bóng dáng của Chi tiên kia. Kể từ đó, tâm tư con ma thú này khó tránh khỏi nản lòng đối với

hành động lần này. Nó thậm chí bắt đầu lo lắng, nếu lúc này đi sơn cốc mà không có thu hoạch gì thì nên đi theo phương hướng nào để tiếp tục điều tra nữa.

Về phần đám cao giai ma thú đi theo phía sau bởi vì mấy ngày nay liên tiếp vồ hụt mà bộ dáng có chút uể oải. Đám Cự thủ không yên lòng chạy đi nhưng không phát giác ra cách chúng nó hơn mười dặm phía trước có một đoàn huyết vụ mỏng, từ xa xa theo chúng. Mà ở trong huyết vụ có một bóng dáng thon thả như ẩn như hiện.

Hàn Lập cùng Tinh Tộc nữ tử sau khi ly khai chỗ ở của con Ma viên thì lộ trình tiếp theo thuận lợi dị thường. Trên đường đi không gặp phải phiền toái gì nên trong ngắn ngủi năm ngày đã một hơi đi được hơn phân nửa lộ trình, hôm nay đã đi tới nơi ngày trước đánh chết đám Nhân diện thú kia.

Nhìn thấy đám sương mù này, cho dù hắc nôn nóng vội chạy đi thì cũng không thể đem động tác chậm lại, sau khi thoáng thương lượng vài câu thì liền cẩn thận bay vào trong đám sương mù. Trong động quang, Hàn Lập không chút thay đổi nhưng trong mắt lam mang khẽ lấp loé đồng thời hai tay đều cầm lấy một cái linh thạch cực phẩm trong suốt mà không ngừng hấp thu linh khí tinh thuần.

Tuy rằng phải bay đi không thể hảo hảo ngồi xuống khôi phục pháp lực nhưng mấy ngày nay nhờ có đại lượng đan dược quý hiếm cùng với đỉnh giai linh thạch phụ trợ, pháp lực tổn thất của hắn đã bù lại được hơn phân nửa. Bất quá việc gia trì Phạm Thánh Chân Ma pháp tướng thì kết quả lại cực kỳ bé nhỏ. Mặc dù vậy, Hàn Lập cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi, nếu có gặp phải ma thú nào cường đại mà nói thì cuối cùng cũng có chút vốn liếng.

Nhưng khi thần niệm của hắn ngẫu nhiên đảo qua tay áo bào thì trong lòng lại có vài phần buồn bực. Đề Hồn thú này sau khi đột nhiên đại triển thần uy thì đến hiện tại vẫn đang hôn mê bất tỉnh.

Hắn phát hiện pháp lực, thể lực của nó đã khôi phục được hơn phân nửa, điều này làm cho thấy khả năng khôi phục kinh người nhưng khi hắn dùng thần niệm trực tiếp muốn câu thông với thần thức của nó để đánh thức nó thì lại không chút phản ứng nào. Nếu không phải hắn có thể cảm nhận được mối liên hệ với Đề Hồn chưa đứt đoạn thì cơ hồ cho rằng đang đối mặt với một vật chết.

Đương nhiên, điều này cũng không phải nói Hàn Lập thực sự không có biện pháp để

thức tỉnh con thú này. Sau khi lo lắng vài lần cuối cùng hẳn cũng nghĩ hay là cứ để cho nó ngủ tiếp. Bởi vì lấy lịch duyệt của hẳn thì khi linh thú xuất hiện tình trạng tự động ngủ say thì thường là một loại bảo hộ cho quá trình tiến hoá, đều cực kỳ kiêng kị việc dùng sức mạng quấy rầy khiến nó tỉnh lại.

Mà Hàn Lập nguyên bản đối với Đề Hồn thú này rất coi trọng, mấy ngày nay, sau khi nó xuất hiện dị biến thì càng thêm coi trọng. Tốt nhất là thuận theo tự nhiên, cứ để cho nó tự tỉnh lại thì hay hơn. Trong lòng nghĩ như vậy, Hàn Lập cũng đem chuyện của con thú này tạm thời gác sau đầu, đem thần niệm thu lại sau đó soi lại tình hình trong nội thể của mình.

Giờ phút này chỗ đan điền, đệ nhị Nguyên anh đang lơ lửng bên trong, bên ngoài thì nó phóng ra ánh linh quang vàng rực nhưng lớp da bên ngoài lại có màu xanh nhạt, hai tay khép lại trước ngực, bên trong có một đoàn hoả cầu màu bạc. Ngân sắc hoả cầu này có chút quái dị!

Hoả cầu này nguyên bản có màu bạc thế nhưng bên trong có thể thấy được từng đợt từng đợt ngọn lửa màu trắng, hơn nữa ở trung tâm hoả cầu ẩn hiện có ngân sắc phù văn chớp động không thôi. Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì khoé miệng vừa động, không khỏi mỉm cười. Hoả điểm màu trắng kia không cần hỏi, tự nhiên là Kim Ô chân hoả mới thu được từ đám Nhân diện thú kia.

Lại nói tiếp, việc Phệ Linh Thiên Hoả có thể hấp thu được linh hoả cùng một ít năng lượng kỳ dị khác sau đó tự động dung hợp mà tiến hoá thì đúng là một thần thông khó lường. Cứ như thế, rốt cục nó có thể phát triển đến trình độ này, liệu có thể làm cho người ta sợ hãi, điều này thật sự làm cho Hàn Lập rất chờ mong. Thấy Phệ Linh Thiên Hoả đang từ từ luyện hoá Kim Ô chân hoả ở đan điền vẫn chưa có vấn đề gì thì Hàn Lập đem thần niệm thu lại rồi đem tâm tư đặt ở bốn phía mà cảnh giới.

Phạm vi đám sương mù này bao phủ tuy không nhỏ nhưng sau khi Hàn Lập cùng Tiêm Tiêm tiến vào một đường bay qua mà vẫn chưa gặp phải ma thú nào đánh lén. Xem ra những con Nhân diện thú lúc trước chính là đám cao giai ma thú thống trị trong đám sương mù này. Bởi vì bị giết chết quá mức nên đột nhiên ngăn ngụt trong vòng mấy ngày cũng chưa có cao giai ma thú khác chuyển đến khu vực này. Như thế mà nói, lần này hai người trở về tự nhiên thông suốt không bị ngăn trở. Bởi vì một đường vô sự, hơn nữa Hàn Lập cùng Tiêm Tiêm đều đi qua một lần nên tốc độ tự nhiên là nhanh hơn so với trước

nhiều.

Nửa ngày công phu sau, bọn họ xuyên qua đám sương mù tối rì rả bên này. Bất quá, ngay sau khi thanh hồng từ trong đám sương mù phi ra thì liền dừng lại ở không trung, tùy theo độn quang chột tắt, thân ảnh Hàn Lập hiện ra. Nhưng giờ phút này hãn nhiên tình hình phía trước rồi sắc mặt có chút trắng bệch. Cách hãn hai trăm trượng phía trước, hắc phong cuộn cuộn, trên không có hàng trăm cao giai trung cấp ma thú đang lơ lửng.

Đứng đầu phía trước đám ma thú này là một đầu ma thú biến ảo thành nhân hình, thân hình cao lớn vạm vỡ, trên đầu có một cặp cự sừng màu đen, trên người mặc một cái áo giáp màu đen, nửa người trên giống như nhân tộc còn hạ thân lại dài đầy lông đen, nó cũng đang dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn lại đây.

Mà đối diện với gã thủ lĩnh ma thú này cũng có một gã thân mặc ngân giáp, chân đạp huyết sắc phi xa, sắc mặt âm trầm đang giằng co.

Chương 1640: Đoạt Lộ

Lại nói tiếp, nam tử họ Khuê kia dừng nhìn bề ngoài trấn định mà trong lòng lại lo âu vạn phần. Hắn tự hỏi vừa ly khai đám người Hàn Lập, ở trên đường một khắc cũng không dừng lại mà đến chỗ này lại bị nhiều ma thú bỗng nhiên xuất hiện ngăn chặn như vậy thì trong lòng kinh sợ phải biết.

Trong đám ma thú đối diện thì chủ yếu là trung giai nhưng cao giai ma thú cũng có hơn ba mươi con, cộng thêm gã cầm đầu có hai sừng tu vi không kém hẳn. Hắn tuy tự phụ nhưng cũng biết nếu động thủ thì tuyệt đối chỉ có ngã xuống mà thôi. Hy vọng duy nhất là nghĩ cách thoát khỏi đám cao giai ma thú này sau đó dùng tốc độ nhanh nhất mà chạy nhưng sau đó hắn lại thấy trong đám cao giai ma thú này có đến bảy tám con phi trùng ma thú, sau lưng có một đôi hoặc mấy đôi cánh thì trong lòng lại lạng đi.

Nhìn mấy con thú này đã biết đòn tốc tuyệt đối không chậm. Nếu là hai ba con thì hắn còn có thể cố sức một chút nhưng nhiều như vậy thì hắn tuyệt đối không hề chạy thoát. Lúc này Hàn Lập lại xuất hiện tương đương với việc lập tức đem áp lực san sẻ đi hơn phân nửa, sinh cơ ban đầu không đủ một thanh nay đã được mấy thành. Điều này khiến nam tử họ Khuê mừng rỡ.

Tiêm Tiêm nhìn thấy tình hình này thì sắc mặt cực kỳ khó coi. Sắc mặt Hàn Lập thì đỡ hơn một chút nhưng ánh mắt chớp động không thôi, hắn huyền phù tại chỗ không nhúc nhích mà cũng không biết đang nghĩ cái gì.

Đám ma thú đối diện tuy rằng đông nhưng đều là mới khai mở linh trí cho nên tuy rằng cả đám ô hợp tụ tập một chỗ nhưng cũng không có xuất hiện tình trạng la ó hỗn loạn. Ngược lại cả đám dùng ánh mắt như nhìn người chế hung hăng nhìn chăm chăm vào ba người.

Quý dị chính là, nơi đây đang im ắng thì ngay sau đó sự yên lặng đã bị một gã đánh vỡ.

"Ha ha, đúng là người. Đúng vậy, đây chính là kẻ đã giết thiếu chủ. Chỉ cần đem

người diệt sát hoặc là bắt giữ trở về, chủ nhân nhất định sẽ trọng thưởng. Sát! Hai người kia cũng làm thịt đi. Còn người này tận lực bắt sống cho ta."

Tên ma thú có hai sừng tên là Ngũ Khấp kia sau khi thấy rõ ràng tướng mạo của Hàn Lập thì bỗng nhiên mở to mồm cười rộ lên, sau đó bỗng nhiên dừng tiếng cười lại, phát ra sát khí đằng đằng lên tiếng phân phó.

Lời này vừa ra khỏi miệng, trong đám trung cao giai ma thú phía sau các loại tiếng hô đồng thời phát ra, sau đó hắc phong cuộn cuộn kéo thẳng đến ba người Hàn Lập mà ở phía trước hắc phong cũng có hơn mười đạo độn quang loé lên, đi trước hắc phong mà lao thẳng tới chỗ Hàn Lập. Trong hắc quang chính là một con quái cầm ba đầu, sau lưng có hai cánh chim thật lớn.

Về phần ma thú hai sừng, bên ngoài thân lục mang một trận loé lên, dưới chân xuất hiện một cái lục hoàn nhìn như bình thường nhưng chỉ nhoáng lên một cái liền bắn ra ngoài hơn mười trượng, độn tốc không kém lại phi trùng ma thú là mấy. Phương hướng nó bay đến đúng là chỗ Hàn Lập, chỉ thấy loé lên thì đã tới trước mặt.

"Chia nhau mà chạy!"

Hàn Lập thấy đối phương nhận ra mình thì kinh ngạc, trong miệng lạnh lùng nói một tiếng nhỏ rồi hoá thành độn quang phá không mà bay vọt đi. Thanh quang vừa loé lên thì đã độn được hơn mười trượng rồi không hề dừng lại mà cấp tốc vọt đi.

Hắn cũng không chạy về hướng đám ma thú đối diện mà cũng không có lui lại vào trong đám sương mù mà nhắm một bên phi độn đi. Tiêm Tiêm cùng nam tử họ Khuê động tác cũng không chậm, cơ hồ trong nhất thời, nam tử họ Khuê há mồm phun ra một đoàn huyết khí, huyết khí này chui vào phi xa dưới chân, nhất thời phát ra một tiếng "sưu" liên biến mất không thấy bóng dáng. Ngay sau đó, cách đó hơn trăm trượng huyết xa chợt loé lên rồi quỷ dị hiện ra, tiếp theo nó phát ra một tiếng rít rồi hoá thành một đoàn hắc khí phá không mà chạy.

Về phần Tiêm Tiêm, sau khi nghe Hàn Lập nói thì cũng cắn răng, tay áo bào run lên rồi lấy ra một cái tiểu kỳ trong suốt ngoài thân bạch quang chợt loé, trong nháy mắt nàng cũng đã hoá thành một đoàn quang cầu màu trắng thật lớn, sau khi quay tròn thì "phanh" một tiếng chia làm mấy trăm khoả bạch cầu giống như nhau đồng thời bắn ra bốn phía.

Mỗi một khoả đều có tốc độ mau lẹ kinh người, chỉ nhoáng lên một cái đã chỉ còn lại tàn ảnh kéo dài qua hai ba mươi trượng. Mặc dù khá nhiều bạch sắc quang cầu bị đám ma thú hoặc há mồm phun khí hoặc giơ tay đánh đều tán loạn tiêu thất nhưng đại đa số bạch quang cầu vẫn trốn được ra hơn trăm trượng. Ở đây rất nhiều cao giai ma thú nhưng lại không có kẻ nào có thể nhìn ra cái quang cầu nào mới là chân thân của Tinh Tộc nữ tử.

Vừa thấy ba người Hàn Lập vô luận là tu vi mạnh yếu nhưng đều có thủ đoạn như vậy, trong lòng ma thú hai sừng cực kỳ giận dữ, trong miệng rống to, hai tay vung ra đem hai khoả bạch sắc quang cầu bay qua bên người đánh nát tiếp theo dưới chân lục bàn chợt loé lên mà biến ảo thành một cái thuyền độc mộc xanh biếc gào thét mà truy theo Hàn Lập. Ở phía sau có một con ma ưng màu đen dài hơn một trượng cùng với một con thanh phong dài vài thước, trên người ẩn hiện có lôi quang chớp động. Ba kẻ này tựa hồ nhận thức chuẩn Hàn Lập nên đều lấy tốc độ không thua độn quang của Hàn Lập mà gắt gao đuổi theo.

Ở phía sau nam tử họ Khuê đồng dạng có mấy con cao giai ma thú độn tốc không chậm đuổi theo. Về phần mấy con ma thú am hiểu phi hành khác sau khi hơi do dự thì nhắm hướng bạch cầu đang chạy tứ tán mà đuổi theo. Về phần đám ma phong, ma ưng thì vẫn phi hành thành bộ ba mà nhắm hướng Hàn Lập cùng nam tử họ Khuê mà đuổi theo.

Hàn Lập tự nhiên đem mọi phát sinh phía sau xem rõ ràng. Mắt thấy Tinh Tộc nữ tử quả nhiên còn lưu lại hậu thủ ở sau thì trong lòng buông lỏng, lúc này một lòng không chế độn quang mà chạy.

Lấy tốc độ hiện tại của Hàn Lập, có thể nói là cực nhanh. Ngay lập tức đã ra ngoài ngàn dặm. Đảo mắt công phu đã phi độn ra mấy vạn dặm nhưng quay đầu nhìn lại vẫn thấy phía xa có ba đầu ma thú dai dẳng đuổi sát phía sau, căn bản là không có bị bỏ xa mà ở chỗ xa hơn thấy có một cổ hắc phong đồng dạng đang đuổi theo không bỏ.

Hàn Lập trong mắt hàn quang chợt loé. Đối với ba con cao giai ma thú ở phía sau hẳn thật ra không sợ nhưng nếu bị ba gã này cuốn lấy một lát rồi lại bị mấy chục con ma thú khác ở phía sau chạy đến vây quanh thì không ổn. Lấy tu vi chưa khôi phục hiện giờ của hắn thì quả thật là ăn không tiêu.

Trong lòng nghĩ như vậy nên Hàn Lập ở trong độn quan không hề chần chờ, một tay bấm quyết, sau lưng nhất thời có tiếng sấm nổi lên rồi một đôi cánh trong suốt hiện lên. Hai cánh hơi hơi run lên mà có một tiếng sét truyền ra. Theo đó độn quang run lên mà hoá thành một đạo hồ quang xanh trắng bắn ra, sau khi chợt loé lên thì bỗng nhiên biến mất không thấy.

Ngay sau đó, ở một chỗ cách đó hơn trăm trượng, hồ quang xanh trắng lấp loé mà thoáng hiện ra nhưng nó chỉ dừng lại một chút rồi lại lập tức bắn đi không thấy bóng dáng. Cứ như vậy, Hàn Lập điên cuồng thúc dục Phong Lô Sí đem Lô độn thuật thi triển đến mức xuất thần nhập hoá.

Hồ quang xanh trắng chỉ loé lên mấy cái mà đã đem ba con ma thú phía sau bỏ xa hơn trăm trượng. Ngũ Khấp thấy vậy thì đầu tiên là cả kinh, trong lòng khẩn trương. Nếu hẳn thực sự để cho kẻ phía trước chạy thoát thì khi trở về kết cục như thế nào cũng có thể nghĩ ra. Lúc này nó bỗng nhiên há mồm phun ra một cái gương đồng hình tam giác. Hoàng quang mênh mê, mặt ngoài nhìn như mơ hồ dị thường!

Con ma thú hai sừng này quay đầu lại nhìn hai con ma thú cao giai kia, trong miệng gầm nhẹ một tiếng. Vừa nghe tiếng hô này, ma ưng cùng thanh phong nhìn liếc mắt một cái, trong mắt đều lộ ra bộ dáng chần chờ nhưng ma thú hai sừng trên mặt hung quang chợt loé rồi bỗng nhiên rống to một tiếng. Lúc này trong tiếng rống lại tràn ngập sát khí. Thấy vậy ma ưng cùng thanh phong run lên, bộ dáng miễn cưỡng đến cực điểm há mồm phân biệt phun ra hai viên châu to cỡ nắm tay, hai viên châu sau khi hiện ra thì bay vào trong gương.

Gương đồng hình tam giác lập tức rung lên phát ra tiếng động vù vù đồng thời trên mặt kính linh quang chợt loé lên rồi bỗng nhiên đổi hai màu xanh đen. Ngũ Khấp thấy vậy thì mừng rỡ, cầm gương đồng trong tay ném lên không trung đồng thời cũng há mồm phun ra một viên châu màu xám. Viên châu này vây quanh gương đồng một cái rồi loé lên tiến vào trong mặt kính. Nhất thời tấm gương đồng chấn động phát ra thanh âm sắc bén đồng thời linh quang phát ra lại biến thành màu xám xịt.

Tiếp theo, chỉ thấy ma thú hai sừng vươn ra một ngón tay nhắm hướng gương đồng hung hăng điểm ra. Nhất thời mặt ngoài gương linh quang đại phóng mà phun ra một đạo tam sắc quang hà. Quang hà này giống như du long rời bến, sau khi loé lên đã đem ba con ma thú quẩn vào trong đó mà thân mình gương đồng nhoáng lên một cái cũng tiến

vào trong quang hà. Tiếp theo, quang hà vừa động liền vô thanh vô tức lướt qua khoảng cách tám mươi trượng, giống như u linh nhằm hướng hồ quang đuổi theo.

Tam ma mượn bảo vật, đem lực lượng ba người ngưng tụ cùng nhau khiến độn tốc một chút tăng lên gấp bội. Tuy rằng thoát nhìn còn hơi chậm hơn so với Hàn Lập một chút nhưng Ngũ Khấp lại thờ dài nhẹ nhõm một hơi. Đối phương tu vi không bằng hẵn mà bọn họ lại dùng biện pháp đem pháp lực ngưng tụ cùng nhau thúc giục bảo vật. Trong quãng thời gian dài không tin đối phương còn có thể bảo trì tốc độ quý dị trước mắt, việc bắt kịp đối phương chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Trong hồ quang xanh trắng phía trước, tiếng sấm trầm thấp như ẩn hiện còn tam giác quang hà lại yên lặng như quỷ mị. Hai cái một trước một sau bay vọt đi, không lâu sau đã biến mất phía cuối chân trời. Mà cổ ma phong đen tuyền đuổi theo mấy vạn dặm nhưng mắt thấy Hàn Lập cùng ba con ma thú độn tốc càng nhanh cuối cùng bóng dáng biệt tăm thì hắc phong tán đi, hơn ba mươi đầu trung cao giai ma thú hiện thân ra đứng tại chỗ hai mặt nhìn nhau.

Chương 1641: Linh Giới Bách Tộc

"Tê tê, làm sao bây giờ? Linh giới nhân kia chạy nhanh như vậy, ngay cả Ngũ Khấp đại nhân cũng chỉ có thể miễn cưỡng đuổi theo mà thôi. Chúng ta căn bản vô pháp đuổi theo."

Một ma thú thân thể cực giống sói nhưng trên cổ lại có một cái đầu mãng xà, miệng phát ra thanh âm tê tê hỏi.

"Cái này còn phải hỏi sao, đương nhiên là tiếp tục truy đuổi. Ngũ Khấp đại nhân không phải đã phát cho chúng ta một cái định vị bàn sao. Dựa theo tín hiệu trên đó, dù cho là cách xa trăm vạn dặm thì cũng phải đuổi theo đại nhân."

Một con thú khác ngoại hình cực giống lợn rừng nhưng song nhĩ rất dài mở miệng nói.

"Hừ, lấy tốc độ của người đuổi theo Ngũ Khấp đại nhân thì không biết là ngày tháng năm nào mới kịp."

Ma thú đầu cự mãng hai mắt nheo lại, có chút xem thường nói.

"Lời này rất có ý tứ, nghe khẩu khí của người như nơi đây hình như chỉ có mình người có thể đuổi theo được, chúng ta vừa rồi đều là liên lụy người?"

Ma thú nhìn như lợn rừng kia thoát nhìn như khù khờ nhưng trên thực tế tâm cơ thâm trầm, vừa nói mấy câu đã đem đối phương đối sang phía đối lập.

Bất quá tu vi của mãng thú này đứng số một số hai trong đám ma thú nên nghe thế thì chỉ cười lạnh một tiếng rồi cũng không để ý nữa. Tuy nhiên thái độ tự nhiên làm hco đa số ma thú khác ánh mắt lộ vẻ bất thiện.

"Hảo, Uyên mãng nói cũng có đạo lý, chúng ta nhiều người như vậy mà độn tốc không đồng nhất, nếu đều đuổi theo mà nói thì xác thực là không có khả năng đuổi kịp. Nhưng cứ như vậy để cho ba người Ngũ Khấp đại nhân một mình truy đuổi thì cũng có

chút không thích hợp. Như vậy đi, lựa chọn ra năm người có vận tốc nhanh nhất trong số chúng ta tiếp tục truy đuổi. Những người khác thì về trước đợi mệnh đi."

Một con tiểu thú cổ quái, thân thể trong suốt phẳng phất như do ngũ sắc lưu ly hợp thành đột nhiên mở miệng nói.

Khẩu khí của nó lại có một nửa là mệnh lệnh nhưng cổ quái là bao gồm cả mắng thú, tất cả số ma thú kiệt ngạo bất tuân khác vừa nghe lưu ly tiểu thú nói như thế thì không dị nghị chút nào. Sau một phen khắc khẩu thì chỉ còn lại năm con thú có vận tốc nhanh nhất. Đám ma thú còn lại thì theo đường cũ quay về. Trong số năm con ma thú ở lại kia có cả con mãnh thú cùng với lưu ly tiểu thú nó.

Năm con ma thú này vận quang hiện lên, sau khi liên kết một mạch thì tốc độ so với lúc trước quả nhiên nhanh hơn nhiều. Chỉ thấy một đạo hắc hồng dài hơn mười trượng loé lên phá không mà đi.

Bên ngoài thân Hàn Lập thanh bạch hồ quang chớp động không ngừng cùng với tiếng sấm sét liên tục vang lên, vừa xuất hiện một chỗ thoáng cái lại đã cách đó mấy trăm trượng. Từ xa nhìn lại, một khắc trước hắn còn ở một góc này thì tiếp theo bỗng nhiên hiện ở một chỗ khác, sau đó chợt loé lên thì cả người đã triệt để tiêu thất không thấy bóng dáng.

Mà sau khi thanh bạch hồ quang cùng tiếng sấm tiêu thất thì không bao lâu sau một đạo quang hà ba màu vô thanh vô tức xuất hiện, chỉ nhàn nhạt hiện lên rồi đồng thời cũng biến mất không thấy. Hàn Lập ở trong lôi quang không quay đầu lại nhưng cũng rất rõ ràng ba con ma thú kia khẳng định là vẫn còn truy đẳng sau, cự ly cách hắn hơn mười dặm.

Điều này làm cho hắn nhướng mày, sắc mặt có chút âm trầm. Hắn đã bị ba con ma đầu này bám đuổi hơn nửa ngày, tuy đã đem cự ly kéo giãn ra nhưng việc đem ba con ma thú triệt để bỏ qua thì còn rất xa. Trong Ma Kim Sơn Mạch, ma khí có khả năng làm suy yếu thần niệm nhưng đối với ma thú thì như cá gặp nước, thần niệm dễ dàng phủ xa trăm dặm.

Cho dù hắn có kéo theo ba con ma thú này chạy thêm nửa ngày nữa thì phỏng chừng không có khả năng thoát ly được ba cái đuôi này mà thời hạn ra khỏi Ma Kim Sơn Mạch còn có mười ba ngày nữa thôi. Hắn đâu có nhiều thời gian như vậy.

Đồng thời trong sơn mạch còn có thánh giai ma thú khác tồn tại, nếu kéo dài thời gian thì rất có khả năng bị chúng nó truy đuổi. Chuyện nguy hiểm như thế Hàn Lập tự nhiên không làm. Trải qua thời gian dài như thế, Ích Tà Thần Lô trong cơ thể hắn cũng đã tiêu hao không ít, vô pháp tiếp tục chống đỡ Phong Lô Sí này, đồng thời ba con ma thú phía sau tuy mượn lực lượng của mặt kính kia mà có thể đuổi theo nhưng chuyện hắn tối kỵ là ma thú quần công thì không có khả năng xảy ra.

Như thế mà nói, theo thời gian từng chút trôi qua, trong lòng Hàn Lập sát khí càng lúc càng nặng nhưng hồ quang không chậm lại chút nào, thoạt nhìn không có gì bất thường. Lại phi hành tiếp chừng thời gian một bữa cơm thì phía trước hiện ra một phiến vụ hải màu xám, tuy rằng không đậm đặc nhưng từ xa xa nhìn lại thì diện tích cũng không nhỏ chút nào. Hàn Lập thấy vậy thì trong mắt hàn quang chợt loé, diện quang trên người không chút do dự chợt loé lên rồi chui đầu vào trong đó.

Sau một tiếng sét đánh, thân hình Hàn Lập đã chui vào trong hồi sắc vụ khí, đồng thời trong mắt lam mang chợt hiện rồi hướng bốn phía đảo mắt một cái. Sau khi tin tưởng phụ cận không có ma thú khác ẩn nấp trong đó thì Hàn Lập bỗng vùng tay lên, trong tay có thêm một tấm phù lên màu tử huyền, sau đó lật tay đem dán lên người.

"Phốc xuy" một tiếng, phù lê hoá thành một đoàn linh quang đem thân hình hắn bao vào trong đó, đồng thời trong quang mang mờ hồ có ngân sắc ký hiệu quay cuồng bất định. Nhưng sau khi ngân quang chợt loé lên thì thân ảnh Hàn Lập cũng tiêu thất theo.

Hắn đã vận dụng Thái Nhất Hoá Thanh Phù đem thân thể triệt để hoá thành không. Khi vận dụng phù lê này, hắn thậm chí có thể lừa gạt được cả tồn tại Hợp Thể sơ kỳ, càng không nói tới ba con ma thú cấp Luyện Hư đang truy đuổi phía sau này. Nếu không phải thân thể sau khi hư hoá khiến động tốc giảm đi, vô pháp trong thời gian ngắn chạy ra khỏi phạm vi cảm ứng của chúng thì Hàn Lập không chừng đã sớm vận dụng cái phù lê này mà ghèngh ngang chạy ra.

Hắn bây giờ ẩn thân tại một chỗ trong đoàn sương mù nồng đậm không nhích nhích, hai mắt híp lại nhìn về phương hướng hắn vừa đứng.

Cự ly hơn mười dặm đối với ba con thú phía sau chỉ trong nháy mắt là tới. Cơ hồ Hàn Lập mới thở ra được hai hơi thì một đạo quang hà chợt loé lên rồi xuất hiện ở ngay bên cạnh vụ hải màu xám. Quang hà chợt sáng, quay một vòng rồi một đoàn linh quang

từ trong đó bay ra, lộ ra một cái gương đồng tam giác.

Mà đúng lúc này, ba đạo sáng mờ vụt tắt, bên trong hiện ra thân ảnh của bọn Ngũ Khấp.

"Chuyện gì xảy ra vậy, khí tức của người nọ sao lại tiêu thất mất?"

Đại ma ứng hai mắt lục quang chớp động, thần sắc hiện ra vẻ kinh nghi bất định.

"Sẽ không thể chạy mất được?"

Thanh phong nói.

"Chạy mất! Tuyệt không có khả năng này. Coi như là sơn mạch dựa vào vài vị đại nhân cũng tuyệt đối vô pháp phi độn ra vạn lý ở ngoài."

Ngũ Khấp trước nhìn mọi nơi, sau đó ánh mắt nhìn về phía vụ hải phía trước rơi xuống, dị thường trầm trầm nói ra.

"Nga, nói như vậy, người này chắc đang thi triển một loại thần thông ẩn nặc cực kỳ cao minh hoặc là trên người có bảo vật có thể thu liễm khí tức gì đó."

Ma ứng tựa hồ linh trí không thấp, sau khi chớp động mắt vài cái thì chậm rãi nói ra.

"Tám chín phần mười là thế, người này biết rõ vô pháp chạy thoát khỏi chúng ta nên dứt khoát dừng lại, chuẩn bị cùng chúng ta đánh một trận."

Ngũ Khấp ngóng nhìn vụ hải màu xám nhe răng cười nói.

"Hắc hắc, người này tu vi không bằng ta, làm như vậy mà nói thì chẳng phải là tự đi tìm chết hay sao."

Thanh phong nghe Ngũ Khấp cùng ma ứng nói thì cười nhạt nói.

"Hừ, đừng chủ quan. Người này dám làm như thế tự nhiên là có điều ỷ vào. Ta chưa nói với các người, vài ngày trước thiếu chủ đã ngã xuống mà tám chín phần là chết trong tay người này. Bằng không chủ nhân cũng sẽ không tức giận như thế, trong thời điểm hết sức trọng yếu này còn phái bọn ta ra."

Ngũ Khấp trên mặt vẻ dữ tợn chợt loé qua rồi hờ lạnh một tiếng.

"Cái gì, thiếu chủ đã bị người này giết! Có chuyện như vậy sao?"

Thanh phong thất thanh kêu lên.

"Đúng vậy, thiếu chủ tu vi cùng người này không sai biệt lắm nhưng mà trên người còn có vài kiện dị bảo do chủ nhân ban tặng nên cũng không phải có thể bị người ta diệt sát dễ dàng như thế. Nói như thế, người này thật sự đúng là có chút khó chơi, nên cẩn thận một chút."

Ma ưng khẩu khí biến đổi, vẻ mặt ngưng trọng vài phần.

"Dù cho thật sự có chút nguy hiểm, chúng ta cũng phải nhất định đánh. Nếu vô pháp diệt sát hoặc bắt được người này thì khi trở về gặp lại chủ nhân, chúng ta sẽ có kết quả loại nào, các người cũng có thể rõ ràng."

Thanh âm Ngũ Khấp trở nên âm trầm, đồng thời hai tay đột nhiên hướng trên đầu đánh ra một trảo. Hai cái sừng trâu màu đen kia được lấy xuống. Sau đó hai tay nó run lên, một đôi cự sừng này một chút hoá thành hai cái thiết chuỳ hắc quang loè loè. Phối hợp với thân hình to lớn vạm vỡ cao trên năm thước và bộ áo giáp màu đen trên người, Ngũ Khấp này một chút đã trở nên uy phong lẫm lẫm, sát khí đằng đằng.

Hắc ưng cùng thanh phong nghe xong lời nói của đồng bạn thì đều lộ ra một tia sợ hãi. Trong miệng hắc ưng đột nhiên phát ra tiếng hô sắc nhọn, hai cánh run lên tán ra vạn đạo hoàng quang, trong hoàng quang hình thể đại biến, trong nháy mắt hoá thành một gã hoàng bào nhân vóc người thon dài, trong tay cầm một cây cốt mâu màu trắng, tay kia cầm một cái thuẫn tròn ánh vàng rực rỡ.

Mặt ngoài cốt mâu có một tầng hắc điểm quay cuồng, bên trong cũng mơ hồ có tiếng tuỷ khốc phát ra. Mà mặt ngoài viên thuẫn có in một cái đồ án cự ma ba đầu sáu tay, phía mép thuẫn hàn quang loè loè, tựa hồ sắc bén dị thường.

Về phần thanh phong, trong miệng đồng dạng phát ra thanh âm ông minh đồng thời hai cánh trong suốt phía sau mơ hồ run rẩy một trận.

Một cảnh tượng bất khả tư nghị xuất hiện. Trên người thanh phong thanh quang lưu

chuyển một trận, nhất thời vô số quang đoàn từ trên hai cánh tuôn ra, thoáng chốc đã trải rộng trong phạm vi vài chục trượng phụ cận. Thấy tình hình này, Ngũ Khấp cùng ma ưng điều biến sắc mà vội vàng né trái né phải thối lui ra mấy bước. Tựa hồ đối với những quang đoàn này rất là kiêng kỵ.

Kết quả quang mang chợt loé, những quang điểm này biến ảo thành vô số con ong nhỏ to cỡ quả trứng gà, toàn thân màu xanh. Ngoại trừ thể tích nhỏ đi rất nhiều thì ngoại hình đều không khác gì thanh phong to lớn kia.

"Thanh phong, thiên phong phân thân thuật của người so với trước đây tựa hồ càng thêm tinh trạm. Lần trước thấy người thi triển thần thông này không thể huyền hoá ra nhiều ma phong như vậy."

Hoàng bào nhân hai mắt nhìn chăm chăm vào những con tiểu thanh phong này mà chậm rãi nói.

"Hắc hắc, đó là bởi vì trước đây không lâu ta đã đem thần thông này tu luyện lên một tầng cao mới. Những phân thân này không chỉ số lượng nhiều hơn so với trước đến non nửa mà công kích đơn thể cũng hơn xa trước đây."

Thanh phong đặc ý dào dạt nói ra.

"Hảo, theo đó mà nói, chúng ta sẽ nắm chắc hơn một ít. Thanh phong, người cho những phân thân này đi trước mở đường, chúng ta đem toàn bộ phiến vân hải này lục soát một phen. Người nọ hơn phân nửa là đang ẩn nấp nơi đây."

Ngũ Khấp đem song chủy hướng trước người đập vào nhau mà ha hả cười phân phó nói.

Chương 1642: Thuấn Sát

Thanh phong nghe nói thế thì gật gật đầu, sau đó không thấy nó có cử động đặc biệt gì mà mấy trăm ma phong phụ cận lập tức rống lên rồi hoá thành một đoàn mây xanh tiến vào trong vụ hải. Theo sau ba người Ngũ Khấp khẽ mấp máy môi nói nhỏ gì đó rồi mới đuổi theo bay vào trong đó.

Đàn ong sau khi bay ra một đoạn thì lập tức "ông" lên một tiếng rồi hoá thành vô số đoá thanh hoa, hướng ra bốn phương tám hướng mà bắn đi, còn bản thể thì chậm rãi bay ra sau Ngũ Khấp và ma ứng mà biến thành một một hoàng bào nhân. Hai ma thú kia đối với việc này có vẻ đã quen nên không lưu tâm chút nào.

Cái Thiên phong phân thân thuật này mặc dù uy lực không nhỏ nhưng một khi thi triển ra thì tu vi bản thể của thanh phong lại bị hạ thấp hơn phân nửa nên tự nhiên là cẩn thận dị thường.

Có nhiều phân thân bay trong vụ hải như vậy nên trong chốc lát đã đem vùng phụ cận tìm kiếm qua sau đó từ từ tiến về phía trước. Vụ hải này bất quá chỉ dài hơn trăm dặm, thực sự không tính là quá dài nên chỉ hơn một khắc thời gian thì ba gã ma thú đã tiến vào được hơn non nửa nhưng trong lúc nhất thời vẫn chưa phát hiện được ra gì.

Bất quá, càng như thế thì thần tình của Ngũ Khấp càng lúc càng ngưng trọng, hai ma thú còn lại vẻ mặt đều nghiêm nghị. Lại một hồi lâu sau, mắt thấy quần phong khi bay đến một phiến vụ hải hơi nồng đậm thì bỗng nhiên ngoài hơn mười trượng có tiếng "phốc xuy" rồi trong vụ khí kim mang chọt loé, một thanh trường nhâ quý dị chọt loé lên chém một con ma phong phụ cận thành hai nửa. Hành động cực kỳ sạch sẽ và lưu loát.

Theo đó có một đạo kim ảnh bắn nhanh ra rồi hoá thành một đạo kinh hồng hướng một phương hướng khác phi độ mà chạy, tốc độ nhanh kinh người.

"Tìm được rồi, mau đuổi theo!"

Vừa thấy cảnh này, thanh phong lập tức mừng rỡ kêu lên sau đó không chút do dự

thức đục phân thân. Phụ cậ thanh âm ông mình nổi lên, đám ma phong kia hoá thành vô số thanh hoa đuổi theo. Mà ma thú hai sừng cùng ma ưng sau khi nhìn nhau một cái thì trong mắt hiện lên một tia dị dạng rồi thân hình lập tức khê động phi thân tới.

"Oanh" một tiếng, một đoàn hắc ma phong phóng lên cao hướng về phía kim ảnh xa xa cuộn cuộn đuổi theo còn bản thể thanh phong thì vỗ hai cánh lấy tốc độ phổ thông bay đi. Việc truy đuổi chỉ xảy ra trong nháy mắt thì vô luận là kim ảnh hay ma phong chợt loé lên rồi biến mất. Thanh phong thấy vậy thì đôi mắt khép nháy nháy, hai cánh ngừng đập, bộ dáng không muốn đi tới trước nữa. Đúng lúc này, trên đỉnh đầu nó một tiếng xé gió nổi lên, một đạo kim quang chợt loé lên nhắm thẳng thanh phong bắn đến. Kim quang sáng vô cùng, chưa tiếp cận với nó mà một cỗ linh áp kinh người đã tràn đến.

Tu vi của thanh phong là thấp nhất trong số ba người, hơn nữa vừa rồi đã thi triển Thiên phong phân thân thuật nên tu vi đại giảm. Mắt thấy kim quang lấy thể kinh người bắn tới thì trong mắt không khỏi hiện lên một tia kinh sợ nhưng kỳ quái chính là nó vẫn bất động giữa không trung, không có ý né tránh.

Mắt thấy kim quang chợt loé, có vẻ như sẽ trực tiếp xuyên thủng đầu thanh phong thì bỗng nhiên trong hư không ba động rồi một cây cốt mâu hiện lên trước người nó.

"Đương" một tiếng giòn vang, cốt mâu hung hăng va chạm đồng thời phía trên cốt mâu nổi lên một tầng hắc diễm đem kim quang đang phóng tới hất ra mà kim mang cũng hiện nguyên hình. Đó rõ ràng là một cây trường thương màu vàng rực rỡ. Tiếp theo trước người thanh phong hiện ra một đoàn hoang quang, bên trong có một đạo nhân ảnh như ẩn như hiện. Nó vung tay một cái, "vù" một tiếng, cốt mâu đã bị nhiếp tới trong tay đồng thời tay kia nhoáng lên một cái, một cái thuẫn tròn màu vàng hiện lên chắn trước người. Bất quá lúc này vẻ mặt hắc đầy quỷ dị, ánh mắt loè loè nhìn chăm chăm vào một cái quang đoàn màu đen trên đầu.

Lúc này phía trên bầu trời vụ hải đột nhiên hắc quang chợt loé, hai cái bóng đen quỷ dị hiện lên rồi hung hăng lao xuống. Cuồng phong gào thét rồi có tiếng nổ vang lên! Bóng đen chợt loé qua rồi trong hư không chợt xuất hiện một trận vận vạo, phảng phất như muốn rách ra. Sau đó một cỗ vô hình chi lực trong nháy mắt đã đem vụ khí phía dưới đánh vỡ. Phía dưới nhất thời lộ ra một cái kim sắc nhân ảnh nhàn nhạt. Cái nhân ảnh này vừa thấy thân hình bại lộ thì tựa hồ rất là hoảng loạn, vội vội vàng vàng hai tay hướng lên không trung hư không đánh ra một kích, hai cái kim sắc quyền ảnh phá không

bắn ra hướng về phía bóng đen trên không trung. Mà bản thân kim ảnh thì độ quang muốn hoá thành một đạo kinh hồng bắn đi.

"Muốn đi ư!"

Từ trên không trung truyền ra một tiếng rống to đỉnh tai nhức óc. Sau đó hai cái bóng đen rơi xuống phía dưới, ánh sáng mờ chợt loé lên đã đem kim sắc quyền ảnh kích cho nát bấy rồi lại nhoáng lên một cái hiện ra hai cái hắc chuỳ thật lớn.

Hai cái cự chuỳ bỗng nhiên quay tròn sau đó hai cỗ hấp lực thật lớn hiện ra đem phía phạm vi hơn hai mươi trượng phía dưới bao lấy. Kim sắc nhân ảnh biến thành kinh hồng mới bay được hơn mười trượng thì độ quang lập tức bị trì trệ trở nên thông thả chậm rãi vô cùng.

Tại xa xa nhìn lại, hoàng bào nhân bỗng nhiên vung cánh tay lên, cốt mâu trong tay nhất thời rút lên rồi hoá thành một đạo hắc mang như tia chớp bắn ra, đồng thời lúc đó bộ đuôi của của thanh phong cũng run lên rồi có một đạo tế ti bắn ra.

Hai cái chợt loé lên rồi trước sau bắn tới phía trước người kim sắc nhân ảnh. Đạo tế ti nọ nhìn bình thường nhưng đi sau mà tới trước, chỉ thoáng mơ hồ một cái đã tiến vào trong thân thể kim sắc nhân ảnh.

Nhất thời thân hình kim ảnh run lên rồi phát ra một đạo kim quang âm đậm cùng một cỗ khí tức tanh hôi. Sau một khắc, tế ti lại run lên rồi đồng dạng nhắm vào đan điền kim ảnh xuyên thủng qua. Một tầng hoả diễm màu đen từ trên người kim ảnh bốc lên đem cả thân thể triệt để bao phủ trong đó.

Trên không trung, cự chuỳ màu đen rơi xuống rầm chắc đập lên trên hoả diễm màu đen.

"Oanh" một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên! Hắc diễm và kể cả kim sắc nhân ảnh bên trong dưới cỗ cự lực này trong nháy mắt biến thành tro bụi. Trên không gian cao hơn mười trượng, xuất hiện ba động rồi thân ảnh ma thú hai sừng cao to dị thường từ trong không trung hiện lên.

Hắn nhìn tình hình phía dưới thì khẽ răng cười. Xa xa ma ưng cùng thanh phong trông thấy màn này thì trên mặt đều lộ ra vẻ tươi cười. Bọ họ trước khi tiến vào đã

thương lượng kế dụ địch, trước tiên dùng đàn ong để đã thảo kinh xà, sau đó lại cố ý để thanh phong lộ ra kẽ hở mà dụ địch, quả nhiên nhất cử kiến công, diệt sát tên đại địch này.

Nhưng lúc ba người trong lòng buông lỏng thì phía sau thanh phong một thanh trường kiếm màu xanh không chút dấu hiện lên, nó kêu ông minh một tiếng rồi hoá thành một đạo kiếm quang loé lên.

"Bất hảo!"

Thanh phong dù sao cũng là cao giai ma thú tương đương Luyện Hư Kỳ, cơ hồ cùng lúc phát hiện ra dị tượng phía sau thì trong lòng cả kinh, không kịp suy nghĩ nhiều, tùy hình vĩ bộ bỗng nhiên khê động, một cây gai độc màu thanh huỳnh bắn ra, sau khi bắn ra thì bỗng nhiên run lên, tầng tầng gai ảnh phát ra thanh âm thê lương sắc bén đem thân thể thanh phong che chở ở bên trong. Một đạo kiếm ảnh màu xanh chọt loé qua!

Thanh phong run lên rồi bỗng nhiên bị chém làm hai nửa, tàn thi từ trên không trung rơi thẳng xuống dưới. Về phần cây gai độc kia thì không một tiếng động hoá thành hai đoạn, căn bản vô pháp chống lại.

"Phốc xuy" một tiếng, một đoàn lục diễm từ nửa đoạn thi thể bay lên không trung.

"Anh Đường đạo hữu, cứu mạng!"

Trong lục diễm mơ hồ có thanh âm của thanh phong thất kinh kêu lên rồi vội vàng hướng về hoàng bào nhân bắn đi. Tên ma ưng tên là Anh Đường tự nhiên cũng đã phát hiện ra phía sau có dị biến nên sắc mặt đại biến, hai tay áo vội vàng run lên, một cổ hắc khí tuôn ra muốn đem nguyên thần của thanh phong thu vào trong đó. Nhưng một tiếng hừ lạnh đột nhiên từ hư không phát ra. Hoàng bào nhân vừa nghe xong thì cảm thấy đầu đau như búa bổ không chịu nổi, trong miệng hét thảm một tiếng rồi thân ảnh cũng rơi xuống.

Ngay cạnh hắc đột nhiên có một tiếng sét truyền ra, tiếp theo một đạo thanh bạch hồ quang chọt loé lên, phía trong có một cái thủ chương trắng như ngọc thò ra. Năm ngón tay búng ra, một cổ ngũ sắc quang diễm cuộn cuộn bay ra đem ma thú này cuốn vào trong đó.

Thân hình hoàng bào nhân đang rơi xuống trong nháy mắt dừng lại. Mà trong phút chốc dừng lại này, bàn tay năm ngón biến thành ánh vàng rực rỡ trong thời gian điện quang hoả thạch kẽ cắm vào trước ngực ma ưng.

Hoàng bào nhân sắc mặt vô huyết, tuy thần thức hắc vẫn đau nhức khó nhin nhưng dù sao bản thân không phải là tồn tại bình thường. Tại khoảng khắc sống chết trước mắt miễn cưỡng đè nén tạp niệm mà điều động một tia thần niệm. Kim sắc viên thuần phiên phù ở trước người nhất thời loé lên, thể tích cuồng trưởng, trong kim quang chớp động mặt ngoài hiện ra mười mấy cái ký hiệu cổ quái lớn nhỏ không đồng nhất.

Uy năng của cái thuần này đã được kích phát đem thân hình triệt để chặn ở phía sau. Đối với ma thú này mà nói, cảm giác đau đầu giảm đi rất nhanh, chỉ cần có thể ngăn cản được một kích này thì sau đó tự nhiên có thể giữ được tính mệnh và phản kích lại.

Tuy nhiên ý niệm này mới vừa léo lên trong đầu ma ưng này thì kim quang chợt loé, bàn tay màu vàng đã chạm tới cái thuần. Tiếng nổ chói tai phát ra, trong kim mang chớp động, bàn tay màu vàng xuyên qua cái thuần sau đó lại loé lên cái nữa xuyên thủng ngực hoàng bào nhân, đem ma hạch tử trong cơ thể moi ra.

Sau đó trên cánh tay ngân quang chợt loé rồi một tầng ngân diễm đột nhiên cuộn cuộn toát ra. Trong nháy mắt đã đem thi thể ma ưng bao vào trong đó. Nguyên thần bên trong chỉ kịp rên lên một tiếng rồi hoá thành một làn khói xanh tiêu tán vô ảnh vô tung trong thiên địa. Lúc này thanh bạch điện quang vụt tắt, một gã thanh niên mặc thanh bào, phía sau lưng có một đôi cánh mặt ngoài không biểu tình hiện lên và chậm rãi thu tay lại. Trên bàn tay có cầm một khoả ma hạch mơ hồ phát ra ánh sáng màu đen.

Thanh niên này chính là Hàn Lập. Nguyên thần thanh phong đang nhắm hướng bên này chạy tới, trông thấy cảnh này thì nhất thời bị hù dọa tới hồn phi phách lạc, bên ngoài thân lục quang chợt loé muốn lập tức biến phương hướng lần nữa đào tẩu nhưng tất cả cũng đã muộn!

Khoé miệng Hàn Lập khẽ nhếch lên hiện ra vẻ châm chọc rồi một cánh tay khác run lên. Một cỗ quang hà màu xám từ cửa tay áo bay cuộn ra, chỉ chợt loé lên đã đem nguyên thần thanh phong không kịp chạy quần vào trong đó. Sau đó Nguyên từ thân quang phát ra vạn đạo sáng mờ! Nguyên thần thanh phong kêu lên một tiếng rồi bị hội sắc quang hà cứng rắn đè ép vỡ nát, hoá thành điểm điểm lục quang mà biến thành hư ảo.

Chương 1643: Đắc Kính

Trong nháy mắt nguyên thần thanh phong bị tiêu diệt, bên ngoài thân đám ma phong đông đảo đang bay vù vù trong sương mù cách đó mấy trăm trượng có ánh hào quang loé lên. "Phốc" một tiếng, cả đám cứ như vậy nổ tung mà chết đi. Sau khi thanh sắc cự phong bị huỷ đi bản thể thì đến lượt hai cái ma hồn cũng hồn phi phách tán, bị tiêu diệt trong sát na công phu.

Hàn Lập không thèm nhìn vào thi thể ma ứng đang rơi xuống mà xoay chuyển ánh mắt nhìn về gã cao giai ma thú cuối cùng đang đứng ở phía xa nhìn lại. Mục quang băng hàn rét thấu xương. Song giác ma thú tự nhiên thấy hết màn này, lúc này có thể thấy được trong mắt lộ ra vẻ hoảng hốt, sắc mặt ẩn hiện tái xanh.

Tuy tu vi của thanh phong cùng ma ứng không bằng hãn nhưng cũng không đến mức cách biệt một trời một vực. Thế mà chỉ đối mặt trong nháy mắt hai người này đã bị đối phương đánh chết một cách rất đơn giản, ngay cả nguyên thần cũng không thể chạy thoát. Điều này không khỏi làm cho hãn toàn thân phát lạnh.

Mặc dù đối địch hươu đặc thù cũng là do xuất kỳ bất ý đánh lén nhưng hãn tự hỏi nếu ở vào địa vị đối phương thì tuyệt vô pháp đánh chết hai gã đồng bạn gọn gàng như thế. Bất quá, hãn cũng có chút kỳ quái.

Kim ảnh vừa rồi xuất hiện dẫn dụ bọn họ sau đó bị nhất chuý đánh chết là cái gì. Bọn họ rõ ràng cảm ứng được trên người nó tản ra linh khí không kém, nếu không cũng sẽ không dễ dàng bị đánh bại như thế. Bất kể thế nào mà nói, trong tình huống hãn lẻ loi một mình tiến lên giao thủ thì có thể nói mười phần sẽ vẫn lạc. Không bằng đợi viện binh đến rồi nghĩ biện pháp khác đánh chết đối phương.

Nếu thật sự không được thì phải dứt khoát mạo hiểm đi tới khu vực ngoại vi sơn mạch, là vùng giáp ranh cùng với ngoại tộc ước định mai phục tại lối vào để đem người này đánh chết. Thiết nghĩ những một số đỉnh giai tồn tại ngoại giới cũng sẽ không vì một người này mà tìm đến lý luận với vài vị thánh giai đại nhân trong sơn mạch.

Song giác ma này tâm cơ quả thực rất cao, sau khi tỉnh lại thì lập tức nghĩ ra kế sách ứng đối. Vì vậy vừa thấy Hàn Lập nhìn tới thì hần đột nhiên hai tay hư không đánh ra một trào. Sau hai tiếng "sừ sừ" thì hai thanh thiết chuỳ loé lên rồi thu nhỏ lại và bay về đến trên tay hắn. Tiếp theo hắn há miệng phun ra cái gương đồng tam giác kia đồng thời một tay nhanh chóng điểm lên một cái. Mặt ngoài gương đồng phát ra một thanh âm vù vù một tiếng rồi phun ra một đoàn hàn quang lao xuống.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Hàn quang vừa lao xuống thì thân ảnh cao lớn của song giác ma tại chỗ cũ đã biến mất. Sau đó gương đồng khê run lên rồi hoá thành một đạo tàn ảnh bỗng chốc tiến vào trong hư không không thấy bóng dáng. Một màn này làm cho Hàn Lập từ xa xa khê giật mình, có chút không ngờ nhưng ngay lập tức sắc mặt hắn trầm xuống, trong đồng tử lam mang loé lên, hai mắt hiện ra kỳ cảnh như dòng nước xoáy làm cho người ta vừa nhìn vào hai mắt hắn phảng phất liên như hồn phách đều bị hút vào trong đó.

Tựa hồ như đã nhìn rõ cái gì đó, Hàn Lập vươn tay bấm quyết, lại đưa hai ngón tay hướng vào hai đầu lông mày điểm một cái. Một đoàn hắc khí hiện ra sau đó ngưng tụ biến ảo thành một con mắt đen kịt.

Đúng là Phá diệt pháp mục.

Yêu mục vừa mới thành hình thì con mắt lập tức cử động chớp chớp, hào quang đen kịt lưu chuyển một hồi, bên trong con ngươi ẩn hiện có phù văn quay cuồng tuôn ra. Sau một tiếng vang nhỏ thì một đạo ô quang to cỡ ngón tay từ trong Phá diệt pháp mục bắn ra, nó chỉ loé lên một cái rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Một lát sau, ở chỗ hư không phía ngoài hơn trăm trượng đột nhiên có một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra rồi một vầng sáng hiện ra mang theo không gian ba động kịch liệt tản ra. Sau một âm thanh muồn hưởng thì một đoàn hàn quang ảm đạm dị thường từ trong vầng sáng bắn ra, sau khi bay ra ngoài hơn mười trượng thì loạng choạng dừng lại.

Sau khi hào quang thu liễm thì thấy song giác ma kinh sợ hiện thân. Cơ hồ cùng lúc đó, trên không bỗng nhiên có một tiếng sét đánh truyền ra, một đạo hồ điện hai màu xanh trắng loé lên, bên trong ẩn hiện có một đạo nhân ảnh.

"Không tốt."

Thân hình song giác ma còn chưa đứng vững nhưng mục quang vừa quét qua trên đầu thì trong lòng chợt trầm xuống, cơ hồ vô ý thức vung hai tay lên. Hai cái đại chuỳ trong tay lập tức gào thét một tiếng rồi nhắm thẳng đỉnh đầu nhân ảnh điên cuồng đập xuống, đồng thời trước ngực tinh quang loé lên, một cái lam sắc phiên kỳ bay ra, nhoáng một cái liền biến thành một màn sáng màu xanh đem thân hình bao bọc trong đó.

Mà trên thân mình song giác ma hắc quang chợt loé, thân hình phảng phất như tên rời nỏ bắn ra, bộ dáng muốn trước tiên kéo giãn khoảng cách với Hàn Lập nhưng Hàn Lập sao để cho ma thú này đắc ý chứ, chỉ thấy trong không trung lơ lửng hai màu xanh trắng bạo liệt âm âm một tiếng, điện quang biến sắc rồi hoá thành một đạo ngân quang hồ lập loè.

Ngân quang này hình thể điên cuồng tăng lên, sau khi lặn một vòng thì biến ảo thành một con thanh sắc đại bàng dài mấy trượng, đại bàng vỗ hai cánh một cái, từng đạo ngân hồ thô to hung hăng bổ nhào về phía dưới. Tốc độ cực nhanh, cơ hồ ngân quang vừa mới loé lên thì cự trảo đã chớp lấy đại chuỳ màu đen đang bay tới. Tiếng va chạm như tiếng sấm nổi lên!

Cự chuỳ vừa gặp cự trảo thì loé lên, nơi hai cái va chạm xuất hiện từng đạo ngân xà bắn ra. Sau đó một khắc, cự trảo không ngừng lại chút nào tiếp tục đè xuống, bỗng chốc đã dính vào lam sắc quang tráo trên người song giác ma. Tuy nhiên có chút ngoài dự liệu là cái quang tráo nhìn như bình thường này lại có hào quang loé lên rồi bỗng chốc biến ảo thành một màn hào quang như thủy tinh. Vô luận là điện hồ hay là cự trảo khi chạm đến nó thì đều như trâu đất xuống biển, có vẻ không có chút hiệu dụng nào.

Thấy tình hình này, song giác ma trong màn hào quang thở dài một hơi, không khỏi lộ ra vẻ tươi cười nhưng không chờ hẵn có bất kỳ cử động gì, bên ngoài màn hào quang đột nhiên có âm thanh chói tai bén nhọn vang lên rồi thấy cái mỏ của thanh sắc đại bàng hoá thành từng đạo thanh mang loé lên mà mổ xuống.

"Ầm ầm ầm."

Ba tiếng nổ vang lên, trên màn hào quang có thanh âm bộc phát ra rồi tiếp theo là một tiếng vỡ giòn tan, màn hào quang trong suốt bị mổ vỡ một điểm mà từ đó lan ra, cuối cùng hoá thành điểm điểm lam quang tán loạn tiêu thất.

"A!"

Song giác ma đồng thời vung hai cánh tay lên trên, theo âm thanh xé gió là vô số trào mang màu đen thoáng hiện ra tạo thành một cái trào vòng rậm rạp chẳng chịt chắn ở trên đỉnh đầu nó nhưng thanh sắc đại bằng chỉ khê dùng mỏng một cái, một đạo thanh quang loé lên rồi chui vào trong trào mang. Theo đó, ngân sắc điện quang đại tác, trào vòng cứ như vậy mà bị kéo rách ra, mà thanh mang vừa loé lên thì lại như ảo ảnh không thấy đâu.

Thân hình song giác cự ma rung mạnh, hai cánh tay thoáng cái dùng cử động đồng thời cúi đầu nhìn xuống thân thể mình. Chỉ thấy chỗ lồng ngực hắc có một cái lỗ máu to cỡ cái chén ăn cơm, từ trong đó máu phun ra đồng thời trong đó có một cái gai bạc chớp động.

Trên mặt nó lập tức hiện ra vẻ hoảng sợ khó có thể tin được nhưng không chờ hãn kịp phát ra tiếng kêu thảm thì lỗ máu trước ngực chợt có tiếng sấm nổ rồi từng đạo ngân hồ bắn ra. Ngân sắc điện quang thoáng cái đã đem song giác ma triệt để bao phủ vào trong đó.

Tiếng sấm vang vọng một hồi lâu sau mới ngừng lại, thân thể và nguyên thần của song giác ma trong lôi quang hung mãnh dị thường đã sớm biến thành tro bụi, biến mất vô tung vô ảnh trong gian chi để lại chỗ này một cái mặt gương đồng tam giác quái dị!

Thân thể thanh sắc đại bằng đột nhiên co rút lại, trong ánh linh quang chớp động mà lần nữa hoá thành nhân hình. Hàn Lập đưa mắt nhìn cái gương, đồng thời sau đó đưa tay khê chỉ một cái, lập tức một cỗ hấp lực lừng không sinh ra đem cái bảo vật vô chủ này thu vào trong tay, sau đó cúi đầu nhìn kỹ. Tuy nhiên trong lúc vội vàng cũng không nhìn ra được cái gì.

Bất quá, hãn đối với vật này lại rất có hứng thú. Cái kính này có thể đem pháp lực của nhiều người liên kết thành một mạch hơn nữa gặp địch nhân còn có thể tiến vào trong hư không mà độn đi, hiển nhiên cũng không phải là bảo vật tầm thường. Không biết con ma thú này làm thế nào mà có được. Một tay hãn vung lên, cái gương bỗng nhiên phát ra một đoàn hoàng quang rồi biến mất không thấy.

Trong lòng Hàn Lập tự định giá và không tiếp tục có ý dừng lại nữa mà độn quang hoá thành một đạo thanh sắc cầu vòng hướng vào chỗ sâu trong vụ hải bắn đi. Vài khắc sau, một phiến ma phong đen kịt từ phía bên cạnh gào thét mà đến. Sau khi đến vụ hải thì

xoay quanh một hồi sau đó lập tức thu lại, bên trong hiện ra năm tên ma thú hình thù kỳ quái.

"Địa phương ba người biến mất là chỗ này."

Con ma thú như ngọc lưu ly chế thành sau khi nhìn lướt qua vụ hải thì nói. Bốn con còn lại thì trong mắt cũng hiện lên vẻ cảnh giác.

"Ba người Ngũ Khấp đại nhân liên thủ sao có thể trong một thời gian ngắn như vậy mà đã không có tin tức? chẳng lẽ trên đường gặp phiền toái khác?"

Con mãng thú thấp giọng hỏi một câu.

"Cái này không rõ lắm, bất quá như thế nào mà nói thì mọi người cần giữ vững tinh thần, chúng ta nên cẩn thận hơn một chút."

Tiểu thú lắc lắc đầu, sau đó dùng khẩu khí không thể tin phen phó nói.

"Dạ!"

Đám ma thú còn lại đều cúi đầu cung kính đáp, sau đó ma phong tái khởi, cả đám chui đầu vào trong vụ hải. Nửa khắc đồng hồ sau, tại nơi Hàn Lập đánh chết song giác ma những ma thú này hiện thân ra. Chúng nó dùng ánh mắt kinh nghi đảo qua hết mọi nơi. Trong đó có một con ma thú trông giống như con vịt nhưng trên đầu có một cái sừng, nó nhìn quanh một vòng sau đó hoá thành một đạo bạch quang lao xuống phía dưới, chỉ một thoáng đã không thấy tăm hơi.

Hành động này tự nhiên khiến đám ma thú khác chú ý mà đưa mắt nhìn nhưng chỉ một lát công phu sau, ma khí dao động rồi con ma thú hình vịt bầu bay ra. Trong tay có mảng của nó có một đoạn sừng vỡ nhìn như sừng trâu to cỡ nắm tay.

"Đây là mảnh sừng của Ngũ Khấp đại nhân mà, sao lại rơi xuống phía dưới như thế này, chẳng lẽ thật sự đã quy thiên?"

Mặt con ma thú trông như hổ, sắc mặt run sợ lẩm bẩm nói.

"Xem ra ba người bọn họ thật sự đã vãn lạc rồi, người bị truy đuổi thậm chí lại có thần thông như thế sao?"

Tiểu thú thần sắc âm trầm nhắm hai mắt, thấp giọng tự nói một câu.

"Chúng ta sau đây phải làm như thế nào đây. Tên ngoại lai nhân kia đã sớm vô tung vô ảnh, chúng ta lại vô pháp truy tung được."

Mãng thú kia sắc mặt âm tình bất định không khỏi tự hỏi một tiếng.

"Hừ, cho dù là có thể định vị được người này thì ta cũng không có khả năng truy đuổi được. Đối phương đã có thể đánh chết ba người Ngũ Khấp thì chúng ta hơn phân nửa cũng không phải là đối thủ. Theo đường cũ trở về thôi!"

Tiểu thú hừ lạnh một tiếng, không chút do dự nói.

"Nhưng cứ như vậy mà nói, sau khi trở về sẽ không ổn cho lắm. Chủ nhân nhất định sẽ tức giận dị thường."

Một ma thú khác lại có vẻ rất cố kỵ, chậm rãi nói.

Chương 1644: Xảo Hoạch

"Không có gì. Chúng ta cũng không phải cứ như vậy mà buông tha cho. Sau khi trở về tụ tập cùng những người khác, chúng ta sẽ lập tức kéo đến chỗ lối ra mà tổ chức mai phục. Người này muốn rời khỏi Ma Kim Sơn Mạch thì khẳng định sẽ gặp lại chúng ta."

Tiểu thú sau khi do dự một chút thì dùng ngữ khí khẳng định nói.

Nghe tiểu thú nói như thế, ngay cả mãng thú cùng bốn con ma thú còn lại đều không phản đối gì, tựa hồ đối với lưu ly tiểu thú này cực kỳ tin phục. Sau đó ma phong tái khởi, ngũ ma lập tức hướng theo đường cũ bay trở về.

Lúc này, Hàn Lập đã sớm ở ngoài trăm vạn dặm, hắn vừa phi động vừa cẩn thận cảnh giác quan sát bốn phía. Tuy rằng đã thoát khỏi truy binh thành công nhưng thần sắc của hắn cũng không có quá mức thoải mái mà vẫn hơi nhúu mày. Trải qua hơn nửa ngày bỏ chạy, hắn đã hoàn toàn đi lệch khỏi quỹ đạo lúc trước. Muốn bay trở về đến lối vào Ma Kim Sơn Mạch thì chỉ có thể đi đường khác. Nói như thế mà nói, thứ nhất là không quen đường, thứ hai là có thể gặp phải ma thú mới thì có thể có chút phiền phức.

Bất quá so với hàng trăm trung cao giai ma thú kia thì hắn vẫn tình nguyện mạo hiểm một phen. Đường nhiên đám ma thú đó có thể ngăn chặn tại lối vào nhưng hắn chỉ chợt lo lắng qua sau đó lập tức không để ý nữa. Đối với hắn mà nói, nếu không có xuất hiện thánh giai ma thú thì vô luận là vận dụng Thái Nhất Hoá Thanh Phù hay là dựa vào động tác quỷ dị của mình thì đều có thể dễ dàng giải quyết được việc này, căn bản không cần để ở trong lòng.

Chuyện tối trọng yếu hiệ tại chính là không biết Tiêm Tiêm có thuận lợi thoát thân hay không. Nếu nàng bất ngờ vẫn lạc thì Thiên Ngoại Ma Giáp có thể nhất thời không thể tu bổ được. Nhưng loại chuyện này cũng không phải là hắn có thể thể quản được. Hơn nữa từ chuyện nữ tử này lúc trước thi triển hậu thủ thoát thân thì xem ra tựa hồ nàng còn lưu lại không ít chuẩn bị ở phía sau nên quá nửa là có thể phản hồi vô sự.

Về phần nam tử họ Khuê kia thì Hàn Lập ước gì đối phương vẫn lạc trong tay đám

ma thú thì tốt. Hàn Lập sau khi cân nhắc xong thì mới đem tâm tư thu lại rồi hết sức chạy đi. Chỉ thấy độn quang màu xanh đại phóng, tốc độ của kinh hồng nhanh thêm ba phần, sau mấy cái chớp động liền biến mất ở tại chân trời.

Hàn Lập lần này một mình đi đã phi hành qua một ngày một đêm. Trên đường tuy có đụng phải mấy tên đệ giai ma thú nhưng chỉ vung đại thủ hư không đánh ra một trào liên dễ dàng nhất kích tất sát, căn bản là chưa có gì phiền toái.

Cứ như vậy, lúc này Hàn Lập đang phi độn phía trên một khu vực đồi núi thấp, phía dưới ma khí màu đen quay cuồng cơ hồ đem phân nửa đồi núi này bao phủ vào trong đó, nhìn lại chỉ thấy một đỉnh núi cao hơn trăm trượng nằm trong đám ma khí màu đen như ẩn như hiện.

Đột nhiên có một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến, sức nổ mạnh đến mức nửa ngày sau trên không trung vẫn còn động lại thanh âm tác hưởng. Hàn Lập một lòng đi đường thấy vậy thì cả kinh, thanh quang chợt loé, độn quang dừng lại xoay đầu nhìn về hướng phát ra tiếng nổ.

Chỉ thấy phía xa không biết chỗ nào giờ phút này hoàn toàn bị hoả vân đỏ đậm bao phủ mà ở bên trong hoả vân ẩn hiện có một đoàn bạch sắc hoả cầu hiện lên sau đó cuộn cuộn nứt toác mà hoá thành xích hồng yêu dị hoả diễm. Tiếng nổ ầm ầm trầm thấp vang lên liên miên không dứt, giống như vô cùng vô tận.

Khoé mắt Hàn Lập chợt nhảy dựng lên, tuy không biết bên kia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nhưng thanh thể thật là kinh người, không phải cấp Luyện Hư bình thường có thể làm được. Bất quá trong mắt Hàn Lập lam mang chuyển động vài cái, sau khi hơi trầm ngâm thì bỗng nhiên độn quang tái khởi nhắm hướng ban đầu tiếp tục đi tới, độn tốc thậm chí so với ban đầu còn nhanh hơn vài phần. Bộ dáng của hắn xem ra căn bản không muốn phát sinh thêm phiền toái.

Bản ý của Hàn Lập đích xác là như thế. Chuyển đi Ma Kim Sơn Mạch này hắn đã thu hoạch không ít, hiện tại nên sớm thoát ly khỏi nơi này, đối với những chuyện phiêu lưu khác hắn không có chút hứng thú nào nhưng Hàn Lập vạn lần không nghĩ tới chính mình không muốn gây chuyện thì ma phiền lại tìm tới cửa.

Thanh hồng do Hàn Lập biến thành mới bay ra được hơn trăm trượng thì trong hoả vân quay cuồng bỗng nhiên linh quang chợt loé rồi từ đó có bốn đạo độn quang bắn ra.

Đạo phía trước là một đoàn tử quang huỳnh chói mắt lao thẳng đến Hàn Lập. Ba đạo phía sau, một đạo lục quang loè loè, một đạo ngân quang chói mắt, một đạo thì đỏ tươi như máu. Tốc độ so với tử quang còn kém một bậc nhưng thanh âm phá không nghe rộn cả người. Tiếng xé gió vừa truyền đến thì đã đến sát bên cạnh Hàn Lập.

Hàn Lập thấy tình hình này thì không khỏi ngẩn ra, trong lòng nhất thời không biết là nên lập tức né tránh hay là đón đầu mà lên. Bất quá hần chỉ ngẩn ngơ trong phút chốc công phu rồi tay áo lập tức run lên, nhất thời một tầng hôi quang lập tức vô thanh vô tức hiện lên, tiếp theo dưới chân có tiếng thanh minh rồi vô số thanh tiểu kiếm màu xanh từ hư không hiện lên, hơi vừa chuyển đã hoá thành một đoá thanh liên từ từ nở rộ ra.

Trong lúc nhất thời, hai mắt Hàn Lập lam mang chợt loé lập tức đem vật từ trong tử quang đang bắn đến nhìn rõ ràng, kết quả thần sắc trở nên cực kỳ quái dị. Chỉ thấy trong tử quang rõ ràng là một gương mặt xanh biếc, hai tay cùng chân đều là các xúc tu màu tím, trông như quái vật. Nhân ảnh này cao đến hai trượng, khuôn mặt bình thường, hơn nữa hơi có vẻ đờ đẫn, hai tay chân đang ôm lấy một cái chiến giáp màu vàng giống như khô mộc, bên ngoài thân mơ hồ có tử sắc ký hiệu hiện lên quay cuồng đồng thời có một cỗ được hương truyền ra.

"Chi tiên!"

Hàn Lập đã sớm xem qua hình ảnh của nó trong ngọc giản nên trong nháy mắt đã nhận ra lai lịch của quái vật đang bay tới, trong lòng không khỏi kinh hãi. Tuy hần chưa bao giờ nghĩ tới điều này nhưng nếu linh vật này tự động đưa tới cửa thì tự nhiên là một chuyện khác. Hơn nữa xem ra Chi tiên này ngay cả tứ chi cũng chưa biến ảo thành công thì hiển nhiên là thương thế vẫn chưa phục hồi hoàn toàn, lúc này đã bị những người khác phát hiện nên mới vội vàng chạy trốn.

Hàn Lập tâm niệm vừa động, trong nháy mắt đã có quyết định, thậm chí còn chẳng quan tâm xem vài đạo độn quang mặt sau đang bay đến. Một tay hư không đánh ra một trảo, một quang sáng màu xám cuốn đi rồi hoá thành một cái đại thủ màu xám chộp xuống tử quang.

Trong tử quang Chi tiên thấy vậy, trên mặt mặc dù không chút biểu tình nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ tuyệt vọng. Mắt thấy đại thủ màu xám chụp đến mà lại tựa hồ như không thể khống chế được độn quang, sau khi loé lên thì vẫn lao thẳng về phía Hàn Lập. Kết

quả là đại thủ chụp tới.

"Phanh" một tiếng muộn hường, từ quang nhất thời tản ra, đại thủ liền đem Chi tiên bắt lấy, sau đó nhoáng lên một cái liền hoá thành một cổ quang hà màu xám quay về.

Hàn Lập bắt được Chi tiên dễ như trở bàn tay, đối phương không có tí sức phản kháng nào. Hào quang chợt loé, Chi tiên đã bị từng đạo quang hà xám gắt gao trói lấy rồi lại gần chỗ Hàn Lập trong gang tấc trước người.

Hàn Lập mừng rỡ, lập tức không lưỡng lự tay áo run lên, nhất thời mười mấy tấm phù lên màu sắc khác nhau bắn ra. "Phốc phốc" mấy tiếng nổ lớn, đám phù lên này chỉ loé lên đã vây lấy thân hình Chi tiên, tiếp theo đủ lại ký hiệu màu sắc khác nhau hiện lên cơ hồ cả thân hình linh vật này bao vây trong đó.

"Dừng tay."

"Muốn chết!"

Hai tiếng quát lớn từ trong ba đạo độn quang phía sau ầm ầm truyền ra, hiển nhiên là những người này vừa thấy con mồi bị Hàn Lập bắt đi thì trong lòng giận giữ thế nào cũng biết.

"Thu."

Tuy nhiên Hàn Lập căn bản không thèm để ý, một tay lật lại, nhất thời trên tay xuất hiện một cái bình ngọc màu xanh, trong miệng khẽ quát một tiếng. Nhất thời cái bình ngọc run lên mà phun ra một đạo thanh hà đem Chi tiên đã bị cấm chế cuốn vào trong đó. Chỉ thấy linh quang chớp động, Chi tiên nguyên bản còn cao hơn Hàn Lập trong nháy mắt đã thu nhỏ hình thể lại, cuối cùng chỉ còn cao nửa thước rồi nhanh chóng bị thanh hà thu vào trong bình. Bàn tay vừa lật chuyển, cái bình ngọc hoá thành mấy điểm linh quang mà biến mất.

Lúc này, ba đạo độn quang phía sau mới tới nơi, chỉ sau mấy cái chớp động thì đều hiện ra cách Hàn Lập khoảng ba mươi trượng, vây quanh lấy hắn. Hàn Lập lúc này mới ngẩng đầu đảo qua mọi nơi, thần sắc thản nhiên, nhìn không ra chút khác thường nào. Vừa rồi tuy chưa thấy rõ ràng dung mạo của những người đuổi theo này hưng linh áp trên người tuyệt đối không có Hợp Thể tồn tại cho nên hắn mới thông thả như thế.

"Di, là Hàn đạo hữu."

"Là người."

Bởi vì chuyện vừa rồi phát sinh chỉ trong nháy mắt, thêm vào đó vừa rồi Hàn Lập lại dùng Nguyên tử thần quang che hơn phân nửa thân hình nên đám người phía sau đến bây giờ mới nhìn rõ dung mạo của Hàn Lập, kết quả là hai cái thanh âm hoàn toàn bất đồng đồng thời thất thanh truyền ra.

Một cái tràn ngập vẻ kinh ngạc!

Một cái lại đầy vẻ kinh nghi bất định!

Về phần người cuối cùng toàn thân huyết quang loè loè lại không nói lời nào mà hai tay chỉ hướng về Hàn Lập giương lên. Nhất thời hai đạo huyết quang kích bắn ra, chỉ loé lên đã hoá thành lưỡng đạo huyết quang chém đến Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, quang hà màu xám trước người bành trướng lên mà hoá thành cao mấy trượng cũng nhắm về phía trước cuốn đi.

"Bịch" một tiếng, lưỡng đạo huyết quang kia cũng bất phàm, chỉ một chút đã chém đứt hơn phân nửa quang hà màu xám, bộ dáng muốn trực tiếp xuyên thủng mà qua nhưng ngay sau đó, trong quang hà màu xám đột nhiên có một bóng đen loé lên, đó là hư ảnh của một cái tiểu sơn màu đen tuyền.

Lưỡng đạo huyết quang vừa chém lên tiểu sơn thì lập tức bị cự lực hất quay ngược trở về. Theo sau hồi quang bốn phía đột nhiên ngưng tụ mà hoá thành vô số tia sáng màu xám hết sức nhỏ hướng về phía huyết quang bắn tới. Kết quả hai cái huyết nhệ kia lúc đầu giống như giao long dũng mãnh phi thường nhưng khi bị vô số tia sáng màu xám chụp xuống thì động tác bắt đầu chậm chạp, hào quang cũng trở nên ảm đạm đi mà hiện nguyên hình.

Đây rõ ràng là hai thanh huyết sắc trường kiếm dài vài tấc nhưng hào quang loá mắt co duỗi không ngừng, có vẻ linh tính mười phần. Hai thanh trường kiếm này trong nháy mắt đã bị đám tia sáng màu xám bao vây tầng tầng lớp lớp, cuối cùng kêu lên một tiếng rồi không thể nhúc nhích mãi may.

Người đứng trong huyết quang phía xa lúc này mới cả kinh nhưng cũng không hoảng hốt mà trong miệng quát lớn một tiếng.

"Phanh phanh" hai tiếng trầm đục bỗng nhiên từ trong quang hà màu xám truyền ra. Hai thanh trường kiếm nguyên bản bị trói buộc lại tự động vỡ vụn ra sau đó hoá thành vô số điểm huyết quang biến mất vô ảnh vô tung trong Nguyên từ thần quang. Ngay sau đó, không gian phía trước huyết quang bao phủ người nọ chợt dao động sau đó huyết quang chớp động và hai thanh trường kiếm nọ quỷ dị hiện lên.

"Kiếm linh hoá hư!"

Hai mắt Hàn Lập chợt híp lại, gắt gao nhìn về bóng người trong huyết quang, sắc mặt âm trầm dị thường. Lúc này, hắn mới nhìn rõ dung mạo của hai người khác. Một người trong đó sắc mặt tái nhợt, tóc xám trắng, một người đầu đầy tóc xanh, bộ dáng hung ác dị thường. Đúng là đám người lúc trước đã gặp ở trong Lôì Vân Các, lão giả họ Ngạn và dị tộc nhân tóc xanh.

Chương 1645: Vung Tay Đánh Lớn

Hai người này trước đây đã chứng kiến một phần thần thông chân chính của Hàn Lập nên khi thấy người trong huyết quang bị thiệt thòi không nhỏ thì cũng không có quá mức bất ngờ nhưng ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập thì đều trở nên âm trầm bất định. Về phần dung mạo của bóng người trong huyết quang kia, Hàn Lập sau khi dùng linh mục nhìn chăm chú một lát thì cũng đã thấy rõ ràng. Đó là một mi anh nữ tử, một thân huyết sắc cung trang.

Giờ phút này tuy nàng đã thu hồi hai thanh phi kiếm nhưng trên ngọc dung vẫn tràn đầy vẻ giết mình. Hiển nhiên sự lợi hại của Nguyên tử thần quang vừa rồi đã làm cho nàng hoảng sợ, đồng thời hết sức kiêng kỵ. Ba người đem Hàn Lập vây vào giữa, trong lúc nhất thời bầu không khí im lặng một cái quý dị nhưng không có ai có ý tứ muốn rời đi. Hàn Lập thấy vậy thì mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía chân trời xa xa.

Chích thấy bên kia hoả vân vẫn đang bao trùm cả bầu trời, thanh thế so với lúc trước tựa hồ còn cường thịnh hơn vài phần nhưng lúc này phía dưới đang có một làn sóng nước màu đen dâng lên va chạm với hoả vân. Hai cái này tựa hồ là tương khắc với nhau, sau khi va chạm thì đều phát ra tiếng nổ liên hồi khiến cho nửa bầu trời đều chấn động không ngừng, giống như bất cứ lúc nào đều có thể bị xé rách ra. Hàn Lập ánh mắt chớp động mà trong lòng chuyển động.

"Hàn đạo hữu, ta nhớ rõ là có Việt hiền chất đi cùng đạo hữu một đường tiến vào sơn mạch, lúc này không biết Việt hiền chất có ở đây không?"

Sau khi giằng co một lát thì lão giả họ Ngạn mở miệng trước.

"Có chút đáng tiếc. Trước đây không lâu, Việt đạo hữu đã bị người ta hạ độc thủ nên đã bất hạnh vẫn lạc rồi."

Hàn Lập nghe hỏi vậy thì thần sắc khê biến nhưng không có ý giấu diếm nói.

"Đã vẫn lạc. Đạo hữu có thể nói là do người phương nào hạ độc thủ không?"

Lão giả họ Ngạn cả kinh hãi không ngớt.

"Lúc Việt đạo hữu ngộ địch thì tại hạ không có ở bên cạnh nên tại hạ thật sự không thể nói rõ ràng."

Hàn Lập nhượng mày chậm rãi nói.

"Nga, như vậy sao."

Sắc mặt lão giả họ Ngạn trở nên âm trầm, hiển nhiên có chút không tin tưởng.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng không khỏi cười khổ một tiếng, xem ra phân nửa vị này cho là chuyện Việt Tông vẫn lạc có liên quan tới mình. Bất quá, hẳn cùng lão giả này căn bản không có giao tình gì nên tự nhiên cũng sẽ không cố gắng đi giải thích cái gì mà nhìn hai người khác đảo qua rồi bình tĩnh hỏi:

"Tư thế của ba vị hiện tại như vậy, chẳng lẽ là tính toán không để cho Hàn mỗ rời đi sao?"

"Hừ, các hạ biết rõ mà còn cố hỏi. Dem Chi tiên giao ra đây thì người tự nhiên có thể rời đi bất cứ lúc nào."

Dị tộc nhân tóc xanh trong mắt hung quang chợt loé rồi hung tợn nói.

"Chi tiên? Hắc hắc, nhị vị đạo hữu còn lại cũng muốn như thế sao?"

Hàn Lập cười lạnh một tiếng nhìn hai người còn lại hỏi một câu.

Lão giả họ Ngạn thần sắc hơi ngưng tụ, vẫn chưa tiếp lời gì thì nữ tử trong huyết quang hai mắt hàn quang phóng ra, cất giọng như băng nói:

"Chúng ta không có nhiều thời gian. Ba người chúng ta đồng loạt ra tay đánh chết người này, sau đó chia đều Chi tiên, nếu không con Ma ngạ kia cùng thủ hạ của Thiết sí đuổi theo thì đồ vật này chưa chắc đã đến trong tay."

Nói xong, hai tay nàng lập tức chà xát, huyết quang chợt loé rồi một cây quạt màu huyết điểm hiện lên quay cuồng ở trong tay. Cái quạt này to bất quá hơn một thước nhưng toàn thân trong suốt, hình như được tạc từ bạch ngọc mà thành nhưng trên bề mặt

quạt ẩn hiện có vô số huyết sắc ký hiệu, thoát nhìn giống như hoả diễm lóng lánh màu đỏ, thật sự là vô cùng quý dị.

"Hào, có thể được một phần ba còn hơn là cái gì cũng không chiếm được."

Dị tộc nhân tóc xanh tuy rằng hung hãn nhưng thật ra cũng không phải là kẻ ngu dốt nên lập tức đồng ý nói, hơn nữa bàn tay vừa lật lấy ra một cái cổ đỉnh nhỏ, cái đỉnh này quay tròn vừa chuyển động liền biến to thêm vài thước rồi trôi nổi trước người hắn không nhúc nhích.

Lão giả họ Ngạn vừa thấy hai người kia hành động như vậy thì sau khi chần chờ một chút thì cũng cắn răng một cái, tay áo bào run lên, từ trong đó có một đoàn ngân quang bắn ra, đó là một cái ẩn ngân quang chói lọi. Vật này mới bay ra thì to chỉ hơn một tấc nhưng vừa lặn xuống thì lập tức liền biến to mấy trượng, đồng thời từ phía trên phát ra phong lôi chi âm.

Thế cục ba người liên thủ đã hình thành! Hàn Lập thấy vậy thì khoé miệng khẽ run rẩy một chút, đồng thời trong lòng thở dài một hơi. Ba người này đều là Luyện Hư đỉnh giai, độn tốc tuyệt không chậm hơn hắn bao nhiêu, muốn phòng thủ mà không chiến mà nói thì chỉ sợ là không có khả năng. Biện pháp thoát thân duy nhất là phải chân chính đánh bại hoặc diệt sát ba người thì mới có thể thoát thân.

Điểm này, trước khi hắn động thủ bắt Chi tiên thì cũng đã sớm tiên liệu nên vừa thấy ba người hành động thì trong lòng cũng không kinh hoảng, thậm chí không đợi ba người phát động công kích hắn đã phát tay đánh ra. Nhất thời trên hư không hư ảnh hắc sắc tiểu sơn trước người kia lập tức cuộn cuộn nổi lên một tầng hôi quang nhằm thẳng lão giả áp xuống. Tiểu sơn trong vạn đạo hào quang bỗng nhiên biến thành cao hơn mười trượng đen thui lùi áp xuống.

Lão giả họ Ngạn cả kinh, không kịp suy nghĩ nhiều thân hình bay vọt ra đồng thời một tay chỉ vào ngân sắc đại ấn trước người điểm ra một cái. Bảo vật này kêu lên một tiếng vù vù rồi thể tích cuồn cuộn trước lên mấy lần nhằm về phía ngọn núi trên không phi tới.

"Oanh" một tiếng kinh thiên động địa, dưới đáy ngọn núi phát ra một đoàn hào quang chói mắt. Cả không trung rung mạnh, từ tâm trận nổ có một trận sóng dao động vô hình tản ra.

Ngân sắc đại ấn kia ngay cả cũng là bảo vật có đại uy lực nhưng làm sao có thể so với Nguyên từ thần sơn đã qua lần luyện chế thứ hai. Nó chỉ hơi ngăn được Nguyên từ thần sơn một chút thì lập tức phát ra một tiếng vỡ thanh thủy, căn bản không thể ngăn cản được trọng lượng của hắc sắc tiểu sơn. Ngọn núi thật lớn nhất thời hùng hổ rơi xuống đồng thời đại phiến quang sáng màu xám phun ra đánh đến lão giả.

Lão giả họ Ngân sắc mặt đại biến, há mồm phun ra một tấm lụa màu nhũ bạch. Tấm khăn này vừa động thì nhất thời hoá thành một mảnh bạch vân che trên đỉnh đầu đồng thời trên mặt lão giả bạch hà chớp động, mười ngón tay nhắm lên không trung liên tục bùng ra. Vô số đạo lục sắc pháp quyết chợt loé lên rồi biến mất trong mây. Ngọn núi màu đen khi rơi xuống đến bạch vân thì lại giống như đè lên một tảng băng, hơn phân nửa lực đạo bị tá lực bật vô âm tín. Đám mây mù màu trắng khê chấn động vậy mà lại nâng được ngọn núi lên.

Hàn Lập thấy vậy thì trong lòng nao nao. Bất quá chỉ một chút trì hoãn này, dị tộc nhân tóc xanh cùng nữ tử trong huyết quang không hẹn mà cùng ra tay. Dị tộc nhân tóc xanh kia há mồm phun ra một đoàn tinh khí màu xanh lên trên cái đỉnh. Cự đỉnh kêu lên một tiếng vù vù rồi bay vọt lên trời.

Ngay sau đó, một cỗ sáng mờ từ trong đỉnh phi ra, sau khi tản ra thì thiên địa phụ cận cũng phải biến sắc, một cỗ hoàng phong âm trầm gào thét nổi lên sau đó hoá thành vài con hoàng sắc phong long lao thẳng tới chỗ Hàn Lập. Về phần nữ tử trong huyết quang kia, trong tay cũng nhẹ nhàng miết một cái.

Nhất thời ký hiệu trên mặt quạt chớp động một trận sau đó "phốc xuy" một tiếng lớn, vô số huyết điểm từ trên mặt quạt tròn tuôn ra rồi nhắm thẳng Hàn Lập bắn đến.

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt không chút biểu tình nhưng một tay vừa lật. Nhất thời thanh quang chợt loé lên rồi một cái tiểu đỉnh thanh quang loè loè hiện ra. Đúng là Hư Thiên bảo đỉnh! Sau đó hắc hà mồm phun ra một đoàn ngân diễm, ngân diễm quay tròn vừa chuyển rồi hoá thành một con ngân sắc đại hoả diễm dài chừng một thước.

"Đi."

Hàn Lập vung tay áo lên, trong miệng quát khê một tiếng.

Thanh sắc tiểu đỉnh run lên rồi bay lên không, nhoáng một cái cái đỉnh bỗng nhiên

biến mất không thấy. Trên không trung chợt vang lên một tiếng thanh minh thẳng lên cửa thiên rồi đồ án mặt ngoài hình một loài chim nào đó chợt trở nên mơ hồ không rõ.

Linh quang màu xanh mênh mông đại phóng rồi một cái hư ảnh quá điều bỗng nhiên hiện lên ở bốn phía tiểu đình, sau đó rống lên một tiếng mà phi ra, nghênh đón mấy cái hoàng sắc phong long kia. Hai phương vừa tiếp xúc lập tức lao vào cắn xé nhau, bộ dáng nhất thời khó phân thắng bại. Mà bên kia, ngân sắc hoá điều lại mở hai cánh rồi tự động lao về phía huyết sắc hoá cầu đầy trời đang bay đến.

Đám hoá cầu kia mặt ngoài huyết điểm quay cuồng, màu đỏ tươi ướt át, thoạt nhìn đã thấy đây không phải là hoá điểm bình thường. Mà cung trang nữ tử một thân huyết sắc kia vẻ mặt vẫn trấn định, tựa hồ đối với uy lực của huyết phiến rất là tự tin nhưng ngay sau đó trên mặt bỗng nhiên cả kinh bởi vì ngân sắc hoá điều kích thích thức tằm một thước, mắt thấy chuẩn bị chui đầu vào trong hoá cầu thì bỗng nhiên trong miệng thanh minh một tiếng rồi hai cánh đột nhiên vỡ một cái, hình thể nhất thời giống như quả bóng được thổi phồng lên, lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi cuồng trương lên.

Một trương, ba trương, năm trương, mười trương, ...

Đảo mắt công phu, ngân sắc hoá điều thể tích liên biến thành ba mươi trương, một cây lông chim vậy mà lại ngân trung mang bạch, bạch trung lại có ngân sắc ký hiệu chớp động hiện lên. Từ xa nhìn lại giống như một con ngân sắc phượng hoàng bình thường loè loè sáng lên, làm mọi người không dám nhìn thẳng.

Hàn Lập thấy cảnh này thì trong lòng cũng nhảy dựng lên. Tuy hẳn biết Phệ Linh hoá điều sau khi thôn phệ Kim Ô chân hoá kia thì khẳng định là sẽ có tiến hoá nhưng việc biến thành bộ dáng kinh người như vậy thì cũng khiến trong lòng hẳn cả kinh. Hơn nữa lúc này hẳn là nó vẫn chưa hoàn toàn luyện hoá xong Kim Ô chân hoá.

Phệ Linh hoá điều tự thân đã có linh tính nhất định nên căn bản không cần Hàn Lập thúc dục, hai cánh đột nhiên run lên. Ngân vũ phía mặt ngoài cánh lập tức kích bắn ra, từ xa xa nhìn lại giống vô số mũi tên bạc đồng thời rời nỏ bắn ra, chỉ chợt loé lên thì đã chuẩn xác xuyên thủng mỗi một khoả huyết sắc hoá cầu.

Thanh âm "phanh phanh" vang lên không dứt. Mặt ngoài đám hoá cầu này lập tức bị biến dạng rồi nứt toác ra và hoá thành vô số điểm huyết điểm tán ra. Nữ tử trong huyết quang kinh sợ dị thường nhưng vẫn chưa thực sự trở nên thất thố, huyết phiến cầm trong

tay vút lên không trung còn tay kia thì lại bấm quyết, về mặt ngưng trọng dị thường.

Linh quang chợt loé lên rồi một đạo huyết sắc quang trụ từ đầu ngón tay bắn ra, sau khi lướt qua thì tiến vào trong huyếtp hiến không thấy bóng dáng. Trên huyết phiến ký hiệu quay cuồng một trận, sau đó lưu chuyển lướt đi, nhìn trông như một cái đồ án pháp trận cổ quái, biến hoá không chừng.

Nhất thời từ bốn phía xa xa, huyết diễm chợt loé lên rồi từ bốn địa phương bất đồng lại tựa hồ như muốn ngưng tụ lại cùng nhau. Bất quá lúc này, ngân vũ sau khi xuyên thủ thì lại rào rạt bốc cháy rồi biến thành một viên đại ngân sắc hoả đoà to cỡ nắm tay. Ngân đoà này run lên rồi phát ra tiếng xé gió nhằm huyết diễm đang rơi rụng kích tới.

Kết quả phàm là huyết diễm bị ngân sắc hoả đoà đánh lên thì lập tức vô thanh vô tức loé lên mà biến mất rồi nhanh chóng bị ngân sắc hoả đoà thôn phệ vào trong, bộ dáng một chút lực chống cự cũng không có. Trong phút chốc, huyết diễm khắp bầu trời đã tiêu thất hơn phân nửa. Nữ tử trong huyết quang thấy tình hình này mặt cắt không còn giọt máu.

Chương 1646: Đánh Chết Lục Phát

Dưới tình thế cấp bách, nữ tử này quát to một tiếng rồi há miệng phun ra một đạo sáng mờ bấn về phía cây quạt nhưng đạo sáng còn chưa kịp tiến nhập vào mặt quạt thì trên mặt ngọc phiến huyết quang chợt loé rồi bỗng nhiên phát ra một tiếng vỡ vụn giòn tan, sau đó cứ như vậy mà hoá thành một đồng mảnh vụn tan đi trong hư không.

Lúc này ngân điểm đối diện đã đem huyết điểm căn nuốt không còn một mảnh. Thấy vậy nữ tử trong huyết quang nhất thời lộ ra thần sắc cực kỳ kinh sợ. Huyết phiến này không phải là bảo vật bình thường, huyết điểm nó thả ra kỳ thật là một loại âm hoá ác độc dị thường, tồn tại bình thường chỉ cần dính phải một chút thì cho dù có bảo vật hộ thân thì cũng sẽ lập tức bị âm độc lực trực tiếp thẩm nhập vào pháp thể rồi từ bên trong đó mà bắt đầu phát tác, cho nên căn bản khó lòng phòng bị được.

Bình thường nàng thả ra loại huyết điểm này thì căn bản mọi việc đều thuận lợi nhưng thứ huyết điểm này còn chưa kịp tiếp cận với Hàn Lập thì đã bị đối phương thả ra hoá điểm quỷ dị đem toàn bộ căn nuốt sạch sẽ, thật sự khiến nàng hoảng sợ dị thường, đồng thời bởi vì bảo vật này có mối liên hệ tâm thần tương liên với nàng nên huyết quang ngoài thân rối loạn một trận, nhất thời không nhịn được mà phun ra một ngụm tiên huyết mà sắc mặt cũng tái nhợt đi ba phần.

Bất quá nàng cũng không dám lơ lửng chút nào bởi vì hoá điểm màu bạc đối diện đã đem ngân vũ đầy trời thu lại sau đó hùng hổ bắn lại đây. Cung trang nữ tử đưa tay gạt vết máu nơi khoé miệng, lông mày nhíu lại rồi đột nhiên đưa tay vỗ lên thân hình mảnh mai của mình. "Bịch" một tiếng, một đoàn huyết quang nhất thời phi ra, sau khi xoay quanh một vòng thì biến thành một cái huyết hồng hồ lô to cỡ bàn tay. Đây đúng là một kiến chí bảo khác của nàng.

Chỉ thấy trong miệng nàng lăm lăm sau đó miệng hồ lô nhất thời mở ra, bên trong huyết quang đại phóng. "Phốc" một tiếng, một đám huyết thủy tuôn ra sau đó hoá thành một cỗ huyết lãng ngập trời nhắm thẳng đến ngân điểm đối diện cuốn đến. Huyết lãng này toả ra mùi tanh gay mũi đồng thời bên trong còn có hắc khí nhẹ nhàng ẩn bên trong đó, tất cả đều tản ra một khí tức băng hàn âm trầm dị thường.

Phệ Linh hoá điều vừa thấy đám huyết lãng này thì lại có vài phần kiêng kị, thân hình không có trực tiếp xông tới huyết sắc cự lãng mà né sang một bên sau đó há mồm phun ra một đạo sáng màu trắng ngà (bạch hà).

Ở giữa không trung bạch hà, huyết thủ va chạm vào nhau mà phát ra thanh âm xì xì quá dị, sau đó từng bộ phận huyết thủy một chút hoá thành hơi nước mờ mịn mà bay đi. Bạch hà này là do Kim Ô chân hoá biến thành, bởi vì là vật thuần dương cho nên khi đối mặt huyết thủy có thuộc tính âm tà thì có sự khắc chế. Từ miệng ngân điều, bạch hà liên tục được phun ra mà từ trong huyết sắc hồ lô huyết thủy cũng được phun ra thao thao bất tuyệt.

Là bạch hà đem toàn bộ huyết lãng cho bốc hơi sạch sẽ hay là huyết thủy sẽ đem toàn bộ bạch hà làm cho tiêu hao thì trong lúc nhất thời còn chưa thể biết được. Huyết hồ lô và ngân sắc hoá điều bên nào có thể kiên trì lâu hơn, hai bên nhất thời lâm vào thế giằng co.

Bất quá Hàn Lập đảo mắt nhìn qua nữ tử không ngừng thúc dục huyết hồ lô sau đó lại lập tức quay nhìn dị tộc nhân tóc xanh cùng lão giả họ Ngạn, cuối cùng trong mắt hắn hàn quang chột loé lên rồi chữa về phía dị tộc nhân tóc xanh.

Tuy rằng ba người này đều có tu vi Luyện Hư đỉnh giai nhưng rõ ràng lão giả họ Ngạn có khí tức yếu nhất, huyết sắc cung trang nữ tử cao nhất mà người này có năm giữa ba người. Chỉ cần có thể đánh chết người này thì thế ba người liền thủ lập tức bị phá.

Trong lòng nghĩ như thế, lúc này Hàn Lập hít sâu một hơi, sau lưng đột nhiên có tiếng lôi minh, sau đó một đôi cánh trong suốt hiện lên đồng thời trên người kim quang chột loé, từng miếng kim sắc lân giáp hiện lên. Hắn khẽ vẫy hai cánh một cái rồi thân hình bỗng nhiên hoá thành một đạo hồ quang xanh trắng biến mất trong hư không đồng thời đoá thanh liên dưới chân Hàn Lập kia cũng hoá thành hơn trăm đạo thanh quang kích bắn ra. Sau đó cũng chia làm lưỡng đạo kiếm quang nhằm hướng lão giả họ Ngạn cùng cung trang nữ tử kia kích tới.

Lão giả họ Ngạn cùng nữ tử thấy đạo kiếm quang mênh mông bắn đến, kiếm chưa đến mà thanh âm kiếm khí phá không như xé vải đã vọng đến trên không trung khiến sắc mặt của hai người đều biến đổi. Thân hình lão giả họ Ngạn đột nhiên quay tròn, trên người có cái ngân bàn bay ra, sau khi nhoáng lên một cái thì biến ảo thành hơn mười cái,

ngân quang chói mắt bay tới đường đầu với kiếm quang màu xanh.

Trong huyết quang, cung trang nữ tử há mồm phun ra một chùm tơ máu, sau khi bắn ra thì hoá thành một cây tể châm nhỏ như sợi lông màu đỏ tươi ướt át. Thanh âm "leng keng đương đương" liên tục vang lên, tể châm cùng vô số đạo kiếm quang va vào nhau, chỗ hai bên va chạm phát ra vô số đoá hoa lửa. Kể từ đó, nữ tử này và lão giả họ Ngạn đều lâm vào khổ chiến với thanh sắc kiếm quang mà không còn tâm trí chiếu cố đến mặt khác nữa.

Dị tộc nhân tóc xanh vừa thấy Hàn Lập biến mất thì lập tức cảm giác không ổn, lúc này hần quyết đoán, một tay bắt quyết, đầu vai run lên, hoàng mang đại phóng rồi một cây giáo màu vàng chợt hiện lên mà cơ hồ đồng thời trên đỉnh đầu hần trời không mây mà đột nhiên có một tiếng sét đánh vang lên, điện quang chớp động rồi một đạo nhân ảnh màu xanh hiện lên, tay áo nhân ảnh này khẽ phất một cái rồi thò ra một cái bàn tay trắng như ngọc.

Trên đầu ngón tay ngũ sắc quang diễm tuôn ra, sau khi chợt loé lên thì trong nháy mắt ngưng kết thành một cái ngũ sắc đại thủ quang mang mệnh môn rồi hung hăng vỗ xuống. Mà trong lúc nhất thời, phía xa xa từ Hư Thiên đỉnh đột nhiên có tiếng âm âm vang lên rồi từ trong có một chùm thanh ti bắn ra, nhưng sau khi bay ra khỏi nắp đỉnh thì lại loé lên mà biến mất không thấy bóng dáng.

Dị tộc nhân tóc xanh sớm đã cảnh giác vạn phần, Hàn Lập vừa xuất hiện đã bị thần niệm của hần phát hiện. Khi vừa mới thấy ngũ sắc đại thủ vỗ xuống thì không chút do dự thúc giục chiến giáo màu vàng vừa mới tể ra. Cây giáo này run lên thì trên thân liền bộc phát ra hoàng mang chói mắt rồi bỗng nhiên hoá thành một đạo hoàng hồng phóng lên cao, chỉ thấy loé lên một cái rồi nhắm thẳng đại thủ trầm tới.

Cây giáo này là một kiện dị bảo do dị tộc nhân tóc xanh tìm được trong một di tích thời thượng cổ, chẳng những sắc bén dị thường mà còn có uy năng chuyên môn phá pháp diệt công, nếu đụng tới huyền công biến hoá bình thường thì một trăm như vậy hơn phân nửa liền lập tức kiến công, có thể phá vỡ được nhưng ngũ sắc đại thủ này chính là do Hàn Lập dùng ngũ sắc quang diễm ngưng kết mà thành, huyền công bình thường sao mà có thể sánh bằng.

Hoàng hồng vừa trầm lên thì chỉ làm cho hoả diễm trên đại thủ nhoáng lên một cái,

nó chỉ chạm được một chút vào lớp da thì liền bị ngăn lại không thể tiến thêm được nữa. Trong lúc này, trong mắt Hàn Lập tinh quang chợt loé, trong lòng nhanh chóng thúc dục pháp quyết. Nhất thời thể tích ngũ sắc đại thủ bành trướng, năm ngón tay đột nhiên hợp lại đem chiếc giáo gắt gao giữ lại.

Dị tộc nhân tóc xanh hít vào một luồng lương khí, pháp lực trong cơ thể vừa chuyển đã nghĩ muốn thi triển thần thông khác. Đúng lúc này, trong hư không phụ cận có sóng dao động rồi một chùm thanh ti quý dị hiện lên, chỉ chợt loé lên thanh ti liền như thuận dị đem dị tộc nhân tóc xanh trối lại.

Dị tộc nhân tự nhiên chấn động, không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, trong lòng mãnh liệt thúc dục pháp quyết, nhất thời một tầng hoả diễm màu xanh biếc từ trên người hiện ra.

Nhưng một màn quý dị xuất hiện. Mặc cho hoả diễm màu xanh biếc tăng vọt quay cuồng thì trên thanh ti nọ chỉ thấy linh quang chớp động không chừng mà không bị thiêu đốt chút nào.

Trên không trung, Hàn Lập thấy vậy thì khoé miệng lộ ra một tia châm biếm, một tay vừa lật thì đột nhiên thanh âm vù vù phát ra rồi một cái tiểu đỉnh hiện lên. Hư Thiên đỉnh ở phía xa hơn mười trượng bỗng nhiên bị nhiếp lại đây. Tay kia của Hàn Lập vừa nhấc, một ngón tay bùng ra.

"Đương" một tiếng vang nhỏ từ trên đỉnh truyền ra. Thanh ti nguyên bản đang bám trối trên người dị tộc nhân tóc xanh nhất thời hào quang đại phóng, mỗi sợi thanh ti chợt phình to hơn lúc trước mấy lần đã làm cho dị tộc nhân không thể nhúc nhích mấy may.

Theo sự tăng lên của pháp lực của Hàn Lập, uy lực của Hư Thiên đỉnh này cũng tăng lên nhiều so với trước kia, có thể nói là thần diệu hơn vạn phần. Mà đồng thời ngũ sắc đại thủ cũng ập xuống.

Nhất thời một cỗ cự lực từ hư không xuất hiện áp lên thân thể dị tộc nhân tóc xanh khiến thân thể hắn phát ra thanh âm "dát băng" liên tục. Giống như bất cứ lúc nào đều có thể bị ép đến tan xương nát thịt.

Đây cũng là do gã dị tộc này có tu luyện một bộ công pháp đặc thù, thân thể cũng có chút mạnh mẽ, nếu là một gã tu sĩ bình thường khác thì thân hình sớm đã bị cự lực ép cho hồng mất. Bất quá, như vậy thì trên mặt gã dị tộc nhân này cũng đỏ tươi như máu,

chỉ có thể trơ mắt nhìn đại thủ ngưỡng tụ mà hạ dần xuống đỉnh đầu mình mà căn bản không thể tránh né mảy may.

Sau một tiếng "phanh", đầu của dị tộc nhân giống như quả dưa hấu bị đại thủ vỗ nát vụn, trên người hắc thanh quang tán loạn rồi thân hình lập tức không còn hơi thở xoay người ngã quy, nhắm thẳng mặt xuống đất mà rơi xuống nhưng tàn thi mới rơi được hơn một trượng thì có thanh âm muộn hưởng truyền ra rồi một đoàn lục hoá bỗng nhiên từ trong thân thể bay ra, sau khi loé lên thì bỗng nhiên biến mất ở xa xa.

Ngay sau đó, ở một chỗ cách đó hơn ba mươi trượng, không gian đột nhiên dao động rồi lục hoá hiện lên, bên trong mơ hồ có một nhân ảnh tồn tại nhưng không chờ cho nhân ảnh này làm phép thuận di mà đi thì bỗng nhiên trước mắt thanh quang chợt loé, một thanh phi kiếm dài vài thước quý dị hiện lên rồi chém xuống, động tác cực kỳ nhanh như chớp giật.

Sau khi làm xong hết thấy, hắc xoay người chuyển ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía huyết sắc cung trang nữ tử cùng lão giả họ Ngạn xa xa, trên mặt tràn ngập sát khí. Lão giả họ Ngạn cùng nữ tử vừa bị một trận tấn công điên cuồng thì có chút luống cuống tay chân nhưng một màn Hàn Lập thoáng cái đã dễ dàng chém giết một gã cùng giai với bọn họ thì tự nhiên đều lọt vào trong mắt.

Hai người trong lòng đều trầm xuống rồi không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, cả hai đều nhìn thấy vẻ kinh sợ trong mắt đối phương. Hàn Lập hai mắt nhíu lại, tiểu đỉnh trong tay vừa động thì trên không trung xa xa bỗng nhiên có từng trận rồng lớn truyền đến, thanh âm vang lên ầm ầm không ngừng. Cả ba người thấy vậy thì đều ngẩn ra nhất tể nhìn ra hướng xa xa.

Chỉ thấy phía xa xa, hắc thủy cùng hoá vân nguyên bản đang va chạm cùng nhau thì giờ phút này đã chia ra làm hai nửa rõ ràng mà lại cùng hướng về phía bọn họ hùng hổ cuộn cuộn kéo đến.

Bất quá Hàn Lập không nói gì, tiểu đỉnh trong tay nhoáng lên một cái rồi biến mất, tiếp theo hai tay bấm quyết nhằm hướng lão giả cùng cung trang nữ tử ngưỡng trọng điểm ra một chỉ.

Ở phía nữ tử trong huyết quang, sau khi vang lên tiếng muộn hưởng thì bên ngoài thân hoá điểm màu bạc linh quang lưu chuyển một trận rồi đột nhiên vỡ tung ra mà hoá

thành vô số đoá ngân điểm tiêu tán trong hư không. Mà trên đỉnh đầu lão giả họ Ngạn, vân đoàn đang đè xuống cùng với ngọn núi màu đen cũng nhoáng lên một cái rồi biến mất.

Chương 1647: Đại Dịch Truy Tới

Ngay sau đó, trước người Hàn Lập hai luồng ngân sắc dị quang chột loé lên, hắc sắc tiểu sơn cùng ngân sắc hoả điều thu nhỏ lại bị hấp thu vào trong tay áo bào không thấy bóng dáng.

Hơn trăm đạo kiếm quang màu xanh nguyên bản đang giằng co với lão giả họ Ngạn cũng phát ra một tiếng thanh minh rồi bắn nhanh về phía sau bỏ chạy. Chỉ thấy trong hư không lấp loé rồi đám phi kiếm này trong nháy mắt đã quay về chỗ Hàn Lập, sau đó biến thành từng mảnh lớn nhỏ tiến nhập vào trong cơ thể hắn.

Thậm chí ngay cả cái tiểu đỉnh màu xanh vàng kia sau khi mất đi chủ nhân mà vẫn lơ lửng phiêu phù ở giữa không trung không nhúc nhích cũng bị hấp một trảo nhiếp tới trong tay. Hàn Lập sau khi đem bảo vật đây trời thu sạch thì hai cánh sau lưng chớp lên một cái, thân hình lập tức hoá thành một đạo hồ quang xanh trắng bắn ra ngoài, sau mấy cái chớp động nữa thì biến mất ở phía cuối chân trời, vô ảnh vô tung.

Xa xa chỉ còn lại lão giả họ Ngạn và cung trang nữ tử trong huyết quang, hai người đưa mắt nhìn nhau. Sau khi thấy Hàn Lập dễ dàng đánh chết dị tộc nhân tóc xanh thì cực kỳ kiêng kỵ, không dám liều lĩnh truy đuổi nữa, bảo vật mặc dù quý nhưng cũng phải còn mạng thì mới xài được.

Bất quá, lão giả cùng nữ tử dè chừng và sợ hãi liếc mắt nhìn nhau một cái rồi lại nhìn về phía hắc thủy cùng hoả vân từ xa xa hùng hổ kéo đến thì biểu hiện hai bên lại hoàn toàn bất đồng. Nữ tử ở trong huyết quang thì vẫn không nhúc nhích, tựa hồ đối với dị tượng xa xa coi như không thấy, còn lão giả họ Ngạn thì sắc mặt trầm xuống, bỗng nhiên hướng lên pháp bảo bạch vân trên không trung cử động. Bảo vật này nhất thời run lên mà hoá thành một mảnh sáng mờ đem thân hình hắn bao lấy rồi hướng về một phương hướng khác mà phá không bay đi.

Độn tốc của hắn cực nhanh, tuy không thể so với Hàn Lập vận dụng lôi độn thuật nhưng cũng không kém hơn là mấy. Kể từ đó, nơi đây chỉ còn lại huyết sắc cung trang nữ tử. Nàng nhíu chặt mày nhìn chăm chăm về phía hoả vân và hắc thủy phía xa xa đang

phi như bay đến mà trầm ngâm không nói gì. Một lát sau, trên không trung hoá vân và hắc thủy nổ ầm một tiếng rồi cơ hồ đồng thời cuộn cuộn kéo tới, khi đến trước mặt cung trang nữ tử bỗng nhiên ngừng lại.

"Nha đầu Huyết Anh kia, Chi tiên kia có phải là rơi vào tay người?"

Hoả vân sau khi quay cuồng một trận thì đột nhiên có một vật to hơn mười trượng gì đó hiện ra, đúng là cái đầu cực lớn của Cự thủ kia. Ma thú này da thịt đỏ đậm như lửa, hai mắt nhắm nghiền, ở giữa ót có thêm một viên châu màu đen to cỡ nắm tay, phía trên có hào quang quỷ dị chớp động.

"Thiết bá phụ thật sự nói đùa, trên người cháu gái có Chi tiên kia hay không thì ngài không phải liếc mắt một cái là có thể xem ra hay sao. Cháu nếu thực có linh vật này mà nói thì đã sớm trốn chạy, sao còn có thể ở lại nơi này chờ đợi bá phụ."

Cung trang nữ tử thật cũng không sợ, chỉ cung kính trả lời.

"Hừ, nha đầu người cùng Huyết Tí lão nhân giống nhau, đều là người nhìn như trung hậu mà nội tâm giả dối, lão phu nếu không hỏi một câu thì có thể nào yên tâm mà rời đi. Nhưng nếu người gạt ta thì hẳn là biết hậu quả là cái gì chứ."

Một tiếng hừ lạnh từ trong miệng Cự thủ truyền ra, nó lạnh lạnh nói.

Xem ngữ khí của Cự thủ này thì xem ra nó đang bị Thiết sí ma kia phụ thế.

"Tốt lắm, không cần nói nhảm nhiều, nên nhanh chóng đuổi theo Chi tiên là quan trọng hơn, người đã đáp ứng ta, nếu ta giúp người đoạt được thứ này thì người liền cho ta Ly Thủy châu kia."

Ở một bên, hắc thủy kia cũng quay cuồng một trận rồi bên trong cũng có một cái đầu dữ tợn đen tuyền thò ra, cái đầu này có cái miệng rất rộng, bên trong thò ra toàn là răng nanh sắc bén.

"Ma ngạc, người bắt quá vừa mới tiến lên thánh giai, ngay cả cảnh giới còn chưa kịp củng cố, lúc nói chuyện tốt nhất nên khách khí một chút, nếu không cho đây chỉ là một cái hoá thân của ta thì cũng đủ đem người một lần nữa đánh cho hiện nguyên hình."

Cự thủ lại dùng thanh âm lạnh lạnh hướng về quái vật mới hiện ra hét lên.

"Hắc hắc, có phải vậy không? Ta thật sự muốn thử xem người hiện có thần thông lớn như vậy không."

Ma ngọc kia trong mắt hung quang chột loé, cương quyết bất tuân trả lời.

Cự thử vừa nghe vậy thì sắc mặt âm trầm, trên trán khoả châu màu xám kia chột loé lên, hoả vân phụ cận một chút rào rạt tăng vọt lên. Đối diện, ma ngọc há to miệng, hắc thủy bốn phía lập tức trào lên mãnh liệt mệnh mông, hai người tựa hồ một lời không hợp là muốn vung tay động thủ.

"Quên đi, xem người năm đó cũng là đi theo chủ nhân, ta sẽ không cùng người tính toán chi li nữa, chỉ cần người có thể lấy được Chi tiên kia thì tự nhiên sẽ đem Ly Thủy châu đưa cho người. Người không phải không tin lão phu nói như vậy đó chứ."

Cự thử sau khi co rúm gương mặt lại vài cái thì tựa hồ đối với ma ngọc có sự kiêng kị nhất định, cứ như vậy mạnh mẽ áp chế sự tức giận xuống rồi lạnh lạnh nói.

"Mặc kệ nói như thế nào, chúng ta đều là tồn tại thánh giai trong thánh tộc, xem ra cũng sẽ không nuốt lời, chúng ta truy đuổi đi thôi. Bất quá, nếu Chi tiên kia không có ở trên người nha đầu này thì nó đang ở đâu, tốt nhất là hỏi nha đầu kia đi."

Trong miệng ma ngọc phát ra một trận cười quái dị rồi nói.

"Hỏi nàng? Tuy rằng trên người nàng đích xác không có Chi tiên nhưng người cho rằng nàng cùng lão Huyết Tí kia hy vọng vật kia sẽ lạc vào tay lão phu sao? Dù sao cũng chỉ có hai người mà thôi, ta và người tách ra hành động, mỗi người truy đuổi một gã là được. Như vậy tuyệt đối sẽ không để cho cá lọt lưới."

Cự thử hờ hững nói.

"Hảo, cứ như thế mà làm đi. Ta đi trước truy theo người bên kia, nếu ta chiếm được Chi tiên thì sẽ tới nơi đây cùng người trao đổi Ly Thủy châu."

Ma ngọc cười ha ha một tiếng cuồng tiếu rồi đầu lại lập tức rút vào trong hắc thủy. Sau đó có tiếng vang ầm ầm tái khởi, hắc thủy đây trời cuốn đi, hướng về phía lão giả hoả Ngọc chạy trốn mà đuổi theo.

Trong hoả vân, Cự thử đồng dạng không nói gì, hoả vân phụ cận thu lại rồi hướng

về phía khác cuộn cuộn kéo đi. Xem phương hướng thì đúng đuổi theo Hàn Lập. Trong nháy mắt, nơi này chỉ còn lại huyết sắc cung trang nữ tử thần sắc âm tình bất định. Nàng sau khi thấy hoả vân cùng hắc thuỷ biến mất ở cuối chân trời thì bỗng nhiên cười khổ một tiếng mà thì thào nói:

"Thật sự không nghĩ tới, ma ngục này lại cũng có thể tiến lên thánh giai, như thế mà nói, việc này thật sự cần nhanh chóng bẩm báo với phụ thân. Về phần Chi tiên kia, chỉ hy vọng gã họ Hàn kia có thể mang theo linh vật này chạy thoát."

Sau khi nói xong câu này thì nàng cùng huyết quang hoá thành một đạo huyết hồng chợt loé lên mà bay vút đi.

Ở cách đó mấy nghìn dặm, Hàn Lập ở trong tiếng sấm hoá thành hồ quang bắn ra mà bỏ chạy. Ở phía sau khoảng hơn trăm dặm, nửa bầu trời bị nhiễm hồng do một phiến hoả vân hướng về phía hắn mà truy sát đến.

Hàn Lập thở dài một hơi. Hiện tại hắn không còn nhiều Ích Tà Thần Lô nên không thể sử dụng Phong Lô Sí được bao lâu nữa. Bất quá xem thanh thế người đuổi theo phía sau thì rõ ràng là người có đại lai lịch, chỉ sợ không giải quyết người này thì không thể dễ dàng thoát thân.

Bất quá, ngay cả như thế hắn vẫn không có lập tức dừng lại mà tính toán đen truy binh mặt sau dẫn dụ đi ra xa một ít nữa. Nếu có phải hành động thì đỡ gặp cảnh bị những người đó liên thủ vây công. Cứ như vậy, Hàn Lập ở trong điện quang thiểm động một hơi chạy ra hơn mười ngàn dặm, lúc này hắn đang ở trên một ngọn núi cao.

Hắn cảm thấy khoảng cách này không sai biệt lắm thì đuôi lông mày nhíu lại, trên người hồ quang chợt tắt rồi hiện ra thân hình đứng ở chỗ cũ. Hàn Lập quay đầu nhìn về phía hồng quang chói lọi phía chân trời mà hít sâu một hơi, thân hình bỗng nhiên như con quay tròn vừa chuyển, vô số đạo thanh quang từ trên người bắn ra, sau khi loé lên thì bỗng nhiên biến mất ở trong hư không bốn phía ẩn nấp không thấy.

Hàn Lập biết người phía sau không phải là tồn tại bình thường nên không chút do dự bày ra Xuân Lệ kiếm trận. Có kiếm trận này mà nói, chỉ cần người tới không phải là Hợp Thể đỉnh giai thì cũng đủ để diệt sát cường địch.

Hàn Lập bên này bày bố xong kiếm trận chưa lâu thì mặt sau trên không trung đã có

tiếng gầm rú truyền tới. Hoả vân phô thiên cái địa, bên trong hoả điểm đỏ đậm như ẩn như hiện, giống như hoả thần sắp xuất thế.

"Đem Chi tiên đưa cho ta thì ta tha cho người một mạng."

Trong hoả vân truyền ra thanh âm ong ong kinh người, giống như tiếng sấm. Sau đó từ trong hoả vân hoả điểm đỏ đậm toát ra rồi một vật giống như một quả núi nhỏ hiện lên.

Hàn Lập cẩn thận đảo qua thì thần sắc không khỏi ngẩn ra. Quái vật kia toàn thân đỏ đậm, thân hình giống như một con cóc vô cùng lớn nhưng sau lưng lại mọc ra một đôi cánh đen như mực thật lớn. Mặt ngoài cánh có hắc khí quay cuồng, tựa hồ như không phải là thực thể hơn nữa trong hắc khí mờ hồ có một đoàn ký hiệu đậm kim sắc chớp động làm cho người xem cảm thấy cực kỳ thần bí.

Cái đầu Cự thủ lớn như một toà lâu các, hai cặp mắt vĩ đại nhắm chặt mà ở chỗ ót có một viên chuôi màu đen, phía trên hôi quang quý dị chớp động giống như linh tính mười phần. Hàn Lập thấy bộ dáng quý dị của quái vật trên không trung thì hai mắt híp lại nhưng vẫn thản nhiên trả lời:

"Chi tiên đích xác là ở trong tay ta, các hạ muốn cũng được nhưng đem ma hạch của người đến đổi đi."

"Ha ha, tiểu tử người thế nào dám nói lời này, mấy vạn năm qua lão phu còn chưa nghe có ai dám nói qua. Thật là làm cho lão phu nực cười, trong chốc lát ta nhất định đem nguyên thần của người thôn phệ vào trong bụng, hảo hảo thưởng thức một phen."

Cự thủ vừa nghe Hàn Lập nói như vậy thì giống như nghe được lời buồn cười nhất trên thế gian, lúc này lại cười lên như điên.

Nhưng tiếng cười còn chưa dừng lại thì trong miệng Cự thủ đột nhiên có ánh hồng quang chớp động loé lên rồi một đạo xích ảnh bắn ra, nó chỉ loé lên một cái thì liền giống như thuấn di xuất hiện ở trước người Hàn Lập đồng thời hướng vào trong ngực hắn đâm vào.

Nếu là tu luyện giả bình thường thì gặp một kích xuất kỳ bất ý như vậy thì chỉ sợ là căn bản không kịp phản ứng liền bị xích ảnh xuyên thủng thân hình. Nhưng Hàn Lập đâu phải là tồn tại bình thường, kinh nghiệm đối địch của hắn phong phú dị thường mà trong

mắt lại âm thầm có lam mang chớp động. Lúc này hần đã sớm phát động linh mục thần thông, cho nên tốc độ của xích ảnh cơ hồ căn bản không thể dùng mắt thường bắt kịp thì hần có thể nhìn thấy rõ ràng. Xích ảnh kia rõ ràng là một cái lưới dài trơn bóng to cỡ một cái cổ tay từ trong miệng Cự thủ phun ra.

"Bộp" thanh âm muện hưởng vang lên.

Xích ảnh chấn động bắn ngược lại, còn trước người Hàn Lập bỗng nhiên có thêm một toà hắc sắc tiểu sơn giống như tấm chắn trôi nổi ở nơi đó. Ngay cả đầu lưới Cự thủ có hàm chứa cự lực nhưng làm sao mà có thể lay động được Nguyên từ thần sơn. Cự thủ vừa dùng đầu lưới đánh lén không có hiệu quả thì hơi có chút bất ngờ nhưng lập tức lại cười lạnh một tiếng, hai cánh màu đen sau lưng hơi run lên.

Nhất thời hoá vân trong không trung như bị lực lượng thần bí gì lôi kéo mà sôi nổi quay cuồng hướng về phía ma thú thật lớn tuôn đến, mà thân hình Cự thủ giống như một cái hắc động không đáy, hoá vân phô thiên cái địa dũng mãnh tiến vào thân hình nó mà bộ dáng lại vẫn như không có việc gì. Bất quá, Hàn Lập thấy dị tượng này thì sắc mặt ngưng trọng, trong mắt lần đầu lộ ra vẻ ngưng trọng như vậy.

Chương 1648: Nguyên Khí Tái Hiện

Hỏa vân và xích diễm đầy trời liên biến mất, bầu trời trở nên rõ ràng hơn đồng thời lộ ra một con Cự thú toàn thân đỏ đậm, thân hình bán trong suốt phát ra hỏa mang chói mắt. Nhìn lên trời nó trông giống như một vầng mặt trời đỏ rực chói gắt lơ lửng trên không trung bất động, nhiệt độ cao cực nóng thậm chí trong phạm vi vài dặm tất cả đều phảng phất như bị thiêu trong lò lửa. Thân ở chính phía dưới, Hàn Lập càng chịu độ nóng cao nghe thấy đã đủ sợ hãi, không khí phát ra thanh âm vù vù mơ hồ mờ mịt!

Tu sĩ trung giai bình thường mà gặp loại độ nóng lúc này thì có lẽ thân thể có thể bị nhiệt lực nấu chín, trực tiếp bị hỏa diễm hừng hực thiêu đốt mà hóa thành một đám tro tàn, ngay cả nguyên thần cũng không thể may mắn thoát khỏi. Bất quá Hàn Lập thân ở trong không khí nhiệt độ cao mà chỉ là khẽ cau mày rồi đột nhiên vỗ vào Thiên linh cái chính mình một cái. "Phốc" một tiếng, một tầng hỏa diễm màu bạc lập tức từ trên đỉnh đầu bay vọt lên đem cả thân hình hắn hoàn toàn bao bọc bên trong đó.

Nhiệt lực cực nóng bốn phía phảng phất như bị một lực hấp dẫn to lớn mà hướng về phía ngân diễm bay vọt tới. Không khí trong phương viên hơn mười trượng quanh Hàn Lập đều trở nên mát lạnh dị thường. Hàn Lập hai tay chấp sau lưng ngẩng đầu nhìn lên "mặt trời" trên không trung, mắt cũng không chớp cái nào, thần sắc cực kỳ bình tĩnh.

Trên thực tế, trong lòng hắn cũng đang tự nhủ. Hỏa thuộc tính linh lực bản thân có đặc tính trừ tà diệt ma nhất định cho nên việc ma thú này lại có loại thần thông này cũng thật đúng là cực kỳ hiếm thấy. Hơn nữa con cao giai ma thú này đem hỏa linh lực điều khiển đến trình độ kinh người như thế thì bằng vào diễm thần thông ấy có muốn đánh chết hắn cũng không dễ.

Tuy nhiên trong lòng Hàn Lập vừa cười lạnh một tiếng rồi đột nhiên hai tay chà xát, sau đó chia ra. "Ầm ầm long" một loạt tiếng nổ lớn vang lên rồi một tầng hồ quang màu vàng bỗng nhiên hiện lên, sau khi xoay quay quanh thân thể vài vòng thì dần dần thô to hơn và hướng ra bốn phía cuồng trướng lên. Trong lô quang kinh người một cái lưới điện hình tròn to lớn thành hình đem thân thể hắn bao lấy đồng thời trong lúc đó, hai bàn tay Hàn Lập khẽ hướng lên trên vẫy một cái, mấy cái phù văn quý dị lấp lóe kim quang từ

trong tay bay ra rồi dồn dập chìm vào trong hồ quang bốn phía không thấy bóng dáng.

Một màn kinh người xuất hiện. Kim hồ sau khi được phù văn nhập vào bên trong thì trong nháy mắt tắc tắc vỡ vụn rồi đoàn đoàn kim quang bạo liệt ra sau đó lóe lên và giao hòa với nhau. Trong nháy mắt công phu một cái quang sáng đường kính mấy trượng màu vàng hiện lên.

Thân ở trong quang sáng, thân hình Hàn Lập trở nên mơ hồ không rõ nhưng thanh âm đọc chú ngữ thì vẫn không ngừng truyền ra. Quang sáng chuyển động, phù văn quay cuồng không ngừng, tiếng vù vù truyền ra cũng dần dần trở nên chói tai! Đột nhiên một tiếng sét đánh vang lên, Hàn Lập một tay bấm quyết mà dần hiển lộ ra thân hình. Một tay kia của hắn, năm đầu ngón tay hướng về phía trước, trên tay có thêm một viên cầu ánh vàng rực rỡ trôi nổi lơ lửng phía trên lòng bàn tay gần một thước. Thoạt nhìn viên cầu này bên ngoài lồi lõm, quang mang âm đạm phẳng phất như là một vật bình thường.

"Ích Tà Thần lô, Tế lô thuật!".

Viên cầu do Ích Tà Thần lô biến thành vừa hiện ra trên không trung thì đã bị Cự thủ kinh hãi mà nhận ra. Hàn Lập thấp giọng cười, nâng kim cầu trên năm đầu ngón tay, viên cầu run lên rồi quay tròn chuyển động trong lòng bàn tay, tựa hồ như lập tức chuẩn bị sử dụng.

Cự thủ nguyên bản đang hao tổn khí lực chuẩn bị bí thuật cực kỳ lợi hại vừa thấy cảnh này thì sắc mặt đại biến, không kịp làm ra sự tình khác cơ hồ không cần suy nghĩ thân hình chợt động nhất thời hóa thành một đám hỏa trụ hung hung bay cuộn xuống.

Hàn Lập thấy việc này thì khoe miệng khẽ run rẩy, kim cầu trong tay nhảy dựng lên rồi lập tức lóe lên mà biến mất không thấy bóng dáng. Bản thân thân hình hắn thì bỗng nhiên luui về phía sau một bước. Phía sau nguyên bản nhìn như trống không đột nhiên thanh quang đại phóng rồi vô số đoá thanh liên hiện lên.

Hàn Lập nhìn như tùy ý đi một bước trong nháy mắt biến mất trong thanh liên không thấy bóng dáng. Hỏa trụ âm âm va chạm vào thanh liên nhưng đầy trời hoa sen lại phẳng phất như giấy lập tức hóa thành vô số điểm thanh quang tán loạn ra. Tuy nhiên hỏa điểm đỏ đậm vừa đụng vào thanh quang thì lại một đi không trở lại chợt lóe lên rồi biến mất.

Hỏa trụ nhất thời nổ tung hóa thành một vùng biển lửa, trong đó hồng quang chợt

lóa lên rồi thân hình khổng lồ của Cự thủ hiện ra, lúc này bộ dáng của nó vẫn hai mắt nhắm nghiền nhưng mà nó cảm nhận được phía trước có nhiều điểm thanh quang như vậy thì trên mặt tràn đầy vẻ kinh dị. Bất quá sau một khắc, trong hư không bốn phía đột nhiên truyền ra thanh âm của Hàn Lập: "Đã rơi xuống thì cũng đừng nghĩ đến việc ly khai nữa. Hào hảo nhắm nháp một chút Xuân Lê kiếm trận của ta đi".

Vừa dứt lời, trong phương viên hơn trăm trượng xung quanh hắn, trong hư không đột nhiên xuất hiện linh quang chớp động rồi một tầng quang mạc màu xanh hiện lên đem tất cả biển lửa này bao bọc bên trong. Cự thủ vừa thấy cảnh này thì nhất thời há miệng rộng to một tiếng rồi phun ra một cột sáng màu đỏ.

"Phốc xuy", một tiếng. Cột sáng sau khi kích lên quang mạc màu xanh thì dễ dàng xuyên thủng mà qua nhưng sau đó một chút lại chìm chìm vào trong đó lại không thấy tung tích đâu nữa. Cự thủ thấy việc này thì hai đầu lông mày chau lại rồi trên hạt châu giữa trán có một quang sáng mờ lưu chuyển rồi một cái chân trước vừa nhấc hướng về phía xa xa vỗ mạnh.

Ầm ầm một trận nổ vang lên. Một phiến quang hà màu đỏ từ chân trước nó cuốn ra sau đó ngưng tụ lại mà biến thành một cái xích hồng sắc cự trảo nhắm về hướng quang mạc phía trước hung hăng đập xuống. Trảo này cũng không hoàn toàn giống như các loại trảo mang do huyền công biến hóa thành, trảo chưa đến mà tiếng xé không đã vang lên ong ong rồi mấy đạo hồng mang dài gần một thước chọt lóa lên từ cự trảo thoát ra.

"Bịch", một tiếng, cự trảo đỏ đậm đã đem mảng lớn quang mạc màu xanh một trảo phá vỡ nhưng quang mạc sau khi bị chọc thủng thì để lộ ra bên trong một vùng không gian sâu tối đen, phẳng phất như sâu không lường được. Cự trảo màu đỏ đậm không chút do dự lại vung lên, mấy đạo trảo mang lập tức lóa lên rồi chém tới.

Thanh quang đại phóng, phía trước nguyên bản là một vùng hư không thì lại đột nhiên hiện ra vô số đóa thanh liên, thanh liên chi chít, chỉ mấy cái chớp động thì đã phân bố tràn đầy cả khoảng hư không. Hồng mang trảm vào trong đó thì nhất thời bị bao vây ở bên trong.

Cự thủ vừa thấy cảnh này thì trên mặt cả kinh, trong lòng lập tức thúc dục pháp quyết. Nhất thời thể tích của cự trảo đỏ đậm kia liên cuồng trương tăng lên gấp mấy lần rồi phát ra thanh âm vù vù rồi lại không ngờ nổ tung ra. Một vòng sáng đỏ rực rờ chói

mắt hiện ra đồng thời phát ra tiếng nổ như sấm cuồn tán ra, trong nháy mắt công phu đã biến thành hơn mười trường.

Thanh liên phụ cận vừa tiếp xúc với quang sáng này thì không ngờ lại dồn dập hóa thành một cổ khói xanh biến mất vô tung vô ảnh. Cự tảo đồ ừng này thật bá đạo, sau khi cũng quay tròn khe chuyển lại hướng về phía trước bay đi, bộ dáng muốn mang toàn bộ thanh liên giết chết hết nhưng vào lúc này, trên bầu trời ngân điểm chợt lóe lên rồi một con Hỏa Điều màu bạc dài gần một thước xuất hiện, hai cánh vừa mở ra đã lóe lên chui đầu vào phía trong hồng quang.

Cự tảo đồ ừng toàn thân run lên, rồi một trận âm thanh quái dị "Đùng đoàng" liên tiếp tiếng từ trung tâm truyền ra sau đó vàng sáng lấy tốc độ kinh người mà thu nhỏ lại. Một lát công phu sau, vàng sáng đã thu nhỏ lại chỉ còn vài thước mà hồng quang cuối cùng cũng tán ra để lộ ra bên trong con Hỏa Điều màu bạc kia.

Hỏa Điều này đem số hồng quang còn sót lại hút vào bụng sau đó đặc ý dương cố thanh minh một tiếng rồi lập tức "phanh" một tiếng mà hóa thành vô số điểm ngân điểm mà biến mất không thấy bóng dáng.

Phía dưới Cự thủ thấy việc này thì nét mặt hiện ra thần sắc giận dữ trong miệng gầm nhẹ một tiếng rồi bỗng nhiên hai cái cánh tối đen như mực sau lưng đột nhiên chớp một cái". Nhất thời một cơn ma phong màu đen từ hư không trống rỗng hiện lên, nó vây quanh ma thú này xoay tròn mà bành trướng lên. Chỉ sau mấy cái chớp động đã hóa thành một cơn lốc cuồn bạo dị thường. Trong lúc đó, từ trong miệng nó cũng phun ra thêm hỏa diễm cuộn cuộn.

Gió mượn thể lửa, hỏa mượn sức gió, hai cái kết hợp lại không ngờ lại tạo thành cảnh không thể tin nổi, lúc này ma phong hỏa diễm biến thành một cổ phong hỏa đỏ thẫm phóng lên cao. Không chỉ có thể, trong miệng Cự thủ tiếng chú ngữ vừa dứt thì bỗng nhiên vù một cái, một đám mưa phi kiếm phun tới. Phi kiếm này chỉ nhoáng lên một cái đã hóa thành vô số kiếm quang dồn dập chìm vào trong lốc xoáy. Nhất thời trong lốc xoáy có thanh âm sắc nhọn nổi lên đồng thời bên ngoài bỗng nhiên hiện ra vô số đạo tử mang lấy tốc độ kinh người bay đi. Tựa hồ mỗi một giây mỗi phút trôi qua, phong hỏa chỉ trụ đều to thêm một vòng. Thanh thể cực kỳ kinh người!

Bất quá đúng lúc này, Hàn Lập bên kia cũng đang tạo ra một cảnh tượng khác. Chỉ

thấy hần đang giơ tay bắt quyết thúc dục cả tòa Xuân Lê kiểm trận. Bên ngoài kiểm trận lúc này có vô số ngũ sắc quang điểm đang tập hợp mà đến, chi chít liêu mạng hướng về phía quang mạc màu xanh tuôn vào. Trên bầu trời phụ cận, thiên địa nguyên khí biến thành ngũ sắc ánh sáng càng lúc càng nhiều, bao phủ cả bầu trời, đưa mắt nhìn không thấy điểm cuối cùng.

Chẳng biết khi nào Hàn Lập đã đem thiên địa nguyên khí phụ cận tận lực triệu tập tới, vào lúc này trong mắt hần hàn mang chợt lóe lên rồi đột nhiên thúc dục kiểm trận. Trong trận, một màn quỷ dị xuất hiện.

Chỉ thấy trên trời cao, trong quang mạc hơi có chút mơ hồ rồi bỗng nhiên thò ra một cái dây mây. Lúc vật ấy vừa mới xuất hiện kích thước bất quá chỉ có vài tấc nhưng một lát công phu sau đã cuồn trướng lên đến hơn một trượng hơn nữa còn nhanh chóng sinh sôi, nảy nở, nở hoa kết quả, ngưng kết ra một cái tiểu hồ lô màu xanh biếc.

Đúng lúc này, trên quang mạc bốn phía xuất hiện quang mang kỳ lạ lưu chuyển rồi huyền hóa ra vô số đóa Thanh Liên. Số thanh liên này đồng loạt nở ra rồi run lên mà phun ra từng đạo kiếm ảnh dài gần một trượng, kiếm ảnh chợt lóe lên rồi đồn dập bay vào trong hồ lô.

Bên ngoài Hồ lô bỗng nhiên hiện lên một vết kiếm màu xanh vô cùng mờ nhạt nhưng lập tức đại lượng ngũ sắc quang hà từ trong quang mạc hiện lên rồi men dọc theo dọc sợi dây mây đồn dập rót vào trong Hồ lô. Vết kiếm trở nên rõ ràng dị thường và có ngũ sắc quang mang chớp động lên không ngừng.

Cái này không ngờ lại đúng là sát thủ đồng, Nguyên khí chi kiếm của Xuân Lê kiểm trận. Loại đại thần thông này phải cần đại lượng thiên địa nguyên khí cung cấp thì mới có thể miễn cưỡng thi triển ra được. Cho nên ngay từ đầu hần vẫn chưa thúc dục sở trường huyền thuật của Xuân Lê kiểm trận mà một lòng dùng thần niệm điều động thiên địa nguyên khí phụ cận vì chính mình sử dụng.

Nguyên bản hần đã sớm làm từ đầu vì sợ bị đối phương cướp lấy quyền điều khiển thiên địa nguyên khí nhưng lại không nghĩ rằng đối phương chỉ chuyên tâm thi triển thần thông của hần mà không thềm ra tay việc này. Kể từ đó, nguyên khí chi kiếm thuận lợi ngưng kết mà thành đồng thời cũng vẫn đang không ngừng hấp thụ thiên địa nguyên khí bên ngoài khiến cho uy năng càng lúc càng gia tăng.

Cự thù cũng cảm ứng được thiên địa nguyên khí ngoài kiếm trận cực kỳ nồng hậu đồng thời cũng thấy một màn quỷ dị phát sinh trên không trung nên trong lòng cũng có chút hoảng sợ ! Bất quá nó mượn cơ hội tốt này cũng đem bí thuật chuẩn bị xong cho nên quát khẽ một tiếng rồi cũng hướng lên trời cao ngưỡng trọng nhìn lên.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên từ trên cao truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Hàn Lập: "Trảm". Hồ lô đột nhiên đảo ngược, trong miệng xuất hiện quang mang lưu chuyển một trận rồi lóe lên mà phun ra một đạo kiếm quang. Kiếm quang này dài gần một thước, phía trên có ngũ sắc linh quang chớp động không chừng!

Chương 1649: Tam Ma

Ngũ sắc quang kiếm vừa động đã lao xuống. Cự thủ thầm kêu một tiếng bất hảo, thân trong hắc hồng phong hoả trụ "oanh" một tiếng mà nhắm trên không trung cuốn đi. Không gian nơi nào phong hoả chỉ lực đi qua đều bị bóp méo vặn vẹo, âm thanh vù vù vang lớn dường như cả hư không cũng bị xé rách. Chỉ chợt loé lên nó đã đem ngũ sắc quang kiếm quán vào trong đó.

Tử mang chợt hiện rồi bên trong truyền ra tiếng nổ vang kinh người, cả kiếm trận biến thành quang sáng đều kịch liệt run rẩy, tựa hồ tùy thời có thể vỡ vụn ra. Cự thủ thần sắc buông lỏng, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Nó nghĩ, chiêu này của nó hơ mờ đã phát huy ra toàn bộ tiềm lực của phụ thân Cự thủ, đồng thời cũng đã mượn đến uy năng của viên linh châu trên trán mà thi triển một loại đại thần thông dung hợp lại cho nên tuyệt đối không phải kiếm trận này có thể ngăn được. Cho dù là bản thể của nó đối mặt với chiêu này cũng phải tạm lánh đi.

Bất quá, vẻ tươi cười của Cự thủ vừa lộ ra thì trong phong hoả chỉ lực bỗng nhiên truyền ra một tiếng rỗng ngâm, tiếp theo hắc trụ đột nhiên quý dị chia ra để lộ ra ánh ngũ sắc linh quang chớp động, bên trong là một thanh cự kiếm dài hơn một trượng. Quang hoa chợt loé, cự kiếm run lên mà phát ra thanh âm vù vù.

Tại phụ căn, phong hoả chỉ lực giống như gặp phải lực lượng bất khả tư nghị phản kích lại nên phát ra âm thanh quái dị vang ra tứ phía, đồng thời để cự kiếm hoàn toàn hiển lộ ra. Ngũ sắc cự kiếm vào lúc này đang quay tròn và nhắm ngay vào cự thủ nhẹ nhàng trầm tới. Nhát chém này vô thanh vô tức, nhìn như không có mấy uy lực nhưng viên châu màu xám trên trán cự thủ lại bịch một tiếng rồi đột nhiên vỡ vụn ra.

"Không có khả năng!"

Cự thủ bỗng nhiên phát ra một tiếng thét chói tai tê lương, hai mắt đang nhắm chặt liền lập tức mở ra. Con mắt đỏ tươi như máu, ẩn hiện như có máu chảy ra nhưng ngay sau đó, thân hình to lớn của ma thú này không hề có chút dấu hiệu nào đột nhiên phân thành

hai. Một cỗ hoả diễm đỏ đậm từ trong thân thể bị chia lìa mà tuôn ra rồi hoá thành một biển lửa đỏ đậm mà tàn thi của cự thủ thì giống như trong nháy mắt bị phong hoá, ở trong hoả diễm hoá thành hai luồng khói xám trắng rồi biến mất trong thiên địa vô ảnh vô tung.

Cự thủ bị phụ thân này dưới uy năng của Nguyên Khí Chi Kiếm lại vô pháp ngăn trở nổi một trăm, nguyên thân cũng không thể chạy ra được. Trên không, thanh quang chợt loé rồi thân hình Hàn Lập hiện lên trong kiếm trăn, hắn đưa mắt nhìn về biển lửa đang rào rạt thiêu đốt phía dưới khe thở dài một hơi:

"Mượn thiên địa chi lực quả nhiên không phải là bí thuật bình thường có thể sánh bằng. Lúc trước đối mặt với ma viên kia, nếu không phải thân ở trong thông đạo ma khí nên không thể tụ tập đủ thiên địa nguyên khí. Bằng không dùng Nguyên Khí Chi Kiếm này hẳn là cũng có thể đủ chém giết ma viên này không cần vận dụng đến Huyền Thiên chi bảo làm cho pháp tướng lỗ lẽ quá mức.

Hàn Lập nói xong mấy câu thì trên mặt hiện ra vẻ tiếc nuối nhưng trong mắt lam mang chợt loé lên rồi hướng xuống biển lửa cẩn thận nhìn một cái, đột nhiên đuôi lông mày nhướng lên, giờ tay đánh ra một trào. "Sưu" một tiếng, từ trong biển lửa bay vụt ra một vật, sau mấy cái chớp động đã bị Hàn Lập nhiếp tới trong tay. Đây là một cái túi màu lam nhạt, mặt ngoài mịn ả nhiều loại phù văn bất đồng, ánh sáng loè loè, tựa hồ không phải là phàm vật.

"Túi trữ vật?"

Trên mặt Hàn Lập hiện ra một tia ngạc nhiên, bộ dáng có chút không quá khẳng định.

Hắn hơi trầm ngâm rồi bàn tay cầm túi đột nhiên trở nên đen như mực, đồng thời phiến phiến ánh sáng màu xám từ trong lòng bàn tay phun ra đem cái túi to bao vây nghiêm mật. Tiếp theo lại giờ tay lên bắn ra một đạo pháp quyết màu xanh, pháp quyết chợt loé lên rồi biến mất vào trong túi. Cái túi to màu xanh nhất thời hoảng loạn một trận, trong miệng túi linh quang chợt loé rồi từ từ mở ra.

"Phốc xuy" một tiếng.

Một đoàn lam quang từ bên trong kích bắn ra, sau khi chợt loé lên bộ dáng sẽ phá không bay đi nhưng Hàn Lập sớm đã có phòng bị, sao có thể để cho nó độn đi mất. Hắn hừ lạnh một tiếng, hơi sắc quang hà đột nhiên bành trướng ra rồi vòng lại phía sau, nhanh

chóng đem lam sắc quang đoàn kia vây vào trong đó. Hôi sắc và lam mang đan vào nhau khiến cho nó nhất thời hiện nguyên hình.

Đây là một viên châu trong suốt, lam quang minh mông, to cỡ ngón tay cái, mặt ngoài có quang mang kỳ lạ lưu chuyển, trông giống như ngọc lưu ly.

"Đây là..."

Hàn Lập dùng thần niệm hướng lên trên mặt đảo qua, bộ dáng có chút ngoài ý muốn.

"Nội đan? Không đúng nhưng hình như cũng không phải là pháp khí."

Hàn Lập vươn tay đem viên châu hút lại, sau đó dùng hai ngón tay kẹp lại đưa lên tới trước mắt nhìn kỹ một lần nhưng nhất thời không thể xác định được lai lịch của nó.

"Quên đi, sau này nghiên cứu kỹ thêm một chút. Hiện tại nên mau ly khai khỏi nơi đây đây."

Hàn Lập sau khi hơi cân nhắc một chút thì một tay liền lật lấy ra một cái hộp ngọc, đem hạt châu bỏ vào trong đó. Sau đó hắn nhìn hoả diễm đỏ đậm phía dưới, thân sắc vừa động. Cũng không thấy hắn có hành động dị thường gì mà quang sáng màu xanh trên không trung bỗng nhiên ngân quang chợt loé rồi Phệ Linh hoá điều bay vọt ra, nghiêng đầu chui vào trong biển lửa.

Hoả diễm rào rạt trong nháy mắt công phu đã bị Phệ Linh hoá điều thôn phệ biến mất. Theo sau nó kêu lên một tiếng vui mừng, hai cánh mở ray bay về phía Hàn Lập rồi lại tiến vào trong thân mình biến mất.

Mà Hàn Lập hai tay bắt quyết, quang sáng màu lam nhạt chợt tắt rồi thanh liên đầy trời hiện ra. Đám thanh liên đó hơi chuyển liên một lần nữa hoá thành bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh. Hàn Lập thân hình vừa động đã hoá thành một đạo kinh hồng màu xanh, bay múa một trận trên không trung. Chúng phi kiếm nhất thời bị thu vào. Theo sau độn quang không chút dừng lại, trực tiếp nhắm phía chân trời bay đi, chỉ sau mấy cái chớp động đã biến mất vô ảnh vô tung.

Ngay lúc Hàn Lập đánh chết cự thử thì đồng thời ở một nơi sâu trong Ma Kim Sơn Mạch, trong một toà cung điện hùng vĩ, một gã thanh bào nam tử đang cùng hai người

khác sóng vai đứng cùng một chỗ, ngóng nhìn về một cái hắc ô đại môn cách đó không xa, trên mặt đột nhiên biến sắc, thần sắc trở nên khó coi dị thường.

"Như thế nào, Thiết huynh có chuyện gì sao?"

Bên cạnh một gã huyết bào nhân, vừa thấy vẻ khác thường của nam tử thì liền hỏi một câu.

"Không có gì, một cái phụ thân của ta vừa bị huỷ."

Thanh bào nam tử cũng không có ý giấu diếm, chậm rãi nói.

"Ký phụ hoá thân? Thiết huynh dùng Ma cốt châu kia luyện chế tạo hoá thân sao?"

Một lão giả khác cả người ngân sắc lóng lánh, khuôn mặt nho nhã trong mắt hiện lên quang mang kỳ lạ hỏi.

"Hắc hắc, Đa Nhân huynh đối với thần thông của Thiết mỗ thật sự hiểu biết thật nhiều a."

Thanh bào nam tử tựa hồ xem lão giả không thuận mắt, cười hắc hắc nói.

"Ma cốt châu hoá thân nếu ký phụ vào một gã thủ hạ thích hợp mà nói thì hẳn là có thể phát huy được hai ba thành thông của bản thể. Lấy loại thực lực này, trong Ma Kim Sơn Mạch ngoại trừ ba người chúng ta ra thì không có người nào có thể huỷ diệt cái hoá thân này."

Ngân bào lão giả lại không thèm để ý tiếp tục nói.

"Cái này cũng không nhất định. Đa Nhân ma huynh chả lẽ đã quên, năm đó trừ bỏ chúng ta mấy người đi theo Thánh tổ vào Linh giới ra thì còn một gã cùng giai với chúng ta sao? Thần thông của đầu ma viên kia cũng không thua ba người chúng ta."

Huyết bào nhân lại cười khê nói.

"Hừ, đầu ma viên kia dám trộm Huyền Thiên tàn bảo mà Thánh tổ giao cho chúng ta cùng bảo quản. Hẳn sao lại dám hiện diện tại nơi đây."

Ngân bào lão giả cười lạnh một tiếng nói.

"Cái này cũng không nhất định. Ta phỏng chừng nó sở dĩ làm như thế, hơn phân nửa là muốn ra bên ngoài tìm kiếm phương pháp chữa trị Huyền Thiên tàn bảo kia, sau đó mượn bảo vật này mà phản hồi Thánh giới."

Huyết bào nhân lơ đãng trả lời.

"Chữa trị Huyền Thiên tàn bảo! Nó nghĩ nơi này còn là Cổ ma giới của chúng ta sao? Người đó có đại thần thông và thực lực cũng không kém so với Thánh giới Thánh tổ của chúng ta chút nào. Kha, nếu không phải chúng ta thật sự bị ép buộc không còn cách nào khác thì Thánh tổ đại nhân cũng không liều mạng huỷ diệt Huyền Thiên Chi Bảo để phá vỡ giới diện, đem chúng ta mạnh mẽ xuyên xuống tới đây."

Ngân bào lão giả ánh mắt chớp động nói.

"Không cần đoán, muốn biết hoá thân của người bị huỷ bởi người nào thì chờ tay quay lại dùng bí thuật tra xét liền biết được ngay thôi. Huống chi, theo lần truyền tin cuối cùng về của hoá thân này thì tựa hồ lệnh ái của Huyết Tí huynh có mặt ở phụ cận."

Thanh bào nam tử thần nhiên nói.

"Huyết tục! Thiết huynh có phải muốn nói ký phụ hoá thân của người bị huỷ trong tay tiểu nữ?"

Huyết bào nhân cười ha ha, tựa cười tựa không cười nói.

"Chỉ bằng vào một người thiên kim thì tự nhiên là không được nhưng nếu thêm một kẻ mới tiến giai lên thánh giai là ma ngạc thì cũng rất có thể."

Thanh bào nam tử nhìn huyết bào nhân gần từng chữ nói ra.

"Cái gì, tiến lên thánh giai?"

"Người nói chính là đầu ma ngạc kia?"

Lúc này đây, huyết bào nhân và ngân bào lão giả đồng thời cả kinh thất thanh hỏi.

"Nhị vị đạo hữu không cần kinh ngạc, ta nghĩ sau đây không lâu, thủ hạ của các người sẽ tự mình bẩm báo tin tức này. Về phần đầu ma ngạc kia thì có thể còn có ai khác."

Tự nhiên là đầu Hắc uyên ngọc kia."

Thanh bào nam tử lại cười khố một tiếng nói.

"Nguyên lai là nó, như thế mới đúng!"

Vừa nghe nói thân phận của ma ngọc, ngân bào lão giả sắc mặt ngưng trọng vài phần nói.

"Là người này mà nói thì có thể có chút phiền phức. Nó chính là toạ kỵ năm đó của Minh La Thánh tổ, mà Thánh tổ của chúng ta năm đó cùng Minh La Thánh tổ rất có giao tình. Hiện tại tuy rằng mang theo chúng ta ly khai Thánh giới nhưng chúng ta cũng không tiện trực tiếp ra tay đối phó với ma ngọc này. Tuy nhiên, kẻ này năm đó không phục sự quản thúc của bọn ta mà hiện tại đã tiến giai lên thánh giai thì chỉ sợ là càng thêm không kiêng nể gì. Bất lợi là chúng ta quản lý cả toà sơn mạch."

Huyết bào nhân cũng chau mày, có chút buồn bực nói.

"Việc này cũng không có gì khó. Ma ngọc này nếu đã tiến giai lên thánh giai thì Thánh tổ đại nhân lại không thể tiếp tục mặc kệ không hỏi được. Đến lúc đó, giao cho Thánh tổ đại nhân xử lý là được, chúng ta không cần quan tâm làm gì."

Thanh bào nhân như đã định liệu trước nói.

"Lời này có lý. Thánh tổ đại nhân sắp thức tỉnh rồi, tốt nhất là nghe lão nhân gia ngài phân phó."

Ngân bào lão giả sờ sờ chòm râu trên cằm gật đầu nói.

"Ân, cứ theo lời nhị vị đạo hữu nói vậy."

Huyết bào nhân nghĩ ngợi một lúc rồi cũng không có ý phản đối nói.

"Tại hạ chỉ là muốn nghe xem, trong lúc Thánh tổ lão nhân gia sắp thức tỉnh thì hai người người, một người đem một cái ký phụ hoá thân phái ra ngoài, một người sai ái nữ ly khai nơi đây. Không biết bên ngoài có chuyện gì phát sinh và nhị vị đạo hữu có tính toán gì không."

Ngân bào lão giả hai mắt nhú lại, bỗng nhiên hỏi.

Nghe được ngân bào lão giả hỏi như thế, thanh bào nam tử cùng huyết bào nhân nao nao, không khỏi liếc nhìn nhau một cái. Song mục của huyết bào nhân xoay chuyển rồi lập tức cười nhẹ hỏi ngược lại:

"Đa Nhân, ngươi cần gì phải ra vẻ không biết! Thủ hạ của ngươi không phải là đại bộ phận đã xuất động sao. Không muốn nói cho ta là ngươi không biết gì về chuyện Chi tiên nha?"

Thanh bào nhân đứng ở bên sắc mặt âm trầm nói.

"Chi tiên, cái gì Chi tiên? Lão phu phân phó thủ hạ dưới tay xuất động chính là muốn bắt lại kẻ hại tánh mạng của con ta kia mà hảo hảo báo thù rửa hận"

Ngân bào lão giả sửng sốt, không khỏi kinh ngạc nói.

Chương 1650: Hoa Thụ Cùng Thánh Tổ

Ngân bào lão giả này tự nhiên chính là vị thánh giai Đa nhãn ma kia. Ngày đó hẳn vì báo thù cho quý tử bị chém chết mà không tiếc sai hai vị thủ hạ đắc lực là Cửu Dạ và Ngũ Khấp ra ngoài điều tra hung thủ. Kết quả trong đó Cửu Dạ bởi vì một mình truy tung mà kinh động đến Thiên ngoại Ma quân phụ thân vào huyết linh nên bị một kích mà chết.

Ngũ Khấp tuy chỉ huy đông đảo ma thú ngăn chặn Hàn Lập nhưng bởi vì bị dẫn dụ phân tán nhau nên kết quả là bản thân cùng hai gã thủ hạ dưới tay khác bị Hàn Lập dùng Giáp nguyên phù biến thành khôi lỗi mê hoặc, đồng dạng xuất kỳ bất ý bị đánh chết.

Về phần đám ma thú khác thì dưới sự dẫn dắt của ma thú ngọc lưu ly kia chuẩn bị đuổi bốn ba đến lối vào tại ngoại vi Ma Kim Sơn Mạch mà mai phục, chuẩn bị phục kích đám người Hàn Lập. Theo đó vị Đa nhãn lão ma này mặc dù thủ hạ không ít nhưng vẫn chưa biết việc liên quan tới Chi tiên nên hiện tại vừa nghe thấy lời này thì hẳn tự nhiên ngẩn ra. Về phần hai người còn lại thì tự nhiên chính là Thiết sí ma cùng Huyết tí, đều là thánh giai ma thú.

Vừa thấy thần sắc Đa nhãn ma không giống như giả tạo thì đến phiên Huyết tí bất ngờ. Trong mắt hẳn huyết quang chợt loé rồi ngưng trọng nói:

"Như thế nào, Đa nhãn huynh công tử vẫn lạc, việc này sao hai người ta lại không biết một chút nào."

"Hừ, việc con ta bị hại chẳng lẽ là việc vinh quang sao. Vì sao phải cho mọi người đều biết. Huống chi các người đã nhiều ngày nay đều bận rộn, không được biết tin tức này thì có gì kỳ quái."

Sắc mặt Đa nhãn ma trầm xuống, hơi châm chọc nói.

"Khụ khụ... như thế lão phu đã hiểu lắm đạo hữu."

Huyết bào nhân nghe vậy thì ho nhẹ một tiếng có chút xấu hổ nói.

"Việc khác không cần nhiều lời. Ta hiện tại đối với chuyện của con ta cảm thấy vô cùng đau lòng, còn về chuyện Chi tiên thì cũng cảm thấy rất hứng thú. Không biết nhị vị đạo hữu có suy nghĩ gì không?"

Đa nhãn ma đạm bạc nói.

"Ha ha, kỳ thật không có gì, bất quá là một cái thiên địa linh vật nho nhỏ xông vào trong sơn mạch, cho dù chúng ta không nói thì thiết nghĩ đạo hữu sau đó không lâu cũng sẽ biết được việc này."

Thiết sí ma cười ha ha, nhìn như tùy ý nói.

"Nga, không biết một thiên địa linh vật như thế nào mà có thể đồng thời làm cho Thiết huynh cùng Huyết tí đạo hữu động tâm. Ngay cả hoá thân cùng huyết mạch đều phá ra để mà sống mái với nhau. Nhị vị nói không sao chẳng lẽ thực sự cho rằng ta không thể tra xét ra việc này sao!... Người đâu tới đây!.."

Sắc mặt Đa nhãn ma trầm xuống rồi bỗng nhiên hai tay vỗ vào nhau "ba ba" hai cái, trong miệng phát ra một tiếng quát chói tai.

Ngoài đại điện, một tên nam tử dáng người gầy yếu, trong tay ôm lấy một kiện giáp y màu xanh biếc nhoáng lên một cái đã đi đến, sau khi đi vài bước đến trước người ngân bào lão giả thì chắp hai ôm quyền cung kính nói:

"Tham kiến chủ nhân, không biết có gì phân phó."

"Mã Công, người mau đi thăm dò tra xét lai lịch một linh vật tên là Chi tiên. Xem nó hiện tại ở chỗ nào."

Đa nhãn ma lạnh lùng phân phó nói.

"Vâng, chủ nhân."

Lục giáp nam tử không chút do dự ứng đáp, sau đó bên ngoài thân hắc quang nhất thiết hoá thành một đạo độn quang từ đại môn bắn đi.

Hai người Thiết sí cùng Huyết tí thấy tình hình này thì không nói được một lời, một mặt tươi cười tựa hồ không thèm để ý tới hành động này của Đa nhãn ma.

Ngân bào lão giả quay đầu lại thấy vẻ mặt của hai người như vậy thì sắc mặt càng âm trầm, sau khi hừ nhẹ một tiếng thì lại nói:

"Tốt lắm, chuyện Chi tiên dừng ở đây thôi, tiếp theo nên nói chuyện chính sự. Mấy ngày trước ta thu được một tin tức, nguyên bản thông đạo giới diện bị chúng ta ngăn chặn tựa hồ có điều dị thường. Giống như thánh giới bên kia còn chưa từ bỏ ý định lại có hành động mới."

"Giới diện thông đạo lúc trước không phải đã bị Thánh tổ đại nhân một kiếm phá vỡ sao, bọn hắn sao có thể còn dám kích thích."

Huyết bào nhân sắc mặt hơi biến đổi, bộ dáng có chút giật mình nói.

"Như thế nào, Huyết tí huynh không tin lời tại hạ nói sao!"

Đa nhãn ma liếc mắt nhìn hắn một cái hỏi.

"Chuyện giới diện trọng đại như vậy, Huyết mỡ nào dám không tin."

Huyết bào nhân cười ha ha trả lời.

"Nếu thánh giới bên kia có thêm một thánh tổ khác, hơn nữa trong tay cũng có thể có Huyền Thiên chi bảo thì ta cảm thấy không phải không thể đã thông được thông đạo."

Thiết sí ma sau khi sờ sờ cằm thì bộ dáng cân nhắc nói.

"Không thể nào. Năm đó Thánh tổ đại nhân lúc nguy cấp vạn phần, mắt thấy ta cùng đường bị truy binh bao vây xung quanh mới bất đắc dĩ huỷ diệt Huyền Thiên chi bảo cùng tu vi bản thân tổn hao nhiều để phá vỡ giới diện. Hơn nữa thánh tổ ngay cả cũng có Huyền Thiên chi bảo thì sao lại phải hy sinh nhiều như vậy."

Huyết bào nhân không chút do dự phủ nhận nói.

"Việc này cũng không nhất định. Nếu bên kia có hai vị thượng sĩ Thánh tổ dùng Huyền Thiên chi bảo luân phiên kích thông đạo mà nói thì có lẽ thật sự là không mất cộng lông tóc nào mà vẫn có thể đã thông được giới diện."

Đa nhãn ma ánh mắt chớp động vài cái rồi ngưng trọng nói.

Vừa nghe lời này, Huyết tí cùng Thiết sí ma ngấn ra, lập tức thần sắc trở nên cực kỳ khó coi.

"Quên đi, dị biến tại thông đạo còn rất nhẹ, cho dù có thể đả thông cũng là chuyện tình nhiều năm nữa. Là chiến hay là trốn vẫn nên giao cho Thánh tổ lão nhân gia quyết định đi. Lão nhân gia lúc này bất cứ lúc nào đều có thể thức tỉnh."

Thiết sí ma thở ra một hơi, cười khổ một tiếng nói.

"Đích xác là như thế. Lấy thần thông của chúng ta căn bản là không thể ngăn cản được biến hoá của giới diện thông đạo. Bất quá, Thánh tổ đại nhân thì có lẽ có biện pháp ngăn cản."

Huyết bào nhân tinh thần rung lên ói.

Đa nhãn ma nghe xong thì cũng nhất thời miết chòm râu gật đầu, môi vừa nhấp nháy tựa hồ muốn nói gì thì lúc này cái cửa đá cao ước chừng hơn mười trượng đen thui phía trước ba người kia đột nhiên hào quang đại phóng, vô số phần hồng kinh văn hiện lên, bộ dáng sáng ngời chớp động không chừng.

"Thánh tổ đại nhân tỉnh!"

Vừa thấy cửa đá có dị thượng, Huyết bào nhân thất thanh kêu lên. Lập tức trên mặt ba gã thánh giai ma thú đều hiện ra hỉ sắc rồi hướng về phương hướng cửa đá thúc thủ mà đứng.

Trên cửa đá hào quang lưu chuyển ước chừng một chén trà nhỏ công phu sau thì cuối cùng linh quang cũng thu liễm lại, đồng thời vô số phù văn ở trên trong nháy mắt đã lặn sâu vào trong biến mất vô ảnh vô tung.

Thấy tình hình này, thần sắc tam ma nghiêm nghị, mắt nhìn không chớp vào cửa đá, có chút lo lắng.

Cánh cửa đá lớn trong lúc nhất thời trở nên yên tĩnh không tiếng động nhưng tam ma cũng không có bất cứ biểu hiện dị thường nào. Ước chừng qua hơn nửa canh giờ sau, đột nhiên âm thanh nổi lên "két" một tiếng, cánh cửa đá mở ra. Tam ma tinh thần đều rung lên.

"Nga, cả ba người lại đều ở trong này. Thực là một cho các người, vào đây đi."

Một thanh âm nữ tử bỗng nhiên từ trong cửa đá truyền ra, thanh âm cực kỳ uyển chuyển êm tai, có một sự mềm mại ý nhị không nói lên lời làm cho chúng nhân vừa nghe thấy đều không khỏi hứng khởi tìm tòi tưởng tượng ra hình dáng của chủ nhân.

Mà cửa đá sau khi mở ra một nửa thì để lộ ra bên trong một phiến không gian màu phấn hồng mờ chớp động không chừng, có vẻ cực kỳ quý dị.

"Chúc mừng Thánh tổ đại nhân thức tỉnh, ba người chúng ta tới yết kiến điện hạ."

Đa nhân ma đại biểu cho những người còn lại khẽ khom người cung kính dị thường trả lời.

Theo sau tam ma đều đè nén cảm giác hưng phấn, sóng vai nhanh chóng đi đến phía cửa đá nhưng bọn hần vừa bước vào cửa đá thì chỉ cảm giác thấy trước mắt phấn hồng quang mang chợt loé lên rồi như tiến vào một phiến thiên địa xa lạ. Trên không trung bầu trời xanh thẳm không thấy mây, còn trên mặt đất là một màu xanh biếc khôn cùng kéo dài xa liên miên một đường, cả thiên địa giống như vô cùng vô tận.

Mà ở trên mặt cỏ một chỗ cực xa có một gốc cây cao chừng hơn trăm trượng. Trên đầu cây này nở ra một loại linh hoa màu hồng nhạt, giống như hoa sen. Lúc này dưới tàng cây đang có một đạo nhân ảnh màu trắng, hình dáng thư thái tuyệt vời giống như không phải là người chốn nhân gian đang lặng lẽ đứng ở nơi này.

Tuy rằng cây hoa thụ nọ giống như ở cực xa mà nữ tử này đưa lưng về phía ba người nhưng một nét bóng dáng thoáng hiện này đã đủ làm cho hơn phân nửa nam tử trong thiên hạ lâm vào điên cuồng si mê. Tam ma vừa thấy cô gái này thì lại đồng thời cung kính đứng từ xa thi lễ.

"Nên đến gần đây, đến gần đây nói chuyện đi."

Nàng kia cười nhẹ một tiếng, một cánh tay trắng như ngọc bích tao nhã nhấc lên, nàng vươn tay hái một đoá hoa màu hồng phía trên đỉnh đầu sau đó nhìn như tùy ý vứt về phía sau.

"Phốc xuy" một tiếng, cự hoa màu hồng quay tròn chuyển động liên phát ra một

tiếng vù rồi hoá thành một quầng sáng màu hồng nhạt bay cuộn lên. Tam ma chỉ cảm thấy phía trước mắt phản quang chói loé, cảnh sắc bốn phía trở nên mơ hồ rồi ngay sau đó bỗng nhiên cả ba người đều xuất hiện ở cách cây hoa thụ không đầy mười trượng.

Ba người cả kinh nhưng theo sau lại vừa mừng vừa sợ, vội vàng làm đại lễ chiêm bái.

"Đứng lên đi. Các người cũng theo ta nhiều năm như vậy, hẳn là biết ta cũng không thích đa lễ."

Nữ tử không có trở thân quay lại nhưng thanh âm ôn nhu dị thường làm cho chúng nhân nghe xong thì lại thêm kính yêu.

"Đa tạ Thánh tổ đại nhân, chúc mừng đại nhân thần thông hồi phục."

Tam ma cũng không dám sơ ý, vẫn khom người một cái rồi mới dám đứng thẳng dậy.

"Thần thông khôi phục có thể không nói đến, ta hiện tại vẫn bất quá chỉ có non nửa pháp lực so với lúc trước mà thôi, tu vi là thứ không phải chỉ dựa vào ngủ say tĩnh tu là liền có thể khôi phục được, nhất định mượn lực ngoại vật mới được."

Nữ tử khẽ thở dài một hơi, tựa hồ cũng có chút bất đắc dĩ nói.

"Ngoại vật?"

Vừa nghe lời này. Đám người ngân bào lão giả không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

"Không sai, hơn nữa không phải là ngoại vật bình thường. Nhưng Linh giới này hẳn là không thua kém thánh giới chúng ta nên hẳn là có hi vọng tìm được."

Bạch y nữ tử thì thào một câu, ngẩng đầu nhìn lên đám hoa thật lớn trên cây, bộ dáng tựa hồ cũng có chút không quá khẳng định.

"Đại nhân người cứ việc mở miệng, vô luận là cái gì, chỉ cần Linh giới có được thì thuộc hạ nhất định sẽ tìm được."

Thiết sí ma bỗng nhiên nắm chặt hai tay, lên tiếng khẳng định dị thường nói. Nhị ma

còn lại cũng đồng dạng giơ tay một phen biểu lộ trung tâm.

"Ha ha, tâm ý của các người ta biết nhưng nơi này không phải là thánh giới của chúng ta. Các người nay đều đã là thánh giai tồn tại, những kẻ có tu vi thấp tại Linh giới không thể nhìn thấu thân phận các người nhưng nếu gặp kẻ có pháp lực không sai biệt lắm thì lại không cách nào cam đoan là không bại lộ thân phận. Đến lúc đó bản thân các người đều khó bảo toàn thì sao có thể thay ta đi tìm đồ vật nọ. Cũng chỉ có thể tự ta ra ngoài một chuyến."

Nữ tử hơi trầm ngâm một chút thì liền ra quyết định nói.

"Đại nhân muốn đích thân ra ngoài?"

"Trăm triệu lần không thể! Thánh tổ đại nhân tu vi chưa khôi phục, vạn nhất đụng phải tồn tại cùng giai thì làm như thế nào!"

"Đại nhân nhất định phải nghĩ lại."

Tam ma vừa nghe nữ tử nói như vậy thì nhất thời không ngớt lời cát tường được thốt ra, đáng vẻ trung thành và tận tâm với nàng.

"Yên tâm. Tại Linh giới này cơ hội gặp được tồn tại cùng giai với ta là cực kỳ bé nhỏ. Tu vi đã tới trình độ như ta bình thường đều chỉ tránh ở trong động phủ một lòng tu luyện để ứng phó với các loại thiên kiếp. Làm sao dễ dàng đi lại bên ngoài. Huống chi, cho dù ta chỉ có non nửa pháp lực, nếu đụng tới tồn tại cùng giai thì có lẽ không đủ khắc địch nhưng chạy trốn thì vẫn dư dả. Tồn tại như ta bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá bình cảnh cuối cùng, làm sao dễ dàng bị người ta diệt sát như vậy."

Bạch y nữ tử thần nhiên nói.

Chương 1651: Huyền Thiên Như Ý Nhận

Tam ma nghe nữ tử nói như vậy thì chỉ lăm bằm lâu bầu, cũng không biết nên khuyên cái gì nữa, chỉ có thể thỉnh cầu nữ tử vì bản thân mà cân nhắc thêm một phần.

"Vì cái gì mà phải đi ra. Nếu không đi ra mà nói, thương thế của ta thủy chung không thể hồi phục được, vạn nhất vài tên đại địch ở Thánh giới kia phá không mà đến thì ta có thể thật sự hoàn toàn không có năng lực hoàn thủ. Huống hồ ta lưu các người lại lúc này là còn có an bài khác, sẽ không thoái mái đâu."

Nữ tử lắc đầu hiển nhiên tâm ý đã quyết định.

"Thánh tổ đại nhân có gì phân phó xin cứ việc nói ra."

Đa nhãn ma vội vàng cung kính hỏi. Nhị ma còn lại cũng biến sắc.

"Trong thời gian ta ngủ say, thông đạo đi Thánh giới kia có từng mở ra chưa?"

Nữ tử đột nhiên hỏi.

"Những năm trước thì vẫn vô sự nhưng cách đây không lâu bên kia thông đạo có ẩn hiện dao động truyền đến, tuy rằng rất nhẹ nhưng Thánh giới kia giống như lại có hành động."

Đa nhãn ma thành thật đáp. Thiết sí cùng Huyết tí nghe vậy thì thần sắc cũng trầm xuống.

"Ấn theo tính toán thì bọn họ cũng có thể khôi phục như lúc ban đầu nên bắt đầu có hành động. Ta sẽ lưu lại cho các người một phương pháp bố trí đại trận có thể tạm thời đem thông đạo gia cố cường lực thêm mấy lần. Như thế mà nói, bên kia cho dù có thực sự có người muốn đả thông thông đạo thì cũng không phải là việc dễ dàng. Bất quá, trận pháp này hao phí nhân lực và vật lực rất lớn, ba người các người cần phải phân công nhau trông coi thì mới có thể mau chóng hoàn thành được. Trong khoảng thời gian này ta rời đi, các người phải chuyên tâm làm nhanh việc này."

Nữ nhân bình tĩnh nói.

"Dạ, cần tuân thánh mệnh của Thánh tổ!"

Tam ma nghe vậy thì mừng rỡ, liền miệng đồng thanh lĩnh mệnh nói.

"Đúng rồi, trong lúc ta ngủ say, hình như có sự tình quan trọng gì phát sinh phải không, sau không bẩm báo cho ta biết."

Nữ tử tựa hồ lại nghĩ tới cái gì, thản nhiên phân phó nói.

"Những năm gần đây, trong sơn mạch xác thực có một số chuyện phát sinh nhưng đại bộ phận đều là tiểu sự, ba người thuộc hạ cũng có thể xử lý. Chỉ có hai chuyện liên luy quá nhiều, không thể không bẩm báo với Thánh tổ đại nhân."

Tam ma trao đổi một chút rồi Thiết sí ma thì chào mở miệng nói.

"Nga, nói ta nghe một chút."

Bạch y nữ tử nhẹ nhàng quơ nói.

"Thứ nhất, năm đó đại nhân trước khi ngủ say đã đem Huyền Thiên Như Ý Nhận tàn phiến giao cho ba chúng ta bảo quản. Kết quả, một mảnh do thuộc hạ bảo quản kia bị một đầu thánh giai ma viên trộm đi, sau đó trốn ra ngoài ngoại vi sơn mạch, hiện tại cũng không biết ẩn thân nơi nào."

Thiết sí ma chần chờ một lúc rồi vẫn kiên trì cúi đầu nói.

"Như Ý nhận bị trộm đi một mảnh? Ma viên kia lại lịch ra sao, sao lại ở trong sơn mạch này?"

Thanh âm của nữ tử hơi có chút dao động.

"Đầu ma viên này hẳn là một trong đám truy binh năm đó khi đại nhân phá vỡ thông đạo trong lúc vô ý bị cuốn vào. Thân nó có thánh giai tu vi nhưng lại che dấu rất tốt, giấu diếm được ba người bọn ta nhiều năm, cuối cùng thừa dịp một lần ta ra ngoài thì mới đột nhiên đến làm khó dễ đoạt đi Như Ý nhận tàn phiến ở trong mật thất. Thuộc hạ đã làm mất đi trọng bảo, xin Thánh tổ đại nhân trách phạt."

Thiết sí ma cúi đầu, chủ động hướng nữ tử thỉnh tội.

"Ha hả, năm đó Như Ý nhận sau khi bị huỷ thì uy năng đã mất đi hơn phân nửa. Hơn nữa cũng bị chia ra làm ba phần. Cho dù là ta cũng vô pháp phục hồi như cũ. Nói chung loại Huyền Thiên tàn phiến này căn bản không thể tu bổ, vứt bỏ cũng được, cái này cũng không có gì. Một việc khác là cái gì?"

Nữ tử áo trắng trầm mặc một chút rồi khẽ cười một tiếng, không thèm để ý tới nói.

"Đạ tạ ân Thánh tổ đại nhân không trách phạt. Còn một sự kiện khác, chính là toạ kỵ của Minh La đại nhân năm đó, đầu Hắc Uyên ngạc kia vừa mới tiến giai thành công, cũng thành tồn tại thánh giai. Biến hóa như thế không thể cứ để ở trong sơn mạch mặc kệ không hỏi tới, không biết ý đại nhân như thế nào?"

Thiết sí ma ngẫm thờ ra một hơi nêu lên một sự kiện khác nhưng tâm lý thoải mái hơn rất nhiều.

"Nga, đầu tiểu ma ngạc kia cũng đã tiến giai thánh giá, đây là một sự kinh hỉ ngoài ý muốn. Một khi đã như vậy, vừa lúc bên ta còn thiếu một cái chân chạy, để cho hắn theo ta cùng nhau ra ngoài một chuyến."

Nữ tử nghe vậy thì lại thần nhiên cười rộ lên. Tiếng cười dễ nghe say lòng người giống như âm thanh tự nhiên làm cho người ta càng nghe càng bị hấp dẫn sâu vào trong đó, trong lúc nhất thời không tự kiềm chế được.

Tam ma tự nhiên không dám dị nghị, đều gật đầu xưng phải.

"Đại nhân, còn Như Ý tàn phiến trong tay chúng ta..."

Huyết bào nhân còn cẩn thận hỏi lại một câu.

"Đồ vật này đối với ta cũng không có trọng dụng gì, các người cứ lưu lấy mà phòng thân đi."

Nữ tử khoát tay tùy ý nói.

"Đạ tạ Thánh tổ đại nhân ban cho."

Huyết bào nhân và Đa nhân ma vừa nghe lời này thì mừng rỡ vái mà nói. Có Huyền Thiên chi bảo tàn phiến này để hộ thân mà nói có thể giúp cho thần thông của bọn họ tăng lên hơn non nửa. Thiết sí ma đứng một bên tự nhiên lộ vẻ mặt hâm mộ nhưng lập tức nhớ ra cái gì, khom người bẩm báo nói:

"Đúng rồi, Thánh tổ đại nhân. Hiện tại trong sơn mạch phát hiện ra một con Chi tiên, là tồn tại cùng loại với biến hoá ma tiêu. Không biết chủ nhân đối với nó có cảm thấy hứng thú hay không?"

"Chi tiên, biến hoá ma tiêu? Tại sơn mạch chúng ta mà cũng có loại đồ vật này ư? Thứ này là vật tuyệt hảo dùng để tu luyện thân ngoại hoá thân cùng ký phụ nguyên thần nhưng cũng cần tiêu phí cực đại tâm huyết mới bồi luyện được. Lấy tình huống hiện tại của ta thì cũng không có tinh lực phân tâm đến nó, ba người các người ra tay đem nó thu lấy là được."

Nữ tử có chút ngoài ý muốn nhưng lại lập tức lắc đầu, cũng không để ở trong lòng.

Nghe nữ tử nói như vậy, ngân bào lão giả đầu tiên là cả kinh rồi lập tức lộ ra một tia vui mừng mà Thiết sí cùng Huyết tỷ liếc nhìn nhau một cái, tựa hồ muốn nói gì nhưng cuối cùng cũng không có nói ra.

"Tốt lắm. Ta hiện tại vừa mới tỉnh lại, hơn tháng sau mới có thể rời sơn mạch được. Trong sơn mạch mọi chuyện lớn nhỏ các người tự xử lý. Không cần bẩm báo cái gì cả."

Mắt thấy tam ma có vẻ như đã nói xong, nữ tử phân phó một tiếng rồi cũng không quay đầu lại, áo bào trắng hướng về phía sau run lên.

Tam ma chỉ cảm thấy phản quang bốn phía quay cuồng, ngay sau đó thân hình bỗng nhiên hiện ra ở ngoài đại điện, giống như từ đầu đến giờ chưa từng rời đi bước vào. Trong lòng bọn họ không khỏi có chút hoảng sợ.

"Xem ra Thánh tổ đại nhân tuy rằng tu vi chưa phục hồi nhưng chiêu Di tinh hoán nguyệt ấy lại càng sâu không lường được. Nếu là như vậy trong lời nói, đại nhân ra ngoài đích xác sẽ không có chuyện gì."

Thiết sí ma thờ dài một hơi, giống như mới chính thức được yên lòng.

"Đích xác là như thế. Huống hồ Thánh tổ đại nhân tâm ý đã quyết, chúng ta sao có thể ngăn cản được, thôi cứ dựa theo phân phó của đại nhân đi làm đi."

Huyết tỷ cũng trầm ngâm một chút rồi nói.

Ngân bào lão giả nghe xong lời này, hai mắt híp lại rồi lập tức bên ngoài lộ ra vẻ cười nhưng trong lại không cười nói:

"Nguyên lai Chi tiên là tồn tại cùng loại với biến hoá ma tiêu kia a, trách không được nhị vị giữ kín như thế. Hiện tại Thánh tổ đại nhân đã không muốn đồ vật này thì ba người ta đây ai có thể lấy được linh vật này tự nhiên là phải xem bốn sự của chính mình. Nói như thế, lão phu liền đi trước một bước."

Vừa dứt lời, Đa nhãn ma thậm chí không đợi nhị ma đáp lời, một tay bấm quyết, trên người toát ra một cỗ ma phong tối đen sau đó gào thét một tiếng mà chạy ra khỏi đại điện, biến mất không thấy bóng dáng.

"Lão gia hỏa này có vẻ thật sự nóng vội a!"

Thiết sí ma bĩu môi có chút khinh thường nói.

"Hắc hắc, Đa nhãn ma huynh tự giác chưa an bài hậu thủ nên tự nhiên phải lập tức phái người đi bố trí. Bất quá, Chi tiên kia chỉ sợ cũng đã không rơi vào tay chúng ta, nếu không hai ta đã sớm có tin tức truyền đến. Hơn nữa ký phụ hoá thân của Thiết sí huynh cũng đã bị huỷ mất, điều đó cho thấy đồ vật này hơn phân nửa đã rơi vào ngoại lai nhân. Lần này tiến vào sơn mạch, đám ngoại lai nhân kia xem ra tựa hồ không giống mọi lần a."

Huyết tỷ trong mắt tia máu chợt loé lên rồi chậm rãi nói.

"Có phải thực sự rơi vào tay ngoại nhân hay không thì đúng là khó nói, bất quá Đa nhãn ma hiện tại đi bố trí thì hơn phân nửa là đã muộn. Dù sao ngoại lai nhân cũng chỉ có thể ở trong sơn mạch chúng ta hơn một tháng mà thôi, hơn phân nửa là đã ra đến lối ra sơn mạch không xa. Cho dù là bọn ta tự mình xuất phát thì vô pháp đuổi kịp. Nếu biết trước như vậy thì lúc trước đã phái thêm nhiều nhân thủ."

Trên mặt Thiết sí ma hiện lên một tia hối hận nói.

"Ha ha, không phải Thiết huynh không muốn điều động nhiều nhân thủ dưới tay mà sợ xuất động nhiều nhân thủ quá mà khiến cho Đa nhãn chú ý."

Huyết bào nhân nghe xong thì lại cười hắc hắc nói.

"Tuỳ Huyết tí huynh nghĩ như thế nào cũng được. Ta xin cáo từ trước xem tin tức thế nào."

Thiết sí ma mỉm cười, một bộ không thèm để ý nói. Sau đó thân hình nhoáng lên một cái, một chút đã xa ra hơn mười trượng, sau hai cái chớp động nữa thì đã ở lối vào đại điện mà tiêu thất.

Huyết bào nhân mặt không chút thay đổi nhìn chăm chăm cửa điện một hồi lâu, đến nửa ngày sau mới cười lạnh một tiếng rồi thân thể đột nhiên phát ra huyết quang, sau đó lại giống như ngọn nến cháy mà tan rã hoá thành một bãi máu loãng chui vào trong lòng đất. Đảo mắt công phu, cả gian đại điện liền trống rỗng, không còn bóng một người nào.

Hàn Lập hoá thành một đạo thanh ảnh, cơ hồ nhạt như không thấy ẩn thân trong một đám mây đen nhìn như bình thường. Hắn đang nhìn về một nơi cách lối ra Ma Kim Sơn Mạch hơn mười dặm, hai mắt híp lại, trong đó có lam mang thân nhiên chớp động, trên mặt tràn đầy vẻ cân nhắc.

Cái gọi là lối ra kỳ thật bất quá là một mảnh hư không trống rỗng mà thôi. Nó là một khu vực dài bất quá vài dặm! Nếu muốn rời khỏi Ma Kim Sơn Mạch thì cũng chỉ có thể thông qua địa phương này được trận pháp chi lực bên ngoài tiếp dẫn đi ra.

Bất quá, địa phương nhìn như không có một bóng người này trong mắt Hàn Lập dùng Minh Thanh Linh Mục thần thông thì lại có thể nhìn thấy hàng trăm cái bóng màu xám, hắc khí trải rộng hai bên sườn, tất cả đều có bộ dáng như hổ rình mồi. Hàn Lập sờ sờ cằm, trên mặt lộ ra vẻ ý vị sâu xa, sau khi quan sát trong chốc lát thì hắn bỗng nhiên vừa lật một tay, trong tay bỗng nhiên có thêm một cái phù lục màu tím nhạt.

Sau khi dán phù lục lên trên người, nhất thời một đoàn tử vụ tán ra cùng phiến phiến ngân sắc phù văn quay cuồng. Thân hình hắn nhất thời hoàn toàn hư hoá rồi bay lên không trung như đám mây khinh khinh phiêu phù bay về phía trước.

Hắn vừa rồi đã xác định phụ cận không có thánh giai tồn tại nên tự nhiên không quá

lo lắng là sẽ bị ma thú nào khám phá ra, liền như vậy mà nghênh ngang chuẩn bị trực tiếp bay qua mà đi. Ma thú mai phục bốn phía căn bản chưa phát hiện được cái gì dị thường, vẫn nằm mai phục ở hai bên không nhúc nhích.

Hàn Lập trong lòng vui vẻ, một lát công phu sau hẳn liền vượt qua khoảng hư không này được hơn trăm trượng nhưng vào lúc này, một con tiểu thú hình thể bất quá chỉ vài thước đột nhiên bên ngoài thân không chút dấu hiệu chợt có một quang sáng nhiều màu huyền lệ từ trên người bạo phát ra, một chút đem phạm vi hơn ngàn trượng bao vây lấy. Hàn Lập chỉ cảm thấy bên ngoài thân nóng lên rồi lại khôi phục như thường nhưng uy năng của Thái Nhất Hoá Thanh Phù lại cứ như vậy mà bị phá đi.

Chương 1652: Ly Sơn

Sau đó, thân hình Hàn Lập bại lộ ra trước mặt hơn trăm trung cao giai ma thú, sắc mặt hắc nhất thời đại biến. Ánh sáng lưu ly này là loại bí thuật gì mà lại có thần thông lớn như thế. Ngay cả Thái Nhất Hoá Thanh Phù cũng có thể dễ dàng bị phá, hơn nữa đầu ma thú này làm thế nào để biết hắc có mặt ở phụ cận nhưng chuyện tình càng thêm bất ngờ đã xảy ra!

Lúc thân hình hắc vừa mới hiện ra thì đồng thời cách đó hơn mười trượng cũng có thanh quang chột loé lên rồi hiện ra một thân ảnh thon thả khác. Hắc ngưng thần nhìn lại, đúng là Tiêm Tiêm.

Tinh Tộc nữ tử này cuối cùng cũng không biết dùng thủ pháp gì ẩn nấp mà ngay cả hắc vừa rồi dùng Minh Thanh Linh Mục cũng không thể nhìn thấu hành tích. Bất quá, hiện tại thân hình bại lộ, sắc mặt nàng chột biến đổi.

Hàn Lập giật mình, tâm niệm nhanh chóng quay ngược trở lại, hai tay bấm quyết, sau lưng có tiếng sấm phát ra rồi một đôi cánh trong suốt hiện lên. Trong khi đó, Tiêm Tiêm vừa thu lại vẻ bối rối rồi há mồm, trong tay đột nhiên có thêm một đạo phù lục ngân quang chói mắt.

Lúc này hai bên thông đạo có tiếng kinh hồ rồi ma khí đen tuyền theo hai bên phóng lên cao, thanh thể như bài sơn đảo hải hướng vào giữa đề xuống. Hơn trăm trung cao giai ma thú đồng loạt ra tay, thanh thể to lớn như thế nào cũng có thể nghĩ được. Chỉ sợ là Hợp Thể Kỳ cũng tuyệt đối không dám trực tiếp đối cứng.

Hàn Lập hít sâu một hơi, hai cánh sau lưng run lên rồi đột nhiên hoá thành một độn quang xanh trắng kích bắn ra, chỉ chột loé lên liền tiến hập vào trong hư không. Còn Tinh Tộc nữ tử thì lập tức đem ngân phù đánh lên người sau đó hoá thành một mảnh ngân quang biến mất. Hắc khí hai bên nhất thời đánh vào hư không. Ngay sau đó, độn quang xanh trắng chột loé mà ra.

Hàn Lập xuất hiện cách đó hơn trăm trượng rồi quay đầu liếc mắt nhìn lại nhằm phía

lưu ly thú liếc mắt một cái, sau đó thân hình nhoáng lên một cái nhập vào trong hư không không thấy bóng dáng.

Trong không trung ngân hồ chợt loé rồi Tiêm Tiêm ngay sau đó cũng xuất hiện trong hư không, nàng quay đầu hướng về đám ma thú thân nhiên cười rồi thân thể mềm mại lại uốn éo biến đi.

Hắc khí tán đi, thân hình trên trăm ma thú hiện ra, không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

"Như vậy mà vẫn để bọn họ chạy thoát được."

Một đoàn lưu quang chợt loé lên rồi thân ảnh Ngọc lưu ly tiểu thú xuất hiện ở phía trước quần thú, nó đưa mắt nhìn về phía hư không trống rỗng, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

"Đều là tại ta vô dụng, lãng phí thời cơ tốt."

Ma thú nhìn giống như heo rừng mở miệng nói. Đám ma thú phụ cận khác phần lớn cũng lộ ra vẻ hổ thẹn cùng chán nản.

"Cái này cũng chẳng thể trách được các người, độn pháp cùng ẩn nặc thuật của hai người này đích xác có chút kỳ lạ. Cho dù là ta cũng chỉ phát hiện ra một người trong đó, tên còn lại làm như thế nào để độn đến phụ cận thì ta cũng không phát hiện ra."

"Chúng ta có nên tiếp tục mai phục tại nơi này nữa không."

Một con cao giai ma thú khác nhin không được hỏi.

"Đương nhiên là vẫn phải tiếp tục đợi ở chỗ này. Cho dù bắt không được người này thì cũng phải bắt được một vài tên từ bên ngoài tới. Nếu không thì không thể nào trở về báo cáo được."

Lưu ly tiểu thú cười khố một tiếng nói. Vừa nghe tiểu thú nói như vậy, đám ma thú khác thấy hữu lý, lúc này lập tức giải tán bay đến khu vực phụ cận ẩn nấp.

Hàn Lập ở trong một đoàn ngân quang phi độn về phía trước. Trong không trung có vô số hồ quang màu xanh không ngừng bắn ra liên tục chớp lên bắn lên ngân quang mà ở phía sau hẳn không xa, một đoàn ngân quang khác bay sát sau, đồng dạng bị vạn lôi oanh kích mà từ từ đi tới.

Mấy canh giờ sau, từ trong một mảnh linh khí loăng ngăng quang chột loé rồi hai luồng ngân quang từ trong phi ra, theo sau hào quang chột tắt hai đạo ngân quang chói lọi tán đi. Sau khi tán đi, một nam một nữ đứng ở nơi đó, nam đúng là Hàn Lập mà nữ chính là Tiêm Tiêm!

"Cuối cùng cũng từ bên trong ra được, lúc này đây đúng thật là trộm gà không được mà còn mất nắm gạo. Chẳng những không có được Chân lân bốn nguyên mà ngay cả pháp lực cùng pháp bảo đều hao tổn không ít, lại còn thiếu đạo hữu một cái thiên đại nhân tình nữa."

Tinh Tộc nữ tử nhìn Hàn Lập liếc mắt một cái, mâu quang lưu chuyển rồi thở dài một hơi nói.

"Tiêm tiên tử cần gì phải quá mức uế oái. Lúc này đây xuất hiện nhiều biến cố như vậy, cao giai ma thú lại hợp thành bầy xuất hiện. Có thể giữ được cái mạng nhỏ từ bên trong đi ra cũng đã là không tệ rồi."

Hàn Lập mỉm cười, rất là thông thả nói.

"Lời này cũng đúng. Lúc này đây hình như có rất nhiều cao giai ma thú khác canh giữ ở lối ra, người có thể sống sót đi ra chỉ sợ không có mấy. Nhưng mặc kệ sự tình này, chúng ta vẫn nên nhanh chóng rời đi thôi."

Tiêm Tiêm quay đầu nhìn về lối ra liếc mắt một cái rồi thở dài một hơi nói. Hàn Lập tự nhiên không có ý kiến gì liền gật đầu rồi hai người lập tức độn quang tái khởi cùng nhau bay đi.

Ngay sau khi hai người bọn họ rời đi một lúc lâu sau thì đột nhiên từ một phương hướng khác trong sương mù bạch quang nhất thiểm, một đạo kinh hồng chói mắt kích ra, chỉ chột loé lên thì đã xuất hiện ra một đạo nhân ảnh. Đây là một lão già mập mạp, một thân áo bào, vẻ mặt lo âu. Lão già này đưa mắt đảo qua bốn phía, trong miệng thì thảo nói:

"Như thế mà mất đi nửa ngày, sẽ không vì vậy mà bỏ qua cơ hội chặn người ở bên trong đi ra a. Nếu thật sự như thế thì Cốc mỗ nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Lưu phong tử kia. Biết rõ ta có chuyện quan trọng trong người, không nên ép luận bàn tâm thần thông cái gì. Chơi với lão phong tử này thật sự là xúi quẩy vô cùng."

Lão già một bên tự nói mà trên mặt đều là bộ dáng không hay ho gì mà hắn có một thân pháp lực sâu không lường được, dĩ nhiên là một gã Hợp Thể Kỳ tồn tại.

Bất quá vị thánh tộc họ Cốc này tự nhiên không nghĩ tới, người mà chính mình khổ tâm chờ đợi nơi đây nhiều ngày như vậy bỗng nhiên bởi vì vị "Lưu phong tử" kia xuất hiện làm cho mục tiêu của mình trốn mất.

Thật không hiểu là do Hàn Lập may mắn hay là vị này xúi quẩy. Kế tiếp vị lão già họ Cốc này một tay bấm quyết, thân hình liền trở nên mờ mịt vô cùng, cuối cùng bị bao phủ trong làn sương mù không thấy bóng dáng. Hàn Lập tự nhiên không biết, chinh mình trong lúc vô ý đã thoát một cái đại phiền toái. Hắn cùng Tiêm Tiêm không quay lại Tiêu Vân trấn mà trực tiếp theo phụ cận bay qua nhằm thẳng đến phía ngoài kiên trì mà đi.

Hơn nửa ngày sau, hai người cuối cùng đã từ trong vụ hải phi độn ra, sau đó phá không bay đi. Một ngày sau, Hàn Lập cùng Tinh Tộc nữ tử đã thấy được trên không trung bóng dáng mơ hồ của Vân Thành xa xa.

Lúc này hai người dừng độn quang lại, tạm thời đứng ở giữa không trung.

"Tiêm tiên tử, vì phòng ngừa có hữu tâm nhân chú ý. Hai người ta tốt nhất là tách ra mà đi vào thành."

Hàn Lập bình tĩnh nhìn Tiêm Tiêm nói.

"Hàn huynh nói cực kỳ có lý, hai người ta cùng đi vào mà nói đích xác có chút đáng chú ý. Như vậy đi, đạo hữu đi trước vào thành, một khắc sau tiểu muội sẽ đi vào được không?"

Tiêm Tiêm suy đoán mỉm cười nói.

"Không có vấn đề gì."

Hàn Lập vui vẻ đồng ý nói.

"Đúng rồi, Hàn huynh trước tiên có thể đem viên thánh giai ma hạch kia đưa cho ta. Để tu bổ Thiên ngoại ma giáp thì trước tiên ta cần xử lý ma hạch và sử dụng bí thuật luyện chế qua một phen. Như thế mà nói, Hàn huynh cũng có thể sớm có được bộ ma giáp."

Tĩnh Tộc nữ tử thân nhiên nói.

Hàn Lập nghe xong thì cũng cười nhưng không nói gì mà khoát tay, nhất thời một cái hộp ngọc bay ra. Trên mặt Tiêm Tiêm hiện lên một tia kinh ngạc nhưng ngọc thủ vừa nhấc đã thu cái ngọc hạp tới trong tay. Bất quá, nàng cũng không lập tức mở cái hộp ra mà là mở đôi mắt đẹp nhìn Hàn Lập một lúc sau đó mới bỗng nhiên cười một tiếng nói:

"Hàn huynh đối với tiểu muội thật sự là rất yên tâm sao, bảo vật khó khăn mới đến tay như thế mà lại có thể nhẹ nhàng đưa cho ta."

"Hắc hắc, không phải là yên tâm mà Hàn mỗ tin tưởng Tiêm đạo hữu sẽ không vì một viên thánh giai ma hạch mà làm ra cử chỉ gì không khôn ngoan."

Hàn Lập lại lắc đầu hờ hững nói.

"Mặc kệ như thế nào mà nói, Hàn huynh một khi đã yên tâm đem vật ấy giao cho ta thì tiểu muội nhất định sẽ không phụ kỳ vọng. Nửa tháng sau, đạo hữu lại đến tiểu ***** tìm ta, ta sẽ chuẩn bị tốt hết thủy vì đạo hữu mà tu bổ Thiên ngoại ma giáp."

Tiêm Tiêm bắc giác nổi lên một tia mỉm cười, nhẹ giọng nói.

"Cái này cũng phải nhờ vả Tiêm tiên tử."

Hàn Lập nghe vậy thì trên mặt cũng lộ ra vẻ tươi cười.

Sau đó, hai người hàn huyên vài câu rồi Hàn Lập liền ôm quyền cáo từ trước. Chỉ thấy độn quang xuất hiện rồi một đạo thanh hồng nhắm thẳng đến phía trước tường thành thật lớn mà đi, một lát sau đã biến mất ở trong mây mù không thấy bóng dáng. Mà Tiêm Tiêm thì vẫn đứng ở chỗ cũ không nhúc nhích, nhìn phương hướng Hàn Lập rời đi mà ánh mắt chớp động.

"Như thế nào, người vẫn còn muốn tiếp tục mượn sức người này sao?"

Bỗng nhiên một thanh âm xa lạ từ trên người Tĩnh Tộc nữ tử truyền ra.

"Kỳ ảnh, người đã tỉnh lại!"

Tiêm Tiêm vừa nghe thấy thanh âm này thì không khỏi vui vẻ, hai ống tay áo run lên.

Nhất thời một mảnh sáng mờ bay ra sau đó là một đoàn thanh ảnh, sau khi bắn ra xoay quanh một cái thì hoá thành một cái hư ảnh Kỳ lân to cỡ đầu ngón tay.

Con thú này lắc lắc đầu cười khố một tiếng nhìn Tinh Tộc nữ tử mở miệng nói:

"Mấy ngày trước ta đã miễn cưỡng tỉnh lại nhưng bởi vì lại phải trợ giúp người liên tiếp thúc giục vài loại đại pháp nên kết quả là phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng mất mấy ngày."

"Hành động này của chúng ta xem như không công mà lui. Không nghĩ tới chẳng những Chân linh chi huyết Huyết linh xuất hiện dị biến mà ngay cả gia hoả tồn tại giống như người cũng chạy tới nơi đó. Nếu không có vài phần vận khí thì chúng ta thực có thể vẫn lạc ở trong đó."

Tiêm Tiêm bất đắc dĩ nói.

"Đích xác là như thế. Bất quá cũng may mắn do tiểu tử họ Hàn kia thần thông xa hơn so với dự đoán của chúng ta, nếu không người thật đúng là không thể sống mà ly khai khỏi Ma Kim Sơn Mạch. Bất quá người còn tính toán tiếp tục giao hảo với người này a, có phải là chuẩn bị cho lần vào Chân linh chi huyết tiếp theo sao?"

Kỳ ảnh gật gật đầu rồi tiếp tục hỏi lại một câu.

"Chân linh chi huyết xuất hiện lần tiếp theo là chuyện tình của nhiều năm sau. Tạm thời chúng ta không nên cân nhắc xa như thế nhưng cho dù không lo lắng đến việc này thì người này thần thông to lớn như thế, tựa hồ không kém gì thánh giai sơ giai tồn tại. Ta nên hết sức giao hảo thì cũng không có chỗ xấu."

Tinh Tộc nữ tử khoé miệng nhếch lên, cười hỏi.

"Có lý. Thượng tộc thất giai mà đã có thần thông kinh người như thế thì đích xác là đáng giá để mượn sức."

Kỳ ảnh trầm ngâm một chút rồi cũng đồng ý.

"Bất quá, lúc này đây chúng ta tiêu phí nhiều tâm huyết như thế, cũng vì vậy mà chịu nhiều phiêu lưu nhưng cuối cùng vẫn không thu hoạch được gì. Cái này thật sự làm cho ta rất không cam lòng."

Tinh Tộc nữ tử hai tay ở trong tay áo nắm chặt lại, bộ dáng rất là buồn bực nói.

"Ha ha, người cũng không nhất định phải chán nản như thế. Tuy rằng Chân lân bản nguyên này người tạm thời không thể có được nhưng như thế cũng không có nghĩa là ta không có biện pháp để cải thiện thể chất Tinh Tộc của người mà trợ giúp người tiến vào thánh tộc."

Kỳ ảnh trầm mặc một hồi lâu sau thì đột nhiên bật cười lớn nói.

"Cái gì! Chẳng lẽ Kỳ ảnh người còn biết đến cái Chân linh chi huyết thứ hai?"

Tiêm Tiêm nghe vậy thì đầu tiên là ngẩn ra rồi lập tức mừng như điên hỏi.

"Hắc hắc, cái Chân linh chi huyết thứ hai thì ta tự nhiên không có khả năng biết được nhưng ta biết một chỗ thượng cổ di tích khác. Đó là nơi ở của một vị luyện đan tông sư đại danh鼎鼎 thời viễn cổ..."

Kỳ ảnh rung đùi đắc ý nói mà Tiêm Tiêm thì mắt không chớp, ngưng thần lắng nghe...

Chương 1653: Thi Thế Cùng Chân Huyết

Ngay lúc Hàn Lập trở lại và nghênh ngang tiến nhập đại môn Vân thành thì cách đó không biết bao nhiêu ngàn dặm, tại một đầm lầy ẩm ướt nào đó trong Ma Kim Sơn Mạch, một gã đại hán thân mặc trường bào màu đen, tướng mạo ngăm đen xấu xí đang ngồi xếp bằng trên một hòn đá khối xanh biếc dị thường nhắm mắt mà điều tức.

Theo nhịp hô hấp của đại hán, đậm hắc sắc ma khí phụ cận vây quanh đại hán mà bay múa, phảng phất như có linh tính vậy. Đại hán xấu xí hiển nhiên đang tu luyện công pháp thần diệu gì đó, hơn nữa bộ dáng cực kỳ nhập thần. Không biết qua bao lâu sau, đại hán hít thở sâu một hơi há mồm đem tất cả ma khí phụ cận hút vào trong bụng, sau đó giương đôi mắt, ánh mắt có vẻ hài lòng. Sau khi đảo mắt tùy ý đảo qua mọi nơi thì biểu tình lại nhất thời như đọng lại bởi vì cách hăn bắt quá hơn một trượng có một nữ tử mặc váy trắng như tuyết, hai chân trần trụi đang cười cười nhìn lại đây.

Nữ tử này có lẽ không phải là quốc sắc thiên hương, miệng thậm chí hơi lớn một chút nhưng một đôi linh mục sáng như sao, mũi quỳnh thẳng tắp giống như chạm ngọc, da thị mềm mại trông rất phong vận, hơn xa cái trên thế gian này gọi là "tiên tử".

"Thánh tổ đại nhân! Hắc ngọc bái kiến đại nhân."

Đại hán xấu xí sau khi thấy rõ hình dáng của nữ tử thì cả kinh sắc rồi lập tức từ trên tảng đá lăn một vòng xuống, hướng nữ tử làm đại lễ chiêm bái. Đại hán này đúng là đầu Hắc Uyên ngạc mới tiến giai thành công. Ngày đó tuy hăn đuổi theo được lão giả họ Ngạn và cũng đánh chết lão nhưng không lấy được Chi tiên nên tự nhiên theo đường cũ quay về. Cuối cùng không lâu sau tin tức Cự thủ bị Hàn Lập đánh chết truyền đến, kể từ đó ma ngạc này choáng váng chỉ có thể ủ rũ rời đi trước.

Sau đó hăn tìm đến nơi này chuẩn bị tu luyện để củng cố cảnh giới chưa ổn định nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, bất quá nửa tháng thời gian người ở trong lòng nó cho là vẫn đang ngủ say lại tìm đến trước cửa. Mà lấy thần thông sâu không lường được của đối phương thì nếu không vui thì hăn sẽ bị diệt sát ngay trong nháy mắt. Điều này làm cho ma ngạc này một trận hết hồn, không biết là họa hay là phúc.

"Người đứng lên đi. Ân, thật đúng là đã tiến giai lên thánh giai rồi. Không tồi, không tồi, xem ra năm đó Minh La muội muội thật ra không có lãng phí vô số linh dược cho người phục dụng. Trừ phi người thật sự không có chút triển vọng nào, còn không việc tiến giai lên thánh giai cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Xem ra Tà Long chân huyết trên người người cũng đã được khai mở."

Nữ tử nhẹ nhàng cười nó.

"Đại nhân cũng biết việc này!"

Đại hán xấu xí thần sắc chấn động, tùy theo nở nụ cười khổ nói.

"Đương nhiên là biết. Nếu không phải như thế thì năm đó cho dù Minh La muội muội đối với người có chút sủng ái cũng sẽ không đem nhiều linh dược như thế cho người phục dụng. Tà long chân huyết là một trong những Chân linh chi huyết sở hữu ma tính cường đại nhất trong các loại huyết mạch. Nếu lúc trưởng thành và hoàn toàn thức tỉnh được Tà long chân huyết thì thậm chí người trong Tà long tộc có thể trực tiếp cắn nuốt được Thiên ngoại ma đầu, có thể cùng Thiên ngoại Ma quân tranh phong mà không lạc xuống hạ phong. Người hiện tại tuy rằng chỉ thừa kế huyết mạch long tộc nhưng nghĩ đến thần thông tuyệt không dưới thánh giai trung kỳ tồn tại rồi, ba gã thủ hạ dưới tay ta kia cho dù tự mình cùng người giao thủ, nếu đơn đả độc đấu thì tuyệt không chiếm được thượng phong."

Nữ tử thâm ý sâu sắc nói.

"Thánh tổ đại nhân cũng đã quá xem trọng thần thông của tiểu nhân rồi. Tiểu nhân làm sao dám cùng Huyết tí và Thiết sí đạo hữu đánh đồng được."

Đại hán xấu xí giờ phút này biểu hiện lại khiêm tốn dị thường, trong miệng liên tục nói.

"Minh La muội muội tại thánh giới đại chiến không biết vì duyên cớ gì mà lại mất tích, ta cùng nàng tình như thủ túc, người nếu đã tiến giai thành công thì tạm thời đi theo ta đi. Ta chuẩn bị ra ngoài một thời gian, người cũng nên chuẩn bị một chút."

Bạch y nữ tử khẩu khí vừa chuyển, đem sự tình chuyển tới chủ đề chính.

"Đại nhân muốn ly khai Ma Kim Sơn Mạch?"

Đại hán vừa nghe lời này thì lắp bắp kinh hãi nói.

"Không sai. Như thế nào, người không muốn đi theo ta sao?"

"Có thể đi theo bên người Hoa đại nhân là cơ duyên phúc phận của không biết bao nhiêu đời tu luyện của tiểu nhân, chỉ cần đại nhân ra lệnh, tiểu nhân bất cứ lúc nào cũng có thể khởi hành."

Bạch y nữ tử vừa bình thân nói một câu đã làm cho đại hán xấu xí nhất thời đầu đầy mồ hôi, vội vàng khai khẩu giải thích nói.

"Một khi đã như vậy thì không cần thu thập cái gì, đi theo ta đi đi thôi."

Bạch y nữ tử lại tựa hồ cảm thấy biểu tình của đại hán rất thú vị, mỉm cười nói.

"Dạ, tiểu nhân vẫn độc thân một người nên căn bản không có gì để thu thập."

Đại hán cúi người cười làm lành nói.

Bạch y nữ tử hé hai hàm răng trắng cười khê một tiếng, một tay áo bào run lên. Một mảnh phấn hồng tán ra, trong nháy mắt kỳ hương xông thẳng vào mũi, quang mang đại thịnh đem nữ tử cùng đại hán bao phủ vào trong đó. Sau khi linh quang tắt đi thì phụ cận đã hoàn toàn trống rỗng, không còn lại bất cứ thân ảnh của người nào. Bạch y nữ tử đã thi triển thần thông trực tiếp đem chính mình cùng đại hán thuận đi ra khỏi nơi này.

Trong Vân thành, tại Vân Mộng sơn, Hàn Lập vừa về tới động phủ thì trước tiên đem các nơi cấm chế trong động phủ kiểm tra qua một lần. Sau khi xác định không có người nào lén lén vào thì mới yên tâm chui vào phòng ngủ, ngã vật ra cái giường lớn mà hưởng thụ hương vị ngủ say ngọt ngào.

Hành trình đi Ma Kim Sơn Mạch lần này tuy rằng thời gian không dài nhưng hung hiểm trong đó lại không nhỏ. Điều này ngoại trừ làm cho pháp lực tiêu hao rất nhiều ra thì tinh thần cũng cảm thấy mệt mỏi. Không thể không hảo hảo điều tiết một phần. Kết quả là giấc ngủ này của hắn kéo dài mất hai ngày hai đêm. Đến lúc Hàn Lập tỉnh lại thì cảm thấy tinh thần sảng khoái, cả người một lần nữa khôi phục sự tỉnh táo. Lúc này hắn không chần chờ đi ra phòng ngủ rồi đi thẳng đến chỗ mật thất.

Lần này đi Ma Kim Sơn Mạch hẳn cũng kiếm được không ít chỗ tốt, cần trước tiên hảo hảo xử lý một chút mới được. Một lát công phu sau, Hàn Lập đã ở trong một cái mật thất rộng hơn mười trượng, tay áo bào run lên rồi hướng ra phía cửa đá vung lên, chẳng những đại môn tự động khép lại mà trên thạch bích bốn phía cũng nổi lên tầng tầng quang hà màu xanh đem toàn bộ gian mật thất bao vây nghiêm mật lại.

Sau khi làm tốt hết thấy việc này, Hàn Lập mới lên bờ đoàn khoanh chân ngồi xuống, một tay chống ở cằm hơi trầm ngâm. Ánh mắt sau khi chớp động vài cái thì cổ tay hẳn bỗng nhiên duỗi ra rồi một đạo ô quang bắn ra, sau khi xoay quanh một cái thì trôi nổi ở giữa không trung.

Chính là cái vòng tay trữ vật của hắn. Một tay Hàn Lập hướng lên không trung nhẹ nhàng điểm ra một cái. Nhất thời một mảnh sáng mờ bay cuộn ra rồi một đồ vật màu đen tuyền từ trên cao chọt hiện lên. "Bộp" một tiếng, đồ vật này rơi trên mặt đất phát ra tiếng vang cực kỳ trầm trọng.

Đây đúng là thân thể héo như xác ướp của đầu thánh giai ma viên kia, vùng đan điền của nó có một cái lỗ thủng cực đại nhưng một chút máu tươi cũng không có, có vẻ đáng chú ý cực kỳ. Hàn Lập đưa mắt nhìn cái khôi thi cao vài trượng này, trên mặt lộ ra một tia vừa lòng.

Tuy rằng ma hạch trong thi thể ma viên này đã bị hắn lấy ra nên tựa hồ tinh huyết cũng mất đi tám chín phần mười nhưng thân thể vẫn mạnh mẽ vô cùng, vô luân là gân cốt hay là khung xương đều là tài liệu quý hiếm dị thường. Ở phương diện luyện khí đều có chỗ đại hữu dụng.

Nhưng lúc trước hắn đem thi thể này đi cũng không phải là để luyện khí mà là vì một tia Sơn Nhạc cự viên chân huyết trong thân thể ma viên kia. Bất quá thi thể nó lúc này đã trở nên khô như thế nên hẳn cũng không có mười thành năm chắc là còn có thể lấy ra được chân huyết, chỉ có thể kiệt lực thử một lần.

Nếu là người bình thường thì có lẽ đối với việc làm như thế nào để tinh luyện ra Chân linh chi huyết là rất đau đầu nhưng đối với người trên thân mang đủ Kinh Chập quyết như Hàn Lập mà nói thì nào có vấn đề gì.

Chỉ cần Chân linh huyết thuộc về một trong Kinh Chập thập nhị biến thì hẳn tự nhiên đều có thể sử dụng bí thuật trong công pháp mà xử lý được, đồng thời theo đó mà kế

thừa được Chân huyết mạch trong thân thể linh thú.

Đương nhiên để đề luyện ra được Chân linh chi huyết càng thêm tinh thuần thì tự nhiên là phải xem mức độ kế thừa huyết mạch của Chân linh chi huyết trong thân thể linh thú, trình độ cùng sự cường đại của thân thể. Tóm lại, cho dù Tiên thiên kế thừa huyết mạch cực kỳ thừa thớt thì cũng có thể thông qua việc đề cao cảnh giới bản thân để làm cho Chân linh chi huyết trong cơ thể càng thêm tinh thuần.

Lúc trước hẳn có được vài loại Chân linh chi huyết nhưng luân về độ tinh thuần thì thứ nhất tự nhiên là Côn Bằng chân huyết từ Thiên bằng tộc mà có được, còn nói về số lượng thì Ngũ Sắc Không Tước chân huyết kia là nhiều nhất.

Chân huyết có số lượng ít nhất là Chân Long cùng Thiên Phượng chân linh chi huyết, lưỡng chủng linh huyết này là do hẳn tấu xảo lấy được từ hai gã bạch nhân tộc, mặc dù có Chân linh thể gia huyết mạch nhưng hai người này tu vi bất quá mới có Hoá Thần cảnh giới nên tự nhiên là chưa nói tới cái gì tinh thuần.

Do đó mặc dù là Chân Long, Thiên Phượng trong Chân linh bài danh viễn siêu hai loại phía trước nhưng sau khi Hàn Lập luyện thành hai loại biến hoá này thì uy lực biến thân vẫn chưa bằng Côn Bằng cùng Ngũ Sắc Không Tước biến thân. Hơn nữa hẳn từ trong thần niệm của vị cổ Đại trưởng lão Thiên Bằng tộc kia đã lĩnh ngộ được cái loại biến hoá nên chủ yếu vẫn dùng biến thân Côn Bằng cùng Chân linh biến thân khác nhiều hơn.

Cho nên Hàn Lập rất ít dùng lưỡng chủng biến thân Chân Long cùng Thiên Phượng mà chủ yếu lấy biến hoá ra Côn Bằng cùng Ngũ Sắc Không Tước mà đối địch.

Mà Chân linh Sơn Nhạc chi huyết của ma viên trước mắt cũng là Hợp Thể trung kỳ tồn tại hàng thật giá thật, cho dù Sơn Nhạc cự viên huyết mạch nó kế thừa từ ban đầu rất thừa thớt nhưng khi tu luyện tới trình độ này thì vô luân là sự tinh thuần hay số lượng đều tuyệt đối không phải là nhỏ.

Điều này tự nhiên làm cho Hàn Lập cực kỳ chờ mong. Đương nhiên điều kiện tiên quyết của hết thảy việc này là Chân linh chi huyết trong thi thể của ma viên còn tồn tại mới được.

Lúc này, Hàn Lập đã nhắm hai mắt lại, trong miệng bắt đầu lầm bầm đọc thần chú

đồng thời mười ngón tay cũng nhắm thi thể thật lớn trước người không ngừng bung ra. Nhất thời từng đạo pháp quyết nhan sắc khác nhau từ đầu ngón tay trào ra, sau đó chợt loé lên lướt qua và nhập vào trong thi thể.

Thi thể ma viên nguyên bản đang nằm lẳng lẳng nhất thời bên ngoài thân bắt đầu hiện lên các loại sáng mờ đồng thời có vô số phù văn lớn nhỏ không đồng nhất xuất hiện phiêu động. Theo thanh âm câu thần chú càng ngày càng nhanh, cả cỗ thi thể hoàn toàn bị sáng mờ bao vây vào trong đó, phảng phất như được phủ thêm một kiện y phục điểm lệ rực rỡ tươi đẹp dị thường.

"Khởi."

Song mục Hàn Lập bỗng nhiên tinh quang bắn ra bốn phía rồi trợn mắt quát khê một tiếng. Thi thể nguyên bản lẳng lẳng nằm đó đột nhiên bên ngoài thân có ánh sáng mờ chợt loé lên rồi lại từ từ bay lên trời. Tiếp theo một màn quỷ dị xuất hiện. Cường quang điểm lệ dị thường trong giây lát vọt lên.

Trong vạn đạo sáng mờ và quang hà giống như ẩn chứa cự lực không thể tưởng tượng nổi đem thi thể ma viên ép lại, trong quá trình ép thanh âm "dát băng" loạn hưởng liên tiếp vang lên, đồng thời thi thể bắt đầu rút nhỏ lại.

Kích thước ba bốn trượng liền biến thành hai trượng, rồi từ hai trượng biến thành hơn một trượng. Chỉ thấy thi thể ma viên lớn hơn một trượng trong chén trà nhỏ công phu sau đã thu nhỏ lại còn bốn thước, giống như thi thể đứa bé tí hon vậy.

Hàn Lập thấy vậy, khoé miệng khê nhếch lên và nổi lên vẻ tươi cười nhưng ngay sau đó hần bỗng nhiên vồ vào Thiên linh cái của bản thân một cái. Nhất thời kim thanh lưỡng sắc quang hà chợt loé lên rồi một cái Nguyên anh mập mập cao ba tấc hiện lên. Nó vừa hiện thân thì ánh mắt chợt loé lên rồi vọt tới cạnh thi thể ma viên đang lơ lửng trên không trung. Tiếp theo nó cười hi hi rồi há miệng phun ra một cỗ thanh hoá nhằm thẳng để thi thể ma viên bắn đi.

Chương 1654: Pháp Tướng Cùng Tàn Nhận

Thanh hoả vừa tiếp xúc với thi thể ma viên thì phát ra thanh âm "phốc" một tiếng, sau đó bốc lên. Nhất thời cái cây khô bị một đoàn liệt hoả rào rạt bao vào bên trong còn Nguyên anh của Hàn Lập thì cũng khoanh chân mà ngồi, một tay kết một cái pháp quyết cổ quái và nhắm hai mắt lại.

Về phần thân thể Hàn Lập phía dưới thì mặt không chút thay đổi vẫn ngồi không nhúc nhích, giống như đang nhập định. Được Nguyên anh dùng pháp quyết thúc dục, thanh sắc anh hoả rực cháy suốt ba ngày ba đêm vì vậy cho dù lấy tu vi hiện giờ của hắn là Luyện Hư sơ kỳ thì tới ngày cuối cùng cũng cảm thấy có chút ăn không tiêu, thanh hoả phun ra bất giác thu nhỏ lại một chút. Cũng may, ngày thứ ba cuối cùng cũng đã qua, bí thuật rốt cục cũng hoàn thành.

Trong thanh sắc anh hoả chợt có tiếng nổ nhỏ rồi một cỗ khói đen từ bên trong hoả diễm tản ra, thi thể ma viên nguyên bản nhĩ như thủy chung bảo trì không thay đổi trong nháy mắt hoá thành tro bụi, trong hoả diễm chỉ còn lưu lại một vật sáng loè loè to cỡ nắm tay già đó.

Nguyên anh mở hai mắt ra nhìn vật trong hoả diễm, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười đồng thời anh hoả trong miệng bỗng nhiên dừng lại. Kim thanh lưỡng sắc quang hà chợt loé lên rồi Nguyên anh quỷ dị biến mất. Một khắc sau, nhục thân phía dưới vẫn không nhúc nhích cũng mở mắt, một ống tay áo bào hướng lên không trung mà phất. Nhất thời một mảnh sáng mờ bay cuộn qua, anh hoả theo đó mà biến mất để lộ ra vật thể ở bên trong.

Đây rõ ràng là một khối huyết quang loè loè, giống như vật thể kết tinh. Hàn Lập hai mắt nhắm lại, trong cổ tay áo có một ngón tay đột nhiên hơi thò ra rồi diễm nhẹ một cái. Có tiếng xé gió vang lên rồi một đạo kính phong bắn ra, chỉ chợt loé lên thì liền đánh lên khối kết tinh đỏ như máu đó.

"Phanh" một tiếng thanh thúy, khối kết tinh vỡ vụn ra, từ bên trong có một khối chất lỏng sền sệt màu hắc hồng thoát ra. Khối chất lỏng này sau khi lộ ra ở trên hư không thì bỗng nhiên quay cuồng rồi ngưng tụ lại mà biến ảo thành một con tiểu hầu cao chừng nửa

thước màu hắc hồng. Tiểu hầu này kêu lên một tiếng rồi bỗng nhiên từ trên người phát ra một cỗ khí tức man hoang làm cho Hàn Lập cũng phải biến sắc, sau đó hắc hồng quang mang chợt loé lên rồi viên hầu liền biến mất ở xa xa không thấy.

Nhưng lập tức trên một bên vách tường mật thật chợt vang lên thanh âm muện hưởng rồi một đoàn ánh sáng màu hắc hồng lao lên mặt vách nhưng liền bị cấm chế lực hất bắn ngược trở lại. Ánh sáng màu hắc hồng chợt loé lên rồi lại hoá thành bộ dáng của viên hầu giống như con ruồi không đầu lập tức hướng ra một hướng khác vọt đi.

Nhưng lúc này Hàn Lập sớm đã có chuẩn bị liền một tay vừa lật, trong tay nhất thời bạch quang sáng ngời rồi một cái bình ngọc tinh xảo hiện ra rồi ném lên không trung. Cái bình ngọc quay tròn vừa chuyển rồi miệng bình liền nhắm ngay lên chỗ tiểu hầu trên không trung. Bên trong bình có ánh sáng mờ màu trắng như ẩn như hiện.

"Phốc" một tiếng, một chùm tia màu trắng từ bên trong phun ra, chỉ vừa động đã đem hắc hồng viên hầu trên không trung trói lại rồi sau đó lôi về, dễ dàng thu vào trong bình ngọc. Hàn Lập thở dài một hơi, cánh tay vừa nhấc hướng lên không trung vẫy một cái. Cái bình nhỏ vô thanh vô tức rơi xuống rồi dễ dàng bị hắc hắc nắm vào trong tay.

Hàn Lập dùng thần niệm phóng vào trong bình tìm kiếm, sau một lúc lâu thì trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn.

"Hào. Quả nhiên là Sơn Nhạc cự viên Chân linh chi huyết. Không nghĩ tới mới đề luyện ra mà chân huyết đã tinh thuần như thế. Nếu là sau khi luyện hoá xong thì nghĩ đến biến thân cự viên còn có thể trên cả Thiên Bằng biến hoá nữa."

Hàn Lập vui sướng tự nói một tiếng rồi tay kia nhắm hờ không chộp ra một trảo, hai cái phù lê một vàng một bạc liền thoáng hiện ra, loé lên rồi dán lên miệng bình. Theo sau cái bình ngọc được hắc cẩn thận thu lại.

Tuy rằng đã tinh luyện ra được Chân linh chi huyết nhưng hiện tại tự nhiên không có khả năng lập tức hấp thu và luyện hoá nó vì trải qua mấy ngày phun ra anh hoá nung khô thi thể ma viên, nguyên khí của hắc đã hao tổn không ít, trước tiên cần phải phục hạ pháp lực đã rồi nói sau.

Sau khi dùng một vài loại đan dược và lấy từ trong túi trữ vật ra hai khối tinh thạch, thần sắc hắc bình tĩnh ngồi xuống nhập định. Sau một ngày đả tọa, pháp lực cả người hắc

đã khôi phục như lúc ban đầu. Hắc cảm giác trong cơ thể một lần nữa lại mệnh mông tràn đầy tinh thuần pháp lực, lúc này mới tươi cười vừa lật tay lấy ra một thanh tàn nhận dài nửa thước ánh vàng rực rỡ ở trong tay.

Đúng Huyền Thiên chi bảo tàn nhận lấy được của ma viên kia. Ngày đó lúc hắc lấy được bảo vật này, do quá mức gấp gáp cho nên vẫn chưa nhìn kỹ, mà trên đường cùng Tiêm Tiêm phản hồi Vân thành thì lại càng không tiện đem bảo vật này lấy ra.

Hiện giờ, Hàn Lập đang lấy tay vuốt ve mặt ngoài tàn nhận, hắc phát hiện trên thanh tàn nhận có nhiều ký hiệu hoa văn gồ ghề được điêu khắc trên đó, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm. Hắc đã dùng thần niệm hướng vào trong đó quét đi quét lại hơn mười lần nhưng chỉ thấy nó như Huyền Thiên quả thực, thần niệm vừa tiếp xúc với mặt ngoài đã bị một cỗ lực lượng thần bí hất ngược ra. Mà thoát nhìn vật này hiện giờ một chút linh khí cũng không có. Có vẻ giống như một cái đồ đồng nát.

Nhưng cái tàn nhận nhìn không bắt mắt này ngày đó lại phát ra uy lực kinh thiên. Nếu lúc đó không phải Huyền Thiên quả thực bị kích thích mà bay ra hoá thành Huyền Thiên chi kiếm thì chỉ sợ hắc đúng là đã bị thanh tàn nhận này một chiêu chém xuống, cứ như vậy mà vẫn lạc. Nhớ tới uy lực một kích kinh thiên ngày đó của tàn nhận, trong mắt Hàn Lập lam mang chợt loé lên, đó là đang vận dụng Minh Thanh linh mục thần thông để tra xét.

Quả nhiên linh mục có thể trực tiếp thấu thị vào bên trong tàn nhận nhưng ngoại trừ số kim sắc hành văn nhỏ như hạt gạo ra thì cũng không nhìn thấy đồ vật gì khác. Đuôi lông mày Hàn Lập hơi nhíu lại, thật sự cũng không biết bên trong tàn nhận này nguyên bản vốn là như vậy hay là sau khi bị pháp tướng của hắc thúc dục mà biến thành như vậy.

Bất quá khi tâm niệm vừa chuyển hắc lại cười. Mặc kệ tàn nhận này có bộ dáng gì, cái đó không có quan hệ quá lớn. Hắc chỉ cần có thể đem bảo vật này biến thành một kiện sát thủ giản của mình là được.

Tuy rằng ngày đó hắc đã dùng pháp tướng chi lực thúc dục Huyền Thiên quả thực nên không mất đi quá nhiều tinh huyết và pháp lực nhưng pháp tướng chi lực cũng bị hấp thu hơn non nửa, cái này cũng đã đủ nghiêm trọng. Để phục hồi lại đồng dạng cũng đòi hỏi không ít thời gian. Huống hồ, Huyền Thiên quả thực hiện giờ lại tự hành phong ấn vào trong cánh tay, vẫn không thể chủ động kêu gọi ra được. ai biết lần tiếp theo gặp phải đại

địch thì còn có thể đứng dịp chui ra nữa hay không.

Cho tới bây giờ hẳn chưa bao giờ đem cái mạng nhỏ của mình ký thác vào loại đòn sát thủ không thể nắm bắt được, cho dù đòn sát thủ này uy lực sâu không lường được, thậm chí liên tiếp cứu mạng hẳn hai lần.

So sánh với trường kiếm do Huyền Thiên quả thực biến thành thì thanh tàn nhận này uy lực có lẽ thật sự không bằng nhưng cũng là bởi vì như thế nên việc thi triển bảo vật này thực sự tiêu hao ít hơn nhiều so với thi triển Huyền Thiên quả thực, có nhiều khả năng là tùy tâm thúc dục.

Trong lòng nghĩ như thế, trong mắt Hàn Lập lam mang lưu chuyển một trận rồi tự nhiên tính toán thử một lần. Chỉ thấy hẳn cầm kim sắc tàn nhận trong tay ném lên không trung, tiếp theo hai tay kháp pháp quyết, nhất thời toàn thân kim quang đại phóng, một mảnh kim sắc lân giáp từ bên ngoài thân hiện lên. Theo sau một cái kim sắc pháp tướng cao hơn một trượng ở sau lưng hiện lên, pháp tướng ba đầu sáu tay, kim quang loè loè.

Thoạt nhìn, pháp tướng này tựa hồ không khác gì ban đầu nhưng nhìn kỹ lại thì có thể phát hiện ra thân hình so với trước kia trở nên mơ hồ rất nhiều, ngay cả kim quang thả ra cũng hơi có chút âm đạm. Phạm Thánh Chân Ma pháp tướng vừa hiện ra, một cánh tay lập tức vừa động đem kim sắc tàn nhận trên không trung bắt vào trong tay.

Hàn Lập hít sâu một hơi, trong lòng đột nhiên thúc dục pháp quyết. Trên không trung, pháp tướng phát ra vạn đạo kim quang đồng thời thả ra quang mà cực kỳ chói mắt, hơn nữa hư không phụ cận có vô số điểm sáng màu vàng hiện lên, một chút đã tràn ngập cả gian mật thất.

Hàn Lập thấy dị tượng này thì đuôi lông mày nhảy dựng, đột nhiên trong miệng quát khẽ một tiếng. Bàn tay pháp tướng bên trên đang cầm lấy kim sắc tàn nhận nhẹ nhàng run lên. Một tiếng rít chói tai phát ra, kim quang trên người pháp tướng như nước chảy hướng về phía thanh tàn nhận, đồng thời trong hư không điểm sáng màu vàng nhộn nhạo một trận rồi biến ảo thành một đám kim sắc ký hiệu lớn nhỏ không đồng nhất.

Đám ký hiệu này sau khi chuyển động một chút thì liền giống như bị gọi về mà hoá thành kim mang hướng về phía thanh tàn nhận bắn đến, cuối cùng thì thi nhau chui vào trong đó không thấy bóng dáng.

Toàn thân Tàn nhận bị ánh sáng màu vàng bao phủ, thanh âm chói tai cũng bỗng nhiên dừng lại. Một khắc sau, kim quang bao trùm tàn nhận liền chợt tắt. Đầu tàn nhận này nguyên bản bị khuyết thiếu một phần thượng lúc này lại khôi phục như lúc ban đầu, mặt ngoài còn có nhiều đậm kim sắc ký hiệu lưu chuyển không ngừng.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên kim nhận trên không trung, hẳn có thể rõ ràng cảm nhận được mặt ngoài trên tàn nhận phát ra linh áp kinh người, đồng thời pháp lực trong cơ thể tiêu hao rất nhanh nhưng trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng.

Quả nhiên, hẳn có thể dựa vào pháp tướng mà điều khiển bảo vật này, tuy rằng pháp tướng chi lực cùng linh lực vẫn bị hấp thu một ít nhưng tuyệt đối có thể ở trong phạm vi chấp nhận được.

Hai mắt Hàn Lập nhú lại, đột nhiên cẩn thận nhìn lên trên ba cái kim sắc ký hiệu trên thanh tàn nhận. Ba ký hiệu này giống với hành văn trên bảo kiếm do Huyền Thiên quả thực biến thành, văn tự nhìn thấy chính là cùng loại với nhau.

"Kim triện văn, vật này quả nhiên là một kiện Huyền Thiên chi bảo khác."

Hàn Lập nói nhỏ một câu, cũng không có lộ ra vẻ ngoài ý muốn nhưng bỗng nhiên cảm ứng được cái gì, hẳn đột nhiên chuyển ánh mắt nhìn lên pháp tướng ba đầu sáu tay.

Chỉ thấy kim quang trên người pháp tướng mặc dù không còn cuốn về phía kim nhận nhưng vẫn có một ít từ từ truyền qua. Cái Huyền Thiên tàn bảo này từ ngay sau khi thành hình thì lại không ngừng rút ra pháp tướng căn nguyên lực.

Hàn Lập hơi có chút bất ngờ, sau khi nường mảy thì lập tức giơ một tay hướng pháp tướng trên không trung điểm ra một chỉ. Nhất thời cánh tay pháp tướng vừa động, kim nhận bỗng nhiên bị năm đầu ngón tay buông lỏng mà rơi ra ngoài. Tiếp theo hai gương mặt lại đồng thời há mồm phun ra một cổ kim huỳnh kinh phong, chỉ chợt loé lên đã đem kim nhận vừa rời tay quấn vào trong đó.

Nhất thời một tiếng vang thật lớn truyền ra, nửa trên của kim nhận hoá thành một tầng sáng mờ màu vàng bị kinh phong cuốn đi, một lần nữa hướng về phía pháp tướng bay đi. Pháp tướng ba đầu sáu tay đợi sau khi kim sắc sáng mờ hấp thu cạn sạch thì hình thể lại tăng vọt, khôi phục lại bộ dáng trước khi phóng xuất mà kim nhận trên không trung cũng khôi phục bộ dáng không tròn vẹn như ban đầu, cũng từ trên không trung rơi

thăng xuống.

Một tay Hàn Lập hướng lên không trung vẫy nhẹ. Kim quang chợt loé lên rồi tàn hạ từ trên hư không hạ rơi vào tay. Huyền Thiên tàn bảo có uy lực đáng sợ này từ nay về sau đã trở thành một đòn sát thủ của hắn nên tự nhiên phải cẩn thận thu hồi lại.

Liên tiếp có hai kiện dị bảo tới tay, Hàn Lập tự nhiên là rất vừa lòng, bất quá tại Ma Kim Sơn Mạch hắn thu hoạch không chỉ có những thứ này. Hàn Lập sau khi hơi trầm ngâm thì cổ tay áo run lên, hai kiện đồ vật khác bay ra, lơ lửng gần trong gang tấc trước mặt.

Chương 1655: Ly Thủy Châu Cùng Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn

Một cái lam quang chói mắt, một cái quang mang mệnh môn. Rõ ràng đó là một viên châu màu lam cùng một cái hộp ngọc màu trắng. Hai vật này trôi nổi giữa không trung không nhúc nhích. Hàn Lập khoát tay, đem viên châu màu lam hút vào trong tay. Mặt ngoài viên châu này trong suốt bóng loáng dị thường giống như ngọc lưu ly nhưng từ phía bên trong lại tản mát ra thủy linh khí tinh thuần dị thường. Vật này tựa hồ là một kiện linh vật thuần thủy thuộc tính.

Hàn Lập dùng hai ngón tay đem vật này kẹp ở giữa, sau đó dùng thần niệm cùng lam mang kiểm tra lại vài lần. Chỉ thấy Hàn Lập trầm ngâm xuống. Không biết qua bao lâu sau, trong đầu hắn linh quang chợt loé rồi thần sắc trở nên cổ quái dị thường.

"Cái này chẳng lẽ là đồ vật nghe đồn trong truyền thuyết kia?"

Hàn Lập nói nhỏ một tiếng, trên hai đầu ngón tay thanh quang chợt loé rồi một cỗ pháp lực tinh thuần được rót vào trong viên châu.

"Oanh" một tiếng, mặt ngoài viên châu linh quang lưu chuyển một trận rồi một cỗ thủy quang màu xanh từ phía trên phun ra, sau đó nhoáng lên một cái mà hoá thành một màn nước thủy tinh màu bạc đem thân hình Hàn Lập hoàn toàn giấu vào phía dưới.

Hàn Lập thần sắc vừa động, không nói gì mà há mồm phun ra một đạo thanh quang chém lên trên quãng sáng. Sau khi có âm thanh như tiếng kim chúc va chạm thì thanh quang bị hất bắn ngược trở về, trở về hình dáng cũ là một thanh tiểu kiếm màu xanh quang hoa loè loè.

Vừa rồi thanh phi kiếm này giống như là chém lên tinh cương, không thể phá vỡ được màn nước mây may. Lấy sự sắc bén của Thanh Trúc Phong Vân kiếm này mà nói, đây tự nhiên là một chuyện cực kỳ kinh người.

"Thiên Ly thủy tinh! Thứ này là Ly Thủy Châu!"

Hàn Lập một chút thất thanh kêu lên, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Nhưng ngay sau đó vẻ kinh hãi trên mặt hẳn hơi thu lại. Sau khi một phen tự đánh giá lại thì lại há mồm đem tiểu kiếm màu xanh này thu trở về trong bụng. Sau đó lại dùng một ngón tay hướng về phía màn nước hư không điểm ra một cái. Hồng quang chợt loé lên rồi một khối hoả cầu to cỡ quả trứng chim hiện lên ở đầu ngón tay, vừa động đánh lên màn nước.

Vô thanh vô tức!

Vừa tiếp xúc với màn nước, hoả cầu liền lập tức bị tiêu diệt, một chút uy lực cũng không thể hiển lộ ra được. Hàn Lập nhú mày, tay áo bào lại nhắm màn nước vung lên. Một tiếng thanh minh truyền ra rồi một con hoả điều màu bạc từ trong cổ tay áo bay ra. Đúng là Phệ Linh hoả điều.

Hoả điều này sau khi bay quanh Hàn Lập một trận thì liền giang rộng đôi cánh nhắm về phía màn nước vọt đến.

"Đùng" một tiếng muồn hưởng vang lên, ngân điểm cùng lam quang đan vào nhau thì liền đều run lên mà tách ra. Phệ Linh Thiên Hoả nhất thời không thể thay vào trong màn nước đó được.

"Không sai, quả thật là Thiên Ly thuỷ châu không giả!"

Hàn Lập thì thảo một tiếng, tay áo bào lại run lên mà đem hoả điều màu bạc thu trở về, sau đó lại cúi đầu xem xét thêm viên châu trong tay, ánh mắt một chút trở nên nóng bỏng dị thường nhưng một khắc sau, nhiệt ý trong mắt hẳn liền dần dần giảm đi.

"Đáng tiếc a. Công pháp ta tu luyện lại không phải là thuỷ thuộc tính. Bảo vật này chỉ có thể làm một kiện bảo vật bình thường mà thôi. Nếu không mà nói, chỉ cần đem viên châu này luyện hoá sau đó chậm rãi hấp thu thì đủ có thể làm cho thân thể chính mình Ly thuỷ thân trong truyền thuyết."

Hàn Lập nhẹ thở ra một hơi, sắc mặt lộ ra vẻ cực kỳ tiếc nuối.

Nếu có được Ly thuỷ thân mà nói, vô luận là tu luyện loại thuỷ thuộc tính công pháp nào đều làm ít mà hưởng nhiều, hơn nữa nghe nói còn có thể lĩnh ngộ được Thuỷ chi lĩnh vực thiên địa quy tắc nào đó. Điều này đủ làm cho Hợp Thê kỳ cũng phải động tâm.

Bàn tay Hàn Lập lại nhoáng lên một cái. Nhất thời mặt ngoài viên châu màu lam quang mang chợt tắt đi, màn nước bao phủ phụ cận lại hoá thành một mảnh thủy quang bị hút trở lại vào trong viên châu này, ánh mắt hần chớp động như đang nghĩ đến cái gì.

Bỗng nhiên trong mắt Hàn Lập tinh quang chợt loé, tựa hồ sức nghĩ tới điều gì, tay kia thì bấm quyết, chỉ thấy một bóng trắng mơ hồ từ bên hông bay ra, sau khi xoay quanh một cái thì hoá thành một con bạch xà màu trắng dài hơn một thước, nó trôi nổi trước người hắn. Đúng là Thông linh khôỉ lỗi mà Hàn Lập kêu là "Oa oa" kia.

Vì khôỉ lỗi này mới có tu vi Luyện Hư sơ giai thần thông nên lần đi vào Ma Kim Sơn Mạch, lúc tranh đấu cũng không có nhiều tác dụng nên Hàn Lập vẫn chưa từng triệu hồi nó ra. Dù sao cái khiến hắn coi trọng khôỉ lỗi này chính là linh tính và tiềm lực có thể tiến giai, nên cũng không muốn nó dễ dàng bị hao tổn.

Chỉ thấy Hàn Lập trong miệng lầm bầm, một tay hướng về phía khôỉ lỗi này điểm ra một chỉ. Toàn thân bạch xà tinh quang chợt loé rồi bỗng nhiên hoá thành một mỹ mạo nữ tử tư thế oai hùng. Nữ tử này từ trên không trung nhẹ nhàng hạ xuống, hai con mắt sáng chớp động nhìn chăm chăm vào Hàn Lập nhưng trên mặt lại không có chút biểu tình nào, từ trên thân thể tản mát ra một cỗ hàn khí trắng mịn mờ giống như là thân thể băng huyền băng.

Hàn Lập cảm nhận được hàn khí kinh người trên người nàng thì lại nhìn viên lam châu trong tay, thần sắc có chút chần chờ không quyết.

"Băng thuộc tính là từ thủy thuộc tính biến dị mà thành, Ly Thủy Châu này nếu cấp cho Thông linh khôỉ lỗi có băng thuộc tính đeo trường kỳ thì không biết có ích lợi gì hay không."

Một lúc lâu sau, Hàn lập mới nhẹ giọng tự nói một câu, rốt cục đã có quyết định liền đem viên châu màu lam cầm trong tay hướng về phía "Oa oa" ném đi. Ly Thủy Châu hoá thành một đoàn lam quang nhắm thẳng đến nữ tử bay qua. Còn chưa bay đến thì một cỗ thủy linh khí nồng đậm đã đem khôỉ lỗi này bao bọc lấy.

Nói cũng kỳ quái, Oa oa vừa tiếp xúc với thủy linh khí nồng đậm dị thường thì khuôn mặt nguyên bản đang chờ đợi lại bỗng nhúc nhích, con người đang nhìn chăm chăm vào Hàn Lập lại xoay chuyển gắt gao nhìn vào viên châu đang bay đến phụ cận. Nàng đột nhiên há mồm phun ra một đạo sáng mờ đem viên châu này quấn vào, sau đó

lỗi kéo nuốt vào trong miệng.

Khuôn mặt Oa oa nguyên bản vốn vô cảm dị thường, lúc này sắc mặt khê biến đổi, sắc xanh bao phủ cả khuôn mặt đồng thời lông mày khê nhíu lại nhưng ngay sau đó, sắc mặt nàng lại hoà hoãn lại, trên mặt sắc xanh giảm xuống như lúc bình thường. Hàn Lập tự nhiên vẫn quan sát "Oa oa", thấy tình hình này thì đưa tay sờ sờ cằm, trên mặt cũng không có lộ ra vẻ thất vọng.

Dù sao cho dù thật sự có hiệu quả thì khẳng định cũng không phải trong thời gian ngắn có thể thể hiện ra được nhưng hẳn cũng không có ý tứ đem Thông linh khôi lỗi này lập tức thu hồi lại mà nhìn ra hướng cửa đá chỉ tay và dùng ngữ khí phân phó nói:

"Ta còn muốn tiếp tục bế quan, người có thể tự do hoạt động ở trong động phủ, đồng thời thuận tiện trông coi được viên cho ta."

Mặc dù khôi lỗi này linh tính không cao nhưng mệnh lệnh đơn giản này tự nhiên là vẫn có thể hiểu được. Hơn nữa cũng chỉ cso thể đem Thông linh khôi lỗi phóng xuất ra ngoài hoạt động nhiều thì mới có thể bồi dưỡng linh tính. Điểm này thật ra so với bồi dưỡng linh thú cũng không sai biệt lắm.

Oa oa vô thanh vô tức nhoáng lên một cái liền quỷ dị bay xuyên qua cửa đá không thấy bóng dáng. Cấm chế bên kia tựa hồ không thể ngăn cản được nó. Thấy tình hình này, Hàn Lập đang muốn mở cấm chế ra lại ngăn người, đối với Thông linh khôi lỗi này lại càng không khỏi có thêm vài phần chờ mong.

Sau đó hẳn lại xoay chuyển ánh mắt nhìn vào cái hộp ngọc đang trôi nổi trên không trung kia. Mặt ngoài hộp ngọc này có dán cấm chế, lúc này đang có linh quang chớp động không ngừng. Hàn Lập khê cau mày nhưng vẫn nâng tay đánh ra một đạo pháp quyết. Nhất thời pháp quyết chợt loé lên lướt qua rồi tiến vào trong hộp ngọc. Mặt ngoài hộp ngọc chợt có quang mang kỳ lạ lưu chuyển, tấm phù nhanh chóng không một tiếng động rơi xuống đồng thời nắp hộp tự động mở ra. Sau đó một đoàn ngân quang từ trong hộp bắn ra, sau một cái chớp động thì liền nhắm thẳng về phía chân trời kích bắn đi.

Tuy nhiên Hàn Lập đã sớm có chuẩn bị, trên tay kia thì thanh quang chợt loé rồi nhắm hư không đánh ra một trào. "Sưu" một tiếng. Ngân quang lập tức bị một cỗ cự lực vô hình kéo xuống, sau đó mạnh mẽ bị nhiếp qua mà biến thành một cái trang giấy ngọc màu trắng ngà.

Mặt ngoài trang giấy ẩn hiện đông đảo văn tự màu bạc chớp động không thôi, đúng là trang giấy ngọc mà Hàn Lập lấy được từ trong cái huyết sàng của ma viên, là một cái Kim Khuyết ngọc thư. Phía trên trang giấy ngọc này có ghi lại một loại luyện khí chi pháp tên là "Huyền Thiên luyện khí thuật", thủ pháp có vẻ cũng là bất khả tư nghị, tựa hồ viễn siêu cảnh giới mà Hàn Lập có thể lĩnh ngộ.

Nhưng hăn ngày đó thời gian gấp gáp, chỉ vội vàng đảo qua mà thôi nên vẫn chưa thật sự nhìn kỹ được. Hiện giờ tự nhiên muốn xuất ra cẩn thận nghiên cứu lại một lần, nhìn kỹ xem liệu có ngộ ra được cái gì hay không.

Hàn Lập cầm trang giấy ngọc trong tay, sau đó đặt lên trên trán dùng thần niệm xâm nhập vào trong đó, chỉ thấy hăn chậm rãi nhắm hai mắt lại, thân hình không hề động đậy chút nào. Thời gian qua đi, hơn nửa ngày đã trôi qua, thân ảnh Hàn Lập đang ngồi xếp bằng mới hơi cử động rồi mở hai mắt ra, bên trong còn lưu lại một tia hoảng sợ.

"Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn", vậy mà lại có loại phương pháp luyện chế đem ngũ kiện đỉnh giai Thông thiên linh bảo dung hợp làm một thể. Thật sự rất không thể tưởng tượng nổi! Nếu phương pháp này mà khả thi thì chỉ cần có đủ tiền vốn và thời gian thì có lẽ thực sự có thể tại Linh giới cũng có thể luyện chế ra một loại hậu Huyền Thiên chi bảo nhưng loại chuyện này chỉ sợ có khuynh hướng hết tài lực của một chủng tộc bình thường cũng rất không có khả năng làm được. Nhưng ngay cả như vậy, việc tạo thành đơn độc một kiện "Ly Hợp cực sơn" cũng đã đủ để phiên sơn đảo hải còn chuyện ngũ kiện hợp nhất thì rất không có khả năng. Tuy vậy, nếu có thể luyện chế được hai kiện dung hợp được cùng nhau mà nói thì uy lực to lớn không thể tưởng tượng nổi. Hàn Lập như có suy nghĩ gì hiểu rõ lắm bậm nói.

Nguyên lai trên ngọc bài này, bộ phận cuối cùng trong Huyền Thiên luyện khí thuật lại có một số phương pháp cụ thể luyện chế hậu Huyền Thiên chi bảo nhưng vài loại tài liệu cần thiết thì hoặc là không có khả năng xuất hiện ở Linh giới hoặc là Hàn Lập căn bản chưa từng nghe qua.

Duy chỉ có tài liệu luyện chế và thủ pháp luyện chế Ngũ Hợp Ngũ Cực sơn này tựa hồ ở Linh giới còn có thể thực hiện được. Thủ pháp luyện chế này nhất định phải là tồn tại ngoài Hợp Thể kỳ mới có thể miễn cưỡng làm được. Mà nguyên liệu luyện chế đúng là ngon núi hàng thật giá thật mới được. Đương nhiên ngon núi đó không có khả năng là núi bình thường mà nhất định phải là vài loại núi có thuộc tính và năng lực hiếm thấy.

Nguyên tử thần sơn hiển nhiên là một trong số đó.

Đương nhiên Nguyên tử tiểu sơn trong tay hần vẫn chưa thể so sánh với những gì mà trong ngọc bài ghi lại. Nhất định phải gia nhập thêm rất nhiều loại tài liệu quý hiếm cũng như trải qua luyện chế đặc thù và thời gian dài bồi luyện nữa thì mới có thể đại công cáo thành, uy lực gia tăng lên nhiều lần.

Bất quá mà nói, hần cũng đã có trong tay một ngọn sơn phong làm tài liệu chính. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Hàn Lập động tâm. Về phần Chung Sơn phong còn lại thì nhất định Bắc Cực nguyên sơn ẩn chứa bên trong đại lượng Bắc Cực nguyên quang cũng liệt vào một trong số đó.

Hần một tay nâng trang giấy ngọc, cả người lại lâm vào trầm tư. Theo lý thuyết, Hàn Lập đã có một kiện Huyền Thiên chi bảo cùng một kiện tàn bảo, đối với cái hậu Huyền Thiên chi bảo này không nên có hứng thú mới phải nhưng vấn đề là cái Nguyên Hợp Ngũ Cực sơn này có một công hiệu sử dụng đặc biệt, đó là một khi tế ra liền có thể làm suy yếu non nửa uy lực của lô kiếp, thật không thể tưởng tượng nổi.

Chương 1656: Bỏ Lỡ Cơ Duyên

Như vậy, hậu Huyền Thiên bảo vật đối với Hàn Lập mà nói về ý nghĩa tự nhiên là không tầm thường. Hơn nữa cho dù Ngũ toả sơn phong không luyện chế được đầy đủ nhưng chỉ cần có được hai ba toả thì đồng dạng đã có lực để chống đỡ lôi kiếp.

Hiện giờ hắn đã là Luyện Hư kỳ tu sĩ rồi, cứ cách ba ngàn năm liền phải độ một lần đại thiên kiếp. Nhìn thời gian thì dài nhưng đại thiên kiếp thì lời hại hơn xa tiểu thiên kiếp của Hoá Thần kỳ. Đối với Luyện Hư kỳ tu sĩ mà nói, đại thiên kiếp lần đầu tiên thì cơ bản đều bình yên vượt qua nhưng những lần độ kiếp sau đó liền xuất hiện người vẫn lạc.

Ai có thể vượt qua đến lần thứ tư thứ năm thì cơ bản tất cả đều là Luyện Hư hậu kỳ, tuổi cũng vượt quá vạn năm nhưng số người tồn tại qua hai lần đại thiên kiếp thì cũng chỉ còn lại hai ba phần mười mà thôi. Về phần vài lần đại thiên kiếp sau này mỗi một lần lượng tu sĩ cơ bản vẫn lạc ngoài bảy tám phần mười.

Theo truyền thuyết, trong nhân tộc tại linh giới đến nay. Tu sĩ Luyện Hư kỳ căn bản không có khả năng vượt qua được chín lần đại thiên kiếp. Bình thường mà vượt qua được chín lần đại thiên kiếp thì đều đã là tu sĩ Hợp Thể kỳ tu sĩ trở lên. Cho dù tu sĩ Luyện Hư kỳ có thần thông vượt xa cùng giai tu sĩ nhưng nếu không tiến giai lên cảnh giới Hợp Thể kỳ thì ở lần đại thiên kiếp thứ chín nhất định sẽ bị vẫn lạc không phải nghi ngờ.

Đương nhiên đây là tình hình độ kiếp của tu sĩ nhân tộc. Về phần yêu tộc thì một khi đã qua giai đoạn biến hình thiên kiếp của nó cũng xấp xỉ bằng thiên kiếp của nhân tộc nhưng tại Linh giới, các dị tộc khác do thọ nguyên cùng công pháp và thiên phú bất đồng nên thời gian cần độ một lần đại thiên kiếp cũng như khoảng cách thời gian cùng trình độ thiên kiếp cũng khác nhau rất nhiều.

Nghe nói có một số thiên kiếp của dị tộc còn xa hơn trình độ của nhân tộc. Mỗi một vạn năm mới có một lần nhưng một khi xảy ra thì trình độ lợi hại hơn thiên kiếp của nhân tộc. Cũng có một số chủng tộc tuổi thọ kém xa nhân tộc thì thiên kiếp cứ vài chục năm một lần nhưng xét về uy chi bằng hai phần mười thiên kiếp nhân tộc mà thôi.

Mà tu sĩ một khí đã tiến giai lên Hợp Thể kỳ thì uy năng của đại thiên kiếp lại hơn xa Luyện Hư kỳ. Mỗi một lần độ kiếp đều giống như vượt ải sinh tử. Nếu không vượt qua thì tự nhiên sẽ bị đẩy vào vòng luân hồi, còn nếu vượt qua thì có thể giống như dục hoả trùng sinh, tu vi cũng nhiều ít được gia tăng thêm. Cá biệt, ở một số loại lôi kiếp tẩy lễ, thậm chí còn có thể đột phá bình cảnh cho nên từ Hợp Thể kỳ trở đi, ngoại trừ trường hợp bản tộc có đại sự liên quan đến tồn vong thì rất ít khí đi ra bên ngoài mà cơ hồ đều dùng toàn bộ thời gian tu luyện mà chuẩn bị cho lần sinh tử kiếp nạn tiếp theo.

Đương nhiên, đại thiên kiếp đều không phải tất cả đều là lôi kiếp thuần túy nhưng không có gì nghi ngờ, mỗi một lần nhất định đều có lôi kiếp cùng tẩy lễ lôi kiếp làm chính. Cho nên tầm quan trọng của Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn là bảo vật có thể làm suy yếu non nửa uy năng của lôi kiếp là không thể nghi ngờ. Nếu có thể luyện chế ra được thì tương đương với tỉ lệ sinh tồn khi độ kiếp bỗng dưng nhiều hơn non nửa.

Bất quá, trong tay Hàn Lập ngoài Nguyên tử thần sơn ra, bốn toà sơn phong còn lại căn bản đến bóng dáng cũng không thấy đâu. Ngoại trừ bốn toà núi thì những tài liệu phụ trợ để thêm vào cái nào mà không phải quý hiếm dị thường. Có những loại ngay cả nghe nói đến Hàn Lập cũng là chưa nghe thấy bao giờ. Điều này làm cho trong lòng hắn rất là buồn bực.

Hàn Lập âm tình bất định ở trong mật thất hồi lâu rồi mới dần dần khôi phục thần sắc bình thản. Hắn liếc mắt nhìn cái trang giấy ngọc trong tay một cái, tay kia lật chuyển lấy ra một chiếc hộp ngọc. Hắn đem trang giấy trắng bỏ vào trong hộp rồi sử dụng cấm chế phù dán lại.

Ngay cả có pháp môn luyện chế những liệu có thể luyện chế ra hai ba toàn cực sơn hay không thì hắn một chút nắm chắc cũng không có. Loại chí bảo này vốn không thể cưỡng cầu, còn trông về sau liệu hắn có được thiên đại cơ duyên hay không. Sau khi nghĩ thông suốt vấn đề này, Hàn Lập lẳng lặng ngồi xếp bằng một lát, tâm tình rốt cuộc cũng hoàn toàn khôi phục bình tĩnh.

Tay áo bào bỗng run lên, một chiếc vòng tay từ trong cổ tay áo bay ra. Cái vòng tay này xoay vòng một cái, toả ra quang hà rồi một dải hắc quang từ trong đó cũng nhẹ nhàng rơi trên mặt đất. Ở trong hắc quang có một con khí nhỏ nhỏ màu đen đang nằm cuộn tròn bất động. Chính là Đề Hồn thú.

Con thú này ngày đó sau khi đại triển thần uy tiêu diệt hoá thân của Thiên ngoại Ma quân ký phó vào Huyệt linh thì bản thân lại hư thoát rồi hôn mê, đến hôm nay vẫn còn chưa thức tỉnh. Hàn Lập thấy tình hình như vậy thì sắc mặt trầm xuống nhưng một tay hướng tiểu hầu quơ một cái. Một mảnh thanh hà từ năm đầu ngón tay bay ra cuốn lấy tiểu hầu vào trong rồi dễ dàng đặt tại trước người.

Hàn Lập đưa mắt nhìn tiểu thú trước mặt, lông mày híp lại, ánh mắt tựa như tinh ti kích phong không một tiếng động chui vào trong thân thể tiểu hầu. Vì muốn biết rõ tình hình thực tế của Đề Hồn thú, Hàn Lập đem thần niệm ngưng tụ thành sợi tơ bên ngoài cơ thể mà trực tiếp thí nghiệm trên người tiểu thú.

Sợi tơ (tinh ti) này chui vào cơ thể tiểu hầu, Đề Hồn thú vẫn không nhúc nhích, một chút phản ứng cũng không có. Mà Hàn Lập hai mắt cũng nửa khép, bắt đầu thao tác thần niệm cẩn thận tỉ mỉ kiểm tra tất cả những biến hoá trong cơ thể con thú này. Sau một lúc lâu sau, về mặt Hàn Lập khó có thể tin tự nói nhỏ một tiếng:

"Không có khả năng, như thế nào lại có việc này!"

Pháp lực tiêu hao của Đề Hồn thú chẳng những đã sớm khôi phục lại mà trình độ mạnh mẽ của thân thể cùng pháp lực ẩn chứa trong kinh mạch so với trước kia cũng cuồng tăng, phải nhiều hơn phân nửa. Hơn nữa, khi hắn cẩn thận quan sát con thú này thì dị biến trong cơ thể vẫn cực kỳ thông thả liên tục thay đổi, giống như một khắc cũng không đình chỉ.

"Chẳng lẽ là muốn tiến giai?"

Hàn Lập nhìn tiểu hầu trước mặt, trên mặt tràn đầy vẻ quái dị. Lúc trước Đề Hồn thú giống như ăn phải vật đại bổ, như thế nào sẽ liền xuất hiện tình huống pháp lực tăng vọt. Chẳng lẽ hết thấy đều cùng việc ngày đó ở Ma Kim Sơn Mạch có quan hệ.

Hàn Lập cả kinh lại tiếp tục tăng thêm thần niệm lực tiếp tục tra xét cơ thể Đề Hồn thú.

"Không đúng, đây là cái gì? Trước kia trong cơ thể nó tuyệt không có thứ này!"

Hàn Lập thất thanh kêu lên.

Hắn phát hiện tại sâu bên trong đan điền Đề Hồn thú có một cái tinh lập gần như trong suốt không thấy. Cái tinh lập này cực kỳ bí ẩn, thậm chí kích thích chỉ cỡ một phần mười hạt gạo, cũng không có khí tức nhưng lại bị từng đoàn hào quang nhiếp hồn bao vây trong cơ thể Đề Hồn giống như không ngừng bị luyện hoá.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng quay ngược lại, lập tức nhớ tới trong Ma Kim Sơn Mạch con thú này sau khi tiêu diệt xong nguyên thần của Huyệt Linh thì liền một ngụm nuốt vào trong bụng. Chẳng lẽ vật này chính là do nguyên thần Huyệt linh biến thành hay là do Thiên ngoại Ma quân ký sinh lưu lại. Nhưng mà trước kia, Đề Hồn thú vô luận cắn nuốt loại hung quỷ lệ phách nào thì cũng không có loại biến dị này. Hắn không khỏi trầm ngâm, chẳng lẽ lại là đồ vật kia? Hàn Lập linh quang chợt loé bỗng nhiên nhớ tới đồ vật nọ, sắc mặt bỗng đại biến.

Hắn không nghĩ nhiều nữa, một tia tinh ti nhanh chóng được đưa vào cơ thể Đề Hồn, nó vừa động nhất thời đã đem một mẫu tinh lập trong đan điền Đề Hồn cuốn lấy, chỉ thấy tinh ti chợt loé lên rồi lôi ra ngoài cơ thể. Tinh lập vừa hiện ra bên ngoài thì tinh ti dường như không thể thấy được cũng chợt loé lên rồi biến mất.

Hàn Lập ngưng trọng nhìn tinh lập. Hắn dùng một tia thanh ti bắn ra đem tinh lập quán lấy đưa đến trước mắt. Đồng tử Hàn Lập hiện lên lam mang chói mắt đem thần thông Minh thanh linh nhãn vận dụng cực hạn, mắt không chớp một cái nhìn chăm chú vào tinh lập.

Qua hồi lâu sau, Hàn Lập thở dài một hơi, trở tay một cái, trong tay hiện ra một cái bình ngọc to cỡ ngón tay cái. Thanh ti vừa động đã đưa miếng tinh lập vào trong bình nhỏ. Bình nhỏ chợt loé lên rồi quỷ dị biến mất. Sau đó Hàn Lập phất tay áo một cái, cái vòng linh thú đang trôi nổi trên không trung liền rơi xuống, hào quang phun ra đem Đề Hồn thú dưới mặt đất thu vào trong đó.

Hàn Lập đem linh thú hoàn thu lại rồi lập tức đứng dậy nhanh chóng đi ra ngoài cửa đá và vội vàng ly mật thất. Đại môn mật thất vừa mở ra, Hàn Lập thần niệm vừa động liền mệnh lệnh cho "Oa oa" đang ở trong được viên trông coi tốt động phủ sau đó hắn dùng độn quang hoá thành một đoàn thanh hồng rời đi.

Một lát sau, Hàn Lập hiện ra ngoài động phủ bay nhanh tới chân núi rồi bắt một chiếc thú xa đi thẳng về hướng trung tâm Vân thành. Tiếp đó mười ngày sau, Hàn Lập đi

đến tất cả những cửa hàng có bán các loại điển tịch và thu mua số lượng lớn điển tịch linh tinh mà ban đầu hẳn không chú ý lắm. Điển tịch có đủ loại, có chuyên môn, có phương pháp tu luyện bí thuật, cũng có loại giới thiệu các loại sự vật, sự việc hiếm có.

Mà sau khi quay về động phủ, Hàn Lập dùng một loại tốc độ rợn người đảo qua nội dung các điển tịch, tựa hồ đang tìm kiếm thứ gì đó. Nhưng sau một đêm, hẳn lại mang về mặt thất vọng đi ra ngoài mật thất, sau đó lại rời động phủ đi tìm các cửa hàng điển tịch lớn khác trong Vân thành, tiếp tục mua lượng lớn các loại điển tịch đem về.

Liên tiếp năm ngày sau, Hàn Lập ngày nào cũng thế. Mà mấy ngày mua điển tịch, tinh thạch của hẳn cũng hao phí đến một số lượng kinh người. Nhưng là một ngày, Hàn Lập lại từ Vân thành trở về lại chui vào mật thất, trên tay cầm một miếng ngọc cổ xưa nhanh chóng đảo qua, trên mặt đột nhiên hiện lên vẻ kinh hãi.

"Không tệ, cuối cùng cũng đã tìm ra. Ta đã nói, Chân linh bản nguyên dù hiếm người nào biết nhưng nhất định phải có một số thượng cổ điển tịch ghi lại."

Hắn thì thào một tiếng, tiếp theo vẻ mặt chăm chú bắt đầu quyết tâm cẩn thận đọc nội dung ghi trong miếng ngọc. Thân hình Hàn Lập giống như tảng đá vẫn không nhúc nhích, toàn bộ tâm thần đều bị hấp dẫn vào trong miếng ngọc. Cũng không biết trải qua bao lâu, thân hình hẳn vừa động lại thở dài một hơi, cầm miếng ngọc trong tay đặt lên trên mặt đất, trên mặt tràn đầy vẻ uể oải.

"Như thế nào lại như thế này, thiên đại cơ duyên bực này lại cứ thế mà đi qua sát bên người!"

Hắn thất vọng nói, bàn tay theo bản năng lật một cái, chiếc bình nhỏ chứa tinh lập hiện ra. Bình nhỏ mở ra, khoả tinh lập từ từ bay ra lơ lửng ở trên miệng bình. Đưa mắt nhìn cái tinh lập như bình thường này, Hàn Lập nhếch môi nở một nụ cười khổ.

Chương 1657: Hứa Lão Quái

Dựa theo những gì tìm thấy trong điển tịch, cái gọi là "Chân linh bản nguyên" vốn là thực linh khí do trời đất sinh ra cùng một ít Hỗn độn khí mà biến thành. Nếu người bình thường ăn phải thì cũng không thể tưởng tượng được tác dụng mà nó đem lại. Mặc dù không thể hoá thành tồn tại cùng loại với Chân linh nhưng lại khiến cho người ăn được thoát thai hoá cốt, tu vi tăng nhanh, việc tiến giai lên Hợp Thể kỳ cũng nhiều hơn.

Tuy nhiên thực linh khí tại Linh giới số lượng rất ít, cho nên có thể biết Chân linh bản nguyên ít đến cỡ nào. Cộng thêm việc nhiều năm đã trôi qua, Chân linh bản nguyên nếu có cũng đã bị các đại tu sĩ của các tộc dùng xong, cho nên hiện nay trong Linh giới, Chân linh bản nguyên còn sót lại có thể coi như là không còn. Mà dựa theo sách, loại Chân linh bản nguyên là vốn là thể khí nhưng vì ẩn chứa năng lượng lớn bốn nguyên lực nên khi bị người khác ăn vào thì căn bản không thể luyện hoá nó trong thời gian ngắn. Sau một thời gian, Chân linh bản nguyên trực tiếp ở trong cơ thể người đang luyện hoá mà ngưng tụ thành tinh thể.

Loại hạt tinh thể này ẩn chứa đại lượng Chân linh bản nguyên lớn không thể tưởng tượng nổi. Tùy theo thể chất mà có người nhiều nhất thì mất mấy trăm năm, ít thì mấy chục năm mới có thể luyện hoá hoàn toàn. Sau khi Hàn Lập xem đến nội dung này thì trong nội tâm vui sướng không thôi nhưng những dòng tiếp theo lại như dội vào đầu hấn một gáo nước lạnh.

Phía dưới ghi lại, Chân linh bản nguyên khi đã hoá thành hạt tinh thể cũng đã cho thấy đã bị chân nguyên người khác luyện hoá đồng thời khiến cho những người khác không thể hấp thu được. Những người khác một khi bị cưỡng chế hấp thu thì bản thân tinh hạt sẽ trở thành lực lượng thiên địa bình thường. Cuối cùng điển tịch còn đặc biệt nói rõ loại đồng hoá này triệt để phi thường, căn bản không thể chuyển ngược lại.

Sau khi xem xong hết tất cả, Hàn Lập choáng váng đầu óc. Lúc này hắn đang nhìn chăm chăm vào hạt tinh thể trong chiếc bình nhỏ trước mặt, ánh mắt rất phức tạp.

"Trong sách này cũng không có ý kiến xác nhận vấn đề, nói gì thì nói cũng phải thử

một lần xem sao..."

Sau một hồi lâu, Hàn Lập không cam lòng nói nhỏ một tiếng. Sau đó hần bỗng nhiên bấm quyết, một ngón tay chỉ vào tinh lập điểm một cái.

Sau khi "Phốc" một tiếng, một đạo tế ti đánh ra, chỉ thấy chớp động một cái đã đem hạt tinh thể bao vây lấy. Sau đó, Hàn Lập ngưng trọng đánh ra liên tiếp mấy đạo pháp quyết, tất cả đều chui vào trong màn sáng xanh. Hạt tinh thể bỗng nhiên quay tròn, nhan sắc cũng biến ảo nhất định.

Vốn ban đầu trong suốt lại biến thành màu hồng. Sau đó lại từ màu đỏ nhạt hoá thành đen như mực, cuối cùng linh quang chớp động lại nhìn giống như màu vàng kim rực rỡ. Hàn Lập thấy vậy, hai mắt nhú lại, pháp quyết trong tay biến đổi. Phía trên màn sáng xanh bao vây hạt tinh thể đột nhiên hiện lên rất nhiều ký hiệu nhảy múa xung quanh hạt tinh thể, trong nháy mắt tạo thành một cái pháp trận. Mà hạt tinh thể màu vàng thì ở trung tâm của pháp trận này.

Hàn Lập hé miệng phun ra một ngọn anh hoả màu xanh, véo lên một cái đã chui vào trong pháp trận. Một âm thanh muồn hưởng vang lên, cả toà pháp trận toả sáng, anh hoả màu xanh cùng pháp trận dễ dàng hoá thành một thể. Sau một khắc, mọi nơi trong pháp trận đồng thời bốc cháy lên hoả diễm màu xanh đem hạt tinh thể bao vây bên trong rồi bắt đầu nung nóng.

Trong ngọn lửa màu xanh, hạt tinh thể màu vàng ngay từ đầu vốn bất động nhưng theo thời gian mặt ngoài kim quang càng ngày càng sáng, cuối cùng lại còn phát ra một loại thanh âm trầm thấp. Hàn Lập thấy tình hình này thì nội tâm trầm xuống, pháp quyết trên tay còn chưa kịp biến đổi thì một tiếng nứt vỡ từ bên trong pháp trận truyền ra. Hạt tinh thể quý dị biến mất tại chỗ, thay vào đó là một đám mây màu vàng kim toả sáng, to cỡ quả trứng gà.

Đám mây quay tít một vòng, bên trong phát ra tiếng sấm kinh người, sau đó thoảng một cái diên cuồng lớn lên mấy chục lần, biến thành lớn cỡ một trượng, hơn nữa vẫn còn đang không ngừng diên cuồng lớn lên. Một lúc sau, ngọn lửa màu xanh cùng màn hào quang bao vây hạt tinh thể bỗng nhiên nứt ra. Kim sắc quang vụ không ổn định, rõ ràng là đã mất đi sự khống chế, tuy thời có thể nổ mạnh.

Hàn Lập vừa nghĩ tới một cỗ lực lượng đáng sợ ẩn chứa bên trong thì sắc mặt đại

biển. Một tay của hắn bỗng nhiên trở nên đen như mực cũng nhằm vào pháp trận đè xuống một cái. Bộp một cái rồi lại "chiu" một tiếng xé gió vừa vang lên.

Quầng sáng mờ từ đầu ngón tay bắn ra, sau khi loé lên thì hoá thành một màn sáng màu xám, đem mây mù màu vàng cuốn vào bên trong. Quầng sáng mờ cùng ánh sáng màu vàng đan vào nhau, phát ra thanh âm trầm đục "lục đục".

Nguyên tử thần quang hiện lên bên ngoài hào quang nhưng bộ dáng có vẻ chống đỡ hết sức, căn bản không có cách nào kiềm chế dị biến trong màn sương màu vàng kim. Trên mặt Hàn Lập loé lên vẻ sợ hãi, hai chân cũng không đứng thẳng nữa mà lập tức lùi vào một góc mặt thất đồng thời tay áo vung về phía trước.

Tinh quang chợt loé rồi một cái lá chắn nhỏ ánh sáng mịn mờ hiện ra chắn trước người, nhoáng một cái đã biến lớn thành mấy trượng đem phía trước người bảo vệ kín cẩn. Trong nháy mắt khi Hàn Lập vừa làm xong thì Nguyên tử thần quang phát ra tiếng vỡ tan, vô số ánh sáng vàng kim từ bên trong bắn ra.

Hàn Lập thấy tình hình này thì trong nội tâm liên trầm xuống nhưng trong cơ thể pháp lực nháy mắt tuôn ra rót hết vào trong cự thuẫn. Đồng thời bên ngoài thân thể, kim quang chợt loé lên, da thịt thoáng chốc đã biến thành màu vàng kim và hiện lên từng khối lân phiến màu vàng. Xem ra đã chuẩn bị tốt, về phần mặt thất và động phủ còn có nguyên vẹn hay không thì có trời mới biết.

Không nghĩ đến một màn dị biến xuất hiện.

Màn sương mù màu vàng sau khi phá tan trói buộc cũng không có tiếp tục điên cuồng bạo liệt ra mà loé lên rồi bỗng hoá thành một đạo ánh sáng hình trụ bắn lên nóc mặt thất. Nóc nhà được hắn bố trí cấm chế lại giống như tờ giấy, không thể ngăn cản dù chỉ được một chút, chỉ thấy loé lên một cái liền đã bị xuyên thủng thành một cái động lớn nửa thước. Mà màn sương mù màu vàng kim này thoáng cái đã biến mất vô ảnh vô tung trong mặt thất.

Hàn Lập giật mình một cái, vừa nhấc tay thì thấy vài tia mặt trời theo lỗ thủng mà chiếu xuống nhưng lập tức trên không trung đột nhiên truyền đến một cỗ cự đại xôn xao làm cho người ta rợn tóc gáy, thiên địa nguyên khí của cả toà linh sơn bỗng nhiên kịch liệt quay cuồng.

Môi hần run rẩy nhưng một tay giơ lên. Một đạo pháp quyết màu trắng được đánh ra, thoáng cái đã chui vào nóc mật thất rồi biến mất không thấy. Lập tức, nóc mật thất vốn đã bị xuyên thủng lại đột nhiên chớp động rồi một đoàn ánh sáng trắng bỗng nhiên đem cả lỗ thủng nhanh chóng hợp lại, trong chớp mắt lại lấp đầy như ban đầu. Mà trên mình Hàn Lập ánh sáng màu xanh loé lên rồi bỗng hoá thành một đạo kinh hồng, trực tiếp bay ra ngoài mật thất.

Sau vài lần chớp động, độn quang thu lại, Hàn Lập xuất hiện phía trên bầu trời động phủ, hần ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, lông mày không khỏi nhíu lại. Chỉ thấy lúc này trên bầu trời có thêm một cỗ Cự phong màu vàng kim nhàn nhạt, ở trên không mà rít gào. Mà tại tầng trời thấp phía dưới Cự phong màu vàng, khắp nơi bỗng hiện ra dải sáng màu ngũ sắc từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn kéo đến, thanh thế cực kỳ kinh người.

Hàn Lập thấy thế, trong tâm không khỏi hoảng sợ thì miệng lại mỉm cười một cái. Hần may mắn đã không đem hạt tinh thể trực tiếp nuốt vào trong bụng để luyện hoá. Nếu không thì một khi bị phát tác, có thể nghĩ tới một cái kết cực bi thảm nhưng động tĩnh lớn như thế, tự nhiên kinh động đến các dị tộc nhân đang tu luyện trong các động phủ ở linh sơn.

Trên linh sơn, các lối linh quang chớp động, các đạo nhân ánh lần lượt hiện ra những người này biết gì đấy thậm chí còn tiến lại cùng một chỗ, cùng hướng lên phía thiên tượng chỉ chỉ trỏ trỏ, bàn tán không ngừng. Hàn Lập thấy tình hình này thì sờ sờ trán, đồng thời tâm niệm đánh giá một lượt. Nếu có người nào đến tra hỏi thì nên tìm một cái cớ nào để che dấu đây.

Nhưng vào lúc này, tại một chỗ trên linh sơn truyền đến một tiếng cuồng tiếu.

"Ha ha, ai lại thử nghiệm bí thuật mới, lại triệu tập ra nhiều thiên địa nguyên khí như vậy, lại còn tinh thuần như vậy nữa. Lão phu đang muốn luyện chế một kiện bảo vật chính là cần một lượng vô cùng lớn thiên địa nguyên khí thể này, hoá ra là giảm bớt cho lão phu một phen công phu rồi..."

Lời nói vừa dứt, một đạo kinh hồng màu đỏ từ dưới bắn lên, sau vài cái chớp động thì muốn đâm đầu vào trong thiên tượng trên không trung. Nhưng vào lúc này, đột nhiên có một ngọn lửa cao một trượng bay ra, thoáng cái hoá thành một con giao màu đỏ dài hơn mười trượng, đặc ý hé miệng. Một loạt tiếng nổ ầm ầm vang lên rồi hoả giao lập tức

phun ra một mảng ánh sáng màu hồng lập loè.

Trên không trung điểm sáng đầy trời. Cụ phong nhìn như kính người bị dải ánh sáng màu hồng này cuốn lấy, bất quá sau vài lần hít thở đã bị quét sạch. Hoà giao màu đỏ ngẫu biến lớn thành hơn hai mươi trượng, sau đó cười dài một tiếng, đột nhiên hồng quang chói mắt hoá thành một bóng người cao hơn một trượng, trôi nổi trên không trung.

Vóc người này thoát nhìn đã ngoài sáu mươi tuổi, khuôn mặt bình thường, tóc trắng đầy đầu nhưng mặc một thân quần áo tím, mặt thì đặc ý đưa mắt nhìn kiện đồ vật trong tay. Đó là một cái hồ lô màu đỏ son cao nửa thước, mặt ngoài hiện lên từng đoàn ngọn lửa cùng đồ án thường luồng hung ác lóng lánh. Nhìn hình dáng thì cùng hoà giao lúc trước biến ảo thành giống y hệt.

"Cái gì, là Hứa lão quái!"

"Lão quái vật này sao lại đã trở về."

"Thần thông của lão quái vật này hình như càng lợi hại hơn."

Phía dưới, phần nhiều dị tộc nhân vừa nhìn thấy tử bào lão giả thì lại ồn ào một phen, hơn phân nửa đều nhận ra người này nên xì xào bàn tán một hồi. Hàn Lập thấy tình hình này thì khẽ giật mình sau đó dùng thần niệm hướng qua lão giả này quét qua một cái, lập tức nhận ra tu vi đối phương là một vị tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ.

Loại tu vi này hiện tại trên linh sơn vốn không có Hợp Thể kỳ tồn tại thì cũng xem như là tồn tại đỉnh giai nhưng tựa hồ cũng sẽ không khiến cho nhiều dị tộc Luyện Hư kỳ hiện lên vẻ kiêng kỵ như vậy. Hàn Lập trong lòng kinh nghi không thôi.

Bất quá, thiên tượng do hạt bản nguyên tinh thể tạo thành mà bị người ta thu lại như vậy cũng không khiến cho người nào khác chú ý nữa nên hẳn tự nhiên thờ dài một hơi. Vì vậy bên ngoài Hàn Lập thanh quang chợt loé, lần nữa hoá thành một đạo cầu vồng màu xanh hướng về phía động phủ chạy đi.

Sau khi hẳn xuất hiện trong động phủ, trước hết làm phép đem các cấm chế bên ngoài cùng trong động phủ xem xét một phen rồi mới an tâm trở lại trong mật thất khoanh chân ngồi xuống. Hắn đưa tay, một mảnh hào quang màu đen bay xuống, thân ảnh Đê Hồn thú hiện ra nhẹ nhàng trôi nổi gần trong gang tấc. Hàn Lập kinh ngạc nhìn qua con

thú này một hồi lâu sau mới thở dài một hơi.

Chương 1658: Áp Chế

Trải qua lần thử nghiệm vừa rồi, đối với những gì ghi chép trên điển tịch hắc cũng không phải nghi ngờ gì nữa, cũng chỉ có thể để Đề Hồn thú chậm rãi hấp thu Chân lân bản nguyên mà thôi. Dù sao Đề Hồn thú cũng là linh thú của hắc, nếu có thể hấp thu xong, tu vi tiến nhanh cũng là một sự kiện đáng mừng. Kết quả nếu đem so sánh Chân lân bản nguyên mấy trăm xuất thế thì chắc chắn sẽ mạnh hơn nhiều.

Trong lòng sau khi tự định giá một phen, Hàn Lập trước tiên thì mừng rỡ sau lại vô cùng thất vọng uể oải, nhưng cuối cùng cũng phai nhạt, tâm tình dần dần khôi phục bình tĩnh như trước.

Hắc khoát tay cầm linh thú hoàn phóng ra, đem Đề Hồn thú thu lại sau đó ngừng trọng, bàn tay cuốn một cái lấy ra một cái bình ngọc màu xanh. Bình ngọc này nhìn như bình thường nhưng bề ngoài lại tản ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, đồng thời trên miệng bình được vài đạo cấm chế phù lục dán kín. Hàn Lập nhú đuôi lông mày một cái, đem ném cái bình ngọc lên trên không trung rồi tay áo run lên, từ trong bay ra mười cái trận kỳ.

Trong miệng hắc lầm bầm rồi đưa tay chỉ vào những cái trận kỳ này một cái.

Một tiếng gào thét vang lên, những trận kỳ này hoá thành hơn mười đạo ánh sáng màu sắc khác nhau, chợt loé lên tiến nhập vào trong không trung rồi biến mất. Một màn sáng màu vàng nhạt hiện lên trong mắt tất, mặt ngoài có các ký hiệu khác nhau động đậy không ngừng. Hàn Lập vậy mà lại bố trí ra một loại trận pháp nhỏ, sau đó bản thân cũng tiến vào trong trận.

Sau khi làm tốt hết thủ, hắc mới yên tâm nhìn cái bình ngọc màu xanh hé miệng thổi nhẹ một cái, một luồng gì nhẹ bay ra. "Phốc phốc" vài tiếng, sau đó tại miệng bình mấy tấm phù lê trong ngọn gió nhẹ tự động bong ra, cái miệng bình chút mở rộng. Bên trong mơ hồ có ánh sáng chớp động. Hàn Lập thấy tình hình này thì không chút lưỡng lự, nhấc cánh tay lên hướng về miệng bình ngọc quơ một cái. Bình ngọc màu xanh quay tròn, ánh sáng mờ mờ bên trong phát ra, đủ loại màu sắc.

Một đồ vật quý dị từ trong miệng bình phun ra. Vật này hình người, cao vài tấc nhưng không nhúc nhích, phẳng phất như một cái tượng hình người năm màu. Nhưng Hàn Lập nhìn cái tượng người này lại không chút chậm trễ, trong miệng lăm bằm, tay liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết.

Bên ngoài thân của tượng người các loại linh quang chọt loé lên, nhất thời hình thể nó lớn vọt lên. Chỉ sau mấy lần chớp động liền khôi phục hình dạng vốn có. Thân hình cao hai trượng, khuôn mặt xanh biếc dị thường, quái vật hình người có bốn chân màu tím nhạt.

Chính là vật Hàn Lập lúc trong Ma Kim Sơn Mạch đã thu hoạch ngoài ý muốn "Chi tiên". Lúc này, trên thân thể nó hiện lên các loại ký hiệu, toàn thân đều bị cấm chế gắt gao, hai mắt nhắm chặt, nhìn như đã lâm vào giấc ngủ say. Hàn Lập hai mắt nhắm, đem "Chi tiên" trước mắt đánh giá từ trên xuống dưới, dường như cảm thấy rất hứng thú. Khó trách hần biểu hiện như thế.

Tuy rằng linh dược biến hình sinh vật Hàn Lập cũng không phải chưa từng gặp qua, thậm chí Cửu Khúc Linh Sâm của hắn có thể đem linh tính biến thành một con thỏ trắng khá sống động nhưng so với con "Chi tiên" này vốn đã đem bản thể biến ảo thành hình mà lại là hình người thì căn bản Cửu Khúc Linh Sâm không thể so sánh được.

Tuy rằng như thế, hắn cũng không lập tức đánh thức linh vật mà một ngón tay trong tay áo bấm một cái. Tiếng xé gió vang lên, một đạo kiếm quang tinh tế bắn ra, vây quanh một cái rễ cây màu tím. Ánh sáng xanh loé lên, một vết thương dài cỡ một tấc hiện lên, vài giọt dịch thể màu trắng sữa chảy ra.

Dược dương nồng đậm tràn ngập khắp đại sảnh. Trong mắt Hàn Lập hàn quang chọt loé, giương mắt nhìn lên rồi một cái bình to cỡ một ngón tay cái bay ra. Đồng thời hắn hé miệng phun ra một dải sáng mờ. Dải sáng này chớp động rồi đem dịch thể màu trắng cuốn lấy rồi đem tất cả cuốn vào trong cái bình nhỏ, một chút cũng không sót. Mà trong lúc này, vết thương trên cơ thể Chi tiên chọt có ánh sáng tím loé lên sau đó lại khôi phục như lúc ban đầu, phẳng phất chưa từng tồn tại.

Hàn Lập đối với tình hình này cũng không ngoài dự liệu, không tỏ vẻ kinh ngạc mà đưa một tay chộp vào không trung. Một lực vô hình nhất thời hiện ra. "Vù" một tiếng, chiếc bình chứa dịch thể màu trắng đục bỗng nhiên bị kéo lại rồi bị hắn cầm vào trong

tay, nhẹ nhàng đem lên mũi người.

"Hảo tinh thuần linh lực."

Hàn Lập thì thảo một tiếng, nhìn như sợ hãi nhưng mà nét mặt vẫn chưa có lộ ra vẻ mừng như điên. Mây tay kia sau khi băng quơ chộp vào hư không thì một đoàn sáng bạc hiện ra trong lòng bàn tay, sau khi chợt loé lên một cái thì hoá thành một chiếc bát vuông, lớn chừng nửa thước.

Mặt ngoài cái bát ánh sáng bạc lập loè, có những hoa văn đẹp tuyệt vời, hình như không phải là vật bình thường. Hàn Lập không chút chần chờ, cầm cái bình nhỏ hướng cái bát màu bạc dốc xuống. Một giọt linh dịch màu trắng sữa rơi vào trong.

Tiếp theo, tay áo bào Hàn Lập hướng về mặt đất run lên, cái vòng tay trữ vật bay ra, sau khi chợt xoay một cái thì bên trong bỗng có một đoàn sáng mờ phun ra. Luồng sáng mờ bay qua, trên mặt đất bỗng nhiên hiện ra một loạt các loại hộp gỗ cùng các loại lọ khác nhau. Hàn Lập đảo mắt qua rồi quơ lấy một chiếc hộp ngọc trong đó. Nắp hộp tự động bay ra, tiếp đó một ít linh dịch màu lam từ trong bay ra rơi vào trong cái bát. Sau một khắc, lại có một cái chai bay lên nhằm hướng cái ngân bát bay tới.

Sau ba bốn canh giờ, cả gian mật thất tràn ngập được hương, lam quang trong mắt Hàn Lập chớp động nhìn chăm chăm vào vật to ước chừng nắm tay trong bát, thân hình vẫn không nhúc nhích. Lúc lâu sau, một tiếng cười khổ vang lên trong mật thất, sau đó trong tay Hàn Lập chợt loé lên ánh sáng màu bạc, cái bát bỗng nhiên biến mất.

"Là luyện đan tài liệu, Chi tiên linh huyết mặc dù có không ít tác dụng thần kỳ nhưng tuyệt đối không đủ khiến cho các tôn tại Hợp Thể kỳ coi trọng đến như thế. Có lẽ bản thân nó còn có công dụng thần kỳ khác."

Hàn Lập đem thân thể lần nữa ngồi thẳng, đăm chiêu lâm bẫm.

Trong miệng vừa nói, hần cũng vừa xoay chuyển ánh mắt lần nữa nhìn về Chi tiên vẫn đang lơ lửng trước người. Hàn Lập sờ sờ cằm, ánh mắt chớp động vài cái, bỗng mười ngón tay bắn ra. Hơn mười đạo chỉ phong xé gió bắn ra, chợt lướt qua, dòn dập thu vào trong thân thể Chi tiên không thấy tung tích. Kế tiếp, ngón tay Hàn Lập dừng lại, đem hai tay thu về trong tay áo rồi nhìn Chi tiên.

Không lâu sau, nguyên bản đang bất động, bên ngoài thân Chi tiên ánh sáng loé lên, hiện ra một tần ánh sáng màu tím nhạt. Mí mắt khẽ động rồi chậm rãi mở ra rồi chậm rãi nhìn về phía Hàn Lập. Chỉ thấy con người nó có màu lục nhạt, bên trong còn có ánh sáng bạc rực rỡ lưu chuyển, trông cực kỳ quý dị.

"Ta đã rơi vào tay các người. Có thể nói cho ta biết đây là nơi nào không?"

Ngoài dự liệu, Chi tiên không lộ ra vẻ kinh sợ, trái lại còn bình tĩnh nói giống như đang cùng một người qua chuyện vậy.

Thấy tình hình này, lông mi Hàn Lập khẽ động một cái, như cười như không, nhưng không hề giấu diếm trả lời:

"Nơi này là Vân thành, cũng cách Ma Kim Sơn Mạch không xa lắm! Nhìn đến người linh trí đã mở ra rất sớm nhưng dưới tình hình này làm sao còn vẻ bình tĩnh như thế?"

"Ta không trấn định thì thế nào, chẳng lẽ ta mở miệng cầu xin người thì người có thể thả ta đi hay sao?"

Chi tiên trầm mặc một chút rồi mới nhàn nhạt nói.

"Điều này cũng đúng. Các hạ là thiên địa linh dược có thể biến ảo nhân hình, toàn bộ Linh giới cũng khó xuất hiện, thả người đi tự nhiên là không thể."

Hàn Lập cười cười nhưng lại tán thành gật gật đầu.

Thấy Hàn Lập khí định thần nhàn, nét mặt Chi tiên cũng có chút kinh ngạc nhưng ánh mắt nó sau khi nhìn lướt qua Hàn Lập một cái thì hờ hững, hai mắt nhắm lại, bộ dáng như không muốn nói tiếp.

"Bất quá, ta có chút tò mò, các hạ ngoài việc làm linh dược luyện đan thì có những công dụng khác hay không. Bằng không những tồn tại cao giai kia đối với các hạ lại đuổi theo không thôi."

Hàn Lập lại không hề lưu tâm, chỉ là hỏi tiếp.

Chi tiên nghe Hàn Lập hỏi như thế thì khoé miệng nổi lên một tia châm chọc nhưng

vẫn ngậm miệng, căn bản không có ý trả lời.

"Các hạ nếu linh trí đã mở, cũng đã có nguyên thần tinh hồn của chính mình thì sẽ không muốn bị ta vận dụng sưu hồn thuật chứ."

Hàn Lập thở dài một hơi nói ra.

"Sưu hồn? Người cho rằng có thể dùng phương pháp này để biết được điều gì sao, nếu vậy thì cứ tự nhiên thì triển ra."

Chi tiên nghe vậy thì trái lại cười nhạt nói.

Hàn Lập nghe đối phương nói thế, trán không khỏi nhú lại. Tại Linh giới, người giống như hắn có Phạm Thánh Chân Ma công rút hồn bí thuật tuy rằng không nhiều nhưng cũng không nói là quá ít. Cái loại Chi tiên không biết sống qua bao nhiêu năm tháng này nếu biết được loại thuật này thì cũng không quá ngạc nhiên. Tâm niệm liên tục quay nhanh nhưng thần sắc thì bất biến, nhìn không ra chút dị dạng nào.

"Các hạ không nói cũng không có gì, ta có thể đem bản thể của người luyện ra một ít đình giai đan dược. Nhưng theo ta được biết, loại như người vốn là nguyên thần của thiên địa linh vật hoá hình, đối với một ít bí thuật tu luyện cùng tu luyện giả tu luyện công pháp đặc thù mà nói rất có tác dụng. Các hạ cũng không biết tồn tại bao nhiêu năm mới có thể tu luyện được một điểm linh tính, nếu rơi vào trong tay loại người này thì sợ rằng phải phí một phen khổ tu trước đây."

Hàn Lập trừng mắt nhìn nói rồi chợt nói ra.

"Người uy hiếp ta sao!?"

"Uy hiếp thì không. Chỉ là tại hạ mạo hiểm lớn như thế khi tiến vào Ma Kim Sơn Mạch, nếu như không chiếm được cái gì có thể bù đắp thì cũng chỉ lấy nó dùng một lần."

Hàn Lập khẽ cười một tiếng nhưng ánh mắt lại không chút tình cảm nào.

"Lẽ nào ta nói thì người sẽ giữ lời thả nguyên thần của ta ly khai hay sao? Người lấy cái gì để làm cho ta tin tưởng?"

Chi tiên hiển nhiên nghe ra ý tứ của Hàn Lập, ánh bạc trong con người chợt loé lên

lạnh lùng hỏi.

"Thả nguyên thân của người tự động ly khai thì chắc chắn không thể. Ta còn sợ người đoạt thể trọng sinh hoặc là bị những người khác bắt được mà lộ ra cái gì đó. Nhưng có thể trực tiếp đem người bình giải, thả cho người trực tiếp tiến nhập vào con đường luân hồi. Về phần có tin hay không thì lẽ nào các hạ còn những lựa chọn khác sao?"

Hàn Lập vui vẻ nói ra.

Chương 1659: Thỏa Hiệp

"Tuy ta không thể chọn lựa nhưng không có nghĩa là không có điều kiện gì!"

Chi tiên ánh mắt nháy lên một chút rồi chậm rãi nói.

"Các hạ có điều kiện gì, có thể nói một tiếng."

Hàn Lập cười cười, bộ dáng không thèm để ý nói.

"Rất đơn giản. Nội dung giao dịch thì theo người, ta có thể nói cho người về những khả năng thần kỳ liên quan đến pháp thân của ta, người thì sẽ trả cho nguyên thần của ta tự động tiêu tán vào trời đất, cho nó tiến nhập vào con đường luân hồi. Nếu như có kiếp sau, cũng có cơ hội hoá thành loài người như các người. Nhưng mà phương pháp giao dịch thì phải làm theo phương thức của ta. Bằng không, ta tình nguyện cùng linh thân đồng thời chôn vùi tại đây, cũng sẽ không làm chuyện ngu xuẩn, đem tất cả giao cho người khác khống chế."

Chi tiên tựa hồ đã sớm có suy nghĩ, một hơi liền nói nhiều như vậy.

"Phương thức gì?"

Hàn Lập hỏi.

"Ta sẽ dùng thiên phú bí thuật đem nguyên thần chia làm hai. Trong đó hơn một nửa sẽ chứa ý thức tự chủ của ta, nửa còn lại thì chứa đựng phần ký ức của ta. Trước tiên người trả phần lớn nguyên thần của ta ly khai, bộ phận nguyên thần còn lại chỉ cần người thực sự giữ lời hứa sẽ tự nhiên nói cho người bí mật. Sau đó, khi người nhận được thứ người cần thì đem nguyên thần còn lại đưa vào luân hồi. Như vậy, người cũng không phải lo lắng gì, ta cũng yên tâm nói cho người biết sự tình người muốn biết."

Chi tiên mặt không biểu tình nói ra.

"Không có nỗi lo về sau, không đúng lắm nhì! Người có hơn phân nửa nguyên thần

rời khỏi, vạn nhất đột nhiên đổi ý, không nói cho ta biết thì chẳng phải là ăn trộm gà không xong mà còn bị mất năm thóc sao?"

Hàn Lập trong lòng khẽ động, nhưng lại lắc lắc đầu nói.

"Khi người bắt ta, tổn thương của ta càng nhiều thêm, lúc đó nếu không rơi vào tay người thì sớm muộn cũng bị những người khác bắt được. Vì vậy cũng không cần cùng với người kết thành thâm cừu đại hận gì cả. Ta cuối cùng sẽ không vì một chiếc pháp thể vô dụng cùng một nửa nguyên thần của mình mà giỡn chơi. Dù sao thì cũng có ai biết nếu đem nguyên thần không trọn vẹn tiến nhập luân hồi sẽ gặp phải vấn đề gì."

Chi tiên bình tĩnh dị thường nói ra.

Hàn Lập sờ sờ cằm, lại quan sát Chi tiên trên dưới vài lần rồi bỗng gật đầu cười nói:

"Tốt, theo như người nói, làm như thế đi."

"Người cứ như thế này mà đơn giản đáp ứng sao?"

Thấy Hàn Lập thoải mái như thế thì Chi tiên ngược lại ngẩn ngơ, cảm thấy kinh ngạc.

"Thế nào, đạo hữu còn phương pháp nào tốt hơn chẳng?"

Hàn Lập khoé miệng nở nụ cười nói.

"Không có, ta chỉ cho rằng các hạ dù có đáp ứng thì cũng phải cân nhắc một hồi lâu."

Chi tiên từ từ nói ra.

"Cái này có gì phải suy nghĩ nhiều làm gì. Nói thật, có thể tóm được các hạ đã là một việc vui mừng ngoài ý muốn, ta không cần phải tiếp tục suy nghĩ thêm gì nữa."

Hàn Lập thâm ý nói ra. Nghe Hàn Lập nói như thế, Chi tiên thần sắc khẽ động nhưng không nói gì tiếp.

"Tốt lắm, người thi triển bí thuật phân liệt nguyên thần cần thời gian bao lâu, đừng nói cho ta là cần mười năm, thậm chí trăm năm nhé."

Hàn Lập lại hỏi.

"Đương nhiên là không có khả năng cần thời gian dài như thế, nhưng tốn thời gian cũng không quá ngắn. Đại khái tầm một năm ta có thể hoàn thành bí thuật này. Nhưng trong lúc ở đây, ngươi phải hoá giải một phần cấm chế trên người ta."

Chi tiên thần sắc trang nghiêm lần đầu tiên nói chậm chạp như thế.

"Một năm. Tốt, ta có thể cho ngươi thời gian một năm dài như vậy, cũng sẽ đem hơn phân nửa cấm chế trên người của ngươi loại trừ đi nhưng các hạ tốt nhất đừng có chủ ý khác. Ta đã làm như thế thì những cấm chế còn lại khác lại càng thêm thần diệu. Dưới tình hình này ngươi vẫn có thể bỏ chạy được thì Hàn mỗ tự nhận là không may mắn thôi."

Hàn Lập lạnh nhạt nói ra.

"Ta đã bị bắt được, vết thương cũ còn chưa khôi phục, bây giờ cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ, đâu còn chút dư lực nào để chạy trốn chứ."

Chi tiên nghe vậy, lại nở nụ cười khổ nói.

Hàn Lập nghe vậy thì cười hắc hắc không nói gì nhưng mà một tay đột nhiên bắn ra, hai đoá linh hoa, một vàng một bạc cùng bay ra. Chi tiên thấy vậy, ngân mang trong con ngươi loé lên vệt vàng ngượng thần nhìn qua.

Chỉ thấy hai đoá linh hoa, một là một con bọ cánh cứng màu vàng kim cùng một con chim lửa màu bạc. Cả hai cũng không lớn hơn đầu ngón tay cái, ánh sáng rực rỡ, phẳng phất là dùng vàng ròng, bạc nén chế tạo ra.

"Phệ Kim Trùng!"

Ngân sắc hoá điều thì thôi, còn khi nhìn thấy rõ ràng hình dáng của con bọ cánh cứng màu vàng kim thì sắc mặt nó biến đổi mạnh mẽ.

"Nga, các hạ cũng biết loại Linh Trùng này. Như thế thì càng tốt. Đạo hữu biết rõ sự lợi hại của con bọ này, chắc là không có suy nghĩ gì nữa."

Hàn Lập cười khẽ, nhìn con bọ màu vàng cùng con chim lửa màu bạc đánh tay một

cái.

Hai vật cùng lúc từ từ hướng về Chi tiên bay tới. Nét mặt Chi tiên thay đổi liên tục. Sự lợi hại của Phệ Kim Trùng nó sao lại không biết. Hơn nữa con trước mắt là thành thực thể, nếu không phải bản thân đã bị không chế thì nó đã sớm xoay người bỏ chạy.

Còn một con chim lửa màu bạc do hoả diễm tạo thành tuy rằng đối phương không giải thích nhưng có thể cùng thả ra với Phệ Kim Trùng thì sự đáng sợ nếu không bằng nhưng cũng tuyệt đối không kém xa.

Hai vật đã bay tới bên mép, Chi tiên hơi do dự nhưng cuối cùng cũng cắn răng hé miệng ra. Nhất thời Phệ Kim Trùng cùng chim lửa màu bạc loé lên một cái cùng tiến vào trong miệng của nó.

Hàn Lập cười nhẹ, đưa tay hướng Chi tiên quơ một cái. "Xuy xuy", hơn mười sợi chỉ bạc từ từ trong thân thể Chi tiên bay ra, chợt loé lên rồi biến mất vào trong tay áo bào. Theo sau đó, trong một trận chú ngữ và đủ loại quang sáng màu sắc mờ ảo bay quanh bên ngoài thân Chi tiên, hoá thành một tấm bùa chú năm màu tự nhiên biến mất.

Thấy vậy, ánh bạc trong mắt Chi tiên chuyển động, bên ngoài thân ánh tím mạnh mẽ sáng lên màu xanh biếc trên mặt phai nhạt đi hơn nữa, đồng thời bốn chân giống như xúc tu màu tím nhaoáng cái cũng biến thành tay chân của nhân loại.

"Sách sác, không hổ là thiên địa linh vật. Ngay cả tổn thương nặng như thế hiện giờ cũng tự động khôi phục được như thế này."

Hàn Lập cười ha ha nói.

"Ở đây người có dược viên không!? Ta trước tiên đem bản thể cắm rễ ở trong dược viên, mượn linh khí của linh dược gần đấy thì cũng có thể nhanh chóng hoàn thành bí thuật phân chia nguyên thần."

Chi tiên dò hỏi.

"Dược viên tự nhiên là có. Đạo hữu đi theo ta."

Hàn Lập nghe thế thì cũng gật đầu trả lời.

Nếu Chi tiên ở trong được viên thì tất nhiên sẽ phải dặn dò "Oa oa" giám thị. Dù sao Chi tiên tu vi không cao, hơn nữa còn có thương tích trong người, động phủ có cấm chế thâm nghiêm, lấy thực lực của Oa oa là Luyện Hư sơ kỳ nữa cũng đã đủ để trông giữ.

Sau khi đánh giá một hồi, Hàn Lập đứng dậy, đồng thời vung tay, một mảnh sáng xanh lướt qua... tất cả những bình bình lọ lọ gì đó đều đã được thu lại sạch sẽ. Đồng thời trên cánh cửa đá có ánh sáng trắng chớp động và cũng chậm rãi mở ra.

Hàn Lập trước tiên bước ra ngoài. Theo sau Chi tiên hơi do dự một chút rồi cũng đi ra theo. Vừa đi ra bên ngoài cửa đá đã thấy một nữ tử mặt không có cảm xúc, thân toả ra khí lạnh đứng đấy, chính là Thông linh khô lỗi "Oa oa" vừa được Hàn Lập gọi tới bằng thần niệm.

Vừa thấy Hàn Lập đi ra, nữ tử khom người sau đó lại đứng ngậy ra bất động. Hàn Lập gật đầu không nói gì mà bước nhanh thẳng hướng tới được viên.

Do động phủ ở Vân thành hiếm có nên được viên của Hàn Lập cũng sẽ không quá lớn, chỉ rộng khoảng hai ba trăm trượng mà thôi nhưng mà Chi tiên vừa theo Hàn Lập đi vào cửa trên mặt đã lộ ra vẻ thoả mãn.

"Không tệ, nơi đây tuy không lớn nhưng mà linh khí đúng là nồng đậm. Đạo hữu chọn một địa phương thật là tốt."

"Hắc hắc, không phải tại hạ chọn được địa phương tốt mà linh khí cả toà linh sơn này không tệ. Các hạ tùy ý tìm một chỗ cắm rễ xuống đi."

Hàn Lập lơ đãng nói.

"Phải không, vậy thì ta cũng không khách khí nữa."

Chi tiên gật đầu, thân hình nhoáng lên lướt qua trước người Hàn Lập, tự động đi vào sâu trong được viên đi tới. Khoé miệng Hàn Lập nhếch lên cũng thông thả đi tới mà Oa oa không nói một tiếng cũng tự động đi theo sau.

Chi tiên vừa đi vừa đưa mắt nhìn được viên, chỉ một lát sau, trên mặt nó hiện lên vẻ kinh ngạc. Linh được đầy vườn, không kể về độ quý hiếm thì thời gian thế mà hơn nửa đều được vạn năm trở lên. Còn loại hơn nghìn năm, mấy nghìn năm thì tiện tay quơ cũng

đã được một đám.

Toàn bộ dược viên tràn ngập các loại dược hương nồng đậm, nếu là người bình thường ở trong dược viên này nghỉ ngơi nửa khắc, tuy không thể lập tức kéo dài tuổi thọ nhưng mà bách bệnh bất xâm là rất có thể.

Chi tiên giật mình một chút, vốn muốn đi xem toàn bộ dược viên vì vậy dù đã đi tới trung tâm dược viên thì nó vẫn hướng về phía trước đi tiếp. Hàn Lập phía sau thấy vậy thì bộ dáng cũng thờ ơ thản nhiên đi theo sau.

Dược viên nhỏ như vậy, chỉ một chút Chi tiên đã đi dọc theo con đường ở giữa dược viên đi tới phần cuối của dược viên nhưng vào lúc này, một cái bóng trắng loé lên, có cái gì đó cao tầm nửa thước từ trên một lá linh dược nhảy ra sau đó xoay người nhảy vào một con đường nhỏ khác trong dược viên.

Rõ ràng đó là một con thỏ rất lớn, toàn thân trong suốt trắng như tuyết. Chính là nguyên thần của Cửu Khúc Linh Sâm biến thành thỏ trắng.

"Đây là?"

Chi tiên vừa thấy rõ con thỏ ngọc thì thân hình run run, có chút thất thanh, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng cùng kinh hãi.

"Đạo hữu vì sao lại kinh ngạc như thế, lẽ nào trước đây chưa bao giờ gặp qua đồng loại đã hoá hình sao?"

Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, ở phía sau nói.

"Đương nhiên không phải. Chỉ vì bọn ta bình thường đều ở trong những nơi hiểm ác hẻo lánh, cộng thêm thiên địch có quá nhiều, bản thân thì vốn dĩ không có sức phản kháng. Nghìn vạn cây linh dược cũng không có nổi một gốc may mắn mở ra linh tính."

Chi tiên vội vã trả lời rồi vội vàng đuổi theo hướng thỏ trắng vừa rời khỏi. Sau khi đi tiếp vài chục trượng, tại một nơi hẻo lánh thì phát hiện ra nơi Cửu Khúc Linh Sâm cắm rễ.

"Thỏ trắng do nguyên thần của nó biến thành đang cắm cúi gặm một cái rễ cây không biết tha từ nơi nào của dược viên đến, từng ngậm từng ngậm cắn nuốt. Nó vừa thấy đám người Hàn Lập đi tới thì chỉ dùng đôi mắt hồng ngọc nhìn lướt quá một cái rồi lại tiếp tục

cắm đầu ăn thực vật, bộ dáng không thèm coi ai ra gì.

Con vật nhỏ này trước kia nhát như chuột, thế mà lúc này lại như vậy. Thấy vậy Hàn Lập sờ sờ trán, dở khóc dở cười.

Chương 1660: Phá Giới Ma Niệm

Chi tiên thấy cảnh này, vẻ mặt toát ra vẻ nhu hòa, đột nhiên bước một bước về phía trước, một tay quơ về hướng thỏ trắng.

Một mảnh ánh sáng tím từ trong tay bay ra, bỗng cuốn quanh thỏ trắng đang nằm trên mặt đất, đem tới trước người.

Trong dải sáng, thỏ trắng vẫn bình tĩnh ăn uống, mà không hề cảm thấy có gì không ổn.

Chi tiên sau khi nhìn thỏ trắng một chút, trong mắt lóe lên dị sắc, đưa tay về phía màn sáng.

Nhưng khi ngón tay của hắn vừa tiếp xúc vào thân thể con thỏ lông xù, linh quang ngoài thân thỏ chợt lóe, bỗng hóa thành tàn ảnh rồi biến mất.

Sau một khắc, thỏ trắng một lần nữa xuất hiện trên mặt đất. Không những đứng trên hai chân sau, bộ lông màu tuyết trắng cũng xù hết cả lên, không ngừng nhe răng trợn mắt đối với chi tiên.

Hiển nhiên đối với cử động của Chi tiên, đã khiến cho linh vật này rất là căm tức.

Chi tiên thấy vậy nhưng lại cười cười, hơi thở trên người biến đổi. Đồng thời bên ngoài thân, ánh sáng màu tím thoáng cái đổi thành màu xanh biếc.

Một cỗ mặc linh khí nồng đậm phát ra trên người hắn.

Thỏ trắng vốn đang giương nanh múa vuốt, vừa tiếp xúc với linh khí thì giật mình, đầu mũi màu hồng phấn ngửi ngửi hai cái, sắc mặt cuối cùng chầm chậm hòa hoãn, thậm chí nhìn về phía Chi tiên thì ánh mắt cũng trở nên thân mật hơn nhiều.

"Đứa nhỏ kia, tới đây nào." Chi tiên vỗ hai tay, hướng một tay về phía thỏ trắng vậy.

Thỏ trắng tựa hồ có thể hiểu ngôn ngữ của Chi tiên, sau một chút do dự, hai chân đạp

một cái, cuối cùng lại nhảy vào trong lòng của hắn.

Chi tiên mừng rỡ, xòe tay vuốt ve đầu thô trắng, vui vẻ như cha đang cưng chiều con vậy.

Thô trắng hai mắt híp lại, bộ dáng lộ ra vẻ hưởng thụ, thè ra cái lưỡi hồng mềm, liếm liếm ngón tay Chi tiên.

"Hay, hay lắm, xem ra đến lúc linh trí của nó chính thức mở ra, cũng không còn xa nữa. Hàn đạo hữu, đồng loại này có thể ở trong vườn thuốc tự do hoạt động như thế, có thể thấy được bình thường người cũng có đôi chút bảo vệ hắn. Nếu như thế, ta có thể khiến linh trí của nó mở ra thêm một bước, cũng truyền cho nó ít gì đó. Người có ý kiến gì không!"

Chi tiên vừa vuốt ve con thô trắng trong ngực, vừa quay đầu, thận trọng nói với Hàn Lập.

"Giúp hắn mở ra linh trí?"

Hàn Lập hơi kinh hãi, có vẻ tính toán.

"Không sai. Ta là linh dược thành linh, cũng lĩnh ngộ được một ít thần thông cùng công pháp, cũng chỉ có thể truyền cho đồng loại tu luyện. Có thể cho hắn về sau bớt đi rất nhiều công sức. Nếu là hắn có thể biến thành hình người giống như ta, cũng là đối với đạo hữu có thêm một trợ lực không nhỏ."

Chi tiên ánh mắt chớp động, chậm rãi nói.

"Cũng không phải không được, nhưng dù người làm chuyện gì đối với nó, cũng phải để cho khô lồi của ta nhìn tận mắt mới được, và từ nay về sau, khô lồi này cũng sẽ không rời người nửa bước."

Hàn Lập nhìn chăm chăm Chi tiên một lúc lâu, cũng gật đầu nhưng là vẫn đưa ra điều kiện của mình.

"Hoàn toàn không có vấn đề gì. Việc mà ta làm, cũng không có gì gọi là bí mật."

Chi tiên lộ ra vẻ vừa lòng.

"Vậy thì không có vấn đề gì. Trong một năm này, các hạ cố gắng tại mảnh đất này
tĩnh dưỡng thật tốt đi. Có chuyện gì, có thể nói cho chiếc Thông linh khôi lỗi này."

Hàn Lập nói xong, trở tay hướng về phía sau lưng vỗ một cái.

Lập tức từ sau lưng, "Oa oa" bước về phía trước một bước, đi tới bên cạnh.

"Từ hôm nay trở đi, người hãy cùng Chi tiên đạo hữu, một khắc cũng không ly khai."

Hàn Lập theo đó phân phó.

Chiếc Thông linh khôi lỗi này tuy linh tính không cao, nhưng một số mệnh lệnh đơn
giản, tự nhiên cũng hiểu được.

Oa oa ánh mắt chớp động, mặt không biểu tình gật đầu.

Chi tiên thấy vậy cười nhạt một tiếng, cổ tay rung rung, hào quang màu tím cuốn
xuống, đem thỏ trắng bên trong vũng vàng đưa lên mặt đất. Bản thân hắn thì thân hình
nhóang một cái, xuất hiện tại chỗ cách Cửu khúc Linh sâm mấy trượng, hai chân hạ
xuống một phân, toàn thân chớp động ánh ngọc phi thúy, bốn chân lại biến thành xúc tu
màu tím nhạt, cũng hướng mặt đất chui vào.

Vào lúc này, thân hình Chi tiên trở nên xanh biếc ướt át, nổi lên dày đặc bướu chân
trong suốt màu phi thúy. Hàn Lập đứng tại chỗ hồi lâu, một mực đợi cho cái cây cao một
trượng xuất hiện trước mắt, đem tất cả rễ cắm vào sâu trong đất, mới mỉm cười quay
người, rời khỏi vườn thuốc.

"Đi thôi."

Tuy hẳn đối với những công dụng thần bí của Chi tiên rất là hiếu kỳ, nhưng trước
mắt, thời gian ước định cùng Tiêm Tiêm sửa chữa Thiên ngoại ma giáp, cũng đã gần tới rồi.
Hắn đối với ma giáp này cũng rất là chờ mong.

Bất quá, để cẩn thận, khi Hàn Lập xuất môn thì đem Báo Lân thú cùng nguyên thần
thứ hai để lại trong động phủ, cũng mở ra toàn bộ cấm chế, rồi mới yên tâm rời đi.

Mấy canh giờ sau, hẳn cười một tòa thú xa xuất hiện ở trước cửa hàng cô gái Tinh
tộc. Cửa hàng cửa chính vẫn đang đóng chặt, bộ dáng sẽ không mở cửa tiếp khách. Hàn

Lập cũng không khách khí giờ tay, trong tay ánh lửa hiện lên, ánh lửa bay ra, lóe lên một cái chui vào trong cửa hàng, không còn thấy bóng dáng.

Sau đó hần lẳng lặng chờ ngoài cửa.

Sau một lát, cửa chính "dát chì" một tiếng mở ra. Ở trong cửa truyền ra thanh âm nhẹ nhàng của Tinh tộc nữ tử:

"Hàn huynh thật sự là giữ lời hứa, nửa tháng vừa xong, đã tìm đến cửa."

"Hàn mỗ cũng nóng vội muốn tu bổ ma giáp, có chút nóng lòng. Mong tiên tử không trách!"

Hàn Lập miệng nói, một chân nhấc lên đi qua cửa.

Mà cửa chính vội vàng hạ xuống, cũng tự động đóng lại. Giữa cửa hàng, một cô gái xinh đẹp dịu dàng, hướng Hàn Lập mỉm cười.

Đúng là Tiêm Tiêm.

Nàng vừa thấy Hàn Lập đi tới, bấu bấu môi không nói tiếp gì nữa, một tay bấm quyết, phát động truyền tống trận.

Hào quang chớp động, Hàn Lập cùng nàng đồng thời tại cửa hàng biến mất, trực tiếp bị truyền tống đến cái khe không gian của tinh tộc nữ tử.

Hàn Lập từ pháp trận dưới chân đi ra, ánh mắt quét qua, lập tức dừng ở một góc.

Tại đó bố trí một cái pháp trận lớn to hơn mười trượng, tối đen như mực, bao quanh bốn phía có mười khóa tinh thạch đen nhánh.

Tại mắt trận, trung tâm pháp trận, có một cái đỉnh đồng màu xanh, còn có một vật bị sương trắng mỏng bao vây, cỡ đầu nắm tay, tản ra chói mắt ánh đen, cũng trôi nổi tại chỗ không nhúc nhích.

Hàn Lập vừa thấy cảnh này, hai mắt không khỏi nhíu lại.

Trên đỉnh đồng có cái gì đó đang biến hóa, nhưng ma khí âm lãnh âm lãnh phát ra thì không có gì thay đổi, rõ ràng là ma hạch của con Thánh giai ma viên. Nhưng giờ phút

này, ma hạch đã triệt để bị tinh thể hóa, giống như một khối thủy tinh tỏa ánh sáng màu đen.

"Đạo hữu cảm thấy thế nào, mấy ngày này ta không chút nào nhàn rỗi, hao tổn lượng lớn khí lực cùng cho vào không ít tài liệu trân quý, mới đem dấu vết thánh giai ma viên trong ma hạch triệt để xóa đi, cùng tẩy đi những cuồng bạo ma khí."

Từ truyền tống trận đi ra, Tiêm Tiêm cười nói.

"Nga, nói như vậy, Tiêm tiên tử không có tính để nguyên bản ma hạch khảm nhập vào trong ma giáp, mà là chuẩn bị triệt để luyện hóa chẳng?"

Hàn Lập sờ sờ cằm, hỏi.

"Không thể tưởng tượng được Hàn huynh cũng tinh thông đạo luyện khí. Không sai, tiểu muội thực sự là nghĩ như vậy. Nếu đem nguyên vẹn ma hạch khảm nhập vào ma giáp, tuy có thể tu bổ mấy vết rách lớn nhất, nhưng những chỗ khác thì không thể. Hàn huynh chắc sẽ không hy vọng khi dùng ma giáp đối địch, sẽ cho đối thủ sơ hở để lợi dụng chứ."

Tinh Tộc nữ tử hơi kinh ngạc, nhưng miệng thì giải thích.

"Tại hạ tại mặt luyện khí cũng chỉ bình thường mà thôi. Đạo hữu cứ theo ý của mình làm là được. Tại hạ đối với thuật luyện khí của Tinh Tộc nhất mạch rất có tin tưởng."

Hàn Lập mỉm cười nói.

"Trong khi sắp tu bổ ma giáp, tại hạ sẽ mở ra không gian cấm chế, đến lúc đó còn có khả năng nhờ đạo hữu giúp một tay. Phòng chừng nếu tất cả đều thuận lợi, khoảng ba ngày sau, có thể hoàn thành quá trình tu bổ."

Nghe được Hàn Lập khiêm tốn như vậy, Tiêm Tiêm cũng thản nhiên cười, không hỏi gì nữa, ngược lại có vẻ tự cho là đúng nói cho Hàn Lập.

"Ba ngày cũng không phải là dài, hơn nữa lại là tu bổ bảo vật của tại hạ, Hàn mỗ cũng là nên xuất lực." Hàn Lập bộ dáng không có ý kiến.

"Hàn huynh đã không có ý kiến, chúng ra lập tức bắt đầu đi."

Tiêm Tiêm cũng không muốn nói nhảm nữa, tay ngọc giơ lên, một cái pháp bàn từ trong tay bay lên không, tại chỗ quay tròn trên đỉnh đầu.

Hào quang chớp động, từng tia pháp quyết đủ loại màu sắc từ phía trên cuộn ra, lóe lên rồi lập tức chui vào khắp nơi trong không gian. Sau một khắc, phía trên cả không gian cuồn phong gào thét, một mảnh đậm đặc mây đen tuôn ra, đồng thời bốn vách tường cũng hạ xuống nền, hiện lên một tầng bụi khí.

Cả không gian thoáng cái trở nên đen xì một mảnh, giờ tay không thấy năm ngón, giống như trong Trục Ma cốc vậy.

Hàn Lập thấy tình hình này, nhưng là ánh nắng lóe lên, tay áo rung rung, một đoàn ánh sáng hình viên gạch, nhỏ cỡ quả trứng gà, vây quanh người hắn mà xoay quanh không ngừng.

Cũng làm cho phụ cận sáng lên không ít. Mà lúc này Tiêm Tiêm đã sớm đi tới biên tòa pháp trận. Hàn Lập thấy vậy, cũng không nói gì, nhưng thân hình vừa động, nhìn thì như là bước hai bước nhưng nhoáng cái đã xuất hiện sau lưng cô gái tinh tộc, giống như di chuyển tức thời.

Tiêm Tiêm một tay đưa ra, đánh một đạo pháp quyết vào pháp trận.

Lập tức một hồi vu vu trầm thấp truyền ra, sau đó ánh đen âm u lưu chuyển một hồi, cả tòa pháp trận bỗng bị kích thích mở ra.

Hàn Lập thân sắc khẽ động.

Hắn chưa nhìn ra chỗ diệu dụng của pháp trận, nhưng pháp trận tản mát ra trận trận ma khí, cũng đủ tinh thuần, cũng không biết đối phương kiếm đâu ra nhiều ma khí như vậy. Đúng lúc này, Tiêm Tiêm đột nhiên lăm lăm, trên người ánh sáng xanh phóng ra rực rỡ, sau lưng hiện lên một hư ảnh Kỳ Lân màu xanh cao vài trượng.

Hư ảnh Kỳ Lân vốn không nhúc nhích, nhưng theo chú ngữ ngày càng dồn dập, rốt cuộc cũng chậm rãi há miệng, một cái hỏa cầu cỡ đầu lâu bắn ra.

Hỏa cầu quý dị dị thường, đồng thời ẩn chứa hai màu xanh và đen, lóe lên một cái, đánh vào trên đỉnh đồng tại trung tâm pháp trận.

"Phốc xuy" một tiếng, bên ngoài đỉnh đồng hiện lên một tầng hỏa diễm màu xanh đen, thiêu đốt hùng hực.

Chương 1661: Phá Giới Ma Niệm

"Hàn huynh, người hãy lấy ma giáp ra đi."

Tinh tộc nữ tử thu tay, ngưng trọng nói với Hàn Lập.

Hàn Lập tự nhiên không có ý kiến gì, lúc này bàn tay khê lật, một cái hộp ngọc màu đỏ hiện ra, mặt ngoài hộp còn dán hai tấm cấm chế phù. Tay áo hướng về hộp ngọc phất một cái, nắp hộp lập tức mở ra, một cổ khí đen theo miệng hộp mạnh mẽ tuôn ra .

Trong luồng khí đen, một chiếc chiến giáp màu tím, lớn cỡ nửa thước hiện ra.

Chiến giáp chẳng những hình thù dữ tợn, đầu vai đầu gối còn có vài chiếc gai nhọn hoắt, mặt ngoài bao phủ hoa văn màu đen, ma khí trùng thiên. Nhưng đáng chú ý chỗ ngực lại có một lỗ thùng lớn, các cạnh vỡ vụn thành từng mảnh.

Tiêm Tiêm vừa thấy mặt ngoài ma giáp toát ra ma khí cuộn cuộn, sắc mặt hơi biến sắc, cánh tay nhỏ nhảu vung lên, trên người liền có thêm một màn hào quang trong suốt, mới điểm một cái về cái hộp ở đằng xa.

Chiến giáp tím giống như bị một lực vô hình điều khiển, lướt nhẹ vào trong pháp trận. Nhưng chưa bay đến trung tâm, Tinh tộc nữ tử giương một tay lên, đánh ra một đạo pháp quyết màu bạc nhạt.

Léo lên một cái, chui vào trong đỉnh đồng không thấy đầu nữa.

Lập tức một hồi chuông vọng ra, bên ngoài đỉnh đồng ngọn lửa xanh đen bốc lên, bỗng cuốn ma giáp đem vào trong đỉnh.

Tiếp đó, trong đỉnh có âm thanh ầm ầm như tiếng sấm truyền ra, mặt ngoài hoa văn tinh xảo mà đen bóng chớp động.

Cùng lúc, khí đen bên dưới quay cuồng, một đám ký hiệu màu bạc nhạt hiện ra khắp nơi. Vừa hiện ra, tựa hướng trong đỉnh cùng chui vào trong mắt tích luân.

Sau đó Tiêm Tiêm miệng thì thảo niệm chú ngữ, một tay bấm niệm pháp quyết, mặt đất gần chỗ pháp trận lắc lư kịch liệt, bỗng bốn góc lóe lên ánh sáng chói mắt màu vàng, hiện ra một cái bàn đá màu vàng đậm.

Bàn đá cũng chỉ cao tầm một trượng, nhưng mỗi cái đều bóng loáng vô cùng, mặt trên còn cắm một cây cờ nhỏ đen xì.

Mà dưới cây cờ thì bày đủ loại chai lọ.

Hàn Lập thấy vậy, thần sắc hơi có chút biến đổi, nhưng lại lập tức khôi phục bình thường.

Trong tiếng chú ngữ, bốn cây cờ từ nhỏ biến lớn, bỗng to tầm năm sáu trượng.

Tiêm Tiêm mới thu lại pháp quyết, ngừng tay nói với Hàn Lập:

"Hàn đạo hữu, chúng ta bắt đầu đi. Trong quá trình tu bổ, Hàn huynh chỉ cần theo những gì ta phân phó, kịp thời rót pháp lực vào trong cờ ma là được."

"Không có vấn đề gì."

Hàn Lập không chút do dự gật đầu. Tinh tặc vừa nói, thỏa mãn cười một cái, đưa tay điểm vào pháp bàn đang lơ lửng trong không trung một lần nữa. Lập tức một tiếng trường minh phát ra từ trong pháp bàn, từ đó một lần nữa phun ra vô số đạo pháp quyết, trong không trung mây đen rít lên, lần nữa chuyển động, màu đen hạ xuống. Xung quanh không gian chướng bích, bụi khí trong chốc lát nổi lên, đem Hàn Lập cùng Tiêm Tiêm bao phủ hoàn toàn. Thình thoảng có thể nghe thấy sâu bên trong mây mù truyền đến tiếng nổ vang. Thời gian dần dần trôi qua, nháy mắt một cái, đã qua ba ngày.

Cửa trước cửa hàng bỗng nhiên mở ra, một bóng người vẻ mặt bình tĩnh đi ra, tiện tay vẫy một chiếc thú xa, không chút hoang mang rời đi.

Tại trong không gian, Tiêm Tiêm lại đang đứng tại biên giới pháp trận, nhìn cái đỉnh đồng trước mắt, gần người kinh ngạc.

Mặt ngoài đỉnh, bây giờ hiện ra rậm rạp chẳng chịt vết nứt.

Phía dưới, pháp trận cũng đồng dạng nhìn rất bừa bãi, hơn một nửa đều đã hoàn toàn

bị phá hủy. Tinh thạch vây quanh bốn phía cũng hóa thành một đồng bã vụn.

Trên đỉnh đầu của nàng, hư ảnh Kỳ Lân chỉ còn hơn một thước, ánh mắt cũng như đang tính toán cái gì.

"Ma giáp này chỉ sợ có lai lịch gì đấy, nếu là ma giáp của thiên ngoại ma giáp bình thường chắc chắn sẽ không xảy ra việc này."

Sau một lúc lâu, hư ảnh Kỳ Lân mới thở dài một hơi nói.

"Đúng vậy. Ma giáp sau khi sửa chữa xong, lại đưa thần niệm của ma vật thể giới khác tới, một chút nữa là nó đã mượn ma khí chỗ này mà ngưng tụ thành ma thân rồi."

Tiêm Tiêm trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi.

"Nhưng cũng may tiểu tử họ Hàn trên người mang Ích Tà Thần Lô, một kích đã đánh tan ma tức đang ngưng tụ, nếu không thật là một phiền toái không nhỏ."

Kỳ Lân ngưng trọng nói.

"Nhưng ma vật lại đem thần niệm cưỡng chế vượt qua không gian mà phủ xuống, có thể thấy được tu vi của hắn cũng không kém chân linh là bao nhiêu. Chẳng lẽ ma giáp này là của một trong thập đại ma đầu? Nhưng khi sửa chữa tốt, ta cũng không phát hiện gì."

Tiêm Tiêm nhướng mày nói.

"Thời gian quá ngắn, ta cũng tạm thời không thấy cái gì. Nhưng nếu sớm biết như thế, ma giáp này dù nói gì chẳng nữa cũng không thể đưa cho hắn. Kỳ thật vừa rồi khi gần sửa xong, người có thể tìm một cái có, đem thứ đó giữ lại, đem một bảo vật khác đổi cho hắn là được."

Kỳ Lân màu xanh đột nhiên nói.

"Ta cũng nghĩ sẽ làm như thế. Nhưng khi thấy người nọ sau khi đánh tan ma khí, nhìn thì như bình tĩnh, nhưng ta có thể cảm thấy, chỉ cần lúc đó nói một tiếng 'không'. Chỉ sợ vị Hàn đạo hữu này sẽ lập tức ra tay đối phó với ta, một chút chần chờ cũng không có, thần thông của hắn vốn không kém Thánh tộc sơ giai, mà ta có vài món bảo mệnh

bảo vật, đều đã trong Ma Kim sơn mạch tiêu hao bảy tám phần, không có chút nào nắm chắc thoát được tính mạng khi đối phương ra tay độc ác."

Tinh tộc nữ tử cười khổ, trả lời.

"Thật đáng tiếc, ta cũng tại Ma kim sơn mạch tổn hao nguyên khí khá nhiều, nếu không mượn nhờ không gian cấm chế nơi đây, ta và người hợp lực cũng không phải không giữ lại được vật ấy."

Kỳ Lân màu xanh có chút bức bối nói.

"So ra, mà giáp này mặc dù có thần diệu nghịch thiên, nhưng dù sao cũng là ma vật. Ta dù có giữ lại cũng không cách nào sử dụng, ngược lại sẽ đắc tội một người phải vất vả lắm mới giao hảo được, đúng là được không bù lại mất." Tinh tộc nữ tử lẳng lẳng một hồi lâu, hít sâu một hơi nói.

"Hắc hắc, người nghĩ như vậy, cũng không phải là sai. Cho là tiện nghi cho tiểu tử này đi. Về phần có hay không những bí mật khác, phải xem tạo hóa của tiểu tử này đi. Chỉ là có chút đáng tiếc, ma giáp này cũng có thể coi là một cơ duyên cho người."

Hư ảnh Kỳ Lân trầm mặc một chút, cũng chỉ thầm than một tiếng.

"Cơ duyên, có người ở đây thì ta còn thiếu sao?"

Tiêm Tiêm nghĩ thế, nhẹ giọng cười.

"Điều này cũng đúng. Bây giờ người cũng không thiếu cơ duyên, mà phải mau chóng tăng tu vi cùng thần thông. Nếu không dù cho cơ duyên có nhiều hơn nữa, không nắm giữ được, thì cũng là uống phí mà thôi. Tốt lắm, tạm thời gác lại việc này. Ta bảo người tìm thứ đó, người đã tìm được chưa?"

Hư ảnh Kỳ Lân chuyển chủ đề hỏi.

"Còn chưa, vật kia nghe nói chỉ có vài lão quái Thánh giai mới biết rõ, có chút khó giải quyết."

Tiêm Tiêm vừa nghe chuyện đó, lộ ra vẻ khó xử.

"Vậy người cần dùng nhiều tâm tư một chút. Không có cái đó, cho dù ta mang người vào trong thượng cổ di chỉ thì căn bản cũng không vào được."

Kỳ Lân màu xanh nói.

"Ta cũng biết vậy, ta sẽ nghĩ cách khác, xem có thể từ vài đứa con cháu bất tài của mấy lão quái vật này, mua hoặc là mượn lấy."

Tiêm Tiêm ánh mắt trầm ngâm chớp động một lát, mới chậm rãi nói ra.

Trong lúc Tiêm Tiêm cùng Kỳ Lân đang thương lượng, thì Hàn Lập đang trên đường trở về động phủ.

Trong thú xa, nhìn thì như ngồi yên, vẻ mặt bình tĩnh, nhưng thực tế trong lòng đang sóng to gió lớn quay cuồng. Một phần vạn vạn cũng không nghĩ đến, chỉ vốn là sửa chữa ma giáp thôi, lại dẫn đến một sự kiện rất rất ngoài ý muốn.

Một tay vừa động, thò vào tay áo bên kia, mò tới một vật ôn mát gì đấy.

Trong tay áo là một chiếc bình ngọc, thiên ngoại ma giáp đã được sửa chữa tốt, đang được đặt bên trong. Bên ngoài bình ngọc dán hơn mười đạo phù cấm chế.

Ngón tay Hàn Lập nhẹ nhàng lướt qua mặt ngoài hộp ngọc, nhớ lại tình hình lúc đó.

Lúc đó quá trình sửa chữa ma giáp, nửa thời gian trước đều rất thuận lợi, nhưng sau đó lại liên tiếp xuất hiện lớn lớn nhỏ nhỏ phiền toái. Không phải pháp trận vô cớ đình chỉ, thì cũng là đỉnh đồng vô cớ nứt ra. Cũng may những vấn đề này, hai người bọn hắn hợp sức lại thì cũng giải quyết ổn thỏa.

Nhưng cũng không thể tưởng tượng. Vừa mới hoàn thành trình tự cuối cùng của việc sửa chữa, trong đỉnh đột nhiên có một đạo âm lãnh thần niệm mạnh mẽ, cường chế phá vỡ bức tường không gian, bỗng chốc phủ xuống không gian của Tiêm Tiêm, không một lời thăng hưởng ma giáp mà bay đến.

Bởi vì quá đột ngột, Tiêm Tiêm sững sờ, ngẩn ngơ một chút.

Nhưng cũng may mắn là cái loại thần niệm vượt thế giới này, Hàn Lập cũng phải là nhìn thấy lần đầu tiên, lập tức một đạo Ích Tà Thần Lôi vọt tới, một phát đánh tan gần

nửa thần niệm, đẩy nó ra ngoài.

Nếu là bình thường, cổ thần niệm nếu không đặc thù, sẽ lại lập tức phá vỡ không gian bỏ trốn mất tiêu. Nhưng là không biết là chủ nhân của thần niệm là tình thế bắt buộc đối với ma giáp, hay là cảm thấy hai đứa Luyện Hư kỳ, không đáng để liếc mắt. Lại không lùi bước mà tiến lên đâm đầu vào ma khí tinh thuần trong pháp trận, sau đó đem tất cả ma khí tụ lại vào giữa, một con ma vật tướng mạo dữ tợn muốn trực tiếp ngưng tụ ma thể mà ra.

Nhưng Hàn Lập làm sao có thể cho hắn được như ý, vừa sợ vừa tức, một hơi đem toàn bộ Ích Tà Thân Lôì còn lại trong cơ thể phóng ra, cho ma đầu này hưởng thụ một phát thiên lôi oanh đỉnh.

Đáng thương thay cho ma vật này, mặc dù bản thể có thần thông sâu không lường được, thể mà còn một phần thần niệm còn chưa ngưng tụ hoàn thành ma thể, liền liên tiếp cảm nhận hơn mười lượt Ích Tà Thân Lôì, giống như hàng trăm hàng ngàn đạo hồ quang điện màu vàng từ trong tay Hàn Lập tuôn ra. Tính cả thần niệm cùng ma thể đang ngưng tụ, một tiếng giết heo còn chưa kịp phát ra, đã bị hồ quang điện màu vàng biến thành hư ảo.

Tuy nhiên sau một khắc, Hàn Lập hay là Tiêm Tiêm đều hiểu chiếc ma giáp này, có lai lịch còn cao hơn nhiều so với trong dự tính.

Hàn Lập tất nhiên nhận ra Tinh tộc nữ tử nháy mắt có chút do dự, hắn thì sắc mặt như thường, trong lòng âm thầm dự tính, xem nàng có hay không lật lọng.

Kết quả, Tiêm Tiêm rõ ràng rất là không muốn, nhưng vẫn để cho Hàn Lập thuận lợi bỏ ma giáp vào trong bình ngọc, cũng làm hắn thở dài một hơi.

Kể từ đó, hảo cảm của Hàn Lập đối với Tiêm Tiêm cũng nhiều hơn vài phần, sau đó rời đi không gian của đối phương, ngồi lên thú xa.

Hiện tại hắn vừa vuốt ve hộp ngọc trong tay, càng nghĩ đến ma giáp, càng cảm thấy hiếu kỳ.

Chương 1662: Vân Tộc

Nhưng hiện giờ đang ở trong thú xa, cho nên không tiện lấy ra nghiên cứu.

Hàn Lập cũng chỉ có thể kìm nén tò mò, thu hộp ngọc lại, tâm tư thu lại tiếp tục trên xe tĩnh tọa nhập định.

Mấy canh giờ sau, thú xa đi tới chân linh sơn.

Hàn Lập từ trên xe đi xuống, tiện tay vứt một khối linh thạch cho phu xe, thông dong bay lên núi.

Động phủ của hắc ở trên sườn Linh sơn, mà trên Linh sơn còn có các ngoại tộc tu luyện giả khác, hoặc là ra ngoài hàng năm, hoặc chỉ là ở trong động phủ khổ tu. Cho nên núi này tuy không nhỏ, nhưng bình thường cũng hiếm thấy bóng người.

Nhưng lần này Hàn Lập vừa dừng động quang tại sườn núi, vừa hiện thân thì bất ngờ phát hiện trước cửa động phủ, có hai vị khách xa lạ.

Trong đó có một vị, mặc trường bào đỏ, hơn sáu mươi tuổi, đúng là người mới cách đây không lâu thi triển đại thần thông, dùng một cái hồ lô màu son hấp thu toàn bộ thiên địa nguyên lực của Chân lân bốn nguyên mà hắc vốn đã mất đi khổng chế.

"Hứa lão quái".

Giờ phút này bên hông của hắc lộ ra chính là chiếc hồ lô kia.

Lúc Hàn Lập xuất hiện thì hắc đang cùng một thiếu niên thanh tú mười bốn mười lăm tuổi, ở cửa đá của động phủ, ngồi lẳng lẳng nhắm mắt.

Hàn Lập thấy vậy, sắc mặt ngạc nhiên.

Tựa hồ cảm ứng được chủ nhân quay về, Hứa lão quái mở mắt, tinh quang chột lóe, vừa lúc bắt gặp ánh mắt Hàn Lập.

"Các hạ chính là người gần đây mới đến,Hàn đạo hữu."

Hứa lão quái nhếch miệng hỏi.

"Không sai, chính là Hàn mỗ. Hứa đạo hữu xuất hiện ở đây, chẳng lẽ đặc ý tìm tại hạ chăng."

Hàn Lập khách khí trả lời.

Đối phương có thể làm cho cùng giai ngoại tộc đều kiêng kị như vậy cả tòa Linh sơn, khẳng định thần thôn không nhỏ. Hẳn dĩ nhiên không muốn vô cớ đắc tội với người này.

"Ha ha, không sai, Hứa mỗ thực sự là đến bái phỏng đạo hữu. Vị này chính là một vị hậu bối của tại hạ, còn không nhanh bái kiến Hàn đạo hữu."

Có chút ngoài dự kiến, vị Hứa lão quái này cười ha ha, trực tiếp giới thiệu thiếu niên thanh tú bên người, cũng quát một tiếng.

"Văn bối Hứa Luân Trường ra mắt Hàn tiền bối."

Thiếu niên nghe vậy, lập tức tiến lên một bước, cung kính nói.

"Hiền chất không cần đa lễ."

Hàn Lập sớm đã dùng thần niệm hưởng thiếu niên đảo qua, tu vi cỡ trúc cơ kỳ đỉnh phong của Nhân tộc, bộ dáng chỉ kém một bước là có thể tiến giai lên kết đan kỳ.

Thiếu niên này tuổi cũng không lớn, xem như thiên tư hơn người.

"Lão phu lần này tới chơi, Hàn đạo hữu sẽ không cảm thấy mạo muội chứ."

Hứa lão quái cười khê nói.

"Hàn mỗ sao dám như thế. Hứa đạo hữu có thể quang lâm tậ phủ, cũng là vinh quang cùng may mắn của Hàn mỗ. Vừa rồi có việc ra ngoài, không thì đã sớm nghênh đón đạo hữu từ xa. Nào, Hứa huynh vẫn là vào phủ trước đi."

Hàn Lập tuy thấy kỳ quái, nhưng là sắc mặt không thay đổi, tay áo bào lại hướng

cửa lớn động phủ rung lên.

Một cỗ sáng xanh bay cuộn ra, cửa đá trong ánh sáng mờ tự động mở ra, bên trong lộ ra một thông đạo màu trắng mịn mờ, mặt đất lát thanh ngọc đẹp đẽ.

Hứa lão quái cũng không khách khí, cảm ơn một tiếng, dẫn theo thiếu niên cùng Hàn Lập đi vào.

Vào trong động phủ, thần niệm Hàn Lập thả ra, lập tức cùng liên hệ với nguyên thần thứ hai.

Liên biết được trong ba ngày trừ bỏ hai người Hứa lão quái tìm tới cửa ra, thì trong động phủ cũng không phát sinh chuyện gì khác, hẳn cũng yên tâm, dẫn hai người Hứa lão quái thông dong đi vào trong đại sảnh.

Sau một phen khách khí, Hứa lão quái cùng Hàn Lập phân chủ khách ngồi xuống. Thiếu niên vẫn đứng sau Hứa lão quái, lẳng lặng đứng khoanh tay.

"Không dối gạt Hàn đạo hữu, Hứa mỗ vốn là đang bế quan một thời gian. Cũng chỉ vừa mới xuất quan không lâu. Sau khi vừa xuất quan xong, chợt nghe trong Linh sơn có một gã đạo hữu vừa mới dọn đến. Nghe nói là động phủ của Hàn huynh, là do Thiên Cơ Tử trường lão Vạn Cổ Tộc tự thân an bài. Đạo hữu là cùng tiền bối Thiên Cơ Tử có sâu xa gì chăng?"

Hứa lão quái vừa ngồi xuống, liền mỉm cười hỏi một vấn đề làm cho Hàn Lập có chút bất ngờ.

"Hắc hắc, tại hạ là người ngoại tộc, cùng tiền bối Thiên Cơ Tử đâu có gì sâu xa. Tại hạ chỉ là do mấy năm trước, ngẫu nhiên cùng một vị đạo hữu Vạn Cổ Tộc có một ít ân huệ. Mà vị đạo hữu này lại mới đúng là có chút quan hệ cùng tiền bối Thiên Cơ Tử." Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, bình tĩnh trả lời.

"Thì ra là thế. Nhưng như vậy cũng là đủ rồi. Vạn Cổ Tộc bài danh không thấp trong Thiên Vân thập tam tộc. Thiên Cơ Tử tiền bối lại là trường lão, chỉ cần lão nhân gia thuận miệng một câu, cũng đủ để Hàn huynh ở Vân thành mà không cần lo lắng gì." Hứa lão quái cười nói.

Hàn Lập nghe xong cũng chỉ mỉm cười, chưa tiếp lời.

Trong lòng hẳn biết rằng, người này tìm đến cửa, khẳng định là không phải vô duyên vô cớ, chuyện chính chắc còn đợi phía sau.

Quả nhiên Hứa lão quái ngừng cười, sắc mặt cũng thay đổi, thành thật nói:

"Kỳ thật lão phu lần này không báo trước mà đến, là có chuyện muốn dò hỏi đạo hữu. Nếu là có chỗ lỗ mãng, mong rằng Hàn huynh rộng lượng một hai."

Hàn Lập nghe xong lời này, trong lòng lại thêm ba phần cẩn thận, nhưng trong miệng lại cười nhẹ trả lời:

"Hứa huynh khách khí như thế làm gì. Chúng ta vốn là người tu đạo, làm việc cũng theo tính tình. Có chuyện gì thì Đạo hữu cứ nói là được. Nếu Hàn mỗ biết, nếu biết sẽ nói hết."

"Hàn đạo hữu đã nói như thế, Hứa mỗ liền không vòng vo nữa, Hứa lão quái trên mặt nở nụ cười, chấp tay.

Hắn sau một phen tính toán, mới ngừng trọng mở miệng nói:

"Mấy ngày trước, trên ngọn núi của chúng ta xuất hiện thiên tượng kinh người. Sự tình này, không biết cùng Hàn đạo hữu có quan hệ gì chăng?"

Hứa lão quái đang hỏi lời này, trong mắt một sợi tinh quang bắn ra, không chớp mắt nhìn Hàn Lập chăm chăm.

Hàn Lập nghe xong lời này, trong lòng run một cái, nhưng sắc mặt không thay đổi, thậm chí còn khẽ cười hỏi ngược lại:

"Đạo hữu vì sao cho rằng, thiên tượng ngày ấy có quan hệ tới Hàn mỗ?"

"Chuyện này cũng đơn giản, ngày đó thiên tượng tuy là kéo đến thiên địa nguyên khí cực kỳ kinh người, nhưng là trung tâm bùng nổ, Hứa mỗ cũng có thể phân tích ra một vài phần. Hơn nữa cũng khéo, tại hạ trong người có chút phiến lòng, từ trong động phủ đi ra một chút. Vừa hay nhìn thấy đạo ánh sáng vàng kim từ phụ cận động phủ đạo hữu bay ra."

Hứa lão quái cũng không giấu diếm, thản nhiên nói.

Hàn Lập nghe xong, lông mày theo bản năng nhíu lại, nhưng lập tức giãn ra cười cười nói:

"Nếu Hứa đạo hữu đã thấy vậy, Hàn mỗ cũng không cần giấu diếm. Thiên tượng ngày đó đúng thật là trong lúc tại hạ vô ý làm ra. Lại nói tiếp, còn muốn đa tạ đạo hữu đã đem thiên địa nguyên khí tán loạn thu lại sạch sẽ. Nếu không, lấy tu vi tại hạ để hóa giải thiên tượng này, cũng phải phí một chút chân tay."

"Nguyên lai thật sự là Hàn đạo hữu đã làm ra thiên tượng này, đúng là quá tốt. Không biết Hàn huynh có hay không nắm chắc, một lần nữa lại tụ tập thiên địa nguyên khí như thế."

Hứa lão quái vừa nghe Hàn Lập không phủ nhận, trong lòng lúc này mừng rỡ, vội vàng hỏi.

"Lần nữa tụ tập thiên địa nguyên khí? Đạo hữu vì sao hỏi như này, có thể cho Hàn mỗ một lời giải thích."

Hàn Lập trong lòng thực sự kỳ quái, không khỏi hỏi.

"Tự nhiên sẽ thế, Hàn đạo hữu có biết tại hạ thuộc tộc nào trong Thiên Vân thập tam tộc không?"

Hứa lão quái hơi ngẩn người, lập tức cười một cái nói.

"Cái này, tại hạ tu vi vừa nông vừa thấp, đúng là nhất thời không thể nhìn ra."

Hàn Lập hai mắt nhíu lại một lát, cuối cùng cười khổ một tiếng.

Trước mắt vị Hứa lão quái, hình thể bên ngoài đều cùng bình thường Nhân tộc giống nhau, không nhìn ra đặc thù của ngoại tộc.

"Hàn huynh nhìn không ra, cũng không có gì ngạc nhiên. Bởi vì Vân tộc chúng ta, am hiểu nhất là thuật ẩn nấp cùng biến hóa, dù cao giai hơn chúng ta, chỉ cần chúng ta có ý thu liễm hơi thở, cũng không thể phân biệt rõ. Chỉ là lão phu trong tộc cũng khác biệt, tu luyện chí dương hỏa thuộc tính công pháp. Cùng với tộc nhân khác cùng giai, ở thuật

biển ảo thực tế có chút kém cỏi. Trong núi những đạo hữu đã ở lâu, chính là cũng rõ ràng về lão phu."

Hứa lão quái nở nụ cười.

"Vân tộc? Tuy nhân số thừa thớt trong Thiên Vân thập tam tộc, nhưng lại có thể xếp vào trước ba Vân tộc."

Hàn Lập sắc mặt biến đổi, thực sự giật mình.

Hắn chính xác đã sớm nghe nói trong Thiên Vân thập tam tộc, bộ tộc thần bí nhất.

"Ha ha, xem ra Hàn huynh đối với Vân tộc chúng ta hiểu biết không ít nhỉ. Vân tộc chúng ta cùng Tinh tộc coi như là hai chủng tộc có nhân số ít nhất trong mười ba tộc. Nhưng không như Tinh tộc, Vân Tộc chúng ta thực lực bản thân không yếu, thực lực chinh thế cả tộc chưa bao giờ xuống dưới thứ ba trong mười ba tộc."

Hứa lão quái ngạo nghễ nói.

"Thực sự thất kính. Hàn mỗ thật đúng là lần đầu tiên nhìn thấy người của quý tộc."

Hàn Lập sợ run một hồi, than nhẹ nói.

"Cũng không có gì, tộc chúng ta tuy số người không nhiều lắm, nhưng là trong Vân Thành vẫn có không ít người sống tại đây. Chỉ là phần lớn đều không muốn lộ ra thân phận thực sự trước mặt người khác mà thôi. Thậm chí trong những tộc khác, cũng có người là người của Vân tộc cải trang giả dạng."

Hứa lão quái thâm ý sâu sắc nói.

Hàn Lập nghe cũng đã có điều không còn gì để nói rồi.

"Bất quá, Vân tộc chúng ta tuy lấy thuật biến hóa để dương danh bên ngoài, nhưng thực tế để chân chính uy hiếp các tộc khác, lại là một loại thiên phú thần thông khác. Hàn đạo hữu hẳn là có nghe nói chứ."

"Bản mạng Vân thú!"

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, không đợi đối phương nói ra, đã mở miệng nói trước.

"Không sai, có thể coi vừa là linh thú vừa là hóa thân, bản mạng Vân thú. Chỉ có người trong bộ tộc tu luyện ra bản mạng Vân thú, mới có thể coi là chân chính người của Vân tộc."

Hứa lão quái từ từ nói.

"Ân, tại hạ cũng nghe đồn về bản mạng Vân thú của quý tộc. Nghe nói người của quý tộc một khi đã tu luyện ra Vân thú, chẳng những tương đương nhiều hơn một loại thần thông cùng một loại hóa thân độc nhất vô nhị, hơn nữa khi nguy hiểm còn có thể cùng Vân thú hợp làm một, hóa thành Vân thú cự linh trong truyền thuyết. Nếu nói như thế, chẳng những tu vi tăng lên, hơn nữa có thể thi triển một ít đại thần thông vốn bình thường không thể thi triển. Đạo hữu cùng tại hạ nói về việc này, chẳng lẽ việc này cùng bản mạng Vân thú của đạo hữu có quan hệ?"

Hàn Lập sờ sờ cằm, giống như suy nghĩ nói.

"Hàn đạo hữu ánh mắt sáng như sao, việc này chính xác cùng Vân thú có quan hệ, nhưng không phải là Vân thú của lão phu, mà là bản mạng vân thú của đứa nhỏ này có quan hệ."

Hứa Lão quái cảm thấy không ngoài ý muốn, nhưng chỉ vào thiếu niên phía sau người nói.

Chương 1663: Đối Lầy

"Nga, đạo hữu có thể nói chi tiết thêm một chút không."

Hàn Lập liếc mắt nhìn thiếu niên một cái, có chút kinh ngạc.

"Tất nhiên là phải thế rồi. Hứa mỗ con cháu cũng không nhiều, Tường nhi là đứa cháu duy nhất ta đảm nhiệm đào tạo. Hứa mỗ không khoe khoang, đứa cháu này tu chất tu luyện, cho dù ở trong toàn bộ Vân tộc cũng có thể là hơn người, không đến trăm năm có thể tiến giai cảnh giới thượng tộc."

Hứa lão quái ánh mắt nhìn về hướng thiếu niên, hiển thị nét yêu quý, có vẻ đối với đứa này cực kỳ coi trọng.

"Ông tổ có chút nói quá đi, Tường nhi tư chất cũng bình thường, không có gì đáng nói."

Thiếu niên liên tục nắm tay, ngượng ngùng di thường.

"Ha Ha, người cùng lắm chỉ dùng mười mấy năm liền tu luyện lên cảnh giới này, tư chất so với ta năm đó còn khỏe hơn nhiều, có gì mà phải khiêm tốn chứ."

Hứa lão quái cười to nói.

"Nghe Hứa đạo hữu nói như thế, Hứa hiền chất thực sự là thiên tư kinh người."

Hàn Lập mỉm cười gật gật đầu.

Thiếu niên mặt đỏ lên, không nói cái gì.

"Theo lẽ thường mà nói, đứa cháu này thành tựu sau này có thể còn trên ta. Nhưng có chút đáng tiếc, hẳn còn có chỗ thiếu hụt, làm cho việc này xa vời."

Hứa lão quái sắc mặt đặc ý thu lại, thanh âm trầm xuống.

Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, cũng không nói gì thêm, biết đối phương nhất định sẽ tự động giải thích.

Quả nhiên là lão quái ngừng nói một chút, rồi mới nói thêm:

"Hắn tư chất tuy rằng thật là tốt lắm, nhưng tại trên bản mạng vân thú có chút vấn đề, vốn là Vân thú phải sớm tu luyện ra nhưng trước sau vẫn vướng mắc ở một bước cuối cùng, không thể ngưng tụ. Mà theo kinh nghiệm, bản mạng vân thú càng sớm tu luyện ra thì càng tốt. Nếu không sẽ ảnh hưởng đến thực lực của hắn cùng tốc độ tiến cấp về sau. Lão phu lần này tìm Hàn Đạo hữu hỏi thiên địa nguyên khí cũng là vì việc này."

"Xin chỉ giáo?"

Hàn Lập có chút khó hiểu.

"Việc này cũng có chút phức tạp. Nhưng nói đơn giản, chính là trong lúc vô ý, lão phu phát hiện theo lần trước thu thập thiên địa nguyên khí từ trong thiên tượng, thể mà có thể trợ giúp đứa cháu này cô đọng ra bản mạng vân thú. Nhưng là lần đó bắt được nguyên khí, đã bị ta trong lúc vô tình dùng mất hơn nửa, chỗ còn thừa cũng không đủ sử dụng cho hắn. Cho nên lão phu cũng chỉ có thể tìm đạo hữu xin giúp đỡ."

Hứa lão quái rốt cuộc nói ra mục đích cuối cùng.

"Nếu là thiên địa nguyên khí đối với hiền chất hữu dụng, Lấy thần thông của đạo hữu, ngưng tụ một ít cũng không phải là dễ như trở bàn tay. Cần gì phải gặp riêng Hàn mẫu."

Hàn Lập bình tĩnh trả lời.

"Ta đã thử nghiệm một vài lần, thiên địa nguyên khí bình thường đối với bản mạng vân thú của hắn vốn là vô dụng. Xem ra lần trước đạo hữu làm ra thiên tượng ngưng tụ thiên địa nguyên khí hẳn là có chút đặc biệt, trong đó chắc là chứa thứ gì đó không thể phát hiện. Cũng nhờ đó mà có thể trợ giúp Tường nhi."

Hứa lão quái bộ dáng buồn bực.

"Thì ra là thế."

Hàn Lập lộ ra sắc mặt suy nghĩ. Hắn trong lòng rõ ràng. Cái gọi là thiên tượng ngày đó, kỳ thực là do tinh thể chân lân căn nguyên tán loạn tạo thành, cùng thiên địa nguyên khí bình thường có chút khác biệt là dĩ nhiên. Nhưng thứ này lại có tác dụng đối với bản mạng vận thú của vận tộc, thực là ngoài ý muốn.

"Hứa mỗ tới cửa lần này, hy vọng đạo hữu có thể tụ tập một lần nữa thiên địa nguyên khí giống như lần trước. Sau đó, Hứa mỗ nhất định cảm ơn sâu sắc."

Hứa lão quái tràn đầy mong đợi nói.

"Không phải tại hạ không nghĩ tới hỗ trợ nhưng chuyện này không dễ làm."

Hàn Lập khóe miệng vừa động, rất là chần chờ.

Chân lân bốn nguyên là vật quý hiếm ra sao. Cho dù hắn không thể lấy để dùng, nhưng vẫn là linh đan diệu dược tăng tiến tu vi cho Đề Hồn thú, hắn làm sao có thể vô cớ lấy ra nghịch ngợm lần nữa.

Ngay cả hạt tinh thể thực lân căn nguyên không ít, nhưng nếu cuối cùng thiếu đi một hai hạt, có thể vừa làm cho con khi không thể tiến giai đến cảnh giới cao.

Hàn Lập tất nhiên sẽ không vô cớ hi sinh linh thú của mình chỉ vì một gã dị tộc mới vừa quen biết chốc lát.

"Như thế nào, Hàn đạo hữu có gì khó nói sao. Việc này quan hệ đến tạo hóa tiền đồ của đứa cháu ta, chỉ cần đạo hữu hỗ trợ, muốn bao nhiêu tinh thạch cũng được."

Hứa lão quái lòng hơi trầm xuống, nhưng miệng không lường lự nói.

"Chuyện này không phải là dùng bao nhiêu tinh thạch thì có thể giải quyết. Không gạt Hứa đạo hữu thiên tượng lần trước không phải là do tại hạ dùng bí thuật hoặc công pháp có thể phóng ra. Mà là vận dụng một kiện tiêu hao bảo vật, mới có thể tạo ra. Còn cụ thể là bảo vật gì, tại hạ không tiện nói rõ. Nhưng giá trị của bảo vật, chắc hẳn Hứa huynh cũng có thể rõ ràng. Hơn nữa tại hạ trong tay còn dư rất là ít ỏi."

Hàn Lập tính toán một hồi lâu, khó xử nói.

"Bảo vật tiêu hao!"

Hứa lão quái nghe vậy, sắc mặt biến đổi.

"Không sai, hơn nữa thứ này đối với tại hạ vô cùng quan trọng, vốn muốn dùng vào chỗ khác rồi. Cho dù có nhiều linh thạch, tại hạ cũng không nguyện ý hao phí."

Hàn Lập mặt hiện lên một tia cự tuyệt, nói xin lỗi.

"Nếu thực sự là bảo vật tiêu hao, đối là tại hạ cũng không dễ dàng hao phí hoặc đổi lấy tinh thạch. Nhưng lại nói , vô luận bảo vật quý hiếm nào, sẽ vẫn có một giá trị nhất định. Hứa mỗ tuy rằng bất tài, nhưng cũng có một chút của cải. Hoàn toàn có thể dùng bảo vật có giá trị tương đương để trao đổi với Hàn đạo hữu."

Hứa lão quái vẫn tiến về phía trước, cũng sớm đã nghĩ đến một số phương án, ý tứ là không muốn buông tha.

"Trao đổi!"

Hàn Lập vừa nghe lời này, sắc mặt vừa động, cũng thực sự có vài phần động tâm.

Vừa thấy Hàn Lập như vậy, Hứa lão quái liền biết đối phương cũng không thể không có ý trao đổi, trong lòng mừng rỡ, không nói một lời phát tay áo bào ra trước người một cái.

Một mảnh ánh sáng hồng bay cuộn ra, trên bàn bồng có thêm bảy tám hộp ngọc lớn nhỏ không giống nhau.

"Những thứ này, đều là những trân phẩm do Hứa mỗ nhiều năm cất chứa. Có hai kiện trong đó, thậm chí thiếu chút nữa đã khiến Hứa mỗ vẫn lạc mà chết. Hàn đạo hữu trước nhìn một cái, vô luận là nhìn trúng vật gì, cứ việc cầm lấy là được. Hơn nữa việc này, coi như là tại hạ thiếu đạo hữu một phần nhân tình không nhỏ."

Hứa lão quái sáng khoái dị thường nói.

Hàn Lập nghe vậy cũng cười ôn hòa, ánh mắt đảo qua các hộp ngọc trên mặt bàn, tâm niệm nhanh chóng.

Hứa lão quái đã là luyện hư đỉnh phong, cộng thêm là người của Vân tộc , trên người hình như cũng mang thần thông không nhỏ. Lấy ra trân phẩm, chắc là cũng không

kém cỏi.

Nhưng hẩn vốn trong người mang nhiều trọng bảo, thậm chí ngay cả tu sĩ hợp thể kỳ cũng không dám tưởng tượng - huyền thiên bảo vật, cũng là có hai món. Trong lòng thật đúng là không chút mong chờ thứ gì đó trong hộp ngọc có thể làm cho hẩn sinh ra ý trao đổi.

Dù không có hay có vật mà mình cần, hẩn cũng không dễ dàng nói ra.

Hàn Lập cân nhắc trong lòng nhưng miệng cũng không có nói rõ, lại cười:

"Nếu Hứa đạo hữu đã nói như thế, Hàn mỗ trước hết kiến thức vật phẩm trân quý của đạo hữu, mở ra tầm mắt vậy."

Trong miệng nói xong, hẩn một tay hướng khoảng không trước mặt chuyển động một cái.

Nhất thời trên bàn một cái hộp ngọc màu đỏ lửa nhoáng lên một cái, lập tức "sưu" một tiếng, bị Hàn Lập bỗng dừng cầm trên tay.

Cảm thấy trong hộp ngọc từng chút phát ra hơi thở nóng bức, đuôi lông mày nhíu lại, không dám chậm trễ, ánh màu xanh trên bàn tay chợt lóe, bị một tầng linh quang bao phủ bên ngoài, đồng thời một ngón tay khác hướng hộp ngọc trở tay bắn ra.

Một tiếng vang nhỏ, nắp hộp tự động mở ra.

Tùy theo hơi thở cực nóng từ bên trong hộp tuôn ra, cả gian đại sảnh nhiệt độ tăng vọt.

Ánh màu lam trong mắt Hàn Lập chợt lóe, nhìn kỹ vật trong hộp.

Kia rõ ràng là một quả trứng thú màu trắng, không kể trứng chim lớn nhỏ, nhưng mặt ngoài trải rộng vằn đỏ, cả vật thể tản ra ánh hồng kinh người, cũng hơi phập phồng không ngừng.

"Đây là?"

Hàn Lập ngạc nhiên, đành hỏi.

Hắn dĩ nhiên thấy hơi thở của trứng không kém, nhưng tự nhiên không thể phân biệt chủng loại, thế này mới có câu hỏi tò mò này.

"Hàn đạo hữu ánh mắt thật tốt, một phát đã bắt đến linh trứng duy nhất trong vài món bảo vật. Đây là do ta năm đó ở chỗ sâu nham thạch trong lòng đất, đánh chết một con Man hoang viêm điệp hiếm thấy, lấy được một quả trứng sâu này. Con bướm lửa này thần thông hòa thuộc tính không kém ta. Ta tiêu phí một năm, liên tiếp vây khốn, mới có thể diệt sát con yêu thú này. Tin tưởng rằng đem trứng này ấp nở, sau đó đào tạo. tuyệt đối là linh thú tốt nhất. Nếu không phải ta đã có bản mạng vân thú, không thể phân tâm, không chừng đã đem trứng này ấp nở."

Hứa lão quái tùm tùm nói.

"Có thể có thần thông cùng Hứa đạo hữu tương đương, bướm lửa này tuy cao cấp, chỉ nghe cũng rộn cả người. Đáng tiếc, ta cũng đã có linh thú, nếu không cũng là nhỏ rãi ba thước."

Hàn Lập thu ánh mắt trên trứng sâu lại, chặc chặc nói.

Hứa lão quái sừng sốt, nhưng lập tức liền cười nói:

"Là ta chuẩn bị không chu toàn. Lấy thần thông cùng tu vi của Hàn huynh hiện nay, sao có thể không có linh thú do chính mình đào tạo nhiều năm. Không sao hết, đạo hữu tiếp tục xem những bảo vật khác đi."

Hàn Lập gật gật đầu, cầm hộp ngọc trong tay đẩy lại, rồi nhẹ nhàng ném đi.

Một đoàn ánh sáng nhỏ tụ trong cổ tay áo Hàn Lập bay ra, đem hộp ngọc bao lấy, nhẹ nhàng đem nó quay về chiếc bàn đối diện. Nhưng theo ánh sáng xanh chợt lóá, thuận tiện đem một chiếc hộp khác cuốn vào trong, đưa về hướng Hàn Lập.

Hàn Lập khoát tay, đem hộp ngọc này bắt vào trong tay...

Thời gian từng chút trôi qua, qua một chén trà nhỏ, Hàn Lập đã xem tám chín phần mười những hộp ngọc của Hứa lão quái.

Những hộp ngọc này đều là chứa tài liệu quý hiếm gì đó, cũng có hai kiện pháp bảo thành phẩm uy lực không nhỏ, thậm chí còn có một lọ đan dược tăng tiến tu vi có tác

dụng với luyện hư kỳ.

Mấy thứ này, không có thứ nào mà không quý hiếm dị thường, thậm chí cầm vào tham gia đấu giá hội của bốn tộc, so với không ít đấu giá phẩm cũng không kém.

Nhưng đáng tiếc Hàn Lập từ đầu đến cuối không để vào mắt lấy một kiện, chỉ cười cười từ đầu đến cuối.

Khi hắn đem hộp ngọc cuối cùng mở ra, xem xong vật trong hộp, cũng chưa nói một lời rồi thu tay lại. Hứa lão quái ngồi đối diện, thần sắc có chút khó coi.

"Như thế nào, những thứ này không có một kiện lọt vào mắt xanh của đạo hữu hay sao?"

Hứa lão quái nhìn không được, hỏi.

"Nói thật, những thứ này của Hứa đạo hữu không cái nào không phải trân phẩm. Đặc biệt là cái trứng sâu kia nếu đem bán cho một vị đạo hữu tu luyện hóa thuộc tính công pháp, chỉ sợ hắn ra giá có cực cao thì hắn cũng nguyện ý trả. Cũng nếu cầm đi bàn đấu giá, tin tưởng là hơn trăm ngàn vạn linh thạch, cũng chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng những thứ này đối với tại hạ mà nói..."

Hàn Lập cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ, nói chưa hết lắc lắc đầu.

Chương 1664: Viêm Kim Chi Tinh

Tuy rằng Hàn Lập vẫn chưa nói ra toàn bộ, nhưng Hứa lão quái tự nhiên hiểu được ý tứ này, không khỏi nhú mày hỏi một câu:

"Đạo hữu rốt cuộc cần loại bảo vật nào mới bằng lòng trao đổi, không ngại thì nói thẳng ra đi. Cho dù lão phu không có, nhưng cũng quen biết nhiều, cũng sẽ giúp đỡ đạo hữu tìm được."

Hàn Lập nghe thế, lại trầm ngâm không nói. Nói rằng hắn không muốn gì đó, tất nhiên là không đúng. Cái gì không nói, nhưng mà những gì Thanh Nguyên Tử cần có một đồng lớn... những tài liệu quý hiếm kia. Nhưng cũng bởi vì như thế, hắn lại không tiện mở miệng. Dùng chân lân bán nguyên đổi lấy vài kiện tài liệu, hắn cảm thấy thực là không đáng. Nhưng nếu mà dùng để đổi một đồng lớn tài liệu, Hứa lão quái sợ rằng sẽ nghĩ hắn nhân lúc cháy nhà mà hôi của, như thế lại thành cùng đối phương trở mặt.

"Hứa đạo hữu, đồ vật mà tại hạ cần đều có chút hiếm có, cho dù là đạo hữu cũng không thể tìm được. Coi như là không nói đi. Về phần loại thiên địa nguyên khí kia..."

Hàn Lập khẽ thở dài một hơi, trên mặt hiện lên vẻ chần chờ.

Hứa lão quái thấy Hàn Lập bộ dáng khó xử như thế, sắc mặt âm tình bất định. Nhưng hắn liếc mắt về phía sau nhìn thiếu niên, bỗng cảm rằng một cái, lại móc ra từ trong lòng một chiếc hộp ngọc màu xanh đậm, vẻ mặt cứng lại nói:

"Hàn huynh hãy xem vật này như thế nào? Thứ này giá trị to lớn, thậm chí còn hơn mấy thứ lúc trước. Vật này cũng là một thứ mà một vị trưởng lão trong tộc cần đến, Hứa mỗ vốn là muốn hiến cho ngài, thuận tiện kiếm một ít chỗ tốt trong tông. Nhưng bây giờ ta vì đứa cháu này, cũng mặc kệ. Hàn huynh trước tiên hãy nhìn vật ấy một chút. Tại hạ tin tưởng, nếu vật ấy không phải là thứ mà đạo hữu cần, nhưng mà bản thân nó cũng đủ để bù đắp tổn thất của đạo hữu."

Nhìn thấy Hứa lão quái nói như thế, Hàn Lập cũng không thấy gì đó ngoài ý muốn.

Đối lại là hắc, thì lúc đầu cũng không đem vật ấy ra ngay từ đầu. Về phần trong miệng đối phương đã nói là vật này là thứ mà trường lão trong tộc cần đến, hơn phân nửa cũng chỉ coi là thuận miệng nói một cái có mà thôi. Hắc tự nhiên sẽ không quá xem trọng.

Vì vậy Hàn Lập sắc mặt bình thường gật đầu, quơ tay một cái cầm lấy hộp. Ngón tay vừa tiếp xúc với hộp ngọc, lập tức hắc cảm thấy một luồng giá lạnh truyền lại, trong lòng không khỏi thắc mắc hộp ngọc là do loại linh ngọc nào luyện chế thành thể mà giá lạnh dị thường, lạnh lẽo còn hơn những loại huyền ngọc mà hắc đã biết.

Hàn Lập đối với vật trong hộp có chút hứng thú, ngón tay khẽ động, nắp hộp chậm rãi mở ra. Chỉ thấy ánh kim chợt lóe, trong hộp hiện ra một vật. Đúng là một khối kim loại màu đỏ tựa như ngọc lưu ly, chỉ lớn cỡ nắm tay, nhưng bề mặt tản ra ánh vàng rực rỡ kỳ quái. Ánh mắt Hàn Lập lập lòe, hiện ra một tia nghi hoặc, tựa hồ biết được lai lịch của vật này, nhưng lại có vẻ không thể tin được.

Bỗng nhiên bàn tay hắc cuốn một cái, hàn quang chợt lóe, một thanh đoản kiếm màu trắng nhạt xuất hiện trong tay, kiếm dài nửa thước, tuy rằng thoát nhìn hàn quang lập lòe, nhưng rõ ràng là một pháp khí bình thường. Hàn Lập khẽ động cổ tay, đoản kiếm lập tức hóa thành một tia sáng trắng hướng vào trong hộp ngọc vọt tới. Sau một khắc, mũi kiếm đâm vào khối kim loại đỏ đậm trong hộp ngọc.

Một màn kinh người hiện ra.

Vô thanh vô tức! Mũi kiếm vừa mới chạm vào kim loại đỏ đậm một cái, cả thanh đoản kiếm giống như là một ngọn nến bị hòa tan ra, hóa thành một luồng khói xanh biến mất không chút dấu vết.

"Viêm kim chi tinh! Đạo hữu vậy mà lại tìm được vật ấy."

Hàn Lập biến sắc, âm thanh khô khốc nói ra.

"Hàn đạo hữu ánh mắt thật tinh chuẩn. Viêm kim chi tinh này, là đỉnh giai tài liệu luyện chế hỏa thuộc tính pháp bảo, thậm chí nếu đem trộn một ít vào trong pháp bảo bình thường, có thể bỗng nhiên gia tăng hỏa thuộc tính thần thông. Bảo vật tiêu hao của đạo hữu dù có trân quý chẳng nữa, nghĩ rằng dùng cái này cũng đủ để đền."

Hứa lão quái nhìn Hàn Lập đang cầm hộp ngọc màu xanh, nói ra chậm rãi.

"Đạo hữu thực sự quyết định làm thế này! Tại hạ đúng là có thể dùng Viêm kim chi tinh này. Thế nhưng vật ấy quý hiếm như thế, Hàn mỗ cũng sẽ không để Hứa huynh chịu thiệt. Vậy đi, ta sẽ bồi thường thêm 500 vạn linh thạch, cũng coi như là nửa mua nửa trao đổi."

Về kinh ngạc dần dần biến mất trên mặt, Hàn Lập tự tính toán một chút, sau đó bỗng nhiên cười nói ra.

"Hay lắm, tất cả theo như Hàn đạo hữu nói đi..."

Vốn là bởi vì đem ra viêm kim chi tinh mà cảm thấy đau lòng, nhưng khi nghe xong lời của Hàn Lập, Hứa lão quá sắc mặt hòa hoãn, gật đầu một cái đồng ý.

Đối với hắn, cái viêm minh chi tinh này dù có quý hiếm, nhưng so sánh với tiền đồ đứa cháu mà mình ký thác bao nhiêu kỳ vọng, tự nhiên là điều sau nặng hơn vài phần.

"Nhưng không biết theo như Hàn đạo hữu nói, bảo vật kia..."

Hứa lão quá thấy bàn tay Hàn Lập khê lặt, đã thu lấy hộp ngọc, thử thăm dò một câu.

"Hứa huynh yên tâm đi, trước tiên hãy thu lấy túi tinh thạch này. Sau đó lên đỉnh núi chờ là được. Ta lập tức sẽ thúc đẩy bảo vật kia, một lần nữa gọi tới thiên tượng. Đạo hữu chỉ cần tại trên núi thu lất nguyên khí là được."

Hàn Lập ha hả cười, giải thích, cùng phất tay một cái lên túi trữ vật, đem một chiếc túi da đựng tinh thạch, ném cho Hứa lão quá.

"Hay lắm, Hứa mỗ sẽ ở trên núi chờ tin tốt."

Hứa lão quá hiển nhiên không ngờ Hàn Lập lại lập tức thực hiện giao dịch trôi chảy như thế, cầm túi da ngẩn ngơ một cái, lập tức lại trở nên mừng rỡ.

Vì vậy hắn lập tức đứng dậy cáo từ, mang theo thiếu niên ly khai động phủ của Hàn Lập, đi thẳng lên trên đỉnh núi. Hàn Lập tiễn hai người đến cửa, sau khi tận mắt thấy hai người độn quang biến mất, cũng không kiềm chế được hưng phấn trong lòng, khoe miệng cười nhè nhẹ.

"Vậy mà lại đoạt được Viêm kim chi tinh nhanh như vậy. Hơn nữa trước đây đã có được kim tùy tinh trùng cùng huyết hạnh, chủ tài liệu cô động Phạm thánh chân ma pháp tướng đã đầy đủ hết, chỉ cần đem phối hợp với tài liệu phụ trợ, là có thể cô động pháp tướng, làm cho nó có thân thể chính thức."

Hàn Lập thì thảo tự nói, hai mắt sáng ngời. Sau đó hẩn đóng cửa đá lại, quay vào trong động phủ, cũng thẳng hướng đại sảnh mà đi. Chuyện tiếp theo thì đơn giản, Hàn Lập lại gọi ra Đề Hồn, từ trong cơ thể nó lấy ra một viên tinh thể chân lân bốn nguyên, rồi lại cố ý dùng anh hỏa luyện hóa.

Kết quả là hạt tinh thể lại lần nữa hóa thành một đạo sáng vàng kim, xuyên thủng nóc nhà bắn ra ngoài, vừa tiến vào đỉnh núi thì thiên tượng kinh người lại xuất hiện lần nữa. Quấy nhiễu thiên địa nguyên khí phụ cận. Hứa lão quái đã sớm chờ trên núi một lúc lâu, tự nhiên mừng rỡ, lập tức lấy ra chiếc hồ lô đỏ thắm bên hông, làm nó hóa thành hỏa giao hùng hổ bổ nhào vào trong không trung. Kết quả chỉ một chút công phu, thiên tượng nhìn như kinh người tàn mất hết, thiên địa nguyên khí hầu hết bị hỏa giao một ngụm nuốt hết.

Toàn bộ quá trình nhanh hơn lần trước nhiều, các dị tộc tu sĩ khác trên linh sơn, cũng không còn kích động nhiều nữa.

Hứa lão quái đem hỏa giao một lần nữa trở về thành hồ lô ban đầu, vừa thu lại xong thì mang theo thiếu niên đang mừng rỡ quay về động phủ của chính mình.

Tại đại sảnh động phủ, Hàn Lập thông qua mặt gương đồng đem tất cả thu vào trong mắt, mới cười cười thu lại bí thuật, cũng thu lại gương đồng, sau đó dùng thần niệm phân phó cho Oa oa vài câu, một lần nữa rời khỏi động phủ.

Lúc này, Hàn Lập trực tiếp chạy đến mấy cửa hàng tài liệu lớn trong Vân Thành, không tiếc tiêu hao một khoản lớn linh thạch, mua một hơi hơn ba mươi loại tài liệu mới quay về động phủ. Cũng may là Vân thành là một trong vài tòa siêu cấp đại thành của Thiên Vân, bằng không có vài loại tài liệu không tầm thường, tại thành thị khác thì đúng là không nhất định mua hết cùng nhau.

Hàn Lập tiến vào mật thất, bắt đầu bế quan nửa tháng, Vân thành lại xảy ra một sự kiện lớn mà ít người biết. Cửa thành vốn là vẫn phòng bị nghiêm ngặt và chặt chẽ, bỗng dừng lại sâm nghiêm thêm vài phần. Trong thành nhân thủ tuần tra các nơi, cũng nhiều hơn

mấy lần. Có một ít người ngoài mới vào thành gần đây, bị một ít nhân vật thần bí tìm tới, bị kiểm tra cực kỳ nghiêm khắc. Trong đó một ít người có vấn đề về thân phận, càng lạ lùng là theo đó mà biến mất.

Tại một nơi nào đó trong Vân thành, một gian đại sảnh cực kỳ bí ẩn có hơn mười đại nhân vật thân phận khác nhau, chia ra hai hàng, mỗi người ngồi trên một ghế. Những người này, có Vạn Cổ Tộc Thiên Cơ Tử ba vị trưởng lão, có Tinh tộc Thái Lưu Anh, Thạch Kiến tộc Đoạn Thiên Nhận mà Hàn Lập biết. Về phần những người khác tuy khuôn mặt xa lạ, nhưng xem về mặt thì rõ ràng cùng đẳng cấp với đám người Thiên Cơ Tử. Nhiều thánh tộc thanh danh hiển hách như vậy, lúc này đều cùng ngồi ngay ngắn, vẻ mặt nghiêm nghị. Mà phần lớn đều lộ trên vẻ mặt một tia cẩn thận.

Chính giữa điện phủ lại có một đôi nam nữ ngồi song song với nhau. Nam là một gã thanh niên có bộ dáng tầm hai bảy hai tám tuổi, mặc áo bào trắng, nữ là một lão bà tóc vàng, trên mặt đầy những nếp nhăn sâu dày, hình như đến cả mí mắt cũng không thể mở thì phải. Lão bà thì không nói, nhưng Hàn Lập nếu mà nhìn rõ ràng thanh niên mặc áo bào trắng, thì nhất định sẽ bị dọa sốc. Bởi vì thanh niên mặc áo bào trắng, trong đấu giá hội lần trước từng xuất hiện, là thanh niên họ Phí tu vi Đại Thừa kỳ.

Lúc này, thanh niên sắc mặt trầm như nước, cả người toát ra hơi thở âm trầm.

"Đã nhiều ngày như vậy, mà còn không tìm được người của Giác Xi tộc lên vào. Nếu không phải hắc đả cao chạy xa bay, thì cũng chính là trốn ở một nơi các người vốn không tìm ra được. Bạch đạo hữu, Thủy Mị bộ lạc các người phụ trách việc này gần đây. Người thấy việc này thế nào?"

Thanh niên họ Ông bỗng nhìn một người, lạnh lùng hỏi.

Người nọ là một gã tóc bạc trắng, nhưng mặt lại như thanh niên, mặc cẩm bào, nghe họ Ông hỏi như thế, sắc mặt khó coi, nhưng vội vàng đứng dậy, hơi chấp tay trả lời:

"Phí tiền bối, ta đã phái ra tinh nhuệ trong tộc tinh thông mê hồn thuật, gần như những người khả nghi tiến vào Vân Thành trong vòng nửa năm, đều kiểm tra một lần. Thậm chí còn tìm được mấy trăm người là thám tử của các tộc khác phái vào trong Thiên Vân. Nhưng mà tên Giác Xi tộc xông vào cung phụng đường kia, một chút tung tích cũng không thấy. Ta cảm thấy, hắc rất có khả năng đã thực sự rời khỏi Vân thành. Bằng không, tuyệt không cách nào thoát khỏi những kiểm tra nghiêm mật của chúng ta như

thế."

Chương 1665: Sa Lão Phu Nhân

"Cũng không nhất định như thế, gã gian tế kia có khả năng cũng tinh thông Mê Hồn thuật, có thể năng lực mà người của Bạch huynh phái ra chưa đủ, không thể nhìn thấu đối phương và bỏ qua mắt người này."

Một người toàn thân bao phủ trong quang sáng trắng mờ ảo, giống như một chiếc bóng, thân nhiên nói.

"Hừ, nếu nói công pháp khác, có lẽ bản tộc không bằng người. Nhưng về Mê Hồn Thuật, trong mười ba tộc thì chúng ta tuyệt đối đứng thứ nhất. Nếu Thương Ảnh đạo hữu cảm thấy Âm Yêu Tộc có khả năng hơn chúng ta, thì việc này chuyển cho Thương Ảnh huynh làm đi."

Gã tóc trắng không thèm khách khí nói lại.

"Ta cũng chỉ là do lo lắng mà thôi, nói đến Mê hồn thuật, Âm Yêu tộc chúng ta làm kính nhường quý tộc thiên phú ba bước."

Chiếc bóng cười ha hả, bộ dáng nhơn nhơn.

Đầu bạc ánh mắt lạnh lùng, còn muốn gây tiếp, họ Phí vẻ mặt trầm xuống nói:

"Thoải được, đừng nói lời vô nghĩa nữa. Tên gián điệp của Giác Xi Tộc chắc chắn là chưa thể chạy đi mất. Sau khi bị phát hiện, ta ngay lập tức phong tỏa cửa thành, đã nhiều ngày Vân thành chỉ có thể vào nhưng không thể ra. Cho dù hãn biến thành ruồi muỗi cũng đừng hòng tẩu thoát. Mà theo như lời của tên thủ vệ bị đánh trọng thương kể lại, tên kia cũng chỉ có tu vi Luyện hư kỳ, không thể lừa gạt thủ hạ của Bạch đạo hữu tra xét. Như vậy nói lên rằng hãn không phải gần đây mới lên vào Vân thành, mà đã sớm ở trong thành nhiều năm. Cho nên phải tra xét những người vào thành lâu hơn."

Vừa nghe lão Phí nói thế, gã đầu bạc cùng bóng xám vẻ mặt cung kính cho là đúng, nhưng không nói gì.

"Theo như lời Phí tiền bối nói, thực sự là có chút khó giải quyết. Một khi mở rộng phạm vi tra xét ra ngoài nửa năm, cơ bản là tra không ra, hơn nữa nếu vậy sẽ khiến người ngoại tộc khó xử, chỉ sợ lại thêm nhiều phiền phức."

Thiên Cơ Tử ho khan, mở miệng nói.

"Ừm, Thiên Cơ Tử đạo hữu nói cũng đúng, chuyện này cũng làm ta rất lo lắng. Nhưng mà tên kia trộm đi đồ giải của cấm chế đại trận vừa mới bố trí xong của Vân thành, dù phải trả giá nào, cũng không thể cho hắn rời khỏi Vân thành. Nếu không, vạn nhất bọn Giác Xi tộc đánh tới, cấm chế của Vân thành sẽ bị phế bỏ đi một nửa."

Họ Phí thản nhiên nói.

"Phí tiền bối nói chí phải. Chỉ cần tên gián điệp kia còn trong thành, tuyệt đối không thể để hắn chạy thoát. Dù phải đánh động dân chúng trong vòng mười ngày, thậm chí một hai tháng cũng không thành vấn đề. Nhưng vạn nhất tên gián điệp quyết tâm ẩn núp trong thành mấy năm thậm chí mười mấy năm thì không thể luôn giới nghiêm như thế được."

Một gã râu đen dài mở miệng.

"Nga, Trữ đạo hữu nói như thế, chắc hẳn là có ý kiến hay?"

Họ Phí vừa thấy lão giả này mở lời, ánh mắt chớp động hỏi lại.

"Vân bối nào có nghĩ ra thượng sách gì, nhưng không phải nơi này còn có Thái tiên tử sao. Lấy trí tuệ Thái đạo hữu, giải quyết việc này hẳn là dễ dàng."

Lão giả râu đen xoa xoa tay, nhưng lại nói tới Thái Lưu Anh vẫn đang ngồi yên này giờ.

Mỹ phụ Tinh tộc vừa nghe râu đen nói xong, ánh mắt đẹp liếc liếc, lập tức cười khẽ trả lời:

"Trữ huynh nói đùa. Nơi này có Phí tiền bối cùng trưởng tộc Sa Sơn, vân bối nào dám khoe khoang chút thông minh. Ta chỉ nghe theo phân phó là được rồi!"

"Thái đạo hữu, hiện tại không phải lúc khiêm tốn. Ta nghĩ mọi người nên nghe một chút về ý kiến của vị Tinh tộc trưởng lão."

Họ Phí nghiêm mặt, hướng Thái Lưu Anh phân phó.

"Nếu tiền bối thực sự muốn nghe, thì thiếp xin không tự lượng sức nói một hồi."

Mỹ phụ Tinh Tộc nhú mày, nhưng lập tức trở lại bình thường đứng dậy, sửa sang trang phục thi lễ.

"Ân, Thái tiên tử cứ việc mở miệng đi."

"Đúng vậy, Thái đạo hữu chắc chắn sẽ không làm cho chúng ta thất vọng."

Vừa thấy mỹ phụ nói thế, hơn nửa đều tươi cười tán dương.

Xem ra Thái Lưu Anh tuy tu vi không cao, nhưng mọi người đều phải ngược nhìn.

Bà lão hai mắt vốn nửa mở nửa khép, mi mắt hơi nhấc lên, liếc mắt trông đợi mỹ phụ. Về phần họ Phí nhìn ánh mắt Thái Lưu Anh, cũng lộ ra vài phần mong mỏi.

"Ý của thiếp là, nếu nhanh không được, chậm cũng không xong. Thì chẳng bằng ngoài chậm trong nhanh, dẫn rắn rời hang đi."

Thái Lưu Anh quét mắt qua mọi người một cái, nói ra ý kiến.

"Ngoài chậm trong nhanh!"

Họ Phí nghe thế, sắc mặt trầm ngâm.

"Không sai, mặc kệ tên gián điệp kia dùng phương pháp gì tránh được chúng ta dò xét, xem ra trong một thời gian ngắn sẽ không bắt được người này. Như thế, trong một tháng chúng ta không ngại điều động hết tay chân, dùng lực lượng lớn nhất trong thành điều tra lại một lần. Nếu thực sự bắt được tên kia, vậy là tốt nhất. Còn không có thu hoạch gì, thì lại đem tay chân co rút lại từng chút một, tạo thành việc chúng ta dường như đang thả lỏng. Nhưng thực tế, bốn phía nhân thủ lại không ngừng giảm mà còn tăng lên. Tổ chức ba đội tinh nhuệ, tiếp tục âm thầm tra xét những người khả nghi muốn rời Vân thành, đối phương nếu nóng vội muốn rời đi, dĩ nhiên sẽ tự mình chui đầu vào lưới. Còn nếu hẩn tính toán tiếp tục trốn trong thành, nhưng thấy bên ngoài tình hình đã buông lỏng, thời gian tới cũng sẽ không bảo trì cảnh giác bị lộ ra dấu vết thì chúng ta sẽ bắt được."

Mỹ phụ Tinh Tộc từ từ giảng giải.

"Không tồi, đúng là một biện pháp không tồi. Nhưng bốn cửa vừa mở ra, nếu người nọ thuật biến ảo quá mức kinh người, qua được sự dò xét của chúng ta, nhân cơ hội theo công lớn nghênh ngang chuồn đi, thì phải làm thế nào?"

Họ Phí sau khi nghe xong, gật đầu rồi lại lắc đầu.

Những người khác thấy biện pháp của Thái Lưu Anh khá hay, nhưng vừa thấy họ Phí không quá đồng ý thì lại liếc mắt nhìn nhau.

"Hi hi, Phí tiên bối. Biện pháp này của thiếp cũng chỉ mới nói một nửa. Còn một nửa thì chưa nói ra. Tiên bối không ngại nghe thiếp nói tiếp chứ."

Mỹ phụ Tinh tộc thần nhiên cười nói. Tiếp đó môi nàng khẽ nhúc nhích, hướng thanh niên họ Phí truyền âm.

Họ Phí trước là thấy bất ngờ, nhưng là sau vài câu, miệng một tiếng "di", lại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, cuối cùng lộ ra vẻ sợ hãi cùng vui mừng.

Sau thời gian uống cạn chén trà, mỹ phụ Tinh tộc mới ngừng truyền âm.

"Quả là như thế?"

Họ Phí hít sâu một hơi, hướng Thái Lưu Anh hỏi, lại liếc về phía Thiên Cơ Tử.

"Văn bối đâu dám lấy việc này ra nói giỡn."

Mỹ phụ Tinh tộc sắc mặt cung kính nói.

Chứng kiến Thái Lưu Anh cùng họ Phí thần thần bí bí, các lão quái đang ngồi phía dưới liếc mắt với nhau, sắc mặt không đồng nhất.

Nhưng bọn họ đều rất biết điều, không ai có ý mở miệng hỏi nội dung truyền âm.

"Ừm, nếu Thái tiên tử đã nói như thế. Phí mỗ làm thế nào lại không tin. Sa phu nhân, Thái đạo hữu vừa rồi mới truyền âm chắc là người cũng nghe được. Người thấy thế nào?"

Họ Phí bỗng quay đầu, hướng lão bà nửa ngủ nửa thức bên cạnh, hỏi một câu, thần thái khách khí.

"Ta không có ý kiến gì. Lần này đem thân già lợm khộm xuống núi, cũng lười suy nghĩ. Nếu có cường địch thì giúp đỡ bọn hăn, cũng là giúp đỡ đứa nhỏ kia một chút. Còn chuyện khác, ta sẽ không quản, cũng không có sức quản. Tốt lắm, các người xử trí không sai biệt lắm. Ta đi nghỉ trước. Phí đạo hữu, chuyện tình tiếp theo, người tự mình quyết định là được rồi."

Lão bà họ Sa cười cười, lại run run rẩy rẩy đứng dậy, bộ dáng sắp chết nói.

Nghe lão bà nói vậy, họ Phí cười khở. Nhưng còn chưa đợi hăn nói thêm gì, lão bà cứ thế đi ra ngoài đại điện, bộ dáng mặc kệ cho họ Phí thích làm gì thì làm.

Các thánh tộc khác gặp tình hình này, sắc mặt quá dị.

Lại nói, vị lão bà này lai lịch cực kỳ thần bí, tuy rằng ai ai cũng biết trong mười ba tộc có một vị Đại Thừa kỳ như vậy, nhưng không người nào biết lão bà thuộc vào tộc nào, có đại thần thông gì, vậy mà có thể tiến giai Đại Thừa cảnh giới.

Hơn nữa còn nghe đồn, lão bà này trong đội ngũ Đại thừa kỳ, là vị sống lâu nhất, tuổi thọ dài quá người thường có thể tưởng tượng.

Ít nhất, những thánh giai đang ngồi đây, khi vừa mới tu luyện có chút thành tựu thì đã nghe đến vị Sa lão phu nhân này rồi.

Cho nên đừng tưởng lão bà này nhìn như già nua, bộ dáng chỉ một ngọn gió nhẹ cũng có thể thổi bay mất, nhưng ngay cả thanh niên họ Phí vốn đã có tu vi Đại Thừa Kỳ khi đối mặt nàng, cũng phải lấy thân phận văn bối.

Các thánh tộc khác, tất nhiên không dám có dù một chút lãnh đạm.

Thế nhưng sau khi thấy lão bà biến mất sau đại môn, bất đắc dĩ thở dài một hơi, thu ánh mắt trở về.

"Nếu Sao lão phu nhân nói thế, chúng ta sẽ không thảo luận việc này sẽ xử lý thế nào nữa. Cứ dựa theo lời Thái đạo hữu làm đi. Thái tiên tử, Bạch đạo hữu, chuyện này ta giao cho hai người toàn quyền quyết định. Nhưng người khác toàn lực phối hợp."

Họ Phí đánh giá một chút, phân phó quyết đoán.

Trong điện phủ mọi người tự nhiên không có ý kiến gì, không ngớt lời khen chí lý.

"Tốt lắm, bây giờ chúng ta thương lượng về chuyện Nghiễm Hàn Giới. Thiên Cơ tử, người nói một chút đi."

Họ Phí chuyển chủ đề, chỉ đích danh nói.

Những người khác vừa nghe đến Nghiễm Hàn Giới, sắc mặt cùng hoi đổi.

"Thiên đạo hữu, thế này là thế nào? chẳng lẽ Nghiễm Hàn Giới lại sắp mở ra?"

Có người tính tình nóng nảy, bức xúc hỏi.

Thái Lưu Anh cùng Đoạn Thiên Nhận nghe vậy, bản năng liếc nhau một cái, lập tức ánh mắt trở lại tự nhiên.

"Nghiễm Hàn nghi mà Vạn Cổ Tộc chúng ta bố trí trong Thông Linh đại điện, hai ngày trước đã có phản ứng. Theo kinh nghiệm những lần trước, Nghiễm Hàn Giới lâu thì ba bốn năm, mau thì trong mấy tháng, sẽ lại mở ra."

Thiên Cơ Tử bình tĩnh nói.

Chương 1666: Lai Khách

“Nhanh vậy sao!”

“Hiện tại mở ra cũng không phải đúng lúc.”

Trong nháy mắt, mọi người tại đại sảnh đều một trận dao động.

“Ngay khi Nghiễm Hàn Lệnh vừa hiện thế không lâu, Nghiễm Hàn Nghi liền xuất hiện dự triệu, việc này có chút không giống với trước kia. Hiện tại lại là lúc Giác Xi Tộc xâm lăng Thiên Vân chúng ta, cho nên không thể phân tâm. Nhưng Nghiễm Hàn Giới một khi mở ra lại là cơ hội cho các tộc ở lân minh đại lực chúng ta tăng cường thực lực, hiển nhiên cũng không thể chậm trễ. Cho nên việc này chuẩn bị thế nào thì còn cần các vị đạo hữu và Ông tiên bối cho ý kiến.” Thiên Cơ Tử ngưng trọng nói.

“Thiên đạo hữu nói không sai. Giác Xi Tộc đã công kích hơn phân nửa tinh lực Vân thành chúng ta. Nhưng cũng may việc Nghiễm Hàn Giới mở ra, chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên trải qua. Cho dù lần này mở ra sớm thì cũng không cần hoảng.” Thanh niên họ Ông gật đầu nói.

“Kỳ thật Nghiễm Hàn Giới mở ra, chủ yếu là dành cho hậu bối, việc chúng ta cần làm là lên danh sách những người tiến vào. Lúc này đây Nghiễm Hàn Lệnh của mười ba tộc chúng ta cũng không nhiều lắm, trong Vân thành chỉ có hai cái mà thôi. Nói như vậy, chúng ta chỉ cần chuẩn bị hai pháp trận, những việc khác không cần quan tâm.” Một đại hán đen thui nhếch miệng đồng ý nói.

“Đúng thế!”

“Nhưng hậu bối Luyện Hư Kỳ đỉnh giai của chúng ta cũng không ít, danh sách này chỉ sợ cũng khó chọn.”

“Muốn đề phòng gian tế Giác Xi Tộc nhân cơ hội giờ trò, hai truyền tống pháp trận này nhất định phải được gia tăng bảo vệ.”

Một người nào đó nhíu mày, mở miệng nói.

Thanh niên họ Ông nghe lời này thì chỉ mỉm cười, sau khi chờ mọi người nói qua một lượt, mới hỏi Tinh tộc nữ tử một câu:

“Thải tiên tử, người có ý kiến bổ sung gì không?”

“Chư vị đạo hữu đã nói đủ, thiếp thân không có gì bổ sung.” Tinh tộc mỹ phụ ngần ra, nhưng lập tức mỉm cười trả lời.

“Ừ, nếu là vậy, lần vào Nghiễm Hàn Giới này cứ dựa theo quy tắc lần trước mà chuẩn bị, danh sách hậu bối tiến vào, cụ thể như thế nào thì do các người tự trở về an bài. Nhưng ít nhất phải là Hậu Kỳ đỉnh giai. Ngoài ra phải tăng cường bảo vệ tại truyền tống pháp trận lên gấp ba lần, hơn nữa trong phương viên mười dặm quanh pháp trận đều là vùng cấm, không cho ai được bén mảng tới gần. Pháp trận chỉ có Vạn Cổ Tộc mới có thể bố trí, việc này cứ giao cho Thiên đạo hữu phụ trách.” Thanh niên họ Ông sau khi tự định giá một chút, cuối cùng nói ra quyết định.

Thiên Cơ Tử và hai vị trưởng lão khác ngồi kế bên, hiển nhiên khom người lĩnh mệnh.

“Được rồi, việc chọn người kích phát Nghiễm Hàn Lệnh, các người đã chọn được chưa.” Thanh niên họ Ông bỗng nhiên hỏi.

“Có một cái đã chọn được người, còn cái khác thì đã bị kích phát luôn.” Thiên Cơ Tử chần chờ một lát, sau đó mới trả lời.

“Ta nhớ không lầm thì đó là phát sinh ngoài ý muốn. Việc kích phát Nghiễm Hàn Lệnh đều phải trải qua tuyển chọn nghiêm ngặt, tới thời khắc cuối cùng mới kích phát, tại sao lần này lại kích phát sớm như thế.” Thanh niên họ Ông nghe vậy, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

“Tiền bối bớt giận, tình huống khối Nghiễm Hàn Lệnh này có chút đặc thù, khi có được thì đã bị kích phát rồi. Chuyện là thế này...” Thiên Cơ Tử hiển nhiên đem chuyện về Hàn Lập kể rõ một lần.

“Lại có loại chuyện này sao? Nói như vậy thì người này không phải là Thiên Vân

chúng ta, thậm chí không phải là người đại lục.” Thanh niên họ Ông sau khi nghe xong, kinh ngạc nói.

“Đích xác là vậy, Hơn nữa vài tộc chúng ta cũng đáp ứng sau đó sẽ cho hãn mượn truyền tống trận dùng một lần, đương nhiên linh thạch tiêu hao sẽ do hãn chịu.” Thiên Cơ Tử thành thật nói.

“Truyền tống thì không vấn đề, mấu chốt là thân thể hãn có vấn đề gì không?” Thanh niên họ Ông khôi phục thần sắc, có chút quan tâm hỏi một câu.

“Ông tiền bối yên tâm, người này hãn là không có vấn đề, hơn nữa chúng ta chỉ mượn lực hãn để tiến vào Nghiễm Hàn Giới mà thôi, cả quá trình cơ hồ không coi trọng hãn, hãn sao có thể động tay động chân được gì. Về phần sau khi tiến vào, bọn họ tự mình hành động, càng không có vấn đề gì.” Thiên Cơ Tử tự tin nói.

“Nếu đạo hữu đã nắm chắc như thế, Nghiễm Hàn Lệnh đã bị người kích phát thì cứ bỏ đi. Đến lúc đó phân phó những người khác một tiếng, âm thầm giám thị người này một chút là được.” Thanh niên họ Ông cảm thấy không có vấn đề, mới gật đầu nói.

Thiên Cơ Tử hiển nhiên đáp ứng.

“Lúc trước đám người Lục đạo hữu truyền tin tới, nói rằng Giác Xi Tộc vừa có thêm viện binh, ngay cả thánh giai cũng tăng thêm năm sáu người. Chúng ta không kịp đề phòng, đã bị công phá 3 tòa thành, hơn nữa phần lớn đang ở thế hạ phong. Xem ra Giác Xi Tộc thật sự có ý mở rộng quy mô.”

Sau khi Thiên Cơ Tử ngồi xuống, một thánh tộc da xanh đứng dậy, hướng thanh niên họ Ông bẩm báo một việc khác.

“Hừ, lập tức điều động năm tên thánh giai và hơn ngàn cao giai đến tiền tuyến. Bọn chúng nếu muốn chiến thì Thiên Vân chúng ta sẵn sàng tiếp đón.” Thanh niên họ Ông hừ lạnh một tiếng, không suy nghĩ phân phó nói.

“Vâng!”

Thời gian tiếp theo, những người khác bắt đầu bẩm báo một số chuyện quan trọng khác.

Hội nghị này tiếp tục kéo dài thêm gần nửa canh giờ mới chấm dứt.

Tất cả thánh giai sau khi rời đi, lập tức đều về chuẩn bị.

Mà lúc này Hàn Lập đang trong động phủ bế quan.

Một năm sau, vào một ngày nọ, Hàn Lập đột nhiên ra khỏi động phủ, rời khỏi Vân thành.

Nhưng gần nửa ngày sau, hắn liền thần bí trở về trong thành, lại tiến vào mật thất không ra.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã ba năm.

Mà trong động phủ Hàn Lập, ánh sáng có chút hắc ám, trong đó có ba nhân ảnh đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Trong đó một người kim quang lập lòe, bên ngoài thân hiện lên một phiến kim sắc lân giáp, giống như xích kim. Một người khác cả người đều là hắc khí quay cuồng, thân ảnh có vẻ vô cùng mơ hồ, không thể thấy rõ bộ dáng. Mà người cuối cùng lại lập lòe từ quang, da thịt xanh biếc.

Ba người bất pháp quyết khác nhau, bộ dáng vẫn không nhúc nhích.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đột nhiên thân thể kim sắc nhân ảnh kia chấn động, mở mắt ra.

Hai luồng lam mang bắn ra.

“Chuyện gì vậy, người nọ đã tìm đến cửa, chẳng lẽ là...” Kim sắc nhân ảnh thì thào tự nói một câu.

Tiếp theo hắn bỗng nhiên vung tay, một đoàn bạch quang từ trong tay áo bay ra, huyền phù trên không.

Hư không bắt đầu sáng lên, đem ba đạo nhân ảnh hiện ra rõ ràng.

Kim sắc nhân ảnh ngồi giữa đúng là Hàn Lập, hắn nhíu mày, tựa hồ đang tự định giá chuyện gì đó.

Mà tên phát ra từ quang, da thịt xanh biếc kia lại có khuôn mặt giống với Hàn Lập, chỉ là hai mắt trong suốt vô cùng, nhìn về phía Hàn Lập, bộ dáng tò mò.

Lúc này, trong đoàn hắc khí truyền ra một trận phạm âm, hắc khí bắt đầu dần tan đi, kết quả lộ ra một quái vật ba đầu sáu tay.

Quái vật này thân cao hai trượng, cả người phát ra kim quang chói mắt, nhưng chỉ có hai gương mặt là rõ ràng, không có mũi, làm cho người ta dựng tóc gáy.

Quái vật phẳng phất như kim sắc cự tượng này mở mắt ra, con ngươi sâu thẳm tăm tối như hố đen, phẳng phất có thể hút cả tâm thần người khác vào.

“Có khách tới, các người trước tiên cứ tự mình tu luyện, ta đi gặp bọn họ đã.” Hàn Lập lúc này đã tự định giá xong, phân phó hai người kia một tiếng, liền hóa thành một đạo kinh hồng bắn về phía vách tường của mật thất.

Kết quả kinh hồng chợt lóe, liền vô thanh vô tức chui vào vách tường không thấy bóng dáng.

Một lát sau, nguyên bốn đại môn đang đóng chặt bỗng chợt lóe thanh quang, từ từ mở ra.

Hàn Lập thông dong từ trong đi ra.

“Bái kiến Thái tiên bối. Tiên bối như thế nào lại đến tệ xá.” Hàn Lập vừa thấy người trước mặt, liền khom người, cung kính hỏi thăm.

Gương mặt nữ tử này cao nhã, dáng người thon dài, đúng là Thái Lưu Anh của Tinh Tộc.

“Thế nào, chẳng lẽ Hàn đạo hữu không hoan nghênh thiếp thân sao?” Nữ tử này thản nhiên nói.

“Tiên bối nói đùa. Thái tiên bối có thể đến động phủ văn bối thì văn bối cầu còn không được. Vị đạo hữu này là...” Hàn Lập cười ha ha, nhưng ánh mắt xoay chuyển, nhìn về phía người sau lưng đối phương.

Phía sau Thái Lưu Anh là một nữ tử dáng người thướt tha, nhưng trên đầu lại mang

một cái nón trắng che đi khuôn mặt, mơ hồ bị một tầng tinh quang che chắn, không thể thấy rõ khuôn mặt.

“Nàng ta là tiểu đồ vừa mới thu nhận.” Tinh tộc mỹ phụ không nói thêm gì, chỉ ngăn gọn giải thích một câu.

Mà nữ tử kia cũng gật đầu, không nói gì.

Hàn Lập thấy vậy, hiển nhiên không đi hỏi thêm, chỉ có thể trực tiếp mời hai người vào động phủ.

Kết quả không lâu sau đó, ba người Hàn Lập đều ngồi xuống đại sảnh.

Một khối lõi hình người được Hàn Lập dùng thần niệm điều khiển, dâng lên một ít linh quả cùng linh trà.

Tinh tộc mỹ phụ tự mình rót trà, kết quả trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

“Linh khí thật mạnh, tựa hồ là cây trà đã ngoài ngàn năm mới có thể cho lá như thế này. Đặc biệt chính là cây trà cũng là loại hiếm có. Nói như thế, linh trà này tại Vân thành cũng hiếm có ai bán.” Thái Lưu Anh sau khi ném một ngụm, không khỏi tán dương.

“Nếu tiền bối thích, vân bối ở nơi này còn có một chút, xin tặng tiền bối.” Hàn Lập nghe vậy thì cười, tiếp theo tay áo phất một cái, một cái hộp màu trắng hiện ra trên bàn.

“Nếu đạo hữu nói như thế, ta cũng không khách khí, ta thật đúng là thích loại trà này.” Tinh tộc mỹ phụ cười nói.

Chương 1667: Hợp Kích Bí Thuật

Thải Lưu Anh vừa nói, ngọc thủ vừa nhắc, đã đem hộp ngọc thu về.

Hàn Lập thấy vậy chỉ cười, tiếp theo cùng Thải Lưu Anh đàm luận một số đề tài về tu luyện, không chút ý tứ hỏi đến nữ đồ của nàng.

Tinh tộc thấy Hàn Lập như vậy, khoe miệng chỉ khẽ cười, đồng dạng cũng không đề cập đến đồ đệ của mình, cứ thế mà trò chuyện.

Sau một canh giờ, hai người vẫn chưa hề mệt mỏi, bộ dáng vẫn tiếp tục trò chuyện thêm một canh giờ nữa.

Nữ tử đội nón trắng kia không nói được lời nào, có chút ngồi không yên, ánh mắt xuyên thấu qua khăn che mặt, không ngừng đảo qua người Tinh tộc mỹ phụ và Hàn Lập, bộ dáng hơi có chút không kiên nhẫn.

Thải Lưu Anh thấy cảnh này, nhú mày một chút, nhưng cuối cùng nhìn Hàn Lập một lượt, miệng khẽ cười nói:

“Hàn đạo hữu, mới gần ngủ mấy năm không gặp, định lực của ngươi đã khác xa trước kia. Có thể đến bây giờ mà cũng không hỏi ý đồ ta đến đây, chẳng lẽ gần đây tu luyện bí thuật gì, hay là tu vi đại tăng.”

“Tiền bối nói đùa, vẫn bối làm gì có định lực, chỉ là tiền bối không chủ động cho biết, vẫn bối sao lại dám mạo muội hỏi.” Hàn Lập cung kính trả lời.

“Nói như vậy thì có lẽ thiếp thân đã trách oan Hàn đạo hữu. Bất quá cho dù ta không nói, nghĩ rằng ngươi cũng có thể đoán được vài phần.” Thải Lưu Anh hơi hột cười nói.

“Việc này...vẫn bối đích xác có chút đoán rằng lần này tiền bối đến là liên quan đến Nghiễm Hàn Giới.” Hàn Lập thành thật trả lời.

“Ha ha, đạo hữu quả nhiên đoán đúng, thiếp thân và tiểu đồ đến đây là vì việc này, tin rằng không lâu nữa, Đạo đạo hữu cũng mang một người khác đến đây bái phỏng.” Thái Lưu Anh cười rộ lên.

“Nói như vậy, chẳng lẽ lệnh đồ chính là...” Hàn Lập ngẩn ra, ánh mắt nhìn nữ tử che mặt kia, bộ dáng có chút kinh ngạc.

“Không sai, tiểu đồ chính là người lúc trước đã nói với ngươi, có được Nguyên Từ Chi Thế.” Tinh tộc mỹ phụ thân nhiên thừa nhận nói.

“Nếu vẫn bối nhớ không lầm thì người mà tiền bối nói trước kia, nên ứng với khách khanh của quý tộc mới đúng, sao lại biến thành lệnh đồ?” Hàn Lập kinh ngạc hỏi.

“Điều này không có gì lạ, năm trước thiếp thân vừa mới nhận lấy tiểu đồ này.” Thái Lưu Anh thân nhiên cười.

“Thì ra là thế, là vẫn bối nhất thời hồ đồ.” Khóe miệng Hàn Lập có chút co quắp, cười khổ một tiếng nói.

“Chẳng lẽ đạo hữu cảm thấy ta là vì chuyện Nghiễm Hàn Giới mới nhận lấy đồ đệ này?” Tinh tộc mỹ phụ thâm ý sâu sắc hỏi một câu.

“Vẫn bối nào có suy nghĩ như thế.” Sắc mặt Hàn Lập hơi đổi.

“Nghĩ như thế cũng không sao, bất quá ta có thể cam đoan với ngươi, tiểu đồ bái thiếp thân làm sư phụ tuyệt đối là cam tâm tình nguyện, không có nửa phần miễn cưỡng.” Thái Lưu Anh lơ đãng nói.

“Ta thật tâm bái làm môn hạ của sư phụ, không có chút bắt buộc.” Nữ tử che mặt rút cục vào lúc này mở miệng nói.

Thanh âm có chút trầm thấp, nhưng lại có một sức hút, có chút dễ nghe.

Hàn Lập nghe vậy, nét mặt lộ ra một tia ngưng ngung, chỉ có thể xấu hổ cười, không nói thêm gì.

“Kỳ thật lần này mục đích thiếp thân đến rất đơn giản, chính là muốn cho ngươi làm quen với tiểu đồ một chút, sau này trong Nghiễm Hàn Giới còn cần hai người các người

đồng tâm hiệp lực.” Thái Lưu Anh chậm rãi nói.

“Tiền bối nói như vậy, chẳng lẽ Nghiễm Hàn Giới sắp mở ra.” Hàn Lập không khỏi hỏi ngược một câu.

“Đạo hữu nói không sai, nếu không có gì ngoài ý muốn thì một tháng sau Nghiễm Hàn Giới sẽ mở ra.” Tinh tộc mỹ phụ ngưng trọng nói.

“Một tháng sau, nhanh như vậy sao?” Hàn Lập thật sự cả kinh.

“Thế nào, Hàn đạo hữu còn có chuyện chưa làm xong sao?” Thái Lưu Anh chợt hỏi.

“Cũng có một chút, nếu có thể cho tại hạ hơn mười năm nữa, nói không chừng có thể tu luyện đến bình cảnh, lúc đó mượn cơ hội lần này tiến giai.” Hàn Lập có chút bất đắc dĩ nói.

“Đúng là xui xẻo, bất quá hiện tại ngươi chỉ là thượng tộc thất giai mà thôi, cho dù tu luyện đến đỉnh giai thì cần phải tốn nhiều thời gian hơn nữa. Đột phá bình cảnh cũng không quá khó khăn, hơn nữa ta và Đoàn huynh đã hứa cho ngươi chỗ tốt như vậy, ngươi nên cảm thấy đủ mới phải.” Tinh tộc mỹ phụ nghe vậy, thần nhiên nói.

“Tiền bối yên tâm, cho dù văn bối muốn lâm trận lùi bước thì Thiên Cơ Tử tiền bối cũng tuyệt không đáp ứng.” Hàn Lập rùng mình, nhưng mặt ngoài lại cười trả lời.

“Đạo hữu biết vậy là tốt, hiện tại ngoại trừ giới thiệu tiểu đồ cho ngươi biết thì cấm chế trong Nghiễm Hàn Giới cũng hung hiểm vô cùng, còn có vài chuyện muốn giao cho ngươi. Ngươi trước khi xuất phát cũng cần chuẩn bị một số pháp khí cùng bảo vật.” Sau khi Thái Lưu Anh gật đầu, liền chuyển đề tài nói.

“Xin tiền bối chỉ giáo.” Hàn Lập nghe xong lời này thì vui vẻ, có chút thành khẩn trả lời.

Tinh tộc mỹ phụ thấy cảnh này, hài lòng gật đầu, liền giảng giải.

“Những chỗ hung hiểm trong Nghiễm Hàn Giới thì ta không cần nói. Khi xuất phát, hiển nhiên sẽ có người giảng giải cho các ngươi. Hiện tại ta muốn nói đến kinh nghiệm bản thân khi năm đó tiến vào Nghiễm Hàn Giới. Đầu tiên, tốt nhất là không nên đi về khu vực cực nóng cực lạnh, nơi này không chỉ có mãnh thú băng thuộc tính mà còn có cấm chế

cực kỳ lợi hại, lấy tu vi các người, đi vào chỉ có chết mà thôi. Thứ hai, các người nếu gặp...”

Thần sắc Tinh tộc mỹ phụ nghiêm nghị, nói chừng thời gian một bữa cơm.

Vô luận là Hàn Lập hay nữ tử che mặt đều chăm chú lắng nghe, dù sao việc này liên quan đến tính mạng của mình, tuyệt không có nửa phần khinh thường.

“Cuối cùng, các người phải nhớ cho kỹ, nếu từ xa nhìn thấy một đám mây đỏ thì phải chạy trốn thật xa, nếu có nửa phần chần chừ thì các người liền chết ngay. Nguyên nhân cụ thể thì không cần ta nói, khi các người nhìn thấy sẽ biết. Được rồi, những điều cần nói thì ta đã nói, Hàn đạo hữu nên nhớ kỹ.” Thái Lưu Anh rốt cục ngừng nói.

“Vãn bối đã nhớ kỹ, đa tạ tiền bối chỉ giáo.” Hàn Lập cung kính trả lời.

“Được rồi, nếu sự tình đã xong, ta và tiểu đồ liền trở về, lần sau gặp lại, có lẽ sẽ là lúc tiến vào Nghiễm Hàn Giới.” Tinh tộc mỹ phụ cười khê nói, tiếp theo đứng dậy.

Nữ tử che mặt thấy vậy, cũng đồng dạng đứng dậy.

“Cung tiễn tiền bối.”

Hàn Lập hiển nhiên cũng vội đứng dậy, nghĩ muốn tiễn hai người ra cửa.

“Người không cần tiễn ta ra cửa, ta và tiểu đồ tự rời đi là được, tránh để người khác chú ý.” Thái Lưu Anh phân phó Hàn Lập.

“Vâng, vậy thì vãn bối xin thất lễ.” Hàn Lập thấy khẩu khí nữ tử này cứng rắn như thế, liền khom người nói.

Thái Lưu Anh gật đầu, liền mang theo nữ tử che mặt ra cửa, nhưng khi gần đến cửa thì dường như nghĩ đến điều gì, quay lại nói với Hàn Lập một câu:

“Thiếp thân thật hồ đồ, có một chuyện thiếu chút nữa đã quên nói cho đạo hữu biết.”

“Mời tiền bối phân phó.” Hàn Lập ngẩn ngơ, nhưng lập tức trả lời.

“Thứ này có lẽ người nhận ra, bên trong ghi lại vài loại bí thuật, mặc dù không quý hiếm nhưng cũng nên tìm hiểu. Chờ sau khi ba người các người tiến vào Nghiễm Hàn

Giới, đừng vội xuất phát, trước tiên cứ đem Nguyên Tử Thần Quang ngưng luyện bí thuật này, bí thuật này không chỉ có tác dụng bài trừ cấm chế, mà khi đối địch cũng là thần thông cực kỳ lợi hại, bảo đảm các người sẽ bình an. Nguyên bốn định cho các người sớm tu luyện, nhưng hiện tại Vân thành quá nhiều tai mắt, vì phòng ngừa bị kẻ khác học lén, cho nên sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới hãy tu luyện.” Thái Lưu Anh vừa nói, vừa đánh ra một đạo bạch quang về phía Hàn Lập.

Hàn Lập có chút ngoài ý muốn hư không một trảo, nhất thời một mảnh hôi quang bay ra, đem bạch quang thu vào tay.

Cúi đầu nhìn xuống, rõ ràng là một bạch sắc ngọc phiến.

“Hợp kích bí thuật!” Hàn Lập nhìn vật ấy, không khỏi thầm nói một tiếng, lập tức đem thần niệm nhập vào bên trong.

Bí thuật này hiển nhiên hẳn có nghe nói qua.

Nói đại khái, loại bí thuật này khi có nhiều người liên thủ, thì uy lực rất lớn, là một loại bí thuật hiếm thấy.

Sau thời gian một bữa cơm, Hàn Lập mới đem thần niệm từ trong ngọc phiến thu về, lúc này trong đại sảnh đã trống trơn.

Thái Lưu Anh cùng nữ tử che mặt đã sớm đi mất.

Hàn Lập vẫn chưa lộ ra vẻ ngoài ý muốn, ngược lại tay áo vung lên.

Nhất thời một mảnh hà quang bay ra, người liên biến mất không thấy.

Chỉ một lát sau, hư không trong mật thất bỗng nhiên chợt lóe kim quang, thân ảnh Hàn Lập thoáng cái hiện ra, ánh mắt đảo qua gần đó.

Chỉ thấy kim sắc quái vật ba đầu sáu tay và Hàn Lập phát ra tử quang kia vẫn ngồi xếp bằng, nhắm mắt tu luyện.

Nhưng lập tức, chúng tựa hồ cảm ứng được Hàn Lập xuất hiện, đều mở mắt nhìn lại.

“Nguyên bốn muốn cho các người tu luyện đại thành mới tiến vào Nghiễm Hàn Giới,

nhưng hiện tại xem ra không còn kịp, ta đi chuẩn bị vài thứ.” Hàn Lập phảng phất tự nói với mình, tiếp theo phất tay áo về phía kim sắc quái vật kia.

Một kim quang lung tráo bay ra.

Một màn khó tin xuất hiện!

Nơi kim quang vừa hạ xuống, thân hình quái vật bỗng vang lên một trận âm phạm, tiếp theo vỡ ra, hóa thành vô số kim sắc phù văn và hắc khí.

Kim sắc phù văn chớp động, hóa thành một đoàn kim quang bay vào người Hàn Lập, mà hắc khí thì quay cuồng, ngưng tụ thành một Nguyên Anh đen như mực cao một tấc.

Đúng là Nguyên Anh thứ hai của Hàn Lập, Ma Anh.

Lúc này vẻ mặt ma anh tươi cười, tử quang chớp động, trên người còn có kiện thiên ngoại ma giáp nọ.

Chương 1668: Ma Anh Và Linh Khu

Hàn Lập nhìn ma anh mỉm cười, tay phát một cái, nhất thời linh quang ngoài thân ma anh chợt lóe, hóa thành một đạo diếu quang bay vào người hắn.

Hóa ra ban đầu khi Hàn Lập dùng vài loại tài liệu trên quý ngưng luyện ra kim thân pháp tướng, nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện ma anh không có thân thể cho nên mượn ma khí trong kim thân tiếp tục tu luyện huyền âm ma khí.

Nguyên anh này sau khi tu luyện ma công thì không ngừng rèn luyện, đối với việc ngưng luyện kim thân pháp tướng có lợi rất lớn.

Hàn Lập hiển nhiên mừng rỡ.

Dù sao nguyên anh thứ hai dường như là một người độc lập, vô luận tu luyện hay thao túng kim thân cũng không cần hao phí bất cứ tâm thần gì.

Đáng tiếc tu vi ma anh này quá thấp, nếu có thể tu luyện đến cảnh giới của hắn, cộng thêm kim thân thì khi đối địch, lập tức liền giống như một thân ngoại hóa thân, lập tức làm thực lực Hàn Lập tăng lên nhiều.

Một người bình thường muốn tu luyện từ Nguyên Anh Kỳ đến Luyện Hư Kỳ hiển nhiên vô cùng khó khăn.

Nhưng chủ nguyên anh của Hàn Lập lại có cảnh giới cao hơn, trực tiếp truyền các loại kinh nghiệm tu luyện cho nguyên anh thứ hai, cộng thêm các loại đan dược quý hiếm không dứt, cho nên tốc độ tu luyện của nguyên anh thứ hai còn hơn cả bản thể.

Mặc dù bình cảnh đối với ma anh không thể nói là không có, nhưng khả năng đột phá còn dễ hơn tu sĩ bình thường một nửa, dù sao thì trước kia cũng đã đột phá rồi.

Đây cũng là vì sao mà nhân tộc hoặc dị tộc khi tu luyện đến trình độ nào đó, cảm thấy mình khó có thể đột phá liền bắt đầu tu luyện thân ngoại hóa thân, nguyên thần thứ hai và vài loại thần thông lớn.

Nhưng vô luận bồi dưỡng cái nào thì cũng tốn rất nhiều công sức, bình thường thì phải mất hơn một nửa thời gian mới có thể thành công.

Ai cũng biết thân ngoại hóa thân có chỗ tốt thật lớn, bình thường ai cũng tu luyện một hai hóa thân, hơn nữa tu vi đều thua xa bản thể.

Dù sao bọn họ cũng không có bình nhỏ thần bí, không thể luyện ra vô hạn linh đan diệu dược.

Sau khi nguyên anh thứ hai của Hàn Lập có được kim thân ma khí và vô số linh đan, hiện tại đã tu luyện đến Nguyên Anh Trung Kỳ đỉnh phong, bộ dáng tùy thời đều có thể tiến giai đến Hậu Kỳ.

Hiện tại Nghiễm Hàn Giới mở ra, hẳn cũng không vội để ma anh tu luyện. Hẳn chuẩn bị sau khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới sẽ để nguyên anh thứ hai đánh sâu vào bình cảnh Hậu Kỳ.

Linh khí ở linh giới này vốn nồng đậm, đối với bình cảnh của một gã Nguyên Anh Kỳ thì hiển nhiên còn mạnh hơn gấp trăm lần linh đan diệu dược.

Hàn Lập thầm tính toán như thế, ánh mắt xoay chuyển liên rơi xuống trên người một “Hàn Lập” khác, hiện lên một tia nôn nóng.

“Thật sự không nghĩ được chi tiên thân thể đúng là vật tuyệt hảo để luyện chế thân ngoại hóa thân và thể thân. Càng không nghĩ tới thúc dục linh lực lại có thể bị chi tiên này trực tiếp hấp thu chuyển hóa thành linh lực tinh thuần, làm cho pháp lực của kim thân tiến triển cực nhanh. Chỉ vài năm mà pháp lực đã tăng lên đến nhất giai, tới Luyện Hư Trung Kỳ, căn bản không nói đến bình cảnh. Thật sự là khó tin! Bất quá nghĩ lại cũng không có gì khó hiểu. Linh dược này là linh vật do thiên địa biến thành, nguyên bản phải trải qua vô số năm tháng mới có thể tu luyện ra linh trí, nếu muốn biến ảo thành hình người thì phải trải qua hơn mười ngàn năm mới có khả năng. Quá trình này chỉ có thể tích lũy năm tháng mới có thể chậm rãi tiến pháp lực, nhưng thực vật mà cũng có thể tiến giai thì thật đúng là bất công.”

“Bất quá cổ quái chính là, đồng dạng là thiên địa linh vật, nhưng Cửu Khúc Linh Tham vì sao chỉ có thể làm cho nguyên khí khôi phục, căn bản không thể tiến giai. Chẳng lẽ chỉ có loại linh vật như chi tiên này mới có thể hấp thu linh dịch? Hay là loại

linh được này phải tiến giai đến mức biến ảo thành bản thể mới có thể có được thiên phú đó.” Hàn Lập thì thảo tự nói, sau khi chau mày một hồi lâu thì lắc đầu:

“Hắc hắc, quản làm gì. Mặc kệ thế nào thì hiện tại có một thiên đại cơ duyên đặt trước mắt. Mặc dù việc tu luyện của bản thân bị trì hoãn, cũng không thể tu luyện ra thân ngoại hóa thân, nhưng luyện thành một khối thể thân thì hoàn toàn có thể. Sau này trực tiếp dùng nguyên anh khống chế linh khu đối địch.”

Sau khi Hàn Lập phát hiện ra linh dịch trong bình nhỏ thần bí có thể là chi tiên tăng tu vi, thì thầm nghĩ đến việc tiếp tục thúc dục linh dịch, xem cuối cùng nó có thể có được pháp lực kinh người như Hợp Thể Kỳ hay không.

Mặc dù không có pháp lực, cũng không có được cảnh giới “nửa thánh giai”, nhưng khi nguyên anh phụ thân vào khối thể xác kia đối địch, thì dựa vào bản thân chứa nhiều thần thông cùng pháp lực thông thiên của linh khu, tuyệt đối không e ngại bất cứ tồn tại Hợp Thể Kỳ nào.

Càng hưởng chi pháp lực của linh khu này còn có thể tiếp tục cuồng trưởng, vạn nhất cuối cùng có thể so với pháp lực thông thiên của Đại Thừa Kỳ, như vậy thì tại linh giới cơ hồ không cần e ngại bất cứ ai.

Đương nhiên tất cả việc này chỉ là giả thiết hiện tại hắn đưa ra.

Không biết vì sao, hắn mơ hồ cảm thấy loại chuyện nghịch thiên này mơ hồ không có khả năng xảy ra, có lẽ chỉ có thể khiến cho khối linh khu này có pháp lực Hợp Thể Kỳ hoặc Luyện Hư Kỳ đỉnh phong.

Dù sao khi hắn dùng linh dịch thúc dục kim lõi trúc đến vạn năm thì không còn biến hóa gì khác.

Đã có loại ví dụ đặc thù này, Hàn Lập hiển nhiên không dám khẳng định chi tiên hấp thu linh dịch này có thể có hạn chế hay không.

Hơn nữa khối thể xác này chỉ tích lũy tinh thuần linh lực đến một mức độ nhất định, cần phải điều động đan điền và pháp lực trong kinh mạch luyện hóa mới được.

Thể xác khối chi tiên này không thể tự mình làm việc này, cũng may trong lúc cấp

bách, hẳn đã nghĩ ra một cách.

Hàn Lập nghĩ tới đây, khoe miệng lộ ra một tia cười, phân phó với “Hàn Lập” trong tử quang:

“Khúc nài, mấy ngày nay khổ cực cho người rồi, người cứ đi ra khỏi khối thân thể kia đi, tạm thời không luyện hóa linh lực bên trong nữa. Một tháng tiếp theo, ta sẽ dùng việc đề cao linh dược, đợi khi tất cả linh dịch tiến vào trong thân thể linh khu thì người sẽ lại từ từ luyện hóa.”

“Vâng, công tử.”

Một thanh âm trong trẻo non nớt từ trong thể xác chi tiên phát ra, tiếp theo chỉ thấy “Hàn Lập” trong tử quang vỡ thiên linh cái của mình một cái, hai mắt nhắm lại, đồng thời một đoàn bạch quang từ bên trong bay ra, sau khi xoay tròn liền hóa thành một nữ đồng sáu bảy tuổi.

Toàn thân mặc một bộ đồ trắng, trên đầu thắt bím, có vẻ vô cùng đáng yêu!

Hàn Lập thấy nữ đồng hiện ra, mỉm cười nói:

“Hiện tại tiến vào Nghiễm Hàn Giới, người sẽ đi cùng ta. Ta sẽ đem bản thể của người theo cùng, hiện tại người cứ đi nghỉ ngơi cho tốt đi.”

“Công tử, ta có thể đi cùng sao?” Nữ đồng nghe vậy mừng rỡ, cười hồn nhiên.

“Lúc này đây ta tiến vào Nghiễm Hàn Giới còn không biết gặp phải loại chuyện nào, hiện tại nguyên thần của người đã thông linh, biến ảo thành hình người, ta như thế nào yên tâm để người ở đây một mình. Vạn nhất sau khi ta rời đi, có ngoại nhân xông vào động phủ thì không xong.” Hàn Lập ôn hòa giải thích.

“Thật tốt quá, không biết vì sao sau khi ta biến thành bộ dáng thế này, chẳng những ý nghĩ tốt hơn rất nhiều, cho nên hiện tại muốn ra ngoài xem một chút.” Đồng tử vui mừng nói.

“Ha ha, đúng là người mới mở ra linh trí không lâu, loại suy nghĩ này hiển nhiên không có gì ngạc nhiên. Bất quá trong khoảng thời gian này, người cứ đợi ở dược viên, ngàn vạn lần đừng để ai thấy được. Trong khoảng thời gian này, ta sợ rằng động phủ sẽ

không yên bình.” Hàn Lập ngưng trọng nói.

“Vâng, Khúc Nhi sẽ đến được viên nghi ngại.” Nữ đồng vừa nghe nói có thể sẽ có ngoại nhân đến động phủ, không khỏi hoảng sợ nói.

Tiếp theo thân hình nữ đồng trở nên mơ hồ, lần nữa hóa thành bạch quang bắn đi, chớp động một lần liền chui vào lòng đất không thấy bóng dáng.

Nữ đồng này hiển nhiên chính là nguyên thần Cửu Khúc Linh Tham biến thành.

Lúc đầu chi tiên nói qua rằng muốn Cửu Khúc Linh Tham sẽ sớm mở ra linh trí.

Nhưng Hàn Lập không nghĩ tới linh vật như chi tiên, sau khi bình giải tiến vào luân hồi, gần một năm sau liền đem nguyên thần từ chỗ trắng biến thành nữ đồng.

Xem ra chi tiên khẳng định là có ý gì đó, cho nên mới tiến giai.

Hàn Lập nhớ đến chuyện này, liền đặt tên cho Cửu Khúc Linh Tham sau khi tiến giai là “Khúc Nhi”.

Sau đó hẳn lại phát hiện Khúc Nhi bởi vì duyên cớ là thiên địa linh vật, cho nên có thể trực tiếp tiến vào thân thể chi tiên, cũng có thể điều động pháp lực bên trong.

Mà trong quá trình luyện hóa linh lực, tự thân Khúc Nhi cũng có được lợi ích không nhỏ.

Kể từ đó, hẳn hiển nhiên dứt khoát đem chuyện luyện hóa linh lực trong thân thể chi tiên giao cho nữ đồng này làm.

Kết quả sau hai năm làm cho hẳn rất hài lòng.

Hiện tại thấy nữ đồng đã đi xa, hẳn cười nhẹ, giơ tay trao một cái về phía linh khu trên không.

Nhất thời một mảnh hà quang bay ra, bao phủ lấy linh khu.

Thân thể chi tiên trong tử quang nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng biến thành một tắc, bay tới trước người Hàn Lập, chui vào tay áo không thấy bóng dáng.

Sau khi xử lý xong tất cả chuyện này, ánh mắt Hàn Lập đảo qua mật thất một lát, rồi không chút chần chừ quay người lại, bước ra ngoài cửa lớn.

Một tháng tiếp theo, Hàn Lập thường xuyên đến các cửa hàng ở Vân thành, bắt đầu sưu tầm một số tài liệu cùng pháp khí.

Mà trong mấy ngày tiếp theo, Đoạn Thiên Nhận cùng Thiên Cơ Tử quả nhiên đều tìm tới cửa, không biết nói gì với Hàn Lập, nhưng chỉ nửa ngày liền lộ ra vẻ hài lòng rồi đi.

Thời gian một tháng hiển nhiên không dài, chỉ chớp mắt đã trôi qua.

Một ngày nào đó, Hàn Lập đang nhắm mắt dưỡng thần trong đại sảnh, đột nhiên một đạo hồng quang từ ngoài mật thất bay vào.

Hắn nhíu mày, bắt lấy hồng quang vào tay, sau đó dùng tâm thần nhập vào trong xem xét.

“Rốt cục bắt đầu rồi.” Hàn Lập cúi đầu tự nói một tiếng, bỗng nhiên đứng dậy hướng bên ngoài động phủ đi ra.

Chương 1669: Thiên Cương Ấn

Bên ngoài động phủ có hơn mười dị tộc nhân đang đứng từ khi nào. Cầm đầu là bốn người một thân hoàng bào, đều là Luyện Hư Kỳ, số người còn lại là giáp sĩ tay cầm giáo bạc, bộ dáng sẵn sàng nghênh địch.

"Hàn đạo hữu, ta và các vị huynh đệ phụng mệnh Thiên Cơ Tử tiên bối, đặc biệt đến đây mời đạo hữu đi hội họp."

Một hoàng bào đại hán thấy Hàn Lập từ trong động phủ đi ra, liền ôm quyền nói.

"Vậ thì làm phiền mấy vị đạo hữu."

Hàn Lập chưa lộ ra vẻ ngoài ý muốn, bất động thanh sắc.

Trước kia chuyện tình hẩn kích phát Nghiễm Hàn Lệnh chỉ có một số ít cao tăng tại Vân thành là biết. Nhưng sau khi Nghiễm Hàn Giới mở ra, số người biết phỏng chừng tăng lên không ít. Thiên Cơ Tử hiển nhiên lo sợ lúc này có người quấy rối, bắt cóc hoặc là diệt sát nên mới phái người đến bảo vệ.

Sau khi hoàng bào đại hán nghe Hàn Lập nói xong, cười cười, phất tay về phía giáp sĩ phía sau. Nhất thời đám giáp sĩ tản ra hai bên, lộ ra một linh xa được kéo bởi những thanh điều thật lớn, xinh đẹp vô cùng. Liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra linh xa này không phải là phàm vật!

Hàn Lập thấy vậy, không khách khí, tiêu sái tiến vào trong linh xa.

Bốn gã hoàng bào kia đồng dạng cũng bay lên linh xa, thuần thực phân biệt đứng ở bốn góc linh xa, vừa lúc đem Hàn Lập bảo hộ nghiêm ngặt vào trong. Hai thanh điều hót vang vài tiếng, hai cánh vỗ bay lên đi. Ngân sắc giáp sĩ đều tự thả ra một ngân sắc viên bàn, đứng lên trên rồi phi hành theo. Một lát sau, thanh sắc linh xa đã bay lên trời cao trăm trượng, thẳng đến một chỗ nào đó tại Vân thành.

Rõ ràng lúc này cả toà Vân thành đều được bảo vệ, chẳng những người đi đường

trong thành rất ít, mà dọc đường còn có thể thấy được từng đội ngân sắc giáp sĩ đi tuần. Hàn Lập chú ý tới những nơi trọng yếu, ẩn ước truyền tới một chút cấm chế ba động, tựa hồ một số cấm chế đều được kích phát. Xem ra việc Nghiễm Hàn Giới mở ra được cao tầng Vân thành rất coi trọng.

Đoạn đường linh xa bay đi vẫn không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, linh xa trực tiếp đưa Hàn Lập đến khu vực gần khách sạn mà ngày đó Hàn Lập kích phát Nghiễm Hàn Lệnh. Hiện tại khu vực này hoàn toàn bị cấm chế rậm rạp bao phủ, hơn nữa từ xa có thể nhìn thấy bên trong cấm chế có hơn mười cây cột cao hơn trăm trượng từ dưới đất mọc lên, bao phủ phương viên quanh khách sạn khoảng mười dặm.

Những cây cột này tản ra linh quang đủ loại màu sắc, hình thành một ngũ sắc quang trảo, đem tất cả bên trong bảo vệ nghiêm ngặt, người bên ngoài căn bản không thể nhìn thấy bất cứ thứ gì bên trong. Bất quá, khi tiến đến khu vực này liền phát hiện giáp sĩ nơi này so với những nơi khác đông hơn mười lần, cơ hồ cả khu vực đều được giáp sĩ vây quanh. Hơn tám trăm khôi lỗi thân cao bảy tám trượng, người đen như mực đeo xích đỏ như lửa phân tán đứng ở khắp nơi không nhúc nhích. Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

Giáp sĩ thủ vệ ở nơi này tu vi ít nhất đã ngoài Kết Đan Kỳ, Nguyên Anh Kỳ lại càng chiếm đa số. Về phần khí tức Luyện Hư Kỳ, Hàn Lập đảo thần niệm sơ qua cũng phát hiện vài người, cấm chế phụ cận bày ra giống như thiên la địa võng. Có thể thấy được nơi này được bảo vệ sâm nghiêm đến cỡ nào.

Thanh sắc linh xa có dấu hiệu đặc thù, đoạn đường bay tới căn bản không bị đội tuần tra nào cản lại.

Hiện tại sau khi đến gần quang mạc, một cự lang có cánh, trên lưng là một giáp sĩ trực tiếp từ trong quang mạc bay ra nghênh đón đám người Hàn Lập.

"Thiết thống lĩnh! Hàn đạo hữu đã tới chưa!"

Một nam tử khoảng năm mươi tuổi, mặc giáp xanh khi trông thấy thanh sắc linh xa nhất thời từ trên lưng cự lang lớn tiếng hỏi.

"Ha ha, là Thiên tiên bối bảo Hoa huynh ra nghênh đón sao. Yên tâm, Hàn đạo hữu đang ở trong linh xa, Hoa đạo hữu có thể mở cấm chế ra được rồi."

Hoàng bào đại hán trên xe mỉm cười trả lời.

"Không có chuyện gì thì tốt, ta sẽ mở cấm chế ra ngay..."

Nam tử trên cự lang nghe vậy liền lấy từ trong người ra một khối lệnh bài, tiếp theo hướng về phía quang mạc. Nhất thời mấy đạo quang trụ màu sắc khác nhau từ trên lệnh bài phun ra, bắn lên quang mạc hình thành một đại quang trận cỡ một trượng.

Quang mạc gần đó như cảm ứng được liền để lộ ra một lỗ hổng rồi từ từ biến thành một ngũ sắc thông đạo, xem ra thần bí vô cùng. Lúc này, hoàng bào đại hán thúc dục thanh sắc linh xa trực tiếp bay vào trong, thấy thế mấy giáp sĩ vội vàng đi theo sau.

Thấy cảnh này, Hàn Lập kinh ngạc.

Tầng quang mạc này lại còn có cả không gian cấm chế, nếu kẻ nào mạo muội xông vào dù cho độn thuận có kỳ diệu thì cũng nhất thời bị nhốt bên trong. Thời gian trì hoãn lâu như vậy, kẻ đột nhập hiển nhiên sẽ bị phát hiện. Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, tự định giá.

Lúc này, thanh sắc linh xa đã bay ra, trước mắt bỗng nhiên sáng ngời, cảnh tượng phía trước rơi vào mắt Hàn Lập. Chỉ thấy phía dưới bất ngờ có hai vòng tròn đường kính hơn mười trượng, mặt ngoài có vô số tinh thạch khảm vào, ngoài rìa còn có vô số hoa văn phức tạp, chớp động quang mang đủ màu. Từ xa nhìn lại thật sự rất diễm lệ.

Trung tâm pháp trận, ngoại trừ một điện phủ thì không có bất cứ kiến trúc gì khác. Nhưng thật ra vô luận bốn phía pháp trận hay điện phủ thật lớn kia, toàn bộ đều là bóng người, bộ dáng tụ tập mấy ngàn dị tộc nhân. Trong đó phần lớn là giáp sĩ phụ trách cảnh giới, còn có trăm người mặc phục sức khác nhau, không ai là không có tu vi cao thâm. Những người này đứng quanh hai toà pháp trận cùng điện phủ, không ai nói chuyện.

Bất quá khi linh xa chở Hàn Lập bay tới, phía dưới có không ít người nhìn thấy đều ngẩng đầu nhìn lên. Nhưng hoàng bào đại hán căn bản không để ý tới ánh mắt của những người này, trực tiếp khống chế linh xa bay quanh một vòng, sau đó hạ xuống một bãi đất trống trước cửa điện phủ.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, lúc này mới phát hiện một bên khác có một linh xa giống như đúc, chỉ là màu sắc chiếc này là màu trắng.

"Hàn đạo hữu, Thiên tiên bối đang chờ đạo hữu trong đại điện, chức trách của ta chỉ có thể tiến đến đây mà thôi."

Hoàng bào đại hán dừng xe, vô cùng khách khí ôm quyền nói với Hàn Lập.

"Đa tạ Thiết huynh đã hộ tống trên đường!"

Hàn Lập cũng hoàn lễ, lãnh đạm cười trả lời.

Tiếp theo, thân hình hần thoáng một cái, người từ linh xa bay lên, hai chân sau khi chạm đất liền không chút hoang mang đi về phía điện phủ.

Hơn mười giáp sĩ canh giữ điện phủ thấy Hàn Lập từ trên linh xa hạ xuống, chỉ dùng ánh mắt tò mò đánh giá hần vài lần, vẫn chưa tiến lên vặn hỏi gì. Hàn Lập thấy cảnh này hiển nhiên là coi như không nhìn thấy, đi vào. Xuyên qua hành lang đây giáp sĩ đứng ở hai bên, Hàn Lập liền đi tới một gian đại sảnh rộng lớn. Bên trong hoặc ngồi hoặc đứng chừng bốn, năm mươi người, bộ dáng phân làm hai bên. Ghế chính giữa đại điện là một thanh niên da trắng hơn hai mươi tuổi, đúng là thanh niên họ Ông. Mà Thiên Cơ Tử, Đoạn Thiên Nhận cùng Thái Lưu Anh và bảy tám gã Hợp Thế Kỳ khác thì đang ngồi. Phía sau những người này đều một số nam nữ dung mạo khác nhau, khí tức không kém, đều là Luyện Hư Kỳ đỉnh giai.

Lúc Hàn Lập đi vào, Thiên Cơ Tử mỉm cười nói với thanh niên họ Ông điều gì đó, những người khác cũng lẳng lặng lắng nghe.

Hiện tại Hàn Lập đã đi vào đại sảnh, hơn phân nửa số người đều quét ánh mắt về phía hần.

"Văn bối bá kiến chư vị tiền bối!"

Hàn Lập vừa nhìn thấy thanh niên họ Ông, trong lòng không khỏi cả kinh nhưng mặt ngoài vẫn duy trì ổn định, hướng lão quái vật này thi lễ.

"Hàn đạo hữu, người đã tới. Được rồi, vài canh giờ nữa Nghiễm Hàn Giới sẽ mở ra, ta lập tức giới thiệu cho người những đồng bạn sẽ cùng người truyền tống."

Thiên Cơ Tử mỉm cười nói.

"Vâng, tất cả đều nghe theo phân phó của tiền bối."

Hàn Lập hiển nhiên sẽ không phản đối.

"Người chính là người trong lúc vô ý kích phát Nghiễm Hàn Lệnh?"

Thanh niên họ Ông sau khi đảo mắt qua người Hàn Lập, tựa hồ phát hiện điều gì, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Bẩm Ông tiền bối, đúng là văn bối."

Hàn Lập không dám chậm trễ, vô cùng cung kính khom người trả lời.

"Người nhận ra ta."

Thanh niên họ Ông có chút ngoài ý muốn.

"Văn bối từng tại tứ tộc đấu giá hội may mắn gặp qua tiền bối một lần."

Hàn Lập thản nhiên trả lời.

"Tứ tộc đấu giá hội, thì ra là thế, nói như vậy ta và người cũng có chút duyên phận. Ta thấy mặc dù người chỉ có cảnh giới thượng tộc thất giai nhưng pháp lực và thần thức lại vượt xa đồng bối mấy lần. Nơi này ta có một kiện "Thiên Cương Ấn" là năm đó trong lúc vô ý ta tìm được một kiện dị bảo, thi triển có chút hao phí thần niệm nhưng đối với thánh giai lại có chỗ hữu dụng, vừa lúc thích hợp tặng cho người trong chuyến đi này."

Thanh niên họ Ông cẩn thận nhìn Hàn Lập vài lần, sau khi hơi trầm ngâm liền nói ra những lời nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Vừa dứt lời, hần phất tay một cái, nhất thời một mảnh ngân quang bay về phía Hàn Lập. Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ra, lập tức vừa mừng vừa sợ, tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, miệng liên tục cảm tạ, giờ tay bắt lấy.

Kết quả, một mảnh thay hà từ đầu ngón tay phun ra đem vật ấy vây lại nhiếp vào trong tay. Hần tập trung nhìn lại, rõ ràng là một ngân sắc tiểu ấn hình dạng cổ xưa, lớn cỡ năm sáu tấc.

Đem ấn này lật lại, phía dưới hiện lên ba cổ văn.

"Thiên Cương Ẩn."

Đây là một loại thượng cổ văn tự vô cùng hiếm thấy, cũng may năm xưa hần có học hồn tạp, cho nên vừa liếc mắt một cái liền nhận ra.

Chương 1670: Nghiễm Hàn Nghi

Mặc dù Hàn Lập cảm thấy bất ngờ đối với việc vị Đại Thừa Kỳ này ban cho một kiện dị bảo nhưng hiển nhiên sẽ không cự tuyệt. Sau khi thu bảo vật về, trong lòng âm thầm tự định giá nguyên nhân đối phương làm như vậy.

Đám người Thiên Cơ Tử thấy vậy, cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên không khỏi nhìn nhau một cái. Nguyên vốn tưởng rằng thanh niên họ Ông sẽ nói thêm điều gì đó với Hàn Lập nhưng thanh niên lại ngậm miệng không nói gì nữa.

Thiên Cơ Tử ngăn người nhưng lập tức cười nói với Hàn Lập:

"Hàn đạo hữu có thể được Ông tiên bối ban bảo vật, xem như là thiên đại phúc khí. Nghĩ rằng có bảo vật này hộ thân trong Nghiễm Hàn Giới hơn phân nửa là vô sự. Thời gian không còn nhiều nữa, trước tiên ta sẽ giới thiệu cho người một chút về những người sẽ cùng người tiến vào trong Nghiễm Hàn Giới."

"Như vậy thì làm phiền tiên bối."

Hàn Lập cung kính trả lời.

"Trước tiên ta giới thiệu người một chút về Nguyệt tiên tử. Nàng cũng giống người đều là người kích thích Nghiễm Hàn Lệnh, cho nên sẽ là người mang một đội khác vào bên trong. Mặc dù truyền tống sau nhưng hai đội các người sẽ được truyền tống không cách nhau quá xa. Nếu ở bên trong có gặp nhau thì nên chiếu cố nhau một chút."

Thiên cơ Tử chỉ vào một nữ tử khuôn mặt tái nhợt, mặc cung trang, giới thiệu.

"Hoá ra là Nguyệt tiên tử!"

Hàn Lập quay đầu đánh giá nữ tử này một cái, nhất thời không thể nhìn ra được đối phương là người tộc nào, mỉm cười ôm quyền nói.

Vị "Nguyệt tiên tử" này thân nhiên gật đầu với Hàn Lập, vẫn chưa nói gì.

"Vị này chính là Thạch Côn ở Thạch Kiến Tộc, một thân thần thông phòng ngự, cũng tính là số một số hai trong các người. Bên cạnh là Phong Khiếu của Thanh Tộc và hai vị huynh đệ song sinh Vân Đăng Tộc am hiểu liên thủ đối địch."

Thiên Cơ Tử lần lượt chỉ ra những tồn tại Luyện Hư Kỳ đỉnh giai.

Thiên Cơ Tử cũng không nói rõ, mỗi người chỉ nói sơ vài câu cho nên chỉ một lát đã giới thiệu tất cả mọi người. Mà những người này đối với một tồn tại thất giai như Hàn Lập thì có bất động thanh sắc, có lạnh lùng, chỉ có một số người là tươi cười với hắn. Điều này cũng khó trách, bọn họ đều là thượng tộc cửu giai, hơn nữa chỉ là loại cần một bước nữa là đột phá bình cảnh tiến vào thánh giai, nếu không cũng không được tham gia đi lần này, như thế nào lại để ý tới một dị tộc nhân kém mình hai bậc, cho dù hắn có được thanh niên họ Ông khen ngợi đi nữa thì bất quá chỉ là tu luyện một công pháp có chút đặc thù mà thôi, không ít người coi trọng.

Thiên Cơ Tử thấy vậy thì khẽ cau mày.

Người khác thì không rõ nhưng hắn lại biết Hàn Lập từng dựa vào thực lực bản thân mà diệt sát vài tên cùng giai. Nói về công pháp và thần thông thì mặc dù không dám cam đoan có thể dùng lực đè áp tất cả nhưng thực lực cũng có thể xếp vào ba hạng đầu trong nhóm người đi vào Nghiễm Hàn Giới lần này.

Hàn Lập không thèm để ý, chỉ gật đầu với những người đó. Trong những người này, đồ đệ của Thái Lưu Anh và Đoạn Thiên Nhận cũng ở trong đó. Vị Thạch Côn của Thạch Kiến Tộc chính là đồ đệ của Đoạn Thiên Nhận, mà nữ tử che mặt kia mới vừa rồi cũng nghe rõ tên là "Liễu Thuý Nhi".

"Nguyên bốn một Nghiễm Hàn Lệnh chỉ có thể mang mười ba người tiến vào Nghiễm Hàn Giới nhưng pháp trận này sau khi đã trải qua cải thiện của mấy vị trận pháp đại sư của chúng ta cùng Tinh Tộc, hiện tại đã có thể truyền tống mười lăm người. Cho nên ba mươi người các người ở đây đều có thể tiến vào trong Nghiễm Hàn Giới. Được rồi, ta đã giới thiệu xong. Đến lượt các người chia đội. Những người được đọc tên sẽ truyền tống cùng Nguyệt tiên tử, số còn lại sẽ đi theo Hàn đạo hữu. Mặc Sát, Phong Khiếu, ..."

Thiên Cơ Tử bắt đầu điểm danh.

Kết quả chỉ một lát sau, mọi người đã được phân thành hai nhóm. Hàn Lập và lam bào nữ tử được chia làm hai đội. Hàn Lập nhìn như bình tĩnh nhưng trong lòng lại đang nghĩ thầm không biết Thái Lưu Anh và Đoạn Thiên Nhận thi triển loại thủ đoạn nào mà có thể mua chuộc được Thiên Cơ Tử để đưa Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn thật sự được chia vào đội của hắn. Bất quá hai người này vô cùng bình tĩnh, phảng phất đây là lần đầu tiên nhìn thấy Hàn Lập.

Kể từ đó, xem ra cấm địa thất lạc trong Nghiễm Hàn Giới kia, hẳn thật sự phải xông vào một chuyến rồi.

Sau khi chia đội xong, Thiên Cơ Tử phát tay, một lão quái thánh tộc xa lạ bắt đầu nói cho đám người Hàn Lập một số chuyện kiêng kỵ về Nghiễm Hàn Giới.

Mặc dù đám người Hàn Lập đã sớm nghe từ nguồn khác vài lần nhưng giờ phút này vẫn chăm chú lắng nghe, không dám phân tâm.

Sau khi lão quái nói xong, Thiên Cơ Tử lại phát tay, một mảnh sương mù từ trong tay áo bay ra, sau khi chợt loé lên trong hư không liền hiện ra năm, sáu mươi bảo vật lớn nhỏ không đồng nhất. Bảo vật này có viên hoàn, kim bát, tiểu phiến, quả trượng, ... có thể nói là đa dạng, bảo khí trùng thiên nhưng hết lần này tới lần khác ngay cả một kiện phi đao, phi kiếm thường thấy thì lại không có.

Mọi người nhìn bảo vật trên hư không mà hoa cả mắt, nét mặt không khỏi hiện ra một trận kinh nghi. Có người nhìn về phía Thiên Cơ Tử môi giật giật như muốn trực tiếp hỏi điều gì nhưng vào lúc này Thiên Cơ Tử lại cười một tràng dài nói:

"Các ngươi còn chờ gì nữa, những bảo vật này đều được lấy ra từ bí khố trong thành, vì để các ngươi đi một chuyến này thuận lợi cho nên mới ban cho các ngươi. Mỗi một kiện đều không cần luyện hoá, có thể sử dụng ngay. Nhưng mỗi người chỉ có thể lấy một kiện, số còn lại sẽ bị lão phu thu hồi."

Nghe nói như thế, mọi người đầu tiên là ngẩn ngơ nhưng lập tức liền mừng rỡ. Không ít người lập tức bắt quyết niệm chú hoặc là trực tiếp trao lên không bắt lấy vật mình nhìn trúng. Trong đó có vài món bảo vật có khí tức cực mạnh thì càng được coi trọng. Trong lúc nhất thời mặt ngoài bảo vật đó chớp động linh quang, trong hư không lay động không ngừng, cuối cùng rốt cuộc rơi vào tay ai thì hiển nhiên phải xem bản lãnh của người đó.

Trong nháy mắt bảo vật trên không đều bị lấy đi một nửa nhưng vẫn còn một số người vẫn chưa ra tay, chỉ là không ngừng đánh giá số bảo vật còn thừa, bộ dáng chần chờ không quyết.

Đối với những người này mà nói, khí tức bảo vật cường đại thì đương nhiên uy lực không tầm thường nhưng không phải bảo vật khí tức yếu thì sẽ yếu. Đôi khi có được một kiện bảo vật phù hợp với công pháp thì ngược lại có thể gia tăng uy lực gấp bội. Đây cũng là lý do Hàn Lập chưa thu lấy bảo vật.

Bất quá, hắn không chần chờ lâu, lam mang trong mắt chợt loé, tay bỗng trao một cái lên không trung. Một kiện dị bảo trên trời chợt loé thanh quang, một bàn tay to hiện lên tóm lấy rồi kéo xuống phía dưới. Linh quang trong tay Hàn Lập chợt loé, thanh hà tán đi hiện ra một kiện bích ngọc phiến tử lập loè lam quang, mặt ngoài có vẽ một ngọn núi đẹp tuyệt trần, một cổ kỳ hàn từ trên phiến này truyền đến.

Đúng là một kiện dị bảo bằng thuộc tính.

Khoé miệng Hàn Lập vênh lên, hài lòng gật đầu nhưng dường như cảm ứng được gì đó mà thông thả ngẩng đầu nhìn về phía đối diện. Kết quả liền thấy vị Nguyệt tiên tử kia đang nhìn lại, ánh mắt đối phương đúng là rơi vào kiện lam sắc ngọc phiến trong tay hắn. Nhưng khi thấy Hàn Lập nhìn lại, nàng liền thu ánh mắt lại, một lần nữa nhìn lên không trung.

Nữ tử này cũng là người chưa thu lấy bảo vật.

Khoé miệng Hàn Lập hiện ra một tia cười lãnh đạm nhưng trong mắt lại hiện lên một tia đắm chiêu. Cuối cùng vị Nguyệt tiên tử này cũng thu lấy một kiện dị bảo, bộ dáng cũng là thuộc tính âm hàn.

Sau khi người cuối cùng cũng nhận lấy bảo vật, Thiên Cơ Tử phát tay, nhất thời bạch quang hiện lên, tất cả bảo vật còn lại trên không trung đều hoá thành từng đạo bạch quang bay về trong tay áo hắn.

"Thời gian cũng không sai biệt lắm, các người cũng đi ra ngoài chuẩn bị một chút đi."

Thiên Cơ Tử sau khi xin chỉ thị của thanh niên họ Ông, liền trầm giọng phân phó nói.

Vì thế mọi người trong đại điện tao động một trận, bắt đầu đi ra ngoài cửa điện.

Hàn Lập đứng ngoài điện phủ tùy ý nhìn lên không trung, chỉ thấy ánh mặt trời chói mắt, hiển nhiên bây giờ đang là giữa trưa. Tiếp theo, ánh mắt hắn nhìn về phía hai toà pháp trận thật lớn kia. Chỉ thấy trong hai toà trận pháp đã có hơn trăm tên giáp sĩ cầm trận bàn và trận kỳ đứng chờ. Pháp trận này khảm vô số linh thạch, bộ dáng chỉ còn chờ phát động.

Bất quá Hàn Lập bỗng híp mắt nhìn lên trời cao. Trong hư không bất ngờ xuất hiện một quang cầu cỡ đầu người, mặt ngoài chớp động ngũ sắc linh quang không ngừng, bên trong mơ hồ có thứ gì đó. Hàn Lập giật mình, tâm thần sau khi cảm ứng liền biết được trong quang cầu chính là Nghiễm Hàn Lệnh mà mình vô tình kích phát lúc trước.

Chỉ khác biệt là lệnh bài này tựa hồ bị ngũ sắc quang cầu tạm thời cấm chế, giờ phút này hắn không có cách nào thúc giục được. Lúc này Thiên Cơ Tử cũng từ trong điện phủ đi ra, dừng lại tại cửa điện một chút, sau đó ngẩng đầu nhìn mặt trời, trong mắt chợt loé tinh mang.

"Thời gian đã đến, mang Nghiễm Hàn Nghi ra."

Hắn đột nhiên phân phó với giáp sĩ gần đó một tiếng.

"Vâng."

Sau một tiếng đáp ứng, nhất thời vài tên giáp sĩ lập tức hoá thành từng đạo ngân hồng bay vào trong đại điện. Một lát sau, mấy người này cố hết sức nâng một vật cực kỳ lớn từ trong điện đi ra.

Vật này cao chừng hơn mười trượng, toàn thân phảng phất như một màu xanh nhưng hết lần này tới lần khác bên ngoài lại có mười mấy pho tượng rồng nhả mắt làm cho nó có vẻ thần bí vô cùng.

"Ầm" một tiếng, "Nghiễm Hàn Nghi" được đặt giữa sân.

Thiên Cơ Tử nhíu mày, giờ tay bắt quyết.

Một đạo bạch sắc pháp quyết bay ra, chợt loé lên rồi tiến nhập vào trong Nghiễm Hàn Nghi không thấy bóng dáng.

Mặt ngoài thanh sắc đại chung lập tức sáng lên, đồng thời vô số thanh sắc phù văn hiện lên, mười mấy pho tượng rồng nhúc nhích như sống lại. Mọi người kể cả Hàn Lập đều không ngừng đánh giá vật ấy, nhưng hiển nhiên là không thể nhìn ra danh tiếng của nó.

Lúc này Thiên Cơ Tử không hề để ý tới Nghiễm Hàn Nghi nữa mà đứng yên tại chỗ như chờ gì đó. Còn thanh niên họ Ông thì không biết vì sao vẫn chưa từ trong điện phủ đi ra.

Chương 1671: Nhập Giới

Những tu sĩ dị tộc muốn đi vào Nghiễm Hàn Giới không ngừng đánh giá cự trận trước mặt, nhìn chăm chăm vào Nghiễm Hàn Nghi sắc mặt trở nên trầm trọng. Đây là bởi vì Nghiễm Hàn Nghi có chỗ huyền diệu đối với việc đột phá bình cảnh nhưng số tu sĩ chết trong đó cũng không ít. Những người đó vô luận là tư chất hay thần thông thì hiển nhiên cũng giống như bọn họ. Điều này làm cho những dị tộc nhân này có chút bất an.

Hàn Lập thần sắc bình tĩnh đứng ở một góc, không nhìn pháp trận cũng không chú ý đến Nghiễm Hàn Nghi, chỉ là ngẩng đầu nhìn mặt trời cực nóng kia suy nghĩ không ngừng.

Thời gian từng chút trôi qua, không biết bao lâu sau đột nhiên có một tiếng rống ngâm từ giữa sân phóng thẳng lên cao.

Thần sắc Hàn Lập vừa động, nhất thời cúi đầu nhìn về phía sân rộng.

Mười mấy con long tượng đều mở hai mắt, chớp động kim sắc dị mang, ngâm lên từng hồi. Ngũ sắc quang mạc toả ra, vô luận là dị tộc nhân hay là giáp sĩ khi nhìn thấy màn này đều yên tĩnh không tiếng động.

"Nghiễm Hàn Giới đã mở ra, bắt đầu kích thích pháp trận mở ra thông đạo."

Một thanh âm lạnh lùng bỗng nhiên từ trong đại điện truyền ra, băng hàn thấu xương. Đúng là lời nói của vị thanh niên họ Ông kia.

Tiếng phân phó này khiến cho mọi người trong sân đều rung mình. Nguyên bốn những dị tộc nhân đứng trong pháp trận lúc này đều đồng thời thúc dục trận kỳ trong tay. Vô số pháp quyết đủ mọi màu sắc từ trong pháp khí bay ra nhập vào trong pháp trận. Hai pháp trận phát ra tiếng xé gió, linh thạch các màu bắt đầu nhấp nháy tản ra khí tức cực kỳ kinh người. Tựa hồ chịu ảnh hưởng của pháp trận, ngũ sắc quang mạc trên trời cao đột nhiên tối sầm lại, hư không hiện ra một tầng mây đen lớn đem không trung hoàn toàn che lại.

Tiếp theo, cuồng phong gào thét, từng đạo ngân xà chớp động, hắc sắc tuyến qua lớn nhỏ không đồng nhất chớp hình thành bắt đầu thôn phệ lẫn nhau.

Trong lúc nhất thời, thiên tượng cực kỳ kinh người!

Pháp trận và thiên tượng bị ngũ sắc quang mang bao vây mà quang cầu thì giờ phút này đang bạo liệt lộ ra kim sắc lệnh bài bên trong.

"Hàn đạo hữu, Nguyệt tiên tử. Các người dẫn đầu tiến vào trong pháp trận, có thể thúc dục Nghiễm Hàn Lệnh."

Thiên Cơ Tử nhìn thấy cảnh này, không chút do dự quát to.

Hàn Lập và Nguyệt tiên tử không dám chậm trễ, lúc này phân biệt đi nhanh đến hai pháp trận. Những người còn lại cũng biến sắc, đi theo phía sau.

Trong pháp trận, những dị tộc nhân thúc dục pháp khí đều rời khỏi pháp trận, chỉ là pháp quyết trong tay vẫn ào ào tuôn ra từ trận kỳ, trận bàn, không chút dừng lại.

Hàn Lập đi vào trong pháp trận bỗng nhiên cảm thấy trong lòng chấn động, mối liên hệ giữa Nghiễm Hàn Lệnh tăng mạnh gấp mấy lần. Nguyên bốn ban đầu chỉ lập loè thì giờ phút này không ngừng phát ra tiếng xé gió, phảng phất bởi vì Hàn Lập đến mà cộng hưởng.

Cách thúc dục thì Thiên Cơ Tử đã sớm nói qua cho hẳn biết cho nên Hàn Lập không chút do dự đi tới trung tâm pháp trận, hai tay nhanh chóng bắt quyết, mười ngón tay hoạt động liên tục, từng đạo pháp quyết được bắn ra, chỉ mấy lần chớp động liền bắn lên lệnh bài phía trên không.

Nhất thời Nghiễm Hàn Lệnh quang mang đại phóng, từ mặt ngoài hiện ra vô số kim ngân phù văn. Phù văn xoay tròn rồi hợp lại thành một phù văn quang trận đường kính mấy trượng mà lấy Nghiễm Hàn Lệnh làm trung tâm.

Hàn Lập hít sâu một hơi, pháp quyết trong tay dừng lại, vươn một ngón tay điểm lên không trung. "Phốc xuy" một tiếng, một đạo thanh sắc quang trụ phun ra bắn lên lệnh bài. Nhất thời lệnh bài vang lên một tiếng xé gió, cả quang trận run rẩy, pháp trận dần chuyển động phun ra một ngân sắc quang trụ thô to.

Quang trụ phóng thẳng lên cao, chọt loé lên liền chui vào trong hắc sắc tuyến qua trên trời không thấy bóng dáng mà cũng không có ý dừng lại.

Tiếng ầm ầm từ không trung truyền đến, tuyến qua sau khi quang trụ nhập vào liền giống như bị cực lực quấy nhiễu, hắc khí trong không trung không ngừng cuồng trường, hư không bốn phía lập tức bị xé nát.

Bất quá, chỉ ngăn ngừa vài lần hô hấp, tuyến qua trên không trung không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại hai vật khổng lồ tại không trung không ngừng phun ra hắc khí nồng đậm.

Lúc này, lệnh bài trong quang trận sau khi đánh ra một tiếng sét liền hoá thành một đạo ngân sắc điện quang biến mất nhưng một khắc sau lại bỗng nhiên xuất hiện tại trung tâm tuyến qua. Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, kim ngân điện quang bạo phát, phảng phất như mặt trời mới mọc, một đoàn kim ngân quang vừng hiện lên giữa tuyến qua, sau đó bay vào chỗ thâm sâu.

Sau một khắc, một cỗ không gian ba động phảng phất có thể huỷ thiên diệt địa hiện lên trong hắc sắc tuyến qua. Hắc khí trong tuyến qua biến mất, trong hư không hiện ra một vết rách màu bạc chỉ lớn bảy tám trượng nhưng quỷ dị không nhúc nhích, phảng phất giống như bức tranh giữa hư không.

Lúc này Hàn Lập cảm thấy thần niệm trong não đang điên cuồng tuôn ra, sắc mặt hắc liền đại biến, lập tức quát lớn:

"Còn chờ gì nữa, đến lúc rồi, ta không thể kiên trì lâu."

Vừa nghe Hàn Lập nói như vậy những dị tộc nhân xung quanh pháp trận không ngừng thúc dục trận kỳ, trận bàn lập tức cùng ném pháp khí lên không trung, tiếp theo hai tay bắt quyết niệm chú. Nhất thời chúng hoá thành từng quang cầu rơi thẳng xuống pháp trận. Cả pháp trận hiện ra quang hà diễm lệ vô cùng, phù văn hiện ra.

Tiếp theo, tiếng chú ngữ càng ngày càng lớn, cự đại phù văn xoay tròn hơn nữa càng lúc càng nhanh, cuối cùng hoá thành một cỗ ngũ sắc quang hà bao phủ đám người Hàn Lập vào trong, sau đó phóng thẳng lên trời cao, chui vào trong cái khe kim ngân sắc kia.

Bên kia, Nguyệt tiên tử cũng dẫn theo một đội chui vào khe tương tự.

Cơ hồ ngay khi hai luồng quang hà biến mất trong khe, hai khe không gian chợt loé lên rồi biến mất, không trung liền khôi phục lại như thường. Đám người Thiên Cơ Tử thấy quá trình này hoàn tất liền thở ra một hơi. Nhưng vào lúc này, từ trong điện lần nữa truyền ra thanh âm lạnh lùng của thanh niên họ Ông kia:

"Một năm sau Nghiễm Hàn Giới mới có thể mở ra, đến lúc đó sẽ mở ra pháp trận đưa bọn họ quay về nhưng trong lúc này, nhất định phải phái người trông coi hai pháp trận cẩn thận, bất luận kẻ nào cũng không được tùy ý đến gần, nếu trái lệnh, giết không tha."

"Tuân mệnh!"

Đám người trong sân đều hướng về phía điện phủ hành lễ, đồng thanh đáp.

Tiếp theo, những dị tộc nhân thúc dục pháp trận kia đều rời đi. Một đội ngân sắc giáp sĩ cùng mười mấy khôi lỗi tiến lên bảo vệ hai pháp trận nghiêm ngặt đến mức một giọt nước cũng không lọt.

Hàn Lập vừa tiến vào khe không gian liền cảm thấy choáng váng, hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa mất đi tri giác. Nhưng chỉ một lát sau đầu hẫng bỗng nhiên truyền đến một trận đau nhức giống như muốn nứt ra, hai mắt khôi phục như thường, vội vàng đảo qua thì rốt cục thấy được tất cả những thứ gần đó.

Hắn đang đứng trên trời cao tại một nơi nào đó, phía dưới trống không, chỉ có từng đợt sóng nhộn nhạo, đúng là một vùng biển không biết tên. Thạch Côn, Liễu Thuý Nhi và đám người còn lại bất ngờ lại ở gần đó hơn mười trượng. Chỉ là hơn phân nửa số người hai mắt vẫn có chút hoảng hốt, tựa hồ vẫn chưa khôi phục được bình thường.

"Ha ha, rốt cục đã tới Nghiễm Hàn Giới, tới giới này thì lão phu có hy vọng đột phá lên thánh giai rồi. Chư vị đạo hữu, tại hạ muốn tìm một chỗ bế quan nên đi trước một bước."

Một hồi phát lão giả sau khi đánh giá hoàn cảnh bốn phía, bỗng nhiên cuồng tiếu, tiếp theo phát tay, một mảnh linh quang phát sáng liền hoá thành một đạo ngân hồng phá không bay đi. Chỉ sau vài lần chớp động liền biến mất cuối chân trời.

Nhìn thấy cảnh này, những người khác sau khi nhìn nhau một cái liền có ba người

không nói một lời cũng hoá thành độn quang hướng ba hướng bất đồng phá không bay đi, sau một khắc cũng biến mất tại chân trời. Số người còn lại thì thần sắc có chút khác biệt nhưng vẫn chưa có cử động gì khác.

"Mấy vị đạo hữu, Nghiễm Hàn Giới này mặc dù là cơ hội tốt để đột phá bình cảnh nhưng chỉ cần một vài tháng là đủ. Thời gian còn lại có thể đi tìm bảo vật, không bằng chúng ta cùng nhau khởi hành, trên đường cũng có thể chiếu cố lẫn nhau một chút?"

Nói chuyện là một gã quái nhân đầu tam giác, vóc người vô cùng thấp bé.

"Liên thủ? Tại hạ mặc dù định làm như vậy nhưng cũng không có hứng thú cùng Kim đạo hữu liên thủ. Trong lớp đồng bối tại Thiên Vân mười ba tộc, ai chẳng biết Kim huynh nổi danh là trở mặt như thay áo, tại hạ sợ rằng khi tìm thấy bảo vật thì sẽ bị các hạ tàn nhẫn hạ thủ. Phong huynh, Vân huynh, ba người chúng ta đi thôi."

Một gã đại hán dung mạo bình thường, cánh tay thô to cười lạnh một tiếng cự tuyệt, bắt chuyện với hai gã nam tử của Thanh Tộc.

Hai người nọ tựa hồ đã cùng đại hán ước định trước, không nói hai lời chợt loé linh quang, hoá thành ba đạo kinh hồng bay cùng nhau.

Trong nháy mắt, số người lưu lại chỉ còn lại sáu bảy người.

"Nhị vị đạo hữu, chúng ta cũng đi thôi."

Hàn Lập thấy vậy nhưng cũng không có chút ngoài ý muốn, ngược lại mỉm cười bắt chuyện với Thạch Côn và Liễu Thuý Nhi.

"Ừ, chúng ta hành động thôi."

Thạch Côn cười ha ha đáp ứng trong khi đó Liễu Thuý Nhi thì chỉ khẽ gật đầu.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mấy người khác, ba người Hàn Lập độn quang cùng nhau, chọn một phương hướng mà bay đi. Về phần những người còn lại liên thủ hay tự hành động thì Hàn Lập hiển nhiên cũng không quan tâm. Tốc độ độn quang của ba người cũng không tính là chậm, chỉ một lát đã đi được hơn ngàn dặm, lúc này Liễu Thuý Nhi bỗng lên tiếng:

"Hàn đạo hữu, dựa theo ý của sư phụ thì muốn mấy người chúng ta trước tiên ẩn ở một nơi bí mật, sau đó đem việc hợp kích Nguyên Từ Thần quang thao luyện một chút. Vạn nhất có gặp nguy hiểm thì cũng có thêm vài phần nắm chắc tự bảo vệ bản thân."

Chương 1672: Tiểu Đao Hải Thú

"Cần gì phải phiền toái như thế, ba người chúng ta liên thủ chỉ cần không đụng phải mãnh thú chính thức trong giới này thì hoàn toàn dư sức tự bảo vệ. Mặc dù một năm sau mới có thể trở về nhưng ta còn không biết đang ở chỗ nào nên muốn tìm đến cấm chế chi địa nọ cộng thêm tu hành đột phá, thời gian có lẽ không đủ dùng. Cần gì phải làm điều thừa."

Thạch Côn lắc lắc đầu nói.

"Thạch đạo hữu! Nguyên từ thần quang này là do gia sư mất nhiều năm công phu mới sáng tạo ra, uy lực to lớn vượt xa tưởng tượng. Ta vẫn muốn trước tiên luyện công pháp này một chút, nếu không vạn nhất đụng phải đại địch thì hối hận không kịp!"

Liễu Thuỷ Nhi hiển nhiên không có hờn giận, thanh âm lạnh lùng nói.

"Có đúng thế không! Ta thì cho rằng nhanh chóng chạy tới cấm chế chi địa, lại nắm chắc thời gian đột phá bình cảnh mới là việc chính. Trước kia Thạch mỗ cũng chưa bao giờ tu luyện thuật hợp kích nhưng vẫn có thành tựu như hiện tại."

Thạch Côn cười cười, không chịu thua nói.

"Hàn đạo hữu, ngươi có ý kiến gì không?"

Liễu Thuỷ Nhi lạnh như băng, chuyển qua Hàn Lập hỏi một câu.

"Ý của ta? Nếu ý kiến hai vị khác nhau thì việc nào cũng không làm được. Hai vị không ngại thì cùng nhường một bước, chúng ta chỉ bỏ ra nửa tháng để luyện tập thuật hợp kích này, vô luận đạt đến trình độ nào thì cũng phải lập tức đi tìm cấm chế chi địa kia. Nói như vậy thì có thể làm quen với bí thuật này mà cũng có thời gian nửa tháng đi tìm cấm chế chi địa kia, đối với thời gian nửa tháng nghĩ rằng Thạch huynh cũng chờ được."

Hàn Lập trầm ngâm một chút, nói ra ý kiến của mình.

"Việc này..."

"Được, cứ như ý đạo hữu."

Nghe Hàn Lập đề nghị, Liễu Thuý Nhi vẫn chần chờ một chút nhưng Thạch Côn thì chỉ nghĩ sơ qua liền quả quyết đồng ý.

"Các người nghĩ như thế thì ta không thể không đồng ý được rồi. Cứ theo đó mà làm."

Liễu Thuý Nhi chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu.

"Vậy trước tiên chúng ta nên tìm một chỗ để tập luyện."

Hàn Lập cười nói.

Hai người Thạch Côn hiển nhiên không có ý kiến gì, độn quang ba người nhất thời nhanh thêm một chút, đem thần niệm thả ra giống như lưu tinh bay trên trời. Nguyên bản tưởng rằng sẽ rất nhanh sẽ tìm được một hòn đảo nhỏ nhưng nằm ngoài dự đoán của ba người chính là mất một đêm mới gặp được một hòn đảo nhỏ.

Bây giờ đã là bình minh, bầu trời trên đảo nhỏ là một phiến mây hồng, ngoài khơi thì tối đen như mực, thi thoảng lại nổi lên u quang, phảng phất như vết dầu loang. Vừa thấy đảo nhỏ này, độn tốc ba người Hàn Lập giảm lại, khi chỉ cách đảo một dặm thì độn quang liền dừng lại, thân hình ba người liền hiện ra, ánh mắt đảo về phía trước.

"Có chút cổ quái, thần niệm không thể dò xét vào sâu trong đảo này được, ngoài khơi cũng có yêu khí, tựa hồ đảo này đã bị yêu thú chiếm cứ."

Thần sắc Thạch Côn ngưng trọng hẳn lên, mở miệng nói.

"Đích xác là như vậy, phía dưới có một con hải thú nhưng tu vi không cao, bộ dáng không khác ta là mấy."

Lam mang trong mắt Hàn Lập chớp động vài cái, chậm rãi mở miệng nói.

"Đạo hữu có thể nhìn được đảo nhỏ phía dưới?"

Liễu Thuý Nhi có chút ngoài ý muốn nói. Mới vừa rồi nàng và Thạch Côn khi dùng

thần niệm tiếp xúc với ngoài khơi gần đảo nhỏ liền trở nên mơ hồ không rõ, tựa hồ ngoài khơi gần đó có điều gì đó có thể khắc chế thần niệm.

"Tại hạ may mắn có tu luyện qua một vài bí thuật đặc thù cho nên tai thính mắt sáng, cũng không phải là dùng thần niệm dò xét gì cả."

Hàn Lập thần nhiên trả lời.

"Vậy thì tốt quá, Hàn huynh có thần thông này thì chúng ta có thể tránh được không ít nguy hiểm."

Thạch Côn nghe vậy thì không khỏi mừng rỡ, bắt đầu xưng huynh gọi đệ với Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ khẽ cười.

"Đích xác là thế, Hàn đạo hữu có thần thông này thì chuyển đi này của chúng ta lại có thêm hai phần nắm chắc. Hiện tại nếu đảo nhỏ này có hải thú chiếm cứ thì hay là chúng ta tìm nơi khác, không đáng vì một chỗ nghỉ mà lãng phí pháp lực."

Liễu Thuý Nhi nói.

Lúc này đây, Thạch Côn đối với áo choàng nữ tử cũng không có ý phản đối, lập tức gạt đầu tỏ vẻ đồng ý. Nhưng Hàn Lập sau khi hơi trầm ngâm thì lại lắc đầu:

"Chỉ sợ chúng ta không còn tìm được nơi nào nữa và cũng không biết phải đi đâu để tìm."

"Ồ, Hàn huynh nói thế là có ý gì?"

Thạch Côn có chút kinh ngạc nói.

Ánh mắt Liễu Thuý Nhi chợt loé, khó hiểu nhìn lại.

"Hai vị cảm thấy động tức mới vừa rồi của chúng ta thế nào?"

Hàn Lập không trực tiếp trả lời, chỉ hỏi ngược một câu.

"Còn thế nào nữa, mặc dù không xuất ra toàn bộ động tức nhưng cũng có thể nói là

sáu bảy thành."

Thạch Côn không cần suy nghĩ nhiều liền nói ra ngay.

"Chính xác, lấy động tức của chúng ta phi hành một đêm chỉ sợ đã vượt được trăm vạn dặm, càng huống chi lúc trước chúng ta dùng thần niệm quét hết phụ cận mà chỉ tìm được một hòn đảo như thế này. Các người không cảm thấy có chút ngoài ý muốn sao?"

Hàn Lập thở dài một hơi.

"Hàn đạo hữu muốn nói gì thì trực tiếp nói rõ là được. Thạch mỗ đầu óc không được tốt cho lắm, bình sinh ghét chuyện vòng vo."

Thạch Côn hừ lạnh một tiếng, phảng phất có chút không kiên nhẫn nói. Nghe thấy thế, khoé miệng Hàn Lập có chút giật giật nhưng trong lòng hiển nhiên không hoàn toàn tin rằng đối phương thật sự không có đầu óc.

"Chẳng lẽ Hàn đạo hữu muốn nói là Nghiễm Hàn Giới này có chút cổ quái, không phải khó tìm tiểu đảo mà là có tìm được thì cũng bị hải thú chiếm cứ?"

Liễu Thuý Nhi tiếp lời.

"Ý của Hàn mỗ chính là như vậy, trước mắt đảo nhỏ này mặc dù bị hải thú chiếm cứ nhưng cũng không phải là loại thượng cổ mãnh thú, chúng ta chỉ cần tốn hao chút công phu sẽ dễ dàng giải quyết, so với lãng phí thời gian và pháp lực đi tìm đảo nhỏ khác thì còn tốt hơn."

Hàn Lập chậm rãi giải thích.

"Lời này nghe qua cũng có chút đạo lý. Được rồi, cứ theo ý Hàn huynh. Dù sao ba người chúng ta liên thủ, đối phó một hải thú cùng giai thì tuyệt đối không thành vấn đề."

Thạch Côn đồng ý nói.

"Ừ, ta cũng cảm thấy lời đạo hữu cũng hợp lý."

Liễu Thuý Nhi sau khi tự định giá thì cũng đồng ý.

"Nếu hai vị đạo hữu không có ý kiến gì thì chúng ta liền động thủ. Vì sợ kinh động

đến hải thú phụ cận khác, cho nên trước tiên ta sẽ bố trí một pháp trận tạm thời, lát nữa có thể giấu đi việc chúng ta diệt sát đầu hải thú này."

Hàn Lập bình tĩnh nói.

Thạch Côn và áo choàng nữ tử nghe vậy hiển nhiên sẽ không phản đối. Vì thế, Hàn Lập liền lật tay lại, trong lòng bàn tay bỗng hiện ra vài cái trận kỳ, hướng trời cao ném đi, sau đó hai tay bắt quyết, miệng lầm bầm.

Nhất thời mười mấy đạo dị mang xuất hiện, hướng ngoài khơi bắn đi, chợt loé liên không thấy bóng dáng nhưng sau một khắc bốn phía ngoài khơi đảo nhỏ đột nhiên phóng lên mười mấy đạo quang trụ thô to, sau đó liền tán ra hoá thành bạch sắc quang tráo bao phủ lấy đảo nhỏ.

"Để cẩn thận thì ta cũng trợ giúp đạo hữu một tay."

Áo choàng nữ tử thấy cảnh này, nhíu mày nói.

Tiếp theo, nữ tử này giơ tay lên, một kiện hoàng sắc viên bàn bay ra, trong nháy mắt bay lên cao hơn trăm trượng, sau đó Liễu Thuý Nhi vươn ngọc chỉ điểm một cái lên trời cao, ngay sau đó hoàng sắc viên bàn nọ liền quay tròn tại chỗ thả ra một tầng hoàng sắc quang mạc, linh quang tản ra bốn phương tám hướng, đem cả bạch sắc quang tráo do Hàn Lập tạo ra bao vào trong.

"Có tầng cấm chế thế này, cho dù chúng ta đánh nhau long trời lở đất thì cũng không có ai chú ý."

Áo choàng nữ tử thản nhiên nói.

"Ha ha, nếu vậy thì Thạch mỗ thật sự có thể thả tay đánh một trận rồi."

Thạch Côn cười ha ha, tiếp theo hoàng quang trên thân chợt loé, bên ngoài thân hiện ra một kiện hoàng sắc chiến giáp đem hơn nửa thân hình bao phủ vào trong. Tiếp theo, hoàng quang chợt loé lên, Thạch Côn không nói hai lời lao vào trong hai tầng cấm chế, đánh xuống đảo nhỏ phía dưới. Từ xa nhìn lại chỉ thấy giống như hoàng sắc lưu tinh bay xuống.

"Ầm" một tiếng, hoàng quang hạ xuống một khu rừng nhỏ trên đảo, bằng mắt

thường có thể thấy được hoàng sắc quang ba từ trung tâm cuộn ra, vô luân là núi đá hay cây cối đều bị vỡ vụn không một tiếng động, tất cả biến thành bụi phấn tán đi trong gió.

Một hòn đảo nhỏ như vậy, trong nháy mắt tất cả đều bị quét sạch trở nên bằng phẳng mà trung tâm chỗ đất bằng, Thạch Côn kiêu hãnh đứng trong một hố to đem nắm tay thu lại.

Hành động kinh người vừa rồi đúng là do hấn dùng một quyền đánh xuống mặt đất.

Chứng kiến một màn kinh người như thế, thân hình áo choàng nữ tử khẽ run lên, hai mắt Hàn Lập cũng híp lại. Xem ra vị Thạch Côn này không muốn tu luyện bí thuật hợp kích là vì tự tin đối với bản thân.

"Sớm biết rằng thân thể Thạch Kiến Tộc nổi tiếng cường đại nhưng cảnh giới thượng tộc mà đã có uy lực đáng sợ như vậy thì xem ra công pháp mà Thạch đạo hữu tu luyện cũng không tầm thường."

Áo choàng nữ tử đột nhiên thì thào nói, phảng phất nói cho Hàn Lập nghe mà vừa như tự nói với chính mình.

Sau khi Hàn Lập nghe xong lời này thì thần sắc lại như thường, giống như chưa nghe gì cả. Mà Thạch Côn tựa hồ cũng hài lòng với một kích vừa rồi của mình, ngẩng đầu lên nhìn Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi như muốn nói gì đó.

Nhưng vào lúc này, hòn đảo nhỏ kịch liệt rung chuyển, nước biển màu đen ngoài khơi cũng bắt đầu sôi sục.

"Vù vù..." bảy tám thứ to lớn màu đen từ trong nước biển quanh đảo nhỏ bắn lên cao chừng trăm trượng, phảng phất như kinh thiên hắc trụ. Nhưng những cây cột này lại nhúc nhích làm cho người ta nhìn thấy thì không khỏi nổi da gà.

Hàn Lập ngưng thần nhìn kỹ lại mới phát hiện ra những cây cột này rõ ràng là những xúc tu thật lớn.

Chương 1673: Các Hiện Thần Thông

Những xúc tu này bề mặt chẳng những có lục sắc hoa văn mà lớp thịt bên ngoài còn có những hình tròn thật lớn, hình dạng quả thực vô cùng dữ tợn.

Thạch Côn thấy cảnh này, không nói hai lời dậm chân lên mặt đất, thân hình giống như cự nỏ bắn đi, chỉ một lần chớp động đã tới ngay xúc tu, giơ tay đánh ra một quyền.

Một đạo hoàng sắc quang nhận chiêu dài mười trượng dài, chọt loé chém ra.

"Phốc xuy" một tiếng, hoàng sắc quang nhận dường như sắc bén vô cùng, xúc tu dễ dàng bị chém ra làm hai, từ chỗ bị đứt phun ra lượng lớn lục sắc huyết vụ, bầu trời gần đó nổi lên một hồi lục sắc tinh vũ.

Thạch Côn thấy vậy, cuồng tiếu một trận, thân hình nhoáng lên định đánh tới một cái xúc tu khác.

Nhưng vào lúc này, tiểu đảo phía dưới truyền tới một tiếng rống to, chấn động cả vùng trời. Thân hình đại hán lắc lư, sắc mặt hơi đổi.

Nguyên bản nửa đoạn xúc tu đang bất động bỗng nhiên vung lên, miệng vết thương lập tức ngừng chảy máu, ngược lại phun ra một cỗ lục khí nồng đậm, vô cùng hôi thối.

Thạch Côn cũng là người có kinh nghiệm chém giết vô cùng phong phú, không chút do dự thối lui lại, chỉ một lát đã lui ra ngoài hơn ba mươi trượng nhằm ngừa lục khí này có cái gì đó quỷ dị. Nhưng hắn đã quá cẩn thận.

Lục khí này sau khi phóng lên không trung thì liền biến ảo thành một xúc tu khác giống y như lúc ban đầu. Thân sắc Thạch Côn trầm xuống nhưng không chút do dự lại vung tay đánh tới. Lại một đạo quang nhận dài mấy trượng chém ra. Nhưng lúc này đây, da thịt bên ngoài xúc tu mới co lại, phun ra một cỗ hắc sắc quang hà.

Hoàng sắc nhận mang vừa trảm lên, không ngờ lại phát ra tiếng kim loại va chạm. Mặc dù vẫn phá tan một phần hắc quang nhưng khi nhận mang gần chạm vào xúc tu thì

liền biến mất.

Lúc này tiểu đảo phía dưới bỗng phát ra một tiếng rống to, xúc tu kia đột nhiên rơi xuống, phảng phất như thái sơn áp đỉnh hung hăng đánh xuống đầu Thạch Côn.

Xúc tu chưa hạ xuống nhưng một cỗ ác phong đã nổi lên cơ hồ khiến cho thân hình người ta không thể nào đứng vững được.

Sắc mặt Thạch Côn trầm xuống, hét lớn một tiếng, hoàng quang tản ra mênh mông vung lên đăm lên không trung.

Lúc này đây, Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi ở trên không trung đều nhìn thấy cảnh này rõ ràng.

Nắm tay của Thạch Côn ngay khi đánh ra, trong phút chốc liền bành trướng trở nên to gấp sáu lần ban đầu, hơn nữa bề mặt lại có hoàng sắc phù văn lưu chuyển, bạo liệt không ngừng.

Một vòng hoàng sắc quang vầng hiện lên, tản ra quang mang ba động.

Xúc tu thật lớn kia vừa tiếp xúc với hoàng quang, mặt ngoài lập tức vặn vẹo, phảng phất như bị một cỗ cự lực đánh trúng bắt đầu nứt ra, da thịt lần nữa lại bị đánh nát bấy, cuối cùng biến mất giữa không trung.

Một quyền này của Thạch Côn uy lực tựa hồ còn hơn cả một kích lúc trước. Lúc này đây ngay cả Hàn Lập cũng giật mình không ít.

Nhưng điều này lại càng chọc giận hải thú chưa vô danh phía dưới tiểu đảo, nó điên cuồng hét lên. Mấy xúc tu còn lại cũng đồng thời múa may một trận, một chút hoá thành vô số hắc ảnh hướng Thạch Côn cuốn tới.

Những xúc tu khổng lồ như thế mang theo thế gió rít gào, cơ hồ đem cả tiểu đảo vây vào trong. Trong lúc nhất thời, cơn lốc hư ảnh đan vào nhau, hoàn toàn bao phủ lấy Thạch Côn.

"Xem ra không cần chúng ta ra tay, một mình Thạch đạo hữu đủ để giải quyết hải thú này rồi."

Nhìn thấy cảnh này, Liễu Thuý Nhi nhẹ thở ra một hơi, chậm rãi nói.

"Đích xác là như thế, thân thể Thạch huynh cực kỳ cường đại, ngay cả khi hải thú có một chút thần thông thì kết quả cuối cùng vẫn là bị diệt sát. Bất quá, hải thú này tựa hồ nắm giữ thần thông Bất diệt thể, chúng ta hay là trực tiếp xuống dưới biển, đem bản thể của nó giải quyết. Dù sao kéo dài thời gian thì cũng không phải là chuyện tốt."

Hàn Lập trầm ngâm một chút, trả lời.

"Cũng đúng. Vừa hay, công pháp tu luyện của ta chính là thủy thuộc tính, bản thể của con thú này cứ giao cho ta là được."

Áo choàng nữ tử sau khi tự định giá, liền gật đầu nói.

"Nếu tiên tử nói như vậy, Hàn mỗ sẽ không tranh việc này."

Hàn Lập có chút ngoài ý muốn nhưng lập tức cười đồng ý.

Liễu Thuý Nhi cũng không nói gì thêm, sau khi bắt quyết, lam quang ngoài thân chợt loé, hoá thành một đạo lam sắc kinh hồng bắn thẳng xuống phía dưới, chỉ vài lần chớp động đã bay vào trong lòng biển, đồng thời ngay lúc này, nguyên bốn cơn lốc do xúc tu biển ảo thành đột nhiên phát nổ.

Hàn Lập không khỏi nhìn lại.

Trên đảo, một đạo hoàng mang mạnh mẽ xé rách cơn lốc, đồng thời một cỗ nhiệt khí kinh người phóng thẳng lên cao, ngay cả hai tầng cấm chế cũng có chút chớp động.

Trong tiếng nổ, Thạch Côn cuồng tiếu, mơ hồ có chút cao hứng.

"Vị này hình như là một người có cuồng đấu pháp. Trước kia chỉ nghe nói qua một người như thế, bất quá hiện tại đã tận mắt thấy một người."

Hàn Lập cười khở một tiếng tự nói một câu, tiếp theo tay áo vung lên hư không. Một mảnh quang hà bay ra, một chút liền nhập vào trong bạch sắc quang mạc. Nguyên bốn cấm chế đang chớp động lần nữa ổn định trở lại.

Cứ như vậy, Thạch Côn đại triển thần uy trên tiểu đảo không ngừng đánh nát các xúc

tu nhưng các xúc tu thì lại không ngừng phun ra lục khí nhanh chóng khôi phục lại như ban đầu. Trong lúc nhất thời giằng co không dứt.

Nhưng chỉ một lát sau, phía dưới tiểu đảo đột nhiên truyền đến một tiếng hú thê lương, sóng biển ngoài khơi kịch liệt quay cuồng, một cơn sóng hơn trăm trượng xuất hiện từ bốn phương tám hướng hung hãn đánh lên tiểu đảo

Sóng biển thanh thế kinh người như thế, sợ rằng nếu tiểu đảo bị đánh trúng thì e rằng sẽ bị huỷ mất. Hàn Lập đứng trên không trung thấy cảnh này sắc mặt trầm xuống, không suy nghĩ thêm, ngọc thủ trắng nõn như ngọc bỗng nhiên hư không đánh ra một trào. Nhất thời tiếng xé gió phát ra, năm đạo ngũ sắc hàn diễm từ đầu ngón tay bắn ra, chọt loé liên bao phủ cả bạch sắc quang mạc trên tiểu đảo. Quang mạc thoáng một cái liền biến thành ngũ sắc quang mạc.

Cự lãng lúc này đã đánh tới, lấy khí thế bài kinh đảo hải đánh lên quang mạc. Quang mạc nhìn như mỏng manh vô cùng giống như chỉ cần một kích liền bị phá nhưng mặt ngoài chọt lưu chuyển ngũ sắc quang mang, nước biển sau khi đánh lên liền ngưng kết thành hàn băng trong suốt sáng long lanh.

Kể từ đó, tầng ngũ sắc quang mang trên quang mạc chớp động không ngừng, những cảnh tượng tự xuất hiện xung quang quang mạc. Bốn phía tiểu đảo bỗng hiện ra một bức tường băng màu lam thật lớn, đem nước biển phía sau chặn lại bên ngoài.

Bản thân tiểu đảo vẫn bình yên vô sự. Hàn Lập thấy vậy hài lòng gật gật đầu, sau đó thu tay lại.

Cự lãng đánh lên tường băng mấy lần, liền quý dị biến mất, thậm chí sau khi cự lãng tan đi, ngoài khơi liền gió êm biển lặng.

Ngay lúc này ánh mắt Hàn Lập chọt loé, lộ ra vẻ như nghĩ tới điều gì đó. Đột nhiên một tiếng nổ vang lên, một đạo thân ảnh từ trên tiểu đảo hiện ra phiêu phù giữa không trung.

"Chuyện gì xảy ra vậy, hải thú này sao lại không công kích nữa.Ồ, chẳng lẽ là Liễu đạo hữu cũng động thủ sao?"

Thân ảnh nọ hiển nhiên là Thạch Côn. Ánh mắt hải đảo về phía Hàn Lập liền lộ ra

về kinh ngạc.

Hàn Lập nghe vậy cười dường như đang muốn nói điều gì đó thì ngoài khơi đột nhiên hiện lên một cự đại tuyền qua màu đen thật lớn, nước biển bị vây bên trong bị hút xuống phía dưới thì để lộ ra thi thể quái thú màu đen to như ngọn núi.

Đúng là một con bạch tuộc màu đen thật lớn. Bất quá hình thể con bạch tuộc này chẳng những to lớn dị thường mà trên đầu lại mọc hồ có bộ dáng của một gã nam tử hung ác. Thậm chí hai bên hông trừ bỏ những xúc tu thì còn có hai cánh tay thô to, trong tay cầm binh khí giống như trường thương.

"Vù" một tiếng, một đạo lam quang từ bên cạnh thi thể hải thú bắn ra, sau khi xoay tròn giữa không trung thì bỗng nhiên hiện ra cạnh Hàn Lập. Độn quang thu liễm, trong quang mang hiện ra một thân ảnh thướt tha của Liễu Thuý Nhi.

"Quả nhiên là Liễu tiên tử hạ thủ. Hắc hắc, thủ đoạn của tiên tử quả nhiên không tệ, trong thời gian ngắn như vậy đã giải quyết xong đầu hải thú này."

Trên mặt Thạch Côn hiện ra dị sắc nói.

"Không có gì, nếu không có Thạch huynh làm cho đầu hải thú này phân tâm nửa tâm thần thì ta làm sao có thể dễ dàng đắc thủ như thế. Nhưng thật ra thần thông của Hàn đạo hữu cũng không nhỏ, dĩ nhiên đem sóng biển lớn như thế ngưng kết thành tường băng."

Áo choàng nữ tử hơi hợt nói, ánh mắt nhìn về phía bức tường băng thật lớn đang bao quanh tiểu đảo nói.

"Ha ha, hai vị đạo hữu cần gì khiêm nhường như thế, nếu là con thú này đã bị giết thì ta cũng nên thu hồi cấm chế, lên đảo thôi."

Hàn Lập cười ha hả nói.

Nghe lời ấy, Thạch Côn cùng Liễu Thuý Nhi hiển nhiên không có gì phản đối. Lúc này Thạch Côn trực tiếp hướng tiểu đảo hạ xuống, mà Hàn Lập cùng Liễu Thuý Nhi cũng phân biệt thu hồi cấm chế trên không lại.

"Hàn huynh, bức tường băng đó cũng không thể phá đi như vậy thì sẽ gây nhiều chú ý."

Liễu Thuý Nhi vừa hạ xuống liền nói với Hàn Lập.

"Điều này là hiển nhiên, ta sẽ giải quyết."

Hàn Lập tựa hồ đã sớm nghĩ tới điều này, thần nhiên nói.

Tiếp theo hần há miệng, phun ra một đoàn ngân sắc hoả diễm. Ngâm diễm này sau khi xoay tròn bỗng nhiên ngân quang đại phóng, một chút liền hoá thành một ngân sắc hoả điều to một thước.

"Đi!"

Hàn Lập giơ tay điểm về phía ngân sắc hoả điều, miệng khẽ quát một tiếng.

Nhất thời, hoả điều hót lên một tiếng, vỡ hai cánh lao nhanh về phía trước đâm thẳng về phía tường băng.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Nguyên bốn bức tường băng cứng như đá, khi hoả điều tiến vào thì liền tan ra, liền hoá thành nước biển từ trên không trung rơi xuống. Sau thời gian một chén trà nhỏ, tất cả tường băng đều biến mất.

Hàn Lập lúc này mới giơ tay điểm ra một cái, ngân sắc hoả điều lập tức bắn ra, sau vài lần chớp động liền chui vào trong tay áo.

"Hàn đạo hữu có hai loại thần thông băng hoả này thật là hiếm thấy!"

Liễu Thuý Nhi chứng kiến một màn này từ đầu đến cuối, quang mang trong mắt chớp động, bộ dáng có chút kinh ngạc.

Chương 1674: Luận Bàn

"Đây là những tiểu thần thông không đáng nhắc tới, đã làm Liễu đạo hữu chê cười rồi."

Hàn Lập nghe vậy, chỉ cười trừ, tiếp theo hướng đảo nhỏ từ từ tiến tới.

Liễu Thuý Nhi nhíu mày, nguyên bốn còn muốn nói nhưng lại không thể, chỉ có thể hoá thành một đạo lam sắc kinh hồng hạ xuống.

Lúc này, Thạch Côn sớm đã ở trung tâm tiểu đảo. Hắn cũng đã tận mắt nhìn thấy Hàn Lập thi triển pháp thuật hoá giải tường băng nhưng thần sắc vẫn vô cùng bình tĩnh so với trạng thái lúc điên cuồng giao thủ thì khác rất nhiều.

Hàn Lập thấy bộ dáng của đối phương như thế trong lòng thầm giật mình.

"Thời gian không còn nhiều, hiện tại chúng ta bắt đầu thao luyện bí thuật hợp kích đi."

Thạch Côn thấy hai người Hàn Lập hạ xuống liền nhếch miệng nói.

"Điều này là đương nhiên, bất quá bí thuật này chính là phối hợp có chính có phụ, cụ thể còn phải xem Nguyên tử thần quang của ai mạnh hơn nữa. Tốt nhất là do người có uy lực lớn nhất làm chủ, như vậy mới có thể phát huy thần thông này đến mức tận cùng. Ba người chúng ta trước tiên tự thể hiện uy lực Nguyên tử thần quang sau đó sẽ quyết định người nào là chủ, người nào phụ."

Liễu Thuý Nhi tuy gật đầu đồng ý nhưng lại nói như vậy.

"Không thành vấn đề, ta cũng có ý này. Nghe nói Liễu tiên tử trời sinh đã là Nguyên tử chi thể nhưng không biết sau khi cùng ta tu thành Nguyên tử chi thể thì ai mạnh hơn ai."

Hai mắt Thạch Côn sáng ngời, nét mặt mơ hồ lộ ra một tia hưng phấn.

"Đại khái là mỗi người một vẻ. Tiên thiên Nguyên tử chi thể mặc dù có thể thao túng

tuỳ tâm sở dục nhưng tu luyện lại vô cùng khó khăn, sao lại có thể so sánh với đạo hữu, loại nắm giữ ngoại lực thế này thì dễ dàng trở nên cường đại hơn nhiều."

Liễu Thuý Nhi thông dong nói.

"Nhưng tiên thiên Nguyên tử chi thể có khả năng tiến giai, sao có thể so sánh với sau này chứ. Huống chi năm đó vì tu luyện Nguyên tử chi thể này Thạch Mỗ quả thực đã chịu không ít đau khổ. Hàn đạo hữu, nghe nói người và tại hạ khác nhau, đạo hữu mượn mấy kiện Nguyên tử chi bảo mới có thể thi triển thần quang này, có thật thế không?"

Thạch Côn cười hắc hắc, quay đầu lại nhìn Hàn Lập hỏi.

"Không sai, Nguyên tử thần quang của Hàn Mỗ khẳng định là không thể so sánh với hai vị, việc tỉ thí thì quên đi vậy."

Hàn Lập cười ha ha, hời hợt nói.

"Hàn huynh nói như thế thì tại hạ cũng không miễn cưỡng. Liễu tiên tử, người cùng ta luận bàn một chút."

Thạch Côn nghe Hàn Lập nói như vậy, nhìn hẩn một lát, không hề tỏ vẻ bắt buộc.

Liễu Thuý Nhi nghe vậy, không nói hai lời, thân hình vừa động liền từ từ bay lên không, lơ lửng cách mặt đất hơn hai mươi trượng. Không biết nữ tử này có ý gì nhưng tựa hồ cảm thấy rất hứng thú với Nguyên tử chi thể của Thạch Côn.

Thạch Côn quát khẽ một tiếng, hoàng quang ngoài thân chợt loé cũng bay lên đối diện với áo choàng nữ tử.

Ngay sau đó, thân hình Hàn Lập trở nên mơ hồ mang theo một loạt tàn ảnh liên tiếp di chuyển ra xa, khi đã cách xa nơi cũ hơn trăm trượng thì mới mặt không biểu tình nhìn lên trời cao. Hẩn tuy rằng không có hứng thú với việc tranh đoạt vị trí chủ đạo gì nhiều nhưng có thể xem hai người có cùng Nguyên tử chi thể đối chiến, việc này cũng có chút thú vị.

Lúc này, Thạch Côn hét lớn một tiếng, da thịt chợt biến thành màu đen, tiếp theo hai tay bắt quyết, hoàng quang ngoài thân trong nháy mắt biến thành hà quang. Đây là dấu hiệu phóng ra Nguyên tử thần quang.

"Liễu tiên tử cẩn thận."

Thạch Côn hét lớn một tiếng, cũng không thấy bắt quyết gì cả liền vung tay, năm ngón tay trào vào hư không phía đối diện.

Tiếng xé gió nổi lên!

Từ trong lòng bàn tay hắn phun ra hơi sắc quang trụ nhưng vừa bắn ra đã phân thành mấy ngàn đạo hơi sắc quang ti. Tiếng "xuy xuy" tràn ngập cả bầu trời.

Hàn Lập thấy cảnh này, hai mắt có chút híp lại.

Liễu Thuý Nhi sau khi trông thấy cảnh này, không chút hoang mang một tay bắt quyết, sau đó thân ảnh thướt tha quang mang đại phóng cũng đồng dạng phóng ra hơi sắc quang hà, quang hà sau khi phóng ra liền hoá thành một quang luân thật lớn, đường kính ba bốn trượng, chuyển động không ngừng. Trung tâm quang luân loé lên, một mảnh hơi quang kích bắn ra trực tiếp nghênh đón quang ti đối diện.

Trong chốc lát, hai người đã va chạm, không khí liền trở nên có chút bạo liệt.

Cũng vì tu vi cùng bốn nguyên chi lực của hai người ngang nhau, dù cho Nguyên tử thần quang thần diệu nhưng cũng không thể phát huy được uy năng vốn có của mình, chỉ có thể đơn thuần dựa vào uy lực mà phân cao thấp. Nhưng sau khi không trung hết bạo liệt, vô luận là quang ti hay hơi sắc quang hà đều biến mất, bộ dáng bất phân thắng bại.

"Được, khá lắm, xem chiêu tiếp theo của ta đây!"

Thạch Côn cuồng tiếu một trận, hai tay đột nhiên hợp lại trước ngực. Nhất thời, thân hình hắn chấn động, hơi quang ngoài thân phát ra chói mắt, cả người bỗng chốc như biến thành một mặt trời, tại không trung bùng sáng lên làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào.

Liễu Thuý Nhi thấy cảnh này, khuôn mặt ẩn sau lớp vải lần đầu tiên lộ ra vẻ ngưng trọng, không nói hai lời, hai tay liền bắt quyết đồng thời trong miệng bắt đầu lầm bầm niệm chú. Kết quả, hơi sắc quang luân sau lưng trở nên mơ hồ, thế xoay tròn cực nhanh, hơn nữa trong quang luân hiện ra vô số phù văn bay vút ra rồi một lần nữa tổ hợp lại. Trong nháy mắt, một phù văn thật lớn đã hình thành tại trung tâm quang luân.

"Đi."

Thạch Côn quát khẽ một tiếng, đồng thời hai cánh tay vừa động hoá thành vô số hư ảnh kích về phía trước, trong nháy mắt đánh ra cả trăm quyền. Mỗi quyền ảnh sau khi chấn động liền hoá thành một hồi sắc quang cầu bắn đi.

Trong phút chốc, hàng trăm hồi sắc quang cầu lấy khí thể phô thiên cái địa bắn thẳng về phía áo choàng nữ tử, tiếng gió rít nổi lên, thanh thế cực kỳ kinh người.

Đối mặt với công kích kinh người như thế, Liễu Thuý Nhi chỉ hừ lạnh một tiếng, vươn ngón chỉ điểm về phía đối diện một cái. Hồi sắc quang luân sau lưng phát ra tiếng xé gió, đồng thời ngừng xoay trong chốc lát, phù văn thật lớn kia từ trung tâm quang luân bắn ra.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Phù văn kia khi bắn ra liền cuộn trướng, chỉ vài lần chớp động đã biến to hơn mười trượng, cơ hồ che lấp nửa bầu trời trực tiếp nghênh đón hồi sắc quang cầu phía đối diện.

Vô thanh vô tức.

Hàng trăm quang cầu khi đánh lên phù văn, quang mang chợt loé liền biến mất, giống như trâu đất xuống biển, một đi không trở lại. Nguyên bốn Thạch Côn còn muốn phát động công kích lần hai, nhất thời ánh mắt ngẩn ngơ ngừng cử động trong tay lại, một lúc lâu sau mới lộ ra một nụ cười khổ.

"Không đánh nữa, không hổ là tiên thiên Nguyên tử chi thể, căn bản là ta không thể sánh bằng, chỉ bằng vào một chiêu ấy đã đủ đặt người vào thế bất bại."

Thạch Côn rất sáng khoái, vừa thấy mình căn bản không có khả năng thắng liền lập tức không dây dưa nữa lập tức lên tiếng nhận thua, thân hình hẩn nhoáng lên một cái đã về tới mặt đất.

"Thạch đạo hữu cũng không kém, nếu không phải công kích vừa rồi của đạo hữu kinh người như thế thì ta cũng không muốn dùng đến chiêu này. Trên thực tế, dựa vào uy lực của Nguyên tử thần quang thì một kích vừa rồi của đạo hữu cũng không kém ta bao nhiêu."

Liễu Thuý Nhi thấp giọng trả lời, tiếp theo ngón tay lần nữa điểm ra một cái. Phù văn nhất thời vỡ vụn hoá thành điểm điểm linh quang lần nữa tiến nhập vào trong quang luân.

Sau đó, nữ tử này khẽ vung tay lên, quang luân sau lưng chợt loé lên rồi quỷ dị biến mất, bản thân nàng cũng từ từ hạ xuống đất.

"Hắc hắc, Liễu đạo hữu không cần cấp cho ta mặt mũi, tạ hạ tự hiểu rõ. Mới vừa rồi Thạch mẫu đã dốc hết toàn lực mà sợ rằng Liễu đạo hữu nhiều lắm cũng chỉ mới thi triển ra sáu bảy thành toàn lực mà thôi. Hàn đạo hữu có lẽ cũng nhận thấy thần thông của Thạch mẫu thua xa tiên tử."

Thạch Côn không thèm để ý, thản nhiên nói.

"Thạch huynh cũng tự nhận mình không phải là đối thủ của Liễu tiên tử thì Hàn mẫu cũng chỉ là dựa vào ngoại vật mà có được Nguyên tử thần quang, uy lực hiển nhiên còn thấp kém."

Hàn Lập nghe Thạch Côn nói vậy, tựa cười mà không phải cười nói.

Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn hiển nhiên không tin hoàn toàn lời của Hàn Lập nhưng nếu đối phương dựa vào ngoại vật thì thật sự không thể sánh với hai người bọn họ được. Lúc này, hai người bọn họ cho dù khách khí bao nhiêu đi nữa thì cũng không có ý định kiểm tra Hàn Lập mà nếu bọn họ mà biết được bảo vật của Hàn Lập lại là một ngọn Nguyên tử thần sơn thì tuyệt không dám nghĩ như vậy.

Lần giao thủ này hiển nhiên là xác định lấy Liễu Thuý Nhi làm chủ, Hàn Lập và Thạch Côn làm phụ. Lúc này ba người bắt đầu bố trí ảo trận thật lớn gần đó đem tình hình trên tiểu đảo hoàn toàn che lại, sau đó mới bắt đầu luyện cách thi triển thuật hợp kích.

Mười ngày chớp mắt một cái đã trôi qua, trong khoảng thời gian này cũng không có người ngoài hoặc hải thú từ nơi khác đến, cho nên không xảy ra bất cứ điều gì ngoài ý muốn. Kết quả, qua bốn ngày tiếp theo ảo trận trên đảo đột nhiên biến mất, ngay sau đó ba đạo nhân ảnh bay lên không, chỉ chợt loé lên liền bay về phía chân trời.

Ba nhân ảnh này dĩ nhiên chính là đám người Hàn Lập.

Trong mắt áo choàng nữ tử hiện lên vẻ vui mừng, thần sắc Hàn Lập thì bình tĩnh mà vẻ mặt của Thạch Côn thì bất cần, xem ra chuyên tu luyện vô cùng thuận lợi.

"Không nghĩ ra, lúc này đây tu luyện thuật hợp kích này lại thuận lợi như vậy, ba người chúng ta chỉ cần hơn mười ngày là có thể thao túng như ý. Thật là việc ngoài mong đợi."

Liễu Thuý Nhi có chút cảm khái nói.

"Hắc hắc, điều này chủ yếu là do Liễu đạo hữu có linh ngộ đối với Nguyên tử thần quang, lúc tu luyện quả thật khiến cho ta và Hàn đạo hữu thu được lợi ích không ít."

Thạch Côn cười hắc hắc nói.

"Đích xác là vậy. Tại hạ không ngờ Nguyên tử thần quang lại có thể có nhiều cách biến hoá như vậy, thật sự là phải đa tạ Liễu tiên tử đã không tiếc chỉ giáo."

Hàn Lập mỉm cười nói.

"Hai vị đạo hữu đã khách khí rồi, tiểu muội cũng là do có được tiên thiên Nguyên tử chi thể cho nên mới có linh ngộ đó. Nghĩ rằng nếu đổi lại là hai vị đạo hữu thì e rằng việc lĩnh ngộ có lẽ còn vượt xa ta."

Liễu Thuý Nhi khẽ cười trả lời.

"Ba người chúng ta không cần quá khách khí, hiện tại cũng đến lúc nên đi tìm cấm chế chi địa kia. Nhìn mặt biển thì căn bản là không thể xác định được vị trí của bản thân ở nơi nào, trước hết phải lên trên lục địa mới có thể xác định được lộ trình tiếp theo."

Thạch Côn đỉnh đạc nói.

Nghe vậy, Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi hiển nhiên không có ý kiến gì khác, lúc này ba người độn quang cùng nhau, chọn một phương hướng rồi phá không bay đi.

Chương 1675: Trấn Hải Viên

Ba người Hàn Lập phi hành suốt ba bốn ngày đêm, dọc đường đi chỉ gặp được ba bốn tiểu đảo, mà những tiểu đảo này không cái nào là không bị hải thú chiến cứ, khí tức tất cả đều vô cùng cường đại. Loại khí tức này, mặc dù không thể nói là hù dọa được ba người chạy trốn chết nhưng rõ ràng là hơn xa so với con bạch tuộc khổng lồ kia, dù cho ba người có liên thủ thì thủ thắng là chuyện không dễ dàng.

Điều này khiến cho Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn thầm kêu may mắn không thôi. May mà nghe lời Hàn Lập nói, nếu không thì chỉ sợ là khi tới được đất liền mới có cơ hội tu luyện được hợp kích bí thuật kia. Nhưng có điều, chỗ yên ổn trên mặt đất thì lại không dễ tìm.

Tới sáng ngày thứ năm, phía xa ngoài khơi rớt cục cũng hiện lên một dải đất dài, cuối cùng cũng đã thấy được lục địa. Ba người không khỏi hiện ra vẻ vui mừng.

"Cuối cùng cũng đã ra khỏi vùng biển quái quỷ này."

Thạch Côn cười ha ha nói.

"Thạch đạo hữu nên cẩn thận một chút thì hơn, dựa theo kinh nghiệm của tiên nhân thì nguy hiểm trên đất liền còn ghê gớm hơn so với trên biển. Chúng ta khi lên bờ, tốt nhất là nên đem khí tức thu liễm lại để tránh việc kinh động đến đám cổ thú hung mãnh."

Liễu Thuý Nhi tuy cũng lộ ra vẻ mừng rỡ nhưng lại đề tỉnh nói.

"Liễu tiên tử yên tâm, Thạch mỗ tuy hiếu chiến nhưng cũng có vài phần biết cân nhắc."

Thạch Côn dường như chẳng chút để ý trả lời. Liễu Thuý Nhi nghe vậy, lúc này mới thả lỏng.

Nguyên bốn với cảnh giới của đối phương những lời này hiển nhiên căn bản không cần nài nói ra nhưng bởi vì Thạch Côn thật sự quá mức hiếu chiến cho nên nàng mới

khuyên một câu.

Hàn Lập nghe vậy, khoé miệng nổi lên vẻ tươi cười, mở miệng muốn nói gì đó với hai người thì đột nhiên ngoài khơi bỗng nhiên cuồng phong nổi lên, một cỗ sương mù hiện ra, nhanh chóng khếch tán ra.

"Chuyện gì vậy?"

Hàn Lập ngẩn ra, hỏi một câu.

Hai người Liễu Thuý Nhi hiển nhiên cũng thấy cảnh này, không khỏi liếc mắt nhìn nhau. Không cần nói thêm gì cả, cả ba người đang trong độn quang liền dừng lại để lộ ra thân hình, đồng thời nhìn về phía xa trước mặt. Cơ hồ ngay khi ba người làm dừng lại thì từ mặt biển phía xa truyền đến một tiếng xé gió, bạch sắc hải vụ bốc lên, phụ cận ngoài khơi một trận sóng gió mãnh liệt cuộn trào, đồng thời một cỗ khí tức man hoang kinh thiên từ phía trong sương mù phóng lên cao.

Tiếp theo, một thân hình cự thú so với con bạch tuộc lúc trước còn muốn lớn hơn vài lần từ trong hải vụ hiện ra, quái vật toàn thân phủ lông hình dáng có chút mơ hồ giống cự viên nhưng trên đầu lại mọc ra một cái sừng.

Quái thú vừa trời lên khỏi mặt biển ngay lập tức vung tay nện vào ngực rầm rầm mấy phát, thanh âm va chạm vô cùng khó nghe nhưng khi ba người Hàn Lập nghe được tiếng động này thì sắc mặt đều đại biến, vội vàng thả ra linh quang hộ thể bảo hộ thân thể vào bên trong, mắt lộ ra dị sắc nhìn nhau một cái.

Nguyên bốn tiếng va chạm quái dị vừa rồi truyền đến tai liền truyền đến một cảm giác đau đớn vô cùng, phảng phất như tinh huyết trong cơ thể quay cuồng một trận, làm cho tay chân bủn rủn. Điều này không khỏi làm cả ba người đều hoảng hốt một trận.

Nhưng đám người Hàn Lập không lại không biết rằng tất cả bất quá mới chỉ là bắt đầu.

Sau một khắc, hải thú giống cự viên kia đột nhiên mở miệng, diên cuồng rống lên, tiếng rống thao thao bất tuyệt, chấn động cả bầu trời. Trong tiếng rống, hải vụ phụ cận chẳng những biến mất mà ngay cả nước biển cũng bị âm ba của tiếng rống làm biến thành vô số tuyến qua lớn nhỏ không đồng nhất. Vô số hải ngư trực tiếp từ trong biển sâu nổi

lên, hiển nhiên đã bị dư chấn của cự viên hải thú đánh chết.

Trong lúc nhất thời, trăm dặm xung quanh nổi lên một mảnh trắng xoá, thi thể hải ngư các loại trải rộng.

Lúc này, ba người Hàn Lập đang ở trong phạm vi của tiếng rống chẳng những vòng bảo hộ kịch liệt chấn động mà sắc mặt cả ba người đều vô cùng khó coi.

Liễu Thuý Nhi sắc mặt tái nhợt, thân hình không tự chủ khẽ run lên, tùy thời có thể rớt xuống

Thạch Côn mặc dù vẫn vững chãi như thái sơn nhưng nguyên bốn khuôn mặt hung ác thì giờ phút này gân xanh nổi lên, hai mắt phồng to, phảng phất như muốn liều mạng.

Trái lại, Hàn Lập thì trông có vẻ thoải mái nhất, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt nhưng cổ quái tiếng gào thét mang theo áp lực to lớn kia lại có thể làm cho ba người Hàn Lập không thể nhúc nhích mấy may, hai chân dường như mọc rễ tại chỗ.

Tiếng hống của cự thú này phát ra càng ngày càng kinh người, thậm chí trong tiếng hống bỗng nhiên mang theo một cỗ sóng khi bằng mắt thường có thể thấy được đang tán nhanh ra bốn phương tám hướng. Phụ cận ngoài khơi khi bị sóng khí này quét qua liền lồm s lom sâu vào hơn mười trượng, thoáng cái đã tạo thành một cự đại tuyến qua mà phía ngoài tuyến qua có thể thấy được đang lấy tốc độ cực kỳ nhanh chóng mở rộng ra.

Từng đợt sóng biển cao trăm trượng trong nháy mắt hình thành, phía sau dường như có một cỗ cự lực đang liều mạng thôi động không ngừng, hướng ra bốn phương tám cuộn cuộn cuốn tới.

Đám người Hàn Lập đang ở cách đó hơn mười dặm nhưng phảng phất chỉ sau một khắc là có thể bị cuốn tới gần. Lần này, trong mắt Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn hiện ra vẻ hoảng hốt nhưng hai người hết lần này tới lần khác lại không thể nhúc nhích được.

Mắt thấy âm ba sau vài lân chớp động đã lan tới cách bọn họ không xa, Thạch Côn liền hé miệng phát ra vài tiếng xé gió, hoàng mang ngoài thân chớp động nhưng cuối cùng lại không thể nhúc nhích mấy may.

Kể từ đó, nét mặt Thạch Côn hiện lên vẻ sốt ruột, mồ hôi tuôn ra như tắm. Còn Liễu

Thúy Nhi, trong mắt cũng đồng dạng lộ ra vẻ sợ hãi, thúc thủ vô sách.

Mắt thấy cự lãng sắp đánh tới thì kim quang trên mặt Hàn Lập chợt loé, tiếp theo khoé miệng khẽ hừ lạnh một tiếng. Tiếng hừ lạnh này không lớn nhưng rơi vào tai của hai người Thạch Côn thì lại khiến cho hai người này giật mình một cái, tiếp theo linh quang ngoài thân chợt loé, trên vẻ mặt hiện ra vẻ vui mừng như điên.

Thạch Côn giắt mạnh một cái liên hoá thành một đạo hoàng quang bắn nhanh đi, Liễu Thuý Nhi thì giờ tay bắt quyết, thân hình sau đó mơ hồ liên biến mất tại chỗ, khi hiện ra thì đã cách chỗ cũ hơn trăm trượng, lúc ẩn lúc hiện như vậy đã phi đột ra hơn mười dặm.

Về phần Hàn lập, ngay khi hắt phát ra tiếng hừ lạnh thì đã sớm hoá thành một đạo kim sắc kinh hồng phá không bay đi. Sau khi ba người phi đột ra ngoài xa hơn ba bốn mươi dặm thì mới dám dừng lại, lần nữa quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy âm ba kia sau khi đánh qua chỗ bọn họ đứng lúc này bảy tám dặm thì rốt cục cũng dừng lại. Ba người không biết, ngay khi bọn họ khôi phục cử động và bỏ chạy, hai con mắt của cự viên chợt loé hung quang, xoay đầu lại nhìn về phương hướng bọn họ đào tẩu, xem việc ấy là bình thường, miệng vẫn tiếp tục gào thét.

"Đây là hải thú gì mà thần thông to lớn như vậy, chỉ bằng vào tiếng rống mà đã có thể khống chế nhục thân và pháp lực của chúng ta. Chẳng lẽ là Sơn Nhạc Cự Viên trong Chân linh?"

Thạch Côn thờ dãi một hơi, nhìn về phía cự thú phía xa xa, trong lòng vẫn sợ hãi không thôi nói.

"Không thể nào là Sơn Nhạc Cự Viên, nếu thật sự là Chân linh này thì ta còn có thể cầm cự đến giờ sao. Từ lúc đối phương rống lần thứ nhất thì chúng ta đã phi hời yên diệt rồi. Cho dù không phải là tồn tại cấp Chân linh thì chúng ta tuyệt không thể trêu chọc. Ta cảm giác được nó có chút giống như thượng cổ mãnh thú trong truyền thuyết, Trấn Hải Viên."

Liễu Thuý Nhi tựa hồ đã khôi phục trấn tĩnh, không chút do dự nói.

"Trấn Hải Viên! Là hung viên trong truyền thuyết có khả năng xé nát giao long, nuốt

cả tồn tại thánh giai sao!"

Thạch Côn nghe vậy liền hít một ngụm lương khí.

"Có lẽ là nó. Dù sao Trấn Hải Viên có Thiên Hồng thần thông, thời thượng cổ cũng có được đại danh鼎鼎. Hơn nữa chúng ta vừa rồi có thể thoát mạng được có lẽ là do hơn phân nửa là con thú này không công kích chúng ta, chúng ta nhất thời bị tai bay vạ gió mà thôi."

Liễu Thuý Nhi cười khở một tiếng, nói.

"Nếu thật sự là vậy thì việc chúng ta thoát được quả thật rất may mắn. Bất quá, nếu vừa rồi không phải Hàn huynh đột nhiên thi triển thần thông giải cứu thì Liễu tiên tử và ta chắc cũng khó thoát nổi kiếp nạn này."

Sau khi Thạch Côn trầm ngâm một chút, đột nhiên vẻ mặt mang theo chút dị sắc nhìn về phía Hàn Lập nói.

"Đúng vậy, thật sự không nghĩ ra Hàn huynh lại có thần thông như vậy, cư nhiên có thể phá tan Thiên Hồng bí thuật của Trấn Hải Viên."

Liễu Thuý Nhi đồng dạng xoay chuyển ánh mắt, thanh âm có chút quái dị nói.

"Không có gì, Hàn mỗ chỉ là năm đó có tu luyện qua một loại thần thông bí thuật có thể ngăn chặn được tiếng hống của con thú này mà thôi. Hơn nữa may mà khoảng cách đủ xa cho nên mới may mắn thoát được, nếu không thì tại hạ cũng khó toàn thân thoát mạng."

Hàn Lập thản nhiên nói.

Nghe Hàn Lập nói như vậy, hai người Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn không khỏi liếc nhìn nhau, bộ dáng kinh nghi bất định.

"Mặc kệ như thế nào thì cũng xem như Hàn huynh đã cứu tiểu muội và Thạch huynh một mạng, ân này chỉ có thể sau này báo đáp."

Liễu Thuý Nhi sau khi trầm ngâm một chút liền thản nhiên cười nói.

"Không sai, nhân tình này Thạch mỗ xin nhận, sau này chắc chắn sẽ có hồi báo."

Thạch Côn cười hắc hắc nói.

"Hai vị đạo hữu cần gì để ý đến việc này, trong Nghiễm Hàn Giới này hung hiểm vô cùng, thượng cổ mãnh thú như Trấn Hải Viên không biết còn có bao nhiêu. Nói không chừng tiếp theo tại hạ còn cần hai vị đạo hữu tương trợ."

Hàn Lập nghe hai người nói, chỉ mỉm cười trả lời.

"Hàn đạo hữu, người..."

Liễu Thuý Nhi khẽ cười một tiếng định nói tiếp gì đó nhưng vào lúc này đột nhiên từ xa truyền tới một tiếng rống quái dị khác nhưng lại cực kỳ êm tai làm ba người Hàn Lập cả kinh, lập tức ngừng nói chuyện, lần nữa nhìn về phía xa.

Cự ly xa như thế, cho dù không có hải vụ che tầm nhìn đã bị chấn tan nhưng ba người Hàn Lập cũng chỉ có thể nhìn thấy đại khái quang cảnh phía trước, tựa hồ từ trên bờ biển phía đối diện với Trấn Hải Viên bay tới một con tử sắc đại điểu, trên không trung hót vang không ngừng.

Mặc dù chỉ nhìn thấy mơ hồ do khoảng cách quá xa nhưng thể tích của quái điểu cũng không kém cự viên bao nhiêu, hơn nữa cự điểu này đối mặt với tiếng hống của cự viên xem chừng không chút tác dụng mà lao thẳng tới.

Chương 1676: Âm Thú Rừng Rậm

"Không tốt, hung cầm này khẳng định không kém Trấn Hải Viên. Nhanh chạy thôi, chỗ này không an toàn."

Vừa thấy cảnh này, ngọc dung Liễu Thuý Nhi biến đổi liên tục, tiếp theo không chút do dự bắt quyết niệm chú hoá thành một đạo lam hồng phá không mà chạy.

Không cần nữ tử này nhắc nhở, Hàn Lập và Thạch Côn cũng biết một khi hai thượng cổ hung vật này tranh đấu, vô luận là uy lực hay phạm vi ảnh hưởng hiển nhiên đều xa hơn so với âm ba lúc trước. Hai người cơ hồ hoá thành hai đạo kinh hồng theo sát áo choàng nữ tử bay nhanh về phía chân trời.

Ba đạo độn quang chỉ một chút đã biến mất ở cuối chân trời.

Ngay khi ba người vừa rời đi, chỗ cũ đột nhiên phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa. Tiếp theo, tiếng cuồng phong đan vào nhau, tiếng xé gió kinh thiên một chút liên trấn áp cả tiếng hét điên cuồng của Trấn Hải Viên và cự điêu. Cơ hồ đồng thời lúc đó, một ngọn sóng cao ngàn trượng nổi lên, chỉ một lát đã bao phủ hoàn toàn chỗ ba người Hàn Lập đứng lúc này.

Lúc này ba người Hàn Lập đã độn ra xa mấy trăm dặm, sau đó thay đổi phương hướng đi đường vòng lần nữa bay về phía đại lục.

"Nghiêm Hàn Giới quả nhiên đúng như lời đồn đại, có nhiều thượng cổ mãnh thú đã sớm tuyệt diệt tại Linh giới."

"Nếu dọc đường đi cứ gặp phải chúng thì đừng nói là tìm ra cấm chế chi địa mà sợ rằng nửa đường đã đi đời nhà ma hết."

Sau khi ba người bình yên bay lên đại lục, Thạch Côn thở ra một hơi, trong độn quang thì trào nói. Mặc dù thanh âm của hắn không lớn nhưng bằng vào tu vi của Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi thì vẫn nghe rõ ràng.

"Giới này mặc dù có một số thượng cổ mãnh thú nhưng cũng không nhiều lắm. Hơn phân nửa là do vận khí chúng ta xui xẻo đâm đầu vào trường tranh đấu của chúng."

Liễu Thuý Nhi lắc đầu nói.

"Vận khí xui xẻo? Đây đúng là báo hiệu của một khởi đầu không tốt đẹp gì."

Thạch Côn lắc đầu, bộ dáng không cho là đúng.

"Người tu tiên chúng ta vốn dĩ nghịch thiên mà đi, đối với những điều mê tín đó tuy không thể không tin nhưng cũng không nên hoàn toàn tin tưởng."

Liễu Thuý Nhi cười khê nói.

"Hắc hắc! Hy vọng là thế."

Thạch Côn cười hắc hắc nói.

Liễu Thuý Nhi thấy bộ dáng từ chối ý kiến của đại hán cũng không có ý tứ khuyên bảo, ngược lại quay đầu nói với Hàn Lập:

"Hàn huynh, hiện tại chúng ta cần xác định vị trí của chúng ta trong giới này. Xin Hàn huynh hộ pháp cho hai người chúng ta một lát."

Trải qua chuyện lúc trước, Liễu Thuý Nhi rõ ràng đã trở nên khách khí hơn đối với Hàn Lập vài phần.

"Việc này không thành vấn đề."

Hàn Lập cũng có chút tò mò đối với việc xác định vị trí của hai người, không suy nghĩ thêm liền gật đầu nói. Tiếp theo, hắc hoá thành một đạo thanh quang phóng lên cao, một chút liền bay lên trên trăm trượng mới lần nữa thu liễm độn quang lại, thân hình từ trong độn quang hiện ra rồi sau đó triển khai thần niệm bao phủ phạm vi hơn mười dặm.

"Thạch đạo hữu, chúng ta bắt đầu thôi."

Liễu Thuý Nhi hài lòng gật đầu nói với Thạch Côn.

"Ha ha, Thạch mỗ đã sớm chuẩn bị xong rồi."

Thạch Côn không chút do dự trả lời. Vì thế, Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn bay về hai phía, sau vài lần chớp động liền dừng lại cách nhau hơn mười trượng. Vị trí hai người và Hàn Lập lúc này vừa khéo tạo thành một tam giác thật lớn.

Khác với Hàn Lập, áo choàng nữ tử và Thạch Côn đều tự vung tay lên không trung, nhất thời một kiện bạch sắc viên bàn và một hoàng sắc quyền trục từ tay hai người bay ra.

Liễu Thuý Nhi bắt quyết, miệng lầm bầm. Viên bàn thoáng một cái liền cuồn cuộn gấp mười lần, biến thành một luân minh nguyệt bàn cực lớn. Sau đó hoàng sắc quang hà bỗng tuôn ra, cả quyền trục liền biến mất.

Sau một khắc, phương viên hơn trăm trượng bỗng hiện ra hoàng quang, tiếp theo tất cả quang điểm đại phóng linh quang hoà thành một thể, tạo thành một hoàng sắc quang mạc che cả bầu trời.

Thạch Côn thấy vậy, miệng khẽ quát một tiếng, đưa tay điểm một chỉ lên mình nguyệt trên không trung. Minh nguyệt lưu chuyển hào quang, sau một tiếng vù vù thì chui vào trong hoàng sắc quang mạc.

Tiếp theo, tiếng niệm chú từ trong miệng của Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn cùng lúc vang lên.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Trong hoàng sắc quang mạc phát ra tiếng xé gió thật lớn, cảnh tượng núi sông hiện lên nhìn chỉ nhỏ như hạt đậu nhưng hết lần này đến lần khác lại rất sống động, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra giống y hệt như bên ngoài.

Nhưng cảnh tượng này đều hoá thành một khối, huyền diệu vô cùng, thật sự khó có thể dùng lời để diễn tả.

"Đây là..."

Hàn Lập hiển nhiên đã xem rõ ràng thứ trong quang mạc, hai mắt híp lại, mở miệng hỏi một câu.

"Đây là Nghiễm Hàn Đồ, là gia sư và Đoạn tiên bối khi tiến vào Nghiễm Hàn Giới

và tham khảo tàn đồ của tiên nhân luyện chế mà thành. Tuy không phải là toàn bộ khu vực trong Nghiễm Hàn Giới nhưng cũng có ghi lại mười bảy mươi tám khu vực trong đó."

Liễu Thuý Nhi nhẹ nhàng nói.

"Bất quá, chúng ta có thật sự đang ở khu vực trong bản đồ này hay không thì phải thử một lần, vạn nhất không phải thì chỉ sợ rằng có chút phiền toái."

Thạch Côn nói, tiếp theo điểm một chỉ lên quang mạc trên hư không.

Nhất thời, địa đồ đại phóng quang mang, đột nhiên một điểm nhỏ từ trong bản đồ hiện lên, sau đó lơ lửng giữa không trung.

"Tìm được rồi, chúng ta đang ở rìa của Vạn Cầm Lĩnh. Nói như vậy thì hải vực mới vừa rồi chúng ta đã đi qua chính là Bát Hung Hải."

Liễu Thuý Nhi thấy khu vực mà bạch sắc quang cầu chỉ ra, thanh âm có chút run rẩy nói.

"Vạn Cầm Lĩnh, Bát Hung Hải! Hoá ra chúng ta ở khu vực này."

Sắc mặt của Thạch Côn cũng đại biến.

Hàn Lập đứng ở trên không trung nghe nói như thế, không khỏi hít vào một ngụm lương khí. Nếu bọn họ chuẩn bị tiến vào Nghiễm Hàn Giới thì hiển nhiên trước đó cũng đọc qua rất nhiều điển tịch về những hiểm địa trong Nghiễm Hàn Giới để tránh đi vào rồi phải bỏ lại cái mạng nhỏ lại.

Thế nhưng Vạn Cầm Lĩnh và Bát Hung Hải đúng là hai khu vực hung địa nổi danh.

Tên như ý nghĩa, Bát Hung Hải tự nhiên là hải vực mà bọn họ mới đi qua, nghe nói ở đó có tám thượng cổ mãnh thú. Mà Vạn Cầm Lĩnh thì lại có đến mấy vạn linh cầm, thậm chí cũng có ba con thượng cổ mãnh thú trú ngụ, uy danh cũng không kém chút nào so với Trấn Hải Viên.

Hai khu vực này nằm gần nhau, nếu đi lầm vào thì vạn nhất vận khí không tốt, kết quả chỉ có một.

Chẳng những Hàn Lập và Thạch Côn nhúu mày, mà ngay cả Liễu Thuý Nhi cũng kinh ngạc nhìn chằm chằm vào quang mạc thật lớn kia, nhất thời không biết phải nói gì.

"Ta cũng không nghĩ xông vào Vạn Cầm Lĩnh, không cần nói đến ba con thượng cổ hung cầm bên trong, chỉ cần những linh cầm khác phát hiện ra chúng ta thì cũng đủ để cho ba chúng ta không có chỗ chôn rồi."

Thần sắc Thạch Côn âm trầm nói.

"Vạn Cầm Lĩnh đích xác là vô cùng hung hiểm. Mặc dù chúng ta đã đi qua Bát Hung Hải mà không gặp nguy hiểm gì nhưng không đại biểu cho tại Vạn Cầm Lĩnh cũng đồng dạng may mắn như thế, phải tìm đường khác ly khai nơi này thôi."

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, biểu lộ ra thái độ của mình.

"Cũng chỉ có thể như vậy."

Liễu Thuý Nhi cũng nhẹ thở dài một hơi, ánh mắt sau khi đảo qua Hàn Lập và Thạch Côn thì không thể không gật đầu đồng ý.

Thấy Liễu Thuý Nhi cũng đồng ý với ý kiến của Hàn Lập, thần sắc Thạch Côn tuy tốt hơn một chút nhưng sau khi đảo mắt qua quang mạc thật lớn kia thì vẫn nhúu mày lại.

"Địa vực hai bên Vạn Cầm Lĩnh, một nơi là Lam Dương sa mạc, một nơi là Âm Thú sâm lâm. Lam Dương sa mạc thì không nên bàn tới, đối với những người chưa tiến giai thánh tộc như chúng ta thì so với Vạn Cầm Lĩnh còn muốn hung hiểm hơn nhiều. Dựa theo những gì trên điển tịch ghi lại, nơi này có ánh nắng quỷ dị, chúng ta nhiều lắm cũng chỉ có thể phơi nắng nửa ngày liền hoá thành tro bụi. Mà Âm Thú sâm lâm thì nghe nói có bộ tộc Âm Thú đã sớm tuyệt diệt tại Linh giới. Âm Thú này vào ban đêm thì thực lực của chúng có thể bạo tăng mấy lần, đồng dạng cũng nguy hiểm không nhỏ. Nhưng cũng chỉ có thể lựa chọn khu vực này mà thôi."

Liễu Thuý Nhi chỉ vào quang mạc, chậm rãi nói.

"Không được, mặc dù miêu tả về Âm Thú trong điển tịch vô cùng ít nhưng có thể nhìn ra loại dị thú này vô cùng khó chơi, tiến vào Âm Thú sâm lâm rất nguy hiểm. Hay là cứ trực tiếp quanh quẩn ở khu vực này đi."

Thạch Côn nghe vậy, cuống quýt phản đối.

"Không được, cấm chế chi địa nguyên bốn cách chúng ta rất xa, cho dù toàn lực chạy đi cũng phải tổn hao mất ba bốn tháng. Vạn nhất dọc đường gặp trở ngại khác thì thời gian còn lâu hơn. Ma quanh quẩn trong Vạn Cầm Lĩnh này thì phỏng chừng thời gian mất hơn nửa tháng, mà sau đó mà muốn vượt qua Âm Thú sâm lâm thì cũng phải mất thêm gần hai tháng, cộng thêm chúng ta còn cần hai tháng đột phá bình cảnh nữa. Nói như vậy thì làm sao có thể kịp thời chạy tới nơi đó để bài trừ cấm chế."

Lúc này đây, Liễu Thuý Nhi lại không có ý nhượng bộ, lạnh lùng nói.

Vừa nghe Liễu Thuý Nhi nói vậy, thần sắc Thạch Côn vừa động, lộ ra vẻ chần chờ không quyết.

"Âm Thú sâm lâm mặc dù có chút quỷ dị và nguy hiểm nhưng không phải trước đây chưa có người thông qua. Mặc kệ thế nào thì thông qua điển tịch chúng ta cũng biết một vài thủ đoạn đối phó với đám âm thú, như thế hẳn là có thêm vài phần nắm chắc so với người thông trước kia. Huống hồ, nếu lần này tay trắng trở về, Thạch đạo hữu không sợ Đoạn tiền bối sẽ nghiêm trị sao?"

Liễu Thuý Nhi nhìn chăm chăm vào Thạch Côn, hai con mắt toả ra ánh mắt băng hàn nói.

Thạch Côn trầm ngâm một lúc nhưng một lát sau đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Hàn Lập trên không trung hỏi một câu:

"Hàn huynh, ngươi có đề nghị gì không?"

"Hàn mỗ là do hai vị tiền bối mời tới trợ giúp hai vị, từ chỗ hai vị tiền bối đã thu được lợi ích không nhỏ, chỉ cần hai vị đạo hữu thống nhất ý kiến thì tại hạ đi đâu cũng được."

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài lần, bất động thanh sắc trả lời.

"Được rồi, nếu Hàn huynh và Liễu tiên tử không e ngại Âm Thú sâm lâm thì Thạch mỗ cũng muốn xem thử âm thú trong lời đồn đó như thế nào."

Thạch Côn sau khi tự định giá một lát, đột nhiên cuống tiểu nói.

Chương 1677: Chư Tộc Trong Tộc

Nghe thái độ của đại hán như thế, ánh mắt của Liễu Thuý Nhi ôn hoà hơn vài phần, chậm rãi nói:

"Nếu Thạch đạo hữu đã nghĩ thông suốt thì ba người chúng ta sẽ đồng tâm hiệp lực xuyên qua Âm Thú sâm lâm, tin rằng chúng ta liên thủ thì chuyến này sẽ bình yên."

"Hắc hắc, hy vọng là thế."

Thạch Côn thấp giọng cười nói.

Vì vậy sau thương nghị một lát, ba người liền hướng dọc theo bờ biển mà bay đi. Trong nháy mắt, nơi đây trở nên yên tĩnh trở lại.

Ngay sau khi ba người Hàn Lập rời đi không lâu, xa xa ngoài khơi lừng độn độn quang chớp loé lên, sau vài lần chớp động liền tiến tới ngay gần đó. Độn quang thu liễm lại hiện ra thân hình hai gã dị tộc dung mạo kỳ quái, mặc trang phục khác nhau. Một gã trong đó có tướng mạo béo lùn nhưng trên người lại có một kiện chiến giáp vô cùng lớn, toàn thân màu đen thui, cơ hồ che kín đến nửa đầu. Tên còn lại thì cao gầy, cả người giống như một cây khô nhưng lại mặc một bộ áo choàng rộng thùng thình, vô cùng quái dị.

Sau khi hai người này từ trong độn quang hiện thân, trên người đều có tro bụi, vẻ mặt cực kỳ khó coi. Tên dị tộc nhân mập mạp vuốt mồ hôi trên trán, trong lòng sợ hãi nói:

"Thật sự tà môn, đừng phải hai con thượng cổ mãnh thú, nếu không phải chúng nó đang bận đánh nhau thì chúng ta tuyệt đối không thể may mắn thoát khỏi, nhưng mà cứ như vậy thì chỉ cần dư âm của chúng cũng khiến chúng ta tự bạo một kiện bảo vật mới có thể thoát ra được."

Dị tộc nhân ục ịch có vài phần tiếc của nói.

"Hừ, có thể giữ được mạng trước mặt hai con thượng cổ mãnh thú đã là phúc lớn rồi,

bất quá hải vực nơi này có chút quý dị, chúng ta chẳng những lênhên trên biển hơn mười ngày, mà khi vừa trốn ra được thì lại gặp ngay trường tranh đấu của hai con thượng cổ mãnh thú."

Dị tộc còn lại thần sắc trầm trọng nói.

"May mắn là cuối cùng chúng ta cũng thoát ra khỏi hải vực này, phiến núi non trước mắt hẳn là an toàn hơn một chút."

Dị tộc nhân ục ịch xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía trước, có chút không khẳng định nói.

"La bà bị mất công hiệu khi trên biển, hiện tại lấy ra lần nữa thử xem, nói không chừng lại có thể xác định được vị trí hiện tại của chúng ta."

Dị tộc nhân cao gầy tự định giá nói.

"Được, làm phép thôi."

Dị tộc nhân ục ịch không có ý kiến gì khác, gật đầu sau đó há miệng phun ra một cái ngọc bàn sáng loáng vô cùng. Vật ấy sau khi xoay tròn trên không trung liền biến biến thành một trượng, đồng thời trên bề mặt mơ hồ có vật gì đó hiện ra.

Sắc mặt dị tộc nhân mập lùn hiện lên một tia huyết sắc, đột nhiên há miệng phun ra một ngụm tinh huyết, huyết vụ vừa phun ra liền biến thành một đoàn huyết vụ. Sau đó dị tộc nhân này hai tay bắt quyết, cuối cùng điểm về phía huyết vụ một cái, nhất thời đoàn huyết vụ kia nhập vào trong ngọc bàn.

Mặt ngoài ngọc bàn đại phóng huyết quang, sau khi hấp thu huyết vụ thì ngọc bàn liền trở nên rõ ràng hơn rất nhiều, thậm chí mơ hồ có thể thấy được cảnh vật trên đó. Hai gã dị tộc nhân thấy cảnh này, lập tức tròn bốn mắt nhìn bạch sắc ngọc bàn không chớp mắt. Nhưng một lát sau, sắc mặt hai gã này trở nên khó coi dị thường.

"Chuyện gì thế này, nó không thể xác định vị trí đại khái của chúng ta sao?"

Dị tộc nhân cao gầy nói.

"Nếu là khu vực đặc thù thì định vị bàn sẽ không có hiệu lực. Chắc là do hai con

thượng cổ mãnh thú đánh nhau nên dẫn động thiên địa nguyên khí gần đây cho nên cả nơi này cũng bị ảnh hưởng ít nhiều. Định vị bàn này mặc dù huyền diệu nhưng không thể so sánh với những bảo vật trong lời đồn được."

Dị tộc nhân mập lùn sau khi tự cân nhắc liền nói.

"Hừ, sớm biết như vậy thì ta đã không tốn tiền mua vật này từ đấu giá hội, thứ này khiến ta và người dường như tốn hơn phân nửa linh thạch tích cóp được."

Vẻ mặt dị tộc nhân cao gầy có chút tức giận nói.

"Vật này mất linh khi đến Nghiễm Hàn Giới, không có nó thì ta và người thật sự không cách nào xác định được phương hướng, mà vật này chỉ có Tinh Tộc mới có thể luyện chế được, nghe nói mỗi lần Nghiễm Hàn Giới mưng ra, bọn họ đều bán được rất nhiều, ngoài ra ta còn nghe nói Tinh Tộc còn có thể luyện chế ra những thứ khác còn huyền diệu hơn, không biết là thật hay giả nữa."

Dị tộc nhân mập lùn có chút buồn bực nói.

"Quên đi, việc đã đến nước này thì có nói gì thì cũng vô dụng, hiện tại nếu không thể sử dụng được thứ này thì trước tiên cứ lên đường rời khỏi khu vực này rồi tính sau."

Dị tộc nhân ục ịch sau khi dùng thần niệm đảo qua vùng đồi núi phía trước liền nói.

"Cũng chỉ có thể như vậy thôi."

Tên cao gầy sau khi chân chừ một lát rồi cũng gật đầu. Vì thế hai tên này động quang tái khởi lần nữa hoá thành hai đạo kinh hồng phá không bay đi. Chỉ một lát sau, cả hai đều biến mất, mà sau này cũng không có ai nhìn thấy qua bọn họ nữa.

Trên bầu trời của một khu rừng, ba gã dị tộc nhân Thiên Vân liên thủ hoá thành một đạo tam sắc linh quang phá không mà chạy, mà ngay phía sau bọn họ lại có mấy con quái thú hình dáng giống như sư tử đuổi sát theo.

Lại ở một nơi xa xôi khác, tại một vùng trời bị tuyết bao phủ, mấy tên quái nhân cả người trắng như tuyết đang chậm rãi phi hành cách mặt đất không quá mười trượng. Tuyết vụ cơ hồ có thể đóng băng tất cả nhưng lại không gây ra chút ảnh hưởng nào tới bọn họ, thân ảnh bọn họ liền nhanh chóng biến mất trong tuyết vụ.

Lại ở nơi nào đó trong rừng rậm, hai gã mặc lục bào, da thịt khô vàng đang cầm trong tay một kiện hồng sắc phiến kỳ đang quạt về phía một đại thụ cao hơn mười trượng phía trước. Trên thân đại thụ này bất ngờ hiện lên một khuôn mặt ác quỷ dữ tợn nhưng giờ phút này nó đang bị liệt hảo bao vây, hơn nữa trong miệng lại phát ra tiếng kêu vô cùng thê lương, không ngừng phun ra lục sắc dịch thể, ngăn cản công kích của hoả diễm. Mười mấy nhánh rễ cây của quỷ thụ từ dưới đất không ngừng vũ động, trên mặt đất hiện lên những vết rách sâu, có thể thấy được lực đạo to lớn như thế nào. Nếu là hoả diễm bình thường thì có lẽ đã bị rễ cây này dập tắt nhưng hoả diễm đang vây lấy nó giống như bất diệt chi viêm, rễ cây đào qua thì giống như ảo ảnh, chỉ một lát sau lục dịch từ trên đại thụ phun ra trở nên ít dần, cuối cùng cũng không có cách nào ngăn cản được hoả diễm, từ đó quỷ thụ trong miệng phát ra một tiếng kêu xé gió, sau đó liền biến thành một đống tro đen.

Hai gã nam tử khô vàng thấy vậy, lập tức thu phiến kỳ trong tay lại, bay tới trước đống tro. Bọn họ phân biệt lấy ra từ trong đống tro tàn ra một viên tinh thể xanh biếc, hai gã này sau khi đào qua vật ấy liền lộ ra vẻ mừng như điên.

Một nơi hẻo lánh khác ở trong Nghiễm Hàn Giới, tại một sa mạc mênh mông, hơn mười nam nữ đang đứng cùng một chỗ, trên trán bọn họ đều có một chiếc sừng đang vây lấy một gã nam tử có một chiếc sừng kim sắc cùng thảo luận điều gì đó, về mặt mỗi người đều lộ ra vẻ sợ hãi, dường như gặp phải chuyện gì đó khó có thể tin được. Mà khi ánh mắt của thanh niên có chiếc sừng kim sắc sau khi đào qua những người khác thì đều cúi đầu, không dám đối mặt với nam tử này.

"Mục tiêu chính thức của chúng ta lúc này có lẽ các người đều hiểu rõ. Vì để lần hành động này thành công, mấy vị trưởng lão trong tộc thậm chí không tiếc tổn hao nguyên khí, lợi dụng Huyền Thiên chi bảo luyện chế ra năm kiện nghịch thiên bảo vật giúp chúng ta ẩn núp trong Thiên Vân tránh được sự chú ý của cao tầng Thiên Vân mười ba tộc. Nếu việc này thành công thì ý nghĩa đối với tộc chúng ta mà nói thì nghĩ rằng các người cũng biết, không cần ta phải nói nhiều."

Kim giác thanh niên bình tĩnh nói.

"Xin đặc sứ yên tâm, chúng ta nhất định liều mạng hoàn thành việc này."

Những người còn lại sau khi nghe xong, thần sắc mơ hồ hưng phấn, đồng thanh đáp.

"Tốt lắm, mặc dù ta và chư vị quen biết không lâu nhưng tin rằng vì tương lai hưng suy của tộc chúng ta, hy vọng mọi người đều tận sức mà làm. Lần này tộc chúng ta tiến vào trong Nghiễm Hàn Giới mặc dù chỉ có mười mấy đơn vị nhưng chỉ có năm đội là có nghịch thiên bảo vật. Những đội còn lại chỉ là trợ giúp thay chúng ta che dấu hành động lần này để phong ngừa bị các tộc khác phá rối. Hiện tại cứ dựa theo kế hoạch đã định, xuất phát thôi."

Kim giác thanh niên gật đầu hài lòng, sau đó phân phó một câu.

Dưới sự dẫn đầu của kim giác thanh niên, đội ngũ Giác Xi Tộc này bay sâu vào trong sa mạc.

Trên không trung của một hồ nước, hai nam nữ dị tộc nhân nửa người nửa cá đang sống vai mà đứng, đối diện cách đó mười trượng làm một quái kinh trên trán có sáu con mắt màu vàng, phát ra khí tức cực kỳ kinh người, có vẻ hai bên đang giằng co bất phân thắng bại. Con mắt của nam tử dị tộc có màu trắng bạc, còn mắt của nữ tử là kim quang chói mắt, có chút tương tự với quái kinh.

Giờ phút này, quái kinh đang găm nhẹ không thôi, chín con mắt nhìn về phía hai người, bộ dáng hung dữ. Thấy cảnh này, hai dị tộc nhân này thần sắc ngưng trọng, thấp giọng nói với nhau vài câu. Sau đó, nữ tử dị tộc kia hai mắt kim quang chớp loé, phát ra thanh âm có vài phần tương tự với tiếng găm của quái kinh. Quái kinh vừa nghe thấy thanh âm đồng loại này, chín con mắt cùng chớp động, tựa hồ có chút chần chừ.

Thấy cảnh này, ngư vĩ của nữ tử thần sắc buông lỏng nhưng tiếng hống trong miệng vẫn không dừng lại, thậm chí còn lớn hơn lúc trước vài phần.

Tiếng hống của quái kinh dừng lại, tiếp theo kim quang chớp động, thân hình chớp lên bay vòng quanh hai nam nữ dị tộc vài vòng, sau đó mới quay lại chỗ cũ, từ trong miệng một lần nữa hống lên.

Lúc này, ngư vĩ nữ tử vừa nghe tiếng hống của quái kinh thì vẻ mặt mừng rỡ, thân thể chỉ thoáng một cái đã bay đến không trung phía trên quái kinh, hạ xuống lưng nó. Quái kinh cường đại này trở nên ôn hoà, không chút tức giận, dưới sự thúc dục của nữ tử dị tộc, lam quang chớp loé hoá thành một đạo lam quang bắn về phía xa. Thấy vậy, nam tử dị tộc còn lại kia hiển nhiên bay sát theo sau hai người.

Chương 1678: Âm Thú Sơ Hiện

Âm thú mặc dù không phải là dị thú cường đại nhất trong Nghiễm Hàn Giới nhưng về đêm thì cho dù là thượng cổ mãnh thú cũng không dám đối mặt với một đám đột nhiên thực lực tăng lên gấp mấy lần.

Âm Thú sâm lâm không biết vì nguyên nhân gì mà hai phần ba thời gian của một ngày hoàn toàn là ban đêm, thời gian ban ngày thật sự rất ngắn. Âm thú sinh hoạt trong đó có đến mấy ngàn đầu thú, âm thú trưởng thành chiếm tỉ lệ cũng không nhỏ.

Kể từ đó, cho dù là thượng cổ mãnh thú của Vạn Cầm Linh và Bát Hung Hải cũng không dám xâm nhập nơi này. Vì thế, âm thú coi Âm Thú sâm lâm như là nhà của mình và chúng coi các loại yêu thú khác cơ hồ là thực vật của mình. Chỉ có một số rất ít dị thú đồng dạng sống về đêm cũng có năng lực biến thân mới có thể miễn cưỡng so sánh với âm thú, bộ dáng có chút uy hiếp mà thôi. Đương nhiên, những dị thú này vô luận là về số lượng hay lực lượng thì cũng thua xa âm thú.

Một ngày kia, trong Âm Thú sâm lâm, một cự măng lân phiến màu xanh đang dùng đôi mắt sắc lạnh giăng co với một âm thú. Măng xà này nhìn như không giác gì với măng xà bình thường nhưng trên thực tế lại là một trong số ít dị thú có thể tranh đấu với âm thú, tên gọi "Thanh Dạ măng".

Tên như ý nghĩa, loại cự măng này có cuộc sống về đêm. Trong đêm tối, thần thông của chúng có thể tăng mạnh lên mấy lần, hơn nữa có thể mượn lực lượng của đêm tối mà tiến hành cuồng hoá, biến thân. Sau khi cự măng biến thân, cơ hồ có thực lực cường đại không dưới âm thú trưởng thành là mấy, một khi đánh nhau sống chết thì cực kỳ điên cuồng.

Nhưng đối với Thanh Dạ măng mà nói, sau khi biến thân hiển nhiên cũng để lại không ít di chứng. Chẳng những thực lực đại giảm trong vòng mấy năm sau mà còn có thể hao tổn thọ nguyên, cho nên nếu không phải gặp nguy hiểm thực sự đến tính mạng thì cự măng cũng không dám tiến hành biến thân, mà hết lần này tới lần khác, nội đan của Thanh Dạ măng lại là vật đại bổ đối với âm thú, cơ hồ hai bên vừa gặp nhau thì liền đánh

nhau sống chết.

Hai con thú trước mắt là gặp nhau ngoài ý muốn.

Thanh Dạ mãng này ngẩng cao đầu, cái lưỡi màu tím phun ra thụt vào không ngừng, lân phiến màu xanh dựng thẳng lên. Đúng là bộ dáng đang gặp nguy hiểm.

Mặc dù đang giằng co với ám thú, bề ngoài ám thú thoạt nhìn giống như cự lang được phóng to lên ba bốn lần nhưng màu lông lại đen thui, cái đuôi dài phe phẩy trong không khí làm cho người ta có cảm giác thân bí ưư nhả.

Nhìn thể hình của ám thú này hiển nhiên vừa mới trưởng thành không lâu, so với đồng loại thì có chút gầy yếu nhưng đôi mắt lại nhìn chăm chăm cự mãng, hung quang chớp động không thôi. Nhưng kỳ quái chính là con thú này cũng chỉ nhìn chăm chăm cự mãng vẫn chưa lập tức phóng tới.

Ám thú trưởng thành và Thanh Dạ mãng cuồng hoá đánh nhau, kết quả hơn phân nửa là ám thú thắng nhưng cũng không phải là chưa xuất hiện trường hợp ám thú bị đánh chết.

Hai bên gặp nhau, ám thú hiển nhiên vô cùng mừng rỡ nhưng không vội lập tức động thủ. Thanh Dạ mãng sau khi cuồng hoá hiển nhiên thực lực đại tăng nhưng trong nháy mắt sẽ tự lộ ra nhược điểm. Nếu có thể nắm chắc được cơ hội này thì có thể nhất kích tất sát, đánh chết đối phương. Mà Thanh Dạ mãng mặc dù làm ra tư thế chuẩn bị cuồng hoá nhưng trên thực tế cũng không dám coi thường vọng động. Cho nên, hai bên vẫn cứ tiếp tục giằng co cho đến hiện tại.

So với ám thú, các chủng loại dị thú hoạt động về đêm trong Âm Thú sâm lâm, ban ngày chúng đều có thói quen nghỉ ngơi ở trong huyết động, cộng thêm lượng cây cối trong sâm lâm vô cùng cao lớn, mặc dù đang ở ven rừng nhưng cây cối cơ hồ che kín cả bầu trời, từ khe hở giữa lá chỉ có thể nhìn thấy được một mảnh tối đen như mực.

Hiện tại đúng là giữa đêm.

Nếu không phải gần đó có một số cây cối thấp, lộ ra chút ánh trăng thì nơi đây căn bản là không thể nhìn thấy năm đầu ngón tay.

Thời gian từng chút trôi qua, cự mãng và ám thú vẫn giằng co không nhúc nhích. Tư

vị giăng co lâu như thế đúng là có chút buồn chán.

Ám thú rất cục cũng không kiên nhẫn được, bước lên phía trước một bước.

Nó gầm nhẹ một tiếng, đi xung quanh cự mãng nhưng động tác lại vô thanh vô tức, phẳng phất như vô hình. Thanh Dạ cũng thấy vậy, lưỡi phun ra nuốt vào liên tục, đồng thời trong miệng phát ra tiếng "tê tê" uy hiếp. Nhưng ám thú phía đối diện, hung quang trong mắt dần dần hiện lên, móng vuốt vừa động, trào mang kéo dài ra ba bốn thước, đồng thời chiếc đuôi mang theo tàn ảnh liên tiếp quét qua quét lại trong không khí phát ra tiếng xé gió không ngừng.

Đầu Thanh Dạ cũng di động theo chuyển động của ám thú, hiển nhiên nó đem tất cả hành động của đối phương thu vào trong mắt. Vừa thấy đuôi ám thú cử động, nó dường như bị thứ gì đó kích thích mà phát ra tiếng "tê tê" dồn dập, thanh sắc lân phiến trên người chột loé, thân hình cuồng trưởng.

Sau thời gian một lần hô hấp, một tiếng "thử lạp" thanh thúy truyền ra.

Bên ngoài cự mãng, lớp da rắn tấc tấc vỡ vụn, tại chỗ Thanh Dạ cũng lúc này chột hiện ra một cự mãng to hơn lúc trước gần gấp đôi nhưng hoa văn trên lân phiến đã biến thành màu trắng bạc, hơn nữa hoa văn còn chớp động ngân sắc dị mang, trên trán cũng hiện ra một chiếc sừng trắng nõn như ngọc, hình xoắn ốc. Bộ dáng vô cùng sắc bén!

Đôi mắt cự mãng chuyển từ màu lục sang màu đỏ đậm, bộ dáng điên cuồng.

Ngay lúc cự mãng hoàn thành quá trình biến thân trong nháy mắt, ám thú liên động thủ không chút do dự.

Trong đêm tối chỉ thấy u quang chớp động không ngừng, thân hình con thú này liên tan biến vào trong màn đêm.

Tiếp theo, trên đầu cự mãng thoáng hiện hắc quang, ám thú bỗng nhiên hiện ra từ trong màn đêm, đồng thời mấy đạo hắc sắc trào mang chụp xuống đầu cự mãng, tựa hồ nó biết đây chính là yếu điểm của cự mãng.

Nếu đòn tấn công này đánh vào lân phiến của cự mãng thì chỉ có thể làm cự mãng bị thương nặng mà thôi nhưng nếu đánh vào đầu thì có lẽ nó không có thể gượng dậy

nổi, đương nhiên nhược điểm này chỉ tồn tại trước khi Thanh Dạ mẫn biến thân, sau khi biến thân ngay lập tức sẽ được phủ lân phiến, thậm chí lân phiến tại bộ vị còn cứng hơn xa những bộ vị khác.

Vài tiếng "phanh phanh" trầm muộn vang lên, trào mang đánh lên thân hình Thanh Dạ mẫn chấn động mấy tiếng nhưng trào mang chỉ trượt qua, cự mẫn này chặt vật mới tránh được một kích trí mạng này. Chỉ là ở cổ cự mẫn vẫn lưu lại vài vết xước đỏ nhạt, máu tươi tuôn ra, bộ dáng không quá sâu.

Một kích đánh lén đó hiển nhiên đã làm cự mẫn nổi giận, chỉ nghe thấy một tiếng gầm giận dữ, cự mẫn vũ động chiếc đuôi hướng lên không trung phất tới. Trong phút chốc công phu, trong hư không hiện ra một thanh sắc vĩ ảnh quét ngang trời, tiếng xé gió phát ra vang vọng cả bầu trời.

Ám thú thấy một kích không đắc thủ lại bị đối thủ phản công, nó tỏ ra vẻ bình tĩnh, thân hình thoáng một cái liền bắn ra hai đạo hắc quang hoá thành hai quái thú.

Hai quái thú này tướng mạo vô cùng giống ám thú, chỉ là thân hình của nó có chút mơ hồ không rõ, hơi quang chớp động.

Hai quái thú vừa hiện ra liền liên thú với ám thú, giương nanh múa vuốt phóng đi. Tiếng trào mang "xuy xuy" nổi lên không ngừng, lập tức đánh tới thanh ảnh trên không trung.

Một trận âm thanh bạo liệt kinh người phát ra, trào mang và thanh ảnh cùng biến mất, bộ dáng ngang tài ngang sức. Ngay sau đó, một đoàn thanh quang hiện lên ở phía trên đỉnh đầu của hồi sắc quái thú, một cái đầu rắn thật lớn hiện ra giữa không trung dùng tốc độ như chớp giết nuốt lấy thân hình hồi sắc quái thú vào trong cổ họng, sau đó lại phóng tới hồi sắc quái thú còn lại, bộ dáng cũng muốn nuốt nốt vào bụng.

Đúng lúc này, ám thú quỷ dị phóng tới, há miệng để lộ ra hàm răng sắc bén như lợi nhận cắn về phía cự mẫn. Nếu thật sự bị cắn thì tin rằng cho dù là thân hình của Thanh Dạ mẫn có to thì cũng bị cắn đứt làm hai nửa.

Nhưng sau khi Thanh Dạ mẫn biến thân, động tác của nó cũng tuyệt không dưới ám thú, đầu đột nhiên co lại, tiếp theo không chút yếu thế mở to miệng trực tiếp nghênh đón đòn này của ám thú. Mà lúc này, nguyên bốn hồi sắc quái thú còn lại thân mình vừa

chuyển, thân thể kéo dài ra bần thẵng về phía cự mãng.

Tiếng nổ ầm ầm phát ra, trong lúc nhất thời bất phân thẵng bại.

Nhưng chúng không biết, cách chúng hơn mười dặm, trong một thân cây lớn nhìn như bình thường lại có một cái huyết động lớn, đường kính hai trượng. Trong không gian thần bí này có ba người đang khoanh chân ngồi nhìn chăm chăm vào một tấm gương. Gương này phát ra ngân quang chói mắt, mặt kính trong suốt, hiển thị ra hình ảnh vô cùng chân thật. Rõ ràng là cảnh đánh nhau giữa ám thú và Thanh Dạ mãng!

Tất cả cảnh tượng đều giống như thật, chỉ là bị thu nhỏ lại vô số lần mà thôi. Ba người này, một người mặc thanh bào, một người mặc áo choàng trắng, một người thì da thịt màu vàng. Đúng là ba người Hàn Lập, Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn đã mất hơn nửa tháng mới tới đây được.

Sắc mặt ba người ngưng trọng nhìn vào gương không chớp mắt.

Gần nửa canh giờ sau, ám thú trong gương hoá thành hàng trăm hư ảnh, rốt cục cũng cắn chết Thanh Dạ mãng, nuốt nội đan của nó vào bụng, sau đó hết sức phấn khởi rời đi.

"Thế nào? Hai vị đã tận mắt thấy ám thú, có cảm giác như thế nào?"

Một tiếng than nhẹ từ miệng Liễu Thuý Nhi phát ra, nàng giơ tay đánh ra một đạo pháp quyết lên trên kính, nhất thời hình ảnh trong kính chợt loé liên biến mất.

Chương 1679: Thiên Biến Huyền Diện

"Nếu là đơn đả độc đấu, trong vòng mười lần hô hấp thì ta sẽ chiếm được thượng phong, ba mươi lần hô hấp thời gian thì ta sẽ giết được nó."

Thạch Côn nhượng mày trả lời.

"Nga, với thực lực như con vừa rồi nếu đồng thời xuất ra ba bốn con, thậm chí là mười con xuất hiện thì sao chứ?"

Liễu Thuý Nhi tựa như cười hỏi lại.

"Nếu là đều có loại thực lực như thế này, trên ba con trở nên thì ta sẽ không có năm chắc tất thắng, mà năm con trở nên ta nhất định sẽ bại. Còn là mười con thì ta không nói hai lời lập tức quay đầu lại chạy trốn chết."

Thạch Côn khoé miệng co quắp một chút, có chút không tình nguyện nói ra.

"Có thể chứ. Theo ta được biết, ám thú trong Âm Thú sâm lâm này lấy đơn vị là vài vạn để tính, hơn nữa thần thông và thực lực của chúng là khác biệt rất lớn. Dựa theo trên điển tịch ghi lại, con vừa rồi hẳn là thuộc loại phổ thông, vừa mới trưởng thành, bằng không sẽ không mất thời gian dài đối diện trực tiếp với con quái mãng kia. Mà trên loại ám thú phổ thông còn có hai loại ám thú càng cao giai hơn. Một loại là Tam nhãn ám thú, loại này ngoại trừ thực lực so với đám phổ thông thì lợi hại hơn nhiều, con mắt thứ ba có thể thả ra một loại tia sáng quý dị, một khi bị dính phải thì lập tức phi hồn diệt. Loại còn lại là Âm thú vương, lại ám thú này da lông là màu vàng, thực lực cao bao nhiêu thì trong điển tịch không có miêu tả lại. Nghe nói các tiền bối năm đó xông vào Âm Thú sâm lâm chỉ có một người đã từng nhìn thấy nó chỉ huy vài trăm con ám thú thành niên tại sâu trong rừng rậm hành động."

Liễu Thuý Nhi thanh âm có chút cứng lại nói.

"Ta cũng xem qua điển tịch tương tự, cái loại Tam nhãn ám thú này, phỏng chừng ta có thể đối phó được một đầu, nếu đồng thời có hai đầu thì sẽ khó mà nói được. Mà loại

kim sắc ám thú, nếu đã có thể chỉ huy được đám ám thú, tự nhiên thần thông vượt xa ba loại còn lại. Dù cho chúng ta có liên thủ, hơn phân nửa cũng không phải là đối thủ của nó. Bất quá, đã là thú vương là một loại tồn tại đặc thù, toàn bộ Ám Thú sâm lâm này cũng sẽ không có mấy con đâu, chắc sẽ không gặp phải loại tình hình này, không cần quá mức lo lắng."

Hàn Lập chậm rãi mở miệng.

"Ân, lời đạo hữu có lý. Chúng ta nguyên bản sẽ không có dự định đi trêu chọc những dị thú này mà là trong một tháng tiếp theo chỉ là len lén đi qua Ám Thú sâm lâm mà thôi. Đáng tiếc, nếu có thể phi hành thì chỉ cần mấy ngày công phu là có thể thông qua được, còn cứ đi phía dưới thế này thì thời gian e là phải hao phí gấp mười lần thời gian."

Liễu Thuý Nhi than nhỏ một tiếng nói.

"Điểm ấy chúng ta còn có thể chấp nhận được, huống chi chúng ta đâu còn lựa chọn nào khác, còn phi hành mà đi, trừ phi chúng ta muốn trực tiếp đối mặt với hoãn trăm ám thú vây công."

Hàn Lập cười khố một tiếng.

"Tiểu muội tự nhiên minh bạch, hơn nữa theo như kinh nghiệm của các tiền bối đã thông qua Ám Thú sâm lâm, ban ngày tại Ám Thú sâm lâm thực lực của ám thú chỉ phát huy được hơn phân nửa, cho nên ban ngày đối với Ám Thú sâm lâm thì càng trở nên thâm nghiêm dị thường. Rất nhiều Tam nhân ám thú cao giai sẽ tuần tra khắp nơi, mà tới đêm tối ám thú thực lực đại tăng, phòng bị trái lại buông lỏng hơn phân nửa, cao giai ám Thú cũng sẽ phản hồi huyết động để tu luyện cùng nghỉ ngơi."

Liễu Thuý Nhi nhẹ gật đầu nói.

"Nói như vậy, chúng ta ban ngày thì nghỉ ngơi, ban đêm thì hành động, ta cứ tưởng phải làm ngược lại chứ!"

Thạch Côn nghe xong, có chút kinh ngạc nói.

"Ta đồng ý với lời của tiên tử. Ngoại trừ đám cao giai ám thú tuần tra ban ngày ra,

chúng ta ẩn nấp thì thực lực sẽ suy giảm ba phần, khi đó sợ rằng không thể giấu diếm được đám Tam nhân ám thú kia. Dù sao phạm là dị thú có nhiều mắt thì chúng nó thường có khả năng nhìn xuyên thấu ảo thuật. Điều đó đối với chúng ta đồng dạng rất là bất lợi. Vô luận là ám thú bị suy yếu vào ban ngày đến trình độ nào, một lát mà bị trên trăm đầu vây lấy mà nói thì đối với chúng ta mà nói thì chả khác vào ban đêm là mấy, chỉ bằng lựa chọn ban đêm mà chạy."

Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi nói.

"Nga, lời của nhị vị cũng có lý, đã nói như vậy thì chúng ta sẽ hành động vào ban đêm."

Thạch Côn tựa hồ đã bị thuyết phục, không phản đối nói.

"Nếu nhị vị không có ý kiến gì khác, chúng ta lập tức xuất phát thôi. Có thể sớm đi ra khỏi nơi quý quái này thì cũng có thể thả lỏng được một chút. Được rồi, nhị vị có bảo vật gì có thể ẩn nấp hữu hiệu không?"

Liễu Thuý Nhi đầu tiên là thoả mãn gật đầu, bỗng nhiên hỏi lại một câu.

"Ý này của Liễu tiên tử là có ý gì? Chẳng lẽ người có bảo vật có thể trợ giúp hai người chúng như vậy chăng?"

Hàn Lập tâm tư linh mãnh hơn người sao mà không đoán ra được ý tứ trong lời nói của Liễu Thuý Nhi chứ.

"Hàn huynh thật sự là thông minh hơn người. Lúc trước ra đi, Tiểu muội đích thực đã được gia sư cố ý cho mượn cho ba kiện Thiên Biến Huyền Diện. Bảo vật này có thể đem ba người chúng ta biến ảo hình dáng như ý muốn, trừ phi có người sử dụng thần niệm tận lực dò xét qua thì căn bản không thể phát hiện ra được. Ta cũng biết nhị vị đạo hữu không có vật tương tự thì bảo vật này đích xác là hữu dụng vô cùng. Nói như vậy, cho dù chúng ta bị ám thú khác phát hiện cũng có thể xảo diệu mà qua."

Áo choàng nữ tử cười nhẹ một tiếng giải thích nói, sau đó tay lật lại, lòng bàn tay bỗng nhiên hiện ra ba tấm da màu bạc mỏng dính.

"Thiên Biến Huyền Diện! Tại hạ đã ngưỡng mộ thứ này đã lâu, nghe nói đây là kỳ

bảo độc môn luyện bảo của lệnh sư. Nếu Liễu đạo hữu đồng ý cho mượn, tự nhiên là không thể tốt hơn được. Thạch mẫu không khách khí nữa."

Thạch Côn vừa thấy tấm da lập tức giơ tay thu tấm da lại, cúi đầu xem xét.

Hàn Lập đến Vân thành không lâu cho nên đây là lần đầu tiên nghe nói đến bảo vật này. Nhưng việc này không quan trọng, thấy Thạch Côn hưng phấn như thế thì cũng biết đây tuyệt không phải là phàm vật. Cho nên hắn cũng cảm ơn một tiếng, đồng dạng bắt lấy một tấm da bạc, tò mò đánh giá.

Chỉ thấy Thiên Biến Huyền Diện này tuy có màu bạc nhưng lại vô cùng ôn lương, lấy kiến thức của hắn cũng không thể nhìn ra dùng loại tài liệu nào luyện chế thành. Nhưng càng đáng chú ý hơn là mặt ngoài Thiên Biến Huyền Diện có ngân sắc phù văn lớn nhỏ chớp động không đồng nhất cỡ hạt đậu, huyền diệu vô cùng.

Sau khi Hàn Lập nhìn rõ ngân sắc phù văn thì sắc mặt hơi biến đổi, mặc dù chỉ là một chút nhưng vẫn bị Liễu Thuý Nhi nhìn thấy, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, liền hỏi:

"Hàn huynh chẳng lẽ đã gặp qua vật này?"

"Nếu là độc môn của Thái tiên bối thì tại hạ làm sao có cơ hội được gặp qua chứ."

Hàn Lập thầm rùng mình một cái nhưng nét mặt đã khôi phục như thường nói.

"VẬY MỚI VỪA RỒI LÀ..."

Áo choàng nữ tử không có ý bỏ qua, cố gắng hỏi một câu.

"Ha ha, tài liệu luyện ra bảo vật này thì có chút cổ quái, tại hạ tự nhận bản thân có kiến thức phong phú nhưng lại không nhận ra được cho nên có chút xấu hổ."

Hàn Lập mỉm cười, hời hợt nói.

"Thì ra là thế, mặc dù tiểu muội không biết phương pháp luyện chế nhưng nghe gia sư có nói qua rằng Thiên Biến Huyền Diện này chỉ dùng da lông của bảy loại linh thú hiếm thấy trên đại lục dung hợp lại mà thành, khó trách Hàn đạo hữu không thể nhận ra được."

Liễu Thuý Nhi dường như có chút tin tưởng, ôn hoà giải thích.

"Hàn mỗ đã hiểu."

Hàn Lập cũng giả bộ hồ đồ, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt da nhưng trong lòng lại đang quay cuồng các loại ý niệm.

Ngân sắc phù văn trên Thiên Biển Huyền Diện này bất ngờ chính là Ngân khoa văn trên Kim khuyết ngọc thư nọ, loại văn tự này ngoài ý muốn xuất hiện hiển nhiên làm Hàn Lập rất kinh ngạc. Chẳng lẽ trong tay Thái Lưu Anh cũng có Kim khuyết ngọc thư. Hẳn âm thầm nghĩ như vậy.

Đúng lúc này, Liễu Thuý Nhi mường miệng nói:

"Bảo vật này mặc dù thần kỳ nhưng cũng không phải vừa mang vào là có thể lập tức biến ảo. Nếu biến ảo thành vật còn sống thì tốt nhất phải có chút huyết nhục hoặc là da của vật cần biến thành."

"Da, cái này cũng dễ tìm, tìm vài con ám thú đi lẻ giết chúng là được. Hắc hắc, con ám thú mới vừa rồi không phải là thích hợp sao, với thời gian ngắn như vậy nghĩ rằng nó vẫn chưa chạy được bao xa cả."

Thạch Côn nghe vậy, nét mặt nanh ác vừa hiện lên.

Theo đó, dưới chân hắn hoàng quang chợt hiện ra, cả người không một tiếng động từ từ chìm vào mặt đất. Liễu Thuý Nhi ánh mắt chớp động vài cái nhưng cuối cùng cũng không có ý tứ ngăn cản lại. Kết quả, Thạch Côn thi triển thổ động thuật trong nháy mắt biến mất vô ảnh vô tung.

"Đã vậy thì để Thạch huynh đi một mình chắc cũng không có vấn đề gì."

Liễu Thuý Nhi nhìn Hàn Lập một cái, lúc này mới thấp giọng nói một câu.

"Nếu như Liễu tiên tử vẫn chưa mở miệng khuyên can tất nhiên là cảm thấy vấn đề không lớn. Hàn mỗ cũng hiểu được. Vừa rồi đã tỉ mỉ kiểm tra phụ cận, phương viên trăm dặm tuyệt không có con ám thú thứ hai. Hơn nữa Thạch đạo hữu có tính toán riêng, sẽ dễ dàng như trở tay thôi."

Hàn Lập hai mắt khẽ nhúu lại, nhàn nhạt nói ra.

Nghe được Hàn Lập nói như thế, Liễu Thuý Nhi cũng không tiếp lời nữa. Kết quả, sau nửa canh giờ sau, chỗ Thạch Côn biến mất lúc ban đầu, hoàng quang chợt loé, một đạo nhân ảnh từ trong lòng đất từ từ trời lên. Chính là Thạch Côn.

Hắn từ lòng đất đi ra, hướng Hàn Lập và áo choàng nữ tử cười cười, tay áo bào bỗng run lên, một bóng đen gì đó bay ra. Chính là một tấm da ám thú đen xì.

"Liễu đạo hữu, xem tấm da này thế nào, có thích hợp để sử dụng không?"

Thạch Côn hãnh diện nói.

"Một vết thương cũng không có, hiển nhiên là không thành vấn đề. Ta sẽ truyền khẩu quyết cho hai vị trước tiên có thể thử một lần."

Liễu Thuý Nhi sau khi kiểm tra tấm da thì khẽ cười trả lời.

Tiếp theo, nữ tử này thu tấm da thú lại, môi khẽ nhúc nhích bắt đầu truyền khẩu quyết cho hai người Hàn Lập và Thạch Côn. Hai người Hàn Lập hiển nhiên dụng tâm nhớ kỹ, không dám phân tâm.

Một lát sau, khi Liễu Thuý Nhi kết thúc truyền âm, Thạch Côn hai mắt sáng ngời lên, đột nhiên cầm tấm da thú hướng lên không trung ném đi, tiếp theo giương tay dấm lên.

Thiên Biến Huyền Diện hoá thành một đoàn ngân quang liên nhập vào trong tấm da thú, nhất thời từng ký hiệu màu bạc hiện lên, toàn bộ tấm da ám thú hướng về phía Thạch Côn từ từ rút xuống trên người.

Chương 1680: Săn Thú

Chỉ thấy sau khi ngân quang tản ra tràn ngập, Thạch côn lập tức bị tấm da thú kia bọc lấy, biến thành một con ám thú như đúc. Da đen, móng sắc bén, căn bản cùng với đầu ám thú trước đó không có gì khác biệt.

"Hay a. Tay chân mình không có cảm giác gì khác nhưng bề ngoài lại có thể biến hóa đến mức như vậy."

Thạch Côn biến thành ám thú, vừa nhắc chân trước, hai mắt nhìn trước nhìn sau, bỗng phát ra tiếng cười lớn.

"Nếu Thiên Biến Huyền Diện không có công hiệu bậc này, tiểu muội cũng không đem chúng nó ra để nhệ vị đạo hữu cười chê."

Liễu Thuý Nhi mỉm cười nói.

"Đa tạ Liễu đạo hữu. Có bảo vật này rồi, bọn ta lên đường lại càng thêm được một tầng yểm hộ."

Ám thú miệng nói tiếng người, bộ dạng vui vẻ ra mặt.

Hàn Lập tận mắt nhìn thấy Thạch Côn sau khi biến thân, cũng đối với cái mặt nạ này rất có lòng tin nhưng sau khi suy nghĩ một chút thì hướng nữ tử mặc áo choàng cảm ơn vài tiếng, sau đó lại đề nghị:

"Hiện giờ Liễu tiên tử cùng tại hạ còn không có da thú. Nhưng chúng ta cũng không nên trì hoãn ở chỗ này nữa, chi bằng cứ lên đường trước, dọc đường xem xem có ám thú đi lẻ không, rồi thuận tay giải quyết là được."

"Hàn huynh nói vậy cũng vừa đúng ý tiểu muội. Ba người chúng ta có chút khấn trương về thời gian, tự nhiên là không nên lãng phí chút nào mới là tốt."

Liễu Thuý Nhi mở miệng tán đồng.

Còn Thạch Côn thì tự nhiên lại càng không có ý kiến gì khác.

Cho nên ba người thừa dịp đêm tối, từ trong động lặng lẽ đi ra. Trong đó Thạch Côn trực tiếp hóa thành hình dáng ám thú nhưng từ trong miệng phun ra một đoàn hoàng vân, sau khi rơi xuống thân mình, liền lập tức biến thành một đạo hoàng khí nhàn nhạt.

Ám Thú sâm lâm ban đêm mơ hồ dị thường, Thạch Côn sau khi thi triển phương pháp này, nếu không nhìn kỹ trong vòng mười trượng gần đó, thì tuyệt đối không thể phát hiện ra thân hình đang ẩn nấp.

Liễu Thuý Nhi lấy ra từ bên hông một bảo vật cổ quái nhìn như ngọc bội, sau đó ném về phía trước người liền biến thành một con ngọc thử trắng nõn chừng dài hơn một trượng. Nàng này chuyển mình một cái, liền đứng ở trên lưng ngọc thử. Sau đó ngọc thử này toàn thân nổi lên bạch quang nhàn nhạt, một lúc sau bao bọc lấy cả Liễu Thuý Nhi ở trên thân mình. Thân hình ở trong bạch quang dần dần trở nên trong suốt, cuối cùng biến thành một đạo hư ảnh trong suốt, như có như không.

Về phần Hàn Lập lại càng đơn giản. Thanh Trúc Phong Vân Kiếm sau khi trải qua tinh chế lại là bảo vật mộc thuộc tính vô cùng tinh thuần, ở trong rừng rậm mà mộc thuộc tính nồng đậm tới bậc này, phi độ lại càng cực kỳ khó phát hiện.

Hàn Lập chỉ phát tay áo một cái, một ngum thanh sắc tiểu kiếm dài vài tấc bay ra, xoay quanh một chút liền biến thành một đạo thanh hồng cao vài trượng quét xuống người. Một lát sau, một đạo thanh quang cơ hồ nhạt như không thấy liền lóe lên.

Cứ như vậy, ba người sau khi thi triển thủ đoạn che giấu thân hình xong xuôi, rốt cục bắt đầu chính thức lên đường, hướng vào sâu trong Âm thú sâm lâm.

Vài ngày sau, một đầu ám thú hình thể mảnh khảnh, bước từng bước ưu nhã, giẫm trên từng lớp lá dầy, chậm rãi tiến về phía trước. Đột nhiên từ trong một cây đại thụ cao chọc trời, từng mảng lam sắc quang hà bay vụt ra cuốn lấy thân hình con thú này. Đầu ám thú này vô cùng kinh hãi, trong miệng phát ra âm thanh bén nhọn, hai bàn chân nổi lên hắc sắc trào mang hướng lam sắc quang hà quơ một trào. Nhưng lam sắc quang hà này chỉ xoay tròn một vòng, bỗng nhiên biến thành một quang cầu khổng lồ, mang con ám thú giống cái kia hoàn toàn bao vây lấy.

Tiếng kêu nhỏ từ miệng ám thú chỉ mới phát ra được một nửa, liền ngay sau đó trở

nên tròng xuống không thể nghe thấy, đồng thời móng vuốt nhìn như sắc bén dị thường kia sau khi bắt được lam hà cũng chỉ khẽ lay động vài cái, bộ dạng không thể nào bằng một trảo mà có thể phá vỡ nó. Lúc này mặt ngoài đại thụ bạch quang chợt lóe, một thân ảnh thướt tha từ bên trong thoáng chốc hiện ra.

Chính là Liễu Thuý Nhi!

Nàng một tay kết ấn, miệng niệm chú, một tay nâng một viên lam sắc tinh cầu lớn chừng nắm tay, hướng về phía lam sắc quang hà, trong miệng lẩm nhẩm.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Lam sắc quang hà sau khi nàng này thúc dục, từ từ khuếch tán mở ra, chỉ sau chốc lát công phu, liền biến thành một cái lồng bao phủ gần lam sắc quang mạc. Sau đó Liễu Thuý Nhi khẽ lật bàn tay, đem lam sắc tinh cầu thu lại, đồng thời đầu vai nhoáng lên một cái, liền hóa thành một đạo bạch ảnh nhập vào trong màn sáng kia.

Đầu ám thú bên trong thấy vậy, liền không chút chần chừ hùng hổ bổ nhào tới phía nàng này, giữa chừng, thân thể uốn éo một cái, liền phân thành ba đạo bóng đen khác. Liễu Thuý Nhi không chút hoang mang, môi anh đào khúc khích một tiếng, một chùm lam ti tinh tế liền bắn ra. Sau khi lam ti tản ra, liền biến thành một tấm lam sắc quang trảo, hướng ám thú cùng những hắc ảnh hóa thân kia bao bọc lại.

Ám thú thấy vậy cũng không cam chịu yếu thế, miệng há ra, một đạo hắc sắc quang trụ liền bắn ra, còn bóng đen thì giương nanh múa vuốt, huyền hóa ra chi chít móng vuốt nhọn hoắt nghênh đón lam sắc quang trảo. Ngay tức khắc liền có tiếng ừng ừng phát ra từ trên lam sắc quang mạc, hai loại quang mang hắc lam kỳ lạ đan xen vào nhau, tiếng bạo liệt liên miên không dứt.

Lam sắc quang mạc hiển nhiên có cách đoạn thần thông, linh khí kịch liệt thay đổi, cùng với những tiếng đình tai nhức óc kia sau khi truyền tới ngoài quang mạc, liền biến thành cực kỳ yếu ớt.

Liễu Thuý Nhi cùng ám thú liền bắt đầu khai chiến.

Ở bên ngoài Lam sắc quang mạc, thanh quang cùng hoàng khí vừa hiện ra, thân ảnh Hàn Lập cùng Thạch Côn không tiếng động liền hiện ra. Hai người cùng quan sát tình

hình trong lam sắc quang mạc, thần sắc có phần khác nhau.

"Hắc hắc, Liễu đạo hữu thật đúng là phiên toái, cứ nhất định phải tìm một con ám thú giống cái mới bằng lòng hạ thủ."

Thạch Côn lắc đầu nói.

"Liễu tiên tử nếu đã làm như thế, hẳn là đang kiêng kỵ điều gì đó."

Hàn Lập cũng bất động thanh sắc trả lời.

"Nga, Liễu đạo hữu là nữ lưu có chút bản khoản còn chưa tính. Hàn đạo hữu ngày đó sao cũng buông tha cho đầu ám thú hai ngày trước, điều này cũng làm cho Thạch mỗ trong lòng có chút kỳ quái."

Thạch Côn nghe vậy nhưng mặt lại lộ vẻ dị sắc nhìn Hàn Lập một cái.

"Cũng không có gì, đầu ám thú kia đã bị thương trong người, hơn nữa vết thương trên người lại chồng chất, Hàn mỗ cho dù có gỡ da lông của nó xuống, sau khi biến hóa sợ vẫn có chút không ổn. Tại hạ vẫn tính là thay một con khác."

Hàn Lập thần nhiên nói.

"Thì ra là như vậy. Ta còn tưởng rằng Hàn huynh ngày đó nhìn thấy đầu ám thú bị thương kia bên cạnh có vài đầu ấu thú khác, nhất thời lòng từ thiện nổi lên chứ. Nghĩ lại cũng phải, chúng ta là người tu luyện sao lại có cái ý nghĩ nông cạn như thế trong lòng chứ."

Thạch Côn đỉnh đạc nói.

Hàn Lập nghe vậy, liền cười hắc hắc không có tiếp lời.

Khi hai người đang thấp giọng nói chuyện phiếm, trong lam sắc quang mạc đột nhiên có một tiếng trầm muộn phát ra, cả màn sáng khẽ rung lên nhưng liền lập tức khôi phục như thường. Hàn Lập thấy vậy, không khỏi nheo mắt, mà Thạch Côn cũng lộ vẻ giật mình.

Lam sắc quang mạc đột nhiên vỡ vụn từng khúc, cuối cùng hóa thành vô số điểm

linh quang biến mất không thấy. Chỉ thấy ở trung tâm màn sáng, Liễu Thuý Nhi lẳng lặng đứng đó, ở bên chân là con ám thú giống cái kia đang nằm sấp bất động, trên người ngoại trừ da lông ướt nhẹp, thì một vết thương cũng không có. Hàn Lập hướng thân mình con thú này thần niệm đảo qua, cũng biết đầu ám thú này đã mất mạng, hoàn toàn không có hơi thở.

"Thủ đoạn thật cao minh. Không nghĩ tới thần thông thủy thuộc tính của Liễu đạo hữu lại kinh người như thế, so với Thạch mổ ngày đó còn nhanh hơn mấy phần."

Về kinh ngạc trên mặt Thạch Côn dần biến mất nhưng miệng liên tục tán dương.

"Thạch huynh cần gì giấu cột tiểu muội. Thạch huynh thân thể mạnh mẽ, ngày đó ta cùng Hàn đạo hữu cũng đã quá rõ ràng, sao những thủ đoạn nhỏ nhặt này của ta có thể sánh bằng."

Liễu Thuý Nhi gơ tay đem con ám thú kia hút đến tay, thần nhiên cười nói.

"Ha ha, nếu thần thông bậc này còn là thủ đoạn nhỏ, vậy vài điểm thần thông kia của Thạch mổ chắc chẳng coi vào đâu được rồi. Hàn đạo hữu, hiện giờ ta cùng Liễu tiên tử cũng đã có da thú, chỉ còn một mình người thôi đấy. Hơn nữa càng đi vào sâu trong rừng rậm, khả năng gặp phải ám thú càng lớn. Đạo hữu cũng nên sớm tính toán cho phải đi."

Thạch Côn bỗng nhiên quay đầu, thâm ý rất sâu sắc hướng Hàn Lập nói.

"Thạch huynh yên tâm, Hàn mổ trong lòng hiểu rõ, tuyệt đối không lấy mạng nhỏ của mình nói giỡn đâu."

Hàn Lập cười nhạt trả lời.

Ba ngày sau, bên cạnh một dòng suối nhỏ quanh co trong ám thú sâm lâm, một đầu ám thú hình thể so với ám thú bình thường còn lớn hơn ba phần bị một mảnh thanh mông quang mạc vây lấy. Hàn Lập huyền phù phía trên quang mạc, hai mắt khép hờ, hai tay bấm niệm thần chú thúc dục pháp thuật nào đó, làm cho thanh sắc quang mạc liên khê chớp động, nhanh chóng sáng dần lên. Mà Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn thì đứng ở một bên màn sáng. Đôi mắt đẹp chớp động không dứt, một chau mày nhưng trong lòng hai người đều hoảng sợ không thôi. Thanh sắc quang mạc này chẳng những dày đặc như

thực thể, làm cho bọn họ căn bản không thấy được tình hình bên trong, thần niệm đảo qua cũng không chút khách khí bị bắn ngược trở ra.

Đây chính là Xuân Lệ kiếm trận do Hàn Lập bày ra!

Hàn Lập huyền phù trong không trung, bỗng đuôi lông mày nhảy dựng, pháp quyết trong tay dừng lại, một tay áo bào phất xuống, đồng thời miệng phun một chữ "Thu". Ngay lập tức thanh sắc quang mạc linh quang tản mát, trở lại thành mấy chục khẩu phi kiếm lấp lánh, dài vài xích, huyền phù đung đưa trong không trung. Hàn Lập hướng khoảng không phía dưới quơ một trào, tất cả phi kiếm thanh quang chớp động, ào ào co lại chỉ còn vài tấc, sau đó lóe lên một cái, liên toàn bộ chui vào trong thân thể. Mà ở mặt đất khi trước kiếm trận bao phủ, đầu ám thú khổng lồ đã thất khiếu chảy máu, ngã xuống đi đời nhà ma.

Thấy cảnh này, nữ tử khoác áo choàng cùng Thạch Côn không khỏi nhìn nhau nhưng đều từ trong mắt đối phương thấy được vài phần kiêng kỵ. Hàn lập thoáng nhìn thấy cảnh này, cũng bất động thanh sắc từ từ hạ xuống, hai chân vừa hạ xuống bên cạnh thi thể ám thú.

"Nhị vị đạo hữu, có da của ám thú này, hiện tại chúng ta có thể hướng vào sâu trong rừng rậm mà đi được rồi."

Hàn Lập hướng hai người bật cười lớn nói.

"Có da thú, dĩ nhiên không thành vấn đề rồi. Nhưng quả thực không nghĩ tới, đại thần thông của Hàn huynh lại là kiếm trận trong truyền thuyết. Hai người chúng ta mặc dù không cách nào thấy tình hình trong trận nhưng đã có thể ngăn cách thần niệm ta cùng Thạch Côn đạo hữu thì có thể nói là bí hiểm."

Liễu Thủy Nhi khẽ cười khổ nói.

"Không sai. Từ khi đạo hữu dụ dỗ đầu ám thú này vào trong trận, đến khi đánh chết nó rồi triệt hồi kiếm trận, mặc dù so với hai người chúng ta động thủ mất thời gian hơn một chút nhưng không có chút âm thanh ba động nào lọt ra ngoài. Có thể thấy được kiếm trận này rất thần diệu. Đạo hữu có thần thông này rồi thì, hẳn là dưới thánh cấp cũng ít có địch thủ."

Thạch Côn cũng tán dương tự đáy lòng.

"Hắc hắc! Nhị vị đạo hữu cần gì phải dát vàng lên mặt Hàn mỗ như vậy. Xuân Lệ kiếm trận của ta mặc dù có chút uy năng nhưng nhị vị đạo hữu có thể được hai vị tiền bối giao trách nhiệm nặng nề, hẳn là bản lĩnh chân chính mới chỉ hiển lộ một hai phần mười thôi đi. Kiếm trận vừa rồi của ta sao có thể sánh bằng!"

Hàn lập cười hắc hắc, hời hợt trả lời.

Chương 1681: Âm Thú Chi Vương

Nghe được lời này của Hàn Lập, Thạch Côn ngẩn người nhưng ngay lập tức cười ha hả nói:

"Đạo hữu thần thông tuyệt không dưới ta và Liễu tiên tử cũng đừng thổi phồng cho nhau như thế, nói chánh sự đi. Chúng ta đã đi hơn một ngày, coi như là đã đi vào sâu trong Âm Thú sâm lâm, hơn phân nửa âm thú đều sinh hoạt tại đây. Chúng ta muốn thông qua khu vực này thì cần phải xuất toàn lực mới được."

"Muốn thông qua khu vực bên trong Âm Thú sâm lâm thời điểm này, ngàn vạn lần đừng vọng tưởng lại gặp được âm thú hành động đơn độc. Chúng ta dùng cấm chế để che dấu việc động thủ với âm thú nhưng đối mặt với Tam nhân âm thú thì chỉ cần vừa động thì khẳng định sẽ bị phát hiện. Hơn nữa, tại chỗ bên trong này cũng không có thể thả thần niệm tra xét như trước nữa. Một khi đã động thủ, nguy hiểm cỡ nào có thể nghĩ được."

Liễu Thuý Nhi ngưng trọng nói.

"Cho dù thật sự phải động thủ cũng không thể giống như kéo dài thời gian như lúc trước nữa. Chúng ta ba người phải đồng loạt ra tay tranh thủ trong nháy mắt hạ sát đối phương để giảm khả năng bị phát hiện xuống thấp nhất."

Thạch Côn trầm ngâm một chút rồi nói thêm một chút.

"Ân, đối với một con âm thú thành niên bình thường chỉ với ba người chúng ta liên thủ thì nhất định trong nháy mắt đánh gục được cũng không phải là chuyện tình gì khó khăn. Nhưng nếu gặp cao giai âm thú thì sự tình có chút khó khăn."

Hàn Lập sờ sờ cằm, có chút suy nghĩ nói.

"Muốn không bị cao giai âm thú để ý, không thể không nói thuật hợp kích Nguyên từ thần quang của chúng ta đã có đất dụng võ rồi."

Liễu Thuý Nhi cười khẽ một tiếng.

"Không sai! Thạch mỗ thiếu chút nữa đã quên mất bí thuật này. Dùng thủ đoạn này để đối phó với cao giai ám thú đơn độc cũng không e ngại cái gì nữa."

Thạch Côn hai mắt nhất thời sáng ngời, vỗ tay cười ha ha.

"Bất quá, không phải bất đắc dĩ thì không nên sử dụng thần thông này, ta cũng không muốn bị một đám cao giai ám thú đồng thời truy sát đâu."

Hàn Lập lắc lắc đầu, tựa hồ vẫn có chút lo lắng nói.

"Yên tâm, điểm ấy ta cùng Thạch huynh trong lòng tự nhiên hiểu rõ. Chúng ta lập tức biến ảo rời lên đường thôi. Trong lúc này chúng ta tốt nhất là cách xa nhau một chút, đi cùng nhau rất dễ bị nghi ngờ."

Liễu Thuý Nhi đề nghị.

"Liễu tiên tử nói có lý, vậy Thạch mỗ đi trước một bước vậy."

Thạch Côn nghe vậy liền đáp ứng một tiếng.

Tiếp theo, hắn bắt quyết, ngoài thân bỗng nhiên hiện ra một tấm da thú, một đoàn ngân quang bỗng hiện ra nhập vào trng tấm da thú. Đại hán trở mình một cái lập tức biến thành một đầu ám thú đen xì, tứ chi dùng sức một cái, toàn thân giống như tên bắn về phía trước.

Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi thấy vậy, không chần chừ đồng dạng làm phép, phân biệt hoá thành hai đầu ám thú khác nhau, giữ khoảng cách mà đuổi theo. Trên đường đi, ba người đều thúc dục bảo vật khác nhau, lần nữa che dấu thân hình.

Kể từ đó, dưới bóng cây môn lung, muốn phát hiện ra bóng dáng ba người thì đã khó lại càng khó hơn. Trên đường đi, đám người phát hiện bóng dáng dị thức hoặc vài sự tình khác nhưng lập tức quý dị rời đi xa, tuyệt không dám tiếp xúc với chúng.

Trong mấy ngày tiếp theo, ám thú không xuất hiện nhiều lắm nhưng mỗi lần xuất hiện thì đều là hai ba con đi với nhau.

Bảy tám ngày tiếp theo, bọn họ chính thức đã xâm nhập vào trung tâm của Âm Thú sâm lâm. Một số âm thú bắt đầu kết đội, bình thường là năm sáu con, thậm chí có khi lên đến mười mấy con. Điều này làm cho ba người Hàn Lập cả kinh, càng trở nên thận trọng hơn.

Cũng may, đòn pháp ba người thần diệu, hơn nữa pháp lực hơn xa đám âm thú bình thường nên cũng không bị phát hiện. Mặt khác, không biết có phải do vận khí quá tốt hay là Âm Thú sâm lâm xuất hiện đại sự ngoài ý muốn mà một đường đi tới ngay cả một đầu Tam nhân âm thú cũng không gặp, một đường thẳng tiến vào trung tâm rừng rậm.

Trong ba bốn ngày tiếp theo, bọn họ có thể nói là thuận lợi dị thường, cứ như vậy một hơi xuyên qua hầu hết những khu vực nguy hiểm trong Âm Thú sâm lâm. Nhưng điều này lại làm cho ba người Hàn Lập không dám thả lỏng, ngược lại càng trở nên ngưng trọng hơn.

Ba người đều là kẻ lịch duyệt thâm hậu, từng thấy rất nhiều chuyện thất bại trong gang tấc. Bởi vì chưa gặp phải cao giai âm thú nào cho nên tuy bọn họ trong lòng mừng rỡ không thôi nhưng vẫn cảnh giác mười phần.

Đoạn đường tiếp theo, âm thú bình thường rất thưa thớt, đi một hai ngày mới gặp được mười mấy con. Điều này khiến trong lòng ba người Hàn Lập càng thêm lo lắng. Hàn Lập đi trong rừng rậm phảng phất như u linh, rõ ràng trước mắt có một cây đại thụ nhưng h lẫn biến thành thanh ảnh, chớp một cái liền xuyên qua, không gây ra bất cứ tiếng động gì. Độn pháp như thể hiển nhiên làm cho độn tốc nhanh hơn một chút.

Nhưng điều đó càng khiến h lẫn phải nhú mào.

Lam mang trong mắt điểm động không ngừng quét về bốn phía. Trong trung tâm rừng rậm nên h lẫn không dám thả thần niệm ra chỉ có thể dựa vào Minh Thanh Linh Mục thần thông mà dò xét tình hình xung quanh, kịp thời tránh ra khỏi những phiền phức không đáng có.

Về phần hai người còn lại, không biết hai người Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn dùng cách nào mà mỗi khi có âm thú xuất hiện thì cả hai đều tránh được, bộ dáng không chậm hơn h lẫn bao nhiêu. Điều này khiến cho h lẫn cảm thấy kinh ngạc không thôi. Không biết hai người đó tu luyện công pháp bí thuật có thể cảm ứng huyền diệu hay là mượn bảo vật để làm việc đó. Điều này làm cho h lẫn không khỏi đề cao hai người thêm vài phần. Trong

lòng tự định giá như thế, ánh mắt Hàn Lập xoay chuyển một vòng, nhìn về phía hai người.

Dưới linh mục thần thông, hắn thấy rõ Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn khi biến ảo thành ám thú phân biệt cách hắn hơn trăm trượng, đồng dạng đi tới rất nhanh. Thấy hai người vẫn chưa xảy ra vấn đề gì, hắn thoáng thả lỏng tinh thần vài phần lại đem ánh mắt thu hồi lại.

Nhưng vào lúc này, dị biến nổi lên!

Trong khi bọn họ đang đi tới thì bỗng nhiên một đạo kinh ảnh từ trong bóng tối phía trước bắn ra. Chỉ một lần chớp động liền đi được hơn mười trượng tới bên cạnh Thạch Côn, đầu đụng vào Thạch Côn đang ẩn nấp. Cho dù là Thạch Côn đang kinh hãi muốn tránh ra nhưng do không đề phòng, cộng thêm động tác của đối phương quá nhanh cho nên căn bản là không thể tránh kịp. Khi đó hắn chỉ có thể bất chấp, ngoài thân hoàng quang đại phóng, đem pháp lực rót vào hộ thể linh khí.

"Ầm!"

Một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra. Kim quang và hoàng quang đan vào nhau, kim ảnh không khỏi lui lại mấy bước, lập tức thân hình nhoáng lên liền đứng vững lại. Mà ám thú do Thạch Côn biến thành thì trực tiếp bị bắn ra xa, mạnh mẽ đụng gãy một thân đại thụ to hơn mười trượng thì mới dừng lại được.

Nhưng ám thú do đại hán biến thành trong đám gỗ vụn vể mặt thống khổ, nhất thời không thể đứng dậy được.

Hàn Lập và áo choàng nữ tử thấy vậy, sắc mặt không khỏi đại biến.

Bọn họ đã từng sớm tận mắt thấy qua thân thể mạnh mẽ của Thạch Côn nhưng thân thể của kim ảnh kia còn mạnh mẽ hơn nhiều, như vậy chẳng phải là kim ảnh kia vô cùng đáng sợ sao.

Lam mang trong mắt Hàn Lập chợt loé, lập tức nhìn rõ kim ảnh phía xa. Kết quả làm hắn phải trợn mắt!

Diện mục kim ảnh rõ ràng là một thân ám thú dài hơn một trượng nhưng cả người

đều là kim quang chói mắt, hai mắt đen như mực. Đúng là Âm thú vương trong lời đồn!

"Không thể nào!"

Trước khi xuất phát hẳn đã thầm nhủ không thể xui xẻo đến mức gặp phải Âm thú vương. Kết quả hiện tại lại là chưa gặp phải cao giai âm thú nào mà lại gặp luôn thứ đáng sợ nhất trong khu rừng này. Mặc dù không biết thần thông của đối phương ra sao nhưng tuyệt đối đã ngoài thánh giai.

Tâm Hàn Lập trùng xuống, thân hình đứng lại ở phía xa, hai mắt gắt gao nhìn thẳng vào kim sắc âm thú không chớp mắt chút nào. Đồng thời, dị bảo trong lòng cũng cảm ứng được, bắt đầu có chút rung động.

Bên kia, âm thú do Liễu Thuý Nhi biến thành cũng dừng lại trên một cành cây khô, đồng dạng nhìn về phía kim sắc âm thú như lâm phải đại địch.

Còn Âm thú vương này hiển nhiên cũng ngoài ý muốn đụng phải Thạch Côn, đầu còn chút choáng váng. Sau khi lắc đầu vài cái, lập tức hai mắt phóng ra hung quang nhìn thẳng về phía Thạch Côn đang nhất thời không thể đứng dậy ở đằng xa. Hai chân nó cào một cái, trảo mang chớp động dường như muốn lập tức công kích đại hán.

Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi thấy cảnh này, trong lòng bối rối không thôi, có chút do dự nên cứu hay không.

Hiển nhiên hai người bọn họ chưa bị đầu Âm thú vương này phát hiện ra. Nếu cứ yên lặng bỏ đi thì nói không chừng còn toàn thân trở ra. Nếu không cho dù ba người có liên thủ, miễn cưỡng đánh với nó thì đối phương chỉ cần hú lên một cái thì bọn họ lập tức không nắm chắc phần thắng. Nhưng mà cứ như vậy để Thạch Côn chết đi, sau khi thiếu một người thì cấm chế chi địa kia cũng đừng nghĩ đến việc mở ra. Chuyển đi này chưa bắt đầu đã thất bại.

Không thể hoàn thành nhiệm vụ ngược lại Thạch Côn còn chết trong Âm Thú sâm lâm. Khi trở về đối mặt với hai người Thái Lưu Anh và Đoạn Thiên Nhận, cho dù hẳn có toàn thân trở ra từ Nghiễm Hàn Giới thì tuyệt không có kết quả tốt.

Bất quá, việc này ngay cả khi kho xử thì đó cũng là chuyện về sau. Hiện tại tất nhiên phải ưu tiên cái mạng nhỏ của mình trước đã.

Cơ hồ chỉ trong nháy mắt, Hàn Lập đã nghĩ thông suốt, ánh mắt thoáng nhìn về phía nữ tử nhưng lại phát hiện ám thú do Liễu Thuý Nhi biến thành ngoài thân bắt đầu nổi lên bạch quang, bộ dáng sẽ động thủ không chút do dự.

Điều này làm hấn kinh ngạc, sâu trong mắt hiện ra vẻ như nghĩ tới điều gì đó. Bất quá, nữ tử này nổi điên thì hấn cũng không muốn tham gia, lúc này hít sâu một hơi định quay đầu bỏ chạy. Nhưng vào lúc này, một chuyện làm cơ hồ làm cho hai con mắt hấn phải rớt xuống đất.

Rõ ràng ánh mắt kim sắc ám thú kia đang lộ ra vẻ hung ác, đột nhiên hai tai nhích lên, thần sắc biến đổi, tiếp theo ánh mắt từ hung quang chuyển thành vẻ cực kỳ kinh sợ.

Nó gầm lên một tiếng, thân hình vừa động liền hoá thành một đạo kim ảnh bắn đi, sau vài lần chớp động liền tiến sâu vào trong bóng đêm không thấy bóng dáng.

Chương 1682: Hai Con

Thấy cảnh này, Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi không khỏi bốn mắt nhìn nhau.

Thạch Côn rốt cục cũng chậm rãi đứng lên, giọng nói truyền đến một nỗi vô cùng kinh sợ truyền âm với hai người Hàn Lập:

"Chuyện gì xảy ra vậy, tại sao Âm thú vương lại đột nhiên xuất hiện vậy nhỉ? Vô ý mà đụng phải nó, nguy hiểm quá!"

"Thạch huynh không việc gì chứ?"

Liễu Thuý Nhi tựa hồ rất quan tâm.

"Không sao, chỉ là thân thể hơi tê một chút, bây giờ thì tốt hơn rồi."

Thạch Côn lầm bầm nói, thanh âm dần rõ ràng, tựa hồ không có gì đáng ngại.

Hàn Lập nghe xong, nhượng mày như đang muốn nói gì đó thì ở phía trước lại có dị biến phát sinh.

Đột nhiên, thanh âm của hàng vạn ma thú cùng hống đột nhiên xuất hiện!

Tiếng hống phảng phất như tiếng sấm, cuộn cuộn mà đến làm cho tai người ta ong ong lên, xung quanh cây rừng cũng bị ảnh hưởng mà nghiêng ngả không thôi.

"Đây là..."

Liễu Thuý Nhi có chút thất thố la lên.

Hàn Lập và Thạch Côn đồng dạng cũng kinh nghi bất định.

Sau một khắc, tiếng hống dừng lại nhưng từ phương hướng tiếng hống truyền đến bỗng nhiên xuất hiện vô số khí tức cực kỳ kinh người, lấy tốc độ cực nhanh bắn về phía đám người Hàn Lập. Chỉ một lát sau, đám người Hàn Lập đã nghe được tiếng "sàn sạt"

không dứt.

"Không tốt, tránh mau!"

Lúc này đây, tâm niệm Hàn Lập vừa chuyển, sắc mặt thoáng chút đã trắng bệch cúi đầu truyền âm cho hai người kia một tiếng, tiếp theo thân hình phóng về một phía đại thụ gần đó, thanh quang chột loé cả người biến mất vào trong thân cây.

Thạch Côn và Liễu Thuý Nhi đồng dạng cũng không chậm hơn bao nhiêu. Cơ hồ ngay khi Hàn Lập nhắc nhở hai người cũng đồng thời tỉnh ngộ, một người thì giẫm lên mặt đất, hoàng mang chột loé lên cả người lập tức chìm vào trong lòng đất, người còn lại thì há miệng phun ra một đoàn lam sắc quang hà bao lấy thân hình, sau đó thân hình dần dần trở nên trong suốt, cuối cùng cũng biến mất vào hư không.

Dường như ngay sau khi ba người cùng phân ra bỏ chạy thì hắc quang trong rừng cây phía xa chớp động không ngừng, vô số ám thú từ trong đó tuôn ra như thác lũ, số lượng nhiều vô kể, phảng phất như hơn nửa số ám thú trong Âm Thú sâm lâm đều tụ tập về đây.

Hàn Lập không ngừng thi triển thân pháp, sau vài lần chớp động đã chạy xa ra ngoài vài dặm, khi đó hắn mới quay đầu nhìn lại, chỉ thấy trong đó có không ít ám thú hình thể to lớn, giữa trán có một con mắt quỷ dị.

Dĩ nhiên là một đám cao giai Tam nhãn ám thú!

Đoạn đường trước đây ngay cả một đầu cao giai cũng không gặp, hoá ra tất cả bị tập trung lại đây. Âm thú sau khi tuôn ra, vô số đạo thần niệm phóng ra bốn phương tám hướng, đem cả khu vực mấy trăm dặm bao phủ.

Hàn Lập vừa thấy cảnh này, không dám suy nghĩ gì thêm, hắc quang ngoài thân chột loé, một tấm lụa đen hiện ra bao phủ lấy thân hình, tiếp theo hắn lại há miệng phun ra một tử sắc phù lục, không nói hai lời liền dán lên người.

Sau một tiếng "phốc xuy", một đoàn tử khí hỗn loạn với vô số ngân sắc phù văn hiện lên đem thân hình hắn bao phủ vào trong. Ngay sau đó thân hình liền trở nên trong suốt nhưng vận tốc lại chậm lại một chút. Sau khi làm xong hết thủ, Hàn Lập lại nhìn về phía hai người kia một cái.

Khác với hẳn, động tác của hai người kia cũng không dừng lại chút nào, mang theo khí tức rất mờ nhạt động ra ngoài hơn mười dặm. Hiển nhiên khác với Hàn Lập đang tận lực ẩn nấp thân hình, hai người này thừa dịp chưa bị đám cao giai ám thú phát hiện, trước tiên tận lực chạy trốn ra càng xa càng tốt.

Hai cách này không thể nói là cách nào tốt hơn được. Nếu thần niệm của đám ám thú này nhất thời không thể phát hiện ra ẩn nấp thuật của hai người thì hiển nhiên hai người sẽ rời khỏi đây một cách vi diệu. Nhưng bởi vì động tác cực nhanh nên làm ẩn nấp thuật giảm đi không ít, khi bị đám ám thú nhận ra thì tình cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Mà Hàn Lập sở dĩ chọn cách ẩn thân chủ yếu là bởi vì hẳn rất rõ uy lực của hắc sa và thanh phù, không thể nào dễ dàng bị phát hiện được.

Đám cao giai ám thú chớp động con mắt thứ ba liên tục, vô số thần niệm từ không trung hạ xuống, chẳng những thay nhau đảo qua sát người Hàn Lập mà ngay cả hai người Thạch Côn ở phía xa cũng không buông tha. Nhưng đám thần niệm này chỉ đảo qua mà không dừng lại chút nào trên người bọn họ, dĩ nhiên là chưa phát hiện được sự tồn tại của ba người.

Sau khi cảm thấy an toàn, cả ba người không hẹn mà đều thở dài một hơi.

Đúng lúc này, ánh mắt Hàn Lập chợt động, đột nhiên nhìn thấy thứ gì đó trong đàn thú, lập tức hít vào một ngụm lương khí.

Chỉ thấy trong đàn thú, một đạo kim ảnh nổi bật hiện lên, cả người kim quang chói mắt, đúng là một đầu Âm thú vương.

Âm thú vương này khác hẳn với con vừa rồi, chẳng những nó có thân hình lớn hơn mà bên cạnh lại có đến bảy tám con Tam nhãn ám thú đứng cạnh, mà mắt của đám ám thú này không phải là hơi sắc mà là ngân quang.

Kim sắc ám thú vừa hiện thân, ngoại trừ đám thê thiếp là vài con ngân nhãn ám thú ra thì những ám thú gần đó lập tức cung kính lui ra hơn mười trượng để con thú này đứng giữa một khu vực trống trải. Sau đó chúng lại dừng lại, có ngồi có đứng, đều dùng ánh mắt kính sợ nhìn về phía kim sắc ám thú.

Mà con Âm thú vương này lại dùng ánh mắt lạnh như băng đảo qua khắp nơi, tiếp

theo đó là một cỗ khí tức cực kì cường đại, một cỗ thần niệm không thể ngăn cản từ trên người nó phát ra áp đảo mọi thần niệm của những cao giai ám thú khác, thần niệm cường đại này quét ngang khu vực gần đó.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng có chút trầm xuống, dứt khoát dừng phi độ lại, lẳng lặng ẩn thân trong một gốc đại thụ gần đó. Còn hai người Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn ở phía xa, sau khi cảm ứng được ba động thật lớn truyền đến đồng dạng dừng động quang lại, tận lực thu liễm khí tức, hy vọng có thể giấu diếm được thần niệm của đối phương. Nhưng lúc này lại đã chậm.

Hàn Lập thì may mắn hơn nhiều, thần niệm cường đại này sau khi đảo qua thì cũng không phát hiện ra hư hoá chi thân nhưng sau khi đảo qua hai người Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn thì bỗng chớp một cái, tiếp theo liền trở nên âm hàn vô cùng.

"Mau chạy!"

Thạch Côn cảm ứng được thần niệm kia có biến hoá, lúc này sắc mặt đại biến, quát khê một tiếng, hoàng quang chợt loé không chút do dự che dấu hoá thành một đạo hoàng quang bay đi. Về phần Liễu Thuý Nhi thì cũng không nói hai lời, hoá thành một đạo quang hà đồng dạng phá không bay đi.

Lần này, không riêng gì kim sắc ám thú những ám thú bình thường và cao giai cũng đều phát hiện ra hai người, lúc này đàn thú có chút tao động. Hàn quang trong mắt kim sắc ám thú chợt loé, một cỗ sát khí trực tiếp bắn ra, khoé miệng vừa động, bộ dáng như sắp ra lệnh gì đó. Nhưng sau một khắc, thần sắc con thú này vừa động quay đầu nhìn về hướng kim sắc ám thú vừa mới bỏ chạy lúc trước, phát ra một tiếng hú dài.

Tiếng hú chẳng những vô cùng rõ ràng mà tựa hồ còn ẩn chứa một cỗ uy lực khó tin.

Ám thú gần đó nghe được tiếng hú này, cấp bậc bình thường thì nằm rạp xuống đất không dậy nổi, mà đám cao giai thì thân hình hoảng loạn một trận, phảng phất như không thể đứng vững được.

Mà tiếng hú này chỉ vang lên một lát, từ phía xa truyền đến một tiếng hú dài khác.

Tiếng hú này thoát nghe qua thì có chút lãnh khốc, bộ dáng đầy tức giận. Vừa nghe được tiếng hú này, kim sắc ám thú hiện ra vẻ cực kỳ dữ tợn, đồng thời trong miệng đột

nhiên phát ra một tiếng rống trầm thấp.

Nguyên bốn đàn thú đang tao động lần nữa cuộn cuộn chạy về trước. Bất quá, Âm thú vương thống lĩnh này không hề để ý đến hai người Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn, nó quay người lại phát ra vài tiếng gầm gừ với những ngân mục ám thú bên cạnh. Nhất thời vài con ngân mục ám thú cung kính gầm nhẹ một tiếng, thân hình vừa động liền hoá thành mấy đạo ngân sắc kinh hồng đuổi theo hai người Thạch Côn. Mà bản thân đầu Âm thú vương thì đứng lên, lần nữa nhắm hướng con kim sắc ám thú lúc trước đuổi theo.

Trong nháy mắt, đàn thú phảng phất như bị một cơn lốc đào qua, tất cả đều biến mất.

Hàn Lập vẫn đứng yên bất động trong đại thụ cho đến một lúc lâu sau. Sau khi xác định gần đó không còn ám thú nào cả thì hắn mới giải trừ Hoá Thanh phù và hắc sa lại. Hoá Thanh phù hiển nhiên có hạn chế về thời gian, mà hắc sa thì cũng tiêu hao không ít pháp lực, hiển nhiên hắn cũng không thể không thu hai bảo vật lại được.

Thanh quang chợt loé, Hàn Lập liền biến ảo lại hình dáng đầu ám thú lúc trước rồi mới từ trong đại thụ hiện ra. Hắn quay đầu lại, lạnh lùng nhìn về phía đàn thú và đám người Thạch Côn, sau khi tự định giá thì khẽ thở dài một hơi.

Hắn hé miệng phun ra một thanh sắc tiểu kiếm, sau khi xoay tròn liền hoá thành một mảnh thanh quang hạ xuống. Sau đó một đạo thanh hồng bắn ra, đuổi theo đám người kia.

Lúc đầu thanh hồng hào quang chói mắt nhưng chỉ một lát sau thì trở nên âm đạm vô quang, cuối cùng biến thành màu xanh nhạt nhưng vận tốc không hề giảm chút nào. Vận tốc cực kỳ nhanh nhưng mà sau hơn nửa ngày đuổi theo vẫn không thấy được bóng dáng hai người Liễu Thuý Nhi ở đâu cả.

Nếu lúc trước không phải bọn họ đã dự dùng bí thuật luyện chế một kiện bảo vật có khả năng định vị lẫn nhau thì sợ rằng có thể đã mất dấu đám người Liễu Thuý Nhi.

Xem ra Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn đang tận lực đào tẩu cho nên cho dù lấy vận tốc của Hàn Lập mà khoảng cách không chút rút ngắn được bao nhiêu, mà mấy đầu ngân mục ám thú kia dĩ nhiên truy sát không tha, cho nên hai người bọn họ không thể coi thường được vận duy trì tốc độ không dám giảm sút chút nào.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng chuyển động, thậm chí cảm thấy một cái, cuối cùng thân hình đột nhiên chớp động ngân quang, lần nữa biến ảo thành hình người. Sau khi thu tất đa thú lại, hai tay bắt quyết, bỗng nhiên tiếng sét "ầm ầm" nổi lên, một đôi cánh trong suốt hiện ra sau lưng.

Chương 1683: Tân Nguyên Từ Sơn

Hàn Lập lại đem Phong Lô Sí mở ra, đôi cánh hơi động, ở mặt ngoài hai cánh cùng lúc ẩn hiện hồ quang màu trắng xanh, ngay khi thân hình Hàn Lập vừa động liền biến thành một tia sáng trắng xanh rồi bắn ra. Tia sáng này chớp mắt đã phóng ra xa bảy, tám chục trượng, hơn thế trực tiếp từ trong khoảng không xuất hiện ở cuối chân trời không chút tiếng động. Độn tốc nhanh chóng quý dị như thế, cũng chẳng hơn kém thánh tộc là mấy, đủ để xưng hùng đối với thánh tộc trở xuống.

Sau một hồi truy đuổi, Hàn Lập cuối cùng cũng sắp đến gần chỗ hai người Liễu Thủy Nhi đã bỏ chạy phía trước. Cũng may tất cả ám thú ở gần đó dường như đều bị con ám thú vương gọi về, bởi thế nên dù có cả gan phi độn như thế này cũng không bị những con ám thú khác chặn lại.

Hơn một canh giờ sau, rốt cuộc hắn cũng đuổi kịp mục tiêu, từ xa xa cũng thấy được thân ảnh của hai người phía trước.

Thật ra thì cũng không thể nói là đuổi theo được. Bởi vì khi hắn chạy tới thì hai người Liễu Thủy Nhi và Thạch Côn đã vội dừng lại độn quang, đang cùng vài con ngân mục ám thú giao chiến ác liệt.

Hai mắt Hàn Lập nhú lại, từ cách xa ngoài mấy dặm hắn đã thấy rõ ràng hết thảy.

Thạch Côn lúc này khoác lên một chiến giáp tỏa hào quang ánh vàng lấp lánh đang đứng vững vàng bất động trong không trung, trong tay hắn có thêm một đôi chùy lớn màu đỏ sẫm, sau khi huy động, liền xuất hiện vô số ngọn lửa cỡ nắm tay quay cuồng không ngừng, từng luồng khí hùng hực dưới sự dẫn dắt của đôi chùy lớn liền hóa thành một con hỏa giao màu đỏ sẫm, như ẩn như hiện không ngừng quanh quẩn ở cạnh bên, đang không ngừng nhe răng, trông có vẻ dữ tợn dị thường.

Ở trên đỉnh đầu đại hán, có một bình ngọc sắc hồng đang không ngừng chuyển động quay tròn, phun ra từng chùm sáng đỏ ngầu, hướng bốn phía không ngừng điên cuồng công kích. Đây là chân chính thần thông của Thạch Côn nhưng lại không phải là

công pháp thổ thuộc tính, mà là thần thông công kích hỏa thuộc tính mạnh nhất.

Cái này thực sự khiến Hàn Lập có chút bất ngờ.

Ba con ám thú ngân mạc đang vây quanh Thạch Côn cũng không cam chịu yếu thế liền thả ra tất cả phân thân, hóa thành hơn mười đạo bóng đen khó lòng nhìn rõ, từ bốn phương tám hướng không ngừng điên cuồng tấn công.

Vô số hắc mang cùng với hồng quang tranh đấu với nhau, không ngừng phát ra những âm thanh kịch liệt.

Uy lực của hai chùy của Thạch Côn khó có thể đỡ, nhưng thân pháp của ngân ảnh này nhanh nhẹn dị thường, mãi mà không cách nào đánh trúng được nó, chỉ có thể cố hết sức bảo vệ mình trước. Huống chi, ba con ngân mục ám thú không những tự mình tham gia tấn công mà con mắt thứ ba thì thỉnh thoảng lại phóng ra những ánh sáng màu bạc vô cùng nguy hiểm!

Thạch Côn tuyệt không dám để cho thứ đó xuyên thấu qua phòng ngự của bản thân, vừa đến trên người, liền dùng hai chùy ở trong tay đón đỡ lập tức.

Theo như Hàn Lập thấy, ánh sáng màu bạc do con mắt của ám thú thả ra này sau khi đánh lên cái chùy lớn màu đỏ, trong nháy mắt trên chùy liền xuất hiện một mảng màu xanh đen, ngay đến những chỗ khác có thể đẩy lùi nó lại, cũng phải một lúc lâu sau mới có thể miễn cưỡng khiến cho chùy lớn khôi phục lại như thường.

Cũng may là ngân mục ám thú không thể nào liên tục thả ra thứ ánh sáng này, ba con dù liên thủ cũng không tài nào mạnh mẽ phá vỡ phòng hộ của Thạch Côn, cùng với Thạch Côn tạm thời rơi vào thế giằng co.

Liễu Thủy Nhi bên kia cùng bốn con ngân mục ám thú giao thủ, tình hình lại rất khác biệt.

Nàng này chẳng biết từ khi nào tể ra bộ ngân toa chói mắt, tuy chỉ dài hơn một xích, nhưng một lớn bảy nhỏ, ngân quang chuyển động nhấp nháy liên hồi, ở trong đêm tối nơi này giống như là ngân tinh xuất hiện, thanh thế vô cùng kinh người. Mà ngoại trừ bảo vật này, sau lưng Liễu Thủy Nhi cũng hiện ra một pháp tướng màu bạc mơ hồ, nhìn như một cô gái thanh tú mặc ngân giáp, nhưng hai cánh tay liên tục huy động, hiện ra hình ảnh của

vô số cánh tay, nhìn như Phật Quan Âm nghìn tay nghìn mắt vậy. Dưới sự huy động của những cánh tay này, mỗi lần, trong tay đều mơ hồ hiện lên một ngậm ngân sắc trường kiếm, liên tục phóng ra từng đạo bạch sắc kiếm khí.

Cứ như vậy, dưới sự huy động của những cánh tay của pháp tướng, vô số kiếp khí ào ào tuôn ra, cùng với bộ ngân toa kia sau khi biến thành ngân tinh kết thành một mạch, đem phạm vi hơn trăm trượng tất cả đều bao phủ lấy.

Bốn con ngân mục ám thú mặc dù thể đến như chớp giật, bộ dạng không vượt qua là không ngừng biến thành phân thân đánh tới, nhưng vẫn hoàn toàn bị chặn ở bên ngoài.

Nàng này có vẻ như đang tạm thời chiếm thượng phong.

Hàn Lập thấy cảnh này, trong lòng đồng thời nhẹ nhõm, cũng khẽ thở dài một hơi.

Hai vị này lúc trước cũng luôn miệng nói, nếu đối mặt ba con ám thú bình thường trở lên sẽ không nắm chắc thủ thắng. Kết quả hiện tại đồng thời đối mặt với con ám thú ba mắt còn cao cấp hơn còn có thể một đánh ngang tay, một hơi chiếm thượng phong, rõ ràng điều lúc trước nói tự nhiên không thể nào tin được.

Bất quá điều này cũng không kỳ quái chút nào, cho dù là lần đầu tiếp xúc với người lạ, cũng tuyệt đối sẽ không lộ bài tẩy của mình chút nào.

Con kim sắc ám thú mặc dù nhìn thấu tu vi cảnh giới của hai người Thạch Côn, nhưng tuyệt không nghĩ đến hai người vốn không phải Luyện Hư hậu kỳ bình thường, nên chỉ phái ra vài con ngân mục ám thú đuổi theo mà thôi. Nếu thực sự chỉ là Luyện Hư hậu kỳ bình thường, chắc rằng không thể nào ngăn nổi mấy con ngân mục ám thú này liên thủ.

Dĩ nhiên tình hình trước mắt cũng không thể nói thần thông của Liễu Thủy Nhi cao hơn Thạch Côn một bậc, hay là mấy con ngân mục ám thú này không bằng hai người. Bất kể là ám thú hay là hai người Liễu Thủy Nhi cũng đều chưa mang hết toàn lực ra, mà mặc dù nhìn như đang công thủ kịch liệt nhưng thực ra đang tìm kiếm cơ hội một kích tiêu diệt gọn đối phương.

Đến thời điểm sinh tử như vậy, mới có thể thực sự thấy được thần thông của mình ra sao.

Bất quá, dưới Linh Mục thần thông, Hàn Lập thấy thần sắc Thạch Côn cùng Liễu Thủy Nhi đều ngưng trọng, mơ hồ có một chút lo lắng. Cái này cũng khó trách, ở đây chính là trung tâm của Âm Thú sâm lâm, mặc dù có vẻ như tất cả âm thú đều bị Âm thú vương mang đi rồi, nhưng ai biết đối phương lúc nào đó lại đột nhiên quay lại thì sao, đến lúc đó dưới một bày thú liên thủ tấn công, bọn họ dù có ba đầu sáu tay cũng nhất định ngã xuống không nghi ngờ gì.

Bất quá bây giờ mà liều mạng thì đối với lực liên thủ của bảy con ngân mục âm thú vốn không kém các nàng bao nhiêu, ngay cả bọn họ lật bài tẩy ra để giết chết đối phương, bản thân cũng sẽ tổn hao nhiều nguyên khí, thân chịu trọng thương.

Tình huống như vậy ở Âm Thú sâm lâm, sẽ không thể nào tránh được những đũa giết tiếp sau đó.

Hai người Liễu Thủy Nhi trong lòng mẫu thuẫn, tự nhiên không khỏi lo lắng trong lòng. Hai người chỉ còn cách chờ Hàn Lập có thể sớm đuổi theo, ba người liên thủ mới có thể tăng thêm phần dễ dàng thủ thắng.

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động thật nhanh, trong nháy mắt hiểu được tình cảnh quần bách của đám người Thạch Côn. Cần phải tốc chiến tốc thắng, quyết không để những con âm thú này dây dưa thêm nữa, nếu còn chậm thì tất sẽ sinh biến!

Mặt Hàn Lập không đổi sắc, tay áo bào run lên, bàn tay trong đó vừa lộn, một vật bỗng nhiên xuất hiện trên tay. Cổ tay run lên lần nữa, một vòng tròn đen thui bắn ra, chớp mắt đã trực tiếp biến vào hư không không thấy bóng dáng, đồng thời lòng bàn tay khác của hắn trong nháy mắt liền trở nên đen như mực, từ đầu ngón tay xuất hiện những sợi tơ nhỏ. Toàn thân kim quang lóe lên, ngoài da thịt hiện lên kim sắc lân phiến, đem Phạm Thánh Chân Ma Công vận hành tới cực hạn.

Tiếp đó, một tay giơ lên, một khối lụa đen bắn ra, quay một vòng, liền quay lại quần quanh người. Thân hình hắn ngay lập tức trở nên trong suốt vô hình, biến mất tại chỗ vô tung vô ảnh.

Một lát sau, ở nơi Thạch Côn đang chiến đấu, một con âm thú đang điên cuồng huy động móng vuốt vây bắt kiếm quang cùng ngân quang dày đặc, đột nhiên công kích chậm lại, trong mắt hiện lên một tia kinh nghi, nhưng vào lúc này, ở khoảng không phía sau bỗng xuất hiện ba động, một thứ trơn nhẵn màu trắng ngoài ý muốn xuất hiện, hướng

con thú này bắn thẳng đến.

Con ngân mục ám thú này cũng phản ứng cực nhanh, đầu còn chưa quay lại, liền ngay lập tức đem móng vuốt quơ về phía sau. Hắc mang nhất thời chớp động, mấy đạo hắc sắc trào mang đồng thời bắn ra.

"Ầm" một tiếng, hắc sắc trào mang nhọn hoắt cùng tia bạch quang do thứ đồ màu trắng kia phun ra sau khi đánh nhau cũng phát ra tiếng bạo liệt kinh người. Nhân cơ hội này, con thú này mới uyển chuyển quay đầu lại, rốt cục cũng thấy rõ thứ đánh lén từ đằng sau đến.

Đó là một con thú dài tới mấy trượng, bên ngoài thân thể lân phiến trong suốt trắng nõn, lại tỏa ra hàn khí kinh người, hai mắt nhìn con ám thú này không chút nào cảm tình. Con ám thú này thấy vậy, tự nhiên vô cùng tức giận, nhưng còn chưa chờ nó chọn lựa xem tiếp tục làm gì, trên đầu của nó đột nhiên hiện ra một ngọn núi lớn chừng một tấc, sau khi xoay tít một vòng, liền biến thành lớn hơn trăm trượng, không một chút tiếng động rơi xuống. Mặt ngoài núi này rõ ràng có mấy ký hiệu lớn như cái dấu, là ấn ký dùng Ngân Khoa Văn ghi lại. Bởi vì núi này xuất hiện quá mức quý dị, cộng thêm khi rơi xuống không hề phát ra một tiếng, cho đến khi rơi xuống, con ám thú phía dưới mới đột nhiên phát hiện. Mà lúc này, bạch sắc cự mang phía đối diện há miệng phun ra một thanh lam sắc ngọc phiến hướng về phía ám thú. Một mảnh hàn quang lam sắc từ đó hiện ra, lao thẳng về phía đối diện.

Con thú này lúc này kinh hãi thất sắc.

Hai con ám thú khác vừa thấy cảnh này, liền gầm lên giận dữ, lập tức bỏ qua Thạch Côn vồ về hướng bên này.

Thạch Côn cười lớn một tiếng, bay ra, hai chùy màu đỏ trong tay đột nhiên rời khỏi tay bắn ra, đầu chùy huyền hóa lớn thành gần một trượng, hùng hổ hướng phía hai con thú bắn đi.

Còn chưa kịp rơi xuống, hai cỗ lực vô hình đã bọc xuống, kiềm giữ thân hình hai con thú, khiến chúng chỉ có thể quay người lại miệng phun hắc quang, trước hết ứng phó với một kích trí mạng trên đỉnh đầu, mà con ám thú bị núi lớn đè chúi xuống bất đắc dĩ da lông trên người đột nhiên dựng đứng, hóa thành hắc mang tua tủa, gào thét hướng lam hà phía trước bắn ra. Tiếp đó nó ngẩng đầu, một đạo hắc quang thô to hướng đầy cự sơn

liền bắn ra.

Con thú này căn bản không trông cậy vào một kích vội vã này có thể đỡ được giáp công từ hai phía, nhưng chỉ cần trì hoãn thể tấn công của hai người một chút, thì nó mười phần có lòng tin tránh được kiếp này. Sau một khắc, bên ngoài ám thú hắc quang đại phóng, thân thể nó tản ra, phân thành hàng trăm hắc sắc hồ điệp, hướng bốn phương tám hướng chạy đi.

Hắc sắc quang trụ sau khi đánh vào trên núi lớn, quả thực cũng làm cho núi này dừng lại đôi chút, mà trong khoảnh khắc này, hắc sắc hồ điệp chạy ra được cỡ hai, ba mươi triệu, chớp mắt một cái liền thoát khỏi bao phủ của núi lớn.

Nhưng lúc này, một tiếng hừ lạnh từ trong không trung phát ra.

Nhìn không gì lạ, nhưng những con hắc sắc hồ điệp kia nghe thấy lại không tự chủ được, loạng choạng ngã, thiếu chút nữa từ trong không trung ồ ạt rơi xuống. Ngay lúc đó, ký hiệu màu bạc ở mặt ngoài núi lớn màu đen cũng đột nhiên lóe sáng lên.

Tiếp đó hơi quang phía dưới lóe lên, một âm thanh như xé gió, từ trong núi vô số hơi ti bắn ra. Chỉ thấy phía dưới quang mang nhấp nháy, vô số hơi ti liền xuyên thủng qua người lũ hồ điệp như đang gãy ngốc.

Chương 1684: Sơ Hiện Thần Thông

Hắc điệp nhất thời run lên giống như gặp phải khắc tinh mà lần nữa tan biến thành từng điểm hắc quang.

Lúc này ngọn núi chậm rãi xoay tròn phát ra một tiếng "vù vù", một cỗ hấp lực thật lớn hoá thành một mảnh hôi sắc quang hà bay ra đem toàn bộ hắc sắc quang điểm toàn bộ hút vào.

Con ám thú này đã bị Nguyên tử thần sơn thôn phệ hoàn toàn, về phần sống hay đã chết thì chỉ có trời mới biết được, mà số lông mao biến ảo hắc mang đang công kích Thạch Côn ở phía xa xa sau khi bản thể biến mất thì cũng loé lên tiêu thất.

Lúc này, hai con ám thú gần đó vừa dùng miệng phun ra quang trụ đối phó với hoả chuỳ, thấy cảnh này hiển nhiên vừa sợ vừa giận. Lúc này, hai con thú chợt liếc mắt nhìn nhau một cái, trong miệng gầm nhẹ một tiếng, đồng thời ngoài thân đại phóng hắc quang, hình thể bắt chợt cuồn cuộn trướng.

Trong nháy mắt, nguyên bản hình thể lúc đầu chỉ cao bất quá mấy trượng nhưng sau khi cuồn cuộn trướng thì biến thành hơn mười trượng, đồng thời da lông chuyển sang ngân sắc, khí tức từ trên người chúng toả ra so với lúc đầu gần như gấp đôi.

Hai đầu ám thú này sau khi biến thân thì thần thông cũng tăng lên nhiều, hình thể đồng dạng cũng lớn hơn phân nửa.

Vừa thấy cảnh này, Thạch Côn sắc mặt khẽ biến nhưng lập tức không cam lòng yếu thể hét lên một tiếng, hoàng sắc chiến giáp trên người hoàng quang đại phóng, cánh tay lại nhắc lên hướng hai hoả chuỳ gần đó điểm ra một chỉ. Hai hoả chuỳ nguyên bản đang xoay quanh hần người giống như hai con hoả giao, bỗng nhiên từ trong miệng phát ra một tiếng thanh minh nhưng hoả quang ngoài thân đột nhiên thu lại. Sau đó song chuỳ hoả quang đại phóng, hướng nhị thú mà kích tới. Song chuỳ chưa tới mà hoả điểm đã cuồn cuộn cuốn tới!

Nhị thú sau khi biến thân, lực lượng cường tăng, tự nhiên sẽ không có chút may mắn sợ hãi nào, khoé miệng khê hừ lạnh một tiếng hướng về phía xa xa đánh ra một trào. Sau vài tiếng "phốc xuy" xé gió phát ra, trào mang dài bốn trượng bắn ra xa, sau đó hào quang chợt loé lên rồi hợp thành một đạo hắc sắc ám nguyệt dài mấy trượng.

Ám nguyệt này chợt loé lên liền dễ dàng ngăn cản hoá diễm, đồng thời trảm tới hai xích sắc cự chùy phía trên không.

"Oanh" một tiếng kinh thiên động địa phát ra, hắc quang cùng với hồng mang đan vào nhau, bộ dáng giằng co, ngang tài ngang sức.

Hai đầu ám thú này lúc này lại hé miệng phun ra lưỡng đạo hắc sắc quang trụ, đồng thời huy động mấy hắc sắc hoá thân nhân cơ hội này mà hướng Thạch Côn cuộn cuộn kéo đến.

Thạch Côn lại càng không yếu thế, mở miệng cười nanh ác một tiếng, hai tay bỗng nhiên nắm chặt thành quyền, phân biệt toả ra một đoàn hoàng quang chói mắt, sau đó cánh tay vừa động, nhất thời vô số quyền ảnh tuôn ra hướng hắc sắc quang trụ cùng hắc sắc hoá thân mà đánh tới.

Ngay thời điểm nhị thú cùng Thạch Côn tranh đấu, bạch sắc cự mãng bên ngoài thân bạch quang chợt loé đột nhiên biến ảo thành một thân ảnh thon thả, đôi mắt đẹp tựa tranh vẽ nhưng anh khí bừng bừng. Nữ tử này vừa hiện thân, ngay lập tức hướng chuôi của lam sắc ngọc phiến đánh ra một trào, ngọc phiến bỗng run lên liền bị nhiếp tới trong tay nữ tử.

Bàn tay mềm mại vừa động, lam sắc ngọc phiến lập tức hướng về phía nhị thú liên tiếp quạt tới. Một lát sau, một cỗ làm hà bay cuộn ra, trước sau liền mạch, cuối cùng cũng hoá thành một cỗ cự lãng lam sắc hơn mười mấy trượng hùng hổ hướng về phía nhị thú cuốn tới.

Cùng lúc đó, ngọn hắc sắc tiểu sơn đang huyền phù giữa không trung cũng nhoáng lên một cái liền vô thanh vô tức tiêu thất nhưng ngay sau đó không trung phía trên đầu nhị thú hôi quang chợt loé, hắc sắc tiểu sơn quý dị hiện ra.

Hắc sắc tiểu sơn nhanh chóng xoay tròn phóng ra hôi sắc quang hà mệnh môn chụp xuống đầu nhị thú.

Nhị thú vừa rồi đã chứng kiến kết cục của đồng bạn thì như thế nào lại không phòng bị đánh lén. Lúc này, mấy tiếng giận dữ từ trong miệng phát ra. Nhị thú hắc quang chớp động liên hồi rồi bỗng nhiên nhảy lên không trung một cái.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Hai cự thú hắc quang đại phóng, ở trên không trung tức thì dung hợp làm một, hoá thành một đầu song thủ ngân sắc ám thú!

Sau khi dung hợp xong, hình thể cao chừng hai mươi trượng, con mắt thứ ba trên trán so với lúc trước còn lớn hơn mấy lần, phẳng phất như hai ngọn ngân đăng. Mà cự thú sau khi hiện thân, hai con mắt thứ ba bỗng nhiên mở ra, bắn ra hai đạo ngân quang.

Một đạo ngân quang này bắn về phía lam sắc cự lãng, một đạo bắn về phía hắc sắc tiểu sơn trên không trung. Ngân quang chợt loé liền phân biệt đánh về hai phía.

Nhìn ngân quang có vẻ như nhỏ bé nhưng lại có thần thông khó tin, lam sắc cự lãng và hắc sắc tiểu sơn sau khi va chạm với ngân quang liền đột nhiên đại chấn, tiếp theo dừng lại giữa không trung không hề động đậy chút nào.

"Di!"

Một thanh âm có chút kinh ngạc từ gần đó truyền ra.

Cự thú thấy thần thông của mình đã có hiệu quả nhưng sau khi nghe được thanh âm kinh ngạc gần sát bên người thì ánh mắt lập tức trầm xuống, ngay lập tức hướng về phía thanh âm kia đánh ra một trào.

Lấy hình thể to lớn của con thú này, mặc dù chỉ là móng vuốt nhưng cũng lớn gần trượng, trào mang chớp động bao phủ khu vực gần đó, đồng thời cự thú quay đầu lại một cái, ngân mục trên trán chợt loé lên, thêm một đạo ngân quang nữa lại xuất hiện.

Sau khi hai đầu ngân mục ám thú dung hợp thành cự thú hai đầu, yêu mục thứ ba hoá ra lại có thể phun ra ngân quang liên tục. Nếu người nào đối đầu với nó, không kịp đề phong với thủ đoạn này thì thật đúng là một kích trí mạng.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền tới, nguyên bốn tại một vị trí trên không nhìn như bình thường bỗng nhiên hiện ra một thân ảnh kim quang chói mắt, bàn tay kim sắc

thân ảnh thả ra một ngân sắc đại ấn, sau khi quay cuồng liên hoá thành một mảnh ngân quang dễ dàng đón đỡ lấy cự trảo của cự thú hai đầu.

Nhân ảnh đối mặt với ngân quang chợt loé kia thì chỉ khẽ hừ lạnh một tiếng, trước người bỗng nhiên hiện lên một tiểu thuẫn trong suốt, sáng long lanh. Tiểu thuẫn này chỉ loé lên liền biến thành hơn hơn một trượng che kín phía trước người.

Ngân quang sau khi tiếp xúc với thủy tinh thuẫn bài thì chợt quỷ dị loé lên mà tách ra, sau đó hướng bên cạnh nhân ảnh mà vòng qua, xem ra ngân quang này không có chút tác dụng nào.

Thấy cảnh này, cự thú hai đầu không khỏi thoáng chút ngẩn ngơ.

Kim sắc nhân ảnh kia tự nhiên là Hàn Lập vừa mới giải trừ hắc sa, mà bạch mang kia thì chính là Thông linh khôi lỗi "Oa oa".

Hắn vừa rồi thấy cự thú đánh ra một trảo liền thả ra bảo vật Thiên Cương Ấn mà chính mình mới thu được gần đây, mượn cơ hội này thử xem uy lực của nhất kiện bảo vật này như thế nào. Hiện tại thấy ấn này dễ dàng đỡ được một kích khi nãy trong lòng tự nhiên vui vẻ không khỏi khẽ cười một tiếng. Sau đó hai cánh phía sau lưng đột nhiên khẽ vỗ một cái, cả người liền biến thành một đạo thanh bạch điện quang biến mất tại chỗ.

Cự thú cả kinh, sáu con mắt cuồng thiểm quét quanh không ngừng. Nhưng kết quả lại khác hẳn so với dự đoán của nó.

Bỗng nhiên không gian phía trên đầu cự thú đột nhiên truyền ra một tiếng sét đánh, thân hình Hàn Lập quỷ dị xuất hiện phía trên hắc sắc tiểu sơn. Hắn lạnh lùng nhìn bảo vật phía dưới chân, bỗng nhiên vươn một ngón tay chỉ xuống phía dưới.

Nguyên bốn ngọn tiểu sơn này đang phiêu phù bất động, lúc này chợt loé ngân sắc phù văn, tiếp theo cuồng trường gấp mười lần, phảng phất như lộ ra bản thể.

Cơ hồ trong lúc nhất thời, ngọn núi bỗng nhiên trầm xuống, hư không gần đó đột nhiên vặn vẹo, tiếng xé gió truyền ra. Thân ảnh Hàn Lập và ngọn núi đột nhiên lẫn lẫn biến mất, bỗng nhiên bên ngoài thân cự thú hôi quang quỷ dị chợt loé lên, ngọn hắc sắc tiểu sơn nguyên bản ở phía trên không trung nhưng đột nhiên bỗng hiện áp lên thân thể rắn chắc của cự thú.

Song thủ cự thú hét lên một tiếng kinh hãi nhưng nó chưa kịp làm gì thì đã bị ngọn tiểu sơn đè xuống, cả thân thể như lưu tinh rơi thẳng xuống mặt đất. Ở trên đường rơi xuống, phía bên ngoài ngọn tiểu sơn bỗng nhiên có ngân sắc phù văn chợt loé lên, cả ngọn tiểu sơn và cự thú đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng nhưng ngay sau đó, phía trên mặt đất bỗng nhiên truyền đến một tiếng "oành" kinh thiên động địa.

Ngọn hắc sắc tiểu sơn giống như đã thi triển thuận di bí thuật mà hiện ra ở nơi đó!

Cùng lúc đó, một cái hố đường kính hơn trăm trượng xuất hiện phía dưới ngọn tiểu sơn.

Song thủ cự thú đang bị đè chặt trong hố, chỉ lộ ra hai cái đầu to lớn nhưng trên mặt thất khiếu chảy máu, bộ dạng không thể nhúc nhích mảy may.

Hàn Lập một chân đang dẫm lên trên chỗ cao nhất của ngọn tiểu sơn, thấy vậy hàn quang chợt loé, đột nhiên ống tay áo bào run lên. Nhất thời hai khẩu phi kiếm dài một tấc theo cổ áo bay ra, nhoáng lên một cái liền hoá thành cự kiếm tám trượng, cự kiếm chợt loé lên liền bay xuống phía dưới ngọn tiểu sơn.

Thanh quang chợt loé lên, hai cái cự thủ nhất lượt đồng loạt rút xuống nhưng quỷ dị chính là ở chỗ cắt ra chỉ thấy một mảnh đen xì, không có một giọt máu nào chảy ra. Bất quá, sắc mặt Hàn Lập lại không chút biểu tình nào lại giơ chân lên dẫm một cái xuống tiểu sơn phía dưới chân.

"Oanh" một tiếng nữa truyền ra, ngọn tiểu sơn nhoáng lên hạ xuống một cái làm cho cái hố to phía dưới đột nhiên hạ sâu xuống thêm ba phần, miệng hố cũng mở rộng ra thêm vài phần.

Về phần thân thể của cự thú thì sau khi ngọn núi ép xuống thêm lần nữa thì tắc tắc vỡ vụn ra, vô số phiến hắc sắc quang điểm nháy mắt hướng bốn phương tám hướng tán ra. Nhưng phạm vi mười trượng xung quanh đó đã bị ngọn tiểu sơn thả ra một đám hôi sắc quang hà bao vây lấy đám hắc sắc quang điểm, sau đó lớp lớp bị nhiếp vào trong ngọn tiểu sơn.

Thạch Côn thấy cảnh này liền sửng sốt một chút, vội vàng đem song chùy thu lại rồi nhìn về phía Hàn Lập phía dưới, ánh mắt không khỏi toát ra vẻ hoảng sợ, đương nhiên cũng thoáng nhìn thấy "Oa oa".

Nhưng Hàn Lập lại khẽ cười, vẫy tay về phía Oa oa một cái.

Nhất thời Thông linh khô lỏi liền thu lam sắc ngọc phiến lại, hoá thành một đạo bạch quang, sau một lần chớp động liền biến thành một bạch xà chui vào tay áo Hàn Lập.

Sau khi Hàn Lập thu khô lỏi về, không chút do dự vỗ hai cánh, hoá thành một đạo điện hồ bắn ra, sau một tiếng sét đánh hẵn liền xuất hiện phía trên bầu trời của trận chiến còn lại, trong mắt lộ ra hung quang nhìn xuống phía dưới.

Hoàn cảnh trận chiến bên này khác hoàn toàn so với trận chiến của Thạch Côn. Nguyên bốn Liễu Thuý Nhi đang chiếm thượng phong nhưng lúc này lại đang lâm vào tình trạng nguy cấp.

Bốn con ngân mục ám thú giờ phút này đã hợp thành một đầu ngân sắc cự thú bốn đầu, hình thể to chừng bốn năm chục trượng, khí tức cường đại cỡ thánh giai.

Chương 1685: Hợp Kích Bí Thuật

Đệ tam nhân của cự thú bốn đầu đang thả ra ngân tuyến, ngân tuyến lấy tốc độ như chớp giạt bắn đi, bộ dáng không chút ngừng lại. Ở trong phạm vi công kích của ngân tuyến, Liễu Thuý Nhi chỉ có thể xuất ra bảo vật ngân toa để đón đỡ, ngoài ra Liễu Thuý Nhi cũng thả ra một mặt kim sắc tiểu cổ.

Bạch phiên do ngân toa toả ra hoá thành một đoàn bạch hà, bên trong phù văn quay cuồng, thiểm động liên tục. Mà kim sắc tiểu cổ thì xoay tròn tại chỗ, một phiến kim sắc ba lăng bồng chốc hình thành nhanh cuốn về phía cự thú.

Về phần Liễu Thuý Nhi, trừ bỏ pháp tướng sau lưng ra thì hơi thở tràn ngập mùi đàn hương từ trong miệng liên tục phun ra hoá thành từng đóa lam sắc quang liên, mỗi một đóa quang liên đều trong suốt, sáng long lanh, diễm lệ phi thường. Những đóa băng liên này hiển nhiên có uy năng to lớn, thật sự không phải tầm thường.

Một bên tấn công, một bên phòng ngự. Ngẫu nhiên có một vài ngân tuyến xuyên qua được tầng tầng phòng ngự thì đều bị những đóa băng liên này ngăn cản lại, sau khi va chạm thì cả hai đều biến mất vô ảnh vô tung.

Xem ra việc thi triển những đóa băng liên này thật sự đã làm khó Liễu Thuý Nhi. Nữ tử này mỗi lần phun ra một đóa băng liên thì sắc mặt cũng tái nhợt đi một phần, mà trong khoảng thời gian ngắn phun ra trên trăm đóa băng liên, quang mang ngoài thân của nữ tử này thậm chí bắt đầu có dấu hiệu lung lay sắp đổ.

Cũng do là Liễu Thuý Nhi mắt thấy Hàn Lập đã đến thì mới có thể duy trì chịu đựng, nếu không thì nga lúc tứ thú dung hợp thành cự thú tứ thủ năng đã sớm quay đầu bỏ chạy rồi. Lúc này, vừa thấy Hàn Lập và Thạch Côn thật sự chạy đến chỗ năng thì sắc mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, trong miệng vội vàng quát to:

"Nhị vị đạo hữu, cự thú này thật sự lợi hại, mau thi triển hợp kích bí thuật!"

Nguyên bản Hàn Lập đang định ra tay đối phó với cự thú phía dưới, vừa nghe được

lời này thì hơi ngẩn ray nhưng ngay lập tức hướng phía dưới điểm một cái. Một ngọc thủ đen thui bắt đầu bắt quyết, sau lưng mệnh môn quang bỗng nhiên phóng lên cao hoá thành một mảnh mệnh môn quang mang. Thạch Côn bên kia, sau khi hơi do dự một chút thì cũng đồng dạng mở miệng quát khẽ một tiếng, ngoài thân linh quang chợt biến thành hắc sắc quang mang, mười ngón tay đen như mực hé ra, vô số hôi sắc quang ti bắn ra. Mà Liễu Thuý Nhi hai tay cũng bắt đầu bắt quyết, pháp tướng sau lưng đột nhiên tán loạn biến mất thay vào đó là một vòng hôi sắc quang luân xuất hiện từ từ trời lên cao.

Hôi sắc quang luân thể xoay cực nhanh, hơn nữa bên trong quang luân có vô số phù văn lớn nhỏ tuôn ra, tấp tấc vỡ vụn, sau đó đám phù văn này tức thì tổ hợp lại thành một phù văn vô danh thật lớn ở trung tâm của quang luân, dần dần hình thành.

Sau khi phù văn thật lớn được hình thành, Liễu Thuý Nhi mục quang loé lên, trong miệng truyền ra một loạt chú ngữ huyền ảo tối nghĩa.

Tứ thủ cự thú vừa thấy cảnh này, tựa hồ đã cảm giác được chút không ổn, lập tức rống lên một tiếng phẫn nộ, đệ tam nhãn trên bốn cái đầu lập tức phun ra các đạo ngân quang thô to hơn so với lúc bình thường không ít, sau khi bay ra một đoạn thì lập tức loé lên mà dung hợp lại một đạo quang trụ nhắm thẳng Liễu Thuý Nhi đánh tới. Đồng thời hơn mười hoá thân đen thui của tứ thú cũng đột nhiên chia ra làm hai hướng hung hăng hướng về phía Hàn Lập và Thạch Côn đánh tới. Đám hoá thân chưa tới gần thì từng đạo quang trụ từ trong miệng hùng hổ phun ra, sau đó đám hoá thân lập tức biến thành một hắc sắc đại võng hướng từ đỉnh đầu hai người mà chụp xuống.

Nhưng bất quá chỉ là hoá thân của đám ngân mục ám thú mà thôi, tự nhiên không được Hàn Lập để vào trong mắt. Cười lạnh một tiếng, một đoàn ngân sắc hoả diễm từ trên người hắn tự hành bay ra, sau khi quay cuồng một trận liền cuốn trướng lên biến thành một ngân sắc hoả cầu tầm một trượng. Hoả cầu này xoay tròn một cái liền bạo liệt bắn ra vô số ngân sắc hoả cầu lớn nhỏ bắn ra bốn phương tám hướng. Hắc võng do đám hắc sắc quang trụ hình thành đang bay thẳng về phía Hàn Lập thì bỗng nhiên một tấm thuỷ tinh thuần hiện lên chặn lại, sau đó chợt loé lên mà tách ra hướng bên cạnh hắn mà qua.

Cự võng còn lại chưa kịp chụp xuống thì đã bị một đám ngân sắc hoả cầu đánh tới. Kết quả liền bị ngân sắc hoả diễm bao vào bên trong, lát sau đã biến thành một đám hắc khí nhẹ nhàng tán vào trong không khí.

Về phần Thạch Côn bên cạnh, tuy rằng không nhẹ nhàng giống như Hàn Lập dễ dàng giải quyết đối thủ nhưng bỗng nhiên hé miệng phun ra một mặt xích sắc tiểu kính. Kính này hơi run lên, từ bên trong tiểu kính liền phun ra một đám tam sắc quang điểm, quang điểm này chẳng những đem hắc sắc quang trụ dễ dàng đánh tan mà còn có thể ngăn hắc võng không thể hạ xuống được chút nào.

Mà Liễu Thuý Nhi đối mặt với đám ngân sắc quang trụ, sắc mặt hơi đổi nhưng không nói hai lời đơn thủ đánh ra một pháp quyết cổ quái, ngọc thủ còn lại hướng về phía ngân sắc quang trụ mà điểm ra một chỉ. Hôi sắc quang luân sau lưng đột nhiên phát ra một tiếng "vù vù", sau đó trực tiếp bay ra đánh thẳng về phía ngân sắc quang trụ. Ngân sắc quang trụ hơi chớp động một cái liền hung hãn đánh thẳng vào cự đại phù văn ở trung tâm của quang luân.

Cự đại phù văn trong quang luân cấp tốc chuyển động, cuối cùng trở nên mơ hồ rồi biến mất.

Một chuyện quỷ dị xảy ra!

Quang trụ sau khi đánh vào phù văn ở giữa quang luân phất phất như một đi không trở lại, chợt loé liền biến mất. Mà một khắc sau, ngay phía trước người cự thú quang hà chợt loé lên, tiếp theo là một cự sắc phù văn hiện ra, mặt ngoài phù văn đại phóng quang mang, một ngân sắc quang trụ thô to từ trong đó bắn thẳng đến cự thú.

Mới vừa rồi Liễu Thuý Nhi đã thi triển một loại thần thông khó thể tin được, trực tiếp xé rách hư không hút quang trụ vào rồi sau đó đưa nó chui ra theo hướng ngược lại.

Bất quá công pháp này hiển nhiên tiêu hao rất nhiều pháp lực, nguyên bốn khuôn mặt tái nhợt của Liễu Thuý Nhi lúc này hiện ra một tia đỏ tươi không bình thường nhưng thân hình vẫn vững vàng đứng vững.

Hơn nữa tia đỏ tươi này chỉ chợt loé liền biến mất.

Cự thú mắt thấy công kích của mình bị phản ngược lại, sau khi ngăn ngự một chút liền trở nên vô cùng kinh sợ nhưng lúc này đã trễ, ngân quang trong mắt chợt loé liền phát ra bốn đạo quang trụ bắn thẳng về cự đại ngân sắc quang trụ.

"Ầm" một tiếng, hai cổ ngân quang đụng vào nhau, một đoàn quang mang bạo liệt

ra, cự đại ngân lãng tán đi khắp nơi làm cho không gian gần đó có chút vẩn vơ, đồng thời phát ra tiếng xé gió không ngừng.

Nhưng chỉ một chút thời gian này, Liễu Thuý Nhi lại búng ra mười ngón tay. Từng đạo pháp quyết màu sắc khác nhau bắn ra, sau khi chớp động một cái liền chui vào trong tầng hô sắc quang mang không thấy bóng dáng.

"Đi!"

Liễu Thuý Nhi quát khê một tiếng, ngón tay lại điểm một cái lên hô sắc quang luân trước người. Quang luân chợt run lên, ở giữa chợt hiện ra phù văn hoá thành một đạo hô sắc quang trụ bắn ra. Mà lúc này vẻ mặt của Thạch Côn và Hàn Lập cũng không chút thay đổi, đồng dạng thúc dục pháp quyết. Hô sắc quang hà cùng hô sắc ti quang thuấn di bắn về đỉnh đầu cự thú.

Ba người chợt loé liền đứng gần lại, hợp sức tạo thành một ngân quang cầu đường kính hơn mười trượng, hô sắc quang chớp động, bề ngoài hiện ra vô số hành văn lớn nhỏ, chớp động quang mang chói mắt. Tiếp theo là một tiếng nổ vang lên, quang cầu bỗng nhiên vỡ vụn ra, phù văn từ bên trong giống như thủy triều tràn ra.

Ba người Hàn Lập vừa thấy cảnh này thì lập tức bắt quyết một cách thuần thực, trong miệng niệm chú.

Phía bên trên cao xuất hiện một màn quỷ dị.

Phù văn trong quang cầu chớp động, lập tức bắn xuống cự thú phía dưới như mưa rào. Mỗi một phù văn đều mang theo khí thể bất phàm. Cự thú bên dưới hiển nhiên cũng có thể cảm ứng được lực lượng to lớn trong phù văn, nó gầm lên giận dữ, bốn cái đầu đột nhiên mở to, toả ra hắc quang. Trong hắc quang một cự thú so với trước còn giữ tồn hơn hiện ra.

Con thú này chẳng những trên đầu có hai cái sừng giống như sừng của sơn lộc mà còn có thêm hai cái răng nanh rất dài, hàn quang lập loè giống như hai cự nhận. Nhưng càng làm người ta hoảng sợ chính là trên trán con thú này bất ngờ có đến bốn con mắt đặt song song, không ngừng quét về bốn phía.

Đối với phù văn trên không, bốn con mắt trên trán nó đồng thời nhìn lên, ngân sắc

quang mang trong mắt lưu chuyển lập tức từ trên đỉnh đầu hiện ra vô số ngân sắc quang cầu, mỗi một khối chỉ vừa hiện ra lên đã lập tức hoá thành vô số ngân mang bắn lên trên không. Đồng thời con thú này hít một cái, lập tức há miệng phun ra một quang cầu đen như mực.

Quang cầu này vừa xuất hiện liền lập tức cuồng trưởng hoá thành một hắc sắc quang mạc đem thân hình nó bao vào trong.

Quang mạc dày đặc như thực chất, đồng thời mặt ngoài chớp động ám mang không ngừng, có vẻ quỷ dị.

Hàn Lập đang đứng trên không, thấy cảnh này hai mắt không khỏi híp lại, một đoàn hàn mang bắn ra.

Mà lúc này, ngân mang và phù văn đã va chạm trên không, sau đó đều tự bạo liệt tan biến.

Trong lúc nhất thời nguyên khí gần đó trở nên hỗn loạn, linh ám kích động hình thành một cơn lốc cao hơn trăm trượng, điên cuồng khuếch tán về bốn phía, phảng phất như muốn thôn phệ tất cả.

Cho dù là Liễu Thuý Nhi hay Thạch Côn thì cũng không khỏi biến sắc, đều bắn ra xa hơn mười trượng, lấy bảo vật phòng ngự ra chắn trước người.

Bất quá lúc này, nguyên bốn Hàn Lập đang lơ lửng trên trời cao đột nhiên hai cánh sau lưng khê vỡ một cái, hoá thành một đạo thanh bạch điện hồ biến mất tại chỗ. Sau một khắc, không gian bên dưới hắc sắc quang mạc chợt ba động, Hàn Lập quỷ dị hiện ra.

Trong quang mạc, cự thú găm nhẹ không ngừng, bốn mắt chớp động quang mang, trên người bắt đầu sinh ra hắc sắc lân phiến, hai bên hông mọc ra hai cái xúc tu thật lớn, hơn nữa cái đuôi nguyên bốn đang nhỏ dài thì lúc này lại biến thành vô cùng to lớn, phảng phất như kỳ lân linh thú.

Hắc quang trong miệng nó chớp động, một khí tức đáng sợ mơ hồ phát ra làm cho người khác nổi da gà. Trong lòng Hàn Lập có chút ngẩn ra nhưng nét mặt không chút biểu tình, đột nhiên thân hình chợt loé kim quang, một hư ảnh ba đầu sáu tay hiện ra. Nhân ảnh vung tay lên, một kim sắc tàn nhận nhẹ nhàng chém một cái về phía hắc sắc

quang mạc.

Cách trận chiến của đám người Hàn Lập không biết bao nhiêu vạn dặm, một kim sắc thú ảnh dẫn theo mười mấy con tam mục ám thú đi bay đi, đột nhiên kim quang trên người nó chợt loé, dừng lại trên một nhánh cây, xoay đầu nhìn về phía sau, trong mắt hiện lên một tia kinh nghi.

Chương 1686: Truy Sát

Ngay sau đó, đầu Âm thú vương này quay đầu lại nhìn về phía một đầu Tam mục ám thú phía sau, trong miệng phát ra một tiếng gầm nhẹ có vẻ tức giận.

Con Tam mục ám thú này lập tức gầm nhẹ một tiếng đáp lại, cung kính lui ra sau, thân hình vừa động liền bắn nhanh về phía sau. Sau vài lần chớp động, nó liền biến mất vào trong bóng đêm, Âm thú vương thấy vậy thì mới quay đầu tiếp tục phi đi.

Đối với nó mà nói những người từ bên ngoài xông vào Âm Thú sâm lâm hiển nhiên cực kỳ đáng giận nhưng so với việc truy đuổi mục tiêu thì không quan trọng bằng. Cho nên mặc dù cảm ứng được có vài đầu ngân mục ám thú đã bị trảm sát nhưng nó vẫn truyền lệnh, bố trí một đầu Tam mục ám thú quay lại còn bản thân thì không có chút ý tứ quay về.

Trở lại trận chiến bên kia.

Mới vừa rồi bởi vì thanh thế do nguyên tử hợp kích bí thuật và ngân mang do cự thú thả ra tạo thành quá lớn, cộng thêm việc Hàn Lập mới vừa rồi thuận di quá nhanh cho nên hai người Thạch Côn không thể thấy được Hàn Lập đã ra tay giải quyết cự thú trước mắt như thế nào, chỉ có thể mơ hồ thấy có một đạo kim quang chọt loé lên, tiếp theo ngay cả hắc sắc quang mạc hộ thân của cự thú cũng không thể ngăn cản được kim quang, bị chém thành hai nửa mà chết. Khí tức của cự thú này cơ hồ không dưới thánh tộc sơ giai, bị chém chết như vậy thì không khỏi rất khó tin!

Hơn nữa mới vừa rồi trong phút chốc kim quang chớp lên, hai người cảm ứng được thiên địa nguyên khí gần đó phảng phất như bị cự lực gì đó xé rách, tất cả đều tuôn về phía kim quang, tiếp theo cùng với kim quang biến mất.

Điều này làm cho hai người trong lòng không khỏi hoảng sợ một trận.

Có thể điều động được thiên địa nguyên khí thì cũng không phải là việc đáng ngạc nhiên gì nhưng ngay cả khi những tồn tại như bọn họ mà muốn điều động thiên địa

nguyên khí thì phải bắt buộc phải bắt quyết một lúc thì mới có thể miễn cưỡng làm được, thậm chí còn có thể thất bại. Nhưng sự thật thì đối phương lại dễ dàng làm được, giống như là ăn cơm vậy. Chẳng lẽ thần thông của đối phương lớn đến mức có thể so sánh với sự phụ của bọn họ? Nếu thật sự là như vậy thì không tránh khỏi quá nghịch thiên a.

Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn đều tự định giá trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập không khỏi có chút mất tự nhiên nhưng Hàn Lập thì lại thản nhiên, nét mặt không chút dị sắc nào. Mới vừa rồi hắn điều động pháp tướng dùng Huyền Thiên tàn nhận chém chết cự thú thì đã nhanh tay thu lại pháp tướng, căn bản không để cho hai người nhìn thấy chút gì. Hàn Lập sở dĩ không tiếc tổn hao một chút pháp lực để dùng Huyền Thiên tàn nhận là vì sau khi tinh luyện pháp tướng, hắn muốn thử xem uy lực khi dùng tàn nhận này như thế nào.

Không biết Huyền Thiên tàn nhận tiêu hao ít hay là vì pháp tướng có thể khống chế pháp lực tiêu hao mà thiên địa nguyên khí thu nạp để chém chết cự thú này chẳng những dễ dàng hơn trước mấy lần mà tiêu hao lại chưa tới một phần ba lúc trước.

Mặc dù trong quá trình này hắn cố ý khống chế uy lực của Huyền Thiên tàn nhận còn một nửa nhưng kết quả vẫn làm Hàn Lập hài lòng không thôi. Bởi vì lần trước vận dụng Huyền Thiên quả thực một lần đã khiến cho pháp lực hắn tổn hao không ít, nếu không phải mất mấy năm khôi phục thì không thể khôi phục được, nếu không phải rơi vào hiểm cảnh thì cũng không dám tùy tiện sử dụng.

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động nhanh chóng, bàn tay trao về phía thi thể của cự thú một cái, nhất thời một phiến hơi quang bay ra, đem thi thể kia quét sạch không còn một mảnh chỉ chừa lại bốn viên ngân châu thật lớn.

Đúng là nội đan của Tam mục ám thú.

Hàn Lập nhíu mày, đang muốn thu nội đan lại thì từ trong tay áo truyền đến một tiếng gầm nhẹ đầy hưng phấn.

Hắn có chút ngẩn ra nhưng sau đó tay áo liền run lên. Một đạo kim ảnh hoá thành mấy đạo tàn ảnh từ trong tay áo bay ra, sau đó hợp lại hiện ra một đầu tiểu thú ngoài thân trải rộng kim văn.

Đúng là Báo Lân thú!

Con thú này từ sau khi tiến giai lên Hoá Thần Kỳ thì một mực ở trong túi linh thú của Hàn Lập khổ tu, cùng với việc ăn vô số linh đan diệu dược thì nó đã sớm tiến lên Hoá Thần trung kỳ, thậm chí đã gần đạt đến Hoá Thần hậu kỳ. Bất quá ngay cả như vậy, lấy thần thông hiện tại của nó thì cũng không giúp được Hàn Lập bao nhiêu.

Những trận tranh đấu gần đây hẳn vẫn không gọi nó ra nhưng hiện tại nó lại hưng phấn như thế, Hàn Lập hiển nhiên thả nó ra.

Báo Lân thú sau khi hiện thân thì lập tức bay đi, chỉ thấy tàn ảnh hiện ra liên nuốt trọn bốn khoả nội đan của Tam nhân ám thú vào trong bụng, sau đó xoay người bay vút trở về rơi xuống bên cạnh Hàn Lập, sau đó nó dùng lông mao trên đầu nhẹ nhẹ cạ vào Hàn Lập vài cái, khẽ kêu lên có vẻ cực kỳ thân thiết đối với Hàn Lập.

Hàn Lập thấy cảnh này, thần sắc vừa động, bàn tay lật lại, ngân quang chợt loé, trong lòng bàn tay bỗng nhiên có thêm ba viên châu giống những viên ngân châu mà Báo Lân thú nuốt vào lúc trước. Hai mắt của tiểu thú nhất thời sáng ngời, cơ hồ không cần suy nghĩ gì thêm, thân hình nhoáng lên một cái lần nữa hoá thành một đám tàn ảnh nuốt ba nội đan vào trong bụng, sau đó găm nhẹ không thôi, tựa hồ đầy vui mừng.

Hàn Lập mỉm cười.

Mặc dù không biết vì sau nó coi trọng nội đan của đám ngân mục ám thú như thế, lúc trước không chút phản ứng nào với nội đan của ám thú bình thường nhưng đối với việc nuốt vào một lúc nhiều nội đan của đám ngân mục ám thú như vậy thì hiển nhiên chỉ có lợi chứ không có hại.

Hàn Lập không nói gì, tay áo lần nữa run lên, một mảnh thanh sắc quang hà bay ra bao lấy tiểu thú, thân hình tiểu thú thoáng một cái liền quỷ dị biến mất trong thanh quang, lần nữa bị thu vào trong linh thú hoàn.

Về phần nội đan gì đó có hiệu dụng hay không thì hiển nhiên phải chờ nó tiêu hoá xong thì mới biết được. Mà lúc này, Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn sau khi thấy báo lân thú nuốt đám nội đan thì nhìn nhau một cái rồi rớt cục cũng bay về phía Hàn Lập, đến khi cách Hàn Lập vài trượng thì mới dừng lại

Áo choàng nữ tử cười duyên, nhện nói:

"Đa tạ Hàn huynh ra tay, nếu không những đầu ám thú này khó chơi như thế lại còn có thể tự do hợp thể thì ta và Thạch Côn đạo hữu sợ rằng chỉ có thể táng mạng tại đây."

"Không sai, thần thông của Hàn huynh to lớn như thế thật sự làm hai người chúng ta cảm thấy xấu hổ không thôi. Nếu không phải giới này tuyệt không cho phép tồn tại ngoài thánh giai tiến nhập thì Thạch mỗ thật sự nghĩ rằng đạo hữu là một vị tiền bối nào đó chứ."

Vô luận là Liễu Thuý Nhi hay Thạch Côn thì đều có thần thái mang theo vẻ kính ý.

Hàn Lập thấy cảnh này thì chỉ nhìn hai người cười nói:

"Hai vị đạo hữu cần gì phải nói như thế, nếu không có hai vị phân tán hơn nửa sự chú ý của chúng thì Hàn mỗ như thế nào có thể dễ dàng đắc thủ được. Bất quá, nếu tất cả bọn chúng đã chết thì chúng ta không nên ở lâu, có lẽ tiếp theo sẽ có truy binh đuổi tới, chúng ta nên rời đi thật nhanh thì tốt hơn."

"Lời Hàn huynh không sai, mau lên đường thôi!"

Liễu Thuý Nhi nghe vậy thì sắc mặt khê biến nhưng lập tức đồng ý nói.

Thạch Côn hiển nhiên càng không có ý kiến gì, cuống quýt gật đầu.

Năm ngày sau, ở một chỗ nào đó trong Âm Thú sâm lâm, Hàn Lập mặt không chút biểu tình, hai tay bắt quyết, bên cạnh là hơn mười khẩu thanh sắc phi kiếm hoá thành một đoá thanh sắc quang liên bắn về phía một con Tam mục ám thú, thanh sắc kiếm quang chớp động, trong nháy mắt đã chém con thú này thành vô số mảnh. Sau lưng hắn, Oa oa đang dùng lam sắc ngọc phiến vỗ về phía một đám ám thú bình thường khác.

Từ trong ngọc phiến, cuộn cuộn tuôn ra lam sắc quang hà, sau vài lần chớp động đã biến đám ám thú này cùng hai đạo hắc ảnh hoá thân của chúng thành một ngọn lam sắc bắn sơn, không thể nhúc nhích mây may.

Mà ở phía xa cũng không ngừng truyền ra tiếng oanh minh, Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn cũng đang đại triển thần uy diệt sát mấy con ám thú còn lại.

Sau hôm diệt sát 7 đầu ngân mục ám thú, khi bọn họ rời khỏi trung tâm Âm Thú sâm lâm thì lại gặp rất nhiều đợt phục kích của ám thú, mỗi một đợt ít thì năm sáu con nhiều

thì khoảng tám con. Trong đó cũng không có thêm một đầu ngân mục ám thú nào nữa, nhiều lắm thì chỉ có một con ngân mục ám thú dẫn đầu nên không thể hợp thể biến thân.

Kể từ đó hiển nhiên không thể là đối thủ đám người Hàn Lập, tất cả đều bị giết không còn một mảnh. Bất quá cũng bởi vì vậy mà tốc độ của đám người Hàn Lập hiển nhiên không khỏi chậm lại. Mà lúc này có chút bất đồng, mười mấy con ám thú hợp lại thành một đội, nếu không phải là đám người Hàn Lập dùng một số thần thông tương khắc khác thì sợ rằng đúng là không thể thủ thắng được.

Hàn Lập giơ một ngón tay ra, thanh sắc quang liên phát ra tiếng vù vù, một lát sau liền hoá thành hơn mười khẩu thanh thi bắn nhanh ra, chỉ một lần chớp động đã xuyên thủng qua lam sắc băng sơn kia cả ngàn lỗ. Sau đó hắn chuyển ánh mắt về phía trận chiến bên kia, tiếng xé gió lần nữa vang lên, vô số thanh tì lần nữa bắn nhanh đi.

Mười ngày sau, ngay rìa của Ám Thú sâm lâm, ba đạo nhân ảnh mơ hồ lơ lửng giữa không trung, không nhúc nhích nhìn rừng cây phía đối diện. Ở nơi đó có hơn ba mươi đầu ám thú, trong đó Tam mục ám thú chiếm hơn phân nửa. Sắc mặt Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn đều ngưng trọng mà Hàn Lập thì có chút nhíu mày.

Chương 1687: Không Hẹn Mà Gặp

Nhiều ám thú như vậy, cơ hồ mỗi con đều có thần thông đáng sợ không dưới Luyện Hư Kỳ, một chỗ mà tụ tập đông như vậy cũng khiến cho trong lòng ba người Hàn Lập đều trầm xuống.

Hàn Lập thì không sao, hắn có nhiều cách để đối phó. Nếu nhất định phải đánh thì vô luận là Phệ Kim Trùng hay là Huyền Thiên quả thực, giết đám ám thú này hiển nhiên không thành vấn đề.

Hắn có chút trấn định nhìn Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn, biết rằng hai người kia tuyệt đối không thể liều mạng. Nếu không thì cho dù có thắng cũng không toàn thân trở ra, thậm chí nguyên khí đại thương thì không thể tìm ra được cấm chú chi địa gì đó mà bài trừ cấm chế thu lấy bảo vật được.

Cũng may, đám ám thú này mặc dù muốn ngăn chặn đám người Hàn Lập nhưng sớm biết nhiều động bọn đã táng thân trong tay ba người này, cho nên bộ dáng cũng như lâm phải đại địch, không có ý tứ chủ động ra tay.

Chúng thầm nghĩ, tạm thời giữ bọn họ lại, muốn chờ thêm nhiều ám thú khác đuổi đến.

Liễu Thuý Nhi hơi trầm ngâm, môi khẽ nhúc nhích truyền âm.

Hàn Lập và Thạch Côn nhất thời nghe thấy tiếng nữ tử này truyền âm đến:

"Hai vị đạo hữu, hiện tại chúng ta cách lối ra Âm Thú sâm lâm không xa, không cần phải liều mạng, chúng ta tạm thời chia nhau phá vòng vây, chờ đến khi ra khỏi rừng rậm thì lần nữa tụ hợp lại."

"Được, cứ theo ý của tiên tử."

Thạch Côn cũng có ý định tương tự, không chút chần chờ gật đầu đồng ý nói.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, thần nhiên gật đầu.

Tựa hồ nhìn ra sự khác thường của ba người, một đầu Tam mục ám thú hình thể to lớn vượt xa đồng bọn bỗng nhiên khẽ gầm nhẹ một tiếng.

Đám ám thú tao động một trận, đột nhiên khí thể hung hãn há miệng phun ra mười đạo hắc sắc quang trụ, vô số trào mang hiện lên giữa không trung đem thân hình ba người Hàn Lập hoàn toàn bao lấy.

Hơn mười ám thú liên thủ công kích, hiển nhiên thanh thế cực kỳ kinh người.

Nhưng trước kia ba người Hàn Lập đã giết rất nhiều ám thú, lần công kích này đã sớm có đối sách. Linh quang ngoài thân ba người chợt loé, cùng thi pháp động quang.

Hàn Lập bắt quyết, sau lưng bỗng hiện ra một đôi cánh trong suốt, nhẹ vỗ một cái liền hoá thành một đạo thanh bạch tể ti bắn nhanh đi, sau vài lần chớp động đã xuất hiện trên trời cao phía sau đàn thú, sau đó liền chớp động lần nữa rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Liễu Thuý Nhi thì đơn giản hơn, há miệng phun ra một lam sắc tinh cầu, đồng thời bạch quang chợt loé, ngọc bội trong suốt nọ lần nữa hiện ra. Quang mang phát ra, nữ tử này liền biến thành một đạo lam bạch quang đoàn bắn đi. Khi bị hắc sắc quang trụ đánh lên quang đoàn này thì giống như tê ngư xuống biển, một đi không trở lại. Tiếp theo tiếng xuy xuy vang lên, lam bạch quang đoàn mơ hồ một cái liền bắn ra hơn trăm trường nhảm hướng khác phá không mà đi.

Về phần Thạch Côn thì có vẻ bá đạo hơn nhiều. Hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, linh quang trên chiến giáp đại phóng, hai tay hợp lại trước ngực vỗ một chưởng. Sau một tiếng nổ, bốn phía xung quanh người hắn hiện ra từng đoàn quang điểm, trong nháy mắt cuồn cuộn hoá thành một, hoá thành một tầng quang mạc quỹ dị bao phủ lấy thân hình hắn. Sờ dĩ nói quang mạc này quá dị bởi vì mặt ngoài quang mạc hiện ra vô số phù văn, hắc sắc quang trụ khi đánh lên quang mạc liền phát ra tiếng oanh long long, tiếp theo đám phù văn bị bắn tung ra. Thạch Côn nhân cơ hội này liền chìm xuống đất, tốc độ phi động cực nhanh không kém hơn Liễu Thuý Nhi bao nhiêu.

Nhưng ám thú hiển nhiên không thể dễ dàng để cho ba người Hàn Lập dễ thoát như vậy. Đầu Tam mục ám thú cầm đầu gầm lên một tiếng giận dữ, đàn thú liền chia làm ba hướng phân biệt đuổi theo ba khí tức ba người Hàn Lập.

Hàn Lập không chút cố kỵ, toàn lực thi triển độn tốc kinh người thì hiển nhiên đám ám thú phía sau chỉ có thể đứng nhìn mà thôi. Qua thời gian một bữa cơm, hắn đã dứt khoát bắt được đám truy binh phía sau. Nhưng bởi vì độn quang của hắn trên không trung quá bắt mắt cho nên trên đường có vài ám thú bay lên muốn công kích hắn nhưng hắn chỉ cần phất tay một cái, tất cả dưới mười đạo thanh quang đều bị chém thành vô số mảnh vụn. Cho dù có vài ám thú phản ứng nhanh, dùng móng vuốt phát ra trào mang ngăn cản nhưng với uy năng của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm thì chỉ trong nháy mắt tất cả đều đi đời nhà ma. Vì thế, trên đường đi Hàn Lập không tiếc pháp lực, rốt cục phi độn liên tục nửa ngày, cuối cùng mới hoàn toàn ra khỏi Âm Thú sâm lâm.

Phía trước cảnh vật sáng ngời, xuất hiện một thảo nguyên xanh mênh mông, ngay cả hiện tại là ban đêm nhưng vẫn có mùi cỏ xanh đập vào mặt nhưng không phải vì thế mà hắn có ý dừng độn quang lại, thanh bạch quang ti chớp động liên tục phá không bay về phía trước.

Sau khi bay một hơi gần mười vạn dặm, phía trước hiện ra một đụn cát cao vài chục trượng, thanh bạch quang ti rốt cục cũng hạ xuống. Độn quang chợt loé hiện ra thân hình Hàn Lập, lam mang trong mắt hắn chợt loé, nhìn khắp nơi một vòng. Địa hình trông trải như thế này, linh mục thần thông hiển nhiên có thể phát huy đến mức tận cùng. Trong nháy mắt, phương viên trăm dặm đều lọt vào trong đầu Hàn Lập.

Sau một tiếng sét đánh, Hàn Lập thu lại đôi cánh phía sau lưng lại. Tiếp theo, hắn quay đầu lại, hai mắt hí lại nhìn về phía Âm Thú sâm lâm vài lần, khoảng cách xa như vậy, ngay cả khi ám thú tức giận thì cũng không thể tiếp tục truy sát hắn được. Bất quá chúng thật sự đuổi theo thì Hàn Lập cũng không ngại giết hết tất cả những con nào to gan. Lúc trước trên đường đi sở dĩ không muốn cùng chúng dây dưa không phải vì hắn sợ mà là không muốn bị nhiều ám thú phía sau đuổi theo, bị vây công mà thôi.

Hàn Lập chấp hai tay sau lưng, đứng không nhúc nhích, từng trận gió mát thổi qua trên người làm cho vật áo tung bay, phảng phất như thần tiên hạ phàm. Đột nhiên bàn tay hắn lật lại, trong tay bỗng nhiên hiện ra một kiện hồng sắc pháp bàn, phía trên mơ hồ chớp động ngân ti. Ánh mắt Hàn Lập chớp động nhìn pháp bàn trong tay một lát, nhướng mày thăm một tiếng:

"Nếu hai người đã tới chỗ hội họp thì cũng không cách nơi này quá xa, tại sao không lập tức đến đây? Chẳng lẽ gặp phải phiền toái gì?"

Hàn Lập thì thảo một vài câu, sau đó thoảng một cái vật trong tay bỗng nhiên biến mất. Sau đó ngẩng đầu nhìn về phía xa. Đột nhiên thân hình hắn chợt loé thanh quang, bỗng nhiên hoá thành một đạo thanh hồng bay lên trời, sau khi bay một vòng liền bắn về phương hướng phía xa.

Mặc dù vận tốc không nhanh như lúc trước nhưng tuyệt đối cũng không tầm thường. Chỉ một lát sau, Hàn Lập liền phi vận ra ba ngàn dặm, tới bầu trời một chỗ khác trên thảo nguyên. Hàn Lập trong vận quang lam mang trong mắt thiểm động, trên mặt hiện ra một tia dị sắc.

Sau khi thanh hồng dừng lại, Hàn Lập liền xuất hiện trên hư không, mặt không chút biểu tình nhìn về phía trước. Cách hắn hơn trăm trượng có bốn người chia làm hai bên đang đối mặt, một bên là đám người Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn. Trong mắt Liễu Thuý Nhi chớp động quang mang không ngừng, bộ dáng vô cùng cẩn thận. Còn trên mặt Thạch Côn thì lại ẩn hiện nụ cười lạnh lùng, hai tay nắm lại, chiến giáp trên người chợt sáng chói tới, phảng phất như nóng lòng muốn đánh nhau.

Còn bên kia lại là một nam một nữ sống vai mà đứng. Nam tử thì nửa người trên là một kiện ngân sắc lân giáp, tay cầm một kiện tam xoa kích có vẻ vô cùng khí phách, nữ tử thì mày liễu mắt đen, da thịt trắng nõn, trên người mặc một bộ áo tím, tô điểm thêm vóc dáng đầy đặn làm người ta phải động tâm. Nhưng quý dị chính là nửa dưới thân hai người lại bị một tầng bạch khí bao phủ, mơ hồ phát ra tiếng nước chảy.

"Hải Vương Tộc!"

Cơ hồ chỉ cần nhìn lướt qua một cái Hàn Lập liền nhận ra lai lịch của hai người kia, thân sắc hơi đổi, khẽ nói một tiếng.

Hải Vương Tộc mặc dù không tiếp giáp với Thiên Vân mười ba tộc nhưng mọi người đều biết tộc này có quan hệ liên minh với Giác Xi Tộc. Khó trách hai bên vừa gặp mặt liền giương cung bạt kiếm.

Vừa lúc thấy Hàn Lập đã đến, đôi mày liễu của Liễu Thuý Nhi lộ ra vẻ vui mừng, trong lòng nhất thời trở nên bình tĩnh, còn Thạch Côn thì cũng không cần biết suy nghĩ như thế nào nhưng cũng hướng Hàn Lập cười cười, khách khí bắt chuyện.

Nam nữ Hải Vương Tộc phía đối diện thấy vậy thì ánh mắt phát lạnh, dùng ánh mắt

bất thiện đánh giá Hàn Lập nhưng sau khi thấy Hàn Lập chỉ là một gã thường tộc tu vi khoảng thất giai thì hai người không khỏi kinh ngạc nhìn nhau một cái, từ trong mắt đối phương nhìn ra sự kinh nghi bất định

"Các hạ cũng là tộc nhân của Thiên Vân tộc?"

Tên nam tử kia mở miệng, thanh âm rõ ràng vô cùng.

"Trước mắt mà nói thì cứ tạm xem như vậy đi. Hai vị đạo hữu ở đây chẳng lẽ là muốn động thủ với hai đồng bạn của tại hạ sao?"

Thần sắc Hàn Lập như thường, lạnh nhạt hỏi ngược một câu.

"Động thủ với bọn họ? Nếu thật sự như vậy thì hai người bọn hắn còn có thể đứng đây được sao?"

Nam tử Hải Vương Tộc cười lạnh một tiếng, có chút châm chọc nói.

"Người nói cái gì? Khẩu khí khá lắm! Hắc hắc, Thạch mỗ bất tài nhưng cũng muốn lãnh giáo một chút thần thông của quý tộc được xưng là một trong tam đại thủy tộc."

Thạch Côn nghe vậy thì không khỏi cười rộ lên, thân hình thoáng một cái liền đi nhanh về phía trước, âm trầm nói.

Chương 1688: Huyền Thiên Thánh Khí

Nam tử Hải Vương Tộc thấy cử động của Thạch Côn như vậy, trên mặt chợt loé sát khí, bàn tay hư không đánh ra một trảo, nhất thời lam quang chớp động, tam xoa kích phía sau lưng liền quỷ dị xuất hiện trong tay. Tiếp theo tiếng xé gió vang lên, từng đạo ngân bạch sắc điện hồ trên binh khí hiện lên, tản ra khí tức cực kỳ kinh người.

"Chậm đã!"

"Thạch huynh, dừng tay!"

Cơ hồ cùng một lúc nữ tử Hải Vương Tộc cùng Liễu Thuý Nhi đều cả kinh nói.

Tiếp theo trong tai nam tử Hải Vương Tộc lập tức vang lên tiếng trong trẻo của đồng bạn:

"Huynh trưởng, người đã quên mục đích của chúng ta đến đây sao, hiện tại không phải là lúc tranh đấu, chúng ta còn có trách nhiệm trong người."

"Chỉ cần thả Cửu Mục Thánh Kinh ra, ba người kia làm sao mà địch lại chúng ta."

Nam tử Hải Vương Tộc dừng lại một chút nhưng môi khẽ nhúc nhích truyền âm trở lại, bộ dáng không đặt ba người Thạch Côn vào trong mắt.

"Mặc dù ta có thể giao tiếp với Cửu Mục Thánh Kinh nhưng hiện tại không phải là lúc thả nó ra, nếu không vạn nhất cho nó thường xuyên ra tay thì có khả năng sẽ làm nó tức giận. Dù sao huyết mạch vương tộc trên người tiểu muội cũng không nồng hậu, chỉ có thể dùng năng lượng cường hành giao tiếp với thánh kinh mà thôi. Huống chi mặc dù bốn tộc có liên quan tới Giác Xi Tộc nhưng cũng không phải là trực tiếp đối địch với Thiên Vân mười ba tộc, không nhất định vì tộc kia mà phá hủy đại sự của bốn tộc được."

Nữ tử Hải Vương Tộc nhẹ giọng khuyên nhủ.

"Việc này..."

Nam tử Hải Vương Tộc nghe được lời này thì cũng có chút do dự không quyết.

Cùng lúc đó, trong tai Thạch Côn cũng vang lên tiếng truyền âm của Liễu Thuý Nhi:

"Thạch huynh, chúng ta vừa mới thoát khỏi truy kích của ám thú, pháp lực trên người cũng hao tổn không ít, hai người Hải Vương Tộc này cũng không phải là dạng tầm thường. Ngay cả hiện tại có Hàn huynh tương trợ thì cũng không có khả năng đánh thắng bọn họ mà không trả giá gì. Chúng ta đi chuyến này chủ yếu là vì bài trừ cấm chế ở cấm chế chi địa nọ, không nên gây thêm phiền phức không đáng có."

"Cho dù chúng ta không muốn động thủ thì cũng không thể tỏ ra yếu thế được."

Sắc mặt Thạch Côn âm trầm, hừ lạnh một tiếng nói.

"Việc này yên tâm, việc này cứ để tiểu muội giao thiệp với đối phương một chút. Nếu hai bên thật sự bất thiện thì chúng ta sẽ động thủ. Hai người chúng ta liên thủ với Hàn đạo hữu thì hiển nhiên không cần sợ bọn họ."

Tiếp theo, nữ tử này lại hướng Hàn Lập truyền âm vài câu. Hàn Lập nghe xong, ánh mắt chớp động vài cái, chậm rãi gật gật đầu.

Vì thế, Liễu Thuý Nhi liền hướng về phía đối diện khẽ cười một tiếng, nói:

"Thiên Vân mười ba tộc chúng ta tựa hồ cũng không có xung đột gì với quý tộc, cho nên hai bên chúng ta cũng không cần phải người sống ta chết làm gì cả. Ta xem hai vị đạo hữu cũng không nắm chắc có thể hạ sát thủ được với chúng ta. Nếu vậy thì không bằng xem như chưa từng nhìn thấy đối phương đi, chúng ta đều tự làm chuyện của mình, nhị vị thấy thế nào?"

"Tỷ tỷ nói rất đúng, hai huynh muội chúng ta cũng không phải là người của Giác Xi Tộc, hiển nhiên không cần phải vừa gặp mặt là đánh. Nếu tỷ tỷ đã nói như vậy thì hai huynh muội ta xin cáo từ trước."

Nữ tử Hải Vương Tộc vừa nghe Liễu Thuý Nhi nói xong thì trên mặt tươi cười, miệng đầy đồng ý nói.

Tiếp theo, nàng nháy mắt với nam tử Hải Vương Tộc một cái, bạch khí dưới người đột nhiên nổi lên cuốn nam tử vào trong. Nam tử Hải Vương Tộc sau khi hơi chân chừ

một lát thì vẫn không phản đối, vì vậy bạch khí dưới thân hai người đồng thời liên kết lại, hoá thành một đoàn bạch quang phá không bay đi, chỉ vài lần chớp động thì đã đi rất xa, cuối cùng cũng biến mất ở cuối chân trời.

Hàn Lập đứng bất động tại chỗ, mắt nhìn về phương hướng đối phương vừa biến mất, lơ đãng nhíu mày một cái. Không biết vì sao, trên người nữ tử Hải Vương Tộc kia tựa hồ có một cỗ khí tức bất đồng, mơ hồ làm cho hắn cảm thấy bất an, cảm nhận được sự uy hiếp nghiêm trọng. Xem ra không phải nữ tử này tu luyện thần thông lợi hại gì mà trên người có mang theo bảo vật đáng sợ. Hàn Lập không khỏi thầm nghĩ như vậy, trong lúc nhất thời liền nghĩ tới linh thú. Dù sao thì ngoại trừ môn phái chuyên môn khu sử linh thú và linh trùng thì thần thông của linh thú so với chủ nhân thấp hơn không ít, chỉ có thể trợ giúp đánh nhau mà thôi nhưng ba người bọn hắn cũng không ở đây lâu, sau khi thương lượng liền không chế độ quang bay về một hướng khác.

Cùng lúc đó, trong đoàn bạch quang cách đó gần ngàn dặm, ánh mắt đôi nam nữ Hải Vương Tộc kia ngưng trọng nói chuyện với nhau.

"Cái gì, tên thượng tộc thất gia kia còn nguy hiểm hơn cả hai tên còn lại?"

Vẻ mặt nam tử lộ ra vẻ kinh nghi bất định.

"Không sai, đây cũng là nguyên nhân mới vừa rồi ta khuyên can tranh đấu, chỉ bất quá lúc này không tiện nói ra cho huynh trưởng biết thôi."

Nữ tử khẽ vuốt tóc, hết sức khẳng định nói.

"Người nói như vậy thì khẳng định là có bằng chứng, không ngại thì nói ra cho ta nghe một chút chứ!"

Nam tử thu lại vẻ mặt, ánh mắt chợt loé lên, truy hỏi nói.

"Kiện phòng chế Huyền Thiên chi bảo Huyền Thiên Thánh Khí của ta, mới vừa rồi có phản ứng."

Nữ tử trầm mặc một chút nhưng vẫn nói ra.

"Cái gì, Huyền Thiên Thánh Khí có phản ứng! Chẳng lẽ tên kia có Huyền Yêu Thánh Khí?"

Nam tử lần đầu tiên lộ ra vẻ giật mình, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ thất thanh nói.

"Có thể là vậy nhưng cũng không nhất định. Thánh khí của ta phản ứng hết sức kịch liệt, tựa hồ chưa từng giống với những thánh khí khác trong tộc."

Nữ tử chậm rãi nói.

"Không phải là thánh khí, vậy chẳng lẽ là Huyền Thiên chi bảo! Không thể nào, loại bảo vật này sao có thể xuất hiện trên người một tên thượng tộc thất giai. Ha ha, chắc là tiểu muội cảm ứng sai rồi."

Khoé mắt nam tử co quắp vài cái nhưng lại thản nhiên phá lên cười lớn.

Uy lực của Huyền Thiên chi bảo ra sao, bản thân hai người là thành viên của vương tộc trong Hải Vương Tộc sao lại không biết chứ.

"Cũng có thể là ta thao túng thánh khí chưa thuần thực, cảm ứng bị sai lệch. Dù sao thì các trưởng lão vì chuyến đi này nên mới ban cho vật chuyên dò xét Huyền Yêu Thánh Khí nhưng cho dù chỉ có một phần mười chính xác, vạn nhất đối phương thật sự có Huyền Thiên chi bảo trên người thì chuyện sinh tử của chúng ta nghĩ rằng huynh trưởng cũng rõ ràng..."

Nữ tử u oán thở dài một hơi.

"Chênh lệch giữa Huyền Thiên thánh khí và Huyền Thiên chi bảo căn bản là một trời một vực. Cho dù có Cửu Mục Thánh Kinh tương trợ thì chúng ta cũng quyết không thể thủ thắng được. Nói như vậy, mới vừa rồi ngược lại là chúng ta đã nhặt được cái mạng nhỏ trở lại a."

Nam tử không khỏi cười khổ một tiếng, nói.

"Điều này cũng không nhất định, việc có được Huyền Thiên chi bảo và việc sử dụng nó là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. Nói đại khái, thượng tộc không thể nào khu sử được Huyền Thiên chi bảo nhưng không loại trừ một số người có vài loại bí thuật hiếm thấy, có thể ở cảnh giới này miễn cưỡng kích thích được một chút uy lực của Huyền Thiên chi bảo. Bất quá, thật ra ta cảm giác được đối phương không phải là có một kiện Huyền Thiên chi bảo mà là một kiện Huyền Thiên thánh khí cực mạnh, khả năng này dễ

xảy ra hơn. Nếu nói như vậy thì nếu cùng người này tranh đấu, đây không phải là lựa chọn khôn ngoan gì."

Nữ tử chần chừ một chút rồi nói ra.

"Không sai, tình huống này dễ xảy ra hơn."

Nam tử nghe vậy liền đáp.

"Mặc kệ như thế nào, tên đó và chúng ta khẳng định là không cùng một mục đích, cho nên có thể xem như chưa từng gặp bọn họ. Hai người chúng ta cũng không cần suy nghĩ nhiều, nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ của bốn tộc giao cho, lập được đại công thì sau khi trở về sẽ có trọng thưởng. Mà cũng xem như chúng ta may mắn, toàn bộ số người mấy lần trước tiến vào Nghiễm Hàn Giới thì chỉ có hai người chúng ta là có khả năng lập được đại công này."

Nữ tử thản nhiên cười rộ lên.

"Lời này không sai, tên đó cho dù có nguy hiểm thì cũng không liên quan tới chúng ta. Chúng ta cứ làm việc chính sự, nếu gặp mấy tên Giác Xi Tộc thì cũng làm bộ như không biết là được. Phương hướng bọn họ vừa đi hình như là phương hướng mà yêu vân Nhân Nguyên Tiên bỏ chạy, bộ dáng không sai biệt lắm, không biết có gặp nhau không nhỉ?"

Nam tử sau khi tự định giá trong lòng, đột nhiên trên mặt lộ ra một tia cười quỷ dị.

"Điều này không ai biết được. Bất quá Nghiễm Hàn Giới rộng lớn như thế này, tỷ lệ tộc nhân hai bên gặp nhau hẳn là không quá lớn. Nhưng một khi đã gặp nhau thì sẽ không giống như chúng ta có thể dừng tay được. Nếu nói như vậy thì không chừng có thể biết được bảo vật của người kia như thế nào."

Nữ tử khẽ nhếch miệng, hai mắt sáng ngời nói.

"Hắc hắc, chúng ta không thể tự mình chứng kiến việc đó đâu. Đi thôi, chỉ cần hơn một tháng nữa là đến nơi rồi."

Nam tử cười hắc hắc một tiếng, không đợi nữ tử nói gì liền đột nhiên thúc dục đệ, nhất thời bạch quang lấy tốc độ còn nhanh hơn lúc trước ba phần, phá không mà bay đi.

Nữ tử còn lại hiển nhiên không có ý kiến gì khác, linh quang ngoài thân chợt loé, đồng dạng gia tăng độn quang bay theo sau.

Hàn Lập hiển nhiên không biết mấy tên Hải Vương Tộc vừa gặp đã khám phá ra vài phần bí mật của hắn. Đường nhiên cho dù nữ tử đó có thật sự biết thì lúc ấy chỉ cảm ứng được kiện Huyền Thiên tàn nhận trên người Hàn Lập mà thôi, về phần Huyền Thiên quả thực được phong ấn trong cánh tay của hắn thì không phải Huyền Thiên thánh khí của nữ tử này có thể cảm ứng được.

Hiện tại hắn đang cùng hai người vừa bay vừa thương lượng.

"Ý Hàn huynh là ở đây nghỉ ngơi mấy ngày, sau đó tiếp tục lên đường sao. Điều này có lẽ không cần lắm, mặc dù ở trong Âm Thú sâm lâm, ta và Thạch đạo hữu có tiêu hao một chút pháp lực nhưng chỉ cần độn tốc chậm một chút, trên đường đi chậm rãi hấp thu linh thạch là có thể khôi phục được."

Liễu Thuý Nhi có chút ngoài ý muốn nói với Hàn Lập.

"Liễu tiên tử nói vậy mặc dù không sai nhưng Nghiễm Hàn Giới này tựa hồ hung hiểm hơn rất nhiều so với dự đoán, chỉ mới một Âm Thú sâm lâm mà đã phiền toái như vậy mà lộ trình tiếp theo của chúng ta e rằng còn hung hiểm hơn nhiều. Có thể sớm khôi phục được pháp lực chừng nào thì hay chừng ấy. Huống hồ tiên tử không phải chỉ tiêu hao một chút pháp lực thôi..."

Hàn Lập mỉm cười, thâm ý sâu sắc nói.

"Hàn huynh thật sự tuệ nhãn như đước! Nhưng nếu như thế thì sẽ làm trễ thời gian..."

Liễu Thuý Nhi có chút chần chừ nói.

Chương 1689: Hung Hiểm

Nghe Hàn Lập nói như vậy, Liễu Thuý Nhi nhú mày một hồi lâu sau mới than nhẹ một tiếng đồng ý. Bất quá, hiện tại cách hai người Hải Vương Tộc cũng không quá xa, đương nhiên không thể ở lại chỗ này mà điều tức khôi phục lại lượng pháp lực tiêu hao lúc trước, nếu không vạn nhất hai người kia quay lại hoặc đưa tới mãnh thú và dị tộc gì khác thì ba người Hàn Lập sẽ gặp nguy hiểm. Vì thế, ba người lại phi hành về phía trước nửa ngày rốt cục thấy một ngọn núi xanh phía xa xa, linh khí bên trong cũng có chút nồng đậm. Vì cẩn thận, ba người hiển nhiên dùng thần niệm dò xét ngọn núi này một hồi.

Kết quả khiến ba người không khỏi vui mừng!

Núi này mặc dù không cao nhưng bên trong núi lại có một đám tiểu thú tu vi tất cả đều rất thấp, cơ hồ không quá Trúc Cơ Kỳ. Kể từ đó, ba người hạ xuống thấp, tùy tiện giết sạch sẽ đám yêu thú yếu nhược, mà đám thú này căn bản ở trong các động quật trông có vẻ không tệ mấy, linh khí phi thường tốt liền sản sinh ra một ít dị vật nhưng đều bị Liễu Thuý Nhi dùng pháp thuật thủy thuộc tính tẩy rửa một phen liền trở nên vô cùng thanh linh.

Vì thế ba người chiếm luôn cái động quật này, khoanh chân ngồi xuống điều tức.

Lúc Hàn Lập kết thúc một vòng đại chu thiên, tựa hồ cảm thấy áo choàng nữ tử nhìn mình, hắn mở mắt ra vừa lúc chạm với ánh mắt của nàng. Tinh quang trong mắt nữ tử này chợt hiện, hiển nhiên đã khôi phục hoàn toàn pháp lực.

"Chúc mừng tiên tử đã khôi phục xong."

Hàn Lập mỉm cười, thông dong nói.

"Tiểu muội đa tạ Hàn huynh đã chiếu cố."

Liễu Thuý Nhi thở dài một hơi, ôn nhu nói.

"Ha ha, lúc trước trong Âm Thú sâm lâm, nếu không phải tiên tử một mình cầm chân

bốn đầu cao giai ám thú thì ta và Thạch Đạo hữu sao có thể toàn thân trở ra được chứ!"

Hàn Lập lãnh đạm cười.

"Ha ha, Hàn huynh nói lời này quả thật là khiêm tốn khiến Thạch mỡ xấu hổ. Lấy thân thông sâu không lường được của Hàn huynh ra thì có lẽ một mình dễ dàng giết hết tất cả đám ám thú đó nhưng nếu thoát ra thì sợ rằng dư sức. Ta và Liễu tiên tử vốn định tổn hao một ít nguyên khí để xông ra nhưng không ngờ lại được đạo hữu ra tay giúp đỡ nên kết quả thực là ngoài mong đợi như thế."

Ở một góc khác, Thạch Côn cũng đã mở hai mắt, cười to ngắt lời.

"Hai vị đạo hữu đã đề cao Hàn mỡ rồi, tại hạ đích xác có chút thân thông lợi hại nhưng chỉ có thể đánh một kích mà thôi. Nếu bị nhiều ám thú bao vây thì có thể toàn mạng mà ra hay không thì lại là vấn đề khác. Hắc hắc, lấy thân thể mạnh mẽ của Thạch đạo hữu thì cũng không cần liều mạng thì cũng dư sức lao ra được."

Hàn Lập sờ sờ cằm, nhìn Thạch Côn cười nói.

"Có lẽ là thế thật, nếu Liễu tiên tử đã hồi phục pháp lực thì chúng ta nên xuất phát thôi, sớm tìm được cấm chế chi địa thì cũng có thể sớm được nghỉ ngơi."

Thạch Côn cười nhẹ một tiếng, vươn vai đứng lên nói.

Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi nhìn nhau một cái, không có ý kiến gì khác.

Một lát sau, trong sườn núi bay ra ba đạo kinh hồng, sau khi xoay quanh một vòng liền phá không mà đi.

Sáu ngày sau, ba người Hàn Lập bị một đám quái điều miệng phun ra phong nhận bay lấy. Ba người Hàn Lập đều tự thúc dục bảo vật, vạn đạo quang hà hạ xuống, từng trận huyết vũ từ trên không trung rơi xuống, sau một thời gian khoảng một chén trà liền trảm sát hết đám quái điều này.

Nửa tháng sau nữa, bên một bờ hồ thật lớn trên thảo nguyên mênh mông, ba người Hàn Lập đang thu liễm khí tức, hoá thành hư ảnh lặng yên chậm rãi phi hành phía trên không hồ nước.

Bên dưới hồ nước có một đám quái vật có hình thể giống như ngựa nhưng không phải là ngựa, giống cá mà không phải là cá đang lơ lửng trên mặt nước. Hình thể phảng phất giống như một ngọn núi nhỏ, từng cột nước từ trên mình chúng phun ra cứ chọt loé lên mà biến mất, ngẫu nhiên trong đám quái thú cũng có một vài con đánh lên trên mặt đất nhất thời nổ ầm ầm ra, vài cái hố đường kính hơn mười trượng xuất hiện, quả thực là làm người ta sợ hãi không thôi.

Cũng may, thuật ẩn nặc của đám người Hàn Lập cao minh mà đám cự thú đó hình như là đang chơi đùa cho nên cũng không phát hiện ra trên đầu chúng có ba con kiến bay qua. Cho nên ba người Hàn Lập cũng bình yên vượt qua được hồ nước này.

Một tháng sau nữa, trên bầu trời một vùng hoang nguyên, ba người Hàn Lập và bốn tên cả người đen thui đang đối mặt với nhau, cơ hồ chuẩn bị khai chiến với nhau. Bốn phía quanh người Hàn Lập là vô số thanh sắc kiếm quang bay lượn, bảo hộ bản thân nghiêm ngặt phá vỡ lãng ngân của hai tên Dạ Tộc Nhân nhưng hai tên Dạ Tộc Nhân còn lại lại thúc dục pháp quyết, lãng ngân tiếp tục khôi phục như lúc đầu lần nữa biến thành một đám hư ảnh công kích Hàn Lập. Mà phía bên kia, Liễu Thuý Nhi cả người lam quang chớp động, thân hình được bao phủ trong một đoàn chất lỏng thần bí, trong tay thúc giục ngân toa bắn ra tinh quang bao lấy một tên Dạ Tộc Nhân khác. Phía đối diện, đối thủ của nữ tử này xem ra cũng không nhỏ, cả người ẩn trong hắc khí tung ra một đoàn hoa diểu phối hợp với ngân lãng va chạm với ngân toa không chút nào rơi xuống hạ phong.

Về phần Thạch Côn, giờ phút này hắn đã hoá thành một người khổng lồ cao hơn mười trượng, ngoài thân bao phủ một tầng hôi bạch sắc quỷ dị, lộ ra vẻ hung hãn, hai tay vung cự chùy đánh về phía một gã Dạ Tộc Nhân khác bức hắn liên tiếp lùi ra sau. Mặc dù tên Dạ Tộc Nhân kia đang ở hạ phong nhưng hay tay của hắn không ngừng huy động, một tầng hắc khí từ trên người hắn tán ra tạo thành một tấm hắc thuẫn che trước người miễn cưỡng có thể tự bảo vệ mình.

"Hàn huynh, Thạch đạo hữu mau ra tay đi, đến tối xuống thì Dạ Tộc Nhân cũng giống như ám thú, thực lực tăng lên không ít, đến lúc đó thì thực sự phiền phức đấy!"

Liễu Thuý Nhi thấy nhất thời lâm vào giằng co thì trong lòng lộ ra vẻ lo âu, mở miệng cảnh tỉnh hai người Hàn Lập.

Nghe vậy, Hàn Lập thần sắc vừa động, ngừng đầu nhìn lên trời một cái, chỉ thấy lúc

này trời đã gần đến nơi rồi.

"Hắc hắc, hiện tại mới nhớ đến thì đã muộn rồi, Chỉ một lát nữa thôi, lão phu sẽ đối tốt với mấy người Thiên Vân các người!"

Một trong hai gã Dạ Tộc Nhân đối diện với Hàn Lập đột nhiên phát ra tiếng cười vô cùng khó nghe.

"Một lát nữa? Căn bản không cần lâu như thế, các người có thể lập tức biến mất trên thế gian này được rồi."

Hàn Lập thản nhiên nói, tiện thể vung tay lên, nhất thời hôi mông quang hà quang mang đại phóng ào ào tuôn ra.

Cùng lúc đó, hai tay Liễu Thuý Nhi bắt quyết, một hôi sắc quang luân hiện ra sau lưng, còn Thạch Côn thì thân hình xoay tròn một cái, mười ngón tay bắn ra hôi ti như đạn. Từ xa nhìn lại, chỗ đại chiến giữa ba người Hàn Lập với bốn tên Dạ Tộc Nhân đột nhiên hiện lên một quang cầu vô cùng lớn, hôi quang chớp động vô số phù văn như ẩn như hiện.

Lập tứ, hôi sắc quang cầu bạo liệt mà ra, vô số phù văn bắn ra như mưa, đem phương viên trăm dặm bao phủ lại. Bốn gã dị tộc nhân kinh hãi một trận, toàn bộ đều thi triển thần thông liễu mạng ngăn cản nhưng mỗi phù văn lại có uy lực vượt xa tưởng tượng.

Nhất thời, tiếng nổ kinh thiên động địa liên tục nổ ra không dứt, bốn gã dị tộc vì thế mà tan thành mây khói, phi hôi yên diệt.

Sau khi kết thúc tất thầy, ba người Hàn Lập lúc này mới thu lại Nguyên từ thần quang, đều nhìn nhau khẽ cười một cái.

Ba tháng sau, trên bầu trời một dãy núi bất tận, ba người Hàn Lập hoá thành ba đạo kinh hồng bay giữa ngàn vạn yêu thú, liễu mạng phi độn về phía trước. Phía sau bọn họ vài dặm là một đám ngân sắc vân vụ đang cuộn cuộn kéo tới như thủy triều, nơi chúng đi qua cây cối hay là các loại tiểu thú đều bị thôn phệ sạch sẽ, một ngọn cỏ cũng không lưu lại. Một lúc sau, số lượng thú chạy trốn chết từ trong núi chạy ra càng ngày càng nhiều, tất cả đều kinh hoàng thất thổ chạy trốn.

"Làm sao bây giờ, sớm muộn thì chúng ta cũng bị ngân triều đó đuổi kịp, nghe đồn loại trùng này không kém chút nào so với Phệ Kim Trùng, một khi nhận định được con mồi thì căn bản không buông tha. Giới này hoá ra lại sinh sôi nảy nở nhiều như vậy."

Thạch Côn sắc mặt cực kỳ khó coi, quay đầu nói với hai người Hàn Lập.

"Không sai, thế lực triều trùng này thật kinh người, chỉ sợ chúng sẽ theo chúng ta mấy tháng cũng không thành vấn đề. Ngay cả thượng cổ mãnh thú đối mặt với ngân trùng này thì cũng phải tránh lui ba thước."

Thanh âm của Liễu Thuý Nhi hiện ra một tia bối rối.

Cũng khó trách hai người có bộ dáng như thế!

Cho dù là ai thì khi bị trăm vạn hung trùng đuổi theo ba ngày ba đêm, pháp lực cũng tiêu hao gần nửa thì không tránh khỏi kinh hoàng.

"Cách duy nhất là hy vọng có thể gặp vài thượng cổ mãnh thú, dẫn chúng tới đám hung trùng này mà thôi."

Sắc mặt Hàn Lập cũng phát xanh nhưng trấn định nói.

"Theo như địa đồ ghi lại thì cách chúng ta gần đây có khu vực của mãnh thú, lộ trình khoảng một ngày. Nếu không còn cách nào thì chúng ta chỉ có thể đi đến chỗ nó mà thôi."

Thạch Côn cười khổ trả lời.

Hàn Lập nghe vậy, nhất thời không nói gì thêm. Nhưng vào lúc này, trên trời bỗng truyền đến tiếng ầm ầm, tiếp theo lục quang chớp động tại chân trời, một đám lục sắc vân vụ phóng nhanh về phía ba người Hàn Lập.

Thấy vậy, Hàn Lập hiển nhiên cả kinh nhưng lam mang trong mắt chợt loé đã nhìn rõ bản chất của lục vân phía xa xa, là những con quái điệp cỡ nắm tay, cả người chớp động lục phấn, bộ dáng vô cùng dữ tợn.

Chương 1690: Hung Trùng Chi Chiến

"Là Hoá Huyết Điệp! Chúng ta có cơ hội rồi!"

Hàn Lập từ lâu đã không còn là kẻ chân ướt chân ráo bước chân vào Linh giới nữa, khi nhìn thấy hình dáng của đám lục điệp này thì thất thanh kêu lớn nhưng lập tức lại lộ ra vẻ mừng như điên nói.

"Thật sự là loại hung điệp này! Tốt quá, loại điệp này là thiên địch với đám trùng kia."

Liễu Thuý Nhi cũng thi triển bí thuật, sau khi nhìn kỹ hình dáng của lục điệp thì đồng dạng mừng rỡ.

"Đích xác là có cơ hội chạy thoát rồi nhưng phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để bị đánh vào tràng tranh đấu của chúng, nếu không thì tiểu mệnh khó mà giữ được."

Thạch Côn cũng phấn chấn lên, nói.

"Lúc này ba người chúng ta nên chia ra, nếu mục tiêu quá lớn thì rất có thể đều là mục tiêu của hai loại hung trùng này. Dù sao thì hiện tại chỉ còn cách cấm chế chia địa khoảng một nửa lộ trình, chúng ta đều đã biết đường đi, không bằng cứ chia ra chạy trốn chết. Hai tháng sau sẽ gặp tại gần cấm chế chia địa nọ."

Hàn Lập bình tĩnh nói.

Nghe Hàn Lập nói thế, hai người còn lại không khỏi ngẩn ra một chút nhưng Thạch Côn lập tức đồng ý nói:

"Hàn đạo hữu nói có lý, lúc này mục tiêu càng nhỏ thì đúng là càng dễ trốn."

"Chỉ có thể như vậy thôi."

Liễu Thuý Nhi cũng không chần chừ chút nào, sau khi tự định giá một lát thì cắn răng gật đầu nói.

Vì thế ba người vội vàng truyền âm vài câu sau đó phân ra mà chạy trốn chết.

Lúc này, lục vân phía xa đã tới gần, cho dù không vận dụng thần thông thì bằng vào mắt thường cũng có thể thấy rõ bộ dáng phô thiên cái địa của lục điệp. Hung điệp này không nói hai lời chia ra làm hai, một phần xông thẳng vào đám ngân triều, một phần đuổi theo đám người Hàn Lập và đám thú đang bỏ chạy phía dưới mặt đất.

Ngân triều phía sau thấy cảnh này cũng không chút yếu thế, một phân thành hai phần lớn nhỏ, phần lớn nghênh chiến lục vân, số còn lại điên cuồng đuổi theo đám thú phía dưới. Hàn Lập và đám thú chạy trốn chết phía dưới nhưng bên trong đám thú này lại có không ít linh thú có linh trí cao, biết cơ hội chạy trốn đã tới, vội dị thú tu vi cao nhất điên cuồng hét lên, tất cả đàn thú giải tán hoá thành yêu khí cuồn cuộn tản ra bốn phương tám hướng chạy trốn chết.

"Đi!"

Hàn Lập không cũng không do dự, quát khẽ một tiếng, Phong Lô sí sau lưng hiện ra. Đôi cánh khẽ vỗ nhẹ một cái, cả người liền hoá thành một đạo thanh bạch quang ti bắn đi. Cùng lúc đó, Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn cũng gia tăng độ quang bay về hai hướng khác nhau.

Lấy tốc độ toàn lực của Phong Lô sí, chỉ cần mấy lần chớp động liền bỏ xa đám thú, đảo mắt một cái đã biến mất ở cuối chân trời, sau đó hắn mới quay đầu nhìn lại đám thú ở phía sau. Kết quả khiến cho hắn không khỏi phát lạnh một trận.

Chỉ thấy hơn trăm dị thú ở phía sau bởi vì hành động hơi chậm, kết quả bị quấn vào trong đại quân của hai loại hung trùng kia. Chỉ thấy lục vân và ngân triều ào ạt kéo đến, cổ họng dị thú chưa kịp kêu lên thì đã biến mất không thấy, ngay cả hài cốt cũng không lưu lại chút nào. Lúc lục vân và ngân trùng lao vào nhau, vô số lục điệp đột nhiên vỗ cánh về phía đối diện. Nhất thời một cổ lục phong quỷ dị từ trong đàn điệp bay ra, khi thể hung hăng ập vào ngân triều.

Tiếng "chi chi" quái dị liên tiếp vang lên.

Không ít ngân trùng rơi xuống như mưa rào. Tiếp theo lục vân hạ xuống thôn phệ hết đám ngân trùng đang rơi xuống.

Lam mang trong mắt Hàn Lập chớp động, cảnh tượng trước mắt hiện lên rõ như ban ngày. Đàn điệp sau khi cắn nuốt ngân trùng thì bất ngờ ngoài thân hiện lên một vài chấm đỏ. Bất quá ngay cả khi độc phong của Hoá Huyết Điệp lợi hại nhưng ngân sắc phi trùng thật sự là quá nhiều, hơn nữa không ít phi trùng mạnh mẽ có sức kháng cự với độc tính. Kết quả sau khi độc phong trôi qua, ngàn vạn ngân trùng lại bắt đầu lao vào lục vân, cuối cùng ngân triều và lục vân hoàn toàn đan vào nhau đánh nhau sống chết.

Tiếng vù vù phát ra, lục điệp và ngân trùng giống như mưa từ trên cao rơi xuống, sau đó lại bị lục vân và ngân triều lao tới thôn phệ sạch sẽ. Rõ ràng là năng lực thôn phệ của ngân sắc phi trùng lớn hơn nhiều so với lục điệp nhưng bản thân hung điệp lại mang kịch độc, chỉ cần vỗ hai cánh là đã khiến đối thủ mất đi năng lực chống cự. Hai bên đều là hung trùng hung ác vô cùng, không thèm quan tâm đến tính mạng của mình, trong lúc nhất thời lâm vào thế giằng co không ngừng. Về phần đám hung trùng đuổi theo đàn dị thú, khi thấy đàn thú bỏ chạy tứ tán thì cũng hoá thành vô số đám nhỏ, đồng dạng chia ra mà đuổi theo sau.

Hai loại trùng này tựa hồ hành động rất ăn ý, tuyệt không tha cho con mồi.

Không ít dị thú không chạy được xa liền bị hai loại hung trùng này đuổi theo, cho nên không thể không liều mạng được. Trong lúc nhất thời, tiếng thú kêu, tiếng côn trùng vang lên đan xen lẫn nhau không dứt.

Hàn Lập hai mắt híp lại, mắt thấy Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn đã phi độn ra cực xa nhưng phía sau vẫn còn một đám ngân trùng và lục điệp đang truy sát phía sau. Bất quá hẳn cũng chỉ xem đến đây, bởi vì hẳn thoáng nhìn thấy một đám ngân trùng đang đuổi theo vài dị thú trực tiếp đuổi đến đây. Bộ dáng ngân trùng có đến cả ngàn con.

Hàn Lập hít sâu một hơi, hai cánh sau lưng vỗ lên một cái, hoá thành quang ti bắn đi. Lúc này đây, Hàn Lập một hơi bay hơn nửa canh giờ mới quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy phía sau đã không còn bóng dáng của trùng ảnh nhưng hẳn lại không vui mừng mà ngược lại khẽ cau mày.

Mấy ngày trước lúc ba người bọn hắn bỏ chạy cũng đã thi triển tốc độ cực nhanh, bỏ xa đám hung trùng nhưng không biết đám hung trùng này có thần thông quỷ dị gì mà chỉ cần bọn họ hơi chậm lại thì một lát sau chúng liền đuổi tới. Vô luận là có dùng loại bí thuật ẩn nấp nào thì cũng không có hiệu quả là mấy.

Thần sắc Hàn Lập thoáng âm tình bất định, đột nhiên bỗng hừ lạnh một tiếng, trên người chợt loé hắc quang, một tầng hắc sa hiện lên, thân ảnh biến mất. Sau khi ẩn nấp thân hình, hắn mới không chút hoang mang bay về phía trước. Nhưng sau nửa canh giờ, Hàn Lập đột nhiên cảm ứng được điều gì đó, sắc mặt chợt biến đổi quay đầu lại. Kết quả một lát sau, cuối chân trời truyền đến tiếng vù vù, chỉ thấy một đám ngân sắc cự trùng đường kính mấy trượng đột nhiên hiện ra.

Cự trùng này vỗ cánh một cái liền thuận di đi hơn trăm trượng, bắn thẳng đến chỗ Hàn Lập ẩn nấp. Sắc mặt Hàn Lập hơi đổi, dùng thanh minh linh mục nhìn rõ diện mục đám trùng này. Rõ ràng là hơn một ngàn ngân sắc phi trùng hình thành nên một quái vật thật lớn. Mặc dù không biết vì sao ngay cả hắc sa cũng không che giấu được hung trùng này nhưng Hàn Lập rất rõ ràng, nếu không giết chết chúng thì đừng nghĩ tới việc bình an rời khỏi.

Bất quá đám ngân trùng đáng sợ này ngoại trừ số lượng thì bản thân nó cũng có chút khó chơi.

Thân thể chúng chẳng những cứng vô cùng, có thể chống đỡ được công kích của bảo vật bình thường mà răng của chúng còn có thể dễ dàng xé rách bảo vật phòng ngự. Nếu lấy bảo vật bình thường ra đối phó với chúng thì sợ rằng không có tác dụng. Trong lòng tự định giá như vậy, mắt thấy cự trùng sắp đến, Hàn Lập đột nhiên vung tay lên, nhất thời một tiếng vù vù bay ra, hàng trăm đoá kim hoa bay vù ra, sau đó đột nhiên kim quang cuồng trướng hoá thành một đám giáp trùng lớn nửa thước. Cả người kim quang chói mắt, đúng là Phệ Kim Trùng thành thực.

"Đi!"

Hàn Lập cơ hồ không cần suy nghĩ, quát khê một tiếng, tay chỉ về phía ngân sắc cự trùng phía trước.

Nhất thời Phệ Kim Trùng vù một cái bay thẳng về phía cự trùng. Nguyên bốn ngàn sắc cự trùng đang lấy thế hung hãn dị thường nhưng ngay khi vừa thấy Phệ Kim Trùng xuất hiện thì toàn thân đều run lên một cái, lập tức phát ra một tiếng kêu thê lương, bỗng nhiên quay đầu lại chạy trốn chết.

Nếu Hàn Lập đã thả ra một lần nhiều Phệ Kim Trùng như vậy thì hiển nhiên là muốn tốc chiến tốc thắng.

Cơ hồ cùng lúc đó, sau lưng vang lên tiếng sét đánh, cả người liền biến mất trong thanh bạch điện hồ. Sau một khắc, bầu trời phía trên ngân sắc cự trùng chợt loé thanh bạch điện quang, thân ảnh Hàn Lập quỷ dị hiện lên, không nói hai lời lật tay lại, một ngọn hắc sắc tiểu sơn bay ra hoá thành một ngọn núi cao hơn mười trượng nện xuống cự trùng phía dưới. Bảo vật vừa ra liền xoay tròn một cái, toàn thân tiểu sơn tuôn ra một mảnh hôi quang hình thành một tầng quang mạc bao lấy toàn bộ đám ngân sắc phi trùng. Hai cánh sau lưng phi trùng vừa động, cự trùng nhất thời run lên, cả người bị Nguyên từ thần quang vây khốn.

Một tiếng the thé giận dữ phát ra, thân hình cự trùng bỗng nhiên đại phóng quang mang, chỉ một lát sau cự trùng đã trở lại thành hơn một ngàn đầu ngân sắc phi trùng, sau đó như ong vỡ tổ hung hãn cắn nuốt quang hà.

Tầng quang mạc do Nguyên từ thần quang hình thành bốn phía, lấy mắt thường có thể thấy được đang dần mỏng đi nhưng Hàn Lập lại xem như không thấy, không lộ ra vẻ lo lắng gì cả bởi vì chỉ cần một chút thời gian này, hơn trăm Phệ Kim Trùng đã bay tới phía dưới hắc sắc tiểu sơn.

Chương 1691: Lôi Bằng Khôi Lỗi

Chỉ thấy kim quang chột loé lên, Phệ Kim Trùng đối với quang hà phía trước nhìn như không thấy mà vọt vào, ngay sau đó cùng hơn một ngàn con ngân sắc phi trùng cắn xé lẫn nhau. Số lượng Phệ Kim Trùng bất quá chỉ bằng một phần mười ngàn sắc phi trùng mà thôi nhưng hình thể lại lớn hơn đối phương mấy lần, hơn nữa vô luân là về trình độ mạnh mẽ của thân thể hay là năng lực thôn phệ thì lại viễn siêu đám đối thủ này.

Ngân trùng vô luân là cuồng trào hay là răng nanh dù có hung hăng cắn lên trên vỏ Phệ Kim Trùng thì một tia dấu vết cũng không lưu lại. Mà Phệ Kim Trùng chỉ cần cắn xé vài cái là đã dễ dàng đem đối thủ cắn nát thành vô số mảnh, sau đó thuần thực đen nuốt vào trong bụng.

Theo số lượng thì cơ hồ là mấy con ngân trùng đồng thời công kích một con Phệ Kim Trùng nhưng đảo mắt một cái, hơn phân nửa ngân trùng lại biến mất không thấy đâu cả. Số ngân trùng còn sót lại rốt cục cũng mất hết dũng khí, xoay người mà chạy nhưng đang ở trong sự bao phủ của Nguyên tử thần quang thì làm sao có thể chạy thoát được, nhất tề đều bị Phệ Kim Trùng đuổi theo, nhất nhất bị cắn nuốt. Đến khi chỉ còn lại một con ngân trùng cuối cùng thì trên con phi trùng này lại đột nhiên hào quang chột loé rồi tự động bạo liệt ra.

Chỉ thấy ngân mang chột loé rồi một đạo hư ảnh nhạt như không thấy từ giữa chột bắn ra, sau đó lặng yên phi độn mà đi. Nếu là tồn tại bình thường thì hơn phân nửa không thể phát hiện ra tung tích quý dị của hư ảnh này nhưng trên trời cao, trong mắt Hàn Lập lam mang chột loé rồi một bàn tay không chút do dự chộp xuống phía dưới.

Năm ngón tay trắng nõn như ngọc chìa ra, một cổ ngũ sắc hàn diễm bắn nhanh xuống, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai lao xuống đem đạo hư ảnh mới chạy được hơn mười trượng kia bao ở trong đó. Thân hình hư ảnh chấn động nhất thời hiện nguyên hình nhưng lại bị trói cứng không thể nhúc nhích mấy may.

đúng là một đầu ngân ảnh nhân diện trùng đang ở trong hàn diễm liêu mạng giãy dụa, bộ dáng dữ tợn dị thường. Hàn Lập vừa thấy cảnh này thì sắc mặt bỗng nhiên trầm

xuống, năm ngón tay nhìn như tuý ý hơi co lại. Nhất thời phía dưới, hàn diễm hoá thành vô số ngũ sắc quang ti nhất tề hướng về phía trung tâm bắn nhanh đi. Hư ảnh ngân trùng không thể động đậy mấy may trong nháy mắt bị quang ti cuốn vào trong đó. Tiếp theo số quang ti này dùng sức thắt lại, hào quang đại phóng rồi mạnh mẽ đem hư ảnh bị bao vây trong đó cắt thành vô số mảnh nhỏ.

Thần sắc Hàn Lập lúc này mới buông lỏng vung tay lên. Ngũ sắc quang ti chợt loé, tiếp theo hắt lại lao xuống chỗ đàn Phệ Kim Trùng. Nhất thời Phệ Kim Trùng hoá thành hơn trăm đoá kim hoa hướng về phía này bắn đi. Sau mấy cái chớp động thì chúng nó đều chui vào tay áo không thấy bóng dáng.

Hàn Lập một tay chộp xuống, hắc sắc tiểu sơn cũng chộp thu nhỏ lại rồi bay vào trong tay áo, lúc này hắt mới thở ra một hơi. Thời gian từ lúc thả ra Phệ Kim Trùng đến lúc chúng nó một hơi cắn nuốt tất cả hung trùng và lập tức thu hồi bất quá chỉ là một khắc công phu. Cho nên ngay cả lần này thả ra một lượng không ít Phệ Kim Trùng nhưng hao tổn thần niệm cực nhỏ, chưa tạo thành nhiều ảnh hưởng đối với hắn.

Đương nhiên trong lúc thả ra Phệ Kim Trùng trong lòng hắn cũng đã sớm có quyết định. Nếu không thể trong thời gian ngắn diệt sát được đám phi trùng kia thì tự nhiên không chút do dự đem chúng nó thu lại, tuyệt không để cho thần niệm hao tổn quá nhiều. Nếu không liền mất nhiều hơn được. Bất quá, tựa như đoán trước, Phệ Kim Trùng quả nhiên là lợi khí tốt nhất để đối phó với đám hung trùng này, trong nháy mắt liền diệt sát không còn một mảnh. Vận dụng bảo vật khác mà nói cũng không có nắm chắc có thể làm sạch sẽ lưu loát như thế.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn về phương hướng lưỡng chủng hung trùng đại chiến, sau khi liếc mắt một cái thì bên ngoài thân thanh quang chợt loé rồi hoá thành một đạo thanh hồng phá không mà đi. Sau mấy cái chớp động liền biến mất phía chân trời không thấy bóng dáng.

Cơ hồ đồng thời trong lúc đó, cách nơi xảy ra ngân triều hơn mười vạn dặm, một con cự trùng màu bạc hình thể to lớn hơn xa ngân trùng bình thường đột nhiên ngẩng đầu nhìn về hướng Hàn Lập liếc mắt một cái. Ở trên đầu ngân trùng rõ ràng có một khuôn mặt nam tử già nua. Hắc chau mày, trên mặt hiện ra một tia kinh nghi.

Gương mặt nam tử ngó nhìn về hướng Hàn Lập trong chốc lát sau đó xoay

chuyển ánh mắt hướng về ngân vân phía trước. Ở vài dặm phía trước, ngân sắc phi trùng rậm rạp tạo thành thủy triều đang cùng lực vân cuộn cuộn đan vào nhau, bộ dáng nhất thời vẫn không thể phân ra thắng bại.

Nhận diện trùng do dự trong chốc lát rồi cuối cùng vẫn phát ra một tiếng thét dài chói tai. Nhất thời ngân trùng phụ cận như nổi điên nhằm hướng phát ra thanh âm sắc bén nọ cuộn cuộn kéo tới. Trong nháy mắt lấy con trùng to lớn làm trung tâm mà ngưng tụ ra hình thể của một con ngân sắc cự trùng nhưng không ngừng cuồn cuộn trưởng lên.

Không lâu sau, tất cả ngân sắc phi trùng phụ cận đều trở thành hư không thì một con cự trùng dài hơn trăm trượng đột nhiên hiện lên. Cự trùng này khê vổ hai cánh một cái, nhất thời dưới thân sinh ra hai cơn lốc gào thét rồi thân hình khổng lồ cứ như vậy mà bay lên trời, nhắm thẳng đến phía trước bay đi.

Hàn Lập tuy rằng không biết lai lịch của nguyên thần vừa rồi bị hấn diệt sát cụ thể ra sao nhưng tự nhiên cũng không cần biết, xuất hiện việc này cũng không phải là chuyện tốt gì. Bởi vậy sau khi vừa ly khai chỗ cũ, hấn lại liên tiếp thay đổi phương hướng phi độn mấy lần, cũng vận dụng Thái Nhất Hoá Thanh Phù ẩn nấp một đoạn thời gian rồi mới chính thức yên tâm tiếp tục lên đường.

Tuy rằng hiện tại chỉ còn lại có một mình Hàn Lập nhưng hấn tự nghĩ cho dù bây giờ mình có đụng phải Hợp Thể so giai thì cũng có lực liều mạng nên thật ra cũng không sợ hãi lắm.

Hàn Lập biến thành độn quang lần nữa theo lộ tuyến đã chọn tiếp tục hướng về một chỗ khác trong Nghiễm Hàn Giới phi độn đi. Hai tháng sau, trên không trung một sa mạc mênh mông bao cát vàng tại Nghiễm Hàn Giới bỗng nhiên hào quang chớp động rồi ba cái thanh sắc chiến xa kiểu dáng cổ xưa quái dị bí mật mang theo từng đạo thanh sắc hồ quang từ xa xa bắn nhanh đến.

Chính sau mấy cái chớp động, ba cái thanh sắc chiến xa này liền chọt loé lên rồi đã tới chỗ phụ cận, sau khi đến phía trên cơn bão cát chừng hơn trăm trượng thì bỗng nhiên chinh tề ngưng lại. Lúc này mới thấy được rõ ràng bộ dáng thực sự của mấy cái chiến xa này.

Chỉ thấy ba cái chiến xa kiểu dáng phong cách cổ xưa, hoa văn tinh mỹ, hơn nữa phía trên còn có thanh quang chớp động và một đám phù văn màu xanh lớn nhỏ không

đồng nhất chớp động không thôi. Ở phía trước chiến xa hai bên tả hữu có hai còn quái thú hình dáng như trâu mặc thanh sắc giáp y đang đứng, quái thú này có hai con mắt cực lớn, bên trong đỏ đậm như máu hơn nữa từ trong lỗ mũi thỉnh thoảng phun ra một làn khói nhẹ.

Làn khói nhẹ này vừa phiêu tán đi đã làm cho nhiệt độ không gian phụ cận lập tức tăng vọt lên, đồng thời làm cho người ta có một cảm giác nóng rực khác thường. Mà ở trên ba cái chiến xa này, mỗi cái đều có hai đạo nhân ảnh thấp bé cùng một con khôi lỗi cao lớn đang đứng, khôi lỗi này đồng dạng được một lớp thanh sắc chiến giáp bao bọc nghiêm mật dị thường.

Khôi lỗi này cao chừng hai trượng, bên hông có đeo một thanh đao đặc biệt, sau lưng cầm hai cây đoản thương màu bạc óng ánh, hai tay cầm lấy một cái dây cương trực tiếp nối đến quái thú hình trâu, từ trong mặt nạ màu xanh lộ ra hai con mắt, bên trong mắt có hồng quang chớp động quỷ dị.

Về phần bóng người thấp bé trên xe cũng mặc chiến giáp, trên lưng có đeo một cái pháp luân thật lớn hàn quang lóng lánh, trên mặt hấn lại có nhiều vết màu xám, trong miệng răng nanh lộ ra ngoài, bộ dáng xấu xí dị thường.

Hiện giờ, sáu cái bóng người thấp bé dừng ở một chỗ này, từ trên cao nhìn xuống bão cát như đang không ngừng tìm kiếm cái gì, đồng thời thi thoảng lại cúi đầu thương lượng cái gì. Kết quả một lát sau, mấy người này tựa hồ đã thương lượng xong, một người trong số đó lại khoát tay rồi đột nhiên trong tay lại xuất hiện một cái thanh đồng cổ kính, sau đó hắn ném cái kính này xuống chỗ bão cát.

Trong bão cát gào thét, cái gương đồng quay tròn vừa chuyển rồi một vòng sáng màu xanh từ mặt kính thượng dựng lên rồi theo bốn phương tám hướng nhanh chóng khuếch tán ra. Bão cát phía dưới giống như cuồng bạo vô cùng nhưng khi bị thanh quang đảo qua thì lập tức gió dừng cát rơi, khung cảnh bên trong hiện ra rõ ràng dị thường. Ở bên trong xuất hiện một cái phế tích đền đài, quy mô của phế tích này rất lớn, đưa mắt nhìn mà không thể nhìn thấy điểm cuối.

Vừa thấy cảnh này, trên không trung mấy tên dị tộc nhân thấp bé kia nhất thời lộ ra vẻ vui mừng, sau khi nói với nhau vài tiếng thì lúc này định cùng thúc dục chiến xa dưới chân bay xuống nhưng vào lúc này, từ một phương hướng khác phía chân trời chợt

truyền đến tiếng sấm liên hồi.

Tiếp theo có một tiếng sét đánh thật lớn vang lên rồi một đoàn thanh sắc lôi cầu đột nhiên hiện lên ở chân trời, chỉ thấy lôi quang liên tiếp bắn ra rồi chỉ sau vài tiếng sấm rền thì trên không trung chợt có ánh sáng màu xanh loé lên, đạo ánh sáng màu xanh này kéo dài khoảng cách mấy trăm trượng trong nháy mắt đã tới phụ cận ba cái chiến xa.

Sáu gã dị tộc nhân thấp bé cả kinh nhưng lập tức lại thấy rõ ràng gì đó trong thanh sắc lôi quang. Đúng là một con cự điều khôì lồi thân dài vượt quá hai mươi trượng, kim thân ngân đầu thanh vũ. Xem ra bộ dáng đúng là tồn tại đồng dạng với Lôi băng tiếng tăm lừng lẫy nhưng làm cho người ta giật mình chính là mặt ngoài khôì lồi này có nhiều vết thương, lông chim thì rụng mất hơn phân nửa, thậm chí hai bộ móng vuốt thì một cái đã không cánh mà bay.

Tuy nhiên ngay cả như thế thì mặt ngoài cự điều này vẫn phát ra một tầng thanh sắc kim hồ chói mắt, vẫn làm cho kẻ nào nhìn thấy trong lòng run sợ, tuyệt không dám coi thường mấy may.

Sáu gã dị tộc thấp bé này tự nhiên trong lòng run sợ. Lúc này một người trong đó phát ra một tiếng hét dài, nhất thời ba cái chiến xa gào thét một tiếng rồi động dạng hoá thành ba đạo thanh quang trực tiếp lao về phía khôì lồi. Chưa thực sự tiếp xúc với Lôi băng nhưng dây cương trong tay ba con thanh giáp khôì lồi cao lớn bỗng nhiên đồng thời run lên.

Sáu con quái thú hình dáng như trâu sau khi cùng rống lên một tiếng thì há to miệng phun ra một cỗ thanh sắc hoá diễm, sau khi phun ra nó hoá thành một biển lửa cuộn cuộn cuốn đi.

Cơ hồ cùng lúc đó, sáu gã dị tộc nhân thấp bé kia cũng quát khê một tiếng, đầu vai khê run lên rồi sau cái ngân sắc pháp luân từ sau lưng cùng nhau bắn ra. Bảo vật này sau khi bị pháp quyết thúc dục bỗng nhiên thể tích cuồn trướng mà hoá thành sáu cái vòng tròn sáng chói lợi từ trên không trung bay thẳng đến Lôi băng khôì lồi kia, bộ dáng giống như vô kiên bất tối.

Lôi băng khôì lồi kia thấy vậy, hai mắt ngân quang chợt loé, trên người thanh hồ sáng ngời cuồn tăng mấy lần, cái cự trào còn lại kia hướng lên không trung chộp lên. Một cái hư ảnh thanh sắc cự trào che lấp cả thiên địa hiện lên trên trời cao rồi hướng về

ba cái gương xanh chộp xuống. Đối với vòng tròn màu bạc và thanh sắc hoả điểm đang cuộn cuộn lao xuống, nó một bộ như không nhìn thấy.

Lần này làm cho sáu gã dị tộc nhân thấp bé kinh hãi, có chút thất kinh. Cũng may sáu người này luôn có thói quen liên thủ, bình thường sớm đã phối hợp thuần thục dị thường. Trong đó có một người kinh sợ kêu lên rồi sáu người cuống quýt giơ tay bấm pháp quyết rồi hướng lên không trung liên tục điểm ra.

Nhất thời sáu cái vòng tròn kia kêu lên vù vù một tiếng rồi đồng thời hướng về phía thanh sắc cự trảo tụ lại, trong nháy mắt đã hoà hợp thành một thể và hoá thành một cái vòng tròn thật lớn đường kính vài chục trượng, không chút yếu thế hướng lên trên không kích đi.

"Oanh" một tiếng nổ vang lên!

Hư ảnh cự trảo cùng vòng tròn va chạm vào nhau cũng bộc phát ra hào quang hai màu xanh bạc chói mắt. Lúc này thanh sắc hoả điểm cũng lao vào đem Lôi băng khô lồi bao phủ vào trong đó, sau đó cũng cùng hệ thể lôi hồ đan vào nhau, bên trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng sét đánh trầm thấp.

Chương 1692: Ảnh Tinh

Hồ quang kia hiển nhiên là có uy năng không nhỏ, mặc cho hoả điểm màu xanh thiêu đốt ào ạt nhưng chỉ chớp động lên không ngừng mà không bị sứt mẻ tí nào. Trên không trung, trào ảnh thật lớn kia hơi cứng lại, hiển nhiên là không ngăn cản nổi vòng tròn do sáu kiện pháp luân kiên biến thành rốt cục ở trong ngân quang mà tắc tắc vỡ vụn ra. Không còn bị ngăn cản, vòng tròn kêu vù vù một tiếng rồi nhắm thẳng đến đầu khôỉ lồi mà chém xuống.

Vòng tròn còn chưa hạ xuống mà phía dưới đã xuất hiện linh quang chớp động khiến cho cả hư không vụn vẹo từng trận, từng trận dao động quỷ dị phát ra, giống như bị một trăm vỡ ra. Lôi băng khôỉ lồi thấy vậy thì hé miệng phun ra một đạo quang hồ tho to màu xanh, sau khi bay ra thì hoá tành một con điện giao màu xanh giương nanh múa vuốt bắn đi mạnh mẽ kích lên phía trên vòng tròn.

Sau một tiếng nổ lớn, ngân quang và hồ quang đan vào nhau. Nhất thời vòng tròn màu bạc quay tròn chấn động mà phát ra tiếng gào thét, mặt ngoài hiện ra mấy cái khe. Sau đó hào quang chớp động và lại chia ra làm sáu kiện pháp luân, sau đó một lần nữa hướng về phía sáu gã dị tộc nhân thấp bé quay về.

Tiếp theo, trên người Lôi băng khôỉ lồi hồ quang đại phóng, thân hình nổ vang một tiếng rồi trực tiếp hoá thành một đạo hồ quang biến mất tại chỗ. Ngay sau đó, trên ba cái chiến xa quang hồ chợt loé, thân ảnh Lôi băng bỗng nhiên hiện lên sau đó hai cánh của nó run lên mà mang theo một cỗ ác phong lao thẳng xuống.

Sáu gã dị tộc nhân thấp bé thấy vậy thì tự nhiên cả kinh nhưng động tác cũng không hốt hoảng. Sáu người đồng thời nhất tay, đem một bàn tay nhanh như chớp giật đặt lên trên người thanh giáp khôỉ lồi trước mặt.

Trong mắt ba con khôỉ lồi huyết quang chợt loé, bên ngoài thân thanh quang ào ra, thân hình một chút cuồn cuộn lên thật lớn. Trong nháy mắt cái mặt nạ khôỉ lồi bị rơi ra, bên trong lộ ra thân hình cao hơn mười trượng, mặt mũi hung tợn dị thường. Ba con khôỉ lồi vung ra sáu đạo quỷ trào to lớn, đồng thời hướng lên không trung đẩy ra, hơn mười

đạo trào mang màu xanh đen chợt loé lên rồi hướng lên Lôi băng trên không trung điên cuồng kích đến. Tiếp theo, mỗi con khôỉ lỗi lại đưa một tay đập vào sau lưng một cái, lập tức mười hai thanh ngân sắc đoản thương thật lớn cũng hoá thành mười hai đạo ngân trụ chợt loé lên, lướt qua hư không mà biến mất.

Trong nháy mắt sau đó, trong hư không nhất thời vang lên tiếng nổ mạnh như sấm sét! Lôi băng thấy vậy, mặt không chút thay đổi hé miệng phun ra thanh hồ, đồng thời giơ trào nhấn xuống một cái, nhất thời từ trào mang sinh ra một cự lực vô hình đè xuống.

Vào lúc này sáu gã dị tộc thấp bé vừa thu cánh tay lại, trong miệng lẩm bẩm rồi thân hình chợt cuồng trướng lên mấy lần. Tiếp theo liên tiếp hơn mười kiện bảo vật các loại từ trên người họ phóng ra, sau đó hoá thành đạo đạo bảo khí tham gia vào vòng công kích.

Thanh âm bạo liệt ở giữa không trung vang lên liên miên, vô số đạo khí lẫm cuồn cuộn tán ra, các loại hào quang chợt hiện chợt tắt loá mắt làm cho người ta cơ hồ không thể nhìn thẳng được. Trận tranh đấu này giằng co ước chừng một canh giờ thì tiếng bạo liệt chợt đình chỉ mà linh quang cuối cùng cũng tắt đi. Thân thể tàn liệt của Lôi băng khôỉ lỗi từ trên không trung rơi xuống rồi chìm sâu vào phế tích ở phía dưới quỹ dị biến mất.

Ba cái chiến xa và ba con thanh giáp khôỉ lỗi đã khôi phục lại nguyên trạng đang huyền phù ở giữa không trung, trên người đồng dạng đầy vết thương. Thậm chí có một con khôỉ lỗi trong đó trước ngực xuất hiện một cái lỗ to chừng miệng bát, trực tiếp xuyên thủng chỗ trái tim mà qua. Nếu không phải là thân thể khôỉ lỗi thì thương tổn bực này nếu xảy ra trên người một gã dị tộc bình thường thì hơn phân nửa đã sớm ngã xuống mà chết.

Về phần thân hình sáu gã dị tộc nhân thấp bé cũng không tốt đẹp gì. Hơn mười kiện bảo vật xoay quanh bọn họ đã bị huỷ diệt hơn phân nửa, chiến giáp trên người nhiều chỗ cũng cháy đen, thậm chí là không ít chỗ còn bị đánh lõm vào mà trở nên gồ ghề, bộ dáng cơ hồ là hư hao không còn. Chỉ có sáu con quái thú hình trâu kia thì không có hao tổn sợi lông nào nhưng cũng mệt phờ, miệng mũi ào ào phun ra bạch khí, trên người mồ hôi ướt đẫm.

Tóm lại thì trận chiến cùng Lôi băng khôỉ lỗi này, sáu gã dị tộc cố nhiên cuối cùng thắng lợi nhưng giết địch ba nghìn mà tự tổn hao tám ngàn, đồng dạng hao tổn không ít. Bất quá, sáu gã dị tộc sau khi thấy Lôi băng khôỉ lỗi bị đánh rơi thì kẻ nào kẻ nấy sắc mặt đều vui mừng, lúc này thúc giục chiến xa nhắm phía dưới bay đi nhưng đúng lúc này,

một cái thanh âm lạnh lùng từ trong một đám mây cách đó không xa truyền ra.

"Đa tạ, chư vị Hắc Nho Tộc đạo hữu đem con khôi lỗi đánh bại cũng giúp bọn ta đỡ tổn một phen tay chân rồi."

Vừa dứt lời, từ trong đám mây kia bỗng nhiên hào quang vạn đạo bắn ra rồi hơn mười bóng người phục sức khác nhau hiện lên.

Cầm đầu là một người mặc hoàng sắc trường bào, khuôn mặt bất quá mới hơn hai mươi tuổi nhưng trên trán có mọc ra ba cái sừng ngắn màu vàng, bề ngoài sừng sáng loè loè, cực kỳ đáng chú ý. Ở phía sau hẳn có hơn mười mấy người nam nữ lão ấu không đồng nhất đứng song song.

Vừa thấy mấy người này xuất hiện, khuôn mặt của sáu gã dị tộc nhân thấp bé đồng dạng khó coi dị thường, trong đó có một gã thấp bé nhìn như kẻ cầm đầu trong miệng phát ra thanh âm khàn khàn khô khốc khó nghe dị thường nói:

"Giác Xi Tộc! Các người như thế nào lại tới đây, chẳng lẽ là một mực âm thầm theo dõi chúng ta?"

"Theo dõi! Bằng vào các người mà cũng xứng ư? Bất quá các người đã phát hiện ra nơi đây thì cũng đừng nghĩ muốn sống mà ly khai. Động thủ đi!"

Gã thanh niên cười lạnh một tiếng nhìn đám đồng bạn phía sau phân phó một tiếng.

Hơn mười tên Giác Xi Tộc phía sau nhất tề dạ ran một tiếng tuân mệnh, theo sau hoá thành độn quang sắp xếp đội hình theo hình quạt cùng nhau tiến lên bao vây.

"Chạy!"

Sáu gã Hắc Nho Tộc kia tự nhiên thần sắc đại biến, gã cầm đầu lại kinh sợ gầm lên một tiếng. Dưới chân sáu con ngư thú phong hoá chi lực cùng nhau phát động mà đột nhiên nhảy lên, ba cái chiến xa tùy theo hoá thành ba đoàn thanh quang hướng về một mặt khác bay vọt đi. Bên trong thanh quang ẩn hiện có hồ quang chớp động đồng thời cũng truyền ra tiếng nổ vang động, độn tốc thực kinh người. Bất quá, đám Giác Xi Tộc này lại có thần thông kinh người.

Bên ngoài thân mười mấy người này, có kẻ linh quang chọi loé mà trực tiếp hoá

thành một đạo cầu vòng chói mắt đồng thời trong tay bắt quyết, thân hình nhoáng lên một cái đã biến mất không thấy. Còn có kẻ tay áo bào run lên, bên trong nhất thời bay ra một con linh thú hoặc là bảo vật phi hành, thân hình nhoáng lên cái đã đứng lên trên rồi lấy tốc độ bất khả tư nghị mau chóng đuổi theo.

Chỉ thấy tên thanh niên cầm đầu kia hai tay vẫn chấp sau lưng, huyền phù ở trên không trung không nhúc nhích, giống như tin tưởng mười phần với khả năng của những người này.

Cũng khó trách hẳn tự tin như thế. Hắc Nho Tộc tuy rằng cũng là một chủng tộc không nhỏ trên Lôi Minh đại lục nhưng tộc người này lại không am hiểu phi độn thuật. Bình thường cùng người ta tranh đấu thì chỉ có thể dựa vào các loại phi xa do trong tộc luyện chế ra để giao chiến. Nếu là thời điểm bình thường hoặc là lúc cùng người ta tranh đấu mà chiếm thượng phong thì điểm khuyết thiếu này không tính là gì. Nhưng hiện giờ, đám dị tộc nhân thấp bé này vừa mới chịu đau khổ một hồi thì tâm cường địch lại liên lập tức xuất hiện, hơn nữa đây rõ ràng là thời điểm bọn hắn khó có thể địch lại được nên khuyết điểm kia tự nhiên trở thành nhược điểm trí mạng.

Kết quả không sai biệt lắm, ba cái chiến xa mới ra được gần ngàn trượng thì phía trước bỗng nhiên xuất hiện vô số đoàn linh quang bạo phát ra rồi mấy đạo nhân ảnh chợt loé lên hiện ra.

Đúng là vài tên vừa rồi ở phía sau tiến nhập vào trong hư không mà thi triển thuật thuận di quỹ dị của Giác Xi Tộc. Mấy người này vừa xuất hiện lập tức giơ tay lên, nhất thời lôi hoá phô thiên cái địa tuôn ra nhằm về hướng ba cái chiến xa ập xuống. Sáu đầu nguừ thú khổng lồ chế chiến xa hung hãn dị thường, thấy vậy nhưng cũng không lùi bước nào, miệng phun ra thanh diễm ngăn cản công kích từ trên không trung xuống.

Trên chiến xa, sáu gã Hắc Nho Tộc thấy tình hình này thì trong mắt đều lộ ra vẻ tuyệt vọng nhưng cho dù là như thế thì bọn chúng vẫn không cam lòng cứ như vậy mà thúc thủ chịu trôi. Sáu người hò hét một tiếng rồi đưa một tay vỗ vào thành giáp khiêu lộ đầy vết thương trước người khiến cho chúng lại biến thân thành một yêu quỷ thật lớn, đồng thời trong tay bấm quyết, hình thể lại cuồn trướng lên, ngân luân phía sau lưng cũng phi ra, nhoáng lên một cái đã hoá thành hơn trăm cái vòng tròn màu bạc rồi đồng thời hướng ra bốn phương tám hướng kích bắn đi.

Sáu gã Hắc Nho Tộc sinh lòng liều mạng nên trong lúc nhất thời cùng hơn mười gã Giác Xi Tộc kia tranh đấu bất phân thắng bại. Bất quá, vô luận là Giác Xi Tộc hay là dị tộc nhân thấp bé trong lòng đều rất rõ ràng, loại tình hình này bất quá chỉ là phù dung sớm nở tối tàn mà thôi. Một khi pháp lực của mấy tên Hắc Nho Tộc kia tiêu hao hết thì đây chính là lúc mấy người bọn họ lập tức táng thân.

Nhưng đám dị tộc này, thậm chí là thanh niên một sừng đang bao vây bọn họ kia cũng không biết nơi đây ngoại trừ hai tộc bọn họ ra thì còn một bên thứ ba đang ẩn nấp cách đó mấy trăm dặm, trong một lâu các bị tàn phá và dùng một kiện bảo vật cổ quái mà quan sát chăm chú.

Bảo vật này là một kiện bạch sắc thủy tinh trong suốt nhưng mặt ngoài có hình ảnh chớp động không thôi, đúng là hình ảnh sinh tử đại chiến giữa hơn mười gã Giác Xi Tộc cùng sáu gã Hắc Nho Tộc kia. Chỉ là hình ảnh có chút xa xôi, giống như đang đứng ở cách đó hơn mười dặm mà quan vọng lại. Mà ở trước mặt thủy tinh đang có hai người khoanh chân mà ngồi, một người thần sắc lạnh nhạt, một người trên mặt hiện lên vẻ kinh nghi bất định.

"Sao lại thế này, Giác Xi Tộc sao cũng tới đây. Chẳng lẽ cũng là vì di chỉ cấm chế ở nơi này mà đến sao?"

Biểu tình của người này đầy vẻ kinh nghi, dáng người thon dài thướt tha, trên đầu trùm một cái áo choàng màu trắng, đúng là Liễu Thuý Nhi. Giọng của nàng vừa rồi rất bé, cơ hồ thấp không thể nghe thấy được nhưng rõ ràng là hướng sang người bên cạnh mà hỏi.

Mà người còn lại tuổi còn rất trẻ, một thân thanh bào nhưng khuôn mặt bình thường, đây rõ ràng là Hàn Lập. Hàn Lập tuy rằng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, ánh mắt thản nhiên nhìn vào hình ảnh trong thủy tinh, sau khi nghe lời ấy thì khoé miệng hơi nhếch lên một chút, từ từ trả lời:

"Liễu tiên tử không cần quá lo lắng. Chỗ di chỉ phế tích to lớn như thế, sao lại có thể đúng dịp trùng mục tiêu với chúng ta như thế. Hơn nữa vị trí hiện tại của chúng ta còn cách cấm chế chi địa không biết bao nhiêu vạn dặm. Những người này nếu thật sự có chung một mục tiêu với chúng ta thì cần gì phải cùng đám Hắc Nho Tộc tranh đấu. Bất quá về sau hành động gì thì chúng ta phải cẩn thận hơn, đừng làm cho đám Giác Xi Tộc

này phát hiện ra sự tồn tại của chúng ta."

"Hàn huynh nói như vậy cũng có lý, như vậy thì tiểu muội yên tâm hơn. Chúng ta hay là trước tiên đối chỗ ẩn thân đi, nên cách xa đám Giác Xi Tộc này hơn một chút. Sau đó đợi đến khi Thạch đạo hữu chạy tới đây mà tự lực lượng của ba người mà mở ra cấm chế chi địa."

Liễu Thuý Nhi sau khi hơi cân nhắc thì đề nghị nói.

"Ân, như vậy cũng đúng. Bất quá trước đó chúng ta nên xác định rõ mục tiêu của đám Giác Xi Tộc kia. Nguyên bản việc này khó khăn như Thái tiên bối trong Tinh Tộc có đưa cho tiên tử một vật đại danh đỉnh đỉnh "Ánh ảnh tinh". Có vật này thì cho dù ở cách xa địch nhân hơn ngàn dặm vẫn có thể nắm rõ hành động của đối phương như lòng bàn tay."

Hàn Lập nhìn tinh thạch rồi đưa tay sờ sờ cảm một lúc mới chậm rãi nói.

"Ánh ảnh tinh này tuy rằng có thuật ẩn nấp cực kỳ thần diệu, thậm chí là thánh giai tồn tại cũng không dễ phát hiện ra được nhưng nó chỉ có thể phản ánh được một ít cảnh tượng bình thường mà thôi. Một khi đối phương thi triển cấm chế gì đó che đậy hành động thì ánh tinh này cũng vô dụng."

Liễu Thuý Nhi không khỏi nhú mày nói.

Chương 1693: Thái Ất Thanh Quang

Cũng không biết có phải là trùng hợp hay là tên thanh niên kia thực sự là phát hiện được cái gì mà nữ tử này vừa dứt lời thì vốn đang lơ lửng bất động trên không trung bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên phía trên một chút, sau đó giơ tay lên, một cái ô hắc viên bát bay ra, sau khi xoay quanh một cái thì huyền phù ở giữa không trung. Tiếp theo thanh niên Giác Xi Tộc kia mồm lẩm bầm, mười ngón tay nhắm hướng cái viên bát liên tiếp búng ra. Vô số đạo pháp quyết màu sắc khác nhau bắn ra, sau khi loé lên thì đều chui vào trong cái viên bát.

Viên bát sau khi kêu dài một tiếng thì bên ngoài thân hắc quang đại phóng rồi dường như cuồng trướng lên. Đảo mắt kích thước của nó đã biến thành hơn mười trượng giống như một toàn nhà huyền phù ở phía trên không trung. Tiếp theo từ bên trong viên bát toát ra vô số hắc khí tối đen như mực nhắm bốn phương tám hướng điên cuồng tản ra. Trong nháy mắt nó đã đem cả thiên không che kín lại, khiến cho ngày bỗng nhiên biến thành đêm.

Mảnh thủy tinh trướng mặt Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi nhất thời trở nên đen thui, rốt cục nhìn không rõ được vật gì nữa. Sắc mặt hai người đều biến đổi nhưng chưa kịp mở miệng nói chuyện gì thì trên thủy tinh hắc quang chợt loé rồi mặt ngoài trong nháy mắt lại khôi phục như lúc ban đầu mà một lần nữa hiện ra hình ảnh.

Tuy nhiên chỉ thấy hình ảnh này hết thấy đều khác lúc trước, chỉ thấy xa xa có mấy đám mây trắng lơ lửng trôi đi còn đám Giác Xi Tộc cùng tên thanh niên kim giác kia nguyên bản đang huyền phù ở trên không trung lại biến mất không thấy bóng dáng.

Trong mắt Liễu Thuý Nhi mâu quang chợt loé rồi giơ một ngón tay thon dài hướng về thủy tinh điểm ra một chỉ. Hào quang chớp động rồi mặt ngoài thủy tinh hình ảnh thay đổi, lúc này trên đó đang phản chiếu hình ảnh phía dưới. Kết quả cũng chỉ thấy bão cát mênh mang mà đồng dạng không thấy bóng dáng đám Giác Xi Tộc đâu cả.

"Xem ra đối phương đã thi triển huyền thuật để che đậy toàn bộ hành động của bọn chúng. Trừ phi chúng ta mạnh mẽ thao túng ảnh tinh phóng qua cấm chế nếu không là bất

lực nhưng nếu làm như vậy thì hành tung của chúng ta khẳng định sẽ bại lộ không thể nghi ngờ. Lúc đó có chút mất nhiều hơn được."

Liễu Thuý Nhi khẽ thở dài một hơi nói. Tiếp theo tay áo bào của nàng hướng về phía thủy tinh phát một cái, phía trên thủy tinh hoà quang chợt loé rồi mặt ngoài hiện ra một lớp sương mù nhẹ màu trắng ngà, sau đó mọi hình ảnh lập tức giống như ảo ảnh tán loạn biến mất còn thủy tinh cuối cùng hoá thành một viên tinh thể màu trắng ngà nhìn như bình thường và bị hút vào trong cổ tay áo.

"Quên đi. Nếu đám Giác Xi Tộc này cẩn thận như thế thì chúng ta cũng không cần kinh động tới chúng. Nhưng như thế mà xem thì việc bọn họ đang mưu đồ cũng không nhỏ, cũng không biết là có liên quan tới việc của chúng ta hay không, có ảnh hưởng gì không?"

Hàn Lập có chút suy nghĩ thì thảo nói vài tiếng.

"Mục tiêu của chúng ta mà nói thì chỉ cần một lát công phu là tới, tuy nhiên dù sao cũng nên phải có sự phòng thủ nhất định, Hàn huynh có thượng sách gì không?"

Liễu Thuý Nhi trong lòng rung mình chậm rãi hỏi.

"Nhân thủ của đối phương khá đông. Hơn nữa thần thông đều không kém gì bọn ta, biện pháp tốt nhất tự nhiên là không có, đến lúc đó chỉ có thể bày ra mấy tầng pháp trận mà che dấu động tĩnh phá cấm chế của bọn ta, mặt khác đám Giác Xi Tộc này tuy rằng đã bày ra huyền thuật che dấu hành động nhưng chúng ta cũng nên bố trí ở phụ cận ảo trận một số khôi lỗi hoặc là linh thú âm thầm giám thị. Vạn nhất bọn họ thực sự có dị động gì thì bọn ta cũng có thể đề phòng một chút."

Hàn Lập sau khi hơi cân nhắc thì nói.

"Cũng chỉ có thể như thế."

Liễu Thuý Nhi đồng dạng trầm ngâm trong chốc lát rồi cũng chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu đồng ý nói.

"Nếu tiên tử cũng không phản đối thì chúng ta lập tức bố trí thôi. Nơi đây cũng không có phải chỗ ở lâu, mau đi đến cấm chế chi địa thôi."

Hàn Lập không do dự nói.

"Điều này là tự nhiên, không biết Thạch đạo hữu khi nào thì có thể đuổi kịp tới đây. Mong rằng trên đường đường xảy ra cái gì ngoài ý muốn."

Liễu Thuý Nhi ngưng trọng nhìn xuống phía dưới, khẩu khí có chút lo lắng nói.

"Nếu hai người chúng ta có thể thuận lợi đến đây như thế này, lấy thần thông của Thạch huynh thì ta nghĩ là cũng sẽ vô sự thôi. Huống hồ hiện tại bất quá vừa qua kỳ hẹn hai tháng, vạn nhất Thạch đạo hữu đi theo lộ tuyến xa hơn thì đến chậm mấy ngày cũng là việc bình thường."

Hàn Lập cười khẽ một tiếng tựa hồ đối với Thạch Côn tin tưởng mười phần.

"Hy vọng là như thế."

Liễu Thuý Nhi nghe Hàn Lập nói như thế thì tự nhiên là không có lời gì lo lắng nữa. Hàn Lập nở nụ cười, tay áo vừa động, nhất thời một đạo bóng trắng từ trong tay áo bay ra, sau khi xoay quanh một cái thì trong bạch sắc hàn quang hiện ra một nữ tử áo trắng mặt vô biểu tình đứng ở trước mặt. Đúng là thông linh khôi lỗi "Oa oa".

"Đi đi! Đi giám thị đám Giác Xi Tộc, không cần động thủ cùng bọn họ mà chỉ cần đứng xa xa coi chừng bọn họ là được."

Hàn Lập thả nhiên phân phó một tiếng.

"Oa oa" vừa nghe lời này thì ánh mắt chợt loé, khẽ cử động như chuẩn bị bay lên trời thì trong lòng Hàn Lập vừa động rồi cất tiếng gọi nàng lại.

"Chậm đã. Người đem bảo vật và phù triện này mang ở trên người thì cam đoan là không bị phát hiện."

Hàn Lập nói xong thì lật tay lại, trong tay hào quang chợt loé rồi bỗng nhiên có thêm một tấm lụa mỏng màu đen cùng một tấm phù triện. Cái phù triện kia có tử quang chớp động không ngừng, đúng là Thái Nhất Hoá Thanh Phù.

Trên mặt Oa oa vẫn không nhìn ra dị sắc gì nhưng nghe nói thế thì liền vung tay đem hắc sa cùng phù triện chớp lấy. Tiếp theo bên ngoài thân bạch quang chợt loé lên mà hoá

thành một cái bóng trắng bay đi.

"Hàn huynh. Người có vẻ yêu quý khôỉ lỗi này dị thường a, bất quá việc này cũng khó trách. Cao giai thông linh khôỉ lỗi như thế, cho dù là tiểu muội cũng cực kỳ hâm mộ."

Liễu Thuý Nhi xem được một màn này thì thản nhiên cười nói.

"Hắc hắc, tiên tử nói đùa, lấy thân gia của đạo hữu nếu muốn mua một con thông linh khôỉ lỗi tốt nhất thì đâu phải là chuyện nhỏ. Nhưng nói lại, loại khôỉ lỗi này cũng có chút như có hoa không quả. Bình thường dùng không tốt bằng một con linh thú cùng giai. Một con này của ta cũng là do người khác tặng cho."

Hàn Lập mỉm cười từ chối ý kiến trả lời nói.

"Điều này cũng phải, việc khu động loại khôỉ lỗi này đối phó với địch mà nói thì chỉ là rất tổn đình giai linh thạch. Việc này đã đủ để cho người ta cảm thấy đau đầu. Nếu Hàn huynh phải ra thông linh khôỉ lỗi thì ta cũng thả ra một con linh thú, đồng dạng phối hợp với khôỉ lỗi này đi giám thị đám Giác Xi Tộc kia."

Liễu Thuý Nhi thấy Hàn Lập không muốn nói nhiều về thông linh khôỉ lỗi thì lập tức thức thời chuyển đề tài.

Tiếp theo nàng đưa một tay ra khẽ nhấn vào chỗ eo lưng một cái. Đột nhiên một đạo ngũ sắc thái hồng chợt bắn ra, giống như lôi quang hoá thạch một chút đã biến mất ở trên hư không không thấy bóng dáng. Cho dù Hàn Lập có linh mục mà cũng chỉ có thể ở trong phút chốc mơ hồ nhìn thấy đó tựa hồ là một con tiểu thú trông như mang sí tiểu điều, ngoài thân phóng ra ngũ sắc quang mang.

Hàn Lập bị độn tốc quý dị của tiểu thú này làm cho cả kinh. Không khỏi thâm ý sâu sắc nhìn nữ tử này liếc mắt một cái nhưng Liễu Thuý Nhi lại đứng dậy nói một câu:

"Chúng ta đi thôi. Đến phụ cận cấm chế chi địa chờ Thạch đạo hữu tới."

Hàn Lập tự nhiên không có phản đối. Vì thế bên ngoài hai người linh quang chợt loé hoá thành lưỡng đạo độn quang bay lên không nhằm hướng rời xa Giác Xi Tộc bay đi. Một đường đi, cảnh sắc dưới đất thủy chung như một. Tất cả lọt vào trong tầm mắt đều là bão cát màu vàng. Tàn viên phế tích ở trong bão cát như ẩn như hiện.

Từ mấy ngày trước Hàn Lập đã đi trước một bước tới đây đem phiến di chỉ này xem qua. Nơi này diện tích rất lớn, bộ dáng chừng hai ba trăm vạn dặm trong đó có không ít địa phương rõ ràng có cấm chế tồn tại, có vẻ nguy hiểm dị thường.

May mắn Hàn Lập trước đó đã được đám người Thái Lưu Anh nhắc nhở nên đi xa xa né tránh được địa vực này, nếu không loại thượng cổ cơ quan giống như Lôi băng tại khu vực này tuyệt đối lưu lại không chỉ một con. Về phần chỉ dẫn của đám người Thái Lưu Anh thì cũng chỉ một nơi nguy hiểm nhất trong đó.

Hai người sau khi cẩn thận phi hành mấy vạn dặm thì rốt cục dừng độn quang lại. Hàn Lập hai mắt nhú lại nhìn về phía trước. Chỉ thấy xa xa phía dưới có một đạo bạch sắc quang hà dài hơn trăm trượng ở trong bão cát chậm rãi chuyển động. Mặc cho cuồng phong gào thét mà vẫn không chút sụt mẻ nào. Hơn nữa bão cát vừa tiếp xúc với quang hà này thì đều loé lên rồi chui vào, giống như bị cắn nuốt trong đó vô ảnh vô tung.

Càng làm cho người ta mao cốt tung nhiên chính là bốn phía quang hà đều bị phủ kín bởi từng đồng xương thú, trong đó có hơn phân nửa đều bị các hạt cát màu vàng bao phủ trong đó. Bất quá trong đó có một số bộ xương cốt bị cháy đen lộ ra. Mặc dù không biết đã tồn tại bao nhiêu năm nhưng hầu hết đều trắng như phấn, chứng tỏ là hài cốt dị thú mới chết.

Lúc này trong tay Liễu Thuý Nhi đã có thêm một cái pháp trận bàn cổ quái to cỡ bàn tay mà cẩn thận ngó nhìn.

"Không sai, chính là nơi này, đây chính là cấm chế chi địa trong miệng gia sư cùng Đoạn tiền bối."

Sau một lúc lâu, Liễu Thuý Nhi mới thờ dài một hơi tự nói một tiếng.

"Thoạt nhìn đích xác có một chút hung hiểm! Bất quá nếu nhị vị tiền bối đã mất đại khí lực đem ba người chúng ta tụ tập lại đây thì việc bài trừ cấm chế này khẳng định là có vài phần nắm chắc."

Ánh mắt Hàn Lập nhìn lên đám xương thú này đảo qua vài cái có chút bình tĩnh nói.

"Hy vọng là như thế. Nghe gia sư nói cấm chế nơi đây tại thời điểm thượng cổ do "Thái Ất thanh quang" cùng bài danh song song với Nguyên từ thần quang biến hoá hình

thành. Để bài trừ nó cũng chỉ có cách dùng Nguyên từ thần quang để khắc chế. Cho nên tập hợp ba người có được Nguyên từ thần thể như chúng ta hẳn là đủ để bài trừ cấm chế này."

Liễu Thuý Nhi hai mắt nhìn vào cấm chế trước mắt. Hiển nhiên so với Hàn Lập thì hiểu hơn không ít nên lại nói ra như vậy.

"Thái Ất thanh quang!"

Thần sắc nguyên bản đang thông dong của Hàn Lập nghe vậy thì không khỏi hô nhỏ một tiếng, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

"Như thế nào. Hàn huynh đối với kỳ quang này cũng cảm thấy hứng thú?"

Liễu Thuý Nhi tựa hồ phát hiện ra dị sắc của Hàn Lập, mâu quang chợt loé hỏi.

"Hàn mỗ tự thân có được Nguyên từ chi bảo nên tự nhiên đối với loại kỳ quang song song này có chút hiểu biết, nghe nói Thái Ất thanh quang có danh xưng là "Hư nhận". Nghe nói là nó sắc bén dị thường, một khi thả ra uy năng cơ hồ có thể sánh bằng vô hình kiếm khí đại thành, có thể chém giết đối thủ trong vô hình. Không biết có phải thực sự thần kỳ như thế hay không."

Thần sắc Hàn Lập lập tức khôi phục như thường, nhẹ giọng nói.

"Xem ra Hàn huynh đối với Thái Ất thanh quang này thực sự hiểu biết không ít. Ta nghe gia sư có nói qua, thanh quang này uy năng tuy không nhỏ nhưng cũng không giống như trong truyền thuyết làm cho người ta sợ hãi như vậy nhưng nếu dùng kỳ quang này mà hình thành cấm chế chia địa thì đích xác là vô kiên bất tối và khó lòng phòng bị. Nếu không lúc trước gia sư đã sớm liều mạng mạo hiểm mạnh mẽ phá vỡ cấm chế một lần và đắc thủ bảo vật mà quay về rồi. Hơn nữa Thái Ất thanh quang này đồng dạng không thể hậu thiên tu luyện mà thành, chỉ có thể dựa vào thiên địa tạo hoá chi lực thiên nhiên mà hình thành, ở Linh giới chúng ta kỳ quang này so với Nguyên từ thần quang càng thêm hiếm có. Tồn tại tu luyện Nguyên từ thần quang ngẫu nhiên còn có nghe thấy còn tu luyện Thái Ất thanh quang thì từ thời thượng cổ đến giờ chưa từng nghe nói qua."

Liễu Thuý Nhi giải thích nói.

"Nói như thế. Cấm chế phía dưới hẳn là có một vật có thể sử dụng Thái Ất thanh quang chi bảo hoặc là ẩn chứa kỳ quang này bên trong."

Khoé mắt Hàn Lập chợt nhảy lên một chút, không khỏi hỏi lại một câu.

Chương 1694: Tuyết Hồng Tộc

"Tuy gia sư tuy không có nói tí mĩ nhưng hơn phân nửa là như thế."

Liễu Thuý Nhi gật gật đầu nói.

"Hào! Không nghĩ tới lần này còn có thể kiến thức được Thái Ất thanh quang đại danh đỉnh đỉnh. Chuyển đi này ngay cả không lấy được bảo vật thì cũng không tính là tệ."

Hàn Lập khẽ thở ra một hơi, khoé miệng bỗng nhiên nổi lên vẻ tươi cười nói mà Liễu Thuý Nhi đang nhìn một đoàn bạch hà phía dưới, trong mắt cũng lộ ra vẻ trầm ngâm.

Đột nhiên một tay nàng vừa lật, trong tay bỗng nhiên có thêm một cái phi xoa màu đỏ đậm, chỉ thấy cổ tay nàng khẽ uốn rồi phi xoa đã hoá thành một đạo xích mang bắn ra. chỉ chớp động một cái xích mang trong nháy mắt đã tới phía trên bạch sắc quang hà sau đó loé lên mà chui vào trong đó. Đúng lúc này, xích mang bỗng nhiên run lên rồi phi xoa ngay sau gào lên một tiếng mà vỡ ra làm bảy tám mảnh giống nhau như bị bảy tám thanh thần binh vô hình đồng thời trăm tới, dễ dàng đem vật này chém nát.

Mảnh vỡ của phi xoa càng rơi xuống thì lại càng gặp nhiều công kích, cuối cùng hoá thành vô số điểm xích quang hoàn toàn bạo liệt ra mà biến mất không thấy. Hàn Lập thấy một màn này thì khoé miệng đang tươi cười chợt tắt ngấm, thần sắc có chút ngưng trọng.

Vừa rồi thần niệm của hắn quét xuống nhưng không thể cảm ứng được hình thể của Thái Ất thanh quang nhưng cũng may trước đó hắn đã vận dụng Minh Thanh linh mục nên ở trong đồng tử lam mang chớp động, trong sát na phi xoa bạo liệt bị chém nát mơ hồ nhìn thấy mấy chục đạo hư ảnh chém lên trên. Mấy thứ này, cho dù là ở trong linh mục cũng mơ hồ dị thường, bộ dáng toàn thân trong suốt. Xem ra mấy thứ này là tướng mạo sẵn có của Thái Ất thanh quang.

"Thái Ất thanh quang này quả nhiên là quý dị."

Liễu Thuý Nhi không biết dùng phương pháp nào mà giống như cũng có thể cảm ứng được hư ảnh quang này, không khỏi thở dài một hơi nói.

Hàn Lập nghe vậy thì đuôi lông mày vừa động, cánh tay vừa nhấc, theo sau đó từ trong cổ tay áo bay ra một đạo thanh quang. Thanh quang này đồng dạng xoay quanh một cái rồi nhắm phương hướng nọ rơi xuống. Đây rõ ràng là một thanh phi kiếm dài chừng một thước màu xanh, một trong những thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Thế rơi của phi kiếm này cực kỳ mau lẹ, chỉ thoáng một cái đã đến phía trên bạch hà vài chục trượng. Trong mắt Hàn Lập lam mang khê chớp chăm chú nhìn xuống phía dưới không nháy mắt. Kết quả chỉ thấy mấy chục đạo hư ảnh tế ti hiện lên bốn phía phi kiếm sau đó loé lên mà cũng trầm tới trên phi kiếm. Một trận thanh âm va chạm chói tai phát ra!

Mặt ngoài phi kiếm thanh quang liên tục loé ra, nó băng vào sự cứng rắn của bản thân mà trong lúc nhất thời vẫn bình yên vô sự nên vẫn lao nhanh xuống. Mắt thấy nó sẽ tiếp cận đến bạch hà thì trong nháy mắt này số lượng hư ảnh bốn phía phi kiếm chợt tăng lên gấp mấy trăm ngàn lần rồi đồng thời nhắm phi kiếm cuộn cuộn lao tới. Đến lúc này thì thanh phi kiếm rốt cục đã không thể chống đỡ được, sau một tiếng vang trầm thât thì tắc tắc vỡ vụn ra, hoá thành một đoàn thanh mang nổ tung ra.

Hàn Lập sắc mặt khê biến nhưng không nói gì mà lập tức giơ tay hư không đánh ra một trào. Vô số điểm thanh quang trong tay liên hội tụ lại sau đó một thanh phi kiếm đầy đủ lại một lần nữa ngưng tụ ra. Liễu Thuý Nhi đứng bên thấy như vậy thì trong mắt dị sắc chợt loé mà Hàn Lập thì lại lắc lắc đầu, vung tay lên, phi kiếm trong tay cứ như vậy mà biến mất không thấy bóng dáng.

Tuy trong tay hắn còn nhiều bảo vật có tính năng phòng ngự hơn xa Thanh Trúc Phong Vân Kiếm nhưng một khi đã bị huỷ thì không thể hồi phục được nên tự nhiên là không thể mạo muội lấy ra thử cấm chế này. Bất quá ngay cả ngoài mặt tân lực bảo trì sự bình tĩnh nhưng trong lòng Hàn Lập lại âm thầm hưng phấn không thôi.

Thái Ất thanh quang đúng là chủ tài liệu luyện chế một toà trong Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, "Thái Ất thanh sơn". Tuy rằng trên thế gian dị bảo có được Thái Ất thanh quang đều không phải có hình trạng là Thái Ất thanh sơn nhưng nơi đây cấm chế nếu có uy năng lớn như vậy, hơn nữa từ thời thượng cổ đến hiện tại mà vẫn còn có thể bảo trì uy năng

không thay đổi, tựa hồ vẫn cuộn cuộn không ngừng cung cấp Thái Ất thanh quang thì tựa hồ chỉ có Thái Ất thanh sơn mới có thể làm được điều này.

Nếu như hẳn có thể có được núi này thì toà đệ nhị cực sơn chẳng phải là rất có khả năng. Hàn Lập âm thầm cân nhắc như vậy nên quay lại lạnh nhạt nói một câu với Liễu Thuý Nhi:

"Thái Ất thanh quang này quả nhiên là sắc bén, không phải hai người chúng ta có thể bài trừ được. Hay là chờ Thạch đạo hữu đến đã, khi đó ba người liên thủ bài trừ cấm chế."

"Tiểu muội cũng nghĩ như thế. Chúng ta bây giờ nên tìm một chỗ đặt chân ở phụ cận đã, trước tiên điều tức dưỡng thần, súc tinh dưỡng tuệ một phen."

Liễu Thuý Nhi mở miệng đồng ý nói.

Vì thế hai người sau khi thương lượng vài câu thì lại hoá thành độn quang cùng nhau hướng về một phương hướng bắn đi. Sau một chút công phu sau thì hai người đã dừng lại cách chỗ cũ hơn ngàn dặm đồng thời đứng ở trên không trung nhìn xuống phía dưới.

Nơi này bão cát không nhỏ như Liễu Thuý Nhi vừa giơ tay lên tế ra một viên châu vào giữa đám cát vàng mênh mông. Hạt châu này quay tròn vừa chuyển lập tức thả ra một phiến hoàng quang đem Hàn Lập cùng nàng đồng thời bao bọc ở bên trong. Toàn bộ bão cát chung quanh nhất thời bị quét sạch sành sanh. Hàn Lập cùng Liễu Thuý Nhi chậm rãi hạ xuống, cuối cùng cũng dừng lại ở trong một cái điện phủ đồ nát đã sập hơn phân nửa, chỉ còn lại non nửa.

Nửa tháng sau, phía chân trời có hào quang chợt loé lên rồi một đạo độn quang hiện lên sau đó nhắm hướng nơi này kích bắn đến. Sau mấy cái chớp động thì dừng lại ngay phía trên chỗ hai người Hàn Lập ẩn thân, sau khi linh quang chợt tắt thì hiện ra một bóng người thân hình cao lớn. Đúng là gã Thạch Kiến Tộc Thạch Côn kia.

Bất quá giờ phút này đại hán này sắc mặt có chút tái nhợt, hai mắt thần quang âm đạm, bộ dáng tựa hồ nguyên khí tổn thương không nhẹ. Thạch Côn cũng không vội vã hạ xuống bão cát phía dưới mà cảnh giác dị thường quan sát mọi nơi một vòng, xác định phụ cận không có gì dị thường thì mới đảo tay lấy ra một cái pháp bản.

Hắn ngưng thần nhìn pháp bàn một lúc rồi bên ngoài thân hoàng mang chột loé, vô thanh vô tức hướng xuống phía dưới rơi xuống. Phía dưới, hoàng quang minh mờ và chạm với hệ thể linh quang của đại hán thì phát ra tiếng kim chúc ma sát ken kết nhưng không cách nào ngăn trở được mây may. Khi Thạch Côn rơi xuống đến dưới thì Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi đã sớm chờ ở lối vào.

"Thạch huynh, khí sắc của người kém như thế, có phải trên đường đụng phải phiền toái gì không."

Liễu Thuý Nhi sau khi thấy rõ bộ dáng của Thạch Côn thì có chút giật mình hỏi.

"Đâu chỉ là phiền toái, Thạch mỗi lần này thiếu chút nữa là không giữ được cái tiểu mệnh này."

Thạch Côn vừa nhìn thấy hai người Hàn Lập thì thần sắc trước tiên là buông lỏng sau đó lại nở nụ cười khổ nói. Sau đó thân hình hắn chớp lên một cái rồi bỗng nhiên bay tới trước mặt Hàn Lập cùng Liễu Thuý Nhi.

"Chẳng lẽ Thạch đạo hữu lúc trước gặp phải đám hung trùng này?"

Hàn Lập chậm rãi hỏi.

Hắn nhớ rất rõ ràng. Lúc trước truy đuổi đại hán này là một đội hung trùng, đúng là ngân trùng truy phía sau hắn. Nếu không phải hắn đã mạnh mẽ đánh chết sạch sẽ thì đích xác là rất khó thoát khỏi được.

"Đám hung trùng này tuy rằng khó chơi nhưng nếu ta thi triển một loại bí thuật do gia sư truyền thụ thì chúng nó còn không đến mức làm cho ta chật vật như thế. Ta ở trên đường đi đã đụng phải Tuyết Hồng Tộc, bị chúng nó đuổi giết ước chừng hơn nửa tháng mới thoát được."

Đại hán có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Tuyết Hồng Tộc! Chính là đám dị tộc có thể thi triển bằng chúc tính thần thông kia, cũng cho rằng bằng chúc mới là căn nguyên của hết thầy thần thông trên thế gian mà điên cuồng kỳ thị những chủng tộc tu luyện thần thông khác."

Liễu Thuý Nhi có chút hoảng sợ nói.

"Không sai, chính là đám điên này. Đừng nhìn tộc này thực lực chinh thể bất quá cũng trung bình mà nhâm, kẻ nào kẻ nấy không thềm nói lý mà luận sự cứng rắn của thân thể cùng chiến lực thì không thua tồn tại cao giai cấp bậc Hải Vương Tộc trong Giác Xi Tộc liên minh chút nào. Tộc này trước kia sinh hoạt tại cực bắc của Lôi Minh đại lục nhưng bởi vì nơi đó quá mức hẻo lánh, rất ít khi được nghe nói đến Nghiễm Hàn Giới hay chuyện tiến vào Nghiễm Hàn Giới nhưng không biết tại sao lần này lại không những tiến vào mà còn khiến ta đụng phải."

Thạch Côn oán hận nói.

Hàn Lập bởi vì đã xem qua điển tịch liên quan cho nên tự nhiên cũng biết đến Tuyệt Hồng Tộc na ý, nghe vậy thì hần và Liễu Thuý Nhi đều nhìn nhau liếc mắt một cái rồi chỉ có thể than đại hán này quả thực là xui xẻo. Lấy tình hình hiện giờ của đại hán này thì tự nhiên là không thích hợp lập tức cùng hai người hần liên thủ phá cấm.

Vì thế ba người sau khi thương lượng thì tiến hành chuẩn bị khoảng năm sáu ngày, chờ sau khi Thạch Côn khôi phục nguyên khí thì mới chính thức bắt đầu hành động. Đương nhiên, Hàn Lập cũng thuận miệng đem chuyện Giác Xi Tộc cùng mục tiêu cách xa bọn họ đến mấy vạn dặm nói cho Thạch Côn. Đại hán này nghe vậy thì há mồm, bộ dáng có chút không biết nói gì.

Năm sáu ngày nháong cái đã qua. Trong lúc này, khôi lỗi của Hàn Lập và linh thú của Liễu Thuý Nhi vẫn không phát hiện ra đám Giác Xi Tộc này đang thi triển huyền thuật bên kia có hành động gì dị thường. Giống như đám Giác Xi Tộc này sau khi bày ra ảo trận thì liền lặng lẽ hành quân đi mà không có hành động gì lớn.

Đám người Hàn Lập cùng Liễu Thuý Nhi tuy rằng không biết Giác Xi Tộc này có cái chủ ý quỷ quái gì nhưng lại mong ước tình hình này cứ bảo trì đến cuối cùng để bọn họ có thể thuận lợi bài trừ cấm chế rồi lặng yên rời đi.

Vì thế đến một ngày, ba người độn quang vô thanh vô tức bám theo mặt đất mà bay đi đến thẳng chỗ cấm chế chi địa. Một lát công phu sau, ba đạo độn quang đã hiện ra cạnh đoàn bạch sắc quang hà kia, độn quang loé lên rồi thân ảnh ba người Hàn Lập hiện ra sau đó thân hình lại trở nên mơ hồ quỷ dị tản ra tạo thành thể hình tam giác huyền phù ở trên không trung phía trên cấm chế.

"Như vậy các bước bài trừ ba vị đạo hữu đều đã nhớ rõ rồi chứ. Cấm chế phía dưới

xác định mục tiêu đoạt lấy Thái Ất thanh quang là việc chính. Nơi đây tổng cộng chia ra làm ba tầng lớn, mười một tầng nhỏ, trong đó cứ một tầng sau lại lợi hại hơn tầng trước ba phần. Chúng ta phải một hơi phá vỡ toàn bộ nếu không thì chỉ cần một cái cấm chế nào bị cản trở khiến cho hành động hơi chậm một chút mà nói thì những cấm chế phía sau đã bài trừ lập tức khôi phục như lúc ban đầu. Lúc đó thì thật sự là kiếm củi ba năm đốt một giờ! Ngày trước Đoạn tiền bối lúc chưa tiến giai thánh tộc liền dựa vào sức mạnh phòng ngự kinh người cùng thân thể cường đại mà một hơi phá được bảy tầng cấm chế. Lúc này ba người chúng ta liên thủ, hơn nữa còn có Nguyên tử thần sơn khắc chế Thái Ất thanh quang thì trên lý thuyết mà nói là đủ sức phá vỡ toàn bộ mười một tầng một lúc. Bất quá, cái này chỉ là phán đoán của gia sư, còn cụ thể như thế nào thì chỉ có đến lúc đó mới biết được. Cho nên, nhị vị đạo hữu vẫn phải cẩn thận vạn phần!"

Liễu Thuý Nhi nhìn Hàn Lập cùng Thạch Côn liếc mắt một cái, vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Hiển nhiên việc bài trừ cấm chế đối với nàng này là việc chính. Hàn Lập nghe Liễu Thuý Nhi nói xong thì không khỏi nở nụ cười hỏi lại một câu:

"Ta cùng Thạch đạo hữu mất bao sức lực mới đến được nơi này tự nhiên sẽ đem toàn lực, sẽ không để cho việc này thất bại trong gang tấc nhưng ước định giữa ta và nhị vị tiền bối lúc trước Liễu tiên tử cùng Thạch đạo hữu hẳn là đều nhớ rõ ràng chứ?"

"Hàn huynh cứ yên tâm, hai người ta đều được sư tôn nói qua về chuyện hứa hẹn. Ngoại trừ bỏ mấy thứ gia sư cùng Đoạn tiền bối phải có gì đó thì những bảo vật khác có phát hiện ra được hay không thì toàn bộ đều xem vào tạo hoá. Tuyệt không lấy thêm thứ gì khác."

Thạch Côn đứng bên nghe xong thì cũng cười ha ha gật đầu nói phải. Hàn Lập nghe vậy thì sắc mặt lộ ra vẻ vừa lòng, gật gật đầu.

Chương 1695: Phá Cấm

Phía dưới, Liễu Thuý Nhi thấy Hàn Lập và Thạch Côn không nói gì liền đưa một tay vỗ lên vòng trữ vật một cái. Ngũ sắc quang mang chợt loé lên rồi một cái ô nhỏ nhìn điểm lệ dị thường hiện ra trong tay. Cái ô này dài bất quá nửa thước nhưng phía trên phát ra năm loại ánh sáng, mười loại màu sắc, nhìn rất đáng chú ý. Thạch Côn tựa hồ nhận ra bảo vật này nên thần sắc vừa động.

Liễu Thuý Nhi ngưng trọng đem vật này ném lên không trung. Nhất thời bảo vật này hoá thành một đoàn ngũ sắc linh quang hướng lên trời cao bắn đi, sau mấy cái chớp động thì biến mất trên trời cao vô tung vô ảnh. Một lát sau, một mảnh ngũ sắc quang hà từ trên không trung rơi xuống đem hết thầy trong phạm vi mười dặm bao trùm vào bên trong.

Ở trong quang hà xuất hiện một đám phù văn lớn nhỏ không đồng nhất như ẩn như hiện, sau khi loé lên vài cái thì tán loạn biến mất không thấy. Tiếp theo khắp nơi quang hà nhất thời như trong suốt mơ hồ rồi cuối cùng biến mất vô ảnh vô tung. Hàn Lập thấy vậy thì hai mắt nhú lại dùng thần niệm đảo qua. Kết quả khi thần niệm vừa bay đến nơi quang hà biến mất thì liền lập tức bị một đạo lực lượng vô hình hất bắn ngược quay về. Có vẻ như một phương thiên địa này đều bị ngũ sắc tiểu tán kia cấm cố phong bế lại.

Nhưng lúc này Liễu Thuý Nhi vẫn chưa dừng tay. Trênn gười nàng hào quang chợt loé rồi hơn mười cân trận kỳ kim quang chói mắt từ trên người bay ra. Mỗi cây đều tinh xảo dị thường, mặt ngoài lấp loé phù văn dày đặc. Đám phù văn này sau khi xoay quanh một trận thì liền hoá thành kim mang chui vào trong hư không bốn phía. Nhất thời hơn mười đạo kim sắc quang trụ phóng lên cao, lại chợt loé rồi biến mất không thấy, đồng thời trong không gian lại xuất hiện một đạo sóng dao động như có như không, mỏng manh dị thường.

Thấy vậy, Liễu Thuý Nhi trong lòng buông lỏng, nhìn hai người Hàn Lập cười giải thích nói:

"Cái Tị không tán này là một kiện chí bảo đặc ý nhất của gia sư, nó có thể che đậy toàn bộ linh áp dao động phát ra lúc bọn ta bài trừ cấm chế. Còn bộ trận kỳ tạo thành

Kim Đô Cẩm Linh trận kia là vật gia sư vì chuyển đi này mà luyện chế ra, đây là một kiện phòng ngự trận kỳ. Cho dù thánh giai sơ kỳ tồn tại công kích vào pháp trận này thì nó cũng có khả năng ngăn cản được nhất thời, nửa khắc."

"Hảo! Nếu Liễu tiên tử đã làm như thế thì Thạch mẫu cũng sẽ bố trí thêm một ít tiểu vật."

Thạch Côn ánh mắt chợt loé lên rồi cười nhẹ nói.

Theo sau đại hán hé miệng phun ra hơn mười đoàn hôi quang! Trong mỗi đoàn hôi quang có một viên hoàn màu đen, tổng cộng có mười ba viên, sau khi vây quanh đại hán bay vù vù một trận thì cũng đồng dạng nhoáng lên một cái mà quỷ dị biến mất.

"Âm phách tử mẫu hoàn! Đoạn tiên bối lại đem chí bảo này giao cho Thạch huynh."

Liễu Thuý Nhi liếc mắt một cái liền nhận ra đám viên hoàn này, ánh mắt chợt co rút lại.

"Tử mẫu hoàn này không có công hiệu gì khác ngoại trừ khả năng chuyên đả thương hồn phách nguyên thần. Không kịp đề phòng thì ngay cả thánh tộc cũng bị trọng thương. Cái này vừa lúc phối hợp với tiên tử làm thành thủ đoạn bổ sung mà thôi."

Thạch Côn bất động thanh sắc nói.

"Cũng tốt. Như thế mà nói, nếu đám Giác Xi Tộc này thực sự lại đây quấy rối thì bằng những thủ đoạn này bọn ta cũng đủ sức ngăn cản một trận."

Liễu Thuý Nhi sau khi im lặng một lát thì khẩu khí trở nên bình tĩnh nói còn Hàn Lập thì trong mắt hiện lên một tia đăm chiêu nhưng lại chỉ sờ sờ cằm, thản nhiên nói:

"Nếu nhị vị đạo hữu đã chuẩn bị tốt thì chúng ta nên lập tức bắt đầu bài trừ cấm chế đi. Không biết vì sao, ta vẫn cảm thấy được chúng ta nên hành động càng nhanh càng tốt, đỡ phải dè dặt lắm mòng."

"Hắc hắc, Hàn huynh nói như vậy thực có đạo lý. Liễu tiên tử, động thủ đi!"

Thạch Côn cười hắc hắc liên thanh đồng ý nói.

"Nếu nhị vị đạo hữu đã đều chuẩn bị tốt thì tiểu muội bên này tự nhiên cũng không có vấn đề gì."

Liễu Thuý Nhi nhẹ giọng cười nói. Tiếp theo một tay nàng lại nhoáng lên một cái, trên tay bỗng nhiên xuất hiện thêm một cái tiểu phiến màu đen khác. Mặt ngoài tiểu phiến này màu đen đồng thời phía trên ẩn hiện có Nguyên từ thần quang phát ra!

Nữ tử này cầm tiểu phiến trong tay hướng ra trước người ném đi đồng thời một tay bấm quyết, trong miệng lầm bầm thần chú.

Sau một tiếng nổ "oanh" lớn thì một cái hôi sắc quang luân từ sau lưng hiện lên, phù văn bên trong hơi chuyển động thì quang hà theo đó bắt đầu quay cuồng khởi động. Cây tiểu phiến màu đen kia như có cảm ứng chợt trở nên run rẩy đồng thời phát ra thanh âm vu vu trầm thấp.

Vừa thấy Liễu Thuý Nhi kích phát Nguyên từ thần quang, Hàn Lập và Thạch Côn đều nhìn nhau liếc mắt một cái sau đó đồng dạng cùng thi pháp.

Lúc này đây, bên ngoài thân Thạch Côn hôi quang đại phóng, tay áo bào run lên, bên trong có một cái bảo vật hình dáng như một cái lệnh bài bay ra. Lệnh bài này màu sắc u ám dị thường nhưng hai mặt trước sau có hai văn tự "Nguyên" và "Quang". Lệnh bài từ từ chuyển động sau đó hình thể cuồng trưởng biến thành lớn hơn một trạng.

Đại hán thấy vậy thì không chút do dự xoè tay, năm ngón tay chia ra đặt lên mặt trên của lệnh bài. Trên năm ngón tay linh quang chợt loé, phía trên lệnh bài nhất thời hôi quang đại phóng, hai cái văn tự cổ mặt ngoài phát ra ánh sáng chói mắt. Về phần đại hán, bên ngoài thân hôi sắc quang hà quay cuồng, thanh thể của Nguyên từ thần quang cực kỳ kinh người.

Lúc này Hàn Lập cũng đem một bàn tay tối đen như mực từ trong cổ tay áo thò ra. Thân sắc vừa động, năm ngón tay hơi hơi co lại rồi một ngọn núi cao tầm một tấc quý dị hiện ra trong lòng bàn tay. Đúng là Nguyên cực từ sơn đã bị luyện chế qua. Không chờ Hàn Lập dùng pháp quyết thúc dục, ngọn núi này đã tự động bay ra.

Sau khi nhoáng lên một cái, tiểu sơn lập tức bành trưởng lên biến thành hơn mười trượng. Mặt ngoài ngọn núi ngân văn sáng ngời, đồng thời tầng tầng hôi sắc quang lãng toát ra.

Cơ hồ đồng thời lúc đó hơi sắc quang luân từ sau lưng nữ tử chấn động rồi một đạo hơi sắc quang trụ chợt loé lên bắn ra kích lên phiên kỳ gần đó. Nhất thời hơi sắc tán phiên chấn động, mặt ngoài phiên mở ra vô số phù văn hiện lên và một đạo quang trụ thô to từ trên phiên phun ra.

Lệnh bài thật lớn trước người Thạch Côn hào quang lưu chuyển một trận rồi một chùm bụi ti từ trên lệnh bài bắn ra. Hàn Lập mặt không chút thay đổi thúc giục pháp quyết, giơ một ngón tay điểm lên hắc sắc tiểu sơn. Nguyên cực từ sơn quay tròn vừa chuyển rồi một phiên hơi sắc quang lăng từ đáy ngọn núi cuộn cuộn tuôn ra.

Ba loại Nguyên từ chi lực trong nháy mắt hoà hợp thành một thể sau đó lại hoá thành cái phù văn to lớn, đường kính vượt quá hơn mười trượng! Dưới sự điều khiển của Liễu Thuý Nhi phù văn to lớn toàn thân bụi hà này quay cuồng, sau khi chợt loé lên thì liền lập tức chui vào trong bạch hà bên dưới.

Một tiếng nổ trầm thấp truyền ra!

Bạch hà thanh quang đan vào nhau, bạch hà thoát nhìn đang chậm rãi chuyển động nhưng lại trong nháy mắt bị phù văn dễ dàng một kích mà phá, hoá thành nhiều điểm linh quang biến mất không thấy.

Nhưng lúc này phía dưới bạch hà lại hiện ra một quầng sáng màu xanh nhạt. Phù văn lúc này đang rơi xuống liền không chút chần chờ hung hăng nện lên trên thanh quang nhưng lúc này lại vô thanh vô tức không có thanh âm nào phát ra!

Hơi sắc phù văn cùng thanh quang vừa tiếp xúc thì quầng sáng lại chỉ chợt loé rồi bỗng nhiên biến mất giống như bị cắn nuốt rồi. Phù văn to lớn lại tiếp tục rơi xuống, phía dưới lại lập tức có vô số tinh ti đỏ đậm đan vào nhau lấp loé, số lượng rất nhiều, chẳng chịt rậm rạp giống như một tấm mạng nhện thật lớn.

Lúc này đây phù văn còn chưa tiếp xúc đến thì trên ti võng đã có hồng quang chợt loé lên rồi một mảnh hồng vân hà cuộn cuộn toát ra hướng lên phía trên dâng lên. Phù văn vừa lúc chui vào trong hồng vân nhưng tình hình lúc này so với lúc trước thì hoàn toàn tương phản, tiếng nổ từng đợt phong lôi liên miên vang lên.

Tuy nhiên phù văn vẫn trầm xuống, hồng vân sôi trào quay cuồng nhưng cuối cùng vẫn bị hơi quang phá tan mà trở thành hư không. Tinh ti đỏ đậm bên dưới bị hơi quang

chụp xuống giống như tuyết chảy mùa xuân nhanh chóng bị hoà tan biến mất. Phù văn hào quang chợt tắt rồi lại tiếp tục nhanh chóng rơi xuống, đánh sau vào đệ tử tầng trong cấm chế. Chỉ là lúc này phù văn do Nguyên từ thần quang biến thành so với lúc bắt đầu thì hào quang tựa hồ ảm đạm đi một ít.

Thấy cái cấm chú phía trước dễ dàng bị bài trừ như thế làm cho đám người Hàn Lập đều có chút ngoài ý muốn. Nguyên bản ba người nhất thời cố kỵ nhất là Thái Ất thanh quang nhưng do bị Nguyên từ thần quang khắc chế nên ngay từ đầu vẫn chưa thấy xuất hiện trực tiếp ngăn cản phù văn. Đây cũng là nguyên nhân có thể khiến cho việc bài trừ mấy cái trọng cấm chế dễ dàng như vậy.

Trong nháy mắt, dưới ánh mắt của đám người Hàn Lập, phù văn do Nguyên từ thần quang ngưng tụ thành đã liên tiếp phá tan chín cái trọng cấm chế khác nhau nhưng giờ phút này uy năng của phù văn to lớn này rốt cục cơ hồ tiêu hao không còn, sau một tiếng gào thét trầm thấp thì mặt ngoài chợt xuất hiện vô số vết rạn nứt nhỏ, sau đó tắc tắc vỡ vụn ra, có vẻ như sắp tán loạn biến mất.

"Nhị vị đạo hữu còn chờ gì nữa, còn không mau chuẩn bị một kích cuối cùng!"

Liễu Thuý Nhi bỗng nhiên quát lên một tiếng rồi hơi sắc quang luân phía sau chợt bắn ra, hoá thành một đạo quang trụ thô to chui vào trong phù văn sắp vỡ vụn.

Vết rạn mặt ngoài phù văn vào lúc này trong nháy mắt lại khép lại như lúc ban đầu, hào quang lại đại phóng và lại hùng hổ lao xuống.

Hàn Lập và Thạch Côn cũng đồng dạng phân biệt thi pháp. Một cái lệnh bài thật lớn vỡ một cái liên giống như tên rời nỏ bắn vọt xuống. Một cái hắc sắc tiểu sơn bị một ngón tay đẩy khê liên không tiếng động rơi xuống. Hai cái một trước một sau hoá thành hai luồng hơi quang thật lớn giống như hai khoả hơi sắc lưu tinh nhanh chóng rơi xuống.

Đệ thập trọng cấm chế rõ ràng là một tầng do vô số hạt cát màu vàng sẫm tạo thành. Hơi sắc phù văn vừa tiếp xúc với màn cát này thì trong nháy mắt toàn thân hơi dừng lại.

Ở dưới linh mục thần thông của Hàn Lập thì Thái Ất thanh quang nguyên bản vẫn bị Nguyên từ thần quang áp chế đã bắt đầu xuất hiện ở phụ cận. Thanh quang này rốt cục chờ lúc uy năng Nguyên từ thần quang chi lực của phù văn giảm đi thì mới thể hiện ra uy năng của mình. Nó tùy theo hướng lên trên chém tới.

Phù văn nhất thời kêu lên một tiếng muện hưởng rồi hoá thành vô số mảnh nhỏ nổ tung. Quang hà màu xám run rẩy kích động một trận rồi lại ngạnh sinh đem Thái Ất thanh quang này biến thành hư ảnh trong suốt và tách ra làm hai mà đúng lúc này, hôi sắc quang hà do lệnh bài thật lớn cùng hắc sắc tiểu sơn biến thành cũng hùng hổ ập xuống.

Sau hai tiếng "ầm ầm" thì Thái Ất thanh quang còn sót lại tuy rằng miễn cưỡng muốn ngăn cản một phần nhưng lại giống như châu chấu đá xe, bị hai cái đồng thời kích lên mà tán loạn đi, hôi sắc quang cầu thừa thế kích lên màn cát phía dưới.

Đám cát vàng óng ánh này sau khi chớp lên một trận thì tiếp theo mỗi hạt cát trong nháy mắt biến ảo thành cờ năm tay liễu mạng nhắm về hướng hai kiện dị bảo vọt tới. Bộ dáng muốn đem lệnh bài và cả tiểu sơn đè cho vỡ vụn.

Đám cát màu vàng này hiển nhiên là một kiện bảo vật lai lịch không nhỏ gì đó, nếu là bảo vật bình thường thì căn bản là không thể ngăn cản được cự lực như thế đánh vào nhưng vô luận là Nguyên cực từ sơn của Hàn Lập hay là kiện hôi sắc lệnh bài kia đều là chí bảo ẩn chứa Nguyên từ chi lực. Tại lúc cát vàng đè xuống, tuy rằng quang hà có co rút lại nhưng hào quang lại càng thêm chói mắt.

Cát vàng ngay cả thần diệu vạn phần nhưng sau khi va chạm với hôi sắc quang hà thì lại tựa như gặp lực cản lớn lao không thể tiến về phía trước một chút nào. Mà đúng lúc này, ngân sắc phù văn mặt ngoài Nguyên cực từ sơn cùng cổ văn trên lệnh bài thật lớn đồng thời loé lên vài cái, lúc này uy năng chính thức mới thể hiện ra.

Chương 1696: Thu Sơn

Chỉ thấy mặt ngoài tiểu sơn vô số ký hiệu màu bạc biến ảo nổi lên sau đó vây quanh ngọn núi màu đen bay nhanh mà huyền hoá thành một cái hắc động đường kính mấy trượng. Bên ngoài hắc động có huỳnh quang xoay tròn cuốn ra, từ đó phát ra một luồng hấp lực thật lớn.

Đám cát vàng phụ cận này bị quầng trắng mờ mờ cuốn đi không tự chủ được quay tròn vừa chuyển rồi liền một lần nữa khôi phục lại hình thể ban đầu hướng vào phía hắc động tuôn vào. Đám cát thật lớn gần đso một chút đã bị cuốn đi sạch sẽ.

Lúc này hai chữ cổ văn phía trên lệnh bài chớp động thì cả lệnh bài chấn động rồi một đạo hôi mang thô to từ trên đỉnh kích bắn ra. Hào quang chợt loé, lấy cả lệnh bài lam chuôi, lấy Nguyên từ thần quang làm mồi mà hoá thành một đạo kiếm quang màu xám thật lớn màu xám. Kiếm quang vừa đảo qua thì hư không phụ cận nhất thời vụn vụn một trận chớp lên không ngừng, hạt cát bốn phía đều lập tức vỡ vụn tán loạn.

Kiếm quang này uy lực lợi hại như vậy!

Hạt cát màu vàng ngay cả số lượng lên đến hàng trăm vạn nhưng sau khi hai kiện dị bảo đại triển thần uy thì hơn phân nửa đều bị Nguyên cực từ sơn thu lại, số còn lại hơn non nửa đều bị kiếm quang chấn vỡ biến mất.

Đệ thập trọng cấm chế bị mạnh mẽ phá vỡ, rốt cục trọng cấm chế cuối cùng đã hiện ra. Một bức hoạ lớn do nhiều quầng sáng màu xanh tạo thành cuộn tròn từ phía dưới hiện lên. Trong bức hoạ cuộn tròn thanh sơn xanh ngắt, vô số linh cầm cùng bướm trắng bay quanh đó, cảnh vật đúng là hữu tình vô cùng vô tận.

Trong lúc đó, cùng với quá trình bức hoạ từ từ cuộn cuộn kéo lên thì một ngọn núi cao lớn màu xanh hiện lên nhưng ngay sau đó chỉ thấy hào quang chợt loé rồi một đoàn linh quang nổ tung ra, kéo theo đó là điều ảnh đủ mọi màu sắc ở trong thanh quang như sống lại, hoặc là hai cánh giang rộng hoặc là nghển cổ kêu dài, tất cả đều từ trong bức hoạ cuộn cuộn kéo ra.

Trong đám linh cầm đó, có con há mồm phun ra một đoàn hoả cầu đỏ đậm, có con hai cánh vỗ mạnh mà phát ra vô số phong nhận màu trắng. Có con từ song trảo phát ra tiếng lôi minh âm âm rồi từng đạo hồ quang màu bạc từ trên móng vuốt bắn ra.

Vô số công kích trong lúc nhất thời giống như phô thiên cái địa từ các phương vọt tới. Không chỉ vậy, trên ngọn núi màu xanh kia chợt có quang mang chớp động rồi hoá thành một cái hư ảnh mắt thường vô pháp nhìn thấy đi trước một bước hướng về ngọn núi màu đen cùng kiếm quang xám bắn tới.

Lần này số lượng Thái Ất thanh quang nhiều hơn xa mấy cái trọng cấm chế phía trước. Nguyên cực từ sơn cùng kiếm quang khi bị hư ảnh áp tới thì quang hà màu xám có vẻ âm đậm khá nhiều, bộ dáng như bị khắc chế.

"Thái Ất thanh sơn!"

Hàn Lập không kinh sợ mà còn lấy làm mừng. Không cần suy nghĩ đoán gì liền lập tức biết ngọn núi đang chớp động trong bức hoạ kia chính là vật mà hắn đang tha thiết ước mơ.

Bất quá ngọn núi này hiển nhiên đã bị dùng làm một loại chủ tài liệu để luyện chế thành bức hoạ cuộn tròn đồng thời cũng dùng chính bức hoạ này để tăng phúc lực, do đó nên uy lực to lớn tựa hồ viễn siêu do với dự đoán. Trong lòng nghĩ như thế nên hắn thúc dục kiếm quang màu xanh phía trước Thạch Côn, chỉ thấy hào quang đại phóng rồi lao chém xuống.

Nơi nào kiếm quang đi qua thì cho dù là hoả cầu hay là phong nhận đều giống như băng tuyết mùa xuân tan biến mất, thừa thế kiếm quang trực tiếp chém lên đàn chim trong bức hoạ cuộn tròn. Kiếm quang chợt loé, hàng trắng điều ảnh lập tức bị một trăm tiêu diệt. Tuy nhiên ngay sau lại có vô số điều ảnh thân hình vừa động mà hoá thành một đoàn ngũ sắc quang diễm hướng về phía kiếm quang cuồng đánh tới.

Tiếng nổ "âm âm" liên tiếp vang lên, non nửa quang đoàn đi đầu ngay lập tức bị kiếm quang tiêu diệt nhưng càng lúc càng nhiều ngũ sắc quang diễm lao lên, rốt cục kiếm quang cũng vô pháp ngăn cản hết khiến cho quang mang chợt tắt và một lần nữa trở thành hình dáng cái lệnh bài như cũ, cũng gào thét một tiếng bị quang diễm kéo xuống mà rơi vào trong bức hoạ.

Ngũ sắc quang điểm còn lại thừa thể dương uy tiếp tục hướng về phía ngọn núi màu đen trên không trung cuộn cuộn kéo đến. Hàn Lập trong lòng rung mình, không kịp nghĩ nhiều một tay bấm quyết rồi nài hừng Nguyên cực từ sơn ngưng trọng điểm ra một chỉ. Trên ngọn núi chợt có tiếng như tiếng chuông trầm đục truyền ra rồi thể tích ở trong quang sáng trắng mờ lại cuồn trướng lên. Chỉ sau vài cái chớp động thì ngọn núi đã bành trướng lên thành mấy trăm trượng, mặt ngoài hiện ra vô số ký hiện màu bạc rồi cùng mang theo quang lãng màu xám dề xuống.

Tuy rằng vừa rồi cự kiếm màu xám uy lực kinh người, sắc bén dị thường nhưng luận về số lượng Nguyên từ thần quang thì lại vô pháp so sánh với ngọn núi thật lớn do Nguyên cự từ sơn hoá thành được.

Phía dưới, ngũ sắc quang điểm đang xông lên thì bị Nguyên cực từ sơn dùng thể thái sơn áp đỉnh dề xuống, hai bên còn chưa kịp tiếp xúc thì quang điểm đã bị quang lãng màu xám tiêu diệt mà biến thành vô hình. Ngọn núi thật lớn thừa thể hùng hổ rơi xuống, mắt thấy sẽ lập tức ép đến bức hoạ cuộn tròn thì đúng lúc này, ngọn núi màu xanh trong bức hoạ cuộn tròn phát ra một tiếng thanh minh rồi hết thảy cảnh vật trong bức tranh, vô luân là linh diệu hay hoa cỏ trùng mộc đột nhiên đều hoá thành linh quang màu xanh nhạt nhất tề hướng về phía ngọn núi kéo đến.

Trong nháy mắt cả ngọn núi trở nên xanh biếc ướt át rồi từ trong bức hoạ cuộn tròn chậm rãi bay ra, hơn nữa hình thể của nó không ngừng chấn động mà thả ra thanh mang nhưng thanh mang sau khi bay ra thì lại ngưng tụ hoá thành một cây bích ti.

Thái Ất thanh quang bị ngọn núi này thúc giục rốt cục ở trên hư không đã trực tiếp hiện hình mà ra rồi đan vào nhau mà hoá thành một tầng bích vòng hướng lên phía trên bản đi.

Quang lãng màu xám và bích vòng trong nháy mắt công phu va chạm cùng nhau, thanh âm va chạm phát ra giống như tiếng kim chúc ma sát sắc bén chói tai. Hai toàn sơn phong cự chiến, ở trên hư không nhất thời lâm vào thế giằng co.

Hàn Lập thấy vậy thì hai mắt nhíu lại, linh lực trong cơ thể lưu chuyển không ngừng, đang tính toán rút thêm cho Nguyên cực từ sơn để gia tăng thêm uy lực nhưng vào lúc này, trên trời cao bỗng nhiên xuất hiện âm thanh sét đánh ầm ầm một tiếng rồi vô số đạo hồ quang thô to màu xám từ trên không trung bắn xuống, hung tợn đánh lên bích

võng.

Bích võng do Thái Ất thanh quang biến thành lúc này quang mang loạn hoảng không thôi. Hàn Lập trong lòng vui vẻ, ánh mắt đảo qua lập tức liền thấy rõ ràng từng đạo tia chớp màu xám dĩ nhiên là từ cây phiến kỳ trước người Liễu Thuý Nhi kia phát ra.

Liễu Thuý Nhi thấy một trọng cấm chế cuối cùng chỉ bằng vào Hàn Lập và Thạch Côn thì không dễ dàng phá được nên rốt cục cũng thúc dục bảo vật trước người đến trợ giúp một tay.

Bất quá ngọn núi màu xanh kia cũng thực sự không tầm thường, rõ ràng là Thái Ất thanh quang thả ra căn bản là không thể chống lại được Nguyên cực từ sơn cùng tia chớp màu xám nhưng từ trên ngọn núi không ngừng ba ủa những cây bích ti và không ngừng bù đắp cho đại võng đang có chút tán loạn. Chính vì vậy mà đại võng lâm vào thế hạ phong nhưng cũng không có lập tức bị hỏng.

Theo đó, mặc dù hai người Hàn Lập có thể chiếm được thượng phong nhưng lại vô pháp lập tức phá vỡ được trọng cấm chế này mà thời gian trì hoãn thì số cấm chế vừa bị phá trừ phía trước có thể khôi phục lại như lúc ban đầu, đến lúc đó thì có thể có đại phiến toái.

Hàn Lập cùng Liễu Thuý Nhi tự nhiên đều biết đạo lý này nhưng cũng đều bắt đầu điên cuồng thúc giục bảo vật nhưng mặc cho quang lăng màu xám cùng tia chớp màu xám như mưa rền gió dữ mãnh liệt công kích thì bích võng phía dưới được Thái Ất thanh quang liên tục chống đỡ lại thể hiện ra sự dẻo dai khó tin, mặc dù chật vật nhưng cuối cùng vẫn có thể chống đỡ được.

Hai người Hàn Lập thấy vậy thì sắc mặt khê biến nhưng ngay tại lúc này, Thạch Côn lại đột nhiên có hành động. Chỉ thấy đại hán này đột nhiên hít sâu một hơi, thân hình đột nhiên hoá lớn lên, biến thành cao mấy trượng, hai bàn tay khổng lồ đột nhiên nắm chặt lại thành quyền rồi nhắm trước ngực mình hung hăng vỗ vào, trên người lập tức có quang sáng trắng mờ đại phóng.

Tiếp theo chỉ thấy hai cánh tay của hắn liên tục huy động rồi quyền ảnh rậm rạp lập tức hiện lên phía trước người, quang sáng hoá thành một viên quang cầu màu xám điên cuồng đánh xuống. Lúc này nhờ có thêm quang cầu do Nguyên từ thần quang ngưng tụ mà thành tiến hành công kích nên bích võng cuối cùng cũng suy sụp.

Dưới sự hợp kích của Nguyên cực từ sơn cùng tia chớp màu xám quang võng rôt cực cũng kêu lên một tiếng muộn hưởng rồi bị ba loại Nguyên từ chi lực cùng đánh mà hoá thành vô số điểm linh quang tán loạn. Quang hà, tia chớp và quang cầu màu xám thừa thế lao xuống cùng đánh lên ngọn núi màu xanh trên bức hoạ cuộn tròn.

Nhất thời bức hoạ cuộn tròn thanh quang chớp động một trận cùng tiếng nổ trầm đục kinh thiên liên miên thì bắt đầu tắc tắc vỡ vụn ra, cuối cùng loé lên mà tiêu thất.

Trọng cấm chế thứ mười một đã tan rã!

Mà trong hư không, nơi bức hoạ cuộn tròn biến mất lập tức hiển lộ một cái lỗ thủng thật lớn, đường kính chừng hơn mười trượng, quỳ dị huyền phù giữa không trung, hai mép tản ra hào quang màu trắng ngà. Hiển nhiên đây là một chỗ cửa ra vào.

Bất quá, Hàn Lập lại không giống hai người Liễu Thuý Nhi, hai người này lúc này đang dùng ánh mắt gắt gao như có lửa nóng nhìn chăm chăm vào lỗ thủng còn Hàn Lập thì nhất ngưng trực tiếp nhìn chăm chăm vào một vật. Chính là ngọn núi nhỏ màu xanh do ba người liên thủ kích hạ, lúc này đang huyền phù ở phía trên cái động khẩu. Mất đi sự tăng phúc của bức hoạ cuộn tròn kia, giờ phút này Thái Ất thanh sơn mặc dù vẫn cao lớn nhưng thanh quang bên ngoài thân rất âm đậm, bộ dáng hơi có chút lung lay sắp đổ.

Hàn Lập thần sắc vừa động, đột nhiên cánh tay vừa nhấc giờ tay điểm vào vô cực từ sơn một cái. Nhất thời ngọn núi màu đen chớp lên một cái rồi liền lao vào trong hư không biến mất không thấy. Tiếp theo, không gian phía trên ngọn núi nhỏ màu xanh xuất hiện dao động rồi thân hình khổng lồ của Nguyên cực từ sơn hiện lên.

Dưới đáy từ sơn hào quang chợt loé rồi nhất thời một mảnh quang hà màu xám quét xuống đem ngọn núi nhỏ màu xanh gắn vào trong đó. Thái Ất thanh sơn gào thét một tiếng, bên ngoài thân thanh quang loạn hoảng một trận nhưng lại vô lực ngăn cản Nguyên từ thần quang chi lực.

Nó rõ ràng đã hao tổn nguyên khí rất nhiều nên sao có thể ngăn cản được lực lượng của Nguyên từ cự sơn do Hàn Lập toàn lực thúc giục. Trong quang hà màu xám bỗng nhiên hiện ra một cái ký hiệu màu bạc, ký hiệu này vây quanh thanh sơn chợt loé lên rồi liền như giò phụ cổ mà bám lấy.

Thái Ất thanh sơn kêu lên một tiếng bất đắc dĩ rồi sau đó bị vô số ký hiệu bao vây

lấy rồi cuộn về phía đáy Nguyên cực từ sơn, chỉ thấy thanh quang chợt loé lên mà biến mất, rõ ràng là bị Nguyên cực từ sơn thu vào trong.

Khoé miệng Hàn Lập nổi lên một tia vui sướng, một tay đảo lập Nguyên cực từ sơn lập tức nhanh chóng thu nhỏ lại, rồi cực hình thể lại thu lại cỡ một tấc hướng lên không trung bắn đi. Chỉ chớp động một cái ngọn núi nhỏ màu đen đã bay vào trong tay áo bào của Hàn Lập không thấy bóng dáng.

Hành động thu bảo của Hàn Lập lần này đúng là vô cùng kỳ quái. Chờ đến lúc hai người Liễu Thuý Nhi kịp phản ứng lại thì Thái Ất thanh sơn đã vừng vàng rơi vào trong tay Hàn Lập. Điều này làm cho Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn ngẩn ra, không khỏi nhìn nhau liếc mắt một cái.

Lấy lịch duyệt của hai người thì đương nhiên cũng đoán ra lai lịch chân thật của Thái Ất thanh sơn, nếu nói trong lòng không tơ tưởng đến bảo vật này thì tự nhiên là không có khả năng nhưng bọn hắn không có dự đoán được Hàn Lập lại động thủ nhanh như vậy, cơ hồ cấm chế vừa bị phá thì trong nháy mắt liền không chút do dự thu lấy bảo vật này. Thần sắc hai người đều có chút quái dị!

"Cái bảo vật này đối với Hàn mỗ có chút tác dụng, hơn nữa bên trong kia còn có trọng bảo khẳng định rất nhiều, thiết nghĩ nhị vị đạo hữu sẽ không để ý việc tại hạ thu lấy bảo vật này chứ."

Hàn Lập ánh mắt chớp động vài cái rồi nhìn hai người Thạch Côn mỉm cười nói.

"Ha ha, nếu bảo vật này đối với Hàn huynh hữu dụng thì cứ việc cầm đi. Tiểu muội không có ý kiến gì."

Liễu Thuý Nhi thần sắc rất nhanh khôi phục như lúc ban đầu, cũng thản nhiên cười nói.

"Thạch mỗ tuy rằng đối với vật ấy cũng có chút hứng thú nhưng nếu Hàn huynh đã đi trước một bước đắc thủ thì tại hạ cũng không có gì để nói."

Thạch Côn sau khi sắc mặt thay đổi vài cái thì cũng cười khò một tiếng nói.

Chương 1697: Sơn Phong, Cung Điện, Thạch Giai

"Như vậy Hàn mỗi lần đa tạ nhị vị đạo hữu đã nhường cho..."

Hàn Lập hướng về hai người ôm quyền cười dài nói.

"Việc này là việc nhỏ, trước mắt nếu đã phá được cấm chế rồi thì bọn ta hay là nên mau chóng tiến vào bên trong tìm bảo vật thôi. Chỉ cần bọn ta thực sự có thể tìm được mấy thứ đồ gia sư cùng Đoạn tiền bối cần kia thì sau khi ra ngoài tự nhiên sẽ có ưu đãi lớn lao."

Liễu Thuý Nhi thần sắc ngưng trọng nói.

Theo sau nàng đem chiếc phiên kỳ màu xám thu lại sau đó liền hoá thành một đạo lam quang hướng xuống phía lỗ thủng bắn đi. Thạch Côn thấy vậy cũng không dám chậm trễ hoá thành một đoàn hoàng quang theo sát sau đó.

Hàn Lập không chút hoang mang, ngẩng đầu nhìn bốn phía, hai mắt híp lại quét qua một lần, sau khi xác định không có vấn đề gì thì thân hình mới vừa động từ từ nhắm xuống phía dưới đuổi theo.

Lúc này Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn đã độn quang bay đi trước một bước tiến vào trong động khẩu. Hàn Lập bất động thanh sắc bay vào trong lỗ thủng thật lớn màu nhu bạch này thì thấy bốn phía đột nhiên hiện ra một đoàn quang hà điểm lệ nhắm phía hắn kéo đến. Trong lòng hắn cả kinh, trên người thanh quang chợt loé rồi một tầng hào quang trong suốt hiện ra đem thân hình bảo hộ ở trong đó.

Nhưng đám quang hà điểm lệ này sau khi bao lấy Hàn Lập thì lập tức ngưng tụ thành một đám phù văn, sau đó vây quanh Hàn Lập quay tròn vừa chuyển mà hình thành một cái ngũ sắc quang trận nhỏ. Thân hình hắn vừa lúc đứng giữa trung tâm quang trận này. Tiếp theo từ trong quang trận nổi lên thanh âm vu vu rồi từng trăn không gian dao động hiện lên.

Hàn Lập thấy vậy thì trên mặt biểu tình lại có vẻ bình tĩnh, hai tay vẫn chấp sau

lưng, bộ dáng không hề có ý tứ muốn ra tay đánh tan quang trận này. Quả nhiên ngay sau đó, từ quang trận bỗng nhiên có ngũ sắc linh quang đại phóng. Hàn Lập chỉ cảm thấy cảnh sắc bốn phía chợt trở nên mơ hồ, đầu óc hơi mê muội một chút thì thân hình liền biến mất trong quang trận.

Ngay sau đó, mi mắt Hàn Lập vừa động giương đôi mắt lên thì phát hiện ra chính mình đang ở tại trên một cái đài cao xa lạ. Cả toà đài cao đều dùng đá tảng thật lớn tu kiến thành, mặt ngoài có nhiều hoa văn nhưng trình độ chưa thể nói là tinh mỹ gì mà làm cho người ta cảm thấy một loại cảm giác thô sơ nguyên thủy.

Mà dưới chân hẳn là một cái truyền tống trận đường kính khoảng hai trượng, cách đó không xa có một cái cầu thang dẫn thẳng xuống dưới đài. Hàn Lập đưa mắt nhìn qua truyền tống trận cùng bãi đá một cái rồi liền lập tức ngừng đầu cẩn thận nhìn quanh bốn phía.

Giờ phút này hẳn giống như đang ở trong một không gian khác, trên không trung chẳng những thái dương rất cao xa mà bầu trời thì vạn dặm không mây, xanh thẳm dị thường, trên mặt đất bốn phía lại tràn ngập các loại kỳ hoa dị thảo, thì thoảng còn có một cơn gió nhẹ thổi qua khiến cho trong không gian tràn ngập hương thơm hoa cỏ.

Bất quá hết thảy điều này cũng không hấp dẫn sự chú ý như một cái tiểu sơn cao mấy trăm trượng gần đó. Núi này tuy rằng không cao nhưng trải rộng hơn mười dặm hơn nữa thế núi kỳ lạ dị thường. Đỉnh ngọn núi này bằng phẳng giống như bị đao cắt vậy, vách núi đậm bạch nhưng trên đỉnh núi lại có ngân quang chói mắt phát ra từ một toàn diện mệnh môn, cơ hồ chiếm cứ cả ngọn núi.

Hàn Lập ánh mắt ngưng lại, sau khi nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cái cung điện này một hồi lâu thì mới thu ánh mắt lại mà nhìn xuống bãi đá. Ở nơi đó, Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn đang lẳng lặng đứng không nhúc nhích đưa mắt cẩn thận nhìn lên từ sắc cung điện trên đỉnh núi.

Hàn Lập thần sắc vừa động thân hình nhoáng lên một cái rồi trực tiếp bay lên mà hạ xuống bãi đá. Nhưng hai chân hẳn vừa rời mặt đất được vài thước thì thân hình chợt chấn động rồi đột nhiên bị lôi trở lại mặt đất, hai chân rơi xuống pháp trận đồng thời phát ra một tiếng nổ nặng nề làm cho cả bãi đá đều lung lay mấy cái. Thân thể hẳn tựa hồ trở nên trầm trọng vô cùng.

Hàn Lập khoát khoát cánh tay vào không khí vài cái nhưng vẫn chưa cảm thấy có gì khác thường. Trên mặt hắn lộ ra một tia kinh ngạc nhưng chỉ chợt loé qua rồi như nhớ tới cái gì, bên ngoài thân thanh quang chợt loé rồi thân hình từ từ huyền phù bay lên. Nhưng ngay lúc hai chân vừa mới rời khỏi mặt đất một thước thì một cỗ lực đột nhiên không chút dấu hiệu đè lên thân hình.

Thân hình Hàn Lập chỉ hơi trì trệ lại một chút rồi lập tức liền đường như không có việc gì nhưng việc này cũng khiến sắc mặt hắn không khỏi biến đổi. Việc này cũng không nói, hắn bồng vào thân thể mạnh mẽ mà khiến cho thân hình tiếp tục chậm rãi hướng lên không trung bay đi nhưng khi hai chân cách mặt đất vượt quá hai thước thì thân hình lại run lên, bên ngoài thanh quang cũng kịch liệt chớp động lên.

Tuy rằng lúc này, sắc mặt Hàn Lập không có biến hoá gì nhưng lông mày không khỏi nhíu lại, theo sau trong mắt lam quang chợt loé hướng lên trên người chính mình nhìn qua. Chỉ thấy qua linh mục thần thông bên ngoài thân hình hắn không biết khi nào đã bị từng đạo hoàng sắc quang hà quán quanh, lấy uy năng của hộ thể linh quang mà cũng vô pháp ngăn cản được uy lực của quang hà này.

Lúc này, phía dưới bãi đá Thạch Côn quay đầu lại nhìn lên thấy Hàn Lập thì cười khở nói:

"Hàn huynh, người cũng phát hiện ra ư? Nơi này cấm chế không gian tựa hồ không giống như cấm chế bình thường, cứ cách mặt đất thêm một thước thì cấm chế chi lực sẽ tăng thêm gấp đôi. Ta cũng chỉ có thể bay cao nhất được tám thước, hơn nữa là cũng vô pháp thừa nhận."

"Mỗi một thước độ cao thì gia tăng gấp đôi uy lực cấm chế chi lực! Cấm chế này thật đúng là bá đạo. Nếu bay lên không cách mặt đất mấy trượng thì chỉ sợ là tồn tại cấp thánh tộc cũng vô pháp thừa nhận loại lực lượng này."

Hàn Lập chậm rãi nói, tiếp theo trên người thanh quang chợt loé, một lần nữa trở xuống mặt đất. Hoàng sắc quang hà quán quanh trên người hắn sau khi hai chân chạm đất thì trong nháy mắt đã quỷ dị biến mất không thấy.

"Lấy thân thể mạnh mẽ của Thạch đạo hữu mà bất quá cũng chỉ có thể bay cách mặt đất bảy tám thước thì bọn ta là thượng tộc bình thường chỉ sợ là có thể bay cách mặt đất ba bốn thước mà thôi."

Liễu Thuý Nhi cũng không quay đầu lại nói. Trong lúc nói ánh mắt nàng vẫn không có rời khỏi cung điện trên ngọn núi!

Hàn Lập nghe thế thì sắc mặt cũng có chút ngưng trọng nhưng sau khi hơi cân nhắc thì cũng không nói gì nữa mà đi ra khỏi pháp trận rồi dọc theo cầu thang mà đi xuống bãi đá, đi tới bên cạnh hai người Thạch Côn và Liễu Thuý Nhi.

"Xem ra cung điện trên núi kia hẳn là nơi cất giấu bảo vật. Nhị vị đạo hữu còn chờ gì nữa?"

Hàn Lập thần nhiên trực tiếp nói.

"Nơi đây lại còn có cấm chế khác nên tự nhiên cần phải cẩn trọng thêm vài phần."

Liễu Thuý Nhi rốt cục đem ánh mắt thu về nhìn Hàn Lập ngưng trọng nói.

"Có cấm chế khác, cái này nói rõ nơi đây thực sự có trọng bảo. Bất quá nếu là cấm chế cấm không linh tinh gì đó thì ẩn theo lẽ thường mà nói, nguy hiểm hẳn là không lớn."

Hàn Lập cười nói.

"Hàn huynh cũng biết chính là ẩn theo lẽ thường mà nói! Tuy nhiên chủ nhân nơi đây nếu có thể là tiên nhân tiên giới thì sao lại có thể ẩn theo lẽ thường mà suy tính được."

Liễu Thuý Nhi không khỏi thở dài một hơi trả lời.

"Nhị vị đạo hữu nếu không mạo hiểm thử một lần mà cứ ở đây mà xem xét thì căn bản là không có khả năng đắc thủ được bảo vật. Như thế mà nói thì bọn ta cần gì phải mạo hiểm như thế mà đến đây."

Hàn Lập tinh quang trong mắt vi闪, không khách khí nói.

"Lời này của Hàn huynh rất có đạo lý. Phụ cận còn có Giác Xi Tộc nên cũng không có thời gian cho chúng ta trì hoãn quá một ngày."

Thạch Côn tựa hồ chưa nhìn ra cái gì nguy hiểm nên đối với lời nói của Hàn Lập rất tán đồng.

"Nếu nhị vị đạo hữu đều nói như thế thì tiểu muội cũng không có ý kiến gì, chúng ta

đi thôi."

Liễu Thuý Nhi sắc mặt biến ảo mấy lần cuối cùng âm thầm hạ quyết tâm đáp ứng nói.

Nghe Liễu Thuý Nhi cũng không phản đối nữa, Thạch Côn cười ha ha rồi đột nhiên tay áo bào run lên, nhất thời một vật đen tuyền gì đó từ trong cổ tay áo bắn ra nhưng vừa ly khai cổ tay áo thì liền lập tức đập thật mạnh xuống mặt đất.

Đây rõ ràng là một con cự lang khô lỏi bằng sắt đen xì.

"Nơi mà pháp khí bị cấm chế hạn chế như nơi đây thì có cái này thật là hữu dụng a!"

Liễu Thuý Nhi sau khi hô nhỏ một tiếng thì thần sắc có hối tiếc nhìn. Như thế mà nói, nếu có phải đối mặt với nguy hiểm gì ngoài ý muốn thì nàng cũng chỉ có thể dùng pháp lực thân mình cùng bí thuật ngăn cản.

Hàn Lập thấy vậy thì sắc mặt cũng vừa động, trong lòng cẩn thận hơn vài phần. Thạch Côn lại cười ha ha rồi thân hình bỗng nhiên bước nhanh dẫn đầu đi về hướng ngọn núi.

Đối với tu luyện giả bình thường nếu không thể vận dụng pháp khí và bảo vật thì nếu có thân thể mạnh mẽ thì tự nhiên trở thành một đại sát khí, chiếm tiện nghi lớn khi đối địch. Hàn Lập mỉm cười rồi cũng cất bước đi theo. Liễu Thuý Nhi mâu quang vừa chuyển rồi cũng yên lặng đi sau.

Đối mặt với bọn họ về phương hướng ngọn núi có một cái sơn đạo thẳng tắp tới đỉnh núi. Sơn đạo này tất cả đều là do các bậc thềm đá màu trắng tạo thành, từ xa nhìn lại giống như một con măng xà trắng nằm úp lên ngọn núi làm cho người ta khi nhìn hơi có cảm giác ghê người!

Bất quá ba người Hàn Lập tuy không dám phi hành nhưng thân thể cường đại cũng xa hơn tồn tại bình thường nên cũng không sợ hãi nguy hiểm của sơn đạo này. Ba người trước sau bước trên cầu thang đi thẳng lên đỉnh núi.

Nhưng Thạch Côn cầm đầu khi cước bộ mới bước lên bậc thang thứ nhất thì thần sắc liền trở nên có chút kỳ quái. Trong thực tế cước bộ của hắn chưa dừng, vẫn bước đi

hướng về đỉnh núi nhưng tốc độ một chút trở nên chậm rãi, không giống như lúc ban đầu.

Ở mặt sau, Hàn Lập chú ý tới màn này, tâm niệm vừa chuyển tự nhiên có chút kỳ quái. Bất quá khi hắn bước một bước lên thềm đá màu trắng kia thì trong nháy mắt liền bình tĩnh đại ngộ. Trên thềm đá trống rỗng liền xuất hiện một cỗ hấp lực khiến cho hai chân một chút trở nên như nặng ngàn cân, mỗi bước đi như phải cố hết sức. Hơn nữa đi được vài bước sau thì liền lập tức phát hiện ra cứ mỗi bậc đá phía sau lại thế sinh ra hấp lực cao hơn so với bậc trước một chút.

Tuy rằng điểm gia tăng ấy ở mấy cái thềm đá mỏng manh cơ hồ là không thể phát hiện ra nhưng chỉ cần tưởng tượng, từ chân núi đến đỉnh núi có đến hàng vạn bậc thềm đá thì liền đủ để làm cho người ta rùng mình.

Bất quá cũng may là chỉ cần đứng ở trên thềm đá này bất động một lúc thì hấp lực sẽ suy yếu dần, thậm chí thời gian dài hơn thì có khả năng thoải mái đi được. Trong lòng Hàn Lập âm thầm lấy làm kỳ nhưng đối với điều này cũng không để vào trong lòng. Lấy thân thể tu luyện Phạm Thánh Chân Ma Công như hắn mà nói thì ngay cả thánh tộc bình thường chỉ sợ cũng không theo kịp.

Cái thềm đá này ngay cả cỗ quái thì hắn tự nhủ có thể không ngừng tiêu sát đi đến đỉnh núi. Về phần Thạch Côn cũng có thể không ngừng lại mà làm được việc này thì xem ra lúc trước hiển lộ trình độ mạnh mẽ của thân thể lại vẫn còn có thể che giấu một ít thực lực.

Về phần Liễu Thuý Nhi này, nếu không có thủ đoạn khác thì chỉ bằng vào thân thể thì quyết không thể một mạch đi đến chỗ cung điện được. Trong lòng cân nhắc như thế Hàn Lập dưới chân không dừng đi về phía trước hơn mười bậc rồi quay đầu lại nhìn về hướng Liễu Thuý Nhi phía sau liếc mắt một cái.

Liễu Thuý Nhi lúc này thân hình vẫn không nhúc nhích đang đứng ở bậc đá thứ nhất, bộ dáng giống như đang cân nhắc cái gì nhưng mâu quang chớp động rõ ràng là đang cực kỳ tức giận.

Chương 1698: Lên Núi Khó Khăn

Hiển nhiên nữ tử này cũng minh bạch tình cảnh của chính mình nên trong lòng tự nhiên là kinh sợ dị thường. Tuy rằng ba người bọn họ không ai nói cái gì nhưng trong lòng đều hiểu người nào có thể đến chỗ cung điện sớm một bước thì tự nhiên là có thể giành trước bảo vật.

Như thế mà nói, nữ tử này tự vấn nếu so với hai người Thạch Côn thì cơ hội của mình thực sự không nhiều. Bất quá dưới tình huống như vậy, nữ tử này cũng không phải là không có một điểm biện pháp nào. Nàng sau khi hơi cân nhắc thì bàn tay liền đảo, giữa ngón tay xuất hiện thêm vài tấm phù màu sắc khác nhau. Trong đó có một cái màu vàng minh mông, một cái ánh bạc loè loè, ngoài ra còn có một cái màu đỏ đậm.

Ba tiếng "phốc phốc phốc" truyền đến, ba tấm phù trong nháy mắt được dán vào thân thể mềm mại của nữ tử mà bộc phát ra ba đoàn quang mang nhan sắc khác nhau, chỉ thấy chúng chọt loé lên rồi liền tiến nhập vào trong thân thể nàng. Lập tức chỉ thấy linh quang ba màu hoàng, ngân, hồng ở trên người Liễu Thuý Nhi nhộn nhạo mà phát ra, tản mát linh áp kinh người.

Ba cái tấm phù này là ba loại bùa chú phụ trợ bất đồng có thể gia trì các loại khí lực đi vào các kinh mạch bất đồng mà làm cho thân thể người được gia trì thêm mạnh mẽ. Có ba loại thần thông này gia trì, nữ tử này cũng không tiếp tục chần chờ thêm nữa mà hưởng lên trên núi cất bước đi. Hàn Lập mắt thấy cảnh này thì trên mặt không lộ ra dị sắc nào.

Thứ bùa chú phụ trợ này tuy rằng thần diệu nhưng đối với tu luyện giả cao giai như bọn họ mà nói thì quả thực là thập phần vô dụng. Ngay cả phổ thông tu luyện giả bình thường mà chủ tu pháp lực thì tự nhiên là sẽ không có hứng thú đối với cái bùa chú làm gia tăng trình độ thân thể, lúc đối địch cũng căn bản là không dùng được để phụ trợ cái gì.

Đối với tu luyện giả chủ tu luyện thể thì loại bùa chú này tương tự như "kim cương phù" này đối với việc gia tăng thêm sự cường đại cho thân thể bản thân mà nói cũng căn

bản là không có kết quả vì dù sao người luyện thể vận dụng bùa chú phụ trợ cao giai đến đâu thì cũng không có khả năng vừa dán một đạo bùa chú lên thân thì làm cho trình độ thân thể tăng vọt lên mấy lần.

Nói chung là bùa chú phụ trợ cao giai hiếm thấy có thể gia tăng thêm một hai thành trình độ cho người luyện thể đã tính là khó thấy. Vì vậy tu luyện giả bình thường co dù có dán lên trên người bao nhiêu phù chú phụ trợ đi nữa thì hiệu quả sau khi gia trì cũng kém xa thân thể cường đại của người luyện thể.

Bản thân Hàn Lập cũng tính thông bùa chú chi đạo nên đối với cái này tự nhiên rất là rõ ràng, vì vậy đối với cái này cũng không thêm để ý mà không chút hoang mang đi dọc theo từng bậc thang đá mà lên. Ba người này một trước một sau giành giật nhau từng chút cự ly nhanh chóng hướng lên trên đỉnh núi mà leo lên.

Ngay từ lúc đầu, ngay cả cấm chế chi lực từ trên thêm đá truyền đến càng lúc càng nặng thì Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn chỉ cần dừng lại trong chốc lát là có thể làm hấp lực triệt tiêu đi nhiều, sau đó lại không chút do dự tiếp tục đi tiếp. Một hơi công phu sau, ba người đi được một phần ba sơn đạo. Bất quá lúc này, tình hình của đám người Hàn Lập lại rất không giống nhau.

Trước nhất là Thạch Côn, phần thân dưới hai chân vẫn trầm ổn hữu lực nhưng khi rảo bước về phía trước thì ngực lại có hơi chút phập phồng, đồng thời trên trán bắt đầu mơ hồ có xuất hiện một ít mồ hôi.

Ở chính giữa là Hàn Lập, da thịt cả người bắt đầu hoá thành màu vàng nhạt nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh, nhìn không ra vẻ cật lực nào.

Về phần mặt sau là Liễu Thuý Nhi, do áo choàng nên không thấy rõ khuôn mặt nhưng rõ ràng là cước bộ đi càng lúc càng chậm, đồng thời sau mỗi bước thì thân thể mềm mại đều nhẹ nhẹ run lên, ba tấm phù dán trên người linh quang cũng chột ám chột mình, phảng phất như tuy thời đều tắt đi. Hiển nhiên nữ tử này cho dù có bùa chú gia trì thân thể thì cũng vô pháp chống đỡ được lâu lắm nữa.

Liễu Thuý Nhi chính mình cũng rất rõ ràng việc này, trong đôi mắt đẹp không ngừng lộ ra vẻ bất đắc dĩ. Cuối cùng sau khi leo thêm được hai trăm bậc nữa thì nữ tử này than nhẹ một tiếng mà dừng chân tại chỗ.

Hàn Lập tuy không quay đầu lại nhưng thần niệm cũng cảm ứng được tất cả việc này, khuôn mặt khẽ động nhưng hai chân thì không có ý dừng lại chút nào. Tiếp theo Thạch Côn cùng Hàn Lập lại đi tới trước được hơn ngàn bậc thì cuối cùng cũng đi tới đoạn giữa sơn đạo.

Trên mặt Thạch Côn mồ hôi nóng bắt đầu cuộn cuộn tuôn ra, mỗi một bước chân dẫm lên trên bậc tiếp theo đều khiến mặt đất hơi chấn động, trên người hoàng quang chọi hiện lên, thần sắc lại không mấy thoải mái. Vị Thạch Kiến Tộc này đồng dạng cũng dùng thần niệm luôn luôn quan sát Hàn Lập ở phía sau.

Hàn Lập lúc này, ngoại trừ trên kim quang ngưng trọng thêm mấy phần ra thì vô luận là thần sắc hay là động tác so với lúc bắt đầu lên núi thì không khác gì cả, phẳng phất như không có bị cấm chế dưới chân ảnh hưởng chút nào.

"Lẽ nào người này cũng là người luyện thể cao giai, thân thể còn mạnh mẽ hơn cả mình sao!"

Thạch Côn trong lòng bắt đầu ngạc nhiên nói thầm.

Ở sau cùng là Liễu Thuý Nhi, sau khi nghỉ ngơi một hồi thì lại dùng một ít đan dược khôi phục thể lực và cũng bắt đầu nhắc chân đi tới. Nam tử này tâm niệm quay nhanh, cảm giác hai chân chính mình ngày càng chậm lại, hấp lực dưới chân phẳng phất trầm trọng như núi thái sơn đồng thời xương cốt cả người đều mơ hồ truyền đến thanh âm "đát bẳng" lách cách, có thể thấy được thân thể đang chịu áp lực to lớn cỡ nào.

Do tốc độ đi tới của Thạch Côn hạ xuống mà Hàn Lập thì vẫn nhịp bước như một nên cuối cùng sau một chén trà nhỏ công phu sau thì hắn đã vượt qua được nam tử rồi cùng hần song song mà đi.

Hàn Lập xoay đầu nhìn hướng về phía Thạch Côn đang mồ hôi đầm đìa thản nhiên mà cười nhưng tốc độ thì không giảm chút nào, chỉ trong tích tắc hắn đã đuổi kịp và vượt qua Thạch Côn, sau đó lại dễ dàng đi vài bước mà rời xa nam tử này. Nam tử này căn rằng một cái, thân hình đột nhiên dừng lại, hai chân gắt gao như đóng đinh tại chỗ, sau đó hai mắt nhìn chăm chăm vào bóng lưng Hàn Lập, thần sắc âm u bất định.

Mất thấy Hàn Lập trong chốc lát công phu đã đi lên được hơn trăm bậc thêm đá nhưng thân ảnh vẫn không thấy chậm chạp chút nào thì sắc mặt Thạch Côn có chút tái

xanh. Hắn ngẩng đầu nhìn lên tử sắc cung điện trên đỉnh núi rồi lại dùng thần niệm cảm ứng Liễu Thuý Nhi dưới chân núi đang chậm rãi đi tới thì khoé mắt nhảy lên hai cái rồi bỗng nhiên lấy từ trong lòng ra một cái huyết sắc tiểu bình.

Cái bình nhỏ này toàn thân trong suốt ánh màu huyết hồng, mặt ngoài có dán mấy tấm bùa chú dài một tấc, trông có vẻ thần bí dị thường. Thạch Côn không hề do dự hướng về vật trong tay há mồm khê thổi một cái. Nhất thời một cỗ hoàng hà phun ra nhằm cái huyết sắc tiểu bình cuốn tới, mấy tấm bùa chú kia tự hành bóc ra mà rơi xuống.

Sau khi "phanh" vài tiếng muộn hường thì những tấm bùa chú này hoá thành vài đoàn linh diễm, tiêu thất ở trong không trung. Bùa chú vừa được khai trừ thì miệng bình kia lập tức mở ra, một cỗ quang diễm lập tức trong bình liên phun ra, bên trong mơ hồ bao vây lấy một viên huyết sắc đan hoàn. Thạch Côn đối với cái này đã sớm có dự liệu nên lập tức há miệng hút vào.

Nhất thời một cỗ hấp lực sinh ra một chút đem khoả đan hoàn kia hít vào trong miệng rồi theo cổ họng nuốt xuống bụng. Đan dược cơ hồ trong nháy mắt hoà tan, hoá thành một đạo khí lưu mát lạnh xông thẳng xuống đan điền rồi toả đi các kinh mạch. Hàn Lập mặc dù vẫn rảo bước đi nhanh phía trước nhưng tự nhiên vẫn chú ý tới cử động của Thạch Côn nên trong lòng khẽ động.

Kết quả chỉ thấy nam tử này sau khi ăn đan dược vào thì trên mặt hiện ra vẻ thống khổ dị dạng, tiếp theo bên ngoài thân da thịt nguyên bản màu xám trắng lập tức trở nên đỏ tươi ướt át và tản mát ra nhiệt độ rất cao, linh quang toả ra cũng một chút từ ánh vàng biến thành đỏ tươi rất quý dị.

Theo sau chỉ thấy Thạch Côn trong miệng quát khê một tiếng, trên trán đột nhiên nhảy ra từng sợi gân xanh thô to đồng thời bạnh ra mà phình ra gấp bội, tiếp theo thân hình điên cuồng tăng vọt lên biến thành cao bốn năm trượng.

Sau khi thân thể hoá thành thật lớn, Thạch Côn không chút chần chờ bỗng nhiên bước đi, "oanh" một tiếng, bước chân của hắn vậy mà như sấm nổ đồng thời rảo bước kéo dài qua hai bậc mà qua. Kể từ đó, Thạch Côn lấy một loại tốc độ so lúc bắt đầu thì còn nhanh hơn một chút nhằm về phía Hàn Lập đuổi theo.

Hàn Lập thấy tình hình này thì trong mắt tinh quang chợt loé. Hiển nhiên Thạch Côn vừa vận dụng một loại bí thuật tổn hại đến thân thể nguyên khí, bằng không nếu đã có

loại thần thông này mà nói thì sao lại không vận dụng ngay từ lúc bắt đầu, lại chờ tới bây giờ mới vận dụng.

Trong lòng nghĩ như thế nhưng hắc cũng không dám chậm trễ. Lúc này hắc hít sâu một hơi, tay bấm pháp quyết, bên ngoài thân kim quang đại thịnh, tiếp theo ngoài da thịt hiện ra vô số đám kim sắc lân phiến. Sau cùng Hàn Lập đưa tay hướng ra sau đầu đẩy một cái.

Sau một tiếng "phốc xuy" thì một phiến sương mù màu vàng một chút từ sau lưng vọt lên đến tận trời, sau khi ngưng tụ lại thì hoá thành một cái kim sắc hư ảnh ba đầu sáu tay.

Kim sắc hư ảnh vừa hiện thân lập tức quang mang chợt loé rồi hướng về phía bản thể Hàn Lập mà bay tới. Nhất thời trên mặt hắc có một vệt sáng óng ánh chợt loé lên mà lướt qua, kim sắc lân phiến trên người xuất hiện quang mang dị dạng lưu chuyển một trận rồi đột nhiên kết thành một cái kim sắc quang giáp có chút mơ hồ nhanh chóng bao phủ lên thân thể.

Sau đó dưới chân Hàn Lập cước bộ khẽ động, hành động đồng dạng so với lúc trước còn nhanh hơn ba phần. Do đó cự ly giữa hắc và cự nhân do Thạch Côn hoá thành phía sau vẫn duy trì như trước.

Phía sau, hai người Thạch Côn thấy cảnh này thì tự nhiên đều lấy làm kinh hãi. Bất quá vô luận là Thạch Côn hay là Liễu Thuý Nhi thì đều giở hết thần thông ra rồi nên cũng chỉ có thể dựa vào chính mình mà tiến bước, từng bước một hướng lên trên đỉnh núi mà đi lên.

Thân thể Hàn Lập vừa được kim giáp do pháp tướng biến thành bao bọc lại thì hiển nhiên là thân thể vừa được gia trì mà đạt tới một tốc độ bất khả tư nghị, tuy rằng không thể nói là bước đi như bay nhưng mà mũi chân khẽ động thì thân thể đã khinh khinh phiêu phiêu lướt đi trên sơn đạo.

Ngay cả trong lòng Thạch Côn phía sau khẩn trương thì cũng chỉ có thể vô lực đưa mắt nhìn thân ảnh Hàn Lập phía trước ngày càng đi xa, đem cự ly ngày càng giãn ra.

Sau một hồi công phu sau, thân hình Hàn Lập trực tiếp vượt xa hơn Thạch Côn đến bốn năm trăm bậc trong khi đó Thạch Côn lại không có cách nào bảo trì tốc độ trước mắt nữa, cước bộ lảo nhão không thể không chậm lại. Chỉ là lúc này đây, không riêng gì

mặt Thạch Côn mồ hôi đầm đìa mà cả người cũng toát ra trịn trịn bạch sắc vụ khí, phảng phất như cả thân thể đã hoá thành một cái đại hoả lò, thoạt nhìn cực kỳ kinh người.

Bất quá không riêng gì Thạch Côn mà Hàn Lập phía trước cũng nhướng mày, cuối cùng cũng có chút không chịu nổi hấp lực dưới chân, hai chân cũng vì đó mà chậm lại. Lúc này Hàn Lập chỉ còn cách chỗ đỉnh núi bất quá hai ba trăm bậc mà thôi nhưng mà hần lại phiền muộn phát hiện ra, cứ một bậc thêm đá leo thêm thì hấp lực gia tăng hơn xa trước đây. Dù cho hần có được thân thể mạnh mẽ ngang thánh tộc thì cũng có chút ăn không tiêu.

Sau khi trực tiếp đi lên phía trên hơn trăm bậc nữa thì thân hình hần dừng lại, bước chân đã trở nên cực kỳ chậm, cơ hồ mỗi bước đi đều phải hơi dừng lại bình ổn thân hình một chút thì mới có thể tiếp tục nhấc chân hướng về phía trước.

Mà lúc này, mặt sau Thạch Côn cùng Liễu Thuý Nhi đã sớm lại lần nữa đứng ở tại chỗ, chỉ có thể đưa mắt nhìn Hàn Lập từng bước tiếp cận đỉnh núi. Hàn Lập cuối cùng đã đi tới hơn mười bậc thang sau cùng thì trên mặt đất sản sinh ra hấp lực thật lớn khiến cho Hàn Lập bắt đầu kinh hãi, kim giáp bao bọc bên ngoài thân càng lúc càng run rẩy, một bộ tùy thời đều có thể tán loạn. Hàn Lập rơi vào đường cùng, tại cuối sơn đạo, gần đỉnh núi trong gang tấc mà không thể không ngừng lại.

Chương 1699: Tân Thần Thông

Hắn đợi đến khi hấp lực dưới chân bắt đầu yếu đi đến trình độ nhất định sau đó lại từng bước bước đi, tiếp theo lại dừng lại một hồi lâu. Cứ như vậy, cuối cùng mười tầng thêm đá cuối cùng cũng đã tiêu phí của Hàn Lập đến nửa khắc thời gian nhưng cuối cùng cũng đã đi đến.

Cơ hồ ngay khi hai chân mới vừa bước lên đỉnh ngọn núi thì Hàn Lập cảm thấy hấp lực dưới chân cơ hồ không còn tồn tại nữa, thân hình trở lại cực kỳ nhẹ, giống như không cần sử dụng pháp lực mà một mạch trực tiếp phi lên. Hàn Lập thở dài một hơi, kim giáp mơ hồ trên người cũng trong nháy mắt chợt loé lên mà tiêu thất.

Hắn quay đầu lại nhìn, bộ dáng như Đại Phật nhìn xuống chúng sinh. Lúc này đây chỉ thấy Thạch Côn còn đang cách xa mấy trăm bậc mà há mồm thở hổn hển nhìn Hàn Lập, vẻ mặt buồn bực không thôi. Còn Liễu Thuý Nhi thì còn cách đó hơn hai nghìn bậc, chỉ có thể nhìn thấy một cái điểm đen nhỏ mà thôi.

Cũng may hai người biết tuy rằng để cho Hàn Lập chiếm tiên cơ nhưng tử điện này to lớn như thế, hơn nữa ai biết bên trong còn có cấm chế lợi hại nào nữa hay không nên cũng không e ngại tất cả bảo vật đều bị đối phương lấy hết.

Hàn Lập mỉm cười, biết thời gian hai người lên tới đỉnh núi còn phải rất dài nên cũng không nói gì nữa mà quay lại hướng về tử điện trước mặt đi tới. Cách hắn hơn mười trượng rõ ràng là một cái cửa điện cao hơn mười trượng đứng ở nơi đó. Cửa này hai cánh đóng chặt, mặt ngoài có khảm hơn mười khoả đại tinh thạch màu sắc khác nhau, ở bên cạnh thì có khắc vô số hoa văn rối rắm phức tạp, được sắp xếp theo một trình tự nào đó.

Hàn Lập đứng ở cửa điện cẩn thận nhìn quanh vài lần sau đó ánh mắt chợt loé lên, trên mặt hiện ra một tia kỳ quái. Hắn mới phát hiện ra, hơn mười khoả đại tinh thạch to cỡ nắm tay kia chính là mười khối cực phẩm linh thạch quý hiếm dị thường, thậm chí so với "Cực phẩm linh thạch" của linh giới thì còn muốn tinh thuần hơn một bậc.

Hàn Lập trong miệng "chậc chậc" vài tiếng, ánh mắt thu lại rồi rơi xuống bức tường

bên cạnh cửa điện. Bức tường này không biết dùng loại tài liệu nào xây dựng thành nhưng cao năm sáu trượng, từ thân tường tản ra hào quang màu tím mênh mông quá dị, mặt ngoài còn ẩn hiện một đám phù vân lớn nhỏ không đồng nhất màu bạc.

Hàn Lập khoé miệng nhếch lên, chỉ liếc mắt một cái hẳn đã nhìn ra đám phù vân này chính là Ngân khoa văn hắc vốn đã quen thuộc dị thường.

"Nơi đây quả nhiên là nơi ở của tiên giới tiên nhân!"

Hàn Lập trên mặt nhìn như bình tĩnh nhưng trong lòng lại kịch liệt quay cuồng, ánh mắt nhìn về phía cung điện dần trở nên nóng bỏng như lửa đốt. Trên người hẳn mặc dù cũng có nhiều loại dị bảo, hơn nữa theo bước đường tu luyện tới nay thì cũng gặp nhiều loại kỳ ngộ nhưng tưởng tượng trong cung điện này có thể có lưu giữ bảo vật của tiên nhân thì trong lòng vẫn hưng phấn đến mức có chút khó có thể tự kiềm chế mình.

Khó trách Thái Lưu Anh cùng Đoạn Thiên Nhận hai người đều khẳng định nơi này nhất định có đan dược hỗ trợ bọn họ đột phá bình cảnh thánh giai. Thiết nghĩ lấy thực lực đại thần thông của tiên giới tiên nhân thì việc luyện chế ra một ít đan dược hữu dụng đối với người hạ giới tất nhiên là chuyện tình dễ dàng.

Nhưng dù sao Hàn Lập cũng không phải là người bình thường, hẳn hít sâu một hơi rồi định tâm lại, cả người bình tĩnh xuống rồi hướng về bức tường cung điện nhìn lại, bỗng nhiên một tay vừa chỉ, vươn một ngón tay hướng về hư không điểm ra một cái. Nhất thời sau một tiếng sét đánh thì một đạo đậm kim sắc hồ quang hiện lên, sau một cái chớp động thì liền nhắm thẳng đến bức tường cung điện kích đến.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Kim sắc hồ quang vừa bắn tới trên bức tường nhìn như trống không thì bỗng nhiên một trận tiên nhạc dễ nghe truyền đến, tiếp theo tử quang chợt loé, kim sắc điện hồ liền như trâu đất nhập biển mà tiêu thất đi. Hàn Lập nhú mày lại. Cho dù trong phút chốc hẳn vận dụng Thanh Minh linh mục thần thông thì cũng không nhìn ra chỗ huyền diệu của tử quang kia.

Về phần thần niệm của hắn vừa lướt đi thì sau khi đụng vào bức tường liền lập tức bị một lực lượng vô hình hất ngược quay về, căn bản không thể tiến vào trong cung điện được. Sau khi nhẹ nhàng thở ra một hơi, Hàn Lập đưa mắt nhìn bức tường tính toán rồi

một lần nữa đem ánh mắt quay về tới đại môn cung điện. Rõ ràng so với cấm chế thần bí trên bức tường mà nói thì đi theo lối đại môn tự nhiên vẫn là ổn thoả chút. Tuy nhiên mặc dù hẳn vẫn chưa phát hiện được cái gì khác thường trên cửa điện nhưng tự nhiên sẽ không lập tức mạo muội đi tới mở cửa này.

Hàn Lập suy nghĩ một lúc sau thì mới vỗ tay một cái, từ trong vòng tay trữ vật trên cổ tay áo nhất thời xuất hiện một đoàn thanh quang bay ra rồi lập tức rơi xuống mặt đất. Đây là một cái cự viên khô lồi mình cao hai trượng, tứ chi bám chặt nằm sấp trên mặt đất, tựa hồ bị lực đạo của cấm chế cấm không ép cho không nhẹ. Hàn Lập thấy vậy thì đuôi lông mày nhướng lên, một tay bấm quyết hướng về khô lồi tùy ý điểm một cái.

Ngay sau đó, trên người cự viên khô lồi liên tục vang lên thanh âm "dát băng" rồi nó liền chậm rãi đứng lên sau đó mặt không chút thay đổi quay người lại, hướng về phía đại môn cung điện đi đến.

Hàn Lập chính mình thì đứng ở tại chỗ chờ đợi nhưng hai mắt không khỏi híp lại nhìn không chớp mắt vào hành động của cự viên. Kết quả chỉ thấy cự viên này thần nhiên đi đến chỗ cửa điện rồi không chút do dự đưa hai tay đặt lên đại môn. Sau một trận thanh quang hiện lên trên người khô lồi vài cái thì cánh cửa điện liền chậm rãi di động nâng lên bị đẩy lên mà mở ra.

Thần sắc Hàn Lập có chút quỷ dị, giống như có chút kinh hi mà lại có chút giống như không thể tin được. Đại môn này cứ như thế mà lại dễ dàng bị mở ra, trông rất đơn giản, nói chung là rất khó có thể tin được. Trong lòng nghĩ như thế, Hàn Lập không cưỡng chế được một tia nghi hoặc cùng lửa nóng trong lòng vội vàng hướng vào trong cửa điện đảo qua.

Chỉ thấy sau cửa điện là một cái quảng trường to màu xanh, bốn phía tất cả đều là rào chắn được làm bạch ngọc trong suốt mà ở phía cuối quảng trường là một cái chủ điện cao lớn màu tím. Xa xa nhìn lại, lúc này phụ cận chủ điện còn có ba cái điện nhỏ điện tích chừng một phần ba chủ điện, vây quanh tạo thành hình chữ "phẩm".

Ngoại trừ cái đó ra thì mặt sau chủ điện còn ẩn hiện có một số ban công các vũ thấp bé nhưng điện tích tựa hồ cũng cực lớn. Hẳn sau khi hơi do dự liền dùng thần niệm thúc giục khô lồi. Cự viên liền nghênh ngang dẫn đầu đi vào bên trong cửa điện.

Hàn Lập thấy vậy thì cũng chậm rãi đi theo. Sau một lát, hẳn đã ở bên trong cửa

điện, rốt cục đã tiến vào giữa cung điện, vào tới một góc quảng trường. Quảng trường này cũng không nhỏ, diện tích chừng năm sáu trăm trượng. Lúc này cự viên khôỉ lồi dưới sự thao túng của thần niệm đi thẳng đến trung tâm quảng trường, tính toán trực tiếp xuyên thẳng qua quảng trường đi đến phía chủ điện đối diện.

Hàn Lập đi theo sau đó nhưng thuỷ chung vẫn bảo trì khoảng cách với khôỉ lồi hai ba mươi trượng để đề phòng có cái gì ngoài ý muốn phát sinh nhưng một lát sau, thần sắc Hàn Lập ngưng trọng vì hắn phát hiện ra có chút không thích hợp. Quảng trường này rõ ràng chỉ rộng mấy trăm trượng nhưng cự viên khôỉ lồi cùng hắn đi một thời gian dài như vậy rồi mà thoạt nhìn vẫn chưa đi tới trung tâm quảng trường.

"Ảo trận!"

Hàn Lập hai mắt nhú lại, bỗng nhiên ra lệnh cho khôỉ lồi phía trước dừng cước bộ lại sau đó xoay đầu ra nhìn thoáng qua. Chỉ thấy phía sau hắn ba bốn trăm trượng rõ ràng là hàng rào bằng bạch ngọc trong suốt kia. Phảng phất như ngay từ đầu hắn cũng không rời khỏi góc quảng trường bao xa.

Hàn Lập trong lòng thầm giật mình, lúc này không thể do dự mà trong mắt lam mang chợt loé lên rồi bắt đầu hướng ra toàn bộ quảng trường đảo qua nhưng linh mục đảo qua mọi nơi vẫn thấy tất cả trống rỗng, một chút khác thường cũng không nhìn ra. Hàn Lập sắc mặt khê biến, trong lòng cả kinh.

Lấy linh mục thần thông của hắn mà cũng vô pháp khám phá ra ảo trận này, đây cơ hồ là chuyện hắn trước kia chưa từng có bao giờ gặp phải nhưng nghĩ đến người bày ra cấm chế này có thể là tiên giới tiên nhân thì tựa hồ ảo trận thần diệu này như thế cũng không phải là cái gì rất đáng kinh ngạc nhưng ngay cả như thế thì Hàn Lập cũng không tính toán cứ như vậy mà buông tha cho.

Sau khi thở dài một hơi thì toàn thân pháp lực của hắn tất cả đều dâng lên sau đó dọc theo một đường kinh mạch chạy thẳng lên mắt. Cơ hồ một lát công phu sau, trong mắt hắn nhất thời xuất hiện một đoàn hắc khí ngưng tụ thành, sau đó chợt loé lên và một viên châu trong suốt màu đen hiện lên. Đây đúng là Phá Diệt pháp mục mà Hàn Lập đã luyện thành mấy trăm năm qua.

Pháp mục này theo hắn từ nhân giới lên đây, sau khi Hàn Lập đoạt được nó thì liền luôn luôn ở trong cơ thể hắn mà tu luyện, đến nay trải qua nhiều năm như vậy cũng đã

sớm tự hành sinh ra một ít thần thông huyền diệu dị thường. Tuy rằng loại pháp mục này có không gian thần thông là chính nhưng cũng đồng dạng có thêm nhiều loại thần thông khác chuyên khắc chế ảo thuật cùng mê hồn, chỉ là hiệu quả tự nhiên không bằng linh mục thần thông thuần túy.

Hàn Lập trong một lần bế quan tu luyện ở Lôi Minh đại lục, trong lúc vô ý đã đem Phá Diệt pháp mục cùng Minh Thanh linh mục kết hợp cùng nhau mà thi pháp một lần, kết quả là dung hợp hai loại thành một. Thần thông mới này uy năng có thể to lớn viễn siêu một trong hai loại linh mục đơn lẻ. Chẳng qua là thần thông này cố nhiên là cực kỳ lợi hại nhưng mỗi lần thi triển thì pháp lực tiêu hao thật sự là không nhỏ cho nên từ lúc có được nó đến nay bây giờ cũng là lần đầu tiên hắn dùng tới trong thực chiến. Nhưng cứ tưởng tượng tới lúc trước thử thần thông này thì trong lòng hắn lại có vài phần tin tưởng đối với việc bài trừ ảo trận trước mắt.

Lúc này chỉ thấy trong miệng hắn lăm lăm, trong hai mắt lam mang dần dần toả sáng chói mắt mà hắc mục thì bên trong có hắc mang lưu chuyển không thôi, giống như một viên bảo thạch tối đen được khảm ở trên trán, trông có vẻ thần bí dị thường. Đột nhiên lưỡng đạo lam mang cùng một đạo hắc sắc quang trụ cơ hồ đồng thời từ trong linh mục phun ra, sau khi chột loé lên thì ở trước người Hàn Lập hội tụ lại thành một thể, sau đó linh quang loé lên mà lại dung hợp thành một quang cầu hai màu đen xanh. Quang cầu này ngoài xanh trong đen nhưng vẫn có thể nhìn thấu được bên trong, kích thước to cỡ nắm tay trông giống như một viên cầu nhĩ.

"Phá!"

Hàn Lập không chút do dự nhắm phía quang cầu phất tay một cái. Một mảnh thanh sắc sáng mờ từ trong ống tay áo bay cuộn ra, sau khi loé lên thì tiến vào trong quang cầu rồi lập tức nhập vào trong đó không thấy bóng dáng. Bên ngoài quang cầu linh quang chột loé rồi hiện ra vô số lưỡng sắc phù văn hai màu xanh đen lớn nhỏ không đồng đều hơn nữa còn quay tròn liên tục.

Trong nháy mắt công phu, từ trên quang cầu hào quang đại phóng, từ phía trên kích bắn ra vô số hắc lam sắc quang ti rồi nhắm bốn phương tám hướng kích bắn đi. Đám quang ti này thoát nhìn như có vẻ chậm chạp nhưng sau khi kích bắn đi thì lại mau lẹ vô cùng, cơ hồ chỉ một cái chớp động thì liền đã lập tức bắn tới toàn bộ các nơi trong quảng trường đồng thời hình thành một cái hắc lam sắc đại võng đem toàn bộ quảng trường vây

lại.

Ngay sau đó, một trận âm thanh trầm thấp vang lên ở các nơi trong quảng trường, thanh âm liên miên phát ra đồng thời trong ti vãng, ở tầng trời thấp ở chỗ đoàn hào quang màu sắc khác nhau liên tục nổ tung ra. Không chỉ như vậy, trong không gian đột nhiên một luồng dao động khác thường phóng lên cao, phía dưới ti vãng hư không vụn vẹo một trận biến hình rồi tại trung tâm quảng trường hiện ra một cái quang môn cao lớn.

Chương 1700: Tử Điện

Hàn Lập vừa thấy cánh cửa này thì thần sắc vừa động nhưng không chút do dự thân hình vừa động hoá thành một đoàn hư ảnh mơ hồ rồi biến mất tại chỗ không thấy. Ngay sau đó, ngay trước quang môn có thanh ảnh chợt loé lên rồi Hàn Lập đã tiến nhập vào trong đó mà con cự viên khôi lỗi kia thân hình cũng nhoáng lên một cái rồi cũng theo sát đi vào.

Cơ hồ ngay lúc khôi lỗi biến mất bên trong quang môn thì hắc lam sắc quang cầu đang lơ lửng tại chỗ trong hư không chợt phát ra một tiếng kêu vu vu rồi mặt ngoài có quang mang kỳ lạ lưu chuyển một trận và hoá thành một đoàn hào quang chói mắt bạo liệt nổ tung ra. Tỉ vông nguyên bản đang bao phủ cả quảng trường lúc này một chút dấu hiệu cũng không có cứ thế mà tắc tắc vỡ vụn ra mà hoá thành vô số điểm linh quang tán loạn tiêu thất.

Ngay sau đó, cái quang môn cao lớn kia có bạch quang chợt hiện vài cái rồi không gian phụ cận vặn vẹo mơ hồ mà cũng biến mất không thấy. Quang cảnh trong sân hết thảy toàn bộ đều khôi phục như lúc ban đầu. Hàn Lập và con cự viên kia đã biến thành hư vô, giống như chưa từng bao giờ đi vào nơi đây.

Cùng lúc đó, ngoài cửa điện, chỗ thêm đá, Thạch Côn chỉ còn cách đỉnh núi bất quá hơn trăm bậc, lúc này hắn đã có thể mơ hồ nhìn thấy cái bóng lớn của cửa điện. Mà Liễu Thuý Nhi cũng tiến tới thêm được mấy trăm bậc nữa. Hai người mặc dù biết Hàn Lập đã tiến nhập vào cung điện nhưng thần sắc ngược lại vẫn rất bình tĩnh.

Hàn Lập hai mắt híp lại rồi một lần nữa mở ra nhìn rõ ràng cảnh vật trước mắt mình. Sau khi từ trong quang môn đi ra lúc này thân hắn đang ở trong một toà Tử kim đại điện phía trước.

Cửa chủ điện nhìn như bình thường, đồng dạng chỉ dùng tài liệu bình thường tạo thành, hơn nữa hoa văn khắc trên đó còn có một chút tục tằn đơn giản, phía trên đại môn có một cái bảng hiệu thật lớn, dài phải đến tám trượng, trên mặt có viết mấy chữ kim sắc cổ văn. Hàn Lập ngưng thần nhìn tới, sau khi nhìn kỹ thì trong lòng không khỏi vừa

động.

Sổ cổ văn này tuy rằng không thể hiểu được nhưng so với Ngân khoa văn thì không sai biệt lắm, cái này hẳn là Kim Triện Văn kia không sai. Đáng tiếc tại Linh giới người biết Kim Triện Văn thật sự rất thưa thớt, hẳn thủy chung vẫn không có cơ hội học tập được. Nếu không từ mấy chữ cổ văn này mà có thể nhìn ra được một ít thông tin gì, trong lòng Hàn Lập cân nhắc như thế mà ánh mắt lại nhắm đại môn liếc mắt một cái rồi liền dùng thần niệm thúc giục cự viên khôi lỗi một bên.

Khôi lỗi này đi nhanh về phía trước, sau khi đi qua mấy cái cầu thang thì đi ra đến cửa chủ điện, hai tay nó nhấc lên rồi ẩn về phía cửa, chuẩn bị cùng cách lúc trước mở ra đại môn cung điện nhưng là lúc này, mưu tính của Hàn Lập hiển nhiên là không thành.

Hai tay cự viên vừa tiếp xúc với cửa điện nhìn như bình thường thì đột nhiên phía trên cửa truyền đến vài tiếng sấm động trầm thấp, tiếp theo là thanh âm ầm ầm long liên miên truyền đến và một cỗ khí tức huỷ thiên diệt địa từ trên cửa tràn đến.

"Không!"

Mặc dù đứng cách xa chừng vài chục trượng nhưng Hàn Lập vừa thấy tình cảnh này thì trong lòng kêu hồng hét, không cần suy nghĩ, bên ngoài thân đồng dạng có một tiếng sét đánh rồi một tầng lôi y xanh trắng hiện ra đem toàn thân bảo hộ ở bên trong.

Tiếp theo nửa người trên của hắn khẽ động tựa hồ như không có hành động gì nhưng hai chân nhấc lên rồi hướng một bên trượt đi. Động tác vô thanh vô tức như quỷ mỵ.

Cơ hồ đồng thời, từ trên cửa chủ điện một mảnh tử quang chói mắt chớp động rồi từ sắc hồ quang quý dị hiện lên, chợt loé một cái đã liên hoá thành mấy chục con tử xà điện từ trên cửa kích bắn ra. Khôi lỗi cự viên gần trong gang tấc trong nháy mắt đã bị điện quang bao phủ hoá thành một cỗ khói nhẹ biến mất không thấy. Mà tử sắc hồ quang này vẫn chưa có ý muốn dừng lại, nó lại nhắm về phía Hàn Lập đang chạy trốn giống như có linh tính kích tới nhanh như đạn bắn.

Hàn Lập sắc mặt đại biến. Nếu không có cấm chế cấm không thì hẳn tự nhiên là có thể sử dụng các loại đòn thuật thần diệu thông dong mà tránh đi nhưng hiện tại nơi đây lại không thể bay lên không trung, dưới tình huống này cho dù hắn có linh mẫn đến mấy thì tuyệt đối cũng không có thể thực sự né tránh được hết đám sét đánh trước mặt.

Tâm niệm quay nhanh, hắc vôi vàng nhắc tay rồi một cái tiểu thuẫn trong suốt hiện ra chắn trước người. Hào quang chợt loé rồi tiểu thuẫn một chút phình lên biến lớn thành một trượng. Tiếp theo trên người Hàn Lập hắc khí quay cuồng rồi một kiện ma giáp dữ tợn dị thường trong hồ quang xanh trắng hiện ra, đem thân hình Hàn Lập bao vây nghiêm mật. Đúng là kiện Thiên ngoại ma giáp đã được chữa trị kia.

Từ sắc điện quang đại phóng, mấy chục con tử xà vọt tới đầu tiên là va chạm với cự thuẫn. Thủy tinh thuẫn này có uy năng có thể làm đổi hướng công kích, từng mấy lần ở trong tay Hàn Lập đại triển thần uy, lập công không ít nhưng lúc này đây tình hình lại khác nhau rất nhiều.

Từ sắc hồ quang này rõ ràng là không giống với lôi điện bình thường, lấy uy năng thần diệu của cự thuẫn mà bất quá chỉ có thể đem một phần ba hồ quang mạnh mẽ đẩy trượt sang hai bên tẩm chắn mà thôi. Hai phần ba còn lại vẫn mạnh mẽ công kích lên tiểu thuẫn. Từ sắc điện quang bạo liệt nổ tung, một cổ khí tức đáng sợ đem cự thuẫn bao phủ trong đó.

Một màn khó tin xuất hiện.

Tiểu thuẫn bị từ sắc hồ quang bao vây nhanh chóng bị hoà tan ra, trong nháy mắt biến thành thủy tinh rơi xuống mặt đất không thấy bóng dáng. Hàn Lập trong lòng hoảng sợ, không lường lực giơ tay bấm quyết, lôi y trên người lập tức vang lên thanh âm ầm ầm mà hoá thành hồ quang xanh trắng bay vọt ra cùng từ sắc hồ quang đan vào nhau.

Hồ quang do lôi ý hình thành là do Hàn Lập thu được từ kiếp vân cô động mà thành, uy năng tự nhiên cũng không phải là nhỏ, hơn xa lôi hoá chi lực bình thường nhưng lưỡng chủng hồ quang màu sắc khác nhau đan vào nhau, sau khi chợt hiện vài cái thì nhất thời hồ quang hai màu xanh trắng có vẻ thu nhỏ lại mà biến mất, bị từ sắc lôi hồ kia cắn nuốt không còn một mảnh, hơn nữa còn làm cho từ quang một chút đại thịnh lên.

Hàn Lập sắc mặt trắng bệch, hai ống tay áo vôi vàng hướng ra phía trước người vung lên, tiếng sấm tái khởi, kim sắc hồ quang thô to bắn ra nhưng hành động này hiển nhiên có chút đã muộn, từ sắc hồ quang kia đột nhiên ngưng tụ lại thành một số đạo bát tử quang thô to, sau khi chợt loé lên thì liên hưng hắc kích lên Thiên ngoại ma giáp ở trên người Hàn Lập.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, thân hình Hàn Lập ngã nhào, toàn thân bị

từng đạo tử sắc lôi quang bao vây lại. Thấy vậy hắc lập tức kinh sợ quát khẽ một tiếng, ma giáp trên người một chút bành trướng lên, hắc sắc hoa văn mặt ngoài như sống lại hiện lên rồi hoá thành vô số hắc sắc phù văn bay ra mà cùng tử sắc hồ quang va chạm với nhau.

Đám phù văn đó nhìn không có gì bắt mắt nhưng uy năng lại to lớn vô cùng, sau khi cùng tử sắc hồ quang va chạm thì hai bên song song bạo liệt nổ tung, sau đó hoá thành một cỗ hắc tử sắc quái phong nóng rực vây quanh Hàn Lập mà quay cuồng một trận.

Lúc này Hàn Lập hai chân một lần nữa ổn định xuống, đứng thẳng thân hình thì bỗng nhiên không riêng gì tử sắc hồ quang hư không tiêu thất mà quái phong cũng bỗng nhiên tán loạn không thấy. Hàn Lập thở ra một hơi, nhìn nhìn Thiên ngoại ma giáp trên người mà trong lòng không khỏi thầm kêu may mắn.

Nếu trước đây hắc không chữa trị được ma giáp này thì công kích bất ngờ vừa rồi ngay cả không thể thật sự giết chết hắc nhưng cũng làm hắc trọng thương, thật sự khó có thể tránh khỏi. Bất quá như vậy thì bộ dáng hắc lúc này cũng bụi bặm đầy đầu, có vẻ có chút chật vật.

Hàn Lập thở dài một hơi, nhìn đám chất lỏng trong suốt trên mặt đất kia mà trong lòng lại cảm thấy đáng tiếc. Tẩm thủy tinh tiểu thuẩn kia đã bị huỷ thành bộ dáng như vậy thì tự nhiên là không thể chữa trị được nữa. Sau khi đưa mắt một lần nữa nhìn về phía đại môn chủ điện, ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, thần sắc lộ ra vẻ chần chờ.

Chủ điện chi môn này có cấm chế lợi hại như thế thì bên trong khẳng định là có lưu lại bảo vật được thượng cổ tiên nhân coi trọng nhưng giả sử cấm chế có đáng sợ, ngay cả hắc thật sự có thể bài trừ thì cũng không phải là trong nhất thời nửa khắc có thể làm được. Mà lúc này lại trì hoãn thời gian dài như thế thì hai người Thạch Côn cũng có thể tới được đây rồi, chỉ sợ là đi làm việc thay người khác. Thật sự là mất nhiều hơn được.

Trong lòng đã định, Hàn Lập không hề do dự nữa lúc này thân hình vừa chuyển, chạy dọc theo một cái thạch lộ phụ cận, đi nhanh đến một gian thiên điện gần nhất. Thiết nghĩ nơi đó cho dù có cấm chế thì cũng tuyệt không giống như lúc này, hắc là có cơ hội tiến vào trong đó.

Hàn Lập vừa đi nhanh đến đồng thời tay áo run lên, một đoàn thanh quang bay ra, đó là một con cự viên khôi lỗi khác. Bởi vì đã có vết xe đổ nên con khôi lỗi này đáng để

phóng thích ra, nó vững vàng đứng ở trên mặt đất.

Bị Hàn Lập thúc dục, con khôi lỗi này cũng đi nhanh tới một bên thiên điện. Hàn Lập mặt không chút thay đổi đi sát sau nó. Dọc theo thạch lộ dưới chân đi tới vẫn chưa có chuyện gì ngoài ý muốn phát sinh, Hàn Lập thuận lợi đi vào thiên điện trước mặt.

Thiên điện này thoát nhìn diện tích chỉ bằng một phần ba chủ điện nhưng vô luân là kiểu dáng hay là tài liệu sử dụng đều không khác gì chủ điện, thậm chí là thiên điện chi môn cũng được rút nhỏ vài phần, ở phía trên đồng dạng cũng có một cái bảng hiệu được viết bằng Kim Triện Văn.

Nhìn thấy thiên điện đại môn phong cách cổ xưa, khoé mắt Hàn Lập không khỏi nhảy lên vài cái, sau khi hơi cân nhắc thì thân hình nhoáng lên một cái rồi rời xa khỏi cửa thiên điện một chút, sau khi ra xa ước chừng khoảng bốn mươi trượng thì mới dừng chân lại.

Tiếp theo hắt lại giơ tay lên, mấy tấm dị phù bay ra sau đó dán lênn gười hắt. Mấy tầng bảo hộ màu sắc khác nhau lập tức liên tiếp hiện ra. Theo sau hai tay Hàn Lập âm thầm bấm quyết, miệng niệm thần chú, thanh âm gầm thét trầm thấp truyền ra, kim sắc hồ quang nhất thời như ẩn như hiện hiện ra.

Sau khi chuẩn bị xong, Hàn Lập thần sắc ngưng trọng thúc giục khôi lỗi tiến vào. Lúc này thân hình cự viên vừa động tiến lên rồi động dạng hai cánh tay thô to vừa nhắc trực tiếp ấn lên cánh cửa thiên điện.

"Két két" hai tiếng, hai phiến đại môn chậm rãi nâng lên. Cánh cửa này như thế nhưng lại không hề có cấm chế. Hàn Lập thấy vậy thì tự nhiên là vui mừng quá đỗi. Bất quá vì cẩn thận nên hắt vẫn chưa lập tức hành động mà là vẫn thao túng khôi lỗi đi vào. Sau khi thấy cự viên đi vào trong điện mà vẫn không phát sinh vấn đề gì thì hắt mới thật sự yên tâm.

Lúc này trên người linh quang chọi loé, mấy tầng phù chú biến thành vòng bảo hộ kia trong nháy mắt biến mất đồng thời hai tay nắm chặt quyền, kim sắc hồ quang trong tay áo cũng vô thanh vô tức biến mất. Hắt bước nhanh về phía trước, thẳng đến thiên điện đại môn mà đi.

Sau khi Hàn Lập đi vào thiên điện thì cự viên khôi lỗi đứng ở bên trong vẫn không

nhức nhích chờ đợi.

Sau khi đảo mắt hướng trong điện đảo qua, nhìn rõ hết tahỷ thì trên mặt Hàn Lập hiện ra một tia ngại ý muốn. Chỉ thấy phía trước đại điện rõ ràng có một cái bàn thờ thật lớn làm bằng ngọc trắng noãn. Phía trên bàn thờ có đựng một thần tượng màu tím, bên trên có hào quang chớp động nhưng khuôn mặt ẩn hiện không rõ.

Mà tại phương hướng đối mặt với thần tượng có sắp đặt hàng trăm cái bồ đoàn màu vàng đồng thời bốn góc đại điện đều đặt một cái lư hương màu xanh. Trong điện tràn ngập một làn hương khói đàn hương thơm ngát.

Chương 1701: Bồ Đoàn, Đàn Hương, Thần Tượng

Nơi này dĩ nhiên giống như một chỗ chùa miếu hơn là một loại điện phủ. Nơi đây điện tích thật sự cũng không nhỏ, hơn nữa ở hai bên còn có một cánh cửa nhỏ nữa, bộ dáng thông sáng hướng các địa phương khác.

Hàn Lập đảo mắt nhìn nhanh đại sảnh một lần cuối cùng ánh mắt rơi xuống hai cái giá gỗ hai bên. Giá gỗ này trắng noãn như tuyết, ẩn hiện tản mát ra hàn khí nhẹ nhẹ, đúng là "Tuyết mộc" đại danh đỉnh đỉnh ở Linh giới. Tuyết mộc này chính là tài liệu luyện chế pháp bảo bằng thuộc tính tuyết hảo nhưng ở trong này chỉ được sử dụng để làm một cái giá gỗ bình thường để đặt đồ vật này nọ. Cái này cũng không tránh khỏi quá xa xỉ. Cho dù là Hàn Lập cũng cảm thấy có chút hết chỗ nói.

Mà trên cái giá gỗ rõ ràng là bày hơn mười đồ vật màu sắc khác nhau, từ xa nhìn lại trông giống như mấy cái xa bát, tiểu chung này nọ. Hàn Lập hai mắt nhíu lại, dùng thần niệm đảo qua mấy món đồ này, kết quả đầu tiên là ngăn ngở nhưng sau đó thần tình lại lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng. Đám đồ vật này không cái nào là không lộ ra linh khí bức người, không cái nào là không phải là bảo vật bán thành phẩm cao giai. Nếu số bảo vật này được chủ nhân luyện chế hoàn toàn thì ngay cả không so được với Thông thiên linh bảo nhưng cùng linh bảo bình thường thì không sai biệt nhiều lắm.

Chính yếu là đám bảo vật này vừa nhìn thấy ngoại hình đã biết được là loại bảo vật có được thần thông đặc thù hiếm thấy. Đương nhiên cho dù hẳn có tiêu phí một phen tay chân đem chúng nó luyện chế hoàn toàn thì hiệu quả khẳng định không bằng nguyên chủ nhân luyện chế nhưng cứ như vậy thì chúng vẫn được xem như đỉnh giai bảo vật trong linh giới.

Tay áo Hàn Lập run lên, nhất thời một mảnh thanh quang mênh mông bay ra. Quang hà vừa đảo qua thì đám đồ vật này tất cả đều biến mất. Một lần lấy được nhiều bảo vật có uy lực không nhỏ như vậy khiến cho tâm tình Hàn Lập rất tốt.

Hắn đảo mắt nhìn qua đại sảnh một lần, sau đó chậm rãi cúi thấp đầu nhìn một cái bồ đoàn dưới chân mình vài lần, đột nhiên trong miệng phát ra một tiếng "di" nhẹ. Tựa hồ lại

phát hiện ra cái gì. Sau đó hắn không lường lự nhằm cái bồ đoàn vấy nhẹ một cái.

"Sưu" một tiếng, cái bồ đoàn này không một tiếng động rơi vào trong tay hắn. Vật này co dãn mười phần, ôn lạnh dị thường, hơn nữa từ trên phát ra một cỗ linh khí tinh thuần dị thường tạt vào mặt.

"Đây là..."

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái cân nhắc. Bồ đoàn rõ ràng là chỉ dùng mây tre lá nào đó mà chế thành nhưng trải qua nhiều ít bao nhiêu vạn năm mà đến bây giờ vẫn còn duy trì được linh khí dạt dào. Thần sắc hắn vừa động tựa hồ như phát hiện được điều gì đó, đột nhiên đem cái bồ đoàn này đưa lên mũi nhẹ nhàng ngửi mấy cái.

Kết quả là thấy được một mùi tanh ẩn hiện bay ra. Sắc mặt Hàn Lập một chút trở nên quái dị, tay kia vừa lật. Chỉ thấy thanh quang chợt loé rồi một thanh tiểu kiếm dài chừng ba thước hiện lên trên tay. Hắn đem bồ đoàn ném lên không trung rồi cổ tay run lên, một đạo kiếm quang lạnh lạnh chém ra.

Một màn kinh người xuất hiện!

Kiểm quang nhìn như vô kiên bất tối nhưng một khí chém lên đến bồ đoàn thì chỉ tiến sâu vào được một tấc rồi dừng lại. Tiếp theo nó đã bị ngăn cản sau đó mặt ngoài bồ đoàn hoàng mang lưu chuyển một trận và vết kiếm lập tức khôi phục lại như lúc ban đầu.

Rõ ràng bồ đoàn này do cỏ cây bện thành còn kiếm quang chính là Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

"Quả nhiên là không giả, chính là Giáp Y thảo trong truyền thuyết! Thế gian thực sự có loại cỏ kỳ dị như vậy. Chỉ bằng vào thân cây mà có khả năng ngăn cản được phi kiếm phi đao cùng pháp bảo trăm kích. Nếu đem nó bện thành áo giáp nhẹ mặc trong người thì đủ có thể so với một kiện đỉnh giai chiến giáp. Đáng tiếc là loại cỏ này sợ nhất là hỏa công khiến có giá trị bị giảm đi không ít a. Không hổ là chỗ ở của tiên nhân, lại dùng linh thảo quý hiếm như vậy để làm bồ đoàn. Thật sự là đại tài tiểu dụng a..."

Hàn Lập cầm bồ đoàn trong tay lẩn qua lộn lại nhìn vài lần, cúi đầu miệng lẩm bẩm nhưng trên mặt lại tràn đầy ý cười.

Nếu đã phát hiện ra số bồ đoàn này có giá trị thì hẳn tự nhiên sẽ không đem chúng bỏ mặc. Lúc này một bàn tay tối đen như mực từ trong tay áo thò ra hướng lên mặt đất nhìn như tùy ý chộp ra một cái. Nhất thời một mảnh hơi sắc hướng trên mặt đất quét qua một cái. Quảng sáng mờ chớp động rồi hơn trăm cái bồ đoàn không tiếng động mà biến mất không thấy bóng dáng. Cả đại sảnh lúc này trông có vẻ trống trải.

Sau khi dùng thần niệm xem xét trong vòng tay trừ vậy, thấy số bồ đoàn nọ đều sắp xếp chỉnh tề bên trong thì Hàn Lập vừa lòng gật gật đầu. Loại linh thảo này đã hầu như tuyệt diệt ở Linh giới, như vậy chuyển đi này thật sự không tệ. Hàn Lập trong lòng nghĩ như thế mà thở ra một hơi rồi lại hít sâu một hơi. Không biết có phải là ảo giác hay không mà mùi đàn hương tựa hồ nồng đậm hơn so với vừa rồi.

"Đàn hương!"

Hắn bỗng nhiên quay đầu lại, hai mắt có chút toả sáng đảo qua mọi ngõ ngách rồi nhìn vào cái lư hương. Trong lư hương rõ ràng còn nửa cây nến, cây nến màu vàng nhạt, cũng không biết đã cháy được bao nhiêu năm. Đuôi lông mày Hàn Lập vừa động rồi hướng về góc này bước tới.

Người chưa đi đến nhưng đã dùng thần niệm đi trước đảo qua lư hương, chỉ thấy hắn lập tức nhíu mày. Cái lư hương này lại chỉ dùng thanh đồng bình thường luyện chế thành, thậm chí còn không tính là pháp khí nữa, cái này thật sự có chút ngoài ý muốn.

Ánh mắt Hàn Lập lấp loé vài cái rồi liền đi tới chỗ lư hương, cúi đầu nhìn vào tàn hương của cây nến chiếm khoảng một phần ba. Một cỗ khí tức đàn hương nồng đậm đang từ vật phát tán ra. Đàn hương này có chút kỳ quái.

Nến này nhìn từ bề ngoài thì tựa hồ không khác gì chúc hương nhưng nhiều năm qua đi như vậy mà vẫn có thể bảo trì hương khí nồng đậm như thế thì cũng biết vật này tuyệt đối là rất có lai lịch. Hàn Lập nhìn một hồi lâu sau thì biểu tình trên mặt dần dần có chút ngưng trọng.

Bỗng nhiên một tay vừa nhấc, hắn vươn hai ngón tay hướng đến phía tàn hương chạm rãi gắp lấy. Không chỉ vậy chỉ thấy linh quang chợt loé rồi một tầng thanh quang đem hai ngón tay bao bọc lấy, bộ dáng cẩn thận vạn phần.

Ngón tay hắn từ từ nhích đến chỗ tàn hương trong lư hương, đến lúc này vẫn chưa

có cảm giác gì khác thường xuất hiện nhưng thần sắc Hàn Lập vẫn nghiêm nghị dị thường đem tàn hương này lần qua lần lại nhìn vài lần, rồi lại để cạnh mũi người một hồi lâu sau mới lộ ra vẻ trầm ngâm.

Bỗng nhiên một ngón tay búng ra, hồng quang chợt loé rồi một đốm lửa cỡ hạt gạo từ đầu ngón tay bắn ra rồi kích lên tàn hương.

Tàn hương chợt loé lên nhưng không bị đốt cháy. Ánh mắt Hàn Lập chợt loé lên, bên trong ẩn hiện một tia hưng phấn, ngón tay hơi bắn ra, nhất thời một viên hoá cầu màu đỏ đậm to bằng nắm tay từ đầu ngón tay trống rỗng hiện lên, huyền phù lơ trên hư không không nhúc nhích sau đó hần mới đem tàn hương đi vào trong hoá cầu. Hần ngừng trọng nhìn hồi lâu.

Kết quả tàn hương nhìn như bình thường này mặc cho hoá cầu tàn ra nhiệt lực nóng bỏng rào rạt thiêu đốt mà vẫn không chút thay đổi nào.

"Quả nhiên là 'Hắc u băng hương' đây chính là thánh vật dùng để trừ tâm ma lúc đột phá Hợp Thể cảnh giới!"

Vừa thấy màn này, trên mặt Hàn Lập lại hiện lên vẻ mừng như điên. Lúc này hần một tay vừa lật, trong tay liền xuất hiện một cái hộp trắng noãn như ngọc rồi đem tàn hương cẩn thận dị thường bỏ vào bên trong. Tiếp theo thân hình hần liền tiếp chớp lên, lại lao tới một cái lư hương bên góc đối diện tìm được hai đoàn tàn hương khác mà đồng dạng thu lại.

Ngọc hạp ở trong tay linh quang chợt loé lên rồi biến mất vô tung vô ảnh, tiếp theo Hàn Lập lại đi quanh trong phòng này tìm kiếm mọi nơi một phen, đáng tiếc là nơi đây đồ vật nguyên bản không nhiều, ngoại trừ bỏ cái tượng thần cùng kim tiền cung phụng sớm đã biến thành màu xám trắng như hài cốt kia thì cũng không thấy vật gì nữa.

Sau đó, hần rốt cục đem ánh mắt nhìn về phía thần tượng. Thần tượng này kim thân mình tử long lánh, cao ước chừng một trượng mà bên trong thần tượng lại xanh biếc ướt át, giống như là sử dụng cực phẩm lục ngọc chạm khắc mà thành.

Thần tượng này mặc một thân lục sắc đạo bào, một tay ôm một cái phất trần trắng như tuyết, một tay kia thì nâng một cái tử kim sắc hồ lô, dưới cằm có ba chòm râu dài, mơ hồ có bộ dáng tiên phong đạo cốt nhưng Hàn Lập chỉ nhìn thần tượng này một lát thì

trong mắt lại không khỏi toát ra một tia hoảng sợ.

Hắn bỗng nhiên phát hiện ra, mặc cho hai mắt tròn to nhìn thẳng vào gương mặt thần tượng này bao lâu thì cũng chỉ có thể thấy được một mảnh quang hà xanh biếc ở trong mắt lóng lánh mà thôi, thủy chung không thể nhìn rõ được dung mạo của thần tượng.

Hàn Lập khoé mắt chột nhảy lên hai cái, đồng tử hơi co rút lại, ngay sau đó trong mắt liền xuất hiện lam mang chói mắt chớp động, hắn lại vận dụng Minh Thanh linh mục mạnh mẽ nhìn vào gương mặt thần tượng này. Lần này quả nhiên có chút hiệu quả, khuôn mặt thần tượng kia bị một tầng lực hà phong tỏa nay lại dần dần bị thấu thị qua, ở trong mắt phong phanh lộ rõ ra.

Hàn Lập trong lòng vui vẻ, ánh mắt ngưng trọng, nghĩ đã có thể nhìn rõ khuôn mặt thần tượng thì bỗng nhiên trong đầu vang lên một trận phạm âm thiên nhạc làm cho hai tai hắn ong ong lên, cả thần thức hải giống như một chút bị đảo điên. Hàn Lập hai mắt tối sầm lại, cả người lão đảo, thiếu chút nữa là ở thiên huyền địa chuyển ngổl bệt trên mặt đất.

May mắn thần niệm của hắn so với tồn tại Hợp Thể kỳ thì không kém làm ấy nên lúc này vội vàng vận chuyển pháp lực trong cơ thể một trận, cuối cùng từ trong mê muội thanh tỉnh lại rồi vội vàng ổn định hai chân một lần nữa đứng thẳng trở lại.

Hàn Lập sau khi ổn định thân hình thì lại đưa mắt nhìn về phía thần tượng nhưng ánh mắt lại trở nên kinh nghi bất định. Thần tượng này quý dị như thế, lấy cảnh giới tu vi hiện giờ của hắn mà vẫn không thể thấy được rõ hình dáng. Có thể thấy được bản thân nó là một dị bảo có uy năng sâu không lường được. Vật ấy lại được thờ phụng ở đây, nghĩ đến người được cung phụng ở Chân tiên giới cũng là một nhân vật không nhỏ. Mà loại thần tượng này chính là một đồ vật có chứa sự cực kỳ huyền diệu gì đó.

Ngay cả ở Linh giới vẫn có một số người có đại thần thông, cho dù ở cách xa trăm vạn dặm thì vẫn có khả năng mượn dùng thần tượng chỉ lực mà làm cho nguyên thần hoặc là phân hồn hiện hình mà ra.

Thần tượng này nếu chủ nhân có khả năng thật sự là người rất có lai lịch ở Chân tiên giới, hơn nữa tại Linh giới cũng chưa bao giờ có nghe nói qua tiên nhân tại Chân tiên giới dùng thủ đoạn này mà xuyên xuống nhưng nếu đem thần tượng này đi thì tuyệt đối là một loại hành động đốt lửa thiêu thân.

Hàn Lập thần sắc âm tình bất định một hồi lâu, rốt cục hít sâu một hơi miễn cưỡng áp chế dự niệm trong lòng, đem ánh mắt rời khỏi thần tượng nhìn về phía một bên thiên môn. Thân hình vừa động, hắn không hề chần chờ tiêu sái bước đi. Cự viên khô lồi kia được thần niệm thúc giục cũng bước đi theo sát phía sau.

Một lát công phu sau, trong phòng ngoại trừ một số đồ vật linh tinh và cái thần tượng ra thì không còn có gì nữa. Lúc này hắn đã đi qua cửa mà đi tới trước một cái sương phòng có hơn mười gian. Căn phòng này cũng không quá lớn, hơn nữa tất cả đều giống nhau như đúc.

Hàn Lập liếc nhanh qua một cái rồi sai cự viên khô lồi đem tất cả cửa phòng đẩy mở ra, sau khi thấy không có gì khác thường thì liền bước vào một căn phòng trong số đó.

Chương 1702: Kim Kiểm Đồ

Nhưng bên trong thật ra rất đơn giản, đó là một cái cửa nhỏ đem căn phòng nguyên bản hình chữ nhật chia ra làm hai gian trong ngoài. Gian ngoài lớn hơn, rõ ràng là một gian phòng khách, ngoại trừ một ít đồ dùng đơn giản như bàn ghế cùng một bộ đồ uống trà ra thì cũng không còn vật gì.

Hàn Lập dùng thần niệm đảo qua mấy thứ này thì phát hiện ra tài liệu làm ra coi như cũng có chút quý hiếm nhưng đối với hắn mà nói thì căn bản là vô dụng nên lập tức bước đi, thoáng một cái đã đi vào bên trong phòng ngủ. Bên trong gian phòng này đồ vật nhiều hơn một ít.

Trừ bỏ cái giường ngọc màu xanh nhạt ra thì còn một cái bàn học hình chữ nhật, trên bàn bày ra bừa bãi mấy cây bút lông, một cái nghiên mực màu hồng cùng một tấm lụa mỏng trắng như tuyết.

Hàn Lập đuôi lông mày vừa động liền đi tới chỗ bàn học, đem mấy cái bút lông và nghiên mực phân biệt nhắc lên mà thường thức nhưng rồi lại lắc đầu buông xuống. Sau đó hắn lại duỗi tay đem cả tấm lụa mỏng màu trắng kia quơ lấy vào tay, cũng nhẹ nhàng ngắm một hồi lâu. Kết quả là trên mặt trên tất cả đều không có chữ nào cả!

Trên mặt Hàn Lập cũng không có gì khác thường, đem tất cả trả lại chỗ cũ, thần niệm sau khi cẩn thận quét qua một lần nữa xác định thực sự không có bỏ sót gì thì liền không chút do dự xoay người bước đi.

Hắn nguyên bản sẽ không trở vào việc tìm kiếm và có đại thu hoạch bảo vật gì tại nơi ở của môn nhân đệ tử nên tự nhiên cũng không dừng lâu tại đây. Huống hồ số phòng như vậy ở đây còn có hơn mười gian, thời gian cũng không nhiều lắm, cũng không có khả năng mỗi một gian ở đây tìm kiếm qua một lần. Kết quả là ngoại trừ mấy cái ngọc giản dùng một loại cổ văn vô danh ghi lại thì cũng không có thu hoạch gì nữa.

Mấy cái ngọc giản này được tùy ý đặt ở đầu giường nên hơn phân nửa cũng không phải là vật trọng yếu gì. Hàn Lập cũng là thuận tay thu lại, tính toán về sau vạn nhất mà

sáng tỏ lai lịch cổ văn này thì từ đó cũng có thể có được một số tin tức hữu dụng. Dù sao đối với hết thảy mọi thứ tại Chân tiên giới hẳn vẫn cảm thấy tò mò. Hẳn mang theo không ít một lần nữa quay về tới đại sảnh tại chủ điện rồi tiến vào một cánh cửa hông khác.

Đồng dạng trải qua một đoạn thông đạo, Hàn Lập đi tới một khu phòng ốc nằm song song chính tề trước mặt, Tuy nhiên số phòng này so với mấy cái sương phòng lúc trước thì bất đồng, mỗi một gian phòng ở đều có hình vuông, có một cánh cửa nhỏ ra vào, bên trong không có gì khác. Hơn nữa tất cả các phòng đều hoàn toàn độc lập và mỗi cái cách nhau chừng hơn mười trượng.

Điều làm cho trong lòng Hàn Lập nhảy dựng lên chính là bốn vách tường các phòng này đều có ánh sáng màu bạc lóng lánh đồng thời phía trên có viết đầy đậm ngân sắc phù văn. Đúng là Ngân khoa văn mà hẳn quen thuộc dị thường.

Hàn Lập nhìn mấy cái phòng này trong chốc lát mới rốt cục xác định được mấy căn phòng này dĩ nhiên là mật thất dùng để tu luyện. Phát hiện này làm cho hẳn hơi có chút vui vẻ. Nếu là mật thất thì bên trong nói không chừng còn có vật gì mà người ở trước kia đi lưu lại. Bất quá sau khi nhìn vô số ngân sắc phù văn ẩn hiện bên ngoài cửa thì thần sắc hẳn ngưng trọng hơn vài phần.

Nói như vậy, nơi mật thất này có bố trí pháp trận thì hẳn chủ yếu là loại cách âm tiêu cấm chế gì đó nhưng lúc trước tại đại môn chủ điện hẳn gặp một phen hoảng sợ nên tự nhiên cũng không thực sự phớt lờ đi. Bất quá lúc này hẳn không để cho cự viên khôi lỗi đi kiểm tra mà bày ra trên người mấy tầng phòng hộ rồi thò tay từ trong áo bào trực tiếp dè lên cửa đá của một gian mật thất.

Một thanh tiểu kiếm màu xanh kích bắn ra, chỉ chợt loé lên liền đã hoá thành một đạo thanh hồng dài chừng một trượng hung hăng chém lên đại môn mật thất. Hẳn chuẩn bị dùng bạo lực mạnh mẽ bài trừ cấm chế trên cửa. Mật thất đại môn ngân quang đại phóng rồi một tiếng thanh minh từ bên trong vang lên.

Ngân quang kia nhìn như bình thường nhưng Thanh Trúc Phong Vân Kiếm lại bị ngăn cản lại. Kiếm quang trầm lên ngân quang kia lại giống như trầm lên mặt nước mà nhất thời lại không thể phá vỡ được, chỉ có thể chậm rãi làm tiêu thất linh quang nhưng Hàn Lập thấy vậy thì trong tâm lại buông lỏng.

Quả nhiên như hẳn đã dự đoán, cấm chế trên cửa cũng không phải là loại phản kích

lại, hơn nữa phân nửa cũng chỉ là loại tiểu cấm chế đệ giai ở Tiên giới mà thôi. Ngẫm lại cũng phải, mấy cái gian mật thất tu luyện này làm sao có thể bày ra cấm chế gì đó quá lợi hại. Hắn không chần chờ gì nữa, tay vừa chuyển rồi lấy ra một cái hắc sắc tiểu sơn cao vài tấc ra rồi hướng ra trước người ném đi.

"Oanh" một tiếng!

Tiểu sơn ở trong hắc quang biến lớn hơn một trượng rồi hung hãn đánh lên trên ngân quang. Lúc này đây, cấm chế trên cửa hiển nhiên không thể thừa nhận được cự lực như thế, sau khi phát ra một tiếng thanh minh thì ngân quang tán loạn tiêu thất.

Thanh quang chợt loé, cửa phòng đã bị kiếm quang cắt thành hai nửa hướng ra hai bên sườn mà rơi xuống. Hàn Lập đem bảo vật thu lại rồi tiêu sái bước vào trong.

Cái gọi là mật thất này bất quá chỉ rộng bảy tám trượng nhưng bên trong rộng rãi dị thường, trừ bỏ vài cái bồ đoàn đồng dạng dùng "Giáp Y thảo" bện thành thì cũng không có vật gì nữa. Vì vậy nơi đây thật sự không cần dùng thần niệm quét qua làm gì. Hàn Lập chỉ có thể khê thở dài một hơi, thuận tay đem mấy cái bồ đoàn kia thu lại thì rời khỏi mật thất.

Tuy nhiên mật thất như vậy còn có rất nhiều nên hắn vẫn chưa thật sự cảm thấy thất vọng cái gì!

Sử dụng thủ đoạn đồng dạng hắn đem một gian phòng cửa bằng đá khác phá vỡ ra rồi đi vào trong nhưng một lát sau hai tay trống trơn đi ra.

Liên một hơi như vậy, Hàn Lập liên tiếp phá vỡ sáu gian mật thất nhưng tựa hồ hôm nay vận khí không tốt nên vẫn không hoạch được gì. Điều này làm cho Hàn Lập trong lòng thâm kêu xui xẻo, đồng thời đối với một số mật thất còn lại cũng không có bao nhiêu mong chờ.

Bất quá, sau một tiếng "oanh" vang lên, gian mật thất thứ bảy vừa bị hắn phá vỡ, hắn vừa đi vào trong đó thì trong miệng lại khê kêu lên một tiếng, hai mắt sáng bừng. Gian mật thất này so với mấy gian phía trước thì hoàn toàn không giống. Trong gian phòng chẳng những đầy đủ bàn ghế mà trên mặt bàn còn bày ba cái hộp ngọc lớn nhỏ không đồng nhất cùng hai cái bình nhỏ. Đáng chú ý là trên vách tường còn treo một bộ tranh vẽ màu vàng lóng lánh.

Mặt ngoài bức tranh này kim quang chói mắt khiến hần nhất thời cũng không thể nhìn thấy rõ ràng nội dung bức tranh ra sao. Chỉ thấy hai mắt Hàn Lập khép hờ, một lát sau bỗng nhiên mở ra, kết quả trong đồng tử có lam mang chớp động rồi tụ quang rồi cực xuyên qua kim quang mà nhìn thấy rõ ràng bức tranh này nhưng chỉ thấy thần sắc hần ngẩn ra.

Chỉ thấy trong bức tranh có vô số kim sắc phi kiếm kiểu dáng giống nhau nhưng tư thế và kích thước của đám phi kiếm này thì lại hoàn toàn bất đồng, có cái rất nhỏ, có cái rất lớn giống như kinh thiên cự kiếm nhưng lại cho hần một loại cảm giác đáng sợ như dài mấy chục trượng, cái nhỏ thì chỉ có một tấc nhưng liếc mắt một cái thì có thể nhìn rõ hoa văn trên thân kiếm, giống như là gần trong gang tấc.

Mà nhiều kim kiếm như vậy ở trong bức họa thì theo lý thuyết hần phải có vẻ hỗn độn dị thường, làm cho người ta căn bản không thể nhìn nhận rõ ràng nhưng nếu nhìn vào bức tranh này thì mỗi một thanh phi kiếm đều trông rất sống động, hơn nữa còn có khí tức khác nhau, làm cho người ta liếc mắt một cái là có thể nhìn ra muôn vàn sai biệt trong đó.

Vạn kiếm đồ quý dị như thế làm cho Hàn Lập trong lòng vui vẻ, hai con mắt gắt gao nhìn vào bức tranh này, thân hình vẫn không nhúc nhích nhưng chỉ một lát công phu sau Hàn Lập bỗng nhiên kêu lên một tiếng đau đớn rồi thụt lùi ra sau mấy bước, giống như bị trúng một kích vô hình chi lực. Chỉ thấy hần lập tức lắc đầu, đem ánh mắt nhanh chóng rời khỏi bức tranh, không dám nhìn lại nữa, đồng thời trên mặt hần hiện ra sắc đỏ sậm.

"Thần niệm chi lực thật là lợi hại, thật sự là không khác gì dùng phi kiếm trăm kích. Nếu không phải thân ta tinh thông phi kiếm hơn nữa thần niệm đồng dạng cũng không yếu thì một kích này chỉ sợ đã làm hao tổn thần thức nhiều."

Nội linh lực ở trong kinh mạch Hàn Lập điên cuồng chuyển động vài vòng thì dị thường trong cơ thể cũng liên biến mất nhưng trên mặt vẫn còn lộ ra vẻ hoảng sợ.

Bất quá sau khi Hàn Lập ổn định tâm thần thì một tay lập tức vừa chuyển, trên tay đã xuất hiện mấy cái phù lục màu sắc khác nhau, tay vừa giơ lên thì nhất thời hơn mười đạo phù lục nhan sắc khác nhau liên tiếp kích bắn ra, sau mấy cái chớp động thì liên tiếp vào trong kiếm đồ không thấy bóng dáng.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Trên mặt kiếm đồ hiện ra lục sắc hư ảnh phù văn đem tất cả kim quang thu vào rồi nhanh chóng thu nhỏ lại. Kiếm đồ sau khi bị phù văn áp chế toàn bộ kim quang phát ra thì bắt đầu không tình nguyện mà thu nhỏ lại, cuối cùng chợt loé lên mà biến mất hoàn toàn.

Hư ảnh phù văn sau khi áp chế xong thì lập tức hoàn nguyên trở thành mười tám phù lục rắn chắc dán lên trên mặt kiếm đồ. Nhất thời các luồng khí tức từ kiếm đồ phát ra thu liễm lại không còn sót lại chút gì, trở thành một bức tranh bình thường.

Hàn Lập thấy vậy thì mỉm cười, một tay hư không đánh ra một trảo. "Su" một tiếng, kiếm đồ liền rơi vào trong tay hắn. Thanh quang chợt loé lên rồi bức tranh lập tức hành cuốn lại mà biến mất. Hàn Lập lúc này khẽ thở ra một hơi, trong lòng buồn lòng.

Bức tranh vạn kiếm đồ này cũng không biết là vật gì nhưng vừa đơn giản nhìn vài lần là có cảm nhận được đồ vật này thực sự huyền diệu dị thường, bên trong tựa hồ có bao hàm một loại pháp môn tu luyện thần bí hoặc là một loại kiếm quyết lợi hại hoặc như loại thần niệm bí thuật nào đó. Nhưng rốt cục như thế nào thì tự nhiên là phải chậm rãi nghiên cứu rồi mới có thể có được kết luận chuẩn xác.

Tiếp theo hắn đi đến cái bàn trước mặt, tay áo phát một cái, một mảnh thanh hà ba cuộn ra. Nhất thời mấy cái hộp ngọc cùng bình nhỏ tất cả đều bị quang hà cuốn lên tay. Sau khi dùng thần niệm hướng vào trong đó xem xét thì Hàn Lập lại nhíu mày.

Bên trong ba cái hộp ngọc phân biệt có ba tấm phù lục, mặt ngoài có minh ấn ngân triện văn phức tạp dị thường nhưng bên trên linh khí sớm đã tiêu tán như không còn, căn bản là vô dụng. Về phần hai cái bình nhỏ kia thì bên trong lại trống không, chỉ có ẩn hiện mùi linh dịch còn sót lại tản ra.

Xem ra hai cái bình nhỏ này trước đây được sử dụng để chứa loại linh dịch nào đó nhưng bởi vì bảo quản không nghiêm mật, công thêm nhiều năm trôi qua như vậy làm cho chúng bay hơi hết rồi. Hàn Lập hơi cân nhắc rồi đem phù lục này thu lại.

Số phù lục này cùng với vài loại phù lục chứa vài loại Kim Khuyết Ngọc Thư khác nhau rất lớn, thật đáng giá để nghiên cứu phục chế một lần. Tiếp theo hắn lại đem mọi góc ngách mật thất điều tra qua một lần nhưng không thu hoạch được gì nữa. Thấy vậy Hàn Lập bèn đi ra bên ngoài.

Còn ba cái mật thất kia hắc cũng không có buông tha nhưng tất cả đều giống như cái trước, bên trong tất cả đều trống rỗng. Khi hắc đi đến cái mật thất cuối cùng thì cước bộ không khỏi có chút nhanh lên.

Không bao lâu sau, Hàn Lập liền đi ra khỏi toà thiên điện, đứng ở cửa điện phân biệt hướng về phía sơn đạo dẫn đến hai gian thiên điện cùng chủ điện liếc mắt một cái, trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm. Lúc này Thạch Côn cùng Liễu Thuý Nhi hắc là đã lên đến đỉnh núi.

Chương 1703: Dược Viên

Bất quá, ảo trận tại quảng trường kia cũng không phải là loại bình thường. Hai người này nếu không có thủ đoạn đặc thù thì tuyệt không trong khoảng thời gian ngắn mà thông qua được. Nhưng cho dù là như thế thì thời gian dành cho bọn họ cũng không nhiều lắm, tối đa chỉ điều tra được một vài chỗ mà thôi.

Hàn Lập sau khi cân nhắc như thế thì ánh mắt nhìn sang hai nơi thiên điện khác quét qua vài lần, bộ dáng hơi có vẻ lưỡng lự không quyết. Bỗng nhiên, trong mắt hắn tình quang chợt loé rồi nhìn về phía lầu các đỉnh thai phía sau chủ điện kia. Nơi đó có cây xanh biếc, khắp nơi được một cỗ mộc linh khí nồng đậm bao phủ, hơn nữa trong mỗi cơn gió nhẹ thổi tới đều ẩn hiện có chút dược hương lẫn ở trong đó.

Hàn Lập thở dài một hơi, trong lòng không khỏi thầm mắng chính mình là một tiếng "ngu ngốc". Đối với tu luyện giả mà nói, dược viên là cái mà khẳng định là mỗi một động phủ phải có. Nơi đây chính là tiên nhân di lưu chi địa, nghĩ đến dược viên khẳng định là phải có tồn tại. Mà các bảo vật khác dù có thì sao có thể so sánh với linh dược của Tiên giới chứ.

Chỉ cần có thể tìm được linh dược thích hợp mà hắn lại có cái bình nhỏ thần bí nọ thì có thể đem linh dược đó mà nhân ra số lượng lớn, cái này so với bảo vật gì đó thì đều mạnh hơn gấp trăm lần. Chỉ cần lấy linh khí từ xa xa lan đến đây thì xem ra dược viên này rõ ràng là nằm ở giữa phiến lầu các đỉnh thai kia.

Sau khi trong lòng nghĩ thông suốt, Hàn Lập không hề chần chờ nữa, lúc này mang theo cự viên khôi lỗi hoá thành một làn khói nhẹ nhàng bay thẳng đến mặt sau chủ điện. Lấy tốc độ đáng sợ của Hàn Lập chỉ trong một chén trà nhỏ công phu sau hắn đã đến nơi. Tuy rằng không biết vị trí chuẩn xác của dược viên nhưng căn cứ theo mức độ đậm nhạt của mộc linh khí thì có thể phân biệt được dễ dàng.

Hắn cũng không quản trên đường đi có những toà kiến trúc gì, chỉ sau mấy cái chớp động thì đã đến một chỗ bằng phẳng phía trước một gian lầu các ba tầng. Ở chỗ này rõ ràng là có một mảnh vườn rộng một mẫu, dược hương đúng là từ bên trong này phát tán

ra. Bất quá cả toà được viên này đều bị một cái ngũ sắc tử kim quang trụ bao quanh, từ đó toả ra một mảnh ngũ sắc quang tráo bao phủ lấy nó. Hàn Lập thấy cảnh này thì không khỏi nhú mày.

Pháp trận này là đại hình pháp trận, thoát nhìn so với cấm chế ở trên cửa mật thất lúc trước thì đã thấy có chút khó giải quyết nhưng đối với loại phòng hộ cấm chế này thì hẳn tự hỏi lại có vài phần tự tin. Sau khi hơi trầm ngâm, hắn liền một tay bấm quyết há miệng phun ra một đoàn ngân sắc hoả cầu. Trong ngân sắc hoả cầu có một tiếng thanh minh truyền ra.

Hoả cầu ngân quang chợt loé lên rồi biến ảo thành một con ngân sắc hoả điều bay ra. Đúng là Phệ Linh Thiên Hoả hoả điều. Hoả điều này tối am hiểu thôn phệ các loại linh diễm linh lực, đối với việc bài trừ cấm chế này mà nói tự nhiên là có diệu dụng không thể tưởng được.

"Đi!"

Hàn Lập không chút khách khí chỉ vào ngũ sắc quang tráo trước mặt, trong miệng khẽ quát một tiếng. Nhất thời ngân sắc hoả điều hai cánh mở ra trực tiếp hoá thành một đoàn ngân quang kích bắn ra.

"Oanh" một tiếng!

Ngũ sắc quang tráo hơi nhoáng lên một cái. Tiếp theo ngân diễm quang hà đan vào nhau mà phát ra tiếng nổ liên miên không dứt. Bên ngoài thân ngân sắc hoả điều hoả diễm xoay quanh bay múa, thi thoảng trực tiếp bắn ra bốn phía, tất cả hoả diễm này khi tiếp xúc với ngũ sắc quang tráo thì đều loé lên biến mất, bị cắn nuốt vô ảnh vô tung. Một lát công phu sau quang sáng liền trở lên loãng hơn. Hàn Lập thấy cảnh này thì trong lòng nhất thời lộ ra vẻ vui mừng.

Cấm chế do tiên nhân lưu lại này tựa hồ cũng không được tốt lắm, so với dự đoán thì dễ dàng phá giải hơn nhiều. Hắn đang muốn tái thi pháp thúc dục uy năng của hoả điều thì từ trên tử kim quang trụ bốn phía kia lại bỗng nhiên phát ra thanh âm vu vu, tiếp theo ngũ sắc linh quang đại phóng, từng đạo quang trụ dày đặc từ phía trên phun ra, chỉ chợt loé lên rồi đều rút vào phía trên quang sáng.

Quang sáng nguyên bản vừa mới bắt đầu yếu bớt đi lập tức hào quang chợt loé rồi

lại dày đặc như lúc ban đầu. Hàn Lập thấy vậy thì sắc mặt không khỏi trầm xuống nhưng hần không lưỡng lự, mười đầu ngón tay mơ hồ khu động pháp quyết, trong miệng đồng thời lầm bầm rồi bỗng nhiên một từ "trưởng" từ trong miệng hần hung hăng phun ra.

Kích thước của Phệ Linh hoá điều nguyên bản chỉ có một thước nhưng lúc này hai mắt hung quang chợt loé, hai cánh mở rộng ra rồi hướng lên trời cao bắn lên, tiếp theo nó xoay quanh một cái và hình thể nhanh chóng phình lớn lên. Chỉ một lát công phu sau, một con ngân sắc hoá điều hình thể một trưởng hiện lên phía trên ngũ sắc quang tráo.

Hoả điều ngẩng đầu kêu lên một tiếng thanh minh rồi hai cánh thật lớn hướng xuống phía dưới hung hăng quạt một nhát. "Phốc xuy" một tiếng xé gió đại tác, vô số ngân vũ biến thành cầu như mưa điên cuồng kích xuống.

Cả không gian bỗng chốc tràn đầy tiếng nổ vang động, hoá điểm rào rạt đem cả quãng sáng bao phủ trong đó. Ngay cả có ngũ sắc quang trụ không ngừng rút linh lực vào nhưng quãng sáng này bắt đầu kịch liệt chớp động. Thấy vậy, ngân sắc hoá điều thật lớn thu hai cánh lại, thân hình quay tròn vừa chuyển rồi ngân quang sau lưng đại phóng mà hoá thành một viên hoá cầu lớn giống như lưu tinh từ trên cao lao thẳng xuống.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Ngũ sắc quang tráo kia rốt cục vô pháp chống đỡ, mặt ngoài bắt đầu tắc tắc vỡ vụn ra. Hàn Lập thấy vậy trong lòng vui vẻ hẳn, ánh mắt chớp động liên chuẩn bị sau khi quãng sáng kia hoàn toàn hư hại thì lập tức vọt vào trong được viên nhưng hần suy nghĩ hiển nhiên quá đơn giản.

Mấy cái Tử kim quang trụ kia đột nhiên ngừng phun ra linh lực nhưng ngay sau đó liền phát ra tiếng sấm thanh lớn, điện quang chớp động rồi từng đạo từ sắc hồ quang nhất thời hiện lên.

Vừa thấy hồ quang này, sắc mặt Hàn Lập chợt khó coi dị thường, ánh mắt đảo qua ngũ sắc quang tráo mắt thấy sẽ hư hại hoàn toàn kia lúc này căn rằng một cái, không những không lùi lại tránh né mà ngược lại trên người hần khí quay cuồng một trận rồi Thiên Ngoại ma giáp lại hiện lên, hơn nữa linh lực trong cơ thể như nước lũ cuốn về ma giáp kéo đến.

Mặt ngoài ma giáp vô số hắc sắc phù văn bắn ra vây quanh Hàn Lập mà chuyển động không ngừng đem hần bao vào trong đó. Tiếng sấm vang lên rồi vô số đạo tinh tế kim hồ nhảy vọt ra mà hoá thành một tầng kim sắc điện võng đem hần bao vào bên

trong.

Lúc này một tay hắc hủ không đánh ra một trảo, nhất thời một tấm phù lục xuất hiện rồi hướng lên trên người áp vào. Hào quang chợt loé rồi vô số hào quang các màu sắc khác nhau hiện lên ngoài thân. Sau đó tay áo bào Hàn Lập run lên, Nguyên tử cực sơn từ trong tay áo bay ra. Tiểu sơn này bị pháp quyết thúc giục lập tức biến thành hơn mười trượng giống như một cái cự thuẫn che trước người.

Ngay cả tử sắc hồ quang này có lợi hại thì hắc cũng không tin là lôi điện chi lực của nó có thể đem ngọn núi này hoà tan. Cơ hồ ngay lúc Hàn Lập vừa hoàn thành việc này thì mấy quang trụ từ kim kia đồng thời phát ra một tiếng nổ thật lớn như sét đánh.

Năm đạo tử sắc hồ quang thô to từ phía trên bắn ra, trên đường đi hội tụ lại thành một đoàn rồi dung hợp thành một viên lôi cầu đường kính hơn nửa trượng mà hùng hổ xông thẳng đến Hàn Lập.

Hàn Lập vừa thấy được kích thước kinh người của tử sắc lôi cầu thì sắc mặt có chút tái xanh nhưng vẫn không có hành động gì, chỉ thấy trong miệng quát khẽ một tiếng rồi bàn tay bỗng nhiên vỗ vào hắc sắc tiểu sơn trước người. Nhất thời mặt ngoài tiểu sơn ngân sắc phù văn chợt loé lên rồi một quang sắc màu xám từ trên núi cuộn ra mà trực tiếp nghênh đón về phía tử sắc lôi cầu đối diện. Ngay sau đó, hai cái liên va chạm với nhau.

Một tiếng nổ kinh thiên như sét đánh vang lên, quang sáng màu xám bị lôi cầu làm cho rung động mà vỡ tan, cơ bản là không thể ngăn cản được bao lâu. Điều này cũng khó trách!

Nguyên tử thần quang này ngay cả huyền diệu nhưng chỉ có tác dụng đối với ngũ hành chi lực mà thôi, còn đối phó với lôi cầu này là do tiên giới bí truyền lưu lại thì tự nhiên là không có tác dụng.

Lúc này tử sắc lôi cầu vừa động, bộ dáng sẽ chuẩn bị va vào hắc sắc tiểu sơn. Hàn Lập thấy vậy thì khoé miệng hơi nhếch lên. Hiện tại thần thông của Nguyên tử cực sơn cũng không phải chỉ là có một loại Nguyên tử thần quang này. Bàn tay hứn đặt lên ngọn núi bỗng nhiên thanh quang chợt loé rồi một đạo pháp quyết bay ra nhập vào trong đó.

Nhất thời phía trên hắc sắc tiểu sơn ngân sắc phù văn từ trên núi bay ra, hơn nữa sau khi quay tròn vừa chuyển thì cũng hoá thành một cái lưới màu đen che chắn trước ngọn

núi. Từ sắc lôi cầu chợt loé lên rồi liền đung vào lưới đem này rồi lại cũng chợt loé lên mà qua, bộ dáng giống như một chút ảnh hưởng cũng không có.

Hàn Lập ánh mắt ngưng trọng lại nhìn rãnh mạch, lôi cầu nguyên bản đường kính nửa trượng nhưng sau khi bay xuyên qua hắc sắc quang võng thì trong nháy mắt hình thể bị thu nhỏ lại ước chừng chỉ còn một phần ba nhưng không chờ hẳn kịp nghĩ gì nhiều.

Lôi cầu vừa kích lên bản thể của hắc sắc tiểu sơn thì nhất thời một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Từ sắc lôi quang đại thịnh rồi đột nhiên "thứ lập" một tiếng, lưỡng đạo tử sắc điện xa một chút t heo hai bên sườn cự sơn vọt qua rồi như thông linh nhắm thẳng Hàn Lập mà đến.

"Phốc phốc" vài tiếng, vô số màn hào quang bên ngoài vừa cùng lưỡng đạo tử xa tiếp xúc thì đều chợt loé lên mà toán loạn phá diệt, bộ dáng không thể ngăn cản mây may. Khoé mắt Hàn Lập chợt kinh hoàng, một tay bỗng nhiên vung lên. Trên người kim sắc điện võng nhất thời có tiếng sấm truyền ra rồi nhắm thẳng đến lưỡng đạo tử điện cuốn đến nhưng ngay tại lúc đó chợt có một tiếng vỡ thanh thủy truyền đến.

Hàn Lập vừa nghe được thanh âm này thì cơ hồ không cần suy nghĩ thân hình nhoáng lên một cái rồi liền tiếp mang theo tàn ảnh hưởng một bên dạt ra. Đúng là ngũ sắc quang trảo đã bị ngân sắc hoá điều phá hỏng hoàn toàn.

Nhưng tử, kim lưỡng sắc hồ quang vừa đan vào nhau thì lưỡng đạo điện quang lại đột nhiên bạo liệt mà nổ tung. Tử mang trong nháy mắt công phu đã đem kim quang hoàn toàn bao phủ vào trong đó. Tác động của vụ nổ này thật lớn, lốc khí một chút đã cuộn cuộn nổi lên, cơn lốc này mang theo vô số tia điện màu tím lẫn xuống đem thân hình Hàn Lập vừa động bao vây vào trong đó.

Sắc mặt Hàn Lập tái xanh, thân hình không dám dừng lại. Tiếng gầm rú vang lên rồi hắc sắc phù văn trong nháy mắt vỡ vụn ra mà hoá thành một cỗ hắc khí cùng tử sắc điện hồ đan vào nhau rồi lại cùng bạo liệt mà song song tán loạn tiêu thất.

Ngay sau đó, một cái hư ảnh ba đầu sáu tay màu vàng từ trong hắc khí hiện ra, song chưởng của nó vung lên rồi vô số kim quang từ sáu bàn tay phun ra đem cơn lốc kích đến lung lay sắp đổ, thanh thế cực kỳ kinh người.

Mấy cái gai sắc nhọn của ma giáp trên người Hàn Lập đột nhiên hắc mang chợt loé

rồi một đạo hắc sắc quang trụ phun ra. Cơn lốc này dưới sự tấn công của lưỡng chủng công kích rốt cục gào thét lên một tiếng mà tan thành mây khói.

Thân hình Hàn Lập vừa động lại hướng tới được viên lao tới nhưng vào lúc này, tử sắc quang trụ đột nhiên phát ra một tiếng vù vù rồi vô số quang hà chợt hiện, quang sáng vừa mới vỡ tan chợt loé lên rồi khôi phục như lúc ban đầu ở phía trên được viên.

Hàn Lập muốn dừng lại nhưng căn bản là không kịp rồi, một đầu hắc đã chui vào trong ngũ sắc quang mà. Bốn phía tiếng sấm lại vang lên, mặt ngoài quang sáng lộ quang chợt loé rồi từng đạo tử sắc hồ quang lại vọt ra, tiếp theo mấy tiếng sét đánh liên hoá thành tử sắc điện xà bắn ra. Sắc mặt Hàn Lập có chút tái nhợt đi.

Chương 1704: Trịch Sơn

Bất quá ngay khi thân thể hần bị ngũ sắc quang hà vây lấy thì không gian bốn phía lập tức trở nên cứng rắn như tinh cương, đồng thời một cỗ cự lực chột ép lên thân hình khiến hần không thể nhúc nhích mảy may. Năm đạo tử sắc điện xà chột loé lên rồi mang theo tiếng sấm kinh người bắn ra. Tính mạng Hàn Lập một chút đã lâm nguy.

Bất quá dù sao hần cũng không phải là tồn tại bình thường, mặc dù trên mặt tái nhợt nhưng ngay sau đó liền biến mất, ngược lại trong mắt hiện lên một tia hàn ý, trong mũi phát ra một tiếng hừ lạnh. Trên người kim quang chột loé rồi hư ảnh pháp tướng ba đầu sáu tay từ trên người bay vọt ra nhưng lúc này pháp tướng xuất hiện lại rất khác so với lúc trước.

Thân mình pháp tướng sáng ngời chói mắt giống như là được sơn một lớp sơn màu vàng, giống như một thần tượng được làm bằng vàng ròng. Đúng là pháp tướng kim thân Hàn Lập vừa mới tu luyện thành. Lúc này, Hàn Lập cũng vừa hé miệng phun ra một đoàn hắc quang, hắc quang chột loé lên liền biến hoá thành một đạo hắc khí chui vào trong kim thân.

Ba cái đầu của pháp tướng nguyên bản trông có chút mờ mịt hai mắt lúc này đột nhiên trở nên linh động dị thường, trên mặt ẩn hiện có một tầng hắc khí trời lên. Nó vừa động thì thân hình cao mấy trượng ánh vàng rực rỡ lập tức chắn trước người Hàn Lập. Mấy đạo tử sắc hồ quang chột loé lên đánh tới nhưng kim thân không chút khách khí vung năm cánh tay đồng thời chặn lại.

"Ầm" mấy tiếng trầm đục vang lên, năm đạo cột sáng màu vàng từ trong lòng bàn tay vọt ra trực tiếp đón đầu. Kim quang cùng tử sắc hồ quang lập tức va chạm với nhau cách đó không xa. Tử điện ngay cả có lợi hại thì vẫn bị cột sát đánh tan gần một nửa nhưng thân mình cột sáng cũng theo đó mà biến mất.

Chiếu theo tình hình này mà nói thì Hàn Lập chỉ cần thao túng kim thân luân phiên công kích một hồi là có thể thoát ly hiểm cảnh. Vấn đề là số hồ quang còn sót lại kia căn bản không để cho kim thân có cơ hội ra tay lần nữa.

"Thử lại" một tiếng, từ sắc điện xà liên quý dị tới gần trong gang tấc và lại hung hăng kích xuống nhưng tại thời điểm như chỉ mảnh treo chuông, tất cả các cánh tay trên kim thân của Hàn Lập lại đột nhiên trở nên mơ hồ rồi biến mất không thấy bóng dáng rồi ngay sau đó, năm đạo từ sắc hồ quang run lên, nhìn lại thì đã bị năm cánh tay từ trong hư không hiện lên mà ôm chặt lấy.

Chúng nó giống như trực tiếp từ trong hư không thoát ra, không chút dấu hiệu. Năm ngón tay của hắn khẽ dùng một chút lực, hồ quang chỉ kịp phát ra vài tiếng sét đánh thì bị một trảo mà tán. Tuy nhiên trong vô số tia điện hồ bắn ra thì cũng có một tiểu bộ phận trực tiếp đánh lên kim thân của pháp tướng nhưng chỉ thấy tia điện này chỉ chọt loé lên rồi tán loạn, căn bản là không thể tạo thành thương tổn gì đối với kim thân.

Bất quá từ năm cây cột phía xa xa lại có tiếng sấm không ngừng vang lên rồi lập tức lại có năm đạo hồ quang hiện lên, bộ dáng chuẩn bị bắn đến nhưng chỉ cần điểm trì hoãn ấy thì việc phá ngũ sắc quang trảo nhất thời đang vây khốn Hàn Lập mà nói là đủ rồi.

Lấy sự mạnh mẽ của thân thể hắn cùng một thân đạo pháp thần thông thì làm sao có thể thực sự bị nhốt ở bên trong cấm chế. Lúc này chỉ thấy trong miệng hắn lăm lăm, ma giáp trên người hắc quang lưu động một trận rồi thân hình đột nhiên cuồn cuộn trướng thật lớn, cả người đột nhiên sinh ra một tầng lông mao thô ngạnh màu vàng óng ánh. Hai mắt lam quang chọt loé rồi hai cái răng nanh từ hai bên miệng nhô ra hơn non nửa.

Lúc này Hàn Lập đã biến thân thành một cự viên cao hơn mười trượng. Cự viên này lam nhàn kim mao, miệng đầy răng nanh, tướng mạo dữ tợn dị thường. Bất quá trong đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng kia vẫn có thể nhận ra được bóng dáng của Hàn Lập, bên cạnh đó biểu tình của cự viên vẫn không khác gì so với trước khi biến thân.

Thiên ngoại ma giáp vẫn ở trên người cự viên mà theo biến hoá của thân hình mà phình lớn lên, hơn nữa gai sắc mặt ngoài cũng trở nên dài hơn một thước, bên ngoài hàn quang kinh người chớp động làm cho người ta vừa nhìn liền không rét mà run.

Đây đúng là Sơn Nhạc cự viên biến thân trong Kinh Trập Thập Nhị biến mà Hàn Lập mới luyện thành, sau khi biến thân thì thành bộ dáng của cự viên. Hàn Lập chỉ cảm thấy một cỗ nhiệt lực từ đan điền tuôn ra rồi hướng vào kinh mạch các nơi chảy nhanh tới. Trình độ mạnh mẽ của thân thể dường như một chút gia tăng thêm bốn năm thành.

Phải biết rằng thân thể Hàn Lập nguyên bản đã thập phần cường đại, hiện giờ lại một chút cuồng trưởng gần nửa thì trình độ đáng sợ đến mức nào cũng có thể nghĩ. Ngay sau đó, cự viên do hắc biến tành lập tức lộ ra uy năng kinh thiên.

Chỉ nghe thấy một tiếng gầm nhẹ từ trong miệng cự viên phát ra, hai cánh tay đầy lông xù đột nhiên hướng lên không trung vung lên. Ngũ sắc quang tráo đang giam cầm hắc nhất thời kịch liệt chớp động rồi vỡ tan ra. Hàn Lập lập tức khôi phục tự do.

Nhưng ở phía xa, ngũ sắc ngoài quang tráo lại chợt loé lên rồi lập tức quay cuồng cuộn cuộn đè xuống, không để cho Hàn Lập có thời gian thở dốc. Cự viên thấy vậy thì không chút do dự hướng về ngân sắc hoá điểu đang bay ở trên cao chỉ một cái, tay kia thì hướng về hắc sắc tiểu sơn một bên hư không đánh ra một trảo.

Ngân sắc hoá điểu sau khi thanh minh một tiếng thì xoay quanh một cái rồi hoá thành một viên hoá cầu thật lớn từ trên cao rơi thẳng xuống, xem nơi hạ xuống thì đúng là chỗ kim sắc cự viên. Mà hắc sắc tiểu sơn nhoáng lên một cái thì "sưu" một tiếng rồi biến mất ở trên không trung không thấy bóng dáng.

Sau một tiếng nổ, ngân sắc hoá điểu đến bên cạnh cự viên thì nổ tung ra, chỉ thấy từng đợt ngân sắc hoá lãng tràn ra bốn phía. Ngũ sắc quang hà vừa định tới gần thì trong nháy mắt đã bị hoá điểu mạnh mẽ đẩy ra, nhất thời căn bản không thể tiến vào sát cự viên được.

Thân ở biển lửa, kim sắc cự viên một tay vừa lật, không gian phía trên chợt dao động rồi hắc sắc tiểu sơn cao hơn mười trượng lại từ trong hư không thoáng cái hiện ra và bị một bàn tay đầy lông xù dễ dàng cầm lấy nâng lên. Cảm giác giống như ngọn núi này nhẹ bằng như bông.

Ngay sau đó Hàn Lập lại làm ra một chuyện nếu có ngoại nhân ở đây nhìn được thì phải giật mình đánh thót. Chỉ thấy cự viên do hắc biến thân thành trong nháy mắt hung quang chợt loé rồi cánh tay đang nâng ngọn núi đột nhiên gấp khúc, thân hình dùng một chút lực đem Nguyên từ cực sơn giống như hòn đá ném mạnh ra ngoài.

Cái này cũng không phải là dùng phép thuật gì thúc dục pháp bảo mà là chỉ bằng vào sức lực của thân thể Hàn Lập mà ném mạnh ra mà thôi. Tuy Nguyên từ cực sơn vẫn chưa phóng đại đến cực hạn, sức nặng cũng chưa phóng xuất ra toàn bộ nhưng cũng nặng chừng hơn mười ngàn cân gì đó. Thế mà cứ như vậy bị Hàn Lập cật lực ném đi,

trên không trung chợt vang lên một tiếng xé gió cực kỳ sắc nhọn.

Hắc sắc tiểu sơn trong nháy mắt hoá thành một cái bóng đen bắn đi, nơi nào nó đi qua đều để lại một cơn lốc sương mù, đồng thời một đạo bạch ngân thô to phát ra từ đuôi bóng đen do ngọn núi hoá thành, ở trên hư không quý dị hiện lên.

Từ xa nhìn lại, bạch ngân không ngừng vặn vẹo chớp lên, từng trận không gian ba động mãnh liệt từ trong không ngừng tán ra, giống như một cái khe không gian đang dần dần hình thành.

Có thể thấy được Hàn Lập sau khi biến thân thành cự viên, một cái vung tay ném núi này sử dụng khí lực lớn đến thế nào. Nhưng mục tiêu của hắn không ngờ lại là một trong năm tử kim quang trụ kia.

Ngay cả bên ngoài cây cột này trong phút chốc hồ quang tăng vọt, mấy đạo tử hồ tự hành công kích phóng tới đại vụ nhưng lại bị hắc sắc tiểu sơn căn bản không nhìn thấy, tốc độ chút không có chậm lại nửa phần. Ngay sau đó, hắc sắc tiểu sơn liền một chút đánh bại tử sắc điện quang mà đập lên mặt trên của cây cột.

Tử quang hắc mang chợt loé, nhất thời một tiếng nổ kinh thiên động địa phát ra. Một quang đoàn ba màu đen, xanh, tím chói mắt từ trên cây cột bạo phát ra, giống như một vòng kiêu dương hiện lên làm cho người ta căn bản không dám nhìn thẳng vào.

Nhưng cự viên do Hàn Lập biến thành lại hai mắt lam mang thiểm động, đem tình hình trong quang đoàn nhất thanh nhị sở, không nói gì cánh tay vừa động rồi một bàn tay đầy lông xù hướng về phía quang đoàn hư không đánh ra một trào, đồng thời bàn tay vừa lật.

"Phốc xuy" một tiếng. Không gian phía trên bàn tay dao động rồi một cự vật chợt loé lên hiện ra rồi trầm xuống rơi vào tay cự viên. Rõ ràng là hắc sắc tiểu sơn lúc trước mới bị tử sắc lôi điện đánh trúng. Ngọn núi này mặt ngoài vẫn đen tuyền, một chút vết thương cũng không thấy. Qua điều này liền có thể thấy được Nguyên tử cực sơn này thực sự cứng cõi phi thường.

Mà động tác của cự viên cơ hồ một chút cũng không dừng lại, sau khi rống to một tiếng hai cánh tay lại ra sức run lên đem ngọn núi ném ra. Lúc này mục tiêu đúng là một quang trụ khác. Âm thanh bạo liệt tái khởi, ngọn núi hung hăng đập tới cây cột này.

Đồng dạng một đoàn chói mắt quang bạo liệt nổ tung. Lúc này, lúc trước cây cột này quang mang đã muốn tấn tẩn đi lúc này đã để hiện ra tình hình bên trong rõ ràng.

Chỉ thấy bên trong quang trụ là một cây cột màu tử kim cao hơn mười trượng giờ phút này đã bị tiêu hao đi hơn phân nửa, trên mặt đất phụ cận cũng thấy nhiều mảnh vụn giống như là phi thạch lại giống như kim loại mà không phải là kim loại màu tím.

Cây cột này ngay cả không biết là do dùng thủ đoạn thần diệu nào luyện chế mà thành nhưng luận về trình độ cứng cỏi thì quyết không thể so sánh được với Nguyên tử cực sơn.

Dù sao tiểu sơn này chính là kỳ vật do thiên địa sinh ra, thân đã cứng cỏi phi thường cộng thêm việc được Hàn Lập gia nhập thêm vào thạch đôn vô danh kia rồi lại được hãn dùng bí thuật của Chân tiên giới luyện chế lần thứ hai một phen. Chính là bản thân Hàn Lập muốn tự mình phá hư chỉ sợ cũng phải hết đường xoay sở, chỉ có thể dùng linh hoá chậm rãi một chút luyện hoá thành mới có thể.

Huống chi một kích vừa rồi của tiểu sơn này còn bí mật mang theo thần lực lớn lao mà Hàn Lập sau khi biến thân thành cự viên có được. Nếu cột sáng lúc này mà vẫn không bị huỷ thì chỉ sợ Hàn Lập lập tức quay đầu mà chạy, căn bản không muốn tái lãng phí thời gian.

Liên như vậy! Hàn Lập biến thành kim mao cự viên rồi dùng Nguyên tử cực sơn kia làm vũ khí một hơi đánh ra năm quyền, đem cột sáng phá đi hơn phân nửa. Ngũ sắc quang tráo bao phủ phía trên được viên lúc này mất đi sự trợ giúp nên sau khi bị ngân sắc hoả điều qua lại một phen căn nuốt thì liên hoàn toàn biến mất. Cấm chế này hoàn toàn bị Hàn Lập cậy mạnh phá vỡ.

Kim mao cự viên thấy tình cảnh này thì bàn tay to lập tức bấm quyết, kim quang ngoài thân chợt loé rồi thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, bộ lông dần dần biến mất đi. Trong nháy mắt, Hàn Lập trong linh quang khôi phục lại tướng mạo sẵn có, giải trừ huyền công biến hoá Kinh Trập quyết. Hãn nhìn qua tàn dư của cột sáng nhưng trong ánh mắt lại lộ ra một tia hoảng sợ.

Hãn mới dung hợp chân huyết của Sơn Nhạc cự viên này không có bao lâu nhưng sau khi biến thân thành cự viên thì đã có thần thông to lớn như vậy, thật sự là có chút ngoài dự đoán. Xem ra biến thành này so với vài loại Chân linh biến hoá khác thì càng

thêm thích hợp.

Dù sao các loại chân linh hoá thân khác bất quá chỉ làm cho hắc thêm có vài loại thần thông huyền diệu khác hoặc là có thể cảm ứng và điều động được thiên địa nguyên khí thêm một ít mà thôi, đều không có hiện tượng trình độ mạnh mẽ của thân thể tăng vọt như sau khi biến thân thành Sơn Nhạc cự viên.

Nếu không ngay từ đầu biết loại biến thân này hữu dụng như vậy thì hắc căn bản là không cần lãng phí thời gian mà trực tiếp dùng thủ đoạn này để bài trừ cấm chế và lúc trước cũng không gặp phải đại nguy hiểm như thế.

Chương 1705: Hồng La Tiên Tử, Thực Độc Thảo

Bất quá chỉ là một cái dược viên mà thiết trí cấm chế khó chơi như thế, thật không hổ là thủ đoạn của Chân tiên giới. Hơn nữa so với cấm chế trên quảng trường chủ điện thì cấm chế chỉ lực nơi đây tuy mạnh nhưng tựa đã giảm đi không ít. Nếu không cho dù vừa rồi có biến thân thành Cự viên thì Nguyên tử cực sơn chỉ sợ vẫn không thể ném ra quá xa.

Hàn Lập trong lòng cân nhắc như thế nhưng không hề chần chờ nữa đi thẳng đến đại môn dược viên. Ngũ sắc quang tráo sau khi tan đi thì mọi thứ trong dược viên đều hiển lộ rõ ràng. Dược viên này cũng không lớn nhưng bên trong tản mát ra một linh khí cùng linh dược hương thơm ngát.

Xung quanh dược viên là một hàng rào thấp bé xanh biếc còn cửa dược viên chỉ là hai khối gỗ đơn giản dị thường làm thành những cao hơn ba trượng. Hàn Lập nhìn thấy qua khe hở của hàng rào, từ xa xa cũng nhìn được tình hình đại khái bên trong dược viên. Đối diện với hắn là một mảnh đất bằng phẳng, bên trong gieo trồng một loại linh dược thấp bé cao chừng nửa thước. Ánh mắt ngưng lại một chút, Hàn Lập đã đem toàn bộ mảnh dược viên trước mắt xem rành mạch.

Linh dược trong dược điền này có phiến lá màu vàng nhạt nhưng ở chỗ trung tâm đều có một quả to chừng ngón tay cái, hình dáng nhọn ở đuôi, thoát nhìn giống như quả ớt đỏ ở Nhân giới. Tuy nhiên từ trên quả này tản ra hồng quang khác thường, từ xa nhìn lại liên giống như một cái đèn lồng nhỏ làm cho người ta yêu thích dị thường.

Bởi vì cả mảnh dược điền này đều gieo trồng có một loại linh dược này nên xem ra chủ nhân dược viên đối với nó có chút coi trọng. Hàn Lập sau khi thấy rõ ràng dược bộ dáng của linh thảo và quả của nó thì tâm niệm chuyển động, ẩn ước cảm thấy chính mình tựa hồ đã nghe nói qua về loại linh thảo này nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận thì nhất thời cũng không thể nhớ rõ ràng được.

Vì thế hắn mang theo suy tư mà thông thả bước đi bên trong dược viên nhưng ngay tại lúc thân hình hắn vừa đi qua cửa gỗ thì trong đầu Hàn Lập linh quang vừa loé, rất cục

hắn đã nhớ ra lai lịch loại linh thảo này. Cái này là khi hắn còn ở Nhân giới xem được một loại điển tịch phi thường xa xưa tại Loạn Tinh Hải, trong đó có đề cập tới loại linh dược và quả của nó.

Hắn dừng lại một chút ở bên cạnh được điền mà nhìn chừng hơn trăm gốc linh thảo này, trên mặt lộ ra biểu tình quý dị, ẩn hiện có chút cười khổ.

"Hong La Quả, đúng là loại linh quả này. Nếu một số ít từu quý mà có được chúng, nhất là loại nhiều năm như thế thì cho dù là ít tiên nhân cũng sẽ coi là chí bảo a."

Hàn Lập tự thì thảo nói một câu.

Thì ra loại linh quả này chính là chủ tài liệu để ủ chế ra một loại tuyệt thể linh từu nào đó. Tuy nhiên nếu có đề cập tới "Hong La tiên từu" thì chỉ sợ tại Loạn Tinh Hải hơn phân nửa tu luyện giả để sẽ biết một phần. Bởi vì trong truyền thuyết, loại rượu này ngay cả Tiên giới tiên nhân chỉ có ai có duyên thì mới được uống một lần. Giống như rượu này ở Tiên giới cũng có đại danh鼎鼎 nên cũng không phải tiên nhân bình thường cũng có thể tùy ý dùng để uống.

Không chỉ ở Loạn Tinh Hải mà thậm chí Linh giới nhân tộc đều có truyền thuyết bất khả tư nghị về loại rượu này nhưng vô luận thế nào thì cũng chưa có ai được uống "Hong La tiên từu" này. Vì vậy thậm chí trong miệng một ít phạm nhân ngu phu thì chỉ cần được uống một ngụm linh từu này là liền có khả năng có được mạc đại thần thông, có khả năng phi thăng phi thăng lên Tiên giới.

Hàn Lập xem qua các điển tịch liên quan tự nhiên là biết tuyệt đối không thể có loại sự tình nghịch thiên này. Sỡ dĩ loại rượu này có đại danh khí như vậy chủ yếu là do nó tinh khiết và thơm ngon vô cùng, hơn nữa tam giới khó tìm. Chỉ cần uống qua một ngụm thì liền trong miệng sinh tân dịch, hương thơm còn tồn tại mãi trong mồm hơn mười ngày không tiêu tan.

Nếu uống hơn một hồ thì ngay cả tiên nhân cũng sẽ đại tuý ba ngày ba đêm mà bất tỉnh, từ đó về sau đối với rượu này lưu luyện không thôi. Đương nhiên nếu uống rượu này một cái điều độ thì còn có thể chậm rãi cải thiện thể chất, có tác dụng kéo dài tuổi thọ. Chỉ là tác dụng tốt cực của nó đến bao nhiêu thì chỉ có trời mới biết. Hơn nữa người nhắm vào chỉ là tu luyện giả để giai hoặc là phạm nhân mà thôi. Nhưng cứ như vậy, những người yêu thích rượu này tự nhiên coi nó chí bảo, nghe đến nó nước miếng đã

ròng rỗng chảy vòng.

Cho nên, cũng không thể nói "Hồng La tiên tử" là vật vô dụng nhưng đối với người luôn uống rượu rất ít như Hàn Lập thì nói là quả thực có chút không cần thiết. Cũng may trong điển tịch còn nhắc tới một chút, đó là mức độ tinh khiết và thơm ngon của Hồng La tiên tử rất có liên quan tới tuổi của chủ tài liệu là Hồng La quả.

Trong khi đó Hồng La quả ngàn năm mới nở hoa, vạn năm mới kết quả. Ở trong quá trình nuôi dưỡng phi thường dễ nửa đường chết héo nên người cần có chuyên môn ngày đêm chăm sóc tỉ mỉ cho đến lúc kết quả thì mới không cần trông giữ nữa. Cho nên đối với người không thích uống rượu mà nói thì tuyệt không hao phí tâm lực gieo trồng loại linh quả này.

Chỉ có đối với tiên nhân chân chính coi rượu như mạng thì mới tiêu phí nhiều tâm lực cùng thời gian như vậy. Dược viên này hẳn là đã tồn tại từ thời thượng cổ, Hồng La quả này thoát nhìn từ sau khi kết quả thì vẫn không có ai hái qua. Như thế là biết tuổi thọ của chúng đã nhiều ít vạn năm rồi.

Nếu dùng nó mà ủ ra Hồng La tiên tử thì nói không chừng còn có kỳ hiệu không tưởng tượng nổi gì đó. Mà cho dù đối với hẳn là vô ích nhưng nếu đem loại quả này hoặc là ủ ra linh tửu bán cho kẻ thích rượu thì tuyệt đối là thu được một con số thiên văn. Hàn Lập sau khi nhớ lại những gì ghi trong điển tịch thì thần sắc cuối cùng cũng tốt hơn một ít.

Nhưng hẳn cũng không có vội đi thu thập đám linh quả đó mà đứng lên sau đó lại hưởng về mấy mảnh dược điền phụ cận đi tới. Mấy cái dược điền kia cũng có hai loại linh dược khác số lượng không ít. Một loại giống như là cỏ dại, lá màu xanh biếc mang theo tơ vàng tản ra mùi thơm ngát nồng đậm, lấy tay sờ vào thì cảm thấy phiến lá ôn nhuận như ngọc.

Một loại khác thì hoàn toàn tương phản. Loại này chỉ cao có nửa thước, phảng phất như cành lá giao nhau hỗn độn, bên ngoài thân ngũ sắc sặc sỡ, trên mỗi lá đều có một quả mọng màu tím đen nhưng mặt ngoài gồ ghề và điểm tuyết có nốt màu đen, nhìn chung là xấu xí dị thường. Tuy nhiên vì nó gieo trồng số lượng lớn nên tự nhiên trước hết khiến cho Hàn Lập chú ý đánh giá. Đáng tiếc trong hai loại linh dược này thì Hàn Lập cũng chỉ nhận ra có một loại sau còn đối với loại trước thì không nhận ra.

Nhưng cũng đủ làm cho hắn cảm thấy mừng rỡ vì loại linh dược này từ trăm vạn năm trước đã tuyệt diệt ở Linh giới. Theo sách cổ thì loại Thực Tâm thảo này bên trong có ẩn chứa kịch độc, nghe nói cả tồn tại Hợp Thể kỳ mà ăn nhầm thì cũng sẽ bị mất mạng.

Cái đáng nói nữa là chất kỳ độc chứa trong rễ cây và quả đều là tài liệu luyện chế hơn mười loại đỉnh giai đan dược, trong đó có những loại có tác dụng trực tiếp thúc giục tiến giai lên Hợp Thể kỳ. Đây chính là nguyên nhân khiến cho Thực Tâm thảo này cuối cùng bị tuyệt diệt ở Linh giới.

Bởi vì loại linh thảo này đối với người Linh giới mà nói thì khó có thể nhổ mà trồng được. Vô luận là dùng loại thủ đoạn này thì một khi thay đổi hoàn cảnh sinh trưởng thì mấy năm sau nó liền hoá thành một vũng hắc thủy không dùng được gì nữa. Về phần dùng mầm mà trồng loại linh thảo này thì ở Linh giới cũng chưa có ai thành công qua, đều bị thất bại mà chấm dứt.

Lúc này mới phát hiện ra loại linh dược này sau gần mấy vạn năm sử dụng thì đã bị tuyệt diệt không còn, không ai phát hiện ra được nữa.

Trước mắt mảnh dược điền này có chừng bảy tám mươi gốc, tuổi thì dài không cần phải nói. Dùng số linh thảo này mà luyện chế ra đan dược thì tuyệt đối là dược tính được tăng ba phần. Theo đó, việc có được chúng tự nhiên là một chuyện làm cho Hàn Lập vui vẻ ra mặt. Hắn không hề chần chờ nữa, lúc này một tay hướng lên không trung vùng lên.

Một tiếng vù vù vang lên! Một cái hắc sắc viên hoàn từ trên cổ tay bay ra, cũng ở trên không trung hơi quay một vòng thì đột nhiên mảng lớn thanh hà bay cuộn ra, sua mấy cái chớp động thì bỗng nhiên hiện ra trước người Hàn Lập. Hàn Lập một tay bấm quyết hướng lên không trung điểm ra.

Nhất thời sau một tiếng vù vù thì một mảnh thanh hà từ trong viên hoàn phun ra rồi đậu trên mặt đất. Thanh quang sau khi hiện ra thì lộ ra một cái hộp ngọc dài ba bốn mươi thước phía trên có chớp động các màu linh quang.

Tay áo hắn lại nhẹ nhàng run lên, đồng thời trong miệng thán nhiên nói nhỏ một tiếng:

"Xuất hiện đi, ta có việc phân phó cho người đi làm."

"Dạ, công tử."

Một thanh âm thanh thúy non nớt từ trong tay áo bỗng nhiên truyền ra, tiếp theo một đoàn bạch quang từ bên trong bay ra, sau khi quay tròn vừa chuyển lên trên không trung thì hoá thành một nữ đồng tầm năm sáu tuổi. Nữ đồng này mặc quần áo trắng như tuyết, trông có vẻ cực kỳ đáng yêu. Đúng là Khúc nhi do nguyên thần của Cửu Khúc Linh Sâm biến thành.

Tiểu nha đầu này sau khi bị gọi ra thì cung kính nhìn Hàn Lập thi lễ, tiếp theo mở to đôi mắt hắc bạch phân minh đợi vị chủ nhân này phân phó.

"Ta xem ra người mấy lần ở trong được viên thu lượm linh dược gieo trồng chỉ trong nháy mắt liền hoàn thành. Ba phiến linh dược này, người hảo hảo giúp ta thu thập toàn bộ rồi bỏ vào trong tráp này."

Hàn Lập cũng không có khách khí nhìn ba phiến dược điền một chút rồi không lưỡng lự phân phó.

"Việc này đơn giản, chủ nhân chờ một lát là xong ngay."

Khúc nhi nghe vậy, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mấp máy nói. Tuỳ theo thân hình tiểu nha đầu này vừa động mà bay lên trời, sau một cái chớp động thì liền quỷ dị hiện ra trên không trung phía trên một phiến dược điền, song chương vừa nhấc, mười ngón tay nhẹ nhàng chụp xuống.

"Phốc phốc" mấy tiếng, hơn mười đạo bích ti từ đầu ngón tay bắn ra rồi trực tiếp lao xuống hơn mười gốc linh dược ở phía dưới bắn đi. Sau một cái chớp động thì số bích ti này đều bám vào một gốc linh dược. Mười ngón tay Khúc nhi hơi động, nhất thời mười đạo bích ti bò lên mười gốc linh dược rồi lập tức không một tiếng động lòi nó ra từ trong lòng đất.

Linh dược bị rút ra chẳng những không một cái lá hay rễ nào bị tổn thương mà mặt trên một điểm bùn đất cũng không có, giống như đã sớm được người ta rửa sạch qua một lần. Bích ti vừa động linh dược lập tức được dẫn thẳng đến ngọc hạp một bên mà chuẩn xác rơi xuống trong đó.

Ngón tay Khúc nhi liên tiếp bắn ra bích ti không ngừng, trong dược điền, cứ mỗi

mười gốc linh được đều không ngừng bị rút ra từ trong đất mà nhanh chóng thu vào trong ngọc hạp. Chỉ trong thời gian mấy cái hô hấp, hơn trăm gốc linh được khắp được điền đã bị thu thập không còn.

Chương 1706: Thúc Thủ Vô Sách

Thân hình Khúc nhi vừa động liền biến mất phía xa xa rồi lại hiện ra trên không trung một khu được điền khác tiếp tục thì pháp đem linh dược nhất nhất nhổ lên. Lúc này Hàn Lập đã đi tới hai khu được điền phụ cận, trong được điền này chỉ gieo linh dược với số lượng từ năm gốc tới mười mấy gốc nhưng trong đó chỉ có hơn một nửa là hẳn có thể miễn cưỡng nhận ra. Còn lại hơn phân nửa linh dược, vô luân là các điển tịch tại Nhân giới hay Linh giới đều không có ghi lại. Nhưng một tiểu bộ phận cho dù được nhân ra thì không vật nào không phải là vật rất có lai lịch.

Giống như Thực Độc thảo kia tại Linh giới sớm đã tuyệt diệt, còn nếu có ở Linh giới thì cũng là loại quý hiếm dị thường. Theo đó, hẳn có thể tìm được các loại linh dược phù hợp với yêu cầu của Thanh Nguyên Tử. Hàn Lập cường chế sự hưng phấn trong lòng lúc này cúi người xuống mà bắt đầu thu hoạch số lượng dược thảo ít ỏi này, đem chúng nó tỉ mỉ phân loại và phân biệt thu vào trong các hộp ngọc.

Sau khi đem toàn bộ linh dược trồng tại hai khu được điền này thu thập hết thì nha đầu Khúc nhi kia đã sớm đứng một bên. Tất cả ba loại linh dược kia đều được nàng thu thập hết chỉnh tề xếp trong ngọc hộp. Hàn Lập khoé miệng khẽ nở một tia mỉm cười, vẻ mặt ôn hoà khích lệ khen nàng một câu.

Khúc nhi hai mắt nhất thời híp lại như hai vầng trăng, vẻ mặt cười tủm tỉm nhìn Hàn Lập. Tuy rằng nàng mới biến ảo thành nhân hình chưa lâu nhưng lúc trước đã lấy hình dạng bạch thỏ đi theo Hàn Lập không biết bao nhiêu năm tháng cho nên hiện giờ ở cùng Hàn Lập một chỗ thì không có cảm giác gì mới lạ, ngược lại ẩn ước có một cảm giác vô cùng thân thiết.

Sau khi đem toàn bộ linh dược ở trong được điền xử lý xong. Hàn Lập rốt cục đem ánh mắt nhìn vào một góc được viên khác. Ở nơi đó có mười mấy luống dược thảo, mỗi một cái đều có hàng rào gỗ cao vài thước vây quanh mà hình thành mười mấy mảnh thiên địa độc lập.

Mà linh dược được trồng trong cái được điền này hoặc là linh thụ cao mấy trượng

hoặc là linh hoa cao vài thước, bên cạnh đó còn có một cái đại linh tuyến dài bảy tám thước vây quanh, trong linh tuyến này rõ ràng có một đài sen nhỏ màu bạc óng ánh nổi lơ lửng, thoạt nhìn trông thần kỳ dị thường. Hàn Lập hít sâu một hơi, bước nhanh tới nhìn kỹ số linh dược này.

Một lát công phu sau, trên mặt hắn tràn đầy vẻ bất đắc quý dị. Biết rõ số linh dược này được chủ nhân dược viên gieo trồng riêng thì khẳng định là giá trị viễn siêu Hồng La quả cùng Thực Độc thảo phía trước nhưng vô luận là đại bích lục quả thực to cỡ nắm tay hay là linh thụ linh mộc đều đồng thời có mười ba loại linh hoa màu sắc bất đồng rất quý dị nhưng hắn lại không nhận ra được cái nào.

Xem ra đám linh dược này nguyên bản sẽ không xuất hiện tại Linh giới, có thể là linh dược chỉ có tại Tiên giới mà thôi. Vì vậy, cụ thể chúng có tác dụng gì thì cũng chỉ có thể về sau chậm rãi thí nghiệm. Nếu thật sự có thể hiểu được tác dụng hai ba loại trong đó thì thật sự là thiên đại thu hoạch.

Trong lòng Hàn Lập cân nhắc như thế cũng không chần chờ nữa, một tay hướng về mặt đất xa xa đánh ra một trào, nhất thời một cái ngọc hạp màu trắng bay lên rồi hoá thành một đoàn bạch quang rơi xuống trong tay.

Hắn xoay chuyển ánh mắt nhìn vào linh thụ đầu quả trước mặt liếc mắt một cái, tay kia thì vừa lật lấy ra một cái xèng nhỏ màu xanh biếc. Hắn giơ tay lên, cái xèng liền hoá thành một đạo lục quang lao xuống mặt đất.

Lục quang chợt loé lên rồi "đang" một tiếng, xèng nhỏ như đụng phải tinh cương mà bắn ngược lên, bộ dáng vô pháp đào được bùn đất. Hàn Lập ngăn ra nhưng lại tựa hồ có chút không quá tin tưởng lại tiếp tục thúc dục pháp lực. Nhất thời chiếc xèng xoay quanh một cái rồi gào thét một tiếng mà lao xuống nhưng kết quả vẫn không thay đổi, chiếc xèng vẫn không chút khách khí nào bị hất bắn ra.

Khoé mắt Hàn Lập không khỏi có chút co giật. Hắn vừa rồi chỉ lo chú ý kiểm tra linh dược mà thực sự không có chú ý liệu dưới bùn đất có cái gì dị thường hay không. Lúc này trong đồng tử lam mang chớp động nhằm bùn đất phía dưới đảo qua rồi trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc. Đám tơ vàng trong bùn đất kia rõ ràng là do kim linh khí tinh thuần cực kỳ ngưng tụ mà thành.

Cũng không biết việc gieo trồng linh thụ này cần phải có kim linh khí hay là do

được viên này được chủ nhân quá mức coi trọng nên không ngờ lại hạ một tầng cấm chế khác trên mặt đất. Hàn Lập nương mảy, sau khi hơi cân nhắc thì phát ra một tiếng cười lạnh. Tiếp theo bàn tay màu đen từ trong cổ tay áo thò ra rồi nhắm xuống phía dưới khẽ vỗ một cái.

Một cổ quang hà màu xám từ trong lòng bàn tay phun ra hướng trên mặt đất ập xuống nhưng lại không một tiếng động chui vào rễ cây của linh thụ trong bùn đất. Nguyên từ thần quang chuyên khắc chế ngũ hành chi lực nên đối phó với kim linh lực tinh thuần như thế hẳn là việc dễ như trở bàn tay. Hàn Lập tự nhiên là nghĩ như thế nhưng một màn tiếp theo lại ngoài dự đoán của hắn.

Hôi sắc quang hà đảo xuống thì lại bị tế ti do kim linh khí hình thành cũng không có bị dễ dàng đánh tan mà chọt loé lên rồi giăng co với nhau mà hình thành một tấm kim sắc ti võng, phía trên nổi lên kim sắc hào quang chói mắt mà liều mạng ngăn cản công kích của hôi sắc quang hà, mà Nguyên từ thần quang tuy rằng điên cuồng công kích không thôi nhưng nhất thời đúng là không thể đem chúng một kích tán đi được.

Sắc mặt Hàn Lập thật sự biến đổi nhưng sau khi hơi ngưng trọng cân nhắc thì năm ngón tay đen như mực khẽ động, hư ảnh một toà núi nhỏ hiện lên trên tay và đem toàn bộ bàn tay bao phủ ở trong đó.

Nhất thời hôi sắc quang hà trong lòng bàn tay như ngưng tụ lại, hôi sắc quang hà phun ra một chút trở nên đậm đặc như chất lỏng. Hẳn thế đã mượn Nguyên từ cực sơn chi lực đem uy năng của Nguyên từ thần quang thúc giục tới cực hạn. Kim linh khí trong bùn đất không thể ngăn cản khắc chế chi lực hung mãnh như thế nên sau khi bị hôi quang hùng hổ công kích thì đều tán loạn tiêu thất.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng mới buông lỏng, bàn tay đen xì hư không đẩy ra một chút, nhất thời hư ảnh tiểu sơn biến mất đồng thời bàn tay màu đen cũng khôi phục như thường. Sau đó bàn tay này lại hướng lên không trung điểm một cái, cái xẻng màu xanh lại tiếp tục kêu lên một tiếng rồi lại kích xuống bắn đi, bay quanh gốc linh thụ kia một vòng rồi chọt loé lên mà bay vụt quay về chui vào trong tay áo Hàn Lập.

Nhất thời chỗ cái xẻng đi qua thì một mảnh thanh hà đem linh thụ bao lấy. Hàn Lập thấy vậy thì một tay bấm quyết trực tiếp hướng về phía linh thụ đánh ra một đạo pháp quyết. Pháp quyết loé lên lướt qua rồi biến mất ở trên linh thụ, linh thụ này khẽ run lên

rồi lại từ từ dưới lòng đất trời lên. Hàn Lập thấy vậy thì ánh mắt chợt loé lên, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng nhưng ngay khi gốc linh thụ vừa mới ly khai bùn đất thì trong nháy mắt đột nhiên một tiếng "phốc xuy" vang lên, bên ngoài thân toàn bộ linh mộc lập tức hiện ra một tầng hoa diễm màu xanh dày đặc. Lục diễm này loé lên rất nhanh cả cây linh thụ cùng quả sai trong nháy mắt đã hoá thành một cỗ khói nhẹ nhàng biết mất vô ảnh vô tung.

Hàn Lập trợn mắt há mồm nhìn cảnh này, một hồi lâu sau mới thở dài một hơi, nhìn được viên rồng tuếch trước mắt mà trên mặt lộ ra vẻ tràn đầy buồn bực. Dĩ nhiên đám linh mộc này căn bản không thể nhổ trồng được, cho dù hẳn có đại tiếc hận thì cũng vô dụng. Lúc này hẳn quyết đoán quay người lại hướng về phía một dược viên phụ cận khác đi tới, nơi đây có một gốc cây cao ba thước, trên cây có một đoá hoa toàn thân trắng noãn như ngọc.

Mấy đoá hoa này bùn đất dưới gốc thật ra không có cấm chế gì, ngọc sạn dễ dàng đào lên khỏi mặt đất nhưng đoá kỳ hoa không biết tên này sau khi rời khỏi bùn đất thì đột nhiên bên ngoài thân run lên rồi liền như tuyết mùa xuân hoá thành một bãi dịch nước màu xanh rồi ngấm vào trong lòng đất không thấy bóng dáng.

Liên tiếp gặp phải hai gốc linh dược "đồng đánh" như thế thì chỉ có thể nói là vận khí của hắn quả thật quá kém. Có chút không cam lòng nhìn đồng dịch thủy biến mất trên mặt đất, Hàn Lập có chút không cam lòng nói lầm bầm vài tiếng nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp tục hướng dược viên kế tiếp bước tới.

Nhưng ba gốc linh dược khác lại vừa li khai mặt đất lại héo rũ trong nháy mắt rồi biến thành tro tàn, cái thì tự nổ tung mà đập nát, cái cuối thì cũng bên ngoài thân nổi lên một tầng điện hồ rồi tự thân biến thành hư ảo.

Liên tiếp năm gốc linh dược đều xuất hiện loại tình hình tự diệt này cho dù là Hàn Lập có trì độ đến mấy thì cũng biết là có điều kỳ hoặc. Tuyệt đối không phải là linh dược không thể nhổ trồng mà sợ rằng chỉ là đã bị chủ nhân dược viên thâm động tay chân, nếu không tuyệt đối không xuất hiện tình huống tà môn này.

Vì thế, lúc này Hàn Lập đứng ở bên đoá hoa chia làm mười ba loại màu sắc diễm lệ khác nhau bắt đầu kiểm tra từ trên xuống dưới chỉ chu một lần.

Nếu thần niệm đã không có cách nào phát hiện ra cái gì thì tự nhiên là còn có thể ý

vào Minh Thanh linh mục để tìm kiếm điều kỳ hoặc trong đó. Hai mắt hần lam mang chớp động, ánh mắt Hàn Lập nhìn vào từ gốc đến rễ linh hoa, cẩn thận quét qua từng tấc một.

Nhưng sau khi xem xét kỹ bảy tám lần thì một chút dị thường vẫn không có phát hiện ra khiến hần không khỏi bực mình. Cấm chế mà chủ nhân dược viên hạ vẫn không thể khám phá ra thì tự nhiên là không nói tới cái gì giải trừ nhưng trước mắt nhìn thấy nhiều linh dược tại linh giới đều không có như vậy mà bỏ mặc thì hần tự nhiên là không cam lòng. Đứng tại chỗ, hai tay ôm lấy ngực, thần tình trầm ngâm đau khổ cân nhắc.

Ước chừng qua một chén trà nhỏ công phu sau, hần than nhẹ một tiếng rồi tự thì thào nói một câu:

"Hễ rễ rời khỏi mặt đất thì tự diệt. Như thế hơn phân nửa cấm chế kia được hạ ở bộ rễ, xem ra chỉ có thể làm như thế! Nếu không có biện pháp di dời cả cây thì đem hạt giống cùng hoa quả mạnh mẽ bảo tồn, việc này cũng không phải không có khả năng."

Vừa nói xong hần lập tức nhìn về một đoá hoa diễm lệ dị thường phía trước mặt, ánh mắt ngưng lại rồi đem một cái hộp ngọc ném lên không trung, sau khi ném đi thì vầng vàng huyền phù ở phía trên đoá hoa.

Tiếp theo tay áo run lên, một bàn tay trắng nõn từ trong cổ tay áo thò ra. Thanh quang chợt loé, một đạo kiếm ti sắc bén chợt loé lên mà chém ra, trực tiếp nhắm đoá hoa phía dưới chém qua, đồng thời một cổ ngũ sắc quang diễm cuộn cuộn kéo tới. Kỳ hoa bị chém đứt và bị quang diễm cuốn đi thì lập tức hoá thành một khối băng trong suốt ngũ sắc, sau một tiếng vang nhỏ thì khối băng liền chuẩn xác rơi vào trong hộp ngọc phía dưới.

Chương 1707: Ngân Sắc Đài Sen

Bàn tay lại giương lên, mấy đạo phù lục kích bắn ra, chọt loé lên rồi dán lên trên ngọc hạp. Cấm chế chi lực một chút đã đem toàn bộ hộp ngọc vây vào trong đó. Tay áo bào Hàn Lập lại phất lên một cái rồi một mảnh thanh hà cuộn ra, hộp ngọc nhất thời không tiếng động biến mất ở trong quang hà, bộ dáng đã bị Hàn Lập thu lại.

Từ lúc kiểm ti phun ra đến lúc thu hồi hộp ngọc, cả quá trình xảy ra mau lẹ như lôi hoả điện quang, chỉ một cái hô hấp là liền hoàn thành. Lúc này Hàn Lập mới thở ra một hơi, sắc mặt đẹp hơn vài phần. Hắn đưa mắt nhìn được viên vừa mất đi một đoá hoa thì không do dự nữa, xoay người hướng được viên kế tiếp đi đến.

Vì vậy tám gốc linh dược kế tiếp cùng đều được hắn dùng thủ đoạn như thế hái xuống. Hàn Lập đều dùng kiếm quang cắt xuống, sau đó nhanh chóng đóng băng lại và sử dụng cấm chế phù lục giam cầm lại. Sau nhiều thủ đoạn như vậy cuối cùng cũng không khiến cho số linh dược còn lại tự diệt.

Cho dù bên trong chúng vẫn có cấm chế gì đó nhưng chỉ cần trước tiên có thể ức chế giông cho kích phát thì liền có khả năng mang về chậm rãi nguyên cứu. Hắn tự tin là chỉ cần có đủ thời gian thì vẫn có thể chậm rãi phá tan cấm chế. Bất quá đến phiên một loại linh dược cuối cùng là một toà ngân sắc đài sen phiêu phù ở trên con suối kia thì lại gặp đại phiền toái.

Kiểm ti sau khi trảm lên cuống toà sen to cỡ ngón tay thì lại bộc phát ra một đoàn ngân mang chói mắt rồi bị hất ra mà đài sen một li cũng không động! Hàn Lập tự nhiên là ngẩn ra.

Sau khi nhìn đài sen đánh giá cẩn thận vài lần thì hắn nhướng mày rồi mười ngón tay nhắm ngay phía đài sen liên tiếp bắn ra. Mười đạo thanh ti phá không bay ra nhưng trên đường đi lại bỗng nhiên hợp lại mà trực tiếp thành một đạo quang mang trong suốt trảm tới trên đài sen.

Một màn đồng dạng phát sinh. Cả đoá ngân liên đều thả ra ngân quang chói mắt,

thanh quang quét tới một cái nhưng lại phát ra thanh âm vù vù rồi tắc tắc vỡ vụn ra, cứ như vậy mà biến thành tro bụi. Khoé mắt Hàn Lập không khỏi chột co rụt lại. Ngân sắc dài sen này rốt cục là linh vật gì mà có thể cứng rắn đến nghịch thiên như thế.

Hắn tự nghĩ kiếm ti do Thanh trúc phong vân kiếm biến thành sắc bén dị thường, cho dù là Hợp Thể kỳ tồn tại cũng không dám dùng thân thể ngành kháng một trăm này nhưng vật trước mắt chẳng những đem kiếm ti hất văng ra mà thậm chí còn có thể dùng sức phản chấn tiêu diệt, thật sự là khó có thể tin được.

Ánh mắt Hàn Lập đảo quanh ngân sắc dài sen một vòng sau đó chột loé lên mà lại rơi xuống dòng suối phía dưới. Con suối này hiển nhiên không phải là linh tuyến bình thường vì chẳng những nước trong suốt lộ thấu đáy mà phía dưới ẩn hiện có bạch sắc linh khí nhẹ nhàng không ngừng từ trong nước thoát ra.

Ở phía đáy con suối, thân cây sen to cỡ cánh tay tiểu hài nhi đang nằm ở nơi đó, màu sắc đồng dạng cũng là màu bạc giống như không nhiễm một hạt bụi trần. Ánh mắt Hàn Lập ngưng trọng lại rồi dùng pháp mục nhìn bộ rễ trắng nõn như ngọc của dài sen, bộ rễ này lại không có ăn sâu xâm nhập vùng phía dưới lớp đất bùn mà là cuộn lại thành một búi phiêu phù bên cạnh, giống như một cái ngân sắc vụn đoàn.

"Như thế mà nói, tựa hồ là có thể."

Sự phát hiện ngoài ý muốn này làm cho hắn thần sắc vừa động rồi có vẻ an tâm hơn. Lúc này đây, Hàn Lập cân nhắc cũng không lâu, một lát công phu liền quyết định tái mạo hiểm thử một lần.

Bàn tay vừa lật chuyển, trong tay xuất hiện một cái bình ngọc màu xanh cao chừng một thước rồi hướng về phía con suối ném đi, sau khi bị ném lên không, cái bình ngọc liền văng vàng huyền phù ở trên không trung. Tiếp theo tay áo run lên, hơn mười cái trận kỳ nhan sắc bất đồng kích bắn ra, chột loé lên rồi chui vào dưới con suối bốn phía.

Hàn Lập một tay bấm quyết, trong miệng khê quát "tật" một tiếng. Hơn mười đạo cột sáng từ bốn phía phóng lên cao, cao chừng mấy trượng. Mỗi một cái đều linh lung óng ánh, bên trong ẩn hiện có phù văn phiêu động không ngừng.

Hiển nhiên pháp trận này không giống bình thường. Hàn Lập vừa thấy cảnh này, hai tay không chút do dự nhất tề cử động hướng về phía trước liên tiếp bắn ra mấy đạo pháp

quyết.

Trong phạm vi mấy trượng trên hư không đột nhiên hiện ra vô số lam sắc quang điểm, mỗi cỗ hơi nước nồng đậm một chút tràn ngập cả pháp trận. Phía dưới linh tuyến tựa hồ cũng như cảm ứng được cái gì, mặt nước như bị hấp dẫn mà nhộn nhạo cả lên, tầng tầng sóng nước trào lên. Tuy rằng cực kỳ bé nhỏ nhưng so với lúc trước đang yên bình trong suốt như gương thì tuyệt là cách biệt một trời một vực.

Hàn Lập trong mắt hàn quang chợt loé, quát khẽ một tiếng rồi hướng về cái bình ngọc đang huyền phù ở trên không trung điểm ra một cái. "Phốc xuy" một tiếng, cái bình ngọc màu xanh nhất thời đảo ngược lại, từ bên trong có một đạo thanh hồng dị lam cuốn ra. Hơn mười cột sáng đồng thời kêu lên vù vù rồi cắm chế dao động nhất thời bạo phát ra.

Ngay sau đó, trên hư không tất cả quang điểm đều hướng về phía lam sắc quang hà cuộn cuộn kéo đến khiến cho hào quang đại trượng trong nháy mắt công phu đã đem cả con suối hút vào.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, cả con suối chấn động khiến nước suối như sóng ba đào mãnh liệt dựng lên quay cuồng rồi lấy ngân sắc đài sen làm trung tâm xoay tròn lên. Một cơn lốc xoáy đường kính một trượng nhất thời hiện ra, sóng nước mãnh liệt đem ngân hồng quần vào trong đó.

Vừa thấy cảnh này, pháp quyết trong tay Hàn Lập lại dồn dập bắn ra hơn nữa trong miệng cũng bắt đầu lầm bầm niệm chú. Đài sen kia và cả nước suối trong nháy mắt đã cuộn tới sau đó vị từng trận lốc bao vây mà hoá thành một con thủy long nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng tất cả đều bị hút vào trong ngọc bình màu xanh.

Thấy ngân sắc đài sen kia và cả bộ rễ tất cả đều bình yên vô sự bị hút vào trong ngọc bình thì trong lòng Hàn Lập tự nhiên là kinh hi vạn phần.

Trong tay pháp quyết dừng lại rồi vẫy tay về phía cái bình ngọc. Nhất thời bình ngọc hoá thành một đoàn lam quang bắn đến rồi rơi vào trong tay. Hàn Lập thần niệm vừa động, lập tức thông qua miệng bình tiến vào bên trong đảo qua. Kết quả cái ngân sắc đài sen kia và cả bộ rễ đều đang được ngâm ở trong nước suối, một chút khác hường cũng không có.

Hắn nhất thời vui mừng quá đỗi. Sau khi dùng phù lục phong ấn bình ngọc lại thì Hàn Lập đem linh vật duy nhất đầy đủ tới tay này thập phần cẩn thận thu vào trong vòng trữ vật và cũng đem một đồng lớn ngọc hạp chất đồng cùng nhau. Sự buồn bực do mấy gốc linh dược bị huỷ lúc trước cũng giảm đi ít nhiều.

Đoạn thời gian còn lại, Hàn Lập đem tất cả linh dược thuộc loại thượng vàng hạ cám trong các góc hẻo lánh của dược viên cũng bất kể có nhận ra được hay không thì nhất nhất đều thu lại. Tuy rằng linh dược này có lẽ ở trong mắt chủ nhân dược viên chỉ là bình thường nhưng nếu đem về Linh giới thì tự nhiên vẫn là quý hiếm dị thường. Hành trình đi dược viên lần này xem như là rất có thu hoạch.

Sau khi xác định trong dược viên không còn loại linh dược nào nữa. Hàn Lập cũng không có ý tứ ở đây lâu hơn nữa, lúc này nói một tiếng phân phó cho tiểu nha đầu Khúc Nhi kia hoá thành một đoàn bạch quang chui vào trong cổ tay áo rồi nhanh chóng đi ra phía ngoài cửa.

Khi thân ảnh của hắn mới xuất hiện tại ngoài cửa thì trong phút chốc thanh âm nổ ầm ầm từ phía trước chủ điện truyền lại, tiếp theo là một cỗ linh áp dao động phóng lên cao rồi nhằm về phía này cuộn cuộn kéo đến, thanh thế cực kỳ kinh người!

Hàn Lập vừa nghe được thanh âm này thì trong lòng khẽ động nhưng biểu tình lại lộ ra vẻ như không có gì. Xem ra thời gian dài như thế trôi qua, Thạch Côn cùng Liễu Thuý Nhi rốt cục bị ảo thuật trong quảng trường làm cho bực bội rốt cục cũng đã sử dụng vũ lực bài trừ cấm chế. Xem linh áp dao động này thì chỗ ảo thuật kia lại thực sự bị mạnh mẽ bài trừ rồi.

Bọn họ khẳng định đã vận dụng bí thuật hoặc bảo vật viển siêu khả năng và tu vi có thể nắm giữ được. Nếu không thì với tu vi của hai người thể hiện ra lúc trước thì tuyệt vô pháp làm ra được việc này. Trong lòng nghĩ như thế, ánh mắt Hàn Lập dừng qua ở hai nơi còn lại trong thiên điện nhìn lướt qua thì hơi trầm ngâm nhưng cũng chưa hướng bên kia đi đến mà khẽ cất bước, thân hình giống như chậm rãi mà thực sự lại mau lẹ dị thường đi thẳng đến chỗ chủ điện.

Một lát công phu sau, khi thân ảnh của hắn xuất hiện tại chủ điện thì vừa lúc thấy trên đại môn chủ điện từ quang chớp động mà Thạch Côn kêu lên một tiếng đau đớn rồi ngã lảo ra ngoài vài chục bước.

Nguyên bản trên hai tay cầm một đôi cựa chùy sau khi bị từ sắc điện quang đánh tung đã nhanh chóng bị tan rã, trong nháy mắt chỉ còn lại hai cái cán chùy.

Thạch Côn sắc mặt tái nhợt vô huyết, trong mắt lộ ra một tia hoảng sợ. Bất quá không chờ hắn tái thi triển thủ đoạn gì ngăn cản từ sắc điện xà, Liễu Thuý Nhi dừng ở phía sau hắn hơn mười trượng lại ra tay.

Nàng phất tay một cái, một cái gương bạc rời tay bắn ra, mặt kính chấn động mà bắn ra mấy đạo cột sáng thanh quang mênh mông tạm thời ngăn cản vài đạo từ sắc hồ quang kia. Thạch Côn nhân cơ hội này mới gầm nhẹ một tiếng, thân hình cơ hồ dán sát trên mặt đất mà trườn bắn ra, trong nháy mắt đã hiện ra cách đó hơn ba mươi trượng.

Đúng lúc này, vài đạo thanh sắc quang trụ kia cũng không chịu nổi hồ quang, trong tiếng lôi minh mà tắc tắc vỡ vụn ra. Từ sắc điện quang sau khi kích tan nát đám quang trụ thì lại thay đổi phương hướng nhắm thẳng đến chỗ Liễu Thuý Nhi mà bắn đi.

Nàng tự nhiên trong lòng rung mình một cái nhưng lại quyết đoán đột nhiên thúc giục bảo kính trên không trung nhưng lại không phải là thúc giục nó phát ra hồ quang phản kích lại mà vọt tới phía nàng. Sau đó thân hình nàng nhoáng lên một cái lại quỷ dị hoá thành một mảnh tàn ảnh biến mất không thấy. Ngay sau đó, thân ảnh thướt ta của nàng xuất hiện phía xa xa.

Sau một tiếng nổ trầm thấp thì mấy đạo từ sắc điện quang kích lên cái gương màu bạc, sau vài tiếng sét đánh thì đã đem cái gương này hoá thành một đoàn ngân quang nổ tung ra.

Mà sau khi mất đi mục tiêu công kích thì từ sắc điện quang chợt loé lên vài cái cũng tự hành mà tán loạn tiêu thất đi. Liễu Thuý Nhi sau khi hiện thân thấy bảo vật bị huỷ, tuy rằng sớm đã dự liệu nhưng thần sắc cũng không được tốt lắm.

"Nhị vị đạo hữu, cấm chế nơi này cũng không tầm thường, muốn bài trừ thì chỉ sợ cần phải có ba người chúng ta liên thủ mới được."

Đúng lúc này, Hàn Lập từ từ đi tới cao giọng nói.

Hai người Thạch Côn tự nhiên cũng thấy được Hàn Lập xuất hiện. Vừa nghe thấy lời này thì cơ nhục trên mặt Thạch Côn nhảy dựng lên, bộ dáng có vẻ ghen tị không ít nói:

"Hàn huynh thật thông minh. Biết cấm chế nơi này không dễ bài trừ nên lại đi chỗ khác trước. So với việc hai người ta mới vào trong điện như thế thì hẳn là đã có thu hoạch không nhỏ a."

"Thu hoạch thì cũng có một chút nhưng so với những thứ có ở đây thì đâu có đáng gì. Tin tưởng là bảo vật trọng yếu mà nhị vị tiên bối cần đều có đặt trong chủ điện này mới phải!"

Hàn Lập mỉm cười không thèm để ý nói.

"Nơi này hiển nhiên là nơi tiên nhân từng ở lại, chỉ sợ là đồ vật bình thường trong mắt tiên nhân đối với chúng ta mà nói đều rất có ích. Bất quá cũng nói trước, cái này cũng phụ thuộc và cơ duyên cùng bổn sự của Hàn huynh, tiểu muội thật không có gì oán hận. Hơn nữa với một điểm thời gian như vậy, Hàn huynh nhiều lắm cũng chỉ tìm qua được một hai nơi, không có khả năng đem tất cả đồ vật đoạt tới tay. Ta cùng Thạch đạo hữu tự nhiên là vẫn có cơ hội."

Liễu Thuý Nhi có thể nghĩ thông suốt, chỉ khẽ cười một tiếng rồi nói, tựa hồ đối với hành động giành trước bảo vật của Hàn Lập không thèm để ý tới.

Chương 1708: Cân Bằng Cùng Phá Cửa

"Bất quá trong số chúng ta thì thần thông của Hàn huynh là đứng đầu, khi bài trừ cấm chế tại chủ điện này thì mong rằng Hàn huynh có thể bỏ thêm một phần khí lực."

Thạch Côn nghe khẩu khí của nữ tử này thì ánh mắt chợt loé lên rồi cũng bỗng nhiên cười nói.

"Thần thông lớn nhất a? Tại hạ cũng không dám tự nhận như vậy nhưng nhị vị cứ yên tâm, lúc nữa Hàn mỗ tự nhiên sẽ dốc toàn lực."

Hàn Lập gật nhẹ đầu, thần sắc không đối đối đáp lại.

Thấy Hàn Lập đáp ứng, Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn nhìn nhau một cái, thần sắc đều vì đó mà thả lỏng. Hai người tuy rằng đều là hạng người tâm cao khí ngạo nhưng sau khi trải qua một phen dày vò trên sơn đạo cộng thêm việc phải cưỡng ép bài trừ huyền thuật nên một thân pháp lực đã tiêu hao hơn non nửa.

Nếu không có Hàn Lập với thần thông sâu không lường được này hiệp trợ thì việc bài trừ cấm chế tại chủ điện thật đúng là không phải việc hai người hãn nhất thời nữa khắc có thể làm được, mà bọn họ cũng không lo lắng sau khi bài trừ cấm chế xong thì Hàn Lập sẽ bỗng nhiên trở mặt.

Dù sao khi tới đây thì bọn họ đều còn phải trở về Vân thành, nơi đó có Thái Lưu Anh cùng Đoạn Thiên Nhận đang ở trong thành đợi bọn hãn nên tự nhiên là không cần lo lắng về sau.

Nếu đây chỉ là một chuyến đi tìm bảo bình thường thì việc dọc đường đi Hàn Lập biểu hiện ra các loại thần thông đủ khiến cho hai người bọn họ sớm nảy sinh tâm lý kiêng kỵ cùng phòng bị chứ đâu có chỉ có chút ghen tỵ trong lòng đơn giản như thế. Bất quá trái lại nếu Hàn Lập không biểu hiện ra sự cường đại của mình thì sau khi cấm chế mở ra và tìm bảo vật thì bọn Thái Lưu Anh cần thì hai người bọn họ còn có tuân thủ thoả hiệp chia chác bảo vật trước đây hay không đồng dạng là hai chuyện khác nhau.

Lúc này Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn kiêng kỵ thần thông của Hàn Lập, hai người tự tính toán cho dù có liên thủ với nhau thì cũng không nhất định là đối thủ của hắn nên tự nhiên sẽ không chủ động trở mặt.

Hàn Lập mặc dù nắm chắc việc lấy lực mà thăm sát hai người nhưng thứ nhất bản thân cũng không nguyện chủ động huỷ hoại lời hứa để tránh việc đạo tâm không ổn định, sinh tâm ma về sau. Thứ hai là kiêng kỵ Thái Lưu Anh cùng Đoạn Thiên Nhận nên cũng không có nổi lên tâm tư gì khác.

Trong loại tình hình này, ba người vẫn miễn cưỡng duy trì một thế cục tương đối ổn định cân bằng nhưng cân nhắc đến việc Giác Xi Tộc đang ở phụ cận khuấy động nên việc tìm kiếm bảo vật tự nhiên càng sớm càng tốt. Cái này cũng là do hai người Liễu Thuý Nhi vừa bài trừ ảo thuật xong, cho dù biết cấm chế tại chủ điện này không giống như bình thường nhưng vẫn có ý tưởng cầu may mà thử một lần.

Kết quả là cấm chế chỉ lực so với dự liệu của bọn họ còn muốn lợi hại hơn ba phần, trước sau đã phá huỷ bảo vật song chùy cùng ngân kính của Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn. Hai kiện bảo vật này tuy không phải là bảo vật có uy năng đứng đầu trong số những bảo vật của bọn họ nhưng tuyệt là bảo vật được ưu dùng nhất, sử dụng cực kỳ thuận tay.

Nhưng tất cả đều dễ dàng bị huỷ như thế tự nhiên là khiến cho bọn họ cảm thấy rất phiền muộn. Lúc này vừa thấy Hàn Lập xuất hiện thì trong lòng lập tức nổi lên suy nghĩ để Hàn Lập chủ trì việc phá cấm.

"Liễu tiên tử, Thạch đạo hữu! Tại hạ bỏ ra chút khí lực thì không có gì nhưng hai người Thái tiên bối sai nhệ vị đạo hữu tới đây thì thủ đoạn bài trừ cấm chế tự nhiên là chuẩn bị không ít. Muốn bài trừ cấm chế này thì không nên lãng phí pháp lực nữa, tốt nhất là một lần có thể thành công. Hai vị đạo hữu có bảo vật đặc thù thì đều lấy ra đi."

Thần sắc Hàn Lập bỗng nhiên nghiêm nghị nói.

Nghe Hàn Lập nói lời ấy, thần sắc Thạch Côn ngẩn ra, Liễu Thuý Nhi thì hai con người loé sáng rồi nói:

"Không có vấn đề gì, nếu Hàn huynh đã nói như thế thì tiểu muội cũng sẽ không giấu diếm cái gì nữa. Ta có một bộ pháp khí đối với việc bài trừ cấm chế có chút hiệu quả kì

điều, khẳng định là sẽ toàn lực tương trợ."

Một lát sau, Liễu Thuý Nhi thân nhiên cười nói.

"Thạch mỗ cũng không có vấn đề gì, càng sớm lấy ra bảo vật thì càng sớm làm chuyện khác. Ta còn cần phải tìm địa phương bế quan đột phá bình cảnh. Ta cũng sẽ vận dụng một tấm phù chuyên chú phá cấm do gia sư ban cho."

Thạch Côn sau khi hơi chần chừ một chút thì cũng mở miệng nói.

Hàn Lập sau khi nghe xong thì trên mặt lộ ra vẻ thoả mãn, không hề nói cái gì nữa mà bước lên phía trước, hướng về phía đại môn chủ điện đi tới. Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn thì tả hữu đi phía sau.

Cuối cùng ba người đi đến chỗ cách cửa điện hơn mười trượng thì cùng dừng lại. Hàn Lập đưa mắt đảo qua cửa điện một cái đồng thời hít sâu một hơi. Sau khi kinh lịch qua một phen phá cấm tại được viên thì việc đối với các tử sắc hồ quang nơi đây hẳn cũng có mấy phần nắm chắc.

Đối diện với tử sắc điện quang không gì không phá nổi, hiển nhiên là người thứ nhất công kích cấm chế khẳng định là sẽ bị lôi điện phản kích trước tiên. Chỉ cần có thể chống đỡ được lực phản kích này thì phía dưới tự nhiên là có thể bài trừ được cấm chế trên cửa.

Trong lòng định kế xong, trên người Hàn Lập hắc khí quay cuồng rồi Thiên ngoại ma giáp lại một lần nữa hiện lên, phía trên ma giáp tầng tầng ký hiệu màu đen trong nháy mắt bao lấy thân hình hắn. Trong miệng sau khi huýt một tiếng dài thì quanh thân kim quang đại phóng rồi một cái hư ảnh ba đầu sáu tay màu vàng từ phía sau lưng hiện lên.

Tiếp theo Hàn Lập liền bấm quyết, phía trên hư ảnh kim quang lưu chuyển một trận, bên ngoài thân biến thành sáng ngời, giống như trong nháy mắt được sơn phủ một lớp sơn hoàng kim.

"Kim thân pháp tướng!"

Liễu Thuý Nhi kiến thức rộng rãi, vừa nhìn rõ ràng hình thái kinh người của Phạm Thánh Chân Ma Công pháp tướng thì thất thanh kêu lên. Sắc mặt Thạch Côn cũng vì đó

mà thay đổi vài lần, về mặt tràn đầy sự giận mình.

Pháp tướng này có vẻ không ít cao giai công pháp tu luyện đến một trình độ nhất định thì đều có thể cô đọng ra nhưng nếu đem pháp tướng cô đọng thành kim thân thì đã ít lại càng ít.

Điều này không chỉ bởi vì pháp quyết liên quan đến ít ỏi dị thường, nếu có thể tìm được loại pháp quyết này thì việc cô đọng kim thân cần phải có rất nhiều tài liệu hy hữu, nói chung là rất khó tập hợp đầy đủ được.

Nếu Hàn Lập không nhờ cơ duyên xảo hợp, liên tiếp thu được nhiều loại tài liệu chủ yếu thì cũng không luyện thành được. Hai người Liễu Thuý Nhi trong lòng khiếp sợ dị thường nhưng kim thân thần thông muôn hình vạn trạng nên hai người không khỏi như ngừng hô hấp chăm chú nhìn Hàn Lập.

Kết quả Hàn Lập không nói hai lời, nắm tay xoè ra rồi một toà tiểu sơn màu đen hiện lên nhắm thẳng vào cửa điện ném đi. Phía trên ngọn núi hơi sắc quang mang kỳ lạ chợt loé lên rồi một chút cuồng tăng tới hơn mười trượng hung hăng đập về phía đại môn chủ điện.

Tiếng nổ "oanh long long" vang lên, ngọn núi vừa tiếp xúc với cửa điện thì phía trên bỗng nhiên có vô số đạo tử sắc hồ quang bắn ra rồi đan vào nhau mà hình thành một cái điện vòng. Lấy trọng lượng của tiểu sơn mà lại bị điện vòng quán vào rồi ngăn lại vô pháp mây may.

Mà cùng lúc đó có tiếng sét đánh chói tai truyền ra, vài tia điện xà cũng từ trên cửa bắn ra, sau một cái chớp động thì quỹ dị tới trước mặt Hàn Lập hung hồ bổ nhào lên. Hàn Lập thấy tình hình này thì sắc mặt không thay đổi chút nào, chỉ thấy hai mắt khẽ nhú lại.

Trong nháy mắt, trước người kim quang chớp loé, Phạm Thánh kim thân một chút quỹ dị từ phía sau vọt đến chỗ trước người, đồng thời sáu cánh tay liền trở nên mơ hồ, ánh vàng rực rỡ trên bàn tay trước người vung lên đồng thời chống lại mấy tia tử sắc điện xà.

Chỉ thấy kim quang và tử điện chớp động, kim thân thủ chương vậy mà lại không tổn hao mây may sợi lông nào. Sáu cánh tay lại mở ra, năm ngón tay đồng thời bắt được tử sắc điện xà nhưng sau một khắc, trên cửa lại có tử sắc hồ quang liên tiếp bắn ra nhưng

đồng dạng đều bị kim thân ôm lấy. Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn một bên thì ngạc nhiên nhưng tự nhiên là hết sức kinh hi. Hai người liếc nhau một cái rồi không hề do dự nhân cơ hội này xuất thủ. Thạch Côn hé miệng phun ra một tấm phù chú ngân quang loé loé! Phù chú loé lên hai lần rồi hoá thành một đoàn ngân quang hướng về cửa điện bắn nhanh đi.

Mà Liễu Thuý Nhi thì tay áo bào run lên, ba cây giáo ngấn ánh vàng rực rỡ bắn ra, sau khi phát ra tiếng rít dài thì cũng phá không bay đi. Ngân sắc quang đoàn cùng ba đạo kim mang một trước một sau nhưng lại là cùng lúc kích lên đại môn phát ra tử sắc điện quang.

Linh quang chợt loé rồi ngân sắc phù toàn lại vô thanh vô tức nhập vào trong điện quang không thấy tung tích. Ba đạo kim mang thì sau một tiếng nổ ùng thì lười mác run lên nhưng ba cái tạo thành hình tam giác gắt gao đóng lên tử sắc điện võng.

Điện võng nguyên bản thanh thế kinh người như vậy mà lại nhất thời bị ảnh hưởng, uy năng của điện quang một chút đã bị ba lười mác hấp thu hơn phân nửa, uy năng nhất thời đại giảm. Lúc này Thạch Côn trong miệng lầm bầm rồi nhấc tay hướng về phía cửa ngưỡng thần điểm ra một chỉ.

"Phốc xuy" một tiếng trầm đục, trên cửa điện bạch quang chợt loé rồi hiện ra một đoá bạch sắc quang liên, toàn thân trắng tinh như tuyết. Lúc đầu nó chỉ lớn cỡ nắm tay nhưng tiếp theo lại biến to dần bằng cái đầu người.

Trên cửa điện, tử sắc hồ quang quay cuồng chợt hiện lên không thôi nhưng căn bả là vô pháp ngăn cản huyền ảnh linh hoa này, chỉ có thể để cho đoá hoa này tiếp tục cuồng trưởng lên. Cuối cùng non nửa cửa điện đều bị hư ảnh bạch liên bao phủ vào trong đó.

"Bạo!"

Trên mặt Thạch Côn chợt hiện lên nanh nọc rồi hung hăng thúc dục pháp quyết. Sau khi âm thanh này thốt ra thì hư ảnh quang liên run lên rồi nổ tung mà phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Chỉ thấy một đoàn bạch cầu sáng rực như mặt trời hiện lên trên cửa điện, bạch quang trong nháy mắt đã bao phủ kín cả cửa điện, kể cả tử sắc điện võng, thanh thế kinh người dị thường. Khi bạch quang tắt đi thì cửa điện lại lần nữa hiện ra nhưng lúc này chỉ

thấy trên mặt hiện ra vẻ gồ ghề với vô số lỗ nhỏ, bộ dáng vô cùng thô thảm. Tuy nhiên cánh cửa này vẫn không có bị huỷ diệt hoàn toàn, mặt ngoài vẫn có tử quang chớp động và toàn bộ tổn thương đang lấy tốc độ có thể nhận ra được mà khôi phục lại. Chỉ có tử sắc hồ quang mặt ngoài thì tất cả đều bị càn quét không còn.

Nguyên tử thần sơn tức thì được khôi phục tự do. Hàn Lập thấy vậy thì không chút chần chờ trong lòng liền thúc dục linh sơn này. Nhất thời chỉ thấy Nguyên tử thần sơn bỗng nhiên hướng ra phía sau xoay quanh một cái, tiếp theo bên ngoài thân quang mang xám trắng kỳ lạ đại phóng, hình thể lại một lần nữa cuồn tăng rồi bỗng nhiên xông thẳng vào chỗ cửa điện hung hăng đập vào.

Lúc này đây không còn bất cứ thứ gì cản đường nữa, cho nên ngọn núi đen rắn chắc đập tới trên cửa điện. Một tiếng nổ đĩnh tai nhức óc vang lên! Cấm chế chi lực đại giảm, cửa điện dưới một kích kinh người của Nguyên tử thần sơn, cuối cùng vô pháp thừa nhận mà tắc tắc vỡ vụn ra. Ngọn núi màu đen sau khi gào thét một tiếng thì trực tiếp tiến nhập vào trong chủ điện.

Hàn Lập thấy vậy tự nhiên là mừng rỡ, tay áo bào phất một cái. Pháp tướng kim thân trước người chột tiêu thất vô tung vô ảnh, phảng phất như chưa bao giờ xuất hiện qua nhưng lúc này phía sau có bóng người chột loé lên, Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn đều giành trước một bước bắn nhanh đi, sau mấy cái chớp động thì như quỷ mị mà đồng thời xuất hiện ở chỗ cửa điện. Tiếp theo thân hình bọn họ dừng lại rồi không hẹn mà cùng đứng ở ngoài cửa điện, thần sắc khác nhau nhìn về phía đối phương, biểu tình đều có chút quái dị.

"Thạch huynh, trước khi đi gia sư đã dặn dò rất rõ ràng. Trong chủ điện thì "Hư Linh đàn" nhất định phải tới tay, còn lại gì đó thì Thạch huynh có thể chọn cho Đoạn tiền bối."

Sau một lúc sau, Liễu Thuý Nhi yếu ớt mở miệng nói.

Chương 1709: Bình Phong, Kim Đình

"Thì ra là thế. Nhưng Thạch mỗ cũng có sứ mệnh trong người. Đối với Hư Linh đan cũng không thể nhường cho đạo hữu được. Như vậy đi, ngoại trừ Hư Linh đan ra thì mấy thứ đồ vật còn lại tại hạ đều tặng cho tiên tử. Tiên tử không cần cùng Thạch mỗ tranh giành nữa. Hơn nữa sau này gia sư nhất định bồi thường khác đối với Thái tiên bối."

Thạch Côn vừa nghe Liễu Thuý Nhi nói vậy thì cười hắc hắc đáp lại nhưng thanh âm lại có vài phần âm trầm.

"Thạch đạo hữu nói vậy là có ý tứ gì. Đây không phải là lặp lại lời của tiểu muội sao? Khẩu lệnh của gia sư đã rất rõ ràng, Hư Linh đan là vật bắt buộc phải có. Nếu đạo hữu chịu lui một bước mà nói thì tiểu muội có thể thay gia sư làm chủ, đem trấn tộc chi bảo của Tinh Tộc chúng ta, Tinh Nguyệt Dịch tặng cho một lọ. Linh dịch này đối với Thạch Kiến Tộc mà nói, ý vị như thế nào thì thiết nghĩ Thạch huynh hẳn là rất rõ ràng. Linh dịch cho dù quý tộc thánh giai tồn tại cũng cầu mà không được..."

Liễu Thuý Nhi mâu quang phát lạnh nhưng ngữ khí ngược lại càng trở nên hoà ái hơn.

"Tinh Nguyệt Dịch?"

Vừa nghe thấy cái tên này, sắc mặt Thạch Côn hơi đổi, có chút ngoài ý dự liệu, theo bản năng cũng thực sự có vài phần động tâm nhưng hẳn lập tức nhớ tới vẻ mặt của Đoạn Thiên Nhận trước khi xuất phát có phân phó nói thì trong lòng giật mình rồi lập tức đem ý niệm này ném lên chín tầng mây. Lúc này hẳn liên tục lắc đầu cự tuyệt nói:

"Không được. Ngay cả tại hạ phi thường muốn có được Tinh Nguyệt Dịch nhưng nếu không có Hư Linh đan mà nói thì sau khi rời khỏi đây Thạch mỗ làm như thế nào để hướng gia sư giao cộng đạo. Việc này tuyệt không thể."

"Nói như vậy là Thạch đạo hữu một tia ý lui nhường cũng không có."

Ngữ khí của Liễu Thuý Nhi có chút bất hảo nhưng lúc này đây Thạch Côn cũng

không nói gì, chỉ thấy sắc mặt lãnh đạm nhìn Liễu Thuý Nhi. Ý tứ của hắn tự nhiên rất là rõ ràng.

Liễu Thuý Nhi kế tiếp cũng không có nói gì nữa nhưng mâu quang đồng dạng dần trở nên băng hàn. Không khí giữa hai người chợt trở nên ngưng trọng dị thường. Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì không khỏi nhú mào lại.

"Nhị vị đạo hữu làm cái gì thế! Tại hạ tuy rằng không biết Hư Linh đan rốt cục là có hiệu dụng kinh người như thế nào mà có thể khiến cho hai vị tiền bối đều nhất định phải có. Nhưng bây giờ nhị vị còn chưa thấy đan dược này mà đã giương cung bạt kiếm thì chẳng phải là quá sớm hay sao?"

Hắn bỗng nhiên thản nhiên nói.

"Hàn huynh nói rất đúng."

Thạch Côn thần sắc vừa động mở miệng nói mà Liễu Thuý Nhi nghe vậy thì trong đôi mày liễu cũng hiện lên một tia dị sắc.

"Nếu nhị vị tiền bối đã khẳng định là trong điện có Hư Linh đan kia thiết nghĩ cũng là thông qua manh mối khác mà đưa ra phán đoán như vậy. Nhưng bên trong tình hình thật sự rốt cục là như thế nào thì là một chuyện khác. Nhị vị sao không đi vào, trước tiên xác nhận bảo vật đã sau đó có quyết định như thế nào cũng không muộn."

Hàn Lập lĩnh đạm nói.

Nghe Hàn Lập nói như vậy, Thạch Côn cùng Liễu Thuý Nhi đều tỏ vẻ trầm ngâm. Nói thật, lấy lịch duyệt của hai người này thì tự nhiên đều không có khả năng không nghĩ qua loại tình huống này nhưng lúc trước, trong nháy mắt cửa điện bị phá hai người đều lo lắng đối phương đi trước một bước mà lấy được đan dược nên tự nhiên trong lúc nhất thời xảy ra việc đấu khẩu. Hiện giờ vừa nghe Hàn Lập nhắc tới việc này thì tâm thần hai người một lần nữa khôi phục lại sự thanh minh, tự nhiên là đánh giá lại sự lợi hại nếu trở mặt với nhau.

"Hàn huynh nói có lý. Thạch đạo hữu, chúng ta trước vẫn nên đi vào xem Hư Linh đan có ở trong điện hay không đã, sau đó hãy thương lượng việc đó sau."

Liễu Thuý Nhi chậm rãi mở miệng nói trước.

"Nếu tiên tử đã nói như thế thì Thạch mỗ cũng không có ý kiến gì"

Ý thức được sự tồn tại của Hàn Lập kỳ thật là rất có thể ảnh hưởng đến sự chiếm hữu linh đan nên gương mặt Thạch Côn cũng cố tỏ ra vẻ tươi cười, hoàn toàn đồng ý nói.

"Nếu nhị vị đều không có ý kiến, ba người chúng ta không ngại thì cùng nhau tiến vào bên trong. Không cần phân ra cái gì trước sau."

Hàn Lập mỉm cười nói rồi khinh khinh phiêu phiêu lùi vài bước về phía sau mà đứng song vai với hai người. Hai người Thạch Côn tự nhiên không có ý gì phản đối cũng đều gật đầu.

Vì thế, ba người cơ hồ là đi gần sát nhau tiến vào trong cửa điện sau đó đứng song song thành một hàng ngang nhìn cả gian đại điện trước mắt đánh giá. Không hổ là chủ điện, cả đại điện rộng chừng gần ngàn trượng, có đồng thời chứa mấy nghìn người vẫn dư dả.

Cái lọt vào trong tầm mắt đầu tiên chính là những cây cột màu tím vàng với số lượng chừng trên trăm cái. Ở trên vách tường bốn phía đại điện còn giắt nhiều kiện binh khí kiểu dáng phong cách cổ xưa, trong đó có nhiều cây giáo và búa lớn, mỗi một cái đều phát ra ngân quang lóng lánh, linh khí bức người.

Nhìn qua sơ sơ cũng thấy chừng gần ngàn kiện. Phía dưới vách tường, thường cứ cách một đoạn lại có một đồng giáp trụ đủ mọi màu sắc chất đồng ở đấy. Phía trong giáp trụ rỗng tuếch, mặt ngoài ẩn hiện hoa văn tinh mỹ dị thường, thoạt nhìn đã thấy đây không phải là giáp trụ bình thường.

Ở chỗ đối diện với cửa điện có đặt một tấm bình phong cao bảy tám trượng. Tấm bình phong này toà thân thanh quang minh mông, mặt trên tựa hồ như được vẽ cái gì nhưng bởi vì quá xa nên cũng không có thấy rõ được, phía trước tấm bình phong có đặt một cái bàn trà thấp bé, phía trên có đặt một cái kim sắc cổ đỉnh.

Ngoại trừ những thứ đó ra thì cả toà đại điện đều rỗng tuếch, không còn đồ vật nào nữa, căn bản là không cần ba người lo lắng đi tìm bảo vật gì. Vừa thấy bộ dáng trong đại điện như vậy, đám người Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn tự nhiên đều cảm thấy bất ngờ.

Hàn Lập ngừng thần nhìn tấm bình phong và kim đỉnh phía xa xa một lát, sau một phen đánh giá thì liền không nói gì mà cất bước đi tới. Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn thấy Hàn Lập hành động như vậy thì nhìn nhau một cái nhưng lại lập tức đem ánh mắt ly khai rồi cũng không nói gì mà đi sát theo sau.

Dù sao cả toà đại điện ngoại trừ phương hướng này ra thì cũng thật sự không có cái gì phải điều tra nữa. Vì thế ở trong một không khí khác thường ba người liền đi tới chỗ tấm bình phong cùng kim sắc đại đỉnh, khi đến cách chừng hơn mười trượng thì cả ba dừng lại.

Hai chân dừng lại, Hàn Lập nhìn vào cái đỉnh, ánh mắt dò xét cẩn thận. Phía sau hai người kia thấy vậy thì cũng theo bản năng dừng cước bộ lại, đồng dạng nhìn vào hai vật phía trước mà thần sắc khác nhau.

Hàn Lập hai tay chấp sau lưng, thần sắc nhìn như bình tĩnh nhưng sâu trong đồng tử lam mang chớp động không thôi, tấm bình phong này mặt ngoài mặc dù đã được thanh quang che chắn nhưng sao có thể che chắn được linh mục thần thông của Hàn Lập.

Trong nháy mắt công phu, hắn đã đem tấm bình phong này xem rõ ràng. Kết quả trên mặt hắn xuất hiện một tia ngạc nhiên vì trên tấm bình phong này rõ ràng hiện lên một cái quái môn với màu vàng bạc lẫn lộn. Quái môn này kiểu dáng phong cách cổ xưa, toàn thân màu đen nhưng mặt ngoài lại có lưỡng chủng ký hiệu đan vào nhau mà loé lên, bộ dáng trông rất thần bí.

Đám ký hiệu này có chút quen thuộc, rõ ràng là Ngân khoa văn cùng Kim triện văn, lưỡng chủng văn tự của Tiên giới. Đuôi lông mày Hàn Lập lơ đãng vừa động, một缕 thần niệm liền được thả ra rồi hướng về quái môn trên tấm bình phong bay đến.

Kết quả là thần niệm vừa tiếp xúc với quái môn, hình ảnh vừa hiện ra thì một cỗ lực lượng từ trong bình phong đột nhiên sinh ra,缕 thần niệm kia chưa kịp phản ứng thì đã bị kéo vào bình phong mà cắt đứt hẳn liên lạc với Hàn Lập. Hàn Lập thần sắc thay đổi, trong lòng nhất thời đối với tấm bình phong này thêm vài phần kiêng kỵ.

Thạch Côn hừ nhẹ một tiếng rồi thân hình lui về sau nửa bước thì mới ổn định được thân hình, hiennn hienn vị này cũng bị thiệt thòi mà tựa hồ so với Hàn Lập thì còn lớn hơn một ít.

Liễu Thuý Nhi bởi vì có áo choàng che kín nên không thể thấy rõ biểu tình như thế nào nhưng xem thân hình lão đảo thì khẳng định cũng nhận ra được sự quý dị của tấm bình phong này.

Tuy rằng tổn thất một lũ thần niệm nhưng đối với người có thần thức mạnh mẽ như hần mà nói thì tự nhiên là không đáng nhắc. Hàn Lập tạm thời buông tha việc quan sát tấm bình phong mà khẽ cúi đầu đem ánh mắt dừng lại ở trên cái kim sắc cổ đỉnh kia.

Cái đỉnh này toàn thân kim quang chói mắt, mặt ngoài ẩn hiện hoa văn như mây mù. Đám hoa văn phức tạp dị thường, phần lớn có hình dáng xoắn ốc trải rộng các nơi trên cổ đỉnh, tuy nhiên sau khi nhìn kỹ một lát thì làm cho hần có cảm giác đầu choáng mắt hoa.

Hàn Lập âm thầm rung mình rồi đồng dạng đem thần niệm thả ra vây quanh lấy kim đỉnh vòng vo mấy vòng nhưng căn bản không thể tiến vào đỉnh mấy may. Cái đỉnh này cũng không biết làm bằng tài liệu gì mà có thể hoàn toàn ngăn cản được thần niệm chi lực.

Bất quá hần cũng chú ý tới, lúc này hai bên cổ đỉnh phân biệt có thêm hai vết lõm sâu, tựa hồ là dùng để để đồ vật gì đó. Hàn Lập hơi trầm ngâm thì bỗng nhiên cảm ứng được cái gì mà ngẩng đầu lên nhìn hai người Thạch Côn liếc mắt một cái, kết quả trong lòng vừa động.

Chỉ thấy lúc này Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào kim sắc cổ đỉnh, mắt không chớp cái nào. Không đúng, nói chính xác là nhìn chăm chăm vào hai cái giá gác hai bên cổ đỉnh mới đúng. Thạch Côn trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

"Như thế nào, nhị vị nhận ra kim đỉnh này?"

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, chậm rãi hỏi.

"Hàn huynh nói đùa, Thạch mỗ cũng là lần đầu tiên tiến vào nơi đây, sao có thể nhận thức được vật ấy!"

Thạch Côn nghe vậy thì vẻ vui mừng trên mặt hơi thu liễm lại mà lắc đầu nói.

"Nga, cái này thật kỳ quái. Nếu không biết thì vì sao nhị vị khi nhìn thấy nó đều vui

mừng như thế?"

Hàn Lập khẽ cười hỏi.

Cái này... Hàn huynh không ngại Liễu tiên tử một cái, hiểu biết của nàng so với ta thì còn hơn không ít."

Thấy Hàn Lập truy hỏi mãi, hai con mắt của đại hán chuyển động một chút rồi đem vấn đề này đẩy cho Liễu Thuý Nhi.

Nghe Thạch Côn nói như thế, Liễu Thuý Nhi tự nhiên trong lòng tức giận nhưng là thấy Hàn Lập đưa mắt nhìn lại đây thì cũng chỉ có thể làm ra bộ mặt cười khổ nói

"Hàn huynh cũng không cần đa nghi cái gì. Cái đỉnh này hẳn là nơi chứa Hư Linh đan cùng mấy thứ pháp khí khác mà gia sư cùng Đoạn tiên bối muốn có. Ta cùng Thạch đạo hữu sở dĩ biết việc này là bởi vì trên người bọn ta đều mang theo một vật. Thạch đạo hữu, không bằng ta và ngươi đều lấy vật ấy ra cho Hàn huynh xem qua một cái đi!"

Liễu Thuý Nhi nói rõ ràng.

"Ha ha, tiên tử nói như vậy thì tại hạ thật sự cũng có chút tò mò."

Hàn Lập khẽ cười một tiếng nói.

"Cái này..."

Thạch Côn không khỏi lộ ra vẻ chần chờ đồng thời đối với một giáo phản kích này của Liễu Thuý Nhi trong lòng rất buồn bực.

"Như thế nào, Thạch đạo hữu hay là cảm thấy không quá thuận tiện."

Hàn Lập giống như tùy ý hỏi một câu, thanh âm cực kỳ ôn hoà nhưng đại hán khi thấy bộ dáng của Hàn Lập như thế thì trong lòng lại rung mình một cái, lập tức phản ứng lại cười ha ha nói:

"Thứ này cho dù Hàn huynh không hỏi thì Thạch mạo cũng sẽ lấy ra sử dụng. Dù sao cũng muốn lấy được bảo vật ở trong dinh thì nhất định phải có hai vật này mới được."

Dứt lời, đại hán liền đảo tay một cái, nhất thời kim quang chọi loé lên rồi một vật

hiện lên ở trong lòng bàn tay. Hàn Lập thấy vậy thì tự nhiên không chút khách khí đem ánh mắt ngưng tụ đem vật ấy nhìn rõ ràng.

Chương 1710: Đinh Trung Thủ Bảo

Đồ vật kia đồng dạng kim quang chói mắt, hình chữ nhật. Một mặt điêu khắc hình rồng, trông giống như một cái ấn tỷ gị đó. Sau khi đưa mắt nhìn đồ vật này nửa vòng thì Hàn Lập lại nhìn Liễu Thuý Nhi bên kia liếc mắt một cái. Nàng này tự nhiên hiểu được ý tứ của Hàn Lập nên bình tĩnh nhắc một tay lên, giữa lòng bàn tay trắng nõn đồng dạng cũng có một vật kim quang chớp động.

Vừa nhìn thì vật này tựa hồ có kích thước xấp xỉ với vật trong tay đại hán, một mặt có khắc một cái đồ án kim sắc chân phương trông rất sống động. Hàn Lập sau khi xem xong thì trên mặt lộ ra vẻ trầm ngâm.

Mà lúc này, Liễu Thuý Nhi lại giải thích:

"Hai vật này được gọi là Linh Lung Thước, là vật duy nhất có thể mở kim đỉnh này ra, thiếu một thứ cũng không được. Tuy rằng hai người ta cũng không biết tình hình bên trong điện nhưng gia sư đã có nói qua Linh Lung Thước này là vật dùng để mở ra và có đến tám chín phần bên trong có chứa Hư Linh đan."

"Không sai, gia sư của ta cũng nói như thế."

Thạch Côn thấy Liễu Thuý Nhi nói ra toàn bộ cũng không che giấu gì thêm nữa, rõ ràng thừa nhận.

"Nếu như vậy, nhị vị đạo hữu cũng không ngại đem đỉnh này mở ra, nhìn xem bên trong thực sự có vật mà nhị vị tiền bối cần hay không. Đúng rồi, Hư Linh đan kia không biết có mấy khoả, nếu là hơn hai khoả thì nhị vị đạo hữu cũng không phải tranh chấp gì nữa, cứ chia đều đan dược là được."

Hàn Lập cười nói tỏ vẻ bất cần.

Nghe xong lời này, Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn nhìn nhau liếc mắt một cái, ánh mắt đều có chút khác thường.

"Hàn huynh nói có đạo lý. Bảo đỉnh sớm hay muộn thì cũng phải mở ra. Thạch đạo hữu, chúng ta đều tự đem Linh Lung Thước sáp nhập vào trong đỉnh đi. Hư Linh đan kia tuy rằng tựa hồ chỉ có một viên nhưng nếu mà có hai viên thì chúng ta thật sự không cần tranh chấp nữa."

Liễu Thuý Nhi không có lo lắng nhiều cái gì, nhìn đại hán thân nhiên nói.

"Lập tức mở cái đỉnh này ra tự nhiên là không có vấn đề nhưng là Thạch Mỗ cảm thấy được hai người chúng ta không bằng đem Linh Lung Thước giao cho Hàn huynh, để Hàn đạo hữu đem vật trong đỉnh lấy ra, sau đó lại cùng nhau quyết định phân phối. Liễu tiên tử thấy thế nào?"

Thạch Côn tựa hồ có ý nghĩ đó nên nhếch miệng nói ra làm cho nữ tử này ngẩn ra, trong lúc nhất thời nàng ta thật sự không biết phải nói như thế nào cả.

"Như thế nào, Liễu tiên tử đối với Hàn huynh không tin tưởng sao?"

Đại hán trên mặt hiện ra một tia quý dị hỏi.

"Hàn huynh thần thông quảng đại, nếu trợ giúp hai người chúng ta đến tận đây thì muội tự nhiên là không có ý kiến gì. Hàn huynh, tiếp lấy Linh Lung Thước này."

Liễu Thuý Nhi phản ứng cũng rất nhanh, tâm niệm đảo mấy vòng thì liền khẽ cười đưa ra quyết định.

Phượng Linh Lung Thước liền hướng về phía Hàn Lập bay đến. Bên kia Thạch Côn cũng cười lạnh một tiếng rồi không chút do dự cầm vật trong tay ném đi. Hàn Lập vùng tay áo bào lên cuốn lấy hai vật này. Thanh quang chợt loé rồi hai cái Linh Lung Thước nó đồng thời rơi vào tay hắn, hắn xem xét kỹ vật trong tay rồi lại nở nụ cười khổ.

"Nhiệm vụ làm như thế, thật đúng là quá coi trọng tại hạ rồi."

"Ha ha, đây là đương nhiên, cũng chỉ có giao cho Hàn đạo hữu bảo quản thì ta cùng Liễu tiên tử mới không lập tức nảy sinh tranh chấp. Nếu không vô luân là ai đi trước lấy bảo vật thì người kia cũng không an tâm."

Thạch Côn nhếch miệng cười ha ha nói.

"Muội đối với Hàn huynh rất yên tâm."

Liễu Thuý Nhi mâu quang chớp động rồi cũng thản nhiên cười rộ lên.

"Hắc hắc, nhưng Hàn mỗ cầm hai thứ này lại thấy nóng phỏng tay a."

Hàn Lập tung tung hai khoả Linh Lung Thuợc, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ, lắc lắc đầu nói. Bất quá hàn Lập cũng không cầm trong tay mà trả lại cho hai người, sau khi hơi suy nghĩ thì liền đi tới phía kim đỉnh.

Hắn có biểu hiện thông dong như thế tự nhiên là đủ sức áp chế hai người. Ở trước thực lực tuyệt đối nói chung là không cần tốn nhiều tâm tư gì cả. Nhìn thấy hành động của Hàn Lập, Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn trong mắt cùng hiện ra một tia khẩn trương nhưng hai người đều thức thời đứng yên tại chỗ.

Khi Hàn Lập tới kim đỉnh chừng một trượng thì dừng cước bộ lại, đem ánh mắt đảo qua hai vết lõm ở hai bên sườn kim đỉnh đảo qua rồi bỗng nhiên đem pháp lực hướng vào hai vật trong tay cuồng chú mà vào, theo sau cổ tay run lên. Một đôi Linh Lung Thuợc bắn ra nhưng trên đường đi bỗng nhiên phát ra một tiếng thanh minh rồi ở trong kim quang hoá thành một con kim sắc giao long cùng một con kim phượng hoàng.

Hai con này vây quanh kim đỉnh một vòng rồi liền hướng hai bên sườn bắn vào trong kim đỉnh không thấy bóng dáng, kết quả kim quang chợt loé lên, sau đó kim đỉnh chợt xuất hiện hình dạng đại khái của nó. Hai thanh Linh Lung Thuợc cùng sáp nhập hơn phân nửa vào vết lõm hai bên, chỉ để lộ ra một pho long tượng cùng phượng tượng, thoạt nhìn hết sức cân xứng, thiên y vô phùng, một chút khe hở cũng không có.

Mà ngay lúc hai vật vừa tiến vào trong kim đỉnh thì trên đỉnh phát ra thanh âm như tiếng rỗng ngân du dương. Tiếp theo kim quang đại phóng, hoa văn xoắn ốc mặt ngoài lúc này như sống lại mà xoay tròn khiến cho kim quang từ trên đỉnh phát ra cũng xuất hiện hình dáng như ốc xoáy rất quý dị.

Hàn Lập chỉ mới nhìn một cái mà đã cảm giác được tâm thần chấn động một trận, giống như sẽ bị cơn lốc này trực tiếp hút vào trong đó. Điều này khiến cho hắn trong lòng rung mình một cái. Bất quá, cái đỉnh này không có người chủ trì, chỉ là vật chết mà thôi nên tự nhiên là sẽ không khiến cho hắn thực sự e ngại cái gì.

Đại Diễn Quyết ở trong thân thể hần lưu chuyển một trận rồi đồng thời trong mắt Lam quang chợt loé lên, loại cảm giác không khoẻ nọ cũng biến mất. Cùng lúc đó, Hàn Lập quát khẽ một tiếng, một tay bấm quyết bắn ra một đạo pháp quyết màu xanh, chỉ thấy quang mang màu xanh chợt loé lên rồi lướt qua tiến vào trong đỉnh không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, tiếng rỗng ngâm trong đỉnh lại biến thành tiếng phượng minh dễ nghe. Từ xa nhìn lại, hai bên sườn kim đỉnh một đầu long, một đầu phượng như sống lại mà đang muốn cất cánh bay ra.

Từ trên đỉnh, vạn đạo kim quang đại phóng, một chú phong lên cao mà rồi chợt loé lên mà biến mất vào trong hư không, không thấy bóng dáng, đồng thời trong đỉnh có tiếng phong lôi nổ lớn, sau mấy tiếng sấm nổ như sấm thì mấy đoàn kim quang to nhỏ đồng thời từ phía dưới kích bắn ra, sau mấy cái chớp động thì tựa hồ đồng dạng sẽ vọt lên trời mà đi.

Sớm đã có chuẩn bị, Hàn Lập sao lại để cho chúng thực hiện được ý đồ. Lúc này một ống tay áo bào hướng về trước người vung lên. Một đạo quang mà màu xám cuộn cuộn bay ra, sau đó như chớp giật bay lên không trung đem đám kim đoàn nọ vây lấy.

Đám kim đoàn này xoay tròn rồi đột nhiên tản ra mọi nơi, nơi nào có kim quang đi qua thì quang mà màu xám đều tán loạn tránh né không chút trở ngại, kim đoàn đã phá tan quang hà mà ra.

Phía dưới Hàn Lập thấy cảnh này thì cũng cả kinh. Một tay lại bấm quyết rồi đột nhiên hé miệng phun ra một đoàn thanh quang, bên trong có ẩn hiện một thanh sắc tiểu đỉnh. Đúng là Hư Thiên Bảo Đỉnh.

Một bàn tay hần hơi vỗ lên mặt đỉnh. Cái đỉnh tự hành phi ra, tiếp theo trong đỉnh có tiếng "phốc xuy" vang lên rồi một chùm thanh ti kích bắn ra đầy trời. Bỗng chốc khắp không trung đều vang lên tiếng xuy xuy xé gió, vô số thanh ti giống như thanh sắc thiên võng ụp xuống một cái đã đem tất cả kim sắc quang đoàn bao phủ lại.

Kim sắc quang đoàn khi va chạm với thanh võng này lại đều hất bắn ngược quay về. Hàn Lập thúc dục pháp quyết rồi một tay hướng lên không trung hơi đẩy ra. Thanh sắc cự võng chợt thu lại, chỉ thấy thanh ti đầy trời co rút lại rồi đem đám kim đoàn vây lấy. Đám kim đoàn này cuối cùng cũng bị hãm ở trong không trung vô pháp nhúc nhích mãi

may.

Lúc này Hàn Lập mới lạnh nhạt hướng lên không trung vẫy nhẹ tay một cái, nhất thời thanh ti trên không trung liên phát ra quang mang chói mắt khiến cho hai người Thạch Côn cùng Liễu Thuý Nhi đứng phía sau nhìn chăm chú theo bản năng đồng thời nhắm mắt lại.

Thanh ti vẫy lấy kim đoàn mà hoá thành một mảnh thanh hà nhắm xuống phía kim đỉnh bắn đi, sau một cái chớp động thì tiến vào trong đó không thấy bóng dáng. Thanh sắc tiểu đỉnh lập tức rơi xuống mà hoá thành Hư Thiên Bảo Đỉnh.

Hàn Lập hướng tới tiểu đỉnh hư không đánh ra một trảo, nhất thời thanh quang chợt loé lên rồi cái đỉnh liên quỷ dị hiện ra trong tay. Theo sau hấn một tay nâng đỉnh này mà quay người lại nhìn về phía hai người phía sau nói:

"Nhị vị đạo hữu, bảo vật đã tới tay, bên trong rốt cục có thứ mà nhị vị tiền bối cần hay không thì còn phải nhờ nhị vị đạo hữu tự mình phân biệt một chút."

Vừa dứt lời, Hàn Lập khẽ rung cổ tay, Hư Thiên Đỉnh liền bay lên không trung huyền phù tại chỗ, sau đó hấn hai tay chấp sau lưng như cười như không nhìn hai người đối diện.

Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn nghe vậy thì không khỏi nhìn nhau liếc mắt một cái nhưng nữ tử nọ lập tức khẽ cười một tiếng rồi liền thốt tha đi tới, còn Thạch Côn thì sờ sờ cằm, ánh mắt rơi trên thanh sắc tiểu đỉnh một lúc rồi cũng ho nhẹ một tiếng. Hai người đi đến cách cái đỉnh tầm một trượng thì đều dừng chân lại.

Không chờ hai người này mở miệng nói cái gì, Hàn Lập thần sắc lạnh nhạt liên vung cánh tay, một ống tay áo hướng lên trên tiểu đỉnh trên không trung phát một cái. Nhất thời thanh sắc tiểu đỉnh quay tròn vừa chuyển, bên trong có thứ gì đó chợt loé lên.

"Hàn huynh, bảo vật này thật linh mãnh, không biết tên nó là gì?"

Thạch Côn lúc này bỗng nhiên hỏi một câu.

"Như thế nào, Thạch huynh đối với linh bảo của tại hạ cũng cảm thấy hứng thú."

Hàn Lập sắc mặt không chút thay đổi nhưng cũng không có trực tiếp trả lời hỏi lại

một câu.

"Không có gì, tại hạ từng may mắn được xem qua bảo sao của Hỗn Độn Vạn Linh Bảng trong tộc một lần, tựa hồ trên đó có ghi lại một vật tương tự như bảo vật này của đạo hữu."

Thạch Côn ánh mắt chớp động nói.

"Hỗn Độn Vạn Linh Bảng!"

Hàn Lập theo bản năng nhíu mày nói.

"Như thế nào, chẳng lẽ Hàn huynh chưa nghe nói qua về bảo bảng này sao?"

Thạch Côn có chút ngoài ý muốn nói.

"Nghe thì tất nhiên là đã nghe nói qua nhưng đều chỉ là nghe chút đồn đãi mà thôi, đối với tình hình chân chính của nó thì thật đúng là không quá rõ ràng. Mong đạo hữu chỉ giáo một lần."

Hàn Lập trầm ngâm trả lời.

"Bảng này cũng không có gì đặc biệt. Kỳ thật phàm là tộc này có tài năng chiếm cứ một khu vực nhất định ở Linh giới thì sẽ có một khối thiên ngoại kỳ thạch rơi xuống, mặt trên sẽ có Hỗn Độn Vạn Linh Bảng. Bảng này sẽ ghi lại ngày xuất hiện các loại thiên địa linh vật cùng ngày chí bảo và cũng thường xuyên được cập nhật. Mỗi vật được ghi trong này đều không phải là vật tầm thường mà Thông Thiên Linh Bảo chẳng qua là một loại bài danh cuối cùng trong số các bảo vật mà thôi. Năm đó ta trong lúc vô ý xem qua một bảo sao nên mới nhớ rõ có một vật giống như cái đỉnh này của đạo hữu. Bất quá vật ấy bài danh chỗ nào thì ta cũng không chú ý lắm, có lẽ Thạch mỗ nhớ lầm cũng nên."

Thạch Côn thần nhiên giải đáp một phen.

Chương 1711: Kim Hồ Cùng Hóa Hình Linh Được

"Cái đỉnh này đúng là vật mà Thạch huynh đã nói hay không thì ta cũng không quá rõ ràng. Có lẽ là phải mà có lẽ là không, bất quá cái này cũng không quá trọng yếu! Việc quan trọng trước mắt là xem bảo vật thu được trong này có phải là vật nhị vị tiền bối muốn hay không."

Hàn Lập nở nụ cười nói.

Thấy bộ dáng Hàn Lập không muốn nhiều lời, Thạch Côn cũng không nói thêm cái gì, lúc này gật gật đầu rồi cũng không tiếp tục truy vấn nữa. Về phần Liễu Thuý Nhi một bên thì đang mở to đôi mắt thuỷ chung nhìn chăm chăm lên Hư Thiên Đỉnh. Lúc này nàng nghe Hai người Hàn Lập nói chuyện với nhau xong thì mới hé miệng nói:

"Hàn huynh, người đem bảo vật thu được ra đi. Hư Linh Đan rất dễ nhận biết, hai người ta tuyệt đối không nhìn lầm."

Nữ tử này đối với bảo vật trong đỉnh xem ra rất là quan tâm, tựa hồ còn hơn nam tử kia một bậc.

Hàn Lập tự nhiên không có ý kiến gì, tay áo bào run lên, nhất thời mấy đạo trận kỳ hoá thành quang mang màu sắc khác nhau bắn nhanh ra rồi liền tiến nhập vào trong không trung bốn phía. Trong nháy mắt một cái bạch sắc quang mạc hiện lên một chút đem phương viên hơn mười trượng trong hư không bao vào trong đó. Đây chính là một cái cấm chế pháp trận đơn giản.

Hàn Lập tự nhiên là vì để ngăn ngừa vạn nhất, sợ tại lúc giám định bảo vật có thể phát sinh cái gì ngoài ý muốn nên mới cố ý bày ra như vậy. Hai người Liễu Thuý Nhi đảo mắt nhìn qua quang mạc này nhưng cũng không lưu tâm lắm. Đối với bọn họ mà nói, cấm chế bậc này chỉ tiện tay là có thể phá được nên cũng sẽ không bởi vậy mà nảy sinh ngờ vực vô căn cứ đối với Hàn Lập.

Pháp trận vừa bố trí hoàn tất, Hàn Lập nhìn lên cái tiểu đỉnh trên không trung liếc

mắt một cái, đuôi lông mày vừa nhúu lại rồi hé miệng phun ra một cỗ thanh hà. Thanh sắc quang hà trên đỉnh cuốn ra rồi nấp đỉnh chột loé lên mà quỵ dị biến mất không thấy.

Từ trong tiểu đỉnh ẩn ước có tiếng oanh long truyền ra đồng thời mặt ngoài có thanh quang chớp động không thôi. Liễu Thuý Nhi cùng nam tử thấy màn này thì hô hấp như ngừng lại nhưng Hàn Lập thì lại khê cười, bàn tay vừa nhắc một ngón tay nhắm vào thanh sắc tiểu đỉnh hư không điểm ra một chỉ.

Tiểu đỉnh nguyên bản chỉ cao chừng một tấc lúc này thanh quang đại phóng mà quay tròn vừa chuyển rồi hoá thành khoảng một trượng. Tiếp theo tay kia Hàn Lập liền bấm pháp quyết. Một âm thanh muộn hưởng vang lên, trong đỉnh nhất thời có một đạo quang cầu bay ra, quang cầu này chỉ lớn cỡ nắm tay, bên ngoài lại bị vô số tế ti bao quanh, bên ngoài thân liên tục co rút.

"Khải!"

Hàn Lập quát khê một tiếng, giương tay lên bắn ra một đạo pháp quyết, pháp quyết này loé lên rồi lướt qua tiến vào trong quang cầu. Một khắc sau, vô số tế ti mặt ngoài quang cầu tắc tắc đứt gáy và hoá thành điểm điểm thanh quang tiêu thất không thấy.

Tế ti vừa biến mất thì bên trong kim quang chột loé rồi một vật từ trong đó bắn nhanh ra. Trong mắt Hàn Lập hàn quang chột loé, một tay sớm vung ra. Thanh âm "xuy xuy" xé gió vang lên rồi một cỗ hấp lực vô hình phát ra đem vật kia lập tức giam cầm giữa không trung vô pháp nhúc nhích mảy may.

Hàn Lập ánh mắt ngưng lại nhìn rõ ràng vật ấy. Đây là một cái hồ lô màu vàng rực rỡ, mặt ngoài có vô số hoa văn phức tạp, linh quang nhấp nháy bất định. Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn nhìn thấy vật ấy thì thần sắc có chút biến đổi nhưng cũng không có cử động gì khác. Hàn Lập cũng không khách khí vung tay hư không chụp ra rồi bỗng nhiên kéo trở về.

"Vù" một tiếng!

Kim sắc hồ lô lập tức hướng về phía Hàn Lập bắn nhanh rồi rơi xuống trong tay. Cái hồ lô này tựa hồ có một tia linh tính, ở trong tình hình này mà vẫn liên tục run rẩy, bộ dáng như muốn thoát ra.

Hàn Lập đuôi lông mày chột nhứ lại rồi phất tay áo bào lên trên hồ lô. Bạch quang chột loé rồi một đạo bạch sắc bùa chú trong nháy mắt đã được dán lên trên mặt. Dưới cấm chế chi lực, hồ lô lúc trước còn rục rịch thì lúc này quang mang vụt tắt, không còn thấy bất cứ cử động gì nữa.

Hàn Lập thần sắc tự nhiên, đưa tay đem hồ lô nâng đến phía dưới mắt tinh tế quan sát. Trong mắt hần lam mang chớp động, đồng thời một缕 thần niệm trực tiếp xông tới đem bảo vật quét qua. Sau một chén trà nhỏ công phu, trong mắt Hàn Lập linh quang chột ngừng rồi không nói gì, vung tay lên ném hồ lô về hướng về phía đối diện.

Vật này hoá thành một đoàn kim quang bay ra, sau khi đến chỗ hai người Liễu Thuý Nhi thì ngừng lại, huyền phù bất định ở trên không.

"Cái này không phải là pháp bảo đựng linh dược mà là một kiện bảo vật có thuộc tính kim chúc đầy đủ hiếm thấy. Ngoại trừ bản thân hồ lô tựa hồ có chút thần thông ra thì bên trong còn có vài khẩu phi kiếm không biết tên gì, không biết uy năng rốt cục như thế nào."

Hàn Lập chậm rãi nói ra.

"Như vậy mà nói, đây là Hồ Trung Kiếm có từ thời thượng cổ. Nghe nói phương pháp luyện chế loại bảo vật này đã thất truyền từ lâu. Tiểu muội thật sự muốn hảo hảo kiến thức một phen. Thạch đạo hữu! Tiểu muội muốn giám định và thường thức bảo vật này một chút trước, ngươi có ý kiến gì không?"

Liễu Thuý Nhi sau khi nghe xong bỗng nhiên cười nhìn Thạch Côn nói.

"Hắc hắc, sao Thạch mỗ không đồng ý. Tiên tử cứ việc xem trước đi."

Nam tử cười ha ha nói, bộ dáng không hề để ý tới nói.

Liễu Thuý Nhi mỉm cười, bàn tay nhỏ bé khẽ động rồi hướng lên không trung vẫy ra một cái. Kim sắc hồ lô kia nhất thời rơi xuống rồi bị nữ tử này bắt vào trong lòng bàn tay, sau đó đem thần thức phóng xuất mà cẩn thận phân biệt.

Thời gian rất ngắn, bất quá chỉ trong chốc lát công phu nàng đã lắc lắc đầu, đồng dạng đem bảo vật này ném về phía Thạch Côn. Nam tử kia thấy vậy thì trên mặt lộ ra

một tia thất vọng nhưng vẫn có chút không cam lòng tiếp nhận hồ lô, trong mắt hẳn xuất hiện tình quang chớp động nhìn vào.

"Quả nhiên là một kiện kim chúc bảo vật. Tuy nhiên vật này có thể được đặt trong kim đỉnh thì sợ rằng uy năng tuyệt không nhỏ. Nhị vị đạo hữu cảm thấy nên xử lý vật này như thế nào đây?"

Không lâu sau, Thạch Côn cũng thở dài một hơi, có chút tiếc nuối nói ra.

Liễu Thuý Nhi nhìn Hàn Lập liếc mắt một cái rồi thấp giọng cười nói:

"Vật này nếu đã không phải là bảo vật mà gia sư cùng Đoạn tiền bối sở cầu thì không bằng tạm thời giao cho Hàn huynh bảo quản đi, đợi lúc nào tất cả bảo vật được lấy ra cả thì ta quyết định nó thuộc về ai."

Thạch Côn ánh mắt chớp động rồi cân nhắc một chút rồi cũng gật đầu đồng ý, cổ tay run lên rồi đem cái hồ lô ném cho Hàn Lập, đồng thời nói:

"Nếu Liễu tiên tử đã nói như vậy thì Thạch mỗ cũng không có ý kiến gì. Bảo vật này nếu đã không phải là vật gia sư chỉ định lúc trước thì tạm thời gửi tại chỗ Hàn huynh đi, sau cùng sẽ cùng nhau phân phối."

"Nếu nhị vị đạo hữu có ý này thì Hàn mỗ trước hết sẽ nhận lấy bảo vật này."

Hàn Lập cũng không có khách khí cái gì, ống tay áo khẽ động rồi một mảnh thanh quang hướng lên không trung quét qua. Kim sắc hồ lô liền biến mất không thấy. Sau đó hẳn lại vung tay bấm quyết lần nữa thúc dục Hư Thiên đỉnh.

Nhất thời bên trong đỉnh thanh hà chớp động rồi lại một đám tế ti bao lấy một vật khác từ trong bay ra. Vật này đồng dạng bị Hàn Lập thi pháp một phen thì tế ti tản mát đi, bên trong lộ ra một bảo vật khác. Đây là một cái hộp ngọc màu xanh, mặt ngoài có kim sắc ký hiệu chớp động không ngừng.

Cái hộp này được Hàn Lập nhắc tay nhiếp tới trong tay hắn. Vừa thấy cái hộp ngọc này thì Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn đứng đối diện tinh thần đều rung lên, mắt cũng không chớp lấy một cái. Hàn Lập cũng không có làm cái gì mê hoặc mà trực tiếp ngay tại trước mặt hai người há mồm hướng về phía hộp ngọc thổi ra một ngụm linh khí.

Nấp hộp tự hành mở ra, sau khi đảo mắt nhìn qua phía bên trong hộp ngọc thì thần sắc Hàn Lập khẽ động. Bên trong vậy mà có đựng hai con tiểu mã mơ hồ có màu xanh biếc, kích thước to cỡ quả trứng gà, phía trên tản mát ra một cỗ được hương nồng đậm. Chỉ khẽ ngửi một cái là đã cảm thấy một cỗ linh khí tinh thuần thấm sâu vào tâm phế.

Nhưng hai con tiểu mã này ở trong hộp ngọc vẫn không nhúc nhích, hai mắt đóng chặt, bộ dáng như từ lâu đã không còn sinh mệnh, chỉ thấy ánh mắt Hàn Lập hơi co rút lại nhưng lại lập tức khôi phục như thường rồi nâng hộp ngọc lên trên bàn tay, thanh quang chợt loé.

Trong hộp ngọc, hai con tiểu mã run lên rồi từ bên trong bay lên, một tả một hữu bay thẳng đến chỗ hai người Liễu Thuý Nhi, đồng thời hần nhàn nhạt nói:

"Hai cây linh dược này hẳn chính là Ngưng Thuỷ Thảo mà nhị vị tiên bối có nhắc tới. Không tưởng được bản thể của nó đã có thể hoá hình, có thể nghĩ được đối với nhị vị tiên bối hẳn là rất có tác dụng. Theo lời nói trước, nhị vị vừa lúc mỗi người bảo quản một con."

Nghe Hàn Lập nói vậy rồi lại nhìn thấy rõ ràng hai con tiểu mã trông rất sống động thì Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn đều không khỏi mừng rỡ nhưng trong lòng cũng hơi có chút thất vọng.

Nhưng mặc kệ nói như thế nào, hai người họ thấy Hàn Lập không chút do dự đem linh dược quý hiếm như thế chấp tay đưa tới thì sự nghi ngờ, lo lắng trong lòng đối với Hàn Lập cũng tan thành mây khói.

Thạch Côn cười ha ha cảm ơn rồi vươn tay trực tiếp đem tiểu mã xanh biếc nhíp vào trong tay, sau khi kiểm tra đại khái một phen thì lấy ra một cái hộp ngọc đem linh dược cẩn thận thu vào. Còn Liễu Thuý Nhi sau khi tỉ mỉ phân biệt xong linh dược trong tay thì bộ dáng cũng cực kỳ thoả mãn nhìn Hàn Lập cảm tạ một tiếng rồi sau đó đem linh dược kia trực tiếp ném vào trong tay áo.

Hàn Lập không nói gì chỉ gật đầu rồi tiên tay cầm hộp ngọc trong tay hứng lên trên mặt đất ném đi, để cho hai người phía đối diện thấy rõ bên trong hộp ngọc đích xác không còn gì nữa, sau đó lại tiếp tục thúc dục Hư Thiên Đỉnh.

Tiếp theo trong đỉnh phun ra hai vật, đó là một cái pháp bàn mặt lục giác cùng với

một cái bảo tháp kim quang loè loè. Hai vật này vừa nhìn là đã biết là hai kiện dị bảo uy năng sâu không lường được, đồng dạng đều được Hàn Lập tạm thời thu lấy chờ sau này tái phân phối.

Bảo vật từ trong đỉnh tiếp tục được lấy ra đó là một loại tài liệu quý hiếm được Thái Lưu Anh cùng Đoạn Thiên Nhận chỉ tên nên cũng được Hàn lập chia đều cho hai người đối diện. Tuy nhiên vào lúc này trong con người Liễu Thuý Nhi quang mang chớp động, ẩn hiện có một tia nôn nóng.

Khuôn mặt Thạch Côn đồng dạng cũng có chút trầm xuống. Kim sắc quang đoàn vừa rồi bị Hàn Lập thu vào trong đỉnh hai người hẳn đều nhìn rõ ràng nhưng số lượng có vẻ cũng không quá nhiều mà đến bây giờ vẫn chưa thấy bóng dáng Hư Linh Đan đâu, điều này sao lại không khiến cho hai người đều có chút thấp thỏm bất an.

Những bảo vật khác có nhiều nhưng nếu không lấy được vật tối trọng yếu là Hư Linh Đan thì chuyển đi này vẫn tính là thất bại.

Lúc này trong đỉnh chợt phát ra tiếng gầm nện rồi thanh quang chợt loé mà phun ra một vật được tế ti vây quanh. Sau khi tế ti tản mát đi thì bên trong cũng lộ ra một cái tử kim sắc tiểu bình, chỉ cao có vài tấc nhưng toàn thân trơn tuột, trong sáng như gương, xung quanh còn có bạch khí nhẹ nhẹ.

Vừa cảm ứng linh khí kinh người toả ra từ bên trong cái tiểu bình, sắc mặt Thạch Côn vui vẻ hẳn lên, còn đôi mắt liễu của Liễu Thuý Nhi thì cũng xuất hiện dị sắc nhấp nhóang. Hàn Lập nhìn cái tử kim bình đang chậm rãi chuyển động trong không trung, trên mặt hẳn cũng không nhìn ra biểu tình gì nhưng tay khẽ sờ cằm, khoé miệng hơi vênh lên.

Bỗng nhiên cánh tay hắn vừa nhấc rồi vươn một ngón tay hướng về phía hư không xa xa điểm ra một cái. Nhất thời tiếng "phốc xuy" vang lên, nắp bình không cánh mà bay, tiếp theo tiểu bình được đảo ngược lại và từ bên trong có một cỗ hỏa diễm màu vàng óng ánh phun ra. Cỗ linh diễm này nhẹ kêu lên một tiếng rồi kim diễm tụ lại quay tròn mà huyền hoá ra một con hoa điều màu vàng óng ánh.

Chương 1712: Bình Trung Động Thiên

Hoả điều này vừa hiện hình ra thì lập tức thanh minh một tiếng rồi phóng lên cao. Hàn Lập hít sâu một hơi, một bàn tay trắng nõn như ngọc trong ống tay áo thò ra, năm ngón khê co lại rồi từ năm đầu ngón tay liên tiếp bắn ra năm đạo hàn diễm, chọt loé lên rồi mỗi đạo kích lên trên thân của kim sắc hoả điều khiến cho quang mang của nó lập tức thu liễm lại không ít.

Năm đạo hàn diễm toàn bộ đều kích trúng lên thân mình của kim sắc hoả điều làm cho nó gào lên một tiếng rồi kim sắc hoả diễm thu lại, hào quang lập tức chớp động rồi hoàn nguyên trở thành một viên đan được màu vang óng ánh. Đan dược này có kích thước to cỡ ngón tay cái, mặt ngoài ẩn hiện có vô số đan văn cộng thêm ánh vàng rực rỡ phát ra cùng màn biến ảo thành nhìn vừa rồi nên thoạt nhìn thật sự huyền diệu dị thường.

"Không sai. Đan dược này chính là Hư Linh Đan."

Liễu Thuý Nhi ngay lúc đan dược hiện ra nguyên hình, trong đôi mày liễu hiện lên vẻ kinh hỷ kêu lên một tiếng. Còn Thạch Côn thì nhìn chăm chăm vào đan dược, trên mặt đồng dạng hiện lên vẻ hưng phấn hiếm có khó có thể kiềm chế được nhưng hãn lại dường như lập tức nhớ tới cái gì mà sắc mặt khê biến rồi vội vàng nhìn Hàn Lập hỏi:

"Hàn huynh, trong bình chẳng lẽ có một viên thôi sao?"

Hàn Lập nghe được lời này nhưng không có trả lời ngay mà một tay bấm quyết hướng về phía tử kim tiểu bình đánh ra một chỉ. Cái bình này run lên rồi lại có kim quang chớp động. Tiếp theo một âm thanh muện hưởng vang lên rồi một con kim sắc hoả điều lại từ bên trong bay ra.

"Thật tốt quá, còn một viên nữa!"

Thạch Côn thấy vậy thì không khỏi đại hỉ cười ha ha nói.

"Nhị vị tiền bối đều muốn có đan dược này, Hư Linh Đan nếu đã có hai khoả thì mỗi người cầm lấy một viên đi. Nếu nhị vị đạo hữu không có ý kiến gì thì cứ như vậy đi."

Hàn Lập sau khi khẽ cười một tiếng thì nhìn hai người đối diện thâm ý sâu sắc hỏi một câu.

Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn nghe vậy thì thần sắc vừa động, tiếp theo liếc mắt nhau một cái. Thạch Côn trên gương mặt ngưng trọng còn Liễu Thuý Nhi thì hiện lên vẻ lạnh lùng dị thường.

"Hào, cứ làm theo cách này đi. Tuy rằng gia sư đã nghiêm mệnh Thạch mỗ phải đem tất cả Hư Linh Đan thu lấy nhưng nếu Liễu tiên tử cũng không thoả máy nhượng đi thì cũng chỉ có thể làm như thế."

Thạch Côn sau khi do dự một chút thì thờ dài một hơi nói.

"Tiểu muội cũng không có ý kiến gì. Không phải tay không mà quay về cuối cùng cũng có thể cấp cho gia sư một cái công đạo rồi."

Trong mắt Liễu Thuý Nhi lãnh ý cũng chậm rãi hạ xuống, cũng chậm rãi đồng ý.

Hàn Lập thấy hai người đều không có ý tứ phản đối thì gật gù đầu rồi phân biệt hướng lên không trung ném đi hai viên đan dược.

Hai tiếng "sưu sưu" xé gió vang lên. Hai viên đan dược vàng óng ánh bắn nhanh đi, sau một cái chớp động thì phân biệt rơi xuống trước mặt hai người Liễu Thuý Nhi. Liễu Thuý Nhi nhắc tay lên đem viên đan dược quơ lấy vào trong tay còn Thạch Côn thì đột nhiên hé miệng phun ra một cỗ hoàng sắc quang hà. Quang hà vừa cuốn ra đã đem viên linh đan nhiếp vào, sau đó đại hán mới đưa đan dược từ trong quang hà thông dong xuất ra.

Tuy rằng hai người đều nhận định đan dược này là Hư Linh Đan nhưng do sự tình quang trọng nên tự nhiên đều muốn tự dùng bí thuật cẩn thận phân biệt một phen đã.

Chỉ thấy Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn trong miệng đều lầm bầm nhắm linh đan liên tiếp đánh ra các loại pháp quyết bất đồng, đồng thời sắc mặt nghiêm nghị nhìn vào viên đan dược trong tay. Ước chừng qua một chén trà nhỏ công phu thì hai người đã đều làm xong công tác rồi ngẩng đầu lên nhìn nhau một cái, cuối cùng cũng thở phào một hơi.

"Chuyến này thật sự đã làm phiền Hàn huynh. Nếu dọc được không được Hàn huynh

chiếu cố thì không thể thuận lợi tới đây mà lấy được Hư Linh Đan như thế này."

Liễu Thuý Nhi sau khi cất viên đan được đi thì liền nhìn Hàn Lập thản nhiên cười nói.

"Tại hạ lúc trước đã được không ít chỗ tốt từ chỗ hai vị tiền bối nên tự nhiên phải xuất ra một chút lực mới phải."

Hàn Lập từ chối cho ý kiến trả lời một câu.

"Hàn huynh quá khiêm nhường rồi. Bất quá, trong cái bình này còn có đan được khác hay không."

Thạch Côn sau khi thu hồi đan được thì nhìn cái bình còn huyền phù ở trên không kia bỗng nhiên mở miệng hỏi một câu. Nghe Thạch Côn vừa hỏi như thế, Liễu Thuý Nhi trong lòng vừa động, trong mắt dị quang cũng khẽ loé lên.

"Hắc hắc, không thể tưởng được. Thạch đạo hữu lại tham lam như thế. Có Hư Linh Đan thứ ba hay không thì đạo hữu có thể tự xem đi."

Hàn Lập cười hắc hắc rồi một tay lập tức bấm quyết thúc giục cái tiểu bình bay đến chỗ Thạch Côn.

Thạch Côn tuy nghe ra vài phần bất mãn trong lời nói của Hàn Lập nhưng là sự tình liên quan đến Hư Linh Đan nên cũng chỉ có thể ra vẻ không hiểu, đem cái tiểu bình ôm lấy mà dùng thần niệm đảo qua một phen. Chỉ thấy trong bình trống rỗng, làm gì có viên đan được thứ ba nào tồn tại trong đó.

Trên mặt Thạch Côn hiện ra một tia thất vọng nhưng tâm niệm vừa chuyển liền quay đầu nhìn nữ tử kia cười ha ha một tiếng nói:

"Liễu tiên tử có phải cũng nên nhìn qua một lần hay không?"

Nói xong, hắn cầm cái tiểu bình trong tay bộ dáng chuẩn bị ném tới nhưng Liễu Thuý Nhi sau khi hơi trầm ngâm thì lại lắc lắc đầu nói:

"Hàn huynh cùng Thạch huynh đều đã xem qua thì tiểu muội đâu cần phải làm điều thừa này nữa. Tiểu muội sao lại không tin nhị vị đạo hữu chứ."

Nghe Liễu Thuý Nhi nói như vậy Thạch Côn cũng không biết nói cái gì nữa mà chỉ có thể nhìn Hàn Lập ngượng ngùng cười rồi đem tiểu bình ném trở lại. Hàn Lập thần sắc không đổi nhưng tay áo run lên rồi một mảnh thanh hà cuộn ra đem tử kim tiểu bình cuốn vào trong.

Thời gian tiếp theo, Hàn Lập lại lấy từ trong đỉnh ra hai đồ vật khác đều là một số tài liệu quý hiếm mà ở Linh giới gần như đã tuyệt diệt, cũng đều là đồ vật mà Thái Lưu Anh cùng Đoạn Thiên Nhận chỉ đích danh phải có. Bởi vì các đồ vật này đều chỉ có một cái nên được hai người Liễu Thuý Nhi tự phân phối lấy đi nhất kiện mà không cần tranh chấp cái gì.

Kể từ đó, ngoại trừ ba kiện dị bảo ngay từ đầu có được thì những thứ khác đều bị hai người phân nhau lấy đi. Đến lúc này trong đỉnh cũng không còn đồ vật gì nữa thì lúc này đây Thạch Côn mới không ngờ vực cái gì. Dù sao kim sắc quang đoàn lúc trước bị thanh ti bao lấy đích xác cũng chỉ có chừng ấy.

"Hàn huynh, ba kiện bảo vật lúc trước người bảo quản cũng không phải là vật mà gia sư cùng Đoạn tiền bối cần, vậy chúng ta đem phân phối chúng đi."

Liễu Thuý Nhi sau khi chờ Hàn Lập đem Hư Thiên Đỉnh thu hồi thì liền cười nói.

"Ha ha, không sai. Có tam kiện bảo vật vừa lúc mỗi người được một kiện. Hàn huynh không cần khách khí, cứ việc chọn trước đi."

Thạch Côn tựa hồ hào phóng nói. Liễu Thuý Nhi nghe vậy thì đầu tiên là ngần ra nhưng rồi lại lập tức mỉm cười đồng ý.

Bất giác, cái này cũng là bình thường vì vô luận là kim sắc hồ lô, bảo tháp hay là pháp bàn hình lục giác kia bằng vào mắt thường hay dùng thần niệm đảo qua thì căn bản là không thể đưa ra kết luận về công hiệu thần thông hay uy năng lớn nhỏ gì đó. Như thế mà nói, việc chọn lựa trước hay sau cũng không có ý nghĩa nhiều lắm. Hàn Lập nghe xong thì khoe miệng nổi lên nụ cười rồi chậm rãi nói:

"Nếu nhị vị đạo hữu đã nói như thế, Hàn mỗ mà từ chối thì bất kính. Bảo vật ta đã chọn rồi, còn hai kiện còn lại nhị vị đạo hữu sẽ chọn lựa như thế nào?"

Vừa nói xong, tay áo Hàn Lập khẽ run lên, nhất thời hai vật từ trong tay áo bay ra

rời huyền phù bất động trước người. Đúng là cái kim sắc bảo tháp cùng lục giác pháp bàn kia. Cái kim sắc hồ lô kia đã được Hàn Lập giữ lại.

Vừa thấy lựa chọn của Hàn Lập, Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn tuy rằng trong lòng có hơi chút kinh ngạc nhưng cũng không để ở trong lòng, ngược lại cùng nhìn chăm chăm vào hai kiện dị bảo còn lại mà tự cân nhắc không ngừng.

"Tiểu muội chọn toà kim tháp kia, còn lại thì Thạch đạo hữu lấy đi. Thạch huynh cảm thấy được không?"

Liễu Thuý Nhi đi trước một bước mở miệng nói.

"Hào, ta sẽ lấy kiện cuối này."

Thạch Côn sau khi hơi chần chờ một chút thì vẫn gật đầu đồng ý với đề nghị của Liễu Thuý Nhi.

"Tiểu muội đa tạ Thạch huynh đã nhường cho."

Liễu Thuý Nhi nghe vậy thì cười nhìn về hướng đối diện nói. Nhất thời kim sắc tháp kia gào thét một tiếng rồi bay về phía Liễu Thuý Nhi rồi bị nàng thu vào trong tay áo. Thạch Côn đồng dạng cũng thi pháp đem cái lục giác pháp bàn thu lại.

Ba người lúc này mới nhìn nhau liếc mắt một cái, trên mặt đều hiện ra vẻ kinh hãi.

"Hàn huynh, Liễu tiên tử, cái kim đỉnh này hai người các người sẽ không cùng Thạch mỗ tranh đoạt chứ. Cái đồ vật này tại hạ muốn lưu lại vì nó có công dụng khác."

Thạch Côn bỗng nhiên đi nhanh tới phía kim sắc cổ đỉnh rồi mở miệng nói. Sau đó không chờ hai người trả lời hắn vỗ tay một cái, trên kim đỉnh nhất thời linh quang đại phóng rồi nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt hoá thành cờ nằm tay bị đại hán ôm tới trong tay.

Thấy Thạch Côn đột nhiên làm ra hành động này, Hàn Lập nhíu mày nhưng lại lập tức khôi phục như thường nói:

"Nếu Thạch huynh đã nhìn trúng vật ấy thì Hàn mỗ cũng không có ý kiến gì. Chỉ cần Liễu tiên tử đồng ý là được."

"Từ trong đỉnh này thả ra một số bảo vật tuyệt luân nên tiểu muội cũng muốn thu lấy nhưng dù sao Thạch huynh đã giành trước rồi. Như thế mà nói thì tiểu muội cũng sẽ không tranh chấp. Cứ cấp cho đạo hữu đi."

Liễu Thuý Nhi nhìn kim đỉnh, tinh quang lưu chuyển trong mắt một trận rồi cũng lộ ra vẻ tiếc nuối nói.

Vật ấy nếu đã bị Thạch Côn lấy được vào tay thì nàng ngay cả có chút không nỡ cũng chỉ có thể nói như thế mà thôi. Thạch Côn cười hắc hắc rồi ngông nghênh đem kim đỉnh thu vào trong tay áo, sau đó ánh mắt hẩn lại thoáng nhìn phát hiện ra Hàn Lập không biết khi nào đã quay mặt về phía tấm bình phong quý dị kia ngưng thần nhìn.

"Hàn huynh, người có phát hiện ra cái gì không?"

Đại hán thấy Hàn Lập nhìn đến xuất thần thì không nhịn được hỏi.

"Thứ này không phải đơn giản."

Hàn Lập đầu cũng không quay lại nói một câu. Thạch Côn nghe xong thì trong lòng tự nhiên không nói gì thêm. Tấm bình phong này có thể cắn nuốt thần niệm của bọn họ thì tự nhiên là không phải bình thường. Hẳn muốn có đáp án thì tự nhiên là không thể hàm hồ được.

Nhưng trong tình hình này cũng không tiếp tục truy vấn, hẳn chỉ có thể trộn to hai mắt âm thầm dung các loại bí thuật dò xét tấm bình phong này. Bên kia Liễu Thuý Nhi cũng đứng ở bên cạnh bình phong, trong mắt lộ ra vẻ trầm ngâm như đang cân nhắc cái gì đó.

Đúng lúc này, thân hình Hàn Lập nhoáng lên một cái rồi quý dị đi vòng qua mà tới mặt sau tấm bình phong. Hai tay nhất tề nâng mười ngón tay lên liên tiếp bắn ra, hào quang chợt loé lên rồi các pháp quyết bắn ra đều nhắm tấm bình phong bắn đi.

Vừa thấy Hàn Lập có hành động như vậy thì Thạch Côn cùng Liễu Thuý Nhi tự nhiên cả kinh, đều dừng hành động của mình lại mà nhìn về chỗ Hàn Lập. Đúng lúc này, trong miệng Hàn Lập quát khẽ một tiếng, trong mắt có một đoàn hắc khí quay tròn hiện ra, tiếp theo ngưng trọng lại mà biến ảo thành một cái pháp mục.

Pháp mục này ô quang chợt loé lên, nhất thời một đạo hắc sắc quang trụ phun ra rồi trực tiếp kích lên trên tấm bình phong. Nhất thời mặt sau bình phong có một trận âm thanh vù vù phát ra, một mảnh thất sắc quang hà chợt phun ra đem Hàn Lập cuốn lấy nhưng chớp giật bay trở về.

Chỉ thấy mặt sau trong bình phong trống rỗng, bóng dáng Hàn Lập đã biến mất. Thạch Côn cùng Liễu Thuý Nhi trong lòng rung mình một cái, cơ hồ không cần suy nghĩ thân hình vừa động đồng dạng vọt tới mặt sau bình phong. Kết quả chỉ thấy trong quãng sáng màu xanh mênh mông từ bình phong phát ra không biết từ khi nào đã có thêm bốn cái cổ vắn.

"Bình trung động thiên."

Đồng tử Liễu Thuý Nhi co lại rồi thì thào nói.

Chương 1713: Đắc Đan

Cơ hồ trong lúc nhất thời, Hàn Lập đang ở trong một cái không gian kỳ quái, bốn phía đều là một mảnh xám xịt, chỉ có duy nhất cách đó không xa là một cánh cửa cực lớn toàn thân màu xám đen, mặt trên có vô số phù văn màu kim ngân lẫn lộn. Không khí thoắt minh thoắt ám, có vẻ thần bí dị thường.

Cánh cửa này rõ ràng là hoàn toàn giống với cánh cửa lúc trước ở trong tấm bình phong, lúc này hẳn giống như bị cuốn vào trong bức tranh trên bình phong.

"Nơi này quả nhiên là một chỗ cùng loại với Tu di động thiên."

Hàn Lập sau khi nhìn qua mọi nơi thì ánh mắt liền dừng lại ở trên cánh cửa cực lớn, trên mặt lộ ra một tia quý dị. Bỗng nhiên một tay hắn vừa lật, trong tay linh quang chớp động rồi một cái trận bàn hiện ra trong tay, còn tay kia nhanh chóng bấm quyết thúc dục pháp lực, chỉ thấy trận bàn bắn nhanh ra ngoài.

Pháp bàn sau khi bay ra bốn phía một chút thì liền hoá thành một đoàn quang cầu rơi thẳng xuống, vừa tiếp xúc với mặt đất thì tiến vào trong đó không thấy bóng dáng. Một lúc sau, một cỗ sương mù màu trắng từ chỗ trận bàn biến mất tuôn ra. Sương mù đậm đặc nhưng không tán lại hình thành một tầng sương mù cực kỳ dày đặc đem Hàn Lập cùng cánh cửa phía trước tất cả che kín lại.

Ở một góc khác, Hàn Lập lúc này thần sắc hơi buồn lòng, tay áo bào run lên, một đoàn thanh quang bao lấy một vật bay ra, sau khi xoay quanh một cái thì bỗng nhiên huyền phù trước người. Đúng là Hư Thiên Đỉnh!

Hắn ngừng đầu nhìn cái đỉnh này một chút, kết quả là cái nắp tự hành mở ra, từ bên trong có thanh quang chọi loé rồi một đạo bạch sắc hư ảnh bắn ra. Sau khi ra đến giữa không trung thì hiện ra một nữ đồng chừng sáu bảy tuổi, quần áo màu trắng, khuôn mặt tròn xoe, cực kỳ đáng yêu. Đúng là nha đầu Khúc nhi này.

"Tham kiến công tử!"

Nhà đầu kia hướng về phía Hàn Lập chính đốn trang phục rồi thì lễ, cười hi hi nói.

"Làm không tệ! Có thể ở trong đỉnh mà không lộ ra chút khí tức nào, ngay cả ta cũng không thể cảm ứng được sự tồn tại của người. Hai người kia tự nhiên là càng không thể phát hiện."

Hàn Lập trên mặt lộ ra vẻ vừa lòng tán dương nói.

"Điều này là đều dựa vào bảo vật cùng phù lục của công tử ban cho, nếu không bằng vào thần thông của Khúc nhi thì làm sao có thể giấu diếm được hai gã Luyện Hư đỉnh giai kia chứ!"

Khúc nhi cười hi hi nói.

Nàng nói xong thì trên người thanh quang chợt loé rồi một tấm hắc sa từ trên người bay ra, đồng thời một tay hư không đẩy ra một tấm Thái Nhất Hoá Thanh Phù bỗng nhiên xuất hiện trong tay. Sau đó tiếp tục hai tay cung kính cầm hai vật dâng lên trả lại cho Hàn Lập.

"Không cần đưa cho ta nữa. Người tự thân am hiểu độn thuật cùng ẩn nặc thuật, hai bảo vật này ở trong tay người lại càng có thể phát huy ra uy năng kinh người. Cái khác không nói, cho dù là ta tự mình vận dụng hai vật này thì cũng không nhất định ở trong khoảng cách gần như thế mà giấu diếm được hai người kia. Hơn nữa ta còn đồ vật khác cũng có công năng tương tự, người cứ việc lưu lại để hộ thân đi."

Hàn Lập khoát tay chặn lại nói.

"Nếu công tử đã nói như vậy thì tiểu tỳ sẽ lưu lại chúng nó."

Khúc nhi khẽ cười rồi đem hắc sa cùng phù lục trực tiếp thu lại, chỉ thấy thanh quang loé lên rồi hai vật kia liền biến mất.

Hàn Lập thấy vậy thì mỉm cười rồi thần sắc ngưng trọng hỏi:

"Lúc trước ta thu bảo vật từ kim đỉnh ra đã cố ý làm cho linh quang trở nên chói mắt một chút thì mới nhân cơ hội đưa người vào trong Hư Thiên Đỉnh, nhưng khoảng thời gian đến lúc mở đỉnh này ra để xem bảo vật rất ngắn, người có kịp ra tay hay không?"

"Hi hi, Khúc nhi động tác chính là rất nhanh, chủ nhân người xem!"

Nữ đồng nghe vậy thì đắc ý cười, tiếp theo bàn tay nhỏ bé vừa lật lấy ra một viên đan được ánh vàng rực rỡ.

"Hư Linh Đan! Làm tốt lắm!"

Hàn Lập tuy rằng trong lòng mơ hồ có vài phần phán đoán nhưng một khi thực sự nhìn thấy đan dược này thì vẫn mừng rỡ. Hắn vung tay đem khoả kim sắc đan dược kia từ chỗ nữ đồng nhiếp lại trong tay, sau khi ngưng thần nhìn kỹ thì cuối cùng cũng xác định không có lầm. So với hai khoả kia thì không có khác gì.

Hàn Lập tuy rằng chưa biết được công năng cụ thể của nó nhưng ngay cả Thái Lưu Anh cùng Đoạn Thiên Nhận là những tồn tại Hợp Thể Kỳ đều lâm vào tình thế bắt buộc phải có, không ai nhường ai thì cũng biết nó quý hiếm đến mức độ nào.

"Bởi vì chủ nhân lúc trước đã phân phó cho ta không được đụng vào các bảo vật là pháp khí mà tập trung lưu ý được bình cùng dược hạch linh tinh gì đó. Cho nên ta cũng chỉ lấy ra từ trong bình một viên đan dược mà thôi. Vì chủ nhân đã dặn nên nếu số lượng đan dược vượt quá hai khoả thì lấy đi một khoả. Khúc nhi là hoàn toàn nghe theo mà làm, nếu không hai khoả kia ta cũng không muốn lưu lại đâu."

Nữ đồng nọ khẽ nhếch môi lên, bộ dáng vẫn có vài phần tiếc hận.

Hàn Lập nghe xong thì cười ha ha nói:

"Người như thế là có chút lòng tham a, có thể qua mặt hai người kia mà lấy được một viên Hư Linh Đan đã là rất may mắn cùng rất có cơ duyên rồi. Nếu thật sự động đến mấy viên đan dược khác thì ngược lại dễ dàng xảy ra vấn đề. Bất quá cũng may mắn trong bình có ba khoả đan dược, nếu thật sự chỉ có một viên thậm chí là hai viên thì đúng là rất khó giải quyết. Không thể, ta cũng chỉ có thể trơ mắt mà buông tha mà thôi. Ta cũng không muốn tại địa tộc chi địa bị hai gã Hợp Thể Kỳ truy sát đâu."

Hàn Lập sau khi cười rồi giải thích một hai câu thì một tay hướng vào vòng trữ vật phát tay một cái, cái tử kim tiểu bình kia lại xuất hiện trong tay.

Hắn đem đan dược bỏ vào trong đó, sau đó lại dán thêm mấy đạo phù lục lên trên

rồi mới đưa cái bình này cẩn thận thu lại.

"Chủ nhân nói như thế thì khẳng định là có đạo lý nhưng trơ mắt nhìn thấy linh đan rơi vào tay hai người kia thì trong lòng tiểu tỷ cảm thấy có chút không cam tâm."

Khúc nhi vẫn có vài phần không cam lòng nói.

Hàn Lập mỉm cười lắc lắc đầu nhưng lại lập tức nghĩ tới cái gì đó mà vung tay lên, từ trong đó có vô số khẩu phi đao dài chừng một tấc tuôn ra. Mỗi khẩu đều toả ra hàn quang lạnh người mà mỏng như giấy, trong nháy mắt liền trải rộng ra trong không trung phủ kín, số lượng chừng ba bốn trăm khẩu.

"Chủ nhân, đây là..."

Nữ đồng nhìn thấy cảnh này thì có chút há hốc mồm hỏi.

"Đây là một bộ phi đao trước đây ta ở hải ngoại dùng hai cánh quái nga luyện hoá mà thành, tổng cộng có ba trăm sáu mươi khẩu. Ta xem người còn chưa có bảo vật hộ thân liền tặng cho người phòng thân đi. Chúng nó tuy rằng không thể so sánh với Thông thiên linh bảo đỉnh giai bảo vật gì đó nhưng nếu có thể luyện hoá toàn bộ thì đừng tới đối thủ bình thường thì thừa sức hộ thân. Cũng coi như người lần này lập công mà tưởng thưởng!"

Hàn Lập nói xong, một tay hướng lên hư không đẩy đi.

Nhất thời hàn quang đầy trời chớp động, hơn ba trăm khẩu phi đao chợt loé lên rồi bắn nhanh đi. Một lát công phu sau, tất cả phi đao liền rơi vào trong tay Khúc nhi.

"Đa tạ công tử thưởng bảo vật!"

Khúc nhi nghe vậy thì vừa mừng vừa sợ, thân hình nhoáng lên một cái liền trở nên mơ hồ mà biến mất không thấy nhưng ngay sau đó liền xuất hiện ra trước người Hàn Lập rồi kinh hi hô hét đem phi đao thu lại.

"Tốt lắm, vì cẩn thận thì người trở về bản thể mà hảo hảo luyện hoá số phi đao này đi, không được ta gọi về thì không cần hiện thân trước mặt người khác."

Hàn Lập thần sắc nghiêm nghị phân phó một câu.

"Dạ, công tử. Khúc nhi nhất định sẽ thành thật tu luyện."

Nữ đồng này tự nhiên là đáp ứng, sau đó một tay bấm quyết rồi mang theo chúng phi đao hoá thành một đoàn bạch quang hướng một chỗ trên người Hàn Lập nhảy vào mà biến mất không thấy.

Hàn Lập thấy vậy thì thở ra một hơi, ánh mắt vừa động rơi lên trên cánh cửa cực lớn cách đó không xa, trên mặt lộ ra vẻ cân nhắc. Cơ hồ trong lúc đó, ở trong tử sắc chủ điện ban đầu, Thạch Côn và Liễu Thuý Nhi đang nhìn tấm bình phong trước mắt. Chỉ thấy một tầng thanh sắc quang mang bao phủ phía trên tấm bình phong đã tiêu tán hầu như không còn để hình ảnh hiển lộ ra nhưng lúc này trong bức tranh lại tràn ngập một tầng mây mù màu trắng khiến cho hai người căn bản không thể nhìn thấy sự tồn tại của cánh cửa thật lớn bên trong.

Ở bốn phía bình phong không biết khi nào đã có thêm mười cây hoàng sắc phiên kỳ, phía trên có hoàng quang thần nhiên chớp động vừa lúc đem bình phong vây vào bên trong, tạo thành một cái pháp trận trên không. Mà trước người Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn đang có hai ba kiện bảo vật loè loè sáng lên mà huyền phù trên không lúc này đang vây quanh hai người mà từ từ chuyển động không ngừng.

"Liễu tiên tử, làm sao bây giờ? Chúng ta đã mượn pháp trận chi lực, hơn nữa còn liên tiếp thay đổi nhiều loại đại uy năng bảo vật nhưng vẫn không thể mở cấm chế vào cửa của tấm bình phong này ra được. Không gian cấm chế này hiển nhiên không phải chúng ta có thể trong thời gian ngắn bài trừ được nhưng Hàn đạo hữu lại làm cách nào mà tiến vào trong đó, hơn nữa tựa hồ lại không thấy hao tổn nhiều khí lực."

Thạch Côn thở dài một hơi rồi bỗng nhiên nhìn Liễu Thuý Nhi hỏi một câu.

"Thạch huynh không có chú ý tới sao?"

Liễu Thuý Nhi trầm mặc một lát rồi hỏi lại một câu.

"Chú ý cái gì?"

Đại hán thực sự có chút không hiểu rõ, hỏi ngược lại.

"Vừa rồi trong mắt Hàn đạo hữu có huyền hoá ra đệ tam hắc nhãn, người không biết

là rất giống với một vật trong truyền thuyết sao?"

Liễu Thuý Nhi thân nhiên nói.

"Người nói Phá diệt pháp mục!"

Thạch Côn dù sao cũng không phải là hạng tầm thường, được nữ tử nhắc khẽ thì nhất thời bừng tỉnh đại ngộ.

"Không sai. Ngoại trừ loại yêu mục trong truyền thuyết này ra thì tiểu muội thật đúng là chưa nghe nói đến có loại thần thông gì tương tự, hơn nữa lại có thể dễ dàng xé mở không gian cấm chế tùy thời tiến vào trong bình phong như vậy."

Liễu Thuý Nhi bình tĩnh nói.

"Phá diệt pháp mục xác thực là có loại thần thông bất khả tư nghị này. Nếu thật sự là như thế thì trừ phi chúng ta liều mạng đem cửa khẩu này hoàn toàn phá hủy, nếu không là căn bản không có cơ hội tiến vào trong đó."

Thạch Côn chau mày, thì thào nói.

"Chúng ta liên thủ liều mạng tổn thương chút nguyên khí thì đích xác là có vài phần có thể làm được chuyện này nhưng vạn nhất thất thủ thì chính là tương đương với biến thành chặt đứt đường lui của Hàn đạo hữu. Làm như thế mà nói Thạch huynh không sợ Hàn đạo hữu từ bên trong nổi giận phá không gian đi ra tìm người tính sổ sao? Dù sao đã có Phá diệt pháp mục trong người thì việc này rất khó mà nói được."

Liễu Thuý Nhi giương đôi mắt khẽ cười một tiếng nói.

Thạch Côn nghe Liễu Thuý Nhi nói thì sắc mặt hơi đổi, ánh mắt quay lại nhìn bình phong một lần rồi lập tức cười khan vài tiếng:

"Liễu tiên tử nói giỡn rồi. Thạch mỗ sao lại đi làm loại chuyện tổn nhân hại mình bất lợi này. Nếu không có khả năng mở ra không gian cấm chế này thì không bằng chúng ta rời đi, đi tới chỗ khác trong thiên điện nhìn xem liệu có thu hoạch khác gì không."

"Thạch đạo hữu nói lời ấy thật sự đúng ý tiểu muội, ta cũng có ý như vậy."

Lúc này Liễu Thuý Nhi thân nhiên cười đồng ý nói. Thạch Côn thấy vậy thì cũng cười hắc hắc, ánh mắt lưu luyến rời khỏi bình phong nhìn lướt qua rồi tay áo đột nhiên hướng sang một bên vung lên.

Nhất thời một cổ hoàng sắc quái phong từ trong cổ tay áo cuộn cuộn bay ra, sau khi cuộn ra thì đem toàn bộ tường giáo, búa lớn cùng binh khí trên vách đại điện cùng khôi giáp các màu trên mặt đất thu vào.

Chương 1714: Giáp Sĩ

Liễu Thuý Nhi thấy cảnh này thì trong mắt lộ ra ý cười nhưng cũng đồng dạng giơ tay lên phóng ra một cái viên hoàn màu xanh biếc. Cái viên hoàn này kêu lên một tiếng ông minh rồi lập tức hoá thành một đoàn thúy quang hướng về phía một bên của đại điện bắn nhanh đi.

Thúy quang chớp động rồi cũng nhắm vào đám binh khí cùng khôi giáp mà cuốn vào trong. Theo đó, cả toà chủ điện ngoại trừ tấm bình phong nằm trợ trợ ra thì cũng không còn bất cứ đồ vật gì khác. Hai người vội vã dùng thần niệm quét qua cả toà đại điện nhưng sau đó cũng không phát ra cái gì thêm nữa thì đều không hề chần chờ tiến ra cửa điện đi ra ngoài.

Đối với bọn họ mà nói, việc Hàn Lập đơn thân xâm nhập vào một không gian xa lạ nói không chừng lại là một chuyện có lợi, vì dù sao bên trong cũng không nhất định là có bảo vật, thậm chí có khả năng bị cấm chế lợi hại nào đó tạm thời ngăn trở hoặc vây khốn bên trong. Mấy chỗ thiên điện còn lại cùng một số lầu các với bảo vật bên trong không có người tranh đoạt thì bọn họ khẳng định sẽ thu hoạch rất phong phú.

Trong lòng cân nhắc như thế thì Thạch Côn cũng tâm bình khí hoà lại. Lúc này cùng Liễu Thuý Nhi đứng tại cửa điện thương lượng với nhau gì đó rồi biến đổi phương hướng nhắm một chỗ thiên điện khác bước đi.

Bên trong tấm bình phong vô danh.

Hàn Lập chạy tới cạnh cánh cửa cực lớn, hai tay cùng nhau giơ lên, một cổ ngũ sắc hàn diễm cùng một cổ sáng mờ màu xám từ trong lòng bàn tay tuôn ra rồi liên tục trùng kích lên cánh cửa lớn trước mặt nhưng lúc này phù văn kim ngân lẫn lộn trên cửa đã hoá thành một mảnh sáng mờ diễm lệ vững vàng chống lại những đòn công kích của hai loại thần thông này.

Chỉ thấy quang sáng mờ cùng hàn diễm liên tục chớp động đem quang hà từng tầng từng tầng xuyên thủng mà qua những phù văn trên cửa toát ra phảng phất như vô cùng vô

tận rồi lập tức lại hoá thành vô tận quang mà chen chúc mà tới.

Hàn Lập sau khi thôi động hai loại thần thông một lúc lâu nhưng đối với cấm chế trên cửa lại không có chút hiệu quả nào. Nhìn thấy tình hình này Hàn Lập cau mày, trên hai tay linh quang vụt tắt mà đem thần thông ngừng lại rồi đổi tư thế hai tay tụm lại mà nhắm hướng đối diện phóng ra.

"Oanh!"

Hai đạo kim hồ to bằng miệng chén từ trong lòng bàn tay đồng thời bắn ra, chỉ thấy nó hơi chợt loé qua rồi dồn dập kích lên trên quang hà của đại môn. Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa thì kim hồ triệt để bạo liệt mà ra. Một đoàn điện quang chói mắt một chút đã đem phân nửa cánh cửa lớn bao phủ vào trong đó. Chỉ một lát sau, kim sắc điện quang vụt tắt, cánh cửa một lần nữa hiện ra.

Lúc này trên cánh cửa lớn vẫn có quang hà chớp động, bộ dáng như vẫn bình yên vô sự. Một kích sắc bén như thế nhưng lại không thể gây ra bao nhiêu ảnh hưởng. Sắc mặt Hàn Lập cũng vì đó mà trầm xuống.

Trước khi tiến vào đây, khi hắn đi vòng qua mặt sau tấm bình phong thì Phá diệt pháp mục trong cơ thể đột nhiên rục rịch, thiếu chút nữa là mất đi khống chế. Nếu không như thế thì hắn khó có thể phát hiện ra trên tấm bình phong có tồn tại không gian cấm chế lổ vào. Kết quả trong lòng hắn khẽ động thì pháp thôi động Phá diệt pháp mục kích vào bình phong mà phá vỡ cấm chế và dễ dàng vào được nơi đây.

Tuy rằng không biết nơi đây là chỗ nào, lại càng không rõ ràng phía sau cánh cửa kia có bảo vật gì hay không nhưng chỉ bằng vào bản thân cái Tu di động thiên này cũng đã là một kiện dị bảo hiếm thấy ở Linh giới. Nghĩ đến những nơi mà tiên nhân muốn dùng để cất giấu đồ vật hoặc là che dấu bí mật gì đó, đều tuyệt đối không thể coi thường.

Vì vậy biết rõ cấm chế này không tầm thường, thậm chí là Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn lưu lại bên ngoài có thể sẽ có hành động khác nhưng hắn vẫn muốn ở lại đây, không có chút thoái ý nào.

Bất quá lúc trước Nguyên từ thần quang đến ngũ sắc hàn diễm, Ích Tà Thần Lô và các loại thần thông luân phiên khác kích lên đại môn mà vẫn không làm gì được cấm chế làm cho hắn rất là đau đầu.

Sau khi hơi cân nhắc một chút thì cuối cùng hắn hé miệng phun ra một đoàn ngân diễm. Hoả diễm này sau khi quay cuồng một cái rồi biến thành một đầu ngân sắc hoả điều. Sau đó Hàn Lập hai tay bấm quyết nhắm vào hoả điều liên tiếp bắn ra hơn mười đạo pháp quyết. Chỉ thấy các loại pháp quyết linh quang chợt loé rồi dồn dập tiến vào trong cơ thể hoả điều không thấy tung tích.

Nhất thời hoả điều này giương cổ khê hót một tiếng rồi thể hình bắt đầu cuồng trưởng khoảng một trượng, sau đó vỗ mạnh hai cánh nhắm thẳng đại môn lao tới. Chưa thật sự va chạm với đại môn mà bên ngoài thân hoả điều ngân quang đã loé lên rồi, vô số hoả vũ trong suốt phô thiên cái địa kích bắn đi, đem quang hà trên đại môn đánh cho tán loạn.

"Oanh" một tiếng thật lớn, ngân điều sau khi đâm đầu vào trong quang hà thì trên người ngân diễm đột nhiên tăng vọt lên. Kim ngân phù văn vừa tiếp xúc với Phệ linh thiên hoả thì giống như nước bị đun sôi mà trào lên. Chỗ nào hoả diễm đi qua thì quang hà dồn dập tán loạn mà tan rã. Cho dù phù văn từ trên cửa vẫn không ngừng toát ra nhưng rõ ràng là không còn sức chống đỡ nữa.

Hàn Lập thấy cái này thì nét mặt tự nhiên vui mừng, tiếp theo trong miệng quát khê một tiếng, bên ngoài thân có một trận ô quang lưu chuyển rồi bỗng chốc thân hình tăng vọt mấy lần, cả người sinh ra một tầng lông màu vàng nhạt rồi trực tiếp hoá thành một đầu cự viên răng nanh bén nhọn, dữ tợn dị thường. Đây chính là biến thân cự viên mà Hàn Lập không lâu trước đã thi triển ra.

Cự viên vừa hiện thân đã vung nắm đấm lên, chợt thấy Nguyên tử thần sơn biến thành ngọn núi màu đen một chút hiện ra trong lòng bàn tay đầy lông, đồng thời trong mắt cự viên lam mang chợt loé, cánh tay vòng một vòng xuống phía dưới lấy đà rồi ném ngọn tiểu sơn phá không mà bay đi. Trên đường đi, ngọn núi tạo thành một cơn lốc nhỏ rồi gào thét mà cuốn theo, lấy bản thân trọng lượng của Nguyên tử thần sơn cộng thêm thần lực của cự viên ở trong đó nên một cái ném này có uy năng to lớn đến mức nào có thể nghĩ được.

Chỉ thấy tầng quang hà mỏng manh kia trong nháy mắt đã bị ngọn núi xé rách mà qua rồi cường hoành đập lên trên cánh đại môn. Một tiếng kinh thiên động địa truyền ra, một tầng hôi sắc khí lãng từ trên cánh cửa bạo phát ra.

Lúc này hư không xung quanh đều bị vẩn vọ biến hình, từ trong đó xuất hiện một làn khí lãng màu bạc bằng mắt thường có thể thấy được đang lan ra nhưng sau lại lập tức bị khí lãng màu đen từ phía sau lan tới cắn nuốt mà triệt để tiêu thất trong bóng tối.

Lấy thần thông của Hàn Lập mà vừa thấy uy thế một kích này trong lòng cũng rung mình không thôi, vội vàng thối lui lại vài bước, trên người hắc khí loé lên rồi một kiện hắc giáp hiện lên, chính là Thiên ngoại ma giáp.

Khí lãng màu đen cuối cùng cũng tan đi. Hàn Lập cũng vươn tay ra đem Nguyên tử thần sơn thu lại trong tay, sau đó hai mắt khẽ nhắm lại ngưng thần nhìn về phía trước. Kết quả làm hắn giật mình.

Chỉ thấy trên đại môn chỉ có thêm một vết lõm lớn, giống như một cái nồi sâu chùng một trượng, hình dáng giống y như một góc của Nguyên tử thần sơn. Tuy nhiên cánh cửa này đã bị mãnh kích biến dạng như thế mà vẫn chưa vỡ vụn ra, chỉ thấy trên cánh cửa phù văn kim ngân lưỡng sắc chớp động không ngừng mà bắt đầu khôi phục lại hình thái ban đầu.

Cái đại môn này không biết làm bằng tài liệu gì mà dẻo dai kinh người. Xem ra cũng có thể dùng đến chiêu kia mà thôi. Hàn Lập thở dài một hơi, không khỏi cười khổ một tiếng nhưng hắn cũng không hề chần chờ, trên người hắc quang chớp động rồi giải trừ trạng thái biến thân hiện tại, một lần nữa khôi phục lại nhân hình sau đó hai tay bấm quyết, trên người kim quang đại phóng mà ra.

Mặt ngoài thân từng khối lân phiến hoàng kim hiện lên, trên mặt cũng bị một tầng kim hà mơ hồ bao phủ lấy. Một tay bỗng nhiên hướng ra sau đầu vỗ nhẹ một cái, nhất thời một đạo kim ảnh chợt hiện lên, chính là kim thân pháp tướng ba đầu sáu tay.

Sáu cánh tay của pháp tướng này đồng thời khẽ động mà bấm quyết, mặt ngoài lập tức trở thành kim quang sáng rực mà ngưng tụ thành kim thân thực thể. Sau một khắc, cái kim thân này bỗng nhiên vươn một cánh tay ra phía trước người mà đánh ra một trào, nhất thời một thanh kim sắc tàn nhận quỳnh dị hiện ra trong tay.

Đúng là thanh Huyền Thiên tàn nhận!

Hàn Lập trong miệng lầm bầm niệm chú, một lúc sau trên kim thân có thêm một tầng quang mang kỳ lạ lưu chuyển rồi hiện ra vô số phù văn cùng nhau hướng về phía tàn

nhận trong tay pháp tướng điên cuồng chui vào trong.

Mặt ngoài tàn nhận có một trăn kim quang chớp động nhưng hơi mơ hồ, một lát sau đoạn tàn nhận nguyên bản bị khuyết được biến oả mà ra. Lúc đầu thì còn có chút mơ hồ không rõ nhưng theo thời gian kim sắc phù văn rót vào thì trở nên chân thật vô cùng, không khác gì các bộ phận khác.

Kim thân đem cái tàn nhận này nhẹ nhàng run lên, nhất thời một vòng kim sắc quang lẫm từ trên tàn nhận nhộn nhạo mà ra, trong nháy mắt đã tràn ngập không gian phụ cận. Chỉ thấy nơi nào kim quang đi qua thì thiên địa nguyên khí đều bị chấn động sôi trào quay cuồng.

Trong khoảng khắc, vô số ngũ sắc quang điểm từ trên không trung rậm rạp hiện lên sau đó như con thiêu thân lao về phía kim nhận bay đi rồi dồn dập tiến vào trong kim nhận không thấy bóng dáng. Kim nhận liền phát ra một tiếng thanh minh dễ nghe.

"Trảm!"

Một tiếng quát khê từ trong miệng Hàn Lập phun ra, trong chốc lát một cổ sát tinh chi khí trùng thiên xông ra. Kim thân pháp tướng lập tức cầm kim nhận trong tay xoay ngang rồi hướng về phía đại môn cách đó không xa trầm xuống. Một đạo quang mang sáng rực từ tàn nhận chợt loé lên mà chém ra.

Quang mang này ngay từ đầu chỉ dài bất quá khoảng vài xích nhưng sau khi bay ra mấy trượng thì phình lên khoảng một trượng mà tiếp tục bay đi. Từ xa nhìn lại quang mang này tạo thành cảm giác như ánh trăng trong mộng ảo im lìm vọt tới đại môn.

Chỉ thấy đại môn thoát nhìn cứng cõi vô bì nhưng dưới một kích này lại không một chút kháng cự mà bị chém thành hai phần rồi hướng vào trong mà rơi xuống. Hàn Lập mừng rỡ, không do dự liền thu lại kim thân pháp tướng cùng tàn nhận rồi thân hình khê động mà tiến vào bên trong đại môn. Tàn ảnh chợt loé lên, Hàn Lập đã xuyên qua đại môn mà tiến nhập vào trong.

Hắn vừa hiện thân ra đã đưa mắt nhìn quét tới mọi nơi, đồng thời cũng phóng ra thần niệm dò xét. Kết quả Hàn Lập trở nên cực kỳ kinh ngạc. Thế giới phía sau đại môn chỉ là một khoảng không gian tràn ngập thanh quang, bốn phía tất cả đều là những bức vách màu xám tạo thành một cái sân rộng. Ngoại trừ đại môn kia thì không còn bất cứ cánh

cửa nào khác nữa.

Mà khắp nơi trên sân rộng đều trống không, duy chỉ có tại chỗ trung tâm thì có một cái đài cao hình tròn cổ quý, trên mặt mớ hồ có một đồ vật gì đó. Hàn Lập thu thần niệm lại, con người nhìn lên phía đài cao hơi co rụt lại rồi cất bước đi lên. Một lát sau hắn đã tới phụ cận đài cao, thân hình nhoáng lên một cái đã tới chỗ bên cạnh đài để quan sát mà hướng lên mặt trên đảo qua.

Cái đài này diện tích không tính là quá nhỏ, rộng chừng khoảng hơn ba mươi trượng. Trên mặt đất ẩn hiện một bộ đồ án tinh mỹ vẽ ra hình ảnh của nhật nguyệt tinh không với vô số ngôi sao lớn nhỏ không đồng nhất nhưng trông có vẻ rất sống động. Bức hoạ này cơ hồ trải rộng khắp cả đài cao mà ở trung tâm đồ án lại có đặt một cái ghế bành màu xanh biếc, thoạt nhìn khí phái dị thường.

Ngoại trừ cái đó ra thì trên đài cao còn có chín con khôi lỗi nhân hình cao bằng bằng người thường đứng tại chỗ không nhúc nhích. Rõ ràng là chín gã ngân sắc giáp sĩ, tay cầm ngân thương, cả người mặc đỉnh khôi quan giáp. Chúng ngoại trừ lộ ra một đôi mắt màu đen thì cả người không lộ ra chút da thịt nào. Thoạt nhìn không phải khôi lỗi mà chính là những pho tượng.

Tuy nhiên tư thế của mấy tên giáp sĩ này tựa hồ có chút quái dị. Không phải hai tay cầm giáo thì một tay cầm ngân thương, một tay đặt ở trước ngực làm thành động tác bấm quyết, một tay kia nắm chặt giữa ngân thương rồi hướng mũi thương nhắm thẳng hướng lên trên cao mà chín ngân sắc giáp sĩ này đều có loại động tác này.

Chương 1715: Tinh Không Đồ Cùng Pháp Quyết

"Đây là..."

Hàn Lập sau khi đảo qua đồ án trên mặt đất cùng giáp sĩ thì nhìn không được nhìn theo hướng mũi ngân thương chỉ lên trên không trung. Kết quả phía trên nguyên bản là bầu trời xanh mênh mông thì lúc này phía trên rất cao có một cái quang đoàn màu vàng óng ánh, bên trong có quang hà từ từ chuyển động, trông có vẻ huyền bí dị thường. Thấy cái này lập tức khiến cho Hàn Lập liên tưởng đến sự tồn tại của không gian tiết điểm.

Quang đoàn này cho dù không phải là không gian tiết điểm chân chính nhưng tuyệt đối không phải là một không gian liệt phùng. Hàn Lập nhìn vào quang đoàn vàng óng ánh, trong mắt lam mang chớp động mà lộ ra mấy phần kinh nghi.

"Lẽ nào địa phương này còn thông tới một nơi thần bí gì đó hay sao?"

Một lúc lâu sau hắn cũng không phát hiện ra cái gì khác liền thu hồi lại ánh mắt rồi lại quan sát chín gã giáp sĩ kia vài lần. Những giáp sĩ này cả người ngân quang loè loè, ăn mặc giống như một khối ngân giáp nhưng vô luận là áo giáp hay là ngân thương trong tay đều có phong cách của thượng cổ pháp khí độc đáo biến phức tạp thành đơn giản, mặt trên không có ẩn hiện phù văn gì, chỉ có mấy bộ vị trọng yếu trên người mới ẩn hiện một chút kim sắc phù văn.

Những cái kim sắc phù văn này cái nào cái ấy đều huyền ảo dị thường, rõ ràng chính là Kim triện văn. Hàn Lập hai mắt híp lại, bỗng nhiên cánh tay vừa nhấc lên rồi một ngón tay hướng vào một gã giáp sĩ gần đó nhẹ nhàng búng ra.

"Phốc xuy" một tiếng, một đạo kiếm khí to cỡ ngón tay bắn ra, sau khi chọt loé lên thì bắn vào đầu vai giáp sĩ, phảng phất như không chút khách khí nào xuyên thủng mà qua nhưng một màn làm người ta giật mình xuất hiện.

Chỉ nghe được một tiếng "phanh". Giáp sĩ nguyên bản như pho tượng bất chợt cử động, ngân thương trong tay khẽ động rồi ngân quang chọt loé lên như tia chớp trầm lên

thanh sắc kiếm quang đem nó đánh tan ra. Hàn Lập thấy vậy thì sắc mặt thay đổi, thân hình khẽ lui lại mấy bước rồi vung tay hướng ra trước người vung lên, nhất thời một tầng quang hà màu xám từ hư không hiện ra mà chắn trước người, xem ra cẩn thận dị thường nhưng sau một khắc, ngân giáp giáp sĩ lại cầm ngân thương trong tay thu lại, một lần nữa khôi phục lại tư thế chỉ thiên trước kia và đứng yên không nhúc nhích.

"Khôi lỗi!"

Hàn Lập thở dài một hơi, dùng thanh âm trầm thấp tự thì thảo một câu, biểu tình trên mặt thoáng cái buông lỏng. Không cần nói tới những khôi lỗi nào có bao nhiêu lợi hại nhưng mà nhiều năm như vậy rồi mà những khôi lỗi này không có người nào thao túng mà vẫn có thể tự hành động đã tính là cực kỳ kinh người nhưng sau khi xác định những giáp sĩ khôi lỗi này không có linh tính thì trong lòng Hàn Lập ngược lại khẽ buông lỏng một hơi.

Khôi lỗi không người thao túng cho dù bản thân nó có lợi hại thì cũng chỉ là vật chết, tự nhiên không có gì phải sợ hãi. Hàn Lập không để ý tới những giáp sĩ này nữa mà cúi đầu xuống, tỉ mỉ xem xét cái tình không đồ án thật lớn trên mặt đất kia.

Ngay từ đầu hẳn đã cảm thấy đây chỉ là một cái đồ án phổ thông, phi thường bình thường nhưng sau khi xem đi xem lại một hồi thì đột nhiên cảm giác được cả bức tình không đồ này mơ hồ có chút cử động. Cảnh sắc bốn phía trở nên mơ hồ, hẳn như đặt mình vào trong tình không, thân như ở một thế giới huyền ảo vạn phần.

Nhật nguyệt nguyên bản khô khan thì lúc này như đang phóng xuất ra kim ngân lưỡng sắc quang mang, bên cạnh đó vô số ngôi sao lớn nhỏ không đồng nhất dồn dập phát ra bạch quang lạnh lạnh rồi vây quanh nhật nguyệt mà bắt đầu chuyển động liên tục một cách có quy luật mà bản thân nhật nguyệt cũng chợt lớn chợt nhỏ, lúc lên lúc xuống không ngừng lặp lại vòng tuần hoàn này. Năm tháng phẳng phất trôi qua, chậm rãi mà bình tĩnh nhưng lại có vẻ rất nhanh.

Hàn Lập lẳng lặng nhìn diễn biến ẩn chứa thiên địa pháp tắc này mà trong đầu rỗng tuếch, không có suy nghĩ gì mà hẳn cũng không nguyện suy nghĩ nữa mà chỉ cảm thấy như mình đã sôngs qua quãng thời gian cực nhanh, mười năm, trăm năm, nghìn năm, ... giống như trong nháy mắt công phu hẳn đã vượt qua quãng thời gian phải lấy đơn vị vạn năm để tính toán.

Đột nhiên hần giật mình, một cỗ thanh lương chi ý từ đan điền tản ra rồi tự hành đi dọc theo kinh mạch trong đầu rồi lưu chuyển một vòng. Sau khi được cỗ băng hàn linh khí này kích thích, Hàn Lập giật mình phát ra một tiếng hừ nhẹ, cả người cuối cùng cũng thanh tỉnh trở lại, một lần nữa nhớ lại tất cả sự tình có liên quan tới bản thân. Cơ hồ tại lúc hần hoảng hốt phục hồi lại tinh thần thì đồng thời toàn bộ tinh không như cảm ứng được cái gì mà hoá thành từng phiến quang hà vỡ vụn tiêu thất đi.

Đến lúc Hàn Lập triệt để thanh tỉnh lại thì hần vẫn cứ đứng ở trên đài cao nhìn chăm chăm vào tinh không đồ không lồ trên mặt đất. Quảng thời gian hàng vạn năm hần vừa trải qua cực kỳ chân thật mới chỉ trong mấy lần hô hấp thôi. Hàn Lập hít vào một ngụm lương khí, vội vàng đem ánh mắt rời khỏi tinh không đồ. Cái tinh không đồ này vậy mà lại ẩn chứa một loại pháp tắc viển siêu khả năng lý giải của hần mà cũng có thể là một ảo trận cực kỳ lợi hại.

Thần niệm của hần cường đại như thế nhưng lại không hề có sức chống cự lại chút nào mà bị kéo vào trong đó. Nếu không có Đại diện quyết tự hành vận chuyển, cường ép đem thần niệm của hần kéo lại thì chỉ sợ hần vừa rồi vô ý sẽ vĩnh viễn rơi vào trong ảo cảnh, cứ như vậy đứng thẳng đến lúc chỉ còn lại bạch cốt mà không rõ nguyên nhân.

Tuy nhiên những kinh lịch thể nghiệm trong ảo cảnh vừa rồi lại hết sức chân thực. Ảo cảnh cùng hiện thực, sự tương phản mâu thuẫn giữa cảm giác và lý trí một chút tràn ngập toàn bộ trái tim hần. Dù cho Hàn Lập có tâm tình cường đại viển siêu người thường thì cũng phải chau mày, thần sắc trở nên cực kỳ quái dị.

Hần nhắm hai mắt đem Đại diện quyết vận chuyển liên tục bên trong thân thể từng chúng hoá giải ba động tâm tình trùng điệp dị thường, một lúc lâu sau cuối cùng mới miễn cưỡng kiềm chế được sự mâu thuẫn trong tâm tình lại lần nữa mở mắt ra. Lúc này đây, hần tự nhiên không dám nhìn lại bức tinh không đồ kia mà đứng nguyên tại chỗ chờ đợi một lúc lâu sau mới thở dài một hơi, thần sắc trên mặt dần khôi phục lại như thường.

Hần mơ hồ cảm thấy một phen kinh lịch vừa rồi tuy có nguy hiểm tới cực điểm nhưng loại tâm tính này cũng là một phen rèn luyện tâm chí của người tu luyện. Hơn nữa nếu cái tinh không đồ này đã huyền diệu như thế thì vật đặt ở chỗ trung tâm kia tự nhiên cũng có chút môn đạo mới đúng.

Trong lòng Hàn Lập nghĩ như thế mà mơ hồ cảm thấy loại phán đoán này có chút

khả năng liên xoay đầu lại quan sát cái ghế bành màu xanh biếc kia. Vật liệu chế tạo ra cái ghế này không phải kim loại mà cũng không phải gỗ nhưng toàn thân xanh biếc dị thường, đồng thời bề ngoài mơ hồ nổi lên một tầng ánh quang long lanh trong suốt.

Hàn Lập bỗng nhiên gắt gao nhìn thẳng vào chiếc ghế, nét mặt hiện ra vẻ giật mình kinh nghi. Phía trên cái ghế lú trước rõ ràng là trống không vậy mà lúc này lại có thêm một mảnh ngân sắc quang văn huyền phù phía trên, số lượng văn tự chỉ có hơn một trăm chữ nhưng linh quang loè loè, tất cả đều là Ngân khoa văn hợp thành. Lấy thần thông đã gặp qua là không quên được của Hàn Lập thì tự nhiên là trong nháy mắt đã thuộc hết toàn bộ nhưng chúng làm cách nào mà xuất hiện thì hẳn lại không biết chút nào.

Một lát sau đó, những ngân sắc quang văn này vỡ vụn ra hoá thành điểm điểm linh quang dồn dập tiến vào cái ghế phía dưới mà biến mất không thấy tung tích. Ánh mắt Hàn Lập như đông lại, hai mắt nhìn chăm chăm vào cái ghế không nhưng tâm thần vẫn đặt vào việc ghi nhớ khẩu quyết. Kết quả không lâu sau biểu tình của hẳn khê động.

Bộ khẩu quyết này dĩ nhiên là một bộ khẩu quyết kích phát đơn giản vô cùng, nó không đầu không đuôi mà cũng chẳng có ngôn từ giải thích chút nào. Thực sự là quá quý dị!

Trong lòng Hàn Lập có chút chần chờ, con người hơi hơi chuyển động, ánh mắt đảo qua quang đoàn màu vàng óng theo hướng chỉ của chín giáp sĩ trên không trung sau đó lại đối chiếu với tinh không đồ phía dưới chiếc ghế, vẻ mặt như ngẫm nghĩ lại đoạn khẩu quyết kia. Chỉ thấy hẳn sờ sờ cảm, nét mặt hiện ra một tia như có vẻ dăm chiêu, trong lòng mơ hồ có một cái suy đoán gì đó.

Hàn Lập bỗng nhiên giơ tay bấm quyết thôi động Phạm Thánh Chân Ma Công lần nữa, trên người kim quang đại thịnh, trên da thịt hiện ra từng khối kim sắc lân giáp. Tiếp theo hẳn quát khê một tiếng, đầu vai run lên, phía sau lưng có một đạo kim ảnh xông ra, sau khi nhoáng lên một cái thì hoá thành kim thân pháp tướng.

Tiếp đó, Hàn Lập giơ tay khê vỡ vào thiên linh cái một cái, một đạo hắc quang từ trên đỉnh đầu bay ra, sau khi loé lên thì chìm vào trong kim thân. Chính là đệ nhị Nguyên anh "Tiểu hắc" của hẳn.

Cái nguyên anh này sau khi vừa phụ thân vào kim thân pháp tướng thì khuôn mặt của một trong ba cái đầu đột nhiên trở nên đen kịt như mực, đồng thời trở nên vô cùng linh

động giống như thường nhân. Theo đó kim quang chợt loé, tấm thân ba đầu sáu tay của kim thân pháp tướng cao hai trượng dường như ma thần bay xuống trên mặt đất rồi vờn vàng đứng ở trước người Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy thì mỉm cười, thân hình liền mơ hồ rồi hoá thành một làn khói xanh tiêu thất. Sau một khắc, tại chỗ cách đó cao hơn ba mươi trượng trong không trung, một đạo thân ảnh quý dị hiện lên. Hàn Lập hai tay chấp sau lưng huyền phù tại chỗ, thân ảnh không nhúc nhích.

Lúc trước hắn đã sớm phát hiện ra, sau khi tiến vào trong không gian này thì các loại cấm không cấm chế trên mặt đất đều tiêu thất không còn, vì thế hắn mới yên tâm huyền phù tại tầng trời thấp đem ánh mắt chăm chú vào tình hình trên đài cao.

Sau đó hắn dùng thần niệm thúc dục đệ nhị Nguyên anh, nhất thời sáu cái cánh tay dài của kim thân bỗng nhiên khởi động dồn dập làm ra các loại tư thế bấm quyết bất đồng, tiếp theo là một đoàn thanh âm chú ngữ khó hiểu từ cái đầu đen kịt linh động kia truyền ra. Thanh âm đọc rất chậm nhưng mỗi câu đều rõ ràng dị thường, đây chính là đoạn ngân khoa pháp quyết hiện lên trên cái ghế kia. Tuy rằng Hàn Lập lần đầu tiên tiếp xúc nhưng một cái pháp quyết kích phát như thế tự nhiên là chưa làm khó được một vị Luyện Hư Kỳ như hắn.

Tuy nhiên do thân ở trong loại địa phương quý dị như Tu di động thiên này thì dễ cần thận hắn cũng không dám dùng chân thân để kích phát pháp quyết không rõ ràng này. Hơn nữa dùng đệ nhị Nguyên anh lại điều khiển thì lại có thể tùy thời tụ tán phụ thân thân thể kim thân vốn có năng lực chống đỡ các loại nguy hiểm hơn xa bản thể.

Hơn nữa, nếu vận dụng đệ nhị Nguyên anh niệm ra đoạn khẩu quyết này thì tin tưởng là so với bản thể niệm ra thì hiệu quả tuyệt không khác gì, vì vậy đây tự nhiên là thủ đoạn thay thế tốt nhất.

Thanh âm đọc chú ngữ vang vọng khắp bầu trời phía trên cái sân rộng mà quanh quần không thôi, trong nháy mắt đã được đệ nhị Nguyên anh niệm hoàn tất nhưng trên bãi đá vẫn im ắng, một chút biến hoá cũng không xuất hiện. Kim thân lẳng lẳng đứng ở trên đài cao, mặt không chút biểu tình, thân hình vẫn không nhúc nhích.

Hàn Lập thấy tình hình này thì khoé mắt đột nhiên nhíu lại, trong mắt hiện lên một tia nghi hoặc nhưng sau khi hơi trầm ngâm thì thần niệm hắn khẽ động rồi lập tức lại để

nhị Nguyên anh này niệm thêm một lần nữa.

Cứ như vậy, trong một chén trà nhỏ công phu sau, pháp quyết lại được tụng niệm liên tiếp ba lần nhưng sau khi âm thanh niệm chú ngừng lần thứ ba ngừng lại thì vô luận là chín ngân giáp giáp sĩ hay là quang đoàn óng ánh phía trên không trung vẫn không có một chút biến hoá nào, dường như những khẩu quyết này không có chút hiệu quả nào.

Chương 1716: Quang Trụ

Hàn Lập ánh mắt chớp động nhìn vào cái ghế trên đài cao mà thần sắc ngưng trọng.

"Chẳng lẽ thật sự đi đến giữa tinh không đồ, ngồi trên cái ghế này thì mới được. Như thế mà nói thì hoạ hay phúc không biết thế nào."

Ánh mắt Hàn Lập chớp động ẩn hiện một tia chần chờ.

Nơi này đầy vẻ thần bí như thế thì bí mật cất giấu khẳng định là không nhỏ. Mà nếu có thể được tiên nhân coi trọng như thế thì không tìm tòi nghiên cứu được thì hẳn lại không cam tâm mà rời đi. Tuy nhiên vừa rồi ảo cảnh trong tinh không đồ đáng sợ như thế, nay hẳn phải thao túng kim thân ngồi vào cái ghế ở trung tâm tinh không đồ này thật sự là khó khăn.

"Quên đi, nguy hiểm cùng cơ duyên nguyên bản chính là đồng thời tồn tại. Nói như vậy nguy hiểm càng lớn thì cơ duyên lại càng lớn. Kim thân đã cô động thành công, cùng lắm thì để cho đệ nhị Nguyên anh mạo hiểm một chút là được. Còn nếu bỏ lỡ cơ duyên lần này thì sau này ở Linh giới tiên giới di chỉ như thế này căn bản là không có khả năng gặp được lần thứ hai."

Hàn Lập trong lòng cân nhắc nửa ngày thì khoé miệng run rẩy một chút, trên mặt rốt cục hiện ra một tia kiên quyết. Ngay cả hẳn bình thường vạn phần cẩn thận nhưng khi đối mặt với dị bảo của tiên nhân tuyệt đại hấp dẫn đến bậc này thì trong lòng cũng không kiềm chế được.

Cơ hồ cùng lúc đó, trên khuôn mặt một trong ba cái đầu của kim thân hai mắt xuất hiện quang mang kỳ lạ lưu chuyển rồi kim thân lập tức đi nhanh tới chỗ cái ghế. Một lát sau, với thân hình cao lớn của kim thân nên việc ngồi xuống gặp chút khó khăn.

Chỉ thấy kim thân một tay nắm quyết, bên ngoài thân kim quang chớp động rồi hình thể nhanh chóng thu nhỏ lại chỉ còn cao một trượng sau đó mới ngồi xuống ghế và cũng theo bản năng đem hai tay tựa lên thành ghế, tiếp theo trong miệng bắt đầu lầm bầm niệm

chú.

Lúc này đây, theo thanh âm chú ngữ vang lên, phụ cận kim thân lập tức sinh ra biến hoá. Chỉ thấy trên cái ghế dưới thân lục quang vụt sáng lên rồi một đám ngân sắc phù văn hiện lên trên ghế rồi vây quanh kim thân xoay không ngừng. Theo quá trình niệm chú ngữ, thanh âm dần dần lên cao thì trung hư không đài cao cũng hiện lên nhiều điểm ngũ sắc linh quang, hơn nữa càng ngày càng dày đặc, giống như vô số bông tuyết năm màu ở trên hư không phiêu đảng không trôi, cảnh trí trông diễm lệ dị thường.

Hàn Lập trong lòng căng thẳng, giương mắt nhìn chăm chăm vào đài cao, mắt cũng không chớp một cái. Cơ hồ ngay lúc ngũ sắc quang điểm hiện lên thì trên tinh không đột nhiên toát ra một đạo hào quang kim ngân bạch tam sắc. Trong hào quang có nhật nguyệt tinh tú chớp động rồi đều hoá thành tam sắc linh quang vờ vụn ra nhưng linh hà vừa chuyển trong nháy mắt công phu đã hợp thành một cái Ngân khoa văn, Kim triện văn cùng một loại bạch sắc phù văn chưa bao giờ gặp qua tạo thành một cái quang trận thần kỳ đem cả đài cao gắn vào trong đó.

Còn chín con ngân giáp khôi lỗi cùng kim thân pháp tướng trên ghế kia vừa lúc thân ở trong quang trận lại ẩn hiện hình thành một mối liên hệ huyền diệu dị thường. Hàn Lập thấy vậy thì trong mắt quang mang kỳ lạ liên thiểm nhưng vẫn chưa có hành động gì.

Lúc này đệ nhị Nguyên anh miện phun pháp quyết đã đến câu cuối cùng rồi. Đột nhiên trong mắt chín con khôi lỗi kia thanh quang chợt loé, chúng rốt cục đã có hành động. Chỉ thấy tất cả khôi lỗi đột nhiên chân vừa động, hoặc là bước về phía trước hoặc là về phía sau nhưng tất cả cự ly đều cách vị trí ban đầu nửa bước.

Bất quá chỉ cần thay đổi nửa bước này mà một cỗ cấm chế dao động lập tức hiện lên ở trên đài rồi cùng quang trận hô ứng mà làm cho tình hình trong trận lâm vào biến đổi. Ngũ sắc quang điểm nguyên bản huyền phù ở trên hư không chợt run rẩy rồi liên giống như bạo vũ lao vào trong quang trận.

Cùng lúc đó, chín con khôi lỗi hai tay cầm ngân thương khê động, một tầng quang điểm màu vàng óng từ trên người chúng nó toát ra. Kim điểm ngân giáp giao hoà mà tôn nhau lên làm cho đám khôi lỗi này nhìn như thiên binh thiên tướng, uy phong凛凛 nhưng một đám khôi lỗi này cũng không phải là tượng trưng, sau khi kim điểm toát ra thì đồng thời một cỗ linh áp từ trên người khôi lỗi phóng lên cao.

Linh áp cực mạnh này, trong nháy mắt đã làm cho thiên địa nguyên khí phụ cận đài cao quay cuồng một trận rồi cuối cùng hình thành một cơn lốc mãnh mẽ màu vàng gào thét điên cuồng cuốn đi,

Hàn Lập đứng cách đó hơn ba mươi trượng chỉ bị cơn lốc quét qua một chút nhưng kết quả là sắc mặt đại biến, giống như là bị một luồng cự lực cuồng kích, trên người kim quang loé lên rồi giống như tên rời nỏ bắn nhanh ra ngoài. Trong khoảnh khắc, thân hình hắn lại hiện ra cách đó hơn hai mươi trượng nhưng rồi thân ảnh lại liên tiếp lùi ra mấy lần nữa thì mới miễn cưỡng ổn định lại thân hình.

Linh áp do đám khôi lỗi này phát ra thật là đáng sợ. Ngay cả hắn có thân thể so sánh với thánh giai bình thường còn mạnh hơn vài phần mà cũng không thể ngăn được một lát. Hàn Lập trong lòng vừa kinh vừa sợ, bất quá hắn nhất thời bất chấp việc này, vội vàng ngẩng cao đầu nhìn lên trên đài cao.

Chỉ thấy chín tên giáp sĩ cầm ngân thương nguyên bản chỉ lên bầu trời cao run lên rồi đều tự phun ra một đạo kim sắc quang trụ nhằm thẳng quang đoàn truyền ra âm thanh "oanh long long" quái dị rồi bên trong quang hà nhanh chóng chuyển động, mơ hồ có một cái lốc xoáy thật lớn đang từ từ hình thành.

"Phốc xuy" một tiếng, trong quang trận tam sắc hào quang thật lớn lưu chuyển một trận rồi một cái tam sắc phù văn từ trong quang trận từ từ trôi lên, sau khi chợt loé lên thì lướt qua trên không trung kích bắn đi. Một lát sau, phù văn to lớn này chui vào cơn lốc xoáy màu vàng.

Chỉ thấy kim sắc quang hà kịch liệt quay cuồng một trận rồi một tiếng nổ kinh thiên truyền ra, tiếp theo một cỗ không gian dao động từ trong lốc xoáy phát ra. "Rầm rầm" vài tiếng nổ, từ ngân thương trong tay giáp sĩ lại phun ra vài đạo kim sắc quang trụ bắn lên không trung. Nhưng lúc này phía trên quang trận do hào quang đại phóng nhưng ngưng kết thành một tầng tam sắc quang mang thật lớn đem cả toà đài cao bao vào trong đó.

Trong quang mang, vô số phù văn lưỡng sắc kim ngân điên cuồng hiện lên mang theo từng trận phạm âm nhằm thẳng đến Kim thân pháp tướng đang ngồi ở trên ghế bay đến. Cả toà quang trận bị kích phát tới cực hạn mà phát ra thanh âm vù vù như tiếng sấm đình tai nhức óc.

Cùng lúc đó, bản thể của Hàn Lập bỗng nhiên cảm giác cảnh tượng bốn phía tối sầm lại, hần vội vàng ngưng thần nhìn lại, kết quả nhất thời giật mình đánh thót một cái. Lúc trước hẳn rõ ràng đã tự thân kiến thức qua uy lực của tinh không đồ, chẳng qua là lúc này đây tựa hồ đứng ở một góc độ quý dị từ trên cao nhìn xuống mà bao quát tất cả, do đó hẳn nhìn thấy bên cạnh kim thân có vài vị tinh tú màu trắng to cỡ đầu người nổi lơ lửng. Mà kim thân cùng ghế dựa và tam sắc quang trận dưới chân hay giáp sĩ, kim sắc lốc xoáy cùng đồ vật này nọ rõ ràng đều ở trong tinh không.

Hàn Lập cơ hồ không lường lự, đột nhiên tay áo bào run lên, một thanh phi kiếm dài chừng một thước bắn ra. Phi kiếm này sau khi xoay quanh một cái thì liền hoá thành một đạo thanh quang. Hàn quang chọt loé lên xuyên qua vài khối tinh tú bị chém vỡ nhưng một lát sau, vô số tinh tú bị chém vỡ đó liền xuất hiện bạch quang loé lên rồi một lần nữa khôi phục như lúc ban đầu.

Hàn Lập thấy vậy, đuôi lông màu nhú lại nhưng trong lòng ngược lại hơi buông lỏng một chút. Tinh không này tựa hồ không phải hoàn toàn là ảo cảnh. Lúc này đây, thần trí của hẳn vẫn bảo trì thanh tỉnh dị thường, vẫn chưa bị đánh mất mình.

Bất quá loại ý niệm này mới chọt loé lên trong đầu Hàn Lập thì không gian dao động trong cơn lốc xoáy màu vàng đã mãnh liệt lan ra ngoài. Dao động giống như vật hữu hình hoá thành tầng tầng sóng lãng bằng mắt thường có thể thấy được theo lốc xoáy phun ra rồi hướng ra bốn phương tám hướng điên cuồng tán đi. Nơi nào cơn lốc đi qua thì hư không đều trở nên mơ hồ, cả tinh không đều giống như nháy mắt thiên địa điên đảo, không thể tự chủ được.

Bỗng nhiên một tiếng nổ như xé rách thiên địa truyền ra, một đạo nhũ bạch sắc quang trụ từ trong cơn lốc xoáy phụ ra, sau khi chọt loé lên thì trực tiếp kích lên trên quang trận trên đài cao, đồng thời đem pháp tướng trên ghế gắn vào trong đó.

Trong quang trụ mơ hồ có tiếng phong lôi truyền ra, cho dù ở cách đó mấy chục trượng nhưng Hàn Lập vẫn có thể cảm ứng được linh lực cự kỳ tinh thuần trong quang trụ, tuy nhiên nếu cẩn thận cảm giác thì còn thấy bên trong ẩn chứa không chỉ có linh khí mà tựa hồ còn có một loại khí tức tinh thần vô hạn bàng bạc.

Đệ nhị Nguyên anh đang ngồi ở trên ghế chưa kịp phản ứng gì thì cột sáng đã đến sát bên thân, trong nháy mắt nó liền cảm thấy không gian bốn phía kim thân căng thẳng

rồi một cỗ cự lực không thể ngăn cản nổi ép mạnh lên thân hình. Ngay cả kim thân chi lực mạnh mẽ nhưng một đầu ngón tay cũng không thể nhúc nhích nổi.

Linh lực tinh thuần và cả ngũ sắc phù văn trong quang trụ lúc này như thủy triều triều mạng hướng tới kim thân mà chui vào, vô pháp ngăn cản. Bản thể Hàn Lập ở xa xa trong hư không thấy vậy thì sắc mặt đại biến. Ở trong khoảng cách gần gũi như thế đệ nhị Nguyên anh cùng chủ Nguyên anh tự nhiên thủy chung vẫn duy trì liên hệ chặt chẽ nên những gì Kim thân pháp tướng cảm nhận được thì hẳn cũng cảm giác được y như thế.

Ở trong linh lực tinh thuần cùng ngũ sắc phù văn, tu vi của đệ nhị Nguyên anh đang là Nguyên Anh trung kỳ đỉnh phong Huyền âm ma khí thể nhưng giây lát sau đã tiến vào Nguyên Anh hậu kỳ, giống như hậu kỳ bình cảnh căn bản không tồn tại vậy.

Không chỉ có thế, ma công của đệ nhị Nguyên anh trong cột sáng được một lực lượng thần kỳ bất khả tư nghị làm cho tu vi một đường cuồng trưởng. Một lát công phu sau liền ngạnh sinh tiến tới hậu kỳ đỉnh phong mà đụng phải đại bình cảnh Hoá Thân sơ kỳ.

Bình cảnh này nguyên bản gian nan vô cùng, lúc trước Hàn Lập cũng nơm nớp lo sợ hai lần mới có thể vượt qua được nhưng đệ nhị Nguyên anh chỉ cảm thấy nhũ bạch quang trụ hơi rung động vài cái, từ bên trong phát ra tiếng phạm âm cao minh rồi không ngờ như đi trên đường lớn bằng phẳng liền dễ dàng qua, tiến nhập vào giai đoạn Hoá Thân sơ kỳ. Tu vi cứ một đường tăng vọt.

Mà hết thấy việc này phát sinh tuyệt không quá mười lần hô hấp khiến Hàn Lập trong lòng hoảng sợ thế nào có thể nghĩ, hẳn cơ hồ không thể tin được những tin tức từ đệ nhị Nguyên anh truyền đến.

Bất quá càng làm cho người ta giật mình chính là chính mắt hắn nhìn thấy cái Phạm Thánh Kim Thân ba đầu sáu tay kia trong nhũ bạch quang trụ bắt đầu tắc tắc tan rã, cuối cùng hoá thành hơn ngàn giọt dịch thể màu vàng quý dị huyền phù trong quang trụ.

Đệ nhị Nguyên anh cả người hắc khí quay cuồng hoàn toàn bị bộc lộ ra trước cột sáng nhưng không chờ Hàn Lập kinh ngạc suy nghĩ cẩn thận thì một bộ phận ngũ sắc phù văn bỗng nhiên biến thành từng đốm sáng nhỏ như hạt gạo sau đó đồn dập bay về hướng kim sắc dịch tích chui vào trong đó không thấy bóng dáng. Đám kim sắc dịch tích này giống như đang được một ít lực lượng thần bí gột rửa một lần rồi lại một lần.

Bỗng nhiên bản thể của Hàn Lập cùng đệ nhị Nguyên anh đồng thời phát ra một tiếng kêu đau đớn từ sâu trong hồn phách. Một người bên ngoài thân hắc khí liều mạng quay cuồng, cả người rung động không ngừng rồi lập tức "rầm" một tiếng rơi từ không trung xuống.

Chương 1717: Tiến Giai

Hàn Lập cùng đệ nhị Nguyên anh trong lúc nhất thời cảm thấy thân thể cùng thần thức giống như bị vô số lưỡi đao sắc bén cắt qua một lần, rồi lại một lần nữa. Cảm giác đau thấu tim gan nhưng loại cảm giác này căn bản không thể dùng lực hoặc là thần thông gì đó mà giảm bớt được, lúc này bọn hắn giống như phạm nhân bình thường chỉ có thể trực tiếp thừa nhận loại đau đớn như thiên đao vạn quả này.

Cho nên mặc dù thân thể Hàn Lập cứng rắn đến trình độ có khả năng trực tiếp ngăn cản phi kiếm phi đao nhưng lúc này lại kịch liệt đau đớn, thậm chí pháp lực trong cơ thể nhất thời mất đi sự khống chế mà trực tiếp té xuống thẳng dưới mặt đất.

"Phanh" một tiếng muộn hường.

Hắn tuy rằng đau đớn không chịu nổi nhưng trên người Phạm Thánh Chân Ma Công vẫn chưa tán đi nên mặc dù rơi từ trên cao xuống nhưng vẫn không bị tổn thương đến thân thể. Ngược lại mặt đất lại bị thân thể hắn đập xuống sinh ra một cái hố nhỏ, một ít đất đá vụn văng tung toé.

Hàn Lập căn bản không còn tâm sức chú ý đến việc nhỏ này, chỉ thấy trong miệng rên rỉ thống khổ sau đó liền mím môi cắn chặt răng mà cố kìm nén lại nhưng là sắc mặt hơi có chút tím tái. Loại đau đớn này thật sự không phải là người thường có thể chịu đựng được, hắn cũng chỉ có thể bằng vào sự ương ngạnh ý chí kiên cường mà liều mạng chống cự lại.

Lúc này Hàn Lập chỉ cảm thấy trong nguyên thần của mình như có lửa, nóng dị thường, tựa hồ đang bị một cỗ hỏa diễm nóng bao vây ở trong đó khiến cho cả hồn phách phảng phất như bị đốt cháy rào rạt. Hàn Lập vẫn miễn cưỡng duy trì một tia thanh tỉnh nhưng trong lòng lại vô cùng hoảng sợ. Hắn căn rằng một cái rồi ngời thẳng dậy, miễn cưỡng khống chế thân thể ngồi khoanh chân lại, hai tay bấm quyết, trên người kim quang đại thịnh.

Hắn sau khi có chút thích ứng với sự đau đớn trên người thì nghĩ muốn bằng vào sự

cường đại của Phạm Thánh Chân Ma Công mà khu trừ đi sự khác thường trên người nhưng chuyện tiếp theo lại làm cho hắn sững sốt. Lúc này trong cơ thể linh lực vừa chuyển thì sự đau đớn lại hoá thành một cỗ thanh lương hướng vào các kinh mạch mà đổ vào, sau đó hoá thành các cỗ năng lượng cổ quái chưa bao giờ gặp qua như phụ giúp Phạm Thánh Chân Ma Công lấy một loại tốc độ đáng sợ mà nhanh chóng vận chuyển.

Sau một vòng chu thiên thì tu vi của hắn không hiểu tại sao lại gia tăng thêm một ít. Đường nhiên xét về số lượng mà nói thì sự gia tăng này cũng không nhiều lắm nhưng đích thật là cứ như vậy mà tự nhiên tăng lên. Hơn nữa loại tu vi quý dị tăng tiến này làm cho Phạm Thánh Chân Ma Công vận chuyển cũng không ngừng tăng lên nhanh chóng. Loại chuyện tốt này khiến cho hắn kinh hỉ vô cùng.

Hàn Lập căn bản không hề suy nghĩ đến duyên cớ trong đó mà nhắm nghiền hai mắt, trên người kim quang chớp động tập trung vào tu luyện. Lúc này mỗi một lần vận chuyển một vòng chu thiên công pháp liên tương đương với thời gian khổ tu một năm nên hắn tuyệt sẽ không buông tha cho cơ duyên lớn lao này. Bất quá loại gia tăng tu vi này so sánh với đệ nhị Nguyên anh trong quang trụ phía xa xa kia mà nói thì lại vẫn còn kém xa.

Tuy rằng đệ nhị Nguyên anh cũng đồng dạng đang vận chuyển công pháp để giảm trừ sự đau đớn nhưng do phải trực tiếp thừa nhận năng lượng khổng lồ của quang trụ nên so với đệ nhị Nguyên anh thì năng lượng tăng thêm của Hàn Lập thật sự là nhỏ bé không đáng kể và dù vận chuyển công pháp có tác dụng giảm đau đớn thì cũng chưa giảm được bao nhiêu. Tuy nhiên sự gia tăng tu vi của đệ nhị Nguyên anh cũng xa hơn bản thể Hàn Lập, cơ hồ đã gấp ba bốn lần.

Sau một thời gian bằng một bữa cơm, đệ nhị Nguyên anh đã từ Hoá Thần sơ kỳ đột phá tới trung kỳ, lúc này đồng dạng chưa gặp phải bình cảnh gì. Thời gian cứ thế trôi qua, Hàn Lập chỉ cảm thấy thân hình mình run lên rồi một cảm giác khác thường hướng lên não trào lên, bình cảnh Luyện Hư sơ kỳ sau một phen công phu lại thật sự cứ như vậy mà đột phá tiến vào giai đoạn trung kỳ!

Hàn Lập thấy vậy thì mừng như điên mà trực tiếp điên cuồng vận chuyển công pháp, hắn cũng không có chú ý tới trong nháy mắt hắn đã tiến giai đến Luyện Hư trung kỳ thì trong quang trụ phía xa xa, kim sắc dịch tích kim quang chợt loé lên rồi bỗng nhiên hướng về phía đệ nhị Nguyên anh hội tụ đến. Trong nháy mắt, một khối kim thân mới tinh

được tổ trọng trong quang trụ mà hiện lên.

Tân kim thân này đồng dạng có ba đầu sáu tay nhưng trên người có vô số Tử kim sắc hoa văn tạo thành như một đám phù văn cổ quái có chút mơ hồ. Tử kim sắc phù văn này chẳng những ẩn hiện mà tựa hồ còn có chút không trọn vẹn.

Cứ như vậy, linh áp từ kim thân này phát ra so với lúc trước thì căn bản là một trời một vực, ngoài ra trong linh kim quang ẩn hiện lộ ra một đám tử quang, trông có vẻ thần bí dị thường. Khuôn mặt thứ ba của kim thân vẫn còn lơ lửng không rõ nhưng so với lúc trước thì đã rõ ràng hơn vài phần, thậm chí có thể mơ hồ thấy được mặt mũi cùng một ít ngũ quan.

Có tân kim thân chi khu, tốc độ hấp thu linh lực tinh thuần cùng ngũ sắc phù văn của đệ nhị Nguyên anh một chút đã tăng lên rất nhiều, sự đau đớn cũng giảm đi không ít. Một lát sau, tu vi của đệ nhị Nguyên anh lại đột phá lên Hoá Thần hậu kỳ, đồng thời hướng về phía giai đoạn hậu kỳ đỉnh phong mà điên cuồng kích phá.

Một lát sau nữa, tu vi của Hàn Lập mau chóng tiếp cận Luyện Hư trung kỳ đỉnh phong và đệ nhị Nguyên anh tiếp tục tích tụ kỳ lực đột phá bình cảnh mà tiến vào cảnh giới tương đương với bản thể là Luyện Hư kỳ. Loại tốc độ tiến giai đáng sợ này nếu một gã Linh giới đại thần thông có thấy thì cũng chỉ có thể trợn mắt há mồm không biết nói gì mà thôi.

"Oanh", một tiếng nổ vang lên!

Tựa hồ như cảm ứng được cái gì đó, ngân thương trong tay chín tên giáp sĩ chỉ lên trời cao đồng thời phát ra thanh âm, đồng thời phun ra chín đạo quang trụ lên trên hư không. Chỉ thấy nhũ bạch quang trụ từ cơn lốc xoáy phun ra đột nhiên khẽ động liền trở nên thô to hơn so với lúc trước một vòng.

Thân ở trong quang trụ, đệ nhị Nguyên anh gào rú lên một tiếng thảm thiết. Kim thân pháp tướng mới hình thành lại có kim quang chọi loé lên mà một lần nữa tan rã ra. Trong nháy mắt lại có vô số kim sắc dịch tích huyền phù trong quang trụ. Chính lúc này đây, trong đám kim sắc dịch tích đó còn hiện lên từng đợt tử ti, tựa hồ cùng dịch thể lần trước có chút bất đồng.

Phía dưới lại là một màn đồng dạng lúc trước. Linh lực tinh thuần cùng ngũ sắc phù

vẫn lần nữa hướng về phía kim sắc dịch tích này mà chui vào, một cỗ năng lượng thần bí lại một lần nữa gột rửa cùng rèn luyện cho đám kim sắc dịch tích này. Từ sắc quang ti trong kim sắc dịch lấy một loại tốc độ bằng mắt thường có thể phát hiện ra bất tri bất giác thô to lên.

Hàn Lập ở bên kia, ngay lúc quang trụ nhũ bạch đại thịnh thì đồng thời cảm thấy sự đau đớn trên người cùng thần thức tăng vọt lên mấy lần. Sự đau đớn lớn lao xâm nhập sâu vào trong hồn phách cơ hồ làm cho hắc thiếu chút nữa hai mắt tối sầm lại mà hôn mê bất tỉnh. Cũng may giờ phút này đối với loại thống khổ này hắc đã thích ứng được rất nhiều nên mới miễn cưỡng duy trì thân hình không ngã. Hơn nữa linh lực trong cơ thể Hàn Lập vận chuyển hấp thu linh khí so với lúc trước thì cũng nhiều hơn rất nhiều làm cho tu vi gia tăng nhanh hơn vài phần.

Hàn Lập chỉ cảm thấy chính mình giống như đang ở trong băng hoả lưỡng trọng thiên. Tu vi của hắc từ nửa khắc trước là trung kỳ đỉnh phong và đang mượn năng lượng thần bí để đánh sâu vào trong bình cảnh hậu kỳ cảnh giới nhưng lúc này đây bình cảnh so với vài lần phía trước thì khác nhau rất lớn. Liên tiếp mấy lần đánh sâu vào nhưng vẫn không có hiệu quả.

Theo đó, ở chỗ sâu trong hồn phách sự đau đớn cùng sự bành trướng của năng lượng thần bí trong cơ thể tăng lên rất nhanh tới một tình trạng trước nay chưa bao giờ có. Hắc rất có khả năng trong thời gian ngắn không thể đột phá được bình cảnh này, lúc đó hồn phách bị cảm giác đau đớn xé rách và cuối cùng bạo thể mà chết.

Cũng may hắc tu luyện Đại diện quyết cùng Phạm Thánh Chân Ma Công, vô luân là nguyên thần hay thân thể đều mạnh mẽ viễn siêu đồng giai mấy lần, còn Luyện Hư tu sĩ bình thường thì vào lúc này đã sớm vẩn lạc từ lâu rồi. Về mừng rỡ của Hàn Lập đã sớm biến mất mà thay vào đó là sự hoảng sợ khi quá trình đột phá bình cảnh không ngừng.

Rõ ràng là chỉ còn kém một tia thôi mà vẫn chưa hoàn toàn tiến vào cảnh giới Luyện Hư hậu kỳ, điều này khiến cho hắc lo lắng vạn phần. Đúng là chỗ tốt trên trời rơi xuống quả nhiên không phải dễ lấy như vậy. Dựa theo suy tính của hắc, nếu sau ba lượt đánh sâu vào bình cảnh hậu kỳ nữa mà không có kết quả thì thật sự là phải thân ngã, mạng vong. Cho nên Hàn Lập đầu đầy mồ hôi, trên người kim quang giống như một đoàn kiêu dương sáng chói cơ hồ làm cho người ta không thể nhìn thẳng vào.

Cũng không biết là vài lần đánh sâu vào phía trước có hiệu quả hay không thì dưới tình huống cấp bách mà cơ duyên của hãn thật sự tới rồi. Tiếp theo vài lần đánh sâu vào bình cảnh nữa thì như nước chảy thành sông mà thành công. Thân thể hãn chấn động, vô số cổ nhiệt lưu từ trong đan điền vọt ra phân biệt rót vào các nơi trong kinh mạch trong cơ thể, đồng thời bên ngoài thân chủ Nguyên anh các sắc linh quang chớp động không thôi và kích thước so với lúc trước cũng lớn hơn một vòng.

Pháp lực tu vi cơ hồ trong nháy mắt công phu so với cảnh giới trung kỳ thì cường tăng hơn phân nửa. Điều này khiến cho Hàn Lập trong lòng mừng rỡ nhưng ngay sau đó trong mắt lại toát ra vẻ kinh sợ, vì lẽ trong quang trụ phía xa xa, kim sắc dịch tích sau khi bản thể tiến giai lên hậu kỳ thì lần nữa lại tụ hợp lại tạo thành nhân hình kim thân mới.

Trên cái kim thân này phù văn so với lúc trước thì chẳng những rõ ràng đầy đủ hơn rất nhiều mà hộ thể linh quang phát ra cũng đã biến thành màu tử kim nhưng tiếp theo, uy năng của nhũ bạch quang trụ từ trên không phun xuống cũng tăng lớn làm cho kim thân đồng dạng lại bị tan ra thành dịch thể mà trong cơ thể Hàn Lập linh lực vẫn tiếp tục bành trướng, một chút dừng lại cũng không có, thanh lương khí lúc này lại thúc dục tu vi nhanh chóng gia tăng, so với lúc trước thì còn muốn mau lẹ hơn vài phần.

Tuy nhiên cho tới lúc này, hãn chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày mình bởi vì pháp lực cường tăng quá nhanh mà phải kinh hãi. Hàn Lập rất rõ ràng, cho dù mượn uy năng của quang trụ thì việc đột phá bình cảnh cũng càng ngày càng khó. Việc tiến giai lên Hợp Thể Kỳ vấp phải đại bình cảnh này cũng không phải trước mắt mà hãn có thể may mắn thành công được.

Nếu lúc này pháp lực tiếp tục gia tăng nữa thì tự nhiên là tránh không khỏi việc bạo thể mà chết. Dưới tình huống như thế sao hãn không kinh hãi chứ?

Loại tình hình quỷ dị này căn bản không phải hãn có thể khống chế được, chỉ có trước tiên khiến cho đệ nhị Nguyên anh phát sinh dị biến thì may ra mới có thể giải trừ được nguy hiểm của bản thể nhưng kim thân của đệ nhị Nguyên anh đều liên tiếp bị phân rã hai lần. Nguyên anh lại bị năng lượng cường đại áp chế không thể nhúc nhích mấy may, làm sao có biện pháp gì ngăn cản nhũ bạch quang trụ này được.

Hãn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đứng nhìn tu vi thân từng thời từng khắc gia tăng không ngừng. Sau nửa canh giờ, đệ nhị Nguyên anh liên tiếp đột phá bình cảnh hai lần mà

tiến lên Luyện Hư hậu kỳ, sánh vai cùng với bản thể nhưng tốc độ gia tăng của đệ nhị Nguyên anh ở trong quang trụ tự nhiên là bản thể không thể sánh bằng. Khi bản thể vẫn còn cách Luyện Hư hậu kỳ đỉnh phong một khoảng lớn thì đệ nhị Nguyên anh lại đi trước một bước mà tiến tới trạng thái đỉnh phong và bắt đầu đánh sâu vào Hợp Thể Kỳ đại bình cảnh.

Chương 1718: Bạo Thế Và Hoàng Kim Bàn

Năng lượng thần bí đang đánh sâu vào cảnh giới Hợp Thể Kỳ viễn siêu so với tường tượng rất nhiều. Một cỗ năng lượng cường đại ở trong cơ thể đệ nhị Nguyên anh không ngừng quay cuồng làm cho thân thể Nguyên anh nguyên bản màu xám đen thì lúc này ngoài thân thể nổi lên một tầng ngũ sắc quang hà, đồng thời cũng làm cho thân hình được thời phồng lên mấy lần.

Trong quang trụ, kim sắc dịch thể tựa hồ cũng có cảm ứng, cùng lúc đó hội tụ lại rồi biến ảo thành kim thân đem đệ nhị Nguyên anh bao bọc vào trong đó. Năng lượng thật lớn từ trong cơ thể Nguyên anh trào ra, ngay cả kim thân cũng vô pháp thừa nhận loại đột phá bình cảnh này mà đồng thời vỡ vụn tan rã.

Chỉ một lần đánh sâu vào bình cảnh thì không có khả năng phá tan được chướng bách giữa Luyện Hư và Hợp Thể kỳ. Đệ nhị Nguyên anh không thể để cho kim thân biến mất rồi lại lần nữa tích góp từng tí một năng lượng thần bí. Mà kim thân vừa mới biến mất lại tán ra từ kim sắc hào quang rồi lại một lần nữa ngưng tụ thành hình. Cứ như vậy, liên tiếp bảy tám lần, mỗi lần đánh sâu vào bình cảnh đều làm cho năng lượng thần bí trong cơ thể đệ nhị Nguyên anh tiêu hao không còn nhưng do cỗ lực lượng này quá mức khổng lồ nên đều làm cho kim thân huyền hoá dễ dàng bị phá huỷ hoà tan. Nhưng thần niệm của đệ nhị Nguyên anh vẫn thao túng được kim thân lại điên cuồng ngưng tụ mà tranh chấp với năng lượng thần bí.

Hợp Thể kỳ đại bình cảnh viễn siêu hơn trước đó rất nhiều, trải qua nhiều phen đánh sâu vào như vậy mà nó vẫn chỉ có một tia rung động mà thôi. Đợi đến lúc chân chính phá tan được quan khẩu này thì rõ ràng còn cách xa vạn dặm. Trong tâm Hàn Lập trầm xuống.

Lúc này tại bản thể, pháp lực tu vi đồng dạng đã đạt đến Luyện Hư hậu kỳ đỉnh phong, thanh lương khí bắt đầu mạnh mẽ lấp đầy các kinh mạch. Một tia cảm giác kinh mạch bắt đầu bành trướng được hẳn cảm ứng rành mạch.

Hàn Lập trong lòng kinh hãi nhưng bởi hồn phách đau đớn chỉ có thể miễn cưỡng

duy trì được một tia thanh minh mà căn bản không thể bấm pháp quyết hoặc thúc giục bảo vật gì được. Ngay cả hắc có thần thông đầy mình cùng kinh thiên bảo vật thì giờ phút này lại vô kế khả thi.

Mà theo quang trụ từ trong lỗc xoáy phun ra mênh mông nhũ bạch quang, không thấy yếu đi chút nào. Hàn Lập cảm ứng thấy thần bí năng lượng trong kinh mạch đang nhanh chóng lớn mạnh thì sắc mặt trở nên tái nhợt vô huyết.

Hắn biết rõ, ngay bản thân có sự mạnh mẽ vô cùng thì cũng tuyệt không hơn được Kim thân pháp tướng. Trong khi đó, kim thân kia mỗi lần đánh sâu vào bình cảnh thì trong nháy mắt đều bị vỡ vụn ra. Thân thể chính mình không thể thừa nhận được năng lượng mỗi lần trùng kích bình cảnh Hợp Thể Kỳ được.

Năng lượng trong quang trụ cố nhiên thần kỳ vô cùng nhưng so với linh lực bình thường mà nói thì tuyệt là quá mức bá đạo nhưng loại cảm giác khoan tay chịu chết này từ khi hắn bước vào con đường tu tiên thì tới nay chưa từng trải qua. Ngay cả tâm chí có cứng rắn như thạch thì cũng không khỏi có vài phần kinh hoảng.

Một lúc sau, trên người Hàn Lập giống như được đỡ lên một tầng kim phấn, chẳng những thân hình kim quang chói mắt mà trên da thịt cũng hiện ra kim sắc lân phiến bắt đầu trương lên mà biến hoá thành một tầng đậm kim sắc giáp y. Giáp y này tuy mờ nhạt vô cùng, bộ dáng chỉ có một tầng, từ xa nhìn lại dường như là một kiện kim sắc chiến giáp không trọn vẹn.

Đây đúng là "Phạm Thánh giáp y" do Phạm Thánh Chân Ma Công tu luyện đến cảnh giới cao thâm gì có khả năng tự động hình thành để bảo mạng. Chiến giáp này hiện tại căn bản chưa nói tới uy năng gì, năng lực phòng ngự so ra còn kém hơn so với Thiên ngoại ma giáp cả ngàn lần nhưng loại bản mệnh chiến giáp này hơn ở chỗ này có tiềm lực phát triển vô hạn, tùy theo sự gia tăng tu vi của chủ nhân mà tự tiến hoá. Hơn nữa bởi vì được tự thân cô đọng mà ra nên ở phương diện biến hoá cùng uy năng tự nhiên cũng hơn xa các loại chiến giáp bình thường có thể so sánh được.

Đương nhiên, Phạm Thánh giáp y này không phải là tồn tại Luyện Hư có thể luyện ra được mà là một loại đại thần thông sau khi Phạm Thánh Chân Ma Công tiến vào Hợp Thể Kỳ mới có được. Hiện giờ do được năng lượng thần bí mạnh mẽ quán thể thì mới may mắn thúc giục ra được một phần. Tuy rằng giáp này chưa nói tới cái gì cường đại

nhưng xuất hiện càng sớm thì tự nhiên là tiềm lực càng lớn, có thể trước tiên dùng bản mạng chân nguyên rèn luyện tăng lên.

Nhưng loại chuyện này ở thời điểm bình thường có thể làm cho Hàn Lập mừng rỡ thì giờ phút này hẳn ngay cả ánh mắt cũng không nhìn qua một lần. Lúc này hẳn đang có tâm niệm liễu mạng, muốn trước tiên khi đại nạn xảy ra phải tìm ra một biện pháp nào đó bảo trụ cái mạng nhỏ. Đừng nói là Hàn Lập gặp khó mà ló cái khôn, thật ra nếu đệ nhị Nguyên anh lại một lần nữa đánh sâu vào Hợp Thể Kỳ đại bình cảnh mà thất bại thì sẽ không có biện pháp nào nữa.

Trước tiên là trước khi bạo thể phải tự hành bạo pháp thể, mượn uy lực mà trợ giúp Nguyên anh bỏ chạy.

Hàn Lập tuy rằng hiện tại không thể thúc dục bảo vật cùng pháp quyết gì nhưng tình hình giống như là được hoá được châm ngòi, nếu tự hành bạo thể trước thì còn miễn cưỡng có thể làm được. Tuy rằng cùng là bạo thể nhưng hai cái tự nhiên là khác nhau rất lớn.

Nếu bị năng lượng thần bí kia mạnh mẽ bạo thể mà chết thì tự nhiên là không thể khống chế uy năng bạo thể may, hơn nữa sẽ khiến Nguyên anh bị cuốn vào trong đó mà hoá thành tro bụi. Mà tự hành bạo thể thì dưới tình huống có thể bỏ qua hết thảy mà khống chế phạm vi uy năng bạo thể lớn hay nhỏ trong phạm vi nhất định cấp cho chủ Nguyên anh có cơ hội đào mạng.

Đương nhiên loại phương pháp này là một loại thủ đoạn bất đắc dĩ trí tử rồi sau đó lại tái sinh. Hẳn không đến thời điểm cuối cùng thì tuyệt không dùng đến. Dù sao Nguyên anh đã không còn pháp thể thì kết cục bị thương thế nào có thể nghĩ. Cũng may là trong vòng tay trữ vật còn có một khối Chi tiên linh khu. Nếu thật sự phải bạo thể để Nguyên anh thoát ra thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng phụ thể lên khối linh khu này.

Bất quá cho dù là thực sự phải dựa theo thủ đoạn này mà thi triển thì cuối cùng có thoát được mạng hay không còn là chuyện khó nói nhưng trừ bỏ phương pháp này ra thì hẳn đích xác là không còn biện pháp nào khác dùng được nữa.

Về phần đệ nhị Nguyên anh thì cũng chỉ có thể phó mặc cho số phận. Hẳn hiện giờ tự thân khó bảo toàn nên tự nhiên không thể cố kỵ may. Hàn Lập tâm niệm chuyển động nhanh chóng, bất đắc dĩ cân nhắc như thế mà trong lòng không khỏi có chút hối

hận lần này đã mạo muội hành động. Nếu không sẽ không rơi vào cảnh hai cái Nguyên anh đồng thời ngã xuống.

Tiếp theo, kinh mạch các nơi đều truyền đến từng trận đau đớn, bộ dáng như tùy thời có thể bị xé rách ra, sắc mặt Hàn Lập tái xanh, hít sâu một hơi và bắt đầu điều động một tia thần niệm chi lực.

Nhất thời trong kinh mạch được thêm tới mức cực hạn bởi linh lực tinh thuần cùng năng lượng thần bí được dẫn dắt mà bắt đầu ở trong cơ thể quay cuồng sôi trào lên. Hàn Lập ngồi xếp bằng, bên ngoài thân kim quang chột hiện lên không ngừng. Phạm Thánh giáp y vừa mới hình thành cũng hơi vặn vẹo biến hình, thậm chí trên mặt còn hiện ra bạch sắc không gian liệt phù.

Hàn Lập cười khổ một tiếng, đưa mắt nhìn về phía đệ nhị Nguyên anh xa xa mà trong lòng đau xót chuẩn bị kích phát tất cả pháp lực trong cơ thể. Làm như thế giống như ném một Hoả tinh vào nồi nước, có thể trong nháy mắt kích hoạt kíp nổ mà bạo thể.

Nhưng ngay tại lúc mệnh chỉ treo chuông thì dị biến nổi lên. Một cánh tay Hàn Lập trong giây lát trở nên nóng bỏng vô cùng, một chút như bị liệt hoá bao vây thiêu đốt rào rạt. Hắn tự nhiên cả kinh, thần niệm ngưng lại một chút, ánh mắt hướng về phía cánh tay nhìn lướt qua một cái. Kết quả thần sắc ngẩn ra, chỉ thấy trên cánh tay kia hiện ra hoàng quang chói mắt, nơi đó mơ hồ có một cái ấn ký hoàng kim nhạt như ẩn như hiện.

"A, thì ra là bảo vật này!"

Hàn Lập trong lòng vừa động một chút đã nhận ra. Dấu vết này đúng là do Huyền Thiên quả thực tự hành phong ấn lên nhưng không chờ hắn kịp nghĩ gì mà cái ấn ký hoàng kim này đã vặn vẹo chớp động một trận. Trong cơ thể năng lượng thần bí cùng linh lực tinh thuần giống như tìm được chỗ thoát, trong nháy mắt theo kinh mạch các nơi hướng về phía ấn ký hoàng kim trên cánh tay ào ạt trào tới.

Ấn ký này giống như một cái động không đáy, năng lượng cùng linh lực nhiều kinh người như vậy mà chỉ cần hào quang vi diệu một cái thì chỉ một lát công phu sau, năng lượng thần bí trong cơ thể Hàn Lập đã bị thôn phệ gần một nửa. Cái mạng nhỏ nguyên bản đang treo trên chỉ mệnh ai ngờ chỉ mệnh mà lại dễ dàng hoá giải như vậy. Trong lòng Hàn Lập tất nhiên là kinh hi không thôi!

Ngay sau đó, một màn kinh người hơn xuất hiện!

Ấn ký hoàng kim kia đột nhiên hào quang chợt loé rồi một câu hoàng sắc mọc lên ra ngoài cánh tay, đúng là bản thể của Huyền Thiên quả thực.

Quả thực này vừa hiện lên thì tựa hồ hưng phấn dị thường, chỉ chợt loé lên vài cái thì linh lực cùng năng lượng thần bí trong cơ thể Hàn Lập liền giống như cự kình hấp thủy mà bị hút vào.

Huyền Thiên quả thực tán mát ra một cỗ khí tức kinh người rồi hướng về phía lỗ xoáy màu vàng hơi động vài cái, chỉ nghe "phốc xuy" một tiếng, một đạo thủy mang chợt loé lên rồi đột nhiên một đạo quang mang mãnh mẽ bắn ra tạo thành một thanh quang kiếm.

Mũi kiếm này thanh thủy dị thường, bóng loáng như gương nhưng ở trung tâm có ẩn hiện một loạt thủy sắc phù văn, hàn quang lưu chuyển không ngừng. Rõ ràng là Huyền Thiên chi kiếm được biến ảo ra!

Căn bản không cần Hàn Lập thao túng, bảo vật này liền cảm nhận được vật nơi đây đối với nó có sự uy hiếp lớn nhất, bỗng nhiên mũi kiếm hướng lên trên cơn lỗ xoáy màu vàng trong hư không hơi điểm ra một chút, đồng thời thanh minh một tiếng vang tới tận cửu tiêu.

Theo sau linh quang chớp động, trên đầu mũi kiếm bỗng nhiên hiện ra vô số phù văn màu xanh thẫm, tiếp theo lại run lên nhẹ vài cái. Nhất thời thiên địa nguyên khí trong hư không phụ cận kích động một trận rồi từ trong hư không hiện ra vô số ngũ sắc quang hà nhất tề hướng về phía Huyền Thiên chi kiếm lao tới.

Trong nháy mắt, trên Huyền Thiên chi kiếm quang mang chợt loé mà thanh minh một tiếng rồi chếch lên cao hướng về phía cơn lỗ xoáy màu vàng trên trời cao trảm ra. Một đạo kiếm quang xanh biếc hiện lên giống như một đạo cửu thiên lôi điện chói mắt, chợt loé lên rồi lướt qua vọt ra phía cơn lỗ xoáy màu vàng tà tà trảm tới.

"Oanh" một tiếng!

Quang trụ nhũ bạch sau khi thanh quang chợt loé lên liền bị trảm thành hai đoạn, một cỗ pháp tắc chi lực giống như có thể hủy thiên diệt địa từ trong kiếm quang cuộn cuộn

hiện lên một chút đem cơn lốc bao phủ vào trong đó. Cơn lốc màu vàng nhất thời nổ lớn một tiếng, tiếp theo hào quang chợt loé ời hoá thành một cái kim sắc viên bàn to cỡ một mẫu.

Kim bàn to lớn này mặt ngoài có ẩn hiện một bộ đồ ánh giống hệt tinh không đồ trên đài cao, đồng thời bốn phía nổi lên vô số ngũ sắc phù văn. Mà một đạo tiếp một đạo nhũ bạch quang trụ đang từ kim bàn điên cuồng phun xuống liều mạng ngăn cản pháp tắc chi lực của kiếm quang màu xanh.

Nhưng ngay cả bảo vật này là một kiện không gian dị bảo rất có lai lịch ở Chân tiên giới, luận về trình độ quý hiếm cùng giá trị thậm chí còn hơn cả Huyền Thiên chi bảo bình thường nhưng thân mình thần thông lại không phải dùng để cùng người tranh đấu nên sao có thể ngăn cản một kích này.

Chỉ một lát công phu sau, nhũ bạch quang trụ đã bị pháp tắc chi lực cắn nuốt sạch sẽ, tan tành mây khói. Phụ cận hư không vụn vẹo một trận rồi thanh sắc kiếm quang liên trảm lên kim bàn.

Chương 1719: Thu Hoạch

Một trận âm thanh giòn tan truyền ra. Viên bàn bọc phát ra kim quang chói mắt, ở trong pháp tắc chi lực cường đại vặn vẹo biến hình một trận rồi tắc tắc vỡ vụn ra. Kim sắc viên bàn này lại có vẻ yếu ớt như vậy, trong lúc đó hoá thành vô số quang điểm chọt loé lên mà biến mất vô tung. Trong hư không chỉ còn lại một ít không gian dao động.

Ngay tại lúc dị bảo này bị huỷ thì tại một nơi nào đó tại Linh giới, trong một căn mật thất dưới đất ở đáy biển sâu, một bóng người cao gầy vốn vẫn ngồi không nhúc nhích như có cảm ứng gì trong giây lát ngừng đầu, trong hai hốc mắt có hai luồng lực hoá hiện lên đem khuôn mặt chiếu sáng rõ ràng.

Đây đúng là khuôn mặt bạch cốt trắng ớn, trong hai hốc mắt có hai luồng lực hoá loè loè không động đậy, trông có vẻ cực kỳ quý dị. Phía trước bộ xương khô không xa có bảy mươi hai cái Thanh đồng đăng cao chừng hai thước, mặt trên cổ đăng có vô số đoá lục sắc đang diễm lớn nhỏ không đồng nhất chớp động không ngừng. Đăng diễm này cái to thì to cỡ quả trứng, nhỏ thì nhỏ cỡ ngón cái.

Trong mắt bộ xương khô hiện lên một tia kinh nghi, sau khi nghiêng đầu cân nhắc trong chốc lát thì tựa hồ như nhớ tới cái gì, đột nhiên hé miệng phun ra một đoàn ngân quang. Trong ngân quang, một cái ngân hoàn to cỡ bàn tay hiện lên, ngoại trừ kích thước và màu sắc bất đồng ra thì kiểu dáng và ngoại hình rõ ràng là không khác gì với cái kim sắc viên bàn vừa bị phá huỷ tại Nghiễm Hàn Giới.

Bất quá, lúc này trên bề mặt ngân sắc viên bàn xuất hiện vô số vết nứt rồi trong nháy mắt phát ra một tiếng gào thét mà tán loạn tiêu thất. Bộ xương khô thấy cảnh này thì trong mắt "phốc xuy" một tiếng, lục hoả tăng vọt mấy lần biến thành cỡ nắm tay, đồng thời trong miệng rống to một tiếng, tiếng hô có vẻ cực kỳ kinh sợ.

Bộ xương khô đứng vọt dậy, giận dữ giơ tay rồi đột nhiên hướng về một bên trong hư không chụp một cái. Nhất thời không gian dao động nổi lên, một cái cự trảo đen xì hiện ra cũng hướng một bên vách tường trảo xuống.

"Oanh" một tiếng, vách mật thất dày như thế nhưng bị cự trào đập nát nhưng bộ xương khô tựa hồ vẫn chưa phát tiết hết sự phẫn nộ trong lòng, lúc này lại hướng về một cái vách tường khác hé miệng, nhất thời bên trong miệng có hắc mang chớp động, tựa hồ đang muốn phun ra cái gì đó.

Tuy nhiên vào lúc này, ánh mắt nó vừa động rồi đột nhiên nhìn lướt qua lục điểm trên mười hai cái cổ đăng trên mặt đất. Trong mắt nó lục hoả chợt loé lên rồi chậm rãi nhắm mắt khép mồm lại, bộ dáng có vẻ đã bình tĩnh không ít. Tuy nhiên trong miệng nó vẫn nghe thấy một trận âm thanh lâu bầu, một hồi lâu sau mới oán hận hừ lạnh một tiếng rồi lại khoanh chân ngồi xuống.

Một lát sau, căn mật thất lại trở nên yên tĩnh, trên mười hai cái cổ đăng lục điểm vẫn leo lét đem nơi đây chiếu sáng nhưng ánh sáng chập chờn, chợt tắt chợt sáng...

Lúc này tại Nghiễm Hàn Giới, trên Huyền Thiên chi kiếm thuỷ mang chợt loé rồi mũi kiếm chợt tán loạn tiêu thất đi, một lần nữa khôi phục lại hình thái mộc côn vốn có. Tiếp theo kiếm này thanh minh một tiếng lại hoá thành một đoàn hoàng quang hướng về cánh tay Hàn Lập chui vào. Nhất thời cái ấn ký hoàng kim lại hiện lên trên cánh tay.

Huyền Thiên chi kiếm lại tự phong ấn lại.

Hàn Lập nhìn ấn ký trên cánh tay vẻ mặt tự nhiên là kinh hãi. Hẳn thở ra một hơi, thân hình vừa động rồi đứng lên. Trong nháy mắt kim sắc viên bản bị huỷ thì mọi sự đau đớn trên người liền biến mất không còn lại chút gì. Điều này làm cho hắn có cảm giác như tìm được đường sống trong chỗ chết nhưng Hàn Lập hiển nhiên cao hứng có chút quá sớm, thân hình vừa đứng thẳng lên còn chưa kịp có hành động gì thì bỗng nhiên cảm thấy hai chân mềm nhũn rồi bịch một tiếng lần nữa té ngã xuống đất. Tiếp theo cả người như chết lạng đi, toàn bộ thân thể các nơi trong lúc nhất thời không còn tri giác gì nữa.

Hàn Lập trong lòng kinh hãi vội vàng dùng thần niệm tra xét các nơi trong cơ thể, kết quả là hắn lại cười khổ một tiếng.

Giờ phút này tuy rằng hắn đã đạt tới Luyện Hư hậu kỳ đỉnh phong nhưng trong cơ thể lại trống tuếch, không còn lại một tia pháp lực nào. Hiển nhiên là một trăm vừa rồi của Huyền Thiên chi kiếm cố nhiên uy năng là vô cùng cường đại nhưng đã đem toàn bộ linh lực trong cơ thể lấy đi hết. Hơn nữa toàn bộ năng lượng thần bí đồng dạng cũng bị cưỡng hấp sạch sẽ, nếu không thì dưới tình huống đó cho dù Kim thân pháp tướng có ở

bên người hần thì căn bản là cũng không thể kích phát Huyền Thiên chi kiếm trăm ra một kích như vậy.

Hiện tại hần chỉ bị tiêu hao hết pháp lực, còn máu huyết nguyên khí thì không có bị tổn hao bao nhiêu và tu vi cảnh giới cũng không giảm xuống, cái này xem như đã là gặp may mắn lớn rồi. Bất quá vì trong cơ thể các kinh mạch lúc trước đã bị năng lượng thần bí đổ dồn vào quá mức nên bất tri bất giác có chút thương tổn, hiện tại năng lượng cùng pháp lực chợt không còn gì thì dĩ nhiên phát tác lên.

Bất quá Hàn Lập không lo lắng mấy, lấy thân thể có năng lực phục hồi cường đại của hần thì sau một lát là có thể chữa khỏi điểm thương tổn ấy. Chỉ có vấn đề là pháp lực tiêu hao hết như thế thì việc khôi phục phải tốn chút thời gian nhưng mặc kệ nói như thế nào, giờ phút này tâm tình của hần tự nhiên là vui sướng dị thường.

Tuy rằng hần có tự tin là bản thân không giống như tu sĩ bình thường, trong tay có Đẳng Long Đan cùng nhiều loại linh dược phụ trợ khác nên việc tiến giai đến Luyện Hư hậu kỳ chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi nhưng hiện giờ tự nhiên lại tiến giai đến nhường này thì đã tiết kiệm cho hần sáu bảy trăm năm, thậm chí là cả ngàn năm khổ tu. Cái này tất nhiên là chuyện quá tốt.

So sánh với việc này thì điểm thương tổn trước mắt quá mức nhỏ bé, không đáng kể. Hàn Lập trong lòng cân nhắc như thế, khoé miệng mỉm cười rồi xoay chuyển ánh mắt quét về phía trung tâm đài cao. ở chỗ đó kim thân ba đầu sáu tay đang phiêu phù ở trên không trung, đồng dạng đang khoanh chân ngồi xuống, sáu mắt khép hờ.

Thông qua mối liên hệ tâm thần giữa chủ Nguyên anh cùng đệ nhị Nguyên anh, trong khoảnh khắc hần đã biết được đệ nhị Nguyên anh đồng dạng bình an, chỉ do tu vi một hơi vượt qua nhiều giai như vậy nên đang ở bên đó liều mạng củng cố cảnh giới mà thôi. Nếu không chỉ cần vô ý một cái thì liền có thể lập tức rơi xuống một hai tầng cảnh giới.

Cái này cũng còn nhờ bản thể Hàn Lập đã có tu vi Luyện Hư, nếu không đệ nhị Nguyên anh thật sự là một tồn tại độc lập mà một chút đã kéo dài qua nhiều cảnh giới như vậy thì rất dễ sinh ra tâm ma phản phệ đủ có thể làm đệ nhị Nguyên anh lập tức phát điên mà chết. Tuy nhiên, cứ như vậy đệ nhị Nguyên anh trong khoảng thời gian ngắn cũng dừng nghĩ đến chuyện động thủ hay đấu pháp cùng ai đó.

Không trải qua mười năm tĩnh tu thì tâm ma đều có thể tùy thời xuất hiện làm cho cảnh giới này không xong. Bất quá, điều làm cho Hàn Lập trong lòng lấy làm kỳ chính là Phạm Thánh kim thân hiện giờ. Kim thân này trải qua việc được năng lượng thần bí kia năm lần bảy lượt hoà tan rèn luyện, hiện giờ bên ngoài đã xuất hiện vô số đạo tử kim sắc phù văn, khí tức so với trước kia thì cường đại hơn mấy lần.

Uy năng của Phạm Thánh kim thân nguyên bản đã không phải là nhỏ, nếu thật sự uy năng có thể một chút tăng gấp bội thì đáng sợ đến mức nào có thể nghĩ. Đối với Hàn Lập mà nói, điều này tự nhiên là một điều kinh hi ngoài ý muốn.

Tuy đã kiệt sức nhưng trên mặt Hàn Lập vẫn nổi lên một ý cười, tự nhiên không thể che dấu được. Một lúc lâu sau, Hàn Lập liền khoanh chân ngồi xuống, gân mạch tổn thương giờ phút này đã thuyên giảm được hơn phân nửa.

Một tay hắn vừa lật lấy ra mấy cái dược bình nhan sắc khác nhau rồi lấy ra mấy khối đan dược mà nuốt xuống bụng, sau đó hai tay nhất tề động, dược bình biến mất không thấy, còn trong tay lại xuất hiện hai khối tinh thạch xanh biếc toả ra linh khí cực kỳ kinh người. Hàn Lập không do dự mà nhắm chặt hai mắt lại rồi bắt đầu mượn dược lực cùng linh khí tinh thuần trong tinh thạch đỉnh giai khôi phục lại pháp lực bản thân.

Lại nói tiếp cũng có chút buồn cười.

Trước đó không lâu, Hàn Lập còn bởi vì trong cơ thể có quá nhiều linh lực mà hận không thể đem bài xích ra ngoài, còn bây giờ thì trong cơ thể lại không còn chút gì sót lại lại không thể không mong hấp thu thêm được chút nữa. Loại chuyện cười này tự nhiên cũng làm cho Hàn Lập không biết nói gì hơn.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt hơn nửa ngày đã trôi qua, Hàn Lập đang nhắm chặt hai mắt thì bỗng nhiên trợn trừng mở to ra, bên trong nhãn quan có một tia tinh quang chợt loé lên, bộ dáng tựa hồ pháp lực đã khôi phục một ít. Hắn nhíu mày rồi chậm rãi đứng dậy.

Bởi vì hắn liên tiếp vượt qua hai tầng cảnh giới nên khả năng thu nạp pháp lực trong cơ thể hơn xa lúc trước. Trong khi đó nơi đây linh khí nồng đậm hơn xa ngoại giới, cộng thêm việc được linh dược và linh thạch tương trợ nên trải qua thời gian dài như thế mà bất quá cũng chỉ khôi phục được một hai thành mà thôi.

Tuy nhiên cái gọi là một hai thành này cũng đã tương đương với một nửa pháp lực của hần lúc chưa tiến giai. Bất quá trước mắt Hàn Lập tự nhiên không có khả năng ngồi đây tĩnh tọa mấy ngày được. Sau khi cảm thấy đã có lực tự bảo vệ thì mới tiếp tục hành động.

Tuy nhiên hần cũng không có lập tức đi ra ngoài mà nhấc chân đi vào trong trung tâm đài cao, đồ vật có giá trị nhất nơi đây chính là cái kim bàn kia đã bị huỷ nhưng vẫn còn một bảo vật khác làm cho hần có chút động tâm, tính toán thu lấy, đó chính là cái ghế màu xanh biếc kia.

Vừa rồi vật này phối hợp với kim sắc viên bàn trên không trung khiến cho linh quang đại phóng, phù văn chớp động, hiển nhiên là thần diệu dị thường, khẳng định là rất có lai lịch. Tay áo Hàn Lập run lên, nhất thời một mảnh thanh hà cuộn ra sau đó cái ghế chợt loé lên mà biến mất không thấy.

Ánh mắt hần sau khi đảo qua bốn phía thì thân hình vừa động liền quỷ dị hiện ra trước đám giáp sĩ khôilỗi. So với cái ghế kia thì đối với Hàn Lập, mấy con khôilỗi này lại càng thêm hứng thú.

Hiện giờ đám khôilỗi này sau khi kim sắc viên bàn bị huỷ thì lại khôi phục lại vẻ yên lặng ban đầu, đứng yên như tượng nhưng Hàn Lập không dám khinh thường nó mấy may. Lúc trước đám giáp sĩ này được thúc dục thả ra linh áp to lớn, cơ hồ mỗi con có thể so sánh với Hợp Thể Kỳ, nếu hần thật sự có thể nắm giữ được mấy giáp sĩ này thì thu hoạch to lớn thế nào có thể nghĩ được.

Trong lòng nghĩ như thế, hần dùng thần thức đem một tia thần niệm xâm nhập vào trong khôilỗi trước mắt nhưng một lát sau thì sắc mặt Hàn Lập trở nên cổ quái dị thường. Kết cấu của khôilỗi này có vẻ cực kỳ đơn giản, thô ráp, điều duy nhất làm cho Hàn Lập không thể hiểu được chính là trong khôilỗi được khám linh thạch không phải bình thường mà là một khối quái thạch màu đỏ chưa bao giờ gặp qua.

Quái thạch này cũng không biết là vật gì mà bề mặt sáng bóng như gương nhưng phía trên có vô số kim sắc tế ti chớp động không ngừng. Lúc này linh quang âm đạm cực kỳ, giống như tùy thời đều có khả năng tắt đi.

Rõ ràng khôilỗi này sau một phen hành động lúc trước đã tiêu hao hơn phân nửa năng lượng ẩn chứa bên trong quái thạch. Nếu toàn lực thúc dục một lần nữa thì khôilỗi

này nhiều lắm có thể thi triển được một hai kích. Hàn Lập nhú mày một lúc rồi vung tay áo lên đem đám khói lỏi này thu lại.

Chương 1720: Sụp Đổ

Nhưng một màn kể tiếp xảy ra làm cho Hàn Lập hoảng sợ xuất hiện.

Khi thanh quang mới vừa bao lấy khôỉ lổ trước mắt thì toàn thân khôỉ lổ đột nhiên quang mang cuồn thiểm rồi tản mát ra khí tức cực kỳ nguy hiểm và chỉ bằng vào luồng khí tức đó đã đem thanh quang đánh tan.

Hàn Lập cả kinh, không cần suy nghĩ gì cả thân hình nhoáng lên mang theo tàn ảnh liên tiếp lùi ra phía sau. Sau mấy cái chớp động thì cả người xuất hiện ở bên ngoài đài cao trên không trung. Trong nháy mắt chín con khôỉ lổ đồng thời vung ngân thương trong tay lên rồi một đạo ngân mang kinh người chọt phun ra nhưng lại phân biệt chém về phía một con khôỉ lổ gần nhất.

"Bụp bụp" vài tiếng vang lên, chín con khôỉ lổ đều bị chém thành hai mảnh rơi xuống đất mà nổ tung ra. Trên đài cao thoảng cái đã đầy mảnh vụn từ đám khôỉ lổ sau khi bạo liệt.

Hàn Lập tận mắt chứng kiến cảnh này thì tự nhiên là cảm thấy đáng tiếc, ánh mắt sau khi đảo qua đồng mảnh vụn thoảng chút trầm ngâm rồi độn quang khê động bay quanh đài cao một vòng rất nhanh.

Quang hà cuộn xuống phía dưới, đồng mảnh vụn khôỉ lổ trên mặt đất đều bị thu hết không còn. Độn quang lại bay lên đài cao rồi vụt tắt lần nữa hiện ra Hàn Lập.

Những khôỉ lổ này tuy rằng luyện chế có chút thô sơ nhưng tài liệu sử dụng lại là những tài liệu hãn chưa bao giờ thấy qua, Hàn Lập dự định thu hồi nguyên cứu sau hoặc về sau có tác dụng khác. Sau khi làm xong hết thấy, hần cúi đầu nhìn xuống phía dưới.

Trên đài cao lúc này đã trống trơn, bộ dáng không còn vật gì nữa mà chỉ còn mỗi bức đồ án tinh không đồ thật lớn và cực kỳ hoàn chỉnh. Sự lợi hại của bức tinh không đồ này Hàn Lập đã tự mình thể nghiệm qua nên bây giờ tu vi của hần đã tăng nhiều nhưng cũng không dám nhìn quá lâu.

Sau khi hít một hơi sâu, tay Hàn Lập hơi run lên rồi đột nhiên trong tay xuất hiện một quyển trục màu trắng nhạt, cổ tay hơi run lên hướng xuống phía dưới ném đi.

Quyển trục lập tức hoá thành một đạo bạch quang hướng xuống dưới lao đi, khi cách dài cao hơn mười trượng liền dừng lại huyền phù tại chỗ. Hàn Lập giơ tay bấm quyết, đồng thời trong miệng lầm bầm niệm chú rồi hướng xuống dưới ngưng trọng điểm ra một chỉ.

"Phốc" một tiếng.

Quyển trục liền mở ra, bên trong để lộ ra một khoảng trống rộng vài thước. Theo đó trong quyển trục phát ra tiếng chú ngữ điên cuồng tăng lên, trong chốc lát công phu đã hoá to thành kích thước của đài cao, bộ dáng như con diều trắng lơ lửng trên không trung.

Hàn Lập mỉm cười, tiếng chú ngữ trong miệng cũng dừng lại, mười ngón tay liên tiếp bùng ra. Nhất thời từng đạo pháp quyết bắn lên hoạ trục phía dưới không thấy tung tích. Trong quyển trục, các loại hào quang đại phóng rồi từ từ rơi xuống phía dưới, trong khoảnh khắc đã đem cái đài cao bao bọc nghiêm mật bên trong.

Được Hàn Lập sử dụng pháp quyết điên cuồng thúc dục, tại chỗ trống trong quyển trục, quang hà diễm lệ lưu chuyển bất định, có vẻ diễm lệ và thần bí dị thường. Sau một chén trà nhỏ công phu, quang hà trên quyển trục dần dần tiêu thất để hiện ra nguyên bản màu trắng đã biến thành năm màu.

Hàn Lập không nói gì mà vẫy vẫy tay, trên hoạ quyển lập tức xuất hiện quang mang rồi từ trên đài cao bay lên không và cũng rất nhanh thu nhỏ lại. Trong nháy mắt kích thước của nó đã biến thành vài thước, nguyên bản hoạ trục vốn trống không thì lúc này xuất hiện một bản tinh không đồ thu nhỏ lại vài phần.

Hàn Lập đã sử dụng bí pháp đem tinh không đồ trên đài cao sao chép lại, hoạ quyển sau khi bay xuống phía dưới thì biến thành một cái hoạ trục tán ra ngũ sắc quang mang rồi run lên mà tự hành bắn nhanh đi, sau đó liền chui vào ống tay áo của Hàn Lập.

Hàn Lập sao chép tinh không đồ này là do hắn tự tin có thể từ đó mà nghiên cứu ra một ít môn đạo, tối thiểu là cũng giúp hắn lĩnh ngộ thêm về một chút ảo thuật. Kể từ đó, nơi đây cũng không còn cái gì có giá trị nữa nhưng Hàn Lập vẫn cẩn thận tỉ mỉ tìm tòi

một lần, sau khi xác định không còn đồ vật gì nữa thì thở dài một hơi rồi hoá thành một đạo thanh quang hướng ra ngoài bắn nhanh đi.

Hắn đã ở trong Tu di không gian này gần một ngày nên tự nhiên không muốn ở lại lâu hơn nữa.

"Oanh" một tiếng.

Trong đại điện lúc trước, tấm bình phong thật lớn đang nằm trơ trọi đột nhiên nổ tung ra, một đoàn hắc quang khoảng một trượng hiện lên trên bình phong, sau đó xoay tròn một cái thì hình thành một tiểu hắc qua. Tiếng xé gió vang lên rồi bên trong xuất hiện một đạo cầu vòng bắn nhanh ra rồi trung tâm đại điện hiện ra thân ảnh của Hàn Lập.

Hắn quay đầu lại nhìn tấm bình phong một cái, con mắt thứ ba đen kịt giữa trán từ từ nhắm lại rồi biến mất.

"Đáng tiếc, cái Tu di không gian bảo vật này đã bị người ta triệt để luyện hoá, không phải ngoại nhân có thể thu được. Nếu không có được bảo vật này thì rất có tác dụng."

Hàn Lập có chút tiếc nuối nói nhỏ một tiếng rồi đưa mắt đảo qua mọi nơi. Không ngoài sở liệu, hai người Liễu Thuý Nhi quả nhiên không có ở chỗ này.

Thần sắc hắn vẫn lãnh đạm, cũng không có vẻ lo lắng gì nhưng sau khi hơi cân nhắc bước về phía cửa đại điện. Hắn đã ở trong Tu di động thiên thời gian dài như thế, thiết nghĩ các nơi ở trong cung điện này hẳn là đều bị hai người này tìm kiếm qua một lần. Bây giờ đi tìm hai người này cũng không phải là ý hay mà nhanh chóng ly khai nơi đây, sau đó tìm địa phương khác đả toạ mấy ngày đem pháp lực khôi phục lại rồi nói tiếp.

Nhưng Hàn Lập mới đi ra khỏi cửa điện, đang muốn lên tiếng báo hiệu để liên hệ với hai người Liễu Thuý Nhi thì mặt đất đột nhiên truyền đến một trận rung động, tiếp theo một trận động đất đột nhiên truyền đến làm rung động cả không gian, tiếp theo một trận rung chuyển kịch liệt truyền đến. Hàn Lập cả kinh nhưng chưa kịp nghĩ gì trong không trung bỗng nhiên vì đó mà tối sầm lại rồi không biết khi nào đã có thêm một tầng mây đen kịt lớn bay tới đem phân nửa không trung che kín lại. Trong mây đen ẩn hiện có tiếng sấm nổ lớn!

Từng cơn lốc đen kịt như giao long đột ngột mọc lên từ trên mặt đất trực tiếp tiến

vào trong đám mây kia. Từ xa nhìn lại như trong thiên địa đột nhiên mọc thêm rất nhiều trụ chống trời đồ sộ dị thường. Sắc mặt Hàn Lập thoáng cái đã trở nên khó coi dị thường.

Bây giờ không cần kiểm tra cái gì, hẳn cũng có thể cảm ứng được thiên địa nguyên khí trong nháy mắt đã loạn thành một đoàn. Dù loại linh áp tràn ngập bầu trời, càng làm cho hẳn kinh hãi là trong không trung phụ cận còn có rất nhiều cấm chế ba động hiện lên, chợt mạnh chợt yếu, cực kỳ không ổn định. Đây là dấu hiệu cấm chế nơi này bắt đầu mất đi sự khống chế.

Hàn Lập không lưỡng lự, ngoài thân thanh quang chợt loé rồi từ từ hướng lên không trung bay đi, khi lên đến cách mặt đất sáu trượng thì mới dừng lại huyền phù tại chỗ. Cấm chế cấm không tuy rằng không có triệt để bị mất đi tác dụng nhưng mà cấm chế chỉ lực không bằng phân nửa trước kia. Như thế mà nói, phi độn ở tầng trời thấp cũng không có vấn đề gì.

Một lúc sau, sự chấn động trên mặt đất càng thêm mạnh mẽ, phía sau chủ điện cũng bắt đầu có một tầng tử quang nổi lên mà tử quang này cũng chợt ám chợt minh, cuồn cuộn thiếu bất định. Từ trong một đám lầu các ở phía sau chủ điện, một đạo hoàng quang bỗng nhiên theo nóc nhà xông ra rồi phát ra một tiếng huýt sáo dài và nhắm thẳng cung điện phía trước bay vụt đến.

Cùng lúc đó, từ một nơi bên cạnh chủ điện cũng có một đạo bạch quang chợt loé lên bay ra rồi cũng hướng về phương hướng đó bắn nhanh đi. Chính là hai người Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn. Bọn họ hiển nhiên cũng không từng dự liệu đến thời khắc kinh biến này nên nét mặt đều có ẩn chứa một tia sợ hãi.

Hàn Lập khoé mắt nhảy lên một chút rồi cũng không có chần chờ. Thanh quang chợt loé rồi hoá thành một đạo thanh sắc cầu vòng lướt qua cái sân trước chủ điện, sau mấy lần chớp động thì đã phi độn tới chỗ sơn đạo, sau đó gấp gáp lao thẳng xuống phía dưới mà đi.

Trước kia hẳn còn có chút lo lắng về hấp lực ở chỗ sơn đạo khiến hành động bị trở ngại khi hạ sơn nhưng sau khi vừa bay ra hơn mười trượng thì đã triệt để yên tâm. Không biết là do không gian dị biến còn hay là cấm chế trên sơn đạo chỉ có tác dụng với người lên núi mà độn quang không chút trở ngại, trong khoảnh khắc thanh quang đã chớp động một cái thì đã xuống tới chân núi. Cơ hồ là chân trước chân sau, Thạch Côn cùng Liễu

Thúy Nhi cũng tới bên cạnh Hàn Lập.

"Rốt cục là chuyện gì xảy ra vậy? Không gian nơi này không ổn định, sắp sụp đổ rồi. Ta còn có một cái trọng bảo lập tức có thể thu lấy mà."

Thạch Côn vừa hiện ra thân hình thì kinh sợ dị thường găm nhẹ nói.

"Hừ, đâu chi có người. Ta cũng vừa mới phá giải xong một đám cấm chế trong mật thất, đang muốn tiến nhập đây..."

Liễu Thuý Nhi cũng không có bao nhiêu tức giận nói ra. Hai người tuy không có chủ ý nhắm vào người nào nhưng ánh mắt bất tri bất giác cùng nhìn về phía Hàn Lập.

"Thế nào, nhị vị đạo hữu chẳng lẽ cho rằng việc này có liên quan tới Hàn mỗ? Ta cũng mới từ chỗ không gian cấm chế kia đi ra, sao lại làm chuyện như vậy được?"

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, tự nhiên tuyệt không gánh vác loại oan uổng này.

"Nhưng..."

"Có cái gì thì khi thoát ra khỏi nơi đây rồi nói tiếp. Nếu không nhanh chóng ly khai thì một khi không gian sụp đổ e là chết không có chỗ mà chôn đâu."

Thạch Côn còn muốn nói thêm cái gì nữa nhưng đã bị Liễu Thuý Nhi đi trước một bước cướp lời nói.

Vừa nghe lời này, Thạch Côn nhất thời ngậm miệng lại không nói gì nữa mà Hàn Lập tự nhiên lại càng không biết nói gì thêm. Ba người lại lần nữa bay lên không trung rồi hoá thành độn quang bay đi, độn tốc nhanh hơn lúc trước vài lần.

Sau mấy cái hô hấp, ba người đã đến sát bên truyền tống trận. Thân hình ba người nhoáng lên rồi đồng thời đi vào trong truyền tống trận. Hàn Lập giơ tay lên đánh ra một đạo pháp quyết vào pháp trận trước phía dưới, pháp trận vang lên một tiếng ông mình rồi bạch quang đại phóng. Thân ảnh ba người Hàn Lập chột loé lên rồi được bạch quang triệt để bao lấy.

Khi tiếng ông mình vừa dứt, quang mang vụt tắt, ngay sau đó trong truyền tống trận đã không còn ai nữa. Thanh sắc quang mang chột loé lên, trên cao mấy nghìn trượng

thân hình Hàn Lập hiện ra. Liễu Thuý Nhi và Thạch Côn cũng đồng dạng đứng cách đó vài chục trượng. Ba người không nói gì mà đều đưa ánh mắt nhìn xuống phía dưới.

Lúc này phía dưới các loại quang hà chớp động không thôi, tiếng nổ liên miên truyền ra, đồng thời chỗ sát mép hang linh quang co giãn bất định, nhuyển động không thôi, giống như một miệng núi lửa sắp phun trào.

"Đi thôi! Nơi đây không phải là nơi có thể ở lâu, phía dưới sắp bị phá huỷ rồi. Không cần thận là bị cuốn vào trong không gian lốc xoáy, nguy hiểm cực kỳ lớn."

Hàn Lập mặt không biểu tình nói ra rồi cũng không để ý tới hai người Liễu Thuý Nhi nữa mà xoay người hướng về một phương hướng phá không mà bay đi.

Hai người Thạch Côn nhìn nhau liếc mắt một cái, thần sắc ngưng trọng rồi không nói gì nữa mà cũng độn quang theo sát Hàn Lập bay đi. Lấy độ tốc của ba người, trong chốc lát đã cách xa hơn mấy nghìn dặm. Vào lúc này, một tiếng nổ kinh thiên động địa từ phía sau cuộn cuộn truyền đến.

Chương 1721: Đuổi Kịp

Từ trung tâm vụ nổ, một lượng lớn linh khí đè nén tạo nên linh áp thật lớn cơ hồ trong nháy mắt đem mấy tầng cấm chế tại lối vào phá huỷ tan tành. Một đạo phong trụ thô to từ dưới đất phóng lên cao, sau đó dần dần lan ra, cơ hồ đem tất cả mọi thứ trong khuôn viên vài dặm cuốn vào cơn lốc, đồng thời một cỗ linh áp ba động điên cuồng quét về bốn phía.

Đám người Hàn Lập cho dù đứng ngoài ngàn dặm nhưng vẫn có thể cảm nhận được khí tức huỷ thiên diệt địa kia. Sắc mặt ba người khê biến, nếu như bọn họ phản ứng chậm một chút sớm không thoát ly khỏi bên trong không gian vừa rồi sợ rằng đã gặp bất trắc.

"Không ổn, mấy tên Giác Xi Tộc bên kia đã phát hiện ra chúng ta rồi, chúng đang dùng tốc độ rất nhanh hướng sang bên này, chúng sắp tới rồi."

Liễu Thuý Nhi bỗng nhiên thất thanh nói.

"Bọn chúng đã phát hiện ra chúng ta rồi, chúng cũng đang dùng bí thuật khoá chặt chúng ta rồi, nơi này không thể ở lâu, phân tán ra mà chạy. Mấy tên Giác Xi Tộc này lưu lại tại đây một thời gian dài như thế chắc là có mưu đồ không nhỏ, không nhất định sẽ truy sát chúng ta không tha."

Hàn Lập tựa hồ cảm ứng được điều gì đó, thấp giọng nói.

Bây giờ bảo vật đã tới tay, bọn họ nguyên bản mỗi người chuẩn bị chia tay nhưng bây giờ nghe Hàn Lập nói như vậy hai người còn lại dĩ nhiên là không có ý kiến gì.

"Đã như vậy, Thạch mỗ đi trước một bước!"

Thạch Côn lúc này hướng Hàn Lập và Liễu Thuý Nhi ôm quyền nói, sau đó độn quang tái khởi hoá thành một đạo hoàng quang bắn nhanh đi.

"Hàn huynh, mấy tháng sau tại Vân thành gặp lại."

Liễu Thuý Nhi cũng khẽ cười một tiếng nói. Dứt lời, nữ tử này tay áo hơi run lên, một cái ngân sắc phi chu hiện ra trong tay rồi khẽ nhoáng lên một cái rồi biến to ra khoảng một trượng, sau đó trực tiếp bay xuống phía dưới chân nữ tử, toàn thân khẽ động rồi nữ tử này nhẹ nhàng hạ xuống phi chu phía dưới. Cùng lúc đó, không gian phụ cận xuất hiện không gian ba động, một đoàn ngũ sắc linh quang chợt hiện ra liền tiến nhập vào trong cơ thể của nữ tử, rõ ràng là một con tiểu điều.

Vừa thu hồi linh thú, Liễu Thuý Nhi dứt khoát thúc dục phi chu dưới chân, ngân quang chợt loé lên ngay sau đó phi chu liền biến mất, tức thì xuất hiện cách đó vài chục trượng rồi hướng một hướng khác phá không mà đi.

Hàn Lập thấy vậy, khoé mắt khẽ giựt một cái rồi giờ một tay lên bấm pháp quyết, sau lưng tiếng sét nổi lên rồi hiện ra một đôi cánh trong suốt. Hai cánh chỉ khẽ chớp động một cái thì Hàn Lập đã phi độn ra cách đó hơn trăm trượng, sau mấy cái chớp động liền biến mất tại cuối chân trời.

Đúng lúc đó, độn quang hơi chậm lại một chút rồi phụ cận độn quang có tiếng xé gió truyền đến, một con tiểu bạch xà thoáng hiện ra rồi trực tiếp tiến nhập vào độn quang, sau đó độn quang tiếp tục phá không mà đi, tốc độ lúc này dường như đã đạt tới cực hạn.

Không lâu sau, từ một phương hướng khác linh quang chợt loé, mười mấy đạo độn quang liền kết lại một mạch gào thét chạy tới chỗ đám người Hàn Lập vừa mới đứng cách đây không lâu, độn quang vụt tắt, bên trong hiện ra hơn mười tên Giác Xi Tộc trang phục khác nhau. Dẫn đầu là một gã thanh niên trên đầu có mọc ra một cây kim giác, sắc mặt âm trầm dị thường nói:

"Mấy tên cũng rất cơ trí, vừa thấy không ổn là lập tức chạy mất. Bất quá lúc đại sự của chúng ta sắp thành vậy mà lại có tộc nhân của tộc khác ẩn thân bên cạnh nhìn trộm mà không biết, nếu không phải bọn chúng xúc động cấm chế nào đó thì sợ rằng chúng ta vẫn vô pháp phát hiện ra mấy người này. Quyết không thể cứ như vậy mà để bọn chúng thoát đi được. Lãnh Hàn, Bạch Quả hai người mang theo những người khác đuổi theo hai tên kia, tự ta sẽ đuổi theo tên cuối cùng này."

Kim giác thanh niên nghiêng răng nghiêng lợi phân phó một tiếng.

"Thực Thử đặc sứ yên tâm, hai người bọn ta nhất định sẽ không phụ lòng phó thác của đặc sứ."

Một nam một nữ Giác Xi Tộc lập tức khom người đáp. Trong đó nam nhân ngoại mạo trông có vẻ đã hơn bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, da thịt có một lớp lân phiến dày đặc bao phủ, đỉnh đầu có một đôi lam sắc loạn giác, trông có vẻ bừa hăn dị thường. Nữ tử thì mặc một bộ ngân y, vóc người nhỏ nhắn, khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, giữa trán có mọc một cây ngân giác dài khoảng vài tấc. Hai người này hướng về phía đội ngũ phía sau hất tay chỉ về phía sau, nhất thời những người phía sau chia ra làm hai đội, mỗi đội ba người liền bay lên đứng phía sau hai người.

"Các người đi cùng Lãnh đạo hữu, còn ta sẽ đi truy sát tên kia."

Kim giác thanh niên vừa thấy trong đội ngũ còn lại ba bốn người vẫn không nhúc nhích thì liền nhướng mày phân phó một tiếng.

"Nhưng mà..."

Bốn người còn lại nghe vậy thì hơi ngẩn ra, trong đó có một người lộ ra vẻ chần chờ thì thào nói.

"Hừ, các người đã quên ta có bảo vật gì sao? Không tính tới Huyền Thiên thánh khí, chẳng lẽ lấy thần thông của ta mà còn đánh không lại một gã thượng tộc thôi sao?"

Kim giác Thanh niên hừ lạnh một tiếng, bộ dáng tự tin nói.

Nghe được tên kim giác thanh niên tên Thục Thử nói như thế, mấy người còn lại khẽ liếc mắt một cái, thầm cảm thấy có lý, lúc này gật đầu một cái rồi cũng chia ra làm hai phần gia nhập vào đội ngũ của đôi nam nữ lúc trước. Sau đó đôi nam nữ này liền dẫn theo đám người đồng loạt bay lên cao rồi hoá thành hơn mười đạo kinh hồng hướng về hai hướng bất đồng đuổi theo, hai hướng đó cũng chính là phương hướng hai người Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn mới vừa rời đi không lâu.

Trong nháy mắt, nơi đây chỉ còn lại một mình tên kim giác thanh niên. Kim giác thanh niên đem ánh mắt thu lại lạnh lùng nhìn về phương hướng Hàn Lập rời đi, bàn tay khẽ vỗ vào thắt lưng một cái. "Vù" một tiếng, một đoàn hoàng quang chợt bay ra. Theo một tiếng long ngân truyền đến, một con quái thú giống như rắn mối toàn thân vàng sẫm chợt xuất hiện. Con quái thú này có sáu chân, trên lưng có hai đôi cánh thật lớn, trong nháy mắt biến dài hơn mười trượng, thoạt nhìn dữ tợn dị thường.

Kim giác thanh niên thân hình khê động liên bay lên đứng lên phía trên cái đầu rắn mồi của nó. Linh quang chợt loé rồi trong tay xuất hiện thêm một con quái trùng trông giống ốc sên, bên ngoài vỏ ốc sáng long lanh hiện lên trong lòng bàn tay nhưng quái trùng này hơn nửa thân thể đều co vào bên trong vỏ, hai cái xúc tu cũng co thành một cục, bộ dáng trông có vẻ cực kỳ lười biếng.

Kim giác thanh niên khê nhướn mày, ngón tay khê bắn động liên xuất hiện một khoả đan dược màu đỏ đậm, dược hương nồng đậm hướng đến ốc sên bắn nhanh đi. Ốc sên nguyên bản trong bộ dáng lười biếng bỗng nhiên tinh thần phấn chấn, đầu khê nhoáng lên, nhất thời như tia chớp từ trong vỏ bay ra đem khoả đan dược kia nuốt vào trong bụng.

Nhất thời hai cái xúc tu nhỏ nhắn của con ốc sên vươn dài ra, hồng quang chói mắt nhắm ngay hướng Hàn Lập bỏ chạy hướng tới. Kim giác thanh niên vừa thấy cảnh này, trong mắt hàn quang chợt loé rồi giờ một chân lên đạp xuống quái thú phía dưới.

Hoàng quang chợt loé, bốn cái cánh thịt của con quái thú dưới chân hung hăng quạt một cái. Nhất thời một cơn lốc bão cát hiện lên, đem thân hình nó triệt để bao lấy, một lát sau sau khi cơn bão cát tan ra thì thân hình của con quái thú cùng kim giác thanh niên kia đã biến mất vô ảnh vô tung.

Cách đó không xa, bên trong quang ti do độn quang của Hàn Lập biến thành đang lấy một tốc độ bất khả tư nghị chạy đi, như ẩn như hiện trên không trung, trong nháy mắt công phu đã chạy xa hơn mười vạn dặm. Nhưng hiện tại trong độn quang, lam mang trong mắt hần liên tục chớp động cùng thần niệm liên tục quét lên trên thân mình, trán hần hơi nhăn lại. Sau khi phi độn không lâu, hần dường như cảm thấy mình bị một thứ gì đó khoá chặt lại, bộ dáng không buông tha mà hần lại sử dụng tới cả linh mục thần thông mà cũng không phát hiện ra điều gì khác thường, giống như đây không phải là bí pháp hay công pháp gì đó. Kể từ đó, tốc độ độn quang của hần lại nhanh hơn trước vài phần nhưng vẫn vô pháp thoát khỏi truy binh phía sau. Hướng hồ, hần bây giờ đang sử dụng độn tốc kinh người nhưng đồng thời pháp lực tiêu hao cũng không ít.

Lấy tu vi hiện tại mà tốc độ hao tổn pháp lực như thế cũng vô pháp duy trì lâu dài, chỉ có thể giải quyết truy binh phía sau thì mới có thể triệt để thoát khỏi tình trạng hiện tại.

Mà trên đường đào thoát hắn đã thi triển một số bí pháp thì đã biết được phía sau chỉ có một người mà thôi. Kể từ đó, Hàn Lập cũng không có bảo trì tốc độ như trước, ánh mắt quét xung quanh như tìm kiếm cái gì đó, tâm niệm nhanh chóng chuyển động, sát tâm khẽ nổi lên.

Lấy tu vi hiện tại cùng nhiều đại thần thông, ngay cả pháp lực có tổn hao nhiều đi chăng nữa nhưng đối thủ của hắn lại mà một gã cùng giai thì hắn tự nghĩ vẫn có thể giải quyết dễ dàng. Trong lòng nghĩ như thế, Hàn Lập cũng không có lập tức dừng động quang lại mà tiếp tục bảo trì động tốc như cũ, tiếp tục hướng về phía trước bắn nhanh đi.

Một hơi bay ra hơn vạn dặm, Hàn Lập cảm thấy tên phía sau mặc dù còn có viện binh nhưng cự ly đã xa như thế thì cũng không có khả năng lập tức chạy tới, động quang chợt tắt liền ngừng lại hiện ra thân hình Hàn Lập, hắn không nói hai lời tay áo khẽ run lên, vài chục khẩu phi kiếm màu xanh tuôn ra, chợt loé lên rồi tản ra bốn phương tám hướng mà biến mất trong không trung. Sau đó hắn liền đứng tại chỗ, hai tay chấp sau lưng huyền phù tại chỗ mà nhìn về phương hướng lúc trước chạy tới.

Không bao lâu sau, phía xa xa chợt có tiếng gió rít nổi lên, một cỗ hoàng phong cuồn cuộn kéo đến. Thế gió thổi tới trông có vẻ hung ác dị thường, hoàng phong chưa tới gần Hàn Lập mà đã truyền ra tiếng "oanh long long" như sấm gập, theo đó hoàng phong chợt tiêu thất rồi xa xa hiện ra một quái thú giống như rắn với sáu chân cùng bốn cánh thật lớn.

Trên đầu con rắn mối, kim giác thanh niên hai mắt híp lại nhìn về phía Hàn Lập, hàn quang chợt loé lên.

"Người là người tộc nào, tựa hồ không thuộc Thiên Vân Tộc? Mặc kệ người là người phương nào đã có dũng khí rình trộm việc của chúng ta thì cũng chỉ có thể nhận lấy cái chết mà thôi."

Thanh niên kia vừa mới mở miệng thì đã nói ra những lời băng hàn thấu xương.

Theo đó cũng không thấy hắn có cử động gì mà con quái thú dưới chân chợt gầm nhẹ một tiếng, ngoài thân hiện lên một đám quái phong rồi biến mất ngay tại chỗ chỉ lưu lại tên thanh niên, mà tên thanh niên kia cũng không nhanh, không chậm đánh ra hư không một trảo. Một bóng đen mơ hồ hiện lên, vạn vạn chớp động vài cái rồi hình thể chợt kéo dài ra rồi biến thành một cây ô mâu.

Hàn Lập thấy cảnh này, khoé miệng khẽ co quắp một chút, bỗng nhiên trên người kim quang đại thịnh, một tay nắm chặt bỗng nhiên hơi nghiêng một chút liền đánh ra một kích. Quyền này chưa kịp đánh ra hoàn toàn nhưng một kim sắc quyền ảnh trông có vẻ ngưng đọng dị thường đã gần như thoát ra khỏi nắm tay chợt loé lên mà bắn ra.

Quyền phong đi qua nơi nào nơi đó phát ra tiếng bạo liệt xé gió, tiếp theo quyền ảnh liền vụn vụn một chút rồi "oanh" một tiếng. Kim sắc cự quyền sau khi bay ra cách Hàn Lập không xa một chút thì bạo liệt, hoá thành một vòng kim sắc quang trảo đem phương viên mấy trượng bên trong bao lại. Một tiếng rống kinh sợ truyền ra, tiếp theo một đoàn hoàng quang bỗng nhiên bạo liệt mà ra rồi cùng với kim quang đan vào nhau.

Theo đó con rắn mối sáu chân chợt hiện ra trong không trung nhưng trông bộ dáng có vẻ chật vật dị thường, trong miệng liên tục phun ra hoàng mang liều mạng chống lại công kích của kim quang. Mà đúng lúc này, kim giác thanh niên kia vừa thấy Hàn Lập có chút phân tâm, lúc này nét mặt chợt hiện lên vẻ nanh ác, trong tay ô mâu chợt loé lên rồi vô thanh vô tức tiêu thất.

Chương 1722: Ngân Thước Và Kim Thân

Ngay sau đó, phía trước người Hàn Lập mấy trượng ô mâu quỷ dị hiện lên, ô mâu này khẽ run lên một cái liền hoá thành một đạo ô mang nhằm Hàn Lập bắn thẳng tới. Tuy vậy, Hàn Lập phản ứng cũng nhanh không kém, ô mâu cơ hồ vừa mới xuất hiện thì trong miệng hắn đã phun ra một đạo kim sắc hồ quang vừa lúc kích lên trên thân ô mâu. Tuy rằng hắn không biết ô mâu này là thần thông gì nhưng từ phía trên thân ô mâu có ầm ầm truyền ra huyết tinh chi khí, tám chín phần là một kiện ma khí, dùng Ích Tà Thần Lô có thể khắc chế được.

Nhưng một màn quỷ dị xuất hiện ngay sau đó!

Ô mâu đột nhiên chợt loé linh quang mà hoá thành một đạo hư ảnh xuyên thẳng qua kim sắc hồ quang, kim sắc hồ quang mất đi mục tiêu mà đánh vào hư không, căn bản là không thể ngăn cản thế tới của ô mâu này.

Nguyên bản ô mâu này đã xuất hiện gần trong gang tấc, hiện giờ lại xuất hiện cảnh quỷ dị này cho dù Hàn Lập có thân pháp linh mãnh phi thường thì cũng không tránh thoát khỏi một kích bất ngờ này. Kết quả chỉ thấy "phanh" một tiếng, ô mâu hung hăng đâm lên người Hàn Lập một cái rồi cũng bạo liệt thành một đám hắc quang mà ra.

Hàn Lập bị một cỗ cự lực vô hình đánh sâu vào trong cơ thể làm hắn không thể không lui lại vài bước nhưng thân mình lại bình yên vô sự. Ngay cả hàn quang đen kịt do ô mâu bạo liệt tạo thành giống như Cửu U minh quang nhưng lại bị hắc sắc chiến giáp trên người Hàn Lập ngăn cản toàn bộ.

Thần thông này của kim giác thanh niên kia tuyệt đối là có thể nhất kích trăm sát tu sĩ bình thường nhưng chỉ thấy bên ngoài hắc sắc ma giáp chợt loé lên toả ra một mảng hắc sắc phù văn liền ngăn cản toàn bộ đám hắc sắc hàn mang kia.

Hàn Lập cùng kim giác thanh niên đồng thời biến sắc.

Hàn Lập tự nhiên là có chút hoảng sợ dưới một kích bất ngờ có thể xuyên qua Ích

Tà Thần Lôì của tên thanh niên kia, nếu không phải Thiên ngoại ma giáp tự hành hộ chủ thì dưới một kích vừa rồi chỉ sợ là hắc cũng chịu không ít thiệt thòi. Mà tên kim giác thanh niên kia trong lòng cũng giật mình không ít, trong lòng hắc thầm nghĩ mọi việc đến lúc này rất thuận lợi, thế nhưng đối phương lại có thể ngăn cản được "Âm linh mâu" thần thông này của hắn. Phải biết đối thủ của hắn đã chế dưới thần thông này không ít, trong đó hơn non nửa là tồn tại cùng giai.

Trong mắt hắc chợt loé lên quang mang kỳ dị, gắt gao nhìn chăm chăm vào hắc sắc chiến giáp trên người Hàn Lập, tuy rằng kim giác thanh niên này lần đầu tiên thấy ma giáp như vậy nhưng ma giáp này lại có khả năng tự phóng ra các loại hắc sắc phù văn cùng hình dáng bề ngoài dữ tợn, tự nhiên là có thể nhìn ra được ma giáp này có lai lịch không nhỏ, trên mặt không chút biểu tình.

"Hảo hảo. Chiến giáp này của ngươi không tệ, bốn toạ nhất định phải có."

Kim giác thanh niên trong miệng lạnh lùng liên tiếp phun ra hai chữ "hảo".

"Phải không? Có bản lĩnh thì tự tới đây mà lấy!"

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng tự nhiên nổi lên chút giận dữ nhưng trên mặt lại thản nhiên đáp trả một câu.

"Đàm Hương Thiên Chủ! Đi!"

Trong miệng kim giác thanh niên khẽ quát một tiếng, tay khẽ lật lại, một thanh ngân sắc đoản thương nhất thời hiện ra, một cổ lĩnh áp kinh người chưa từng có phóng lên cao.

Hàn Lập ánh mắt ngưng trọng, trong lòng thoáng chút rung mình bởi vì khi hắn sử dụng Linh mục thần thông đảo qua ngân sắc đoản thương thì thoáng chút đã nhìn rõ được đặng chuôi của ngân thương có một đám ngân sắc phù văn, rõ ràng tất cả đều là Ngân khoa văn.

Cơ hồ không cần suy nghĩ, trong miệng quát khẽ một tiếng, một tay bấm quyết niệm chú. Nhất thời phụ cận hư không hiện ra vô số thanh sắc quang điểm, đám quang điểm này vừa nhoáng lên một cái liền biến lớn thành một đám thanh sắc quang liên to cỡ nắm tay.

Hàn Lập lúc này trong nháy mắt đã đem Xuân Lê kiểm trận kích phát, cũng tùy theo cổ tay áo hướng sang một bên phát lên, một đạo bạch ảnh kích bắn ra, sau khi xoay tròn một vòng liền hiện ra một đầu ngân sắc cự mãng dài vài chục trượng. Cự mãng khẽ lắc đầu, vẩy đuôi một cái đã đem toàn thân thẳng như cây trường thương sắc bén nhắm về phía quái thú bên trong tầng kim sắc quang trảo hung hăng đâm tới.

Quái thú lộ ra vẻ kinh sợ, trong miệng phun ra một đạo hoàng sắc khí lưu cùng huy động cự trảo lao thẳng tới phía cự mãng lâm vào thế giằng co không dứt. Hàn Lập rất yên tâm khi giao con quái thú cho thông linh khôi lỗi này, bất quá đầu quái thú kia cũng chỉ là Luyện Hư trung giai mà thôi. Tuy rằng "Oa oa" chỉ có tu vi là thượng tộc thất giai nhưng trong cơ thể đã mang theo hai kiện bằng dị bảo bằng thuộc tính uy năng không nhỏ nên so với đối phương tuyệt không kém chút nào. Cộng thêm bản thân là khôi lỗi nên trong tranh đấu cũng chiếm đôi chút tiện nghi, trừ phi gặp phải tổn thương trí mạng, nếu không thì uy năng cũng sẽ không giảm bớt chút nào.

Quái thú của đối phương đã có Oa oa chế trụ cho nên toàn bộ tâm thần của hắn đều đặt lên trên người tên kim giác thanh niên đối diện. Lúc này, tên thanh niên kia khoát tay một cái liền tóm lấy thanh đoản thương kia vào trong tay rồi ngẩng đầu lên nhìn về phía đám thanh liên bốn phía mà lộ ra một tia khinh thường.

Chỉ thấy cổ tay áo hắn hơi run lên, ngân thương trong tay liền phát ra một tiếng vù vù, phiến phiến thương ảnh ào ào tuôn ra, thương ảnh ngưng mà không tán, huyền diệu dị thường.

Khoé mắt Hàn Lập khẽ giật một cái, không nói hai lời liền thúc dục kiểm trận, chỉ thấy xung quanh bốn phía thanh liên xoay tròn một chút liền cuồng trường mấy lần, sau đó liền kết lại thành một bức tầng thanh sắc quang trảo. Kim giác thanh niên đối diện chỉ cảm thấy cảnh sắc xung quanh trở nên mơ hồ, thanh quang hiện lên nhưng ngay sau đó xung quanh hắn xuất hiện trên một phiến thảo nguyên xanh rờn. Cổ dưới chân tất cả đều là một màu xanh nhạt, thi thoảng có đôi chút màu sắc của hoa dại, bốn phía ầm ầm có tiếng chim hót, quang cảnh làm cho tâm thần trở nên bình thản, một cảm giác ừ ừ lập tức xuất hiện trong đầu khiến cho thần trí trở nên u u mê mê.

"Ào thuật!"

Trong mắt kim giác thanh niên vẻ u mê chợt loé qua chốc lát, sắc mặt hắn bỗng

nhiên trầm xuống. Ngân thước trong đột nhiên hướng lên trên không bổ xuống một kích. Vô số thước ảnh đồng thời toát ra rồi sau đó lại tụ lại thành một cự thước cao mấy trượng, cự thước này phát ra một tiếng long ngâm sau đó ngân quang chớp động, không gian xung quanh bỗng chốc truyền đến tiếng sấm nổ rồi ngân thước liền chém xuống, ngân phong quay cuồng, nơi nào ngân phong đi qua không gian phụ cận thoáng cái vụn vụn, phẳng phất như muốn xé nát hư không.

Không trung bốn phía giống như một chiếc gương thoáng cái dưới kích này lập tức vỡ vụn ra, thanh liên đầy trời liền tắc tắc vỡ vụn, hoá thành vô số mảnh nhỏ vô thanh vô tức biến mất, bất quá lúc này quang cảnh xung quanh tên thanh niên vốn dĩ là một mảng thảo nguyên xanh mướt bỗng nhiên lại trở nên mơ hồ rồi lại biến ảo thành một khu rừng rậm, cây cối rậm rạp. Tất cả cây cối trong rừng xanh mướt, cao lớn dị thường cơ hồ đem cả bầu trời che kín lại.

Một trận rung chuyển kịch liệt bỗng nhiên truyền tới, đại thụ bốn phía bỗng chốc hoá thành vô số đoạn mộc, phóng thẳng xuống đầu tên kim giác thanh niên.

"Hừ, chỉ là ảo thuật tầm thường mà cũng dám thi triển tới hai lần, thật sự là muốn chết mà!"

Vẻ nanh ác chợt hiện lên trên mặt tên thanh niên, ngân thước trong tay lại phóng ra một đám thước ảnh rậm rạp, nơi nào ngân quang đi qua tất cả thanh mộc đều bị kích vỡ, hoá thành điểm điểm linh quang tiêu thất trong không trung, ngân thước này dường như chuyên dùng để khắc chế các loại ảo thuật thần thông.

Ngay sau đó, ngân quang chợt loé lên, tất cả thước ảnh lại hợp lại làm một rồi nhắm thẳng về phía thanh sắc quang mạc bắn thẳng tới.

Một màn kế tiếp lại khiến cho đồng tử của Hàn Lập co rụt lại xuất hiện.

Ngân thước trong lúc sắp va chạm với thanh sắc quang mạc thì hào quang đại phóng cơ hồ khiến cho người ta không dám nhìn thẳng mấy may, bên trong hào quang ngân thước bỗng chốc phóng ra một đạo hư ảnh, sau đó chân thân ngân thước liền trở nên mơ hồ chợt loé lên biến mất chỉ để lại trong không trung đạo thước ảnh khi này mà thôi.

Hàn Lập vốn dĩ không xem nhẹ đối thủ nên khi hào quang đại tác thì hắn đã đem linh mục thần thông mở ra nếu không sẽ bị gạt dưới màn này. Mà thước ảnh trên không

trung lúc đánh tới trên thanh sắc quang mạc lại giả đồ bộc phát ra thanh thể kinh người nhằm che mắt đối thủ, mà trên đỉnh đầu Hàn Lập cách đó không xa chợt xuất hiện không gian ba động cực kỳ nhỏ, ngân thước chân thân quỷ dị hiện lên rồi chậm chậm hướng về phía Hàn Lập rơi xuống.

Vô thanh vô tức, không mang theo chút khí tức nào.

Trong nháy mắt, ngân thước khi còn cách Hàn Lập vài thước liền bộc phát ra một cỗ linh áp kinh người, không hề che dấu chút nào nên thẳng xuống, phiến phiến ngân quang tràn ra, thanh thể kinh người dị thường.

Nhưng ngay lúc này, thiên linh cái của Hàn Lập bỗng nhiên kim quang đại phóng, một tử kim ngọc thủ chợt xuất hiện rồi hướng về phía ngân quang mà lao thẳng vào tới, sau đó liền bắt lấy ngân thước bên trong ngân quang, nhất thời một tiếng thanh minh truyền ra.

"Phanh" một tiếng.

Ngân quang cùng tử kim hào quang đan vào nhau truyền ra một tiếng nổ kinh thiên động địa. Một vòng khí lãng bằng mắt thường có thể thấy được từ trung tâm vụ nổ bạo liệt tuôn ra, hướng bốn phương tám hướng cuộn cuộn kéo tới.

Ngân thước bị một tầng ngân quang bao phủ bên trong cũng liều mạng co duỗi không ngừng, bộ dáng muốn dấy dựa thoát ra nhưng tử kim ngọc thủ không chút khách khí dùng năm ngón tay như móc câu liều mạng bắt lấy ngân thước nhưng bộ dáng có chút không hoàn toàn bắt được ngân thước vào trong tay, ngân quang ngoài thân ngân thước đang chậm rãi co lại bao lấy ngân thước vào trong nhằm tránh bị tử kim ngọc thủ bắt lấy.

Ngay khi màn này xảy ra, kiếm trận xung quanh tên thanh niên kia không biết đang sử dụng thần thông nào lại có thể nhìn xuyên qua rõ ràng này hết thấy, trong lòng hắc kinh hãi không thôi, lộ ra bộ dáng có chút thờ dốt. Hắc không lường lự, trong miệng quát khê một tiếng, tiếp theo một tay hướng về phía ngân thước đánh ra pháp quyết.

"Oanh" một tiếng, tiếng sấm bắt đầu nổi lên.

Bên trong năm ngón tay, ngân thước chợt phóng ra từng đạo ngân sắc điện hồ, ngân

quang chớp động không ngừng trực tiếp kích lên trên tử kim sắc ngọc thủ mà bộc phát ra từng trận sét đánh nhưng bàn tay này lại cứng cỏi vô cùng, dưới sự công kích của ngân sắc lôi điện cùng ngân quang mà chỉ khẽ run lên nhẹ nhàng mà thôi, bộ dáng không chút tổn thương nào.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì khoé miệng khẽ cười nhạt một cái.

Trên không trung, kim quang đại phóng, một cái tử kim nhân ảnh thoáng cái hiện ra, nhân ảnh này có ba đầu sáu tay, ba khuôn mặt không chút biểu tình nào, đúng là tân kim thân pháp tướng. Giờ phút này kim thân chẳng những ngoài thân trải rộng tử sắc phù văn, tản mát ra linh quang rõ ràng biến thành tử kim, mà bàn tay đang bắt lấy ngân thước kia cũng chính là tử kim ngọc thủ, rõ ràng là một trong sáu cánh tay của kim thân này. Chỉ thấy ba cái đầu khẽ cúi xuống, miệng khẽ hé ra, một cổ kim sắc quang quyển hướng về phía ngân thước đem ngân quang xung quang ngân thước cuộn cuộn cuốn lấy. Nhân cơ hội này, năm ngón tay dùng một chút lực, chỉ nghe "phanh" một tiếng.

Dưới sự hợp kích của kim sắc quang quyển vài năm ngón tay, ngân quang bảo vệ của ngân thước nhất thời vỡ vụn ra, năm ngón tay không khách khí đem ngân thước nắm vào trong tay, sau đó cánh tay kia hướng về phía kim thân phóng nhanh tới. Tiếp theo lại hai cánh trong năm cánh tay còn lại đem ngân thước chà xát vào nhau mà phát ra tiếng sấm ầm ầm một, nhất thời ngân thước nhất thời linh quang ảm đạm. Ngay sau đó kim thân hé miệng phun ra một cổ kim quang cuốn lấy đem ngân thước hút vào trong miệng, sau đó nuốt vào bụng.

Hết thấy màn này chỉ xảy ra trong nháy mắt. Khi kim giác thanh niên kịp phản ứng lại thì đã mất đi liên hệ với bảo vật, điều này khiến cho hắn nhất thời vừa sợ vừa giận.

Chương 1723: Diên Đảo Càn Khôn

Tên thanh niên kia tự nhiên cũng không biết hay biết chính bản thân Hàn Lập cũng không rõ ràng tâm thần thông của kim thân. Tuy rằng tâm kim thân dưới sự rèn luyện của năng lượng thần bí kia đã khác xưa nhưng không nghĩ tới là tâm kim thân lại có thần thông lớn đến vậy, cư nhiên có thể cướp lấy bảo vật của đối thủ!

Tuy rằng loại cướp đoạt này có chút xuất kỳ bất ý, hơn nữa bảo vật cướp được cũng không phải là bản mạng pháp bảo nhưng nghe tới cũng rộn cả người. Hàn Lập miễn cưỡng áp chế sự kinh hỉ trong lòng, một tay vỗ lên thiên linh cái một cái.

"Sưu" một tiếng, một đoàn hắc khí từ trên thiên linh cái của hắn chợt hiện ra, sau đó nhắm kim thân trên không mà phóng thẳng rồi chui vào trong đó. Một cái đầu của kim thân hắn chợt loé lên, thân hình nhất thời nhoáng lên một cái rồi chui vào trong thanh quang minh môg trong không trung không thấy bóng dáng.

Tiếp theo hắn lại hé miệng phun ra một đoàn ngân diễm, ngân diễm cũng chợt loé lên rồi cũng chui vào thanh quang biến mất vô thanh vô tức.

Kim giác thanh niên bên trong kiếm trận nguyên bản vẽ mặt đang lộ ra vẻ kinh sợ bỗng nhiên giơ một tay lên bấm quyết niệm chú muốn một lần nữa triệu hồi bảo vật nhưng khi thấy hành động của Hàn Lập thì sắc mặt thoáng biến đổi, ngay sau đó lại khôi phục lại vẻ bình tĩnh lúc trước. Hắn khẽ thở dài một hơi rồi thu lại pháp quyết đang thi triển rồi bỗng nhiên hét lớn một tiếng, đầu vai hắn khẽ run lên, phía sau lưng xuất hiện một lam sắc pháp tướng thật lớn.

Pháp tướng này cao tầm năm sáu trượng nhưng cả người lân phiến dày đặc, hai mắt đỏ như máu, đỉnh đầu cùng tứ chi đều mọc một đám sừng giống như ngưu giác, thoạt nhìn có vẻ hung ác dị thường mà kỳ quái hơn chính là pháp tướng này trong hai tay đều có cầm bảo vật cổ quái dị thường.

Một trong số đó là một cái chùy có cán dài, trên đầu có khảm ba cái đầu quái thú, một cái khác là một mặt gương bóng loáng nhưng bên ngoài lại có xích diễm cuộn cuộn

bay ba hướng hình thành một tấm chắn hình tam giác.

Kim giác thanh niên khê híp hai mắt lại, một tay đánh ra một loại pháp quyết cổ quái, thần sắc nghiêm nghị lắm lắm niệm thần chú. Hiên nhiên tên Giác Xi Tộc này vừa thấy Hàn Lập thi triển thần thông viển siêu dự định rốt cục đem sự khinh địch không chút chậm trễ vứt sang một bên, rốt cục bắt đầu ra tay thật sự. Bất quá hẳn nếu còn bị vây trong Xuân Lê kiếm trận thì Hàn Lập làm sao có thể cho hẳn tự do hành động được cơ chứ!

Trên mặt Hàn Lập hiện ra một tia lãnh ý, pháp thúc dục kiếm trận lần nữa, chỉ thấy kiếm trận bốn phía thanh quang chọi loé lên, hào quang đại thịnh, hư không hiện ra một đoá thanh liên, sau đó thanh liên hoá thành vô số liên ảnh hướng về trung tâm kiếm trận vũ động bay tới. Trong lúc nhất thời, cả kiếm trận tất cả đều toàn là thanh liên bay lượn, liên hoa lớn nhỏ phóng ra, càng huyền diệu chính là trong nháy mắt ngay khi thanh liên xuất hiện, một mùi hương hoa nồng đậm cũng tràn ngập cả kiếm trận làm cho quang cảnh trước mắt trở nên như thật, khiến cho người ta rơi vào trong không thể kiếm chế được.

Bất quá điều này không thể nào có thể mê hoặc tên kim giác thanh niên kia dễ dàng như vậy, ánh mắt hắn liếc một cái liền nhận ra bên trong đám thanh liên kia ẩn chứa tầng tầng sát khí, sắc mặt hắn khê trầm xuống, lam sắc pháp tướng sau lưng bỗng nhiên đã đem cái chùy hướng về phía đám thanh liên khê run lên, ba cái đầu quái thú được khám ở đầu chùy hai mắt trợn ngược lên, hé miệng phun ra một đoàn hoả diễm cùng từng đạo ngân hồ nhưng lại đồng thời theo đầu chùy tuôn trào ra.

Hoả diễm theo gió dưới sự trợ giúp của ngân hồ, trong phút chốc liền hoá thành ba cỗ cự lãng hùng hổ hướng không trung cuộn cuộn tới. Cơ hồ trong lúc nhất thời, đám thanh liên đang bay múa xung quanh chọi loé lên mà biến thành tầng tầng thanh sắc kiếm quang phô thiên cái địa kích thẳng tới hoả lãng. Kiếm quang cùng hoả lãng một chút va chạm với nhau, ngay cả cây chùy quái dị kia cũng là dị bảo hiếm thấy nhưng dưới sự công kích của bảy mươi hai khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cùng với tu vi hiện tại và uy năng kiếm trận đã hơn xa so với tu vi Luyện Hư sơ kỳ lúc trước.

Ngay cả tầng tầng kiếm ảnh do phi kiếm thả nhưng mỗi một đạo uy năng đều tuyệt không kém chân thân phi kiếm.

Kiểm ảnh thế tới như cuồng phong bạo vũ liên tiếp đẩy lùi hoả lãng về phía sau, bộ dáng không thể ngăn cản chút nào.

Thanh niên đối diện hơi lộ ra vẻ kinh hãi nhưng lập tức hừ lạnh một tiếng. Một cánh tay của lam sắc pháp tướng sau lưng khẽ động liền đem đem tấm chắn hình tam giác một chút ném lên không trung, tấm chắn tam giác này cũng là một dị bảo hoả thuộc tính, sau khi bay lên cao một chút rồi tự động xoay tròn một trận sau đó phóng ra một đoàn hoả vân cỡ một mẫu, bên trong hoả vân âm vang lên tiếng sấm rồi cũng hướng lên trên bắn đi. Hoả vân quay cuồng một trận, vô số hoả cầu to cỡ nắm tay cùng một tầng tầng hoả lãng đỏ đậm cuộn ra, không ít kiếm ảnh vừa tiếp xúc với đám hoả cầu cùng hoả lãng do hoả vân tạo thành lập tức bị đánh nát bấy.

Cùng với đó, khi hoả vân xuất hiện nhiệt độ của cả toà không gian thoáng cái trở nên nóng hần lên, giống như làm cho người ta nhảy thẳng vào hoả lò. Hoả vân cùng quái chuy thả ra tam sắc quang lãng liên thủ trên dưới, thoáng cái đã đem trên trời dưới đất bao kín lại, mặc cho kiếm quang như cuồng phong bạo vũ bắn tới ngăn chặn hoàn toàn.

Vô kiên bất tối!

Ngay lúc này, đột nhiên tầng thanh sắc quang mạc phía sau thanh niên sắc bỗng nhiên tách ra, một kim sắc ngọc thủ to như cái quạt bốn nhiên xuất hiện, không chút khách khí trào tới. Trảo mang chưa kịp hạ lao tới nhưng năm ngón tay liên tục phát ra những tiếng "xuy xuy" xé gió kinh người, một cỗ cự lực vô hình hướng thẳng tới tên Giác Xi Tộc kia ép tới. Thanh niên kia chỉ cảm thấy không khí xung quanh như cô đọng lại, bốn phía bỗng chốc trở nên ngưng trệ dị thường đem thân hình hắn gắt gao bao vào trong, đột nhiên thân hình hắn hạ nhanh xuống dưới tránh thoát khỏi trảo này. Mà kim sắc ngọc thủ chợt loé lên từ phía trên đỉnh đầu của tên thanh niên kia tiếp tục đuổi theo cũng không khách khí cứ thế mà bổ xuống.

Cùng lúc đó, từ một phương khác bên ngoài thanh sắc quang mạc ngân quang chợt loé, một con hoả điều tầm một trượng hai cánh mở rộng lao ra, miệng khẽ hé phun ra một cỗ ngân diễm cuộn cuộn kéo tới.

Đối mặt với nguy cơ rình rập hai phía, chỉ thấy tên kim giác thanh niên lại tỏ ra vẻ bình tĩnh lâm bẩm niệm chú, khoé miệng khẽ cười lạnh một tiếng, trong miệng chú ngữ bỗng nhiên dừng lại mà rồi miệng lại phun một cỗ thất sắc linh quang. Thất sắc linh quang lưu chuyển một trận rồi chợt loé lên mà hiện một tiểu chung trắng như tuyết.

Tiểu chung này vừa hiện liền phát ra một tiếng "đương", một cảnh bất khả tư nghị

xuất hiện ngay sau đó!

Nguyên bản Hàn Lập thân đang ở trong kiếm trận, ngay khi tiếng "đương" kia kịp phát ra trong nháy mắt, đột nhiên thần thức của hắn bỗng nhiên trở nên mơ hồ một trận, tiếp theo cảnh sắc bốn phía một chút trở nên mơ hồ không rõ ràng nhưng thoáng một cái mà hai chân đã quay ngược lên trời, không những như thế mà cả toà kiếm trận cùng hết thảy cũng đều xuất hiện tình cảnh tương tự.

Nguyên bản dưới tầng tầng kiếm quang đang điên cuồng công kích tầng hoá lãng, đột nhiên phương hướng thoáng cái đã đảo ngược cho nên đám kiếm quang thoáng cái đã bắn chệch mục tiêu mà phát ra thanh âm ầm nổ lớn truyền đến. Mà mắt kim sắc ngọc thủ đang ở phía trên thiên linh cái của thanh niên đối diện cũng không biết tại sao thân hình tên thanh niên kia lại uốn éo một cái rồi bỗng nhiên biến mất không thấy, khi đó ngọc thủ cùng ngân sắc hoá diệu sau khi đồng thời mất đi mục tiêu thì lại hướng vào nhau kích tới.

"Đương" một tiếng, ngân diễm rào rạt không chút khách khí đem ngọc thủ bao vào trong đó, về phần hoá diễm phun ra trước đó không biết lại đánh tới nơi nào rồi.

Hàn Lập không khỏi chấn động, không dám nghĩ nhiều, thân hình nhoáng lên một cái lập tức một lần nữa khôi phục nguyên trạng. Đúng lúc này, một tiếng thanh minh truyền đến, cả toà kiếm trận giống như bị thần thông gì đó ảnh hưởng tới, thanh sắc quang mang bỗng nhiên vặn vẹo một trận, lập tức không chịu nổi gánh nặng mà tắc tắc vỡ vụn ra, thanh quang chợt loé lên hiện ra bản thể bảy mươi hai thanh phi kiếm.

Xuân Lê kiếm trận thế vậy mà bị phá giải hoàn toàn. Kim thân cùng ngân sắc hoá diệu lại kinh ngạc ngẩn ngơ tại chỗ, tay chân luống cuống một trận.

Một màn này làm cho tâm thần Hàn Lập có đôi chút kinh hoàng thất thổ. Tiểu chung kia là vật gì nhưng lại có thể làm cho Càn khôn điên đảo. Tiếng chung vừa vang lên, hắn tựa hồ cảm ứng được một tia pháp tắc chi lực tinh khiết hàm chứa trong đó.

"Chẳng lẽ là..."

Sắc mặt Hàn Lập biến đổi liên tục, bất quá hắn dù sao cũng không phải là người thường, lam mang trong mắt chợt loé lập tức đem phạm vi hơn trăm trượng xung quanh hết thảy đảo qua một lần. Kết quả khiến hắn ngưng trọng hẳn lên, xung quanh không hề có bóng người nào cả, hắc khí trong mắt chợt loé lên, một con mắt đen xì chợt xuất hiện.

Hắc mục ô quang chột loé lên, một đạo quang trụ nhỏ như ngón cái chột phun ra rồi hoán lên một cái chui vào trong hư không phụ cận.

"Oanh" một tiếng, kim giác thanh niên bộ dáng có chút chật vật từ hư không bên kia hiện ra.

"Phá diệt pháp mục!"

Thanh niên kia thấy rõ ràng đệ tam nhãn thần thông Hàn Lập sử dụng, thất thanh nói. Trên người hắn không biết khi nào đã mặc thêm một bộ lam sắc chiến giáp, khi vừa ổn định thân hình liền vung tay áo bào lên, Lam sắc pháp tướng sau lưng chột xuất lại tiếp tục đem nhị bảo vung lên.

Kim giác Thanh niên một tay trao vào hư không một cái, thất sắc linh quang chột loé lên mà hiện ra một tiểu chung trắng như tuyết rơi vào trong tay. Trong nháy mắt khi tiểu chung rơi vào trong tay, trên mặt hắn không chút biểu tình ngược lại nhìn về phía Hàn Lập ánh mắt chớp động không thôi.

Hàn Lập đối diện mặt không chút biểu tình hướng kim thân cùng Phệ Linh hoá điều vẩy tay một cái. Nhất thời sau mấy cái chớp động thì đã về tới bên cạnh hắn. Mà cơ hồ trong lúc nhất thời bảy mươi hai khẩu phi kiếm đang huyền phù ở không trung khê run lên, đột nhiên không chút dấu hiệu liền hoá thành mấy mươi đạo hàn quang bắn thẳng tới tên kim giác thanh niên kia.

Tiếng "Xuy xuy" xé gió vang lên, ngay sau đó bảy mươi hai khẩu phi kiếm liền thi triển thuật thuận di mà lao thẳng tới trước người tên thanh niên, không chút khách khí đồng loạt chém xuống.

Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đột tốc đích thực cực nhanh làm cho kim giác thanh niên kia khoé mắt khê giật giật vài cái nhưng đối mặt với thế công kinh người như vậy mà chỉ thấy hắn khê vờn một ngón tay hướng tiểu chung điểm ra một cái.

"Đương" một tiếng, một vòng bạch sắc khí lăng tuyền theo tiếng chung mà dừng mảnh tuôn ra hướng về phía mấy mươi khẩu phi kiếm cuốn tới. Hai phương vừa tiếp xúc, mấy mươi khẩu phi kiếm cùng kiếm quang thanh mang chột loé lên đều hiện ra nguyên hình. Sau đó, dưới mấy lần khí lăng cuốn qua thì tất cả phi kiếm liền tắc tắc vỡ vụn ra, cuối cùng biến thành hư ảo.

Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt không chút thay đổi nhưng đồng tử chợt co rụt lại.

Vừa rồi hắn đã sử dụng linh mục thần thông nhìn thấy hết thấy, chỉ thấy từ trên tiểu chung thả ra một loại bạch sắc khí lãng được hình thành từ vô số vết nứt không gian. Những vết nứt không gian này cùng những vết nứt không gian thường thấy khác biệt rất lớn, vết nứt do tiểu chung tạo ra sau khi bắn nhanh ra thì cũng nhanh chóng biến mất. Ngay cả Trúc Phong Vân Kiếm có sắc bén dị thường nhưng không thể nào chịu được không gian chi lực công kích, lúc này mới "rắc" một tiếng mà hoá thành vô số mảnh vụn.

Chương 1724: Cự Viên Hung Uy

Dưới công kích của bạch sắc khí lăng, toàn bộ phi kiếm đều huỷ diệt nhưng kim giác thanh niên cũng không có ý tứ dừng tay lại, bạch sắc tiểu chung lại vang lên thêm hai tiếng nữa, bạch sắc khí lăng lại tiếp tục cuốn tới khắp nơi trong không gian.

Cùng lúc đó, pháp tướng phía sau lưng hắn cũng nâng tay lên đem hai bảo vật lần nữa tế ra, tam sắc quang diễm đầy trời cùng hoà vân cuộn cuộn tuôn ra. Khi đó thần sắc của hắn bỗng chuyển sang tái xanh, miệng chợt hé phun ra một cổ hắc khí nồng đậm, sau đó hắc khí lại bao lấy thân hình hắn vào bên trong.

Tiếng quỷ khóc sói tru liên tiếp nổi lên, bên trong hắc khí vô số bạch lục tế ti như ẩn như hiện tán mát ra một cổ xú khí nồng đậm. Kim giác thanh niên vừa ra tay cư nhiên lại đem một loạt thần thông thi triển ra nhằm nhất kích diệt sát Hàn Lập.

Thấy cảnh này, Hàn Lập cũng hơi rung mình một chút.

Công kích từ những thần thông khác đối với hắn cũng không có gì đáng để đặt trong mắt nhưng hắn lại rất kiêng kỵ bạch sắc khí lăng do tiểu chung thả ra, đó là không gian thần thông công kích. Bất quá, bởi vì pháp lực chưa phục hồi hoàn toàn cho nên hắn cũng không muốn dây dưa lâu dài với tên thanh niên đối diện, trong lòng nhất thời trầm xuống, tâm niệm nhanh chóng chuyển động. Kim thân một bên bỗng nhiên từ kim linh quang đại phóng hào quang, từ bên trong hào quang trập trập phạm âm truyền ra. Bên trong kim quang mờ hồ có tử sắc phù văn phiến động không thôi, sau đó kim thân nâng một cánh tay lên rồi đánh ra một trào vào hư không, bỗng nhiên một cái kim sắc tàn nhận hiện lên trong tay.

Vừa xuất hiện, tàn nhận bắt chợt tiêm mình một tiếng!

Dưới tiếng tiêm mình này, phương viên vài dặm phụ cận thiên địa nguyên khí bỗng nhiên sôi trào hình thành vô số ngũ sắc quang hà hiện lên triều bá cuộn cuộn hướng về phía tàn nhận. Cũng vì đây là Nghiễm Hàn Giới nên thiên địa nguyên khí nồng đậm hơn linh giới mấy lần nên mới xảy ra thiên tượng kinh người như thế.

Ngũ sắc quang hà ẩn chứa vô số thiên địa linh khí khiến cho tên thanh niên phía đối diện thần sắc không khỏi biến đổi nhưng không cần chờ hẳn có phản ứng gì khác, ngoài thân kim thân linh quang lưu chuyển không ngừng, kim quang dọc theo cánh tay mà điên cuồng rót vào trong kim nhận trong tay. Vốn kim thân nguyên bản cao khoảng hai trượng nhưng thoáng cái thì đã quý dị hạ thấp xuống một chút, còn tàn nhận trong tay kim thân nguyên bản không có lưỡi đao nhưng sau khi kim quang chợt loé lên liền huyền hoá ra một lưỡi kim nhận đầy đủ.

Kim nhận tròn vẹn trong tay kim thân bỗng nhiên phát ra thanh âm "chi chi" không ngừng, trên bầu trời ngũ sắc linh quang bỗng nhiên quay tít thành một vòng, sau đó hướng về phía chuôi kim nhận điên cuồng chui vào. Sau thời gian mấy nhịp thở công phu, kim nhận phẳng phất như cái đồng không đáy đem ngũ sắc linh quang đầy trời hấp thu không còn một mảnh.

Vốn kim nhận sau khi huyền hoá ra chỉ dài có vài thước nhưng sau khi hấp thu ngũ sắc linh quang thì đã biến dài ra tầm một trượng, mặt ngoài kim sắc phù văn lưu chuyển chớp động không ngừng, vô thanh vô tức hướng về phía đối diện chém ra một kích.

Một đạo kim quang hình bán nguyệt từ trên kim nhận phóng thẳng ra, lúc bắt đầu kim quang chỉ dài không quá vài xích nhưng sau khi chớp động mấy cái thì dần dần kéo dài ra mà điên hướng về phía đối diện quét tới.

Kim giác thanh niên phía đối diện thấy cảnh này thì trong lòng hoảng sợ không thôi nhưng đã đến nước này thì tự nhiên là không thể nào cùng Hàn Lập giảng hoà được nữa. Lúc này trong miệng hắn hét to một tiếng, đồng thời ngón tay hướng về phía Hàn Lập ngưng trọng điểm ra một chỉ.

Nhất thời bạch sắc khí lãng, hoả vân, tam sắc hoả lãng cùng hắc khí quay cuồng một trận rồi hướng về phía kim quang đón đầu đánh tới.

Hoả vân, hắc khí, tam sắc hoả lãng cùng kim quang vừa tiếp xúc kim quang đã bộc phát ra một tiếng nổ kinh người nhưng chợt rít lên một tiếng mà tàn ra, căn bản không thể ngăn cản chút nào. Về phần bạch sắc khí lãng kia cũng cuộn cuộn xông thẳng vào kim quang mà bộc phát ra một tiếng nổ khác thường.

Hai tầng công kích đan vào nhau, chợt loé lên rồi lâm vào thế giằng co không dứt.

"Huyền Thiên thánh khí!"

Vốn đã có chút hoài nghi trong lòng nhưng vừa thấy cảnh này thì sắc mặt tên thanh niên kia bỗng trầm xuống. Hắn có thể nhận ra thanh Huyền Thiên tàn nhận vì dưới công kích của tiểu chung kia mà cũng không mấy may rơi xuống hạ phong, bất quá hắn chỉ có thể coi đây là Huyền Thiên thánh khí mà thôi.

Huyền Thiên tàn nhận vốn dĩ khuyết mất lưỡi đao cho nên uy năng tự nhiên là còn lại mấy phần cho nên cũng có chút tương tự như Huyền Thiên thánh khí. Huyền Thiên thánh khí vốn dĩ chỉ là phỏng chế từ Huyền Thiên chi bảo nên cũng có một phần thần thông cùng uy năng của loại bảo vật nghịch thiên này.

Lúc này chỉ thấy cổ tay của tên thanh niên kia khẽ động, đem vật trong tay ném lên không trung, sau đó nâng một ngón tay hướng về phía tiểu chung đánh ra một chỉ.

"Đương đương" mấy tiếng truyền ra.

Ngón tay mơ hồ có ẩn ẩn một tia máu, mỗi lần bắn ra thì sắc mặt của tên thanh niên cũng trắng bệch đôi chút. Bảy tám tiếng chuông liên tục phát ra thì sắc mặt của hắn đã chuyển sang trắng bệch không còn giọt máu. Hiển nhiên làm mỗi lần thôi động tiểu chung tương đương với việc tổn hao nguyên khí vô cùng lớn, cho dù hắn có tu vi Luyện Hư đỉnh giai thì cũng không thể chống đỡ được lâu dài.

Không gì hơn ngoài mấy tiếng chuông phát ra từ tiểu chung, tự nhiên hiệu quả cũng rất kinh người.

Hàn Lập vừa nghe thấy mấy tiếng chuông ngân phát ra thì trong nháy mắt chỉ cảm thấy hai bên tai chột ông ông lên một trận, bốn phía cảnh sắc mơ hồ như lọt vào khu vực không gian chi lực công kích. Một kích bất ngờ này tự nhiên khiến hắn thất hồn lạc phách nhưng lập tức trong lòng liền thúc dục pháp quyết, bên ngoài ma giáp vốn dĩ đã được khoác lên trên người hắn từ trước chột toát ra tầng tầng hắc sắc phù văn, những phù văn này quay tít tại chỗ rồi bạo liệt ra. Một cỗ hắc sắc quái phong trong nháy mắt được hình thành, một cỗ vô hình chi lực đem không gian phụ cận hắn bao vây trong đó.

Không gian chi lực do tiểu chung quý dị kia tạo thành va chạm với hắc sắc quái phong, ban đầu chỉ có thể khiến cho hắc sắc quái phong vặn vẹo một trận, rồi cùng với vô hình chi lực do quái phong tạo thành triệt tiêu lẫn nhau, không cách nào gây ra tổn

thương cho Hàn Lập ở bên trong quái phong được.

Bất quá, khi tiếng chuông thứ hai truyền đến, hắc sắc quái phong "phanh" một tiếng liền trực tiếp tan thành mây khói, bộ dáng không thể ngăn cản mảy may. Mà tiếng chuông thứ ba vang lên, ma giáp ngoài thân Hàn Lập bỗng nhiên thả ra hắc sắc hào quang chói mắt, phụ cận hư không dao động từng trận, phát ra tiếng xé gió vù vù.

Không gian chi lực trực tiếp đánh lên thiên ngoại ma giáp, khiến cho hắc quang lung lay từng trận. Hàn Lập trước đây đã từng sử dụng Huyền Thiên chi bảo, đối với sự lợi hại của pháp tắc chi lực vô cùng rõ ràng, chỉ thấy sắc mặt hắn biến đổi mấy lần, vội vàng bấm quyết.

Một tiếng sấm truyền tới, sau lưng hắn thanh bạch hồ quang chợt loé lên, một đôi cánh trong suốt hiện ra. Mà đúng lúc này tiếng chuông thứ ba đã vắng vắng truyền đến, hắc quang do ma giáp thả ra như ngưng kết lại thành thực thể, dưới tác động của thanh âm này liền vỡ vụn ra ngay tức khắc.

Thấy cảnh này, khoé miệng hắn khẽ co giật vài cái, không hề chần chừ, đôi cánh sau lưng khẽ động cả người liền hoá thành một đạo hồ quang thanh bạch biến mất tại chỗ. Sau một khắc chỗ hắn đứng lúc trước chợt xuất hiện không gian ba động, rồi biến thành một hắc động đen ngòm.

Khó khăn lắm mới tránh thoát khỏi công kích này thì đến lần tiếng vang thứ tư, trong nháy mắt cách đó hơn hai mươi trượng chợt "phịch" một tiếng, một đoàn thanh bạch hồ quang trống rỗng xuất hiện, nhân ảnh bên trong hồ quang loạng choạng ngã vật ra. Chính là Hàn Lập vừa mới sử dụng Phong Lô Sí thi triển đòn thuật vậy mà bị tiếng chuông của tiểu chủng kia dễ dàng phá vỡ.

Thêm một tiếng vang dài dằng dặc truyền đến, Hàn Lập chỉ cảm thấy không gian bốn phía căng thẳng hẳn lên, cả người bị thiên địa pháp tắc không chút khách khí bao vào trong đó. Không gian chi lực thoáng cái hoá thành một cỗ hấp lực vô cùng to đè ép lên trên thân hình hắn, tiếp theo hấp lực đột nhiên hướng bốn phương tám hướng bắn đi, dĩ nhiên là muốn xé Hàn Lập ra thành muôn mảnh.

Nhưng vào thời khắc này, Hàn Lập hai mắt mở trừng trừng ra, ngửa mặt lên trời rống lớn một tiếng.

Trên người hắc kim quang chói mắt rồi sinh ra vô số tơ vàng óng ánh, đồng thời răng nanh hoàn toàn lộ ra, trong nháy mắt hắc đã biến thành một đầu kim mao cự viên.

Cự viên này cao tới năm sáu trượng, tướng mạo hung ác, tứ chi thô to, phảng phất như có lực lượng vô cùng lớn.

Cự viên điên cuồng rống lên, tứ chi đồng thời dùng sức vung lên.

Một tiếng "phanh" truyền ra, bốn phía trong hư không phảng phất như có thứ gì đó bị kích vỡ ra, sau đó cự viên lại nhe răng cười một cái, thân thể đông đưa sải chân bước tới. Cũng không biết làm như thế nào mà chỉ thấy mỗi bước chân lại có thể kéo dài qua ba bốn mươi trượng, một chút đã tới sát bên cạnh tên thanh niên kia, sau đó cự viên liền nâng tay hung hăng đánh ra một trào.

Một cỗ ác phong gào thét phóng thẳng chỗ tên thanh niên kia.

Kim giác thanh niên sau khi hao tổn nguyên khí để thúc dục tiểu chung công kích Hàn Lập, mắt thấy công kích của tiểu chung không thể giải quyết được Hàn Lập ngay lập tức thì chỉ biết há miệng trợn mắt đứng sững tại chỗ. Mà khi Hàn Lập hoá thành cự viên thì hắc lại càng không thể tin nổi vào mắt mình được nữa.

Đối với cự viên do Hàn Lập biến thành chỉ với mấy bước chân đã đến bên cạnh hắc rồi hung đánh thẳng về phía hắc nhưng hắc cũng không còn bao nhiêu linh mẫn để ứng phó kịp, căn bản là không kịp thì pháp thúc dục tiểu chung chống lại cự trào của cự viên.

Mặc dù hắc đối với biến thân cự viên của Hàn Lập không biết chút nào nhưng chỉ dựa vào sự mạnh mẽ của thân thể cự viên mà dễ dàng ngạnh kháng với không gian chi lực thì hắc cũng không dám xem nhẹ chút nào. Cho nên tên thanh niên kia chỉ còn bất đắc dĩ chỉ có thể một tay bắt quyết thật nhanh, pháp tướng sau lưng toàn thân hào quang đại thịnh, hai tay úp lại huyền hoá thành một thanh lam sắc cự nhận hướng lên trên cự trào đón đầu đánh tới.

Hàn quang trong mắt chột loé, đối với công kích của lam nhận kia căn bản không quan tâm tới, ngược lại khí lực toàn thân đều dồn cả vào cự trào đánh tiếp tục đánh tới.

Một tiếng kim chúc va chạm với nhau truyền ra!

Lam nhận kia khi vừa mới tiếp xúc với cự trảo thì đột nhiên rung mạnh một cái rồi hoá thành vô số đoản nhận hung hăng đánh thẳng lên thân thể của cự viên. Chỉ thấy ngoài da của cự viên kim quang chọi loé lên liên đánh văng tất cả lam sắc tàn nhận, ngay cả một vết xước để lại trên da cũng không có.

"A!"

Một tiếng kinh sợ từ trong miệng tên thanh niên kia truyền ra, trong lòng hắn vô cùng hoảng sợ, không lường lự chút nào liền thúc dục pháp quyết khiến cho pháp tướng sau lưng bắt đầu huy động song chưởng hung hăng lao thẳng tới cự viên điên cuồng đánh tới. Đồng thời một cỗ hắc khí có pha một chút bích ti hướng không trung bắn đi, một cánh tay tiếp tục nhấc lên, trên mặt huyết quang chọi loé, một tia máu từ đầu ngón tay phun ra.

Hắn không tiếc tổn hao nguyên khí tiếp tục sử dụng tiểu chung công kích Hàn Lập nhưng hắn hiển nhiên đã coi thường sự bá đạo của kim mao cự viên!

Khi lam sắc pháp tướng vừa mới lao vào gần cận cự viên thì một chút đã bị kim quang ngoài thân cự viên đánh cho tan thành bụi, về phần đám hắc khí này thì đều bị tiêu diệt dưới cự trảo của cự viên.

Lôi đình nhất kích, nhất kích tất sát!

Sau khi thoát khỏi hắc khí cùng pháp tướng, cánh tay cự viên vừa như chớp đánh tới trên hộ thể linh quang của tên thanh niên kia, đối với công kích của cự viên thì một cái hộ thể linh quang cũng không là gì cả, cự trảo như một tia chớp bất thành lình xuyên thủng quang linh quang hộ thể mà đánh thẳng lên đỉnh đầu hắn, sau đó năm ngón tay không chút do dự coi lại nắm chặt lấy đầu của hắn.

"Phanh" một tiếng, đầu của tên thanh niên kia như một quả dưa hấu nổ tung ra. Thi thể không đầu sau khi lơ đãng một chút liền rơi thẳng xuống mặt đất.

Chương 1725: Giác Xi Mưu Đồ

"Oanh" một tiếng, thi thể vừa rơi xuống phía dưới mặt đất bỗng nhiên nứt toác ra, huyết quang đại phóng. Huyết nhục cùng nội thể còn sót lại hoá thành một đoàn huyết vũ hướng bốn phương tám hướng bay tán loạn đi.

Tiếng xé gió vang lên.

Bên trong huyết vũ, một đạo hư ảnh mơ hồ chợt loé lên mà ra, giống như quỷ mị hướng tiểu chung cách đó không xa bắn nhanh đi. Đúng là Nguyên anh của kim giác thanh niên kia!

Hắn cũng rõ ràng, biết sau khi mất đi pháp thể chỉ bằng Nguyên anh mà muốn trốn thoát khỏi tay Hàn Lập thì trước tiên phải mượn sức của tiểu chung bên kia, hy vọng dùng uy lực huyền diệu của tiểu chung này mà thoát khỏi kiếp nạn này.

Đối mặt với huyết vũ đầy trời, cự viên căn bản là không để vào trong mắt, ngược lại trên mặt lệ quang chợt loé, từ trong cổ họng phát ra một tiếng rống to. Tiếng rống này như cừu thiên thiên lôi, khi vừa ra khỏi miệng liền khiến cho không gian phụ cận chấn động mà ông ông một trận, nơi nào âm ba đi qua không trung phụ cận nổi lên từng đoàn phong quyển làm cho không gian vặn vẹo biến dạng. Biến thân cự viên này của Hàn Lập chỉ với một tiếng rống kinh thiên này đã đem hư không phụ cận làm ra bộ dáng như chấn động sắp vỡ, có thể thấy được uy lực trong tiếng rống này lớn đến mức nào.

Đám huyết vũ dưới tác động của âm ba, trong nháy mắt đồng loạt hoá thành hư ảo, đồng thời đạo hư ảnh nọ cũng bị tiếng rống đầy uy lực bao vào trong, hư ảnh chỉ kịp hét thảm một tiếng liền biến thành tro bụi nhưng bất ngờ chính là tiểu chung kia ngay lúc Nguyên anh của tên kim giác thanh niên kia trong nháy mắt bị huỷ diệt cũng bạo liệt mà hoá thành một đoàn bạch quang. Bất quá, uy lực của tự bạo này không có nhiều uy lực, đoàn bạch quang nọ chỉ chớp động vài cái liền biến thành điểm điểm bạch quang quỹ dị biến mất.

Thấy cảnh này, trong mắt cự viên lam mang chợt loé lên nhưng không chút chần chờ

nào, thân hình vừa động chợt loé lên tiến nhập vào trong hư không. Ngay sau đó, cự viên bỗng xuất hiện trên đầu của con quái thú đang cùng bạch sắc cự mãnh dây dưa. Lưỡng đạo cự quyền giống như cuồng phong bạo vũ điên cuồng đánh thẳng xuống thân thể quái thú. Đầu quái thú kia tu vi đồng dạng là Luyện Hư trung kì nhưng dưới công kích của cự viên cơ hồ không kịp phản ứng thì đã biến thành bánh thịt, thậm chí ngay cả yêu đan cũng bị cưỡng bức lòi ra khỏi cơ thể, còn tinh hồn của quái thú vừa mới thoát ra khỏi cơ thể thì đã bị bạch sắc cự mãnh không khách khí nuốt vào trong bụng mà hồn phi phách tán.

Địch nhân cuối cùng đã đều bị diệt sát hoàn toàn, lúc này ngoài thân cự viên kim quang chớp động, hình thể nhanh chóng co lại, nháy mắt đã khôi phục chân thân Hàn Lập, sau đó hắn quay đầu lại nhìn chăm chăm về phương hướng tiểu chung biến mất, ánh mắt chớp động như nghĩ tới điều gì đó.

Ngay lúc tiểu chung tại Nghiễm Hàn Giới bị huỷ, trong một dãy lâu các thần bí nào đó tại Linh giới, dưới tầng tầng cấm chế bao phủ chung quanh một toà lâu các đột nhiên một tiếng hét kinh hãi truyền ra.

"Sao như vậy chứ!"

Bên trong tiếng hét bao hàm sự kinh ngạc cùng nộ ý.

Ở lối vào toà lâu các này, vài tên kim giác giáp sĩ đứng thẳng tắp, sắc mặt không chút thay đổi, giống như căn bản là không nghe thấy tiếng hét vừa rồi, mà ở toà lâu các ở tầng trung có ba gã Giác Xi Tộc chăm chú nhìn lên một cái bạch sắc tiểu chung được đặt trên một cái ngọc bàn, sắc mặt ngưng trọng dị thường. Tiếng hét thất thanh kia là do một mỹ phụ trung niên ước chừng hơn ba mươi tuổi, trên đầu có một đôi tiểu giác xanh biếc nhưng một tay lại chống nạnh, trong mắt lộ ra vẻ tức giận. Bên trên cái bàn kia có một cái cự chung cao chừng một trượng, trừ bỏ vẻ ngoài thì hình dáng và nhan sắc đều giống hệt cái mà kim giác thanh niên kia vừa mới sử dụng.

Ở trên mặt đất phía dưới ngọc bàn có năm pháp trận liên hoàn cỡ nhỏ, kim quang chớp động không ngừng. Trong đó bốn pháp trận đều không có gì đặc biệt, duy nhất chỉ có một cái pháp trận gần tiểu chung nhất là có bạch quang chớp động.

Bạch quang cùng với bạch sắc hào quang từ cự chung toả chớp động không ngừng, giống như hô ứng lẫn nhau.

"Như thế mà vẫn có một kiện Huyền Thiên thánh khí bị huỷ, cũng do tài liệu luyện chế thánh khí cùng với chung Chân Linh có liên hệ nên mới quay trở về được. Xem ra tên đệ tử giữ Huyền Thiên thánh khí ở Nghiễm Hàn Giới đã vẫn lạc không thể nghi ngờ."

Mỹ phụ thì thảo một tiếng nói.

"Điều này có gì lạ. Bên trong Nghiễm Hàn Giới nguy cơ trùng trùng, ngoài ra còn có bao nhiêu dị tộc khác cũng phái người vào trong đó, tiểu tử này chắc gặp phải đối thủ có thần thông nghịch thiên hoặc là bất ngờ gặp phải hung thú thượng cổ nào đó không phải là không có khả năng."

Một lão giả mặc bạch bào, trên trán có một đôi thanh giác vân vân chòm râu nói.

"Sĩ Tâm huynh, lời này có thể không đúng lắm. Có Huyền Thiên thánh khí trong tay thì cho dù có gặp phải tồn tại thánh giai đi chăng nữa thì cũng có thể tự bảo vệ mình. Huống hồ trước đó đã có nghiêm lệnh đệ tử giữ thánh khí cùng đội ngũ phải luôn hành động cùng nhau, thật sự nghĩ không ra tại sao lại hẳn có thể gặp nguy hiểm gì mà khiến cho một đệ tử sở hữu Huyền Thiên thánh khí dưới sự bảo vệ của một đám người mà lại vẫn lạc được. Hơn nữa hiện tại mới chỉ qua có nửa năm, chẳng lẽ ngay từ đầu đã truyền tống sai vị trí tới một chỗ xa lạ nào đó, mà với thời gian dài như thế thì cũng phải tới nơi chỉ định chứ!"

Người cuối cùng là một gã bạch diện lam bào trung niên, âm thầm cười nói.

Nghe trung niên nói như thế, lão giả ánh mắt chợt loé lên rồi lâm vào trầm tư.

"Mặc kệ tên đệ tử kia gặp phải chuyện gì mà mất mạng, đội ngũ kia đã làm mất đi Huyền Thiên thánh khí thì cũng không thể chiếm được vật kia. Điều này đúng là không có nằm trong kế hoạch, e là có ảnh hưởng rất lớn tới đại sự lần này."

Trung niên mỹ phụ ngược lại bình tĩnh lạnh lùng nói.

"Không sao, vật kia tổng cộng có năm phần. Chỉ cần một đội ngũ khác đắc thủ thì khi Nghiễm Hàn Giới mở ra lần nữa vẫn sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của bốn tộc."

Trung niên nam tử khề nói một tiếng.

"Chỉ sợ những đội ngũ khác cũng xảy ra vấn đề. Thiếu đi một đội thì có thể miễn

cường cứu chữa được nhưng nếu lại mất đi thêm một đội ngũ nữa thì e rằng sẽ có phiền toái rất lớn a."

Lão giả sau khi trầm ngâm một hồi liền chậm rãi nói.

"Nào có thể trùng hợp như vậy được, vạn nhất như thế thì chỉ có thể nói trách rằng cơ duyên của bản tộc chưa tới mà thôi, không thể oán hận được."

Trung niên nam tử mỉm cười trả lời nói.

"Nói như thế nhưng mấy người chúng ta đã động viên không ít tài liệu quý hiếm mới luyện chế ra vài món Huyền Thiên thánh khí, có thể nói là có chút lãng phí. Phải biết rằng những thánh khí này đều là nhằm vào phong ấn của vật kia mà nhất thời chuyên môn tạo ra. Tuy rằng uy lực không thể so sánh với Huyền Thiên thánh khí chính thức cũng không kém là bao nhưng qua một khoảng thời gian liền hành tự giải thể biến mất. Nếu như không có gì thu hoạch, ta là người phụ trách kế hoạch này, e rằng phải cấp cho những trưởng lão khác một cái công đạo."

Lão giả nhướng mày nói.

"Công đạo gì? Nhị vị chẳng lẽ đã quên kế hoạch của chúng ta nguyên bản vốn là hoàn thành từng phần làm gì có chuyện một công đôi việc. Mà ngay cả đại sự tại Nghiễm Hàn Giới có thất bại thì nguyên bản kế hoạch vẫn có tám chín phần thành công."

Mỹ phụ trong nháy mắt hàn quang chợt loé, chậm rãi nói.

"Cũng đúng. Có lẽ đến lúc nên đánh một trận cuối cùng với Thiên Vân mười ba tộc rồi."

Vừa nghe được lời này của mỹ phụ, trung niên nam tử cùng lão giả chợt liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cũng cười một cái.

Mỹ phụ không nói gì thêm nữa, một ngón tay hướng về phía kim sắc pháp trận có bạch quang huyền phù chính giữa điểm ra một cái, nhất thời đoàn bạch quang kia phát ra một tiếng thanh minh dễ nghe liền phiêu phiêu bay thẳng đến cự chung chui rồi vào bên trong. Ngay sau đó, cự chung chợt phát ra một tiếng vù vù, mặt ngoài hiện lên tầng tầng ngân sắc phù văn mà ra.

Hàn Lập tự nhiên không biết rằng chính mình đánh chết tên kim giác thanh niên kia trong lúc vô ý đã phá vỡ đại kế cực kỳ chu mật của Giác Xi Tộc. Giờ phút này tâm thần hẳn toàn bộ đều chìm vào trạng thái thể ngộ khi nhất quyền trăm sát cường địch lúc trước.

Hiển nhiên Kinh Chập Thập Nhị Quyết uy lực cũng tùy theo tu vi của tu luyện giả mà tăng lên. Cùng là một loại biến thân nhưng dưới tu vi Luyện Hư hậu kỳ thì uy lực chính thức mới bày ra. Biến thân cự viên với thân thể cùng thần lực có thể đại chiến với Hợp Thể Kỳ một hồi, một phần cũng do cơ duyên của Hàn Lập thâm hậu, dưới ảo cảnh của tình không đồ kia đưa hẳn trải qua vô tận năm tháng cho nên hẳn đã trầm ổn hơn rất nhiều so với trước đây, lúc này hẳn vẫn có thể bảo trì thể xác và tinh thần cân bằng, không đến mức xuất hiện tình trạng mất khống chế.

Bất quá so với việc này, hẳn tuyệt đối không rõ ràng tại sao tiểu chủng kia lại biến mất một cách quỷ dị như thế, cảm thấy cực kỳ đáng tiếc. Bất quá chỉ là một kiện phảng chế Huyền Thiên chi bảo mà đã có thần thông thần kỳ như thế, nếu có thể đoạt tới tay mà nói thì thực lực của hẳn sẽ tăng lên rất nhiều. Nhưng nếu kiện dị bảo này đã biến mất vô ảnh vô tung thì hẳn cũng chỉ có thể bất đắc dĩ đem tâm tư này ném lên tận mây xanh, sau đó đem bảo vật của tên kim giác thanh niên tất cả thu lại liền hoá thành hoá thành một đạo thanh hồng phá không rời đi.

Một lát công phu sau, Hàn Lập đã phi độn ra cách đó mấy vạn dặm. Bên trong độn quang, Hàn Lập bắt đầu tỉ mỉ cân nhắc kế hoạch tiếp theo của bản thân.

Tuy rằng hẳn đã hiệp trợ hai người Liễu Thuý Nhi đoạt được vật mà Đoạn Thiên Nhận cùng Thái Lưu Anh phải có nhưng trước đây hẳn cũng đã đáp ứng với Thạch Kiến Tộc sẽ thu thập một số tài liệu luyện khí còn chưa tới tay. Cố nhiên Đoạn Thiên Nhận đã có nói qua, chỉ cần đem bảo vật trong cấm chế chi địa nọ tới tay thì việc này cũng không cần đặt trong lòng nữa nhưng hẳn vẫn đem yêu cầu của Thạch Kiến Thạch tộc hoàn thành, tránh vì việc này mà trở ngại kế hoạch mượn truyền tống trận.

Trong lòng cân nhắc như thế, mặc dù từ đây đến vị trí có tài liệu đấy cũng cần đến cũng còn thừa thời gian cho nên hẳn quyết định đi đến đó một chuyến. Bất quá, trước đó hẳn cũng cần phải khôi phục lại pháp lực trước rồi nói sau. Bên trong Nghiễm Hàn Giới

này nguy hiểm trùng trùng, ngay cả tu vi của hắc đại tiên nhưng cũng không dám có chút khinh thị nào. Cân nhắc xong xuôi, lúc này hắc bắt đầu điều chỉnh phương hướng rồi phá không bay đi.

Gần nửa ngày sau, Hàn Lập đã xuất hiện trên không trung một mảnh rừng nhỏ, sau khi bay quanh một vòng thì lam mang trong mắt chợt động quét qua khắp nơi một lần, tựa hồ cảm thấy không có gì nguy hiểm, lúc này liền hoá thành một đạo thanh quang trực tiếp rơi xuống rừng rậm. Một lát sau, Hàn Lập tìm thấy được cái huyết động nằm dưới rễ một cây đại thụ, sau khi xem xét cẩn thận liền bắt đầu bày ra một cái ẩn nấp pháp trận, đem đại thụ che kín lại. Sau đó tay áo bào khẽ run lên, một đạo hoàng quang từ trong tay áo bay ra, chợt loé lên một cái liền hoá thành một con tiểu thú.

Đúng là Báo Lân Thú!

Con thú này trước đây đã nuốt vào bụng không ít yêu đan của Ngân sắc Tam nhãn ám thú liền lâm vào trạng thái ngủ say, trước đó không lâu đã tỉnh dậy. Tuy rằng nó đã luyện hoá hoàn toàn đám yêu đan này nhưng bề ngoài tựa hồ vẫn chưa có biến hoá gì lớn, chỉ là trên người lại có thêm một ít hắc sắc hoa văn, hơn nữa trong hơi thở tựa hồ lại có chút bất đồng, Hàn Lập chỉ cảm nhận được một loại cảm giác nguy hiểm bên trong đó.

Điều này làm cho hắc không khỏi đánh giá lại con thú này một lần nữa.

Chương 1726: Phi Hồng Ngư

Tuy rằng bề ngoài Báo Lân Thú không có gì thay đổi lớn nhưng với tu vi hiện giờ của Hàn Lập lại cảm nhận được một khí tức nguy hiểm từ trên tiểu thú phát ra, tự nhiên là có chút không bình thường. Đáng tiếc là hiện tại hắn đang ở Nghiễm Hàn Giới, cũng chỉ có thể đợi ra khỏi Nghiễm Hàn Giới thì mới có thể hảo hảo nguyên cứu. Trong lòng cân nhắc như thế, sau khi dùng thần niệm phân phó một câu liền khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép hờ lại bắt đầu khôi phục pháp lực.

Lúc ở trong Tu di động thiên nọ, tuy hắn đã từng ngồi xuống đả tọa khôi phục pháp lực lại nhưng thời gian hạn hẹp, mặt khác lại đại chiến một hồi với tên kim giác thanh niên kia nên pháp lực còn lại không còn nhiều lắm. Vì thế, Hàn Lập phải mất tới bảy ngày mới đem pháp lực toàn thân khôi phục được chín thành.

Dựa theo kế hoạch lúc trước, sau khi hồi phục lại toàn bộ pháp lực sẽ rời khỏi nơi này nhưng đến giữa trưa ngày thứ tám đột nhiên có một tiếng gầm nhẹ truyền tới tai hắn. Hàn Lập giật mình từ trong trạng thái đả tọa thanh tĩnh lại, hai mắt mở lớn ra. Một trận thiên địa linh khí hỗn loạn cùng những tiếng bạo liệt như ầm như hiện từ một phương xa xa truyền đến, bộ dáng giống như đang có người tranh đấu gần đây.

Trong lòng vừa động, không nói hai lời liền triển khai thần niệm lặng lẽ hướng về phía bên ngoài lũ lượt tràn ra. Kết quả là thần sắc hắn không khỏi có chút quái dị.

Chỉ thấy bên trên không trung cách mặt đất mấy ngàn trượng đang diễn ra một màn truy đuổi kỳ dị giữa hai con dị thú một lớn một nhỏ. Phía trước là một đầu thú tầm một trượng nhưng cả người kim quang chói mắt nhưng lại có một cặp mắt đen xì, đúng là đầu Ấm thú vương mà hắn đã gặp ở trong Ấm Thú sâm lâm lúc trước. Mà hiện tại bộ dáng của nó có vẻ chật vật phi thường, chẳng những trên người không ít bộ phận đã bị cháy đen mà cái đuôi phía sau cũng không hiểu sao lại ngắn bớt khoảng một thốn. Nhưng ngay cả như thế thì khí thế hung ác cũng không giảm chút nào, vừa hoá thành một đạo kim ảnh bắn nhanh về phía trước vừa không ngừng phun ra kim sắc phong nhận đánh về phía sau. Kim sắc phong nhận này sau khi vừa ra khỏi miệng liền hoá lớn thành vài thước, chọt loé lên mà hướng về một chỗ trong hư không cách đó mấy chục trượng hung hăng

chém xuống.

Ở phía sau, một đầu dị thú khác đang đuổi theo con Âm thú vương kia, mắt thấy phong nhận hung hăng chém xuống kia mà kinh thường không thém đặt vào trong mắt, chỉ thấy bên ngoài thân con dị thú này linh quang chợt loé đã đem toàn bộ phong nhận này dội ngược trở lại.

Thần thông phòng ngự thật mạnh, có chút khó có thể diễn đạt nổi!

Mà đầu dị thú này thân thể lại vượt quá mười trượng, đúng là một con quái thú đầu trư nhưng thân thể lại không giống trư. Ngoại trừ phần đầu trắng như tuyết, thân hình lam mang chói mắt, khí tức so với đầu Âm thú vương phía trước có phần mạnh hơn vài phần, trách không được Âm thú vương kia căn bản không dám đối đầu chính diện mà chỉ một mực đào tẩu, một mặt du đấu.

Hàn Lập đem Báo Lân Thú thu lại vào trong linh thú trạc, thanh quang chợt loé lên rồi liền thu liễm khí tức lại. Nhị thú bên trên phân nửa tâm thần đều đặt lên đối thú nào có thể nhận ra được Hàn Lập đang ở phía dưới mặt đất. Một lát công phu sau, hai đầu dị thú một trước một sau liền bay qua khỏi khu rừng rậm mà biến mất tại chân trời không thấy bóng dáng.

Mũi Hàn Lập khẽ nheo lại, trên người thanh quang chợt loé lên rồi khôi phục lại bình thường.

"Con Âm thú vương này sao lại chạy tới đây?"

Hàn Lập trong lòng tự nhiên có chút kinh ngạc, trầm ngâm nói. Bất quá hiện giờ đối với hắn mà nói thì không uy hiếp nhiều lắm, đương nhiên hắn sẽ không vô duyên vô cớ tìm đến cho mình một cái đại phiền toái, lúc này mới ẩn nấp không ra. Âm thú vương xuất hiện có chút ngoài ý muốn nhưng bởi chuyện này không có liên can gì đến hắn, cho nên hắn cũng không suy nghĩ thêm về vấn đề này nữa.

Trải qua biến cố này, hắn cũng không tính ở lại chỗ này nữa, dù sao nhị thú vừa nãy khi bay qua khu rừng này thì cũng để lại một chút khí tức cường đại, như thế e là sẽ gây ra sự chú ý cho những hung thú phụ cận kéo tới. Cũng may phương hướng của nhị thú không cũng không giống với phương hướng địa phương hắn cần đến nên không có chút băn khoăn nào. Sau khi đem cấm chế pháp trận thu lại liền hoá thành một đạo thanh hồng

bay ra khỏi huyết động, rồi tiếp tục bay thẳng đi.

Bên trong động quang, trong mỗi bàn tay hắc đều đang giữ một khối đỉnh giai linh thạch, linh khí tinh thuần bên trong liên tục được hấp thu vào trong cơ thể. Như thế thì dù cho hắc không ngồi xuống đá tọa khôi phục pháp lực thì cũng không bao lâu sau sẽ bổ sung lại được lượng pháp lực mà cơ thể đang còn thiếu hụt.

Dựa theo kế hoạch đã định từ trước, một tháng tiếp theo hắc cứ tiếp tục một đường đi thẳng tới địa phương nọ. Trên đường đi, trừ bỏ đụng phải một số đề giai mãnh thú thì hắc chưa từng gặp phải một dị tộc nhân nào khác nữa, hắc tự nhiên có chút vui vẻ trong lòng.

Một ngày kế tiếp, Hàn Lập dừng động quang lại trên không trung nhìn về phía xa xa trước mặt, chỉ thấy phía trước xuất hiện một hồ cực kỳ lớn. Mặt hồ xanh thẫm giống như đại dương, không trung vạn dặm không có một gợn mây nào, cảnh sắc cực kỳ mê người. Hàn Lập thấy hồ nước này, khoé miệng bất giác khê nở một nụ cười, đồng thời hắc đem thần niệm cẩn thận thả ra hướng về hồ nước cẩn thận đảo qua một lần. Một lát sau, hắc liền đem thần niệm thu lại, động quang tái khởi biến thành một đạo thanh hồng hướng về một phía hồ nước bắn nhanh tới, sau đó cứ tiếp tục nhắm thẳng chỗ bên trong phá không bay tới.

Mấy canh giờ sau, thần sắc hắc khê biến đổi. Hồ nước này ban đầu chỉ tưởng vô cùng lớn nhưng lấy tốc độ cùng thời gian dài như thế mà hắc vẫn chưa đi qua khỏi phạm vi của hồ nước, từ đầu đến giờ hắc vẫn cứ nhắm thẳng một đường đi tới mà cảnh vật vẫn không có chút biến đổi nào. Hắc thầm nghĩ rằng mình đã lạc vào trong một cái hải dương vô danh nào đó.

Càng làm cho hắc bất an hơn là, từ lúc tiến vào hồ nước tới giờ vẫn chưa thấy một tiểu đảo nào cả. Trừ bỏ dưới đáy hồ có một số loài cá bình thường nhưng lại hiếm khi thấy được linh thú nào khác. Ngẫu nhiên thì vẫn thấy có mấy con đề giai hải yêu thú am hiểu ẩn nấp thuật mà trốn dưới đáy hồ, tất cả đều ẩn nấp vô cùng cẩn mật, không hề nhúc nhích. Nếu không phải do thần niệm hắc cường đại thì e rằng không thể phát hiện ra được chúng.

Hàn Lập ánh mắt chớp động, trong lòng nổi lên chút cảnh giác, đồng thời tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển. Loại tình hình này hắc cũng không phải là chưa từng gặp phải,

hồ nước này tám chín phần mười ẩn dấu mãnh thú gì đó thì mới có thể đem toàn bộ đề giai ma thú dọa cho chạy mất.

Tuy rằng lúc trước Thạch Kiến Tộc có nói rằng khu vực này không có gì nguy hiểm nhưng đã nhiều năm qua như vậy có lẽ nơi đây đã bị mãnh thú cường đại nào đó chiếm cứ, như vậy thì không có chút bất ngờ nào. Hắn thầm nghĩ như vậy, không khỏi có vài phần chần chờ không quyết vì nỗi: loại tài liệu mà Thạch Kiến Tộc yêu cầu có nên hay không nên mạo hiểm một chuyến.

Dù sao việc hắn mượn truyền tống trận đã được Đoạn Thiên Nhận cũng đã bảo đảm cho hắn mượn dùng một lần. Lấy địa vị của hắn tại Thạch Kiến Tộc chắc chắn không là hư ngôn nhưng vạn nhất đến lúc đó Thạch Kiến Tộc lấy cớ làm khó dễ mà thôi. Hơn nữa suốt một quãng thời gian dài phi hành như vậy cũng khiến hắn có chút mỏi mệt mà giờ phút này lại quay đầu bước đi, tự nhiên là có chút không cam lòng.

Hàn Lập sắc mặt âm trầm bất định cân nhắc kỹ lưỡng, động tác bất giác mà chậm đi nhiều. Đúng lúc này, mặt nước phía xa xa cuối chân trời đột nhiên xuất hiện một điểm đen, tùy theo phương hướng phi hành mà càng ngày càng lớn, đó là một hòn đảo rất lớn xuất hiện ở giữa hồ nước.

Hàn Lập thấy vậy, cặp mắt khẽ nhú lại, động quang trực tiếp dừng ngay lại trên không trung hướng về phía xa xa nhìn lại. Chỉ thấy đảo này chừng ngàn dặm, hơn nữa trên đảo có một hai ngọn núi song song nối liền nhau. Ngọn núi cao nhất trong đó ước chừng ngoài vạn trượng, mặt ngoài có vô số bụi gai thấp mọc rậm rạp, nửa trên ngọn núi lại không hề có một ngọn cỏ nào cả, còn ngọn núi thấp tầm ba bốn nghìn trượng bên cạnh toàn thân lại xanh biếc, cây cối rậm rạp.

"Xem ra chính là nơi này rồi!"

Hàn Lập thì thào một tiếng, ánh mắt nhanh chóng đảo qua hai toà sơn phong kia, ánh mắt không ngừng chuyển động.

Hải đảo này ngoại hình cùng hải đảo bên trong tấm địa đồ có dáng vẻ y hệt nhau, mà tài liệu hắn cần tìm lại nằm trên ngọn núi cao hơn bên trên hải đảo đó. Loại tài liệu khoáng thạch này chỉ có Nghiễm Hàn Giới mới có được, hơn nữa loại tài liệu này đối với Thạch Kiến Tộc cũng có chút trọng yếu. Hàn Lập nhìn về phía hải đảo xa xa có chút thất thần.

Bỗng nhiên thần sắc hắc hắc biến đổi, tay áo bào hướng xuống phía dưới khẽ run lên. Một thanh thanh sắc phi kiếm chợt loé lên bắn xuống dưới, cơ hồ ngay sau đó mặt hồ phía dưới nguyên bản như gương đột nhiên "oanh" một tiếng, một cây thủy trụ bắn lên cao hướng về phía Hàn Lập bắn đến.

Thanh quang chợt loé, thủy trụ đã bị chẻ ra làm hai nửa.

"Oa" một tiếng, con quái thú ẩn thân bên trong thủy trụ cũng đồng dạng bị chẻ ra làm đôi thảm thiết kêu lên một tiếng, huyết thủy vương vãi khắp mặt hồ. Hàn Lập cúi đầu, trong mắt lam quang chợt loé đem hình dáng của quái ngư phía dưới nhìn rõ ràng.

Quái ngư này dài tầm nửa thước, toàn thân một màu bích lục, lưng có hai cánh, hơn nữa nhìn rõ ràng thì đầu quái ngư này giống như độc xà, bụng tựa hồ còn có một đôi móng vuốt trong suốt. Khoé mắt Hàn Lập khẽ nhíu lại ẩn ẩn như đã từng nghe qua ở đâu đó, bất quá trong khoảng thời gian ngắn cũng vô pháp nhớ ra được. Nhưng một màn ngay sau đó lại khiến cho hắc giết cả mình!

Tàn thi của con quái ngư kia vừa tiến nhập vào trong mặt hồ, phạm vi vài dặm phụ cận trong hồ nước đột nhiên vang lên vô số tiếng kêu của quái thú. Sau đó, từng cây thủy trụ từ trên mặt hồ rậm rạp hướng về phía hắc hung hăng phun tới, không thể đếm được có bao nhiêu nữa.

Cột nước sau đó liên tục ra để lộ ra hình dáng của từng con quái ngư bên trong. Toàn bộ số quái ngư này đều huyền phù tại tầng trời thấp mang theo ánh mắt không có chút tình cảm nào nhìn chăm chăm về phía Hàn Lập. Ngoại hình của đám quái ngư này cùng với con quái ngư lúc trước giống y hệt nhau nhưng bên ngoài thân lại có đủ mọi loại màu sắc, hơn nữa ẩn ẩn tản mát ra linh quang diễm lệ. Có vẻ thần bí dị thường!

"Phi hồng ngư!"

Hàn Lập thấy cảnh này, có chút thất thanh kêu lên, rốt cục hắc cũng đã nhớ ra lai lịch của đám quái ngư này. Năm đó hắc tại thánh thành của Thiên Bằng Tộc đã từng xem qua một điển tịch cổ, ngẫu nhiên bên trong có ghi chép về loại quái ngư này. Đừng nhìn cái tên phi thường dễ nghe này của quái ngư mà khinh thị, ở thời thượng cổ mỗi khi nhắc đến tên loại quái ngư này đồng nghĩa với nhắc đến một loại cảm giác vừa thích thú lại vừa chán ghét.

Thích thú ở chỗ là nội đan của quái ngư này là chủ tài liệu của một loại đan dược cực kỳ hi hữu: "Thất Thái đan". Mà thất thái đan là một loại đan dược chuyên môn dùng để nuôi dưỡng thượng cổ linh trùng. Nghe nói linh trùng nào thường xuyên phục dụng chẳng những có thể thúc dục sinh trưởng mà cho dù khi thành thực thể ăn vào cũng có thể sinh ra tỉ lệ biến dị cùng tiến giai. Loại đan dược này ở thời thượng cổ cũng quý hiếm dị thường.

Còn hận là, loại quái ngư này chẳng những toàn thân mang kỳ độc, ngoài việc chúng có thể phun nọc độc ra thì cũng không có thần thông gì đáng nhắc tới nhưng chúng luôn sống thành từng đàn. Ít thì chỉ vài ngàn, nhiều thì mấy vạn. Nếu đơn thân độc mã đụng tới đàn quái ngư này, trừ phi thân mang thần thông đặc thù trên người ra thì tám chín phần mười chỉ có thể ngã xuống mà chết.

Bất quá loại quái ngư này đã tuyệt diệt tại Linh giới, cũng chỉ có một ít điển tịch liên quan tới thượng cổ linh trùng còn lưu lại mà thôi. Hàn Lập cũng không có nghĩ tới, tại Nghiễm Hàn Giới mà lại có thể nhìn thấy loại quái ngư này. Hẳn lúc này chợt bừng tỉnh đại ngộ, vì sao trong hồ nước này lại không hề có một đầu cao giai ma thú nào, hơn phân nửa có lẽ đã bị đàn quái ngư này tiêu diệt sạch sẽ, chính vì thế mà toàn bộ đề giai ma thú đều trốn mất dạng.

Chương 1727: Linh Hòa Khắc Dịch

Đương nhiên ngay cả Phi hồng ngư có lợi hại đi chăng nữa nhưng trên người mang bảo vật thì cũng không tính là gì cả, nếu không cũng sẽ không sớm bị tuyệt diệt như vậy. Hiện tại hắn đang gặp phải loại quái ngư này, thật đúng là cơ duyên ngoài ý muốn.

Tuy rằng trong điển tịch có nhắc tới độc tính của Phi hồng ngư vô cùng đáng sợ nhưng Hàn Lập lại có chút nửa tin nửa ngờ. Lúc này một tay vung lên, một tầng hôi sắc quang mạc liền hiện ra trước người, tay kia vừa lật liền xuất hiện một đoàn ngũ sắc hàn quang cuộn cuộn tuôn ra. Hai thứ này cùng lúc bộc phát ra hoá thành hai tầng quang trảo bao lấy thân thể hắn vào bên trong. Tiếp theo, Hàn Lập không chút do dự áo bào khê phát lên, mấy mươi khẩu phi kiếm xanh biếc từ trong tay áo ào ào tuôn ra bốn phía. Bốn phía bất chợt xuất hiện mấy trăm đạo kiếm quang vu vu quay tròn, mỗi một đạo thanh quang minh mông, hàn quang lóng lánh hướng bốn phía trải rộng ra.

Chúng Phi hồng ngư phụ cận thấy vậy cũng không biết con nào phát ra một tiếng kêu sắc nhọn, nhất thời toàn bộ chúng quái ngư nhất tề hướng về phía Hàn Lập hung hăng phi tới.

"Trảm!"

Hàn Lập sắc mặt khê trầm xuống, một tay bấm quyết niệm chú, trong miệng lạnh lùng quát khê một tiếng.

Mấy trăm đạo kiếm quang thoáng cái run lên nhẹ nhàng bốn phương tám hướng bắn nhanh đi, từng đạo thanh quang thô to ở trên không trung bày quái ngư điên cuồng quét qua. Kiếm quang đi qua nơi nào, tất cả quái ngư đều bị trảm thành hai nửa, thi thể hoá thành thành lục sắc huyết vũ ào ào rơi xuống. Trong nháy mắt đã có gần ngàn đầu quái ngư bị diệt sát, huyết tinh chi khí ào ào nổi lên!

Ngay cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm sắc bén vô cùng nhưng quái ngư bốn phương tám hướng vẫn ùn ùn kéo tới, không có khả năng chém giết toàn bộ trong thời gian ngắn. Mặt khác, quái ngư ở phụ cận cũng bắt đầu mở miệng phun ra từng đoàn lục sắc dịch vụ

phô thiên cái địa hướng về phía Hàn Lập mà đến.

Hàn Lập biến sắc, pháp quyết trong tay nhất thời biến đổi. Thanh quang đang điên cuồng quét bốn phía thoáng cái chợt co rút lại nhưng lập tức thanh minh một tiếng liên hoá thành một đoá thanh liên vô cùng lớn. Thanh liên sau khi xuất hiện liền từ từ chuyển động, đem toàn bộ kiếm quang che lấy Hàn Lập vào bên trong. Mấy trăm đạo kiếm quang hội tụ lại, hoàn toàn biến thành một tầng phòng ngự vô cùng kiên cố.

Hàn Lập rất rõ ràng, chỉ cần có thể kháng lại được độc dịch công kích của Phi hồng ngự thì việc tiêu diệt toàn bộ là chuyện dễ dàng nắm chắc, tất cả Phi hồng ngự đều chỉ dựa vào số lượng cùng với độc dịch mà thôi. Tuy rằng tu vi của Hàn Lập đã tiến rất xa so với trước đây nhưng loại độc dịch của quái ngự thời thượng cổ này trong lòng cũng có chút không yên tâm. Bất quá, không thử một lần thì làm sao biết được có bao nhiêu lợi hại trong đó!

Thất thái đan kia nghe nói thần diệu dị thường, đối với Phệ kim trùng mà nói thì đại hữu dụng, nếu có thể nâng cao uy năng của Phệ kim trùng lên một bước mà nói thì một chút nguy hiểm này cũng đáng. Hắn tự hỏi rằng bản thân mình cũng có nhiều loại bảo vật hộ thân, cộng thêm nhiều loại thần thông nghịch thiên, cho dù tình hình không ổn thì cũng có thể bảo mệnh thoát ly nguy hiểm được. Lúc này, tầng kiếm quang xanh biếc đang bao lấy hắn đang từng bước mở rộng ra, từng cánh hoa thanh sắc của quang liên hình thành tầng tầng kiếm mạc, thoát nhìn điểm lệ dị thường.

Từng tiếng "phốc phốc" liên tiếp truyền ra!

Lục sắc dịch đoàn tất cả đều đánh lên những cánh hoa của quang liên thì đều bị ngăn chặn ở bên ngoài nhưng cũng không ngừng toát ra từng cỗ khói nhẹ, tiếp theo xuất hiện từng lỗ thủng to nhỏ không đồng nhất. Thanh sắc kiếm mạc vậy mà không thể chống đỡ được lâu dài!

Độc dịch của quái ngự này lại có thể dễ dàng xuyên thủng phòng ngự của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, thật sự là không biết nói gì hơn!

Hàn Lập trong lòng cả kinh nhưng trên mặt lại không có chút nào là kinh sợ cả. Ngay cả Thanh Trúc Phong Vân Kiếm có chút tổn hao nhưng lấy thần thông huyền diệu của chúng phi kiếm mà nói thì có thể trong chốc lát là có thể khôi phục lại như lúc ban đầu. Nhưng ngũ sắc hàn diễm sau khi tiếp xúc với độc dịch đều tan thành mây khói, rồi

cục hấn cũng lộ ra vẻ ngưng trọng, pháp quyết trong tay lại biến đổi một lần nữa. Ngũ sắc hàn diễm xung quanh chợt lóe lên mà bắt đầu xoay tròn một trận nhưng ngay sau đó lại lóe lên mà biến thành một ngũ sắc phong toàn, không ít độc dịch bị sau bị cuốn vô liên hất ngược trở lại. Nhưng quái ngư bốn phía thật sự quá nhiều, độc dịch phun ra dường như vô cùng vô tận, liên miên không dứt.

Ngay cả ngũ sắc hàn diễm có uy năng thật lớn cũng đã bị tiêu hao không ít mà để lộ ra tầng hôi sắc quang hà bên trong đó. Lục dịch lần nữa lại bắt đầu kích lên trên tầng quang hà này mà phát ra thanh âm "kết kết" liên tục. Khóe mắt Hàn Lập bắt đầu lộ ra vẻ kinh hoàng thất thố, bỗng nhiên trong miệng hừ nhẹ một tiếng, khóe hé miệng phun một đoàn ngân diễm.

"Phốc xuy" một tiếng, một đạo ngân diễm hào quang chợt lóe lên liền biến thành một hỏa cầu tầm một trượng, sau đó lại tiếp tục quay tròn một cái mà biến thành một con hỏa điều thật lớn.

"Đi!"

Hàn Lập không chút do dự phân phó một tiếng.

Ngân sắc hỏa điều hai cánh mở rộng ra, nghênh cổ lên trời phát ra một tiếng thanh minh, sau đó hai cánh mở rộng ra liền xông ra khỏi tầng hôi sắc quang hà. Kết quả là ngân diễm chớp động liên tục, lục dịch chứa kỳ độc vô cùng dưới một kích này của ngân diễm mà đồng loạt biến thành từng đoàn lục khí tiêu tan trong không trung nhưng tất cả đều không gây ra chút tổn thương nào đối với hỏa điều.

Hàn Lập thấy vậy trong lòng mừng rỡ, đang muốn thi triển thần thông khác thì đều đình chỉ lại mà bắt đầu thúc dục ngân sắc hỏa điều. Một bộ phận quái ngư phía xa đồng dạng cũng thấy cảnh này, tiếp theo chúng đồng loạt phun ra lục dịch hướng về phía ngân sắc hỏa điều hội tụ mà đến. Trong nháy mắt, tất cả độc dịch tụ hội lại mà ảo hóa thành một đầu lục sắc cự mãnh dài tầm bảy tám trượng, trông rất sống động.

Độc mãnh chợt uốn cong thân hình lại liền mang theo một cỗ tinh phong lao thẳng tới ngân sắc hỏa điều. Mà hỏa điều tự nhiên cũng không có chút yếu nào, hai cánh vỗ mạnh một cái, miệng khẽ hé phun ra một đoàn nhũ bạch hỏa diễm cuộn cuộn bay ra. Đúng là Kim ô chân hỏa đã được Phệ linh hỏa điều thôn phệ ở Ma kim sơn mạch lúc trước.

Nhũ bạch hỏa diễm cùng độc mãng ngay sau đó liền va chạm với nhau nhưng hỏa diễm dường như càng cháy càng to, vọt lớn lên thêm mấy lần đem toàn bộ cự mãng bao vào trong đó. Trong phút chốc toàn bộ cự mãng liền biến thành hư ảo.

Lúc này Hàn Lập trong miệng lại hét lớn một tiếng, một tay bấm quyết niệm chú cách không hướng về phía hỏa diễm điểm ra một chỉ. Hỏa vũ ngoài thân hỏa diễm lưu chuyển một trận liền chuyển từ ngân sắc sang màu nhũ bạch, sau đó không chút dấu hiệu liền bạo liệt thành vô số hỏa ti hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh đi.

Nguyên bản lục sắc dịch vụ đầy trời, dưới sự ngăn cản của hỏa ti tất cả đều hóa thành vô số đoàn lục khí mà tiêu tán trên không trung. Trong nháy mắt, công kích độc dịch của Phi hồng ngư ngưng lại một chút!

Mà tầng hồi sắc quang lãng đã bị đánh tan hơn phân nửa lúc trước trong nháy mắt hào quang đại thịnh liền khôi phục lại bộ dáng ban đầu. Nhân cơ hội này, Hàn Lập rất cục đã trì hoãn pháp quyết trong tay, hai tay mười ngón hướng về phía trước nhanh chóng điểm ra. Từng trận thanh quang chớp động, từng khẩu phi kiếm nhanh chóng hiện ra bản thể, ngay sau đó được Hàn Lập thúc dục liền trở nên mờ hồ rồi huyền hóa ra vô số kiếm quang hướng bốn phương tám hướng bắn nhanh đi.

Quái ngư ngay cả liên tục phun độc dịch về phía Hàn Lập nhưng dưới sự công kích của hỏa diễm nên không nhận ra thanh sắc kiếm quang có chút uy hiếp gì cả.

Đã không có độc dịch công kích, mấy trăm đạo kiếm quang ở giữa đàn Phi hồng ngư tung hoành không chút kiêng kỵ, đối với Phi hồng ngư cao giai mà nói thì dưới hai lượt công kích của kiếm quang tất cả đều hóa thành hai nửa, còn đám đề giai còn lại thì căn bản không thể tránh né mấy may, tất cả đều hóa thành từng khối tàn thì rơi xuống dưới mặt hồ.

Kể từ đó, dưới sự ngăn cản của Phệ linh thiên hỏa hóa thành hỏa ti ngăn cản độc dịch cùng đông đảo kiếm quang lập tức thể hiện ra uy lực kinh người, một chén trà nhỏ công phu khoảng bốn năm vạn đầu quái ngư đã bị diệt sát không còn một mảnh. Sau đó hần liền thu hồi toàn bộ phi kiếm và Phệ linh thiên hỏa lại, trong hư không chỉ còn lại một màn huyết tinh chi khí do quái ngư để lại mà thôi!

Ánh mắt hần hướng xuống phía dưới đảo qua một cái không khỏi ngần ngại một trận. Trên mặt hồ, ngoại trừ tàn thi của quái ngư ra thì còn xuất hiện vô số thi thể của các loài

cá khác bên trong hồ, từ xa nhìn lại mặt hồ trở nên mảnh trắng toát, có vẻ cực kỳ quý dị.

Hàn Lập chớp chớp hai mắt, ánh mắt nhìn về phía đám lục dịch thêm vài lần cũng lộ ra vẻ giật mình. Lúc trước Phi hồng ngư phun ra độc dịch tuy rằng phần lớn đã bị Phệ linh hỏa điều biến thành hư ảo nhưng lúc trước vẫn có không ít lục dịch bắn ra rơi xuống, kết quả là tất cả đều rơi xuống trong hồ nước, đem hồ toàn bộ cá dưới hồ diệt sát không ít.

Tuy rằng hắn đã muốn đối phó với loại độc dịch có độc tính mạnh mẽ này đã có chút hiểu biết nhưng trên mặt hồ lại xuất hiện một màn khiến cho trong lòng hắn phát lạnh không thôi.

Nếu không phải hắn có Phệ linh thiên hỏa trong người, cho dù vẫn còn biện pháp giải quyết đám quái ngư nhưng quá trình tuyệt không dễ dàng như thế. Hơn nữa hắn không phải tiếc hao tổn thần niệm sử dụng Phệ kim trùng hoặc là vận dụng tới Huyền Thiên tàn nhận mà là hai loại thủ đoạn này có chút di chứng để lại không nhẹ. Không đến lúc cuối cùng hắn sẽ không dễ dàng vận dụng. Hàn Lập trong lòng cân nhắc nhưng tay áo bào lại hướng xuống phía dưới phát lên một cái.

Nhất thời một đoàn bạch quang bắn ra, chớp lên một cái liền biến thành một tiểu đồng.

"Bái kiến công tử! Không biết công tử có gì phân phó?"

Nữ đồng kia tự nhiên chính là Khúc nhi, sau khi xuất hiện bên cạnh Hàn Lập thì lập tức cười hì hì hướng Hàn Lập thi lễ, hỏi.

"Người đem toàn bộ nội đan của đám quái ngư phía dưới lấy ra toàn bộ, cố gắng bảo trì hoàn hảo. Sau khi làm xong thì lên đảo phía trước tìm ta."

Hàn Lập thần nhiên phân phó một tiếng.

"Vâng."

Khúc nhi đáp ứng một tiếng rồi đầu vai khẽ nhún lên một cái, tiếng xé gió liên tục truyền ra. Vô số hàn nhận phát ra thanh âm "xuy xuy" liên tục từ sau lưng nữ đồng bắn nhanh ra, sau đó xoay quanh vài cái liền hướng về phía mặt hồ bắn nhanh đi. Nữ đồng

đồng dạng thân hình khẽ động liền hướng xuống phía mặt hồ bắn nhanh tới.

Hàn Lập đột quang tái khởi hướng về phía hòn đảo bắn đi tới. Một lát công phu sau, đột quang chợt tắt, Hàn Lập liền hiện ra thân hình ở phía trên tòa sơn phong xám xịt. Hai mắt hẩn khẽ nhúu lại hướng về phía ngọn núi quét qua một lần.

Một hồi lâu sau, bàn tay khẽ chuyển một cái, trong lòng bàn tay xuất hiện thêm một kiện kim bàn kim quang lóng lánh. Hàn Lập khẽ cúi đầu liếc nhìn một cái, kiện pháp khí này do Thạch Kiến Tộc khi xuất phát đã đưa tới tay hẩn, đuôi lông mày hẩn khẽ dãn ra một chút. Sau đó hẩn hé miệng phun ra một đoàn thanh khí lên phía trên kim bàn. Linh quang chợt lóe, thanh khí liền chui vào bên trong không thấy bóng dáng. Sau đó hẩn liền giơ tay kia lên hướng về phía kim bàn đánh ra một đạo pháp quyết.

Dị biến xuất hiện!

Pháp quyết sau khi tiến nhập vào bên trong kim bàn, kim bàn đột nhiên kim quang chớp động, thanh âm vù vù nổi lên, từng đạo ngân sắc phù văn theo đó mà hiện ra. Tù theo pháp khí run lên bỗng nhiên từ trong tay Hàn Lập thoát ra hóa thành một đoàn kim quang hướng về phía ngọn núi bắn nhanh đi.

Chương 1728: Hồn Nguyên Xích

"Phanh" một tiếng, kim quang sau đó bạo liệt ra theo kim bàn phun ra từng đạo ngân sắc phù văn hướng về ngọn núi bắn đi khắp nơi. Ngân quang chớp động rồi tất cả phù văn đều chui vào bên trong núi đá, sau đó xuyên qua tầng tầng khoáng thạch mà vào sâu bên trong lòng núi.

Hàn Lập lẳng lẳng huyền phù tại chỗ, mặt không chút biểu tình. Một chén trà nhỏ công phu sau đó, hư không phía dưới kim bàn đột nhiên phát ra một tiếng "vù vù" xé gió, tiếp theo kim quang chợt lóe lên. Hàn Lập thấy vậy đuôi lông mày khẽ nhú lại, một tay hướng về phía kim bàn phát lên một cái, viên bàn chợt lóe lên liền bị nhiếp vào trong tay của Hàn Lập.

Hàn Lập cúi đầu xuống nhìn viên bàn thật kỹ, chỉ thấy mặt ngoài kim bàn lưu chuyển một đoàn linh quang chói mắt, khóe miệng hần hể run run một chút, bên ngoài thân hào quang chợt lóe lập tức hướng về phía ngọn núi bắn thẳng tới, vô thanh vô tức lập tức bay xuyên qua tầng tầng đất đá hướng bụng núi chui vào, tuy là đang thi triển thổ độn thuật nhưng tốc độ cũng không kém phi độn như lúc trước là bao. Chỉ một lát công phu sau, phía trước mặt hần đột nhiên sáng ngời, một cái động ngăm thật lớn quý dị xuất hiện. Bên trong huyết động có một đoàn kim quang đang huyền phù ngay giữa không gian huyết động, bề ngoài bộ dáng không chút hao tổn, đúng là kim đoàn từ ngân sắc phù văn do kim bàn tạo thành ban đầu.

Độn quang chợt tắt hiện ra Hàn Lập ngay bên trong huyết động, ánh mắt nhanh chóng hướng bốn phía đảo qua một lần, nhất thời phát hiện được mấy thông đạo uốn lượn thông với nơi này. Thần sắc hần vừa động nhanh chóng hướng về phía một cái thông đạo gần đó đi tới.

Bên trong thông đạo chỉ có một mảnh tối đen, cơ hồ không thể nhìn rõ năm ngón tay được nhưng chỉ thấy Hàn Lập tùy ý xuất ra viên dạ quang tinh thạch để cho nó huyền phù ngay trên đỉnh đầu, từ đó trong thông đạo tự nhiên sáng rõ như ban ngày. Sau khi đi qua một đoạn nhỏ, hần đem thần niệm hướng bốn phương tám hướng quét khắp nơi trong thạch động gỗ ghề. Một lát sau hần liền dừng cước bộ lại, mở miệng phun ra một đạo

thanh sắc tiểu kiếm, thanh quang chột lóe lên liên kích lên trên thạch bích. Kiếm quang này cơ hồ sắc bén dị thường, nơi nào kiếm quang đi qua thạch bích đều như đậu hũ dễ dàng đâm sâu vào bên trong. Trong nháy mắt trước mắt đã xuất hiện một cái thạch động phía trên thạch bích.

"Đương" một tiếng từ bên trong huyết động mới tạo truyền ra, có vẻ rõ ràng dị thường. Hàn Lập sau khi nghe được thanh âm này, trên mặt lộ ra một tia hi sắc. Một tay bấm quyết, một ngậm thanh sắc tiểu kiếm từ bên trong huyết động lập tức quay trở về trong tay hắn, chỉ thấy bên trên tiểu kiếm có dính một khoáng thạch màu tím đen không rõ danh tính.

"Quả nhiên là nơi này, số lượng cũng không ít, muốn thu lấy toàn bộ e là phải mất vài ngày mới làm được."

Hàn Lập nâng phi kiếm thu lấy khoáng thạch vào trong tay, sau đó ngừng thần nhìn kỹ rồi tự thì thầm nói một câu.

Hắn tự nhiên sẽ không tự mình đào xới tìm kiếm khoáng thạch bên trong lòng núi, lúc này một tay hướng về phía túi trữ vật hất lên một cái, vài đạo linh quang chột bay ra sau đó hiện ra trước người mấy đầu khô lồi hình dạng khác nhau.

Số khô lồi này đều do hắn luyện chế khi còn ở dưới Nhân giới, cấp bậc tuy vô cùng thấp nhưng cũng đối với việc khai thác khoáng thạch bên trong lòng núi này thì xem ra vẫn dư sức. Sau đó, hắn lại khế vượt lên thiên linh cái một cái, đệ nhị Nguyên anh cũng theo đó mà bay ra, sau đó trực tiếp phụ trách thao túng đám khô lồi này thực hiện công tác đào mỏ, còn về phần hắn thì tự nhiên là lại thi triển thổ độn thuật rời khỏi lòng núi. Lúc này Khúc nhi cũng vừa mang theo mấy vạn khóa nội đan của Phi hồng ngư bay lại đây, sau đó đem toàn bộ bên trong trữ vật thủ trạc giao cho Hàn Lập. Sau khi kiểm tra cẩn thận, vẻ mặt liền lộ ra vẻ vừa lòng, trong miệng khích lệ Khúc nhi vài câu, sau đó đem trữ vật thủ trạc này cẩn thận thu lại.

"Chủ nhân, Khúc nhi cảm ứng được khu vực gần đây tựa hồ có không ít linh dược, tiểu ty đem toàn bộ thu lấy lại đây nhé!"

Khúc nhi do dự một lát rồi hướng về phía Hàn Lập rụt rè nói.

"Linh dược? Người thân là thiên địa linh vật có thể cảm ứng được có lẽ là không

sai. Được rồi, nơi đây cũng không có mãnh thú gì khác, thời gian cũng còn nhiều người cứ làm theo ý mình đi."

Hàn Lập nghe nói như thế thì cũng có chút ngoài ý muốn nhưng không có ý ngăn trở đồng ý nói.

"Đa tạ chủ nhân, tiểu tỳ đi làm ngay!"

Nữ đồng tử ra vui vẻ, hân hoan đáp lại.

Sau đó bạch quang tái khởi, nữ đồng lập tức hóa thành một đạo độn quang hướng trời cao bay lên, sau đó hướng về ngọn núi thấp xanh rờn bên cạnh kích bay tới. Hàn Lập khẽ cười một cái, lúc này bắt đầu đi tìm một khối cự thạch tùy ý khoanh chân ngồi xuống. Tay áo bào khẽ run lên, hơn mười đạo trận kỳ màu sắc khác nhau, linh quang chớp động hướng bốn phương tám hướng biến vào hư không không thấy bóng dáng.

"Phốc" một tiếng.

Một tầng ngũ sắc quang tráo hiện lên đem cả tòa sơn phong này bao phủ lại hoàn toàn, sau đó linh quang lại chớp lên một cái liền đem toàn bộ tòa sơn phong này biến mất không thấy bóng dáng. Từ xa xa nhìn lại nơi này tựa hồ so với trước không có gì khác biệt nhưng chỉ khác là ngọn sơn phong này đã hoàn toàn trở thành hư vô, không thấy bóng dáng.

Sau khi bố trí cấm chế bao phủ toàn bộ ngọn sơn phong, lúc này hãn mới yên tâm đưa một tay lên bấm quyết, ngoài thân kim quang đại phong, sau lưng xuất hiện một đạo kim ảnh. Đúng là Phạm thánh pháp tướng, sau đó hãn hướng về phía pháp tướng điểm ra một chỉ. Nhất thời ba cái đầu của pháp tướng phía sau lưng hãn đột nhiên từ kim phù văn chột lóe lên liền biến thành kim thân, kim thân chột lóe lên mà hiện ra phía trước người Hàn Lập. Hàn Lập hai mắt nhíu lại, nhìn từ trên xuống dưới kim thân một lần sau đó một tay hướng về phía trước đánh ra một kích.

Một trong ba cái đầu của kim thân chột mở miệng phun ra một đoàn ngân quang, bên trong ầm ầm có bảo vật gì đó. Đây đúng là ngân xích ngày đó hãn đã diệt sát tên thanh niên kia mà thu lấy được. Bảo vật này tuy rằng không phải là Huyền Thiên chi bảo nhưng ngày đó cũng đã biểu hiện ra thần thông có phần huyền diệu, uy năng tuyệt không thấp hơn phân nửa là cũng có cấp độ tương đương với Thông thiên linh bảo.

Tuy trong lòng hắn vẫn chưa xác định rõ ràng, giờ phút này có chút thời gian rảnh rỗi nên lấy ra để xem xét lại lần nữa. Chỉ thấy ngân xích chợt lóe lên liền bị nhiếp vào trong tay hắn, sau đó hắn chậm rãi vừa nhẹ nhàng nắm lấy ngân xích vừa triển khai thần niệm tiến nhập vào bên trong ngân xích. Thần sắc thủy chung vẫn không có chút biểu hiện gì cả. Không biết bao lâu sau đó hắn bỗng nhiên mở to hai mắt, cảm thán một tiếng:

"Hỗn nguyên xích! Không ngờ lại là Thông thiên linh bảo, chỉ cần có thể đem Thông bảo quyết bên trong hảo hảo tu luyện một chút là có thể sử dụng được rồi!"

Sau nói xong, tùy theo nắm tay bắt ngân xích thanh quang chợt lóe đem một cỗ linh lực tinh thuần rót vào bên trong ngân xích. Ngay sau đó, ngân xích bỗng nhiên truyền ra một tiếng thanh minh chi âm, ngân xích khẽ run lên một cái rồi mặt ngoài bắt đầu phun ra một đám ngân sắc quang mang, sau đó quang mang liên tục hành sắp xếp lại thành một đoạn thượng cổ văn tự hoàn chỉnh hiện ra.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ chớp động đem "Hỗn nguyên xích" Thông bảo quyết ghi nhớ rõ ràng vào trong đầu, sau đó cổ tay khẽ run lên, quang mang nhất thời tiêu tán trong không trung cùng bảo vật trong tay tiêu thất vô thanh vô tức. Sau khi thu bảo vật và kim thân lại, hai tay bấm quyết niệm chú, bắt đầu tu luyện Thông bảo quyết của "Hỗn nguyên xích" Thông thiên linh bảo.

Thời gian thoáng cái đã trải qua ba ngày. Lấy tu vi của Hàn Lập hiện tại tự nhiên sẽ không giống khi bắt đầu tu luyện Thông bảo quyết của Hư thiên đỉnh, ngăn ngừa ba ngày hắn đã đem toàn bộ Thông bảo quyết này triệt để tham ngộ hoàn chỉnh, có thể tùy tâm sở dục mà khu sử dụng bảo vật này.

Mà cũng trong khoảng thời gian này, đám khôi lồ bên trong huyết động phía dưới cũng đã đem gần như toàn bộ khoáng thạch bên trong lòng núi thu hoạch hoàn toàn. Ngày kế tiếp, tiểu nha đầu kia cũng hoàn thành xong công việc của mình. Lúc này, tiểu nha đầu Khúc nhi cũng đã thu thập được không ít linh dược, trong đó có một ít là linh dược hiếm thấy được ở Linh giới.

Đây cũng là chuyện vui ngoài ý muốn!

Bất quá, trong thời gian này cũng có chút sự tình xảy ra. Nguyên bản tiểu nha đầu kia lá gan cũng không nhỏ, sau khi tìm được không ít linh dược nhưng tiểu nha đầu này lại có vẻ chưa thỏa mãn lại tiếp tục hướng về phía đáy hồ tìm kiếm thêm một hồi nữa, kết

quả lại tìm ra không ít linh dược sinh trưởng ở những nơi vô cùng bí ẩn. Mà cũng trong khoảng thời gian này Hàn Lập cũng đang tập trung tu luyện Thông bảo quyết nọ nên cũng chỉ dùng thần niệm phân phó một câu. Đường nhiên hẳn tự nhiên cũng đem một lữ thần niệm gắn lên trên người của tiểu nha đầu, ngừa có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Kết quả là phiền toái ngoài ý muốn lại kéo tới!

Sau khi hắn đem Thông bảo quyết tham ngộ hoàn toàn tầm nửa ngày, đang ở trên sơn phong nọ nhắm mắt dưỡng thần, tựa hồ cảm thấy được cái gì đó đột nhiên thần sắc lạnh lùng mở miệng quát khẽ một tiếng:

"Muốn chết!"

Ngay sau đó liền hóa thành một đạo thanh hồng lao ra khỏi cấm chế hướng về một hướng phá không bay đi. Cơ hồ trong lúc nhất thời, cách đảo nhỏ mấy trăm dặm trên không hồ nước, ba đạo độn quang điên cuồng hướng về phía hải đảo điên cuồng bay tới, trong số đó có một đạo bạch quang, bên trong bạch quang là một nhân ảnh thấp bé, rõ ràng chính là Khúc nhi!

Mà cách đó vài dặm phía sau lại có một chiến xa cổ quái đuổi theo không dứt. Cổ chiến xa này cũng không biết lớn nhỏ bao nhiêu nhưng mặt ngoài rêu xanh loang lổ, linh quang âm đạm, thậm chí bộ dáng còn có chút tàn phá nhưng độn tốc cũng cực nhanh, chớp lên một cái thì đã xuất hiện cách đó mấy chục trượng, ngay cả thiên phú của Khúc nhi về độn thuật cũng vô pháp bỏ xa chiến xa, cơ hồ còn có chút bị thua thiệt. Về phần hai đạo độn quang còn lại tốc độ tựa hồ còn nhanh hơn cả Khúc nhi, thậm chí có thể miễn cưỡng có thể so sánh với chiến xa ở phía sau, luôn bảo trì một khoảng cách không đổi.

"Cạc cạc! Nguyệt đạo hữu, người đã hao tổn nguyên khí nhiều, hiện tại đã dùng tới bí pháp kích thích tiềm lực, có năng lực thoát khỏi tay ta sao? Thức thời thì hãy đem Cửu diễm thảo trong tay giao ra đây. Như thế ta còn có thể nể tình mà thả nguyên thân của người có thể tiến nhập luân hồi."

Một thanh nam tử âm khàn khàn khó nghe dị thường từ bên trong chiến xa truyền ra, tựa hồ có chút không kiên nhẫn nói.

"Hừ, nếu không có được linh dược này, bản tiên tử cũng sẽ hủy diệt nó không để

nửa phần lọt vào tay người."

Bên trong một đạo lam sắc độn quang, một giọng nữ lạnh lùng truyền ra.

"Nguyệt tiên tử đừng tin lời vô nghĩa, hai người chúng ta đã đem bảo vật thu vào tay ai ngờ các người lại trở mặt ám toán, quyết không thể sai lầm lần nữa!"

Một đạo hôi sắc độn quang khác cũng vang lên thanh âm phẫn nộ dị thường của một lão giả.

"Tử lão yên tâm, trải qua chuyện lúc này thì lời như vậy quả thật là cực kỳ đáng cười."

Nữ tử chậm rãi nói. Cơ hồ trong lúc nhất thời, lão giả trong tai lại vang lên thanh âm nữ tử truyền âm tới:

"Tư lão, phương hướng này không sai chứ? Chỉ sợ ta không thể kiên trì bao lâu nữa rồi."

"Hẳn là không sai, lúc trước pháp khí của ta đã cảm ứng được phương hướng này hẳn là có Thiên Vân tộc nhân của bốn tộc. Hơn nữa phía sau còn có một nữ đồng khí tức có chút quái dị, hình như là linh vật gì đó tu luyện thành nhân hình, hơn phân nữa mấy tên phía sau có mang theo linh thú có khả năng hạ ấn ký lên chúng ta rồi, hiện giờ cũng chỉ có thể liều mạng đánh cược một phen..."

Lão giả lớn tiếng nói nhưng ngữ âm đông dạng là hướng nữ tử phía sau truyền âm tới.

Nghe được lời này, nữ tử chỉ khẽ than nhẹ một tiếng sau đó cũng không nói gì thêm mà toàn lực thúc dục độn quang bay về phía trước.

Chương 1729: Nhung Tộc

Đám dị tộc nhân phía sau vừa nghe được lời của lão giả thì tự nhiên giận dữ không thôi, cũng không tiếp tục nói thêm cái gì nữa mà chỉ khẽ hừ lạnh một tiếng. Ngay sau đó bốn cỗ chiến xa lập tức phát ra thanh âm "vù vù", đột nhiên tất cả chiến xa hướng về một chiếc trong đó mà hợp lại. Kết quả, hào quang đại thịnh, sau khi bốn chiếc hợp lại hóa thành một chiếc thì bề ngoài khác hoàn toàn so với những chiếc chiến xa cũ, thể tích cũng vì thế mà gấp mấy lần.

Chiếc chiến xa này có hình thoi, dài hơn mười trượng, hơn nữa ở phía đầu chiến xa lại xuất hiện thêm một thứ giống với ngọn giáo cỡ lớn, nhìn như đầu một con phi mãng nào đó. Mà chiến xa này vừa xuất hiện, bốn phía linh quang chợt lóe hiện ra hai đôi cánh giống như cánh chuồn chuồn nhưng mặt ngoài lại được phủ bởi một tầng lông mao như lông chim.

Lão giả cùng nữ tử phía trước mắt thấy cảnh này đều cả kinh, tay chân có chút luống cuống.

"Đi mau!"

Lão già tuy không hiểu nhiều lắm về chiến xa kia, quay đầu hét lớn một câu sau đó hai đạo độn quang liền hợp lại làm một phá không mà đi. Độn tốc ước chừng nhanh hơn trước vài phần. Mà cơ hồ cùng lúc đó, đôi cánh của chiến xa kia khẽ vỗ nhẹ một cái, cái đầu phi mãng phía trước chiến xa hai mắt hồng quang chợt lóe rồi "sưu" một tiếng liền biến mất không thấy!

Ngay sau tiếng hét của lão già, Khúc nhi tự nhiên cũng cảm ứng được một màn phía sau. Trong lòng kinh hãi, bên ngoài thân bạch quang chớp động mà không tiếc tổn hao chân nguyên thi triển một loại bí thuật có độn tốc nhanh hơn hẳn độn quang hiện thời nhưng hiển nhiên có chút chậm trễ.

Bỗng nhiên trên đầu nha đầu này xuất hiện không gian dao động, sau đó một đoàn thanh quang mơ hồ từ bên trong hư không chợt lóe lên bắn ra, sau một tiếng cười quái dị

từ bên trong thanh quang chợt chớp động, một cái cự trảo từ hư không hiện ra hướng phía dưới hung hăng chụp tới.

Khúc nhi tuy rằng không phải là mục tiêu truy sát nhưng nếu cùng đường truy đuổi thì cũng tuyệt không thể buông tha dễ dàng như vậy, thà giết lầm còn hơn bỏ sót!

Nữ đồng bên trong bạch quang sắc mặt đại biến, nha đầu này căn rằng một cái, một tay bấm quyết niệm thần chú, nhất thời trên người phun ra mấy trăm khẩu phi nhận hàn quang lóng lánh như ong vỡ tổ từ bốn phương tám hướng điên cuồng chém tới cự trảo.

"Di!"

Một tiếng kinh ngạc từ bên trong chiến xa truyền ra nhưng cự trảo vẫn không ý dừng lại, ngược lại xuất hiện một cổ lực mang mệnh mông từ bên trong cự trảo phun ra. Tiếng nổ "ầm ầm" vang lên một trận đã đem hơn phân nửa phi nhận đánh cho tan tác, rồi tiếp tục hướng về phía Khúc nhi tiếp tục đè xuống.

"A!"

Thấy cảnh này, sắc mặt của Khúc nhi chợt biến thành tái nhợt. Tuy biết rõ ràng số phi nhận này không thể nào tiếp được cự trảo kia nhưng tiểu nha đầu vẫn cứ căn rằng thi triển.

Ngay tại lúc màn hình chỉ treo chuông này, một tiếng hừ lạnh từ hư không phụ cận truyền tới!

Thanh âm tuy không lớn nhưng không biết vì sao lại có thể rõ ràng truyền vào tai tất cả những người có mặt tại đây. Tùy theo ngân quang chợt lóe, một chiếc ngân sắc đại ấn tầm một mẫu bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung, tiếng xé gió cùng chớp giật nổi lên, cự ấn không chút khách khí hướng về phía cự trảo đánh tới.

"Oanh" một tiếng, cự trảo kia ngay cả có thể tích kinh người nhưng không thể chịu nổi một kích của đại ấn như một ngọn tiểu sơn kia. Nhất thời thanh âm bạo liệt truyền ra, cự trảo giống như tuyết gặp nắng xuân tan rã trong không khí.

"Ai! Ai dám ngăn cản chuyện của Nhung tộc ta?"

Bên trong thanh quang chợt phát ra một tiếng gầm giận dữ, linh quang chợt tắt hiện

ra chiếc chiến xa hình thoi kia, hai đôi cánh ở hai bên sườn khê run rẩy không ngừng.

Ở phía trên chiến xa xuất hiện bốn gã toàn thân bị lực quang bảo phủ bên trong, hình dáng của bọn họ nhìn qua thì có chút giống như người nhưng nhìn kỹ lại cũng có chút bất đồng. Chẳng những những người này cả người được toàn thân đều được bao phủ bởi một tầng lông mao màu bích lục mà cái đầu cũng có chút giống như loài lang sói, có vẻ dữ tợn cực kỳ.

"Ngay cả một nữ đồng mà cũng hạ sát thủ, trước tiên hãy xem bảo vật của ta có bao nhiêu thần thông trước đã!"

Một thanh âm nam tử theo hư không lạnh lùng truyền tới.

Tiếp theo một đạo nhân ảnh chợt hiện ra, đó là một nam tử vẻ ngoài trông còn rất trẻ, sau lưng có một cặp cánh trong suốt màu xanh, sau khi vừa hiện thân nhân ảnh kia khê khoát tay một cái trong tay có thêm một thanh ngân xích. Người tới tự nhiên chính là Hàn Lập, trong lúc nhá đầu kia cận kề nguy hiểm hắn đã sử dụng tới độn thuật kinh người như xuyên qua hư không của Phong lôi sí kíp thời tới đúng lúc. Bảo vật này dựa theo tu vi tăng tiến của Hàn Lập ngày càng phát huy ra uy năng viễn siêu so với trước đây, lúc này mới có thể kíp thời ngăn cản được công kích của cự trảo.

Hiện tại pháp lực của hắn sớm đã khôi phục hoàn toàn, hơn nữa hắn đã đem Thông bảo quyết của Hỗn nguyên xích tu luyện hoàn chỉnh tự nhiên sẽ không có chút kiêng kỵ nào ngăn cản đám dị tộc nhân này. Cho nên mắt thấy đám dị tộc nhân này ra tay hạ sát thủ với Khúc nhi, trong lúc nhất thời sát tâm nổi lên.

Tay áo khê run lên, Hỗn nguyên xích trong tay linh quang chớp động, phiến phiến thước ánh nhất thời từ bên trong ngân xích tuôn ra, đem thân hình Khúc nhi bao phủ vào bên trong đó.

"Đa tạ chủ nhân cứu giúp!"

"Di! Là Hàn đạo hữu!"

Hai thanh âm bất đồng đồng thời vang lên. Thanh âm vui mừng cảm tạ đương nhiên là từ phía Khúc nhi truyền tới, còn thanh âm còn lại là từ hướng đám người lão giả bên kia.

Hàn Lập thần sắc vừa động, ánh mắt hướng về phía hai người kia nhìn lại. Chỉ thấy độn quang của hai người đã dừng lại từ lúc nào, chỉ thấy một lão giả và một nữ tử đang huyền phù tại chỗ. Lão giả thoát nhìn có chút quen mắt còn nữ tử kia hẳn chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra. Đây đúng nữ tử đã dẫn đội ngũ khác cùng với hắn tiến vào Nghiễm Hàn Giới, Nguyệt tiên tử.

Nữ tử này khuôn mặt trước giờ luôn tĩnh như mặt nước hồ thu nhưng giờ phút này nhìn về phía Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, mà bộ dáng của lão giả kia lại có phần nhẹ nhõm. Đối với lão mà nói, có thêm một người là có thêm hy vọng, ngay cả khi bọn họ không phải là đối thủ của đám Nhung Tộc kia nhưng khả năng bảo mệnh lại nắm chắc thêm vài phần. Đặc biệt hắn biết Hàn Lập là người dẫn đội khác trong chuyến đi này, không chừng phụ cận còn có đồng tộc, đương nhiên sẽ an toàn hơn rất nhiều.

Hàn Lập đồng dạng cũng có chút ngoài ý muốn nhưng hắn lại hướng về phía hai người thần nhiên gật đầu một cái, ngân xích bỗng nhiên tản ra tầng tầng xích ảnh rồi đột nhiên nhất tề hướng về phía đối diện kích tới.

Ngân quang phô thiên cái địa giống như vô cùng vô tận, thanh thể kinh người, điên cuồng hướng về phía chiến công kích tới. Thấy cảnh này, bốn tên dị tộc nhân trên chiến xa đầu tiên là cả kinh, lúc này hai người trong đó không chút lưỡng lự đồng loạt ra tay. Một tên một tay vừa lật lại, một cây phiến kỳ đen tuyền liền hiện ra trong tay, sau đó không do dự quật ra một cái, nhất thời vô số hắc khí ào ào cuốn tới xích ảnh đầy trời. Tên còn lại lại hé miệng phun ra một mặt lục kính, sau khi lục kính xuất hiện liền xoay tròn tại chỗ một chút biến lớn ra tầm vài thước. Mặt kính lục quang chợt lóe, vô số lục điểm từ bên trong mặt gương tuôn ra, hướng không trung quét tới.

Hai người còn lại bên trên chiến xa thần sắc lạnh lùng đánh giá Hàn Lập bộ dáng có vẻ không muốn ra tay, hiển nhiên hai tên này cho rằng hai gã đồng bọn dư sức ngăn cản công kích của Hàn Lập.

Hàn Lập thấy cảnh này, khóe miệng khẽ nhếch lên, cánh tay nắm giữ Hỗn nguyên xích thanh quang đại thịnh, linh lực tinh thuần giống ào ào hướng về phía ngân xích tay tiến nhập vào bên trong. Trong hư không, đám xích ảnh nguyên bản còn có chút mơ hồ đột nhiên linh quang chợt lóe lên, tất cả đều hóa thành từng thanh ngân xích tầm nửa thước, mặt ngoài lôi quang lòe lòe, ngân hồ ẩn hiện.

"Ầm vang long!"

Vô số ngân xích cùng va chạm với với hắc khí cùng lực điểm, kết quả là đều bị đánh cho tan tành mây khói, tựa hồ có chút chiếm được thượng phong.

"Di! Quả thật có chút thần thông."

Ở trên chiến xa trên không trung, một trong hai gã không có ý tứ muốn động thủ khế nhượng mảy, tay áo hướng về phía Hàn Lập khế run lên một cái. Hồng quang chợt lóe, một viên châu đỏ đậm hướng về phía Hàn Lập bắn nhanh tới. Bảo vật này sau khi bay ra một khoảng liên chợt lóe lên huyền hóa thành một đầu cự điểu, mặt ngoài cự điểu hồng sắc phù văn quay cuồng liên tục, một cỗ hỏa vân ngay sau đó xuất hiện trên không trung.

Dù ở rất xa nhưng Hàn Lập đều nhìn rõ cảnh này, hai mắt đột nhiên nhú lại, một bàn tay đen xì hướng hư không đánh ra một trảo. "Phốc" một tiếng, một tòa tiểu sơn quỷ dị hiện lên phía trên đầu hạt châu, không chút khách khí hướng hạt châu rơi xuống. Tên kia vừa mới thả hạt châu ra, vừa thấy cảnh này nhất thời giật mình một cái.

Hạt châu này của hắn không phải là loại bảo vật có thể đối cứng với bảo vật khác cho nên trong lòng nhất thời quýnh quáng bắt quyết. Hồng châu khế run lên một cái đột nhiên huyền hóa ra mười khóa châu ảnh, sau đó vù vù một tiếng liên hướng bốn phương tám hướng vọt tới.

Ở phía bên kia, trong mắt Hàn Lập lam mang thiểm động, đột nhiên hướng về phía ngọn tiểu sơn điểm ra một chỉ. Hắc sắc tiểu sơn nhất thời hôi quang luân chuyển liên biến mất ngay tức thì, ngay sau đó bên trên sổ châu ảnh đột nhiên hôi quang chợt lóe, hắc sắc tiểu sơn quỷ dị xuất hiện ngay trên đầu nó như chớp giật đánh xuống.

"Oanh" một tiếng, hôi mang và hồng quang lập tức đan vào nhau. Viên châu này coi vậy mà cũng không quá cứng rắn, dưới công kích của tiểu sơn lập tức vỡ vụn biến thành một đoàn hỏa vân phân li tứ tán trong không trung.

"Người dám hủy bảo vật của ta!"

Chủ nhân của khóa hồng châu kia vừa thấy bảo vật của mình bị hủy trở thoáng cái đã trở nên vừa sợ vừa giận, trong miệng gào thét một trận, đầu vai khế nhoáng lên, hơn mười đạo xích mang bắn thẳng tới chỗ Hàn Lập đang đứng. Chỉ thấy Hàn Lập khế cười

lạnh một tiếng nhưng trong lòng bắt đầu thúc dục ngân xích.

Đám ngân xích ánh nguyên bản đang áp chế hoàn toàn hắc khí cùng lục diễm, bỗng nhiên một thanh cự xích tầm mấy trượng trong số đó ngân quang chớp động quỷ dị hiện ra trước người hắn. Lúc này, mười mấy đạo xích mang đang hướng tới Hàn Lập còn một khoảng không xa, không nói hai lời đem bàn tay đen thui lúc trước phất lên một cái.

Nhất thời một tầng hôi quang mênh mông hiện lên vừa lúc đem toàn bộ xích mang bao vào trong đó. Bên trong hôi mang, xích mang nhất thời hiện ra nguyên hình, xoay tròn tại chỗ không ngừng nhưng lại không thể mấy may tiến vào thêm một bước. Bên trong xích mang là hơn mười khẩu phi đao đỏ đậm.

Cùng lúc đó, Hàn Lập tay nắm Hồn nguyên xích hướng về phía trước hư không hoa lên một cái, nhất thời ngân sắc cự xích phát ra một tiếng long ngâm dài hùng hổ hướng về phía chiến xa bổ tới.

Bên trên phi xa, sắc mặt mấy gã Nhung Tộc thấy vậy tự nhiên sẽ không cho cự xích này dễ dàng bổ tới như thế. Lúc này cả đám không cần nghĩ nhiều nhất tề thúc dục bảo vật của bản thân ngăn cản công kích. Nhất thời không trung liền truyền ra thanh âm "Xuy xuy" xé gió, hắc khí một chút liền hóa thành một cái hắc sắc đại võng chắn phía dưới cự xích. Còn lục sắc hỏa diễm do gương đồng thả ra phương hướng cũng biến đổi, từ trên không trung phóng ra một đạo lục sắc quang trụ hướng thẳng đến cự xích.

Một tiếng "Oanh" muồn hưởng truyền đến.

Cự xích thoáng cái trở nên mơ hồ, dễ dàng đem quang trụ cùng hắc võng đánh cho tan tành, bộ dáng không chịu nổi một kích so với khí thế kinh người lúc trước hoàn toàn tương phản!

Hai tên dị tộc nhân sử dụng hắc phiến cùng lục kính thấy vậy liền sùng sốt một chút nhưng vào lúc này, tên dị tộc còn lại này giờ vẫn chưa nói một lời lại đột nhiên sắc mặt đại biến, trong miệng quát lớn một tiếng:

"Cẩn thận!"

Tên này ngay sau đó liền giơ một tay hướng về phía chiến xa trên không trung chém ra một cái, nhất thời một cổ hôi sắc kiếm quang phá không trăm tới cự xích, mà lúc này

đạo cụ xích đang mơ mơ hồ hồ kia có chút yên lặng từ bên trong hắc khí cùng lục diễm bay ra.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Hồi sắc kiếm quang kia rõ ràng đánh tới bên trên ngân thức thể mà lại dễ dàng xuyên qua giống như chém phải ảo ảnh mà ngân sắc cụ xích thoáng chớp động một cái liền quỷ dị xuất hiện ngay trên đầu tên dị tộc đang sử dụng hắc phiên, lấy thể lôi đình nhất kích hung hăng đập xuống.

Chương 1730: Động Tuyền Kim Quang

Tên Nhung Tộc sử dụng hắc phiến phía dưới sắc mặt đại biến, không kịp suy nghĩ nhiều, đột nhiên vỗ lên thiên linh cái, trên người từng đám lông thô to đột nhiên "sưu" một tiếng hoá thành một mảng lục mang hướng về phía không trung bắn tới nhưng ngân xích phía trước lại mơ hồ một chút, ngay sau đó đám lục mang liền xuyên qua ngân xích, kết quả là ngân xích cương mãnh đập lên trên đầu của tên dị tộc nhân này.

Hộ thể linh quang của hắn tuy đã thi triển ra nhưng đối với công kích của ngân xích thì căn bản không thể ngăn cản mấy may, đầu hắn giống như quả dưa hấu nổ tung ra, huyết dịch cùng não tương bắn tung toé ra, thân thể không đầu còn lại khẽ lắc lư một cái rồi từ từ ngã xuống.

"Phốc" một tiếng, một đoàn lục ảnh trong nháy mắt từ bên trong thi thể không đầu bắn nhanh ra, bên trong lục quang mơ hồ có một nhân ảnh nhỏ xíu vẻ mặt sợ hãi hướng về phía tên Nhung Tộc sử dụng lục kính kia chạy tới, đồng thời trong miệng sợ hãi la lớn một tiếng:

"Lão huynh, cứu mạng!"

Lời vừa ra khỏi miệng liền "oanh" một tiếng, một đạo thước ảnh gần như thuấn di trong gang tấc, không chút khách khí đánh cho nhân ảnh nhỏ xíu kia tan thành mây khói. Tiếp theo, cự xích cơ hồ không có chút ý tứ muốn dừng lại, linh quang ngoài thân chợt loé lại huyền hoá ra ba khẩu ngân xích giống y hệt cái lúc này, đồng thời đều hướng về phía ba gã còn lại hung hăng đánh tới. Xích ảnh như ẩn như hiện, thanh âm sấm nổ "ầm ầm" đình tai nhức óc liên tục truyền tới, thanh thế rất kinh người!

Ba tên Nhung Tộc còn lại khi thấy thân thể cùng Nguyên anh của đồng bạn bị huỷ về mặt bắt đầu lộ ra vẻ sợ hãi, vội vàng tự thi triển thủ đoạn ngăn cản thước ảnh. Một mảnh bụi sa, một mặt hắc khiên đều lấy ra chắn phía trước người nhưng dưới luồng đạo thước ảnh thì đều bộc phát ra một đoàn ngân mang chói mắt, ngay sau đó liền biến mất không thấy. Tất cả chỉ là ảo ảnh mà thôi!

"Không tốt!"

Hai gã Nhung Tộc này cơ hồ đều thầm kêu trong lòng một tiếng nhưng dĩ nhiên đã là quá muộn!

Tên Nhung Tộc đang sử dụng lực kính kia đồng dạng giữ tay ngăn cản đạo thước ảnh cuối cùng nhưng lúc này thước ảnh bỗng nhiên linh quang chợt loé lên vô thanh vô tức tan biến mà hư không, ngay sau đó cách tên dị tộc nhân này nửa thước liền xuất hiện một đoạn ngân xích từ trong hư không quý dị hiện ra hướng về phía đầu của hắn mà bắn tới.

Lôi quang chớp động, vô số ngân sắc hồ quang từ bên trong ngân xích tuôn ra. Tiếng gầm rú từ trong miệng tên Nhung Tộc truyền ra nhưng ngay sau đó cả người hắn liền biến thành một đoàn tro bụi, ngay cả Nguyên anh cũng không kịp thoát ra ngoài.

Hai tên Nhung Tộc còn lại thấy cảnh này, sắc mặt nhất thời trở nên cực kỳ khó coi nhưng ngân thước lại tiếp tục xoay tròn một cái huyền hoá ra hơn mười đạo xích ảnh từ bốn phương tám hướng chụp về phía họ, thấy vậy một tên trong đó đột nhiên hét lớn:

"Chạy, tên này quá lợi hại, chúng ta không thể chống lại được!"

Vừa dứt lời, tên dị tộc nhân này nhất thời giờ chân dậm mạnh xuống chiến xa một cái, nhất thời chiến xa hình thoi chợt phát ra tiếng vù vù sau đó hoá thành một đoàn thanh quang hướng về phía sau phá không bay đi, sau mấy cái chớp động liền bay ra khỏi khu vực xích ảnh bao phủ. Mặt khác, tên dị tộc nhân bên cạnh cũng đồng dạng tỉnh lại sau hồi hoảng sợ, vội vàng giữ tay đánh ra một đạo pháp quyết về phía cái đầu cự mãng phía trước chiến xa. Sau khi pháp quyết vừa tiến nhập, đầu phi mãng này đột nhiên khẽ run lên, hai cặp cánh bên sườn ngũ thải phù văn chợt xuất hiện, tựa hồ sẽ toàn lực thi triển ra đòn thuật kỳ diệu nào đó để đào mạng nhưng vào lúc này Hàn Lập lại thản nhiên nhìn về phía chiến xa lạnh lùng nói:

"Hiện tại còn muốn chạy, muộn rồi!"

Lời này vừa thốt ra chợt một tiếng "oanh" truyền tới. Một toà hắc sơn tầm trăm trượng không biết tự lúc này đã hiện ra phía trên chiến xa mà ngay phía trên toà hắc sơn này lại xuất hiện một đạo nhân ảnh phiêu phiêu trong gió. Đúng là Hàn Lập!

Cũng không biết từ khi nào hắc đã thúc dục Nguyên từ thần sơn xuyên qua hư không mà xuất hiện tại nơi này.

Hai người phía dưới thấy vậy, trong lòng không khỏi đều trầm xuống. Một người trên mặt vẻ lệ sắc chợt loé lên, hai tay nhất thời chà xát lại, sau một tiếng "phốc" ngoài thân đã bao phủ một tầng lục sắc hoả diễm, sau đó liền cuộn cuộn tụ lại hoá thành một đầu cự giao tầm mười trượng hướng lên không trung lao tới. Tên còn lại cũng hét lớn một tiếng, thân hình bỗng nhiên biến lớn gấp đôi, hai cánh tay đều to hơn một vòng so với lúc trước, mười ngón tay sắc nhọn dị thường hướng lên không trung đánh ra một trảo. Tiếng xé gió không hện mà đồng thời nổi lên, trảo mang và hoả giao cùng hướng về phía hắc sơn đánh tới.

Bọn họ căn bản không nghĩ chừng ấy là có thể hạ sát được đối thủ mà chỉ hy vọng có thể đối lại được một chút thời gian như thế thì có thể kịp thời thoát ly chiến trường.

Tính từ lúc chạm mặt tới giờ, chỉ với một chút thời gian mà Hàn Lập đã hoàn toàn hạ sát hai tên đồng bạn dễ dàng như thế thì chiến ý hai tên còn lại tự nhiên không còn một mảnh, trong lòng chỉ thầm nghĩ: bỏ chạy mới là vương đạo!

Hàn Lập nhú mày, một chân khễ dậm xuống ngọn hắc sơn dưới chân. Nguyên từ thần sơn hôi quang chợt tản ra, bỗng nhiên mặt ngoài hắc sơn một tầng ngân sắc phù văn chợt xuất hiện, ngay sau đó ngọn tiểu sơn bỗng biến mất trong không trung khiến cho hoả giao cùng trảo mang nhất thời đánh vào hư không.

Ngay sau đó, hai gã Nhung Tộc chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu đột nhiên xuất hiện một cái bóng thật lớn, không biết thế nào mà lại xuất hiện ngay trên đầu bọn chúng, không chút khách khí đè xuống hai người.

"Không tốt!"

Rõ ràng thần thông của hai gã Nhung Tộc này cao hơn hắc so với hai tên vừa mới vong mạng dưới tay Hàn Lập, tuy bị Nguyên từ thần sơn công kích bất ngờ nhưng vẫn chật vật thôi động chiến xa ngăn cản, sau đó liền hoá thành hai đạo thanh hồng phá không bay đi.

Chiếc chiến xa hình thoi kia trông vậy mà lại có thể ngăn cản được một kích cương mãnh này của Nguyên từ thần sơn, ngay sau khi vừa mới va chạm một lát liền hoá thành

một đoàn ngũ sắc linh quang bạo liệt mà ra, biến mất trong trời đất. Nhưng lúc này nếu có người hướng về vị trí Hàn Lập đứng lúc này thì chỉ thấy một nhân ảnh mơ hồ mà thôi.

Ngay sau đó, chỉ thấy trên đầu một gã đang thi triển đòn thuật bỏ chạy xuất hiện một tiếng sấm truyền đến, hần nhất thời kinh hãi tột độ mà vội vàng khoát tay lên, một mặt hắc khiên hoá thành một đoàn hắc vân bay ra, đồng thời trên người lục diễm cũng tuôn ra hoá thành một tầng phòng hộ bao lấy thân thể vào bên trong nhưng hần chỉ nghe thấy một tiếng hừ lạnh, từ trên đỉnh đầu bỗng xuất hiện vài tiếng "xuy xuy" xé gió, hàng trăm khẩu kiếm quang sắc lạnh thoáng một cái từ phía nhân ảnh trên đầu phóng ra, kiếm quang giống như thủy triều ào ào từ bốn phương tám hướng hướng xuống tên dị tộc nhân chém tới.

Thanh quang chớp động, hắc vân cùng hoà tráo cơ hồ trong nháy mắt bị trảm thành vô số mảnh, sau đó tất cả kiếm quang đều biến thành một mảnh thanh ti, giống như một tấm lưới đồng thời thu lại.

Hét thảm một tiếng, tên Nhung Tộc kia tuy rằng tay chân luống cuống một trận nhưng vẫn có đủ thanh tĩnh mà thả ra mấy kiện bảo vật phòng thân nhưng đối với Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đã hoá thành kiếm ti mà nói thì thật sự không có chút ngăn cản nào, kiếm quang chớp động một cái liền đem thân thể, Nguyên anh cùng bảo vật hộ thân của hần toàn bộ chém thành vô số mảnh.

Ở một phương khác, tên Nhung Tộc với hình thể lớn quá khổ kia vừa nghe thấy tiếng hét thảm thì trong lòng giật mình đánh thót một cái nhưng tâm trí của hần lúc này đang toàn bộ tập trung thúc dục đòn quang hướng phá không bay đi, không dám quay đầu nhìn lại một khắc nào.

Bất quá hần vừa mới phi động ra mấy trăm trượng bỗng nhiên phía trước xuất hiện không gian dao động, một đạo kim ảnh quỷ dị hiện lên vừa lúc ngăn cản đường đi của hần. Dị tộc nhân còn lại sắc mặt biến đổi nhưng hần lại căn rằng một cái, đòn tốc không có ý tứ dừng lại chút nào mà ngược lại còn nhanh hơn trước hai phần, đồng thời tay vừa lật lại trong tay lại có thêm một thanh hắc sắc trường nhận, một tay kia lại có thêm một đoàn lục hoà.

Ngay sau xuất ra trường nhận khê mơ hồ rồi hướng về phía trước khê phất ra một cái, hơn mười đạo hắc sắc ảnh nhận liên tiếp xuất hiện bổ thẳng tới. Cánh tay còn lại cũng

hướng về phía trước đánh ra một trào, ngay sau đó một cái cự trào đột nhiên xuất hiện ngay trên đầu kim ảnh rồi ầm ầm chụp xuống dưới, chỉ thấy đầu ngón tay của cự trào có hắc khí nhẹ nhẹ, thanh thể kinh người.

Nhưng vào lúc này, nguyên bản kim ảnh có chút mơ hồ, trên người đột nhiên xuất hiện một đám tử kim phù văn không đồng nhất tản ra, tiếp theo kim quang chợt loé liên biến thành một nhân ảnh ba đầu sáu tay. Đúng là Phạm thánh kim thân!

Nguyên lai Hàn Lập trong khi vận dụng Phong Lô sí đuổi theo tên Nhung Tộc bên kia đồng thời đem đệ nhị Nguyên anh cùng kim thân thả ra đuổi theo tên còn lại, có ý đuổi tận giết tuyệt.

Mắt thấy hơn mười đạo hắc nhận hắc quang loè loè cùng cự trào phía trên đỉnh đầu đang kích tới nhưng Phạm thánh kim thân ngược lại không có ý tránh né nào cả, ngược lại gương mặt lại có chút nanh ác, hay tay vừa động liền xuất hiện thêm hay thanh kim nhận, hướng về phía trước người trăm đi. Mặt khác, tiếp tục huy động hai cánh tay khác hướng lên không trung tung ra vô số kim sắc quyền ảnh, về phần hai cánh tay còn lại đột nhiên hướng về phía trước người kim thân hợp lại, một đoàn kim quang hiện lên.

Kim thân ba đầu sáu tay đồng thời nhắm hai mắt lại, tiếp theo lưỡng chủng thanh âm trùng trùng điệp điệp truyền ra, nhất thời kim sắc quang đoàn đột nhiên xoay tròn, thoáng cái liền biến thành một cái tiểu kim sắc tuyến qua. Thoạt nhìn có vẻ thần bí cực kỳ!

Chỉ thấy hắc nhận cùng với kim nhận trực tiếp va chạm với nhau nhất thời bộc phát ra một đoàn linh quang chói mắt, kim quang cùng ngân mang đan vào nhau nhất thời lâm vào trạng thái giằng co. Còn cự trào trên không trung cùng với quyền ảnh đầy trời vừa mới va chạm liền tan thành mây khói.

Bất quá chỉ một chút thời gian trì hoãn này, độn quang của gã Nhung Tộc thoáng cái trở nên mơ hồ rồi loé lên mà tiến vào hư không không thấy bóng dáng. Ngay sau đó, ở phía sau kim thân tám mươi trượng xuất hiện không gian dao động, độn quang của Nhung Tộc mới nảy liền xuất hiện ngay sau đó, hào quang đại thịnh tiếp tục thi triển độn thuật mà trốn mất dạng.

Đúng lúc này, một trong ba cái đầu của Phạm thánh kim thân đột nhiên khẽ nói một câu:

"Động tuyền kim quang!"

Chỉ thấy kim sắc tuyền qua ở trên hai cánh tay lúc nảy chợt loé lên mà đột nhiên biến mất. Tức thì không gian phụ cận tên Nhung Tộc vài thước linh quang chợt loé, kim sắc tuyền qua lại quý dị xuất hiện, khi vừa xuất hiện liền chợt loé lên mà bành trướng thành một trượng. Bên trong tuyền qua tản ra mấy tiếng sấm thật lớn, đồng thời ầm ầm có phạm âm từ giữa tuyền qua vang lên.

Đang toàn lực khu động độn quang chạy trốn chết, tên Nhung Tộc kia chỉ cảm thấy không gian bốn phía thoáng cái trở nên ngưng trọng, độn quang không thể nhúc nhích mấy may.

"A!"

Một tiếng thét kinh hãi từ trong miệng hắn truyền ra, chưa kịp thi triển thần thông khác để thoát thân thì một cỗ hấp lực cường đại liền đem toàn thân hắn bao lấy, một tiếng "Suu" liền trực tiếp bị hút vào bên trong kim sắc tuyền qua.

Một tiếng hét thê lương thảm thiết cùng một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền tới, kim sắc tuyền qua khẽ run lên một cái rồi bình thường trở lại.

Lúc này kim thân khẽ quay người hướng về phía chỗ tuyền qua, trong miệng thanh âm chú ngữ dừng lại, một tay niệm chú hướng về phía kim sắc tuyền qua nhẹ nhàng điểm một cái. Kim sắc tuyền qua chớp lên một cái mà thu nhỏ lại, trong nháy mắt liền biến mất cùng với một thanh âm muộn hường vang lên.

Chương 1731: Cửu Diễm Thảo

Tiếng xé gió phát ra, thân ảnh Hàn Lập liền xuất hiện ngay bên cạnh kim thân với vẻ mặt vừa lòng tay áo khẽ phất lên, "phanh" một tiếng, kim thân hoá thành một mảnh kim quang biến mất không thấy bóng dáng. Đệ nhị Nguyên anh cũng hoá thành một đoàn hắc quang hướng về phía Hàn Lập bay nhanh tới, chợt loé lên liền tiến vào thiên linh cái của hắn. Hắn mặc dù đã đem đệ nhị Nguyên anh đưa vào bên trong kim thân nhưng bởi vì đệ nhị Nguyên anh còn chưa kịp củng cố tu vi bao lâu cho nên khi tranh đấu không thể vận dụng được thần thông mà chỉ có thể sử dụng thần niệm thao túng kim thân mà thôi.

Nói thì đơn giản nhưng thực ra đệ nhị Nguyên anh cũng không có sợ tâm ma phản phệ đồng dạng kim thân cũng không có khả năng phát huy ra mười thành thực lực nhưng sau khi Hàn Lập tiến giai lên Luyện Hư đỉnh giai căn bản là không thể so sánh nổi, ngoài ra nó còn có nhiều loại thần thông còn chưa kịp sử dụng tới mà động tuyến kim quang kia chính là một trong những thần thông lợi hại nhất của kim thân lúc này. Nếu xuất kỳ bất ý sử dụng thì ngay cả tồn tại Hợp Thể Kỳ cũng khó mà thoát được, mà nếu không có thần thông hoặc bảo vật đặc thì cũng có thể mất mạng như chơi. Cho nên cho dù đệ nhị Nguyên anh không hề sử dụng tới công pháp của bản thân nhưng sử dụng kim thân vẫn không cần tốn nhiều sức lực mà vẫn có thể diệt sát được tên Nhung Tộc kia.

Từ lúc Hàn Lập ra tay đối phó với bốn tên Nhung Tộc kia tới giờ, căn bản chỉ mất nhíp công phu, thậm chí Nguyệt tiên tử và lão già bên kia còn chưa kịp quyết định có quay lại trợ giúp Hàn Lập một tay hay không thì hắn đã giải quyết hoàn toàn địch nhân.

Ban đầu đám Nhung Tộc truy sát hai người đến độ chật vật không chịu nổi thế mà Hàn Lập lại một hơi diệt sạch, hai người lúc này chỉ có thể trợn mắt căm lười, đứng trơ trơ nhìn chăm chăm về phía Hàn Lập. Thần sắc trên mặt bọn họ ngưng trọng nhưng thật ra trong lòng lại vô cùng bất an có pha chút kinh sợ tuy nhiên phần nhiều là kinh hỷ!

Hàn Lập cũng không có quản tới sắc mặt hai người kia biến đổi ra sao, thân hình hắn khẽ nhoáng lên một cái liền tới bên cạnh Khúc nhi. Sau khi Hàn Lập xuất hiện và đối phó với bốn tên Nhung Tộc, nữ đồng này luôn thành thành thật thật đứng im phía xa. Giờ phút này thấy hắn đã đến gần thì lúc này mới mở lớn hai mắt rồi cùng Hàn Lập truyền âm trao

đổi vài cái, sau đó ngoài thân bạch quang chợt loé lên liền bay vào trong tay áo Hàn Lập.

Hàn Lập trầm ngâm trong chốc lát rồi quay đầu hướng về phía hai người bên kia liếc mắt một cái. Hai người này khi thấy hắn liếc nhìn về phía này thì đều đưa mắt nhìn nhau một cái, tựa hồ thương lượng cái gì đó, sau đó do dự một chút liền bay đến gần hắn. Động tác hai người này cũng không tính là quá nhanh nhưng ngay cả như thế thì cũng chỉ mất vài khắc hai người cũng đã bay tới cách Hàn Lập gần mười trượng. Động quang chợt tắt hiện ra thân hình hai người.

"Đa tạ đạo hữu ra tay tương trợ, nếu không thì tại hạ và Nguyệt tiên tử vẫn còn bị đám Nhung Tộc truy sát, với thần thông của đạo hữu thật khiến cho ta cảm thấy xấu hổ."

Lão giả hướng về phía Hàn Lập ôm quyền, thần tình tươi cười liên tục cảm tạ nói.

"Tư đạo hữu nói như vậy cũng không sai. Mấy tên Nhung Tộc này độn thuật cao minh nếu không phải Hàn Lập đạo hữu ra tay thì e là hai người bọn ta sẽ chết trong tay chúng không chừng."

Nguyệt tiên tử ngọc dung đã khôi phục lại bình tĩnh vốn có, thở dài một hơi nói.

"Nguyên lai pháp lực của nhị vị đạo hữu đã hao tổn không ít làm ta phân vân không hiểu tại sao hai vị lại không thể trăm sát được bọn chúng, dù sao Hàn mỗ cũng cùng nhị vị từ Vân thành tiến vào giới này nếu gặp tự nhiên sẽ không thấy chết không cứu."

Hàn Lập mỉm cười, khiêm tốn nói.

"Hàn huynh tuệ nhãn như đuốc! Tại hạ cùng Nguyệt tiên tử lúc trước dính phải quỷ kế của bọn chúng mà phải tổn hao nguyên khí thì triển bí thuật đào mạng cho nên nguyên khí cũng hao tổn không ít. Đại ân cứu mạng tại hạ quyết không quên, nhất định sẽ có hậu tạ."

Vừa thấy Hàn Lập tỏ ra như vậy, lão giả họ Tư trong lòng cũng có chút buông lỏng, trên mặt cũng cười tươi hơn vài phần.

Hàn Lập nghe lão giả nói như cũng lộ ra vẻ cười như không nói gì thêm.

Bên cạnh lão giả, Nguyệt tiên tử mâu quang chuyển động vài cái, đột nhiên khoát

tay lên, trong tay xuất hiện thêm một cái hộp ngọc. Sau đó hướng Hàn Lập chậm rãi nói:

"Ở đây có một gốc linh dược vốn đã tuyệt tích ở Linh giới: Cửu diễm thảo, là tài liệu luyện chế đan dược cao cấp, đây cũng là nguyên nhân đám Nhung Tộc truy sát ta và Tư đạo hữu không tha nay tặng cho đạo hữu coi như là báo đáp ơn cứu mạng."

Vừa nói xong liền đem ngọc hạp hướng về phía Hàn Lập ném tới.

Lão giả bên cạnh cũng nhìn thấy cảnh này, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc nhưng lập tức liền khôi phục bình thường, ra vẻ như không thấy gì cả, trên mặt vẫn vẻ tươi cười như trước.

Hàn Lập tuy có chút bất ngờ nhưng thần sắc vừa động liền đem ngọc hạp nhiếp vào trong tay, sau đó hẩn cúi đầu xuống liếc mắt một cái. Chỉ thấy ngọc hạp hồng quang lóng lánh, mặt ngoài có dán mấy đạo phù triện, coi bộ cực kỳ cẩn thận. Ánh mắt hẩn chợt loé lên liền mở miệng phả ra một đoàn thanh hà, quang hà vừa quét qua mấy tấm phù triện phía trên ngọc hạp liền tự hành bóc ra. Phù triện vừa mới bị bóc xuống, từ trong ngọc hạp đột nhiên có một đoàn lưu ly quang đoàn từ bên trong bắn nhanh ra ngoài, bộ dáng linh tính mười phần nhưng Hàn Lập đã sớm có phòng bị thì lại làm sao có thể ngay trước mũi hẩn bỏ chạy được. Chỉ thấy một cánh tay của hẩn vung lên hư không đánh ra một trảo. Thanh âm "xuy xuy" xé gió vang lên, một cỗ vô hình chi lực trong nháy mắt đem lưu ly quang đoàn kia chụp tới, năm ngón tay khẽ co lại một chút, quang đoàn kia liền bị nhiếp vào trong tay.

"Hàn đạo hữu cẩn thận!"

Vừa thấy Hàn Lập hành động như vậy, Nguyệt tiên tử vội vàng nhắc nhở nói.

"Không sao!"

Hàn Lập nở một nụ cười, trong tay linh quang chợt loé, kim quang đại thịnh. Lưu ly quang đoàn kia ở trong bàn tay quay tròn tại chỗ liền phiêu phiêu bay vào trong lòng bàn tay. Đây rõ ràng là một gốc linh dược hình ngọn lửa nhưng lại tản mát ra chín loại linh quang khác nhau, bất quá nó chỉ cao có vài tấc nhưng cửu sắc quang diễm đi qua nơi nào thì phụ cận không gian nơi ấy đều mơ mơ hồ hồ, một cỗ sóng nhiệt kinh người tản ra. Nhưng đối hẩn mà nói tuy nắm linh thảo này trong tay nhưng đối với hẩn dường như tất cả mọi thứ đều bình thường.

Lão già họ Tư thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia hoảng sợ nhưng trong miệng lại ha ha cười nói:

"Nguyệt tiên tử lo xa rồi! Lấy thần thông kinh người của Hàn huynh nhiều đó hoá lực sao lại nề hà chứ!"

"Đích xác là vậy! Linh quang do Cửu diễm thảo phát ra có thể nung chảy kim loại nhưng đối với Hàn đạo hữu một chút ảnh hưởng cũng không có, bội phục bội phục!"

Nguyệt tiên tử cũng có chút giật mình nhưng lại nở một nụ cười khổ nói.

Ngón tay vừa động, Hàn Lập lại đem linh thảo này một lần nữa để vào bên trong ngọc hạp rồi cũng dán lên trên ngọc hạp mấy đạo phù trận. Sau đó linh quang chợt loé lên, ngọc hạp trong tay liền biến mất không thấy bóng dáng.

Thấy vậy, Nguyệt tiên tử khoé miệng ngược lại nổi lên chút ý cười. Lão già tuy rằng trong lòng cảm thấy không nở nhưng nghĩ đến thần thông kinh người của Hàn Lập, mặt tự nhiên không dám có chút dị sắc nào mà ngược lại cười ha hả định nói tiếp cái gì đó nhưng Hàn Lập lại khẽ phất tay áo lên, hai cái tiểu bình màu xanh chợt loé lên, phân biệt bay về phía hai người lão già.

Hai người thấy vậy liền ngẩn ra một chút, theo bản năng liền nâng tay lên phóng ra hai phiến quang hà đem hai tiểu bình nhiếp vào trong tay.

"Hàn huynh, đây là..."

Lão già thần sắc ngưng trọng, có chút chần chừ nói.

Nữ tử đồng dạng cũng cầm lấy một cái tiểu bình vào trong tay, có chút ngoài ý muốn nhìn về phía Hàn Lập.

"Không có gì cả. Cửu diễm thảo này thật sự là quá mức quý hiếm, đây là hai bình đan dược có thể giúp cho thượng tộc cửu giai tăng pháp lực cùng tăng tiến tu vi, đối với nhị vị khi đánh sâu vào bình cảnh hẳn là có chút tác dụng. Tại hạ dùng hai bình đan dược này coi như là chút bồi thường tới hai vị."

Hàn Lập nhẹ nhàng nói.

"Cái gì, đan dược có thể tăng tiến tu vi cho thượng tộc cừu giai!"

Lão giả vừa nghe được lời ấy thất thố thất thanh nói, sau đó không chút do dự liền mở bình ra đem thân niệm hường vào trong đó đảo qua rồi tiếp tục đưa lên mũi ngửi một chút, trên mặt liền lộ ra vẻ mừng như điên.

Nguyệt tiên tử đồng dạng nghe vậy, dị quang trong mắt chợt loé, đồng dạng có chút động dung.

"Không sai, đan dược này đích xác đối với sự gia tăng tu vi của lão phu có chút hữu dụng. Bất quá lão phu cùng Nguyệt tiên tử vừa mới được đạo hữu cứu một mạng như thế nào lại có thể lấy đan dược của đạo hữu được chứ."

Lão giả rốt cục đã khôi phục lại vài phần bình tĩnh, liếc nhìn ngọc bình trong tay do dự nói ra.

"Lúc trước đích xác là ta ra tay nhưng cũng chỉ là nhắc tay một cái mà thôi. Cừu diễm thảo này đối với tu luyện giả tu hoá thuộc tính công pháp thấy được thì so với hai bình đan dược tăng tiến tu vi đã là chi. Hàn mỗ không muốn chiếm tiện nghi của nhị vị, mong nhị vị nhận lấy."

Hàn Lập âm đạm cười, thản nhiên nói.

"Nếu Hàn huynh đã nói như thế, Tư mỗ cùng Nguyệt tiên tử xin đa tạ đạo hữu vậy."

Lão giả sau khi cân nhắc một chút liền mỉm cười đem ngọc bình thu lại, nói.

Nguyệt tiên tử bên kia cũng đồng dạng kiểm tra xong đan dược, cảm ơn một tiếng rồi cũng đem đan dược thu vào trong tay áo.

Trải qua một phen trao đổi, tâm lý kiêng kỵ của lão giả cũng giảm đi phân nửa, sau đó nhìn về bốn phía đột nhiên hỏi:

"Hàn huynh, xung quang đây chỉ có mình đạo hữu thôi sao? Những người khác có ở gần đây không?"

"Tại hạ ban đầu cùng với hai vị khác cùng nhau hành động nhưng trước kia có gặp chút nguy hiểm nên đã phân tán."

Hàn Lập nhượng mày, cũng không có ý giấu diếm nói.

"Thì ra là thế, thật là có chút đáng tiếc!"

Lão giả nghe vậy trên mặt cũng lộ ra chút không cam lòng nói. Nguyệt tiên tử một bên thần sắc vừa động nhưng cũng lộ ra chút đáng tiếc.

"Tư đạo hữu còn có ẩn ý gì sao? Chẳng lẽ người cùng Nguyệt tiên tử có chuyện gì cần rất nhiều nhân thủ sao?"

Hàn Lập sờ sờ cằm, tựa như có chút vô ý hỏi.

Nghe được lời này của Hàn Lập, lão giả họ Tư không khỏi liếc mắt nhìn về phía nữ tử kia một cái. Mà Nguyệt tiên tử cũng hơi trầm ngâm một chút, liền chậm rãi nói:

"Tư huynh, địa phương kia đã bị đám Nhung Tộc chiếm mất, với thực lực của hai người chúng ta không thể dễ dàng cướp lại địa phương kia nhưng Hàn huynh thần thông to lớn, nói không chừng có biện pháp giải quyết được. Không ngại thì nói cho Hàn huynh, vạn nhất chúng ta thành công thì bảo vật bên trong địa phương đó không đáng nhắc tới, chỉ cần phục chế một bản Kim triện văn công pháp là đủ rồi."

Chương 1732: Luyện Thần Thuật

"Kim triện vẫn!"

Đồng tử Hàn Lập khẽ co rút lại, sắc mặt hơi đổi nói.

"Không sai, kỳ thật ban đầu còn có vài vị đạo hữu khác nhưng tất cả đều bấp bất hạnh chết đi. Thiên Kim triện vẫn công pháp kia cũng là chúng ta cùng Nhung Tộc phát hiện ra ở trong một mật động."

Sắc mặt lão giả âm trầm bất định trong chốc lát, rốt cục thở dài một tiếng, nói.

Hàn Lập ngưng trọng nhìn lão giả, chưa kịp mở miệng nói cái gì thì đối phương đã nói cho hắn hết cả trước. Quả nhiên lão giả này tiếp tục nói:

"Nhưng chưa kịp chờ chúng ta phá vỡ cấm chế thu lấy công pháp lại gặp phải ám toán của Nhung Tộc khiến cho mấy vị đạo hữu khác đều ngã xuống ngay đương trường, chỉ có ta và Nguyệt đạo hữu là may mắn thi triển bí thuật đào thoát ra được. Nếu không phải do nguyên khí hao tổn khá nhiều, tự nhiên không còn đủ sức để mạo hiểm nữa. Nếu là Hàn huynh cảm thấy có hứng thú với thiên công pháp này thì cũng có thể tới đó thử một lần. Đúng rồi, chỗ mật động kia phi thường bí ẩn, trừ bỏ thiên Kim triện vẫn công pháp này ra nói không chừng là còn bảo vật khác nữa."

"Nga, có chuyện như vậy sao! Mật động ở chỗ nào, mà thời gian dài như vậy rồi không chừng Nhung Tộc sớm đã đắc thủ ly khai rồi."

Hàn Lập cân nhắc một chút, hỏi ngược lại một câu.

"Hàn huynh yên tâm, mật động kia có cấm chế phi thường lợi hại, hơn nữa Kim triện vẫn công pháp kia được chia ra làm mấy phần phân ra khắp nơi. Ngay cả thời gian dài như vậy Nhung Tộc cũng vô pháp phá vỡ hết toàn bộ cấm chế đem toàn bộ công pháp rời đi được. Chỉ cần bây giờ đuổi tới địa phương đó, tám chín phần là vẫn kịp."

Nguyệt tiên tử ánh mắt chớp động, giải thích một câu.

"Bên kia đại khái còn bao nhiêu tên Nhung Tộc nữa?"

Hàn Lập có chút động dung, hỏi.

"Hắn là còn mười mấy tên nữa. Nhưng những tên Nhung Tộc này xảo trá dị thường, ngay từ đầu đã thấy chúng ta ở trong mật động chỉ hiện ra một nửa nhân thủ, sau đó chúng cùng với chúng ta tra xét mật động. Kết quả, sau khi nhìn thấy thiên Kim triện văn kia lập tức trở mặt, đem toàn bộ nhân thủ tới bao vây tiêu diệt chúng ta. Chúng ta ít người hơn chúng, vừa mới xảy ra xung đột liền rơi xuống hạ phong. Đạo hữu ngay cả thần thông quảng đại cũng không thể nào đối phó một lúc nhiều địch nhân như vậy. Chỉ có thể lặng lẽ tiến vào trong mật động hành sự theo hoàn cảnh thôi."

Lão giả tựa hồ sớm đã nghĩ qua việc này, không chút do dự nói ra suy nghĩ của mình.

"Mười tên, nhiều như vậy sao! Đích xác là phải hành động lặng lẽ. Bất quá, Hàn mỗ còn có một chỗ nghi vấn, nhị vị đạo hữu đã biết trước thiên Kim triện văn này tồn tại chắc hẳn cũng phải biết được bên trong đó ghi lại công pháp gì chứ? Theo ta được biết, ngay cả Thiên Vân mười ba tộc cũng không có mấy người hiểu được loại linh văn này."

Hàn Lập trầm ngâm một lúc, bỗng nhiên cười hỏi.

"Cái này...."

"Hàn huynh quả thật thông tuệ, xem ra không thể giấu diếm được đạo hữu rồi. Hai người bọn ta đích xác từ chỗ tiền bối trong tộc biết được mật động cùng thiên Kim triện văn này. Mà ta cùng Tư đạo hữu đích xác có hiểu đôi chút về Kim triện văn. Thiên Kim triện văn này ghi chép một loại công pháp có tên là Luyện thần thuật!"

Lão giả do dự một chút, nử tử thần sắc lại bình tĩnh, thừa nhận nói.

"Luyện thần thuật!"

Hàn Lập trợn trừng hai mắt, có chút kinh ngạc.

"Theo như các tiền bối trong tộc nói, thuật này tựa hồ huyền diệu phi thường, có thể làm gia tăng thần niệm lên mấy lần. Nếu có thể tu luyện đến mức đại thành thì khi đột phá Hợp Thể Kỳ hoặc về sau gặp phải bình cảnh đều có chỗ đại hữu dụng."

Lão giả không hề giấu diếm trả lời.

"Gia tăng thần niệm lên mấy lần! Không có khả năng, trên đời làm sao có thể có loại công pháp nghịch thiên như vậy được chứ."

Hàn Lập thần sắc biến đổi, có chút thất thố nói.

"Lời Tư đạo hữu quả thật không sai. Lúc trước, hai vị tiền bối của hai tộc chúng ta kỳ thật ở trong lần Nghiễm Hàn Giới mở ra trước kia đã biết được mật động cùng với thiên công pháp Kim triện văn này. Cho nên đối với Luyện thần thuật đều có hiểu biết một phần. Bất quá bởi vì bên trên đó ghi chép lại có phần mơ hồ, những năm gần đây tộc nhân của chúng ta đều tiến vào bên trong mật động đều gặp phải cấm chế vô cùng lợi hại, mà còn phải có hiểu biết đôi chút về Kim triện văn mới có thể phá cấm tiến vào bên trong mật động được. Cho nên những năm gần đây, hai tộc chúng ta một mực truy tìm trên cả Lôi Minh đại lục những điển tịch về Kim triện văn. Vất vả lắm cho đến lần Nghiễm Hàn Giới lần này cũng chỉ mới nắm được bảy tám phần nên mới mạo muội tiến vào bên trong mật động. Hiện tại ngẫm lại, Nhung Tộc xuất hiện đúng lúc chúng ta thi pháp phá cấm chế mà ám toán chúng ta, e là chúng đã sớm biết được điều gì đó."

Nữ tử chậm rãi giảng giải.

"Nếu thiên công pháp Luyện thần thuật này thật sự thần diệu như thế, tại hạ cũng không ngại đi một chuyến. Bất quá, Hàn mỗ đối với Kim triện văn thật sự là dốt đặc cán mai, cho dù bí thuật này tới tay thì cũng không vô dụng."

Hàn Lập thần sắc âm trầm bất định một hồi lâu, nói.

"Hà hà, điều này không sao cả. Chỉ cần Hàn huynh đem thiên công pháp này đoạt được vào tay, tại hạ cùng Nguyệt tiên tử nguyện ý đem toàn bộ hiểu biết về loại linh văn này truyền thụ cho đạo hữu, mở đường cho đạo hữu thuận lợi nguyên cứu công pháp này. Đó cũng coi như là báo đáp việc đạo hữu không ngại nguy hiểm mà ra tay tương trợ."

Thấy Hàn Lập đã động dung, lão giả tinh thần khẽ rung lên, vội vàng trả lời. Nguyệt tiên tử ở bên cũng không nói gì thêm, hiển nhiên cũng ngầm đồng ý.

"Nếu nhị vị đã nói như thế, Hàn mỗ có lẽ chuyến này không đi không được. Tư huynh, phục chế cho ta một tấm bản đồ đi."

Hàn Lập rốt cục hạ quyết tâm, bình tĩnh nói.

"Đạo hữu chờ một chút, ta lập tức phục chế lại ngay."

Tư lão mừng rỡ, miệng đầy đáp ứng. Chỉ thấy một tay lão giả vừa lật, trong tay hẳn có thêm một ngọc giản trắng bóc, sau đó đem ngọc giản hương lên trên trán áp vào. Một đoàn bạch quang khê chớp lên một cái, cơ hồ sau một lát công phu, ngọc giản đã được lão giả dùng thần niệm sao ra một tấm bản đồ rồi đưa cho Hàn Lập.

"Hàn huynh cẩn thận một chút, ta cùng Nguyệt đạo hữu đợi tin vui của đạo hữu!"

Lão giả đem ngọc giản giao vào tay Hàn Lập, tươi cười nói.

"Cách đây không xa có một tiểu đảo, nhị vị cứ tiến lên trên đó khôi phục lại pháp lực. Nếu tại hạ thật sự chiếm được thiên Kim triện văn này thì sẽ cùng nhị vị hội hợp lại."

Hàn Lập tiếp nhận ngọc giản, trầm giọng nói. Sau đó ngoài thân hẳn thanh quang chợt loé liền hoá thành một đạo độn quang phá không bay đi. Sau mấy cái chớp động liền biến mất không thấy bóng dáng cuối chân trời.

"Tư huynh, người cảm thấy Hàn đạo hữu có mấy phần có thể thành công?"

Mắt thấy độn quang của Hàn Lập biến mất đằng xa, nữ tử đem ánh mắt thu hồi lại, mở miệng hỏi một câu.

"Khó mà nói rõ được. Nếu là thượng tộc bình thường tự nhiên sẽ không có một cơ hội nào nhưng người này từ lúc xuất hiện xuất ra thần thông, tất cả đều vô cùng lợi hại, e rằng không dưới thánh tộc sơ giai chút nào. Nếu là vận khí tốt không chừng có năm phần thành công. Đừng quên, đám Nhung Tộc kia cũng có một tên khá lợi hại, hai người ta và người liên thủ vậy mà vẫn bị thương dưới tay hẳn."

Lão giả trầm ngâm một hồi, chậm rãi nói.

"Năm phần! Không sai biệt lắm. Hai tộc chúng ta đối với việc này đã lên kế hoạch từ rất lâu rồi, nếu không phải gặp chuyện ngoài ý muốn như vậy thì chúng ta đã thuận lợi đem thiên công pháp Luyện thần thuật này về trong tộc, kết cục có thể nghĩ ra được."

Nữ tử thở ra một hơi nói.

"Cũng không có cách gì khác. Ai ngờ nửa đường đột nhiên bị một đám thượng tộc Nhưng tộc đến phá đám chứ."

Lão giả có chút bất đắc dĩ trả lời.

"Sớm biết Nhưng Tộc có ý tính kế với chúng ta ngay từ đầu, lúc trước không cần phải cùng với chúng liên thủ phá không ít cấm chế bên trong mật động."

Nguyệt tiên tử thần sắc bỗng nhiên trở nên sắc lạnh, băng hàn nói.

"Vô ích rồi. Cấm chú ngay cửa mật động trong lúc sắp hoàn thành phá vỡ, cho dù không đáp ứng bọn bọn chúng thì bọn chúng cũng sẽ lập tức gọi thêm người tới công kích chúng ta. Đúng là xuất hiện quá đúng lúc! Huống hồ nếu chúng ta dây dưa với chúng ở ngoài mật động thì lại không thể mượn uy lực cấm chế cùng địa hình, như vậy lại càng dễ dàng bị bọn chúng vây sát."

Lão giả lắc lắc đầu nói.

"Điều này cũng đúng. Chỉ hy vọng Hàn đạo hữu thật sự có thể thành công."

Nguyệt tiên tử không khỏi hướng về phía Hàn Lập bay đi nhìn lại, mà lão giả họ Tư khẽ vuốt râu, mặt lộ vẻ trầm ngâm không nói.

Phía bên kia, Hàn Lập biến thành độn quang đã phi độn ra xa tầm mấy vạn dặm, lấy tốc độ bất khả tư nghị kích bắn đi. Bên trong độn quang, hai mắt hắn đem đặt lên trên ngọc giản phía trước trán, dụng thần niệm quét qua những gì ghi lại bên trong đó. Tư lão quả nhiên phục chế lại vô cùng rõ ràng không ít chỗ, chẳng những ghi chép vị trí mật động một cách rõ ràng, thậm chí ngay cả đường đi lối lại bên trong cũng có đánh dấu rõ ràng. Thật sự giảm bớt cho hắn không ít phiền toái!

"Luyện thần thuật!"

Hàn Lập lấy một thanh âm vô cùng thấp tự nói một chút.

Thần niệm cường đại là chỗ dựa tốt nhất, năm đó không phải hắn đã từng tu luyện qua Đại diễn quyết thì e rằng không cảm nhận được chỗ tốt của nó. Nếu bí thuật này có

thể gia tăng thần niệm của hắn lên gấp đôi mà nói, chẳng những về sau đột phá bình cảnh so với người thường dễ dàng hơn nhiều, hơn nữa lại có thể phóng thích ra Phệ kim trùng số lượng lớn hơn, điều này cũng đủ cho hắn có thể đem linh trùng này khu sử trong khi tranh đấu. Ngoài ra, thần niệm cường đại cũng có tác dụng vô luận là luyện đan hay trận pháp đồng dạng rất là hữu ích. Cho nên hắn khi vừa nghe được sự huyền diệu của công pháp này, tâm tư chiếm đoạt nhất thời nổi lên. Loại công pháp nghịch thiên này cũng chỉ có thể tồn tại trên Tiên giới, Linh giới tuyệt không thể có được. Mà đây lại là cơ duyên ngay trước mắt, hắn tự nhiên không dễ dàng buông tha.

Theo địa đồ ghi lại, chỗ mật động kia lộ trình còn khoảng một ngày. Tư lão cùng nữ tử có thể kiên trì toàn lực phi độ đến chỗ Hàn Lập cũng coi như là không tệ. Về phần nhân thủ ở địa phương đó, đối với trạng thái pháp lực toàn thân sung mãn hiện giờ của hắn mà nói cũng không có chút e ngại nào. Trong giới này không hề có Hợp Thể Kỳ tồn tại, hắn cho dù không địch lại nhưng muốn chạy thì e là không có ai có thể cản được hắn.

Sau khi hào hào tính toán một lần, hắn không nghĩ nhiều nữa, sau lưng tiếng sấm đột nhiên phát ra, Phong Lôi sí liên xuất hiện ngay sau lưng hắn. Tuỳ theo hắn một tay bắt quyết niệm chú, tiếng xé gió cùng nhau phát ra, độ quang liên biến mất không thấy, ngay sau đó đã xuất hiện cách đó hơn trăm trượng, tiếp theo chợt loé lên không thấy bóng dáng.

Từ xa nhìn lại chỉ thấy một đạo thanh bạch quang ti ở trên không trung thoát ần thoát hiện phá không bay đi, vì sợ Nhung Tộc đi trước một bước phá vỡ hoàn toàn cấm chế, Hàn Lập rốt cục cũng không tiếc hao tổn pháp lực toàn lực phi độ. Nguyên bản lộ trình khoảng một ngày đường nay chỉ còn khoảng nửa ngày là có thể tới nơi được.

Chương 1733: Mật Động Nhung Tộc

Tại một mảnh sơn mạch, bên phía dưới một cái khe nứt sâu hoắm, một đoá bạch vân phiêu lãng lơ lửng trên không. Bên trong bạch vân, hai gã dị tộc nhân Nhung Tộc lông mao bao phủ toàn thân đang ẩn nấp trong đó thấp giọng nói chuyện với nhau.

"Huyền huynh, hai tên Thiên Vân tộc kia đã chạy thoát gần một ngày rồi, như thế nào mà những người truy sát vẫn chưa quay lại, sẽ không có cái gì ngoài ý muốn chứ!"

Một gã trên trán có một nốt ruồi xanh đang có chút lo lắng nhỏ giọng nói với đồng bạn.

"Ngoài ý muốn? Có thể có cái gì ngoài ý muốn đây! Hai gã đào tẩu nguyên khí đều đại thương, nhóm đuổi theo tầm bốn người, không có vấn đề gì đâu. Hơn phân nửa là hai tên Thiên Vân Tộc kia đã sử dụng tới bí thuật kích thích tiềm lực cho nên mới hao phí nhiều thời gian như vậy."

Gã Nhung Tộc còn lại toàn thân mặc một bộ chiến giáp màu đỏ đậm, bộ dáng không cho là đúng nói.

"Ân, hai tên Thiên Vân Tộc kia đích xác tinh thông một ít độn thuật quỷ quái, nếu không ngày đó sao chúng thoát đi dễ dàng như vậy được."

Tên mở miệng lúc trước tựa hồ bị thuyết phục, gật gật đầu đáp.

"Bất quá, bên trong mật động thiên Kim triện văn công pháp hoàn chỉnh kia ai ngờ lại phải dùng tới mấy khối Nghiễm Hàn Lệnh mới có thể giải trừ được cấm chế. Thật sự là ngoài ý muốn. Như thế mà nói, chúng ta thật sự không thể đợi đội ngũ khác quay lại đây được, mà cũng không biết hai khối Nghiễm Hàn Lệnh này có thật sự đủ dùng hay không. Nói không chừng cần đến ba bốn khối, nếu như vậy thì e là chúng ta chỉ đem được một phần công pháp quay về mà thôi."

Gã chiến giáp Nhung Tộc thở dài một hơi, nói.

"Phần cuối cùng của thiên Kim truyện văn công pháp này cùng với mấy bộ phận phía trước khác nhau rất lớn, hiển nhiên là phần trọng yếu nhất. Nếu thật sự khuyết thiếu phần khâu quyết cuối cùng này thì ngay cả Tiên giới pháp quyết có thần diệu đi chăng nữa e là cũng rất khó mà tu luyện thành công. Đáng tiếc chính là bọn ta cũng không hiểu nhiều về loại linh văn này. Nếu không thực sự có thể tìm hiểu một chút nội dung mấy phần trước, như vậy cũng đỡ phải canh cánh trong lòng."

Nhưng Tộc có nốt ruồi bộ dáng cũng có chút buồn bực nói.

"Nếu là Kim truyện văn công pháp, bọn ta sao có thể dễ dàng buông tha như vậy được. Phiên toái chính là đội ngũ gần chúng ta nhất lộ trình còn cách chúng bốn năm ngày đường. Nếu thật sự cần nhiều Nghiễm Hàn Lệnh mà nói, chúng ta chỉ có thể dồn sức phá cấm trong mấy tháng còn lại. Như thế thì kế hoạch bế quan tu luyện đột phá tu vi đều có chút phiền nhiễu."

Chiến giáp Nhung Tộc sắc mặt âm trầm vài phần, nói.

"Đích thật là có chút phiền phức nhưng nếu thiên Kim Truyện văn này thật sự kì diệu như trong truyền thuyết, nói không chừng có thể khiến cho toàn tộc chúng ta cường đại thêm vài phần. So với tăng tiến tu vi cũng không tính là cái gì a."

Nhưng Tộc có nốt ruồi nhướn mày, chậm rãi nói.

"Lần Nghiễm Hàn Giới mở ra này chính là cơ hội tuyệt hảo cho chúng ta tiến vào thánh tộc. Ta cũng không muốn cơ hội lần này qua đi."

Chiến giáp Nhung Tộc có chút buồn bực nói.

"Hiện tại mà nói đã có chút khác biệt rồi. Chỉ có thể đợi mấy đội ngũ còn lại nhận được tin tức mà mau chóng đem Nghiễm Hàn Lệnh tới. Ngẫm lại cũng có chút bất đắc dĩ, từ xưa tới nay có ai từng nghĩ tới chư tộc trên Lôi Minh đại lục lại đều sử dụng chìa khoá cấm chế mật động này để tiến vào giới này chứ. Mỗi một lệnh bài đổi một cấm chế, cũng có khi một cấm chế lại dùng tới hai ba cái lệnh bài. Lần sau Nghiễm Hàn Giới mở ra phải hồi bẩm tộc trưởng chú ý tới chuyện này nhiều hơn a."

Cứ như thế, hai gã Nhung Tộc ở bên trong tầng bạch vân tán gẫu một hồi nhưng nếu ở bên ngoài tầng bạch vân thì âm thanh đàm thoại của hai tên kia cũng không có chút nào

thoát ra ngoài. Bọn họ ẩn thân trong đám bạch vân này đúng là do một tầng cách âm cấm chế hình thành, hai người này tất nhiên là có nhiệm vụ cảnh giới thủ hộ tại cửa của mật động nhưng hai gã này lại không hề biết ngay tại lúc bọn họ tán gẫu, một đạo nhân ảnh mơ hồ cơ hồ không thể dùng thần niệm dò xét được phiêu lãng cách bọn họ chưa tới trăm trượng trên cao, không kiêng nể gì đánh giá hai người.

Cấm chế trong bạch vân tựa hồ không thể ngăn cản được ánh mắt của người này. Đạo nhân ảnh đó chính là Hàn Lập, người đã hao phí gần nửa ngày trời toàn lực phi độ tới đây. Tuy bạch vân cấm chế có chút huyền diệu nhưng đối với linh mục thần thông của hắn từ sớm đã nhìn thấy hai tên dị tộc nhân này. Lúc này từ khoảng cách rất xa hắn đã sử dụng tới Thái Nhất Hoá Thanh Phù, đem thân hình hư hoá sau đó mới chậm rãi bay đến nơi này.

Hắn băng vào thần niệm viễn siêu hai người phía dưới, căn bản cuộc tán gẫu của hai người phía dưới đều nghe rõ mồn một. Từ trong lời nói, hắn biết được Nhung Tộc căn bản là chưa đắc thủ, trong lòng thở phào một hơi nhưng khi nghe tới đoạn mật động cấm chế cần phải có Nghiễm Hàn Lệnh mới có thể mở ra được thì thần sắc lại hơi đổi một chút.

Nhưng ngay sau đó hắn chợt nhớ tới cái gì đó liền rất nhanh khôi phục lại như lúc ban đầu.

Trong mắt hắn hàn quang chợt loé, nhìn xuống phía dưới liếc mắt một cái, thân hình vừa động từ từ bay xuống dưới. Phía dưới, hai gã dị tộc nhân như thế mà không thể phát giác ra được có người đang lặng lẽ xâm nhập, nếu mà Hàn Lập có ý định động thủ ngay lúc này tự nhiên là có thể dễ dàng giết chết hai người này. Bất quá, tưởng tượng tới hai người này trên người đều có mang bản mệnh bài linh tinh gì đó, nếu thật sự giết đi chỉ sợ lập tức kinh động đến những tên Nhung Tộc khác dưới mật động.

Dù sao lần này tới đây cũng không phải là vì giết người mà tới. Trước khi hắn nhìn tận mắt nhìn thấy thiên Kim triện văn kia, hắn cũng không muốn gây ra động tĩnh gì kinh động tới đám phía dưới.

Trong lòng cân nhắc như thế, thân hình liền khinh phiêu xâm nhập vào bên trong hạp cốc mấy mươi trượng, đồng thời lam mang trong mắt chớp động liên tục hướng về phía hai bên sườn hạp cốc quét tới. Thần sắc hắn vừa động, ánh mắt có ngưng trọng nhìn tại

một nơi nào đó trên thạch bích. Mảng thạch bích này có màu vàng nhạt, mặt ngoài có mấy đạo thạch văn nứt lở, trông tầm thường cực kỳ. Nhưng trong mắt Hàn Lập mà nói, theo mỗi góc độ thạch văn này hợp lại chính là một bức Bắc đẩu tinh đồ. Trên mặt hẳn hiện lên một tia vui mừng, không chút do dự thúc dục thân hình liên lao thẳng xuống thạch bích phía dưới.

"Phốc" một tiếng!

Thạch bích mặt ngoài linh quang chột loé, thân hình không chút trở ngại liên chui vào bên trong đó. Kết quả, Hàn Lập chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, bỗng nhiên hẳn xuất hiện tại một cái thông đạo lớn dị thường. Bốn bức tường thông đạo được khảm vô số tinh thạch to bằng nắm tay, tản ra bạch quang nhẹ nhẹ. Mà ở phía trước mấy trượng phía trước xuất hiện một đại môn hai cửa màu xanh cao hơn mười trượng, mặt ngoài gồ ghề, hơn nữa một góc khuyết đi một bộ phận, bộ dáng như bị người nào đó dùng lực mạnh mẽ phá vỡ ra.

Hàn Lập khẽ nhíu mày nhìn về phía đại môn. Phía trên đại môn màu này có một chút kim quang lóng lánh, ẩn hiện có một chút đậm kim sắc phù văn. Tuy rằng hơn phân nửa không được trọn vẹn nhưng hẳn chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra tất cả đều là Kim triện văn. Mà hai bên sườn của đại môn lúc này lại có hai gã Nhung Tộc một đen một trắng, bốn mắt khép hờ khoanh chân ngồi tại chỗ.

Hai gã Nhung Tộc này bộ dáng đồng dạng toàn thân được phủ một lớp lông mao dày đặc nhưng một tên thì trắng như tuyết, một tên thì đen như than củi, bộ dáng hai người có chút quỷ dị, chắc hẳn là được an bài trấn thủ tại đây.

Hàn Lập vừa nhìn thấy hai tên hắc bạch Nhung Tộc khoanh chân ngồi xuống cách phiến đại môn tầm ba bốn trượng, không khỏi nhíu mày lại.

Ngay cả hẳn đối với Thái Nhất Hoá Thanh Phù tin tưởng mười phần, hơn nữa tu vi đã tiến xa so với trước đây cho nên khả năng ẩn thân hiện tại của Thái Nhất Hoá Thanh Phù đã hơn xa nhưng thật sự muốn từ giữa hai người mà qua thì thật đúng là phải mạo hiểm một chút, hơn nữa hẳn cũng không nắm chắc mười phần lách qua mà không kinh động tới hai tên cùng giai với mình.

Bất quá, Hàn Lập cũng không có do dự lâu, âm thầm hít sâu một hơi, trong lòng khẽ động liền vô thanh vô tức hướng đại môn nhẹ nhàng lướt qua. Nếu đã tới đây rồi,

hắn sao có thể quay đầu trở về. Cùng lắm thì lúc bị phát hiện, lập tức giết chết hai người này sau đó ngánh xông vào mà thôi. Đấy tự nhiên không phải thượng sách gì nhưng mà khi tình hình đó xảy ra thì cũng chỉ có thể làm như thế mà thôi.

Nơi đây Nhung Tộc cũng có không ít, nếu du đấu thì hắn cũng không e sợ bao nhiêu. Hắn chỉ kiêng kỵ duy nhất chính là sợ Nhung Tộc chó cùng rứt giậu, đem thiên công pháp kia huỷ diệt đi, tổn thất thật sự là quá lớn, được không bằng mất.

Dù sao loại thượng giới bí thuật này, nếu mà thiếu đi mấy chữ thì đều có thể làm cho công pháp này không thể thuận lợi tu luyện thành công được.

Đương nhiên đây chỉ là tính toán của hắn mà thôi, khả năng xảy ra đều vô cùng thấp.

Nếu muốn nhanh chóng ổn định tình hình phía dưới này, thậm chí không tiếc vận dụng Huyền Thiên tàn nhận cùng Phệ kim trùng liên có thể đem toàn bộ Nhung Tộc trong mật động diệt sát hoàn toàn. Hàn Lập trong lòng phân tích lợi hại, nháy mắt liên thông suốt mới có thể hướng về phía hai gã dị tộc trực tiếp bay qua.

Ba mươi trọng, hai mươi trọng, mười trọng...

Hàn Lập hư hoá thân hình, trong nháy mắt liền đi tới sát bên cạnh hai gã hắc bạch Nhung Tộc nhưng vào lúc này, tên hắc mao Nhung Tộc đột nhiên mí mắt hơi động liền mở to ra, ánh mắt hướng về bốn phía quét qua một lượt.

Hàn Lập trong lòng thoáng chút rung mình nhưng thân hình lại đứng im tại chỗ, không hề động đậy gì cả.

"Như thế nào, đạo hữu phát hiện ra cái gì sao?"

Gã đối bạch mao ngồi đối diện dường như cảm thấy đồng bạn của mình có hành động, cũng đồng dạng mở hai mắt đảo qua mọi nơi, có chút nghi hoặc hỏi.

Gã hắc mao Nhung Tộc cũng không có trả lời cái gì cả mà đem thần niệm phóng ra lướt qua chỗ Hàn Lập đang đứng rồi đem cả thông đạo phía trước quét qua một lần, sau đó lại thu về.

"Không có gì, vừa rồi tâm tình đột nhiên có chút khác thường, xem ra chỉ là ảo giác

mà thôi. Lại nói, những lúc nhập định gần đây có đôi chút không yên, cũng không biết duyên cớ là sao."

Hắc mao Nhung Tộc chậm rãi nói.

"Thì ra là thế. Bất quá điều này cũng có chút kỳ quái, lão phu từ lúc tiến vào Nghiễm Hàn Giới này cũng như thế. Mấy ngày gần đây thần kinh của ta lúc nào cũng căng thẳng, thi thoảng cũng có chút dị thường."

Bạch mao Nhung Tộc sau khi cười cười một chút liền nói.

"Có lẽ thật sự là như thế."

Hắc mao Nhung Tộc cân nhắc một chút, nhíu mày nói.

Bất quá ngay sau đó, hắc bổng nhiên tay áo bào run lên, một mảnh ngân ti từ giữa tay áo bắn ra, ngân mang đầy trời chớp động một cái liền đem toàn bộ thông đạo phía trước dưới một trảo này phủ xuống. Hàn Lập thấy vậy, đồng tử chợt co rút lại nhưng vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, mặc cho ngân ti này bắn lên trên thân hình hắn.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Một trận "bình ba" vang lên, ngân ti chợt loé lên, tất cả đều xuyên qua thân hình hắn mà đâm xuống dưới mặt đất. Chỉ thấy trên mặt đất có vô số nguơ mao ngân châm hàn quang lóng lánh, tất cả đều ghim vào sâu dưới mặt đất hơn phân nửa.

Hai gã Nhung Tộc nhìn về phía thông đạo trống rỗng, hai mắt tinh quang chớp động, sắc mặt không chút thay đổi!

Chương 1734: Thạch Bích Linh Văn

"Xem ra ta đã đa tâm rồi!"

Hắc mao Nhung Tộc khoé miệng khê co rụt lại rồi nói.

"Ha ha, như vậy ta và người mới chân chính yên tâm được."

Bạch mao Nhung Tộc tựa hồ đối với hành động của đồng bạn cũng tỏ vẻ không có chút kỳ quái nào, nói.

Hắc mao Nhung Tộc nghe vậy thì khê gật đầu rồi chậm rãi nhắm mắt lại, còn bạch mao Nhung Tộc vẫn tiếp tục đưa ánh mắt quét về phía thông đạo thêm một lần nữa, xác định không có gì lạ thường liền cũng cười lớn một tiếng, đồng dạng cũng nhắm mắt lại. Thấy vậy, thân hình hắc khê động, vô thanh vô tức lướt qua giữa hai tên này, sau một cái chớp động liền tiến nhập vào bên trong đại môn màu xanh cực lớn kia.

Lúc này hắc mao Nhung Tộc mới chân chính thả lỏng.

Vừa rồi tên Nhung Tộc kia vừa rồi vận dụng chính là vật thể công kích, không may tạo thành tổn thương gì cho hắc mao Nhung Tộc trong trạng thái hư hoá được. Nếu đối phương vận dụng tới công kích bằng các loại pháp thuật, cho dù đơn giản nhất như hoả cầu thì hắc mao Nhung Tộc sẽ bị phát hiện.

Tâm niệm nhanh chóng chuyển động, Hàn Lập liền tiến sâu vào thông đạo sau đại môn, sau mấy lần chuyển hướng liền biến mất tại một chỗ ngoặt không thấy bóng dáng.

Mật động này đúng là xứng với cái tên Quý phủ thiên công!

Càng vào sâu bên trong thông đạo càng nhiều, lớn nhỏ không đồng nhất, giống như mạng nhện trải rộng ngằm tới các nơi, đa số trong đó là do thiên nhiên hình thành. Như thế mà nói lại càng dễ cho nhiều người tiến vào nơi đây, trong này giống như trong một mê cung bình thường. Cũng may Hàn Lập trong tay có được địa đồ cụ thể từ trong tay lão giả họ Tư cho nên hắc mao Nhung Tộc cũng không cần phải bỏ thời gian ra dò xét đường đi mà chỉ

phi hành một mạch liền tới trước một cái động khẩu thạch nhũ thiên nhiên. Tại đây, bên trong động quật ước chừng hơn ba mươi trượng, một mặt thạch bích màu nhũ bạch dựng đứng, bên ngoài thạch bích có ẩn hiện một số kim sắc phù văn, linh quang chớp động không ngừng.

Hàn Lập khê tâm niệm khê động nhưng khi đảo qua thạch bích một cái, chỉ thấy phía trước thạch bích có một gã Nhung Tộc đầu đội nón rộng vành ngồi đối mặt với thạch bích. Vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ, giống như đang nghiên cứu văn tự trên thạch bích.

Hàn Lập khê lông mày khê nhú lại, cảm thấy có chút khó giải quyết.

Những gì ghi trên thạch bích này chắc hẳn là mục tiêu của chuyến đi này, nếu hẳn trực tiếp phục chế phù văn trên bề mặt thạch bích lại, e rằng sẽ kinh động tới đối phương. Lặng lẽ đứng ngay ở lối vào động quật, sắc mặt hẳn âm trầm bất định, trầm ngâm không nói một lời. Mà bộ dáng của tên Nhung Tộc kia thì thoảng lại hướng về phía thạch bích khua tay múa chân vài cái, bộ dáng như không quan tâm tới những gì xung quanh. Thấy cảnh này, Hàn Lập tâm niệm nhanh chóng chuyển động, rốt cục đã có quyết định.

Chỉ thấy thân hình hắn vừa động lặng lẽ tiến về phía tên Nhung Tộc này, đảo mắt một cái đã rút ngắn khoảng cách xuống còn bốn năm trượng, hơn nữa vẫn còn tiếp tục tiếp cận đối phương. Tuy vậy, tên Nhung Tộc này vẫn nhìn chăm chăm về phía thạch bích, đầu không quay lại một chút nào, hiển nhiên tâm thần đã đặt toàn bộ lên trên tấm thạch bích này.

Hàn Lập trong lòng vui vẻ, khoảng cách chỉ còn khoảng hai trượng thì hắn liền ra tay.

Chỉ thấy ngoài thân kim quang thiểm động, trong phút chốc liền hiện ra thân hình, đơn chương giơ lên, một toà tiểu sơn đen tuyền mang theo hồi quang gào thét bay ra. Đồng thời một cái pháp tướng ba đầu sáu tay chợt hiện lên sau lưng, sáu cánh tay nhất thời mơ hồ hướng về tên Nhung Tộc ngay trước mặt đồng loạt trào tới.

Tên Nhung Tộc vẻ mặt nhất thời lộ ra vẻ kinh hãi, tâm thần hẳn nhanh chóng thanh tỉnh lại một chút, đồng thời ngoài thân lục quang chợt loé lên, bộ dáng giống như định thi triển bí thuật gì đó lùi ra xa nhưng cơ hồ cùng lúc đó lục thủ kim chương từ phía sau hắn bỗng nhiên mờ đi một chút, một cỗ vô hình chi lực đồng loạt trào xuống.

Tên Nhung Tộc này chỉ cảm thấy đầu vai của mình khê trầm xuống, không gian bốn phía thoáng cái trở nên ngưng trọng, tứ chi không thể nhúc nhích mấy may, thậm chí ngay cả pháp lực toàn thân cũng không thể sử dụng tới được, trong lúc nhất thời không thể vận chuyển như ý được.

Ngay lúc đó, ngọn hắc sắc tiểu sơn ở trên đỉnh đầu hấn bỗng nhiên cuồng động, một mảng hời sắc quang hà bay cuộn ra, ngoài ra còn có vô số ngân sắc ký hiệu chọt loé lên.

Tên Nhung Tộc này sắc mặt trở nên kinh hãi cực độ, bất quá dù sao hấn cũng không phải là hạng tầm thường, tâm niệm nhanh chóng vận chuyển, đột nhiên hít sâu một hơi hú dài một tiếng. Hấn thầm nghĩ bất chấp hậu quả phát ra tiếng động báo hiệu cho đồng bạn bên trong động phủ. Bất quá, tiếng hú của hấn vừa chạm phải tầng hời sắc quang hà xung quanh liền không một chút tiếng động mà tiến nhập vào trong đó, căn bản là không thể truyền ra hơn một trượng được. Tâm trí hấn liền trầm xuống, chưa kịp nghĩ tới phương án khác thì sáu cánh tay kim sắc đột nhiên phun ra rậm rạp kim ti, thoáng cái đã quấn lấy hấn trở thành chặt như cái bánh tét. Cùng lúc đó, Nguyên từ thần sơn sau khi phun ra ngân sắc phù văn cũng hoá thành một đoàn ngân quang chói lọi, ầm ầm rơi xuống.

"Phanh" một tiếng, kim quang tán loạn cùng với tên Nhung Tộc kia biến mất vô ảnh vô tung, giống như chưa từng xuất hiện chỗ này bao giờ. Mà trên thực tế, nếu có người nào có đại thần thông nhìn xuyên thấu qua ngọn tiểu sơn của Hàn Lập thì có thể thấy rõ ràng tên Nhung Tộc kia vậy mà đang hôn mê bất tỉnh ở trong lòng núi, thân hình chẳng những bị những sợi kim ti quấn quanh mà ngay cả Nguyên anh cũng đồng dạng bị một tầng ngân sắc phù văn bám vào toàn thân, bộ dáng cũng lâm vào trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Từ lúc Hàn Lập hiện thân động thủ cho đến khi đem tên dị tộc nhân kia thu vào bên trong Nguyên từ thần sơn bất quá cũng chỉ qua mấy lần hô hấp. Vô luận là kim thân hay là Nguyên từ thần sơn, tất cả đều là vô thanh vô tức, linh áp dao động được hấn tận lực thu liễm tới cực điểm. Cho nên, nếu không có người thứ ba ở đây, quyết không thể phát hiện ra một gã Luyện Hư đỉnh giai lại cứ như vậy mà bị người khác trong chốc lát bắt sống.

Vừa đắc thủ, Hàn Lập khê thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Cũng may mắn nơi đây chỉ có mỗi một tên dị tộc nhân này, hơn nữa tâm thần toàn

thân đều đặt lên trên kim sắc phù văn trên thạch bích, tuyệt không thể nào dễ dàng mà đắc thủ như vậy được. Đối lại, trực tiếp cùng hãn tranh đấu mà nói thì tiêu diệt đối thủ lại dễ dàng hơn nhiều so với việc bắt sống. Chỉ cần đối phương không chết, những tên dị tộc nhân khác nhất thời nửa khắc cũng không nhận thấy ở nơi đây có gì khác thường. Mà ngọn hắc sắc tiểu sơn có thể đem địch nhân hút vào bên trong, đây chính là không gian thần thông của Nguyên tử thần sơn sau khi được luyện chế một lần nữa.

Nếu hãn có thể đem ngũ cực sơn luyện chế thành công, thì thần thông này thậm chí có thể nhiếp cả hải dương, người thường căn bản là khó có thể tưởng tượng ra được. Ngay cả hiện tại hãn đã có một ngọn tiểu sơn này, uy lực cũng không phải là nhỏ. Chỉ cần đem đối thủ hút vào bên trong đó thì chạy lên trời cũng không thoát.

Hàn Lập cũng không có chần chờ thêm chút nào nữa liền đem kim thân cùng hắc sắc tiểu sơn thu lại, lúc này tay áo bào run lên một cái, một cái hắc sắc viên hoàn nhất thời phi ra, sau khi xoay quanh một cái liền thả ra một mảnh lục quang mờ mờ đem phương viên xung quanh cuốn tới. Linh quang chớp động, thạch bích linh văn vậy mà không thể bị trừ vật trạc hút vào bên trong. Thấy vậy hãn khẽ thở dài một hơi, trên mặt cũng không có lộ ra vẻ ngoài ý muốn gì cả. Nếu vật ấy có thể dễ dàng thu vào bên trong túi trữ vật thì e là nơi này sẽ không còn cái gì nữa. Hãn vừa rồi chỉ là phòng ngừa vạn nhất mà thử một lần.

Bạch quang chợt loé, một khối ngọc giản chợt xuất hiện từ bên trong ô hoàn phi ra, xoay quanh một cái liền trôi nổi phía trước thạch bích. Tiếp theo hãn giơ một tay bắt quyết niệm chú, một ngón tay hướng về phía ngọc giản điểm một cái. Nhất thời ngọc giản linh quang chợt loé từ giữa bắn ra một đoàn ngân quang đem cả thạch bích bao vào bên trong đó. Ngay sau đó, kim sắc phù văn trên mặt thạch bích khẽ vụn vụn một chút bên trong ngân quang rồi đột nhiên giống như sống lại, tùy theo bạch quang bay ra rồi tiến nhập vào bên trong ngọc giản.

Một lát công phu sau, ngọc giản đã đem tất cả kim sắc phù văn hoàn toàn sao lại. Hai mắt hãn khẽ nhử lại, pháp quyết trong tay liền thu lại, nhất thời ngọc giản ngân quang chợt tắt hoá thành một đoàn ngân quang rơi vào trong tay hãn. Một tay nắm chặt lấy ngọc giản rồi đem thần niệm hướng về phía ngọc giản đảo qua một cái, trên mặt hãn không khỏi lộ ra vẻ tươi cười.

Bên trong ngọc giản đích xác cũng xuất hiện những phù văn kim sắc độc nhất vô nhị

bên trên thạch bích. Lúc này hần liền đem trừ vật trạc cùng ngọc giản cẩn thận thu lại, một tay vừa chuyển trong tay lại xuất hiện thêm một cái lục phù, sau đó nhẹ nhàng hướng lên người áp vào.

Một mảnh tử quang chớp động, thân hình Hàn Lập lại hư hoá lần nữa.

Cứ như vậy, Hàn Lập ở trong mật động tìm kiếm một phen vậy mà hần lại liên tiếp tìm thấy ba chỗ khác bên trong đều có thạch bích linh văn tồn tại. Trừ bỏ một trong số đó có người canh giữ ra thì không có gì đặc biệt, điều này làm cho hần mừng rỡ không thôi, đồng dạng cũng đem tên Nhung Tộc canh giữ tại thạch bích linh văn kia bắt sống rồi nhét vào bên trong Nguyên tử thần sơn, sau đó cũng đem phù văn ghi trên thạch bích phục chế lại một bản cất trong một ngọc giản khác.

Dựa theo bản đồ đánh dấu mật động, hiện giờ chỉ còn lại một bộ phận thạch bích linh văn cuối cùng là có thể đem công pháp hoàn chỉnh quay trở về. Bất quá cho tới giờ phút này, hần ngược lại càng cẩn thận hơn.

Nếu mấy chỗ có phù văn phía trước không có gặp thêm Nhung Tộc nào khác nữa, như vậy mà nói thì tất cả đều tập trung tại chỗ cuối cùng này. Chiếu theo tin tức thu được từ hai gã Nhung Tộc ở trong bạch vân cấm chế, chỗ phù văn cuối cùng này vẫn còn cấm chế chưa bị bài trừ, khó trách có nhiều người canh giữ như vậy.

Trong lòng cân nhắc một chút, Hàn Lập cũng đã đi tới một cái ngã tư, nơi này chính là thông đạo dẫn tới cái động quật cuối cùng. Hàn Lập đem ánh mắt quét qua mọi nơi một vòng, sờ sờ cảm, bỗng nhiên khoát tay một cái, nhất thời trên một trăm cái trận kỳ từ trong tay áo tuôn ra. Đây đúng là bộ dụng cụ bày trận có uy lực nhất hiện giờ của hần, uy lực của bộ trận kỳ này có thể tính là không kém, đủ để vây khốn được tồn tại cùng giai trong chốc lát.

Trừ bỏ cái đó ra, hần lại đem một bộ Cửu Cung Thiên Kiển phù thả ra, một cái hư ảnh cung điện thật lớn chợt loé lên lướt đi rồi biến mất giữa pháp trận. Phù lục này ngay cả tài liệu luyện chế cũng cực kỳ thưa thớt nhưng lúc còn ở Vân thành hần cũng tiêu tốn không ít linh thạch luyện chế ra được hai tấm.

Từ đó, trừ bỏ mấy tên Nhung Tộc bên ngoài ra, bên trong này dù cho có xảy ra kinh biến gì đi chăng nữa muốn ngay lập tức trở xuống cũng không thể nhất thời hai khắc được, như vậy cũng đủ thời gian cho hần hành động.

Sau khi làm tốt hết thầy, Hàn Lập vừa lòng gật gật đầu, một tay hướng lên trên thiên linh cái khẽ vuốt một cái, kim quang chợt loé, kim thân ba đầu sáu tay liền hiện ra trước người hắn. Sau đó hắn lại tiếp tục há mồm phun ra một đoàn hắc khí tiến nhập vào bên trong đó.

"Đi!"

Hàn Lập không chút do dự phân phó một tiếng. Gương mặt kim thân vè dờ tợn thoáng hiện lên một chút rồi thân hình khẽ nhoáng lên một cái liền tiến nhập vào hư không phụ cận không thấy bóng dáng, giống như quỷ mị.

Tiếp theo trong tay áo hắn lại tiếp tục bắn ra một đoàn ngân diễm cùng hai tấm phù lục màu bạc. "Phốc xuy" một tiếng, phân biệt hoá thành một con ngân điều cùng hai đạo ngân ảnh, chợt loé lên liền tiến nhập vào mặt đất phía trước.

Chương 1735: Kịch Chiến

Sau khi an bài tất cả, Hàn Lập vẫn tiếp tục giơ một tay lên bấm quyết, miệng lầm rầm niệm chú. Ngay sau đó một đạo bạch ảnh từ trong tay áo phi hoá thành một bạch y nữ tử nhưng ngay vừa mới hiện thân liền biến mất vào trong hư không thấy bóng dáng. Hắn liên tục bày ra nhiều hậu chước như vậy mới tể thì mới cảm thấy thoả mãn, sau đó lại tiếp tục lấy ra Thái Nhất Hoá Thanh Phù rồi hoá thành hư ảnh bay nhanh tới phía trước, mặt không chút biểu tình.

Sau khi bay qua một loạt các thông đạo chẳng chịt phía trước chợt xuất hiện một toà động khẩu màu trắng, từ bên trong động khẩu này này tán mát ra bốn cỗ khí tức như ẩn như hiện nhẹ nhẹ tản ra.

Một lát sau, hắn đã tiến vào bên trong động quật, sau đó đưa mắt hướng mọi nơi đảo qua một lần.

Chỗ động quật này trông có vẻ kì quái hơn so với các động quật lúc trước thì có chút lớn hơn rất nhiều, bộ dáng có chút như một cái quảng trường nhỏ bình thường. Chỉ thấy ở giữa quảng trường có một tầng ngân sắc quang tráo ngân quang mênh mông, giống như một cái bát thật lớn úp ngược xuống vậy, bên trong quang tráo ẩn ẩn có một phiến thạch bích linh văn giống như những tấm lúc trước hắn đã thấy qua. Quảng trường này có hình tứ giác, ở mỗi góc quảng trường đều có một tên Nhung Tộc khoanh chân ngồi tại chỗ trấn giữ toàn bộ quảng trường.

Bộ dáng của những tên Nhung Tộc này có chút bất đồng, có tên thì cúi đầu về mặt như đang cân nhắc cái gì đó, ngoài ra còn có tên hai mắt trợn ngược lên gắt gao nhìn về phía tầng quang tráo ở trung tâm quảng trường. Bất quá, Hàn Lập sau khi đảo qua những tên này, trong lòng hơi rung mình một chút, trong số những tên Nhung Tộc ở đây, hắn chú ý tới một tên đại trong số đó đang giơ hai tay lên cao, hai mắt nhắm nghiền.

Đại hán này một thân hôi sắc trường bào nhưng sau lưng lại có đeo một cự nhận vô danh. Thân nhận bị một khối da thú màu vàng bao lấy chỉ lộ ra phần cán màu ngăm đen cực lớn. Trông như thế nhưng coi bộ thanh cự nhận này tựa hồ so với đại hán còn muốn

cao hơn một chút, nhìn qua có vẻ rất đáng chú ý tới. Điều khiến cho Hàn Lập để ý tới đối phương chính là trên người đại hán này tản mát ra một cỗ huyết quang vô hình. Đây chính là một loại sát khí đặc chủng kỳ dị.

Ba tên Nhung Tộc còn lại là một gã thanh niên mũi nhọn, thân mặc một bộ bì giáp, hai gã còn lại là một lão ông và một mỹ phụ râu tóc đều trắng xoá. Bốn tên dị tộc nhân này trừ bỏ đám lông rậm rạp trên người ra thì phần đầu cũng có khác biệt rất lớn nhưng nhìn chung thì hình thể có chút tương đồng.

Đồng tử Hàn Lập hàn quang chột loé, không cần suy nghĩ thêm gì mà lặng lẽ tiến tới chỗ đại hán. Trong lòng hẳn rõ ràng đánh giá tên đại hán này cao hơn nhiều so với ba tên còn lại, phải xuất kỳ bất ý tiêu diệt đối phương trước sau đó mới nhẹ nhàng giải quyết ba tên còn lại.

Toàn thân Hàn Lập đang trong trạng thái hư hoá vô thanh vô tức tiến lại gần đại hán còn khoảng hơn mười trượng, bộ dáng vẫn cứ từ từ tiến tới. Đại hán nguyên bản vẫn ngồi im không nhúc nhích trên mặt đất như chưa phát hiện ra một gã sát tinh đang tiếp cận gần. Hàn Lập trên mặt hàn quang dày đặc, pháp lực trong cơ thể bắt đầu chuyển động không ngừng nhưng vào lúc này đột nhiên một chuyển không tưởng bất ngờ xảy ra.

Khi Hàn Lập còn cách đại hán đúng mười trượng, đột nhiên cự nhận phía sau lưng đại hán bỗng nhiên phát ra một tiếng "vù vù" quỷ dị. Tuy rằng thanh âm không lớn nhưng nơi đây vốn yên tĩnh, thanh âm "vù vù" kia chẳng khác nào như tiếng bom nổ gần sát bên tai. Ba gã Nhung Tộc còn lại phía bên kia không hện mà đồng thời cả kinh "nga" lên một tiếng, ánh mắt nhất tề hướng về phía đại hán nhìn lại. Đại hán cũng trợn ngược hai mắt, trong mắt kim quang óng ánh chột loé lên, một tay nhanh như chớp hư không đánh ra một trào. Cự nhận không biết từ lúc nào đã hiện ra trong tay hắn, còn lớp da thú tặc tặc vỡ vụn mà để lộ ra hoàn toàn.

Cự nhận sau khi thoát ra khỏi lớp da thú liền phóng ra một cỗ hắc sắc kinh phong hướng về phía Hàn Lập điên cuồng quét tới. Chỉ thấy bên trong kinh phong thanh âm "âm vang long" truyền ra liên tục, ầm ầm như có một đầu quái thú đang giương nanh múa vuốt điên cuồng lao tới, thanh thế kinh người dị thường.

Hàn Lập biến sắc, trong lòng thầm kêu một tiếng không hay, tuy bản thân đại hán đã rơi vào trong hoàn cảnh cực kỳ nguy hiểm vậy mà lại có được bảo vật có thể tự hành

bảo động hộ chủ, hơn phân nửa cự nhận này cũng thuộc một trong những bảo vật trên Hỗn độn vạn linh bảng.

Kim quang từ trên người Hàn Lập chợt loé lên liên hiện ra chân thân, đồng thời hai cánh tay vừa nhấc lên một cái, một tay có thêm một thanh ngân sắc đoản xích, sau đó liền hướng tới hắc sắc kinh phong đánh tới. Từ trong ngân xích tuôn ra vô số xích ảnh, ngân quang quang rợp trời nhưng sau một cái chớp động tất cả liền hội tụ lại thành một thanh ngân sắc cự xích phát ra từng trận phong lôi nổ xuống.

"Oanh" một tiếng kinh thiên động địa phát ra.

Ngân quang cùng hắc phong đồng thời bạo liệt mà ra, từng trận khí lăng quét tới khắp nơi, ngân thước cùng thanh cự nhận thoảng cái va chạm với nhau. Mặt ngoài hai bên đều toát ra một đoàn ngân sắc phù văn, linh áp kinh người, đồng thời phát ra từng trận thanh âm "vù vù" nhưng lại nhất thời lâm vào thế giằng co không dứt.

Tay kia Hàn Lập thì hoá thành một thủ chưởng, hư không vỗ nhẹ tới một cái.

Một toà hắc sắc tiểu sơn bỗng xuất hiện trên không trung, chợt loé lên liền biến mất không thấy bóng dáng. Ngay sau đó, trên đỉnh đầu đại hán bỗng xuất hiện một cái bóng đen thật lớn, một toà hắc sắc tiểu sơn trống rỗng hiện lên hùng hổ hướng xuống đầu hán rơi xuống.

"Di!"

Đại hán Nhung Tộc vẻ mặt rối cục hiện lên vẻ kinh ngạc thốt ra một tiếng, bất quá khoé miệng hần nhe răng khê cười lạnh một tiếng, một tay bấm quyết, trên người toát ra một tầng huyết sắc sát khí mơ hồ. Sát khí này sau khi được phóng thích liền ngưng tụ thành một huyết sắc đại thủ, năm ngón tay mở ra hướng về phía ngọn tiểu sơn phóng tới.

Một thanh âm muện hưởng truyền ra!

Cự thủ khi vừa mới tiếp xúc với ngọn tiểu sơn, bỗng nhiên trầm xuống lập tức hiện ra vẻ không thể chống cự nổi. Hiển nhiên việc Nguyên từ thần sơn xuất hiện ngay trên đầu hần hần sớm đã đoán trước được. Bất quá trọng lượng của Nguyên từ thần sơn đâu phải nhỏ, ngay sau thời khắc đại thủ cùng tiểu sơn va chạm, sắc mặt hần đại biến, bỗng nhiên đứng thẳng người không nói hai lời hung hăng hướng về phía đỉnh đầu đánh ra một

quyền.

Chỉ thấy một đạo huyết sắc quang trụ theo từ đầu quyền phóng ra rồi tiến nhập vào bên trong đại thủ. Nhất thời huyết sắc bên ngoài đại thủ lưu chuyển một trận, thể tích một chút cuồng trưởng lên mấy lần, năm ngón tay dùng chút lực liền xuất hiện từng đoá huyết liên ngay trên đầu ngón tay. Năm đoá huyết liên này vừa quay tròn một cái, vô số phù văn tuôn ra phối hợp với đại thủ vậy mà có thể đem ngọn tiểu sơn này nâng lên, bộ dáng không thể hạ xuống mấy may.

Hàn Lập thấy vậy trong mắt lam mang chột loé, sau lưng một tiếng sét đánh truyền tới, nhất thời một đôi cánh trong suốt hiện ra sau lưng hắn. Hai cánh khẽ vỗ nhẹ một cái thân hình hắn đã biến mất ngay sau một tiếng sét. Nhưng Tộc đại hán thấy vậy, đồng tử khẽ co rụt lại, bỗng nhiên hắn hé miệng phun ra một đạo kim quang, ngay sau khi bay lên không gần mười trượng liền biến mất tiêu thất.

Sau một tiếng bạo liệt trầm thấp truyền tới, Hàn Lập thoáng chút chặt vật từ trong hư không quỷ dị hiện ra. Một cánh tay trắng như ngọc cùng với ngũ sắc hàn diễm chớp động không ngừng gắt gao nắm chặt một con kim măng có hai cánh trong tay. Tuy đã bị Hàn Lập nắm chặt trong tay nhưng con kim xà này vẫn tiếp tục quẫy đuôi lắc đầu liên tục, trong miệng còn tiếp tục phun ra từng đoàn quang diễm, bộ dáng như muốn thoát ra.

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, đột nhiên ngũ sắc quang diễm trong thoáng cái trở nên chói mắt cực kỳ. Kim măng ở trong đoàn quang diễm đó trong mắt hiện ra vẻ kinh hoàng nhưng ngay sau đó một tầng hàn băng trong nháy mắt bao lấy toàn thân kim măng. Kim măng nhất thời biến thành một khối hàn băng ngũ sắc.

Tính cho tới thời điểm hiện giờ mà nói, tu vi của Hàn Lập đã tiến rất xa nhanh đồng dạng ngũ sắc hàn diễm uy năng cũng không kém phần, tự nhiên so với trước đây không thể so sánh được.

Không chút do dự, hắn liền giơ hay tay lên đem khối ngũ sắc hàn băng này chà sát một cái, tiếng lôi minh liên tục phát ra, từng đạo kim sắc hồ quang từ trong lòng bàn tay mà bắn ra. Dưới tác động của kim sắc hồ quang, ngũ sắc hàn băng ở trong lòng bàn tay hắn tắc tắc vỡ vụn, sau đó hoá thành từng điểm điểm tinh quang biến mất không thấy.

Nhưng Tộc đại hán thấy vậy, trên mặt không khỏi hiện ra vẻ kinh sợ.

Con kim măng này chính là "Phá hư linh xà" do hắc nuôi dưỡng từ rất lâu, trời sinh có khả năng xuyên phá hư không, hơn nữa thân hình vốn cực kỳ rắn rỏi, ngay cả pháp bảo bình thường cũng đừng hòng gây được thương tổn cho nó. Tuy rằng nó đã phá vỡ bí pháp động thuật của đối thủ nhưng ai ngờ vậy mà dưới một chiêu duy nhất của Hàn Lập liền biến thành một đồng thịt vụn.

Nhưng Tộc đại hán lúc này trong miệng găm lên một tiếng rồi hư không đánh ra một trào, nhất thời trong tay đại hán lại có thêm một cái viên bát. Viên bát này mặt ngoài minh ẩn tinh mỹ phù văn, khoé cạnh lại có vẻ sắc bén dị thường, phiến phiến huyết quang nhẹ lưu chuyển rồi đem đem viên bát gào thét bắn ra.

Tiếng xé gió "xuy xuy" liên tục phát ra nhưng thoảng một cái viên bát đã phóng ra huyết nhận đầy trời thẳng đến chỗ Hàn Lập cuộn cuộn chém tới.

Hàn Lập nhìn thấy đám huyết nhận này thì vẻ mặt trở nên cổ quái, thân hình khẽ động nhưng căn bản là không có ý tứ tránh né mà chỉ giơ tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Trên người hắc hắc hắc khí quay cuồng một trận rồi hiện ra một kiện hắc sắc chiến giáp đem toàn thân hắc bao kín vào bên trong. Đám huyết nhận này ngay sau đó liền lên trên hắc giáp, ngay sau khi chiến giáp xuất hiện bắt đầu tự hành phóng ra một tầng phù văn ngăn cản toàn bộ huyết nhận lại. căn bản không thể tiến gần tới hắc mây may.

Nhân cơ hội này, hai cánh phía sau lưng Hàn Lập đột nhiên mở rộng ra toàn thân hoá thành một đoàn thanh bạch hồ quang chọt loé lên biến mất không thấy.

Đại hán đối diện sắc mặt trầm như nước, không cần nghĩ ngợi gì thêm thân hình khẽ chuyển một vòng, huyết sắc sát khí nhất thời bốn phương tám hướng cuộn ra nhưng trong nháy mắt lại hình thành một đoá huyết liên thật lớn, đem thân thể hắc bảo hộ nghiêm mật vào trong. Bất quá đại hán cũng đã ý thức được địch nhân cũng không phải là loại tầm thường, nhân cơ hội này hướng về phía ba tên đồng bạn nhìn lại, trong lòng đồng thời có chút kinh ngạc vì sao tới giờ phút này mà vẫn chưa thấy có ai tới viện thủ. Bất quá sau khi hắc xoay mặt nhìn lại, sắc mặt trở nên xám ngoét.

Không biết từ khi nào tên bì giáp thanh niên kia cùng với lão già và mỹ phụ ba người đang cùng với một đạo bạch ảnh cùng hai đạo ngân ảnh mơ hồ phân biệt tranh đấu thành một đoàn, tuy rằng tất cả đều chiếm được thượng phong nhưng trong lúc nhất thời cũng

không thể thoát thân được.

Bạch ảnh cùng với ngân ảnh tự nhiên chính là hậu chước Oa oa cùng hai tấm Giáp Nguyên Phù mà Hàn Lập đã bày ra trước khi tiến vào bên trong động quật này. Cũng theo tu vi tăng tiến của hắn, hai đạo Giáp Nguyên Phù này cũng lợi hại hơn rất nhiều, lúc này mới có thể cuốn lấy hai gã Luyện Hư đỉnh giai. Nếu dựa theo uy năng trước đây mà nói chỉ sợ chưa kịp đối mặt với đối thủ thì đã bị đánh cho tan tành từ lâu rồi.

Về phần Oa oa biến thành bạch y nữ tử kia, chỉ thấy nữ tử này một tay cầm ngọc phiến theo phiến huy vũ mà phóng ra từng đoàn lam quang ào ào tuôn ra. Còn một tay kia lại dùng tới tà ào dài huy động không ngừng một đám bạch ti liên tiếp kích bắn ra đem tên thanh niên kia gắt gao cuốn lấy.

Đại hán trong lòng thất kinh, chưa kịp suy nghĩ cái gì trên đỉnh đầu lại xuất hiện không gian dao động, thân hình Hàn Lập chớp động mà xuất hiện ngay trên đỉnh tiểu sơn, ngay lúc đó hắn lại tiếp tục dùng chân giẫm mạnh xuống một cái. Tiểu sơn nhất thời hô quang đại phóng, thể tích cuồn trướng gần mười trượng, ngân sắc phù văn chớp động không ngừng.

"Oanh" một tiếng đã đem huyết sắc đại thủ ép cho tắc tắc vỡ vụn ra sau đó tiếp tục gào thét rớt xuống.

Nhưng Tộc đại hán thất sắc, không cần đoán thêm nữa mà một tay vừa chuyển, linh quang chợt loé lên, trong tay liền có thêm một cái búa nhỏ màu bạc, tiếp theo hoá thành một đoàn ngân quang hướng không trung lao tới.

Một thanh âm muồn hưởng phát ra!

Ở trong ngân sắc quang hà, một thanh búa cán dài to lớn chợt hiện lên, sau đó chợt loé lên giống như một đạo lôi điện hùng hổ bổ về phía ngọn tiểu sơn.

Đồng tử Hàn Lập khẽ co rụt lại, trong lòng bỗng nhiên thúc dục pháp quyết, Nguyên từ thần sơn trở nên mơ hồ rồi nhoáng lên một cái biến mất không thấy. Theo đó ngọn búa lớn liền bổ vào trong hư không mà "phốc" một tiếng, Hàn Lập cùng với ngọn tiểu sơn quý dị hiện ngay ra trên đầu tên đại hán Nhưng Tộc, không chút do dự đập xuống.

Chương 1736: Quần Tảo Chúng Dịch

Đại hán sắc mặt đại biến, hần căn bản không thể nghĩ tới ngọn sơn phong này lại có được không gian thần thông. Lúc này tình thế cấp bách mà hét lớn một tiếng, nhất thời toàn bộ cánh hoa của đoá huyết liên ngoài thân đồng loạt thu lại, tầng tầng huyết quang ngưng tụ mà thành một lớp quang tráo dày đặc, đồng thời hần khê vỡ lên thiên linh cái một nhát, nhất thời một cỗ huyết sắc chi khí hoá thành một con cự hổ giương nanh múa vuốt từ đỉnh đầu hướng về phía ngọn núi hung hăng chụp tới một trảo.

Ngọn hần sắc sơn phong đang âm âm ép xuống cơ hồ vừa mới tiếp xúc với cự trảo lập tức bị ép cho tan thành từng mảnh nhỏ ngay sau đó áp lên tầng huyết quang bên dưới, đồng thời hô sắc quang hà cũng cùng lúc ép xuống mà phát ra từng tiếng "bang bang" vụn vỡ liên tiếp truyền ra.

Ngọn sơn phong vừa mới va vào tầng huyết sắc quang tráo vậy mà chỉ có thể ép cho vỡ năm tầng đầu tiên nhưng ngay khi vừa ép tới tầng thứ sáu huyết quang bất chợt loé lên miễn cưỡng có thể ngăn trở được thế rơi của Nguyên tử thần sơn. Gương mặt đại hán chợt hiện lên vẻ nanh ác, sau đó hần liền giơ một tay lên không hướng về phía cự phủ trảo tới, chuôi ngân sắc cự phủ chợt xoay tròn liền hoá thành một đạo lôi điện thô to bổ ngược xuống dưới, mục tiêu dĩ nhiên là thân hình Hàn Lập đang đứng ở phía trên đỉnh ngọn hần sắc sơn phong.

Hàn Lập khoé mắt khê nhếch lên một chút nhưng căn bản là không có ý tứ tránh né may mắn. Ngay sau đó, không gian phụ cận chợt "phốc xuy" một tiếng, một đầu ngân sắc đao từ trong hư không bay ra kích thẳng tới đại phủ đại phủ.

"Oanh" một tiếng, hai phương vừa mới tiếp xúc cự phủ liền hiện nguyên hình, căn bản là không thể phá tan ngân sắc hoả diễm được nhưng dù cho cự phủ có vậy vùng như thế nào đi chăng nữa thì vẫn không thể thoát khỏi tầng ngân sắc hoả diễm, trong nháy mắt liền bị ngân diễm nuốt trọn.

Đại hán trong lòng cả kinh, hần chưa kịp phản ứng gì sau lưng hư không mơ hồ vụn vụn một trận, kim thân ba đầu sáu tay quỷ dị hiện ra, bên trong sáu cánh tay của kim thân

mơ hồ có một đoàn kim quang quay tròn không ngừng, đúng là Phạm Thánh kim thân của Hàn Lập. Ngay khi vừa xuất hiện, sáu cánh tay của kim thân ngay lập tức hướng về phía trước ngực hợp lại, nhất thời sáu đoàn kim quang tụ lại làm một mà hình thành một đoàn kim sắc toàn phong (lốc xoáy) xoay tròn không ngừng. Cùng lúc đó, hai cái đầu kim thân đồng thời nhắm hai mắt lại, ngay sau đó lưỡng chủng chú ngữ bất đồng từ trong miệng lầm rầm liên tục truyền tới. Ngay lập tức tiếng sấm bất chợt từ bên trong kim sắc toàn phong lan ra, ầm ầm còn có phạm âm chú ngữ, sau đó kim sắc toàn phong chợt loé lên mà hoá lớn tầm một trượng.

Động tĩnh lớn như thế căn bản là không thể giấu được linh giác của đại hán, sắc mặt hắn thoáng cái liền đại biến. Hắn không cần suy nghĩ liền hướng về phía sau người vung cánh tay áo lên. Nhất thời một đám huyết ti trong suốt đầy trời hiện lên đồng loạt hướng về phía kim thân bắn tới, thanh thế kinh người dị thường!

Bộ dáng của đám huyết ti này trông có vẻ sắc bén vô cùng nhưng khi kích lên trên người kim thân tất cả đều diệt vong trong nháy mắt, căn bản là không thể thương tổn mấy may tới kim thân, phảng phất thân hình kim thân giống như một kim cương, cứng rắn vô bì.

Lúc này, từ bên trong kim sắc toàn phong chợt phát ra một cỗ hấp lực vô hình vô cùng cường đại đem Nhung Tộc đại hán gần trong gang tấc quấn vào trong đó. Đại hán kia chỉ kịp cảm thấy không gian bốn phía chợt trở nên ngưng trọng, tứ chi không thể nhúc nhích mấy may.

"A!"

Nhung Tộc đại hán trong lòng phát lạnh thốt ra một tiếng, đồng thời trong lòng kêu khổ không thôi, bất quá thần niệm hắn vừa động liền tính tới việc triệu hồi cự nhận đang giăng co với ngân xích ở trên không không xa kia lại nhưng Hàn Lập nào để cho hắn như ý muốn, chỉ thấy hắn hừ lạnh một tiếng, ngân sắc xích ảnh chợt như thiên nữ tán hoa lập tức tán ra khắp nơi hoá thành từng đoàn ngân quang hướng về phía cự nhận cuộn cuộn cuốn tới. Hắc sắc cự nhận ngay cả có được uy năng kinh người nhưng bản thân nó lại đang nằm trong phạm vi công kích điên cuồng của ngân xích cũng nhất thời không thể ly khai được.

Lúc này, cỗ hấp lực không thể ngăn cản từ phía sau đại hán bất chợt bạo phát ra!

"Sưu" một tiếng!

Đại hán chỉ kịp hét lên một tiếng thảm thiết, thân hình liền bị nhiếp vào bên trong đó, ngay sau đó một tiếng bạo liệt kinh thiên động địa phát ra liền đem toàn bộ khí tức của đại hán nhất thời biến mất vô tung vô ảnh. Tiếp theo tiếng chú ngữ trong miệng kim thân nhất thời dừng lại, sau đó kim thân dùng một hướng về phía toàn phong nhẹ nhàng điểm ra một cái. Linh quang chớp động, kim sắc toàn phong trong nháy mắt liền thu nhỏ lại kích thước ban đầu, cuối cùng chợt loé lên mà biến thành hư ảo.

Lúc này, cự nhận sau khi mất đi sự không chế của chủ nhân liền phát ra một tiếng gào thét, đột nhiên huyền hoá ra một đầu hắc sắc giao long, bộ dáng điên cuồng phun vân thổ vụ công kích tầng tầng ngân quang của xích ảnh nhằm thoát khỏi bỏ chạy.

Hàn Lập tựa hồ sớm đã đoán trước sẽ như vậy, hai cánh sau lưng hần khẽ vỗ một cái, ngay khi thanh âm sấm nổ phát ra thân hình hần quý dị xuất hiện ngay phía trên ngọn hắc sắc cự nhận. Sau đó hần lại tiếp tục hé miệng phun ra một đoàn thanh quang, ầm ầm bên trong có bao lấy một cái tiểu đỉnh màu xanh. Tiếp theo hần hướng một ngón tay về phía tiểu đỉnh điểm ra một cái.

Tiểu đỉnh này chợt bay thẳng lên, bên trong thanh âm "vù vù" nổi lên liên tục, vô số thanh ti rậm rạp bắn ra, sau một cái chớp động liền thuận di tới sát đầu giao long, đem đầu hắc sắc giao long trói chặt lại như cái bánh tét.

Hàn Lập tiếp tục hướng về tiểu đỉnh nhẹ nhàng vỗ một cái.

Một tiếng "đương" giòn tan vang lên, giao long ngoài thân thanh ti chợt rung lên một cái, sau đó thanh quang đại phóng lần nữa đem đầu giao long hoàn nguyên thành cự nhận, một tay Hàn Lập tiếp tục bắt quyết đem thanh ti thu cùng cự nhận hút vào bên trong đỉnh. Cuối cùng, tiểu đỉnh khẽ xoay tròn một chút liền hoá thành một đoàn thanh quang bay vào tay áo của Hàn Lập không thấy bóng dáng.

Sau khi làm xong tất cả, Hàn Lập đưa mắt nhìn về phương hướng khẩu ngân sắc cự phủ kia nhìn lại, chỉ thấy khẩu cự phủ giờ phút này đã sớm bị ngân điểm ngưng tụ thành một đoàn chất lỏng, trong chốc lát công phu hoàn toàn biến mất vô ảnh vô tung.

Về phần ba gã Nhung Tộc còn lại, mắt thấy Hàn Lập đánh chết tên đại hán kia. Về mặt ba người lập tức lộ ra vẻ kinh sợ dị thường, cơ hồ đồng thời nhoáng lên mà bỏ rơi

đối thủ quay người biến thành ba đạo độn quang hướng về phía động khẩu mà chạy. Bọn họ rất rõ ràng, có thể với một chút thời gian liền chém chết đại hán thì ngay cả bọn họ ba người có thể làm được. Đối với bọn họ mà nói, chỉ có liên thủ với mấy người còn lại thì may ra mới có thể liều mạng đánh một trận.

Nhưng Hàn Lập làm sao có thể để cho bọn họ như ý được, trên mặt hắn sát khí chợt loé, hai cánh sau lưng khẽ nhoáng lên một cái liền hoá thành một đạo thanh bạch hồ quang quỹ dị tiến vào hư không, biến mất vô ảnh vô tung. Theo đó, kim thân ba đầu sáu tay cũng nhanh chóng biến mất, về phần hai đạo hư ảnh khô lỗi cùng Oa oa tự nhiên cũng nhanh chóng đuổi theo. Một lát sau từ bên ngoài động khẩu bỗng nhiên truyền đến tiếng hét thảm của tên thanh niên, tiếp theo khí tức của người này đồng thời tiêu thất.

Sau đó theo thanh âm bạo liệt cùng tiếng rống giận dữ, tiếng rít xé gió ở bên ngoài động quật liên miên vang lên, sau một lát công phu sau thì tiếng hét thảm của lão già cùng mỹ phụ liên tiếp vang lên, sau đó không còn tiếng động gì nữa.

Ước chừng qua một chén trà nhỏ công phu, ngay chỗ ngã tư phía xa xa động quật bỗng nhiên truyền tới một tiếng nổ kinh thiên động địa, thanh âm chém giết lần nữa nổi lên...

Không biết bao lâu sau, tiếng chém giết từ xa dần dần biến mất.

Một lát sau, bên trong động khẩu có một đạo độn quang bay thẳng vào, Hàn Lập với một thân sát khí ngập trời xuất hiện biểu tình không lộ ra chút hi nộ ái ố nào cả. Ánh mắt hắn thoảng đảo qua khắp nơi, sau đó dừng lại tầng ngân sắc quang tráo ở trung tâm quảng trường.

Trước đây, khi tiến vào mật động này hắn đã đại chiến một trận với những tên Nhung Tộc còn lại, với kim thân cùng một loạt thần thông liền đem ba gã Nhung Tộc vây khốn trong pháp trận ở ngã tư giết sạch. Kết quả là kinh động tới bốn gã Nhung Tộc ở bên ngoài cảnh giới nhưng bốn tên này đồng dạng bị Cửu Cung Thiên Kiền Phù vây khốn lại, tự nhiên Hàn Lập lập tức tiến vào bên trong đó lại cùng với bốn tên Nhung Tộc này đại chiến một hồi. Kết quả có thể đoán được.

Hắn tuy rằng đã đánh chết được ba tên trong số đó nhưng đến tên hắc mao Nhung

Tộc cuối cùng lại thừa dịp còn sót lại một hơi thở liền thi triển một loại độn thuật quỷ dị nào đó mà tự bạo thân thể rồi hoá thành mười mấy đạo huyết quang xuyên qua tầng cấm chế trốn mất dạng.

Tuy rằng hắn đã thoát được một mạng nhưng thân thể đã bị huỷ, nói không chừng sau khi thoát ra khỏi nơi này rồi cũng sẽ bị mãnh thú nào đó dễ dàng thôn phệ, cũng không cần quá mức để ý. Huống hồ hắn căn bản cũng không có nhiều lưu ý tới điểm này, chỉ cần mở ra cấm chế trước mặt chiếm lấy được bộ phận Kim triện văn công pháp cuối cùng này sẽ lập tức ly khai.

Bất quá, tuy vậy hắn thật sự không có nắm chắc có thể bài trừ được cấm chế trước mặt có thể làm cho mười mấy tên Nhung Tộc thúc thủ vô sách trong một thời gian dài.

Hàn Lập hai mắt khẽ nhíu lại, lam mang chớp động một chút, chậm rãi hướng về phía quang tráo đảo qua một hồi chỉ thấy cấm chế này thoạt nhìn có chút không bình thường. Mặt ngoài tầng cấm chế này nhìn như ngân quang chói mắt nhưng nhìn kỹ lại thì tầng quang tráo này vốn có đủ loại phù văn màu sắc khác nhau liên tục phiêu động hình thành. Mà tầng quang tráo này cũng dày dị thường, hào quang ngưng mà không tán, giống như được được một đám thực vật trong suốt chất chồng dày đặc lên nhau.

Bất quá, đám Nhung Tộc này không thể mạnh mẽ bài trừ cấm chế này không có nghĩa là hắn không thể làm được. Hắn khẽ nhíu mày một chút, đột nhiên từ trong tay áo bắn ra một đạo kiếm quang chợt loé lên kích thẳng lên tầng quang tráo trước mặt.

"Phanh" một tiếng giòn tan phát ra, kiếm quang không chút khách khí kích thẳng lên mà bắn thẳng ra ngoài, căn bản là không làm cho tầng quang tráo hư tổn chút nào. Trên mặt Hàn Lập cũng không có vẻ ngoài ý muốn, không nói hai lời hắn liền mở miệng hướng về phía tầng quang tráo phun ra một đoàn ngân sắc hỏa cầu. Một thanh âm muện hưởng phát ra, Phệ Linh Thiên Hoả sau khi kích lên trên tầng quang tráo nhưng lại tản sang hai bên, đồng dạng không có chút hiệu quả nào. Bất quá, hắn cũng không có dừng tay lại, trong tay hào quang chợt loé, một thanh ngân xích chợt hiện ra, nhoáng lên một cái liền tuôn ra vô số thước ảnh...

Cứ như thế, hắn liên tiếp thay đổi nhiều loại thần thông cùng bảo vật nhưng đổi lại tất cả đều không có tác dụng nào tới tầng quang tráo này.

Một lúc lâu sau, Hàn Lập bắt đầu do dự một chút nhưng hắn khẽ cắn răng không

chút do dự khu động kim thân vận dụng tới Huyền Thiên tàn nhận một lần nữa, kết quả hẳn hoàn toàn mất hết hy vọng dùng lực mạnh mẽ bài trừ cấm chế này.

Tầng ngân sắc quang tráo này tuy rằng không thể ngăn cản Huyền Thiên chi bảo pháp tắc nhưng ngay khi bị trăm ra một cái khe nhỏ thì màn quang tráo này đột nhiên phát ra một tiếng "vù vù", ngay sau đó khe nứt nhanh chóng thu lại.

Hàn Lập giật mình đánh thót một cái, vội vàng đem công kích thu lại thế nhưng như vậy cũng khiến cho pháp lực trong cơ thể hẳn phản phệ một phen, thiếu chút hao tổn tới nguyên khí.

Kể từ đó, hẳn không dám sử dụng tới Phệ kim trùng nữa mà khoanh chân ngồi xuống nghiên cứu tầng quang tráo này.

Một phần do vận khí của hẳn tốt, bản thân hẳn tạo nghệ trận pháp cũng không thấp, cộng thêm lúc trước nghe được từ miệng 2 tên Nhung Tộc trong bạch vân cấm chế về Nghiễm Hàn Lệnh, cho nên hẳn ở trong động quật đau khổ suy nghĩ một ngày một đêm tìm ra được vài phần manh mối. Hàn Lập phát ra một tiếng cười vui sướng, thân hình vừa động liền đứng thẳng dậy sau đó tay áo khẽ run lên, nhất thời một đoàn kim ngân quang đoàn từ trong bay ra. Sau một cái chớp động liền biến thành một cái lệnh bài phong cách cổ xưa huyền phù trong hư không không nhúc nhích.

Chương 1737: Đoạt Linh Văn

Mười ngón tay Hàn Lập duỗi thẳng ra hướng về phía màn quang tráo đánh ra một đám pháp quyết với đủ loại màu sắc, bản thân mỗi một đạo sau khi chột loé lên thì đều biến mất, chỉ thấy tầng ngân quang khê động một chút.

Sau một khoảng thời gian, màn quang tráo bây giờ lại trông giống như một cái chảo được tưới nước nóng lên, vô số phù văn sôi trào hiện lên tự hành xếp thành một hàng theo một quy luật nào đó bắt đầu quay tròn.

Hàn Lập nhìn chăm chăm không chớp mắt về phía tầng quang tráo, trong tay pháp quyết không khắc nào ngừng, đột nhiên hắc quát khê một tiếng, tay áo bào lại giương lên, mười mấy cây trận kỳ bắn ra, sau khi xoay quanh một cái liền tự sắp thành một trận hình cổ quái phía bên trên tầng quang tráo. Sau một khắc, từng cây trận kỳ đồng loạt phát ra tiếng "vù vù" đồng thời tản mát ra các loại linh quang.

Trong miệng quát khê một tiếng, một tay hắc hướng không trung ngưng trọng điểm ra một cái. Nhất thời hào quang bên ngoài đám trận kỳ đại phóng, linh quang đan vào nhau mà hình thành một cái quang trận vô cùng phức tạp chuyển động không ngừng.

"Đi!"

Hàn Lập trong mắt lam mang chột loé, một ngón tay hướng về phía Nghiễm Hàn Lệnh trước mặt điểm một cái.

Nhất thời lệnh bài này khê run lên mà hoá thành một đạo ngân mang tiến nhập vào bên trong quang trận. Ngay sau đó, quang trận tản mát ra một cỗ khí tức quỷ dị, tiếp theo từng trận âm thanh "vù vù" cùng một đạo kim ngân lưỡng sắc quang trụ từ bên trong quang trận bắn ra đánh lên trên tầng quang tráo. Tầng ngân sắc quang tráo nguyên bản không chút sứt mẻ nhưng khi vừa mới tiếp xúc với quang trụ này liền "thử lạp" một tiếng mà tan ra như tuyết gặp nắng xuân. Nhưng một lúc sau nữa, màn quang tráo bốn phía chột xuất hiện một tầng phù văn hướng về phía quang trụ ào ào cuốn tới khiến cho tốc độ hoà tan của tầng quang tráo có chút đình trệ, thậm chí còn có bộ dáng khôi phục

trở lại như lúc ban đầu.

Mắt thấy cảnh này, Hàn Lập trên mặt không chút lo lắng giận dữ nào mà còn lấy làm mừng rỡ!

Một tay hần khê vỗ một cái lên túi trữ vật, từ trong túi trữ vật chợt phóng hai luồng kim ngân hào quang, sau khi hào quang tản ra liền xuất hiện hai cái lệnh bài phong cách cổ xưa. Không ngờ lại là hai chiếc Nghiễm Hàn Lệnh!

Một trong số đó là hần đã lưu lại trên mình lúc trước còn cái còn lại dĩ nhiên là lấy được trên đám Nhung Tộc. Tấm lệnh bài này trông vậy mà không phải ở trên người đại hán mà là ở trên tên Nhung Tộc đội nón lúc trước, điều này có đôi chút khiến hần bất ngờ. Về phần hai tên bị Nguyên tử thần sơn thu vào bên trong, toàn bộ đồ vật bên trong túi trữ vật đều bị hần thu lấy toàn bộ sau đó lại dùng tới Phệ Linh Thiên Hoá thôn phệ hoàn toàn. Hiện giờ hai tấm Nghiễm Hàn Lệnh này đồng loạt được lấy ra, Hàn Lập bắn ra một chỉ, hai tấm lệnh bài đồng dạng bay lên tiến nhập vào bên trong quang trận. Quang trận tức thì rung chuyển một trận kịch liệt ầm ầm, quang trụ từ quang trận phun ngay sau đó chợt phình to gấp ba lần so với ban đầu!

Tầng quang tráo bên dưới nguyên bản còn có thể miễn cưỡng ngăn trở được đôi chút nhưng dưới uy lực của quang trụ lúc này thì căn bản là không thể ngăn trở được bao lâu. Sau khoảng thời gian tầm một chén trà nhỏ, tầng quang tráo dưới ánh mắt nóng rực của Hàn Lập chợt "oanh" một tiếng kinh thiên động địa, tiêu thất không thấy bóng dáng.

Hàn Lập mừng rỡ, một tay nắm quyết hướng về phía quang trận trên không đánh ra một đạo pháp quyết. Một thanh âm muện hưởng phát ra, quang trận một chút liền tán loạn một lần biến trở về hình thái mười mấy cây trận kỳ cùng ba miếng lệnh bài. Tay áo hần hướng lên không trung phát lên một cái, một cổ thanh hà cuộn ra nháy mắt đem toàn bộ trận kỳ cùng lệnh bài cuốn vào trong tay áo.

Ánh mắt Hàn Lập xoay chuyển một chút hướng về thạch bích phía trên quảng trường, chỉ thấy toàn bộ kim sắc linh văn giờ này đã rõ ràng, ngay cả trong lòng hần luôn tĩnh như nước lúc này cũng không khỏi lộ ra vẻ hưng phấn một trận.

Không biết bao lâu sau, một đạo thanh hồng từ bên trong hạp cốc bắn thẳng lên trời, sau khi xoay quanh một cái liền thả ra một ngọn hắc sắc tiểu sơn, ngọn tiểu sơn này khẽ nhoáng lên một cái liền hoá thành một ngọn sơn phong tầm trăm trượng sau đó hướng

xuống miệng hạp cốc ầm ầm rơi xuống. Sau mấy tiếng nổ rung chuyển trời đất, cả toà hạp cốc bị ngọn sơn liên sụp xuống hơn mười trượng. Xem ra hạp cốc này đã hoàn toàn phá huỷ. Từ bên trong thanh quang chợt hiện ra thân hình Hàn Lập.

Hắn thân nhiên nhìn về phía hạp cốc, một tay nhìn như tùy ý hưởng xuống dưới trảo một cái. Ngọn sơn phong liên vang lên một tiếng nổ lớn sau đó hoá thành thu nhỏ lại thành một đạo ô quang bay vào ống tay áo Hàn Lập biến mất không thấy bóng dáng, độn quang tái khởi hoá thành một đạo thanh hồng phá không bay đi.

Một ngày sau, tại một hồ nước rộng mênh mông, một lão giả cùng một nữ tử đang ở trên một toà núi xanh biếc đều tự nhắm mắt dưỡng thần. Hai người thần sắc trầm trọng, ngoài thân linh quang chớp động không thôi, ngoài thân có một đoàn bạch khí nhẹ nhàng xoay tròn. Bỗng nhiên nữ tử khẽ động, bạch khí phụ cận một chút tán loạn, cơ hồ trong lúc nhất thời, lão giả ngoài thân linh quang chợt tắt, thần sắc khẽ biến mà mở to hai mắt. Hai người tự nhiên là Tư lão cùng Nguyệt tiên tử.

"Có người tới, chẳng lẽ là Hàn đạo hữu?"

Nữ tử khẽ thì thào một tiếng, bộ dáng không quá tin tưởng nói.

"Có thể nhưng Hàn đạo hữu mới rời đi chưa tới hai ngày, cho dù có đại thần thông thì cũng không dễ dàng đắc thủ như thế chứ. Dù sao bên kia cũng có hơn mười tên Nhung Tộc cùng giai tồn tại với chúng ta a."

Lão giả cũng có chút khó tin, nói.

"Người tới khó có thể nói rõ là ai, bất quá nếu không phải là Hàn đạo hữu chúng ta sẽ biết ngay thôi."

Nguyệt tiên tử tinh quang trong mắt chợt loé liên giơ một tay lên, một tấm vải màu trắng nhất thời bay ra hoá thành một tầng bạch sắc quang mạc hướng lên người phủ xuống. Trong phút chốc thân hình nữ tử cùng tầng quang mạc đồng thời biến mất không thấy.

Mà lão giả bên kia cũng gật gật đầu, một tay vừa chuyển liền xuất hiện thêm một cây phiến kỳ thanh quang mênh mông, thanh quang nhoáng lên một cái bao lấy toàn thân lão giả sau đó liền biến thành hư ảo. Cứ như vậy, ngọn núi thoáng cái không còn bóng

người.

Một lát công phu sau, từ phía chân trời linh quang chợt loé, một đạo thanh hồng xuất hiện ngay trong tầm mắt mà bay thẳng tới chỗ núi này. Sau khi tới ngọn núi, đạo thanh hồng liền hạ xuống phía dưới mặt đất, độn quang chợt tắt hiện ra thân hình Hàn Lập. Trong mắt Hàn Lập lam mang chớp động liền hướng bốn phía đảo qua một cái, sau đó nở nụ cười nói:

"Hai vị đạo hữu, tại hạ đã lấy được pháp quyết trở về, còn không mau hiện thân."

"Quả nhiên là Hàn huynh."

"Cung hi Hàn đạo hữu!"

Thanh âm kinh hi của Nguyệt tiên tử cùng lão giả đồng thời vang lên, tiếp theo thanh bạch hào quang chớp động một cái, thân ảnh hai người nhất thời xuất hiện ngay gần bên cùng với vẻ mặt kinh hi không thể nào dấu nổi.

"Hàn huynh, người thật sự đã đem toàn bộ pháp quyết Luyện thần thuật đoạt được sao?"

Nữ tử có chút không tin tưởng, thanh âm có chút hồ nghi hỏi.

"Hắc hắc, điều này là tự nhiên thôi, đạo hữu nếu không tin thì có thể tận mắt nhìn thử một lần khắc rõ ràng."

Hàn Lập mỉm cười, giơ tay lên ném một khối ngọc giản màu xanh về phía nữ tử.

Nguyệt tiên tử ngăn ra nhưng vẫn có chút không tự chủ khoát tay nhiếp lấy ngọc giản vào tay, trong đôi mắt đẹp hiện ra vẻ chần chờ, nữ tử này thật không nghĩ tới Hàn Lập không ngờ lại dễ dàng đem pháp quyết giao cho nàng mà Tư lão một bên bộ dáng cũng giống như vậy. Trong khi đó, Hàn Lập đối với sự kinh ngạc của hai người coi như không thấy, khoé miệng vẫn đạm cười không nói.

"Tiểu muội không khách khí!"

Nguyệt tiên tử hít một hơi sâu trấn định tinh thần lại liền dùng thần niệm đảo qua ngọc giản trong tay, xác định không có cấm chế liền đem về mặt ngọc nhiên thu lại,

không hề nghĩ nhiều liền đưa ngọc giản lên trên trán bắt đầu cẩn thận kiểm tra nội dung bên trong. Trước đây nữ tử này từng nhắc tới bản thân có hiểu biết đôi chút về Kim triện văn, hẳn là không giả.

Một lát công phu sau, nữ tử thân sắc bắt đầu có chút biến hoá, vẻ mặt cân nhắc dần dần chuyển sang vui mừng nhưng ước chừng một chén trà nhỏ công phu sau, vẻ mặt nữ tử bắt đầu dần dần trở nên ngưng trọng hẳn lên, cuối cùng có chút kinh nghi bất định.

Tư lão thấy biểu tình của nữ tử như vậy, khẽ vãn vế chòm râu, ánh mắt không khỏi chớp động vài cái.

Nhẹ thở ra một hơi, nữ tử liền đem thu lại vào trong tay sau đó hướng lão gia cùng Hàn Lập cười khổ một tiếng.

"Nguyệt đạo hữu, chẳng lẽ công pháp có gì không ổn sao? Chẳng lẽ trên đó không phải là Luyện thần thuật?"

Tư lão nhin không được hỏi.

"Pháp quyết là thật, đúng là thiên Kim triện văn công pháp Luyện thần thuật kia. Chỉ là tiểu muội có xem qua một chút lại phát hiện ra điều kiện tu luyện hà khắc vô cùng, đối với đa số người ở Linh giới căn bản là không có bao nhiêu người có thể luyện được. Cái này cũng khó trách, công pháp này nguyên bản là Tiên giới bí thuật, có chút không thích hợp thì cũng là chuyện bình thường. Bất quá trong này chỉ ghi lại nửa đầu của công pháp, có lẽ phần sau sẽ có ghi lại cách khắc phục!"

Nguyệt tiên tử nhìn Hàn Lập một cái, thâm ý sâu sắc chậm rãi nói.

Tư lão nghe vậy trên mặt hơi đổi một chút, không khỏi hướng về phía Hàn Lập nhìn lại một cái. Hàn Lập không khỏi nhú mày nhưng lập tức khôi phục lại vẻ thần nhiên nói:

"Không sai, ngọc giản này đích xác chỉ có một phần pháp quyết, hai vị đạo hữu đem Kim triện văn truyền thụ lại cho Hàn mỗ, Hàn mỗ tự nhiên sẽ đưa phần còn lại cho nhị vị đạo hữu. Tư huynh, Nguyệt tiên tử thấy thế nào?"

"Ha ha, đương nhiên là được. Lão phu cùng Nguyệt đạo hữu nguyên bản đã đáp ứng việc này từ trước, giờ lấy đó làm trao đổi. Bất quá Kim triện văn thần ảo dị thường, lại

chỉ có thể truyền miệng mà thôi, chỉ sợ sẽ tiêu phí không ít thời gian a."

Tư lão cười to một tiếng đáp ứng.

"Nếu Hàn huynh đã đem pháp quyết thu hồi lại, tiểu muội sẽ tuân theo thủ ước. Bất quá nơi này cách mật động khôn quá xa, hay là chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh khác đem linh văn truyền thụ lại cho Hàn huynh."

Nguyệt tiên tử nghe xong Hàn Lập nói, thản nhiên nói.

"Nguyệt tiên tử nói có lý, chúng ta lập tức khởi hành đi."

Hàn Lập nở nụ cười, gật gật đầu nói. Vì thế ba người sau khi thương lượng vài câu cùng nhau hoá thành ba đạo kinh hồng hướng về phía chân trời phá không bay đi.

Ngay khi đám người Hàn Lập vừa rời khỏi hải đảo. Năm ngày sau tại một chỗ hạp cốc xa xa lại xuất hiện hơn mười tên Nhung Tộc toàn thân phủ một lớp lông rậm rạp. Cầm đầu đội ngũ này là một nhân diện lão giả đang nhìn về phía vốn là hạp cốc, khuôn mặt âm trầm như nước.

Trong khi đó ba người Hàn Lập lại đang ở trong đại sảnh một toà động phủ tạm thời bên trong một ngọn núi cách đây không biết bao nhiêu vạn dặm, ba người phân biệt khoanh chân ngồi tại chỗ. Nhờ vào thần thức viễn siêu đồng giai của Hàn Lập, hắn cùng hai người kia dùng hết một ngày một đêm luân phiên mới hoàn thành việc truyền thụ linh văn này.

Ngắn ngủi nửa tháng thời gian sau hắn đã đem toàn bộ hiểu biết của hai người về Kim triện văn nắm giữ hoàn toàn. Ngay sau đó Hàn Lập cũng tự giác giao ra phần pháp quyết Luyện thần thuật còn lại cho hai người, dĩ nhiên Tư lão cùng Nguyệt tiên tử đều mừng rỡ không thôi. Ngay lập tức cả hai đều tự phục chế lại cho mình một bản, lúc này hắn mới cáo từ rời đi.

Hiện tại thời gian Nghiễm Hàn Giới đóng cửa còn một khoảng thời gian không lâu nữa, bọn hắn tự nhiên bắt đầu tìm một nơi bí ẩn tiềm tu trùng kích bình cảnh.

Chương 1738: Tái Ngộ Âm Thủ Vương

Trong khoảng thời gian còn lại, vốn dĩ chuyển đi này Hàn Lập không có ý định đột phá bình cảnh cho nên hẳn chỉ tập trung thời gian đem toàn bộ những lĩnh ngộ về Kim triện văn tìm hiểu bộ pháp quyết Luyện thần thuật kia.

Trước đây, hẳn đã được năng lượng thần bí nọ quán thể, tuy tu vi tăng tiến cực nhanh nhưng lại không thể khiến hẳn đạt tới cảnh giới Hợp Thể Kỳ, biện pháp đột phá bình cảnh bình thường đối với hẳn tự nhiên lại càng không có hiệu quả. Dù sao hẳn đã đột phá bình cảnh hai lần, vô luận là trình độ cô đọng pháp lực hay là cảnh giới đều đã trải qua một phen rèn luyện mới có thể chân chánh có cơ hội đột phá lên Hợp Thể Kỳ. Bất quá, đa phần tu sĩ bình thường ở Linh giới đều dừng lại tại bước này không biết bao nhiêu năm lúc này mới mạo hiểm tiến vào giới này thử sức một phen.

Dĩ nhiên điều này đã có tiền lệ từ xưa, căn cứ vào những ghi chép của các vị tiền bối đã từng xâm nhập Nghiễm Hàn Giới, thời gian hai tháng cuối cùng là khoảng thời gian linh khí tại giới này nồng đậm nhất. Vào lúc này tiến hành đột phá bình cảnh xác suất thành công gia tăng ít nhiều, cho nên đa số tu sĩ tiến vào lần này đều mượn cơ hội quý giá này tiến hành tiềm tu đột phá bình cảnh hoặc là điên cuồng tìm kiếm các loại dược liệu cùng các loại tài liệu quý hiếm. Dĩ nhiên là còn một loại tu sĩ khác có mục đích giống như đám người Nguyệt tiên tử, bất quá là ai đi chẳng nữa thì tận dụng hai tháng cuối cùng này bắt đầu đánh sâu vào bình cảnh Hợp Thể Kỳ.

Còn về phần Hàn Lập, lúc ban đầu tiến vào giới này hẳn vốn không có đạt tới tu vi Luyện Hư sơ kỳ đỉnh phong vậy mà lại đột phá liên tiếp hai lần tiến thẳng tới Luyện Hư đỉnh phong dĩ nhiên là trường hợp ngoại lệ, tự nhiên không thể xếp vào bất cứ loại người nào!

Bất quá, thiên Kim triện văn công pháp kia đích xác thâm ảo dị thường, dù cho Hàn Lập tiêu tốn hơn nửa tháng thời gian cũng chỉ có thể đọc được non nửa nội dung bên trong và cũng chỉ mới lĩnh ngộ được vài điều đơn giản nhất mà thôi. Mà thiên Kim triện văn công pháp này bao hàm không ít chú giải về Luyện thần bí thuật nhưng cũng chính như vậy càng làm cho Hàn Lập hiểu được vì sao ngày đó Nguyệt tiên tử lại than vãn như

vậy.

Dựa theo những gì ghi lại, Luyện thần thuật này ở Tiên giới cũng là một trong những công pháp vô cùng huyền diệu, thậm chí bên trong công pháp còn có dung hợp một số thiên địa pháp tắc vào bên trong pháp quyết, khi tu luyện thành công biên độ gia tăng thần thức không thể tưởng tượng nổi!

Công pháp này được chia làm ba tầng, tầng thứ nhất có thể gia tăng thần niệm lên gấp hai lần, tầng thứ hai có thể gia tăng lên bốn lần và tầng thứ ba liên tăng lên tám lần. Biên độ gia tăng đáng sợ như thế khiến cho Hàn Lập kinh sợ không thôi, đây chính là bí thuật ở Tiên giới a!

Bất quá điều kiện tu luyện cũng cực kỳ sâm nghiêm.

Tuy vậy, điều kiện cũng không có quá nhiều, chỉ cần cảnh giới từ Hoá Thần Kỳ trở nên là có thể tu luyện được nhưng điều kiện tiên quyết chính là pháp thể cùng thần niệm đủ sức thừa nhận được sự phản phệ bá đạo do công pháp đem lại. Dù sao biên độ gia tăng thần niệm lên không phải là nhỏ, tu luyện giả chỉ cần thân thể cùng thần niệm không đủ yêu cầu lập tức nổ tan xác mà chết!

Dựa theo công pháp miêu tả, muốn bắt đầu tu luyện tầng thứ nhất thần thức phải hơn xa đông giai mấy lần, mà thân thể yêu cầu lại càng thêm hà khắc, cho dù là so với luyện thể tu sĩ chỉ miễn cưỡng đủ yêu cầu mà thôi.

Nếu hai điều kiện này mà đem ra so sánh với đại đa số người ở Linh giới mà nói thì cũng chỉ có thể tìm được một hai người đủ điều kiện. Dù sao đối với tu luyện giả bình thường, thần niệm cùng thân thể khẳng định yếu nhược hơn rất nhiều, còn đối với luyện thể giả nếu không có pháp lực làm cơ sở thì chỉ sợ thần niệm cũng tuyệt không đến mức quá cường đại được. Về phần tầng thứ hai, tầng thứ ba thì lại càng khắt khe tới mức nghịch thiên!

Nguyệt tiên tử cũng không phải là hạng tầm thường nhưng khi đọc tới tới phần điều kiện của công pháp tự nhiên thất vọng không thôi. Bất quá tựa như nàng dự đoán ban đầu, ở phần sau công pháp quả thực có ghi lại một số biện pháp giải quyết, đó chính là hai loại đan phương chưa nghe nói bao giờ, một cái tên là "Di cương đan", một cái là "Ngưng hồn hoàn".

Dựa theo những gì ghi lại, hai loại đan được này một cái có thể gia tăng thần niệm chi lực, một cái có tác dụng cải thiện thân thể. Hai loại đan được phải phối hợp sử dụng trong một thời gian thì mới có thể đưa tu luyện giả chậm rãi đạt tới yêu cầu của công pháp. Chỉ cần nói tới hiệu dụng của đan được, tự nhiên không phải là vật Linh giới có được!

Dù cho bên trong được phương có ghi lại chi tiết về tài liệu luyện chế đan được, thậm chí ngay cả các bước luyện chế cũng giảm một phần nhưng tài liệu lại là những thứ Hàn Lập chưa bao giờ nghe nói qua. Muốn ở tại Linh giới luyện chế ra được hai loại đan được này căn bản là khó khăn phi thường lớn.

Hàn Lập xem một lượt hết các điều kiện của công pháp thì sự kinh sợ ban đầu cũng giảm đi vài phần.

Hắn chính là pháp thể song tu giả, còn về phần thần niệm bởi vì đã có tu luyện qua Đại diễn quyết tự nhiên viễn siêu so với đồng giai. Mà Phạm Thánh Chân Ma Công cùng với một số loại đan được khác đã làm cho thân thể hắn mạnh mẽ tới mức biến thái. Cho nên đối với điều kiện của tầng thứ nhất hắn tự nhiên có thể tu luyện được.

Còn về hai tầng sau, chỉ cần có thể tu luyện thành công tầng thứ nhất thì biên độ tăng trưởng của thần thức hắn là có thể miễn cưỡng phù hợp nhưng thật ra thân thể trừ phi đem Phạm Thánh Chân Ma Công tu luyện tới cực hạn, lại thu được một chút cơ duyên thì cũng không phải là không có hi vọng. Về phần tầng thứ ba, Hàn Lập cũng chỉ có thể sờ sờ cằm cười khổ mà thôi. Mặc kệ nói như thế nào, công pháp này có thể đem thần niệm gia tăng mấy lần đều có tác dụng lớn đến mức nào có thể nghĩ.

Cái khác không nói, chỉ cần hắn luyện xong tầng thứ nhất khi hắn tiến giai lên Hợp Thể Kỳ ít nhiều có thể nắm chắc thêm một hai phần. Cứ như vậy, thời gian Hàn Lập nghiên cứu thiên Kim triện văn công pháp cứ một chút qua đi.

Bỗng một ngày nọ, Hàn Lập đang ở trong động phủ suy tưởng bỗng nhiên nghe được từ trong túi trữ vật truyền tới thanh âm "vù vù". Trong lòng hắn cả kinh, vội vàng mở lớn hai mắt nhìn xuống túi trữ vật một cái, chỉ thấy túi trữ vật nhoáng lên một cái phun ra ba đoàn kim ngân lưỡng sắc quang đoàn. Đúng là ba khối Nghiễm Hàn Lệnh!

Ba khối lệnh bài này hơi nhoáng lên một cái, ngay khi hắn không để ý liền hoá thành một đám linh quang biến mất. Hàn Lập trong lòng rung mình một cái liền cảm thấy mặt

đất bắt đầu rung chuyển một trận, thiên địa nguyên khí phụ cận cũng thoáng chút trở nên hỗn loạn.

"Chẳng lẽ thời gian đã tới sao!"

Hắn thì thào một tiếng, bên ngoài thân linh quang chợt loé hoá thành một đạo thanh hồng bay vụt ra. Một lát công phu sau, độn quang chợt tắt liền hiện ra thân hình Hàn Lập, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía sau.

Lúc này trên không Nghiễm Hàn Giới ngũ sắc vân vụ quay cuồng, từng trận cuồng phong gào thét không ngừng, mặt đất liên miên run rẩy, đất đá lớn nhỏ không ngừng chuyển động, cây cối nghiêng ngả, các loại chim thú điên cuồng hướng bốn phương tám hướng chạy đi.

Hàn Lập hai tay để sau lưng, hai mắt chậm rãi nhắm lại bắt đầu cảm ứng thiên địa nguyên khí bạo động quanh người, trên mặt không chút biểu tình. Dựa theo những kinh nghiệm của tiền bối đã từng tiến vào giới này truyền lại, hiện tại đây đúng là điềm báo Nghiễm Hàn Giới sắp đóng lại. Nhiều lắm là còn nửa ngày nữa những người từ bên ngoài tiến vào đây sẽ bị pháp tắc của giới này trục xuất về Linh giới. Cũng vì trước khi xâm nhập giới này, trên mỗi người đều có mang theo một kiện pháp khí cảm ứng đặc thù, đến lúc phản hồi sẽ trực tiếp đưa về nơi xuất phát ban đầu.

Hàn Lập một bên vừa yên lặng cân nhắc về những thu hoạch trong chuyến đi này, một bên không ngừng cảm ứng thiên tượng thiên địa biến sắc kinh người. Bỗng nhiên thần sắc hắn khẽ động, thoáng cái vẻ mặt lộ ra chút kinh ngạc quay đầu hướng về một phương xa nhìn lại. Chỉ thấy phía dưới tầng trời thấp một đám mây ngũ sắc đột linh quang chợt loé, kim bạch lưỡng đạo độn quang đang hướng thẳng về phía hắn phá không bay đến, lưỡng đạo độn quang này có chút lung lay, bộ dáng âm đạm nhưng so ra thì đạo bạch sắc độn quang phía sau bộ dáng rõ ràng hơn so với đạo kim quang phía trước, bộ dáng đang ra sức đuổi theo. Mà đạo kim sắc độn quang phía trước lại khiến cho Hàn Lập một cảm giác quen thuộc.

Trong mắt lam mang chợt loé, dưới linh mục thần thông hắn đem lưỡng đạo độn quang nhìn rõ ràng, trên mặt hiện ra một tia kinh ngạc.

Bên trong đạo kim sắc độn quang phía trước rõ ràng là một con kim sắc cự lang đang điên cuồng thúc dục pháp lực khu động độn quang, da lông toàn thân tổn hại thê

thâm, đúng là đầu Âm thú vương đã từng gặp mặt hai lần. Còn đạo bạch quang phía sau lại chính là con quái thú sáu cánh nọ, bộ dáng đồng dạng chặt vật không chịu nổi nhưng vẫn liều mạng truy sát đầu Âm thú vương phía trước không tha. Nhị thú một chạy một đuổi, nguyên khí cũng đã hao tổn cũng khá nhiều.

Ngay khi nhìn rõ, Hàn Lập liền đem khí tức toàn thân thu liễm lại hoàn toàn, trong lúc nhất thời nhị thú không thể phát hiện ra Hàn Lập đang ở phía xa xa. Tinh quang trong mắt hần chớp động không ngừng, tâm niệm nhanh chóng chuyển động, chưa kịp suy nghĩ cẩn thận nên làm như thế nào bỗng nhiên từ trong ống tay áo truyền ra một tiếng gầm nhẹ. Tiếng gầm đầy sự lo âu cùng cấp bách!

Đây đúng là tiếng gầm của Báo Lân thú từ trong linh thú trạc phát ra, bộ dáng đối với tình trạng của nhị thú phía xa xa phi thường kích động.

Cảm ứng được sự khác thường của Báo lân thú, Hàn Lập trong lòng vừa động tự nhiên nhớ tới dị biến không minh bạch do đồng yêu đan của Ngân sắc tam nhãn ám thú lúc trước đem lại. Lúc này ánh mắt hần hướng về đạo kim quang trước mặt dần dần lộ ra vẻ băng hàn thấu xương.

Một tiếng lôi minh phát ra, đôi cánh trong suốt lại xuất hiện ngay sau lưng Hàn Lập, đôi cánh khê vỗ một cái cả người hần liền hoá thành một đạo thanh bạch quang ti không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, phía trên đầu Âm thú vương đột nhiên xuất hiện không gian dao động, một cái pháp tướng ba đầu sáu tay thật lớn chợt hiện ra. Ngay khi vừa hiện ra, sáu cánh tay của pháp tướng đồng loạt run lên phun ra sáu đạo kim sắc quang trụ với tốc độ cực kỳ nhanh, cơ hồ vừa mới phun ra liền đánh lên trên người đầu Âm thú vương này.

Đối với công kích dạng này khi đầu Âm thú vương còn ở trạng thái bình thường thì đối với sáu đạo quang trụ xuất kỳ bất ý không thể gây ra thương tổn gì cho nó nhưng hiện tại đã sớm lâm vào tình trạng cạn kiệt pháp lực, một thân pháp lực mười thành đều không còn nổi một thành. Tuy vậy, ngay cả có công kích mang tính bất ngờ bức này nhưng nó vẫn có thể tránh được một nửa công kích trong số đó.

Sau một trận "ầm ầm vang" truyền đến, kim quang chói mắt thoáng cái đã đem đầu Âm thú vương này bao phủ vào bên trong, một đạo khí lăng theo đó truyền ra khắp nơi. Tiếp theo, một đạo hắc sắc cự sơn tầm ngàn trượng cùng một thanh ngân sắc cự xích

nhóang lên một cái hiện ra ngay trên vị trí lúc trước của đầu ám thú, cũng không chút khách khí hướng xuống phía dưới đồng thời đập xuống.

Chương 1739: Phán Hồi Vân Thành

Phía dưới ngọn sơn phong, vô số đạo ngân sắc phù văn quay cuồng tuôn ra biến thành một cái quang trận thật lớn, một cỗ vô hình cự lực nháy mắt phủ xuống đầu Âm thú vương phía dưới. Đầu Âm thú vương này mới vừa rồi dính phải công kích bất ngờ của kim thân, vừa mới miễn cưỡng định thân lại bỗng nhiên cảm thấy không gian bốn phía chợt ngưng trọng hẳn lên, thân hình thoáng cái như tăng thêm cả ngàn cân vậy. Nhất thời nó kinh hãi mà rống to lên một tiếng, lông mao toàn thân trong nháy mắt dựng đứng hoá thành một mảnh kim mang toả ra bốn phía xung quanh.

Lấy tu vi Hợp Thể Kỳ của nó này, nếu là lúc bình thường thì kim mang này đều có thể xuyên thủng cấm chế bốn phía huỷ đi trôi buộc trên người nhưng hiện tại nó đã như ngọn đèn cạn dầu hết, pháp lực không còn đủ một thành, dưới tình huống như vậy kim mang bất quá chỉ có thể bắn xa tầm một trượng rồi ngưng trệ bất động bên trong tầng cự lực. Sắc mặt nó đại biến!

Ngay cả bản thân nó có đại thần thông nhưng không có pháp lực làm sao có thể thi triển ra thủ đoạn gì lợi hại được.

Đúng lúc này, cự xích từ trên không nhoáng một cái, đạo đạo xích ảnh phát ra tiếng từng sấm nổ mạnh chợt loé lên lướt tới đánh lên trên đầu của đầu Âm thú vương. Một tiếng rú thê lương thảm thiết phát ra!

Thân thể Âm thú vương trong nháy mắt bị vô số ngân ảnh bao vào bên trong, sau một tiếng "phốc" một thanh thanh sắc cự kiếm cũng từ trong hư không mà hiện ra hung hăng chém xuống. Kim sắc ám thú bên trong hồ quang cùng cự lực trói chặt căn bản là không thể trốn tránh may mắn, thanh quang chợt loé liền bị chém thành hai nửa, ngay lập tức một tiếng nổ lớn vang lên.

Từ trong thi thể vừa mới bạo liệt của nó, một đầu kim sắc ám thú có kích thước bằng một nửa đầu ám thú ban đầu đột nhiên từ trong huyết vụ ra, ngoài thân có một cỗ huyết vụ liên tục được phun ra, sau đó hoá thành một đoàn huyết quang kích bắn ra xa.

"Di!"

Một tiếng kêu kinh ngạc từ trong hư không phụ cận truyền tới.

Tuỳ theo một tiếng "oanh" ngay sau đó, ngọn hắc sắc cự sơn nguyên bản đang ở trên cao chợt thuấn di một cái chuẩn xác đem đạo huyết quang kia nhất nhất đè xuống nhưng ngay sau đó một màn quỷ dị xuất hiện!

Huyết quang trong nháy mắt tán loạn khắp nơi đồng thời có một đạo kim quang hết sức nhỏ từ bên trong huyết quang bắn ra, mơ hồ là một đầu kim sắc ám thú nhỏ bằng nắm tay, không ngờ bí thuật này của nó lại có thể sử dụng để thoát thân hai lần liên tục. Bất quá, ngay sau đó từ trên không trung chợt truyền đến một tiếng hừ băng hàn thấu xương, ngân quang chợt loé, một con ngân sắc hoả điều chợt quỷ dị hiện lên phía trước vừa lúc chặn ngay đường đi của nó. Hoả điều này bất chợt mở rộng hai cánh đập xuống, đem đạo kim quang kia bao phủ vào bên trong mà thôn phệ hoàn toàn.

Đúng lúc này, một tiếng sấm trầm thấp phát ra, một đạo thanh hồng chợt xuất hiện ngay phụ cận hoả điều, độn quang chợt tắt liền hiện ra thân hình Hàn Lập, sau đó hắn liền nâng tay hướng về phía hoả điều trao một cái.

"Sưu" một tiếng, một viên kim sắc yêu đan bằng ngón cái từ trong hoả diễm bị nhiếp tới trong tay hắn, đúng là yêu đan của đầu Ám thú vương xấu số nọ. Hàn Lập chỉ đánh giá vật trong tay một giây sau đó đem ánh mắt hướng về một phương khác nhìn lại.

Ở mấy trăm trượng phía xa xa, đầu quái thú sáu cánh trên lưng với vẻ mặt kinh sợ nhìn chăm chăm vào yêu đan trong tay Hàn Lập, ẩn ẩn vẻ tham lam nhưng nó lại không dám nào tiến lại gần đây chút nào.

Hàn Lập hai mắt nhú lại, một tay hướng về ngọn cự sơn cùng ngân thước nhất thời diễm ra một cái. Nhị bảo chợt phát ra một tiếng "vù vù" liền quay trở về, đồng thời cũng khôi phục lại bộ dáng ban đầu mà xoay quanh Hàn Lập không ngừng. Về phần Hàn Lập thì vẫn nắm yêu đan trong tay, đứng im không nhúc nhích, trên mặt không chút biểu cảm.

Lúc này, thiên tượng trên không trung càng ngày càng kịch liệt, từ bên trong đám ngũ sắc vân vụ bắt đầu hiện ra từng đạo ngân sắc hồ quang, tiếp theo đó là từng cơn mưa to như trút nước từ trên không trung dội thẳng xuống, đem cả không gian biến thành một biển sương mù dày đặc.

Quái thú sáu cánh phía xa xa thân hình mơ hồ có chút đứng thẳng lên nhưng ánh mắt vẫn chớp động không ngừng, bộ dáng do dự không quyết. Thấy vậy, khoé miệng Hàn Lập khẽ hừ một tiếng, trên mặt hiện ra một tia không kiên nhẫn, hai cánh sau lưng đồng thời khẽ vỗ nhẹ một cái, một đám thanh bạch quang cầu từ phía sau lưng hần bắt đầu ào ào hiện ra. Theo đó thanh âm "tích ðùng ba" cũng từ từ lớn dần lên.

Quái thú xa xa vừa thấy cảnh này, đồng tử màu xanh biếc chợt co rút lại, có chút không cam lòng găm nhẹ một tiếng quay đầu hoá thành một đoàn bạch quang hướng về hướng ngược lại kích bắn đi.

Hàn Lập không hề động thân đuổi theo mà ngược lại chỉ thấy đạo bạch quang kia sau khi biến mất ở chân trời thì hai cánh khẽ run lên, lõi cầu không cùng ngọn tiểu sơn và ngân xích đang bay quanh ngoài thân hần đều biến mất không thấy, bộ dáng đã được hần thu lại.

Đầu quái thú kia dù gì cũng là Hợp Thể Kỳ tồn tại nhưng pháp lực của nó mặc dù không có tiêu hao nhiều như đầu ám thú bất hạnh kia, tuy rằng rất phần nộ nhưng tình hình hiện tại của nó căn bản là không có hy vọng chiến thắng Hàn Lập, sau một lúc cân nhắc không cam lòng mà rời đi.

Từ lúc Hàn Lập thu lấy kim sắc yêu đan vào trong tay, Báo lân thú ở bên trong linh thú hoàn liên tục phát ra những tiếng găm nhẹ, bộ dáng hưng phấn không thôi, nó thậm chí nó còn trực tiếp dùng thần niệm hướng tới Hàn Lập, bộ dáng thèm thường yêu đan trong tay hần như thể cấp bách không thể đợi được.

Hàn Lập mỉm cười, đem yêu đan trong tay bỏ vào trong linh thú hoàn, nhất thời Báo lân thú đang ẩn thân trong đó lập tức truyền ra một tiếng găm đầy kinh hi, một hơi nuốt trọn viên yêu đan vào trong bụng. Tiếp theo, lại hướng Hàn Lập truyền đến một tia cảm kích, sau đó lập tức quay về chỗ cũ nằm xuống nhắm mắt không nhúc nhích, không lâu sau liền truyền đến một tiếng ngủ say.

Bởi vì trước kia đầu linh thú này đã từng nuốt một đồng yêu đan của cao giai ám thú, Hàn Lập đối với hành động này cũng không có kinh ngạc, trong lòng ẩn ẩn lại có vài phần chờ mong. Ám thú vương nội đan tự nhiên hơn xa so với mấy viên cao giai ám thú nội đan trước, không biết có thể đem tới biến hoá kinh người gì cho Báo lân thú.

Kế tiếp, Hàn Lập cứ như vậy trôi nổi trên không trung, không hề có hành động gì

khác nữa.

Mấy canh giờ sau, từng đám mây ngũ sắc chợt phát ra một trận âm âm, phô thiên cái địa từ trên trời cao rơi thẳng xuống. Thân hình Hàn Lập theo đó bị bao phủ vào bên trong, hồ quang chợt hiện, một cỗ không gian dao động kinh người truyền ra. Sau một chén trà nhỏ công phu, ngũ sắc vân vụ đầy trời cùng hồ quang đều quỷ dị biến mất, theo đó vị trí Hàn Lập đứng lúc ban đầu đã không còn bóng người, bộ dáng như toàn bộ dị tộc nhân đã bị pháp tắc của giới này mạnh mẽ trục xuất ra khỏi.

Bên trong một đám ngũ sắc quang hà chói mắt, hai mắt Hàn Lập nhắm chặt lại, bộ dáng không thể mở mắt nhìn rõ quang cảnh phía trước được, cho dù hắn có sử dụng tới Minh thanh linh mục thần thông đều không thể nhìn thẳng mấy may. Tiếp theo đó, từ dưới chân đột nhiên không còn chút cảm giác gì nữa thì một trận thiên toàn địa chuyển chợt xuất hiện. Ngay khi hai chân hắn một lần nữa có cảm giác thì hắn đã ở trên một mảnh đất thì trong tai lại truyền tới một thanh âm bạo liệt đinh tai nhức óc, theo đó từ trên đỉnh đầu lại truyền đến một trận lạnh lẽo.

Hàn Lập trong lòng cả kinh, lúc này hắc khí trên người chợt hiện lên, hắn không lường lự liền đem Thiên ngoại ma giáp mặc lên trên người.

"Đương" một tiếng, hắn bỗng mở lớn hai mắt ra. Chỉ thấy trên đầu không biết từ khi nào xuất hiện một thanh phi kiếm hơn nửa thước, hàn quang lập loè đang bị một vòng hắc quang bắn ngược trở lại, căn bản là không thể phá vỡ tầng phòng ngự này mấy may. Mà thanh phi kiếm này rõ ràng là gã đại hán trên đầu có một đôi sừng dài, ngoài thân có mặc một kiện ngân giáp nào đó. Khôn ngờ lại là một gã Giác Xi Tộc.

Hàn Lập sắc mặt âm trầm, ánh mắt đảo qua liền nhìn tới khoảng trời bên cạnh chỉ thấy khắp nơi toàn là các bảo vật liên tục bay múa, linh quang đủ mọi màu sắc, thi thoảng lại xuất hiện chút tán loạn.

Hơn một ngàn dị tộc nhân đang thi triển thần thông chém giết nhau tại đây. Trong số đó, hơn nửa đều là Giác Xi Tộc, những người còn lại đều là những hộ vệ Thiên Vân đang chi trì bảo vệ pháp trận.

Ở bên tầng trời cao, hai chiếc chiến chu có kích thước như hai toà thành đứng im

không nhúc nhích trôi nổi trên cao mấy vạn trượng, vô số Giác Xi Tộc nhân cùng Thiên Vân mười ba tộc tộc nhân đang đánh nhau dính thành một đoàn trên không. Nguyên bản ở đây bố trí hai cái trận pháp thật lớn cùng các loại cấm chế hầu như đã bị huỷ đi bảy tám phần, mà các nơi khác phía xa xa trong Vân thành đồng dạng ánh lửa ngập trời, thanh âm chém giết không ngừng vang lên, loạn thành một đám.

Kỳ quái chính là nơi đây lại không hề song phương không hề phân ra thánh tộc tồn tại, tu vi cao nhất bất quá cũng chỉ là Luyện Hư đỉnh giai tồn tại mà thôi. Tuy vậy mà trông nơi đây vẫn hỗn loạn cực kỳ!

Pháp trận cực lớn trên mặt đất hiện tại liên tục phát ra tiếng "vù vù", bộ dáng vẫn đang tiếp tục truyền tống người trở về nhưng xung quanh rõ ràng là chỉ có mình hắn. Chẳng thể trách, hắn vừa mới truyền tống lập tới đã gặp ngay công kích phủ đầu của Giác Xi Tộc.

Hàn Lập sắc mặt một chút trở nên âm trầm, ngẩng đầu hướng lên tên Giác Xi Tộc vừa công kích hắn liếc mắt một cái, đột nhiên tay áo hướng lên không trung run lên một cái, một thanh tiểu kiếm màu xanh kích bắn ra. Thanh sắc kiếm quang chợt loé lên liền tiến vào hư không không thấy bóng dáng.

Tên Giác Xi Tộc giáp sĩ kia vừa thấy công kích của mình bị chiến giáp cổ quái trên người Hàn Lập hất ngược trở lại, lại vừa thấy bảo vật đối phương lại có thể thi triển ra không gian thần thông trong lòng không khỏi than thầm một tiếng "không tốt", ngoài thân linh quang chợt loé hướng về phía xa xa phá không chạy đi. Nhưng tất cả đều đã muộn!

Thanh sắc kiếm quang từ hư không chợt hiện ra cách đỉnh đầu đại hán ngay trong gang tấc, chợt loé lên liền quấn quanh cổ đại hán một cái, nhất thời cái đầu đại hán lập tức bắn lên không trung, thân thể không đầu chợt ngã nhào xuống mặt đất. Tiếp theo linh quang đại phóng đem thi thể không đầu cùng Nguyên anh trong nháy mắt đánh tan thành một đoàn hơi khí.

Hàn Lập mặt không chút biểu tình, lúc này khẽ khoát tay một cái đem phi kiếm triệu trở về. Đúng lúc này, vài đạo không gian dao động bỗng nhiên cùng nhau xuất hiện, linh quang chớp động trước sau liền hiện ra bốn đạo nhân ảnh từ trung tâm pháp trận bước ra.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại một cái liền nhận ra một đôi nam nữ trong số đó, đúng là Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn. Mặt khác hai người còn lại là một gã trung niên nam tử

có khuôn mặt bình thường cùng một tên thanh niên, cả hai đều là người trong nhóm của hắn lúc trước. Bất quá khi ánh mắt Hàn Lập rơi lên trên người tên trung niên, đồng tử hắn chợt co rụt lại, chỉ thấy linh áp từ trên người tên phương truyền tới rõ ràng là Hợp Thể sơ kỳ. Người này lúc trước không có gì đáng chú ý vậy mà lại có thể may mắn tiến giai thành công. Về phần hai người Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn linh áp trên người vẫn không chút thay đổi, hiển nhiên đều không thể thành công đột phá bình cảnh.

Lúc này, trung tâm một toà pháp trận khác bên cạnh, linh quang chợt loé đã truyền tới bốn người trở lại. Hàn Lập ánh mắt đảo qua một chút liền nhận ra một người trong số đó, chính là Nguyệt tiên tử, còn lão giả họ Tư lại không thấy bóng dáng. Mà Nguyệt tiên tử trên mặt lại mang theo vẻ tươi cười thản nhiên, khí tức trên người cùng trước kia hoàn toàn bất đồng, bộ dáng cũng đã đột phá thành công tiến lên Hợp Thể sơ kỳ.

Chương 1740: Vân Thành Chi Loạn

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt không khỏi có chút khác thường. Tuy rằng xác xuất đột phá thành công tại Nghiễm Hàn Giới cao hơn Linh giới không ít nhưng trong hai đội ngũ đã xuất hiện hai người tiến giai thành công, tỉ lệ này cũng thập phần kinh người. Cũng may là Nghiễm Hàn Giới vạn năm mới mở một lần, nếu không phải vậy thì e là Lôi Minh đại lực Hợp Thể Kỳ đã đạt tới một số lượng kinh người, chỉ sợ các đại lực khác còn lâu mới sánh bằng.

Bất quá, Hàn Lập đối với việc hãn là người đầu tiên được truyền tống trở về cũng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ chỉ là một loại trùng hợp thôi sao. Trong lòng hãn không khỏi cảm thán một chút.

Hàn Lập tự nhiên không biết, hết thảy việc này là đều do Huyền Thiên quả thực được phong ấn trong cánh tay của hãn có chút liên quan. Bản thân nó là Huyền Thiên chi bảo vốn đã mang theo một số pháp tắc chi lực đặc thù, ngay cả bị vây trong pháp tắc chi lực của Nghiễm Hàn Giới thì cũng có thể tự mình mạnh mẽ bài xích hộ chủ, so với tu sĩ bình thường thì mãnh liệt hơn nhiều. Cho nên hãn là người đầu tiên bị tống khứ khỏi Nghiễm Hàn Giới.

Mà giờ phút này, tràng cảnh hỗn loạn trước mặt lại làm cho mỗi người trở về từ Nghiễm Hàn Giới đều trợn mắt há mồm, cơ hồ không thể tin được vào mắt mình nữa. Bọn hãn rõ ràng mới tiến vào Nghiễm Hàn Giới có một năm thôi a, chẳng lẽ chỉ với một năm chiến tranh thế nào lại lan tới Vân thành rồi?

Bất quá những người còn sống sót trở về tự thân đều không phải là hạng tầm thường, đều hiểu đây không phải là lúc tìm hiểu nguyên do, không chút rối loạn linh quang chợt loé mà thả ra bảo vật chuẩn bị gia nhập vào tràng tranh đấu trên không. Nhưng vào lúc này, trên không chợt hiện ra một đoàn hồng quang, chợt loé liền bay lướt xuống dưới, sau mấy cái chớp động liền xuất hiện ngay tầng trời thấp ở giữa hai toà pháp trận, đúng là một gã thoát nhìn có chút quen thuộc. Người mới xuất hiện một thân mặc lam sắc chiến giáp, hai mắt hơi ố vàng.

"Chư vị đạo hữu cuối cùng đã quay trở lại, các vị trưởng lão trong tộc đã ra tay ứng phó với Giác Xi Tộc cho nên không có ở chỗ này. Bất quá Ông tiên bối trước khi rời đi đã có phân phó, nếu chư vị đạo hữu đã truyền tống thành công quay trở lại lập tức tiến đến Vạn Cổ Tộc thông linh chiến bảo."

Người này không biết là tộc nhân của tộc nào, vội vàng hướng về phía đám người Hàn Lập hét lớn một tiếng, sau đó lại đem một khối lệnh bài ném xuống dưới, tiếp theo đột quang tái khởi bay ngược trở lại lên không trung thả ra một đám xích sắc lôi hỏa hướng về phía một gã Giác Xi tộc cuốn tới, mà tên Giác Xi Tộc này cũng hét lớn một tiếng, trên người cũng toát ra một đoàn bạch sắc quang điểm. Hai người một chút liền va chạm với nhau, thanh âm ầm ầm liên tục phát ra.

Phía dưới mặt đất, đám người Hàn Lập nghe vậy không khỏi đưa mắt nhìn nhau. Lệnh bài được tên trung niên thành công tiến giai Hợp Thể Kỳ kia hấp vào trong tay, dùng thần niệm cẩn thận tra xét một chút, thần sắc vừa động lại ném về phía Nguyệt tiên tử ở bên cạnh.

"Không sai, là thật. Vị đạo hữu truyền lệnh kia đích xác là ta đã từng gặp qua, là Thanh Tộc Ngu đạo hữu, hẳn là trưởng lão hội chấp pháp thị vệ."

Nguyệt tiên tử cũng nhìn khối lệnh bài trong tay, hướng những người còn lại nói.

"Một khi đã vậy. Chúng ta liền y mệnh mà làm. Nghĩ tới mệnh lệnh của Ông tiên bối hẳn là có thâm ý khác."

Trung niên nhân hơi trầm ngâm một chút, liền nói như vậy. Trong lời này mơ hồ có ba phần ra lệnh!

Dù sao thì hẳn hiện tại cũng đã là thánh tộc cho nên không thể đánh đồng với đám người Thạch Côn được nữa. Những người khác nghe xong loại khẩu khí này, trong lòng đều cảm thấy có chút không thoải mái nhưng cũng không có làm trái với ý của hắn, phần lớn im lặng gật đầu.

Lúc này tất cả mọi người đều hướng lên không trung bay lên, sau đó hướng về một hướng khác trong Vân thành bay tới. Dọc theo đường đi, tuy rằng thi thoảng vẫn đụng phải vài tên Giác Xi Tộc tiến lên chặn đường nhưng căn bản là không có thánh tộc nào cả cho nên làm sao có thể ngăn cản được một đội ngũ có tới hai vị Hợp Thể sơ kỳ cùng một

đám Luyện Hư hậu kỳ tồn tại như vậy được, tất cả đều nhất kích tất sát!

Sau khi bay ra một đoạn, trên bầu trời Vân thành tuy rằng vẫn đang loạn thành một đoàn nhưng so ra thì Giác Xi Tộc rõ ràng càng ngày càng nhiều lên. Các loại phi chu lớn nhỏ không đồng nhất, chiến thú, giáp sĩ cơ hồ rậm rạp trải rộng ra khắp nơi.

Ở trên đường đi, Hàn Lập thậm chí còn chứng kiến được một đầu siêu cấp khôỉ lồi tầm vạn trượng như một ngọn núi nằm im ở phía dưới mặt đất lẳng lẳng không nhúc nhích. Đầu khôỉ lồi này nguyên bản đầu khôỉ lồi này toàn thân trắng toát nhưng lúc này lại rách bươm, toàn thân cơ hồ không thể tìm ra một chỗ lành lặn.

Chứng kiến đầu khôỉ lồi khổng lồ này, Hàn Lập rung cả mình nhưng lập tức nghĩ tới mười hai khoả cự cầu ở bốn phía Vân thành. Không thể nghi ngờ, đây chính là thập nhị Vân thành chi vệ khôỉ lồi. Nghe nói, chúng có thể tương đương với Hợp Thế sơ kỳ tồn tại thế mà lại bị phá huỷ thành cái dạng này, như thế có thể nghĩ được đại quân Giác Xi Tộc đáng sợ đến cỡ nào. Phỏng chừng tám chín phần lúc này Vân thành không thể tự bảo vệ được. Mà càng làm cho lòng hắc bất an đó chính là dọc theo đường đi hắc vẫn chưa đụng phải tồn tại thánh giai nào, giống như song phương không có ai tu vi như thế tồn tại, có lẽ những tồn tại đỉnh giai đều chạy ra ngoài thành đánh nhau cả rồi.

Hàn Lập một bên yên lặng phi độn, một bên âm thầm cân nhắc trong lòng. Trên đường đi, vô luận là Liễu Thuý Nhi hay Thạch Côn cũng không nói với hắc một câu gì cả, giống như hắc và hai người này chưa từng gặp mặt bao giờ cả. Về phần Nguyệt tiên tử, trừ bỏ lúc đầu mở miệng chứng thực lệnh bài thì cũng không mở miệng nói thêm điều gì nữa. Trong lúc ngẫu nhiên có nhìn về phía Hàn Lập thì cũng chỉ cười một cái, đồng dạng không có truyền âm gì cả.

Hàn Lập đối với hành động này cũng không có để ý tới, ngược lại bởi vì Vân thành lúc này hỗn loạn cực kỳ, trong lòng hắc có chút nặng trĩu lại. Thời điểm nhảy cảm này không biết Thiên Vân mười ba tộc có thể cho hắc mượn dùng truyền tống trận hay không, không biết có xuất hiện biến hoá gì ngoài ý muốn hay không nữa.

Cứ như vậy, những tồn tại thánh giai đều ra ngoài thành ngăn cản đại quân Giác Xi Tộc, đám người Hàn Lập một hơi bay thẳng tới Bát Vân sơn, ngoài ra trên đường đi còn thuận tay phá huỷ trên trăm chiếc chiến chu các loại nhưng khi vừa mới tiến vào địa phận Bát Vân sơn lại không hề thấy bóng dáng một tên Giác Xi Tộc nào cả, ngược lại nơi nào

cũng có thể thấy từng đội đội Thiên Vân giáp sĩ liên tục ra vào. Từ bên trong tám ngọn linh sơn ẩn ẩn cảm nhận được bảo khí tận trời, một tầng cấm chế dao động ẩn ẩn tán phát ra. Ngoài ra, từ bên trong những đám mây trên không trung phụ cận còn có thể thấy được một đám thanh đồng chiến xa cùng một đồng khô lồi có kích thước thật lớn với đủ loại màu sắc đang dàn hàng đứng đó, nơi đây vậy mà lại phòng thủ thâm nghiêm như vậy.

Đám người Hàn Lập trong lòng đều cảm thấy kinh ngạc nhưng chưa chờ bọn hắn tiến lên hỏi cái gì thì một đội ngũ hơn trăm giáp sĩ đã tiến tới đón bọn họ. Cầm đầu đội ngũ là một gã đại hán mặt đen, gã này tựa hồ nhận ra đám người bọn họ, lúc này chợt nhếch miệng cười ha ha nói:

"Mấy vị đạo hữu rất cực đã quay trở lại, Ông tiền bối đang ở trong thông linh chiến bảo đội tin tức của chư vị. Các vị xin hãy đi theo ta!"

Đại hán này có khí tức rất kỳ lạ, ngay cả Hàn Lập đều không thể đoán ra được tu vi của đối phương, chỉ có thể mơ hồ cảm thấy đối phương tựa hồ có thần thông đặc thù nào đó, bộ dáng có uy lực đáng sợ cực kỳ.

"Nguyên lai là Bính tiền bối, bọn ta sao dám làm phiền tiền bối cất công đội tại đây được."

Nguyệt tiên tử cùng trung niên nam tử tiến giai thành công kia vừa nhìn thấy đại hán này vẻ mặt lộ ra chút kinh hãi, vội vàng song song tiến lên hành lễ đáp, sắc mặt đám người Liễu Thuý Nhi đồng loạt đại biến mà tiến lên thi lễ. Về phần Hàn Lập, hắn chỉ khẽ nhíu mày nhưng vẫn bất động thanh sắc, chỉ hướng đối phương chấp tay từ xa.

"Nguyệt đạo hữu cùng Ngưng đạo hữu đã tiến giai thành công, từ giờ ngang hàng với tại hạ, hai vị không cần khách khí như thế. Chư vị tốt hơn là theo ta đi gặp Ông tiền bối đi!"

Đại hán cười hì hì hướng về phía Nguyệt tiên tử cùng trung niên phất tay, nói.

"Ông tiền bối ở bên trong thông linh chiến bảo sao!"

Trung niên họ Ngưng cả kinh, sau đó liền mừng rỡ nói một câu, về phần những người khác cũng thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nơi này đã có một vị Đại Thừa Kỳ Thiên Vân thái thượng trưởng lão trấn thủ, liên tưởng tới thế cục Vân thành lúc này không khỏi yên tâm một phần.

Đại hán mặt đen mỉm cười gật đầu không nói gì thêm, trực tiếp hướng một toà sơn phong dẫn đường bay đi. Hàn Lập và đám người tự nhiên theo sát phía sau, còn đội ngũ hơn trăm người kia thì phân ra làm hai đội trái phải hộ vệ mấy người rời đi.

Một lát công phu sau, mọi người bay qua một ngọn lớn, một toà thành nhỏ tầm vài lý xuất hiện trước mắt. Trên tường thành ẩn ẩn có mấy pho tượng màu trắng, hình thái bề ngoài khác nhau, có thú hình, nhân hình, cái to thì cao ngoài trăm trượng, nhỏ thì cũng ngoài bảy tám trượng, một đám đờ dãn bất động nhưng một cỗ sát khí ẩn ẩn từ trên người chúng phát tán ra.

Ở mỗi đầu tường thành, phía trên lại có một loạt thanh sắc giáp sĩ chỉnh tề tuần tra qua lại nhưng trên người đám giáp sĩ này lại không hề có một chút sinh mệnh dao động nào, không ngờ tất cả đều là nhân hình khô lỗi. Mà ở phụ cận toà thành này còn có hơn mười đầu kim chúc khô lỗi cao tới mấy trăm trượng, trong tay đều cầm đao kiếm đứng sừng sững ở đó.

Ở trên tầng trời thấp của toà thành lại có thêm mấy cái quang trận cổ quái, linh quang chớp động không ngừng, không biết có công hiệu huyền diệu gì. Đây đúng là toà thành của Vạn Cổ Tộc mà Hàn Lập đã từng đến một lần.

Nơi đây vốn là tổng bộ của Vạn Cổ Tộc ở Vân thành nhưng giờ phút này từ trung tâm toà thành đông đảo độn quang của đủ các tộc trong Vân thành ra vào liên tục, nơi đây nghiêm nhiên đã trở thành trung tâm chỉ huy của cả Vân thành.

Được đại hán mặt đen kia dẫn đường, đám người Hàn Lập trực tiếp đáp thẳng xuống Thông linh điện, sau đó dưới ánh mắt tra xét của hai thanh bào giáp sĩ ngoài đại môn, đám người trực tiếp tiến nhập vào trong đại điện.

Đại điện hiện giờ bên trong cũng không có nhiều người lắm, bất quá cũng chỉ có ba người, một người trong đó đang ngồi dựa ở ghế, thần sắc hồ hững thong dong, đúng là tên thanh niên họ Ông, Đại Thừa Kỳ của Thiên Vân tộc. Hai người còn lại đều đứng bên cạnh hắn, bất quá tu vi chỉ đạt tới Luyện Hư kỳ tồn tại, vẻ mặt cung kính, bộ dáng như đang nghe thanh niên phân phó gì đó.

"Tham kiến thái thượng trưởng lão!"

Nguyệt tiên tử cùng trung niên họ Ngưng vừa tiến vào trong đại điện lập tức dẫn đầu những người còn lại tiến lên thi lễ.

"Nga, các người đã trở lại. Không sai, không sai, vậy mà lại có hai người tiến giai thành công. Tất cả đều đứng lên đi."

Thanh niên họ Ông vừa thấy Nguyệt tiên tử cùng trung niên thi lễ, tinh quang trong mắt chợt loé, khoé miệng khê nổi lên ý cười, nói.

Nguyệt tiên tử cùng đám người tự nhiên tòng mệnh đứng dậy. Sau đó thanh niên họ Ông lại tiếp tục hướng xuống những người còn lại quét qua một chút.

Hàn Lập cảm thấy không biết có phải là vô ý hay không, khi ánh mắt của thanh niên họ Ông kia khi quét qua hắn thì ngừng lại một lúc, khoé mắt ẩn ẩn ý cười tựa hồ còn đậm hơn so với khi nhìn thấy Nguyệt tiên tử cùng trung niên đã thành công tiến giai. Hắn bỗng nhiên nhớ tới việc ngày đó đối phương đem kiện dị bảo "Thiên cương ấn" tặng cho hắn, điều này làm cho Hàn Lập trong lòng có chút không yên.

Cũng may, thanh niên họ Ông này cũng chỉ liếc nhìn Hàn Lập một cái đã đem ánh mắt rời đi, sau đó hướng hai người bên cạnh phất tay một cái. Nhất thời hai người họ lập tức cáo lui rời khỏi đại điện.

Chương 1741: Hư Linh Bảo Đình

“Nói tóm lại, tình thế hiện tại có điểm đặc biệt. Các người cũng đã nhìn thấy qua tình hình Vân Thành lúc này. Sự tình rất đơn giản, chính xác là bản tộc đã trúng phải gian kế của Giác Xi tộc, bị đối phương đem nhóm chủ lực tới trước tạm thời vây khốn những nơi quan trọng. Còn đại quân Giác Xi tộc lợi dụng cơ hội liên tiếp công phá mười ba thành rồi tiến công đánh Vân Thành. Mà bản đồ cấm chế toàn thành đã bị đối phương lấy cắp, nên căn bản không thể dựa vào cấm chế đại trận để đối kháng đại quân của đối phương. Vì vậy không bao lâu nữa sẽ buông bỏ Thành này. Bây giờ các người đừng nên lưu lại đây, hãy lập tức rút lui đến Phục Giao Thành ở gần đây đi” Thanh niên họ Ông thần nhiên nói.

“Thật sự tình thế không ổn rồi ! Nhưng theo như lời tiên bối nói thì không lẽ phải bỏ Vân Thành ra đi à” Nguyệt tiên tử vừa nghe xong, mặt mày có chút thất sắc.

Những người còn lại trên mặt đều lộ vẻ kinh hãi.

"Hắc hắc, chẳng lẽ các người nghĩ là bên Giác Xi tộc không có tồn tại Đại Thừa kỳ sao ? Lúc này đây trong đại quân xâm chiếm của Giác Xi tộc cũng có đi theo hai gã Giác Xi thái thượng trưởng lão. Đầu tiên bọn họ nhắn tin cho ta, trong trận đại chiến của hai tộc lần này, nếu ta không ra tay thì bọn họ cũng sẽ không ngó ngang đến. Nếu không thì hậu quả thế nào các người cũng có thể đoán được. Dĩ nhiên ta không có khả năng đối địch cùng lúc với hai tên đối thủ đồng giai, nhưng dù cho hai tên đó liên thủ cũng chưa chắc đánh chết được ta, vì vậy hai bên đều phải dè chừng lẫn nhau” Thanh niên họ Ông giải thích hai câu.

“Bất quá trong thành hiện tại tập hợp hơn chục vị thánh giai, bao nhiêu đó đạo hữu mà ra tay cũng có thể cứu vãn lại được tình huống xấu như lúc này. Thật sự suốt trên đoạn đường đến đây, bọn văn bối chẳng nhìn thấy một thánh giai nào của bản tộc, chẳng lẽ bọn họ đã ...” Trung niên nam tử hít một ngụm lương khí rồi không nhịn được mà hỏi.

“Yên tâm đi, bọn họ đều an toàn cả chỉ là họ đang nhân nhiệm vụ nên không hiện diện bên trong thành thôi. Nói vậy các người cũng đã phát giác ra tương tự như vậy, trong đám Giác Xi tộc tấn công vào thành cũng chẳng có tên thánh giai nào cả, chính là

nhờ công lao của bọn họ đấy. Tuy nhiên tình hình này khó mà duy trì được lâu hơn, bọn Giác Xi tộc sẽ rất nhanh có kế sách khắc phục, sẽ trực tiếp điều động cấp thánh giai tham chiến. Trong hoàn cảnh ta không thể ra tay, tất nhiên Thành này sẽ bị phá mà không phải nghi ngờ gì nữa, đó chính là nguyên nhân mà ta đã hạ lệnh rời bỏ Vân Thành. Các người hãy lập tức đi theo Bính đạo hữu mà rời đi” Thanh niên vung tay lên trực tiếp ra lệnh.

Nguyệt tiên tử cùng tên trung niên liếc mắt nhìn nhau một cái, rồi vội vàng đáp ứng mà không dám phản đối.

Mấy người còn lại cũng chấp tay tuân mệnh.

Chỉ riêng Hàn Lập là chân mày hơi nhăn lại, trên mặt thoáng hiện một chút do dự.

“Đúng rồi, Hàn đạo hữu hãy lưu lại một chút. Ta có một chuyện khác muốn cùng người đàm đạo” Thanh niên họ Ông liếc mắt nhìn Hàn lập một cái rồi bỗng nhiên nói.

Trong lòng Hàn Lập khẽ rung mình, nhưng không dám kháng lệnh mà liền trả lời đáp ứng.

Những người khác thấy vậy, trong lòng đều âm thầm có chút hoài nghi nhưng trên mặt không dám biểu lộ, theo Đại hán mặt đen rời khỏi đại điện.

Thanh niên họ Ông lúc này mới dùng ánh mắt tựa như cười nhìn về phía Hàn Lập.

“Không rõ tiền bối có điều gì phân phó” Đứng trước một Đại Thừa kỳ tựa hồ tâm tư Hàn Lập có chút lo sợ, nhưng ngoài miệng vẫn kính cẩn hỏi.

“Ân... lão phu lưu người ở lại chính là có chuyện muốn hỏi. Xuất thân của Hàn đạo hữu có phải từ Nhân tộc ở Phong Nguyên Đại Lục không” Thanh niên họ Ông chỉ cần mở miệng hỏi một câu đã làm cho Hàn Lập hoảng sợ thật sự.

“Làm sao tiền bối có thể nhận ra được xuất thân của vãn bối, chẳng lẽ tiền bối cũng đã từng đi qua Phong Nguyên Đại Lục sao ?” Sau khi trong lòng có chút cấp bách, Hàn Lập cũng không còn giữ được bình tĩnh mà hỏi lại.

“Hà hà, ta đâu chỉ có đi qua Phong Nguyên Đại Lục. Lúc trước lão phu còn cùng vài vị nhân tộc kết giao, đúng là không đánh thì không quen biết mà, cũng coi như có chút giao tình vậy. Thực lực của Nhân tộc tuy rằng không được tính là cường đại, nhưng

trong đó có vài loại thần thông truyền qua nhiều thế hệ thật không thể xem thường, uy lực không thấp chút nào. Chỉ có điều là những công pháp tu luyện quá hà khắc, nên người bình thường trong Nhân tộc căn bản không thể tu luyện được” Thanh niên họ Ông cười nhẹ rồi nói.

“Nói vậy vẫn bối không dám che giấu điều gì. Quả thật vẫn bối từ Nhân tộc ở Phong Nguyên Đại Lục lưu lạc đến nơi này” Hàn Lập cũng chỉ có thể thành thật thừa nhận.

“Hắc hắc, đạo hữu thừa nhận như vậy là tốt rồi ! Vậy người cùng với Băng Phách Tiên Tử có quan hệ gì, trong người người sao lại có được Hư Linh Bảo Đỉnh của Băng Phách đạo hữu” Thanh niên họ Ông vừa cười vừa hỏi một câu làm Hàn Lập hết sức ngạc nhiên.

“Hư Linh Bảo Đỉnh ! Thứ tiền bối đề cập không lẽ là vật này ?” Hàn Lập trừng mắt thật sự thoáng kinh ngạc, nhưng đồng thời há miệng phun ra một đoàn thanh quang.

Bên trong đó ẩn hiện một chiếc tiểu đỉnh.

Chính là Hư Thiên đỉnh.

"Đúng là vật này. Tuy đã nhiều năm qua chưa gặp lại bảo vật này, nhưng rõ ràng hơi hám tỏa ra so với năm đó không khác biệt lắm" Hai mắt Thanh niên họ Ông nhúu lại, nhìn chằm chằm vào bảo đỉnh rồi chậm rãi nói.

"Băng Phách Tiên Tử, đích xác vẫn bối có biết qua. Nhưng chiếc đỉnh này không phải là Hư Linh Bảo Đỉnh nào đó, mà chính là Hư Thiên Bảo Đỉnh !" Hàn Lập vừa cười khở vừa trả lời.

"Hư Thiên Đỉnh!" Thanh niên hơi sùng sốt, nhưng lập tức nhớ tới chuyện gì, một tay tung trào về hướng tiểu đỉnh.

Nguyên bản tiểu đỉnh vốn đang bị khống chế, “Sưu” một tiếng, nháy mắt nó bị cắt đi liên hệ, chớp động một cái rồi quỷ dị bay tới tay thanh niên.

Hàn Lập thoáng biến sắc nhưng lập tức khôi phục lại như thường.

Thanh niên họ Ông cầm tiểu đỉnh trên tay, ngưng thần tập trung xem xét.

“Xem kỹ thì rõ ràng có chút khác lạ với Hư Linh Đỉnh. Thủ pháp luyện chế không được tinh xảo bằng, nhưng cũng chẳng phải phỏm chế phẩm, tựa như đây là một vật được luyện chế thử nghiệm trước khi hoàn tất chế tác Hư Linh Đỉnh vậy” Trong chốc lát mắt thanh niên họ Ông hàn quang chớp động rồi nhượng mảy bảo thể.

“Vật thí nghiệm !” Hàn Lập nghe vậy không khỏi có chút suy nghĩ.

“Thôi quên đi, tuy rằng ta nhận nhầm bảo vật, nhưng đỉnh này có xuất xứ cũng từ Băng Phách Tiên Tử, ta nghĩ ít nhiều người cùng nàng có chút liên quan. Sở dĩ ta giữ người lại là muốn cho người quay về Nhân tộc, sau đó thay ta tìm được Băng Phách Tiên Tử, tiện thể trao cho nàng một lá thư cùng một món đồ mà thôi” Thanh niên họ Ông buông tiểu đỉnh ra, nở nụ cười mà nói.

“Không dám đối gạt tiền bối, chính là trong lúc vô tình vãn bối nhặt được bảo vật này, kỳ thật cũng không rõ Băng Phách tiên bối còn bình an tại thế hay không” Hàn Lập vội vàng thu Hư Thiên Đỉnh vào thể nội, vội vàng mở miệng thanh minh.

Tuy hẳn ở Nhân giới có từng nghe qua Băng Phách Tiên Tử, nhưng nếu thật sự nàng đã phi thăng Linh giới và còn sống đến bây giờ, chính thuộc dạng yêu quái tồn tại tương tự với Thanh niên họ Ông này.

Hắn cũng không muốn vô duyên vô cớ mang thêm phiền toái vào người.

“Chẳng biết cũng không sao, với danh tiếng của Băng Phách Tiên Tử, đến khi về lại Nhân tộc hẳn người có thể biết được tung tích của nàng. Nếu Băng Phách đạo hữu thật sự không còn trên nhân thế hãy đem mấy món đồ này giao cho hậu nhân của nàng của được” Thanh niên họ Ông không thèm để ý mà nói luôn, tiếp theo đan thủ vừa lật chuyển, lập tức trong tay xuất hiện một hộp ngọc cùng một khối Ngọc giản lam sắc.

Cổ tay khẽ run lên lên, hai món đồ vật trực tiếp bay đi.

Trước mắt Hàn Lập thấy căn bản không thể thoát thác, chỉ có thể âm thầm thở dài một hơi rồi bắt lấy hai vật đó vào tay, sau đó chậm rãi nhìn lướt qua.

Chỉ thấy mặt ngoài mấy món này được dán một đạo phù lục kim quang lóe sáng, đem phong ấn hai món này thật nghiêm mật.

“Hai tấm phù lục này do chính bản thân ta luyện chế, ngoại trừ Bằng Phách Tiên Tử hoặc hậu nhân cùng huyết thống với nàng mới có thể mở ra, còn lại những ai cố tình cưỡng chế khai mở, nó lập tức sẽ bị nổ tung không còn lại gì, đạo hữu hãy nhớ lấy việc này. Ông mỗi cũng không vội yêu cầu người mau chóng phải sớm hoàn thành việc này, nơi đây ta có một chút tài liệu quý hiếm của một hảo hữu ở Lôi Minh Đại Lục, nay tặng cho người xem như là thù lao vậy. Mặc khác, tuy rằng bọn người Thiên Cơ Tử đã đáp ứng cho người sử dụng siêu cấp Truyền Tống Trận, nhưng do tình hình chiến sự lan nhanh quá, nên hầu như tất cả Truyền Tống Trận đều đã bị phong kín. Còn siêu cấp Truyền Tống Trận ở tại mật điện trong Phục Giao Thành này cũng đồng thời bị phong bế luôn, ta sẽ ra lệnh xuống dưới cho người sử dụng một lần Truyền Tống Trận này. Dĩ nhiên trước đó người phải lấy tâm ma ra thề, nhất định phải thủ tín, khi đó ta mới có thể phân phó xuống dưới” Thanh niên họ Ông thần nhiên nói.

“Tiền bối đã nói vậy, văn bối không còn cách nào cự tuyệt nữa !” Sắc mặt Hàn Lập âm trầm bất định trong chốc lát, rồi chỉ có thể cười khổ một tiếng. Sau khi một tay bấm quyết niệm chú, quả thật lấy tâm ma chính mình ra thề thốt một phen, sau đó hắn mới thu lấy hai món đồ đang cầm trong tay vào vòng tay trữ vật.

Loại ước thệ này lúc trước khi còn ở Nhân giới có lẽ không hiệu quả gì lắm, nhưng từ khi tiến vào Linh giới rồi sau đó thăng cấp lên Luyện Hư, hiệu quả của lời thề đủ sức để khiến cho tâm ma trở thành một chương ngại đáng sợ nhất cho những ai muốn đột phá bình cảnh.

Vì thế đối với những tồn tại cấp cao mà nói, loại lời thề này cũng xem như là một ước thúc cực kỳ hữu hiệu.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng quay trở lại thực tại, không chút do dự liền lấy tâm ma nghiêm chỉnh thề thốt một phen, nguyện ý nhất định sẽ trao tận tay hai món đồ vật nợ cho Bằng Phách Tiên Tử hoặc là hậu nhân của nàng.

Lúc này Thanh niên họ Ông thấy vậy gật đầu vừa ý, lại lấy ra thêm ba hộp ngọc trực tiếp ném tới, bên trong đều có chứa những tài liệu mà lão đã đề cập.

Lúc này tay áo hàn Lập run lên, cũng không thèm nhìn kỹ, sau khi xuất hiện một quầng thanh quang, tất cả hộp ngọc đều được thu giữ.

“Tốt lắm, hiện tại người có thể đi được rồi” Gương mặt thanh niên nghiêm lại, sắc

mặt không chút thay đổi rồi ra lệnh.

Trong lòng Hàn Lập nhẹ nhõm, cung kính đáp ứng một tiếng liền quay người đi ra khỏi đại điện.

Thanh niên họ Ông nhìn theo bóng dáng Hàn Lập đã khuất, trong ánh mắt chớp động lộ ra một chút trầm ngâm suy nghĩ.

Khi Hàn Lập đi tới Thông Linh Điện, có chút bất ngờ khi nhìn thấy một chiếc phi xa to lớn màu bạc đang đáp vững vàng ở cổng điện.

Chiếc xe này có hình chữ nhật dài hơn hai mươi trượng, mặt ngoài hoa văn tinh xảo, phía trước còn có sáu con quái thú Đường Lang to lớn để kéo xe.

Nhóm người Nguyệt tiên tử còn có Liễu Thúy Nhi đã đứng sẵn trên xe, tên đại hán mặt đen lẳng lẳng đứng ở đầu xe.

Những người này vừa thấy Hàn Lập đi ra, ánh mắt cùng quét qua nhìn tới, tuy thần sắc có khác nhau, nhưng lại cùng có một bộ dáng đều đang chờ đợi hân.

"Hàn đạo hữu, hãy lên xe đi. Chúng ta lập tức xuất phát" Đại hán mặt đen hướng về phía Hàn Lập tươi cười, tiếp đón một tiếng.

"Đa tạ tiền bối !" Thần sắc trên mặt Hàn Lập trông như bình thường, sau khi chấp tay cảm tạ một tiếng, thân hình nhoáng lên một cái, ngay sau đó liền hiện ra trên phi xa, không nói lời nào nhẹ nhàng tìm đến một góc khoanh chân ngồi xuống.

Đại hán mặt đen sau khi cười mấy tiếng hắc hắc, miệng khẽ la lên một tiếng, lập tức cả sáu con quái thú đều hiện ra từng đôi cánh rồi mang theo phi xa bay lên trời.

Sau khi bay lên một lát, mặt ngoài phi xa hiện ra một tầng hào quang bích lục, rồi hóa thành một đoàn lục quang phá không bay đi.

Chương 1742: Ngẫu Ngộ

Tuy rằng chiến hoả đã lan tới phụ cận Vân thành nhưng chỉ cần Vân thành chưa bị công hãm chính thức thì hậu phương tự nhiên vẫn được Thiên Vân Tộc trấn thủ. Cho nên phi xa trực chỉ hướng về hậu phương bay đi, dọc đường cũng không có việc ngoài ý muốn gì phát sinh.

Tầm nửa tháng sau, đám người Hàn Lập đã trông thấy một trong những thành thị của Thiên Vân mười ba tộc, Phục Giao thành. Thành này khác với toà Vân thành huyền phù trên cao, nó toạ lạc trên một phiến sơn mạch vô cùng rộng lớn. Non nửa toà thành căn bản là day sơn phong liên kết xây dựng mà thành, mà trong thành còn bao lấy vô số ngọn sơn phong lớn nhỏ khác. Vô luận là đỉnh các ngọn sơn phong hay là lưng chừng giữa núi đều được kiến tạo vô số những toà lầu các lớn nhỏ không đồng nhất vây quanh ngọn núi đó, từng cái ngã tư hình vòng cung nhiều vô số kể thông đi mọi nơi, có chút kỳ lạ.

Phục Giao thành này các hướng tiến công của đại quân Giác Xi Tộc khoảng hơn mười dặm, tình hình trong thành lúc này có thể cảm nhận được không khí khẩn trương hơn bao giờ hết. Chẳng những từ trên tường thành truyền đến một cấm chế ba động mà còn có từng đội ngũ hơn mười người hoặc trăm người đang tuần tra qua lại khắp nơi. Ngay cả phi xa đám người Hàn Lập đang ngồi rõ ràng có ký hiệu của Vân thành nhưng cũng bị vài đội ngân sắc giáp sĩ kiểm ra vài lần. Đường nhiên chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt đen xì của đại hán thì tất cả đều tự động cáo lui, bộ dáng đại hán chính là chứng minh thân phận dễ dàng nhất, vì vậy đám người một đường đi thẳng tới chỗ cửa thành mới hạ xuống.

"Nguyên lai là Bính tiền bối, mấy vị đạo hữu này có lẽ là những người vừa mới trở về từ Nghiễm Hàn giới. Các vị trưởng lão ở Vân thành sớm đã có phân phó, các vị sau khi quay trở về liền trực tiếp tới gặp mặt."

Người nói chuyện là một gã phụ trách kiểm tra ở cửa thành, tu vi cũng đã đạt đến Luyện Hư Kỳ, hần liếc mắt một cái liền nhận ra đại hán mặt đen, cung kính nói.

"Ân, một khi đã như vậy, các vị lĩnh mệnh tiến vào thành đi. Ta còn có việc phải phân hồi Vân thành ngay, không tiễn các vị được."

Đại hán mặt đen đối với hành động này không có chút kinh ngạc nào, hướng giáp sĩ gật gật đầu, sau đó quay đầu lại hướng về đám người Nguyệt tiên tử phân phó nói.

Những người khác tự nhiên không có ý kiến gì khác, nhất tề hướng đại hán mặt đen cung kính cảm tạ một câu liền ra khỏi phi xa tiến vào thành.

Đại hán mặt đen trong miệng quát khẽ một tiếng, sáu con linh thú trực tiếp bay lên không, quay đầu hướng về phía sau phá không bay đi, trong nháy mắt đã biến mất ở phía chân trời.

Đám người Hàn Lập vừa tiến vào cửa thành liền phát hiện ra các ngã tư đường trong thành nhộn nhạo nhộn nháo dị thường nhưng hơn nửa người trong số đó khuôn mặt luôn mang theo vẻ lo lắng. Gầm lại cũng phải!

Phục Giao thành cách Vân thành không quá xa, theo đường rút lui của Thiên Vân Tộc tự nhiên là sẽ tái tụ hội lại đây, dân số trong thành vì thế mà đông đúc hơn hẳn ngày thường.

Đám người Hàn Lập gần một cỗ phi xa trắng như tuyết lại, sau đó hướng xa phu yêu cầu đi tới "Tĩnh Vân các". Ngay khi đám người Hàn Lập toàn bộ tiến nhập vào thú xa, thú xa liền hướng thẳng đến một toà linh phong phía xa chạy như bay.

Bên trong thú xa, Hàn Lập chọn ngồi ngay cửa sổ, ánh mắt hẩn thi thoảng hướng về kiến trúc dọc đường cùng người đi đường nhìn lại nhưng trên mặt không có chút biểu hiện gì cả, không biết hẳn đang suy nghĩ cái gì. Bỗng nhiên thần sắc hẩn vừa động, ánh mắt dừng lại trên một người nào đó.

Người này một thân áo bào màu tro, tóc muối tiêu, thần sắc như có bệnh trong người đang đứng ở một cửa hiệu bán tài liệu nói chuyện với một người thân mặc hoàng bào, da mặt tím nhạt, vẻ mặt thoảng chút hung ác.

Hàn Lập nhíu mày lại, tinh quang lưu chuyển trong mắt, đột nhiên mở miệng nói:

"Dừng xe, ta cần xuống xe làm chút việc. Chư vị đạo hữu tới Tĩnh Vân các trước, ta

sẽ đến sau."

Những người khác cùng ngồi trên thú xa với hắn khi nghe được lời này có chút ngoài ý muốn nhưng tự nhiên không có lý do gì ngăn cản hắn lại, vì thế xa phu liền lệnh cho linh thú dừng lại. Ngay khi thú xa vừa dừng lại, Hàn Lập không chút do dự liền khinh phiêu phiêu bước xuống phi xa, hướng về phía hai người đằng sau bước tới. Hai người này hiển nhiên là đang tranh chấp cái gì đó, thanh âm có vài phần to tiếng.

"Trong ba ngày phải kiếm đủ lượng tinh thạch cho ta nếu không đừng trách ta không khách khí."

Tên mặt tím thần tình lạnh lẽo, lạnh lùng nói.

"Tình cảnh của lão phu chắc hẳn Hoàng đạo hữu cũng rõ ràng, nội trong ba ngày thật sự không thể kiếm đâu ra nhiều tinh thạch như vậy chứ?"

Lão giả hôi bào liên tục lắc đầu, bộ dáng có chút khó coi.

"Ta mặc kệ tình cảnh của ngươi như thế nào, linh thạch không trả đủ thì hậu quả ra sao ngươi cũng rõ. Ba ngày sau, nếu thật sự không có đủ tinh thạch, hắc hắc..." Tên mặt tím cười lạnh một tiếng, nói.

Lão giả hôi bào sắc mặt hơi đổi, định nói thêm cái gì nữa, bỗng nhiên tên mặt tím đối diện thần sắc có chút ngần ngại, trong mắt lộ ra một tia kinh nghi tùy theo thanh âm nam tử từ phía sau đột nhiên truyền tới:

"Hương sư huynh thiếu các hạ bao nhiêu linh thạch, ta thay hắn trả."

Lão giả cả kinh, thanh âm phía sau cơ hồ gần trong gang tấc vậy mà hắn không cảm ứng được chút nào, trong lòng không khỏi hoảng hốt vội vàng quay người lại, chỉ thấy tầm ba trượng sau lưng không biết từ khi nào xuất hiện một gã thanh niên mặc thanh bào, khuôn mặt bình thường, thần sắc tựa cười như không, không phải là Hàn Lập thì còn là ai nữa?

"Hàn sư đệ?"

Lão giả vừa thấy Hàn Lập, trên mặt nhất thời hiện ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng.

"Hương sư huynh, lâu ngày gặp lại!"

Hàn Lập mỉm cười đáp.

Lão giả này là người lúc trước Hàn Lập đã gặp tại Vân thành, Hương Chi Lễ!

"Sư đệ, người đã tới Phục Giao thành. Trước lúc ta rời khỏi Vân thành đã từng cố ý tìm sư đệ người nhưng hành tung của người lại cực kỳ bí ẩn, căn bản là ta không hỏi thăm được."

Hương Chi Lễ thần tình tươi cười, nói.

"Hành tung của ta dạo này đích thực là không mấy ai biết, sư huynh vất vả rồi. Ngày, Hương sư huynh ta thiếu người bao nhiêu linh thạch?"

Hàn Lập hướng Hương Chi Lễ nói, sau đó liền hướng tên mặt tím hỏi lại một câu.

Tu vi hiện tại của tên mặt tím cùng Hương Chi Lễ bất quá cũng chỉ là Kết Đan Kỳ, đương nhiên thần niệm căn bản là không thể cảm ứng được tu vi của Hàn Lập, sắc mặt đã sớm trắng bệch nhưng hiện giờ nghe khẩu khí Hàn Lập như vậy, vội vàng khom mình hướng Hàn Lập thi lễ cung kính đáp:

"Không dám! Văn bối không biết Hương đạo hữu có giao tình thâm sâu với tiền bối. Số tinh thạch này coi như là văn bối hiếu kính tiền bối!"

"Hắc hắc, người cho rằng ra là người tùy tiện nhận ân huệ của người khác sao? Bao nhiêu linh thạch nói số lượng ra đi!"

Hàn Lập nghiêm mặt, thanh âm lạnh đi vài phần nói.

"Không nhiều lắm, chỉ là..."

Tên mặt tím trong lòng nhảy dựng lên, vội vàng hướng Hàn Lập nói ra một số lượng tinh thạch không đáng nhắc tới.

Nghe xong lời này, Hàn Lập một tay vừa lật, một cái túi da chợt xuất hiện trong tay hắn, sau đó hắn ném cái túi da này về phía tên mặt tím rồi dụng khẩu khí phân phó nói:
"Người có thể đi được rồi."

Tên mặt tím cúi đầu len lén kiểm tra túi da, một câu cũng không nói lập tức ly khai.

"Đã khiến Hàn sư đệ bắt gặp bộ dáng của lão ca lúc này, thật sự đáng hổ thẹn."

Hương Chi Lễ đợi cho thân hình tên mặt tím đi xa mới hướng Hàn Lập ôm quyền cười khỏ một tiếng, nói.

"Không có gì, chừng ấy linh thạch không tính là gì cả nhưng thật ra ta có thể gặp được Hương sư huynh ở nơi này, thực sự là có chút ngoài ý muốn. Bất quá, ta còn nhớ rõ là sư huynh từng đề cập qua là nếu ta phản hồi Phong Nguyên đại lục nên tái kiến người một lần, người có chuyện dặn dò. Không biết là chuyện gì, sư huynh hiện tại có thể nói ra được rồi."

Hàn Lập một tay vừa nhấc, một tầng hơi sắc quang tráo thoáng lướt qua bao lấy hai người rồi cười cười hỏi.

Trong lúc nói chuyện, Hàn Lập thuận tay thi triển ra một tầng Nguyên từ thần quang cấm chế tạm thời, ngăn những chuyện sắp nói ra sẽ bị người khác nghe lén.

Hương Chi Lễ tuy rằng không biết Hàn Lập dùng loại thần thông nào nhưng thấy Hàn Lập thần nhiên như vậy, tự nhiên cũng hiểu được đôi chút huyền diệu trong đó, lúc này hai mắt sáng ngời, kích động hỏi:

"Sư đệ nói như vậy, chẳng lẽ người có thể phản hồi Phong Nguyên đại lục?"

"Không sai. Trước đó không lâu ta đã làm cho Thiên Vân Tộc chút chuyện, cuối cùng có thể mượn toà siêu cấp truyền tống trận sử dụng một lần. Không bao lâu nữa ta sẽ rời khỏi Lôi Minh đại lục."

Hàn Lập bình tĩnh nói.

"Thật tốt quá! Bất quá, thứ ta cần giao cho sư đệ hiện tại không có đem theo trên người. Hơn nữa nơi này cũng không phải là nơi thích hợp để nói chuyện. Như vậy đi, ba ngày sau, sư đệ hãy đến ngọn Thanh Kỳ phong ngoài thành hơn trăm dặm chờ ta, khi đó chúng ta sẽ hảo hảo nói chuyện một phen."

Hương Chi Lễ mừng rỡ nói.

"Thanh Kỳ phong? Nếu Hướng sư huynh đã nói như thế thì cứ như vậy đi."

Hàn Lập nghe xong, trong mắt ẩn ẩn xuất hiện một tia dị sắc, gật gật đầu nói.

"Một lời đã định. Đúng rồi, Hàn sư đệ, có phải tu vi của ngươi lại tiến nhanh rồi không? Tuy rằng hiện tại ta không thể nhìn ra cảnh giới hiện thời của ngươi nhưng áp lực người gây ra cho ta rõ ràng lớn hơn lúc trước nhiều lắm!"

Hướng Chi Lễ nhìn khắp người Hàn Lập đánh giá vài lần, bộ dáng có chút sợ hãi cùng cảm thán hỏi.

"Nói về việc này, chẳng qua tu luyện có chút tiến bộ mà thôi."

Hàn Lập cười nhẹ, băng quơ đáp.

Cứ như vậy, Hàn Lập cùng Hướng Chi Lễ hàn huyên trong chốc lát liền thu Nguyên từ thần quang lại, sau đó gán một chiếc thú xa cáo từ rời đi.

Lão giả đứng tại chỗ nhìn bóng dáng thú xa khuất dần, khoé miệng hơi hơi run rẩy một chút nhưng lại giống như một nụ cười gian xảo!

Phục Giao thành tuy rằng rất lớn nhưng so với Vân thành thì vẫn hơi kém một chút. Hàn Lập ngồi trong thú xa, hơn nửa canh giờ sau hẳn đã đi tới chân một ngọn sơn phong. Tại đây, một tảng lớn lâu các liên tiếp được dựng lên đem cả ngọn sơn phong bao kín vào bên trong.

Dựa theo chỉ dẫn của xa phu, Hàn Lập đi dọc theo sơn đạo mà lên nhưng ở chỗ sườn núi lại có thêm một toán giáp sĩ, bộ dáng cảnh giới nghiêm mật. Cũng may, đám người Liễu Thuý Nhi cũng vừa mới đi qua cho nên Hàn Lập chỉ vừa mới báo thân phận lập tức dễ dàng được thông qua.

Một lát sau, Hàn Lập đã đứng trước một toà lâu các thật lớn ngay trên đỉnh núi. Trước phiến đại môn của toà lâu các này có treo một tấm biển hiệu màu hoàng kim, mặt trên dùng cổ văn viết "Tĩnh Vân các" như rồng bay phượng múa, bộ dáng có chút đáng chú ý. Bất quá làm cho Hàn Lập có chút kinh ngạc chính là phía trước toà lâu các này có một lão giả mặc hoàng bào, thân hình mập mạp, hai tay để sau lưng bộ dáng như đang đứng đợi ở đó. Bất quá vừa thấy Hàn Lập xuất hiện, hoàng bào lão giả lập tức tươi

cười đi tới. Lão già này chính là trưởng lão Vạn Cổ Tộc, Thiên Cơ Tử.

Trước mắt tớ sẽ đặt quyền lợi của độc giả 4vn lên hàng đầu, nên nơi nào có nguồn dịch nhanh hơn tớ thì tớ sẽ post lên trước để giúp mọi người tiện theo dõi kịp với tiến độ ra chương của tác giả.

Chương 1743: Linh Dược Cùng Trao Đổi

"Bái kiến tiên bối."

Mắt thấy Thiên Cơ Tử như đã sớm đứng đợi ở đây từ lâu, Hàn Lập sau khi hơi ngần ra liền cung kính thi lễ.

"Ha ha, Hàn đạo hữu không phải khách khí như vậy. Di, đạo hữu đã là thượng tộc cửu giai!"

Thiên Cơ Tử vẻ mặt vốn cười hì hì liên tục xoa tay hướng Hàn Lập bước tới nhưng sau khi dùng thần niệm đảo qua người hắn, sắc mặt hơi đổi nói.

"Văn bối trong Nghiễm Hàn Giới gặp được một ít cơ duyên, may mắn tiến giai."

Hàn Lập trong lòng thở dài một hơi nhưng trên mặt không chút khác thường nào, trả lời.

Tuy rằng hắn trong một thời gian cực ngắn liên tiếp tiến giai hai lần lên Luyện Hư hậu kỳ đỉnh phong nhưng trước đó hắn đã dùng tới bí thuật che dấu tu vi làm cho đám người Liễu Thuý Nhi cùng những người đồng giai khác khó có thể phát hiện ra tu vi hiện thời của hắn. Về phần sau khi rời khỏi Nghiễm Hàn Giới, Nguyệt tiên tử tuy rằng đã thành công tiến giai lên Hợp Thể Kỳ nhưng bởi vì vừa mới tiến giai thành công nên thần niệm cũng khó có thể so với Hàn Lập, tự nhiên sẽ không thể nhận ra được.

Về phần thanh niên họ Ông, tuy rằng hắn chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra hết thảy nhưng lấy tu vi của vị Đại Thừa Kỳ này mà nói tự nhiên sẽ không để việc này vào mắt, cho nên căn bản là chưa đề cập đến, bất quá hiện tại hắn đã bị vị Thiên Cơ Tử này nhìn thấu.

"Có thể thoáng chốc tiến hai cấp, cơ duyên như vậy không thể nói tiểu cơ duyên được. Ha ha, bất quá lão phu lúc này chính là vì Hàn đạo hữu mà tới. Đạo hữu theo ta một chút, có hai vị đạo hữu khác cũng muốn gặp mặt đạo hữu."

Trên mặt Thiên Cơ Tử dị sắc thoáng hiện lên liền khôi phục lại bộ dáng như trước, tươi cười nói.

"Hai người khác?"

Hàn Lập khép tay lại, tự nhiên có vài phần kinh ngạc hỏi lại một câu.

"Không sai. Hàn đạo hữu không cần lo lắng, hai người này đều là những người Hàn đạo hữu đã từng gặp qua."

Thiên Cơ Tử thâm ý sâu sắc nói.

Hàn Lập tâm niệm nhanh chóng chuyển động nhưng trên mặt vẫn như thường, nói:

"Nếu là tiền bối có lệnh, vân bối tự nhiên sẽ tòng mệnh."

"Hào, theo lão phu đến đây."

Thiên Cơ Tử vừa lòng gật gật đầu, xoay người đi nhanh vào trong lầu các.

Hàn Lập chần chừ một chút rồi cũng đi theo sau. Hắn tuyệt không sợ đối phương này sinh dụng tâm hiểm độc. Dù sao nơi này cũng là trọng địa của Thiên Vân tộc, xung quanh lại đông người nhìn vào, cho dù đối phương thân là trưởng lão Vạn Cổ Tộc quyết không thể huỷ đi danh tiếng của bản thân được. Mà có vị Vạn Cổ Tộc trưởng lão dẫn đường, ngân y thủ vệ hai đường bên tự nhiên không có tiến lên ngăn trở cái gì, kết quả là hắn cùng Thiên Cơ Tử một đường thẳng đến một gian phòng khác. Gian phòng này nằm ở tầng một, bên trong ngoại trừ mấy toà tiểu truyền tống trận thì hoàn toàn không có thứ gì khác.

Thiên Cơ Tử vẫn không dừng lại mà trực tiếp dẫn Hàn Lập đi vào trong một cái tiểu pháp trận, bạch quang chọi loé, lát sau hắn đã xuất hiện ở bên trong một toà đại sảnh. Đại sảnh này cũng không tính là quá lớn, chỉ tầm hai mươi trượng. Bốn phía đại sảnh có một ít bàn ghế, trên đỉnh đại sảnh được khảm một viên tinh thạch lớn bằng đầu người, bạch quang loè loè đem cả đại sảnh chiếu sáng như ban ngày. Bất quá những thứ này cũng chưa phải là trọng yếu nhất, ánh mắt Hàn Lập khẽ đảo qua khắp nơi trong đại sảnh, ánh mắt liền rơi xuống bốn người đang ngồi bên trong đại sảnh, hai nam hai nữ, hai người ngồi còn ba người đứng phía sau lưng. Bốn người này hắn đều nhận ra được, đúng là

Thải Lưu Anh, Liễu Thuý Nhi, Thạch Côn cùng Đoạn Thiên Nhận, hai cặp sư đồ.

Hàn Lập vừa thấy bốn người này, trong lòng có chút than thầm nhưng thần sắc không thay đổi, hướng hai gã thánh giai nói:

"Nguyên lai là Đoạn tiền bối cùng Thải tiền bối, xin bái kiến nhị vị tiền bối."

"Ha ha, Hàn đạo hữu không cần đa lễ. Nếu không có đạo hữu ra tay tương trợ thì e là hiện tại ta cùng Thải đạo hữu cũng không thể có được thứ mình muốn."

Đoạn Thiên Nhận ha ha cười nhưng ánh mắt lại đánh giá Hàn Lập từ trên xuống dưới một chút, dị sắc chợt loé lên.

Hiển nhiên vị Thạch Kiến Tộc trưởng lão này đồng dạng đã nhìn ra tu vi hiện tại của Hàn Lập.

Thải Lưu Anh một bên tuy rằng chưa mở miệng nói gì nhưng tinh quang trong mắt đồng dạng chợt loé lên.

"Văn bối bất quá chỉ là làm theo những gì nhị vị tiền bối dặn dò mà thôi, nào dám nói chuyện công lao gì."

Hàn Lập nét mặt cười cười, không ngớt lời khiêm nhượng nói. Bất quá, trong lòng hẳn cảm thấy có chút kì quái, trong lời nói của Đoạn Thiên Nhận cùng Thải Lưu Anh đầy ẩn ý, vậy mà Thiên Cơ Tử ở một bên cũng không có gì thắc mắc, tựa hồ sớm đã biết rõ.

"Hàn đạo hữu cần gì phải khiêm nhượng. Ta nghe tiểu đồ kể lại, thần thông của đạo hữu còn lợi hại hơn hẳn những gì ta đoán lúc đầu, nếu không phải đạo hữu ra tay thì đồ vật nọ sao có thể thuận lợi tới được tay ta chứ. Hiện giờ tu vi của đạo hữu tiến nhanh như thế, chỉ sợ thần thông đã không dưới thánh tộc sơ giai, hoàn toàn có thể ngang hàng cùng chúng ta."

Thải Lưu Anh thần nhiên cười, mở miệng nói.

Nghe Thải Lưu Anh nói như thế, Hàn Lập có chút ngẩn ra, ánh mắt không khỏi quét qua hai người Đoạn Thiên Nhận cùng Thiên Cơ Tử một chút, hai người này thần sắc bình tĩnh, đối với ý kiến của Thải Lưu Anh bộ dáng cũng không chút phản đối nào.

Hàn Lập tâm niệm nhanh chóng chuyển động, vẻ mặt cười cười cũng không có ý phản bác lại mà hỏi ngược lại một câu:

"Lần này ba vị tiền bối muốn gặp tại hạ hẳn là có nguyên do gì rồi. Chẳng lẽ truyền tống trận có chuyện gì sao, hay là có khó khăn gì khác?"

"Chuyện lão phu cùng mấy vị tộc trưởng các tộc khác đã đồng ý tự nhiên sẽ không có chuyện gì xảy ra. Huống chi, Ông tiền bối đã phân phó thì lại càng không có người nào dám gây khó dễ gì."

Thiên Cơ Tử vẫn vẻ chòm râu nói.

"Vậ ý của ba vị tiền bối là..."

Hàn Lập mơ hồ đoán ra được cái gì đó nhưng thần sắc vẫn bất động hỏi ngược lại một câu.

"Đạo hữu chớ nên hiểu lầm. Đoạn mỡ nghe tiểu đồ nói đạo hữu tựa hồ đã phá giải cấm chế được viên bên trong Tiên giới di chỉ và đã đem toàn bộ linh dược bên trong quét không còn một mảnh. Số Tiên giới linh dược kia khẳng định là Linh giới không còn tung tích, hơn phân nửa là hữu dụng đối với tu vi ngoài thánh giai. Như thế này đi, Hàn đạo hữu có muốn làm một cuộc giao dịch đôi bên cùng có lợi với ba người bọn ta?"

Thải Lưu Anh mỉm cười nói.

"Cùng có lợi! Ý của ba vị tiền bối là muốn giao dịch như thế nào?"

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc bình tĩnh, từ chối cho ý kiến ngược lại hỏi một câu.

Bộ dáng Hàn Lập thông dong làm cho ba người Thải Lưu Anh có chút bất ngờ nhưng thần sắc ba người vẫn chưa lộ ra chút khác thường nào mà chỉ liếc mắt nhìn nhau một cái.

Đoạn Thiên Nhận mở miệng trước, giải thích rõ ràng nói:

"Lấy thân phận ba người chúng ta tự nhiên sẽ không khiến cho đạo hữu chịu thiệt chút nào. Trong tay ba người chúng ta còn có một chút linh đan có khả năng hỗ trợ đột phá bình cảnh thánh giai cùng một ít bảo vật, dùng chúng đổi lấy một ít linh dược trong

tay đạo hữu, thế nào?"

"Ngay cả Tiên giới linh dược có quý hiếm dị thường nhưng so với cơ hội tiến giai lên thánh tộc, bên nặng bên nhẹ, Hàn đạo hữu hẳn rất rõ ràng?"

Thiên Cơ Tử suy đoán, trực tiếp nói.

"Đan dược hỗ trợ đột phá bình cảnh!"

Hàn Lập nghe xong lời này, thần sắc hơi động, bộ dáng có chút động tâm.

"Bất quá, năm đó ba người chúng ta tiến giai lên thánh tộc tự nhiên đều đặc biệt luyện chế ra một lượng lớn loại đan dược này, tuy rằng đã tiêu hao hơn phân nửa nhưng trong tay ba người cũng còn dư ra một ít. Với số đan dược này, xác suất đột phá bình cảnh có thể nắm chắc được hai ba thành."

Đoạn Thiên Nhận ngạo nghễ nói.

"Đương nhiên, nếu muốn ba người bọn ta xuất nhiều ít linh dược cùng bảo vật thì phải xem đạo hữu có thể mang ra nhiều ít Tiên giới linh dược cùng chất lượng ra sao mà định."

Thải Lưu Anh bổ sung thêm một câu.

Liễu Thuý Nhi cùng Thạch Côn một bên ngay cả sớm biết rằng Đoạn Thiên Nhận tìm Hàn Lập là có dụng ý, giờ phút này ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập không khỏi lộ ra một chút hâm mộ. Tuy rằng bọn hắn lúc này đã chiếm được không ít chỗ tốt ở Nghiễm Hàn Giới cùng những ưu đãi mà sư phụ bọn họ ban cho nhưng so với những gì được đưa ra lúc này tự nhiên vẫn kém xa.

Hàn Lập thần sắc bất định, ánh mắt chớp động không thôi, bộ dáng cân nhắc.

Ba người Thiên Cơ Tử cũng không tiếp tục mở miệng, để cho Hàn Lập hảo hảo cân nhắc một phen lợi hại trong đó. Một lúc lâu sau, Hàn Lập thở dài một hơi, rốt cục đã có quyết định, hướng mấy người Thiên Cơ Tử nói:

"Văn bối bên trong dược viên di chỉ đích xác đã thu được một ít linh dược, số lượng cũng không nhiều lắm nhưng đa số là không thể phân biệt được lai lịch của chúng,

có thể dùng chúng để đổi lấy linh dược của ba vị tiền bối cũng là chuyện tốt. Cũng không biết ba vị tiền bối có vừa ý với số linh dược này hay không."

"Hàn đạo hữu cứ yên tâm, ba người bọn ta coi như cũng có chút lịch duyệt, có lẽ có thể phân biệt ít nhiều. Cho dù không thể phân biệt được cũng tuyệt sẽ cấp cho đạo hữu một cái hảo công đạo."

Vừa nghe Hàn Lập đồng ý trao đổi, Thiên Cơ Tử trong lòng mừng rỡ nói.

Đoạn Thiên Nhận cùng Thái Lưu Anh cũng vô cùng vui sướng, đồng dạng cam đoan nói như vậy.

"Ba vị tiền bối đã nói như thế, văn bối sẽ lấy linh dược ra, mời ba vị xem xét."

Hàn Lập gật đầu, cổ tay run lên một cái. Trữ vật trạc chốt phát ra thanh âm vù vù, nhất thời một cổ thanh sắc hào quang mờ hường không trung phun ra. Thanh quang chốt loé lên, trong hư không hiện ra hơn trăm ngọc hạp các loại, mỗi loại linh quang chớp động không ngừng.

Đoạn Thiên Nhận hai mắt sáng ngời, hư không trào một cái đem ngọc hạp tím đậm cách đó không xa nhiếp vào trong tay. Ngón tay phất một cái, ngọc hạp tự hành mở ra, bên trong là một gốc cây giống như san hô đỏ dài hơn thước có màu đậm loè loè sáng.

"Viêm hô thảo! Thật không ngờ lại là nó!"

Đoạn Thiên Nhận thất thanh thốt ra, trên mặt tràn đầy vẻ giật mình.

Hàn Lập thấy vậy, đồng tử thoáng co rút lại nhưng lập tức liền khôi phục như thường.

Linh dược này là một trong những loại linh dược hẳn trước không thể nhận ra, nhớ không nhầm thì còn năm sáu gốc như vậy, tự nhiên đây chỉ là một gốc trong số đó.

Thái Lưu Anh cùng Thiên Cơ Tử gặp cảnh này liền liếc nhau một cái, trong mắt tràn đầy vẻ nóng bỏng. Lúc này đồng dạng cũng đem một đám ngọc hạp hấp tới trong tay, bắt đầu cẩn thận phân biệt.

Ba người bọn họ không hổ là thánh giai đã sống qua mấy vạn năm, tự nhiên nhận

biết được hơn mười năm mười sáu loại linh dược mà Hàn Lập không thể phân biệt được. Tuy rằng số lượng ngọc hạp tầm trên trăm chiếc nhưng chỉ một thời gian công phu ngắn ngủi đã bị ba người xem xét không sai biệt lắm.

"Không sai, số linh dược này đều là Linh giới linh dược khó tìm. Bất quá dựa theo khuôn viên dược viên sẽ không chỉ có chừng này linh dược chứ? Hàn đạo hữu còn bao nhiêu linh dược thì hãy lấy ra cả đi."

Thiên Cơ Tử sau khi kiểm tra ngọc hạp cuối cùng, có chút không nỡ đem linh dược đặt vào lại ngọc hạp, bỗng nhiên hướng Hàn Lập mỉm cười nói.

Chương 1744: Sắp Xếp Ôn Thòa

Hàn Lập nghe bảo thế, trên mặt vẫn chưa lộ ra vẻ bất ngờ.

Tuy rằng hắn đã thu thập tất cả dược vật bên trong dược viên, nhưng với quy mô của dược viên lão cũng có thể tính ra được đại khái số lượng linh dược đã gieo trồng.

Cho nên Thiên Cơ Tử mới có câu hỏi như vậy.

"Chính xác trong tay tại hạ còn có một số linh dược chưa lấy ra, nhưng tam vị tiên bối có lẽ cũng nên trưng ra một ít thành ý để văn bối xem qua đã" Hàn Lập mở tròng hai mắt, mỉm cười nói.

Nghe Hàn Lập nói thế, ánh mắt Thiên Cơ Tử chợt lóe, sắc mặt trầm xuống: "Sao vậy, không lẽ Hàn đạo hữu không tin tưởng bọn lão phu à".

"Văn bối sao dám nghĩ vậy, chỉ có điều hầu hết linh dược văn bối thu gom được từ Quảng Hàn Giới cũng đã bày ra đây, bất quá những thứ còn lại chỉ là một ít linh dược cùng loại mà thôi. Hiện tại văn bối nghĩ là nên nhìn qua linh đan trong tay của tam vị tiên bối trước, hiển nhiên là không bị xem như một yêu cầu quá phận chứ" Hàn Lập cũng chậm rãi nói ra, lại không có ý nhường bước.

"Thiên Cơ Tử đạo hữu, hãy làm theo lời Hàn đạo hữu nói đi, cứ lấy linh đan trong tay giao ra cho hắn xem qua là được. Cũng tốt thôi, nhân tiện cho hắn thấy rõ thành ý trong lần giao dịch này của bọn ta" Sau khi truyền âm cùng Thái Lưu Anh, trong mắt lão chợt lóe thần sắc kỳ dị. Đoạn Thiên Nhận cầm trong tay một tiên quả màu đỏ kỳ lạ, chỉ to cỡ ngón tay cái.

"Lần này hầu hết những linh dược do Hàn đạo hữu xuất ra đều là những thứ mà ta và người rất cần, đích xác có tư cách cùng bọn ta thực hiện chuyển giao dịch lần này. Nếu như thế, trước hết thiếp thân đành thả con tép để bắt con tôm vậy, đây là thứ thiếp thân dùng để trao đổi linh dược, Hàn đạo hữu hãy xem qua đã" Thái Lưu Anh cười một tràng rồi nói.

Nghe được hai vị đồng cấp nói thế, Thiên Cơ Tử tuy có ngơ ngác đôi chút nhưng sau đó ánh mắt chớp động vài cái rồi bỗng nhiên cười lên ha hả.

"Nếu nhị vị đạo hữu đều không có ý kiến, tại hạ đâu thể làm ác nhân được. Hảo ! liền theo như lời Hàn đạo hữu nói vậy".

"Đa tạ tam vị tiền bối đại lượng !" Hàn Lập ôm quyền hướng ba người cực kỳ khiêm cung.

Lúc này trong tay Thái Lưu Anh khẽ lật chuyển, bỗng nhiên linh quang chợt lóe xuất hiện ra thêm ba lọ thuốc, rồi hướng Hàn Lập ném qua.

"Ba loại linh đan này đều là linh dược hỗ trợ đột phá bình cảnh, tiếng tăm không nhỏ chút nào, có lẽ Hàn đạo hữu đã từng nghe qua Ngân Miên Đan, Vạn Diệu Đan và Khổ Thanh Tán chứ. Lúc trước ta hao tổn rất nhiều tâm huyết mới điều chế được một ít đan dược và đã phục dụng hết một nửa, phần còn lại này cũng đủ trợ giúp cho đạo hữu vậy. Đặc biệt trong đó có ba viên Vạn Diệu Đan, rất có tác dụng dùng để đột phá bình cảnh so với những loại đan dược thông thường".

Trong lúc Hàn Lập mở ra xem qua những lọ thuốc này, Thái Lưu Anh kín đáo giải thích từng loại một.

Với trình độ nhận thức về đan dược của Hàn Lập, liền dễ dàng phân biệt rõ thực hư, sau khi xem xong hẳn gật đầu nhè nhẹ.

Lúc này, Đoạn Thiên Nhận cũng lấy ra hai dược bình cùng với hai hộp thuốc, còn Thiên Cơ Tử thì xuất ra hai chiếc hồ lô một đỏ một lam lớn bằng bàn tay...

Sau một hồi Hàn Lập đã xem xét xong hết những vật phẩm trong tay.

Tất nhiên linh đan diệu dược của Đoạn Thiên Nhận đưa ra không thể kém hơn so với Thái Lưu Anh. Còn hai chiếc hồ lô của Thiên Cơ Tử lại chứa những linh dịch quý hiếm trong Lô Minh đại lục được thu gom từ hảo hữu, tuy rằng dùng trực tiếp sẽ không có hiệu quả gì, nhưng nó chính là nguyên liệu chính để luyện chế vài loại linh đan, thật sự rất khó tìm thấy thứ tốt hơn ở trên Linh Giới này.

Sau khi Hàn Lập tỏ vẻ vừa lòng, cổ tay nhoáng lên một cái, từ trong vòng tay trũ

vật lại bay ra vô số hộp ngọc, thanh quang chớp động vèo vèo.

"Linh đan linh dược của tam vị tiền bối đưa ra đích xác đều là những bảo vật vô giá, đủ để gây ra một trận phong ba bão táp. Bất quá chỉ bằng từng này đan dược để đổi lấy những linh dược tại đây theo văn bối vẫn còn chưa đủ" Hàn Lập ngó lên khoảng không che kín bên trên, chậm rãi nói.

"Ha ha, thật sự lại có nhiều linh dược đến thế, không lẽ với ba người như bọn ta còn không có cách nào làm vừa lòng đạo hữu nữa sao ? Hàn đạo hữu cứ việc nói thẳng, còn muốn thêm những thứ gì nữa" Đoạn Thiên Nhận lại thấy Hàn Lập vừa trưng ra thêm lượng lớn linh dược nhiều hơn lúc trước gấp mấy lần liền mừng như mở cờ trong bụng, lập tức nói ra không cần suy nghĩ gì thêm.

"Không sai ! Những linh dược này đều rất phù hợp với cả ba người bọn ta, đạo hữu có điều kiện kiện gì cứ việc đưa ra". Tuy rằng Thiên Cơ Tử biết rõ trong tay Hàn Lập còn khá nhiều linh dược, nhưng thật sự không nghĩ tới đối phương lại dễ dàng xuất ra nhiều như vậy, nên cũng đồng dạng mừng rỡ mà nói.

"Những thứ pháp khí, bảo vật cùng đồ vật linh tinh này nọ coi như là xong. Văn bối còn khiếm khuyết một ít tài liệu quý hiếm, trong này có một phần danh sách, tam vị tiền bối xem thử có thể nào cấp cho văn bối dựa theo số lượng cùng chủng loại được không. Còn có Cửu Văn Tinh Nguyệt Dịch là thuốc tiên chuyên luyện thể của Tinh Tộc, rất muốn xin Thái tiền bối một lọ. Mặt khác, văn bối đối với đan phương Vạn Diệu Đan cùng phương pháp luyện chế Thông Linh khôi lỗi cực kỳ hứng thú, hy vọng nhờ vả tam vị tiền bối có thể giúp cho thành toàn một phần" Hàn Lập cũng không khách khí, nhất thời mở miệng tuôn ra nhiều yêu cầu như thế.

Ba người Thiên Cơ Tử sau khi nghe qua, không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

"Hàn đạo hữu, người không khỏi quá tham lam đấy chứ. Phần tài liệu không phải nói tới, cách điều chế Vạn Diệu Đan chỉ có luyện đan tông sư của Tinh Tộc chúng ta mới có thể nắm giữ. Còn Tinh Nguyệt Dịch thì rất nhiều Thánh giai cầu mong mà không có" Thái Lưu Anh nhướng mày, bộ dáng không chút nào hờn giận.

"Văn bối quả thật không biết là đã quá phận. Cơ hồ những thứ trước mắt đây do văn bối thu thập được đều là linh dược của tiên nhân bên trong Quảng Hàn Giới, mỗi món nếu đem ra ngoài để trao đổi chỉ sợ các thánh giai tiền bối khác đều phải giành lấy. Ở đây

ước chừng nhiều hơn trăm gốc, hơn nữa trong số đó không ít những linh dược đã tuyệt chủng tại Linh giới, lại khó tưởng tượng nổi toàn là loại linh dược vạn năm hơn xa bình thường, hơn nữa trong chuyến giao dịch lần này vẫn bối cảm thấy căng về sau càng bị thua thiệt" Hàn Lập trả lời một cách tình bơ.

"Đan phương Vạn Diệu đan tuyệt không có khả năng, cách điều chế này căn bản là của Thiên Vân chư tộc bọn ta, không thể nào để cho người ngoại tộc nắm giữ. Còn cách luyện chế Thông Linh khôi lỗi cũng tương tự như vậy" Thiên Cơ Tử dùng một khẩu khí hết sức thuyết phục để cự tuyệt.

"Thật ra tuy rằng Tinh Nguyệt Dịch rất quý hiếm lại khó cường cầu, nhưng thiếp thân có thể miễn cưỡng trao ra một lọ. Còn những thứ kia đạo hữu hãy đổi yêu cầu khác đi" Thái Lưu Anh nói ra có chút đau lòng.

Tuy rằng dựa theo lẽ thường, hiệu quả luyện thể của một lọ Tinh Nguyệt Dịch có giá trị còn hơn xa so với phương pháp luyện chế Thông Linh Khôi Lỗi cùng phương đan của Vạn Diệu đan, nhưng dù sao đi nữa nó cũng là loại vật phẩm tiêu hao.

Sắc mặt Đoạn Thiên Nhận cũng có chút thâm trầm.

Hàn Lập tuy gặp tình huống này, nhưng cũng tạm thời yên tâm.

Vừa rồi hắn đưa ra điều kiện kỳ thật cũng chỉ có ý muốn thử xem sao mà thôi.

Nếu căn bản tình hình đối phương không thể châm chước được, mà cuối cùng có thể đổi được một lọ Tinh Nguyệt Dịch thì tự nhiên cũng đã là một thu hoạch rất lớn rồi.

Tâm niệm Hàn Lập vừa có chút thay đổi lập tức bình tĩnh trở lại rồi trả lời: "Tam vị tiền bối nếu đã cảm thấy đan phương cùng bí thuật khôi lỗi không thể truyền cho ngoại nhân thì vẫn bối cũng không dám miễn cưỡng nữa. Như vậy đi, lần này vẫn bối sử dụng Truyền Tống Trận còn thiếu một nửa số lượng Cực Phẩm Linh Thạch nữa, nếu chư vị bổ sung cho đủ thì điều kiện này hiển nhiên đơn giản hơn nhiều !"

"Linh thạch à ! Không thành vấn đề, cứ quyết định như vậy đi" Thái Lưu Anh vốn đang ngần ra, theo đó khẽ cười rồi đáp ứng.

Thiên Cơ Tử cùng Đoạn Thiên Nhận hơi trầm ngâm một hồi, thần sắc cũng chậm

chậm tỏ vẻ đồng ý ...

Thấy điều kiện giao dịch đã đạt được, hai tay Hàn Lập hợp lại một chút, bên trong luồng bạch quang chớp động, xuất hiện một khối ngọc giản màu xanh hiện ra.

Ngón tay hướng ngọc giản chỉ một phát, ngọc giản liền bay về hướng Thái Lưu Anh.

Chân mày nàng nhíu lại, ngón tay thon dài ngà ngọc khẽ động, đã bắt lấy ngọc giản vào tay.

Dùng thần niệm đảo qua, thấy bên trong ghi lại chi chút rất nhiều tên tài liệu các loại, rõ ràng phần lớn đều là những thứ nàng đã từng biết qua từ rất nhiều năm trước.

Nàng này liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái tựa như cười rồi ngọc chỉ run lên, liền đem ngọc giản trao cho Đoạn Thiên Nhận gần đó, còn bản thân nàng lấy ra những tài liệu Hàn Lập yêu cầu bỏ vào một hộp ngọc.

Không bao lâu sau, ba người đem linh dược kiểm tra qua một lần, sau khi hoàn tất mới bắt đầu từ vòng tay trữ vật xuất ra một lượng lớn hộp gỗ cùng bình ngọc có kích thước khác nhau.

Vậy mà chỉ trong khoảnh khắc, đã chuyển cho Hàn Lập đến sáu bảy phần những tài liệu được ghi chép trong ngọc giản.

Thần sắc Hàn Lập trông có vẻ như rất bình tĩnh, nhưng trong lòng hết sức kinh sợ.

Hắn cung cấp danh mục tài liệu này tự nhiên không phải tùy tiện đưa ra, trong đó có hơn phân nửa tài liệu đều xuất phát từ Thanh Nguyên Tử yêu cầu hắn thu thập mà vẫn chưa tìm thấy.

Tuy rằng phần lớn những tài liệu này chưa phải là thứ quan trọng trong danh sách, nhưng tương đương như thế thì có đây.

Vậy mà cả ba người Thiên Cơ Tử lại không hề chớp mắt chút nào liền nhanh chóng lấy ra nhiều như thế, khiến cho Hàn Lập tự nhiên phải giật mình.

Bất quá cũng phải nói cho rõ, ba gã Hợp Thể kỳ này đích thật trước đó đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng để hy vọng hoàn tất chuyển giao dịch này. Nếu không cũng đã không mang

theo trên người nhiều đồ đến thế.

Hàn Lập đem từng món tài liệu kiểm tra lại, thấy rất vừa lòng rồi đem toàn bộ đồ vật thu tất cả vào trong vòng tay trữ vật.

Lúc này Đoạn Thiên Nhận mới nói: "Những tài liệu còn thiếu đây, ngoại trừ vài thứ không thể tìm ra, trong vòng mười ngày nữa ta sẽ phái người giao cho người phần còn lại. Hàn đạo hữu không có ý kiến gì chứ".

"Không sao cả, đương nhiên vẫn bốt tin vào ba vị tiền bối !" Hàn Lập cười cười rồi trả lời.

"Còn đây là Linh thạch cùng Tinh Nguyệt Dịch mà người yêu cầu, đạo hữu hãy thu lấy đi. À, chuyến này Hàn đạo hữu có thu hoạch thật lớn, chỉ một hơi đã gần như vét sạch gia sản của ba người bọn ta, lúc trở về không chừng còn phải mắc thêm một khoản nợ nhân tình rất lớn của các vị lão hữu" Thái Lưu Anh thân nhiên cười, cổ tay áo run lên.

Nhất thời một túi da màu đen cùng một chiếc bình lam quang sáng chói được bao phủ bởi một đoàn ngũ sắc hào quang chậm rãi tay về phía Hàn Lập.

"Tiền bối nói đùa rồi" Hàn Lập cười ha hả, sau đó sắc mặt hiện ra vẻ vui mừng, đơn thủ cách không tung ra một trào, liền bắt lấy chiếc bình cùng túi da vào tay.

Đối với Linh thạch bên trong túi da, Hàn Lập chỉ cần dùng thần niệm đảo qua một chút rồi thu vào trong vòng tay trữ vật, nhưng đối với chiếc bình màu lam lại rất cần trọng.

Chẳng những hần mở nắp bình ra, dùng thần niệm kiểm tra kỹ càng lượng dịch trong bình mà còn đưa mũi vào ngửi nhẹ một cái, sau khi chắc chắn không phải đồ giả hần mới cần thận thu hồi lại.

Nếu lần giao dịch này đã hoàn thành, đương nhiên Hàn Lập sẽ không cần lưu lại đây thêm nữa, sau khi hần hưởng đám người Thiên Cơ Tử thi lễ, liền mở miệng cáo từ.

Còn ba vị Hợp Thể lão quái hiển nhiên cũng không muốn Hàn Lập ở lại làm gì, sau khi thân nhiên nói mấy câu, liền không khách khí tiễn khách.

Trong Truyền Tống Trận chợt lóe linh quang, thân ảnh Hàn Lập trong nháy mắt biến

mất dạng.

"Hai người các người đi ra ngoài một chút đi" Thái Lưu Anh đảo qua trên mặt hai người Liễu Thủy Nhi cùng Thạch Côn, rồi bỗng nhiên phân phó.

"Vâng !".

"Tuân mệnh !".

Liễu Thủy Nhi đương nhiên cung kính vâng lệnh, còn Thạch Côn liếc mắt nhìn Đoạn Thiên Nhận một cái, sau khi thấy lão ta gật đầu mới thành thật ứng tiếng.

Vì thế hai người này cùng bước lên Truyền tống pháp trận, linh quang chớp động một chút rồi cũng rời khỏi gian phòng.

Ngay khi hai người Thạch Côn vừa hiện thân ở tòa lầu các bên trong một tầng đại sảnh thì bóng dáng Hàn Lập đã sớm hoàn toàn biến mất mà không rõ đã chạy về hướng nào.

Hai người này liếc mắt nhìn nhau, trên mặt không khỏi lộ ra một tia cười khổ não.

Chương 1745: Cự Linh Phù Cùng Huyết Ảnh

“Những linh dược này cứ dựa theo ước định mà chia đều chứ” Đoạn Thiên Nhận nhìn vào đám hộp ngọc chỉ chít mà không dấu nổi vẻ hưng phấn nói.

“Đạo hữu chậm đã ! Tuy rằng bọn ta lúc trước cùng hứa hẹn sẽ phân chia bằng nhau, nhưng sau cùng thiếp thân phải bỏ ra cả Linh Thạch lẫn Tinh Nguyệt Dịch, bao nhiêu đó linh dược thiếp thân cần phải được nhiều hơn một phần chứ” Tuy rằng Thái Lưu Anh cũng háo hức như vậy, nhưng lúc này lại lắc đầu nói.

“Nhiều hơn một phần ? Tiên tử tính hủy ước sao ? Đối với Linh thạch thì chốc nữa ta cùng Đoạn đạo hữu sẽ có thứ khác để bù lỗ cho tiên tử. Về phần Tinh Nguyệt Dịch, cho dù là thuốc tiên dùng cho luyện thể đi nữa, nhưng làm sao có thể so sánh được với linh dược của tiên giới, cao lắm chỉ có thể nhượng cho người năm sáu cây linh dược là cùng” Sắc mặt Thiên Cơ Tử trầm xuống lạnh lùng nói ra.

“Thôi được, năm cây thì năm cây vậy” Thái Lưu Anh liền đáp ứng, trên mặt còn dướm nét cười nhẹ.

Thiên Cơ Tử không khỏi ngẩn người, nhưng lập tức nhớ tới việc gì, ngược lại trên mặt lộ ra vẻ buồn bực, nhưng sau đó hừ một tiếng cũng không tiện thay đổi gì nữa.

Đoạn Thiên Nhận đứng sát bên gặp tình cảnh này thì khoanh hai tay lại, trên mặt lộ vẻ mỉm cười.

Lúc này, ba người bắt đầu phân chia mấy trăm phần hộp ngọc linh dược, sau khi trải qua một phen cò kè mặc cả kịch liệt, cuối cùng cũng chia xong toàn bộ đồng linh dược.

"Hắc hắc, may mắn có những linh dược này, Đoạn mỗ thật sự đã phải dừng lại ở bình cảnh quá nhiều năm rồi, nghĩ đã đến lúc đột phá hẳn là không thành vấn đề gì nữa" Đoạn Thiên Nhận đem tất cả hộp ngọc của phần mình đều thu lại hết rồi vừa lòng nói.

“Bất quá trên người tên tiểu tử kia, chắc chắn còn có thêm một số linh dược chưa lấy ra nữa. Nhị vị đạo hữu có hứng thú không ?” Trong mắt Thiên Cơ Tử chớp nhẹ dị sắc

bổng nhiên hỏi thế.

Đương nhiên Đoạn Thiên Nhận cùng với Thái Lưu Anh nghe qua đã hiểu rõ ẩn ý của Thiên Cơ Tử, nhưng sau khi hai người liếc mắt nhìn nhau một cái, đồng thời lộ ra vẻ e dè.

“Nếu chỉ mỗi một mình hần, ba người chúng ta liền thủ đương nhiên không cần phải tính toán. Nhưng đừng quên mệnh lệnh của Ông tiền bối mấy hôm trước, lưu ý đặc biệt mở ra phong ấn của Truyền Tống Trận để cho tiểu tử này sử dụng. Như vậy xem như hơn phân nửa căn nguyên là hần có chút quan hệ với Ông tiền bối. Hơn nữa với quy mô của được viên đó ta cũng có nghe tiểu đồ thuật lại, thì tính tới tính lui lượng linh được mà hần đưa ra cũng không sai biệt lắm, cho dù còn lưu lại chút ít, tuyệt đối sẽ không bao nhiêu. Không lẽ vì một chút như vậy mà đi chọc tức tới Ông tiền bối thì thật không cần thiết lắm. Hơn nữa thần thông tiểu tử này không tệ, lại tỏ ra biết điều như thế ... theo ta không cần phải làm chuyện thừa nữa” Đoạn Thiên Nhận sắc mặt âm trầm trầm ngâm một hồi rồi mới lắc đầu nói.

“Tiểu muội cũng thấy lời nói của Đoạn huynh rất hữu lý, nếu vì thế mà đắc tội với Ông tiền bối thì ngay cả bọn ta là thánh tộc tồn tại cũng tuyệt đối nuốt không trôi đâu” Thái Lưu Anh thần sắc cũng ngưng trọng, tán thành nói ra.

“Nhị vị đạo hữu đã bảo thế, thì coi như lúc này lão phu chưa từng đề cập tới chuyện này vậy, cũng do vừa rồi đúng là ta có chút lòng tham mà” Thiên Cơ Tử cười ha hả, đem việc này mà bỏ qua.

Do không được hai người Thái Lưu Anh cùng Đoạn Thiên Nhận ủng hộ, nên chút ý niệm trong đầu mới phát sinh đã vội vụt tắt.

Lúc này, thân hình Hàn Lập đã xuất hiện trên sơn đạo dẫn xuống núi, ống tay áo hần đang phe phẩy, thần sắc hờ hững.

Không ai biết được trong lòng hần đang quay cuồng không thôi, luôn phải cân nhắc điểm lợi hại trong lần giao dịch này.

Nhìn sơ qua cứ tưởng nhiều loại linh được tiên giới đó đều đã bị đối phương dùng tài liệu cùng linh đan để trao đổi hết sạch rồi, dĩ nhiên như vậy hần phải chịu rất nhiều thiệt thòi. Nhưng trên thực tế hần biết rất rõ, căn bản hần không mất mát gì cả thậm chí ngược lại còn chiếm thêm tiện nghi thật lớn.

Thật ra là, lúc trước hắn lấy thêm ra những linh dược đang sở hữu, tất nhiên mỗi loại hắn đều để dành lại một gốc linh dược. Chỉ cần sau này bỏ ra thêm thời gian, hắn liền có thể nhờ sự trợ giúp của tiểu bình thần bí để thúc dục thêm một lượng lớn linh dược tương tự.

Nếu cảm thấy hắn bị tổn thất gì đó thì chẳng qua chỉ là tổn một ít thời gian để tiếp tục dưỡng dục linh dược mà thôi.

Riêng Hồng La Quả cùng Thực Độc Thảo, nếu áp dụng phương pháp dưỡng dục kiểu đó có lẽ sẽ không hiệu quả, nên hắn chỉ giao ra vài cọng tượng trưng mà thôi, còn đại đa số những thứ để lại đều cùng loại với đám linh dược hắn đã từng mang ra trao đổi.

Về phần bảy tám loại linh dược độc nhất vô nhị cùng với Ngân sắc đài sen thần bí lại càng không thể giao ra được.

Như vậy, rõ ràng Hàn Lập chưa từng bị tổn thất nhiều về mặt linh dược, lại có thể từ đám người Thiên Cơ Tử đổi lấy được nhiều thứ tốt đến thế.

Tâm tình của hắn đương nhiên tốt hẳn lên.

Sau khi xuống núi, Hàn Lập đến vùng phụ cận một ngọn núi lân cận rồi tạm thời ở tại chỗ đó.

Trong vòng ba ngày kế tiếp, hắn không ngồi ở một chỗ để chờ đợi, mà liên tục chạy tới chạy lui trong các cửa hàng bán tài liệu ở Phục Giao Thành, rồi tiến hành thu mua một lượng lớn tài liệu các loại.

Những loại tài liệu này không hẳn đều là loại quý hiếm, nhưng hầu hết đều là những loại vật phẩm đặc sản của Lôi Minh Đại Lục.

Hắn đã có dự định quay về Phong Nguyên Đại Lục nên tự nhiên muốn chuẩn bị mua thêm một ít tài liệu để sau này có dịp dùng tới.

Đến buổi sáng hôm thứ tư, Hàn Lập rời khỏi chỗ ở, nhẹ nhàng đi tới ngoại thành Phục Giao Thành.

Thanh Giao Phong là một ngọn núi nằm ở phía tây cách Phục Giao Thành hơn trăm dặm.

Trong vùng sơn mạch thật rộng lớn, ngọn núi này không quá lớn cũng không quá nhỏ, lại tương đối vắng vẻ. Nếu không phải do toàn cảnh trên núi được bao phủ bởi cây cối xanh tươi quanh năm, hơn nữa hình dáng ngọn núi trông khá kỳ dị, tựa như một con giao long vươn mình sắp bay lên trời cao, thì có lẽ không người nào quan tâm đến ngọn núi này nữa.

Sau khi Hàn Lập hóa thành luồng hào quang thanh hồng rồi biến mất, liền tại trên đỉnh núi chợt hiện ra thân hình được bao phủ trong quang sáng rồi vụt tắt, hần giương đôi mắt nhìn xuống dưới.

Với thần niệm cường đại hiện giờ, trong khoảnh khắc hần đã đem cả ngọn núi tìm hiểu cặn kẽ.

Hiện tại trên núi trống không, người ước hẹn là Hưởng Chi Lễ vẫn chưa tới nơi.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn lên cao thoáng chớp động rồi cân nhắc một chút, bỗng nhiên tay áo bào khẽ run lên, nhất thời hơn chục đạo trận kỳ đồng loạt bay tán ra, tất cả đều bắn nhanh xuống ngọn núi cùng lóe lên lướt nhanh rồi biến mất.

Sau đó hần mới hạ xuống đỉnh núi.

Tùy ý ngồi xuống xếp bằng tại một mỏm đá núi sạch sẽ rồi hai mắt khép hờ lại.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, trong nháy mắt đã trải qua mấy canh giờ rồi.

Thần sắc Hàn Lập vừa động, bỗng nhiên hai mắt mở ra, nhìn về hướng Phục Giao Thành. Chỉ thấy linh quang chợt lóe nơi phía xa chân trời, một đạo kinh hồng bắn nhanh đến, một lát sau đã bay đến phía trên ngọn núi rồi xoay một vòng mới hạ xuống dưới.

“Hàn sư đệ, vi huynh bận việc nên đến chậm một chút, thật làm cho sư đệ phải đợi lâu” Quảng hao quang tắt đi hiện ra một hoàng bào lão giả đứng kế bên, hai tay chấp lại hướng Hàn Lập trên mặt lộ ra vẻ xin lỗi.

Người đó đúng là Hưởng Chi Lễ.

“Không có gì, ta ngồi đây cũng chưa được bao lâu, hiện tại sư huynh có thể nói thẳng ra rồi chứ” Thần sắc Hàn Lập bình tĩnh, thản nhiên nói.

“Đương nhiên phải thế, bất quá trước hết ta muốn cho sư đệ xem qua món đồ này đã” Trong tay áo báo rộng thùng thình của Hưởng Chi Lễ đưa ra một hộp ngọc xanh lục, vẻ mặt tươi cười trao cho Hàn Lập.

“Đây là thứ sư huynh muốn giao cho ta à ? Vật gì đây, sao thần bí quá vậy !” Hàn Lập liếc mắt nhìn chiếc hộp một cái, thần niệm vừa tiếp xúc với hộp ngọc không ngờ bị bắn ngược trở ra, khiến cho sắc mặt hắn không khỏi ngạc nhiên mà hỏi.

Bên trong chiếc hộp dường như bị ai đó hạ cấm chế cực kỳ huyền diệu !

“Ha ha, Hàn sư đệ có hứng thú thì hãy tự mở ra tự nhiên sẽ biết ngay” Hưởng Chi Lễ cười nói, trên mặt lộ ra vẻ thần bí.

Hàn Lập nghe vậy liền gật đầu.

Tay cầm chiếc hộp ngọc, sau khi ước lượng một chút liền thấy trọng lượng rất nhẹ, tựa như chẳng có gì đặc biệt lắm.

Tiếp theo âm thầm liếc sang Hưởng Chi Lễ một cái, trong mắt Hàn Lập chợt hiện lên một tia kỳ quái, đột nhiên quăng hộp ngọc lên không trung, kế tiếp tay áo bào phất lên, một đạo kiếm quang màu xanh dài hơn trượng nhất thời lóe ra, liền hung bạo chém lên chiếc hộp.

“A...” Hưởng Chi Lễ đang chứng kiến bất chợt kinh hoàng thốt ra, đến nỗi không kịp ngăn cản lại.

Chỉ nghe vang lên tiếng động “Răng rắc”, kế đó hộp ngọc đã bị kiếm quang chém vỡ, theo đó rớt ra một vật bay xuống.

Hai mắt Hàn Lập nhú lại, hiển nhiên thấy rất rõ ràng, trên mặt hiện ra vẻ bất ngờ.

Đây là một tấm phù lục chiếu ánh vàng rực rỡ, mặt ngoài phủ một lớp hoa văn màu bạc trông rất huyền diệu, đồng thời có vô số ký hiệu vàng bạc như ẩn như hiện bao quanh phù lục, thoạt nhìn thấy có vẻ rất dị thường.

“Đây là một tấm Cự Linh phù, chính là vật năm xưa ở Nhân giới lão phu vô tình có được, nhưng nhất định tu vi phải từ Hóa Thần trở lên mới có thể tế luyện sử dụng được. Trước đây khi xuyên qua không gian tiết điểm thì ít nhiều gì cũng nhờ có tấm phù này hộ

thân nên mới có thể sống tới bây giờ. Thế nhưng tu vi ta đã giảm xuống tới Kết Đan kỳ, thật sự lưu lại cũng bằng vô dụng, nay ta muốn tặng vật này cho Hàn sư đệ kể như là trao đổi đi, hy vọng lúc nào trở lại Nhân tộc Hàn sư đệ hãy giúp ta một việc. Bất quá đệ hãy yên tâm đi, việc ta nhờ tuyệt đối chỉ là chuyện nhỏ so với năng lực của Hàn sư đệ thôi !" Thần sắc trên mặt Hưởng Chi Lễ bình tĩnh trở lại, không hề đề cập tới việc tại sao Hàn Lập ra tay chém chiếc hộp ngọc, ngược lại chỉ giải thích đơn giản vài câu, lời nói hết sức thành khẩn.

Hàn Lập vừa nghe qua thoáng nhúu mày lại, cũng không nói gì nữa, ngược lại tung một trảo lên không trung.

Nhất thời một cỗ sức mạnh vô hình hướng lên trời cao bao trùm lấy.

"Sưu" một tiếng ! Âm thanh phát ra từ tấm phù lục vàng chói đang rơi xuống, lập tức bị hãm bắt lấy.

Mơ hồ cảm ứng được linh lực tinh thuần từ trong Cự Linh phù truyền ra, Hàn Lập trong lòng thoáng động, một tiếng xé gió "xuy xuy..." chợt vang lên, từ trên vầng trán bắn ra sợi tơ trong suốt chợt lóe lên rồi lướt tới nhập luôn vào trong phù lục.

"Thần niệm tinh hóa" Hưởng Chi Lễ vừa chứng kiến cảnh này lại thất thanh thốt ra, trong mắt chợt lóe ra vẻ hoảng sợ.

Nhưng ngay sau đó, có bất ngờ xảy ra !

Nguyên bản linh khí trên "Cự linh phù" rất sung túc, lúc này chợt phát ra một tiếng vang nhỏ, tấm phù vốn màu vàng rực nay bị hóa thành màu đen nhánh, đồng thời tuôn ra một đám khí xám xịt, cùng một chùm tơ trắng từ trong phù lục bắn ra.

Tốc độ chùm tơ bắn tới cực nhanh, mới vừa lóe lên đã hiện ra trước người Hàn Lập.

Nhưng dường như Hàn Lập đã đoán trước được chuyện này, một chút bối rối trên mặt cũng chẳng có, ngược lại linh quang chói lóa, một tầng kim quang hiện ra dày đặc dị thường trên người Hàn Lập, nhìn qua thấy rất kiên cố khó mà phá vỡ được.

Thật sự là vậy, với tu vi hiện nay của Hàn Lập, thì linh quang hộ thể được cô đọng lại từ Phạm Thánh Chân Ma Công, ngoại trừ vài loại bảo vật cao cấp ra, những pháp bảo

thông thường căn bản khó lòng làm cho suy suyển.

Nhưng kế tiếp tình cảnh quý dị lại xuất hiện !

Quang ti xám trắng trông có vẻ như không thể ảnh hưởng gì tới quầng kim quang, nay chợt lóe lướt tới liền xuyên thủng tầng kim quang đó rồi tiến sâu vào.

Hàn Lập cảm thấy một cổ âm hàn tỏa ra từ quang ti xám trắng nọ, chỉ khoảng chừng một hơi thở, tứ chi cùng cơ thể liền tê rần, không thể nhúc nhích được chút nào.

Cùng lúc đó, Hướng Chi Lễ vốn đang đứng cách mấy trượng vừa thấy quang ti đã bắn vào trong cơ thể Hàn Lập, lập tức trên mặt hiện lên vẻ hung tợn, hai tay bắt quyết niệm chú, thân hình chợt nứt toát bị xé tung ra.

Huyết nhục bay tán loạn, một đạo huyết ảnh mờ ảo hiện ra ngay tại chỗ cũ.

Kế tiếp huyết quang đại phóng, huyết ảnh hóa thành một nhân ảnh đỏ như máu ào ào đánh tới.

Đối phương tiến tới gần Hàn Lập, nhất thời một cổ huyết tinh xông thẳng vào mặt.

Chương 1746: Ly Khai Lôi Minh

Đột nhiên trên thân Hàn Lập hắc khí quay cuồng, một kiện chiến giáp ngăm đen hiện ra.

Vô số hắc sắc phù văn từ trên chiến giáp lơ lửng xuất hiện.

Luồng huyết quang hết sức quý dị ngay khi tiến sâu vào trong lại chạm vào tầng hắc khí, sau đó vang lên một tiếng “Phanh”, lập tức những phù văn chớp động liên tục bị bắn tung tóe văng ra.

Thoáng cái huyết ảnh bị thương té ngã rồi lăn lộn ra xa, hiện lại nguyên hình.

Trong mắt Hàn Lập lam quang chợt lóe, rốt cuộc cũng thấy rõ ràng chân tướng huyết ảnh.

Cho dù hắn đã từng trải qua nhiều sóng to gió lớn, thế mà cũng không khỏi biến sắc.

Đột nhiên nhìn thấy được gương mặt của huyết ảnh đó, rõ ràng nhất là hàm răng nanh hoàn toàn lộ ra trên bộ mặt quý dữ tợn kia. Nhưng đáng sợ hơn cả là sau một chút chớp động thì bộ mặt quý liền biến ảo thành khuôn mặt của Hưởng Chi Lễ, một lát sau lại mờ ảo biến thành khuôn mặt của một nam tử quen thuộc khác.

Đương nhiên gã nam tử đó Hàn Lập cũng nhận ra, người mà trước đây đã cùng tiến vào không gian tiết điểm với Hưởng Chi Lễ, chính là Hô lão ma.

Gương mặt huyết ảnh lại biến hóa ra cả ba khuôn mặt khác nhau, tuần tự biến ảo nhanh chóng, tựa như dòng nước đang chảy không thể dừng lại được.

"Thiên Ma giáp ? Không có khả năng, làm sao người có được Thiên Ma chiến giáp" Thân hình huyết ảnh chớp lên vài cái, rốt cuộc thân ảnh đó đứng vững lại ở cách đó không xa, trong miệng thốt ra lời nói cực kỳ sợ hãi. Thanh âm có chút giống với Hưởng Chi Lễ, nhưng khiến cho Hàn Lập một cảm giác xa lạ hết sức quý dị.

Hàn Lập “hừ” lạnh một tiếng, trong chốc lát da thịt trở nên vàng chóc chói mắt, giống như một loại vàng đỏ thường thấy, đồng thời hiện lên một mảnh lân giáp vàng rực.

“Người nghĩ rằng khoát vào Thiên Ma giáp thì ta sẽ không làm gì được người sao !” Huyết ảnh thấy cảnh tượng này, sau mấy lần khuôn mặt biến ảo liên tục, từ miệng phát ra một âm thanh rất to hết sức quái dị, rồi xoay người đứng lên.

Trong chốc lát, một cơn lốc đỏ như máu cuộn theo huyết ảnh tung người lên cao vài chục trượng.

Bên trong cơn lốc vang lên tiếng nổ ầm ầm rất to, từng đạo huyết sắc điện quang chợt hiện ra, thanh thế cực kỳ kinh người.

Tiếp theo huyết ảnh phát ra vài câu thần chú quái dị , cơn lốc đỏ nhoáng lên một cái, bất ngờ bay nhanh lên rồi thu nhỏ lại. Một lát sau, liền hóa thành một người đầu to với đám huyết sắc phù văn nho nhỏ, còn huyết ảnh phía trước người lại nhẹ nhàng lơ lửng bất động.

Hàn Lập mơ hồ cảm ứng được lực dao động cuồng bạo lan tỏa ra từ phù văn, sắc mặt liền ngưng đọng lại.

Một âm thanh sấm sét vang lên !

Huyết sắc hoa văn vừa xoay tròn liền hóa thành một đạo quang điện màu đỏ phóng xuất ra.

Lại "Oanh" một tiếng !

Quang điện cùng hắc sắc phù văn ngay khi vừa tiếp xúc với nhau chợt hiện lên hào quang chớp lóe, rồi đem hắc sắc phù văn công kích tán loạn, sau đó tập trung đánh lên hắc sắc ma giáp.

Kế đó tiếng động ngân vang, huyết sắc quang điện tan biến vào hư không, để lại một lỗ thủng trống trơn to cỡ bàn tay trên hắc giáp.

Răng nanh lại lộ ra trên mặt huyết ảnh, sau một tràng cười quái dị, hóa thành một đạo huyết hồng bản mạnh ra.

Thoáng chớp động một cái, tốc độ cực nhanh đã ào tới trước mặt Hàn Lập, nhắm thẳng vào lỗ thủng trên áo giáp mà đánh tiếp vào.

Nhưng vào lúc này, trong không trung gần đó cũng đồng thời dao động, một bàn tay to lớn vàng chói bỗng nhiên xuất hiện ngay chỗ bị thủng, năm ngón tay tung ra, lập tức vừa vặn bắt lấy đạo huyết hồng tự chui đầu vào lưới.

Huyết quang tán loạn, huyết ảnh đang nằm gọn trong bàn tay lại hiện thân ra, trên mặt hoàn toàn lộ ra vẻ sợ hãi, nhưng đột nhiên nó há miệng phun ra một cổ huyết điểm thẳng vào mặt Hàn Lập.

Một chiêu này thật sự ác độc dị thường !

Hiện tại Hàn Lập không thể nhúc nhích được chút nào, lại thêm khoảng cách quá gần, theo lẽ thường tuyệt khó mà thất bại.

Nhưng khoe miệng Hàn Lập khẽ động, lộ ra một tia cười lạnh.

Trên vầng trán chợt lóe lên quang đen, một con mắt ngăm đen bỗng nhiên bật mở ra, nhanh tựa tia chớp phọt ra một đạo ô quang, rất chuẩn xác đã đánh trúng huyết điểm.

Vang lên một tiếng “Phốc xuy”, không gian xung quanh đột nhiên vặn vẹo, cả hai thứ đều đan vào nhau rồi thoáng chốc tan biến vào hư không mất dạng.

Huyết ảnh cả kinh, huyết quang trên người bành trướng ra, vẫn còn muốn thi triển thêm thần thông gì nữa nhưng chẳng còn cơ hội.

Đột nhiên năm ngón tay trên kim sắc đại thủ toát ra một quang hỏa điểm màu bạc, chỉ cần quay cuồng một phát đã bao phủ huyết ảnh vào bên trong.

Tiếng kêu thảm thiết thê lương vang ra từ ngân điểm, huyết ảnh liều mạng giãy dụa không ngừng, thân hình dường như không xương bị kéo dài ra rồi biến dạng, không ngừng biến ảo đủ loại.

Nhưng cho dù là biến hóa thế nào đi nữa, thì kim sắc đại thủ vẫn đeo bám quyết liệt, căn bản vẫn nắm chặt trong lòng bàn tay không thể thoát ra.

Sau vài lần hô hấp, tiếng kêu thảm thiết bỗng dừng lại !

Thế là huyết ảnh đã bị tan biến trong quầng hỏa diễm đó.

Lại nói tiếp, xem như tên huyết ảnh này không may mắn chút nào.

Nguyên bản nó vốn có một thân thể vô hình, đối với bảo vật cùng thần thông bình thường căn bản khó vây khốn cũng như làm thương tổn đến nó. Nhưng chính kim sắc đại thủ kia lại do Phạm Thánh Kim Thân biến hóa thành, cũng do tu vi Hàn Lập tiến nhanh cùng với việc trải qua nhiều lần luyện thể, nên uy lực không thể tưởng tượng nổi, đó đó có thể đơn giản bắt giữ được thân thể vô hình đó.

Về phần Phệ Linh chân hỏa, vốn rất am hiểu về căn cốt thiên địa năng lượng hỏa hệ, hơn nữa sau khi đã nuốt qua nhiều loại hỏa diễm thì rất có công dụng khắc chế được những loại ma vật tà khí lợi hại hơn thế nữa. Vì vậy lúc này mới dễ dàng luyện hóa tên huyết ảnh vốn có chút lai lịch đó ra thành tro.

Hàn Lập thấy hết thấy sự việc, thần sắc trên mặt bắt đầu buông lỏng, Phá Diệt Pháp Mục trên trán từ từ khép lại rồi biến mất.

Theo đó miệng hắn khẽ niệm chú, kim quang trên người nhất thời lưu chuyển, sau đó há miệng phun ra một viên quang cầu to bằng nắm tay.

Mặt ngoài viên quang cầu này được bao phủ bởi một tầng kim quang, bên trong quang đan xen vào một chùm tia sáng trắng xám.

Đây chính là dị vật vừa rồi đã bắn vào trong cơ thể, thế là bị hắn dùng chân nguyên lực mạnh mẽ thu thập rồi đẩy ra ngoài cơ thể.

Cũng do hiện tại tu vi hắn tiến bộ rất nhanh, nên Phạm Thánh Chân Ma Công đã gần đạt đến đại thành, nếu không rất khó thực hiện được.

Sau khi quang cầu trắng xám bị hắn phun ra, thân hình lập tức khôi phục trở lại bình thường.

Hàn Lập không nói lời nào liền hướng hỏa diễm màu bạc chỉ tới.

Nhất thời Phệ Linh chân hỏa “Vèo” một cái, đem quang cầu đang nằm trong kim sắc đại thủ bao vây lại, hào quang trên kim sắc đại thủ chợt lóe rồi tán loạn biết mất dạng, quang cầu xám trắng ở trong ngân diễm sau khi chớp động vài lần rồi cũng tan vào hư

không.

Lúc này Hàn Lập liền xoay chuyển ánh mắt, quét về phía bộ hài cốt có huyết nhục mơ hồ ở cách đó mấy trượng mà không khỏi nén một tiếng thở dài.

Tuy rằng đến lúc này hắn vẫn chưa hiểu được rốt cuộc Hưởng Chi Lễ đã gặp phải kiếp nạn gì, khiến cho tên tà vật huyết ảnh đó lại ẩn nấp được bên trong cơ thể, nhưng có một điều chắc chắn rằng thân thể đó chính là Hưởng Chi Lễ.

Hơn nữa theo những gì trên khuôn mặt quý dị của huyết ảnh thể hiện đã luân phiên biến đổi, thì dường như nguyên thần của Hưởng Chi Lễ cùng Hô Lão Ma đã bị nuốt trọn rồi hợp thành một thể.

Nếu không thì tại sao ngày đó lần đầu gặp lại Hưởng Chi Lễ ở Vân Thành, Đề Hồn lúc đó còn chưa ngủ say đã trở nên bất an có chút xao động, làm cho hắn đề phòng cảnh giác, nếu không thì chưa chắc đã phát hiện ra được vẻ khác thường của “Hưởng Chi Lễ”.

Cho dù nguyên bản vị “Hưởng Chi Lễ” này thật sự có vấn đề gì đi nữa, chi cần không đụng đến hắn, Hàn Lập cũng sẽ không cần đối phó làm gì.

Nhưng vị “Hưởng Chi Lễ” này trước sau gặp hắn hai lần đều thấp thoáng lộ ra âm mưu với hắn.

Tất nhiên trong lòng Hàn Lập cũng đã động sát tâm, nên lúc này mới theo đúng hẹn mà đến phó ước.

Bất quá do chưa chắc chắn lắm để khẳng định “Hưởng Chi Lễ” thật sự có vấn đề, nên hắn mới tới trước chờ đợi đối phương rồi làm khó dễ.

Trong lòng Hàn Lập vốn đã có cảnh giác, lại nhờ sau khi ra khỏi Quảng Hàn Giới thì tu vi tăng tiến rất nhanh, đương nhiên tin tưởng sẽ không dễ bị huyết ảnh ám toán.

Trên thực tế, cho dù vừa rồi hắn bị bất động ngoại trừ sử dụng kim thân cùng Phệ Linh chân hỏa ra, hắn cũng có nhiều thủ đoạn khác để giải trừ tình thế nguy hiểm rồi dễ dàng giết sát tà vật này.

Dù sao đi nữa lấy tu vi của huyết ảnh đã phụ thân vào cơ thể Hưởng Chi Lễ mà đem so với Hàn Lập thì vẫn còn hơi kém.

Hơn nữa tên huyết ảnh đó phải tự bạo thân thể Hưởng Chi Lễ, nên bị mất đi hơn phân nửa tinh huyết, do đó không phát huy được nhiều thần thông.

Hàn Lập trầm ngâm đứng yên tại chỗ, trong thâm tâm quay cuồng không yên.

Hưởng Chi Lễ vốn là một gã tu sĩ đứng ở đỉnh cao Nhân tộc lúc còn ở Nhân giới, vậy mà nay lại vướng phải một kết cục như thế, thật sự làm cho người ta cảm thán thở dài.

Cũng không biết hẳn cùng với Hô lão ma thật sự bị gặp nạn trong không gian tiết điểm, hay là sau khi tiến vào Linh giới mới bị tên huyết ảnh kia chiếm đoạt thân thể. Nếu là sau khi tiến nhập rồi mới bị ngộ hại, thì tự nhiên càng khiến cho người khác không ngừng lo lắng.

Hàn Lập thở dài một hơi, tay áo bào nhắm hướng mặt đất nhẹ nhàng run lên.

Nhất thời phun ra một cỗ hỏa khí đỏ đậm, chỉ cần ánh lửa lướt qua, huyết nhục thì thế lập tức hóa thành một luồng khói bay đi mất.

Về phần tấm “Cự Linh phù” kia, sớm cùng với huyết ảnh bị giết đi cũng đã đồng thời hóa thành một nhúm tro bụi bay tán loạn.

Hàn Lập vốn chứng kiến tia sáng xám trắng nọ lợi hại như thế, còn muốn bỏ công tìm hiểu một phen, nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể quên đi.

Lúc này hẳn không cần phải lưu lại đây nữa, sau khi hướng bốn phía hư không xung quanh ngọn núi phát nhẹ vài cái, nhất thời dễ dàng phát hiện ra dao động trên không trung, tiếp theo mười mấy đạo hào quang đủ loại màu sắc bắn nhanh ra, đồng thời tập trung lại rồi chột lóe lên nhập vào trong tay áo biến mất dạng. Đúng là những cây trận kỳ lúc trước hẳn đã thả ra !.

Vừa rời trận kỳ này tạo thành một pháp trận hết sức đơn giản nếu so với linh khí dao động hiện tại.

Lúc “Hưởng Chi Lễ” vừa mới hạ xuống ngọn núi này, lập tức đã bị hẳn âm thầm phát động trận pháp, một phen chiến đấu ầm ì ùng vừa rồi đã hoàn toàn bị che lấp. Nếu không cho dù nơi này cách xa Phục Giao Thành cả trăm dặm, nhưng đối với vài tên thánh giai

cao cấp trong thành cũng nhìn qua không bỏ sót chuyện gì ...

Hiện tại nhờ có pháp trận che dấu kỹ càng, dù cho không thể xóa hết dấu vết tranh đấu đi nữa thì cao giai tồn tại cũng khó có khả năng cảm ứng rõ rệt.

Độn quang thoáng hiện, Hàn Lập hóa thành một đạo thanh hồng bay lên cao, sau khi xoay người một vòng trên không trung nhắm hướng Phục Giao Thành phá không chạy đi mất.

Chẳng bao lâu, có một đám giáp sĩ tuần tra từ một hướng khác bay đến, nhưng sau khi tra xét một vòng quanh núi cũng không phát hiện ra chuyện gì, chỉ có thể buồn bực bỏ đi.

Còn Hàn Lập vừa về tới Phục Giao Thành lập tức chui ngay vào chỗ trọ, không hề bước ra khỏi cửa.

Trong mười ngày tới chờ đợi bọn người Thiên Cơ Tử, rốt cuộc cũng phái người lần lượt đem tài liệu tới giao cho Hàn Lập, đúng là tuân thủ theo lời hứa hẹn trước đó.

Đương nhiên Hàn Lập sẽ không khách khí mà hoàn toàn thu nhận.

Một tháng sau, cuối cùng Hàn Lập cũng rời khỏi chỗ ở, tiến thẳng đến ngọn núi cao nhất trong Phục Giao Thành.

Nghe nói trong núi lúc này đang tu sửa lại vài chỗ kiến trúc trọng yếu của Phục Giao Thành, và cũng không tiết lộ sự tình cho người ngoài biết được.

Nửa ngày sau, đột nhiên cả ngọn núi bị run lên, một cột sáng thật lớn từ nơi nào đó trong lòng núi phun thẳng lên chín tầng mây.

Thế nhưng chỉ sau vài lần chớp động, cột sáng liền lóe lên rồi biến mất.

Tuy rằng cảnh tượng này khiến cho một ít tên dị tộc gần đó bàn tán xôn xao, rồi tò mò nghị luận một thời gian. Nhưng sau đó mọi người liền không hề nhắc tới nữa, đâu có ai rảnh rang lại đi tìm hiểu chuyện không liên quan tới bản thân.

Cùng lúc đó, ở một chỗ bí ẩn tại đại lục khác rất xa so với Lôi Minh đại lục, cũng tương tự phóng lên cao một cột sáng, rồi tiếp theo xuất hiện một nhân ảnh tại trung tâm

tòa pháp trận thật lớn ngay khi cột sáng biến mất.

Chương 1747: Lôi Trận

Tại khu hoang dã thế giới trên Phong Nguyên Đại Lục, có hằng hà vô số quái vật mãnh thú chưa hề biết tên. Lại có vài nơi cực kỳ nguy hiểm, cho dù là cao giai tu sĩ tùy tiện tiến vào cũng khó lòng sống sót mà quay trở về.

Hàng năm trong khu hoang dã này đã ngã xuống biết bao nhiêu người.

Nhưng cho dù như thế, vì nếu may mắn tại khu hoang dã thế giới này, có khả năng sẽ tìm được rất nhiều tài liệu quý hiếm, chính những tu sĩ thâm nhập vào trong đó lần lượt từng người đi trước ngã xuống, lập tức có kẻ khác tiến lên.

Lãnh địa Nhân tộc nằm tại một góc hẻo lánh trên Phong Nguyên Đại Lục, nếu so với những đại tộc khác hiển nhiên rất nhỏ yếu, thậm chí kể cả những chủng tộc lân cận cũng không thể mạnh hơn được.

Cũng may liên minh với Yêu Tộc vốn có thực lực tương đương, hơn nữa Tam cảnh Thất địa của cả hai tộc đều được thần thông của cổ đại tu sĩ bố trí cấm chế bảo vệ.

Ngoại trừ một cổng đi vào duy nhất là Thiên Uyên Thành, không có nơi nào có thể tiến nhập vào địa phận hai tộc, vì vậy mới có thể khiến cho hai tộc an tâm tu dưỡng và phát triển, đồng thời có thể đứng sừng sững trên Linh giới tới ngày nay.

Đương nhiên Thiên Uyên Thành được xem trở thành trọng địa của cả hai tộc, chẳng những lúc nào cũng có trụ sở phần lớn tinh nhuệ hai tộc, mà bản thân cũng có một tổ chức trực tiếp tọa trấn ngay tại Thiên Uyên Thành đó là Trường Lão hội, chuyên môn phụ trách phòng ngự bản thành.

Trường Lão hội này tuy rằng thành viên không nhiều lắm, chỉ vốn vẹn mười người, nhưng bất kỳ ai cũng có tu vi từ Hợp Thể trở lên. Mỗi khi có vị nào ngã xuống trong số mười Trường Lão đó, lập tức sẽ từ trong Nhân Yêu hai tộc tuyển ra một tu sĩ Hợp Thể kỳ khác bổ sung vào.

Có như vậy mới giúp cho sức phòng thủ của Thiên Uyên Thành được kiên cố.

Cũng như thế, tu sĩ Nhân Yêu hai tộc muốn tiến vào khu hoang dã chỉ có cách duy nhất là thông qua cổng Thiên Uyên Thành này.

Đối với những tu sĩ bình thường, không dám xâm nhập quá sâu vào khu vực hoang dã, đa số chỉ hoạt động cách Thiên Uyên Thành cỡ một tháng lộ trình mà thôi. Chẳng may lỡ đụng phải cổ thú cùng hung cực ác hoặc những thứ hung hiểm khác, thì còn có cơ hội chạy trốn về Thiên Uyên Thành nhờ che chở.

Đương nhiên cũng có không ít tu sĩ thần thông lợi hại, tài cao mật lớn trực tiếp thâm nhập vào sâu trong khu vực hoang dã.

Tất nhiên lúc đó tỷ lệ ngã xuống tăng cao lên gấp nhiều lần.

Lúc này ngay trên bầu trời của một hồ nước tại khu hoang dã, có vài tên tu sĩ Nhân tộc đang đối mặt hiểm cảnh sắp bị ngã xuống.

Có tổng cộng bốn gã Nhân tộc, hai nam hai nữ, đang bị một đầu cổ thú kỳ lạ rất to lớn vây kín một chỗ.

Thân hình cự thú trông giống như một con rùa biển thật lớn, nhưng trên lưng lại mọc ra hơn mười cái xúc tu trông tựa như vòi bạch tuộc, nó đứng lên huy động từng trận cuồng phong, bóng đen thật mạnh, hình thành một tấm võng thật lớn, đem phía trên không trung bốn người áp chế mạnh bạo.

Ngay cả bốn người này pháp lực cũng không kém, bọn họ đều có tu vi Hóa Thần kỳ, bảo vật khu động cũng không tầm thường chút nào đều chiếu ra vạn đạo hào quang, nhưng vô luận là phi đao phi kiếm hay pháp luân cự trượng, khi đánh vào các xúc tu cũng đều bị văng trở ra, căn bản không thể nào phá vỡ được tầng cự võng này.

Nếu không có một gã trung niên nam tử phục trang kiểu nho sinh, đang sử dụng một kiện pháp bảo ngân sắc Như Ý cực kỳ thần diệu, để ngăn chặn hơn phân nửa áp lực từ chiếc võng to lớn vốn là xúc tu biến thành thì lớp phòng ngự này đã sớm bị phá vỡ mà ngã xuống chết hết rồi.

Thế nhưng bộ dáng người này đang thở hồng hộc, mồ hôi ướt đẫm, khó mà duy trì được bao lâu nữa.

“Hỏa huỳnh, người mau chóng phóng ra Cực Lôi Châu đi, bọn ta sẽ liều mạng một phen” Tên nho sinh thấy tình hình nguy cấp bèn lớn tiếng nói với tên bên cạnh.

“Không được ! Cực Lôi Châu tuy rằng lợi hại, nhưng khoảng không gian nhỏ hẹp như vậy, nếu quăng ra bọn ta sẽ bị liên lụy đấy” Một gã hán tử xấu xí vận giáp y đỏ thẫm sắc mặt biến đổi rồi trả lời.

“Đương nhiên ta biết việc này. Nhưng lúc này phải bất chấp tất cả, con Thạch Nguyên Quy này có thần thông cỡ Luyện Hư sơ kỳ, Bách Linh Như Ý của ta không thể kéo dài được bao lâu nữa đâu, nếu không thử một lần, ta nghĩ dù cho bọn ta muốn liều mạng cũng không còn cơ hội đâu” Tên Nho sinh lớn tiếng quát, trông gã có vẻ vô cùng quyết đoán.

Đại hán giáp đỏ nghe qua lời ấy lại biến sắc, tuy nhiên vẫn chần chờ đôi chút.

Xúc tu cổ thú ngày càng huy động nhanh hơn, thi thoảng nghe tiếng sấm nổ mạnh bạo, kèm theo sức mạnh truyền từ cự vĩng cũng tăng lên không ít.

Ngọc Như Ý biến hóa bạch quang đầy trời, sau vài lần va chạm, nhất thời linh quang ảm đạm đi rất nhiều, nên không thể không đem quang sáng thu nhỏ lại còn phân nửa, khiến cho bốn người chỉ còn cách đầu lưng nhau chống cự lại các đòn công kích của xúc tu to khổng lồ.

Lúc này Đại hán vận giáp đỏ cảm giác được ngay cả một tia may mắn cuối cùng cũng không còn !

Hắn lập tức cắn răng một cái, lòng bàn tay vừa lật chuyển hiện ra một viên châu to cỡ trứng chim.

Viên châu lam quang chói mắt, mặt ngoài cùng phủ chi chít đầy những hoa văn xanh lam, thoạt nhìn thấy vô cùng thần bí.

Vừa thấy Đại hán thật sự đã đem ra lam sắc viên châu, hai vị nữ tu có vài phần nhan sắc bất giác trên gương mặt xinh đẹp trở nên tái mét.

Trong lúc hốt hoảng, một người lăm thềm niệm chú rồi tay áo vung lên, lập tức hơn mười đạo phù lục cao cấp bắn mạnh ra, rồi hóa thành nhiều tầng ánh sáng bao trùm lấy

cả bốn người vào trong.

Một vĩ nữ tu khác giơ tay lên, bay ra một cái Chuông đen tuyền.

Vật này liền phóng đại lên thật lớn, sau một tiếng vang nhỏ “Đương”, một tầng quang hà đen kịt cuộn cuộn bay xuống, cũng tương tự phủ kín mấy người này.

Tên Nho sinh kia hạ quyết tâm, liền tiếp phun ra từng đoàn máu huyết.

Mỗi ngụm sau khi phun ra khiến cho sắc mặt hắn liền trở nên trắng bệch, kể đó dùng ngón tay nhanh chóng điểm chỉ vài cái.

Máu huyết chợt lóe lên rồi chui hết vào Như Ý trên không trung.

Linh quang trên Như Ý vốn đang bị âm đậm, liền lập tức sáng rực lên, trong phút chốc huyền hóa tầng tầng bạch sắc quang hà vô cùng dày đặc.

Hán tử vận giáp đỏ vừa thấy đồng bạn chuẩn bị phòng ngự đầy đủ, kể đó cổ tay run lên không chút do dự liền đem lam sắc viên châu quăng ra ngoài.

Ngay hướng viên châu vừa bay ra, liền hóa thành một đoàn lam quang chói mắt.

Hán tử vận giáp đỏ bấm tay niệm chú để thúc giục, sau khi lam quang quay tròn bay ra liền hóa thành bánh xe thật lớn, rồi hướng đến một chiếc xúc tu đang ngoe nguẩy phóng tới.

“Oanh” vang lên một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Đoàn lam quang cùng xúc tu vừa chạm nhau lập tức nổ tung tóe, một đám khói lam sắc ngay chỗ vừa bùng nổ quay cuồng tản ra xung quanh.

Hơn mười cái xúc tu vốn đang hình thành chiếc võng to lớn, trong nháy mắt bị lam quang bao phủ, đám khói lan tỏa ra xa cả dặm, trong lam quang có tiếng cuồng phong gào thét gầm rú không ngừng.

“Sưu sưu” vài âm thanh nho nhỏ vang lên.

Mấy đạo kinh hồng đang bay theo đám khói thoát ra, sau mấy cái chớp động liền liên kết với nhau nhằm hướng chân trời mà lao đi.

Bên trong độn quang chính là bốn gã nam nữ trông hết sức chật vật !

Trong đó, trên người tên Nho sinh vết máu loang lổ, một cánh tay đã bay đi mất.

Ba người còn lại quần áo cũng tả tơi, sắc mặt tái nhợt dị thường, ai nấy cũng đều bị thương không nhẹ.

Cũng còn may bốn người này cũng chưa mất đi khả năng phi hành, độn quang chớp động vẫn lấy tốc độ kinh người phóng đi như bay.

Một lát sau, khói mù trên không trung mới tản ra, lam quang chợt lóe lên rồi cũng tan đi mất.

Chỉ thấy con cổ thú cự quy kia, trong hơn mười cái xúc tu thì phân nửa đã hóa thành hư ảo, những cái còn lại cũng bị cháy khét lẹt hết một nửa, trông bộ dáng không còn nguyên vẹn chút nào.

Một tiếng rống giận dữ từ trong miệng cổ thú truyền ra, lục quang chợt lóe phủ đều lên những xúc tu không trọn vẹn, tuy nhiên một lần nữa chúng lại tiếp tục được sinh trưởng dài ra, tiếp theo xung quanh mặt hồ nổi lên từng trận ba đào mãnh liệt, một lượng lớn nước dưới hồ bị hút lên cao, rồi hóa thành một mảnh thủy vân trải rộng khắp mấy mẫu, rồi nhắm hướng thoát đi của bốn người mà phá không đuổi theo.

Bốn người phía trước thấy vậy trong lòng hoảng hốt, tự nhiên liều mạng thúc giục độn quang bay nhanh, cố gắng bỏ xa đám thủy vân kia.

Tuy đám mây đó vô cùng to lớn, nhưng tốc độ không thể so với độn quang phía trước do bốn người hợp lực lại, nên có chênh lệch đôi chút.

Bốn người chia ra hai trước hai sau, không bao lâu sau đã bay xa cả trăm vạn lý.

Mà càng về sau, ngược lại khoảng cách giữa độn quang cùng thủy vân ngày càng kéo gần lại.

Chẳng phải do thủy vân đột nhiên tăng tốc nhanh hơn, mà do bốn gã Nhân tộc phía trước mang thương tích đầy người, lại trải qua một phen liều mạng điên cuồng phi độn, rốt cuộc pháp lực đã tiêu hao khá nhiều.

Đương nhiên cả bốn người đều biểu hiện tình hình bất ổn giống nhau, nhưng rõ ràng thực lực bọn họ căn bản không thể kháng cự lại được cổ thú, nên tự nhiên đành phải thúc thủ vô kế khả thi.

Cuối cùng cũng phi hành tới trước được hơn mười vạn dặm, bất quá hai bên cách nhau chỉ hơn trăm trượng, phía sau bất chợt truyền ra tiếng rống thật to của cổ thú, đột nhiên thủy vân mờ dần đi, tiếp theo sau một tiếng “Phanh” liên tục động nổ tung vang ra.

Sau một trận quay cuồng, thủy linh trắng xóa lập tức tiêu tán, con cự quy lại biến đi đâu mất.

Mấy người phía trước đang phi độ lúc nào cũng để ý đến tình hình phía sau. Vừa thấy cảnh này, tên Nho sinh cự tay biến sắc rồi thất thanh kêu lên một tiếng “Không xong”.

Nhưng bốn người bọn hắn chưa kịp bàn kế sách đối phó, thì độ quang trên không đột nhiên bị dao động, có vài xúc tu đen tuyền chọt lóe lên rồi hiện ra, hướng mấy người bên dưới mà hung hăng đập xuống theo thế sét đánh không kịp bưng tay.

Dù chưa thật sự chạm tới, nhưng áp lực cuồng phong thật lớn ép xuống độ quang run rẩy liên tục lúc ẩn lúc hiện không ngừng.

Cả bốn người đều hét lên, cơ hồ làm theo bản năng rồi độ quang lập tức chia ra làm bốn hướng khác nhau mà bỏ chạy.

Tuy rằng trước mắt bọn họ tránh được một kích hung ác như trời giáng, nhưng đồng thời cũng bị phân chia ra mỗi người chạy về một phương, rồi cùng liếc mắt nhìn nhau sắc mặt đều khó coi dị thường.

Vừa rồi bốn người bọn họ liên hợp pháp lực với nhau, thế mà không thể bỏ xa được cổ thú lại còn bị đánh cho rã ra, bây giờ muốn bảo toàn tính mạng chỉ sợ là si tâm vọng tưởng mà thôi.

Bóng đen thật to lớn trên không trung chọt lóe lên, thân hình cự quy cũng theo hư không mà hiện ra, hai con mắt xanh lè quét qua bốn người rồi lạnh lùng liếc mắt một cái.

Trong lòng mấy người Nho sinh cảm giác chùng xuống, đa phần đều biết chạy trốn

không khỏi năng.

Bất quá bốn người này đã có thể tu luyện đến cảnh giới này, lại còn dám xâm nhập vào sâu trong khu hoang dã, cũng là những người có ý chí khác thường, đương nhiên sẽ không dễ dàng khoanh tay chịu chết.

Thần sắc bọn họ đều rung lên mạnh mẽ, tất cả đều phóng ra bảo vật, quyết liều chết một trận.

Cổ thú cự quy thấy vậy gầm nhẹ một tiếng, trong mắt hiện ra một tia khinh miệt y như con người, hơn mười xúc tu trên lưng đều vung lên, liền hóa thành một mảnh đen nghịt.

Trước mắt thấy hai bên người và thú sẽ tiếp tục xảy ra đại chiến, không ngờ trên sắc mặt bọn chúng đột nhiên cùng hiện lên vẻ kinh dị, cơ hồ đồng thời cùng ngó về một hướng trên không trung.

Chỉ thấy một chỗ trên cao hơn trăm trượng, không biết từ lúc nào xuất hiện rất nhiều lôi cầu thật lớn.

Lôi cầu tỏa ra ánh bạc lóng lánh, vô số quang điện chớp động rõ ràng không ngừng, nhưng lạ lùng là không phát ra bất kỳ một tiếng động nào, quang cảnh vừa tĩnh vừa động như thế lại hoàn toàn mâu thuẫn, tự nhiên khiến cho mọi người lâm vào một cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Nhưng cả bốn người cùng cổ thú này chưa kịp phản ứng gì thì đột nhiên lôi cầu nổ tung ra, thể tích bất chợt cường bạo phóng to lên mấy lần.

Tiếp theo liên tục vang lên tiếng gầm rú, quang điện dày đặc theo lôi cầu tan vỡ bắn ra, sau một lúc chớp động, trong nháy mắt lại hình thành một pháp trận hình tròn có đường kính rộng tới mấy trượng.

Bên trong pháp trận này hoàn toàn được hình thành từ ngân sắc quang điện, kế tiếp vô số ngân sắc phù văn đều đồng thời hiện lên.

Lại một tiếng sét đánh kinh thiên động địa.

Một đạo quang điện thô to như hàng động chợt lóe lên rồi điện quang vụt tắt, một

thân ảnh ngã nghiêng vừa hiện ra ngay giữa lôi trận.

Thân ảnh người này vừa mới ổn định, thế nhưng không kể gì đến những người xung quanh liền chửi ầm lên :

“Lôi Vân Tử, tên tiểu tử nhà ngươi ! Lần sau đừng để ta gặp phải, nếu không ta quyết không bỏ qua đâu”.

Chương 1748: Lôi Vân Tử Và Lôi Quang Pháp Trận

Bóng người rõ ràng là một gã nam tử vận thanh bào, trên lưng mang một cặp cánh trong suốt, khuôn mặt trông rất bình thường, nhưng thần sắc mang vẻ hết sức buồn bực oán hận.

Nho sinh cụt tay trong lòng vừa động, nhất thời thần niệm đảo qua.

Kết quả làm hấn ngấn ra, lập tức trên mặt lộ ra vẻ mừng rỡ, liền vội vàng lớn tiếng hô to :

“Tiền bối cẩn thận, phía dưới chính là Thạch Nguyên Quy vốn đã có linh trí, thập phần đáng sợ”.

“Thạch Nguyên Quy !” Tên thanh niên vừa nghe qua lời này, tựa hồ như lúc này mới phát giác ra sự hiện diện của bốn người cùng một thú ở bên dưới, nhưng sau khi ánh mắt đảo qua lại cười phá lên :

“Các người thuộc Nhân tộc ! Hảo, được lắm, vậy là nơi đây cách Thiên Uyên Thành không xa rồi”.

Thanh niên nam tử vốn căn bản không hề để ý đến cổ thú cự quy, bộ dáng hoàn toàn không thèm ngó tới.

Còn cự quy tựa hồ cảm thấy tên nam tử trên không trung chẳng dễ chọc vào, linh trí nó không hề thấp, hai mắt xoay tròn nhìn láo liên, vẫn chưa dám tùy tiện công kích.

“Nơi đây cách Thiên Uyên Thành không xa lắm, nếu tiền bối không chê bai, bốn người vẫn bồi nguyện làm người dẫn đường vậy” Đại hán giáp đỏ cũng phát hiện tương tự, đúng là tu vi của nam tử trên kia thâm sâu không lường được, sau khi thần niệm lướt qua căn bản không thể tra ra được nông sâu, bây giờ tựa như người đang chết đuối lại vớ được cọng rơm cứu mạng vậy, nên hấn hét to lên.

Nho sinh cùng hai vị nữ tu còn lại cũng liên tục gật đầu đồng ý.

“Dẫn đường à, ừm, cũng tốt. Bất quá hãy chờ một chút, đầu Thạch Nguyên Quy này cũng có chút chỗ cần dùng tới, hãy đợi ta thu lấy nội đan rồi cùng lên đường một thể !” Thanh niên sau khi mỉm cười, lúc này mới nhìn về phía cổ thú.

Con Thạch Nguyên Quy này tuy không hiểu được ngôn từ bọn họ nói chuyện với nhau, nhưng cũng phát hiện ra ánh mắt tên thanh niên ngó qua, trong lòng bỗng nhiên mất tự chủ nhất thời phát lạnh, nó gầm lên một tiếng, không chút lưỡng lự há miệng ra, một cây cột sáng thô to màu lam hướng không trung phun ra, đồng thời hơn mười cái xúc tu trên lưng cùng nhau xoắn tít bay ra, hóa thành vô số bóng đen bao trùm lấy thanh niên nam tử.

Con thú này có dự cảm không tốt, có thể người này sẽ đe dọa tính mạng của nó, nên cuồng tính bật trời dậy.

Mới vừa thấy đòn công kích kinh người của cự quy, bốn người phía dưới sắc mặt đại biến, vội vàng thúc giục bảo vật hóa thành tầng tầng hào quang để tự vệ, rồi yên lặng lui ra phía sau vài bước.

Thanh niên mang cánh bay lơ lửng trên không trung trông thấy thế lại phát ra một tràng cười dài.

Chỉ thấy hắn phất tay áo về phía trước, nhất thời một quang sáng màu xám hiện ra chắn trước người hắn.

Cột sáng lam sắc đánh lên quang sáng nọ, thoáng thấy hào quang chột lóe rồi âm thầm biết mất không để lại dấu vết.

Nhìn thanh thế tấn công thật kinh người, nhưng một chút hiệu quả cũng không có.

Bóng đen rợp trời lại biến thành đại vồng, phủ xuống tràn ngập khắp nơi, mí mắt tên thanh niên chẳng buồn chớp chút nào, nhưng cặp cánh sau lưng đột nhiên vỡ mạnh, thỉnh thoảng tiếng sấm nổi lên, vô số điện quang trắng xanh trên cặp cánh đều hiện ra, “Bình ba” một âm thanh rất to ngân vang liên tục trong không trung.

Đồng thời lúc này, cánh tay tên thanh niên thoáng động, bàn tay đen thui từ trong tay áo tung ra một trảo đón đầu cự vồng.

Đang trời quang mây tạnh bỗng vang lên một tiếng sấm sét !

Một màn kinh người hiện ra.

Ngay khi ngũ trảo được tung ra, trong nháy mắt những tia quang điện trắng xanh trên không trung đều tập trung kéo về cùng một chỗ, mang theo tiếng động âm đùng, rồi lập tức hóa thành một bàn tay khổng lồ cũng màu trắng xanh to hơn một trượng, toàn bộ đều được hợp lại từ những tia quang điện đan xen vào nhau.

Năm ngón tay xòe ra, những xúc tu hóa thành cự vồng lại bị bàn tay lôi điện khổng lồ dễ dàng phá tan như rọc giấy, kế tiếp bàn tay chọt lóe lên rồi biến mất.

Đồng thời lúc đó, ngay trên đỉnh đầu cự quy tia chớp hiện lên một đạo quang điện thật lớn, lập tức nhoáng lên rồi một lần nữa hóa thành bàn tay khổng lồ, bất ngờ tung ra một trảo như sét đánh không kịp bịt tai.

Một đòn công kích điện quang hỏa thạch này khiến cho cự quy kia không kịp phản kháng, lập tức liền bị điện quang màu xanh phá vỡ đi hộ thể, trực tiếp đánh thẳng lên thân hình rắn chắc của nó.

Vang lên một tiếng sấm thật lớn, quầng sáng trắng xanh bỗng bành trướng lên, vô số điện quang liền hiện ra.

Cũng không biết luồng quang điện đó có uy lực gì đáng sợ, thế mà khi thân hình Thạch Nguyên Quy bị điện quang chạm vào, chỉ vài cái chớp động lập tức biến thành tro bụi, thậm chí cả tiếng kêu la thảm thiết cũng chưa kịp thốt ra.

Điện quang chọt lóe lên rồi sau đó biến mất, chỉ còn lại mỗi viên yêu đan nhỏ tựa trứng chim, đang lặng lẽ lơ lửng giữa không trung.

Ánh mắt thanh niên chợt lóe, không nói lời nào tung ra một trảo, tiếp theo vang lên một tiếng “Sưư”, lập tức yêu đan hướng lên trời cao bắn nhanh đi, bay thẳng vào tay của hắn.

Tên thanh niên sấm soi nhìn qua yêu đan vài lần, sau đó linh quang chợt lóe trực tiếp thu cất vào, rồi hướng mấy người Nho sinh thân nhiên nói : “Tốt lắm, có thể khởi hành rồi”.

Bọn bốn người Nho sinh sớm chứng kiến đều há mồm trợn mắt.

Con Thạch Nguyên Quy này rất lợi hại tương đương với tu vi Luyện Hư kỳ, bản thân bọn họ vừa mới nếm mùi đau khổ, thiếu chút nữa toàn bộ đã ngã xuống rồi. Vậy mà vị thanh niên xa lạ đứng trước mặt đây, lại đối mặt với con thú này chỉ cần vung tay nhẹ nhàng đã đánh chết được cự quy.

Thật sự không còn gì để nói, chẳng lẽ cảnh giới đối phương còn cao hơn nhiều so với dự đoán lúc trước của bọn họ.

“Xin hỏi tôn tính đại danh của tiền bối, chẳng lẽ người là Thánh giai tu sĩ đạt tới cảnh giới Hợp Thể kỳ rồi” Nho sinh sau khi hít sâu một hơi vội vàng thi lễ, cực kỳ kính cẩn hỏi.

“Hợp Thể ? Tại hạ còn chưa đạt tới đâu, về phần danh tính tại hạ họ Hàn” Thanh niên liếc qua Nho sinh một cái, trả lời hết sức bình thường.

Tên thanh niên nam tử này rõ ràng đúng là Hàn Lập.

Hiện tại đã là thời điểm cách lúc trước hơn trăm năm từ khi hắn quay về Phong Nguyên Đại Lục bằng Truyền Tống Trận.

Năm đó hắn từ Lô Minh Đại Lục truyền tống tới một nơi cực kỳ hẻo lánh ở Phong Nguyên Đại Lục, xung quanh Truyền Tống Trận ngoại trừ nhân thủ của Thiên Vân được phái tới để thủ hộ, cũng không có dị tộc nào khác.

Sau khi hắn đưa ra Ngọc giản chứng minh thân phận, lập tức thuận lợi nhẹ nhàng rời đi.

Nhưng hắn không thể nào nghĩ tới, hành trình quay về Nhân tộc lại gặp ghềnh khó khăn và lâu dài đến thế.

Lúc đó với thần thông của hắn, cho dù đối mặt với Hợp Thể kỳ cũng không quá sợ hãi.

Nhưng thật sự Phong Nguyên Đại Lục quá rộng lớn, hơn nữa trên đường đi xuất hiện vô số hiểm cảnh kỳ dị, lại còn thu mua một ít vật phẩm trong khu vực dị tộc.

Cho dù Hàn Lập tập trung hết tinh thần cảnh giác để ứng phó hết mọi tình hình, thế nhưng vẫn có vài lần phải đối mặt với hiểm cảnh tưởng đâu đã ngã xuống rồi.

Có một đợt bị đàn cổ thú khoảng bảy tám con cấp Hợp Thể đuổi giết suốt mấy tháng trời, may mắn dựa vào lượng linh đan cùng linh thạch dư giả, cuối cùng mới cắt đuôi được đàn thú đó. Lại có lần tiến vào Kỳ Hàn Tuyệt Địa, đáng sợ nhất là bị một luồng quý khí quán lấy cơ thể, nếu không phải do khí lạnh màu lam kích thích Ngũ Sắc Hàn Diễm trong thể nội khiến cho nó thăng cấp, rồi quay ngược lại hấp thu luôn loại khí âm hàn kỳ dị đó, chỉ sợ lúc đấy hắn đã vĩnh viễn hóa thành một tòa điêu khắc băng giá mãi mãi lưu lại nơi đó.

Chỉ có thể mà cũng khiến cho hắn tổn hết cả năm trời, cuối cùng mới có thể thoát thân khỏi tuyệt địa.

Lại có một lần, hắn đụng với một đám dị tộc cao giai, bọn kia thấy hắn đơn độc nên nảy sinh ý muốn giết người đoạt bảo.

Kết quả sau một phen đại chiến, hắn đã thi triển hầu hết các đại thần thông vốn có, thậm chí phóng ra Phệ Kim Trùng cùng với Huyền Thiên Tàn Nhận, rồi liên tiếp đánh chết bảy tám tên tu vi Luyện Hư, thậm chí còn làm bị thương nặng hai gã Hợp Thể kỳ nữa, nhưng bản thân cũng trúng phải một loại kỳ độc, khiến cho đại thương nguyên khí nên phải tìm đường chạy trốn chết.

Lần bị thương đó, hắn phải bế quan hết mười mấy năm ở một chỗ hết ức bí ẩn, mới có thể hồi phục lại nguyên khí đồng thời hóa giải hoàn toàn chất độc đó.

Trên đường đi sau đó, đương nhiên hắn càng phải hết sức cẩn thận, thế nhưng vẫn liên tục đụng phải hiểm cảnh, khiến hắn bực bội không thôi.

Hiện tại, cuối cùng hắn cũng biết, vì sao khi nhắc tới sự tình đi xuyên qua đại lục, dù cho là Hợp Thể kỳ tồn tại cũng đều biến sắc.

Với thần thông bấy giờ, có mấy lần thiếu chút nữa hắn đã đi đời nhà ma rồi, bình thường có không ít Hợp Thể kỳ bị ngã xuống bởi vì ngao du xuyên đại lục kiểu này.

Nhưng cũng phải nói cho rõ, hình thức du lãm kiểu này đều là tồn tại đỉnh giai ở các tộc, sau khi đạt tới tu vi đại thành mới bắt đầu tính tới chuyện xuyên đại lục. Phải trải qua

nhiều hiểm cảnh kỳ dị như thế, mới giúp cho bọn họ một lần nữa ma luyện tâm tính, biết đâu có thể chính mình đạt được một cơ duyên tạo hóa nào đó.

Tương tự như vậy, trên đường phản hồi Nhân tộc, Hàn Lập đã đối mặt rất nhiều hiểm nguy mà không chết, nên thu hoạch rất lớn thật sự khó thể tưởng tượng được.

Không chỉ trên đường đi, chỉ cần ở sâu trong khu hoang dã thì phần lớn đã thu thập được nhiều tài liệu quý hiếm rồi, hơn nữa dọc theo đường đi hẳn dừng chân tại lãnh địa của một số dị tộc, theo đó đa phần đã học lóm được vài bí thuật pháp quyết không giống với công pháp của Nhân tộc, khiến cho hẳn được lợi rất lớn.

Vị sở người dị tộc phát hiện, mỗi lần hẳn chỉ tìm hiểu ở những khu vực lân cận bên cạnh lãnh địa dị tộc, và chỉ tiến nhập vào những thành thị nào mà không có hiện diện của tồn tại cấp đỉnh giai.

Kể từ đó, những mối nguy hiểm dần dần được giảm bớt đáng kể.

Nhưng dù sao đi nữa, cũng không phải lần nào cũng được bình yên vô sự. Có một dạo hẳn đi vào một thành nhỏ của một dị tộc được gọi là Minh tộc, nhưng lại bất ngờ gặp được một tên dị tộc nhân tự xưng là “Lôi Vân Tử”.

Tên này rõ ràng cũng chỉ có tu vi Luyện Hư trung kỳ thôi, thế nhưng chỉ cần liếc mắt qua đã phát hiện ra thân phận dị tộc nhân của hẳn.

Tự nhiên lúc đó hai người bùng nổ một hồi đại chiến.

Kết quả Hàn Lập vốn nghĩ có thể dễ dàng tiêu diệt được đối phương, nhưng không ngờ khi phát hiện ra, hẳn căn bản không thể vây khốn được một gã chỉ có tu vi Luyện Hư trung kỳ.

Tên dị tộc nhân này là Lôi Vân Tử, lại được may mắn trời sinh đã có thể thao túng cùng lúc năm loại sức mạnh lôi điện khác nhau, dựa theo truyền thuyết hẳn được gọi là “Ngũ Lôi Thân Thể”, hơn nữa công pháp hẳn tu luyện lại là đại thần thông thượng cổ Lôi Đình vốn đã sớm thất truyền từ lâu, lại có thể tùy thời đem cơ thể cùng lôi điện tự do chuyển hóa. Tuy rằng bị giới hạn theo tu vi nên không thể kéo dài được lâu, nhưng cũng đủ làm cho Hàn Lập giương mắt ra nhìn mà vô kế khả thi.

Càng nghịch thiên hơn chính là, vị Lôì Vân Tử này lại là một Trận Pháp tông sư rất có danh tiếng trong Minh tộc, hẳn đã kết hợp chính bản thể với Lôì Đình thần thông, nghiên cứu ra một loại độc môn chính là Lôì Quang Pháp Trận. Hẳn tùy thời có thể đem lôì điện trong thể nội biến hóa thành các loại trận pháp có khả năng vây địch hoặc công kích cùng phòng ngự, thật sự không còn gì để nói nữa.

Đương nhiên với đại thần thông của Hàn Lập, tên Lôì Vân Tử này cũng tương tự đường mơ tưởng có thể chiếm được tiện nghi, hai người sau khi trải qua một cuộc chiến kéo dài hơn tháng trời, ngược lại quay ra kết giao bằng hữu.

Tất nhiên Hàn Lập cảm thấy tò mò với Lôì Quang Pháp Trận của đối phương có thể thao túng được lực lượng lôì điện, còn Lôì Vân Tử lại rất hứng thú với Ích Tà Thần Lôì cùng Lôì Văn Cô Động Thuật mà năm xưa Hàn Lập lĩnh ngộ ra từ Thiên Lôì Mộc.

Vị này cùng Hàn Lập bèn bàn nhau, hai người tìm một chỗ ở rồi trao đổi cho nhau những tâm đắc của bản thân.

Kết quả là Hàn Lập đương nhiên học được vài loại Lôì Quang Pháp Trận rất có chỗ dùng đến, đối phương cũng hấp thụ được một ít Ích Tà Thần Lôì từ Hàn Lập và cũng học xong Lôì Văn Thuật.

Hai người lúc này mới vừa lòng chia tay nhau.

Bất quá là không biết do Lôì Quang Pháp Trận tu luyện quá khó hay do Lôì Vân Tử cố tình dấu đi những chỗ quan trọng nào đó, khiến cho Hàn Lập sau khi tu luyện vẫn chưa thể điều khiển theo ý muốn được, hơn nữa ngay khi thi triển lúc nào cũng xuất hiện vài trục trặc nho nhỏ.

Nên làm cho hẳn luôn cảm thấy bực bội.

Ngay lúc vừa rồi, hẳn bỏ công ra rà soát lại rất kỹ lưỡng toàn bộ trận pháp, rốt cuộc Hàn Lập đã có thể hiểu thông được đến tám chín phần.

Cho nên chuyện này làm cho hẳn đối với Lôì Vân Tử luôn oán giận không thôi.

Tuy vậy, hẳn cũng giống như thế, trong Lôì Văn Thuật có động tay động chân vài chỗ, mỗi khi đối phương cô động lôì châu, thì trong mười lần cũng không sai biệt lắm có

thể thành công được một lần.

Chương 1749: Trở Về Thiên Uyên Thành

Kể từ đó, Hàn Lập chỉ có thể dựa vào thực lực chính mình, trên suốt đường đi tiêu hao rất nhiều tinh lực cùng tài trí và tận dụng thành tựu trận pháp của mình, để tu sửa từng chút một nhằm nâng cao hiệu quả của Lôì Quang Pháp Trận.

Vừa rồi đột nhiên hắn xuất hiện bên trong lôì điện Truyền Tống Trận, chính là một trong những loại Lôì Quang Pháp Trận mà hắn rất xem trọng.

Pháp trận này có thể dùng lôì điện chi lực để hình thành nên một truyền tống pháp trận cự ly ngắn, có thể truyền tống trong phạm vi vạn dặm trở lại.

Nếu đổi lại Lôì Vân Tử sử dụng pháp trận này, cơ hồ có thể truyền tống chính xác đến một địa điểm trong phạm vi trăm trượng, hơn nữa chỉ cần vài nhịp hô hấp liền có khả năng hoàn thành truyền tống.

Do không có được hoàn chỉnh mấy chỗ quan trọng trong pháp quyết, cho nên dù Hàn Lập có cố gắng chỉnh sửa đến mấy, cũng chỉ có thể truyền tống đến một nơi nào đó trong phạm vi vạn dặm mà không thể xác định trước được điểm đến, hơn nữa từ lúc thi pháp đến khi hoàn tất Lôì Vân Tử chỉ tốn một nửa thời gian mà thôi.

Truyền tống trận vừa rồi chính là do Hàn Lập lại một lần nữa thử nghiệm cải tiến, kết quả tự nhiên vẫn y như cũ.

Vì chuyện này mà khiến cho hắn cực kỳ oán giận Lôì Vân Tử, rồi nhịn không được mà chửi toáng lên vài câu.

Mà tính cho tới lúc này, từ khi hắn đặt chân về tới Phong Nguyên Đại Lục đến bây giờ, không ngờ đã tiêu tốn gần trăm năm trời.

Sau khi liếc mắt nhìn đám người Nho sinh, trong lòng Hàn Lập bất chợt lại vui hẳn lên.

Tuy rằng chỉ dựa trên một ít thông tin có được từ địa đồ đại lục quá mức đơn giản,

hắn cũng thừa biết bản thân đã ở rất gần với khu vực Nhân tộc, nhưng dù sao cũng không thể tính toán chính xác được.

Hơn nữa mấy người này chính là người cùng tộc mà hắn đã nhiều năm qua mới gặp lại, sau khi xác định được chắc chắn Thiên Uyên Thành không còn bao xa nữa, trong lòng hắn vô cùng hưng phấn.

Đã nhiều năm lưu lạc bên ngoài, hằng ngày chỉ tiếp xúc với dị tộc và mãnh thú, tự nhiên khiến cho Hàn Lập có cảm giác rất nhớ nhà.

Quan trọng hơn là ..., trong lòng Hàn Lập vẫn còn vướng bận sự tình phi thăng của Nam Cung Uyển, không biết ái thiếp hắn có phi thăng thành công lên Linh giới hay không, đồng thời có tới Thiên Uyên Thành hay không.

Các loại ý niệm trong lòng Hàn Lập tựa như cơn thủy triều tung lên rồi hạ xuống, thế nhưng trên mặt vẫn không biểu lộ sự tình, vẫy tay lên thả ra một chiếc phi xa màu xanh lóng lánh.

Phi xa dài khoảng bảy tám trượng lơ lửng trên không trung, hầu như mặt ngoài bao phủ một lớp phù văn huyền ảo, phía trước xe còn có hai đầu Cự Lang khô lồi thú trên lưng đều mọc ra cặp cánh.

“Trông bộ dáng các người đều bị thương không nhẹ chút nào, e rằng không có khả năng phi hành đường dài, hãy lên xe mà yên tĩnh dưỡng thương đi, chỉ cần cho ta biết đường đi là được” Hàn Lập thân nhiên phân phó.

"Đa tạ đại ân tiên bối!"

"Văn bối tuân mệnh!"

Bốn người Nho sinh nhất thời vui vẻ liên tục nói lời cảm tạ.

Tuy rằng bọn họ nghe qua Hàn Lập phủ nhận bản thân là tu sĩ Hợp Thể kỳ, nhưng cũng biết rõ tu vi đối phương tuyệt đối không phải chỉ cỡ như những tồn tại Luyện Hư bình thường khác, nếu không thì làm sao có thể dễ dàng diệt sát được Thạch Nguyên Quy vốn tương đương với Luyện Hư cấp, vì vậy tự nhiên không dám kháng lệnh đối phương”.

Huống chỉ hiện tại nguyên khí mấy người bọn họ đang bị thương trầm trọng, cho nên cái loại mệnh lệnh có lợi như vậy cầu còn không được cơ mà.

Nguyên bản đường xá từ đây hồi Thành cũng thật khó khăn, hiện tại lại được một vị tu sĩ lợi hại như vậy đi cùng, xem ra chẳng còn gì lo lắng nữa.

Vì thế độn quang cả bốn người cùng bay vào phi xa.

Hàn Lập tức thì khoát tay, hai đạo thanh sắc pháp quyết bắn ra, rồi chợt lóe lên chui vào trong thân hình hai con thú khôi lỗi.

Thú khôi lỗi vốn nhìn tựa như những món đồ không có sinh mạng, bỗng nhiên truyền ra tiếng gầm nhẹ, giống như vừa mới được hồi sinh, nhất thời quạt mạnh cặp cánh chạy như bay về phía trước.

Phù văn trên phi xa màu xanh quay cuồng từng trận, trong chốc lát hiện lên một tầng thanh quang bao bọc toàn bộ vào bên trong, tiếp theo chợt lóe lên rồi hóa thành một đoàn thanh quang nhắm hướng chân trời mà bắn đi.

“Các người là tu sĩ ở Cảnh nào ? Đã rời khỏi Thiên Uyên Thành bao lâu rồi ?” Hàn Lập khoanh chân ngồi ở giữa phi xa, hướng mấy người này hỏi một câu.

“Khởi bẩm tiền bối, tông môn bốn người vẫn bối vốn xuất thân từ Huyền Vũ cảnh, từ khi rời đi Thiên Uyên Thành cũng đã được nửa năm rồi !” Nho sinh hần nhiên là thủ lĩnh của nhóm bốn người này, cung kính trả lời.

“Nửa năm à ! Nói vậy mọi tình huống gần đây của Thiên Uyên Thành hẳn là biết rất rõ” Chân mày Hàn Lập khẽ động rồi hỏi.

“Mấy người bọn vẫn bối đã từng ở lại Thiên Uyên Thành khá nhiều năm, thật sự đối với tình hình trong thành cũng biết được chút ít. Nhưng tiền bối cũng biết, tu vi bọn vẫn bối không cao, nên có một số chuyện bí mật chắc chắn không được rõ lắm” Nho sinh dường như đoán được tâm ý của Hàn Lập, trả lời có chút cẩn thận.

“Hắc hắc, đừng lo lắng gì cả. Hàn mỗ vốn cũng xuất thân từ Thiên Uyên Thành, chính là nhiều năm qua vì bất ngờ nên phải rời đi, ta chỉ muốn biết một số tình huống trong Tộc và Thiên Uyên Thành mà thôi. Bất quá hiện tại Thiên Uyên Thành vẫn bình an

vô sự, xem ra năm đó đám dị tộc tiến công bị thất bại rồi” Hàn Lập cười nhẹ một tiếng.

“Dị tộc tấn công ? Nguyên lai lúc đó tiền bối đã ly khai Thiên Nguyên thành ! Năm đó mấy tộc xung quanh cùng liên thủ tấn công bản thành, nhưng nhờ có Nhân tộc và Yêu tộc phối hợp phòng thủ, nên hai bên đều có thảm thương trầm trọng, dường như đã có Hợp Thể kỳ bị ngã xuống. Nhưng nghe nói cuộc chiến đang tới hồi kịch liệt thì tự dừng đại quân dị tộc bỗng nhiên bất ngờ rút quân, lúc này mới khiến cho Thiên Uyên Thành được trở lại bình yên vô sự” Trước hết Nho sinh cả kinh, nhưng cũng thành thật trả lời.

“Rút quân !” Hàn Lập sờ sờ cằm, lộ ra vẻ mặt trầm ngâm.

“Không sai ! Nhưng nguyên nhân cụ thể lại có nhiều người nói khác nhau, có người bảo Nhân Yêu hai tộc chúng ta đã phái ra lực lượng tinh nhuệ, rồi tập kích địa phận của mấy tộc đó, bức bách bọn chúng buộc phải lui quân về phòng thủ. Lại có người bảo nguyên do xuất thế Huyền Thiên chi bảo, nên đám người dị tộc đó đều chuyển hướng đi tranh đoạt bảo vật” Tiếp theo Hán tử giáp đồ trả lời một câu.

“Có tin đồn gì về Huyền Thiên chi bảo ?” Trog lòng Hàn Lập thoáng rung mình, nhưng ngoài mặt không hề biến đổi.

“Thật ra, việc này năm xưa truyền tai nhau có chút mơ hồ và thần kỳ ! Có người bảo là bên trong dị tộc nào đó đột nhiên sinh ra linh bảo. Lại có người bảo tự nhiên xuất hiện một Thánh giai đến từ đại lục khác bỗng nhiên mang theo linh bảo đi tới đại lục chúng ta. Cũng có những lời đồn thổi, nói người từ hạ giới phi thăng lên mang theo linh bảo và đang ở trong Tộc chúng ta” Nho sinh cười khổ một tiếng rồi đáp.

“Ha hả, tu sĩ phi thăng từ hạ giới à !” Hàn Lập nghe vậy, chẳng những không hề sợ hãi mà còn cười rộ lên.

“Tiền bối cũng thấy quá hoang đường đúng không, Huyền Thiên chi bảo đó sao lại là một món bảo vật có xuất xứ từ hạ giới được chứ, cũng không biết lời đồn này xuất phát từ đâu nữa” Một trong hai nữ tu sĩ cũng thản nhiên cười nói.

“Đích xác có chút khó tin. Được rồi, ta muốn hỏi ... thêm một câu nữa, một hai trăm năm gần đây trong Tam cảnh Thất địa có phát sinh đại sự gì không ?” Hàn Lập không đề cập đến chuyện đó nữa, rồi gật gật đầu tiếp tục hỏi.

“Gần một hai trăm năm nay, trong Tam cảnh Thất địa chính xác đã xảy ra không ít đại sự gây chấn động toàn Tộc, bất quá nếu nói cho hết e rằng phải mất nửa khắc mới có thể nói xong” Nho sinh cười cầu tình rồi trả lời.

“Không sao đâu, lộ trình còn dài như thế, cũng đủ để các vị đạo hữu thuật lại cho ta biết vài phần” Hàn Lập lộ ra biểu tình cười tủm tỉm.

“Nếu tiền bối đã nói vậy, đương nhiên mấy người văn bối sẽ thuật lại tường tận” Nho sinh cung kính nói.

Lúc này hắn vừa mới phục dựng một ít đan dược, cũng xuất ra một khối linh thạch, bắt đầu chậm rãi từ từ khôi phục lại nguyên khí.

“Đại sự phát sinh gần nhất trong vòng hai trăm năm trở lại đây, chính là Thiên Diêu Linh Hoàng, nhân vật tối trọng yếu trong Tam cảnh đã hết thọ nguyên cách đây mấy mươi năm, chuẩn bị tuyển chọn ra một Linh Hoàng mới trong số toàn thể Nhân tộc. Tiếp theo, chính là đứa bé gái của Thất Yêu Vương Nam Ly Giao Vương bị mất tích, vì chuyện này mà Nam Ly Giao Vương đem quyền lực ra náo loạn long trời lở đất...” Thần sắc Nho sinh hết sức nghiêm túc, bắt đầu kể lại.

Đại hàn giáp đò cùng với hai nữ tu ngồi một bên, thỉnh thoảng xen vào bổ sung những nội dung còn thiếu.

Hàn Lập vừa nghe mấy người này thuật lại, lúc đầu thần sắc bất động, dần dần có chút động dung, nhưng không lâu sau bắt đầu âm trầm biến đổi.

Tựa hồ mấy năm hắn rời đi, Nhân Yêu hai tộc đích xác đã xảy ra nhiều chuyện kinh thiên động địa.

Ước chừng nửa ngày sau, cuối cùng Hàn Lập cũng đã nghe mọi người thuật lại xong.

Âm thanh đang nói chuyện bỗng dừng im ắng lại, cả người hắn nhất thời lâm vào trạng thái trầm ngâm.

Bốn người Nho sinh thức thời không mở miệng nói chuyện tiếp, mà cung kính chờ đợi phản ứng của Hàn Lập.

“Những năm gần đây, ở Thiên Uyên Thành các người có nghe qua một nữ tu phi

thăng từ hạ giới tên là Nam Cung Uyển không ?” Sau khi thần sắc được thu lại, đột nhiên hắn hỏi ra một câu như vậy.

“Nam Cung Uyển ! Cái tên này thật chưa nghe qua. Nếu muốn hỏi về những thủ vệ Thiên Uyên Thành thì bọn ta có lẽ không rõ lắm, nhưng số ượng tu sĩ phi thăng từ hạ giới vốn đã ít lại càng hiếm hơn, không đến nỗi cả bọn ta đều không biết”.

“Ừm, có thể nàng đã đổi tên, mấy năm nay những nữ tu sĩ phi thăng lên Thiên Uyên Thành có nhiều lắm không ?” Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, lại nghĩ mông lung nên hỏi tiếp.

“Phi thăng nữ tu tuy rằng ngày càng thưa thớt, nhưng cũng có vài người” Nho sinh chần chờ một chút rồi nói.

“Được rồi, đa tạ các vị đạo hữu đã cho biết, về sau chư vị chỉ cần lắng lắng tu dưỡng trên phi xa này là được” Hàn Lập gật đầu tỏ vẻ hài lòng, sau đó nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Mấy người Nho sinh liền cảm ơn, sau đó cũng nhắm mắt nhập định giống như vậy.

Lúc này, trên mặt Hàn Lập trông hết sức bình tĩnh, nhưng trong lòng lại dao động có chút lo lắng, trong đầu đầy ắp thanh âm dịu dàng và gương mặt mỉm cười của Nam Cung Uyển.

Nổi khổ nhớ nhưng biết bao năm nay, không biết Nam Cung Uyển có thật sự phi thăng thành công lên Linh giới hay không, mọi thứ cảm xúc đè nén bấy lâu nay bất chợt cùng ào về.

Hắn mơ hồ nhận thấy nơi sâu thẳm trong tim có cảm giác đau nhói...

Dưới thúc giục của Hàn Lập, vận tốc của chiếc phi xa màu xanh chạy cực nhanh, nếu so với bốn người Nho sinh cùng khống chế vận quang vẫn nhanh hơn hẳn ba phần.

Đáng lẽ phải mất tới hơn hai tháng lộ trình, thế nhưng cuối cùng rút ngắn lại chỉ còn nửa tháng đã về tới khu vực phụ cận của Thiên Uyên Thành.

Phi xa lắng đọng dừng lại trên trời cao, Hàn Lập đứng trên phi xa nhìn thấy tường thành Thiên Uyên phía xa trông như ngọn núi cao thật lớn, thoáng cái trên mặt không

khỏi hiện ra tâm trạng phức tạp.

Đã nhiều năm như vậy lưu lạc ở ngoại tộc, rốt cuộc hẳn đã quay về hai tộc Nhân Yêu.

“Tiền bối, bọn ta hãy mau chóng truyền tống vào thành đi” Nho sinh đứng một bên cẩn thận nói.

Ở phía trước chỗ dừng của phi xa, trên mặt đất cách tường thành không xa lắm rõ ràng đứng sừng sững một tòa truyền tống pháp trận cao tới mấy trượng.

Ngay pháp trận, có hơn mười tên Thanh Minh Vệ vận chiến giáp màu xanh đang đứng thẳng hai bên.

Hào quang pháp trận chợt lóe, có mấy đạo nhân ảnh từ trung tâm được truyền tống bước ra, sau khi nói vài câu với nhóm Thanh Minh Vệ, liền hóa thành mấy đạo kinh hồng phá không rời đi.

Đây đúng là truyền tống pháp trận dùng để tiến nhập Thiên Uyên Thành.

Bởi vì cổng thành hướng về phía Hoang Dã Thế Giới căn bản không mở cửa thành, nên bình thường muốn đi ra khu Hoang Dã Thế Giới cũng chỉ có cách thông qua mấy tòa truyền tống trận này thôi.

Về phần những vệ sĩ Thiên Uyên Thành đang đứng đây chấp hành nhiệm vụ, dường như có chút bí ẩn xung quanh truyền tống pháp trận.

Chương 1750: Nhập Thành

Vừa thu lại ánh mắt, chân Hàn Lập nhẹ nhàng giảm xuống, phi xa liền từ từ bay thấp xuống.

Do chiếc thanh sắc phi xa này khá to lớn, nên đám Thanh Minh Vệ thủ trận đã sớm phát hiện ra bóng dáng của bọn họ, lúc này từng đạo thần niệm quét qua.

Hàn Lập phát tay áo một phát, thanh quang chọt lóe lên rồi phi xa đột nhiên biến mất.

Thân hình năm người thoáng động, lập tức đều hạ xuống sát bên Truyền Tống pháp trận.

“Ồ, đội trưởng !” Đột nhiên tiếng hét kinh hãi vang lên từ miệng một gã Thanh Minh Vệ.

Hàn Lập vừa nghe qua cảm giác nao nao, ánh mắt liền đảo qua, phát hiện một gã đại hán mắt xanh trong đám Thanh Minh Vệ, dung mạo hết sức quen thuộc.

Tên đại hán đó rõ ràng là Trác Hương, chính là một trong số mười gã Hắc Vệ năm xưa khi hắn còn làm thủ lĩnh ở Thiên Uyên Thành.

Bây giờ hắn cũng đã tiến giai từ Nguyên Anh hậu kỳ lên Hóa Thần sơ kỳ, vẻ mặt giật mình nghi ngờ nhìn chằm chằm Hàn Lập.

“Nguyên là Trác đạo hữu ! Chúc mừng đạo hữu cũng đã trở thành Thanh Minh Vệ” Trên mặt Hàn Lập hiện lên nét tươi cười, chậm rãi nói.

“Quả thật là đội trưởng !Ồ, đội trưởng đã tiến cấp lên Luyện Hư cảnh giới rồi !” Trác Hương vừa xác nhận đúng là Hàn Lập, đầu tiên rất vui mừng, sau đó lại cả kinh hỏi.

Thần niệm hắn vừa đảo qua, thế nhưng không cách nào nhìn ra được tu vi nông sâu của Hàn Lập, tự nhiên phải nhận định như vậy.

“Mấy năm nay lưu lạc ở bên ngoài một thời gian, đích xác đã tiến nhập vào Luyện Hư cảnh giới. Nhưng thật không nghĩ tới, còn chưa kịp vào thành đã gặp ngay Trác đạo hữu rồi, các vị đạo hữu khác trong đội ngày trước hiện tại đều khỏe cả chứ” Hàn Lập mỉm cười hỏi.

“À, Không biết phải nói thế nào, năm đó đội trưởng rời đi không bao lâu thì dị tộc tấn công Thiên Uyên Thành. Trong số bọn họ, gần phân nửa đã ngã xuống trong trận chiến, đa số những người còn sống thì lựa chọn rời khỏi Thiên Uyên Thành, hiện nay trong thành chỉ còn mỗi ta và Hứa tiên tử thôi” Trác Hưởng nói như thế.

“Hứa tiên tử vẫn còn trong thành à ?” Hàn Lập vừa nghe qua lời này, trong mắt chợt hiện lên dị sắc.

Nàng này chính là hậu nhân của Băng Phách tiên tử, đúng là một tin tốt để hân hoan thành ước nguyện của thanh niên họ Ông ở Thiên Vân tộc, vì vậy hân tở ra rất quan tâm.

“Hứa tiên tử cũng tương tự tiến cấp lên Hóa Thần cảnh giới, hơn nữa lại là Hóa Thần trung kỳ đấy, hiện tại vị đó đang dẫn dắt một tiểu đội hắc vệ. À phải rồi, Hứa tiên tử cũng đã từng nhiều lần nhắc tới đội trưởng, đại khái cứ nhắc hoài nhờ có đội trưởng ăn cần chỉ điểm nên nàng mới đạt được tu vi như ngày nay” Trác Hưởng cười hì hì.

Dường như hân nghĩ rằng giữa Hàn Lập cùng nàng này có mối quan hệ gì đó không bình thường thì phải.

“Ha ha, năm đó ta cũng chỉ tiện tay mà làm thôi, chưa có gì gọi là chỉ điểm đâu. Hứa tiên tử có thể đạt được thành tựu như hiện nay, tự nhiên là nhờ tư chất hơn người của bản thân nàng thôi” Hàn Lập lắc đầu thản nhiên nói.

Trác Hưởng miệng vẫn cười cười, cũng chưa nói thêm gì.

Còn đám Nho sinh bốn người vừa thấy Hàn Lập có quen biết với tên Thanh Minh Vệ Trác Hưởng, nên một tia lo lắng cuối cùng cũng đem vứt bỏ. Xem ra vị này đúng thật là xuất thân từ Thiên Uyên Thành như lúc đầu đã nói qua, bọn họ cũng không cần phải lo lắng đối phương chính do dị tộc biến hóa ra, rồi tìm cách tiếp cận đám người bọn họ để âm thầm tiến vào Thiên Uyên Thành nữa”.

Sự tình như vậy trước giờ đã gặp qua nhiều lần rồi.

Trước đây Nho sinh cũng đã biết qua Trác Hưởng, hai mắt nhìn qua liền ôm quyền chào Trác Hưởng :

“Nguyên là Hàn tiền bối cùng Trác huynh quen biết nhau, thật sự quá tốt rồi. Bọn ta cũng nhờ Hàn tiền bối ra tay cứu giúp, nên chuyến này mới có thể quay về được đây”.

“Sao vậy, bốn vị đạo hữu gặp nguy hiểm à” Trác Hưởng có chút bất ngờ.

“Đâu chỉ là nguy hiểm thôi, bốn người chúng ta thiếu chút nữa đã chui vào miệng một đầu cổ thú Luyện Hư cấp là Thạch Nguyên Quy rồi” Nho sinh cười khò nói.

“Ha ha, đội trưởng chúng ta năm xưa đã có thể với tu vi Hóa Thần kỳ đánh chết được tên di tộc Luyện Hư cấp rồi, bây giờ mà đánh chết một đầu Thạch Nguyên Quy lại càng không thành vấn đề gì cả” Trác Hưởng cười hắc hắc nói.

Nghe qua Trác Hưởng bảo vậy, mấy người Nho sinh liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Thôi sau này nếu có cơ hội sẽ tán gẫu cùng Trác đạo hữu vậy, ta còn nhiều chuyện quan trọng cần phải làm, trước hết vào thành đã” Hàn Lập lại như đang cười nói.

“À, cũng là do Trác mỗ quá sơ sót. Khẳng định đội trưởng mới từ một nơi rất xa mới về thành, nên nhất định rất mệt” Lúc này Trác Hưởng mới hơi giật mình, vội vàng nhích người qua một bên, làm lộ ra truyền tống pháp trận nằm phía sau đó.

Hàn Lập sau khi gật đầu chào Hưởng Trác, liền không khách khí tiến nhập vào trong trận.

Hào quang chợt lóe lên, cả người bỗng nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Mấy người Nho sinh tự nhiên cũng giống thế, thân ảnh đều mất dạng trong pháp trận.

Trác Hưởng vẫn nhìn vào pháp trận trống không, sắc mặt hiện lên vẻ đăm chiêu tư lự.

“Trác huynh, thật sự người quen biết vị Hàn tiền bối này chứ ?”.

“Năm đó hẳn chính là đội trưởng của người à ? Thật có thể với tu vi Hóa Thần diệt sát được tồn tại cấp Luyện Hư sao ?”.

“Làm thế nào chúng ta không thể nhìn ra được tu vi cảnh giới của hắc vậy ! Không lẽ hắc tu luyện loại thần công đặc thù nào sao ?”.

Vừa rồi đứng yên lặng kể bên chính là mấy tên Thanh Minh Vệ khác, lúc này không nhận được đều mở miệng tra vấn.

“Tất nhiên không giả rồi, vị Hàn đội trưởng này năm đó danh tiếng trong Thanh Minh Vệ tuyệt đối không nhỏ đâu. Một thân thần thông cái thế, thậm chí nhiều Thiên Vệ bình thường kết hợp lại cũng chưa chắc là đối thủ. Năm đó Trắc mỗ ở dưới trướng của người này tính ra cũng rất có lợi, nếu không ta đã khó lòng tiến giai thành công lên Hóa Thần rồi. Sau một thời gian dài không gặp, không ngờ vị đó đã đột phá lên cảnh giới Luyện Hư, hiện tại chắc chắn thần thông lại càng biến thái, thật ra các người không thể nhìn thấu tu vi cũng là chuyện bình thường thôi” Trắc Hưởng trả lời, đồng thời trong lòng lại âm thầm đoán già đoán non hành tung bấy lâu nay của Hàn Lập.

Cho dù hắc có tính nát óc cũng không đoán ra được nguyên nhân tại sao Hàn Lập biến đi đâu mất qua nhiều năm như vậy, có ngờ đâu là hắc bị lưu lạc rất xa thậm chí còn tới đại lục khác một chuyến nữa.

Đồng thời lúc này, linh quang chớp động, thân hình Hàn Lập hiện ra tại một tòa điện phủ trông rất bình thường, hắc chậm rãi ra khỏi Truyền Tống pháp trận rồi quay nhìn bốn phía đánh giá vài lần.

Một lát sau mấy người Nho sinh cũng đồng dạng bước ra từ Truyền Tống Trận.

“Hiện tại đã tới Thiên Uyên Thành rồi, ta nghĩ nên chia tay các vị đạo hữu tại đây” Hàn Lập xoay qua phía bốn người rồi nói.

“Xin đa tạ đại ân của tiền bối, bốn người bọn ta tạm thời sẽ ở lại Xuân Miên Các, nếu tiền bối có gì sai bảo xin cứ nói ra, tuyệt không dám chối từ” Nho sinh thi lễ vô cùng thành khẩn.

Nếu không có mặt Hàn Lập kịp thời, lúc này đây khẳng định khó mà tìm được đường sống, quả thật lời này xuất phát tận đáy lòng.

“Xuân Miên Các ! Ta biết rồi. Sau này không chừng ta sẽ có chuyện nhờ vả các vị đạo hữu” Hàn Lập liếc mắt nhìn qua Nho sinh rồi gật gật đầu, tay áo theo sau vung lên,

bản thân nhắm hướng cửa điện đi tới.

Tên Nho sinh cảm giác nao nao, cùng ba người còn lại cung tay tiễn biệt.

Đi ra khỏi điện phủ, thấy rõ bên ngoài là một gian đại sảnh rất to lớn phạm vi cả trăm trượng, có vài người cũng đang từ mấy chỗ điện phủ ở bốn phía xung quanh cùng tiến vào đại sảnh, chỉ có điều nhân số không được đông lắm.

Bất quá hiện tại ở trong đại sảnh vẫn có hai Thanh Minh Vệ đang tuần tra, trong tay cầm sẵn một khối Dị Linh Bàn, kiểm tra kỹ càng từng tên tu sĩ ra vô.

Thế mà ở ngay phía sau Thanh Minh Vệ còn có một gã Thiên Vệ toàn thân áo giáp vàng chói, lạnh lùng khoanh hai tay đứng đó quan sát từng người một.

“Luyện Hư trung kỳ !” Hàn Lập liếc mắt sơ qua đã nhìn ra tu vi của tên Thiên Vệ đó, thoảng có chút cân nhắc liền không chút do dự nhẹ nhàng đi tới.

Những tên trông coi pháp trận ở ngoài thành là Thanh Minh Vệ, chủ yếu phụ trách trông coi Truyền Tống pháp trận không cho dị tộc cùng vài loại cổ thú tới quấy phá, ở nơi đó thủ vệ phụ trách chỉ cần xác nhận thân phận của những ai ra vào thành.

Nguyên bản Thiên Uyên Thành chính là cửa ngõ ra vào để mọi người tiến nhập Hoang dã Thế Giới, khi đó những người ra ngoài sẽ tạm thời được cấp cho một lệnh bài thông hành, đã nhiều năm qua Hàn Lập chưa từng quay lại Thiên Uyên Thành, nên đương nhiên không có tín vật đó, thực có chút phiền phức.

Trong đại sảnh lúc đó không có bao nhiêu tu sĩ, tồn tại Luyện Hư cấp chỉ có mỗi Hàn Lập mà thôi.

Ánh mắt tên Thiên Vệ bỗng nhiên chợt loé lên nhìn về hướng này.

Trên mặt Hàn Lập một chút biến sắc cũng chẳng thấy, trước đây vốn dùng bí thuật để che dấu đi hơi thở, nhưng hiện tại hẳn cũng chẳng cần thu liễm lại làm gì.

Tên Thiên Vệ kia có khuôn mặt gầy ốm nhất thời biến sắc, trong mắt lộ ra vẻ giật mình.

“Tại hạ là Ngọc Linh Tử, tu vi đạo hữu thật kinh người, xin hỏi tôn tính đại danh

cùng nơi xuất xứ ?” Tên Thiên Vệ này vừa thấy Hàn Lập đến gần, lập tức thân hình nhoáng lên rồi quỹ mị xuất hiện chắn trước mặt Thanh Minh Vệ, rồi khách khí ôm quyền hướng Hàn Lập mà hỏi.

“Tại hạ là Hàn Lập ! Về phần xuất thân thì, hắc hắc, hơn ba trăm năm trước ta chính là thành viên trong Thiên Uyên Vệ” Khóe miệng Hàn Lập vừa động liền nói.

“Thiên Uyên Vệ ! Chắc đạo hữu nói giỡn rồi. Lúc Dương mỗ đảm nhiệm chức vị Thiên Vệ đã mấy trăm năm qua rồi, toàn bộ Thiên Vệ không có một ai mà ta không biết, đã bao giờ thấy qua các hạ đâu” Tên Thiên Vệ này trước hết ngăn người ra, kế tiếp sắc mặt trầm xuống.

Hàn Lập nghe bảo thế liền cười hắc hắc, đột nhiên giơ tay lên, một đoàn thanh quang bay vào tối trước.

Cặp đồng tử gã Thiên Vệ gầy ốm thoáng co rút lại, tay cách không tung ra một trảo, liền bắt lấy quang đoàn màu xanh vào trong tay.

Rõ ràng đây là một tấm ngọc bài màu xanh đen.

Một mặt ngọc bài hiện lên vài nét ngân khoa văn, mặt còn lại có khắc mấy chữ vàng sậm “Bính năm mười sáu”

Đây đúng là Thanh Minh Vệ lệnh bài năm xưa !

“Thanh Minh Vệ ?” Tên Thiên Vệ này có chút khó tin.

“Không sai. Đạo hữu cảm thấy có gì không ổn à ?” Hàn Lập thản nhiên nói.

“Thật ra không có gì bất ổn cả, bất quá tại hạ cần kiểm tra qua lệnh bài này một chút” Tên Thiên Vệ họ Dương cười một tiếng, cẩn thận trả lời.

“Không có gì, đạo hữu cứ tùy tiện” Hàn Lập thông thả trả lời.

Tên Thiên Vệ gầy ốm gật gật đầu, hai tay chà xát một phát, lập tức ngọc bội nhẹ chộp động thanh quang.

“Không sai, đích thật đây là lệnh bài Thanh Minh Vệ. Bất quá dựa theo con số ghi

trên lệnh bài Thanh Minh Vệ này, đáng lẽ ra đã bị hủy bỏ từ trăm năm trước rồi, hiện tại đạo hữu đã được tự do” Linh quang trong tay tên Thiên Vệ gầy ốm chợt tắt đi, trên mặt hiện lên vẻ kỳ quái khó hiểu.

“Cũng do năm xưa tại hạ nhận một nhiệm vụ cực kỳ nguy hiểm, vì vậy lúc nhiệm vụ hoàn thành cũng là lúc được tự do” Hàn Lập cũng chẳng ngạc nhiên gì, bình tĩnh trả lời.

“Nhiệm vụ cứu tử nhất sinh từ ba trăm năm trước ?” Tên Thiên vệ hai mắt sáng ngời, tựa hồ nhớ lại gì đó rồi thoáng giật mình.

“Xem ra đạo hữu cũng nhớ được sự tình năm đó !” Hàn Lập cười hắc hắc.

“Thì ra năm đó đạo hữu chính là một trong số những người chấp hành nhiệm vụ đó, thật là thất kính. Đã không có vấn đề gì nữa, đạo hữu có thể đi được rồi. Tuy nhiên khối lệnh bài Thanh Minh Vệ này ta buộc phải thu hồi lại” Vẻ mặt Dương Thiên Vệ hiện ra vài phần kính trọng, hai tay liền ôm quyền nói.

“Hiển nhiên là thế, bởi vì đã lâu rồi tại hạ chưa trở về thành, nên chẳng có một vật nào khác để chứng minh thân phận bản thân được, hiện tại cũng chỉ có thể đưa ra khối lệnh bài đó thôi” Hàn Lập nói nhẹ nhàng băng quơ.

Tên Thiên Vệ gầy ốm gật đầu rồi vung tay ra hiệu, mấy tên Thanh Minh Vệ kia lập tức tránh qua một bên nhường đường.

Hàn Lập cũng không khách khí, hóa thành đạo thanh hồng độn quang bay ra khỏi đại sảnh.

Chương 1751: Đuổi Đì

Bên ngoài gian đại sảnh, trong một tòa thạch tháp cao tầng, một đạo độn quang thanh hồng chớp động vài cái, lập tức không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

“Dị Linh Bàn có phản ứng gì không ?” Lão già gầy ốm vừa thấy độn quang Hàn Lập đã đi xa, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống vội hỏi.

“Khởi bẩm đại nhân, vẫn không có phản ứng gì. Vị Hàn tiên bối này đích thật chính là người của Nhân tộc !” Một gã Thanh Minh Vệ lên tiếng trả lời.

“Không có lệnh bài thông hành, cũng không bị thu hồi lại lệnh bài Thanh Minh Vệ vô dụng này, đã qua nhiều năm như vậy không lẽ người này vẫn phải trụ lại ở khu hoang dã à. Xem ra chắc chắn hẳn có được cơ duyên không nhỏ rồi, nếu không làm sao có thể trong vòng ba trăm năm liên tiếp cấp từ Hóa Thần lên tới Luyện Hư hậu kỳ cảnh giới được. Dù sao nếu đã đúng là người Nhân tộc, ta nghĩ cũng không có vấn đề gì nữa, cần gì phải nhiều chuyện chứ” Ánh mắt tên Thiên Vệ gầy ốm chớp động một lát, nhưng vẫn lắc đầu không thôi.

Loại sự tình này, chỉ trong vòng mấy trăm năm gần gũi đã liên tiếp tiến giai như vậy tuy rằng cực kỳ hiếm thấy, thế nhưng trong khu hoang dã có thể bắt gặp vô số cơ duyên, cũng không hẳn chưa từng xảy ra việc tương tự. Nếu đối phương trước kia vẫn chưa từng gia nhập vào Thiên Uyên Vệ thì có lẽ hẳn nên thử mời vào Thiên Vệ, thế nhưng hiện tại đối phương đã từng thoát ly Thiên Uyên Thành rồi, đương nhiên hẳn sẽ không muốn đi tìm làm gì nữa.

Cho nên tên Thiên Vệ gầy ốm này rất nhanh không cần quan tâm đến sự việc này nữa, tiếp tục ngó qua bốn người Nho sinh đang tiến ra từ điện phủ.

Trong độn quang, Hàn Lập không ngừng đánh giá xung quanh.

Mới đây đã trải qua hơn ba trăm năm, hầu như các kiến trúc trong Thiên Uyên Thành không thay đổi chút nào.

Trong thành vẫn đang có khá đông hắc bạch giáp sĩ tuần tra xung quanh, rất khác với phần đất bên ngoài của các tu sĩ vốn đã có vài chỗ thay đổi.

Cả tòa thành trì như một bức tranh toát ra một khí thế vô cùng thịnh vượng, không còn để lại chút dấu vết nào trước đây khi bị dị tộc tấn công.

Hiện tại chính là có một nơi rất gần, Hàn Lập cũng không cần phải lo lắng gì nữa, độ quang lập tức bay thẳng tới Phường thị Thiên Uyên Thành.

Lúc này đây hắc căn bản không dự định ở lại lâu tại Thiên Uyên Thành để làm gì.

Trải qua hơn trăm năm củng cố pháp lực, cộng với nhiều lần vào sống ra chết giúp cho ma luyện tâm tính, hắc đã đủ điều kiện để chuẩn bị đánh sâu bình cảnh tiến lên Hợp Thể. Chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng sức một thời gian nữa, hắc sẽ bắt đầu thử nghiệm tiến giai.

Hắc vốn có nhiều loại đại thần thông, chỉ cần tiến giai lên Hợp Thể sơ kỳ cảnh giới liền có thể chống lại được Hợp Thể hậu kỳ, cơ hồ lúc đó sẽ có thể tung hoành hai tộc Nhân Yêu.

Việc trước mắt hắc phải làm chính là tìm một nơi bí ẩn ở gần với Thiên Uyên Thành, rồi chuẩn bị bế quan một thời gian ngắn, sau đó mới bắt đầu đánh sâu vào bình cảnh.

Trước đó phải tạm gác lại hết mọi sự tình, tạm thời không để ý tới nữa.

Cũng do hắc đã tiêu hao hết hơn trăm năm để hồi thành, nên hiện tại phải bổ sung thêm một số lượng lớn tài liệu phụ trợ ngay tại Thiên Uyên Thành này.

Mấy năm qua tuy rằng cũng có thu thập thêm được vài thứ ở mấy chỗ dị tộc, nhưng do phải dừng lại ở những khu lân cận với thành trì trung tâm của dị tộc, nên dĩ nhiên không chính thức bổ sung được bao nhiêu thứ.

Nếu không phải do trước lúc ly khai Lôi Minh Đại Lục hắc đã sớm chuẩn bị không ít đồ vật các loại, thì có lẽ đi nữa đường đã buộc phải dừng lại để tìm kiếm bổ sung thêm rồi.

Với quy mô của Thiên Uyên Thành này hắc hy vọng có thể thu gom đầy đủ.

Chỉ cần có đủ tài liệu, hắc liền có thể luyện chế một số pháp khí và đan dược, dùng

để phụ trợ phần nào cho tiến trình đột quá bình cảnh.

Tại Phường thị Thiên Uyên Thành này, năm đó Hàn Lập đã đi vào không biết bao lần rồi.

Cho nên nửa canh giờ sau, hắc hạ xuống tại một quảng sáng thật lớn được phân ra làm đôi, bên cạnh một tòa kiến trúc đặt ngay ngã tư đường.

Ở bên kia quảng sáng chính là nơi giao dịch của Yêu tộc tại Thiên Uyên Thành này.

Còn ở giữa quảng sáng nọ là một tòa điện phủ, chính là nơi duy nhất để hai tộc Nhân Yêu cùng trao đổi những vật phẩm quý giá.

Ánh mắt Hàn Lập lướt nhìn qua điện phủ thật lớn ở xa xa, thần sắc thoáng động liên trong đầu tự nhiên hình dung ra một thân ảnh mơ hồ của nữ tử Yêu tộc.

Cũng tại đây, năm đó trong tòa điện phủ này, hắc đã nhiều lần giao dịch với một nữ tử Yêu tộc vẫn chưa biết tên, để đổi lấy các cây giống linh dược quý hiếm từ tay cô nàng yêu tộc này.

Nếu không phải nhờ đợt đó, thì có lẽ hắc phải tốn rất nhiều công sức cũng chưa chắc đã tìm được nhiều đến thế.

Bất quá nàng này tựa hồ cũng có chút lai lịch, có thể năm đó đã biết trước việc dị tộc tấn công quy mô lớn vào Thiên Uyên Thành, nên đã sớm tìm cách rời khỏi Thiên Uyên Thành này.

Ánh mắt Hàn Lập vừa thu lại, ngó qua hai bên một chút, liền tiến vào một căn thương hiệu chuyên bán tài liệu.

“Trong bốn tiệm chuyên môn bán các loại tài liệu dùng để luyện khí luyện đan, cần cái gì cũng có. Tiền bối muốn tìm gì xin cứ việc phân phó là được” Trong thương hiệu có tới năm sáu tên phục vụ, một gã thiếu niên thanh tú lập tức tươi cười bước ra tiếp đón.

“Người đi xuống đi, vị tiền bối này hãy để ta tự mình tiếp đãi” Hàn Lập còn chưa kịp đề cập chuyện gì, thì tên chương quầy vốn đang ngồi ngay ngắn trên ghế trúc bỗng phát hiện ra hào quang chợt lóe sáng trên một vật đang cầm trong tay, liền cả kinh nhảy dựng người lên rồi lớn tiếng nói.

Kế tiếp, lão già chường quầy Kết Đan kỳ chạy thẳng đến trước người Hàn Lập, trên mặt tràn đầy vẻ kính cẩn nói :

“Mọi người không biết tiền bối đại giá quang lâm, vẫn bốn không kịp ra ngoài nghênh đón, mong tiền bối thứ tội”.

Hàn Lập nghe vậy trong lòng có chút kinh ngạc.

Tuy rằng sau khi vào thành hắc vân chưa dùng lại bí thuật cố ý che dấu cảnh giới tu vi thật sự, nhưng không thể nào một gã Kết Đan kỳ lại có thể trực tiếp nhìn ra tu vi của mình được.

Nhưng sau khi nhìn lướt qua một cái pháp bàn trong tay lão già, Hàn Lập cũng có chút giật mình rồi gật đầu nói :

“Nguyên lai người có món pháp khí Linh Áp Bàn này, trách sao không biết được một phần tu vi của ta, tốt lắm không cần nói dài dòng làm gì, ta đang cần một lượng lớn tài liệu, người hãy xem qua rồi cho ta biết ngay”.

Hàn Lập vừa lật tay, trong lòng bàn tay liền xuất hiện thêm một khối ngọc giản màu trắng, rồi ném qua lão già.

Hai tay tiếp nhận ngọc giản, trong miệng lão già liền vang dạ liên tục, có điều sau khi đảo thần niệm xem qua ngọc giản, trên mặt lão liền hiện ra biểu tình vừa mừng vừa sợ.

“Tiền bối lại muốn nhiều tài liệu đến thế, bản thân cửa hiệu tự nghĩ có thể trao ra hơn phân nửa tài liệu trong đó, còn những thứ tài liệu khác, tổn tiệm tạm thời có thể đi tìm thêm ở những nơi khác, hy vọng tiền bối có thể ngồi chờ trong chốc lát”.

“Được rồi, ta có thể đợi người trong một khắc” Hàn Lập thản nhiên phân phó.

Lão già nghe vậy mừng rỡ, vội vàng đích thân mời Hàn Lập đến ngồi xuống tại một chiếc ghế, sau đó sai một gã phục vụ dâng lên linh trà, rồi phân phát mấy người khác lập tức vào kho lấy tài liệu.

Còn bản thân hắc vân sau đó liền rời khỏi thương hiệu, tới những cửa hiệu quen biết ở gần đó, nhanh chóng tìm thêm những tài liệu khác cho Hàn Lập.

Thấy thái độ của lão chường quầy như vậy, tên phục vụ hiển nhiên đoán được vị tiền bối này khẳng định có tu vi rất cao thâm, nên cũng không dẫn lòng được mà dùng ánh mắt sợ sệt nhìn qua.

Hàn Lập tùy tiện ngồi thường thức linh trà, sau đó bình tĩnh nhắm mắt lại không nói lời nào.

Bất quá chỉ khoảng sau thời gian uống một tách trà, lão già mang theo một vẻ mặt kích động đã quay trở về, rõ ràng trong tay lão đã có thêm một vòng tay trữ vật.

Đồng thời những tên phục vụ khác trong cửa hàng cũng trưng ra một đồng rương có kích cỡ bất đồng.

Những tài liệu này hiện giờ đối với Hàn Lập, có lẽ chỉ là một ít tài liệu phụ trợ bình thường mà thôi, thế nhưng với cửa hiệu mà nói vẫn xem là đồ quý hiếm dị thường.

Thần niệm liên hướng qua vòng tay trữ vật cùng mấy cái rương quét qua vài lần, Hàn Lập liền thần nhiên hỏi giá.

Thần tình lão già nở nụ cười cầu tình rồi nói ra một cái giá, mà đối với những người tu tiên bình thường mà nói tuyệt đối là cái giá trên trời.

Mí mắt Hàn Lập chẳng thèm chớp một chút, cổ tay khẽ phất một cái, nhất thời một túi da không lớn lắm hiện ra.

Lão già vừa tiếp nhận túi da liền lấy thần niệm đảo qua, không ngờ còn nhiều hơn cả so với cái giá lão đưa ra, lúc này hết sức mừng rỡ cảm ơn liên tục.

Hàn Lập thần sắc bất động thu lại những thứ mới mua xong, liền hướng ra cửa nhẹ nhàng đi mất.

Độn quang Hàn Lập trực tiếp rời khỏi Phường thị, bay đến một mặt khác của Thiên Uyên Thành.

Mấy canh giờ sau, hắn liền dứt khoát ly khai Thiên Uyên Thành, hóa thành đạo thanh hồng nhắm hướng sơn mạch mệnh mệnh phá không mà đi.

Hai tháng sau, đạo thanh hồng đó rốt cuộc mới hạ xuống một ngọn núi cây cối xanh

ri.

Độn quang chợt tắt, thân ảnh Hàn Lập liền hiện ra trên một tòa cự thạch, sau khi đánh giá xung quanh, hai mắt nhắm lại rồi phóng ra thần niệm cường đại.

Một lát sau, khuôn mặt liền hiện ra vẻ vừa lòng.

Nơi này đúng là có một nguồn linh mạch tuy không lớn lắm, nhưng trong phạm vi mấy trăm dặm xung quanh có linh khí đậm đặc, vừa lúc rất thích hợp với hắn.

Khó tìm được linh mạch nào như thế, đương nhiên nơi này đâu thể là vật vô chủ. Vừa rồi sau khi thâm niệm đảo qua, hắn liền phát hiện trong khu vực lân cận có hơn mười tòa động phủ có tu sĩ.

Những động phủ lớn thì tập trung khoảng mười mấy người, nhỏ thì mỗi người độc chiếm một ngọn núi.

Bất quá tu vi cao nhất cũng chỉ có hai gã Nguyên Anh kỳ, còn lại đa số đều là mấy gã Kết Đan cùng với Trúc Cơ mà thôi.

Nghĩ lại cũng thấy bình thường, nếu tu vi đã cao hơn thì có gì mờ động phủ ở một nơi hẻo lánh như vậy.

Khi đã là Hóa Thần kỳ, chính là có thể độc chiếm một động phủ trong khu vực dài cả vạn lý. Cho dù ngay cả nơi này linh khí dồi dào đi nữa, cũng không có một tu sĩ cao cấp nào lại chấp nhận ở tại một nơi nhỏ thế này.

Chẳng qua Hàn Lập căn bản không dự định ở lại đây tu luyện lâu dài, nên tất nhiên không cần để ý kỹ lắm.

Lúc này hắn bắt quyết niệm thần chú, kim quang trên người bùng sáng, môi khẽ nhúc nhích vài cái, nhưng không nghe phát ra âm thanh gì, tựa như đang truyền âm với ai vậy.

Cách chỗ đứng của Hàn Lập ước chừng trăm dặm, trong lòng một ngọn núi có một lão già vận đạo bào, mái tóc trắng xóa, đang đối diện với đỉnh lô cao hơn trượng bên trong một căn mật thất xung quanh bày ra cấm chế cường đại, một tay bắt quyết niệm chú vẻ mặt trông rất khẩn trương.

Bên dưới đỉnh lô, xuất hiện một cổ hỏa điểm lam sắc bay quanh uốn lượn, đồng thời từ giữa đỉnh toát ra một mùi hương linh dược tràn ngập nồng đậm.

Bỗng nhiên xuất hiện một cổ áp lực thần niệm mạnh bạo kinh người, không thêm để ý đến tầng cấm chế bên ngoài, mà lập tức xuyên thẳng vào bên trong mật thất.

Đạo bào lão giả lấy một tia ngăn cản cũng không có cơ hội ra tay, bỗng phịch một tiếng đã bị cổ thần niệm mang theo sức mạnh cực lớn đè sát xuống mặt đất, cả người không thể nhúc nhích được chút nào.

“A”

Lão già thất thanh la lên, tự nhiên trong lòng vô cùng hoảng hốt.

Nhưng không đợi kịp phản ứng gì, một âm thanh nam tử lạnh lùng bỗng nhiên vang vọng xung quanh mật thất :

“Bốn tọa có việc cần, muốn mượn nơi này sử dụng một chút, ta không muốn bất kỳ ai đến quấy rầy. Những ai nghe được truyền âm của ta phải lập tức ly khai khỏi nơi đây. Trong vòng một ngày, còn ai dám ở lại xung quanh đây sẽ được vĩnh viễn nằm lại”.

Mấy câu nói đơn giản vừa chấm dứt, lập tức cổ thần niệm cường đại liên tán loạn không thấy nữa.

Đạo bào lão giả cảm thấy trên người nhẹ tênh, liền lập tức khôi phục lại cử động như trước.

Sau khi hãn run rẩy đứng thẳng lên thì trong mắt hiện lên nét kinh hoàng.

Lão già cân nhắc một lát, bỗng nhiên giẫm chân một cái thân hình thoáng động liền nháy mắt chạy ra khỏi mật thất, ngay cả đỉnh lô mà hãn hết sức coi trọng cũng không dám liếc mắt nhìn qua.

Một lúc sau, đạo bạch quang từ phía sau ngọn núi bay lên không trung, kế tiếp xoay người một cái liền nhắm hướng chân trời phá không bay đi.

Cũng giống như vậy, ở các nơi khác trong phạm vi mấy trăm dặm đều đồng thời diễn ra cảnh tượng tương tự.

Từng đạo độn quang từ các nơi bay tủa ra, những người trước đây vốn chiếm giữ linh mạch đều vô cùng hoảng sợ mà rời khỏi đây.

Hơn nửa ngày sau, trên một dãy sơn mạch rộng lớn không có lấy một gã tu sĩ nhân tộc, chỉ lưu lại những tòa động phủ trống không người.

Chương 1752: Luyện Thần Tầng 1

Thần niệm Hàn Lập quét qua phạm vi mấy trăm dặm, sau khi xác định đúng là không còn tu sĩ nào ẩn nấp không đi, liền tái khởi động quang hướng phía sườn núi phóng tới.

Thanh quang vừa thu lại, Hàn Lập liền xuất hiện ở phía trước một tấm thanh sắc thạch bích.

Lam mang trong mắt hắt lên đánh giá thạch bích, sau đó Trữ vật trạc trên cổ tay hắt run lên, vài đoàn thanh quang bay ra, lóe lên một cái, liền hóa thành mấy đầu cự viên khô lồi.

Không cần Hàn Lập phân phó cái gì, những khô lồi này liền lập tức dùng mười đầu ngón tay phóng ra thanh mang dài hơn thước, liền tiếp đánh về phía thạch bích.

Thanh quang lấp lánh, thạch bích cứng rắn vậy mà như đậu hũ lã tả rơi xuống, trong nháy mắt, một cửa vào cao chừng mười trượng hiện ra trước mắt.

Mấy khô lồi này vừa động thân hình một cái, liền tiến nhập vào trong đó.

Lúc này, Hàn Lập cũng không nữa để ý tới những khô lồi này nữa, hắt khẽ động tay áo, một đoàn kim quang từ đó bắn nhanh ra, sau khi xoay tròn vài vòng, liền biến thành một con thú dài hơn thước hiện ra ở trên mặt đất.

Con thú này thân thể có lông mao dựng đứng, màu vàng rực rỡ, nhìn qua giống như một con báo con.

Chính là con Báo Lân thú kia!

Con thú này ngoài thân kim quang lấp lánh, hình thể nhanh chóng cuồng trướng, trong nháy mắt liền biến lớn hơn một trượng, răng nanh lộ ra ngoài, trên người hiện ra từng đạo hoa văn đen tuyền quỷ dị, trên đầu cũng mọc ra một đôi sừng bạc dài cỡ vài tấc.

Từ nó phát ra một cổ hơi thờ đáng sợ không nói ra lời.

"Đi tuần ở phụ cận cho ta, không được cho bất cứ kẻ nào đến gần ngọn núi."Hàn Lập phân phó một tiếng.

Báo Lâm Thú khổng lồ rống lên một tiếng, bốn chân liền sinh ra một cổ khí đen, lập tức chui xuống lòng đất, không thấy bóng dáng.

Hàn Lập thì khoanh chân ngồi nguyên tại chỗ, yên lặng chờ động phủ trước mắt khai mở hoàn toàn.

Báo Lâm Thú hiện giờ biến ra hình dạng như vậy cũng có chút ngoài dự liệu của hắn.

Nguyên nhân cũng là do con thú này ở trong Nghiễm Hàn Giới ăn vào một quả nội đan Âm thú Vương.

Ban đầu con thú này sau khi ăn vào nội đan, liền ngủ say một mạch hơn mười năm mới thức tỉnh.

Mà con thú này vừa tỉnh dậy, tu vi liền lập tức tiến nhanh, cứ thế dễ dàng tiến cấp tới Luyện Hư, bề ngoài cũng trở nên vô cùng dữ tợn.

Hàn Lập đối với việc này cũng chỉ đành gật gù kêu là lạ.

Bất quá con thú này bản thân vốn có một tia huyết mạch của chân linh Kỳ Lâm, hơn nữa lại được ăn vào yêu đan của con Âm thú Vương cấp kia, lần trưởng thành này có biến hóa kinh người, có vẻ là cũng không phải không thể tiếp nhận.

Mà tiềm lực của Báo Lâm Thú, có vẻ như chưa dừng lại ở đó.

Trong mấy chục năm sau đó, con thú này được Hàn Lập dùng lượng lớn linh đan bồi dưỡng, mấy năm trước không ngờ lại tiếp tục lên cấp lần nữa, tiến vào Luyện Hư trung kỳ, lại xuất hiện thêm nhiều loại thần thông lợi hại dị thường.

Theo Hàn Lập phỏng đoán, tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ bình thường cũng không thể là đối thủ của con thú này được.

Mà đáng vẻ của Báo Lâm Thú, chẳng qua mới chỉ là bắt đầu tiến vào trưởng thành.

Điều này khiến cho hẳn đối với con thú này sau khi trưởng thành không khỏi rất là mong đợi.

Bởi vậy, bây giờ đem con thú này thả ra, tất nhiên hẳn thấy rất yên tâm.

Chỉ cần không phải là thánh giai tu sĩ Hợp Thể kỳ, chắc chắn không thể đến gần ngọn núi này.

Sau khi cân nhắc trong lòng như vậy, Hàn Lập chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Vài canh giờ sau, mấy đầu cự viên khô lồi cuối cùng cũng đem động phủ mở hoàn thành, liền tiếp đi ra khỏi cửa động phủ.

Hai mắt Hàn Lập mở ra, tay áo khê vung một cái, mấy khô lồi này hóa thành một đoàn thanh quang biến vào trong ống tay áo.

Tiếp đó hẳn đứng dậy, một tay lật một cái, một đồng trận kỳ bỗng nhiên hiện lên trong tay.

Hàn Lập giơ tay lên, hơn mười đạo linh mang màu sắc khác nhau hướng bốn phía bắn đi, lóe lên rồi biến mất trong hư không không thấy bóng dáng.

Vô số cổ sương mù tự dưng hiện ra, trong phút chốc liền tràn ngập khắp nơi.

Chỉ trong chốc lát, trong phạm vi trăm dặm bên cạnh ngọn núi hết thảy đều biến thành một biển sương mù mịt mờ, không cách nào thấy rõ cái gì.

Hàn Lập thấy vậy, một tay bấm niệm pháp quyết, hư không một trảo, bạch quang lóe lên, trong tay liền xuất hiện một cái pháp bàn hình tròn cỡ bàn tay.

"Khải!"

Hàn Lập điểm nhẹ một ngón tay lên pháp bàn, quát khê trong miệng một tiếng.

Tức thì trong sương mù hiện ra trăm ngàn phù văn màu bạc cỡ cái đầu, sau khi quay tít một vòng liền lóe lên biến mất.

Lúc này Hàn Lập mới đem pháp bàn thu lại, hướng cửa vào thạch bích đi tới.

Thân hình hắn vừa mới vào trong, tay áo run lên, một tấm cửa đá màu xanh từ đỉnh chóp rơi xuống, đem cửa vào hoàn toàn phong kín.

Linh quang phía ngoài cửa đá hiện lên, liền cùng với thạch bích bên cạnh hợp thành một thể, cho dù có đứng gần trong gang tấc cũng không thể nào nhìn ra có gì khác thường.

Bởi động phủ này vốn là do Hàn Lập điều khiển khôỉ lỗi mở ra, nên tự nhiên đối với cả tòa động phủ này hắn rõ như lòng bàn tay.

Hắn không nói thêm gì, trước tiên hướng Được viên đi tới, mang một chút linh dược gieo xuống.

Tiếp đó hắn lại ở trong động phủ bố trí vài tầng cấm chế loại nhỏ, sau đó liền hướng thẳng tới mật thất đi tới.

Sau khi qua vài ngã rẽ, trông thấy cửa đá của mật thất, hắn bỗng nhiên vỗ vào eo lưng một cái.

Một cái bóng trắng nhàn nhạt bay ra, một nữ tử thân mặc bạch y dung mạo xinh đẹp hiện ra, tư thế oai hùng, cả người tỏa ra hàn khí nhàn nhạt.

Chính là thông linh khôỉ lỗi "Oa oa" kia.

Oa Oa lúc này cùng với trước kia có chút bất đồng, không những trong mắt có thêm một viên châu lam sắc cỡ ngón cái, giống như được khảm vào trong đó, hơn nữa ánh mắt hơi đổi, so với trước kia linh hoạt hơn mấy phần.

Cái này tự nhiên là hiệu quả do viên "Ly Thủy Châu" kia mang đến.

Trải qua gần trăm năm được dị bảo này bồi dưỡng, thân thể Thông linh khôỉ lỗi Oa Oa trở nên lạnh lẽo vô cùng, cũng từng chút từng chút một càng ngày càng giống với Ly thủy chi thân.

Mặc dù những thay đổi này cũng không quá rõ ràng, phải mất tới gần trăm năm mới có thể nhìn ra được một chút, nhưng như vậy cũng khiến cho Hàn Lập hết sức hài lòng.

Hơn nữa ngay cả linh tính của Oa Oa, dường như cũng đang có chút gia tăng.

Cái này tự nhiên lại là thu hoạch ngoài ý muốn.

Thần niệm dưới mắt Hàn Lập vừa động, liền đối với nàng này ra một chút lệnh đơn giản, sau đó lóe một cái hắc tiến vào trong mắt thất.

Hắn giơ tay lên, một cái bồ đoàn màu vàng nhạt liền bay ra.

Hắn khoanh chân ngồi ở trên bồ đoàn, từ từ khép hai mắt lại, sau đó không hề nhúc nhích, chỉ thi thoảng thấy trên mặt hắn có một tầng thanh quang trong suốt lưu chuyển không ngừng.

Lần nhập định này của Hàn Lập kéo dài ba ngày ba đêm, trong suốt thời gian này chưa từng mở ra hai mắt.

Mà ở phía ngoài ngọn núi hắn ở thì bắt đầu có chút xôn xao.

Bởi có nhiều tu sĩ như thế bị hắn cậy mạnh đuổi đi, có tên dứt khoát cao chạy xa bay, có người thì đi tìm nơi khác nương tựa ở những hẻm núi hiểm trở gần đó.

Nhờ đó những tu sĩ khác ở khu vực lân cận cũng biết được chuyện này một chút, hiểu rằng ở gần đây có thêm một tên tu sĩ cao giai có thần thông sâu không lường được, chỉ bằng Thần Niệm lực liền có thể dễ dàng cấm chế cấp Nguyên Anh, có vẻ như là một gã tu sĩ cao giai Luyện Hư kỳ.

Bởi vậy, những tu sĩ này tự nhiên sinh tâm lo lắng đề phòng, sợ vị "Tiền bối" này tìm đến tận cửa.

Nhưng sau đó không lâu, bọn họ biết được chỗ Hàn Lập ở bị sương mù trắng hoàn toàn phong tỏa thì lúc này trong lòng mới hơi buông lỏng.

Bọn họ biết vị tu sĩ cao giai này cũng không có ý chiếm các khu vực khác nữa, chắc là chỉ cần một vùng đất như vậy là đủ rồi.

Mặc dù trong lòng vẫn còn chút thấp thỏm, nhưng rốt cuộc cũng không cần phải rời bỏ động phủ hiện tại mà đi.

Tới buổi sáng ngày thứ tư, thân thể Hàn Lập hơi động một chút, thanh quang trên mặt ngưng tụ, hai mắt hắn bỗng nhiên mở ra.

Chỉ thấy hai luồng lam mang chói mắt trong mắt lóe lên, ngay sau đó lại thu vào biến mất.

Hàn Lập liền thở dài một hơi.

Trải qua ba ngày nghỉ ngơi, hẳn cuối cùng khiến cho tinh thần cùng pháp lực cũng trở nên vô cùng dư dả, những mệt mỏi tích tụ bởi thời gian dài đi đường cũng toàn bộ tiêu biến.

Cuối cùng hôm nay cũng có thể làm việc chính rồi.

Mặt hẳn lộ vẻ hơi suy nghĩ một chút, tiếp đó liền lật bàn tay, tức thì trong tay biến ra một khối ngọc giản tinh xảo.

Ngọc giản này có vẻ rất kỳ lạ, chẳng những có kim quang nhàn nhạt tản ra, lại căng rứt không ngừng trong lòng bàn tay như có linh tính, cứ như là nếu cầm không chắc là có thể thoát cái bay mất vậy.

Hàn Lập không thèm để ý tới điều đó, nắm ngón tay nắm lấy ngọc giản, liền đem nó áp lên trán một cái, cũng lại tiếp tục nhắm mắt lần nữa.

Thời gian cứ thế trôi qua, không biết mất bao lâu, Hàn Lập mới than nhẹ một tiếng, bỏ ngọc giản ra khỏi trán.

Sau đó hẳn mở mắt ra, trên mặt có vẻ như đang đo rất nhiều.

Trong ngọc giản này tự nhiên chứa hoàn toàn là công pháp Luyện Thần thuật bằng Kim Triện Văn.

Thuật này phân thành ba tầng, sợ là chỉ có thể tu thành tầng thứ nhất, nhưng chỉ thế thôi cũng đủ cho thần niệm mạnh lên gấp hai lần.

Tăng nhiều đến mức có thể tin được như thế, cộng thêm Hàn lập vốn có thần niệm vượt xa cùng giai tồn tại, nếu có thể tu luyện thành công thì những khó khăn lúc đột phá bình cảnh Hợp Thể kỳ, cơ hồ có thể giảm đi non nửa. So với bất kỳ loại linh đan diệu dược nào cũng mạnh hơn mấy lần.

Cho nên ngay từ đầu khi Hàn Lập có được chỗ kinh văn này, liền tìm hiểu ngay lập

tức. Sau khi truyền tống từ Lôi Minh đại lục trở về thì không dẫn đo mà bắt đầu tu luyện công pháp này.

Hơn trăm năm trên đường trở về, trừ nghiên cứu một chút bí thuật khác, hẳn cũng đem hơn phân nửa tâm tư đặt vào công pháp này.

Luyện thần thuật tầng thứ nhất, nói khó không khó, nói dễ không dễ.

Sở dĩ nói như vậy bởi người tu luyện phù hợp điều kiện của nó ở Linh giới căn bản không có mấy. Người không phù hợp điều kiện thì không thể tu luyện thành công thuật này, mà cho dù có miễn cưỡng tu luyện, cuối cùng sẽ bị Thần Niệm mạnh mẽ cản trở dẫn tới nổ tan xác mà chết.

Với Thần Niệm lực và thân thể mạnh mẽ của Hàn Lập cũng đủ để tu luyện tầng thứ nhất.

Bởi thế sau khi trải qua hơn trăm năm tu luyện, Hàn Lập cũng đem tầng thứ nhất của Luyện Thần Thuật tìm hiểu hoàn toàn, cũng tu luyện đến một bước cuối cùng này.

Bởi vì công pháp này là Tiên giới bí thuật dùng Kim Triện Văn viết thành nên dựa theo kinh văn nói mỗi lần tu luyện một tầng đại thành liền sinh ra thiên tượng có thanh thế không nhỏ.

Cho nên đối với bước cuối cùng này, tốt nhất nên tìm một chỗ bí ẩn, hơn nữa ở phụ cận không có gì bất cứ cái gì cường đại là tốt nhất.

Mặc dù mấy năm trước Hàn Lập đã đem tầng thứ nhất của Luyện Thần thuật tu luyện gần hoàn thành, nhưng lúc ấy thân đang ở nơi hoang dã, nếu không may thu hút cổ thú cường đại nào đó tới, hẳn có thể gặp nguy tới tính mạng.

Hiện giờ hẳn thân đã ở trong nhân tộc, lại ở trong một vùng đất vắng vẻ, tự nhiên có thể đem tầng thứ nhất của Luyện Thần thuật tu luyện đại thành rồi.

Vừa rồi hẳn thờ dài là vì tầng thứ hai của Luyện Thần thuật có độ huyền ảo vượt xa tầng thứ nhất, để có thể tìm hiểu thấu triệt là vô cùng khó khăn, nếu không bỏ ra trăm năm chuyên tâm nghiên cứu thì cũng đừng mong đợi gì.

Chưa nói tới việc tu luyện luyện thần thuật tầng thứ hai này, mới nói tới điều kiện đã

thấy vô cùng hà khắc rồi.

Tay hắn nhoáng lên một cái, ngọc giản giữa những ngón tay bỗng nhiên lóe lên biến mất.

Tiếp đó hắn lấy ra mấy cái bình ngọc lớn nhỏ khác nhau, liền đổ ra một chút đan dược rồi ăn vào, tay áo một lần nữa run lên, từ đó bay ra chín cái vòng tròn ngân quang lóng lánh, sau khi bay vòng quanh thân thể một chút, liền lơ lửng ở bốn phía bất động.

Thần sắc Hàn Lập nghiêm nghị, hai tay bấm một pháp quyết cổ quái, kim quang trên người bỗng nhiên vụt sáng.

Một kim sắc hư ảnh ba đầu sáu tay liền hiện ra ở phía sau lưng.

Chương 1753: Cốc Gia

Phạm Thánh Pháp Tướng cũng không ngừng kết ra kim thân, nhưng sáu cánh tay kết một loại pháp quyết, hai cái đầu đã có khuôn mặt rõ ràng môi khê nhúc nhích, rõ ràng đang khê niệm cái gì đó.

Chỉ chốc lát sau, có tiếng Phạm âm cứ từng đợt, từng đợt vang vọng trong mật thất.

Đồng thời kim quang trên mặt Hàn Lập lưu chuyển, da thịt bên ngoài thân chuyển động một trận, từng khối từng khối kim sắc lân phiến từ từ hiện ra.

Rõ ràng cái này là biểu hiện cho thấy Phạm Thánh Chân Ma Công đã vận chuyển tới cực hạn.

Chín vòng tròn màu bạc lơ lửng ở bốn phía khê run lên, cũng bắt đầu trở nên chói mắt, có tiếng vù vù truyền ra.

Âm thanh này cùng tiếng Phạm âm vang vọng trong mật thất hô ứng lẫn nhau, giống như liên lạc một thể không có chút nào chói tai, mà như là có cùng nguồn gốc vậy.

"Phốc phốc" hai tiếng, sau lưng Hàn Lập cùng với Phạm Thánh Pháp Tướng bỗng nhiên có một vầng sáng màu vàng kim từ từ hiện ra.

Vầng sáng phía sau lưng Pháp Tướng rõ ràng lớn hơn một vòng so với phía dưới, nhưng nếu nói về độ dày thì còn xa mới bằng được vầng sáng phía dưới.

Hàn Lập hừ nhẹ trong miệng một tiếng, pháp quyết trong tay liên biến đổi.

Hai vầng sáng kim sắc quay út một vòng, vô số phù văn màu vàng tuôn ra từ trong vầng sáng, cái nào cũng có màu vàng kim, chói mắt dị thường.

Nếu tập trung nhìn kỹ một chút, thì sẽ phát hiện những phù văn này hóa ra tất cả đều là Kim Triện Văn.

Phảng phất nhận thấy lời triệu hoán bằng Kim Triện Văn, dị biến trên chín vòng tròn

màu bạc cũng hiện ra.

Ở trong tiếng vù vù, một lũ phù văn màu bạc lớn cỡ nắm tay từ trong chín vòng tròn nhanh chóng bay ra, cũng hướng tới vầng sáng kim sắc bản tới.

Những phù văn màu bạc này thì rõ ràng là Ngân Khoa Văn.

Trong nháy mắt, hai loại linh văn hai màu Kim Ngân đồng thời xuất hiện ở trong vầng sáng, hơn nữa càng ngày càng nhiều, một lát sau liền trải rộng khắp các nơi của vầng sáng.

Nhưng vẫn có đại lượng phù văn không ngừng toát ra, điên cuồng tràn vào trong đó.

Thân hình Hàn Lập không nhúc nhích, nhưng khuôn mặt vốn không chút biểu tình, liền lộ ra vẻ cố hết sức, phù văn trong vầng sáng càng gia tăng, lại càng trở nên rõ ràng hơn.

Chỉ trong chốc lát, hai mắt Hàn Lập trợn tròn như chuông, đồng thời hắt hét một tiếng lớn như sấm động giữa trời quang.

Ngay lập tức, chín màu bạc vòng tròn đồng thời kêu lên một tiếng bèn nhọn vồ tung ra, hóa thành từng đoàn ngân quang biến mất vào trong hư không.

Mà vầng sáng kim sắc sau lưng Hàn Lập cũng xoay tròn điên cuồng, dường như đang không ngừng thu nhỏ lại, những phù văn hai màu Kim, Ngân trong đó cũng theo đó mà thu nhỏ lại.

Kết quả chỉ mất không tới thời gian mấy hơi thở, mấy ngàn phù văn thu nhỏ thành cỡ hạt gạo.

Bản thân vầng sáng kim sắc cũng hóa thành một quang cầu quý dị cỡ nắm tay, có màu vàng kim sáng chói.

Vầng sáng kim sắc phía trên cao, dưới sự thúc giục của Phạm Thánh Pháp Tướng, tương tự cũng hóa thành một viên kim sắc quang cầu khác từ từ rơi xuống.

Sau khi một tia sáng lóe lên, Phạm Thánh Pháp Tướng liền biến mất không thấy.

Kể từ đó, bên cạnh Hàn Lập chỉ còn lại hai khóa quang cầu nhẹ nhàng nhấp nhô.

Sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng dị thường, một ngón tay hướng hai quang cầu nhẹ nhẹ điểm một cái.

Sau hai tiếng "Sưu " " sưu", hai khóa kim sắc quang cầu lóe lên, chui vào trong trán không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, trên trán Hàn Lập mồ hôi to như hạt đậu, thân thể cũng lớn thêm một vòng, da thịt tứ chi cũng ngày càng run rẩy, xuất hiện một cây như sừng cứng rất lớn ở dưới lân phiến như muốn phá da thịt mà ra.

Phảng phất như có thứ gì đó đang ở trong thân thể của Hàn Lập tác yêu tác quái khiến cho hắn có vẻ mặt vô cùng thống khổ.

Không lâu sau, linh quang trên đỉnh đầu Hàn Lập nhấp nhóang, bỗng nhiên bị một tầng quang mang tử kim bao vào trong, lúc lớn lúc nhỏ vô cùng bất ổn.

Mà trên gương mặt hắn thì có một chút phù văn Kim, Ngân thoát ẩn thoát hiện, giống như có thứ gì muốn từ đó chạy ra, nhưng lại bị mạnh mẽ lôi trở về.

Thoạt nhìn thật sự vô cùng quỷ dị.

Hàn Lập lúc này nhắm lại hai mắt, pháp quyết ở hay tay như bánh xe không ngừng biến hóa, giống như đang liều mạng thúc giục cái gì đó, khiến cho bên ngoài thân kim mang lúc sáng lúc tối không ngừng lập lòe.

Cùng thời gian này, ở ngọn núi phía trên động phủ, cũng xuất hiện cảnh tượng kinh người.

Vốn là một bầu trời xanh biếc mây đen trải dài vạn dặm, bỗng nhiên cuồng phong gào thét.

Tiếp theo đó cả bầu trời như ngày một ảm đạm đi, một đám mây đen lớn từ từ kéo đến, khiến bầu trời bao la trong phạm vi trăm dặm trở nên tối như đáy nồi.

Vốn dĩ cuồng phong đang mãnh liệt như vậy nhưng lại đột ngột bị thu lại, một dòng nước lạnh không biết từ chỗ nào chui ra, ở trong mây cuồng loạn không ngừng.

Sau khi một lớp mưa đá màu lam cỡ nắm tay rơi xuống, những bông tuyết to như lông ngỗng liền từ không trung tã rơi xuống.

Chỉ sau một chốc thời gian, khu vực này liền hóa thành một bầu trời của băng tuyết, nơi nơi trong suốt, giống như sông băng ở vùng cực hàn vậy.

Bão tuyết còn chưa hoàn toàn dừng lại, cơn gió nóng như rang từ trong mây thổi xuống.

Đám mây đen dày vô cùng vậy mà bị thổi tán loạn, từng chùm tia sáng mặt trời trong nháy mắt chiếu nghiêng xuống.

Lúc này bất luận ai ở trên núi, nhìn bầu trời lúc bấy giờ cũng không khỏi có chút biến sắc, hít sâu một hơi.

Hiện giờ còn đang là buổi trưa, vốn là phải thấy đồng thời mấy mặt trời, giờ phút này lại chỉ còn có một đang lập lòe sáng, những mặt trời khác tất cả đều biến mất không thấy đâu.

Mà mặt trời còn sót lại, cũng mơ hồ phát ra ánh vàng óng ánh, bầu trời xanh thẳm bao la cũng chẳng biết từ khi nào biến thành vẻ đậm bạc.

Dưới sự giao hòa của ánh sáng hai màu Kim Ngân cả khu vực phía dưới giống như một thế giới thần bí.

Bất quá nếu như có người một hơi từ ngọn núi chỗ Hàn Lập ở phi độ ra ngoài mấy trăm dặm sẽ thấy hiện tượng thiên văn kinh người kia rồi cuộc cũng chẳng có gì đặc biệt lắm.

Một khi bay ra cách biển sương mù chừng hơn ba trăm dặm sẽ thấy không trung vẫn nắng chói chang, mà bầu trời cũng vẫn xanh thẳm như ban đầu, chẳng qua bầu trời ở trên biển sương mù có quang hà màu bạc mỏng manh lấp lánh không ngừng mà thôi.

Nhưng thật ra những tiếng vang "Ừng ừng" từ phương hướng đó truyền tới lại khiến không ít tu sĩ vốn sinh lòng cảnh giác cũng rối rít cả kinh phi độ từ trong động phủ ra.

Bọn họ hoặc đứng vững vàng ở trên đỉnh núi, hoặc trực tiếp khu động bảo vật bay đến trời cao, tất cả đều hướng về phía biển sương mù nhìn lại, tất cả đều mang một vẻ

mặt vô cùng kính nghi.

Ở bầu trời trên một ngọn núi cách biển sương mù không đầy mười dặm, có mười mấy người đang lơ lửng ở trên cao ngàn trượng, cũng như những người khác, đang nhìn về phía biển sương mù nơi xa.

Trong đó có một gã mặt mũi thanh tú mặc áo bào trắng, dáng vẻ như chỉ khoảng hơn ba mươi tuổi, nhưng hiển nhiên thân phận cao xa khác người, chân đạp một thanh kiếm lớn màu trắng đang đứng đầu đám người.

Còn mười mấy người nam nữ lão ấu thì hơi lùi về phía sau một chút, nhìn về phía ánh mắt của người mặc áo bào trắng, dáng vẻ vô cùng kính cẩn.

"Người này quả thật là ba ngày trước đến chiếm mất ngọn Húc Nhật Phong?" Người mặc áo bào trắng cũng không thu lại vẻ kinh dị, cũng không quay đầu lại mà hỏi một câu.

"Khởi bẩm thúc tổ, người này đích xác là ba ngày trước mới tới Húc Nhật Phong, sử dụng Thần Niệm lực vô cùng cường đại, cùng một lúc đem tất cả các tu sĩ ở gần đây đuổi đi sạch sẽ. Tiểu đệ có một tên hảo hữu là Nguyên Anh hậu kỳ, ban đầu ở trong khu vực này. Hắn nói rằng dưới Thần niệm lực đó, căn bản không tài nào nhấc nổi chân, một thân pháp lực cũng bị áp chế không cách nào vận chuyển, bởi thế mới không dám phản kháng chút nào mà biết điều rời đi." Một lão giả râu tóc trắng muốt, cúi người một chút, cung kính trả lời."

"Ồ, chỉ bằng Thần Niệm lực mà có thể cách không hoàn toàn áp chế một gã tu sĩ Nguyên Anh kỳ, mặc dù có chút khó khăn, ta cũng miễn cưỡng làm được. Nhưng đồng thời áp trực mười mấy nơi tu sĩ động phủ, cái này cũng không phải tu sĩ Luyện Hư có thể làm được. Cho dù là Luyện Hư đại thành tu sĩ cũng rất không có khả năng." Người mặc áo bào trắng thần sắc có chút quái dị, chậm rãi nói.

"Thúc tổ có ý nói là, vị tiền bối này là Hợp Thể kỳ hay sao." Lão giả tóc trắng sắc mặt đại biến, giọng nói có hơi chút thất thanh.

Những người khác nghe vậy, cũng giật mình không kém, nhao nhao hít một khẩu lương khí.

"Chỉ từ Thần Niệm lực mạnh mẽ như vậy mà suy thì hẳn là rất có thể. Nhưng không loại bỏ người này mượn uy năng của dị bảo nào đó, hoặc là bản thân tu luyện bí thuật nào đó đặc biệt khiến thần niệm trở nên mạnh mẽ." Người mặc áo bào trắng sau khi suy nghĩ một chút, nói với vẻ cũng không thể khẳng định được.

"Thì ra là như vậy." Lão giả tóc trắng bớt lo lắng đi một chút, có vẻ như cảm thấy cách giải thích này có lẽ còn có thể chấp nhận được.

"Hừ, cái này chỉ là phán đoán của ta mà thôi. Cho dù người này không phải là tu sĩ Hợp Thể kỳ, cũng nhất định là Luyện Hư kỳ, hơn nữa mười phần là đã tu luyện tới cảnh giới đại thành. Các người ngàn vạn lần không được chọc vào người này. Đối với những cao giai tồn tại như vậy, chân linh thể gia chúng ta cũng chỉ có cố gắng giao hảo, tuyệt không trở mặt." Người mặc áo bào trắng sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng phân phó.

"Tiểu diệt sao dám đi chọc giận vị tiên bối này. Nếu không phải vừa may thúc tổ đi ngang qua đây, nhất mạch của tiểu diệt thậm chí còn muốn lập tức rời khỏi nơi này, tìm kiếm nơi đặt chân khác cho gia tộc đặt chân ấy chứ." Lão giả tóc trắng nở nụ cười khó.

"Thực ra cũng không cần rời khỏi nơi này. Người này nếu ban đầu chẳng qua là dùng thần niệm đuổi người khác đi, xem ra chỉ là có chút bá đạo, cũng không phải là người có lòng dạ độc ác gì. Hơn nữa nhìn hiện tượng thiên văn trước mắt, hẳn là người họ mượn nơi này để tu luyện đại thần thông khó lường nào đó, cũng không phải có mưu đồ gì khác. Nếu chọn ở nơi vắng vẻ này hẳn là một gã tán tu không có gia thế. Nếu có thể lôi kéo hẳn vào gia tộc đảm nhiệm chức vị khách khanh trưởng lão thì có thể khiến cho Cốc gia chúng ta tăng thực lực lên rất nhiều. Cũng bởi thế, ta muốn ở nơi này của người thêm một thời gian ngắn, xem có thể giao hảo với người này hay không rồi hẵng nói." Ánh mắt người mặc áo bào trắng chớp động, liền nói như vậy.

"Thúc tổ nguyện ý tạm chỗ tiểu diệt, là đại vinh hạnh của nhất mạch chúng ta." Lão giả tóc trắng nghe vậy, không khỏi mừng rỡ.

Vị thúc tổ này của hẳn hóa ra là một vị Luyện Hư sơ kỳ, ở tạm trong động phủ của bọn họ trong khoảng thời gian này chỉ cần tùy ý chỉ điểm cho bọn hắn một chút cũng đủ cho nhất mạch con cháu của bọn hắn có được ích lợi không nhỏ.

Mặc dù hẳn là tộc trưởng của Cốc gia nhất mạch, nhưng chẳng qua chỉ là một gã tu sĩ Nguyên Anh hậu kỳ mà thôi.

Người mặc áo bào trắng rất hài lòng với thái độ của lão già, hơi gật đầu một chút, ánh mắt lại hướng tới bầu trời trên biển sương mù ở đằng xa, trong lòng không khỏi âm thầm đoán xem đây là loại đại thần thông nào của nhân tộc mà có thể hiện ra loại hiện tượng thiên văn này.

Nhưng Luyện thần thuật chính là bí thuật trân quý của Chân tiên giới, vị này ngay cả là cao giai của chân linh thể gia, nhưng sau khi nhìn một hồi lâu, tự nhiên vẫn không hiểu đó là cái gì.

May là ở nhìn hiện tượng thiên văn ở nơi này vẫn còn chưa thấy có gì kinh người, chứ nếu thân mình ở trong biển sương mù, người mặc áo bào trắng sớm đã trợn mắt hốc mồm, nào có thể trấn định như vậy được.

Dù sao Linh giới cũng có một vài thần thông, khi tu luyện mặc dù có thể cảm ứng được thiên địa, nhưng cùng lắm cũng chỉ là khiến cho thiên địa nguyên khí ở xung quanh hỗn loạn một chút thôi, tuyệt đối không thể có thứ nào kinh người giống như Luyện Thần thuật được.

Nhưng ngay cả thiên tượng trước mắt, cũng khiến cho người mặc áo bào trắng không dám coi Hàn Lập là tu sĩ bình thường, trong lòng liền nổi lên ý muốn lôi kéo.

Lại nhìn trong chốc lát sau đó, thấy hiện tượng thiên văn phía xa không hề có thay đổi gì, người mặc áo bào trắng lưu lại một gã thanh niên ở trên ngọn núi, con mang theo những người khác về động phủ dưới chân núi.

Những tu sĩ ở gần đó đến xem hiện tượng thiên văn, sau khi hoảng sợ một hồi, nhưng vẫn không thể nào tiếp tục quan sát được nữa, hầu hết đều thấp thỏm quay trở về động phủ.

Chương 1754: Tiên Vực Cùng Cấm Thuật

Ở trung tâm biến sương mù, trên bầu trời là ngân quang lấp lánh, mặt trời vẫn tỏa ánh nắng vàng rực rỡ.

Nhưng ngoại trừ những thứ đó ra thì không thấy một chút gợn mây nào, cũng không có dấu hiệu nào cho thấy có gió nhẹ thổi qua. Trong phạm vi một trăm dặm không nghe thấy chút âm thanh nào, cứ như là hết thảy đều bị một loại năng lượng thần bí nào đó ngưng trệ lại.

Thời gian cứ từng chút, từng chút một trôi qua, nhưng hiện tượng thần bí trong biến sương mù vẫn cứ liên tục duy trì không đổi.

Nhưng vào ngày thứ hai, ở giữa mặt trời màu vàng lại xuất hiện ra một vài đốm đen, khẽ chớp động.

Ngày thứ ba, các đốm đen cũng ngưng tụ lại ở trung tâm mặt trời thành một đoàn bóng đen.

Ngày thứ tư, đoàn bóng đen bắt đầu biến hình kéo dài ra, hơn nữa lại càng ngày càng mạnh.

Ngày thứ năm, một sợi tơ dài nhỏ màu đen trở nên rõ ràng ở phía ngoài vầng mặt trời vàng, từ xa nhìn lại giống như một con mắt màu vàng đang nhắm, vô cùng vĩ đại.

Cực kỳ quý dị.

Ngày thứ sáu, tất cả các hiện tượng thiên văn đều duy trì không có gì thay đổi, chỉ có mặt trời phát ra kim quang càng thêm chói mắt.

Buổi trưa ngày thứ bảy, Hàn Lập vốn đang ngồi xếp bằng trong động phủ, liền mở ra hai mắt.

Cùng thời gian đó, mặt trời biến thành một con mắt màu vàng vĩ đại, sợi tơ đen mờ

hồ như uốn lượn một trận, cũng từ từ mở ra.

Ở giữa hắc quang, một quang cầu bảy màu giống hệt như con người từ từ hiện ra.

Ánh sáng diễm lệ ở mặt ngoài quang cầu lưu chuyển không ngừng, khiến người ta có một cảm giác như hiểu thấu được thiên địa vạn vật không thể nói lên lời.

Chỉ chốc lát sau, ở phía dưới, bên trong ngọn núi bỗng nhiên có một tiếng hú như tiếng rồng ngâm truyền ra, thanh âm du dương như xông thẳng ra ngoài chín tầng mây.

Trong một không gian khác, tại một nơi tối tăm không biết đâu là đâu, trong một cung điện trắng noãn đang lơ lửng trong không trung, có mấy bóng người mơ hồ chìm trong ánh sáng mờ mờ, mỗi người đang ngồi ngay ngắn ở trên một đài cao vài chục trượng, đang từ xa chuyện trò với nhau điều gì đó.

Những bóng người này cũng đều bị linh quang che lại hơn phân nửa hình dáng, phía sau có mấy chục tên đệ tử phục vụ dáng dấp khác nhau, nam phụ lão ấu đều có, mọi người đều kính cẩn dị thường.

Những tòa đài cao này xếp quay trung tâm một đóa hắc bạch kỳ hoa có đường kính trăm trượng, lặng lẽ lơ lửng ở tầng trời thấp, mùi thơm sức nước mũi, thần bị dị thường.

Bỗng nhiên một nhân ảnh mơ hồ có thất sắc linh quang vờn quanh phát ra một tiếng kêu nhẹ, tiếp đó liền miệng kêu mấy tiếng "Cổ quái".

"Huyền Minh đạo hữu, đã xảy ra chuyện gì, sao lại nói như vậy?" Một nhân ảnh dưới bạch quang ở gần đó, thấy kỳ quái liền hỏi một câu.

"Có người tu luyện công pháp "Luyện thần thuật", hơn nửa tầng thứ nhất đại thành, dẫn phát thiên tượng liền bị tiên khí giám sát của ta cảm ứng được." Bóng người bảy màu sau khi do dự một chút, liền thành thật trả lời.

"Luyện thần thuật? Thuật này sớm đã bị các đại tiên vực liệt vào cấm thuật rồi, còn có người dám mạo hiểm tu luyện? Cho dù như thế, phái người đem người tu luyện bắt lại là được. Đạo hữu cần gì phải kinh ngạc!" Nhân ảnh trong bạch quang vẫn có chút kinh ngạc hỏi.

"Nếu thật sự là như thế, bản đạo tự nhiên sẽ không cần nói gì. Tiên khí giám sát cảm

ứng được thiên địa phản ứng là đến từ trong một tiểu linh giới, không phải là người trong tiên vực tu luyện." Nhân ảnh bảy màu tên gọi Huyền Minh cười khổ một tiếng, nói.

"Người hạ giới? Quả thật có chút ngoài ý muốn, xem ra hẳn là có tên nào lén qua hạ giới, mang thuật này tới đó. Bất quá cũng không sao cả. Luyện thân thuật ngay cả người Tiên giới chúng ta tu luyện cũng không dễ. Chỉ là một tiểu linh giới, chắc chắn không thể tu luyện tới tầng cuối cùng được. Nhân ảnh trong bạch quang hơi ngấn ra một chút, nhưng ngay sau đó cười một chút rồi nói vậy.

"Ừ, nói vậy cũng phải. Ta mặc dù đảm nhiệm chức giám sát, nhưng không phải là người trong tiên vực ta tu luyện thuật này, vốn cũng không quản được việc này. Người này cho dù gặp may mắn tu luyện thành thuật này thật, thì khi độ kiếp phi thăng cũng không có thể giấu diếm được người của Tiếp Dẫn Thai." Nhân ảnh bảy màu cũng mỉm cười trả lời.

Hai người nói chuyện với nhau chẳng qua cũng chỉ là hàn huyên phiếm vài câu, mấy người khác nghe hai người nói vậy, ban đầu cũng có hơi chú ý, nhưng khi nghe đến là một gã "người hạ giới" tu luyện thuật này, thì cũng đều không để trong lòng, lúc này một người khác mỉm cười tiếp lời, liền chuyển sang hàn huyên những chuyện khác.

Nhân ảnh trong thất sắc linh quang lại càng không đề cập tới chuyện này nữa, phảng phất như quả thực đem việc này quên đi sạch sẽ.

Hàn Lập thờ dài ra một hơi, sau khi cảm ứng thấy thần thức tăng nhiều gấp đôi, có một cảm giác kỳ dị như mang đến cả thế giới, trong lòng hẳn mừng rỡ dị thường.

Luyện thân thuật tầng thứ nhất cuối cùng cũng tu luyện thành công.

Mặc dù hẳn còn chưa tiến vào Hợp Thể Kỳ, nhưng thần niệm mạnh mẽ của Hợp Thể hậu kỳ đại thành tu sĩ cũng không hơn gì cái này.

Hắn thần niệm của hắn trong nháy mắt xuyên thủng mật thất, xuất hiện ở ngoài ngọn núi.

Kết quả, chân mày không khỏi hơi nhíu lại.

Hiện tượng thiên văn trong không trung đã sớm biến mất, nhưng ở phía ngoài là một

cảnh tượng vô cùng bừa bãi.

Băng tuyết cuồng phong khi trước không phải chuyện đùa, hoa cỏ cây cối ở gần đó chẳng những biến mất hơn phân nửa, những cỏ cây còn lại tất cả đều ngã trái ngã phải như đang hấp hối.

Một nửa trên của ngọn núi lại càng trụi lủi, lộ ra vẻ hoang vu dị thường.

Thần niệm của Hàn Lập đảo qua mấy vòng ở phụ cận, sau đó lại hướng phía xa tiến tới, nháy mắt liền đem hết thấy mọi thứ trong ngàn dặm quét qua.

Đột nhiên thần sắc hắn vừa động, thần niệm dừng ở trên ngọn núi bên cạnh biển sương mù, đem cả ngọn núi bao phủ lấy.

Dưới chân núi có một động phủ, mà ở trong đó mơ hồ có thần niệm của tu sĩ cấp Luyện Hư đang dao động.

Mặc dù ngoài động phủ này có một vài tầng cấm chế, nhưng trước thần niệm cường đại của Hàn Lập, tự nhiên mỏng như tờ giấy.

Một luồng thần niệm ngưng tụ lại, liền trực tiếp xuyên thủng qua mấy tầng cấm chế, xuất hiện tại nơi cảm ứng thấy khí tức vừa rồi.

Trong một gian mật thất, quả nhiên có một gã mặt mũi thanh tú, mặc áo bào màu trắng đang ngồi xếp bằng.

Luồng thần niệm này của Hàn Lập không hề che giấu, cộng thêm động thái mạnh mẽ xuyên qua cấm chế, nên khi vừa mới xuất hiện ở trong mật thất, trong nháy mắt đã bị người mặc áo bào trắng nhận ra.

Hắn mở hai mắt vừa nhắm, mỉm cười nói:

"Tại hạ Cốc Vân của núi Nguyệt Nam, xin ra mắt đạo hữu. Chúc mừng đạo hữu thần thông đại thành!"

"Núi Nguyệt Nam? Chẳng lẽ là núi Nguyệt Nam ở gần thành Trần Vũ?" Thanh âm của Hàn Lập có chút ngạc nhiên, hỏi một câu có vẻ không chắc chắn.

"Ha hả, không sai, chính là núi đó. Chẳng lẽ đạo hữu biết Cốc gia chúng ta?" Điều này cũng làm cho người mặc áo bào trắng có chút ngoài ý muốn.

"Mặc dù ta không nghe tới Cốc gia nhiều, nhưng đối với đại danh núi Nguyệt Nam cũng biết một chút. Nói như vậy tu sĩ ẩn cư trong núi này trong truyền thuyết ở ngoại giới chính là người Cốc gia các người rồi" Hàn Lập chậm rãi nói.

"Hắc hắc, đạo hữu chắc hẳn là có nghe nói qua về chân linh thể gia đúng không. Cốc gia chúng ta chính là một mạch truyền thừa từ thời thượng cổ đến bây giờ, để cho huyết mạch được kéo dài, bốn gia đúng là rất ít tiếp xúc với bên ngoài. Mặc dù người biết chuyện này cũng không nhiều, nhưng với thần thông của đạo hữu, biết chuyện này cũng chỉ là chuyện sớm muộn thôi." Người mặc áo bào trắng cười nhẹ một tiếng.

"Chân linh thể gia? Nói như vậy, người cũng biết Diệp gia cùng với Lũng gia?" Hàn Lập hơi trầm mặc một chút, đột nhiên hỏi.

"Diệp gia với Lũng gia cũng là những gia tộc lớn nhất trong các chân linh thể gia, Cốc gia chúng ta mặc dù không kém, nhưng so với hai nhà này, có lẽ vẫn kém hơn một bậc. Đạo hữu nhắc tới hai nhà này, chẳng lẽ biết con cháu của hai nhà này." Người mặc áo bào trắng có chút chần chờ.

"Ừm, tại hạ quả thực có tiếp xúc với con cháu của hai nhà này một chút, nhưng chưa đến mức gọi là thâm giao. Lại nói đạo hữu đột nhiên xuất hiện ở nơi này, cũng đừng lại không đi, không biết là có chuyện gì?" Hàn Lập nhàn nhạt hỏi.

"Ha hả, nơi đây là chỗ ở của một tên con cháu của Cốc gia chúng ta, vốn ta cũng chỉ là vừa đúng lúc đi qua nơi này, không nghĩ tới lại có thể gặp được đạo hữu ở đây tu luyện đại thần thông, quả thực rất đáng mừng, ta muốn kết giao với Hàn đạo hữu một chút." Người mặc áo bào trắng kín người cười nói.

"Thì ra là như vậy. Hàn mỗ hiện tại đã tu luyện xong, nếu đạo hữu không chê thì giờ có thể đến chỗ ta gặp mặt một chút. Tại hạ cũng rất tò mò với một vài chuyện của các chân linh thể gia, ta và người trao đổi một chút, hẳn là cũng rất có lợi." Thanh âm Hàn Lập chậm rãi nói như vậy.

"Chuyện này Cốc mỗ cầu còn không được, tại hạ sẽ qua đó ngay." Người mặc áo bào trắng nghe vậy, tự nhiên mừng rỡ đáp ứng ngay.

"Vậ Hàn mỗ xin ở trong động phủ đợi đạo hữu đại giá!"

Thanh âm Hàn Lập dần dần nhỏ lại, một lát sau, thần niệm đang ở trong mật thất tán loạn biến mất.

Sau thời gian một chung trà, một đạo bạch hồng phóng ra từ dưới núi này, sau khi nhấp nháy vài lần, đã đến cách bên ngoài biển sương mù chừng hơn mười dặm.

Biển sương mù vốn yên tĩnh bất động, mấy phù văn màu bạc chừng cái đầu đột nhiên lóe lên, biển sương mù bỗng nhiên tách ra hai bên.

Một lối đi rộng vài trượng từ từ hiện ra, có vẻ như nổi thẳng tới tận sâu trong biển sương mù.

Cốc Vân không có chút nào chần chờ, liền vận khởi độn quang bay vào trong đó, sau vài lần nhấp nháy, đạo bạch hồng độn quang liền biến mất ở sâu trong lối đi, không thấy bóng dáng.

Lúc này, sương mù đã tách ra một lần nữa lại tràn tới lấp đầy như lúc ban đầu.

Khi Cốc Vân bay đến ngọn núi trong biển sương mù, Hàn Lập đã đi ra cửa lớn của động phủ, đang mỉm cười chờ hẩn tự bao giờ.

Sau khi thấy Hàn Lập đứng như mình đoán, là một gã Luyện Hư hậu kỳ đại thành tu sĩ, nụ cười trên mặt Cốc Vân càng thêm rõ ràng.

Hai người sau một phen nói những lời khách khí, liền một trước một sau đi vào trong động phủ.

Cũng không biết Hàn Lập cùng đối phương đã nói gì với nhau ở trong phủ, nhưng ước chừng gần nửa ngày sau, vị tu sĩ Cốc gia này một lần nữa đi ra với vẻ mặt tiếc nuối, liền bay khỏi biển sương mù.

Sau khi trở lại chỗ ở, Cốc Vân đối với lão giả ở phân chi của Cốc gia dặn dò một phen, liền nhẹ nhàng rời đi.

Cùng thời gian đó, Hàn Lập cũng đang ở trong mật thất trong động phủ, một tay vuốt vuốt một khối ngọc giản màu trắng, khuôn mặt trầm ngâm.

"Lũng gia này lại có danh hiệu đệ nhất chân linh thể gia, lại còn có cấp Hợp Thể trấn giữ gia tộc, sau này cần phải lưu ý một chút rồi."

Hàn Lập lẩm bẩm nói nhỏ mấy câu, một tia sáng lóe lên trong bàn tay, ngọc giản liền biến mất không thấy đâu.

Khối ngọc giản chính là do Cốc Vân tặng hẳn, bên trong có ghi lại một vài thứ có liên quan tới chân linh thể gia, để cho Hàn Lập có một hiểu biết đại khái đối với chân linh thể gia của nhân tộc.

Dĩ nhiên những thứ này cũng không phải là cái gì quá bí ẩn, đây cũng chỉ là thứ mà một khi lên cấp Luyện Hư, dần dần cũng sẽ thông qua những con đường khác mà có thể biết đến những chuyện này thôi.

Vị Cốc gia tu sĩ này, cũng chỉ là thuận nước giong thuyền mà thôi.

Sở dĩ vừa rồi Hàn Lập muốn mời đối phương đến động phủ nói chuyện, cũng là nghĩ đến trước kia hẳn đã to gan đắc tội với chân linh thể gia là Lũng gia, khiến cho mưu đồ lớn của nhà này đối với Diệt gia sắp thành lại bại.

Mặc dù đã trôi qua mấy trăm năm, nhưng đối với người tu tiên mà nói thì, chút thời gian này tự nhiên không đủ để cho Lũng gia quên đi hết chuyện.

Một khi hẳn đã trở về nhân tộc, còn muốn ở lại lâu dài trong tộc, tự nhiên cần phải làm một chút phòng bị giải hòa đã.

Lúc mới vừa nghe thân phận của Cốc Vân, trong lòng hẳn liền nảy ra ý muốn mời đối phương đến động phủ nói chuyện.

Đúng như hẳn đã dự liệu, vị người Cốc gia này mới bắt chuyện cùng hẳn không lâu, liền đưa ra lời mời muốn hẳn gia nhập Cốc gia, đảm nhiệm khách khanh trưởng lão.

Hàn Lập tự nhiên uyển chuyển cự tuyệt.

Lấy tu vi thần thông của hẳn hôm nay, không tội gì phải khuất phục trong một gia tộc. Huống chi lấy thân gia của hẳn, những điều kiện mà Cốc Vân tự cho là hậu đãi kia vốn không cách nào đả động tới tâm tư của hẳn một chút gì.

Hàn Lập thần sắc âm tình bất định sau khi tự cân nhắc một chút, lắc đầu đem việc này ném ra sau đầu, cổ tay run lên, một cuộn tranh dài hơn một thước bỗng nhiên hiện ra ở trước mặt.

Chương 1755: Niệm Kiểm Quyết

Ngón tay điểm nhẹ một chút, cuộn tranh liền từ từ mở ra.

Một cỗ sát khí kinh người phóng lên cao, trong bức tranh là một mảng mịt mờ vàng vọt, căn bản không thể nhìn thấy rõ được bất cứ cái gì.

Lam quang trong suốt trong mắt Hàn Lập lưu chuyển một trận, dưới Linh Mục thần thông, tức thì hình ảnh trở nên rõ ràng.

Trong bức tranh rõ ràng là vô số phi kiếm màu vàng kim lớn nhỏ không đều màu vàng phi kiếm rải rác khắp nơi, mỗi một khẩu đều rất sống động, khí tức cũng khác nhau.

Quý dị chính là, bức họa này rõ ràng không dài đến vài xích, vậy mà lại làm cho người ta có một cảm giác như nó đang dung nạp vô số phi kiếm trong đó.

Hơn nữa dáng vẻ của những phi kiếm này mỗi cái một khác, có lớn có nhỏ, lớn thì giống như đang chống chọi với trời, làm cho người ta có cảm giác đáng sợ là nó phải dài tới chừng mười trượng, nhỏ cũng chỉ dài có hơn một tấc, nhưng nhìn kỹ lại, ngay đến hoa văn trên thân kiếm cái nào cũng giống nhau như đúc, cả trên thân kiếm hoa văn cũng nhìn thấy hết sức rõ ràng, cứ như nó đang gần trong gang tấc vậy.

Bức họa này đúng là bộ "Vạn Kiếm Đồ" do hãn ngày đó lấy được trong cấm chế di chỉ ở Nghiễm Hàn giới.

Cũng bởi trong tấm đồ này hiển nhiên có chứa một loại pháp môn tu luyện cực kỳ lợi hại, những năm gần đây Hàn Lập ngoại trừ tu luyện Luyện Thần thuật, cũng ở tấm đồ này hao tổn không ít thời gian, cũng từ đó mà lĩnh ngộ được một số thứ.

Thứ lĩnh ngộ được từ trong Vạn Kiếm đồ, tự nhiên là có liên quan tới kiếm quyết, lại cùng khu sử thần niệm có quan hệ thật lớn.

Lấy tu vi của hãn hiện tại, sớm đã có thể tu luyện loại kiếm trận cuối cùng của Thanh Nguyên Kiếm quyết, là "Thanh bàn" kiếm trận.

Kiểm trận này so với Xuân Lê kiểm trận, tự nhiên uy lực còn lớn hơn nhiều. Nhưng sau mấy lần Hàn Lập gặp qua Hợp Thể kỳ ra tay, liền cảm thấy có chút chưa đủ.

Cho nên hần liền khéo léo đem những gì linh ngộ trong Vạn Kiếm Đồ dung nạp vào trong Thanh Bàn kiểm trận.

Kết quả là uy lực của kiểm trận mới quả nhiên tăng rất nhiều, hơn nữa biến hóa của nó lại càng thêm tùy tâm, chỉ cần nghĩ một cái liền có thể bố trí ra kiểm trận.

Hàn Lập ngắm nhìn Vạn Kiếm Đồ trong không trung, ánh mắt không chút lay động.

Thứ hần lĩnh ngộ ra từ trong Vạn Kiếm Đồ, hần tự gọi là "Niệm Kiếm quyết", Hần đem từ mười đồ trung lĩnh ngộ ra đồ, tự hành xưng là "Độc kiếm quyết", và lại trong đó cũng rất rõ ràng, Niệm Kiếm quyết này còn chưa được đến một hai phần mười thứ chân chính ẩn chứa trong Vạn Kiếm đồ.

Chẳng qua là những thứ còn lại trong Vạn Kiếm Đồ này, cũng quá mức thâm ảo, vốn không phải một Luyện Hư kỳ như hần có thể lĩnh ngộ ra được.

Sau một lúc lâu, Hàn Lập khẽ thở dài một hơi, tay áo hướng trước người vung một cái.

Thanh quang lóe lên, Vạn Kiếm Đồ liền một lần nữa biến thành hình dáng một bức tranh cuộn, cũng lóe lên biến mất trong hư không.

Hàn Lập lại trầm ngâm cân nhắc.

Thu hoạch của hần ở Nghiễm Hàn giới có thể nói là không nhiều lắm!

Ngoại trừ Luyện Thần thuật cùng với Vạn Kiếm Đồ, coi trọng nhất đúng là viên Hư Linh đan khéo mà dấu đi được.

Hư Linh đan này ngay cả hai tên Hợp Thể kỳ như Thái Lưu Anh cũng coi trọng như vậy, không tiếc hao phí hơn mấy vạn năm để có được linh dược này.

Từ đó có thể thấy rõ giá trị của nó to lớn đến mức nào.

Đáng tiếc là, linh đan này lần đầu tiên hần nghe thấy, hơn nữa hần là đối với Hợp

Thế kỳ mới có chỗ hữu dụng lớn.

Cho nên trước khi lên cấp Hợp Thế, thì đối với hắc cũng tạm thời vô dụng.

Ngoài Hư Linh đan ra, hắc còn lấy được rất nhiều linh dược từ trong dược viên trong cấm chế di chi.

Nhưng những linh dược này phần lớn cũng đã bán cho đám người Thiên Cơ Tử, trong tay hắc cũng chỉ còn lại một hai gốc để sau này gây giống.

Những thứ linh hoa linh quả độc nhất vô nhị kia mặc dù không thể nhận ra, nhưng chắc chắn mỗi gốc cũng là linh vật khó tìm ở Linh giới.

Trong đó hắc lưu tâm nhất, tự nhiên là một vài gốc cây lấy được cuối cùng như đài sen màu bạc.

Linh dược này tám chín phần mười là một gốc cây trân quý nhất trong dược viên, nhưng hắc không biết lai lịch của nó, nên cũng chỉ có thể trơ mắt mà nhìn thôi.

Hàn Lập chỉ có thể hi vọng sau này có cơ duyên biết rõ cách dùng những thứ linh dược này.

Cho dù như thế, nhưng những quả Hồng La kia có thể dựa theo cách điều chế mà chế ra một chút Hồng La Tiên Tửu.

Rượu này có thể có kéo dài tuổi thọ, lại có tác dụng cải thiện thể chất một cách kỳ diệu, chắc là uống trước một chút cũng không có chỗ nào không tốt.

Huống chi quả Hồng La trong tay của hắc cũng là tích lũy dược tính không biết bao nhiêu vạn năm trở lên, linh từ ủa ra nói không chừng còn có linh hiệu nào khác nữa.

Về phần Thực Độc Thảo, cũng là chủ tài liệu để luyện chế nhiều loại đan dược có thể tinh tiến tu vi cho Hợp Thế kỳ, lại càng là đan dược chuẩn bị cho sau này lên cấp Hợp Thế.

Ngoại trừ những thứ này ra, còn mấy tấm phù đã hao hết linh lực cùng tấm Tinh Không Đồ thu được trong tu di không gian của bình phong, cũng là thứ rất đáng nghiên cứu.

Tin rằng đối với phù lục cùng trận pháp chi đạo cũng rất có giá trị tham khảo.

Chẳng qua là thời gian hơn trăm năm trước, chủ yếu hấn dùng để tu luyện Luyện Thần thuật cùng một ít bí thuật khác, nên cũng không cách nào phân tâm vào những thứ này.

Bởi thế hấn cũng chỉ có thể để hai vật này yên vị trong Trữ vật trạc mà thôi.

Hàn Lập thâm tính toán mọi thứ trong lòng đến đây, ánh mắt khẽ chớp động.

Sau một lúc lâu, hấn thở dài một cái, liền thu lại tạp niệm, bắt đầu cân nhắc chuyện đột phá bình cảnh Hợp Thể kỳ.

Thần niệm của hấn nay đã tăng nhiều, cộng với số lượng lớn linh đan lấy được từ Lôi Minh đại lục, tỷ lệ đột phá tự nhiên vượt xa tu luyện giả bình thường.

Bất quá trước đó vẫn còn cần luyện chế một nhóm linh đan cùng pháp khí nữa.

Dù sao đột phá bình cảnh Hợp Thể kỳ cùng với mấy lần đột phá trước khác nhau rất lớn.

Chẳng những cần lượng lớn linh đan để phụ trợ, còn cần phải bố trí một pháp trận khác, mượn thiên địa nguyên khí tới để gia tăng tỷ lệ thành công.

Cái pháp trận này là do Hàn Lập may mắn lấy được từ dị tộc khác trên đường trở về.

Nghe nói pháp trận này là bí mật bất truyền của tộc đó, nếu không phải pháp trận này hay là lần này dị tộc là không truyền chi mật, nếu không phải do cơ duyên xảo hợp, quả thực đúng là hấn không có cách nào có được phương pháp bố trí cái pháp trận này.

Thực sự pháp trận này cũng không quá phức tạp, nhưng kết cấu cực kỳ tài tình, hơn nữa lại cần có vài loại pháp khí làm trận nhãn mới được.

Những pháp khí này, hiển nhiên Hàn Lập chỉ có thể tự luyện chế ra.

Đây cũng là nguyên nhân chủ yếu khiến hấn mua nhiều tài liệu như vậy ở Thiên Uyên Thành.

Cổ tay Hàn Lập run lên, Trữ vật trạc hóa thành một đạo ô quang hướng không trung bay ra, sau khi xoay tròn một cái, liền lơ lửng bất động ở trong không trung.

Bàn tay hần hướng vòng tròn trong hư không ra một chiều.

Hồng quang lóe lên, một cái đỉnh lô màu xích hồng cao, thô, trống rỗng bỗng nhiên xuất hiện phía dưới vòng tròn.

Tiếp đó từ trên Trữ vật trạc có một cỗ thanh hà bay cuộn xuống, linh quang trên mặt đất lấp lánh, một đồng hộp ngọc, bình tử liền tiếp hiện ra.

Bàn tay kết thành pháp quyết, đỉnh lô phía trên không trung xoay tít một vòng, trong chốc lát liền biến thành cao tới vài thước.

Hàn Lập khẽ mỉm cười, một ngón tay hướng tới đỉnh lô điểm một cái.

"Phốc xuy" một tiếng, một luồng lửa xanh từ đầu ngón tay bắn ra.

Ngọn lửa này nhẹ nhàng quấn quanh lô đỉnh, sau đó đột nhiên hạ xuống, lửa xanh dâng cao cuộn cuộn gấp mấy lần.

Đồng thời trong mật thất toát ra hơi nóng rất lớn, nhiệt độ tăng lên rất nhiều.

Lúc này Hàn Lập mặt không biểu tình, hướng một cái hộp ngọc quơ nhẹ một trào.

Cái hộp ngọc ngay lập tức liền tự động mở ra, một khối kim loại không biết tên tức khắc bay ra từ đó.

Mặt ngoài khối kim loại này có màu đen bóng nhoáng, trong đó mơ hồ phát ra linh khí li ti, hiển nhiên là một khối tài liệu bán thành phẩm đã trải qua luyện chế thô.

"Vèo" một cái, khối kim loại đen nhánh thoáng cái liền chui vào trong đỉnh lô không thấy đâu.

Tay áo Hàn Lập hướng vật này phát một cái, ngọn lửa màu xanh một lần nữa dâng cao, đem cả đỉnh lô nuốt trọn vào trong.

Tiếp đó, liền tiếp hết tài liệu này đến tài liệu khác liền bị hút vào trong đỉnh lô...

Cứ như vậy, Hàn Lập tốn ước chừng hai tháng, mới luyện chế ra hết những thứ pháp khí cùng đan dược cần thiết.

Lại bỏ ra thời gian nửa tháng nữa, lấy ngọn núi làm trung tâm, tỉ mỉ bố trí một tòa pháp trận khổng lồ.

Sau đó, Hàn Lập lại bế quan chừng hơn nửa năm, nghỉ ngơi dưỡng sức, đưa cả người đến trạng thái tốt nhất, cuối cùng bắt đầu đột phá bình cảnh Hợp Thể kỳ ở trong mật thất.

Lão giả tóc trắng ở chi nhánh của Cốc gia, một ngày kia đang ở trong động phủ yên lặng đá tọa luyện khí, bỗng nhiên cảm thấy mặt đất rung động một trận, ngay cả gian mật thất cũng bắt đầu lung lay.

Lão giả này cả kinh, mở hai mắt, đang muốn hét lớn một tiếng hướng những tộc nhân khác hỏi xem là cái gì, liền lập tức biến sắc.

Tức thì liền khởi lên độn quang, hóa thành một đạo kinh hồng bay ra khỏi mật thất.

Sau vài cái nhấp nháy, lão giả tóc bạch liền xuất hiện ở trên một tảng đá lớn trên ngọn núi, hướng biển sương mù phía xa nhìn với vẻ mặt ngưng trọng.

Một chốc lát sau, lại có mấy đạo độn quang cũng từ dưới chân núi bay tới, chậm rãi dừng ở phía sau lão giả.

Đồng dạng một màn này, cũng ở xung quanh biển sương mù liên tiếp diễn ra.

"Hiện tượng thiên văn, lại là hiện tượng thiên văn!"

Ý nghĩ này cơ hồ như đồng thời run rên trong lòng mọi người.

Chỉ thấy ở phía xa trong biển sương mù, chẳng biết từ khi nào đã hiện ra mười mấy cột sáng màu bạc phát sáng lập lòe.

Mỗi cái cao chừng hơn trăm trượng, mặt ngoài có phù văn màu vàng nhạt, lấp lánh không ngừng.

Mà sương trắng trong biển sương mù quay cuồng kịch liệt, từ không trung nhìn lại,

khắp nơi đều là những điểm sáng đủ mọi màu sắc trôi lơ lửng, đang từ bốn phương tám hướng cuộn cuộn tụ về trong biển sương mù.

Có người mới cảm ứng một chút, sắc mặt ngay lập tức liền trở nên tái nhợt.

Trong phạm vi cảm ứng của thần niệm, tất cả thiên địa nguyên khí cũng như nổi điên hướng biển sương mù hội tụ về. Mấy linh mạch ở gần đó lại càng phun ra lượng linh khí hơn xa lúc bình thường, giống như bị thứ gì đó hấp dẫn mãnh liệt.

Bầu trời phía trên biển sương mù, một đám Ngũ Sắc Linh Vân ngưng tụ thành, trong nháy mắt đem nửa bầu trời che khuất.

Từng trận sấm đùng đùng nổi lên, từng đạo hồ quang màu tím trong mây phập phù hiện ra, đan chéo vào nhau giống như một con tử sắc điện xà, thoắt ẩn thoắt hiện trong đám mây.

Bỗng nhiên có một tiếng hú dài từ trong biển sương mù truyền ra, tiếp đó một cỗ linh áp khổng lồ phát ra.

Linh áp này mạnh đến khó có thể tin nổi, cho dù cách tới mấy trăm dặm, nhưng đám nhân tộc tu sĩ ở bốn phía chỉ cảm thấy thân thể trầm xuống, tu vi hơi yếu một chút, liền trực tiếp ngã quỵ hôn mê bất tỉnh, thất khiếu mơ hồ có vết máu chảy xuống.

Tu vi cao hơn một chút như lão giả tóc trắng, cũng cảm thấy hai mắt tối sầm, cuống cuống nửa quỳ ngã xuống đất.

Những người này tự nhiên vừa sợ vừa giận.

Nhưng bọn hắn còn chưa kịp có cử động nào khác, trong Ngũ Sắc Linh Vân đột nhiên có tiếng Phạm Âm truyền ra, các phù văn đủ màu trong mây như ẩn như hiện.

Nhưng lúc này, từ ngọn núi trong biển sương mù truyền ra một tiếng gầm nhẹ như không phải tiếng người, tiếp đó một đạo kim quang bắn ra, tia sáng tản ra, liền hóa thành một đạo kim sắc hư ảnh.

Kim ảnh này cao chừng hơn trăm trượng, hai mắt Lân này kim ảnh chừng cao hơn trăm trượng, hai mắt to như chuông đồng, răng nanh lộ ra, đúng là một con kim sắc cự viên hung ác dị thường.

Nơi con vườn này vừa hiện thân ra, Ngũ Sắc Linh Vân trong không trung ngay lập tức có cảm ứng, tiếng sấm nổi lên, vô số tử sắc điện xà hướng một chỗ trong mây đồng thời bắn tới, liền hóa thành một tử sắc cự giao hình thể không chút nào kém hơn cự viên.

Một tiếng sét đánh kinh thiên động địa truyền đến, ngoài thân tử sắc điện giao điện quang lập lòe, thân hình vừa động một cái, liền hùng hổ bổ nhào xuống phía trước.

Kim sắc cự viên thấy vậy, tức giận dị thường, hai nắm tay khổng lồ đột nhiên đâm thùm thụp vào ngực, sau đó tung người nhảy đến nghênh đón con tử sắc cự giao.

Chương 1756: Tiến Giai Hợp Thể (Thượng)

Kim sắc cự viên vung hai nắm tay to như quạt hướng bổ lên, thoắt một cái đã chụp lấy cổ con tử giao, vừa hồng lên, hai cánh tay dùng lực đã đem cái đầu khổng lồ của con tử giao cứ thế mà vụn gãy xuống.

"Oanh " một tiếng, thân thể con tử giao phút chốc hóa thành vô số luồng hồ quang tán loạn biến mất.

Cự viên đột nhiên ngừng đầu hít sâu một hơi, miệng mở rộng ra, phóng ra một tầng kim quang khổng lồ.

Ngay lập tức hồ quang đang tán loạn kia liền bị kim quang vừa nhả ra ồ ạt bao vây lại, sau đó lại chui vào cái miệng lớn của con kim viên.

Trong nháy mắt tất cả điện quang biến mất không còn.

Không chỉ như thế!

Hư ảnh cự viên còn chưa có ý dừng lại, linh quang ngoài thân thể lưu chuyển một trận, Cự viên hư ảnh còn chút nào dừng lại ý không có, bên ngoài thân linh quang một trận lưu chuyển, kim quang phun ra lại hóa thành một cột ánh sáng chui vào trong Ngũ Sắc Linh Vân.

Trong Linh Vân có tiếng ầm ầm liên miên không dứt, Ngũ Sắc Linh Vân cứ thế xoay tròn lấy Kim Sắc Quang Trụ làm trung tâm.

Các phù văn đủ màu như chịu một lực hút khổng lồ, ào ạt bay từ trong Linh Vân ra, lại bị kim sắc quang trụ cuốn lấy, cuối cùng bị hư ảnh của cự viên hút hết vào trong bụng.

Chỉ trong phút chốc, trong kim sắc quang trụ chỉ chít các phù văn đủ màu, rót xuống dưới như thủy triều đang xuống.

Kim sắc cự viên há to miệng như một cái động sâu không đáy, sau khi không ngừng

hút vào nhiều phù văn như vậy nhưng sắc mặt dường như không chút nào biến đổi.

Các tu sĩ dọc theo biển sương mù cũng tận mắt nhìn thấy hết thấy điều này, tất cả đều trợn mắt hốc mồm nhào nhào cả lên.

Trong lòng lão giả tóc trắng không ngừng tụng mấy chữ: "Chân Linh Huyết Mạch", "Sơn Nhạc Cự Viên", vẻ mặt còn kinh sợ hơn xa những tu sĩ khác.

Hắn vốn là tộc trưởng một phân chi của chân linh thế gia là Cốc gia, nên kiến thức hiển nhiên người thường không thể sánh bằng, ngay lập tức đã nhận ra hư ảnh màu vàng bên dưới tầng trời của biển sương mù chắc chắn là Pháp tướng của Sơn Nhạc Cự Viên, trong lòng giật mình thon thót...

"Thảo nào người này không muốn gian nhập Cốc gia chúng ta, hóa ra là bản thân hắn đã có chân linh huyết mạch! Nhưng Pháp tướng này cũng quá kinh người đi, khoảng cách xa như vậy mà chỉ bằng khí tức đem đám người chúng ta trấn trụ. Hơn nữa hiện tượng thiên văn này thanh thế còn vượt xa lần trước. Nhiều thiên địa nguyên khí tụ tập đến chỗ này, chẳng lẽ hắn đang đột phá bình cảnh Hợp Thế kỳ?" Lão giả tóc trắng tu vi không cao, nhưng đầu óc không đơn giản, trong khoảng thời gian ngắn đã đem sự việc đoán trúng đến bảy tám phần, trong lòng không khỏi âm thầm hoảng sợ vô cùng.

Lúc này, bầu trời trên biển sương mù chẳng những hướng vào trong kim quang bay tới, ngay cả Ngũ Sắc Linh Vân cũng vừa quay tròn vừa bị cuốn vào trong đó.

Không lâu sau, hình dạng linh vân trong không trung biến đổi rất lớn, kéo dài ra, trên to dưới nhỏ, trông như một cái phễu khổng lồ vô cùng quỷ dị.

Linh Vân vốn do lượng lớn nguyên khí biến thành, giờ đây hướng vào trong hư ảnh của cự viên điên cuồng rót vào.

Nguyên bản hư ảnh của cự viên vốn có chút mơ hồ, nhưng sau khi những phù văn lấp lánh ngưng tụ lại, lại trở nên vô cùng chân thật và rõ ràng.

Khoảng chừng sau nửa bữa cơm, tất cả Ngũ Sắc Linh Vân đều bị hấp nạp không còn gì.

Hư ảnh của cự viên thấy vậy, nhưng vẫn chưa có ý dừng lại, miệng lớn khép lại, hai

tay từ xa đập vào trong lồng ngực một cái, lập tức kim quang bên ngoài thân thể phát ra chói mắt.

"Phanh" một tiếng!

Một cơn lốc mang theo hơi sương màu trắng từ nơi hư ảnh cự viên vừa đứng phóng ra, điên cuồng biến lớn, trong nháy mắt trở nên khổng lồ vô cùng đem hư ảnh của ngọn núi bao phủ vào trong.

Cùng thời gian này, một cỗ dao động vô hình từ trong cơn lốc cũng hướng bốn phương tám hướng tản đi rất nhanh, vượt qua biển sương mù, phạm vi tác động rộng như thế cũng khiến cho người xem trợn mắt lú lười.

Chỉ thấy thiên địa nguyên khí nội trong vạn dặm cũng bị lay động, điên cuồng hóa thành những điểm sáng cỡ hạt đậu, ồ ạt tụ về trong biển sương mù.

Vô số điểm sáng như thiêu thân lao vào lửa phóng về phía gần cơn lốc lớn, lóe một cái đã không thấy bóng dáng.

Mà từ trong cơn lốc truyền ra tiếng gầm của cự viên, dường như có gì đó như không giữ nổi bình tĩnh, lại có bộ dạng như đang chịu không ít thống khổ.

Cùng với lượng ngũ sắc quang điểm càng nhiều, tiếng hô của cự viên ngược lại cũng ngày càng thấp, cuối cùng cũng không có tiếng gì vang lên nữa.

Nhưng bất luận bao nhiêu điểm sáng từ bốn bề vọt tới, cũng bị cơn lốc hút hết vào trong, cứ như là không cách nào đủ cho nó thỏa mãn vậy.

Đám tu sĩ nhân tộc ở gần biển sương mù thấy vậy, không khỏi liên tục nuốt nước miếng không ngừng.

Nếu là tu sĩ bình thường mà hút vào nhiều thiên địa nguyên khí như vậy, chỉ sợ là sớm đã nổ banh xác mà chết rồi.

Không đầy thời gian một bữa cơm sau, trong cơn lốc màu trắng có một tiếng vượn hót thê lương truyền ra, tiếp theo là một loạt tiếng nổ như trời đất đang sụp đổ.

Cơn lốc kia cứ như thế mà vỡ ra, từng trận từng trận sóng không khí tràn ra bốn

phía, những điểm sáng đông đúc trước đó cũng bị thổi đi tứ tán.

Mà ở trung tâm của những làn sóng không khí ấy, hình ảnh khổng lồ của cự viên lại một lần nữa hiện ra.

Bất quá hư ảnh lúc này cũng không còn màu vàng rực rỡ bên ngoài thân như lúc đầu nữa, mà trái lại có phù văn năm màu lúc ẩn lúc hiện, giống như cả thân thể dán đầy Ngũ Sắc Linh Văn vậy.

Từ xa nhìn lại, cái này quả thực là quý dị.

Mà hai tay cự viên lại ôm đầu, biểu hiện trên mặt biến hóa không ngừng.

Lúc thì thống khổ không chịu nổi, lúc lại vô cùng tức giận, một lát sau hai mắt nổi vằn máu, giống như là đang trở nên rất điên cuồng vậy.

Cùng lúc đó, những ký hiệu trên thân thể nó cũng hiện lên không ngừng, khiến cho thân thể lúc thì mơ hồ đi, lúc thì lại cực kỳ rõ ràng, có vẻ như là cực kỳ không ổn.

Những người khác đang từ xa nhìn lại, tự nhiên mắt lớn mắt bé trừng hết cả lên, không hiểu ra làm sao cả.

Chỉ có lão già tóc trắng âm thầm kinh hãi, trong lòng sợ hãi vô cùng.

Tình hình như vậy, rõ ràng là đối phương đã đột phá bình cảnh đến chỗ mấu chốt, gặp phải tâm ma xâm lấn.

Vạn nhất đối phương thất thủ ở tâm cảnh, tâm trí bị lạc mất, dưới sự khống chế của tâm ma có nhiều khả năng là sẽ đại khai sát giới ở phụ cận.

Mà với tu vi kinh người của đối phương, bọn tu sĩ thấp, trung giai như họ tự nhiên không tài nào chống nổi, chỉ có thể biết điều bó tay chịu trói mà thôi.

Loại chuyện này, trước kia đã phát sinh không chỉ một lần.

Lão già tóc trắng càng nghĩ càng sợ, hắc khẩn trương điên cuồng thúc dục pháp lực, muốn đứng dậy từ áp lực lớn này, nhanh chóng mang theo tộc nhân bỏ trốn mất dạng.

Nhưng thân thể hắn vừa mới nhích lên được một nửa, hai chân lại run lên, một lần

nửa lại nửa quỳ trên mặt đất.

Mặc dù hư ảnh cự viên ở phía xa kia thần trí có chút không ổn định, nhưng linh áp phát ra không có dấu hiệu giảm bớt, một gã tu sĩ Nguyên Anh như hắc căn bản không tài nào nhúc nhích. Linh lực trong cơ thể đã bị một áp lực lớn đè nén không cách nào điều động, thậm chí ngay cả hướng tộc nhân báo động cũng không tài nào làm được.

Trong lòng lão giả lúc này vô cùng sợ hãi!

Cùng thời gian này, ở mật thất trong ngọn núi, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng ở trong một pháp trận cỡ nhỏ kỳ lạ, thân thể không hề nhúc nhích, giống như là đã chết vậy.

Một Nguyên Anh màu xanh cao chừng nửa thước đang lơ lửng ở phía trên cách đó vài thước, nhìn chăm chăm vào một góc pháp trận ngoài mật thất.

Hai tay Nguyên Anh ôm một lưỡi tàn nhận, ở gần đó có bảy mươi hai thanh kiếm nhỏ màu xanh dài gần tấc đem nó che kín nghiêm mật.

Ở bên ngoài những thanh kiếm nhỏ này, có một thanh tiểu xích màu bạc, một cái đỉnh nhỏ màu xanh cùng với một thanh kiếm lớn màu đen đang vây quanh Nguyên Anh chuyển động không ngừng.

Mà sở dĩ nói là quỷ dị, vì trên gương mặt Nguyên Anh có một con mắt phóng ra lam mang lập lòe, một con mắt khác lại đỏ lòm như máu, lấy sống mũi chia làm đôi, là hai loại vẻ mặt hoàn toàn bất đồng.

Một nửa thì da thịt trên mặt vận vẹo dị thường, tràn đầy vẻ dữ tợn, một nửa khác thì như cười như không, trong mắt lại trong trẻo, lạnh lùng vô cùng...

Phảng phất như trong thân thể Nguyên Anh có hai Hàn Lập bất đồng cùng tồn tại vậy.

Phía dưới thân thể một tay bấm tay niệm thần chú, một tay nâng một lư hương thanh đồng, trong lư hương đang cắm nửa đoạn tàn hương đen thui, nhưng có vẻ như vẫn chưa bị đốt lên.

Từ đỉnh mật thất có Ngũ Sắc Linh Văn từ từ hạ xuống, bất kể là rơi xuống thân thể hay là Nguyên Anh cũng đều lóe lên mà biến mất vô thanh vô tức.

Nguyễn Anh nhìn vào trong góc, ở đó có một đoàn hắc khí to bằng đầu người đang quay cuồng không ngừng, đồng thời phát ra tiếng kêu ô ô kỳ quái.

Âm thanh này vừa mới lọt vào tai, ngay lập tức liền thấy thấp thỏm lo âu, khó có thể bình tĩnh tâm thần, lại có một cảm giác khác thường là cực kỳ khát vọng đối với giết chóc.

Một nửa khuôn mặt tỉnh táo kia của Nguyễn Anh thì không sao, không vì tiếng kêu kỳ quái kia mà thay đổi.

Một bộ phận mặt mũi khác thì dưới sự kích thích của tiếng kêu kỳ quái này, huyết quang trong mắt càng đậm lên, ý điên cuồng càng dâng cao, tia lý trí cuối cùng dường như cũng sắp mất đi.

Lam mang trong mắt Nguyễn Anh chợt lóe lên hàn quang, một tay nhấc lên, hướng thân thể đang nâng lưu hươu điểm một cái.

"Phốc" một tiếng, một đoàn hỏa diễm màu bạc từ đầu ngón tay phun ra, đánh lên chính xác tàn hươu đang ở trong lưu hươu kia.

Hương này vừa đốt lên một cái, một cỗ hương khí thí thần bí liền ngay lập tức tràn ngập trong mật thất.

Nói cũng kỳ quái, Nguyễn Anh chẳng qua chỉ là hít sâu vài lần mùi hương này xong, một nửa khuôn mặt khác vốn là khó có thể khống chế, lập tức ý điên cuồng giảm đi, huyết sắc trong mắt bắt đầu biến đổi.

Mà đoàn hắc khí đang ẩn nấp trong góc kia, vừa mới tiếp xúc với mùi hương này ngay lập tức phát ra tiếng hét thảm, âm thanh kỳ quái kia đột nhiên ngừng lại.

Hắc khí quay cuồng điên cuồng, ở trong mùi hương dần dần tan đi, lộ ra một khuôn mặt quý không có mặt mũi, đang vô cùng thống khổ.

Nguyễn Anh thấy vậy, không chút nào chần chừ, một đạo kim sắc hồ quang liền bắn ra.

Sau một tiếng nổ vang, kim hồ đánh chính xác lên mặt quý, cả người nó run lên.

Nó oán hận cắn răng một cái, bỗng nhiên kêu lên một tiếng bén nhọn, rồi đột nhiên trở nên mơ hồ không rõ, cuối cùng hóa thành một cổ hắc khí tiêu tán không thấy.

Nguyên Anh lúc này mới chậm rãi nhắm hai mắt lại, khuôn mặt vốn vắn vẹo khi trước dần dần biến mất, khi hai mắt mở ra lần nữa thì ánh mắt lại trong suốt như lúc ban đầu.

"Chẳng qua chỉ là một phân thân của thiên ngoại ma đầu, cũng muốn thừa dịp tam ma xâm lấn nhiễu loạn tâm thần của ta, cái này cũng xem nhẹ ta quá đi." Nguyên Anh cười lạnh nói với âm thanh thấp không thể nghe thấy.

Sau đó nó cầm lưỡi tàn nhận trong tay hướng đỉnh đầu ném đi, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, lại một lần nữa nhắm lại hai mắt.

Những phù văn năm màu đang xuyên thủng góc mặt thất rơi xuống bỗng nhiên tăng nhiều lên gấp đôi, khiến trong mặt thất ánh quang diễm lệ lấp lánh không ngừng.

Đồng thời một cổ hương khí kỳ diệu khác từ phía dưới thân thể phát tán ra.

Nhưng Nguyên Anh phảng phất như không để ý, chỉ tập trung liều mạng thu nạp những phù văn năm màu do thiên địa nguyên khí biến thành trong hư không kia, thân thể lấy tốc độ của mắt thường có thể thấy được, từng chút từng chút một lớn dần.

Sau nửa khắc đồng hồ, Nguyên Anh của Hàn Lập đã cao lên chừng ba, bốn thước, giống như một đứa bé.

Lúc này hư ảnh cự viên ở trên ngọn núi bỗng hóa thành một cột sáng rút về trong lòng núi.

Một thiên địa nguyên khí khổng lồ ngay lập tức phủ đến mặt thất, điên cuồng hướng thân thể cùng Nguyên Anh rót vào.

Thân thể da thịt bắt đầu trở nên trong suốt, đồng thời mùi thơm phát ra càng thêm nồng nặc.

Nguyên Anh ở phía trên, lại qua mấy lần hô hấp, linh quang lấp lánh liên lớn đến khi bằng với thân thể, nhưng hai mắt lại nhắm nghiền, nhẹ như bắc lơ lửng trong không trung, lông mày nhíu lại vô cùng thống khổ.

Chương 1757:

Lúc này, Nguyên Anh của Hàn Lập chỉ cảm thấy toàn thân nóng như lửa đốt, khắp cơ thể Nguyên Anh phảng phất như đang chứa đầy một cỗ dung nham nóng bỏng, khiến hân miệng đắng lưỡi khô, tứ chi đỏ ngầu.

Nhưng đúng vào lúc này, một lực hút khổng lồ từ thân thể phía bên dưới bộc phát ra.

Nguyên Anh không có chút sức phản kháng nào liền thu nhỏ lại hơn mười lần, lóe một cái liền chui tọt vào thiên linh cái ở đỉnh đầu của thân thể, một lần nữa trở về bên trong pháp thân.

Luồng năng lượng nóng bỏng vốn tràn ngập trong cơ thể Nguyên Anh như tìm được nơi phát tiết, liền điên cuồng hướng vào trong cơ thể tuôn ra.

Thân thể Hàn Lập vốn là đang trong suốt dị thường, ngay khi luồng năng lượng nóng bỏng này tràn vào thì cùng lúc đó, bên ngoài da thịt hân có một luồng tinh quang lưu chuyển, khiến cho thân thể hân trong nháy mắt trở nên hơi mờ đục.

Ngay cả xương cốt màu vàng nhạt bên trong máu thịt cũng có thể nhìn thấy hơi mờ mờ.

Giờ phút này, hân đang được bao bọc trong vô số tia sáng tinh tế, ánh sáng năm màu nhàn nhạt đang không ngừng lấp lánh.

Cùng lúc đó, vô số luồng năng lượng vô cùng nhỏ tại vùng đan điền dọc theo kinh mạch mà nhanh chóng chảy qua các khắp các nơi trong cơ thể.

Hàn Lập chỉ cảm thấy mỗi nơi mà những năng lượng này đi qua, sức nóng nhanh chóng biến mất mà trở thành một luồng khí mát dịu, khiến cho hân thư thái vô cùng.

Chỉ trong chốc lát, tất cả các luồng năng lượng hội tụ lại với nhau, cũng tự động hướng về phía đầu xông tới.

Hàn Lập chỉ cảm thấy trong biển thần thức mơ hồ có thứ gì đó như một cái khóa lớn, bị luồng năng lượng như nước chảy thành sông này cứ thế mở ra, nhưng ngay sau đó một cảm giác tê dại như thấm sâu vào tận hồn phách trào lên từ tận đáy lòng.

Khiến cho hắn không kìm được phải há miệng ra, huyết dài lên một tiếng.

Đám tu sĩ nhân tộc ở gần đó sau khi thấy hư ảnh của cự viên biến mất không thấy đâu, đồng thời khí tức kinh người trấn áp họ cũng biến mất tự nhiên trong lòng vừa ngạc nhiên vừa kinh sợ.

Sau khi ồ ạt đứng lên khỏi mặt đất, mỗi đám người lại có những động thái vô cùng khác nhau.

Có người hơi do dự một chút, nhưng vẫn đứng ở xa hướng biển sương mù nhìn lại, có vẻ như vẫn muốn xem đến cùng.

Có người cảm thấy nơi đây quá sức nguy hiểm liền vội vàng chào hỏi hảo hữu, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Lão già tóc trắng thì ngay khi vừa có thể cử động lại, liền hóa thành một luồng sáng trắng bay thẳng về trong động phủ, muốn triệu tập đám tộc nhân rời đi ngay lập tức.

Nhưng những đám người này vừa mới khôi phục cử động được trong chốc lát, tiếng huyết dài của Hàn Lập lại như sóng cuộn cuộn đánh đến.

Tiếng huyết giống như sấm động từng cơn, biển sương mù rộng mấy trăm dặm kia sau khi tiếng huyết đó đi qua thì ào ào cuộn cuộn lên những cơn sóng cao như núi, hướng bốn phía bay ra.

Những tu sĩ vẫn còn ở gần biển sương mù thấy vậy, tự nhiên thất kinh, rối rít bỏ trốn mất dạng.

Nhưng là tiếng huyết này vừa tới tai, những tu sĩ này chỉ cảm thấy thần thức "Ông" một cái, giống như bị có vô số tiếng sấm đang trực tiếp nổ bên trong đầu, liền kêu gào ầm ĩ nháo nhào rơi từ trên không xuống.

Một vài tu sĩ mặc dù pháp lực mất linh, nhưng thân thể so với người bình thường vẫn là vô cùng mạnh mẽ, nên ngay cả khi rơi từ mấy trăm trượng xuống đất cũng chỉ bị đau

nhức một trận mà không bị tổn hại gì quá lớn.

Tiếng huyết từ đằng xa truyền đến liên miên không dứt phảng phất giống như âm thanh truy hồn khiến cho một đám tu sĩ vô cùng thống khổ lẫn lộn đầy trên mặt đất, rồi rít lấy tay bites lỗ tai, muốn giảm đi một chút đau đớn.

Nhưng tiếng huyết này dường như có thể ảnh hưởng trực tiếp tới thần thức hải của người khác, cho dù có người kéo cả vạt áo đến che hết lỗ tai, nhưng vẫn không có chút hiệu quả nào.

Tiếng huyết truyền vào trong đầu rõ ràng vô cùng, cũng có tiếng vang ùng ùng phát ra không ngừng.

Bất quá chỉ trong phút chốc, nhưng những tu sĩ này cảm giác như đã trải qua mấy tháng liền, bọn họ chỉ hận không thể nổ tan xác được mà chết để cho cái thứ hành hạ đau đớn muốn chết này dừng lại.

Cảm giác sống không bằng chết chính là đây!

Lúc này, những cơn sóng khổng lồ đã tràn đến biên giới của biển sương mù, nhưng vẫn còn khí thế hùng hổ như muốn lao ra khỏi đó, hướng bốn phía xông ra.

Có một vài tu sĩ miễn cưỡng quay đầu thấy tình cảnh này, sắc mặt lại càng tái nhợt vô huyết.

Mặc dù những cơn sóng này cũng chỉ là từ một ít sương mù tạo nên, nhưng khí thế kinh người như thế vẫn không khỏi khiến cho bọn họ cảm thấy kinh hãi mất hết dũng khí.

Dù sao đến giờ phút này, bọn họ cũng không có cách thức giục bất cứ bảo vật hay công pháp nào để ngăn cản những cơn sóng này, mà ai biết những cơn sóng này có uy năng nào khác hàm chứa trong đó hay không.

Ngay khi mắt họ nhìn thấy những cơn sóng sương mù khổng lồ kia đang chuẩn bị đánh tới tấp vào ngọn núi, đem đám tu sĩ nhân tộc bao phủ lấy thì tiếng huyết từ trong biển sương mù lại đột nhiên dừng lại, tiếp đó một tiếng hừ lạnh vô cùng băng hàn truyền ra.

Có tiếng "phanh" "phanh nổi lên!

Tất cả các cơn sóng sương mù trong phút chốc vỡ ra tán loạn, biến thành hư ảo.

Phảng phất như một màn kinh hồn vừa rồi vốn như chưa từng xuất hiện.

Sau chưa đầy thời gian một chung trà, đám tu sĩ nhân tộc mới rồi rít bò dậy từ trên mặt đất dằng vê chạt vật không chịu nổi. Có người liếc người bên cạnh đều thấy trên mặt đối phương vẻ vô cùng sợ hãi.

Tất cả đều không mở miệng nói thêm cái gì, cuồn cuồn khổng chế độ quang trở về động phủ.

Không lâu sau sau, từng đạo độ quang từ trong ngọn núi của mỗi người bắn ra, hướng ra bốn phương tám hướng bay đi mất.

Suốt dọc đường đi bọn họ không dám ngưng nghỉ, cho đến khi bay ra xa tới trăm vạn dặm, mới có người do dự dừng lại độ quang.

Lúc đó lại càng có nhiều người hơn phi độ một hơi tới khi biến mất không thấy, hoàn toàn rời xa khỏi khu vực này.

Dù sao làm hàng xóm của một vị cao nhân có thể chỉ dùng một tiết huyết gió cũng khiến bọn họ lâm vào sinh tử lưỡng nan như vậy thật sự khiến cho bọn họ phải lo lắng đề phòng quá nhiều.

Bất quá thiên tượng vừa rồi cùng với đại thần thông mà Hàn Lập thể hiện ra cũng làm cho không ít người mơ hồ đoán được một chút.

Cho nên cũng có người trong lòng tràn đầy hoảng sợ, nhưng cũng có một vài suy nghĩ khác.

Lão giả tóc trắng ở một sơn cốc nhỏ cách xa chừng trăm vạn dặm, sau khi an trí xong tộc nhân của mình, liền phái ra một đại hán tu vi cũng gần bằng hắn, mang theo một khối ngọc giản do hắn đích thân giao phó hướng bản gia của Cốc gia ngày đêm bay đến.

Cơ hồ như cùng thời gian đó, có tin đồn, ở Húc Nhật Phong, có một tên tu sĩ vừa tiến giai Hợp Thể kỳ có thần thông to lớn, truyền đến các khu vực khác với một tốc độ không thể tưởng tượng.

Mà lúc này, biển sương mù ở phụ cận Húc Nhật Phong đã khôi phục hình dáng ban đầu, màn sương dày đặc đem ngọn núi che giấu nghiêm mật, tất cả toát lên vẻ an tĩnh vô cùng.

Ba ngày sau, ở mật thất trong lòng núi, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng, liên chậm rãi mở hai mắt ra.

Ban đầu con người phát ra lam mang chói mắt, nhưng trong nháy mắt liền trở nên đen nhánh như thường.

Mấy ngày trước hẳn mặc dù tiến giai Hợp Thể thành công, nhưng vì cùng cố cảnh giới cùng tu vi, liền yên lặng ngồi trong mật thất mấy ngày nay.

Đánh giá lại một chút, hẳn cuối cùng cũng chế trụ được những ảnh hưởng bất lợi do cảnh giới tăng nhiều, giờ có thể làm được một chút sự tình khác.

Ánh mắt Hàn Lập vừa động, liền nhìn về phía bốn phương tám hướng, vốn khuôn mặt vẫn bình đạm như nước của hắn đột nhiên hiện lên một tia cổ quái.

Ngay cả khi hắn chưa cần thả ra thần niệm, thì trong mật thất cũng có thể cảm ứng được thiên địa nguyên lực rõ ràng trong hư không.

Hàn Lập thở nhẹ một cái, một tay liền bấm niệm pháp quyết, đồng thời đọc lên một chú ngữ đơn giản.

Một màn kinh người xuất hiện!

Trong hư không có âm thanh vù vù vang lên, từng điểm từng điểm sáng trắng hiện ra dần dần hóa thành từng đạo phong nhận cỡ bàn tay.

Những phong nhận này mỏng vô cùng, hiện lên hình dạng hơi mờ, hơi run rẩy lơ lửng trong không trung, tràn ngập khắp cả mật thất.

"Những gì ghi lại trong điển tịch quả nhiên không sai! Một khi bước vào cảnh giới Hợp Thể, cảm ứng và điều khiển đối với thiên địa nguyên khí hơn xa so với Luyện Hư kỳ, gần như không cần hao phí pháp lực liền có thể trực tiếp điều khiển nguyên khí hóa hình công kích." Hàn Lập lẩm bẩm vài câu, trên mặt vô cùng vui vẻ.

Tay áo bào run lên, phong nhận liền biến thành từng đoàn bạch quang biến mất.

Hàn Lập khép hai mắt lại, bắt đầu dùng thần niệm cẩn thận kiểm tra chính xác tình huống của pháp lực cùng thân thể mình, xem có chỗ nào không ổn hay không.

Sau chưa đầy một bữa cơm, Hàn Lập mừng rỡ mở mắt.

Sau khi hẳn tiến giai Hợp Thể, trình độ mạnh mẽ của thân thể cùng với pháp lực gia tăng cũng vượt xa sự tưởng tượng trước đây của hắn, hắn đoán rằng lấy tu vi hiện tại, cho dù liều mạng với một gã Hợp Thể đại thành hẳn cũng có hơn phân nửa là sẽ thủ thắng.

Sau khi đem sự vui mừng đè xuống, Hàn Lập bắt đầu chớp mắt tính toán những chuyện kế tiếp.

Không còn chút nghi ngờ gì nữa, hắn giờ đã là Hợp Thể kỳ, ngoài tu sĩ Đại Thừa ở hai tộc nhân yêu mà không biết là có tồn tại hay không, hắn coi như là không cần phải sợ bất cứ kẻ nào nữa. Điều này khiến cho những chuyện hắn muốn làm sau này tự nhiên không cần phải câu nệ cái gì nữa.

Dĩ nhiên là trong vài năm đầu, hắn sẽ không rời khỏi nơi này, vẫn còn cần tập trung toàn lực đem cảnh giới tu vi hoàn toàn củng cố đã.

Sau đó có nhiều chuyện phải xử lý nữa.

Quan trọng nhất trước hết là cần xác định ái thể "Nam Cung Uyển" có tới Linh giới hay không. Bất quá bởi vì Nam Cung Uyển cũng có thể sử dụng không gian tiết điểm mà nhập cư trái phép tới Linh giới. Nếu vậy thì cho dù ở Thiên Nguyên Thành cũng có thể không tìm được, cũng có thể lưu đến những địa phương khác, thậm chí là có rất nhiều khả năng trong khu vực yêu tộc.

Dù sao khu vực hai tộc nhân yêu cũng là ở gần sát nhau.

Cho nên nếu thật ở Thiên Uyên Thành không chiếm được tin tức có liên quan thì cũng cần phải đi các nơi ở hai tộc nhân yêu tìm kiếm một phen.

Nếu Nam Cung Uyển quả thật bởi vì tu vi cùng thần thông không đủ, vẫn còn lưu lại ở Nhân giới, hắn cũng phải tìm ra phương pháp phá giới tới giúp Nam Cung Uyển một

tay.

Cái khác không cần phải nói, chỉ cần đem một vài loại linh đan ở trong tay của hắn cùng với một chút bảo vật, cách giới đưa cho Nam Cung Uyển, khiến cho nàng tu vi tăng lên nhiều, thuận lợi phi thăng Linh giới tuyệt đối không phải là việc khó.

Nghĩ tới ái thiếp, Hàn Lập tự nhiên có muôn vàn tư vị xông lên đầu, không tìm được lại ngây người trong mật thất rất lâu.

Cuối cùng hắn cũng bắt đầu thở nhẹ một tiếng, một lần nữa đem tâm thần thu lại, tiếp tục cân nhắc những chuyện khác.

Ngoại trừ chuyện của Nam Cung Uyển, sau khi xuất quan hắn còn cần phải đi tìm hậu nhân của vị Băng Phách Tiên tử kia, cũng chính là "Hứa tiên tử".

Chỉ cần từ nàng hỏi rõ tung tích của Băng Phách tiên tử, đem đồ mà thanh niên họ Ông giao cho đối phương cũng coi như là giải quyết xong việc này.

Ngoại trừ cái này ra, còn có chuyện thu thập tài liệu cho Thanh Nguyên Tử nữa.

Mặc dù các tài liệu hắn đã sưu tập không sai biệt lắm, nhưng bởi vì chỗ lúc trước hắn truyền tống từ Lôi Minh đại lục đến cách Phi Linh tộc cũng tương đương với Nhân tộc, nên ban đầu hắn cũng không đi Phi Linh tộc, mà trước hết trở về Nhân tộc, để có sức bảo vệ mình trước rồi tính.

Dù sao theo lời đối phương nói là trong thời gian ngàn năm, cách kỳ hạn này còn những hơn sáu, bảy trăm năm nữa.

Trong khoảng thời gian này, hắn hoàn toàn có thể khiến cho tu vi của mình tiến lên đến Hợp Thể hậu kỳ đại thành rồi mới đi gặp Thanh Nguyên Tử, trao đổi lấy Minh Hà thần nhũ.

Có vậy mới ổn thỏa hơn một chút.

Chương 1758: Lai Khách

Dĩ nhiên vào lúc này, hắc còn cần sưu tập một chút tài liệu phụ trợ, dùng Thực Độc Thảo làm chủ tài liệu để chế xuất ra đan dược cấp Hợp Thể.

Mặc dù so với Thực Độc Thảo mà nói thì những tài liệu khác căn bản không thể đánh đồng, nhưng dù sao cũng là vật Linh giới hiếm thấy. Cho nên nếu muốn gom đủ hết thảo tài liệu luyện đan cần thiết thì cũng cần phải tốn một chút thời gian.

Mặt khác vì phải ứng phó Đại Thiên Kiếp cứ mỗi ba ngàn năm một lần kia, hắc còn phải đem Thái Ất Thanh Sơn lấy được trong Nghiễm Hàn Giới kia luyện chế thành một tòa Cực Sơn.

Mặc dù uy lực của nó không thể so với Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn chân chính, nhưng phối hợp với Nguyên Từ Cực sơn thì cũng có hiệu quả nhất định khi ngăn cản Thiên Kiếp.

Hư Linh Đan đã lấy được cũng vậy, hắc cũng phải tìm ra cách dùng của nó.

Khi nào hắc biết cách phục dụng thích hợp của nó thì mới có thể yên tâm sử dụng.

Ngoại trừ những thứ đó ra, do thần niệm tăng rất nhiều sau khi tu luyện Luyện Thần Thuật cùng với tiến giai Hợp Thể, dù hắc không thể một lúc điều khiển hơn vạn con Phệ Kim Trùng, nhưng thả chừng hơn ngàn con Phệ Kim Trùng ra một lúc ra thì hắc cũng có thể chịu được trong thời gian ngắn.

Số lượng Phệ Kim Trùng trưởng thành nhiều như vậy cũng đã là một loại đại sát khí cực kỳ đáng sợ.

Ngay đối với Hợp Thể kỳ cũng chắc chắn vô cùng sợ hãi.

Còn nữa, hắc cũng có thể sử dụng nội đan của Phi Hồng Ngự để bắt đầu phối trí Thất Thái đan trong truyền thuyết kia.

Phối hợp lá Kim Lôì Trúc với thật nhiều thượng cổ linh đan này, hẳn là có thể làm cho Phệ Kim Trùng trưởng thành lại có thể lên cấp một lần nữa hoặc là sinh ra biến dị.

Năm xưa hẳn đã từng sử dụng tài liệu là thạch đôn cổ quái kia làm cho một phần nhỏ Phệ Kim Trùng biến dị một lần rồi.

Chẳng qua là loại biến dị này ngoại trừ thể trọng những con Phệ Kim Trùng này trở nên nặng dị thường thì cũng không phát hiện hiệu quả đặc thù kinh người nào khác, điều này khiến hẳn có hơi tiếc nuối.

Về phần Phệ Kim Trùng Vương khiến Chân Tiên cũng phải tránh lui ba bước mà Thanh Nguyên Tử đề cập đến thì đối với hẳn là quá sức hư vô mờ mịt, cho dù có muốn bồi dưỡng ra cũng không thể nào làm được, nên cũng như chỉ để nghĩ cho vui mà thôi.

Bất quá bất kể vì cần phải khu sử càng lúc càng nhiều Phệ Kim Trùng, hay là tính toán trước cho đột phá bình cảnh sau này thì tầng thứ hai của Luyện Thần Thuật hẳn cũng phải tu luyện.

Lại nói tình huống của hẳn bây giờ, cường độ của thần niệm cũng đủ đạt yêu cầu, nhưng cường độ của thân thể vẫn hơi kém một chút, phải đợi đến Hợp Thể hậu kỳ khi Phạm Thánh Chân Ma công đại thành mới có thể miễn cưỡng đạt đủ điều kiện.

Trước đó, cần phải nghĩ thêm một số biện pháp sử dụng ngoại vật tăng cường thân thể thêm một chút rồi hẳn nói.

Chẳng hạn như Hồng La Thiên Tửu kia cũng có tác dụng kỳ diệu là từ từ cải thiện thể chất, cũng cần điều chế ra để uống.

Dĩ nhiên, mấy tấm phù của Tiên giới kia cùng với Tinh Không Đồ thần bí cũng cần phải thời gian tìm hiểu một chút.

Hàn Lập yên lặng suy nghĩ trong lòng, cả người lâm vào trầm ngâm.

Trong một năm còn lại, Hàn Lập không rời động phủ trong Húc Nhật phong nửa bước, toàn tâm cùng cố pháp lực cùng tâm cảnh.

Nhưng ở phía bên ngoài do chuyện hẳn tiến giai Hợp Thể nên đã trở thành một mảng hỗn loạn.

Không ít thế lực gần đó cũng vì thế mà bắt đầu rục rịch hành động.

Cũng may những thế lực này cũng hiểu rằng một gã tu sĩ vừa mới đột phá bình cảnh thì nội trong một năm tự nhiên phải bế quan, cho nên cũng rất thức thời, trong khoảng thời gian này không phái người đến quấy rầy Hàn Lập tu luyện.

Nhưng vừa hết một năm, ngay lập tức đã có người không kiềm chế được.

Vào một ngày, có một lão giả thân hình khăng khiu, hai hàng lông mày vàng nhạt xuất hiện ở biên giới của biển sương mù.

Trên người hắn là một bộ trường bào màu xanh, ở bên hông giắt một thanh Ngọc Như Ý màu xanh biếc, đứng ở trên một ngọn núi gần đó, nhìn về phía trong biển sương mù, trên mặt không chút biểu tình.

Đột nhiên lão giả quay đầu, nhìn về hướng bầu trời phía sau.

Chỉ thấy ở đằng xa cuối chân trời, linh quang lóe lên, có một đạo ngân hồng kinh người dài hơn mười trượng phập phều hiện ra.

Một tiếng xé gió vang lên, tốc độ của đạo ngân hồng này nhanh chóng cực kỳ, chỉ lóe lên vài lần đã bay tới gần đó, lóe một cái liền chui thẳng vào trong biển sương mù.

Nhưng vào lúc này, trong không trung truyền đến một tiếng "Di" nhẹ, thanh âm không lớn nhưng truyền thẳng vào trong tai lão giả.

Lão giả nghe thấy vậy, thần sắc không khỏi vừa động.

Lúc này chỉ thấy đạo ngân hồng quanh quẩn một lúc, rồi bỗng nhiên hướng đỉnh núi nơi lão đang ở hạ xuống.

Ngân quang lóe lên, ở cách mười trượng trước người lão giả, có một bóng người thon thả hiện ra.

Hóa ra là một thiếu phụ mặt mũi trắng trẻo xinh đẹp, trên mình mặc trang phục màu xanh lam.

Trên người nàng này không có một chút khí tức bất thường nào, mặt vẫn nở nụ cười

thần nhiên, giống như có thể bắt gặp được ở bất cứ đâu trong thế giới của phàm nhân vậy.

"Hiếu Phong tiên tử! Thật không ngờ, tiên tử vốn bảo hộ Cốc gia, lại có thể đích thân đến nơi này." Lão giả mặc áo bào xanh vừa thấy mặt thiếu phụ, con người co rụt lại, nói.

"Hóa ra là Thích trưởng lão của Thiên Uyên Thành, tiền bối đến nơi này là vì người ở Húc Nhật Phong sao?" Thiếu phụ quay sang, mỉm cười thì lễ rồi nói.

"Hắc hắc, Thiên Uyên Thành cũng chỉ cách nơi này mất mấy tháng lộ trình, chuyện ở đây xuất hiện một đạo hữu Hợp Thể kỳ tự nhiên đã truyền đến từ lâu. Những người khác của Hội trưởng lão đang bế quan, hoặc đang đi ra ngoài, nên chỉ có lão già như ta mới chạy đến đây một chuyến. Cốc gia chủ đến đây cũng có mục đích giống ta hay sao?" Lão già mặc áo bào xanh nở một nụ cười trả lời, đối với thiếu phụ có chút khách khí.

"Tiền bối minh giám! Thật ra một năm trước, một vị trưởng lão của Cốc gia đã tiếp xúc với tiền bối trong Húc Nhật Phong, nhưng cũng không ngờ được là chỉ qua vài năm thời gian, vị tiền bối này lại tiến giai Hợp Thể kỳ rồi. Văn bối tự nhiên cần phải đích thân đến gặp một lần." Thiếu phụ mỉm cười nói.

"Nếu ta nhớ không lầm thì mấy năm nữa chính là Chân Linh Đại Điện cứ ba ngàn năm một lần của Chân Linh Thế Gia các người đứng không. Không trách được các người lại phải gấp rút nghĩ cách tăng cường thực lực Cốc gia. Bất quá vị đạo hữu ở Húc Nhật Phong này, nếu quả thực là có cảnh giới Hợp Thể thì lão phu không thể nào nhường được. Lần trước dị tộc công thành, Thiên Uyên Thành đã mất đi hai trưởng lão. Thêm hai trưởng lão nữa chắc rằng khó mà qua được Đại Thiên Kiếp tiếp theo, cần phải gấp rút bổ sung đạo hữu Hợp Thể kỳ vào." Lão giả mặc áo bào xanh lắc đầu không hề có ý nhượng bộ.

"Thì ra là như vậy. Nhưng vì vinh nhục của Cốc gia chúng ta ở Chân Linh Đại Điện, văn bối cũng không thể xem nhẹ mà nhường được." Thiếu phụ nhíu đôi lông mày kẻ đen, cười khổ một tiếng.

"Ha hã, một tu sĩ Hợp Thể sao lại có thể dễ dàng thuyết phục gia nhập gia tộc nào được. Có khi ta và người chuyển này chỉ có thể cùng tay không mà quay về thôi. Hay là trước mắt cứ ra mắt vị đạo hữu này đã rồi mới nói những thứ khác sau." Lão giả thấp

giọng cười một tiếng, lơ đãng nói.

"Đúng là như thế. Nói vậy, thiếp thân với Thích trưởng lão cùng tới cửa bái phỏng vị tiền bối này xem sao." Thiếu phụ gật đầu, đồng ý nói.

Lão giả mặc áo bào xanh lại càng không mong gì hơn.

Cho nên hai người cùng khởi động quang, trong chốc lát đã đi tới phía trên không ở biên giới của biển sương mù.

Lão giả mặc áo bào xanh khẽ hít một hơi, trong giây lát có tiếng nói chuyện lạnh lạnh truyền ra từ miệng:

"Thích Húc Băng của Thiên Uyên Thành, Hiếu Phong tiên tử của Cốc gia, đặc biệt tới bái phỏng!"

Tiếng nói chuyện của lão giả hóa thành một cỗ linh lực huyền diệu, truyền tới bầu trời dày đặc sương mù, quanh quẩn không dứt trên bầu trời ở biển sương mù.

Hàn Lập đang nhắm mắt ở trong động phủ, tức thì mở mắt ra, trên mặt hiện ra một tia ngưng trọng.

Bất quá, hần lập tức quơ tay một cái, một cái pháp bàn mờ ảo hiện ra trong lòng bàn tay.

Một tay hần bấm tay niệm thần chú hướng pháp bàn điểm nhanh vài cái, đôi môi Hàn Lập khẽ nhúc nhích lẩm bẩm một chút.

Cùng thời gian đó, hai người lão giả áo xanh ở dọc bờ biên của biển sương mù cũng vang lên tiếng nói chuyện nhàn nhạt của Hàn Lập.

"Hóa ra là hai vị đạo hữu đại giá quang lâm, Hàn mỗ còn đang bế quan ở bên trong, không thể lập tức ra nghênh đón được. Xin mời hai vị đạo hữu tới động phủ nhỏ của tại hạ ngồi chơi trong chốc lát, Hàn mỗ sẽ lập tức xuất quan đích thân gặp mặt..

Vừa dứt lời, biển sương mù phía dưới cũng quay cuồng một trận, trong chốc lát liền hiện ra một cái lối đi rộng vài trượng.

Lão giả mặc áo bào xanh cùng vị Hiếu Phong tiên tử kia nhìn nhau một cái rồi cũng một trước một sau bay vào trong đó.

Chỉ trong chốc lát sau, hai người liền đi tới phía trên ngọn núi, cũng dừng động quang, hạ xuống ở sườn núi trước động phủ.

Cửa lớn của động phủ Hàn Lập đã rộng mở sẵn từ bao giờ.

Lão giả cùng thiếu phụ liền đi vào trong đó.

Trong giây lát, hai người liền chia nhau ngồi xuống ở một chỗ đơn giản trong đại sảnh.

Tiếp đó một nữ tử thân mặc áo trắng mặt mũi cứng nhắc tay nâng một khay trà, sau khi chia cho mỗi người hai chén linh trà mùi thơm sức mũi, liền lẳng lẳng khoanh tay đứng ở một bên.

Lão giả mặc áo bào xanh và thiếu phụ ban đầu còn không để ý, nhưng sau khi tùy ý đảo thần niệm qua người nữ tử mặc áo trắng, hai người đều không khỏi kinh hãi.

"Thích tiên bối, không phải văn bối nhìn nhầm chứ. Nữ tử này hình như là một khôỉ lỗi." Âm thanh của thiếu phụ có chút kinh nghi, âm thầm truyền âm hỏi.

"Không sai, rõ ràng là một khôỉ lỗi, hơn nữa từ khí tức thì hình như là một khôỉ lỗi cấp Luyện Hư. Nhưng kỳ quái là, nó giống như không có người điều khiển, hoàn toàn tự do hoạt động." Ánh mắt lão giả mặc áo bào xanh lại càng sắc bén, nhìn thấy được vài thứ mà thiếu phụ không nhìn ra được.

Thiếu phụ nghe vậy, trong lòng khiếp sợ vô cùng.

Nhưng là không đợi nàng này quan sát kỹ nữ tử mặc áo trắng hơn, ở ngoài đại sảnh chợt truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, có một thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi đang thông dong đi đến.

Thiếu phụ lập tức quay sang, nhìn kỹ người đang tới.

Kết quả sau một khắc, nàng này lập tức đứng lên hướng thanh niên khẽ thi lễ, thần sắc cực kỳ nghiêm túc.

"Tiền bối quả nhiên đã tiến giai Hợp Thế, vẫn bối thay mặt Cốc gia chúc mừng tiền bối thần thông đại thành."

Lão giả mặc áo bào xanh ở bên cạnh cũng lộ ra nét cười trong mắt, liền đứng dậy ôm quyền nói:

"Tại hạ Thích Húc Băng, là trưởng lão ở Thiên Uyên thành, xin ra mắt đạo hữu."

"Hai vị đạo hữu quá khách khí rồi! Hai vị từ xa đến đây, Hàn mỗ lại không thể nghênh đón từ xa, mong rằng hai vị đạo hữu không lấy làm phiền lòng." Hàn Lập khẽ mỉm cười, đáp lễ lại như trước.

"Ha ha, Hàn đạo hữu vừa mới tiến lên cảnh giới Hợp Thế, chính là lúc cần củng cố tu vi, Thích mỗ sao lại không biết." Lão giả vờ về chòm râu trả lời.

Cứ thế ba người khách khí với nhau vài câu nữa rồi cả chủ lẫn khách cũng lần lượt ngồi xuống.

"Không dối gạt Hàn tiền bối, khi tiếp thân nhận được tin tức, nói tiền bối lên cấp Hợp Thế, cơ hồ còn có chút không dám tin tưởng. Dù sao thời gian trước đó, Cốc Vân trưởng lão của bốn tộc mới trở về không lâu, nói rõ đạo hữu là tu vi Luyện Hư kỳ. Không nghĩ tới chỉ qua có một năm, tiền bối đã là cảnh giới này." Vị thiếu phụ Cốc gia này tỏ ra có hơi chút cảm khái.

"Ha ha, thật ra thì lúc ấy Hàn mỗ đã chuẩn bị đánh sâu vào bình cảnh rồi. Nhưng hai vị đạo hữu cũng biết, tỷ lệ người có thể tiến vào cấp Hợp Thế tỷ lệ cũng thật sự không cao, tại hạ cũng không cho là mình có thể tiến cấp thành công. Ban đầu cũng không phải cố ý giấu diếm Cốc Vân đạo hữu." Nét mặt Hàn Lập hơi tỏ ra có lỗi.

Chương 1759: Yêu Cầu Cùng Linh Hoàng Đại Bi

"Làm sao vẫn bối lại dám có ý nghĩ này. Việc tiền bối đánh sâu vào bình cảnh Hợp Thể kỳ là chuyện quan trọng tới nhường nào, tất nhiên là phải cẩn thận một chút." Thiếu phụ thản nhiên cười nói.

"Lúc trước khi lão phu đột phá bình cảnh Hợp Thể kỳ, cũng có tâm lý như Hàn đạo hữu là đi tìm một chỗ cực kỳ vắng vẻ." Lão giả mặc áo bào xanh cũng nở nụ cười.

Hàn Lập nghe thấy vậy, tự nhiên cười đáp lễ một tiếng.

Tiếp đó, ba người cũng không nói tới chuyện này nữa mà tùy ý tán gẫu một ít chuyện khác.

Hàn Lập từ những kinh nghiệm phong phú năm xưa xông pha hai đại lục nên lịch duyệt phong phú có thể nghĩ.

Mà lão giả cùng thiếu phụ, một là người đứng đầu Chân Linh Thế Gia, một là người đã tiến giai Hợp Thể nhiều năm, kiến thức tự nhiên không phải chuyện đùa.

Ba người cứ thế nói chuyện với nhau, trò chuyện thật vui vẻ.

Lão giả cùng với thiếu phụ cũng có cảm giác được mở rộng tầm mắt.

"Hàn đạo hữu, nghe người nói như vừa rồi có vẻ hiểu rõ rất nhiều chuyện của dị tộc, có nhiều thứ ngay cả trên diễn tịch của nhân tộc cũng không ghi lại, thậm chí còn có chuyện ở đại lục khác nữa. Chẳng lẽ đạo hữu đã từng du lịch qua đại lục khác?" Lão giả rốt cục cũng không nén nổi nghi ngờ trong lòng, liền mở miệng hỏi.

"Thích đạo hữu tuệ nhãn như đuốc! Tại hạ đúng là mới đi du lịch man hoang trở về, về phần đại lục khác thì cũng đã may mắn được đi qua một chuyến." Hàn Lập cũng không có ý giấu diếm, thản nhiên trả lời.

Nhưng lão giả mặc áo bào xanh cùng với thiếu phụ cũng không khỏi hít vào một hơi.

Hiếu Phong tiên tử trầm mặc chốc lát, mới hơi chần chừ nói:

"Không trách được lấy tu vi cùng thần thông của tiên bối trước kia vẫn bối cũng không có nghe nói qua. Hóa ra là một mực ở bên ngoài tu luyện, tới gần đây mới trở về bốn tộc. Bất quá nghe Vân trưởng lão nói đạo hữu từng nhắc tới hai Chân Linh Thế Gia là Diệp gia và Lũng gia. Nói tới cái này thì thực ra thiếp thân đang nhớ tới một chuyện, không biết có nên nói hay không?"

"Ồ, là chuyện gì vậy? Đạo hữu không cần phải ngại!" Thần sắc Hàn Lập không đổi, nói.

"Nếu tiên bối đã có lời thì thiếp thân xin nói thẳng. Không dối gạt tiên bối, sau khi trưởng lão Cốc Vân nói cho ta những chuyện có liên quan tới tiên bối thì thiếp thân có hơi cảm thấy hứng thú, cũng sử dụng một ít nhân thủ điều tra được một người trùng tên trùng họ với tiên bối. Mặc dù thời gian hơi ngắn nên cũng không tìm được nhiều thứ, nhưng cũng tìm được một số tư liệu đơn giản. Trong đó cho biết có một người mấy trăm năm về trước đã từng đảm nhiệm chức Thanh Minh Vệ ở Thiên Uyên Thành cũng tên là Hàn Lập, đó có phải là tiên bối không?" Hiếu Phong tiên tử nhẹ nhàng chậm rãi nói.

Lão giả mặc áo bào xanh nghe thấy vậy cũng có chút giật mình.

Bất kể là chuyện Hàn Lập năm đó chính là một thành viên của Thiên Uyên Thành hay là chuyện chỉ trong thời gian vài trăm năm mà một gã Thanh Minh Vệ có thể trở thành tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng làm cho vị trưởng lão Thiên Uyên Thành này cảm thấy kinh ngạc.

"Ha hã, Chân Linh Thế Gia quả nhiên không phải tầm thường. Đã trải qua nhiều năm như thế nhưng cũng có thể tìm ra xuất thân của Hàn mỗ. Tại hạ đúng là đã từng là Thiên Uyên Vệ của Thiên Uyên Thành, bất quá năm đó sau khi hoàn thành một nhiệm vụ cũng đã khôi phục tự do, thoát khỏi Thiên Uyên Thành." Sắc mặt Hàn Lập hơi đổi, nhưng lập tức lại khôi phục như thường, trả lời.

"Nói như vậy, người bị Lũng gia với Diệp gia cùng tìm kiếm kia cũng là Hàn tiên bối rồi." Vẻ mặt thiếu phụ có chút kỳ quái.

"Diệp gia, Lũng gia? Hai nhà bọn họ đi tìm ta sao?" Hai mắt Hàn Lập nhú lại, thần sắc có vài phần âm trầm.

"Diệp gia mất hơn trăm năm tìm kiếm tiền bối rồi cũng bỏ cuộc. Nhưng Lũng gia được xưng là đệ nhất Chân Linh Thể Gia dường như vẫn không đem lệnh chính thức hủy bỏ. Những năm gần đây, Diệp gia cùng Lũng gia trở mặt không ít, mặc dù còn chưa đến mức đánh nhau to, nhưng cũng có lúc có chút xung đột. Bắt đầu là từ sau khi hai nhà bắt đầu tìm kiếm tiền bối." Thiếu phụ nói với vẻ thâm ý sâu sắc.

Hàn Lập nhíu mày một cái, cũng không có tiếp lời, ngược lại có chút trầm ngâm.

"Năm đó đạo hữu đã từng làm qua Thanh Minh Vệ tại Thiên Nguyên Thành? Cái này quả thật có chút bất ngờ, nhưng cũng may là vừa đúng lúc, đã vậy Thích mỗ sẽ đi thẳng vào vấn đề. Lần này ý định thực sự mà lão phu đến đây chắc hẳn là Hàn đạo hữu cũng đoán được mấy phần đi." Lão giả mặc áo bào xanh ho nhẹ một tiếng, lúc này mới mở miệng.

"Ồ, Thích huynh nói vậy, chẳng lẽ là lại muốn mời tại hạ trở về Thiên Uyên Thành!" Đuôi lông mày Hàn Lập hơi nhướn lên, nhàn nhạt trả lời.

"Không sai, đích xác là lão phu thay mặt cho trưởng lão hội muốn mời đạo hữu gia nhập bốn thành. Dĩ nhiên với tu vi Hợp Thể kỳ của đạo hữu, sau khi gia nhập bốn thành liền lập tức trở thành thành viên của Hội trưởng lão. Về phần đãi ngộ sau đó, nếu Hàn đạo hữu đã từng ở Thiên Uyên Thành hẳn là có thể rất rõ ràng. Cũng không cần lão phu phải nhiều lời làm gì." Thích Húc Bằng nghiêm nghị nói.

"Cái này..."

Trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ cân nhắc, cũng không nói ngay là đáp ứng hay là cự tuyệt.

Thiếu phụ thấy vậy, con người khế đảo một cái, rồi cũng nhẹ giọng nói:

"Nếu Thích tiền bối đã mở miệng, thiếp thân thân là người đứng đầu Cốc gia, tự nhiên ý định đến đây cũng không khác nhiều lắm, muốn mời tiền bối gia nhập Cốc gia, trở thành Thái thượng trưởng lão của Cốc gia chúng ta. Chức vị này, ngoại trừ đãi ngộ sẽ tuyệt đối làm cho đạo hữu hài lòng ra thì bình thường ngoài đại sự liên quan tới sinh tử tồn vong của Cốc gia, chúng ta tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sự gò bó nào đối với đạo hữu.

Hiếu Phong tiên tử vừa mở miệng đã đưa ra điều kiện lại càng thêm cực kỳ mê người.

Lão giả mặc áo bào xanh nghe vậy sắc mặt cũng trầm xuống, cũng không tiện nói với nữ tử này thêm cái gì.

Dù sao thiếu phụ này mặc dù chỉ có tu vi Luyện Hư, nhưng lại có thân phận là người đứng đầu Chân Linh Thế Gia, điều này khiến cho bất kỳ một tu sĩ Hợp Thể kỳ nào cũng không dám xem nhẹ.

Nhưng sau khi lão giả trầm ngâm một lát, vẫn hướng Hàn Lập chậm rãi nói:

"Hợp Thể kỳ ở hai tộc nhân yêu chúng ta vốn cực kỳ thừa thớt. Ngoại trừ bốn thành ra, tin chắc rằng ở bất kỳ địa phương nào, ngay cả tam cảnh thất địa cũng không thể có chỗ nào lại có thể có đồng thời nhiều Hợp Thể kỳ như vậy. Trở thành thành viên của Hội trưởng lão của bốn thành có thể thường xuyên trao đổi những lĩnh ngộ trong tu luyện mà mình đạt được. Nếu đạo hữu chịu gia nhập bốn thành, sau này về phương diện tu luyện sẽ có lợi ích không nhỏ. Hơn nữa Hội trưởng lão của chúng ta cũng thường xuyên liên thủ đi Man Hoang thế giới, săn giết một số cổ thú cường đại. Đây đều là những thứ mà ở nơi khác không thể so sánh. Hàn đạo hữu xin cẩn thận cân nhắc một chút, lão phu quả thực là thành tâm muốn mời đạo hữu gia nhập bốn thành."

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, tựa hồ như quả thật có vài phần rung động.

"Cốc gia chúng ta mặc dù chỉ có một Thái thượng trưởng lão Hợp Thể kỳ trấn giữ, nhưng Cốc gia vốn là một trong những Chân Linh Thế Gia, đối với việc vận dụng cùng với khu sử Chân Linh Huyết tự nhiên có bí thuật đặc biệt. Nghe nói khi Hàn tiên bối đánh sâu vào bình cảnh Hợp Thể, hiển lộ ra Sơn Nhạc Cự Viên Pháp Tướng. Mà theo ta được biết, trong đám Chân Linh Thế Gia ở nhân tộc cũng không có nhà nào thừa kế huyết mạch của Sơn Nhạc Cự Viên. Xem ra đó là tiền bối chiếm được Chân Linh Huyết Mạch này ở ngoài nhân tộc. Nếu tiền bối chịu gia nhập Cốc gia chúng ta, thiếp thân sẽ đem thuật luyện hóa cùng khu sử Chân Linh Huyết Mạch giao cho tiền bối. Hơn nữa cũng bảo đảm vạn năm sau, cho dù tiền bối có ý dựng lên Chân Linh Thế Gia khác thì Cốc gia chúng ta cũng tuyệt đối không ngăn trở, mà sẽ toàn lực ủng hộ." Thiếu phụ cũng nói ra chỗ dựa lớn nhất của chuyển đi này.

Khi lão giả mặc áo bào xanh nghe thấy Hàn Lập lại còn có Chân Linh Huyết Mạch

thì lại càng kinh hãi, lại thấy điều kiện thiếu phụ kia đưa ra thì sắc mặt lại hoàn toàn biến đổi.

"Chân Linh Thế Gia mới!" Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

"Không sai. Với thần thông của tiền bối cùng với việc thừa kế Chân Linh Huyết Mạch, Cốc gia sao dám chỉ cho tiền bối đảm nhiệm cái hư danh Thái thượng trưởng lão như vậy. Chỉ cần tiền bối trong vạn năm gánh vác việc trở thành Thái thượng trưởng lão của Cốc gia chúng ta, thì vạn năm sau, Cốc gia chúng ta nhất định sẽ giúp tiền bối dựng lên một Chân Linh Thế Gia khác. Nếu không, với tu vi cùng thần thông của tiền bối cũng có thể một mình thành lập gia tộc, nhưng khẳng định sẽ gặp khó khăn không nhỏ. Dù sao các đại thế gia đã chia xong hết các lợi ích. Nếu lại thêm một nhà, khẳng định phần được chia sẽ nhỏ đi không ít. Những nhà khác hơn phân nửa là sẽ không đồng ý." Thiếu phụ mỉm cười nói.

Hàn Lập sờ sờ cằm, trầm mặc không nói!

Thích trưởng lão thấy vậy, trên mặt không khỏi tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Hàn Lập còn chưa hồi đáp gì, nhưng hiển nhiên là cho dù có muốn gia nhập thế lực nào đi nữa, cũng chắc chắn không thể nào là Thiên Uyên Thành bọn họ được.

Mà thiếu phụ Cốc gia mặc dù trên mặt tỏ ra vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại vẫn rất thấp thỏm bất an, không biết những điều kiện hậu đãi mà mình đưa ra không biết có thể vừa ý đối phương hay không.

Dù sao cũng có không ít cao giai tu tiên giả, hoàn toàn không có chút hứng thú nào đối với việc thành lập gia tộc cùng thế lực của riêng mình.

Có không ít khổ tu sĩ chỉ một lòng đặt vào việc tu luyện, hơn nữa trên danh nghĩa cũng không muốn có bất kỳ gò bó cùng vướng bận gì.

Nếu không, Thiên Uyên Thành sau khi tổn thất một vài tu sĩ Hợp Thế kỳ kia cũng khó có được bổ sung từ Tam Hoàng Thất Cảnh.

"Tại hạ nghe nói Thiên Diệu Linh Hoàng trong Tam Hoàng cách đây không lâu đã tọa hóa mất. Trong hơn trăm năm nữa cần phải chọn ra một Linh Hoàng mới một lần nữa.

Không biết chuyện này có thật hay không?" Hàn Lập sau khi cân nhắc một lúc lâu, vừa mở miệng ra, lời nói ra đã khiến cho Thích Húc Băng cùng Hiếu Phong tiên tử ngẩn cả người.

"Quả thật có chuyện này. Linh hoàng mới sẽ là do sau trăm năm nữa cử hành Thánh Tu Đại Bì mà chọn ra một đạo hữu Hợp Thể kỳ tới đảm nhiệm. Hàn đạo hữu hỏi chuyện này, chẳng lẽ là cũng có hứng thú đối với vị trí Linh Hoàng?" Sau khi sừng sốt một lúc lâu, lão giả mặc áo bào xanh mới trả lời với vẻ mặt quái dị.

"Sao vậy, tại hạ không có tư cách tham gia tuyển chọn vị trí Linh Hoàng sao?" Hàn Lập khẽ cười một tiếng, hờ hợt trả lời.

"Chỉ cần đạo hữu nhân tộc Hợp Thể kỳ là đủ tư cách tham gia tranh đoạt vị trí Linh Hoàng. Bất quá ba vị trí Linh Hoàng từ trước tới nay hầu như cũng là rơi vào tay tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ đại thành. Thịnh thoảng cũng có ngoại lệ, là một trung kỳ có thần thông nghịch thiên. Tu sĩ sơ kỳ đảm nhiệm vị trí Thánh Hoàng theo Thích mỗ biết, từ khi Nhân tộc đặt chân tới Linh giới đến nay, quả thật đúng là chưa bao giờ có." Vẻ kinh dị trên mặt lão giả liền thu lại, cười khò một tiếng trả lời.

"Hàn tiên bối có Chân Linh Huyết, thần thông đương nhiên không phải chuyện đùa. Nhưng nếu muốn mưu đồ vị trí Linh Hoàng, sợ rằng vẫn còn có chút nóng vội. Hơn trăm năm thời gian may ra chỉ vừa đủ để cho tiên bối quen thuộc với cảnh giới cùng thần thông sau khi tiến giai, sợ là không thể nào tranh giành với những kẻ trung kỳ, hậu kỳ kia." Thiếu phụ sau khi hít nhẹ một hơi cũng dùng lời lẽ cực kỳ uyển chuyển khuyên hẳn.

"Ha ha, Hàn mỗ dĩ nhiên không tự cao tự đại như thế, cho mình vừa mới tiến giai lên Hợp Thể đã có thể đoạt được vị trí Linh Hoàng. Trong Linh Hoàng Đại Bì nhất định sẽ tụ tập đông đảo các vị cùng giai, tại hạ tham gia Đại Bì lần này cũng chỉ muốn làm quen thêm với nhiều vị đạo hữu và trao đổi với họ một chút. Về ý tốt của hai vị đạo hữu muốn mời tại hạ, quả thực Hàn mỗ luôn luôn không thích dừng ở một địa phương quá lâu, cũng không muốn dính dáng tới quá nhiều chuyện quan hệ nhân quả với người khác, nên cũng chỉ đành bất kính mà cự tuyệt. Bất quá, tại hạ đối với thuật khu sử cùng luyện hóa Chân Linh Huyết của Chân Linh Thế Gia quả thực cảm thấy rất hứng thú. Nếu Hiếu Phong tiên tử nguyện ý thì tại hạ xin dùng những bảo vật hoặc công pháp khác để trao đổi lấy bí thuật này. Không biết tiên tử thấy như thế nào?" Tình quang trong mắt Hàn Lập lóe lên, cứ điềm nhiên mà nói ra một tràng như vậy.

Chương 1760: Chân Huyết Ân Ưu1

Nghe xong lời này, ánh mắt thiếu phụ nhảy dựng lên, bộ dáng giật mình.

Mặc dù đối phương không có đáp ứng gia nhập Cốc gia nhưng ngược lại còn muốn dùng bảo vật cùng công pháp trao đổi lấy bí thuật luyện hoá Chân linh huyết gia tộc nàng, điều này thật sự làm cho nàng có chút suy nghĩ. Sau khi sắc mặt mỹ phụ này biến hóa mấy lần, rốt cục miễn cưỡng cười một tiếng, trả lời:

"Đề nghị này của Hàn tiền bối chỉ sợ vẫn bối không thể đáp ứng được. Bí thuật của Cốc gia ta vốn không thể dễ truyền ra ngoài. Mặc dù tiền bối dùng bảo vật cùng công pháp để đổi lấy nhưng thiếp thân cũng không có thể đáp ứng được. Trừ phi tiền bối chịu đáp ứng chuyện lúc trước."

"Nói như vậy, chuyện gia nhập Cốc gia không cần nói nữa. Không riêng gì Cốc gia, những thế lực khác Hàn mỗ cũng sẽ không gia nhập. Xem ra lần này, để cho hai vị đạo hữu đi một chuyến tay không rồi."

Hàn Lập đối với sự cự tuyệt của thiếu phụ cũng không thêm để ý, ngược lại bình tĩnh nói.

Thiếu phụ chỉ có thể khẽ thở dài, tinh quang mắt chợt lóe rồi không nói thêm cái gì nữa. Đồng dạng, Thích Húc Băng ở một bên cũng chau mày, giống như trước không hề cập tới yêu cầu với Hàn Lập nữa.

Thời gian còn lại, ba người chỉ thuần túy trao đổi một chút tâm đắc tu luyện. Nguyên bản ban đầu không khí còn có chút lúng túng nhưng dần dần cũng hòa hoãn xuống. Hơn nửa canh giờ sau, hai người mới đứng dậy cáo từ nói rời đi. Hàn Lập tự nhiên khách khí mấy câu giữ lại nhưng bộ dạng của lão giả cùng thiếu phụ như ý đã định, hẳn chỉ có thể tự mình đưa hai người xuất phủ.

Không bao lâu sau, từ trong biển sương mù liền xuất hiện hai đạo độn quang, linh quang chợt lóe lên liền để lộ ra thân ảnh của lão giả cùng thiếu phụ.

"Thích tiền bối, xem ra lần này chúng ta phải tay không mà về rồi. Văn bối sẽ trực tiếp trở về Cốc gia, còn tiền bối sẽ trở về Thiên Uyên thành sao?"

Thiếu phụ hướng lão giả mỉm cười nói.

"Hiếu Phong đạo hữu cứ tự nhiên. Lão phu cũng không thể về Thiên Uyên thành ngay được. Nghe nói trong Huyền Vũ cảnh cũng có một vị tiến cấp Hợp Thể Kỳ không bao lâu, mặc dù nghe nói người này đã đáp ứng yêu cầu của Phách Hoàng nhưng ta vẫn phải chạy tới đó một chuyến."

Thanh bào lão giả trầm ngâm một chút, đáp.

"Nếu như vậy, văn bối xin đi trước một bước."

Thiếu phụ gật đầu hướng lão giả thi lễ, sau đó ngoài thân linh quang chợt lóe liền hóa thành một đạo ngân quang hướng chân trời phá không bay đi. Trong nháy mắt, ngân quang cuối chân trời chớp động một cái liền biến mất vô ảnh vô tung.

Thanh bào lão giả vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn về phương hướng thiếu phụ biến mất một lát, sau đó trong miệng than nhẹ một tiếng rồi thả ra một chiếc phi chu màu xanh, thân hình lão vừa động liền nhẹ nhàng đáp lên trên phi chu. Sau đó, thanh bào lão giả giờ bắt đầu bấm quyết niệm chú thúc dục phi chu hóa thành một đoàn lục quang hướng một phương khác phá không bay đi, trông chốc lát đã bay ra xa cả ngàn dặm. Sau đó không lâu, nơi đây trở nên vắng vẻ, không tiếng động. Nhưng sau nửa canh giờ sau, nơi chân trời đột nhiên linh quang chợt lóe, đạo kia ngân quang kia lần nữa xuất hiện, sau khi bay quanh một vòng liền tiến tới biên giới biển sương mù. Độn quang thu lại, thân ảnh thiếu phụ nhanh chóng hiện ra. Nàng này thần sắc bình tĩnh, hơi thở tràn ngập mùi đàn hương từ miệng khẽ thở ra, mơ hồ hướng về phía biển sương mù thấp giọng nói cái gì đó. Một khắc sau, biển sương mù quay cuồng một trận rồi lần nữa tách ra tạo thành một cái thông đạo. Vị Hiếu Phong tiên tử này không chút do dự độn quang tái khởi tiến vào bên trong thông đạo. Sau đó, biển sương mù một lần nữa khẽ động liền khôi phục lại bộ dáng như lúc ban đầu.

Một khoảng thời gian sau, một thông đạo từ bên trong biển sương mù lần nữa thoáng hiện ra, một đạo ngân quang từ bên trong đó bay ra, sau mấy chớp động liền biến mất không thấy bóng dáng ở cuối chân trời.

Cùng thời gian đó, Hàn Lập đang ngồi ở đại sảnh bên trong động phủ, một tay hắn đang cầm một khối ngân bạch ngọc bài, ngón tay ở mặt ngoài ngọc bài vuốt ve không ngừng, vẻ mặt vẻ do dự. Ngọc bài này ngân quang chói mắt, một mặt ẩn hiện một chữ "Cốc", mặt còn lại ẩn hiện một đồ án quái thú ba đầu màu đỏ. Quái thú này hình thể giống như tuần mã nhưng toàn thân dày đặc lân phiến đỏ ngầu, một trong ba cái đầu đích xác là có một cái sừng, hai cái đầu còn lại một là đầu hổ màu đen, một cái khác là lam sắc sư tử. Đây chính là một trong những chân linh trong truyền thuyết, Lê Hồng.

Nghe nói Chân linh này mặc dù chỉ xếp hạng trung trong số chân linh Linh giới nhưng ba cái đầu có khả năng cùng lúc điều khiển ba loại lực lượng thuộc tính bất đồng, hơn nữa mỗi một loại đều là đại thần thông uy năng bất khả tư nghị. Những thần thông này chẳng những trong lúc tranh đấu đối địch có tác dụng bất phàm, đồng thời lại có khả năng phụ trợ cực kỳ hữu dụng trên những phương diện khác.

Khối ngọc này bài chính là Hiếu Phong tiên tử giao cho hắn sau khi quay lại. Còn huyết mạch Chân linh mà Cốc gia thừa kế chính là Lê Hồng huyết mạch.

Hàn Lập đối với sự quay lại của thiếu phụ cũng có chút ngoài ý muốn, trong đầu có chút hồi tưởng lại những lời nói của đối phương. Nàng này vừa mới quay lại, chẳng những lập tức giao cho hắn tấm ngọc bài mà còn đưa ra một cái đề nghị giao dịch khó có thể cự tuyệt.

Theo lời nói của nàng này, nàng ta cũng không cần Hàn Lập phải gia nhập Cốc gia trong nhiều năm, chỉ cần hơn mười năm sau xuất thủ giúp đỡ Cốc gia trong Chân Linh đại điển là đủ. Chỉ cần hắn có thể vì Cốc gia tranh đoạt được nhiều lợi ích, nàng ta có thể làm chủ đem một bộ phận Chân linh huyết mạch bí thuật của Cốc gia truyền cho hắn. Dĩ nhiên đây chỉ là một phần bí thuật mà thôi, mặc dù cũng không phải là một trong những bí thuật trọng yếu của Cốc gia, nhưng ngoài Cốc gia ra thì những thế gia khác cũng khó có thể xuất ra được bí thuật cùng loại. Cho nên mới có thể đổi lấy xuất thủ Hàn Lập một lần.

Không cần gia nhập Cốc gia lâu, chỉ là tương trợ một lần, điều này khiến Hàn Lập cũng có chút động tâm. Mặc dù hắn nắm giữ Kim Chấp Quyết trong tay có khả năng luyện hóa mười hai loại Chân linh huyết nhưng dù sao đây là bí thuật dựa vào đặc điểm của Phi Linh Tộc mà sáng tạo ra, đối với Nhân Tộc mà nói thì vẫn còn có chút không hoàn thiện.

Trước khi tiến cấp Hợp Thể Kỳ, hần còn chưa phát giác ra nhưng trong một năm cùng cố trong tu vi, rốt cục hần trong lúc vô tình phát hiện những thứ Chân linh huyết cho là hoàn toàn luyện hóa kia vẫn có chút ít bộ phận thần bí còn sót lại ẩn dấu cực kỳ bí ẩn bên trong thân thể hần. Lần này, hần tự nhiên khiến hần kinh sợ không nhỏ, lập tức tập trung nghiên cứu tỉ mỉ một chuyên.

Kết quả, hần dựa theo tình hình trước mắt phát hiện được rằng, dựa vào pháp lực toàn thân hiện tại có thể áp chế số bộ phận còn sót lại của Chân linh huyết thì không ngại nữa nhưng nếu sau này tiếp tục luyện hoá những Chân linh huyết khác thì sợ rằng có khả năng xuất hiện vấn đề lớn.

Không phải là những bộ phận Chân linh huyết còn sót lại cản trở mà là sẽ không cách nào biến thân thành Chân linh của Kinh Chập Quyết được nữa. Cho nên mấy ngày nay, hần vừa cùng cố Hợp Thể kỳ tu vi vừa suy nghĩ cách khắc phục. Vì vậy, lúc trước thiếu phụ nhắc tới Cốc gia Chân linh huyết mạch luyện hóa thuật thì hần mới cảm thấy có chút hứng thú.

Mặc dù bí thuật luyện hóa cũng không thể nào giúp hần trực tiếp đem những bộ phận chân huyết còn sót lại hoàn toàn luyện hóa nhưng khẳng định rất có giá trị tham khảo. Nếu là hần không có nắm giữ Kinh Chập Quyết mà muốn luyện hóa thuật thô thiển, khẳng định không có ích lợi gì nhưng đem Kinh Chập Quyết ra mà so sánh, hần chỉ cần tìm ra chỗ bất đồng là có thể giải quyết tâm phúc đại họa rồi.

Bất quá, như hần nói lúc trước, hần không bởi vì chuyện này mà bị trói chặt ở Cốc gia nhiều năm. Hơn nữa, cho dù hần không cách nào nhận được Cốc gia luyện hóa thuật thì cũng sẽ dùng một chút bằng môn tà đạo tìm tới luyện hóa thuật tương tự của các chân linh thế gia khác. Dĩ nhiên, cho dù nói như thế nhất định sẽ có chút phiền phức, cũng có thể trở mặt với vài chân linh thế gia.

Cho nên, mặc dù hần nghe thiếu phụ giải thích về Chân linh đại điển nhiều như vậy chẳng qua là chỉ cần ở đại điển cùng những Chân linh thế gia tu sĩ khác tranh tài một phen, vì Cốc gia tranh thủ một chút ích lợi về sau mà thôi. Cho nên hần đã gạt đầu đồng ý làm cho vị Hiếu Phong tiên tử rời đi trong vui vẻ.

Về phần khối ngọc bài trong tay, dĩ nhiên là ngọc bài chính là thứ tạm thời chứng minh thân phận Cốc gia trưởng lão của hần.

Trong lòng hần cân nhắc tự định giá vài lần, cảm thấy đúng là không có gì không ổn liền đem việc này vứt ra đầu, sau đó hần vẫn trở lại mật thất tiếp tục củng cố tu vi Hợp Thể Kỳ của mình.

Từ đó về sau, có vài thế lực lớn cũng tìm tới tận cửa, thậm chí trong đó có cả Thiên Nguyên Thánh Hoàng sứ giả. Hàn Lập trong lòng đã sớm có quyết định, tự nhiên nhất nhất khách khí cự tuyệt.

Cứ như vậy, thời gian thoáng cái đã qua mấy năm.

Bỗng một ngày ở ba năm sau, Hàn Lập từ trong mật thất đi ra rồi hóa thành một đạo thanh sắc cầu vồng rồi động phủ phá không bay đi. Trong thời gian ngắn bề quan, sau khi trải qua hết thủy, bản thân hần đã hoàn toàn củng cố được tu vi, tự nhiên sẽ đi ra thực hiện những sự tình sớm định từ trước.

Do khoảng cách giữa hần và Thiên Uyên thành là ngắn nhất, cho nên mục tiêu của hần chính là ghé qua nơi này trước. Dọc theo đường đi vô sự, hai tháng sau thân hình Hàn Lập xuất hiện phía trên không tường thành Thiên Uyên thành. Sau khi hơi suy nghĩ một chút sau, liền hướng thẳng tới một nơi nào đó bay đi.

Ở một chỗ sâu trong những toà Thạch tháp lâu các ở Thiên Uyên thành, đây là khu vực dành cho những tu sĩ bên ngoài tạm thời đặt chân ở lại. Đối với số tu sĩ tu vi thấp, tự nhiên số tinh thạch trên người cũng không có nhiều cho nên thông thường vài người ở chung một toà lâu, thậm chí là hơn chục người. Về phần số tu sĩ Luyện Hư Kỳ trở lên thì có thể độc chiếm lấy một toà lâu các.

Trong số tòa lâu các đó, có một toà đã bị một nhóm bốn người bao trọn, bốn gã người này tu vi đã đều đạt tới Hóa Thần Kỳ, nghe nói thần thông không kém. Hơn nữa, bốn người này đã thuê nơi này hơn một trăm năm và đã mấy lần tiến vào hoang dã địa vực và có thể toàn thân trở lui, tự nhiên ở Thiên Uyên thành cũng hơi có chút danh khí.

Bất quá mấy năm gần đây, bốn người này rất ít đi ra ngoài, hơn phân nửa thời gian đều ở chỗ ở đóng kín cửa lại.

Những tu sĩ ở phụ cận khác cũng có năm được chút tin tức linh thông, mơ hồ nghe nói bốn người này mấy năm trước xâm nhập sâu vào bên trong hoang dã địa vực gặp phải thiệt thòi không nhỏ, nguyên khí hao tổn không ít. Cho nên mới có thể trở nên như

thế. Nhưng loại chuyện này ở Thiên Uyên thành thật sự quá bình thường, nhiều lắm là khiến người khác lần nữa cảm khái sự nguy hiểm của Man Hoang thế giới, bất quá sau chừng ấy năm cũng đã không thấy ai nhắc tới chuyện này nữa rồi.

Một ngày kia, hai nam hai nữ đang trong lầu các bế quan tu luyện, đột nhiên bên tai đồng thời vang lên một thanh âm đàm thoại nhàn nhạt:

"Bốn vị đạo hữu, Hàn mỗ có thể bái phỏng một chút hay không?"

Dù cho bốn người này đã bố trí tầng tầng cấm chế xung quanh toà lầu các vậy mà thanh âm này vẫn lọt vào tai bốn người rõ ràng dị thường. Bốn người nghe vậy tự nhiên cả kinh nhưng lập tức liền nhớ người vừa nói, lúc này sắc mặt đại biến rồi rít đứng dậy hướng tầng một lầu các phi xuống.

Cầm đầu là một gã nho sinh, gã này vốn dĩ đã đứt rời một cánh tay nhưng đã khôi phục như lúc ban đầu, thân hình hắn vừa xuất hiện ở lầu một liền không chậm trễ bước tới đại môn mở ra. Chỉ thấy phía có một gã thanh niên thần sắc nhàn nhạt, một thân áo bào xanh, chính là Hàn Lập.

"Văn bối bái kiến Hàn tiền bối! Không biết tiền bối đại giá quang lâm, mong tiền bối thứ tội!"

Nho sinh trên mặt tràn đầy vẻ vui mừng, vội vàng sâu thi lễ, mời Hàn Lập tiến vào.

Hàn Lập cũng không có khách khí, hướng nho sinh gật đầu một cái liền bước vào bên trong.

Lúc này, tên kia hồng giáp đại hán cùng nhị nữ còn lại giống như trước, vừa bước xuống tầng một thấy được Hàn Lập liền giống như nho sinh lúc trước trước cung kính thi lễ.

"Dù sao ta cùng mấy vị đạo hữu cũng coi như là quen biết, không cần phải đa lễ như vậy!"

Hàn Lập vi khoát tay chặn lại nói, thong dong ngồi ở chủ vị.

Nghe vậy, bốn người nho sinh đồng loạt nói "không dám" rồi cũng tràn đầy kính sắc đứng ở một bên.

Chương 1761: Người Quen Cũ (1)

"Nhìn bộ dáng bốn vị đạo hữu xem ra vẫn chưa khôi phục hoàn toàn rồi."

Hàn Lập ánh mắt khẽ đảo qua bốn người một cái, dễ dàng nhìn thấu tình trạng của bọn họ hôm nay, bất động thanh sắc nói một câu.

"Tiền bối tuệ nhãn như đuốc. Mấy người vẫn bồi đúng là tổn thương đến chân nguyên, cộng thêm tu vi không cao, hôm nay chỉ miễn cưỡng khôi phục gần nửa."

Nho sinh không có gì giấu diếm, dàng hoàng trả lời.

"Nếu đã như vậy, chỗ này ta có vài bình đan dược, các người bốn người cầm lấy phục dụng đi. Sau khi luyện hóa dược lực, tầm một tháng sau là các người có thể khôi phục như lúc ban đầu."

Hàn Lập cân nhắc một chút, đột nhiên một tay vừa chuyển, trong lòng bàn tay hiện lên bốn thanh sắc ngọc bình, nhàn nhạt nói.

"Đa tạ tiền bối ban đan dược!"

Bốn người nho sinh trong lòng vui mừng, bái tạ lần nữa.

Bọn họ tiến lên mấy bước chìa tay ra nhận lấy đan dược, sau đó đem nắp bình mở ra, một cỗ kỳ hương lập tức tràn ngập cả gian đại sảnh, thoáng cái đã cảm thấy thần thanh khí sáng, tinh thần đại chấn.

Đám nho sinh trong lòng người mừng rỡ, biết linh dược trong bình không phải là phàm vật, dược lực mạnh mẽ đúng như lời Hàn Lập đã nói.

"Tiền bối quang lâm lần này, chắc hẳn là có chuyện gì cần mấy văn bối ra sức sao?"

Nho sinh có thể tu luyện tới tu vi như ngày hôm nay, tự nhiên không thể nào là kẻ ngu dốt, sau khi đem linh dược thu hồi, thức thời hỏi.

"Ừ, thật sự ta có chuyện cần nhờ tới các người. Chuyện này mặc dù đơn giản nhưng cần phải ở lại trong Thiên Uyên thành một khoảng thời gian rất dài. Không biết mấy vị đạo hữu lúc này có rảnh hay không? Đường nhiên, Hàn mỗ sẽ không để cho mấy vị đạo hữu thiệt thòi".

Hàn Lập thông dong hỏi.

"Tiền bối yên tâm, bốn người văn bối đã tính toán ở lại Thiên Uyên thành khoảng một trăm năm. Tiền bối có chuyện gì, xin cứ việc phân phó. Đám văn bối có thể làm được tuyệt không từ chối."

Nho sinh vừa nghe Hàn Lập nói, xem ra việc hẩn nhờ vả cũng không có nguy hiểm, trong lòng buông lỏng một chút, miệng đầy đáp ứng.

"Nếu đạo hữu đã nói như thế, ta đây cũng không khách khí. Lúc trước ta đã từng đề cập tới vị nữ tu sĩ Nam Cung Uyển, các người tìm kiếm nàng tại Thiên Uyên thành dùm ta. Nàng là tu sĩ phi thăng, cũng có thể đã đổi tên. Nhưng ta sẽ lưu lại cho các người một khối ngọc giản có bức hoạ của nàng, tạo điều kiện cho người có thể dễ dàng phân biệt được. Nếu là Thiên Uyên thành không cách nào tìm được thì trong trăm năm sau đó các người tiếp tục giúp ta lưu ý một chút về nàng. Nếu thật sự có thể tìm được nàng, ta nhất định sẽ trọng tạ."

Hàn Lập cười nhạt nói.

"Không có vấn đề, mấy người văn bối có vài vị hảo hữu ở Thiên Uyên thành. Chỉ cần vị tiên tử này thật sự có mặt ở Thiên Uyên thành, nhất định sẽ giúp tiền bối tìm được."

Nho sinh cung kính đáp ứng nói.

"Ừ, trừ chuyện này ra, ta còn có một chuyện khác nữa. Ta chuẩn bị luyện chế một nhóm đan dược nhưng bởi vì còn thiếu một lượng chủng loại tài liệu khá nhiều. Đa số cũng không phải là vật thường gặp, e là tại Thiên Uyên thành cũng không thể trong thời gian ngắn thu mua đầy đủ được. Mà sắp tới ta lại muốn đi xa một chuyến, cũng chỉ có thể để cho mấy vị đạo hữu thay ta thu mua. Nơi này có một khoản linh thạch, hẳn là đủ để mua toàn bộ số tài liệu ta cần. Ngoài ra còn có vài món bảo vật là ta năm xưa vô tình có được, coi như tặng cho mấy vị đạo hữu."

Hàn Lập vừa nói xong, một cái ống tay áo hướng cái bàn bên cạnh phất một cái. Linh quang các màu chớp động, bốn chiếc hộp ngọc lớn nhỏ không đều cùng một cái túi da màu đen thoáng hiện ra trên bàn.

Bốn người nho sinh nghe vậy, không khỏi kinh ngạc liếc nhau truyền âm vài câu rồi kính cẩn đáp ứng. Sau đó, nho sinh cáo lỗi một tiếng liền tiến tới cầm lấy cái túi da, sau đó đem thân niệm hương trong đó quét qua, sắc mặt lập tức đại biến, thất thanh kêu lên, bộ dáng đầy vẻ khó có thể tin!

Ba người Hồng giáp đại hán nhất thời ngẩn ra, ánh mắt nhìn về Hàn Lập không khỏi có chút kinh nghi. Nhưng thần sắc Hàn Lập không đổi, giống như không thấy gì cả. Cũng may nho sinh thấy không ổn, vội vàng mở miệng trước giải thích:

"Nhiều cực phẩm linh thạch như vậy, thật là hảo đại thủ bút! Xem ra linh dược tiền bối muốn thu mua đúng là không hề tầm thường. Bất quá, nếu tiền bối có ý tín nhiệm đám người văn bối như vậy, văn bối nhất định tận tâm đi làm."

Nói xong lời này, nho sinh cẩn thận đem túi da thu lại, sau đó hơi chút do dự cầm lấy một trong bốn trong hộp ngọc trên bàn ngưỡng trọng mở ra. Một cỗ sương mù sáng mờ bay cuộn ra, trong hộp rõ ràng là một tấm ngọc phiến màu trắng, mặt ngoài linh quang lành lạnh, phù văn chi chít. Nho sinh giơ tay lên đem ngọc phiến lấy ra, thoáng cái từng đám phiến ảnh hiện ra ở trước người di động một chút, đồng thời một cỗ linh áp kinh người tản ra.

Chương 1762: Người Quen Cũ (2)

"Đây là Sơn Hà phiến, nó có hai loại thần thông phong và thổ, có thể tạo ra lực lượng nghìn cân vô hình đá thương địch thủ ngoài trăm trượng. Coi như là một bảo vật không tệ."

Hàn Lập mắt thấy cảnh này, cười khê nói.

Nho sinh lập tức mừng rỡ bái tạ không dứt.

Ba người còn lại đồng thời tiến lên đem một ngọc hạp đoạt vào tay, đồng dạng hưng phấn phân mở ra. Kết quả, thứ tự trong ngọc hạp là một đôi vòng bạc, một cái khăn cùng một khoả Huyền Băng phi đao.

Ba bảo vật này đối với Hàn Lập mà nói căn bản là phế vật nhưng đối với đám người nho sinh tu vi chỉ đạt đến Hóa Thân v mà nói thì đó là những bảo vật chỉ có trong mơ, giống như trước vui mừng quá đỗi, luôn miệng cảm ơn. Đường nhiên bốn người này thu bảo vật của hãn cũng không tính là chính thức đáp ứng yêu cầu của hãn.

Về phần bốn người sẽ đối ý hay không hay là mang theo linh thạch cùng bảo vật chạy trốn nhưng Hàn Lập lại cảm thấy rất yên tâm. Lai lịch Bốn người này hãn sớm hỏi thăm vài người trong thành. Mấy người này trong thành cũng coi như có chút danh khí, đều không phải là tán tu, vô luận là gia tộc hay môn hạ của tông môn nào đó cũng dễ dàng tìm được.

Dưới tình cảnh này, bốn người này chỉ cần hơi có chút đầu óc sẽ không đi làm loại chuyện ngu xuẩn này. Nếu không chính là tự rước lấy đại họa.

Huống chi, trước lúc rời đi, vì vạn nhất Hàn Lập vẫn là dùng khẩu khí hời hợt nhắc khéo về chuyện hãn đã tiến lên Hợp Thể kỳ cho bốn người nho sinh biết, rồi cũng bày ra một chút khả năng thao túng thiên địa nguyên khí của tu sĩ Hợp Thể kỳ. Bốn người nho sinh tự nhiên đều trợn mắt há mồm, nào dám nảy sinh tâm tư khác. Mà khi Hàn Lập rời đi lại trực chỉ bay thẳng tới phiến thạch tháp khổng lồ trước kia hãn từng ở khi còn là Thiên

Uyên Vệ.

Không lâu sau, Hàn Lập đã hiện ra tại phụ cận một ngọn thạch tháp, thông đạo ra vào không ngừng các loại giáp sĩ, trên mặt tất cả đều thoáng lộ ra một tia hoảng hốt. Chỗ thạch tháp đúng là nơi năm đó hãn đả nhiệm một chức vụ trong Thanh Minh vệ. Bất quá, sau mấy trăm năm mọi thứ dường như không thay đổi chút nào.

Hàn Lập ánh mắt chớp động mấy cái, đem tia cảm khái trong lòng thu lại, độn quang tái khởi bay đi.

Tại lối vào Thạch tháp, có hơn mười Hắc vệ cùng hai gã Thanh Minh vệ thủ hộ ở nơi đây, vừa thấy Hàn Lập rõ ràng không phải là Thiên Uyên vệ bay tới, nhất thời đem ánh mắt hoài nghi quét lại.

Hàn Lập sắc mặt bình tĩnh nhưng trong khoảnh khắc đến gần những giáp sĩ này cũng không thềm che dấu đem khí tức Hợp Thể kỳ tu sĩ phóng ra. Mặc dù hãn chỉ để lộ ra một tia khí tức mơ hồ nhưng khoảng cách giữa cảnh giới giữa hai bên thật sự là rất lớn khiến cho hai gã Thanh Minh vệ không kịp đề phòng, sắc mặt đại biến rồi sáng ngời lên. Những tên Hắc Thiết Vệ còn lại thì lại càng là không chịu nổi mà lùi lại mấy bước.

"Hợp Thể tu sĩ!"

Một gã Thanh Minh vệ đại hán hít vào một hơi, nói.

"Di, Hàn đạo hữu!"

Một lão giả Thanh Minh vệ một bên ánh mắt vừa hướng Hàn Lập đảo qua một cái nhưng ngay lập tức đã trợn mắt cứng lưỡi. Người này vậy mà lại có thể nhận ra Hàn Lập.

Hàn Lập nghe vậy cũng có chút ngoài ý muốn, không khỏi dùng ánh mắt quét về phía lão giả một cái, cảm thấy có mấy phần quen thuộc.

"Hoá ra là Nhạc đạo hữu!"

Hàn Lập hơi lưỡng lự một chút rồi cũng nhận ra lão, nói.

"Hàn đạo hữu, không Hàn tiên bối, người..."

Lão giả làm ra bộ dáng giống như gấp quỳ, vẻ mặt không thể tin nổi, trong miệng lẩm bẩm một lúc.

"Tiên bối không phải là Thiên Uyên thành trưởng lão sao? Xin hỏi tôn tính đại danh tiên bối, văn bối có thể giúp gì cho tiên bối? Nhạc huynh, chẳng lẽ người biết vị tiên bối này?"

Thanh Minh đại hán khác mặc dù có chút hoảng sợ nhưng không dám chậm trễ vội vàng thi lễ, không nhận được hướng lão giả họ Nhạc thấp giọng hỏi.

Nhưng lão giả lúc này rõ ràng vẫn đang còn hoảng hốt, miệng vẫn há to ra nhưng lại không hề có bất cứ thanh âm nào phát ra.

"Thanh Minh vệ Hứa tiên tử hiện tại có trong tháp không?"

Hàn Lập nhàn nhạt hỏi một câu.

"A, Hứa tiên tử! Hứa đạo hữu mấy ngày trước đây mới vừa dẫn đội ra khỏi thành tuần tra. Sợ rằng phải đợi mấy ngày nữa mới có thể trở về."

Thanh Minh vệ đại hán mặc dù cảm thấy lão giả kỳ có chút quái khác thường nhưng vẫn cung kính trả lời.

"Nếu không có ở đây. Vậy ta cũng không tiến vào nữa. Chờ Hứa tiên tử trở về, phiên đạo hữu nói cho Hứa tiên tử là ta đang ở Tụ Tiên các, mời Hứa đạo hữu tới một chuyến. Về phần thân phận của ta, Nhạc đạo hữu chắc biết rất rõ ràng, ta cũng không cần phải nói nữa."

Hàn Lập khẽ cau mày nhưng ngay sau đó khôi phục như thường, phân phó nói. Sau đó hắn lại hướng lão giả hơi chấp tay lại rồi hoá thành một đạo kinh hồng phi độ mà đi. Đại hán tự nhiên mang theo một đám hắc giáp vệ bộ dáng cung kính tiễn hắn.

"Nhạc huynh, vị Hàn tiên bối này rốt cuộc là người phương nào, người vì sao thất thố như vậy?"

Mắt thấy thanh sắc cầu vồng không còn bóng dáng, đại hán xoay người lại, thấy lão giả họ Nhạc vẫn còn có chút run sợ run, có chút bất mãn hỏi.

"Nếu là tìm Hứa tiên tử, xem ra người này thật là không giả. Đinh huynh chớ trách, vị Hàn tiên này bối này ba trăm năm trước cũng giống ta là Thanh Minh vệ. Năm đó, lần cuối cùng ta thấy vị Hàn tiên bối này, khi đó tu vi bất quá chỉ là Hoá Thần trung kỳ".

Lão giả tựa hồ có chút phục hồi tinh thần, thanh âm quá dì dì thường, trả lời.

"Ba trăm năm trước, Thanh Minh vệ! Nhạc huynh nói giỡn rồi!"

Đại hán nghe vậy sợ hết hồn, tròn xoe hai mắt, nói.

"Đinh huynh, đích thị huynh mới gia nhập Thiên Uyên thành mới gần hai trăm năm, cho nên không hiểu được. Ta cùng vị Hàn tiên bối này năm đó đều là Thanh Minh vệ, mặc dù không giao tình không nhiều nhưng đã từng được đối phương xuất thủ viện trợ một lần. Trước kia, vị Hàn tiên bối này tại Thanh Minh vệ chúng ta là đại danh鼎鼎, có thể lấy tu vi Hóa Thần trung kỳ đánh chết dị tộc tương đương với Luyện Hư kỳ. Sau đó, vị Hàn tiên bối này hình như có nhận một nhiệm vụ bí ẩn nào đó mà tiến vào Man Hoang thế giới, từ đó không thấy bóng dáng. Bất quá cho dù như thế, từng ấy năm mà lại có thể từ Hóa Thần kỳ tiến thẳng tới Hợp Thể kỳ, thật là khó tưởng tượng nổi."

Lão giả họ Nhạc thở dài một hơi, thật sự khó nén sự khiếp sợ cùng đổ kỵ trong giọng nói, nói.

Chương 1763: Ma Ảnh Tái Hiện

Thanh Minh Vệ đại hán sau khi nghe lão giả nói, đồng dạng làm ra bộ dáng si ngốc.

Hàn Lập khi rời khỏi thạch tháp, sau một phen cân nhắc liền hướng về phía phường thị bay đi. Mặc dù hắn đã đem việc thu mua số linh dược phụ trợ cho đám người nho sinh nhưng tự nhiên cũng không ngại ghé quá phường thị một chuyến, có thể thu thập được chừng nào hay chừng đó.

Phường thị ở Thiên Uyên thành chính Hàn Lập đã tới vô số lần nhưng hắn vẫn tìm tới cửa hàng tài liệu lần trước rồi giao ra bản danh sách số tài liệu mình cần để phường quỹ tự tận lực giúp hắn thu mua. Sau đó hắn rời khỏi cửa hàng rồi lại tiếp tục chạy thẳng tới phường thị trong cái toà cự đại điện phủ kia.

Bên phía nhân tộc đã sớm có người giúp hắn, cho nên hắn cũng không phải bận tâm quá nhiều nhưng về phía yêu tộc bên lại có nhiều khả năng có được tài liệu hắn cần hơn.

Sau khi tính toán một chút, hắn cũng xem thử chuyến này có thu hoạch gì ngoài ý muốn hay không.

Bất quá, chẳng qua là thu mua một ít tài liệu phụ trợ, hắn vẫn muốn tới đó một chuyến. Ở phương diện này mà so với việc gia nhập vào một thế lực lớn xem ra tốt hơn nhiều. Nếu hắn gia nhập vào thế lực nào đó, chỉ cần giao cho người khác là hoàn toàn có thể làm được, dĩ nhiên việc ước thúc người khác mà đem so với việc nắm trong tay một thế lực nhất định tự nhiên tốt hơn.

Đối với hắn hiện tại mà nói, muốn xây dựng cho mình một thế lực nhất định là hoàn toàn có thể nhưng cả quá trình xây dựng đó khẳng định là phải hao tâm tổn sức vô cùng lớn, có thể làm trẻ nãi con đường tu luyện của bản thân. Về lâu dài, cái được không đủ bù đắp đủ cái mất!

Mà có thể nắm được Linh Hoàng hoàng vị tựa hồ là lựa chọn tốt nhất.

Dù sao thế lực của tam hoàng cùng những tông môn gia tộc khác hoàn toàn bất

đồng, quyền lực và thủ hạ phần lớn cũng đến từ bản thân chức vị tam hoàng. Bất luận kẻ nào chỉ cần có thể nắm được một trong số tam hoàng hoàng vị thì lập tức trở thành một trong những người đứng đầu Nhân Tộc.

Hàn Lập vừa đi vừa tự định giá, thoáng cái đã đi tới khu vực điện phủ không lồ, trung tâm giao dịch của Nhân - Yêu nhị tộc.

Trong lúc hần đang giao tình thạch làm thủ tục tiến vào điện phủ, ở bên trong một động quật vô cùng bí ẩn cách Nhân Tộc tương đối xa, một toà pháp trận được đặt ở trung tâm mười mấy đầu giáp sĩ khôi lỗi khổng lồ đột nhiên phát ra thanh âm "vù vù" cùng linh quang đủ màu nhanh chóng sáng lên.

Số khôi lỗi bốn phía nguyên bản không nhúc nhích, ngay lập tức cảm ứng lại mà hai mắt hồng quang chớp động, huy động thanh cự nhận trong tay chậm rãi hướng về phía pháp trận chỉ tới. Cơ hồ cùng thời gian đó, phía ngoài lối vào động quật đột nhiên linh quang chợt loé, một gã toàn thân mơ hồ được bảo phủ trong một tầng ngân quang hiện ra ngay tại đó. Sau một khắc, từ trong truyền tống trận bạch quang chợt sáng choang lên, mơ hồ có thêm hai đạo nhân ảnh.

Sau khi linh quang của truyền tống trận thu liễm lại, hai đạo nhân ảnh lập tức hiện ra rõ ràng dị thường. Hai nhân ảnh đó bao gồm một gã đại hán một thân hắc bào, thân hình cao lớn cùng một nữ tử thần thái ưu nhã. Đại hán bề ngoài tầm ba mươi tuổi, da ngăm đen, tướng mạo cực kì xấu xí, khuôn mặt còn có vài phần hung ác. Nữ tử thì có một làn da trắng như tuyết, hai tròng mắt đen nhánh toả sáng như hai vì sao đêm.

"Các người là ai. Vì sao lại sử dụng truyền tống trận của Ngân Tộc chúng ta?"

Nhân ảnh bên trong ngân quang phía ngoài thông đạo, mắt thấy đôi nam nữ này tự nhiên giật mình thất thanh kêu to một tiếng.

"Di, bên này cũng có người của Ngân Tộc thủ hộ. Thánh Tổ đại nhân, để cho thuộc hạ làm thịt hần!"

Hắc bào đại hán nhìn về phía người bên trong ngân quang một cái, vẻ mặt lộ rõ nét thèm thuồng.

"Tên Ngân Tộc này tu vi không kém người bao nhiêu. Sẽ không lật thuyền dưới rãnh

chứ!"

Bạch y nữ tử quét ánh mắt về phía nhân ảnh trong ngân quang, bình tĩnh nói.

"Ha hả, có Thánh Tổ đại nhân ở chỗ này. Cho dù là Ngân Tộc thánh giai thì đã sao."

Hắc bào đại hán nghe vậy liền cười cười, ra vẻ làm lành với bạch y nữ tử, nịnh nọt nói.

"Lớn mật!"

Tên trong ngân quang kia vừa nghe được lời nói của hai người bên trong truyền tống trận như vậy, tự nhiên biết đối phương không phải là hạng người tốt, dứt khoát là địch nhân, nhất thời thét lên một tiếng kinh sợ!

Cùng lúc đó, cự nhận trong tay đám khô lôi bốn phía đột nhiên đồng loạt hướng về phía trung tâm pháp trận chém tới.

"Khúc khích"

Một tiếng cười đầy vui vẻ chợt nổi lên, hơn mười đạo ngân quang chợt loé lên liên kích tới.

"Chút tài mọn!"

Hắc bào đại hán gặp tình hình này nhưng chỉ cười lạnh một tiếng, tay áo bào run lên phun ra một mảnh hắc quang hiện ra chắn trước người.

Vài tiếng "ùng ùng" bạo liệt liên tiếp truyền ra. Ngân quang vừa lúc đánh lên hắc quang phảng phất như va phải tường đồng vách sắt chợt loé lên đồng thời bạo liệt ra. Tiếp theo đó, đại hán liền làm ra một chuyện khiến cho tên Ngân Tộc kia thất kinh.

Sau một tiếng hét của đại hán, một mảnh hắc quang bay cuộn ra đem tất cả ngân quang bạo liệt ra xung quanh hút vào trong bụng. Tiếp theo thân hình đại hán vừa động, một đạo hắc ảnh cực lớn sau lưng đại hán chợt hiện ra đảo qua một cái.

Âm thanh bạo liệt lần nữa vang lên!

Sau khi va chạm với hắc ảnh, mười mấy đầu cự khô lôi liền nhất nhất nát bấy, căn

bản là không đỡ nổi một kích.

Tên Ngân Tộc kia thấy vậy, vẻ mặt kinh hãi, hai mắt vội vàng hướng về phía hắc ảnh nhìn kỹ lại. Chỉ thấy bên trong hắc ảnh ẩn ẩn có thứ gì đó đen ngòm, mặt ngoài bao phủ bởi một lớp lân phía thô dày, bộ dáng giống như một cái đuôi của một loại quái thú cực lớn nào đó. Cái đuôi này dài hơn mười trượng, thoáng cái đã bao xung quanh đại hán mấy vòng.

Hắc bào đại hán lúc này chợt phát ra một tiếng cười dữ tợn bén nhọn, trên người hắc ảnh quang chợt loé, một cỗ khí tức thánh giai tồn tại từ trên người hán phả ra. Nhất thời khiến cho tên Ngân Tộc trong ngân quang hoảng hốt một trận!

Chỉ tính riêng một mình hắc bào đại hán cũng không có đủ tự tin thủ thắng được, mà bên cạnh đại hán lại còn có một bạch y nữ tử, bộ dáng tựa hồ còn lợi hại hơn đại hán mấy phần.

"Không ổn!"

Tên Ngân Tộc kia thầm kêu một tiếng, ngoài thân ngân quang lưu chuyển một trận, thân ảnh thoáng chút trở nên mơ hồ.

"Muốn chạy!"

Hắc bào đại hán hung quang trong mắt chợt loé, cái đuôi đang bao quanh người tên Ngân Tộc nhất thời như cự mãng bắn nhanh tới, thoáng cái đã kéo dài ra vài chục trượng, trong nháy mắt xuyên thủng thân ảnh bên trong ngân quang. Nhưng thân ảnh ở bên trong ngân quang chỉ mơ hồ một trận rồi tiêu thất không thấy bóng dáng.

Tên Ngân Tộc này vừa thấy đại hán không dễ đối phó liền thi pháp đào tẩu nhưng vào lúc này, bạch y nữ tử vốn chỉ đứng một bên cười mỉm, chợt giương một ngón tay lên hướng về phía trước nhẹ nhẹ điểm một chỉ. Một đoá hoa màu phấn hồng do linh quang tụ lại đột nhiên phóng ra, sau một cái chớp động liền biến thành một đoá hoa hư ảnh không lồ đem toàn bộ động quật phủ kín lại. Trong phút chốc, trong phạm vi hơn mười trượng bên trong đoá hoa hư ảnh đột nhiên tản ra một cỗ kỳ hương.

"Phanh" một tiếng, một đạo ngân quang không có chút dấu hiệu nào từ hư không phụ cận bắn ra. Bên trong ngân quang rõ ràng là tên Ngân Tộc vừa mới bỏ chạy lúc trước.

"Không thể nào!"

Tên Ngân Tộc đánh phải công kích của nữ tử kinh sợ quát to một tiếng, ngoài thân linh quang chợt loé bộ dáng sẽ tiếp tục thi triển bí thuật nào đó.

Bạch y nữ tử thấy vậy, đôi mày liễu khẽ nhíu lại. Sau một khắc, phía dưới chân tên Ngân Tộc đột nhiên xuất hiện một luồng không gian ba động, một đoá cự hoa màu phấn hồng không một tiếng động hiện ra.

Tên Ngân Tộc chỉ cảm thấy toàn thân ngưng trệ không cách nào nhúc nhích được, mà hắc bào đại hán lại ha ha cười to một tiếng, đột nhiên trên người hắc khí quay cuồng hướng về phía tên Ngân Tộc bổ nhào tới. Ở bên trong hắc khí, ẩn ẩn có một cái miệng hơn một trượng như cái chậu máu mở rộng ra, một luồng huyết khí tanh tưởi phả thẳng vào mặt.

Bạch y nữ tử tựa hồ cảm thấy mất đi hứng thú, ánh mắt vừa thu lại, trong tay chẳng biết tự khi nào đã có thêm một đoá linh hoa màu hồng, nhẹ nhàng đặt ở chóp mũi người người một chút, trên mặt thoáng một tia u buồn.

Trong khi đó, hắc bào đại hán biến thành một đám hắc khí đem tên Ngân Tộc hoàn toàn đè dưới chân hắc, một tiếng thê lương thảm thiết truyền ra.

Trong một toà cung điện nằm ở giữa Phong Nguyên đại lục và Lôi Minh đại lục, trong một gian mật thất bị một tầng hắc khí phong kín có một cái kén khổng lồ đang huyền phù ở giữa không trung. Mặt ngoài cái kén huyết quang chớp động không ngừng, mặt ngoài pháp phòng liên tục, bộ dáng giống như đang dưỡng dục thứ gì đó. Ở phía dưới cái kén rõ ràng có mười hai đầu dị thú khổng lồ. Có con có hai đầu, sáu mắt, bốn cánh, ba trảo, thậm chí trong đó còn có một con đầu cá mình giao long, toàn thân kim quang chói mắt thế nhưng lại có tới chính cái đuôi mảnh khảnh, bộ dáng xinh đẹp cực kỳ. Nhưng mười hai đầu quái thú này, giờ phút này đều nằm sấp trên mặt đất không nhúc nhích, hoàn toàn không có chút hơi thở nào.

Mà phía trên đầu chúng huyết quang chớp động liên tục, cơ hồ có thể thấy rõ ràng mười hai đầu dị thú toàn thân đã khô quắt lại, phảng phất như khí huyết toàn thân đã sớm bị thứ gì đó hút ra. Hình thể cũng đã bị rút nhỏ đi mấy lần. Nếu không, chỉ dựa vào hình

thể ban đầu của chúng mà nói, cho dù gian mật thất này nhìn như rộng lớn nhưng cũng không thể chứa được toàn bộ chúng.

Bất quá, trong một góc mật thất còn có mười hai ngọn cổ đăng lặng lặng đặt ở đấy, chẳng qua phía trên đám cổ đăng có đăng diêm nhưng giờ phút này lại không còn sót lại chút gì.

Ở bên kia mật thất có một cái ngọc bàn thấp bé xanh biếc, trên đó có một viên thủy tinh cầu lớn bằng cái nắm tay, linh quang yếu ớt chớp động. Mật ngoài có hiện lên một bức tranh vô cùng rõ ràng, bên bức tranh đó có một cái đài ngân sắc đài sen trông rất sống động huyền phù tại chỗ, bộ dáng giống như thật.

Nhân Tộc, bên trong phường thị đại điện tại Thiên Uyên thành, Hàn Lập đang nhìn về phía một nữ tử yêu tộc toàn thân được hắc khí phủ kín với vẻ mặt ngoài ý muốn.

"Không nghĩ tới ở chỗ này mà vẫn có thể gặp lại được đạo hữu, điều này khiến cho Hàn mỗ giật mình không ít."

"Khanh khách, tiểu nữ tử cũng giống như đạo hữu, không ngờ có ngày có thể gặp lại được Hàn đạo hữu. Ta tưởng đạo hữu vì nguyên nhân dị tộc công thành mà đã rời khỏi thành mà mai danh ẩn tích chứ. Xem ra tiểu nữ tử có phần đã xem nhẹ thủ đoạn của đạo hữu rồi."

Ở trước mặt Hàn Lập mấy trường, nữ tử yêu tộc năm đó từng cùng hắn làm một phen giao dịch đang nhè nhẹ cười, trả lời.

Hiển nhiên nữ tử này rất cao hứng khi nhìn thấy Hàn Lập, bộ dáng mơ hồ còn có chút hưng phấn. Bất quá, bởi vì nơi đây bị hạn chế bởi một tầng cấm chế nên Hàn Lập cũng không có cách nào nhìn rõ sau hơn trăm năm, không biết tu vi đối phương đã tăng tiến ra sao. Nhưng dựa theo lẽ thường mà nói, lúc trước hắn đã trao đổi với nữ tử này nhiều vạn năm linh dược như vậy, khẳng định là tu vi đã tăng tiến không ít.

Dĩ nhiên nữ tử này lại càng không thể phát hiện ra tu vi Hàn Lập nghịch thiên biến hoá ra sao.

Hàn Lập lúc này khẽ mỉm cười đáp lại, nói:

"Hàn mỗ ban đầu cũng không có thoát thân kịp thời, nếu không phải gặp chút cơ duyên khác thì thật đúng là khó mà nói được có thể gặp lại đạo hữu hay không. Vốn ta nghĩ rằng đạo hữu sau khi thu được nhóm vạn năm linh dược kia hẳn phải bế quan tu luyện một thời gian dài chứ."

"Đạo hữu cho là ta không nghĩ như thế à. Ban đầu số linh dược đã đến được tay ta nhưng bản thân ta sao có thể dùng hết được. Linh dược đã sớm tiêu hao không còn. Bất quá, những năm gần đây bản thân ta cũng đã tìm được một nhóm linh dược trân quý khác. Hàn đạo hữu có bằng lòng hay không tiếp tục trao đổi?"

Nữ tử yêu tộc này thở dài một hơi nói, bộ dáng có vẻ mong chờ, nói.

"Chỉ cần trong tay tại hạ không có mầm mống, tự nhiên sẽ không cự tuyệt. Nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, số linh dược ta cần đã gần đủ. Cho dù trao đổi chỉ sợ cũng không trao đổi được bao nhiêu."

Ánh mắt Hàn Lập chợt loé lên, thân nhiên nói.

Chương 1764: Kim Việt Thiên Sư

"Nói như thế, mầm linh dược trong tay tiểu nữ tử còn có thể không cách nào được đạo hữu đặt trong mắt rồi. Bất quá, lần này ta cũng không có cách nào ở lại Thiên Uyên thành lâu. Có thể đổi lấy được nhiều vạn năm linh dược, đổi được bao nhiêu cứ đổi."

Nữ tử yêu tộc vẻ hưng phấn trên mặt thoáng cái giảm đi không ít, than nhẹ một tiếng nói.

"Tiên tử không cần gì phải như vậy. Ta cũng chưa nói chỉ cần mỗi linh dược quý hiếm, nếu có thể giúp ta thu thập một chút tài liệu, Hàn mỗ nguyện ý dùng vạn năm linh dược làm điều kiện trao đổi."

Hàn Lập cười nhẹ, nói.

"Tài liệu?"

"Không sai, chỗ này của ta có một bản danh sách, tiên tử có thể xem xem bên phía yêu tộc các người có thể thu thập được bao nhiêu."

Hàn Lập vừa nói, tay áo bào run lên, một khối bạch sắc ngọc giản bắn ra.

Một bàn tay trắng nõn từ trong hắc khí chui ra đã ngọc giản bắt được vào trong tay.

"Di, những tài liệu này có không ít linh cốt, nội đan của yêu tộc chúng ta. Đạo hữu thật đúng là có đảm lược viết ra. Chẳng lẽ đạo hữu muốn luyện chế bảo vật gì sao?"

Nữ tử yêu tộc chỉ dùng thần niệm đảo qua, phát ra một tiếng kêu nhẹ.

"Hàn mỗ đích xác tính luyện chế mấy kiện bảo vật. Về phần chút linh cốt, nội đan như vậy không phải Yêu Tộc các người vẫn thường xuyên làm như thế sao?"

Hàn Lập nhàn nhạt trả lời.

"Hừ, không sai. Yêu tộc chúng ta cho dù phải dùng tới linh cốt, nội đan để luyện chế bảo vật thì tài liệu là của tộc khác mà thôi. Đồ của bản tộc tuyệt không dùng tới. Còn Nhân Tộc các người làm thế, ít nhiều vẫn vi phạm cấm kỵ của Yêu Tộc chúng ta."

Nữ tử này hừ lạnh một tiếng, nói.

"Ta thấy bộ dáng tiên tử không giống như để ý tới điều này, nếu không cũng sẽ không nói ra những lời này rồi."

Hàn Lập cười khê một tiếng, tựa hồ nói ra một cách lơ đãng.

Nữ tử trong tầng hắc khí nghe vậy, hơi do dự một chút liền chậm rãi nói:

"Chỉ cần không phải liên quan tới bốn tộc thì ta cũng không quan tâm nhưng nhóm tài liệu ghi lại trong ngọc giản trong Yêu Tộc chúng ta cũng vô cùng hiếm thấy, ta cũng chỉ có thể giúp người hơn nửa số mà thôi. Hơn nữa giá tiền cả vô cùng cao."

"Không sao! Chỉ cần đúng tài liệu yêu cầu, dùng vạn năm linh dược trao đổi, ta sẽ không để tiên tử chịu thiệt thòi đâu."

Nét mặt Hàn Lập lộ ra vẻ vui mừng, sáng khoái dị thường, đáp.

"Tốt, có câu này của đạo hữu là được nhưng những tài liệu này ta cũng không tiện đem tới Thiên Uyên thành để trao đổi với đạo hữu. Nếu đạo hữu có thành ý giao dịch, mấy năm sau tại Vạn bảo giao dịch hội. Đại hội đó là do Nhân - Yêu nhị tộc chúng ta cử cách mỗi ngàn năm lại cử hành một lần. Địa điểm tổ chức được xác định từ sớm, ngay giữa Thiên hồ chi địa và Cửu tiên sơn trong Huyền Vũ cảnh."

Nữ tử yêu tộc nói.

"Vạn bảo giao dịch hội! Ừ, đúng là tại hạ đã có nghe qua một chút. Nếu đạo hữu đã nói như thế, Hàn mỗ chuyến này không đi không được rồi."

Hàn Lập thoáng tự định giá một chút, gật đầu nói.

"Tốt, một lời đã định. Tiểu nữ tử trước hết đem sổ mẫu linh dược trong tay lấy ra, đạo hữu xem xem có thể nhìn trúng được thứ nào hay không. Sau đó chúng ta lại trao đổi tín vật để đến lúc Vạn bảo đại hội mở ra còn có cách nhận ra nhau."

Yêu tộc nữ tử thân nhiên cười, thanh âm ôn nhu dễ nghe mơ hồ còn kèm theo chút dụ dỗ.

Hàn Lập cũng không có ý kiến khác, miệng đầy đáp ứng.

Sau khoảng thời gian tầm bữa cơm, Hàn Lập từ trong đại điện đi ra, trên mặt mang theo vẻ cười nhàn nhạt. Lần này tới phường thị bên trong đại điện quả thật đúng là có thu hoạch ngoài ý muốn.

Ngọc giản lúc trước hẳn giao cho nữ tử yêu tộc kia, trong đó không những có tài liệu luyện chế đan dược mà còn có cả không ít tài liệu dùng để luyện chế Thái Ất thanh sơn. Ngọn cực sơn này để luyện thành còn nhiều phiền toái hơn ngọn cả Nguyên tử cực sơn kia. Tài liệu phụ trợ không những vượt xa lúc trước mà còn không ít tài liệu trong đó đều là vật hiếm thấy ở Linh giới, khó tìm dị thường, mặc dù hẳn đã tìm cách thay thế không ít tài liệu quý hiếm khác, trong đó phần lớn là linh cốt cùng nội đan của yêu thú. Số tài liệu này dĩ nhiên trong Nhân Tộc cũng không có bao nhiêu, cho nên hẳn không đem việc này giao cho mấy người nho sinh.

Hôm nay, ngay khi hẳn gặp lại nữ tử yêu tộc kia, tự nhiên không khách khí đem toàn bộ danh sách giao ra.

Yêu tộc mặc dù không tính là cường đại nhưng trong đó bao hàm đủ loại linh cầm dị thú, số lượng phải dùng tới đơn vị trăm vạn mà tính. Cộng thêm Yêu Tộc đã sinh hoạt ở Linh Giới nhiều vạn năm như vậy, số linh cốt, nội đan tích trữ được cũng coi như là không thể đếm nổi rồi.

Dù sao hẳn cũng không yêu cầu quá nhiều. Chỉ cần nữ tử này có thể đáp ứng hơn phân nửa số linh cốt, nội đan thì cũng coi như đã giúp hẳn không nhỏ.

Nếu vận khí tốt, tại Vạn bảo đại hội sắp tới, nói không chừng có thể có được thu hoạch khác nữa. Ngoài ra, số tài liệu còn lại thì có thể từ từ tìm đủ.

Hàn Lập trong lòng tính toán như thế, không chút hoang mang quay trở lại cửa hàng tài liệu lúc trước, chương quỹ sớm đã chuẩn bị xong một cái trữ vật trạch, cung kính chờ hẳn ở đấy rồi. Hàn Lập nhận lấy trữ vật trạch từ tay tên chương quỹ, sau khi kiểm tra qua một chút, chân mày không khỏi nhíu lại.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, bên trong trữ vật trạch cũng không có bao nhiêu tài liệu hần cần. Xem ra đúng là cần phải tìm hỗ trợ thu mua trong thời gian dài.

Hơi trầm ngâm một chút, sau khi trả cho chương quỹ một khoản linh thạch hần liền rời khỏi cửa hàng. Hần cũng không có tiếp tục đi tới địa phương khác nữa mà trực tiếp hoá thành một đạo thanh sắc cầu vòng hướng về khu vực chuyên môn phục vụ cho các tu sĩ cao cấp tại Thiên Uyên thành, Tụ tiên các.

Mặc dù danh xưng là Tụ tiên các nhưng thực tế Tụ tiên các là do nhóm mười mấy toà lầu các độc lập kiến tạo thành. Mỗi một toà lầu các này đều có mười ba tầng, thiết kế tinh mỹ, trang nhã dị thường, cách nhau hơn trăm trượng. Ngoài ra, xung quanh mỗi toà lầu các còn được thiết lập một tầng cấm chế cách ly lẫn nhau.

Như thế mà nói, lượng tinh thạch hao phí mỗi ngày ở nơi này chẳng những không ít mà còn ngay cả tu vi không phải Luyện Hư Tu trở lên thì căn bản ngay cả tư cách ở lại cũng không có.

Dĩ nhiên, Tụ tiên các này thật ra cũng chính là nơi dành riêng cho tu sĩ Luyện Hư Kỳ ở lại, mặc dù vẫn cho tu sĩ Hợp Thể Kỳ ở lại nhưng trong trăm năm cũng không thấy được mấy người ghé lại. Cho nên, Hàn Lập tới đây cũng không có che giấu chút nào, đứng trước mặt chương quỹ trực tiếp để lộ ra một chút khí tức khiến cho vị chương quỹ Hoá Thần Kỳ này tự nhiên giật mình một trận, ngay sau đó cung kính đầy miệng sắp xếp cho Hàn Lập một gian lầu các tốt nhất, ngoài ra còn phái mấy thị nữ dung mạo xinh nhất tới phục vụ.

Hàn Lập căn bản là không có ý tứ ở lại đây lâu cho nên hần chỉ miễn cưỡng để cho đám thị nữ quét dọn lầu các một phen, còn hần thì tiến lên tầng cao nhất ngồi xuống đá toạ.

Sáng hôm sau, trong khi hần đang ngồi trên bờ đoàn nhắm mắt đá toạ, bỗng nhiên hai mắt khẽ động mở ra, miệng lầm bầm mấy câu:

"Quả nhiên đã tới rồi. Bất quá người này khí tức có chút xa lạ, tu vi cũng là Hợp Thể trung kỳ, xem ra cũng không phải là vị Thích trưởng lão lúc trước, xem ra có chút ngoài dự liệu."

Kết quả, một lát sau lầu dưới nhẹ nhàng truyền đến tiếng bước chân, tiếp theo là

thanh âm của một thị nữ có pha chút khẩn trương truyền ra:

"Khởi bẩm tiền bối, có Kim Việt thiền sư của bốn thành bái phỏng."

"Kim Việt đạo hữu! Tốt, ta biết rồi, ta sẽ xuống ngay."

Hàn Lập vừa nghe thấy cái tên này, trong lòng thoáng rung mình một cái, không lường lự trả lời. Đối với hắn mà nói, trong số trưởng lão của Thiên Uyên thành căn bản là hắn không biết mấy người nhưng vị Kim Việt thiền sư này chính là một trong hai vị tu sĩ phi thăng trong Trưởng lão hội. Vị Kim Việt thiền sư này năm đó cũng là đại danh鼎鼎 của Nhân Tộc.

Chẳng qua, vị thiền sư này nghe nói xuất thân từ Phật tông, quanh năm ở bí địa trong thành bế quan không mấy khi ra ngoài. Cho nên, ngoài những người trong Trưởng lão hội ra thì cũng không có bao nhiêu người được gặp qua.

Đại nhân vật như thế mà bỗng nhiên tới đây, khó trách những thị nữ của Tụ tiên các khẩn trương như thế. Bất quá, hắn đã từng là đảm nhiệm một vị trí trong Thanh Minh vệ, cho dù không phải vị Kim Việt thiền sư này thì hơn phân nửa Thiên Uyên thành Trưởng lão hội cũng sẽ phái người khác tới đây một chuyến.

Hàn Lập nghĩ thầm, một tay bấm quyết, ngoài thân linh quang chột loé, thân thể thoáng chút mơ hồ không rõ.

Tại đại sảnh ở lầu một, một vị tăng nhân một thân đạm kim sắc cà sa, bộ dáng đang thường thức bức cổ họa trên vách tường, phía sau còn có mấy thị nữ đang đứng chờ một bên, vẻ mặt có vẻ cực kỳ hưng phấn. Đột nhiên tăng nhân quay người nhìn về góc trống không trong đại sảnh. Kết quả, sau một khắc, đột nhiên thanh quang chột loé lên, một đạo nhân ảnh từ trong thanh quang không một tiếng động hiện ra. Nhân ảnh đó dĩ nhiên chính là Hàn Lập.

"Lão nạp Kim Việt mạo muội tới chơi, mong Hàn đạo hữu không lấy làm phiền!"

Sau khi tụng niệm một tiếng Phật hiệu, tăng nhân bình tĩnh hướng Hàn Lập thi lễ, nói.

"Không dám. Thiền sư đại danh鼎鼎鼎鼎, Hàn mỗ sớm đã ngưỡng mộ từ lâu."

Hàn Lập không dám chậm trễ, vội vàng ôm quyền đáp lễ, ánh mắt ngưng trọng đánh

giá cần thận vị tăng nhân trước mặt một chút.

Chỉ thấy đôi lông mày của đối phương trắng bạch, dài tầm nửa thước, da mặt nhăn nheo, mắt híp, tựa hồ ngay cả hai mắt cũng khó có thể mở to ra được.

"Ha hã, Hàn đạo hữu, lão nạp cách đây không lâu được Thích trưởng lão truyền tin biết một hai. Nghe nói đạo hữu chẳng những ngăn ngui mấy trăm năm từ Hoá Thần Kỳ tiến cấp tới Hợp Thể Kỳ, mà còn là phi thăng tu sĩ đã từng đảm nhiệm một chức vị trong Thanh Minh vệ. Không biết những chuyện này có thật hay không?"

Kim Việt thiền sư cười nhẹ một tiếng, thẳng thắn hỏi một câu.

"Kim Việt đạo hữu thật là người thẳng thắn. Không sai, điều này xác thực không giả. Hàn mỗ coi như thu được chút cơ duyên, nếu không sao có thể đạt được như ngày hôm nay."

Hàn Lập hơi ngẩn ra nhưng ngay sau đó cười lớn, nói.

"Ha hã, phàm là có thể tuy luyện tới cấp độ chúng ta mà nói, không ai là không có chút đại vận khí trong người. Bất quá, đạo hữu chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà tu vi tăng tiến đến mức này, đúng là từ cổ chí kim không có được mấy người."

Tăng nhân mặt đầy nếp nhăn, hiền hoà nói.

Hàn Lập tự nhiên tỏ vẻ khiêm tốn, khách khí mấy câu.

"Nghe Thích trưởng lão truyền tin, đạo hữu cũng không có ý tứ muốn gia nhập Thiên Uyên thành Trưởng lão hội. Chuyện này thật là đáng tiếc. Nếu không số trường lão phi thăng trong Trưởng lão hội cũng chỉ còn mỗi lão lập rồi."

Tăng nhân lời nói vừa chuyển, bộ dáng rất là tiếc nuối, nói.

"Một người? Tại hạ nhớ không lầm, trong Trưởng lão hội không phải là còn có Lôi La chân nhân sao? Chẳng lẽ..."

Hàn Lập nghe vậy liền ngẩn ra, nói.

"Lôi La đạo hữu trong lúc dị tộc công thành, đã vẫn lạc mà chết rồi."

Tăng nhân thở dài, cười khổ trả lời.

"Cái gì, có chuyện này sao! Hàn mỗ chỉ biết là Trưởng lão hội có hai vị đạo hữu vẫn lạc, thật không nghĩ tới lại có Lôi La đạo hữu ở trong đó."

Hàn Lập cả kinh, bộ dáng có chút ngoài ý muốn.

Tăng nhân nghe vậy, mặt sắc nghiêm nghị, sau khi niệm mấy tiếng Phật hiệu mới tục nói:

"Mặc dù đạo hữu đã cự tuyệt yêu cầu của Thích trưởng lão nhưng lão nạp cũng là một thành viên trong số tu sĩ phi thăng, lão nạp lần nữa hướng đạo hữu yêu cầu gia nhập Trưởng Lão Hội của bốn thành. Hàn đạo hữu hẳn là rất rõ ràng, số phi thăng tu sĩ chúng ta cùng tu sĩ bản địa có chút bất đồng, hơn nữa nhân số tu sĩ phi thăng trong Thiên Uyên Thành cơ hồ chiếm tới chín phần. Nếu có thêm đạo hữu gia nhập, chắc hẳn tình cảnh của tu sĩ phi thăng tại bốn thành sẽ được cải thiện ít nhiều."

Kim Việt Thiên Sư bộ dáng khuyên bảo, thần sắc ngưng trọng.

Chương 1765: Hứa Gia (Thượng)

“... Nếu có thể được đạo hữu cùng trấn thủ bảo vệ tộc quần, lão nạp nghĩ là nhất định sẽ cải thiện được tình cảnh của không ít phi thăng tu sĩ” Kim Việt thiền sư khuyên bảo nhiều như vậy, bất giác thần sắc ngưng trọng lại.

Sau khi nghe qua, trên mặt Hàn Lập cũng trở nên nghiêm nghị vài phần, nhưng ánh mắt chớp động vài cái liền chậm rãi lắc đầu :

“Tuy Hàn mỗ xuất thân từ phi thăng tu sĩ, và cũng nắm rất rõ tình cảnh của tu sĩ phi thăng, nhưng chuyện này thật sự không phải chỉ bằng sức lực của hai người chúng ta mà có thể cải thiện được đâu. Cho dù tại hạ có gia nhập Trường Lão hội đi nữa chắc chắn cũng sẽ không có tác dụng gì lớn, trái lại khiến cho quá nửa thành viên trong hội lâm vào cảnh phân tranh lẫn nhau. Đồng thời Hàn mỗ tâm niệm từ những ngày mới bắt đầu bước vào con đường tu tiên, phải kiên trì tu tiên đột phá trường sinh. Tuy hiện nay đã tiến giai lên Hợp Thể, nhưng con đường phi thăng Chân Tiên thật sự vẫn còn quá xa, khó có khả năng lo nghĩ tới những việc khác nữa”.

“Đạo hữu đúng là một tu sĩ khắc khổ, bần tăng vô cùng kính nể ! Nếu đạo hữu đã hạ quyết tâm như vậy để đi theo chí lớn, lão nạp cũng sẽ không đề cập tới nữa. Hiện nay đạo hữu tiến nhập Thiên Uyên Thành này, nếu có sự tình quan trọng thì bần tăng nguyện giúp đỡ phần nào vậy !” Kim Việt thiền sư đã rõ ràng được quyết định của Hàn Lập, bèn thờ dài một hơi cũng không nhắc lại lời mời nhập hội nữa.

“Đa tạ nhã ý của thiền sư. Lần này Hàn mỗ vào thành chỉ cần mua một số tài liệu với xử lý một ít việc được người khác nhờ vả thôi” Hàn Lập chấp hai tay lại khách khí trả lời.

“Ha ha, thì ra là thế. Bất quá nếu thật sự đạo hữu cần giúp gì cứ việc đến tìm lão nạp, trong Thiên Uyên Thành này bần tăng tin tưởng có thể hỗ trợ được phần nào” Kim Việt thiền sư gật gật đầu.

Hàn Lập nghe qua tự nhiên mở miệng cảm ơn không ngớt.

Đoạn kế tiếp, Hàn Lập cùng vị Kim Việt thiền sư này không hề đàm luận chuyện phẩm, mà cùng nhau bắt đầu trao đổi một vài kinh nghiệm tu luyện tâm đắc.

Hầu như đây là đề tài thảo luận hiển nhiên khi các tu sĩ Hợp Thể kỳ gặp gỡ nhau.

Dù sao thì tu vi đạt được tới cảnh giới này như bọn họ, cơ hồ như tu sĩ đã phải hao công tốn lực cả đời mới có thể đạt đến giới hạn cao nhất. Về phần có nghe phong phanh về tu sĩ Đại Thừa cùng Độ Kiếp kỳ thì căn bản chỉ là một chuyện khó mơ tưởng đến.

Nhân tộc chỉ là một tộc rất nhỏ, vì vậy trong cả tộc cũng chưa chắc có được một hai vị như thế.

Cho nên dưới tình huống không có người chỉ điểm như vậy, những Hợp Thể kỳ tu sĩ cũng chỉ còn cách cùng nhau trao đổi nhằm tháo gỡ vài nút thắt trong quá trình tu luyện.

Vị Kim Việt thiền sư này đã là tu sĩ Hợp Thể trung kỳ, bất quá chỉ còn cách cảnh giới hậu kỳ một bước chân nữa thôi, dĩ nhiên về tu luyện tâm đắc phải hơn xa vị Thích Trường lão Hợp Thể sơ kỳ kia rồi.

Còn Hàn Lập một thân thần thông quảng đại, chỉ tính tới công pháp song tu pháp thể là Phạm Thánh Chân Ma Công đã khó tìm được người tu luyện giống như thế, vì vậy trong quá trình tu luyện hiển nhiên có nhiều chỗ độc đáo hơn người.

Trải qua một phen trao đổi, cả hai người đều cảm thấy thu được rất nhiều ích lợi, vậy mà không ngờ đã luận đàm qua hết một ngày một đêm.

Sáng sớm ngày thứ hai, Kim Việt thiền sư mới vui vẻ cáo từ.

Hàn Lập vẫn ở lại đình lâu tiếp tục ngồi xuống tu luyện.

Kế tiếp mấy ngày tới cũng không có thêm tu sĩ Hợp Thể nào ghé ngang qua, xem ra bọn họ không hẳn đều bận rộn hết, có khả năng nguyên do nhờ Kim Việt thiền sư chuyển lời lại cho biết hẳn từ chối gia nhập Trường lão hội, nên cũng không có ai lại làm chuyện dư thừa nữa.

Trải qua sáu ngày sau, đến ngày thứ bảy thì rốt cuộc người hẳn chờ đã sắp tới.

Hàn Lập không cần đợi thị nữ vào bẩm báo, đã lập tức đứng lên rời khỏi tấm bồ

đoàn, trực tiếp bay xuống.

Vài thị nữ đang nhỏ giọng tán gẫu gì đó, vừa thấy thân hình Hàn Lập xuất hiện liền hoảng sợ cùng tiến lên chào hỏi.

Hàn Lập khoát tay áo thản nhiên bảo : “Các người hãy ra ngoài trước, vị khách ta chờ đợi đã đến rồi, hãy mời nàng vào đây mau”.

Đám nữ tu Trúc Cơ kỳ vừa nghe Hàn Lập nói lập tức cung kính tuân lệnh, đi ra khỏi cửa.

Hàn Lập liền ngồi xuống trên chiếc ghế gia chủ.

Quả nhiên một lát sau, đi theo một gã thị nữ tiến vào chính là một nữ tử có khuôn mặt trắng nõn như ngọc bước đến.

Dáng người thon dài, mình vận cung trang lam sắc, nàng này chính là vị “Hứa tiên tử” ngày trước.

Rõ ràng tu vi nàng đã tiến giai lên tới Hóa Thần kỳ.

“Quả nhiên là Hàn tiến bối, thật sự tiền bối đã tiến giai lên Hợp Thể kỳ rồi” Hứa tiên tử mở miệng nói lộ ra một tia nghi hoặc.

Cơ hồ khuôn mặt Hàn Lập không hề thay đổi trong suốt mấy trăm năm qua, nữ tử chỉ cần liếc mắt qua một cái liền nhận ra chắc chắn là Hàn Lập, vội vàng chỉnh đốn trang phục rồi thi lễ.

Năm đó Hàn Lập đối với nữ tử này vốn là hậu nhân của Băng Phách tiên tử từng có chiếu cố qua, đôi khi trong quá trình tu luyện cũng có chỉ điểm phần nào.

Nàng này đối với Hàn Lập luôn luôn cung kính, trong thâm tâm cũng có chút cảm kích.

Cho nên lúc mới vào thành không bao lâu, nghe Đại hán Thanh Minh Vệ cùng Lão già râu ngắn nói qua, hiện tại Hàn Lập đang ở Thiên Uyên Thành và có việc cần gặp nàng, vì vậy lập tức đến ngay Tụ Tiên Các.

Đương nhiên liên quan đến sự tình Hàn Lập tiến giai lên Hợp Thể, sau khi nghe qua nàng cũng rất kinh sợ và giật mình không thua gì lão già họ Nhạc.

Sự việc này nếu xảy ra đúng như vậy thì thật là hết chỗ nói, nhưng chính nàng vẫn chưa thấy tận mắt, nên trên đường đến đây cứ mãi nghi vấn không thôi.

Hiện tại vừa gặp mặt liền cảm ứng ngay hơi thở cường đại của Hàn Lập, tự nhiên trong lòng nàng không còn chút nào hoài nghi, lúc này vừa mừng vừa sợ vội vàng chấp tay ra mắt Hàn Lập.

“Đạo hữu không cần đa lễ, ta cùng Tiên tử cũng xem như là người quen cũ, hãy ngồi xuống nói chuyện đi” Hàn Lập mỉm cười với vị hậu nhân này của Băng Phách tiên tử.

“Vân bối xin tuân lệnh” Hứa tiên tử thoáng có chút chần chừ, sau đó liền cung kính nghe theo.

Nàng ngồi xuống chiếc ghế còn trống bên cạnh Hàn Lập.

Lúc này thị nữ dâng lên khay trà, bên trong có hai chén linh trà tỏa mùi thơm ngan ngát.

“Tất cả lui ra đi, không có lệnh của ta, không được cho ai tiến vào” Hàn Lập phân phó với tên thị nữ.

“Vâng !” Thị nữ ứng thanh tuân lệnh, kính cẩn lui ra ngoài.

Lúc này Hàn Lập mới phất nhẹ tay áo vào cánh cửa.

Nhất thời cổng lớn của tòa lầu chợt lóe quầng hào quang trắng sáng, kế tiếp chậm rãi tự khép cửa lại.

Đồng thời bốn phía trên vách tường không ngừng chớp động một tầng thanh quang, tòa lầu lập tức được phát động cấm chế, tạo nên một tầng ngăn cách với gian đại sảnh.

Lam sam nữ tử thấy tình hình như vậy liền rung mình, trên mặt cũng hiện lên vài phần ngưng trọng.

Nếu không có chuyện bí ẩn cần phải bàn bạc, đương nhiên chẳng ai rảnh hơi làm

những việc thừa thải này.

“Hứa đạo hữu ! lúc này ta cần tìm người chẳng qua là muốn hỏi rõ ràng một chuyện. Tổ tiên của đạo hữu có phải thật sự là Băng Phách tiên tử không !” Hàn Lập nghiêm sắc mặt hỏi.

“Băng Phách tiên tử quả đúng là tổ tiên của văn bối, văn bối tuyệt không dám hư ngôn” Hứa tiên tử thoáng ngần ra, nhưng không chần chừ mà đáp ngay.

“Tốt, nếu như vậy ... đạo hữu có lẽ cũng biết được nơi ở của Băng Phách tiên tử tiên bối chứ ? Ta có một chuyện, cần phải đích thân gặp mặt tiên bối một phen” Hàn Lập thờ nhẹ ra một hơi chậm rãi nói.

“A, gặp mặt tổ tiên à ?” Vị nữ tử này này giờ còn đoán già đoán non, hiện giờ không khỏi ngạc nhiên.

“Sao vậy, không lẽ đạo hữu cũng không biết lệnh tổ ở đâu sao ?” Hàn Lập nhướng mày.

“Tuy rằng văn bối được truyền thừa huyết mạch từ tổ tiên, nhưng từ lúc được sinh ra, tổ tiên đã sớm mất tích suốt mấy vạn năm trước rồi. Bất quá đã từng nghe qua trường bối trong tộc đề cập, lúc ấy tổ tiên cũng vừa mới tiến giai lên Hợp Thể cảnh giới, thậm chí cũng được lời mời từ Thiên Uyên Thành trường lão hội, sau đó trong một lần ra ngoài, từ đó về sau không còn nghe tung tích nữa” Hứa tiên tử cười khổ nói.

“Thì ra là thế. Nếu là như vậy, thật sự cũng khó có biện pháp khác. Hậu nhân của Băng Phách tiên tử tiên bối ngoại trừ Hứa đạo hữu ra, không biết còn có những người nào khác nữa không ?” Hàn Lập thoáng trầm ngâm lại dò hỏi.

“Không dám dối gạt tiên bối, đã nhiều năm trôi qua trước đây, tổ tiên Băng Phách tiên tử vốn chỉ truyền có mỗi một mạch hậu nhân, hiện giờ đã bị chia làm mười mấy chi lớn nhỏ bất đồng rồi. Thậm chí trong đó còn có người dựa vào công pháp của tổ tiên lưu lại mà kiến tạo ra hai tiểu tông môn. Nhưng nếu nói về huyết mạch truyền thừa, chắc chắn Hứa gia chúng ta đích thực là huyết mạch hậu nhân chính thống nhất, ngay cả toàn bộ gia tộc từ xưa đến nay cũng đều được truyền thừa trực tiếp từ tổ tiên” Sau một lúc chần chừ suy nghĩ, do cảm giác được Hàn Lập dường như có chút quan hệ sâu xa gì đó với Băng Phách tiên tử, nên nàng này cũng không ngần ngại nói thẳng ra.

“Vậy gia tộc Hứa gia hiện tại do ai làm chủ, có phải chính là đạo hữu không ?” Hàn Lập bỗng nhiên cười hỏi.

“Tiền bối nói đùa rồi, đương nhiên là không phải. Tuy rằng Hứa gia chúng ta không phải là một Chân Linh thế gia, nhưng ở trong Thiên Nguyên cảnh cũng có chút danh tiếng. Tộc trưởng hiện nay chính là gia phụ, ngoài ra trong tộc còn có vài vị thúc tổ nữa” Hứa tiên tử có chút do dự liền mở miệng nói.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, tay vân vê cằm rồi nhẹ nhàng cười :

“Nếu như vậy có thể ta sẽ tới quý gia tộc để bái kiến lệnh tôn vậy, đạo hữu không có ý kiến gì chứ”

“Nếu tiền bối nguyện ý ghé thăm Hứa gia, đương nhiên đây chính là vinh hạnh của gia tộc. Chỉ có điều, Hàn tiền bối có thể tiết lộ một chút sự tình bên trong được không ?” Nữ tử sợ run một hồi lâu mới có chút do dự hỏi ra một câu.

“Ha ha, người không cần lo lắng làm gì. Chẳng qua là ta được người nhờ vả, phải chuyển giao một vật cho Băng Phách tiên tử đạo hữu, hoặc hậu nhân trực hệ huyết mạch của nàng. Nếu hiện tại Hứa gia các người chính là một chi rất gần với Băng Phách tiên tử, ta sẽ lập tức đích thân giao vật ấy cho Tộc trưởng Hứa gia” Hàn Lập cũng không có ý gì thần nhiên trả lời.

“Thật sự có chuyện này à ! Tiền bối có thể nói rõ cho văn bối được biết đó là người nào nhờ chuyển tới hay không ?”.

“Hắc hắc, chắc chắn Hứa đạo hữu không thể biết người đó đâu ! Có lẽ hầu hết những người trong Hứa gia cũng không ai nhận ra đâu” Hàn Lập lắc đầu nói.

“Nếu đã như vậy, văn bối nguyện dẫn đường mời tiền bối tới Hứa gia một chuyến. Vừa lúc ta mới hoàn thành xong nhiệm vụ tuần tra bên ngoài nên có thể nghỉ ngơi hơn nửa năm. Hứa gia chúng ta ở ngay tại Thiên Nguyên cảnh, bọn ta cũng có thể mượn Truyền Tống pháp trận sử dụng vài lần” Nữ tử nghe qua, sắc mặt có chút âm trầm bất định, một hồi lâu sau mới có được quyết định.

“Ha hã, Hứa đạo hữu đã khẳng khái đồng hành cùng với ta một chuyến đương nhiên là rất tốt” Hàn Lập cũng không cảm thấy có gì bất ngờ, khéo miệng mỉm cười nói.

“Vẫn vậy quay về động phủ chuẩn bị một chút, hai ngày sau sẽ cùng tiền bối xuất phát nhé ?” Hứa tiên tử đã rõ ràng mọi chuyện liền đứng lên rồi cung kính hỏi Hàn Lập.

“Hàn mỗ không cần chuẩn bị thêm gì nữa, lúc nào cũng có thể lên đường, nếu Hứa đạo hữu đã bảo hai ngày thì hai hôm sau gặp lại đi” Hàn Lập thoáng cân nhắc cũng gật đầu đồng ý.

Chương 1766: Lưỡng Tộc Đại Thừa

“Nếu tiền bối không có ý kiến gì, văn bối nhất định sẽ tới đúng hẹn cùng tiền bối tập trung trong thành. À còn nữa, văn bối tên thật là Hứa Thiên Vũ, từ nay về sau có thể gọi thẳng tên đấy của văn bối là được. Ở trước mặt tiền bối, văn bối ngàn vạn lần không dám tự xưng hai chữ tiên tử đâu” Hứa Thiên Vũ nhất thời cúi đầu kính cẩn nói.

“Ha ha, Thiên Vũ đạo hữu không cần phải khách khí như thế” Hàn Lập nghe được có chút gấn ra, nhưng lập tức lắc đầu cười cười.

Sau đó nàng này cũng không ở lại thêm, chẳng bao lâu liền cáo từ Hàn Lập rời đi.

Mặc dù có hai ngày để chuẩn bị, đồng thời động phủ cũng ở gần Thiên Uyên thành, nhưng chỗ gần nhất đi nữa cũng phải mất khá nhiều thời gian di chuyển, nên vị tiên tử Thiên Vũ này cũng không dám quá mức chậm trễ.

Còn Hàn Lập lại chạy một chuyến tới chỗ ở của mấy người Nho sinh, đem đi những tài liệu đã thu mua được, rồi tiếp tục đưa thêm một danh sách khác cho bốn người đó.

Kể đó hẳn quay về Tự Tiên Các rồi ở suốt trong đó không hề rời khỏi lâu một bước.

Cơ hồ cùng lúc này, trong một điện phủ thần bí ở Thiên Uyên thành, có năm sáu tên tu sĩ đang tập trung bàn bạc đại sự cực kỳ bí ẩn.

“Nói như vậy người này không hề có ý muốn gia nhập Thiên Uyên thành rồi” Một lão già vận áo bào trắng, có khuôn mặt mịn màng, đầu tóc bạc phơ, nhãn tím cặp chân mày nói.

“Cốc trưởng lão, lão phu đã hết sức khuyên mời, nhưng vị Hàn đạo hữu này là một tu sĩ khắc khổ, quyết một lòng theo đuổi thiên đạo, một chút ý tứ gia nhập bất kỳ thế lực nào cũng không có” Một vị lão tăng thân mặc áo cà sa kim sắc thờ dài trả lời.

Vị đó đúng là Kim Việt thiên sư !

Mà vô luận là lão già áo bào trắng hay mấy người khác ở đây, ai cũng đều có khí thế bất phàm, rõ ràng đều cùng là những tu sĩ Hợp Thể kỳ có tu vi tương đương với Kim Việt thiên sư.

Đương nhiên mấy vị kia cũng đều là trưởng lão của Thiên Uyên thành này.

“Nếu như vậy, chẳng phải thực lực của bản thành bị giảm xuống đáng kể sao, không lẽ Trưởng lão hội không thể bổ sung cho đủ mười người à ? Ở thời điểm trước khi đại chiến ngoại tộc lần đó, Trưởng lão hội chúng ta chẳng những có đầy đủ mười vị, thậm chí còn có Ngân Quang đạo hữu chính là vị trưởng lão dự khuyết mà chưa công khai cho người ngoài biết rõ. Hiện tại xem tình hình thế này của Thiên Uyên thành, một khi tai họa Chân Ma kéo đến, lúc đó Ma tộc tất sẽ xem bản thành là nơi trọng điểm để tiến đánh, khi đó chẳng phải sẽ cực kỳ bất ổn hay sao. Cái loại sự tình như vậy rõ ràng trước giờ chưa từng gặp phải mà” Một gã đại hán hắc bào, sắc mặt vàng sậm, lạnh lùng nói một câu.

“Vô dụng thôi. hiện tại cho dù là Phách Hoàng, Thánh Hoàng hay là bảy vị Yêu Vương của Yêu tộc cũng không thể phá ra thủ hạ Hợp Thể kỳ để gia nhập Thiên Uyên thành được. Ai cũng rõ sắp tới Ma giới hàng lâm đã không còn cách nào tránh khỏi, có lẽ sự tình này sẽ xảy ra trong vòng ngàn năm tới. Mọi người đang bắt đầu tập trung lực lượng, trước mắt ai cũng muốn bảo vệ bản thân mình. Dù sao mỗi lần ma kiếp giáng xuống, tuy rằng diễn ra rất nhanh chỉ cỡ trong vòng trăm năm thôi, nhưng thông thường trong số Tam Hoàng cùng Thất Yêu Vương sẽ gặp họa sát thân gần phân nửa. Tất nhiên bọn hãn không hề muốn tái diễn lại cảnh đó” Kim Việt thiên sư trả lời có vẻ bất đắc dĩ.

“Kim Việt đạo hữu, người thực sự có thể khẳng định tình hình Ma giới trong vòng ngàn năm sẽ trùng khớp ứng với Linh giới không ?” Một nữ tử mang chiếc mặt nạ bạc, tóc đen nhánh, cũng bỗng nhiên mở miệng, có điều thanh âm rất êm dịu.

“Tuyệt đối không sai. Không riêng gì mật tin từ trong Thánh đảo truyền ra báo động trước, mà ngay cả Mạc Giản Ly đại nhân cũng đích thân dùng Tinh bàn mạo hiểm tiến nhập Chân Ma giới một chuyến. Kết quả phát hiện rõ Cổ Ma trong Ma giới đang tiến hành chuẩn bị một cuộc chiến quy mô lớn, đồng thời tìm cách xâm nhập tấn công Linh giới chúng ta. Đáng tiếc Mạc tiên bối vẫn chưa kịp điều tra rõ ràng đã bị một gã Thánh tổ ở Ma giới phát hiện ra, bất đắc dĩ mới buộc phải quay trở về Linh giới. Xem tình hình này thì có khả năng không tới ngàn năm, thậm chí chỉ khoảng vài trăm năm nữa Ma giới có

thể sẽ tiến hành xâm lấn. Địa phận hai tộc Nhân Yêu chúng ta cùng với vài Tộc xung quanh, đều nằm trong khu vực xâm nhập của Ma giới, đại kiếp nạn lần này khẳng định là khó tránh khỏi” Khóe mắt Kim Việt thiền sư khẽ giật vài cái, liền âm trầm nói.

“Nếu Thánh đảo và Mạc đại nhân đã bảo thế, sự việc đó chắc chắn sẽ không sai. Nói như vậy, có lẽ Tam Hoàng, Thất Yêu Vương cùng những thế lực lớn khác có thể cũng đã nhận được tin tức tương tự, vì vậy bọn họ mới không chấp nhận bổ sung thêm người vào Trường lão hội Thiên Uyên thành chúng ta” Lão già áo bào trắng vân vê chòm râu, hai mắt nhíu lại hoài nghi.

“Khẳng định là như vậy. Nếu trong lúc ma kiếp xảy ra, cả hai Mộc tộc cùng Quỷ dạ xoa tộc cũng sẽ tương tự cũng gặp tai họa khu vực, nên bọn chúng chỉ biết co cụm lại thực lực tuyệt đối sẽ không thể hợp lại công phá hai tộc chúng ta, tất nhiên bọn chúng cũng phải tự biết, không nên vô duyên cớ lại làm cho thực lực chính mình bị suy yếu đi, tốt nhất là phải tự bảo vệ bản thân mình trước. Dù sao thì cấm chế vòng bảo hộ của hai tộc chúng ta thật sự chẳng có hiệu quả chút nào với lực lượng xâm lấn của Ma giới. Lúc trước, khi kiến tạo Tam cảnh Thất địa, vốn cũng đã tính tới ứng phó ma kiếp kéo đến vài vạn năm xảy ra một lần. Kỳ thật sau đợt bị ngoại tộc công thành lần trước, chẳng những không có Hợp Thế kỳ trường lão nào gia nhập thêm vào bản thành nữa, mà đến vệ sĩ cấp Luyện Hư và Hóa Thần cũng chưa bổ sung thêm chính thức lần nào. Hiện tại những thủ vệ chỉ toàn là do Trường lão hội chúng ta tự đảm nhiệm tuyển nhận cả” Nữ tử mang mặt nạ nói chuyện bình tĩnh.

“Trong lần Thiên Uyên Thành chúng ta bị ngoại tộc công thành đã hao tổn không ít nguyên khí, hiện tại còn chưa có người bổ sung, vậy chỉ có thể tự tìm cách bảo vệ chính mình, có thể sắp tới sẽ bắt đầu chủ động bồi dưỡng lực lượng để chuẩn bị đối phó ma kiếp. Mà nghĩ lại thật khó tưởng tượng nổi, không ngờ trong đợt ma kiếp lần trước, lại có thể xuất động toàn lực nhân thủ chủ động bao vây tiêu trừ Ma tộc” Một thiếu phụ mái tóc tựa như tử sắc hỏa diễm, bỗng nhiên chân mày hơi nhíu liền nói.

“Hiện tại cũng không còn cách nào, trải qua nhiều lần ma kiếp đáng sợ, rõ ràng đối với người tu tiên bọn ta thật sự chính là một hồi đại kiếp nạn. Cũng may là Ma tộc không có hứng thú với phạm nhân vốn chẳng có chút linh lực nào, bọn chúng chỉ liều mạng cướp đoạt tài nguyên Linh giới và thăm sát những người tu đạo mà thôi, dù sao cũng còn đỡ hơn đám cổ thú ở xung quanh đây, đồ sát luôn cả phạm nhân. Nếu không cứ cách vài vạn năm lại xuất hiện một lần ma kiếp như vậy, chỉ sợ là hai tộc Nhân Yêu chúng ta đã

sớm bị xóa tên trên Linh giới rồi” Lão giả vận áo bào trắng âm trầm sắc mặt nói.

“Hừ, cũng chẳng phải là Ma tộc có hảo tâm gì, chẳng qua là bọn chúng cố ý lưu lại những phạm nhân được ví như cừu non này (nguyên văn : trâu - dê), kể đó tạo cơ hội cho người tu tiên tiếp tục được sinh sôi nảy nở, rồi sau này lại lâm vào ma kiếp để cho bọn chúng tiếp tục tàn sát. Đối với những người tu luyện có chút thành tựu mà nói thì dù là Yêu đan hay Nguyên anh cũng đều là thuốc bổ tốt nhất cho Ma tộc” Kim Việt thiên sư chậm rãi nói, nhưng trong ánh mắt thoáng hiện tia hàn quang.

“Hơn nữa chúng ta vốn có chút ít tài nguyên, nên hai tộc không cam tâm buông bỏ Linh giới được, nếu không chỉ cần cho người tập trung sẵn ở một chỗ, rồi chờ tới đúng ngày bị tấn công liền lập tức rời xa Linh giới bằng cách trốn vào Ma giới để bảo toàn nguyên khí” Từ phát thiếu phụ nói ra có chút bất đắc dĩ.

“Lúc này ma kiếp sắp kéo tới, tất nhiên các thế lực khác cũng sẽ có những tính toán riêng, Thiên Uyên thành chúng ta cũng khó đòi hỏi được gì, chỉ còn cách làm theo dự tính ban đầu thôi. Theo đó, trong ngày đầu tiên xảy ra tranh đấu, hãy đem hết những tòa thành trì cũ kỹ mà hủy bỏ cấm chế đi, rồi chuyển những phạm nhân trong Tộc gần đó lưu trú vào trong những tòa thành thị to lớn. Mặt khác điều động đám tu sĩ thông thạo công pháp thuộc tính thổ, tiến hành xây thêm vài tòa thành trấn không để sẵn, trước mắt chúng ta cũng chỉ có thể tương trợ đối với phạm nhân ở một vài khu vực xung quanh mà thôi” Ngón tay Bạch bào lão giả khẽ nhịp xuống ghế, ánh mắt chợt lóe lên rồi nói.

“Thời gian chấm dứt ma kiếp càng sớm càng tốt, nhưng cũng nên sớm chuẩn bị cho ổn thỏa. Tuy rằng chúng ta dựa vào cấm chế pháp trận, nhưng tốt nhất vẫn nên tuyển mộ thêm nhiều thủ vệ cao giai tu sĩ. Dù sao trong trận đại kiếp nạn này, chỉ cần bọn ta có thể chống đỡ được mấy đợt công kích mãnh liệt thôi, quan trọng nhất là lúc mới bắt đầu mới bùng nổ tranh đấu. Lúc đó Ma tộc cũng sẽ không liều mạng mà tiến sâu vào, cố gắng tạo nên tình huống giằng co là được. À, Bảo đạo hữu, trong Tộc của ta mấy trăm năm sắp tới khó có người nào sẽ tiến giai lên Hợp Thể kỳ, ta muốn nhờ đạo hữu để ý giúp xem trong Yêu tộc các người có ai sắp đột phá bình cảnh tiến vào Hợp Thể không” Bạch bào lão giả vừa đổi tay, bỗng nhiên hướng về phía Đại hán mặt vàng sậm nói.

“Không thành vấn đề. Trong Tộc của các vị Đại Vương Yêu tộc của chúng ta đích xác dưới trưởng có mấy tên có thiên phú kinh người, rất có hi vọng sẽ sớm tiến giai lên Hợp Thể” Đại hán kim sắc gật đầu, trầm giọng đáp.

“Nói đến chư vị đồng đạo của Yêu tộc, Cốc mổ có một câu không biết có nên hỏi Ngân Quang đạo hữu không ?” Bạch bào lão giả thoáng do dự một chút, rồi hướng về phía nữ tử mang mặt nạ hỏi một câu.

“Thiếp thân cùng Cốc huynh đã có giao tình nhiều năm như vậy, có chuyện gì mà không hỏi được chứ” Nữ tử mang mặt nạ hơi lấy làm lạ trả lời.

“Nếu tiên tử đã bảo thế, lão phu liền nói thẳng ra vậy. Không biết hiện tại Ngao Khiếu tiền bối của quý tộc vẫn mạnh khỏe chứ ?” Bạch bào lão giả ngóng nhìn nữ tử, chậm rãi hỏi qua.

“Ồ, ta cứ tưởng là chuyện gì. Thì ra Cốc huynh quan tâm tới sự tình của Khao Khiếu lão tổ tông. Ta không hiểu tại sao ở nơi đây, vốn đâu chỉ có mỗi mình ta là trưởng lão Yêu tộc đâu, vì sao lão hữu lại tìm đúng thiếp thân để hỏi vậy ?” Nữ tử mang mặt nạ vốn đang sừng sốt, nhưng chuyển ánh mắt nhìn lướt qua Hắc bào đại hán rồi khẽ cười nói ra.

“Ngân Quang tiên tử đã biết rõ lại còn cố ý hỏi vậy ! Tuy rằng xuất thân của tiên tử vốn không phải ở Ngân Nguyệt Lang tộc, nhưng cũng có chút quan hệ với Ngân Nguyệt Lang tộc mà, năm xưa cũng đã từng bá làm môn hạ của Ngao Khiếu tiền bối cả ngàn năm. Cho nên ta nghĩ muốn hỏi thăm tình hình gần đây nhất của Ngao Khiếu tiền bối, đương nhiên ở đây chỉ có đạo hữu rõ ràng nhất mà thôi” Hắc bào đại hán nhún chân mày lại, thần nhiên nói.

“Yên đạo hữu bảo thế không sai chút nào. Không dám dối gạt Ngân Quang đạo hữu, từ hơn ba nghìn năm trước, từng trông thấy qua một lần Ngao Khiếu tiền bối xuất hiện ở Cự Vân Sơn, từ đó về sau ta không còn nghe bất kỳ tin tức nào nữa. Trước mắt ma kiếp sẽ giáng xuống, thân là một trong hai vị Đại Thừa kỳ của hai tộc Nhân Yêu, chắc chắn Ngao Khiếu tiền bối khó tránh khỏi lo lắng” Bạch bào lão giả thận trọng hỏi.

Vừa nghe qua lời nói của lão già, mấy người khác cũng đều chớp động ánh mắt, nhìn về phía Nữ tử mang mặt nạ, hiển nhiên cũng quan tâm giống như vậy.

Còn Nữ tử đó, trong đôi mắt xinh đẹp hiện lên một tia do dự, sau một lúc lâu mới bất đắc dĩ trả lời :

“Ta biết chư vị lo lắng chuyện gì rồi. Đích xác hai tộc Nhân Yêu chúng ta dù cho

trải qua thời gian dài sinh sống yên ổn trên Linh giới này, cũng không có mấy người có thể vượt qua trên hai mươi lần Đại thiên kiếp. Thế mà mấy mươi năm trước lão tổ tông đã độ qua lần Đại thiên kiếp thứ hai mươi mốt, do đó không ít đạo hữu đều lấy làm lo lắng. Dù sao hai tộc chúng ta còn có lão tổ tông cùng với Mạc tiên bối chính là những tồn tại trụ cột, mới có thể giúp cho hai tộc có thể bảo trụ an ổn từ trước tới giờ. Các vị đạo hữu hãy yên tâm, lão tổ tông Ngao Khiếu vẫn chưa lần nào gặp rủi ro trong các kỳ Đại thiên kiếp cả, chỉ có điều do lần độ kiếp này bị hao tổn nguyên khí nên sau đó vẫn phải bí mật bế quan”.

“Thật sao !” Hắc bào đại hán nhất thời lộ ra vẻ mừng rỡ.

Đều là trưởng lão của Yêu tộc, nên tự nhiên hẳn so với đám người Bạch bào lão giả càng thêm quan tâm đến vị lão tổ Đại Thừa kỳ này của Yêu tộc.

Bạch bào lão giả cùng với đám Tăng nhân đồng thời thở dài nhẹ nhõm.

“Mấy năm trước đây, dường như Linh Lung tiên tử đã luôn theo sát bên cạnh lão tổ từ vài trăm năm trước. Nghe nói tiến trình khôi phục của lão tổ hết sức thuận lợi, hẳn là không lâu sau đó đã có thể hồi phục pháp lực mà xuất quan rồi” Nữ tử đeo mặt nạ khẳng định nói ra.

Chương 1767: Hứa Gia (Hạ)

“Linh Lung tiên tử, chẳng lẽ chính là phi tử của Thiên Khuê Thần Lang mới trở về từ hạ giới à. Nghe nói vị Linh Lung đạo hữu này chẳng những là hậu nhân chính thống của Ngao Khiếu tiên bối, mà còn được Lang Vương hết mực sủng ái phải không ?” Tử phát thiếu phụ mặt dù là tu sĩ Nhân tộc, nhưng có lẽ tựa hồ biết rõ chuyện này nên hỏi qua có chút kinh ngạc.

“Không sai, đúng là vị Linh Lung đạo hữu này. Năm đó lúc nàng mới từ hạ giới phản hồi về Linh giới, tu vi còn chưa tới được Hóa Thần hậu kỳ, nhưng trong lần gặp mặt lúc trước cũng đã tiến giai lên Luyện Hư trung kỳ đỉnh phong rồi, trông có vẻ không bao lâu nữa sẽ đột phá vào hậu kỳ cảnh giới. Nói không chừng, trước khi ma kiếp hàng lâm sẽ lại có cơ hội tiếp tục đột phá. Dù sao thì cũng do thiên tư của nàng lúc trước ở Ngân Nguyệt lang tộc đã rất có danh tiếng, nếu không phải do bị giam cầm quá lâu ở hạ giới, có lẽ hiện tại cũng đã gia nhập vào nhóm bọn ta rồi” Nữ tử mang mặt nạ thở dài một chút rồi nói.

“Cho dù tư chất như thế nào đi nữa, chỉ cần được ở bên cạnh Ngao Khiếu tiên bối tu luyện vài trăm năm, hiển nhiên tu vi cảnh giới sẽ được đột phá tiến giai, như vậy có thể thấy được thần thông của Ngao Khiếu tiên bối rất quảng đại. Nhưng lạ một việc, nàng đó chính là sủng phi của Lang Vương, vậy tại sao Ngao Khiếu tiên bối lại dẫn theo Linh Lung đạo hữu bên cạnh, không lẽ Ngao Khiếu tiên bối cố ý làm như vậy là còn có tính toán gì khác sao ?” Tử phát thiếu phụ đối với chuyện này rất lấy làm hứng thú, lại truy vấn thêm vài câu.

“Việc này thiếp thân cũng không rõ ràng lắm. Nhưng mơ hồ có nghe được người trong tộc bàn tán, dường như lần đó Linh Lung tiên tử thoát khỏi hạ giới thì Thiên Khuê đạo hữu lúc đó lại bỗng nhiên khó chịu gì đó. Chính Ngao Khiếu tiên bối đã chủ động dẫn Linh Lung đạo hữu mang đi, có lẽ do Linh Lung tiên tử bị nhốt từ rất lâu dưới hạ giới vậy mà Lang Vương cứ mặc kệ không đoái hoài tới, nên không chừng vì thế cảm thấy bất mãn mà dẫn đi” Nữ tử mang mặt nạ chần chừ một chút mới nghi ngờ phỏng đoán.

“Tốt rồi, nếu Ngao Khiếu tiên bối vẫn bình thường, thì chúng ta cũng không cần để

ý tới sự tình của đạo hữu khác làm gì nữa. Kế tiếp nên thảo luận một chút về việc sứ giả của Dạ Xoa tộc với Mộc tộc, rất có khả năng hai tộc này cũng vì ma kiếp nên mới phải người đến đây” Bạch bào lão giả bỗng nhiên mở miệng đề cập đến chuyện khác.

Những người nọ nghe qua vẻ mặt giật mình, lập tức tập trung lắng nghe.

Cứ như vậy thời gian từ từ trôi qua.

Các vị Trưởng lão Thiên Uyên thành nghị luận ở đó ước chừng nửa ngày, cuối cùng mới giải tán.

Hai ngày sau, tại Thiên Uyên thành, đột nhiên một tòa Truyền tống pháp trận chớp sáng lên, hai đạo nhân ảnh ở trung tâm pháp trận chợt lóe lên rồi biến mất dạng.

Cùng lúc đó, tại điện phủ trong một tòa Thành thị to lớn khác cách Thiên Uyên thành rất xa, bỗng nhiên nổi lên âm thanh vù vù.

Trên tòa Truyền tống pháp trận được canh gác kỹ càng, đột nhiên phóng lên luồng bạch quang.

Vài tên giáp sĩ đứng ở gần đó vốn đang nói chuyện với nhau, nhất thời cả kinh đều quay đầu ngó qua.

Tuy rằng Truyền tống pháp trận trong Thành rất được nhóm cao tầng coi trọng, thông thường cũng phải ra nhiều thủ vệ canh gác vô cùng chặt chẽ. Nhưng chi phí cho mỗi lần truyền tống rất đắt, đúng là cái giá trên trời, vì vậy rất ít người nguyện sử dụng Truyền tống trận này, trong một năm cũng chỉ có thể thấy qua vài lần mà thôi.

Tất nhiên mỗi lần vận dụng Truyền tống pháp trận, khó có khả năng là tu sĩ tu vi thấp.

Cho nên vài tên tu sĩ Kết Đan kỳ vừa thấy ngay trung tâm pháp trận hiện ra hai đạo nhân ảnh, lập tức đứng thẳng người lên, biểu hiện tỏ vẻ hết sức cung kính.

“Đây có phải là Phong Lâm thành không ?” Từ trong Truyền tống trận đi ra một thanh niên nam tử, sau khi đảo mắt qua một vòng liền hướng về phía một tên giáp sĩ thản nhiên hỏi.

“Khởi bẩm tiền bối nơi đây đúng là Phong Lâm thành, rất hoan nghênh tiền bối đã đến bản thành !” Giáp sĩ được hỏi nghiêm cẩn trả lời.

Mấy tên kia đã sớm dùng thần niệm đảo qua hai người trước mặt, căn bản không thể nhìn ra được tu vi nông sâu, nên tự nhiên không dám lơ là chút nào.

“Nếu đây đúng là Phong Lâm thành thì tốt rồi” Thanh niên hơi cười cười, liền không ngó tới mấy tên giáp sĩ này, dẫn theo một nữ tử da đẹp như ngọc đi ra từ pháp trận, rồi thẳng theo cửa lớn mà đi.

Hai người bọn họ hẳn nhiên chính là Hàn Lập cùng với Hứa tiên tử vốn vừa trực tiếp truyền tống từ Thiên Uyên thành đến đây.

Tuy rằng Hứa gia chẳng phải ở ngay trong Phong Lâm thành, nhưng Thành thị được truyền tống này cách rất gần với Hứa gia.

Hai người Hàn Lập xuyên qua mấy tầng thủ vệ, rốt cuộc ra khỏi truyền tống đại điện.

Kết quả, trước mắt hiện ra một quảng trường thật lớn được lát bằng đá tảng.

Quảng trường này bài trí hết sức đơn giản, ngoài trừ những khối đá xanh cực lớn ra chẳng có gì đáng chú ý cả.

Nhưng bốn phía xung quanh quảng trường có chỗ hơi giống với kiến trúc của các điện phủ khác, gần đó ngoại trừ vài đội giáp sĩ tuần tra qua lại, cũng không thấy tu sĩ nào khác.

Hàn Lập thả thần niệm ra xa, thần sắc thoáng động.

Không ngờ quảng trường này lại được kiến tạo trên sườn núi cao cả trượng nằm bên trên một ngọn núi, ở bốn phía chân núi đầy rẫy những phòng ốc giống nhau đồng loạt sắp xếp chỉnh tề.

Hàn Lập quay đầu lại, nhìn lướt qua đỉnh núi.

Trên đó xây dựng một tòa cung điện loại nhỏ, chẳng những bề ngoài hoa lệ dị thường, mà bên trong mơ hồ còn có vài đạo hơi thở đều có tu vi Luyện Hư kỳ.

Xem ra mấy người đó chính là cao giai tu sĩ phụ trách Thành này.

Ánh mắt Hàn Lập chột lóe, lập tức thu lại thần niệm.

Tiếp theo sắc mặt không chút thay đổi, tay áo thoáng động kể đó từ trên người bay ra một quầng hào quang màu xanh, bao bọc lấy cả nữ tử đứng bên cạnh, lập tức hóa thành một đạo kinh hồng phá không rời đi.

Ngay trong gian đại sảnh của cung điện trên đỉnh núi, có ba gã tu sĩ Luyện Hư kỳ đang ngồi trên một bàn dài bày biện vô số linh tửu và thức ăn, cả nhóm đang nói chuyện với nhau rất vui vẻ.

Nhưng một lát sau, cả bọn đưa mắt nhìn nhau, trong ánh mắt đều chớp lên vẻ giật mình.

“Sao thế này, vừa rồi có một cỗ thần niệm thật cường đại quét qua, vị tiền bối Hợp Thể này đột nhiên tới bản thành để làm gì vậy ?” Một lão già thì thào tự nói.

“Dựa theo cường độ thần niệm bậc này, chỉ sợ đúng là tu sĩ Hợp Thể kỳ đã truyền tống tới bản thành, không rõ là chư vị Thánh Hoàng đại nhân hay là Trưởng lão Thiên Uyên thành nữa” Một trung niên nam tử trang bị một bộ bạch giáp kín mít, cũng có chút kinh nghi nói.

“Theo ta được biết, mấy vị đại nhân bên cạnh Thánh Hoàng vẫn còn bận rộn ở Thiên Nguyên thánh thành để chuẩn bị đại sự, vì vậy khó lòng phân thân đến bản thành được. Chắc hẳn là một vị Trưởng lão Thiên Uyên Thành thì phải ?” Tên tu sĩ thứ ba là một gã thanh niên tóc vàng, thốt ra câu nói có vẻ chắc nịch.

“À, nếu vậy là Trưởng lão Thiên Uyên thành rồi, có thể không định dừng lại ở bản thành, xem ra bộ dạng rất vội vàng, bọn ta cũng không cần đến bái kiến làm gì” Lão già thở dài ra một hơi, trên mặt thần sắc từ từ biến đổi.

“Dù sao Phong Lâm thành này cũng bị coi là một nơi hẻo lánh trong Thiên Nguyên cảnh, không biết vị Trưởng lão Thiên Uyên thành đó tới đây để làm gì nữa ?” Bạch giáp trung niên nam tử tựa hồ có chút bất an.

“Hắc hắc, những tồn tại Hợp Thể kỳ như vậy vốn xuất quỷ nhập thần, chỉ cần không

phải nhằm vào bọn ta, cũng không cần phải xen vào việc của người khác, ta thật mong vị tiên bối này lập tức rời xa bản thành càng sớm càng tốt” Thanh niên thần sắc dữ tợn nói.

“Nói thế cũng không sai. Bất quá phải dặn dò đám hạ nhân bên dưới, trong khoảng thời gian này mọi thứ đều phải làm cho cẩn thận, đừng gây ra bất kỳ phiền toái gì cho đám huynh đệ chúng ta là được” Lão già lại cực kỳ bình tĩnh, thoáng nghĩ qua một chút liền ngừng trọng nói.

“Đại ca nói vậy rất có lý, cho dù không phải mấy vị đại nhân của Thánh thành kia đi nữa, tuy bọn ta không chịu sự quản chế của Thiên Uyên thành, nhưng đối với tồn tại Hợp Thể kỳ, cẩn thận một chút cũng chẳng sao” Bạch giáp trung niên nghe vậy, liên tục gật đầu.

Ba người này lại một phen nói chuyện với nhau, thông qua lời nói có thể cảm nhận được bọn họ vốn có hành động không được minh bạch lắm, dường như là sợ người khác biết được chuyện mình đang làm vậy.

Ở bên kia, bản thân Hàn Lập đương nhiên không biết chỉ vì mình truyền tống một phen, vậy mà khiến cho ba vị chính phó Thành chủ cảm thấy có tật gịạt mình.

Hắn dựa theo lời chỉ dẫn của Hứa Thiên Vũ, sau khi ra khỏi Phong Lâm thành liền chạy như bay một mạch về hướng Nam.

Cũng thông qua lời nàng này đã nói, tuy rằng nơi đây chính là Thành thị gần nhất với Hứa gia, thế nhưng khoảng cách đến nơi cư trú chính thức của Hứa gia, còn cách xa hơn một tháng lộ trình nữa.

Cho nên một lát sau, Hàn Lập thả ra một chiếc phi xa, cả hai người đều leo lên đó, chiếc xe tự vận hành hướng lên trời cao lao đi.

Hiển nhiên nơi đây tương đối hẻo lánh, sau khi ra khỏi Phong Lâm thành hơn vạn dặm, trên mặt đất rất hiếm thấy phàm nhân lai vãng nữa.

Ngẫu nhiên bay ngang vài Thành trấn loại nhỏ, cũng thấy được cảnh tu sĩ cùng với phàm nhân sống chung với nhau.

Bất quá trải qua mười ngày sau, toàn bộ trên mặt đất đều mọc lên từng tầng đồi núi

vực thẳm, ngoại trừ có thể ngẫu nhiên trông thấy vài đàn thú hoang trong hang động, còn lại chỉ thấy bóng dáng những vật vô cùng nhỏ bé.

Càng làm cho Hàn Lập có chút bất ngờ đó là ..., tuy đồi núi vùng này không muốn nói là một chút linh khí cũng không có, nhưng rõ ràng linh khí loãng hơn nhiều so với những nơi khác.

Về phần địa phận có linh mạch, mặc dù đã phi hành qua nhiều ngày như vậy, cố tìm một cái cũng không thấy.

“Hứa gia các người tại sao lại chọn địa phương này để kiến tạo gia tộc vậy ?” Rốt cuộc, Hàn Lập ở trên xe không nhìn được mới hỏi.

“Xin thứ cho văn bối không vội giải thích rõ ràng, hẳn là không bao lâu nữa tiền bối sẽ hiểu được nguyên do bên trong” Hứa Thiên Vũ thản nhiên cười, rồi lộ ra nét thần bí nói.

“Phải không ! Đến lúc đó Hàn mỗ thật sự kiến thức một phen” Trong lòng Hàn Lập tuy có vài phần tò mò, nhưng trên mặt vẫn không lộ ra chút dị sắc nào.

Thế rồi sau mười ngày một mạch phi hành, phía dưới vốn đang là vùng đồi núi xanh bạt ngàn có điểm chút sắc vàng, lại bắt đầu đỏ ửng lên, cho dù là núi đá bùn đất hay vài loại cây cối mọc tại đây đều hơi bị nhiễm chút sắc đỏ.

Lúc đầu Hàn Lập còn không để ý tới điểm này.

Nhưng đến khi phi hành thêm mấy ngày sau, mới trông thấy cả mặt đất đều toàn bộ bị nhuộm một màu đất đỏ, rốt cuộc thần sắc Hàn Lập có chút động dung.

Dùng thần niệm cẩn thận quét xuống mặt đất vài lần, lát sau trong mắt hắn lộ ra vẻ đăm chiêu suy nghĩ.

“Xem ra rốt cuộc tiền bối đã minh bạch rồi” Hứa Thiên Vũ khẽ nở nụ cười.

“Thì ra là thế, không ngờ nơi đây lại có một nguồn tài nguyên Tinh Đồng khoáng mạch, xem ra lượng khoáng sản này không hề nhỏ. Chẳng trách đành nguyện hy sinh một phần tổn thất phương diện linh khí để xây dựng gia tộc ở chỗ này” Hàn Lập sau khi mỉm cười liền trả lời.

“Tiền bối mình giám ! Hứa gia chúng ta đã dọn tới đây cả vạn năm trước, cũng chỉ vì quyết định có nên hay không đặt nền tảng của gia tộc ở lại nơi đây mà lúc đó trải qua một phen tranh luận. Cuối cùng vài vị thúc thúc trong Tộc hạ quyết tâm, kết quả là tất nhiên gia tộc từ đó về sau trở nên nhất phương cự phú, chỉ có điều đối với các môn nhân đệ tử tu luyện cũng vì đó mà bị ảnh hưởng. Thật sự trong đó mặt lợi cũng như mặt hại khó nói vô cùng” Hứa Thiên Vũ thở dài một hơi, có chút bất đắc dĩ nói.

Hàn Lập nghe xong gật gật đầu, nhưng ánh mắt thoáng động mà không nói tiếp gì nữa.

Nữ tử đương nhiên cũng biết điều, không quấy rầy Hàn Lập nữa.

Mấy hôm sau, phía xa xa ở cuối chân trời rốt cuộc cũng hiện ra một vùng xanh tươi.

Cảm nhận được nguồn linh khí dao động xông tới, khiến cho tinh thần Hàn Lập không khỏi ngạc nhiên, cuối cùng biết rõ đã tới Hứa gia rồi.

Quả nhiên không bao lâu sau, một vùng sơn mạch cỡ nhỏ trải đầy màu xanh cây cỏ chợt xuất hiện trước mắt.

Bên trong sơn mạch này tuy chỉ có mỗi một cái linh mạch rất đối bình thường, nhưng linh khí nơi đây rõ ràng cách biệt một trời một vực so với khu vực bốn phía xung quanh.

Ngay sơn mạch, phía đỉnh mười ngọn núi cao cao, kiến tạo dày đặc kiến trúc các loại.

Trong khi đó, trên ngọn núi còn mơ hồ dao động một chút huyền diệu nào đó, rõ ràng có tồn tại cấm chế pháp trận cũng có chút lợi hại.

Chương 1768: Mê Trận Huyền Cảnh

“Tiền bối, đã tới Hứa gia rồi. Ta xin đi trước một bước để thông tri một tiếng cho mọi người trong tộc, sau đó gia phụ sẽ ra đây nghênh đón tiền bối” Phi xa đang bay trên trời cao, sau khi lượn một vòng quanh sơn mạch, Hứa Thiên Vũ ở bên trong xe liền xin ý kiến.

“Đây là Hứa gia à, quả nhiên tìm được một nơi tốt thật, ta sẽ ở trên này chờ một lát” Thần niệm Hàn Lập quét qua sơn mạch. Một hồi sau, dị sắc trên mặt thoáng động rồi chậm rãi gật đầu.

Bởi do chiếc phi xa thủy chung vẫn đứng yên trên không trung, nên đương nhiên sớm đã bị đám tu sĩ Hứa gia trong sơn mạch phát hiện ra rồi.

Lúc này cấm chế xung quanh thoáng dao động, tức thì hơn mười đạo độn quang từ trong dãy núi bắn nhanh phi ra, trông bộ dáng có chút bất thiện.

Hứa Thiên Vũ vừa được Hàn Lập đồng ý liền không dám chần chừ, lập tức độn quang hóa thành một đạo bạch hồng bay tới đón đầu đám tu sĩ trong gia tộc.

Kết quả sau vài lần chớp động, hai bên đã tụ họp với nhau.

Hiển nhiên những tu sĩ Hứa gia đều đã nhận ra vị Đại Tiểu Thư của gia tộc, quàng hào quang chột tất mọi người đều hiện ra thân hình.

Trong đó có cả già trẻ nam nữ, ai nấy cũng đều hiện lên vẻ mặt sợ hãi pha lẫn vui mừng.

Thiên Vũ tiên tử mỉm cười rồi thấp giọng trao đổi vài câu gì đó với đám người này, bọn họ liền lập tức cùng nhau quay về bên trong sơn mạch.

Hàn Lập bình bình đứng trên phi xa, vẻ mặt nhàn tản chờ đợi.

Một lát sau, từ trong sơn mạch vang lên từng đợt âm thanh tiên nhạc.

Hai đội thiếu nữ xinh tươi vận cung trang hai màu hồng, trắng bay ra từ một ngọn núi.

Tuy rằng đám nữ tử đó tu vi đều không vượt qua Kết đan và Trúc cơ kỳ, nhưng mỗi người xinh đẹp như hoa, thần thái vô cùng cung kính.

Mà ngay phía sau đám cung trang nữ tử đó, còn có thêm ba người nữa cũng bay sát theo sau.

Một người trong đó chính là Hứa Thiên Vũ vừa mới đi vào không bao lâu, ở giữa là một nam tử áo trắng trông rất nho nhã, cuối cùng là một đại hán cao to râu quai nón, mắt tựa chuông đồng.

Hai đội cung trang nữ tử bay đến gần liền dừng lại cách đó vài chục trượng.

Ba người Bạch y nam tử không dám chậm trễ, bay một mạch tới chỗ Hàn Lập rồi đồng thời hạ xuống dưới.

“Văn bối là Hứa Giao, tham kiến Hàn tiền bối. Thứ lỗi cho Hứa gia không kịp nghênh đón”.

Nhìn sơ qua, bất quá Bạch y nam tử này mới trên dưới ba mươi, dung mạo cũng bình thường, nhưng đã có một thân tu vi Hóa Thần hậu kỳ, thực lực hiển nhiên không yếu. Khi hắn đứng trước mặt Hàn Lập, vội vàng khom người thi lễ biểu hiện vô cùng kính trọng.

“Văn bối là Hứa Lỗ, xin ra mắt tiền bối” Tên đại hán kia cũng có tu vi Hóa Thần trung kỳ.

“Hứa Giao đạo hữu đây có phải là Tộc trưởng của Hứa gia không ?” Ánh mắt Hàn Lập đảo qua Bạch y nam tử, sắc mặt bất động hỏi.

“Đúng vậy tiền bối, văn bối đã đảm nhiệm tộc trưởng Hứa gia từ hơn ngàn năm nay rồi” Bạch y nam tử thành thật trả lời.

“Ý định đến đây của ta, hẳn nhiên Thiên Vũ đạo hữu cũng đã đề cập qua phần nào với Hứa tộc trưởng rồi chứ” Hàn Lập gật gật đầu hỏi.

“Đích xác tiểu nữ đã nói qua một chút, tiền bối đã vì chuyện của tổ tiên mà đến, thật sự khiến cho Hứa gia vô cùng cảm kích. Bất quá chỗ này không phải là nơi nói chuyện,

xin mời tiền bối vào trong đàm đạo" Bạch y nam tử kính cẩn nói.

“Được rồi, mời đi trước dẫn đường" Hàn Lập cũng không có ý từ chối, lúc này tay chỉ về phía trước mà nói.

Vì thế hai đội cung trang nữ tử cúi người dẫn đường, Hàn Lập vừa thu hồi lại phi xa liền từ không trung bay xuống.

Bạch y nam tử cùng tên cự hán kia chia ra tả hữu hai bên tiếp đãi.

Còn Hứa Thiên Vũ tụt lại phía sau chừng nửa bước, rồi cũng đi theo ba người.

Vừa bay đến vùng không trung phía trên sơn mạch, một tay Hứa Giao liền lật ra, hiện lên một lệnh bài bích lục, rồi hướng vào hư không phía xa quơ một vòng.

Lập tức vùng trời trên đỉnh đầu sơn mạch đột nhiên xảy ra một đợt dao động không gian kịch liệt.

Nguyên bản trước đây vốn nhìn thấy hơn mười tòa núi cao, bỗng nhiên lúc này hiện ra một tấm màn nước chớp lóe rồi vụn vụn, cảnh sắc lập tức hoàn toàn biến đổi.

Nhìn sơ qua vẫn thấy dãy núi đó, nhưng dãy núi hiện tại hoàn toàn khác biệt so với dãy núi trước đây, lúc này ngay tại vị trí cũ mơ hồ tựa như một vùng ảo ảnh.

Hơn mười ngọn núi cao thấp bất đồng, bỗng chốc bị kéo lệch ra xa tới vài dặm, vị trí cũ vốn cũng nằm trong vùng sơn mạch nhưng hiện giờ không còn nằm ở chỗ đó nữa.

Trước đây nếu kẻ địch thật sự muốn vận dụng đại thần thông trực tiếp đánh vào ngọn núi của Hứa gia, chắc chắn một kích đó tuyệt đối không thể đánh trúng, tất nhiên cũng chẳng thể gây thương tổn đến bất kỳ kiến trúc nào trên núi.

Hai mắt Hàn Lập nhú lại, bỗng nhiên thốt ra một câu :

“Mê Trần Huyền Cảnh ! Không thể tưởng tượng nổi, Hứa gia lại có khả năng bày ra cấm chế thượng cổ trong truyền thuyết à”.

“Ha hã, thật đã làm cho tiền bối phải chê cười. Cách vạn năm về trước, trong dòng tộc Hứa gia chúng ta sinh ra một đại sư trận pháp có thiên phú cực cao, vị đó hao tâm tổn

lực cả đời mới có thể phục hồi được bảy tám phần ảo trận thượng cổ này. Đáng tiếc tu vi vị này không được cao lắm, nếu thọ nguyên có thể kéo dài thêm một chút, nói không chừng đã có thể phục hồi hoàn toàn pháp trận thượng cổ này rồi” Hứa Giao khẽ cười một tiếng, tựa hồ có chút hãnh diện đối với đại trận hộ tộc của Hứa gia vậy.

“Không sai, nhờ có đại trận này nên căn bản Hứa gia có khả năng tự bảo vệ được mình” Hàn Lập cười nhẹ, rồi không nói thêm gì nữa.

Hứa Giao thấy tình hình như vậy, trong lòng có vài phần thất vọng.

Khó có thể được một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ chiêm ngưỡng qua đại trận hộ Tộc, vì thế muốn đối phương đưa ra thêm vài ý kiến nữa.

“Tiền bối, người thấy pháp trận này thế nào, có thể ngăn cản được một kích của tu sĩ Hợp Thể kỳ hay không ?” Tên cự hán trông khá thô lỗ, nhưng ấp úng một đoạn mới phát ra câu hỏi.

“Hợp Thể kỳ à ? hắc hắc ...” Hàn Lập liếc mắt ngó tên cự hán một cái, cũng không trực tiếp trả lời mình bạch, ngược lại trên mặt hiện ra biểu tình tựa như cười cười.

“Ý của tiền bối là pháp trận này dường như không có hiệu quả đối với tu sĩ Hợp Thể kỳ à” Bạch y nam tử chân chừ hỏi.

“Có hiệu quả hay không ta không dám chắc, nhưng chính xác là pháp trận này có vài chỗ nhược điểm, thật sự chưa thể phát huy toàn bộ uy lực lúc xưa của pháp trận thượng cổ. Nếu vị đạo hữu nào có tạo nghệ trận pháp kém một chút, có lẽ phải phí chút sức lực mới có thể bài trừ được trận này. Nhưng chỉ cần tu sĩ Hợp Thể kỳ tinh thông trận pháp chi đạo, e rằng khó có thể gây khó khăn được nếu chỉ muốn dựa vào Mê Trận Huyền Cảnh vốn chưa hoàn hảo này” Hàn Lập im lặng một chút mới bình tĩnh nói ra, đồng thời cũng tùy tiện chỉ vào vài chỗ thiết lập cấm chế bị khiếm khuyết đang bao phủ cả tòa sơn mạch này.

“Thật sự tiền bối có thể phát hiện ra được lỗ hổng của pháp trận này à ?” Bạch y nam tử miệng lắp bắp kinh hãi.

Hứa Thiên Vũ cùng Cự hán liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt đều thất sắc...

“Không có gì, chẳng qua ta đã từng ngó qua điển tịch có liên quan với pháp trận này, do đó có thể nhìn ra được phần nào, nên tự nhiên không tính là gì cả” Khóe miệng Hàn Lập khẽ nhếch lên, trong miệng băng quơ trả lời.

Hắn nói ra câu này là sự thật, chứ chẳng phải muốn ứng phó trước mắt với đối phương.

Quả thật Mê Trận Huyền Cảnh chính là một bộ pháp trận thượng cổ, mặc dù đã thất truyền ở Nhân tộc từ rất lâu, nhưng trong lúc hắn trên đường quay về Nhân tộc ở Thiên Nguyên đại lục, trong một Phường thị của dị tộc lại phát hiện ra bộ điển tịch ghi chép lại trận pháp thượng cổ này của Nhân tộc.

Bởi vì bộ điển tịch được viết bằng cổ văn của Nhân tộc, hơn nữa do đa số người dị tộc không hề xem trọng trận pháp chi đạo, cho nên bị vứt ở một gian hàng tạp hóa mà căn bản chẳng có ai ngó ngàng gì tới.

Cũng không rõ tại sao lúc trước quyển điển tịch thượng cổ này lại bị kẻ nào đó mang ra khỏi Nhân tộc rồi lưu lạc ở đây.

Đương nhiên Hàn Lập sẽ không bỏ qua chuyện tốt như thế, liền thu mua toàn bộ các quyển điển tịch trận pháp thượng cổ ở đó, rồi trên đường đi cũng có tìm hiểu sơ qua.

Loại sự tình như vậy, Hàn Lập đã gặp qua rất nhiều trong suốt hành trình đi ngang qua những khu vực dị tộc khác, vì thế hắn cũng không để ý lắm.

Nhưng lúc này, vừa gặp phải đại trận hộ tộc của Hứa gia, đúng là cổ trận đã được ghi chép đầy đủ trong điển tịch, nên tự nhiên lập tức nhìn ra được chỗ khiếm khuyết của đại trận.

Vị Hứa Giao này hẳn nhiên đã ở trong Hứa tộc từ rất lâu rồi, lúc này đâu có nghĩ tới ẩn tình của Hàn Lập, nên vừa nghe hắn nói có trong tay đầy đủ phương pháp bố trận Mê Trận Huyền Cảnh này, trên mặt liền đại biến.

Tuy rằng hắn không biết vị Hàn tiền bối này, làm thế nào có được điển tịch thượng cổ pháp trận đã bị thất truyền nhiều năm qua. Nhưng thật sự mà nói, không lẽ bảo với mọi người rằng đại trận hộ tộc của Hứa gia, căn bản không có chút ảnh hưởng nào trong mắt đối phương hay sao.

Mà lúc trước có nghe qua đối phương đã tiết lộ ra vài chỗ sơ hở của pháp trận, nhớ kỹ lại thấy cũng chẳng giống như người ăn nói lung tung.

Trên khuôn mặt Bạch y nam tử vốn đang tươi cười, nhưng sau đó liền trở nên hết sức miễn cưỡng.

Hàn Lập dường như chẳng cần quan tâm đến, không chút do dự tiếp tục bay về phía trước.

Hai đội cung trang nữ tử bay trước dẫn đường, nhóm người Hàn Lập cuối cùng cũng đáp xuống một tòa cung điện thật lớn nằm ngay trung tâm.

Ở đây đang có mặt hai lão già râu tóc lốm đốm, khuôn mặt hao hao giống nhau đang chờ sẵn.

“Hàn tiền bối, xin giới thiệu với người, đây là hai vị thúc tổ của văn bối, vốn đang bế quan tu luyện, có nghe nói tiền bối giá lâm liền lập tức xuất quan tự mình nghênh đón” Hứa Giao đi tới trước hai bước, rồi giới thiệu hai lão già với Hàn Lập.

“Bọn văn bối là Hứa Hỏa cùng Hứa Nham bá kiến Hàn tiền bối!” Hai lão già này không dám chậm trễ, vội vàng ôm quyền ân cần thăm hỏi, rõ ràng một người là Luyện Hư sơ kỳ, còn người kia lại là Luyện Hư trung kỳ cảnh giới.

Với tu vi như thế, rõ ràng trong một gia tộc tu tiên bình thường hiện nay, cũng được tính là có chút kinh người rồi. Dù sao ở một gia tộc nhỏ hơn chỉ cần có một gã Hóa Thần tu sĩ tọa trấn, đã có thể xem như sống yên ổn thâm căn rồi.

Xem ra những gì Hứa Thiên Vũ đã từng nói qua có hơi khiêm tốn một chút, dù sao Hứa gia ở tại Thiên Nguyên cảnh này quả nhiên danh khí không nhỏ.

“Hai vị đạo hữu không cần quá đa lễ, lúc này Hàn mỗ tới đây cũng do được người khác ủy thác mà tới thôi” Hàn Lập khoát tay, đối với hai gã cao giai tu sĩ này của Hứa gia, vẻ mặt hắn có chút hòa nhã.

Mà trong miệng hai lão già này liên tục thốt ra không dám, rồi trực tiếp đưa Hàn Lập vào trong tòa cung điện thật lớn.

Mọi người sau khi phân ngôi chủ khách ngồi xuống, lập tức có nữ tử Luyện Khí kỳ

ăn mặc tựa như nha hoàn dâng lên linh trà cho đám người Hàn Lập.

Kế đó Hứa Giao mới trầm trọng mở miệng :

“Lúc này, tiểu nữ có nói sơ qua về sự tình của tiền bối. Nghe nói Hàn tiền bối có một vật liên quan đến tổ tiên Băng Phách tiên tử, nên muốn chuyển giao cho hậu nhân trực hệ của lão nhân gia phải không ?”

“Không sai. Lúc trước Hàn mỗ đã từng nhận một khoản ân tình không nhỏ, vì vậy mới nguyện đáp ứng làm việc này. Bất quá có nghe Thiên Vũ đạo hữu nói qua, năm đó hậu nhân của Băng Phách tiên tử đích xác không chỉ lưu lại mỗi một huyết mạch Hứa gia này, cho nên ta cần đạo hữu chứng thực qua, lúc đó Hàn mỗ mới có thể trao ra được món đồ đó” Hàn Lập trực tiếp nói thẳng vào vấn đề.

“Chứng thực ? Tiền bối dự định nghiệm chứng bằng cách nào. Chuyện Hứa gia chúng ta kế thừa huyết mạch tổ tiên, thì những gia tộc phụ cận đều biết rõ sự tình” Lão già Hứa Hỏa khẽ ho một tiếng, lời nói có chút khó xử.

“Ta thấy cũng không khó lắm. Chẳng hạn như thần thông công pháp tu luyện năm xưa của Băng Phách đạo hữu, hoặc là bảo vật linh tinh nổi danh nào đó của tiên tử, đều có thể chứng minh thân phận của Hứa gia là được rồi” Ánh mắt Hàn Lập chớp nhanh liền bình tĩnh nói.

P/S : Nguyên bản tựa đề trong các bản convert là : Mê Thận Huyền Cảnh, tớ nhận thấy không được chính xác và không có ý nghĩa cho lắm nên mạn phép sửa lại chút ít cho hợp lý hơn.

Chương 1769: Hàn Diễm Cùng Kim Phù

“Bảo vật à ? Quả thật năm xưa trước khi mất tích, tổ tiên đã đem toàn bộ bảo vật tùy thân mang hết trên người, cuối cùng vẫn chưa kịp lưu lại vật gì cho đám hậu nhân chúng ta cả. Còn về phần công pháp, tổ tiên Hứa gia chúng ta có để lại vài loại bí thuật uy chấn năm xưa, nhưng do điều kiện tu luyện quá hà khắc, nên rất ít người có tư cách tu luyện được, cũng may còn có Nham thúc tổ chính là một vị trong số đó. Thúc tổ, cảm phiền người biểu diễn cho tiền bối xem qua một chút” Hứa Giao sau khi trầm ngâm một lát, liền quay đầu qua lão già cạnh bên nói.

“Nếu tiền bối đã muốn xem, văn bối mạn phép xin được bêu xấu vậy” Lão già thoảng có chút do dự, cũng liền gật đầu.

Kế đó chỉ thấy cánh tay khô gầy của hắn từ trong tay áo giơ ra, năm ngón tay liền xòe ra rồi hướng về trước lật chuyển.

Trong phút chốc, một đoàn quang diễm lam sắc hiện ra trong lòng bàn tay, linh quang lưu chuyển thoảng chốc hóa thành một đóa sen lam sắc trong suốt. Băng liên này vô cùng tinh xảo, tựa như trời sinh ra đã như thế.

“Kiền Lam Băng Diễm !” Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, không khỏi thì thào thốt ra một câu.

“Tiền bối thật có con mắt tinh tường, Hàn Diễm này chính là thần thông danh chấn của tổ tiên, nếu có thể tu luyện đến đại thành, uy lực phát ra có khả năng đóng băng ngàn dặm, hư không hóa hàn băng, tiếc rằng văn bối còn xa lắm mới tu luyện đến được cảnh giới đó” Gương mặt gầy yếu của Hứa Nham hiện lên nét tươi cười, đóa băng liên trong tay vừa xoay tròn một phát, liền hóa thành một luồng lam quang đập mạnh vào hư không phía trước.

Chỉ thấy những nơi nào mà tầng lam quang này tràn qua, lập tức trên hư không toát ra sắc lam lóng lánh, trong nháy mắt không gian nơi đó cảm giác như có chút mơ hồ vẩn vèo.

Chính lúc này, một lão già khác của Hứa gia vung chén trà đang cầm trong tay, chỉ thấy lóe lên một cái rồi bay thẳng vào trong khoảng hư không đó.

Một màn quỷ dị liền xuất hiện.

Trong nháy mắt, chén trà chẳng những bị tăng lam quang hóa thành một khối băng điều (khắc), mà còn bị dừng lại ở giữa hư không.

Đồng tử Hàn Lập co lại, biểu tình trên mặt không chút thay đổi, nhưng trên khóe miệng vẫn còn hiện ra tia kinh ngạc.

Kiên Lam Băng Diễm này nếu có thể tu luyện được về sau, có thể đạt được thần thông lợi hại đến thế, hẳn quả thật vô cùng bất ngờ.

Tuy nhiên suy nghĩ sâu xa thêm một chút, đây cũng là lẽ thường tình.

Năm xưa hẳn từ trong Hư Thiên Đình mà có được Kiên Lam Băng Diễm, vì vậy đâu phải do tự tu luyện mà thành, hơn nữa lúc trước hẳn trực tiếp hấp thu luyện hóa, cho nên uy lực sẽ khó có thể tự tăng lên được.

Còn Hàn Diễm của tên Hứa Nham này, thần thông hoàn toàn do dự thân khổ luyện mà ra, thêm vào sau đó có khẩu quyết công pháp nữa, đương nhiên uy lực về sau có thể từ từ tăng tiến.

Hai trường hợp này tất nhiên có chỗ lợi hại khác nhau.

Nếu trực tiếp hấp thu Hàn Diễm sẵn có, sẽ không cần hao phí thời gian tu luyện đặc thù, liền có thể sở hữu ngay được thần thông đó, nhưng về sau muốn tiếp tục tăng cao uy lực hơn nữa, chỉ còn cách mượn ngoại lực hoặc tìm cách dung hợp một loại Hàn Diễm cực lạnh nào khác.

Thế theo những gì lão già cùng Băng Phách tiên tử tự tu luyện nên, tuy rằng hao phí thời gian rất lâu, nhưng chỉ cần dựa theo khẩu quyết công pháp, sau cùng có thể tu luyện Hàn Diễm này đến giai đoạn đại thành.

Mà chuyện hẳn hấp thu được Kiên Lam Băng Diễm vẫn chỉ là sự tình xa xưa lúc còn ở Nhân giới.

Khi đó Băng Phách tiên tử lưu lại Kiền Lam Băng Diễm thì thần thông của vị đó cao lắm cũng chỉ tới Hóa Thần kỳ mà thôi, do đó làm sao có thể so với lão già có tu vi Luyện Hư kỳ như bây giờ được.

Tâm niệm Hàn Lập sau khi xoay chuyển nhanh một chút, liền hiểu ra được ảo diệu bên trong, nên khoe miệng vốn đang ngạc nhiên cũng chợt bình thường trở lại.

Tuy nhiên, lúc này vùng lam quang trong hư không phía trước người lão già, cũng chỉ duy trì được vài nhịp thở, sau đó liền giống như một chiếc bàn thủy tinh bị vỡ tung ra từng mảnh vụn.

Nguyên bản chén trà vốn đang bị lơ lửng giữa hư không, lập tức rơi nhanh xuống đất.

Một lão già đứng gần đó chính là Hứa Hỏa đã sớm có chuẩn bị, lập tức ra tay hút lấy chén trà vừa mới bị hóa băng đó vào tay. Đồng thời trong tay hắn chợt lóe lên một quang sáng đỏ sậm, ngay tức thì tầng lam băng bị chảy ra rồi tan biến...

Chén trà đó lại hoàn hảo hiện ra tựa như lúc ban đầu.

“Tiền bối cảm thấy thế nào, thần thông này của Nham thúc tổ có thể chứng thực được Hứa gia chúng ta chính là hậu nhân trực hệ của tổ tiên hay không ?” Vẻ mặt của Bạch y nam tử tươi cười hỏi Hàn Lập.

“Quả thật đúng là Kiền Lam Băng Diễm, hơn nữa thần thông của Hứa Nham đạo hữu cũng đã đạt tới lô hỏa thuần thành rồi, có thể đem cực hàn chi lực khống chế được trong một phạm vi tùy ý, thật sự rất khó !” Hàn Lập nở nụ cười, cũng nhẹ nhàng gật đầu.

“Không biết ý tiền bối là ...” Tinh thần Hứa Giao thoáng rung lên.

“Hắc hắc, đạo hữu hãy cứ yên tâm, nếu Hứa gia đúng thật là hậu nhân trực hệ của Băng Phách tiên tử thế này, đương nhiên ta sẽ giao ra đồ vật nhờ chuyển hộ” Hàn Lập thấp giọng tươi cười, bỗng nhiên tay áo bào phất lên một cái.

Một chùm ánh sáng chợt lóe, lập tức hai món đồ vật liền hiện ra trên mặt bàn.

Một thứ là ngọc giản màu lam nhạt, món kia lại là một hộp ngọc trắng nõn.

Cả hai vật đều bị dán bởi một đạo phù lục kim quang nhàn nhạt, quả thật vẫn còn phong ấn kín mít, đủ minh chứng cho Hàn Lập chưa từng xem qua bao giờ.

Bạch y nam tử đảo ánh mắt ngó qua, vẻ mặt có chút nghiêm nghị, lập tức ánh mắt bao lấy cả hai thứ, ngược lại cẩn thận hỏi thêm một câu :

“Hiện tại tiên bối có thể báo cho biết là người phương nào đã ký thác nhờ tiên bối chuyển giúp hay không ?”

“Không phải tại hạ không chịu nói ra. Lúc trước ta đã báo, nếu có nói ra có lẽ cũng không có vị đạo hữu nào có khả năng biết người đó là ai đâu, ta chỉ có thể tiết lộ cho chư vị đạo hữu biết chút ít, vị tiên bối đó không phải là người trong hai tộc chúng ta, với thần thông tu vi như ta cũng khó sánh nổi một phần so với vị đó” Hàn Lập nhướng mày, chậm rãi nói ra.

“Cái gì, người dị tộc à”

“Ngay cả tiên bối đây cũng tự nhận không bằng, vậy không lẽ là ...”

Mấy người trong Hứa gia thất thanh la lên, hiển nhiên vừa nghe qua câu trả lời này, đã vượt xa những gì họ đoán trước.

Hứa Thiên Vũ cùng mấy lão già đều lộ ra vẻ kinh nghi.

Nhưng thật ra Hàn Lập đối với phản ứng của bọn họ, lại chẳng hiện lên chút kỳ quái nào, có vẻ vô cùng bình tĩnh.

Ánh mắt Hứa Giao chợt lóe lên, thoáng suy nghĩ qua rồi nói :

“Năm đó lúc tổ tiên rời đi cũng vừa mới đột phá Hợp Thể kỳ cảnh giới không bao lâu, rồi sau đó tiến nhập Hoang dã Thế Giới để đi du ngoạn khắp nơi Phong Nguyên đại lục. Nếu nói như vậy, có thể biết được một hai vị tiên bối dị tộc âu cũng là việc bình thường, không lẽ chuyện này có liên quan tới việc mất tích năm xưa của tổ tiên à”

“Quả thật rất có khả năng” Hứa Nham và lão già kia ngó nhau, sắc mặt chợt lóe lên tia vui mừng, cơ hồ như một câu này đã thay lời của biết bao người xung quanh vậy.

Hứa Thiên Vũ cùng với cự hán cũng nhìn nhau, sau đó cả hai không dẫn nổi đều hiện

lên về hưng phấn.

“Đây chỉ là dự đoán thôi, có thật hay không vẫn là hai chuyện khác nhau. Xin tiên bối hãy chờ một chút, vẫn bồi đi làm chút chuyện sẽ quay về ngay. Nham thúc tổ, cảm phiền người cùng Vũ nhi bồi tiếp tiên bối một chút” Bạch y nam tử hít sâu một hơi, liền không chần chờ thu hai món đồ trên bàn vào trong tay, sau đó áy náy nói với Hàn Lập.

“Hứa đạo hữu cứ tự nhiên” Hàn Lập dường như không để ý lắm.

Nghe thế Hứa Giao liền cầm hai món đồ rồi đứng dậy, dẫn theo một lão già khác cùng với tên cự hán cáo từ đi ra.

Chốc lát, trong đại sảnh chỉ còn lại ba người Hàn Lập, Hứa Thiên Vũ và Hứa Nham.

“Hàn tiên bối, trước đây tại hạ từng nghe Vũ nhi có kể qua, năm đó lúc ở trong thành tu vi còn thấp, con bé đã được tiên bối chỉ điểm qua, nếu không thì không nhất định đột phá lên Hóa Thần cảnh giới nhanh như vậy, ta đây thân làm thúc tổ xin thay Vũ nhi cảm tạ tiên bối rất nhiều” Lão già bồi tiếp Hàn Lập nói chuyện phiếm vài câu, hai tay kính cẩn thốt ra.

“Không có gì đâu, cũng nhờ Thiên Vũ đạo hữu bản thân tư chất hơn người, năm đó ta cũng chỉ điểm qua sơ sơ thôi” Hàn Lập thoáng động lòng trả lời.

“Thế nhưng đề cập đến việc này, ta có nghe Vũ nhi nói, dường như tiên bối cùng với tổ tiên có chút liên quan sâu xa thì phải?” Hứa Nham có chút tò mò mà hỏi.

“Tuy rằng vẫn chưa có cơ hội diện kiến Băng Phách tiên tử, nhưng quả thật có một chút quan hệ. Nếu không thì vị tiên bối kia sẽ không phó thác cho ta chuyển giao đồ vật này đâu, nếu trong lòng đạo hữu có chút hoài nghi nào, hãy tự mình xem qua tất sẽ hiểu được” Hàn Lập liếc mắt nhìn lão già, sau khi suy tính một lúc, bỗng nhiên ngón tay đưa ra trước mắt rồi giương lên, tiếp theo chỉ nghe truyền đến một tiếng cười khúc khích, một đóa quang điểm màu lam từ đầu ngón tay nở rộng ra, vừa xoay tròn một vòng liền hóa thành một đóa băng hoa màu lam.

“Kiên Lam Băng Điểm!” Lão già cất lên tiếng hét kinh hãi, hết sức chăm chú nhìn vào băng hoa mà trên mặt đầy vẻ giật mình.

“Chẳng lẽ tiền bối cũng là ...”Hứa Thiên Vũ đang đứng bên cạnh vừa nhìn thấy cảnh này cũng khiếp sợ thì thào không ra tiếng.

“Không phải như các người nghĩ đâu, năm xưa ta chỉ có cơ may thu được một ít Hàn Diễm của tổ tiên hai vị, được di lưu lại ở hạ giới mà thôi” Hàn Lập mỉm cười.

“Thì ra là thế !” Hứa Nham liền bừng tỉnh hiểu ra, tuy nhiên trong mắt vẫn còn thấp thoáng chút nghi ngờ, nhưng không tiện mở miệng mà truy vấn tiếp nữa.

Dù sao Hàn Lập cũng là một vị tu sĩ Hợp Thể kỳ, một tu sĩ Luyện Hư như hắn làm sao có tư cách dám đưa ra nghi vấn được chứ.

Cũng đồng thời ngay lúc này, trong một mật thất ở mặt sau tòa lâu đài bị tầng tầng cấm chế bảo vệ nghiêm ngặt, Hứa gia tộc trưởng cùng với cự hán và một lão già đang hồi hộp dòm thật kỹ hai món đồ đang nằm trên mặt bàn.

“Đạo phù này thật lợi hại, dựa vào tu vi của hai người bọn ta, lại không thể mạnh mẽ dụng lực gỡ ra được. Xem ra thật đúng như lời vị tiền bối kia đã bảo, những thứ này chắc chắn là do người dị tộc Đại Thừa chuyển giao tới cho tổ tiên rồi!” Tên lão già Hứa Hòa tựa hồ đã nếm thử qua mùi vị thất bại khi muốn gỡ đạo phù xuống, mắt nhìn hai vật có chút bất đắc dĩ nói.

“Nếu thật sự nguyên nhân xuất phát từ tôn tại Đại Thừa kỳ, thì hai đạo phù này huyền diệu đến thế cũng chẳng có gì gọi là kỳ quái cả. Nếu dựa vào uy lực của bảo vật mà mạnh mẽ hủy diệt luôn hai đạo phù đó, chỉ sợ đồ vật bên trong tất sẽ bị ảnh hưởng hư hao, chắc chắn là phải có chút xảo thủ nào đó mới phải” Hứa Giao sờ sờ chiếc cằm bóng loáng tựa hồ như đang nghĩ tới chuyện gì đó.

“Tộc trưởng nếu đã có biện pháp, nếu không ngại cứ thử nghiệm một phen xem sao, trường hợp không được nữa thì chúng ta lại tìm biện pháp khác vậy” Hứa Hòa hiển nhiên hơi nóng vội, nói ra không lường lự.

“Thúc phụ nói hay lắm, tiểu chất trước hết thử qua một lần xem sao” Hứa Giao sau một hồi lâu nghĩ ngợi, liền hồi hợp gật đầu.

Tiếp theo bỗng nhiên thấy hắn khoát tay rồi há miệng ra, theo đó một đạo bạch quang tuôn ra.

Chỉ thấy luồng bạch quang dày đặc vây quanh cổ tay bay lòng vòng một hồi, liền lập tức lóe lên rồi bị Hứa Giao hút trở về miệng.

Nhưng ngay sau đó, ngay chỗ cổ tay hiện lên một vết đỏ thẫm, vài giọt máu từ từ rớt xuống, vừa lúc rơi ngay phía trên tấm phù đang phong ấn khối ngọc giản kia.

Huyết quang rơi nhanh xuống, những giọt máu đó liền dễ dàng hòa nhập vào rồi biến mất.

Nguyên bản tấm phù vốn đang nằm yên bất động, nháy mắt quang kim quang phóng lớn ra, tiếp tục ở phía trên hiện ra một đám kim văn lớn nhỏ bất đồng.

Sau đó chợt lóe lên, những kim văn đó đều tán loạn biến mất, đồng thời linh khí trên tấm phù chợt tắt, toàn bộ linh quang cũng tiêu biến không thấy nữa.

Hứa Giao vừa nhìn thấy cảnh này nhất thời mừng rỡ, biết rõ bản thân đã đoán đúng quá nửa rồi, quả nhiên chỉ có huyết mạch kế thừa của Băng Phách tiên tử mới có thể yên ổn gờ xuống tấm phù này.

Hắn hít sâu một hơi, sau đó há miệng nhẹ nhàng thổi một phát về phía ngọc giản.

Kim sắc phù lục thoáng run lên, liền sau đó từ trên ngọc giản bay xuống không một tiếng động.

Chương 1770: Huyết Hồn

Lão già cùng tên cự hán trông thấy tình hình như vậy, sắc mặt đều lộ vẻ vui mừng.

Hứa Giao dẫn lại tia hưng phấn đang dâng trào, liền dùng thủ pháp tương tự gỡ lấy phù triện từ trên hộp ngọc.

Ánh mắt Bạch y nam tử đảo qua đảo lại nhìn kỹ hai món đồ vật, sau một lúc hơi do dự bàn tay còn lại liền chụp lấy ngọc giản lam sắc kia.

Nhẹ nhàng áp ngọc giản lên trán, hai mắt vị nam tử đó khẽ nhắm lại.

Một lát sau, sắc mặt Bạch y nam tử bắt đầu định thần trở lại, rồi dần dần hiện lên chút nghi hoặc, nhưng sau đó lại lộ ra chút vẻ khiếp sợ.

Lão già Hứa Hỏa cùng với Cự hán đứng bên cạnh trông thấy tình hình như vậy, liếc mắt nhìn nhau trong lòng không khỏi có chút khẩn trương.

Sau một tuần trà, rốt cuộc Bạch y nam tử thở dài một hơi, thần sắc có chút hoảng hốt rồi lấy ngọc giản đang áp lên trán đem xuống.

“Hiền chất, rốt cuộc bên trong nói gì vậy” Lão già không nhịn được hỏi ngay.

Biểu tình tên cự hán cũng lộ ra vẻ cấp bách tương tự.

“Hỏa thúc, người hãy tự xem đi” Tựạ hồ Hứa Giao đã bình tĩnh lại được vài phần, thần sắc biểu hiện phức tạp rồi trực tiếp đưa ra ngọc giản, dường như không muốn bàn luận thêm gì nữa.

Lão già tiếp nhận lấy ngọc giản, tự nhiên trong lòng cũng có chút kinh nghi, sau một hồi do dự cũng tương tự thả thần niệm vào trong.

Lúc này ánh mắt Hứa Giao dừng lại ở hộp ngọc, thoáng cân nhắc liền phất tay áo qua một cái.

Nấp hộp lập tức mở bung ra.

Bên trong hộp ngọc đang ngưng tụ một quang ô quang lưu chuyển không ngừng, bên trong rõ ràng đang đặt một chiếc bình đỏ tươi cao gần một tấc.

Mặt ngoài chiếc bình này có khắc một loại hoa văn rất kỳ quái, thoáng mơ hồ tỏa ra một cỗ huyết tinh khí.

“Ồ, hình như cái này là ...” Tên cự hán đứng bên cạnh thấy rất rõ, lập tức cả kinh nhận ra chút gì đó.

“Không sai, đây chính là Huyết Hồn Bình của tổ truyền Hứa gia. Nguyên trước đây bình này có một đôi, nhưng năm xưa đã bị Băng Phách tổ tiên mang đi một cái rồi, thật không ngờ lại có ngày gặp lại được tại đây” Thần sắc Hứa Giao âm trầm nói.

“Đúng là bảo vật này rồi” Tên cự hán nuốt nước miếng cái ực, liền thì thào một câu.

Hứa Giao cũng không đề cập thêm nữa, liền trực tiếp phân phó cho tên đại hán :

“Người lập tức cầm lệnh bài của ta, điều động tất cả mật vệ trong Tộc đến xung quanh ngọn núi ngay chỗ Tông Miếu cho ta, đồng thời cũng phát động toàn bộ cấm chế gần đó, đem phong tỏa kín mít cho dù con ruồi cũng khó bay lọt. Kế tiếp, mời cho được Đại thúc tổ dù đang trong giai đoạn bế quan cũng phải tỉnh lại rồi vào Tông Miếu chờ ở đó”

“Sao phải điều động mật vệ, lại còn thỉnh Đại thúc tổ xuất quan nữa” Tên cự hán cả kinh, trông bộ dạng rất khó tin.

“Không sai. Đây là chuyện đại sự có liên quan đến Băng Phách tổ tiên, Đại thúc tổ cho dù đang tu luyện đến giai đoạn quan trọng cũng phải mời xuất quan một chuyến” Bạch y nam tử căn rằng một cái, dứt khoát phân phó.

“Thật sự Tộc trưởng đã tìm được tung tích của tổ tiên rồi à, được ta đi làm ngay” Tên cự hán nghe vậy mừng rỡ, liền không chút do dự đáp ứng ngay, rồi đi thẳng ra ngoài.

Còn Hứa Giao thấy tên cự hán sau khi đã rời khỏi mật thất, ánh mắt lại nhìn chăm chăm vào chiếc bình nhỏ đỏ như máu, sắc mặt thoáng âm trầm bất định.

Một lát sau, lão già Hứa Hỏa thở ra một hơi, cuối cùng cũng xem xong ngọc giản liền mở mắt ra nói :

“Thì ra là thế, tổ tiên đại nhân thật sự đã đi vào khu vực hoang dã thế giới, lại còn đến một đại lục nào khác nữa. Chuyện gì đã xảy ra, đến nỗi chỉ có thể chuyển về được một tia huyết hồn vốn được tế luyện từ năm xưa” Lão già thì thảo một câu, cặp chân mày nhăn tít.

“Trong Ngọc giản này ngoại trừ truyền lại bộ bí thuật Huyết hồn ra, cũng chỉ có lưu lại vài câu nhẩn nhu thôi. Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì, hiện tại chỉ cần vận dụng Huyết tinh khiến cho tia huyết hồn này được tỉnh lại, lúc đó mới biết rõ sự tình. Nghĩ lại cũng nhờ năm xưa Băng Phách tổ tiên đã sớm chuẩn bị kỹ càng, trước đó đã luyện chế ra Huyết Tinh Quan cùng với một cặp Huyết Hồn Bình này, nếu không bọn ta thật sự bó tay không còn cách nào giải quyết” Hứa Giao âm trầm nói.

“Chính xác như thế, theo như những gì bên trong Ngọc giản cho biết, một khi tám phù triện này bị gỡ xuống, nhất định trong vài ngày phải gấp rút cử hành nghi thức, nếu không cho dù có Huyết Hồn Bình này đi nữa, một tia huyết hồn đó sẽ bị tan đi mất, dù sao huyết hồn được phong ấn trong chiếc bình này đã rất lâu rồi” Lão già lại tiếp tục lộ ra vẻ lo lắng.

“Yên tâm đi, chúng ta sẽ lập tức cử hành nghi thức trong ngay đêm nay” Ánh mắt Bạch y nam tử chợt lóe lên rồi nói.

“Cũng chỉ còn cách này mà thôi. À còn nữa, vị Hàn tiền bối kia đang ở chính điện, chúng ta sẽ hồi báo thế nào đây. Ta có nghe Vũ nhi nói qua, dường như vị này cùng với Băng Phách tổ tiên cũng có chút liên quan gì đó, hơn nữa lại chủ động đem trả về huyết hồn tổ tiên, hiển nhiên không có ác ý gì với Hứa gia chúng ta đâu” Lão già nói ra một câu.

“À, vị Hàn tiền bối này tuy là mới vừa tiến giai không bao lâu, nhưng thần thông dường như không thấp chút nào, lại còn tinh thông pháp trận thượng cổ nữa chứ, nói không chừng về sau sẽ trở thành một bức tường lớn để Hứa gia chúng ta dựa vào. Bất luận thế nào cũng quyết phải giữ chân vị tiền bối này ở lại Hứa gia càng lâu càng tốt. Sau khi cử hành nghi thức hồi sinh huyết hồn, ta hãy nghĩ cách làm sao để tăng thêm giao tình với vị Hàn tiền bối này” Hứa Giao trầm ngâm một chút liền có quyết định.

“Chắc hẳn phải thế, thôi ta ra ngoài trước để an bài đôi chút đây” Hứa Hỏa nhẹ gật đầu, liền dự định rời đi.

“Để chứng tỏ thành ý, hay là ta và Hỏa thúc cùng đi ra vậy” Bạch y nam tử hơi do dự một chút lại bảo thế.

“Cũng tốt, đối với một gã Hợp Thể kỳ như thế, bất luận thế nào chúng ta phải đối đãi thật long trọng vào” Lão già thoáng suy nghĩ liền tỏ vẻ đồng ý.

Vì thế, vị tộc trưởng của Hứa gia này đem hộp ngọc có chứa chiếc bình màu đỏ cần thận thu hồi lại, sau đó cùng lão già rời khỏi mật thất.

Vài hôm sau, trong một tòa lầu vô cùng xinh đẹp được xây dựng bên trên ngọn núi, Hàn Lập đang ngồi khoanh chân trên tấm bồ đoàn ở tầng cao nhất, hắc khê nhúu mày trầm ngâm không thốt nên lời.

Hiện tại trong lòng hắn thật sự có chút chuyện khó xử.

Vốn là chỉ muốn sau khi đưa được đồ vật đến nơi, rồi đàm đạo vài câu với Hứa gia, sau đó sẽ cáo từ rời đi ngay.

Vốn không nghĩ sẽ phải ở lại Hứa gia lâu hơn, thế nhưng do gia chủ hết sức nhiệt tình, chẳng những quyết liệt giữ ở lại thêm một thời gian, mà còn khi thấy hắn muốn rời khỏi nơi đây, lại ẩn ý tiết lộ chút ít tin tức về món đồ nhờ chuyển cho Hứa gia, đồng thời phong phanh nói ra manh mối có liên quan đến Băng Phách tiên tử.

Chỉ cần hắn ở lại Hứa gia vài hôm thôi, nói không chừng có thể biết được hạ lạc của tổ tiên bọn họ.

Hắn nghe qua trong lòng không khỏi suy tính.

Nếu nói Hàn Lập thật sự không để ý đến sự tình của Băng Phách tiên tử thì hoàn toàn không hẳn thế.

Bất luận là hắn hấp thu Kiền Lam Băng Diễm, hay đã từng mạo hiểm tiến vào Hư Thiên Cung rồi đoạt được Hư Thiên bảo đỉnh, lại còn diễn biến hung hiểm trong Bắc Minh Tiểu Cực Cung ở Đại Tấn nữa, hầu hết đều có liên quan mật thiết với vị Băng Phách tiên tử này.

Hơn nữa trong lòng hắn cũng có vài vấn đề mơ hồ nan giải, cũng nghĩ nên gặp vị Băng Phách tiên tử này để kiến thức một phen.

Nếu chỉ cần ở khoảng mười ngày nửa tháng, tự nhiên hắn không quan tâm lắm.

Dù sao với thần thông tu vi hiện tại, hắn cũng không cần phải lo lắng mấy người Hứa gia này có ý đồ gì đó với hắn.

Trong hai tộc Nhân Yêu, ngoại trừ tu sĩ Đại Thừa được nhắc tới như một truyền thuyết, thật sự khó tìm được người có thể uy hiếp được tính mạng hắn.

Do đám tu sĩ Hứa gia quá sốt sắng lưu lại, nên hắn ở lại tộc Hứa gia một thời gian, kể đó yên tĩnh ngồi trong tòa lầu này.

Bất quá trong lòng Hàn Lập cũng đã có quyết định, nhiều lắm cũng sẽ ở lại Hứa gia hơn tháng là cùng, nếu đến khi đó vẫn không có tin tức của Băng Phách tiên tử, chắc chắn sẽ không thể tiếp tục chờ đợi ở đây được nữa.

Tất nhiên, dù cho thật sự có biết được hạ lạc của Băng Phách tiên tử đi nữa, hắn vẫn chưa tính tới chuyện có nên dành thời gian đi tìm hay không, hắn muốn chờ tới lúc tình huống rõ ràng rồi mới quyết định sau.

Hàn Lập đang trầm ngâm suy nghĩ, bỗng nhiên nhắc bàn tay lên, tiếp theo linh quang chớp nhoáng, nhất thời trong tay xuất hiện một ngân sắc phù triện.

Tấm phù triện này chính là trước đây hắn có được từ cấm chế di lưu trong Quảng Hàn giới, đích thực là một phù triện tiên giới đã bị tiêu hao hết linh lực.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì đan dược cho Hợp Thể kỳ nhất thời không thể điều chế được, nên hắn cũng không vội mà tu luyện pháp lực, trái lại tập trung hơn phân nửa tinh thần để tìm hiểu tấm phù triện tiên giới này.

Tuy rằng toàn bộ uy lực đã bị tiêu tán đi hết, nhưng phù vẫn được vẽ trên đó đều dùng ngân khoa văn cả, so với lĩnh ngộ về phương diện phù triện được ghi trong Kim Khuyết Ngọc Thư rất có chỗ giống nhau.

Điều này khiến cho Hàn Lập cảm thấy rất có khả năng tìm hiểu sâu hơn.

Nguyên bản bên trong tàn trang của Kim Khuyết Ngọc Thư, hần thủy chung vẫn chưa có khả năng nhập môn được chút nào, thế nhưng cuối cùng cũng tìm được chút manh mối đó là “Thiên Qua Phù”.

Tấm phù này chính là một loại ngân khoa văn phù triện được ghi lại sau cùng bên trong tàn trang, đây cũng là loại phù triện duy nhất có đặc tính công kích.

Không đề cập tới uy lực của tấm phù triện này mạnh mẽ tới cỡ nào, mà chỉ nói tới chỗ thâm ảo phức tạp thôi, nó thật sự đã hơn xa Thái Nhất Hóa Thành Phù vốn cùng loại ngân khoa văn linh phù.

Cho dù đối với thiên địa pháp tắc cũng có một ít lĩnh ngộ nhất là từ khi Hàn Lập tiến giai lên Hợp Thể, nhưng cuối cùng vẫn không đủ khả năng thấu triệt nổi.

Về sau mà nói, Thiên Qua Phù này giá trị chắc chắn là tuyệt đối cao, rất đáng chờ mong.

Hàn Lập chuyển ánh mắt nhìn chăm chăm vào ngân sắc phù lục, ngón tay bên kia không ngừng tung lên vẽ xuống tựa như đang họa bức tranh nào đó.

Một lát sau, chẳng thấy điểm dị thường nào xuất hiện, nhưng cũng có khi từ đầu ngón tay tuôn ra vài ngân sắc phù văn lớn nhỏ bất đồng, có khi tiêu biến đi mất, hoặc có lúc ngưng tụ lại một chút rồi lóe lên, trông hết sức thần bí.

Thời gian thoáng trôi qua, không bao lâu sau phía trên bầu trời ngay vị trí sơn mạch của Hứa gia, vầng trăng trên cao soi sáng, lúc này trời đã về khuya.

Hàn Lập đang khoa tay vẽ không ngừng, gương mặt bỗng nhiên hiện lên tia khác thường.

Ngay sau đó, hần dừng lại rồi đứng lên, bóng người chợt lóe, liền xuất hiện bên cạnh cửa sổ, kể đó nhìn về phía ngọn núi xa xa, trên mặt thoáng hiện ra vẻ nghi hoặc.

“Sao lại thế này, một cổ dao động cấm chế rất quái dị, dường như là ...” Tâm niệm Hàn Lập bỗng chốc quay ngược trở lại, tựa hồ nhớ tới chuyện gì đó, liền ngó lên trên trời cao.

Kết quả khiến hần hết sức kinh hãi !

Chỉ thấy vầng trắng treo trên bầu trời đêm vốn long lanh ánh sáng trắng ngà, không biết từ lúc nào đã biến thành màu đỏ khiến bất kỳ ai nhìn lên cũng cảm giác bất an.

Hàn Lập thở ra một hơi rồi thu ánh mắt lại, sau đó bỗng nhíu mắt tiếp tục nhìn về phía ngọn núi một lần nữa.

Tia lam quang từ nơi sâu thẳm trong cặp đồng tử chớp động không ngừng, ngọn núi nhìn xa xa nhìn trông rất đối bình thường, thế nhưng nhờ hiệu quả của linh mục, hắn thấy rất rõ ràng một tầng huyết quang đỏ thẫm.

Vầng huyết quang đó bao phủ xung quanh ngọn núi, không ngừng bành trướng lớn ra rồi thu hẹp trở lại, dường như hắn bị ảnh hưởng bởi một lực dao động tựa hồ như được phóng ra từ trong ngọn núi này.

Thấy được rất tường tận, xung quanh bốn phía ngọn núi đã bày ra cấm chế huyền diệu nào đó. Nhưng cổ huyết quang kia thật sự chẳng tầm thường chút nào, một phần linh áp vẫn có thể trực tiếp xuyên thẳng qua.

“Một lượng lớn huyết tinh khí như thế, chẳng lẽ Hứa gia muốn cử hành nghi thức huyết tế ở chỗ đó ? Bất quá cho dù muốn tiến hành huyết tế đi nữa, cũng không nên chọn thời điểm có ngoại nhân như ta chứ, không lẽ đợt huyết tế lần này có quan hệ gì với ta sao” Một hồi lâu sau, lam mang trong mắt hắn chợt biến mất, thì thào nói nhỏ vài tiếng, trên mặt đầy vẻ trầm ngâm.

Hắn là hạng người cơ trí, nên chỉ cần cân nhắc qua một chút, liền đoán trúng chân tướng sự việc hết bảy tám phần.

Chương 1771: Hứa Gia Tông Miếu

Trong lòng Hàn Lập sau khi đã có đáp án, liền nhìn lại ngọn núi ở xa, bình tĩnh trở lại.

Nhìn kỹ một lúc lâu, cuối cùng tình hình xáo động từ nơi đó chậm chậm giảm đi rồi tắt hẳn, kể đó hẳn suy nghĩ một chút liền trở về khoanh chân tiếp tục ngồi lên tấm bồ đoàn, hai mắt cũng từ từ nhắm lại.

Kế tiếp vài hôm sau, ngoại trừ Hứa Thiên Vũ có tới vấn an chu đáo ra, thì những người khác trong Hứa gia chẳng ai đến làm phiền hẳn tu luyện cả.

Bất quá càng ngày hẳn càng thấy rõ vẻ lo âu hiện lên gương mặt của nữ tử đó, xem ra hành động của gia tộc đêm đó dường như không được thuận lợi cho lắm.

Quả nhiên mấy hôm sau đó, cứ mỗi tối linh khí dao động cứ như thế liên tiếp bạo phát.

Liên tục những đêm sau, Thiên Vũ tiên tử cũng có tới thỉnh an, nhưng tựa hồ có chuyện muốn nói với Hàn Lập, nhưng mấy lần lời nói chưa kịp phát ra khỏi miệng liền do dự nuốt trở lại.

Hàn Lập mục kích hết toàn bộ, trong lòng thoáng cân nhắc nhưng ngoài mặt thần sắc vẫn bình thường.

Bất quá tới sáng ngày thứ năm, trong lúc Hàn Lập đang tiếp tục tìm hiểu phù lục, bỗng nhiên thần sắc thoáng động, khẽ lật bàn tay, lập tức phù lục đang tìm hiểu lóe lên rồi biến mất.

Hẳn rõ ràng cảm ứng được ngay cửa vào, ngoại trừ Hứa Thiên Vũ vốn hằng ngày thường xuyên vấn an ra, còn có thêm Hứa Giao cùng với khí tức của một người xa lạ khác.

Đạo khí tức này vô cùng cường đại, tu vi đã đạt tới Luyện Hư hậu kỳ.

Điều này làm cho hắn có chút ngạc nhiên.

Không ngờ trong Hứa gia lại có tu sĩ bậc này, xem ra lúc bình thường đã che dấu đi hết sức kỹ lưỡng.

Lúc này trong lòng Hàn Lập thoáng cân nhắc một phen, bên dưới truyền đến âm thanh kính cẩn của Tộc trưởng Hứa gia :

“Văn bối Hứa Giao xin bái kiến tiền bối, không biết tiền bối có thể dành chút thời gian để văn bối được diện kiến không”

“Nguyên lai là Hứa tộc trưởng đã tới, không cần phải khách khí như thế, phiền ở đại sảnh chờ một lát, Hàn mỗ sẽ xuống ngay” Hàn Lập thân nhiên trả lời, tiếp theo bước xuống tầng dưới.

Một lát sau, thân ảnh Hàn Lập bỗng hiện ra tại đại sảnh, ánh mắt hắn cũng nhìn rõ tên Luyện Hư hậu kỳ xa lạ kia.

Cùng đứng sánh vai với Hứa Giao là một gã thanh niên nam tử mặc áo bào tro hơi cũ kỹ, trông bộ dạng bất quá mới chỉ chừng hai bảy hai tám tuổi, cũng hướng về Hàn Lập chấp tay cười.

Nhìn kỹ qua thấy dung mạo của tên thanh niên này khá giống với Hứa Giao, hai người mà đứng cạnh nhau cứ ngỡ người thanh niên này là hậu bối con cháu trong nhà của Hứa Giao vậy.

“Tiền bối, xin giới thiệu đây là Đại trưởng lão Hứa Nguyên, do mấy hôm trước tu luyện tới giai đoạn quan trọng nên không kịp xuất quan để tiếp đón tiền bối được” Hứa Giao vừa thấy Hàn Lập liền thi lễ, đồng thời giới thiệu luôn người bên cạnh.

“Đại trưởng lão à ? Hứa Nguyên đạo hữu đây sắp đạt tới đại viên mãn Luyện Hư hậu kỳ rồi, có lẽ tùy thời có thể đột phá bình cảnh lên Hợp Thể cảnh giới, nói không chừng sắp tới cũng sẽ trở thành đồng giai với ta” Đánh giá thanh niên này vài lần, Hàn Lập đột nhiên cười rộ một tiếng.

“Tiền bối tuệ nhãn như đuốc, đích xác văn bối đã dự tính sẽ chuẩn bị đột phá bình cảnh, bất quá có thành công hay không thật sự rất khó nói” Thanh niên cung kính thi lễ

với Hàn Lập, sau đó thờ dài rồi trả lời.

Hàn Lập nghe qua mỉm cười không đề cập tiếp chuyện này nữa, sau khi ngồi xuống ghế chủ vị liền ra hiệu ý bảo mọi người hãy cùng ngồi xuống.

Mấy người Hứa Giao nói lời cảm tạ, sau đó an vị ở hai bên Hàn Lập.

“Lúc này Hứa tộc trưởng đến đây có phải truy được chút tin tức gì đúng không”
Hàn Lập không quanh co lòng vòng mà đi thẳng ngay vào vấn đề.

Nhưng vừa nghe hẳn hỏi thế, thật sự làm cho Hứa Giao ngẩn người ra, kể tiếp khoe miệng hơi run rẩy liền nở nụ cười khổ :

“Nếu như hôm qua mà tiền bối hỏi như vậy, chỉ sợ văn bối thật sự không thể chính xác đưa ra tin tức nào, thế nhưng lần này văn bối đến đây chính là muốn nhờ tiền bối một chuyện”.

“Nhờ ta ?” Mí mắt Hàn Lập hơi nhúu lại, tựa hồ khá bất ngờ.

“Không dám dối gạt tiền bối, lúc trước tiền bối chuyển giao đồ vật tới, đích xác là có phương cách để tra ra hạ lạc của Băng Phách tiên tổ. Nhưng nếu chỉ bằng thực lực của mấy người Hứa gia chúng ta quả thật không đủ, e rằng cần phải nhờ thêm sự giúp sức của tiền bối mới được” Rõ ràng Hứa Giao nói thẳng luôn ý định đến đây.

“Lời của tiểu chất không giả chút nào. Chỉ vì chuyện này mà cả ba tu sĩ Luyện Hư kỳ của Hứa gia chúng ta đều đã thử qua, nhưng có lẽ do pháp lực chưa đủ mạnh mẽ, chỉ còn cách tới đây cầu tiền bối ra tay giúp đỡ” Thần sắc Hứa Nguyên cũng ngưng trọng nói ra.

“Có chuyện này à ! Trước hết hai vị hãy đem chân tướng sự việc nói rõ ra một chút đã” Ánh mắt Hàn Lập chột lóe, lại thần nhiên nói.

Với tu vi thân phận như hẳn hiện giờ, tự nhiên sẽ không dễ dàng hứa hẹn bất cứ việc gì.

“Tất nhiên rồi, cho dù tiền bối không hỏi, văn bối cũng nguyện trình bày tỏ tường”
Hứa Giao đáp ứng luôn miệng, thoáng cân nhắc một chút liền tiếp tục nói :

“Kỳ thật sự tình cũng không đến nỗi phức tạp lắm, không biết tiền bối đã từng nghe qua Huyết Hồn Đại Pháp chưa ?”.

“Huyết Hồn Đại Pháp ! Vừa mới nghe qua đã thấy hơi quen quen, ồ, không phải chính là Huyết Hồn Đại Pháp do Huyết Tinh Thượng Nhân đã tu tập cách đây mấy vạn năm trước sao ?” Đầu tiên là Hàn Lập nhướng mày, nhưng lập tức đã nghĩ ngay tới chuyện liên quan rồi, sắc mặt có hơi biến đổi nói.

“Quả nhiên tiền bối đã nghe qua rồi, vị Huyết Tinh Thượng Nhân này cũng có thể xem như là một kỳ tài vạn năm khó tìm của Nhân tộc chúng ta, chẳng những có thể tế luyện ra Huyết Hồn Chi Mộc, mà còn từng dùng qua thanh gỗ này đánh chết dị tộc đồng giai nữa đấy. Không dám dối gạt tiền bối, tuy rằng Huyết Tinh Thượng Nhân đã sớm ngã xuống, nhưng toàn bộ y bát của vị đó lại được Bằng Phách tiên tử vô tình phát hiện ra. Tuy bộ công pháp này hơi giống tà đạo một chút, hẳn nhiên tiên tổ cũng không có khả năng chỉnh sửa lại công pháp cho phù hợp được, nhưng vẫn chọn trong đó ra vài loại bảo mệnh bí thuật để tu luyện một phen, lại còn có thể luyện chế ra nhiều loại bảo vật cứu mạng nữa. Lần này trong số những món đồ mà tiền bối giao cho, đích thật có một món tên là Huyết Hồn Bình do đích thân tiên tổ tế luyện ra, quả thật bên trong có chứa một đám huyết hồn, chỉ cần có thể hồi sinh lại đám huyết hồn này, chắc chắn sẽ biết được tung tích của tiên tổ” Hứa Giao vừa nói vừa để ý thần sắc của Hàn Lập.

Nhưng ngoại trừ lúc nghe qua Huyết Hồn Bình, cặp mắt Hàn Lập vốn lơ đãng liền chớp động một chút, sau đó cũng không thấy điểm khác thường nào nữa.

“Mấy đêm nay ta thấy trên bầu trời có hiện tượng kỳ lạ, có phải do các người đánh thức huyết hồn gây ra không ?” Hàn Lập sau một hồi trầm mặt, bỗng nhiên hỏi một câu.

“Đúng như lời tiền bối đã nói. Thật sự vẫn bối không dám chậm trễ, ngay từ đêm đó đã lập tức bắt đầu triệu tập nhân thủ, tiến hành nghi thức gọi hồn, nhưng đáng tiếc là ...” Hứa Giao nói tới đây, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Không biết có phải do Huyết hồn đã bị phong ấn quá lâu năm, hay nguyên do huyết mạch bọn ta không được tinh thuần cho lắm, nên mấy lần hoá tinh đều thất bại liên tục. Bởi vì trước đó đã gỡ tấm phù lục dùng để phong ấn Huyết hồn rồi, nếu trong vòng hai ngày mà không thể làm cho Huyết hồn tỉnh lại, thì khi đó một đám Huyết hồn của tiên tổ sẽ hoàn toàn bị tiêu tán” Thanh niên thở dài một hơi rồi nói ra.

“Hứa gia các người muốn Hàn mỗ hỗ trợ nghi thức gọi hồn phải không ?” Hàn Lập không vội cho ý kiến, liền hỏi thẳng.

“Tiền bối minh giám. Đã mấy ngày qua, quả thật bọn văn bối đã thử hết mọi phương cách mà vẫn không hiệu quả, nay cũng chỉ còn biết nhờ văn tiền bối một phen mà thôi” Hứa Giao lại đứng dậy chấp tay thi lễ với Hàn Lập, vẻ mặt hết sức thành khẩn.

“Nếu đúng thật do pháp lực không đủ mạnh, dù cho Hàn mỗ tốn chút khí lực cũng không tính là gì. Nhưng nếu vì lý do nào khác làm ảnh hưởng tới nghi thức hoá giải Huyết hồn, tại hạ cũng đành bất lực thôi” Hàn Lập sờ sờ cằm một hồi lâu, sau đó mới lạnh lùng lên tiếng.

“Tất nhiên là vậy, nếu thật sự vấn đề xuất phát từ bọn văn bối, cũng chỉ có thể xem như ý trời đã định thế thôi” Hứa Giao nghe qua, nhất thời vui sướng liên tục gật đầu.

Hứa Nguyên vùng với Hứa Thiên Vũ cũng mừng rỡ ra mặt.

“Việc này không thể chậm trễ được, Hàn mỗ muốn xem qua Huyết hồn của Băng Phách đạo hữu ra sao đã, rồi cùng các người chuẩn bị cho nghi thức gọi hồn nữa” Hàn Lập sau khi đáp ứng sự tình, ngược lại có bộ dáng hết sức nghiêm khắc, đứng dậy phân phó.

“Đi thôi, tuy rằng nghi thức này chỉ có thể thực hiện lúc ban đêm, nhưng trước hết xin mời tiền bối xem qua một phần cũng tốt !” Hứa Giao thoáng lo lắng một chút, sau đó cũng cảm thấy không có vấn đề gì, liền lên tiếng đáp ứng.

Nếu quả thật có thể tìm được hạ lạc của vị tiên tổ Hứa gia này, lập tức có khả năng khiến cho Hứa gia trở thành một trong những gia tộc hùng mạnh nhất Nhân tộc.

Vì thế, bất luận là Hứa Giao hay Hứa Nguyên cùng mấy vị trưởng lão khác, bọn họ đều đem hết toàn lực cố gắng làm tỉnh lại đám Huyết hồn này của Băng Phách tiên tử.

Hàn Lập theo sau ba người của Hứa gia lập tức rời đi, sau đó độn quang cùng bay thẳng tới ngọn núi mà hằng đêm truyền ra lực dao động.

Khoảng cách gần như thế, thoáng chốc đã tới nơi.

Chỉ thấy bốn phía xung quanh ngọn núi trông cũng giống như bao ngọn núi bình

thường khác, chỉ có điều khắp nơi giảng đầy từng đoàn linh quang cấm chế đủ mọi màu sắc, trong tầng tầng linh quang đó xuất hiện từng nhóm vệ sĩ mặc áo giáp màu xanh chột ần chột hiện.

Thần niệm Hàn Lập quét qua, liền dễ dàng phát hiện ra tổng cộng khoảng hơn trăm người, hầu hết đều có tu vi cỡ Nguyên Anh kỳ.

Đám nhân thủ đó có lẽ cơ bản chẳng là gì so với thế lực lớn như Thiên Uyên thành, nhưng cũng đủ để dọa khiếp đối với một gia tộc.

Hơn nữa đám vệ sĩ đó mỗi người đều có thủ pháp ẩn nấp xảo diệu, cũng chẳng nghe được bất kỳ tiếng động nào được phát ra, trông tựa như một đội binh sĩ được huấn luyện nghiêm ngặt vậy, do đó một đội nhân thủ như thế hiển nhiên khó có khả năng xuất hiện trong một gia tộc bình thường được.

Tựa như phát hiện ra điểm ngặc nhiên của Hàn Lập, Hứa Giao ở bên cạnh lên tiếng giải thích :

“Thật khiến cho tiền bối chê cười, đây là đội vệ sĩ bí mật của chúng ta, và cũng chính là lực lượng tinh nhuệ nhất của Hứa gia. Tuy rằng đứng trước mặt cao giai tu sĩ thì không đáng nhắc tới, nhưng chỉ cần ba bốn người liên thủ lại, cũng đủ để đấu một trận với tu sĩ Hóa Thần kỳ”.

“Ồ, nói vậy những tên này còn tinh thông cả bí thuật liên thủ nữa à” Hàn Lập tựa hồ có chút hứng thú nói.

“Ha ha, đúng là như vậy. Nghi thức gọi hồn này hết sức kiêng kị bị người khác quấy rầy, vì cẩn thận triệt để mới triệu tập toàn bộ mật vệ trong tộc bố trí tại đây” Hứa Giao giải thích một chập.

Lúc này Hàn Lập gật đầu không nói tiếp nữa.

Một lát sau, Hứa Giao vận dụng pháp bàn trong tay mở ra cấm chế, mọi người liền dừng lại ở trước một tòa miếu thờ rất lớn nằm sát ngay sườn núi.

Mà ngay bên trên cổng chính miếu thờ có treo một tấm bảng hiệu, đơn giản chỉ dùng phấn màu bạc viết lên một chữ “Hứa” to tướng bằng cỡ văn.

Đứng cạnh cổng chính hiện diện bảy tám gã mật vệ, trên mặt không chút biểu tình đứng cạnh gác tại đây.

Kỳ quái chính là tuy cổng chính đã bị phong bế đóng chặt, nhưng cửa hông bên cạnh lại mở sẵn ra, chỉ có điều kích cỡ vừa đủ để một người đi qua mà thôi.

Thần sắc Hàn Lập thoáng động.

“Mong tiền bối thứ lỗi, nơi đây chính là tông miếu của Hứa gia chúng ta, mà lối vào mật điện chỉ có thể tiến vào theo lối cửa hông mà thôi” Hứa Nguyên nói lời xin lỗi.

“Không có gì đâu” Hàn Lập lắc đầu, thái độ như không thèm để ý đến.

Vừa nghe qua Hàn Lập bảo thế, Hứa Nguyên với Hứa Giao đều cùng lúc thở phào nhẹ nhõm.

Nếu đối phương chỉ vì chuyện này mà sinh lòng bất mãn, đối với bọn họ mà nói đương nhiên là mất nhiều hơn được.

Kể đó mọi người cùng xuyên qua cửa hông để tiến nhập vào trong Hứa gia tông miếu.

Chương 1772: Nghi Thức

Xuyên qua một cái hành lang dài và một khúc ngoặt hình vòng cung, đám người Hàn Lập trực tiếp xuyên qua chính điện thẳng tới một gian phòng ở ngay hậu điện. Trong một gian phòng này rõ ràng có một cái thông đạo thoai thoải hướng dưới mặt đất đi xuống. Dĩ nhiên cũng có vài tên mật vệ phụ trách thủ vệ nơi này.

Dừa tiến tới lối vào thông đạo, Hứa Giao liền khoát tay áo một cái, mấy tên mật vệ này lập tức khom người lui lại sang hai bên nhường lối cho đám người Hàn Lập đi xuống. Thông đạo này có chút âm âm u u, dọc đường đi xuống thi thoảng có từng trận hàn phong thổi tới, mà ở hai bên thông đạo cứ mỗi khoảng lại được khám một khối Nguyệt quang thạch cỡ nắm tay làm cho thông đạo được một tầng linh quang lúc sáng lúc tối, âm u trùng trùng, quỷ dị lạ thường.

Cũng may thông đạo này cũng không tính là dài lắm, chỉ lát công phu sau mọi người đã đi ra khỏi thông đạo tiến vào một gian đại sảnh được thiết kế tỉ mỉ.

Hàn Lập đưa ánh mắt thoáng đảo qua khắp nơi, hai mắt hần hơi hơi nhíu lại.

Cả gian đại sảnh này đều dùng một loại hắc sắc ngọc thạch không rõ xây dựng lên, diện tích ước chừng ba bốn trăm trượng, bốn phía cùng đỉnh đại sảnh có một tầng phù văn thần bí ẩn ẩn bao phủ. Đám phù văn này toả ra từng trận bạch sắc linh quang liên hồi, đem cả gian đại sảnh chiếu sáng như ban ngày nhưng thứ đáng chú ý nhất lại là một cái đài cao tinh xảo dị thường được đặt ngay trung tâm của đại sảnh.

Cái đài này có hình lục lăng giác được đặt ngay ở trung tâm một toà pháp trận cỡ lớn, mà ở trên đài cao lại có một ao nhỏ hình tròn chứa một đám dịch đồ tươi như máu nhưng lại không hề có chút huyết tinh chi khí nào mà ngược lại tản ra từng trận úc hương kỳ dị. Ngoài ra, tại trung tâm pháp trận còn có hơn mười Hứa gia tu sĩ đang khoanh chân nhắm mắt vừa khéo tạo thành một vòng tròn vây quanh cái đài cao. Trong số đó có cả Hứa Nham, Hứa Hoá hai người.

"Bái kiến Hàn tiên bối, đa tạ tiên bối ra tay tương trợ Hứa gia."

Hai gã Luyện Hư kỳ tu sĩ này vừa thấy Hàn Lập cùng với đám người Hứa Giao xuất hiện trong đại sảnh lập tức hiểu rõ ý tứ của Hàn Lập, trong lòng mừng rỡ, đứng dậy hướng Hàn Lập phía xa xa thi lễ.

"Trước đừng nói cái gì cảm kích. Ta có thể giúp đỡ được hay không là chuyện khó nói trước được."

Hàn Lập lắc lắc đầu nói.

Hứa Giao thấy vậy không có chút phật lòng nào mà ngược lại còn hướng mấy tu sĩ còn lại ở phía xa xa vẫy tay một cái. Trong số tu sĩ này nam nữ, già trẻ đều có, trẻ nhất bộ dáng bất quá cũng mới ba mươi tuổi, già thì râu tóc cũng đã bạc trắng như tuyết nhưng mỗi người tu vi đều đã đạt tới Hoá Thân kỳ, hiển nhiên đều là Hứa gia trung tâm đệ tử.

Số tu sĩ này sớm đã dùng ánh mắt kính sợ len lén nhìn về phía Hàn Lập, hiển nhiên từ sớm đã biết hắn là tồn tại Hợp Thể kỳ, hiện giờ lại thấy tộc trưởng phân phó, nhất thời cả đám đứng dậy đồng loạt hướng Hàn Lập thi lễ.

Hàn Lập khoát tay, ánh mắt không tự chủ mà hướng về phía huyết trì nhìn lại, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

"Vật này được dựa theo ghi chép trong Huyết hồn đại pháp tạo ra. Linh dịch trong ao không chỉ chứa máu huyết mà còn có một lượng lớn linh dược, linh vật quý hiếm khác. Hồn hợp này không chỉ là một trong những thứ thiết yếu nhất để đánh thức Huyết hồn mà còn có thể trì hoãn tốc độ tiêu tán của Huyết hồn."

Hứa Nguyên đứng một bên thấp giọng nói.

"Thì ra là thế. Bất quá thứ trọng yếu nhất trong nghi thức không phải là thứ linh dịch kia hay pháp trận huyền diệu kia mà là thứ ở ngay bên huyết trì. Không có vật này, cho dù là pháp trận huyền diệu hơn nữa hay linh dịch trong ao có nhiều hơn thì chỉ e là bí thuật cũng rất khó thi triển ra."

Đồng tử Hàn Lập lam mang thoáng hiện, thán nhiên nói.

"Tiền bối tuệ nhãn như đuốc! Thứ ở bên trong linh dịch kia chính là một trong trấn

gia chi bảo của Hứa gia ta, Huyết tinh quan. Nếu không có vật này, nhất định sẽ không thể ngưng luyện ra Huyết hồn chi khu được, như vậy mà nói thì Huyết hồn sẽ không có chỗ để ký thác được."

Hứa Nguyên sắc mặt hơi đổi nhưng lập tức giải thích, nói.

"Huyết tinh quan! Hắc hắc, ta hiểu, xem ra nghi thức thức tỉnh này chắc hẳn đã có chuyện rồi."

Hàn Lập đưa ánh mắt quét về phía pháp trận mấy lần, tựa hồ nhớ tới cái gì đó mà trầm ngâm chốc lát, cười nói.

"Tiền bối, lời này là thật sao!"

Hứa Hoá cùng Hứa Nham một bên lâm vào sững sốt, rõ ràng có chút không quá tin vào lời này của Hàn Lập.

Nghi thức thức tỉnh này là do toàn bộ Hứa gia cẩn thận bố trí thoả đáng, cũng hao phí hơn nửa ngày mới miễn cưỡng bố trí được vậy mà đối phương chỉ cần nhìn qua vài lần là có thể thấu được huyền diệu bên trong, bọn hắn tự nhiên khó có thể tin được.

Đám người Hứa Giao nghe được lời ấy, đồng dạng lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Các vị đạo hữu không cần kỳ quái, nghi thức này Hàn mỗ đã từng kiến thức qua nhưng đó chỉ là một loại dị tộc công pháp có hiệu quả tương tự mà thôi."

Hàn Lập thu lại vẻ mặt tươi cười, nói tiếp nhưng trong đầu hẳn không khỏi nhớ tới một loại điển tịch công pháp của một Thiên Vân tộc nhân. Tuy rằng tên dị tộc nhân này ở Thiên Vân danh tiếng ko quá cao nhưng bản công pháp của hắn lại có thể đem hồn phách tách ra, chỉ cần dùng một tia hồn phách trực tiếp nhập một thân thể đã chuẩn bị tốt trước đó là có thể lập tức chế phục ra một cái hoá thân độc nhất vô nhị.

Loại công pháp này thoạt nhìn kỳ lạ nhưng vẫn tự dùng để ghi khẩu quyết tu luyện trong đó lại có nét tương đồng với văn tự của Nhân tộc.

Hàn Lập lúc ấy đã từng coi đó như chí bảo, tự nhiên hiểu được đôi chút huyền bí trong đó. Nhưng sau này hắn lại phát hiện ra chỗ mấu chốt của công pháp lại dựa trên một loại thiên phú bí ẩn thì mới có thể, nếu không sẽ dễ dàng bị phản phệ trong lúc tu

luyện. Kể từ đó hẳn chỉ có thể than thầm một tiếng đáng tiếc mà buồn tha.

Nguyên bản hai loại bí thuật này có chỗ bất đồng nhưng trong quá trình phân hồn cùng ký phụ tại tâm thân thể thật sự có thể tham khảo được ít nhiều.

Hàn Lập vốn dĩ chỉ nắm chắc ba bốn thành nhưng sau khi đem hai loại bí thuật này hảo hảo nghiền ngẫm một phen liền có thể nắm chắc được bảy tám phần. Đương nhiên mấy thứ này Hàn Lập sẽ không nói ra mà dùng ánh mắt chăm chú nhìn về phía đám tu sĩ xung quanh huyết trì cùng pháp trận, một khắc cũng không rời.

"Tốt lắm, lúc nào tiến hành thực hiện nghi thức thì các người cứ tiến hành như cũ, lúc cần thiết ta sẽ ra tay."

Tâm niệm sau khi đảo qua mấy vòng, Hàn Lập thần nhiên nói một câu, sau đó liền đi tới một góc đại sảnh khoanh chân ngồi xuống, hai mắt từ từ khép lại.

Hứa Giao nghe vậy đuôi mày khẽ cau lại, chốc lát sau thấy Hàn Lập vẫn duy trì bộ dáng như cũ rốt cục có chút không nhịn được, môi mấp máy như muốn nói cái gì nhưng vào lúc này, bên tai hắn đột nhiên nghe thấy Hứa Nguyên truyền âm tới. Tuy rằng chỉ là vài câu qua lại nhưng rõ ràng khiến cho vị Hứa tộc trưởng này trong lòng rung mình không nhỏ, không chút do dự ném ý định đó ra khỏi đầu. Trong chốc lát, đám Hứa gia tu sĩ còn lại đã trở lại bình thường, lục tục quay lại pháp trận tiếp tục vây quanh đài cao mà ngồi xuống.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, bầu trời sơn mạch bắt đầu trở nên hôn ám. Mà theo màn đêm buông xuống, đám tu sĩ Hứa gia nguyên bản đang ngồi quanh đài cao dần dần có chút xôn xao hẳn lên. Có không ít tu sĩ không nhịn được mà hướng về phía đài cao nhìn lại, thần sắc trên mặt có chút kỳ quái.

Lại một lúc lâu sau, đám người Hứa Giao cùng Hứa Nguyên cũng đồng dạng mở hai mắt nhìn qua nhìn lại. Cũng không biết qua bao lâu nữa, đỉnh đại sảnh đột nhiên hào quang đại phóng, một đám ký hiệu bạch sắc bắt đầu lưu động không thôi, trong một lát công phu sau đã hình thành mấy loại tiểu pháp trận đơn giản.

Ngay một khắc sau, thanh âm vu vu bắt đầu nổi lên!

Số tiểu pháp trận này sau khi hơi run lên một chút, mấy đạo nhũ bạch quang trụ từ

giữ pháp trận nhất nhất phun ra, vừa lúc kích lên ngay đài cao, chỉ chợt loé lên liền nhập vào bên trong huyết trì.

Hàn Lập thần sắc vừa động, bỗng nhiên hai mắt mở ra. Cơ hồ trong lúc nhất thời, huyết trì nguyên bản đang yên lặng đột nhiên sôi trào lên. Một đạo toàn phong (lốc xoáy) quỷ dị xuất hiện ngay trung tâm huyết trì nhanh chóng xoáy tròn dựng thẳng lên. Đám dịch thể đỏ au bên trong toàn phong ẩn ẩn một đám ngân sắc phù văn hốt ám hốt minh, bộ dáng thần bí dị thường.

"Thời điểm đã tới, bắt đầu vận chuyển pháp trận!"

Hứa Nguyên vẫn lẳng lặng chờ đợi đột nhiên hét lớn một tiếng khiến cho cả gian đại sảnh ông ông một trận.

Sau một tiếng đồng thanh đáp ứng, những tu sĩ Hứa gia đang ngồi xếp bằng tinh thần khẽ rung lên, hai tay bắt đầu bắt quyết, lầm rầm niệm chú.

Thanh âm "phốc phốc" trầm đục không ngừng vang lên, pháp trận trung tâm đột nhiên linh quang chợt loé lên, từ các hướng khác nhau hơn mười đạo quang trụ màu đỏ đồng loạt phun ra. Mỗi đạo quang trụ đều có kích thước cỡ miệng bát, huyết quang loè loè, trực tiếp tiến nhập vào đỉnh đại sảnh duy trì không dứt đoạn.

Hứa Nguyên, Hứa Hoả, Hứa Nham ba tồn tại Luyện Hư kỳ tự nhiên chiếm cứ ba vị trí tối trọng yếu trong trung tâm pháp trận cũng theo những tu sĩ khác mà bắt đầu niệm chú, bắt quyết thúc dục pháp trận. Ngay trong lúc đó, trong tay mỗi người đều có thêm một cây trận kỳ đỏ tươi cỡ một tấc. Nhất thời cả ba đều hướng trận kỳ thổi nhẹ một hơi, lập tức ba cây trận kỳ đón gió mà dựng thẳng lên rồi quay tròn chuyển động không ngừng. Ba gã Hứa gia Luyện Hư kỳ tu sĩ hiển nhiên đã từng thực hiện nghi thức này không ít lần, vừa thấy cảnh này lập tức cẩn nhẹ đầu lưỡi phun ra một đoàn tinh huyết.

Ba đoàn tinh huyết này nhất nhất gào thét bay ra, ngay sau đó liền "phịch" một tiếng mà hoá thành một đám huyết vụ đem ba cây trận kỳ bao vào bên trong. Trên ba cây trận kỳ lập tức phát ra một tiếng thanh minh, tiếp theo mỗi cây đều tự giải phóng ra một cỗ quang hà quyền ra đem đám huyết vụ thôn phệ không còn một mảnh.

Trong phút chốc, ba cây tiểu kỳ ở trong huyết quang linh quang đại phóng, hình thể cuồn trường!

Sau mấy lần chớp động, liền hoá thành ba cây huyết kỳ thật lớn, sát khí tận trời.

Từng trận huyết sắc quang hà từ trên huyết kỳ tuôn ra không ngừng đem cả toà đại trận phủ kín lại. Cùng lúc đó, trung tâm pháp trận chợt nổi lên một đám huyết quang khác, đem cả khối huyết trì bao phủ lại.

Một cỗ huyết tinh chi khí cùng một cỗ quái hương đồng thời quay cuồng xuất hiện nhưng cả hai lại đan vào nhau một cách kỳ diệu rồi hoá thành một cỗ khí tức khiến cho người ta cảm thấy trong lòng nặng trĩu. Mà đúng lúc này, cỗ khí tức này giống như bị thứ gì đó hấp dẫn mà vang lên một trận thanh minh kỳ quái, tiếp theo đó một đoàn huyết sắc hoả diễm quang đoàn thật lớn từ trong lỗc xoáy bên trong huyết trì từ từ phóng ra.

Ở trong huyết sắc quang diễm, một cái quan tài huyết sắc bằng thuỷ tinh lẳng lẳng huyền phù tại chỗ.

Vừa thấy cỗ Huyết tinh quan này xuất hiện, vô luận là ba gã Luyện Hư kỳ hay Hứa gia tu sĩ khác trên mặt không hện mà cùng lộ ra vẻ ngưng trọng dị thường. Ngoài thân tất cả đều toả ra các loại linh quang đủ màu chuyển động không ngừng, sắc mặt tất cả thoáng cái trắng bệch đi vài phần, thân hình khẽ run run lên, hiển nhiên đã đem pháp lực toàn thân thúc dục tới cực hạn rồi!

Chương 1773: Thức Tỉnh

Bạch sắc phù văn rậm rạp từ trong huyết trì tuôn ra, khẽ chớp động trong không trung một cái liền tiến nhập vào bên trong Huyết tinh quan không thấy bóng dáng, sau đó liền ngưng tụ lại mà huyền hoá thành bạch sắc nhân ảnh trong nháy mắt.

Thấy vậy, Hứa Giao không chút lưỡng lự hướng về phía trước phát tay áo lên. Trong phút chốc, một cái huyết sắc tiểu bình từ trong tay áo bay ra, sau khi hơi xoay tròn một chút liền trôi nổi ở trước mặt.

Vật này vừa hiện ra, Hứa Giao hít sâu một hơi, một tay vừa lật liên tục đánh ra từng đạo pháp quyết. Số pháp quyết này chợt loé lên liền nhập vào bên trong tiểu bình. Mặt ngoài tiểu bình chợt xuất hiện một tầng huyết quang trong suốt, sau khi hơi run lên một chút liền tự hành khai mở ra.

Sau một tiếng "phốc" nhỏ, một sợi huyết ti từ trong miệng bình nhất thời phun ra, dưới sự thúc dục của Hứa Giao, sợi huyết ti này không chút lưỡng lự liền hướng thẳng về phía cổ Huyết tinh quan trên không kích bắn tới, chỉ chợt loé lên liền dễ dàng tiến nhập vào bên trong. Ngay sau đó, một màn quỷ dị xuất hiện!

Ngay khi sợi huyết ti tiến nhập vào bên trong Huyết tinh quan, một cổ huyết sắc thoáng cái bắt đầu lan ra toàn thân bạch sắc nhân ảnh, chỉ chốc lát công phu đã biến bạch ảnh thành một huyết nhân!

Thấy cảnh này, Hứa gia tu sĩ bốn phía tựa hồ cũng biết đã tới lúc mấu chốt, linh quang ngoài thân đại phóng, thanh âm niệm chú trong miệng đồng thời thoáng cái lớn hẳn lên. Còn số tu sĩ Luyện Hư kỳ còn lại lại càng thêm điên cuồng thúc dục huyết kỳ.

Huyết sắc quang hà bên trong pháp trận trên đầu, đột nhiên xuất hiện một đám huyết sắc phù văn chuyển động không ngừng, rồi tự hành vây quanh lấy Huyết tinh quan lại.

Huyết sắc toàn phong ở trong huyết trì trong phút chốc cũng phát ra một tiếng nổ lớn. Một chùm huyết ti rậm rạp theo tiếng nổ hiện ra, chợt loé lên liền kích thẳng về phía

Huyết tinh quan rồi vây lấy huyết nhân vào trong.

Huyết nhân nguyên bản có chút mơ hồ dưới rậm rạp huyết ti liền bị bao kín vào trong, thoáng cái liền hoá thành một thứ giống như một cái kén, theo đó huyết ti không ngừng dũng mãnh tiến vào, kích thước của cái kén vì thế mà càng ngày càng lớn, hơn nữa ngày càng rõ ràng hơn.

Kết quả, sau một lát công phu, kích thước của huyết kén chẳng những xấp xỉ như người bình thường mà ở phần đầu ngũ quan cũng mơ hồ hiện ra đầy đủ. Từ xa nhìn lại, thật sự trông rất quý dị!

Nhưng nếu lúc này mà sử dụng thần niệm xâm nhập vào trong đó thì dễ dàng nhận thấy được số huyết ti này không những chỉ quấn quanh huyết nhân thành cái kén mà còn dần dần bị khô héo từ bên trong ra ngoài biến thành từng đám tro tàn biến mất không thấy.

Thời gian từng chút trôi qua, cho dù Hứa gia tu sĩ ngay cả điên cuồng thúc dục pháp trận nhưng số huyết ti từ huyết trì phun ra thủy chung không thể gia tăng mấy may.

Dưới tình huống này, thể tích của huyết kén cũng vì đó không những kích thước liên tục giảm xuống mà còn bắt đầu co rút lại, theo đó gương mặt của huyết kén cũng dần dần lộ ra vẻ thống khổ.

Số tu sĩ cao giai Hứa gia sắc mặt đại biến, liều mạng thúc dục pháp lực còn sót lại trong cơ thể, bất quá dù có làm như vậy thì càng làm tình trạng của huyết kén trong Huyết tinh quan vẫn không cải thiện được bao.

Thời gian kế tiếp, khi số Hứa gia tu sĩ trong đại sảnh sắc mặt tất cả đều đã chuyển sang tái nhợt, bộ dáng pháp lực toàn thân như đã cạn kiệt không còn. Đến lúc này, Hứa Giao không khỏi trong lòng đầy lo lắng, rốt cục không nhịn được mà hướng về một góc trong đại sảnh, nơi Hàn Lập đang ngồi nhìn lại. Chỉ thấy Hàn Lập lúc này vẫn giữ nguyên bộ dáng khoan chân xếp bằng như lúc trước, một tay đang chống cằm quan sát tình hình trước mặt, bộ dáng có vẻ đắm chiêu suy nghĩ tới vấn đề gì đó.

"Hàn tiền bối!"

Hứa Giao có chút khẩn cầu hô to một tiếng.

Hàn Lập dường như sớm hiểu rõ ý tứ của nam tử này, lạnh nhạt nói:

"Đạo hữu không cần nóng vội, Hàn mỗ nếu đã đáp ứng tự nhiên trong lòng hiểu rõ."

Sau đó hắn không chút hoang mang đứng dậy rồi bỗng nhiên hướng về phía thiên linh cái vỗ nhẹ một cái. Một đạo hắc quang chợt loé lên, bên trong hắc quang ẩn ẩn có một hắc sắc nhân ảnh cao nửa thước, hắc sắc nhân ảnh này một thân chiến giáp, đôi tay trần trụi, mặt không chút biểu tình, đúng là đệ nhị Nguyên anh của hắn!

Tiếp theo, tay áo bào Hàn Lập lại nhấc lên, một đoàn kim quang bắn ra, sau một cái chớp động liền hoá thành một đầu kim sắc tiểu thú. Tiểu thú này toàn thân phát ra một loại khí tức đáng sợ, hai mắt lạnh như băng, đúng là Báo lân thú!

Vừa thấy một người một thú xuất hiện, Hứa Giao và số tu sĩ xung quanh trong lòng không khỏi đều phát lạnh một trận nhưng cả đám chưa kịp phản ứng gì thì tay áo Hàn Lập đã run lên, thấp giọng phân phó một câu.

"Đi!"

Nhất thời Ma anh hai tay bắt quyết, thân hình nhoáng lên một cái liền quý dị biến mất không thấy. Ngay sau đó, lão giả Hứa Hoả chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu phát ra tiếng xé gió, Ma anh quý dị hiện ra ngay trên đó. Lão giả sắc mặt khê biến, vài kiện bảo vật trong cơ thể lập tức rục rịch muốn động, trong lòng hoàn toàn cảnh giác nhưng Ma anh căn bản là không để lão giả trong mắt, nhất thời khê đưa hai cánh tay nhỏ bé hướng về đám huyết phiến trước người lão vỗ tới.

Sau hai tiếng "phốc phốc" vang lên, lưỡng đạo hắc sắc quang trụ nhất nhất phun ra, thoáng chốc liền nhập vào bên trong huyết kỳ. Nguyên bản huyết kỳ lão thả ra lúc trước linh quang âm đậm do pháp lực trong nội thể lão giả không còn bao nhiêu, nhất thời một tiếng "vù vù" vang lên, huyết quang đại phóng hơn nửa còn chói mắt viễn siêu lúc trước. Lão giả Hứa Hoả thoáng cái ngẩn ra nhưng ngay lập tức mừng rỡ, pháp quyết trong tay bắt đầu biến hoá.

Cùng lúc đó, phụ cận một lão giả khác đồng dạng thân hình Báo lân thú xuất hiện ngay bên cạnh. Chỉ thấy con thú này há mồm phun ra một cỗ linh lực cực kỳ tinh thuần, cỗ linh lực này vừa ra khỏi miệng liền biến thành một đạo quang trụ kim sắc đồng dạng đánh lên trên huyết kỳ trước mặt.

Về phần Hàn Lập, hắn chỉ nhẹ nhàng tiến lên phía trước từng bước một, thanh bạch hồ quang dưới chân chợt loé lên, ngay sau đó đã xuất hiện ngay trước mặt Hứa gia đại trưởng lão cách chỗ hắn đứng lúc trước hơn mười trượng. Không cho đối phương kịp lộ ra vẻ giật mình, một cánh tay từ trong ống tay áo của hắn chợt lộ ra, sau đó liền hướng về phía cây huyết kỳ còn lại búng ra một cái.

Thanh quang ở ngay đầu ngón tay chợt bộc phát, trong nháy mắt liền hoá thành một đoá thanh liên cỡ nắm tay, chớp động một cái liền bắn thẳng ra, ngay sau đó thanh liên thoáng mơ hồ đi rồi tiến nhập vào bên trong huyết phiến. Huyết phiến lập tức kịch liệt run rẩy, huyết quang thoáng cái liền cuồn trướng lớn hơn một vòng so với lúc trước, huyết sắc phù vân giống như thủy triều từ trong huyết kỳ tuôn ra.

Những ngón tay khác của hắn đồng dạng liên tiếp bắn ra từng đoá thanh liên, vô thanh vô tức theo thứ tự tiến nhập vào bên trong huyết kỳ mà biến thành một cỗ linh lực tinh thuần.

Nguyên bản Hứa Nguyên đã cảm thấy cố hết sức thúc dục huyết kỳ, nhất thời cảm thấy áp lực nhẹ hẳn đi, không khỏi lộ ra vẻ kinh hi.

Lúc này, toàn phong ở bên trong huyết trì cùng với uy lực của trận pháp thoáng cái tăng, sau một tiếng tiem minh phát ra, tất cả bỗng nhiên dừng lại nhưng toàn phong thoáng cái mở rộng ra mấy lần, cơ hồ chiếm cứ hơn phân nửa huyết trì.

Theo sự biến hoá của toàn phong, số huyết quang ngoài thân từng sợi huyết ti liên tục chớp động rồi hoá thành một chùm tơ máu điên cuồng bắn đi.

Huyết kén ở bên trong Huyết tinh quan nguyên bản đang héo rút, sức sống nhất thời cuồn tăng, chẳng những nhanh chóng khôi phục lại thể tích ban đầu mà còn liên tục ngộ nguy, hình thái thân thể dần dần lộ ra vẻ thướt tha, có phần giống giống với thân thể nữ tử.

Lúc này, Hứa Giao mừng rỡ hét lớn một tiếng:

"Bắt đầu ngưng hoá huyết khu!"

Theo tiếng hét, Hứa gia tu sĩ xung quanh dưới sự chỉ dẫn của Hứa gia Luyện Hư kỳ mà bắt đầu biến đổi. Số huyết sắc phù vân nguyên bản đang vây quanh Huyết tinh quan

thoáng cái liền dừng mãnh tiến vào, chỉ chột loé lên liền tiến nhập vào bên trong.

Huyết nhân ở trong huyết kén nhất thời rối rít hấp thu toàn bộ số huyết sắc phù văn đó, ngoài thân linh quang lưu chuyển một trận, màu sắc cũng bắt đầu dần dần chuyển sang vẻ trong suốt nhưng có kèm theo một chút ngưng đọng.

Kết quả, sau thời gian khoảng một chén trà nhỏ công phu, nhân ảnh ở bên trong huyết kén dần dần trở nên gần như người thật nhưng lại không hề có chút nhúc nhích nào, bộ dáng giống như một pho tượng toàn thân đỏ tươi như máu trôi nổi ở trong Huyết tinh quan.

"Thành!"

Hứa giao thấy vậy, thở dài một hơi, theo đó mà dẫn đầu thu pháp quyết lại. Số Hứa gia tu sĩ khác tự nhiên dừng động tác trong tay lại, cả pháp trận linh quang chột tắt, đình chỉ vận hành. Mà số tu sĩ xung quanh lúc này mới rối rít đứng dậy, sôi nổi hướng về phía Huyết tinh quan ở trên không trung nhìn lại. Mà động dạng Hứa Giao cùng Hứa gia cao giai tu sĩ mắt không chớp một cái gắt gao nhìn về phía vật thể ở bên trong đó.

Lúc này, thần niệm Hàn Lập khẽ động liền triệu hồi Ma anh cùng Báo lân thú lại. Một người một thú vô thanh vô tức quay trở lại bên cạnh hắn, sau khi hào quang chớp động liền quỹ dị tiến nhập vào trong ống tay áo hắn không thấy bóng dáng. Lúc này hắn mới cảm thấy hứng thú nhìn về phía trên không huyết trì.

Chỉ thấy pho tượng huyết sắc bên trong Huyết tinh quan tinh quang lưu chuyển không ngừng, bỗng nhiên "ba ba" hai tiếng nhỏ truyền ra. Ngay vị trí hai mắt của pho tượng này nguyên bản đang nhắm chặt hai mắt, đột nhiên vỡ ra để lộ ra hai lỗ nhỏ. Mà ở bên dưới lỗ nhỏ này lại có một đôi mắt xinh đẹp, đỏ tươi như máu. Đôi mắt này chỉ thoáng di chuyển xuống dưới vậy mà lại có thể thả ra một loại dị quang đường đường như có thể chấn nhiếp linh hồn!

Hàn Lập thấy cảnh này, thần sắc khẽ động nhưng không có biểu tình gì khác, mà ngoại trừ hắn ra, cả gian đại sảnh thoáng cái trở nên yên tĩnh cực kỳ. Toàn thể Hứa gia tu sĩ vậy mà đều không dám thở mạnh, im lặng quan sát biến hoá ở bên trong Huyết tinh quan.

Ngay khi hai tiếng nhỏ vang lên, dường như đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi!

Đôi huyết sắc chi nhãn sau khi đảo xuống phía dưới lại tiếp tục nhắm lại, sau một lát công phu, toàn thân pho tượng huyết sắc giống như đồ sứ mà nứt ra, một loạt âm thanh thủy vang lên, ngoài thân pho tượng hiện ra vô số vết rách tinh tế. Tiếp theo, sau một tiếng hừ dễ nghe từ bên trong phát ra, thứ bao phủ mặt ngoài pho tượng thoáng cái liền biến thành vô số mảnh nhỏ rơi xuống. Ngay khi vừa rơi ra khỏi pho tượng, số mảnh nhỏ này trực tiếp hoá thành một đoàn huyết vụ, phải mất một lúc lâu mới tiêu tán đi để lộ ra thân hình một nữ tử xinh đẹp tuyệt luân xuất hiện ngay trong Huyết tinh quan. Vô luận là thân thể, đôi chân dài hay là bụng (Nguyên văn: bụng cứng) cũng đều lộ ra một cỗ hấp lực trí mạng. Mà da thịt toàn thân nữ tử này lại bóng loáng dị thường, khuôn mặt tựa bạch ngọc, toàn mỹ vạn phần.

Nữ tử này hai mắt vẫn nhắm nghiền, song chưởng đan chéo trước ngực, đem cảnh tuyệt luân trước ngực che lại hơn phân nửa, dù thế cũng đủ khiến cho hơn nửa số nam tu sĩ có mặt trong đại sảnh không tự chủ thâm nuốt nước miếng.

Trong số tu sĩ này ít nhiều tu vi đã đều ngoài Nguyên Anh kỳ, định lực tự nhiên đều hơn xa bình thường, nếu không chỉ sợ thật đúng là đã có không ít người lập tức làm ra một ít trò khôi hài.

Không cần đoán Hứa Giao hành động gì cả, ngoài thân nữ tử đột nhiên xuất hiện một tầng huyết sắc quang hà, một bộ cung trang thanh lịch đỏ đậm trống rỗng hiện ra đem thân thể trên không nghiêm cẩn che lại.

Theo đó, đôi lông mi của nữ tử này khẽ động rồi chậm rãi mở ra, một đôi con ngươi đỏ ónh hiện lên trong mắt mọi người, bộ dáng không hề có chút tình cảm ba động nào.

Chương 1774: Huyết Linh

Ánh mắt của Cung trang nữ tử quét quanh nhìn qua mọi người, một lát sau mới dừng lại nhìn chăm chăm trên người Hàn Lập.

Hàn Lập cảm thấy một cỗ thần niệm xuyên qua người, tuy rằng không đến nỗi quá mức cường đại, nhưng lại khiến cho hắn một cảm giác hết sức quý dị tựa như bị nhìn thấu toàn bộ cơ thể vậy.

Trong lòng hắn thoáng rung mình, lập tức Đại Diễn quyết trong cơ thể tự động vận hành, không chút do dự tổng khứ thần niệm chi lực này ra khỏi cơ thể.

Cung trang nữ tử dường như hơi bất ngờ, nhưng lập tức thu lại ánh mắt, kể đó một bàn tay như ngà như ngọc từ trong người vung ra rồi lật chuyển.

Nguyên bản Huyết Sắc Tinh Quan đang bao phủ trên người, nhất thời hiện ra một tầng phù văn quay cuồng bất định.

Tinh quan chợt lóe lên rồi từ từ thu nhỏ lại nhiều lần, cho tới khi kích cỡ chỉ còn gần một tấc liền hiện ra trên bàn tay, lại một tia sáng lóe lên, cuối cùng cũng biến mất tầm không thấy đâu nữa.

Trong khi đó, Cung trang nữ tử thoát ra khỏi bảo vật, rồi trực tiếp đối mặt với mọi người.

“Bọn người đều là người của Hứa gia à ! Nhưng còn người kia là ai, hình như không phải là đệ tử của Hứa gia thì phải ?” Nữ tử vừa mở miệng liền hỏi một câu tựa như đã đoán biết được sự việc.

Nhất thời đám người Hứa gia nhìn nhau nghi hoặc.

“Các hạ có phải là Băng Phách đạo hữu không ?” Lúc này Hàn Lập khề cau mày rồi hỏi lại một câu.

Thân thể nàng này rõ ràng là do máu huyết tụ thành, nhưng lại khiến hắc vô phương trực tiếp cảm ứng được tu vi đối phương nông sâu thế nào, điều này thật sự làm cho hắc có chút kỳ dị.

Chẳng qua đây chỉ là do một đám phân hồn biến thành hóa thân, nên đương nhiên phải có điểm quý dị nào đó, vì thế tự nhiên hắc không cần phải sợ hãi gì cả.

“Bảo ta là Băng Phách tiên tử cũng không sai mấy, đạo hữu là tu sĩ Hợp Thể kỳ à ?” Huyết quang trong mắt của Cung trang nữ tử hơi lóe sáng, cũng trả lời câu hỏi của Hàn Lập.

Đương nhiên nàng cũng nhìn rõ tu vi của Hàn Lập không kém gì bản tôn nàng, cũng là Hợp Thể kỳ cảnh giới.

“Tại hạ là Hàn Lập, đích thật là người mà Hứa đạo hữu mời tới để trợ giúp làm tỉnh lại Huyết hồn của tiên tử” Nghe đối phương xác nhận đích thật do Huyết hồn của Băng Phách tiên tử hóa thành, Hàn Lập khách khí chấp tay chào.

“Thì ra là thế ! Coi như là đám hậu nhân cũng có chút dụng tâm, thế nhưng không ngờ đến có thể khiến cho Hợp Thể kỳ tu sĩ như đạo hữu tới đây tương trợ” Nghe được Hàn Lập nói thế, sắc lạnh trong mắt Cung trang nữ tử có giảm đi, rồi cũng hướng Hàn Lập thi lễ mà nói.

Đám người Hứa Giao vừa nghe nữ tử này nói thế, cùng cảm thấy trên mặt nóng lên.

Rõ ràng vị Hàn tiên bối này trước đây chính do bọn hắc lao tâm lao lực mà chủ động mới mời tới được.

Nếu không thì làm sao Hứa gia bọn họ có thể thức tỉnh Huyết hồn của tổ tiên gia tộc mình được.

“Hắc hắc, chẳng qua chuyện này vốn cùng tại hạ có chút liên quan, hơn nữa sự tình khá cấp bách, huống chi Hàn mỗ cùng Băng Phách đạo hữu còn có một chút quan hệ sâu xa mà” Hàn Lập nở nụ cười nhẹ.

“Ồ, lại có chuyện này nữa à ?” Cung trang nữ tử hơi ngẩn ra rồi xoay chuyển ánh mắt nhìn về phía đám tu sĩ Hứa gia.

“Tổ tiên, quả thật Hàn tiền bối nói không sai. Chẳng những thế, Huyết hồn đã được tiền bối mang về Hứa gia, hơn nữa trước đây vị tiền bối này cùng với Băng Phách tổ tiên đều có xuất thân từ Nhân giới, mà còn nhờ đó hấp thu được một ít Kiên Lam Băng Diễm của tổ tiên di lưu lại” Hứa Giao tiến lên từng bước cẩn thận trả lời.

“Thì ra là thế ! Thiếp thân xin cảm tạ ! Chỉ cần bản tôn sau này được thoát nạn nhất định hậu tạ báo đáp” Trong đôi mắt đẹp của Cung trang nữ tử thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, tuy rằng không nói ra nhiều nhưng cũng khiến cho người ta nghe qua mà không tự chủ được, rất đáng tin tưởng.

“Thật sự tại hạ cũng không cần báo đáp gì cả, chỉ là có vài vấn đề muốn được thỉnh giáo tiền tử một phen. Bất quá hiện tại không phải là lúc để đàm đạo, hay là đạo hữu hãy củng cố lại pháp thân cho hoàn tất đi rồi sẽ bàn luận tiếp” Hàn Lập nhìn nữ tử vài lần, khước miệng vừa động liền nói.

“Đạo hữu đã nhìn ra rồi, thật khiến cho đạo hữu phải chê cười. Khối huyết thân này vừa mới cô đọng lại, đích xác cần phải bỏ ra vài hôm mới có thể làm cho Huyết hồn này chân chính dung hợp lại làm một” Cung trang nữ tử có chút kinh ngạc nhưng cũng không có ý phủ nhận.

“Ha hã, Huyết hồn đạo hữu vừa mới tỉnh lại, nhất định có nhiều chuyện muốn nói cùng tộc nhân. Hàn mỗ sẽ không quấy rầy nữa, Thiên Vũ đạo hữu, người hãy đưa ta quay về chỗ ở đi” Hàn Lập quay người lại, bỗng nhiên nói với Hứa Thiên Vũ đứng gần đó.

“Vâng ... Thiên Vũ tuân mệnh !”

“Vãn bối cung tiễn tiền bối, sau khi Huyết hồn tổ tiên bình ổn trở lại, tự mình sẽ đến thăm tạ tiền bối vậy” Hứa Thiên Vũ không khỏi sùng sốt, liền nhìn Hứa Giao một cái, nhưng có điều vị Hứa tộc trưởng đó vừa nghe Hàn Lập bảo thế, trong lòng vui vẻ mà cảm tạ liên tục.

Cung trang nữ tử thấy thế cũng không ngăn cản lại, liền hướng Hàn Lập nhẹ nhàng thi lễ.

Sau đó Hàn Lập cùng với Hứa Thiên Vũ quay người đi, nhanh nhẹn bước ra khỏi đại sảnh.

Vừa thấy thân hình Hàn Lập khuất dạng, Hứa Giao mới cùng với đám tu sĩ Hứa Gia đồng loạt tiến

lên quỳ xuống bái kiến nữ tử.

“Các người hãy đứng lên cả đi ! Hiện tại đã có thể khiến cho Huyết hồn của ta thức tỉnh trở lại, thật nhọc công cho các người quá. Người chính là đương nhiệm Tộc trưởng Hứa gia à !” Cung trang nữ tử hướng về Hứa Giao chậm rãi hỏi.

“Đồ tôn Hứa Giao hiện chấp chưởng gia tộc đời thứ một trăm bảy mươi ba, xin bái kiến Băng Phách tổ tiên” Hứa Giao cung kính dệ thường liền trả lời.

“Đời thứ một trăm bảy mươi ba ? Xem ra đã trôi qua nhiều năm rồi. À, tu vi của người tuy không được cao lắm, nhưng cũng tạm được. Tất cả hãy đứng lên hết đi ! Tuy rằng Huyết hồn được truyền thừa một ít ký ức từ bản tôn, nhưng vốn chẳng phải chân chính là bản tôn, hơn nữa do trải qua một thời gian phong ấn quá lâu, phần lớn trí nhớ đã không còn được trọn vẹn, cố gắng lắm cũng chỉ có thể nhớ lại được vài thứ trọng yếu trước đây mà thôi. Cũng không cần phải gọi ta là tổ tiên gì cả, cứ kêu ta một tiếng Huyết Linh là được rồi” Cung trang nữ tử lại cười khổ rồi khoát tay chặn lại.

Đám tu sĩ Hứa gia vừa mới nghe qua trước hết đều phát sửng sốt, kế tiếp trong lòng ai cũng cả kinh.

“Huyết Linh tiền bối, có thể nhớ được bản tôn của Băng Phách tổ tiên có được bình yên vô sự hay không ?” Hứa Nguyên cuống lên, thật cũng không cần dây dưa nhiều về cách xưng hô làm gì, liền há miệng hỏi thẳng vấn đề quan trọng nhất.

Vừa nghe hỏi như thế, ngọc dung của Cung trang nữ tử thoáng âm trầm, một lúc lâu sau đó mới lắc đầu. Đám người Hứa Gia trông thấy bất chợt phát lạnh.

“Yên tâm đi, tuy rằng ta không nhớ rõ bản tôn có ngã xuống hay không, nhưng chỉ bằng vào tia cảm ứng của Huyết hồn, chắc chắn sẽ tra ra được nàng có hiện hữu trong Linh giới này hay không, hơn nữa ta còn mơ hồ ấn tượng được một ít manh mối liên quan” Cung trang nữ tử cuối cùng cũng nói ra một câu khiến cho mọi người trở nên thoải mái hơn.

“Dù sao có được manh mối cũng tốt rồi, chỉ cần tìm ra tung tích, bọn ta nhất định

thình tử tiên đại nhân trở về” Hứa Giao hít sâu một hơi, sau đó ngưng trọng hướng không trung ôm quyền nói.

“Chuyện này cũng chẳng phải dễ dàng gì, tuy rằng sự tình ta chưa nhớ ra, nhưng hẳn là bản tôn bị nhốt ở một đại lực khác. Được rồi, hãy chờ cho ký ức trong đầu ta được ổn định trở lại, lúc đó sẽ nói rõ ràng cho các người. Trước hết các người hãy nói cho ta biết tình hình Nhân tộc hiện nay, cùng với sự tình của tên tu sĩ Hợp Thể kỳ vừa rồi. Lúc này ta cảm nhận được một cỗ khí tức nào đó rất quen thuộc, ngoài Kiền Lam Băng Diễm như các người đã nói lúc trước, dường như còn một thứ nào khác mà ta vô cùng quen thuộc, nay cũng bị người đó chiếm giữ, nhưng cụ thể là gì quả thật ta không thể nhớ ngay lúc này !” Khuôn mặt xinh như ngọc của Huyết Linh hiện ra tia nghi hoặc.

Đám người Hứa Giao nghe bảo thế không khỏi lấy làm kinh ngạc mà liếc mắt nhìn nhau một cái.

Sau khi do dự một lát, Hứa Giao liền cung kính trả lời :

“Nếu Huyết Linh tiên bối muốn biết, văn bối lập tức trình bày chi tiết. Từ khi Băng Phách tổ tiên mất tích không bao lâu, Nhân tộc chúng ta liền bị một lần đại kiếp nạn từ ma giới tấn công vào Nhân tộc, lúc đầu trong Tam Hoàng và Thất Yêu Vương bị ngã xuống không ít, khiến cho hai tộc Nhân Yêu phải một phen điêu đứng, trong suốt hơn vạn năm có chút hỗn loạn xảy ra ...”.

Vị tộc trưởng Hứa gia này bắt đầu thuật lại tuần tự những đại sự mấy vạn năm trước, trong đó cũng có xen vào một ít sự tình phát sinh của Hứa gia, thậm chí kể cả những lần đại nạn suýt bị diệt tộc cũng thuật lại rõ ràng.

Kế tiếp hẳn kể lại cặn kẽ nguyên do nào mà Hứa Thiên Vũ quen được Hàn Lập cho hóa thân Huyết hồn tổ tiên nghe.

Mà lúc này Cung trang nữ tử vẫn còn lơ lửng trên không trung Huyết Trì, thần sắc trên mặt thủy chung vẫn bình thường, chỉ có mỗi cặp mắt xinh đẹp mơ hồ chớp động tia huyết quang, khiến cho bất cứ ai ngó qua cũng khó tránh được trong lòng gợn sóng ...

Cùng lúc đó, Hàn Lập đã quay về tới tòa lầu lúc trước, sau đó tiễn Hứa Thiên Vũ rời đi.

Hắn leo lên tầng trên cùng, rồi bước tới cạnh cửa sổ, hai mắt híp lại nhìn vài lần về phía Hứa gia tông miếu, thoáng trầm ngâm một chút.

Nhưng chỉ một lát sau, Hàn Lập rời khỏi cửa sổ mà vào lại bên trong. Sau khi khoát tay, một tấm bồ đoàn bay ra, theo đó hắn khoanh chân ngồi xuống, tay bắt quyết niệm chú, thần sắc lạnh nhạt rồi hai mắt nhắm lại.

Từ đó trở đi, Hàn Lập không có bất cứ hành động nào khác, tựa như đã hoàn toàn nhập định vậy !

Ba ngày sau, Cung trang nữ tử tự xưng là Huyết Linh dẫn theo Hứa Giao xuất hiện trước cửa tòa lầu.

Hàn Lập đã sớm cảm ứng biết rõ, không chút hoang mang ra đón tiếp vào đại sảnh.

“Chúc mừng đạo hữu, huyết thân đã đạt tới đại thành !” Sau khi an tọa, Hàn Lập liền hướng sang Cung trang nữ tử mỉm cười nói.

“Có thể trong thời gian ngắn như vậy liền đem pháp thân cùng với Huyết hồn dung hợp lại với nhau, chính nhờ có pháp lực tinh thuần của Hàn đạo hữu. Nếu không, tuyệt đối không thể nào chỉ trong vòng ba ngày, đã có khả năng khiến cho pháp thân Huyết Linh cũng cố đạt đến mức độ thể này” Khóe miệng Cung trang nữ tử cũng mỉm cười rồi trả lời.

Nàng vốn có cặp đồng tử đỏ tươi, thế nhưng lúc này nhìn qua không phát hiện có điểm gì đặc biệt, hoàn toàn trông giống như người bình thường.

“Ha hã, chẳng qua Hàn mỗ cũng tiện tay mà làm thôi. Nhưng quả thật Huyết Hồn bí thuật của đạo hữu đích xác vô cùng huyền diệu, thế mà có thể dễ dàng ngưng tụ lại hóa thân, thật đúng là đại thân thông bảo mệnh mà” Hàn Lập vừa nghe được nàng này tự xưng là Huyết Linh thì hơi ngẩn ra, nhưng lập tức khoát tay khôi phục bình thường.

“Huyết Hồn bí thuật này cũng do năm đó trong lúc vô tình thiếp thân có được, đích xác bí thuật đó cũng có vài hiệu quả nhất định, nhất là trên phương diện bảo mệnh có chút tác dụng. Nếu như đạo hữu không chê thì Huyết Linh sẽ dùng điển tịch này để tạ ơn đại ân trợ thủ của đạo hữu !” Huyết Linh chớp đôi mắt đẹp, bàn tay liền lật chuyển, bỗng nhiên trong tay xuất hiện một khối ngọc giản, rồi đặt lên bàn trước người Hàn Lập.

Tiếp theo ánh mắt nàng nhìn về phía Hàn Lập, vẻ mặt tựa như cười.

Hàn Lập nghe qua lời ấy, đồng tử hơi co lại, nhìn vào ngọc giản đang nằm gần đó, sau một hồi trầm mặt đột nhiên ra tay.

“Sưu” một tiếng ! Bạch sắc ngọc giản liền bay vào trong tay. Thần sắc Hàn Lập bình tĩnh trở lại rồi đảo mắt nhìn qua, thả thần niệm tiến vào ngọc giản.

Huyết Linh thấy như vậy, tuy trên mặt không chút biểu tình, nhưng phát hiện ra nơi sâu thẳm trong cặp mắt xinh đẹp đó thoáng hiện lên một chút ngạc nhiên.

Chương 1775: Hoàn Đỉnh

“Đa tạ nhã ý trao tặng bảo điển của Huyết Linh đạo hữu, nhưng có điều bên trong có đề cập tới những thứ này nọ lại có chút bất đồng với công pháp tu luyện của ta, do đó những bí thuật trong đó e rằng tại hạ không thể tiếp nhận được” Cẩm ngọc giấu trong tay một hồi, Hàn Lập đảo qua đại khái nội dung bên trong ngọc giấu một lần, sau đó lắc đầu rồi đặt ngọc giấu trở lại bàn.

“Sao vậy, không lẽ công pháp chủ tu của đạo hữu là pháp quyết nho gia à !” Dung mạo Huyết Linh thoáng động, có chút hoài nghi nói ra.

Dù sao đệ nhị Nguyên Anh của Hàn Lập vốn đang tu luyện ma công cực kỳ lợi hại, đồng thời hẳn cũng chính là tu sĩ cùng lúc tu luyện hai loại công pháp hoàn toàn tương phản nhau, chẳng phải nói trên thế gian không hề có, nhưng nếu tính ở Nhân tộc thì tuyệt đối chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay mà thôi.

“Cũng không hẳn là vậy. Hàn mỗ tu luyện bí thuật thần niệm quá đặc thù, nếu thật sự bây giờ tu luyện Huyết hồn thì ngược lại sẽ gây trở ngại cho việc tu luyện về sau” Thần sắc Hàn Lập bình tĩnh, thần nhiên trả lời.

“Xem ra đệ nhị Nguyên Anh của đạo hữu cũng đã tu luyện tới Luyện Hư hậu kỳ rồi, thiếp thân cũng biết bí thuật thần niệm của Hàn đạo hữu đang tu luyện hẳn là không thua Huyết Hồn đại pháp chút nào. Nếu không, bất kỳ ai muốn tu luyện thêm Nguyên Anh phụ trợ, mà thần niệm chi lực không đủ, thì theo lẽ thường ắt hẳn tu vi phải thua xa bản tôn. Còn thiếp thân đây, được hóa thân từ một đám huyết hồn, bất quá pháp lực cũng chỉ đạt tới Luyện Hư sơ kỳ mà thôi. Nếu là như vậy, ta sẽ thu hồi lại vật ấy” Huyết Linh tuy nghe Hàn Lập bảo thế, nhưng không lộ ra chút bất ngờ nào, phất tay áo một cái thu ngọc giấu trở về.

“Huyết hồn thuật này mà so với đệ nhị Nguyên Anh thì quả thật cái nào cũng có sở trường riêng cả, chỉ có điều nếu đệ nhị Nguyên Anh của tại hạ mà rời xa bản tôn lâu năm như đạo hữu đây, ắt hẳn đã sớm xuất hiện phiên toái lớn rồi” Hàn Lập nhìn sang Cung trang nữ tử ở đối diện, cười một tràng rồi nói thêm.

“Cũng vì từ thời thượng cổ, Huyết Hồn Thuật đã được sử dụng bí thuật huyết luyện đặc thù để tế luyện hồn niệm, do đó không cần phải e ngại xuất hiện trường hợp hóa thân phản phệ. Nếu không thì Huyết Tinh Thượng Nhân sáng lập ra bí thuật này, năm xưa đã không có danh khí cực lớn như vậy rồi” Huyết Linh thần nhiên cười rộ.

Hàn Lập nghe qua, cũng không nói tiếp lời nào nữa, chỉ cười hắc hắc.

“Đúng rồi, mấy hôm trước có nghe Hàn đạo hữu nói là có chút vấn đề cần hỏi thiếp thân phải không, tuy rằng Huyết Linh truyền thừa ký ức từ bản tôn không được trọn vẹn lắm, nhưng chỉ cần biết rõ sẽ ra sức giải đáp phần nào cho đạo hữu” Thần sắc nữ tử ngưng trọng nói.

“Nếu đạo hữu đã bảo thế, thì Hàn mỗ cũng không khách khí nữa. Lai lịch của tại hạ có lẽ Huyết Linh đạo hữu đã từng nghe nói qua rồi chứ” Ánh mắt Hàn Lập đảo qua người Hứa Giao đang ngồi kế bên rồi trầm ngâm hỏi.

“Đích xác Huyết Linh đã biết được một ít. Chẳng những đạo hữu với bản tôn Huyết Linh cùng xuất thân từ Nhân giới, mà còn tìm được Kiên Lam Băng Diễm di lưu lại của bản tôn tại hạ giới, hiện giờ lại còn trợ giúp Hứa gia hoá tính lại thiếp thân, trong đó cơ duyên thật xảo hợp, đúng là không còn gì để nói nữa” Cung trang nữ tử than nhẹ một tiếng, thần sắc thoáng có chút phức tạp.

“Cũng vì lý do đó, mà Hàn mỗ còn vài sự tình ở Nhân giới năm đó vẫn chưa hiểu được, thật muốn đạo hữu giải thích tường tận” Khóe miệng Hàn Lập hơi nhếch lên rồi nói.

“Đạo hữu muốn hỏi chuyện gì dưới Hạ giới?” Nữ tử ngẩn ra, tựa hồ có chút bất ngờ.

“Sao vậy, có gì không ổn à?” Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, dường như hơi khó hiểu.

“Đâu chỉ đơn thuần là không ổn ! Nếu đạo hữu muốn hỏi về chuyện dưới Nhân giới, Huyết Linh e là không thể giải thích được chuyện nào cả” Cung trang nữ tử cười khổ một tiếng.

Bỗng nhiên Hàn Lập nhíu mày lại, bất quá cũng chưa mở miệng hỏi kỹ hơn, vì hẳn biết đối phương nhất định sẽ nói rõ ràng hơn nữa.

Quả nhiên một lát sau, Cung trang nữ tử nói tiếp :

“Không phải Huyết Linh cố ý làm ra vẻ thần bí, mà căn bản trong ký ức của ta không có những chuyện liên quan tới Nhân giới. Đối với mọi hiểu biết về Nhân giới, hiện tại chỉ cảm thấy hết sức mơ hồ, không còn ấn tượng nào cả”

“Sao lại như vậy. Chẳng lẽ trong lúc đạo hữu phong ấn huyết hồn, thì bị mất đi trí nhớ ở Nhân giới rồi à !” Trong lòng Hàn Lập có chút nghi hoặc liền hỏi.

“Không hẳn nguyên nhân chủ yếu bị mất đi là do phong ấn, mà có thể trước khi bản tôn truyền thừa ký ức, cơ bản không có phức chế bộ phận trí nhớ trong giai đoạn Nhân giới này” Nữ tử nhất quyết khẳng định nói.

“Do nguyên nhân này à ?”

“Đường như thế, Huyết Linh cũng không biết chính xác lắm” Cung trang nữ tử hơi xấu hổ một chút.

Khóe miệng Hàn Lập hơi mím lại, cuối cùng cũng không hỏi tiếp gì nữa.

Cung trang nữ tử cũng cảm thấy ngượng ngùng, nhưng rõ ràng lần này nàng đến bãi phóng Hàn Lập, còn có một chuyện quan trọng khác nữa, cho nên sau một lúc chần chừ, thần sắc có chút kỳ quái rồi mở miệng :

“Thiếp thân cũng có một chuyện không rõ, không biết có nên hỏi qua không”

Trong lòng Hàn Lập hoàn toàn hết chỗ nói.

Đối phương đã không thể giải đáp cho nghi vấn của mình, mà còn ngược lại muốn nhờ mình giải đáp thắc mắc nữa chứ. Nhưng trên mặt hắn vẫn chưa lộ ra biểu tình gì cả, liền âm thầm cười nhẹ :

“Có chuyện gì vậy, đạo hữu cứ nói ra đi”

“Nếu vậy thiếp thân mạo muội nói thẳng ra. Xin hỏi Hàn đạo hữu lúc ở Nhân giới, có từng thu thập được món pháp khí nào có quan hệ với bản tôn Huyết Linh không ? Mấy ngày trước, khi vừa gặp mặt đạo hữu, thiếp thân đã cảm nhận được một cỗ khí tức hết sức quen thuộc từ trên người đạo hữu. Tuy rằng không thể nhớ được đó là thứ gì, nhưng

phảng phất nhận ra được món đồ đó tựa hồ rất trọng yếu đối với Huyết Linh và bản tôn ?” Huyết Linh hít sâu một hơi, rồi hỏi cực kỳ ngưng trọng.

Hàn Lập vừa nghe qua, hơi biến sắc một chút, sau một lúc lâu nhìn kỹ Cung trang nữ tử, mới chậm rãi trả lời :

“Tuy rằng nghe qua lời nói của đạo hữu không rõ ràng lắm, nhưng ta nghĩ có thể chính là vật này thì phải ?”

Vừa dứt lời, Hàn Lập hé miệng phun ra một đoàn thanh quang.

Quầng sáng này vừa xoay tròn liền hóa thành một chiếc tiểu đỉnh màu xanh, nhẹ nhàng rơi xuống tay Hàn Lập.

Đúng là Hư Thiên đỉnh.

“Hư Linh đỉnh, ồ không đúng, chính là Hư Thiên đỉnh ...”

Huyết Linh vừa thấy bảo vật này liền kinh hãi thất thanh la lên, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi, nhưng kể đó đôi mắt xinh đẹp hơi ngẩn ra, trên mặt lập tức hiện lên vẻ phức tạp dị thường.

“Ồ, đạo hữu có thể nhận biết được bảo vật này à !” Chân mày Hàn Lập hơi nheo lên liền hỏi.

“Chắc chắn không sai. Tuy rằng ta không nhớ rõ những sự tình ở Nhân giới, nhưng chỉ vừa mới nhìn thấy đỉnh này, không hiểu sao lại có thể gọi ra ngay đúng tên như thế. Hơn nữa từ khi tức phát ra trên đó, tựa hồ như rất giống với một kiện Hư Linh đỉnh khác cũng của bản tôn, ắt hẳn là cả hai có cùng xuất xứ do bản tôn tự tay luyện chế ra. Mặt khác ta cũng không hiểu lý do tại sao, ta có cảm giác bảo vật này cực kỳ trọng yếu đối với bản tôn” Huyết Linh nhìn trân trân tiểu đỉnh, thì thào nói ra.

“Cực kỳ trọng yếu !” Hàn Lập lộ ra một tia biểu tình sâu xa.

“Nguyên nhân khiến thiếp thân khó diễn đạt được nên lời, chính là dựa theo luồng ý niệm mãnh liệt bên trong ký ức được lưu lại trong Huyết hồn mà ra. Ta cũng không quanh co dài dòng với Hàn đạo hữu nữa, thiếp thân sẽ không tiếc tổn kém để thu hồi lại Hư Thiên đỉnh này, chỉ cần đáp ứng việc này, Hàn huynh hãy nói ra điều kiện đi” Huyết

Linh sau khi trầm mặt một hồi, mới cẩn thận nói ra.

Hai mắt Hàn Lập nhú lại, khẽ sờ sờ cằm, trong lúc nhất thời vẫn chưa mở miệng trả lời gì cả.

“Hứa Giao, hãy đem những thứ kia lấy ra đây !” Huyết Linh thấy tình hình như vậy bỗng nhiên ngó qua Hứa Giao ở bên cạnh, dùng lời lẽ dứt khoát ra lệnh.

“... À vâng, Huyết Linh tiền bối !” Hứa Giao vừa nghe qua lời nói của Cung trang nữ tử, trên mặt hiện ra vài phần không can tâm, nhưng sau khi cắn răng một phát, liền lắc vòng tay trừ vật trên cổ tay ra.

Một mảnh bạch sắc hào quang bay cuộn ra, hai hộp ngọc một lớn một nhỏ cùng với túi da màu xanh hiện ra trên mặt bàn bên cạnh Hàn Lập.

“Ở đây có một gốc Ngọc Ma Hoa khoảng ba vạn năm tuổi, còn đây là Linh bảo Bát Giao Nhận có thể triệu hồi tám loại giao long chi lực, cùng với một túi cực phẩm linh thạch trị giá ba nghìn vạn. Huyết Linh xin dùng ba thứ này để đổi lấy Hư Thiên đỉnh trong tay đạo hữu ! Hàn đạo hữu cảm thấy thế nào ? Việc này nếu như xong, cũng xem như bản tôn nhận của đạo hữu một món nợ nhân tình vậy. Chỉ cần ngày nào bản tôn trở về Nhân tộc, ta nhất định cảm tạ thâm sâu” Sóng mắt Huyết Linh lưu động nói ra.

Hàn Lập khẽ cười một tiếng, nháy mắt thần niệm xuyên qua ba món đồ đang đặt trên bàn.

Bên trong quả nhiên đúng như lời nói của Cung trang nữ tử.

Một đóa hắc sắc linh hoa rất hữu dụng đối với tu luyện ma công, đồng thời một lam sắc quái nhận ẩn hiện tám loại giao long, và một túi da chứa đầy cực phẩm linh thạch.

Hàn Lập nhắc tay lên, hộp ngọc đựng hắc sắc linh hoa kia liền bay vào trong tay hắn.

“Hàn huynh, đây là ý gì ?” Huyết Linh nhú chân mày lại, thoáng có chút khó hiểu liền hỏi.

“Riêng đóa Ngọc Ma Hoa này vốn có chút tác dụng với Hàn mỗ, nếu từ chối thì hơi thất kính. Còn linh thạch và linh bảo này tại hạ không thiếu nên cũng không cần, Tuy Hàn

mồ chẳng phải là chính nhân quân tử gì, nhưng vẫn ít nhiều hiểu được câu “Uống nước nhớ nguồn” chứ. Năm xưa dưới hạ giới, tại hạ đã thu thập được Kiên Lam Băng Diễm cùng với chiếc Đỉnh này, đã từng mấy lần trợ giúp ta đánh bại đại địch. Chỉ bằng vào diễm này Hàn mỗ cũng sẽ không quá tham lam, huống chi đóa hắc ngọc hoa này quả thật là một linh dược đặc sản của Ma Giới, tất nhiên mức độ quý hiếm không thua gì linh bảo đâu” Hàn Lập mỉm cười nói.

Tiếp theo tiểu đỉnh trong tay được nâng lên, rồi bay lên không trung, chỉ một thoáng chớp động, đã nhẹ nhàng lơ lửng bất động một chỗ trước người nữ tử.

Dựa theo động thái cùng lời nói của Hàn Lập, hiển nhiên Cung trang nữ tử hết sức bất ngờ, liền nhìn kỹ vào tiểu đỉnh, trên mặt hiện lên vẻ khác thường.

Nhưng nàng này cũng chẳng phải người bình thường, sau một lúc trầm mặc, liền nghiêm sắc mặt nói :

“Ân tình này của đạo hữu Huyết Linh đại diện cho Hứa gia cùng bản tôn xin đa tạ, sau này đạo hữu có bất cứ việc nào cần hỗ trợ cứ việc đến Hứa gia tìm ta. Tuy rằng tu vi Huyết Linh không cao lắm, nhưng tự nghĩ chỉ cần có chuyện cần tới, ta nguyện trợ giúp một tay”.

Cung trang nữ tử tuy nói ngắn gọn mấy câu, nhưng biểu hiện hết sức nghiêm nghị, kể đó tay áo bào vung lên, một quang huyết quang hiện ra.

Tiểu đỉnh màu xanh đang lơ lửng trước người, cùng với hai vật khác còn nằm trên mặt bàn lập tức chột lóc lên rồi biến mất dạng.

Tiếp theo nàng thi lễ với Hàn Lập, rồi không nói thêm lời nào nữa mà hướng công chính đi thẳng ra.

“Văn bối cũng xin cáo từ” Hứa Giao thấy tình hình có chút bất ngờ, liền cuống quýt đứng dậy chấp tay chào Hàn Lập xong cũng đuổi sát theo sau.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động nhìn ra cổng một hồi lâu sau, mới nhẹ phát ra một tiếng than.

Không hiểu tại sao, tuy rằng hắn vẫn chưa nghe được bất kỳ câu trả lời nào của

Huyết Linh, hơn nữa cũng chưa rõ ràng lắm tình hình bản tôn thế nào, nhưng sau khi trả lại Hư Thiên đình cho nàng thì nội tâm hết sức thoải mái.

Trước đây, chỉ cần một chút áy náy tương tự thế này cũng có thể biến thành tâm ma gây cản trở trong quá trình tu luyện, bây giờ đây hẳn cảm giác hết sức thoải mái, ảnh hưởng của lời thề năm đó với vị thanh niên họ Ông vào lúc này cũng hoàn toàn được giải khai.

Tuy rằng Hư Thiên đình đúng là một kiện linh bảo, nhưng rõ ràng hẳn còn chưa biết được một công năng nào đó của bảo vật này. Nếu không, chỉ so sánh uy năng đấu pháp thôi thì chưa thể bằng được mấy món linh bảo khác trên người hẳn.

Hiện giờ phải giao trả lại đương nhiên có chút đáng tiếc, nhưng cũng chưa đến nỗi khiến hẳn không nở rời xa.

Hiện tại có thể vừa tiêu trừ hẳn tâm ma, vừa có thể kết giao hảo hữu với Huyết Linh và Hứa gia lại còn Bằng Phách tiên tử về sau nữa, nếu tính luôn cả đóa Ngọc Ma Hoa này, cũng chẳng bị thiệt thòi chút nào.

Bất quá mọi việc hầu như đã xử lý xong, cũng đến lúc phải rời khỏi Hứa gia rồi. Thời điểm tham dự Vạn Bảo Đại Hội cũng còn khá xa, trước mắt có thể đi du ngoạn khắp nơi trong Thiên Nguyên cảnh này, rồi từ từ sắp xếp thời gian đến tham gia đại hội.

Hàn Lập đứng dậy chậm rãi đi ra hướng thang lầu, trong đầu thoáng có chút suy nghĩ.

Chương 1776: Hải Đại Thiếu Cùng Khí Linh Tử

Một ngày sau, một đạo thanh hồng từ phía trong sơn mạch Hứa gia bắn ra, sau khi xoay quanh một chút liền hiện ra thân hình Hàn Lập ở tầng trời cao. Chỉ thấy hắn quay đầu thản nhiên nhìn xuống phiến sơn mạch dưới chân vài lần liền tái khởi động quang phá không bay đi. Sau mấy cái chớp động liền biến mất ở phía chân trời xa xa.

Liên tiếp những ngày sau đó, Hàn Lập bắt đầu du lịch Thiên Nguyên cảnh dọc theo một số thành thị lớn nhỏ rồi kéo dài đến mấy năm. Tại những thành thị này, những danh môn thế gia có chút danh khí đều ghi dấu chân hắn. Một mặt hắn trực tiếp đăng sơn báỉ phóng cùng một vài cao giai tu sĩ nhiệt đàm trao đổi hoặc chỉ lạnh lùng quan sát một lát sau đó liền lặng lẽ rời đi.

Tuy rằng hắn mới chỉ đi qua một phần mười Thiên Nguyên cảnh nhưng cũng phải mất tới vài năm, trong những năm ngắn ngủi này cũng đủ để cho hắn đối với tình hình thực tế của Nhân tộc càng thêm rõ.

Về số lượng Hợp Thể kỳ tu sĩ của Nhân tộc đích xác còn xa mới so với Giác Xi tộc hoặc thậm chí là Phi Linh tộc. Trừ bỏ Thiên Uyên thành cùng với đám thế lực của tam hoàng ra thì số tu sĩ Hợp Thể kỳ còn lại phần lớn là ẩn cư tại một số tông môn thế gia lớn nhỏ khác. Tuy vậy, về mặt số lượng cũng không bao nhiêu, cho dù Nhân - Yêu nhị tộc liên thủ với nhau, thực lực phòng chừng cũng chỉ so với một số dị tộc cỡ trung ở Phong Nguyên đại lục mà thôi.

Điều này một phần cũng do vị trí hai tộc chiếm cứ tương đối hẻo lánh tại Phong Nguyên đại lục, khu vực này cũng không có tồn tại dị tộc nào tương đối mạnh cả. Nhưng ngay cả như vậy nếu không phải nhị tộc có được Thiên Uyên thành cùng siêu cấp pháp trận thủ hộ thì ngay cả việc tồn tại cho tới ngày hôm nay ở Linh giới vẫn là chuyện khó nói. Dù sao theo hiểu biết của hắn, rất nhiều dị tộc ở Linh giới mà đem ra so với Nhân - Yêu nhị tộc thì cường đại hơn rất nhiều, trong đó có không ít tộc đã từng oanh liệt một thời nhưng rồi cũng dần biết mất theo dòng thời gian.

Kể từ đó, lấy thân phận Hợp Thể kỳ tu sĩ của hắn tự nhiên trong khoảng thời gian

này, ngay cả một chút nguy hiểm dĩ nhiên chưa từng xuất hiện mà ngược lại dưới sự trùng hợp hẳn còn ra tay diệt sát vài tên tán tu, làm cho danh tiếng của hắn ở Thiên Nguyên cảnh dần dần lan truyền rộng rãi.

Có rất nhiều trung, tiểu tông môn thế gia cũng vì thế mà biết được ở Nhân tộc mới xuất hiện một vị tu sĩ trẻ nhưng tu vi và pháp lực sâu không thể lường.

Về sau, thậm chí ngay cả một số thế lực lớn ở Huyền Vũ cảnh cùng Thiên Linh cảnh đều phái không ít người tìm tới chào mời hắn. Dĩ nhiên hắn từ chối hết thảy.

Cứ như vậy, năm năm thời gian trong nháy mắt đã trôi qua...

Một ngày nào đó tại nơi giáp ranh giữa Huyền Vũ cảnh cùng Thiên Nguyên cảnh, trên sườn một toà sơn phong xanh mướt tú lệ dị thường có ba gã Nhân tộc tu sĩ trang phục khác nhau đang ngồi ở trong một toà thạch đình trò chuyện vui vẻ với nhau. Trong số đó có một gã một thân nho bào trắng mướt, mày kiếm mắt lang, bộ dáng đã ngoài ba mươi tuổi, một bộ phong độ tao nhã mỹ nam tử. Bên cạnh hắn, một gã tiểu đạo sĩ một thân đạo bào vàng, khuôn mặt tròn trịa, sau lưng còn đeo một thanh mộc kiếm đã có chút tàn phá, bộ dáng chỉ mới mười bảy mười tám tuổi. Người cuối cùng là một thanh niên tầm hai mươi tuổi, khuôn mặt bình thường, da hơi ngăm đen, thân mặc một bộ trường bào màu xanh, dĩ nhiên đây chính là Hàn Lập!

Khoé miệng Hàn Lập lúc này có chút vênh lên, bộ dáng như cười như không nghe tiểu đạo sĩ đối diện thao thao bất tuyệt.

"Không phải Khí Linh Tử ta khoát lác, vị tổ sư sáng lập ra bản môn năm đó vốn xuất thân từ Vụ Hải tông ở dưới hạ giới, do chính là thiên hạ đệ nhất tông môn, độc quyền chiếm lĩnh cả Nhân giới, uy phong bát diện. Tổ sư gia chính là Huyền Linh Tử danh xưng đương đại đệ nhất tu sĩ. Hiện tại Khí Linh Tử ta kế thừa y bát của lão nhân gia cùng Vụ Hải môn, nếu nhị vị đạo hữu có ý gia nhập bản môn mà nói thì chả khác nào như hổ thêm cánh. Chờ ba người chúng ta tu luyện đại thành mà nói, dưới sự liên thủ của ba người chúng ta về sau nếu không biến bản môn thành thiên hạ đệ nhất tông môn thì cũng xưng bá nhất phương, tuyệt đối dư sức."

"Ha ha, Khí Linh Tử này, dọc đường đi lời này ta và Hàn huynh đã nghe không ngoài mười bảy, mười tám lần. Vụ Hải môn của người bất quá cũng chỉ như tiểu hổ mà cũng dám mời chào bản đại thiếu gia cùng Hàn huynh gia nhập. Cho dù ngay cả tổ sư gia

của người khi còn ở Nhân giới uy phong lẫm lẫm nhưng ở Linh giới mà nói, bất quá tu vi cũng chỉ là Hoá Thân kỳ mà thôi. Nếu không, Vụ Hải môn của người hiện tại lại bại như vậy chứ."

Mỹ nam tử cười hắc hắc, một tay vừa động trong tay liền có thêm một cây quạt màu xanh biếc, sau một tiếng "phạch" liền mở ra, bộ dáng tiêu sái quạt nhẹ.

"Phi... phi...! Hải đại thiếu, người thì biết cái gì! Không phải công pháp của Vụ Hải môn ta không được mà là Vụ Hải Vô Cực đại pháp mà tổ sư gia bản môn lưu lại đối với người tu luyện cần phải có tư chất đặc thù. Lúc tổ sư gia ta phi thăng Linh giới lại gặp phải không gian toàn phong (gió lốc), tuy rằng thoát được một mạng nhưng thân phải chịu trọng thương. Sau khi vội vàng sáng lập ra Vụ Hải môn liền vẫn lạc. Nếu không, bản môn sao vẫn phải ru rú ở tại địa phương chim không thềm ỉa như hiện tại chứ."

Tiểu đạo sĩ mặt đỏ tía tai, nói.

"Xem ra tổ sư gia các người thật sự đã đoán trước được. Lấy thực lực của Vụ Hải môn các người, nếu thực sự chiếm cứ một linh sơn linh mạch nào đó thì chỉ e Linh giới nhất mạch các người đã không còn tồn tại tới bây giờ. Hàn huynh, người nói có đúng không?"

Tên "Hải đại thiếu" mỹ nam tử kia tay cây quạt nhỏ nhẹ nhàng quạt, bộ dáng rung đùi đắc ý, bỗng nhiên hướng Hàn Lập hỏi.

"Hải lão đệ có lý. Bất quá, công pháp của Khí Linh Tử đạo hữu thật sự có chút huyền diệu, hơn nữa đối với tư chất người tu luyện nhất đích xác là có yêu cầu đặc thù."

Hàn Lập mỉm cười, nói.

"Ha ha, người xem. Ngay cả Hàn huynh đều nói như vậy. Vụ Hải môn chúng ta truyền thừa đích xác không phải bình thường. Thế nào, chỉ cần người gia nhập bản môn, ta lập tức đem Vụ Hải Vô Cực đại pháp truyền lại."

Tiểu đạo sĩ vừa nghe Hàn Lập nói như vậy, đôi mắt nhỏ lập tức cười híp lại thành một đường, dùng khẩu khí đầy dụ hoặc nói.

Hải đại thiếu kia nghe xong lời này, mở lớn hai mắt nhưng không có chút tức giận,

đáp:

"Công pháp bản đại thiếu gia ta tu luyện chính là Luyện thể thuật, hơn nữa lại có thiên phú hơn người, Kim Cương Quyết ta đã luyện tới tầng thứ ba. Bất quá, người chỉ mới Trúc Cơ không lâu, ngay cả bản đại thiếu gia ta cũng không hơn mà có năng lực dạy cái gì sao. Bản nhân muốn báỉ sư thì cũng phải báỉ nhập vào danh môn chính phái. Còn có Hàn huynh, lời của người mới rồi chính là hàm hồ. Cái gì gọi là có chút đạo lý, lời bản đại thiếu gia vừa rồi khẳng định không sai. Năm đó Huyền Linh Tử tiền bối sở dĩ đem Vụ Hải quan di dời tới nơi khi ho cò gáy này, hơn phân nửa cũng vì nghĩ tới truyền thừa mà thôi."

Hải đại thiếu nói xong, bộ dáng lại có chút tự đắc.

Hai người trước mắt thật đúng là một cặp dờ hơi trời sinh!

Hai người này là hãn gặp lúc trước gặp ở trong một thành thị phụ cận. Lúc ấy hai người vừa lúc đắc tội với một môn phái nhỏ, bị vài tên Trúc Cơ kỳ tu sĩ đuổi giết. Loại chuyện này vô luận là ở Nhân - Yêu lương tộc tự nhiên đều là việc bình thường.

Hàn Lập lúc ấy đang phi hành trên cao, nguyên bản cũng không có ý tứ ra tay can thiệp nhưng vẫn cố tình dùng thần niệm đảo xuống dưới một chút, chỉ thấy tên luyện thể sĩ một thân linh căn tuyệt hảo nhưng lại chủ tu Luyện thể thuật của phàm nhân, hơn nữa tuổi còn trẻ mà đã đem Kim Cương Quyết tu luyện tới đệ tam tầng. Tên còn lại linh căn tựa hồ phi thường thấp kém nhưng lại chủ tu một loại công pháp thập phần kỳ lạ, có thể lấy thực lực yếu nhược của bản thân chống lại vài tên cùng giai tồn tại.

Dưới sự liên thủ của hai người này vậy mà miễn cưỡng không rơi xuống hạ phong dưới sự liên thủ của năm tên cùng giai lại.

Hàn Lập trong lòng sinh ra chút tò mò, tâm niệm khẽ động liền đem khí tức trên người thu liễm tới Trúc Cơ kỳ đỉnh giai tồn tại, sau đó đột nhiên hiện thân cứu giúp một phen.

Lấy thần thông của hãn, cho dù tu vi cùng pháp lực chỉ duy trì ở mức Trúc Cơ kỳ thì cũng chỉ cần nhắc tay liền đem năm tên kia dọa sợ mà lui.

Hai tên Hải đại thiếu cùng Khí Linh Tử kia được Hàn Lập cứu một mạng, tự nhiên

đối với Hàn Lập cảm kích vạn phần, hơn nữa sau khi tâm sự mấy câu liền có ý kết bái thành huynh đệ. Hàn Lập ngay lúc đó sắc mặt tự nhiên đặc sắc vạn phần, vội vàng tìm cơ thoát ly. Nhưng sau một hồi, sau khi biết Hàn Lập có ý tới Huyền Vũ cảnh tham gia Vạn bảo đại hội, hai người này lập tức mừng rỡ, kiên quyết nhất định phải đồng hành với hắn. Nguyên lai hai người này cũng đang trên đường tới tham gia sự kiện Nhân - Yêu nhị tộc, Vạn bảo đại hội lần này.

Hàn Lập nghe xong, nhất thời có chút hết chỗ nói.

Vạn bảo đại hội là nơi nào chứ, sự kiện này ngay cả tu sĩ Hợp Thể kỳ thậm chí ngay cả Tam hoàng, Thất yêu vương tồn tại đều có thể đích thân tham dự, vậy mà hai tên Trúc Cơ kỳ lại tính toán tham gia.

Tuy rằng Vạn bảo đại hội đều không có quy định cấm tu sĩ Trúc Cơ kỳ nhưng đề giai tu sĩ bình thường đều là người hầu hoặc thị nữ hoặc môn nhân linh tinh này nọ. Cho dù có một số ít Trúc Cơ kỳ tu sĩ một mình tham gia thì cũng chỉ dám ở phụ cận Vạn bảo đại hội để mở rộng tầm mắt mà thôi. Vậy mà hai vị Hải đại thiếu cùng tiểu đạo sĩ lại mang theo một số linh trà cùng mấy khối quặng sắt không biết tên tính toán tham dự đại hội này. Thật sự là làm cho người khác cười khố cũng không nổi.

Tuy nhiên có thể nói, linh trà của Khí Linh Tử phẩm chất đích xác không tồi, miễn cưỡng có thể nói là thượng phẩm. Mà quặng sắt không biết tên này tuy rằng không phải là vật đáng giá gì nhưng mà ngay cả Hàn Lập cũng vô pháp nhận ra lai lịch của nó.

Cho nên Hàn Lập lại càng tò mò về hai vị này, hơn nữa hắn cảm thấy Vạn bảo đại hội dù sao còn lâu mới khai mở, cũng không cần quá vội vã chạy tới, cho nên hắn tình cờ đồng ý với hai người này.

Vì thế, hắn lấy ra một kiện pháp khí phi xa thượng phẩm mang theo hai người bay thẳng tới Huyền Vũ cảnh.

Ở trên đường đi, càng làm cho Hàn Lập cười khố không được chính chưa chờ hắn bóng gió hỏi thăm lai lịch của hai tên này, vậy mà hai tên Hải đại thiếu cùng Khí Linh Tử này ở trong phi xa sau khi cãi qua cãi lại một hồi, tự nhiên đem toàn bộ những gì hắn cần nói ra cả.

Vị tự xưng Hải đại thiếu vốn xuất thân từ một thế gia tại thành thị của phạm nhân,

cũng là một trong những luyện thể sĩ phi thường nổi danh, tuy rằng có được linh căn tuyệt hảo nhưng khi mới sinh, tu sĩ kiểm tra linh căn cho hãn phạm phải sai lầm, cho nên hãn bị biến thành phàm nhân không có linh căn. Kể từ đó, từ nhỏ hãn đã được bồi dưỡng thành một gã luyện thể sĩ nhưng đến khi hãn lộ ra thiên phú kinh người lại trùng hợp nhận ra bản thân mình có linh căn, tự nhiên giống như người bị ngũ lôi oanh đỉnh. Nhưng cho dù vậy, vị Hải đại thiếu này vẫn giống như người bình thường khác, không chút do dự bỏ qua Luyện thể thuật mà tiến vào con đường tu tiên.

Nhưng toà thành thị hãn ở lại không có tông môn tu tiên chính hiệu nào cả, thêm nữa hãn có chút tâm cao khí ngạo nên tiểu tông môn bình thường căn bản không để vào trong mắt. Sau một phen "cặn kẽ" suy nghĩ, hãn liền lén lút rời khỏi gia tộc tìm tới địa phương có tông môn tu tiên khác. Kết quả, nửa đường đi hãn gặp phải tên tiểu đạo sĩ đang tính toán tham gia Vạn bảo đại hội. Hai người này sau một phen đàm luận với nhau, vậy mà lại mưu tầm mưu, mã tầm mã lập đội lên đường tham gia Vạn bảo đại hội.

Hải đại thiếu sau một hồi bị đối phương cổ động, chẳng những kết bái với hãn thành hảo hữu mà còn đồng hành với hãn đi tới Vạn bảo đại hội. Nguyên bản, trong lời của vị Khí Linh Tử miêu tả về Vạn bảo đại hội:

""Hoá Thần đầy đất, Nguyên Anh không bằng cầu', tùy tiện tìm một vị tu sĩ bái làm môn hạ đều hơn xa so với gia nhập tông môn tu tiên gì đó hơn gấp trăm lần."

Chương 1777: Cừ Tiên Sơn

Vì thế, cặp dờ hơi trời sinh này kết hảo hữu cùng nhau lên đường.

Bất quá, hai người cũng coi như cơ cánh (cơ trí), tình nguyện chọn đường dài mà đi, tận lực tránh những chỗ hung hiểm, cho nên dọc đường đi cũng không có đụng phải nguy hiểm gì lớn. Cho đến khi hai người này trong lúc vô tình đắc tội một tiểu tông môn trong một thành thị nhỏ nên mới gặp phải một phen đại họa, bị vài tên cùng giai tồn tại đuổi giết. Nếu không đụng phải Hàn Lập, sợ rằng hai người thật là có đại phiền toái.

Cho nên, trong mắt Hải đại thiếu cùng Khí Linh Tử, vị "Hàn huynh" gặp phải trên đường này thực sự có chút thần bí. Chẳng những một thân tu vi chỉ cách Kim Đan kỳ chỉ có một bước nhỏ nhưng trên người những có không ít pháp khí cùng bảo vật huyền diệu mà lại còn tùy ý chỉ điểm mấy câu tâm đắc trên con đường tu luyện cũng khiến cho hai người được lợi không nhỏ, cho dù bọn hăn thúc ngựa đuổi theo cũng không cách nào so được.

Ngay khi Hải đại thiếu được Hàn Lập chỉ điểm về luyện thể thuật, khiến hăn thực ngạc nhiên rất lâu. Dù sao, đối phương cũng là tu tiên giả nhưng đối với luyện thể thuật của phạm nhân quả thực am hiểu vô cùng, thực sự là hiếm thấy. Cũng chính vì vậy, trong suy nghĩ của hai người không hèn mà càng không thể đánh giá được Hàn Lập, bộ dáng thâm bất khả trắc!

Cũng may, vị Hải đại thiếu và Khí Linh Tử này tính cách trước nay đều là loại người đỉnh đạc. Cho dù biết Hàn Lập không phải tu sĩ bình thường nhưng bọn họ vẫn không thêm để ý chút nào mà ngược lại còn mở miệng gọi một tiếng "Hàn huynh" nhiệt tình dị thường. Nếu không phải "thấy" tu vi của Hàn Lập không cao, phỏng chừng hai người này lập tức thi lễ bái sư từ lâu rồi!

Dù sao tiểu đạo sĩ Khí Linh Tử này mặc dù luôn mồm muốn phát triển Vụ Hải môn lớn mạnh nhưng trên thực tế đã sớm lộ ý niệm bái sư tại Vạn bảo đại hội. Hiện tại, phỏng chừng trong mắt hăn một chút lưu luyện danh hiệu môn chủ Vụ Hải môn cũng không có. Cho dù toan tính của hăn là thế nhưng dọc đường đi, vị Khí Linh Tử này vẫn năm lần

bảy lượt chào mời hai người Hàn Lập gia nhập Vụ Hải môn nhưng so ra chỉ là như trò đùa mà thôi.

Tự nhiên hân lân phiên bị Hải đại thiếu cười mắng, mà Hàn Lập cũng chỉ có thể cười khố không dứt.

Cứ như vậy, Hàn Lập mang theo hai người một đường phi hành suốt một tháng trời, dĩ nhiên một tháng này nằm trong khoảng thời gian cho phép. Cho đến khi ba người Hàn Lập đi thẳng tới một ngọn sơn phong cách Huyền Vũ không xa liền dừng lại nghỉ ngơi chốc lát rồi lại tiếp tục lên đường.

Vừa rồi là Khí Linh Tử thao thao bất tuyệt nói về Vụ Hải môn mà cũng không quên câu dẫn hai người Hàn Lập, Hải đại thiếu tự nhiên một chút do dự cũng không, ngay lập tức cự tuyệt. Mà Hàn Lập nhìn như cười không dứt kia, ở sâu trong mắt ẩn hiện một tia lam mang âm thầm chớp động, bộ dáng như phát giác ra điều gì đó mà nhìn chằm chằm về phía Hải đại thiếu đối diện không tha.

Đột nhiên, trên mặt Hải đại thiếu đột nhiên hiện ra một tia đỏ sẫm khác thường nhưng chỉ sau một lần hô hấp thời gian liền biến mất vô ảnh vô tung.

"Khai!"

Hàn Lập trong lòng quát khẽ một tiếng, một luồng thần niệm cường đại trong nháy mắt bộc phát hướng thân thể Hải đại thiếu đảo qua thật nhanh.

"Ha ha, không phải là ta mặt dày. Chỉ bằng dị linh căn phong thuộc tính linh của ta mà báỉ làm môn hạ của tu sĩ Hóa Thần hay Luyện Hư kỳ nào đó đều là việc dễ dàng. Chờ đến lúc ta tu luyện đại thành, khi đó..."

Hải đại thiếu bộ dáng cao hứng mơ tưởng tới lúc công pháp đại thành, trở thành tồn tại như những lão quái vật Nguyên Anh kỳ hay Hóa Thần kỳ nào đó, khi đó cuộc sống của hân hân là tốt đẹp vô cùng.

Mà hân tự nhiên không biết, lúc hân tự đắc về phong dị linh căn cửa hân thì linh căn của hân đã quý dị biến mất không thấy. Giờ phút này, bất kỳ một tu sĩ nào tới kiểm tra linh căn của hân thì chỉ đều sẽ nói hân chỉ là một gã phạm nhân luyện thể sĩ mà thôi.

Khoẻ mắt Hàn Lập khẽ co giật mấy cái, trong lòng có chút khiếp sợ.

Quả nhiên một màn này hơn mười ngày trước đều giống nhau y hệt, phong linh căn của đối phương lại lần nữa biến mất trước mắt hắn. Nếu không sai, chỉ sau một ngày một đêm, linh căn của vị Hải đại thiếu này lần nữa sẽ xuất hiện.

Kỳ quái!

Với lịch duyệt của hắn nhưng hắn chưa từng nghe tới trường hợp linh căn tự biến mất trong một khoảng thời gian ngắn như vậy. Thật sự là rất kỳ quái!

Nếu cứ như vậy, chẳng phải là khi linh căn biến mất, một thân tu vi sẽ không cách nào thi triển ra được sao?

Thần sắc Hàn Lập thoáng hiện lên một tia kinh dị, trong lòng thực sự rất khó diễn tả nỗi.

"Hàn huynh, người phát gốc gì thế, sắc mặt người tựa hồ có chút không tốt lắm a. Không bằng thưởng thức một chút linh trà của Vụ Hải môn ta chứ! Nhưng dù sao Hàn huynh cũng phải lấy ra thêm một ít linh quả ra a. Lần trước ăn xong, tư vị kia thật sự làm cho người ta khó quên được!"

Khí Linh Tử linh giác linh mẫn phát hiện nét mặt Hàn Lập có chút khác thường, ánh mắt khẽ động, cười hắc hắc nói.

"Khí Linh Tử nói không sai, linh quả lần trước Hàn huynh lấy ra, tư vị đúng là tuyệt hảo."

Hải đại thiếu vừa nghe Khí Linh Tử nói như vậy, tinh thần khẽ rung lên, không cao giọng đàm luận nữa mà giống như tiểu đạo sĩ dùng đôi mắt trông mong nhìn về phía Hàn Lập.

"Ta cũng biết nhị vị vẫn còn nhớ tới linh quả lần trước tại hạ lần trước lấy ra. Cũng không phải Hàn mỗ hẹp hòi mà "Ngưng châu quả" này mặc dù mùi vị đặc biệt ngon nhưng trong đó ẩn chứa tinh thuần linh lực cũng không nhỏ, một lần ăn quá nhiều rất có thể làm tổn hại kinh mạch của nhị vị đạo hữu. Như vậy đi, ta lấy thêm ra sáu quả nữa, một người hai hai quả."

Hai người này vậy mà trong nháy mắt liền đem toàn bộ sự chú ý lên linh quả của Hàn Lập, điều này làm cho da mặt hắn giựt giựt mấy cái, chỉ có thể vội vàng ho khan một tiếng, nói.

(DG: Chỗ này tại mấy bản convert ghi là "mai", "miếng", "khoả" không thống nhất, cho nên tại hạ mạo muội dùng từ "quả", "trái" thay thế, dù sao dựa theo miêu tả phía dưới thì Ngưng châu quả này cũng không lớn lắm. Có sai sót xin hãy góp ý)

Tiếp theo, một tay áo bào run lên, một số chén đĩa cùng bàn ghế bằng ngọc thạch trắng nõn hiện ra, ngoài ra trên bàn còn có thêm sáu trái linh quả xanh mượt to bằng trứng chim.

"Ha ha, không sao, có thể ăn được hai quả là không tồi rồi. Cũng không biết có phải trùng hợp hay không, lần trước ta ăn vào ba trái linh quả của Hàn huynh, tu vi nguyên bản trì trệ không tiến vậy mà trong mấy ngày nay không ngờ có thể đột phá. Nếu linh quả này đúng như lời Hàn huynh nói, có thể cho ta biết nơi nào có bán loại Ngưng châu quả này hay không. Nếu có, ta cũng phải đi mua nhiều một chút a. Sau này cũng không cần đan dược hay đá toạ tu luyện gì cả mà cứ năm ba (3~5) ngày ăn vào hai trái linh quả này là đủ. Khi đó, tu vi chắc hẳn một đường tăng tiến rồi."

Khí Linh Tử nhìn linh quả trên bàn, thần sắc vui mừng quá đỗi nhưng chưa chờ hắn dứt lời, một đạo hắc ảnh chợt loé lên, ngay lập tức số linh quả trên bàn vậy mà lại mất đi hai quả.

Khí Linh Tử ngẩn ra, đảo mắt nhìn xuống một chút liền nhận ra đó là hai cái tay của vị Hải đại thiếu, trong mỗi tay đều bắt được một quả linh quả, ngay lập tức đưa lên miệng ngấu nghiến gặm.

"Sưu cao thuế nặng thiên vật a!" (DG: để nguyên văn convert, khó dịch quá!)

Khí Linh Tử gặp tình hình này, liên tục lắc đầu.

Mà Hải đại thiếu hai mắt khề đảo, căn bản là không thèm để ý tới vẻ thương tiếc của tiểu đạo sĩ trước mắt, mà chỉ cảm thấy miệng đầy sinh lực, thoả mãn hô to không ngừng.

Hàn Lập im lặng không nói nhưng trong lòng lại mỉm cười. Không biết hai người này nếu biết được giá mỗi trái linh quả này cũng hơn một vạn linh thạch, không biết còn có

thể thống khoái hưởng thụ như vậy được hay không nữa. Bất quá, vị Khí Linh Tử này cũng có chút không tầm thường.

Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, hai mắt híp lại nhìn về phía tiểu đạo sĩ. Linh căn của tiểu đạo sĩ này đích xác chỉ thuộc loại bình thường, linh căn tam thuộc tính nhưng qua mấy ngày cẩn thận quan sát, hẳn cũng phát hiện ra đan điền của đối phương có một hạt châu bí ẩn nhỏ như hạt đậu được một tầng linh quang bao phủ.

Đây cũng là do thần niệm của hắn hơn hẳn tồn tại cùng giai, nếu không cho dù tu sĩ Hợp Thể kỳ bình thường cũng không nào phát hiện ra vật này bên trong đan điền của tiểu đạo sĩ được. Mà làm cho Hàn Lập càng kỳ quái chính là dưới thần niệm cường đại của hắn thần không biết quỷ không hay âm thần tiếp xúc xâm nhập vào bên trong hạt châu lại phát hiện ra một cỗ phong ấn chỉ lực mệnh mông cuồn cuộn.

"Truyền thừa pháp khí."

Khi Hàn Lập vừa phát hiện ra điều này thì cũng lập tức hiểu rõ vật này là gì.

Trên con đường tu tiên cũng có vài tu tiên giả vì phòng ngừa truyền thừa đứt đoạn nên dùng một loại bí thuật phong ấn đem một thân sở học của mình truyền thừa vào kiện pháp khí nào đó, sau đó chỉ cần đem pháp khí này tiến nhập vào người một hậu nhân hoặc môn nhân nào đó là được. Mà vật này cũng cần phải có điều kiện nhất định nào đó thì mới có thể mở ra được, nếu không nội dung bên trong truyền thừa pháp khí thủy chung sẽ không xuất hiện.

Tuy nói như vậy nhưng chỉ cần tu vi đạt tới cảnh giới nhất định liền có khả năng tự động đạt được các loại bí thuật công pháp ở bên trong pháp. Dĩ nhiên nếu đại hạn buông xuống mà chưa đạt tới yêu cầu thì sẽ dùng tới bí thuật đặc thu lấy pháp khí truyền thừa ra rồi chuyển sang một hậu nhân hay môn nhân khác. Mà nếu bị người khác mạnh mẽ đoạt lấy pháp khí truyền thừa này ra thì nó sẽ lập tức tự bạo ngay lập tức.

Tính ra phương pháp luyện chế loại pháp khí truyền thừa dĩ nhiên hiếm có người biết được, hơn nữa luyện chế loại pháp khí này cũng khó khăn dị thường, có thể coi đây là một trong những thất truyền bí thuật hiếm thấy. Hôm nay, trên người Khí Linh Tử lại có loại bảo vật này khiến cho Hàn Lập cũng có chút ngoài ý muốn.

Xem ra tổ sư của cái này cái gọi là Vụ Hải môn này tựa hồ thật sự cũng có chút

danh khí, bộ dáng cũng không phải là tu sĩ phi thăng bình thường. Bất quá, lấy một thân thần thông của hần tự nhiên sẽ không có hứng thú với công pháp của người khác mà chỉ là có chút kinh ngạc mà thôi. Dù sao toàn bộ chú ý của hần vốn dĩ đều tập trung trên người vị Hải đại thiếu mỹ nam tử này.

Linh căn có thể tự động biến mất, đây là loại linh căn quý dị gì!

Điều này thật sự khơi gợi lòng hiếu kỳ của hần.

Cùng lúc đó, Khí Linh Tử cũng bắt đầu lấy ra một bộ trà cụ, lấy ra nước máy chén linh trà thơm nức mũi, làm cho đám người Hàn Lập nhấp nháp một phen. Sau cùng, cũng ăn hết số linh quả còn thừa, lúc này ba người cũng không có ý tứ dừng lại ở địa phương này thêm nữa.

Hàn Lập lại thả ra kiện phi xa pháp khí lúc trước, mang theo hai người còn lại hoá thành một đoàn bạch quang hướng về phía Huyền Vũ cảnh phá không bay đi.

*****

Nếu đem Huyền Vũ cảnh so với Thiên Nguyên cảnh cùng Thiên Linh cảnh thì hơi có chút bất đồng.

Xét về số lượng tu tiên giả trong nội cảnh tuy rằng hơn hẳn Thiên Nguyên cảnh cùng Thiên Linh cảnh nhưng số lượng luyện thể sĩ đồng dạng nhiều hơn hẳn, không phải hai cảnh còn lại có thể so sánh được. Mà dân phong nơi này cũng bừa hần dị thường, cho dù là lão ấu, phụ nữ và trẻ em cũng đều có thể cầm vũ khí sẵn sàng cùng yêu thú chém giết.

Bất quá, số lượng thành thị của phạm nhân ở Huyền Vũ cảnh quả thực không có mấy, đa phần đều thuộc loại hình sơn trại. Hơn nữa, bởi vì Huyền Vũ cảnh giáp với thất yêu chi địa, cho nên vô luận quy mô thú triều hay là tỉ lệ đều giai yêu thú xuất hiện đều vượt xa so với hai cảnh khác. Mà hai cảnh kia lại càng không có cảnh yêu thú hoá hình xâm nhập cảnh nội gây rối.

Cho nên Huyền Vũ cảnh cũng là nơi hỗn loạn nhất trong tam cảnh của Nhân tộc, càng vào sâu bên trong Huyền Vũ cảnh tức là càng gần với địa vực của Yêu tộc, tình cảnh cũng vì thế mà càng hỗn loạn không chịu nổi.

Cửu Tiên sơn, đây vốn là một dãy chín ngọn linh sơn cực lớn nằm trong khu vực giáp ranh giữa Yêu hồ chi địa cùng Huyền Vũ cảnh nhưng nơi này là một trong những ngoại lệ hiếm hoi. Như tên gọi, nơi này có chín ngọn linh sơn, chẳng những trên mỗi ngọn linh sơn đều có cực phẩm linh mạch, hơn nữa còn có là nơi sản sinh ra vài loại linh dược đặc hữu đại hữu dụng đối với Nhân - Yêu nhị tộc. Cộng thêm địa thế của Cửu Linh sơn hung ác, là địa vực đặc thù, cho nên mấy ngọn linh sơn này đồng thời được Nhân - Yêu nhị tộc phái tinh nhuệ tới chiếm đóng.

Cho dù nhân sĩ gan to mật lớn của hai tộc cũng tuyệt không dám ở nơi này gây rối, mà mấy năm gần đây Cửu Tiên sơn lại càng thâm nghiêm hơn hẳn. Nhân - Yêu nhị tộc đã phái ra rất nhiều nhân thủ đem toàn bộ tiểu thể lực xú danh phụ cận quét sạch không còn một mảnh.

Ngắn ngủn năm sáu năm, nơi này lại trở thành một trong những nơi bình yên nhất của Huyền Vũ cảnh. Nhưng vào lúc này đây, Nhân - Yêu nhị tộc tại đây cử hành đại hội mỗi ngàn năm một lần, Vạn bảo giao dịch hội.

Nụ Hồng Trắng Ngấn Ngơ Xuân Mười Chín

[http://truongton/forum/attachment.php?
attachmentid=56772&stc=1&thumb=1&d=1300126068](http://truongton/forum/attachment.php?attachmentid=56772&stc=1&thumb=1&d=1300126068)

Nhớ én CHợt Về Mang Đến Tuổi Đôi Mười

Ôi!!!Thói Đời Nghĩ Mà Đau Lòng

Ta Cười Cuộc Đời Lắm Nỗi Đau Thương

Chương 1778: Bạch Quả Nhi

Hiện tại còn mấy tháng nữa mới tới ngày mở hội chính thức, nhưng trên Cửu Tiên Sơn cũng đã tụ tập rất đông những Tu sĩ và Yêu tu đến từ Tam cảnh Thất địa.

Tuy rằng bọn họ vô phương tiến nhập vào sâu bên trong Cửu Tiên Sơn, nhưng tại những nơi xung quanh sơn mạch đó, đã sớm hình thành tự phát mười mấy Phường thị lớn nhỏ.

Vô số trung giai và cao giai tu sĩ thường xuyên lui tới những Phường thị này, một số tài liệu linh dược hiếm thấy cũng liên tục xuất hiện ở đây, không khí cũng sôi nổi hẳn lên trước ngày giao dịch chính thức.

Ở những nơi khác thì hai tộc Nhân Yêu có thể giải quyết ân oán với nhau, nhưng tại khu vu75v Phường thị này lại cấm tiệt tình trạng đó xảy ra.

Dù cho Yêu tộc có tiến vào những Phường thị này đi nữa, thì số lượng rất ít so với Nhân tộc. Nhưng bù lại những tên Yêu tộc nào dám xuất hiện tại đây, cơ hồ ai cũng có khả năng biến hóa gần như trọn vẹn cơ thể thành cao giai yêu thú.

Vì vậy luận về thực lực chân chính tại những Phường thị, Yêu tộc không kém chút nào so với Nhân tộc, người của hai tộc cũng có thể kết giao ở gần nhau, vì vậy sẽ khó xảy ra tình huống Tộc này khi dễ thắng thường Tộc kia.

Dĩ nhiên, đây mới chỉ là tình hình đại khái mà thôi.

Những Phường thị này cũng chẳng phải là khu vực chính thức tổ chức Vạn Bảo Đại Hội, mà chỉ mang tính tạm thời, vì thế trật tự không được chặt chẽ cho lắm.

Ngay cả những lúc từ trong Cửu Tiên Sơn phái ra vài tên vệ sĩ tới Phường thị tuần tra đi nữa, thì sơ lược cũng chỉ có thể thấy biểu hiện bên ngoài khá yên ổn mà thôi.

Cậy mạnh hiếp yếu, do đó những chuyện ép buộc mua bán tại những nơi hẻo lánh đương nhiên sẽ có xảy ra.

Vào một ngày, tại tòa núi hoang vu cách Cửu Tiên Sơn khá xa, đúng là đang phát sinh ra sự việc đại loại như thế.

Một trung niên tu sĩ có thân hình gầy ốm, đi cùng một nữ đồng có niên kỷ chừng mười một mười hai tuổi, lúc này đang bị ba tên hắc y nhân sát khí đằng đằng bao vây xung quanh.

Trung niên tu sĩ bất quá chỉ mới Trúc Cơ trung kỳ, còn nữ hài lại chỉ mới là Luyện Khí kỳ ba bốn tầng mà thôi. Thế nhưng đám người vây bắt này lại đều có tu vi Trúc Cơ hậu kỳ, mặt mày tên nào cũng lộ vẻ hung hăng.

“Bạch Hóa Cấp, hãy đem Thiên Niên Huyết Sâm trên người mang ra đây ngay. Nếu biết thức thời, ba huynh đệ chúng ta chẳng những tha cho phụ tử các người rồi đi, mà còn có thể trả cho người một ít linh thạch, còn không thì đừng trách Thạch mỗ trở mặt vô tình đấy” Trong số ba gã hắc y nhân này, có một tên xem ra niên kỷ đứng đầu, âm trầm lên tiếng.

“Thạch Luân, Bạch mỗ chỉ trách bản thân không may nhìn lầm người, bị người lừa gạt tới đây. Nhưng nếu người muốn ta giao ra Huyết Sâm, thì trước hết hãy thả tiểu nữ rời khỏi chỗ này, bằng không ta nguyện hủy diệt Huyết Sâm cũng sẽ không giao ra” Tên trung niên gầy ốm tuy có gương mặt tiều tụy nhưng không hề hoảng loạn, một tay giơ lên lập tức lấy ra từ trong tay áo một hộp gấm, tay kia linh quang chớp động đè lên chiếc hộp, trên mặt thoáng hiện vẻ tức giận liền nói ra.

Ba gã hắc y nhân thấy vậy, sắc mặt không khỏi biếc sắc.

“Không được, người mà không giao ra Huyết Sâm trước, đừng nghĩ sẽ có ai thoát khỏi nơi này” Một tên hắc y nam tử khác dứt khoát cự tuyệt.

“Hừ, Bạch mỗ sao không biết chứ, dù cho ba người các người có đoạt được Huyết Sâm hay không, nhất định cũng sẽ hạ độc thủ với hai người phụ tử chúng ta. Không cần phải phát thệ độc chú gì đó, lời hứa của ba người các người ta sẽ không tin được chút nào đâu” Trung niên tu sĩ lạnh lùng nói ra, thần sắc hết sức kiên quyết.

“Người đừng mơ ...”,

“Được, Thạch mỗ đáp ứng người !”.

Hắc y tu sĩ vừa mở lời cự tuyệt vốn còn muốn tiếp tục uy hiếp gì đó, lại bỗng dừng bị tên Thạch Luân kia âm trầm chặn lại, chẳng những vậy còn tỏ lời đáp ứng nữa.

"Thạch huynh, người ..."

"Thế nào, các người không muốn nghe theo lời của Thạch mỗ nữa sao" Thạch Luân quét ánh mắt lạnh lẽo dị thường về phía hai tên đồng bọn.

"À không, bọn ta sao dám như vậy chứ, thôi thì cứ theo như lời Thạch huynh nói đi, hãy phóng thích cho tiểu nha đầu này trước !" Hai gã hắc y tu sĩ kia liếc mắt nhìn nhau, tựa trung lại hết sức kiêng nể tên Thạch Luân này, mà chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý nghe theo.

Trung niên tu sĩ thấy tình hình như vậy rất đổi vui mừng.

"Có lẽ người đã nghe thấy ba người bọn ta nói rồi chứ, tiểu nha đầu này có thể đi được rồi. Nhưng nếu sau đó người ma mãnh đổi ý gì đó, kết quả thế nào hẳn người đã rõ !" Thạch Luân lại âm trầm uy hiếp Trung niên tu sĩ.

"Cứ yên tâm. Bạch mỗ chỉ cần quan tâm tới an nguy của tiểu nữ mà thôi, chỉ cần tiểu nữ được bình an vô sự, một gốc Huyết Sâm này có sá là gì" Trung niên tu sĩ buông lỏng nét mặt ra rồi nói.

"Không được phụ thân, Quả Nhi không muốn rời đi một mình đâu !" Nữ hài xinh xắn như tiên đồng ngọc nữ trong tranh vẽ, thế nhưng lúc này một tay nắm lấy vạt áo trung niên tu sĩ mà liên tục lắc đầu kêu lên.

"Nha đầu ngọc này. Người hãy đi đi, rồi tới Phường thị tìm ngoại tổ mẫu đến đây cứu ta..." Trung niên tu sĩ biến sắc, môi khẽ động vài cái liền truyền âm rất nhanh vài câu với nữ đồng.

Trước hết nữ đồng thoáng ngần ra, tiếp theo liền mạng liên tục gật đầu.

"Tốt, còn không mau cút đi, nếu không Thạch mỗ sẽ đổi ý đấy" Thạch Luân tựa hồ không còn kiên nhẫn nữa mà tàn bạo gắt lên.

Nữ đồng vừa nghe qua câu này, thoáng có chút ngần người, tuy rằng tuổi còn nhỏ nhưng cũng biết phân biệt nặng nhẹ.

Nàng quyến luyến không nỡ rời đi, lại liếc mắt nhìn trung niên tu sĩ rồi mới vùng tay ra, trên tay xuất hiện thêm một tấm phù triện màu trắng, kẻ đỏ dán lên người lập tức quanh thân nổi lên một tầng bạch quang nhẹ bay lơ lửng, dự định bỏ chạy ra xa.

Còn Trung niên tu sĩ nắm thật chặt chiếc hộp găm trong tay, mắt cũng không chớp chăm chú nhìn cử động của ái nữ, mắt thấy ba gã hắc y tu sĩ đứng yên đó, Quả Nhi nữ tử ngây thơ chất phác lướt người ngang qua tên Thạch Luân, khiến hắn thở dài ra một hơi nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này dị biến xảy ra !

Nữ đồng môn từ bên cạnh Thạch Luân bay ra xa chừng hai ba trượng, trong mắt Thạch Luân chợt lóe hung quang, đột nhiên hắn vùng tay lên rồi hóa thành một bóng đen tung ra một trào về phía sau.

“A...”

Nữ đồng môn hét lên kinh hãi, rốt cuộc không thể chống cự lại mà còn bị bóng đen tóm lấy.

Kế tiếp bị hút xuống dưới, thân hình nữ đồng môn bị kéo mạnh về sau, liền rơi vào tay của Thạch Luân.

Một bàn tay xám xịt siết chặt cổ tay mềm mại của nữ đồng môn.

“Thạch Luân, ngươi muốn làm gì ! Không sợ ta lập tức hủy đi Huyết Sâm sao !” Trung niên tu sĩ thấy tình hình như vậy vừa giận vừa sợ, linh quang hai tay chớp động rồi ép xuống, đồng thời lớn tiếng quát lên.

“Hủy à, ngươi không sợ ta sẽ vặn gãy cổ con tiểu nha đầu này sao ! Ít nói lời thừa đi, lập tức mém chiếc hộp lại đây, nếu ta đếm tới ba mà ngươi vẫn không làm, ta sẽ động thủ ngay ! Một, hai...” Thạch Luân không thèm để ý đến lời uy hiếp của Trung niên tu sĩ, trái lại nắm ngón tay siết chặt hơn, bấm mạnh hơn khiến cho nữ đồng môn bị tởm máu, đồng thời lạnh lùng hô to đếm ngược thời gian, căn bản không để cho Trung niên tu sĩ có cơ hội phản ứng.

Hai gã hắc y tu sĩ đứng cạnh thấy tình hình như vậy thì mừng rỡ ra mặt, đến lúc này

bọn hắn mới biết được ngay từ đầu tên đồng bạn đã không có ý định thả nữ đồng, bất quá chỉ muốn thi kế bắt người làm con tin để uy hiếp ngược lại đối phương mà thôi.

Ngay cả Trung niên tu sĩ có chút nhanh trí, nhưng vừa thấy qua tình hình như vậy cũng giận run cả người, trong đầu rối như tơ vò, mắt thấy Thạch Luân đếm tới tiếng thứ ba, cơ hồ như làm theo bản năng, lập tức cuống cuồng quăng hộp ngọc ra xa.

Một gã hắc y tu sĩ cười hắc hắc, tiến lên một bước rồi tung trào ra.

“Vù” một tiếng, nhất thời hộp gấm bị hút vào tay.

“Kiểm tra cái đã, hãy nhìn xem bên trong có cây Huyết Sâm không !” Thạch Luân không chút do dự liền ra lệnh một tiếng.

“Được, Thạch huynh !” Tên tu sĩ kia đang cầm hộp gấm nghe thế liền đáp ứng, tiếp theo khẽ lắc bàn tay, lập tức mở hộp gấm ra.

Chỉ thấy một vầng huyết quang bên trong, có một gốc cây dài cả xích, toàn thân chớp động huyết quang, lẳng lặng nằm yên trong hộp.

“Thạch huynh, quả thật không sai, đây đúng là Huyết Sâm !” Hắc y tu sĩ hé mở cặp mắt ti hí ra rồi trả lời với Thạch Luân.

Thạch Luân cùng một gã khác nghe vậy cũng lộ vẻ vui mừng như điên.

“Được lắm, các người đã đoạt được Huyết Sâm rồi, cũng nên thả tiểu nữ ta ra đi” Trung niên tu sĩ sắc mặt vô cùng tái nhợt, sau khi cắn răng một phát lạnh lùng nói.

“Hừ, thả cho các người rồi đi à, rồi sau đó chạy đi tìm vị Nhạc Hoa tiên tử kia để gây phiền phức cho chúng ta sao” Thạch Luân nghe qua câu đó lại hừ lạnh một tiếng sắc mặt lộ nét nanh ác.

“Các người cũng biết Nhạc mẫu của Bạch mỗ mà còn dám hạ độc thủ sao ?” Trung niên tu sĩ vừa nghe qua lời này trong lòng thoáng trầm xuống.

“Ha ha, người nghĩ là ta chưa biết tường tận nội tình của người, mà ba người Thạch mỗ đã dám ra tay đấy à. Tuy rằng bọn ta chẳng muốn trêu chọc tới tu sĩ kết đan kỳ chút nào, nhưng ai bảo người lại mang Huyết Sâm trên người làm chi. Chỉ cần đoạt được cây

Huyết Sâm này, thì cơ hội kết đan của ba người bọn ta đều nằm trong tầm tay, lúc đó cần gì phải sợ Nhạc Hoa tiên tử nữa chứ. Huống chi hai người phụ tử các người đều chết không toàn thây tại đây, khi đó có ai biết được chuyện ba huynh đệ ta làm chứ. Đủ rồi, bốn đại gia không cần nhiều lời với người nữa, động thủ nào !” Thạch Luân cười điên cuồng một hồi, sau đó hét to một tiếng, bàn tay đang nắm giữ nữ đồng chợt lóe lên hắc quang, động thủ trước một bước.

Khóe mắt Trung niên tu sĩ muốn nứt toát ra, gầm lên một tiếng, tay áo bào run lên, trong tay xuất hiện thêm một thanh tiểu kiếm màu vàng đang run lên muốn phóng thẳng vào tên Thạch Luân đó.

Nhưng rất rõ ràng, động tác này căn bản chẳng kịp giải cứu cho nữ đồng.

Khóe miệng Thạch Luân nhếch lên nanh ác, năm ngón tay vận lực, muốn trực tiếp bẻ gãy cổ nữ đồng ra.

Nhưng ngay lúc chỉ mảnh treo chuông này, bỗng nhiên xuất hiện một màn hết sức bất ngờ.

Thạch Luân thấy không gian gần đó chợt ba động, nguyên trước đây hắn đang nắm giữ cổ tay rất chặt, bỗng chốc nơi tiếp xúc trở nên vô cùng lạnh lẽo, đồng thời từ đầu ngón tay truyền ra một cơn đau nhức khó mà chịu nổi.

Hắn buộc miệng hét thảm một tiếng, theo đó vội vàng kinh hãi ngó mấy ngón tay. Chẳng còn thấy nữ đồng Bạch Quả Nhi trong tay nữa, mà đã bị thay thế bằng một thiết khôi lỗi hắc quang chớp lóe. Thế nhưng khôi lỗi này trông thoáng qua thấy chẳng có điểm nào thô cứng cả, vậy mà toàn thân lại mọc đầy gai màu xanh lam nhỏ cỡ một tắc.

Lúc này bàn tay đang nắm lấy khôi lỗi đều bị gai nhọn đâm thủng, máu chảy ròng ròng.

Tên tu sĩ Thạch Luân này dựa vào tu vi khá mạnh mẽ, lát sau cổ tay run lên, hắn đã hung hăng quăng thiết khôi lỗi vút trên mặt đất gần đó, đồng thời gầm la lên :

“Ai ám toán ta, mau chường mặt ra đây !”

Mới vừa la ầm lên, trong nháy mắt bàn tay hắn lắc nhẹ, xuất hiện một xấp dày cộm

pháp kỳ đen tuyền trong tay.

Về mặt Trung niên tu sĩ hết sức nghi ngờ không hiểu.

Lúc này, hai gã hắc y tu sĩ còn lại cũng bưng tình phát hiện, có tên vung ra một cặp đoản thương ngân sắc, còn tên kia tế ra một quái thuẫn màu đen, đồng thời phóng thần niệm ra bốn phía tìm kiếm.

“Đại Thiếu, ta nghĩ không ổn rồi, trận này nhất định phải đánh nhau thôi” Một thanh âm lạnh lẽo từ phía sau đại thụ gần đó đột nhiên truyền ra.

Bọn ba người Thạch Luân nghe qua biến sắc, tăng cường cảnh giác đồng thời nhìn về hướng phát ra âm thanh.

“Hừ, không cần người nói ra, Hải Đại Thiếu ta trước giờ chưa gặp phải chuyện kinh tởm đến thế này. Cướp đoạt thì cứ lấy đi, vậy mà còn muốn hạ thủ với cả con nít nữa, ta nhất định đánh cho đám này mặt nở đầy hoa mới được. Bất quá, hai người bọn ta chưa chắc đánh nổi ba tên gia hỏa đó đâu” Thanh âm của một nam tử khác thờ phì phò cũng vang lên từ phía sau cây đại thụ.

“Ha ha, sợ gì chứ ! Chẳng phải còn có Hàn huynh đây sao ! Ba người chúng ta đấu với ba tên đó, cho dù đánh không lại đi nữa cũng tuyệt đối chẳng nguy hiểm gì !” Thanh âm đầu tiên vốn lạnh lẽo bỗng nhiên phá lên cười vui vẻ.

Chương 1779: Ba Đầu Ba

Bọn ba người Thạch Luân sắc mặt âm trầm, không nói tiếng nào liền nhìn chăm chăm về hướng cây đại thụ.

Kết quả thấy lóe lên linh quang màu xanh phía sau gốc cây, bỗng hiện ra thêm ba tên tu sĩ xa lạ.

Một gã mặc nho bào màu vàng, đúng là một mỹ nam tử khoảng hơn ba mươi tuổi. Một tên trên lưng đeo thanh mộc kiếm đen tuyền, chính là một tiểu đạo sĩ ước chừng mười bảy mười tám tuổi. Người cuối cùng là một thanh niên vận thanh bào, niên kỷ trông khoảng hai mươi, khuôn mặt rất bình thường chẳng có điểm nào bắt mắt cả, nhưng trên tay hắn đang cầm một tấm phù triện ngân sắc, tay còn lại dẫn theo một thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, đúng là nữ đồng Bạch Quả Nhi.

Hiển nhiên bọn hắn chính là ba người nhóm Hàn Lập.

Quả thật cũng khéo, ba người bọn họ vừa trải qua một phen lặn lội đường xa, cũng mới vừa tới chỗ này.

Do đã tới gần phụ cận Cửu Tiên Sơn, lại thêm lúc trước cả đám đã chạy suốt một quãng thời gian, nên bọn hắn dự định dừng lại điều tức một đêm, rồi ngày mai sẽ đi xung quanh tìm Phường thị.

Rốt cuộc, ba người còn chưa kịp ngồi nghỉ ngơi thì đám người Thạch Luân cũng kéo tới nơi hẻo lánh này, cũng chẳng xem bọn hắn vào đâu ngay tại chỗ này mà phô diễn một màn giết người đoạt bảo.

Bất quá, chuyện giống như vậy ở Linh giới hẳn nhiên xảy ra rất nhiều, nhưng có điều tên Thạch Luân này chẳng những đã lật lọng mà còn dùng một đứa trẻ để uy hiếp đối phương, thật quá mức ti tiện mà.

Khiến cho hai người bọn Hải Đại Thiếu vốn mang trong người tấm lòng chính nghĩa, thật sự không thể nhìn được, nên tự nhiên phải xuất hiện và âm thầm ra tay cứu người.

Dĩ nhiên chẳng qua bọn hắc cũng trông ngóng vào vị “Hàn huynh” thâm sâu khó lường đang đứng phía sau kia, nếu không thành công cũng không cần phải lo lắng nguy hại đến tính mạng.

Lúc đó hai người tức giận đầy bụng nên lập tức nhảy ra can thiệp, Hàn Lập thấy vậy cũng chỉ biết cười khổ một tiếng rồi theo ra.

“Các người là ai mà dám rồi hơi quản vào chuyện ba huynh đệ bọn ta” Thạch Luân vừa thấy hai người đó cũng chỉ là Trúc Cơ kỳ tu sĩ và một tên phàm nhân không có chút pháp lực nào nên thoáng nhẹ người, liền khôi phục lại vẻ uy hiếp âm trầm nói.

“Khí Linh Tử, cái chiêu “Thay mệnh đổi đào” này của người thật là thú vị, có thể trực tiếp đem tiểu nha đầu này thay thế bằng khôi lỗi đó. Bất quá, lần trước tại sao ngay lúc chúng ta gặp nạn lại không thấy người đem thứ này ra sử dụng. Chẳng lẽ dưới tình huống xém mất mạng lần đó, người còn tính đường dẫu nghề gì sao” Hải Đại Thiếu lại trợn cặp mắt trắng dã nói tên Khí Linh Tử, tựa như rất muốn tìm hiểu bí mật này.

“Phi ! Cái gì mà giấu nghề chứ. Người tưởng rằng tấm phù “Thay mệnh đổi đào” này rất dễ luyện và sử dụng à. Trước kia chỉ vì muốn luyện chế tấm phù này, cơ hồ ta đã chi hết toàn bộ gia sản mới có thể chế được một tấm duy nhất này. Kết quả ta còn phát hiện ra pháp lực bản thân còn chưa đủ sức để khu động, vừa rồi nếu không phải ta đem phù triệu này ra nhờ Hàn huynh kích phát, thì căn bản chúng ta không thể cứu được tiểu nha đầu này đâu” Mặt Khí Linh Tử lộ rõ vẻ bị oan ức, thiếu điều chút nữa đã nhảy cẫng lên luôn.

“Có chuyện này nữa à” Hải Đại Thiếu ngăn người ra, bộ dạng có chút bất ngờ.

Hai gã này một hỏi một đáp, căn bản không thèm đếm xỉa gì tới câu hỏi của tên Thạch Luân kia, khiến cho sắc mặt hắc xanh mét, đồng thời trong mắt hai tên hắc y tu sĩ cũng chớp động hung quang.

Về phần Hàn Lập, cánh tay vừa rung lên đã tùy ý đặt nữ đồng xuống đất, trên mặt lộ ra thần sắc hơi cười cười.

Còn Bạch Quả Nhi bởi vì mới vừa thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, nên có chút kinh hoàng bất định, hơi ngơ ngác nhìn đám người Hàn Lập, rồi lóng nga lóng ngóng không biết phải làm thế nào.

“Động thủ đi, hãy giết ba tên tiểu tặc này” Khuôn mặt Thạch Luân trầm xuống, rốt cuộc cũng thốt ra một câu đặng đặng sát khí.

Theo kinh nghiệm của hắn, tuy rằng đối thủ nhiều hơn ba người, nhưng trong đám đó đáng phải chú ý nhiều nhất chính là tên thanh niên Trúc Cơ hậu kỳ mà này giờ chưa từng thốt ra lời nào.

Còn hai người kia, một tên là Trúc Cơ sơ kỳ, tên con lại chỉ là một phạm nhân bình thường, cộng thêm Trung niên nam tử lúc trước nữa cũng có tu vi Trúc Cơ trung kỳ thôi.

Ba người bọn chúng đều là tu sĩ Trúc Cơ hậu kỳ đỉnh phong, chỉ xem tu vi cảnh giới thôi đã hoàn toàn đủ sức đè bẹp đối phương.

Huống chi với pháp lực của hắn có thể khiến cho hai tên đồng bạn phải kiêng kị như thế, tất nhiên cũng có một đòn sát thủ cực kỳ lợi hại nào đó, dù cho đối với Kết Đan tu sĩ cũng có thể uy hiếp được.

Do đó, hắn tin tưởng tuyệt đối sẽ đánh bại những người trước mắt này.

Có phiền toái duy nhất chính là muốn diệt sát cùng lúc thì hắn không đủ khả năng.

Dù sao nếu đối phương đã muốn chạy trốn thì quả thật không có cách nào tiêu diệt sạch sẽ được.

Đây cũng chính là lý do tại sao ngay từ đầu hắn vẫn chưa muốn động thủ, mà nguyên nhân chủ yếu là muốn dùng lời nói thu hút bọn ba người Hàn Lập.

Đây cũng chẳng phải là lần đầu tiên giết người đoạt bảo của gã Thạch Luân này, trước mắt hắn thấy không thể lung lay được mấy người, liền không nghĩ thêm nhiều nữa, lúc này sát khí nổi lên muốn ra tay động thủ.

Dựa theo hắn phán đoán, cho dù có một tên trong số đó thật sự chạy thoát đi nữa, thì bất quá bọn hắn sẽ lập tức rời khỏi Cửu Tiên Sơn tránh nạn một thời gian không chừng mặt ra nữa là được.

Hơn nữa, làm gì có chuyện cao giai tu sĩ nào đó chỉ vì việc vặt vãnh này mà thật sự muốn truy sát bọn hắn chứ.

Cho nên hần chỉ mới vừa thốt ra chữ “Động...” thôi, lập tức nguyên xấp pháp kỳ màu đen đang cầm trong tay bỗng chốc hóa thành mười mấy đạo hắc quang phát ra công kích, chỉ có điều mục tiêu không phải là ba người Hàn Lập, mà lại chính là Trung niên nam tử đang đứng gần đó.

Còn hai gã hắc y tu sĩ kia cũng vung cặp ngân thương và hắc thuẫn lên, hóa thành hai đạo ngân quang cùng đám mây đen hung hăng vọt tới trước người Trung niên nam tử.

Ba tên này thường xuyên liên thủ đối địch, nên không cần thương lượng gì cả, liền đồng thời ra tay.

Ý đồ của bọn hần quá rõ ràng, trước tiên liên thủ thu thập xong Trung niên nam tử, rồi mới từ từ đối phó ba người Hàn Lập sau.

Lúc này Trung niên nam tử gặp tình hình vậy công nên sắc mặt trắng bệch, cổ tay liền đứt khoát run lên, rồi phóng ra thanh tiểu kiếm màu vàng đang cầm trong tay, lập tức xuất hiện một màn kiếm bay lượn xung quanh thân hình.

Tiếp theo một tay áo vung lên, lại bay ra đám hoàng sa sau đó hóa thành nhiều điểm tinh quang rồi bao trùm lấy thân thể.

“Oanh Loong...” Một tiếng nổ thật lớn !

Màn chắn kiếm ánh dễ dàng bị uy lực của ba loại Pháp khí phá nát, nhưng khi tiếp xúc với những hạt hoàng sa này lại chấn động rồi bị chặn lại.

Lần này khiến cho bọn người Thạch Luân có chút bất ngờ.

Bất quá, bọn hần lại lập tức thúc động Pháp khí tiếp tục công kích vào, khiến cho lớp tinh quang trên hoàng sa ảm đạm đi. Nhưng đúng lúc này, Hải Đại Thiểu lại hét lớn một tiếng, dậm mạnh chân xuống đất.

Lập tức mặt đất dưới chân hần khẽ run lên, thân hình hần kích bắn tới trước, sau một thoáng chớp động, liền xuất hiện trên đầu của tên hắc y tu sĩ sử dụng ngân thương.

Hai tay Hải Đại Thiểu ngăn lại, không biết lúc nào trên đôi tay hần đã hiện ra một cặp bao tay ánh vàng rực rỡ, cánh tay vừa huy động, lập tức vô số kim sắc quyền ảnh điên cuồng đánh xuống như mưa sa bão táp.

Tuy quyền ảnh chưa xuống tới, đã xuất hiện cổ khí thể kinh người thấu qua quyền ảnh mà bao phủ xuống dưới.

Hắc y tu sĩ đứng phía dưới chấn động, làm sao còn tâm trí công kích Trung niên nam tử nữa, vội vàng biến đổi pháp quyết trong tay.

Hai đạo ngân thương ở xa xa chợt lóe lên rồi tức tốc quay trở về, hóa thành một mảnh ngân quang bảo vệ bản thân.

Ngay sau đó, tiếng gầm rú truyền ra liên miên của cả hai, kim mang và ngân quang đan xen vào nhau, rồi bao phủ toàn bộ thân hình hai người vào trong.

Nhưng lúc đó, Hải Đại Thiểu cất tiếng cười lớn, kim sắc quyền ảnh trong nháy mắt đại phóng kim quang, trông giống như một vầng thái dương sáng chói, liên ép luồng ngân quang liên tiếp lui về phía sau.

“Linh cụ, Luyện thể sĩ”

Một gã hắc y tu sĩ khác thấy tình hình như vậy, sắc mặt thoáng chốc biến đổi, đột nhiên hắc thuần đổi hướng một chút, trông có vẻ như muốn giáp công Hải Đại Thiểu vậy.

Nhưng đúng lúc này, tên Khí Linh Tử đang rung đùi đắc ý ở đằng xa bỗng thờ dãi một hơi cũng ừ rừ lẩm bẩm nói :

“Sao hai người lại có thể đánh một được chứ, quá vô sĩ đi mà. Thật không còn cách nào khác, tuy rằng ta mang danh đứng đầu, nếu động thủ với các người thì hơi mất thân phận một chút, nhưng vì tên Hải Đại Thiểu này đành phải phá lệ một phen vậy”.

Vừa dứt lời, tiểu đạo sĩ giơ đơn chương ra, đã đem một tấm phù màu lam dán lên người.

Một mảnh lam quang lóe lên rồi lướt qua, sau đó thân ảnh Khí Linh Tử bỗng nhiên biết mất không thấy nữa.

Lập tức ngay lúc này, quang lam quang lại chớp động rồi hiện lên trên đầu tên hắc y tu sĩ sử dụng tấm chắn.

Tên tu sĩ này xem ra cũng có kinh nghiệm tranh đấu rất phong phú, thoáng thấy tình

hình dị biến trên không trung, liền không cần vôi vàng phát động tẩm chấn trợ giúp đồng bạn, mà trực tiếp hóa thành một đám mây đen kích thẳng vào quần lam quang.

“Ầm...” luồng lam quang lại giống như một vũng nước thoáng cái bị đánh cho tan nát, hóa thành vô số quang điểm lam sắc rồi tan ra biến mất.

Thế nhưng bên trong lại trống không, chẳng hề thấy bóng dáng Khí Linh Tử đâu cả.

“Không tốt”

Tên hắc y tu sĩ thầm kêu một tiếng, nhưng lại có chút muộn màng, ngay phía sau lưng đột nhiên ngưng tụ lại một đoàn khói lam sắc.

Tiếp theo vang lên tiếng rít xé gió rất lớn, hơn mười mũi tên băng dài hơn thước ác liệt kích bắn bay ra.

Với khoảng cách hiện tại, cho dù hắc y tu sĩ có pháp lực hơn xa Khí Linh Tử đi nữa, nhưng căn bản đã khó lòng phòng bị, nên tức thì đám tên băng lam sắc chớp động rồi nhắm sau lưng tên tu sĩ mà phóng tới.

Thế nhưng chỉ thấy hắc quang lóe sáng, kế đó một hư ảnh trông tựa hắc hổ chọt hiện ra.

Ngay chỗ tên băng đánh trúng, hết tám chín phần bị chặn rớt xuống, chỉ có mỗi một mũi thật sự đánh thấm lên lưng của tên hắc y tu sĩ đó thôi.

Dù chỉ bị trúng thương một mũi tên, nhưng lập tức máu tươi cũng theo trên người âm ỉ chảy ra.

“Xú tiểu tử, ta sẽ lấy mạng ngươi” Tên hắc y tu sĩ này bị Khí Linh Tử đánh lén thụ thương nhất thời cực kỳ nổi giận, đột nhiên một tay bấm quyết niệm chú, từ trong cổ tay áo bay ra mấy khóa hắc sắc quỷ đầu, miệng phun lửa vàng rừng rực, đồng loạt hung tận lao về phía tiểu đạo sĩ.

Khí Linh Tử thấy vậy muốn nhảy dựng lên, vôi vàng khoát tay đã đem hắc mộc kiếm sau lưng ra cầm trên tay, tiếp theo tay cũng bắt quyết niệm chú, mộc kiếm liền tiếp đâm về phía trước điểm điểm không ngừng.

Nhất thời từng đạo lam quang phun ra từ mũi kiếm, rất chuẩn xác đánh vào đầu hắc khô lâu đó, thế nhưng cũng chỉ có thể làm cho chúng nó hơi đình trệ lại một chút, cũng không thể nào chân chính đối đầu được.

Tuy nhiên không rõ Khí Linh Tử này tu luyện độn thuật loại nào, mà ngoài thân lam quang chớp động, nhân ảnh lại tựa như rất đối bình thường giống cá gặp nước vậy, thân pháp lúc ẩn lúc hiện trên không, khiến cho bất cứ là Pháp khí hay tu vi của đối thủ đều xuyên qua hắc, thế nhưng nhất thời vẫn chưa làm được gì.

Sắc mặt Thạch Luân còn khó coi hơn lúc nãy nữa.

Tuy đối phương mới chỉ có hai người ra tay thôi, nhưng rõ ràng đã rất khó giải quyết rồi, thật quá bất ngờ !

Bản thân hắc tin tưởng hai gã đồng bọn cuối cùng vẫn có thể diệt được đối thủ, nhưng chắc chắn hắc không có nhiều thời gian chờ đợi đến vậy.

Bất giác vẻ hung ác nổi lên, hắc cũng không thèm quan tâm tới mười mấy đạo hắc quang đang tấn công ào ạt Trung niên nam tử không ngừng nữa, lúc này tay vừa lật chuyển lại xuất hiện thêm một chiếc áo da đỏ như máu, bên trong mơ hồ có tiếng động vù vù truyền ra.

Đúng lúc này, bỗng nhiên sau lưng hắc truyền tới một thanh âm lạnh lùng :

“Ồ, là linh trùng sao ? tựa hồ cấp bậc không thấp chút nào. Một gã Trúc Cơ tu sĩ mà có được linh trùng cỡ này, coi như người cũng có chút bốn sự”.

Chương 1780: Hàn Độc

Thạch Luân vừa nghe bảo thể, nhất thời trong lòng cả kinh, cơ hồ không chút lưỡng lự ném thẳng túi da về phía sau.

“Phốc...” Một âm thanh ngân vang.

Túi da lập tức bị nổ tung, đồng thời bay tán loạn ra một bầy Huyết Sắc Độc Phong.

Tiếng động vù vù nổi lên, sau đó đám Huyết Phong này hóa thành đoàn huyết vân, bay thẳng đến gần thanh niên không biết xuất hiện từ lúc nào ở sau lưng Thạch Luân.

Hiển nhiên tên thanh niên này đột nhiên hiện ra đã thi triển thuật thuận di chính là Hàn Lập.

Vừa ngó thấy bầy Huyết Phong nhắm hướng mình bủa xuống, hắn liền cười ảm đạm.

Số lượng Huyết Phong này rõ ràng không ít, khoảng chừng ba bốn trăm con gì đó. Đối phương đã bỏ công đào luyện tới mức thành thực rồi, thật tổn khá nhiều tâm huyết, cho dù tu sĩ Kết Đan kỳ gặp phải tình trạng này chỉ sợ cũng phải kiêng kị vài phần.

Tất nhiên với hắn mà nói, căn bản không đáng nhắc tới.

Tay chân hắn chưa cần nhúc nhích, chỉ há miệng phun ra một cổ ngũ sắc hàn diễm, luồng khí cực hàn chớp động một cái, lập tức cuốn lấy toàn bộ bầy Huyết Phong vào trong.

Chỉ thấy ngũ sắc hàn quang lưu chuyển trong chốc lát, cả đàn Huyết Phong nháy mắt hóa thành một khối băng cực lớn, rồi treo lơ lửng giữa không trung không động đậy chút nào.

Thạch Luân thấy tình hình như vậy tỏ ra kinh sợ, liền đan hai tay lại, giờ ra một cổ kính màu xanh.

Chỉ thấy mặt kính chợt lóe hào quang, lập tức phun ra một luồng thanh quang trải

dài, tốc độ cực kỳ chớp nhoáng, mà khoảng cách so với Hàn Lập lại gần trong gang tấc.

Đuôi mắt Hàn Lập hơi nhúu lại, căn bản không cần tránh né gì, bỗng nhiên trước người hiện lên một tầng sắc xám, điện quang lập lòe.

Luồng thanh quang đánh thẳng lên quần áo sáng, liền như trâu đất xuống biển mà không thấy chút bóng dáng nào bên trong quần áo sáng cả.

Bản thân tên Thạch Luân quá mức giật mình, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Khuôn mặt Hàn Lập không chút cảm tình liền nhẹ nhàng trở ngón tay về phía đối diện, một tia thanh quang chớp động bắn nhanh ra, rồi im hơi lặng tiếng biến mất dạng.

Ngay sau đó, tên Thạch Luân cảm thấy trước mắt thanh quang lóe lên, ánh mắt chợt lạnh đi, liền bị tia thanh quang đột ngột xuyên thủng ngay đỉnh đầu, thân thể trở nên cứng đờ rồi không nghe thấy gì nữa.

Lúc đó tia thanh quang không hề dừng lại, tiếp tục bay nhanh xung quanh xác Thạch Luân rồi trực tiếp cắt gọn thành bảy tám mảnh.

Tàn thi tóe ra một màn mưa máu rơi xuống đất, kể cả nguyên thần núp trong cơ thể trong nháy mắt cũng bị tiêu diệt.

“A...”

Trung niên nam tử vừa mới thoát chết trong gang tấc đứng gần đó thấy vậy, kinh hãi thất thanh la lên.

Hai gã tu sĩ đang giằng co với Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử đương nhiên thấy trọn một màn Thạch Luân bị chém giết thế nào, nên sắc mặt hai tên đó đại biến, tứ chi lạnh cóng đều lộ ra vẻ hoảng sợ tựa như nhìn thấy quỷ vậy.

Lúc đó Hàn Lập vừa dừng tay, ánh mắt lạnh như băng đảo qua hai người bọn chúng.

Hai gã đồng bọn của Thạch Luân phát lạnh khắp người, cơ hồ cùng lúc buông đối thủ ra. Một tên đột nhiên thả ra khẩu phi đao, rồi hóa thành đạo bạch quang mà ngược khí bỏ chạy ra xa. Tên còn lại móc ra hắc sắc phù lục vỗ nhanh lên người, lập tức một đoàn hắc khí phún ra bao phủ hết toàn bộ thân hình vào trong, rồi cũng cuống cuồn nhắm một

hướng khác mà chạy trốn chết.

Hai người Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử thì một người không thể bay lên không trung, còn tên kia căn bản không có linh khí phi hành, chỉ có thể đứng tại chỗ mà giương mắt nhìn đối thủ phi độm ra xa, nên bực tức đứng đó chửi ầm lên.

Đúng lúc này Hàn Lập thần nhiên phát ra câu nói :

“Đã tới đây rồi lại còn muốn bỏ đi sao !”

Lời vừa dứt, trên người Hàn Lập vang lên tiếng sấm, hai đạo kim sắc lôi quang bắn ra liên đuổi theo sau lưng bóng dáng hai gã tu sĩ đang chạy trốn.

Hai tiếng “Oanh” “Oanh” vang lên, hai gã tu sĩ ngay hướng kim sắc lôi quang kích phát lập tức hóa thành tro tàn mà không kịp kêu rên tiếng nào.

Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử đang đứng đó nhất thời ngẩn người ra như phỗng.

Một lát sau tên mỹ nam tử kia mới hừ một tiếng rồi nói :

“Khí Linh Tử, bản thân ngươi là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, Hàn huynh cũng là Trúc Cơ tu sĩ, nhưng tại sao thần thông ngươi lại kém quá xa vậy. Ngươi đánh một lúc lâu cũng không thu thập được đối thủ, thế nhưng Hàn huynh chỉ cần phất tay liền tiêu diệt gọn. Ta không hiểu là ngươi quá yếu hay do Hàn huynh quá lợi hại đây nữa !”.

Tên Khí Linh Tử vốn còn đang hoảng sợ vừa nghe qua lời này liền hoàn toàn tỉnh táo, lúc này buồn bực trong lòng đều tuôn ra :

“Đại Thiếu à, ngươi cũng là một gã Luyện thể sĩ trung giai, nếu nói thực lực thì không hề thua tu sĩ Trúc Cơ kỳ, vậy tại sao cũng không tóm được tên nào chứ ? Hơn nữa, trong tay ta hiện giờ chỉ còn có mỗi thanh hắc mộc kiếm này, nguyên bản có rất nhiều pháp quyết chưa thể thi triển ra được”.

“Hừ, dù sao đi nữa xem ra ngươi cũng không bằng cả một ngón tay của Hàn huynh, ta thật may mắn khi trước đây chưa bị ngươi mị hoặc gia nhập vô Vụ Hải Quan gì đó, nếu không thì bản Đại thiếu gia đã bị thiệt thòi lớn rồi” Hai tay Hải Đại Thiếu chọt lóe kim quang, đôi bao tay kim sắc nhất thời biến mất, thay vào đó nhẹ nhàng phe phẩy một cây quạt, bộ dáng rung đùi đắc ý tựa như tình hình xảy ra nằm trong dự tính của hắn vậy.

Khí Linh Tử bị Hải Đại Thiểu nói vậy lập tức gương mặt ửng đỏ, nhất thời chưa tìm ra lời nào chống chế, cũng chỉ có thể làm như không nghe thấy gì rồi hừ vài tiếng cho xong chuyện.

Còn Hải Đại Thiểu lần này dễ dàng tranh luận chiếm thượng phong, nên tự nhiên cảm thấy mãn ý nên không nói thêm gì nữa.

Lúc đó Hàn Lập cũng từ trên không trung chậm chậm hạ xuống.

“Tại hạ Bạch Hóa Cập xin hỏi đại danh của ba vị đạo hữu ? Đa tạ đại ân chư vị đã cứu mạng ! Nếu không thì tính mệnh phụ tử chúng ta thật khó giữ được” Lúc này Trung niên nam tử mang theo tiểu đồng đi tới, lộ vẻ vô cùng cảm kích liền hướng ba người thi lễ.

Nhưng rõ ràng khi ánh mắt hắn vừa nhìn qua Hàn Lập, liền cảm giác mất tự chủ hết sức kính sợ.

Cũng do vừa rồi Hàn Lập đã phô diễn ra một thân thần thông quá kinh người, chỉ cần trong tích tắc lập tức diệt sát ba gã tu sĩ đồng giai, dường như căn bản vẫn chưa phải động tới thân thủ chân chính vậy.

Thực lực chân chính có lẽ cũng không kém hơn Kết Đan kỳ tu sĩ bao nhiêu.

Hiển nhiên đây là lần đầu tiên hai tên Hải Đại Thiểu và Khí Linh Tử này được một vị tu sĩ đồng giai cung kính đối đãi như thế.

Nên vừa nghe thế, hai tên này ngông nghênh thốt lên : “Việc nhỏ thôi mà”

Thần sắc bọn chúng đều lộ vẻ đắc ý, hoan hỷ nhận lời cảm tạ của Trung niên nam tử kia, đồng thời cũng đem danh xưng bản thân cùng Hàn Lập nói ra hết.

Hàn Lập thần nhiên nhìn hai người liếc mắt một cái, rồi xoay chuyển ánh mắt nhìn thật kỹ nữ đồng Bạch Quả Nhi kia.

Nữ đồng có chút thẹn thùng đứng nép phía sau phụ thân mình, lúc này cũng giương ánh mắt tò mò đánh giá ba người Hàn Lập.

Vừa lúc ánh mắt nàng chạm phải cái nhìn của Hàn Lập, liền có chút sợ hãi hơi giấu

thân mình ra sau, rồi trốn hoàn toàn sau lưng Trung niên nam tử.

“Ồ, dường như lệnh ái có chút bất ổn” Nhìn một lát Hàn Lập lên tiếng, nhưng trên mặt thoáng hiện ra một tia kinh ngạc.

“A, Hàn huynh có thể nhìn ra được hàn độc bị nhiễm trong cơ thể của tiểu nữ à !” Trung niên nam tử nghe qua lời đó, lập tức cũng lộ ra vẻ giật mình.

“Chà, khí băng hàn đã muốn xâm nhập vào đan điền cùng kinh mạch bên trong rồi, nếu không tìm cách chữa trị, cao lắm lệnh ái chỉ sống được ba năm nữa thôi. Bất quá, dường như không phải thuộc loại băng hàn chi độc thông thường, muốn chữa khỏi thật đúng là hơi phiền phức” Lam mang chớp lóá trong chỗ sâu thẳm cặp mắt Hàn Lập, mấy câu này làm cho Trung niên nam tử chấn động thân hình.

“Cái gì, đạo hữu bảo loại hàn độc này có thể chữa khỏi được à ?” Bạch Hóa Cập không tin nổi vào hai tai mình, thanh âm có chút phát run mà liên tục hỏi lại.

Hàn Lập mỉm cười, đang tính trả lời nhưng đột nhiên như có mây lên, tiếp theo ngẩng đầu lên nhắm phía chân trời xa xa tựa như phát hiện ra chuyện gì thì phải”.

Những người khác thấy tình hình như vậy đều ngăn người ra, không cường lại được cũng đều nhìn theo, nhưng rõ ràng trên không trung xa xa vẫn trống trải chẳng có chút điểm dị thường nào.

“Hàn huynh, người ...” Hải Đại Thiếu khép cây quạt lại, không nhin được nên mở miệng tính hỏi.

Đúng ngay lúc này, ở phía chân trời lóe lên luồng bạch quang, rồi chợt hiện ra đạo bạch hồng phá không bắn tới chỗ bọn họ.

“A, là ngoại tổ mẫu !”

Nữ đồng vừa thấy đạo bạch hồng xa xa liền vỗ tay mừng rỡ, Trung niên nam tử cũng lộ ra vẻ vui mừng.

“À, là tu sĩ Kết Đan kỳ ? Chẳng lẽ chính là Nhạc Hoa Tiên Tử mà bọn họ nhắc tới”

Hàn Lập gật đầu, thần sắc trên mặt vẫn bình thường, chưa lộ ra chút khác thường

nào cả.

Một lát sau, đạo bạch hồng đã bay đến không trung trên đầu mọi người, độn quang chợt tắt liền hiện ra một thiếu phụ quần trắng, chừng hơn ba mươi tuổi, tú lệ đoan trang.

“Quả nhi, các người không bị gì chứ” Thiếu phụ vừa hiện thân ra, mặt mày vốn đang lo lắng nhưng khi thấy rõ nữ đồng cùng Trung niên nam tử đó, liền hỏi một hơi.

“Nhạc mẫu đại nhân, tiểu tể vẫn bình yên vô sự. Lão nhân gia người làm thế nào biết được nơi này mà đến đây vậy, chẳng lẽ đoán biết được phụ tử tiểu tể gặp nguy hiểm gì sao” Bạch Hóa Cập lập tức bước lên phía trước hướng trên không trung thi lễ, đồng thời cũng có chút nghi hoặc hỏi ra.

“Không có chuyện gì là tốt rồi ! Ta có nghe một hảo hữu ở Phường thị cho biết, các người đang theo Nam Sơn Tam Ác đi ra ngoài. Bọn chúng chính là hạng người xấu xa ai cũng biết đến, ta lo lắng quá nên lập tức chạy tới đây. Ba tên này là Nam Sơn Tam Ác à ?” Thiếu phụ vừa trả lời ngắn gọn mấy câu với Trung niên nam tử, sau đó ánh mắt chợt lóe hàn quang đảo qua đám ba người Hàn Lập, nhất thời một cỗ linh áp trực tiếp ép xuống ba người.

Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử cả kinh, nhất thời lui lại liên tiếp mấy bước, xem ra không thể ngăn cản nổi linh áp này, thậm chí có vẻ như sắp phải quy xuống đất.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không nói lời nào đột nhiên vung tay lên không, lập tức một cỗ vô hình cự lực âm ỉ tuôn ra.

“Phanh...” một tiếng ngân vang, linh áp thật lớn từ không trung phóng xuống trong nháy mắt bị đánh tan tành.

“Chật, cái người không phải là Nam Sơn Tam Ác !” Thiếu phụ thoáng rung mình, liền cẩn thận xem lại bộ dáng của ba người Hàn Lập, trên ngọc dung hiện lên vẻ bất ngờ.

“Nhạc mẫu đại nhân, chậm đã ! Ba vị đạo hữu này không phải là Nam Sơn Tam Ác, bọn đó đã bị đánh chết rồi, chính ba vị này đã ra tay cứu giúp tiểu tể cùng Quả nhi đấy. Hơn nữa dường như vị Hàn đạo hữu đây có biện pháp giải trừ được hàn độc trong cơ thể Quả nhi nữa” Trung niên nam tử thấy tình hình như vậy vội vàng hô lớn.

“Cái gì, bọn họ thật có biện pháp chữa khỏi bệnh của Quả nhi à !” Nghe được hai câu đầu của Bạch Hóa Cập, trên mặt sắc lạnh của thiếu phụ đã có chút hòa hoãn trở lại, nay vừa nghe thêm câu cuối thần sắc lập tức đại biến, trên mặt tràn đầy vẻ mừng rỡ.

“Nãy giờ tiểu tể còn chưa kịp hỏi chi tiết vị Hàn huynh đây, thì Nhạc mẫu đại nhân đã tới rồi” Trung niên nam tử cười khỏ một tiếng, cùng lúc dùng ánh mắt ra hiệu cho thiếu phụ ý bảo hãy hỏi Hàn Lập một chút.

Chương 1781: Thiên Nguyên Thánh Hoàng

“Vị này chính là Hàn đạo hữu?” Thiếu phụ cẩn thận liếc mắt đánh giá Hàn Lập một cái, trong mắt loé lên một tia nghi ngờ.

Vừa rồi Hàn Lập chỉ thoáng cái đã xua tan linh áp của nàng phóng ra, việc này làm cho nàng vô cùng chú ý, hiện giờ lại nghe thấy người này có thể chữa khỏi bệnh cho nữ đồng, khiến cho trong lòng nàng không khỏi rung mình.

Nàng rõ ràng cảm ứng được đối phương chỉ là một gã Trúc Cơ Kỳ tu sĩ, nhưng từ trên người đối phương nàng lại cảm thấy một cỗ uy áp không nói lên lời mơ hồ tán phát ra. Khiến cho thiếu phụ có cảm giác chỉ cần đối phương vừa ra tay một cái, thì chỉ một kích có thể diệt sát mình.

“Như thế nào lại có cảm giác này?”

Nữ tử kêu thầm một tiếng, trong cơ thể pháp lực khẽ lưu chuyển một vòng, rồi lại dùng thần niệm hướng Hàn Lập cẩn thận quét tới.

Nhưng lúc này, loại uy áp trên thân Hàn Lập, lại biến mất hoàn toàn, giống như nó chưa bao giờ xuất hiện qua.

Thiếu phụ tâm niệm khẽ xoay chuyển nhanh hơn mấy phần, trong lòng càng ngày càng nghi ngờ, nhưng vì nữ đồng tên là Ngân Hạnh Nhi kia, nên nàng vẫn hướng ba người Hàn Lập tươi cười nói :

“Thiếp thân Nhạc Hoa, đa tạ ba vị đạo hữu ra tay trợ giúp tiểu tể (con rể) cùng Quá Nhi ! Nếu không chê, mời ba vị đạo hữu tới động phủ nhỏ hẹp của ta nghỉ ngơi một chút, Nhạc Hoa nhất định phải cảm tạ đại ân cứu mạng của ba vị đạo hữu.”

“Cái này ...!”

Đối diện một gã Kết Đan tu sĩ, ngay cả Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử là kẻ lớn gan, nhưng trong lòng cũng không khỏi có chút lo lắng, nhin không được liền dùng ánh

mắt liếc nhìn Hàn Lập rò xét.

Mà Hàn Lập cũng không biết nghĩ tới cái gì, ánh mắt lại đảo qua trên người nữ đồng tên là Quá Nhi kia, sau đó bất động thanh sắc gật đầu nói :

“Nếu Nhạc đạo hữu đã có ý mời, vậy thì ba người Hàn mỗ liền quấy rầy một phen.”

“Đâu có, đạo hữu có thể quang lâm tới nơi ẩn cư chật hẹp của thiếp thân, chính là điều may mắn của Nhạc Hoa rồi!” Thiếu phụ vừa nghe thấy Hàn Lập lấy ngang hàng thân phận để xưng hô đối với mình, có chút ngẩn ra, nhưng lại không có hiện ra một chút tức giận nào, ngược lại có vài phần vui mừng.

Hiển nhiên vị Nhạc Hoa tiên tử này mờ hồ đoán ra được cái gì đó.

Bên cạnh trung niên nam tử miệng khẽ há ra, nhìn về phía Hàn Lập với ánh mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

Người khác thì không biết, nhưng hẳn rất rõ tính cách của vị nhạc mẫu đại nhân này là người tâm cao khí ngạo. Hiện giờ lại đối với một gã Trúc Cơ Kỳ tu sĩ khách khí như vậy, khiến cho hẳn khó có thể tin vào mắt mình.

Nhưng đối với Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử do mới lần đầu tiếp xúc với một gã kết đan tu sĩ, nên cũng không cảm giác được có cái gì không ổn, lại nghe thấy Nhạc Hoa tiên tử muốn hậu tạ bọn hắn, ngược lại cả hai đều hiện lên vẻ hớn hờ.

Ngay khi Hàn Lập định vung tay xuất ra phi xa để mọi người rời đi nơi này. Thì trên bầu trời lại mơ hồ nghe thấy những âm thanh vô cùng du dương từ phía xa xa truyền tới.

Âm thanh vô cùng vui vẻ dễ nghe, làm cho người nghe có cảm giác say lòng .

Đám người Hàn Lập cùng Nhạc Hoa tiên tử vừa nghe thấy âm thanh này, đều ngẩn ra, đồng thời đều ngẩng đầu nhìn về phía âm thanh truyền tới.

Chỉ thấy xa xa phía chân trời, có một đám mây ngũ sắc lưu động, rồi hiện ra hai hàng giáp sĩ trên người mặc hắc sắc chiến giáp đang cười trên một quái thú đầu trâu thân hổ.

Những tên giáp sĩ này khuôn mặt đều lạnh lùng. Một tay cầm giáo, một tay cầm một

cải pháp khí hình rừu, thúc dục quái thú dưới thân từ từ phi hành về phía trước.

Nhạc Hoa tiên từ sau khi dùng thần niệm đảo qua đám kỵ sĩ này, lập tức hít vào một hơi thật sâu.

Không ngờ đám kỵ sĩ này toàn bộ đều là Nguyên Anh Kỳ tu sĩ, ước chừng phải có tới hơn một trăm người.

Mà sau khi đám kỵ sĩ bay theo đội hình đi qua, tiếp theo là vài chiếc hắc sắc chiến xa ở trong đám mây ngũ sắc bay theo.

Mỗi một chiếc chiến xa này đều chế tạo vô cùng tinh xảo, phía trên chiến xa đều có ba gã giáp sĩ đồng dạng mặc hắc sắc chiến giáp đứng ở trên đó, phía trước là một con phi cầm có tướng mạo vô cùng hung dữ kéo xe bay đi.

Ngay khi ba mươi sáu chiếc chiến xa độc nhất vô nhị này bay qua, thì phía sau lại có một đội tu sĩ ăn mặc quần áo khác nhau từ từ hiện ra, trong đó già có trẻ có, có nam có nữ. Tất cả trong mắt đều ẩn tàng thần quang, khí tức bất phàm.

Đám tu sĩ này có mười tám người, nhưng tu vi đều là Luyện Hư Hậu kỳ viên mãn tu sĩ.

Mà sau khi đám tu sĩ này bay qua, thì phía sau trong đám mây truyền ra những tiếng ầm ầm, mơ hồ hiện ra một toà lầu các cao hai tầng. Mà chính xác mà nói thì đó là một chiếc thú xa khổng lồ có hình dáng giống như một toà lầu các mới đúng.

Thú xa này cao ước chừng hơn mười trượng, trông vô cùng hùng vĩ và hoa lệ, phía trước có tám con Khổng Tước màu trắng như tuyết lớn hơn mười trượng đang kéo xe bay đi.

Mà trên thú xa tại tầng một, có một đám cung trang nữ tử mặc y phục ngũ sắc trông vô cùng rực rỡ.

Mỗi một tên đều kiều diễm động lòng người, ngoài ra trên người mấy nữ tử này đều cầm một loại nhạc cụ, người thì trong lòng ôm tỳ bà, kẻ thì đánh đàn, người thì thổi sáo ...

Những âm thanh nghe động lòng người đó, chính là từ trong tay những nữ tử này

truyền ra.

Nhưng ánh mắt của Hàn Lập căn bản là không đặt trên người những nữ tử này, mà hướng nhìn về phía tầng hai của thú xa này, ở nơi này hiện giờ đang có ba người đang ngồi vây quanh một chiếc bàn ngọc màu lục.

Trên bàn chất đầy một số loại linh quả cùng với tửu thủy (rượu hoa quả), ba người lúc này đang đàm đạo với nhau cái gì đó rồi cùng nâng ly cạn chén.

Nhưng mà ánh mắt Hàn Lập lại nhanh chóng chú ý tới phía trên đỉnh của chiếc thú xa khổng lồ này, ở trên đó cắm một cái lá cờ thật lớn toả ra ngân quang.

Lá cờ này được thêu long vẽ phượng, trên đó không ngừng tán phát ra những dao động của cấm chế, mà ở giữa lá cờ lại thêu một chữ “Thánh” bằng cổ văn thật lớn.

“Thánh hoàng ! là cờ hiệu của Thiên Nguyên Thánh Hoàng ! Đây là xa giá của thánh hoàng !” Bên cạnh Nhạc Hoa Tiên tử sau khi nhìn rõ lá cờ trên đỉnh thú xa khổng lồ phía xa xa kia, lại hoảng sợ thét lên một tiếng kinh hãi.

Hàn Lập nghe xong sắc mặt hơi đổi, ánh mắt ngưng tụ nhìn kỹ, rốt cuộc thấy rõ ràng ba gã tu sĩ đang ngồi nói chuyện với nhau ở tầng hai.

Ba người này tướng mạo vô cùng kỳ lạ.

Ngồi ở giữa là một người mặc nho bào màu trắng, tướng mạo nho nhã, chỉ có điều hai tai người này lại hơi dài, trên mặt đang mang vẻ mặt tươi cười.

Bên cạnh là một lão giả, mặc trường bào màu xám, khuôn mặt hơi gầy, nhưng hai mắt mơ hồ như phóng ra bích mang.

Người cuối cùng, là một tăng nhân béo tròn bên ngoài khoác một chiếc áo cà sa màu tím, nhìn như khoảng bốn năm mươi tuổi, trông tai to mặt lớn, vẻ mặt thì hiền lành.

Mà ba người này đều là Hợp Thể Kỳ tu sĩ.

Lão giả thì không nói, cũng chỉ là Hợp Thể sơ kỳ tu sĩ có cùng giai với hắn, còn tăng nhân là một gã Hợp Thể Trung Kỳ tu sĩ.

Về phần người mặc nho bào màu trắng ngồi ở giữa, dưới linh mục của hắn, thì thấy bên ngoài thân người này được bao phủ một tầng ánh sáng màu trắng bạc. Hắn mất rất nhiều khí lực mới nhìn ra được đối phương có tu vi là Hợp Thể Hậu Kỳ đáng sợ tồn tại.

Xem ra nho sinh mặc áo bào trắng này chính là một trong Tam Hoàng, Thiên Nguyên Thánh Hoàng !

Trung niên nam tử cùng với đám người Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu đứng ở bên cạnh, sớm thấy đã trợn mắt há hốc mồm, sau lại nghe thấy xa đội phía xa xa kia chính là xa giá của Thiên Nguyên Thánh Hoàng, cho dù là người có to gan lớn mật đến đâu cũng không khỏi dâng lên một cổ run rẩy sợ hãi, nhưng nhìn vào trong mắt lại thấy một vẻ hưng phấn khó có thể nhịn được.

Đây chính là Hợp Thể Kỳ tồn tại, cả nhân tộc cũng chỉ có mấy chục người mà thôi, mà Tam Hoàng lại là một trong những Nhân tộc cao giai nhất tồn tại rồi.

Có thể chính mắt nhìn thấy hình dáng của Tam Hoàng, trong những tu sĩ ở nhân tộc cũng tuyệt đối không có bao nhiêu.

Bọn hắn ở chỗ này có thể nhìn thấy xa giá của Thánh Hoàng cũng coi như là tạo hoá không nhỏ rồi.

Tuy nhiên đúng lúc Hàn Lập đang dùng ánh mắt cẩn thận đánh giá nho sinh mặc áo bào trắng ở trên thú xa phía xa xa kia, thì vị Thiên Nguyên Thánh Hoàng này đang cùng với tầng nhân đang cười cười nói nói, đột nhiên thần sắc khê động, sau đó liền đứng dậy, bước vài bước tới phía rìa tầng hai, đồng thời trong mắt kim mang chớp động, hướng nhìn về phía Hàn Lập nói.

“Không biết vị đạo hữu nào cũng ở chỗ này, nếu cảm thấy không chê, có thể lên đây cùng uống vài ly linh tửu!”

Thanh âm của Thiên Nguyên Thánh Hoàng cũng không quá lớn, nhưng không biết làm như thế nào, mà không ngừng quanh quẩn ở trên không trung, đến khi truyền vào trong tai mọi người thì vô cùng rõ ràng.

Trừ bỏ Hàn Lập ra, vô luận là Nhạc Hoa tiên tử hay là đám người Hải Đại Thiếu, cũng không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

“Thánh hoàng tiền bối chẳng lẽ đang nói chuyện với chúng ta?” Sau một hồi lâu, Hải Đại Thiếu, nuốt một chút nước miếng, lớn mật nói một câu mang theo vẻ thiếu tự tin nói.

“Không có khả năng! Có thể được thánh hoàng tiền bối xưng hô như vậy, cũng chỉ có thể là cùng giai tu sĩ mà thôi, những người chúng ta, như thế nào có thể được!” Bạch Hoá Cập liên tục lắc đầu, bộ dáng tuyệt đối không thể tin tưởng.

“Nhưng mà phụ cận quanh đây, cũng chỉ có mấy người chúng ta mà thôi.” Khí Linh Tử hai mắt mở to, đồng dạng thì thào nói.

Cái này thật ra cũng không giả ! Mấy tên Nam Sơn Tam ác kia để tiện cho việc hạ thủ đối với cha con Bạch Hoá Cập, đã cố ý đưa bọn họ tới chỗ hẻo lánh này, trong phạm vi trăm dặm quanh đây căn bản không thấy bóng dáng của tu sĩ khác.

Những người khác không hiểu ra sao, nhưng Hàn Lập làm sao lại không hiểu vị Thiên Nguyên Thành Hoàng này chính là hướng về phía mình mà nói, lúc này sau khi hẳn khẽ nhíu mày một cái, liền quay đầu hướng về mấy người Hải Đại Thiếu rồi thản nhiên nói :

“Hải đạo hữu, hai người các người trước tiên hãy đến động phủ của hoa đạo hữu nghỉ tạm một chút đi. Ta đi lên phía trước gặp vị Thiên Nguyên Thánh Hoàng này trong chốc lát, sau này ta tự có biện pháp tìm được các người.

Nghe xong Hàn Lập nói như vậy. Đám người Hải Đại Thiếu, Khí Linh Tử cùng với Nguyệt Hoa Tiên Tử và trung niên nam tử đều trợn mắt há hốc mồm.

“Hàn huynh, ...người nói ... cái ...cái gì ?” Hải Đại Thiếu lắp bắp nói một cách không rõ ràng.

Nhưng Hàn Lập lại lắc đầu, cũng không nói thêm cái gì nữa, mà bên ngoài thân thanh quang chợt loé, thoáng chốc hoá thành một đạo thanh hồng, hướng thẳng tới xa giá bay đi, chỉ sau mấy cái chớp động, đã đột xuất ra xa hơn nghìn trượng.

Tại chỗ, chỉ để lại đám người đang trợn mắt há hốc mồm, chỉ có nữ đồng Ngân Hạnh Nhi kia, hai mắt đang mở to nhìn những người khác, tựa hồ có chút minh bạch, trên mặt ửng hồng bộ dạng có chút ngây thơ vô cùng đáng yêu.

“Nguyên lai Hàn đạo hữu lại là một vị tiền bối Hợp Thể Kỳ, ta sớm đã đoán được. Trừ bỏ Hợp Thể tu sĩ ra, những người khác làm sao có thể có biện pháp chữa được bệnh hàn độc trong cơ thể Quá Nhi cơ chứ!” Thiếu phụ theo bản năng tự nói vài câu, trên khuôn mặt thoáng chốc hiện nên vẻ vô cùng mừng rỡ.

“Hải đạo hữu, chẳng lẽ hai người các người cũng là ...” Bạch Hoá Cập nhìn chăm chú vào Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử đứng ở bên cạnh, có chút lắp bắp như muốn nói cái gì.

“Không, không phải, hai người chúng ta chính là hàng thật giá thật bình thường tu sĩ, tu vi của ta chỉ có Trúc Cơ Kỳ, không giả chút nào. Chúng ta cùng Hàn huynh ... không ...phải là Hàn lão tiền bối, cũng chỉ là trên đường quen biết, tuyệt đối không biết lão nhân gia chính là Hợp Thể tu sĩ?” Khí Linh Tử giật mình một cái rồi hồi phục lại thần trí, rồi vội vàng lắc đầu liên tục trả lời.

“Ta ...Chúng ta vậy mà lại cùng một vị Hợp Thể tu sĩ đồng hành trong mấy tháng, lại còn cùng nhau uống trà, cùng nhau uống rượu ...lại còn xưng hô ngang hàng... Khí Linh Tử, ta không có nằm mơ đấy chứ!” Hải Đại Thiếu thì lại giống như mộng du hốt hoảng nói.

Đồng thời trong lúc đó, Hàn Lập biến thành thanh hồng, cũng đã bay tới gần xa giá.

Những tên giáp sĩ, lúc vừa rồi cũng đã nghe thấy Thiên Nguyên Thánh Hoàng nói, tự nhiên cũng không có tiến lên ngăn cản Hàn Lập.

Hàn Lập sau khi đột quang thu lại, liền xuất hiện ở trong tầng thứ hai của thú xa không lồ, rồi chấp tay hướng về ba gã Hợp Thể Kỳ bên trong mỉm cười nói :

“Tại hạ Hàn Lập, ra mắt ba vị đạo hữu.”

“Ồ, Hàn Lập, chẳng lẽ chính là vị Hàn đạo hữu gần đây ở trong Thiên Nguyên Cảnh ta vừa mới tiến giai! Lão phu Hoàng Đăng ra mắt đạo hữu.” Lão giả khô gầy vừa nghe thấy như vậy, thần sắc khẽ động, đáp lễ trả lại.

“Ha ha !!! Hàn mỗ quả thật vừa mới tiến giai được có vài năm!” Hàn Lập khoe miệng khẽ nhếch lên, cười khẽ trả lời.

Rất cảm ơn bác giang_04 đã nhiệt tình giúp đỡ.

Chương 1782: Từu Hoàng

“Hoá ra đạo hữu chính là vị Hàn Lập mà mấy năm trước vừa mới tiến giai, thật là thất kính! Tiếc là lúc trước đạo hữu lại cự tuyệt lời mời của Thánh Thành, nếu không bốn hoàng có thể sớm đã cùng Hàn đạo hữu thoải mái nâng cốc uống vài chén với nhau rồi.” Thiên Nguyên Thánh Hoàng quan sát trên dưới Hàn Lập vài lần, rồi cười cười nói.

“Thánh hoàng nói như vậy thì hơi quá. Nghe nói Hàn đạo hữu chỉ mất có mấy trăm năm thời gian, liền từ một gã Hoá Thần tu sĩ tiến giai tới cảnh giới trước mắt. Tốc độ như vậy quả thật là đáng sợ. Không thể nói từ trước đến nay chưa từng có ai, nhưng như vậy cũng đủ làm cho ta xấu hổ!” Tên tăng nhân béo tròn lúc này cũng hướng Hàn Lập mở miệng tiếp lời, đồng dạng đối với Hàn Lập vô cùng hứng thú.

“Đại sư quá khen rồi. Hàn mỗi tư chất bình thường, nếu không phải là trong Man Hoang Thế giới bản thân gặp mấy lần cơ duyên, thì làm sao lại có thể tiến giai nhanh như vậy được.” Hàn Lập biểu hiện vô cùng khách khí nói.

“Thiên Thiên đại sư, có cái gì muốn nói, thì trước tiên hãy để cho ta kính Hàn đạo hữu một ly linh tửu đã rồi hãy nói sau. Bốn hoàng cũng không có ham mê cái gì khác, chỉ là đối với vật trong chén này là vô cùng yêu thích. Nếu không phải danh hiệu Thánh Hoang này là qua nhiều thế hệ tổ tiên truyền thừa xuống, thì bốn hoàng muốn chờ thành một vị ‘Từu Hoàng’. ha ha ‘từu hoàng’ mới là tâm ý mà bốn hoàng muốn hướng tới.” Nho sinh mặc áo bào trắng cười nhẹ một tiếng nói, rồi nhắc tay cầm một chiếc chén ngọc màu lục ở phía trên chiếc bàn ngọc cùng với một chiếc bầu rượu màu đỏ đậm cầm vào trong tay.

Sau đó vị Thiên Nguyên Thánh Hoàng này cổ tay khê nhắc lên, tiếp theo từ trong bầu rượu đổ ra một ly linh tửu vô cùng nồng đậm, rượu này nhìn như trong suốt, có màu đỏ như trứng gà, nhìn giống như một loại hổ phách. Rồi tự mình đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập không dám thất lễ, trong miệng nói một tiếng cảm ơn, rồi đem chén rượu tiếp lấy, trong nháy mắt hẩn dùng thần niệm khê đảo qua chén rượu một vòng, biết rằng rượu này không có vấn đề gì, ngược lại không biết rượu này được ủ bằng vật gì mà tạo

thành, mà có thể tàn ra hương khí làm say lòng người, hơn nữa ở trong đó còn ẩn chứa một cỗ linh khí kinh người, tuyệt không thua một loại linh dược làm tăng tiến tu vi.

Hàn Lập khẽ nhắc tay lên, liền đem rượu có trong chén chậm rãi uống một hơi cạn sạch.

“Quả nhiên là hảo tửu, theo Hàn mỗ biết đến trong các loại linh tửu, thì rượu này có thể là một trong ba loại đứng đầu.” Hàn Lập sau khi uống xong, trên mặt có một tầng hoàng sắc linh quang chợt loé qua, có chút động rung nói.

“Một trong ba loại đứng đầu? Nói như vậy, Hàn đạo hữu còn biết một loại linh tửu có thể so với loại ‘Hổ Phách Linh Tửu’ này!” Thiên Nguyên Thánh Hoàng vừa nghe thấy lời này, có chút ngẩn ra, tiếp theo mừng rỡ hỏi.

Hàn Lập mỉm cười, định tiếp tục trả lời. Thì lão giả tên kêu là Hoàng Đăng lại khẽ cười nói :

“Thánh hoàng, trước tiên chúng ta hãy ngồi xuống vừa ăn vừa uống rượu đã, rồi sau đó tiếp tục nói chuyện. Chứ để cho Hàn huynh đứng nói chuyện như vậy, quả là có chút thất lễ.”

“Đúng vậy!!! Do bốn hoàng nhìn thấy Hàn đạo hữu nên vô cùng cao hứng. Nhân tộc chúng ra đã gần ngàn năm nay cũng chưa có Hợp Thể Kỳ tu sĩ mới nào tiến giai.” Thiên Nguyên Thánh Hoàng vỗ vỗ đầu, vội vàng mời Hàn Lập cùng nhập tiệc, còn bản thân mình cũng về tới vị trí của mình ngồi xuống.

Từ khi tiếp xúc tới giờ, vị Thiên Nguyên Thánh Hoàng gây cho Hàn Lập ấn tượng quá thật không tồi.

Mặc dù mang danh hiệu là Thánh Hoàng, nhưng thái độ làm người tựa hồ như vô cùng hào sảng, không mang một chút cổ hủ nào của nho gia.

Tuy nhiên với tu vi cảnh giới hiện giờ của hắn. Tự nhiên không có khả năng chỉ dựa vào một vài ấn tượng ngắn ngủi mà có thể phán đoán được đối phương là người như thế nào.

Hàn lập lúc này trong miệng nói một câu khiêm nhường, rồi ngồi xuống đối diện với

Thiên Nguyên Thánh Hoàng.

“Hàn đạo hữu, hiện giờ có thể nói, người biết loại linh tửu nào có thể so sánh với ‘hồ phách linh tửu’ của ta. Đạo hữu không biết đã tự mình nhấp qua chưa.” Vị Thiên Nguyên Thánh Hoàng này giống như là một người rất mê rượu, ngay khi Hàn Lập vừa ngồi xuống liền khẩn cấp hỏi.

“Hồ phách linh tửu của Thánh Hoàng cũng là một loại linh tửu hiếm thấy ở trong linh giới cũng là một loại quý hiếm. Tuy nhiên tại hạ ở trong man hoang tại một cái ngoại tộc, đã may mắn từng nhấp qua một loại ‘Cửu Hương Linh Tửu’ vô luận là tửu hương hay là bản thân hiệu dụng của nó, cũng không kém hơn ‘Hồ phách linh tửu’ chút nào” Hàn lập sau khi suy đoán rồi cẩn thận trả lời.

“Linh tửu của dị tộc nhân? Cửu hương linh tửu, không biết đạo hữu có tiện thể lấy được một bầu mang về không?” Thiên Nguyên Thánh Hoàng có chút mong chờ hỏi.

“Thiên Thiên tăng nhân cùng Hoàng Đăng, cũng đều cảm thấy hứng thú nhìn về phía Hàn Lập.

“Loại Cửu hương linh tửu kia cũng là một loại mật tửu ở trong ngoại tộc nhân do một gã Hợp Thể Kỳ tồn tại nhường chế. Lúc đó Hàn mỗ vẫn còn chưa tiến giai tới cảnh giới bây giờ, làm sao có tư cách mà đòi hỏi rượu này, có thể may mắn uống được một ly, đã tính là người hữu duyên rồi.” Hàn Lập nở một nụ cười khổ nói.

“Cái này cũng phải. Hồ phách linh tửu của ta, bình thường đối với bản thân ta cũng coi là vật trân quý, cũng không dễ dàng lấy ra để đãi khách.” Thiên Nguyên Thánh Hoàng không che dấu vẻ thất vọng, cũng chỉ thở dài nói.

“Ha ha, thánh hoàng cũng không cần quá mức đáng tiếc, mặc dù trong tay tại hạ không có cửu hương linh tửu, nhưng chỉ cần qua một thời gian ngắn nữa, lại có thể đạt được một loại linh tửu khác, đến lúc đó sẽ mời thánh hoàng thưởng thức một phen.” Hàn Lập đột nhiên lộ ra một nụ cười thần bí nói.

“A!!! cái gì linh tửu. Chẳng lẽ trên cả hồ phách linh tửu của thánh hoàng cùng với cửu hương linh tửu kia.” Thiên Nguyên Thánh Hoàng còn chưa kịp hỏi tiếp, thì khô gày lão giả không nhịn được xen vào hỏi.

Hiển nhiên vị này cũng là một người đam mê rượu.

Cái này cũng khó trách, đối với người tu đạo hàng năm đều ngồi đả tọa tu luyện, nên đối với ngoại vật bình thường căn bản không xem trọng, nam tính tu sĩ trừ bỏ một vài người thích uống linh trà ra, thì đa phần đều là người thích uống linh tửu.

“Hàn mỗ ở man hoang du lịch, may mắn lấy được phương pháp nhượng chế ‘Hồng La Tiên Tửu’ và hồng la tiên quả, mặc dù còn có một vài loại tài liệu phụ trợ phối chế còn thiếu, nhưng chỉ cần một chút thời gian, hẳn là không thành vấn đề.” Hàn Lập mỉm cười rồi hướng mấy người nói.

“Hồng la tiên tửu! Nghe nói loại tiên tửu này chỉ có ở chân tiên giới mới có loại rượu này.” Thiên Nguyên Thánh Hoàng nghe xong Hàn Lập nói như thế, vốn mặt có chút ngần ngại, tiếp theo thần tình hiện lên vẻ giật mình.

Về phần lão giả cùng với tăng nhân hiển nhiên cũng đã từng nghe qua loại linh tửu của tiên giới này, ánh mắt nhìn Hàn Lập cũng có chút đăm đăm.

“Đây chính là linh tửu của tiên giới a. Linh giới làm thế nào mà có thể nhượng chế ra được! Hàn đạo hữu chẳng lẽ là đang nói đùa, Hồng La Quả kia chính là vật chỉ có ở tiên giới, làm sao có thể xuất hiện ở đây. Hơn nữa nghe nói, để bồi dưỡng Hồng la quả đến khi ủ được rượu thì thời gian phải tính theo vài vạn năm mới được, cho dù là ở chân tiên giới cũng bồi dưỡng không được. Hàn đạo hữu không có nhận lầm đấy chứ.” Thiên Thiên tăng nhân lại hoảng sợ trực tiếp hỏi.

“Đối với mấy cái linh quả này có thể ủ ra được hồng la tiên tửu, là do thời điểm tại hạ ở trong man hoang du lịch, có cơ duyên xảo hợp mới phát hiện. Về phần vì sao nó xuất hiện ở linh giới này, thì chỉ có trời mới biết. Không dám dấu tại hạ lấy được hồng la quả không phải là giả, đối với một chút điểm đó Hàn mỗ vẫn có chút tự tin.” Hàn Lập có chút tự tin nói.

“Hảo, hảo . Nếu đạo hữu có thể thật sự ủ ra hồng la tiên tửu. Người khác thì mặc kệ, nhưng nhất định phải lưu lại cho bốn hoàng hai ba bình . Đúng rồi, những tài liệu mà còn khuyết thiếu để ủ rượu này, bốn hoàng cũng sẽ không lấy không tiên tửu của người, chúng ta ba người sẽ giúp người thu thập” Thiên Nguyên Thánh Hoàng trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn, ngay sau khi nói hai từ ‘hảo’ xong, liền vội vàng nói như vậy.

“Thánh hoàng sao lại lấy cơ hội của người phúc ta. Rõ ràng là người muốn thưởng thức loại mỹ tửu này của tiên giới, nhưng lại làm cho hai người chúng ta hỗ trợ thu thập tài liệu là sao.” Tăng nhân lộ ra vẻ mặt ủ ê nói.

“Ha ha, lời này của người không thành thật rồi, bốn hoàng không tin sau khi tiên tửu được nhường chế ra, người lại không đến thưởng thức một ngụm. Bực này mỹ tửu được lưu truyền trong tiên giới, nếu thật sự có thể nhấm nháp một phần, có thể xem như là thiên đại tạo hoá.” Thiên Nguyên Thánh Hoàng lại cười híp mắt trả lời.

“Điều này cũng đúng, Bần tăng mặc dù bình thường cũng không mê rượu, nhưng loại này tiên giới linh tửu lại là một chuyện khác, nhất định phải uống một ngụm.” tăng nhân sau khi suy nghĩ, lại vô cùng thành thật trả lời.

Khô gày lão giả thì ở một bên cười mà không nói.

“Nếu mà được ba vị đạo hữu khăng khải ra tay hỗ trợ, lại được tại hạ vận dụng một chút bí thuật, thì có nhiều khả năng trong lúc diễn ra vạn bảo đại hội, liền có thể đem rượu này nhường chế ra.” Hàn lập vừa nghe xong lời này, trong lòng khẽ động nói.

“Như vậy thì tốt quá rồi. Nói vậy thì rượu này khi xuất hiện có thể làm náo động đại hội lần này. Hắc hắc, theo ta được biết, tên Phách Hoàng kia đối với mỹ tửu cũng vô cùng yêu thích, một chút cũng không thua bốn hoàng. Còn mấy tên gia hỏa trong Thất Yêu Vương cũng là hạng người nghiện rượu nặng. Đạo hữu hãy mang danh sách tài liệu cần thiết cầm đến đây đi. Vì sự kiện lần này, bốn hoàng đã đem một số đồ vật từ trong thánh hoàng bảo khố mang tới đây.” Thiên Nguyên Thánh Hoàng cũng vô cùng thẳng thắn. Trực tiếp đưa tay ra, muốn hỏi lấy ngọc giản có chứa tài liệu cần thiết của Hàn Lập.

Hàn Lập cũng không khách khí, một tay khẽ xoay chuyển, lấy ra một khối ngọc giản còn trống, hai tay linh quang chớp động phóng tới ngọc giản ở trong lòng bàn tay, liền đem một vài thông tin khắc ấn vào trong đó, rồi lập tức đưa cho đối phương.

Thiên Nguyên Thánh Hoàng đưa một tay nhận lấy, rồi dùng thần niệm đảo qua ngọc giản nằm trong tay, sau đó gật gật đầu rồi thu ngọc giản lại, tiếp theo hướng Hàn Lập nói :

“Qua hai ba ngày nữa, hẳn là có thể đem những thứ này thu thập hết cho đạo hữu. Hàn huynh là tự mình đến chỗ ta để lấy, hay là ta phái người đem những thứ này đưa cho

đạo hữu.”

“Phải người đưa tới thì không cần. Ta vẫn còn chưa xác định được nơi nghỉ tạm cố định nào. Như vậy đi, ba ngày sau ta lại tới chỗ đạo hữu một chuyến.” Hàn Lập sau một phen cân nhắc, rồi trả lời.

“Như vậy cũng tốt !!! Ta nghe nói Ly Hoả Giao Vương cùng với Hắc Phượng Yêu Vương cũng đều đã tới trước Cửu Tiên Sơn rồi. Đến lúc đó bốn hoàng sẽ dẫn Hàn huynh tới giới thiệu làm quen.” Thiên Nguyên Thánh Hoàng hoàn toàn đồng ý rồi tiếp tục nói.

“Hắc Phượng Vương” Hàn lập vừa nghe tên này thần sắc hơi khê biến đổi.

“Như thế nào, chẳng lẽ Hàn huynh có quan hệ với Hắc Phượng đạo hữu.” Thiên Nguyên Thánh Hoàng có chút ngạc nhiên hỏi.

“Hàn mỗ cũng không có quan hệ gì tới Hắc Phượng Vương. Chỉ là trước kia cùng với Hắc Phượng Tộc nhân có chút quan hệ mà thôi.” Hàn Lập lắc đầu, nhẹ nhàng nói.

“Yêu tộc thất đại yêu vương tu vi thấp nhất cũng là Hợp Thể Trung Kỳ trở lên, hơn nữa một nửa trong số đó đều có thân thể vô cùng mạnh mẽ. Ngoài ra mỗi người đều có một vài loại thiên phú thần thông. Hàn huynh nếu mà không muốn giao hảo, thì tốt nhất cũng không nên dễ dàng đắc tội. Nếu không bản thân cũng sẽ gặp phải đại phiền toái.” Cũng không biết Thiên Nguyên Thánh Hoàng có tin lời Hàn Lập vừa nói hay không, nhưng cũng có chút chân thành báo cho Hàn Lập biết.

“Đa tạ thánh hoàng chỉ điểm. Tại hạ như thế nào lại vô cớ đi trêu chọc thất đại yêu vương. Hàn mỗ còn muốn nhiều thêm vài năm tiêu dao.” Hàn Lập nở nụ cười, cười nói.

“Nếu không có việc gì là tốt rồi. Đúng rồi !!! Hàn đạo hữu cho dù ở trong man hoang gặp phải đại cơ duyên mới có thể tiến giai nhanh như vậy. Chắc hẳn về tu luyện công pháp cùng với những điều tâm đắc khẳng định là cũng có chỗ độc đáo, đặc biệt là vừa mới trải qua việc đột phá hợp thể bình cảnh, như vậy tại tâm cảnh chắc hẳn có thu hoạch không nhỏ!” Thiên Nguyên Thánh Hoàng khê chuyển đề tài, đột nhiên cùng Hàn Lập thảo luận về những chuyện tình trong quá trình tu luyện.

“Tại hạ vừa mới tiến vào Hợp Thể, nên nhiều chỗ còn có hiểu biết rất là nông cạn, đang muốn hướng ba vị đạo hữu thỉnh giáo một phen.” Hàn Lập tự nhiên sẽ không cự

tuyệt loại chuyện tốt bậc này, đồng dạng thần sắc vô cùng nghiêm túc trả lời.

Rất cảm ơn bác giang_04 đã nhiệt tình giúp đỡ.

Chương 1783: Khô Nhân Đại Pháp Và Vọng Khí Thuật

Quảng thời gian sau đó, Hàn Lập cùng với ba vị Hợp Thể tu sĩ thảo luận về một số công pháp tu luyện tâm đắc, mất khoảng nửa ngày, sau khi đạt được vài phần hữu ích hẳn mới cáo từ rời đi.

Thiên Nguyên Thánh Hoàng đứng bên cạnh thú xa tiến đưa, sau khi thấy Hàn Lập hóa thành đạo thanh hồng biến mất trên bầu trời xa xa, lúc này trong miệng phát ra mệnh lệnh.

Nguyên bản xa đội đang dừng lại trên không trung, lập tức lại đi tiếp.

“Hoàng đạo hữu, Thiên Thiên Đại Sư, chư vị cảm thấy thế nào ?” Thiên Nguyên Thánh Hoàng sau khi ngồi xuống ghế chủ vị liền hỏi ra một câu chẳng có đầu đuôi gì cả.

“Niên kỷ quá trẻ !”

“Rất được !”

Theo đó Lão già gầy ốm cùng Tăng nhân liếc mắt nhìn nhau, sau đó sắc mặt dần chiêu rồi đồng thanh thốt lên ...

“Ha ha ha, Khô Nhân Đại Pháp của Hoàng đạo hữu thật sự có thể soi rõ cốt linh của một người, vì vậy lý giải được tại sao bảo rằng “niên kỷ quá trẻ”. Về phần nói “rất được”, ta muốn nghe đại sư giải thích rõ hơn một chút, vẫn biết Vọng Khí Thuật của Thiên Thiên đạo hữu vốn được liệt vào công pháp xếp thứ ba trong Nhân tộc chúng ta, tin tưởng không khiến cho bốn Hoàng phải thất vọng” Thiên Nguyên Thánh Hoàng mỉm cười nói.

“Mặc dù người đó thu liễm lại khí tức bản thân thập phần bí ẩn, nhưng theo Vọng Khí Thuật của bản tăng viên không phải dựa trên cảm ứng thần niệm mà phán đoán tu vi mạnh hay yếu. Theo bản tăng nhìn ra, cảnh giới người này đúng là Hợp Thể kỳ không sai biệt, nhưng pháp lực thể nội lại cao hơn nhiều so với những tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ bình thường khác. Nói một cách cụ thể thì ta thấy gần như hơn gấp đôi so với Hợp Thể sơ kỳ

tu sĩ khác, chính xác thì vị Hàn đạo hữu này cho dù chỉ mới Hợp Thể sơ kỳ tu vi, nhưng cường độ pháp lực lại không thua gì cỡ trung kỳ như bản tăng đây” Thiên Thiên tăng nhân một phen do dự mới thận trọng chậm rãi nói.

“Xem ra vị đạo hữu đó chuyên tu luyện môn công pháp nào đó, có thần thông đặc biệt làm tăng cường độ linh lực, nếu không thì không thể đạt được như thế. Bất quá tình hình như vậy cũng bình thường thôi, không chừng về phương diện thần thông khác lại hơi yếu hơn một chút” Thiên Nguyên Thánh Hoàng thoảng động thần sắc rồi gật đầu.

“Nếu Thành Hoàng nhận định như thế e rằng có chút sai lầm, ngoại trừ pháp lực đặc biệt thâm hậu ra, ta còn cảm ứng được vài loại linh quang thần thông trên người vị đó, nếu không tính tới chủ tu công pháp, người này ít ra còn tu luyện thêm ba bốn loại thần thông cực kỳ lợi hại khác nữa, mỗi loại đó có khả năng sánh với Ngọc Linh bí thuật của bản tăng” Tăng nhân lại hết sức nghiêm túc trầm trọng lắc đầu.

“Có chuyện này nữa à !” Thiên Nguyên Thánh Hoàng còn chưa biểu lộ gì thì Lão già gầy ốm lại thất thanh la lên.

“Tuy rằng thực lực của Hàn đạo hữu có chút bất ngờ, nhưng Hoàng đạo hữu cũng không cần phải ngạc nhiên đến thế, chẳng lẽ đạo hữu còn phát hiện ra chuyện gì khác lạ nữa à !” Thiên Nguyên Thánh Hoàng liếc mắt nhìn Lão già một cái rồi bình tĩnh hỏi.

“Ắt hẳn Thánh Hoàng biết rõ Khô Nhân Đại Pháp của lão phu ngoại trừ có thể trực tiếp nhìn thấu được cốt linh ra, thì đối với thân thể cũng soi được thêm vài thứ nữa” Lão già họ Hoàng cười khổ một tiếng rồi nói.

“Hay là thân thể của Hàn đạo hữu cũng có chỗ đặc thù nào hã !” Lúc này Thiên Thiên đại sư không nhịn được liền hỏi ngược lại.

“Không có đặc thù gì, chỉ là cường đại phi thường mà thôi” Hoàng lão tựa như nghĩ tới điều gì đó, biểu tình trở nên có chút cổ quái.

“Phi thường cường đại ? Chẳng lẽ so với thân thể Thánh Hoàng đại nhân lại mạnh mẽ hơn sao ?” Tăng nhân nghe qua lời này, trái lại cười khê một tiếng.

“Nếu có kém thì ta nghĩ cũng không thua bao nhiêu đâu” Cơ mặt lão già khê gật

giật một chút, sau đó nói ra làm cho sắc mặt tăng nhân cảm giác đại biến.

“Thật có chuyện này ư ?” Thiên Nguyên Thánh Hoàng chớp động ánh mắt, cũng lộ vẻ bất ngờ.

“Không thể nào ! Hoàng đạo hữu đang nói giỡn chắc. Tuy rằng hiện tại Thánh Hoàng đại nhân lấy Nho gia công pháp làm chủ tu, nhưng xuất thân năm xưa chính là đỉnh giai Luyện thể sĩ. Hơn nữa trải qua nhiều năm cố gắng ma luyện liên tục như thế, mức độ mạnh mẽ thân thể chỉ sợ không dưới mấy tên Yêu Vương đâu. Cho dù Hàn đạo hữu có thành tựu trên phương diện luyện thể đi nữa, làm sao có thể sánh cùng Thánh Hoàng được chứ” Thiên Thiên tăng nhân tựa như gân cổ lên tranh luận vậy.

“Nếu thật Khô Nhân đại pháp của lão phu có sai lầm nào đó, với mức độ thân thể mạnh mẽ cỡ này tuyệt đối là một trong số ít những người lão phu đã từng chứng kiến qua, ngoại trừ Thánh Hoàng đại nhân ra thì vị này là người thứ hai” Lão già gầy ốm chờ một chút liền nói ra thập phần khẳng định.

“Nhưng chuyện này cũng quá ...”...

“Thiên Thiên đại sư không cần hoài nghi làm gì, Khô Nhân đại pháp của Hoàng đạo hữu đây chưa sai lệch bao giờ. Ha ha, pháp lực thâm hậu hơn rất nhiều tu sĩ cùng giai, lại mang trong người vài loại đại thần thông, còn thân thể quá mạnh mẽ có thể sánh với Yêu Vương bình thường, mà tuổi lại trẻ đến thế. Nếu có thể chống đỡ qua được kỳ ma kiếp này, chỉ sợ về sau thật đúng là có thể sánh vai với bốn Hoàng rồi” Thiên Nguyên Thánh Hoàng khoát tay chặn lại câu nói đầy nghi ngờ của tăng nhân, rồi hai mắt híp lại tựa hồ như đang trầm tư gì đó.

Lão già gầy ốm cùng Tăng nhân nghe vậy liền liếc mắt nhìn nhau, trên mặt cũng lộ ra vẻ tựa như đang suy nghĩ điều gì đó.

Cùng lúc này, Hàn Lập đã sớm hóa thành độn quang ở ngoài ngàn dặm, bay thẳng đến sơn mạch phía trước xanh tươi dị thường.

Sơn mạch này dường như có chín tòa núi cao giống như cự kiếm chọc thẳng lên trời, đương nhiên đây chính là Cửu Tiên Sơn, nơi sắp diễn ra Vạn Bảo Đại Hội.

Bất quá hiện tại đoạn đường dọc theo sơn mạch tiến vào bên trong cả ngàn dặm đã

là khu vực cấm địa.

Ngoại trừ vài người có thân phận “Đại nhân vật” đã được mời từ trước khi diễn ra đại hội, bất luận kẻ nào tiến sâu vào phía trong sơn mạch lập tức bị trừng phạt, nhẹ thì cũng đứt khoát đuối đi, còn nặng thì giết chết không tha.

Cho nên những người tới tham gia đại hội từ nơi rất xa của hai tộc Nhân Yêu này, đa số chỉ ở phụ cận Cửu Tiên Sơn hoặc trú tạm ở những ngọn núi gần đó.

Nhạc Hoa tiên tử chỉ là tu sĩ Kết Đan kỳ đương nhiên không ngoại lệ.

Lúc Hàn Lập chia tay đám người Hải Đại Thiếu, hắn tùy tiện ra tay lưu lại truy tung linh ấn, nên không lo sẽ không thể tìm được mấy người bọn họ.

Cho nên vừa thấy độn quang Hàn Lập sắp tiếp cận sơn mạch Cửu Tiên Sơn thì bỗng nhiên đổi hướng, ngoặt sang một chỗ khác tiếp tục bay đi.

Sau đoạn thời gian gần ăn xong bữa cơm, đạo thanh hồng lao xuống mãnh đồi nằm trên một đỉnh núi.

Luồng thanh quang chợt tắt, Hàn Lập xuất hiện trong một khu rừng rậm nho nhỏ.

Hắn ngẩng đầu quét ánh mắt qua đám rừng cây xanh um tươi tốt trước người, trên mặt hiện lên nét cười cười, một tay áo bào hương rừng cây nhẹ nhàng phất lên.

Nhất thời một vệt thanh quang bay cuộn ra.

Đột nhiên rừng cây mơ hồ biến dạng, lát sau nghe một âm thanh ngân vang, liền hóa thành nhiều điểm linh quang văng tóe mở ra.

Nguyên bản trước đây vốn hiện hữu rừng cây, giờ không còn sót lại chút nào, thay vào đó hiện ra một vách đá sừng sững.

Trên vách đá màu ngọc bích đỏ, lộ ra một tấm cửa đá màu trắng cao tầm vài trượng đứng trụ ở đấy.

Hàn Lập không nói lời nào, song chưởng đan lại vung lên, liền bắn ra một đạo hồng mang chợt lóe lướt qua, rồi nhập vào trong cửa đá biến mất dạng.

Sau đó hần thân nhiên đứng tại chỗ mà không hề có hành động gì.

Kết quả một lát sau, linh quang từ tấm cửa đá chợt lóe lên, nhất thời từ từ nâng lên.

Từ bên trong liên tiếp đi ra mấy người.

Nhạc Hoa tiên tử, Bạch Hóá Cậ, cùng với Hải Đại Thiếu và cả Khí Linh Tử cũng đi ra theo. Ngoài ra còn có thêm một Lão ấu cầm long đầu quả trứng dẫn đầu đi trước, mái tóc bạc trắng, mặt đầy nếp nhăn, chính là một nữ tu sĩ Hóa Thần kỳ.

Điều này làm cho Hàn Lập cũng có chút bất ngờ !

Còn Lão bà kia vừa nhìn thấy Hàn Lập liền mắt xạ tinh quang, liếc mắt qua cẩn thận đánh giá rồi lập tức tiến lên hai bước, cung tay thi lễ với Hàn Lập :

“Văn bối Điện Thanh Diệp, nay mang theo tiểu đồ xin bái kiến Hàn tiên bối !”

Nhạc Hoa tiên tử ở phía sau, vừa thấy Lão bà có thái độ như thế cũng cuống quýt thi lễ theo sau.

Về phần Trung niên nam tử cùng với hai người Hải Đại Thiếu cũng đồng dạng cung kính đại lễ, chỉ có điều trên mặt mơ hồ lộ ra vẻ quái dị.

“Các người đứng lên đi, có gì thì hãy vào trong rồi nói sau” Hàn Lập thân nhiên nói ra.

“Vâng, văn bối đã sớm chuẩn bị sẵn linh trà hảo hạng, mong tiền bối không chê cười !” Lão bà mau mắn đỡ lời rồi mới dám đứng dậy nói.

Hàn Lập gật đầu, không nói tiếp gì nữa, liền nhắc chân bước qua cửa.

Những người kia cũng tự nhiên kính cẩn theo sau.

Một lát sau, Lão bà tiếp đãi Hàn Lập ngồi tại một tòa thạch thất thoáng mát..

Đám người Nhạc Hoa tiên tử thì đứng chờ hai bên, còn Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử tựa hồ vẫn còn chút chưa tin “Hàn huynh” lại đột nhiên biến thành “Hàn tiên bối” như vậy, nên vẫn thỉnh thoảng liếc trộm Hàn Lập không thôi.

Hàn Lập lại coi như bình thường như không thấy hai người bọn họ vậy, chỉ thần nhiên hỏi Lão bà vài câu.

Sau khi nói mấy câu ngắn gọn, liền hỏi rõ lai lịch thầy trò Lão bà này đôi chút.

Nguyên lai Lão bà này xuất thân ở một tông môn bậc trung trong Huyền Vũ cảnh, hơn nữa còn là một trong hai trưởng lão của Kim Quảng Tông.

Nhạc Hoa tiên tử chính là đệ tử thân truyền, tư chất rất tốt, bình thường rất được Lão bà này xem trọng.

Còn Bạch Quả Nhi lại là nữ tôn của thiếu phụ đó, cũng là huyết mạch duy nhất trên thế gian của tiên tử, vì thế phụ tử hai người Bạch Hóa Cập mới có thể được đi theo tham gia Vạn Bảo Đại Hội lần này.

Nhưng tính cho lắm cũng không ngờ được là Trung niên nam tử muốn bán đi cây Huyết Sâm chính là tổ vật lưu truyền, rồi dự định tìm đối loại linh dược khác để điều chế thuốc chống lại hàn độc trong cơ thể Bạch Quả Nhi, ai dè trúng phải quỷ kế của Nam Sơn Tam Ác.

Nếu không phải trùng hợp gặp được ba người Hàn Lập, có lẽ tiểu mệnh của hai phụ tử họ đã khó bảo toàn.

Vì thế Lão bà nói tới đây thì vội vàng ra hiệu cho Nhạc Hoa tiên tử cùng Bạch Hóa Cập tiến lên tạ ân Hàn Lập cứu mạng.

Hàn Lập khoát tay tỏ vẻ không quan tâm đến.

“Bình thường văn bối rất ít rời khỏi tông môn, nhưng cũng có nghe nói gần đây trong Thiên Nguyên cảnh mới tiến giai một vị tiền bối Nhân tộc lên Hợp Thể kỳ, nay tính danh so ra rất giống với tiền bối đây, xin hỏi vị đó có phải là Hàn tiên bối không” Sau cùng Lão bà cẩn thận hỏi.

Hiển nhiên thanh danh của Hợp Thể tu sĩ thật sự quá nổi, ngay cả lúc này Lão bà cũng chưa dám chắc thân phận của Hàn Lập.

“Hắc hắc, không nghĩ tới danh tiếng của Hàn mỗ lại truyền đi nhanh như thế, ngay cả tu sĩ trong Huyền Vũ cảnh cũng biết đến ta” Hàn Lập lại cười ảm đạm, ra vẻ từ chối

bàn nhiều về bản thân.

“Nguyên lai chính thật là Hàn tiền bối đại giá quang lâm. Nghĩ lại cũng đúng, có thể được Thánh Hoàng đích thân mời mọc, đương nhiên cũng chỉ có thể là tiền bối cùng giai Hợp Thế kỳ mà thôi” Lão bà vừa nghe tới đó thần tình lộ vẻ mừng rỡ.

Với bà ta chỉ là một tu sĩ Hóa Thần bình thường, căn bản khó có cơ hội được tiếp xúc với tầng lớp tu sĩ Hợp Thế kỳ. Hiện tại nếu có thể tạo được một ít quan hệ với Hàn Lập, bất luận là đối với Tông môn hay bản thân đi nữa đều sẽ có lợi vô cùng.

Vì thế Lão bà này tự nhiên càng tỏ ra cung kính dị thường.

Nhưng sau khi Hàn Lập đảo ánh mắt qua khắp nơi, lại bỗng nhiên nói ra một câu khiến cho mọi người ở đây đều cảm thấy rất bất ngờ :

“Tiểu nha đầu Quả Nhi vì sao không có ở đây, hãy gọi cô bé đó lên đây gặp ta một chút”.

Vừa nghe lời Hàn Lập nói ra, mấy người Lão bà đưa mắt nhìn nhau, trong lòng Nhạ Hoa tiên tử lại thoáng rung mình rồi cẩn thận hỏi :

“Hàn tiền bối, Quả Nhi lúc mới trở về đột nhiên phát tán hàn độc, nên hiện tại đang ở phía sau nghỉ ngơi, hay là tiền bối chờ một chút, thiếp thân sẽ mang Quả Nhi ra đây bái kiến tiền bối”.

“Thì ra như vậy. Ta cũng không muốn chờ đợi này nọ, hãy trực tiếp dẫn ta đi tìm nha đầu kia đi. Thật ra lúc này Hàn mỗ tới đây hơn phân nửa là do tiểu nhà đầu này mà đến đây” Hàn Lập mỉm cười nói, tiếp theo đứng lên luôn.

Chương 1784: Bể Tuyền Thân Thế

Nhạc Hoa tiên tử vừa nghe qua lời nói của Hàn Lập vẫn chưa hiểu ra sao, đồng thời trong lòng rất lo lắng, không biết vị Hàn tiên bối này vì sao lại có vẻ coi trọng Quả Nhi đến thế.

Nhưng thiếu phụ nghĩ lại, hiện tại Bạch Quả Nhi mang hàn độc trong người nên tình hình đang rất nguy kịch rồi, hơn nữa Lão bà ở sát bên không ngừng nháy mắt ra hiệu, do đó cũng cần rằng rồi ứng tiếng :

“Nếu tiên bối thật sự coi trọng Quả Nhi như thế, vẫn bối nguyện đi trước dẫn đường vậy”.

Nói xong câu này, nàng liền dẫn theo Hàn Lập cùng những người khác đi vào phía sau động phủ.

Vừa qua một cửa hông rồi xuyên qua lối hành lang dài thẳng tắp với thiết kế khá đơn giản, kể đó cả đoàn người bước vào một gian phòng ngủ.

Nữ đồng Bạch Quả Nhi đang nằm hôn mê trên chiếc giường gỗ màu đỏ nhạt.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ đồng hơi nhú lại lộ rõ vẻ đau đớn, xung quanh người mơ hồ bao phủ một tầng thanh quang rất mỏng, trên môi phảng phất phát ra chút tử khí.

Hàn Lập vừa đi đến gần giường gỗ, liền cảm nhận được cỗ khí nóng bức phả vào người khiến hơi khó chịu.

Nhưng sau đó ánh mắt đảo qua chiếc giường, hẳn cũng minh bạch được vài phần, lập tức lắc đầu nói :

“Dùng viêm mộc để khu trục hàn khí, tuy rằng có thể chế ngự một ít khí âm hàn, nhưng do tiểu nha đầu này đã sớm bị hàn độc ăn sâu vào trong kinh mạch, do đó sức nóng này căn bản không có tác dụng mấy”.

“Điểm ấy vẫn bối cũng có biết, nhưng trong lòng lúc nào cũng mong đợi điều kỳ diệu may mắn xảy ra, chỉ cần còn chút cơ hội nào cũng vẫn sẽ thử, chiếc giường bằng viêm mộc này cũng có thể làm giảm bớt phần nào cơn đau mỗi khi hàn độc phát tán” Nhạc Hoa tiên tử ở bên cạnh vừa nói vừa nhìn nữ đồng đang nằm trên giường bằng ánh mắt tràn ngập yêu thương.

Hàn Lập vừa nghe xong liền gật gật đầu, rồi sau đó lại lắc đầu, kế tiếp tiến tới vài bước đến trước giường gỗ, lập tức nằm lấy cánh tay nữ đồng, sau đó lam mang trong đồng tử chớp động liên tục.

Đám người Lão bà trông thấy tình hình như vậy không khỏi nín thở, cũng đồng thời không dám gây ra bất kỳ tiếng động nào.

Trung niên nam tử và thiếu phụ đều lộ vẻ hy vọng tràn trề.

Một lúc sau, ánh mắt Hàn Lập chợt lóe lên, cánh tay đang nắm giữ bàn tay của nữ đồng đột nhiên nổi lên một tầng ngũ sắc hàn quang.

Chỉ thấy hàn quang lưu chuyển một hồi, thanh khí trên mặt nữ đồng từ từ chuyển xuống, rồi cùng bị hút thẳng về bàn tay Hàn Lập mà hội tụ lại, một lát sau liền ngưng tụ lại thành vệt khí màu xanh nhỏ cỡ quả trứng chim, nó như ẩn như hiện ở cổ tay của nữ đồng.

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe tinh quang, tay kia liền lật chuyển bỗng nhiên xuất hiện thêm một cây ngân châm sáng chói, sau đó lóe lên rồi đâm thẳng vào cổ tay nữ đồng.

“A...”

Thiếu phụ cùng Trung niên nam tử đều biến sắc, cổ trắn định tinh thần dữ lắm mới không tiến lên ngăn cản lại.

Kết quả tia ngân mang vừa lướt qua, lập tức cổ tay nữ đồng bị đâm thủng một lỗ nhỏ, dưới thúc động pháp lực của Hàn Lập, một giọt tinh huyết đỏ tươi từ từ hiện ra.

Ngón tay Hàn Lập thoáng động, cây ngân châm nhoáng lên rồi biến mất không thấy nữa, kế đó lại hiện ra một ngọc bàn màu trắng lớn cỡ bàn tay.

Ngọc bàn này bóng loáng không chút tì vết, tinh xảo dị thường !

Hàn Lập phóng ngọc bàn tới phía dưới cổ tay của nữ đồng, nhất thời tia tinh huyết rơi xuống.

Vang lên một tiếng “Đương...”, trong phút chốc giọt máu đã rớt xuống ngọc bàn, lại lập tức ngưng huyết hóa thành băng, nên phát ra một tiếng vang dễ nghe rất thanh thúy.

Vừa trông thấy cảnh này, Lão bà cùng những người xung quanh mặt đều biến sắc.

Trên mặt Hàn Lập hiện rõ biểu tình quả nhiên như thế, liền thu lại ngọc bàn cùng giọt tinh huyết, sau đó cánh tay đang nắm giữ nữ đồng nhất thời hàn quang ngũ sắc bùng sáng.

Viên thanh khí đang bị hàn quang chớp động khổng lồ chế, trong nháy mắt trở nên mờ nhạt đi rồi tiêu tán, cuối cùng biến mất không còn thấy tăm hơi nữa.

Ngay lúc này, nữ đồng rên lên một tiếng, hai mắt mở ra thoáng có chút hoảng hốt.

Thiếu phụ cùng Trung niên nam tử nhất thời vui mừng quá đổi, cảm ơn Hàn Lập không ngừng.

Hàn Lập hơi cười cười, ngũ sắc hàn quang trên tay tan biến, liền buông lỏng cánh tay nữ đồng ra, nhưng ngón tay bên kia lại trở lên trán nữ đồng, bắn ra một đạo pháp quyết màu trắng chợt lóe lên rồi biến mất.

Nữ đồng vốn vừa mới tỉnh lại, bỗng nhiên thân mình khẽ run lên rồi tiếp tục hôn mê.

Tình trạng này làm những người quan khán phải kinh hãi !

“Không cần lo lắng, hàn độc trong cơ thể tiểu nha đầu này mới vừa được trục xuất, vì thể thể trạng rất yếu ớt nên cần nghỉ ngơi thật nhiều vào. Được rồi, ta cũng đã xem xong, bây giờ hãy trở ra ngoài kia rồi nói tiếp” Hàn Lập giải thích một chút, không cần biết phản ứng những người khác thế nào liền đứng dậy đi ra.

Tuy rằng trong lòng đám Lão bà này hết sức nghi hoặc, nhưng cũng không dám kháng lệnh mà đi theo ra ngoài.

Vì thế một lát sau, Hàn Lập lại ngồi trên ghế chủ vị ở giữa đại sảnh, bắt tay vào nhắm nháp một chung linh trà, ánh mắt thoáng chớp động, tựa hồ như đang do dự quyết

định một tình huống khó xử nào đó.

Những người khác thấy vẻ thận trọng trên gương mặt Hàn Lập, tự nhiên không dám quấy rầy, từ Lão bà đến mấy người Hải Đại Thiếu cũng đều cung kính im lặng, ngồi yên đó chờ Hàn Lập chủ động mở miệng trước.

Không biết bao lâu sau, Hàn Lập mới nhú chân mày lại, đặt chén trà trong tay lên bàn, tựa như rốt cuộc đã có quyết định gì đó.

“Bạch đạo hữu, các người có biết gì về hàn độc trên người lệnh ái không ?” Hàn Lập hỏi Trung niên nam tử một câu.

“Văn bối cũng đã từng mời qua vài vị cao nhân cẩn thận chẩn đoán bệnh tình, có nghe nói hàn độc trong cơ thể Quả Nhi là một loại hàn khí vớ vẩn nào đó nhưng cực kỳ hiếm thấy, không giống với những chất độc bằng hàn bình thường khác trên thế gian, ngoại trừ phải nhờ tới pháp lực mạnh mẽ của tu sĩ Hợp Thể kỳ trực xuất nó ra, cũng chỉ có thể dùng vài loại linh dược chí dương mới có thể trung hòa loại hàn độc này” Bạch Hóa Cập nghe hỏi liền cả kinh, rồi vội vàng thuật lại những gì mình biết.

“Hắc hắc, khó trách tại sao bọn hãn lại nói thế” Hàn Lập nghe xong chưa muốn giải thích ngay liền thân nhiên nói.

“Tiền bối, Không lẽ hàn độc trong người Quả Nhi có gì đó bất ổn sao ?” thiếu phụ nghe xong Hàn Lập nói vậy cả kinh, rất lo lắng mà hỏi lại.

“Hai vị đạo hữu có biết nha đầu kia bị mắc phải hàn độc từ khi nào không?” Hàn Lập không trả lời thiếu phụ mà hỏi lại một câu.

“Ngay lúc chín tuổi ! khi đó Quả Nhi đang tu luyện trong mật thất bỗng nhiên bị ngắt đi, lúc đấy bọn văn bối mới phát hiện ra hàn độc. Chuyện đó như mới thoáng xảy ra trước mắt vậy, lúc đầu vốn không thèm để ý tới, nên chỉ dùng vài phương pháp thông thường để bài trừ hàn độc, kết quả thì ngược lại, chẳng những bệnh tình không thuyên giảm mà như lửa cháy đổ thêm dầu, tình hình biến chuyển xấu hẳn đi, chỉ ngần ngừ trong vòng vài năm, liền trở nên tình trạng như thế này. Từ lúc tiểu nữ ra đời, văn bối cùng Nhạc mẫu đều đã kiểm tra qua toàn bộ cơ thể của tiểu nữ, cũng không thấy bất cứ điểm dị thường nào. Phòng chừng có thể do kẻ thù thừa dịp chúng ta không đề phòng nên ra tay ám toán Quả Nhi, đáng tiếc đến bây giờ ta vẫn chưa điều tra ra rốt cuộc do ai hạ độc

thủ, nếu không thì Bạch mỗ đã không tiếc thân mà liều mạng một phen rồi” Trung niên nam tử vốn đang rất đau lòng, kể đó lại nghiêng rằng hậm hực nói ra.

Thiếu phụ ở kế bên mặt mày cũng trầm xuống, hần nhiên cũng vô cùng thống hận đám “cừu gia” kia.

“Kẻ thù à ! Không phải đâu, loại hàn độc này vốn đã tích tụ từ lúc ái nữ còn là thai nhi, nó cũng chẳng phải là thứ hàn khí vớ vẩn đâu, mà nó rất có danh tiếng” Ánh mắt Hàn Lập đảo qua hai người, thần nhiên nói ra.

“Nếu tiền bối bảo thế đương nhiên là không sai, nhưng tiền bối có thể nào sơ lược giải thích thêm cho bọn chúng đỡ phải nghi hoặc không” Lão bà bên cạnh cung kính mở miệng.

“Đương nhiên rồi, nếu đạo hữu không hỏi tại hạ cũng sẽ nói ra rõ ràng. Kỳ thật, nha đầu kia mang trong người một loại linh thể truyền thuyết có tên “Băng Tỳ Thân Thể”, lúc mới sinh ra thể chất hoàn toàn bình thường không thể phát hiện ra, chỉ tới lúc chín tuổi âm hàn khí mới có dấu hiệu xuất hiện. Nhưng lần đầu tiên phát tác lại hết sức mãnh liệt, nghe nói những ai có được loại linh thể này trong người, hầu hết sẽ bị chết ngay lần đầu tiên bạo phát. Vì thế cho dù đây cũng là một loại linh thể đặc biệt nhưng trong một số điển tịch thượng cổ cũng rất hiếm đề cập tới. Nếu không phải trùng hợp ta biết qua việc này, e rằng cũng đã xem hàn độc trong cơ thể nha đầu kia chỉ là một loại hàn khí vớ vẩn bình thường khác rồi”.

“Băng Tỳ Thân Thể !”

Thiếu phụ cùng Trung niên nam tử liếc mắt nhìn nhau một cái, trên mặt đều hiện lên vẻ kinh ngạc. Loại linh thể này đúng là lần đầu tiên bọn họ nghe nói đến, nên trong lòng tự nhiên có vài phần nghi hoặc, không khỏi nghi ngờ thật giả thế nào.

Nhưng Lão bà kia vừa nghe qua Băng Tỳ Thân Thể thì trên gương mặt chỉ chút vết nhăn lại thoáng động, tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Đương nhiên hai người bọn Hải Đại Thiếu là càng chưa từng nghe nói qua Băng Tỳ Thân Thể là cái quái gì, cũng chỉ có thể trừng cặp mắt ra ngó những người khác mà thôi.

Về phần Hàn Lập vừa nói xong, liền cầm chung trà lên khê uống một ngụm, đáng vẻ

như không cần biết đám người thiếu phụ có tin hay không.

“Băng Tuyền Thân Thể, lẽ nào Quả Nhi lại có thể chất như thế, nếu thật sự như vậy thì đúng là họa phúc khó lường thật!” Lúc này Lão bà lại thì thào lên tiếng.

“Sư phụ, người cũng biết loại linh thể kỳ lạ này nữa à ...” Thiếu phụ có chút kinh ngạc liên hỏi.

“Chính bản thân vi sư cũng không biết, nhưng năm xưa ngẫu nhiên ta đã từng nghe một vị hảo hữu đề cập đến loại linh thể này, theo như lời vị đó nói lại thì quả thật giống hệt như Hàn tiên bối đã bảo. Thật là không thể ngờ tới, Quả Nhi lại có được loại linh thể này trong người, nhưng rốt cuộc chuyện này là họa hay là phúc cũng thật sự rất khó nói trước” Lão bà ngó qua nhìn Hàn Lập rồi mới nói.

“Ý tứ của sư phụ là ...” Thiếu phụ biến sắc hỏi.

“Ta nghe vị hảo hữu đó nói lại, loại Băng Tuyền Thân Thể này chẳng những sẽ bắt đầu bạo phát lúc chín tuổi, mà hơn nữa hàn khí trong cơ thể từng năm một sẽ được tích tụ ngày càng nhiều, đến lúc cuối cùng chừng mười lăm mười sáu tuổi thì người mang linh thể đó ắt hẳn phải chết không nghi ngờ gì nữa, nếu muốn cứu mạng sống chỉ có hai cách khả dĩ có thể mà thôi” Lão bà thở dài một hơi.

“Sư phụ, hai phương pháp đó là gì !” Thiếu phụ nghe vậy thoáng mừng rỡ, vội vàng truy hỏi tiếp.

“Một là hàng năm phải thỉnh tu sĩ trên Hợp Thể kỳ dùng pháp lực mạnh mẽ xua tan đi hàn độc, sau đó không tiếc chân nguyên bản thân hỗ trợ tẩy tủy kinh mạch, chỉ cần qua được trăm tuổi người mang linh thể liền có thể thích ứng được với loại hàn khí này mà không còn gây tổn hại gì đến thân thể nữa. Hơn nữa sau này có thể tu luyện ra cỗ hàn lực kỳ dị, còn có thể tu tập thành đại thần thông rất có danh tiếng là Băng Tuyền Hàn Phách, uy lực to lớn không thể tưởng tượng nổi” Lão bà chần chờ trả lời.

“Có chuyện như vậy nữa à, vậy thì Băng Tuyền Linh Thể kia hẳn là có một loại thần thông thiên phú tuyệt hảo rồi, vì sao tiên bối nói họa phúc khó lường” Trung niên nam tử thoáng ngần ra, rồi kinh hi hỏi tiếp.

“Bởi vì trong Băng Tuyền Linh Thể có ẩn chứa khí cực hàn, không phải dễ dàng mà áp

chế được. Mấy chục năm đầu thì Hợp Thể kỳ tu sĩ còn áp chế đơn giản, tới vài mươi năm sau nếu muốn chắc chắn hàn độc trong linh thể không gây tổn hại đến bản thân mình, thì cơ hồ vị tu sĩ đó phải ra sức khu trừ hàn độc trong mỗi lần áp chế, cho dù là Hợp Thể kỳ tu sĩ cũng đều bị hao tổn không ít chân nguyên. Đặc biệt là vào mười năm sau cùng, pháp lực càng bị hao tổn cho dù đả tọa cũng khó thể bù đắp lại được. Càng khỏi phải nói, trong giai đoạn đó vị tu sĩ Hợp Thể kỳ ngày càng bị tiêu hao nhiều pháp lực, để giúp cho linh thể dịch kinh tẩy tủy. Ước tính sơ bộ, nếu Hợp Thể kỳ tu sĩ ra tay sẽ khiến cho thời gian tu hành bị trì hoãn lại vài trăm năm, loại chuyện tình lợi người hại mình như vậy, thì có vị tiền bối nào lại nguyện ý trợ giúp chứ” Lão bà cười khố rồi nói ra một hơi.

Chương 1785: Ký Danh Đệ Tử

Nghe Lão bà nói vậy, Nhạc Hoa tiên tử cùng với Bạch Hóa Cập mới tỏ ra mừng rỡ, những lo âu này giờ cũng tiêu tan.

Trì hoãn thời gian tu luyện những mấy trăm năm, cho dù là đối với người thân nhất đi nữa cũng không có mấy ai bằng lòng bỏ ra, huống gì đây là vì một ngoại nhân vốn không quen không biết.

"Phương pháp thứ hai kia là gì ?" Nam tử lòng đầy hi vọng truy hỏi một câu.

"Cách giải quyết thứ hai, chính là đi tìm linh dược trong truyền thuyết để luyện chế ra vài loại đan dược chí dương, sử dụng phương pháp Thủy Hỏa Giao Tế để thay đổi Băng Tủy Thân Thể. Loại này cũng không đơn giản hơn so với phương pháp thứ nhất, chưa nói những thứ linh dược kia toàn là thể gian hiểm thấy, ngàn năm khó xuất hiện được một lần, căn bản không phải chúng ta có thể tập hợp được. Cho dù có được đi nữa, sau khi luyện chế ra đan dược chí dương rồi phục dụng cũng hậu hoạn vô cùng. Mặc dù có thể bài trừ Băng Tủy Thân Thể, nhưng theo cùng với hình thức giao tế còn gây phá hủy tư chất linh căn của chủ nhân linh thể. Nặng thì hoàn toàn phá bỏ linh căn, trở thành một phàm nhân, nhẹ thì linh căn trở nên vô cùng thấp kém, trên đường tu tiên cũng vì thế mà khổ cực trăm bề" Bà lão nói với sắc mặt ngưng trọng.

Nam tử trung niên mặt mũi hoàn toàn trắng bệch, không còn lời gì để nói.

Thiếu phụ ở giữa cũng giật mình trong chốc lát, bỗng nhiên khẽ cắn răng hướng Hàn Lập khẩn cầu:

"Hàn tiên bối, lão nhân gia người pháp lực to lớn, nếu người có thể xuất thủ cứu giúp Quả Nhi, cả nhà văn bối sau này nhất định sẽ làm trâu làm ngựa báo đáp ân này".

Nghe thấy thiếu phụ nói vậy, Lão bà không khỏi động lòng, không kìm được nhìn về phía Hàn Lập.

Lúc trước rõ ràng Hàn Lập cũng tỏ ra là vì nữ đồng này mà đến đây.

Nói như vậy, vị "Hàn tiền bối" này cũng không hẳn là không thể xuất thủ.

Nam tử trung niên không chút lưỡng lự hưởng Hàn Lập đập đầu liên tục!

Hàn Lập nghe vậy, cũng lộ ra vẻ mặt như cười như không, sau một hồi lâu mới từ từ trả lời:

"Cũng coi như là người hiểu biết. Không sai, nếu Hàn mỗ đã thân chinh đến đây, đúng là có ý cứu chữa cho nha đầu này".

"Đa tạ đại ân đại đức của tiền bối!" Thiếu phụ vừa nghe thấy quả đúng như mình suy đoán, trong lòng mừng rỡ, đang muốn hướng Hàn Lập quỳ lạy.

Nhưng Hàn Lập lại lắc đầu, vung một tay áo lên.

Tức thì có một cỗ sức lực vô hình đồng thời tuôn đến dưới chân hai người Bạch Hóa Cập rồi nâng họ lên một chút.

Một người căn bản không cách nào quỳ gối xuống, người kia lại bị một lực mạnh mẽ ép đứng lên.

"Hai người các người đừng vội cảm ơn ta trước. Có xuất thủ hay không còn phải xem các người có chịu đáp ứng điều kiện của ta không rồi hãy nói, mặc dù ta rất ấn tượng với tiểu nha đầu này, nhưng cũng không tự dưng mà làm trể nải của ta mấy trăm năm khổ tu được" Thần sắc Hàn Lập thản nhiên nói.

"Tiền bối có gì điều kiện gì xin hãy nói ra. Chỉ cần có thể làm được, văn bối tuyệt không chút đắn đo" Nhạc Hoa tiên tử không chút lưỡng lự mà đáp ứng.

Nam tử trung niên mặc dù trong lòng rung mình, nhưng đồng dạng cũng không nói lời gì khác.

Dù sao Hàn Lập chính là cơ hội duy nhất của con gái yêu của hắn.

"Điều kiện rất đơn giản, Hàn mỗ có thể giúp tiểu nha đầu này tu luyện thành Băng Tùy Hàn Phách đại thần thông, thậm chí có thể thu năng làm đệ tử ký danh. Nhưng khi thần thông đại thành, phải không tiếc công sức thay ta đi tìm một vật, vật này có thể nằm trong hai tộc Nhân Yêu, cũng có thể ở một góc Man Hoang nào đó. Cũng chỉ có người

tu luyện thành công Băng Tủy Hàn Phách thần thông mới có thể cảm ứng và tìm kiếm được nó. Dĩ nhiên đây là chuyện cực kỳ nguy hiểm, nhị vị đạo hữu có thể thay tiểu nha đầu đáp ứng hay không ?" Hàn Lập nhìn hai người thiếu phụ bằng ánh mắt sắc nhọn.

"Xâm nhập hoang dã ?" Bạch Hóa Cập nghe vậy liền hít vào một hơi, trên mặt hiện ra vẻ do dự.

Đồng dạng như thế sắc mặt Nhạc Hoa tiên tử cũng khẽ biến đổi, nhưng sau khi cân nhắc một phen thì cũng cẩn thận hỏi lại một câu :

"Nhưng không biết theo lời tiên bối nói thì khi thần thông đại thành Quả Nhi sẽ có tu vi bậc nào ?, nếu tu vi quá thấp mà tiến vào Man Hoang thế giới thật sự là có đi không có về".

"Ha hả, chuyện này hai vị hãy yên tâm. Nếu Hàn mỗ đã thu nhận làm đệ tử ký danh, lại còn bỏ ra công sức giúp nàng tu luyện Băng Tủy Hàn Phách, tự nhiên không thể làm cho nàng có đi mà không có về đâu. Món đồ mà nàng tìm kiếm, ít nhất cũng phải có tu vi Hóa Thần trở lên mới có thể cảm ứng được. Hơn nữa ta còn ban thêm cho nàng vài trọng bảo để phòng thân, nếu là ở phụ cận hai tộc Nhân Yêu mà có thể tìm được thì căn bản không cần mạo hiểm đi sâu vào Man Hoang tìm kiếm làm gì. Nếu không thì cho dù phụ cận hai tộc Nhân yêu không có, ta cũng phải đợi nàng thăng cấp tu vi lên cao mới để nàng tiến nhập vào Man Hoang thế giới được" Hàn Lập tựa như đã suy nghĩ kỹ càng, từ từ bình tĩnh nói ra.

"Cảnh giới Hóa Thần ! Nếu như vậy thì đủ rồi, cảnh giới này đối với văn bối mà nói cũng là mong muốn mà không thể thực hiện được, huống hồ nếu tiên bối không ra tay cứu giúp thì đứa nhỏ này ngay cả mấy năm tới cũng không thể qua nổi. Mà tu luyện tới cảnh giới Hóa Thần, ít nhất cũng là sự tình của ngàn năm sau rồi" Nhạc Hoa tiên tử cho dù tu vi không cao, nhưng quyết đoán dị thường, một hơi liền đáp ứng.

Về phần Bạch Hóa Cập cho dù còn có chút bận tâm, nhưng cũng biết thiếu phụ nói như vậy cực kỳ có lý, cũng gật đầu lia lịa.

Lão bà ở một bên lại càng không có lý do khuyên can.

"Được rồi, nếu đã như vậy, nha đầu Quả nhi này ta sẽ thu làm đệ tử ký danh, sau này trong vòng trăm năm tạm thời cho nàng ở bên cạnh ta. Còn sau trăm năm, Hàn mỗ sẽ

đem nàng trả lại cho các người, sau này trừ việc chỉ điểm tu luyện, ta cũng sẽ không can thiệp bất cứ chuyện gì của nàng" Hàn Lập cười nhẹ một tiếng, nói với thần sắc rất hòa ái.

"Tiểu nữ sau này là phải nhờ cậy tiền bối nhiều rồi" Nam tử trung niên nghe vậy, mới thật sự yên tâm, khuôn mặt tỏ vẻ cảm kích lại thi hành đại lễ một lần nữa.

Hàn Lập cũng không cự tuyệt nữa mà thân nhiên đón nhận đại lễ lần này của đối phương, Nhạc Hoa tiên tử cũng tỏ ra sắc mặt rất vui mừng hướng Hàn Lập cảm ơn không dứt.

Còn Lão bà ở một bên cũng thở nhẹ một hơi, đồng thời trong lòng không khỏi mở cờ trong bụng.

Mặc dù đối với phương chỉ thu Quả nhi làm đệ tử ký danh, cũng không có ý đem toàn bộ y bát truyền thừa, nhưng dù gì đi nữa cũng khiến cho Kim Quảng Tông các nàng có được một chút quan hệ sâu xa với vị tiền bối Hợp Thể kỳ này. Những thứ khác không cần nói, ít nhất cũng có thể làm cáo mượn oai hùm một phen, không để người khác dễ dàng lấn tới trước cửa.

Nhưng Lão bà đang chuẩn bị nói gì đó, định gây dựng thêm chút quan hệ tốt đẹp với Hàn Lập thì một thanh âm rụt rè lại đột nhiên vang lên ở một bên:

"Hàn tiền bối, hai người văn bối có thể xin bái làm môn hạ của người được không !".

Nghe được thanh âm này, đám người Lão bà không khỏi ngẩn ra liền quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy người nói chuyện đó, rõ ràng chính là Hải Đại Thiếu đang đứng yên ở phía dưới.

Giờ phút này đôi mắt của hắn tràn ngập hy vọng nhìn Hàn Lập, bộ dạng vừa có chút lo lắng, lại vừa có chút chờ mong.

"Ha hả, muốn bái làm môn hạ của ta à ?" Hàn Lập nhìn Hải Đại Thiếu một chút, bộ dạng tỏ ra không lập tức lên tiếng cự tuyệt, cũng không đáp ứng.

"Hi hi, như vật tiền bối có thể coi như đáp ứng rồi phải không" Khí Linh Tử lớn gan đánh bạo một phen, cũng ở một bên cười đùa hỏi.

Hiển nhiên tiểu đạo sĩ rất rõ ràng, bây giờ đối với hắn và Hải Đại Thiếu mà nói là thiên đại cơ duyên nghìn năm có một.

Có thể bái làm môn hạ của một tu sĩ Hợp Thể kỳ là một chuyện mà không biết bao nhiêu tu sĩ cấp thấp chỉ dám nghĩ trong mơ mà thôi.

Cho nên sau khi hai người bọn hắn thấy Hàn Lập nhận Bạch Quả Nhi làm đệ tử ký danh thì len lén truyền âm thương lượng vài câu, cũng muốn dựa vào chút quen biết với Hàn Lập trước kia mà mặt dày trực tiếp tiến đến bái sư.

"Trước hết, về chuyện bái sư hai người các người đừng quá nóng vội, qua ít ngày nữa rồi hãy nói. Hãy ở bên cạnh ta một thời gian trong kỳ Vạn Bảo đại hội này rồi tính sau" Hàn Lập thu nụ cười lại, rốt cuộc ngưng trọng nói.

"Văn bối biết, trước hết Hàn tiền bối cần thử nghiệm lại bọn văn bối một thời gian ngắn. Xin hãy yên tâm, bốn sự khác văn bối không có, nhưng lòng hiếu kính đối với sư trưởng thì tuyệt đối thế gian khó tìm" Hải Đại Thiếu mở tròng hai mắt, không lộ ra vẻ thất vọng, ngược lại lập tức mừng rỡ nói.

"Văn bối cũng nhất định sẽ làm cho tiền bối hài lòng !" Khí Linh Tử thì đập đầu ba cái về phía Hàn Lập rồi mới đứng lên cười hi hi.

Trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ muốn cười khổ cũng không được, nhưng lại lắc đầu, không biết trong lòng đang nghĩ như thế nào.

"Hàn độc trong cơ thể Quả nhi đã bị ta trục xuất đi một lần rồi, trong vòng một năm cũng sẽ không phát tác nặng hơn. Sau khi kết thúc Vạn Bảo đại hội, ta sẽ đến đây mang nha đầu này đi. Trong lúc đó, các người hãy chuẩn bị cho tốt một chút. Đúng rồi, mảnh Viêm Dương ngọc này hãy mang theo trên người cho tiểu nha đầu, mặc dù không đầy được hàn độc ra, nhưng đối với thân thể tự nhiên có chỗ tốt của nó, ngoài ra mảnh ngọc này còn là một loại pháp khí phòng thân, nếu như có gặp phải nguy hiểm gì sẽ đỡ cho chủ nhân một lần. Còn đây là bình "Dưỡng Tinh Đan", người hãy cho Quả nhi ăn vào, cứ hai ngày một viên là được" Hàn Lập nói xong lời đó, tay áo đột nhiên phát qua mặt bàn một cái, bỗng nhiên có một khối ngọc bội lấp lánh hồng quang cùng một chiếc bình nhỏ xanh biếc đồng thời xuất hiện ở trên bàn.

Có thể cảm nhận được rõ ràng trên ngọc bội phát ra linh khí kinh người, hẳn nhiên

biết được ngọc bội kia không đơn giản chút nào. Về phần Dương Tinh Đan cũng là thánh dược bổ nguyên đại danh鼎鼎 ở Linh giới, vô cùng thích hợp với Quả nhi đang bị tổn hại nguyên khí, thiếu phụ nhất thời mừng rỡ vội vàng tạ ơn, đem hai vật đó cẩn thận thu vào.

Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử đứng kế bên nhìn thấy Hàn Lập vừa mới thu đệ tử ký danh đã có chỗ tốt như vậy, cũng không thể che giấu chút nào vẻ mặt tấm tắc hâm mộ.

Tình cảnh này khiến cho Hàn Lập có chút buồn cười trong lòng, sau khi nghĩ qua một chút, liền lật bàn tay, lại lấy ra hai bình đan dược khác, ném cho mỗi người một chai, mỉm cười nói:

"Bất kể sau này có thể nhận các người làm môn hạ hay không, nhưng suốt đoạn đường đi vừa qua, ít nhất các người cũng có chút duyên phận với ta. Hai bình đan dược này một lọ có thể dịch kinh cường cốt, một bình có thể tăng tiến pháp lực, hai người hãy nhận lấy đi."

"Đa tạ Hàn tiền bối !"

Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử dĩ nhiên hết sức mừng rỡ, sau khi nhận lấy lọ thuốc liền lập tức luôn miệng nói lời cảm ơn, cảm thấy người sư phụ tương lai là Hàn Lập này thật tuyệt vời, sau đó giống như vừa mới nhặt được bảo vật mà đem bình thuốc cẩn thận thu lại.

Thời gian sau đó, Hàn Lập cũng không có ý dừng lại lâu ở đây, sau khi nói thêm vài câu liên mang hai người Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử thông dong rời đi.

Trong chốc lát công phu, ba người đã ở trên một phi xa, từ từ hướng về phía Cửu Tiên Sơn bay tới.

"Hàn tiền bối, tiếp theo chúng ta sẽ đi tới đâu, có phải là đi tìm một nơi để làm động phủ tạm thời hay không" Mắt thấy khoảng cách tới Cửu Tiên Sơn ngày càng gần, Khí Linh Tử đang ở trong phi xa không nhịn được hỏi.

"Không cần phiền toái như thế, mặc dù hiện tại cấm chế tại Cửu Tiên Sơn không cho ngoại nhân tiến vào, nhưng cái này cũng chỉ là đối với tu sĩ bình thường mà thôi, chờ đến

khi ta qua đó, tự nhiên sẽ có người tiến ra tiếp đãi" Hàn Lập lơ đãng trả lời.

Rất cảm ơn bác aiemk46nhat2 đã nhiệt tình hỗ trợ !

Chương 1786: Nghênh Tiên Cung

“Thì ra là như vậy ! Ta đã nói rồi mà, Hàn tiên bối chính là Hợp Thể kỳ tu sĩ, sao có thể giống như những tu sĩ bình thường, mà tùy tiện tìm chỗ đặt chân ở bên ngoài kia được chứ” Hải Đại Thiếu cười hì hì nói.

"Đúng thế ! Nói vậy nơi tiếp đãi tiên bối, nhất định sẽ vô cùng tráng lệ, hai người chúng ta nhờ chiếc bóng của tiên bối cũng có thể vào đó mở rộng tầm mắt một phen rồi" Khí Linh Tử mở to hai mắt, vẫn xum xoe như trước.

Mặc dù Hàn Lập nghe ra ngay hai người bọn họ đang vuốt mông mình, nhưng cũng chỉ cười hắc hắc mà không có nói gì thêm.

Không bao lâu sau, phi xa bay qua bầu trời của một khu Phường thị, liền đâm thẳng vào phía trước một sơn mạch.

Khoảng cách hơn nghìn dặm, đối với cỗ phi xa đỉnh giai pháp khí phi hành này có thể nói chỉ là trong nháy mắt sẽ tới.

Phía trước bỗng nhiên xuất hiện một tầng mây màu lam, hoàn toàn chặn mất đường đi.

Hàn Lập nhẹ nhàng đâm xuống phía dưới pháp khí, phi xa đang chạy như bay bỗng xoay vòng rồi dừng lại.

Hàn Lập không nói gì mà chà xát hai tay, đồng thời hướng về phía không gian vùng vục hải giơ lên.

Sau một tiếng nổ vang, có hai đạo tia chớp màu vàng kim bắn ra, lóe lên rồi biến mất trong làn mây.

Sau một khắc, trong đám mây mù màu lam có hai tiếng nổ mạnh "Oanh" trực tiếp truyền ra.

Hai cổ lĩnh áp không lồ từ trong màn mây phát ra, khiến cho đám mây mù màu lam phía trước kích động quay cuồng kịch liệt, giống như biển động sóng dâng không ngừng.

Tiếp đó, Hàn Lập chấp hai tay ra đằng sau, thản nhiên đứng trong xe không có cử động gì khác, phẳng phất như đang đợi thứ gì đó.

Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử thấy vậy, trong lòng cũng nghĩ thầm nhưng không dám mở miệng hỏi thăm lung tung, mà ngoan ngoãn đứng ở phía sau Hàn Lập.

Kết quả chỉ chốc lát sau, trong biển sương mù phía trước mơ hồ truyền ra mấy tiếng thú rống quái dị, tiếp đó một nam tử hô to hét lớn, cũng truyền ra từ bên trong đó : "Kẻ nào to gan như vậy, lại dám công kích cấm chế nơi này, không biết là từ ba tháng trước, nơi đây đã bắt đầu trở thành cấm địa hay sao ?".

Tiếng hô của nam tử vừa mới thấp dần, có một trận ba động truyền đến từ trong màn vân vụ màu lam, cụm mây bất chợt rẽ ra làm hai, từ đó hiện ra một lối đi khổng lồ rộng tới vài trượng.

Lam quang lóe lên, có mấy vệ sĩ cười quái thú khổng lồ từ bên trong bay ra.

Những vệ sĩ này đều có thân hình cao lớn, thân to vạm vỡ, nhìn sơ qua ít nhất so với Hàn Lập cũng cao hơn hai cái đầu, nửa người bên trên khoát chiếc cốt giáp màu trắng thô kệch, nửa dưới thì lại mặc theo kiểu quần da, một tay đang nắm chặt cốt thuẫn khổng lồ, tay khác lại cầm một hắc mâu thô kệch.

Mà những con quái thú mà bọn họ đang cười kia, phẳng phất như cự lang mọc ra đôi cánh khổng lồ bằng xương bằng thịt, thêm nữa bộ lông khắp người phát ra màu lam, mơ hồ có chút điện quang chớp sáng không ngừng, lộ ra vẻ thần bí dị thường.

Nhưng trên người mấy tên vệ sĩ này không thấy một chút pháp lực ba động nào, hẳn là một đám luyện thể sĩ cấp cao, chỉ với thân thể mạnh mẽ, có lẽ cũng phải tương đương với tu sĩ Kết Đan kỳ rồi.

Vừa thấy Hàn Lập đứng ở trong phi xa trên không trung, đang dùng ánh mắt tỏ ra hơi hứng thú đánh giá bọn họ, trông có vẻ như không muốn trốn tránh hay chạy trốn đi đâu cả, bốn gã vệ sĩ thấy thế lại không khỏi ngần ngại.

Trong đó có một đại hán tựa như tên thủ lĩnh có thân hình cao lớn nhất, vẻ mặt vốn có chút hung ác liền trở nên vài phần kinh nghi.

Hắn vừa vung tay lên, bốn người liền cùng nhau ghì chặt quái thú, dừng lại ở bờ bên kia của ổ đám vân vụ.

"Các người chính là Lôị Vệ rất có tiếng tăm ở Huyền Vũ Cảnh sao ! Quả nhiên danh bất hư truyền, bất quá các người xuất hiện ở chỗ này, chẳng lẽ Phách Hoàng đạo hữu đã tới Cửu Tiên Sơn trước rồi à ?" Hàn Lập không đợi mấy người này hỏi, đã tranh tiên hỏi trước.

Vừa nghe Hàn Lập khẩu khí lớn như vậy, mấy tên vệ sĩ này cả kinh, lại không dám chậm trễ.

Đại hán cầm đầu thần sắc tập trung, vội hướng Hàn Lập ôm quyền, cung kính nói: "Mấy người văn bối đích thực là Lôị Vệ thường bên cạnh Phách Hoàng đại nhân, nhưng hiện tại Phách Hoàng đại nhân vẫn chưa giá lâm tới đây. Tiểu đội này của chúng ta, đến Cửu Tiên Sơn trước để chịu trách nhiệm ổn định trật tự nơi này. Xin được hỏi tôn tính đại danh của tiền bối ?!".

"Hắc hắc, tên của Hàn mỗ, các người chưa chắc đã nghe qua đâu. Bất quá trước đây, Phách Hoàng các người còn phái người mời ta gia nhập Phách Hoàng cung, bất quá bởi vì những nguyên do khác, nên ta chỉ đành từ chối vậy" Hàn Lập hời hợt trả lời.

"Cái gì, chẳng lẽ tiền bối chính là Hàn Lập tiền bối mới lên cấp Hợp Thể !"

"Ồ, người biết ta à ?"

Có chút ngoài dự liệu của Hàn Lập, hắn vừa mở miệng, tên vệ sĩ cầm đầu đã có thể lập tức kêu lên tên của hắn, bộ dạng giống như là nghe đại danh đã lâu vậy.

Điều này làm cho hắn khá ngạc nhiên, không khỏi cẩn thận đánh giá lại đối phương một chút.

"Lúc này mới nhận ra được tiền bối, xin để ta dẫn tiền bối tiến vào bên trong, rồi đến Ngênh Tiên Cung nghỉ ngơi trước một chút" Vệ sĩ thủ lĩnh mặc dù tay chân thô kệch, nhưng lúc này lại có vẻ tâm tư linh xảo, cười thân thiện nói vậy.

"Hắc hắc, người nói cũng đúng, cơ thể ta quả thật là có chút mệt mỏi, người hãy dẫn đường đi !" Hàn Lập gật đầu một cái.

"Vâng, mời tiên bối tiến vào !"

Bốn gã vệ sĩ sau khi cung kính thi lễ lần nữa, mới lần lượt bay vào lối đi lúc này mới từ bên trong bước ra.

Hàn Lập thúc giục phi xa dưới chân, thoải mái đi theo vào trong vùng vân vụ.

Khu vực này hiển nhiên cũng không quá lớn, chỉ trong chớp lát Hàn Lập đã theo sau bốn gã Luyện thể sĩ thoát ra khỏi nơi đó, rồi bay thẳng tới ngọn núi khổng lồ phía trước.

"Chín ngọn núi của Cửu Tiên Sơn thì phân ra do Tộc ta cùng Yêu tộc chia nhau mỗi tộc chấp chưởng bốn tòa, còn tòa cao nhất là Phi Tiên Phong kia cũng là địa phận của phạm nhân, nên bình thường hai tộc cũng không cần phái người tới đóng quân nơi đó. Vạn Bảo đại hội lần này chính thức khai mạc cũng ở quảng trường trên Phi Tiên Phong này, hiện giờ những người có chút tinh thông thần thông thổ hệ của hai tộc Nhân Yêu chúng ta đang ngày đêm ráo riết bố trí cả ngọn núi. Dĩ nhiên chỉ một ngọn núi đó không thể nào đồng thời dung nạp toàn bộ người của cả hai tộc được, cho nên ngay khi Vạn Bảo đại hội khai mạc thì tám ngọn núi còn lại cũng sẽ cùng lúc mở ra, cũng tại trên đó sẽ xây tám tòa phó hội trường, để có thể dung nạp cùng lúc đầy đủ mọi người tham gia sự kiện. Nhưng theo văn bối ước đoán, cho dù nhiều hội trường đến vậy cũng sẽ khó lòng đáp ứng đủ hết lượng người tham gia. Dù sao tại Vạn Bảo đại hội lần trước, cơ hồ mỗi một Tộc phải có trên trăm vạn người tham dự, cũng may Vạn Bảo đại hội lần này đã sớm bắt đầu chuẩn bị từ nhiều năm trước, có lẽ sẽ không để xảy ra vấn đề gì. Bất quá, văn bối còn nghe nói, đại hội lần này so với những lần trước kia dường như có chút ít bất đồng".

Dọc đường đi, đại hán thủ lĩnh vô cùng thức thời chủ động giới thiệu cho Hàn Lập biết một chút về Cửu Tiên sơn, cùng với tình hình chuẩn bị Vạn Bảo đại hội, nhưng câu cuối cùng vừa nói thanh âm lại càng thêm rõ ràng.

"Ồ, có chỗ nào khác lạ vậy ?" Hàn Lập trong lòng vừa động, chậm rãi hỏi.

"Cũng chỉ trong lúc vô tình văn bối thoáng nghe được một chút lời đồn, cũng không biết là đúng hay sai, vạn nhất có nói sai chỗ nào, mong tiên bối không trách tội" Đại hán chần chờ một chút rồi nói.

"Yên tâm đi, trong đó thật hay giả ta sẽ phán đoán, dù thế nào cũng sẽ không trách tội trên đầu của người đâu" Hàn Lập nhìn qua đối phương một cái rồi thần nhiên nói.

"Vãn văn bối xin cả gan nói ra. Văn bối có nghe nói, Vạn Bảo đại hội lần này có thể sẽ có người của ngoại tộc tham gia, cũng có thể đưa ra đầu giá công khai vài món chí bảo của dị tộc nữa đấy" Đại hán nhẹ hít một hơi, mới cẩn thận nói.

"Người dị tộc ? Chẳng lẽ là Mộc tộc, Linh tộc ở phụ cận, hay là Man tộc cùng người Dạ Xoa Tộc ?" Hàn Lập nghe vậy cũng có chút cả kinh, không khỏi khẽ biến sắc mặt hỏi.

"Cái này..." Văn bối quả thật không rõ ràng lắm ! Dù sao văn bối cũng chỉ là một tên Lôi Vệ bình thường thôi !" Đại hán nở nụ cười khổ.

"Điều này cũng đúng, bất quá tấm chân tình này của người, ta sẽ nhớ kỹ. Mấy bình Bồ Nguyên Đan này, các người hãy cầm lấy đi ! Vài ngày ăn một viên thì có thể kéo dài thêm thọ nguyên của bọn người một chút đấy. Sau này nếu nghe được những gì hữu dụng khác nữa, chỉ cần tới báo tin cho ta, chắc chắn ta sẽ không bạc đãi mấy người các người đâu" Hàn Lập sắc mặt sa sầm trong chốc lát, thần sắc cũng khôi phục như thường, liền lật bàn tay, đem mấy bình đan dược ném cho bốn gã vệ sĩ trước mặt.

"Đa tạ tiền bối đã ban thưởng, nếu văn bối còn biết được thêm gì nữa, nhất định sẽ hồi báo cho tiền bối trước tiên" Đại hán thủ lĩnh vừa nghe tên Bồ Nguyên Đan nhất thời mừng rỡ đón lấy, cũng dùng thanh âm khẽ run rẩy mà trả lời.

Ba người còn lại cũng đồng dạng vui mừng, liên tục bái tạ.

Hàn Lập khoát tay áo, ở trong xe khép mắt lại không nói gì nữa.

Bốn gã Lôi Vệ này cũng vô cùng thức thời nên không quấy rầy gì Hàn Lập nữa, mà dẫn phi xa của Hàn Lập phi hành thêm một thời gian ngắn nữa, rốt cục cũng tới chân một ngọn núi.

Chỉ thấy nơi đó mọc lên một dãy lâu vàng các ngọc nối dài liên lạc, cơ hồ đem hơn phân nửa ngọn núi bao bọc lấy.

Mà bên trong những tòa kiến trúc đó, có một cung điện bạch ngọc tráng lệ cao

chừng ba bốn trăm trượng, chia ra khoảng mười tầng, to lớn nguy nga dị thường.

Mà bao lấy tòa cung điện này, là rất nhiều lầu các tinh xảo dị thường, đông một ngọn, tây một ngọn, chừng hơn trăm cái, dường như đều lấy cung điện bạch ngọc làm trung tâm mà vây quanh lại.

"Hàn tiền bối, đây chính là Nghênh Tiên Cung. Tất cả tiền bối Hợp Thể kỳ, cũng có thể mang môn nhân đệ tử độc chiếm một tầng. Mỗi một tầng cung điện đều có truyền tống pháp trận đặc biệt, không cần phải qua tầng lầu phía dưới mà có thể trực tiếp truyền tống đến đại điện công cộng tầng một. Những lầu các xung quanh kia là để chuẩn bị cho các tiền bối Luyện Hư kỳ. Bất quá hiện giờ cũng chỉ có tu sĩ Hợp Thể như tiền bối mới có tư cách tiến vào nơi này. Mà mỗi ngọn núi phía trước đều có các tòa Nghênh Tiên Cung tương tự, để có thể tiếp đón các tiền bối Hợp Thể kỳ đến dự hội." Đại hán thủ lĩnh tận tâm giới thiệu.

"Ồ, chỗ này đã có người vào ở rồi ư." Hàn Lập vừa nghe nói vậy liền cảm thấy có chút hứng thú.

"Tiền bối minh giám! Ngoại trừ một tháng trước Vạn Cốt chân nhân cùng môn hạ đệ tử giá lâm ra, ở đây không có tiền bối Hợp Thể kỳ thứ hai nào." Đại hán đàn hoàng trả lời.

Rất cảm ơn bác aiemk46nhat2 đã nhiệt tình hỗ trợ !

Chương 1787: Vạn Cốt Chân Nhân

"Vạn cốt chân nhân, ta cũng có nghe nói qua một chút. Nghe nói vị đạo hữu này vốn cũng là một tán tu, vậy mà vạn năm trước khai sáng Bạch Cốt môn, trở thành tổ sư khai phái của một phái, chí hướng có vẻ không nhỏ." Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi nói.

"Về điều đó thì Bạch Cốt môn ở trong Huyền Vũ cảnh của chúng ta cũng là một thế lực không nhỏ, nó đủ sức đứng vào hàng ngũ mười tông môn đứng đầu. Trong thời gian ngắn có thể làm được như vậy, có thể thấy thần thông của Vạn Cốt tiên bối quả không tầm thường. Phải rồi, Vạn Cốt tiên bối hiện giờ cư ngụ ở tầng cao nhất của Nghênh Tiên Cung. Tiên bối nếu như muốn ở tầng đó thì cứ việc nói với Tổng quản đại nhân của Nghênh Tiên Cung là được." Đại hán cung kính trả lời.

Đang lúc nói chuyện, bốn gã Lô Vệ đã dẫn Hàn Lập dẫn tới cửa chính cung điện bạch ngọc, cách đó mấy dặm có vài tên giáp sĩ mặc thanh sắc giáp y trong suốt, đang xếp hàng thẳng tắp thủ hộ nơi đó.

Đại hán cầm đầu vội vàng nhảy xuống khỏi cự lang, đi tới trước một gã thủ vệ, hướng Hàn Lập chỉ trỏ, vừa cúi đầu nói mấy câu gì đó.

Tên thủ vệ mặc giáp xanh kia vẻ mặt vốn có chút lạnh lùng, đột nhiên biết sắc, sau khi cẩn thận đánh giá hai mắt Hàn Lập liền lập tức hướng Hàn Lập vái chào, sau đó xoay người tiến vào trong đại môn.

Mà đại hán thì lại một lần nữa trở về bên cạnh Hàn Lập, nói:

"Hàn tiên bối, đám người văn bốn còn trách nhiệm tuần tra nặng nề trong người, không thể ở chỗ này đợi lâu được. Sau một lát Tổng quản đại nhân của tiên cung sẽ đích thân ra đón tiếp tiên bối, bốn người văn bối xin phép đi trước."

Bốn người đại hán vừa hướng Hàn Lập khom người cúi chào, nói lời từ biệt.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không ngăn trở, khoát khoát tay, để cho bốn gã Lô Vệ này rời đi.

Cơ hồ ngay khi cự lang của đám người đại hán vừa mới bay đi trong nháy mắt, thì có hai người cũng từ trong cửa điện đi ra.

Một người chính là tên thanh giáp vệ sĩ mới vừa rồi chạy vào trong cửa, tên còn lại thì là một lão giả mặt trắng mặc áo bào màu tro, hai mắt nhỏ màu xanh, có tia sáng lấp lánh, là một gã tu sĩ Luyện Hư trung kỳ.

"Vị này chính là Hàn Lập tiên bối phải không. Không biết tiên bối giá lâm, văn bối Tông Miễn không thể nghênh đón từ xa, mong tiên bối thứ tội." Lão giả tiến lên mấy bước, hướng Hàn Lập thi lễ từ xa, cung kính vô cùng.

"Tông đạo hữu không cần phải khách khí, tại hạ đường xa đến đây cũng có chút mệt mỏi rồi. Hay là hãy mau sớm an bài cho ta chỗ dừng chân đi." Hàn Lập cũng đánh giá đối phương vài lần xong liền bình tĩnh nói.

"Tiên bối yên tâm, Nghênh Tiên cung đã sớm bố trí tốt hết thảy, tiên bối lập tức có thể đi vào. Ngoại trừ tầng trên cùng đã có Vạn Cốt tiên bối ở, không thể cho người khác vào, còn lại tám tầng kia cũng chưa có ai ở, tiên bối có thể tùy ý chọn lựa." Tông Miễn mỉm cười nói.

"Vậy tầng thứ năm thì sao. Không cao cũng không thấp, cũng vừa đúng ý của ta." Hàn Lập sau khi suy nghĩ một chút liền nói như vậy.

"Vâng, ta mang tiên bối đi xem qua trước một chút. Nếu tiên bối có gì không vừa lòng thì văn bối sẽ lập tức điều chỉnh." Lão giả nói có phần xởi lởi.

Hàn Lập bất động thanh sắc gật đầu, dưới sự hướng dẫn của đối phương, bắt đầu tiến vào đại điện tầng một của Nghênh Tiên Các.

Cả tòa đại điện ít nhất cũng rộng chừng trăm trượng, bất kể là bốn vách hay là mặt đất cũng đều sáng lấp lánh, xung quanh đều là dạ minh châu lớn chừng nắm tay, khiến cho đại điện tinh quang lưu chuyển, giống như là Long cung Tiên cảnh vậy.

Bốn phía của đại điện đều có bàn ngọc dùng bạch ngọc chế thành, cũng không nhiều lắm, góc này góc kia mỗi chỗ lại có một cái.

Mà ở trong đại điện, có một cái pháp trận truyền tống màu bạc, lớn chừng bảy, tám

trường.

Lão giả trực tiếp đi tới chỗ pháp trận, cũng dẫn đầu đi vào trước.

Hàn Lập mặt không chút thay đổi cũng bước vào trong đó.

Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử nhìn nhau một cái, tự nhiên là bước theo một bước cũng không rời.

Hai người này mặc dù là lần đầu tiên sử dụng truyền tống pháp trận, nhưng cũng không có tỏ ra e sợ cái gì.

Kết quả sau khi lão giả đánh một đạo pháp quyết lên truyền tống pháp trận, cả tòa pháp trận bừng sáng, đồng thời có âm thanh vù vù phát ra.

Lúc này, Tông Miển lật bàn tay, liền đó có một khối ngân bài tinh xảo xuất hiện.

Hàn Lập nhìn lướt qua, chỉ thấy một mặt lệnh bài khắc rất nhiều ký hiệu phức tạp, nhưng mặt kia lại chỉ có một chữ "Ngũ".

Lão giả đem lệnh bài này nhẹ nhàng huy động, liền đó có một đạo ngân quang bắn ra, bắn về phía pháp trận bên dưới.

Sau một khắc, cả tòa pháp trận ngân quang lưu chuyển, thân ảnh bốn người thân ảnh đồng thời biến mất không thấy gì nữa.

Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử mặc dù nhắm chặt hai mắt, nhưng vẫn cảm thấy quay cuồng trong nháy mắt.

Khi hai người mở mắt ra một lần nữa, thì đã xuất hiện ở trên một bình thai lộ thiên.

Ở bốn bên của bình thai, một bên thì có hình hoa do nhiều con đường nhỏ cấu thành, ở hai bên đều trồng rất nhiều loại kỳ hoa linh thảo không biết tên. Một bên khác lại có một hồ nước lớn chừng vài mẫu, bên trong có một loại linh ngư năm màu lớn chừng một thước đang bơi lội tung tăng.

Bỗng có một trận gió thổi qua, một cỗ linh khí dạt dào liền tấp vào mặt.

Hải Đại Thiếu có chút phát run, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, liền ngẩng đầu lên nhìn

phía trên.

Chỉ thấy phía trên là một mảng xanh biếc, có một đám mây nhẹ nhàng lơ lửng không chút lay động.

Vốn trên bầu trời phải có mấy mặt trời, nhưng hiện giờ hoàn toàn không thấy đâu. Thay vào đó là một quang cầu khổng lồ màu nhũ bạch, lơ lửng trên không phát ra bạch quang rất dịu mắt.

Hải Đại Thiếu nhìn đến trợn mắt hốc mồm.

Khí Linh Tử ở một bên cũng không khá hơn là mấy, miệng hắn cũng đang ngoác cả ra, như là nhất thời không tài nào khép lại nổi.

"Không nên nhìn. Tất cả những gì ở phía trên chẳng qua là do cấm chế huyền hóa ra mà thôi. Với cảnh giới của các người, nhìn không ra được huyền cơ gì đâu." Thanh âm của Hàn Lập đồng thời vang lên trong tai hai người.

Hai người này cả kinh, nhờ đó mới từ trong hoảng hốt tỉnh táo lại, sau đó lại phát hiện Hàn Lập chẳng biết đã đi ra khỏi pháp trận từ lúc nào, đang đứng ở phía ngoài hơn mười trượng khẽ cười đang nhìn bọn hắn.

Lão giả tên gọi Tông Miển đang ở cách đó xa hơn một chút, cũng đang cười híp mắt nhìn hai người.

Sắc mặt Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử hơi đỏ lên, có chút thẹn thùng vội vàng đi ra khỏi pháp trận.

Nhưng trong lòng hai người này vẫn khó nén nổi hưng phấn, khi đi phía sau Hàn Lập, thỉnh thoảng vẫn nhìn quanh khắp nơi không ngừng.

Sau khi đi qua một con đường nhỏ, một tòa đại điện màu xanh nhạt liền xuất hiện ngay trước mắt. Mặc dù chưa nói tới khổng lồ gì, nhưng là vô cùng tinh mỹ tuyệt luân, cơ hồ như mỗi đạo hoa văn cũng được tỉ mỉ khắc lên một cách tinh tế.

Ở hai bên đại điện còn có một đình viện độc lập khác cùng một thiên điện nhỏ hơn một chút.

Những kiến trúc này hiển nhiên là cho môn nhân đệ tử của các tu sĩ đến đây ở lại.

Những kiến trúc này cũng được bao quanh bởi một tầng trúc xanh lục, khiến cho những đình đài trong đó như ẩn như hiện.

Quả là một cảnh tượng mê người.

Ai mà nghĩ đây không phải là một vùng trời đất như là tiên cảnh, mà vốn chẳng qua nó chỉ là một tầng của một cung điện khổng lồ mà thôi.

"Mỗi một tầng của Nghênh Tiên cung đều bố trí như vậy sau?" Hàn Lập đứng ở đại điện cách đó không xa, sau khi xem xét khắp nơi, tùy ý hướng lão nhân hỏi một câu.

"Ha hã, dĩ nhiên không phải vậy. Mỗi một tầng của Nghênh Tiên cung bố trí không giống nhau, để phòng trường hợp có tiền bối không hài lòng, liền có thể đổi được. Nếu Hàn tiền bối cảm thấy không tốt, văn bối lập tức có thể để tiền bối chọn một tầng khác." Tông Miển trả lời không chút lưỡng lự.

"Cái này ta cũng không có hứng thú. Tầng này cũng không phải là tệ, trái lại ta còn tương đối hài lòng, vậy ta ở nơi này đi." Hàn Lập khoát khoát tay, nói với vẻ không thèm để ý.

"Nếu tiền bối cảm thấy như vậy là được rồi thì xin mời tiền bối thu lại lệnh bài cấm chế này. Bởi mỗi tầng cấm chế lại có một lệnh bài, đồng thời mỗi tầng cũng chỉ luyện chế một lệnh bài. Cho nên sau khi kết thúc đại hội, kính xin tiền bối trả lại vật này." Lão giả nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười, cũng đem ngân bài đang cầm trong tay hai tay đưa tới.

Hàn Lập thu lấy lệnh bài, khẽ gật đầu, tỏ ra đã biết.

Sau đó lão giả lập tức biết điều mà rời đi.

Trong nháy mắt nơi này chỉ còn lại ba người Hàn Lập cùng Hải Đại Thiểu.

"Hai người các ngươi khi đại hội mở ra cũng ở chỗ này đi. Những đình viện kia, có thể tùy ý chọn một cái mà ở. Ta cũng cần nghỉ ngơi một chút, có chuyện gì ngày mai bàn sau." Hàn Lập hướng hai người phân phó một chút.

"Vâng, tiền bối!"

Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử cung kính đáp.

Sau đó hai người khó che dấu vẻ hưng phấn hơn nữa, liền cùng nhau hướng một kiến trúc bên cạnh đại điện bay tới, từ rất xa cũng có thể nghe thấy tiếng hai người đang chơi đùa.

Hàn Lập lắc đầu, xoay người sẽ phía đại điện chính đi tới, cùng tìm một căn phòng an tĩnh trong đại điện, lắng lặng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Lập còn đang ngồi nhắm nghiền hai mắt trên bồ đoàn, bên ngoài thân linh quang màu xanh đang chớp động không ngừng, đột nhiên thần sắc biến đổi, ngay lập tức mở ra hai mắt.

Sau một khắc, có một đoàn hỏa diễm bạch sắc quỷ dị trực tiếp xuyên thủng cấm chế cửa phòng mà vào, lóe lên rồi biến mất, lại xuất hiện ngay trước mặt Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập lóe sáng, không nói gì, liền vươn một ngón tay, hướng bạch sắc hỏa diễm điểm nhẹ một cái.

"Phanh" một tiếng, bạch diễm liền vỡ tung ra, hóa thành vô số tia lửa nhỏ lóe lên biến mất không thấy bóng dáng.

Mà cơ hồ cùng lúc đó, một thanh âm, đột nhiên xuất hiện quanh quẩn trong phòng:

"Lão phu Vạn Cốt, ra mắt Hàn đạo hữu. Nghe nói đạo hữu hôm qua cũng tiến vào nghênh Tiên cung trung. Nếu không phải có gì ghét bỏ thì xin mời đến chỗ lão phu ở một chút!"

Thanh âm này già nua dị thường, còn hơi có chút âm trầm, nhưng sau khi nói xong vài câu ngắn ngủn, thanh âm đột nhiên dừng lại.

"Vạn Cốt chân nhân !" Hàn Lập sờ sờ cằm, lại lộ ra vẻ đăm chiêu như đang suy tính cái gì.

Nhưng một lát sau, hắn cũng đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Ngay khi thân ảnh Hàn Lập xuất hiện ở trong đại điện thời điểm, hắn rất ngoài ý muốn khi thấy Hải Đại Thiểu cùng với Khí Linh Tử.

Cũng không biết hai người này đã đến đây bao lâu, đang ở một góc trò chuyện với nhau gì đó.

Vừa thấy Hàn Lập xuất hiện, hai người bọn họ lập tức tiến lên dùng đại lễ tham bái.

"Đứng lên đi, hai người các ngươi không có ở chỗ của mình nghỉ ngơi nhiều một chút, chạy đến đây làm cái gì." Hàn Lập khoát tay chặn lại, nhàn nhạt hỏi.

"Hàn tiền bối, có phải người muốn đi ra phường thị bên ngoài không, hai người vẫn bối đường nhiên là muốn theo sau hầu hạ." Khí Linh Tử sau khi đứng dậy, liền cười hi hi nói.

"Đúng vậy a, hai người ta mặc dù không thể gánh vác đại sự gì cho tiền bối, nhưng làm những chuyện nhỏ như chân chạy đưa tin thì vẫn có thể được." Hải Đại Thiểu cũng tỏ vẻ trung thành không kém, nói.

"Ha ha, ai nói hôm nay ta đi ra phường thị." Hàn Lập nở nụ cười.

"Kia tiền bối vậy người ..." Hải Đại Thiểu cùng với Khí Linh Tử nghe vậy, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ thất vọng.

"Ta biết ý tứ của hai người các ngươi, muốn đi phía ngoài phường thị mở mang tầm mắt phải không? Nhưng những thứ đồ ít ỏi trong phường thị này, căn bản không thể nào có đồ ta cần, cho nên nếu không phải không còn cách nào khác, ta sẽ không tới đó. Nhưng ở đây tụ tập nhiều tu sĩ cao cấp như vậy, các ngươi đến phường thị kiến thức một chút cũng không tồi. Lát nữa, ta đi bái phỏng Vạn Cốt chân nhân của Bạch Cốt môn, nên cũng không thể nào mang hai ngươi đi được. Ta sẽ dùng lệnh bài đưa các ngươi ra ngoài trước, đến tối trở về là được." Miệng Hàn Lập vừa nói, thần sắc liền khôi phục bình tĩnh.

Chương 1788: Hắc Vực Trao Đổi Hội

Hai người Hải Đại Thiếu nghe thấy vậy mặc dù hơi có chút thất vọng, nhưng cũng không dám không nghe theo phân phó của Hàn Lập, tức thì liên miệng đáp ứng.

Bấy giờ Hàn Lập mới mang hai người ra khỏi đại điện, thẳng hướng truyền tống pháp trận ở bình thai mà đi.

Khi Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử đã ở bên trong pháp trận, Hàn Lập lấy ra một cái lệnh bài màu bạc, phát nhẹ hai cái.

Pháp trận bắt đầu hiện ra ngân quang, đưa hai người đến đại điện tầng thứ nhất.

Sau đó bản thân Hàn Lập cũng chậm rãi bước vào pháp trận.

Linh quang lại lóe lên, thân ảnh của hắn trong phút chốc cũng biến mất không thấy.

Sau khoảng thời gian một chung trà, Hàn Lập đã ở trong một cung điện hùng vĩ màu đỏ như được xây nên từ san hô, cùng với một lão đạo đang ôm trong lòng một cô gái xinh đẹp, đang trò chuyện với nhau rất vui vẻ.

Lão đạo này có mũi như chim ưng, ánh mắt thâm trầm dị thường, một đầu tóc trắng búi thành hình tam giác, thân mặc một đạo bào màu xám tro, ở bên ngoài có thêu rất nhiều khô lâu màu trắng trông rất sống động, ước chừng hơn mười tám viên.

Mà nữ thị thiếp xinh đẹp đang tựa trong lòng lão đạo kia chẳng những thân thể đầy đặn, da thịt lại càng bóng loáng như ngọc, trên người là một tấm áo choàng mỏng màu trắng phớt phơ, mà hơn phân nửa thân thể cũng chúi vào trong lòng lão đạo, chỉ để lộ ra khuôn mặt thiên kiều bá mị, đang vừa nghe lão đạo cùng với Hàn Lập nói chuyện với nhau vừa cười khúc khích.

Xa hơn một chút về phía hai bên đại điện, còn có bảy, tám nữ tử cũng giống như nàng kia, mỗi người lại mặc một màu khác nhau, đang khoanh tay ngoan ngoãn đứng ở một bên.

Lão đạo kia hiển nhiên là chủ nhân của nơi này, cũng là Vạn Cốt chân nhân của Bạch Cốt môn.

Cho dù là nữ tử đang ở trong lòng của hắn hay là những người khác đang ở hai bên, cũng đều là thị thiếp của hắn trên danh nghĩa. Chẳng qua cô gái đang ở trong lòng kia, cho dù là tướng mạo hay phong tình đều hơn xa những cô gái khác, chắc hẳn là người được lão đạo sủng ái.

Hàn Lập vừa cùng đối phương tùy ý bàn về một chút chuyện lúc xưa hắn trải qua ở trong man hoang, đồng thời trong lòng lại âm thầm cân nhắc tới một số tin đồn có liên quan đến Vạn Cốt chân nhân.

Nghe nói Vạn Cốt chân nhân chẳng như tu luyện công pháp của ma đạo, hơn nữa tính cách trời sinh là cực kỳ háo sắc, rất thích thuật thái bố, cơ hồ là mỗi đêm không có gái là không vui. Bây giờ xem ra, những thứ kia hơn nửa là không giả.

"Ha ha, không nghĩ tới Hàn đạo hữu mặc dù tuổi trẻ nhưng kiến thức lại rộng như thế. Năm đó khi ta Hợp Thể sơ thành thì bất quá cũng chỉ du lịch ở khu vực phụ cận Nhân tộc một phen rồi cũng trở về thôi. Tối giờ tuổi lại càng không còn trẻ nữa, lại càng không nghĩ đến chuyện rời xa Nhân tộc nữa." Lão đạo sau khi trầm trồ tấm tắc một phen xong, cũng thờ dãi một hơi rồi nói.

"Vạn Cốt huynh chê cười ta. Sở dĩ ta ở trong Man hoang lâu như thế, vốn là do cơ duyên xảo hợp bắt buộc như thế. Nếu nói thật sự về bản tâm của Hàn mỗ thì tuyệt không dám rời xa bốn tộc. Cũng may là vận khí của tại hạ không tệ, có thể nói là đã đi khắp non nửa đại lục, mà vẫn còn may mắn toàn thân quay về." Hàn Lập mỉm cười nói.

"Ừm, nói như vậy thì Hàn đạo hữu thấy bản thân chính là người có đại khí vận rồi. Huống chi, trong chuyến đi đó đạo hữu còn liên tục có tạo hóa của mình, tu vi liên tiếp đột phá tiến cấp. Sau khi trở về tộc lại dễ dàng đánh sâu vào Hợp thể thành công. Quả thực là quá xa so với bản đạo có thể tưởng tượng. Ít nhất trong vòng mấy vạn năm, tuyệt không có người thứ hai có thể lên cấp nhanh giống như đạo hữu như vậy. Năm đó Vạn mỗ đột phá bình cảnh Hợp Thể kỳ ít nhất cũng phải mất mấy ngàn năm mới thành công, căn bản không thể đánh đồng cùng với Hàn đạo hữu. Với tư chất cùng với tuổi tác của Hàn đạo hữu, nói không chừng đánh sâu vào Đại Thừa kỳ cũng có cơ hội." Về mặt lão đạo tươi cười, ấy vậy mà trong giọng nói có một chút ý nhỉnh nọt.

"Sao Hàn mỗ lại dám vọng tưởng tới chuyện Đại Thừa. Chỉ cần có thể chịu qua được mấy lần Đại Thiên Kiếp cũng đã đủ hài lòng rồi." Hàn Lập tự nhiên khiêm nhường dị thường.

"Lời này cũng phải! Đại Thừa kỳ đối với chúng ta mà nói cũng giống như mò trăng đáy nước vậy. Nhân tộc chúng ta trụ vững ở Linh giới đã nhiều năm như vậy, bất quá cũng chỉ xuất hiện có tổng cộng hơn mười vị Đại Thừa kỳ mà thôi. Thậm chí còn có một thời kỳ không có tu sĩ Đại Thừa kỳ khiến cho chỉ thiếu một chút là cả tộc gặp phải nguy cơ tuyệt diệt." Vạn Cốt chân nhân tựa hồ như nhớ ra gì đó, vừa nói vừa có chút cảm khái.

Lần này, Hàn Lập cũng không tiếp lời, mà chỉ cười đáp lễ. Những chuyện có liên quan tới lần đại kiếp đó của Nhân tộc, hẳn cũng có nghe nói qua một chút.

Lần đó cũng là do bị liên quân của vài dị tộc cùng tấn công. Nếu không phải khi đó Yêu tộc lại vừa đúng lúc là thời kỳ cường đại nhất, có thể xuất hiện hai tu sĩ Đại Thừa kỳ, hơn nữa bản thân Yêu tộc cũng biết rằng chỉ bằng vào lực lượng của Yêu tộc nhất tộc thì không thể nào đặt chân lâu dài ở Linh giới được, nên bắt buộc phải tiến hành lôi kéo với Nhân tộc thì quả thực khi đó Nhân tộc thật đúng là có thể gặp họa diệt tộc.

"Hàn đạo hữu gần đây lên cấp Hợp Thể, lần này tới tham gia Vạn Bảo đại hội, khẳng định là tính toán thu mua không ít đồ đi." Vạn Cốt chân nhân rất nhanh đem về mặt kinh dị này giờ thu lại, bỗng nhiên chuyển đề tài.

"Đúng là tại hạ đang cần một chút tài liệu luyện đan, hy vọng có thể có thu hoạch ở chỗ này. Dù sao cũng chỉ có lúc này mới có thể xuất hiện một số tài liệu trân quý mà bình thường không tài nào thấy được." Hàn Lập gật đầu, cũng không có ý phủ nhận.

"Nếu là như vậy, bản đạo có một đề nghị, Hàn đạo hữu có nguyện ý nghe một chút hay không!" Lão đạo cười nói.

"Nga, chân nhân có gì cứ nói ta xin lắng nghe!" Hàn Lập hơi có chút ngoài ý muốn.

"Các người đi xuống trước đi." Vạn Cốt chân nhân cũng không ngay lập tức nói với Hàn Lập cái gì, ngược lại để cho thị thiếp trong lòng rời đi, cũng xua tay với những nữ tử kia.

Những nữ tử này tự nhiên là ngoan ngoãn nghe lệnh, hướng hai người Hàn Lập thi lễ

một cái rồi lũ lượt thối lui ra khỏi đại điện.

Trong nháy mắt, trong đại điện cũng chỉ còn lại hai người Hàn Lập.

Lúc này, lão đạo mới lấy thần sắc nghiêm túc hướng Hàn Lập nói một lần nữa:

"Hàn đạo hữu hẳn là lần đầu tiên lấy thân phận tu sĩ Hợp Thể tham gia Vạn Bảo đại hội, nhưng không biết có từng nghe nói qua "Hắc Vực trao đổi đại hội" không?

"Hắc Vực trao đổi đại hội"! Hàn mỗi lần đầu tiên nghe nói, chẳng lẽ là thứ giống như thần bí thương hội ở phường thị?" Hàn Lập nghe xong ánh mắt lóe sáng, nhưng cũng không lộ ra vẻ mặt quá sức ngoài ý muốn.

Sự kiện lớn như Vạn Bảo đại hội này, nếu như không có một chút giao dịch hội nhỏ thần bí, ngược lại là một chuyện kỳ quái.

"Hắc hắc, xem ra Hàn huynh cho dù lần đầu nghe nói, nhưng đối với việc này đã sớm có suy đoán rồi. Đối với tu sĩ Hợp Thể kỳ chúng ta mà nói thì những thứ đồ tầm thường đúng là rất khó đập vào mắt. Cho dù là đấu giá trong Vạn Bảo đại hội cũng không thể toàn bộ hài lòng quay về. Có rất nhiều đạo hữu mặc dù có trọng bảo trong người, nhưng không muốn lấy ra đem trao đổi linh thạch, chỉ là muốn đổi lấy những vật phẩm cấp bách theo nhu cầu của mình. Còn có một vài đạo hữu mặc dù có đồ tốt trong tay, nhưng không rõ lai lịch, không tiện cầm trực tiếp đi đấu giá. Ngoài ra còn có một số bảo vật quả thực quá trân quý, cho dù là tu sĩ Hợp Thể như chúng ta có được, cũng chỉ sợ để lộ phong thanh, gì đó mà dẫn tới đại họa sát thân. Cho nên cũng không biết từ lúc nào, trước khi Vạn Bảo đại hội bắt đầu khai mạc, đã có vài người lên cử hành những hội giao dịch quy mô nhỏ. Chẳng qua Hắc Vực đại hội này cũng là một trong những cái thần bí nhất, do một vài tu sĩ thần bí tổ chức, đặc biệt nhằm vào tu sĩ Hợp thể mà cử hành. Có không ít Hợp Thể kỳ tham gia Vạn Bảo đại hội cũng tham gia đại hội này."

Lão đạo ngừng nói một chút, nhìn thấy Hàn Lập lộ ra vẻ hứng thú, lúc này mới cười một tiếng, lại nói tiếp:

"Những tu sĩ thần bí này lai lịch kỳ lạ, thần thông quảng đại cực kỳ, thậm chí đã từng có một lần ở ngay trong trao đổi đại hội, đã đánh chết một gã tu sĩ Hợp Thể kỳ gây chuyện. Những Hắc Vực đại hội trở về sau không còn có ai dám đắc tội những người tổ chức đại hội này nữa. Cho nên tham gia Hắc Vực trao đổi đại hội này cũng an toàn cực

kỳ. Mà ở trao đổi đại hội cũng chỉ lấy vật đổi vật, chỉ cử hành một lần, hơn nữa chỉ diễn ra trong vòng một ngày là kết thúc. Người tham gia cũng không đòi hỏi vấn đề thân phận, lai lịch. Do đó, với những tu sĩ Hợp Thể kỳ như chúng ta hết sức thích hợp cực kỳ. Tham gia đại hội này ngoại trừ Hợp thể kỳ như chúng ta còn có một số người có trọng bảo trong người cũng tham gia. Dĩ nhiên là bảo vật bình thường thì không thể nào được phép ra vào. Trong Yêu tộc cũng có rất nhiều người tham gia. Cho nên trên đại hội cũng sẽ xuất hiện một vài tài liệu yêu thú bị Yêu tộc ngăn cấm cùng với một ít trứng linh thú mà không thể nào mua được theo cách bình thường. Thậm chí còn có người lấy ra đấu giá một số nữ tử yêu tộc Hóa Hình kỳ. Sách sách, đặc biệt là những nữ tử của Hồ tộc, mỗi người đều là lô đỉnh song tu tuyệt hảo, không biết có bao nhiêu đồng đạo Nhân tộc vô cùng cảm thấy hứng thú. Dĩ nhiên là nếu quả thực đổi được những cô gái yêu tộc này ai cũng chắc chắn sẽ nốt trong động phủ như Kim Ốc Tàng Kiều, nếu như để cho Thất đại Yêu vương biết được thì, hắc hắc... Cũng giống như thế, có một vài nữ tử nhân tộc tư chất tuyệt hảo cũng có người đem ra trao đổi. Người Yêu tộc cũng đồng dạng cảm thấy rất hứng thú."

Nghe đến đó Hàn Lập tự nhiên hiểu được cái gọi là Hắc Vực trao đổi hội này thật ra cũng giống như giao dịch ngầm ở Đại Tấn ở Nhân giới mà hắn đã từng tham gia không khác biệt nhiều lắm. Chẳng qua chủ yếu người tham gia là Hợp Thể kỳ, kể cả về người trao đổi hay là giá trị đồ đem trao đổi, căn bản là không thể đánh đồng.

Đồng thời nghe lão đạo nói xong, trong lòng hắn cũng có chút thất kinh.

Tu sĩ hai tộc Nhân Yêu nghiêm cấm cường đoạt bắt người cướp của của tộc nhân đối phương, lấy làm lô đỉnh cùng thị thiếp. Đây cũng là một trong các cấm lệnh mà hai tộc Nhân Yêu cùng ký kết.

Mặc dù đã trải qua thời gian dài như thế, quy định này đã không còn mấy người nhắc đến, nhưng nếu quả thật bị bắt tại trận thì tuyệt đối là phiền toái lớn.

Bởi vậy có thể thấy những tu sĩ thần bí tổ chức Hắc Vực trao đổi hội này quả thực là to gan lớn mật.

Nhưng càng như thế, một ít thứ tốt bình thường không thể nào gặp được cũng có thể xuất hiện ở những đại hội trao đổi có tính mờ ám này. Bất quá khiến hắn cảm thấy hứng thú nhất tất nhiên là những tài liệu yêu thú kia.

Hàn Lập không khỏi không tìm được động tâm.

"Nghe chân nhân nói vậy, tại hạ quả thực có chút hứng thú. Cũng không biết trao đổi hội này ở địa phương nào, khi nào thì bắt đầu.

"Hắc Vực trao đổi hội" bắt đầu mở ra ở một địa điểm tự nhiên là một địa phương thần bí gọi là Hắc Vực. Chẳng qua là Hắc Vực này cũng không phải là nơi cố định mà là môi chỗ có thể tự động di chuyển khắp bầu trời. Có thể thấy được thần thông của những người tổ chức này không nhỏ.

Về thời gian, đến lúc đó sẽ có người tổ chức thông qua đủ loại thủ đoạn cho những tu sĩ muốn tham gia như chúng ta biết, đồng thời cũng cho biết phương pháp tiến vào. Theo ta được biết, phương pháp của các tu sĩ tiến vào cũng không phải hoàn toàn giống nhau. Bần đạo đã nhiều lần tham gia trao đổi hội này, cũng có một chút phương pháp có thể cho biết trước một chút tin tức. Nếu đạo hữu thực sự muốn đi, đến khi đó bần đạo mang đạo hữu cùng đi qua." Vạn Cốt chân nhân cười nói.

"Vậy tại hạ phải cảm ơn chân nhân trước rồi." Hàn Lập sau khi cân nhắc một phen, cũng lộ ra nụ cười đáp ứng.

Chương 1789: Thiên Hồ Yêu Nữ

"Ha ha, không có gì. Cho dù bản đạo không nói chuyện này thì sớm muộn gì cũng sẽ có đạo hữu khác nói cho đạo hữu biết. Hơn nữa sau này, nói không chừng bản đạo cũng có thể có vài chuyện nhỏ cần phiền đạo hữu ra tay giúp đỡ!" Vạn Cốt chân nhân cười híp mắt nói.

"Chân nhân quá khách khí rồi, sau này nếu quả thật có chuyện mà Hàn mỗ có thể giúp được thì Vạn Cốt đạo hữu cứ mở miệng là được." Bất kể là thật hay giả, Hàn Lập cũng vẫn mỉm cười đáp ứng một lời lấy lệ.

Cũng bởi thế nên quãng thời gian sau đó, hai người cư xử với nhau càng tỏ ra hòa hợp.

Sau khi trao đổi một chút về các tâm đắc khi tu luyện, vị Vạn Cốt chân nhân này thậm chí còn cố ý đưa tới một đội nữ đệ tử đáng người thốt ta tới, cho Hàn Lập thưởng thức một màn thiên ma diễm vũ ngập tràn hương diễm một phen rồi mới tự mình tiễn hân đến trước truyền tống pháp trận, dõi mắt theo hân cho đến khi rời đi.

Ngay sau khi thân ảnh của Hàn Lập biến mất trong linh quang của truyền tống trận, nụ cười trên mặt của lão đạo lập tức thu liễm, trái lại trở nên âm trầm hơn mấy phần.

Đúng lúc này, bỗng nhiên không gian ở phụ cận bỗng nhiên chấn động, một thân ảnh thướt tha yêu kiều thoáng chốc đã hiện ra phía sau lão đạo, từ đó cũng truyền đến một tiếng cười kiều mỹ cực kỳ:

"Thế nào, Vạn Cốt huynh cảm thấy có khả năng mượn sức người này không? Mặc dù cũng uống phí một phen tâm cơ, nhưng kết quả là chúng ta lãng phí thời giờ a."

Nữ tử này thân khoác một tấm lụa trắng mỏng, khuôn mặt kiều diễm như hoa, chẳng những trang phục trên người giống y hệt mà ngay cả mặt mũi cũng có bảy phần tương tự với người lúc trước lão đạo đã ôm vào lòng ra vẻ cưng chiều hết mực.

Nhưng chỉ một chút bất đồng như vậy, cũng lập tức khiến cho nữ tử này cùng với nữ

tử được cưng chiều kia trở thành hai người hoàn toàn bất đồng. Trong mắt nàng này tràn đầy xuân ý làm say lòng người, nhất cử nhất động đều toát ra mị lực kinh người khiến cho nam nhân có thể trở nên rồ dại, mị lực ấy căn bản không phải nữ tử được cưng chiều kia có thể sánh được dù chỉ một chút.

Vạn Cốt chân nhân nghe thấy thanh âm của cô gái, trên mặt cũng không có chút dị sắc nào, ngược lại quay người lại nói:

"Thành hay không thành cũng không thể nhìn ra được vào lúc này. Người này mặc dù tuổi trẻ, nhưng có thể tiến vào cấp Hợp Thể kỳ lại là người như thế nào. Nhưng có một điểm có thể khẳng định, nếu chúng ta không bỏ nhiều tâm tư để mượn hơi hần, nhất định là không được. Huống chi tiềm lực của người này quả thực rất lớn, nói không chừng qua mấy trăm năm nữa, có thể lại tiếp tục lên cấp một lần nữa. Mượn sức của một mình hần có thể sánh với mượn sức của mấy lão Hồ ly không thể nhờ vả gì được kia, thậm chí còn mạnh hơn rất nhiều.

"Lên cấp Hợp Thể trung kỳ? Người đề cao vị Hàn đạo hữu này quá đấy. Ngay cả khi hần có thể lên cấp Hợp Thể sơ kỳ trong thời gian ngắn như thế, nhưng kể từ cảnh giới này trở đi, lên cấp ở mỗi tầng về sau lại càng khó khăn căn bản phía trước không thể so sánh. Nếu không ta và người đã lên cấp Hợp Thể hơn mấy vạn năm, sao có thể đậm chân mãi ở Hợp Thể đỉnh phong, mà pháp lực cũng vì thế không thể tiến bộ thêm chút nào. Hơn nữa không nói riêng gì hai người chúng ta, những tên Hợp Thể kỳ khác ở hai tộc Nhân yêu phần lớn không phải cũng đồng dạng đậm chân tại chỗ ở cảnh giới này sao. Có thể tiến vào cấp trung kỳ chẳng qua là một số ít ỏi thôi. Hậu kỳ thì lại càng thêm hiểm hoai. Người này cho dù tư chất hơn người, cũng phải chờ sau mấy ngàn năm mới có thể có cơ hội đột phá khỏi sơ kỳ. Nếu quả thực trước khi Ma Kiếp phủ xuống hần có thể lên cấp trung kỳ, lại nguyện ý che chở bốn tiên tử, cho dù là lấy thân báo đáp ta cũng cam tâm tình nguyện." Diễm nữ thở dài một hơi lẩm bẫm.

Vừa nghe tới hai chữ "Ma Kiếp", sắc mặt Vạn Cốt chân nhân hơi đổi, trong mắt còn hiện lên một chút sợ hãi.

Nhưng dù sao hần cũng không phải là người bình thường, trong chốc lát thần sắc lại khôi phục như thường, lạnh lùng nói:

"Ma Kiếp lần trước, ta và người đều đã tự mình ném trái. Sự đáng sợ của Cổ Ma tộc

vốn không cần phải bàn cãi. Những tán tu Hợp thể kỳ của hai tộc Nhân Yêu vậy mà cũng vẫn lạc hơn phân nửa, tổng cộng cũng chỉ còn không quá bốn, năm tên có thể sống sót từ trong Ma Kiếp. Mà những Hợp Thể kỳ khác có thể lực lớn bên mình còn sống sót lại hơn xa so với tán tu. Nguyên nhân cuối cùng cũng chỉ là do tán tu chúng ta đơn thân độc mã chiến đấu nên mới bị những tên Cổ Ma cao cấp kia cứ lần lượt diệt trừ. Cho nên trước khi Ma tai lần này bộc phát, bọn ta nhất định phải cố hết sức mượn sức những đồng đạo tán tu Hợp Thể kỳ, tụ tập nhau lại, chắc tỷ lệ sống sót sẽ lớn hơn nhiều."

"Mặc dù lời của đạo hữu cũng có chút hợp lý, nhưng ta vẫn cảm thấy bỏ nhiều khí lực ra như vậy để tập hợp các đồng đạo tán tu lại cũng không nhất định có tác dụng. Ngược lại người trực tiếp giải tán Bạch Cốt môn rồi đầu nhập vào làm thủ hạ của Tam hoàng, ta thì quay lại nghĩ biện pháp lẫn vào làm thủ hạ của một vị Yêu vương nào đó là được, dù sao dưới bóng đại thụ chỗ nào cũng mát cả." Ánh mắt của nữ tử sau khi chớp động một trận, liền bĩu môi nói.

Hóa ra nàng này lại là một tên yêu tộc!

"Hừ, đừng mơ tưởng có chuyện tốt như thế. Ta với người vốn đã quen tán mạn tự do tự tại rồi, sao có thể đầu nhập dưới tay người khác, bị người ta ước thúc. Nếu không thì trước kia người cũng sẽ không rời bỏ Hồ tộc, ta cũng không từ chối lời mời của Tam Hoàng đời trước mà tiêu dao cho đến nay. Huống chi, bình thường chúng ta không cho những thế lực lớn này mượn chút khí lực nào, hiện giờ đột nhiên đi tìm bọn họ nương tựa thì ngay cả bọn họ có hoan nghênh chúng ta cực kỳ, nhưng sau này chắc chắn cũng trở thành pháo hôi bị người ta điều khiển. Nếu quả thực có chuyện gì nguy hiểm, chắc chắn là đưa những người vừa mới tìm nơi nương tựa như chúng ta ra chống trước. Nếu đã như vậy thì bạn chân nhân thà rằng một thân một mình, tự do tiến thoái. Huống hồ, cứ cho là chỗ mà thế lực của Tam Hoàng Thất Yêu vươngng cố thủ cũng không phải là tuyệt đối an toàn. Ma Kiếp lần trước, cũng có ba tên yêu Vương và một gã Nhân Hoàng chết trận. Bọn ta hiện giờ là làm những việc chu đáo để phòng ngừa bất trắc thôi. Cứ thêm một đạo hữu Hợp Thể kỳ gia nhập với chúng ta thì tỷ lệ sinh tồn trong Ma Kiếp lại lớn hơn một phần. Dù sao bản chân nhân thà rằng tin tưởng mình chứ không đem tính mạng giao cho người bên cạnh." Lão đạo âm trầm trả lời.

"Nếu quả thực như thế thì Vạn Bảo đại hội lần này chính là một cơ hội để liên lạc với những đồng đạo tán tu khác rồi. Nếu không thì ngoài cái này ra, bình thường cũng sẽ không tìm được những người khác như ý. Vậy tu sĩ nhân tộc sẽ giao cho chân nhân đó.

Yêu tộc nhất phương ta sẽ đích thân ra mặt khuyên nhủ. Tin rằng những tán tu này, ngay cả có người biết phong thanh chút tin tức gì về Ma Kiếp, nhưng tuyệt đối cũng sẽ không hiểu rõ được như chúng ta, biết chắc chắn sẽ bộc phát trong ngàn năm. Đúng rồi, trước khi đến đây, ta đã cùng con Hắc lang kia nói qua một chút về chuyện này, có vẻ như hẳn đối với chuyện này cũng có chút hứng thú. Bất quá muốn đả động được hẳn, tất nhiên còn cần phải nói thêm một chút." Diễm nữ tựa hồ như bị lão đạo thuyết phục một lần nữa, sau khi trầm ngâm một chút cũng gật đầu nói.

"Thật quá tốt. Thiên Khôn Hắc Lang đạo hữu trước kia đã từng cùng với Thiên Khuê Lang Vương tranh giành Yêu Vương vị, có lực chiến tới hết một ngày một đêm mới chịu thua, thần thông đương nhiên không phải tán tu bình thường có thể so bì. Mà bên Nhân tộc thì những người khác ta không rõ ràng lắm, nhưng Thiên Âm lão tổ ở núi Thiên Âm cùng với ta cũng có một chút giao tình, lần này đến tham gia Vạn Bảo đại hội, việc thuyết phục hẳn hẳn là không thành vấn đề." Vạn Cốt chân nhân nghe vậy, mừng rỡ nói.

"Nếu quả thật có thể thuyết phục hai vị này thuận lợi gia nhập, cho dù không thể mượn sức những người khác, chúng ta cũng có thể miễn cưỡng tự vệ trong Ma Kiếp." Nữ tử đột nhiên cười một tiếng, trên mặt bích mị câu sinh, mị lực phát ra trong nháy mắt phảng phất như dâng cao gấp bội.

Cho dù Vạn Cốt chân nhân tinh thông thuật Thái Âm Bồ Dương như vậy nhưng nhìn thấy vẻ mặt của nàng này ánh mắt cũng không khỏi nhất thời hoảng hốt.

"Sao vậy? Vạn Cốt huynh chẳng lẽ còn muốn thử một chút song tu chi đạo trên người thiếp thân hay sao? Nếu quả thực chân nhân có ý này thì thiếp thân cũng không ngại thử một chút thủ đoạn của chân nhân!" Nữ tử vừa thấy bộ dạng của Vạn Cốt chân nhân như vậy, nụ cười trên mặt càng tỏ ra kiều mỹ.

Phảng phất như chỉ cần một câu nói của đối phương là khối thân thể mềm mại tựa không xương kia sẽ mặc cho lão đạo hưởng thụ tùy thích.

Nhưng lão đạo vừa nghe thấy lời nói cực kỳ mê người này liền rung mình một cái, lập tức liên tục khoát tay, nở nụ cười khổ:

"Tiên tử thật biết nói đùa! Tiên tử vốn là thân Thiên hồ, không phải bần đạo có thể so bì. Lão đạo cũng không phải còn trẻ trung nổi gì, ta vẫn còn muốn sống thêm mấy năm nữa."

"Vậy thì thật là đáng tiếc. Thiếp thân quả thực muốn cùng đạo hữu trao đổi một chút song tu chi đạo. Đáng tiếc là đạo hữu có tà tâm nhưng lại không có tặc tâm a." Nữ tử Yêu tộc cười khanh khách, trên mặt mị ý càng thêm tăng lên vài phần.

Lão đạo miệng niệm một câu đạo hiệu, không dám nhìn thẳng vào mặt nàng này nữa, vội dời ánh mắt đi, đồng thời cũng chuyển đề tài.

"Nói tới vấn đề này, Vạn Huyền Huyền chỉ thuật của Hoa tiên tử quả thực đã đến trình độ lô hỏa thuần thanh. Khi tiên tử giả trang thành thị thiếp của ta, ngay cả bản đạo đã biết rõ nhưng cũng không tài nào cảm giác được có chỗ nào không ổn cả. Ta nghĩ ngay cả vị Hàn đạo hữu kia, sẽ lại càng không thể nhìn ra được gì khác thường. Quả không hổ là Thiên Hồ nhất tộc, nói về thiên phú ẩn nặc cùng với biến hóa, cho dù ngay cả trong rất nhiều chủng tộc trong yêu tộc cũng phải đứng trong ba hạng đầu.

"Hừ, Vạn Cốt đạo hữu, người quả thật nghĩ là đối phương không nhìn ra ta giả dạng hay sao?" Vừa nghe lão đạo nói như vậy, nữ tử vốn đang cười dài đột nhiên thu nụ cười lại, thanh âm trở nên băng hàn.

"Lời này của tiên tử có ý gì?" Lão đạo vừa nghe lời này, thật sự ngẩn người.

"Vạn Cốt đạo hữu không phát hiện cũng không có gì lạ, bởi vì vừa rồi khi ta giả trang làm người người cứng chiều, trong thần niệm của đối phương có một tia ba động khác thường, phát ra hoàn toàn hướng về phía ta. Nếu không phải ta đã sớm sớm thì triển bí thuật cảm ứng, cũng toàn tâm toàn ý chú ý tới người này thì sẽ không thể nào phát hiện ra cái gì. Thần niệm của vị Hàn đạo hữu này mạnh quả thực là bình sinh tới giờ ta mới thấy. Nếu quả thực muốn so sánh thì sợ rằng cũng không thua đám người Tam Hoàng Thất Yêu Vương." Nữ tử có chút trầm mặc, nói với vẻ ngưng trọng dị thường.

"Lại có chuyện này!" Vạn Cốt chân nhân tự nhiên hít vào một hơi, sắc mặt âm tình bất định.

"Bất quá, Vạn Cốt huynh cứ yên tâm. Đối phương tuổi trẻ như vậy đã có thể lên cấp Hợp Thể, khẳng định là phải có thiên phú khó có thể tin nổi ở một số phương diện. Đây cũng không phải là điều khó hiểu. Hơn nữa, mặc dù hẳn có thể nhìn ra mặt mũi của ta là ảo hóa mà thành, nhưng chân nguyên pháp lực của thiếp thân đã sớm dùng bí thuật của Thiên Hồ Nhất tộc trong khoảng thời gian ngắn hoàn toàn khóa lại. Cho dù hẳn có tu vi thông thiên cũng tuyệt không thể nhìn ra ta ở Hợp Thể kỳ. Hơn nữa ta cũng không có bất

kỳ động tác nào lỗ mãng, nên hẳn có thể nhìn ra hai người chúng ta cũng không có chút ác ý nào. Nếu không cũng sẽ không cùng với Vạn Cốt đạo hữu chuyện trò lâu như thế mới cáo từ rời đi."

"Tiên tử nói cũng có đạo lý, cùng lắm thì lần sau gặp mặt, nếu hẳn quả thật muốn hỏi rõ, ta tùy tiện tìm cớ ứng phó là được." Lão đạo sau khi suy nghĩ một chút, thần sắc cũng trở nên hòa hoãn.

"Thật ra thì cho dù có cho người này biết thân phận thật của ta thì cũng có sao. Bốn tiên tử chẳng lẽ không thể gặp người khác hay sao. Nữ tử ưỡn người, nói như quát lớn.

Vạn Cốt chân nhân nghe vậy da thịt trên mặt co quắp lại, nhất thời cũng chỉ có thể cười khổ không nói lên lời.

Chương 1790: Tiên Tử Cùng Động Thiên Thử Vương

Vị Hoa tiên tử của Hồ tộc này cũng là một nhân vật tai tiếng, trước kia đã từng thoát ly khỏi Thiên Hồ nhất tộc, đã từng một hơi hút khô chân dương chi khí của hàng trăm thanh niên ưu tú trong yêu tộc. Đến nỗi bị Thiên Hồ Vương đích thân truy sát một thời gian ngắn mà vẫn còn có thể thoát được tính mạng.

Lão đạo nào dám để cho người khác dễ dàng biết được rằng nàng này cùng hắn có liên hệ rất lớn cơ chứ.

"Được rồi, nếu đã bước đầu tiếp xúc qua với vị Hàn đạo hữu này như vậy rồi thì mấy ngày tới bản đạo muốn bề quan một chút. Gần đây việc tu luyện của ta bỗng nhiên có chút thành quả, ta tính cần phải cẩn thận tìm hiểu một chút. Chỗ này của ta không tiện để tiên tử ở lại vậy trước hết xin tiễn khách." Lão đạo lại cùng nàng này nói qua vài câu rồi cũng buông ra lời tiễn khách.

"Cái lão đạo người đứng là đồ giáo hoạt! Rõ ràng là người sợ ta hạ thủ với cái đám đồ tử đồ tôn ít ỏi kia của người nên hết lần này tới lần khác nói tới cái gì bất tiện. Nơi rộng rãi như thế này, sao có thể nói chỗ cho một mình bản tiên tử cũng không có. Bất quá nói đi phải nói lại, những môn nhân đệ tử mà người mang đến lần này, tư chất quả có chút không tồi. Nghe nói vài đứa con cháu mà người thích nhất cũng ở trong đó, Vạn Cốt đạo hữu cần phải cẩn thận một chút đấy." Nữ tử khẽ cười, thoáng một cái, thân hình bỗng biến mất tại chỗ không thấy đâu nữa.

Một khắc sau, linh quang trong truyền tống trận lóe sáng, nàng này bỗng nhiên xuất hiện nơi đó.

Bất quá mặt mũi nữ tử lúc này lại biến thành rõ ràng lại y như nữ tử được Vạn Cốt chân nhân cưỡng chiều khi trước.

Khi lão đạo nghe đối phương nói vậy, sắc mặt không khỏi trắng bệch đi mấy phần, vội vàng nhấc tay một cái, trong lòng bàn tay đột nhiên xuất hiện một khối lệnh bài màu bạc, cũng hướng pháp trận quơ một cái.

Âm thanh vù vù vừa vang lên từ pháp trận truyền tống, trong nháy mắt nữ tử đã truyền tống vô tung vô ảnh.

Vị Vạn Cốt chân nhân này cười khổ lắc đầu, cũng xoay người lại đi.

Cùng thời gian đó, Hàn Lập trở lại chỗ mình, một mình ngồi ở vị trí chủ ở đại điện, đang im lặng trầm ngâm suy tính gì đó.

Vị Vạn Cốt chân nhân này rốt cuộc có chủ ý gì.

Nếu muốn bảo là vừa thấy hắn đã hợp ý, mới nảy ra ý giao hảo, tự nhiên hắn không tin chút nào.

Huống chi, trước đó cái tên sùng cơ trong lòng lão đạo đã thi triển Huyền Hóa Chi Thuật cực kỳ cao minh, che đi khuôn mặt thật, lại càng thêm khả nghi mấy phần.

Bất quá, hắn cũng không cảm nhận được ác ý gì từ những cử động của đối phương nên mới yên tâm nói chuyện với lão đạo hồi lâu mới rời đi.

Tất nhiên nếu quả thật đối phương có mưu đồ gì đi nữa thì với thần thông hiện tại của hắn cũng có thể đánh một trận với Hợp Thể hậu kỳ, đương nhiên là không cần phải quá e ngại.

Cũng phải nói nếu Hắc Vực trao đổi hội kia thần bí giống như đối phương nói thì quả thật hắn muốn tham gia một chút.

Dù sao hắn vốn cũng không trông mong có thu hoạch lớn gì ở Vạn Bảo đại hội giữa ban ngày ban mặt kia.

Lần này hắn đến đây một nửa là vì có hẹn ước với nữ tử yêu tộc không biết tên kia, một nửa nghĩ là nhân cơ hội này kết giao nhiều một chút với tu sĩ cùng giai, tìm hiểu thêm xem Tam Hoàng Thất Yêu Vương là nhân vật lợi hại cỡ nào! So với một số thánh giai mà hắn tiếp xúc ở dị tộc thì ai mạnh ai yếu hơn.

Nhưng nếu quả thật hắn có thể mua được lượng lớn tài liệu yêu thú từ nữ tử yêu tộc đó, lại có thể kiếm được gì đó từ Hắc Vực trao đổi hội thì các tài liệu phụ trợ luyện chế Vô Cực Sơn thứ hai hẳn là có hi vọng gom đủ.

Nếu là như thế, sau khi luyện chế Hàn Lập có thể có thêm một chỉ bảo trong người.

Mà nếu như có hai tòa Vô Cực Sơn trong người thì ứng phó với Đại Thiên kiếp mấy vòng đầu mấy vòng đầu là chuyện vô cùng dễ dàng.

Huống chi tòa Vô Cực Sơn thứ ba kia, có vẻ như cũng không phải là không có hi vọng tìm được. Bất quá phải kiên nhẫn chờ thêm nhiều năm, cũng phải xem xem vị đệ tử ký danh kia có thật sự tu thành Hàn Phách Thần Thông hay không nữa.

Tài liệu của một tòa Cực Sơn trong Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn kia chính là Hạo Âm Hàn Phách Sơn kỳ hàn vô cùng.

Hạo Âm chi thạch hình thành nên núi này không giống với Huyền Ngọc, cho dù là nó cũng ở vùng đất chí hàn, nhưng bình thường không phát ra hàn khí, chỉ sau khi bị kích thích mới có thể phát ra Hàn Phách chi khí kỳ hàn vô cùng.

Vật này bản thân cũng ở cách mấy vạn trượng dưới sông băng, mà xung quanh vạn trượng lại có hàn khí che dấu nên cho dù dùng thần niệm quét qua căn bản cũng không thể nào phát hiện ra tung tích của nó.

Phương pháp duy nhất cũng chỉ có thể là tìm người có Hàn Phách Thần Thông tương tự, sử dụng Hàn Phách trong thể nội mới có thể cảm ứng được Hạo Âm chi thạch từ xa.

Về phần khoảng cách cùng phạm vi cảm ứng thì đương nhiên hoàn toàn phụ thuộc vào Hạo Âm chi thạch lớn nhỏ thế nào cùng với uy năng Hàn Phách của người tu luyện.

Hạo Âm Hàn Phách Sơn mà hắn tìm được nhiên lớn vô cùng, chỉ cần Hàn Phách thần thông có chút đại thành, có chút cảm ứng trong phạm vi vạn trượng, tuyệt đối không phải là việc không có khả năng.

Dĩ nhiên có thể thuận lợi tìm được núi này hay không, Hàn Lập cũng không có nắm chắc.

Cũng may những nơi cực hàn mà hắn biết đến thì xung quanh hai tộc Nhân Yêu cũng có không ít.

So với những loại Vô Cực Sơn khác thì tài liệu chế núi này cũng dễ tìm kiếm nhất.

Nhưng có thể tìm được Hạo Âm Hàn Phách Sơn hay không thì đương nhiên là chuyện có trời mới biết được.

Bất quá vừa nghĩ tới có liên quan tới Đại Thiên kiếp sau này, dĩ nhiên Hàn Lập không thể buông tha cho bất kỳ tia hi vọng nào.

Đây cũng là nguyên nhân sau khi hãn phát hiện Bạch Quả có thân thể Băng Túy Hàn Phách liền cứu giúp không chút do dự.

Nếu không ngay cả khi hãn có thể phục dụng lượng lớn linh đan, cứu giúp tiểu nha đầu cũng không mất đi thời gian dài tu luyện như thế, nhưng nhất định là trì hoãn hơn trăm năm khổ tu.

Mà nếu hãn có thể luyện chế thành Hàn Phách Vô Cực Sơn như vậy sau khi thần thông hãn lại tiến thêm một bước cũng có thể tìm hiểu một chút xem có biện pháp phá giới để cho phân thân áp chế pháp lực, trở lại nhân giới hay không. Nhân giới mà hãn phi thăng vậy mà có hai nơi đều có bóng dáng của Bắc Cực Nguyên Quang, tỷ lệ có thể tìm được Bắc Cực Viên Sơn chắc chắn vô cùng lớn.

Nếu là vậy thì ngoại trừ ngọn Vô Cực Sơn cuối cùng, hãn có hi vọng tìm được tới bốn tòa.

Nếu sau này phúc tinh cao chiếu để hãn tìm được tài liệu của tòa Cực Sơn cuối cùng, rồi từ đó có thể luyện chế thành Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn. Chắc rằng trong một thời gian rất dài, Đại Thiên kiếp kia căn bản không tạo thành uy hiếp đối với hãn.

Mà nếu có nhiều thời gian như vậy, hãn nghĩ việc đánh sâu vào Đại thừa, thập chí đến một bước cuối cùng kia, cũng không phải là không có cơ hội thực hiện.

Nét mặt Hàn Lập như bình tĩnh, nhưng tâm niệm thì vận chuyển không ngừng.

Sau một lát, hãn liền đứng lên khỏi chỗ ngồi, hướng một bên thiên môn của đại điện đi tới.

Hai ngày này, hãn định tiếp tục nghỉ ngơi dưỡng sức trong điện, sau đó sẽ sang bên Thiên Nguyên Thánh Hoàng một chuyến, lấy những tài liệu phụ trợ luyện chế Hồng La Tiên Từu kia.

Nếu định tham gia Hắc Vực đại hội này mà trước đó có thể điều chế ra một chút Hồng La Tiên Tửu, lại đựng phải một số tu sĩ thích rượu như mạng thì giá trị trao đổi của nó lớn có thể nghĩ được.

Nếu ngay cả linh dược bảo vật trên người hẳn rất nhiều, nhưng cũng không có nhiều thứ có thể lấy ra trao đổi. Vạn năm linh dược tuy rằng hiếm có, nhưng đối với tu sĩ Hợp Thể mà nói, còn chưa tính là cái gì quá trân quý. Mà một số trọng bảo khác, phần lớn lại có chỗ hữu dụng, quả thực không nỡ lấy ra trao đổi.

Cứ như thế cho đến buổi tối, Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử mới mang khuôn mặt hưng phấn trở về.

Hàn Lập vừa cảm nhận được hai người đã xuất hiện ở truyền tống trận tầng một đã mở ra cấm chế này từ xa, để hai người có thể đi vào, cũng thần nhiên phân phó vài câu.

Hai người này mặc dù những lời muốn nói đầy một bụng nhưng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn quay về chỗ ở của mình.

Hai ngày sau, Hàn Lập lại một lần nữa một thân một mình đi thăm Thiên Nguyên Thánh Hoàng đang cư ngụ tại một tòa cung điện khác trong Nghênh Tiên Cung, cũng lấy một lượng lớn tài liệu dùng riêng cho chế tiên tửu.

Hơi có chút đáng tiếc là, nghe vị Thánh Hoàng này nói vốn là đã đến chỗ hai đại yêu vương "Hắc Phong Vương" và "Ly Hỏa Giao Vương" sớm một bước, nhưng do có một số sự việc nên hai người này không còn ở trong Cửu Tiên Sơn.

Nhưng chức rằng trong ngày Vạn Bảo đại hội chính thức khai mạc, bọn họ sẽ trở về.

Hàn Lập tự nhiên có chút tiếc nuối, nhưng bởi vì vội chế tiên tửu, nên cũng không quá để ý đến chuyện này.

Hắn cũng không nán lại ở chỗ Thiên Nguyên Thánh Hoàng lâu, rất nhanh cáo từ rời đi, trở về nơi ở của mình.

Hàn Lập ở trong một gian mật thất đã chuẩn bị sẵn từ trước, cứ dựa theo thượng cổ điển tịch ghi lại, lấy ra lượng lớn Hồng La quả, bắt đầu chế Hồng La Tiên Tửu.

Hắn cứ vui đầu vào chuyện đó, hơn nửa tháng cũng không rời khỏi mật thất một

bước.

Nhiều Hồng La quả như vậy, đương nhiên hẳn không thể nào một hơi ừ chế hết được.

Ngoại trừ hai bình đã đáp ứng tặng cho Thiên Nguyên Thánh Hoàng, Hàn Lập cũng chỉ chế ra thêm có bảy, tám bình.

Trong lòng Hàn Lập cũng là vô cùng minh mẫn.

Ngay cả Hồng La Tiên Tửu này chưa bao giờ xuất hiện ở Linh giới, mà là Tiên giới linh tửu, nhưng nếu một lần lấy ra quá nhiều, giá trị của nó tự đương giảm đi rất lớn.

Hơn nữa bởi bản thân Hồng La Tiên Tửu cũng có hiệu quả kỳ diệu là cải thiện thể chất, kéo dài tuổi thọ, Hàn Lập còn phải để chính mình cũng uống nữa.

Chế được xong tiên tửu, rốt cục Hàn Lập cũng trút được một bầu tâm sự. Trong những ngày kế tiếp, mặc dù phân nửa cũng ở trong điện đả tọa tu luyện, nhưng cũng thỉnh thoảng ra ngoài tiếp xúc với một chút tu sĩ cùng giai khác mới đến.

Hắn cũng cùng hai ba người trong số đó nói chuyện có chút hợp ý, liên kết hạ một chút giao tình.

Về phần Vạn Cốt chân nhân kia vẫn vô cùng nhiệt tình đối với Hàn Lập như trước, thậm chí còn muốn mời Hàn Lập tham gia một hội trao đổi nhỏ chỉ tu sĩ Luyện Hư trở lên mới có thể tham gia, khiến Hàn Lập cũng đổi được vài tài liệu cần thiết.

Điều này khiến cho ấn tượng của Hàn Lập đối với vị Vạn Cốt chân nhân này vẫn có chút không tệ.

Nhưng càng ngày trôi qua, lão quái Hợp Thể kỳ tiến vào Nghênh Tiên Cung tự nhiên càng nhiều hơn.

Đến khi chỉ còn khoảng gần một tháng trước khi Vạn Bảo đại hội khai mạc thì vài tòa Nghênh Tiên Cung đã hơn một nửa có người ở.

Trong đó có một số là thái thượng trưởng lão của các thế lực lớn, một số thì là bá chủ một phương. Về phần những tán tu như Hàn Lập thì thực sự không có mấy người.

Có điều các nhân vật trong Tam Hoàng Thất Yêu Vương ngoại trừ Thiên Nguyên Thánh Hoàng cũng chỉ có Động Thiên Thử Vương trong Thất Yêu Vương là đã đến.

Chẳng qua vị Thử Vương này vừa vào trong Cửu Tiên Sơn liền lập tức hướng thẳng đại môn đi tới, không gặp bất cứ một ai, tỏ ra vô cùng thần bí.

Bất quá nói tới cái này thì vị Động Thiên Thử Vương vốn là một trong những người thần bí nhất trong Thất đại Yêu Vương. Nghe nói hàng năm dùng bí pháp che dấu thân hình, những người trong hai tộc Nhân Yêu có thể thấy được bộ mặt thật vốn cũng không có mấy.

Quý dị nhất chính là, vị Thử Vương này rốt cuộc có thần thông nào trong người thì không có mấy người có thể nói ra được.

Có vẻ như vị Yêu Vương này cũng không giao thủ với người khác ở trước mặt người ngoài. Vốn dĩ trước đây có một chút cao cấp từng đắc tội hắn, nhưng tất cả đều lần lượt biến mất khỏi hai tộc.

Điều này khiến cho không ai khẳng định được, có phải là vị Thử Vương này âm thầm động tay chân hay không.

Cho nên dù vị Động Thiên Thử Vương mặc dù không phải có danh khí lớn nhất trong Thất Yêu vương, nhưng tuyệt đối không có ai dám dễ dàng trêu chọc.

Chương 1791: Tham Linh

Mà vốn vị Thử Vương này cũng thuộc về Quỳnh Thử nhất tộc, là một đại tộc hết sức quan trọng trong yêu tộc, nếu không vị Thử Vương này cũng không thể nào leo được lên vị trí Yêu Vương.

Dù sao Yêu tộc cũng có vài chỗ không giống với Nhân tộc.

Mặc dù bọn họ đều là tầng lớp đứng đầu trong Yêu tộc, nhưng cùng với đó cũng phải có thể lực lớn ủng hộ đằng sau mới được.

Không giống như quyền lực của Tam Hoàng trong Nhân tộc, phần lớn là các thể lực truyền từ đời này qua đời khác.

Mặc dù Hàn Lập rất muốn đi gặp vị Thử Vương này một chút, nhưng thấy đối phương vốn không có vẻ gì là muốn gặp người nên cũng đành ngậm ngùi bỏ cái ý tưởng này ra khỏi đầu.

Bởi thế nên quãng thời gian còn lại, Hàn Lập ngoại trừ ra ngoài kết giao với một vài tên Hợp Thể kỳ khác, cứ cách mấy ngày lại dành ra một chút thời gian tới nghiên cứu cái Linh căn quái dị có thể biến mất kia của Hải Đại Thiểu.

Thêm vào đó hẳn chẳng những lật xem một lượng lớn điển tịch, thậm chí còn bảo vị Hải Đại Thiểu này trích ra một chút tinh huyết để hẳn có thể nghiên cứu thể chất kia kỹ càng hơn.

Mặc dù cũng phải nói rằng khổ công tìm tòi phen này cũng quả thật khiến hẳn tìm được hai, ba loại khả năng mơ hồ. Nhưng nếu quả thật muốn làm rõ được cái vấn đề vật vĩnh về diện mục thực sự của linh căn này thì còn phải cần bỏ thêm một chút thời gian, cũng cần phải quan sát thêm một thời gian.

Mà trong thời gian này, Hàn Lập đối với hai người này quả thực cũng không tệ.

Chẳng những cho Hải Đại Thiểu cùng với Khí Linh Tử tùy ý ra vào trong điện, còn

thình thoảng chỉ điểm một chút cho bọn hắn về việc tu luyện khiến cho bọn hắn thu được lợi ích không nhỏ.

Vào một ngày, Hàn Lập đang ở trong điện giảng giải cho Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử một chút vấn đề về công pháp, ngay lúc đang nhấp một chén linh trà, đột nhiên thần sắc có chút ngẩn ra, lộ ra một tia dị sắc.

"Tiền bối, có chuyện gì xảy ra sao?" Khí Linh Tử cũng phản ứng rất nhanh, hỏi một câu theo bản năng.

"Chờ một lát nữa các người cũng sẽ biết." Hàn Lập nhướn mày nói.

Nghe thấy Hàn Lập nói như vậy, Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh tử lại chỉ cảm giác thấy mọi thứ hết thảy như thường, cũng không có cảm ứng gì khác lạ, liền liếc mắt nhìn nhau không khỏi kinh nghi.

Hai người cũng không dám hỏi lại Hàn Lập thêm cái gì, chỉ có thể lẳng lặng tiếp tục chờ đợi.

Sau chưa đầy thời gian uống cạn một chung trà, từ ngoài đại điện mơ hồ truyền đến một tiếng trầm đục trầm thấp, tiếp theo mặt đất ngay gian đại điện cũng khẽ rung lên, đến bốn bức vách cũng bắt đầu run rẩy.

Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử giật mình, ngạc nhiên nhìn về phía ngoài cửa điện.

Trong khi đó Hàn Lập vẫn ngồi yên bất động trên ghế, mặc dù trên khuôn mặt cũng hiện ra một tia ngưng trọng.

Âm thanh trầm đục từng đợt truyền đến đại điện cũng liên miên không dứt, phảng phất như có quái vật lớn nào đó đang chậm rãi hướng về Tiên Cung đi tới.

"Hàn tiền bối, đây là... Hải Đại Thiếu cũng không nhìn được nữa, liền hướng Hàn Lập hỏi với vẻ kinh nghi bất định.

"Ở chỗ này các người không cảm ứng được gì đâu, để ta mang các người đi mở rộng tầm mắt đi." Hàn Lập thờ dãi, tiếp đó đứng dậy, phất nhẹ tay áo báo về phía hai người phía trước.

Ngay lập tức một mảng thanh sắc quang hà bay ra, quấn lấy hai người, hóa thành một đạo thanh hồng lóe lên rồi biến mất.

Sau một khắc, ba người Hàn Lập đã xuất hiện ở bên trong pháp trận, cũng lại lóe một cái rồi truyền tống ra ngoài.

Khi vừa mới đi ra ngoài từ truyền tống trận, thanh quang uốn lượn, Hàn Lập liền hóa thành một đạo thanh hồng sau vài lần lập lờ đã bay ra ngoài tầng một của Nghênh Tiên Cung, cứ thế bay thẳng lên trời cao.

Chớp tắt thêm vài lần nữa, ở trên bầu trời cách mấy vạn trượng độn quang đã thu lại, ba người hiện ra ở ngay một đỉnh ngọn núi, mắt nhìn xuống phía dưới, thu hết thấy mấy ngàn dặm vào trong mắt.

Mà không có cấm chế của Nghênh Tiên Cung che đậy, từ nơi xa có những tiếng nổ lớn ừng ừng truyền đến, lại càng phảng phất giống như trời long đất lở vô cùng kinh người.

Bởi cái vật khổng lồ đang đến gần nên cả sơn mạch của tòa Cửu Tiên Sơn đều chấn động xôn xao.

"Cái kia là cái gì, ta thấy thật giống một mảnh lục địa đang sống đang di chuyển tới!" Vừa mới thấy rõ ràng tình hình ở phía xa, tiểu đạo sĩ Khí Linh Tử đã há hốc miệng đến nỗi sợ rằng không tài nào khép lại nổi.

Hải Đại Thiếu lại càng khiếp sợ, hai mắt hấn trợn tròn, cứ như là đang cho mình nhất thời hoa mắt.

Cũng khó trách bọn hắn hoảng sợ như thế!

Chỉ thấy ở sơn mạch phía xa, có một khối khê nhô ra, là một khối hắc sắc đại địa to lớn không biết bao nhiêu mà kể, đang từng bước từng bước tiến gần về phía bọn hắn.

Những tiếng nổ lớn khiến cho cả núi non cũng bị run rẩy chính là từ phía dưới hắc sắc đại địa kia truyền ra.

Phiến lục địa tự dừng nhô ra này có vẻ khô hạn dị thường, ở bề mặt còn có vô số lỗ hổng, tạo thành những rãnh rất sâu đan xen với nhau.

Càng làm cho người ta giật mình là, ở trung tâm của khối đại địa này lại có xây một tòa thành to lớn màu đen, ở bốn phía của tòa thành có vô số giáp sĩ màu đen đứng đó.

Bọn họ trong tay cầm các loại giáo, cự phủ, đứng yên không nhúc nhích, thần sắc lạnh băng dị thường.

Mà ở phía trên tòa thành thì có hơn ngàn tên cốt giáp vệ sĩ cười lam sắc cự lang, đang lượn vòng trên không trung.

Chính là những tên Lôi Vệ đã ra đón Hàn Lập!

Hai loại vệ sĩ một động một tĩnh, nhưng cho thấy một cỗ khí thế ngất trời không thể diễn tả bằng lời!

Hàn Lập nhìn thấy vậy, hai mắt nhúu lại, lam quang trong mắt chớp sáng không ngừng.

Bỗng nhiên thần sắc hần biến đổi, thản nhiên nói một câu:

"Vị đạo hữu kia ở đâu, cứ gì không ra gặp mặt!"

"Hàn đạo hữu quả thật thần thông không nhỏ, những thủ đoạn nhỏ nhặt này của thiếp thân quả nhiên không thể gạt được Hàn huynh. Sách sách, thú cười của vị Bá Hoàng này thật đúng là khổng lồ, tám, chín phần mười hẳn là cùng Tham Linh trong truyền thuyết kia có chút quan hệ." Thanh âm của một nữ tử xa lạ bỗng nhiên truyền đến từ phía sau, êm tai dễ nghe cực kỳ.

Trên mặt Hàn Lập khôi phục bình tĩnh vốn có, nhưng thực ra trong lòng có chút hoảng sợ!

Với thần niệm cường đại của hắn mà lại để cho người khác tới gần bản thân như thế mới có thể phát hiện quả thực là có chút khó tin.

Hắn thở ra một hơi, từ từ xoay người sang, nhìn về người nói chuyện.

Chỉ thấy đó là một thiếu phụ thân mình mặc ngũ sắc cung trang, đang ở cách mười trượng mỉm cười nhìn hắn.

Nhưng sau khi thần niệm Hàn Lập đảo qua không khỏi có chút ngoài ý muốn, thốt nhẹ ra một tiếng "Di".

"Liễu Thanh ra mắt đạo hữu. Chắc là Hàn đạo hữu đã nhìn ra, thân thể này cũng không phải bản thể của thiếp thân, chẳng qua là một cụ Khôi Lỗi hóa thân mà thôi." Thiếu phụ chỉnh đốn trang phục thi lễ với Hàn Lập, có vẻ phóng khoáng dị thường.

"Liễu Thanh! Tại hạ có từng nghe nói, Thiên Diệu Linh Hoàng đời trước có hai gã thù hạ đặc lực, một người trong đó tinh thông Khôi Lỗi Chi Thuật, một người tinh thông Biến Áo Chi Đạo. Trong đó tinh thông khôi lỗi thuật được xưng là Thiên Linh tiên tử, cũng gọi là Liễu Thanh, chẳng lẽ chính là đạo hữu." Hàn Lập thản nhiên đáp lễ, sau đó lại hỏi, có hơi chút dăm chiêu.

"Không ngờ được, Hàn đạo hữu đến cả tên thiếp thân cũng biết. Cái này quả thật làm cho thiếp thân có hơi thấy được quý mà khiếp sợ. Vốn là thịnh hội ngàn năm một lần như thế này ta phải tự mình tới đây một chuyến mới phải, nhưng hết lần này đến lần khác đều cứ gần đến lúc đều là khi ta tu luyện một loại bí thuật đến hồi mấu chốt không thể nào rời khỏi mật thất nửa bước. Cũng chỉ có thể cho Khôi Lỗi Hóa Thân này đến đây một chuyến. Cũng may hóa thân này của thiếp thân cũng có chút danh khí, các đạo hữu gác ở đây cũng nhận ra mới có thể vào đây." Nữ tử bình tĩnh nói khiến cho người ta cảm thấy có một cảm giác cao nhã thoát tục phi phàm.

Sau khi Hàn Lập nghe ra thân phận của đối phương, trên mặt lại có chút động dung.

Vị Thiên Linh tiên tử này đừng thấy chỉ là một vị thủ hạ của Thiên Diệu Linh Hoàng, mà nghe nói vốn có thiên phú về khôi lỗi thuật hơn người, sau khi đầu nhập vào làm thủ hạ của Thiên Diệu Linh Hoàng lại càng mạnh hơn về phương diện thuật này. Được xưng là đứng thứ hai ở Nhân tộc về khôi lỗi thuật. Về đệ nhất về khôi lỗi thuật đương nhiên là bản thân Thiên Diệu Linh Hoàng, người đồng thời tinh thông Khôi lỗi cùng Áo thuật rồi. Vị Thiên Linh Tiên Tử này cùng một người khác trước kia cũng là bởi hai loại thần thông của Thiên Diệu Linh Hoàng thuyết phục mới tự nguyện lấy thân Hợp Thể đi theo.

Mặc dù đối phương đến đây chỉ bằng thân một cụ Khôi lỗi, nhưng trong mắt Hàn Lập có thể nhìn ra thể lực của Khôi lỗi này sợ là không thua kém gì Luyện Hư hậu kỳ.

Cho nên mặc dù hẳn có chút ngoài ý muốn khi đối phương dường như nhận ra được mình, nhưng cũng không dám chậm trễ, liền ôm quyền nói:

"Thì ra đúng là Thiên Linh tiên tử giá lâm. Hàn mỗ thật là bất kính. Bất quá vừa rồi theo lời tiên tử, Tham Linh chẳng lẽ chính là con thượng cổ thần quy có thể tiến hóa thành Huyền vũ đại thành kia ư?"

"Không sai. Thiếp thân nói chính là chỉ con cự thú kế thừa huyết mạch của chân linh Huyền Vũ kia. Năm đó thiếp thân may mắn có cơ hội tận mắt nhìn thấy qua con rùa này. Hình thể to lớn khiến người ta căn bản không dám có lòng đối kháng. Huống hồ con cự thú kia, vốn dĩ chính nó còn tinh thông hai đại thần thông thuộc thủy thổ, phòng ngự rất mạnh, cứ cho như là Thông Thiên Linh Bảo cũng khó lòng đả thương nó chút nào. Con Huyền Vũ mà Bá Hoàng mang đến lần này có lẽ hơn phân nửa là dòng chính đời sau của con rùa kia mà thôi." Liễu Thanh khẽ cười nói.

"Đời sau?" Hàn Lập quay đầu lại thấy lục địa khổng lồ còn đang tiếp tục tiến nhanh lại từ phía xa, da thịt trên mặt có chút co quắp lại, không khỏi hít vào một ngụm lương khí.

"Không sai, Tham Linh thực sự rất to lớn, con trước mắt này căn bản khó đạt đến một phần vạn của nó." Thiếu phụ thật tình gật đầu.

"Nghe Liễu tiên tử nói như vậy, quả thật Hàn mỗ cũng muốn đi kiến thức một chút về con Tham Linh Cự Quy kia." Hàn Lập nhìn về phía xa, không khỏi lẩm bẫm tự nói với mình một tiếng.

"Nếu quả thật muốn gặp được cự thú đó cũng không phải là chuyện dễ dàng. Năm đó thiếp thân theo Linh Hoàng đến làm khách ở thành Huyền Vũ, cũng là do cơ duyên xảo hợp, mới gặp dịp con thú này cứ ba ngàn năm một lần con thú này có một ngày thôn thổ nhập nguyệt tinh hoa mới có thể liên tục nhìn thấy mặt mũi con rùa này.

Nếu không thì lúc bình thường, con cự quy này hơn phân nửa thân thể đều chìm trong đất bùn, tứ chi cùng với đầu lại càng núp trong mai ngủ say.

"Thì ra là như vậy. Hàn mỗ giờ mới biết!" Trên mặt Hàn Lập tỏ ra có chút đáng tiếc, hướng thiếu phụ ôm quyền một chút.

Ở một bên Hải Đại Thiếu cùng với Khí Linh Tử nghe lời hai người Hàn Lập nói cũng đến mức xuất thần, khuôn mặt Một bên biển rộng lớn ít cùng khí linh tử nghe được Hàn Lập hai người lời nói, cũng là nghe được xuất thần cực kỳ, khuôn mặt tỏ ra rất chăm chú.

Ở phía xa hắc sắc đại lục do cự thú biến thành khi chỉ còn cách ngọn núi còn chừng vài chục dặm rồi cực cũng ngừng di động, mặt đất đang chấn động bỗng dừng ngừng lại.

Nhưng lúc này, phiến đại lục kia chậm rãi từ mặt đất dâng lên về phía trước, trong phút chốc liền biến thành một hắc sắc cự sơn cao hơn nghìn trượng, mà dưới đáy hắc sắc cự sơn lại một lần nữa có một trận chấn động nhỏ. Có một cái đầu khổng lồ từ trong đất bùn chui ra, hai đạo lục quang lạnh lạnh quét về phía một đám đông tu sĩ ở phụ cận ra ngoài xem náo nhiệt.

Hàn Lập cùng thiếu phụ tự nhiên cũng ở trong đó.

Nhưng ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, cũng là đem hình dáng đối phương nhìn thấy hết sức rõ ràng.

Chỉ thấy đầu con cự thú này dữ tợn cực kỳ, trên đầu mọc ra tới mười mấy cái sừng cong nhọn, ở chỗ cổ còn có hắc sắc lân phiến, đem chỗ yếu hại của nó che kín nghiêm nghiêm thực thực.

Đồng thời miệng con thú này dài dị thường, mở ra một chút đã có từng trận tinh phong bay ra, có thể nhìn thấy đầy một hàm toàn răng lớn bén nhọn.

Hàn Lập nhìn đến những cái răng nhọn của con thú này không khỏi thở dài một hơi.

Vừa rồi hẳn thử so sánh một chút mới phát hiện, với vóc người bình thường như hẳn, ít nhất cũng phải tụ tập trên trăm người mới đủ cho con cự thú này nuốt vào một ngụm.

Khí Linh Tử sau khi nhìn thấy bộ dạng hung ác của con cự thú, mặc dù lá gan không nhỏ, nhưng sắc mặt cũng trắng đi vài phần.

Mà Hải Đại Thiếu lúc này dùng ngón tay hướng về phía xa khoa chân múa tay mấy cái, tiếp đó cũng đo lại thân thể của mình một chút.

Khí Linh Tử thấy vậy, không khỏi có chút ngạc nhiên hỏi một câu:

"Đại Thiếu, ngươi làm gì đó!"

"Không có gì, ta chỉ là đo thử xem, rốt cuộc là thân thể ta lớn hay là hàm răng quái vật lớn hơn thôi mà."

Hải Đại Thiếu không quay đầu lại mà buông ra một câu, khiến cho Khí Linh Tử không còn biết nói gì.

- Cuối cùng tuy chưa gọi là đại công cáo thành nhưng sau khi kết hợp lại từ 3 diễn đàn 4vn, LSB & TTV, thì mọi người sắp tới đây sẽ được theo dõi bản dịch Phàm Nhân Tu Tiên cùng lúc ra chương với tác giả Vong Ngữ, chậm nhất là một ngày sau đó.

- Rất cảm ơn các bạn giang_04, Samus, aiemk46nhath2,... đã nhiệt tình giúp đỡ để bản dịch PNTT được tiếp diễn sau một thời gian bị gián đoạn, nhất là những bạn gần đây đã bỏ công ra dịch tiếp bộ này chỉ vì lòng đam mê Phàm Nhân Tu Tiên Truyện.

Chương 1792: Khuyển Giới

Hàn Lập đương nhiên hiểu lời Hải Đại Thiếu, cơ mặt không khỏi khẽ giật một chút.

Tên này thật đúng là dở hơi!

Chỉ nghe con Cự quy ở xa xa hướng lên không trung phát ra một tiếng gầm rú kinh thiên động địa, tứ chi cùng đầu co rút lại.

Thân hình Cự thú biến thành một ngọn núi đen sì, nhất thời bất động tại chỗ.

Lúc này, đám tu sĩ tại tòa Hắc thành trên ngọn núi mới bắt đầu hành động.

Cả một đám Lô Vệ bay lượn trên không trung. Các hắc sắc giáp sĩ tách thành đội, lấy cự bày trận quanh ngọn núi màu đen.

Một lát sau, tầng tầng pháp trận cấm chế đã được bố trí xong ngay tại "Hắc Sơn", đồng thời một tầng sương mù màu đen cuộn cuộn tỏa ra, che phủ hoàn toàn Hắc thành trên ngọn núi.

Những hắc sắc giáp sĩ làm xong lập tức bay vào trong hắc sương vụ, một lát không còn không thấy bóng dáng.

Nhất thời trong hắc sương vụ im ắng trở lại, tình cảnh so với khi nãy thì tương phản hoàn toàn.

Đúng lúc này, trên đỉnh một ngọn núi khác phát ra một tiếng rỗng ngâm, một đạo kim quang bắn nhanh ra, chớp động mấy cái đã hiện phía trên không màn sương vụ màu đen.

Hào quang chói mắt chợt tắt, hiện ra một con Giao Long ánh vàng rực rỡ, trên đầu có một chiếc sừng màu bạc dài tới hơn mười trượng.

Đứng trên lưng Giao Long là một bạch y nam tử đang mỉm cười.

Chính là Thiên Nguyên Thánh Hoàng!

"Huyền Vũ đạo hữu, nhiều năm không thấy. Phải chăng nên ra gặp Thiên Nguyên ta một chút."

"Hừ, thì ra là lão gia hóa nhà người, muốn gặp người thì trực tiếp tiến vào là được. Tuy người không phải Thiên Diệu, nhưng chỉ là một ảo trận chắc không ngăn được Thánh Hoàng đại nhân chứ?"

Lúc này trong sương vụ màu đen truyền ra thanh âm lạnh lùng, không chút khách khí đối với Thiên Nguyên Thánh Hoàng.

"Ha ha, bốn hoàng đã thất lễ !" Thiên Nguyên Thánh Hoàng mỉm cười, như không thèm để ý tới ngôn ngữ bất hảo của đối phương, chân dẫm nhẹ vào Kim Giao, nhất thời hóa thành một kim sắc quang cầu bắn vào trong sương vụ màu đen, không còn thấy bóng dáng.

Tức thời trong tầng sương mù lại trở về với sự im ắng lạ thường.

Các Hợp Thể tu sĩ ở chung quanh bị kinh động do Huyền Vũ Phách Hoàng đã đến. Cả những kẻ liên can khác cũng không dám ở xem náo nhiệt, cả một đám bay trở về nơi cư ngụ.

Hàn Lập cũng ôm quyền hướng về Liễu Thanh, đang định cáo từ thì nàng thản nhiên cười nói:

"Hàn đạo hữu nếu không chê, xin mời đến chỗ của thiếp thân. Nơi đó có một vị đạo hữu khi xưa đã từng gặp qua đạo hữu."

"Từng gặp qua!" Trên mặt Hàn Lập hiện chút kinh ngạc.

"Không sai. Kỳ thật đó là một vị cố nhân ta vừa mới gặp trên đường, nên liền cùng nhau vào Nghênh Tiên Cung. Còn người đó rốt cuộc là ai. Hàn đạo hữu đi gặp tự nhiên sẽ biết." Thiếu phụ thản nhiên cười nói.

"Liễu tiên tử nói như thế khiến Hàn mỗ có chút tò mò. Vậy ta đành quấy quả tiên tử một phen ." tâm niệm Hàn Lập thay đổi, bất động thanh sắc nói.

"Hàn đạo hữu nguyên ý thì không thể tốt hơn. Nói đến cũng khéo, thiếp thân ngụ ở tầng trên chỗ của Hàn đạo hữu. Nơi này cũng không còn gì náo nhiệt, chúng ta cùng nhau trở về là được." Liễu Thanh khẽ hé miệng, nhìn không ra đây là một thân khô lồi.

Trách không được nàng được xưng Nhân tộc Khô Lồi thuật đệ nhị. Thần thông khác thì chưa đề cập, riêng luyện chế pháp khô lồi giống người như đúc đã thật bất phàm.

Hiện tại Thiên Diệu Linh Hoàng đã ngã xuống, danh đầu Khô Lồi thuật đệ nhất tự nhiên được đặt lên trên người Liễu tiên tử này.

"Được! Hai người các ngươi cầm cấm chế lệnh bài, trước tiên quay về chỗ ở." Hàn Lập gật đầu rồi phân phó, đem một khối ngân bài ném cho hai người Hải Đại Thiếu.

Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử tiếp nhận lệnh bài, cung kính tòng mệnh.

Hàn Lập không quản hai người mà theo thiếu phụ hướng về Nghê Tiên Cung.

Một lát sau, trong một tòa điện phủ xanh biếc tại tầng sáu Nghê Tiên Cung, Hàn Lập gặp một bạch y thiếu nữ niên kỷ mười sáu mười bảy.

Thiếu nữ này có khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần, ánh mắt trong sáng lưu chuyển không thôi.

"Diệp đạo hữu!" Hàn Lập vừa thấy nàng thì ngạc nhiên kêu lên.

"Diệp Dĩnh bá kiến Hàn tiên bối. Không ngờ năm đó từ biệt tại Mộc tộc, hiện tại tiên bối đã là Hợp Thể tu sĩ." Bạch y thiếu nữ đối diện Hàn Lập thì trên mặt lại lộ vẻ phức tạp, tuy vậy vẫn nhẹ nhàng chỉnh đốn trang phục thi lễ.

"Hàn mỗ cũng không ngờ được gặp Diệp Dĩnh tiên tử tại đây." Hàn Lập nở nụ cười, tay áo rung lên, nhất thời một sức mạnh vô hình tỏa ra ngăn cản đối phương bá lễ.

Đồng thời hắn đem thần niệm đảo qua, cẩn thận đánh giá đối phương một lần.

Diệp gia nữ tử này thật không hổ là có huyết mạch của Thiên Phượng, tốc độ tu luyện cực nhanh, vượt xa các tu sĩ bình thường. Hiện giờ đã đột phá bình cảnh, có tu vi Luyện Hư Sơ kỳ.

Năm đó Hàn Lập thu được một giọt Thiên Phượng chân huyết là từ chỗ của nàng, đương nhiên có vài phần khách khí với nàng.

"Gia mẫu năm xưa là hảo bằng hữu của Liễu di, mới khẩn cầu mang ta vào nơi đây." Diệp Dĩnh dịu dàng cười, giải thích vài câu.

"Dĩnh nhi không cần khách khí, ta và mẫu thân ngươi tình như tỷ muội. Lúc này nhìn thấy dòng dõi cố nhân, cao hứng còn không kịp. Chút sự tình nhỏ như thế nhớ làm gì." Liễu Thanh ở một bên khẽ nở nụ cười!

Diệp Dĩnh nghe xong, tạ ơn vài tiếng.

"Bất quá, Liễu đạo hữu cùng Diệp tiên tử mời ta đến, không hẳn chỉ là mối sự tình gặp Hàn mỗ đó chứ!" Hàn Lập trầm ngâm một chút, nghiêm chỉnh nói.

"Nếu tiền bối đã hỏi, văn bối cũng không tiện giấu diếm." Diệp Dĩnh ngẩn ra, rồi có chút ngượng ngùng.

"Nếu Dĩnh nhi muốn thương lượng sự tình cùng với Hàn đạo hữu. Ta cũng không ở một bên làm bàn, hai người chuyện cho tốt." Liễu Thanh vô cùng đích thức thời, tùm tùm cười nói.

"Chậm đã! Liễu di, việc này kỳ thật có chút quan hệ tới người, mong người ở lại." Thiếu nữ vội ngăn cản Liễu Thanh.

"Ồ, còn có việc này sao? Dĩnh nhi, cô làm ta có chút tò mò a." Liễu Thanh kinh ngạc dừng chân.

Hàn Lập thì sờ sờ cằm, trên mặt lộ vẻ hứng thú.

"Lần này tìm đến nhị vị tiền bối, là có hai chuyện. Trong đó có một chuyện quan hệ với Hàn tiền bối nhưng đối với Liễu di có liên hệ không nhỏ." Thiếu nữ nghĩ một lát thì nghiêm sắc mặt nói.

"Quan hệ lớn đến ta?" Liễu Thanh nghe thì nhíu mi, tinh quang trong mắt lưu chuyển.

"Không sai, nghe nói từ sau khi Linh Hoàng tiền bối ngã xuống, đến nay bản thể của Liễu di chưa xuất quan. Nếu là như thế, có lẽ Liễu di quyết định muốn tranh đoạt Linh

Hoàng chi vị chẳng." Diệp Dĩnh nhìn Liễu Thanh, chậm rãi hỏi.

Liễu Thanh nghe vậy sắc mặt hơi biến đổi, sau một lúc mới thở nhẹ rồi gật đầu.

"Không sai. Ta muốn kế thừa danh tiếng khôỉ lỗi bí thuật của Linh Hoàng đại nhân trước đây, luyện chế thành mấy con khôỉ lỗi cực kỳ lợi hại. Nếu lần này bế quan có thu hoạch, cho dù đối mặt Hợp Thể hậu kỳ tu sĩ cũng có thực lực đánh một trận!"

Thanh âm của nàng tuy không lớn nhưng lộ vẻ vô cùng tin tưởng.

"Quả nhiên Liễu di có ý tưởng này, nhưng gia mẫu đã căn dặn Dĩnh nhi chuyển lời tới Liễu di một câu. Sau trăm năm, ngàn vạn lần không nên tranh đoạt Linh Hoàng chi vị, chính là họa mà không phải phúc." Thiếu nữ cẩn trọng nói.

"Có chuyện này? Ta biết mẫu thân người tinh thông tính toán tài tình, hơn nữa tài trí cao vời, nhưng sự tình còn chưa phát sinh, sao có thể suy tính đi ra? Như vậy có phải mẫu thân người thu được chút tin tức gì chẳng?" Liễu Thanh thông qua mấy câu nói đơn giản của thiếu nữ, như đoán ra điều gì.

"Liễu di quả nhiên bất phạm. Dĩnh nhi còn chưa đến cấp mà người đã đoán trúng bảy tám phần. Hàn tiền bối, chuyện về sau vẫn bối muốn nói, mong rằng người tạm thời có thể giữ bí mật." Thiếu nữ do dự một chút, quay sang Hàn Lập nói.

Thấy bộ dáng thiếu nữ thận trọng như thế, Hàn không chút lưỡng lự gật đầu:

"Hàn mỗ đáp ứng, chuyện tình của đạo hữu, ta tuyệt không truyền cho người thứ ba."

Tuy Hàn Lập không hứa hoàn toàn giữ bí mật nhưng Diệp Dĩnh cũng vừa lòng, bắt đầu nói ngọn nguồn sự tình.

"Kỳ thật chuyện thứ hai quan hệ rất lớn đến chuyện thứ nhất. Hàn tiền bối có lẽ không biết việc này nhưng nhất định Liễu di đã nghe nói tới. Chính là trong vòng ngàn năm, Ma kiếp sẽ hàng lâm Linh giới chúng ta." Trên mặt thiếu nữ hiện tia ngưng trọng.

"Ma kiếp!"

Liễu Thanh vẫn bình tĩnh, chỉ là sắc mặt hơi trầm xuống tựa hồ đã biết việc này.

Riêng Hàn Lập thì giết mình đánh thót, không khỏi thất thanh hô lên.

Cũng khó trách, các Hợp Thể tu sĩ tiến giai đã ngoài ngàn năm, tự nhiên phong thanh nghe được các sự tình. Riêng Hàn Lập mới trở về Nhân tộc được mấy năm, còn chưa thực kết giao với các tồn tại cùng cấp, đối với Ma kiếp lần này hoàn toàn không biết gì.

Về sự tình ma kiếp chỉ truyền lưu trong các Hợp Thể tu sĩ, được giữ bí mật dị thường với các tu sĩ cấp dưới, phòng ngừa Cổ ma còn chưa hàng lâm thì hai tộc đã trở nên đại loạn.

Hàn Lập do xem trên một số điển tịch nhân tộc, đối với Ma kiếp có hiểu biết một phần. Chẳng qua không ngờ đại họa hai tộc sẽ bùng nổ trong ngàn năm.

Chẳng lẽ vận khí của hắn lại kém như thế sao? Đầu tiên là ở Thiên Uyên thành đụng phải lần dị tộc công thành trong mấy vạn năm mới có một lần, trở về lại vừa lúc gặp đại kiếp nạn hai tộc.

Bất quá hiện tại hắn hiểu được một điều, vì sao ở thời điểm vừa mới tiến giai Hợp Thể, nhiều thế lực vươn tay mời mọc hắn như thế, hơn nữa dùng các điều kiện thật là mê người.

Nếu không phải bản tính hắn cực kỳ chán ghét bị người ước thúc, đã bị hai ba điều kiện làm động tâm a!

"Diệp tiên tử đề cập ma kiếp, chẳng lẽ Linh Hoàng chi vị cùng ma kiếp bùng nổ có quan hệ?" Hàn Lập hít sâu một hơi, ánh mắt chột lóe hỏi.

Ps: Em chưa đọc đến đoạn này, biên dịch ắt còn mắc một số lỗi. Bác nào thấy sai thì pm cho em sửa lại nhé. Trân trọng cảm ơn!

Chương 1793: Thảo Hồn Đan Cùng Niết Bàn Thánh Linh Đại Pháp

“Hàn tiền bối nói đúng rồi ! Lúc này đây, bất cứ ai đảm nhiệm chức vị Linh Hoàng này e rằng sẽ gặp phải cảnh cừ tử nhất sinh, ở trường ma kiếp phía trước rất có khả năng sẽ đối diện nguy hiểm mà ngã xuống. Ất hẳn Liễu di cũng biết, gia tổ mẫu từng là ký danh đệ tử của Mạc Giản Ly tiền bối, cho dù sau này đạt thành một gia tộc hàng đầu đi nữa, vẫn kính lễ sư đồ đối với Mạc tiền bối. Mới vài năm trước, đột nhiên Mạc tiền bối mang thương tích ghé qua Diệp gia, đã ở lại Diệp gia cùng gia tổ mẫu bàn chuyện suốt đêm, sau đó mới lặng lẽ rời đi” Bỗng nhiên Diệp Dĩnh thuật lại một tràng làm cho Liễu Thanh phải hít một hơi lương khí.

“Người nói cái gì. Mạc Giản Ly tiền bối bị thương à ? Không thể nào, Mạc tiền bối vốn có thần thông nghịch thiên, làm thế nào có thể bị thương được chứ ? Chẳng lẽ là ...” Liễu Thanh lập tức nghĩ tới chuyện gì khác.

Hàn Lập tự nhiên cũng có nghe qua ít nhiều về vị Đại Thừa kỳ này của Nhân tộc, trên mặt cũng đồng dạng biến sắc.

“Xem ra Liễu di cũng đã đoán được vài phần. Mấy năm trước, Mạc tiền bối nhờ vào Tinh Bàn chi lực mà mạnh mẽ mở ra thông đạo tiến vào bên trong Ma giới, dự tính điều tra động tĩnh Ma tộc trước khi Ma Kiếp giáng xuống. Không nghĩ tới, trong Ma giới lão nhân gia lại bị hai gã Cổ ma thánh tổ phát hiện ra, nên chỉ có thể đại chiến một phen. Cũng may Mạc tiền bối vốn rất cẩn thận, trước lúc tiến nhập Ma giới đã hỏi mượn vị lão tổ Yêu tộc một kiện cứu mạng chí bảo phòng thân, nên lúc đó chỉ bị tổn thương một ít nguyên khí, rồi bỏ chạy về Linh giới. Thôi thì cũng xem như trong bất hạnh cũng còn chút may mắn vậy !” Thiếu nữ giải thích.

“Mạc tiền bối tiến vào Ma giới ? Vài năm nay ta mãi bế quan, nên thật sự không biết chuyện này. Mạc tiền bối vì sao lại có hành động hết sức nguy hiểm thế này ! Nếu ta nhớ không lầm, trong lần Ma kiếp giáng xuống trước đây, hẳn là lão nhân gia cũng không mạo hiểm hành động như thế” Liễu Thanh nhú chặt chân mày.

“Mạc tiền bối cũng không nói thêm chuyện gì với Diệp gia chúng ta, nhưng tựa hồ

lão nhân gia nhận được lời cảnh báo của các vị cao tăng ở tộc khác, cho biết Ma kiếp lần này chắc chắn hung hiểm hơn xa những lần trước, chỉ cần bất cẩn một chút thì bất kỳ ai ở hai tộc Nhân Yêu trong đợt đương đầu Ma kiếp lần này sẽ phải nằm xuống. Do đó Mạc tiền bối mới mạo hiểm thân mình đi điều tra, hơn nữa tuy rằng lần này lão nhân gia ở lại Ma giới không bao lâu, nhưng cũng đã phát hiện ra vài manh mối cực kỳ nguy hiểm. Cho nên sau khi trở về Nhân tộc, mới lập tức đến ngay Diệp gia chúng ta thu thập một ít Thiên Phượng chân huyết, chuẩn bị dùng luyện chế một kiện bảo vật lợi hại nào đó để ứng phó lần Ma kiếp này. Nếu không, thật sự Diệp gia chúng ta cũng không biết được lần Ma kiếp này lại hung hiểm đến thế, ngay cả Mạc tiền bối tu vi Đại Thừa kỳ mà còn cảm thấy lo lắng dị thường huống hồ ai khác!” Diệp Dĩnh lộ vẻ bất đắc dĩ nói ra.

Hàn Lập cùng Liễu Thanh nghe đến đó liền hoảng sợ hết hồn.

“Rốt cuộc Mạc tiền bối ở Ma giới gặp được những gì, chẳng lẽ lão nhân gia không đề cập đến à ?” Hàn Lập bỗng nhiên hỏi.

“Văn bối cũng không rõ, tổ mẫu chỉ nói qua một lần với mấy người trong gia tộc, có lẽ gia mẫu có thể biết nhiều hơn một chút, nhưng vẫn chưa nói lại cho văn bối ! Lần này, gia mẫu phái văn bối ra ngoài, mục đích là muốn thông tri cho Liễu di cùng vài vị tiền bối có hảo hữu với Diệp gia, là ngăn vạ lần không nên đi tranh chức vị Linh Hoàng sẽ tổ chức trăm năm tới. Tựa hồ lúc này đây, Ma giới đã khai thông được vài thông đạo dẫn đến Linh giới, cụ thể là ngay tại khu vực gần với cây đại thụ Kinh Thiên Thông Linh của Thiên Linh Thành. Do đó khả năng hết tám chín thành, ngay tọa vị của Linh Hoàng Thánh Thành chính là mục tiêu công kích lớn nhất của Ma tộc. Mà một khi tới lúc Ma kiếp bùng nổ, trên cương vị Tam Hoàng nguyên tắc không được phép vứt bỏ tam đại Hoàng Thành mà bỏ chạy. Hơn nữa ngoại trừ nguyên nhân đó ra, thì Mạc Giản Ly tiền bối cùng với người của Thánh Đảo cố ý làm cho Thiên Linh Thành trở thành một mối câu hấp dẫn đám Ma tộc. Rồi tận lực lợi dụng lực lượng thần kỳ của cây cổ thụ Kinh Thiên Thông Linh cùng với những cấm chế của Thiên Linh Thành, sẽ làm tiêu hao bớt đại quân Ma tộc, giúp cho những thế lực khác ở Nhân tộc giảm bớt được áp lực công kích. Vì vậy lúc này đây, tân nhiệm Linh Hoàng phải đứng ra ngăn cản đội tiên phong của Cổ ma tộc, và từ thủ Thiên Linh Thành mà không được lùi bước chút nào, nguy hiểm bên trong ắt hẳn không cần văn bối nói thêm nữa” Cuối cùng thiếu nữ cười khổ nói ra.

Liễu Thanh cùng Hàn Lập nghe xong, hai người không khỏi nhìn nhau.

“Lại có chuyện này nữa. Xem ra Mạc tiền bối từ trong Ma giới đã thu thập được một trong những tin tức quan trọng, nên khi biết được việc này mới nghiêm mật chuẩn bị một phen, không đến mức phải khiến cho Nhân tộc chúng ta thật sự gặp phải chuyện không may. Ta cũng không còn thắc mắc nữa, rõ ràng chuyển thân nhập vào Ma giới của lão nhân gia thật là công đức vô lượng mà. Dĩnh nhi này ! ta cảm tạ lời nhắc nhở của mẫu thân ngươi, nếu không ta mà chiếm được ngôi vị Linh Hoàng này, thật sự cũng chỉ còn cách sinh tử tồn vong cùng với Thiên Linh Thành mà thôi” Sắc mặt Thiếu phụ âm trầm bất định trong chốc lát, rồi thở dài ra một hơi mà nói.

Hàn Lập ngồi kế bên cũng thâm kêu may mắn.

Dù sao đối với địa vị Linh Hoàng trước đây hắn cũng có vài phần hứng thú.

Hiển nhiên người của Diệp gia căn bản không nghĩ ra hắn chỉ vừa mới tiến giai lên Hợp Thể kỳ, lại cũng muốn dòm ngó địa vị Linh Hoàng, cho nên những câu nói vừa rồi hoàn toàn chủ ý để khuyến cáo cho vị Thiên Linh tiên tử này.

Diệp thiếu nữ này không hề kiêng dè hắn, hiển nhiên cũng nhờ năm xưa có chút giao tình trợ giúp trong hành trình đến một tộc, nhân đây sẵn tiện cũng cấp cho hắn chút ân tình.

Dù cho hắn không biết giải thích tình hình này nọ, nhưng ít ra cũng biết được thanh thế tấn công của Ma kiếp cực kỳ hung hiểm đến mức nào.

Bấy nhiêu thôi đủ để hắn lo sợ phát run.

Ban đầu vốn dự định từ từ tu luyện, xem ra cần phải thay đổi kế hoạch rồi.

“Những gì biết được vẫn bối đều đã nói ra, kế tiếp còn một việc khác, Dĩnh nhi đại diện cho gia mẫu, xin mời Liễu di cùng với Hàn tiền bối chấp thuận chức vị Thái Thượng Khách Khanh Trường Lão của Diệp gia chúng ta” Ngay lúc hai người Hàn Lập còn chưa kịp nuốt trôi tin tức vừa rồi, thì thiếu nữ này lại thản nhiên cười, đưa ra đề nghị với hai người.

“Thái Thượng Khách Khanh Trường Lão ! Dĩnh nhi, chẳng lẽ mẫu thân ngươi còn chưa nói qua, năm xưa ta gia nhập dưới trướng của Linh Hoàng đời trước, chỉ vì hắn đã có đại ân với ta nên ta mới phải trả ân nghĩa đó. Hiện giờ rất vất vả mới được tự do tự tại,

ta thật sự không muốn lại bị người khác ước thúc chút nào. Nếu không thì ta đã không dự tính tranh đoạt ngôi vị Linh Hoàng kia trong khi tu vi mới chỉ là Hợp Thể trung kỳ thôi” Liễu Thanh cơ hồ quá bất ngờ liền trực tiếp lắc đầu cự tuyệt.

“Đương nhiên gia mẫu biết được việc này, nhưng bà muốn ta tiện thể nói lại với Liễu di vài câu, nếu nghe xong mà vẫn không đồng ý thì gia mẫu tuyệt đối không dám miễn cưỡng chút nào” Diệp Dĩnh tròn mắt rồi cười dài nói.

“Nói vài câu ! Ha ha, đã nhiều năm không gặp, mẫu thân người vẫn giống như xưa bình thường rất cổ quái tinh linh. Được rồi ! để ta nghe thử qua một chút đã” Liễu Thanh hơi hiếu kỳ, lập tức hé miệng cười rộ lên.

Diệp Dĩnh thấy vậy trong lòng liền buông lỏng, tiếp theo miệng khẽ nhúc nhích rồi truyền âm qua.

Hàn Lập ở bên cạnh thấy như vậy, cũng có vài phần tò mò, liền chăm chú nhìn xem phản ứng của Thiếu phụ thế nào.

Kết quả chỉ thấy khuôn mặt nàng vốn đang mỉm cười, sau một lát đột nhiên trên mặt hiện ra một lớp đỏ sẫm dị thường.

“Đúng thật vậy sao, mẫu thân người không gạt ta chứ ?” Vị Thiên Linh tiên tử này trước đây vốn rất bình tĩnh, nhưng đột nhiên thất thanh la lên, thậm chí âm thanh hơi run nhè nhẹ.

“Tuyệt đối không giả. Gia mẫu biết rõ Liễu di vì chuyện năm xưa mà cả đời thương tiếc, nay cơ hội trước mắt tuy rằng có chút nguy hiểm, nhưng tóm lại cơ may không hề nhỏ chút nào. Chỉ cần Liễu di nguyện ý gia nhập, Diệp gia chúng ta cũng sẽ toàn tâm toàn lực tương trợ” Diệp Dĩnh thập phần khẳng định nói.

“Được, ta đồng ý gia nhập Diệp gia ! Đừng nói là cơ hội không nhỏ, cho dù chỉ có một tia hy vọng ta cũng quyết không bỏ qua” Thiếu phụ nói chắc như đinh đóng cột, sắc mặt lại tái nhợt cực kỳ.

“Thật tốt quá, từ nay trở đi Liễu di và gia mẫu có thể gặp gỡ thường xuyên rồi, đồng thời Dĩnh nhi cũng có cơ hội được thỉnh giáo một ít bí thuật khôi lỗi của Liễu di nữa” Thiếu nữ vui vẻ ra mặt.

Cũng do mới vừa nghe được thông tin gì đó nên tâm trạng Thiếu phụ có chút kích động, vì vậy chỉ miễn cưỡng cười với thiếu nữ mà thôi.

“Hàn tiền bối, còn ý định của người thế nào !”

Diệp Dĩnh quay đầu lại, dùng ánh mắt chờ đợi nhìn về phía Hàn Lập.

“Tại hạ lúc trước cũng đã từng cự tuyệt nhiều lời mời, nên tự nhiên cũng không có ý gia nhập Diệp gia, chỉ có thể khiến cho Diệp tiên tử uống phí một chuyến rồi” Hàn Lập không khách khí mà từ chối thẳng.

“Ta còn tưởng rằng tiền bối nếu đã biết được thể công hung mãnh của Ma kiếp kỳ này, hẳn là phải có chút thay đổi ý định rồi chứ. Nếu như vậy, gia mẫu cũng đồng dạng có mấy lời muốn chuyển tới tiền bối, nếu tiền bối nghe xong mà tâm ý vẫn không biến chuyển, thì coi như vẫn bối chưa từng đề cập qua bao giờ vậy” Ánh mắt Diệp Dĩnh lảo liên, thần sắc có chút khác thường nói.

“Ồ, Diệp tiên tử nếu không ngại thì nói ta nghe thử !” Chân mày Hàn Lập hơi nhướng lên, thần sắc hơi cười cười.

Bản thân hẳn ở Linh Giới vốn không thân không thích, lẻ loi một mình, hẳn không tin đối phương thật sự có thể làm cho chính mình thay đổi quyết định.

“Hàn tiền bối, có bao giờ nghe qua Thảo Hồn Đan cùng bí thuật Niết Bàn Thánh Linh Đại Pháp của Diệp gia chưa !” Diệp Dĩnh nhẹ giọng nói ra.

“Đại danh Thảo Hồn Đan thì đương nhiên tại hạ có biết qua, loại đan dược này đích thật là một trong vài loại linh đan ít ỏi trong Nhân tộc dùng để gia tăng pháp lực đối với Hợp Thể kỳ. Bất quá Diệp gia rất ít bán ra ngoài, thậm chí Hàn mẫu cũng chưa bao giờ gặp ai bán đấu giá ở các Phường thị cả. Còn Niết Bàn Thánh Linh Đại Pháp quả thật đây là lần đầu tiên ta nghe nói qua” Hàn Lập sau khi cân nhắc chốc lát, liền chậm rãi nói.

“Tác dụng của Thảo Hồn Đan thì vẫn bối không cần phải nói nữa, chỉ cần tiền bối khẳng khái gia nhập Diệp gia chúng ta, gia mẫu nguyện ý dâng tặng ba mươi khỏa linh đan. Tin tưởng có nhiều đan dược tinh tiến tu vi đến thế, về sau tiền bối muốn đột phá trung kỳ bình cảnh, khẳng định có thể trợ giúp phần nào. Về phần Niết Bàn Thánh Linh Đại Pháp kia, trong Diệp gia chúng ta chỉ cần một nữ tử và một nam nhân đều có Thiên

Phượng chân huyết cùng phối hợp thi triển sẽ có hiệu quả thần kỳ. Điểm đặc biệt mà các bí thuật khác không có, chính là có khả năng kích phát tiềm lực cơ thể của tu sĩ bình thường, thể chất cơ thể dần dần được biến đổi, thậm chí nếu tu luyện tới viên mãn sẽ có diệu dụng thần kỳ tương tự như bất tử thân thể, giống như bất tử Hỏa Phượng Hoàng thông thường đều có thể niết bàn trùng sinh” Diệp Dĩnh nói tới đây, không hiểu tại sao trên mặt vốn đang cười lại đột ngột đỏ ửng lên.

Vừa nghe được thần thông bất tử thân thể, nhất thời Hàn Lập không cưỡng lại được bùng phát chút động tâm.

Về sau nếu như Phạm Thánh Chân Ma Công luyện tới đại thành, công pháp này giúp cho thân thể càng mạnh mẽ, trong lúc tranh đấu với người khác, nếu có thể sử dụng Niết Bàn Thánh Linh Đại Pháp này để hộ thân thì chẳng phải như hổ thêm cánh sao.

Bất quá với biểu tình của tiểu nha đầu này có chút gì đó không hợp lý lắm !

Hàn Lập nhìn thiếu nữ đó không khỏi thoáng lộ ra vẻ trầm ngâm.

Liều Thanh vừa nghe Diệp Dĩnh nói xong, trước hết là ngẩn người ra, sau đó nhìn ngay Hàn Lập, rồi ngó qua thiếu nữ, nhưng lại nhin không được, “Phốc xuy” một tiếng cười rộ lên.

Chương 1794: Lo Lắng

“Dĩnh nhi, ta thấy nếu như Hàn đạo hữu đáp ứng gia nhập Diệp gia, thì người được chọn để hiệp trợ tu luyện Niết Bàn đại pháp chính là ngươi rồi. Thật ra, lấy thân phận Hợp Thể tu sĩ của Hàn đạo hữu, những đệ tử Diệp gia bình thường e rằng Thiên Phượng Chân Huyết chưa đủ tinh thuần, vô phương đạt được hiệu quả tu luyện. Ta đã sớm nghe nói, mặc dù đệ tử Diệp gia rất đông đảo, nhưng tựa hồ chân chính kế thừa Thiên Phượng Chân Huyết không có mấy người. Mà Hàn đạo hữu dường như cũng còn độc thân, thật sự rất thích hợp a !” Thiếu phụ nhất thời phiến não trước đây vốn lảng vảng trong đầu liền bay biến đi mất, dùng khẩu khí giễu cợt nói ra.

“A di, Dĩnh nhi không biết đâu, còn phải xem Hàn tiên bối có thực sự muốn gia nhập Diệp gia không đã, mọi việc sẽ do gia mẫu quyết định mà” Khuôn mặt thiếu nữ hoàn toàn ửng đỏ, thoáng ngượng ngùng lắp bắp nói.

Liễu Thanh ở bên cạnh chỉ cười mà không nói gì nữa.

Hẳn nhiên Hàn Lập chẳng phải là loại người ngu dốt gì, chỉ nghe thoáng qua một chút đã rõ ràng, chẳng qua dường như Niết Bàn Thánh Linh Đại Pháp cũng là một loại song tu chi đạo.

Mà trước mắt thấy nữ tử này ngượng ngùng như vậy, nếu gia nhập Diệp gia thì cơ hồ nữ tử của Diệp gia hiệp trợ hắn tu luyện chính xác là Diệp Dĩnh này.

Trong lòng Hàn Lập cũng có chút bất ngờ, nhưng ngoài mặt vẫn trấn định vô cùng, tâm niệm chuyển động vài lần liền lắc đầu :

“Đa tạ ý tốt của Diệp gia, nhưng tâm ý tại hạ đã quyết định rồi, không muốn bị gò bó, hiện tại chỉ có thể đa tạ hảo ý của quý tộc mà thôi”

Vừa nghe Hàn Lập từ chối thẳng thừng như vậy, tựa hồ Diệp Dĩnh cũng thờ dài một hơi, nhưng từ sâu bên trong đôi mắt đẹp ấy ẩn chứa chút gì đó hơi thất vọng, thế nhưng sau đó rất nhanh khôi phục lại như thường rồi hỏi :

“Nếu tiền bối thật sự không động tâm bởi ngoại vật, thì việc gia nhập Diệp gia này vẫn bối đương nhiên sẽ không đề cập đến nữa. Nhưng nếu đổi lại một điều kiện khác, không biết tiền bối có nguyện ý trong mười năm tới xuất thủ giúp đỡ Diệp gia một lần được không ?”

“Mười năm, không lẽ đạo hữu muốn nói tới Chân Linh đại điển !” Hàn Lập vừa nghe qua lời đó, không khỏi biểu lộ ra một tia cười khổ.

“Ừa, Hàn tiền bối cũng biết chuyện này à, chẳng lẽ đã ...” Diệp Dĩnh phản ứng cực nhanh, lập tức đoán ra được gì đó.

“Không sai, quả thật tiền tử đã đến chậm một bước, tại hạ vốn đã đáp ứng hỗ trợ Cốc gia trong kỳ hội Chân Linh đại điển cho Hiếu Phong tiền tử rồi” Hàn Lập lộ vẻ tiếc nuối.

“Cốc gia à, không ảnh hưởng gì. Cốc gia với Diệp gia chúng ta vốn có quan hệ rất thân thiết, nếu vậy tại đại điển lần này ắt hẳn Hàn tiền bối sẽ không đối đầu với Diệp gia chúng ta” Diệp Dĩnh thả lỏng tinh thần nói ...

“Thì ra là thế. Nói như vậy, Hàn mỗ sẽ để ý một chút” Khóe miệng Hàn Lập liền mỉm cười.

Thiếu nữ cũng đã trao đổi xong những điều cần nói.

Đương nhiên Hàn Lập sẽ không ở lại thêm làm gì nữa, sau một hồi bàn luận cũng khách khí cáo từ rời đi.

Liễu Thanh dẫn theo thiếu nữ cùng nhau đưa tiễn đến chỗ Truyền tống pháp trận.

Ngay khi thấy thân ảnh Hàn Lập biến mất trong ánh chớp linh quang, Liễu Thanh lại thở dài một hơi rồi nhẹ nhàng thốt ra một câu “Đáng tiếc thật”.

“Liễu di nói vậy là có ý gì, đáng tiếc chuyện gì vậy ?” Diệp Dĩnh nghe qua, không khỏi có chút nghi hoặc.

“Dĩ nhiên là đáng tiếc cho mẫu thân người không thể thuyết phục được người này gia nhập Diệp gia, nếu không thì người trẻ tuổi như thế mà có thể tiến giai lên Hợp Thể kỳ, rồi sau này nếu có khả năng thoát nạn Ma kiếp nữa, thì tiền đồ tương lai khó đoán nổi

đấy” Liễu Thanh cười khẽ nói.

“Hợp Thế tu sĩ mặt dù tại Nhân tộc chính là tồn tại đỉnh cấp, nhưng gia tổ mẫu cũng đã là Hợp Thế trung kỳ rồi, thậm chí chỉ cần kích phát Thiên Phượng Chi Huyết liền có khả năng đấu với Hợp Thế hậu kỳ một phen. Hơn nữa, hiện tại đã có Liễu di gia nhập Diệp gia rồi, nếu Hàn tiền bối mà thật sự làm Thái Thượng Trưởng Lão chúng ta, thì bất quá cũng như thêu hoa trên gấm mà thôi. Bất luận thế nào sau khi diễn ra Chân Linh đại điển, không bao lâu nữa Ma kiếp sẽ bộc phát, hưởng hồ gì khi Diệp gia đưa ra điều kiện tốt nhất, chúng ta còn có nhiều cơ hội để thu hút thêm những Hợp Thế tán tu khác nữa” Diệp Dĩnh hừ nhẹ một tiếng, nhìn thì chẳng thấy gì lạ cả, nhưng rõ ràng trong lòng có chút không cam tâm.

“Có lẽ mẫu thân người coi trọng hẳn là do nhìn ra tiềm lực nào đó, nhưng ta cảm giác vị Hàn đạo hữu này rất kỳ lạ, tựa hồ không xem điều kiện Diệp gia các người đưa ra đáng giá chút nào. Đáng tiếc hiện tại ta chỉ là một khôi lỗi hóa thân, nếu như bản thể đang ở đây không chừng ta sẽ mời đối phương thử sức một chút, có lẽ sẽ dò xét được thực lực chân chính của hẳn” Trong đôi mắt xinh đẹp của Liễu Thanh chợt lóe lên tia dị sắc, chậm rãi nói.

“Không cần phải dò xét gì cả. Lấy thủ đoạn của Liễu di, cho dù hẳn có thần thông gì đi nữa bất quá cũng mới vừa tiến giai lên Hợp Thế thôi, khẳng định đứng trước mặt Liễu di không có khả năng chống đỡ được bao lâu đâu. Huống hồ có nghe gia mẫu nói qua, lúc trước Thiên Diệp Linh Hoàng đại nhân ngã xuống khi đang độ kiếp, cũng đã truyền lại tỉ mỉ cho Liễu di vô số thủ thuật luyện chế khôi lỗi. Hiện tại thần thông của Liễu di quả thật không kém hơn Tam Hoàng cùng Thất Đại Yêu Vương bao nhiêu đâu” Diệp Dĩnh lúng liếng cặp mắt, cười hì hì nói.

“Tin tức của Diệp gia người quả thật nhanh nhạy mà. Biết được chuyện này không có mấy người, thế mà cũng truyền đến tận tai của mẫu thân người, thật sự về điểm này ta không thể không khâm phục !” Liễu Thanh nghe nói như thế thần sắc thoáng biến đổi, nhưng lại nghĩ tới chuyện gì khác liền chỉ có thể lắc đầu cười khổ mà thôi.

Thiếu nữ cũng hé miệng cười lộ lên ...

Cũng trong lúc này, Hàn Lập đã quay về lại chỗ ở của mình, ở đại điện một chút chờ hai người Hải Đại Thiếu, phân phó vài câu rồi lập tức tiến vào trong mật thất mà khoanh

chân ngồi xuống.

Bởi vì Hàn Lập mới vừa tiến giai Hợp Thể kỳ, nên trước đây dự tính tạm hoãn tu luyện, bây giờ vừa mới nắm được tin tức Ma kiếp sắp sửa tấn công, tự nhiên mọi toan tính trước đây đều phải thay đổi.

Hôm nay hẳn muốn ngồi yên tĩnh suy nghĩ thật kỹ lưỡng, sắp xếp lại kế hoạch một chút để thích hợp với tình huống biến chuyển mấy trăm năm sau. Trước hết phải nhanh chóng tăng cường thực lực bản thân, tránh khỏi bị vấp ngã trong đợt Ma kiếp này.

Dù sao ở lần Ma kiếp trước, trong số Tam Hoàng và Thất Đại Yêu Vương cũng đã có người ngã xuống, thế nhưng lần Ma kiếp này tựa như còn kinh hơn cả lần trước.

Càng khiến cho Hàn Lập có chút chột dạ chính là, năm xưa tại Nhân giới hẳn đã từng đắc tội với Nguyên Sát Thánh Tổ của Ma giới, Thần niệm hóa thân của ma đầu này phủ xuống Nhân giới lúc trước cũng vì vậy đã bị Ngân Nguyệt hấp thu thôn phệ mất.

Mà cấp độ Thánh Tổ trong Ma giới chính là tương đương với tồn tại Đại Thừa kỳ của Nhân tộc.

Chỉ sợ tên đó thừa dịp Ma kiếp giáng xuống Linh giới, liên nhân cơ hội đó mà phái thủ hạ truy tìm hoặc đích thân tới tận cửa hỏi tội.

Vì thế, hẳn phải chuẩn bị trước khi Ma kiếp bùng xuống, nỗ lực tăng tiến tu vi lên Hợp Thể hậu kỳ càng giới mới được.

Chỉ có cách này, dựa vào thần thông và bảo vật hẳn mới có thể đủ sức bảo vệ tính mạng trong đợt Ma kiếp này, cho dù có thật sự đối mặt với Cổ Ma Thánh Tổ đi nữa, lúc đó hẳn cũng có khả năng đánh một trận sinh tử.

Bất quá phải nói lại, hẳn chỉ mới vừa tiến giai lên Hợp Thể không bao lâu, lại mấy ngày nay có cơ hội trao đổi với những đạo hữu cùng cấp, nên cũng biết được giai đoạn tiến cấp từ Hợp Thể kỳ ngày càng khó khăn, còn hơn cả dự tính ban đầu của hẳn.

Đối với những tu sĩ sơ kỳ thông thường khác, phải hao tổn tới mấy ngàn năm hoặc vài vạn năm thời gian, thậm chí cho tới lúc ngã xuống ngay đợt Thiên kiếp, rất nhiều người cũng vô phương đột phá được trung kỳ bình cảnh.

Vì thế những người đạt tới Hợp Thể hậu kỳ đương nhiên càng thêm thừa thớt.

Hãy nhìn qua các đời của Tam Hoàng cùng Thất Đại Yêu Vương mà xem, cũng đâu phải ai nấy đều đạt tới tu vi Hợp Thể hậu kỳ cả đâu.

Hơn nữa, cho dù có cho hẳn thêm nhiều thời gian hơn nữa, bình thường căn bản cũng vô phương tiến cấp được. Cũng may là trong Quảng Hàn giới hẳn thu thập được một ít linh dược Tiên giới, nên có khả năng luyện chế ra được một lượng lớn linh đan dùng để tinh tiến pháp lực cho tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Lúc đầu nếu so sánh tốc độ tu luyện với những tu sĩ có tư chất thượng thừa khác mà nói, hẳn đã tiết kiệm thời gian hơn mấy lần rồi. Về sau nếu bỏ ra mấy trăm năm không ngừng khổ tu, hẳn là pháp lực tích lũy không thành vấn đề gì nữa.

Phiền toái duy nhất chính là đột phá bình cảnh.

Cho dù hẳn có nuốt được vô số linh dược để cải thiện linh căn thể chất đi nữa, thì tư chất thực không thể sánh bằng những tu sĩ khác. Chỉ còn cách chuẩn bị thật kỹ, tận sức mượn lực kích phát mạnh mẽ để đột phá bình cảnh.

Hiện tại trong tay hẳn có một khóa Hư Linh Đan, cùng với một thứ rất mong đợi chính là Minh Hà Thần Nhũ của Thanh Nguyên Tử.

Trong lòng Hàn Lập cứ thế mà tính toán, tinh thần thoáng buông lỏng, ánh mắt lập tức chột lóe như nhớ ra gì đó, cánh tay khẽ động, một chiếc vòng màu đen liền xuất hiện trong tay.

Thần niệm Hàn Lập thả vào trong chiếc vòng tìm tòi một chút, chân mày khẽ nhíu lại.

Chỉ thấy một đoàn hắc vụ nhàn nhạt được ngưng tụ lại giữa không gian, mơ hồ bên trong có một con Tiểu Hầu đen đúa đang ngủ say không dậy nổi.

Chính là Đề Hồn Thú.

Ban đầu con thú này biến thân rồi một kích diệt sát Thiên Ngoại Ma Đầu, sau đó lập tức ngủ vùi trong Linh Thú hoàn.

Nếu không phải lúc trước con thú này tung ra thần thông khó thể tin nổi, rồi đúng lúc hiện thân ứng phó cường địch, thì hiện tại hẳn tuyệt đối đã có một đòn sát thủ bí mật rồi.

Cũng còn may là, hiện giờ cho tới lúc Ma kiếp bạo phát còn rất lâu, hẳn cũng không tin là con thú này thật sự có thể ngủ say tới ngàn năm.

Trong lòng vừa nghĩ thế, bàn tay Hàn Lập rung lên, lập tức Linh Thú hoàn biến mất không thấy đâu nữa.

Tiếp đến, trong tay lại hiện ra bức Vạn Kiếm Đồ lấp lánh kim quang, cổ tay rung lên liền phóng bức tranh đó lên không trung, rồi từ từ mở ra yên ắng bất động.

Bên trong bức tranh này ẩn chứa một đại thần thông khó lường chính là Niệm Kiếm Quyết, ban đầu hẳn tìm hiểu ra vài điểm rồi dung nhập vào trong Thanh Bàn Kiếm Trận, quả nhiên uy lực kiếm trận tăng lên rất nhiều.

Nếu hẳn có thể tìm hiểu thấu triệt được hết hoàn toàn, tin rằng thực lực sắp tới tuyệt đối sẽ tăng lên dữ dội.

Dù sao thì tới lúc này, hẳn đã tiếp xúc qua không ít tu sĩ Hợp Thể kỳ, mặc dù đa số trong đó là tán tu cùng với vài Tông môn Thế gia tu sĩ, nhưng như vậy cũng đủ rồi.

Còn muốn gặp mặt Tam Hoàng cùng Thất Đại Yêu Vương thì phải chờ một chút cơ duyên mới được.

Đặc biệt là Thiên Khuê Lang Vương, mặc dù Hàn Lập còn chưa thấy qua hình dáng vị đó, nhưng mỗi khi nghĩ tới Ngân Nguyệt, thì mơ hồ trong lòng có vài phần buồn bực không yên.

Cũng không biết, từ lúc Ngân Nguyệt khôi phục lại thân phận Linh Lung Yêu Phi, rồi quay về Linh giới đã nhiều năm, rốt cuộc tình hình thế nào rồi.

Bất quá, với thân phận là phi tử của Thiên Khuê Lang Vương, có lẽ nàng đã sớm quay lại vòng tay của Yêu Vương rồi, thậm chí nói không chừng có thể gặp gỡ lại người ấy ở Vạn Bảo Đại Hội lần này cũng nên.

Nhưng Hàn Lập vẫn nhớ mãi, năm xưa nàng đã quay đầu lại nhìn mình với ánh mắt rất khác lạ, khiến trong lòng hẳn vương vấn chút mong đợi lung linh.

Đương nhiên hắn không phải là một tiểu tử thô kệch, nên tự nhiên có thể nhìn ra ý vị trong ánh mắt ngày xưa đó.

Ngân Nguyệt và hắn đã có nhiều năm tương thân tương trợ với nhau, rồi cùng vào sanh ra tử, nếu nói hắn không có chút cảm tình nào với nàng thì ... hắn nhiên không phải thế.

Nhớ lại năm đó, bất quá hắn mới chỉ là Nguyên Anh tu sĩ, căn bản chẳng làm thay đổi được cục diện. Thế nhưng hôm nay đây, hắn cũng đã tiến giai lên tới Hợp Thể kỳ và cũng đã đến Linh giới rồi. Trải qua nhiều năm như vậy, không biết Linh Lung Yêu Phi có còn là Ngân Nguyệt của năm xưa hay không ?

Hàn Lập tuy không biết thế nào, nhưng cũng theo bản năng không để chuyện này trong lòng nữa, nhằm tránh cho tâm cảnh bản thân lộ ra sơ hở quá lớn.

Tâm tư hắn quay cuồng một phen, hồi lâu sau mới khôi phục lại tâm cảnh như bình thường, lúc này hai mắt chớp động lam quang mà ngẩng nhìn Vạn Kiếm Đồi trước mặt.

Không bao lâu sau, sắc mặt Hàn Lập không chút thay đổi, liền toàn tâm toàn ý tìm hiểu Vạn Kiếm Đồi.

Chương 1795: Ẩn Linh Căn

Hàn Lập ở trong mật thất hơn mười ngày, rốt cục Vạn Bảo đại hội chính thức bắt đầu.

Ngày hôm nay, hắc đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn thì tựa như cảm ứng được điều gì, tay áo rung lên đem Vạn Kiếm Đồ trước mắt thu lại.

Sau đó hắc khởi thân, đi ra cửa chính mật thất.

Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử đang cung kính đợi bên trong Chính điện.

Hai người vừa thấy Hàn Lập đi ra, lập tức tiến lên chào. Hải Đại Thiếu nhanh chóng lấy trong tay áo ra một tấm bái thiếp ánh vàng rực rỡ, hai tay dâng lên nói:

"Hàn tiên bối, đây là thiệp mời của Vạn Bảo đại hội đưa tới cho tiên bối! Chỉ cần có tấm thiệp này, có thể tùy ý tham gia đấu giá hội các cấp bậc, ra vào địa điểm giao dịch của Vạn Bảo đại hội. Hôm nay là ngày đầu tiên đại hội bắt đầu. Ở trên sơn đỉnh Phi Tiên Phong sắp cử hành đại hội đấu giá đầu tiên. Theo thường lệ trước kia của đại hội. Hội đấu giá này có tính chất vô cùng trọng yếu, là dấu hiệu để khai diễn Vạn Bảo đại hội. Một số các thế lực lớn cùng một số tư nhân có thể xuất ra trọng bảo trên đấu giá hội này."

"Ồ, các người hiểu biết cũng không ít. Xem ra mấy ngày nay, hai người các người cũng thường xuyên ra bên ngoài." Hàn Lập nở nụ cười, tùy ý tiếp nhận tấm thiệp rồi nhìn lướt qua nó.

Chỉ thấy trên bái thiếp tỏa ra ánh vàng rực rỡ, một mặt ẩn chứa rõ ràng hai chữ cổ "Vạn bảo ". Mặt còn lại dùng một loạt phù văn họa tiết một mảnh đồ án màu bạc bảo khí tận trời, có chút huyền ảo xảo diệu.

"Trong khi ta bế quan, bảy đại Yêu vương đã đến đông đủ chưa?" Hàn Lập thu kim sắc bái thiếp lại, hỏi một câu.

"Bẩm tiên bối, trong bảy đại Yêu vương thì ngoài Thiên Khuê Lang vương cùng

Thiên Hồ vương, năm vị Yêu vương còn lại đều đã đến đông đủ." Hải Đại Thiểu cung kính trả lời.

"Lang vương cùng Hồ vương không tới? Điều này có chút kỳ quái. Xét ra thì Vạn Bảo đại hội được bảy đại Yêu vương vô cùng trọng thị, không dễ dàng bỏ qua mới phải" Về mặt Hàn Lập hơi ngưng, hỏi.

"Về điều này thì vẫn bối nghe đồn một chút! Nghe nói Thiên Khuê Lang vương đang bế quan tu luyện một môn thần thông lợi hại nên không thể tham gia. Về phần Thiên Hồ Vương tựa hồ như không ở tại Thiên Hồ Lĩnh, lại chỉ phái người tới nói có chuyện quan trọng trên thân nên không thể tới." Khí Linh Tử cẩn trọng trả lời.

"Thì ra là thế! Một khi đã như vậy, chúng ta cũng khởi hành. Các hoạt động trong Vạn Bảo đại hội tuy đông đảo nhưng ta chỉ cảm thấy hứng thú mấy chỗ mà thôi. Đường nhiên không thể bỏ qua đấu giá hội đầu tiên này. Các người cũng theo ta. Người bình thường tuy không thể vào đấu giá hội nhưng có kim sắc bái thiếp này, hẳn là có thể mang thêm vài môn nhân đệ tử đồng hành." Hàn Lập nhìn thoáng qua hai người, cười nói.

"Môn nhân đệ tử! Tiền bối, người nhận chúng vẫn bối làm đệ tử chẳng!" Vừa nghe Hàn Lập nói, hai người vốn ngần ngại nhưng lập tức có phản ứng. Về mặt Hải Đại Thiểu kích động hỏi.

"Hai người các người có tu vi quá thấp, trực tiếp thu các người làm đệ tử thì không ổn. Nếu các người bằng lòng thì ta sẽ nhận làm đệ tử ký danh. Đến khi nào các người tiến giai Hóa Thần thì sẽ là đệ tử chính thức. Hy vọng các người không làm ta thất vọng!" Hàn Lập khẽ lắc đầu, về mặt mang vài phần ngưng trọng nói.

"Ký danh đệ tử cũng tốt! Bái kiến lão sư!" Nghe Hàn Lập nói, Khí Linh Tử không chút do dự quỳ xuống khấu đầu ba cái.

Hải Đại Thiểu cũng vô cùng hưng phấn quỳ xuống, miệng kêu sư tôn rồi làm lễ bái sư.

Hàn Lập thấy về mặt đầy thành ý của hai người thì gật đầu, sau đó tay áo khẽ phất. Nhất thời một sức mạnh vô hình nâng thân hình hai người Hải Đại Thiểu thẳng dậy.

Thanh âm thản nhiên của Hàn Lập lại vang lên:

"Hắn là hai người các người biết một chút về lai lịch xuất thân của vi sư. Khi trước tại hạ giới, ta từng thu hai đệ tử, như vậy hiện các người có thêm một sư huynh cùng một sư tỷ."

Bất quá tính tình của vi sư ưu thanh tâm quả dục, cũng không muốn vì mối quan hệ này mà chậm trễ tu hành. Ta thu mấy hai người là có nguyên do đặc biệt, cho nên có một số điều quan trọng ta cần nói rõ, để tránh về sau các người nghi hoặc, từ đó sinh ra tâm nghi kỵ!"

Hàn Lập nói lời cuối cùng thì thanh âm trầm xuống, cả gian đại điện đang ấm áp chợt trở nên lạnh lùng, giống như toàn bộ bị hàn khí lạnh lẽo bao phủ.

Với tu vi của Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử mà dưới cổ kỳ hàn này cũng giật mình rung mình một cái, vội nói "không dám".

"Hắc hắc, có gì có dám hay không. Nếu đổi lại như ta, là một Trúc Cơ kỳ được tu sĩ Hợp Thể kỳ thu làm đồ đệ, chỉ sợ trong lòng cao hứng không thôi." Hàn Lập cười hắc hắc, lơ đãng mở miệng.

Nghe như thế, Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử liếc mắt sang nhau, cảm thấy xấu hổ có chút xấu hổ nhưng không biện giải.

"Nói thật, nếu các người chỉ là Trúc Cơ tu sĩ cùng luyện thể sĩ bình thường thì đương nhiên ta không thu làm đồ đệ ký danh. Sở dĩ hôm nay nhận hai người cũng có thể nói là do duyên phận. Về tâm tính phẩm hạnh hai người ta thực vừa lòng nhưng chính yếu hơn đó là, hai người các người, một thì có được Ẩn Linh Căn trong truyền thuyết, còn thể nội người kia có được Truyền thừa Khí vật." Hàn Lập nhìn hai người, vẻ mặt có chút quái dị nói.

"Ẩn linh căn!"

"Truyền thừa Khí vật"

Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử nghe thì nhất thời ngẩn ra không hiểu. Với tu vi hai người này, hiển nhiên không có dịp nghe nên vô pháp hiểu biết những lời huyền cơ của cao giai tu sĩ.

"Khí Linh Từ, "Truyền thừa Khí vật" của người, hẳn là một kiện pháp khí của Vụ Hải Quan nhằm phong ấn một công pháp bí thuật trong thể nội của người. Nếu tu vi đạt tới cảnh giới nhất định sẽ tự giải trừ phong ấn, khi đó người sẽ đạt được công pháp tu luyện thích hợp. Đương nhiên Truyền thừa Khí vật cũng là một kiện dị bảo khó tìm, nếu là phối hợp thôi động cùng công pháp mà nói, uy lực tuyệt đối không nhỏ..." Nói tới đây, Hàn Lập ngừng lời một chút.

"Đôi khi đệ tử cũng cảm thấy thể nội có chút kỳ lạ, thỉnh thoảng còn gặp một số quái mộng, nguyên lai là thứ quý quái này!" Khí Linh Từ nghe trợn mắt há mồm, theo bản năng lăm nhăm vài câu.

Hàn Lập nghe xong cười mà nói thêm:

"Kỳ thật cơ duyên tạo hóa của người không nhỏ. Theo ta quan sát thì nhất mạch thần thông bí thuật của Vụ Hải Quan này không phải là nhỏ, thích hợp cho người tu luyện. Cho nên ta sẽ không truyền thụ thêm chủ tu công pháp cho người. Đợi khi người tu luyện thành công thì truyền cho một số bí thuật là được. Cho nên Vụ Hải nhất mạch vẫn cần người kế thừa về sau. Chờ người tu luyện đại thành thì có thể một lần nữa đảm đương Vụ Hải Quan chi chủ, đem nhất mạch này phát dương quang đại, ta sẽ không can thiệp vào. Người đã có truyền thừa, chỉ cần ta điểm giáo thêm một chút liền có thể tự hành tu luyện. Đương nhiên bái nhập làm môn hạ của ta, về phần các loại tài nguyên ta tuyệt không tiếc rẻ. Nếu người cảm thấy không hài lòng hoặc có oán hận. Lẽ bái sư vừa rồi ta xem như chưa bao giờ phát sinh." Hàn Lập nhìn chằm chằm tiểu đạo sĩ, bình tĩnh dị thường nói.

"Không dám, văn bối có thể bái tiền bối làm đệ tử ký danh đã là thiên đại hảo sự. Về phần tu luyện công pháp nào tự nhiên do tiền bối làm chủ, tuyệt không oán hận nửa câu." Khí Linh Từ vừa nghe lời này của Hàn Lập, sắc mặt đại biến lại khúm núm nói.

"Ừm, người chấp nhận thì không có vấn đề. Về phần Hải Đại Thiếu..." Hàn Lập vừa lòng gật đầu, xoay chuyển ánh mắt lên người thanh niên tuổi trẻ bên cạnh.

"Sư tôn gọi ta là Hải Nguyệt Thiên là được, danh xưng Hải Đại Thiếu chỉ là lời nói đùa của bằng hữu, không dám xưng hô trước mặt sư tôn." Hải Đại Thiếu có vẻ biết điều vội vàng nói.

"Được rồi! Về sau kêu người là Nguyệt Thiên." Hàn Lập khẽ nở nụ cười nơi khóe miệng.

"Dạ, sư tôn!" Hải Đại Thiểu tự nhiên kính cẩn đáp.

"Tình huống của người lại hoàn toàn khác so với Khí Linh Tử. Mấy ngày nay ta đã kiểm tra qua hoàn toàn thân thể của người, còn tham vấn thêm một số nghi hoặc nơi các đạo hữu cùng cấp, hiện tại có thể khẳng định chẳng những người có Dong Kim chi thể hiếm thấy, hơn nữa Lôi linh căn quá dị trong người người hẳn là Ẩn Linh Căn trong lời đồn. Không, gọi là Ẩn Lôi linh căn thì thỏa đáng hơn."

"Ẩn Lôi linh căn!" Hải Đại Thiểu lẩm nhẩm hai lần, tự nhiên vẫn là vẻ mặt khó hiểu.

"Dong Kim chi thể tuy hiếm thấy nhưng với số lượng nhân số khổng lồ ở Nhân tộc luôn xuất hiện một số nhất định. Căn cứ vào điểm này, người mới có thể tu luyện luyện thể thuật cực nhanh. Về phần Ẩn Linh Căn mà nói thì còn khá mơ hồ,.Từ xưa đến nay, lời đồn về Ẩn Linh Căn chỉ có trong truyền thuyết, cho nên từ đầu ta không ngờ việc này, phân tích nghiên cứu rất lâu mới có thể xác định chính xác. Ẩn Linh Căn rất khó phát hiện, xác suất sinh ra loại linh căn giả này còn thấp hơn cả Thể chất giả đặc biệt hoặc Kế thừa giả có Chân Linh huyết mạch." Hàn Lập giải thích.

"Đây là vì sao?" Khí Linh Tử nghe được nhin không được hỏi.

"Bởi vì loại linh căn này chỉ sinh ra trên những kẻ có thể chất hay kế thừa huyết mạch đặc thù. Ở những kẻ này, linh căn bị lực lượng của thể chất hoặc huyết mạch đặc thù tiêu thất thành Ẩn Linh Căn. Bất quá là Ẩn Linh Căn giả cũng chưa chắc đã có lợi. Tông môn tu tiên bình thường sẽ không nhận những người này trừ phi thể chất đặc thù hoặc huyết mạch của bọn họ phải nghịch thiên, hoặc phải là loại linh căn giả hiếm hoi như Lôi linh hoặc Âm linh căn.

Sở dĩ như vậy là do việc phán đoán được thời gian Ẩn Linh Căn xuất hiện để tiến hành bồi dưỡng là không dễ. Ẩn Linh Căn tiêu thất trong thời gian quá dài thì bồi dưỡng vô cùng khó khăn. Mà chỉ khi linh căn xuất hiện thì Ẩn linh căn giả mới có thể tiến hành tu luyện pháp lực." Hàn Lập giải thích một phen cho hai đệ tử ký danh.

Chương 1796: Tử Sam Nữ Tử

Hải Đại Thiếu nghe thì hai mắt tỏa sáng, không hiểu đệ Linh căn chân chính trong cơ thể, nhìn không được hỏi:

"Theo như lời sư tôn thì lai lịch Ẩn Linh căn ảnh hưởng lớn tu luyện, cuối cùng đồ nhi đã hiểu vài phần. Nhưng vì sao chỉ có Ẩn Lô Linh căn cùng số hiểm khác mới được coi trọng, trong này còn điều gì kỳ lạ sao?"

"Người rất thông minh, nghe một chút đã hiểu được điểm tối mấu chốt. Về Ẩn Âm Linh căn thì không nói, Loại Linh căn này còn hiểm thấy hơn cả Ẩn Lô Linh căn của người. Ẩn Lô Linh căn khi tu luyện thì khó khăn hơn các loại linh căn khác, có điều có thể tu luyện Lô Đình chi đạo, chính là một trong mấy loại phụ trợ hiểm hoi trên thể gian có thể ngăn cản lô kiếp." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Phụ trợ người ta ngăn cản lô kiếp? " Hải Đại Thiếu còn chưa phản ứng thì Khí Linh Tử nghe xong lại chấn động. So với luyện thể sĩ như Hải Đại Thiếu. Hãn thân là tu sĩ, tự nhiên hiểu được phân lượng trong lời nói vừa rồi của Hàn Lập.

"Không sai! Người có Ẩn Lô Linh căn khó có thể bồi dưỡng, nhưng chỉ cần tu luyện đến cấp cao thì các tông môn tu tiên không tiếc tài lực. Bất quá nếu không tu luyện đến đại thành cao giai, như vậy cho dù có Ẩn Âm Linh căn thì cũng không có tông môn nào đi làm điều vô dụng này. Có điều ta nhận người là do là thể chất cùng Linh căn của người thích hợp kế thừa công pháp pháp thể song tu của ta. Cho dù thời điểm Linh căn tiêu thất, người cũng có thể tu luyện luyện thể thuật, sẽ không lãng phí thời gian. Thứ hai là ta cũng am hiểu một số về Lô Đình chi đạo, có thể truyền thụ cho người. Vạn nhất người thực sự tu luyện đại thành, ở thời điểm ta độ kiếp có thể ra tay tương trợ. Đến lúc đó có thể giảm bớt một phần gánh nặng cho ta, nói không chừng quan hệ đến sự thành bại khi ta độ kiếp!" Hàn Lập cũng không giấu diếm ý định thu đồ đệ, thản nhiên nói ra.

"Chỉ cần Nguyệt Thiên có một ngày tu luyện đại thành, tuyệt đối toàn lực phụ trợ sư tôn độ kiếp." Hải Đại Thiếu không chút lưỡng lự hướng về Hàn Lập cung kính thi lễ, nghiêm nghị đệ thường nói.

"Ha ha, người cũng đừng quá để ý việc này. Ta cũng là lo lắng vạn nhất, sự tình trên còn không biết là chuyện của bao nhiêu năm sau. không thể đoán trước nên không cần cường cầu. Ta thu hai người làm đồ đệ cũng có phẩm tính hợp với ta, hẳn là có một đoạn duyên phận sư đồ. Bất quá lúc trước hai tiểu tử người kêu một hồi "Hàn huynh " khiến ta thực có hại không nhỏ." Hàn Lập đầu tiên là gật đầu, bỗng nhiên lại thần sắc thoải mái cười rộ lên.

Nghe Hàn Lập nói như thế, Hải Đại Thiểu cùng Khí Linh Tử tự nhiên ngây ngô cười xấu hổ một trận...

"Được rồi, hiện cũng nên xuất phát. Ta còn hứng thú gặp qua một số đạo hữu cùng cấp. Nghe nói trong đấu giá hội có thể có tộc nhân khác xuất hiện, gần nhất ta càng muốn gặp một phần. Nhìn xem là dị tộc nào từ xa lặn lội tới đây." Nụ cười trên mặt Hàn Lập chợt tắt, trầm giọng phân phó.

"Dạ, sư tôn!" Hai người Hải Đại Thiểu vội vàng đáp ứng.

Hàn Lập gật đầu mang theo hai người đi khỏi đại điện. Vừa thông qua Truyền Tống trận rời Nghênh Tiên Cung, liền nhìn thấy không trung xa xa chớp động linh quang, từng đội giáp sĩ tuần tra ở các tầng trời thấp, đồng thời ở xa hơn thấy được có thân ảnh tu sĩ chớp lên, nhưng nếu tới gần Nghênh Tiên Cung trong vòng mười dặm lập tức bị vệ sĩ chung quanh ngăn cản lại. Hiển nhiên là ngoại nhân muốn ra vào Cửu Tiên Sơn.

Hàn Lập không nói gì mà tay áo rung lên, một vòng thanh quang trong tay áo bay ra, đem hai người Hải Đại Thiểu cuốn lấy, lập tức bay lên trời.

Cửu Tiên Sơn vốn có cấm không chi lệnh nhưng đối với Hợp Thể tu sĩ như Hàn Lập tự nhiên không có tác dụng...

Một số giáp sĩ tuần tra chung quanh vừa thấy Hàn Lập từ Nghênh Tiên Cung bay ra thì chẳng quan tâm, giống như không thấy.

Ba người Hàn Lập hóa thành một đạo thanh hồng, nhằm hướng Phi Tiên Phong kích bắn đi.

Trong độn quang từ trên cao nhìn xuống, rõ ràng thấy sơn mạch khi trước vốn yên tĩnh dị thường mà giờ phút này hoàn toàn bị biến người Nhân Yêu hai tộc bao phủ.

Tuy rằng không thể nói là đầu người lố nhố, nhưng liếc mắt một cái, chỉ thấy khắp cả dãy núi bóng người chớp lên.

Đặc biệt trong một số kiến trúc chuyên sử dụng cho đại hội lần này đã lấp đầy người của Nhân Yêu hai tộc. Càng tới gần chín tòa sơn phong, làn sóng người càng thêm mãnh liệt.

Hai người Hải Đại Thiếu ở độ quang vô cùng hưng phấn còn Hàn Lập sớm tham gia đại hội thế này không biết bao nhiêu lần, tự nhiên thần sắc vô cùng bình thản.

Hắn căn bản không để ý tới phía dưới, từ không trung bay vút qua.

Nửa khắc sau, một tòa phong sơn cao tới cả vạn trượng hiện ra trước mắt. Chính là nơi cao nhất trong Cửu Tiên Sơn.

Phi Tiên Phong!

Tuần tra vệ sĩ nơi đây nhiều hơn hẳn các địa phương khác, còn số một số Lôi Vệ cười Lam sắc Phi lang bắt đầu xuất hiện ở không trung.

Hàn Lập độ quang mới vừa cách bảy tám trượng, rốt cục có Lôi Vệ thúc dục tọa kỵ ngăn cản.

"Vị tiên bối này, chúng văn bối có lệnh trong người, cần xem xét thiệp mời của tiên bối một chút." Cầm đầu là một lão giả cao lớn, tuy rằng không xuống cự lang nhưng vòng hai tay ôm quyền kính cẩn nói.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua này mấy người, không nói mà tay áo rung lên, một đạo kim quang bắn về đối diện.

Lão giả trên cự lang nâng tay tiếp kim quang, thì ra là thiệp mời kim sắc chứng minh thân phận của Hàn Lập.

Đây rõ ràng là một luyện thể sĩ, cũng không biết sao lão giả có thể phân biệt ra thông tin ẩn trên kim thiếp, vuốt ve một chút liền lập tức nói:

"Nguyên lai là Hàn tiên bối, thứ cho văn bối vừa rồi đắc tội. Tiên bối tới tham gia đấu giá đại hội. Để văn bối dẫn tiên bối đến Vạn Bảo Đại Điện!"

"Cũng được, người dẫn đường phía trước!" Hàn Lập gật đầu thản nhiên nói.

Lão giả đáp ứng một tiếng, khoát tay với mấy người bên cạnh, sai sử bọn họ tiếp tục tuần tra, còn lão thì thúc dục cự lang hướng Sơn đỉnh bay đi.

Phi Tiên Phong được biết từ cổ xưa, từ chân núi đến đỉnh núi thẳng tắp dị thường, căn bản không có đường lên, cực kỳ hiểm trở.

Nếu phạm phu tục tử muốn trèo lên căn bản là người si nói mộng, đừng nói tu tạo kiến trúc gì ở trên núi này.

Nhưng đối tu tiên giả điều này không đáng nhắc tới. Cũng không biết là vị chi sĩ nào thi triển thần thông, ở trên sơn đỉnh ngưng tụ thành một biển mây vô cùng rộng lớn, thông qua một cây cầu ngũ sắc uốn lên tới hơn hơn trăm trượng nối liền vách đá cùng biển mây, trực tiếp tương liên khiến cả hai trong như một thể.

Vạn Bảo Đại Điện nằm trong biển mây trên Sơn đỉnh.

Hàn Lập từ xa nhìn lại, chỉ thấy trong mây mù trắng xóa có các tòa điện phủ liên tiếp, xanh biếc như ẩn như hiện, có tiếng nước chảy róc rách cùng chim hót véo von truyền đến, giống như nhân gian tiên cảnh.

Tuy đã sớm nghe qua sự huyền diệu của Phi Tiên Phong nhưng hiện giờ chính mắt thấy, trong lòng Hàn Lập có chút cảm khái cùng kinh ngạc. Về phần Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử lại thấy vui vẻ thoải mái.

Lúc này ngoài ba người Hàn Lập còn có các tu sĩ từ bốn phương tám hướng tụ tập đến.

Bất quá những người này không thể như Hàn Lập tự do khống chế độn quang trực tiếp phi hành, mà là cùng đi vào chân núi, sau đó được một chiếc Lượm Phi Đan đưa lên sơn đỉnh, lại từ cây cầu ngũ sắc hình vòm tiến vào trong biển mây.

Hợp Thế tu sĩ như Hàn Lập chỉ ngẫu nhiên mới có thể trông thấy một hai vị, nhưng thân ảnh chợt lóe đều tiến vào trong mây.

Hàn Lập được tu sĩ kia trực tiếp dẫn vào tòa cung điện trên không, ở một lối vào yên lặng định hạ xuống.

Trước lối vào có hơn mười thủ vệ cùng với vài tên thị giả, phía trước ở bọn họ là một trung niên nhân mặc cẩm bào, thần tình tươi cười nhìn sang một hắc y phụ nhân, đang nói điều gì đó.

Nữ tử này dáng người cao gầy, trên người phát ra khí tức uy nghiêm không nói nên lời, tựa hồ là người nắm đại chương quyền.

Mà phía sau phụ nhân còn có một sam ý nữ tử bộ dáng thanh tú, niên kỷ độ mười bảy tám, khuôn mặt hình trứng ngỗng phi thường điềm tĩnh.

Tướng mạo thiếu nữ này không phải là nhất tiểu khuynh thành nhưng trên người có một khí chất thanh linh, động lòng nhân tâm thật sự thế gian hân hữu.

Thủ vệ cùng thị giả biết đối phương thân phận tôn quý, nhưng là vẫn không nhịn được thỉnh thoảng nhìn sang tử sam nữ tử.

Mà tử sam nữ tử đối mặt nhiều ánh mắt nóng rực như vậy, thần sắc vẫn lẳng lặng như thường, mang một tia cười ngọt ngào nghe cẩm bào nhân cũng hắc y phụ nhân trao đổi.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua thì chỉ hơi dừng trên người tử sam nữ tử một chút, đến cẩm bào nhân cùng hắc y phụ nhân thì trên mặt có chút ngạc nhiên.

Ngay sau đó thanh quang chợt lóe, hần liền mang hai người Hải Đại Thiếu hạ xuống một nơi cách đó không xa.

Cự ly gần thế này, đám thủ vệ cùng thị giả đang nói chuyện, tự nhiên phát hiện nhìn qua ba người.

Hàn Lập lúc này mới nhìn rõ dung nhan của hắc y phụ nhân. Chỉ thấy đại mi phượng mục, miệng hạnh mũi quỳnh, một bộ tuyệt đại giai nhân.

Phụ nhân này khi thấy rõ tướng mạo Hàn Lập cũng ngẩn ra, nhin không được nhìn lại về tử sam nữ tử, trên mặt lộ vẻ cực kỳ cổ quái.

Mà tử sam nữ tử nhìn Hàn Lập trong phút chốc, khuôn mặt hiện một tia kinh hi, đồng thời trong đôi mắt đẹp nổi một tầng dị quang, nhưng chỉ lập tức chợt lóe rồi thu liễm...

"Ồ, vị đạo này có chút xa lạ! Xin hỏi có phải là Hàn Lập đạo hữu mới tiến giai năm gần đây!" Cẩm bào trung niên nhân dụng thần niệm đảo qua, la khẽ một tiếng nhưng nhớ tới điều gì, lập tức mỉm cười hỏi.

Đối phương cũng là một Hợp Thể sơ kỳ tu sĩ, Hàn Lập không dám chậm trễ liền ôm quyền, nhưng mặt lộ vẻ một tia chần chờ.

"Ha ha, tại hạ là Bành Quyết, Huyền Vũ thành phó chủ, cũng là quản sự phụ trách phương diện nhân tộc của đại hội lần này. Nhân tộc có thêm một vị Hợp Thể tu sĩ như Hàn đạo hữu, thật sự là đáng mừng!" Cẩm bào trung niên nhân khách khí dị thường nói.

Chương 1797: Đại Nhi

"Thế sao, tại hạ bất quá vừa mới tiến giai Hợp Thể, bất luận pháp lực hay sự lịch duyệt đều chưa đủ, còn cần Bành Thành chủ chỉ giáo nhiều hơn." Hàn Lập tự nhiên một bộ khiêm tốn.

"Hàn đạo hữu mới mấy trăm năm đã từ Hóa Thần tiến giai Hợp Thể. Nhân Yêu lương tộc đạo hữu có mấy ai mà không biết. Với tư chất của đạo hữu, tiền đồ thật vô lượng, lão hủ ta then không bằng." Bành Quyết cười nói.

"Bành huynh nói quá rồi. Còn chưa biết vị tiên tử này là..." Hàn Lập cười ha ha, xoay chuyển ánh mắt sang hắc y phụ nhân.

Phụ nhân này một thân pháp lực tinh thuần hùng hậu tới cực điểm, chính là một Hợp Thể hậu kỳ thánh cấp tu sĩ, điều này khiến Hàn Lập có chút kinh hãi, không khỏi thầm đoán thân phận đối phương.

Về phần tử sam nữ tử, trong lúc này vô ý bị xem nhẹ.

"Bốn cung là Tiêu Quán, không biết Hàn đạo hữu có từng nghe nói qua?" Hắc y phụ nhân dùng ánh mắt hứng thú nhìn Hàn Lập, mỉm cười nói.

"Hắc Phượng Vương!" Tuy trong lòng sớm đoán ra nhưng nghe đối phương thân nhiên nói, sắc mặt Hàn Lập vẫn có chút biến đổi.

"Xem ra Hàn đạo hữu không xa lạ với danh tự của thiếp thân. Lại nói khi trước, Hậu bối của bốn cung là Tiêu Hồng, năm đó có một phen vướng mắc với đạo hữu." Hắc y phụ nhân khẽ nở nụ cười.

"Việc năm đó.." Hàn Lập nhướng mày như muốn nói nhưng phụ nhân đã khoát tay chặn lại, thân nhiên nói:

"Hàn đạo hữu không nên hiểu lầm. Năm đó là Tiểu Hồng nha đầu kia không đúng mực, dám tự tiện cùng mắc mưu của Diệp gia về Thiên Phượng chân huyết, đã bị ta trách

phạt ở viêm vực trong Hắc Phượng Cung diện bách ngàn năm. Bốn cung vừa rồi nói là muốn đa tạ Hàn đạo hữu năm đó ra tay, không để Hắc Phượng tộc trở mặt cùng Diệp gia. Đạo hữu không biết, Thái thượng Đại trưởng lão của Diệp gia cùng Bốn cung chính là bằng hữu nhiều năm, nếu bởi vậy biến thành thù nhân thì không hay với Bốn cung"

Hàn Lập nghe lời này có chút bất ngờ, tuy không biết lời đối phương là chân là giả nhưng cười lớn trả lời:

"Một khi đạo hữu thẳng thắn như thế nói, Hàn mỗ thật không biết nói thêm gì."

Bành Quyết ở một bên, tự nhiên không biết một phen ân oán của Hàn Lập cùng Hắc Phượng tộc, nhưng hiện tại thấy hai người hóa giải vướng mắc thì trên mặt lộ tia vui mừng, hướng hai người chấp tay nói:

"Tiêu đạo hữu, Hàn đạo hữu, đấu giá đại hội sắp bắt đầu rồi. Nhị vị đạo hữu nên đi trước. Bành mỗ còn ở đây tiếp đạo hữu khác tới sau!"

"Được, Bốn cung cũng nên vào. Đại Nhi, đi thôi." Hắc y phụ nhân gật gật đầu, hướng về tử sam nữ tử phía sau kêu một tiếng. Dưới sự dẫn đường của một thị nữ, thướt tha hướng về cửa trong mà đi.

"Đại Nhi!"

Hàn Lập nghe lời xưng hô của phụ nhân thì không khỏi ngẩn ra, dùng ánh mắt khác thường nhìn lại tử sam nữ tử.

Nhưng không biết khi nào, thiếu nữ này cúi thấp đầu, không hề liếc nhìn Hàn Lập lần nào, theo hắc y phụ nhân nhẹ lướt đi, thủy chung không mở miệng một lần.

Thân ảnh tử sam nữ tử biến mất bên trong cửa, nàng vốn không phát hiện thần sắc Hàn Lập có chút âm tình bất định.

Chẳng lẽ Đại Nhi này, chính là nữ đồng năm đó bên cạnh hắn đã bị Tiểu Hồng mang đi?

Nữ đồng năm đó là hỗn huyết của Nhân Yêu lương tộc, tựa hồ xuất thân còn thiên đại lai lịch. Nếu không một Hắc Phượng yêu tu Hóa Thần Kỳ như Tiểu Hồng sao phải lén vào sâu trong Nhân tộc, đem nàng mang đi.

Nếu tử sam nữ tử này là nữ đồng năm đó, xuất hiện bên người Hắc Phượng Vương phụ nhân cũng là bình thường.

Nhưng ngăn ngùn mấy trăm năm, một phàm nhân theo trời gà không chặt lại trở thành một tồn tại Hóa Thần Sơ kỳ thì không có khả năng.

Cho dù Hắc Phượng tộc coi trọng dị thường với đối Đại Nhi, Hắc Phượng huyết mạch cũng vô cùng huyền diệu nhưng tốc độ tiến giai như thế thật quá mức tưởng tượng.

Hơn nữa dung mạo tiểu nha đầu Đại Nhi, hẳn vẫn còn nhớ rõ. Hiện tại sẽ có chút thay đổi, nhưng hẳn vẫn nhìn không ra tử sam nữ tử có chỗ tương tự cùng nữ đồng năm đó.

Hơn nữa nếu thật sự là Đại Nhi năm đó, dung mạo hẳn vốn không thay đổi, vì sao nàng không nhận ra hẳn.

Năm đó tiểu nha đầu còn có chút quyền luyện không muốn xa rời hẳn.

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động, trong lòng nghi hoặc một phen.

Mà Bành Quyết thấy bộ dáng Hàn Lập cổ quái như vậy thì trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng không thúc giục, mỉm cười nhìn Hàn Lập không nói.

"Bành huynh, nữ đạo hữu được gọi là Đại Nhi cũng là người Hắc Phượng tộc? Không biết có quan hệ như thế nào với Tiểu đạo hữu?" rốt cục Hàn Lập mở miệng hỏi một câu.

"Ha ha, ta còn tưởng rằng Hàn huynh không chú ý tới nàng này. Theo ta biết, vị tiểu đạo hữu Đại Nhi là hậu nhân trực hệ, đại danh鼎鼎鼎鼎 ở lớp trẻ của Yêu tộc. Nghe nói chẳng những tư chất tu luyện dị thường kinh người, hơn nữa hình dáng phong hoa tuyệt đại, được gọi là Phượng Linh tiên tử. Đã có không biết có bao nhiêu Yêu tộc tuân ngạn vạn phần si mê nàng, đau khổ truy tìm mà không thể ." Bành Quyết cười trả lời.

"Hình dáng?" Hàn Lập vừa nghe lời này, ánh mắt chợt lóe.

"Khó trách Hàn đạo hữu không biết! Khuôn mặt hiện tại của nàng là bị Tiểu đạo hữu dùng bốn mạng chân linh biến ảo che đi. Trừ phi thu lại chân linh, nếu không dù có đại thần thông cũng vô pháp nhìn ra dung nhan chân chính. Hắc Phượng đạo hữu nói là muốn

giảm bớt phiền toái cho nàng ở Vạn Bảo thiên hội, đỡ phải bị một số kẻ dây dưa không rõ. Sao, Hàn đạo hữu có nhã hứng với Phong Linh tiên tử này chăng? Lại nói, Hàn đạo hữu tuy là tu sĩ Hợp Thể nhưng niên kỷ không lớn, nếu muốn thu hạ nàng không phải không có khả năng. Ta nghe nói nha đầu này không phải là Hắc Phượng tộc nhân thuần túy, mà là nhân yêu lương tộc hỗn huyết." Bành Quyết cười hì hì nói, một bộ dáng đùa giỡn.

Vị Bành phó thành chủ nói như thế, nhưng hiển nhiên không cho là thật.

"Bành huynh thật sự nói đùa. Tại hạ chỉ là thấy khí chất của nàng độc đáo, không phải hạng bình thường nên có chút tò mò. Ha ha, thời gian không còn sớm, Hàn mỗ cũng nên vào trong" khéo miệng Hàn Lập nhếch lên, tươi cười trả lời.

"Ừm. Bành mỗ còn đợi đạo hữu khác, thứ cho không tiễn xa." Bành Quyết như không nghĩ cái gì, chấp tay nói.

Lúc này, tự nhiên có một thị nữ khác tới, dẫn ba người Hàn Lập vào bên trong. Nhưng trong phút chốc Hàn Lập xoay người thì trên mặt lộ vẻ trầm ngâm.

Đoàn người tiến qua một hành lang dài được xây từ bạch ngọc, sau đó một gian thiên điện to lớn cao mấy tầng hiện ra.

Trước mặt là một điện phủ hình tròn rộng cỡ mấy ngàn trượng, có một cái Đài Bạch Ngọc cao hơn mười trượng.

Trên đài trống rỗng không người, nhưng ở bốn góc đài sáng bóng chớp động từng đạo linh quang, bên trong mơ hồ có các ngân sắc phi kiếm dài ba thước lơ lửng trên không trung.

Mà ở bốn phía dưới đài có tám gã Kim Giáp lực sĩ, cả đám dùng mặt nạ màu bạc che khuất gương mặt, sát khí quây cuồng quanh thân, có vẻ thần bí dị thường.

Hàn Lập liếc mắt nhìn bốn cây phi kiếm cùng tám gã kim giáp lực sĩ một cái, lam quang trong mắt chợt lóe, thần sắc hơi động.

Bốn cây phi kiếm này đều là linh bảo, hơn nữa giữa chúng mơ hồ có liên hệ nào đó, rõ ràng là một bộ bảo vật.

Đơn kiếm đã là linh bảo, bốn cây hợp nhất thì uy lực chi thiên có thể nghĩ ra.

Về phần tám gã Kim giáp lực sĩ, tuy rằng trên người không có pháp lực dao động, nhưng bên ngoài cơ thể quần quanh hắc sắc sát khí, cho thấy sự đáng sợ của bọn họ.

Hàn Lập âm thầm đánh, sau đó theo thị nữ đi tới tầng cao nhất của Thiên điện, cũng là tầng thứ ba. Thị nữ dẫn ba người tới một gian phòng bố trí độc đáo dị thường.

Phòng tuy không lớn, khoảng bảy tám trượng nhưng vật dụng đầy đủ, thậm chí khắp phòng còn có linh hoa nở rộ trong chậu.

Mà hướng về phía đài cao còn có một cái cửa sổ hình vuông.

Trên cửa sổ hiện lên một tầng sương trắng mờ ảo, nhưng hết thấy cảnh vật ngoài cửa sổ vẫn thấy được rõ ràng.

"Tiền bối! người có hài lòng với gian quý tân phòng này không. Nếu không thích thì vẫn bối có thể đổi một gian khác." Thị nữ dẫn đường cung kính hỏi.

"Không cần, gian này là được." Hàn Lập nhìn lướt qua, bất động thanh sắc nói.

"Vẫn vẫn bối cáo lui trước. Hàn tiền bối có gì phân phó cứ việc gọi, vẫn bối đợi ngay tại cửa" Thị nữ cúi đầu nói.

Hàn Lập nghe xong gật đầu phất tay.

Thị nữ rời phòng ở, thuận tay đem cửa phòng khép nhẹ lại.

Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử tò mò đánh giá trong phòng, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên cửa sổ.

Hàn Lập thong dong tiến lên hai bước, ngồi xuống một chiếc ghế gần cửa sổ.

Ở phía trước ghế còn có một bàn gỗ xanh biếc, bên trên đặt một cái pháp bàn.

Hàn Lập quét hai mắt, sắc mặt không chút thay đổi, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này có thể thấy, lấy đơn vị hàng nghìn Nhân Yêu lương tộc đã ngồi chiếm cứ bảy tám phần chỗ ngồi nơi tầng một. Đa phần đều là tồn tại Hóa Thần cùng Luyện Hư.

Về phần Hàn Lập cùng Hợp Thể kỳ lão quái khác, tự nhiên đều ở trong các phòng ở tầng ba.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, thấy hiện tại chưa có gì thì nhắm mắt nghỉ ngơi.

Hải Đại Thiếu cùng Khí Linh Tử tự nhiên thành thật ở phía sau, vòng tay mà đứng.

Không biết qua bao lâu, phía dưới truyền đến đông đảo tiếng động ồn ào, nhưng được một thoáng thì đột nhiên gian cục điện trở nên yên tĩnh dị thường.

Sắc mặt Hàn Lập vừa động mở hai mắt, thông qua cửa sổ nhìn về đài cao.

Chỉ thấy giờ phút này trên đài rõ ràng sóng vai đứng thẳng hai người tướng mạo vô cùng kỳ lạ.

Một người thân cao hai trượng, hắc khí toàn thân lưu chuyển không chừng, mơ hồ là một đại hán râu quai nón, nhưng nhìn không rõ dung mạo.

Người kia còn cao hơn cả đại hán râu quai nón một cái đầu, chỉ là trên đầu có mọc một cái sừng đỏ sẫm, hai mắt rất lớn màu xanh biếc, hai bên má có vảy giáp tinh oánh chớp động, là một Yêu tộc nhân hóa hình.

Hàn Lập xem bộ dáng hai người, trông mắt hơi co nhưng lập tức khôi phục như thường.

Đại hán trong hắc quang trên đài ngọc bỗng nhiên mở miệng:

"Các đạo hữu đang an tọa, hẳn là nhận ra bốn hoàng cùng Ly Hỏa đạo hữu bên cạnh, cho nên bốn Phách hoàng cũng không giới thiệu nhiều. Hiện tại bốn hoàng tuyên bố, Vạn Bảo Thiên Hội lần này, đấu giá hội đầu tiên hiện tại bắt đầu."

Chương 1798: Khấp Linh Huyết Mộc

Đại hán toàn thân bao phủ trong hắc quang, chính là Huyền Vũ Phách Hoàng. Gã yêu tộc được xưng là Ly Hỏa, tự nhiên chính là Ly Hỏa giao vương trong bảy đại yêu vương.

Tuyên bố bắt đầu đấu giá hội lần này lại là hai người này. Bất quá sau khi Huyền Vũ Phách vương cùng Ly Hỏa giao vương đi xuống, một lão giả tóc bạc vận bạch y lên trên đài.

Theo sát phía sau lão là hai hàng đồng tử mi thanh mục tú, đang bưng những chiếc khay được phủ bên trên bởi những tấm vải sắc kim.

"Lão phu là Thiên Nhân Tử, phụ trách chủ trì đấu giá đại hội lần này, mong rằng chư vị đạo hữu ủng hộ nhiều cho!" Lão giả chấp tay hướng sang toàn trường, ha hả cười nói.

"Ha ha, có Thiên Nhân đạo hữu chủ trì lần này, bọn ta cũng yên tâm hơn."

"Chính xác, chính xác! Không nói cái khác, về nhân lực thì Thiên Nhân huynh vốn đỉnh đỉnh đại danh trong hai tộc chúng ta"

Một lão giả trong đám người đang ngồi mở miệng, không ít tu sĩ phía dưới một trận hoan hô. Rõ ràng danh đầu Thiên Nhân Tử trong Luyện Hư kỳ không nhỏ.

Về mặt bạch bào lão giả tươi cười tự nhiên, hướng mọi nơi thi lễ rồi chậm rãi nói:

"Chư vị đạo hữu từ xa tới đây, tự nhiên không muốn nghe lão hủ dông dài. Đấu giá bắt đầu! Đồng tử, đem kiện đấu giá phẩm thứ nhất ra đây."

Thiên Nhân Tử vừa nói vừa vẫy tay về phía sau một cái.

Gã đồng tử đứng đầu lập tức cẩn thận tiến lên vài bước, hai tay cung kính dâng chiếc khay tới trước mặt lão giả.

Bạch bào lão giả khẽ phất tay, tấm vải sắc kim sắc chói biến mất.

Nhất thời ngân quang chớp động, một khối tinh thạch hiện ra trước mắt mọi người.

Tinh thạch chỉ cỡ nắm tay, nhưng bên ngoài có một tầng hoa văn thiên nhiên lóng lánh, giống như vô số sợi tơ bạc nhập vào trong tinh thạch, mỹ lệ dị thường.

"Tài liệu đỉnh cấp luyện khí pháp bảo kim thuộc tính, một khối Ngân Tì Tinh. Là của Vu nhân tộc Bạch Bích Hạp Cốc ở cực đông, bình thường sản lượng cả năm không đủ nửa khối trước mắt này. Có thể thấy được sự quý hiếm của nó. Phi kiếm tầm thường nếu được gia nhập một hai phần Ngân Tì Tinh thì trở nên sắc bén vô cùng, vượt xa bảo vật cùng cấp. Nếu là bảo vật được chế hoàn toàn bằng nó thì chính Linh bảo. Giá quy định là ba trăm vạn linh thạch, mỗi lần trả giá thêm không dưới mười vạn, hiện tại bắt đầu!" Thiên Nhân Tử lớn tiếng giới thiệu một hồi.

Đương nhiên Ngân Tì Tinh không thể lọt vào mắt đám Hợp Thể tu sĩ như Hàn Lập, nhưng đối với Hóa Thần cùng Luyện Hư tu sĩ mà nói, hiển nhiên mười phần hấp dẫn.

Bạch Bích Hạp Cốc vốn trực tiếp chịu sự khống chế của Huyền Vũ Thành, bình thường sản lượng Ngân Tì Tinh nhỏ nhoi còn chưa đủ đáp ứng cho Huyền Vũ Thành. Lúc này xuất hiện một khối lớn như thế, lập tức khiến không biết bao nhiêu ánh mắt cảm thấy hứng thú.

"Bốn trăm vạn"

"Bốn trăm năm mươi vạn"

"Năm trăm vạn "

Thanh âm đấu giá liên tiếp, trong nháy mắt thông qua pháp bàn trực tiếp vang vọng trên đài cao.

Cuối cùng bị một Yêu Tộc Nhân vô danh, bàn tay lông đen rậm rì, dùng bảy trăm ba mươi vạn mạnh mẽ thu được.

Kết quả này khiến không ít Nhân tộc tu sĩ cảm thấy buồn bực!

Yêu tộc ở phương diện luyện khí không mấy am hiểu, một gã yêu tộc nhân lại hao tổn tinh thạch để thu về khối Ngân Tì Tinh này, thật ngoài dự đoán của không ít người.

Mở đầu bằng tài liệu luyện khí, phía sau liên tiếp lấy ra những vật phẩm hiếm thấy. Nếu không phải tài liệu hi hữu để luyện chế yêu tộc chiến giáp thì cũng là luyện chế pháp khí bảo vật.

Nhưng sau mấy bận đấu giá, phần lớn đám người trong đại điện đều biến sắc.

Liên tiếp bảy tám kiện bảo vật đều bị gã Hắc mao Yêu tộc nhân dùng giá trên trời thu về, giống như chỉ cần có tài liệu luyện khí, hắc căn bản không quan tâm bao nhiêu linh thạch, một bộ thân gia vô cùng hùng hậu.

Mà Hắc mao yêu tộc nhân này trừ đôi bàn tay lộ ra thì toàn thân khoác một lớp áo da mỏng vàng nhạt, ẩn ẩn nhìn thấy tướng mạo dữ tợn dị thường nhưng không cách nào xem rõ chân tướng.

Tuy thế chỉ có thể ngăn cản tồn tại Hóa Thần cùng Luyện Hư, đối với Hợp Thể kỳ tu sĩ như Hàn Lập mà nói, chỉ mất chút thần niệm chi lực liền mạnh mẽ xuyên qua lực che lấp của áo da.

"Là một gã Hắc Lang Yêu! Cũng bất quá mới Luyện Hư sơ kỳ, sao ra tay hào phóng như thế? Chẳng lẽ là người có lai lịch trong Lang tộc!" Trong mắt Hàn Lập chợt lóe lam quang, đảo qua thì nường mảy thì thảo một câu.

Khí Linh Từ cùng Hải Đại Thiểu ở phía sau nghe rõ ràng nhưng không hiểu gì, tự nhiên không dám tiếp lời.

Lúc này ở trên đài, một tấm vải dẹt phát ra hào quang đỏ sẫm, nhìn như dùng các sợi hỏa diễm kỳ dị đan lại mà thành, được một tên đồng tử bày biện ra.

Nhất thời đám người phía dưới xôn xao một trận!

"Tinh Viêm Ti, là dùng Tinh Viêm Ti bệnh thành vải dẹt."

"Quả thật không thể tưởng tượng!"

"Thật sự quá mức xa xỉ!"

Không ít người với vẻ mặt khiếp sợ nhìn tấm vải đỏ sẫm, trên mặt không dấu nổi vẻ tham lam, hận không thể lên đài đem vật ấy quơ vào trong tay.

"Sư tôn, Tinh Viêm Ti này là bảo vật gì mà khiến nhiều kẻ thèm khát như thế." Hải Đại Thiếu thấy vậy, nhin không được hỏi.

"Khó trách người không biết! Tinh Viêm Ti này không có trong Nhân tộc chúng ta, chính là linh vật tài liệu đặc biệt chỉ có ở Hắc phượng tộc. Nghe nói những sợi linh tơ là do một một loại Hỏa trùng sống ở trong dung nham nhả ra. Bất quá một con hỏa trùng cả đời chỉ nhả ra được một sợi, cộng thêm nó chỉ sinh trưởng tại nơi dung nham chi địa do Hắc phượng tộc chường quản, so với Ngân Ti Tinh được giới thiệu ban đầu càng hiếm có hơn. Dùng nó luyện chế thành pháp khí hỏa thuộc tính, tu sĩ mang trên người khi tu luyện công pháp Hỏa thuộc tính sẽ gia tăng tốc độ tu luyện. Mà dùng vật ấy luyện chế bảo vật hỏa thuộc tính sẽ tăng mạnh thần thông. Không ít kẻ ngồi ở phía dưới đều chủ tu hoặc kiêm tu công pháp hỏa thuộc tính. Tự nhiên Tinh Viêm Ti này khiến bọn họ có chút kích động." Hàn Lập mỉm cười, giải thích vài câu.

"Thì ra là thế, khó trách, khó trách." Khí Linh Tử cũng cười hì hì nói.

Thiên Nhân Tử tuyên bố giá quy định Tinh Viêm Ti, toàn trường kịch liệt báo giá, nhất thời tranh đoạt vượt xa mấy vật phẩm lúc trước.

Cơ hồ một lát, giá của Tinh Viêm Ti đã bị đẩy lên con số trên trời. Bởi vậy, đám người cạnh tranh thưa dần, chỉ còn năm sáu người không ai nhường ai. Mà hắc mao Yêu tộc nhân cũng ở trong đó.

Sau một hồi nữa, kết quả không ngoài dự liệu, quả nhiên gã Hắc lang yêu tộc nhân dùng một cái giá trên trời thu về.

Kể từ đó tự nhiên hẳn càng khiến người chú ý, không ít người của hai tộc thường xuyên nhìn lại, phần lớn ánh mắt đều là bất thiện.

Lúc này bạch bào lão giả lại lên tiếng thu hút ánh mắt chú ý của toàn trường.

"Ha ha, đa phần đạo hữu đã tham gia lần trước, tự nhiên biết trình tự của đấu giá hội. Không phải đấu giá ngẫu nhiên mà là phân biệt ra vật phẩm sơ kỳ, trung kỳ cùng hậu kỳ. Hiện tại xuất ra chính là một trong số hậu kỳ, tin tưởng sẽ làm đại đa số đạo hữu cùng các tiền bối không phải thất vọng."

Lão giả nói xong thì một thị nữ kiều diễm, trong tay một cầm hộp gỗ xanh biếc

khoảng nửa tắc, vẻ mặt tươi cười động lòng người đi tới bên cạnh Thiên Nhân Tử.

Bạch bào lão giả lần đầu lộ vẻ ngưng trọng, thật cẩn thận tiếp nhận hộp gỗ, sau đó hướng về phía dưới đài chậm rãi nói:

"Tuy một số đạo hữu đã nghe nói qua, nhưng không biết đã mấy ai chính mắt gặp qua linh vật Khấp Linh Huyết Mộc này! Trong hộp có một đoạn giá trị cực lớn, là tài liệu phụ trợ thi triển mấy loại đại thần thông, cũng có thể trực tiếp luyện chế đệ nhị hóa thân cùng khôi lỗi thể kiếp. Là chủ tài liệu luyện chế bảo vật nổi danh, Khấp Huyết Linh châu!"

Vừa nghe Thiên Nhân Tử nói, đại bộ phận đám người đều lộ vẻ mờ mịt, chỉ có số ít nhất thời lộ vẻ mừng như điên.

"Khấp Huyết Linh mộc! Không phải là thánh vật linh tộc gì đó sao?"

"Trên bảo cổ này, sao xuất hiện trên đấu giá hội này?"

Một số tu sĩ biết lai lịch vật ấy không khỏi thất thanh đứng lên.

Thần sắc Hàn Lập cũng vừa động, đồng thời cảm ứng được trong mấy phòng nhỏ tầng ba truyền ra không ít dao động thần niệm, hiển nhiên các Hợp Thể kỳ tồn tại đã cảm thấy hứng thú.

"Ha hả, về xuất xứ của đoạn Huyết mộc này lão phu không tiện nêu. Chỉ có thể cam đoan với chư vị đạo hữu, Khấp Linh Huyết Mộc tuyệt đối là hàng thật giá thật" Lão giả nói xong, đem nắp hộp mở ra.

Nhất thời một cỗ huyết tinh khí trong hộp phóng lên cao, hóa thành một luồng huyết vụ nồng đậm, vùn vọt trên không giống như một con huyết sắc quái xà.

Thiên Nhân Tử hít sâu một hơi, hai mắt chợt lóe kim sắc, năm ngón tay xòe ra rồi bỗng nhiên chụp lại hướng vào trong hộp.

Ngay sau đó, một đoạn quái mộc màu đỏ hồng to to cỡ ngón tay, dài cỡ hơn thước trình hiện trước mắt đám người.

Quái mộc âm đậm không ánh sáng nhưng không ngừng tỏa ra huyết vụ nhẹ nhẹ. Mà

huyết vụ không ngừng đan xoắn vào nhau, uốn éo như có sinh mạng.

"Hóa kiếp khôi lỗi!" Hàn Lập nhìn vật ấy, hai mắt không khỏi nheo lại.

Khấp Linh Huyết Mộc này hẳn đã nghe nói qua, kỳ thật là tàn khu của Linh Tộc Nhân mộc thuộc tính biến dị, vạn năm khó gặp.

Đệ nhị hóa thân cùng khấp Huyết Linh mộc đều đại danh鼎鼎 lẫy, nhưng khiến hẳn động tâm chính là hóa kiếp khôi lỗi.

Tuy rằng hẳn có thể luyện chế Hóa Linh Phù có hiệu quả thể kiếp, nhưng hiện giờ pháp lực tiến nhanh, công hiệu của hóa linh phù tương đối mà nói trở nên suy yếu, không phát huy được bao nhiêu thần thông.

Hóa kiếp khôi lỗi là dị bảo nổi danh đã lâu được lưu truyền trong nhân tộc, đối Hợp Thể tu sĩ cũng có hiệu quả thể kiếp kỳ hiệu.

Bất quá hóa kiếp khôi lỗi chỉ dùng được một lần, khi thi triển còn phải do chủ nhân chọn đúng thời cơ thôi động, kích phát sớm hay muộn đều lãng phí nó.

Chương 1799: Lang Vương Hóa Thân

Hàn Lập nhìn Khấp Linh Huyết Mộc trong tay lão giả trên đài, vẻ mặt có chút động.

Sau khi tham đấu giá hội ngoại tộc cỡ lớn, thứ trong Nhân yêu lương tộc có thể khiến hắn cảm thấy hứng thú không nhiều. Không ngờ lần đấu giá hội này lại xuất một kiện vật phẩm đệ nhất như vậy.

Có một kiện hóa kiếp khôi lỗi trong người, có thể hóa giải trí mạng công kích một lần.

Bất quá loại tài liệu này chỉ Linh tộc mới có, chẳng lẽ có dị tộc nhân tham gia Vạn Bảo đại hội lần này.

Mà dị tộc nhân này chính là Linh tộc!

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động, lúc này Thiên Nhân Tử trên đài lưu chuyển linh lực trong cơ thể, đem một bộ phận pháp lực quán chú vào trong Quái Mộc màu đỏ hồng.

Chỉ thấy Quái Huyết Mộc nhỏ dài đột nhiên lóe ra huyết quang chói mắt, hình thể cuồn cuộn thành một cây gậy to cỡ như cánh tay, dài chừng một trượng.

Ngoài thân gậy hiện ra quái ban màu hắc hồng cỡ đồng tiền, đồng thời vắn vẹo ở trong tay lão giả không thôi, giống như linh xà đang sống, lại phát từng trận quỷ khóc âm trầm. Khiến người nghe lạnh buốt chân tay, cả người như nhiễm hàn khí, tâm thần cảm thấy bất an.

Thấy cảnh này, sự nghi ngờ trong lòng một số kẻ tự nhiên tan biến.

Lão giả ra giá quy định là hai ngàn vạn linh thạch, cơ hồ một khắc sau giá cả đã đẩy lên vùn vụt.

"Hai ngàn hai trăm vạn"

"Hai ngàn năm trăm vạn"

"Ba ngàn vạn"

Giá cả trên trời này khiến hơn một nửa kẻ trong đại điện há to miệng không nói nên lời.

Mặc dù muốn Khấp Linh Huyết Mộc nhưng gia thân của tu sĩ Hoá Thần cùng Luyện Hư vốn có hạn. Dốc sạch túi mới mua được một kiện tài liệu như vậy, chỉ sợ tám chín phần trong đám người đều phải dùng lý trí tính toán lại một phen.

Trả giá lớn như thế, chọn lựa mua vài kiện bảo vật hộ thân hoặc là một số đan dược có thể tinh tiến tu vi, đột phá bình cảnh thì thực tế hơn.

Nhưng hiện tại một số cao giai tồn tại mơ hồ biết Ma kiếp sắp bùng nổ ngay tại Nhân Yêu lương tộc, tự nhiên đành cắn răng tranh đoạt.

Không ít các Yêu tộc đang thủ đoạn che dấu hình dáng bên ngoài cùng Nhân tộc tu sĩ vẫn lao vào đấu giá.

Lúc này trên quảng sáng thể hiện giá linh thạch cuồng trưởng không thôi, đến bốn trăm ngàn vạn thì tạm dừng một chút, sau đó lại tăng đến tận năm trăm ngàn vạn. Giá cả thế này cho dù là Hợp Thể kỳ lão quái, chỉ sợ cũng đau lòng không thôi.

Cũng không phải là các lão quái trên tầng ba mà vẫn là Hắc lang yêu tộc nhân che dấu tướng mạo kia đưa ra cái giá trên trời này.

Kể từ đó, lương tộc nhân chung quanh dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía hắn.

Một số thần niệm trên tầng ba lần nữa dao động không ngừng về phía hắn, hiển nhiên đám tồn tại cao nhất của lương tộc đã nghi ngờ.

Mà thân trong cường đại thần niệm, gia hỏa Hắc lang yêu tộc vẫn thản nhiên ngồi tại chỗ, dường như không sợ đắc tội với các tồn tại có tu vi pháp lực vượt xa hắn.

"Ta còn tưởng là ai, nguyên là một trong ngũ đại hóa thân của Lang Vương huynh. Thứ cho bốn cung này giờ không nhận ra Hắc lang hóa thân của Thiên Khuê đạo hữu." Một tiếng ồ khê truyền ra từ tầng ba, tiếp theo là tiếng cười khê cùng thanh âm của nữ tử ở vọng ra khắp điện phủ.

Lần này đám nhân yêu lương tộc toàn đại sảnh xông vào một trận. Không ít người vừa nghe Thiên Khuê Lang Vương thì sắc mặt liền đại biến.

Mấy tu sĩ Hợp Thể kỳ trên tầng ba cũng có chút kinh ngạc. Trong mắt Hàn Lập cũng chợt lóe tinh quang.

"Tiêu đạo hữu, người có nhìn lầm chẳng, không phải Lang Vương đang bế quan tu luyện, sao còn phái Hắc lang hóa thân tới đây. Theo ta được biết, ngũ đại hóa thân của Thiên Khuê đạo hữu khác với hóa thân bình thường rất lớn, mỗi hóa thân đều phụ trợ chủ thể tìm hiểu công pháp tu luyện có diệu dụng không thể tưởng tượng nổi, sao dễ dàng rời khỏi bản thể tới đây." Lại là giọng nam tử cao vút, từ một gian phòng khác truyền ra.

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, nghe thanh âm thì người kia đúng là Thiên Nguyên Thánh hoàng.

"Bản thể của Bốn Vương không đến, chỉ phái một hóa thân tới đây, nhưng tựa hồ không cần thừa bẩm Thánh hoàng cùng Tiêu đạo hữu. Nhị vị đạo hữu muốn Khấp Linh Huyết Mộc thì cứ việc ra giá. Bốn Vương sẽ không ngăn trở cái gì." Hắc lang hóa thân của Thiên Khuê Lang Vương phát ra thanh âm băng lãnh dị thường, không chút cảm tình khiến người vô cùng ấn tượng.

"Ha ha, điều này cũng đúng! chuyện tình của Thiên Khuê đạo hữu, bốn hoàng sao có tư cách đi quản. Lời vừa rồi xem như Thiên Nguyên mạo muội. Về phần này đoạn Khấp Linh Huyết Mộc này nếu Lang Vương muốn, bốn hoàng cũng không tranh." Thiên Nguyên Thánh hoàng không hề tức giận, ngược lại điềm đạm trả lời, sau đó trong phòng không còn truyền ra thanh âm nào nữa.

Hắc Phượng Vương ngay từ đầu nhận ra hóa thân Thiên Khuê Lang Vương, khẽ cười một tiếng cũng không nói thêm gì, tựa hồ có chút kiêng kỵ Thiên Khuê Lang Vương.

Về phần tồn tại lương tộc dưới đài thì thần tình kính sợ, nhất thời gian trong đại điện lại trở nên yên tĩnh dị thường.

"Nếu không ai ra giá nữa thì nên tuyên bố đoạn Huyết Mộc này đã có chủ." ánh mắt Thiên Khuê Lang Vương hướng trên đài lạnh lùng, không hề cảm tình mở miệng. Thanh âm không lớn nhưng mọi người ở đây đều nghe rành mạch,

Bạch bào lão giả nghe lời ấy, trong lòng có chút phát lạnh. Tâm tư muốn kéo dài thêm để đẩy giá tan biến, lúc này cười to một tiếng nói:

"Đoạn Khấp Linh Huyết Mộc đã được ra giá năm ngàn vạn linh thạch, lão phu đếm ba tiếng nữa mà không ai tiếp tục đấu giá thì nó thuộc sở hữu của Thiên Khuê tiên bối."

"Năm ngàn vạn linh thạch lần thứ nhất!"

"Ta ra sáu ngàn vạn linh thạch!"

Thiên Nhân Tử mới vừa hô một tiếng, trên tầng ba truyền ra một thanh âm già nua dị thường khiến đại diện lại xôn xao một trận.

"Sáu ngàn hai trăm vạn" Thiên Khuê Lang Vương không chút biểu tình nói.

"Sáu ngàn năm trăm vạn " Thanh âm già nua không chút do dự theo sát giá.

Lần này, Hắc lang hóa thân Thiên Khuê Lang Vương không vội ra giá, ngược lại trong mắt chợt lóe hàn quang lạnh như băng nói:

"Động Thiên, người muốn tranh đoạn Huyết Mộc này với bốn Vương sao? Xem ra lần trước ăn một Thiên Lang thảo của Bốn Vương, tựa hồ người đã quên."

"Hừ, chỉ là một Thiên Lang thảo thì làm gì được ta. Tư vị Động Thiên Toàn của tại hạ, chắc người nếm khổ sở không nhỏ." Thanh âm già nua hừ một tiếng, không chút khách khí trả lời.

Chủ nhân thanh âm này đúng là Động Thiên Thử Vương thần bí nhất trong bảy đại Yêu Vương! Nghe ra tựa hồ còn từng giao thủ với Thiên Khuê Lang Vương.

Tự dừng nghe một phen bí ẩn, các tu sĩ đều cảm thấy bất ngờ, cũng xì xào bàn tán một trận, cảm giác sâu sắc không khí đấu giá đại hội ngày càng thần bí khó lường.

Trong mắt Hắc lang hóa thân lóe lên lục quang, mở miệng trả lời:

"Sáu nghìn năm trăm vạn, đây cũng là giá hợp lý của đoạn Huyết Mộc này. Tại hạ đành nhường Động Thiên đạo hữu vậy. Chỉ không biết đạo hữu tiêu phí nhiều linh thạch như vậy, về sau còn có thể tranh những bảo vật khác nữa chăng?"

Nói xong lời này, Hắc lang hóa thân nhắm hai mắt, không hề ra giá nữa.

Động Thiên Thử Vương nghe lời ấy như nghĩ tới thứ gì, cũng hừ một tiếng không có mở miệng.

Những tu sĩ Hợp Thể kỳ khác, không biết có phải không muốn vì Huyết Mộc mà gây ân oán hai đại Yêu Vương hay là đang chờ mong một bảo vật nào đó, cũng không lên tiếng trả giá.

Lúc này đây Thiên Nhân Tử liên tiếp kêu hai lần, đang muốn quyết định Huyết Mộc có chủ thì vào lúc này, Hàn Lập đang tĩnh tọa trong phòng, đột nhiên ngón tay nhẹ nhàng hướng bàn pháp trước người khẽ động.

Nhất thời giá cả biểu thị ở quảng sáng trên đài cao, từ sáu nghìn năm trăm vạn biến thành sáu nghìn bảy trăm vạn!"

"Sáu nghìn bảy trăm vạn lần thứ nhất!" Giá cả chợt biến hóa, Thiên Nhân Tử có chút trở tay không kịp, vội vàng há miệng hô lên.

Đám người trong đại điện lại trở nên giật mình.

Không biết rốt cuộc là tồn tại cao giai nào lại muốn tranh đoạt Khấp Linh Huyết Mộc với Động Thiên thử Vương.

Mà đến giờ còn chưa nghe người này mở miệng. Không biết là thần thánh phương nào. Nhưng ngẫm lại, đây để giữ bí mật trên đấu giá đại hội.

Chuyện ngoài dự đoán lại tiếp tục xảy ra!

Động Thiên thử Vương không trả giá thêm, lại đem Khấp Linh Huyết Mộc nhẹ nhàng tặng cho Hàn Lập.

Có lẽ sáu ngàn bảy trăm vạn linh thạch, đích xác đã vượt trên giá trị của Khấp Linh Huyết Mộc.

Liên tiếp kêu ba lượt, không còn người thứ hai tranh đoạt, Khấp Linh Huyết Mộc chính thức rơi vào tay Hàn Lập.

Hàn Lập gặp tình cảnh này cũng rất kinh ngạc.

Nghe vừa rồi nghe lời của hóa thân Thiên Khuê Lang Vương, tựa hồ lần tham gia đấu giá hội này, Tam Hoàng Thất Vương cùng một số tồn tại Hợp Thể kỳ đều nhận được tin tức nào đó, dường như đấu giá hội còn có một kiện áp trực vật phẩm. Cho nên ngay cả Huyết Mộc quý hiếm tự nhiên trở nên như gân gà.

Đối bọn họ mà nói, rõ ràng lưu lại linh thạch cạnh tranh áp trực vật phẩm kai mới là cử chỉ sáng suốt.

Đang lúc Hàn Lập âm thầm cân nhắc thì Khấp Linh Huyết Mộc được một đội vệ sĩ thủ hộ đưa đến trong phòng.

Hàn Lập trả linh thạch, sau đó đám vệ sĩ rời đi.

Hắn cẩn thận kiểm tra Huyết Mộc một lần, bỏ vào một cái hộp trống trong trạc thủ trữ vật, khoe miệng không khỏi nhếch lên cười khổ.

Tuy rằng thu được Huyết Mộc nhưng linh thạch trên người đã mất non nửa, về sau có xuất hiện áp trực đồ vật, phỏng chừng không có năng lực tranh đoạt cùng người.

Bất quá Hàn Lập không hối hận.

Các loại tài liệu cùng bảo vật trên người hắn đã vô số, cơ hội gặp được bảo vật cỡ như Khấp Linh Huyết Mộc không nhiều. Cho dù về sau xuất hiện thứ hữu dụng với Hợp Thể tu sĩ, phỏng chừng cũng bị tu sĩ khác như hổ rình mồi.

Tam Hoàng Yêu Vương bá chủ nhất phương, về linh thạch tự nhiên hắn không thể so sánh.

Huống hồ trọng tâm của hắn đặt ở trên tài liệu yêu thú, chờ mong ở Hắc Vực trao đổi hội chính thức về sau.

Cho nên Hàn Lập đem thân dựa vào lưng ghế nhắm hai mắt, lẳng lặng nghe Bạch bào lão giả giới thiệu từng kiện đấu giá phẩm, thần sắc thủy chung bình tĩnh như thường.

Chương 1800: Vạn Sâm Pháp Bàn Cùng Kinh Thiên Cự Thuyền

Là đấu giá đại hội lưỡng tộc ngàn năm diễn ra một lần, phía sau liên tiếp xuất hiện vài món áp trực bảo vật bất phàm, mỗi một kiện đều là tài liệu mà tu sĩ bình thường không thể nào với tới.

Bất quá những vật này không cần thiết với Hàn Lập.

Áp trực vật phẩm bán đấu giá xong sau. Thiên Nhân Tử lập tức gọi một đám thị nữ đi lên, bắt đầu bán đấu giá rất nhiều linh dược tài liệu linh đan hiếm có mà không thể thấy ở đấu giá hội bình thường.

Mấy thứ này tự nhiên càng không lọt vào pháp nhãn của Hàn Lập.

Đến lúc xuất hiện vài loại linh hoa linh thảo do Linh tộc nhân tài đào tạo ra, Hàn Lập mới có vài phần tâm động.

Nhưng khi nghe nói mấy loại linh dược này là dùng linh nguyên chi lực của Linh tộc tử mi bồi dưỡng mới có thể sinh trưởng thành thực, cũng tâm tư này của hắn liền tắt.

Những linh dược này có dược hiệu kinh người, nghe đồn còn có một số là thánh dược trong truyền thuyết, nhưng chắc chắn không thể lục dịch trong bình nhỏ thần bí kia thúc dục.

Đối với hắn mà nói, linh dược này đẳng cấp không cách nào đề cao được nữa, cho dù trân quý cũng không có tác dụng quá lớn.

Sau khi đấu giá linh dược linh đan lại đến một lượng lớn pháp quyết công pháp, pháp khí bảo vật liên tiếp được lấy ra.

Những đồ này thích hợp cho tồn tại Hóa Thần cùng Luyện Hư, vừa mới lấy ra lập tức làm cho buổi đấu giá phi thường náo nhiệt.

Cơ hồ mỗi một vật đều bị hàng trăm tồn tại hai tộc cùng tranh đoạt.

Ở trong đó, lại một lần nữa xen kẽ một vài món áp trực bảo vật. Trong đó gồm hơn mười bình Húc Nhật Đan có thể tinh tiến pháp lực cho Hợp Thể tu sĩ, cùng với một khối ngọc giản ghi lại công pháp truyền thừa của một vị Hợp Thể tu sĩ nổi danh vài ngàn năm trước, ngoài ra còn có hai kiện pháp bảo cấp linh bảo.

Những đồ này, tự nhiên làm cho cả buổi đấu giá lên cao trào. Nhưng cho tới giờ, một số Hợp Thể kỳ tồn tại trên tầng ba vẫn chưa tranh đoạt. Ngẫu nhiên chỉ có một người xuất thủ. Tựa như phần lớn mọi người nghỉ ngơi dưỡng sức, đang đợi điều gì.

Cuối cùng là một Chiến Ngẫu khổng lồ thân cao mười trượng, bị một nhân vật thần bí vô danh, một hơi dùng mấy ngàn vạn linh thạch đem đi, trường đấu giá hội đã tới hồi gay cấn nhất.

Lúc này Thiên Nhân Tử mỉm ôm quyền cười hướng mọi người:

"Vật phẩm muốn đấu giá cuối cùng là hai kiện bảo vật nhất trần quý của bốn tròng đấu giá đại hội. Tiểu lão nhi năng lực có hạn, không thể chủ trì sự tình nên. Cho nên do Ly Hỏa Giao vương tiên bối cùng chủ nhân của bảo vật, một vị thần bí khách nhân đến từ Dị tộc, tự mình phụ trách giải thích cùng bán đấu giá."

Nói xong lời này, bạch bào lão giả hướng bốn phía chấp tay lần nữa, quan sát phản ứng mọi người dưới đài.

Trong đại điện có không ít kẻ đã nghe nói sẽ có dị tộc nhân xuất hiện ở buổi đấu giá, giờ phút này nghe vậy không khỏi xôn xao một trận khác thường.

Dù sao quan hệ của Nhân Yêu lưỡng tộc cùng Dị tộc chung quanh vốn không mấy hòa thuận, thậm chí mấy trăm năm trước mới chấm dứt một hồi đại chiến cùng Dạ Xoa tộc cùng một số dị tộc khác.

Bất quá khi Ly Hỏa giao vương thân vận hồng sắc trường bào cùng một hoàng bào nữ tử đi lên đài, mọi người lập tức ngừng tàn tán.

Vù một chút, ánh mắt mọi người toàn bộ tập trung trên thân ảnh thướt tha đang đứng sừng sững vai cùng Ly Hỏa giao vương.

Chỉ thấy hoàng bào nữ tử này có khuôn mặt tròn trịa, làn da mềm mại, nhìn qua bộ

dáng chỉ mười bảy tám tuổi, vẻ mặt ngọt ngào tươi cười khiến người ta vừa thấy không khỏi sinh ý hảo cảm.

Thiếu nữ "Dị tộc" này khiến không ít người trên mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ có người tu luyện bí thuật thần niệm độc đáo mới có thể dùng thần niệm đảo qua thân thể nữ tử, mơ hồ cảm thấy khí tức đối phương có chút khác thường so với Nhân tộc.

Hàn Lập căn bản không dùng thần niệm, hai mắt đang nhắm chột mở ra, tròng mắt chột lóe lam quang liên phát hiện chỗ kỳ lạ trên người hoàng bào nữ tử, dị sắc trên mặt chột lóe lập tức liền khôi phục như thường.

Lúc này, Ly Hỏa giao vương đứng ở bên cạnh hoàng bào nữ tử mở miệng :

"Bốn vương thì không cần tự giới thiệu. Về phần vị Thiên Thu thánh nữ Khí Linh tộc này, hẳn không ít người ở đây đã nghe nói qua đại danh của nàng. Lúc này bán đấu giá hai kiện áp trục bảo vật cuối cùng, được Thiên Thu đạo hữu không quản xa vạn dặm từ Khí Linh tộc mang đến."

Thanh âm Ly Hỏa giao vương có chút khàn khàn nhưng tràn ngập sự uy nghiêm không nói thành lời.

Hoàng bào nữ tử chỉnh đốn trang phục, thi lễ rồi phát ra thanh âm dễ nghe:

"Thiếp thân là Thiên Thu, hiện là thánh nữ ở Khí Linh tộc, ra mắt chư vị đạo hữu".

Mặt ngọc tươi cười nhưng thần thái không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, bộ dáng không chút như thân đang ở nơi Dị tộc.

"Thiên Thu thánh nữ! Khí Linh tộc! không phải một trong tứ đại thánh linh của Khí Linh tộc, là tồn tại ngang cấp Hợp Thể tu sĩ sao không!"

" Không ngờ lời đồn dị tộc tới đấu giá đại hội lại là thật sự"

Khi Ly Hỏa giao vương cùng hoàng bào nữ tử vừa dứt lời, lập tức cả đại điện lại lần nữa có chút oanh động.

Thiên Thu thánh nữ Khí Linh tộc thấy thế nhưng vẻ mặt vẫn tự nhiên, không lộ chút

khác thường. Còn Ly Hỏa giao vương nhường mày, đột nhiên sắc mặt trầm xuống khẽ quát một tiếng:

"Tất cả yên lặng một chút. Thiên Thu đạo hữu hội ở chỗ này là đã được Tam hoàng cùng bảy đại Yêu vương chúng ta cùng đồng ý, về phần lý do thì sau khi đại hội kết thúc sẽ cho mọi người một công đạo. Mà lúc này đây, Thiên Thu đạo hữu mang trọng bảo, cũng là đại biểu một phần thành ý đối với hai tộc chúng ta. Linh thạch thu được sau khi bán đấu giá, trực tiếp tặng cho hai tộc chúng ta."

Vừa nghe Ly Hỏa giao vương nói, Nhân yêu hai tộc dưới đài im lặng không ít. Không ít người tự cân nhắc ý tứ trong lời nói này!

Hoàng bào nữ tử lại mỉm cười, ngọc thủ trong vừa chuyển, hai cái vòng tròn màu vàng và bạc lồng vào nhau cùng một khối ngọc giản màu trắng hiện ra trong tay.

Tiếp theo nàng này nói:

"Kiện bảo vật thứ nhất là Vạn Sâm luân bàn, là Thông Thiên linh bảo có tên trên Vạn Linh Bảng. Nguyên là một trong trấn tộc chi bảo của Khí Linh tộc chúng ta. Lần này để bày tỏ chân ý của Khí Linh tộc chúng ta, mới đem vật này tới đây bán đấu giá. Luân bàn này được xưng có thể biến ảo ra vạn vật thế gian, có thể thi triển chín chín tám mươi một loại huyền thuật khác nhau. Nếu là pháp lực đủ có thể đem tám mươi một loại huyền thuật trùng điệp cùng phát ra. Ngay cả Hợp Thể kỳ tu sĩ thân ở trong cũng rất khó thoát. Có điều pháp bàn tuy lợi hại nhưng cũng khá mạo hiểm, sẽ đem một thân pháp lực của tồn tại Hợp Thể kỳ hút đi hơn phân nửa. Trong chốc lát đạo hữu nào đắc bảo phải cẩn thận một chút."

"Về phần bảo vật thứ hai là Khí Linh tộc chúng ta ở một dị tộc khác, trả giá không nhỏ mua được một bức vẽ cấu tạo Kinh Thiên chiến thuyền thời thượng cổ. Thuyền này chở được hơn ngàn người, cũng có thể minh ẩn một số pháp trận cực kỳ lợi hại, vô luận công kích hay phòng ngự đều không chê vào đâu được, tốc độ phi độ nhanh vô cùng. Có thể dễ dàng bảo mạng ở thời khắc mấu chốt, là bảo vật tuyệt hảo." Thiên Thu thánh nữ nói xong lời cuối cùng thì thần nhiên cười, nhưng thần sắc có chút động.

Theo sau ngón tay cầm luân bàn chợt lóe linh quang, đem một bộ phận pháp lực quán chú vào trong.

Cánh tay này khẽ vung lên. Nhất thời một mảnh hào quang phản hồng từ trên kim ngân luân bàn cuộn cuộn mà ra, bắn thẳng xuống dưới đài.

Đám Nhân Yêu lưỡng tộc cả kinh, không ít người chột lóe linh quang toàn thân, hiện ra một tầng phòng ngự.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ liền cảm thấy một mùi hương hoa xông vào mũi, tiếp theo đột nhiên phát hiện, phản hồng hào quang cuốn qua đại điện sáng ngời một hồi, ở bốn phía đều hiện ra kỳ hoa đủ mọi màu sắc cỡ nắm tay, kỳ hương lan tỏa từng góc đại điện.

Nhưng một số người pháp lực tinh thuần, lập tức phát hiện hết thảy đây chỉ là một loại huyền thuật mà thôi, trong miệng tự nhiên than thở sợ hãi một trận.

"Do ta chưa tế luyện qua Vạn Sâm luân bàn nên chỉ có thể phát huy được một hai phần uy năng chân chính của nó. Hơn nữa huyền thuật vừa rồi chỉ một trong tám mươi mốt loại, hơn nữa là loại tầm thường nhất." Lời của hoàng bào nữ tử khiến mấy Hợp Thể tu sĩ trên tầng ba cũng có chút rung động.

"Về phần Kinh Thiên chiến thuyền. Mấy mươi vạn năm trước, nó là đỉnh giai chiến thuyền của Thiết Lặc tộc từng hoành hành một thời ở Thiên Nguyên đại lục. Có thể trực tiếp đem chiến lực hơn ngàn người bạo tăng hơn mấy lần, mang theo môn nhân đệ tử tiến thối trong một số kiếp nạn. Đáng tiếc muốn chế tạo nó thì hao phí quý hiếm tài nguyên rất nhiều, thật sự không có khả năng sản xuất ra quy mô lớn. Nếu không với bức họa đồ này, có thể trực tiếp tăng thực lực bộ tộc chúng ta." Thiên Thu thánh nữ Khí Linh tộc cười dài nói rõ ràng.

"Thiên Thu đạo hữu đã đem lai lịch công hiệu của hai kiện vật phẩm giới thiệu xong. Uy năng Vạn Sâm pháp bàn mọi người đã thưởng lãm một phần, về phần bức vẽ cấu tạo Kinh Thiên chiến thuyền, bốn vương đã tìm người chuyên môn giám định qua, tuyệt đối không giả. Tại hạ biết rất nhiều đạo hữu tới đây, hơn phân nửa là vì sơ đồ Kinh Thiên chiến thuyền.

Bất quá ta xin khuyên một câu. Chiến thuyền uy năng thật lớn nhưng sản xuất nó cần hao phí lượng tài nguyên to lớn vượt xa người tưởng tượng. Một số đạo hữu gia thân không dày, tốt nhất đừng có chú ý với nó. Để tránh tiêu hao món tiền khổng lồ mua được bản vẽ, lại vẫn vô lực luyện chế ra chiến thuyền. Được rồi, hiện bắt đầu bán đấu giá

Vạn Sâm luân bàn, giá quy định là tám ngàn vạn linh thạch!" Ly Hỏa giao vương ở một bên thân nhiên tuyên bố vài câu.

Bắt đầu bán đấu giá linh bảo trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng!

Không biết bao nhiêu tu sĩ Hóa Thần Luyện Hư ở đây còn chưa thấy qua bộ đáng Thông Thiên linh bảo linh bảo ra sao. Giá quy định tám ngàn vạn linh thạch kiến cho đại đa số tồn tại tầng một tầng hai há hốc mồm. Biết bảo vật này khẳng định sẽ rơi vào tay Hợp Thể kỳ lão quái vật trên tầng ba, nên không lãng phí khí lực tranh đoạt.

Nhất thời trong các phòng nhỏ tầng ba vẫn yên tĩnh dị thường, không ai mở miệng trả giá trước.

Chương 1801: Lời Mời Của Vạn Cốt

Chốc lát sau, vô số đạo độn quang cùng từng chiếc Thú xa Phi chu, từ trong biển mây bay vọt lên không, bắn nhanh về hướng bốn phương tám hướng mà đi.

Trong đó có một đạo thanh hồng thoát nhìn không chút thu hút, chớp động mấy cái rồi tiêu thất vô tung vô ảnh quanh vùng Phi Tiên Phong.

Trong thanh quang, vẽ mặt Hàn Lập trầm ngâm. Tại phía sau hẳn, Hải Đại Thiểu cùng Khí Linh Tử thành thành thật thật mà đứng.

Vừa rồi bán đấu giá hai kiện bảo vật sau cùng, sự tình diễn ra cực kỳ đặc sắc!

Trải qua sự tranh đoạt của hơn mười Hợp Thể tu sĩ, Vạn Sâm La Bàn rơi vào tay Hắc phượng vương Tiêu Quán.

Về phần bản vẽ Kinh Thiên chiến thuyền của Thiết Lạc tộc thì rơi vào trong tay Lũng gia, được xưng chân linh đệ nhất thế gia.

Vừa nghĩ đến Lũng gia, Hàn Lập không khỏi nheo hai mắt, trong đầu nhất thời hiện lên một gã trung niên tu sĩ sắc mặt vàng nhạt.

Vị Lũng gia lão tổ trực tiếp lên đài giao dịch bản vẽ chiến thuyền, không ngờ là một tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ đại thành, không chỉ một thân pháp lực sâu không lường được mà quanh thân còn hiện ẩn những luồng khí tức cực hàn băng lãnh.

Xa xa liếc mắt lại, khiến người sinh cảm giác mất hết hồn vía.

Lũng gia lão tổ này một thân tu vi tựa hồ không kém Tam Hoàng cùng bảy đại yêu vương, trách không được Lũng gia được xưng chân linh đệ nhất thế gia ổn cư.

Có thể đấu giá được bản vẽ chiến thuyền, vượt qua Thiên Nguyên thánh hoàng cùng đám nhân yêu lương tộc tối đình giai tồn tại, có thể thấy được tài lực của Lũng gia vượt hơn những thế lực này một chút.

Vừa nghĩ tới mình đã đắc tội thể lực này, Hàn Lập bất giác có chút đau đầu.

Cũng may lúc trước thông qua tiếp xúc cùng Cốc gia và Diệp gia, hắn đã biết rõ Lũng gia quan hệ tương hòa với các chân linh thể gia khác. Mà bây giờ hắn đã có liên hệ với hai nhà này, hắn thân là Hợp Thể kỳ tu sĩ, thật không quá e ngại đối phương.

Lẽ nào Lũng gia lão tổ dám mang theo khách khanh trưởng lão Lũng gia liên can, vậy công mình hắn sao?

Trong lòng Hàn Lập như thế nghĩ, lo lắng cũng giảm bớt rất nhiều.

Đúng lúc này, bỗng nhiên từ hướng phía sau hắn mơ hồ truyền đến một âm thanh có chút quen tai.

"Hàn đạo hữu, xin chậm bước."

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, độn quang màu xanh vụt tắt rồi ngừng lại, quay người về phía sau chấp tay:

"Ta còn tưởng là ai? Thì ra là Vạn Cốt đạo huynh, không biết vừa rồi tại đấu giá hội, huynh có thu hoạch nhiều chăng?"

Tại ngoài mấy trăm trượng, một đám mây xám nhanh vô cùng bay vụt đến. Đứng trên mây là một lão đạo, chính là Vạn Cốt chân nhân Bạch Cốt môn.

"Tại cũng thu được vài món không tồi. Nhưng hai kiện bảo vật sau cùng, là nhìn mà không chạm tới được!" Lão đạo khống chế đám mây xám, chỉ khoảng nửa nhịp hô hấp đã tới trước mặt Hàn Lập, nghe vậy không khỏi cười khổ một tiếng.

"Ha ha, những lời này của chân nhân rất giống ta. Bất luận Vạn Sâm Luân Bàn hay là bản vẽ Kinh Thiên chiến thuyền, không phải để tán tu chi sĩ như chúng ta có thể thu được. Đặc biệt bảo vật sau vốn nóng vô cùng đến phỏng tay a." Hàn Lập cũng cười khẽ một tiếng.

"Ha ha, ta sẽ biết Hàn huynh là người thông minh. Không giống một số lão gia hỏa quanh năm bế quan tu luyện đến ngây ngốc, mắt lại trông mong đi giành thứ đồ vương tay đó." Lão đạo nghe vậy cười ha hả.

"Bất quá, chân nhân gọi tại hạ hẳn là có chuyện gì quan trọng?" Hàn Lập nhấp nháy mắt, mỉm cười hỏi.

"Cái này là đương nhiên. Hàn đạo hữu cũng biết, Hắc Vực đại hội đã quyết định ba ngày sẽ sau cử hành. Bần đạo thu được tin tức này, cũng thuận tiện lấy một khối Khiên Dẫn lệnh cho đạo hữu. Đến lúc đó, Hàn đạo hữu cầm vật này có thể trực tiếp tham gia trao đổi hội, không cần thông qua nơi khác để lấy lệnh." Nụ cười trên mặt Vạn Cốt chân nhân nhạt dần, móc từ trong tay áo ra một đồ vật.

Tiếp theo cổ tay lão run lên, đã đem nó trực tiếp bay vút qua đây.

Hàn Lập bất động thanh sắc tiếp lấy, cúi đầu liếc mắt.

Chỉ thấy là một lệnh bài hình tam giác đen nhánh, mặt trên ngoại trừ một số giản đơn hoa văn ngoài thì không có thêm dấu hiệu gì, trông có vẻ tầm thường như một khối thiết phiến màu đen mà thôi.

"Đây là Khiên Dẫn lệnh!?" trong mắt Hàn Lập hiện một tia hồ nghi.

"Đạo hữu không cần hoài nghi vật này. Khiên Dẫn lệnh tại Hắc Vực đại hội lần trước chỉ là một cây mộc côn gì đó. Tuy không biết người chủ trì trao đổi hội sao làm được, nhưng mấy thứ này đích thật là tín vật duy nhất tiến nhập kia Hắc Vực, Hàn đạo hữu nghìn vạn lần đừng xem thường nó." Vạn Cốt chân nhân căn dặn.

"Thì ra là thế, đạo hữu thật là có nhãn ý. Hàn mỗ đa tạ chân nhân tặng lệnh bài." Hàn Lập cảm thấy có chút ngoài ý muốn, lập tức hướng lão đạo khách khí cảm tạ.

"Ha ha, chỉ là việc nhỏ mà thôi, có gì mà nói đến! Nói thật, bản bản lĩnh khác trong các đồng đạo cùng giai thì bản đạo không có, nhưng một số tin tức vẫn có chút linh thông. Không biết Hàn đạo hữu đã nghe nói qua, nhân yêu lương tộc chúng ta tại nghìn năm tới, khả năng phải gánh một trận kiếp nạn không nhỏ. Chúng ta vốn không thể không đếm xỉa đến." Vạn Cốt chân nhân nói, vẻ mặt bỗng nhiên ngưng trọng.

"Kiếp nạn! Chân nhân nói chẳng lẽ là Ma kiếp?" Hàn Lập thần sắc khê động, chậm rãi trả lời.

"Quả nhiên đạo hữu biết rõ việc này. Không biết về phương diện tin tức này Hàn đạo

hữu đã biết bao nhiêu?" Vạn Cốt chân nhân không có vẻ ngoài ý muốn.

Trải qua một phen giao lưu trước Vạn Bảo đại hội, bây giờ Hợp Thể tồn tại không biết tin tức về ma kiếp, sợ rằng không còn mấy ai.

Bằng không tại đấu giá hội, sẽ không có nhiều người bất chấp liều mạng tranh đoạt bản vẽ Kinh Thiên chiến thuyền. Dĩ nhiên là muốn gấp rút phòng ngừa chu đáo trước khi Ma kiếp hàng lâm.

"Tuy không nhiều nhưng rõ ràng ma kiếp lần này hung mãnh vô cùng, không dễ vượt qua." Khóe miệng Hàn Lập co một cái, thờ dài một hơi.

"Dường như đạo hữu biết chính xác một số bí ẩn. Cũng tốt, bản đạo cũng nói thẳng. Sau Hắc Vực trao đổi hội, Hàn đạo hữu có hứng thú theo bản đạo đi tụ hội cùng một số tán tu đồng đạo, hảo hảo trao đổi một lần, tính xem tán tu chúng ta làm sao để bình yên vượt qua Ma kiếp lần này chẳng?" Lần này Vạn Cốt chân nhân lộ vẻ ngạc nhiên, nói ra mục đích chân chính.

"Tán tu? Đều là người trong Nhân tộc chúng ta sao?" Hàn Lập nghe xong sắc mặt bất biến, nhưng nghĩ một chút thì bỗng nhiên hỏi.

"Tán tu Hợp Thể Nhân tộc chúng ta vốn không có mấy người, có gì mà trao đổi. Không đối đạo hữu, lần này các đồng đạo yêu tộc chiếm đa số." Vạn Cốt chân nhân đầu tiên là ngẩn ra rồi biện giải nói.

"Chân nhân không cần giải thích. Ta với yêu tộc cũng không có thành kiến gì, chỉ là muốn xem xét tình huống mà thôi. Đã có người bên Yêu tộc tham gia thì cũng đáng đi một chuyến. Chờ sau khi kết thúc Hắc Vực trao đổi hội, ta sẽ theo đạo hữu một lần." Cũng không biết Hàn Lập cân nhắc như thế nào, nhanh chóng đáp ứng.

"Đạo hữu quyết định tuyệt đối là sáng suốt!" Lão đạo thấy sự tình thuận lợi, không khỏi mừng rỡ.

Kế tiếp hai người nói thêm vài câu, Vạn Cốt chân nhân cáo từ đi trước một bước.

Chỉ thấy mây xám dưới chân lão quay cuồng một trận, hóa thành một quầng sáng mờ bay đi. Trong khoảnh khắc không còn tung tích.

Hàn Lập nhìn độn quang của lão đạo tiêu thất, ánh mắt chớp động không thôi.

"Sư tôn, chúng ta có nên trở về chăng?" Khí Linh Tử thấy Hàn Lập bất động hơi lâu, nhìn không được hỏi.

"Khí Linh Tử, Nguyệt Thiên, các người chưa vội theo ta quay về nơi ở. Các người giúp vi sư tìm kiếm một người, đối phương là một nữ tử yêu tộc." Hàn Lập không quay đầu nói.

"Vâng! Sư tôn!" Khí Linh Tử cùng Hải Đại Thiểu có chút ngoài ý muốn, nhưng không chút do dự đáp ứng.

"Đây là tín vật, phương pháp liên hệ cụ thể, các người hãy nghe cho tỉ mỉ" Hàn Lập khê đảo bàn tay đem nửa miếng ngọc bài ném ra, môi khê động đem ngôn ngữ truyền âm qua.

Hai gã đệ tử tự nhiên ngưng thần lắng nghe, trong miệng đáp ứng không ngừng.

"Được rồi, không còn gì nữa. Các người tìm được người thì trở về bẩm báo với ta." Hàn Lập vừa nói xong, tay áo khê rung lên, thanh quang đang lơ lửng lập tức chia ra non nửa phần, đem Hải Đại Thiểu cùng Khí Linh Tử cuốn hạ xuống mặt đất.

Bản thân hắn thì lại lần nữa hóa thành một đạo thanh hồng, bay thẳng về nơi ở.

Hàn Lập trở lại Nghênh Tiên cung, chưa vội tiến nhập mật thất tiếp tục tu luyện, mà là ngồi ở chủ tọa đại điện đem Khấp Linh Huyết Mộc lấy ra, ở trong tay nhẹ nhàng thường thức, trên mặt lộ vẻ cân nhắc.

Danh đầu của Hóa kiếp khôi lỗi tại Nhân tộc không nhỏ, nhưng bởi vậy nên phương pháp luyện chế không phải độc môn bí thuật, trong đông đảo phường thị đều có bán.

Năm đó hắn sưu tập các loại điển tịch, đã nhớ kỹ phương pháp luyện chế khôi lỗi này, bây giờ vừa lúc phát huy công dụng!

Điều phiền phức là, trong thời gian luyện chế hóa kiếp khôi lỗi cần phải tiêu hao một lượng lớn máu huyết ngâm thấm, thêm nữa khi đã luyện chế thành công thì cách một đoạn thời gian, cần dùng máu huyết bồi dưỡng, bằng không sẽ mất đi hiệu dụng hóa kiếp vốn có.

Đương nhiên máu huyết tổn thất so với hiệu dụng hóa kiếp thay thế kiếp nạn của bản thân thì không tính là gì.

Trong lòng hần bắt đầu tính toán, luyện chế còn cần những tài liệu phụ trợ gì.

Kết quả tâm niệm chuyển động một hồi thì trên mặt lộ một tia mừng rỡ. Không ngờ tài liệu luyện chế hóa kiếp khôi lỗi đều đã thu thập đủ trong tay.

Cái này cũng là thời gian trước hần thu được phong phú các loại tài liệu, mới có thể đúng dịp như thế.

Trong lòng Hàn Lập định ra thời gian gần nhất để luyện chế, linh quang trong tay chợt lóe, Huyết mộc liên tiêu thất không thấy.

Tiếp theo hần nhắm hai mắt cân nhắc từng bước, tránh khi đang luyện chế thì xuất hiện sai lầm.

Một ngày một đêm trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, rốt cuộc Hải Đại Thiếu từ bên ngoài quay trở về đại điện, nhưng vừa thấy Hàn Lập thì nóng vội hét lớn:

"Sư tôn, không tốt rồi. Khí Linh Tử sư đệ đã xảy ra chuyện!"

Chương 1802: Phụ Tâm Ti

"Không cần quá kinh hoàng, đã xảy ra chuyện gì! Từ từ nói tỉ mỉ cho vi sư " Hàn Lập mở hai mắt, hiện một tia kinh ngạc.

Trong Vạn Bảo đại hội tuy hỗn tạp nhân yêu lương tộc nhưng sự tình bất ổn xảy ra trước mắt bao người thì vô cùng hiểm thấy.

"Sư phụ. Con cùng sư đệ đã tìm được vị yêu tộc tiền bối mà người muốn tìm. Nhưng khi hai ta trên đường trở về, qua một chỗ hẻo lánh thì đột nhiên gặp một phụ nhân, phụ nhân kia chỉ là quan sát Khí Linh Tử sư đệ hai lần, đột nhiên sử ra một trận quái phong, đem sư đệ cứ thế mà bắt đi." Hải Đại Thiếu thấy bộ dáng trấn định của Hàn Lập thì trầm tĩnh trở lại, cung kính mở miệng.

"Phụ nhân kia hình dáng ra sao, có điểm gì đặc biệt chăng?" Lần này Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, hàn quang trong mắt chợt lóe hời.

"Phụ nhân vừa cao lại vừa gầy, có bộ tóc dài trắng xám, trên trán còn có một nốt ruồi rất lớn, cả người tỏa ra khí tức âm trầm, bộ dáng vô cùng đáng sợ . Đúng rồi, phụ nhân này trước lúc rời đi còn đánh ta một chưởng, khiến con ngất tại chỗ. Về sau con được một nhóm tu sĩ đi ngang qua cứu tỉnh, đồ nhi mới có thể trở về cầu cứu sư phụ" Hải Đại Thiếu có vẻ rất phẫn hận nói ra.

"Còn đánh người một chưởng? Người lại gần đây để vi sư xem một chút" Hàn Lập nghe xong trong lòng khẽ động, khẽ vẫy tay về Hải Đại Thiếu.

"Tuân mệnh!" Hải Đại Thiếu nghe vậy trong lòng cả kinh, nhưng không nói hai lời lập tức tiến lên vài bước.

"Quả nhiên như thế! Tâm cơ thật ác độc !" Thần niệm Hàn Lập hướng về thể nội Hải Đại Thiếu đảo qua, trên mặt hiện vẻ tức giận.

Sau đó cánh tay hắn vừa nhấc túm lấy tay Hải Đại Thiếu, tiếp theo từ đầu ngón tay bắn ra một vầng thanh quang, cuồn chú vào trong thân thể Hải Đại Thiếu.

Chốc lát sau, một sợi tơ nhỏ màu đen bị thanh quang bao vây, cưỡng ép từ bên trong thể nội của Hải Đại Thiếu rồi lòi ra.

Sợi hắc tơ này mới vừa rời thân thể Hải Đại Thiếu thì lập tức liều mạng giãy dụa trong thanh quang, thì ra là một loại quái trùng vô danh.

Hải Đại Thiếu thấy cái này, tự nhiên sắc mặt tái mét, không khỏi vừa sợ vừa giận.

"Phụ nhân hạ độc thủ thứ gì với con? "

"... Hừ, ngoại trừ nó thì còn là gì. Đây là Phụ Tâm Tì, một loại yêu trùng tương đối hiếm thấy. Khi còn là ấu trùng thì nó to cỡ chiếc đũa, được tu sĩ tinh thông khu trùng chi đạo bắt về, sau khi tế luyện thì thân thể từ từ trong suốt dần, chỉ khi hóa thành vô ảnh mà mắt thường vô pháp nhìn thấy, mới tính chân chính tế luyện đại thành. Dùng khu sử để đối địch, vô sắc vô hình rất khó lòng phòng bị. Mà một khi bị trùng này chui vào bên trong cơ thể, khi vào giờ Ngọ, nó sẽ phóng ra nhiệt độ công tâm người bị ký phụ, trong khoảnh khắc có thể làm người ngã xuống mất mạng. Sau này muốn tra ngọn nguồn cũng rất khó. Con Phụ Tâm Tì này tuy rằng chưa luyện chế đại thành, nhưng đã hao phí chỉ ít tâm huyết mấy trăm năm của chủ nhân. Dùng trên người một trung cấp luyện thể sĩ như người thật đúng là vẽ rắn thêm chân!" Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, giải thích vài câu cho Hải Đại Thiếu.

"Rốt cuộc phụ nhân kia có ý gì, nếu muốn diệt khẩu sao không một chương trực tiếp đánh chết con, còn làm ra mê mê hoặc hoặc này làm cái gì." Hải Đại Thiếu nhìn Hắc Tì Trùng trong thanh quang, sắc mặt đại biến nuốt một ngụm nước miếng, nhìn không được hỏi.

"Thời điểm khi mục động thủ đối với người, người có nói điều gì đó chẳng?" Hàn Lập trầm mặc một lát, bỗng nhiên hỏi vu vơ một câu.

"Nói điều gì... À, con lúc đó có hô một câu"Chúng ta ở tại Nghênh Tiên Cung " Lẽ nào bởi câu nói này mà mục không dám trực tiếp hạ độc thủ?" Hải Đại Thiếu nháy nháy mắt, bộ dáng vô cùng kinh ngạc.

"Hắn là thế! Bất quá khi đó mục không dám khẳng định lời người là thật hay giả, nên mới dùng Phụ Tâm Tì một lần. Nếu như quá giờ Ngọ đi qua, yêu trùng không bị phát hiện, tự nhiên lập tức người sẽ xuyên tim mà chết. Sau đó nó sẽ trở về với chủ nhân. Nếu

người thật quan hệ với Hợp Thể tu sĩ, tự nhiên vô pháp giấu diếm. Một khi bị khu trục ra, mục cảm ứng được thì sẽ có đề phòng. Về phần vì sao không trực tiếp hạ độc thủ, tự nhiên là kiêng kỵ chấp pháp tu sĩ của Vạn Bảo đại hội. Bọn họ sẽ không hỏi đến tranh chấp trong âm thầm, nhưng trực tiếp hạ độc thủ đối với người khác trước mắt bao người, chấp pháp tu sĩ tuyệt không khoan tay đứng nhìn." Hàn Lập nhìn Ti Trùng màu đen trong thanh quang, thân nhiên nói.

Hải Đại Thiếu nghe xong, tự nhiên mới bừng tỉnh.

Mà đúng lúc này, hắc tơ trong thanh quang bỗng nhiên run lên, ngoài thân lưu chuyển một hồi hắc quang, ép một cái bắn ra khỏi thanh quang mà đi.

Khóe miệng Hàn Lập khẽ động, một bàn tay vỗ một trảo vào hư không, một đạo cự lực vô hình ép tới.

Vù một tiếng, hắc tơ vừa bắn đi như tên lập tức bị kéo trở lại.

Trên mặt Hàn Lập không chút biểu tình, hai tay chà sát. Một đạo ngân diễm bùng lên quay cuồng trong tay hắn.

Tức thời Phụ Tâm Ti trong ngân diễm bị thiêu đốt biến thành tro tàn.

Yêu trùng vốn cũng có mấy phần hỏa hầu nhưng lại sao có thể chống lại hỏa đoạn thiêu đốt.

Cơ hồ cùng lúc khi Ti trùng màu đen tiêu thất, trong lòng một ngọn núi nhỏ bên ngoài Cửu Tiên Sơn.

Một lão phụ tóc dài xám trắng, móng tay đen thui kỳ dị, đang ngồi tĩnh tọa đột nhiên giật mình tỉnh lại.

Sắc mặt chợt trắng bệch, há mồm phun ra một ngụm máu huyết đỏ tươi, tựa hồ nguyên khí hao tổn không nhẹ,

"Phu nhân, nàng không sao chứ!"

Tại bên cạnh lão phụ còn ngồi một lão giả có hai hàng lông mày thô đen, kinh hoàng hỏi.

"Hoảng cái gì mà hoảng! Bất quá là một con Phụ Tâm Ti bị người diệt sát mà thôi, chỉ cần tĩnh tọa hai ngày sẽ không vấn đề gì" Lão phụ nhân căn răng một cái, lạnh lùng nói.

"Không có việc gì là tốt rồi!" Lão giả tuy rằng trong lòng biết rõ, Phụ Tâm Ti được phụ nhân bồi dưỡng cả nghìn năm, sự tình bị diệt một con tuyệt không giản đơn vô sự, nhưng thấy lão phụ nhân trừng mắt, lão lại như chuột thấy mèo, không dám nói thêm điều gì.

"Như vậy lời nói của tiểu tử kia thật không giả. Bọn chúng có chút quan hệ với một lão quái vật Nghênh Tiên Cung." Lão phụ nhân tự mình tự lẩm bẩm, đồng thời sắc mặt âm tình bất định.

"Hay là đem tiểu tử này thả ra đi, dù sao đối phương là Hợp Thể kỳ tu sĩ, bọn ta trêu chọc thì sẽ gây phiền toái lớn." Hắc mi lão giả thì thào nói.

"Thả cái gì mà thả! Ta cùng lão niên kỳ cao như thế, mới có Danh nhi là nhi tử độc nhất, chỉ cần đem bí thuật truyền thừa pháp khí của tên kia truyền thụ sang thân thể Danh nhi, không những có thể thu được hết linh lực truyền thừa, đồng thời còn có thể thu trọn vẹn bí thuật truyền thừa. Ta đã xem qua thể nội của tiểu tử kia, là có truyền thừa một viên bảo châu, phong ấn mặt ngoài huyền diệu dị thường, có thể thấy được công pháp truyền thừa tuyệt không nhỏ. Danh nhi thu được thì đường tu luyện về sau tuyệt đối vượt chúng ta nhiều. Bỏ lỡ cơ hội này, sao có tu sĩ cùng cấp có được truyền thừa chi vật cho nó." Khuôn mặt Lão phụ nhân có chút vận vận, tàn bạo nói.

"Thế nhưng phía sau hẳn là Hợp Thể lão quái vật, vô luận như thế nào, hai Luyện Hư kỳ tu sĩ chúng ta cũng không ứng phó nổi." Bộ dáng của Hắc mi lão giả có vẻ đã chột dạ.

"... Hừ, tiểu tử này bất quá chỉ là một gã Trúc cơ kỳ tu sĩ, linh căn lại tầm thường như thế, như vậy chắc chỉ có chút quan hệ mỏng với Hợp Thể lão quái. Chúng ta chỉ cần đi tìm một chỗ dựa lớn vững chắc, lão quái vật kia vì một gã trúc cơ kỳ tiểu tử làm khó chúng ta cũng không dễ. Cùng lắm thì đến lúc đó lại thương lượng một phen, tận lực bồi thường cho đối phương là được." Lão phụ nhân tựa hồ sớm có cân nhắc, vô cùng lãnh tĩnh dị nói.

"Ý của phụ nhân là tới tìm..." Hắc mi lão giả ý thức được điều gì, có chút giật mình

hỏi.

"Không sai! Chớ quên ta cũng là họ Lũng, Lũng gia lão tổ là phụ thân thân sinh ra ta, chúng ta lập tức rời đi, bây giờ đến Lũng gia ở Nghênh Tiên Cung một thời gian rồi nói." Phụ nhân thần nhiên nói.

"Thế nhưng là căn cứ quy củ của Lũng gia, một khi nữ tử gả cho người ngoài sẽ không còn là người Lũng gia. Bằng không những năm gần đây, nhạc phụ đại nhân đối với nhà chúng ta cũng mặc kệ không hỏi như thế. Phu nhân, ta thấy việc này hay là thôi đi." Lão giả rõ ràng lý trí hơn mấy phần, cười khổ khuyên bảo.

"Không sai. Lũng gia nữ tử chúng ta vốn vô pháp kích phát Chân Long chi huyết, tự nhiên không được gia tộc quá coi trọng. Nhưng lão chớ quên, Danh nhi có lưu giữ huyết mạch Lũng gia. đồng thời không phải hai ta đã kiểm tra bên trong có thể nó Chân Long chi huyết sao. Tuy rằng mỏng manh nhưng chỉ cần đem việc này nói cho đại ca ta biết, tin tưởng huynh ấy sẽ không ngồi yên mà không quản đến " Phụ nhân cắn răng một cái.

"Phu nhân, không phải hai ta đã nói, không đem sự tình Chân Long chi huyết của Danh Nhi nói cho Lũng gia các người sao? Hiện nàng lại cải biến chủ ý sao!" Hắc mi lão giả nghe lão phụ nhân như thế, sắc mặt không khỏi khó coi.

"Ta biết rõ phu quân nhất tâm muốn Danh nhi truyền thừa hương hỏa của Lý gia các người, không muốn cho nó trở về Lũng gia. Nhưng bây giờ không phải tình huống có biến sao! Nếu không dùng thủ đoạn này thì thọ nguyên Danh nhi bất quá chỉ được mấy trăm năm mà thôi, lão thực sự nhẫn tâm như thế sao? " Phụ nhân trầm mặc một hồi lâu, mới lạnh lùng nói ra.

"Ta..." Mãi lão giả mấp máy vài cái, nhưng cuối cùng không nói ra.

"Được rồi, việc này cũng không phải hết cách. Sự tình liên quan đến tiểu tử kia trước tiên chưa cần nhắc tới trước mặt đại ca. Nếu là Hợp Thế lão quái không tìm tới cửa, thì tiểu tử này căn bản không quan trọng gì. Chúng ta chờ sau khi Vạn Bảo đại hội kết thúc, lễ lạng lẽ rời Lũng gia. Như vậy Danh nhi sẽ không rời xa bên người hai ta." Lão phụ nhân thấy vẻ mặt cùng bộ dáng lão giả uể oải, có chút không đành lòng, mở miệng an ủi vài câu.

"Phu nhân hà tất gạt ta. Danh nhi kích phát Chân Long chi huyết, sao có thể giấu

điểm được con mắt đại ca nàng." Lão giả lắc đầu nói.

Nghe lời lão giả, da mặt lão phụ nhân co rúm vài cái, nhất thời á khẩu không trả lời được.

"Thôi được, tất cả cứ như phu nhân nói mà đi làm. Vì tương lai Danh nhi, trở về Lũng gia cũng được. Danh nhi có Chân Long chi huyết, địa vị ở Lũng gia so với hai ta sẽ hơn gấp trăm lần." Thần sắc lão giả biến hóa một lát, bỗng nhiên cắn răng nói ra.

"Phu quân, điều này tuyệt đối là chính xác. Theo ta được biết, một đời Lũng gia kích phát Chân Long chi huyết cũng không có nhiều, Danh nhi trở về, khẳng định được các lão đại thụ coi trọng " Lão phụ nhân nghe mà mừng rỡ.

Chương 1803: Truy Dịch

Đã có quyết định, hai người lập tức chia nhau hành sự.

Lão phụ nhân bước nhanh như bay, trong khoảnh khắc thông qua một hành lang, vào trong một căn phòng rất mộc mạc.

Ở trong gian nhà này có một gã thanh niên mặc áo bào trắng, sắc mặt xanh xao vàng vọt, đang ngồi bên cạnh một cái bàn đá, tập trung tinh thần xem một quyển sách màu bạc rực rỡ.

"Mẫu thân, sao người đến đây." Vừa thấy lão phụ nhân tới, thanh niên lập tức buông quyển sách trong tay, vẻ mặt mỉm cười nói.

"Danh nhi, lập tức thu thập hành trang. Chúng ta sẽ tới Lũng gia ở Ngênh Tiên cung." Lão phụ nhân đối diện thanh niên thì vẻ mặt âm trầm lập tức chuyển thành yêu thương.

"Lũng gia! Phụ mẫu bắt người nợ về, thật có chút vương bận a." Thanh niên nghe vậy nhướn mày, có chút bất đắc dĩ nói.

"Thế nào, con cũng biết việc này rồi sao?" Lão phụ nhân có chút ngạc nhiên mở miệng.

"Mẫu thân người đã quên, tuy rằng pháp lực của con không cao nhưng đã kích phát Chân Long chi huyết, cũng có được một chút Thiên Nhĩ thần thông. Tuy rằng không rời quá động phủ nhưng các người nói chuyện, mơ hồ nghe được một chút." Thanh niên nở nụ cười nói.

"Thì ra là thế! Bất quá Danh nhi yên tâm. Vô luận như thế nào, ta và phụ thân sẽ đem truyền thừa pháp khí của tiểu tử nợ bình yên chuyển qua cơ thể con. Khi đó không chỉ ác tật của con có thể khỏi hẳn, mà có thể mượn cổ linh lực truyền thừa đột phá bình cảnh, rất có thể con sẽ kết thành Kim Đan. Về phần lão gia hỏa phía sau tiểu tử kia, chỉ cần chúng ta tới Lũng gia, hẳn tuyệt đối không dám tìm tới cửa." Lão phụ nhân trấn an

nói.

"Năm đó Thiên Kính tiên sinh nói rằng cách trị hết ác tật trong cơ thể con là dùng truyền thừa chi vật, phụ mẫu hai người một mực tìm kiếm tu sĩ có được truyền thừa pháp khí mà còn chưa mở phong ấn. Khi đó con có dự cảm sẽ có phiền toái không nhỏ với chúng ta. Bây giờ tìm được một người như thế, cho dù con có khuyên nói thế nào, chỉ e mẫu thân cũng không dễ buông tay." Thanh niên trầm mặc một lát, khẽ thở dài một hơi.

"Con nói lời ngây ngô gì đó. Ta và phụ thân con mắt thấy chịu nổi đại thiên kiếp tiếp theo, lúc đó mới hạ quyết tâm vất vả có được cốt nhục là con. Nói ra sao thì ta quyết không để người tóc bạc đưa tiễn người đầu xanh.

Chỉ cần người nọ không phải là Tam Hoàng hoặc bảy đại Yêu vương, có đại cửu cùng tổ phụ tuyệt đối sẽ bảo đảm bình yên cho con. Huống hồ bây giờ con đã kích phát Chân Long chi huyết, cũng tính trở thành đệ tử Lũng gia. Hừ! Nếu là Lũng gia không che chở con, còn được xưng cái gì mà chân linh đệ nhất thế gia." Sắc mặt Lão phụ nhân trở nên có chút âm trầm, trong giọng nói mơ hồ có chút oán hận.

"Được rồi! Nếu mẫu thân đã hạ quyết tâm thì chúng ta nên lập tức đi ngay. Nói không chừng Hợp Thể lão quái kia sẽ nhanh chóng truy tới nơi này." Thanh niên lắc đầu, nhưng bỗng nhiên ngừng khí chuyển thành đốc thúc.

"Không có khả năng. Trước đó ta đã tỉ mỉ kiểm tra qua thân thể tiểu tử kia, không thấy có ẩn ký gì lưu lại trong người hắn." Lão phụ nhân nghe vậy lấy làm kinh hãi, có chút nửa tin nửa ngờ.

"Mẫu thân, người không phải Hợp Thể tu sĩ. Theo con được biết, Hợp Thể tu có ít nhất ba bốn phương pháp có thể hạ tiêu ký thần niệm, dễ dàng giấu được sự dò xét của thần niệm Luyện Hư kỳ tu sĩ. Mấy năm nay tuy con không còn tu luyện pháp lực, nhưng xem qua nhiều công pháp điển tịch cũng không phải uống phí." Thanh niên cười khổ một tiếng nói.

"Danh nhi, con nói cũng có lý. Chúng ta không cần thu thập gì nữa mà nên đi ngay. Phụ thân con đã đi mang tiểu tử theo." Phụ nhân biến sắc, có chút khẩn trương.

Cùng lúc đó, tại trong một gian mật thất khác, Hắc mi lão giả nhìn một người đang lẳng lặng nằm bất động trên mặt đất, thần sắc có chút phức tạp.

"Tiểu đạo sĩ, người đừng trách phụ phụ chúng ta thù đoạn độc ác. Muốn Danh nhi có thể khỏi hẳn bệnh, cũng chỉ có truyền thừa bảo vật trong cơ thể người. Mà sau này người không có truyền thừa chi vật, căn cơ toàn bộ sẽ bị phế, sống không bằng chết. Đến lúc đó lão phu sẽ tiễn người bình yên ra đi không chút đau đớn." Lão giả thì thảo nói, vẻ mặt trở nên vô cùng dữ tợn.

Mà người trên mặt đất chính là tiểu đạo sĩ Khí Linh Tử.

Nhưng không biết bị hai người lão phụ động tay chân kiểu gì mà hẳn đang hôn mê bất tỉnh.

Hắc mi lão giả bỗng nhiên lật tay, giữa ngón tay chợt lóe hắc quang, một tấm Phù lục đen kịt như mực thoáng cái hiện ra.

Cổ tay lão giả run lên, Phù lục lập tức hóa thành một đạo sáng màu xám mờ ảo quỷ dị, chớp động một cái đã lặn vào trong thân thể Khí Linh Tử.

Tiếp theo lão giả há miệng phun ra một đoàn hắc khí, bên trong mơ hồ một quả chuông đồng màu xanh chuyển động quay tròn.

Hắc mi lão giả nhấc tay, khẽ gập một ngón tay lại.

"Đinh đang" một tiếng vang nhỏ, trong chuông đồng truyền ra tiếng vang cùng hắc khí.

Tức thời một màn quỷ dị xuất hiện.

Thân thể Khí Linh Tử đang nằm trên mặt đất rung lên, sau đó tự vặn mình đứng lên từ mặt đất, hai mắt nhắm chặt vẫn đối diện lão giả.

Lúc này trên mặt tiểu đạo sĩ không chút biểu tình, dường như là một kiện khô lỗi.

Lão giả lẩm bẩm trong miệng, trong tay một đạo liên tiếp bắn ra các đạo pháp quyết, chuông đồng màu xanh nhất thời phát ra âm thanh thanh minh dài ngắn không đồng nhất.

Nghe như tiếng chuông bình thường nhưng vừa lọt vào tai thì Khí Linh Tử chậm rãi mở mắt ra.

Ánh mắt hần đầu tiên là một vùng mờ mịt nhưng dần trở nên có chút sáng rõ, chỉ là nét mặt vẫn không chút biểu tình.

Hắc mi lão giả thấy tình cảnh này không khỏi thở dài một hơi, nhấc tay một trái, đem chuông đồng thu vào trong tay áo, không nói hai lời xoay người liền đi!

Tiếng chuông mơ hồ từ trong tay áo lão truyền ra, cước bộ Khí Linh Tử khê động, theo sát lão giả không rời đi ra ngoài.

Trong chốc lát sau, hai đạo kinh hồng một đen một xám từ trong ngọn núi nhỏ bay lên không trung, lượn một chút thì nhắm phương hướng Cửu Tiên Sơn bắn nhanh mà đi.

Trong hai đạo độn quang đều có thanh niên gầy gò cùng Khí Linh Tử.

Chớp động mấy cái, hai đạo kinh hồng đã tiêu thất vô tung vô ảnh tại phương trời xa.

Cơ hồ thời gian một côm sau, một đạo thanh cầu hồng không chút bắt mắt từ một phương hướng khác bắn nhanh đến ngọn núi nhỏ, quang hoa vụt tắt trên bầu trời, hiện ra hai nam tử.

Một người khuôn mặt tuấn mỹ dị thường, người còn lại có diện mạo không chút thu hút.

Chính là hai người Hải Đại Thiếu cùng Hàn Lập.

"Không còn ở tại đây!" Thần niệm Hàn Lập như gió cuốn mây bay đảo qua ngọn núi nhỏ phía dưới, có chút ngoài ý muốn nói.

"Cái gì, bọn họ đã đem sư đệ đưa đến địa phương khác! Sư tôn còn biện pháp truy tung theo không?" Hải Đại Thiếu vừa nghe lời Hàn Lập, có chút khẩn trương hỏi.

"Yên tâm, tuy rằng thần niệm ẩn ký mà ta đã đặt vào trong cơ thể người cùng Khí Linh Tử cực kỳ yếu ớt, nhưng cách mỗi đoạn thời gian sẽ có một lần phản ứng cường liệt, khi đó sẽ biết rõ bọn họ đi đâu." Hàn Lập bình tĩnh dị thường nói.

"Như vậy là tốt rồi! Bất quá người này thật đúng là to gan lớn mật, dám trong Vạn Bảo đại hội công khai làm ra sự tình bắt người. Những chấp pháp tu sĩ lại mặc kệ thế sao?" Thần sắc Hải Đại Thiếu đầu tiên là buông lỏng, nhưng tiếp theo lại có chút tức giận

bất bình.

"Hắc hắc! Nếu là tu sĩ bình thường làm chuyện này tự nhiên sẽ có chấp pháp tu sĩ ngăn cản. Nhưng nếu là tồn tại Luyện Hư trở lên, bọn họ hơn phân nửa sẽ tỉ mỉ cân nhắc. Nếu là Hợp Thể kỳ tồn tại thì chấp pháp tu sĩ thấy cũng như không, không xoay người rời đi mới là lạ." Hàn Lập cười nhạt một tiếng.

"Lẽ nào lão phụ nhân kia là Hợp Thể kỳ tu sĩ!" Hải Đại Thiếu vừa nghe lời này, sắc mặt biến đổi.

"Hợp Thể tu sĩ? không có khả năng. Bằng không thì phải tránh đi làm gì?." Hàn Lập lắc đầu.

"Điều này cũng đúng." Hải Đại Thiếu đồng ý gật đầu.

Hai người dừng lại ở không trung hơn nửa canh giờ, bỗng nhiên hai hàng lông mày Hàn Lập nháy động:

"Tìm được rồi, hướng Cửu Tiên sơn. Chúng ta đi thôi!" Vừa dứt lời, Hàn Lập không đợi sắc mặt Hải Đại Thiếu hiển lộ vẻ vui mừng, thân hình quay tròn, phút chốc một đạo sáng màu xanh hiện ra bao phủ thân hình hai người lại.

Một đạo thanh hồng lại lần nữa hiện lên, cũng hướng về Cửu Tiên Sơn bắn nhanh đi.

Ba canh giờ sau, thân ảnh hai người Hàn Lập cùng Hải Đại Thiếu lặng yên xuất hiện trước một cung điện xanh vàng rực rỡ rất lớn trên bầu trời.

Cung điện này chia làm mười tầng, chính là một trong chín tòa Nghênh Tiên cung.

Hàn Lập nhíu mày nhìn tầng một cung điện, ánh mắt âm trầm dị thường.

"Sư tôn, không có tính sai chứ? Khí Linh Tử thực sự được đưa đến nơi này?" Vẻ mặt Hải Đại Thiếu có chút trắng bệch, có chút khó khăn hỏi.

Hiển nhiên hẳn rõ ràng, nếu Khí Linh Tử xuất hiện ở đây mang ý nghĩa gì.

"Không sai. Với cự ly gần thế này, chút cấm chế che đậy căn bản vô pháp ngăn cản cảm ứng của ta." Ánh mắt Hàn Lập chột lóe.

"Lẽ nào lão phụ nọ thực sự là Hợp Thể tu sĩ, nhưng nếu là như thế, vì sao khi này sư đệ lại xuất hiện tại bên ngoài Cửu Tiên Sơn." Hải Đại Thiểu thì thào nói.

"Rất đơn giản! Một là lão phụ thực sự là một Hợp Thể tu sĩ, động phủ ngoài Cửu Tiên Sơn chỉ là lâm thời, chuyên môn dùng để làm một số sự tình bí ẩn không muốn người biết. Hoặc là mục phải có quan hệ sâu xa với một Hợp Thể tu sĩ ở đây, cố ý tới đây là muốn dùng tìm chỗ dựa vững chắc. Dùng điều này hù dọa khiến chúng ta rút lui!" Hàn Lập thần nhiên nói.

"Vậy sư tôn quyết định như thế nào?" Hải Đại Thiểu chần chờ một lúc sau, mới thấp giọng hỏi một câu.

"Người đi xuống, tìm một người hỏi thăm chủ nhân tầng thứ chín rồi nói tiếp." Hàn Lập phân phó một câu.

"Tuân mệnh, sư tôn!" Hải Đại Thiểu vừa nghe lời này của Hàn Lập, không khỏi tinh thần rung lên, vội vàng kính cẩn đáp ứng.

"Ta đưa người đi xuống, người tìm hiểu rõ ràng rồi quay về ngọn núi nhỏ đằng kia tìm ta. Ta chờ người tại nơi đó." Hàn Lập lại dặn thêm một câu, tay áo run lên, nhất thời một đạo thanh quang đem Hải Đại Thiểu bao lại, trực tiếp đưa xuống mặt đất.

Mà hắn thì biến đổi phương hướng, hướng một đỉnh núi nhỏ cách nơi hơn mười dặm bay đi.

Cửu Tiên Sơn là do chín tòa cự phong hợp thành, nhưng tự nhiên trong cả tòa sơn mạch còn có một số đỉnh núi vô danh bình thường.

Hai chân Hải Đại Thiểu thì vừa hạ xuống đất thì hướng về Nghênh Tiên cung nhìn lướt qua, nhưng không lập tức tiến tới mà là hít sâu một hơi, hướng về nơi náo nhiệt gần nhất mà đi.

Chương 1804: Xâm Nhập

Với tính tình của Hải Đại Thiếu lạnh lẽo từ trước đến nay. Ở nơi phường thị đông đảo người tụ tập, không cần bao lâu đã hỏi thăm được thân phận chủ nhân tầng thứ chín Nghênh Tiên cung. Lúc này hấp hít vào một hơi, nhưng mặt ngoài không lộ chút dị sắc, nhanh chóng về gặp Hàn Lập.

"Cái gì, là Lũng gia!" Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trên một khối đá, thần sắc vừa động, có chút bất ngờ la lên.

"Không sai. Đồ nhi đã hỏi thăm rõ ràng. Nghe nói tầng thứ chín là chỗ của Lũng gia lão tổ cùng một khách khanh trưởng lão, đương kim Lũng gia gia chủ cùng với các Luyện Hư kỳ trưởng lão cũng ở tại nơi đó." Về mặt Hải Đại Thiếu không khỏi trở nên lo lắng.

"Thật là phiền toái, không ngờ lại là bọn họ" Hàn Lập nhắm hai mắt.

"Sư tôn, lời này là...?" Hải Đại Thiếu ngắt ra, có chút khó hiểu.

"Phiền toái chính là, quan hệ giữa vi sư cùng Lũng gia không tốt. Nếu là một Hợp Thể tu sĩ khác, ta liền trực tiếp tới cửa đòi sư đệ của ngươi. Khi đó đối phương sẽ nể thế diện của tồn tại cùng cấp mà thả người. Nhưng Lũng gia thì không được." Thanh âm Hàn Lập lạnh như băng.

Hải Đại Thiếu nghe xong, sắc mặt đại biến.

"Bất quá không phải không có cách. Hắc hắc, dù sao đã đắc tội qua một lần, đắc tội thêm một lần nữa cũng chẳng sao! Huống hồ, chưa chắc ta đã bị bọn họ phát hiện. Nguyệt Thiên, trước tiên ngươi quay về chỗ ở đi. Vi sư sẽ trở lại sau!" Hàn Lập cười lạnh một tiếng, thân ảnh chợt tỏa ra thanh quang, nhoáng lên một cái biến mất không thấy.

Hải Đại Thiếu tự nhiên hiểu ý của Hàn Lập, về mặt có chút bất ngờ xen lẫn kinh hi. Lúc này không quản Hàn Lập còn ở chung quanh hay không liền cung kính đáp ứng một tiếng, sau đó hướng phía chân núi mà bay đi.

Tại một nơi cách Nghênh Tiên cung hơn một dặm, Hàn Lập không một chút tiếng động xuất hiện giữa không trung.

Hắn nhìn tầng thứ chín của tòa cung điện cự đại này, trong đầu hiện ra một pháp trận cấm chế thật lớn.

Chín tòa Nghênh Tiên Cung ở những địa phương khác nhau, nhưng qua quan sát thì pháp trận cấm chế không mấy khác nhau.

Tuy rằng cấm chế cực kỳ tinh diệu nghiêm mật nhưng đối với đại thần thông của hắn, muốn lặng yên phá cấm lén vào cũng không khó.

Trong lòng hắn cân nhắc một lát, đột nhiên bàn tay vừa lật chuyển, một miếng da bạc chói mắt hiện ra.

Đây là Thiên Biến Huyền Diện, năm đó ở Quảng Hàn Giới thu được trong tay của Liễu Thủy Nhi. Vật ấy thần kỳ dị thường, sau khi thông qua Âm Thú Sâm Lâm, nàng ngẫu nhiên thu về, giờ phút này mới phát huy công dụng.

Hàn Lập đem Huyền Diện ném ra trước người, cổ tay lắc khê. Trên Trừ vật Trạc thủ chợt lóe thanh quang, một tấm da thú phủ đầy lông vàng đã bay ra.

Một tay hắn bấm tay niệm pháp chú, tay kia hướng về hai vật chỉ một chút.

Nhất thời Huyền Diện vừa động, hóa thành một đạo ngân quang nhập vào bên trong da thú.

Kim sắc da thú quay tròn hướng Hàn Lập mà tới, chợt lóe rồi không thấy bóng dáng.

Mà cơ hồ cùng lúc, trong miệng Hàn Lập phát ra tiếng gầm nhẹ, gương mặt chợt đại biến.

Nguyên bản da thịt bóng bẩy đột nhiên mọc lên một lớp lông thật dày, bao phủ toàn bộ khuôn mặt hắn. Đồng thời hai mắt lóe lam quang, đồng tử biến thành màu lam đậm tràn ngập tia sáng bạo ngược.

Hàn Lập đưa tay sờ sờ lớp lông vàng trên mặt, tự nói một câu:

"Tắm da Kim Tí Viên này quả nhiên rất tốt, hẳn sẽ làm cho đám người Lũng gia đau đầu đoán già đoán non một phen."

Nói xong hắn hít sâu một hơi, ngoài thân chợt lóe hắc quang, đột nhiên hiện ra hai cái khăn sa màu đen.

Hai vật này bay quanh người một chút, liền hóa thành hai đạo sáng mờ ảo màu đen bao phủ hắn lại.

Ngay sau đó thân hình Hàn Lập ở trong hắc quang mơ hồ không rõ, cuối cùng hoàn toàn tiêu thất trên không trung.

Hàn Lập hài lòng cúi đầu nhìn thân hình đã như trong suốt một chút.

Kỳ thật nếu là dùng Thái Nhất Hóa Thanh Phù thì hiệu quả ẩn thân càng tốt hơn. Có điều nếu dùng phù này thì không thể thi triển thần thông khác bài trừ cấm chế.

Do dự một chút, Hàn Lập nhắm thẳng tầng thứ chín nhẹ nhàng mà tới. Một lát sau, hắn đã vô thanh vô tức đến gần mục tiêu.

Bỗng nhiên bạch quang chợt lóe, một tầng sáng màu trắng hiện ra ở trước mắt, hơn nữa mặt ngoài chợt lóe lôi quang, lại có thêm mấy đạo hồ quang ẩn hiện.

Thần sắc Hàn Lập không chút thay đổi, bàn tay lộ ra khỏi tay áo, năm ngón tay co lại một chút, mấy đạo hồ quang kim sắc bắn ra.

Sắp chạm tầng sáng thì một tiếng động xèn xẹt phát ra, lôi quang vừa tiếp xúc với kim sắc hồ quang thì nháy mắt tiêu thất.

Hắc quang quanh thân Hàn Lập lưu chuyển, thân hình chợt lóe, hướng về phía tầng sáng xuyên thủng mà qua.

Chỉ thấy trong tầng sáng hiện một lỗ thủng lớn cỡ thân người, bóng dáng Hàn Lập hoàn toàn tan biến.

Bất quá bằng mắt thường có thể thấy, trong nháy mắt lỗ thủng đã khôi phục như ban đầu, tiếp theo tầng sáng chợt lóe rồi tiêu thất.

Một lát sau, từ một tầng đại điện trong Nghênh Tiên Cung bay ra hai gã Hoá Thần kỳ vệ sĩ, thẳng đến nơi này.

Mấy cái chớp động, hai người hiện ra trên trời qua.

"Cấm chế dao động vừa rồi đích thật là từ nơi này truyền ra, bất quá hiện tại lại như không có gì bất thường!" Một gã thanh niên bộ dáng chừng hai mươi bảy tám, đánh giá khắp nơi vài lần, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc than một câu.

"Phản ứng rất nhỏ như thế, không chừng chỉ là một con phi điều đụng vào cấm chế mà thôi." Một lão giả có dài chòm râu dê, trên đầu có một đôi sừng ngắn, đôi mắt hình tam giác nhỏ nhẹ chớp không thôi mở miệng.

Thì ra là một gã yêu tu!

"Công Tôn huynh, người đừng nói đùa! Nếu tùy tiện một con phi điều có thể khiến cấm chế Nghênh Tiên Cung sinh ra phản ứng thì những trận pháp đại sư bố trí pháp trận nơi đây thật sự là phế vật." Thanh niên nường mày, có chút tức giận nói.

"Hắc hắc, cho dù không phải phi điều thì cũng là linh thú ở phường thị gần đây lạc đường, hoặc là một Hợp Thể kỳ tiền bối vô ý kích động cấm chế, ta và người có năng lực điều tra được cái gì! Câu sau nếu nói không dễ nghe, nếu thực sự có người tiềm nhập Nghênh Tiên cung thì chính là một Hợp Thể tiền bối, đạo hữu cảm thấy hai ta có thể ứng phó được chăng?" Yêu tu lão giả cười nhẹ một trận, rõ ràng không muốn quản nhàn sự này nhiều.

"Ừm. Công Tôn đạo hữu nói cũng có lý, nếu cấm chế không có việc gì, chúng ta cũng không cần phải tìm hiểu quá sâu. Tại hạ tính trở lại nội điện Huyền Vũ Thành." Sắc mặt thanh niên âm tình bất định một hồi lâu, đột nhiên cười nói.

"Ha ha, ta biết đạo hữu là người thông minh. Đi, nơi đó lão phu có một hồ Linh Từ tốt nhất, quay về sẽ mời đạo hữu hảo hảo thưởng thức một chút." Lão giả vừa nghe thanh niên bỏ qua truy xét, mặt mày cười rộ lên.

Vì thế, một người một yêu lại kề vai sát cánh bay xuống phía dưới, không chút hứng thú quay đầu nhìn lại cấm chế.

***

Một đạo hỏa điểm màu bạc phun ra, sau một thoáng đã đem trước mắt quang ti dày đặc phía trước hóa thành hư ảo.

Tiếp theo bóng người chợt lóe, cả người Hàn Lập liền hiện trước mặt vách tường tầng thứ chín.

Nhìn vách tường trắng tinh gần trong gang tấc, chỉ thấy bên ngoài có một đám phù văn màu bạc lớn nhỏ chớp động không thôi, có vẻ vô vùng thần bí. Trên mặt Hàn Lập lộ ra một tia ngưng trọng.

Phù văn màu bạc này không tầm thường, là một loại cấm chế không gian tác dụng trên vách tường, bí thuật công pháp căn bản không có phản ứng.

Nhưng may mắn là hắn có một số không gian thần thông, xâm nhập qua vách tường này không mấy khó khăn.

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động một chút. Hai tay bấm niệm pháp chú, đột nhiên trên trán hiện ra một đạo hắc quang. Nó vừa lưu chuyển thì một vết Huyết ngân nhanh chóng mở rộng, một con mắt yêu đen thui trong suốt hiện lên.

Yêu mục liếc mắt nhìn vách tường một cái, nhất thời từ giữa mắt kích bắn ra một đạo ô quang, chợt lóe vào trên vách tường.

Tức thời một màn quỷ dị xuất hiện.

Ô quang vừa tiếp xúc vách tường thì phù văn màu bạc lại ảm đạm tiêu tán đi.

Trong miệng Hàn Lập quát khẽ một tiếng, đạo ô quang cỡ ngón tay tục to lên gấp mấy lần.

Nhất thời tường trắng trước mắt rung động, quỷ dị hiện ra một lỗ hổng hình tròn đen tuyền đường kính cỡ hơn thước.

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe hàn quang, ô quang trên trán vừa thu lại, liền hóa thành một đạo thanh hồng nhập vào trong lỗ hổng.

Ngày sau đó, lỗ hổng chợt lóe rồi biến mất trên vách.

Hàn Lập thấy trước mắt sáng ngời, thân ảnh từ trong hư không thoáng hiện ra.

Hắn xuất hiện ở trong một rừng cây, vừa lúc dưới một cây cổ thụ màu xanh thật lớn.

Nhưng khiến cơ mặt hắn rung một chút chính là, cách hắn hơn trượng có một trung niên nam tử cùng một nữ tử mỹ miều, đang dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn hắn.

Hàn Lập thở dài một hơi, hai cánh tay đồng thời vừa động.

Chỉ nghe răng rắc hai tiếng quái dị, hai cánh tay đột nhiên dài ra mấy lần vỗ tới.

Bộ phận hai tiếng trầm đục, đôi nam nữ chưa kịp lên tiếng đã bị hắn đánh ngã xuống đất.

Bất quá là một đệ tử Kết đan kỳ cùng một Trúc Cơ kỳ của Lũng gia, hắn không tùy tiện hạ tử thủ, chỉ là đem một tia pháp lực nhập vào trong thần thức hai người, làm cho bọn họ hôn mê bất tỉnh.

Hàn Lập cũng không khách khí, bàn tay lại hướng trung niên nam tử đánh ra một trảo, nam tử lập tức rơi vào trong ngũ chỉ.

Trên mặt Hàn Lập chợt lóe thanh khí, nhất thời thi triển Sư Hồn thuật!

Sau một lát công phu, sắc mặt Hàn Lập hơi trầm, buông tay trên đầu nam tử xuống, lại đem nữ tử một phát bắt được, đồng dạng thi pháp một phen.

Kết quả sau khi Hàn Lập buông nữ tử tuổi trẻ thì tự thì thào vài câu:

"Quả nhiên Khí Linh Tử bị đưa đến Lũng gia này. Lão phụ kia nhân là chủ muội muội của Lũng gia gia chủ, đáng tiếc trong thần niệm của đệ tử đã bị bí mật thi pháp, tin tức hữu dụng thật sự không có mấy."

Chương 1805: Một Trảo, Một Quyền, Một Chưởng

Hàn Lập thì thầm tự nói, trên mặt có chút đáng tiếc. Có điều thần thức của đôi nam nữ này bị hạ bí thuật là việc bình thường.

Phạm là gia tộc lớn một chút, đối với một số đệ tử trung tâm đều có thủ đoạn như thế, đề phòng khi rơi vào tay người ngoài, sẽ không tiết lộ một số bí mật trọng đại.

Bất quá sự tình liên quan đến phụ nhân không phải bí ẩn gì, Hàn Lập tự nhiên thu được một số manh mối.

Không lâu trước, có một phụ nhân với bề ngoài chính xác như Hải Đại Thiểu miêu tả, mang theo ba người khác tới nơi này. Hơn nữa sau khi nói chuyện cùng Lũng gia gia chủ một chút, đã được người dẫn đi nghỉ ngơi rồi.

Mà một người trong đó, theo bộ dáng thì chính là Khí Linh Tử không thể nghi ngờ.

Bất quá bọn họ đang ở chỗ nào thì đôi nam nữ này không biết.

Hàn Lập nhíu mày một chút, nhìn hai người đang hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, bỗng nhiên khẽ giậm chân một cái.

Một đạo hoàng quang lóe lên rồi lưu chuyển ép xuống, không một tiếng động, một hố to sâu hơn một trượng hiện ra trên mặt đất.

Tay áo hần khẽ rung, một đạo thanh hà bay ra cuốn lấy đôi nam nữ này, dễ dàng ném vào trong hố.

Sau đó Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, hướng về cái hố điểm một chỉ.

Nhất thời lại một đạo hoàng quang hiện ra trong hố, chớp động một cái thì hố to đột nhiên biến mất, mặt đất bằng phẳng trở lại như lúc đầu, không chút khác biệt.

Lúc này Hàn Lập mới ngẩng đầu nhìn ra ngoài bìa rừng.

Chỉ thấy nơi đó là một vùng sương mù, bên trong mơ hồ có một bức tường thành như ẩn như hiện.

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe lam quang, thân hình nhoáng lên một cái, đã được bao phủ trong một tầng mây xám nhạt mờ ảo.

Sương mù kia hiển nhiên là một loại cấm chế huyền diệu nào đó nhưng vừa tiếp xúc với tầng mây xám, đã có một bộ phận trực tiếp bị hút rồi dung nhập vào.

Lúc này thân hình Hàn Lập trở nên mờ lung khó phân biệt. Hắn đi tới trước hơn trăm trượng, trước mắt sáng ngời.

Cách chỗ sương mù không xa hiện ra một tòa thành được bao bọc bởi lớp tường cao hơn mười trượng.

Trên tường thành có các bạch bào tu sĩ hoặc đeo kiếm, hoặc chống đao đứng ở nơi đó. Bên trong mơ hồ thấy rất nhiều lầu các đình đài liên hoàn. Ở chính giữa là một tòa tháp lớn ánh vàng rực rỡ cao mấy trăm trượng.

Hàn Lập vốn không sợ đám Lũng gia tu sĩ trên thành phát hiện, ánh mắt ngưng tại trên tòa tháp.

Theo tin tức trong thần niệm của đôi nam nữ kia. Lũng gia lão tổ hậu kỳ cùng các Luyện Hư trưởng lão trong tộc đều ở trong tháp này. Hơn nữa từ lúc ở đấu giá hội chiếm được bức vẽ Kinh Thiên chiến thuyền, Lũng gia lão tổ liền mời các vị trận pháp cùng luyện khí đại sư trong tộc tới ở trong tháp không rời nửa bước, hợp lực tìm hiểu bức vẽ này.

Về phần thái thượng trưởng lão Hợp Thể kỳ kia, tựa hồ có việc vừa mới đi ra ngoài. Như vậy khả năng bại lộ của Hàn Lập là rất thấp.

Chỉ cần Lũng gia lão tổ không ngẫu nhiên dùng thần niệm quét qua cả tòa thành, về phần những người khác không dễ phát hiện ra hắn.

Trong lòng cân nhắc, Hàn Lập không chút do dự, hắc quang ngoài thân vừa nổi lên lẫn tẩn như sóng. Cả người đang trong sương mù liền nhắm một đoạn tường thành, khẽ tung bay mà đi.

Một gã bạch bào tu sĩ đang đứng thẳng tắp trên tường thành, bỗng nhiên cảm thấy dường như có một cơn gió nhẹ thổi qua trước người. Gã này không khỏi vừa nhìn mọi nơi, đồng thời đem thần niệm truyền ra quét qua xung quanh.

Không thấy có gì khác thường. Trên mặt bạch bào tu sĩ hiện chút nghi hoặc nhưng lập tức lắc đầu, liền khôi phục tư thế ban đầu.

Hắn tự nhiên không biết, đã có một người từ ngoài trong nháy mắt nhẹ bay tới tường thành, hai chân hạ xuống trên đường phố trắng nõn không chút bụi.

Nhưng kỳ quái chính là người này đang nhắm hai mắt, không nhúc nhích trên đường, dường như cảm ứng cái gì.

Không biết qua bao lâu, sắc mặt hắn âm trầm mở hai mắt, sử dụng thanh âm thấp không thể nghe thấy tự nói vài câu.

"Cảm ứng với Khí Linh Tử đã hoàn toàn mất! Xem ra đã có người động thủ che giấu. Như thế cũng chỉ có thể tìm qua từng nơi. Cũng may chỗ này không lớn, tồn tại Luyện Hư kỳ cũng ở đây, rất nhanh sẽ tìm ra."

Lời vừa ngừng thì thân hình khẽ động, hóa thành một cơn gió nhẹ vô hình thổi tới một tòa kiến trúc gần đây, lập tức biến mất trong một tòa đình các.

Cơ hồ cùng thời gian, trong một tòa lầu các cách đây rất xa, bốn người lão phụ nhân đang ở cùng một tử bào lão giả tướng mạo cực kỳ âm trầm.

Mà mới vừa rồi, tử bào lão giả đã đem một khối ngọc bội hình quái nguyệt chớp động hào quang kỳ lạ, đeo tới trên cổ một tiểu đạo sĩ. Giờ phút này thân nhiên hướng lão phụ nói:

"Nguyệt Kết Tâm Ngọc này có kỳ hiệu ngăn cách cảm ứng chi lực của thần niệm. Chỉ cần người nọ không ở gần trong gang tấc thì không cách nào tìm được tiểu đạo sĩ này. Như vậy một nhà các người có thể an tâm."

"Đa tạ huynh trưởng khai ân tương trợ!" Lão phụ nhân cung kính hướng sang tử bào lão giả thi lễ, vô cùng cảm kích nói.

Hắc mi lão giả ở một bên cũng lộ vẻ mặt cười bôi, chỉ riêng vẻ mặt thanh niên gầy

yếu vẫn không mấy biến chuyển.

"Lá gan của phu thê các người thật lớn, dám đi trên chóc một Hợp Thế tu sĩ. Nếu không phải ta xem Danh nhi đã kích phát Chân Long chi huyết, ta tuyệt không lại thu lưu các người, cho dù muội muội của ta cũng không ngoại lệ. Lúc này phụ thân đại nhân đang tìm hiểu bức vẽ Chiến thuyền. Trước khi người xuất quan, các người tuyệt không được xuống tay với tiểu đạo sĩ này. Dù thế nào thì việc này sẽ dẫn tới quan hệ đối địch với một Hợp Thế lão quái, tất yếu phải hỏi qua phụ thân một tiếng mới được. Các người nếu dám tự động thủ, đến lúc đó đừng trách ta không niệm tình xưa." Về mặt tử bào lão giả có chút nghiêm khắc nói.

"Điều này tự nhiên. Ta nhiều năm đã không gặp phụ thân đại nhân, lần này muốn tạm biệt lão nhân gia một lần. Đại thiên kiếp tiếp theo, ta cùng phu quân hơn phân nửa đều không thể vượt qua, đến lúc đó tiểu nhi cũng chỉ nhờ huynh trưởng chiếu cố. Chỉ cần ác bệnh trong cơ thể Danh nhi được chữa khỏi, tư chất của nó vốn không kém Lũng gia đệ tử khác, hẳn sẽ không bôi nhọ danh tiếng của Lũng gia." Về mặt lão phụ nhân buồn bã, miễn cưỡng cười nói.

"Ừm, sự tình của Danh nhi không cần lo lắng, ta đều có an bài. Về phần người muốn gặp phụ thân thì chỉ sợ không được. Người cũng đã biết, phạm là nữ tử Lũng gia không nghe theo trong tộc an bài, cố ý phải gả cho người ngoài tộc thì không còn là người Lũng gia. Mặt khác phụ thân tu luyện công pháp vang danh lừng lẫy là Vô Tình đạo thần thông, căn bản không muốn gặp người. Sau này để Danh nhi lưu lại, hai người các người tự động rời đi là được rồi." Tử bào lão giả không chút do dự lắc đầu.

Nghe tử bào lão giả vừa nói như thế, về mặt lão phụ nhân vô cùng thất vọng!

Sắc mặt mù có chút khó coi, còn muốn khẩn cầu nhưng tử bào lão giả lại khoát tay chặn lại, lắc đầu rời khỏi phòng.

Trong nháy mắt nơi đây chỉ còn lại một nhà ba người lão phụ cùng tiểu đạo sĩ Khí Linh tử.

"Xem ra, trước tiên chúng ta đành làm theo lời hửn vậy. Phu quân, lão đem tiểu đạo sĩ này xuống mật thất tầng một đi. "

Lão phụ nhân trầm ngâm tại chỗ hồi lâu, có chút oán hận nói.

"Phu nhân đừng nghĩ ngợi nữa, không phải chúng ta sớm đã đoán trước những điều này rồi sao! Huynh trưởng của nàng không sợ liên lụy đến Hợp Thể lão quái, không cự tuyệt chúng ta đã là may mắn rồi trong bất hạnh rồi." Hắc mi lão giả cười khố một tiếng khuyên nhủ.

"Ta biết nên làm như thế nào, lão không cần nói cái gì nữa! Hãy mau đem tiểu đạo sĩ đi." Lão phụ như không nghe lời lão giả, gương mặt âm trầm vùng cánh tay lên.

Hắc mi lão giả thở dài, đành ngậm miệng hưởng về Khí Linh tử như muốn giải tỏa buồn bực.

"Tiểu tử, để người giữ lại truyền thừa chi vật thêm mấy ngày đi. Không bao lâu nữa nó sẽ là của Danh nhi nhà chúng ta. Đến lúc đó bất kỳ ai cũng vô pháp ngăn cản." Lão giả thì thào nói đồng thời tay vừa lật, quả chuông đồng màu xanh đã hiện ra.

Lúc này Khí Linh tử bị bí thuật thi pháp cấm chế, tự nhiên đang đứng đờ đẫn không nhúc nhích tại chỗ.

Mắt thấy lão giả sắp động thủ lắc chuông đồng thì một thanh âm thản nhiên của một nam tử vang vọng lên trong phòng.

"Không ai có thể ngăn cản? Nếu là ta muốn ngăn cản, có năng lực quản sao?"

"Không tốt, người nọ đến đây!"

Hắc mi lão giả nhất thời la lên thất thanh, cơ hồ không cần suy nghĩ, ném chuông đồng cầm trong tay đi, nhất thời hóa thành một Cự chung như một lồng tráo bao lấy thân hình Khí Linh tử ở trong.

Lão phụ ở một bên sắc mặt đại biến nhưng phản ứng cũng không chậm, vùng tay bèo, hai đạo ô quang đồng thời kích bắn ra.

Một đạo lập tức hóa thành một vòng hắc quang, đem thanh niên gây yếu cuốn lại, chợt lóe đã mang về bên cạnh mộ.

Một đạo khác thì bay múa, mơ hồ hóa thành một con Hắc mãng có một cái sừng, nó há miệng phun ra một đóa hoa sen màu đen đem lão phụ cùng thanh niên hộ thủ ở trong đó.

Lão phụ lại hít sâu một hơi, đột nhiên theo trong miệng như muốn bộc phát ra một tiếng rít thê lương.

Nhưng mụ làm như thế, đổi lại là một tiếng cười lạnh khinh thường.

Tại phía trên khoảng không mà chuông đồng biến thành cự chung bỗng nhiên dao động, một Đại thủ lông xù màu vàng chợt lóe ra, thoải mái oanh kích xuống Cự chung.

Oanh!

Vô số phù văn màu xanh ở mặt ngoài đảo lộn một hồi, Cự chung giống làm bằng đất bùn, không chịu được một kích đã vỡ vụn, hóa thành một vùng thanh quang tiêu tán đi.

Tiếp theo Kim Mao đại thủ lại hướng hắc mi lão giả hư không chụp tới một chưởng. Nhìn qua nhẹ nhàng như không chút sức mạnh, nhưng ngay sau đó hắc mi lão giả lại phát ra một tiếng hét thảm, thân hình liền giống như điều đứt dây văng ngược ra sau.

Cơ hồ cùng lúc đó một Kim Mao đại thủ khác cũng từ hư không hiện ra trước người lão phụ, nhanh như tia chớp trào xuống.

Bụp một tiếng, hoa sen màu đen bảo hộ cùng với linh quang hộ thể của lão phụ bị một kích xé ra. Kim mao đại thủ tóm lấy cổ lão phụ, đem hai chân nhấc lên khỏi mặt đất.

Lão phụ trợn hai mắt, thanh âm cảnh báo bén nhọn chưa rời khỏi miệng đành ăng ặc nghẹn lại trong cổ.

Chương 1806: Cự Viên Chiến Lão Tổ

Thanh niên gãy yếu ở một bên thấy thế thì sắc mặt đại biến khoát tay, một thanh trường đao sáng láng xuất hiện trong tay, hung hăng chém tới Kim mao đại thủ.

Đang! một tiếng kêu giòn vang truyền ra.

Lưỡi trường đao mới vừa chạm tới thì trên Quyền thủ liền bạo tỏa ra kim quang chói mắt.

Trường đao pháp khí trong nháy mắt bạo liệt vụn vỡ mà thân hình thanh niên chấn động lùi lại mấy bước, há miệng phun ra một ngụm tinh huyết, toàn thân lập tức uể oải, tê liệt ngã xuống mặt đất vô pháp đứng dậy.

"Nơi đây đã bị ta hạ cấm chế, dù cho có gọi võ cường hống cũng vô dụng. Lá gan các người thật không nhỏ, biết rõ phía sau tiểu đạo sĩ này còn có người, không ngờ không xem vào đâu. Các người cho rằng đây là Lũng gia thì ta không dám đến bắt người sao?" Thanh âm nam tử lại lần nữa tại vang lên trong phòng, ngữ khí vô cùng băng hàn.

Tiếp theo không gian dao động một thoáng, một thân ảnh màu vàng óng từ từ hiện ra trong phòng.

Là một con Yêu Viên lông vàng cao tới ba bốn trượng, thân mặc một kiện chiến giáp màu bạc trắng.

Hai mắt Yêu Viên có màu xanh lam, răng nanh lộ ra ngoài miệng, cả người ngùn ngụt bốc ra khí tức bạo ngược, ngoài ra còn có hung sát chi khí nhàn nhạt xèn xẹt quanh thân.

Dữ tợn dị thường!

"Yêu tu! Không thể nào!" Hắc mi lão giả vừa thấy Cự Viên, không khỏi la lên một tiếng kinh hãi.

Lão phụ nhân cũng trợn tròn hai mắt, lộ ra một tia khiếp sợ.

"Hắc hắc, có gì mà không thể. Các người như đã to gan lớn mật tự tìm đường chết, vậy đừng trách bản tọa lạt thủ vô tình!" Trong mắt Kim Mao Cự Viên chợt lóe hung quang, miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, chỉ thấy năm ngón tay đầy lông vàng đang nắm phụ nhân nhất thời đại phóng kim quang, tựa hồ muốn một cái cứng rắn bóp chết lão phụ.

"Tiền bối, không thể!"

"Dừng tay!"

Hắc mi lão giả cùng thanh niên gây yếu vừa mới hồi tâm, đồng thời hét lớn. Có điều lúc này hai người đều toàn thân bủn rủn, pháp lực hỗn loạn, nào còn chút năng lực tiến lên ngăn cản.

Mắt thấy lão phụ sắc mặt xám trắng như tro, trong mắt đã tràn đầy tử sắc thì đột nhiên một thanh âm thần nhiên từ ngoài phòng truyền vào:

"Ta xem lá gan của đạo hữu cũng không nhỏ a! Dám đơn thân lẻn vào nơi bốn lão tổ tọa trấn, hơn nữa còn dám hạ độc thủ "

Vừa dứt lời, một tiếng sấm sét ngang trời theo nóc nhà giáng xuống, tiếp theo một Tử sắc Cự Thủ to cỡ một trượng, mang theo vô số phù văn loạn chuyển phá khai cấm chế, xuất hiện trên đỉnh đầu Kim Mao Cự Viên, một trảo giáng xuống không chút lưu tình.

"Lũng lão quái!"

Khuôn mặt dữ tợn của Kim Mao Cự Viên biến đổi, gầm nhẹ một tiếng. Kim Mao Quyền thủ đang cầm bỗng đem lão phụ nhân ném đi. Đồng thời nó bạo tăng thể tích lên mấy lần, không chút nào yếu kém nghênh đón Tử sắc Cự Thủ, đồng thời Quyền thủ còn lại hư không một trảo về Khí Linh Tử đang ngậy ngốc bất động.

"Oanh" một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Một quang cầu lưỡng sắc tử kim thật lớn bạo phát ra trong phòng, linh áp trùng thiên đem vách tường bốn phía cùng nóc nhà hất tung lên.

Trong linh quang chói mắt, một tiếng hừ nhẹ truyền ra.

Tiếp theo một đạo kim ảnh như trong quang cầu kích bắn mà ra, chợt lóe lướt qua đã thoát ra hơn trăm trượng.

"Còn muốn chạy?"

Chủ nhân của Tử sắc Cự Thủ khẽ quát một tiếng băng hàn.

Tiếp theo đó, một đạo tử quang từ trên đỉnh của Tháp lớn tỏa ánh vàng kích bắn ra, truy thẳng theo kim ảnh. Độn quang cực nhanh, tựa hồ còn hơn kim ảnh phía trước mấy phần.

Động tĩnh lớn thế này, tự nhiên khiến toàn bộ mọi người trong thành giật mình tỉnh lại. Vô số độn quang từ trong các kiến trúc bay lên trời, tựa hồ muốn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng chỉ một thoáng, kim ảnh cùng tử sắc kinh hồng đã một trước một sau bay ra khỏi tường thành, thâm nhập vào trong tầng sương mù màu trắng kia.

Nhiều Lũng gia tu sĩ vội vội vàng vàng đuổi tới sát tầng sương mù màu trắng thì bên trong lại liên tiếp truyền ra âm thanh bạo liệt.

Tiếp theo là những tiếng gầm lên như vang động thành một chuỗi, hai cỗ linh áp kinh thiên ở trong chỗ sâu sương mù phóng lên cao, làm cho cả bầu trời vụn vụn biến hình, mơ hồ truyền xuống những âm thanh như tiếng sấm rền.

Chủ nhân của hai cỗ linh áp này, nhất thời giằng co bất phân thắng bại.

Lũng gia tu sĩ ở chung quanh thấy thế đều hai mặt nhìn nhau, không khỏi lộ vẻ sợ hãi.

Lúc này bọn họ đã biết trong sương mù có một người chính là Lũng gia lão tổ, người còn lại có thể đấu với lão mà không rơi xuống thế hạ phong, chẳng lẽ cũng là một tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ?

Nếu như vậy, những tu sĩ Luyện Hư cùng Hóa Thần nơi đây xông vào chiến cuộc phía trước chẳng phải là tìm chết hay sao!

Dẫn đầu đám tu sĩ Lũng gia chính là Lũng gia chi chủ, là lão giả vận tử bào có tướng mạo uy nghiêm.

Lúc này vẻ mặt lão kinh sợ nhìn vào màn sương mù, cảm ứng linh áp ngập trời trong đó thì có chút chần chờ.

"Ha ha, Lũng gia chủ, hay là để thiếp thân xuất thủ, đem nhị vị đạo hữu trong kia tạm thời tách ra chăng?" Đột nhiên từ phía sau Lũng gia gia chủ, truyền đến âm thanh dễ nghe của một nữ tử.

Tử bào lão giả nghe vậy thì thầm rung mình, vội vàng xoay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một hoàng bào thiếu nữ chừng mười bảy mười tám tuổi, bộ dáng thướt tha yêu kiều xuất hiện ngay sau lưng, ánh mắt hiện một nụ cười nhìn lão.

Nếu là Hàn Lập ở đây, liếc mắt có thể nhận ra thiếu nữ này chính là Thiên Thu thánh nữ đỉnh đỉnh đại danh của Khí Linh tộc.

"Thì ra là Thiên Thu tiên bối, nếu tiên bối chịu ra tay tương trợ đem người kia sanh cầm, tự nhiên không thể tốt hơn rồi." Tử bào lão giả trong lòng có chút kinh nghi, nhưng ngoài miệng có chút mừng rỡ vội vàng nói.

"Bắt giữ? Không hẳn, dù có hai người như ta cũng không thể làm được điều này. Hưởng hồ, thiếp thân tuy có giao hảo cùng Lũng gia nhưng cũng không thể vô duyên vô cớ đắc tội với một Đại năng chi sĩ trong Lưỡng tộc các người. Điều mà thiếp thân có thể làm là tạm thời tách hai người bọn họ ra mà thôi." Thiên Thu thánh nữ lắc đầu, cười tùm tùm nói.

"Tách ra... việc này cũng được. Phụ thân ta trước đó vài ngày do có một sự tình nên tổn thất một chút nguyên khí, hiện không nên liều mạng tử chiến cùng cường địch" Sắc mặt Lũng gia gia chủ âm tình bất định một hồi, bỗng nhiên giậm chân đáp ứng.

"Được, nếu đã Lũng gia chủ đồng ý, ta đây... Ồ, ta không cần xuất thủ nữa rồi." Thiên Thu thánh nữ đang mỉm cười, nhưng sau một khắc nhìn về phía biển sương mù thì ánh mắt như ngưng đọng lại.

"Cái gì, ý của tiên bối là..." Tử bào lão giả tự nhiên ngẩn ra, còn chưa hỏi rõ ràng thì

cảm thấy mặt đất chung quanh toàn thành nhoáng lên một cái, tiếp theo trong sương mù truyền đến một tiếng nổ long trời lở đất, sau cùng là một âm thanh quái dị truyền ra.

Một đạo lăng khí mang hai sắc màu tử kim từ trong bắn ra, đem sương mù gần đó quét sạch không còn, trực tiếp như cuồng phong bão tố thổi tới đám Lũng gia tu sĩ.

Vừa thấy lăng khí đáng sợ như thế, đám Lũng gia tu sĩ trở nên đại loạn, những người có tu vi thấp đều dồn dập lui nhanh về phía sau, trốn đằng sau tường thành.

Các tu sĩ Luyện Hư thì phóng xuất pháp bảo hộ thân, hóa thành hàng loạt luồng sáng chắn trước người, sau đó cũng lùi về vài bước.

Chỉ có Thiên Thu thánh nữ, mặc cho lăng khí ngập trời kia thổi qua nhưng vẫn đứng yên bất động ở tại chỗ, chỉ là nét mặt tươi đã thay thế bằng vẻ ngưng trọng dị thường.

Lúc này tại phía xa, bạch sắc sương mù nơi đó cũng bị lăng khí quét sạch không còn.

Sau một khắc, mọi người đều thấy rõ ràng, trên không trung đang lơ lửng hai thân ảnh thể hình rất khác nhau.

Một gã Kim Mao Cự Viên thân cao hơn ba mươi trượng, phảng phất như một tòa núi nhỏ, một tay cầm một gã đạo sĩ nhân tộc, nắm quyền to tướng đầy lông vàng để ngang trước người, một bộ hung thần ác sát.

Đối diện với hắn là một nhân ảnh, chính là Kim diện trung niên tu sĩ hiện thân lúc sau cùng trên đấu giá hội.

Lúc này trên đầu hắn mọc ra một đôi kim sắc long giác, hai gò má phủ những chiếc vảy kim lân, kim quang trong mắt cũng trở nên rực rỡ, đồng thời cũng là tay không.

Mà mặt đất phía dưới hai người thì nơi nơi đều là hố sâu lớn nhỏ như trải qua một lần chấn động dữ dội.

"Hắc hắc, không hổ là tu vi hậu kỳ đại thành, quả nhiên là chân linh đệ nhất thế gia. Có thể lấy nhục thể trực tiếp kháng ngạnh cùng ta. Bất quá Lũng lão quái, bản tọa cũng đã thử qua thủ đoạn của ngươi, chỉ e không thể hơn ta." Trong miệng Kim Mao Cự Viên truyền ra âm thanh ông ông cực lớn.

"Người là người phương nào? Theo ta được biết, trong đám yêu tộc tiến giai Hợp thể, yêu tu thuộc Viên loài thì ngoài Hoàng Mi làm gì còn kẻ thứ hai." Lũng gia lão tổ nhìn Kim Mao Cự Viên, nét mặt không chút biểu tình hỏi.

"Hắc hắc, bản tọa là người phương nào, đạo hữu từ từ mà đoán đi. Lũng lão quái người đích thân đứng ra, lần này ta tha cho mấy người kia một lần. Nhưng lần sau thì đừng trách ta thủ đoạn độc ác." Sắc mặt Cự Viên hung tợn rít gào.

Sau đó ngoài thân Yêu Tu đột nhiên hiện ra một tầng hỏa diễm quý dị mang ngân sắc rực rỡ, thân thể thoảng cái xẹt lên hư không phương xa.

Về mặt Lũng gia lão tổ vẫn vô cảm nhưng trông mắt không khỏi co rút lại, không có xuất thủ ngăn cản.

Kết quả là bụp một tiếng, hư không bị ngân diễm trên người Cự Viên hòa tan, một cái lỗ hổng đen tuyền hiện ra.

Thân hình Cự Viên chợt lóe, ẩn vào trong hắc động không thấy tung tích.

Lũng gia lão tổ đứng bất động ở xa, nhìn hắc động rất nhanh thu nhỏ lại rồi tan đi, ánh mắt chớp động không thôi, tựa hồ đang cân nhắc chuyện gì.

"Phụ thân, người không sao chứ." Lúc này tử bào lão giả vội mang theo trường lão trong tộc bay đến, cung kính hỏi.

"Hừ, ta có thể xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ còn sợ ta chịu thiệt?" Lũng gia lão tổ liếc mắt quét qua tử bào lão giả, lạnh lùng nói.

"Hài nhi tuyệt không có ý tứ này. Chỉ là thấy phụ thân đã kích phát hơn nửa long thân nên có chút lo lắng mà thôi." Tử bào lão giả vội cung kính dị thường, khoanh tay trả lời.

Lũng gia lão tổ nghe vậy trong mắt chợt lóe tinh quang, bỗng nhiên lạnh lùng hỏi:

"Vừa rồi trước khi yêu tu rời đi, lời của hãn người cũng đã nghe thấy. Người thân là Lũng gia gia chủ, hãn là biết rõ chuyện gì."

"Việc này liên quan đến lệ nường, con đang muốn bầm báo với phụ thân đại nhân,

nhưng không ngờ đối phương truy tới nhanh như vậy, hơn nữa còn là một lợi hại yếu tu, thực sự có chút ngoài dự liệu của hài nhi." Tử bào lão giả không dám chối, cười khổ một tiếng thành thật trả lời.

Chương 1807: Thánh Đào

"Lệ Nương! Là nha đầu đã gả cho ngoại tộc? Thị đến đây khi nào? Được rồi, quay về rồi tí mĩ nói lại cho ta sau." Trong mắt kim diện trung niên nhân lóe lên một tia tình quang, khẩu khí lãnh đạm phân phó nói.

Lũng gia gia chủ rùng mình, vội vàng cung kính đáp ứng.

Mặc dù hẳn là Lũng gia chi chủ, hơn nữa lại là cốt nhục của lão tổ, nhưng kể từ khi tu luyện thần thông Vô Tình Đạo uy lực tuyệt đại thì huyết thống không đáng nhắc tới trước mặt Lũng gia lão tổ.

Lũng gia chi chủ thường ngày ở cùng Lũng gia lão tổ, cũng là nơm nớp run rẩy, không dám chậm trễ chút nào.

"Đây chính là dùng Chân Long chi huyết hóa nửa Long thân sao! Có thể lấy nhục thân ngạnh cường cùng yêu tu mà không rơi vào thể hạ phong, thật đúng để thiếp thân mở rộng tầm mắt" Thiên Thu Thánh nữ Khí Linh tộc bay tới, nhoen nụ cười từ xa.

"Lão phu là một Hợp Thể hậu kỳ tu sĩ mà không thể sanh cầm một yêu tu sơ kỳ, có gì đáng mừng? Chẳng lẽ Thánh nữ đang giấu cột lão phu?" Lũng gia lão tổ nghe lời ấy, trên mặt không chút hỉ sắc, ngược lại chờ dẫn nói.

"Khách khách, Lũng đạo hữu cần gì khiêm tốn! Yêu tu vốn nhờ thân thể cường đại mà trứ danh, trong đó Viên loài càng nổi bật. Đạo hữu không sử dụng bất kỳ bảo vật nào, lấy nhục thân đối kháng Hợp Thể Yêu tu Viên loại. Điều này ý nghĩa như thế nào không cần thiếp thân nhiều lời. Nếu đạo hữu vận dụng những thần thông khác, Yêu viên kia tuyệt không chống đỡ được bao lâu." Thiên Thu Thánh nữ như không để ý tới vẻ mặt Lũng gia lão tổ, lại cười dài trả lời.

"Hắc hắc, không cách nào chống đỡ bao lâu?! Thánh nữ nghĩ như vậy là sai lầm rồi." Lũng gia lão tổ nghe vậy, trên mặt lộ một tia kỳ quái, cười lạnh nói.

"Ồ, chẳng lẽ đạo hữu phát hiện điều gì?" Hoàng y thiếu nữ mở lớn hai mắt, vẻ mặt

lộ chút ngạc nhiên.

"Các người mau lui xuống, ta muốn nói cùng Thiên Thu đạo hữu một lát." Lũng gia lão tổ không vội trả lời nàng, tay áo phất lên, hương tất cả Lũng gia tu sĩ chung quanh phân phó một tiếng.

Đồng thời đôi Long giác trên đầu cùng Kim lân trên mặt trong nháy mắt biến mất, đôi mắt vàng cũng khôi phục thành đen nhánh như người thường.

Một đám người bao gồm Lũng gia gia chủ, tự nhiên cung kính tòng mệnh, rối rít hướng tòa thành bay đi.

Trong nháy mắt, không trung gần đó chỉ còn lại hai người là kim diện trung niên nhân cùng hoàng y thiếu nữ.

"Đạo hữu như thế cẩn thận, chẳng lẽ tên Viên yêu kia là kẻ rất có lai lịch?" Thiên Thu Thánh nữ nhìn những người khác rời đi, giờ phút này hơi hột hỏi một câu.

"Ta hoài nghi hẳn là người Thánh đảo!" Lũng gia lão tổ vừa mở miệng đã khiến Thiên Thu Thánh nữ ngẩn ra, tiếp theo khẽ giật mình.

"Thánh đảo! Thánh địa của Nhân Yêu hai tộc?" Thiếu nữ lăm bầm hỏi một câu.

"Không sai. Nếu không phải thế thì rất khó giải thích tại sao trong yêu tộc đột nhiên xuất hiện một Hợp thể kỳ Viên yêu. Cứ một ngàn năm, Thánh đảo sẽ lựa chọn kẻ có tư chất siêu phàm trong lưỡng tộc lên trên đảo. Đã nhiều vạn năm qua đi, tự nhiên khó ai có thể biết trên Thánh đảo có bao nhiêu tồn tại Hợp thể kỳ. Theo ta phỏng đoán, trên Thánh đảo phải có hai mươi ba mươi người đạt Hợp Thể kì. Mà phải có sự tình liên quan tới tồn vong của lưỡng tộc thì những Hợp Thể kì tu sĩ mới rời khỏi Thánh đảo. Cũng bởi vì có Thánh đảo mà nhân yêu lưỡng tộc mới có thể nhận biết đại địch ngoại tộc để cùng nhau tiến thoái". Lũng gia lão tổ tuy rằng vẫn tỏ ra thần đồ dẫn dụ thường nhưng trong mắt lại hiện một tia ngưng trọng.

"Ha ha, nghe Thánh đảo của lưỡng tộc như vậy cũng giống như Thánh Miếu trong Linh tộc chúng ta vậy. Ta cũng không biết trong Thánh miếu hiện tại có bao nhiêu tồn tại cấp Thánh Linh". Hoàng y thiếu nữ nghe xong cũng thờ dãi một hơi.

“Sở dĩ lão phu đoán Viên yêu này tới từ Thánh đảo là còn do một nguyên nhân khác. Theo ta biết có một loài yêu bình quanh năm đều bảo hộ Thánh đảo, nghe đồn chính là Kim Cương Viên Yêu nhất tộc. Mà Cự viên đến đây hình dạng rất giống loài Yêu viên này. Hơn nữa không phải Yêu tu Hợp thể sơ kỳ bình thường. Ta tuy chưa dùng tới thần thông khác nhưng Cự viên kia cũng không chỉ có từng ấy thủ đoạn. Cho dù ta xuất toàn lực cũng không nắm chắc sanh cầm được Yêu viên này. Như vậy lão phu sẽ không mạo hiểm trên chộc Thánh đảo” Lũng gia lão tổ trầm mặc một lát mới nói ra chỗ kiêng kỵ chân chính trong lòng mình.

“Yêu viên này thực sự đáng sợ! Ta tuy chưa động thủ nhưng cũng không dám chắc. Lúc hấn rời đi thì khi trên người xuất hiện một tầng ngân sắc hóa diễm, có thể trực tiếp dung hóa hư không, khiến ta có cảm giác uy hiếp không nhỏ” Về tươi cười trên mặt Hoàng y thiếu nữ cũng thu liễm lại, chậm rãi nói.

“Theo ta được biết, thiên phú thần thông của Kim Cương Yêu viên nhất tộc có một loại Cừu Anh chân hỏa. Thiên phú này tuy lợi hại vô cùng nhưng trong Kim Cương Yêu Viên nhất tộc hiếm có kẻ có thể kích phát ra để tu luyện đại thành. Loại chân hỏa này rất cuộc là như thế nào, không có mấy người biết đến” Ánh mắt Lũng gia lão tổ chớp động nói.

“Nói như vậy, người nhận định Kim mao Cự viên này chính là Kim Cương Yêu viên” Thiêu Thu thánh nữ nhướn mày nói.

“Không phải lão phu nhận định, mà là mười phần thì tám chín là không sai”. Lũng gia lão tổ thập phần tự tin, khẳng định nói

“Ừm, nếu là người Thánh đảo thì chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt thôi” Hoàng bảo nữ nhân nhìn chăm chăm Lũng gia lão tổ một hồi lâu rồi cười rộ lên nói.

“Hừ, lão phu cũng không phải e ngại Kim Cương Yêu viên nhất tộc mà là do nể vài phần thể diện của Thánh đảo. Hơn nữa nghe lời Yêu viên nói trước khi đi, chuyện này còn chưa rõ đầu đuôi ra sao. Lão phu muốn điều tra rõ ràng rồi tình sau” Lũng gia lão tổ hừ nhẹ một tiếng, trong mắt hàn quang chợt lóe.

“Nếu Lũng đạo hữu đã quyết định, thiệp cũng không nhiều lời. Lại nói tới sự kiện kia, hai ta đã thương thuyết một ngày một đêm mà vẫn chưa thể thống nhất điều kiện, chẳng lẽ còn dây dưa đến bao giờ ? Tiểu nữ mạo hiểm đến đây cùng các vị, không phải chỉ

riêng tiếp xúc Lũng gia, còn vài chuyện quan trọng cần làm”. Hoàng y nữ nhân nói xong khuôn mặt trở nên có chút băng lãnh.

“Không phải điều kiện của Lũng gia chúng ta rất đơn giản sao? Chỉ cần cung cấp mười phế linh không có ý thức tự chủ cho Lũng gia để đổi lấy một Cự thuyền. Chúng ta sẽ đem một phần ba số Kinh Thiên Cự thuyền luyện chế được chia cho các người. Điều kiện này còn chưa đủ hậu đãi sao? Theo bốn lão tổ biết, Linh tộc các người không đổi đãi với phế linh như là đồng tộc, dùng chúng đổi lấy Cự thuyền hẳn là chuyện một vốn bốn lời chứ” Lũng gia lão tổ thân nhiên trả lời.

“Hừ, mười phế linh thì tuyệt không được. Tuy rằng chúng ta không xem phế linh là đồng tộc nhưng dựa theo cấm lệ của linh tộc trước đây, tự tiện đem phế linh giao cho dị tộc là phạm vào tội phản tộc. Mỗi Chiến thuyền chỉ có thể dùng năm phế linh trao đổi. Hơn nữa chúng ta mạo hiểm giao dịch cùng Lũng gia các người, chỉ có được một phần ba số chiến thuyền, so sánh nguy hiểm và lợi ích thì kém nhau rất xa. Bản thánh nữ nói lời không dễ nghe. Sớm biết Lũng gia keo kiệt như này, thiếp thân tình nguyện đưa bản vẽ Chiến Chu rơi vào tay Tam Hoàng yêu vương. Có lẽ các thế lực lớn nhường ấy, hẳn là hào phóng hơn Lũng gia” Hoàng y thiếu nữ thân nhiên nói.

“Thiên Thu đạo hữu cần gì dùng phương pháp khích tướng này! Người hẳn là rõ ta tu luyện công pháp Vô tình đạo, căn bản không động gì tới cảm xúc. Bất quá thành nữ đã nói như thế, lão phu chủ động nhường một bước. Mỗi linh thuyền cần xác người xuất ra tám phế linh để đổi, hơn nữa sẽ giao dịch bốn thành số lượng làm ra với các người” Lão tổ nhìn Thiên Thu thánh nữ hồi lâu mới trầm giọng nói.

“Bốn thành, tám phế linh! Không được, số lượng thì không nói nhưng ta chỉ có thể làm chủ đáp ứng người nhiều nhất là bảy phế linh mỗi Chiến Chu”

Hoàng y thiếu nữ lộ ra biểu tình cẩn thận nói.

“Được. Bảy thì bảy. Lão phu đáp ứng người, sự tình tiếp theo chúng ta thương thảo nhanh một chút, hợp tác trước khi Ma kiếp hàng lâm” Lũng gia lão tổ trầm ngâm một lúc rồi đáp ứng.

“Đó là tất nhiên, chỉ cần thuận lợi tiến hành. Linh tộc chúng ta nguyện tiếp tục hợp tác cùng Lũng gia các người” Thiên Thu thánh nữ thấy đối phương đáp ứng điều kiện của mình thì tỏ ra mừng rỡ, cười tươi như hoa nói.

“Mời thánh nữ, đây không phải là nơi đàm luận chuyện này, hay là cùng lão phu tới trong tháp tiếp tục nói chuyện đi” Lũng gia lão tổ gật gù đầu nói, cổ tay khẽ động làm ra tư thế mời.

Giờ phút này Lũng gia lão tổ như đã hoàn toàn quên mất chuyện Kim mao cự viên vậy.

Sự tình một gã Hợp thể sơ kì Viên yêu quấy rối, sao có thể so sánh với việc Lũng gia cùng Linh tộc hợp tác được, việc này quan hệ tới sinh tử tồn vong của Lũng gia khi ma kiếp hàng lâm.

Trong lúc này, Kim mao Cự viên đã sớm rời xa ngoài ngàn dặm, từ từ hạ xuống.

Khi Cự viên này dùng tới ngân sắc hỏa diễm mạnh mẽ xuyên thủng tầng cấm chế của Tiên cung để bay ra, tự nhiên đã kinh động một số thủ vệ ở gần đó, nhưng độn tốc của Viên yên thật quý dị, chớp động một cái liền không thấy bóng dáng đâu. Ngay cả Hóa thần cùng Luyện hư vệ sĩ cũng không thể đuổi theo.

Những thủ vệ, vừa nhìn biết không thể truy theo, tự nhiên cũng không tồn tại dụng tâm nữa.

Bọn họ phái người tới Lũng gia tăng thứ chín hỏi thăm một hai, biết được kẻ chạy trốn là một Hợp Thể yêu tu thì tự nhiên kinh hãi. Lúc này đem tổn hại cấm chế một lần nữa tu bổ lại, đồng thời giả cầm vờ điếc ra vẻ không biết chuyện này.

Bất quá chuyện tình một gã Hợp thể kỳ Kim mao cự viên đại náo Lũng gia, vẫn như một ngọn gió bay vào tai một số lão quái Hợp thể kỳ.

Bọn họ đều tỏ ra rất kinh ngạc, đều phái nhân thủ đi điều tra việc này.

Nhưng không có ai nghe nói qua một Kim mao cự viên nào như vậy, không bóng dáng cũng không có chút tin tức.

Điều này khiến một số kẻ buồn bực trong lòng, cũng không ít kẻ nghĩ tới Thánh đảo.

Bất quá tất cả điều này Kim mao Cự viên kia đều không biết.

Giờ phút này hẳn ở trên đỉnh núi, hai mắt nhìn đảo qua mọi nơi, cả thân thể chợt lóe kim quang, nháy mắt biến thành một thanh niên có khuôn mặt bình thường

Chương 1808: Mê Thiên Lô

Gã thanh niên này đương nhiên chính là Hàn Lập.

Hắn vốn dùng Thiên Biến Huyền Diện hóa thành hình dạng yêu viên, rồi lén vào tòa thành, tiếp theo lại bị Lũng gia lão tổ phát hiện đuổi theo, bất đắc dĩ phải vận dụng thần thông Kinh Chập Quyết, liên hóa thân thành Sơn Nhạc cự viên cùng lão quái đối đầu vài chiêu.

Thân thể hắn vốn đã rất mạnh mẽ lại thêm uy lực của thần thông Kinh Chập Quyết, trải qua một phen giao thủ cùng Lũng gia lão tổ đã hóa long một phần, đương nhiên chẳng gây chút khó khăn nào cả. Nhưng hắn thật không ngờ, khi đối phương hóa long thì uy lực lại đáng sợ như thế. Hàn Lập cũng thấy rõ ràng, không riêng gì bản thân hắn mới chỉ vận dụng năm sáu thành khí lực, mà Lũng gia lão quái kia cũng chưa phát huy hết một thân đại thần thông.

Nếu không thì trận chiến vừa rồi, đã có khả năng gây sập mất cả tòa Nghênh Tiên Cung rồi. Mặc kệ Lũng gia lão quái có toan tính gì đi nữa, tự nhiên lại thoát thân dễ dàng như thế khiến Hàn Lập hết sức mừng rỡ.

Hiện tại hắn đã ở cách khá xa, với lực lượng của hai tộc Nhân Yêu hiện giờ, dù cho người của Lũng gia có bản lĩnh thông thiên gì đi nữa, cũng tuyệt đối không có cách nào rượt đến tận nơi đây.

Sau khi đáp xuống đỉnh núi và khôi phục lại chân thân, Hàn Lập cúi đầu xuống nhìn thoáng qua Khí Linh Tử lúc này tựa như một khối lỏi đang được đỡ trên tay, mà không khỏi thở nhẹ ra một hơi. Tiếp theo một tay bắt quyết niệm chú, tức thời xuất hiện đạo thanh quang bắn nhanh ra, lập tức chọt lóe rồi lướt qua tiến nhập vào trong thân hình của tiểu đạo sĩ.

Cơ thể Khí Linh Tử bỗng nhiên chấn động, khuôn mặt đang đỡ đỡ đột nhiên thoáng nhăn nhó, sau đó rên lên một tiếng rồi há mồm rồi phun ra một cổ hắc khí bị bao bọc bởi đoàn thanh quang lúc này.

"Sư tôn, sao lão nhân gia người lại ở đây, không phải đệ tử đã bị một lão phụ nhân bắt đi rồi sao ?" Hai mắt Khí Linh Tử chợt chớp lóe tinh quang kỳ lạ liên định thần trở lại, vừa thấy Hàn Lập nên kinh hi hỏi.

Hiển nhiên mọi sự phát sinh lúc trước, do bị ảnh hưởng của cấm chế nên tên tiểu đạo sĩ này hoàn toàn không nhớ chút nào.

"Hừ, ta mà không kịp đến nơi, căn cơ của người chắc chắn bị phế hết rồi. Thôi được rồi, trên đường ta sẽ kể lại sự tình cho người nghe, hiện tại nên rời khỏi nơi đây rồi nói sau" Hàn Lập không nói thêm gì với tên đệ tử ký danh này nữa liền ra lệnh một tiếng, tay áo bào lập tức phát lên.

Một quang sáng màu xanh bay ra bao lấy hai người. Hàn Lập cùng Khí Linh Tử hóa thành một đạo thanh hồng rồi phá không vọt về hướng chỗ ở bay đi.

Khí Linh Tử ở trong độn quang lắng nghe Hàn Lập kể lại tình hình khi hắn bị bắt tình. Sự việc liên quan đến Lũng gia Chân Linh đệ nhất thế gia ra sao, khiến cho bản thân hắn thường ngày hết sức hời hợt mà cũng phải ngạc nhiên đứng đờ người ra.

Hàn Lập bắt gặp thái độ này của hắn cũng có chút bất ngờ, không khỏi thầm nghĩ tên đệ tử này rốt cuộc cũng biết thế nào là sợ hãi rồi. Nhưng không ngờ trong đầu mới vừa thoáng nghĩ tới chuyện này, tên tiểu đạo sĩ vốn đang đứng trong quang độn quang liền nhảy cẫng lên mà mắng ầm ĩ.

Hiển nhiên đối tượng đang bị hắn mắng mỏ chính là Lão phụ nhân kia cùng với cả nhà Lũng gia, hắn thẳng thừng mạt sát đối phương, khiến hai gò má đỏ lên, ra vẻ như quyết tâm phải trả mối thù không đội trời chung với Lũng gia vậy.

Hàn Lập thấy thế vốn hơi ngạc nhiên nhưng sau đó lập tức cười ầm lên, còn tên Khí Linh Tử cuối cùng cũng đã chịu ngậm miệng lại.

"Được lắm, người xem bộ dạng người kìa, còn ra thể thống gì nữa chứ ! Quả thật người muốn đi tìm Lũng gia ta cũng không ngăn người lại làm gì, tuy nhiên người phải chờ tới lúc có thực lực đã. Hiện tại trong mắt thế gia như cờ Lũng gia này người vẫn chỉ là con kiến mà thôi, chỉ cần chạm nhẹ vào người thì người liền tan xương nát thịt ngay, người dựa vào cái gì để đụng với Lũng gia chứ. Nếu người thật sự có ý nghĩ này, hãy chờ đến khi tiến giai lên Hợp Thể đi rồi nói sau. Mặt khác, hiện tại người không tiện lộ

diện trước mặt những người khác, nên sau khi trở về ta sẽ truyền cho người vài môn công pháp và cho người một số bảo vật cùng linh dược, chờ cho vụ việc này tạm lắng đi, người hãy cùng với Hải Đại Thiểu tức tốc rời khỏi nơi đây, rồi tiến vào Thiên Uyên thành đi. Trước hết, gia nhập vào đội vệ binh thủ thành để ma luyện vài năm đã ! Dù cho thể lực Lũng gia có to lớn tới cỡ nào cũng phải kiêng dè Thiên Uyên thành vài phần, qua vài năm nữa ta cũng sẽ vào thành tìm gặp các người"

"Oa, sư tôn muốn bỏ rơi đồ nhi sao. Vạn Bảo đại hội rõ ràng mới vừa khai mạc không lâu, đồ nhi đã đi xa như thế để chạy đến đây, căn bản còn chưa chính thức chứng kiến được gì cả !" Tiểu đạo sĩ vừa nghe được Hàn Lập nói vậy, không khỏi ngẩn ra, lập tức không ngớt buông lời kêu van.

"Hừ, cái mạng nhỏ của người trọng yếu hay là Vạn Bảo đại hội trọng yếu hơn ! Cho dù ta không sợ Lũng gia kia đi nữa, cũng không thể suốt ngày bảo hộ đề phòng hoài, chỉ cần sơ sẩy một chút để người lại bị bắt đi nữa thì sao ? Không lẽ bảo ta lại đến viếng Lũng gia lần nữa à ?" Hàn Lập hừ nhẹ một tiếng, trách mắng không thương tiếc.

"Nếu sư tôn đã có lệnh, đồ nhi xin nghe theo" Khí Linh Tử vừa thấy gương mặt Hàn Lập sắp nổi đóa, liền co rụt cổ lại lấm bầm nói, nhưng hiển nhiên trong lòng tràn ngập ý nghĩ không cam tâm.

Đương nhiên Hàn Lập sẽ không cần làm dữ với tên đệ tử này nữa. Vừa nghe qua lời đó, thần sắc hẩn thoáng trầm tư, cũng không nói thêm gì.

Từ đó trở đi Hàn Lập không hề mở miệng, mà toàn lực thúc giục đệ tử quang bay nhanh đi.

Hơn một canh giờ sau, bọn hắn lặng lẽ về tới tới chỗ ở của mình.

Từ lúc ở lại đại điện trông ngóng đến mòn cả con mắt, Hải Đại Thiểu vừa thấy Hàn Lập thật sự dẫn theo Khí Linh Tử quay về, tự nhiên vui mừng quá đỗi, vội vàng tiến lên lễ phép tham kiến Hàn Lập.

"Nguyệt Thiên, lần trước người từng đề cập qua đã gặp được người mà ta muốn tìm rồi, vậy hiện tại người đó ở đâu ?" Hàn Lập ngồi xuống ghế chủ vị, lại hỏi ra một câu khiến cho cả hai người Hải Đại Thiểu hơi bất ngờ.

"Sư tôn. Chúng đệ tử đã đến một nơi gọi là Mê Thiên Lâu, và thấy được ký hiệu giống như lời sư tôn đã nói qua, hơn nữa còn dùng tín vật để diện kiến được vị tiền bối Yêu tộc kia. Vị đó mời sư tôn giữa trưa ngày mai đi đến Mê Thiên Lâu gặp mặt " Hải Đại Thiếu cung kính trả lời.

"Mấy ngày tới tốt nhất các người ở lại đây, đừng đi đâu cả. Ta sẽ bố trí một cấm chế đại trận khá lợi hại chung quanh đây, cho dù Hợp Thể kỳ xâm nhập vào trong cũng phải mất chút thời gian. Bắt đầu từ ngày mai, buổi tối hai người các người phải đến gặp ta một chút, trước hết ta sẽ chỉ điểm các người vài loại tu luyện. Sau đó chờ cho chuyện này lắng xuống, các người hãy chuẩn bị xuất phát" Hàn Lập thân nhiên nói xong liền để hai người ở lại đại điện, rồi cứ thế mà rời đi.

"Xuất phát ? Sư đệ, sư tôn nói như vậy là có ý gì" Hải Đại Thiếu nghe xong lời này, không khỏi có chút nghi ngờ.

"Chuyện này một lời khó thể nói hết, chỉ là ta bị Lũng gia hại khổ quá đi mà !" Tiểu đạo sĩ nhăn mặt lại, khuôn mặt khổ sở trông giống như bị mất một món pháp bảo yêu thích nào đó.

Còn Hải Đại Thiếu tay sờ sờ cằm, tự nhiên là vẫn tràn ngập nghi vấn mờ mịt.

Ngày thứ hai, Hàn Lập chờ cho tới trưa mới bố trí tại chỗ ở một ảo trận cực kỳ lợi hại, sau đó ly khai cung điện rồi bay thẳng đến Mê Thiên Lâu mà hai gã đệ tử đã từng đề cập qua.

Dựa theo lời của Hải Đại Thiếu, Mê Thiên Lâu này nằm ở ngay Cửu Tiên Sơn, bên trong đó có một khu vực phường thị loại nhỏ.

Trong những vệ quân canh gác phường thị, hầu hết đều đến từ những thế lực lớn nhỏ của cả hai tộc Nhân Yêu mà thành lập nên.

Tuy rằng mỗi thứ không cần quan tâm đến làm gì, cho dù chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng vẫn không thiếu thứ nào ! Mỗi một nơi phường thị đều có các hiệu buôn thường bán những món hàng hết sức thông dụng, thậm chí ở những phường thị hơi lớn hơn có vài hiệu buôn chuyên bán hàng hiếm, tức là chỉ chuyên môn cung cấp những món hàng mà khó tìm thấy ở những hiệu buôn khác.

Mê Thiên Lâu chính là một trong số những hiệu buôn đó.

Căn hiệu buôn này không bán những đồ vật này nọ, mà chỉ chuyên cung cấp một loại tài liệu duy nhất được kêu là "Mê Thiên thạch".

Loại tài liệu này tuy không được xem là thứ quý hiếm nhưng thiết yếu cần dùng để bố trí ảo ảnh trận pháp, cho nên thường tiêu hao số lượng rất nhiều.

Đương nhiên Mê Thiên thạch này được phân ra nhiều cấp bậc, pháp trận bố trí càng lợi hại thì cần phải sử dụng tài liệu cấp cao hơn.

Mê Thiên lâu chính là dạng hiệu buôn duy nhất có thể bán ra một lượng lớn Mê Thiên thạch đỉnh giai, cho nên không ít tu sĩ Nhân tộc và Yêu tu hóa hình tìm đến hiệu buôn này.

"Đây là Mê Thiên lâu rồi !"

Hàn Lập đứng ở một khối kiến trúc thấp bé được bố trí tạo thành một dãy phòng ốc phía trước, nhìn kỹ tấm bảng hiệu treo phía trên, trông bộ dáng không nói lời nào.

Nhưng cho dù như thế, Hàn Lập vẫn tự nhiên đi thẳng vào phòng, chỉ thấy không gian trong phòng không lớn lắm, nhưng được quét dọn rất sạch sẽ.

Ngoại trừ hai cái bàn và vài cây gậy, cùng với một cái giá để đồ thật dài ra, còn lại không có vật dụng nào khác nữa.

Mà phía trên cái giá đó, ngoại trừ một vài khoáng sản lớn nhỏ không rõ ra, còn lại không có bày thêm món hàng nào khác nữa.

Trước một cái bàn đặt phía trước giá đựng đó, có một tiểu cô nương trên đầu thắt hai bím tóc dựng thẳng đứng thật cao, bất quá cô bé này khoảng chừng mười một mười hai tuổi gì đó trông rất đáng yêu, có vẻ đang nhàm chán mà đùa nghịch với ngón tay của mình.

"A, Có khách nhân tới à. Có phải tiền bối muốn mua Mê Thiên Thạch không ? Cần loại có cấp bậc nào ? Nhiều hay ít ? Tuyệt đối trong Mê Thiên Lâu chúng ta cần thứ gì cũng có !" Tiểu nha đầu này vừa thấy Hàn Lập xuất hiện, lập tức tinh thần run lên, liền hướng Hàn Lập cười híp mắt, ra vẻ như một vị đại nhân nhỏ tuổi vậy.

Thần niệm Hàn Lập sau khi đảo qua người nha đầu kia, thần sắc không khỏi thoáng động, hiện lên chút kinh ngạc.

Cô gái trước mắt toát ra yêu khí, hiển nhiên chính là một tiểu nha đầu Yêu tộc, hơn nữa theo linh áp dao động còn biết được đó chính là Yêu tu Hóa Thần kỳ. Nếu có ai thật sự bị khuôn mặt trẻ con của nha đầu này mà qua mặt, ắt hẳn chịu thiệt thòi một chút vậy.

“Tại hạ không phải tới mua hàng, mà đến tìm người !” Hàn Lập thần nhiên nói.

“À, chính là Hàn tiền bối rồi ! Gia tỷ đã sớm chờ tiền bối từ lâu ở phía sau viện” Nữ đồng nghe vậy vốn hơi sùng sốt, nhưng sắc mặt khẽ biến lập tức thì lễ với Hàn Lập.

“Ồ, người là muội muội của nàng à ?” Hàn Lập thật sự bất ngờ, không khỏi nhìn nữ đồng đánh giá lại một lần.

“Văn bối là Tần Mị Nhi cùng với Tố Nhi tỷ tỷ chính là thân tỷ muội song sinh ! Văn bối xin đưa tiền bối đi gặp Tố Nhi tỷ tỷ” Nữ đồng nháy ánh mắt, nhu thuận trả lời.

“Được lắm, hãy đi trước dẫn đường !” Hàn Lập bình tĩnh nói ra.

Vì thế lúc này nữ đồng dẫn Hàn Lập tiến vào một gian phòng bên cạnh, rồi dọc theo bậc thềm đá mở ra lối ngấm.

Một lát sau, trên mặt Hàn Lập hiện ra tia ngạc nhiên.

Dọc theo suốt bậc thềm đá, vậy mà được chia làm năm sáu tầng, mỗi tầng đều mơ hồ phát hiện ra vài tên yêu tu nam nữ đi qua đi lại.

Chẳng trách nơi này được gọi là “Lâu”, hiển nhiên đã đặt hơn phân nửa số lầu đều xây dựng ngầm dưới lòng đất.

Vì thế hẳn âm thầm đánh giá, sau đó được nữ đồng đưa tới một gian phòng.

Ở đây, hiện diện một nữ tử y phục màu trắng đang tươi cười chờ đợi.

Hàn Lập vừa thấy dung nhan nàng này liền hết sức quen thuộc, chỉ cảm thấy trong đầu vang lên một tiếng “Oanh”, lập tức thất thanh hô lên :

“Uyển Nhi ! Sao nàng ở chỗ này !”

Ủng hộ bác Yến 1 chương nè ^_^ !

Chương 1809: Tần Thị Tỷ Muội

"Không đúng, người không phải là nàng" Hàn Lập vừa kinh hô lên thì phát giác có điểm không đúng, sắc mặt trầm xuống lạnh lùng mở miệng.

"Hàn đạo hữu hẳn là tiền bối Hợp Thể nhân tộc nổi danh, vừa mới tiến cấp gần đây. Thật là khiến Tổ nhi vô cùng ngạc nhiên. Hơn nữa xem ra Tâm Huyền Thuật của ta cũng không thể nào ảnh hưởng tới Hàn tiền bối." Nữ tử có dung nhan giống hệt như Nam Cung Uyển khẽ cười một tiếng, khuôn mặt chợt hiện lên một tầng bạch khí.

Sau khi bạch khí tán đi, khuôn mặt nàng lại biến thành hình trái xoan, xinh đẹp nhưng xa lạ.

"Người chính là Tần Tổ Nhi, hành động vừa rồi là thử dò xét ta?" Trên mặt Hàn Lập hiện vẻ âm lệ, khẩu khí bất thiện ngó sang bạch y nữ tử hỏi.

"Hàn tiền bối nói quá rồi, ta làm sao dám dò xét tiền bối. Tâm Huyền đại pháp của văn bối mới vừa luyện thành, còn chưa thể khống chế như tâm ý. Mới vừa rồi nếu có chỗ đắc tội mong rằng Hàn tiền bối bỏ qua cho." Sắc mặt bạch y nữ tử biến đổi, vội vàng giải thích nói.

"Tâm Huyền đại pháp! Ta từng nghe nói qua môn thần thông này, nghe nói đây là một loại thiên phú thần thông của Thiên Hồ Tộc. Có thể ở trong lúc vô tình biến ảo thành người thân cận nhất của đối phương, khiến cho người ta khó lòng phòng bị. Nói như vậy, tỷ muội các người là người trong Thiên Hồ tộc, không biết có quan hệ như thế nào cùng Hồ Vương?" Thần sắc Hàn Lập vừa động, vẻ tàn khốc trên mặt chợt dịu lại.

"Tỷ muội văn bối đích xác là người Thiên Hồ Tộc. Tuy cùng Hồ Vương đại nhân hiện tại có chút quan hệ nhưng đã là tương đối xa." Tần Tổ Nhi vén áo hướng về Hàn Lập thi lễ nói, sau đó cung kính mời hẳn ngồi.

"Vừa rồi Tâm Huyền đại pháp của người có thể làm dao động tinh thần của ta, sợ rằng có liên quan đến cấm chế nơi đây." Ánh mắt Hàn Lập đảo qua khắp đại sảnh, sau đó

cười hắc hắc ngồi xuống ở chủ vị.

"Tiên bối đã nhìn ra! Nơi này là bốn điểm của Thiên Hồ Nhất Tộc, đúng là có bố trí vài loại pháp trận đặc biệt trong tộc. Thần thông khác thì không nói, nhưng nếu là huyền thuật mê mị chi thuật thì uy lực có thể tăng lên gấp bội. Đương nhiên ở ngoài điểm thì chẳng thể ảnh hưởng đến tiên bối!" Tần Tố Nhi nhìn Hàn Lập, trong lòng thầm có mấy phần bội phục.

Có thể nhìn ra nơi đây có cấm chế là bình thường. Nhưng vừa liếc mắt một cái đã phát hiện pháp trận có tác dụng bồi tăng đối với Tâm Huyền đại pháp, tự nhiên phải là người tinh thông pháp trận.

Mà nghe lời đồn của ngoại giới, đối phương là có kỳ ngộ ở man hoang chi địa, mới có thể ngăn ngụt mấy trong trăm năm tiến cấp Hợp Thế. Như thế làm sao có tâm lực cùng thời gian đi tìm hiểu trận pháp chi đạo!

Tâm niệm chuyển động, một tia không cam lòng cùng khinh thị trong nàng tự nhiên tiêu tan hết.

"Được rồi, người đã đáp ứng tiểu đồ hẹn ta hôm nay ở đây, hẳn đã chuẩn bị xong những thứ Hàn mỗ cần. Hiện lấy ra xem một chút đi." Nghe đối phương nói là người trong Thiên Hồ Nhất Tộc, trong lòng Hàn Lập có chút ảo não. Hơn nữa đối phương còn biến ảo thành Nam Cung Uyển nhưng hẳn cũng không muốn truy cứu, trực tiếp đi thẳng vào mục đích.

"Cái này là tự nhiên, văn bối đã thông qua các thủ đoạn trong tộc, đã tìm được bảy tám phần những tài liệu tiên bối muốn, tin rằng sẽ làm cho tiên bối hài lòng. Mị Linh, người đem vật phẩm lấy ra đi.

Tiên bối, văn bối gần đây phải xử lý một số chuyện phiền phức, để phòng ngừa vạn nhất nên đã giao vật phẩm cho Mị Linh muội muội." Tần Tố Nhi khẽ gật đầu, chương nữ đồng đứng ở một bên phân phó một tiếng.

"Vâng, Tố nhi tỷ tỷ!" Nữ đồng lập tức đáp ứng một tiếng, tiếp theo nàng hé miệng phun ra một viên châu trong suốt to cỡ quả trứng gà, có màu vàng rất nhạt.

"Đây là..."

Hàn Lập thấy thế tự nhiên có chút sửng sốt.

"Những tài liệu yêu thú mà tiền bối muốn, đối với yêu tu chúng ta mà nói thì có mấy phần kiêng kỵ. Cho nên không bỏ vào Trạc Thủ trữ vật bình thường, mà là tìm một viên Tiểu Di Châu để chứa đựng. Nó tuy chỉ là nửa tu di bảo vật do một vị tiền bối trong tộc luyện chế thất bại, nhưng so sánh dung lượng với linh khí trữ vật bình thường thì lớn rất nhiều, hơn nữa còn có thể trực tiếp luyện hóa nhập vào cơ thể, tương đối an toàn." Tần Tổ Nhi mỉm cười giải thích.

"Nửa tu di bảo vật! Như vậy là rất hiếm thấy." Hàn Lập lộ vẻ hứng thú, giờ tay một trào lên hư không.

Vù một tiếng, viên châu trầm ổn bay đến trong tay hắn.

Về mặt Hàn Lập chợt ngưng trọng, đem một luồng thần niệm trực tiếp dò vào trong viên châu.

Chỉ thấy các loại hải cốt trân quý yêu thú chồng chất dày đặc, thành một tòa núi nhỏ.

Hơn nữa còn có những cái bình để chứa tài liệu trân quý không dễ bảo quản, trong đó không thiếu nội đan của yêu thú cao cấp.

Với thần niệm cường đại của Hàn Lập, trong chốc lát đã xem cũng qua một lần, thậm chí cả tài liệu trong bình cũng dụng thần niệm trực tiếp xuyên qua kiểm kê.

"Không sai, đúng là hơn phân nửa vật phẩm trong danh sách ta giao cho người đã gom góp đủ rồi. Bản lãnh này của Tần đạo hữu, Hàn mỗ phải bội phục một chút rồi." Rốt cục trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười.

"Tiền bối. Đây không phải là sức một mình văn bối, là văn bối phát động một số hảo hữu chí giao ở các tộc khác, mất sức của chín trâu hai hổ mới miễn cưỡng thu tập được." Tần Tổ Nhi nghe vậy thì cười khổ một tiếng.

"Bất kể như thế nào, tiên tử có thể đem nhiều tài liệu như vậy đưa đến, ta tự nhiên xin tâm lĩnh. Mời Tần đạo hữu xem một số Vạn Niên Linh Dược này"

Xem xong tài liệu yêu thú, Hàn Lập hài lòng gật đầu sau. Bàn tay vừa chuyển, một cái Trạc thủ trữ vật màu hồng nhạt xuất hiện ở trong tay, cổ tay khẽ rung đem nó bay

sang phía bạch y nữ tử.

Ánh mắt Tần Tố Nhi sáng ngời, cổ tay trắng ngọc vừa nhấc, đã đem Trạc Thủ trữ vật thu về, đem thần niệm vào trong cần thận kiểm tra.

Lúc này Hàn Lập không khách khí đem tất cả yêu thú tài liệu ở trong viên châu, bắt đầu chuyển sang Trạc Thủ trữ vật màu đen đeo trên cổ tay hẳn.

Nữ đồng ở một bên thấy cử chỉ của Hàn Lập, đồng tử đen nhánh chớp động mấy cái, miệng cười vênh lên nhưng không dám nói gì.

Hiển nhiên nàng cảm thấy bên mình còn chưa kiểm nghiệm xong linh dược, đối phương làm như thế thật sự có chút bá đạo. Bất quá so sánh với nhân tộc, trong yêu tộc còn cường giả vi tôn hơn nhiều. Hàn Lập là một tồn tại Hợp Thể kỳ, nữ đồng chỉ có thể giận mà không dám nói gì.

Cũng may Tần Tố Nhi kiểm tra thật nhanh!

Chốc lát sau nàng thở dài một hơi, tất cả Vạn Niên Linh Dược đã được nghiệm thu một lần, trên mặt lộ vẻ mừng rỡ đồng thời hiện thêm mấy phần kinh nghi.

"Đa tạ tiên bối ban thưởng trọng hậu! Chẳng qua số lượng Vạn Niên Linh Dược so với ước định ban đầu tựa hồ nhiều hơn một phần. Không biết ý của tiên bối là .." Nữ tử có mấy phần do dự hỏi.

"Tần đạo hữu đã biết sự tình trong ngàn năm tới, hai tộc sắp gặp đại kiếp chẳng?" Hàn Lập nhìn nữ tử một lần, thần sắc bình tĩnh nói một câu.

"Hàn tiên bối nói thế, chẳng lẽ sự tình về Ma Kiếp là thật!" Tần Tố Nhi nghe vậy sắc mặt đại biến, một lúc lâu mới lẩm bẩm hỏi.

"Quả nhiên các ngươi nghe rồi. Không sai, Ma Kiếp sắp hàng lâm. Để phòng thủ tự vệ, sợ rằng trong ngàn năm tới, các thế lực sẽ ở liều mạng thu thập tài liệu nhằm tăng cường thực lực. Như vậy một số linh dược tài liệu thuộc hai tộc trong khoảng thời gian tới sẽ thiếu hụt. Để phòng vạn nhất, ta tính tiếp tục kéo dài giao dịch về sau. Trước thời điểm Ma Kiếp, ta và ngươi vẫn có thể trao đổi vật phẩm hai tộc. Bất quá lần sau không nhất định là tài liệu yêu thú, mà là những thứ đặc biệt khác của yêu tộc." ánh mắt Hàn

Lập chớp động nói.

"Văn bối cũng vô tình biết được sự tình Ma Kiếp mấy ngày nay. Về tiếp tục giao dịch thì không thành vấn đề. Đây là chuyện văn bối cầu còn không được. Sau này tiền bối có nhu cầu gì, có thể trực tiếp đi Thiên Uyên Thành, tại Điểm phò của Thiên Hồ Nhất Tộc lưu lại lời nhắn là được. Những linh dược này, văn bối không khách khí nhận lấy rồi." Tần Tố Nhi cơ hồ không cần suy nghĩ một lời đáp ứng.

Đối với nàng, có thể tu luyện đến cảnh giới Nhân Hạ nhanh như vậy, hơn phân nửa là do diệu dụng của Vạn Niên Linh Dược do Hàn Lập cung cấp lúc trước. Có nhiều Vạn Niên Linh Dược hơn nữa trong khoảng thời gian kế tiếp có thể tu luyện, đương nhiên mong muốn tiếp tục giao dịch.

"Đã như vậy Hàn mỗ không lưu lại chỗ này nữa. Hi vọng ở trong Vạn Bảo đại hội, Tần tiên tử sẽ có được đại thu hoạch. "

Hàn Lập không có ý ở lại hơn nữa, đứng dậy cáo từ rời đi.

Tần thị tỷ muội tự nhiên cung kính đưa Hàn Lập lên mặt đất, ra một tầng ngoài cửa điểm mới lần nữa trở về phòng.

"Tố nhi tỷ tỷ, vì sao người không đem vật kia lấy ra. Chúng ta hao tổn vô vàn tâm huyết mới có được nó, không phải là để trao đổi Vạn Niên Linh Dược sao?" Vừa ngồi xuống, nữ đồng bối nhiên mất hứng hỏi một câu.

"Nếu là vài ngày trước thì ta sẽ làm như thế. Nhưng hôm qua, ta thông qua một vị tiền bối yêu tộc có được một thiệp mời đến Hắc Vực đại hội. Ta nghĩ dùng vật này ở đó, xem có thể đổi được vật phẩm khác tốt hơn không? Nếu thật sự không được thì sau này lại trao đổi Vạn Niên Linh Dược cũng không muộn. Dù sao đối phương vẫn muốn tiếp tục giao dịch. Không nên vội vàng đưa ra." Tần Tố Nhi lắc đầu, đã định liệu trước nói.

"Tố nhi tỷ tỷ có chủ ý này thật không tồi. Bất quá vật phẩm nọ dù không có lợi với yêu tu, nhưng giữ nó bên người khiến chúng ta phỏng tay vô cùng. Vạn nhất phong thanh lộ ra một chút tin tức, sợ rằng có thể gây đại họa sát thân. Hay là nhanh chóng đem nó đổi đi là hơn!" Nữ đồng mặc dù gật đầu nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ sầu lo.

"Muội muội yên tâm, trong lòng ta hiểu rõ. Nên mới không dám tới tham gia những

trao đổi hội bình thường, chỉ tính đem nó trao đổi ở Hắc Vực hội mà thôi" Ánh mắt Tần Tố Nhi lưu chuyển một hồi, hết sức ngưng trọng nói.

Lúc này, Hàn Lập đang trên đường quay về.

Hắn đương nhiên không nghe được những lời cuối của hai nữ tử kia, bỏ lỡ một cơ hội thu bảo vật về tay. Có điều hiện thu được nhiều tài liệu yêu thú như vậy, trong lòng âm thầm cao hứng. Hiện tại chỉ còn thiếu hai ba loại vật phẩm nữa là có thể luyện chế tòa Cực Sơn đệ nhị. Mà Vạn bảo đại hội mới bắt đầu, muốn thu thập thêm những tài liệu trân quý kia tuyệt không thành vấn đề. Bất quá, khi đang hưng phấn trở về thì hắn vạn vạn lần không ngờ tới, có một vị khách nhân ngoài ý muốn đã tìm tới cửa.

Chương 1810: Ngờ Gặp Người Xưa

"Là người!" Hàn Lập nhìn từ sam thiếu nữ trước mắt, trên mặt lộ chút ngoài ý muốn.

Nàng chính chính là nữ tử Yêu tộc ngày đó theo bên người Hắc Phượng Vương, tên là "Đại Nhi".

Tuy mới chỉ là Hóa Thần sơ kỳ, nhưng truyền thuyết rằng nàng có tư sắc hơn người. Ở trong lớp trẻ Yêu tộc có thanh danh rất lớn, rất được Hắc Phượng Vương sủng ái.

Lúc trước ở Phi Tiên Phong, thời điểm gặp Hàn Lập nàng có biểu hiện cực kỳ lãnh đạm.

Nhưng đây không phải điều Hàn Lập quan tâm. Hắn quan tâm chính là, đối phương có phải là tiểu cô nương năm xưa được gọi là Đại Nhi hay không!

Hiện hắn mới vừa quay về. Thấy nàng thì không khỏi có chút kinh ngạc.

"Đạo hữu đột nhiên đến thăm, chẳng lẽ là phụng mệnh của Tiểu đạo hữu." Hàn Lập nhìn thiếu nữ toàn thân tỏa ra thanh linh chi khí sung mãn, thản nhiên hỏi.

"Không phải, là tự ta muốn đến gặp Hàn tiên bối." Rốt cục Từ sam thiếu nữ cũng mở miệng, thanh âm trong trẻo giống như chim hoàng yến, khiến người nghe thoải mái dị thường.

"Gặp ta!" Thần sắc Hàn Lập vừa động.

"Không sai, văn bối có vài lời muốn nói riêng cùng tiên bối!" Đôi nhãn châu của từ sam thiếu nữ trong suốt như ánh nước, khe liếc sang Hải Đại Thiếu bên cạnh một cái.

"Người lui xuống trước đi! Không gọi thì không cần tiến vào." Hàn Lập sờ sờ cằm, ánh mắt chợt lóe phân phó một tiếng.

Hải Đại Thiếu chưa biết quan hệ giữa sư tôn cùng thiếu nữ này như thế nào, tuy cảm thấy vô cùng hứng thú nhưng tự nhiên không dám vi phạm mệnh lệnh.

Lúc này hẩn nén sự tò mò trong lòng, kính cẩn thi lễ rồi rời khỏi đại điện.

Về phần một gã đệ tử khác của Hàn Lập là Khí Linh Tử, bởi vì sự tình đại náo Lũng gia vừa rồi, tự nhiên không dễ lộ diện trước mặt người khác.

Nếu khi trước có người nhận ra tiểu đạo sĩ này, biết hẩn là đệ tử ký danh của Hàn Lập. Lũng gia lão tổ không nể mặt tìm tới cửa, Hàn Lập cũng chút không lo lắng.

Hẩn tự nhiên lấy cớ phủ nhận không có quan hệ gì với Cự viên do chính hẩn biến thành, thoải thác đã không còn biết tung tích tiểu đạo sĩ này nữa.

Lúc này, tử sam thiếu nữ vừa thấy Hải Đại Thiếu rời khỏi đại điện, im lặng không nói mà ngọc thủ vừa chuyển, phát ra một vầng bạch quang nhàn nhạt. Một cái khăn quỳên hiện ra, chậm chậm bay tới trước mắt Hàn Lập.

Hàn Lập vừa thấy vật ấy thần sắc hơi đổi, sau một lúc mới khẽ thở dài:

"Đại Nhi, quả nhiên cô là nha đầu kia!"

Khăn quỳên này chỉ là một kiện Linh Khí cấp thấp, nhưng chính là tiểu vật phẩm mà năm đó hẩn đưa cho "Đại Nhi" nữ loan đồng kia.

Tuy rằng vật này chỉ có một chút tác dụng phòng tránh bụi trần, căn bản không có giá trị gì đáng nói. Nhưng tiểu hài nữ năm đó thu được thì yêu thích vô cùng, vẫn luôn cất bên người. Thiếu nữ trước mắt nếu xuất ra vật này, quả nhiên chính là tiểu nha đầu năm xưa.

Tử sam thiếu nữ nghe Hàn Lập nói vậy. Về mặt nàng có chút phức tạp, trầm mặc một chút. Sau đó đột nhiên cổ tay vừa nhấc, lại dùng hai ngón tay như ngọc như loan, đem một cây phượng trâm bóng loáng như ngọc màu đen trên tóc khẽ lấy xuống.

Ngay sau đó, phượng trâm bộc phát ra một đoàn ô quang. Đồng thời sau một tiếng phượng hót, lại hóa thành một chiếc Linh Vũ đen thui dài khoảng nửa thước.

Cơ hồ cùng lúc, trên mặt tử sam thiếu nữ cũng đại phóng ra bạch quang, nhất thời không gian trở nên sáng chói lóa, khiến người không thể trực tiếp nhìn rõ.

Hàn Lập dù tu luyện Minh Thanh Linh Mục thần thông nhưng không kịp phòng bị

cũng phải nhắm hai mắt. Nhưng ngay sau đó hần như nhớ tới điều gì, trong sát na lại mở mắt ra.

Chi thấy trong mắt chớp động lam quang, như không để ý tới bạch quang chói mắt trên mặt nữ tử.

Tức thời vẻ mặt của hần trở nên kỳ lạ...

Sau khi tầng bạch quang trên mặt tử sam thiếu nữ tản mát đi, hiện ra một khuôn mặt tuyệt sắc, dường như là tiên tử nơi Nguyệt Cung.

Không những có khí chất độc đáo không khác gì loài u lan mà ngũ quan tinh xảo như được điêu khắc từ ngọc voi, lại có bảy tám phần giống Nam Cung Uyển.

Hơn nữa thêm cả thanh linh khí trong người. Nếu hai người đứng chung một chỗ. Bất kỳ ai cũng cho rằng đây là tỷ muội cùng loan bào (tỷ muội song sinh).

Nhưng nếu cẩn thận xem xét, có thể phát hiện hai nàng có một số điểm khác nhỏ.

Khuôn mặt Nam Cung Uyển mang vẻ đẹp dịu dàng, hòa ái mà động lòng người. Còn ngũ quan của tử sam nữ tử tinh xảo hơn một chút, đồng thời khiến người ta cảm giác thanh lãnh hơn.

Bất quá dưới Minh Thanh Linh Mục thần thông, Hàn Lập có thể khẳng định đây là chân dung của đối phương, vốn không phải huyền thuật.

Hơn nữa từ đôi lông mi cùng vầng trán của tử sam nữ tử, mờ ảo nhìn ra vài phần dung nhan nữ loan đồng "Đại Nhi" năm đó. Nhưng vẻ thanh tú so với hiện tại thì kém xa.

Hàn Lập nhìn kiều dung trước mắt, như quen thuộc mà lại xa lạ. Bình thường hần luôn trấn định dị thường mà lúc này cũng ngơ ngơ ngẩn ngẩn không biết nói điều gì cho tốt.

"Hàn đại thúc, bộ dáng hiện tại của ta, không biết so với Nam Cung cô cô thì có mấy phần tương tự!" Trong mắt tử sam thiếu nữ chớp động dị quang, cười mà như không cười nói.

"Đây là chuyện gì? Sao sau khi cô lớn lại biến thành bộ dáng này! Chẳng lẽ ở cô đã

gặp Uyển nhi?" Hàn Lập mạnh mẽ ngăn chặn kinh trong lòng, khôi phục bình tĩnh hỏi.

"Danh tự của cô cô chính là Đại Nhi được biết từ miệng đại thúc, ta sao có thể từng gặp Nam Cung cô cô cho được!" Khỏe miệng tử sam thiếu nữ khẽ động, lộ ra nụ cười nhẹ nhàng, khí tức thanh lãnh trên người như tan đi hơn phân nửa.

"Ta nhớ rồi, nhưng điều đó không rõ ràng. Cô..."

Hàn Lập suy xét một chút, hai mắt nhíu lại như nhớ ra điều gì nhưng không khẳng định được.

"Năm đó khi thúc dẫn ta trốn dưới đồng loạn thạch, đã từng kể cho ta rất nhiều chuyện cổ quái khi xưa của người, đều là đại thúc cùng Nam Cung cô cô. Mà ngày cuối cùng khi ta òa khóc, la hét muốn gặp mẫu thân. Thúc liền đem một khối ngọc bội có mình ẩn bức họa Nam Cung cô cô lấy ra dễ dàng ta, mới khiến ta một phen an tĩnh lại." Đôi mắt đẹp của tử sam thiếu nữ tỏa sáng, thanh âm phát ra càng trở nên nhu hòa.

"Khi đó vẻ mặt anh nhi của cô, thật là vô cùng đáng yêu." Hàn Lập nghe xong những lời này cũng hồi tưởng lại. Thú triều phá thành năm đó, cùng tiểu nha đầu trốn trong đồng loạn thạch, khỏe miệng không nhìn được lộ nụ cười.

"Những hồi ức khi xưa, toàn bộ ta vẫn nhớ rõ ràng. Có dung mạo hiện tại là khi ta tu luyện đến giai đoạn Hóa Hình, sau khi kích phát Hắc Phượng chi huyết thì một lần nữa cải biến ra. Vì sao biến thành bộ dáng gần giống Nam Cung cô cô thì chính ta cũng không ngờ. Có lẽ dung mạo cô cô trên ngọc bội kia quá mức xuất chúng, khiến cho ta lưu lại ấn tượng quá mức khắc sâu. Lúc Hóa Hình mới bắt tri bất giác biến thành. Hàn đại thúc là Hợp Thể tu sĩ có lẽ rất rõ ràng. Yêu tộc chúng ta hóa hình, căn bản là vô pháp tự khống chế. Sinh ra dung mạo cuối cùng thế nào thì hơn phân nửa phải xem thiên ý." Tử sam nữ tử dùng hàm răng trắng nhỏ đều như bắp khê cắn cánh môi hồng, lộ ra một chút xấu hổ.

"Thì ra là thế! Như vậy xác thực rất có khả năng." Lúc này Hàn Lập mới hiểu ra, nhưng thấy thiếu nữ xinh đẹp này giống Nam Cung Uyển như vậy, trong miệng bất giác có chút khô đắng.

Hôm nay thật đúng có chút tà môn, đầu tiên là đụng phải Tần Tổ Nhi, vô tình mà Tâm Huyền đại pháp của nàng biến thành Nam Cung Uyển dọa cho hấn nhảy dựng cả

người. Kết quả một hồi trở về này lại đối mặt một thiếu nữ có dung nhan tám phần giống nàng!

Chẳng lẽ Uyển Nhi xảy ra chuyện?

Hàn Lập là tu tiên chi nhân, đối với các sự tình dự triệu dự báo, tự nhiên là có vài phần tin tưởng.

Hắn nhú chặt mày, trong lòng hơi có chút lo lắng.

Lúc này Đại Nhi thoáng ngừng một lát, lại tiếp tục nói:

"Ân tình của Hàn đại thúc, Đại Nhi chưa bao giờ dám quên. Nhưng dù sao nhân yêu hai đường. Đại Nhi không muốn tự dưng khiến đại thúc gặp phải phiền toái. Nên vài ngày trước, khi gặp lại mới lãnh đạm như vậy. Năm đó ta vừa đến Hắc Phượng Cung, cũng không gặp phụ thân ta mà là..."

Từ sam thiếu nữ giải thích thêm vài câu, lại cùng Hàn Lập đàm luận về sự tình sinh hoạt tu luyện tại Hắc Phượng tộc.

Tuy rằng vô cùng vụn vặt nhưng nàng nói rất nồng nhiệt, khoe miệng lộ nụ cười rạng ngời.

Hàn Lập nhìn khuôn mặt giống Nam Cung Uyển, lẳng lặng đứng nghe nhưng thần sắc bất giác ôn nhu vài phần.

Đại Nhi cùng Hàn Lập tán gẫu chừng mấy canh giờ lâu, cuối cùng bỗng nhiên như nhớ tới cái gì, có chút quyền luyện nói lời cáo từ.

Hàn Lập cũng không giữ đối phương, chỉ giống như trường bối dặn dò thiếu nữ vài câu, liền gọi Hải Đại Thiếu tiến vào, đưa nàng rời khỏi đại điện.

Thân ảnh thiếu nữ vừa thoáng biến mất nơi cửa điện, nụ cười trên mặt Hàn Lập chợt tắt, lại thờ dài như lộ ra vài phần cô tịch, tiếp theo lẳng lặng trầm ngâm tại chỗ ngồi.

Không bao lâu, Hải Đại Thiếu lần nữa xuất hiện trong điện, cung kính hồi báo chuyện tình cung tiễn thiếu nữ.

Về trầm tư trên mặt Hàn Lập vừa thu lại, hướng về gã đệ tử trước mắt thản nhiên phân phó:

"Đi gọi sư đệ người lại đây, trong chốc lát cùng đến phòng ta."

Nói xong lời này Hàn Lập đứng dậy, tự nhiên hướng Ngọ thất của mình mà đi.

Hải Đại Thiếu đứng tại chỗ nghe được lời này, không khỏi hai mắt sáng ngời, vội vàng vâng dạ, sau đó kích động đi tìm Khí Linh Tử.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hàn Lập lặng yên rời chỗ ở, xuất hiện tại một đỉnh núi nhỏ vắng người cách Nghênh Tiên Cung không xa.

Hắn tìm một khối đá, tùy ý ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần, giống như đang chờ đợi người nào đó.

Qua thời gian một bữa cơm, trên không trung vang lên một tiếng tiếng xé, một thân ảnh xuất hiện trên đỉnh núi.

"Hàn đạo hữu tới thực sớm a, xem ra với Hắc Vực đại hội là có phần chờ mong." Thân ảnh cười chấp tay hướng sang Hàn Lập, thanh âm có chút quen thuộc. Chính là lão đạo Vạn Cốt Chân Nhân.

"Ha ha, thực sự Hàn mỗ có chút chờ mong. Bất quá tới sớm chủ yếu là do lần đầu mới tham gia, sợ chậm trễ thời gian tiến vào Hắc Vực!" Hàn Lập mỉm cười, bình tĩnh mở miệng.

"Yên tâm. Nếu đối phương truyền ra tin tức, tuyệt đối sẽ không sai. Bất quá trước khi xuất phát, lão đạo còn có mấy lời trước với đạo hữu. Để tránh trong Hắc Vực, Hàn đạo hữu gặp phải phiền toái không cần thiết." Về tươi cười trên mặt Vạn Cốt Chân Nhân chợt tắt, thần sắc có vài phần nghiêm nghị.

"Ồ... Có chuyện gì? Mời chân nhân nói. Hàn mỗ chăm chú lắng nghe!" Hàn Lập thấy bộ dáng thận trọng của lão đạo, hơi có chút kinh ngạc.

"Kỳ thật những lời này lão đạo không nói, Hàn đạo hữu cũng có thể rõ vài phần. Bất quá Hắc Vực đại hội là một đại hội trao đổi thực sự khác biệt, bản đạo nên dặn vài câu sẽ tốt hơn." Vạn Cốt Chân Nhân thấy bộ dáng Hàn Lập khiêm tốn như vậy, không khỏi

lộ ra một tia vừa lòng nói.

Chương 1811: Khiên Dẫn Sứ Giả Cùng Vào Cửa

Kế tiếp, lão đạo liền cung cấp cho Hàn Lập một số điều kiêng kị trong Hắc Vực đại hội.

Hàn Lập nghe xong liên tục gật đầu.

Liên như vậy thời gian trôi qua một tuần trà, lão đạo nhìn lên tầng không trung được che phủ bởi những đám mây sớm, lại mở miệng cười nói:

"Hiện tại thời gian đã gần tới, hai ta nên đến lối vào. Các cửa để nhập vào Hắc Vực có không ít. Nơi mà chúng ta đứng chờ, nhiều lắm chỉ có bốn năm người mà thôi. Nhưng trước tiên cần che giấu chân diện mới được. Cũng không cần thủ đoạn quá mức huyền diệu. Ở trong Hắc Vực có cấm chế hạn chế thần niệm. Thủ pháp che giấu bình thường cũng đủ tránh những người khác thăm dò. Vạn nhất lát nữa bị đám đồng đạo ở chờ vào cửa nhận ra cũng không sao. Bất quá trong trường hợp đó thì sau khi tiến vào Hắc Vực lại đối thủ pháp che mắt khác, tuyệt tránh để bị nhận ra trong trao đổi hội."

Vạn Cốt chân nhân không hồ tham gia Hắc Vực đại hội nhiều lần, dễ dàng nói ra điểm phòng ngừa cần thiết nhất.

"Đa tạ Vạn Cốt đạo hữu chỉ điểm, Hàn mỗ đã biết nên làm như thế nào." Hàn Lập cười trả lời. Trong nháy mắt trên người hiện ra một tầng hào quang màu xám mờ ảo, đem cả thân hình che lấp ở trong.

Chính là Nguyên Từ Thần Quang được hẩn bức ra bên ngoài cơ thể.

Có thần quang này bao bọc, thần niệm Hợp Thể tu sĩ khác rất khó xuyên thủng qua nhận ra tướng mạo thực.

Vạn Cốt chân nhân thấy bộ dáng này của Hàn Lập cũng cười hắc hắc. Tay vừa bấm niệm pháp quyết, một đạo hắc khí trên người cuộn cuộn tuôn ra che lấp thân hình.

Hai người tiếp tục độn quang, hướng phía ngoài Cửu Tiên Sơn kích bản mà đi.

Nhất thời, đông đảo Hợp Thể lão quái cùng một số tu sĩ thần bí trong Cửu Tiên Sơn cũng rời khỏi chỗ ở, hướng nơi phía ngoài sơn mạch bay đi.

Chẳng qua những người này đi các địa phương bắc tròn nam vuông, khác nhau rất lớn.

Mấy canh giờ sau, sắc trời đã đứng bóng. Hàn Lập cùng Vạn Cốt chân nhân rời khỏi Cửu Tiên Sơn, tới một sơn cốc hoang vắng heo hút dị thường thì đột quang hạ xuống.

Lúc này đã có hai thân ảnh lẳng lặng chờ ở đây.

Một người toàn thân tỏa ra kim quang chói mắt, nhìn chói lòa như vàng thái dương khiến người không dám nhìn thẳng. Kẻ còn lại thì thân ảnh nhàn nhạt như sương khói, cho dù ánh mắt có chăm chú bao nhiêu cũng vô pháp nhìn rõ.

Hai người này một nam một bắc, đứng cách nhau khá xa. Thấy hai người Hàn Lập đến thì chỉ nhìn lướt qua mà thôi.

Hiển nhiên hai người này không phải cùng một đường như là Hàn Lập cùng lão đạo kia.

Hàn Lập cũng chỉ liếc mắt đánh giá hai người một lần. Hắn không vọng động thần niệm đảo qua. Bởi vì khi trước lão đạo đã nói rõ ràng.

Bắt đầu từ khi sắp tiến vào Hắc Vực, tồn tại hội nhân yêu lương tộc đều cực kỳ kiêng kỵ dụng thần niệm dò xét người khác.

Nhẹ thì xem như khiêu khích, nặng thì lập tức trở mặt ra tay giáo huấn.

Đối với quy định này, Hàn Lập đương nhiên đồng tình. Bằng mắt thường không thấy rõ mặt hai người kia thì lập tức đem ánh mắt thu trở về.

Tuy rằng hắn tự tin có Minh Thanh Linh Mục, tám chín phần có thể nhìn thấu sự che giấu nhưng chỉ e vạn nhất đối phương tu luyện bí thuật đặc thù, có thể cảm ứng ra thần thông của hắn thì không ổn.

Hắn đương nhiên không muốn, còn chưa tiến vào Hắc Vực đã tùy tiện gây ra phiền toái nào đó.

Vì thế Hàn Lập cùng Vạn Cốt chân nhân tìm một chỗ địa thế tương đối cao ở khá xa hai người kia, cũng lẳng lặng đứng bất động.

Bốn người ở đây đều ẩn tàng chân diện, không ai có hứng thú đàm đạo với nhau cái gì.

Nhất thời không khí nơi đây có vẻ quỷ dị! Ngoài trừ tiếng gió thổi vi vu thì không còn bất luận âm thanh gì khác.

Hàn Lập nheo hai mắt, trong lòng thầm tính toán thời điểm tiến vào Hắc vực.

Qua thêm nửa canh giờ, phía chân trời lại có tiếng xé gió truyền đến.

Tiếp theo một đạo quái quang màu lục ở trên cao phía xa hiện ra, lướt qua hướng bên này kích bắn mà đến.

Chớp động mấy cái, lục quang tựa như vẫn thạch từ trên cao rơi thẳng xuống, có điều mắt thấy hung hăng muốn va vào mặt đất lại thì đột ngột dừng lại, không phát ra một chút tiếng động nào.

Hàn Lập lơ đãng liếc mắt một cái, chỉ thấy trong lục quang mơ hồ có một thân ảnh.

Vị trí thân ảnh này rơi xuống lại đúng ở giữa chỗ mấy người Hàn Lập.

Thân ảnh trong lục quang đưa mắt ánh giá quang cảnh cùng bốn người còn lại, tựa hồ nhếch miệng cười. Sau đó hần vừng vàng khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, không có ý xê dịch một chút nào.

Hàn Lập thấy thế thì ngẩn ra, tiếp theo mỉm cười tựa hồ như cảm thấy người này có chút điểm thú vị.

Nhưng lão đạo ở một bên, ánh mắt âm trầm nhìn bóng người trong lục quang, tựa hồ nhớ tới điều gì, chân mày hơi nhăn lại.

Dựa theo lời Vạn Cốt chân nhân, năm người bọn họ đương nhiên tới ở chỗ này chờ tham gia Hắc Vực đại hội.

Lại qua hơn nửa canh giờ, Hàn Lập bỗng nhiên cảm thấy trong y phục truyền ra dao

động khác thường, lúc này thần sắc vừa động.

Tay thò vào bên trong một chảo, trên tay đã một lệnh bài tam giác cỡ bàn tay!

Lệnh bài có màu đen thui nhưng lúc này, trên mặt có bạch quang nhàn nhạt chớp động lúc sáng lúc tắt không thôi, tựa hồ như đang cảm ứng cùng thứ gì đó.

Hàn Lập trong lòng vui vẻ, ngẩng đầu nhìn sang mấy người khác.

Chỉ thấy Vạn Cốt chân nhân cùng ba người khác đều lấy từ trên người ra một cái bài lệnh độc nhất vô nhị, mặt trên cũng có bạch quang nhàn nhạt chớp lên không thôi.

Đúng lúc này một thanh âm trầm đục ầm vang, từ trên không sơn cốc truyền xuống.

Tiếp theo một vùng không gian dao động mãnh liệt, nhộn nhạo như muốn tách ra.

Năm người ở phía dưới cả kinh, đồng thời nhìn lên không gian truyền ra dao động.

Chỉ thấy trên không sơn cốc vốn đang trời quang mây tạnh, giờ phút này hiện ra một đám mây đen khổng lồ u ám.

Ở trong đám mây đen chợt hiện vô số đạo hồ quang màu bạc chớp động, tiếp theo lóe lên rồi đan vào nhau, nháy mắt ngưng tụ một đoàn.

Đột nhiên một tiếng sấm sét rền vang chấn động cả ngàn dặm ầm vang bên tai, không ngờ trong điện quang chớp động lại hiện ra một cánh cửa màu bạc cực lớn!

Cửa này cao hơn mười trượng, mặt ngoài có hoa văn phong cách cổ xưa huyền ảo, bốn phía cũng có phù văn màu bạc cuồn cuộn chuyển không ngừng.

Đáng khen cho một cảnh tượng kinh người!

Năm người trong cốc vốn không phải tồn tại bình thường. Từng gặp qua không ít trường hợp quỷ dị thế này. Cả một đám đứng yên bất động tại chỗ, vẻ mặt vẫn tỏ ra tự nhiên.

Đột nhiên cánh cửa cực lớn màu bạc vù vù một tiếng, phù văn bốn phía đang rung động nhất thời trở nên ngưng trệ.

Đại môn từ từ mở ra một khe hở hẹp.

Một đạo hắc quang từ trong khe cửa bắn ra, thân ảnh nhoáng lên một cái, một gã tu sĩ thân bí thân vận trường bào màu đen chột lóe mà ra, khoanh tay trôi nổi lơ lửng phía trước cánh cửa cực lớn.

Người này toàn thân có hắc khí quỷ dị quẩn quanh, dùng ánh mắt lạnh như băng đến tận xương lạnh lùng nhìn đám người phía dưới, không nói một lời.

Hàn Lập neho hai mắt nhìn Hắc bào nhân, trong lòng khẽ rung mình.

Khí tức trên thân người này cực kỳ cổ quái, thoáng chốc trở nên cường đại dị thường nhưng thoáng chốc lại yếu nhược như không, một thân tu vi dường như không ổn định.

Đây là công pháp gì? Trong ấn tượng của hắn chưa bao giờ nghe nói qua. Nét mặt Hàn Hập hiện một tia ngạc nhiên, đồng thời tâm niệm chuyển động.

"Các hạ chính là Khiên Dẫn sứ giả đến từ Hắc Vực!" Người có toàn thân lóe ra kim quang, tựa hồ lần đầu tham gia Hắc Vực đại hội, thanh âm phẳng phất như chuông đồng hót lớn hỏi.

"Các người đã đem theo Khiên Dẫn Lệnh? Nếu có thì bản sứ giả liền mở Khiên Dẫn chi môn, đón tiếp các người tiến vào bên trong Hắc Vực. Còn người không có Khiên Dẫn lệnh mà tiến vào Hắc Vực ....Giết !"

Hắc bào nhân như không nghe thấy câu hỏi của Kim quang nhân, ngược lại hai mắt chớp động lục quang dị thường.

Ngữ khí tràn đầy sát khí mà thanh âm lại lạnh lạnh chói tai, nhất thời không thể phân biệt là nam hay nữ.

Kim quang nhân kia hừ lạnh một tiếng, tựa hồ có chút bất mãn với sự cuồng vọng của Hắc bào nhân, nhưng chung quy không nói thêm gì.

Về phần đám người còn lại, tự nhiên không ai mở miệng.

Hắc bào nhân thấy năm người phía dưới không có dị nghị, cũng không khách khí đưa đơn thủ lật một cái, trong tay hiện ra một kiện Pháp khí là một cây dùi trống tỏa ra

ngân quang chói lọi.

Đơn thủ của hắn trở ngược dùng Pháp khí hướng về phía cánh cửa cực lớn gõ một cái.

Đang một tiếng thanh thúy vang lên, khe hở hẹp nơi Ngân môn trong tiếng gầm rú trầm thấp hoàn toàn mở ra.

Hàn Lập tự nhiên ngừng thần nhìn vào trong cửa.

Chỉ thấy bên trong là một vùng đen tuyền không chút ánh sáng, giống như một thế giới hắc ám khôn cùng, thật không hổ là danh là Hắc Vực.

Ngay tại lúc hắn đang mừng thầm thì đột nhiên cảm giác Khiên Dẫn lệnh bài trong tay nóng dần lên, ngay sau đó Phanh một tiếng, nó bạo nổ hóa thành một đoàn hắc quang dần tỏa rộng ra, đem thân hình hắn bao phủ lại.

Cùng lúc đó, Hàn Lập chỉ cảm thấy bốn phía chung quanh như có một sức mạnh cuồng đại vô hình, đẩy thẳng thân hình hắn bay đến cánh cửa màu bạc cực lớn trên không trung.

Hàn Lập cả kinh nhưng xoay chuyển ánh mắt, thấy bốn người còn lại cũng đều bị hắc quang độc nhất vô nhị hút bay lên trời. Tức thời trong lòng bình tĩnh trở lại.

Trong nháy mắt, năm người dưới cái nhìn chăm chú lạnh lùng của Hắc bào nhân, tất cả đều nhất nhất tiến nhập vào trong cánh cửa màu bạc cực lớn.

Hắc bào nhân thấy không chút gì dị thường. Lúc này Pháp khí trong tay hướng hai bên hư không cánh cửa cực lớn khẽ gõ, cứ như thế thân hình cũng bay vào trong cửa.

Tiếng động vang ầm ầm tái khởi. Cánh cửa màu bạc cực lớn từ từ khép lại, tiếp theo sau một tiếng sấm sét rền vang thì lại hóa thành vô số hồ quang tán ra.

Đám mây đen lập tức quay cuồng một trận rồi tiêu thất trong hư không.

Nguyên bản sắc trời đang âm đạm dần khôi phục lại sự sáng rõ ban đầu.

Hàn Lập ở trong hắc quang, không ngừng đánh giá bốn phía, trên mặt tràn đầy vẻ tò

mò.

Sau khi tiến vào cánh cửa màu bạc cực lớn, hắn cùng bốn người khác vẫn bị hắc quang bao phủ, xếp thành một đường thẳng lơ lửng trôi nổi ở trên hư không.

Thân đã trong không gian thần bí sau cánh cửa cực lớn. Hàn Lập với không gian gọi là "Hắc ám thế giới" xem rõ ràng một lần.

Bốn phía nơi nơi có hắc khí tạo thành một biển sương vụ màu đen. Trong này có những tia hắc khí từ từ lưu chuyển như bình thường. Lại có hắc khí cuồng bạo không thôi, cuộn cuộn xoay quanh bay múa, đem bốn phía hết thảy điên cuồng xé rách, hình thành từng cơn lốc màu đen sâu rộng mênh mông, nhìn qua nguy hiểm dị thường.

Càng khiến thần sắc Hàn Lập khê động chính là, ở trong hơn một số vùng hắc khí xa xa, hắn đã cảm ứng được khí tức của một loại yêu thú kỳ quái rất khác so với yêu thú bình thường. Số lượng của chúng vô cùng đông đảo.

Chúng ẩn thân ở trong sương mù xa xa, bộ dáng chăm chăm nhìn mấy người nhưng không biết vì nguyên nhân gì mà e dè không dám đến gần.

Nhưng cho dù cách xa như thế, Hàn Lập vẫn có thể cảm nhận được đám yêu thú này phát ra bạo ngược chi khí, xem ra không thể coi thường.

Chương 1812: Hắc Sa Thị Nữ

Hắc quang chợt lóe, Hắc bào nhân kia liền quỷ dị xuất hiện ở phía trước năm người, tiếp theo cũng không thấy nói gì cùng bọn họ, liền một mình từ từ bay về phía trước.

Hàn Lập đang thấy có chút kỳ quái, chợt cảm thấy ô quang chợt lóe bốn phía, thân hình không tự chủ được bị một luồng lực lượng vô hình kéo đi.

Bốn người còn lại vướng phải tình hình tương tự.

Hàn Lập vốn là ngẩn ra nhưng ngay đó cười một tiếng.

Khiên Dẫn sứ giả này danh xưng như thực, thật sự muốn kéo mấy người bọn họ mà mời đi.

Bất quá cũng không biết hắc quang bên ngoài cơ thể có huyền cơ gì, mà hắc khí dọc theo đường đi gặp phải đều tự tản ra nơi khác.

Đoàn người tuân tự bay được vài dặm.

Đột nhiên ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ ở một vùng hắc khí rất lớn phía trước, trong mắt mơ hồ có lam quang chớp động.

Dưới sự cảm ứng của hắc, bên trong vùng hắc khí kia ẩn giấu một đại vật, có cùng khí tức với đám yêu thú kỳ quái ban nãy, có lẽ là cùng chủng loại nhưng không biết cường đại hơn biết bao nhiêu lần.

Ngay cả Hợp Thể tu sĩ như hắc cũng cảm thấy một sự uy hiếp rất lớn.

Tầng hắc khí này không chút tầm thường, Linh Mục thần thông của hắc cũng không thể hoàn toàn xuyên thấu. Chỉ mơ hồ chứng kiến trong hắc sương vụ ẩn một cự thú to thân như một ngọn núi nhỏ, hình dáng giống như một con Giao Mãng cự thú.

Thời điểm Hàn Lập thâm rùng mình thì bốn người khác cũng đã phát hiện quái vật trong hắc khí phía trước. Mắt thấy bọn họ đang từ từ trôi tới con thú này thì trong lòng

đều trở nên cảnh giác.

Đúng lúc này, Khiên Dẫn sứ giả đang ở phía trước đột nhiên hướng xuống phía dưới mà đi, đồng thời mang theo đám người hạ xuống. Không để tiếp cận với cự thú không biết tên phía trước.

Hàn Lập tự nhiên trong lòng buông lỏng, liếc mắt đánh giá cự thú kia lần nữa rồi không chú ý thêm nữa.

Nhưng một lát sau, sắc mặt hắn lại biến đổi.

Đoàn người dưới sự dẫn dắt của Khiên Dẫn sứ giả, lại trôi xuống phía dưới chừng mấy vạn trượng sâu, nhưng nơi này dường như không có điểm cuối.

Hư không chung quanh trải rộng hắc khí, giống như là một vực sâu không đáy hun hút tối om.

Nếu không phải Hàn Lập thấy bốn người còn lại ở trong hắc quang vẫn không có hành động khác thường, chỉ sợ đã quyết định không để người an bài xuống tiếp như vậy.

Cũng may tiếp tục xuống dưới hơn vạn trượng, hắc khí bốn phía rốt cục tản ra, dần rời khỏi biển sương vụ hắc ám.

Phía dưới xuất hiện một địa phương màu xanh thẫm quái dị.

Nơi nơi là lam quang nhật tỏa ra khắp bốn phía, đem những kiến trúc lớn phía dưới cùng những quái lâm bốn phía như cột đá màu đen thật lớn chiếu sáng rõ ràng.

Không ngờ trong không trung lơ lửng hơn mười khối quang cầu màu lam chói lọi to lớn, đều đường kính hơn trượng, tản ra lam quang lạnh lùng như vĩnh hằng không tắt.

Sau một thoáng, hắc quang đang bao vây mấy người Hàn Lập rung động một trận, phát ra một tiếng âm trầm đục tiêu thất.

Tức thời dẫn lực đang bao quanh trên người năm người cũng đồng thời biến mất không thấy.

"Ta còn đi tiếp đón những người khác. Các người tới Hắc Vực đại điện phía dưới thì

sẽ có những người khác tiếp đãi." Hắc bào nhân lạnh lùng hướng năm người nói một câu, không hề quan bọn họ có nghi hoặc gì, quay người tiến nhập vào trong hắc khí trên cao.

Hàn Lập thấy thế có chút á khẩu.

Bất quá Vạn Cốt chân nhân một bên, tựa hồ không chút nào để ý việc này. Lão đạo cười nhẹ một tiếng, liền tự thúc dục độn quang bay xuống phía dưới.

Kim quang nhân cười hắc hắc, cũng không chút do dự hóa thành một đạo kim hồng kích bắn xuống.

Hàn Lập cùng hai người còn lại liếc lẫn nhau, tự nhiên cũng bay theo xuống dưới.

Chỉ thấy Kiến trúc nơi đây mọc lên như nấm, lại khác thế giới bên ngoài rất lớn.

Tất cả phòng ốc đều chỉ dùng để một loại tài liệu màu đen nhìn như thô hòn đá xếp chồng lên nhau mà thành. Mỗi một tòa đều thô kệch mà dị thường cao lớn, mơ hồ mang theo phong cách man hoang thời thượng cổ.

Hắc Vực đại điện theo như lời Khiên Dẫn sứ giả kia, thật rất dễ dàng nhận ra.

Chính là một tòa đại điện cao tới hơn ngàn trượng, chiếm diện tích vài dặm trên một ngọn núi màu đen, bất luận ai tới đây đều phải chú ý tới nó.

Năm người Hàn Lập trước sau hạ xuống một quảng trường trước đại điện, nơi này sớm có hai hàng nữ tử khoác lụa mỏng màu đen chờ.

Tất cả nữ tử đều dùng khăn đen che mặt nhưng không lấp được mắt mày thanh tú lộ ra, cả một đám đều có dáng người xinh đẹp quyến rũ, hơn nữa nguyên âm khí trên người rất đậm, tu vi đều đã ngoài Kết Đan.

Đây đều là tối cực phẩm tuyệt hảo lô đỉnh.

Năm người vừa rơi xuống, lập tức năm nữ tử gần nhất phong tư chỉnh tề tiêu sái tiến lên.

"Tỷ muội văn bối bái kiến năm vị tiền bối. Từ giờ trở đi, đám người văn bối chuyên môn hầu hạ các tiền bối. Các vị tiền bối nếu có nghi vấn cùng yêu cầu gì, chúng văn bối

nhất định sẽ toàn lực giải đáp cùng thỏa mãn. Hiện tại cách Trao đổi đại hội còn một vài canh giờ, các vị tiền bối có muốn tới tỉnh thất chuyên môn nghi một lát chăng?" Một nữ tử dáng người cao mảnh dẻ, da thịt như tuyết trắng lấp ló trong làn lụa đen, chỉnh đốn trang phục hướng về đám người Hàn Lập thi lễ, đôi mắt đẹp ẩn tình nói lời cực kỳ mê người.

"... Hừ, Hắc Vực các người thích bày ra tà môn ma đạo làm gì. Ta không cần bất luận kẻ nào tiếp đãi, trực tiếp mang ta đến đại điện là được." Gã có thân ảnh nhạt như khói nhẹ bỗng nhiên hừ lạnh một tiếng. Không ngờ thanh âm này lại dễ nghe êm tai, thì ra là một nữ tu.

"Tiền bối nếu không muốn văn bối tiếp đãi, tự nhiên sẽ không miễn cưỡng. Số chín, người mang vị tiền bối này đến Thiên Điện đi." Hắc sa thị nữ nọ lại khẽ cười một tiếng, quay đầu hướng sang một nữ tử dáng người hơi thấp trong tứ nữ còn lại, phân phó một câu.

Hắc sa thị nữ kia nghe vậy, vội lên tiếng trả lời:

"Tiền bối, mời theo văn bối đi trước một bước!"

Nói xong lời này, hắc sa thị nữ được gọi số Chín kính cẩn thi lễ, thướt tha hướng đại điện đại môn đi tới.

Nữ tu thân như làn khói nhẹ, dùng ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn số Chín một cái, không nói một lời theo đi.

"Ha ha, lão phu cũng không cần nghi ngại cái gì, cũng giống vị tiên tử kia, đi tới chính điện đại hội đi." Thân ảnh được lực quang bao phủ cũng cười nói. Mang theo âm thanh già nua dị thường, tựa hồ là một lão giả tuổi không nhỏ.

Hắc sa nữ tử dẫn đầu vẫn mang thần tình tươi cười một lời đáp ứng, tiếp tục phân phó một nữ tử khác mang lão tiến vào trong đại điện.

Trong nháy mắt trên quảng trường liền chỉ còn lại có ba người Hàn Lập.

"Sách sách, có tiện nghi lại không muốn chiếm! Tại hạ sẽ không làm chính nhân quân tử gì đó. Nhị vị đạo hữu, trước hết tại hạ đi tiêu dao một phen." Vạn Cốt chân nhân

phát ra một tiếng cười to, thanh âm có chút sắc nhọn, hoàn toàn khác hẳn ban đầu.

Tiếp theo lão đạo cũng không đợi hắc sa nữ tử cầm đầu nói cái gì, trực tiếp tiến lên từng bước, ôm lấy một hắc sa nữ tử gần nhất, liền nghênh ngang rời khỏi.

"Hắc hắc, vị đó đúng là người cùng sở thích với ta, không biết có phải ta nhận sai đồng đạo rồi chẳng! Như vậy đi, nếu người là người cầm đầu các nàng ở đây, đương nhiên là người xuất sắc nhất. Bốn tọa muốn người tới hầu hạ một phen." Thân ảnh trong kim quang chói mắt, đưa ánh mắt hung hăng đảo qua khuôn mặt của hắc sa nữ tử cầm đầu, liền phát ra cười nhẹ.

"Tiên bối có thể vừa ý với dung mạo của tiểu nữ, văn bối tự nhiên cầu còn không được. số Mười một, người chiêu đãi vị tiên bối còn lại cho tốt, không được sơ sót." Hắc sa thị nữ cầm đầu không chút tỏ vẻ nào ngoài ý muốn, ngược lại cười dài nói.

Tiếp theo nàng tiến lên từng bước, ôm lấy thân ảnh trong kim quang, cũng ly khai khỏi chỗ này.

Hàn Lập mở trừng hai mắt, nhìn hai hàng hắc sa thị nữ vẫn đứng xa xa. Lại liếc mắt xem xét nữ tử gần trong gang tấc, không khỏi sờ sờ cằm, cũng đem thanh âm trở nên có chút thô hào hỏi:

"Người là số Mười một? Chẳng lẽ khi trước chỉ có vài đạo hữu tới đây sao?"

"Tiên bối hiểu lầm. Văn bối tuy có số là mười một, nhưng các đồng nghiệp hầu hạ các tiên bối khác khi trước cũng có thể là số Hai mươi, Ba mươi. Đều không phải theo trật tự, mà đón đợi chư vị tiên bối một cách ngẫu nhiên." Hắc sa thị nữ số mười một này có dáng người nhỏ xinh, thanh âm nhu hòa dễ nghe, cùng sử dụng ánh mắt tội nghiệp xem xét Hàn Lập, giống như sợ hãi tùy tiện từ chối.

"Thì ra là thế! Tới tinh thất nghỉ ngơi thì không cần, người theo ta tới đại điện một chuyến, ta có lời cần hỏi người." Hàn Lập thân nhiên phân phó một tiếng.

"Dạ, tiên bối!" Thị nữ số mười một tự nhiên cung kính đáp ứng, chủ động tiến lên.

Hàn Lập quét mắt nhìn nàng một cái, không khách khí ôm thân thể mềm mại mảnh mai không xương của đối phương, hướng cửa điện mà đi.

Mà khi đám người Hàn Lập rời đi quảng trường không bao lâu, lại có bốn gã thân hình được các loại linh quang che phủ từ trên cao hạ xuống, đồng dạng có bốn hắc sa thị nữ tươi cười nghênh đón.

Qua thời gian một bữa cơm, Hàn Lập neho hai mắt ngả người trên một chiếc ghế rộng rãi.

Hắc sa thị nữ số mười một cơ hồ đem hơn phân nửa thân thể mềm mại tiến nhập trong lòng hắn, dùng ánh mắt như có nước nhìn gương mặt mơ hồ của Hàn Lập trong một tầng thanh quang.

Không riêng gì gương mặt mà cả thân hình hắn đều bị một tầng thanh hà bao phủ.

Không biết từ khi nào Hàn Lập đã thay đổi một loại thần thông ẩn dấu thân hình. Lúc này ngay cả Vạn Cốt chân nhân cũng vô pháp nhận ra thân phận này của hắn.

Nơi đây là một thạch đình màu đen lơ lửng ở trên hư không. Trong này chẳng những bàn trà đầy đủ, thậm chí còn có một số linh hoa linh quả giới cực kỳ hiếm thấy ở ngoại giới, trực tiếp bày ở trên bàn đá trước người Hàn Lập.

Ở hư không chung quanh xa hơn một chút, có thể thấy những kiến trúc tương tự lơ lửng. Cẩn thận đảo qua mọi nơi, mơ hồ có chừng năm sáu trăm tòa như thế.

Trong đó đa phần các phi đình đều trống rỗng, còn lại chừng mấy chục tòa có người ngồi ở trong, phần lớn đều có một hắc sa thị nữ bầu bạn.

Bất quá Hàn Lập không để ý những đồng đạo ẩn dấu tướng mạo này, mà là ánh mắt chớp động nhìn chăm chăm vào một vòng hào quang màu trắng ngà bao phủ nơi trung tâm của các thạch đình.

Màn hào quang này có đường kính rộng hơn trăm trượng, bên trong có một Ngọc đài cao trắng tinh.

Ở bốn phía của đài ngọc là các cột đá màu hồng lam đứng sừng sững, ở trung tâm có bố trí một quỹ dị pháp trận màu hoàng kim. Mà ở trung tâm pháp trận, song song bày hai cái bàn đá cổ quái một đen một trắng hai độc nhất vô nhị.

Giờ phút này trên đài cao rộng tuếch, không một bóng người.

"Chiếu theo lời của người, lát trao nữa khi lúc trao đổi đại hội mới bắt đầu, Hắc Vực hội các người trước tiên xuất ra một số kỳ trân vật trao đổi cùng chúng ta!" Hàn Lập đem ánh mắt thu lại, thân nhiên hướng nữ tử trong lòng nói một câu.

Chương 1813: Hắc La

"Đương nhiên, tài phú của Hắc Vực chúng ta không dám khoe là đệ nhất lương tộc nhưng tuyệt không kém Tam Hoàng Thất vương. Thậm chí còn có một số kỳ trân được cung cấp bởi các dị tộc nơi Man Hoang thế giới, tin tưởng sẽ không làm tiền bối thất vọng." Hắc sa nữ tử ở trong lòng Hàn Lập, khẽ cười nói.

Lúc này nàng đã gỡ tấm hắc sa trên mặt xuống, lộ ra khuôn mặt thiên kiều bá mị, nụ cười diễm mỹ khiến nhân tâm chấn động, không thể tự kiềm chế.

Hiển nhiên là hắc sa thị nữ này tu luyện một công pháp mị thuật đặc biệt nào đó, nếu không tuyệt không có mị lực kinh người như thế.

Có điều Hàn Lập đối với khuôn mặt câu hồn dẫn phách của nàng lại như không thấy, thần nhiên hỏi một câu:

"Hắc Vực trong mỗi lần giao dịch, có thể chuyên môn bồi dưỡng ra nhóm nữ tử các người thật là một danh tác khiến người trầm trồ. Bất quá ta có chút kỳ quái, với dung mạo cỡ các người, nếu ở ngoại giới thì đương phải có người nhận biết mà nổi danh. Chẳng lẽ là..."

"Tiền bối đoán không sai. Tỷ muội vẫn bồi từ lúc còn nhỏ đã sống ở trong Hắc Vực, căn bản chưa bao giờ ra bên ngoài. Nếu tiền bối không chê xin thu vãn bối làm thị thiếp. Như thế, mỗi ngày tiểu nữ tử đều có thể hầu hạ người." Nữ tử số mười một nghe như vậy, trên khuôn mặt đang tươi cười lập tức thay thế bởi vẻ đáng thương.

Nếu là tu sĩ bình thường thấy vẻ mị hoặc của nàng chỉ sợ là tâm tình kích động không thôi.

Nhưng thần niệm Hàn Lập cường đại như thế, ý chí kiên quyết như thế. Khóe miệng vừa động, trực tiếp từ chối thỉnh cầu của nàng: "Không được. Bốn tôn vốn quen độc lai độc vãng".

Thiếu nữ số mười một cũng rất thức thời, vừa thấy Hàn Lập thực vô tình như vậy thì

lập tức ngậm miệng, không đề cập lại chuyện này, đồng thời nhu thuận đem thân mình tựa hẳn vào người Hàn Lập.

Với động tác này của nàng, Hàn Lập không có bao nhiêu phản ứng. Hắn theo bản năng ôm thân thể mảnh mai vào người, tận hưởng một chút hương diễm của mỹ nữ.

Kế tiếp Hàn Lập lại hỏi thêm một số sự tình có quan hệ chi tiết đến Hắc Vực đại hội. Nữ tử trong ngực nhất nhất giải đáp khiến hắn rất vừa lòng.

Lúc này, các Phi đình còn trống ở bốn phía dần dần xuất hiện thêm nhiều thân ảnh.

Hiển nhiên theo thời gian, các tồn tại tham gia đại hội bắt đầu tiến dần vào đại điện.

Oanh! Đột nhiên một thanh âm rất lớn từ phía dưới truyền lên khiến cả hư không đều chấn động.

Nguyên bản Hàn Lập đang lười biếng tựa vào trên ghế, thần sắc vừa động. Trong mắt lưu chuyển một trận lam quang, lập tức xuyên qua hư không đen tuyền, nhìn qua về chỗ phát ra cự thanh kia.

Chỉ thấy tại nơi cửa vào đại điện có một người khổng lồ thân cao mười trượng, cả người bao phủ trong một tầng hỏa diễm cực nóng, đứng ở nơi đó giương nanh múa vuốt.

Kề bên hắn là một hắc sa thị nữ trên mặt đầy vẻ kinh hoảng, đang hướng về hắn như giải thích điều gì đó.

Thân ảnh khổng lồ trong hỏa diễm tựa hồ phần nộ dị thường, rộng to một tiếng, một bàn tay thật lớn trong hỏa quang vụt đánh ra, như muốn đem nữ tử bên phải chụp thành một đám thịt vụn.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên nơi hư không gần đó dao động, một đạo kim quang biến thành kim sắc kinh hồng chợt lóe lên, trăm thẳng xuống người khổng lồ một kích.

Kiểm quang mang hàn ý băng lãnh cùng cực, bộ dáng không lưu tình chút nào!

Người khổng lồ trong hỏa diễm gầm lên một tiếng, Cự trảo đang chụp về hắc sa thị nữ biến chiêu hồi thủ, trực tiếp hướng về phía đạo kim sắc kiếm quang nghênh đón.

Kết quả một tiếng vang chói tai nổ chát chúa như kim loại va chạm, hỏa diễm cùng kiếm khí đan vào nhau. Người khổng lồ trong hỏa diễm bình bịch liên tiếp bị đẩy lui mấy bước, mà hư ảnh trên đỉnh đầu thiếu nữ cũng lẫn tẩn dập dờn như sóng gợn, một thân ảnh mờ ảo xám nhạt cũng bị chấn động hiện ra.

Hàn Lập ngưng thần đảo qua, chỉ thấy thân ảnh nọ mặc một cái áo bào xám, không biết dùng loại tài liệu nào chế thành mà khiến người cảm giác hư ảnh rất mờ nhạt. Có điều phía trên mặt hắn đeo một mặt nạ ác quỷ hung tợn, hai mắt như điện nhìn chăm chăm vào người khổng lồ trong hỏa diễm.

"Vị đạo hữu yêu tộc này, không biết vì sao ngươi tức giận như thế, lại ra tay với một vân bối. Số ba mươi bảy! Sao ngươi lại đắc tội khách quý, còn không mau lại đây làm đại lễ bồi tội với vị tiên bối này!" Ngoài dự đoán của mọi người, hư ảnh xám nhạt vốn ra tay không chút nào lưu tình, ngược lại lúc này lớn tiếng răn dạy hắc sa thị nữ.

"Vừa rồi vân bối chiêu đãi có chỗ lầm lẫn, mong tiên bối ngàn vạn lần không trách tội!" Thị nữ số ba mươi bảy mới từ quý môn quan đạo qua một vòng trở về, sắc mặt trắng bệch dị thường. Khi nghe hư ảnh xám mờ nhạt phân phó thì vội vàng chỉnh đốn trang phục, hướng người khổng lồ trong hỏa diễm thi lễ.

"Hừ, lần này miễn bỏ qua. Lần sau còn phạm sự tình kiêu kị của tộc ta, đừng trách mỗ trực tiếp sát diệt ngươi!" Người khổng lồ trong hỏa diễm tựa hồ bị một kiếm của hư ảnh xám nhạt cảnh tỉnh rất nhiều. Lửa giận trong mắt dần biến mất, nhưng trong miệng vẫn phát ra tiếng hừ lãnh đạm ồm ồm.

Ngay sau đó, hỏa diễm ngoài thân người khổng lồ lưu chuyển, thân hình liên thu nhỏ lại mấy lần, biến thành một gã hồng bào nhân như người thường, trên đầu có một đôi quái sừng đỏ đậm, nhưng bộ mặt bị vàng hồng hà che kín hoàn toàn.

Mà lúc này, hư ảnh màu xám nhạt cũng khẽ nhúc nhích miệng hướng thị nữ số ba mươi bảy truyền âm hỏi một số điều gì, cuối cùng khẽ gật đầu, vòng tay hướng thân ảnh trong hỏa diễm:

"Thì ra đạo là người ở tộc nọ, vừa rồi số ba mươi bảy thực có hành động mạo phạm, nhưng niệm tình vì kiến thức của thị nông cạn, không có khả năng biết lai lịch bộ tộc đạo hữu, hay là không cần chấp nhặt cùng thị. Ta sẽ lập tức sai người đối lại một nữ tử hiểu chuyện, chuyên môn chiêu đãi đạo hữu."

"Hừ, tùy người. Ta chỉ hy vọng trao đổi đại hội lập tức bắt đầu, bản tôn không có thời gian rảnh ở trong này với Hắc Vực các người." Hồng bào yêu tu hừ lạnh một tiếng, cũng không cần người dẫn dắt, trực tiếp hóa thành một khối hỏa cầu thật lớn bay thẳng lên một tòa phi Đình trống trên cao rồi dừng lại ở đó.

Hư ảnh màu xám nhạt phía dưới thấy vậy lắc đầu, tựa hồ có chút cười khổ. Hướng sang thị nữ số ba mươi bảy đang bái phục trên mặt đất khoát tay một cái, sau đó thân hình nhoáng lên, liền cùng như lúc ban đầu xuất hiện, chợt lóe lên đã không thấy bóng dáng.

Hắc sa thị nữ lúc này mới đứng dậy, nhanh chóng rời khỏi nơi đó.

Tuy Hàn Lập rất có hứng thú đối với nguyên nhân khiến hồng bào yêu tu nổi giận. Nhưng thấy việc này đã từ lớn hóa nhỏ, từ nhỏ hóa không thì liền thu hồi sự chú ý. Hai mắt từ từ nhắm lại, bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng thần.

Lúc này, nữ tử đang nhu thuận trong lồng ngực hẳn đứng lên, lặng lẽ tới phía sau, dùng đôi ngọc nhẹ nhàng bóp vào đầu vai hẳn, giống như tỷ nữ phạm nhân thế tục giới đang hầu hạ chủ nhân.

Với thân thể mạnh mẽ của Hàn Lập, căn bản không cần hầu hạ thế này để giảm cái gì mệt mỏi, nhưng lúc này trong mũi thoang thoang ngửi thấy phía sau truyền đến u hương dịu dịu của xử nữ, trên vai cảm ứng bàn tay thon nõn mềm mại, tự nhiên vẫn là hưởng thụ dị thường.

Hẳn ngả người trên ghế không nhúc nhích, tựa hồ như tiến vào bên trong mộng cảnh.

Cứ như vậy thời gian chậm rãi trôi qua, trong các thạch đình dần dần xuất hiện đông đảo thêm các thân ảnh.

Chỉ ba bốn canh giờ sau, tám chín phần số thạch đình đều có người.

Tuy rằng tổng nhân số cũng không đến bốn năm trăm, nhưng tường tượng trong này có tới mấy chục lão quái Hợp Thể kỳ, còn lại cũng là tồn tại Luyện Hư mang trọng bảo, liền biết Trao đổi đại hội được mong đợi thế nào.

Bất quá nhân số gia tăng nhiều như vậy, nhưng tu sĩ nhân yêu hai tộc trong các thạch

đình đều một đám mang biểu tình lãnh đạm, hoặc ngồi yên vẫn không nhúc nhích, hoặc tự rót tự uống chiếu cố bản thân, không có bất luận kẻ nào có ý tứ liên hệ cùng những người chung quanh hay đàm luận với nhau.

Cả đại điện đều lâm vào không khí im lặng cực kỳ quỷ dị.

Lại quá nửa canh giờ, đột nhiên trong đài ngọc cao trắng noãn trên hư không trong đại điện, một đoàn kim quang chói mắt bạo phát ra. Trong một góc kim sắc pháp trận hiện ra một chiếc Cự la (Chiêng lớn) đen tuyền cùng một thân ảnh lục sắc.

Cự la chừng cao ngang đầu người, mặt ngoài ngăm đen dị thường, bên viền có chút tàn tích loang lổ, ở giữa lại minh ẩn một đồ án, là khắc họa một con mắt của một quái giao màu đen, liên tục chớp ẩn hồng quang yêu dị.

Thân ảnh lục sắc cùng xuất hiện với Hắc La là một đại hán cầm trong tay một tiểu chùy tử sắc, nửa thân trên trần trụi giống như Huỳnh Cân lực sĩ.

Tuy toàn thân hắn có màu lục nhạt nhìn như không phải nhân tộc, nhưng trên người lại không có yêu khí tán phát ra, khiến người ta nhất thời không thể phán đoán được chủng tộc chân chính.

Bất quá trong da thịt màu lục của đại hán ẩn ẩn tản ra kim quang sáng bóng, có thể khẳng định có tu luyện đoán thể công pháp đặc thù nào đó, thân thể tuyệt đối mạnh mẽ.

Chúng tu sĩ trong các Thạch đình bốn phía tự nhiên hướng lên đài ngọc, nhìn lại một la một người này xem có hành động gì.

Lục phu lực sĩ đối diện nhiều ánh mắt kinh người như vậy vẫn xem như không thấy. Hắn hít sâu một hơi, lục quang ngoài thân chớp động, thân hình chợt bạo tăng gấp đôi, hóa thành một cự hán cao đến hơn ba trượng.

Hai cánh tay lại đầy gân guốc, trực tiếp to lên mấy vòng.

Cánh tay Cự hán vừa động, hai bàn tay to như cái đấu đồng thời nắm chặt cây đồng chùy tử sắc, ánh mắt hướng về hắc sắc cự la với vẻ ngưng trọng cực kỳ, chậm rãi gõ một kích.

Đương một tiếng ông minh, từ giữa con mắt trên Hắc la tỏa ra một vòng sáng tử sắc,

chợt lóe lên rồi tiêu thất trong hư không.

Hàn Lập thấy vậy ngẩn ra, chưa có phản ứng thì cự hán sau một kích, thân hình như một quả khí cầu xì hơi, trong nháy mắt hóa thành một lão giả râu tóc bạc trắng, thân hình gầy đét như bộ xương khô, một bộ quý dị gần đất xa trời.

Một kích vừa rồi giống như đem máu huyết toàn thân cùng lượng lớn thọ nguyên của Cự hán, tất cả đều tiêu hao sạch sẽ.

Chúng tu sĩ trong thạch đình tự nhiên đều biến sắc.

Hắc Vực làm ra hành động này đương nhiên không có khả năng để tự bêu xấu!

Tròng mắt Hàn Lập cũng co rút lại, tiếng thanh la vừa rồi lọt vào tai rõ ràng nghe rất bình thường, cũng không chỗ dị thường gì.

Nhưng ngay sau đó, bỗng nhiên hắn cảm thấy linh lực trong cơ thể sôi trào, đồng thời máu huyết toàn thân lưu động nhanh hơn mấy lần, cả người trở nên nóng rực dị thường.

"Đây là..."

Hàn Lập cả kinh, đứng lên khỏi ghế.

Chân nguyên cường đại trong cơ thể hắn vừa động, mới đem hết thủy dị tượng trong cơ thể mạnh mẽ trấn áp lại, nhưng đồng thời phát hiện pháp lực toàn thân cơ hồ có điểm khác với trước, sau khi nghe tiếng thanh la thì lại tăng lên một phần!

Chương 1814: Tề Thiên La

Không riêng gì Hàn Lập mà tất cả các tu sĩ đều giật mình, phát hiện pháp lực trong thể nội có sự biến hóa.

Chẳng qua pháp lực của Hợp Thể Kỳ tăng thêm cực kì bé nhỏ, chỉ tương đương với mấy tuần trắng đả tọa khổ tu mà thôi. Còn Luyện Hư kỳ tăng rõ ràng hơn, một tiếng la mình trôi qua, khiến bọn họ tăng thêm mười năm khổ tu.

Điều này khiến các Luyện Hư kỳ tu sĩ trong lòng khá vui vẻ. Còn Hợp Thể lão quái trong lòng kinh nghi bất định.

Nhưng vô luận là thuộc cảnh giới nào, ánh mắt tất cả vèo một cái, gắt gao tiếp cận trên Cự la màu đen. Trong mắt có thể thấy vẻ tham lam, mừng như điên cùng các loại hỏa nhiệt, hận không thể bay đến đem thu nó vào túi.

Chỉ là thanh âm do vật ấy phát ra lại có thể tự tăng thêm tu vi, đây là chuyện tình hoảng sợ tới cỡ nào!

Đúng là bảo vật này phản phệ cũng không nhẹ, lại khiến người gỗ la mất đi tình huyết cùng thọ nguyên nhưng tuyệt đối vẫn là một kiện bảo vật nghịch thiên.

Chẳng lẽ là Huyền Thiên chi bảo trong truyền thuyết sao? Một số tồn tại lưỡng tộc thâm nhủ.

Hàn Lập kinh hãi nhìn Hắc la này không thôi, âm thầm cũng có chút hoài nghi.

Đáng tiếc trong Hắc Vực thì thần niệm chịu sự hạn chế rất lớn, vô pháp dò xét qua Hắc la ở xa. Nếu không trên thân hẳn có Huyền Thiên Quả, có thể thuận lợi xác nhận nó có phải Huyền Thiên chi vật hay không.

Lúc này, Bạch phát lão giả do tên lực sĩ biến thành trên đài cao, trong tay cầm tử sắc đồng chùy cung kính hướng người rồi bay lên bàn đá màu đen, tiếp theo linh quang dưới chân chợt lóe, trong nháy mắt biến mất tại chỗ.

Nhưng ngay sau đó, một bóng người khác xuất hiện ở một bên của Cự la.

Người này một thân ngân sắc cắm y, đeo một cái mặt nạ màu vàng, hai mắt xanh biếc dị thường, không giống như nhân tộc bình thường. Vừa hiện thân thì ánh mắt mọi người đều tập trung lên người hắn.

Hai mắt Kim Diện Nhân lại bắn ra lục quang nhìn về bốn phía, ho nhẹ một tiếng rồi mở miệng:

"Ha ha, sự thần kỳ của Tề Thiên La này thì vừa rồi chư vị đạo hữu đã được lĩnh giáo rồi. Tiếng la thanh vừa rồi xem như là một lễ vật nhỏ Hắc Vực dành cho các vị. Tề Thiên La này chính là một trong những bảo vật áp trục, chính là bảo vật đầu tiên được đem trao đổi. Tin tưởng với bảo vật giá trị ở này sẽ không làm chư vị đạo hữu thất vọng."

"Cái gì, thật sự là lấy ra vật đó để trao đổi? " Mặc dù đại đa số mọi người đã có suy đoán, nhưng khi nghe được lời này thì vẫn có vài người kinh hỉ thốt lên.

"Chỉ cần xuất ra bảo vật khiến bản nhân vừa lòng thì Tề Thiên La này đương nhiên có thể trao đổi. " Kim diện nhân cười hắc hắc, khẩu khí trái lại rất đặc biệt.

"Điều này có chút kỳ quái. Lão phu tham gia Hắc Vực đại hội không biết bao nhiêu lần rồi. Tuy trước kia quý vực có xuất ra bảo vật trân quý để trao đổi, nhưng những lần trước chưa bao giờ thấy lấy ra bảo vật nghịch thiên cỡ này để trao đổi ngay đầu tiên. Chẳng lẽ do trường đại kiếp nạn sắp phát sinh, quý vực đã có tính toán sẵn? " Một thanh âm già nua dị thường bỗng nhiên vang vọng trong hư không, khiến mọi người không thể xác định là từ thạch đình nào truyền ra.

Hàn Lập nghe xong có chút rung mình, hắn đương nhiên biết đại kiếp nạn đối phương nhắc đến chính là ma kiếp bùng nổ ngàn năm.

Bất quá, chuyện liên quan đến ma kiếp thì đám người tham gia Hắc Vực trao đổi hội đã biết được một phần.

Bởi vậy không có ai giật mình vì ý tứ trong thanh âm già nua kia, ngược lại đều nhìn về phía Kim Diện Nhân, xem hắn trả lời câu hỏi này như thế nào.

"Vị đạo hữu này nói không sai, sự việc ma kiếp hàng lâm có liên quan đến nhân yêu

lưỡng tộc. Hắc Vực thân là một phần tử của lưỡng tộc, tự nhiên không thể không lo lắng. Có chuẩn bị cũng là bình thường. Nhưng là có một điều, vừa rồi vị đạo hữu này nói chưa hẳn đúng. Tề Thiên La này tuy thần kỳ nhưng chưa đến độ nghịch thiên như chư vị đạo hữu tưởng tượng, hơn nữa bản thân nó cũng có tí vết nứt định. Quả thực không bằng mấy món bảo vật mà trước kia Hắc Vực đã xuất ra" Kim Diện Nhân mỉm cười nói.

"Tì vết! Đạo hữu có thể nói rõ thêm chút không? Chẳng lẽ vật nàu không phải là Huyền Thiên chi bảo?" Một thanh âm trong trẻo dị thường nhưng lạnh lùng từ trong một thạch đình truyền ra, mọi người đều nghe từ trong đó thêm một tia thất vọng.

"Huyền Thiên chi bảo! Hắc hắc, Hắc Vực chúng ta mặc dù có chút bốn sự, nhưng sao có thể có bảo vật nghịch thiên như thế. Không riêng gì chúng ta, mà ngay cả trong Tam Hoàng Thất Vương, thậm chí cả hai vị Đại Thừa kỳ trong lưỡng tộc cũng không có khả năng có Huyền Thiên chi bảo trong tay. Loại Huyền Thiên chi vật này, cho dù lưỡng tộc chúng ta may mắn có được thì cũng chỉ đưa tới họa diệt tộc mà thôi. Bằng không, trận chiến dị tộc công kích Thiên Uyên thành mấy trăm năm trước sao có thể bạo phát?" Kim Diện nhân nói đầy thâm ý, có vẻ khó hiểu nhưng lại khiến các lão quái Hợp Thể kỳ biết sự tình biến sắc.

Thanh âm của Kim Diện Nhân dừng lại một chút, khẩu khí hạ thấp xuống nói thêm:

"Bất quá, bản vực đã đem Tề Thiên La ra trao đổi với chư vị, khẳng định giải thích rõ ràng lai lịch của nó. Thực ra bảo vật này cũng ẩn chứa một tia quy luật thiên địa có uy lực không thể tưởng tượng nổi mà chỉ Huyền Thiên chi bảo mới có. Lai lịch chân chính của nó là, được bản vực tìm thấy trong bí địa của một dị tộc man hoang đã bị tuyệt diệt, bản thân nó có chút bị tàn phá khiến uy lực giảm đi.

Mà dựa theo văn tự tìm được bên trong bí địa dị tộc giải thích, bảo vật này vốn là một đôi, là trấn tộc chi bảo của tộc này. Ngoài Tề Thiên La còn có Chấn Thiên Chùy. Cả hai hợp nhất mới là bộ chí bảo sẵn có. Đáng tiếc chúng ta không hề tìm thấy Chấn Thiên Chùy ở bí địa đó. Sau khi trở về thì tìm một vị luyện khí đại sư, tiêu phí sức của chín trâu hai hổ, mới dùng Thâm Hải Tử Kim Đồng Mẫu cùng một số tài liệu quý hiếm khác phỏng chế ra một kiện Chấn Thiên Chùy. Nhưng kiện phỏng chế phẩm cũng không tính là thành công, nhiều lắm chỉ phát huy ra một phần mười công hiệu của chính phẩm. Về phần tu bổ lại Tề Thiên La, bởi vì cần tài liệu đặc biệt mà nhất giới này căn bản không nơi nào có, cũng chỉ đành để nguyên dạng. Nếu không, Tề Thiên La cùng chính phẩm Chấn Thiên

Chùy phối hợp, cho dù không phải là Huyền Thiên chi bảo thì sự thần kỳ chắc chắn không kém bao nhiêu. Đây đúng là một chuyện đáng tiếc!"

"Bốn tọa không quan tâm bảo vật này có phải là Huyền Thiên chi bảo hay không, điểm mấu chốt muốn biết là thần thông cụ thể cùng tì vết của nó." Thanh âm thản nhiên của nữ tử lại vang ra trên hư không.

"Đây là tự nhiên, lão phu sẽ giải thích một phần. Vừa rồi la thanh có thể tăng vọt pháp lực thì chư vị đạo hữu đã biết. Bất quá này thần thông chỉ có tác dụng với tồn tại ngoài Hóa Thần. Hóa Thần kỳ tu sĩ nghe một lần, có thể tăng thêm pháp lực khổ tu ba mươi năm, Luyện Hư kỳ tồn tại nghe một lần, tiết kiệm mười năm tu luyện. Còn Hợp Thể Kỳ đạo hữu thì chỉ có thể miễn đi mấy tuần trăng đá tọa mà thôi. Bất quá la thanh này có tác dụng ba lượt với mỗi người. Vượt quá thì nghe thêm bao nhiêu cũng vô dụng. Mà khi tiếng la vang lên, nếu nhân số vượt qua số lượng nhất định, hiệu quả biên độ tăng trưởng pháp lực sẽ giảm xuống trên diện rộng..." Kim Diện nhân nhất nhất nói.

Mọi người trong thạch đình vừa nghe đến số lần hạn chế, hỏa nhiệt trong mắt đã tan hơn phân nửa. Hơn phân nửa số người lắc đầu, thậm chí có tính toán.

"Hơn nữa tu sĩ không bình thường thể gỗ ra tiếng la này. Nhất định cần luyện thể sĩ chuyên tu luyện thiên công pháp thu được ở bí địa dị tộc kia, tu luyện đến trình độ nhất định mới có thể gõ được nó. Mà vì Tề Thiên La có tì vết, khi những người khác tự tăng pháp lực thì thân mình luyện thể sĩ sẽ bị lực quy luật của bảo này phản phệ, tinh huyết thọ nguyên đồng thời mất đi, không bao lâu sau sẽ thân vong. Cho nên muốn dùng Tề Thiên La này, trước hết tiêu hao một phen công phu bồi dưỡng một đám lực sĩ chuyên môn. Nhưng Tề Thiên La tác dụng không nhỏ. Đặc biệt với các đạo hữu có môn nhân đệ tử đông đảo thì rất có giá trị." Ánh mắt Kim Diện nhân chớp động, rốt cục giới thiệu xong.

Nghe xong giới thiệu toàn diện, Hàn Lập khẽ cau mày, liền một lần nữa ngồi xuống.

Hiển nhiên Tề Thiên La này với hắn không có tác dụng gì quá lớn. Nhưng công pháp luyện thể thuật của dị tộc nhân kia thì khiến hắn có chút tò mò.

Bất quá nghe xong sự giải thích của Kim Diện nhân, số người cảm thấy hứng thú với bảo vật này vẫn còn không thiếu.

Cả tòa đại điện yên lặng một chút, đã có người mở miệng hỏi một câu:

"Không biết bảo này tính toán đổi những thứ gì. Vật phẩm bình thường chắc chắn sẽ khiến quý vực chướng mắt."

"Hắc hắc, không hẳn là như thế. Chư vị đạo hữu có thể xuất ra bảo vật ngang giá trực tiếp đổi lấy bảo vật này. Hoặc là dùng cực phẩm linh thạch hay dùng linh dược hóa hầu đã ngoài vạn năm đổi lấy. Đương nhiên số lượng, khẳng định rất khó có thể tưởng tượng." Lời của Kim Diện nhân lại khiến không ít người ngẩn ra.

"Lời này thật sao!" nữ tu bí ẩn kia tựa hồ có hứng thú rất lớn với Tề Thiên La, tình thần rung lên truy vấn một câu.

"Tại hạ đã đứng ở chỗ này thì tuyệt nhiên không chút giả dối. Hội giao dịch của bản vực, đương nhiên không chỉ có mỗi kiện Tề Thiên La này, phía sau còn nhiều vật phẩm quý báu khác, cũng có thể dùng tinh thạch linh dược ở đây để đổi lấy." Kim Diện nhân nói xong lật bàn tay, một khối ngọc giản màu trắng hiện ra.

Tiếp theo linh quang chợt lóe, từ trong ngọc giản khẽ bắn ra một cột sáng màu trắng sữa, tỏa ra trên không đài ngọc, hiện ra chi chít ngân sắc cổ văn.

Là tên của trên trăm loại vật phẩm!

"Địa Âm Tinh đã ngoài ba cân, Tuyệt Linh Mộc to hơn ba trượng. Bích Huyết quả có dược tính đã ngoài mười vạn năm..." Hàn Lập nhìn tên các vật phẩm trên quảng sáng thì yên lặng, trong lòng không khỏi có chút hoảng sợ.

Chương 1815: Âm Phượng Thảo

Không riêng gì Hàn Lập mà những người khác xem qua hàng cổ văn trên quầy sáng cũng xôn xao một trận.

Có điều một hồi lâu sau lại không có một người mở miệng.

Những tài liệu được liệt kê này có thứ nào mà không phải là vật phẩm khó tìm nơi Linh Giới? Người trong Hắc Vực cũng không thể khẳng định mười phần tu sĩ tham gia trao đổi có thể lấy ra, nên đã dùng phương án trao đổi thứ hai là lượng lớn linh thạch cùng linh dược để đổi lấy.

Đương nhiên phương án này là tính cả trường hợp những người có tài liệu quý hiếm nhưng không lấy ra trao đổi Tề Thiên La mà với bọn họ chỉ như là gân gà. Kiện dị bảo này thực ra chỉ hữu dụng với những thế lực nhất định.

Hàn Lập ngồi ở trên ghế, nhìn tên từng tài liệu trên quầy sáng, ánh mắt lóe ra không ngừng.

"Tuyệt Linh Mộc ba trọng thì không có, nhưng không biết một cây dài một trọng, cộng thêm một số lượng linh thạch có thể đổi lấy Tề Thiên La này?" Lại là thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên, hiển nhiên nữ tu nọ rất muốn có được bảo vật này.

"Chỉ e không được! Sự dài ngắn của Tuyệt Linh Mộc đối với chúng ta rất quan trọng, thiếu một tắc cũng vô dụng." Kim Diện nhân không chút do dự lắc đầu.

"Thật có chút đáng tiếc! Thiếp thân tuy rất muốn Tề Thiên La này nhưng đành phải buông tay." Nữ tu nọ thở dài mở miệng.

"Những tài liệu mà quý vực điểm danh nếu không có, vẫn có thể dùng vật khác đổi lấy chẳng?" Đột nhiên trong một phi đình ở một góc hẻo lánh, truyền ra thanh âm không chút tình cảm.

"Trên nguyên tắc là có thể, nhưng tài liệu nhất định phải cùng cấp bậc với vật phẩm

mà chúng ta đã liệt kê ra. Thứ bình thường gì đó, chứ vị đạo hữu cũng không cần lấy ra nữa." Kim Diện nhân khẽ cười một tiếng trả lời.

Vừa nghe lời này của Kim Diện nhân, người lên tiếng tựa hồ do dự một chút, nhưng một lát sau lại nói:

"Đạo đã hữu nói như thế, nếu không ngại hãy xem vật phẩm trong tay tại hạ có lọt vào pháp nhãn của người chăng!"

Vừa dứt lời, từ trong thạch đình kia truyền ra một tiếng hạc thanh minh dễ nghe.

Tiếp theo một con Bạch hạc thân trắng như tuyết, mỏ ngậm một chiếc hộp gỗ nhỏ đen thùi từ trong bay ra, hai cánh vỗ nhẹ tào nhả, bay đến bạch sắc quang trảo.

Cũng không biết Kim Diện nhân trên đài động thủ thế nào mà Bạch hạc không bị chút ngăn trở, chợt lóe đã băng qua màn hào quang.

Kim Diện nhân nâng tay vẫy một cái. Nhất thời Bạch hạc nhất há mỏ, hộp gỗ liền văng vàng lọt vào trong tay.

Mà Bạch hạc không ngừng bay quanh trên không, không đậu xuống trên đài ngọc mà cũng không lập tức trở về.

Kim Diện nhân đem hộp gỗ màu đen trong tay mở ra, mơ hồ một tầng linh quang thúy lục từ trong thoáng hiện.

Kim Diện nhân thấy rõ vật trong hộp thì tròn mắt co rụt lại, bộ dáng có chút ngưng trọng.

Cũng không thấy hấn động tác gì, chỉ là hào quang kỳ lạ trong mắt lưu chuyển không ngừng, gắt gao nhìn chăm chăm vật trong hộp một hồi.

Chủ nhân của con Bạch hạc thấy thế cũng không mở miệng thúc giục.

Những kẻ khác trong các phi đình tự nhiên có chút tò mò với vật phẩm trong hộp gỗ, xôn xao một chút rồi lập tức khôi phục.

Nếu thứ này không thể trao đổi Tề Thiên La, bọn hắn tự nhiên còn cơ hội, nhất thời

cũng không vội.

Một lát sau, hào quang kỳ lạ trong mắt Kim Diện nhân chợt tắt ra, trong miệng phát ra một tiếng thở dài đáng tiếc.

"Sao, đạo hữu còn không hài lòng thứ này của ta?" Chủ nhân của Bạch hạc tựa hồ có chút kinh ngạc.

"Vật phẩm của đạo hữu đích thực có giá trị to lớn, không hề dưới các tài liệu ta liệt kê ra. Có điều để sử dụng nó đòi hỏi ít nhất phải mất hơn vạn năm bồi dưỡng. Mà đại kiếp nạn chỉ trong ngàn năm muốn bạo phát, bản vực hiện tại muốn đổi linh thạch cùng tài liệu khác cần thiết hơn." Kim Diện nhân uyển chuyển nói.

Tiếp theo hắn đem đẩy hộp gỗ lại, đem nó ném lên không trung.

Con Bạch hạc kêu một tiếng sắc nhọn, mỗi một cái đem hộp gỗ ngậm vào trong mỏ. Sau đó xoay thân một cái lao khỏi màn hào quang, bay thẳng về chỗ chủ nhân trong phi đình.

"Cái này thật sự là đáng tiếc!" Chủ nhân của Bạch hạc trầm mặc một chút rồi lâm vào im lặng.

"Nếu không còn đạo hữu nguyện ý dùng vật phẩm ngang cấp trao đổi, vậy bốn tọa tuyên bố dùng cực phẩm linh thạch cùng linh dược ngoài vạn năm trực tiếp đấu giá Tề Thiên La." Mắt thấy tựa hồ không ai xuất ra vật phẩm cần thiết, Kim Diện nhân nhíu mày, có chút bất đắc dĩ nói một câu.

Dùng linh thạch cùng linh dược đấu giá Tề Thiên La đương nhiên là biện pháp cuối cùng.

Nhưng bốn phía trong hư không vẫn yên tĩnh không tiếng động, không có người tiếp lời.

"Nếu như vậy bốn tọa tuyên bố..." Kim Diện nhân cười khổ một tiếng, đang định nói cái gì thì vào lúc này, đột nhiên một thanh âm nam tử thô hào ở vang lên trong hư không.

"Chậm đã, trong tay tại hạ thật có thứ quý vực muốn. Không, phải nói so với chúng thì có chút quý giá hơn. Đạo hữu muốn xem qua chăng!"

Ở phía sau Hàn Lập, thị nữ số mười một đang nhẹ nhàng bóp đầu vai hắn. Đột nhiên động tác trên tay ngừng một chút, trên mặt hiện vẻ giật mình.

Nam tử vừa lên tiếng chính là Hàn Lập.

Giờ phút này tay hắn vừa lật, một cái hộp ngọc màu hoàng lan từ từ hiện ra.

"Nếu đạo hữu có thứ thực sự tốt cứ việc lấy ra. Tại hạ tuyệt không làm đạo hữu thất vọng." Vừa nghe lời của Hàn Lập, tinh thần Kim Diện nhân rung động kinh hãi, vội vàng nói.

Hàn Lập cười hắc hắc, không đáp lời mà phất tay áo một cái.

Một con Bạch xà tinh oánh bay ra. Nó lắc đầu vẫy đuôi, một đốm đã đem hộp ngọc nuốt vào, liền hóa thành một đạo tinh quang kích bắn ra.

"Ồ"

Bạch xà bay vào màn hào quang, cũng từ từ hạ xuống trước mặt Kim Diện nhân. Vừa đảo qua thân rắn, ánh mắt người này nhẹ chớp, lóe lên một tia dị sắc.

Hắn tựa hồ phát hiện ra Bạch xà trước mắt có điểm khác biệt so với các khôi lỗi bình thường.

Bất quá lúc này, trong mắt bạch xà chợt lóe hàn quang, liền há mồm ra phun ra hộp ngọc kia.

So với điểm kỳ dị của khôi lỗi trước mắt, đương nhiên Kim Diện nhân quan tâm được liệu trong hộp hơn, vừa tiếp lấy thì cẩn thận mở nắp ra.

Chỉ thấy bên trong trôi nổi một viên quang cầu màu đen nhạt, mà trong quang cầu rõ ràng còn có một thứ gì màu bạc chói lọi, dường như là một cây linh thảo cao hơn tấc.

"Âm Phượng Thảo!" Kim Diện nhân lập tức hô nhỏ một tiếng, trong mắt lộ vẻ mừng như điên.

Lúc này trong tai hắn đã vang lên âm thanh thần nhiên của Hàn Lập.

"Không sai, đích thật là Âm Phượng Thảo. Hơn nữa đã sinh trưởng không biết mấy

chục vạn năm, được tính mạnh vượt xa điều quý vực muốn là bảy vạn năm."

"Mấy chục vạn năm!" Kim Diện nhân còn chưa cẩn thận xem xét, trước hết hít vào một hơi.

Cũng bất chấp đáp lời Hàn Lập. Hắn vội vàng phóng thần niệm, đem ngân sắc linh thảo trong quang cầu hoàn toàn bao phủ, bắt đầu tinh tế kiểm tra.

Hàn Lập thấy thế thì khẽ cười chờ đợi.

Đây chính là Linh thảo hắn thu được trong dược viên ở di chỉ Quảng Hàn Giới.

Bất quá đại đa số trong đó đều đã đổi cho Thiên Vân Hợp thể lão quái, khi đó trong tay bất quá chỉ còn vài mầm linh thảo. Sau khi trở lại Thiên Uyên thành, hắn đã dùng đặc thù bí thuật đem kết xuất nở ra.

Hiện trong tay ngoài gốc Âm Phượng Thảo này, còn có vài cây linh dược khó gặp khác giá trị không thua kém.

Có điều Âm Phượng Thảo vốn chưa có chỗ sử dụng. Không ngờ tới đây đối phương lại chủ động muốn linh thảo này.

Tề Thiên La mang theo phương pháp luyện thể dị tộc nhân khiến hắn có vài phần hứng thú.

Cho nên nghĩ cặn kẽ một phen, Hàn Lập cuối cùng mở miệng.

Sau một lúc lâu Kim Diện nhân dài thở ra một hơi. Rốt cục đã xem xét xong, miệng khẽ nhúc nhích hướng qua Hàn Lập truyền âm:

"Đạo hữu có được Âm Phượng Thảo này, tuy không thể cẩn thận đo lường, nhưng đích xác ít nhất có được tính đã hơn hai mươi vạn năm. Đạo hữu có thể xác định số năm tuổi chính xác của linh thảo chăng?"

Kim Diện nhân tuy rằng truyền âm nhưng khó dấu sự hưng phấn trong đó.

"Tại hạ cũng không có bốn sự như thế! Trừ phi đem luyện chế thành đan dược mới có thể chân chính xác định. Bất quá đạo hữu đã khẳng định, niên kỉ linh thảo vượt xa hai

mười vạn năm. Quý vực có hứng thú hay không?" Hàn Lập tự nhiên lắc đầu trả lời.

"Số năm tuyệt đối là đủ, bất quá linh thảo tựa hồ không trọn vẹn, giá trị có thể giảm đi." Ánh mắt Kim Diện nhân chớp động một chút, chậm rãi nói.

"Đạo hữu không cần nói thêm, người hẳn rất rõ ràng, điểm tàn khuyết của Âm Phượng Thảo này không đáng nhắc. Với linh thảo có số năm lâu như thế, ta không có khả năng đồng ý trao đổi chỉ một kiện Tề Thiên La này. Nếu quý vực thật muốn trao đổi, hay là xuất ra thêm thành ý đi. Trao đổi hội lần này không phải quý vực còn chuẩn bị vài món áp trực bảo vật sao? Nếu không đưa ra thêm thì tại hạ xin để lại nó để trao đổi với các đạo hữu khác." Hàn Lập nheo hai mắt, lạnh lùng truyền âm.

"Việc này có chút trọng đại, chờ ta thương lượng cùng những người khác một chút, sẽ hồi đáp với đạo hữu." Kim Diện nhân do dự một chút, mới ngừng trả lời.

"Đương nhiên có thể!" Hàn Lập tự nhiên một lời đáp ứng.

Vì thế Kim Diện nhân ngẩng đầu nhìn trời, môi khẽ nhúc nhích không ngừng, cũng không biết liên hệ thương thảo thế nào với ai và ở đâu.

Những người khác trong đại điện thấy thế tự nhiên thần sắc khác nhau.

Kim Diện nhân thương thảo cũng không dài, ngăn ngắn nói mấy câu đã có quyết định.

Ngay sau đó, trong tai Hàn Lập vang lên truyền âm của đối phương.

"Đạo hữu, ngoài Tề Thiên La trước mắt. Trong mấy kiện áp trực bảo vật còn lại, chúng ta chỉ xuất ra một thêm kiện duy nhất đưa cho đạo hữu. Đạo hữu cũng không có quyền lựa chọn đối kiện khác. Đương nhiên nếu đạo hữu không hài lòng về bảo vật thứ hai, chúng ta sẽ bù cho đạo hữu một tuyệt bút linh thạch."

Chương 1816: Vật Phẩm Trong Túi

"Không có quyền lựa chọn? Nếu như vậy tại hạ sẽ để linh dược lại, chờ lát nữa trực tiếp trao đổi." Hàn Lập vừa nghe lời này, nhướng mày trả lời.

"Đương nhiên đạo hữu có thể để linh dược về sau trao đổi. Bất quá tại hạ phải nhắc nhở một tiếng. Mấy món bảo vật sắp trao đổi sẽ gia tăng giá trị cùng biến động một chút. Những bảo vật này là do trường lão khác nhau của chúng ta cống hiến ra. Mỗi người cần trao đổi những vật phẩm khác nhau. Hơn nữa cây linh dược này của đạo hữu sẽ không thể đổi được hai kiện bảo vật trong đó. Tề Thiên La này, khẳng định sẽ trôi qua tay đạo hữu." Ánh mắt Kim Diện nhân chợt lóe nhắc nhở.

"Không thể trao đổi hai kiện? Lẽ nào bảo vật về sau còn quý hiếm hơn cả Tề Thiên La sao?" Hàn Lập vừa nghe lời này, trong lòng khê động.

"Hắc hắc, cái này còn tùy hứng thú của mỗi người!" Kim Diện nhân vô cùng chặt chẽ về tin tức liên quan tới bảo vật sắp trao đổi, không lộ chút nào ra cho Hàn Lập.

Hàn Lập nghe xong lời này thì cơ nhục trên mặt khê động, âm thầm cười nhạt ba tiếng:

"Đối phương cho rằng ta rất cần Tề Thiên La sao? Thứ thực sự hứng thú là phương pháp luyện thể của dị tộc đi kèm mà thôi. Tề Thiên La đối với ta cũng chẳng quan trọng lắm."

Trong lòng cân nhắc, Hàn Lập lại thản nhiên nói:

"Ta sao biết rõ kiện bảo vật thứ hai lấy ra có phải một trong các áp trực bảo vật hay không, vạn nhất các người tìm một kiện vật phẩm tùy tiện thế nào, khi đó chẳng phải ta ăn thiệt thòi lớn sao?"

"Ha ha, về điểm này thì đạo hữu yên tâm. Với nhãn lực của các hạ còn sợ nhìn không ra bảo vật phẩm cấp nào sao? Khi đó nếu các hạ thấy không hài lòng vẫn có thể không trao đổi!" Hiên nhiên Kim Diện nhân mười phần tin tưởng đối với kiện bảo vật thứ

hai, ngạo ngễ nói ra.

Hàn Lập vừa nghe lời này, cân nhắc một chút thì gật nhẹ đầu đồng ý:

"Đạo hữu đã nói như thế, vậy mời xuất ra kiện bảo vật thứ hai để tại hạ xem một chút. Nếu thật có tác dụng với Hàn mỗ, tại hạ sẽ trao đổi."

Thấy đối bộ dáng phương tự tin như thế, hẳn thật có chút hiệu kỳ đối với kiện bảo vật thứ hai này.

"Được, đạo hữu chờ một lát" Kim Diện nhân cười khê, linh quang chợt lóe trên tay. Một cái túi kim sắc hiện ra, hướng nó lên không trong ném đi.

Bạch quang chợt lóe, con bạch xà vốn đang bay lượn trên không trung lại như tia chớp bắn tới. Đớp một cái đem túi kim sắc nuốt vào trong bụng, sau đó chuyển thân bay ra khỏi quang tráo, bắn thẳng trở về một tòa Phi Đình.

Cánh tay Hàn Lập vừa nhấc, bàn tay duỗi ra thì cái túi kim sắc đã nằm gọn trong lòng bàn tay.

Hắn khẽ nhú chân mày, lập tức mở miệng túi rồi dùng thần niệm đảo qua bên trong.

"Đây là..." Sắc mặt Hàn Lập đột nhiên biến đổi, lộ ra vẻ kinh hãi.

Đúng lúc này, đột nhiên trong túi đại phóng ra thanh quang đồng thời truyền đến một hồi âm thanh ông minh kỳ diệu. Tiếp theo hào quang lưu chuyển một trận, mơ hồ có vật gì từ bên trong túi muốn bay ra.

Hàn Lập thấy thế thì hầu như không suy nghĩ, bàn tay hướng trên túi vỗ một cái.

Nhất thời một tầng kim quang mờ ảo đại phóng, đem cả túi bao gọn vào trong.

Vô luận thanh quang cùng âm thanh ông minh quái dị, tất cả trong kim quang đều tiêu thất không thấy.

"Các hạ xuất ra vật phẩm này rốt cuộc là có ý gì?" Hàn Lập ngơ ngác nhìn cái túi trong tay một lúc mới ngẩng đầu truyền âm.

"Rất đơn giản, dùng vật ấy cùng Tề Thiên La đổi lấy Âm Phượng Thảo của đạo

hữu!" Kim Diện nhân mỉm cười, như đã định liệu trước trả lời.

"Hừ, vật này nếu luyện chế hoàn thành tự nhiên là bảo vật khôn cùng. Nhưng giờ chỉ là một cái phôi thai mà muốn đổi lấy Âm Phương Thảo sao. Quý vực thật có ý hay!" Ánh mắt Hàn Lập chột lóe, hừ lạnh một tiếng.

"Đạo hữu tự hỏi xem nếu đã luyện chế hoàn thành thì người có mang ra trao đổi không. Không cần nói thêm Tề Thiên La, chỉ dùng nó là có thể đổi lấy bảy tám cây Âm Phương Thảo trong tay đạo hữu." Kim Diện nhân lại không chút để tâm trả lời.

"Điều này cũng đúng, thứ này nếu là thành phẩm thì đổi tu sĩ chúng ta xác thật quý giá. Bất quá phôi thai chỉ là phôi thai, muốn luyện chế thành còn các xa vạn dặm.

Hơn nữa đại kiếp nạn sắp nổ ra, dùng linh thảo quý hiếm đổi lấy một thứ không có chỗ trong đại kiếp nạn như vậy, chỉ e không đáng." Hàn Lập nghĩ một lát thì thở dài một hơi nói.

"Hắc hắc, cái này phải xem cơ duyên cùng tạo hóa của đạo hữu như thế nào. Nếu đạo hữu có thể bình yên vô sự qua đại kiếp nạn. Hơn nữa có biện pháp luyện chế vật ấy, về sau tất nhiên được lợi vô cùng. Bản tọa ta cũng không dấu các hạ, bảo vật này chính là vật một trường lão Hắc Vực chúng ta từng luyện chế, chỉ là tự biết không có năng lực hoàn thành bảo này mới đem tới đây trao đổi." Kim Diện nhân cười khẽ một tiếng, cũng không giấu diếm.

Hàn Lập nghe thì sờ sờ cằm, nhất thời trầm ngâm không nói.

Vật phẩm bên trong túi kim sắc nghe đồn là một kiện kỳ bảo trong nhân yêu lương tộc. Một khi luyện hóa thành công thì có thể phụ trợ tu sĩ tu luyện, nghe nói hiện nay trong lương tộc có rất ít người có loại bảo vật này. Trước mắt tuy chỉ là bán thành phẩm nhưng nếu không phải sắp có Ma Kiếp, luận giá trị tuyệt đủ đổi lấy Âm Phương Thảo trong tay hắn. Bất quá bảo này là linh vật do thiên địa sở sinh. Không chỉ hình thành phôi thai hết sức khó khăn mà luyện chế càng thêm trắc trở trùng điệp, cơ hồ không có khả năng hoàn thành. Vì vậy trong lương tộc có số lượng rất hiếm hoi.

Nhưng nghĩ đến hiệu dụng thần kỳ của bảo vật sau khi luyện thành, tâm niệm Hàn Lập lại vô cùng hưng phấn. Thảo nào đối phương tự tin hẳn nhất định sẽ đáp ứng trao đổi. Nhưng như vậy cũng thấy được, đối phương đang rất cần Âm Phương Thảo.

Các tồn tại trong các thạch đình trên không trung, thấy tình hình của Hàn Lập cùng Kim Diện nhân, biết trao đổi đã tám phần thành công.

Lúc này không ít người âm thầm hiếu kỳ. Bên trong hộp ngọc của Hàn Lập cùng với vật phẩm trong cái túi kim sắc của Kim Diện nhân là thứ gì? Có điều thần niệm bọn họ vốn bị hạn chế rất lớn, tự nhiên không thể tra xét ra cái gì.

"Được! Ta đồng ý trao đổi!" Hàn Lập cũng không cân nhắc bao lâu, gật đầu đáp ứng.

"Đạo hữu chọn lựa tuyệt đối sáng suốt." Trong mắt Kim Diện nhân chợt lóe một tia vui mừng, cao hứng nói. Đồng thời tụ bào hướng qua cự la màu đen phát một cái, một vầng kim quang cuộn cuộn tỏa ra.

Cự la ở trong kim quang thì rất nhanh thu nhỏ lại, trong nháy mắt hình dáng chỉ còn cỡ bàn tay, lơ lửng ở giữa không trung.

Mà tử sắc đồng chùy cũng thu nhỏ lại bằng cỡ ngón tay, hóa thành một đạo tử quang rơi vào trong tay Kim Diện nhân.

Sự tình kể tiếp rất giản đơn.

Kim Diện nhân đem hai bảo vật cho vào một cái hộp gỗ, một tay liền bấm niệm pháp quyết. Một Cự trảo màu đen hiện ra trên đài ngọc, bắt lấy hộp gỗ đưa qua cho Hàn Lập.

Còn chính hắn thì đem hộp ngọc chứa Âm Phương Thảo cẩn thận thu vào.

Hàn Lập cũng đem Tề Thiên La cùng túi kim sắc thu về, dựa lưng vào ghế nhắm hai mắt. Kể từ đây trao đổi đã hoàn thành.

Thị nữ số mười một phía sau lập tức nhu thuận, hai tay lại lần nữa dấm nhẹ trên vai hắn.

"Kiện áp trực bảo vật đầu tiên đã được trao đổi thành công. Phía sau bản vực có chuẩn bị một lượng lớn tài liệu luyện khí luyện đan hiếm thấy trong phương thị, tin tưởng sẽ khiến không ít đạo hữu cảm thấy hứng thú. Tuy những tài liệu này chưa nói trân quý nhưng cực kỳ hữu dụng và khan hiếm. Do số lượng quá nhiều nên chia làm ba đợt để trao đổi. Nếu các vị đạo hữu xem trọng, cùng nhìn trúng một vật phẩm nào đó, khi đó sẽ

do tại hạ chủ trì" Kim diện nhân cao giọng nói.

Đồng thời trên tay hiện ra hai khối ngọc giản khác nhau, đem chúng hướng lên không trung ném ra.

Thượng cổ văn tự trên quảng sáng bắt đầu biến đổi. Tên những vật phẩm khi trước tiêu thất, đồng thời thời hiện ra tên các vật phẩm mới.

Ở bên cạnh cũng hiện ra một quảng sáng. Mặt trên biểu thị chính là ba đợt tài liệu do Hắc Vực xuất ra trao đổi, tên gọi cùng số lượng khiến người trợn mắt líu lưỡi kinh ngạc.

Hiển nhiên những tài liệu này được đông đảo tồn tại tham gia đại hội hoan nghênh. Cơ hồ khi Kim Diện nhân vừa dứt lời, đã có không ít người đồn dập mở miệng báo ra vật phẩm mình cần trao đổi. Nhất thời không khí toàn bộ trao đổi hội lập tức nóng lên dị thường.

Hàn Lập lạnh lùng đánh giá tất cả nhưng không có ý xuất thủ.

Ba đợt tài liệu rất nhanh trao đổi xong, tiếp theo Kim Diện nhân lại lần nữa lấy ra một "vật phẩm" trao đổi, khiến Hàn Lập mở rộng nhãn giới một phen.

Chính là một nhóm gồm bảy nữ tử nhân tộc tuyệt sắc, mỗi người đều có tu vi Trúc cơ kỳ trở lên, hơn nữa có thể chất đặc thù thập phần thích hợp làm song tu đỉnh lô.

Những nữ tử niên kỷ cũng không lớn, chỉ cần bồi dưỡng một phen sẽ thành đỉnh lô hoặc thị thiếp tuyệt hảo.

Những tuyệt sắc nữ tu này khiến không ít người hứng thú. Sau một phen tranh đoạt thì bị một thần bí nhân toàn thân trùm kín tử bào, dùng một khối Huyền Quang Thiết đối đi.

Tiếp theo, Hắc Vực lấy ra kiện áp trực bảo vật thứ hai, là một hoàng sắc Cổ phiến hình thù kỳ lạ.

Đây là một kiện chí bảo, là do một đại năng chí sĩ Nhân tộc danh như sấm rền bên tai ở thời cổ xưa lưu lại. Nghe nói có thần hiệu cải thiên hoá nhật. Bất luận dùng để làm trận nhân cho siêu cấp pháp trận hay dùng bản thân nó đối phó địch nhân, đều tuyệt đối vạn phần huyền diệu.

Bảo vật cỡ này liền khiến Hàn Lập lần nữa động tâm lên.

Nhưng lần này Kim Diện nhân lại nêu đích danh tên ba kiện bảo vật cần thiết mới có thể trao đổi. Điều này khiến đám người chỉ có thể đỏ mắt nuốt nước miếng mà thôi.

Nhưng không ngờ lại có một người trong tay có cả ba kiện bảo vật này. Người này đem ra cò kè mặc cả một phen. Lúc sau Kim Diện nhân còn phải bù thêm một lượng linh thạch rất lớn thì hắn mới vừa lòng trao đổi.

Điều này khiến Hàn Lập không khỏi liếc nhìn thần bí nhân được bao phủ trong một đoàn huyết vụ kia vài lần.

Chương 1817: Lại Thấy Ô Kim

Kế tiếp, Kim Diện nhân lại tiếp tục xuất ra những vật phẩm đặc biệt nhất của Mộc tộc cùng Linh tộc.

Mấy thứ này đều có diệu dụng đặc biệt khiến một số người trong đại điện động tâm không thôi, sôi nổi xuất ra những vật phẩm mà Hắc Vực cần để tiến hành trao đổi.

Sau đó lại có thêm vài kiện áp trực bảo vật được Kim Diện nhân lấy ra.

Mỗi kiện đều là dị bảo thanh danh hiển hách, thần thông không kém Tề Thiên La cùng Cổ phiến vừa rồi.

Các bảo vật này hoặc là phòng ngự kinh người, hoặc là công kích nghịch thiên. Đối với cá nhân còn có giá trị thực tế vượt trên hai vật trước, là thủ đoạn tuyệt hảo tăng cường thực lực bản thân!

Cho nên không khí bảo vật tranh đoạt trong đại điện càng nóng bỏng tới cực điểm.

Cuối cùng là một kiện Di Hải Phiến bài danh phía trên trong Hỗn Độn Vạn Linh Bảng. Có uy lực di sơn đảo hải già không tể nhật, khiến người khác khó có thể tưởng tượng nổi.

Lúc này có hơn hai mươi tồn tại lấy ra đủ các loại tài liệu, không tiếc gia tài tranh sôi nổi đoạt không thôi.

Kết quả Kim Diện nhân chọn được trong đó một người sở hữu nhiều tài liệu nhất, đối phương lại lấy ra thêm vài món bảo vật bất phàm, mới có thể trao đổi kiện Di Hải Phiến kia.

Hàn Lập tự nhiên cũng liếc mắt chú ý tới phiến này. Đáng tiếc vật Hắc Vực muốn đổi không phải linh dược mà là một số tinh thạch quý hiếm trong truyền thuyết. Thứ này thì hẳn không mấy may có chút nào.

Sau khi trao đổi xong Di Hải Phiến, cũng là lúc Hắc Vực đã lấy ra toàn bộ các vật phẩm trao đổi hết sạch.

Như vậy có thể thấy được trước đó Hắc Vực đã chuẩn bị đầy đủ thế nào. Lại có thể đưa ra những vật phẩm cần thiết với đám người ở đây.

"Bản vực phao chuyên dẫn ngọc (1), đã trao đổi xong hết thầy vật phẩm. Phía sau là do các vị đạo hữu tự thương đài hoạt động. Nếu còn có phẩm vật quý báu khiến bản vực vừa ý, mong rằng chư vị đạo hữu có thể ưu tiên trao đổi với tại hạ trước. Về phần quy củ thì vẫn như lần trước, mỗi lần nhiều nhất chỉ có ba người lên triển lãm vật phẩm. Điều kiện trao đổi đương nhiên do các vị đạo hữu tự thương lượng, bản vực sẽ không may mắn nhúng tay. Tốt, bốn tọa tuyên bố, tự do trao đổi bắt đầu!" Hiển nhiên thu hoạch vừa rồi khiến Kim Diện nhân rất hài lòng, ở trên đài nói mấy câu liền tuyên bố mọi người bắt đầu trao đổi tự do.

"Hắc hắc, nếu đạo hữu như thế nói, vậy để tại hạ bắt đầu trước."

Kim Diện nhân vừa mới dứt lời thì một thanh âm trầm chột vang, tiếp theo một đạo ô quang từ trong một tòa phi đình kích bắn ra, chớp động mấy cái liền quỷ dị xuất hiện trong màn hào quang trên đài cao.

Thì ra là một Hôi bào nhân (người mặc áo màu tro), toàn thân có vô số đạo hắc quang quỷ dị xèn xẹt quanh!

"Hừ, đạo hữu thật nóng vội!"

"Nếu như vậy, tại hạ cũng muốn lên trước!"

...

Cơ hồ cùng lúc, cũng có vài đạo độn quang trong các phi đình bắn ra.

Bất quá thấy có hai đạo độn quang. Một đạo đột nhiên tỏa ra hào quang chói lòa, thuần di một chút tiêu thất hư không, ngay sau đó xuất hiện trong màn hào quang.

Là một nữ tu thân ảnh yếu điệu được bao phủ trong một tầng ngũ sắc quang hà.

Một đạo độn quang khác thì phát ra một âm thanh kỳ lạ, đột nhiên mơ hồ một chút

rời tốc độ nhanh hơn mấy lần. Không ngờ lại nhanh hơn những người khác một bước hiện ra trên đài.

Hàn Lập thấy rõ người này thì khoe miệng khê giật một chút, khó nén nổi vẻ ngạc nhiên trên mặt.

Người thứ ba này hình thể cực kỳ quái dị, thân hình bất luận là chiều ngang hay chiều cao đều dài chừng một trượng, giống như một viên cầu thịt thật lớn lăn tới nơi này.

Mà trên đỉnh Cầu thịt lại có một cái đầu nam tử cũng hình tròn. Trên mặt không có thủ đoạn nào để che dấu vẻ đầy sần khố.

Về phần mấy người độn quang tới sau, ngay khi vừa tiếp xúc bạch sắc quang trảo thì phanh phanh bắn ngược về sau, không thể tiến vào bên trong.

"Mấy vị đạo hữu trước tiên mời trở về. Vòng tiếp theo lên đài cũng không muộn ." Kim Diện nhân ôm quyền hướng mấy người bên ngoài màn hào quang, khách khí nói.

Mấy người này tuy không cam lòng nhưng đành hừ lạnh vài tiếng, bất đắc dĩ quay về.

Hôi bào nhân cướp được tư cách lên đài đầu tiên, đắc ý cười to một trận.

Có thể lên đài trao đổi vật phẩm ở vòng đầu tự nhiên rất có lợi. Nếu không vật phẩm cần đến bị người khác đi trước một bước giành lấy, tự nhiên chỉ đành giương mắt mà nhìn.

Lúc này, ánh mắt Kim Diện nhân đảo qua trên người " Cầu Thịt ", khê cười một tiếng nói:

"Không ngờ Chúc huynh lại tới tham gia trao đổi đại hội lần này, hơn nữa còn lên trước một bước như thế. Xem ra sự thất vọng vì lọt mất trọng bảo lần trước khiến đạo hữu không cam lòng."

"Hừ. Lần trước bị chậm bước mà để cho Bách Tiết Châu bị người nọ thu về. Bất quá đáng buồn bậc nhất chính là với hình thể của ta. Tham gia trao đổi hội lần nào cũng người liếc mắt một cái đã nhận ra. Có thi triển thủ đoạn che mắt gì cũng vô dụng" Cầu thịt kia thở dài một hơi, tựa hồ vẻ lo lắng trên mặt càng đậm vài phần.

"Ha ha. Chúc huynh tu luyện chính là huyền công đỉnh đỉnh đại danh thời thượng cổ. Tuy rằng không thể tùy tâm biến hóa thân hình nhưng uy lực to lớn khiến người ta hâm mộ không thôi. Điểm thiếu hụt ấy thì tính cái gì."

Cầu thị này tựa hồ có lai lịch rất lớn khiến Kim Diện nhân có vẻ rất khách khí.

"Hắc hắc, lời các hạ thật khách khí nhưng Chúc mỗ lại thích nghe. Hy vọng lần này ta sẽ có thu hoạch." Cầu thị vẫn là bộ dáng buồn rầu trả lời.

Kim Diện nhân nghe vậy khẽ cười, lui về sau vài chục bước. Liên đứng ở một góc kim sắc pháp trận không hề nói thêm điều gì.

"Chúc huynh đã trên đài, xin mời triển lãm vật phẩm trước." Hôi bào nhân cũng cực kỳ kiêng kỵ đối với Cầu thị, ánh mắt vừa chuyển liền hướng sang hắc ôm quyền nói.

Nữ tu được bao phủ trong ngũ sắc quang hà đứng ở một bên, tuy không nói một lời nhưng thần nhiên gật đầu.

"Nếu nhị vị đạo hữu khiêm nhượng như thế. Chúc mỗ không khách khí " Cầu thị nhíu hai mắt, thần nhiên tiếp nhận.

Tiếp theo hắc vũ vào cái bụng căng tròn như cái trống, há mồm phun ra một cái bình nhỏ màu trắng tinh ónh, hư không một trào đem bắt về trong tay.

"Ba đạo Kim Ô chân hỏa! Dừng đối lấy Kim Cốt Chi cùng Mạch Thảo ngoài hai vạn năm! Mỗi thứ chỉ có thể đối một đạo!" Cầu thị hướng sang bốn phía lớn tiếng nói.

"Kim Ô chân hỏa, đúng hay sai vậy? Sao hắc có được loại chân Linh chi hỏa này?"

"Nếu hắc dám lấy ra ở đây, hơn phân nửa là đúng."

...

Một trận thanh âm bàn tán khe khẽ vang lên trong hư không. Hàn Lập ngạc nhiên một chút, sau đó sờ cằm lộ vẻ suy nghĩ.

Phệ Linh chân hỏa của hắc khi trước ở Ma Kim sơn mạch, hấp thu một đạo chân hỏa trên người Yêu cầm. Kết quả là uy lực của nó gia tăng không ít. Nếu là trong tay Yêu tu

kia thực sự là chân hỏa. Hơn nữa còn có ba đạo thì có thể khiến uy lực của Phệ Linh chân hỏa tiến một bước dài.

Đáng tiếc chính là ngữ khí của Cầu Thập kiên định như đỉnh đóng cột, nhất định phải đối lấy linh dược cùng vật phẩm đã nêu khiến Hàn Lập không khỏi buồn bực một trận.

Lúc này Cầu thập cẩn thận đem nắp bình mở ra, tiếp theo bàn tay vỗ vào bình một cái!

Phốc phốc phốc ba tiếng. Ba đạo bạch sắc quang điểm theo trong bình bay ra, chớp động một cái liền hóa thành ba con quạ lửa bay lượn trước người Cầu thập.

Ba con quạ lửa này toàn thân trắng như tuyết, trong lúc bay múa mơ hồ có phù văn màu bạc cuồng quyển quanh thân.

Độ nhiệt cực nóng tràn ngập bên trong khiến tầng bạch sắc quang tráo chọc nổi lên một tầng hào quang màu trắng sữa để đối kháng lại.

"Quả nhiên là Kim ô chân hỏa!"

"Người tu luyện thần thông hỏa thuộc tính luyện hóa được chân hỏa này sẽ thu được ích lợi vô cùng"

Lại một trận nói thầm âm mộ từ mọi nơi truyền ra, các ánh mắt tham lam sôi nổi chăm chú vào ba con Quạ lửa màu trắng kia.

Thần niệm chịu hạn chế nhưng những người ở đây đều có nhãn lực phi phàm. Khoảng cách xa như thế nhưng vẫn phân biệt được Kim Ô chân hỏa này tám chín phần là thật.

"Ồ! Chỉ là Kim Ô chân hỏa còn nhạt!"

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe lam quang, nhìn thấy chân diện của Kim Ô chân hỏa trong thể nội của quạ lửa thì vẻ mặt có chút kỳ quái vẻ nói thầm một câu.

Lời này cơ hồ thấp không thể nghe thấy. Ngay cả hắc sa thị nữ số mười một đứng gần trong gang tấc cũng không nghe nổi.

Bất quá một tia buồn bực giữa mi tâm của Hàn Lập tiêu tán hơn phân nửa, tiếp tục

lạnh lùng quan sát sự tình trên đài ngọc.

Lúc này Hôi bào nhân cũng xuất ra một đóa Tam sắc Liên hoa bằng thuộc tính, có thể đồng thời phóng thích ba loại Cực hàn chi diễm, phối hợp cho người tu luyện công pháp bằng thuộc tính thì uy lực vô cùng, lại nói rõ là dùng đổi lấy dị bảo hỏa thuộc tính tương phản.

Nữ tu không biết tên trong ngũ sắc quang hà thì xuất ra một viên cầu màu đỏ cỡ đầu người. Chính là trứng của man hoang cổ thú Huyết Diễm Ưng nổi danh hung bạo.

Huyết Diễm Ưng sau khi trưởng thành thì hai cánh dài chừng hơn mười trượng. Vô cùng am hiểu thân thông huyết thuộc tính hiếm thấy. Tuy thiên phú bất đồng nhưng cuối cùng thể luyện tới thực lực Luyện Hư kỳ, thậm chí là Hợp thể sơ kỳ.

Mà thú trứng này là do nữ tu thu được bên trong sào huyết của một đôi Diễm Huyết Ưng có thân thông Hợp thể kỳ, cho nên nàng muốn dùng đổi lấy một kiện linh bảo.

Hai vật phẩm này tự nhiên khiến một số người tu luyện công pháp bằng thuộc tính cùng am hiểu linh thú vô cùng hứng thú. Một lát sau đã có người bắt đầu xuất ra bảo vật để trao đổi.

Còn hai vật phẩm mà Cầu thịt yêu cầu thật quá mức quý hiếm, những người có hứng thú với Kim Ô chân hỏa cũng đành giương mắt nhìn mà không thể xuất ra.

Vật phẩm trong tay Hôi bào nhân cùng nữ tu đã trao đổi xong, về sâu khố trên mặt Cầu thịt càng đậm thêm vài phần.

Tiếp qua một lát, mắt thấy còn ai thượng đài trao đổi. Cầu thịt thở dài, đem ba con quạ lửa trước người thu lại rồi bay ra khỏi màn hào quang, cứ thế về trong thạch đình của mình.

Hắn bỏ qua trao đổi lần này khiến mọi người xôn xao một trận.

Lập tức lại có ba người một bước bay lên đài ngọc, bắt đầu vòng trao đổi tiếp theo.

Chú thích: (1) “Tung gạch hứng ngọc”.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ "Truyện đăng lục Cảnh Đức – Quyển thứ mười" của Thích Đạo Nguyên triều nhà Tống.

Tương truyền, cao tăng Tùng Thẩm thiền sư triều nhà Đường là người rất nghiêm khắc đối với các đồ đệ của mình, khi tham thiền phải tĩnh tâm tọa thiền, gạt bỏ mọi quấy nhiễu, đạt tới mức thân tâm bất động. Một hôm, trong khi đang tham thiền vào ban đêm, Tùng Thẩm thiền sư muốn thử các đồ đệ có tập trung chú ý hay không mới nói rằng: "Đêm nay ta muốn hỏi ai có lý giải gì về Phật pháp thì hãy đứng ra". Bấy giờ các đồ đệ đều tập trung tinh lực tọa thiền, nên không ai nhúc nhích. Duy chỉ có một tiểu tăng chấp tay đứng ra. Tùng Thẩm thiền sư nhìn tiểu tăng hồi lâu rồi nói: "Ta vừa tung viên gạch ra để hững ngọc, nhưng không ngờ lại hững về một cục đất còn kém hơn cả viên gạch".

Về "Phao chuyên dẫn ngọc" còn có một truyện kể như sau: Một hôm, khi Triệu Hổ nhà thơ triều nhà Đường đi du ngoạn tại Ngô Địa, có một nhà thơ bản xứ tên là Thường Kiến rất sùng bái ông, khi biết Triệu Hổ thế nào cũng đến viếng chùa Linh Nham, Thường Kiến bèn đến trước rồi viết trên tường hai câu thơ, hy vọng Triệu Hổ nhìn thấy sẽ viết thêm vào cho trọn bài. Quả nhiên, sau khi nhìn thấy hai câu thơ này, Triệu Hổ đã viết thêm vào hai câu khiến nó trở thành một bài thơ rất hay. Nhưng do ý thơ của Triệu Hổ bóng bẩy hơn thơ của Thường Kiến, nên người ta mới gọi lối dùng thơ kém để dẫn thơ hay này là "Phao chuyên dẫn ngọc".

Hiện nay, người ta vẫn dùng câu thành ngữ này để nói về bằng sự hiểu biết nông cạn hoặc tác phẩm chưa thành thực để dẫn ra cao kiến hoặc giai tác của người khác.

Chương 1818: Nguyệt Vân Cùng Tịnh Minh Đan

Hàn Lập neho mắt nhìn từng kiện kỳ trân, lần lượt được nhân yêu lưỡng tộc xuất ra rồi lần lượt biết mất không thấy.

Người nào trao đổi thành công thì mặt mày hớn hờ. Trao đổi thất bại thì thất vọng, buồn bã từ trên đài tay không mà quay về.

Nhưng nói tóm lại, hơn phân nửa số người trao đổi đều đạt được những thứ mình muốn.

Có thể thấy, đấu giá hội lần này xuất hiện các bảo vật thành phẩm có phẩm chất cao hơn lần đấu giá trước lớn rất nhiều.

Hiển nhiên tất cả mọi người ở đây đều vì chuẩn bị cho việc Ma kiếp không lâu nữa sẽ phát sinh, nên đã tận lực mang những tài liệu mà mình có trong tay, mau chóng đổi lấy các bảo vật thành phẩm có thể sử dụng được ngay.

Dù sao tài liệu cho dù quý hiếm đến mấy mà không thể luyện chế ra thành pháp khí, pháp bảo, khi ở trong ma kiếp cũng chỉ là đồ vô dụng mà thôi.

Mà đối với nhân yêu lưỡng tộc ở đây, pháp bảo bình thường cũng sẽ không lọt vào trong pháp nhãn của bọn họ. Cực phẩm bảo vật thích hợp cho bọn họ, bình thường đều là loại được luyện chế từ mấy chục tài liệu quý hiếm trở lên thậm chí trên trăm loại tài liệu quý hiếm mới có thể thành.

Không nói tới trong quá trình luyện chế còn có thể thất bại, với nhiều loại tài liệu như vậy, nếu một tồn tại bình thường có khi phải mất tới vài trăm năm thậm chí vài nghìn năm thu thập mới có thể hoàn thành.

Vì những nguyên nhân trên, đấu giá hội lần trước vốn không thể xuất hiện được nhiều các loại tài liệu quý hiếm như lần này.

Tại trong đấu giá đại diện thời gian không ngừng trôi qua, đã có hơn phân nửa người

trong đại điện lên trên đài mang các đồ vật mà mình đã chuẩn bị ra trao đổi những vật cần thiết cho bản thân.

Mặc dù trong số đó có không ít những trọng bảo làm Hàn Lập đỏ mắt, nhưng dưới tình huống những người đều muốn đổi lấy các loại bảo vật thành phẩm, hẳn cũng chỉ đỏ mắt đứng nhìn mà thôi.

Tuy nhiên không phải là hẳn không có thu hoạch.

Tại đây hẳn không chỉ xuất ra một cây linh dược có trong Quảng Hàn Giới để đổi lấy một bộ trận kỳ có uy lực vô cùng lớn. Ngoài ra hẳn còn dùng hai bình Hồng La Tiên Tửu để đổi lấy hơn mười loại linh dược mầm mống mà trong tay hẳn không có, từ một tên yêu tu thích rượu ở đây.

Tại lúc trước lên đài hẳn xuất ra một ít linh dược vạn năm, rồi chỉ tên những loại yêu thú tài liệu mà bản thân vẫn chưa thu thập xong để trao đổi.

Kết quả từ trong tay vài yêu tộc tu sĩ rất dễ dàng lấy được các tài liệu cần thiết. Điều này làm cho Hàn Lập thở dài nhẹ nhõm, rốt cuộc sau này cũng yên tâm.

Như vậy chỉ cần sau khi vạn bảo đại hội này kết thúc, là hẳn có thể bắt tay vào luyện chế toà Cực sơn thứ hai. Do đó thực lực có thể tăng lên không ít.

Ngay khi Hàn Lập cảm thấy trao đổi sau đó đối với hẳn mà nói cũng không còn việc gì quan trọng nữa. Thì một gã toàn thân được bao phủ trong hắc khí bay lên trên đài, rồi xuất ra một cái hắc sắc viên.

“Một mảnh Nghiệt Vân Hải ngưng tụ ngàn vạn (10triệu) thú hồn, tại hạ có thể cam đoan thú hồn trong này đều là mãnh thú chi hồn, trong đó có mười vạn (100 nghìn) thú hồn là yêu thú cấp cao. Tại hạ muốn dùng nghiệt vân này đổi lấy một kiện thông thiên linh bảo có tính công kích được bài danh trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng.” Người này vừa mới mở miệng thì tất cả mọi người ở đây, ngay cả Hàn Lập đều sắc mặt đại biến. Các ánh mắt mang vẻ kinh hãi, đồng thời chăm chăm nhìn vào đối phương.

Ngay cả tên Kim Diện Nhân lúc trước lui vào trong một góc của kim sắc pháp trận, đang mỉm cười nhìn mọi người trao đổi mà cũng biến đổi sắc mặt. Tinh quang trong mắt chợt loé, gắt gao nhìn chăm chăm vào người trong hắc khí, Thân sắc hiện lên vẻ kinh

nghi.

Nhưng mặc cho ánh mắt sắc bén của mọi người, thần bí nhân trong hắc khí vẫn vững vàng đứng tại chỗ. Đồng thời một tay khẽ động đem một cái bát tròn nhất thời nâng lên. Mà tay còn lại thì đem nắp mở ra.

Trong nháy mắt, một trận qui khốc lang gào vang vọng cả hư không, một cỗ âm vân tối đen như mực tựa như một cơn lốc từ trong viên bát cuộn cuộn lao ra, sau đó tán ra xung quanh, trong chốc lát bao phủ một mảnh rộng hơn một mẫu, đem hơn một nửa không gian trong đại sảnh che phủ.

Trong mắt Hàn Lập chợt hiện lam quang, nháy mắt liền thấy rõ ràng chân diện mục của đám mây đen này.

Hoá ra đám mây đen này được hình thành do vô số hư ảnh màu đen ngưng tụ mà thành. Những hư ảnh này chẳng những có lang sói, hổ báo vô cùng quen thuộc, mà còn có hư ảnh của các loài thú với hình thù cổ quái chưa thấy bao giờ cũng có trong đó.

Toàn bộ hư ảnh của các loài thú này cũng không ngừng biến hoá, bọn chúng không ngừng cắn xé nhau. Chỉ trong nháy mắt hơn phân nửa trong số đó tán loạn biến mất, rồi ngay sau đó lại ngưng tụ thành hình. Nhưng vô luận là hình dạng loại nào thì cũng biểu hiện vẻ mặt vô cùng hung dữ, cho dù thân hình của bọn chúng có bị cắn xé thành vô số mảnh, nhưng chỉ trong nháy mắt liền ngưng tụ lại hình dạng như lúc ban đầu.

Những hư ảnh thú loại này chính là tinh hồn của chúng bị người ta dùng phương pháp đặc thù để luyện chế. Nếu loại nghiệt vân mà chỉ ngưng tụ ra hơn mười con, thậm chí là mấy trăm con đi nữa thì giá trị cũng không cao. Nhưng một khi ngưng tụ lên tới trên vạn tinh hồn thì lập tức giá trị tăng lên không biết bao nhiêu lần.

Bởi vì loại nghiệt vân này, nếu ngưng tụ càng nhiều linh hồn thì hiệu dụng hô ứng đặc thù càng lớn. Đương nhiên việc chế tạo cũng càng khó.

Nếu nghiệt vân có thể ngưng tụ trên mười vạn tinh hồn, cũng đủ làm cho những người tu luyện quý đạo hoặc ma đạo công pháp tâm động không ngừng.

Về phần nghiệt vân ngưng tụ trên trăm vạn tinh hồn thì cho dù là qui đạo Hợp Thế Kỳ tu sĩ, cũng lâm vào điên cuồng tranh đoạt.

Về phần nghiệt vân ngưng tụ ngàn vạn tinh hồn, tựa hồ trong lịch sử lưỡng tộc cũng chỉ xuất hiện qua vài lần.

Nhưng đối với một số người tu luyện công pháp liên quan mà nói, vô luận dùng cho bản thân tu luyện hay là trực tiếp dùng để luyện chế quý khí pháp bảo, thì hiệu dụng to lớn khó có thể tưởng tượng được.

Tuy nhiên loại nghiệt vân có cấp bậc như vậy, không những phương pháp ngưng luyện sớm đã thất truyền, ngay cả biết đi chẳng nữa thì việc thu thập ngàn vạn tinh hồn cũng là việc cơ hồ không có khả năng thực hiện.

Dù sao một người mà diệt sát ngàn vạn sinh linh mà nói, dễ bị cổ sát khí như vậy gây ra phản phệ. Cho dù là Hợp Thể tu sĩ cũng vô pháp thừa nhận nổi.

Mà bởi vì nghiệt vân ngưng tụ vô số tinh hồn, thực sự tổn hại thiên địa vô cùng lớn. Cho nên từ thời kỳ thượng cổ, nghiệt vân chính là một trong những cấm vật mà lưỡng tộc nghiêm cấm luyện chế. Một khi luyện chế ra nghiệt vân có trên vạn tinh hồn thì sẽ sinh thiên tượng. Mà ngay cả việc luyện chế nghiệt vân trên trăm vạn tinh hồn thôi cũng khó tránh khỏi tai mắt của người khác. cơ hồ Nghiệt Vân cũng chỉ có trong truyền thuyết mà thôi.

Mà trước mắt người này lại nói có được nghiệt vân do ngàn vạn thú hồn biến thành. làm sao mọi người không khỏi biến sắc.

Nếu nơi này không phải là hắc vực mà là ở bên ngoài. Chỉ sợ có người không nhận được mà ngay lập tức ra tay cưỡng đoạt.

“Ngàn vạn thú hồn? lời đạo hữu có thật không! thoát nhìn cũng không giống.” Một thanh âm khô khan kèm theo một tiếng nuốt nước miếng vang lên, trong lời nói mơ hồ có chút hoài nghi.

“Chẳng qua ta mới chỉ thả ra hơn một trăm thú hồn mà thôi. Nếu như muốn toàn bộ thả ra, với không gian nhỏ của đại điện này làm sao mà đủ chứa. Tuy nhiên nếu đạo hữu muốn trao đổi, có thể tự mình đến nghiệm chứng âm hồn có trong bát này, có phải thực sự có nhiều thú hồn như vậy hay không.” Thân ảnh trong hắc khí không chút hoang mang nói.

“Thông thiên linh bảo có tên trên Hồn Độn Vạn Linh Bảng, còn muốn loại hình có tính công kích. Yêu cầu này của các hạ, không khỏi quá cao. Không bằng như vậy, tại hạ dùng hai kiện mà không ba kiện linh bảo cao cấp, đổi lấy nghiệp vãn của các hạ.” Một người có chút vội vàng nói.

“Ngoại trừ loại thông thiên linh bảo mang tính công kích có trên vạn linh bảng ra, còn đối với các loại bảo vật khác tại hạ không có hứng thú trao đổi.” Thân ảnh trong hắc khí thẳng thừng từ chối.

“Đạo hữu lời này có chút quá nhanh, trước tiên hãy nhìn xem trong tay của tại hạ có vật gì đã rồi mới quyết định cũng không muộn.” Một thanh âm già nua của một lão giả khác chợt vang lên.

Tiếp theo một đạo huyết quang chợt lóe rồi hướng lên trên đài bay lên, hiện ra một nhân ảnh cao gầy được bao phủ trong một tầng huyết quang. Sau đó gã vung tay ra, đem một chiếc bình ngọc trực tiếp ném qua.

Thân ảnh trong hắc khí có chút miễn cưỡng tiếp nhận bình ngọc, rồi mở nắp bình ra, hướng vào bên trong thoáng nhìn qua. Ngay khi xem qua thân hình của hắn nhất thời khẽ giật mình một cái.

“Thế nào, khoả đan dược này đại biểu cho cái gì các hạ hẳn rất rõ ràng. Nếu không phải nghiệp vãn này đối với tại hạ có giá trị sử dụng lớn hơn một chút, thì ta cũng tuyệt đối không xuất ra khoả đan dược này để trao đổi cùng các hạ.” nhân ảnh cao gầy nhìn bình dược trong tay đối phương có vẻ tiếc nuối nói.

“Không được! Tại hạ vẫn cần muốn đổi lấy thông thiên linh bảo hơn.” Thân ảnh trong hắc khí sau một hồi do dự, lại vẫn lắc đầu rồi đem dược bình ném trở về.

“Đạo hữu như thế nào lại không muốn trao đổi. Trong bình của ta chính là một viên Tịnh Minh Đan có khả năng làm tăng xác suất đột phá bình cảnh của tu sĩ Hợp Thể Kỳ.” Nhân ảnh cao gầy có chút ngạc nhiên, tiếp theo có vẻ không tin lớn tiếng nói.

“Tịnh Minh Đan!”

“Ngay cả linh đan bực này cũng xuất hiện!”

“Đạo hữu, người có bằng lòng trao đổi Tịnh Minh Đan lấy loại bảo vật khác được không. Ta nguyện ý trao đổi đan dược này cùng người.”

Vừa nghe tên Tịnh Minh Đan này, những gã Hợp thể kỳ lão quái khác trong nhân yêu lưỡng tộc thoáng chốc trở lên náo động.

Ngay lập tức có mấy người không để ý người khác lập tức hướng nhân ảnh cao gầy, trực tiếp lớn tiếng nói.

Xem ra đối với đan dược này, còn được hoan nghênh hơn so với nghiệt vân kia.

Điều này cũng khó trách, cho dù nghiệt vân ngưng tụ ra ngàn vạn tinh hồn kia là một kỳ vật trong truyền thuyết đi chăng nữa, nhưng nó chỉ có tác dụng lớn đối với các tu sĩ ma tu và quỷ đạo mà thôi. Còn Tịnh Minh Đan được ghi trong điển tịch là một loại thánh dược có tác dụng đối với tất cả tu sĩ hợp thể kỳ, điều này làm cho tất cả các lão quái hợp thể kỳ nhiều năm chưa đột phá trở nên mất bình tĩnh.

“Hừ, các người muốn đổi lấy Tịnh Minh Đan của ta cũng được, nhưng trước tiên hãy giúp ta đổi lấy nghiệt vân của vị đạo hữu này đã, rồi sau đó ta sẽ lập tức dùng linh đan trao đổi lại.” Tựa hồ như nghiệt vân trước mắt này đối với nhân ảnh cao gầy vô cùng trọng yếu, làm cho trong mắt hắn khi nhìn Thân ảnh trong hắc khí thần bí vô cùng oán hận, liền nói ra một lời như vậy.

Nghe thấy nhân ảnh cao gầy nói như vậy, nhất thời làm cho cả gian đại điện lâm vào trầm lặng không một tiếng động nào phát ra.

Trong tay hợp thể kỳ lão quái ở đây, đối với linh bảo bình thường cũng đều có vài món trong người. Nhưng đối với thông thiên linh bảo bài danh trên hỗn độn vạn linh bảng, thì trong toàn bộ nhân yêu lưỡng tộc tuyệt đối cũng không vượt qua mười món. Mà đối với loại thông thiên linh bảo có tính công kích, may ra cũng chỉ có hai ba kiện mà thôi. Mà cho dù có thì chủ nhân của nó cũng không nhất định tới tham gia hắc vực đại hội lần này.

Huống chi loại linh bảo có tên trên hỗn độn vạn linh bảng, giá trị của nó so với Tịnh Minh Đan mà nói cũng không kém chút nào. Ngoài ra có nguyện ý trao đổi lấy đan dược này hay không, còn là một chuyện khác.

Hàn lập nhìn được bình trong tay nhân ảnh cao gầy, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ âm trầm bất định.

Thân ảnh trong hắc khí, thấy thời gian dài như vậy mà vẫn không có người mở miệng nói chuyện, tựa hồ như biết sẽ không có người nào tiến hành trao đổi, vì vậy buồn bã gờ tay bắt quyết niệm thần chú, nhất thời đem mây đen trên không trung thu lại, sau đó định rời khỏi thạch đài.

“Đạo hữu chậm đã!”

Tên nhân ảnh cao gầy kia trở lên vô cùng khẩn trương, liền giảm chân xuống, thân hình chợt loé bay tới trước mặt thần bí Thân ảnh trong hắc khí cản lại.

“Các hạ có ý tứ gì? Chẳng lẽ muốn cưỡng bức tại hạ trao đổi chẳng !” Thân ảnh trong hắc khí thấy vậy vô cùng giận dữ, toàn thân đột nhiên tỏa ra một cỗ khí tức vô cùng băng hàn.

Ứng hộ lão điều một chương

Chương 1819: Ba Đổi Một

Vừa thấy hành động của người trong huyết quang. Kim Diện nhân đang lẳng lặng ngồi xếp bằng ở một góc pháp trận, trong mắt chợt lóe tinh quang đứng dậy.

Nếu có người nháo sự ở trong đại hội, thân là người tổ chức Hắc Vực đương nhiên không thể khoan tay đứng nhìn.

"Đạo hữu đừng hiểu lầm, tại hạ không có ác ý. Chỉ là Nghiệt Vân này rất hữu dụng với ta. Đạo hữu xin chờ một lát, để tại hạ nghĩ biện pháp xem có thể trao đổi Linh bảo mà các hạ cần hay chẳng. Nếu không có thì ta tuyệt không ngăn trở đạo hữu rời đi." Người trong huyết quang liên tục xua tay, thấy tình thế có chút cấp bách vội vàng giải thích.

"Đợi một lát nữa? Được, xem ta các hạ thiết tình muốn Nghiệt Vân này. Đợi thêm một tuần trà nữa mà không có được vật ta cần, ta quyết không hao phí thời gian ở đây nữa." Người trong hắc khí do dự một chút, cuối cùng gật đầu đồng ý.

Thực tế rõ ràng là người trong huyết quang bắt buộc phải có Nghiệt Vân mà người trong hắc khí cũng cực kỳ coi trọng Thông thiên Linh bảo, chỉ cần một cơ hội nhỏ cũng không buông tha.

Thấy đối phương đáp ứng thỉnh cầu của mình. Huyết quang nhân thở ra một hơi nhẹ nhõm, ý nghĩ lưu chuyển một chút, có vẻ đau lòng đưa tay vỗ vào Trạc thủ trữ vật. Một Quyển trục ánh vàng rực rỡ hiện ra trong tay, khẽ giơ lên cao một chút.

"Năm đó tại hạ từng cừu tử nhất sinh xông vào một thượng cổ di chỉ. Ở trong đó thu được được một Quyển trục vô danh đã bị phong ấn. Bởi vì phong ấn trên đó cực kỳ huyền diệu, tại hạ không thể phá giải nên Quyển trục vẫn nguyên vẹn đến nay. Nhưng tại hạ tin tưởng trong đó tuyệt có dấu bí mật kinh người vì phong ấn chính là dùng Kim Triện văn để viết. Tại hạ nguyện ý dùng vật này cùng Tịnh Minh đan, đổi lấy Linh bảo công kích trên Vạn Linh Bảng." Thần sắc Huyết quang nhân ngưng trọng lớn tiếng nói.

"Kim Triện văn?"

"Chẳng lẽ là vật phẩm của Chân Tiên giới truyền lưu ra!"

Lời của Huyết quang nhân khiến cho toàn trường xao động một trận, không ít người bắt đầu cảm thấy hứng thú.

Bọn họ vốn không sợ Huyết quang nhân lừa gạt. Vật phẩm đã mở phong ấn hay chưa đương nhiên chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra.

Tuy điều kiện động tâm không ít nhưng đáng tiếc trong tay không có vật phẩm mà đối phương cần, đám người cũng chỉ đành bất đắc dĩ đỏ mắt đứng nhìn.

Hàn Lập nhìn chăm chăm vào Quyển trục màu vàng, vẻ mặt có chút động nhưng vẫn ngồi vững vàng ngồi trên ghế.

Thời gian trôi qua từng chút, mắt thấy không ai trong các thạch đình bốn phía lên tiếng trao đổi. Chẳng những người trong hắc khí thất vọng mà Huyết quang nhân cũng lo lắng vạn phần.

Nghiệt Vân cô động ngàn vạn tình hồn bực này, bỏ lỡ lần trao đổi ở Hắc Vực hội này thì ở trên đấu giá hội khác hầu như không cách nào gặp lại.

Mà người trong hắc khí vừa rời khỏi nơi đây, cũng tuyệt đối cẩn thận đem Nghiệt Vân cất đi không lộ tung tích. Cho dù về sau muốn tìm đối phương trao đổi cũng là chuyện không thể.

Trọng yếu là Nghiệt Vân này quan hệ đến lần độ qua Đại thiên kiếp sắp tới của hắn. Không có nó thì tám chín phần là hắn sẽ ngã xuống trong đó, bất kể thế nào cũng phải liều mạng có được.

Chẳng lẽ tham gia trao đổi hội lần này thực không có ai mang thông thiên linh bảo công kích sao?

Mắt thấy thời gian người trong hắc khí đề ra không còn nhiều, người trong huyết quang căn rằng một cái, đột nhiên vỗ vào một cái túi cổ quái màu lam bên hông.

Nhất thời một đạo quang hà màu lam cuộn cuộn bay ra, trong tay hắn hiện ra một cái Băng Thiết Lung (lồng sắt) cao hơn thước màu lam nhạt.

Bên ngoài có dán phù lục kim ngân sắc, trong đó có một con Linh cầm tinh oánh tuyết trắng, ngạo nghễ như long hổ đứng ở trước then, không chút biểu tình hướng ra đánh giá bên ngoài.

"Đây là Băng Phượng trưởng thành được truyền thừa một phần huyết mạch của thiên địa linh cầm Thiên Phượng. Đừng xem khí tức của Băng Phượng này chỉ có Kết Đan, trên thực tế là tồn tại Hóa Thần do bị thương nên tu vi mới giảm xuống. Chỉ cần bồi dưỡng thêm mấy trăm năm, dễ dàng một lần nữa khôi phục tu vi ban đầu. Hơn nữa ta có thể cam đoan, Băng Phượng hóa hình sẽ là một thiếu nữ thuần âm đỉnh lô tuyệt sắc. Nếu có thể hấp thụ thiên phong nguyên âm khí của nàng, âm dương điều hòa thì tốt chỗ không cần ta tỉ mỉ nói nữa. Kỳ hiệu tại lúc đột phá bình cảnh dù còn bằng Tịnh Minh đan nhưng tuyệt không kém bao nhiêu. Cho dù không thu nguyên âm của nàng thì cũng là một Linh thú tiềm lực vô cùng, tin tưởng sẽ không làm chur vị đạo hữu thất vọng. Ta dùng Băng Phượng trong lúc vô tình thu được này cộng thêm hai vật phẩm lúc trước xuất ra để đổi lấy Thông thiên Linh bảo. Đây đã là toàn bộ thân gia của tại hạ, bỏ lỡ cơ hội trao đổi tốt thế này thì tuyệt không có lần thứ hai." Thanh âm của Huyết quang nhân hơi có chút khàn khàn, trong mắt thậm chí mơ hồ hiện lên tơ máu, một bộ bị bức bách tới cực điểm.

Điều này cũng khó trách, bất kể là ai mắt thấy vật cứu mạng ngay tại gần trong gang tấc mà không có cách nào với tới, chỉ sợ trở nên điên cuồng không thôi.

Nhưng nhất thời trong các phi đình bốn phía vẫn không có phản ứng gì.

"Đạo hữu, ta dùng tam kiện vật phẩm này đổi với ngươi" Người trong huyết quang rơi vào đường cùng, quay đầu hướng sang người trong hắc khí thương lượng một câu.

"Không được, tại hạ nói rất rõ ràng rồi. Trừ phi là Linh bảo công kích trên Vạn Linh bảng, vật phẩm khác cho dù quý hiếm cỡ nào cũng không trao đổi." Người trong hắc khí không chút do dự lại lần nữa lắc đầu.

Huyết quang nhân nghe vậy sắc mặt khó coi cực kỳ, trong lòng có chút tuyệt vọng.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một thanh âm nam tử thản nhiên vang lên, giống như một khúc truyền tiên nhạc nhân gian vào trong tai Huyết quang nhân.

"Được, ta đổi."

Huyết quang nhân nghe được lời này, cơ hồ không thể tin được vào hai tai của mình, ngẩn ngơ một chút liền mừng rỡ như điên. Ánh mắt hần liếc một cái, nhìn về phía phi đình phát ra thanh âm.

"Lời này thật sao? mời mau mau lên đài!"

Người trong hắc khí chấn động cũng thân hình, tựa hồ rất kích động.

Người lên tiếng chính là Hàn Lập!

Từ lúc Huyết quang nhân đem chiếc lồng có Băng Phượng lấy ra, vẻ mặt hần có chút cổ quái, lại cân nhắc một chút rồi mở miệng.

Nghe tiếng của hần, ánh mắt kinh nghi của những người khác lập tức hướng về.

Nhưng Hàn Lập xem như không thấy. Thanh quang chợt lóe một chút, thân ảnh hóa thành một đạo thanh hồng kích bắn ra, chớp động một cái liền hiện ra trên đài.

"Đạo hữu thật có Thông thiên Linh bảo sao?" Ngay lúc Hàn Lập vừa đứng trước mặt Huyết quang nhân, thanh âm của người này không khỏi khẽ run hỏi một câu.

Hàn Lập mỉm cười, nhìn liếc qua Băng Phượng tuyết trắng trong lồng thân nhiên nói:

"Trong tay tại hạ xác thực có một kiện Thông thiên Linh bảo công kích uy lực không nhỏ. Nhưng có phải vật trên Vạn Linh Bảng hay không thì tại hạ không mười phần nắm chắc, mời hai vị đạo hữu xem qua."

"Ồ, đạo hữu mau lấy ra cho bọn ta thưởng lãm một chút." Huyết quang nhân nghe lời của Hàn Lập, sắc mặt vui mừng tuy tan đi hơn phân nửa nhưng vẫn đầy kỳ vọng nói một câu.

Về phần người trong hắc khí vẫn không nói một lời, thờ ơ lạnh nhạt đứng ở một bên.

Hàn Lập đương nhiên không kéo dài, đột nhiên trong tay xuất hiện một thanh Cự nhận rất dài đen thui, hình dạng cổ xưa vô cùng, tản ra một luồng khí tức man hoang.

Chính là khi ở Quảng Hàn giới, hần đánh chết tên Nhung tộc cực kỳ lợi hại kia, chiếm được Cự nhận không thua gì Hồn Nguyên Xích.

Hai vật này hẳn là đều linh bảo ở trong Hỗn Độn vạn linh bảng!

"Huyền Quang Nhận!" Huyết quang nhân còn chưa có phản ứng thì người trong hắc khí thất thanh la lên, sắc mặt tràn đầy vẻ vui mừng.

"Sao, đạo hữu nhận được Cự nhận này!" Người trong huyết quang nghe xong đường nhiên mừng rỡ trở lại, vội vàng hỏi.

"Đương nhiên. Cái này chính là Thông thiên Linh bảo, tuy bài danh không cao nhưng chính là bảo vật trên Vạn Linh Bảng. Ta đang cần trao đổi loại linh bảo thế này, sao lại không nhận ra. Bất quá tại hạ còn phải cẩn thận xem xét một phen." Người trong hắc khí mạnh mẽ ngăn hưng phấn trong lòng, nghiêm nghị trả lời.

"Như thế rất tốt! Đạo hữu, người có thể đưa qua cho y được chẳng" Huyết quang nhân trở nên cực kỳ khách khí đối với Hàn Lập.

"Đương nhiên không có vấn đề, nhưng có phải vật phẩm của đạo hữu cũng nên để ta xem xét một chút chẳng." Hàn Lập khẽ cười một tiếng, cổ tay run lên đem thanh Cự nhận màu đen trực tiếp ném sang người trong hắc khí.

"Điều này đương nhiên. Đạo hữu cứ việc xem cho kỹ." Thấy Hàn Lập hành sự mau lẹ như thế, Huyết quang nhân cực kỳ cao hứng. Đem Được bình, Quyển trục và lồng băng một lần ném cả sang cho Hàn Lập.

Lúc này trong mắt Hàn Lập chợt lóe lam quang, thần niệm phóng ra bao phủ cả ba vật phẩm, bắt đầu cẩn thận xem xét.

Huyết quang nhân cũng hướng về cái bát tròn màu đen của người trong hắc khí, cẩn thận phân Nghiệt Vân có thực sự chứa ngàn vạn tinh hồn hay không.

Ba người xem xét cũng không chậm, người trong hắc khí cơ hồ chỉ đem linh lực quán chú vào bên trong Cự nhận, sau đó cầm bảo vật này trong tay hư không một trăm liền gật gật đầu vừa lòng, trực tiếp thu vào Trạc thủ trữ vật.

"Ha ha, đúng vậy. Nghiệt Vân này xác thực thích hợp cho ta." Huyết quang nhân cũng xem xét xong Nghiệt Vân trong bát tròn thì cười ha ha, không nói thêm lời nào với Hàn Lập và người trong hắc khí, trực tiếp hóa thành một đạo ô quang xuyên thủng màn

bạch sắc hào quang, trở về trong Phi đình của mình.

Hàn Lập thấy vậy cười âm đạm, đem Quyển trục màu vàng cùng được bình vừa thu lại, sau đó ánh mắt nhìn lướt qua Băng Phượng trong lồng băng.

Hắn phát hiện ra đôi mắt màu bạc nhạt của Băng Phượng biểu lộ một chút bi ai, nhưng chợt lóe liền khôi phục vẻ lạnh như băng như ban đầu.

Hàn Lập cũng không nói thêm gì, trực tiếp lấy ra một Linh Thú Hoàn, đem Thiết Băng Lung có chứa Linh cầm thu vào trong đó, tiếp theo ôm quyền hướng sang người trong Hắc khí ảnh rồi kích bản mà đi, chớp động về tới nguyên chỗ.

Mà người trong hắc khí phát ra một tiếng hắc hắc cười nhẹ, cũng hóa thành một đoàn hắc phong rời đài ngọc.

Vì thế phía dưới lập tức lại có những người khác thượng đài, trao đổi đương nhiên được tiếp tục.

Lúc này Hàn Lập tựa vào trên ghế, hai mắt khép hờ, sắc mặt bình tĩnh nhưng trong lòng quay cuồng một trận.

Chừng gần nửa ngày sau, Kim Diện nhân tuyên bố trao đổi đại hội rốt cục đã kết thúc.

Hàn Lập cùng các Hợp thể lão quái khác, từ chối buổi tiệc chiêu đãi của Kim Diện nhân. Dưới sự dẫn dắt của sứ giả hạ rời khỏi không gian Hắc Vực, lẳng lặng xuất hiện tại một chỗ không người bên ngoài, sau đó không chút chậm trễ phi độn về thẳng Cửu Tiên Sơn.

Chương 1820: Hội Cổ Nhân

Thời gian Hắc Vực đại hội tổ chức, toàn bộ cơ hồ diễn ra trong một ngày một đêm.

Lúc Hàn Lập trở lại Cửu Tiên Sơn là buổi sáng ngày hôm sau.

Sau khi gọi hai người Hải Đại Thiếu tới. Biết thời gian mình rời đi, nơi này không phát sinh điều gì bất ổn thì trong lòng hẳn mới buông lỏng.

Cho hai ký danh đệ tử lui ra, hẳn liền tiến nhập vào trong mật thất. Ngồi xếp bằng ở trên một tấm Bồ đoàn.

Một tay vừa lật, một cái Linh Thú Hoàn màu lam bỗng nhiên hiện ra trên ngón tay, rồi tức thời bay lên không trung.

Từ trên Linh Thú Hoàn cuộn cuộn tuôn ra một vầng lam hà, tức thời một cái lồng băng trôi nổi tại trước người.

Bên trong lồng băng là một con Băng Phượng tuyết trắng cỡ nửa thước. Linh cầm không ngờ Hàn Lập phóng xuất nhanh như vậy, vội vàng ve vẩy hai cánh, quanh thân tỏa ra một vầng sáng màu bạc đem thân hình nháy mắt che lại. Sau đó mới dùng ánh mắt cảnh giác đảo qua Hàn Lập.

"Là người, Sao có thể!" Ngay khi thấy rõ dung mạo Hàn Lập, trong đôi mắt màu bạc của Linh cầm hiện ra vẻ khó có thể tin, từ miệng thốt ra ngôn ngữ của loài người.

Rõ ràng là thanh âm thất thanh nhưng dễ nghe của một thiếu nữ, chỉ là hơi có chút băng lãnh.

"Phượng tiên tử, đã nhiều năm không thấy. Không ngờ ta và người gặp lại ở chỗ này." Hàn Lập nhìn Băng Phượng trong lồng, lại thở dài một hơi.

Băng Phượng này chính là "Băng Phượng tiên tử". Năm đó cùng hẳn từ Nhân giới xâm nhập không gian tiết điểm, lại bị không gian phong bạo mạnh mẽ tách ra.

Năm đó nàng ở Nhân giới là ‘ Băng hải chi chủ ’ tồn tại cao nhất. Bất quá mấy trăm năm không gặp mà cảnh giới đã rút xuống đến không thể hóa hình, lại bị người phong ấn trở thành Linh thú nhốt vào trong lồng.

Điều này khiến Hàn Lập không khỏi có chút cảm khái. Thân là bạn hữu cùng nhau nhập cư trái phép Linh Giới. Khi nhìn thấy Băng Phượng, Hàn Lập có cảm giác khó nói như khi gặp lại một vị cố nhân.

Trên trao đổi hội, vừa thấy nàng bị lấy ra. Hắn liền không chút do dự tiến lên trao đổi.

"Đúng là Hàn huynh! Nói như vậy người chính là vị đạo hữu ở trên đại hội đã trao đổi ta với người nọ. Chẳng lẽ người đã tiến giai Luyện Hư?" Thanh âm của Băng Phượng vẫn băng lãnh dị thường nhưng dường như có chút run rẩy.

"Không sai, đúng là Hàn mỗ. Về phần tu vi của tại hạ, không bao lâu nữa đạo hữu sẽ tự nhận biết. Ta thật vạn vạn lần không ngờ, có thể ở trong Hắc Vực trao đổi hội gặp được tiên tử. Xem ra hai ta có chút duyên phận. Vậy trước tiên để ta thả đạo hữu ra." Hàn Lập không chút chần chờ, thanh quang trên ngón tay chợt lóe, hướng về kim ngân phù lục trên lồng băng chỉ một cái.

Nhất thời phù lục tỏa ra hào quang rồi bay đi, cùng lúc đó cửa lồng băng cũng Keng một tiếng mở ra.

"Đa tạ đại ân viện thủ của Hàn đạo hữu!"

Băng Phượng tuy còn chút kinh nghi nhưng thấy thế tự nhiên vui vẻ, hai cánh khẽ vẫy một cái, liền hóa thành một đạo bạch quang từ trong lồng băng bay ra.

Tiếp theo ngoài thân Linh cầm chớp động ngân quang, cuồng trường biến thành nguyên hình dài tới nửa trượng, lông vũ như băng trong suốt lóe lên hàn quang lấp lánh, nhìn qua toàn thân giống như dùng Huyền Băng điêu khắc mà thành.

"Đáng tiếc hiện tại ta không thể hóa hình, chỉ có thể lấy hình dạng này hội ngộ cùng đạo hữu. Thật sự rất xấu hổ!" Thân hình tao nhã của Băng Phượng khẽ động, lắc đầu nói.

"Không có gì. Bất quá chỉ cần giải trừ phong ấn trong cơ thể tiên tử, muốn khôi phục

tu vi Hóa Hình chẳng mấy khó khăn." Hàn Lập liếc mắt nhìn Băng Phượng một cái, khẽ cười một tiếng.

"Hàn huynh đã nhìn ra! Thể nội của ta bị Hợp Thể lão quái hạ một loại cấm chế không biết tên, có chút phiền phức. Nghe lời hăn thì tựa hồ chỉ có người cùng tu vi Hợp Thể mới có thể giải trừ." Hiển nhiên Băng Phượng chỉ xem Hàn Lập như một gã Luyện Hư kỳ tu sĩ. Ánh sáng bạc trong mắt chợt lóe, bất đắc dĩ nói.

"Hắc hắc, vậy sao? Để Hàn mỗ thử một lần!" Hàn Lập cười khẽ một tiếng, tiếp theo thân hình vừa động. Một thủ chương trắng tinh như ngọc đột nhiên hiện ra, vỗ vào trên cánh của Băng Phượng.

Nhất thời một vầng ngũ sắc quang điểm bạo phát ra, hóa thành thủy triều cuộn cuộn bao phủ lấy toàn bộ thân hình Băng Phượng.

Phượng tiên tử chỉ cảm thấy một cỗ linh lực kỳ hãn trong nháy mắt lan tỏa khắp các kỳ kinh mạch bát mạch, giống như biển cuộn sóng trào đem tầng tầng cấm chế đang phong ấn trong cơ thể đánh cho thất linh bát lạc, thoáng chốc phong ấn được khai mở.

Điều này khiến nàng vừa mừng vừa sợ.

Đối phương có thể nhẹ nhàng giải trừ phong ấn như thế, chẳng lẽ đã là một Hợp tôn tại Thể kỳ?

Điều này thật khó mà tin nổi!

Nếu Hàn Lập gặp kỳ ngộ, trong vòng mấy trăm năm tiến giai Luyện Hư thì có thể miễn cưỡng chấp nhận. Nhưng thoáng chốc hăn đã tiến giai Hợp Thể thì thật quá nghịch thiên a!

Tâm niệm của Băng Phượng lưu chuyển, cảm giác cấm chế trong cơ thể đã hoàn toàn được dòng hàn thủy giải khai. Trong mắt chợt lóe tinh quang, mở miệng hướng sang Hàn Lập như muốn nói điều gì đó.

Nhưng tức thời nàng lại cảm giác cơ thể có biến đổi, lời chưa kịp ra khỏi miệng đã nghẹn lại.

Chỉ cảm giác dòng hàn thủy trong các kinh mạch lại một lần nữa cuộn cuộn đổ về

trong đan điền, mạnh mẽ nhập vào bên trong yêu đan.

Thiếu nữ có điểm kinh nghi nhưng với sự thao túng của chân nguyên cường đại đối phương. Yêu đan trong cơ thể căn bản không thể cự tuyệt, chỉ có thể bị động đón nhận cỗ kỳ hàn linh lực quán chú vào.

Chỉ một thoáng sau, khí tức trên người nàng như bạo tăng như núi lửa, trong nháy mắt đã đột phá tới cực hạn.

"Phanh" một tiếng muồn hưởng, một vầng bạch quang chói mắt phát ra ngoài thân, đem thân hình Băng Phượng hoàn toàn bao phủ lại.

Lúc này Hàn Lập mới khẽ cười thu tay.

Bạch quang chói mắt lưu chuyển một trận rồi chợt tắt, một Ngân Sam nữ tử khéo cười tươi đẹp xuất hiện trước mắt.

Băng Phượng một lần nữa hóa lại hình thái Nhân tộc.

"Đa tạ đạo hữu tương trợ!" Trên mặt Ngân Sam nữ tử khó nén một tia hưng phấn, đưa mắt đẹp thoáng xem xét cơ thể yêu kiều mới khôi phục một chút, lại chỉnh đốn trang phục rồi cảm kích hướng về Hàn Lập thi lễ.

"Tiên tử không cần đa lễ! Năm đó nếu hai ta không đồng tâm hiệp lực thì tại hạ vô pháp vượt qua không gian tiết điểm tiến vào Linh Giới. Luồng chân nguyên chi lực mà ta vừa truyền sang tuy tương thích cùng thuộc tính thân thể đạo hữu nhưng chỉ làm cho tiên tử có thể hóa hình mà thôi. Tiên tử nếu muốn bảo trì lâu dài hình thái này, nhất định phải lập tức bế quan khổ tu mới được. Nếu không một khi chân nguyên mất đi thì cảnh giới lại rớt xuống." Hàn Lập khoát tay áo, nhắc nhở một chút.

"Điều này là tự nhiên. Bất quá có cỗ chân nguyên chi lực này của đạo hữu tương trợ, thiếp thân tu hồi Hóa Thần chi cảnh có thể tiết kiệm không ít thời gian. Xem ra hiện tại Hàn đạo hữu thật sự là đạo pháp thông thần, pháp lực thâm sâu khôn lường, đã tiến giai tới cảnh giới Hợp Thể kỳ! Về sau thiếp thân phải gọi người một tiếng Hàn tiên bối!" Ngân Sam nữ tử than nhẹ một tiếng, ánh mắt có chút khác thường nhìn Hàn Lập.

"Hàn mỗ tiến giai tới cảnh giới này bất quá chỉ là may mắn mà thôi. Với băng

phượng chi thân của tiên tử, tiến giai cảnh giới Hợp Thể chỉ là sớm muộn. Mà cố nhân của ta tại Linh Giới cũng chỉ có tiên tử. Hai ta ngang hàng tương giao là được, nếu không chỉ khiến Hàn mỗ không được tự nhiên." Hàn Lập cười khổ lắc đầu đáp.

"Nếu Hàn huynh muốn như thế. Thiếp thân cũng cả gan mà không khách khí." Ngân Sam nữ tử như nhìn ra lời vừa rồi của Hàn Lập là thật tâm, không biết nàng nghĩ thế nào mà rất nhanh chóng đáp ứng.

"Bất quá, ngày đó chia lìa tại không gian tiết điểm. Sao Phượng đạo hữu lại bị người sanh cầm? Rơi vào nông nổi thế này." Hàn Lập nhin không được hỏi đối phương một câu.

"Tình cảnh của thiếp ra thế này, nói ra cũng do đạo hữu một chút." Vừa nghe Hàn Lập nói, Băng Phượng nhúu động đôi mi, khóe miệng lộ nụ cười khổ.

"Chẳng lẽ là cấm chế ngày đó của ta phát tác trên thân người." Hàn Lập vốn là ngần ra rồi lập tức có chút giật mình nói.

"Không sai, cấm chế của Hàn huynh đúng là huyền diệu vô cùng. Ta hao tổn gần trăm năm mới miễn cưỡng luyện hóa được nó. Nhưng bởi vậy mà tổn hao nguyên khí, bị một đám đạo tặc tới cửa khi dễ.

Tuy cuối cùng ta thi triển bí thuật đào thoát nhưng cảnh giới lại liên tiếp rút xuống mấy tầng, biến thành tu vi hiện giờ. Lại nói tiếp, ta được một Hợp Thể lão quái xuất thủ cứu giúp, nếu không thật không giữ được tánh mạng. Bất quá do không thể hóa hình, lão quái kia đối với ta như một Linh cầm, muốn ta cam tâm làm một kiếp linh thú. Ta tự nhiên không đáp ứng việc này, kết quả liên bị lão nhốt tại trong lồng băng." Băng Phượng giải thích một hồi.

"Ồ, Vậy đạo hữu có biết thân phận của Hợp thể lão quái kia?" Hàn Lập gật gật đầu, trong lòng vừa động hỏi một câu.

"Điều này thì thiếp thân thật sự không biết. Lão quái tinh thông huyền thuật, thường xuyên biến hóa diện mục khiến ta không thể nhìn thấu chân diện. Chỉ có thể khẳng định lão là ma tu Nhân tộc các người, không phải người trong Yêu tộc chúng ta." Ngân Sam nữ tử sau một phen tư lự mới cẩn thận trả lời.

"Ma tu? Hợp Thể kỳ ma tu nổi danh trong Nhân tộc chỉ có mấy người mà thôi. Hẳn

là một trong số đó!" Hàn Lập gật gật đầu, như có suy nghĩ nói.

"Bất quá người kia là ai không quan trọng nữa, ngày đó hắn cứu ta một mạng nhưng về sau lại muốn cưỡng bách ta làm linh thú, hai bên coi như huê nhau." Nghe Hàn Lập nhắc tới huyết quang nhân. Băng Phượng cũng không lộ vẻ gì thống hận, ngược lại khinh đạm mở miệng.

Không rõ nàng thật sự nghĩ như thế hay là tự biết không thể đối đầu cùng Hợp Thể tu sĩ nên đành nói thế.

Hàn Lập nghe xong khẽ cười, không tiếp lời đối phương mà chuyển đề tài:

"Hiện tại tiên tử đã khôi phục thân thể tự do, không biết sau này có tính toán gì không? Hay là trở về với Yêu tộc? Hắc Phượng tộc trong Yêu tộc cũng là kế thừa Thiên phong Chân huyết của Thiên phượng. Phượng tiên tử cũng có Thiên Phượng huyết mạch, nếu đến đó nương nhờ hắn là được chiếu cố một phần."

"Hắc Phượng tộc? Hừ, ngày đó đám người tìm tới cửa, khiến ta bị thương rơi xuống cảnh giới này chính là đệ tử đích hệ của Hắc Phượng tộc. Ta trong bộ dáng hiện tại mà tới khác nào đưa dê vào miệng cọp." Vừa nghe tới Hắc Phượng tộc, sắc mặt Ngân Sam nữ tử chợt biến đổi, có chút mất bình tĩnh cắn răng nói.

Hàn Lập cảm thấy kinh ngạc nhưng trầm ngâm một lát thì tiếp tục hỏi:

"Người Hắc Phượng tộc làm đạo hữu bị thương? Điều này thật có chút phiền phức, vậy ý của tiên tử là "...

"Ta nghĩ trước khi khôi phục pháp lực, tạm thời xin theo bên người đạo hữu. Ý của Hàn huynh thế nào? Tuy rằng Nhân yêu bất đồng nhưng với thân phận Hợp Thể kỳ của Hàn đạo hữu hắn thừa sức che chở cho thiếp thân. Hiện tại tu vi của ta quá thấp, lại là băng phượng chi thể, nếu đơn độc tu luyện thì chỉ sợ có trốn bao xa tai họa cũng sẽ tự tìm tới cửa. Đến lúc đó nói không chừng kết cục còn thảm hơn ngày hôm nay!" Ngân Sam nữ tử suy tư một hồi, mới do dự mở miệng.

Chương 1821: Tự Linh Thung

"Theo ta?" Hàn Lập nghe xong thì sờ cằm, tựa hồ có chút ngoài ý muốn.

"Ta đương nhiên biết rõ, với tu vi hiện giờ đi theo đạo hữu sẽ gây phiền phức cho người. Nhưng ta tự hỏi có chút thiên phú ở trận pháp chi đạo cùng thần thông không gian, nói không chừng có thể giúp đỡ đạo hữu một chút. Đồng thời bên trong thân thể thiếp có một luồng Thiên Phượng nguyên âm chi khí, hẳn là rất kỳ hiệu khi đạo hữu đột phá bình cảnh. Chỉ cần có thể bình yên khôi phục tu vi, thiếp thân tự nguyện giao cho Hàn huynh." Sắc mặt Băng Phượng phát hồng mở miệng.

"Cái gì, ý của tiên tử là..."

"Hàn đạo hữu đừng hiểu lầm. Bộ tộc chúng ta Băng Phượng có truyền thừa bí mật, không cần dùng phương pháp song tu lô đỉnh vẫn có thể đem Thiên Phượng nguyên âm chi khí bên trong bức ra ngoài cơ thể. Hiệu quả kém hơn một chút nhưng vẫn đủ để trợ giúp đạo hữu một tay." Thần sắc Ngân Sam nữ tử trong nháy mắt khôi phục như thường, bình tĩnh nói.

"Băng Phượng tộc có bí thuật này sao? Nếu như thế thì đến lúc đó Hàn mỗ đích thực cần tiên tử tương trợ. Được rồi, Phượng tiên tử có thể theo ta tu luyện. Nhưng có mấy lời cần phải nói rõ, tránh sau này khỏi tiên tử lại hối hận." Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, cân nhắc một lát mới ngưng trọng nói.

"Hàn huynh, có chuyện gì mời nói!" Băng Phượng thấy Hàn Lập thật có ý đáp ứng, không chút lưỡng lự trả lời.

"Đầu tiên là người lưu lại bên Hàn mỗ, ta không thể đảm bảo cho đạo hữu thực sự an toàn mười phần.

Chuyện khác không nói nhưng Ma Kiếp hàng lâm, chính là đại kiếp nạn của các Hợp Thể tồn tại. Có thể bình yên vượt qua hay không, ta còn chưa nắm chắc. Thứ nhì, trên người tại hạ có chút bí ẩn không tiện để người khác biết. Phượng đạo hữu muốn lưu

lại thì ngoài tu luyện bình thường, tất cả sự tình đều phải nghe theo tại hạ phân phó. Nếu cảm giác không chịu được ước thúc thì cứ việc rời đi. Một điều sau cùng là đạo hữu vốn là yêu tộc. Thời điểm có ngoại nhân, sợ rằng phải lấy thân phận thiếp hoặc là tỳ nữ mới có thể xuất hiện. Sợ rằng đối với danh tiếng đạo hữu có chút tổn hại." Hàn Lập chậm rãi giảng ra rất nhiều sự tình.

“Ma kiếp? Thiếp thân tuy biết không nhiều nhưng vẫn rõ lần này Nhân yêu lương tộc đều chịu ảnh hưởng. Ở đâu cũng không thể an toàn tuyệt đối. Với tu vi của thiếp thân mà dựa vào những thể lực khác, quá nửa cũng bị xem như vật hy sinh. Lưu lại bên cạnh Hàn đạo hữu càng an toàn hơn. Còn những chuyện khác đương nhiên do đạo hữu làm chủ. Mà với thân phận hiện nay của Hàn đạo hữu, muốn tuyển một thị nữ Nguyên Anh kỳ thì chỉ sợ không biết bao nhiêu gia tộc hay nữ tán tu muốn còn không được. Thiếp thân sao dám để ý điều này.” Băng Phượng mỉm cười, dường như không quan tâm nói.

“Phượng tiên tử đã rõ như thế, Hàn mỗ đáp ứng việc này. Trước tiên hãy nhận những bình đan dược này mà dùng. Sau khi Vạn Bảo đại hội chấm dứt, tiên tử hãy ở tạm trong mật thất tu luyện. Chờ sau khi trở lại động phủ, ta sẽ an bài chỗ tu luyện chính thức.” Hàn Lập hướng tay phất một cái túi trữ vật.

Vô số những bình ngọc màu sắc khắc nhau đưa cho Băng Phượng.

Ngân Sam nữ tử tiếp nhận mấy cái bình nhỏ, vừa dùng thần niệm đảo qua tức thì thần sắc trở nên kinh hi.

“Không ngờ Hàn huynh lại cho ta nhiều linh đan trợ giúp pháp lực tinh tiến như vậy, như vậy thiếp thân sẽ nhanh chóng khôi phục tu vi.”

“Ha ha, tiên tử yên tâm. Cái khác không nói nhưng đan dược cảnh giới Nguyên Anh thì Hàn mỗ vẫn có thể lo được. Phượng tiên tử cần gì hãy nói với Hàn mỗ một tiếng là được. Tu vi của đạo hữu càng cao đối với tại hạ càng tốt hơn, có thể giúp ta có thể vượt qua lần Ma kiếp này. Quá nửa là trước đại kiếp nạn xảy ra, Hàn mỗ sẽ phải mượn Thiên Phượng nguyên âm để dùng.” Hàn Lập thản nhiên cười nói.

“Hàn đạo hữu yên tâm, Băng Phượng không phải loại người không biết điều. Tuyệt không làm lỡ đại sự của Hàn huynh.” Ngân sam nữ tử cười lộ lên nói.

Gương mặt nàng vốn thanh lệ tú mỹ mười phần, khóe miệng vừa ghềnh một chút là

khác nào trăm hoa đua nở khoa sắc, hấp dẫn vô cùng khiến Hàn Lập không khỏi ngẩn ngơ ngẩn nhìn.

Cảm nhận được ánh mắt của Hàn Lập, khuôn mặt Băng Phượng lại rạng hồng lên, chỉnh lại trang phục thi lễ nói.

“Đa tạ Hàn huynh đã đáp ứng. Tiếp thân sẽ lập tức dùng đan bắt đầu tu luyện, pháp lực sớm khôi phục ngày nào đỡ rắc rối cho cả hai ta.”

“Cũng tốt, ta cũng muốn kiểm kê lại một chút những bảo vật lấy được từ đại hội. Phượng tiên tử, cô cứ ở tại mật thất này tu luyện cho tốt.” Ánh mắt Hàn Lập khôi phục vẻ điềm tĩnh, điểm chân một cái xoa người rời khỏi mật thất.

Nhìn thân ảnh Hàn Lập biến mất khỏi đại môn, ánh mắt Ngân sam nữ tử lóe lên vẻ kỳ lạ, một hồi lâu sau mới thở dài một hơi, từ trong bình lấy ra một viên đan được màu lửa hồng nuốt vào.

Sau đó nàng ngồi xuống xếp bằng trên bồ đoàn, bắt đầu luyện hóa dược lực.

Cùng lúc đó, Hàn Lập xuất hiện trong một mật thất lớn ở một nơi không xa.

Hắn ngồi dưới đất đang dùng ngón tay cầm một viên đan dược gần như trong suốt, hai mắt nhắm lại kiểm tra.

“Không hổ là đan dược đỉnh đỉnh đại danh, quả nhiên phi phạm. Hy vọng nhờ nó ta có thể đột phá bình cảnh.” Hàn Lập than thở hai câu, sau đó đem đan dược bỏ lại vào bình, cẩn thận thu lại.

Tiếp theo bàn tay hắn chớp động linh quang, hai kiện vật phẩm đồng thời xuất hiện.

Một quyển trục Kim sắc cùng một túi Kim sắc.

Quyển trục chính là vật phẩm trao đổi với Huyết quang nhân, còn cái túi là do Hàn Lập dùng một kiện bảo vật đổi lấy.

Hàn Lập đem kim sắc quyển trục ném lên, kệ cho nó trôi nổi trên không trung sau đó đem túi kim sắc mở ra.

Nhất thời từ trong túi vang lên những tiếng vù vù, từ trong túi liên tiếp tỏa ra thanh quang.

Thanh quang bay ra hóa thành mười hai thanh Mộc Côn, dường như có linh tính không ngừng bay lượn trong mật thất.

Hàn Lập vội bấm tay niệm chú, một trảo vào hư không đồng thời trong miệng khẽ quát một tiếng.

Vèo vèo thanh âm phá không vang lên khắp mật thất, từ đầu ngón tay hần bắn ra năm đạo thanh quang, hóa thành vô số những tia nhỏ như những sợi tơ phóng ra tứ phía. Tạo thành một cái lưới lớn bao phủ khắp mật thất.

Ngay sau đó mười hai cây Mộc côn màu xanh các sợi tơ bao phủ, chỉ giãy dụa tại chỗ mà không thể di chuyển chút nào.

Hàn Lập nhẹ giọng cười đồng thời vẫy tay.

Lúc này tấm võng lớn màu xanh đã bao phủ toàn bộ mười hai cây mộc côn, hần vẫy nhẹ tay vào hư không, vô cùng xảo diệu bắt lấy một cây rồi ngưng thần đánh giá nó.

Chỉ thấy toàn thân Mộc côn có màu xanh biếc ướt át, đồng thời có vô số những phù văn màu bạc vô cùng huyền ảo, hơn nữa còn phát ra linh khí thuần đậm khiến hần giật mình.

“Quả nhiên là Tụ Linh Thung. Là dùng tài liệu Linh Nhân Chi Mộc luyện thành mười hai cái. Thật đúng là một kiệt tác, nếu đem luyện hóa hoàn toàn bộ chí bảo này thì tốc độ hấp thu linh lực chắc chắn sẽ tăng lên phân nửa.” Hàn Lập đưa hai ngón tay khẽ vuốt Mộc côn, thì thầm nói.

Có đều sắc mặt hần vẫn ngưng trọng, một lát sau thì lắc đầu đem mộc côn trong tay ném lên không trung. Lại ảo pháp quyết một chút khiến tấm lưới màu xanh hóa thành một đạo thanh quang đem mười hai thanh Mộc côn thu về.

Ngón tay Hàn Lập khẽ phất. Thời thời Túi Kim sắc một lần nữa được phong ấn lại.

Sau khi đem nó thu vào túi trữ vật, Hàn Lập đưa mắt hướng về phía kim sắc quyền trục, nhắc tay đem nó thu lại.

Cảm giác có chút băng lãnh mà lại co dần.

Trong mắt Hàn Lập chớp động lam quang, ánh mắt chăm chú nhìn lên quyền trục, một lúc sau thì nhúu mày.

Quyển trục tựa như là một khối không hề có một chút khe hở, dùng Linh Mục quan sát cũng chỉ nhìn thấy một vầng kim quang.

Khóe miệng Hàn Lập hơi nhếch, hít sâu một hơi, thần niệm cường đại phóng ra, bao phủ quyền trục.

Nhưng ngay sau đó cổ tay hắn chợt run lên, vội đem quyền trục kim sắc ném ra xa hơn mười trượng.

Khi thần niệm vừa tiếp xúc thì một luồng hấp lực cường đại từ trong quyền trục sinh ra mạnh mẽ cản nuốt nó. May là phản ứng nhanh nếu không hấp lực đã trực tiếp ảnh hưởng đến nguyên thần.

Hàn Lập nhìn quyền trục kim sắc, cảm thấy vật này thực khó giải quyết. Nhưng suy nghĩ một chút thì một ngón tay điểm một cái vào nó.

Vèo vèo thanh âm vang động, một đạo thanh sắc xuất hiện, sau đó lóe lên chém tới quyền trục.

Đang một tiếng vang lên, trên quyền trục chớp động kim quang mạnh mẽ ngăn cản kiếm tì, trên thân nó ngay cả một vết xước cũng không có.

Sắc mặt Hàn Lập lần đầu đại biến.

Phải biết rằng với tu vi Hợp Thể Kỳ và thêm Thanh Trúc Phong Vân Kiếm vô cùng sắc bén, hầu như có thể chém đứt tất cả.

Như vậy chứng tỏ tài liệu làm ra quyền trục này vô cùng quý hiếm, chẳng trách Huyết quang nhân dù không mở được nhưng không muốn buông tha, chắc chắn quyền trục này có lai lịch bất phàm.

Bất quá không thể dùng thần niệm xâm nhập, ngoại lực không thể phá hủy, xem ra muốn giải khai phong ấn không thể dùng sức mạnh.

Trong lòng thầm cân nhắc. Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ nhìn lên những phù văn kim sắc tèm quyền trục.

Đúng hơn là Kim triện linh văn! Nó vốn ẩn dấu bên trong quyền trục, nhưng sau một kiểm lúc này liền hiện ra.

Chương 1822: Ước Định Gặp Mặt

Kim Triện văn vốn khác Ngân Khoa văn. Phỏng chừng số người trong hai tộc hiểu rõ loại linh văn không vượt quá mười ngón tay.

Bọn họ vốn xem linh văn này như chí bảo, căn bản không cho ngoại nhân biết sự tình liên quan đến nó.

Huyết quang Nhân hãn là không hiểu linh văn này nên không còn cách nào đành đem quyển trục trao đổi đi.

Cũng may tại Quảng Hàn giới, Hàn Lập đã học được linh văn này. Nếu không hiện giờ chỉ có thể trừng mắt nhìn những phù văn này.

Ánh mắt Hàn Lập vừa đảo một lát thì Kim Triện văn chợt lóe rồi biến mất.

Hãn khe cau mày, không chút lưỡng lự búng mấy ngón tay. Bảy tám đạo màu xanh kiếm khí lại lần nữa bắn ra.

Kiểm khí trầm xuống, kim sắc phù văn hiện lên càng nhiều.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, kiếm quang bùng ra liên miên không dứt, hóa thành một vòng kiếm ảnh màu xanh cuốn tới quyển trục, quấn nó bao vào bên trong tầng thanh quang.

Nhất thời kim sắc quyển trục khẽ rung lên, mặt ngoài cường thiểm bạo liệt ra một đạo kim quang, đồng thời một thiên kim văn đầy đủ hiện lên.

Trong mắt Hàn Lập chớp động tia sáng màu lam, chăm chú nhìn kim sắc phù văn. Sau thời gian chừng một bữa cơm thì vẻ mặt khẽ động, kiếm khí trong tay cũng dừng lại.

Chỉ thấy linh quang bên ngoài Quyển trục chợt tắt, kim sắc phù văn nhanh chóng tán loạn đi không thấy.

Hàn Lập đưa tay hư không một trao. "Vù" một tiếng đem quyển trục hút về trong

tay, sau đó vẽ mặt hắc trở nên trầm ngâm.

Hắc tuy chưa nhớ kỹ toàn bộ thiên Kim Triện văn vừa rồi nhưng đã có nhìn cái đại khái.

Nếu đoán không sai thì bên trong chứa đựng cách bố trí một pháp trận huyền diệu.

Tuy còn chút hăm hồ nhưng không hề nghi ngờ, khi tìm hiểu thấu triệt thiên Kim Triện văn này hắc có thể phục chế lại một tòa pháp trận.

Pháp trận này tuy không quá lớn nhưng độ huyền diệu vượt xa trước những trận pháp Linh giới mà hắc từng thấy trước kia.

Nếu không phải hắc đã tìm hiểu qua cấm chế trên tấm phế khí phù văn ở Quảng Hàn giới thì không cách nào hiểu được ý nghĩa của thiên Kim Triện văn kia.

Dù sao nhận biết Kim Triện văn và lĩnh ngộ cấm chế trận pháp do Kim Triện văn viết ra là hai sự tình khác nhau một trời một vực!

Hàn Lập phỏng chừng, muốn tìm hiểu thấu triệt pháp trận này ít nhất phải cần mấy chục năm chuyên tâm nghiên cứu. Tuy rất có hứng thú với vật được phong ấn trong quyển trục này nhưng hiện tại hắc không có nhiều thời gian như vậy.

Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi, đem cấp kim sắc quyển trục thu vào Trạc thủ trữ vật.

Kế tiếp hắc suy nghĩ một chút. Hai tay hợp lại, giữa bàn tay liền hiện ra một đoạn quái mộc dài cỡ nửa thước, to cỡ ngón cái, toàn thân màu hắc hồng.

Quái mộc âm đậm không ánh sáng nhưng không ngừng tỏa ra huyết vụ nhàn nhạt, chính là Khấp Linh Huyết mộc thu được ở đấu giá hội!

Sau khi xuất ra vật ấy. Trạc thủ trữ vật trên cổ tay Hàn Lập tiếp tục chớp động linh quang, một số bình tài liệu phụ trợ liền hiện ra trên mặt đất mặt thất.

Khóe miệng Hàn Lập khẽ nhếch. Đột nhiên đem Huyết mộc đang cầm trong tay ném lên không trung, lại há miệng phun ra một đạo ngân sắc hỏa diễm.

Ngân sắc hỏa diễm lập tức bao phủ lấy Huyết mộc. Tức thời huyết vụ cùng ngân

diễm đan vào phát ra những tiếng vang ùng ùng bạo liệt.

Hàn Lập một tay bấm tay niệm pháp quyết, tay kia nhanh chóng hướng về mặt đất ra trao liên tục.

Các loại tài liệu phụ trợ đủ mọi màu sắc nhanh chóng bay lên, chui vào bên trong ngân diễm.

Trong mắt Hàn Lập không ngừng lưu chuyển tia sáng lam. gắt gao nhìn chăm chăm ngân sắc quang diễm trên không trung, dường như không để ý tới vật nào khác.

Cho đến tối hắc vẫn chưa rời mắt thất nửa bước. Ngay cả thụ pháp cho hai người Khí Linh tử cùng Hải Đại Thiểu cũng là truyền âm qua đại môn mật thất.

Liên tiếp bảy tám ngày sau, rốt cục Hàn Lập mới đi ra.

Sau khi xuất quan, đêm đó thừa dịp trời tối hắc đem Hải Đại Thiểu cùng Khí Linh tử tới một địa phương cách Cửu Tiên sơn trăm vạn dặm. Sau đó đưa cho hai người một số đan dược cùng pháp khí thì phái bọn họ đi tới Thiên Uyên thành.

Còn hắc lần nữa quay lại Cửu Tiên sơn.

Bất quá hai ngày sau, Bạch Cốt chân nhân thần bí đột nhiên tới chơi.

Hàn Lập ở trong đại điện đàm luận với đối phương một hồi lâu, sau đó lão này cáo từ rời đi.

Cơ hồ cùng thời gian này, có một số tán tu Hợp Thể độc lai độc vãng cũng rời các tọa tụ tiên trong cung ở Cửu Tiên sơn, đồng thời biến mất không thấy.

Mãi cho đến nửa ngày sau, bóng dáng Hàn Lập lần nữa hiện ra bên trong đám người tán tu Hợp thể lão quái nọ.

Bởi vì thời gian ngắn ngủi, trừ một số kẻ hữu tâm thì không có bao nhiêu người phát hiện sự tình quỷ dị này.

Thời gian kế tiếp trong Vạn Bảo Đại hội. Hàn Lập thường xuyên xuất môn tới một số phường thị, thu thập được một số tài liệu lọt vào pháp nhãn của hắc.

Đồng thời hẩn lại cùng một số Hợp thể tồn tại kết giao. Có khi tham gia một số trao đổi hội bí ẩn loại nhỏ, cũng có thêm một chút thu hoạch.

Mà trong thời gian này, nha đầu Đại Nhi cách mấy ngày lại tới tìm Hàn Lập một chuyến. Tuy không có sự tình quan trọng nhưng mỗi lần đều nói tới cao trào, tận hứng mà về.

Bất quá mỗi lần nhìn khuôn mặt rất giống cùng Nam Cung Uyển, trong lòng Hàn Lập trở nên xao động khác thường.

Mất thấy thời điểm Vạn bảo đại hội sắp chấm dứt, Huyền Vũ bảo hoàng cùng Thiên Nguyên thánh hoàng lại lần nữa phái người mời các Nhân tộc hợp thể tán tu gia nhập dưới trướng bọn họ, điều kiện đề ra vô cùng hấp dẫn khiến một số người bị động tâm, chia tay gia nhập với hai thế lực này.

Hàn Lập tự nhiên từ chối lời này mời. Vài ngày trước khi Vạn Bảo đại hội chấm dứt đã lẳng lặng rời khỏi Cửu Tiên sơn. Cùng biến mất với hẩn còn có Bạch Quả nhi có được băng tùy chi thể.

Nhất thời bóng dáng hai người hoàn toàn không thấy đâu!

Vạn Bảo đại hội chấm dứt, đám người Nhân Yêu hai tộc tụ tập ở Cửu Tiên sơn dần dần tản đi.

Tam hoàng Thất yêu vương cùng các tồn tại khác nhanh chóng khởi hành rời sơn mạch.

Một tháng sau, Cửu Tiên sơn nguyên bản tụ tập gần trăm vạn tồn tại hai tộc. Lúc này trừ vệ sĩ liên can lại lưu lại thì hầu như biến mất. Sơn mạch này lại lần nữa khôi phục yên tĩnh như trước.

Mà đủ loại tin đồn quan hệ Vạn Bảo đại hội theo thời gian trôi qua, cũng dần dần bị người lãng quên.

Nháy mắt đã bốn năm sau.

Vào một ngày, tại một ngọn núi hẻo lánh quanh Thiên Nguyên Cảnh, đột nhiên bay tới một đội tu sĩ Nhân tộc. Nam nữ lão ấu đều có, phục trang tuy khác nhau nhưng góc

tay áo đều có thêu một chữ "Cốc" màu xanh.

Trong số này thì nữ nhân chiếm đại đa số. Một đám dáng người thướt tha xinh đẹp như hoa.

Gần trăm tu sĩ trực tiếp hạ xuống đỉnh núi!

Một số người trong này lập tức bố trí ở bốn phía một pháp trận phòng hộ đơn giản. Đại bộ phận thì tìm chỗ sạch sẽ trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Cầm đầu đám người là một lão giả tóc vàng cùng một thiếu phụ vận bộ cung trang màu lam trắng.

Hai người đều là Luyện Hư hậu kỳ đại thành, nghiêm nghị đứng ở giữa đỉnh núi, môi khê nhúc nhích truyền âm với nhau.

"Hiếu Phong gia chủ, địa điểm người nọ ước định gặp mặt chính là Vọng Quy Phong này sao? Nhìn xem canh giờ tựa hồ cũng sắp đến." Hoàng phát lão giả ngẩng đầu xem xét không trung vài lần, hướng qua thiếu phụ truyền âm vài câu.

"Tiêu trưởng lão yên tâm. Với thân phận hiện tại của đối phương thì không có khả năng làm ra chuyện bội ước. Huống hồ lần gặp mặt này là đối phương chủ động cho người đến truyền tin, càng không thể có vấn đề." Lam cung thiếu phụ không chút lưỡng lự trả lời.

"Ừm, như thế thì tốt. Lần này Thái thượng trưởng lão bị thương ở man hoang thế giới. Sau khi trở về lập tức bế quan tới mấy trăm năm. Như thế lại bỏ lỡ Chân linh đại điển ba ngàn năm của các Chân linh thể gia chúng ta! Thái thượng trưởng lão vốn là Hợp thể tu sĩ duy nhất của Cốc gia, không có lão nhân gia tọa trấn thì tham gia đại điển thật không ổn. Cũng may mắn gia chủ có dự kiến trước, ước định một vị hợp thể tiên bối tiến đến trợ quyền. Nếu không Cốc gia chúng ta tham gia đại điển thật không ổn!" Hoàng phát lão giả thở dài một tiếng nói.

"Không sai. Chân linh đại điển quan hệ đến số lượng đệ tử có thể tiến vào linh động cùng các ích lợi không nhỏ khác, tuyệt không dễ bỏ qua. Lần trước do có Thái thượng trưởng lão ra tay nên Cốc gia chúng ta bài danh không tệ. Lần này phải tìm ngoại nhân trợ quyền, tuy có chút ảnh hưởng nhưng bảo trụ được bài danh như trước đã không tệ

rồi." Thiếu phụ miễn cưỡng cười nói nhưng sắc mặt có chút sầu muộn.

"Điều này cũng đúng. Vị Hàn tiên bối mà gia chủ ước định, dù sao mới tiến giai Hợp thể chưa đầy mười năm trước. Cho dù thiên tư hơn người thì vẫn không thể nào có thể sánh bằng Thái thượng trưởng lão thành danh đã gần vạn năm. Huống chi, Thái thượng trưởng lão còn có Chân linh chi huyết. Một khi kích phát thì thực lực hai người vốn cách xa không thể tưởng tượng." Hoàng phát lão giả cũng cười khổ một tiếng.

"Nhưng nếu không có hợp thể tu sĩ áp trận thì lần Chân linh đại điển này, khẳng định tình thế của chúng ta càng khó khăn hơn." Sắc mặt Thiếu phụ âm trầm nói một câu.

"Điều này cũng đúng! Chân linh đại điển bài danh ngũ thế gia hàng đầu. Có thể gia nào mà không có Hợp thể kỳ tồn tại tọa trấn chứ." Khóe miệng hoàng phát lão giả co quắp một cái, tựa hồ rất bất đắc dĩ.

Nói tới đây hai người nhất thời ngậm miệng, dường như đã mất hứng thú nghị luận.

Thời gian từng chút trôi qua!

Hai canh giờ sau, từ một phương xa chợt lóe thanh quang. Một đạo thanh hồng hiện lên trên không trung. Sắc mặt thiếu phụ trở nên vui vẻ, không khỏi thầm thì một câu:

"Đến rồi! Người này quả nhiên thủ tín"

Mà hoàng phát lão thấy thế thì trong mắt chớp động tinh quang. Cẩn thận ngó qua đạo thanh hồng đang bắn tới đây.

Nhưng thanh hồng chói mắt dị thường, chỉ có thể thấy thoáng qua bên trong thanh quang có hai bóng người một cao một thấp.

Ngay sau đó tiếng xé gió chợt vang bên trên đỉnh núi.

Tiếp theo thanh quang ngừng lại trên đầu chúng tu sĩ. Độn quang chợt tắt hiện ra một thanh niên vận thanh bào cùng một nữ đồng có bộ dáng đáng yêu niên kỷ chừng mười ba mười bốn.

Chương 1823: Yêu Ảnh Nơi Hoang Nguyên

Thanh niên này chính là Hàn Lập mất tích mấy năm không gặp, rời đi khi Vạn Bảo đại hội sắp kết thúc.

Về phần nữ đồng bên cạnh, tự nhiên là Bạch Quả Nhi có được bằng tủy chi thể.

Nàng đã được Hàn Lập thu làm ký danh đệ tử, dựa vào pháp lực mạnh mẽ của hắn trấn áp hàn độc trong cơ thể mới có thể bảo toàn mạng sống, vài năm nay theo sát bên người hắn là đương nhiên.

Cốc gia tu sĩ ở đây vừa thấy trên không trung xuất hiện bóng người thì xôn xao một trận. Không ít người ngoài thân chớp động linh quang, ánh mắt lộ vẻ cảnh giác nhìn Hàn Lập chằm chằm không dời.

"Hiếu Phong đạo hữu, trên đường Hàn mỗ gặp chút phiền toái nên đến chậm một lát, đã để đạo hữu chờ lâu." Ánh mắt Hàn Lập đảo qua trên mặt đất, vừa nhìn thấy cung trang thiếu phụ thì lập tức mỉm cười nói.

Tiếp theo thân hình nhoáng lên, quanh thân nổi lên một tầng thanh hà đem Bạch Quả Nhi bao phủ, chớp động một cái liền xuất hiện trên mặt đất cách thiếu phụ không xa.

"Đâu có, là đám người văn bối đến hơi sớm. Tiền bối có thể đứng giờ phó ước, thiếp thân đại diện cho Cốc gia vạn phần cảm kích. Vị này chính là Tiêu trưởng lão Cốc gia chúng ta. Lân Chân Linh đại diện này là do hai người chúng ta dẫn đầu." Trên mặt thiếu phụ hiện vẻ vui mừng, vội vàng giới thiệu hoàng phát lão giả cho Hàn Lập.

"Ồ, thì ra là Tiêu trưởng lão! " Hàn Lập thấy tu vi đối phương không thua gì Cốc gia chi chủ Hiếu Phong tiên tử thì khẽ gật đầu nói.

"Không dám, văn bối đã nghe đại danh Hàn tiên bối từ mấy năm trước. Lần này Cốc gia có tiền bối đích thân đến tương trợ, chúng văn bối đương nhiên được an toàn." Trong lòng Hoàng phát lão giả vẫn còn lo lắng về thực lực Hàn Lập, nhưng ngoài mặt vẫn tự nhiên cung kính vòng tay.

Lúc này những Cốc gia tu sĩ khác cũng đã biết, Hàn Lập chính là đại viện mà bọn họ trông chờ. Khi thấy hãn tuổi trẻ như thế thì bọn họ giật mình, cũng xì xào bàn tán một trận.

"Nhị vị đạo hữu không cần nói thế, Hàn mỗ đi chuyến này là giao dịch cùng có lợi với Cốc gia mà thôi. Bất quá như lời của Hiếu Phong đạo hữu lúc trước, đáng ra Thái thượng trưởng lão Thiên Lê Tiên Tử của quý gia tộc đã tới chỗ này. Chẳng lẽ Thiên Lê đạo hữu đã đi trước một bước?" Ánh mắt Hàn Lập đảo qua đám Cốc gia tu sĩ, nhường mày hỏi một câu.

"Thật khó nói! Chỉ sợ Thiên Lê Thái thượng Đại trưởng lão không thể đại biểu cho Cốc gia tham gia lần Chân Linh đại điển này" Cung trang thiếu phụ nghe được lời ấy, trên mặt lộ một tia xấu hổ cùng bất đắc dĩ.

"Mời chỉ giáo cho!" Vừa nghe không giống với ước định ban đầu, sắc mặt Hàn Lập trầm xuống vài phần nhưng vẫn chậm rãi hỏi.

"Tiền bối xin nguôi giận, Thái thượng trưởng lão không thể tham gia đại điển lần này là chuyện bất khả kháng. Sự tình là như vậy..." Hoàng phát lão giả vừa thấy sắc mặt Hàn Lập không tốt thì vội vàng mở miệng, giải thích tình hình cụ thể tỉ mỉ.

"Thiên Lê Tiên Tử thọ thương ở trong man hoang chi địa, hiện đang bế quan? Nếu thế thì khó trách. Với cảnh giới tu vi như chúng ta, một khi nguyên khí tổn thương thì rất khó có thể phục hồi. Như vậy ước định xếp danh của cao quý gia tộc lên cao hơn trong đại điển với ta hiện có chút phiền phức!" Hàn Lập gật gật đầu, có vài phần khó xử nói.

"Thái thượng trưởng lão không thể ra tay, hiện tại muốn xếp danh Cốc gia chúng ta lên cao như dự tình là không thể. Hiện tại chỉ cần bài danh chúng ta vẫn giữ vững như trước là được." Hiếu Phong tiên tử tựa hồ sớm suy nghĩ, thần sắc ngưng trọng nói.

"Ừm, dù vậy cũng e khó khăn trong đó không nhỏ. Tại hạ chỉ vừa mới tiến giai Hợp Thể, không dám cam đoan điều gì." Hàn Lập nghe nói thế thì thần sắc hòa hoãn lại, nhưng giọng nói vẫn có chút khó xử.

"Chỉ cần tiền bối có thể hết sức. Ngoài những vật phẩm đã đồng ý ban đầu, Cốc gia chúng ta còn vì tiền bối chuẩn bị một lượng linh thạch cực phẩm bù lại ước định bị thay đổi!" Cung trang thiếu phụ thấy vẻ mặt Hàn Lập thì do dự một lát, đột nhiên lấy từ trong

tay áo ra một cái Trạc thủ trữ vật đưa qua cho hắn.

Trong lòng Hàn Lập hơi động, tiếp nhận vòng tay trữ vật rồi dùng thần niệm đảo qua, trên mặt hiện một tia ngạc nhiên.

"Xem ra quý gia tộc rất coi trọng Chân Linh đại điển này nên mới bỏ ra một đại thủ bút linh thạch như thế. Như vậy Hàn mỗ sẽ ở trên Chân Linh đại điển, lấy thân phận khách khanh Cốc gia mà đốc toàn lực." Hàn Lập sau một phen tư lự thì không khách khí đem trữ vật vòng tay thu vào tay áo.

Thiếu phụ thấy thế thì trong lòng buồn lòng, cũng mỉm cười nói:

"Nếu như có tiền bối trấn thủ, lần Chân Linh đại điển này Cốc gia chúng ta đương nhiên có chút khí lực. Nơi này còn cách Vạn Linh Đài, địa điểm mời dự họp đại điển lộ trình hơn một tuần trăng. Chúng ta cũng không nên trì hoãn ở chỗ này. Trên đường đi, ta cùng Tiêu trưởng lão sẽ nói tiếp một số sự tình cụ thể quan hệ Chân Linh đại điển với tiền bối"

"Như thế là tốt nhất!" Hàn Lập gật gật đầu.

Vì thế sau khi Hàn Lập gia nhập, đám Cốc gia tu sĩ bay lên trời, hóa thành các loại độn quang rồi xếp thành một đội, hướng về chân trời bay đi.

***

"Thiên Mã hoang nguyên" chính là một vùng đất vàng mông vô bờ, chính là giao giới Thiên Nguyên Cảnh giữa Vạn Diệu Cảnh.

Nghe nói hoang nguyên này có diện tích rộng đến nỗi cho dù một Hóa Thần tu sĩ muốn băng qua, phải không ngừng phi độn mất hơn thời gian một tuần trăng.

Nơi đây đều là cát vàng gió bay không thấy ngọn cây bụi cỏ, chính là một phế linh chi địa nổi danh nên hiếm có tu sĩ quang lâm.

Cho dù tu sĩ bắt buộc đi qua hoang nguyên này cũng là một đường phi độn, không dám mấy may dừng lại trong này.

Bất quá vào một ngày, tại một địa phương sâu nhất trong hoang nguyên, một đội

Nhân tộc tu sĩ hơn mười đang dựa lưng vào nhau, tạo thành một đại trận hình vòng tròn lơ lửng trên tầng trời thấp.

Bọn họ đã đem pháp bảo xuất ra hết, hóa thành những vầng quang hà đem thân hình bao phủ lại, sắc mặt mỗi người đều mang vẻ kinh hoàng.

Trong đám tu sĩ này, người có tu vi cao nhất chính là một cấm bào đại hán Luyện Hư trung kỳ. Hiện một tay hắn đang nâng một viên lam sắc bảo châu, tay kia thì thao túng một cây phiến kỳ. Thân hình hắn được bao phủ trong một tầng sương mù, đứng tại trung tâm đại trận nhưng vẻ mặt ngưng trọng vô cùng, ánh mắt không ngừng quét qua quét lại bốn phía đại trận.

Đúng lúc này, đột nhiên một đạo gió lốc cuốn theo vô số cát vàng thổi qua một nam tu sĩ ở gần nhất.

Nam tu này theo bản năng chớp động mí mắt, nhưng ngay trong sát na đó, trong Hoàng phong lóe ra một thủ chưởng trắng nõn như ngọc vỗ tới.

Bụp một tiếng, quang sáng mờ ảo hộ thể của nam tu giống như tờ giấy mỏng bị rách ra. Bàn tay bạch ngọc dễ dàng xuyên thủng qua lồng ngực của hắn.

Chỉ nghe nam tu phát ra một tiếng kêu thảm thiết, đồng thời một đóa băng hoa màu trắng nở rộ ngay tại trước ngực hắn, nháy mắt đem thân thể hóa thành một tượng băng trong suốt.

Mà bạch sắc thủ chưởng chợt lóe lên rồi biến mất vào trong ngực nam tu.

Vài tên tu sĩ chung quanh thấy vậy đồng thời kinh hô, nhất loạt thao túng các loại bảo vật cuồng oanh đến.

Nhưng ngoài đập nát tượng băng do nam tu biến thành thì không thấy bóng dáng địch nhân đâu cả.

Bất quá đúng lúc này, bỗng nhiên trong miệng cấm bào đại hán Luyện Hư kỳ gầm lên một tiếng. Viên cầu lam sắc trong tay tỏa ra hào quang chói mắt, theo đó từ bảo châu bắn ra một cột sáng màu lam mờ ảo.

Đạo quang trụ này có tốc độ cực nhanh, chợt lóe liền bắn tới đạo hoàng phong vừa

nổi lên trên hư không. Nhất thời bạch quang chợt lóe, một đạo thân ảnh trong gió lốc mơ hồ bị lam quang vây khốn.

Vừa thấy cảnh này, không đợi cấm bào đại hán phân phó, các tu sĩ khác tinh thần chấn động, phần đông thúc giục bảo vật hợp thành một vòng ngũ sắc quang hà cuộn cuộn đánh tới.

Phanh một tiếng trầm muộn, tựa hồ thân ảnh kia không chút lực hoàn thủ, bị ngũ sắc quang hà bám vụn thành các mảnh sáng nhỏ.

Nhất thời trong miệng chúng tu sĩ phát ra tiếng hoan hô, vẻ mặt mỗi người trở nên mừng như điên.

Tuy nhiên thần sắc cấm bào đại hán lại trở nên kinh nghi, đột nhiên giơ tay hư không một trào, đem một mảnh nhỏ do thân ảnh vừa vỡ ra quơ về trong tay. Thì ra là một mảnh xác trắng noãn như ngọc đồng thời cực kỳ băng hàn, không ngờ nó nhanh chóng hóa thành nước trong lòng bàn tay hắc.

"Không ổn, nghiệt súc kia còn chưa chết!" Đại hán thấy thế thì sắc mặt đại biến lớn tiếng quát to, theo sau không cần suy nghĩ, bạch sắc phiến kỳ trong tay vừa động bảo vệ toàn thân.

Nhưng đáng tiếc đã muộn!

Cơ hồ cùng lúc mảnh sắc vừa tan, Cấm bào đại hán chỉ nghe trong tai chói lên một thanh âm sắc nhọn. Tiếp theo nơi gáy chợt lạnh, thủ cấp liền bị hai cái răng nanh trắng như hai thanh loan đao cắn đứt.

Tiếp theo một hư ảnh Ngô Công cực lớn toàn thân trắng như tuyết, không chút dấu hiệu hiện ra cạnh thân thể đại hán.

Cơ thể Ngô Công này dài năm sáu trượng, hơn nữa trên lưng có mọc ra ba đôi cánh trong suốt mỏng như cánh ve. Đôi mắt đỏ tươi như máu chớp động hàn quang âm trầm. Mà trong nháy mắt nó vừa hiện thân, liền há cái miệng khổng lồ phun ra một tầng hàn sương.

Gần nhất năm sáu gã tu sĩ không kịp đề phòng, lập tức bị bạch sắc hàn khí cuốn vào

trong. Không kể là hộ thân bảo vật hay pháp thân đều chớp động trong bạch quang, sau đó đồng loạt bị ngưng thành các tượng băng trông rất sống động.

Mấy tên tu sĩ còn lại thấy vậy thì hồn phi phách tán, không biết gã nào hô to "Chạy mau" một tiếng. Cả đám lập tức giải tán, hóa thành các đạo kinh hồng kích bắn ra bốn phương tám hướng mà chạy.

Ngô Công màu tuyết trắng thấy vậy lại như không thèm để ý, sáu cái cánh trong suốt trên lưng khẽ động, đột nhiên hóa thành sáu đạo hư ảnh, chợt lóe lên rồi không thấy.

Chỉ một khắc sau, mấy tu sĩ mới độn quang được hơn trăm trượng đều phát ra tiếng hét thảm. Đồng thời một bị đạo bạch quang một trăm hai đoạn, căn bản không thể ngăn cản.

Theo sau các đạo bạch quang vun vút chuyển động, tàn thi bao gồm cả Nguyên Anh của đám người kém may mắn này nháy mắt hóa thành khói bụi.

Hư ảnh Tuyết Bạch Ngô Công thấy vậy thì thân hình khổng lồ nhoáng lên một cái. Nhất thời sáu đạo bạch quang lại chợt lóe kích bắn trở về, ngay sau đó sáu cái cánh ve trong suốt lại hiện ra trên lưng nó.

Đột nhiên ngoài thân hư ảnh Ngô Công lại tỏa ra bạch quang chói mắt, hình thể nhanh chóng bị thu nhỏ lại.

Sau khi bạch quang chợt tắt, một gã bạch y thanh niên có khuôn mặt mình ẩn những kim ngân sắc hoa văn hiện ra tại chỗ.

Ánh mắt lạnh lùng của hắn đảo qua chung quanh, bàn tay bỗng nhiên hướng về mặt đất hư không ẩn một cái.

Nhất thời một đạo bạch khí phun ra đem thủ cấp của cấm bào đại hán cuốn vào trong.

Chương 1824: Nghịch Linh Chân Âm Đại Pháp

Tiếp theo trên thủ cấp chợt lóe linh quang, một tiểu nhân màu lam cỡ vài tấc đã bị bạch khí mạnh mẽ hút ra, dung mạo giống hệt cấm bào đại hán ban này.

Đây chính là Nguyên Anh do đại hán do khổ tu ngưng luyện trên vạn năm.

Trước ngực Nguyên Anh có đeo một cái Thạch tóa màu trắng ngà, tỏa ra một tầng ngân quang như những sợi tơ bao quanh bảo vệ thân hình. Lúc này trên mặt nó tràn đầy vẻ hoảng sợ, không ngớt kêu lên:

"Người không thể giết ta. Lam Thủy Tông là chính là ngoại môn tông môn ở Thiên Nguyên Thành. Ta thân là Lam Thủy Tông Tông chủ, giết ta nhất định sẽ bị chấp pháp tu sĩ Thiên Nguyên Cảnh đuổi giết. Hai vật này là nhị bảo của bản tông, cứ việc cầm đi. Hơn nữa tại hạ nguyện ý dẫn đường đem bảo vật trong môn hiến cho đạo hữu, cầu đạo hữu cho ta một con đường sống!"

Bạch bào thanh niên nghe xong lời này thần sắc trên mặt vừa động, tựa hồ thực sự đã động tâm.

Nguyên Anh thấy vậy càng liều mạng cầu xin:

"Ta tuy không biết đạo hữu vì sao đột nhiên động thủ nhưng khẳng định có quan hệ đến số tài liệu bản tông tiếp vận lần này. Tại hạ cũng nguyện ý đem tất cả..."

Nguyên Anh mới nói tới đây thì bạch bào thanh niên chợt nhếch khóe miệng nhe răng cười. Cánh tay hần bỗng nhiên mơ hồ không thấy, ngay sau trong hư không phun ra bạch khí, đem Nguyên Anh bắt về trong tay.

Tiếp theo năm ngón tay chợt lóe sáng, liền mạnh mẽ bóp nát quang tơ hộ thể của Nguyên Anh.

Cánh tay hần chợt co lại, đem Nguyên Anh đại hán cho vào miệng rồi nuốt vào trong bụng.

Cơ hồ cùng lúc đó, một thanh âm nam tử xa lạ từ hư không phương xa truyền đến chung quanh:

"Hắc hắc, không tồi! Thăng nhĩ này muốn chết. Rõ ràng không giữ được mạng nhỏ mà còn mưu giữ vật phẩm không phải của mình. Chết thật vô ích!"

Thanh âm vừa dứt, một nơi trong hư không dao động gợn sóng một trận, một cái bóng màu vàng kim mờ ảo hiện ra.

Là một đại hán mặc kim sắc trường bào trên đầu có hai cái sừng cổ quái. Tuy rằng hơn phân nửa gương mặt bị râu quai nón màu đen che lấp nhưng có đôi mắt vàng sẫm khiến người nhìn vào có cảm giác rất mê muội.

Bạch bào thanh niên lạnh lùng liếc nhìn đối phương một cái, liền không hề để ý lại nâng tay hướng xuống dưới hư không một trảo.

"Vù vù" hai tiếng! Viên châu cùng phiến kỳ đang trên mặt đất chợt bay lên rồi bị hút về lơ lửng giữa không trung trước người thanh niên.

Đại hán râu quai nón thấy thanh niên lạnh lùng như thế thì cười mà không để ý chút nào. Hắn tùy ý nhấc chân bước nửa bước, không biết như thế nào mà đã xô dịch ra hơn mười trượng, đứng tại trong hư không cách bạch bào thanh niên khoảng mấy trượng.

Lúc này không gian quanh thanh niên vù vù một trận, sau lưng hắn hiện ra sáu cái cánh mỏng trong suốt, bằng mắt thường không thể thấy tốc độ dao động cực nhanh của chúng.

Tức thời vô số đao quang màu trắng nhạt từ trên các cánh ve tuôn ra, hóa thành một biển lưỡi đao màu trắng đem viên châu cùng phiến kỳ bao phủ vào trong.

Hai kiện bảo vật chỉ lóe lên linh quang vài cái, ở trong biển đao phát ra tiếng trầm thấp trầm đục rồi bạo vỡ ra.

Bạch bào thanh niên thấy thế sắc mặt có chút vui mừng, đầu vai khẽ rung lên thì đao quang đầy trời đã vô tung vô ảnh biến mất. Lúc này còn những mảnh vụn bảo vật màu lam cùng trắng trôi nổi khắp phòng ở tầng thấp.

Tiếp theo trong miệng hắn lẩm bẩm, đồng thời hai tay bấm niệm thần chú. Hắn hướng

về các mảnh vụn bảo vật, há mồm thối một cái.

Một màn kinh người xuất hiện!

Từ trong miệng thanh niên phun ra một đạo kim sắc quang điểm, chỉ là một cuốn đã đem các mảnh vụn bảo vật bao vào trong, sau một lát đã luyện thành một bộ phận quang điểm.

Đến đây bạch bào thanh niên mới hít sâu một hơi, đem kim sắc quang điểm một lần nữa thu hồi về trong cơ thể.

Tiếp theo ngoài thân hắn chớp động kim quang, một vầng sáng kim sắc cỡ bánh xe hiện ra trên đầu, quay tròn chuyển động một vòng liền hóa thành vô số kim sắc phù văn tán loạn ra.

Đại hán râu quai nón nhìn thấy màn này, trong mắt cũng hiện một tia vui sướng thì thào nói:

"Lam Thủy Tông tuy công pháp bình thường nhưng Lam Cực Châu cùng Bạch Thủy Phiến là trấn tông chi bảo của bọn họ. Chính là hai kỳ bảo dùng bảy bảy bốn mươi chín loại tài liệu chí hàn luyện chế mà thành. Hơn nữa lần này bọn hắn vận chuyển tài liệu còn có một khối Huyền Âm Tinh Bích trăm vạn năm mới có thể hình thành, là vật thiết yếu cho người ngưng tụ Chân Linh chi thể, nói thế nào cũng không thể để lãng phí của trời."

Sau một lát, kim quang ngoài thân bạch bào thanh niên hoàn toàn thu liễm không còn. Trong nháy mắt khí tức trên thân lại cường đại hơn trước một ít, tuy không quá rõ ràng nhưng đủ để người kinh hãi.

"Khối Huyền Âm Tinh Bích kia đâu? Ngoài hai kiện bảo vật này thì ta đâu có cảm ứng được vật cực hàn khác trên người những người này? Có phải tin tức của người lầm lẫn hay chẳng?" Bạch bào thanh niên rốt cục cũng mở miệng, thanh âm băng hàn đến xương.

"Có lầm? Điều này sao có thể! Đây chính là ta tiêu phí không ít linh thạch, tin tức mua được ở Vạn Thông Môn! chúng dám có gan gạt thì không sợ ta quay trở lại diệt toàn gia sao. Vật ấy hẳn là bị phong ấn đặc biệt mà thôi. Với thực lực hiện tại ngươi còn chưa thể cảm ứng, ta để giúp Lục Dực đạo hữu tìm vậy" Đại hán râu quai nón nghe lời

này lại mỉm cười.

Tiếp theo ánh mắt hẳn hướng một về một tu sĩ đã hóa thành tượng băng, bỗng nhiên bàn tay vỗ một cái.

Tiếng vang ầm ầm nổ liên tiếp truyền ra.

Ngay cả Pháp khí trừ vật do tượng băng mang theo bên mình cũng hóa thành một đoàn linh quang bạo nổ ra.

Các loại tạp vật bên trong bay tứ tung, trong đôi mắt màu vàng của đại hán chợt lóe hàn quang, bàn tay hư không một trao.

Vù một tiếng, một vật trực tiếp từ trong đoàn linh quang kích bắn mà ra, chớp động một cái liền rơi vào trong năm ngón tay đại hán.

Cẩn thận nhìn lại là một cái hộp ngọc màu vàng, mặt ngoài có dán chi chít phù triện màu đỏ sẫm, rõ ràng có chút kỳ lạ.

Đại hán râu quai nón xem xét vật trong tay cẩn thận rồi cười hắc hắc một tiếng, liền không nói hai lời đem hộp ngọc vứt cho bạch bào thanh niên.

Thanh niên thấy thế thì hàn quang trong mắt lưu chuyển, không có ý tiếp nhận mà hư ảnh cánh mỏng sau lưng khẽ động.

Trong tiếng xé gió sắc nhọn, một đạo bạch quang kích ác bắn mà ra, chợt lóe rồi trầm xuống hộp ngọc.

Răng rắc một tiếng, cấm chế của hồng sắc phù triện cùng hộp ngọc giống như đậu hủ, hết thảy vỡ vụn. Từ trong rơi ra một khối vật phẩm lớn cỡ nắm tay.

Nhưng không chờ thanh niên phản ứng thì vật này chợt lóe lam quang, nháy mắt biến thành vách tường màu lam rộng ba thước cao hơn trượng. Từ trên không trung dừng thẳng xuống.

Bạch bào thanh niên vừa thấy vách tường lam tinh thì gương mặt đang kinh ngạc chuyển sang vui mừng.

Ngay sau đó hần một há mồm, ào ào phun ra hàn khí trắng mờ tựa như thác nước. Sau một thoáng đã đem vách tường lam tinh đông cứng tại trong hư không.

Tiếp theo trong miệng thanh niên lại quát khẽ một tiếng, thân hình mơ hồ một trận dị thường, đột nhiên hai bên trái phải trùng điệp lóe lên ảo ảnh, lại huyền hóa ra mười hai thân ảnh.

Các thân ảnh đều có dung mạo giống hệt bạch bào thanh niên ban đầu, khuôn mặt cũng ẩn hiện kim ngân văn, sau lưng mọc lên sáu cánh ve trong suốt.

Tiếp theo mười hai đạo thân ảnh đồng thời kháp quyết, không ngờ hóa thành mười hai con Ngô công màu tuyết trắng dài tới vài thước. Thân ảnh chợt lóe lướt qua nhập vào bên trong vách tường bị băng phong.

Tức thời tại các nơi khác nhau trong vách tường màu lam tinh chiếu ra mười hai bạch sắc quang đoàn, từ từ chuyển động đồng thời to dần lên.

Lại thấy trong tinh vách tường lưu chuyển một trận lam quang. Ngàn vạn sợi tơ sáng như trăm sông đổ về biển nhập vào mười hai đoàn bạch quang.

Đại hán râu quai nón quan sát thì thần sắc trở nên ngưng trọng. Nhưng khi thấy mười hai đoàn bạch quang vẫn vững vàng trong tinh vách tường, không ngừng hút lam tơ thì vẻ mặt buông lỏng, chợt lóe một tia phức tạp:

"Không biết là vận may của bốn tọa hay là cơ duyên nghịch thiên của Ngô Công gia hòa này. Lại ở thời điểm ta tham ngộ ra Nghịch Linh Chân Âm đại pháp mà gặp ta.

Chẳng những gia hòa này có bạch long chân huyết mà còn sinh ra một lần biến dị. Vừa lúc có thể tu luyện bí thuật thần thông Thiên Nghịch Chuyển Nhân Tộc trong Kim Khuyết Ngọc Thư. Càng xảo hợp chính là, hóa thân của ta ở Hạ giới có nhắc qua đây là linh trùng của tên tiểu tử kia. Thật đúng là thú vị vô cùng! Không biết chờ khi gia hòa này đại thành Nghịch Linh đại pháp, ngưng tụ ra Chân Linh chi thể, lúc đó gặp lại Hàn tiểu tử thì bộ dáng của cả hai sẽ như thế nào."

"Ta thế nào tựa hồ không quan hệ đến đạo hữu. Thật ra phân thân nơi Hạ giới của các hạ quan hệ không tồi cùng chủ nhân trước kia của ta. Nếu hần biết bản thể các hạ ở ở Linh Giới mưu tính sự tình bất lợi thì không biết khi đó đã tính xử lý như thế nào." Bỗng

nhien trong tai đại hán râu quai nón vang lên một tiếng hừ lạnh, sau đó truyền đến thanh âm châm chọc của bạch bào thanh niên.

"Hắc hắc, phân thân Thiên Lan kia bất quá chỉ là thủ đoạn phòng ngừa vạn nhất của ta mà thôi, có thể ảnh hưởng đến chân thể bốn tọa sao? Huống hồ chỉ cần người trước thời điểm thiên kiếp lần sau của ta tu thành Nghịch Linh đại pháp. Như vậy hẳn sẽ dễ dàng trợ giúp ta vượt qua vài đợt Lôi kiếp. Khỏi Thiên Lan phân thân kia tự nhiên cũng thành đồ bỏ. Ta còn quản nó làm cái gì!" Đại hán râu quai nón cười hắc hắc một trận, khinh thường nói.

"Nói vậy đạo hữu cũng không để tâm chuyện tình của chủ nhân ta trước kia. Chỉ cần ta có thể thành tựu Chân Linh, tự nhiên có thể đem một tia hồn niệm trong bốn mạng huyết chú giải trừ. Nhưng trước đó, ta không hy vọng đạo hữu ở sau lưng ta làm ra chuyện tình dư thừa gì!" Bạch bào thanh niên không chút khách khí trả lời.

"Hắc hắc, người cũng quá đề cao ta. Hàn tiểu tử đã tiến giai Hợp Thể, cho dù ta muốn ra tay thì có năng lực sao?" Đại hán râu quai nón nghe vậy sắc mặt hơi đổi, nhưng lập tức lại cười lạnh một tiếng.

"Nếu là người khác tự nhiên không thể. Nhưng với thân phận đạo hữu, ta sao dám không tin!" Bạch bào thanh niên trầm mặc một chút, mới chậm rãi trả lời.

"Người biết thân phận của ta?" Đại hán râu quai nón nghe xong thì hai mắt chột trợn lên. Trong mắt chiếu ra hai tia sáng màu vàng đậm đặc như đã thành thực thể, lưu chuyển một hồi khiến người sợ hãi!

Chương 1825: Vạn Linh Đài

Tuy không dám khẳng định mười phần nhưng nắm chắc được tới bảy tám. Ngoài mấy người kia ra thì ai có nổi thế lực cùng thần thông lớn như thế! Huống hồ người bình thường đâu thể có được Kim Khuyết ngọc thư.

Bạch bào thanh niên nghĩ vậy cũng cười lạnh một tiếng.

Đại hán râu quai nón nghe xong lời này, sắc mặt có chút âm tình bất định, sau một lúc lâu mới hừ một tiếng nói:

"Đạo hữu tự lo cho mình là được, cần gì phải quan tâm thân phận cụ thể của bốn tọa. Chỉ cần biết ta là người duy nhất có thể giúp người tu thành Nghịch Linh đại pháp là được. Ta chỉ yêu cầu người sau khi đại thành thì trợ ta vượt qua thiên kiếp sắp đến mà thôi."

"Hai ta hợp tác cùng có lợi. Chỉ cần ta thành tựu Chân Linh chi thể tự nhiên sẽ bảo đảm tính mệnh của người. Hiện tại ta đã tu tới Luyện Hư hậu kỳ đỉnh phong, lại hấp thu âm khí trong khối Huyền Âm Tinh Bích này, sẽ tìm một chỗ bắt đầu đột phá bình cảnh Hợp Thể kỳ. Nếu Nghịch Linh đại pháp thật sự thần kỳ như thế hẳn là tiến giai Hợp Thể không thành vấn đề. Khi đó mình ta sẽ tiến vào Man Hoang thế giới, chuyên môn liệt sát cổ thú hàn thuộc tính, thôn phệ Yêu hạch của chúng đồng thời tìm kiếm nơi cực hàn chi địa hấp thu âm khí. Như thế ở trong vòng ngàn năm tu vi của ta có thể tăng mạnh, một đường tiến giai cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ. Khi đó liền chuẩn bị thành tựu Chân Linh chi thể." Bạch bào thanh niên trầm giọng đáp một hồi.

"Đạo hữu biết là tốt rồi! Do ma kiếp hàng lâm nên bốn tọa đành phải ở lại trong tộc chuẩn bị. Nếu không kỳ thật ta rất muốn cùng đạo hữu tiến vào Man Hoang thế giới một chuyến. Bất quá một khi Lục Dực đạo hữu tiến giai Hợp Thể, cộng thêm Nghịch Linh đại pháp có thần thông kinh thiên, chỉ cần không đắc tội trêu chọc mấy đại năng chi sĩ ngoại tộc thì có thể tung hoành ở Man Hoang thế giới." Thần sắc đại hán râu quai nón cũng dịu đi đôi chút mở miệng.

"Phong Nguyên đại lục rộng lớn như thế, các loại cổ thú âm hàn thuộc tính cần thiết đều có. Ta đã hóa hình mở ra linh trí, tự nhiên không ngu ngốc đến mức đi trêu chọc dị tộc nhân cường đại." Bạch bào thanh niên thân nhiên nói, sau đó không nghe lời gì truyền ra nữa.

Đại hán râu quai nón nghe đối phương nói thì vừa lòng gật đầu, cũng không tiếp tục mở miệng, chỉ là ánh mắt chớp động mơ hồ như cân nhắc điều gì.

Một cỗ hoàng phong từ xa cuốn cuộn mà đến, một lát sau đem hết thủy không gian nơi đây bao phủ vào trong.

***

Hai tháng sau.

Hàn Lập ngồi trên một chiếc ghế màu xanh biếc, thần sắc hờ hững thường thức một chén rượu màu vàng kim tinh xảo dị thường trong tay, ở bên cạnh là Cốc gia chi chủ Hiếu Phong tiên tử đang đứng nghiêm chỉnh.

Tiêu trưởng lão thì đứng ở một bên khác, một bộ như muốn lấy lòng đối phương.

Cốc gia đệ tử cấp Hóa Thần cùng Nguyên Anh thì xếp thành hàng đứng ở phía sau ba người bọn họ, sắc mặt mang chút vẻ hưng phấn.

Địa phương phía trước bọn họ chính là một bãi đá hình tròn thật lớn, mặt đất là những khối cự thạch màu xanh tạo thành, quan sát thì sắc màu đá đã mơ hồ biến thành màu đen, tựa hồ niên đại đã từ rất lâu.

Mà bên cạnh bãi đá sừng sững những cây trận kỳ màu sắc khác nhau phát ra một tầng quang hà, đem cả nơi đây bao phủ trong một màn hào quang thật lớn cao tới hơn trăm trượng.

Lúc này bốn phía quanh Cốc gia tu sĩ cũng có ba bốn mươi nhóm người khác. Nhóm nhiều thì hai ba trăm, ít thì chỉ có mười mấy người.

Cùng với Cốc gia là bốn nhóm khác tạo thành năm điểm của một vòng tròn lớn. Các nhóm còn lại đương nhiên xếp sau lưng bọn họ.

Mà từ xa nhìn lại thì phía sau đám người ở đây, mơ hồ có thể thấy những tuyệt vách to lớn dị thường dựng đứng, cùng bóng dáng một số kiến trúc cao lớn trên đó.

Nơi đây chính là một sơn cốc bốn phía đều bị núi cao vây quanh.

Hàn Lập xuất hiện ở nơi đây, đám người xếp vòng quanh bãi đá trong sơn cốc tự nhiên chính là các Chân Linh thể gia trong tam Cảnh. Cách ba ngàn năm đều tụ tập tại Vạn Linh Đài một lần.

Cốc gia bài danh thứ năm, là một trong ngũ đại Chân Linh thể gia, không riêng địa vị tồn vong mà ích lợi cũng thật lớn. Tự nhiên có tư cách xếp vị trí gần Vạn Linh Đài, mặt sau là không ít Chân Linh thể gia vừa và nhỏ đưa ánh mắt hâm mộ cùng đổ kỵ nhìn tới. Nhưng không riêng gì đám người này mà ánh mắt của một số tu sĩ đại thể gia cũng nhìn về phía Cốc gia có chút âm trầm cùng khác thường.

Nhiều người như vậy tụ tập ở bãi đá này mà bốn phía lại yên tĩnh không tiếng động, tựa hồ đều đang chờ đợi cái gì.

Hàn Lập tuy rằng ngồi thẳng trên ghế không nhìn xung quanh nhưng có thể cảm ứng rõ ràng, chỉ ít có mười mấy ánh mắt không ngừng đánh giá hắn, trong đó thậm chí mang theo một tia thần niệm không kiêng nể gì.

Điều này cũng khó trách!

Đại trưởng lão Cốc gia Thiên Lê tiên tử không tham dự Chân Linh đại điển này, như vậy rõ ràng Hàn Lập chỉ là một kẻ trợ quyền lâm thời mang danh khách khanh.

Theo thời gian trôi qua những người này vẫn không hề thu liễm, hiển nhiên có ý khiêu khích.

Hiếu Phong tiên tử ở một bên cũng đã phát hiện, thần sắc dần dần trở nên khó coi.

Hàn Lập trong lòng thầm thở dài một hơi, sắc mặt đột nhiên trầm xuống. Kim Tửu Bôi trong tay khẽ rung, liền không chút dấu hiệu biến thành bột phấn kim sắc theo ngón tay tan đi.

Cùng lúc đó ngoài thân thân hắn chợt lóe một tầng hỏa diễm màu bạc. Vài ánh mắt có chứa thần niệm bất thiện vừa tiếp xúc ngân diễm, nháy mắt liền như gặp phải ác xà

kinh sợ thối lui.

Lúc này Hàn Lập mới khẽ ngẩng đầu, đưa ánh mắt lạnh lùng đảo qua.

Mấy người kia rõ ràng đều là tồn tại Hợp Thể.

Trong đó hai người là trong ngũ đại thế gia xếp gần Vạn Linh Đài với Cốc gia. Ba người còn lại là trong thế gia hàng trung đẳng.

Ba gã Hợp Thể sơ kỳ này phỏng chừng không thấy Thiên Lê tiên tử Hợp Thể trung giai tham dự đại điển, hiện mới động tâm tư không tốt.

Hai người trong ngũ đại Chân Linh thế gia, một người là Đại trưởng lão Phong gia mà ngay từ đầu Hiếu Phong tiên tử đặc biệt lưu ý. Chính là một lão già Hợp Thể trung kỳ có bộ mặt như mặt ngựa.

Một thân lão này vận lục bào, tay chống một cây quả trượng đen thùi, ánh mắt âm trầm chớp động nhìn Hàn Lập.

Phong gia vốn bài danh thứ tư, với Cốc gia tựa như là kẻ thù truyền kiếp. Đại trưởng lão Phong gia đánh giá khách khanh tạm thời của Cốc gia cũng xem là chuyện bình thường.

Tên còn lại thuộc Lũng gia được tôn xưng là Chân Linh đệ nhất thế gia.

Bất quá vừa rồi dùng ánh mắt bất thiện nhìn Hàn Lập không phải Lũng gia lão tổ, mà là một gã hắc bào nam tử ngồi bên cạnh, là tồn tại Hợp Thể trung kỳ. Chỉ thấy sắc mặt hắc ửng đỏ, trên trán có một vết sẹo tím thật sâu, bộ dáng tương mạo thập phần hung ác.

Gã này tự nhiên chính là tân khách khanh trưởng lão mà Lũng gia mới mượn sức trước đó không lâu. nghe nói họ Huy này tu luyện ma đạo đỉnh giai công pháp Thanh Mang Quyết.

Còn Lũng gia lão tổ mang theo đám Lũng gia tu sĩ ngồi ở hàng sau, lúc này vẫn nhắm mắt dưỡng thần, không biết ở trong lòng nghĩ cái gì.

Bất quá khi ánh mắt Hàn Lập đảo qua Lũng gia tu sĩ, ngoài hắc bào nam tử hung tợn trừng mắt thì vẫn còn một người dùng ánh mắt cực kỳ oán độc dõi sang.

Thần sắc Hàn Lập vừa động. Hai mắt ngưng tụ trên thân người này một lát, trên mặt lại lộ ra vẻ cười mà không phải cười.

Gia hỏa này là một thanh niên sau lưng Lũng gia lão tổ, khoe miệng có một nốt huyết chí đỏ tươi, chính là Lũng Đông năm xưa tại Mộc tộc bị hãm phá hư chuyện tốt.

Lũng gia thiếu chủ năm đó đau khổ mưu đồ chuyện tình mấy trăm năm, không ngờ bị Hàn Lập một tay chặn ngang. Chẳng những không có được Thiên Phượng chân huyết của Diệp gia mà ngược lại ngay cả Chân Long chi huyết của bản thân mất đi hơn phân nửa.

Hiện giờ hẳn lại thấy Hàn Lập, tự nhiên hận thấu xương. Đặc biệt nghe nói Hàn Lập đã tiến giai Hợp Thế, trong vẻ phẫn hận còn cả sự ghen tị thật sâu.

Năm đó nếu hẳn mưu đồ thành công. Mấy trăm năm có thể tiến giai Hợp Thế, nói không chừng hiện đã trở thành Lũng gia chi chủ.

Bởi vậy thời điểm Hàn Lập nhìn sang phía hẳn, Lũng gia Thiếu chủ không có ý tránh né mà tiếp tục dùng vẻ oán độc vô cùng chăm chăm nhìn Hàn Lập.

Nụ cười Hàn Lập chợt biến mất không thấy, đồng thời trong mắt chợt lóe những tia sáng lam chói mắt.

Lũng Đông đang hung hăng nhìn Hàn Lập, chỉ cảm thấy hai mắt đột nhiên nóng như lửa, tiếp theo trong đầu truyền đến thanh âm ong một cái, giống như bị mũi nhọn hung hăng đâm vào khiến não đầu kịch liệt đau đớn, không khỏi hai tay ôm đầu thốt thanh kêu một tiếng thảm thiết.

Nhưng lập tức Lũng gia lão tổ đột nhiên mở hai mắt. Tiếp theo vồ ra một chương qui di vào cánh tay Lũng Đông, một đoàn kim quang chợt lóe lên rồi biến mất không thấy. Vẻ thống khổ trên mặt Lũng Đông cũng biến mất theo.

Hai tay gia hỏa này buông ra thần tình kinh sợ. Nhưng hẳn vốn thông minh hơn người, lập tức vội làm đại lễ với Lũng gia lão tổ, trong miệng không ngớt mở lời:

"Đa tạ lão tổ cứu giúp, nếu không thì tôn nhi đã bị người hạ độc thủ !"

Lũng Đông vừa nói vừa vẫn liếc mắt oán hận hướng sang Hàn Lập bên này, lúc này ngoài vẻ ghen ghét còn thêm sự kinh sợ vô cùng.

Hiển nhiên lúc này hắc mới chân chính ý thức được Hàn Lập đã tiến giai Hợp Thể, thực lực so với trước đã cách biệt một trời.

"Hàn đạo hữu là có ý gì, vì sao ra tay với một gã tiểu bối?" Lũng gia lão tổ không để ý đến Lũng Đông, sắc mặt không chút thay đổi hướng sang Hàn Lập hỏi một câu.

Vừa rồi Lũng Đông kêu thảm thiết, lại thêm Lũng gia lão tổ vừa hỏi như thế, tự nhiên khiến ánh mắt toàn bộ chúng tu sĩ thu hút qua đây.

"Không có gì, chỉ là hắc nhìn ta quá mức bất kính, trừng phạt một chút mà thôi. Lũng huynh cảm thấy không ổn sao?" Tia sáng lam trong mắt Hàn Lập chợt tắt, khoe miệng lại nổi một tia lãnh đạm trả lời.

Lời này không chút nể nang thể diện của Lũng gia lão tổ, tự nhiên khiến không ít ánh mắt trở nên kinh ngạc, bốn phía mơ hồ nổi lên một trận xì xào bàn tán.

"Ừm, tôn nhi của ta có chút tâm cao khí ngạo, để hắc ném chút trừng phạt cũng tốt!" Ngoài sự phán đoán của đám người, Lũng gia lão tổ khẽ gật đầu không có ý truy cứu. Sau khi nói xong thì nhắm hai mắt lại, không hề để ý bất luận kẻ nào.

Chương 1826: Tính Toán

Lũng Đông nghe Lũng gia lão tổ nói như vậy, tuy không cam lòng nhưng nào dám có hành động gì, chỉ có thể không ngớt vâng vâng dạ dạ.

Có điều hắc bào nam tử bên cạnh tỏ ra kinh ngạc, liếc mắt nhìn Lũng gia lão tổ một cái, đôi môi không khỏi khẽ mấp máy truyền âm.

Trong tai Lũng gia lão tổ lập tức vang lên thanh âm:

"Lũng huynh, vừa rồi người làm như vậy ý là.."

"Huy lão đệ còn nhớ rõ tên Yêu Viên thần bí động thủ cùng ta tại Cửu Tiên Sơn chăng?" Thanh âm đàm thoại của Lũng gia lão tổ cũng rõ ràng lọt vào tai hắc bào nam tử.

"Tự nhiên nhớ rõ. Không phải Lũng huynh cho rằng đó là yếu tố trên thánh đảo ra sao?" Sắc mặt Hắc bào nam tử hơi biến đổi.

"Hắc hắc, đích xác như thế! Nhưng sau ta điều tra kỹ mới biết được, Yêu viên kia là vì một tiểu bối Luyện Khí kỳ mà đến Lũng gia. Mà tiểu bối kia lại chính là ký danh đệ tử của ‘Hàn đạo hữu’ này".

"Lại có sự tình cỡ này! Chẳng lẽ Lũng huynh cho rằng người này có quan hệ cùng Thánh đảo" Hắc bào nam tử hít vào một hơi, không khỏi thì thào nói.

"Có thể là thế nhưng cũng có khi có quan hệ sâu xa với Yêu Viên kia. Hiện tại lão phu không thể khẳng định. Có điều trước khi Ma kiếp hàng lâm, Lũng gia không nên dấy vào những phiền toái không cần thiết đó. Tuy tu vi của người này không là gì trong mắt ta và người, nhưng có thể tiến giai cảnh giới Hợp Thể nhanh như vậy chỉ sợ không phải tu sĩ Sơ kỳ bình thường. Không phải là có thần thông quảng đại thì cũng dựa vào kỳ bảo trong người." Lũng gia lão tổ thân nhiên trả lời.

"Chiếu theo như lời Lũng huynh, đúng là Lũng gia không nên thụ địch vào thời gian

này. Như vậy lát nữa trên đại diện đối đầu cùng Cốc gia, chẳng lẽ chúng ta phải nhường hẳn ba phần?" Hắc bào nam tử trước gập đầu, sau đó lại nhường mày truyền âm nói.

"Điều này thì không cần. Trong Chân Linh đại diện có thể tùy ý động thủ. Vạn nhất đụng phải người này thì không cần lưu thủ. Nhân tiện ta muốn xem thực lực chân chánh của người này như thế nào? Nếu hẳn thực sự có đại thần thông, đến lúc đó nói không chừng cũng có thể nhường hẳn một lần." Lũng gia lão tổ không cần suy nghĩ nói.

"Ừm, Huy mỗi hiệu ý của Lũng huynh. Lát nữa trận tỷ thí xếp danh trên đại diện liên giao cho tại hạ là được." Hắc bào nam tử phát ra một tiếng cười nhẹ, sau đó không thấy hồi âm gì nữa.

Mà Lũng gia lão tổ vẫn khép hờ hai mắt, trên mặt thủy chung không chút biểu cảm, giống như chưa bao giờ truyền âm.

Bên kia Hiếu Phong tiên tử cùng Tiêu trưởng lão thấy hành động của Hàn Lập thì vô cùng hoảng sợ.

Tuy Cốc gia không đối đầu với Lũng gia nhưng Hàn Lập không chút khách khí với Lũng gia lão tổ như thế, lại không có Thái thượng trưởng lão trấn thủ ở đây, đương nhiên hai người âm thầm lo lắng.

Bất quá mắt thấy Lũng gia lão tổ lại không để ý lời nói vừa rồi của Hàn Lập, trong lòng hai người vui vẻ, đồng thời cũng có chút kinh nghi.

Hàn Lập thì vẫn giữ nguyên vẻ hờ hững, không hiểu hành động vừa rồi có dụng ý gì.

Nhưng trong mắt những thế gia vừa và nhỏ khác thì biểu hiện của hắn mang đầy sắc thái cao thâm bất trắc, một số kẻ lại nhin không được nghị luận chuyện tình của hắn.

"Ồ, Dĩnh nhi! Vị Hàn đạo hữu này năm đó cứu ngươi thật đúng là có lá gan không nhỏ. Với thực lực Hợp thể sơ kỳ mà dám đối đầu với Lũng lão quái. Xem ra không phải là hắn thần thông quảng đại thì sau lưng cũng là đại thế lực nào đó. Chẳng trách ngay cả tiểu Dĩnh nhi nhà ta cũng không thể làm cho hắn động tâm." Một nữ tu trong đám Chân Linh thế gia xếp ở hàng đầu đột nhiên mở miệng.

Nhóm người có số tu sĩ tương đương Lũng gia, hơn nữa cũng lại giống Cốc gia là

nữ nhân chiếm hơn phân nửa.

Người vừa lên tiếng là thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi ngồi đầu nhóm người này, thân mặc một bộ võ y ngũ sắc, trên dung mạo thanh tú đang lộ vẻ tươi cười.

Lúc này ở hai bên nàng là một thiếu phụ mỹ miều tầm khoảng hai mươi bảy hai tám tuổi cùng một lão phụ tóc xám trắng.

"Lão tổ tông, Dĩnh nhi tư sắc không chút xuất chúng, không thể lọt vào pháp nhãn của ...Hàn tiên bối cũng là bình thường." Đứng ở sau lưng thiếu phụ mỹ miều là một bạch y thiếu nữ, vừa nghe lời thì giật mình một cái, sắc mặt đỏ lên có chút lắp bắp trả lời.

Chính là Diệp Dĩnh từng có qua tiếp xúc cùng Hàn Lập trên Vạn Bảo đại hội!

Hình dáng của nàng lại có năm sáu phần giống võ y thiếu nữ kia.

"Phải không? Sao lại nhìn không ra sự đáng yêu của tiểu Dĩnh nhi nhà ta. Xem ra ánh mắt Hàn tiểu tử thật sự kém cỏi. Nếu không hẳn mà gia nhập Diệp gia chúng ta, chẳng những thu được rất nhiều chỗ tốt, hơn nữa còn có được tôn nữ mà ta thương yêu nhất." Võ y thiếu nữ lại khanh khách cười rộ lên, thanh âm thanh thúy êm tai giống như chim hoàng oanh hót, khiến cho những người chung quanh nghe tiếng nhin không được mà nhìn lại.

Do có thi triển cấm chế thuật, người của các thế gia khác căn bản không thể nghe được thanh âm đàm thoại của thiếu nữ này. Chỉ là ánh mắt của tộc nhân chung quanh khiến cho Diệp Dĩnh mặt hồng như ráng hạ, không dám lại tiếp lời lão tổ mà chỉ có thể e thẹn cúi đầu xuống.

"Mẫu thân đại nhân, người đừng đùa giỡn nha đầu nữa. Lão nhân gia cũng thiệt là.. Sao năm lần bảy lượt đều cố ý trêu đùa Dĩnh nhi như thế." Lúc này thiếu phụ mỹ miều nhin không được hướng sang võ y thiếu nữ hờn dỗi một tiếng.

"Hi hi, điều này có gì kỳ quái! Trong đám văn bối chỉ có Dĩnh nhi nha đầu có vài phần bộ dáng giống ta năm xưa nhưng tính nết kém một chút, ta tự nhiên muốn đích thân chỉ bảo một phần. Nếu không một đại mỹ nữ tốt như vậy sẽ trở thành một á đầu gỗ băng lãnh thì thật chán ngắt" Võ y thiếu nữ rung đùi đắc ý trả lời, một bộ lơ đãng.

Nghe thiếu nữ trả lời như thế, thiếu phụ nhìn đoan trang ổn trọng như thế cũng không khỏi cười khổ một tiếng, không còn lời gì để nói.

Về phần lão phụ cùng nam nữ tu sĩ Diệp gia nghe đối thoại vừa rồi thì một đám cười khê không thôi.

Cùng lúc đó, hai gã Hợp Thể tu sĩ trong một đại thế gia nhỏ giọng nói chuyện với nhau.

"Tuy rằng Thiên Lê bà nương kia không tới nhưng Hàn tiểu tử này cũng không phải thiện nam tín nữ gì, lát nữa chúng ta vẫn y nguyên kế hoạch hành sự chẳng ? Dù sao theo kế hoạch ban đầu cùng Lao gia chính là nhắm vào bà nương kia." Một nam tử vận hoa phục tướng mạo đường đường, nhú mày nói.

"Vì cái gì mà không động thủ? Bà nương kia không tới thì coi như là vận may của muội. Hàn tiểu tử này không oán không cừu với chúng ta, nhưng nếu dám tới trợ quyền cho Cốc gia thì phải cho hắn nếm chút lợi hại. Tuy hai người chúng ta cũng chỉ là Hợp Thể sơ kỳ nhưng đã tiến giai trước hắn mấy vạn năm, cho dù không liên thủ thì cũng đủ cho hắn biết sự chênh lệch. Huống hồ việc của chúng ta là chỉ cần tiêu hao một chút pháp lực của hắn, bức ra hắn thể thiện ra phần lớn thực lực mà thôi. Chân chính khổ chiến thì giao cho người của Lao gia là được. Bà nương kia không có tham dự đại điển lần này, chỉ sợ Lao gia sớm đã âm thầm cười trộm." Bên cạnh là một quái nhân mang mặt nạ bằng đồng che khuất nửa mặt, chỉ lộ ra một bên gương mặt trẻ con mềm mại, thản nhiên trả lời.

"Huynh trưởng nói cũng đúng. Nói sao thì Thiên Lê bà nương cũng không phải đối thủ khi hai ta liên thủ, tiểu tử trước mắt này tự nhiên không bằng được." Hoa phục nam tử một chút nghiêng đầu nghĩ ngợi rồi cười nhạt.

"Lần này Thiên Lê tiên tử không tham gia Chân Linh đại điển, Cốc gia chỉ có một gia hỏa Hợp Thể sơ kỳ trấn thủ. Chính là cơ hội tốt cho Lao gia chúng ta! Tại thời điểm tỷ thí, đụng phải mấy thế gia khác thì có thể nhường một chút. Nhưng đến phiên chúng ta khiêu chiến Cốc gia thì nhất định phải không tiếc nguyên khí đem dốc toàn lực." Một thanh âm âm trầm lạnh lạnh vang lên ở phía sau một thế gia khác.

"Vâng, lão tổ!"

Những tiểu thế gia khác cũng có người ...

Mà lúc này Hàn Lập đã sớm thu hồi ánh mắt. Chỉ thấy giữa hai ngón tay hần không biết từ khi nào đã có một kim sắc hồ lô nhỏ cỡ ngón cái, lập lòe trên ngón tay giống như không có thực thể, nhưng trừ cái đó ra lại không thấy gì thần kỳ.

Nhưng không biết vì sao Hàn Lập lại rất hứng thú thường thức nó, yêu thích không có ý buông tay.

Liên như vậy thời gian chậm rãi trôi qua, người của mấy chục Chân Linh thế gia đều thành thật dị thường chờ đợi.

Rốt cục hơn hai canh giờ sau, đột nhiên linh quang chợt lóe nơi trung tâm Vạn Linh Đài, một pháp trận màu trắng ngà bỗng nhiên hiện lên trên mặt đá xanh, ban đầu chỉ to cỡ mấy trượng nhưng quay tròn chuyển động một chút liền đại phóng hào quang, rồi chợt cuồn cuộn to tới cỡ hơn một mẫu.

Trong pháp trận bắt đầu tuôn ra vô số phù văn các màu, đồng thời truyền ra những đợt thanh âm vu vu.

Thời điểm pháp trận xuất hiện, trong nháy mắt cả Vạn Linh Đài cũng rung nhẹ lên.

Giống như cùng hô hứng, trên bốn vách núi liên tiếp vang lên các tiếng nổ sắc nhọn, tiếp theo hàng trăm cột sáng thật lớn không chút dấu hiệu âm âm xuất hiện, cả một đám chớp động hào quang ngũ sắc chói mắt.

Mà dưới ảnh hưởng của quang trận, bầu trời hạp cốc nổi lên một trận cuồn cuộn phong. Tức thời mây đen phủ khắp một vùng, tiếp sau là một trận sấm động rền vang chấn động lòng người, từng đạo tử kim sắc hồ quang to như cự mãng bỗng xuất hiện khắp nơi.

"A, Là Thiên kiếp chi lô!"

Không ít đệ tử Chân linh thế gia lần đầu tham gia Chân Linh đại điển bị thiên tượng vừa rồi làm cho cả kinh trợn mắt há hốc mồm. Hiện giờ lại nhìn thấy những đạo tử kim hồ quang thì nhất thời đại loạn kinh hô lên.

"Hừ, một đám phế vật, Giật mình cái gì! Điều này báo hiệu Vạn Linh đại nhân sắp xuất hiện mà thôi. Nghi thức tế điện có thể bắt đầu rồi, các vị đạo hữu thấy thế nào?" Hai mắt Lũng gia lão tổ vốn nhắm nghiền bỗng nhiên mở ra, tiếp theo đứng lên khỏi ghế, về

mặt không chút biểu cảm lạnh lùng nói.

Thanh âm của lão không lớn nhưng rõ ràng dội thường trong tai đám người, khiến những đệ tử đang hoảng hốt bình tĩnh trở lại, ngơ ngác nhìn nhau.

"Cái này là đương nhiên. Dựa theo thường lệ, nghi thức lần này là do Lũng huynh chủ trì" Nam tử vận hoa phục của Phong gia ha hả cười nói, đồng thời đứng lên.

"Văn bối không có ý kiến!"

"Tiểu nữ cũng không có ý kiến, ai bảo Lũng huynh chính là người có tu vi cao nhất trong số chúng ta!"

"Mời Lũng huynh!"

Mấy thế gia khác cũng nhanh chóng đồng ý.

"Nếu chư vị không có ý kiến khác, vậy trước tiên đem tế phẩm dâng lên đi." Lũng gia lão tổ nhìn lên không trung, gật đầu nói.

Lúc này tử kim hồ quang trên bầu trời hạp cốc đã đan xen lẫn nhau hợp thành một lưới điện khổng lồ, cùng với những cột sáng lớn từ bốn phía của hạp cốc kết hợp thành một cái lồng giam cực lớn!

Chương 1827: Vạn Linh Thú

Đối với một số gia chủ và trưởng lão của các thế gia này thì cảnh tượng này vốn đã trở nên quen thuộc. Sau khi nghe Lũng gia lão tổ nói như vậy thì quay về phía các đệ tử phía sau rồi vung tay lên. Mỗi người cầm một bình ngọc lớn cỡ bàn tay đi từ trong đám người ra, nhanh chóng đi về phía Vạn Linh Đài.

Cùng lúc đó, thân hình Lũng gia lão tổ chợt bùng sáng lên kim quang, nhoáng một cái đã trực tiếp tiến vào bên trong màn hào quang đang bao phủ Vạn Linh Đài. Tiếp đó bay lên lơ lửng ở tầng trời thấp, đòn thủ kháp quyết đánh ra một đạo kim quang xuống dưới.

Kim quang kia chợt lóe lên rồi nhập vào trong mặt đất bằng đá xanh bên dưới, biến mất không thấy bóng dáng.

Chỉ một thoáng sau đó, khắp Vạn Linh Đài vang lên những tiếng nổ âm âm truyền ra tứ phía. Tiếp đó ngay gần pháp trận màu trắng ngà hiện ra một cái bồn đá màu xanh có kiểu dáng cổ xưa vô cùng.

Cái bồn này vừa dài lại vừa dẹt, chiều dài cỡ chừng một trượng. Bốn phía ngoài được chạm khắc những hoa văn màu đen nhạt quý dị, có vẻ như đã có niên đại từ rất lâu.

Lúc này những đệ tử của thế gia vừa bước ra, nối đuôi nhau lần lượt đi tới trước bồn đá, một tay mở nắp bình ngọc, đồng thời dốc miệng đổ xuống phía dưới.

Từ trong các bình, từng loại chất lỏng màu sắc khác nhau ồ ạt chảy ra. Có loại hơi thổi khó ngửi, lại có loại hương thơm sực nức, còn có loại không màu không mùi như là nước tinh khiết vậy.

Hơn mấy chục loại chất lỏng khác nhau cùng được đổ vào trong bồn nhưng mỗi loại đều ngưng tụ lại riêng ở một chỗ, có vẻ như không dung hợp với nhau dù chỉ một chút.

Đối với sự tình gì vừa diễn ra, Lũng gia Lão tổ xem như không thấy. Lúc này đang quan sát vầng hào quang ngày càng chói mắt trong pháp trận, đồng thời ngẩng đầu lên

nhìn tấm lưới điện màu tím vàng khổng lồ thanh thế kinh người trên cao. Thân hình vẫn lơ lửng ở trên không, vẻ mặt vẫn không chút biểu cảm đồng thời không có bất kỳ động tác nào khác.

Ở phía ngoài Vạn Linh Đài, tất cả các tu sĩ Hợp Thể kỳ đồng loạt đứng dậy nhìn về phía pháp trận, cả một đám vẻ mặt ai ai cũng trở nên ngưng trọng dị thường.

Bỗng "Oanh" một tiếng vang thật lớn!

Các phù văn đủ mọi màu sắc từ trong pháp trận khổng lồ đang tuôn ra bỗng nhiên ngưng tụ lại một chỗ, biến hóa thành một quang cầu khổng lồ đường kính chừng vài trượng, chậm chậm xoay chuyển không ngừng phía trên pháp trận.

Nhưng chỉ sau vài vòng, quang cầu bỗng nhiên phát ra một thanh âm muồn hưởng rồi bạo liệt vỡ ra, ở phía trong hiện ra một con quái thú có tám đầu.

Con thú này thân sư đầu giao, thân hình vô cùng mờ nhạt như một hư ảnh. Khí tức của nó bất quá chỉ cỡ tồn tại Luyện Hư sơ kỳ mà thôi. Nhưng khi tám cái đầu quay qua quay lại, mười sáu ánh mắt âm trầm quét về bốn phía Vạn Linh Đài ở phía dưới, không ngờ khiến tất cả những người vừa bị nhìn trúng rung mình một cái. Giống như vừa bị một luồng kỳ hàn lướt qua thân mình vậy.

May mà sau một khắc, Lũng gia lão tổ đang lơ lửng trên không chấp hai tay, từ tốn mở lời:

"Cung nghênh Vạn Linh đại nhân một lần nữa hàng lâm, xin mời đại nhân vui lòng thưởng thức những Chân huyết tế phẩm của năm mươi mốt Chân linh thể gia của Nhân tộc cung phụng."

Quái thú tên gọi Vạn Linh này nghe vậy liền ngẩng một cái đầu đánh giá Lũng gia lão tổ một lần. Ngay sau đó thân hình di động, nhẹ nhàng bay ra ngoài pháp trận, xuất hiện ở không gian phía trên bồn đá.

Tám cái đầu đồng loạt há to mồm, những chất lỏng trong bồn liền biến thành tám cột lỏng phóng lên bay về phía miệng con thú này.

Chỉ trong chốc lát, các tế phẩm trong bồn đã bị quái thú một hơi nuốt gần như không

còn. Tiếp đó ngoài thân thể nó nổi lên một tầng hào quang kỳ dị, không ngờ thân thể vốn mờ nhạt lại trở lên rõ ràng giống như là một thực thể.

Tiếp đó quái thú liếc nhìn chúng tu sĩ ở phía xa ngoài thạch đài một cái, bỗng tám cái đầu đồng loạt rống to.

Một cỗ khí tức kinh người từ trên thân con thú bạo phát ra, ban đầu vốn là Luyện Hư sơ kỳ nhưng nhanh chóng tiến lên trung kỳ, rồi hậu kỳ...

Chỉ trong khoảnh khắc, khí tức của nó đã đạt đến Hợp Thể hậu kỳ đỉnh phong. Không, dường như cảnh giới còn cao hơn nửa tầng, phảng phất chỉ còn nửa bước là tiến vào cảnh giới Đại Thừa vậy.

Hàn Lập vốn dĩ bình lặng như nước hồ thu, nhưng khi cảm nhận được khí tức cuồng bạo phát ra từ Vạn Linh Đài thì ánh mắt không khỏi có chút ngưng tụ.

Cũng may tới đây dường như là cực hạn mà con thú này có thể đạt được, khí tức khổng lồ kia rốt cục cũng dừng lại rồi trở nên bình ổn.

Nhưng một thoáng sau, cử động của con quái thú tám đầu này lại khiến không ít tu sĩ thế gia thiếu chút nữa hét lên thất thanh.

Tám cái đầu bỗng nhiên đồng loạt ngẩng lên bầu trời. Âm thanh bén nhọn vừa vang lên, từ trên các đầu phóng ra từng đạo tia chớp màu xanh, lóe lên một cái đã đánh lên lưới điện tử kim ở phía trên bầu trời.

Đến lúc này thì ngay cả một số Hợp Thể kỳ thấy thế cũng không khỏi biến sắc mặt.

Tuy nhiên Lão tổ Lũng gia mặc dù gần quái thú tám đầu trong gang tấc nhưng cơ mặt cũng chỉ hơi giật một chút rồi lại tiếp tục duy trì vẻ vô cảm.

Liên tiếp những tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Điện hồ hai màu xanh tím đan xoắn vào nhau ở trên không trung, tiếp đó hóa thành những khối điện quang lớn như bánh xe rồi bạo liệt vỡ tung trên bầu trời.

Nhưng chỉ trong chốc lát điện quang thu liễm lại, tử kim điện vòng cũng chỉ khẽ đung đưa vài cái lại đứng yên như cũ, không mảy may tổn hại chút gì.

Quái thú tám đầu thấy vậy thì hàn quang trong mắt chợt tắt, tám cái miệng đang mở lớn cũng chậm rãi khép lại.

Nhưng một cái đầu màu xanh trong số đó bỗng quay sang, nhìn về lão tổ Lũng gia ở gần đó. Từ trong miệng phát ra một thanh âm cực kỳ già nua:

"Hừ, Nhân tộc các người quả thực cẩn thận. Ta đã hàng lâm nơi này không biết bao nhiêu lần. Ngự Lô Vạn Phong đại trận này dù trải qua hàng vạn năm mà vẫn chưa từng xảy ra sai sót gì. Bất quá tốt nhất các người nên cầu nguyện có thể tiếp tục giữ được như vậy. Bằng không chỉ cần một lần để ta tìm được lỗ hổng của phong ấn này thì, hắc hắc..."

Từ cái đầu màu xanh của quái thú chẳng những phát ra tiếng người mà kết thúc bằng tràng cười âm lạnh khó tả.

"Về điểm này xin Vạn Linh đại nhân yên tâm. Nếu quả thật có một ngày, ngay cả một pháp trận phong ấn mà các đệ tử Chân Linh thế gia chúng ta cũng không thể bố trí chu toàn, để xảy ra sai sót thì chân huyết trong thể nội của chúng đương nhiên để đại nhân hút về thưởng thức. Đó chẳng khác nào là tự tìm đường chết. Bất quá dựa theo ước định ngày đó của tổ tiên các Chân Linh thế gia với đại nhân. Hiên chúng ta đã cống nạp xong cống phẩm, đến phiên đại nhân thi pháp chế tạo Tiềm Linh Lệnh rồi." Lũng gia lão tổ hơi cúi người trả lời rất đúng mực, nhưng có vẻ cũng không mấy sợ hãi.

Cũng khó trách, bởi quái thú trước mắt mặc dù có bản thể là một tồn tại cấp Chân Linh ở dị giới, nhưng có thể cách giới hàng lâm xuống đây chỉ là một cái hóa thân phân niệm mà thôi. Thêm nữa tổ tiên của các Chân Linh thế gia đã tỉ mỉ bố trí đại trận phong ấn. Dù hóa thân của quái thú sau khi hấp thu tể phẩm mà tăng vọt tu vi nhưng thực tế, thần thông của nó vẫn bị áp chế hơn phân nửa. Với thân phận tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ như hắn đương nhiên không cần quá sợ hãi.

"... Hừ, đã nhận được chỗ tốt từ các người, bốn đại nhân tự nhiên sẽ xử lý cho các người việc nhỏ này." Quái thú hừ lạnh một tiếng, tám cái đầu nhoáng lên một cái rồi đồng thời lăm nhăm.

Đồng thời với tiếng chú ngữ, từ miệng mỗi cái đầu đồng loạt phun ra các loại phù văn tám màu, đồng thời đan xen ở trên tầng trời thấp.

Kết quả chỉ trong chốc lát sau, các phù văn đủ màu đã chi chít khắp nơi, thậm chí như trải khắp cả Vạn Linh Đài, thanh thế vô cùng kinh người.

Lũng gia lão tổ kia mặc dù đang bị bao vây giữa các phù văn đủ màu nhưng thần sắc vẫn trấn định dị thường, ngoài thân lão hiện đã được một tầng kim quang bao phủ khiến các phù văn này chỉ trôi nổi cách thân thể chừng vài thước mà không thể nào tiến lại gần thêm.

Đột nhiên quái thú rống to một tiếng! Toàn hư không phía trên vận vẹo đi trong giây lát!

Các phù văn đang bao phủ ngập trời bỗng trùng trùng điệp điệp chồng chất lên nhau rồi huyền hóa thành vô số ngũ sắc lệnh bài, từ trên không trung rơi xuống Vạn Linh Đài.

"Được rồi đây, tổng cộng là chín trăm chín mươi chín cái Tiềm Linh Lệnh đã chế tạo xong. Lần tiếp theo muốn gọi bốn đại nhân hàng lâm cũng phải đợi thêm ba nghìn năm nữa." Quái thú tám đầu hừ hừ mấy tiếng nói, dường như có chút mệt mỏi.

Tiếp theo con thú này lắc đầu quấy đuôi, quay đầu bay vào trong pháp trận màu trắng ngà.

Từ pháp trận khổng lồ lại không ngừng chớp giật hào quang, từng vầng linh quang phóng ra trong nháy mắt đã phủ kín thân hình của cự thú.

Tiếng vù vù lại lần nữa vang lên. Pháp trận lại tiếp tục quay tròn ngược khi quái thú tám đầu xuất hiện. Thân thể nó dùng một cái bỗng vỡ vụn thành từng khúc, hóa thành vô số phù văn rồi tán loạn đi.

Sau một khắc, linh quang thu vào trong pháp trận rồi cả hai tiêu thất nơi Vạn Linh Đài, biến mất cứ như chưa từng xuất hiện vậy.

"Người đâu, đem tất cả Tiềm Linh Lệnh vừa được làm cất đi. Chờ đến khi các thế gia một lần nữa phân thứ hạng xong mới quyết định xem số lượng dành cho mỗi nhà!" Lũng gia lão tổ neho mắt nhìn pháp trận đã biến mất vào trong lòng mặt đá xanh nơi đại địa, lạnh lùng phân phó một tiếng.

Vừa nghe thấy, lập tức có mấy kim giáp vệ sĩ không biết từ đâu xuất hiện.

Trong tay từng người đều có bưng một cái khay màu bạc, thoăn thoắt nhặt lệnh bài từ trên mặt đất. Sau khi tất cả các lệnh bài đã được nhặt lên bỏ vào khay, tiếp đó lại được đưa đến trên một đài thờ cúng gần thạch đài, cung kính cất kỹ.

"Vạn Linh đại nhân đã rời đi, tiếp theo bắt đầu cúng tế các vị Chân Linh tổ tiên của các thế gia chúng ta thôi." Lão tổ Lũng gia đảo mắt qua mọi người ngoài thạch đài, thanh âm trịnh trọng.

Vừa nghe thấy vậy người của các thế gia lớn nhỏ nhất thời xôn xao một trận, sau đó lại có người mang đủ loại linh khí hiến tế cùng với một chút linh quả, nhang đèn bắt đầu bố trí trên đài.

Tiếp đó dưới sự hướng dẫn của những người đứng đầu các thế gia và các trưởng lão, tất cả các đệ tử Chân Linh thế gia bắt đầu thay phiên nhau đi lên trên Vạn Linh Đài. Cả đám quỳ rạp xuống trước Chân Linh tổ tiên nhà mình cung phụng, mỗi người đều có những lời khấn cầu khác nhau.

Thậm chí có một số Chân Linh thế gia được truyền thừa từ cổ xưa còn một vài lễ nghi cúng tế sớm đã thất truyền, khiến cho Hàn Lập ở phía dưới thăm thường thức một phen.

Nhưng hoàn thành những thứ này tốn ngót nghét gần nửa ngày. Sau khi lễ cúng tế kết thúc mới thì màn kịch chính thức của Chân Linh đại điển mới bắt đầu. Đó là phân chia thứ hạng các Chân Linh thế gia cùng với các tài nguyên lợi hi.

Lũng gia lão tổ lại một lần nữa bay lên trên thạch đài, sau khi hai tay lồng vào trong tay áo rồi khép lại thì thần nhiên nói:

"Dựa theo cổ huấn, ở trong đại điển mỗi gia tộc có cơ hội khiêu chiến những thế gia có vị trí cao hơn mình cùng với tiếp nhận yêu cầu khiêu chiến từ thế gia có vị trí thấp hơn. Nhưng thế gia khiêu chiến không được phép khiêu chiến với thế gia xếp trên mình vượt quá năm bậc. Mỗi người chỉ được khiêu chiến một lần. Nếu có một số gia tộc đồng thời khiêu chiến với một gia tộc thì gia tộc khiêu chiến có vị trí cao hơn sẽ có tư cách khiêu chiến. Dĩ nhiên dựa theo lệ cũ, xếp hạng của ngũ đại gia tộc chúng ta khi trước hiện giờ đã bị bãi bỏ. Hiện giờ chúng ta cần tiến hành xa luân chiến để xếp lại thứ hạng trước. Sau đó các gia tộc khác mới có thể bắt đầu khiêu chiến. Lâm tiên tử, đạo hữu cũng bước lên đây đi, trước tiên hãy rút thăm quyết định đối thủ của vòng thứ nhất rồi hẵng nói."

"Hắc hắc, cái này cần gì phải rút thăm. Dù sao gặp phải Lũng gia các người, Lâm mỗ tự biết là không địch lại được nên chắc chắn sẽ chủ động bỏ qua. Chẳng qua tại hạ mới vừa tu luyện được một chút thần thông, nếu gặp được Diệp tiên tử thì không khỏi muốn lãnh giáo một chút." Trong Ngũ đại chân linh thể gia, rốt cục cũng có một thể gia hoàn toàn do nam tu tạo thành, từ đó truyền ra âm thanh lười biếng của một nam tử.

Người nói chuyện là một nam tử tóc dài người thân mặc trường bào màu xanh lục, trên đầu là một cái vòng bạc cổ quái, nhưng dung mạo lại thanh tú phảng phất như một nữ tử vậy.

Chương 1828: Tỷ Thí (Thượng)

Người này chính là đại trưởng lão của thế gia xếp hạng thứ ba trong Ngũ đại thế gia - Lâm gia, dường như có chút bất mãn với thái thượng trưởng lão của Diệp gia.

"Hắc hắc, nếu Lâm đạo hữu muốn tỷ thí với bốn tiên tử thì ta cũng không ngại phụng bồi một lần." Thiếu nữ mặc võ y nọ của Diệp gia che miệng cười khẽ, trả lời.

Thanh niên tóc dài nghe vậy thì hừ lạnh một tiếng không thêm tiếp lời.

Hiếu Phong tiên tử đại biểu cho Cốc gia cùng với hai nam tử Hợp Thế kỳ của Phong gia tự nhiên cũng không có ý kiến khác.

Lũng gia lão tổ thấy vậy thì gật đầu rồi vỗ nhẹ hai tay.

Tức thì sau tiếng vỗ tay, có một gã vệ sĩ mặc kim giáp hai tay bưng một cái khay tiến tới Vạn Linh Đài.

Trên khay này có bày một ống trúc màu vàng nhạt, bên trong có năm cái thăm nhỏ bằng trúc đỏ tươi màu máu, ống trúc kia cũng che tới hơn phân nửa thân các thăm này.

Đồng thời ống trúc được một tầng linh quang bao phủ, có vẻ như thần niệm không thể xuyên thủng qua được.

"Các đạo hữu sắp tỷ thí hãy đến rút thăm đi! Vẫn theo quy củ như trước, trận đấu giữa chúng ta chỉ giữa các tu sĩ Hợp Thế kỳ. Không cần để lũ tiểu bối lên đài làm xấu mặt. Số một tỷ thí với số ba, số hai sẽ tỷ thí với số bốn. Số năm không phải gặp đối thủ, lát nữa sẽ lập thành một tổ với những người thắng tiếp tục rút thăm." Lũng gia lão tổ thân nhiên nói.

"Xem ra Lũng huynh sẽ không rút trước rồi, vậy tại hạ xin phép chọn trước một cây đi." Nam tử mặc hoa phục của Phong gia cười hắc hắc, cũng không bước lên đài mà trực tiếp đứng tại chỗ quơ tay về phía Vạn Linh Đài phía xa, tức thì một cây huyết thăm lập tức bắn ra, chớp mắt một cái đã đến tay hắn.

"Số ba!" Nam tử mặc hoa phục chỉ nhìn lướt qua vật trong tay rồi thản nhiên nói.

Thiếu nữ mặc võ y của Diệp gia thấy vậy cũng bĩu môi khẽ cười một tiếng rồi nhấc cánh tay quơ nhẹ.

Phốc một tiếng, một sợi tơ bạc từ đầu ngón tay bắn ra, lóe lên một cái rồi dài ra tới vài chục trượng hướng về phía ống trúc ở phía xa.

Vù một tiếng, lại một cây huyết thắm khác bị sợi tơ bạc này quấn quanh một vòng, tức thời nó hóa thành một đạo huyết quang bay về trong tay thiếu nữ này.

"Số năm "

Đôi mắt đẹp của thiếu nữ mặc võ y quét qua huyết thắm một chút, bỗng vẻ mặt lại như cười mà như không cười nói.

Hóa ra thái thượng trưởng lão của Diệp gia lại rút được đúng lá thắm không phải gặp đối thủ.

"Hàn tiên bối, có cần văn bối giúp một chút không?" Hiếu Phong tiên tử đang ngồi bên cạnh Hàn Lập, lúc này quay về phía hắc cung kính hỏi.

"Vậy thì làm phiền tiên tử rồi." Hàn Lập tỏ vẻ "thế nào cũng được".

Hiếu Phong tiên tử gật đầu, tức thì tay áo run lên, một đạo bạch sắc như một con linh xà từ trong tay áo bắn ra, quấn lấy một cây huyết thắm rồi lại được hút trở lại trong tay nàng.

"Số bốn "

Hiếu Phong tiên tử nhìn qua một lần, quay sang Hàn Lập khẽ báo ra lá thắm còn chưa biết là tốt hay xấu này.

Hàn Lập gật đầu không mở miệng nói gì.

Lúc này tên nam tử tóc dài của Lâm gia sau khi quơ một trảo về phía trên đài cũng đem một trong hai cây huyết thắm còn lại thu vào trong tay, lạnh lùng báo ra một tiếng "Một".

Vừa nghe kết quả này cả đám tu sĩ Cốc gia tức thì biến sắc.

Như vậy lá huyết thăm cuối cùng chính là số hai, mà lúc này chỉ còn mỗi Lung ra chưa bốc thăm.

Ánh mắt Lũng gia lão tổ đảo qua cây huyết thăm duy nhất còn lại. Lão đem thu về tay sau đó đưa ánh mắt đầy ẩn ý nhìn về phía Hàn Lập. Lúc này mới hướng sang những người khác tuyên bố:

"Rút thăm đã xong, bắt đầu tỷ thí. Cụ thể về phương thức tỷ thí cùng với xác định thắng bại thì do hai bên tỷ thí tự quy định với nhau là đủ. Hiện giờ xin mời các đạo hữu của Lâm gia và Phong gia bắt đầu trận tỷ thí đi."

"Không cần phải như vậy, hai huynh đệ chúng ta tự nhận không thể nào phá được Mộc Thận đại pháp của Lâm huynh, Phong gia chúng ta chủ động nhận thua." Nam tử mặc hoa phục của Phong gia không chút lưỡng lự nói.

Nam tử tóc dài kia nghe lời này thì con mắt khẽ chớp, cũng không tỏ ra quá kinh ngạc.

"Ừm, nếu đã như vậy. Phong gia được xếp vào trong tổ chiến bại, tiếp đó sẽ quay lại tỷ thí cùng với một gia tộc chiến bại khác, người thắng có tư cách khiêu chiến một người trong ba gia tộc bất kỳ khác. Nếu bỏ qua cơ hội đó thì sẽ trực tiếp được xếp hạng thứ tư và thứ năm. Tiếp theo đây là hai nhà Lũng gia và Cốc gia chúng ta tỷ thí. Phía bên Cốc gia có phải là Hàn đạo hữu ra tay không? Lũng gia chúng ta có hai người là lão phu cùng với Huy trưởng lão. Chỉ có lần lượt đánh bại hai người chúng ta mới có thể coi là vượt qua Diệp gia chúng ta. Lũng gia lão tổ thân nhiên tuyên bố, tình quang trong mắt lóe lên nhìn thẳng vào Hàn Lập.

"Hàn tiên bối, Cốc gia chúng ta buông tay thôi." Hiểu Phong tiên tử nghe vậy sắc mặt trở nên khẩn trương, không chút lưỡng lự quay sang Hàn Lập nói.

Trong lòng nàng này rất rõ ràng, cho dù thái Thiên Lê Tiên Tử đích thân xuất thủ cũng không có cơ hội nào đem chiến thắng về cho Cốc gia, nên nàng đương nhiên muốn Hàn Lập giữ thực lực để ứng phó đại chiến tiếp sau đó.

"Hậu kỳ tu sĩ sao! Chẳng qua chỉ là tỷ thí để thêm một chút kiến thức cũng không

tệ. Kể từ khi tại hạ tiến giai Hợp thể kỳ đến giờ cũng chưa được đấu pháp với tu sĩ cao giai cùng bậc." Hàn Lập sờ sờ cằm, đột nhiên lại cười nhạt nói khiến Hiếu Phong tiên tử cùng với Tiêu trưởng lão trợn mắt há hốc mồm không nói nên lời.

Đối với Hàn Lập nếu không phải là đại chiến sinh tử, thì đây chính là cơ hội hiếm để đánh giá tương quan thực lực giữa hắn và Hợp Thể hậu kỳ Nhân tộc. Vì thế khi bắt đầu hắn đã cố ý dùng thần niệm khiến Lũng Đông một phen kinh sợ, chọc giận lão tổ Lũng gia trước một chút.

Huống chi nếu có thể thì hắn cũng không ngại mượn miệng lưỡi các tu sĩ Chân Linh thế gia này để lập uy trong Nhân tộc.

Tình huống hiện giờ của hắn hiện đã rất khác khi ở dị tộc.

Ở trong dị tộc thì dù tu vi cao đến đâu cũng cần phải hành sự hết sức cẩn trọng và khiêm nhường để tránh cho bọn họ nổi sát tâm. Hiện đã quay về trong tộc của mình thì cần lập cho mình một uy danh hiển hách mà không cần kiêng kỵ nhiều thứ như trước. Như vậy bất kể chỗ tốt hữu hình hay vô hình đều không thể đong đếm được.

Những Hợp Thể kỳ mạnh nhất của các Chân Linh thế gia khác chỉ là cảnh giới trung kỳ, hắn không cần đánh cũng biết không thể thua những người này.

"A, Hàn tiên bối không được đâu, Lũng gia là..."

"Nếu tại hạ nhớ không lầm, trong các điều kiện ban đầu để ta đồng ý tương trợ không có điều ta phải nghe theo yêu cầu của Cốc gia đối chiến với người ở bên nào." Sắc mặt Hàn Lập bỗng trầm xuống, trong mắt lóe lên lam quang, quét qua Hiếu Phong tiên tử một cái rồi nói.

Đôi mắt vị nữ chủ này của Cốc gia vừa mới tiếp xúc với lam quang đó thì trong lòng bỗng run rẩy, lời mới đến bên miệng đã ngay lập tức ngừng lại.

Mà trong khi đó bên ngoài thân Hàn Lập lóe sáng thanh quang, hắn vừa bước chân một cái đã biến mất tại chỗ không thấy đâu.

Sau một thoáng, ở trên Vạn Linh Đài hiện một bóng người. Hàn Lập xuất hiện ở cách Lũng gia lão tổ chừng hơn mười trượng, khẽ chấp tay nói:

"Hàn mỗ mới vừa tiến giai Hợp Thể không lâu, nghe đại danh Lũng đạo hữu đã từ rất lâu, mong Lũng huynh không ngại chỉ giáo một chút."

"Thì ra đúng là Hàn đạo hữu thay mặt cho Cốc gia xuất chiến, không biết tên đệ tử tên là Khí Linh Từ kia của đạo hữu hiện giờ có mạnh khỏe không?" Lũng gia lão tổ cười híp đôi mắt, đột nhiên mở miệng nhắc tới Khí Linh Từ.

Hàn Lập nghe vậy thì ngẩn ra nhưng bề ngoài vẫn không có vẻ gì khác thường, cũng thản nhiên trả lời.

"Đã phiên đạo hữu bận tâm rồi. Tên đệ tử của ta hay thích gây họa nên Hàn mỗ đã cho nó tìm một nơi bí ẩn để bế quan tu luyện rồi. Có lẽ trong vòng mấy chục năm cũng sẽ không trở ra."

"Như vậy cũng tốt, vị đệ tử này của người cũng không phải người bình thường, tốt nhất là nên cẩn thận một chút. Bất quá nếu giờ Hàn huynh muốn khiêu chiến lão phu thì đã tìm nhầm người rồi. Tu sĩ đầu tiên của Lũng gia ra đài đương nhiên không thể nào là lão phu được." Lũng gia lão tổ có hơi ngẩn ra, nói.

Mà cơ hồ gần như cùng lúc, không gian bên cạnh Lũng gia lão tổ có chút vặn vẹo, sau đó một đạo hắc ảnh quỷ dị lóe lên rồi hiện ra, lạnh lùng hướng về phía Hàn Lập, nói:

"Trận đấu này sẽ là để tại hạ chào hỏi đạo hữu một chút. Nếu quả thật các hạ có thể đánh bại Huy mỗ thì Lũng đạo hữu sẽ đích thân tỷ thí với đạo hữu."

Người vừa xuất hiện đương nhiên là thái thượng khách khanh trưởng lão của Lũng gia, là tên nam tử mặc hắc bào có tu vi Hợp Thể Trung kỳ.

Hàn Lập vừa thấy người này, lập tức nhớ lại ánh mắt bất thiện ban đầu của đối phương với hắn, liền bất động thanh sắc gật đầu:

"Tốt, trước hết Hàn mỗ xin lãnh giáo thần thông của Huy huynh đi."

Lũng gia lão tổ nghe vậy, dường như trong mắt thoáng hiện một nét cười âm hiểm, cũng không nói gì mà ngoài thân lóe lên kim quang rồi bay ra ngoài Vạn Linh Đài, đồng thời quát lớn một câu phân phó:

"Lập tức gia tăng cấm chế lực, tránh để trận đấu của nhị vị đạo hữu ảnh hưởng tới

môn hạ đệ tử của chúng ta."

Vừa nghe thấy lời này, những tu sĩ chịu trách nhiệm điều khiển cả tòa đại trận phòng hộ trong cốc tức thì luống cuống tay chân một phen rồi hành động.

Các trận kỳ đủ màu vốn chỉ thừa thớt không có bao nhiêu bao quanh Vạn Linh Đài, tức thì đồng loạt tỏa ánh hào quang.

Hào quang bao phủ cả tòa thạch đài khổng lồ, sau một khắc khê rung động rồi tăng độ dày hơn mấy lần, đồng thời ở bên ngoài lại hiện ra các phù văn đủ màu, bay lượn không ngừng trên không trung.

Đám đệ tử tinh anh của Ngũ đại thế gia cùng tiểu thế gia thấy vậy đều xôn xao một trận, người người trên mặt không kìm được vẻ kích động cùng hưng phấn.

Cũng khó trách, không phải ai cũng có được tận mắt chứng kiến tu sĩ Hợp Thế kỳ đấu pháp, là cơ hội mở rộng tầm mắt khó mà có được.

Bên trong hào quang, nam tử mặc hắc bào sau khi thấy cấm chế đã được gia cố uy năng thì cười lạnh hắc hắc một tiếng, tay áo rộng dài khê rung lên phát ra âm thanh lạnh lốt, đồng thời có hai đạo ô quang bắn ra, hiện hình là hai thanh Ngô Câu đen thui như mực.

Ngô Câu này dài không quá ba thước, có vẻ hắc u âm sâm nhưng mơ hồ có những đóa ngân hoa không ngừng quay cuồng trên thân, thoạt nhìn vô cùng thần bí.

Bất quá hai Ngô Câu quý dị này cũng không trực tiếp tấn công Hàn Lập mà trong âm thanh vang vọng kia hóa thành hai đạo kinh hồng bay múa uốn lượn khắp người nam tử mặc hắc bào nhưng chưa vội công địch.

Điều này khiến cHàn Lập ở phía đối diện nhường mảy, trên mặt tỏ vẻ làm lạ.

Nhưng một khắc sau đó, từ trong hai tay áo nam tử mặc hắc bào lại lóe lên linh quang. Hai luồng bạch quang đồng thời bắn ra. Lần này là một đôi đoàn kiếm trắng nõn dài chừng hơn một xích, bề mặt lóng lánh mang theo một cỗ hàn khí lạnh lẽo vô bì.

Âm thanh kia vẫn tiếp tục vang lên, hai tay áo của nam tử mặc hắc bào cũng vung vẩy không ngừng, lại có một đôi phi đao màu bạc nổi tiếp bắn ra...

Hàn Lập thấy hết hết đôi này đến đôi pháp bảo khác, quý dị từ trên người đối phương bay ra đường như vô tận, khước mắt không khỏi nhảy lên vài cái.

Chương 1829: Tỷ Thí (Trung)

Trong chớp mắt, ba mươi sáu đôi bảy mươi hai kiện bảo vật từ trong tay áo nam tử mặc hắc bào vút ra bay múa rợp trời, đồng thời cũng đem che khuất non nửa tầm mắt.

Những pháp bảo như đao kiếm phi xoa này. Kiện thì tỏa ra hàn quang lấp lánh, kiện lại vô thanh quý dị, dường như mỗi kiện đều có linh tính riêng đồng thời có lai lịch rất lớn.

Nam tử mặc hắc bào có thể đồng thời điều khiển được nhiều bảo vật như vậy thì thần niệm của hắn thực là kinh thế hãi tục. Chắc chắn một tu sĩ Hợp Thể kỳ bình thường cùng cảnh giới không thể nào so bì được.

Hàn Lập suy nghĩ rất nhanh, đồng thời hơi có chút lấy làm lạ.

Mà sau khoảnh khắc ngắn ngủi này, nam tử mặc hắc bào đột nhiên cười rộ lên. Bảy mươi hai kiện bảo vật tức thì hóa thành quang hà ngập trời, mang khí thế không thể đỡ nổi cuốn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy thì đuôi lông mày nhảy dựng, tức thời vung tay áo lên.

Ngay lập tức liền có mấy chục đạo tiểu kiếm màu xanh bắn vọt ra, trong chớp mắt đã hóa thành bảy mươi hai đạo thanh hồng nghênh đón quang hà phía đối diện.

Một tràng âm thanh "leng keng" giòn giã liên tiếp vang lên, phi kiếm màu xanh nhanh chóng tụ cùng một chỗ với đám bảo vật đa dạng kia. Không tỏ ra yếu thế mà lao vào giao tranh đan xen với đối phương.

Mặc dù bảy mươi hai kiện bảo vật kia, có cái phun ra từng đoàn hắc khí, có cái lại hóa thành lôi hỏa điện quang, nhưng các phi kiếm màu xanh cũng lập lòe như ẩn như hiện trong thanh quang, phảng phất như vô hình nên dù ở trong những hắc khí hay điện quang kia vẫn bình yên vô sự, ngược lại như linh xà bám riết lấy không buông tha, có vẻ không hề rơi xuống thế hạ phong.

Hắc bào nam tử thấy vậy có chút ngạc nhiên, bèn tiếp tục thao túng những bảo vật này không ngừng biến đổi uy năng nhưng không có thêm bao nhiêu hiệu quả. Chỉ giữ thế giằng co với bảy mươi hai thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm không dứt.

Sắc mặt nam tử mặc hắc bào có chút trầm xuống, bỗng nhiên hắt hít sâu một hơi, giảm mạnh về phía trước một bước, đồng thời đơn thủ chộp về phía trước một trảo.

"Oanh" một tiếng, tất cả thiên địa nguyên khí ở bên trong tầng hào quang bảo vệ liên kích động một trận, tiếp theo đó vô số hắc tơ từ hư không hiện ra. Những hắc tơ này hơi rung rẩy một chút liền hóa thành vô số tia nhọn màu đen rồi bắn ra.

Những nơi nào các tia nhọn màu đen đi qua thì không gian nơi đó trở nên âm đậm, chúng vừa lóe lên đã quỷ dị đến trước người Hàn Lập.

"Tới hay lắm!"

Hàn Lập thần sắc bất loạn, miệng khẽ quát một tiếng, đồng thời đưa bàn tay ra phía trước. Tức thì một tầng quang hà mờ mịt màu xám tro đột nhiên xuất hiện, ngay lập tức ngưng tụ lại hóa thành một vầng bích quang màu tro dày đặc.

Các tia hắc tơ như mưa bắn tới tấp vào quang bích thì dừng lại ở đó.

Đuôi lông mày Hàn Lập nhảy dựng, một bàn tay đen thui như mực bỗng nhiên áp lên trên tầng bích quang.

Linh quang này vừa lóe lên, từ trong quang bích bỗng nhiên bạo tỏa ra hào quang màu tro.

Những âm thanh "Bang bang" trầm đục không ngừng vang lên!

Những hắc tơ bị giữ lại trong bích quang liên tiếp nổ tung ra rồi hóa thành từng đoàn khói đen, bị quang hà màu tro quấn lấy biến mất không thấy tăm tích.

"Nguyên Từ Thần Quang!" Nam tử mặc hắc bào thấy cảnh này thì tròn mắt co rụt lại, la lên một tiếng thất thanh.

Nhưng một thoáng sau đó sắc mặt hắn lại trở nên ngưng trọng, hai đầu vai rung nhẹ. Phía sau lưng bỗng xuất hiện một đám hắc u vụ khí khổng lồ.

Tất cả những vụ khí này bỗng ngưng tụ ở phía trên đỉnh đầu nam tử mặc hắc bào, hình thành một thanh kiếm màu đen to lớn vô cùng.

Kiếm này nửa trước thì đậm đặc trông như là có thực thể, nhưng phía đuôi lại mỏng manh mịn mướt và nhìn có chút mơ hồ không rõ.

Đầu mũi cự kiếm khê run lên, lập tức một quang cầu màu đen đột ngột hiện ra ở đó, đồng thời từ đó phát ra âm thanh vo ve nho nhỏ.

"Đi "

Nam tử mặc hắc bào hai tay bắt quyết, thần tình ngưng trọng hướng về cự kiếm trên không trung điểm một cái.

Tức thì quang cầu màu đen lóe lên một cái, ngay lập tức từ mũi kiếm bắn ra. Ban đầu chỉ lớn chừng cỡ nắm tay nhưng sau mấy chớp mắt thì đường kính đã tới hơn một trượng, trông như là một viên đá lớn màu đen đang hung hăng bắn về phía Hàn Lập.

Nơi nào nó đi qua không gian có chút xiêu vẹo, thậm chí còn để lại một vệt sáng màu đen nhàn nhạt.

Thì ra quang cầu màu đen này lại còn có uy năng đáng sợ là xé rách không gian.

Khiến người ta kinh hãi hơn nữa là trong nháy mắt, có tới một chuỗi bảy tám khối cầu tương tự liên tiếp bắn ra từ cự kiếm.

"Quả không hổ là tu sĩ trung kỳ, thần thông quả nhiên bất phàm!" Hàn Lập thấy vậy nhưng không sợ hãi mà lại còn nở nụ cười.

Hắn khê nhắc cánh tay, lại một bàn tay trắng như tuyết lại từ trong tay áo chui ra, đồng thời nhanh chóng bay tới khê chạm vào bàn tay màu đen ở phía trước ngực.

Sau một tiếng nổ giống như tiếng kim khí đụng phải nhau, có hai tòa núi nhỏ một đen một xanh bỗng nhiên xuất hiện lơ lửng ở trên không trung. Tiếp đó mỗi tòa khê xoay vòng một chút, lại có hai tiếng "Phốc phốc" phát ra từ đó.

Từ hai ngọn núi tỏa ra một tầng hào quang màu xanh cùng một tầng hắc khí, sau khi đan xen vào nhau thì biến thành một vòng lớn màu xanh đen đan lẫn, che lấy Hàn Lập.

Lúc này khối quang cầu màu đen đầu tiên vừa lóe lên một cái đã trực tiếp đâm vào trên cái vòng lớn này.

Một âm thanh thật lớn vang lên, hào quang hai màu xanh đen bỗng chốc vỡ tung ra.

Tiếp đó tiếng bạo liệt lại nổ lên trong hư không, dường như không gian nơi đó sắp sụp đổ rồi xuất hiện một cái động màu đen.

Mà sau khi khối quang cầu thứ hai thứ ba liên tiếp chui vào. Trong nháy mắt hắc động điên cuồng biến lớn hơn gấp mười lần, cơ hồ như trải rộng khắp bầu trời của thạch đài, bao phủ lấy cả Hàn Lập và vòng tròn lớn kia vào trong bóng đêm vô tận.

Cả Vạn Linh Đài dưới áp lực đè nén từ hắc động khổng lồ cũng phát ra những âm thanh vang vọng, rồi bắt đầu chấn động kịch liệt.

Các tu sĩ ở ngoài quang tráo chứng kiến cảnh này không khỏi hít vào một hơi.

Lũng gia lão tổ hai tay chấp phía sau lưng nhìn tình cảnh trong quang tráo, trên mặt vẫn không hiện chút biểu cảm nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện ánh mắt khẽ chớp động không ngừng, có vẻ như trong lòng không còn bình tĩnh như trước.

Thiếu nữ mặc võ phục của Diệp gia chớp chớp đôi nhãn châu đen nhánh, đồng thời thở không ngừng dài ra chiều rất là lão luyện.

Về mặt của đám tu sĩ Chân Linh thế gia còn lại tự nhiên lại càng khác nhau.

Sắc mặt của Hiếu Phong tiên tử cùng với Tiêu trưởng lão hiện vô cùng khó coi.

Cũng may những phi kiếm màu xanh vẫn đang bay múa không ngừng giằng co với bảy mươi hai bảo vật kia. Chưa có vẻ gì là bị mất khống chế. Từ đó có thể thấy Hàn Lập còn chưa đến mức không có sức hoàn thủ. Điều này khiến bọn họ an tâm thêm một chút.

Về phần nam tử mặc hắc bào, liên tiếp thi pháp khiến cự kiếm phóng ra nhiều quang cầu màu đen hiển nhiên không phải là một chuyện dễ dàng.

Giờ phút này chẳng những thần quang nơi hai mắt hắc ám đậm hơn rất nhiều mà khí tức trên người cũng đã yếu bớt, ngay cả vết sẹo màu tím trên trán kia cũng hơi vụn vẹo, nhìn qua như lớn hơn lúc trước vài phần.

Hắn thở ra một hơi, há miệng phun ra một cái ẩn lớn màu lam lập lòe, đang định đánh tiếp một kích cuối cùng thì đột nhiên một thanh âm thanh nhiên ung dung từ trong hắc động khổng lồ truyền ra:

"Đây chính là đại thần thông sở trường nhất của Huy huynh sao? Tuy rằng rất thú vị nhưng chỉ bằng đó mà muốn đánh bại tại hạ thì vẫn còn hơi kém."

Vừa dứt lời từ trong hắc động khổng lồ lại vang lên tiếng thanh âm bén nhọn cực kỳ chói tai, tiếp theo bên trong lại truyền ra những tiếng vang ùng ùng rất lớn. Một đạo bạch ảnh dài bảy tám trượng đột nhiên rẽ làm đôi hắc quang, tiếp đó thanh quang lóe lên, một nhân ảnh từ bên trong đó bay ra.

Nam tử mặc hắc bào lần này quả thật giật mình, ngay lập tức hắn liền bắt quyết niệm chú thúc giục, chiếc ẩn lớn màu trắng lóe lên tức thì hóa thành như một ngọn núi khổng lồ, chặn ngay nơi bóng người vừa bay ra.

Có điều bóng người chỉ khẽ cười một tiếng!

Tâm niệm Hàn Lập khẽ động một chút, một trong hai ngọn núi đang xoay quanh phía trên đỉnh đầu bỗng trở nên mơ hồ, loáng một cái đã biến mất trong thanh quang.

Một tòa núi khác thì thoáng lóe lên hắc sắc quang hà, lại hóa lớn tới hơn trăm trượng. Từ bên trong bay ra vô số phù văn màu bạc, trực tiếp nghênh đón lam sắc đại ẩn đang rơi xuống.

Hai kiện bảo vật khổng lồ trực tiếp va vào nhau nhưng không ngờ lại vô thanh vô tức, không phát ra chút tiếng động.

Một sát na sau đó, từ hư không đột nhiên hiện ra một tầng sóng khí mờ昧, cuốn về bốn phương tám hướng như cuồng phong sóng dữ.

Sắc mặt nam tử mặc hắc bào trở nên âm trầm, tay áo vung lên dễ dàng rẽ tầng sóng khí đang thổi tới hắn làm hai. Sau đó lại nhíu đôi mắt như muốn cẩn thận đánh giá lại đối phương một lần nữa.

Nhưng vào lúc này sắc mặt hắn bỗng nhiên biến đổi đồng thời thân hình nhoáng lên một cái. Tiếp theo có tiếng xé gió vang lên, một đạo kiếm khí vô hình chọt lóe lên sượt

qua phía đầu vai.

Không ngờ hộ thể linh khí không ngăn cản được chút nào. Nếu không phải phản ứng nhanh thì đầu vai hẳn đã bị xuyên thủng.

Nam tử mặc hắc bào âm thầm kinh hãi, đang muốn quay đầu nhìn rõ kiếm khí vô ảnh kia rốt cuộc là thứ gì thì cùng lúc đó bỗng có tiếng cười khích giễu cợt liên tiếp vang lên bên cạnh, trong phút chốc lại liên tiếp như cuồng phong bạo vũ.

Nam tử thất kinh, cơ hồ không cần suy nghĩ. Thân hình hắn quay tròn tại chỗ, tức thì từ trên người đồng thời phóng ra hai tấm thuẫn bài một đen một vàng kim cổ kính, phân biệt hóa thành một tầng sáng màu vàng kim cùng với một vùng ô quang bảo vệ toàn thân.

Cùng lúc đó cự kiếm màu đen trên đỉnh đầu trong nháy mắt cũng vỡ vụn ra hóa thành một đoàn hắc vụ bao phủ lấy thân hình hắn.

Lập tức vô số kiếm khí vô ảnh mà thần niệm cùng mắt thường không thể nhìn thấy được lũ lượt bắn vào trong hắc vụ màu đen.

Đầu tiên truyền ra một trận âm thanh trầm đục, một thoáng sau đó lại chuyển thành âm thanh bén nhọn của kim khí va chạm với nhau.

Lúc này nơi không gian phía trên nơi vụ khí màu đen đang bao phủ nam tử, quang hà màu xanh cũng chợt lóe rồi một tòa núi nhỏ màu xanh mờ hồ hiện ra, xoay tròn chuyển động không ngừng.

Cứ mỗi vòng chuyển động thì lại có một tầng quang hà bay ra, vừa rời khỏi sơn thể thì hóa thành vô số kiếm khí vô ảnh biến mất trong hư không.

Bên kia thân hình Hàn Lập thoáng một cái biến mất tại chỗ, sau mấy chớp động đã xuất hiện ở trên đỉnh tòa núi nhỏ màu xanh.

Bàn chân hắn giẫm nhẹ rồi vững vàng đứng ở trên đó, cũng dùng ánh mắt thản nhiên nhìn xuống phía đối phương.

Vụ khí màu đen phía dưới trước sự công kích của vô số kiếm khí đã trở nên thất linh bát lạc.

Mắt thấy hắc bào nam tử sớm không thể ẩn thân tiếp trong vụ khí thì một đạo quang trụ màu vàng kim từ trong bắn ra, trực tiếp nhắm tới ngọn núi màu xanh ở trên không trung.

Hàn Lập thấy vậy khẽ nhướng mày rồi mỉm cười, bàn chân tiếp tục nhẹ nhàng giẫm một cái.

Chuyển động của ngọn núi nhỏ màu xanh lập tức hơi chậm lại, đồng thời tầng quang hà màu xanh bay ra lập tức hóa thành một quang thuẫn trong suốt che lấy ngọn núi.

Bởi vậy âm thanh kiếm khí phá không ngừng lại đôi chút.

Mà quang trụ màu vàng kim sau khi tiếp xúc với quang thuẫn thì linh quang trở nên tán loạn. Trong nháy mắt vàng kim bị tán đi non nửa, hơn phân nửa còn lại thì theo đường cũ bắn ngược trở về, loáng một cái đã chui lại vào trong hắc vụ.

Sau một tiếng nổ đùng đùng, ở đó truyền ra tiếng quát kinh sợ của nam tử mặc hắc bào.

Rốt cục vụ khí màu đen cũng tán loạn đi.

Chương 1830: Tỷ Thí (Hạ)

Hắc bào nam tử bấy giờ vẫn đứng ở trong màn kim quang, thoạt nhìn không mấy may thương tổn một sợi tóc nhưng nếu quan sát kỹ mới phát hiện, một bên ống tay đã có thêm vài vết máu chùng ngón tay cái không mấy bắt mắt, thêm nữa ở trên ống tay áo màu đen nên rất khó nhìn ra.

Đám tu sĩ được có mặt ở đây, tối thiểu cũng có tu vi Nguyên Anh kỳ, sao lại không nhìn ra vết máu trên tay áo hắc bào nam tử. Tức thời từ khắp nơi bên dưới đài có âm thanh rì rầm truyền ra. Không ít người còn lộ ra vẻ giật mình cùng kinh ngạc.

Mà hai gã Hợp Thể sơ kỳ Phong gia sau khi nhìn nhau một cái thì sắc mặt trở nên khó coi. Trái lại hai người Hiếu Phong trưởng lão cùng với Tiêu trưởng lão lại mừng ra mặt.

Hàn Lập đang lơ lửng trong không trung không tiếp tục ra tay mà chỉ dậm nhẹ lên ngọn núi nhỏ màu xanh và nhìn đối thủ, dáng vẻ hết sức bình tĩnh.

Nhưng thanh quang được phát từ ngọn núi nhỏ này đang lúc tối lúc sáng lập lòe, đồng thời một lần nữa hóa thành vô số kiếm khí bao bọc lấy địa phương bên dưới.

"Đây không phải là Nguyên Từ Thần Quang, chắc hẳn là Thái Ất thanh quang! Vô sắc vô hình, sắc bén vô song, ngay cả hộ thân chi bảo cũng không thể chống chọi được, quả nhiên đáng sợ như đã mô tả trong truyền thuyết."

Hắc bào nam tử đột nhiên nhấc một cánh tay lên, một bàn tay màu xanh từ trong áo hiện ra, mặt trên loang lổ đầy vết máu, rõ ràng là các lỗ thủng nhỏ li ti do kiếm khí làm tổn thương mà ra.

"Thần thông của Huy đạo hữu quả thật bất phàm, có thể dùng thân thể trực tiếp chống chọi với Thái Ất thanh quang. Sợ rằng bàn tay này của đạo hữu kiên cố không thua gì linh bảo phòng ngự thông thường." Hàn Lập nhìn bàn tay của hắc bào nam tử rồi cười nhạt nói.

"Hắc hắc, bàn tay này của tại hạ chẳng qua chỉ hơi chút đặc biệt mà thôi. Bất quá đã hiển lộ ra thì ta cũng không ngại thi triển ra một vài thủ đoạn ít dùng, đồng thời cũng nhờ Hàn đạo hữu chân chính điểm giáo cho một chút." Hắc bào nam tử cười lạnh một tiếng, lập tức linh quang lóe lên tại mấy lỗ máu trên bàn tay, sau đó lại liền lại một cách quý dị.

Đồng thời nam tử hít sâu một hơi, ngoài thân hiện ra một tầng hắc hà. Tức thì trên da thịt cũng hiện ra vô số vân đen.

Những vân đen này chuyển động không ngừng ngoài thân hắc bào nam tử, từ khắp tay chân đến toàn bộ khuôn mặt, nhìn qua không khác gì vật đang sống.

Từ xa nhìn lại nam tử này như đã hóa thân thành yêu ma, trong chốc lát khí tức cũng trở nên vô cùng quỷ dị!

Hàn Lập thấy vậy thì vẻ mặt lộ ra chút hứng thú, đồng thời năm ngón tay khẽ co lại, tức thì một cây thước ngắn màu bạc phập phù hiện ra trong lòng bàn tay.

Nhưng đúng lúc này, ánh mắt Lũng gia lão tổ ở ngoài quang tráo chợt lóe, đột nhiên mở miệng:

"Huy trưởng lão, ta giúp người luyện thành thần thông này không phải để vận dụng lúc tranh tài. Vị Hàn đạo hữu này thực lực không tồi, người không có cách nào dễ dàng đánh bại hắn. Hãy để lão phu tự xuất thủ một lần xem sao. Huy trưởng lão, tạm thời người xuống đây đi."

Vừa dứt lời dưới chân lão đột nhiên có tiếng lôi minh, thân hình liền hóa thành một đạo ngân sắc điện hồ rồi bắn đi. Chớp mắt một cái đã xuyên qua quang tráo không lồ rồi xuất hiện bên cạnh Hắc bào nam tử.

Vẻ mặt đang dữ tợn của hắc bào nam tử bỗng biến đổi, ánh mắt vừa tiếp xúc với khuôn mặt không chút biểu cảm của Lũng gia lão tổ thì không khỏi có chút ớn lạnh trong lòng, liền có chút không tình nguyện gật đầu:

"Lũng huynh không cần lo lắng, ta tự biết chừng mực. Bất quá nếu Lũng huynh đã có hứng thú thượng đài thì tại hạ sẽ nhường Hàn đạo hữu cho huynh vậy."

Nói xong những lời này, Hắc bào nam tử lập tức một tay bắt quyết thu lại công pháp, nhưng vẫn đen trái rộng khắp toàn thân từ từ lặn sâu vào trong da thịt rồi biến mất không thấy nữa.

Tiếp đó Hắc bào nam tử nhìn về phía Hàn Lập một cái, đồng thời hóa thành một đạo hắc khí bay ra ngoài quang tráo.

"Lũng đạo hữu muốn tự xuất thủ sao? Tại hạ quả thật có chút được sủng ái mà kinh sợ rồi!" Hàn Lập thấy ánh mắt Lũng gia lão tổ quét về phía mình thì trên mặt không chút tỏ ra sợ hãi, trái lại khẽ cười một tiếng rồi hỏi.

"Lũng mỗ đã Hợp Thể hậu kỳ còn đạo hữu mới vừa tiến giai chưa lâu. Đừng trách bản lão tổ lấy lớn hiếp nhỏ. Chỉ cần các hạ có thể tiếp được ba chiêu của mỗ, ta sẽ lập tức xuống đài tự nhận mình thua!" Lũng gia lão tổ vẫn chấp hai tay sau lưng, nhưng vừa mới mở miệng thì âm thanh đã tỏ ra lạnh lẽo dị thường.

"Ba chiêu! Tốt, nói vậy Hàn mỗ càng phải thường thức một chút rồi." Hàn Lập nghe thấy những lời này, thoát đầu hơi ngẩn ra nhưng ngay sau đó lại nhếch miệng khẽ cười.

Những tu sĩ khác ở dưới đài nghe thấy hồi trao đổi vừa rồi của hai người lại tiếp tục xôn xao một trận.

Mới vừa rồi, Hàn Lập bất ngờ thể hiện ra thần thông không thua gì tu sĩ trung kỳ khiến cho không ít người quan tâm. Hiện giờ lại nghe lão giả hậu kỳ đại tu sĩ Lũng gia ra ước định ba chiêu phân định thắng thua, tất cả đều trở nên vô cùng phấn khích.

Đối với những đệ tử của các Chân Linh thể gia bình thường thì lần Chân Linh đại điển này quả thực đã khiến bọn họ mở rộng tầm mắt. Có thể thường lãm thần thông của tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, đi chuyển này thật không uống công.

Đó là do các lần đại điển trước, phạm là dụng phải Lũng gia thì các Chân Linh thể gia khác cũng đều chủ động bỏ cuộc. Đương nhiên là chưa ai từng được vinh hạnh chứng kiến vị tu sĩ đệ nhất Chân Linh thể gia này xuất thủ.

"Chiêu thứ nhất "

Lũng gia lão tổ cũng không có ý nói năng dông dài với Hàn Lập, sau khi một tiếng

quát khê thì một bàn tay đang chấp ở phía sau đột nhiên chộp về phía trước một trảo.

Phốc một tiếng, nửa vùng trời bỗng trở nên âm đạm. thiên địa nguyên khí ở phụ cận quay cuồng kịch liệt, ngay phía trên đỉnh đầu của Hàn Lập bỗng ngưng tụ ra một kim sắc cự trảo lớn tới vài trượng, ở bên ngoài có các ký hiệu năm màu không ngừng quay cuồng, từ trong đó lại phát ra tiếng Phạn âm, chộp thẳng về xuống Hàn Lập.

Cự trảo còn chưa hạ xuống, Hàn Lập đã cảm thấy không khí chung quanh trở nên ngưng đọng, thậm chí trở nên rắn như Tinh Cương khiến hẳn nhất thời không thể nào nhúc nhích.

Tinh quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên, nơi hư không ngay trên đỉnh đầu dao động không ngừng, bỗng một ngọn núi nhỏ đen thùi phập phù hiện ra.

Quang hà xám mờ lại một lần nữa chiếu xuống, Hàn Lập tức thời cảm thấy thân thể nhẹ nhõm, khôi phục lại thân thể tự do. Ngay lập tức, bàn tay trong suốt như ngọc nhẹ vỗ vào không trung một cái.

Trong nháy mắt từ trong năm ngón tay cuộn cuộn bắn ra ngũ sắc quang điểm, sau đó ngưng tụ lại rồi hóa thành một vật tựa như đại thủ bằng thủy tinh ngũ sắc, hướng lên không trung đón đỡ.

"Oanh" một tiếng, cự trảo màu vàng cùng với ngũ sắc đại thủ đồng thời đánh vào nhau!

Song phương hơi giằng co một chút, từ cự trảo bỗng nhiên lóe sáng kim mang rồi cứ thế đem ngũ sắc đại thủ bóp nát thành phần vụn.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy cũng không lộ vẻ bối rối, khóe miệng chỉ hơi co giật đôi chút, rồi bỗng nhiên vươn nhẹ một ngón tay điểm về phía không trung.

Tức thì những mảnh vỡ của ngũ sắc đại thủ lóe lên tinh quang một cái, liền hóa thành ngũ sắc hàn điểm bao vây lấy kim sắc cự trảo.

Sau một khắc, kim sắc cự trảo đang ép xuống bỗng nhiên dừng lại. Tiếp đó ở bên ngoài linh quang bừng sáng rồi bị đông cứng thành một khối ngũ sắc hàn băng, lẳng lẳng huyền phù trong không trung.

Lũng gia lão tổ thấy cảnh này khóe mắt hơi nháy dưng, nhưng miệng lại lạnh nhạt hô:

"Chiêu thứ hai!"

Vừa dứt lời chỉ thấy đơn thủ vỗ vào đầu, tức thì có một tiếng long ngâm phóng vút lên cao.

Tiếp đó linh quang lóe sáng, bỗng chốc từ trong thiên linh cái bay ra hư ảnh của một con giao long màu vàng. Nó uốn lượn một vòng xung quanh bỗng nhiên lắc đầu vẩy đuôi ẩn lên người Lũng gia lão tổ.

Lại sau một thoáng, trên người Lũng gia lão tổ bùng sáng kim quang, khắp cả tứ chi và khuôn mặt đều hiện ra lân phiến màu vàng, trên đỉnh đầu lại mọc lên vài cái sừng vàng dài cỡ một tấc.

Không ngờ lão lại yêu hóa thành trạng thái nửa người nửa rồng. Hơn nữa hai chân hơi khê động đã thấy có tiếng lôi minh vang lên, liền đó cả người biến mất tại chỗ không thấy đâu.

Cơ hồ như cùng lúc Hàn Lập nghe được tiếng lôi minh trên đỉnh đầu thì Lũng gia lão tổ cũng hiện ra tại nơi đó, khê khoát tay một cái, bàn tay màu vàng kim khảm đầy lân phiến bỗng nhiên xòe ra, chậm rãi chộp xuống phía dưới một trảo.

"Oanh" một tiếng trầm muộn, một cỗ cự lực kinh người từ trên không trung áp xuống dưới.

Con người Hàn Lập hơi co rụt lại một chút, cảm thấy có chút hoảng hốt, bởi bàn tay màu vàng kia nhìn qua không lớn mà như đã bao trọn lấy Vạn Linh Đài, khiến cho hắn căn bản không thể tránh khỏi.

Nếu hắn thực sự bị cự lực trong trảo này áp xuống thì dù nhục thân mạnh mẽ vô bì tới cỡ nào cũng tuyệt không thể ngạnh kháng.

Tâm niệm chỉ khê chuyển, cơ hồ không cần suy nghĩ, thần niệm của Hàn Lập vận chuyển, ngọn núi màu đen trên đỉnh đầu hắn thoáng cái lại hùng hổ trực tiếp nghênh kháng với bàn tay phải kia. Đồng thời kim quang bùng sáng, một đạo kim ảnh xuất hiện

phía sau lưng hẳn rồi biến thành một hư ảnh màu vàng cao chừng vài trượng, tướng mạo dữ tợn có ba đầu sáu tay.

Lúc này một tiếng vang thật lớn trong không trung truyền về!

Ngọn núi màu đen cùng với bàn tay màu vàng vừa tiếp xúc một cái, trong nháy mắt đã giống như đụng phải một tòa núi kình cang khác mà trực tiếp bắn ra ngoài.

Bàn tay màu vàng vẫn không mấy ảnh hưởng chộp xuống Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy thì sắc mặt trầm xuống, Phạm Thánh Ma ở phía sau lưng nhất tề giơ cả sáu tay lên, sáu quyền đầu ồ ạt như bão táp điên cuồng đánh về phía trời cao.

Ngân quang lại lóe lên, bàn tay Hàn Lập lại cầm ngọn thước bạc rồi vung lên. Một đạo thước ánh màu bạc cao tới vài trượng cũng theo sát quyền ảnh mà chém vào không trung.

Nhất thời sau một khắc, trong không trung vang vọng tiếng nổ liên miên không dứt. Uy năng của quyền ảnh màu vàng cùng với thước ánh màu bạc đồng thời kết hợp, tức thì bao phủ lấy một vùng.

Thước ánh trong tay Hàn Lập khẽ thu về, tiếp đó ngân thước lại không ngừng biến hóa.

Từ một hóa mười, từ mười hóa trăm, rồi từ trăm lại hóa thành ngàn...

Chỉ trong chớp mắt đã hóa thành ngàn vạn cây thước ngắn màu bạc tuôn ra từ trong tay Hàn Lập, hóa thành một dòng thác bạc cuộn cuộn ngược về phía hư không.

Mọi người ở ngoài quang tráo vừa thấy Hàn Lập thi triển ra thần thông đáng sợ như vậy thì hơn phân nửa trợn mắt hốc mồm, non nửa còn lại không ngừng hít vào một hơi lạnh.

Nhưng ngay lúc này, ở hư không phía trên Hàn Lập lại truyền ra tiếng hừ lạnh của Lũng gia lão tổ, tiếp đó lại có một tiếng nổ vang rền như đất rung núi chuyển.

Quyền ảnh màu vàng cùng vô số đoản thước màu bạc không thể chống đỡ nổi uy năng vô đáng sợ của cổ cự lực này mà trở nên tán loạn biến mất.

Bàn tay màu vàng chớp mắt một cái đã chỉ còn cách đầu Hàn Lập chừng gần một trượng, không chần chừ mà tiếp tục vỗ xuống.

Nhưng lúc này, đột nhiên hư không ở phụ cận chợt dao động, một quyền đầu màu xanh xuất hiện rồi nhanh như chớp đánh lên bàn tay màu vàng.

Bàn tay màu vàng vốn không tài nào ngăn cản nổi, vậy mà sau khi trúng một kích từ quyền đầu màu xanh thì kịch liệt rung động.

Nhân cơ hội này Hàn Lập khẽ lắc vai một cái, thoáng chốc biến mất tại chỗ rồi xuất hiện cách đó khoảng chừng hơn mười trượng. Hai cánh tay lại hợp rồi giơ lên hướng về phía chủ nhân quyền đầu màu vàng kia.

Ánh mắt hân bình lặng như nước!

Chương 1831: Lao Gia Khiêu Chiến

Lũng gia lão tổ thu bàn tay về, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc nhìn về một chỗ trên hư không. Đột nhiên từ nơi đó lộ ra một cánh tay màu xanh.

Đồng thời không gian tiếp tục dao động, một bóng người da thịt xanh biếc từ trong hư không bỗng nhiên hiện ra.

Người này cao chừng hai trượng, cả người chớp động tử quang, mặt mũi giống hệt Hàn Lập, đồng thời trong hai mắt có những tia sáng lưu chuyển.

Hàn Lập khẽ vẫy nhẹ bàn tay. Thân ảnh màu xanh kia thoát một cái đã quỷ dị xuất hiện ở bên cạnh hắn.

"Đệ nhị hóa thân, hay lắm. Hàn đạo hữu quả nhiên không khiến Lũng mỡ thất vọng, vậy hãy tiếp chiêu thứ ba của tị hạ đi!"

Lũng gia lão tổ nhú lại hai mắt, lăm lăm chú ngữ rồi bỗng cười lạnh một tiếng, một cánh tay lại nhấc lên, hùng hổ trảo về phía Hàn Lập.

Mặc dù cử động này giống hệt nhưng thanh thế so với hai lần trước đó lại hoàn toàn khác biệt.

Cánh tay màu vàng vừa mới lộ ra một nửa, không gian ở gần đó đã vang lên tiếng vù vù, vô số ngũ sắc quang điểm đột nhiên hiện ra trôi nổi trên Vạn Linh Đài.

Một khắc sau đó, những quang điểm do thiên địa nguyên khí biến thành này điên cuồng tụ về cánh tay Lũng gia lão tổ, chớp sáng liên tục rồi ồ ạt chui vào trong đó.

Cánh tay phủ đầy vảy rồng màu vàng kim trong nháy mắt trở nên trong suốt óng ánh, nổi lên một tầng ngũ sắc linh quang. dần trở nên vô cùng chói mắt như vàng thái dương chói lòa khiến người ta không thể nào nhìn thẳng.

Đồng thời có một cỗ linh áp kỳ lạ vô cùng cường đại cũng từ trên cánh tay đó tỏa ra

khấp nơi xung quanh.

Cánh tay phát ra ngũ sắc hào quang kia lúc này dường như đã trở thành một cá thể độc lập, không ngờ khí tức còn mạnh hơn Lũng gia lão tổ tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ mấy phần.

Hàn Lập thấy một trảo của đối phương thanh thế kinh người như vậy, rốt cục sắc mặt hơi đổi.

Mắt thấy bàn tay của cánh tay ngũ sắc đang mơ hồ vẫy vẫy, trong chốc lát nữa sẽ hoàn toàn chộp tới. Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng chuyển động, bỗng chắp hai tay khẽ cười rồi mở miệng nói:

"Đạo hữu pháp lực thông thiên, Hàn mỗ tự nhận không bằng, chiêu thứ ba không cần phải đánh nữa, trận này tại hạ nhận thua."

Vừa nói xong lời này, Hàn Lập không kể về mặt kinh ngạc của Lũng gia lão tổ ở phía đối diện lộ ra. Cánh tay ngũ sắc còn chưa kịp có phản ứng thì thanh quang ngoài thân đã lóe lên, thân ảnh hần tức thời hóa thành một đạo thanh hồng trực tiếp bắn ra ngoài quang trảo.

Linh quang chợt lóe, không ngờ tăng quang trảo dày như vậy mà lại bị đạo thanh hồng này xé toạc như giấy hồ mà chui ra.

Chớp mắt một cái Hàn Lập liền vọt ra ngoài Vạn Linh Đài, độn quang lượn vòng hạ xuống ở chỗ đám tu sĩ Cốc gia.

Về phần thân ảnh màu xanh quý dị kia thì theo hần đường như hình với bóng, thân thể hần vừa dừng lại thì nó cũng hạ xuống phía sau lưng.

Đám tu sĩ của Cốc gia ở phụ cận theo bản năng tự nhiên rồi rít lui về phía sau mấy bước, không ngừng dùng ánh mắt tò mò đánh giá về phía này.

Hàn Lập thản nhiên nhìn quét qua thân ảnh một cái, liền một tay bấm niệm pháp quyết.

Bên ngoài thân ảnh màu xanh lục lóe sáng tử quang, trong màn linh quang chớp động thì nó nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành một đoàn tử quang chui vào

trong tay áo Hàn Lập không thấy bóng dáng.

Ở một bên Hiếu Phong tiên tử cùng với Tiêu trưởng lão, nhìn cử động này của Hàn Lập thì thần sắc có chút quái dị cùng phức tạp.

Này cũng khó trách hai người này có vẻ mặt như thế đi. Một kẻ mới tiến giai tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ, lại dám chọi cứng với tu sĩ Hậu kỳ. Hơn nữa thể hiện thần thông không thua gì tu sĩ trung kỳ, ấy vậy mà ở thời điểm một chiêu cuối cùng lại tự nhảy xuống nhận thua.

Cho dù xét ở phương diện nào cũng thấy không bình thường chút nào.

Bất quá mới vừa rồi Hàn Lập lộ ra thực lực kinh người như vậy. Bọn họ tự nhiên cũng không dám hỏi han điều gì, chỉ có thể nhìn nhau một cái rồi cười khò một tiếng.

Trong lòng cảm thấy bất đắc dĩ nhưng một tia lo lắng ban đầu kia, giờ phút này cũng tan biến không còn sót lại chút nào.

Ở trong mắt hai người, thực lực Hàn Lập thể hiện ra không hề dưới Thái Thượng trưởng lão của Cốc gia "Thiên Lê tiên tử", hơn nữa chỉ e còn có phần vượt hơn.

Kể từ đó, việc giữ vững vị trí của Cốc gia trong Ngũ đại Chân Linh tuyệt không thành vấn đề.

"Hắc hắc, có chút ý tứ!" Rốt cục Lũng gia lão tổ ở trong quang tráo cũng có phản ứng, nhìn Hàn Lập ở phía ngoài, không chút tức giận ngược lại còn cười và tự nói một tiếng.

Ngũ sắc hà quang trên cánh tay của lão lưu chuyển một trận, thiên địa nguyên khí cũng từ đó bay ra rồi tiêu thất trong hư không, đồng thời kim sắc long lân mọc trên thân cũng bắt đầu từ từ lặn đi, giải trừ hình thái nửa yêu hóa của cơ thể.

"Chúng ta đành bỏ kế hoạch lần này thôi!" Ở trong đám tu sĩ Phong gia, nam tử mang mặt nạ bằng thanh đồng bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng.

"Huynh trưởng nói vậy là có ý gì? Cho dù người này không phải tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ bình thường thì cũng chỉ tương đương Thiên Lê bà nương mà thôi, ta và người liên thủ chẳng lẽ lại còn sợ hắn?" Nam tử vận hoa phục lại nhú mày hỏi.

"Hừ, tương đương với Thiên Lê? Lão nhĩ, ta thấy người cần phải dụi mắt xem lại lần nữa cho rõ ràng đi. Những thần thông khác không nói, thực lực đệ nhị hóa thân của người này không phải nhỏ. Có thể dùng một quyền ngạnh kháng đánh bay một kích của Lũng lão quái, cho dù hai ta hợp lại cũng không làm được. Hơn nữa đối mặt với Lũng lão quái, hẳn trước sau đều không tỏ ra sợ hãi chút nào, khẳng định còn rất nhiều thủ đoạn lợi hại còn chưa đem ra. Người với ta liên thủ rất khó đánh bại hẳn. Ta cũng không muốn Phong gia lại đắc tội với một người thực lực thâm sâu không lường như vậy được." Ánh mắt nam tử đeo mặt nạ lóe sáng, lạnh lùng trả lời.

"Nhưng còn phía Lao gia thì tính sao bây giờ, chúng ta đã nhận lợi ích của họ." Nam tử mặc hoa phục vẫn đang do dự.

"Lúc đầu chúng ta đáp ứng chỉ là làm suy yếu thực lực của Thiên Lê tiên tử mà thôi. Hiện tại Cốc gia đối một người khác thượng đài mà không phải muội. Chúng ta thay đổi chủ ý không phải rất bình thường hay sao. Cùng lắm thì đem vật phẩm trả lại cho bọn chúng chín mươi sáu phần. Lao gia còn dám dài dòng cái gì? Lát nữa nếu chúng ta lên đài có tỷ thí với hẳn chỉ cần vận dụng thủ đoạn bình thường là đủ rồi." Nam tử đeo mặt nạ lạnh lùng trả lời.

"Nếu huynh trưởng đã có quyết định vậy tiểu đệ xin nghe. Bất quá vẫn có chút đáng tiếc, vốn tưởng là lần này có thể đẩy Cốc gia ra khỏi Ngũ đại thế gia, xem ra chỉ đành chờ lần tới rồi!" Nam tử mặc hoa phục thở dài một hơi rồi đáp ứng. Chẳng qua khẩu khí vẫn có vẻ không cam lòng.

"Không bao lâu nữa chính là Ma Kiếp hàng lâm. Khi diễn ra Chân Linh đại điển tiếp theo thì đã có không biết bao nhiêu thế gia tan thành mây khói, ta với người cần gì phải nghĩ quá xa." Nam tử đeo mặt nạ có vẻ cảm lên được mà bỏ xuống cũng được, cười hắc hắc nói.

Lần này nam tử mặc hoa phục đành cười khổ một tiếng rồi lặng im.

Lúc này, đám tu sĩ của Lao gia đứng cách đó không xa, có mấy tên trưởng lão đang vây quanh một gã tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ duy nhất. Bọn họ ở trong cấm chế thấp giọng tranh luận điều gì đó.

Mặc dù không nghe thấy nội dung đàm luận nhưng rõ ràng sắc mặt người nào cũng vô cùng khó coi.

Mà tu sĩ Hợp Thế kỳ của Lao gia là một nho sinh trung niên thân mặc bạch y cũng đang chau mày suy nghĩ.

Hiển nhiên vừa rồi Hàn Lập thể hiện thực lực ở trên Vạn Linh Đài, nhất thời khiến kế hoạch hạ bộ Cốc gia để cho Lao gia tiến vào Ngũ đại thế gia trở nên rối loạn.

"Tiếp theo đây, kết quả sẽ tùy thuộc trận đấu giữa tổ thua cuộc là Phong gia và Cốc gia, tiến hành tranh vị trí số bốn và số năm. Hàn đạo hữu, Phong đạo hữu, các người có muốn lên đài tỷ thí một chút không." Lũng gia lão tổ lại ở trên đài thông dong tuyên bố.

Vừa nghe thấy lời này, hai gã tu sĩ Hợp Thế của Phong gia đều nhất tề quét ánh mắt về phía Cốc gia bên này.

Hiếu Phong tiên tử cùng Tiêu trưởng lão cũng quay đầu nhìn về phía Hàn Lập.

"Không cần so tài, trận này tại hạ nhận thua!" Hoàn toàn ngoài dự liệu của đám người, khoe miệng Hàn Lập khê nhếch, không lưỡng lự lựa chọn.

Đám người xung quanh tức thì lại xôn xao một phen.

"Hàn tiên bối, trận này..." Hiếu Phong tiên tử nhất thời có chút ngời không yên, vội vàng mở miệng hỏi han.

"Phong gia cũng có hai gã tu sĩ Hợp Thế, vả lại sở trường thuật liên thủ, ta không nắm chắc bao nhiêu phần thắng, tự nhiên là giữ lại sức lực để tập trung ứng phó khiêu chiến từ thế gia phía dưới. Chỉ cần đảm bảo vị trí của Cốc gia trong Ngũ đại thế gia, ta nghĩ không phải trái với ước định cùng đạo hữu chút." Hàn Lập quét mắt nhìn nàng một cái, thản nhiên nói.

"Dĩ nhiên là tiền bối không vi phạm ước định, chẳng qua vị trí xếp hạng càng cao trong Ngũ đại thế gia thì chỗ tốt càng tăng thêm rất nhiều nên vẫn bối nhất thời có chút tham lam." Sắc mặt Hiếu Phong tiên tử biến đổi hai lần, cuối cùng cũng gật đầu.

Lúc này Lũng gia lão tổ ở trên đài, sau khi đã tuyên bố kết quả vừa rồi thì tiếp tục mời ba gia tộc còn lại lên rút thăm tỷ thí một lần nữa.

Lần này, lại đến lượt Lũng gia rút ra được một thăm miễn gặp đối thủ.

Đến phen tỷ thí của Diệp gia cùng Lâm gia.

Phía Diệp gia tự nhiên là vị thiếu nữ mặc võ phục kia, còn Lâm gia thì là nam tử tóc dài đầu đội vòng bạc.

Hai người tựa hồ đã sớm có ân oán, vừa thượng đài lập tức liên tiếp thi triển thần thông, nhất thời đánh đến thiên hôn địa ám, thậm chí thanh thế tựa hồ còn kinh người hơn trận Lũng gia lão tổ đấu với Hàn Lập.

Hai người đều là Hợp Thể trung kỳ nhưng rõ ràng thực lực thiếu nữ mặc võ phục kia cao hơn nam tử tóc dài một bậc. Nam tử liên tiếp thi triển ra nhiều loại thần thông mới tu hành được nhưng cuối cùng vẫn bị thiếu nữ bức ra ngoài quang tráo, chỉ có thể mặt nặng như đeo đá nhận thua rồi quay trở lại chỗ ngồi.

Sau đó là Diệp gia đối mặt với Lũng gia, thiếu nữ mặc võ phục tự biết không phải đối thủ của Lũng gia lão tổ nên trực tiếp nhận thua.

Mà Phong gia cũng hết sức sáng suốt không có ý khiêu chiến ba thế gia xếp vị trí đầu nữa.

Như vậy bảng xếp hạng trong Ngũ đại thế gia hóa ra không thay đổi, Cốc gia vẫn bài danh ở vị trí cuối cùng.

Song bởi thực lực Hàn Lập mới hiển lộ ra vừa rồi, đám tu sĩ Cốc gia cũng trở nên an tâm hơn.

Nhưng khi Lũng gia lão tổ tuyên bố bắt đầu đến lúc những thế gia khác tự do khiêu chiến. Bạch y nho sinh Lao gia chậm rãi đứng lên trầm giọng nói:

"Tại hạ là Lao Ai, đại biểu cho Lao gia muốn khiêu chiến với Cốc gia. Mong Hàn đạo hữu chỉ giáo đôi chút!"

Vừa nói xong thì trên người nho sinh lóe lên bạch sắc quang hà, thân ảnh đã hiện ra bên trong quang tráo, yên lặng sẵn sàng chờ Hàn Lập thượng đài.

Hàn Lập thấy vậy thì khẽ mỉm cười, cũng không nói gì mà toàn thân lóe lên thanh quang, xuất hiện ở phía đối diện nho sinh.

Thần sắc Lao Ai tỏ vẻ ngưng trọng, sau khi mở miệng nói một chữ "Thỉnh" thì khẽ đảo hai bàn tay.

Ở một tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh thước màu đen, tay còn lại thì lóe sáng kim quang, hiện ra một cây bút lớn màu vàng kim lấp lánh, thân bút dài đến vài thước, ngọn bút phát ra ngũ sắc linh quang điểm lệ cực kỳ.

Cây thước vừa mới khẽ vũ động đã bắn hà quang ra bốn phía, lập tức trước người hần hiện ra mấy chục đóa linh hoa kỳ lạ, đem thân hình chen phủ kín đáo nghiêm mật.

Mà cây bút lớn màu vàng trong tay liên tiếp vẩy lên trong hư không, lập tức từng con từng con yêu điệp khổng lồ ngũ sắc rực rỡ bỗng dưng phập phù hiện ra.

Chương 1832: Kim Thân Sính Uy

Nho sinh quát khẽ một tiếng, tất cả các yêu điệp cùng vấy hai cánh. Từng mảng bột phấn ngũ sắc ào ào tuôn ra. Sau đó theo sự thao túng của pháp quyết, hóa thành một đám Ngũ Sắc Độc Vân rộng tới cả mẫu, chụp thẳng đến Hàn Lập.

Cùng lúc đó trong miệng nho sinh lại vang lên tiếng lẩm bẩm, hé miệng phun ra một thẻ trúc màu hồng nhạt.

Thẻ trúc bay ra lưu chuyển rồi chớp hào quang một cái. Tức thời một vầng hồng quang bùng sáng, từ bên trong bay ra vô số phù văn lập lòe.

Đám phù văn này nhìn qua huyền ảo dị thường, mới bay ra trong nháy mắt đã dồn dập vụn vụn biến động, hóa thành những con Hồng sắc Hỏa điều, theo sát Độc Vân trải rộng khắp trên không trung cuốn sang Hàn Lập.

Lao Ai chỉ là một tồn tại Hợp Thể sơ kỳ nhưng vừa động thủ đã thấy thanh thế bất phàm.

Trách không được, ban nãy đã thấy Hàn Lập có thực lực đấu với cả tồn tại trung hậu kỳ, hẳn vẫn dám lên tiếng khiêu chiến.

Bất quá những thủ đoạn này, bây giờ đối với Hàn Lập thì không đáng nhắc tới.

Thấy công kích hung mãnh như thế, Hàn Lập không chút sợ hãi mà cười rộ lên.

Cũng không thấy hắn vận dụng bất luận bảo vật gì. Chỉ là hai tay ngực rất nhanh đặt tại trước kháp quyết. Kim quang chợt lóe, phía sau lưng hiện ra một kim sắc hư ảnh ba đầu sáu tay.

Sáu bàn tay của Hư Ảnh cũng đồng thời bấm pháp quyết. Ngoài thân nó lưu chuyển linh quang óng ánh một hồi rồi biến thành một thực thể tỏa ra kim quang rực rỡ.

Ba khuôn mặt của Hư Ảnh giống Hàn Lập như đúc, đều phẳng phất như là chân diện.

Đồng thời sáu cánh tay được phủ một tầng kim sắc lân phiến, mặt trên mơ hồ còn có phủ vân như ẩn như hiện, thoát nhìn thần bí vạn phần.

Chính là Phạm Thánh Kim Thân Pháp Tướng mà Hàn Lập đã ngưng luyện ra.

" Kim thân Pháp Tướng!"

Lũng gia lão tổ ở dưới đài, vừa nhìn rõ ba Phạm Thánh Pháp Tướng ngưng thành thực thể thì thất thanh thốt lên, không ngờ trên khuôn mặt vốn không chút biểu cảm lại lộ ra một tia kinh sợ.

Không riêng gì Lũng gia lão tổ mà hai tồn tại Hợp Thể trung kỳ của Diệp gia cùng Lâm gia, hiển nhiên cũng biết một số sự tình có liên quan Kim thân, thần sắc cũng trở nên hoảng sợ.

Kim thân sau lưng Hàn Lập mới vừa ngưng tụ trong nháy mắt, Độc vân cùng Hòa điệu rợp trời đã cuốn tới trước người, mắt thấy như muốn lao xuống bao phủ hoàn toàn đối phương.

Có điều trong mắt Hàn Lập chợt lóe hàn quang, trong miệng đột nhiên một tiếng hét lớn một tiếng.

Kim thân phía sau nhoáng lên một cái, không biết thế nào đã hiện ra cản trước người hắn. đồng thời ngoài thân bùng sáng kim quang, thân hình thoáng một cái cuồn tăng lên mấy lần, biến lớn lên thành mấy trượng. Đồng thời sáu cánh tay liên nhắc, hướng về phía Độc vân cùng Hòa điệu nhẹ nhàng vỗ ra.

Những tiếng "Phốc" "Phốc " liên tiếp vang lên!

Tức thời trong lòng bàn tay của sáu kim sắc thủ chương đều xuất hiện một khối kim sắc quang cầu, quay tròn xoay chuyển không ngừng ở đó.

Lập tức các cánh tay khê động, sáu khối quang cầu đồng thời bắn nhanh ra, hợp lại ở không trung, hóa thành một lốc xoáy kim sắc.

Cùng lúc đó, ba cái đầu của Kim thân đồng thời mở hai mắt, từ trong miệng trùng điệp truyền ra ba loại âm thanh chú ngữ hoàn toàn khác nhau.

Trong lốc xoáy đột nhiên nổi lên tiếng sấm nổ, mơ hồ còn có âm thanh phạn âm truyền ra từ trong đó. Lốc xoáy chợt lóe một cái, đã biến lớn đến ba bốn trượng.

Tiếp theo một đạo sáng kim sắc mà mắt thường có thể thấy được từ trong lốc xoáy tỏa ra. Nó lan tới nơi nào, không kể là Độc vân hay Hỏa điều vừa từ bốn phương tám hướng bắn nhanh đến, đều không chút lực hoàn thủ mà bị cuốn hút vào trong lốc xoáy.

Chốc lát sau, thế tiến công hùng hổ kinh người trong không trung của nho sinh đã bị quét sạch không còn, không còn tồn tại mảy may.

Lao Ai thấy thế, tự nhiên trong lòng kinh hãi!

Kim Sắc Cự Bút trong tay hấn vội khê động, muốn tái phát động một đợt công kích nhưng căn bản không có cơ hội.

Thần niệm Hàn Lập khê động, Phạm Thánh Kim Thân trước người bỗng vung sáu cánh tay lên. Nhắm ngay nho sinh ở phía đối diện, phản thủ phiêu diêu đánh ra một quyền.

"Phanh " "Phanh" vài tiếng. Sáu đạo Kim Sắc Quyền Ảnh chớp động hào quang chói mắt, từ trên Kim Thân bay ra rồi chợt lóe một cái đã không thấy tung tích.

"Không ổn!"

Nho sinh cũng là tu sĩ kinh nghiệm trên chiến trận, vừa thấy cảnh này lập tức thầm kêu một tiếng. Kim Sắc Cự Bút vốn đang muốn công kích đột nhiên co lại, vẽ một vòng tròn ở trên hư không.

Kim quang chớp động, một thuẫn bài hình tròn sắc kim phập phù xuất hiện trước người.

Cùng lúc đó, Hồng Sắc Thê trúc do hấn phun ra cũng tự biến thành một tầng quang mạc sắc hồng, đem thân hình bao phủ trong đó.

Lại có thêm cái thước màu đen xuất ra ngay từ đầu biến thành hắc hồng, trong nháy mắt dường như bày ra ba tầng phòng ngự bất phàm.

Nhưng cơ hồ phòng ngự mới vừa hình thành. Chớp một cái, sáu đạo Quyền ảnh kim

quang rực rỡ quý dị hiện ra trong không trung gần đó trong gang tấc.

Nguyên bản bất quá cỡ bàn tay nhưng chợt lóe một cái, bỗng nhiên biến to như cái đầu, phát ra thanh âm sắc nhọn chói tai liên tục đánh vào các tầng phòng ngự.

Kim quang chói mắt, ba đạo quyền ảnh tới trước dùng một cái nổ ra, ba tầng phòng ngự cũng chợt lóe tán loạn đi, lộ ra chân thân của Lao Ai.

Nho sinh thấy vậy liền sợ tới mức hồn vía lên mây, không kịp suy nghĩ hai tay liền hợp lại, trong tay mơ hồ lộ ra một thanh cốt chùy màu trắng.

Hai tay hạ xuống nhanh như chớp chắn ngang trước người.

Cốt chùy nhỏ màu trắng liền biến lớn tới cỡ hơn một trượng.

Ngay sau đó, ba đạo kim sắc quyền ảnh còn lại trong tiếng xé gió sắc nhọn liên tiếp đến trước mặt nho sinh.

“Đoàn đoàn” tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Kim quang cùng bạch quang đan vào nhau. Nho sinh chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng mạnh mẽ truyền tới từ đầu cốt chùy, mười ngón tay như muốn nứt ra, không kìm nổi mà phải lui về phía sau mấy bước.

Nhưng không chờ hắn đứng vững thì đoàn kim sắc quyền ảnh thứ hai cũng đã đánh tới phía trên cốt chùy.

Sau tiếng nổ thứ hai, sắc mặt nho sinh trắng bệch. Cũng không có cách nào giữ Cốt chùy trong tay. Vừa một tiếng, cốt chùy cùng với đạo quang ảnh thứ hai song song bắn ra ngoài.

Lúc này, đạo quyền ảnh cuối cùng căn bản không để nho sinh có bất kỳ phản ứng nào. liền lóe lên ngưng tụ đánh lên hộ thể linh quang của hắn.

Sắc mặt nho sinh tái nhợt không còn chút máu, chỉ cảm thấy trước mắt là một luồng hào quang sáng ngời, một cỗ lực lượng cường đại chấn thẳng tới.

Cơ hồ không chút lực ngăn cản, thân hình nho sinh rung mạnh liền bắn về phía sau.

Sau một tiếng ầm ầm thì thân thể trực tiếp xuyên qua tầng quang tráo, bị mạnh mẽ đánh bay khỏi Vạn Linh Đài, bay khỏi bãi đá vài chục trượng.

Toàn thân Hợp thể kỳ tu sĩ Lao gia này chợt lóe linh quang rồi mới đứng vững vàng trên không trung. Vội kiểm tra thân thể một chút thì thần sắc buông lỏng, rốt cuộc thở phào một hơi.

“Đa tạ đạo hữu hạ thủ lưu tình, Hàn huynh thần thông quảng đại, tại hạ tự nhận không bằng.” Hai tay Lao Ai chấp lại thành quyền, hướng về phía Hàn Lập đa tạ.

Mấy đạo quyền ảnh của Hàn Lập uy lực cực lớn mà hắn lại không bị tổn thương gì cả, hiển nhiên là đối phương đã hạ thủ lưu tình.

“Không có gì, là luận bàn thần thông thì nên làm như thế”. Hàn Lập mỉm cười trả lời.

Nếu cảm thấy không cần thiết thì hắn cũng không đi gây thù chuốc oán làm gì.

Bất quá Chân Linh thế gia đệ tử dưới đài đều trợn mắt há mồm nhìn cảnh này.

Đại bộ phận đều đã nhìn ra Hàn Lập không phải là tu sĩ Hợp Thể Sơ kỳ bình thường. Nhưng mới chỉ giao thủ một hiệp, không tới vài cái chớp mắt mà Lao Ai đã bị đánh bay ra khỏi Vạn Linh Đài. Điều này cũng quá khoa trương đi.

Về phần những tu sĩ Hợp Thể kỳ của các Chân Linh thế gia, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập có rất nhiều kiểu biểu cảm. Đại đa số đều là kiêng kị cùng kinh sợ, một số ít thì có vẻ khó hiểu cùng phức tạp.

Mà Hàn Lập bay ra khỏi màn hào quang, về tới chỗ Cốc gia tu sĩ rồi ngồi xuống.

“Sư tôn, mời người uống trà!” Bạch Quả Nhi không biết từ lúc nào đã pha một ly linh trà, cung kính đưa đến trước mắt Hàn Lập.

Hàn Lập liếc mắt nhìn tiểu nha đầu này một cái, thì thấy sắc mặt của nàng ửng đỏ, tràn đầy thần sắc hưng phấn.

Khó trách tiểu nha đầu lại có biểu tình như vậy.

Cho dù nàng biết Hàn Lập là một tu sĩ Hợp Thể Kỳ, nhưng trước nay chưa bao giờ thấy hắn hiển lộ ra thần thông chân chính. Hiện giờ lại thấy sư phụ mình có thực lực không thể tưởng tượng nổi như thế, thì điểm tâm tình này đương nhiên có thể hiểu được.

Hàn Lập mỉm cười, nhận lấy linh trà rồi uống một ngụm.

Lúc này, Hiếu Phong tiên tử cùng Tiêu trưởng lão ở một bên, vẫn còn giật mình vì thần thông của Hàn Lập còn vượt xa những gì họ dự đoán. Tự nhiên trên mặt tràn đầy nét vui mừng.

Hiện tại địa vị chính của Cốc gia trong ngũ đại Chân Linh thế gia sẽ không thể lay chuyển.

Tiếp sau đó sự tình diễn ra lại đơn giản vô cùng.

Bởi lúc này các thế gia đều biết đại khái thực lực của nhau, phát sinh khiêu chiến cũng không nhiều.

Sau mấy trường đấu pháp nữa, toàn bộ đợt tỷ thí xếp danh cũng kết thúc.

Sự tình phía sau là dựa theo bài danh, phân phát những lệnh bài được Vạn Linh quái thú chế tạo ra, cùng phân chia tài nguyên giữa các gia tộc.

Những chuyện như thế này, Hàn Lập tự nhiên không ngó ngang đến. Giao cho hết Hiếu hai người Phong tiên tử cùng Tiêu trưởng lão xử lý.

Hàn Lập lẳng lặng ngồi trên ghế, nhìn trên Vạn Linh Đài. Lúc này đám gia chủ Chân Linh thế gia đang ngồi cùng nhau, nước miếng bay ngang tranh luận không ngừng, khoe miệng hắn không khỏi nhếch lên.

Những gia chủ trưởng lão này, một chút phong độ cũng không có. Việc phân chia tài nguyên này đều liên quan đến lợi ích kinh người, tự nhiên không thế gia nào chịu nhường nhịn dù chỉ nửa bước.

Mà đây là đã có thứ tự bài danh của các gia tộc, bằng không chỉ sợ tranh cãi đến ba ngày ba đêm cũng chưa đạt được hiệp nghị chính thức.

Bất quá những tồn tại Hợp Thể kỳ khác, tự nhiên cũng không làm mất thân phận mà

lên đài tranh luận. Bọn họ đều như Hàn Lập ngồi ở dưới bãi đá, yên lặng chờ kết quả thương nghị cuối cùng.

Trong đó tự nhiên có vài Hợp Thể Kỳ tu sĩ, thỉnh thoảng dùng ánh mắt tò mò đánh giá hãn không ngừng.

Lúc này ánh mắt của những người này tự nhiên không còn vẻ chút ác ý, Hàn Lập xem như không biết, nhắm mắt dưỡng thần.

“Đệ nhị hóa thân, Pháp Tướng Kim Thân! Hãn là thần thông của Hàn đạo hữu không chỉ có như mới biểu hiện vừa nãy!” Bỗng nhiên trong tai hãn truyền đến thanh âm đàm thoại, rõ ràng là của Lũng gia lão tổ.

“Ừm, thần thông của Lũng huynh cũng không thể chỉ có Bán Long Hóa chằng!” Hàn Lập nghe xong thần sắc khẽ động, ánh mắt liếc nhìn Lũng gia lão tổ một cái, môi khẽ nhúc nhích thân âm truyền âm cho lão.

“Đây là đương nhiên. Bất quá thần thông của Hàn huynh vượt xa Lũng mỗ dự đoán. không biết Hàn huynh cùng Thánh Đảo có quan hệ gì?” Lũng gia lão tổ trầm mặc một lát, đột nhiên hỏi một vấn đề khiến Hàn Lập ngẩn ra.

Chương 1833: Thương Nghị Lúc Đêm Tối (1)

"Thánh Đảo! Tại sao đạo hữu lại hỏi như vậy?" Hàn Lực nghe thì trong lòng khê động nhưng mặt ngoài không lộ chút nào kinh ngạc, hỏi ngược lại một câu.

"Hàn đạo hữu không muốn nói chuyện này cũng được. Bất quá ta có chuyện khác cùng muốn thương nghị đạo hữu, không biết buổi tối người có hứng thú tới Vạn Linh Điện?" Lũng gia lão tổ tựa hồ khẽ cười một cái, lại hỏi tiếp một câu.

"Vạn Linh Điện!" Hàn Lập nghe vậy khê cau mày, các ý niệm lưu chuyển thật nhanh trong đầu.

Địa điểm gọi là Vạn Linh Điện, là điện phủ trên vách núi sơn cốc.

Khi bắt đầu lần đại diện, gia chủ cùng trưởng lão gia tộc đã tụ tập trong tòa đại điện đó thương lượng chuyện tình. Hiện tại Lũng Gia Lão Tổ đặc biệt hẹn hẳn đến chỗ đó, xem ra sự tình cần đàm luận tuyệt đối không nhỏ.

"Lũng huynh có thể tiết lộ một phần nội dung được chăng? Khi đó Hàn mỗ mới quyết định trả lời như thế nào!" Hàn Lập không cự tuyệt mà cẩn thận hỏi dò một câu.

"Bây giờ không thể nói quá nhiều nhưng Lũng mỗ có thể hé lộ cho đạo hữu. Đại sự này quan hệ đến Ma Kiếp bộc phát, hơn nữa có thể mang đến cho Hàn huynh chỗ tốt bằng trời, thậm chí có liên quan đến việc chúng ta tiến cấp cảnh giới Đại Thừa!" Lũng Gia Lão Tổ nửa trầm ngâm một lát sau đó mới lãnh tĩnh nói.

"cảnh giới Đại Thừa?" Hàn Lập vốn luôn vô cùng trấn định, giờ phút này nghe được lời này, khóe mắt cũng không khỏi máy động mấy cái.

"Không sai, lão phu đã hẹn mấy vị đạo hữu khác cùng tới. Hàn đạo hữu nếu đã tu thành đệ nhị hóa thân cùng Pháp Tướng Kim Thân tại thể, tự nhiên cũng có tư cách tham dự." Lũng Gia lão tổ lại nói.

"Được, nếu Lũng huynh nói như thế, hồi sau sẽ gặp trong điện." Hàn Lập kìm chế sự

giật mình trong lòng, sau một lúc rối cực mới quyết định trả lời.

"Hắc hắc, lựa chọn của đạo hữu tuyệt đối sáng suốt. Nội dung đàm luận nhất định sẽ khiến đạo hữu cảm thấy rất hứng thú." Lũng Gia lão tổ tựa hồ cảm thấy hài lòng với câu trả lời Hàn Lập, khẽ cười một tiếng rồi không còn truyền âm tới nữa.

Kế tiếp Chân Linh Đại Điển diễn ra vô cùng đơn giản.

Các gia chủ trưởng lão thế gia phân chia tài nguyên cùng ích lợi xong, vừa lúc cử hành một nghi thức thường lệ. Sau đó đại điển coi như kết thúc.

Hiếu Phong Tiên Tử tìm một nơi vắng vẻ. Vô cùng sáng khoái đem điển tịch có liên quan Chân Linh chi huyết cùng những vật phẩm đã đáp ứng ban đầu, nhất nhất giao phó tại chỗ.

Hơn nữa vị Cốc gia chi chủ này còn không nhịn được mà lần nữa mời Hàn Lập gia nhập Cốc gia. Cũng hứa rằng nếu Hàn Lập đáp ứng, hết thảy đãi ngộ cung phụng cho hẳn đều như thái thượng trưởng lão Cốc gia. Hơn nữa thân phận của Hàn Lập ở Cốc Gia cũng dưới một người trên vạn người.

Hàn Lập nghe lời này thì cười nhẹ một tiếng rồi lần nữa cự tuyệt.

Điều này khiến Hiếu Phong Tiên Tử rất thất vọng, chỉ có thể mời Hàn Lập rảnh rỗi thì đến Cốc Gia một lần, từ đó có thể thấy Cốc Gia hoàn toàn có ý tứ giao hảo cùng Hàn Lập.

Về điều này thì Hàn Lập tự nhiên mỉm cười đáp ứng.

Theo thời gian, một số thế gia đã bắt đầu rời khỏi Vạn Linh cốc, ngược theo đường cũ trở về.

Nhưng đa phần các thế gia chuẩn bị ở Vạn Linh Cốc thêm mấy ngày. Cùng trao đổi một số tài nguyên và công pháp tâm đắc, những đệ tử Chân linh thế gia thật không uổng công tới đây chuyển này.

Cốc gia không lập tức rời đi mà lập ra một tòa kiến trúc ở trong sơn cốc, tạm thời ở lại.

Hàn Lập cũng lưu lại, một mình chiếm cứ một ngọn lầu các nhỏ..

Buổi tối hôm đó hắt hắt lẽ rời lầu các, nhắm hướng Vạn Linh Điện bên kia sơn cốc bay đi.

Khi hắt vừa đến gần đại điện thì đã có một người lẳng lẳng đứng ở cửa, dường như đặc biệt đứng đợi hắt.

Hàn Lập thấy rõ đối phương, ánh mắt không khỏi lóe lên. Người này chính là Huy trưởng lão của Lũng gia.

"Hàn đạo hữu quả nhiên thủ tín, Lũng huynh cùng mấy vị đạo hữu khác đợi đã lâu." Hắc bào nam tử không còn vẻ bất thiện như trước, ngược lại ôm quyền hướng sang Hàn Lập nở nụ cười nói.

"Sao, Lũng huynh còn hẹn những người khác, chẳng lẽ. . ." Hàn Lập trong lòng vừa động, như có điều suy nghĩ hỏi một câu.

"Ha ha, Hàn huynh là người thông minh, chắc hẳn tại không cần ta nói thêm, xin mời!" Hắc bào nam tử cười hắc hắc nghiêng người đón chào.

"Vậy làm phiền đạo hữu dẫn đường!" Hàn Lập gật đầu cũng không hỏi thêm nữa.

Huy trưởng lão đối với thái độ có chút lãnh đạm Hàn Lập thì không xem như không thấy, hai người một trước một sau đi vào trong đại điện.

Cả tòa đại điện vắng lặng lạ thường, nơi đây cũng không còn gã thủ vệ nào. Hiển nhiên trước đó đã bị điều ra khỏi nơi đây.

Hàn Lập ở dưới sự hướng dẫn của hắc bào nam tử, tiến vào trong đại điện rồi đi tới một tòa thiên điện có chút bí ẩn.

Trong này có ba người đang ngồi quanh một thạch bàn rất lớn.

Vừa thấy hai người Hàn Lập đi đến, toàn bộ ánh mắt bọn họ quét lại đây.

Hàn Lập đánh giá một chút, trông mắt không khỏi co lại.

Chương 1834: Thương Nghị Lúc Đêm Tối (2)

Trong ba người, Lũng Gia Lão Tổ với vẻ mặt không chút biểu cảm thì không nói. Hai người còn lại rõ ràng thiếu nữ Diệp Gia vận võ y cùng với nam tử tóc dài Lâm gia đầu đội vòng bạc.

Tính cả Hàn Lập cùng tu sĩ họ Huy thì nơi đây tụ tập tới năm tu sĩ có thực lực Hợp Thể trung kỳ trở lên. Có thể nói là sự tình cực kỳ kinh người.

Võ y thiếu nữ vừa thấy Hàn Lập, đôi mắt sáng lưu chuyển một trận. Hướng sang hi hi cười một tiếng.

Mà tóc dài nam tử thì thần nhiên liếc qua rồi lập tức thu hồi ánh mắt, nhìn không ra thái độ đối với Hàn Lập.

Lũng Gia Lão Tổ vừa thấy Hàn Lập đến, trên mặt lộ một nụ cười hiếm hoi. Cũng nói một câu:

"Hàn đạo hữu đã tới, mời ngồi"

Hàn Lập nghe thì khẽ mỉm cười, bình thần đi tới cái bàn rồi thông dong ngồi xuống.

Tu sĩ họ Huy thì trực tiếp ngồi xuống bên cạnh Lũng Gia Lão Tổ.

"Lũng lão quái. lần này người hẹn nhiều người chúng ta tới rất cuộc là vì chuyện gì, nói thẳng đi!" Lâm gia tóc dài nam tử tựa hồ không mấy kiên nhẫn mở miệng.

"Hắc hắc, Lâm đạo hữu đừng nóng vội, để ta cho giới thiệu cho chư vị thêm một người, sau đó lão phu sẽ nói rõ hết thảy." Lũng Gia Lão Tổ khẽ cười một tiếng, lơ đãng nói.

"Sao, còn có người chưa tới sao? Lũng huynh, lần này rất cuộc người hẹn bao nhiêu người, không phải là thêm cả Phong Gia huynh đệ đó chứ!" Võ y thiếu nữ chớp chớp hai mắt, cười dài hỏi.

"Phong Gia huynh đệ liên thủ thì thần thông không kém tu sĩ trung giai nhưng bí thuật bị hạn chế quá nhiều. Hơn nữa chuyện này nhân thủ quá nhiều cũng không tốt, lần này lão phu không hẹn bọn họ tới. Về phần người ta muốn giới thiệu đã sớm đến chỗ này rồi. Thiên Thu đạo hữu. Người cũng nên xuất hiện gặp qua chư vị đạo hữu đi." Lũng Gia lão tổ lắc đầu, n tiếp theo hướng sang một góc tối không người trong Thiên Điện nói một câu.

Câu nói này tự nhiên khiến đám người Hàn Lập đều cả kinh, toàn bộ chuyển ánh mắt sang đó.

Chỉ thấy trong góc Thiên Điện mờ tối phát ra một tia khí tức cực kỳ yếu ớt, tiếp theo một vầng sáng kim sắc chợt lóe, trong không trung phập phù hiện ra một chiếc gương đồng màu vàng.

Chiếc gương mơ hồ biến dạng, không thể tưởng tượng nổi lại hóa thành một thiếu nữ vận hoàng y.

Hàn Lập vừa thấy nàng thì tròn mắt không khỏi co rụt lại.

"Thánh nữ Linh Tộc! Lũng đạo hữu, đây là ý gì?" " Nam tử tóc dài đột nhiên thấy thiếu nữ thì khuôn mặt đại biến, thoáng cái từ chỗ ngồi đứng lên, tràn đầy vẻ cẩn thận.

Hoàng y thiếu nữ này chính là Thánh nữ Khí Linh Tộc ngày đó từng xuất hiện trên hội đấu giá Vạn Bảo đại hội một lần.

Thái thượng trưởng lão Lâm gia này hiển nhiên cũng tham gia đại hội lần đó, lúc này mới có thể liếc mắt đã nhận ra Thiên Thu Thánh nữ.

"Mấy vị đạo hữu không nên giết mình. Thiên Thu Thánh Nữ đến chỗ này chính là ta mời đến vì đại sự kia. Nếu không có Thánh Nữ xuất thủ, chuyện này căn bản không cách nào tiến hành." " Thần sắc Lũng gia lão tổ bình tĩnh nói.

Nhưng những người khác trong điện cũng không vì lời này mà thay đổi thái độ. Chỉ thấy ánh mắt Hàn Lập lộ ra vẻ cảnh giác, nụ cười trên mặt Võ y thiếu nữ cũng biến mất không thấy. Tóc dài nam tử càng hừ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn về hoàng y thiếu nữ với vẻ rất bất thiện.

Chỉ có tu sĩ họ Huy đã sớm biết chuyện này, trên mặt vẫn tỏ vẻ như thường.

"Chư vị cũng không cần khách khí đối với tiểu nữ tử như vậy, mặc dù ta là người của Khí Linh tộc, nhưng nói đến uyên nguyên, bản thể của ta chính là bảo vật tùy thân của Tham Thiên Chân Nhân quý tộc năm xưa biến thành. Khi chân nhân vẫn lạc rất nhiều năm sau, ta mới may mắn tự mở ra linh trí. Hóa thành một thành viên Khí Linh Tộc" Hoàng y thiếu nữ vén áo thi lễ với đám người Hàn Lập, lễ độ hàng ngàn vạn nghìn nói.

"Tham Thiên Chân Nhân? Chẳng lẽ chính là vị tồn tại Đại Thừa thời thượng cổ bố trí ra Thâm Uyên Thành!" Võ y thiếu nữ ngẩn ra rồi lập tức lộ một tia kinh ngạc nói.

"Không sai, chính là vị đại nhân này. Nếu không Thiên Thu sao có thể được làm liên minh sứ giả, được Linh Tộc phái đến quý tộc." Thiên Thu Thánh nữ khẽ cười một tiếng.

"Chúng ta Nhân Tộc bắt đầu liên minh với quý tộc từ lúc nào, sao bọn ta không biết chút tin tức?" Nam tử tóc dài cũng có chút kinh ngạc.

"Chuyện này là ta ở trên Thánh đảo của quý tộc cùng Thiên Nguyên Thánh Hoàng, Huyền Vũ Bá Hoàng cùng với khác mấy Hậu Kỳ Đại Thừa tu sĩ cùng thương nghị định ước, nhưng do một số nguyên nhân khác mà thời điểm chính thức tuyên bố còn cần thêm một thời gian nữa. Tới lúc đó, các vị đạo hữu tự nhiên biết lời tiểu nữ tử không giả" Thiên Thu Thánh nữ mỉm cười giải thích vài câu.

"Người có thể ở xuất hiện trên Vạn Bảo Đại Hội. Sự tình liên minh cùng Linh Tộc chỉ là chuyện sớm hay muộn. Bất quá, Lũng huynh để Thánh Nữ vào Vạn Linh cốc thật quá mạo hiểm! Nơi đây dù sao cũng là địa điểm Chân linh thể gia chúng ta cử hành đại điển!" Sắc mặt võ y thiếu nữ vẫn hơi trầm xuống nói.

"Diệp tiên tử yên tâm! Sau khi kết thúc đại điển thì Thiên Thu đạo hữu mới tiến vào Vạn Linh cốc. Hơn nữa đêm nay thương lượng đại sự cùng chúng ta xong sẽ lập tức rời đi, tuyệt không xảy ra vấn đề " Lũng Gia lão tổ lạnh nhạt nói, tựa hồ đối với câu hỏi này sớm có dự liệu.

"Được rồi, nếu Lũng huynh đã nói thế thì thiếp thân không còn gì để hỏi. Đạo hữu mau đem đại sự nói cho mấy người chúng ta rõ chi tiết đi." Võ y thiếu nữ nhún hai hàng mi rồi thở một hơi nói.

Ánh mắt nam tử tóc dài chớp động mấy cái thì thần sắc hòa hoãn trở lại, đồng thời ngồi xuống, tựa hồ đã nghe lọt tai một phen giải thích vừa rồi.

Lũng Gia lão tổ thấy vậy gật đầu, nhưng lão vừa mở miệng thì khiến nam tử tóc dài thiếu chút nữa lại nhảy dựng lên.

"Thật ra thì chuyện cũng không mấy phức tạp! Lão phu hèn chư vị đạo hữu đến chỗ này, chính là muốn đợi lúc tai họa Ma tộc bộc phát. Thời điểm Cổ Ma giới cùng Linh Giới giao hòa thành một thể, mấy người chúng ra xâm nhập Ma giới một chuyến!"

Chương 1835: Tẩy Linh Trì Cùng Tịnh Linh Liên

"Xâm nhập Ma giới? Lũng lão quái, ngươi là lão hồ đồ. Cho dù muốn tìm chết cũng không cần dẫn theo mấy người chúng ta!" Nam tử tóc dài thần tình kinh sợ chất vấn.

Võ y thiếu nữ nghe xong lời này tựa hồ nhớ ra điều gì đó, sắc mặt trở nên có chút âm tình bất định.

Hàn Lập thì sờ sờ cằm, cũng lộ ra một tia kinh nghi.

"Lâm huynh không cần tức giận, lão phu đưa ra đề nghị này tự nhiên có sách lược vẹn toàn, ít nhất có bảy tám phần nắm chắc an toàn trở về. Lũng mỗ cũng đưa thân tới đó, chẳng lẽ ta lại lấy cái mạng nhỏ của mình ra giỡn hay sao?" Thần sắc Lũng gia lão Tổ không chút thay đổi, bình tâm tĩnh khí nói.

"Hừ, cho dù như thế thì Ma giới thánh tổ là tồn tại đáng sợ đến mức nào. Vạn nhất chúng ta đụng phải, căn bản không thể bảo trụ mạng nhỏ. Đừng nói chi là bên trong Ma giới, đám Cổ Ma cao giai lại nhiều vô số kể. Tại Linh giới còn có thể dựa vào pháp trận đối kháng cùng bọn chúng, một khi xâm nhập trong đó thì không có cơ hội bảo mệnh." Nam tử tóc dài trừng mắt Lũng Gia lão tổ, không chút khách khí nói.

"Nếu tại hạ nói có biện pháp tạm thời đem khí tức của chúng ta chuyển linh hóa thành cùng giống hệt như đám Cổ Ma. Cho dù Hợp Thế kỳ Cổ Ma cũng vô pháp khám phá, không biết Lâm huynh cảm thấy thế nào?" Hai mắt Lũng Gia Lão Tổ nheo lại, chậm rãi nói.

"Có chuyện này sao? Lũng huynh không nói giỡn chứ. Đám Cổ Ma cao giai tinh thông các loại thần thông không thể tưởng tượng nổi, sao có thể có biện pháp qua mắt được bọn chúng." Võ y thiếu nữ cũng nhíu sâu đôi mi mở miệng.

Lũng gia lão tổ nghe xong lời này lại cười hắc hắc, đột nhiên xoay người sang Thiên Thu thánh nữ nói một câu:

"Thiên Thu đạo hữu, lại phiền ngươi thi triển kỳ thuật một lần"

"Không thành vấn đề." Hoàng y thiếu nữ cười tao nhã, bàn tay vừa lật chuyển, trong tay hiện ra một viên châu màu đen cỡ ngón tay cái.

Miệng hoa vừa hé, đem hạt châu trực tiếp nuốt vào trong bụng.

Ngay sau đó Thiên Thu thánh nữ đưa đơn thủ khắp quyết, ngoài thân nổi lên một tầng sương vụ màu đen, một thoáng cái thân hình đã được bao phủ ở trong đó.

Chỉ thấy sương vụ màu đen lưu chuyển không ngừng, khi thì hóa thành những xúc tua quay cuồng loạn vũ, có khi thì lại cuộn cuộn quay tròn, giống như chính là một sinh linh còn sống.

"Chân ma khí!" Hàn Lập nhìn thoáng qua thì tròn mắt co rụt lại, dùng thanh âm thấp không thể nghe thấy tự nói một câu.

Lời hăn gần như thì thảo nhưng mấy người trong đại sảnh đều có pháp lực vô cùng kinh người, tự nhiên nghe được rõ ràng.

Nam tử tóc dài cùng võ y thiếu nữ nghe xong sắc mặt hơi đổi. Lũng Gia Lão Tổ lại liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái, đột nhiên mở miệng nói:

"Hàn đạo hữu có thể thoáng chốc nhận ra chân ma khí, xem ra nhất định là kiêm đỉnh giai công pháp ma đạo tu nào đó. Cộng thêm với ban ngày đạo hữu hiến lộ Kim thân pháp tướng có phần giống chân thân nào đó Cổ Ma nơi Ma giới, như vậy điểm này đã giải đáp vài phần nghi hoặc của lão phu."

"Lũng huynh thật sự tuệ nhãn như đuốc." Hàn Lập không thừa nhận mà cũng không phủ nhận, thần nhiên đáp lời.

Những người khác nghe hai người đối thoại tự nhiên thần sắc khác nhau.

Lúc này, trong ma khí màu đen đột nhiên truyền ra tiếng quát của Thiên Thu thánh nữ. Chân ma khí đồng thời cuộn cuộn đổ về trung tâm, trong khoảnh khắc hóa thành hắc dịch nhè nhẹ, bị năng cường bạo đem tất cả hít vào trong thân thể.

Sau khi sương mù tán sạch, tự nhiên lần nữa lộ ra thân hình hoàng y thiếu nữ.

Bất quá vừa nhìn một thoáng, vẻ mặt đám người Hàn Lập lộ vẻ kỳ quái.

Giờ phút này thoát nhìn Thiên Thu thánh nữ có chút khác biệt, dường như một phen thi pháp vừa rồi có hiệu quả không tầm thường.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hoàng y thiếu nữ lại nhẹ giọng cười. Khí tức toàn thân bỗng nhiên biến đổi, trên người tỏa ra một cỗ tận trời ma khí kinh người. Hơn nữa khuôn mặt vốn trắng như nõn ngọc lại hiện ra vài vết ma văn tối đen, đồng thời giữa mi tâm hiện ra một viên hắc châu.

Tuy rằng nửa viên châu như được khảm vào mi tâm thiếu nữ, nhưng xem vẻ hắc u của nó thì rõ ràng đây chính là viên châu lúc trước nàng nuốt vào.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái. Thần niệm lập tức không chút khách khí bao phủ về phía thiếu nữ. Kết quả là sau một lát, trên mặt hắc hiện một tia kinh ngạc.

Không thể là thân thể hay là pháp lực lưu chuyển trong thể nội hoàng y thiếu nữ, giờ phút này đều tràn ngập chân ma khí cực kỳ tinh thuần. Khí tức phát ra trên người giống hệt như tên Cổ Ma ngày đó hắc từng gặp tại Nhân Giới.

Bất quá khi Hàn Lập có chút rung động, nam tử tóc dài cùng võ y thiếu nữ cũng dụng thần niệm cẩn thận xem xét qua, trên mặt đều lộ vẻ chấn kinh.

"Xác thực phi thường kỳ diệu, thoát nhìn thật không hề khác gì Cổ Ma. Bất quá chúng ta không phải Ma tộc, có lẽ nhìn không ra điểm sơ hở, nhưng trong mắt đám Ma tộc..." Võ y thiếu nữ trầm ngâm một phen, vẫn thập phần cẩn thận nói.

"Diệp tiên tử yên tâm, viên Ngụy Ma Châu này của ta là dùng Ma hạch của Cổ Ma luyện hóa mà thành, chỉ cần dụng bí thuật nuốt nhập thể nội, sau đó bức ra chân ma khí chứa ở trong đó thì ngay cả Cổ Ma cao giai cũng tuyệt không thể khám phá. Để khảo thí hiệu quả chân thực của viên châu này như thế nào. Lần trước khi Ma giới xâm lấn, ta đã nuốt viên châu này đồng thời cùng nhốt chung với vài tên Cổ Ma bị Linh tộc chúng ta sanh cầm lâu đến mấy tháng. Kết quả những Cổ Ma nọ không thể khám phá được thân phận tiểu nữ. Có điều nếu đối mặt Thánh tổ hoặc vài loại Ma tộc có đặc biệt thần thông thì thực sự chúng ta còn có chút lo lắng. Bất quá Ma giới rộng lớn như vậy, khả năng gặp phải những tồn tại đó có thể nói phi thường xa vời. Dù sao nghe đồn rằng, Cổ Ma giới vốn không nhỏ hơn Linh Giới bao nhiêu"

Hoàng y thiếu nữ tự tin cam đoan nói.

Nghe được lời này, ba người Hàn Lập đều lộ vẻ suy xét.

"Được rồi! Cho dù biện pháp này thật sự khả thi thì sự tình chúng ta xâm nhập Ma giới vẫn quá mức nguy hiểm. Chúng ta cũng nên cân nhắc lại những chỗ tốt trong đó. Ví như Lũng huynh vừa nói là có cơ hội cho chúng ta tiến giai Đại Thừa. Việc này có vẻ thập phần hoang đường, thiếp thân đương nhiên phải suy xét một phen." Võ y thiếu nữ thở dài một hơi, ánh mắt chớp động hỏi.

Nghe võ y thiếu nữ nhắc tới cảnh giới Đại Thừa, vẻ mặt đang tức giận của nam tử tóc dài giãn ra, sau đó sắc mặt trở nên âm trầm cùng bộ dáng lại có chút trầm mặc.

"Nếu ở nơi đó không có cơ duyên tiến giai Đại Thừa. Mấy vị đạo hữu tưởng là ta cùng thánh nữ ăn no không có việc gì nên mạo hiểm à! Ba vị đạo hữu đã nghe nói đến Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên chưa?" Lũng Gia lão tổ cười lạnh một tiếng, đột nhiên nhắc tới hai cái tên.

"Tẩy Linh Trì, Tịnh Linh Liên?"

Nam tử tóc dài cùng Hàn Lập nghe xong, không khỏi nghi hoặc đưa mắt nhìn nhau.

Trái lại thần sắc võ y thiếu nữ vừa động, nhìn chăm chăm Lũng Gia lão tổ, trong đôi mắt đẹp hiện lên một trận kỳ quang.

"Ha ha, xem ra Diệp tiên tử từng nghe nói qua. Điều này là đương nhiên, tiên tử đã từng là ký danh đệ tử Mạc tiên bối, bảo người không rõ thì ta không tin" Đột nhiên tu sĩ họ Huy đang ngồi ở bên cạnh Lũng Gia lão tổ, cười hắc hắc mở miệng.

"Lời này của Huy huynh là sao? Chẳng lẽ có điều bất mãn với gia sư?" Sắc mặt võ y thiếu nữ trầm xuống, thanh âm băng hàn hỏi.

"Ha ha, tại hạ sao dám có ý ngông cuồng. Bất quá Mạc tiên bối đã tiềm nhập sâu vào trong Ma giới một lần, biết trong Ma giới có hai vật Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên là đương nhiên" Huy trưởng lão thân nhiên nói, không dám có lời nào bất kính đối với tồn tại Đại Thừa duy nhất của Nhân tộc.

"Hai vật này không chút quan hệ đến gia sư như người nghĩ. Chính là tổ tiên Diệp Gia chúng ta năm xưa, trong một lần ma kiếp hạ được một Cổ Ma cao giai, từ trong tàn

hồn của hắc mà thu được tin tức. Bất quá nó vô cùng mơ hồ. Chỉ là biết hai vật này không có bao nhiêu tác dụng đối với Ma tộc. Nhưng đối các tộc Linh Giới chúng ta, tựa hồ có được tạo hóa chi lực không thể tưởng tượng nổi." Võ y thiếu nữ vẫn lạnh lùng nói.

"Thì ra là thế, xem ra thật sự là Huy mỗi hiểu lầm đạo hữu" Huy trưởng lão ha ha cười nói, cũng không biết là hắc tin tưởng thật hay không.

Lũng Gia lão tổ nghe xong lời võ y thiếu nữ thì bộ dáng có chút dăm chiêu. Lúc này Thiên Thu thánh nữ lại mỉm cười mở miệng :

"Có lẽ ba vị đạo hữu thật sự không rõ lắm về Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên. Nhưng nếu nhắc đến đại danh Hóa Tiên Trì cùng Thất Khiếu Nhất Khí Liên, chư vị hẳn không thấy xa lạ chứ!"

"Cái gì, chẳng lẽ giữa chúng có điểm tương đồng. Không có khả năng. Tại Chân Tiên giới mới có Hóa Tiên Trì. Nghe nói chỉ khi tu sĩ vừa phi thăng, mới có thể hữu duyên tại trong tiên trì hoán thai tục cốt, có thể đổi thành linh tiên chi thể. Mà Thất Khiếu Nhất Khí Liên là thiên địa linh vật, phối hợp cùng Hóa Tiên Trì có thể đề thăng linh căn tuệ lực, truyền thuyết rằng cho dù là một kẻ si ngốc ăn được vật này lập tức thất huyền anh hoa khai mệnh môn (Thất khiếu lưu thông, không còn lưu trệ), về sau thông minh hơn người" Nam tử tóc dài thất thanh kinh hô một phen, tiếp theo liên tục lắc đầu, tràn đầy vẻ không tin.

Hàn Lập cũng nghe qua những thứ này chỉ có trong truyền thuyết, tự nhiên có chút hoảng sợ. Ánh mắt liên ngưng lại, gắt gao nhìn thẳng vào gương mặt Thiên Thu thánh nữ, tựa hồ nghĩ muốn đánh lời của nàng là thật hay giả.

Trái lại võ y thiếu nữ sắc mặt âm trầm không nói một lời.

"Cho dù tại Chân Tiên giới, Hóa Tiên Trì cùng Thất Khiếu Nhất Khí Liên đều là một trong vài loại kỳ trân không biết bao nhiêu ngàn vạn năm mới có thể hình thành. Đường nhiên công hiệu của Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên còn kém xa không bằng. Bất quá hai vật này thừa sức để cho chúng ta thoát thai đổi cốt, tuệ căn đại tăng. Bởi vì Hóa Tiên Trì cùng Thất Khiếu Nhất Khí Liên muốn thành thể, nhất định phải do Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên tiến hóa mà thành." Hoàng y nữ tử vén một sợi tóc trên trán, vẻ mặt lộ một tia thần bí tươi cười nói.

"Có chuyện này sao? Nếu là kỳ trần như vậy sao chúng ta Linh Giới không có, ngược lại đi xuất hiện ở cái địa phương khắp nơi đầy rầy ma khí như Ma giới! Mà đạo hữu sao chứng thực chúng có ở tại đó." Lúc này Hàn Lập cơ mặt vừa động, hỏi trước một câu.

"Tin tức này là do một vị Linh Vương đại nhân của linh tộc chúng ta tiết lộ. Lão nhân gia cũng đã từng tiềm nhập vào sâu trong Ma giới, chính mắt thấy hai kiện linh vật này tồn tại. Nhưng đáng tiếc bởi nhiều nguyên do, lão nhân gia vẫn chưa đắc thủ cùng tiến vào trong linh trì, ngược lại giống như Mạc tiền bối quý tộc, đều là thân mang trọng thương trốn trở về trong tộc. Cho nên này tin tức tuyệt đối không giả. Còn thiên địa kỳ trần này vì sao xuất hiện tại Ma giới, điều này thực sự chỉ có thiên lão nhân gia mới biết. Bất quá tiểu nữ suy đoán, hơn phân nửa là do Ma giới khắp nơi đều là ma khí. Trải qua thời gian dài cùng biến đổi, mới bức tất cả linh khí chi nguyên ở nơi đó tụ về cùng một chỗ. Do đó sinh ra loại Linh trì cùng Linh liên này. Mà chúng ta Linh Giới so với Tiên Giới thì linh khí chi lực còn không đủ lớn, thủy chung không có cách nào hình thành được linh vật này." Hoàng y thiếu nữ do dự một chút, mới nói ra bí ẩn năm đó của Linh tộc cùng một chút suy đoán.

Chương 1836: Ma Giới Chi Ước

"Nói như vậy, tin tức về Tây Linh Trì là Thánh nữ nói cho Lũng đạo hữu. Nhưng sao Lũng huynh tin tưởng mà không nghi ngờ gì? Hẳn là huynh có điểm nắm chắc chứ?" Hàn Lập sau một phen tư lự, hướng sang Lũng gia lão tổ thần nhiên hỏi.

Nghe Hàn Lập hỏi câu này, thần sắc võ y thiếu nữ cùng Nam tử tóc dài khẽ động, không khỏi nhìn sang Lũng gia lão tổ.

"Lão phu đương nhiên có biện pháp phán đoán chân giả việc này. Nhưng do bất đắc dĩ nên không thể nói với các vị đạo hữu. Cũng may Diệp tiên tử đã nói, chứng thật Tây Linh Trì tồn tại ở nơi nào đó trong Ma giới. Nếu như chúng ta dám chịu phong hiểm, có thể thu được thiên đại cơ duyên. Không dấu các vị, lão phu cùng Thánh nữ và Huy huynh khẳng định phải đi chuyến này. Mặt khác bên Khí Linh Tộc cũng có vài vị Thánh linh cùng cấp xuất mã. Nếu các thế lực lớn cấp bậc như Tam Hoàng ở Nhân tộc tham gia việc này khẳng định sẽ ngăn cản bọn họ, cho nên mới tìm tới ba vị đạo hữu. Ha ha, kỳ thật tại hạ chỉ tính mời Diệp tiên tử cùng Lâm huynh. Hàn đạo hữu xuất hiện là một bất ngờ đầy vui mừng. Bây giờ còn xem ba vị đạo hữu có đồng nguyện ý đi Ma giới một chuyến hay không" Lũng gia lão tổ thần nhiên nói.

Ba người Hàn Lập nghe xong thì thần sắc khác nhau, ánh mắt liếc qua nhưng nhất thời nhưng chưa ai đáp ứng.

"Không biết Lũng huynh tính thời gian cụ thể để xâm nhập Ma giới là lúc nào, bao lâu sau khi Ma kiếp hàng lâm? Theo ta được biết, ma kiếp lần này lợi hại vượt xa mấy lần trước. Nếu không cẩn thận, Nhân tộc thậm chí còn có nguy cơ diệt tộc. Nếu rời đi không đúng thời cơ, đám tôn tử thế gia chúng ta rất khó an toàn trong ma kiếp." Võ y thiếu nữ sau một lúc thờ dài một hơi nói.

"Điều này lão phu sớm đã lo lắng đến. Thời cơ tiến vào Ma giới sẽ là mấy chục năm sau khi ma kiếp bạo phát. Khi đó song phương đã trải qua giai đoạn mãnh liệt nhất, tiến vào giai đoạn giằng co, các thế lực đều hỗ trợ lẫn nhau. Lúc này chúng ta tìm thời cơ thích hợp thì sẽ không khó khăn để lên vào Ma giới. Hàn đạo hữu là một tán tu, căn bản

không có nỗi lo. Mà Hợp thể kỳ tu sĩ tại Diệp gia cùng Lâm gia, hẳn không chỉ có hai vị đạo hữu chứ?" Trong mắt Lũng gia lão tổ chợt lóe dị sắc, bình tĩnh nói.

"Hừ, tin tức của Lũng lão quái người thật linh thông! Được, nếu trong ma kiếp Lâm gia chúng ta không gặp nguy cơ quá lớn, đến lúc đó Lâm mỗ liền theo người một chuyến"
" Nam tử tóc dài là người đầu tiên bị thuyết phục.

Hiển nhiên Tây Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên thật sự hấp dẫn quá lớn đối với hắn, về mặt họ Lâm lúc này âm trầm, nhưng không thể nói ra lời cự tuyệt.

"Đã có phương pháp che dấu khí tức, lén vào bên trong Ma giới tự nhiên rất an toàn. Nhưng dù là thế, nếu ở trong đó quá lâu ta e sẽ lộ ra sơ hở. Không biết đại khái chuyển đi này cần thời gian bao lâu. Nếu quá dài thì tiểu muội cần cân nhắc một chút rồi mới quyết định. Đường nhiên nếu không lâu, ta sẽ không bỏ qua thiên đại cơ duyên như thế." Võ y thiếu nữ thở dài một hơi, hỏi.

"Diệp tiên tử hỏi vậy khiến thiếp thân có chút khó xử. Theo ta được biết, Tây Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên nằm ở địa phương trung tâm trong Ma giới. Cho dù thuận lợi đến đó cũng phải mất mấy chục năm. Nếu gặp phiền toái cùng bất ngờ, thời gian có thể kéo dài gấp mấy lần. Mà ta không thể hành động ngay khi ở ma kiếp mới vừa bạo phát. Cho nên thật khó nói rõ là cần bao lâu." Trên mặt Thiên thu Thánh nữ lộ vẻ khó xử nói.

"Mấy chục năm sao, thời gian thực quá dài với ta. Thiếp thân cần phải cân nhắc kỹ càng, hiện giờ chưa thể đáp ứng trả lời đạo hữu." Sắc mặt thiếu nữ âm tình một hồi lâu mới trả lời.

"Không sao, Diệp tiên tử trở về có thể cân nhắc một phen. Bất quá tiên tử có huyết thống Thiên Phượng, sở hữu đại thần thông phá toái hư không, rất hữu dụng cho hành trình đi ma giới lần này. Nếu người không đi thật sự đáng tiếc." Lũng gia lão tổ cũng không thúc dục võ y thiếu nữ, ngược lại thâm ý sâu sắc trả lời.

"Đi hay không thiếp thân còn phải cẩn thận chiêm chước một lần." Võ y thiếu nữ cũng không nói thêm gì, trả lời một câu rồi liền không im lặng.

Nghe vậy ánh mắt mấy người Lũng gia lão tổ, tự nhiên dừng trên người Hàn Lập còn chưa nói gì.

"Đã có bảo vật như thế ở Ma giới, Hàn mỗ một tán tu tự nhiên sẽ không chần chờ. Bất quá trong vòng mấy trăm năm tới, tại hạ quả thực có sự tình trọng yếu cần làm. Cũng không nhất định có thể thoát ra mà đi chuyến này." Hàn Lập trầm ngâm rồi cười khổ khiến mấy người ngẩn ra.

"Được rồi. Như vậy đi! Hàn đạo hữu xem tình huống rồi quyết định sau. Nếu đạo hữu không có thời gian thì lão phu cũng không ép. Bất quá ta có vài lời khó nghe. Bất luận là đi hay không đi thì sự tình hôm nay mong rằng giữ bí mật. Hiện tại biết việc này chỉ có mấy người chúng ta. Nếu bên ngoài truyền ra lời đồn thì đừng trách lúc đó lão phu không nói tình cảm. Hừ, không phải Lũng mỗ ngại những người khác đến tranh đoạt Linh trì, chẳng qua là lo lắng vạn nhất để Ma tộc biết được, đến lúc đó muốn bình yên lên vào Ma giới còn khó hơn lên trời." Lũng gia lão tổ tựa hồ không quá coi trọng sự tham gia của Hàn Lập như võ y thiếu nữ, thân nhiên nói mấy câu. Đến cuối thì khẩu khí trở nên lạnh lùng cảnh cáo.

Hàn Lập nghe xong lời này thì mỉm cười, một bộ không thềm để ý.

Còn võ y thiếu nữ nhú mi, sắc mặt trầm xuống trả lời:

"Lũng huynh xem ta là người nào, ta đâu phải hạng làm ra chuyện tình hại người hại mình như vậy?"

"Ha ha. Lão phu chỉ là nhắc qua như thế, tại hạ đương nhiên tin tưởng mấy vị không phải hạng người như thế. Hiện tại đã nói rõ sự tình, còn cần ba vị toàn lực tự nguyện tham gia. Bất quá trước ma kiếp bạo phát, nhất định các vị phải có câu trả lời cuối cùng cho lão phu. Khi đó nếu ai không đi, lão phu còn mời các đạo hữu thích hợp khác." Lũng gia lão tổ cười ha ha rồi sau đó ngừng trọng nói.

"Điều này là đương nhiên!" Lần này võ y thiếu nữ một lời đáp ứng.

Hàn Lập ở một bên như có suy nghĩ gì cũng gật đầu.

Sự tình đã thương lượng xong, đám người Hàn Lập tự nhiên không còn lý do lưu lại. Sau khi hàn huyền vãi câu thì ba người nhanh chóng cáo từ rời thiên điện.

Tu sĩ họ Huy lại đi tiễn ba người.

Nháy mắt chỉ còn lại hai người Thiên Thu Thánh nữ và Lũng gia lão tổ trong thiên điện.

Nụ cười trên mặt Hoàng y thiếu nữ chợt tắt không thấy, ánh mắt chớp động không ngừng. Lũng gia lão tổ lại nhìn về cửa lớn, về mặt trầm ngâm không biết đang nghĩ gì.

Nơi đây nhất thời yên tĩnh không tiếng một động!

Không biết qua bao lâu, Thiên thu Thánh nữ đột nhiên âm trầm nói:

"Ta còn chưa rõ, sao đạo hữu nhất định phải mượn sức người của Diệp gia. Chẳng lẽ Lũng huynh cho rằng Thiên Phượng hóa thân đối với hành trình Ma giới của chúng ta thập phần trọng yếu sao! Nếu về thần thông phá toái hư không, ta có thể dễ dàng mời một vị thánh linh đạo hữu khác tuyệt không kém Diệp tiên tử này. Chẳng lẽ Lũng huynh còn chưa tin Thiên Thu?"

"Đương nhiên không phải, tại hạ cùng Thánh nữ thâm giao đâu phải một hai năm, còn có gì mà lo lắng. Bất quá ta nghe đồn, khi ở trong Ma giới có thêm đạo hữu phá toái hư không thì cơ hội bảo mệnh càng lớn hơn. Mà bí thuật thần thông của Diệp gia huyền diệu không kém Lũng gia chúng ta, nếu Diệp tiên tử đi theo sẽ là một cánh tay đắc lực." Lũng gia lão tổ nhìn sang hoàng y thiếu nữ một cái, thập phần bình tĩnh trả lời.

"Cho dù Diệp tiên tử đích xác trọng yếu, nhưng Hàn đạo hữu kia chỉ là Hợp Thể sơ kỳ tu sĩ, thần thông có chút lợi hại cũng không tính gì. Nếu Lũng huynh thấy nhân thủ không đủ, trong Nhân tộc không tìm được đồng đạo trung kỳ thì thiếp thân có thể hồi tộc liên hệ một vị có thực lực tham gia." Thiên thu Thánh nữ trầm mặc một chút, đột nhiên thờ dài nói.

"Hắc hắc, ta cùng Thánh nữ đã có ước định. Lần lén vào Ma giới này, số người của hai bên dẫn theo là bằng nhau, tiên tử sẽ không đối ý chứ! Hơn nữa lần này Thiên Thu đạo hữu đã lằm! Hàn tiểu tử mặc dù mới tiến giai hợp thể trong Nhân tộc chúng ta không lâu, nhưng đích thân ta đã thử nghiệm, thực lực mạnh tuyệt đối trên Huy trường lão. Cho dù ta cùng Thánh nữ là tồn tại hậu kỳ muốn đánh bại hắn cũng không dễ. Ta mời hãn gia nhập cũng không phải là tùy tiện. Người này có thể ngưng tụ được Kim Thân pháp tướng, hãn là tu luyện đỉnh giai ma công Ma tộc, có thể điều khiển Chân Ma khí. Nếu có hãn trong chuyến đi tới, không chừng có tác dụng lớn bất ngờ! Đương nhiên, nếu hãn không đồng ý thì ta sẽ tìm một tán tu có thực lực tham dự việc này." Lũng gia lão tổ cười lạnh

một tiếng, như đã định liệu trước nói.

"Thiếp thân dù sao cũng là Thánh nữ Khí Linh Tộc, sao có chuyện phá vỡ ước định. Nếu Lũng huynh sớm có tính toán, thiếp thân cũng không nhiều lời nữa. Viên Ma châu này ta lưu lại, phương pháp sử dụng đạo hữu cũng đã sớm học xong. Ta đại biểu cho Linh tộc cùng quý tộc đã kết thành hiệp ước, cũng không tiện ở lại đây lâu. Ngày mai liền lập tức xuất phát trở về Linh tộc. Về sự tình Lũng gia cùng Khí linh tộc hợp tác, mong rằng đạo hữu quan tâm nhiều hơn một phần." Thiên thu Thánh nữ thấy Lũng gia lão tổ có dự liệu, cũng lơ đãng mỉm cười.

"Thánh nữ yên tâm, hai ta hợp tác đều có lợi, Lũng mỗ tất nhiên sẽ quan tâm nhiều hơn. Lần sau gặp lại, chỉ sợ khi đó ma kiếp đã bùng nổ." Lũng gia lão tổ gật gật đầu, gương mặt vô cảm miễn cưỡng nặn ra vẻ tươi cười.

Hoàng y thiếu nữ cười khẽ khách khí vài câu, cũng đứng dậy rời khỏi nơi đây.

Cùng lúc đó Hàn Lập đã về tới chỗ ở, đang nằm trên một chiếc giường lớn trong một tầng lầu các, hai mắt nhắm lại như đang cân nhắc điều gì.

Chương 1837: Trăm Năm Trôi Qua

Tiến giai cảnh giới Đại Thừa khó khăn cỡ nào, cứ xem số người của Nhân tộc khổng lồ như thế mà chỉ có một vị Đại Thừa kỳ tu sĩ Mạc Giản Ly thì biết.

Ngay cả Hàn Lập đã có cơ duyên lớn lao, cũng không dám tự đại đến mức tự năm chắc đột phá bình cảnh lần này.

Như vậy sự mê hoặc của Tẩy Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên đối với hắn tuyệt không phải nhỏ. Theo lý hắn đã không chút ngần ngại đáp ứng lời mời của Lũng gia lão tổ. Tạm thời phải trì hoãn là do có chỗ khó riêng.

Tự nhiên là quan hệ giữa hắn và Nguyên Sát Thánh Tổ.

Hắn đã kết đại thù với vị Ma Tổ này. Như vậy muốn tránh tới Ma giới còn không kịp, sao còn dám tự chui đầu vào trong đó. Một khi xâm nhập vào, vạn nhất hành tích bị tiết lộ, đám Cổ Ma Thánh Tổ khác thì không nói, nếu Nguyên Sát Thánh Tổ biết được chắc chắn sẽ tự tìm hắn động thủ, trả mối đại thù năm đó phân niệm bị hủy ở Nhân giới.

Có điều chuyến đi này quan hệ tới cơ duyên tiến giai Đại Thừa, là cơ hội có thể ngộ mà không thể cầu, bỏ qua thì thật sự đáng tiếc.

Đây đúng là sự tình tiến thoái lưỡng nan!

Sau một lúc tự đánh giá, khoe miệng Hàn Lập co quắp một cái, không khỏi lộ ra nụ cười khổ.

Có điều không phải đã hết cơ hội.

Đó là chỉ cần trước lúc Ma Kiếp bộc phát, có thể một hơi tiến giai hai cấp, trở thành tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ viên mãn.

Với tu vi Hợp Thể hậu kỳ, cộng thêm có nhiều đại thần thông trong người, Hàn Lập tin rằng dù không phải là đối thủ Nguyên Sát Thánh Tổ nhưng muốn thoát thân thì có vài

phần năm chắc. Khi đó xâm nhập Ma giới tự nhiên không mấy sợ hãi.

Với những người khác, trong khoảng mấy trăm năm, có thể từ Hợp Thể sơ kỳ tiến giai đến cảnh giới hậu kỳ căn bản là người si nói mộng. Nhưng đối với người mang Luyện Thần Thuật cùng có nhiều linh dược như hắc thì không phải không có cơ hội đạt thành.

Đặc biệt hắc còn có ước định với Thanh Nguyên Tử. Trải qua thu thập tất cả tài liệu, một khi có được Minh Hà Thần Nhũ mà đến ngay cả bốn Đại yêu vương cũng tha thiết ước mơ thì càng thêm mấy phần năm chắc tiến giai đến Hợp Thể hậu kỳ.

Nếu có thể tiến giai Hợp Thể hậu kỳ trước khi Lũng gia lão tổ hành động, Hàn Lập tự nhiên muốn mạo hiểm tiến vào Ma giới một phen. Còn không đến lúc đó phải xem tình hình thực tế rồi mới quyết định sau.

Bất kể thế nào, hắc cũng dễ dàng buông bỏ Tây Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên, đây là thiên đại cơ duyên tiến giai Đại Thừa.

Trong lòng đã có chủ ý, Hàn Lập ổn định lại tâm tư. Lúc này tay áo run lên. Mười mấy cây trận kỳ bay ra hóa thành một tầng cấm chế vô hình đem trọn gian phòng bao phủ vào trong.

Sau đó hai mí mắt hắc giao nhau, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Sáng sớm hôm sau, Hiếu Phong tiên tử cùng Tiêu trưởng lão đến thăm hỏi nhưng kinh ngạc phát hiện tòa lâu các đã trống rỗng.

Chẳng biết Hàn Lập cùng Bạch Quả Nhi đã rời đi lúc nào.

Hai người chỉ có thể nhìn nhau cười khổ không dứt.

Lúc này Hàn Lập cùng tiểu nha đầu đang ở trong hư không một nơi nào đó ngoài trăm vạn dặm, trên một chiếc Phi Xa màu xanh. Nhắm một phương hướng nào đó bay đi như tên bắn.

Hàn Lập khoanh chân ngồi trong góc Phi Xa, đang cúi đầu xem một cuốn cổ thư cũ kỹ vô danh, dường như muốn tìm hiểu điều gì.

Bạch Quả Nhi thì đứng đằng trước Phi Xa. Tay đang cầm một kiện pháp bàn, mặt

trên của nó mơ hồ có một tầng thanh quang chớp động, hỗ trợ điều khiển tốc độ Phi Xa.

Dù chỉ mới qua mấy năm nhưng tiểu nha đầu nhờ vào linh dược mạnh mẽ đã Trúc Cơ thành công. Tuy pháp lực không đáng nhắc tới trong mắt Hàn Lập nhưng có pháp khí trong tay phụ trợ, cũng có thể điều khiển cỗ Phi Xa này như thường.

Cứ như vậy lẳng lẳng phi hành hơn nửa canh giờ.

"Sư tôn, rốt cuộc chúng ta muốn đi nơi nào. Phương hướng này như không phải tới Thiên Uyên Thành, chẳng lẽ chúng ta không về gặp hai vị sư huynh sao?" Bạch Quả Nhi len lén quay đầu nhìn Hàn Lập một cái, thấy bộ dáng chăm chú hết sức si mê của hắn, miệng nhỏ không khỏi vênh lên hỏi một câu.

Trải qua mấy năm đi theo bên người Hàn Lập, tiểu nha đầu này đã hiểu rõ vài phần tính tình gia sư của mình. Thêm nữa Hàn Lập mấy lần xuất thủ hóa giải sự thống khổ của hàn độc bên trong cơ thể nàng, lúc này thanh âm lộ ra mấy phần thân mật.

"Sao, nha đầu ngươi muốn gặp hai vị sư huynh. Bất quá không biết, Quả Nhi nhà ta muốn nói chính là Sĩ sư huynh hay là Hái sư huynh!" Hàn Lập nghe lời này, không ngừng đầu mà trả lời một câu.

"Sư tôn ngươi nói gì a...! Chẳng qua Quả Nhi cảm thấy hai vị sư huynh rất thú vị mà thôi, ...nào có điều gì muốn hay không!" Bạch Quả Nhi vừa nghe ngữ khí Hàn Lập có mấy phần trêu chọc lời, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên một chút, vội vàng lấp bắp phân trần.

Mặc dù tiểu nha đầu này còn nhỏ nhưng người ở nơi Linh giới trường thành tương đối sớm, đối với chuyện nam nữ tự nhiên không lung biết một chút.

"Ha ha, vì sư nói giỡn với ngươi thôi. Bất quá lần trước trở về Thiên Uyên Thành, ta đã đem một số pháp quyết cùng đan dược lưu lại cho bọn họ. Cho dù mấy chục năm không trở về, cũng không trễ nãi bọn họ tu hành. Huống chi ta để Băng Phượng sư cô của người lưu lại trong động phủ, có thể chỉ điểm bọn họ trên phương diện tu luyện. Còn người do có hàn độc trong người nên vẫn phải theo bên cạnh vị sư mới được. Cũng may tu vi của người còn thấp, hiện tại chỉ cần dựa vào đan dược lực để tăng tiến tu vi. Trong khoảng thời gian này ta muốn tham ngộ thần thông là chính, chưa vội bế quan tu luyện. Nên kể kiếp chúng ta sẽ đi khắp các địa phương của Tam Hoàng Thất Yêu." Rốt cục Hàn Lập khẽ cười một tiếng, nghiêm nghị trả lời.

"Với tu vi Bằng Phượng sư cô, đương nhiên dư sức chỉ điểm hai vị sư huynh. Bất quá sao sư tôn phải đi khắp nơi như vậy? Mấy năm trước đã mang theo Bạch Quả Nhi đi khắp cả Huyền Thiên Cảnh một lần, chẳng lẽ muốn tìm vật gì?" Bạch Quả Nhi do dự một chút, không nhịn được hỏi.

"Không phải tìm vật mà là hỏi thăm một người. Nếu nàng phi thăng Linh giới thì ta đã có được tin tức mới đúng." Hàn Lập nghe lời này thì khẽ thở dài một hơi rồi lẩm bẩm nói, trên mặt hiện ra một tia lạc tịch.

"A, chẳng lẽ người nọ là thân nhân của sư tôn?" Đôi nhãn châu đen nhánh của Bạch Quả Nhi đảo nhanh một vòng, bỗng nhiên nói.

"Ồ, sao nha đầu người lại biết!" Hàn Lập nghe vậy không khỏi có chút ngạc nhiên.

"Đồ nhi cũng là suy đoán mà thôi. Mấy mấy năm trước Tổ mẫu vừa nhắc tới tổ phụ thì vẻ mặt cùng khẩu khí nói chuyện cũng giống hệt sư tôn lúc này. Chẳng lẽ vị thân nhân này của sư tôn chính là sư nương? Sao Bạch Quả Nhi nhưng chưa từng nghe sư tôn nhắc đến bao giờ." Bạch Quả Nhi đầu tiên ngậm cười mà nói như có ý không tốt, tiếp theo như cảm thấy hứng thú hỏi một câu.

"Được rồi, sự tình của vi sư người cũng không cần biết nhiều. Lần này vi sư thuận tiện du ngoạn chủ yếu là tìm người nhưng cũng không thiếu toan tính. Ta mới tiến giai Hợp Thể không lâu, bất kể tại tu vi cùng tâm cảnh còn cần tôi luyện một phen để ổn định cảnh giới. Địa phương tiếp theo ta muốn tới là Thiên Linh Cảnh. Nghe nói kể từ khi Linh hoàng ngã xuống, nơi đây đã trở nên hỗn loạn một chút. Hi vọng ở chỗ này chúng ta sẽ có thu hoạch." Ánh mắt Hàn Lập lóe lên sau, thản nhiên nói.

"Thiên Linh Cảnh! Nghe nói thời gian sắp tới sẽ cử hành Linh hoàng Đại Bi, chọn lựa ra Linh hoàng một lần nữa. Hay là Sư tôn cũng tham gia Đại Bi, đoạt lấy Linh hoàng chi vị. Với đại thần thông của sư tôn ắt hẳn là cơ hội." Bạch Quả Nhi cười nheo mắt nói.

"Hắc hắc, nha đầu người hồ ngôn loạn ngữ gì đó. Với chút tu vi của ta sao có cơ hội đoạt được. Lần này ta cũng là vô tình đi qua. Được rồi, người thao túng pháp khí cho tốt đi. Vi sư còn muốn nghiên cứu vài thứ ghi lại trong bản điển tịch này một chút!" Hàn Lập cười ha ha hai tiếng rồi không để ý tới tiểu nha đầu nữa, tiếp tục nghiên cứu cổ thư trong tay.

Bạch Quả Nhi mà thấy bộ dáng của hắn như vậy. Dù trong lòng còn vô số vấn đề nhưng chỉ có thể im lặng là không dám hỏi gì nữa.

Nàng đem linh lực gia truyền vào pháp bàn, nhất thời Phi Xa màu xanh khê rung động, tốc độ đề thăng lên vài phần.

Hàn Lập thì không thêm để ý bên ngoài, dường như đã đem toàn bộ tâm thần vào vật trong tay.

Phi Xa màu xanh vô thanh vô tức hóa thành một đạo thanh quang phá không vút bay đi. Trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng trên không trung.

Trong vòng hai chục trong năm thời gian, dấu chân Hàn Lập đã trải rộng khắp lãnh thổ các địa phương trong Tam Hoàng Cảnh của nhân tộc, thỉnh thoảng còn có tin tức truyền ra.

Nhưng sau hai mươi năm, tin tức của Hàn Lập trong nhân tộc đã biến mất. Ngược lại trong lãnh địa của Thất Yêu có lời đồn đãi của đám yêu tộc cao cấp, nói rằng từng thấy qua bóng dáng Hàn Lập trong phường thị yêu tộc.

Bất quá bởi vì hai tộc trao đổi không tiện, làm cho một số tồn tại chú ý, đối với tin này thì không khỏi bán tín bán nghi.

Mấy chục năm sau nữa thì tin tức Hàn Lập đã biến mất hoàn toàn.

Thời gian chậm rãi trôi qua, kể từ khi Vạn Bảo đại hội diễn ra đã được hai trăm năm.

Trong khoảng thời gian này, trong Nhân Yêu lưỡng tộc đã xảy ra rất nhiều đại sự.

Rất cục hơn trăm năm trước, Linh hoàng chi vị của Nhân tộc đã bị một vị nữ tu thần bí không biết xuất thế từ đâu đột nhiên đoạt lấy.

Vị Linh hoàng mới này mặc dù chỉ là tu vi Hợp Thể trung kỳ, nhưng ở trong Đại Bi liên tiếp đánh bại mười một vị tu sĩ, trong đó có cả ba hậu kỳ lão quái.

Chuyện này nhất thời oanh động cả Nhân Yêu lưỡng tộc, các tồn tại cao cấp không khỏi say sưa nghị luận hồi lâu.

Cũng vì thế, Linh hoàng mới kể vị đã vô cùng thuận lợi thu nhận các thế lực thuộc Linh hoàng. Thiên Linh Cảnh rất nhanh thoát khỏi hỗn loạn, một lần nữa trở nên ổn định.

Tam Hoàng chi danh cũng lần nữa trở nên danh xứng kỳ thực.

Một đại sự khác là "Thánh Đảo ", Thánh Địa của Nhân Yêu lương tộc đột nhiên tuyên bố ra ngoài, rằng lương tộc cùng những dị tộc khác vốn đối địch sẽ tạm thời dừng can qua, hơn nữa kết thành "Ngàn năm minh ước ". Trong vòng ngàn năm, các tộc không được khai chiến lẫn nhau, ngược lại tuân thủ ước định đồng minh công thủ.

Chuyện này tự nhiên khiến đám tồn tại trong hai tộc ồ lên một trận!

Chương 1838: Bạch Quả Nhi Cùng Giao Dịch

Mà lúc này, sự tình có liên quan tới Ma kiếp đã bắt đầu lưu truyền trong đám tu sĩ trung cấp và cấp thấp. Thậm chí một số phạm nhân có thân phận đặc biệt cũng đã mơ hồ nghe đồn đến chuyện này.

Bất quá mấy trăm năm sau nữa Ma kiếp mới xảy ra. Mà thọ nguyên của tu sĩ cấp thấp cùng phạm nhân nhiều nhất chỉ khoảng hai ba trăm năm. Bọn họ vô cùng coi trọng chuyện này nhưng còn chưa lo lắng tới mức ăn ngủ không yên.

Nhưng một số thế gia vừa và nhỏ cùng các thế lực phạm nhân đã bắt đầu chuẩn bị đối phó Ma kiếp.

Các phạm nhân ở các thành thị nhỏ bắt đầu lục tục dời tới chỗ của các thế lực lớn.

Dĩ nhiên những phạm nhân này bên ngoài tự nhiên sẽ không nhắc tới Ma kiếp, chỉ là viện ra đủ loại lý do rồi tùy tiện rời đi.

Theo thời gian từng năm trôi qua, không khí trong khu vực Nhân tộc bất giác dần trở nên ngưng trọng. Các tu sĩ khi trước vốn rất ít xuất hiện trước mặt phạm nhân, nay đã bắt đầu quần kết thành đội ở các thành thị lớn.

Bọn họ bắt đầu quang minh chính đại bố trí các loại phòng ngự pháp trận trong thành, hoặc trực tiếp tổ chức luyện thể sĩ trong phạm nhân, bắt đầu thao diễn các huấn luyện đặc biệt nhằm vào Ma tộc.

Mặc dù những luyện thể sĩ được thụ huấn, có thể không ai còn sống tới Ma kiếp vì thọ nguyên sẽ hao tận, nhưng những huấn luyện này khiến thực lực phạm nhân tăng mạnh và mở rộng. Như vậy tới bốn năm đời sau sẽ tạo thành quy mô nhất định, ở thời điểm Ma kiếp bộc phát có thể giúp các thế lực lớn một tay.

Với số nhân khẩu khổng lồ của phạm nhân, số lượng luyện thể sĩ cơ hồ gấp tu sĩ hàng trăm lần. Trong đó luyện thể sĩ cao giai nhất chỉ tương đương Nguyên Anh tu sĩ nhưng số lượng đáng sợ như thế, cũng đủ để trở thành lực lượng đáng tin tưởng trong

Ma kiếp.

Lịch sử phát sinh những trận Ma kiếp trước kia, đã chứng thật những luyện thể sĩ được võ trang đầy đủ, sẽ có đại hữu dụng khi đối phó những Cổ Ma trung cấp hoặc cấp thấp.

Một số các đại thể lực ẩn tàng đã từ trong bí khố lấy ra "Linh cụ", bắt đầu phân phát cho thể lực phạm nhân phụ thuộc tương ứng.

Đồng thời trong các đại thể lực, các luyện khí sư bắt đầu từng luyện chế số lượng linh cụ có uy lực kinh người hơn nữa.

Cùng lúc đó, một số pháp khí trung cấp và cấp thấp và các trang bị đan dược đặc biệt cho tu sĩ trung cấp và cấp thấp được luyện chế ồ ạt. Điều này khiến các loại tài liệu tiêu hao hết sức kinh người.

Trong các phường thị lớn, cũng vì vậy mà các loại tài liệu được điên cuồng xuất ra, cơ hồ lớn hơn khi trước mấy lần.

Chính là như vậy nên trong này còn thường xuyên xuất hiện các loại tài liệu khan hiếm mà trước kia có linh thạch cũng không mua được.

Mà trong lãnh địa của Yêu tộc Thất Yêu, cục diện đại thể cũng tương tự như Nhân tộc.

Có điều những biến hóa này của hai tộc chậm rãi trải qua hơn trăm năm nên không gây ra cục diện hỗn loạn gì lớn.

Bất quá những điều này với các cá nhân tựa hồ không mấy ảnh hưởng, hơn nữa cả trăm năm cơ hồ không truyền ra chút tin tức.

Một ngày kia trên không trung thành tường Thiên Uyên nay đã cao lớn gấp bội trước kia, có một đạo bạch hồng bay lướt mà qua.

Trong bạch quang mơ hồ có một thân ảnh thon thả, chớp động mấy cái trong mắt các giáp sĩ thủ thành liền biến mất không thấy.

"Hả, người kia là ai! Thật là lớn mật, chỉ là một Kết Đan tu sĩ mà dám không thông

qua cửa thành trực tiếp bay vào, thật không coi chúng ta vào đâu." Một gã hắc giáp đại hán ở đây thấy vậy thì sừng sốt, nhưng ngay sau đó giận tím mặt, ngoài thân lóe lên hắc quang tựa hồ muốn đuổi theo.

"Hồ lão đệ chậm đã. Vị Bạch tiên tử đó không cần bọn ta kiểm tra, có thể trực tiếp tiến vào Thiên Uyên Thành." Một gã giáp sĩ cao gầy khác bên cạnh tay mắt lạnh lẽo ngăn cản đại hán.

"A, sao vậy. Chỉ là một nữ tu Kết Đan sao lại có đặc quyền như vậy?" Đại hán nghe vậy lấy làm kinh hãi.

"Sư phụ người đó là một tiền bối chỉ mấy trăm năm đã từ Hóa Thần tu luyện tới Hợp Thể, sau này không chừng còn có thể tiến giai đến Hợp Thể hậu kỳ đại thành. Mà vị Bạch tiên tử này, nghe nói chỉ hơn một trăm năm liền từ Trúc Cơ tiến cấp tới cảnh giới Kim Đan trung kỳ, có thiên phú tu luyện cực kỳ kinh người. Hồ lão đệ mới gia nhập Thiên Uyên Thành không lâu nên chưa biết Bạch tiên tử này." Giáp sĩ cao gầy giải thích nói.

"Mấy trăm năm từ Hóa Thần tu luyện tới Hợp Thể! Chẳng lẽ đạo hữu nói chính là Hàn tiền bối từng tỷ thí với Lũng gia lão tổ !" Sắc mặt đại hán đại biến, buột ra lời kinh hô thất thanh khỏi miệng.

"Ồ, thì ra Hồ huynh đệ cũng biết sự tình về Hàn tiền bối. Bất quá cũng khó trách, dù hiện tại không có tin tức của Hàn tiền bối nhưng đại danh của người rất ít kẻ lại không biết. Đối với đệ tử ký danh của người. Trưởng lão hội Thiên Uyên Thành đã hạ lệnh, không cần chiếu theo như thường lệ tiến hành kiểm tra." Một giáp sĩ khác cũng khẽ cười một tiếng nói.

"Thì ra nàng này là đệ tử ký danh của Hàn tiền bối, khó trách có được đặc quyền như thế. Bất quá nghe khẩu khí của mấy vị đạo hữu, dường như Bạch tiên tử này thường xuyên ra vào Thiên Uyên Thành hay sao?" Đại hán gật đầu sau, còn có chút không hiểu hỏi.

"Cũng không hẳn. Đôi khi một hai năm một lần, có khi bảy tám năm mới tới một chuyến. Bất quá nghe có đạo hữu khác nói, mỗi lần Bạch tiên tử tới đây đều là tới trong phường thị mua bán một số tài liệu. Điều này cũng không có gì kỳ lạ, hiện tại các địa phương khác đều tài liệu khan hiếm, cũng chỉ có Thiên Uyên Thành chúng ta có thể cung

ứng được một số." Giáp sĩ cao gầy không lưỡng lự trả lời.

"Thì ra là như vậy! Nếu đệ tử ký danh ở phụ cận Thiên Uyên Thành vậy cũng có thể Hàn tiền bối cư ngụ ở gần đây chẳng." Đại hán như có điều suy nghĩ nói.

"Điều này thì không chắc. Làm sao có người lớn gan dám truy tung Bạch tiên tử chứ! Được rồi, sự tình về Hợp Thể các tiền bối, chúng ta ít nghị luận một chút là tốt hơn. Hay là Hồ huynh nói một chút về sự tình lần trước, người ở trong phường thị phát hiện một khối Tử Kim Thiết đi " Lại có một người khác cười lên ha ha, có chút cẩn thận chuyển đề tài.

"Ha ha, chuyện kia a. Lần đó đúng là Hồ mỗ thu được một mảnh quặng lớn, phát tài được một khoản nhỏ. Ngày đó ta đi trong phường thị, vô tình ở trong một cửa tiệm nhỏ..." Đại hán nghe đối phương nhắc tới sự tình phát sinh ở trên người mình vài ngày trước, tinh thần không khỏi phần chấn giằng thuật.

Mấy người khác cũng đem chuyện vừa mới rồi lãng quên, tập trung tinh thần nghe đại hán nói thao thao bất tuyệt.

Mà lúc này, độn quang màu trắng kia đang nhắm phương hướng phường thị Thiên Uyên Thành bay đi.

Khoảng một canh giờ sau, độn quang màu trắng liên tục tiếp rơi xuống trước tòa đại điện giao dịch ở trong phường thị nhân yêu hai tộc.

Quang hoa thu liễm hiện ra một thiếu nữ vận ngân cấm bào. Bộ dáng nàng chừng mười sáu mười bảy tuổi, nổi bật trên tròn trịa gương mặt là đôi nhãn châu đen nhánh, làn da trắng hồng cùng diện mạo hết sức khả ái.

Thiếu nữ này không nói hai lời liền nộp một ít linh thạch cho thủ vệ nơi đó, lĩnh pháp khí che dấu thân phận. Sau đó toàn thân được một đoàn linh quang che phủ đi vào trong đại điện.

Chốc lát sau thiếu nữ xuất hiện ở sảnh chính trong đại điện. Nơi đây đã có trên trăm tu sĩ cũng che dấu thân hình ở các quầy hàng đang giao dịch, không khí cũng có chút thịnh vượng.

Đôi nhãn châu đen nhánh của thiếu nữ đảo qua một chút, bỗng nhiên hai mắt sáng ngời, đi tới một chỗ khá vắng vẻ.

Một tu sĩ yêu tộc thân trong hắc khí đang lẳng lặng đứng ở nơi đó.

Vừa thấy ngân cầm y thiếu nữ thiếu nữ đến gần, tầng hắc khí bỗng nhiên quay cuồng một trận, từ bên trong lộ ra một bàn tay trắng nõn, phía trên có nằm một nửa khối ngọc bội.

Ngân cầm y thiếu nữ thấy vậy lập tức thần sắc khê động, bàn tay cũng vừa chuyển, đồng thời một nửa một tấm ngọc bội hiện ra.

Hai nửa khối ngọc bội vừa bay tới, lập tức hợp thành một khối ngọc bài đầy đủ.

"Các hạ là..." Thần sắc ngân cầm y thiếu nữ thiếu nữ buông lỏng nhưng vẫn thờ giọng hỏi một câu.

"Ha ha, là tiểu nha đầu này tới, lệnh sư còn đang bế quan sao?" Không chờ cầm y thiếu nữ đến gần, trong hắc khí truyền ra thanh âm dễ nghe của một nữ tử, khẩu khí dường như nhận ra thiếu nữ này.

"A, Tần tiên bối! Lão nhân gia lại đích thân đến sao. Gia sư vẫn còn chưa xuất quan!" Ngân cầm y thiếu nữ có chút giật mình hỏi một câu.

"Những tài liệu lần trước lệnh sư muốn cực kỳ trân quý, ta không yên tâm giao cho người khác mang đi, chỉ có thể tự mình lên đường một chuyến. Lệnh sư thật là thần thông quảng đại, có thể khiến người trong vòng ngàn năm ngủ trăm năm đột phá Trúc Cơ, kết thành Kim Đan tiến giai Kim Đan trung kỳ." Nữ tử trong hắc khí khê thờ dài một hơi trả lời.

"Tất cả đều là gia sư không tiếc ban thưởng các loại linh dược đồng thời tẩy tủy dịch kinh cho Quả Nhi. Chỉ bằng tư chất văn bối tuyệt đối không thể có thành tựu như hiện giờ." Cầm y thiếu nữ trả lời, vẻ mặt tràn đầy vẻ cảm kích đối với sư phụ mình.

Nàng chính là tiểu nha đầu Bạch Quả Nhi, đệ tử ký danh của Hàn Lập.

Bất quá hai trăm năm không thấy, nữ đồng khi xưa hiện tại đã biến thành một thiếu nữ duyên dáng yêu kiều. Hơn là đã trở thành tu sĩ Kết Đan trung kỳ.

Mà nữ tử trong hắc khí thì chính là Tần Tố Nhi của Thiên Hồ Tộc, ban đầu vốn có ước định cùng Hàn Lập tiến hành những cuộc giao dịch lớn.

Những năm nay Bạch Quả Nhi cách một thời gian thường tới đây một chuyến, tự nhiên là để hoàn thành giao dịch giữa Hàn Lập cùng Tần Tố Nhi.

"Bất kể nói thế nào, ta thật bội phục bản lĩnh của Hàn tiền bối. Cứ đà này, nha đầu người rất có thể tiến giai Hóa Thần Luyện Hư. Được rồi, chúng ta dựa theo ước định bắt đầu giao dịch đi." Tần Tố Nhi khen ngợi một câu rồi đưa ra giao dịch, không biết từ nơi nào lấy ra một hộp gỗ màu tím, trực tiếp đưa tới.

"Vâng." Bạch Quả Nhi cười ngọt ngào, đơn thủ vừa chuyển, trong tay hiện ra một khối cầu màu lam.

Một lúc lâu sau Bạch Quả Nhi từ trong đại điện đi ra, tới một góc hẻo lánh thì đằng không bay lên, không chút do dự bay ngược về đường cũ.

Hai tháng sau trong một sơn mạch linh khí dị thường nồng đậm, Bạch Quả Nhi không chế độ quang bay đi, cuối cùng từ không trung hạ xuống sơn đỉnh của một tòa đại sơn nằm ở sâu trong sơn mạch.

Chương 1839: Tiểu Thế Giới Trong Lòng Núi

"Ha ha, sư muội trở lại thật nhanh, xem ra chuyến đi này thuận lợi vô cùng"

Thân hình Bạch Quả Nhi hiện ra trước một cửa đá màu xanh ở sườn núi, đột nhiên trong cửa truyền ra một tràng cười cùng thoại ngữ.

Mặt ngoài cửa đá chợt lóe thanh quang rồi tự động mở ra!

Một nho sinh vận hoàng bào niên kỷ chừng tam tuần từ bên trong đi ra, khuôn mặt vô cùng tuấn mỹ, chính là Hải Đại Thiếu hai trăm năm trước đã được Hàn Lập phái đến Thiên Uyên thành.

Bất quá hai trăm năm không gặp, hai mắt Hải Đại Thiếu thần quang ẩn thiểm, da thịt tinh oánh dạt dào, cũng đã là một tu sĩ Kết Đan, hơn nữa thân thể cường đại vượt xa trước kia.

"Ồ, sư huynh trở về động phủ khi nào!" Bạch Quả Nhi vừa thấy Hải Đại Thiếu thì ngẩn ra rồi lập tức lộ vẻ mặt cao hứng.

"Ha ha, thời gian trước Bốn Đại Thiếu mới vừa hoàn thành một nhiệm vụ khổ sai của Thiên Uyên thành, thiếu chút nữa đã bỏ mạng nhỏ ở lại. Như vậy nên mới được nghỉ ngơi nửa năm, ta liền trở về động phủ xem sư tôn xuất quan chưa." Hải Đại Thiếu cười híp mắt trả lời.

"Vậy sư huynh đã gặp sư tôn chưa?" Bạch Quả Nhi không khỏi hỏi một câu.

"Bản tôn của sư tôn thì tự nhiên không gặp, ta vừa tìm đệ nhị Nguyên Anh của sư tôn xin mấy bình đan dược. Nếu không có gì bất ngờ, hai năm nữa ta cũng bắt đầu trùng kích Kết Đan trung kỳ. Nói tiếp thật sự là hổ thẹn, kẻ sư huynh như ta mà pháp lực còn không bằng tiểu sư muội, ở trước mặt sư muội thật không dám ngẩng đầu..." Hải Đại Thiếu lăm băm vài tiếng, nửa thật nửa giả nói.

"Khách khách, sư huynh thật biết nói giỡn. Sư huynh chính là pháp thể song tu, luận

thực lực chân chính thì Quả Nhi sao có thể sánh bằng. Huống hồ sư tôn cũng là pháp thể song tu. Hơn phân nửa Hải sư huynh sẽ kế thừa y bát của người. Sư muội thật phải hâm mộ sư huynh mới đúng. Hơn nữa nếu luận về pháp lực, tiểu muội sao dám so với Khí Linh Tử sư huynh tiến giai cực nhanh, ngắn ngủi thời gian hai trăm năm đã tới cảnh giới Kết Đan đại thành, chuẩn bị ngưng kết Nguyên Anh." Bạch Quả Nhi lại cười khẽ trả lời.

"Có đại pháp lực thì có ích lợi gì. Ở Thiên Uyên thành, ta chỉ có thể sắm vai một gã luyện thể sĩ bình thường, không dám để người ta biết với quan hệ sư tôn, đề phòng có kẻ hữu tâm. Khí Linh Tử sư đệ cũng như thế. Hai người chúng ta mỗi lần từ Thiên Uyên thành tìm đến sư tôn đều là một bộ lén lút, nào có được như tiểu sư muội với thân phận đệ tử của sư tôn, ra vào Thiên Uyên thành cực kỳ oai phong." Hải Đại Thiểu nghe xong lời này thì mặt mày sâu khổ nhưng lại có vẻ rất hâm mộ nói.

"Ta do đi làm các sự tình sư tôn giao phó, thường xuyên ra vào Thiên Uyên thành. Sư tôn mới cho ta không cần giấu diếm thân phận. Thật có điểm khác biệt so với hai vị sư huynh ở Thiên Uyên thành che giấu hành tích ma luyện tâm tính. Bất quá nói về Khí Linh Tử sư huynh được kế thừa đạo pháp thần thông cùng thiên phú tu luyện, ngay cả sư tôn cũng khen không dứt miệng, nói không chừng tiền đồ tu luyện về sau sẽ vượt xa chúng ta." Bạch Quả Nhi mở lớn hai mắt, thần nhiên cười nói.

"Điều này là khẳng định. Bất quá từ trăm năm trước sư tôn mang người phản hồi Nhân tộc, ở chỗ này mở động phủ rồi lập tức tiến vào bế quan. Bình thường trên tu luyện của ta hoàn toàn do đệ nhị Nguyên Anh cùng Băng sư cô chỉ điểm. Cũng không biết rốt cuộc sư tôn tu luyện như thế nào!" Vừa nói đến sư tôn, thần sắc Hải Đại Thiểu trở nên tôn kính, đồng thời có chút lo lắng.

"Yên tâm đi. Sư tôn năm đó hao phí gần trăm năm thời gian ở nhân yêu lương tộc tìm người mà không được nên mới tạm thời buông bỏ ý định, lúc này bế quan chuẩn bị trùng kích cảnh giới Hợp Thể trung kỳ. Nếu ta đoán không sai, sư tôn không tiến giai đến cảnh giới trung kỳ thì hơn phân nửa sẽ không xuất quan." Bạch Quả Nhi nghiêng đầu, khoe miệng hơi nhếch lên nói.

"Trùng kích Hợp Thể trung kỳ, cho dù sư tôn thần thông quảng đại nhưng chỉ sợ cần cả ngàn năm khổ tu mới có thể thành công. Chẳng lẽ sư tôn tính toán bế quan lâu thế sao?" Hải Đại Thiểu nghe vậy, ánh mắt trở nên đăm đăm.

"Hợp Thể tiền bối khác tu luyện ra sao thì ta không biết. Nhưng sư tôn chúng ta từng đấu qua với Hợp Thể hậu kỳ tu sĩ, thần thông không dưới cảnh giới Hợp Thể trung kỳ, ắt hẳn là có phương pháp đẩy nhanh tốc độ tu luyện. Không cần dùng đến ngàn năm, trước khi ma kiếp bùng nổ người sẽ xuất quan." Bạch Quả Nhi nghĩ một lát sau đó khẳng định nói.

"Điều này cũng đúng! Có lẽ sư tôn cũng là do lần ma kiếp này mới hạ quyết tâm mau chóng tiến giai trung kỳ..." Hải Đại Thiếu gật đầu đồng ý nói.

Không kể là hần hay là Bạch Quả Nhi đều mười phần tin tưởng Hàn Lập sẽ tiến giai Hợp Thể trung kỳ.

Cũng khó trách bọn họ nghĩ như thế.

Những năm gần đây, bọn họ chẳng những được Hàn Lập truyền thụ cho công pháp thần thông huyền diệu dị thường, hơn nữa khi tu luyện gặp các loại bình cảnh liền được hần chỉ giáo những điều tâm đắc, hoặc là xuất ra một lượng đan dược quý hiếm khiến bọn họ lập tức đột phá quan ải, có thể thồn suốt tu luyện về sau. Đây cũng là nguyên nhân căn bản khiến ba người tiến giai nhanh như vậy.

Sau năm lần bảy lượt như thế, ba đệ tử của Hàn Lập vô cùng cảm kích gia sư tôn. Đồng thời trong lòng bọn họ cũng tự nhiên hình thành ý nghĩ rằng thực lực của hần thâm sâu khôn lường, cơ hồ không có sự tình gì không làm được.

Bất quá trước mắt, Hải Đại Thiếu không tiếp tục phiếm đàm cùng Bạch Quả Nhi mà nói vài lời cáo từ rồi rời động phủ, hóa thành một đạo lam hồng phá không mà đi.

Còn Bạch Quả Nhi thì tiến vào cửa đá màu xanh, dọc theo một hành lang trực tiếp tới hậu viện động phủ.

Liên tiếp qua những tầng cấm chế sâm nghiêm thì trước mắt trở nên sáng ngời. Một vùng thảo nguyên rộng lớn hiện ra, phía trên không là mây trắng lững lờ, bốn phía tràn ngập sắc màu xanh tươi của hoa cỏ, một vùng linh khí dạt dào.

Mà ở trung tâm thảo nguyên, một trái một phải có hai ngọn tiểu sơn cao hơn trăm trượng.

Một tòa đen thùi như mực còn một tòa thì thanh thúy bích lục!

Giữa hai ngọn núi có một tòa lầu các tinh oánh như bạch ngọc cao ba tầng, được một tầng hào quang ngũ sắc dày đặc mờ hồ bao phủ trong đó.

Thì ra không gian phía sau động phủ lại bị người dùng pháp lực quảng đại biến ảo thành một tiểu thế giới trong lòng núi, thoát nhìn như là một thế giới có một không hai. Bất quá thời khắc này ở trên hai tiểu sơn có hai thân ảnh lẳng lẳng ngồi xếp bằng ở đỉnh núi.

Một thân ảnh thân cao hai trượng da thịt xanh biếc, thân thể không ngừng phát ra từ quang mở ảo. Thân ảnh còn lại thì phát ra kim mắt chói mắt, từ trong miệng phun một cổ hắc khí lưu chuyển toàn thân.

Từ xa nhìn lại, khuôn mặt hai người này giống hệt Hàn Lập, hai mắt đều nhắm chặt. Bất quá trong nháy mắt khi Bạch Quả Nhi vừa đi vào thảo nguyên, thân ảnh "Hàn Lập" miệng phun hắc khí thần sắc vừa động, chậm rãi mở hai mắt. Trong phút chốc, hai ánh mắt thanh thấu quét về phía ngân y thiếu nữ.

"Tham kiến sư tôn. Đồ nhi đã giao dịch thành công thuận lợi đem vật phẩm trở lại." Bạch Quả Nhi vừa thấy cảnh này, lập tức cúi đầu cung kính hướng về kim ảnh nói, tiếp theo một tay vừa chuyển, lấy ra một hộp gỗ màu tím rồi dùng hai tay dâng lên.

"Đã vất vả cho người. Quả Nhi! Để ta xem qua chúng một chút." Kim sắc thân ảnh kia mỉm cười ôn hòa nói. Nghe thanh âm rõ ràng cũng giống hệt Hàn Lập, tiếp theo một tay hướng về Bạch Quả Nhi khẽ vẫy một cái!

Ngay sau đó hộp gỗ lập tức vù một tiếng bay vọt lên không, vô hình bị hút về trong tay kim ảnh.

Tay phất một cái về trên hộp gỗ, nhất thời nắp hộp tự mở ra.

Bên trong chính là những viên hắc sắc yêu đan to cỡ trứng chim, tản ra một mùi tanh cổ quái dị khiến người người phải muốn ói.

Nhìn đám yêu đan quái dị, kim sắc nhân ảnh gật đầu cực kỳ vừa lòng, đem hộp đóng lại rồi nhìn về Bạch Quả Nhi khẽ cười nói:

"Quả Nhi, không sai. Máy thứ này vừa lúc thích hợp cho ta. Đến hiện tại cuối cùng các tài liệu Yêu tộc đối phương yêu cầu tất cả đều thu thập đủ! Về sau ta sẽ thu hồi đệ nhị Nguyên Anh, kích phát pháp trận phong ấn hoàn toàn nơi đây, chân chính cắt đứt hết thấy liên hệ với ngoại giới. Nếu các người không gặp nỗi lo tính mạng hoặc ma kiếp bạo phát sớm thì ngàn vạn lần đừng tới kinh động ta. Trong vòng một hai trăm năm tới là thời điểm tu luyện tối quan trọng của ta, không thể để chút phân tâm. Mặt khác ta đã đem đan dược linh thạch cần cho tu luyện của các người giao cho Băng sư cô, về sau nếu cần thì trực tiếp tới hỏi nàng là được. Hắc hắc, hy vọng lúc vi sư xuất quan có thể thấy tu vi của sư huynh muội các người đều tiến thêm một tầng."

"Cái gì, sư tôn muốn bế quan sinh tử. Không biết lần này người bế quan bao lâu.."
Bạch Quả Nhi vừa nghe kim sắc nhân ảnh nói thì nhất thời cả kinh thất thanh hỏi.

"Ta cũng không khẳng định. Nhanh thì mấy chục năm mà chậm thì hai ba trăm năm!"
Kim sắc nhân ảnh nhướng mày nói.

"Vậy Quả Nhi chỉ có thể cung tiến sư tôn, hy vọng ngày sư tôn xuất quan tu vi đại tăng!" Trên mặt Bạch Quả Nhi tràn đầy vẻ lưu luyến nhưng biết Hàn Lập vốn không thay đổi quyết định, chỉ có thể cúi đầu nói.

"Ha ha, nhờ cát ngôn của Quả Nhi, hy vọng lúc đó thành sự thực.. "

Một trận cười to vang lên. Cũng không phải kim sắc nhân ảnh ở ngoài mở miệng mà được trực tiếp phát ra từ lầu các bạch ngọc trong ngũ sắc quang sáng. Tiếp theo hai nhân ảnh đang ngồi ngay ngắn tòa trên hai ngọn núi thoáng cái đứng dậy, đồng thời bảm niệm thần chú, thân ảnh mờ hồ một chút rồi tiêu thất trong hư không.

Ngay sau đó hai ngọn tiểu sơn vang lên những tiếng vù vù, hai quang trận pháp phù hiện ra ở dưới đáy, nhanh hướng lan truyền ra bốn phương tám hướng.

Không lâu sau cả thảo nguyên đều bị bao phủ trong quang trận, một tầng ngũ sắc linh quang hiện ra, vạn vạo biến dạng rồi cuối cùng hào quang mờ đi một chút, lại hóa thành một biển sương vụ ngũ sắc đem hết thấy bao phủ vào trong.

Lúc này Bạch Quả Nhi sớm từng bước rời khỏi thảo nguyên, nhìn biển sương thì nhất thời ngơ ngẩn không nói.

Không biết bao lâu sau Ngân y nữ tử mới khê thở ra một hơi, xoay người rời khỏi nơi đây.

Cùng lúc đó tại tầng một của tòa lầu các bạch ngọc trong biển sương vụ ngũ sắc, Hàn Lập ngồi đang xếp bằng trên một cái bồ đoàn màu vàng nhạt, hai mắt nhắm lại nhìn một kim sắc cự đỉnh mấy trượng mấy trượng, cao hơn trượng đang trôi nổi lơ lửng trước người.

Tiếp theo một vòng ngân sắc hỏa diễm bập bùng lưu chuyển quanh cự đỉnh không ngừng, đồng thời từ trong đỉnh tỏa ra một mùi hương vị nồng đậm quái dị.

Nếu nhìn từ trên xuống, liền có thể phát hiện trong cự đỉnh trung có một chất lỏng thần bí rõ ràng đang cuộn cuộn lưu chảy. Chẳng những óng ánh ngũ sắc mà hơn nữa còn toát ra ngũ sắc bọt khí bay lên trên đỉnh rồi nổ bụi ra.

Chương 1840: Vạn Độc Hồn Nguyên Thân

Mùi kỳ hương quái dị cay độc nồng nồng lẫn trộn lẫn khiến người ta ngửi mà muốn say.

Một tay Hàn Lập bỗng nhiên vừa chuyển, hộp gỗ màu tím do Bạch Quả Nhi mang đến tức khắc xuất hiện ở trong tay.

Thanh quang lóe lên, nắp hộp tức khắc tự mở ra. Bên trong có mấy viên hắc lục sắc yêu đan.

"Cố Độc Đan của Hàn Đàm Ma Chu này, tầng cuối cùng của Vạn Độc Hồn Nguyên Thân hẳn là có thể tu luyện đại thành rồi. Với uy năng của thần thông này cùng sử dụng biến hóa thuật trong Kinh Trập quyết mà nói thì sợ rằng thân thể cường đại gần như kim cương bất hoại rồi, chỉ e gần bằng những Chân linh trong truyền thuyết." Về mặt Hàn Lập hiện một tia hưng phấn, lẩm bẩm nói.

Cổ tay rung lên, mấy viên yêu đan trong hộp gỗ nhanh chóng bay ra "Phốc phốc" rơi vào trong cự đỉnh.

Chốc lát sau những yêu đan chóng hòa tan trong cự đỉnh nhanh, cuối cùng thành một thể của chất lỏng thần bí kia.

Một tay hắn lại bấm niệm pháp quyết. Tầng ngân sắc hỏa điểm bập bùng dâng cao gấp bội, cơ hồ bao phủ cả cự đỉnh vào trong.

Nhất thời chất lỏng bên trong lưu chuyển càng lúc càng kịch liệt.

Hàn Lập ngẩng cự đỉnh trước mắt, thần sắc khôi phục như thường nhưng từ ánh mắt chớp động vẫn có thể nhìn ra sự ngưng trọng trong đó.

Chất lỏng trong cự đỉnh trước mắt là dùng tới cả trăm loại kỳ độc chi vật luyện chế ra. Chính là được điều chế theo phương pháp luyện thể đi kèm với Tề Thiên La mà hắn thu được trong Hắc Vực trao đổi hội.

Hàn Lập muốn tu luyện Luyện Thần Thuật tầng thứ hai thì thân thể phải mạnh mẽ tiến thêm một bước, tự nhiên rất hứng thú đối với các phương pháp luyện thể cường đại.

Bản thân Tề Thiên La thì không mấy hữu dụng nhưng trái lại phương pháp luyện thể cùng với nó có chút bất phàm.

Về điều này có thể nhìn ra được vài phần trên người tên luyện thể lực sĩ ngày đó đã gồ hắc la. Đây cũng là nguyên nhân hãn giao dịch lấy Tề Thiên La.

Khi ở trong Vạn Bảo đại hội hãn không lập tức nghiên cứu luyện thể thuật Dị tộc này, nhưng khi trên đường du ngoạn Nhân Yêu hai tộc thì đã tìm hiểu cực kỳ thấu triệt.

Kết quả khiến hãn vừa mừng vừa sợ!

Dị tộc luyện thể thuật này tên gọi là "Vạn Độc Hồn Nguyên Thân", chính là một loại bí thuật quý dị vượt xa tưởng tượng của hãn.

Thuật này đại thể chia làm bảy tầng, tu luyện thêm một tầng thì có thêm công hiệu thần kỳ cường hóa thân thể.

Nếu tu luyện đại thành tất cả bảy tầng có thể khiến thân thể Nhân tộc bình thường trực tiếp sánh ngang những yêu tu cao cấp có uy danh thân thể mạnh mẽ, lại còn có thể khiến vạn độc bất xâm. Bất quá điều rắc rối duy nhất chính là bộ này công luyện thể thuật khác xa phương pháp tu luyện bình thường. Nó có yêu cầu là phải ngâm thân thể trong một loại chất lỏng đặc chế từ các loại kỳ độc thì tu luyện mới có hiệu quả.

Mà theo mỗi một tầng tiến, chất độc phụ trợ tu luyện tự nhiên càng trở nên bá đạo.

Như vậy phương pháp tu luyện này hoàn toàn mượn ngoại lực nên nguy hiểm vô cùng! Dựa theo trong pháp quyết nói, người tu luyện tám chín phần ở trong tu luyện độc phát mà chết hoặc là thân thể không cách nào chịu được mà ngã xuống.

Đây là pháp quyết sáng tạo cho dị tộc nhân có thân thể vốn cường đại hơn nhân tộc rất nhiều.

Nếu đúng là Nhân tộc bình thường tu luyện công pháp này, tỷ lệ sống sót tự nhiên lại càng thấp tới đáng thương.

Ngay cả tên lực sĩ gõ Tề Thiên la ngày đó có thiên phú hơn người, bất quá chỉ tu luyện thành hai tầng đầu mà thôi, không dám tiếp tục tu luyện nữa.

Nhưng hết thầy mà nói đối với Hàn Lập không có vấn đề gì lớn.

Thân thể hần phục dụng qua các loại linh dược linh quả cộng thêm Phạm Thánh Chân Ma Công tu luyện, trình độ kháng độc sớm đã cường đại tới mức nhân tộc bình thường khó có thể mơ tới. Ngay cả Vạn Độc Hồn Nguyên Thân bá đạo dị thường, đối với hần mà nói không mấy nguy hiểm.

Huống chi hần sớm vận dụng Thái Lưu Anh đối lấy Tinh Nguyệt Dịch.

Thường cách một thời gian hần lại bơi lên toàn thân, sau đó dùng bí thuật hấp thu toàn bộ hiệu dụng linh dịch. Căn cơ thân thể càng thêm vững chắc. Kể từ đó tu luyện Vạn Độc Hồn Nguyên Thân, xuất hiện khả năng cản trả thấp cơ hồ gần như không có.

Trong những năm này, Hàn Lập còn cách mấy ngày lại uống vài chén Hồng La tiên tửu. Kết quả vui mừng phát hiện, linh tửu này quả thật có hiệu dụng thần kỳ cải thiện thể chất.

Bất quá khác với Vạn Độc Hồn Nguyên Thân cùng Tinh Nguyệt Dịch là kịch liệt thay đổi thân thể khác thường. Hiệu dụng của linh tửu này cực kỳ nhỏ, từ từ thay đổi tư chất tu luyện. Nếu không uống trong thời gian dài thì gần như không thể phát hiện thay đổi.

Nhưng nếu kiên trì thì rõ ràng là có chỗ tốt khổng lồ.

Kể từ đó với việc tiến giai Hợp Thể hậu kỳ, Hàn Lập tự nhiên cảm thấy nắm chắc hơn vài phần.

Hần vừa kết thúc du ngoạn khắp lương tộc, trở về động phủ thì lập tức bắt đầu sưu tập các loại kỳ độc chi vật.

Mấy tầng đầu Vạn Độc Hồn Nguyên thì hoàn hảo, tài liệu kịch độc bình thường cũng đủ hữu hiệu. Nhưng khi tu luyện tới ba tầng cuối thì cực kỳ khó khăn khi tìm tài liệu kịch độc thích hợp ở Nhân tộc, điều này khiến hần đành phải mượn lực lượng yêu tộc thông qua Tần Tổ Nhi.

Hắn nhớ phải hao tổn trên trăm năm, mới tu luyện Vạn Độc Hồn Nguyên Thân xong tầng thứ sáu, hiện tại cũng đã đủ tài liệu kịch độc cần thiết cần cho tầng thứ bảy.

Đặc biệt yêu đan của Hàn Đàm Mặc Chu trong yêu tộc cũng cực kỳ hiếm thấy. Tần Tổ Nhi phải tìm mất hơn mười năm nay mới thu thập được đầy đủ số lượng.

Dĩ nhiên trong thời gian này, Hàn Lập vẫn tiếp tục tu luyện pháp lực cùng Phạm Thánh Chân Ma Công.

Qua khảo nghiệm, phát hiện lực lượng lục dịch thần bí vẫn còn hữu dụng đối với Thực Độc Thảo. Đồng thời thành công đề cao một số mầm mống linh dược mang về từ Quảng Hàn giới, hắn luyện chế được khá nhiều loại đan dược tinh tiến tu vi Hợp Thể kỳ.

Những đan dược này bất kể phương pháp điều chế hay là tài liệu phụ trợ cũng khiến Hàn Lập hao tổn rất nhiều tâm huyết cuối cùng mới tạo thành.

Mà mấy loại đan dược nếu xuất hiện ngoại giới, tuyệt đối có thể làm cho những Hợp Thể lão quái vật phải tranh nhau vỡ đầu.

Dù sao cả Nhân Yêu lưỡng tộc cũng chỉ luyện chế được ít ỏi vài loại đan dược tinh tiến tu vi Hợp Thể kỳ, hơn nữa sản lượng thấp đến thảm thương.

Những Hợp Thể lão quái có được, tự nhiên phần lớn dùng trong thời điểm đột phá bình cảnh, căn bản không nỡ dùng khi tu luyện bình thường.

Nhưng đối với người có được thần bí lục dịch như Hàn Lập mà nói, những đan dược này cứ mấy ngày hắn dùng một viên. Luận độ xa xỉ đủ khiến những khác Hợp Thể lão quái nếu biết thì không đổ kị tới hộc máu mới lạ.

Bất quá cũng bởi thế nên tốc độ tinh tu pháp lực của hắn cực nhanh, cơ hồ là gấp bảy tám lần Hợp Thể tu sĩ bình thường.

Cho nên mới ngắn ngủn hơn hai trăm năm tu luyện, pháp lực đã tăng rất nhiều.

Chỉ cần Hàn Lập có thể luyện thành tầng cuối cùng Vạn Độc Hồn Nguyên Thân, khổ tu hơn trăm năm thời gian hắn là đột phá bình cảnh.

Hắn cấy vào một số linh đan cùng cường đại thân thể và thần niệm phụ trợ, đối với

quan khẩu mà Hợp Thể tu sĩ không dễ vượt qua lại mấy phần nắm chắc đột phá.

Tâm niệm Hàn Lập lưu chuyển, ở trong lòng một lần nữa đánh giá hết thấy một phen. Đột nhiên thần sắc vừa động, ngoài thân lóe lên thanh quang, cả người đang ngồi xếp bằng chậm rãi bay lên, cũng vô thanh vô tức đến phía trên cự đỉnh bầu trời.

Thanh quang vừa lóe, tiếp theo trang phục trên người từ bay ra. Thân thể Hàn Lập trần như nhộng rơi vào trong đỉnh.

Những nọc độc ngũ sắc sắc sở lập tức bao phủ hoàn toàn thân thể hắn, chỉ còn lộ ra cái đầu.

Ngân sắc hóa diễm ngoài đỉnh đột nhiên phát ra một tiếng thanh minh, bên trong sáng hóa diễm ngời mơ hồ tạo thành những con ngân sắc Hòa Diệu dài hơn thước, bay lượn không chừng quanh Hòa Đỉnh, miệng không ngừng phun ra ngân diễm.

Trong phút chốc độ nhiệt trong đỉnh trở nên cực nóng. Từng đoàn từng đoàn độc vụ ngũ sắc từ bên trong toát nhanh ra tràn ngập khắp phòng.

Kể từ đó tự nhiên không thấy thân ảnh Hàn Lập nữa, chỉ có thể nghe phảng phất từng trận xương cốt bạo liệt giòn vang thỉnh thoảng truyền ra từ trong khói độc.

Thời gian ngày từng ngày trôi qua, nơi Hàn Lập hạ cấm chế phong ấn chưa từng mở ra.

Ngoài tam đệ tử là Bạch Quả Nhi thỉnh thoảng đến nơi đây kiểm tra lại cấm chế, phần lớn thời gian nơi này yên tĩnh vô cùng, dường như là một tử địa.

Mấy năm sau Khí Linh Tử cũng ngưng kết Nguyên Anh thành công, trở thành cao cấp vệ sĩ Thiên Uyên Thành.

Mà sau mấy chục năm khổ tu, rốt cục Bạch Quả Nhi cũng tiến cấp tới Kim Đan hậu kỳ.

Bất quá để thuận lợi cho việc ngưng kết Nguyên Anh về sau. Nàng đã tới trước biển sương mù nơi Hàn Lập bế quan, nhẹ giọng khấn cầu một phen liền rời động phủ, bắt đầu đơn độc tự mình du ngoạn các nơi trong Nhân tộc.

Về phần Hải Đại Thiếu cũng tu luyện đến Kết Đan trung kỳ, sau khi Bạch Quả Nhi rời đi thì hẳn trở thành đệ tử thường xuyên đến kiểm tra cấm chế.

Cứ như vậy, cuối cùng thêm một trăm hai mươi năm đi qua.

Một ngày kia Hải Đại Thiếu đang khống chế một con thuyền độc mộc trong suốt óng ánh, trên bầu trời cách động phủ của Hàn Lập mười dặm.

Đột nhiên hần biến sắc đưa một tay khê bắt quyết, độn quang thu lại đem pháp khí dừng giữa không trung, sau đó vẽ mặt vẽ kinh nghi hướng về bầu trời xa xa.

Chỉ thấy nơi đó chẳng biết lúc nào xuất hiện một cơn lốc xoáy ngũ sắc thẳng tắp cao tới cả ngàn trượng, phảng phất như một cây cột chống trời, chung quanh mơ hồ có vô số ngân sắc điện hồ chớp động không dứt, đồng thời từ trong không ngớt có tiếng ùng ùng truyền ra.

Mà nhìn vị trí lốc xoáy rõ ràng là ngọn núi có động phủ sư tôn hẳn.

"Chẳng lẽ là sư tôn..."

Hải Đại Thiếu cảm ứng được thiên địa nguyên khí nơi xa kịch liệt lưu chuyển, sắc mặt đầu tiên là âm tình bất định rồi cuối cùng lộ ra vẻ vui mừng lẫn bấm nói.

Dị tượng thiên văn nơi xa kéo dài một lúc rồi mới từ từ tiêu tán, bầu trời lần nữa khôi phục như lúc ban đầu.

Hải Đại Thiếu thấy thế thì không chút chần chờ. Chân giẫm pháp khí, nhất thời con thuyền độc mộc hóa thành một đạo lam cầu vòng kích bắn tới.

Chốc lát đã đến, độn quang thu liễm rồi vội hạ xuống ngọn núi kia.

"Sư phụ! Đúng là lão nhân gia xuất quan. Thiên tượng vừa rồi cũng là do sư tôn dẫn động! Đồ nhi chúc mừng tu vi của sư tôn đại tăng!" Hải Đại Thiếu vội vã tiêu sái vào trong đại sảnh động phủ, trong này có hai người một nam một nữ đang ngồi, lúc này hẳn vui mừng hưởng sang nam tử xá dài thăm hỏi.

Nam tử tự nhiên là Hàn Lập vừa mới xuất quan, còn nữ tử bên cạnh là Băng Phượng vẫn ở trong động phủ tu luyện nhiều năm.

"Ra là Nguyệt Thiên, thiên tượng vừa rồi xác thực là ta tiến giai Hợp Thể trung kỳ tạo thành. Cũng nhờ Băng sư cô của người xuất thủ kích phát cấm chế động phủ, kết quả đã áp chế hơn phân nửa thiên địa nguyên khí, nếu không sợ rằng đã khiến một số kẻ chú ý." Hàn Lập nhìn đệ tử trước mắt, khẽ mỉm cười nói.

Chương 1841: Tân Phệ Kim Trùng Biến Di

"Tiểu muội nào có năng lực gì, hoàn toàn dựa vào sức mạnh pháp trận Hàn huynh đã bố trí trước đó, mới có thể ngăn chặn được sự chấn động của thiên địa nguyên khí. Với tu vi hóa của thần tiểu muội làm sao có được thần thông cỡ này" Băng Phượng khẽ cười một tiếng, ánh mắt lưu chuyển như nước.

"Sư tôn lão nhân gia, người quả thật đã trở thành hợp thể trung kỳ tu sĩ rồi, như vậy tốt quá. Kể từ giờ, chẳng phải ngay cả tu sĩ Hậu kỳ người cũng không cần sợ nữa." Hải Đại Thiếu há hốc miệng, hưng phấn nói.

"Người hồ ngôn loạn ngữ cái gì. Tu sĩ Hậu kỳ đại thành có các đại thần thông ra sao, sư phụ sao có thể so sánh nổi. Bất quá người trở về thật đúng lúc, ta định sau khi xuất quan không lâu thì lần nữa tiến vào trong Man Hoang thế giới.

Phong chừng cho dù thuận lợi thì ít nhất cũng phải mất vài trăm năm. Trước khi đi, ta muốn gặp ba người sư huynh muội các người một lần, trên phương diện tu luyện chỉ điểm cùng an bài cho một phen. Các người phải tranh thủ trước ma kiếp bộc phát, tu luyện tăng lên mấy tầng cảnh giới mới được. Khí Linh Tử thì không nói, việc hãm ngưng kết Nguyên anh ta đã nghe Băng sư cô của người nói qua. nha đầu Quả Nhi cũng có tu vi Kết Đan hậu kỳ, cách ngưng kết nguyên anh bất quá chỉ trăm năm. Còn tu vi của người chỉ là Kết đan trung kỳ thì thật chậm một chút. " Thần sắc Hàn Lập nghiêm túc nói.

"Sư tôn, do là pháp thể song tu nên chậm một chút là bình thường. Đồ nhi ở trên tu luyện không chút lười biếng." Nghe khẩu khí Hàn Lập có chút ngưng trọng, Hải Đại Thiếu sợ hết hồn, không khỏi vội vàng nói.

"Ta dĩ nhiên biết pháp thể song tu rất khó khăn nhưng khi ma kiếp bộc phát, những Cổ Ma cũng sẽ không quản người tu luyện khó khăn thế nào, chỉ có thực lực cường đại mới có thể bảo trụ cái mạng nhỏ của người trong ma kiếp." Hàn Lập hơi trợn mắt, tức giận nói.

"Vâng, sư phụ. sau này đồ nhi tu luyện nhất định sẽ càng thêm cố gắng." Lần này

Hải Đại Thiếu không dám nữa lý sự gì nữa.

"Được rồi, lát nữa ta sẽ dùng Vạn Lý Phù báo cho Khí Linh Tử cùng Quả Nhi nhanh chóng trở lại. Người cũng tạm thời không cần về Thiên Uyển Thành nữa, trước tiên ta sẽ chỉ điểm tu luyện cho người. Hiện người lui ra đi, ta muốn nói với Băng sư cô một số điều." Hàn Lập gật đầu lập tức phân phó nói.

"Tuân lệnh, sư phụ!" Hải Đại Thiếu vâng dạ rồi thối lui khỏi đại sảnh.

"Phượng Tiên tử, chúc mừng cô. Hiện tại chẳng những pháp lực khôi phục mà tu vi còn cao hơn một tầng!" Hàn Lập thấy thân ảnh Hải Đại Thiếu biến mất nơi cửa, mới quay sang Băng Phượng mỉm cười nói.

"Có được điều này hoàn toàn là nhờ Hàn huynh dốc đại lực tương trợ. Nếu không cung ứng nhiều đan dược như vậy thì tiểu muội đâu thể nào khôi phục nhanh đến thế. Mà Hàn huynh bất quá hai ba trăm lại tiếp tục tiến giai Hợp Thể trung kỳ, đây mới là sự tình làm cho người ta sợ hãi. Xem ra Hàn huynh tính trùng kích bình cảnh Hợp Thể hậu kỳ trước ma kiếp." Băng Phượng thản nhiên cười trả lời.

"Ha ha, tuệ nhãn của Phượng Tiên tử sáng như sao. Hàn mỗ đúng là có ý này. Nhưng đến lúc trùng kích bình cảnh, chỉ sợ cần nhờ tiên tử Thiên Phượng dùng một chút nguyên âm khí." Hàn Lập chậm rãi nói

"Hàn huynh yên tâm, đến lúc đó tiểu muội có thể có tu vi Hóa Thần hậu kỳ đại thành. Khi đó nguyên âm khí đối với Hàn huynh càng thêm hữu dụng. Bất quá mặc dù tu vi của ta còn thấp nhưng thông qua xem điển tịch trong động phủ, cũng biết khó khăn khi Hàn huynh tiến giai Hợp Thể hậu kỳ sợ rằng vượt xa nhưng trước kia! Lần này liệu Hàn huynh đối năm chắc mấy phần" Trên mặt Băng Phượng lộ một tia tò mò hỏi một câu.

"Hắc hắc, Hợp Thể tu sĩ nhân tộc chúng ta có trên trăm người nhưng số lượng hậu kỳ chỉ có thể đếm trên mười đầu ngón tay. Có thể tu luyện tới Hợp Thể kỳ, có đạo hữu nào không phải nhân tộc tu sĩ trăm vạn người chọn một, là trời kỳ tài ngút trời. Ta sao lại dám nói có mấy phần năm chắc. Chỉ có thể đem hết toàn lực thử một lần thôi." Hàn Lập sờ sờ cằm từ chối cho ý kiến, trả lời.

"Ha ha, nếu những người khác nói như vậy nói không chừng thiếp thân cũng tin là thật. Bất quá Hàn huynh đã có kế hoạch này, sợ rằng năm chắc ba bốn phần!" Đôi nhãn

châu của Băng Phượng ánh lên chút kỳ quang nói.

"Ha ha, nếu đạo hữu quả thực nghĩ như thế tự nhiên cũng là tùy người." Hàn Lập nghe vậy đầu tiên ngẩn ra, nhưng sau một thoáng ha hả cười lên.

"Bất quá Hàn huynh tính toán trùng kích hậu kỳ bình cảnh, bây giờ Nhân tộc lâu như thế không phải là ý định sáng suốt. Ma kiếp sắp bộc phát, Nhân Yêu lưỡng tộc chúng ta cùng mấy tộc phụ cận ký kết minh ước, nhưng mấy tộc lân cận Man Hoang thế giới lại càng thêm hỗn loạn." Giọng nói vừa chuyển, Băng Phượng có chút lo lắng nói.

"Về điều này đương nhiên ta biết. Bất quá lần này đi là cực kỳ trọng yếu, bắt buộc phải làm." Hàn Lập thu lại vẻ cười, có mấy phần ngưng trọng nói. "Nếu Hàn huynh nói như thế tự nhiên có đạo lý của mình. Tiểu muội sẽ không khuyên nữa. Hơn nữa Hàn huynh mới vừa tiến giai trung kỳ, chuyến đi này xem như củng cố lại cảnh giới." Băng Phượng cười khổ một tiếng nói.

"Đa tạ Phượng Tiên tử nhắc nhở. Ta cũng không có ý định rời đi lập tức. Ít nhất cũng hai ba năm sau mới có thể lên đường. Khi đó sợ rằng làm phiền Phượng đạo hữu chiếu cố chỉ điểm ba đệ tử của ta nhiều một chút." Hàn Lập khẽ mỉm cười như đã định liệu trước nói.

"Ha ha, ba đệ tử ký danh của huynh luôn cung kính đối với ta, cho dù Hàn huynh không nói ta cũng tận tâm chỉ điểm bọn họ. Về điều này xin Hàn huynh cứ yên tâm là được." Băng Phượng cười dài một lời đáp ứng.

"Vậy thì đa tạ Phượng tiên tử. Đúng rồi, sau khi ta rời đi, nếu đạo hữu gặp phải phiền toái không thể giải quyết thì có thể cầm tín vật của ta đến Cốc gia hoặc là Kim Việt thiên sư Thiên Uyên Thành..." Hàn Lập mừng rỡ, tiếp tục hướng sang Băng Phượng dặn dò thêm một số sự tình, thanh âm lạnh lạnh vang vọng ở trong đại sảnh.

Hai tháng sau khi nhận được tin tức, Khí Linh Tử vội từ Thiên Uyên Thành trở về tới Hàn Lập động phủ.

Qua thêm nửa năm, Bạch Quả Nhi cũng trở lại nơi đây.

Hai người cùng Hải Đại Thiểu bắt đầu tiếp nhận sự chỉ điểm của Hàn Lập, một số điểm khó hiểu trên tu luyện đã bắt đầu được khai sáng. Mà tin tức hắc tiến giai Hợp Thế

trung kỳ, Hàn Lập cũng nghiêm cấm truyền ra ngoài, ngoại giới vốn không hề hay biết.

Cứ như vậy ba năm chợt lóe qua đi.

Một ngày kia, đại môn nơi động phủ chậm rãi mở ra, Hàn Lập một thân áo bào xanh đi ra.

Theo sát phía sau là Băng Phượng cùng ba vị đệ tử ký danh.

"Phượng Tiên tử không cần tiễn xa nữa. Sau này ba người các người cũng không được chậm trễ việc tu hành của mình, có chỗ không hiểu có thể thỉnh giáo Phượng tiên tử." Hàn Lập xoay người hướng Băng Phượng hơi vừa chấp tay sau, vừa hướng Bạch Quả Nhi ba người bình tĩnh nói.

"Vâng, sư phụ, nhất định chúng đệ tử không chậm trễ tu luyện " "Chúc Hàn huynh mã đáo thành công!"

Bạch Quả Nhi ba người rối rít cung kính mà Băng Phượng cũng làm lễ cung tiễn hẳn.

Hàn Lập gật đầu, ngoài thân lóe lên thanh quang, liền không nói thêm mà hóa thành một đạo thanh sắc cầu vồng bay lên trời, phá không rời đi. Chốc lát sau thân ảnh đã biến mất ở cuối chân trời.

"Trở về thôi, hi vọng sư tôn các người một đường thuận lợi. Các người cũng đừng vội rời động phủ, trước tiên đem những gì sư phó của người truyền thụ cho tìm hiểu thấu triệt rồi hãy nói." Băng Phượng rốt cục thu hồi ánh mắt, hướng sang ba người Hải Đại Thiếu nhẹ giọng nói.

Ba người đương nhiên vâng dạ trong miệng. Bốn người xoay người trở về động phủ, sau khi cánh cửa đá màu xanh đóng lại, chung quanh một lần nữa trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Thanh sắc kinh hồng ở vạn trượng trên bầu trời kích bắn mà đi, Hàn Lập trong độ quang lộ vẻ mặt do dự, nhưng đang đánh giá cái gì. Bỗng nhiên ánh mắt của hắn lóe lên, tay áo vừa động, một đạo kim quang từ trong bắn ra, bay qua bay lại không ngừng trong độ quang.

Đơn thủ của hắc hướng về kim quang hư không một trảo.

Nhất thời kim quang vù vù một tiếng rồi hiện ra trong tay, quang hoa thu lại, hiện ra một con bọ cánh cứng to bằng nắm tay, bộ dáng vô cùng dữ tợn.

Toàn thân linh trùng này chói lòa kim quang, bộ dáng giống hệt thể trưởng thành của Phệ Kim Trùng nhưng bên thân phân bố những hoa văn điểm lệ đủ mọi màu sắc, lộ ra vẻ cực kỳ quý dị. Hàn Lập ngẩng nhìn Ma trùng này, đột nhiên trong miệng phát ra một tiếng cười khê.

Linh trùng chợt mở hai cánh quạt lên vù vù, đồng thời bên ngoài những vẩy cánh ngũ sắc chợt sáng lên chói mắt.

Một màn không thể tưởng tượng theo đó xuất hiện! Chỉ thấy toàn thân linh trùng vặn vẹo một trận, thân thể cùng đôi cánh dần dần trở nên trong suốt, dưới ánh linh quang thì ẩn hiện như hư ảnh.

Bàn tay vừa động, linh trùng đang không bay lên rồi lóe lên biến mất không thấy, phảng phất như chưa từng xuất hiện ở chỗ này.

Hàn Lập thấy vậy thì khóe miệng không khỏi lộ ra nụ cười, đột nhiên trở tay đánh ra một trảo.

Giữa năm ngón tay lóe lên ngũ sắc quang hoa, linh trùng đang ẩn nấp lần nữa hiện hình ra rồi tóm gọn trong tay. Nhưng thân thể côn trùng này vẫn chớp lóe chợt sáng chợt tối.

"Thất Thái Đan thật hữu hiệu như trong truyền thuyết, có thể đem những thể thành thực của Phệ Kim Trùng lần nữa tiến giai biến dị, chẳng những phi độ tốc độ nhanh hơn trước kia rất nhiều mà còn có thiên phú thần thông ẩn nấp thân hình. Nếu là khi đấu pháp thì có hiệu quả rất lớn." Hàn Lập lẩm bẩm nói nhỏ hai tiếng, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Bọ cánh cứng dữ tợn này dĩ nhiên là Hàn Lập dùng lượng lớn yêu đan Phi Hồng Ngư luyện chế ra Thất Thái Đan tỉ mỉ bồi dưỡng, lần nữa tiến giai thành Phệ Kim Trùng biến dị.

Kết quả này khiến hắc vừa lòng phi thường.

Những Phệ Kim Trùng biến dị này chẳng những có thiên phú ẩn nặc thân hình, hơn nữa bất kể độ hung ác hay là cường ngạnh càng lợi hại thêm ba phần. Hàn Lập tự tin nếu một lần có thể khu sử hơn vạn linh trùng này, chỉ sợ Hợp Thể hậu kỳ tu sĩ gặp qua cũng phải sợ hãi.

Đáng tiếc dù hãn mới tiến giai Hợp Thể trung kỳ, nhưng độ cường đại của thần niệm chưa đủ để thao túng số lượng linh trùng nhiều như vậy. Bất quá khi tiến giai Hợp Thể hậu kỳ, tu luyện thành công Luyện Thần Thuật tầng thứ hai thì sẽ có khả năng này.

Đây cũng là nguyên nhân Hàn Lập nóng lòng tiến giai Hợp Thể hậu kỳ. Chỉ cần tu vi thật đến cảnh giới này, hãn tự nhiên sẽ có thêm một đòn sát thủ này.

Thở dài một hơi, tay áo hãn run lên, Phệ Kim Trùng trong tay lóe lên không thấy bóng dáng.

Trong lòng thúc giục pháp quyết!

Thanh sắc kinh hồng run lên, nhất thời tốc độ còn nhanh hơn trước nhiều, nhắm hướng Thiên Uyên Thành kích bắn mà đi.

Chương 1842: Ma Ảnh Tới Gần

Trên không trung một vùng sa mạc mênh mông vô bờ trải dài toàn cát vàng, một con ưng khổng lồ hai đầu màu bạc đang kéo một chiếc chiến xa màu đồng cổ, chớp động thanh quang nhàn nhạt phi hành trên bầu trời.

Mà ở giữa chiến xa, Hàn Lập khép hờ hai mắt khoanh chân ngồi trong đó, da thịt mơ hồ có một tầng kim quang lưu chuyển không ngừng.

Bỗng nhiên sắc mặt hắn vừa động, cánh tay vừa nhấc vung lên hướng hư không trước người.

Bỗng không gian phía dưới chiến xa bắt đầu dao động, một đạo kiếm khí màu xanh dài chừng vài chục trượng hung hăng trăm thẳng xuống phía dưới.

Chợt lóe một cái, kiếm khí tựa như ảo ảnh chém xuống cát thì không thấy bóng dáng đâu nữa.

Một tiếng rống kinh thiên động địa từ phía dưới cát vàng vang lên, dòng cát ở chung quanh phút chốc như thác chảy ngược phun thẳng lên trên.

Mà ở dưới mắt lớp cát vàng mênh mông, một con cổ thú Cự tằm dài hơn trăm trượng hiện ra, thân hình khổng lồ chỉ kịp giương lên không trung dãy dựa vài cái rồi rơi xuống, đồng thời phun ra những tia máu màu xanh lục.

Chiến xa căn bản không dừng lại, chớp động mấy cái liền hướng phía xa kích bản mà đi.

Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trên chiến xa, tới giờ vẫn chưa thềm liếc nhìn, sau khi phát tay liền tiếp tục yên lặng tu luyện.

Ở sâu trong một tòa cung điện lớn dưới biển, trong mật thất có một cái kén đỏ như máu đường kính tới bảy tám trượng lơ lửng trên không.

Kén máu phun ra vô số tơ máu chi chít, chiếm cứ một góc mặt thất.

Mà thân kén óng ánh nửa trong suốt, nhìn từ xa có thể thấy từng cụm tơ máu, mơ hồ như một đạo hắc ảnh không ngừng lưu chuyển, lại gần có thể nghe tiếng bịch bịch trầm đục tựa như một trái tim mạnh mẽ đang thông thả đập.

Ở Phong Nguyên đại lục, có một bạch y nữ tử thanh lệ thoát tục cùng một đại hán vận hắc bào tướng mạo xấu xí đang lơ lửng tại trên không một hạp cốc rộng lớn, bốn phía được bao vây bởi số lượng dị tộc nhân tính bằng đơn vị hàng nghìn.

Mà dị tộc nhân này, thân thể to lớn có nước da màu xanh lục, cổ dài khác thường, lại có hai chi trước như những Cự nhận sắc bén, tư thế thật giống một con bộ ngựa thật lớn đang vươn thẳng người.

Bất quá ở dưới hạp cốc, sớm đã chõng chất một đồng thi thể của dị tộc, cơ thể bị cụt hết chân tay phủ đầy mặt đất, nhìn qua cực kỳ kinh người.

Tuy rằng trên người hắc bào đại hán không vết máu nhưng sát khí trùng thiên, trên hai gò má phủ đầy những chiếc vảy màu đen, đồng thời cổ tay áo lộ ra hai cánh tay đen thui lù lù dị thường, trực tiếp biến ảo như mười ngọn đao nhận sắc bén, bộ dáng như hung thần ác sát.

Dưới chân bạch y nữ tử xuất hiện một đóa hoa lớn màu hồng, thần sắc cực kỳ thông dong nhàn nhã

Tuy rằng chỉ có hai người nhưng lại làm dị tộc nhân bốn phía kinh sợ cực độ.

"Bốn tọa nói lại lần nữa, đem lục tộc Thánh Tinh Chi Hoa của Lục Chi tộc các người giao ra đây thì ta lập tức đi. Nếu không bốn tọa chỉ còn cách giết sạch cả tộc các người, rồi tự mình đi tìm thánh hoa" Bạch y nữ tử mở miệng nói, tiếng nói nhẹ nhàng tựa như là chuyện rất nhỏ.

"Thánh hoa là bảo vật trấn tộc của chúng ta, sao có thể giao cho ngoại nhân. Tiên bối tuy thần thông quảng đại, nhưng yêu cầu này nhất định không được" Một gã dị tộc dùng ánh mắt oán hận liếc nhìn hắc bào nam tử vừa tàn sát tộc nhân nói.

Hắn là một tồn tại Hợp Thể trung kỳ, là một trong những kẻ pháp lực cao nhất của

dị tộc nhân.

Phía sau còn có ba gã Hợp Thế sợ kỳ khác, lúc này trong mắt cũng lộ vẻ phần nộ.

Bất quá sau một phen đại chiến, bọn hắn cùng với đại trưởng lão đều bị bạch y thiếu nữ kia dùng khí tức cường hoành trấn nhiếp chế trụ, căn bản không thể nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn hắc bào đại hán đồ sát hàng loạt tộc nhân khác.

Tộc nhân của hắn cũng liều mạng chống cự nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, đại hán kia đã giết hơn ngàn người.

Đối phương thần thông quảng đại, thủ đoạn ngoan độc khiến bọn họ vừa giận vừa sợ tới lạnh cả người.

Bọn họ biết rằng hiện bốn tộc gặp phải kiếp nạn lớn, không cẩn thận là thảm họa diệt tộc ở ngay trước mắt.

Đối phương là tồn tại Đại Thừa kỳ, trong tình huống thế này hắn còn biết làm gì!

"Bốn tọa mặc kệ. Hoặc giao ra thánh hoa hoặc là tộc các người từ nay xóa tên khỏi Linh giới, không có lựa chọn nào khác"

Bạch y nữ tử thản nhiên nói, ngữ khí cực kỳ lãnh khốc vô tình.

"Các hạ một thân Đại Thừa kỳ, lại khi nhục một tiểu tộc ẩn thế như chúng ta, dùng thủ đoạn cường đoạt bảo vật, không cảm thấy mất thân phận sao" Đại trưởng lão do dự một hồi vẫn không cam lòng nói.

"Không cần nói khích, Thánh hoa với ta có chỗ hữu dụng, bốn tọa nhất định phải thu về mới được. Người không cần tồn tại ý nghĩ may mắn. Ta đếm tới mười, nếu không đem Thánh hoa giao ra, ta sẽ đích thân xuất thủ"

Bạch y nữ tử mỉm cười nói, làm cho tộc nhân cảm thấy trong lòng trầm xuống.

"Một"

"Hai"

...

Bạch y nữ tử thần nhiên đếm từng chữ. Thanh âm nghe thật êm nhưng vào tai tộc nhân bốn phía thật giống như tiếng chuông truy hồn, cả đám sắc mặt đại biến.

"Tiền bối không cần đếm nữa, ta sẽ giao ra Thánh Tinh Chi Hoa! "

Sắc mặt đại trưởng lão xám ngoét, rốt cục không chịu được hữu khí vô lực khuất phục nói.

"Làm như vậy mới là sáng suốt! chỉ cần giao Thánh hoa ra, bốn tọa tự nhiên không hứng thú với quý tộc nữa"

Bạch y nữ tử giơ cánh tay lên vén mái tóc, cười khê nói.

Vì thế hết thầy sự tình phía sau rất đơn giản.

Các dị tộc nhân được đại trưởng lão phân phó, lập tức phản hồi cấm địa trong hạp cốc.

Chưa tới nửa canh giờ sau, một tộc nhân với vẻ mặt bi phẫn đưa một chiếc hộp gỗ màu xanh biếc cho bạch y nữ tử.

Nàng thậm chí không có mở ra, chỉ dùng thần niệm đảo qua, sắc mặt trùng xuống. Hắc bào đại hán vừa thấy vậy, sắc mặt cũng khê biến, hiện lên một tia dữ tợn.

Mấy gã Hợp Thể kỳ dị tộc nhân thấy thế trong lòng nhảy dựng lên, thiếu chút nữa nghĩ đến đối phương muốn đổi ý.

Cũng may sau đó bạch y nữ tử hướng sang hắc bào đại hán thần nhiên nói "Đi", rồi đóa hoa lớn phía dưới chân chợt động, lập tức thành một đạo hồng quang hướng phía xa bay đi.

Hắc bào đại hán cũng thét dài một tiếng, hóa thành một đạo hắc khí theo sát bạch y nữ tử

Một lát sau, hai người hoàn toàn tiêu thất trong mắt đám dị tộc nhân.

Các dị tộc nhân lúc này mới thở ra một hơi.

Tuy rằng mất đi Thánh hoa chí bảo khiến bọn họ vốn yếu nhược giờ lại càng khó

khăn, nhưng ít nhất cũng không bị họa diệt tộc.

Đại trưởng lão hạ lệnh, tộc nhân lập tức bay xuống hạp cốc, thu thập tộc nhân thi hài.

Lúc đó, bạch y nữ tử cùng hắc bào đại hán đã ở ngoài vài vạn dặm.

"Thánh tổ, chẳng lẽ Thánh hoa này không phải thứ lão nhân gia tìm kiếm sao?"

Hắc bào đại hán phi hành một hồi, nhin không được hỏi một câu.

"Không phải. Chỉ là hình dáng giống như linh hoa ta đang tìm kiếm, tuy đây là thiên địa linh vật hiếm có nơi Linh giới này nhưng với ta không có ích lợi gì" Bạch y thiếu nữ bình tĩnh trả lời.

"Nói vậy, công sức một hồi của chúng ta..." Hắc bào đại hán nghe thì trên mặt đầy vẻ thất vọng

"Vật kia sao có thể tìm được nhanh như thế, chúng ta đã tìm mấy đại tộc ở khu vực quanh đây rồi. Tiếp theo sẽ tới khu vực phía sau tìm kiếm. Tuy rằng diện tích Phong Nguyên đại lục không lớn hơn Lôi Minh đại lục bao nhiêu nhưng số lượng chủng tộc đông đúc hơn mấy lần, muốn tìm được cũng phải mất khá nhiều tâm tư" Bạch y nữ tử có chút dị sắc trả lời.

"Vâng, đại nhân"

Hắc bào đại hán thăm thở dài nhưng mặt đầy kính sợ đáp ứng một tiếng, thành thành thật thật không hề hỏi nữa.

Tám mươi năm sau, trên mặt một vùng biển xanh thẳm, một đám Phi Linh nhân đang liều mạng vỗ cánh bay đi.

Những người này nam có nữ có, niên kỷ cũng còn trẻ, tu vi cao nhất chỉ là Nguyên anh kỳ, còn lại phần lớn là Kim đan kỳ.

Vô luận tu vi cao thấp, hơn mười Phi Linh nhân đều toàn lực dùng phi độn thuật chạy đi, thỉnh thoảng nhìn ra xung quanh, trên mặt tỏ vẻ kinh hoàng

Chỉ thấy đằng sau, không biết khi nào lại có một đạo ngân tuyến phóng tới, mắt thường cũng có thể thấy tốc độ cuồng quyền bắn tới, mơ hồ còn vang lên những tiếng ầm ầm liên miên không dứt

Sắc mặt đám Phi Linh nhân lại càng thêm sợ hãi, trực tiếp thi triển bảo mệnh bí thuật hoặc các loại linh phù bảo vật.

Nhất thời độn tộc nhanh hơn một chút, nhưng cũng không giữ nổi khoảng cách với ngân tuyến phía sau.

Sau nửa giờ phi hành, rốt cục các Phi Linh nhân bởi vì pháp lực cạn kiệt, độn tốc cũng dần chậm lại.

Khoảng cách giữa song phương ngày càng gần.

Từ đó nhìn mắt thường cũng có thể nhìn rõ chân diện mục của ngân tuyến kia.

Đó mà một cái vòi rồng với tốc độ không thể tưởng tượng nổi đang ào ào cuốn tới.

Vòi rồng chẳng những to lớn vô cùng, bên trong lại mơ hồ có vô số điện hồ băng bạc, lại nổ vang không dứt, thanh thế thực kinh người.

Mắt thấy cơn lốc cách tầm hơn trăm dặm, chỉ chớp lát có thể đuổi tới khiến đám Phi linh nhân tỏ vẻ tuyệt vọng

Bọn hắn vừa mới ra biển để thí luyện vậy mà lại gặp ngay thiên tai “Ngân Triều” ở hải vực phụ cận, xem như tám chín phần chết chắc.

Cho dù tới đường cùng, đám Phi Linh nhân tự nhiên cũng không cam tâm chịu chết.

Lúc này một gã Nguyên anh kỳ hét lớn, những kẻ xung quanh cũng thôi không chạy trốn chết nữa, theo đó nhanh chóng tạo thành một trận hình kỳ quái, từ trục thủ trữ vật lấy ra một cây pháp trượng kỳ quái múa may không thôi!

Chương 1843: Lại Trở Về Phi Linh

Nhất thời tăng tăng sóng quang nối tiếp nhau từ trong trận kỳ đập dềnh tỏa ra, sau đó giao thoa hình thành một khối quang cầu thật lớn, đem cả đám Phi Linh nhân ở đây bao phủ vào trong, thoạt nhìn năng lực phòng ngự xác thực không kém.

Bất quá những Phi Linh nhân trẻ tuổi, thân ở khối quang cầu bảo hộ nhìn cơn lốc từ phía sau đang gào thét mà đến thì sắc mặt không còn chút máu.

Tại trước mặt "Ngân triều" đỉnh đỉnh đại danh, cho dù pháp trận phòng hộ của bọn họ cũng có điểm bất phạm nhưng vô pháp chống đỡ được lâu.

Về điểm này đã sớm có vô số kẻ ra biển ngã xuống trong thiên tai nghiệm chứng qua không biết bao nhiêu lần rồi.

Một khi bị hút vào trong Ngân triều, cảnh giới dưới Hóa Thần tất nhiên là không may mắn. Mà tồn tại đẳng cấp Hóa Thần bất quá miễn cưỡng tự bảo vệ mà thôi, có thể giữ được tính mệnh thoát ra hay không còn phải xem Thiên ý.

Nếu muốn giải cứu nhiều người ở đây như vậy, phải là tồn tại Luyện Hư hậu kỳ đại thành hoặc đẳng cấp Hợp Thể mới có khả năng làm được.

Mà bọn họ thâm nhập vào trong hải dương xa như thế, sao có thể có tiền bối cao nhân trong tộc đi ngang qua chứ.

Dẫn đầu đám Phi Linh nhân là hai Nguyên anh hậu kỳ, một nam một nữ cuống quýt thương lượng với nhau vài câu nhưng sắc mặt vô cùng khó coi, hiển nhiên đã hết cách xoay chuyển thế cục.

Mắt thấy cơn lốc khổng lồ cách bọn họ bất quá hai ba mươi dặm, trong khoảnh khắc có thể bao phủ khối quang rất lớn kia, đột nhiên một gã Phi Linh nhân kinh hi quát to một tiếng:

"Mau nhìn, trong Ngân triều hình như có người!"

Vừa nghe lời này các Phi Linh nhân khác cả kinh, vội vàng nhìn theo hướng tên Phi Linh nhân kia vừa chỉ.

Chỉ thấy trong Ngân triều cuộn cuộn cách đây không xa, quả nhiên có một điểm thanh quang chớp động không thôi, thật giống như có người đang khu sử độn quang.

Nhưng do ảnh hưởng của thiên địa nguyên khí hỗn loạn trong Ngân triều, đám Phi Linh nhân vô pháp dụng thần niệm phân biệt người trong độn quang rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Bất quá thanh quang ở trong Ngân triều ổn trọng như núi Thái Sơn, đang theo một hướng khác trong Ngân triều bắn đi, một bộ căn bản không xem điện quang thạch băng trong cơn lốc vào đâu.

Một màn này lại khiến đám Phi Linh nhân như thấy cứu tinh!

Lúc này hai nam nữ Nguyên Anh Kỳ Phi Linh nhân kinh hi liếc mắt nhìn nhau, sau đó hai người cơ hồ đồng thời phát ra một tiếng huýt dài.

Tiếng huýt một dương cương một âm nhu, sau khi âm dương giao tế thì át cả nổ ầm ầm của Ngân triều trực tiếp xuyên khắp tầng trời cao.

Âm điệu cao thấp biến hóa trong tiếng huýt không phải không theo vần luật, chính là tín hiệu chuyên môn dùng để cầu cứu của Phi Linh tộc.

Chỉ cần trong người Ngân triều không phải bị điếc, nhất định sẽ phát hiện bọn họ đang cận kề hiểm cảnh.

Quả nhiên độn quang màu xanh vốn đang bắn nhanh trong Ngân triều, dường như vì tiếng huýt mới vang lên mà dừng lại.

Nếu có người ở gần độn quang, có thể phát hiện bên trong có một thân ảnh đang quay đầu nhìn lại phương hướng vừa phát ra tiếng huýt, tựa hồ có chút ngạc nhiên.

"Các người là đám văn bối nhất tộc nào của Phi Linh nhân, vì sao xuất hiện tại nơi đây!"

Một thanh âm xa lạ nam tử đột nhiên vang lên bên trong khối cầu hộ trảo rất lớn

kia, khuấy động khiến tất cả mọi người đều được nghe rõ ràng.

"Chúng vẫn bối là đệ tử của tam tộc Ngũ Sắc, Bạch Ngọc, Thiên Bằng, đến đây là vì thí luyện, vạn lần không ngờ đụng phải Ngân triều ngàn năm một lần, mong tiền bối mở lượng từ bi cứu chúng vẫn bối một mạng."

Nguyên Anh kỳ nam tử thoáng mừng rỡ, không chút lưỡng lự vội lớn tiếng trả lời.

Bất quá nam tử xa lạ nghe xong lời này lại trầm mặc một lúc, không thấy truyền âm lại.

Điều này lại khiến trong lòng đám Phi Linh nhân trầm xuống.

Nếu đối phương không nắm chắc giúp đám người bọn họ thoát ra từ trong Ngân triều, tự nhiên sẽ không mạo hiểm.

Nhưng cũng may độn quang màu xanh tại xa xa không có bay đi, tựa hồ có chút do dự, điều này khiến bọn họ còn một tia hy vọng.

Mà chỉ thoáng một chốc lát này, cơn lốc khủng khiếp đã mang theo vô số điện hồ cùng thạch băng đem tất cả bọn họ cuốn vào trong.

Trong nháy mắt tiếng sấm rền giạt doanh doanh như muốn xé màng nhĩ, tiếng ma sát kinh thiên động địa phát ra từ lớp ngoài quang cầu hộ tráo. Chỉ thấy tầng phòng hộ dày đặc rung động kịch liệt một trận, dường như có thể bị nghiền nát bất cứ lúc nào.

Những Phi Linh nhân thấy cảnh này đương nhiên đại kinh thất sắc.

Hai nam nữ Nguyên anh vội quát lên chói tai, lúc này ngoài thân đám người không ngừng cuồng thiểm các loại linh quang, nhanh chóng cầm trận kỳ trong tay, đem toàn thân linh lực liều mạng cuồng chú vào.

Vòng bảo hộ như muốn vỡ ra lại bùng sáng lên một trận hào quang, lần nữa ngừng đầy trở lại.

Bất quá có thể thấy đám Phi Linh nhân tiêu hao pháp lực rất lớn, rõ ràng không thể kiên trì bao lâu. Sinh mạng của bọn họ tự nhiên ký thác tại trên người nam tử xa lạ có thể xuất thủ tương trợ kia.

"Đã có tiểu tử Thiên Bằng tộc trong này, ta không tiện khoanh tay đứng nhìn. Để ta đưa các người rời khỏi nơi đây!"

Cuối cùng âm thanh thản nhiên của nam tử xa lạ lại lần nữa truyền đến!

Những Phi Linh nhân tự nhiên mừng rỡ như điên, nhưng còn không chờ bọn họ truyền âm biểu thị với đối phương thì chợt nghe phía trên ở ngoài quang tráo nổ ra một tiếng sét giạt!

Từng đạo điện hồ cỡ miệng bát cuồng thiểm, giạt đoành đoành hiện ra rồi như đan vào nhau, hình thành một Lôi Quang Điện Trận đường kính trên mười trượng.

Tại nơi trung tâm của lôi trận chợt lóe một cái, một nam tử vận thanh bào, trên lưng có một đôi cánh óng ánh hiện ra.

Ánh mắt hân lạnh lòng đảo qua phía dưới, không nói hai lời đơn thủ liền bấm pháp quyết.

Nhất thời hai cánh phía sau đồng thời vỗ một cái, trong âm thanh lôi minh vang động, một pháp trận khá lớn do ngân sắc điện hồ hợp thành lập tức bắn xuống phía dưới.

Vòng bảo hộ nguyên bản đang đau khổ chống đỡ, trong nháy mắt khi vừa tiếp xúc với Lôi trận thì như khối bóng khí khổng lồ vụn vỡ tan biến đi.

Tất cả Phi Linh nhân ở trong vô cùng kinh hãi, chỉ thoáng thấy trước mắt là một vùng sáng bạc chói lòa rồi tất cả triệt để bao trùm trong điện quang.

Bọn họ chỉ cảm giác thiên toàn địa chuyển một trận đồng thời bên tai vang lên một tiếng nổ cực lớn. Nhất thời Lôi trận tiêu thất trong hư không.

Sau một khắc, tại trên bầu trời ngoài khơi một nơi cách Ngân triều ngoài vạn dặm truyền ra một trận tiếng sấm động, một Lôi Điện Quang Trận xé rách hư không hiện ra.

Đám Phi Linh nhân vừa bị Ngân triều vây khốn, nhanh chóng từ thoát ra trung tâm lôi trận, trực tiếp được truyền tống tới nơi đây.

Bọn họ vốn từ nơi tử địa lại thấy ánh dương quang, đầu tiên là giật mình nhìn xung quanh một phen, phát hiện bản thân đang ở chỗ an toàn thì hưng phấn có thể nghĩ, nhin

không được một phen vui sướng.

"Đa tạ ân cứu giúp của tiền bối, không biết người là vị trưởng lão nào của Thiên Bằng tộc?"

Bất quá Nguyên Anh kỳ nam tử cầm đầu đã liếc mắt thấy được một người vận thanh bào đang lơ lửng bất động trên bầu trời. Với cảnh giới của hắn căn bản không thể nhìn ra tu vi đối phương sâu cạn thế nào, thăm rùng mình vội thi lễ thật sâu rồi nói.

Lúc này những người khác cũng đã phát hiện ra Ân nhân cứu mạng. Nhanh chóng cung kính làm đại lễ tham kiến.

"Thiên bằng tộc! Hắc hắc! Đương nhiên không phải. Bất quá ngày trước ta cùng Thiên Bằng tộc có chút sâu xa, các người ở đây đã có người Thiên Bằng tộc, ta không nỡ thấy chết mà không cứu." Thanh bào nam tử phảng phất mới hơn hai mươi, nghe lời của Nguyên Anh kỳ nam tử thì mỉm cười, lộ ra những chiếc răng trắng đều trong miệng.

Người này tự nhiên chính là Hàn Lập, hao tổn hơn tám mươi năm cuối cùng mới đi tới phụ cận Phi Linh tộc.

Với thần thông của hắn bây giờ có thể so với tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ đại thành, trên đường đi không gặp nguy hiểm thực sự nhưng các loại phiền phức thì không ít.

Đặc biệt vì vòng tránh mấy chỗ hiểm địa nên hắn đã hao tổn thêm hơn mười năm mới bình yên đi tới nơi đây.

"Bất kể thế nào, ân cứu mạng của tiền bối, chúng vân bối suốt đời khó quên. Mong rằng có thể ban thưởng tính danh, chúng vân bối khi trở về nhất định bẩm rõ việc này với trưởng lão trong tộc, hơn nữa sẽ có trọng tạ!" Những Phi Linh nhân này tuy tu vi không cao nhưng tựa hồ đều có chút thân phận trong tộc. Nữ tử Nguyên Anh kỳ Phi Linh tộc phía sau hai cánh ngũ sắc, rõ ràng là người của Ngũ Sắc tộc, cung kính hướng về Hàn Lập nói.

"Được rồi, cứu các người bất quá chỉ là nhấc tay mà thôi, cũng không cần trọng tạ cái gì. Bất quá ta nhất mực tu luyện ở man hoang thế giới này, đối với tình huống các tộc có chút không rõ. Các người đem sự tình phát sinh mấy trăm năm nói cho ta một chút." Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, thần nhiên nói.

"Tiền bối đã hỏi, văn bối nếu biết đương nhiên sẽ nói ra. Thời gian mấy trăm năm gần đây đích xác Phi Linh tộc chúng ta xảy ra rất nhiều đại sự. Bất quá trong đó nổi danh nhất là sự tình mấy đại yêu vương nơi Địa Uyên bỗng nhiên thất tung không thấy, cuối cùng các tộc chúng ta liên thủ phá được toàn bộ Địa Uyên." Nữ tử Ngũ Sắc tộc cân nhắc một chút rồi thành thật trả lời.

"Địa Uyên đã bị công chiếm! Việc này xác thực không nhỏ, chậm rãi tỉ mỉ nói cho ta hết đi." Trong lòng Hàn Lập cả kinh nhưng trên mặt không lộ chút dị sắc.

"Vâng, tiền bối. Việc này nói đến thì dài dòng, bắt đầu là từ Thánh Tử Thí Luyện mấy trăm năm trước..." Nữ tử Ngũ Sắc tộc tự nhiên tuân mệnh từ từ kể lại.

Không bao lâu ngoài thân Hàn Lập lóe lên thanh quang, hóa thành một đạo thanh kinh hồng thoát ly khỏi đám Phi Linh nhân, chớp động mấy cái thì biến mất.

"Hiên sư muội, vừa rồi người đem nhiều sự tình trong tộc nói cho người đó, sẽ không xảy ra điều gì chứ?" Nguyên Anh kỳ nam tử sau khi thấy Hàn Lập triệt để không còn tung tích, bỗng nhiên nhíu mày hỏi một câu.

"Lời này Miện huynh là ý gì?" Nữ tử Ngũ Sắc tộc ngẩn ra, không khỏi hỏi lại một câu.

"Không có gì, vừa rồi tiền bối này không muốn nói tính danh cho chúng bọn ta, khuôn mặt lại xa lạ như thế, không hẳn là người trong tộc chúng ta." Nguyên Anh kỳ nam tử do dự một chút mới chần chờ nói lời khiến những người khác thất kinh.

"Không có khả năng! Vị này tiền bối rõ ràng cũng có một đôi Linh Sí, đồng thời lại xuất hiện tại hải vực này, không phải Phi Linh nhân thì thuộc tộc nhân nào?" Lập tức có người khác lớn tiếng phản bác.

"Chính xác, vị tiền bối này đã nói có uyên nguyên với Thiên Bằng tộc, đôi cánh có thể khu động Lôi điện, đây chính là thần thông độc đáo của Thiên Bằng Tộc, ngoại nhân tuyệt không thể giả mạo. Huống hồ nếu thực sự là dị tộc nhân giả mạo thì cần gì phải xuất thủ cứu chúng ta, hoặc trước khi rời đi cũng hoàn toàn có thể xuất thủ diệt khẩu chúng ta. Miện huynh thực sự đã đa tâm rồi!" Nữ tử Ngũ Sắc tộc khẽ cười một tiếng, căn bản không tin lời nam tử.

"Có thể là ta đã đa tâm!" Sắc mặt Nguyên Anh kỳ nam tử âm tình bất định một hồi mới miễn cưỡng cười gật đầu.

"Miện sư huynh không cần lo lắng! Cho dù người này thực sự là dị tộc nhân, nhưng sự tình tiểu muội vừa nói thì trong người người trong tộc đều biết, căn bản không có chút cơ mật. Quan trọng nhất bây giờ là chúng ta lập tức rời hải vực này. Nếu lại bị Ngân triều đuổi tới lần nữa thì chắc chắn không thể giữ được mạng nhỏ." Thần sắc nữ tử Ngũ Sắc tộc ngưng trọng mở miệng.

"Không sai, nơi đây còn là hiểm địa, mau mau rời đi mới được!"

"Lời của Hiên sư tỷ không sai, người vừa cứu bọn ta tu vi thâm sâu khôn lường, dù thực sự là dị tộc nhân thì bọn ta có thể làm gì? Hiện tại mau rời đi mới là quan trọng."

Cái khác dị tộc nhân cũng ào ào mở miệng. Thậm chí có người sắc mặt sợ hãi lần nữa quan sát khắp mọi nơi xung quanh.

Chương 1844: Giật Minh

Lúc này Hàn Lập biến thành thanh hồng đã cách đám Phi Linh nhân hơn mấy nghìn dặm, trên mặt lại lộ vẻ trầm ngâm.

Vừa rời từ trong miệng nữ tử Ngũ Sắc tộc, hắn đã rõ ràng thời gian gần đây Phi Linh tộc có những biến hóa lớn. Có điều những sự tình không quan hệ đến bản thân, hắn tự nhiên không cần quan tâm.

Khiến Hàn Lập lưu tâm chỉ có hai sự tình mà thôi.

Điều thứ nhất chính là tứ đại yêu vương Địa Uyên năm đó cùng hắn thâm nhập Minh Hà Chi Địa, tựa hồ tới nay bọn họ vẫn chưa thoát thân trở về Địa Uyên, dẫn đến Địa Uyên bị các tộc Phi Linh liên thủ chiếm cứ, đồng thời tiêu diệt tất cả yêu vật nơi đó không còn.

Điều thứ hai là trong thí luyện năm đó có Bạch Bích cùng Lô Lan bình yên trở về, cuối cùng song song thu được thân phận Thiên Bằng tộc thánh chủ, khiến Thiên Bằng tộc thoát khỏi tình cảnh diệt tộc.

Nói thêm về chuyện thứ nhất, Minh Hà Chi Địa có Thanh Nguyên Tử tọa trấn, cộng thêm Phù Du Tộc cũng có liên quan, tựa hồ trong đó còn ẩn dấu bí mật trọng đại nào đó mà hắn không biết, như vậy Tứ đại yêu vương bị vây khốn ở trong cũng không quá kỳ quái.

Như vậy nếu hắn muốn lần nữa tiến nhập Minh Hà Chi Địa thực có chút phiền phức.

Tọa độ mà Thanh Nguyên Tử ước định tiếp dẫn hắn chính là một nơi nằm ở sâu trong Địa Uyên.

Như không đến được vị trí này thì ngay cả là trong tay có Nghịch Tinh Bàn mà đối phương tặng cho, hắn cũng vô pháp phá giới tiến nhập Minh Hà Chi Địa.

Dù sao khi đó tứ đại yêu vương liên thủ, mất công phu rất lớn cùng mượn ngoại lực

mới mở ra thông đạo tiến nhập Minh Hà Chi Địa.

Bây giờ hẳn tự hỏi thần thông không dưới Hậu kỳ tu sĩ nhưng tuyệt không có bản lĩnh chân chính Phá Toái Hư Không.

Về chuyện thứ hai, năm đó hẳn giả mạo qua thánh tử Thiên Bằng tộc, cũng mượn lực của tộc này luyện thành Kinh Trập Quyết. Có điều lại bị đại trưởng lão cường bức tiến nhập trong Địa Uyên, rơi vào trong tay tứ đại yêu vương. Vì vậy hiện khó có thể phân biệt rõ ràng ân oán với Thiên Bằng tộc.

Bất quá muốn lại lần nữa lần vào trong Địa Uyên, xem chừng một lần nữa phải mượn lực của tộc này.

Trong lòng Hàn Lập cân nhắc một hồi, đột nhiên bàn tay lật chuyển, một cái Ngọc giản màu lam cùng một Viên Bàn trắng nhạt đồng thời xuất hiện trên hai tay.

Một tay hẳn đem ngọc giản trực tiếp dán trên trán, neho hai mắt dò xét qua một số tin tức bên trong rồi bỏ xuống, lại đem viên bàn màu trắng kia cẩn thận xem xét.

Sắc mặt Hàn Lập trở nên âm tình bất định, một lúc lâu sau tựa hồ đã có quyết định cuối cùng, liền thu hồi hai vật này. Thanh hồng đột nhiên phát ra một trận thanh âm trầm nhấp, tiếp theo rung động mấy cái, đột tốc trong nháy mắt nhanh hơn gấp bội phá không mà đi.

Năm tháng sau, ở một nơi trên bầu trời cao cách Thánh Thành của Thiên Bằng tộc hơn trăm dặm, một đạo thanh quang chói mắt giống như sao băng từ xa phá không mà đến, chưa tiếp cận Thánh Thành nhưng từ trong bóng truyền ra một tiếng thanh minh.

Âm thanh này ban đầu không lớn nhưng lại liên miên không dứt, giống như sóng to gió lớn cuộn cuộn không thôi trên toàn bầu trời Thánh Thành.

Tình hình kinh người như thế đương nhiên kinh động tới toàn bộ tồn tại cao giai trong Thánh Thành. Nhất thời có mấy đạo thân ảnh từ trong các tòa kiến trúc rộng lớn vụt bay ra. Tiếp theo nhoáng lên một cái, hoặc hóa thành một đạo điện hồ hoặc trực tiếp mơ hồ một cái đã không thấy tung tích.

Sau một khắc, mấy đạo nhân ảnh này xuất hiện trong không trung ngoài Thánh

Thành, cùng dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn phía một thanh quang đang bắn nhanh mà đến.

Thanh quang còn cách bọn họ một khoảng nhưng bên trong đã tản mát ra khí tức man hoang kinh người, phảng phất có thể thôn phệ cả thiên địa trước mắt.

Khí tức này bọn họ quen thuộc vô cùng, chính là khí tức thần linh Thiên Bằng mà bộ tộc bọn họ tôn sùng. Mà tinh thuần đến trình độ như thế này, toàn tộc tựa hồ cũng chỉ có đại trưởng lão biến thân Thiên Bằng mới có thể có được.

Nghĩ tới đây mấy người không khỏi ngẩn đầu.

Trong bọn họ còn có một bạch y thiếu nữ duyên dáng yêu kiều sau lưng có đôi cánh kim sắc đang đứng, hai mắt nhìn phía thanh quang kia thì lộ một tia hồ nghi.

Thiếu nữ này chính là Thiên Bằng bộ tộc đại trưởng lão Kim Duyệt!

Bất quá nàng chính là tồn tại Hợp Thể đại thành, đối phương phát ra khí tức khiến người khác giật mình nhưng nàng không có ý sợ hãi, trái lại nhanh chóng liên kết quyết, đôi nhãn châu nổi lên một tầng kim quang, thi triển ra một loại Linh Mục Thần Thông không rõ tên.

Nhất thời đạo thanh quang phía xa xa cơ hồ khiến người không thể nhìn thẳng, lập tức hiện rõ trong mắt thiếu nữ.

"Đây là..."

Kim Duyệt thấy thì cả kinh, trên mặt lộ ra một tia rung động.

"Đại trưởng lão, ngươi nhìn thấy vật gì?" Bên cạnh là một lão giả Hợp Thể sơ kỳ râu đỏ, không khỏi hỏi một câu.

"Tư trưởng lão, một lát sẽ biết!" Về mặt Kim Duyệt có chút kỳ quái, trầm mặc một thoáng rồi lắc đầu nói.

Nghe Kim Duyệt nói vậy, Tư trưởng lão tự nhiên không dám truy vấn, mấy Hợp Thể kỳ trưởng lão khác càng thức thời không mở miệng, đều đưa ánh mắt hướng lần nữa nhìn lại đạo thanh quang kia.

Mà trong chốc lát, thanh quang lại giống như cuồng phong cuốn tới trước mặt đám người, quang hoa vụt tắt, hiện ra một con Linh cầm rất lớn toàn thân màu xanh.

Thân thể linh cầm này dài mười trượng, lông vũ như thép, song trảo như câu, bộ dáng giống hệt chân linh Thiên Bằng trong thuyền thuyết.

Tuy trong lòng đã sớm suy đoán nhưng khi trông thấy Cự Cầm trước mắt thì đám người Tư trưởng lão không khỏi biến sắc.

Mấy người này còn chưa mở miệng hỏi cái gì thì Cự Cầm đã vỗ hai cánh một cái, nhất thời tiếng hót trường minh trong miệng chọt tắt. Sau một khắc thì ngoài thân thân có một vùng phủ văn màu xanh lưu chuyển, thể hình chọt cuồng tăng.

Chớp động mấy cái, Thanh Cầm đã hóa thành mấy trăm trượng như một tòa tiểu sơn. Hai tròng mắt của nó vàng như điện kim, khẽ vẫy cánh thì lập tức cuồng phong lôi điện nổi lên. Toàn thân mang khí thể cường bạo khiến mấy trưởng lão Hợp Thể sơ kỳ Thiên Bằng tộc không khỏi cả kinh lùi lại mấy bước. Kim Duyệt mặc dù đứng bất động tại chỗ nhưng khuôn mặt cũng biến đổi, có điều trong mắt lại hiện lên một tia mừng rỡ.

"Các hạ là người phương nào? Nếu đã biết biến hóa Thiên Bằng, lại tu luyện đến mức này, cũng là người trong Thiên Bằng tộc chúng ta mới phải, sao không hiện chân thân ra gặp mặt." Kim Duyệt nhìn Cự Cầm, cuối cùng chậm rãi mở miệng, ngôn ngữ có chút khàn khàn nhưng tràn đầy vẻ chân thật.

"Mấy trăm năm không gặp, dung nhan Kim đạo hữu vẫn thanh lệ như xưa, thực sự là đáng mừng." Thanh Bằng cúi đầu nhìn lướt qua Kim Duyệt, đột nhiên nói ra tiếng người, tuy không có ý lớn tiếng nhưng vẫn ồm ồm vang lên bên tai các trưởng lão Thiên Bằng tộc.

"Ồ, ngươi là..." Kim Duyệt khẽ động đôi mày, tựa hồ nghe ra chút gì, trên ngọc dung không khỏi lộ sự khó tin.

"Ha ha, xem ra tiền bối đã nhớ ra Hàn mỗ rồi."

Đột nhiên Thanh Bằng hướng phía dưới lặn một vòng, thân thể khổng lồ trong nháy mắt hóa thành một đoàn thanh quang rồi tản đi, tại chỗ cũ hiện ra một nam tử vận thanh bào trên lưng một đôi cánh, mỉm cười nhìn Kim Duyệt.

"Là người..."

"Không có khả năng!"

Lần này còn không chờ Kim Duyệt mở miệng, lão giả họ Tư cùng một mỹ phụ trường lão đồng thời thất thanh hô lên.

"Thì ra nhị vị trưởng lão cũng tới nơi đây, Hàn mỗ hữu lễ." Thanh bào nhân tự nhiên chính là Hàn Lập vừa thi triển biến thân Thiên Bằng, nghe lời lão giả râu đỏ thì nhìn qua một cái, mỉm cười khê chấp tay.

"Tư huynh, các người nhận ra người này! Y rốt cuộc là người Thiên Bằng chúng ta sao? Nếu đúng vậy thì với tu vi cỡ này sao chúng ta chưa bao giờ nghe nói qua?" Mỹ trưởng lão Thiên Bằng tộc thấy thế thì ngạc nhiên, một người nhịn không được hỏi một câu.

Tư trưởng lão cùng mỹ phụ lại không đáp lời mà liếc mắt nhìn nhau, có thể thấy được vẻ hoảng sợ trên mặt đối phương.

Khi Hàn Lập xuất hiện tại Thánh Thành thì mấy trưởng lão kia có việc đi tọa trấn thành thị khác của Thiên Bằng tộc, tự nhiên không biết vị đệ tử "Thánh tử Thiên Bằng tộc" này. Bất quá Hàn Lập sớm rơi vào trong tay yêu vật Địa Uyên, theo lý tám chín phần đã chết mới phải.

Nhưng lúc này đối phương đột ngột xuất hiện trước mắt bọn họ, lại thi triển ra biến thân Thiên Bằng kinh người, một bộ tiến giai tới thánh giai, hai người sao không khiếp sợ cho được.

"Thực sự là Hàn đạo hữu, quả nhiên năm đó đạo hữu vẫn chưa ngã xuống trong Địa Uyên, hiện giờ càng tiến giai Thánh giai, chắc chắn Hàn đạo hữu ở trong Địa Uyên đã có một phen cơ duyên." Kim Duyệt cuối cùng mở miệng, nhưng thanh âm lãnh tĩnh ngoài dự liệu của người khác.

"Hàn mỗ đích xác có chút kỳ ngộ trong Địa Uyên nhưng không có bao nhiêu quan hệ tới cảnh giới bây giờ của tại hạ. Trái lại ta mấy lần thiếu chút nữa ngã xuống trong tay tứ đại yêu vương." Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, than nhẹ một câu.

"Thế sao? Nhưng bất kể thế nào, tu vì Hàn đạo hữu tiến nhanh tới thánh giai là sự tình đáng chúc mừng. Hơn nữa về việc năm đó, thiếp thân còn chưa đa tạ đạo hữu. Bất quá đây không phải là nơi đàm luận, mời đạo hữu theo ta vào trong thành. Ta nghĩ đạo hữu xuất ra đại thanh thế đến đây, không chỉ giản đơn là muốn cùng mấy người thiếp thân ôn lại vãng sự chứ?" Đôi nhãn châu của Kim Duyệt lưu chuyển dị quang, bỗng nhiên thần nhiên cười nói.

"Tuệ nhãn của Đại trưởng lão sáng như đuốc, tại hạ tới lần này đích xác có việc muốn trao đổi cùng Kim đạo hữu." Hàn Lập mỉm cười, thần nhiên thừa nhận.

"Vậy xin mời Hàn đạo hữu." Kim Duyệt nghe đến đây thì ngọc dung lộ ra nụ cười, lúc này làm ra tư thế mời khách.

Tứ trưởng lão cùng mỹ phụ và đám Thiên Bằng tộc trưởng lão, tuy rằng trong lòng tràn đầy kinh nghi nhưng danh vọng Kim Duyệt tại Thiên Bằng tộc, căn bản không người thứ hai có thể đứng tới, bọn họ tự nhiên không dám có bất luận phản đối gì.

Lúc này Hàn Lập nở nụ cười, thân hình khẽ động, không chút chần chờ theo bạch y thiếu nữ bay về hướng Thánh Thành.

Đám Thiên Bằng tộc trưởng lão mang trên mặt thần sắc khác nhau bay theo.

Hàn Lập vừa rồi phát ra tiếng huýt cùng biến thân thành Thanh Bằng đều có thanh thế kinh người, tự nhiên đã làm vô số trung cao giai Thiên Bằng nhân trong Thánh Thành chú ý. Bất quá khi thấy mấy vị trưởng lão đều đã hiện thân ngoài thành, tự nhiên không dám quấy rầy, chỉ là trên đầu tường quan sát từ xa.

Có điều với cự ly cách quá xa, hơn nữa chung quang sớm bị Kim Duyệt đại trưởng lão bố trí cấm chế cấm âm, vì vậy căn bản nghe không được manh mối gì.

Bọn họ chỉ là thấy con Cự Bằng màu xanh biến thành một thanh niên có điểm giống người bản tộc, tiếp theo trao đổi cùng mấy vị trưởng lão vài câu, toàn bộ lập tức hướng về trong thành. Đám này tự nhiên một bộ không hiểu ra sao.

Vì vậy dưới đông đảo ánh mắt của các Thiên Bằng nhân, Hàn Lập ung dung tiến nhập Thánh Thành Thiên Bằng. Một lúc lâu sau thì đám Thiên Bằng nhân mới một bộ hồ đồ tán mát rời đi.

Chương 1845: Nửa Bộ Pháp Quyết

Hàn Lập cùng đám trưởng lão theo Kim Duyệt đến một tòa cung điện cực lớn trong Thánh Thành. Sau khi phân chủ khách ngồi xuống, Kim Duyệt phân phó một tiếng, lập tức có mấy thị nữ tuổi trẻ từ ngoài điện đi vào, dâng các loại linh trà linh quả bày biện ra trên các bàn.

Lúc này Kim Duyệt Đại trưởng lão dùng lễ khách quý đãi Hàn Lập, trên mặt nhìn không ra chút nào dị sắc. Hàn Lập thì khách khí, thông dong bụng một tách linh trà uống một ngụm, sau đó khẽ gật đầu.

"Hàn đạo hữu cảm thấy hương vị trà này như thế nào, đây là Hương Nữ Trà đặc biệt của Thánh Thành chúng ta. Hàng năm chỉ sản xuất mấy chục cân mà thôi. Linh trà này được hái ở thời điểm khi ánh dương ban mai chiếu rọi, hơn nữa người thu hái phải là thiếu nữ mỹ miều còn tấm thân xử nữ. Nếu không hương khí sẽ giảm đi không ít." Kim Duyệt cũng nhấp một ngụm linh trà, cười cười hướng qua Hàn Lập nói.

"Đúng vậy, u hương của trà này ngát mũi, đích thật là trân phẩm hiếm thấy." Hàn Lập cũng tán thưởng nói.

"Hàn đạo hữu nếu đã thích thì thiếp thân có thể tặng một ít" Ánh mắt Kim Duyệt lưu chuyển cùng khóe miệng cười nói. Sau đó nàng vỗ hai tay, nhìn sang một thị nữ đang khoan tay đứng bên cạnh thân nhiên phân phó một tiếng: "Tới trà viên lấy năm cân thượng đẳng nhất Hương Nữ Trà."

"Vâng, Đại trưởng lão!"

Thị nữ kia cả kinh nhưng vội đáp ứng một tiếng, nhanh chóng lui ra khỏi đại điện.

"Đa tạ Đại trưởng lão ban thưởng trọng hậu!" Hàn Lập cũng có chút ngạc nhiên nhưng lập tức khôi phục như thường, hướng qua Kim Duyệt chấp tay đáp lễ.

Một đám trưởng lão thấy cử chỉ này của Kim Duyệt thì trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng không ai dám hỏi lại cái gì.

"Ngoài hai người Tư trưởng lão, mấy vị trưởng lão khác còn chưa biết Hàn đạo hữu a. Vậy để ta giới thiệu một chút. Không phải phải nói nhiều, chỉ nhắc vị Nhân tộc đạo hữu năm đó giúp Thiên Bằng nhất tộc chúng ta có thể bảo toàn, như vậy mấy vị trưởng lão cũng đã biết rõ Hàn đạo hữu là người phương nào rồi chứ." Kim Duyệt thông dong hướng sang mấy trưởng lão còn đang nghi hoặc giới thiệu.

"Cái gì, là người này! Hắn sao xuất hiện ở chỗ này!"

"Không phải đã ngã xuống trong Địa Uyên sao?"

Mấy Thiên Bằng trưởng lão nghe thì lập tức giật mình. Chỉ có Tư trưởng lão cùng mấy phụ ở một bên nhìn nhau lộ ra một nụ cười khó.

"Năm đó tại hạ ở Địa Uyên có chút cơ duyên, may mắn đào thoát trong tay các Yêu Vương, sau đó không trở lại quý tộc mà quay trở về Nhân tộc. Kim đạo hữu không sẽ không trách tội Hàn mồ chứ." Thần sắc Hàn Lập không đổi, thản nhiên nói.

Nghe Hàn Lập phong khinh vân đạm nói như thế, ánh mắt Kim Duyệt chớp nhẹ một cái, cười khê một tiếng: "Thiếp thân sao dám như thế! Năm đó nếu không nhờ Hàn đạo hữu xuất lực thì Bạch Bích cùng Lan nhi sao có thể thông qua thí luyện, trở thành Thánh chủ của tộc ta, do đó bảo toàn Thiên Bằng nhất tộc. Đạo hữu hoàn thành ước định, đương nhiên khôi phục thân phận tự do. Bất quá mới mấy trăm năm không gặp, đạo hữu liền từ một tu sĩ Hóa Thần tiến cấp tới tồn tại thánh giai. Điều này thật sự khiến người ta khó có thể tin nổi. Xem ra sự tình Tứ Đại yêu vương Địa Uyên biến mất, hơn phân nửa có liên quan đến đạo hữu rồi. Nếu Hàn đạo hữu không ngại thì có thể nói với chúng ta điều này chứ?"

Thiên Bằng Tộc Đại trưởng lão nghe Hàn Lập nói mấy câu, liền đem sự tình năm đó trong Địa Uyên nhắc lại. Các trưởng lão khác trong lòng khê động, cũng ngưng thần lắng nghe.

"Hàn mồ sau khi tiến vào lãnh địa quý tộc thì mới biết được sự tình Tứ Đại yêu vương mất tích. Do việc này có chút quan hệ tới chuyện tại hạ trở về quý tộc lần này. Thật không tiện nói rõ cho Kim đạo hữu sự tình năm đó. Bất quá ta có thể cam đoan với Đại trưởng lão. Tứ Đại yêu vương năm đó không trở về, hôm nay càng không khả năng phản hồi Địa Uyên. Về phần tu vị của ta tăng tiến, chẳng qua là trong Man Hoang thế giới có chút tạo hóa khác mà thôi. Mà không phải tu vị của Kim đạo hữu cũng tiến nhanh

sao?" Khóe mắt Hàn Lập hơi động, miệng khẽ cười trả lời.

Nghe Hàn Lập thân nhiên một lời cự tuyệt như thế, sắc mặt Kim Duyệt không khỏi trầm xuống, trong mắt chớp động hàn quang, thanh âm trầm xuống hỏi: "Một khi Hàn đạo hữu đã không tiện nói, thiếp thân tự nhiên không miễn cưỡng. Nhưng khi này đạo hữu hóa thân thành Cự bằng, dùng thanh thể như vậy đột ngột hiện thân ngoài Thánh Thành phải có chút nguyên do! Hay là đạo hữu tự tự thấy thân thông đại thành, có ý đến tộc chúng ta ra uy"

Khi nói mấy lời sau, thanh âm của thiếu nữ lại trở nên băng hàn. Ánh mắt đám trưởng lão nhìn về Hàn Lập cũng lộ chút bất thiện.

"Kim đạo hữu cảm thấy tại hạ vừa rồi biến thành Thiên Bằng ra sao?" Hàn Lập thấy thế không chút sợ hãi mà ngược lại còn nở nụ cười.

"Hừ, đạo hữu biến thân thật không tệ, một kẻ ngoại tộc có thể đem Côn Bằng chân huyết luyện hóa đến mức độ như thế, cũng coi như thần thông của người không nhỏ" Kim Duyệt nghe vậy thì trên mặt lộ một tia dị sắc, trong miệng hừ lạnh một tiếng nói.

"Vậy sao, đạo hữu thật chỉ nghĩ đơn giản thế sao?" Hàn Lập lại cười hắc hắc, sắc mặt cũng có chút quỷ dị.

"Hàn đạo hữu, lời này là có ý gì? Muốn gì thì trực tiếp nói ra, cố làm ra mê hoặc làm gì?" Sắc mặt Kim Duyệt khẽ đổi, lập tức hai mắt nheo lại lạnh lùng nói.

Đám người Tư trưởng lão nghe đến đây thì đã có chút hồ đồ, trên mặt không khỏi hiện vẻ kinh nghi.

Khóe miệng Hàn Lập lại khẽ nhếch, biểu lộ như cười mà không phải cười. Cũng không trả lời nữ tử mà đơn thủ vừa lật, lập tức một khối ngọc giản màu trắng hiện ra, bàn tay khẽ động trực tiếp ném tới đối phương.

"Đạo hữu có ý gì?" Bạch y nữ tử theo thói quen tiếp nhận ngọc giản nhưng chân mày khẽ động hỏi một câu.

"Đại trưởng lão không cần đa tâm, ta có ý gì thì xem vật trong ngọc giản rồi nói sau không muộn" Thân sắc Hàn Lập không đổi trả lời.

Sắc mặt Kim Duyệt trở nên khó coi, ánh mắt nhìn lướt vật trong tay, suy nghĩ một chút thì đưa ngọc giản lên trán, trực tiếp đem một tia thần niệm truyền vào trong.

"Ồ, đây là..." Cơ hồ trong thoáng chốc nàng kinh ngạc hô lên.

Điều này lại khiến đám trưởng lão trong đại điện lại khe khẽ trao đổi một hồi. Về mặt Kim Duyệt sau khi kinh ngạc thì lúc này lại trở nên cuồng hỉ. Đường như không hề quan đến sự tình khác, một bộ đem tất cả tâm thần đặt trong ngọc giản.

Hàn Lập thấy cảnh này thì khẽ cười, lần nữa đưa tay lấy linh trà trên bàn, khoan thai thưởng thức.

Trong nháy mắt thời gian một bữa cơm trôi qua. Rốt cục Kim Duyệt khẽ thở một hơi rồi thu ngọc giản về tay. Sau đó dùng ánh mắt phức tạp đánh giá Hàn Lập một lần nữa, trầm mặc một lát rồi chậm rãi nói: "Bản công pháp này đạo hữu có được từ đâu? Hàn đạo hữu đừng nói với ta rằng công pháp này là tự các hạ sáng tạo ra. Pháp quyết này tuy vô cùng huyền ảo nhưng rõ ràng dành chỉ cho Thiên Bằng nhân chúng ta."

"Kim đạo hữu quả nhiên tuệ nhãn như sao, đã thấy được sự huyền diệu trong đó. Bất quá công pháp này do ai sáng lập vốn không quan trọng. Ngược lại đạo hữu đã rõ ràng phương pháp trong này có tác dụng thế nào với quý tộc, đó mới là điều trọng yếu mà tại hạ muốn nói." Hàn Lập tủm tỉm cười, tựa hồ sớm đoán trước Kim Duyệt sẽ hỏi câu này.

"Đạo hữu xuất ra nửa bộ pháp quyết này, đương nhiên không phải để cho thiếp thân thưởng lãm. Lần này các hạ đến Thiên Bằng Tộc chúng ta rốt cục là có dụng ý gì? Mời nói thẳng" Đôi nhãn châu của Kim Duyệt lưu chuyển dị quang một hồi, trên người bỗng nhiên bộc phát ra linh áp vô cùng đáng sợ, nhìn qua Hàn Lập lạnh lùng nói.

"Ha ha, Kim đạo hữu đã nói thế, Hàn mỗ tự nhiên tòng mệnh. Bất quá việc này vốn trọng yếu đối với tại hạ, Hàn mỗ hy vọng có thể bàn riêng cùng đạo hữu." Hàn Lập cười ha hả rồi ánh mắt quét qua mấy Thiên Bằng Tộc trưởng lão, sau đó nghiêm sắc mặt nói.

"Được, theo ý người vậy! Tư trưởng lão, Thanh trưởng lão. Các người tạm thời lui ra một chút. Chờ ta trao đổi cùng Hàn đạo hữu thì mới vào sau." Kim Duyệt không chút lưỡng lự đáp ứng, lại hướng qua những người khác phân phó một tiếng.

Hiển nhiên nàng dị thường coi trọng pháp quyết trong ngọc giản!

"Vâng, Tư mỗ cáo lui!"

"Đại trưởng lão, chúng ta tạm thời chờ ở ngoài điện." Mấy Thiên Bằng Tộc trưởng lão tuy trong lòng phiền muộn nhưng nào dám kháng lệnh Kim Duyệt, chỉ có thể đứng đây khom người ra khỏi đại điện.

Sau một thoáng, cả gian đại điện chỉ còn lại hai người Hàn Lập cùng bạch y nữ tử.

"Hàn đạo hữu có sự tình cơ mật gì, mời nói." Thần sắc Kim Duyệt ngưng lại một chút nói.

Hàn Lập lại không vội đáp lời mà bỗng nhiên tay áo rung động. Hơn mười cây tiểu kỳ ngũ sắc thoáng bay ra hướng bốn phương tám hướng. Chúng lóe lên một cái rồi hóa thành đủ kỳ quang đủ mọi màu sắc, nhanh chóng biến vào không trung chung quanh không thấy bóng dáng.

Lập tức sau một khắc, một màn sáng ngũ sắc hiện ra đem hai người Hàn Lập bao phủ vào trong vô cùng nghiêm mật.

"Sao, có thiếp thân ở đây mà đạo hữu còn sợ có kẻ nghe lén hay sao?" Kim Duyệt vốn có chút rung mình nhưng thấy màn sáng bất quá chỉ là một cấm chế cấm âm thì yên lòng, trên mặt lại hiện vẻ không vui.

"Kim đạo hữu chớ trách, việc này không phải chuyện nhỏ. Tại hạ không thể không cẩn thận một chút." Hàn Lập lại hết sức cẩn thận trả lời.

"Được rồi, cứ theo đạo hữu ý đi. Bất quá trước khi giao dịch, có một việc ta cần đạo hữu xác nhận. Phải chăng nửa bản công pháp còn lại cũng đang trong tay các hạ." Kim Duyệt nhíu mày, nhìn qua ngọc giản trong tay hỏi.

"Hắc hắc, Đại trưởng lão cứ việc yên tâm việc này. Trong tay ta nếu không có công pháp hoàn chỉnh, sao có dám lược tới đàm phán cùng quý tộc." Hàn Lập không chút do dự trả lời.

"Tốt! Vậy không biết các hạ muốn cùng giao dịch gì với Thiên Bằng Tộc chúng ta?" Kim Duyệt thở nhẹ ra rồi khẽ hỏi, vẻ mặt thoáng chốc đã buông lỏng rất nhiều.

"Hàn mỗ ý định tiến vào Địa Uyên một lần nữa. Ta muốn quý tộc nghĩ cách đưa ta

đi một chuyến! Công pháp luyện hóa đặc biệt dùng để luyện hóa Thiên Bồng chi huyết này chính là thù lao của tại hạ." Lần này Hàn Lập không chút dây dưa, nhìn thoáng qua bạch y nữ tử rồi ngừng trọng mở miệng.

Chương 1846: Trở Lại Địa Uyên (Thượng)

"Tiến vào Địa Uyên?" Kim Duyệt nghe vậy, bỗng nhiên cả kinh.

"Sao, Kim đạo hữu cảm thấy điều kiện này khó khăn sao? Địa Uyên hiện giờ không phải là do Phi linh tộc chiếm cứ sao, đạo hữu đưa ta vào hẳn là một chuyện khá dễ dàng." Hàn Lập bất động thanh sắc hỏi.

"Nếu là trăm năm trước thì lời này của đạo hữu xác thật không sai, dẫn người tiến vào trong Địa Uyên cũng không mất bao nhiêu công sức. Nhưng hiện tại mà nói, lại cực kỳ phiền toái." Kim Duyệt theo bản năng lấy ngón tay vuốt ve ngọc giản trong tay, mới cười khổ một tiếng nói.

"Ồ, là vì sao?" Hàn Lập kinh ngạc hỏi.

"Rất đơn giản, trăm năm trước có kẻ trong lúc vô tình ở chỗ bí ẩn sâu nhất trong Địa Uyên phát hiện ra một mạch khoáng cực kỳ quý hiếm. Khoáng mạch này cực kỳ trọng yếu đối với các tộc chúng ta, hơn nữa số lượng dự trữ cũng cực kỳ kinh người. Vì không muốn để tộc nào đó lén lút khai thác, cho nên cả tòa Địa Uyên hiện tại đang trong trạng thái nửa phong bế, đặc biệt vị trí tầng cuối cùng nơi có khoáng mạch kia, ngoài các thủ vệ thì ngay cả trưởng lão các tộc cũng không thể dễ dàng tiến vào." Kim Duyệt một chút do dự mới giải thích.

"Tầng sâu nhất? khi nào tại hạ nói là muốn vào nơi đó? Ta chỉ muốn vào tầng thứ ba của Địa Uyên mà thôi" Hàn Lập nghe xong lời này, sắc mặt chợt buông lỏng rồi cười nói.

"Chỉ cần không tiến vào tầng sâu nhất thì có thể thương lượng. Bất quá nếu đạo hữu thật muốn làm giao dịch này thì nhất định phải nói thiếp thân một chút về nguyên nhân thực sự khiến người tiến vào Địa Uyên. Dù sao Địa Uyên vốn thuộc Phi Linh Tộc, trong đó còn ẩn dấu một số bí ẩn chưa được phát hiện.

Đạo hữu không cho rằng, thiếp thân vì lợi ích nhất thời mà đưa một ngoại tộc nhân tiến nơi đó chứ. Cho dù pháp quyết kia vô cùng trọng yếu đối với Thiên Bằng nhất tộc, ta

cũng không thể làm ra sự tình lỗ mãng." Nữ tử nhìn chăm chăm Hàn Lập, chậm rãi nói từng chữ.

Hàn Lập nghe đối phương nói như vậy thì trên mặt nhất thời hiện vẻ trầm ngâm, sau một lát liền thở nhẹ một hơi nói:

"Ta biết đạo hữu lo lắng điều gì, bất quá Đại trưởng lão cứ yên tâm, Hàn mỗ sở dĩ muốn tới tầng ba trong Địa Uyên là do ta đã có một ước định cùng một vị tiền bối, cần đến toạ độ mà vị tiền bối này đã cho biết trước. Sau đó mới có thể tiến nhập vào không gian nơi tiền bối đó đang ẩn cư, tuyệt không chút liên quan chứ đừng nói có điều gì tổn hại đến Phi Linh tộc. Còn cụ thể chuyện tình, thứ cho Hàn mỗ không thể nói cận kề."

"Một không gian khác! Hàn đạo hữu đã có tu vi Thánh giai trung kỳ, có thể khiến đạo hữu xưng là tiền bối, chẳng lẽ là..." Sắc mặt Kim Duyệt đại biến.

"Đại trưởng lão biết thì tốt rồi. Vị tiền bối này có chút uyên nguyên cùng Nhân tộc chúng ta. Năm đó ta có thể đào thoát từ trong tay Tứ đại yêu vương cũng là nhờ người tương trợ phần nào. Lần này tại hạ trở lại nơi đó cũng là do vị đó đã yêu cầu từ trước. Nếu ta thật sự không thể tiến vào, chỉ sợ vị tiền bối đó sẽ mất hứng, nói không chừng còn có thể trút giận sang quý tộc." Ánh mắt Hàn Lập chột lóe, có thâm ý sâu xa nói.

"Người đang uy hiếp ta!" Sắc mặt Kim Duyệt có chút khó coi nói.

"Không hẳn là uy hiếp. Bất quá vị tiền bối này đã ẩn cư không biết bao nhiêu vạn năm, mà sự tình vị tiền bối đó yêu cầu thật sự vô cùng trọng yếu với người. Mong Kim đạo hữu không nên vô duyên vô cớ khiến cho Phi Linh Tộc kết phải một đại địch!" Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên, cười mà nhưng không phải cười nói.

"Hừ, cho dù như thế, ta sao có thể biết lời nói của người là thật hay giả?" Sắc mặt Kim Duyệt âm tình bất định, cuối cùng hừ lạnh một tiếng rồi hỏi.

"Chuyện này còn không quá đơn giản sao! Nếu đạo hữu hoài nghi thì có thể đích thân mang tại hạ đến tầng ba trong Địa Uyên, lại tận mắt chứng kiến quá trình tại hạ rời đi. Trên lộ trình nếu đạo hữu nếu cảm thấy có điểm không ổn thì có thể ra tay thu thập Hàn mỗ. Với tu vi Hậu Kỳ đại thành của đạo hữu hiện giờ, muốn sanh cầm một gã tồn tại thánh giai trung kỳ như tại hạ hẳn không quá khó chứ! Đương nhiên nếu Kim đạo hữu còn cảm thấy lo lắng, có thể mang theo mấy người nữa cùng đi. Tại hạ sẽ không phản đối"

Hàn Lập không chút lưỡng lự trả lời.

"Biện pháp trên cũng không tồi. Nhưng ta còn có chút lo lắng. Thần thông năm đó của đạo hữu không phải là nhỏ, hiện giờ cũng đã tiến giai thánh giai trung kỳ, đến lúc đó nếu ta thực sự cảm thấy bất ổn, cũng không thể nắm chắc có thể ngăn người lại." Đôi mắt đẹp của Kim Duyệt chợt lóe dị quang, bộ dáng vẫn còn chút cảnh giác.

"Lời này của Kim đạo hữu chưa hẳn là thật. Ta dùng pháp quyết làm thù lao, nếu phối hợp với thuật biến thân của quý tộc, dù có thể gia tăng uy lực Thiên Bằng biến thân hơn phân nửa. Quý tộc nếu có được pháp quyết, sẽ có hi vọng trong vòng vạn năm làm cho Thiên Bằng nhất tộc trở thành một đại tộc trong Phi Linh. Kim đạo hữu lại muốn thập toàn thập mỹ, thật sự không phải rất đáng cười sao!" Hàn Lập có chút châm chọc nói.

Nghe lời này của Hàn Lập, nhãn châu của Kim Duyệt nhất thời co rụt, trong đáy mắt ẩn hiện một tia hàn quang.

"Tốt nhất Kim đạo hữu không nên có tâm tư khác, đạo hữu hẳn cũng rõ. Ta đã đơn thân tới đây, đương nhiên sẽ không sợ quý tộc trở mặt. Mà phần sau bộ pháp quyết trên, ta không phục chế thành ngọc giản mà lưu thành ấn ký trong thần niệm. Nếu đạo hữu cảm thấy đủ năng lực giữ ta lại, chỉ cần một ý niệm của tại hạ, sẽ đem pháp quyết này hoàn toàn hủy diệt. Huống hồ với thực lực hiện giờ của quý tộc có thể lưu lại Hàn mỗ hay không còn là chưa chắc." Hàn Lập bỗng nhiên cười hắc hắc nói.

"Đạo hữu đã quá đa tâm rồi, dù sao năm đó đạo hữu đã có đại ân với Thiên Bằng tộc chúng ta, thiếp thân sao có thể có ý định đó trong đầu. Được rồi, nếu chỉ là đưa đến tầng ba của Địa Uyên thiếp thân sẽ nghĩ biện pháp hoàn thành. Bất quá việc này nếu muốn làm cho thoả đáng, còn cần đạo hữu phải đợi thêm một thời gian nữa. Đạo hữu nếu không ngại thì cứ ở trong Thánh thành nghỉ ngơi." Kim Duyệt cân nhắc một lúc lâu, rốt cục hít sâu một hơi đáp ứng.

"Tốt, lựa chọn này của Đại trưởng lão thật sự là sáng suốt. Bất quá tại hạ còn tính nhân những ngày nhàn rỗi tu luyện một loại bí thuật nên không tiện quấy rầy Thánh Thành. Nửa tháng sau Hàn mỗ lại tới bái phỏng. Tin rằng đến lúc đó, đạo hữu đã an bài hết thảy mọi sự được thỏa đáng." Hàn Lập thấy đối phương rốt cục đã có quyết định, liền cười dài một tiếng rồi chợt đứng dậy.

Biết rõ đối phương căn bản không có tâm lưu lại, Kim Duyệt chỉ có thể thầm than

một tiếng rồi cười khở nói:

"Một khi đạo hữu đã có ý như vậy, thiếp thân tự nhiên không giữ. Bất quá xin đạo hữu chờ một chút! "

" Người đâu, mau dâng linh trà!" Kim Duyệt bỗng hưởng ra ngoài đại điện vận dụng pháp lực truyền âm một tiếng.

Một lát sau một thị nữ vội vàng đi đến, hai tay cầm một cái túi da màu vàng nhạt, dâng đến trước mặt Hàn Lập.

"Đã như vậy Hàn mỗ cũng không khách khí!" Hàn Lập cũng không tiện chối từ, tay áo khẽ rung, một vầng kim hà chợt bay ra, túi da liền không thấy bóng dáng. Kế tiếp hắn chấp tay hướng sang Kim Duyệt cáo từ.

Không bao lâu sau, một đạo thanh hồng từ trong Thánh Thành kích bắn mà ra, sau mấy lần chớp động liền biến mất nơi chân trời.

Sau một hồi phi hành, Hàn Lập dừng tại một nơi cách Thánh Thành trăm vạn dặm, hạ xuống một vùng sơn khê rồi vận dụng thần thông. Trong khoảnh khắc ở phía dưới sơn khê mở ra một gian mật thất, bố trí ở lối vào một ẩn pháp trận huyền diệu, rồi nhanh chóng tiến vào trong mật thất.

Hắn khoanh chân ngồi xuống, vẻ mặt có chút trầm ngâm. Bắt đầu cân nhắc lại hành động của mình trong Thánh thành liệu có chỗ nào không ổn.

Một hồi lâu sau hắn mới thở ra một hơi, thần sắc trở lại như thường.

Khi trước vì muốn để cho Thiên Bằng tộc trọng thị, hắn cố ý biến hóa ra Thiên Bằng chi thân.

Với hỏa hâu của Kinh Chập Quyết hiện giờ, biến hóa ra Thiên Bằng hóa thân tự nhiên uy lực kinh người, vượt xa thiên phú biến thân của Thiên Bằng Nhân.

Bất quá sự khác biệt cụ thể trong đó, phỏng chừng chỉ Kim Duyệt thấy được vài phần, cho nên lúc mới gặp Hàn Lập mới không thể che dấu sự khiếp sợ trong lòng.

Đương nhiên Hàn Lập làm như thế, nguyên nhân lớn nhất là tu vi đã đến cảnh giới

Hợp Thể trung kỳ, thêm nữa lại có nhiều thần thông hộ thân, căn bản không sợ đám trường lão Thiên Bằng tộc trở mặt vây công. Cho dù hiện tại pháp lực của hắn không địch lại đám người Kim Duyệt đám liên thủ, nhưng muốn chạy trốn tuyệt không có vấn đề.

Thiên Bằng tộc Đại trưởng lão Kim Duyệt tự nhiên cũng rõ ràng điều này. Hơn nữa thêm Hàn Lập biểu hiện Thiên Bằng biến thân có chỗ kỳ dị, mới khiến nàng ngay từ đầu khách khí với hắn như thế.

Về phần hắn, đem bộ pháp quyết kia giao dịch cũng là hắn dùng luyện hóa thuật Cốc gia linh huyết cùng Côn Bằng biến hóa trong Kinh Chập Quyết tổng kết ra. Đích xác đối Thiên Bằng nhất tộc có hiệu quả rất lớn. Nếu không thì không thể nào làm cho đối phương động tâm như vậy.

Hiện tại Kim Duyệt đã đồng ý giao dịch, sự tình hắn tiến vào Địa uyên có tám chín phần không thành vấn đề. Cho dù Thiên Bằng tộc ở trong Phi Linh Tộc nhỏ yếu, nhưng dù sao Kim Duyệt cũng là một tồn tại thánh giai hậu kỳ đại thành, sự tình nhỏ này thật không mấy khó khăn. Nhưng nếu không làm giao dịch, mình hắn muốn đơn độc tiến vào trong Địa uyên thì khẳng định trùng điệp khó khăn, tuyệt không dễ dàng đi vào.

Bất quá nửa tháng sau, khi gặp lại Kim Duyệt hắn phải thật sự cẩn thận, đề phòng đối phương có ý định không tốt. Đương nhiên sau khi hắn mơ hồ đề cập đến Thanh Nguyên Tử, tồn tại Đại Thừa kỳ đáng sợ thì khả năng kia tự nhiên rất nhỏ.

Trong lòng cân nhắc, tự thấy không có chút sai lầm, Hàn Lập mới thu liễm tâm thần, chậm rãi nhắm hai mắt tiến vào nhập định.

Cùng lúc đó, trong đại điện tại Thánh thành của Thiên Bằng tộc, các Thiên Bằng tộc trưởng lão cùng Kim Duyệt sau một phen bí mật trao đổi, thần sắc khác nhau rời khỏi đại điện.

Trong đại điện chỉ còn lại mình Kim Duyệt ngồi ở trên ghế chủ vị, ánh mắt chớp động như đang trầm tư.

Nửa tháng thời gian tự nhiên rất nhanh trôi qua.

Một ngày sau, mấy đạo độn quang ly khai Thánh thành, phi hành thẳng đến chỗ sâu

trong Phi Linh tộc mà đi.

Trong các đạo độn quang có Hàn Lập vận thanh bào cùng Kim Duyệt vận thanh y thanh nhã, ngoài ra còn có một nữ tử trẻ tuổi quanh thân có ẩn lôi hồ chớp động. Thiếu nữ này có ánh mắt như làn thu thủy, một thân ngân y không vương một hạt bụi trần, rõ ràng chính là Lôi Lan, một trong hai vị Thánh chủ Thiên Bằng tộc.

"Hàn đạo hữu, lần này ta trên danh nghĩa đưa Thánh chủ đến Địa Uyên tu luyện Bằng Sát bí thuật, để người lấy thân phận thủ vệ tiến vào trong đó. Nhìn chung tự nhiên sẽ vô sự. Bất quá khi tiến vào Địa Uyên nếu bị kiểm tra thì hãy cẩn thận thêm một chút. Dù sao trong Phi Linh Tộc chúng ta, có vài cao giai tồn tại có được thiên phú bí thuật thật sự có chút khó phòng bị. Vạn nhất đụng phải thủ vệ luân phiên thường trực, sẽ có rất nhiều loại bí thuật tra xét, có thể thêm chút phiền phức." Xuất phát chưa được bao lâu, Kim Duyệt vô cùng ngưng trọng hướng sang Hàn Lập dặn dò.

Chương 1847: Kinh Biến Trong Địa Uyên

"Về điểm này thì đạo hữu cứ yên tâm, trên phương diện biến ảo ẩn dấu, tại hạ còn có chút tự tin. Trừ phi gặp phải tiền bối Đại Thừa kỳ quý tộc, còn không bí thuật tra xét đối với Hàn mỗ cũng vô dụng" Hàn Lập tự tin nói.

Khó trách hắn nói như thế! Trong cơ thể hắn đích xác ẩn chứa Thiên Bằng linh huyết chân chính, lại thêm đã tu luyện Phong Lô Sí tương liên tâm thần đến cực hạn, đóng giả một gã thị vệ Thiên Bằng nhân tự nhiên không chút sơ hở.

"Ừm, đạo hữu tự tin như thế là chuyện tốt. Lan Thánh chủ, khi vào Địa Uyên còn phiền Thánh chủ một phen." Kim Duyệt khẽ gật đầu, quay đầu sang ngân y nữ tử nói.

"Đại trưởng lão yên tâm, bản thân Lan nhi đích xác cũng có một loại bí thuật cần mượn dùng Băng Sát khí để tu luyện, mấy chục năm trước đã vào trong Địa Uyên một lần. Như vậy lần này dám thủ vệ cũng không hoài nghi điều gì." Ngân y nữ tử cung kính hướng về Kim Duyệt nói rồi đôi mắt đẹp lưu chuyển liếc qua Hàn Lập một cái, trên ngọc dung mơ hồ ẩn hiện một tia khiếp sợ.

Tuy rằng trước khi xuất phát nàng đã biết Hàn Lập, người mà năm đó trợ bọn họ giúp một tay, nay đã trở thành một tồn tại thánh giai trung kỳ trở về Thánh thành. Nhưng hiện giờ tận mắt nhìn thấy thì trong lòng vô cùng hoảng sợ.

Lúc trước ở trong Địa Uyên nàng đã nhìn ra Hàn Lập thần thông quảng đại vượt xa tồn tại cùng giai, nhưng chỉ mấy trăm năm không gặp mà đã là tồn tại thánh giai trung kỳ, thật sự không thể tưởng tượng nổi!

Bất quá hiện đã là Thánh chủ, mặt ngoài nàng tự nhiên không lộ điều gì thất thố, khi gặp Hàn Lập thì dùng lễ văn bối cảm tạ một phen đại ân tương trợ năm đó trong Địa Uyên, đem sự nghi hoặc dấu diếm trong lòng.

Về phần một Thánh chủ khác của Thiên Bằng tộc là Bạch Bích, nghe nói đang bế quan tu luyện công pháp nào đó nên không thể xuất quan gặp lại Hàn Lập.

Vừa nghe Lôi Lan nói như vậy, trên mặt Kim Duyệt lộ vẻ tươi cười, khẽ gật đầu rồi không nói gì thêm.

Vì thế, vận tốc của các đạo vận quang cực nhanh, trong khoảnh khắc đã bỏ lại Thánh thành sau lưng không còn bóng dáng.

...

Mấy tháng sau đoàn người Hàn Lập rốt cục đã tới được đại thành trấn thủ Địa Uyên, chỉ thấy một loạt bóng người mặc giáp y trên tường thành.

Hai mắt Kim Duyệt khẽ nheo, lúc này liền dẫn theo Hàn Lập cùng Lôi Lan trực tiếp hướng nơi cửa thành bay tới.

Lúc này vận quang chợt tắt, ba người lập tức xuất hiện trước mặt đám thủ vệ.

Ở cửa thành màu xanh có hơn mười thủ vệ Địa Uyên sau lưng có các loại cánh, dùng ánh mắt cảnh giác quan sát đánh giá bọn họ.

Hàn Lập sớm đã biến ảo khuôn mặt, đồng thời pháp lực đem trong cơ thể nháy mắt ép xuống cảnh giới Luyện Hư kỳ.

"Tiền bối thuộc Thiên Bằng tộc! không biết đến đây có việc gì? Hiện tại vẫn chưa đến kỳ hạn thay phiên thủ vệ của quý tộc!" Cầm đầu là một thủ vệ Luyện Hư trung kỳ, đối diện Kim Duyệt thì thi lễ một chút, cẩn trọng nói.

Với tu vi của hắn không thể nhìn ra tu vi chuẩn xác của Kim Duyệt nhưng cũng khẳng định đối phương là một tồn tại thánh giai.

Về phần hai người Hàn Lập cùng Lôi Lan thì người này tựa hồ trực tiếp xem nhẹ.

Khó trách đối phương có thái độ này. Thủ vệ nơi đây do quanh năm chém giết với đám yêu vật, thực lực chân chính cùng thần thông vượt xa các tồn tại cùng giai thuộc các tộc, bình thường đối với người các tộc tới đây không khỏi có chút coi thường.

Kim Duyệt thấy thế không tức giận mà mỉm cười khoát tay, nhất thời một khối ngọc bài màu lam thoáng chốc bay ra, chợt lóe liền rơi vào trong tay đối phương.

Thủ vệ cầm đầu có chút nghi hoặc tiếp nhận ngọc bài, ngưng thần nhìn thoáng qua thì sắc mặt khẽ đổi, hai tay đem ngọc bài trả lại đồng thời cung kính nói: "Nguyên lai là Kim tiền bối Đại trưởng lão Thiên Bằng tộc, vừa rồi vãn bối thật thất lễ."

"Dựa theo ước định năm đó các tộc đã kí kết. Đại trưởng lão như ta có tư cách ra vào nơi đây bất kỳ lúc nào, đạo hữu không có thắc mắc gì chứ!" Kim Duyệt thu lại ngọc bài rồi thản nhiên nói.

"Đây là đương nhiên, vãn bối sao dám ngăn trở." Gã thủ vệ không chút lưỡng lự đáp, sau đó khoát tay, đám thủ vệ ở cửa thành lập tức dạt ra hai bên, lộ ra một lối vào.

Kim Duyệt cũng không khách khí, khẽ gạt đầu rồi lập tức dẫn theo hai người Hàn Lập chậm rãi đi vào trong thành.

Bên trong cửa thành tự nhiên vẫn bình thường như khi Hàn Lập tới đây mấy trăm năm trước, lọt vào trong tầm mắt là trùng trùng điệp điệp các tòa lầu các hình trụ cao ba bốn mươi trượng, chỉ chút chiếm hơn phân nửa thành nội.

Bất quá trong thành ít ỏi không có mấy bóng người, chỉ trên tầng trời xa xa mơ hồ thấy những đội thủ vệ tuần tra cả tòa đại thành.

"Đi thôi, chúng ta không cần nghỉ đêm tại chỗ này!" Kim Duyệt bỗng truyền âm vào tai hai người Hàn Lập rồi bay lên trời, hướng một chỗ nào đó trong đại thành trực tiếp bay đi. Hàn Lập cùng Lôi Lan không nói một lời theo sát phía sau.

Một lúc lâu sau, ba người tới trước một tường thành màu xanh rất cao lớn. Trên giữa mặt tường thành rõ ràng minh ẩn một pháp trận tỏa ngân quang chói lọi.

Lúc này trước pháp trận có một đội chiến giáp sĩ thủ vệ ở đây.

Bất quá có chút cổ quái là, ngoài đám thủ vệ đang đứng thẳng tắp trang nghiêm thì phía sau bọn họ có một trung niên nam tử mặc Thanh giáp, ngồi xếp bằng trên một tấm bồ đoàn, hai mắt nhắm nghiền.

Vừa thấy nam tử này thì Hàn Lập thầm rùng mình mà đôi nhãn châu của Kim Duyệt cũng không khỏi chột co rụt lại.

Trung niên nam tử này rõ ràng là Kim Phong, Thủ vệ thống lĩnh Hàn Lập mà năm đó

đã từng thấy qua ở nơi đây, cũng là một tồn tại thánh giai đại thành đáng sợ.

Người này sao lại xuất hiện ở chỗ này, còn tự mình trấn thủ nơi cửa tiến vào Địa Uyên?

Ý niệm trong đầu Kim Duyệt lưu chuyển thật nhanh song trên mặt không lộ chút dị sắc, khẽ mỉm cười mở miệng: "Kim Thống lĩnh xuất hiện ở nơi đây thật sự khiến thiếp thân có chút bất ngờ. Từ biệt mấy trăm năm trước đến giờ, đạo hữu vẫn luôn bình an?"

Nghe thanh âm của Kim Duyệt, chân mày của Thanh giáp nam tử khẽ động, chậm rãi mở hai mắt.

"Ta còn tưởng là ai, thì ra là Thiên Bằng tộc Kim tiên tử. Đạo hữu sao không ở Thiên Bằng tộc tu luyện mà lại xuất hiện ở chỗ này." Nam tử không chút khách khí, trực tiếp hỏi.

"Lời này tựa hồ phải là tiểu muội hỏi mới đúng. Từ khi mà cửa vào Địa Uyên cần Kim Thống lĩnh đích thân thủ hộ " Kim Duyệt cười khẽ hỏi.

"Ừm, thời điểm bình thường tự nhiên không nói, nhưng trước mắt nơi đây có một đại sự, ta không thể không tự thân xuất mã." Kim Phong bình tĩnh dị thường nói.

"Đại sự?" Kim Duyệt ngăn ra.

"Hơn tháng trước ta nhận được tin tức, nói có người đánh cướp thương khố nơi khoáng mỏ ở chỗ sâu trong Địa Uyên. Dem tất cả quặng thạch quý hiếm mấy năm khai thác ra cướp sạch không còn. Thủ vệ nơi đó cũng bị kẻ này sát diệt đả thương phân nửa. Thần thông của tộc tử khá cao, thật sự không giống đám tiểu tộc tầm thường. Ta đã phái một số lượng lớn chấp pháp tiến vào trong Địa Uyên truy tung. Nơi này là địa điểm duy nhất ra vào Địa Uyên. Mà hiện ở trong thành trống trải, thủ vệ bình thường chỉ sợ ngăn không được người này. Ta chỉ còn cách tự mình trấn thủ !" Kim Phong cười hắc hắc nói.

"Lại có chuyện này sao! Ta nếu ta nhớ không lầm thì không phải nơi khoáng mạch trong Địa Uyên có Tần trưởng lão đích thân trấn thủ sao! Chẳng lẽ với tu vi Tần trưởng lão cũng không làm gì được tộc tử này!" Kim Duyệt lắp bắp kinh hãi, có chút khó có thể tin hỏi.

"Tặc tử phi thường giáo hoạt, thừa dịp Tần trưởng lão vừa mới có việc rời khoáng mạch trong nửa ngày thì bất ngờ động thủ. Đến Tần trưởng lão tiếp tin trở về thì hãn sớm đắc thủ trốn chạy. Hiện tại Kim tiên tử có thể nói một chút vì sao tiến vào trong chứ. Tuy rằng Đại trưởng lão có quyền ra vào Địa Uyên nhưng lúc này nhất định phải có lý do mới được." Thanh giáp nam tử thở dài một hơi, bỗng nhiên trong mắt chợt lóe tinh quang, nhìn chăm chăm Kim Duyệt nói.

"Không phải ta có việc muốn vào Địa Uyên mà là Lôi Lan Thánh chủ bản tộc cần mượn dùng Băng Sát khí để tu luyện, không thể lại không tiến vào Địa Uyên." Kim Duyệt nhìn sang Lôi Lan, thản nhiên cười trả lời.

Ngân y nữ tử lập tức tiến lên một bước, thập phần nhu thuận hướng sang Thanh giáp nam tử thì lễ thật sâu nói: "Lôi Lan bá kiến Kim tiên bối!"

"Lôi Lan Thánh chủ? Ừm, ta đã nhận ra Lôi Thánh chủ, trước kia cũng có nghe thuộc cấp hồi báo qua tiền lệ Lôi Thánh chủ tiến vào Địa Uyên tu luyện. Như vậy tự nhiên lại có thể tiến vào. Hơn nữa có Kim tiên tử đi cùng thì dù tình hình Địa Uyên hiện tại có chút nguy hiểm cũng không cần lo lắng về vấn đề an toàn. Bất quá người này là ai, chẳng lẽ cũng muốn tiến vào Địa Uyên?" Thanh giáp nam tử khẽ gật đầu nhưng ánh mắt xoay chuyển đảo trên thân Hàn Lập, dường như hỏi một câu.

"Hẳn chính là văn bối của thiếp thân, tư chất xem như không tồi, hiện tại đảm nhận vị trí thị vệ bên người Lôi Lan Thánh chủ, đồng thời muốn tiến vào Địa Uyên" Thần sắc Kim Duyệt không đổi, thong dong trả lời.

"Đã có Kim tiên tử đi cùng còn cần thủ vệ làm gì. Ta xem hãn không cần đi vào. Dù sao hiện tại trong Địa Uyên có chút phức tạp, có thể bớt được người nào tiến vào thì hay người đó" Thanh giáp nam tử nhíu hai mắt nhìn thẳng vào hai mắt Hàn Lập, bỗng nhiên nói.

Vừa nghe lời này thì sắc mặt Lôi Lan hơi đổi, thần sắc Hàn Lập cũng khẽ động.

Ngược lại Kim Duyệt không chút bối rối, chỉ lắc đầu nói: "Điều này chỉ e không được! Hàn hiền chất tuy chỉ là một thị vệ nhưng có quan hệ không nhỏ với Thánh chủ, hơn nữa lúc này Lôi Thánh chủ tu luyện tới thời điểm trọng yếu, nhất định phải cho hãn tiến vào Địa Uyên. Nếu không thiếp thân cần gì phải ngàn dặm xa xôi mang theo hãn đến đây."

"Kim tiên tử đang nói giỡn hay sao! Một gã thị vệ thì quan hệ gì đến tu luyện của Lôi Thánh chủ?" Thanh giáp nam tử ngẩn ra nhưng lập tức cười nhạt, một bộ không quá tin tưởng.

Kim Duyệt thấy vậy thì mỉm cười, lúc này môi khẽ nhúc nhích nhưng không có thanh âm phát ra, trực tiếp truyền âm qua nam tử.

Kết quả một lát sau, trên mặt Thanh giáp nam tử có chút nghi hoặc rồi sau đó như hiểu ra, khóe miệng vừa nhếch lên khẽ cười.

"Thì ra là thế. Nếu như vậy tại hạ cũng không cần. Mời ba vị cùng vào đi thôi." Kim Thống lĩnh nói xong, dùng ánh mắt quái dị quét qua quét lại vài lần trên người Hàn Lập cùng Lôi Lan.

Trên mặt Hàn Lập cùng Lôi Lan tuy không hiển lộ vẻ gì nhưng trong lòng có chút hồ đồ.

Có điều đã nghe đối phương nói như vậy, hai người tự nhiên trước sau mở miệng đa tạ.

Chương 1848: Tái Hồi Độ Nhị Tầng

Vì thế nam tử mặc thanh giáp vung một tay lên, lập tức trong đám thị vệ liền có một số người đi ra, sau đó linh quang chợt lóe trên tay, hiện ra một tấm mộc bài màu tím nhạt.

Đột nhiên trên mộc bài đại phóng hào quang, chợt lóe rồi kích bắn ra hai cột sáng tử sắc, sau chớp động mấy lần liền biến mất vào trung tâm trận pháp.

Nhất thời ngân sắc trận pháp vù vù một trận, tiếp theo tại trung tâm trận lưu chuyển hồi hồi kỳ quang rồi tan đi. Cùng lúc đó phía dưới bức tường hiện ra một cánh cửa màu bạc rất lớn.

Cửa lớn cao tới mấy chục trượng, phát ra hào quang âm lãnh, có vẻ băng lãnh một cách dị thường, giống như toàn bộ cánh cửa đều dùng kim loại nào đó đúc ra vậy.

Trong miệng Thanh giáp nam tử lẩm bẩm, tay áo hướng về phía cửa phất một cái.

Oanh một tiếng, một đạo thanh hà cuộn cuộn đánh tới, cánh cửa lớn liền chậm rãi mở ra.

"Làm phiền đạo hữu rồi!" Trên mặt Kim Duyệt lộ nụ cười sau đó đa tạ một tiếng.

Trong chốc lát nàng cùng hai người Hàn Lập Lôi Lan nhanh chóng động quang, hóa thành ba đạo kinh hồng thông qua cánh cửa cực lớn tiến nhập Địa Uyên.

Sau một lát liền biến mất ở phía sau cánh cửa không còn chút bóng dáng.

Thanh giáp nam tử đứng trước cánh cửa màu bạc cực lớn, nhìn bóng dáng ba người biến mất thì trên mặt lộ vẻ trầm ngâm, tựa hồ trong lòng có điều gì đó khó tiêu tan.

"Quên đi, có lẽ do ta đa tâm. Tuy cảm giác có chút quái dị nhưng hẳn là gã thị vệ này không có vấn đề. Dù sao Kim Duyệt cũng là Đại trưởng lão của Thiên Bằng tộc, tuyệt đối sẽ không làm ra sự tình bất lợi đối với Phi Linh tộc." Thanh giáp nam tử thấp giọng thì thào vài câu, sau đó liền phân phó một tiếng, lệnh cho đám thị vệ phong bế

cánh cửa lớn kia, còn hẵn thì lần nữa ngồi xếp bằng ở chỗ cũ, tiến vào nhập định.

Bên kia, ba người Hàn Lập sau một lúc đã ở một nơi rất rộng lớn, nhìn chăm chăm một cỗ tà phong, đang thổi như bay ở nơi tiến vào Địa Uyên.

Năm đó Hàn Lập với tu vi Hóa Thần phi hành trong đó còn có chút khó khăn, nhưng hiện tại tu vi đã là Hợp Thể trung kỳ căn bản xem nhẹ cỗ tà phong này.

Thậm chí sau khi phi hành, gặp phải một cỗ băng phong khí màu đen, ngoài thân hẵn chỉ chột lóe thanh quang, đã nhanh chóng đem cỗ hắc phong bắn ra nơi khác, căn bản không để nó tiến đến bên người.

Về phần Lôi Lan ở bên kia đã có Kim Duyệt cố ý chiếu cố, tự nhiên là không thành vấn đề.

Không bao lâu sau, ba người liền tiến đến một vực sâu hun hút có hình một như một chiếc phễu.

Nhìn hàn phong đen tuyền cuồng quyển ở nút thắt bên dưới hắc vực, Hàn Lập nheo hai mắt một chút, không chút do dự bay xuống.

Lần này đến phiên hai người Kim Duyệt đi xuống, sai khi liếc mắt nhìn nhau một cái, liền theo sát phía sau Hàn Lập.

Tiến vào đến Địa Uyên, bốn phía là đại phong gào thét, hết thấy cảm giác không khác biệt như ngày trước Hàn Lập tiến vào.

Sau thời gian một tuần trà, thân hình hẵn đột nhiên dừng lại, rốt cuộc đã tiến vào tầng một trong Địa uyên.

Bất quá sau một phen đánh giá bốn phía thì Hàn Lập không khỏi khẽ cau mày.

Thân thể hẵn hiện đang lơ lửng trên không một vùng đầm lầy mờ ảo, khắp nơi có một tầng sương vụ màu lục nhạt bao phủ. Phảng phất ngửi được mùi cây cỏ ươn ướt.

Nơi này hiển nhiên là địa phương mà lúc trước hẵn tiến vào có điều là khác địa điểm.

"Kim đạo hữu, người cũng biết đây là chỗ nào chứ, xem ra đây chính là địa phương

gần cửa khẩu tiến vào tầng thứ hai a?" Hàn Lập quay đầu hướng sang Kim Duyệt hỏi một câu.

"Căn cứ vào địa đồ, nơi này tựa hồ là Lan Độc đầm lầy, cách cửa vào tầng thứ hai không xa. Chỉ cần nửa ngày thời gian là tới. Nhưng dù sao Đạo hữu cũng nên cẩn thận một chút, tuy rằng độc khí phía dưới căn bản không uy hiếp với chúng ta, nhưng ở nơi đây có một loại hoa lan mang theo kịch độc lẫn những đám Độc Phong (ong độc), có chút khiến ta chán ghét." Kim Duyệt sau khi đánh giá đầm lầy một chút, sau khi tư lự liên khăng định nói.

Hiện giờ cả Địa Uyên đều đã bị Phi Linh tộc chiếm lĩnh, có một tấm địa đồ đường nhiên lộ trình dễ dàng hơn trước, cho nên Thiên Bằng tộc đại trưởng lão này chỉ cần liên liếc mắt một cái là đã nhận ra nơi này.

"Độc phong !"

Hàn Lập vừa nghe lời này thì mỉm cười một chút, dường như không thèm để ý chút nào.

Vì thế ba người sau khi nói vài câu, xác định phương hướng một chút liền lập tức kích bắn mà đi.

Nửa ngày sau, ba đạo kinh hồng do ba người Hàn Lập biến thành hiện ra trên không của một sơn mạch. Sau đó tiếp tục phi hành về phía trước thêm nửa canh giờ, rốt cuộc đã đến trung tâm sơn mạch, gần một ngọn núi kỳ quái.

Ngọn núi này sở dĩ gọi là kỳ quái bởi dọc theo sườn núi, có vài chỗ đều bị chẻ đôi, giống như một chữ "Nhân" rất lớn. Mà cả ngọn núi lại trọc lóc mang một màu xám trắng.

Nơi này chính là lối vào tầng thứ hai trên địa đồ của Kim Duyệt.

Đường đi lúc trước vô cùng thuận lợi, trên đường ngoài trừ ở đầm lầy đụng phải một đám Độc phong, Hàn Lập dùng mấy kiếm dễ dàng càn quét không còn thì chưa từng đụng phải yêu vật của Địa Uyên.

Xem ra yêu vật cấp thấp của tầng một, hiện tại hơn phân nửa đã bị càn quét không còn.

Cái này cũng không có gì là kỳ lạ, yêu vật cấp thấp của tầng thứ nhất hơn phân nửa đều không có giá trị, những Phi Linh nhân tự nhiên không cần thiết lưu lại chúng.

Bất quá, mắt thấy ba người bay đến ngọn núi, chợt lóe như sắp tiến vào trong đó thì bỗng nhiên Hàn Lập giật mình, nhưng ngay sau đó thần sắc lập tức khôi phục như thường.

Chính là Kim Duyệt bay trước, đột nhiên đột ngột chậm lại một chút, giữa lối vào của ngọn núi "Nhân" thì ngừng lại, sắc mặt cũng trầm xuống quát lên:

"Là ai đang trốn, nhanh lăn ra đây cho bốn tọa!"

"Thì ra là đại trưởng lão cùng Lôị thánh chủ, Minh Chấn bá kiến đại trưởng lão!"

Ở trong một khoảng hư không gần lối vào, đột nhiên không gian mơ hồ vẩn vọ, tiếp theo một đạo nhân ảnh quý dị mang theo một đôi cánh thoáng hiện ra, hướng về Kim Duyệt cung kính thi lễ thật sâu.

Xem khí tức của người này, rõ ràng là một nam tử của Thiên Bằng tộc, toàn thân chiến giáp màu lam, có tu vi Luyện Hư hậu kỳ.

Tình cảnh cũng tương tự, trong hư không ở mấy chỗ gần đó cũng có năm đạo nhân ảnh hiện ra. Những người này cũng hướng sang Kim Duyệt khể thi lễ, không nói gì nhưng thần sắc trên mặt khác nhau.

Những người này cũng có tu vi Luyện Hư kỳ.

"Thì ra Minh Chấn hiền chất, nói như vậy các người thuộc chấp pháp đội, chẳng lẽ là ở đây mai phục tên tặc nhân cướp khoáng mạch kia!" Ánh mắt Kim Duyệt đảo qua những người này một chút, cảm ứng được trên người bọn họ phát ra sát khí kinh người, bất động thanh sắc hỏi một câu.

"Thì ra đại trưởng lão đã biết việc này! Xin Đại trưởng lão minh giám, bọn ta đứng là phụng mệnh ở phong tòa cửa ra vào nơi đây. Đại trưởng lão vì sao lại cùng Lôị Lan thánh chủ tới đây?" Già nam tử Thiên Bằng nhân mặt mày xấu xí khó coi, đầu tiên là không lưỡng lự trả lời nhưng sau đó lại có chút chần chừ hỏi.

"Ừm, từ Kim thống lĩnh mà ta đã biết khoáng mạch gặp chuyện không may. Về phần ta cùng Lôị Lan thánh chủ đến Địa Uyên là có sự tình quan trọng, lúc này sẽ không dừng

lại ở đây lâu." Kim Duyệt không giải thích cái gì, thần nhiên nói hai câu.

"Thì ra là thế, nếu vậy tiểu chất sẽ không làm trễ hành nãi trình của Đại trưởng lão và Lôi Lan thánh chủ. Nếu đại trưởng lão nếu ở mấy tầng dưới gặp được tên tặc tử kia, hi vọng thì có thể xuất thủ bắt giữ. Hiện tại cả tầng hai đều đã bị chấp pháp đội phong tỏa, tặc tử có lẽ còn tránh ở mấy tầng sâu phía dưới." Nam tử Thiên Bằng tộc trong lòng rung mình, vội cung kính nói.

"Hắc hắc, nếu gặp kẻ khả nghi ta tự nhiên sẽ bắt giữ. Các người trông coi nơi này cho tốt, ta mang Lôi Lan thánh chủ đi trước một bước." Kim Duyệt gật đầu, không nói thêm với những người này, mang theo hai người Hàn Lập lập tức bay vào trong chữ "Nhân", mơ hồ chợt lóe bên trong liên quỹ dị không thấy bóng dáng.

"Minh Chấn huynh, vị này chính là đại trưởng lão của quý tộc sao, quả nhiên như trong truyền thuyết, một thân tu vi thâm sâu khôn lường! Có Kim trưởng lão này trấn thủ, quý tộc hẳn là trong mấy vạn năm có thể không lo không nghĩ. Nhưng người kế bên là ai, xem thì tu vi tương đương chúng ta nhưng khuôn mặt có chút xa lạ, tựa hồ chưa bao giờ gặp qua." Ở bên ngoài ngọn núi, một gã Phi Linh nhân có đôi cánh màu xám tro, sau khi nhìn đám người Kim Duyệt biến mất, đột nhiên hướng sang nam tử Thiên Bằng tộc nói một câu.

"Kim trưởng lão tu vi đại tiến, đây chính là sự tình may mắn của bốn tộc, bất quá quan trọng nhất chính là trong tộc một lần nữa lại có được hai vị thánh chủ, nhờ đó mấy tộc khác cũng không thể có cơ đụng đến Thiên Bằng tộc chúng ta. Về phần người vừa rồi đi theo đại trưởng lão cùng Lôi thánh chủ, ta cũng chưa từng gặp qua. Nhưng điều này cũng không có gì là kỳ lạ. Thiên Bằng chúng ta tuy rằng là một chi nhỏ yếu nhưng tộc nhân cũng phải tới hàng ức (trăm triệu). Có mấy kẻ mặt xa lạ xuất hiện cũng khiến đạo hữu hoài nghi hay sao?" Gã nam tử của Thiên Bằng tộc tên là Minh Chấn liếc mắt nhìn đồng bạn một cái, mặt sắc trầm xuống, có vẻ không hài lòng nói.

"Sao thế, Minh Chấn huynh đa tâm rồi! Tại hạ chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi, đối với Kim trưởng lão cùng Thánh chủ của quý tộc tự nhiên vô cùng tin tưởng." Người có đôi đánh màu xám tro ha hả cười hai cái, vội vàng đem chuyển hướng đề tài.

"Được rồi, nơi đây cũng không phải là chỗ để phiếm luận, chúng ta còn tại chấp hành nhiệm vụ. Lập tức phải ẩn nặc kỹ, không nên lộ ra hành tích." Một nữ tử trên đầu có một

đôi sừng ngắn màu trắng, sau lưng lại có đôi cánh màu tím mờ miêng.

Thiên Bằng tộc nam tử như còn muốn nói thêm điều gì nhưng lập tức đem lời nuốt nhanh vào trong miệng. Những người khác cũng vội gật đầu, bộ dáng rất kiêng kỵ đối với nữ tử này.

Vì thế sáu người bấm pháp quyết, thân hình khẽ động lại tiêu thất trong hư không.

Cơ hồ cùng lúc đó, Hàn Lập cùng hai người Kim Duyệt đang ở trong một vùng sương mù đen tuyền, phi hành hướng xuống phía dưới.

"Xem ra kẻ cướp sạch khoáng mạch thần thông thật không nhỏ. Chỉ riêng nơi nhập khẩu tầng hai đã có sáu tồn tại cấp bậc linh soái phòng thủ. Xem ra người này cho dù không phải tồn tại thánh giai thì thần thông cũng không kém quá xa." Kim Duyệt ở bên trong độn quang bỗng mở miệng, ngữ khí lại ẩn hàm vẻ trào phúng.

"Ồ, nghe khẩu khí của Kim đạo hữu tựa hồ không mấy quan tâm tới khoáng mạch" Tâm niệm Hàn Lập vừa chuyển, hỏi một câu.

"Ta sao phải quan tâm! Khoáng mạch này tuy nói là cùng chia cho Phi linh các tộc, nhưng thực tế phần lớn sản lượng khoáng thạch đều bị các đại tộc xếp hạng đầu chiếm cứ. Chia cho Thiên Bằng tộc chúng ta cũng không có bao nhiêu." Kim Duyệt cười lạnh nói.

"Thì ra là thế, xem ra quý tộc cho dù thoát khỏi họa diệt tộc, nhưng tình cảnh ở trong Phi Linh tộc cũng không quá ổn." Hàn Lập như có điểm suy đoán trả lời.

"Nếu không phải như vậy thì ta sao dễ dàng đáp ứng yêu cầu của đạo hữu. Chỉ cần có công pháp của đạo hữu, Thiên Bằng tộc chúng ta chỉ cần thời gian mấy vạn năm sẽ trở nên cường đại hơn. Tốt nhất Hàn đạo hữu cũng nên rõ ràng, nửa sau của bộ công pháp này đích xác không có vấn đề." Kim Duyệt thần nhiên nói.

"Kim đạo hữu yên tâm, ngay khi đến tọa độ đó tại hạ lập tức đem phần sau bộ công pháp giao cho đạo hữu, đương trường mời Kim đạo hữu kiểm tra. Nếu không Hàn mỗ sẽ mặc cho đại trưởng lão xử trí." Hàn Lập đột nhiên khẽ cười một tiếng trả lời.

"Hàn đạo hữu biết vậy là tốt rồi!" Kim Duyệt nói một câu rồi cũng im lặng.

Mà sau một lát, sương mù màu đen bắt đầu mờ nhạt dần, rốt cục ba người cũng hiện

ra ở tại tầng thứ hai của Địa Uyên.

Chương 1849: Ngân Sắc Lôi Quang Cùng Truyền Tống

Tầng thứ hai so với tầng thứ nhất đương nhiên hung hiểm hơn rất nhiều, nhưng trong mắt đám người Hàn Lập vẫn không đáng nhắc tới.

Xem xét địa đồ và xác định xong vị trí cần phải đến, thì đám người Hàn Lập liền một đường phi hành.

Trải qua ba ngày ba đêm lộ trình, đám người Hàn Lập ngoài đánh chết một số trung giai yêu vật thì trên đường còn đụng phải một số đội chấp pháp tu sĩ.

Những tu sĩ này tu vi thấp nhất cũng đã là Hóa thân kỳ, dẫn đầu rõ ràng lại là tồn tại thánh giai.

Với thân phận Thiên Bằng tộc Đại trưởng lão của Kim Duyệt, tự nhiên chấp pháp tu sĩ không dám làm khó chút nào. Phần lớn chỉ hỏi một hai câu, sau đó để cho bọn họ tự nhiên rời khỏi.

Bất quá thấy được cảnh này, sắc mặt Kim Duyệt không khỏi có chút âm trầm xuống.

Chỉ vì một người mà lại huy động nhiều nhân thủ đến như vậy, việc này mơ hồ đã lộ ra một chút quỷ dị.

Chẳng lẽ bên trong việc khoáng mạch bị cướp còn có điều gì sâu xa chẳng?

Kim Duyệt vốn đã nắm giữ Thiên Bằng tộc nhiều như vậy năm, tự nhiên tâm kế cao hơn bình thường, mặc dù trong lòng nổi lên sự nghi ngờ nhưng khi đối mặt với chấp pháp đội lại không lộ chút dị sắc nào.

Vì vậy ba người phi thường thuận lợi tìm được cửa vào tầng thứ ba, ở dưới đáy một con sông.

Sau một lát công phu, men theo dòng nước chảy và vượt qua một chút rắc rối, Hàn Lập ba người liền đi tới tầng thứ ba của Địa Uyên!

Ba ngày sau, ba người Hàn Lập đang ở trên không trung một vùng rộng lớn không người với muôn vàn đá vụn. Đột nhiên cảm giác ở phía xa xa thiên địa nguyên khí dao động khác thường một trận, tiếp theo một đạo ngân quang ở nơi cuối chân trời chợt lóe lên.

Một tiếng nổ "Ầm ầm" truyền đến, cả mặt đất vì vậy mà chấn động không ngừng.

Hàn Lập cùng Kim Duyệt cũng vì dị biến này mà sắc mặt không khỏi biến đổi, sau đó lại đưa mắt nhìn nhau một cái.

"Kim đạo hữu, ở bên kia tựa hồ có người đang tranh đấu, chúng ta có nên đến nhìn một chút hay không?" Hàn Lập sau một thoáng do dự liền hỏi.

"Với động tĩnh lớn như thế, nếu ở phụ cận có một đội chấp pháp tu sĩ mà chúng ta lại không đi thì sợ rằng có chút không thỏa đáng." Trong mắt Kim Duyệt nhất thời chợt lóe tinh quang nói.

"Nếu đã như vậy, chúng ta mau đến xem xét một chút đi." Trong lòng Hàn Lập mặc dù không muốn đa sự nhưng cũng biết điều bản khoản của nữ tử này quả thật không ít, liền gật đầu đồng ý nói.

Về phần Lôi Lan càng không có ý kiến khác rồi.

Vì vậy, phương hướng của ba người liền biến đổi, hướng tới địa phương vừa rồi có lôi quang ngân sắc chớp động mà bắn tới.

Sau một hơi phi hành hơn vạn dặm, rốt cục ba người cũng ngừng độn quang ở trên cao một sườn núi.

Trải qua một phen thăm dò cảnh tượng bừa bãi ở phía dưới, thần sắc cả ba đều hiện ra chút khác thường.

Phía dưới một đồng loạn thạch, có một phiến đá bất ngờ lại xuất hiện dấu vết rất lớn có đường kính hơn mười trượng.

Trên phiến đá bốn phía đều cháy đen, mơ hồ có mùi vị khen khét phát ra xung quanh, phẳng phất như bị lôi điện đánh trúng mà tạo thành.

Đột nhiên Hàn Lập nhắc một tay lên, hướng tới đồng loạn thạch hư không một trào.

"Vù" một tiếng, một vật từ trong đồng loạn thạch phía dưới bay ra, sau một lần chớp động, bỗng rơi vào trong tay Hàn Lập.

Chính là nửa miếng Đoản Nhận lam sắc, trên mặt trải rộng những vết nứt nhỏ nhưng lập lòe hàn quang, vừa nhìn đã có thể khẳng định chính là một kiện pháp bảo có uy năng không nhỏ.

"Xem ra, những người này đều bị đạo thiên lôi vừa nãy đánh cháy thành tro, ngay cả bốn mạng pháp bảo cũng bị hủy. Bất quá, một kích lôi điện có thể diệt sát Luyện hư Hóa thân, uy năng to lớn thật sự khó có thể tưởng tượng nổi. Hàn đạo hữu, người cảm thấy đạo thiên lôi này như thế nào?" Sau khi Kim Duyệt nhìn qua hết thầy, bỗng nhiên hỏi.

"Mới vừa rồi, khi đạo thiên lôi hung mãnh khi xuất hiện, mặc dù xa như thế nhưng ta cũng cảm ứng được. Vì vậy có thể thấy, người ra tay hẳn là rất tinh thông thần thông lôi hệ. Mà pháp bảo này lại có chứa một chút sát khí, còn chưa tiêu tan chủ nhân sau khi chủ nhân ngã xuống. Chính là của chấp pháp đội." Hàn Lập sau khi ném tàn nhận trong tay, mười phần khẳng định nói.

"Không sai, nơi này còn một chút khi tức của ba người trước khi ngã xuống, mà lại xảy ra tại đây, mười phần thì tám chín là do kẻ thần bí cướp khoảng mạch rồi." Kim Duyệt vung một tay xuống, cũng từ trong đám loạn thạch lấy ra vài món pháp bảo tổn hại khác, vừa quan sát vừa nói.

"Nói vậy người kia thật sự lợi hại, dĩ nhiên có thể đồng thời đánh chết ba gã chấp pháp đội viên!" Lôi Lan hít một hơi lạnh.

"Đây cũng không phải chuyện quá kỳ quái. Nếu không người nọ sao lại dám làm chuyện to gan lớn mật kia. Đến bây giờ vẫn còn chưa thấy những người khác tới. Xem ra ở gần đây cũng không có chấp pháp đội rồi. Bất quá, người trong chấp pháp đội cũng có bí thuật cảm ứng. Khẳng định không lâu sẽ có người tới đây. Chúng ta không nên ở lại đây lâu, đi thôi!" Kim Duyệt sau khi đánh giá một chút nói.

"Đạo hữu nói như vậy cũng có lý, nơi đây cách tọa độ ta muốn đến bất quá cũng chỉ mấy ngày lộ trình nữa thôi. Chúng ta đến được nơi đó, mới có thể hoàn toàn an tâm." Hàn Lập nghe Kim Duyệt nói vậy, lúc này cũng đồng ý nói.

Lôi Lan dường như cũng có suy nghĩ riêng nên gật đầu.

Vì vậy, ba người nhanh chóng độn quang, hóa thành ba đạo kinh hồng tiếp tục bay đi.

Đại khái chừng nửa ngày sau, từ phương hướng khác có mười mấy đạo độn quang bay vụt đến nơi mà ba người Hàn Lập rời đi khi trước.

Mà lúc này đám người Hàn Lập, lại sớm đã ở nơi đó xa ngàn vạn dặm rồi.

Bảy ngày sau, trên không một dãy sơn mạch trùng điệp đen tuyền lẫn nhau, Hàn Lập tay nâng một vật phẩm hình tròn màu trắng. Ngoài thân hắc có hơn mười thanh kim sắc tiểu kiếm bay lượn xung quanh, đem một đám yêu cầm màu đen có hình thể trông khá giống một loài quạ lớn, trong nháy mắt trở thành vô số đoạn, hóa thành một trận mưa máu từ trên trời rơi xuống.

Ở bên cạnh Hàn Lập, trước người Kim Duyệt không biết từ khi nào hiện ra một cái gương mặt ngoài óng ánh sắc vàng, từ đó phun ra một luồng quang hà mang theo kim điện, đem một lượng lớn yêu cầm chấn nát không còn một mảnh.

Về phần Lôi Lan, sắc mặt nữ tử này ngưng trọng đưa đơn thủ kháp quyết. Sau lưng hiện ra một đôi cánh lông chóp động không ngừng, từng đạo lôi điện màu bạc hình cung nhanh chóng xuất hiện, hình thành một cái lưới nhỏ đem thân hình nàng hoàn toàn gắn sát vào trong.

Ngẫu nhiên có một số yêu cầm đụng vào lưới điện, thì nhanh chóng bị một tiếng sét đánh trúng rồi lập tức biến thành tro bụi.

Sau khi nửa canh giờ vừa chém giết vừa tiến về phía trước, lúc này đám yêu cầm thân đen đột nhiên trở nên thưa thớt, cuối cùng phát ra vài tiếng thê lương rồi lập tức tán loạn bay đi.

Ba người thấy vậy, tự nhiên cũng lập tức thu pháp bảo trở lại, tiếp tục phi hành hướng về phía trước.

Trên đường đi, Hàn Lập thỉnh thoảng hướng vật hình tròn trong tay quét mọi hướng không ngừng, mỗi lần vật ấy đều có chỉ cho hắc chuẩn xác phương vị.

Lúc này vật hình tròn màu trắng trong tay Hàn Lập đột nhiên phát ra một trận vù vù, tiếp theo bên trong lại lưu chuyển bạch quang không chừng. Như mình cảm ứng với nơi này mà kích thích lên.

"Tới rồi, chính là nơi đây rồi!" Hàn Lập vội cúi đầu xem mặt trên của vật hình tròn một chút, lúc này độn quang bỗng dừng lại, liền mừng rỡ nói.

Vừa nghe Hàn Lập nói thế, Kim Duyệt cùng Lôi Lan cũng một bộ ngừng lại.

"Nơi này chính là địa điểm theo lời đạo hữu nói sao? Tựa hồ không phải. Không gian gần đây rất chắc chắn, không có dấu hiệu tồn tại Tiết điểm không gian!" Ánh mắt Kim Duyệt đảo khắp mọi nơi, nườm mượm mây hỏi, dường như có chút hoài nghi.

"Kim đạo hữu yên tâm, nếu vị tiền bối nọ nói tọa độ ở nơi này, như vậy tuyệt đối không sai được." Hàn Lập vừa nhắc tay, vừa thần nhiên cười vừa trả lời.

"Hàn đạo hữu đã khẳng định như thế, vậy thì tốt rồi. Nếu thiếp thân đã đem đạo hữu mang tới nơi đây, đạo hữu nên đem phần sau của nửa bộ pháp quyết lấy ra." Kim Duyệt gật đầu, thần sắc ngưng trọng chậm rãi nói.

"Đại trưởng lão cứ yên tâm, Hàn mỗ nào phải hạng không giữ chữ tín. Đây là phần sau nửa bộ pháp quyết, đạo hữu hãy nhận lấy!" Hàn Lập cười một tiếng, đơn thủ bỗng nhiên vừa lộn chuyển, một khối hoàng sắc ngọc giản xuất hiện trong lòng bàn tay, cổ tay liền run lên ném về Kim Duyệt.

Hai mắt Kim Duyệt sáng ngời tinh quang, ngọc thủ thon thon vươn ra, liền nhanh chóng đón lấy khối ngọc giản, sau đó vội vàng đưa lên trán dò xét chân giả.

Mà Hàn Lập thì dường như không chút để ý hành động này của Kim Duyệt. tay áo bào lại rung một cái, năm cây ngũ sắc trận kỳ bay ra, sau đó vây xung quanh thân thể mà xoay tròn, rồi "Bịch" "Bịch" hai tiếng hóa thành năm cột sáng ngũ sắc rồi phóng lên cao.

Đơn thủ của Hàn Lập nhanh chóng kết thành pháp quyết, liền tiếp tạo ra mười mấy đạo quang ảnh đánh vào trên cột sáng, nhất thời cột sáng liền chớp động. sau một lát tại trung tâm liền hiện ra một trận pháp ngũ sắc, chớp động linh quang chói mắt.

Trong miệng Hàn Lập lẩm bẩm vài tiếng, tay áo phần phật phất lên không ngừng. Mỗi lần từ trong bay ra một khối cực phẩm linh thạch, sau một hơi ném khoảng hơn trăm khối, đều chợt lóe biến mất không thấy bóng dáng vào trong trận pháp.

Tiếp theo hần bỗng nhiên ném vật hình tròn cầm trong tay ra trôi nổi ở trước người, tiếp theo mười ngón ngay búng ra liên tiếp, tựa hồ chậm rãi thúc dục pháp khí.

Lôi Lan ở một bên lặng lẽ quan sát hết thấy. Mắt thấy vật hình tròn nọ bắt đầu tỏa ra hào quang chói mắt, từ từ hóa thành một đoàn bạch sắc linh quang, lúc này nàng không nhịn được đưa mắt nhìn Kim Duyệt một cái.

Chỉ thấy Kim Duyệt mặc dù khép hờ hai mắt nhưng khuôn mặt tràn đầy vẻ kinh hi, hiển nhiên pháp quyết là không giả.

Điều này làm cho Lôi Lan, vị Thiên Bằng tộc Thánh chủ trong lòng thờ dài một hơi.

Đột nhiên Hàn Lập quát khê một tiếng, đưa tay điểm chỉ vào vật hình tròn một chỉ. Chỉ thấy bạch sắc linh quang từ từ phiêu hốt bay về phía tâm ngũ sắc trận pháp. Sau một thanh âm muộn hường phát ra thì dễ dàng cùng pháp trận hòa hợp thành một thể.

"Kim đạo hữu cảm thấy nửa bộ pháp quyết này như thế nào, có chỗ nào không hài lòng chẳng?" Hàn Lập lúc này dừng kết quyết, quay đầu nhìn Kim Duyệt lạnh nhạt hỏi một câu.

"Không có. Nửa bộ pháp quyết này đích xác không giả, thiếp thân đại diện cho toàn tộc đa tạ Hàn đạo hữu đã ra đại ân này!" Khẩu khí Kim Duyệt phi thường hài lòng, rốt cục thoát ra khỏi sự trầm mê khi kiểm tra pháp quyết nói.

"Ha ha, tại hạ cùng quý tộc bất quá làm một vụ giao dịch mà thôi. Nếu Kim đạo hữu hài lòng, như vậy hết thấy không còn vấn đề gì rồi, tại hạ xin cáo từ trước." khước miệng Hàn Lập nhếch lên, chấp tay hướng về Kim Duyệt nói.

"Thiếp thân cũng chúc Hàn đạo hữu chuyển này mã đáo thành công!" Kim Duyệt mỉm cười hoàn lễ.

"Hắc hắc, nghe cát ngôn của đạo hữu như vậy, ta cũng hy vọng như thế. Lôi thánh chủ, hy vọng người sau này tu vi đại tiến, sớm ngày tiến vào thánh giai!" Hàn Lập cười

hắc hắc, hướng sang Lôi Lan cáo từ.

"Đa tạ cát ngôn của tiền bối, sau này văn bối nhất định sẽ cố gắng." Sắc mặt Lôi Lan có chút phức tạp, liền thi lễ rồi trả lời.

"Thời điểm đã sắp đến rồi, Hàn mỗ cần phải đi." Hàn Lập nhìn hai người một cái, lúc này không hề chần chờ nữa, thân hình vừa động đã hiện ra trong ngũ sắc quang trận.

Từng hồi chú ngữ từ trong quang trận phát ra.

Tiếp theo quang trận đột nhiên phát ra vài tiếng ầm vang, vô số ngân sắc phù văn từ trong quang trận tuôn ra. Mà ở chỗ trung tâm trận, lúc này bạch sắc quang đoàn càng cuồng trưởng mấy lần, cơ hồ chiếm cứ cả toàn bộ tòa quang trận.

Chương 1850: Gặp Gỡ Ngoài Ý Muốn

Trong khi bạch quang cùng ngân sắc phù văn chớp động thì bên trong tòa quang trận lấp lánh vô số tinh quang, phảng phất như hóa thành một dải ngân hà âm u, hiển nhiên là đã đem lực lượng của pháp trận đẩy lên tới cực điểm.

Kim Duyệt thấy tình hình như vậy, khỏe mắt khê chớp, sắc mặt liền trở nên ngưng trọng.

Nhưng một khắc sau đó thần sắc nàng bỗng nhiên biến đổi, quát một tiếng chói tai: "Người nào núp ở kia, đi ra cho ta!"

Vừa dứt lời, một bàn tay không mây may có một dấu hiệu báo trước từ trong tay áo nàng bắn ra, bất ngờ chụp vào trong hư không gần đó.

Một đạo cự lực vô hình tức thời áp chặt xuống nơi đó!

"Ầm" một tiếng, từ trong hư không nơi chịu cự lực ấy, một đoàn ngân sắc lôi quang bỗng bùng nổ bắn ra, tiếp đó bên trong lóe sáng điện quang, một con Ngân xà theo đó bắn ra, hướng vào phía trong quang trận.

Tốc độ Ngân xà này cực nhanh, tưởng như trong chớp mắt đã vượt qua nghìn dặm, dường như không hề chịu bất kỳ ảnh hưởng nào của cự lực.

Kim Duyệt hơi ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng thì Ngân xà kia đã biến mất vào trong quang trận.

Cơ hồ trong sát na này, trong quang trận khổng lồ phát ra những âm thanh bén nhọn chói tai, từ giữa bắn ra một đạo bạch sắc quang trụ. Quang trụ lóe lên một cái đã xé rách hư không nơi nào đó cách hơn nghìn trượng, rồi chui vào trong một lỗ hổng đen thui khổng lồ lơ lửng trong không trung, biến mất không thấy tăm hơi.

Lúc này, ngũ sắc quang trận mới thu lại những âm thanh bén nhọn kia, linh quang cũng ảm đạm dần rồi tiêu tán biến mất.

Kiến bạch sắc viên bàn nọ ở trung tâm quang trện, lúc này lại vỡ vụn thành từng mảnh rồi biến mất như chưa từng tồn tại.

"Đại trưởng lão, kia là người phương nào, có vẻ như cũng được truyền tống đi cùng với Hàn tiên bối!" Lôi Lan ở một bên nhìn thấy liên kinh ngạc đến mở to đôi mắt đẹp, sau một hồi lâu mới lẩm bẩm nói.

"Lôi điện công pháp của người này vô cùng kỳ lạ, có thể thoát khỏi thần thông của ta áp chế, hơn phân nửa là cái tên tặc nhân kia mà Đội Chấp Pháp đang truy tìm rồi." Sắc mặt Kim Duyệt vẫn có chút khó coi, nhưng lập tức như đoán ra được lai lịch của điện xà.

"Cái gì, lại là tên tặc tử này! Hẳn phá giới cùng đi, Hàn tiên bối sẽ không có vấn đề gì chứ?" Lôi Lan hít vào một hơi.

"Yên tâm, Hàn đạo hữu thần thông hẳn không dưới ta, người nọ cho dù cùng truyền tống với hẳn, cũng sẽ không chiếm được cái gì tốt từ tay Hàn đạo hữu. Bất quá, tặc tử này có thể ẩn núp ở gần, xem ra là đã theo chúng ta từ mấy ngày trước khi chúng ta tới cái hố to kia. Có thể khiến ta cùng Hàn đạo hữu không hề cảm ứng được gì, Ẩn Nặc Thuật của người này thật sự xuất thần nhập hóa quá mức. Không trách được cho dù phái ra nhiều Đội Chấp Pháp như vậy vẫn không thể nào làm gì nổi được hẳn! Bất quá... , ...", Kim Duyệt lắc đầu nói, nhưng rốt cục trên mặt lại hiện ra một tia nghi ngờ.

"Bất quá cái gì?" Lôi Lan nghe, có chút khó hiểu.

"Bất quá trong khí tức của hẳn có chút cổ quái, tựa hồ như pha trộn khí tức của một loại dị thú, có phần giống Lôi Vân Ưng trong Man Hoang thế giới, nhưng lại có điểm không quá giống." Hai mắt Kim Duyệt nhú lại cân nhắc một hồi, chưa dám khẳng định nói.

"Khí tức dị thú? Chẳng lẽ trùng hợp là do Linh Thú của người này phát ra!" Lôi Lan như có điều suy nghĩ nói.

"Không quá giống, khí tức đó cùng người này hòa nhập trong một thể, không giống như là độc lập. Được rồi, bất kể như thế nào, mục đích lần này của chúng ta đã đạt được. chuyện này cũng không nên để lộ ra. Hiện tại chúng ta nên lập tức rời đi. Chúng ta lấy cơ giúp người tu luyện để đến chỗ này, cũng không thể không tới Bằng sát chi địa tu luyện một chút. Hơn nữa mới vừa rồi phá không động tĩnh khá lớn, sợ rằng những người

khác tới đây rất nhanh, hiện tại rời đi cũng tránh có kẻ hoài nghi." Kim Duyệt sau một phen suy tính, thần nhiên nói.

"Đại trưởng lão nói vậy rất phải!" Lôi Lan gật đầu đồng ý.

Ngay sau đó tay áo bào Kim Duyệt run lên, một vầng kim hà đem những dao động còn sót lại của quang trận quét tan sạch sẽ, tiếp đó liền mang theo Lôi Lan hóa thành hai đạo kinh hồng rời đi.

Ở một nơi khác, trong không gian mà bầu trời cao tràn ngập vụ khí trắng mờ ảo. Hàn Lập lơ lửng ở trên hư không, nhìn chăm chăm nam tử đã ngoài ý muốn xông vào truyền tống pháp trận đang ở trước mắt, vẻ mặt tỏ ra vô cùng kỳ quái.

"Hóa ra là người! Xem ra người cướp sạch khoáng mạch ở sâu trong Địa Uyên cũng là các hạ rồi." Hàn Lập chậm chậm nói ra từng chữ.

Nói lại, trong nháy mắt trước lúc truyền tống, mặc dù Hàn Lập phát hiện ra người này xông vào những truyền tống đã bắt đầu, bởi vì không muốn pháp trận gặp phải gặp phải sự cố ảnh hưởng tới truyền tống, hắn cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở để cho người này cùng truyền tống đến Minh Hà Chi Địa.

Nhưng hắn ngần lẩn không ngờ chính là, vừa nhìn rõ mặt mũi của đối phương tức thì đã nhận ra người này.

"Ồ, nghe khẩu khí của đạo hữu tựa hồ như nhận ra lão phu!"

Phía đối diện hơn mười trượng là một trung niên nam tử thân hình khô gầy, một thân lam sắc trường bào, nghe vậy hướng Hàn Lập khẽ mỉm cười, dáng vẻ rất bình thản.

"Không biết Lôi Thú kia của Ngự đạo hữu hiện giờ tu luyện ra sao rồi. Đạo hữu có thể tiến lên đến Thánh giai, sợ rằng có quan hệ rất lớn đến Lôi Thú nọ." Hàn Lập nghe vậy cười lạnh một tiếng rồi hỏi ngược lại.

"Rốt cuộc người là người phương nào, làm sao biết chuyện Lôi Thú." Vẻ mặt nam tử gầy gò còn đang cười dài, vừa nghe thấy hai tiếng "Lôi Thú", trong nháy mắt biến đổi, kinh nghi hô lên một tiếng.

Cùng lúc đó, một cỗ khí tức đáng sợ của Hợp Thể sơ kỳ tán ra trên hắn, không hề

nường nhẹ áp xuống Hàn Lập.

Nam tử này chính là người năm đó Hàn Lập biết đến ở trong Thánh Thành của Thiên Bằng tộc, điểm chủ họ Ngư.

Năm đó người này lấy Thanh La Quả làm mồi nhử, khiến cho Hàn Lập cùng với hai gã tu sĩ cấp Luyện Hư phụ trợ hấn hàng phục Lôی Thú, cuối cùng khi đắc thủ bỗng nhiên trở mặt đánh chết hai người kia.

Hàn Lập khi đó dựa vào thần thông hơn xa cùng giai mới khiến đối phương cố kỵ, nhờ đó chiếm được một hạt Thanh La Quả, rồi sau đó hai bên đều rời đi trong sự kiêng kỵ lẫn nhau.

Khi đó hẳn đã cảm thấy thân phận đối phương hết sức thần bí, không phải là Thiên Bằng nhân tầm thường. Sau mấy trăm năm không gặp, giờ đối phương cũng đã tiến giai tới cảnh giới Thánh giai sơ kỳ, tự nhiên minh chứng rõ hơn cho suy nghĩ này.

Bất quá hôm nay Hàn Lập khí tức hoàn toàn biến đổi, dung nhan cũng là do đang thi triển bí thuật nên cũng không phải chân diện, mặt khác tu vi cũng áp chế xuống cảnh giới Luyện Hư trung kỳ, cùng lúc xưa là khác nhau một trời một vực.

Khó trách vị Ngư điểm chủ này nhất thời không thể nhận ra hẳn.

Đối mặt với linh áp kinh người đang hùng hổ kéo đến kia, thần sắc Hàn Lập bình tĩnh, nhưng một khắc sau đó, một cỗ linh áp cường đại chỉ Thánh giai mới có từ trên người hẳn tức thì bùng lên.

"Phanh" một tiếng vang thật lớn!

Hai cỗ linh áp từ hai người va chạm vào nhau tại một chỗ trong hư không, lại đồng thời nổ tung rồi biến mất, rốt cuộc mà lại tỏ ra cân bằng.

"Người...các hạ cũng là Thánh giai sơ kỳ!" Ngư điểm chủ thấy vậy trong lòng rung mình hỏi.

Hẳn vốn theo sau ba người Hàn Lập từ xa xa, sau khi thấy Hàn Lập có biện pháp rời khỏi Địa Uyên, cũng quyết đoán xông vào trong truyền tống pháp trận, nhưng vẫn cho là Hàn Lập chỉ có tu vi Luyện Hư kỳ nên không có nhiều cố kỵ trong lòng.

Trái lại nếu như biết tu vi chân chính của Hàn Lập thì khó nói hẳn có dám hành động thế hay không.

Hàn Lập nghe đối phương thì khẽ mỉm cười, nhưng một khắc sau đó, liền đem tất cả pháp lực vốn đang áp chế bỗng nhiên toàn bộ phát ra, một cỗ linh áp đáng sợ vượt xa Hợp Thể sơ kỳ nhất thời phóng ra.

"Tu vi Thánh giai trung kỳ! Rốt cuộc người thuộc tộc nào của Phi Linh tộc. Tồn tại Thánh giai trung kỳ trở lên, không thể nào có chuyện ta không nhận ra người." Sắc mặt Ngư điểm chủ mơ hồ có chút tái xanh, tròn mắt lại co rụt lại, hỏi.

Bất quá khiến người cảm thấy ngoài ý muốn là, lúc này hẳn vẫn tỏ ra hết sức tỉnh táo, cũng không vì vậy mà tỏ ra có chút gì là bối rối.

"Nếu đạo hữu đã không nhận ra tại hạ vậy cũng không cần nói thêm. Các hạ lần này cướp sạch đi thương khố trong quán mạch ở Địa Uyên, chắc hẳn thu hoạch không nhỏ. Tại hạ cũng không tham lam, chỉ cần đem những thứ đó giao ra đây, tại hạ sẽ để Ngư huynh rời đi. Sao? Những tài liệu đó coi như là phần thù lao để đạo hữu mượn pháp trận của tại hạ để chạy giữ mạng đi." Hàn Lập thản nhiên nói, cũng không có ý lộ thân phận.

"Ta đang tự hỏi tại sao đạo hữu lại nói nhằm cùng Ngư mỗ nhiều như vậy, nguyên lai là muốn đám tài liệu kia. Chuyện này đúng là cũng có nhờ mượn lực của đạo hữu, ta mới có thể thoát khỏi truy sát, trả chút tiền thù lao cũng là chuyện nên làm. Đạo hữu đón lấy!". Nam tử họ Ngư nghe vậy không giận mà còn cười, tiếp đó liền lật bàn tay, tức thì một viên hoàn lam sắc xuất hiện trong bàn tay, rồi cổ tay khẽ run lên, đem nó ném sang phía Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy đầu tiên là ngăn ra, nhưng lập tức nhớ tới gì đó, nhìn vào viên hoàn đang bay tới thì trong mắt nổi lên một tia lãnh ý.

Tay áo bào hẳn run lên, kim quang lóe sáng, viên hoàn sắp xuống đến nơi bỗng nhiên bị chém đứt đôi, nhưng quỹ dị là không hề có bất kỳ vật gì rơi ra, ngược lại trong nháy mắt có một tiếng sét đánh truyền tới, rồi hóa thành một tấm điện võng lam sắc chụp xuống đầu Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập tựa hồ như sớm đoán trước được điều này, hai cánh sau lưng đột nhiên tức thì vang lên tiếng lôi minh, lập tức cũng có một tấm ngân sắc điện võng tương

tự từ đằng sau bắn về phía trước.

Hai tấm điện võng va đập mạnh vào nhau, ngân sắc điện võng lại quay tít một vòng rồi lóe lên một cái biến thành một cái lói điện pháp trận cổ quái.

Chỉ trong nháy mắt, lam sắc điện võng cứ vô thanh vô tức mà co lại, rồi bỗng nhiên lại bị lói trận khê hút vào trong, một chút uy năng cũng không mảy may thể hiện ra.

Ngư điểm chủ thấy tình hình này, trong lòng cả kinh.

Mà Hàn Lập lại nhẹ nhàng hướng lói trận khê điểm một chỉ.

Tức thì lói trận phát ra một tiếng lói minh rồi bỗng nhiên tiêu tán mất.

"Lần này xuất thủ, ta vẫn có thể tha cho đạo hữu. Ta lại cho người một cơ hội nữa, hiện tại giao ra những khoáng thạch trân quý kia, người vẫn có thể bình yên rời đi. Nếu không nghe lời, hắc hắc..." Trên mặt Hàn Lập bỗng lóe lên sát cơ, cười lạnh một tiếng rồi nói.

Năm đó đối phương không có hảo ý gì với hắn, còn tính toán ám toán hắn. Lần này cùng truyền tống theo hắn đến chỗ này, sợ rằng trong lòng cũng không hề có hảo tâm gì.

Nếu đã nói như vậy, tự nhiên Hàn Lập không chút khách khí đối với người này.

Nhưng quả thật là đối phương thức thời giao ra những thứ đã cướp sạch, hắn cũng sẽ để đối phương ở Minh Hà Chi Địa này tự sinh tự diệt. Nếu không nghe lời thì hắn tự nhiên sẽ không ngần ngại mà động thủ diệt sát.

Với thần thông của hắn, cho dù đối phương có vẻ như cũng có chỗ dựa nhưng cũng không để vào mắt.

"Xem ra các hạ quả thật hiểu rất rõ Ngư mỗ, nếu nói như vậy, tại hạ nói chịu giao ra..." Sắc mặt Ngư điểm chủ âm tình bất định một hồi, rốt cục cũng mở miệng tỏ vẻ đã chịu thua.

Nhưng một thoáng sau đó, hư không sau lưng Hàn Lập nổi lên hàn phong, từ trong đó hiện ra hơn mười cây tế châm trong suốt óng ánh lơ lửng, rồi hóa thành hơn mười tia sáng bạc bắn nhanh về phía sau ót Hàn Lập.

Cùng lúc đó, trên đỉnh đầu Hàn Lập bỗng nhiên nổ ra một tiếng sét đánh kinh thiên!

Một đoàn lôi quang chói mắt thoáng hiện, vô số điện hồ cuồng loạn, còn chia ra làm ba loại màu sắc quý dị là Kim, Ngân, Lam.

Ở trong lôi quang này, mơ hồ có một con quái thú nửa người nửa chim, vừa kêu lên một tiếng, một đạo tam sắc lôi hồ thô to tức thì giáng xuống.

Chương 1851: Hoá Linh Chi Chiến (Thượng)

Hàn quang trong mắt Hàn Lập chột lóe, thân hình trở nên mơ hồ. Hơn mười sợi ngân tơ bỗng nhiên chớp lên, xuyên thủng qua thân ảnh h lẫn nhưng lại giống như xuyên qua hư ảnh. Trên đỉnh đầu Hàn Lập chột lóe ngân quang. Một hư ảnh kim sắc ba đầu sáu tay phiêu phù hiện ra, chính là kim thân pháp tướng của Hàn Lập. Sau đó sáu bàn tay đồng thời chuyển động, mỗi cánh tay lại bắn ra một đạo kim sắc quang trụ phẳng phất như đã thực chất.

“Ầm ầm ầm” ba tiếng nổ nặng nề vang lên.

Tam sắc điện hồ uy năng cực lớn, nhưng dưới sự oanh kích của sáu đạo quang trụ thì chớp lên một cái, rồi cực cũng tán loạn rồi biến mất.

Ở trong lôi quang, quái thú chuẩn bị công kích lần thứ hai thì Phong Lôi Sí chớp động, thân ảnh Hàn Lập biến mất tại chỗ.

Oành! Đường như cùng một lúc, một đạo nhân ảnh phiêu phù hiện ra bên ngoài hai mươi trượng. Giờ phút này, vẻ tươi cười trên mặt Hàn Lập đã biến mất, thay vào đó là một khuôn mặt lạnh lùng, hàn quang trong mắt chớp động.

“Xem ra các hạ vẫn có ý định động thủ. Cũng tốt, để ta tiễn đạo hữu một đoạn đường, coi như là kết thúc ân oán giữa ta và ngươi”.

Vừa dứt lời, Phạm thánh pháp tướng chói lòa kim quang, trong nháy mắt ngưng đọng thành Kim Thân chi thể. Hàn Lập nhanh chóng vỗ đầu một cái, Thiên Linh Cái trên đỉnh đầu mở ra, một Nguyên Anh đen nhánh từ bên trong chui ra, chột lóe hóa thành một cổ hắc khí chui vào trong Kim Thân.

Ngay lập tức, sáu mắt của Kim Thân đều mở to, sáu cánh tay chuyển động. Trong lòng các bàn tay đều hiện ra một chiếc Cự nhận kim sắc, đồng loạt được huy động.

Vù vù hai tiếng xé gió vang lên, kim sắc kiếm khí dày đặc phun ra ngút trời.

Tiếp theo Kim Thân chớp động, bản thể liền hóa thành một đoàn kim quang, trực tiếp đánh về phía quái thú trong không trung.

Lôi quang quái thú thấy vậy gầm lên một tiếng giận giữ, vô số lôi cầu màu bạc hiện ra xung quanh thân thể nó. Đồng thời hai cánh khẽ vỗ, lông vũ dày đặc như những mũi tên kịch liệt bắn ra, hóa thành những đạo điện hồ màu lam, trực tiếp bắn tới.

Ngân lôi cầu cùng Lam điện hồ có thanh thế kinh người nhưng trong nháy mắt bị đánh cho thất linh bát lạc dưới sự công kích của vô số kiếm khí kim sắc.

Kim Thân chỉ chớp động một cái, đã đến bên cạnh Lôi Thú, sáu lưỡi Kim Nhận liền hóa thành sáu cái Xa luân kim sắc, lớn có nhỏ có điên cuồng bay tới.

Mắt thấy lôi điện không có hiệu quả, hung quang trong mắt Lôi thú lóe lên, hai cánh tay cũng thiểm động hào quang, hiện ra một cây Phủ và một cây Trùy.

Một tiếng kêu đinh tai nhức óc chợt vang, Phủ và trùy múa may biến ảo. Một vòng Xích màu vàng kim kỳ lạ hiện ra, từng đạo kim sắc điện hồ bắn ra quần quanh, không chút sợ hãi nghênh đón sáu đoàn kim quang. Trong phút chốc, kiếm khí tung hoành, lôi điện đan xen, rốt cục cũng giao tranh cùng một chỗ. Nhất thời khó có thể phân cao thấp.

Thấy Lôi thú không cách nào làm gì được Hàn Lập, Ngư điểm chủ không khỏi kinh hoàng. Người khác thì không nói còn hẳn rất hiểu rõ sự lợi hại của Lôi thú. Đừng xem con thú này phát ra những lôi điện nhìn như bình thường đó mà nhảm. Trên thực tế, uy năng của mỗi một đạo điện hồ có thể giết sát một Luyện hư kỳ tu sĩ.

Trong tầng ba của Địa Uyên, có mấy tên Chấp Pháp Đội may mắn đuổi kịp hẳn, hẳn có thể khu động pháp lực một kích mà giết chết, chính là sử dụng thần thông lôi điện của Lôi Thú.

Bất quá ngay cả kinh hãi thì sắc mặt hẳn vẫn không đổi, ngược lại xoay chuyển tròn mắt. Bàn tay giấu trong tay áo thâm bầm niệm pháp quyết. Sau khi hít sâu một hơi, sau lưng hẳn vang lên một thanh âm muện hưởng, một đạo ngũ sắc quang hoa lóe lên, hóa thành hư ảnh Không Trước không lồ.

“Người là người của Ngũ Quang tộc!” Hàn Lập chứng kiến cảnh này thì có chút ngoài ý muốn.

“ Hắc hắc, có phải hay không thì đạo hữu thử một chút chẳng phải biết ngay hay sao?” Ngự điểm chủ cười lạnh một tiếng. Dưới sự biến hóa kịch liệt của Khổng Tước hư ảnh. Một biển trời linh quang ngũ sắc diễm lệ dị thường từ xa điên cuồng quét tới. Nơi nó đi qua thiên hôn địa ám, cả bầu trời run rẩy như muốn sụp đổ, thanh thế bức người.

Cùng lúc đó, hơn mười cây tế sâm trong suốt đang phiêu lơ lửng trong không trung một lần nữa rung lên, điên cuồng bắn ra rồi quỷ dị biến mất trong hư không.

Hàn Lập thấy thế thì sắc mặt trầm xuống, hai mắt thiểm động lam quang. Trên người lóe lên tử quang, từ trong thân thể một đạo hư ảnh xanh biếc bay ra, vừa kịp chần sau lưng.

Phốc phốc những tiếng động liên tiếp truyền đến. Hơn mười tia Ngân tơ lóe lên từ phụ cận trong hư không, mãnh liệt bắn ra liên tiếp đâm vào trong hư ảnh màu xanh nhưng giống như là đâm vào cây khô không chút tác dụng.

Sau khi linh quang trên người lục ảnh thu lại, mới hiện ra hình dáng thật sự, một “ Hàn Lập” hiện ra với làn da màu bích lục, bên trên trải rộng những hoa văn tử sắc. Dĩ nhiên lại là Linh khu Chi Tiên do Hàn Lập tu luyện.

Linh khu này hàng năm được Hàn Lập dùng thần bí lục dịch nuôi dưỡng, đã có tu vi Hợp thể Sơ kỳ, hơn nữa đã đến cảnh giới Sơ kỳ đại thành, có giấu hiệu tiến giai Trung kỳ cảnh giới. Hơn nữa, bởi vì là thân thể của Chi tiên, Linh khu sau khi tiến giai cảnh giới Hợp thể, lại sinh ra nhiều loại thần thông không thể tưởng tượng nổi, có thể nói là một trong những chiêu bài sát thủ của Hàn Lập. Hàn Lập không chút do dự dùng thần niệm thả ra, là có ý định thử một chút uy lực của nó trong thực chiến.

Lúc này Linh khu này dưới sự công kích của Ngân tơ, trước ngực chóp động những tia sáng bạc, hơn mười cây ngân châm cắm vào thân thể lộ ra ngoài một nửa. Nhưng khiến người ta giật mình chính là, tại chỗ chúng đâm vào da thịt, mơ hồ tản mát ra khí vị tanh hôi. Hóa ra đám Ngâm châm này đều chứa kịch độc, hơn nữa vẫn còn đang giãy dụa không dứt, tựa hồ muốn tiếp tục đâm vào thân thể Linh khu.

Nhưng về mặt “ Hàn Lập” màu bích lục không chút biểu cảm, hừ lạnh một tiếng. Lồng ngực bỗng hiện ra yêu văn tử sắc, da thịt biến thành một mảnh xám trắng, những Ngâm châm kia không cách nào tiến thêm một chút nào, phảng phất như đâm phải Tinh cương. Chẳng những vậy “ Hàn Lập” còn cúi đầu xuống, há phồm phun ra một luồng

hương khí kỳ dị. Một màn kinh người xuất hiện, sau khi hương khí đi qua thì màu đen nhá nhai tại nơi lồng ngực bỗng nhanh chóng biết mất không thấy, đồng thời hơn mười cây Ngân châm trên đó run lên bắn ra khỏi lồng ngực, sau đó bị quang hà bao vây, “Hàn Lập” một hơi đem nuốt trọn.

Tại nơi xa, ngay cả khi có dự liệu trước nhưng chứng kiến một màn quỷ dị như vậy, Ngư điểm chủ không thể không sợ hãi. Bất quá sau khi sự bối rối qua đi, chẳng những hần không thu hồi pháp thuật mà còn tăng nhịp độ bấm niệm pháp quyết, pháp lực trong cơ thể cuộn cuộn tuôn ra.

Ngũ sắc quang hải vốn xoay chuyển một trận, lại hiện ra vô số phù văn đồng thời điên cuồng chuyển động, mơ hồ kết hợp tạo thành một Cấm chế, phô thiên cái địa bay đến đỉnh đầu Hàn Lập.

Thấy tình hình như vậy, Hàn Lập thực sự rất ngạc nhiên. Hần tu luyện Kinh Trập quyết, đồng thời có Ngũ sắc Khổng Tước chân huyết, tự nhiên có sự hiểu rõ sâu sắc về Ngũ sắc thần quang của Ngũ Quang tộc. Nhưng sự đáng sợ của thần quang trước mắt bất đồng với các thần quang khác rất lớn, tựa hồ lớn hơn vài lần. Nếu không phải hần cảm nhận được khí tức quen thuộc của Ngũ sắc Khổng Tước thì đã nhận lầm rằng đây là hai loại thần thông khác nhau. Không trách được nam tử khô gầy đối mặt với tồn tại cao hơn một cấp mà vẫn không chút do dự lựa chọn xuất thủ, chỉ tính riêng Ngũ sắc thần quang đáng sợ như vậy, tồn tại Hợp thể trung kỳ với tu vi bình thường không thể nào là đối thủ của hần.

Tu sĩ Hợp thể trung kỳ bình thường nếu bị Ngũ sắc quang hải đảo qua, bị cấm chế trong đó vậy khốn, thật đúng là không có cách nào để dễ dàng thoát thân.

Nhưng sau khi Hàn Lập ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Ngũ sắc quang hải, vẻ kinh ngạc trên mặt biến mất, thay vào đó là một tia cười lạnh, Linh khu ở bên cạnh lóe lên, giống như hợp nhất với thân thể Hàn Lập, rồi biến mất.

Mà bản thể Hàn Lập đột nhiên hướng dưới đất lặn một vòng, quanh thân Ngũ sắc quang hoa lóe lên, biến thành một con Ngũ sắc Khổng Tước dài mấy trượng. Lúc đó, Ngũ sắc quang hải của Ngư điểm chủ đã bao trùm cả hư ảnh Khổng Tước và bản thể vào bên trong. Nhưng một khắc sau đó, một tiếng cười dài từ trong Ngũ sắc quang hải phát ra, Ngũ sắc Khổng Tước cử động hai cánh, từ trong quang hải bay ra. Tựa như tầng

tàng cấm chế ẩn chứa trong Ngũ sắc quang hải không có chút tác dụng nào với nó. Tuy thần quang của Ngũ sắc Khổng Tước mà hắt phát ra không lợi hại bằng của Ngư điểm chủ, nhưng nếu dùng nó để tự vệ thì thật đơn giản.

“ Ngũ sắc biến thân! Người cũng là người của Ngũ Quang tộc? Không đúng, nếu là người Ngũ Quang tộc, từ thánh giai trở lên ta không thể nào không nhận ra! Chẳng lẽ là...Được, được, bất kể người có phải là người do các lão gia hỏa kia phái ra hay không, cho dù tiêu hao hơn trăm năm pháp lực ta cũng muốn đánh chết người ở chỗ này “. Ngư điểm chủ có chút giật mình, lâm bầm mấy tiếng, nhưng sau đó sắc mặt trở nên càng khó coi, thậm chí có chút dữ tợn, đáng sợ, dường như nhớ đến một sự tình khiến hắn cực kỳ thống hận.

Vừa dứt lời khô gầy nam tử nhắc cánh tay hung tợn chỉ về nơi xa. Cuộn cuộn Ngũ sắc quang hải bốn phía bỗng phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, hướng trung tâm mà bay tới, hóa thành một Ngũ sắc quang cầu. Ngay lập tức, Quang cầu này xoay tít một vòng, lại một lần nữa huyền hóa ra một hư ảnh Ngũ sắc Khổng Tước. So với hư ảnh Khổng Tước của Hàn Lập thì đúng là một trời một vực.

Nhưng hư ảnh này không lập tức công kích Hàn Lập mà ngược lại, dưới sự huy động của hai cánh, nó thuận di biến mất. Một khắc sau đó, Ngũ sắc quang hải dưới chân Ngư điểm chủ quay cuồng một trận, hư ảnh Khổng Tước lại phiêu phù hiện ra. Hắn mỉm cười, đập chân xuống hư ảnh, hai bàn tay tự hướng vào người liên tục phát chỉ, hơn mười đạo quang hoa lóe lên rồi biến mất vào trong thân thể.

Một màn quỷ dị xuất hiện, thân hình khô gầy nam tử nhất thời tan rã từ dưới chân đến đầu. Sau một lát, cơ thể nguyên vẹn lại sát nhập hoàn toàn vào hư ảnh Khổng Tước. Mà Khổng Tước vốn chỉ là hư ảnh, kêu một tiếng tiêm mình, từ trong thân thể liều mạng phun ra Ngũ sắc phù văn tạo thành pháp trận, thân hình khổng lồ như vậy nhưng trong chốc lát hóa thành thực thể.

Đồng thời một cỗ khí tức đáng sợ của Hợp thể hậu kỳ tu sĩ ào ạt tuôn ra từ thân thể Ngũ sắc Khổng Tước. Nguyên khí tại trăm dặm phụ cận bị cỗ khí tức này ảnh hưởng, vốn không thể nhìn thấy được giờ lại hóa thành muôn vàn những sợi tơ sáng, ồ ạt hướng về Ngũ sắc Khổng Tước mà trút vào.

Tu vi của Khổng Tước to lớn tiếp tục cuồng trưởng, thẳng đến trạng thái Hợp thể

Hậu kỳ đỉnh phong. Hai cánh vỗ một cái, làm cho hư không mơ hồ dao động một trận, vô số phù văn pháp phù hiện ra từ bốn phía, uy năng dường như không thể chống đỡ.

Chương 1852: Hoá Linh Chi Chiến (Hạ)

Hàn Lập tận mắt thấy cảnh này thì không khỏi hít vào một hơi lạnh.

Ngư điểm chủ không chỉ phóng xuất ngũ sắc thần quang lợi hại vô cùng, bây giờ thân thể cùng pháp tướng Khổng Tước hợp hai làm một, tu vi trực tiếp bạo tăng lên hai cấp.

Thần thông này không khỏi quá mức kinh người.

Thì ra là vào điều này, chẳng trách đối phương luôn luôn trấn định. Lúc này đừng nói chuyện Hợp Thể trung kỳ tu sĩ có thể đánh chết khô gầy nam tử mà có thể tự bảo vệ bản thân mình hay không còn khó nói.

Trong lòng Hàn Lập kinh ngạc nhưng tự nhiên không chút sợ hãi.

Đối phương đã thi triển ra đòn sát thủ, tự nhiên nhất quyết muốn phân sinh tử với hắn. Cho dù bây giờ hắn có ý dừng tay thì Ngư điểm chủ cũng tuyệt không đáp ứng.

"Được, rất tốt! Nếu là như thế Hàn mỗ cũng muốn xuất ra một vài thứ, mới có thể để đạo hữu không coi thường."

Thanh âm băng lãnh bỗng truyền ra từ giữa không trung, theo đó thần quang Ngũ Sắc Khổng Tước do Hàn Lập biến thành đột nhiên tỏa ra một vầng kim quang bao lấy toàn bộ thân thể. Tiếp theo kim quang chói lòa, trong khoảnh khắc một vật khổng lồ vụt xuất hiện giữa không trung.

Rõ ràng là một con kim sắc Cự Viên toàn thân kim quang sáng lạn, hai mắt phảng phất như hai cái chuông đồng!

Trong khoảnh khắc Hàn Lập thay đổi khẩu quyết hóa thân thành Sơn Nhạc Cự Viên, chính là biến thân lợi hại nhất trong Kinh Trập biến hóa mà hắn nắm giữ.

Cự Viên do hắn biến thành thân cao không dưới trăm trượng, tứ chi to thô như cột

đỉnh khổng lồ, hai tay phẳng phất như hai cái quạt hương bồ thật lớn, từ trên không chút khách khí một kích nện xuống Ngũ Sắc Không Tước.

"Phanh phanh" hai tiếng!

Tiếng bạo nổ vang lên phát ra dưới Cự chưởng, đồng thời cự lực phẳng phất hai tòa núi nhỏ mạnh bạo áp xuống.

Ngư điểm chủ tự nhiên kinh hãi, không kịp suy nghĩ nhiều, ngũ sắc thần quang ngoài thân quay tròn liên chuyển, trong nháy mắt hình thành một quang sáng ngũ sắc trực tiếp nghênh đón cỗ cự lực.

Ngũ sắc thần quang huyền diệu dị thường, theo lý có thể dễ dàng hóa giải cự lực vô hình kia.

Nhưng Hàn Lập khi đã hóa thân thành Cự Viên, bản thân hắn đã có được một loại thiên phú đại thần thông, chính là cự lực của Sơn Nhạc Cự Viên danh chấn trong vạn linh, cương mãnh vượt xa sự tưởng tượng của Ngư điểm chủ.

Chỉ nghe "Oanh" "Oanh" hai tiếng tiếng nổ phát ra, quang sáng ngũ sắc chấn động kịch liệt một trận. Có hai chỗ trên đó lõm sâu vào, hào quang lóe lên một trận đồng thời phát ra âm thanh như xé rách tấc tấc vỡ vụn.

Ngư điểm chủ hoảng hốt, Không Tước to lớn tự nhiên sẽ không đứng yên tại chỗ chịu công kích, không chút do dự vỗ hai cánh một cái.

Nhất thời ngoài thân chợt lóe ra các quang trận ngũ sắc, thân thể Ngũ Sắc Không Tước khổng lồ chợt hóa thành một vùng sáng rồi không thấy tung tích.

Kim sắc Cự Viên thấy thế thì hai mắt lóe lên tia sáng lam, hai chân đột nhiên đạp một cái, thân hình khổng lồ nhoáng lên, chợt lóe vào trong không trung không thấy tung tích.

Sau một khắc, không gian tại không trung một nơi khác cách bọn họ mấy trăm trượng dao động một hồi, thân hình Ngũ Sắc Không Tước loáng một cái hiện ra.

Nhưng cơ hồ cùng lúc tại không trung phía trên đỉnh đầu nó chợt lóe kim quang, thân thể Cự Viên khổng lồ cũng đồng thời hiện ra.

Về mặt nó đầy dữ tợn, hai tay nắm chặt thành quyền hung hăng lần nữa đánh xuống phía dưới.

Trong nháy mắt, quyền ảnh trùng trùng vụt xuất hiện, phát ra âm thanh sắc nhọn ào ào cuốn tới Ngũ Sắc Khổng Tước. Quyền ảnh kim sắc dập dồn cuộn cuộn như sóng vỗ, hơn phân nửa hư không dường như nhuộm thành một màu vàng óng, đồng thời vùng không gian giữa song quyền cũng bị uốn cong rung lên dữ dội, dường như mạnh mẽ bị xé rách ra.

Ngũ Sắc Khổng Tước tuy hình thể thật lớn nhưng phản ứng cực nhanh. Trong tiếng sắc nhọn, ngũ sắc linh quang ngoài thân xoay tròn một trận rồi bỗng nhiên ngưng tụ thành vô số quang thuẫn diễm lệ tại bốn phía. Mỗi mặt thuẫn chỉ cỡ một thước nhưng tầng tầng lớp lớp đem toàn bộ thân thể linh cầm bao phủ ở trong.

Kim sắc quyền ảnh thoát nhìn không thể đỡ nhưng vừa đánh tới tầng phòng hộ do thuẫn bài hợp thành thì bề mặt va chạm tạo thành một tràng âm thanh bạo liệt, quyền ảnh chỉ có thể đánh nát non nửa bộ phận thuẫn bài rồi tán loạn tiêu thất.

Không chỉ như thế, Ngũ Sắc Khổng Tước lại hét lên một tiếng sắc nhọn, số quang thuẫn còn lại chợt lóe, biến thành ngũ sắc phi kiếm bất tận, mỗi thanh đều tỏa ra hàn quang dày đặc, bộ dáng sắc bén vô cùng.

Ngũ sắc phi kiếm mới vừa thành hình khê rung lên kích bắn mà ra.

Vù vù những tiếng xé gió, toàn bộ phi kiếm dồn dập hóa thành các đạo ngũ sắc kiếm quang, như tia chớp bắn tới thân thể khổng lồ của Cự Viên, trong nháy mắt tưởng như phải nhất định xuyên thủng, tạo thành vô số lỗ hổng trên thân thể đối phương.

Kim sắc Cự Viên thấy quyền ảnh vô hiệu thì sắc mặt giận dữ, lại nhìn ngũ sắc kiếm quang phô thiên cái địa kéo tới liên rống giận, hai nắm quyền to lớn cuồng đấm ba cái vào ngực.

Nhưng quỷ dị chính là sau mỗi một âm hưởng, tầng kim quang ngoài thân Cự Viên liền đột nhiên dày đặc gấp bội.

Ba tiếng qua đi, không chỉ cả bộ lông người Cự Viên như con nhím dựng thẳng tắp mà còn có ba tầng sáng kim sắc tỏa ra bên ngoài thân.

Ba tầng sáng không chỉ ngưng đặc đường như thực thể mà còn có vô số kim văn trải rộng trong đó, có vẻ huyền diệu vô cùng.

Công pháp này chính là Hàn Lập sau khi tiến giai Hợp Thể trung kỳ, dựa theo Kinh Trập Quyết học được đại thần thông phòng hộ của biến hóa Sơn Nhạc Cự Viên, luận uy năng không chút nào kém bí thuật “Kim Cương Quyền” trong truyền thuyết của phật môn.

Khi ba tầng sáng kim sắc vừa mới thành hình thì ngũ sắc kiếm quang tựa như lưu tinh dồn dập trăm mảnh lên.

Trong nháy mắt kiếm khí tung hoành, quầng sáng kim sắc trở nên chói mắt, đồng thời còn có hồi hồi tiếng ông minh phát ra bên trong.

Uy năng của Ngũ sắc thần quang biến thành phi kiếm đích thực không phải nhỏ!

Kiểm quang tại trong không trung đều lưu lại từng vệt sáng bạc nhàn nhạt, như vạch phá trời cao trăm đến kim sắc quầng sáng, nhất nhất đem bên trong kim sắc phù văn một trăm diệt.

Khi ba tầng sáng tan đi thì hơn phân nửa kiếm quang đều tán loạn, vẫn còn hơn trăm đạo ngũ sắc kiếm quang chợt lóe, cuồn cuộn trăm mảnh lên bản thể kim sắc Cự Viên.

Có điều Khổng Tước khổng lồ lại vô cùng ngạc nhiên, trợn tròn hai mắt như muốn rớt ra khỏi tròng!

Chỉ thấy bộ lông của Kim sắc Cự Viên lưu chuyển như một lớp gai nhọn kim sắc. Những ngũ sắc kiếm quang vừa bắn tới thì giống như chém phải cái gì đó không thể phá vỡ, trực tiếp bắn ngược ra hoặc chợt lóe lên rồi tán loạn đi.

Không may may gây thương tổn Cự Viên!

Mà kim sắc Cự Viên lại không hề có ý dừng lại, hừ lạnh một tiếng. Hai mắt chợt lóe hung quang đồng thời hai vai nhoáng lên. Hai cánh tay lông lá vung lên, không ngờ phân nửa cánh tay lại tiêu thất trong hư không.

Sau một khắc, Ngũ sắc Khổng tước chỉ cảm thấy không trung hai bên cạnh thân dao động. Hai thủ chưởng kim sắc như tia chớp lóe mà ra, dường như muốn nắm lấy hai cánh

Khổng Tước.

Khổng Tước không lồ rùng mình nhưng không lộ vẻ hoang mang, trái lại hừ lạnh một tiếng. Hai cánh dài chừng hai ba mươi trượng khẽ rung lên, ngũ sắc linh quang bỗng nhiên biến ảo thành hai thanh Cự nhận ngũ sắc, mặt ngoài chói sáng vô cùng. Giống như thần binh lợi khí mà thối tóc qua cũng đứt, tàn bạo trăm ngược về hai thủ chương kim sắc.

Hai kim sắc thủ chương tựa hồ không chút sợ sệt Cự nhận do hai cánh Ngũ Sắc Khổng Tước biến thành, chỉ là mười ngón co rút lại một cái biến thành song quyền ánh vàng rực rỡ, chợt lóe đánh lên hai Cự nhận.

"Oanh" "Oanh" hai tiếng tiếng nổ kinh thiên động bạo phát ra!

Tại chỗ hai thanh Cự nhận cùng song quyền đụng chạm bộc phát ra hào quang chói mắt, phảng phất hai vàng thái dương nhỏ chói lòa hiện ra.

Toàn bộ thân thể Ngũ Sắc Khổng Tước chấn động, bắn ngược trở ra như điều đứt dây, một hơi bay ra hơn trăm trượng mới giương hai cánh miễn cưỡng ngừng thân hình, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

Cự Viên kim sắc chỉ chấn động nửa thân trên vài cái rồi ổn định thân hình, rõ ràng một kích vừa rồi Cự Viên đại chiếm thượng phong.

Bất quá điều này cũng không có gì kỳ quái. Sơn Nhạc Cự Viên chính là lấy nhục thân cường đại mà dương danh trong đông đảo các chân linh. Ngũ Sắc Khổng Tước tuy không chút thua kém Sơn Nhạc Cự Viên nhưng lấy ngũ sắc thần quang để vang danh thiên hạ, còn đơn độc tỉ thí khí lực thì thúc ngựa cũng theo không kịp Sơn Nhạc Cự Viên.

Mà Cự Viên thừa dịp thân hình Ngũ Sắc Khổng Tước bất ổn, trong miệng gầm nhẹ một tiếng. Thân hình khẽ động giống như một mũi tiễn bắn thẳng đối phương nhưng trên đường lại đột nhiên liên mơ hồ, biến mất quỹ dị không thấy tung tích.

Lúc này Ngũ Sắc Khổng Tước vừa ổn trọng thân hình. Vừa thấy hành động của Cự Viên xa xa thì trong mắt lộ rõ vẻ kinh sợ. Ngoài thân đột nhiên đại phóng hào quang, từng tòa ngũ sắc pháp trận thần bí dị thường từ trong trong cơ thể tuôn ra, phảng phất như muốn thi triển đại thân thông nào đó.

Bất quá động tác so với Cự Viên rõ ràng chậm hơn đôi chút.

Kim quang chợt lóe, thân thể khổng lồ của kim sắc Cự Viên quỷ mị xuất hiện gần trong gang tấc trước mặt Ngũ Sắc Khổng Tước. Vánh tay hơi mơ hồ, đơn quyền kim sắc mang theo một loạt tàn ảnh đánh tới thân thể Khổng Tước, động tác cực nhanh khiến người muốn tránh cũng không thể.

Một tiếng trầm đục vang lên, tuy có ngũ sắc quang trện bên ngoài thân ngăn cản một chút nhưng Ngũ Sắc Khổng Tước vẫn bị một đạo cự lực khủng khiếp đánh thẳng lên trên người.

Ngũ Sắc Khổng Tước rít gào một tiếng sắc nhọn, thân thể phảng phất như sao băng bắn thẳng xuống phía dưới, đồng thời dưới sức ép vô hình của đạo cự lực, nhất thời tứ chi vô pháp nhúc nhích mảy may.

Kim sắc Cự Viên không hề có ý dừng tay, hai tay hư không một trao, kim quang loạn thiểm trong tay. Ba mươi sáu thanh kim sắc tiểu kiếm hiện rồi nhoáng lên, trong nháy mắt biến ảo ngưng kết thành một kim sắc cự kiếm dài hơn mười trượng.

Trên mặt hiện vẻ dữ tợn, thân hình Cự Viên lại lần nữa chợt lóe, mang theo một chuỗi tàn ảnh đuổi theo Ngũ Sắc Khổng Tước đang rơi xuống.

Kim sắc Cự kiếm trong tay khẽ động một cái. Vô số kiếm quang thô to tuôn ra như cơn lốc đem Ngũ Sắc Khổng Tước cuồng quyền mà vào.

"Oanh" một tiếng!

Thân hình Cự Viên thoáng dừng ở giữa không trung, thân thể Ngũ Sắc Khổng Tước dưới kiếm quang điên cuồng chém tới thì hung hăng đập trên mặt đất tạo thành một cái hố có sâu rộng kinh người.

"Hào, hào, đây là các hạ bức ta. Đừng trách Ngư mỗ liều mạng cùng người. Ngư tử thì võng phá!"

Hàn Lập chưa rõ ràng có chém trúng đối phương hay không thì chợt nghe phía dưới truyền tới tiếng gầm nhẹ vô cùng kinh hô của Ngư điểm chủ!

Chương 1853: Há Không Dị Biến

Hàn Lập khê động, ánh mắt chợt lóe rớt cuộc cũng thấy rõ ràng tình cảnh bên trong hố to phía dưới.

Chi thấy Ngũ Sắc Khổng Tước nằm thẳng, móng vuốt hướng lên trời, tuy rằng linh vũ trên người hỗn độn, bộ dáng tựa hồ bị trầm rưng không ít, nhưng rõ ràng vẫn chưa thực sự tổn hại quá lớn.

Hơn nữa ngay sau đó, từ miệng Khổng Tước phun ra tiếng người tựa hồ đang phát ra chú ngữ huyền ảo.

Tầng tầng ngũ sắc quang trận ngoài thân Khổng Tước xoay quanh, sau một trận vù vù lại hướng tới một nơi trên tầng trời nhanh chóng hội tụ.

Hàng trăm quang trận nhỏ quay tròn ngưng tụ thành một ngũ sắc quang trận đường kính mấy trăm trượng.

Từng trận phạm âm thật lớn từ trong trận truyền ra, đồng thời cũng tán ra linh quang ngũ sắc cực kỳ kinh người.

Hàn Lập thấy thế thì trong mắt chợt lóe hàn quang, song thủ cực lớn của Cự Viên đột nhiên hợp lại trước người.

Sau khi kim quang chợt lóe, hai thanh kim sắc cự kiếm ở nháy mắt nhập lại thành một.

Lúc này Cự kiếm dài chừng ba bốn mươi trượng chớp động kim quang, thân kiếm mơ hồ có một con Giao long màu xanh ở trong bay múa, bộ dáng kinh người giống như tùy lúc đều có thể nhất phi trùng thiên (1).

Một tiếng "Trầm" bỗng phát ra từ trong miệng Cự Viên!

Cự kiếm nhoáng lên một cái lập tức bắn tới phía trước.

Trong phút chốc, một đạo kiếm quang mờ ảo trầm xuống, chợt lóe liên biến thành hơn trăm trượng, ở giữa phong lôi hung hăng trầm lên phía trên quang trận.

"Phốc" một tiếng!

Thanh quang chợt hiện nơi cự đại quang trận, giống như tờ giấy mỏng bị bạo liệt xé rách, nhưng sau một cái quay cuồng, ngũ sắc quang hà chớp động thì lập tức khôi phục như lúc ban đầu.

Một trăm vừa rồi dường như không chút hiệu quả đối với quang trận này.

Trong mắt Cự Viên hiện một tia ngoại ý nhưng lại cười lạnh một tiếng, cự kiếm trong tay rung lên, không có chút do dự lại một lần nữa chém xuống.

Với sự lịch duyệt của Hàn Lập tự nhiên rất rõ ràng, quang trận này tuyệt không phải không thể hư hao, chỉ cần trăm nghìn liên có thể công phá.

Đạo thanh quang thứ hai tuy thanh thế lớn hơn lần trước nhưng vừa ly khai cự kiếm thì đồng thời, tiếng chú ngữ trong miệng Ngũ Sắc Khổng Tước phía dưới đột nhiên dừng lại, tiếp theo gương mặt một móng vuốt hướng về hư không điểm một cái.

Nhất thời một tiếng quái thanh thống khổ bỗng truyền ra từ một địa phương khác.

Hàn Lập rung mình, xoay chuyển ánh mắt lướt qua hướng phát ra tiếng hô.

Chỉ thấy bên kia, con lôi thú đang cùng Phạm Thánh kim thân giao chiến quyết liệt, giờ phút này thần tình lại tỏ ra vẻ thống khổ.

Bên ngoài thân Lôi Thú tiếng sấm nổi lên, tam sắc điện hồ tuôn ra, cả thân hình được một tầng lưới lôi quang bao phủ, thân hình lại vừa động, lại trực tiếp từ bỏ trận chiến với kim thân, hóa thành một đoàn lôi quang ba màu tiến thẳng đến quang trận thật lớn.

Hàn Lập tuy chưa rõ con thú này hành động ra sao nhưng cơ hồ theo bản năng cũng rống to một tiếng, một quyền đầu đầy lông lá liên hướng lôi quang hung hăng đánh một kích.

Đồng thời Ma Anh điều khiển Phạm Thánh kim thân, cũng thét dài một tiếng rồi hóa thành một đoàn kim quang, nhanh như chớp mau chóng đuổi theo.

"Oanh" một tiếng!

Một kích của Cự Viên đánh vào hư không, tuy cách xa trăm trượng nhưng vô số các kim sắc quyền ảnh lớn nhỏ bỗng xuất hiện ở phía trước lôi quang, như tia chớp đánh vào phía trước thân hình của lôi thú.

Lôi thú giận dữ "Gầm" một tiếng, ngay cả khi nó có lai lịch lớn, nhưng bị Cự Viên dụng toàn lực đánh một kích cũng không thể đón đỡ, lưới lôi quang hộ thể vừa chạm vào một chút đã quyền ảnh bị phá hư, thân hình theo đó chấn động mà bay ra ngoài.

Chỉ một lát trì hoãn này, Phạm Thánh kim thân liền nhanh chóng đuổi theo, Kim Nhận trong tay lưu chuyển một trận, biến ảo thành một Cổ kính kim sắc sáu mặt, nhoáng lên một cái, sáu đạo cột sáng kim sắc phun ra, liền hùng hổ hướng về lôi thú.

Tiếng bạo liệt nháy mắt phát ra, lôi thú bị cột sáng đánh trúng thân hình nhất thời không thể ổn định, lại bị chấn bay đi, thống khổ gầm nhẹ vài tiếng, tựa hồ bị một chút thương thế.

Phía dưới, Không Tước không lơ do Ngự điểm chủ biến thành thấy vậy không khỏi khẩn trương. Trong miệng phát ra một tiếng thét chói tai, giống như đang liều mạng thúc giục lôi thú.

Một tiếng "tiêm minh" thê lương từ trong miệng lôi thú phát ra, lôi quang sau lưng nó đại phóng, tiếp theo ngay sau đó một màn kinh người xuất hiện.

Sau lưng lôi thú "Phốc"" Phốc"" phốc" ba tiếng, lại đột nhiên hiện ra ba đôi cánh màu vàng, bạc, lam. Sáu chiếc cánh đồng thời chớp vỗ một cái. Nhất thời phát ra một tiếng sấm, bỗng nhiên từ bên trong tam sắc điện hồ chớp động, quý dị biến mất.

Phạm Thánh kim thân phát ra một cột sáng theo sau, không ngờ nhất thời lại đánh vào hư không.

Hàn Lập thấy cảnh này thì tròn mắt co rụt lại, cơ hồ theo bản năng lập tức xoay chuyển ánh mắt nhìn vào cự đại quang trận ở phía dưới, hơn nữa trên trán hắc quang chợt lóe, một con mắt đen thui quý dị hiện lên.

Con mắt vừa động, một cột sáng màu đen theo đó phun ra, lập tức cũng nhập vào hư

không biến mất.

Quang trận cự đại trên không chợt phát ra một tiếng sấm, thân ảnh của lôi thú có ba đôi cánh ngay trong tiếng sét đánh hiện ra.

Nhất thời một cột sáng màu đen cũng theo hư không bắn ra, khoảng cách gần như thế, ngay cả lôi thú sau khi biến thân sử dụng thần thông thuần di kinh người mà căn bản không thể tránh.

Mắt thấy cột sáng màu đen chợt lóe, ngưng tụ đánh lên trên mình lôi thú nhưng cự đại quang trận lại bỗng nhiên phát ra một tiếng vù vù, ngũ sắc linh quang đại phóng, cột sáng màu đen lại quý dị rẽ ngoặt một cái, lướt qua sát sạt bên cạnh lôi thú.

Lôi thú ngay sau đó cũng không chút do dự, hai cánh mở ra, một đầu chui vào bên trong quang trận.

Hàn Lập không khỏi ngẩn ra.

Toàn cảnh hết thảy nhìn như phức tạp nhưng trên thực tế chỉ tốn thời gian một nhịp hô hấp!

Ngũ Sắc Không Tước ở phía dưới hố to thấy vậy, lại phát ra một tiếng thanh minh mừng rỡ, ngũ sắc linh quang bên ngoài thân giống như thủy triều tuôn tới cự đại quang trận, thậm chí hai cánh cùng bản thể cũng hóa thành một đoàn linh quang tiến nhập vào trong đó.

Trong khoảnh khắc, phía dưới hư không ngoài một quang trận thật lớn mơ hồ không còn thấy vật gì!

Quang trận lại bắt đầu biến hóa, sau khi phát ra một tiếng gầm rú, hào quang đại phóng, phun ra liên tục mấy chục cột sáng ngũ sắc to thô.

Mỗi cái đều to chừng một người ôm, trực tiếp phun nhập sương mù trắng mịn trên trời cao rồi biến mất.

Hàn Lập dừng một chút, chợt phát hiện có tám mươi một cột sáng.

Còn chưa chờ hẳn có phản ứng thì tám mươi một cái cột sáng cùng lúc phun ra vô số

ngũ sắc phù văn đi ra, âm âm chuyển động.

Nhất thời một ngũ sắc cột sáng cực lớn từ trong trung tâm quang trận hiện ra, chợt lóe lên rồi lập tức nhập vào không trung biến mất một cách quỷ dị.

Ngay sau đó không gian tại chỗ cột sáng biến mất truyền ra dao động mãnh liệt.

Một lỗ thủng màu bạc trống rỗng lộ ra ở phía trên quang trận!

Ban đầu bất quá năm chỉ bằng năm tay nhưng chớp động một cái, liền biến thành hơn trượng, một cỗ linh khí tinh thuần tới cực điểm từ giữa tuôn ra.

"Ồ, đây là..."

Hàn Lập cảm nhận được cỗ tinh thuần linh khí này, lại mơ hồ có một loại cảm giác quen thuộc giống như đã từng quen biết, tâm niệm lướt qua cực nhanh, bỗng nhiên nhớ tới linh khí tinh thuần này cực kỳ tương tự nơi Quảng Hàn giới.

Hắn nhìn kia vùng hư không đang không ngừng thành lỗ thủng lớn, trong nháy mắt đột nhiên có cảm giác không ổn xuất hiện trong lòng. Không lường lực vung một tay lên, kim sắc cự kiếm trong tay được huy động.

"Vù Vù" tiếng xé gió nhất thời mãnh liệt!

Vô số kim sắc kiếm quang lớn nhỏ cỡ bàn tay, điên cuồng bắn tới lỗ thủng màu bạc kia, một bộ liễu mạng muốn phá hư lỗ thủng này.

Nhưng chuyện tình khiến Hàn Lập trong lòng trầm xuống đã xảy ra!

Mặc cho kim sắc kim quang cuồng phong bão táp lướt qua lỗ thủng màu bạc, nhưng hư không phụ cận chỉ vẩn vèo một chút, dường như không chút hiệu quả.

Hơn nữa không chỉ thế, lỗ thủng bỗng nhiên một tiếng vang thật lớn, tiếp theo một cột sáng màu bạc phun ra từ trong đó. chợt lóe lên rồi trực tiếp tiến nhập vào đại quang trận phía dưới.

Quang trận nổ vang, lập tức hào quang chói lóa, các loại phù văn ào ạt tuôn ra, đồng thời cả tòa quang trận điên cuồng khuếch trương ra bốn phía.

Cột sáng màu bạc bỗng nhiên dừng một chút, hơn nữa lỗ thủng màu bạc lóe lên rồi lập tức biến mất, đại quang trận đã cuồng tăng thập bội, từ giữa phát ra ngũ sắc linh quang. Cơ hồ trải rộng hơn phân nửa hư không phía dưới, làm cho người ta giống như đặt mình vào một vùng đại địa ngũ sắc, thật sự cực kỳ diễm lệ.

Cùng thời gian, theo trong lòng quang trận truyền ra quái dị thanh âm của liễu phụ và vạ ấu nhi khóc nỉ non, khiến người vừa nghe lập tức tinh thần hốt hoảng, lâm vào ma chướng.

Hàn Lập nghe thì sắc mặt đại biến.

Nhưng hắn không phải bị ảnh hưởng bởi thanh âm này quái dị, mà là tại nơi khóc nỉ non truyền ra, trong nháy mắt bỗng có cảm giác sờn gai ốc trong lòng, mạng cho hắn một cảm giác nguy hiểm.

"Không ône!"

Hàn Lập thầm kêu một tiếng, thật sự ngưng trọng lại. Tâm niệm vừa động, thân ảnh Phạm Thánh kim thân ba đầu sáu tay nhoáng lên một cái, chợt lóe lên rồi không thấy bóng dáng tại chỗ, nhưng lập tức kim quang chợt lóe, quý dị hiện thân ngay tại một chỗ bên cạnh Hàn Lập.

Tiếp theo nó không nói hai lời, sáu cánh tay cùng chuyển động, trong sáu bàn tay lại tạo ra từng đoàn kim quang quay tròn không ngừng, lại đồng thời hợp lại trước ngực. Nhất thời sáu đoàn kim quang hợp làm một thể, lại hóa thành một kim sắc lốc xoáy.

Cùng lúc đó, sáu mắt trên ba đầu kim thân lưu chuyển hào quang, ba loại chú ngữ hoàn toàn khác nhau từ trong ba cái miệng trùng điệp truyền ra.

Trong lốc xoáy nổi lên tiếng sấm chớp, có tiếng phạm âm từ trong truyền ra, chợt lóe lên liền biến lớn thành mấy lần, vừa bay vừa xoay tròn, ở giữa có thể mơ hồ chứng kiến nhiều điểm tinh quang tựa như linh quang.

"Đi!"

Cự Viên một bên bỗng nhiên hét lớn một tiếng bằng tiếng nhân tộc.

Kim thân sau khi nghe được, lập tức cầm kim sắc lốc xoáy trong tay hướng quang

trận hung hăng mà đi.

Phong lôi thanh nổi lên, nguyên bản kim quang hơn một trượng rời tay, lập tức đón gió cuồng trướng lớn lên, trong nháy mắt liền biến lớn hơn mười trượng, hơn nữa còn đang cuộn bạo to lên hơn lên.

Tại thời khắc tiếp xúc với ngũ sắc quang trận, lốc xoáy lại hóa thành một vùng biển kim sắc đường kính trăm trượng, lốc xoáy mơ hồ lộ ra cự lực vô hình, thậm chí làm cho hư không phụ cận đều mơ hồ vận vẹo.

Đây chính là Hàn Lập sau khi tiến giai Hợp Thể trung kỳ, lần đầu tiên thao túng Phạm Thánh kim thân toàn lực thi triển Động Tuyền kim quang, uy lực to lớn thậm chí còn có thể vượt qua sự tưởng tượng của hắn.

Sau một tiếng trầm đục đất rung núi chuyển , kim sắc lốc xoáy liền hung hăng đụng vào trung tâm đại quang trận!

Chú thích: (1) Nhất phi trùng thiên: Một bước lên trời.

Thành ngữ này lấy tích từ một tế tướng nói với một vị vua: ở đất Sở có con chim ba năm không hót, vừa hót là vang trời. Con chim ấy ba năm không bay, vừa cất cánh là vọt thẳng trời xanh.

Chương 1854: Lôi Thú Chi Lực

Trong nháy mắt pháp trận cực lớn diện tích cả nghìn trượng va chạm vào lỗc xoáy kim sắc. Nhất thời từng vòng sóng cuộn nhện nhào tỏa ra bốn phía, ở trung tâm thì càng chấn động kịch liệt, tựa hồ trong khoảnh khắc như muốn vỡ vụn.

Phạm Thánh Kim Thân toàn lực thi triển Động Tuyền Kim Quang quả nhiên bá đạo dị thường, mắt thấy quang trận huyền diệu dị thường kia cũng không thể chống lại mây may.

Hàn Lập thấy tình hình này thì trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, nhưng sau đó thần sắc lập tức lại biến đổi.

Bởi vì sau một thoáng, nơi trung tâm quang trận bỗng phát ra âm thanh vang vọng quá dị, tiếp theo tám mươi một cột sáng rung động ầm ầm rồi đồng thời tắc tắc vỡ vụn tiêu thất.

Một cỗ khí tức đáng sợ phảng phất như có thể thôn phệ toàn bộ thiên địa từ trong quang trận bắn thẳng lên cao.

Tiếp theo ngũ sắc quang hà điên cuồng cuộn cuộn, một bàn tay màu bạc thật lớn quý dị từ trung tâm quang trận từ từ lộ lên. Năm ngón mở ra đem cơn lỗc kim sắc chậm rãi nâng thẳng lên, căn bản xem nhẹ đối với cự lực quý dị của cơn lỗc.

Hàn Lập cảm ứng được cỗ khí tức đáng sợ này thì cơ mặt vù một cái, vẻ mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc.

"Đại Thừa kỳ! Không có khả năng, tại đây căn bản không thể có thần thông nghịch thiên như vậy!"

Vừa dứt lời thì tiếng khóc nỉ non trong quang trận đột nhiên dừng lại, cả tòa quang trận to lớn sau một tiếng trầm đục thì dường như là huyền ảnh tán loạn đi không thấy.

Lúc này ở trung tâm quang trận lại xuất hiện một vật khác thể hình to lớn dị thường

tới ba bốn trăm triệu.

Nó có hai đầu tám cánh, hình dáng nửa thân trên như người, nửa thân dưới như chim!

Ngưng thần nhìn kỹ có thể phát hiện, hai cái đầu một là đầu chim của lôi thú cùng một là đầu của Ngư điểm chủ. Tám cái cánh phía sau, sáu cái cánh nguyên bản của lôi thú, hai cái cánh ngũ sắc còn lại chính là của Khổng Tước.

Càng thêm kinh khủng là, con thú này tuy một thân lông vũ màu trắng bạc nhưng quanh thân ngoài tiếng thanh minh còn có từng đạo ngũ sắc điện hồ quần quanh rền rẹt.

Lôi quang diễm lệ cùng khuôn mặt dữ tợn con thú này tương phản dị thường quý dị!

Cái đầu của Ngư điểm chủ vừa xuất hiện trên Quái Cầm kia hé miệng, phát ra tiếng cười hắc hắc quái dị. Bàn tay màu bạc không lồ đang nâng cơn lốc kim sắc khê động năm ngón, ngũ sắc điện hồ ào ào tuôn ra.

Một hồi tiếng sấm vang rền kinh thiên động địa nổ ra, cơn lốc kim sắc cùng vô số ngũ sắc lôi quang đan vào nhau rồi bị cường bạo bị xé mở đánh tan đi.

Phạm Thánh kim thân đứng ở bên cạnh Hàn Lập, đột nhiên ba cái đầu đồng thời phát ra thanh âm hoảng loạn, tiếp theo bên ngoài thân cường thiểm kim quang vài lần, phát ra tiếng kêu hoảng bất định.

Động Tuyền Kim Quang bị phá thì cho dù kẻ thi pháp là kim thân cũng không tránh khỏi bị phản phệ. Cũng may là kim thân chi thể nên thương thế tự nhiên không mấy quan trọng.

Nhưng chính vì vậy mà trong lòng Hàn Lập tự nhiên càng thêm hoảng sợ, càng khẳng định Quái Cầm trước mắt có tu vi cấp Đại Thừa.

Bằng không thì dù là tồn tại Hợp Thể hậu kỳ đại thành cũng không dễ dàng phá hủy Động Tuyền Kim Quang như thế.

Trong lòng có khẳng định, Hàn Lập cơ hồ nổi lên ý nghĩ lập tức bỏ chạy.

Trải qua một trận đánh vừa rồi, hắc tin tưởng thực lực của mình tăng lên nhiều, đồng thời còn tự nhận có đòn sát thủ chưa vận dụng nhưng còn chưa ngạo mạn cho rằng có

năng lực đối kháng cùng Đại Thừa kỳ.

Bất quá tâm niệm vừa chuyển, ánh mắt hắn nhìn lướt sang tám cái cánh của Cự Cầm, sắc mặt lại có chút tái xanh.

Thân là Cự Cầm lại có tám cánh, đồng thời có thể khu sử ngũ sắc thiên lôi quỷ dị kia, không cần hỏi có thể khẳng định đòn thuật cực kỳ thần diệu. Dùng đòn thuật phổ thông nếu muốn chạy thoát thì không thể.

Không đợi tiếng cười quái dị trong miệng Quái Cầm ngừng lại, trong nháy mắt Hàn Lập có quyết định. Hai tay Cự Viên rất nhanh liền bấm pháp quyết, sau một tiếng oanh minh thì nháy mắt sau lưng hiện ra một đôi cánh óng ánh.

Hai cánh vỗ một cái, dưới chân Cự Viên pháp phù hiện ra từng khối lôi cầu màu trắng bạc, sau một hồi tiếng nổ vang thì bạo liệt khai mở ra.

Trong ngân sắc điện hồ chớp động, một cái lôi trận thật lớn pháp phù hiện ra. Hàn Lập biến thành Cự Viên được vô số đạo điện hồ bao phủ, thân hình liền trở nên mơ hồ, bộ dáng như muốn lập tức truyền tống đi.

Bất quá sau một thoáng, sắc mặt hắn đại biến.

Chỉ thấy cái đầu chim trên Quái Cầm bỗng phát ra một tiếng hót sắc nhọn, tiếp theo tám cái cánh đồng thời vẫy một lúc. Từ trong thân thể nó tỏa ra một cỗ pháp tắc chi lực khổng lồ, hư không trong vòng hơn mười dặm trong nháy mắt bị lực lượng này bao phủ lại.

Cơ hồ cùng lúc thì hào quang nơi lôi trận dưới chân Cự Viên vụt tắt. Thân hình nó ngừng trệ tại không trung, truyền tống lập tức bị đình chỉ.

Hàn Lập thâm hít vào một hơi lạnh!

Lúc này cái đầu Ngư điểm chủ trên Quái Cầm dùng ánh mắt chăm chọc, lạnh lùng nhìn phía Cự Viên thốt ra tiếng người:

"Hừ, Lôi thú này tuy có chút khác lôi thú chân chính nơi tiên giới nhưng được ta dùng chân linh chi lực quán chú thân thể, đủ để thao túng một số lôi điện pháp tắc. Ngươi dám khu sử lôi điện ở trước mặt ta thực sự là tự tìm chết!"

Vừa dứt lời, cái đầu còn lại của Quái cầm lần nữa lại phát ra thanh âm sắc nhọn chói tai! Nhất thời một trận tiếng sấm oanh động màng nhĩ truyền tới, hơn mười đạo điện hồ tho to ào ào xung kích bắn tới. Phảng phất như những sợi xích màu bạc chớp động một cái xuất kỳ bất ý vây kín Cự Viên lại. Ngay sau đó thanh âm bạo liệt nổi lên, toàn bộ ngân sắc điện hồ đồng thời bạo liệt nổ ra.

Từng đoàn điện quang trong nháy mắt đem thân thể cự vượn bao phủ vào trong.

Nhưng sau một thoáng, từ trong miệng kim sắc Cự Viên phát ra một tiếng rống to. Hai tay nắm thành quyền giương lên không trung, từ trên người cuồng bắn ra vô số tia sáng kim sắc. Ngân sắc điện quang trong nháy mắt bị xuyên thủng hàng ngàn lỗ hổng, cuối cùng tán loạn tiêu thất.

Cự Viên vừa mới thoát ra khỏi sự trói buộc của lôi điện, không chút chần chờ thân hình liền cấp tốc lần chuyển một vòng đồng thời thu nhỏ lại, trong nháy mắt liền hiện nguyên hình.

Thân hình Hàn Lập nhoáng lên một lần nữa bay lên cao, liếc mắt nhìn nhìn xuống Cự Cầm phía dưới, sắc mặt cực kỳ khó coi.

Một thoáng sau hắn thở ra một hơi, một tay khẽ lật, trong lòng bàn tay bỗng có thêm một thanh Tàn Nhận kim sắc. Đồng thời áo bào tay còn lại khẽ rung lên, nhất thời thanh âm sấm sét nổi lên, hơn nghìn đóa kim hoa từ trong tay áo ào ào tuôn ra.

Chính là những Phệ Kim Trùng mới biến dị kia!

Phệ Kim trùng mới bay ra khỏi tay áo chỉ to tầm ngón cái, sau khi bay quanh Hàn Lập vài vòng liền biến lớn cỡ nắm tay, hơn một nghìn con vây quanh thân thể hắn, từ xa nhìn lại đích xác có vẻ khủng khiếp.

Lúc này Phạm Thánh pháp tướng cũng tỏa ra một đạo hắc khí, chợt lóe nhập vào thân thể Hàn Lập. Sau đó Phạm thánh kim thân theo một tiếng trầm muện mà hóa thành vô vàn điểm kim quang phiêu phù tiêu tán đi. Sau lưng Hàn Lập tiếp tục chợt lóe kim quang, hư ảnh Phạm thánh pháp tướng lại lần nữa hiện ra.

Cùng lúc đó, một đạo thanh ảnh cùng một đoàn bạch quang quỷ dị nhoáng lên thoáng hiện từ trên người Hàn Lập, chia ra là một gã “Hàn Lập” với làn da màu xanh lục

cùng một bạch y nữ tử dung mạo mỹ lệ. Đây chính là Linh tiên chi thể cùng với Thông linh khô lồi "Oa Oa".

Hàn Lập đưa Tàn Nhận kim sắc giờ ngang phía trước người, vẻ mặt không chút biểu cảm nhìn Cự Cầm phía dưới.

"Ồ! Phệ Kim trùng, còn là thể trưởng thành! Quả nhiên đạo hữu sở hữu không ít đòn sát thủ. Bất quá người cho rằng hơn nghìn con phi trùng này có thể làm gì được ta sao? Nếu là người có hàng vạn con thì ta còn sợ hãi ba phần nhưng chỉ bằng vào những thứ trước mắt sao? Khắc khắc..!"

Cái đầu Ngư điểm chủ trên thân Quái Cầm truyền ra tiếng cười cuồng tiếu, ngoài mặt tuy tỏ ra càn rỡ nhưng cẩn thận nhìn lại, có thể phát hiện được hai mắt hắc đang nhìn chòng chọc vào thanh Tàn nhận kim sắc trong tay Hàn Lập, vẻ mặt lộ vẻ nghi hoặc mơ hồ.

Tuy Hàn Lập chưa sử ra uy năng chân chính của nó nhưng thông qua cảm ứng pháp tắc chi lực, Ngư điểm chủ đã nhận ra Tàn nhận này không hề tầm thường chút nào.

Điều này đương nhiên cũng không thể thoát khỏi mắt Hàn Lập, ngoài mặt hắc không lộ chút dị sắc nhưng trong lòng lại trầm xuống.

Hắn vốn dự định mượn Huyền Thiên Tàn Nhận đánh lén một kích nhưng xem ra lúc này không còn khả năng thành công nữa, phần thắng lại giảm đi hai phần.

Bất quá, đối phương còn không ngờ trên người hắn còn có mấy vạn con Phệ Kim trùng cùng với Huyền Thiên Chi Kiếm phong ấn trong cánh tay. Với hai thứ này hắn vẫn còn cơ hội đánh ra một kích liều mạng, không phải là hết đường chạy trốn.

Dù sao khi đối phương dung hợp với Lôi thú, tuy rằng tu vi một đường tiến tới Đại Thừa sơ kỳ nhưng không phải do khổ tu, so với tồn tại Đại Thừa kỳ chân chính tự nhiên yếu hơn không ít.

Huống hồ nếu hắn thật sự vận dụng Huyền Thiên chi bảo tranh đấu cùng đối phương, nói không chừng lại kinh động tới Thanh Nguyên Tử ở Minh Hà Chi Địa này. Nếu có thể kéo dài thời gian tới lúc lão đến xuất thủ cứu giúp, tự nhiên chuyển nguy thành an.

Trong nháy mắt Hàn Lập tính toán lợi hại toàn cục, lúc này đem Tàn nhận hoành ngang trước người, chuẩn bị toàn lực động thủ quyết phân cao thấp với đối phương.

Quái Cầm phía dưới thấy thế thì hai cái đầu đồng thời giương lên, phát ra hai loại thanh âm sắc nhọn cùng cuồng tiếu xem thường.

Hai thanh âm một cao một thấp, âm dương trầm bổng đan vào nhau, khiến người nghe cảm giác toàn thân phát lạnh.

Cùng lúc đó, tám cái cánh của Cự cầm đột nhiên hung hăng vẫy một cái, đám linh vũ màu bạc ngoài thân thoáng cái dựng đứng lên, theo một tiếng sấm nổ kinh thiên động địa thì hóa thành ngàn vạn đạo ngũ sắc điện hồ cuồng bắn ra bốn phương tám hướng.

Những điện hồ này vừa mới ly thể bất quá chỉ cỡ cánh tay nhưng sau mấy lần chớp động liền biến to cỡ thùng nước, mỗi đạo đều có độ dài tới hàng mấy trăm trượng.

Trong lúc nhất thời lôi âm phóng thẳng lên chín tầng mây, ngũ sắc điện hồ không ngừng chớp động hơn phân nửa không trung, nơi đây phảng phất như biến thành một không gian lôi điện vậy.

Lôi điện pháp tắc quảng đại tràn ngập toàn bộ hư không!

Ngay cả Hàn Lập không biết đã trải qua bao nhiêu trường diện lớn nhỏ, bây giờ mắt thấy ngũ sắc lôi điện cuồng bạo như vậy, trên mặt cuối cùng lộ vẻ hoảng sợ. Có điều ngay lập tức trong mắt chợt lóe hàn quang, một tay kháp quyết, một tay định đem Tàn nhận tế ra.

Nhưng đúng lúc này, sự tình mà Hàn Lập vạn vạn lần không ngờ đột nhiên xảy ra!

Từ trong ống tay áo hắn đột nhiên truyền ra một tiếng Viên Hầu rống vang!

Thanh âm gấp gáp mà cường đại dị thường!

Theo đó một đạo hắc quang từ bên trong một chiếc Linh Thú Hoàn màu đen bắn ra, sau một chớp động liền xông thẳng vào bên trong không gian lôi điện.

Cánh này khiến Cự cầm hai đầu kia cũng không khỏi ngẩn ra!

Chương 1855: Hình Thú Tái Xuất

Khi hắc quang vừa thoát ra, sau một khắc Linh Thú Hoàn liền bị trăm đạo điện hồ xuyên thủng mà qua, trong nháy mắt liền bạo liệt vỡ ra.

Một đoàn hắc khí bỗng nhiên hiện thân ở bên trong lôi quang.

Mặc cho vô số điện hồ bổ lên, hắc khí liền quay tít một vòng đem tất cả điện quang hấp nạp hầu như không còn, bộ dáng như không mây may thương tổn.

Cự Cầm hai đầu thấy vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc nhưng lại hừ lạnh một tiếng, đưa bàn tay màu bạc hướng về đoàn hắc khí hư không một trảo.

Hơn ngàn đạo hồ quang hơi chút vặn vẹo, sau một tiếng nổ liền ngưng tụ thành một đại thủ ngũ sắc ở phía trên đoàn hắc khí. Đại thủ rung lên, vô số điện quang như những sợi tơ ở mặt ngoài kích động không thôi, lấy thể lôi đình nhất kích đánh xuống đem hắc khí tóm vào trong tay. Năm ngón tay khẽ bóp, lôi quang lập tức đại phóng ra chói lòa!

Cự thủ tính dùng một trảo này cường bạo đánh tan đối phương nhưng từ bên trong đoàn hắc khí lại phát ra một tiếng hống đầy tức giận. Theo đó từ hắc khí chợt kích bắn ra một đạo huyết quang, chợt loé lên liền xuyên thủng cự trảo.

Ngay sau đó, một cảnh tượng quỷ dị liền xuất hiện!

Cự thủ do lôi quang ngưng tụ thành sau khi huyết quang chợt loé lên liền giống như gặp phải khắc tinh liền tán loạn tiêu thất. Hắc khí một lần nữa khôi phục lại tự do, cũng lập tức tại chỗ ngưng tụ lại, huyền hoá thành một con tiểu hầu đen nhánh! Chính là Đề Hồn thú!

Bất quá lúc này Đề Hồn thú rõ ràng khác hẳn với khí bình thường. Nó chăm chăm nhìn Cự Cầm hai đầu phía dưới, không ngờ vẻ mặt đích xác là vui mừng cùng hưng phấn dị thường. Không đợi Hàn Lập dùng thần niệm thôi động mà nó liền đột nhiên bạo hống một tiếng, ngoài thân lưu chuyển hắc quang một trận, hình thể đột nhiên cuồn cuộn trướng hoá thành một con Cự Viên cao hơn ba mươi trượng. Tiếp theo, song mục của con thú này

lóa ra huyết quang, hai nắm quyền nhoáng cái liền lớn tới nửa trượng, đột nhiên vỗ mạnh lên bộ ngực đen rậm rì một cái!

Trong phút chốc, lông mao toàn thân nó thoáng dựng đứng cả lên. Trên đầu mọc ra một cái sừng quái dị, răng nanh thì lộ ra ngoài, mà hoá thành một cự quý có ba mắt. Ngoài ra sau lưng nó còn mọc thêm ba cái gai xương đen nhánh, âm khí bức người, đáng sợ dị thường!

"Hình thú!"

Vừa thấy rõ bộ dáng biến thân của Đề Hồn thú, cái đầu Ngự điểm chủ trên Cự Cầm hoảng sợ phát ra một tiếng kêu to đầy thê lương, lôi quang đầy trời chợt "vù" một tiếng, tất cả liền hoá thành vô số điện hồ tụ lại, hình thành một tấm cự thuẫn chắn trước người Cự Cầm, diện tích cự thuẫn tầm hơn trăm trượng, độ dày lên tới vài chục trượng, bộ dáng vô cùng khủng bố.

Mà bản thân Cự Cầm đều vỗ mạnh tám cánh, ngũ sắc điện hồ cuồng thiểm bao lấy thân hình khổng lồ. Thoáng cái liền phát ra một tiếng nổ như phích lịch rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó ngoài hơn mười dặm, trong hư không chợt loé lên ngũ sắc điện hồ, thân hình Cự Cầm không một tiếng động hiện ra.

Cự Cầm lại không chút do dự tiếp tục vỗ tám cánh, ngoài thân lại có điện hồ tuôn trào ra, liền một lần nữa muốn dùng thuẫn di bỏ chạy.

Bất quá lúc này Đề Hồn biến thành cự quý, trong miệng gào ra một tiếng rống kinh thiên động địa, tựa hồ do quái cầm đào tẩu mà nổi giận một phen.

Trong lúc gào thét, thân hình cự quý một lần nữa lại cuồng trường tiếp tục to hơn thêm phân nửa. Ngoài thân bỗng hiện ra chỉ chít các đạo kim ngân phù văn, con mắt thứ ba vừa động liền bắn ra một đạo huyết sắc quang trụ, đạo quang trụ này chỉ phát ra một tiếng xé gió liền biến mất không thấy bóng dáng.

Mà thân hình Cự Cầm đang mơ hồ muốn đào tẩu phía xa trong lôi quang chợt cũng chợt loé lên tiêu thất.

Cơ hồ cùng một lúc, huyết sắc quang trụ kích bắn hiện ra tại nơi gần đó, nhưng vừa mới xuất hiện liền roạt một tiếng giòn tan, tự hoá thành một sợi xích đỏ tươi như máu (Huyết liên). Một nửa đầu sợi xích khê rung động huyền hoá thành một đầu dây cực dài. Cũng "vù" một tiếng, nửa trước sợi xích liền biến mất vào hư không.

Sau đó cả sợi xích đỏ phát ra thanh âm ầm ầm, mặt ngoài hiện ra từng đạo điện hồ cũng đỏ thẫm như máu.

Huyết liên đột nhiên chấn động thì một tiếng hét thảm truyền ra từ trong hư không. Theo đó, trong nháy mắt sợi dây thoáng cái căng cứng ra, bộ dáng như đang kéo một thứ gì đó.

"Phốc" một tiếng, Ở điểm cuối nhìn thấy được của huyết liên đột nhiên vắn vẹo lắt lư rồi lóe lên một trận huyết sắc hồ quang. Không ngờ thân hình của Cự Cầm hai đầu lại bị cường bạo theo từ hư không bị kéo ra. Hai cái đầu của Cự Cầm phát ra thanh âm hoảng sợ kỳ quái, thần tình kinh hoàng, tám cái cánh liền mạng vũ động không ngừng nhưng không chút hiệu quả dưới sự bó buộc của Huyết Liên. Một thân thần thông lôi điện tựa hồ không thể thi triển mấy may.

Cùng lúc này, lôi điện pháp tắc chi lực vốn đang bao phủ toàn bộ không gian đột ngột tan biến không còn sót lại một chút gì.

Cự quỹ do Đề Hồn biến thành thấy vậy thì trong miệng phát ra tiếng cười "cạc cạc" đầy quái dị. Không ngờ từ con mắt thứ ba ở giữa trán lại liên tiếp phun ra thêm vài đạo huyết sắc quang trụ nữa, tất cả đồng thời quán lấy Cự Cầm, đem nó triệt để trói lại như cái bánh tét.

Huyết Liên đột nhiên khê rung động, thân hình Cự Cầm theo đó cũng khê run rẩy, lại một lần nữa bỗng tiêu thất không thấy.

Lập tức ở mấy chục trượng phía xa xa trước người Đề Hồn, đột nhiên không gian xuất hiện sự dao động, Huyết Liên cùng Cự Cầm hai đầu liền hiện ra. Hai mắt Đề Hồn chớp loé, huyết quang, đưa một đại thủ lông lá đen xì hướng về phía sau lưng hư không một trảo. Ba cái gai xương ở sau lưng không một tiếng động liền biến mất. Ngay sau đó, trong tay Đề Hồn chợt loé hắc quang, ba cái gai xương chợt hiện lên, nhất nhất bị nó nắm chặt trong tay. Một hồi thượng cổ chú ngữ khó hiểu từ trong miệng Đề Hồn truyền ra, nguyên là gai xương đang một màu đen tuyền bỗng hiện một loạt kim văn sáng ngời

lên, có vẻ thần bí dị thường.

Gai xương không một dấu hiệu mà tự chấn động, thanh âm ầm ầm càng ngày càng lớn hơn. Sau một tiếng "phốc " thì một tầng sóng quang kim sắc từ trong đó lan ra không gian chung quanh, trong nháy mắt bộc phát kim quang kinh người. Sau một khắc, một loạt kim sắc phù văn tương tự trên gai xương bỗng xuất hiện trên không trung, bay lên lượn xuống vòng vòng.

Ngay khi đám phù văn này xuất hiện, Gai xương trong tay Đề Hồn bỗng nhiên tản ra một cỗ sát khí trùng thiên!

Cự Cầm hai đầu vừa thấy gai xương quý dị xuất hiện, nhất thời tiếng "tiêm minh" càng lớn hẳn lên, hai cái đầu đều hiện ra vẻ cực kỳ hoảng sợ, lại càng điên cuồng dấy dựa ở trong Huyết Liên. Nhưng cho dù thân hình nó chớp động điện hồi lập lòe không ngừng cùng tiếng gầm rú nhưng vô pháp thoát khỏi đám Huyết liên.

Ngay sau một tiếng nổ vang lên, Gai xương kim sắc liền hoá thành một đạo tinh quang rời khỏi tay Đề Hồn, với tốc độ như chớp giệt thoáng cái liền xuyên qua thân hình Cự Cầm. Chỉ thấy ngay giữa trán của cái đầu Lôi thú bỗng có một lỗ thủng cỡ nắm đấm, kim quang chói mắt theo lỗ thủng cuộn cuộn thoát ra. Ngay sau đó cái đầu Lôi thú liền giống như bị thạch hoá, theo đó thanh âm vỡ vụn giòn tan nổ ra!

Cái đầu Lôi thú này sau một hồi hiện lên vô số kim văn nhỏ li ti liền theo một tiếng trầm đục mà bạo liệt đi.

Nhưng quý dị là những mảnh vụn văng tung toé khắp nơi không phải là huyết nhục. Không ngờ là những đoàn ngũ sắc hào quang mờ ảo, hơn nữa lúc này thân hình khổng lồ của Cự Cầm cũng theo vết nứt ở cổ cùng những vết rạn kim sắc nhanh chóng lan tỏa khắp toàn bộ thân hình.

Đề Hồn thấy thế thì song mục chớp loé dị quang, hừ lạnh một tiếng rồi trong mũi phun ra một vầng hoàng huyền quang mờ ảo.

Cái đầu Ngư điểm chủ trên Cự Cầm tuy bình yên vô sự nhưng mắt thấy cảnh vừa rồi đã bị dọa tới mức hồn phi phách tán. Dưới tình thế cấp bách hẳn há miệng phun ra một thanh kim sắc đoản kiếm, kiếm này chớp loé hàn quang rồi liền hoá thành một đạo kiếm quang hơn mười trượng hung hăng trăm xuống thân mình.

Sau một tiếng hét thảm, cái đầu Ngự điểm chủ nhanh như chớp từ trên thân thể khổng lồ của Cự Cầm lẫn xuống một vòng, nhaoáng lên một cái liên hoá thành một đạo huyết quang chớp loé không thấy nữa.

Thân hình Cự Cầm nhanh chóng bạo liệt tan ra, hoá thành vô số ngũ sắc quang điểm bắn tán loạn khắp nơi nhưng không một điểm thoát khỏi sự trói buộc của Huyết Liên.

Lúc này thì đạo hoàng huỳnh quang cũng vừa gào rít cuốn tới, đem toàn bộ ngũ sắc lôi quang dễ dàng cuốn vào bên trong, sau khi lượn một vòng liên quay ngược trở về.

Đề Hồn thú há to miệng đem toàn bộ ngũ sắc lôi quang nuốt vào trong bụng, tiếp theo đó song quyền lại như cái chùy nện lên ngực tỏ vẻ hưng phấn vô cùng.

Đám huyết Liên kia sau một tiếng đề mình liên hóa thành điểm điểm linh quang tiêu thất không thấy, mà gai xương cũng một cái chớp lóe liên quý dị xuất hiện sau lưng Đề Hồn. Có điều lúc này kim quang mặt ngoài thoáng âm đậm đi rất nhiều, hắc quang trên thân nó cũng mờ hồ lúc có lúc không, mờ nhạt vô cùng. Một kích vừa rồi tựa hồ đã khiến cho uy năng của nó hao tổn gần như không còn.

Hàn Lập sớm trộn mắt há mồm chứng kiến tất thảy. Bất quá hẳn không phải là người tầm thường, ngay khi cái đầu của Ngự điểm chủ kia hóa thành huyết quang bỏ chạy thì hẳn cũng đem tâm thần thu liễm. Cơ hồ không cần suy nghĩ mà cười dài một tiếng, Tàn nhận kim sắc cùng hơn ngàn Phệ Kim Trùng đột nhiên quý dị biến mất mà hình thể hẳn trong nháy mắt cuồng trưởng gấp trăm lần, lại lần nữa hóa thành Kim sắc Cự Viên.

Ngoài thân Cự Viên chớp lóe kim quang, sau một tiếng "vù" liên biến mất tại chỗ không thấy bóng dáng. Ngay sau đó, thân hình khổng lồ của nó lại xuất hiện cách đây ngoài trăm trượng, vừa lúc chặn đầu đạo huyết quang kia, không chút khách khí đánh ra một quyền.

Quyền còn chưa đánh trúng huyết quang nhưng một cỗ vô hình cự lực đã bao phủ xuống, nếu là tu sĩ bình thường bị chịu cự lực này thì chỉ sợ toàn thân sớm vô pháp nhúc nhích. Nhưng đạo huyết quang chỉ hạ thấp một chút liên tránh thoát khỏi cỗ cự lực bao phủ, không ngờ thoát ra ngoài hơn ba mươi trượng. Tiếp theo, một tiếng kinh nộ cực kỳ chói tai từ trong huyết quang truyền ra cùng với độ quang chợt tắt, một đạo nhân ảnh hiện ra trong huyết quang. Chính là Ngự điểm chủ kia!

Bất quá lúc này sắc mặt hắn tái nhợt dị thường, khí tức và linh lực trên người rõ ràng đã yếu đi hơn non nửa, sợ rằng tu vi Hợp Thể sơ kỳ đã có dấu hiệu bất ổn.

"Các hạ thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao, nếu đã như vậy thì lão phu đành phải vứt bỏ mấy vạn năm khổ tu liều mạng cùng ngươi!"

Song mục của Ngự điểm chủ ẩn ẩn huyết quang, thần tình hỗn hển nói.

Vừa dứt lời, ngoài thân hắn chớp loé huyết quang, liền hoá thành một con huyết sắc Khổng tước lớn hơn mười trượng, hai cánh vỗ đều, từng trận huyết tinh chi khí cuồng quẩn mà đến, thanh thế so với lúc trước càng thêm kinh người.

Hàn Lập thấy thế thoáng rung mình, ánh mắt không khỏi lướt qua về phía Đê Hồn ở xa xa, kết quả con thú này đang ở tại chỗ vui vẻ đem một khối tinh hạch cỡ đầu người chơi đùa, căn bản không có ý tứ tới giúp hắn. Hắn âm thầm dụng thần niệm thôi động vài lần nhưng không chút hiệu quả.

Đê Hồn sau khi biến thành quỷ vật cắn nuốt ngũ sắc lôi quang này, tựa hồ mất đi hứng thú với Ngự điểm chủ.

Hàn Lập thấy vậy thầm cười khổ một tiếng, ánh mắt chợt thu liễm, sắc mặt lại trở nên lãnh khốc vô cùng.

Cự Viên đột nhiên giương hai cánh tay lên rộng to một tiếng, hai đại thủ liên phiên chuyển, hai luồng linh quang chói mắt đột nhiên xuất hiện, hai tòa tiểu sơn tầm mười trượng liền xuất hiện trong hai bàn tay to bè lông lá xù xì.

Chương 1856: Diệt Dịch

Hai cánh tay Cự Viên đột nhiên chột lóe ra một vòng kim quang to lớn, tiếp theo chột vung ra, lại đem hai tòa cực sơn như một loại ám khí ném ra ngoài.

Hai tòa tiểu sơn mới vừa rời tay, liền ông mình một tiếng rồi trưởng lớn lên mấy lần, hóa thành cực sơn cao tới bốn năm mươi trượng, rồi chột lóe lên một cái liền xuất hiện ngay tại trên đầu huyết sắc Khổng Tước, phát ra âm thanh ùng ùng điên cuồng đập phía dưới.

Cực sơn chưa thực sự hạ xuống, hư không gần đó đã vang lên những tiếng chói tai do bộc phát ra từng vòng sóng dao động vô hình.

Nhất thời làm cho người ta có cảm giác sợ hãi đến nghẹt thở. Cực sơn trong nháy mắt từ trên trời giáng xuống, huyết sắc Khổng Tước trong lòng kinh hãi nhưng vẫn chưa thực sự quá lo lắng, chỉ là theo phản xạ giương hai cánh hướng lên không trung cuồng vỗ vài cái.

Một vầng huyết quang hà mờ ảo hóa thành một cơn lốc phóng lên cao, không ngờ hẳn dự định đón đỡ Cự sơn do Hàn Lập biến thân thành Cự Viên dùng thần lực ném tới.

Cơn lốc huyết quang này có lẽ so về mặt huyền ảo biến hóa không bằng ngũ sắc thần quang nhưng bên trong lại ẩn giấu tinh huyết khí ác độc vô cùng, chuyên dùng để làm ô uế các loại bảo vật có linh tính. Mặc cho bảo vật uy năng lớn cỡ nào nhưng nếu bị huyết quang quán lấy cũng chỉ có thể ngoan ngoãn thủ chịu trôi.

Có điều Ngự điểm chủ vạn lần không ngờ, phương pháp luyện chế hai tòa cực sơn này không phải xuất từ Linh giới, mà là ở chân tiên giới thậm chí cái tên Nguyên Hợp Ngũ Cực sơn tiếng tăm rất lừng lẫy... Hai tòa cực sơn công kích cùng một lúc thanh thế rất kinh người, với lại được thần lực mạnh mẽ của Cự Viên nên tạo ra một cự lực thật kinh khủng.

Thanh hắc hai tòa cực sơn vừa bị huyết sắc hào quang cuốn đến, chỉ nghe đến "Phốc

phốc" hai tiếng, linh quang chợt chói lòa rồi đem hào quang nhẹ nhàng xé rách phẳng phất như giấy vụn.

A!

Ngư điểm chủ chợt kinh hãi thất thanh kêu lên, thân hình Huyết Khổng Tước mới vội khê động kích bắn ra, muốn né tránh hai cự sơn đang công kích trên đỉnh đầu.

Nhưng hai tòa cự sơn bao phủ tới phạm vi hơn trăm trượng ở phía dưới, sao có thể né tránh thế công hung mãnh như thế, ngay tức khắc tòa núi màu đen mang theo một đạo cự lực mạnh mẽ đánh xuống.

Trong mắt Huyết Khổng Tước lộ rõ vẻ hoảng sợ, nhưng rơi vào đường cùng chỉ có thể cắn răng hé miệng phun ra một bức họa.

Bức họa mới vừa xuất hiện lập tức mờ ra!

Trong bức họa lập tức phát ra hàng vạn tia sáng, hư ảnh một tòa lầu các đài điện ngũ sắc hiện ra, mỗi một tòa đều điểm lệ dị thường trông rất sống động, nếu ngưng thần nhìn kỹ sẽ khiến người có cảm giác thâm thúy thần bí dị thường.

Hư ảnh lầu các liên kết cùng nhau, hình thành một quầng sáng ngũ sắc bao bọc Huyết Khổng Tước ở trong đó.

Hư ảnh vừa hiện khiến cho không gian vặn vẹo dao động kịch liệt, xem ra bức họa này đúng là một bảo vật không gian cực kỳ hiếm thấy.

Ngư điểm chủ dựa vào bảo vật không gian này chống lại nguy hiểm trước mắt do hai tòa cự sơn uy mãnh tạo nên, cảm giác tuyệt không vấn đề gì.

Ngay cả tòa sơn ẩn chứa lực lượng to lớn, nhưng đối mặt với pháp tắc biến hóa không gian huyền diệu tự nhiên không đáng nhắc.

Đương nhiên vì để ngừa vạn nhất, Huyết Khổng Tước không chút dừng lại, hai cánh xòe ra sau một khắc tưởng như có thể thoát ra khỏi hiểm cảnh.

Nhưng vào lúc này hai tòa ngọn núi đột nhiên đồng thời phát ra hào quang chói mắt, một đạo quang hà màu tro phẳng phất như thác nước cuồng nộ đổ xuống. "Vùn vụt" âm

thanh như tiếng xé gió gào thét, vô số đạo kiếm khí trong suốt vô hình phô thiên cái địa hưởng Khổng Tước mà bắn xuống.

Ngay khi kiếm khí vô hình va chạm với quầng sáng ngũ sắc , nhất thời một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến!

Trong quầng sáng, hư ảnh lâu các cung điện các loại đồn dập bị xé rách tán loạn, hai tòa cự sơn hạ xuống phía dưới, đem hư ảnh một áp mà diệt, căn bản không có cách nào ngăn trở mây may.

Huyết sắc Khổng Tước chưa kịp kêu một tiếng đã bị cự sơn màu đen đập một cái thật mạnh, thân thể trong nháy mắt trực tiếp bạo liệt tan xác ngay trên trời cao, từng khối huyết nhục văng khắp nơi bay vùn vụt.

Hàn Lập thấy thế thì lộ nụ cười mỉm, nhưng sau một khắc thì sắc mặt lại bỗng trầm xuống.

Những khối huyết nhục của Huyết Khổng Tước bên dưới tòa cự sơn đột nhiên rung động, tiếp theo phát ra những âm thanh "Vù vù"!

Tất cả huyết nhục đều kích bắn về đồng nhất một chỗ, hóa thành một khối cầu thịt màu máu mang vẻ cực kỳ dữ tợn, chuyển động rất nhanh tựa hồ trong khoảnh khắc một lần nữa ngưng tụ ra thân thể mới.

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe hàn quang không nói hai lời, một ngón tay hướng màu đen cực sơn xa xa khê ngoắc một cái.

Cự sơn tỏa ra hào quang màu xám tro đột nhiên ngưng tụ, biến ảo thành nghìn vạn tia sáng chiếu xuống phía dưới. Trong nháy mắt liền xuyên thủng huyết sắc cầu thịt, tiếp theo chợt lóe rồi biến mất.

Khối cầu thịt còn chưa thành hình, chỉ trong nháy mắt lại một lần nữa biến thành vô số khối vỡ tung tóe.

Mà những tia sáng như những sợi tơ xám tro không có chút dừng lại, những huyết thịt tiếp tục biến thành một mảnh huyết vụ, nhất thời không thể ngưng tụ lại.

"Vù" một tiếng!

Một đoàn hư ảnh ngũ sắc từ trong huyết vụ bắn nhanh mà ra, bên trong mơ hồ có một con Khổng Tước mỹ lệ to cỡ nắm tay.

Chính là Ngự điểm chủ vận dụng bí thuật, mới may mắn thoát được tính mệnh, Nguyên anh của Ngự điểm chủ.

Nhưng Hàn Lập lúc này đang biến thân Cự Viên nào có thể để nó chạy mất, liền hít sâu một hơi rồi hé miệng ra, bên trong ầm ầm tiếng sấm động, tiếp theo phun ra một đạo kim sắc điện hồ quang cỡ miệng bát.

Kim sắc điện hồ chợt lóe rồi trực tiếp kéo dài thành vệt tới vài chục trượng, cường hãn mạnh mẽ kích vào ngũ sắc hư ảnh.

Một tiếng sét truyền đến, Khổng Tước chỉ kịp hét thảm lên một tiếng rồi hóa thành tro tàn, chân chính từ nay về sau tiêu thất hoàn toàn trên thế gian.

Lúc này kim sắc Cự Viên giương tay găm nhẹ phần khích, hai tay nắm tay ra sức vỗ ngực, trong kim quang thể hình cấp tốc thu nhỏ lại, trong khoảnh khắc một lần nữa biến thành hình người.

Hàn Lập khôi phục nguyên hình thì thở dài một hơi, ánh mắt liếc mắt về huyết vụ phía dưới, cân nhắc một chút bỗng nhẹ nhàng vẫy tay.

Nhất thời hai cái nhẫn trữ vật một màu vàng một màu bạc từ trong đó bắn ra, chớp động một cái liền hiện ra trong bàn tay hắn.

Hàn Lập quan sát hai trữ vật hoàn trong tay một cái, linh quang chợt lóe rồi tiêu thất không thấy.

Hắn lại nhìn khối huyết vụ phía dưới đang phập phù trôi nổi, tròn mắt chớp động tia sáng kỳ lạ, tay áo bào bỗng phình rộng ra hướng phía dưới.

"Phanh" một tiếng, ngân sắc hỏa diễm theo trong tay áo bay ra bắn tới huyết vụ.

Hỏa diễm liền lướt qua đốt cháy huyết vụ, trong khoảnh khắc huyết vụ bị ngân diễm bao phủ tỏa ra mùi tanh nhàn nhạt.

Phía dưới hình thành một biển lửa ngân sắc!

Hàn Lập khẽ nhíu hai mắt, không chút khách khí nhắc tay hướng về phía dưới hư không một trào.

Nhất thời ngân điểm quay cuồng một trận, liền hóa thành một con Hỏa Long nhắm không trung mà bay đi.

Kết quả toàn bộ hỏa điểm đều bị thu vào trong tay áo, mà trên bàn tay Hàn Lập hiện thêm ra một khối dịch thể cỡ quả trứng gà, mơ hồ tản ra ngũ sắc hào quang.

Hàn Lập nhìn khối dịch thể này, trên mặt hiện lên một tia khiếp sợ.

"Chỉ là tinh luyện một chút đơn giản như thế đã thu được chân huyết tinh thuần cỡ này. Quả nhiên không phải của tu sĩ Ngũ Quang tộc tầm thường! So về độ tinh thuần thì rất khả năng kẻ này là hậu tộc chính thống của Ngũ Sắc Khổng Tước. Lẽ nào hắn có quan hệ sâu xa với Ngũ Sắc Khổng Tước? Được rồi, mặc kệ chân chính lai lịch thế nào bây giờ cũng không trọng yếu rồi."

Về mặt Hàn Lập nghi hoặc thì thảo hai câu, cuối cùng đành lắc đầu thờ dài.

Tiếp theo một tay lật chuyển, lấy ra một cái bình nhỏ đỏ tươi hướng về dịch đoàn trong tay, trong miệng nói lẩm bẩm.

Nhất thời bình nhỏ run lên, phun ra một đạo bạch sắc quang hà đem dịch đoàn hút vào trong không còn thừa một giọt.

Linh quang chợt lóe, Hàn Lập thu bình nhỏ lại, tiếp theo một tay bấm pháp quyết, đem hai tòa cực sơn cũng thu lại quay về.

Thông qua trận đánh vừa rồi, lấy uy năng đáng sợ của cực sơn phối hợp với biến thân Sơn Nhạc Cự Viên có thần lực thông thiên, đã tạo thành một đòn đại sát thủ khác của hắn.

Nếu có thể tiếp tục luyện chế hai tòa cực sơn thì tin rằng khi đối địch này độ đáng sợ còn của sát thủ này sẽ tăng gấp bội.

Ngoài thân Hàn Lập chợt lóe thanh quang, người nhoáng lên rồi biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, Đề Hồn phía xa xa vẫn giữ nguyên bộ dáng cự quỷ, không gian

trước mặt nó khề vắn vẹo. Hàn Lập không một tiếng động xuất hiện rồi ngẩng đầu tỉ mỉ quan sát nó, trên mặt tràn đầy vẻ phức tạp.

Hắn vốn đoán Đề Hồn sau khi biến thân thì có thần thông to lớn không thể tưởng tượng, nhưng con thú này có thể sát diệt Cự cầm hai đầu có tu vi Đại Thừa kỳ, điều này làm cho hắn khiếp sợ một hồi lâu không nói được gì.

Đề Hồn không phải chỉ khắc chế mỗi âm hồn ma vật sao?

Hơn nữa mấy ngày trước, hắn đã kiểm tra qua tình hình con thú này trong Linh thú hoàn, rõ ràng không chút dấu hiệu thức tỉnh, kết quả vừa quai cầm hai đầu vừa hiện thân, lập tức hưng phấn tự tiện chạy ra.

Hắn vừa mừng rỡ đồng thời cũng giật mình!

Đề Hồn thú lần này thức tỉnh, tâm thần liên hệ cùng hắn trở nên như có như không, tựa hồ hơn phân nửa mất đi khống chế đối với con thú này .

Điều này khiến hắn lo lắng nhúu mày, nhất thời không biết xử trí ra sao với Đề Hồn.

Dù sao Đề Hồn vừa mới biểu hiện thần thông khiến trong lòng hắn giờ đang còn hãi.

Mà đúng lúc này, Đề Hồn đang thường thức lôi thú tinh hạch trong tay, đột nhiên đem ném lên không rồi hé miệng ra, rồi lập bộp đem tinh hạch cắn nuốt vào trong bụng, sau đó mới cúi đầu nhìn phía Hàn Lập, đôi mắt đỏ tươi nhè nhẹ chớp động dị quang.

"Chủ nhân chẳng lẽ có gì lo lắng sao?" Đề Hồn đột nhiên ồm ồm mở miệng hỏi.

"Lo lắng, ta vì sao phải lo lắng! Người đã khai mở linh trí hoàn toàn rồi sao?" Hàn Lập thầm rùng mình nhưng mặt ngoài bất động thanh sắc nói.

"Ha ha, đích xác đúng là thêm ra rất nhiều cái mới. Mặt khác chủ nhân hà tất phải giấu diếm cái gì. Ngay cả liên hệ giữa ta cùng chủ nhân biến mất, điểm ấy ta có thể cảm giác được." Đề Hồn nhếch miệng nở nụ cười.

"Ý nghĩ thêm ra nhiều cái mới? Là như thế nào? Cho rằng như thế, rốt cuộc bây giờ người là cái gì, có thật như bọn họ đã nói, Hình Thú sao?" Hàn Lập nghe xong Đề Hồn nói đầu tiên là ngẩn ra, lập tức khóe miệng co quắp một cái cười khổ.

"Cái này... ta cũng không biết rõ! Lúc vừa mới tỉnh ngủ, trong đầu tựa như biết thêm rất nhiều đồ vật, ta có mấy phần giống như hình thú mà bọn họ đã nói nhưng tựa hồ lại có chút bất đồng! Nhưng có một điểm ta có thể khẳng định. Chủ nhân không cần lo lắng gì cả, sợ rằng ta phải lập tức phải ly khai Linh giới này rồi." Đề Hồn thở dài một hơi, nói lời khiến Hàn Lập biến sắc.

Chương 1857: Cự Nhân

"Rời nhất giới này là ý gì? Chẳng lẽ chính là... " Hàn Lập tròn mắt, kinh nghi bất định hỏi.

"Chủ nhân đoán không sai! Vốn là lúc ở Ma Kim Sơn Mạch, sau khi thôn phệ một tia thần niệm của Thiên Ngoại Ma Quân thì bên trong nội thể ta đã có biến hóa long trời lở đất, mơ hồ cảm ứng được sự hấp dẫn của một giới diện khác. Cho nên chỉ đành ngủ dài không dậy ở trong Linh Thú Hoàn, tránh rơi vào kết quả không thể kiểm soát nổi. Mà mới vừa rồi, ta bị Cự Cầm do Lô Thú biến thành thức tỉnh, không thể khống chế đem thiên lôi chi lực thu nạp vào thể nội. Lúc này thân thể ta đã hoàn toàn bị thiên địa lực lượng ở giới diện này bài xích rồi, sợ rằng trong khoảnh khắc nữa sẽ phải đến Chân Tiên Giới trong truyền thuyết a!" Đề Hồn lẩm bẩm nói, thần sắc cũng có chút hoảng hốt.

"Chân Tiên Giới! Người khẳng định lần này gọi người tới chính là Chân Tiên giới chi lực?" Hàn Lập ngây người một lúc thì khóe miệng vừa động, không khỏi nở nụ cười khổ.

Hắn cam mạo cừ tử nhất sinh nguy hiểm tu luyện đến nay, chẳng phải là mong một ngày kia phi thăng Tiên Giới, chân chính có thể trường thọ cùng thiên địa sao?

Nhưng khoảng cách hiện tại tới mục tiêu vẫn còn xa xôi không hẹn, trong khi Đề Hồn không cần tốn bao nhiêu tâm sức có thể vượt trên chủ nhân rồi.

Điều này khiến trong đầu hắn là một vùng hỗn loạn, mơ hồ mấy phần cảm giác muốn thổ huyết, hơn nữa còn có chút hoài nghi.

"Mặc dù không biết chuyện gì xảy ra nhưng thật sự ta cảm giác được Tiên Giới lực lượng dẫn dắt ta. Trong đầu nghĩ ra nhiều thứ, cũng có không ít thứ liên quan đến Chân Tiên Giới." Đề Hồn thành thật trả lời.

"Người biết chuyện tình nơi Chân Tiên Giới! Có thể nói cho ta một chút chẳng?" Hàn Lập vừa nghe lời này, tâm động như lửa nóng.

"Chủ nhân đã muốn biết thì ta nói một chút tự nhiên không sao... Không ổn, không

còn kịp rồi!" Đề Hồn đầu tiên gật đầu đáp ứng, nhưng sau một khắc bỗng nhiên thất thanh la lên.

Vừa dứt lời thì trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng muồn hường. Ở một chỗ trên cao sương mù dao động rồi tán ra, một vùng ngũ sắc quang hà lóe lên. Hào quang rực rỡ chói mắt vừa quay tròn vừa hạ xuống, hình thành một khối quang cầu hình dáng như một con mắt rất lớn cỡ một gian phòng ốc.

Chỉ thấy đồng tử bên trong mắt trong suốt như máu, chớp động hào quang yêu dị.

Con mắt quỷ dị vừa thoáng giật thì đồng tử nhìn thẳng Đề Hồn Thú phía dưới.

Một luồng khí tức khủng bố như muốn diệt cả thế gian thoáng chốc từ trên trời giáng xuống.

Hàn Lập chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, thân hình tê rần, ngay cả một ngón tay cũng không thể máy may nhúc nhích.

Đây không phải xét về phương diện pháp lực cách xa nhau, căn bản là chính một cảnh giới ở trên tuyệt đối áp chế phía dưới.

Con mắt quỷ dị tựa hồ chỉ cần một ý niệm, liền đủ để khiến hãn hồn phi phách tán.

Sắc mặt Hàn Lập trở nên dị thường khó coi.

Thứ cảm giác sinh mệnh bản thân hoàn toàn nằm trong tay kẻ khác, không biết bao nhiêu năm hãn còn chưa cảm nhận được. Chính là cảm giác vô lực khi xưa đứa đồng tử ngây thơ đối mặt với Mặc đại phu.

Đề Hồn thú bị con mắt kia nhìn chăm chú thì cơ thể run rẩy, cũng dần đổ mồ hôi đầu đầy. Một cánh tay khẽ run giơ lên, nhưng chỉ nâng lên một nửa cuối cùng yếu đuối buông thõng.

Con mắt rất lớn kia thấy cảnh này thì lộ ra một tia châm biếm nhân cách hóa, đồng thời không trung truyền ra một trận thanh âm phạm âm quỷ dị.

Tiếp theo con mắt tựa hồ nháy một cái, lập tức một phun xuống một cột sáng huyết sắc thô to vô cùng!

Phốc một cái!

Đề Hồn thú bị cột sáng huyết sắc chiếu vào, thân hình vô hình bị chấn nhiếp kéo lên. Trong nháy mắt đã tới cao hơn ngàn trượng trên trời.

Hàn Lập tuy không thể nhúc nhích nhưng vẫn có thể miễn cưỡng ngẩng đầu lên nhìn Đề Hồn ở trong cột sáng một cái. Ánh mắt hẩn ẩn chứa sự dị thường phức tạp.

Cuối cùng Đề Hồn chợt lóe nhập vào trong con mắt ngũ sắc cực lớn kia. Tiếng phạm âm chợt dừng, con mắt chậm rãi khép lại, sau một tiếng nổ thì biến mất không thấy tại không trung.

Sương mù mờ hồ lần nữa cuộn cuộn kéo lại, cả không trung lại khôi phục như lúc ban đầu!

Khi con mắt ngũ sắc biến mất thì khí tức khủng bố khiến người run sợ cũng đồng thời tiêu thất không còn.

Hàn Lập được khôi phục tự do nhưng vẫn đứng bất động tại chỗ, bộ dáng nhìn trời cao còn có chút run sợ.

Không biết bao lâu sau một tiếng thở dài truyền ra. Hàn Lập vẫn cúi đầu, trên mặt ẩn một tia cô tịch.

Đề Hồn bắt đầu đi theo hẩn từ Loạn Tinh Hải cho đến nay đã phi thẳng Linh Giới. Trong đó không biết bao lần đã cứu sinh mệnh hẩn. Hiện giờ chỉ cách một chút mà lại đến Tiên giới, nơi đó họa phúc còn không biết, bảo hẩn không chút lo lắng là không thể.

Con mắt thật lớn rõ ràng là tiên giới chi vật. Ở trước mặt nó hẩn chỉ như một con kiến hôi, không mấy may có năng lực kháng cự, đành trơ mắt mà nhìn.

Cũng may xem bộ dáng trấn định của Đề Hồn lúc gần đi, xem ra ở Chân Tiên giới hơn phân nửa không quá nguy hiểm. Nếu về sau hẩn có thể phi thẳng, đương nhiên có thể gặp lại nó.

Duy nhất tiếc nuối chính là nó phi thẳng quá nhanh. Không kịp đề cập cho hẩn một số sự tình Chân Tiên giới. Nếu không về sau khi độ kiếp phi thẳng, nói không chừng sẽ hữu ích đối với hẩn.

Bỗng nhiên thần sắc Hàn Lập vừa động, ngẩng đầu nhìn một hướng khác trong hư không.

Chỉ thấy trên không trung chợt lóe kim quang nhàn nhạt, một đạo kinh hồng kim sắc kích xuất mà đến. Động tốc cực nhanh, mấy cái chớp động đã tới trước mặt Hàn Lập.

Tròng mắt Hàn Lập hơi co rút, thấy rõ vầng khách trong động quang thì trên mặt lộ nụ cười mỉm.

Động quang chợt tắt, trước mặt hiện ra một tuyệt sắc nữ tử thân hình nổi bật, da thịt trắng như tuyết.

"Nguyên cô nương, nhiều năm không gặp vẫn được mạnh khỏe!" Hàn Lập hai tay ôm quyền hỏi.

"Hàn huynh, quả thật là người!" Nguyên Dao mặc một bộ cung trang lục sắc, vừa thấy Hàn Lập thì không khỏi vui mừng ra mặt.

Thần niệm Hàn Lập đảo qua trên người nàng, thấy rõ tu vi đối phương thì trong mắt cũng hiện tia ngạc nhiên:

"Nguyên cô nương cũng đã tới cảnh giới Luyện Hư hậu kỳ, xem ra Thanh Nguyên Tử tiền bối thật không tiếc hao tổn tâm lực bồi tài đạo hữu."

"Hừ, Dao nhi chẳng những là đồ đệ của lão phu mà mới đây không lâu đã báỉ ta làm nghĩa phụ! Thanh mỗ sao lại có thể vô tâm"

Đột nhiên thanh âm của một nam tử hừ lạnh một tiếng truyền đến. Tiếp theo bỗng một đạo thanh quang từ trong tay áo Nguyên Dao bay ra, xoay vòng một cái hóa thành một tiểu nhân màu xanh mờ nhạt.

Tiểu gia hỏa này mặc một bộ áo bào tro, lưng đeo một thanh tiểu kiếm màu lục ónh. Bất quá thân hình chỉ cao một tấc. Trên khuôn mặt bình thường là bộ râu dài, chính là Thanh Nguyên Tử thu nhỏ lại nhiều lần.

"Nguyên Anh cố hình!" Hàn Lập vừa thấy tiểu nhân này thì không khỏi sững sốt kêu một tiếng.

"Sao, Nguyên Anh lão phu xuất khiếu lại khiến người giật mình như vậy sao? A, thiếu chút nữa đã quên, tu vi chưa tới Đại Thừa kỳ thì nếu Nguyên Anh ly thể trong thời gian dài thật rất nguy hiểm. Bất quá lão phu đã tiến vào Đại Thừa kỳ không biết bao nhiêu năm, Nguyên Anh luyện đến cố hình như mức này, đối lão phu mà nói thì thân thể không hẳn là không thể thiếu. Về điểm này đợi khi người tiến giai Đại Thừa kỳ tự nhiên sẽ hiểu. Huống hồ theo Đạo nhi đến đây, bất quá chỉ là một Nguyên Anh trong tam đại hóa thân của ta mà thôi." Thanh Nguyên Tử cười hắc hắc nói.

"Tiền bối pháp lực thông thiên, văn bối vô cùng bội phục !" Hàn Lập khẽ khom người, thành tâm nói.

"Chút thủ đoạn này của ta không tính gì, nhưng bất quá Hàn tiểu tử người mới mấy trăm hỏa năm không gặp đã tiến giai Hợp Thể kì. Tốc độ cực nhanh đến lão phu năm đó cũng theo sau không kịp. Xem ra những năm nay, tạo hóa của người thật không phải nhỏ a." Tiểu nhân màu xanh nhú hai mắt, tựa cười mà không phải cười nói một câu.

"Tiền bối quá khen. Đây cũng là văn bối có chút cơ duyên mà thôi. Nào dám cùng so với tiền bối năm đó!" Hàn Lập tự nhiên khiêm tốn nói một câu.

"Quá khen hay không trong lòng lão phu còn không cân nhắc được sao. Bất quá, lúc trước khi tới đây, người đã tranh đấu cùng người khác? Hơn nữa nơi này lưu lại khí tức tựa hồ thập phần cổ quái!" Ánh mắt Thanh Nguyên Tử đảo qua một vòng, khẽ cau mày hỏi.

Hàn Lập nghe lời này, trong lòng vừa động cùng có chút ngoài ý muốn.

Lúc trước con mắt ngũ sắc chiếu xuống khí tức đáng sợ. Theo lý cho dù cách rất xa thì với thần thông của Thanh Nguyên Tử cũng có thể trực tiếp cảm ứng được một chút. Nhưng hiện tại nói ra câu này, chẳng lẽ khi con mắt phát ra khí tức đã thi triển thêm thần thông nào đó, đem khí tức bao phủ trong phạm vi nhất định, không thoát ra ngoài chút nào.

Nếu như thế thì con mắt ngũ sắc so với suy đoán còn đáng sợ hơn vài phần.

Hàn Lập trong lòng như thế nghĩ nhưng nhẹ nhàng quơ trả lời:

"Không có gì, khi văn bối truyền tống cũng có một cừu gia thuận thể tiến vào. Bất

quá vừa rồi đã bị ta giải quyết. Thù gia xuất thân kỳ lạ, nên lưu lại khí tức cũng có chút khác lạ."

"Thì ra là thế, là lão phu đa tâm. Được rồi, đây không phải là nơi nói chuyện, Hàn đạo hữu cùng Dao nhi về chỗ của ta đi. Lần này địa điểm người tiến vào có chút sai lệch, cách chỗ ở của ta lộ trình khoảng nửa ngày. Nếu không phải vừa dịp ta mang Dao nhi đi ra thử nghiệm một loại bí thuật thì sẽ không nhanh như vậy đã tới nơi này gặp người" Thanh Nguyên Tử như có thâm ý liếc mắt nhìn Hàn Lập một cái, liền thân nhiên nói.

Tiếp theo cũng không chờ Hàn Lập đáp lời mà thanh quang chợt lóe, tiểu nhân hóa thành một đạo thanh hồng hướng về phía xa phá không mà đi.

Hàn Lập thấy vậy cũng nhếch miệng đáp ứng một tiếng, thao túng độn quang theo sau.

Nguyên Dao lại cười dài, cũng hóa thành một đạo kim hồng, sóng vai cùng Hàn Lập bay đi.

"Hàn huynh, ta còn nghĩ một thời gian nữa huynh mới trở lại nơi đây. Dù sao những tài liệu nghĩa phụ muốn huynh thu thập đều là vật phẩm hãn hữu thế gian." Nguyên Dao vừa bay vừa nhẹ giọng truyền âm.

"Nguyên cô nương sao dám khẳng định là do ta thu thập đủ tài liệu mà Khương tiên bối cần nên trở lại nhất giới này, nói không chừng đến là có sự tình khác." Hàn Lập khẽ cười truyền âm đáp lời.

"Người khác thì không biết nhưng tính tình Hàn huynh thì tiểu muội hiểu rõ một phần. Nếu không đủ chỗ tốt thì Hàn huynh tuyệt không phí sức trở lại nơi đây. Mà thứ ở nơi này có thể khiến đạo hữu coi trọng, hơn phân nửa chỉ là Minh Hà Thần Nhũ có rất có tác dụng với Hàn huynh." Nguyên Dao thân nhiên cười, khuôn mặt kiều diễm như hoa.

"Tiên tử thật hiểu rõ không ít về tính tình Hàn mỗ. Lần này trở lại, tại hạ thật đúng là vì Minh Hà Thần Nhũ." Hàn Lập trầm mặc một thoáng liền cười khò một tiếng trả lời.

Chương 1858: Biến Hoá

"Hàn huynh nếu chỉ vì thế mà đến thì chỉ e sẽ gặp một chút trắc trở." Nguyên Dao khẽ thở dài một hơi, trả lời yếu ớt.

"Nguyên cô nương, lời này là ý gì, chẳng lẽ Khương tiên bối đã đổi ý!" Hàn Lập nghe xong, trong lòng cả kinh.

"Nghĩa phụ có thân phận ra sao chứ, chuyện đáp ứng lúc trước tự nhiên sẽ không đổi. Chỉ là trong chuyện này có chút bất ngờ, ngay cả lão nhân gia cũng không thể kiểm soát. Khi nào về tới động phủ, nghĩa phụ sẽ tự nhiên thuật lại rõ ràng. Lúc này tiểu muội quả thực không dám nhiều lời. Bất quá Hàn huynh cũng không cần lo lắng, việc này cũng không phải là không thể thương lượng được"

Khẩu khí của Nguyên Dao hơi biến đổi, thâm ý sâu sắc nói.

Hàn Lập nghe đến đây trong lòng vẫn không hiểu ra sao cả, chỉ gật gật đầu, ở trong động quang trầm ngâm không nói lời nào.

Nguyên Dao biết Hàn Lập đang cân nhắc lại lời nói của mình thì cũng thức thời im lặng không quấy rầy, về sau mỉm cười làm bạn một bên.

Mà Thanh Nguyên Tử thì một mực phi hành ở phía trước, thủy chung đều không có quay đầu lại. Vì thế ba đạo động quang một trước hai sau, trong khoảnh khắc liền biến mất tại chân trời.

Địa điểm nơi Hàn Lập cùng Ngư điểm chủ tranh đấu lúc trước thoáng cái trở nên yên ắng trở lại.

Hơn nửa ngày sau, rốt cục ba người cũng về tới động phủ của Thanh Nguyên Tử. Hàn Lập lẳng lẳng theo sau cùng tiến nhập động phủ, cũng tới đại sảnh lúc trước mơ hồ còn vài phần quen thuộc.

Lúc này thanh sắc tiểu nhân thoáng đuổi thân người, ngoài thân đột nhiên chợt loé

thanh quang, bỗng biến thành một người với kích cỡ bình thường, sau đó thản nhiên ngồi xuống tại vị trí chủ tọa, hướng sang Hàn Lập thản nhiên nói: "Hiện tại ngươi đã là tu sĩ Hợp Thể kỳ, cũng không cần phải quá câu thúc trước mặt ta, cũng ngồi đi."

"Đa tạ tiên bối ưu ái!"

Hàn Lập không dám chậm trễ, sau khi thi lễ một cái liền chậm rãi ngồi xuống.

Về phần Nguyên Dao thì chỉ thấy thân hình nữ tử này thoáng nhoáng lên một cái, liền nhẹ nhàng đứng ở phía sau lưng Thanh Nguyên Tử. Lúc này một bạch y nữ tử khác đang bưng mấy chung linh trà nhẹ nhàng đi lên, đem một chung đặt ở trước mặt Hàn Lập rồi cười dài nói:

"Bái kiến Hàn huynh, không ngờ Hàn huynh đã phản hồi nơi này nhanh như vậy."

Nữ tử này chính là Nghiên Lệ!

"Thì ra là Nghiên tiên tử, đã nhiều năm không gặp, phong thái của tiên tử vẫn như xưa!"

Hàn Lập nhìn thoáng qua Nghiên Lệ, mỉm cười đáp.

"Tiểu muội là bán quý chi thân, dung nhan tự nhiên không có gì biến hoá. Ồ, xem ra tu vi của đạo hữu tựa hồ càng cao thâm hơn trước, sao tiểu muội không nhìn ra được chút nào vậy, chẳng lẽ Hàn huynh đã tiến giai Hợp Thể kỳ, có thể nào chăng?"

Nghiên Lệ mỉm cười đáp sau đó hai mắt cẩn thận đánh giá Hàn Lập, đột nhiên hoa dung thất sắc hỏi một câu.

Hiện giờ Nghiên Lệ tu vi cũng đã đạt tới Luyện Hư sơ kỳ. Tuy thế nếu muốn dùng thần niệm nhìn thấu cảnh giới nông sâu của Hàn Lập, điều này tự nhiên không thể làm được.

"Tại hạ đúng là may mắn tiến giai Hợp Thể trung kỳ!"

Hàn Lập thần sắc thản nhiên đáp.

"Hợp Thể kỳ, còn lại là trung kỳ!"

Nữ tử trước mặt Hàn Lập giật mình, đứng tại chỗ nói.

"Được rồi! Nghiên Lệ, nếu người muốn ôn chuyện cùng Hàn tiểu tử thì chờ lão phu cùng bản bạc một số chuyện tình xong đã, khi đó người muốn nói bao lâu cũng được."

Thanh Nguyên Tử đã có chút không kiên nhẫn nói.

"Là Lệ nhi có chút thất thố."

Nghiên Lệ rất cục phục hồi lại tinh thần, vội vàng cung kính trả lời, theo đó liền cầm một chung linh trà khác đặt lên trước mặt Thanh Nguyên Tử, sau đó đứng song song cạnh Nguyên Dao.

"Hàn Lập, lão phu cũng không ngờ người sẽ xuất hiện vào ngay lúc này, chủ nguyên anh của ta hiện giờ đang bế quan tham ngộ một loại đại thần thông, sẽ không thể chân chính đi ra gặp người được."

Thanh Nguyên Tử bỗng nhiên hướng sang Hàn Lập nói một câu.

"Không dám, tiền bối chính đang tu luyện tới thời khắc mấu chốt, có thể được gặp mặt nguyên anh hoá thân của người đã khiến cho văn bối được sung ái mà kính sợ."

Hàn Lập thần sắc nghiêm nghị đáp.

Thấy Hàn Lập kính cẩn như thế, Thanh Nguyên Tử gật gù đầu liền đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp hỏi:

"Người lần này dùng tới pháp khí mà ta cấp cho lúc trước một lần nữa trở lại Minh Hà chi địa này, xem ra đã thu thập được không ít tài liệu mà ta cần. Đại khái là khoảng bao nhiêu phần? Chỉ cần người có thể thu thập được bảy phần trong số đó, lão phu có thể tính là người đã hoàn thành nhiệm vụ."

"Bẩm tiền bối, số lượng tài liệu văn bối thu thập được đều để trong trữ vật thủ trục này, thỉnh tiền bối kiểm nghiệm."

Hàn Lập không trực tiếp trả lời câu hỏi của Thanh Nguyên Tử mà một tay khẽ lật, trong ống tay áo bỗng trôi ra một cái trữ vật thủ trục màu xanh, đứng dậy dùng hai tay

dâng lên.

"Hắc hắc, Hàn đạo hữu thập phần tự tin a. Khẳng định thu hoạch không nhỏ a. Vậy để lão phu xem kỹ một lần rồi hãy nói đi."

Thanh Nguyên Tử thấy Hàn Lập hành động như vậy, không giận mà chợt có chút vui mừng, không khách khí trao một cái đã đem trữ vật thủ trục kia cuốn vào trong tay.

Vì thế để Hàn Lập đứng trước mặt, vị Đại Thừa kỳ này khẽ khép hai mắt, bắt đầu đem thần niệm đảo qua túi trữ vật một lượt.

Thấy hành động của Thanh Nguyên Tử như vậy, Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ cũng không khỏi nhìn lại.

Tuy hai nàng không có dụng thần niệm tra xét trữ vật thủ trục nhưng qua thần sắc của Thanh Nguyên Tử cũng có thể đoán được số tài liệu bên trong có làm cho vị Đại Thừa kỳ này vừa lòng hay không. Còn thần sắc Hàn Lập lúc này lại bình tĩnh dị thường, một bộ vô cùng thông dong.

Với thần niệm cường đại của Thanh Nguyên Tử thì việc kiểm tra tài liệu không tốn bao nhiêu thời gian. Chỉ thấy sắc mặt vô cảm của lão ngay sau một lát sau liền có chút rung động cùng khiếp sợ. Theo thời gian một trôi đi, rốt cục lão lộ ra vẻ kinh hi.

Nguyên Dao thấy vậy trong lòng buông lỏng, đồng thời quay đầu tò mò nhìn liếc sang Hàn Lập một cái.

Nàng hiện thân là nghĩa nữ của Thanh Nguyên Tử, đối với danh sách tài liệu mà lão yêu cầu với Hàn Lập cũng nhận biết một phần. Trong đó quả thực có rất nhiều tài liệu trân quý khiến nàng khiếp sợ. Lúc trước tự nhiên mất thời gian dãi lo lắng Hàn Lập không thể hoàn thành nhiệm vụ này.

Nhưng với bộ dáng hiện tại của Thanh Nguyên Tử mà nói, khẳng định Hàn Lập đã thu thập hơn phân nửa số tài liệu trong danh sách rồi, nếu không lão sẽ không thất thố như thế.

Dù sao lúc trước giao cho Hàn Lập danh sách tài liệu kia, quả thực không quá mong chờ hẳn thu thập đủ, chỉ là ôm hy vọng vụn vặt nhất mà thôi. Mà Thanh Nguyên Tử không

thể ly khai Minh Hà chi địa, có thể hiểu số tài liệu này trọng yếu đến mức nào.

Nghiên Lệ đứng ở một bên cũng giật mình nhìn Hàn Lập, trong mắt mơ hồ một tia phức tạp.

"Hào, tốt lắm. Nhiều loại tài liệu ngay cả ta có rời khỏi nơi này tìm kiếm cũng chưa chắc thu thập được, không ngờ người có thể thu thập đầy đủ thập phần. Việc này quả thực khiến cho lão phu ngạc nhiên. Như vậy, lần độ kiếp tới lão phu có thể nắm chắc thêm hai thành."

Thanh Nguyên Tử bỗng nhiên mở lớn hai mắt, khó nén được vẻ hưng phấn, hướng về Hàn Lập nói.

"Chừng đó tài liệu chỉ có thể gia tăng hai thành thôi sao?"

Hàn Lập nghe xong lời này, hoảng sợ hỏi.

Phải biết rằng số tài liệu này cơ hồ đều là thứ khó tìm ở Linh giới này, trong đó còn một số hãn thu thập được từ được viên ở trong cấm địa Quảng Hàn giới. Theo hãn thậm chí còn không ít tài liệu sớm đã tuyệt diệt ở Linh giới.

"Hắc hắc, Hàn đạo hữu có điều không biết, tình cảnh của ta lúc này mà dùng các thủ đoạn khác để chống lại lôi kiếp căn bản không có hiệu quả. Những ngoại lực ít ỏi có thể trợ giúp được không có mấy. Số tài liệu này có thể gia tăng hai thành là ta đã là vượt mong đợi của ta. Được rồi, việc này tạm thời không nói đến nữa. Lúc trước lão phu từng đáp ứng người, chỉ cần người đem số tài liệu này giao đến tay lão phu, lão phu đương nhiên đem Minh Hà thần nhũ tặng người, xem như là thù lao. Bây giờ đạo hữu còn tính toán dùng số tài liệu này trao đổi lấy Minh Hà thần nhũ nữa hay không? Nếu là đạo hữu có ý, lão phu có thể dùng thứ khác giá trị tuyệt không kém làm vật trao đổi."

Thanh Nguyên Tử cẩn thận thu trữ vật thủ trạc, sau đó liền cười nói.

"Tiên bối hãn là biết sự khó khăn trong việc tiến cấp từ Hợp Thể kỳ, mà linh nhũ này đối với việc văn bối tiến giai vô cùng trọng yếu. Cần Minh Hà thần nhũ là tình thế bắt buộc."

Bởi vì Nguyên Dao lúc trước đã ám chỉ một phần nên Hàn Lập vừa nghe được lời

ấy, trong lòng thoáng rung mình nhưng không chút do dự, lập tức trả lời.

"A, nếu đã như vậy thì chỉ sợ phải phí một chút tay chân rồi."

Thanh Nguyên Tử khẽ cau mày, không từ chối mà lâm vào trầm tư, bộ dáng như đang cân nhắc cái gì đó.

"Tiền bối thoát nhìn có vẻ khó xử, có thể nói cho văn bối biết rốt cuộc là chuyện gì chẳng? Ta nhớ rõ là không phải trong tay tiền bối sớm có một ít Minh Hà thần nhũ hay sao!"

Ánh mắt Hàn Lập chợt loé, trực tiếp hỏi rõ ràng.

"Ừm, lại nói tiếp, nếu Hàn đạo hữu sớm trở lại ba trăm năm về trước hoặc là hai ba trăm về sau thì lão phu không phải dùng tới cách khó xử như thế này. Đích xác là linh nhũ trong tay lão phu hiện giờ đã bị người khác mượn dùng gấp rồi. Nếu là mấy trăm năm nữa thì lão phu không chừng có thể có được thêm một ít."

Thanh Nguyên Tử ho nhẹ một tiếng, có chút bất đắc dĩ nói.

"Bị người mượn đi rồi?"

Hàn Lập nghe xong lời này, sắc mặt chợt biến đổi.

"Không sai, người mượn là một vị thái thượng trưởng lão của Phù Du tộc có chút giao tình với lão phu. Lúc trước Lão phu có thể trốn vào nơi này một phần cũng nhờ hãn ra mặt. Cho nên khi hãn đến mượn Minh Hà thần nhũ, lão phu thật không thể cự tuyệt."

Thanh Nguyên Tử chậm rãi nói.

Hàn Lập nghe xong lời này thì sắc mặt tự nhiên khó coi dị thường.

"Bất quá Hàn đạo hữu yên tâm, nếu người quả thật rất cần Minh Hà thần nhũ thì cũng không phải không có biện pháp."

Thanh Nguyên Tử bỗng cười cười, nói thêm.

"Lời này của tiền bối có dụng ý sao? Còn cách khác có được linh nhũ này sao?"

Hàn Lập lập tức tinh thần đại chấn, mừng rỡ hỏi.

"Điều này là đương nhiên. Minh Hà thần nhũ tuy rằng quý hiếm dị thường, mỗi lần xuất ra thì lão phu đều nghĩ cách chiếm được một ít. Nhưng ở giới này còn tồn tại vài vị đại năng chi sĩ nữa, họ cũng được phân chia một phần. Trên cơ bản, một nửa số Minh Hà thần nhũ là thuộc về Phù Du tộc, số còn lại là đám người chúng ta chia nhau. Chỉ là những người này tính tình có chút quái dị, thần thông quảng đại không kém lão phu là bao, tuy thế không có bao nhiêu kết giao với lão phu. Ta chỉ có thể tự mình bái phỏng một chuyến mới biết được có thể thu được linh nhũ này hay không. Bất quá đạo hữu yên tâm, cho dù không thể có được linh nhũ này thì ta cũng sẽ cho ngươi một công đạo. Tuyệt không để đạo hữu phải chịu thiệt thòi."

Thanh Nguyên Tử thành thực nói.

Chương 1859: Bái Phỏng

"Sự tình đã như vậy, đương nhiên văn bối không dám trách gì tiền bối. Văn bối sẽ đợi một thời gian nhưng không biết lúc nào mới có thể có tin tức xác thực!"

Hàn Lập nghe Thanh Nguyên Tử sẽ nói như thế, xem ra đối phương có vài phần đáng kính trọng, sau khi trầm ngâm một chút liền cung kính đáp.

"Chuyến bái phỏng lần này tự nhiên ta không thể dùng đệ nhị nguyên anh được, bản thể ta phải tự mình tới một chuyến mới được, nhanh thì ba tháng lâu thì nửa năm bản thể ta liền có thể xuất quan. Điểm này thời gian Hàn đạo hữu có thể đợi được chăng!"

Thanh Nguyên Tử bình tĩnh trả lời.

"Tiền bối đùa rồi, văn bối tuy rằng có chút nóng vội nhưng chờ chừng ấy thời gian thì đương nhiên."

Nghe khẩu khí của đối phương như thế, Hàn Lập không khỏi cười ngượng nói.

"Ha ha, không biết Hàn đạo hữu đối với Thanh Nguyên kiếm quyết của ta tu luyện đến mức nào rồi, mà bảy mươi hai thanh phi kiếm kia hẳn đã luyện chế lại một lần rồi chứ?"

Thanh Nguyên Tử bỗng nhiên cười hỏi.

"Văn bối đích xác là đã làm theo lời tiền bối chỉ điểm, đã đem tất cả số phi kiếm tái luyện chế, cô đọng lại lần nữa, hơn nữa cũng đã tu luyện tới Thanh Bàn kiếm trận cuối cùng rồi. Chỉ là kiếm quyết của tiền bối truyền lại thật sự thâm ảo, văn bối chỉ có thể lĩnh ngộ thô thiển một hai phần mà thôi."

Nghe được lão giả bỗng nhiên chuyển đề tài, Hàn Lập thoáng nao nao, không chút lưỡng lự đáp. Vậy mà lời giải thích của Thanh Nguyên Tử lại khiến cho hắn vừa mừng vừa sợ.

"Nếu như thế thì lão phu nguyện ý chỉ điểm cho ngươi một phần. Với bộ kiếm quyết này, mấy năm nay lão phu lại có chút sở ngộ, tin rằng sẽ có ích đối với đạo hữu. Mặt khác tu vi đạo hữu hiện đã đạt tới Hợp Thể trung kỳ, đột phá hậu kỳ cảnh giới cũng là chuyện sớm muộn mà thôi. Lão phu tuy bất tài nhưng ở phương diện này còn có chút tâm đắc, cũng có thể chỉ điểm một phần."

"Đa tạ tiên bối ưu ái, có thể được tiên bối chỉ điểm, tự nhiên là tam sinh hữu hạnh của vãn bối!"

Hàn Lập mừng rỡ, vội vàng đứng dậy thi lễ nói.

Hắn biết rõ, Thanh Nguyên Tử làm như thế tự nhiên là do hắn đã thu thập được số tài liệu vượt xa dự tính lúc đầu.

"Được, nếu Hàn đạo hữu không có ý gì khác nữa, trước hết hãy lui xuống nghỉ ngơi đi. Trước tiên lão phu cần sắp xếp lại số tài liệu này, ngày mai đạo hữu có thể trực tiếp đến mật thất tìm ta. Dao nhi, Nghiên Lệ, hai người các ngươi thay ta bồi tiếp Hàn đạo hữu cho tốt."

Mắt thấy mọi chuyện đã ổn thỏa, trên mặt Thanh Nguyên Tử lộ ra vẻ tươi cười, liền quay đầu hướng Nguyên Dao và Nghiên Lệ phân phó một tiếng.

"Nghĩa phụ yên tâm, nữ nhi sẽ hảo hảo bồi tiếp Hàn đạo hữu."

"Vãn bối tuân mệnh!"

Nguyên Dao cùng Nghiên Lệ tự nhiên khom mình, vội vàng đáp ứng.

Sau đó Thanh Nguyên Tử liền từ biệt Hàn Lập một tiếng rồi phiêu nhiên rời khỏi đại sảnh.

Nhất thời, trong đại sảnh chỉ còn lại Hàn Lập cùng hai vị đại mỹ nữ mà thôi.

"Hàn huynh, thật không ngờ chỉ mấy trăm năm ngắn ngủi không gặp mà ngươi đã tiến giai Hợp Thể trung kỳ. Tốc độ tiến giai này quả thực khiến đám người thiếp thân cảm thấy vô cùng xấu hổ."

Sắc mặt Nguyên Dao ửng đỏ, không biết nên nói cái gì với Hàn Lập vào thời điểm

này. Nghiên Lệ thì lại dùng ánh mắt kỳ dị đánh giá lại Hàn Lập một lần nữa, hơn nữa trong miệng còn tẩm tắc lấy làm kỳ.

Điều này cũng là do nàng có chút giao tình Hàn Lập, hơn nữa sớm tương giao ngang hàng cùng hắn, nếu không cũng khó mà biểu hiện như vậy.

"Nghiên tiên tử có thể ở bên người Khương tiên bối, hơn nữa chỉ mấy trăm năm mà đột phá Hoá Thần kỳ lên Luyện Hư kỳ, cơ duyên này chỉ sợ không biết bao nhiêu người hâm mộ a. Huống hồ mấy năm nay không gặp lại, âm khí trên người nhị vị đạo hữu tựa hồ đã tán đi không ít, xem ra hắn đã tìm được biện pháp khôi phục lại nhân thân. Điều này thật đáng mừng!"

Ánh mắt Hàn Lập cũng đảo từ trên người Nghiên Lệ một lần, khẽ cười một tiếng, đáp.

"Thần thông Hàn huynh thật sự là sâu không lường được. Điểm biến hoá ấy của ta cùng sư muội vậy mà cũng không thể giấu được đạo hữu. Không sai, đích xác Khương tiên bối đã tìm được biện pháp giúp chúng ta thoát ly bán quỷ thân. Bất quá hiệu quả của phương pháp này cực kỳ chậm chạp. Cho đến giờ chúng ta chỉ có chút thay đổi mà thôi. Muốn khôi phục nhân thân phỏng chừng còn phải thêm hai ba ngàn năm nữa ." Nghiên Lệ nhún miệng cười đáp, hiển nhiên việc này khiến nàng rất cao hứng.

"Nhị vị tiên tử vốn cùng Hàn mỗ xuất thân từ Nhân giới, hơn nữa ở Linh giới tại hạ cũng không có mấy hảo hữu. Nay thấy nhị vị ở bên Khương tiên bối hết thấy mạnh khoẻ, Hàn mỗ cũng cảm thấy vui mừng vô cùng."

Hàn Lập cười đáp.

"Nếu Hàn huynh đã nói như vậy, có thể nói ra những sự tình mà người trả qua trong mấy năm qua không. Đương nhiên, những bí ẩn thì không cần phải nói ra. Ta cùng sư tỷ sau khi phi thăng Linh giới thì trước nay vẫn luôn quanh quẩn trong nhà, đối với những sự tình mà Hàn huynh trải qua đều phi thường hứng thú."

Nguyên Dao rốt cục mở miệng, nói.

"Không sai, đối với sự tình đạo hữu trải qua mấy năm nay thiếp thân cũng cảm thấy hứng thú vô cùng."

Nghiên Lệ có chút hưng phấn nói.

"Ha ha, mấy năm nay tại hạ thật đúng là du ngoạn tới không ít địa phương, thậm chí còn tới một khối đại lục khác. Nhị vị quả thực muốn nghe thì tạ hạ liền kể lại một phần!"

Hàn Lập nhẹ nhàng cười, không cự tuyệt nói.

"Năm đó, sau khi Hàn mỗ rời khỏi nơi này liền tìm một đảo nhỏ bế quan tu luyện một thời gian, cũng may mắn đột phá Luyện Hư kỳ..."

Cứ như vậy, Hàn Lập bắt đầu không nhanh không chậm kể lại một ít sự tình năm đó sau khi rời Minh Hà chi địa. Mấy trăm năm nếm trải không ít sự tình, cho dù có cố ý giấu diếm một số chuyện trọng yếu thì với người thường quả thật vẫn là lịch trình vạn phần phần khích. Điều này làm cho tinh quang trong mắt Nguyên Dao loé sáng không ngừng, mà Nghiên Lệ cũng phát ra thanh âm sợ hãi không thôi!

Sau một hồi kể lại, Hàn Lập tự nhiên cũng hướng sang hướng nhị nữ hỏi thăm chút chuyện trong việc tu luyện những năm nay.

Thời gian cứ vùn vụt trôi đi, thoáng cái ba tháng đã qua đi.

Một ngày nọ, trên không trung động phủ của Thanh Nguyên Tử đột nhiên xuất hiện một đạo kim quang cùng một đạo thanh hồng phá không bay lên, sau mấy cái chớp động liền cùng một phương hướng bay đi.

Ở trong độn quang, phân biệt là một lão giả vận áo bào xám tro cùng một nam tử tầm hai mươi tuổi với khuôn mặt bình thường.

Chính là Thanh Nguyên Tử và Hàn Lập.

Bất quá, phi hành lúc này là Thanh Nguyên Tử chân chính mà không phải nguyên anh hoá thân.

Rốt cục hôm qua lão mới từ mật thất bế quan đi ra.

Trong ba tháng này dưới sự chỉ điểm của nguyên anh hoá thân, trên con đường tu luyện Hàn Lập chiếm được chỗ tốt không nhỏ. Mà Thanh Nguyên Tử ngay ngày hôm nay liền chuẩn bị đi báỉ phỏng một đại năng tồn tại thần bí ẩn cư tại Minh Hà chi địa này.

Điều khiến Hàn Lập kỳ quái cùng nghi hoặc chính là Thanh Nguyên Tử không chút thông tri cho hẳn trước.

"Không biết người tiên bối muốn bái phỏng lai lịch ra sao. Trước có thể hay không nói cho vãn bối một phần."

Trải qua hơn nửa ngày phi hành không ngừng, Hàn Lập không nhận được hỏi một câu.

"Ta mang theo người đi bái phỏng người này, tự nhiên là người này dễ trao đổi hơn so với các người khác về linh nhũ. Về phần lai lịch thì lão phu thực không rõ ràng, nhưng tuyệt đối không phải là Phi Linh tộc hay Phù Du tộc, bản thể tựa hồ là một loại dị thú tu luyện thành công. Luận về lịch duyệt cùng niên kỷ thì lão phu quả thực thúc ngựa cũng khó mà đuổi kịp. Người này ít nói cùng tính tình có chút cổ quái, lát nữa hội diện Hàn đạo hữu nên chú ý một chút."

Thanh Nguyên Tử ngừng trọng dặn dò một câu.

"Đa tạ tiên bối nhắc nhở, vãn bối nhất định sẽ cẩn ngôn."

Hàn Lập thoáng rung mình, vội vàng lên tiếng đáp.

"Ha ha, bất quá người cũng yên tâm. Người này năm đó chịu ta một chút nhân tình. Nếu không có bất ngờ thì chuyến này nhất định sẽ có thu hoạch."

Thanh Nguyên Tử cười một tiếng nói.

"Nếu thật như lời tiên bối nói, vãn bối cũng an tâm."

Ánh mắt Hàn Lập chợt loé cũng cười đáp.

"Ha ha, nếu như vậy, ta sẽ toàn lực phi hành. Người nọ ở tại một địa phương hẻo lánh trong Minh Hà chi địa, với vận tốc của chúng ta cũng phải mất mười ngày mới đến được."

Thanh Nguyên Tử cười ha hả, sau đó kim thân ngoài thân lưu chuyển một trận, vận tốc chợt nhanh gấp bội, nhìn xa vận quang như hoá thành một sợi tơ vàng kim phá không bay đi.

Hàn Lập thấy vậy tự nhiên thôi động pháp lực trong cơ thể, toàn lực nâng cao động tốc, cũng hoá thành một sợi thanh tơ theo sát bay đi.

Mười ngày sau, động quang của hai người Hàn Lập liên tiếp nhập vào một vùng sương mù màu xám bao phủ phía trên một cái hồ nước màu xanh biếc khác thường cực kỳ rộng lớn.

Hàn Lập trong động quang khẽ dùng thần niệm đảo qua mặt hồ một lượt, không ngờ hoảng sợ phát hiện ra bên trong hồ nước tỏa ra linh khí bức người, có vô số ngư yêu thân hình cực lớn bơi lượn trong nước không thôi.

Số ngư yêu này khí tức kinh người, đúng là một số ngư yêu có được pháp lực.

Bất quá, tựa hồ đám ngư yêu này bị một thứ gì đó ước chế mà không dám trỗi lên mặt nước. Ngay cả khi Hàn Lập cùng Thanh Nguyên Tử bay sát mặt hồ chúng đều thờ ơ chuyển thân đi chỗ khác, bộ dáng như không chút hứng thú nổi lên tra xét.

Hàn Lập thâm kinh ngạc, tiếp tục phi hành thêm mấy vạn dặm bỗng có một hòn đảo nhỏ đáng chú ý xuất hiện trên mặt hồ.

Sở dĩ nói đáng chú ý là bởi vì đảo nhỏ này tỏa ra kim quang chói mắt, hơn nữa trên có một toà cung điện xanh vàng rực rỡ, cơ hồ chiếm cứ tới hai phần ba diện tích đảo.

Cảnh tượng trước mắt đều là các loại kỳ hoa dị quả, một bộ đẹp không sao tả nổi. Bất quá cả đảo đều được một tầng quang vụ bao phủ vào trong, từ đó có thể cảm ứng được không ít cấm chế dao động.

"Đây chính là chỗ ở của người nọ! Hàn tiểu tử, cùng lão phu xuống thôi."

Thanh Nguyên Tử vừa thấy tiểu đảo này thì lập tức dừng động quang, quay đầu hướng sang Hàn Lập mỉm cười nói.

Chương 1860: Kim Diễm Hậu

"Nơi ở của vị tiền bối này tựa hồ có phần độc đáo a!" Hàn Lập nhìn hòn đảo tỏa ra ánh sáng vàng kim chói mắt, có chút ngạc nhiên mở miệng.

"Hắc hắc, đây chính là sở thích cổ quái của y mà thôi, Hàn tiểu hữu gặp y thì tự nhiên biết nguyên do trong đó." Khóe miệng Thanh Nguyên Tử hơi rung, mơ hồ lộ ra một tia quỷ dị.

"Thì ra là thế, vẫn bối thật thêm vài phần tò mò!" Hàn Lập nghe xong lời này không khỏi thoáng lộ vẻ dăm chiêu.

Mà lúc này Thanh Nguyên Tử chợt khẽ phát ống tay áo hướng về tầng sáng bạch sắc phía trước.

Nhất thời một đạo sáng kim sắc mờ ảo bay vọt ra, quay tròn ngừng tụ bên người, liền dễ dàng hình thành một Cự kiếm kim sắc dài hơn mười trượng. Không chút do dự chém về quãng sáng.

"Oanh" một tiếng!

Quầng sáng bạch sắc nhận nhạo như sóng gợn một trận, mặt ngoài lại chớp động hào quang không thôi, một bộ lung lay sắp vỡ.

Cơ hồ khi quầng sáng phát sinh dị biến, trên đảo lập tức truyền ra mấy tiếng kinh hô sợ hãi không thôi.

"Là ai lớn gan như vậy, dám đến công kích Kim Diễm Đảo chúng ta!"

"Không biết nơi này là của Kim Diễm đại nhân sao?"

Trong nháy mắt quầng sáng chợt lóe hào quang rồi mấy đạo độn quang kích bắn ra, chớp động mấy cái thì bốn gã vệ sĩ kim sắc chiến giáp xuất hiện ở trước mặt hai người, dùng phần nộ ánh mắt nhìn lại.

"Ồ, là Thanh đại nhân!"

Khi thấy rõ ràng dung mạo Thanh Nguyên Tử thì bốn gã kim giáp vệ không khỏi cả kinh, không chút lưỡng lự vội thi lễ.

Hiển nhiên mấy người đều nhận ra Thanh Nguyên Tử nên không còn vẻ tức giận lúc trước.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua, liền nhìn ra bốn người này đều có tu vi cấp Luyện Hư, nhưng thể nội mơ hồ phát ra một luồng khí tức hung bạo, rõ ràng không phải người thường.

"Kim Diễm Hậu, Khương mỗ có việc bái phỏng. Còn không ra gặp sao?" Thanh Nguyên Tử căn bản không để ý bốn gã kim giáp vệ sĩ, trực tiếp hướng tới kim sắc cung điện hô một tiếng lạnh lạnh.

Cũng không biết Thanh Nguyên Tử vận dụng bí thuật nào, tuy thanh khí không lớn nhưng quanh quẩn nơi nơi trên không hòn đảo.

Dưới tiếng vang vọng, mỗi tắc trong góc cung điện đều có thể nghe được thanh âm đàm thoại.

"Thanh Nguyên Tử, nếu người đã đến đây thì cứ tiến vào là được. Chẳng lẽ còn muốn bản hầu tự mình đón chào sao?" Sau một lúc trong cung điện kim sắc cũng truyền ra một thanh âm nam tử nhàn nhạt, tuy rằng khá xa nhưng rõ ràng dị thường vào trong tai đám người Hàn Lập.

"Hắc hắc, vậy thì lão phu cũng không khách khí! Các người mau dẫn đường!" Thanh Nguyên Tử nghe xong khẽ cười, hướng sang bốn gã giáp sĩ phân phó một câu.

"Thỉnh tiền bối đi cùng chúng vân bối!" Bốn gã kim giáp vệ sĩ nghe trong cung điện truyền âm thì lập tức trong lòng buông lỏng, một gã trong đó cung kính trả lời.

Vì thế, Hàn Lập cùng Thanh Nguyên Tử dưới sự dẫn dắt của bốn gã giáp sĩ lập tức khai mở quang sáng, đi vào trong cung điện trên đảo.

Một lát sau Thanh Nguyên Tử thản nhiên ngồi trong một gian đại sảnh rất rộng lớn còn Hàn Lập cung kính ngồi ở bên cạnh.

Ở chủ vị nơi đại sảnh, một trung niên nam tử đầu đội mũ kim quan thân vận kim sắc trường bào, thần sắc bình tĩnh ngồi nơi đó.

"Khương đạo hữu, lại thêm một vị đạo hữu có tu vi Hợp Thể trung kỳ. Chẳng lẽ người tự biết đại nạn lâm đầu nên thu thân truyền đệ tử sao? Niên kỷ còn trẻ mà đã có cảnh giới như vậy, cũng đủ kế thừa y bát của người. Bất quá lần trước từ miệng một lão quái khác, tựa hồ người thu nhận là một nữ đệ tử a!" Kim quan nhân bỗng mở miệng.

Người này mặt như bạch ngọc, một bộ râu dài hơn nửa tấc đen nhánh, bộ dáng nho nhã. Chính là chủ nhân nơi đây tên là "Kim Diễm Hạo". Một vị Đại Thừa tồn tại cùng Thanh Nguyên Tử.

Hàn Lập nhìn người này kiểm khí toàn thân, trên thân phát ra hào quang kim sắc từ các loại đồ trang sức thì không biết nói gì, trong lòng bắt đầu hiểu ý tứ của Thanh Nguyên Tử lúc trước.

"Kim đạo hữu, có thể người nhận lầm. Hàn tiểu hữu không phải đệ tử của ta mà là một cố nhân thôi. Đạo hữu hẳn còn nhớ mấy trăm năm trước, mấy tiểu bối dẫn một số thủ hạ đột nhập nơi đây, rước lấy sự tình Phù Du tộc phái người đuổi giết. Chính lúc đó ta nhận biết Hàn tiểu hữu này. Về phần đệ tử kia đã được ta nhận làm nghĩa nữ. Tuy tư chất xem như tuyệt hảo nhưng hiện giờ vẫn là Luyện Hư kỳ mà thôi" Thanh Nguyên Tử cười, thần nhiên giải thích hai câu.

"Mấy trăm năm trước! A, là đám người đến từ bên ngoài dụ Minh Lôi thú rồi đi rồi muốn đào trộm Minh Hà chi nhũ!Ồ, ta nhớ không lầm thì mấy kẻ cầm đầu đều bị Phù Du tộc bắt giữ rồi sao. Vị Hàn tiểu hữu nếu tham dự mà còn may mắn vô sự thoát khỏi. Chẳng lẽ là đạo hữu xuất thủ cứu giúp?" Kim quan nhân nghe vậy, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc.

"Lời của đạo hữu không hoàn toàn đúng nhưng cũng trúng vài phần. Hàn tiểu hữu có thể bình yên rời đi Minh Hà chi địa đích thật là lão phu an bài. Bất quá, đạo hữu không cần hiểu lắm. Sở dĩ tại hạ làm như vậy bởi vì Hàn tiểu hữu là người cùng Nhân tộc. Thêm phương diện khác, tại hạ có việc cần hẳn ra ngoại giới làm một sự tình nên mới ra tay." Thanh Nguyên Tử thần nhiên nói.

"Thì ra là thế! Bất quá Thanh đạo hữu đã hơn ngàn năm không tới nơi này. Hiện giờ mang theo vị tiểu hữu đồng tộc tìm tới cửa, không phải đơn giản chỉ tới bái phỏng ta như

vậy chứ." Kim Diễm Hậu nhíu hai mắt cẩn thận đánh giá Hàn Lập, bỗng nhiên sắc mặt nghiêm nghị mở miệng.

"Kim đạo hữu đã đoán trúng. Lần này lão phu tới đích thật là có chuyện cần thương lượng cùng đạo hữu một chút." Thanh Nguyên Tử cười hắc hắc thản nhiên thừa nhận.

"Hừ, ta chỉ biết như thế. Tuy ta và người giao thiệp gần hơn mấy người khác một chút nhưng còn chưa đến mức đạo hữu vừa xuất quan liền lập tức tới bái phỏng. Sự tình gì, hãy nói Cô(1) nghe một chút" Sắc mặt Kim Diễm Hậu không chút thay đổi nói.

"Lời này Kim huynh e rằng đã quá. Lần này lão phu đến không phải để nhờ đạo hữu mà là muốn làm một giao dịch cùng có lợi. Đạo hữu nếu cảm thấy không hài lòng, lão phu tuyệt không cưỡng cầu." Sắc mặt Thanh Nguyên Tử trầm xuống, thanh âm bắt đầu có vài phần bất mãn.

"Ha ha, vừa rồi nói như vậy chỉ là khách khí mà thôi. Thanh đạo hữu cùng bản hậu giao tình nhiều năm, chỉ cần không phải sự tình quá khó, bản hậu sao lại không đáp ứng." Kim Diễm Hậu liếc mắt Thanh Nguyên Tử một cái, sắc mặt lại mặt giãn ra nở nụ cười.

"Kim đạo hữu đã nói thế thì lão phu cũng nói thẳng. Nhớ lần trước tới bái phỏng thì Kim huynh đặc biệt cảm thấy hứng thú với Cửu Đồng Châu của tại hạ, đã nguyện dùng một số bảo vật trao đổi nó. Nhưng lúc ấy do Khương mỗ đang cần dùng nó để luyện chế một số bảo vật nên tạm thời chưa nhận lời. Lần này lão phu đem viên châu này đến, tính cùng đạo hữu đổi lấy một số vật phẩm cần dùng. Không biết Kim huynh cảm thấy sao?" Thanh Nguyên Tử nói xong, ống tay áo hướng về trên bàn gần đó phất một cái.

Nhất thời một vầng kim quang lóe lên, một hộp ngọc thanh thúy bích lục xuất hiện ở nơi đó.

"Cửu Đồng Châu!"

Vừa nghe Thanh Nguyên Tử nói như vậy, Kim Diễm Hậu bộ dáng đang thông dong chợt co rụt tròn mắt. Vù một cái, ánh mắt đã rơi vào hộp ngọc trên bàn, cuối cùng tựa hồ như mất khí lực thật lớn mới miễn cưỡng ly khai ánh mắt.

"Khương đạo hữu lấy ra bảo vật này thì Kim mỗ cũng không có gì để nói. Đạo hữu muốn từ Kim mỗ đổi lấy những thứ gì? Chỉ cần không phải vật bất ly thân tại hạ thì đều

được." Hiển nhiên Kim Diễm Hậu cực kỳ coi trọng vật trong hộp, cơ hồ không chút suy nghĩ hỏi lại một câu.

Hàn Lập ở một bên thấy thế thì trong lòng vui vẻ. Với tình hình trước mắt, giao dịch đổi lấy Minh Hà chi nhũ thật có hi vọng.

"Ba bình Minh Hà chi nhũ cùng một khối Tức Nhường chi thổ" Thanh Nguyên Từ mỉm cười nói.

"Không có khả năng! Tuy Cửu Đồng Châu thần diệu vô cùng trên luyện khí nhưng muốn một hơi đổi lấy mấy thứ này thì kém quá xa. Minh Hà chi nhũ còn không nói. Tức Nhường chi thổ là tài liệu luyện chế bảo vật thổ thuộc tính đến cực điểm. Thổ thuộc tính tài liệu khác trên thế gian cơ hồ không thể so sánh với nó. Ta tuy có được một chút nhưng dùng để luyện chế bảo vật hộ thân trong lần độ kiếp sau. Sao có thể dễ dàng đổi cho người khác!" Kim quan nhân vừa nghe xong đã lắc đầu lắc cổ.

"Ý của đạo hữu lão phu tự nhiên rõ ràng. Bất quá ta sẽ thêm ba vật phẩm nữa. Kim huynh thấy như thế nào!" Đối với sự cự tuyệt của Kim Diễm Hậu. Thanh Nguyên Từ không chút nào bất ngờ, ngược lại cười như đã định liệu trước. Ông tay áo lão lại rung lên, có ba đồ vật cổ quái hình lục lăng xuất hiện ở trên mặt bàn.

Ba vật này to cỡ nắm tay, tỏa ra kim quang chói mắt. Bên ngoài chỉ chút những phù văn cổ quái, bộ dáng huyền ảo dị thường.

Kim Diễm Hậu thấy thì cẩn thận đánh giá vài lần nhưng tựa hồ nhất thời vẫn chưa nhìn ra cái gì, liền lập tức nâng tay hư không một trao.

Vù một tiếng, một khối trong đó lập tức bay lên không rồi bị kim quan nam tử hút vào trong tay, sau đó cúi đầu lật qua lật lại xem xét.

"Đây chẳng lẽ là..."

Cùng lúc đó, Hàn Lập nhìn hai kiện đồ vật kim sắc trên bàn còn lại. Ở bên trong cảm ứng được một luồng khí tức cực kỳ quen thuộc, trong lòng kinh nghi bất định một trận.

Kiểm tra đồ vật trong tay một chốc lát, khuôn mặt Kim Diễm Hậu dần có chút rúng

động.

"Bản hậu thật không quá khăng định nhưng tựa hồ là Kim Cương Diệt ma thần lôi trong truyền thuyết!" Kim Diễm Hậu rốt cục quay đầu hướng sang Thanh Nguyên Tử dò hỏi.

"Hảo nhãn lực! Năm đó lão phu thu được một ít lá trúc của Kim Lôi Trúc, sau đó phối hợp thêm rất nhiều tài liệu lôi thuộc tính, mượn dùng thiên lôi lực cùng hao phí thời gian mấy trăm năm mới luyện chế ra sáu bảy khối. Hiện giờ Khương mỗ một hơi xuất ra một nửa số lượng trong đó, có thể thấy được thành ý của tại hạ. Đại thiên kiếp tiếp theo của Kim huynh cũng còn không lâu lắm chứ. Thiên Cương Diệt Ma Lôi chính là lợi khí tuyệt hảo đối phó Vực Ngoại Thiên Ma. Mà Vực Ngoại Thiên Ma xuất hiện ở đại thiên kiếp thì căn bản khó lòng phòng bị, các bảo vật khác đối với chúng hầu như không có tác dụng. Lôi châu này so với bảo vật khác người luyện chế dùng bảo hộ tâm thần thì mạnh hơn gấp trăm lần. Nếu không phải luyện chế số lượng đủ thì ta tuyệt không lấy ra trao đổi" Thanh Nguyên Tử tựa cười mà không phải cười trả lời.

Chú thích:

(1) Cô Quả (Tử cữu): Chỉ vương hầu ở Trung Quốc thời cổ đại

"Nghênh ngang một cõi biên thù, Thiếu gì cô quả, thiếu gì bá vương!" (Truyện Kiều)

Chương 1861: Khách Đến

Nghe câu trả lời của Thanh Nguyên Tử, ánh mắt Kim Diễm Hậu chớp động, lâm vào trầm tư tựa hồ đã bị thuyết phục phần nào.

Hàn Lập nghe được cái tên "Kim Cương Diệt Ma thần lô" thì trên mặt cũng hiện vẻ khác lạ.

Cũng không trách được đối với khí tức của ba kiện đồ vật này hẳn cảm thấy có chút quen thuộc, hóa ra là do sử dụng tài liệu chính là lá Kim Lô Trúc mà hẳn tặng lần trước.

Lá này có nguồn gốc từ Kim Lô Trúc, cho nên dù đã qua luyện chế khí tức tự nhiên cũng không khác quá xa.

Mà Kim Cương Diệt Ma Lô tuy rằng lợi khí đối phó với Vực Ngoại Thiên Ma, nhưng chỉ khi đột phá bình cảnh cùng thiên kiếp của cấp bậc Đại Thừa thì Thiên ma mới xuất hiện.

Về phần phương pháp luyện chế Hàn Lập đã sớm vô tình thu được từ một địa phương nào đó của dị tộc.

Chỉ là khi đó nhận thấy muốn luyện chế thành công vật này phải phối hợp một lượng lớn tài liệu lô thuộc tính hiếm thấy. Hẳn tự biết với thủ đoạn lúc ấy căn bản không thể thu thập được tất cả chúng, hơn nữa ckhông có năng lực luyện chế nên đã tiếc nuối bỏ quên việc này.

Hiện tại vừa nghe cái tên này, cùng với việc Thanh Nguyên Tử với tu vi Đại Thừa Kỳ chỉ luyện chế bảy tám khối thần lô đã tồn vài trăm năm, trong lòng chỉ cười khổ không thôi.

Xem ra không tiến giai Hợp Thể hậu kỳ thì Kim cương diệt ma thần lô này căn bản là mơ mộng.

"Ba viên Kim Cương Diệt Ma Lô đích xác đủ để đổi Tức Nhường Chi Thổ. Nhưng

có một chuyện bốn hậu có chút khó hiểu. đạo hữu cũng có Minh Hà thần nữ, vì sao lại tìm đến bốn hậu để trao đổi vật ấy." Kim Diễm Hậu lại mở miệng, trong giọng nói mơ hồ một tia hoài nghi.

"Minh Hà thần nữ của tại hạ, vào thời điểm trăm năm trước đã bị một người mượn đi tất cả. Mà hiện tại Hàn tiểu hữu cần vật ấy để đột phá Hợp Thể bình cảnh, Khương mỗ năm đó bởi vì một sự tình khác, cũng đáp ứng quá việc này. Cho nên cũng chỉ có thể tới cửa, tìm đạo hữu trao đổi." Thanh Nguyên Tử chậm rãi nói.

"Có thể khiến Khương đạo hữu ngay cả Minh Hà thần nữ cũng đồng ý đưa ra? Xem ra giao tình này đúng là không nhỏ a!" Kim Diễm Hậu kinh ngạc, trong miệng phát ra vài tiếng tấm tắc, ánh mắt cũng rơi lên người Hàn Lập.

Hàn Lập khom người biểu hiện sự kính cẩn, trong lòng ghi nhớ lời Thanh Nguyên Tử căn dặn lúc trước, phi thường thành thật không nói một lời nào.

"Ừm, quả thật là một món nhân tình lớn. Được rồi, những điều cần nói tại hạ đều đã nói xong. Nếu Kim đạo hữu còn tiếp tục hỏi như vậy nữa thì ta sẽ tìm người khác trao đổi. Ta nghĩ Ngôn lão quái cũng phải độ lôi kiếp, tuyệt đối sẽ vui mừng khi cùng tại hạ làm vụ giao dịch này." Thanh Nguyên Tử dùng một ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, thâm ý sâu sắc nói.

"Khương huynh nói đùa. Bốn Hậu nói cự tuyệt khi nào. Nếu đạo hữu đã có thành ý như vậy, cộng thêm giao tình năm đó, tại hạ tất nhiên sẽ đáp ứng giao dịch này." Kim Diễm Hậu trầm ngâm một chút, rốt cuộc cười một tiếng rồi đáp ứng.

"Kim đạo hữu sáng khoái như thế thì tốt rồi. Trao đổi này đối với hai người chúng ta tuyệt đối cùng có lợi!" Thanh Nguyên Tử nghe vậy, cũng mừng rỡ trả lời.

Kim quan nam tử cười hắc hắc một tiếng, bỗng nhiên mở miệng trực tiếp từ phun ra bốn đoàn linh quang.

Ba trắng một vàng!

Đúng là ba bình ngọc nhỏ màu trắng cùng một cái hộp màu vàng!

Tay áo lại phát một cái, bốn kiện đồ vật nọ lập tức hướng tới Thanh Nguyên Tử bay

đến, đồng thời tay kia lại hướng hộp ngọc trên bàn cùng hai quả Kim Cương Diệt Ma Lôi chụp lấy.

Một tiếng xé gió vang lên! Vật trên bàn lập tức run lên, cũng được Kim Diễm Hậu cầm vào trong tay.

Cùng lúc đó, Thanh Nguyên Tử cũng đem bình nhỏ cùng hộp ngọc thu vào trong tay, lập tức thần niệm vừa động, cẩn thận tra xét thật giả.

Sau một chút thì trên mặt lão cũng lộ ra vẻ vừa lòng.

"Đồ vật này không có vấn đề, lão phu lần này xin đa tạ Kim huynh! Hàn tiểu hữu, ba bình Minh Hà thần nhũ này, người thu lấy được rồi." Thanh Nguyên Tử sau khi kiểm tra xong, vừa lộ ra vừa lòng vừa nói.

Tiếp theo lòng bàn tay chợt chuyển, cổ tay run lên, ba bình chứa Minh Hà thần nhũ liền bay về phía Hàn Lập.

Hàn Lập ngẩn ra rồi lập tức vui vẻ tiếp nhận, đồng thời trong miệng cảm ơn không ngớt.

Lúc trước theo ước định chỉ là hai bình thần nhũ, hiện giờ đối phương thoảng chốc đã đem ba bình giao cho hắn. Hiển nhiên cũng coi như là đáp tạ hắn khổ công thu thập tài liệu.

Xem ra quyết định đem tất cả tài liệu thu thập được lấy ra là một cử chỉ sáng suốt.

Thần nhũ này tuy rằng quý hiếm cực kỳ nhưng đối với Thanh Nguyên Tử cũng không có quá nhiều tác dụng, cho nên lúc này cũng không mấy tiếc nuối.

Về phần Kim Diễm Hậu hiển nhiên cũng rất vừa lòng với lần trao đổi này, thần tình tươi cười cùng Thanh Nguyên Tử nói chuyện phiếm một hồi.

Hai người có nói đến một vài bí văn dị sự ít người biết đến, và cũng có một vài công pháp tu luyện tương quan khiến Hàn Lập ở một bên cũng nhiệt tình mà nghe ngóng.

Thời gian trong nháy mắt đã qua nửa canh giờ, rốt cục Thanh Nguyên Tử cũng đứng dậy cáo từ.

Kim Diễm Hậu cũng không có ý giữ lại, liền đứng dậy định tiễn Thanh Nguyên Tử đến cửa lớn đại điện.

Đúng lúc này một tiếng nổ âm ỉ vang lên bỗng nhiên trên không đảo nhỏ, tiếp theo cả tòa cung điện chấn động, dường như bị vật gì đó công kích thật mạnh tạo thành.

Hai người trong đại sảnh vừa mới đứng dậy đều cả kinh, không khỏi hồ nghi nhìn nhau.

Ai dám lớn gan như vậy, trắng trợn công kích trước cửa.

Lúc trước Thanh Nguyên Tử tuy rằng cũng sử dụng kiếm khí chém lên đảo nhỏ được bao phủ bởi một tầng cấm chế, nhìn như thanh thế rất lớn nhưng trên thực tế vẫn chưa thực sự tạo nhiều uy phong như vậy.

Mà động tĩnh vừa rồi, rõ ràng là tầng cấm chế này bị ngoại lực mạnh mẽ đánh nát.

Sau khi Kim Diễm Hậu phục hồi tinh thần, tự nhiên cũng kinh sợ cực kỳ, một tay bấm quyết niệm chú, tựa hồ lập tức thúc dục thần thông nào đó.

Nhưng ngay sau đó, bỗng nhiên từ trên không chợt phát ra một thanh âm nam tử.

"Kim Diễm, Thanh Nguyên Tử, hai tiểu tử các người ở trong đó làm gì. Mau mau đi ra gặp ta!"

Thanh âm đàm thoại thô lỗ dị thường khiến hai người Thanh Nguyên tử đều biến sắc, liếc mắt nhìn nhau một cái thì không khỏi cùng cười khố.

"Như thế nào, còn không ra đón bản đại nhân! Kim diễm, chẳng lẽ người thật muốn ta hủy đi nơi này hay sao?"

Mà nam tử kia tựa hồ có chút không kiên nhẫn, vừa dứt lời bên ngoài cung điện truyền đến từng tiếng gầm rú liên miên không dứt, thậm chí tạo ra từng đợt không gian dao động bao trùm cả hòn đảo.

Lúc này, ở bên trong đại điện kim quang chợt lóe, một đạo độn quang xuất hiện trước mặt Kim Diễm Hậu, tiếp theo hào quang chợt tắt, lập tức hiện ra một gã kim giáp vệ sĩ thần sắc kinh hoảng.

"Hồi bẩm chủ nhân, bên ngoài..."

"Ta đã biết, người tới ở bên ngoài là khách quý! Người xuống trước đi. Khương huynh, xem ra người nhất thời chưa đi được rồi! Chúng ta cùng ra ngoài gặp lão quái vật này một chút! Nếu không đảo nhỏ này của ta thật đúng có thể bị hấn hủy đi mất." Kim Diễm Hậu khoát tay chặn lại, sau đó lại quay người hướng về phía Thanh Nguyên Tử cười khổ nói.

"Lão quái vật đã đến đây tự nhiên ta cũng muốn gặp mặt. Bất quá mỗi lần gặp qua hấn, ta đều phải đau đầu vài ngày." Khóe miệng Thanh Nguyên Tử run rẩy một chút, có vẻ bất đắc dĩ trả lời.

Kim Diễm Hậu thở dài, nhưng pháp quyết chợt chuyển, ngoài thân chợt lóe kim quang, một tầng hỏa diễm kim sắc quay cuồng xuất hiện đem thân hình hoàn toàn bao phủ.

Một thanh âm muện hưởng vang lên, hỏa diễm bạo liệt bay tán loạn. Kim Diễm Hậu biến mất không còn bóng dáng trong đó.

Đúng là hỏa độn thuật cực kỳ hiếm thấy!

Thanh Nguyên Tử thì đơn giản hơn, tay áo bào run lên một cái, hóa thành một đạo kim quang bay ra đại sảnh môn. Sau một cái chớp động, quý dị biến mất ở trên không trung.

Cả gian đại sảnh nhất thời chỉ còn lại Hàn Lập lẻ loi đứng đó.

"Lão quái vật! Có thể khiến hai người này đều xưng hô như vậy, thật sự khó có thể tưởng tượng là dạng tồn tại gì. Tuy rằng không muốn gặp, nhưng bất quá đi cũng không có vấn đề gì." Hàn Lập thở dài một hơi, dùng thanh âm trầm thấp không thể nghe thấy thì thào vài câu, tiếp theo sau lưng lôi quang chợt lóe, một đôi cánh trong suốt hiện lên, chợt lóe rồi hóa thành một đạo hồ quang xanh trắng mà biến mất.

Tại đảo nhỏ trên không ngàn trượng, Thanh Nguyên Tử cùng Kim Diễm Hậu hai người đang đối mặt với một quái vật lớn, thân thể dài hơn trăm trượng, thân sắc có chút cung kính!

Mà là một con bọ cánh cứng cả người đen tuyền, trên đỉnh đầu nó hiện ra một thân ảnh của một lão giả đáng người gầy yếu.

Người này nhìn bộ dáng chừng lục tuần, hốc mắt lõm sâu, cái mũi dài thườn thượt, trên thân mặc một bộ trường bào đủ mọi màu sắc, ở cổ lộ ra một chuỗi hạt như hoa sen sáng chói mắt, mỗi viên đều lớn như quả trứng chim, thoạt nhìn cực kỳ màu mè.

Nhưng khiến người ta giật mình chính là, tầng cấm chế bạch sắc bao phủ vốn cả tòa đảo nhỏ hiện đã không còn sót lại chút nào.

Mà ba gã kim giáp vệ sĩ, lại bị tơ trắng từ trong miệng bọ cánh cứng phun ra quấn thành một đồng, thân bất do kỷ ở trên không trung quay tròn chuyển động không ngừng như con vù.

Lúc đó Hàn Lập vốn đã hóa thành một đạo hồ quang xanh trắng cũng vừa xuất hiện ở bên cạnh Thanh Nguyên Tử và Kim Diễm Hậu. Mà Kim Diễm làm như không thấy quần cảnh ba gã vệ sĩ, ngược lại tươi cười hướng tới lão giả đứng trên con bọ cánh cứng nói:

"Hư Linh huynh, người vốn rất ít ghé thăm, hôm nay sao lại có thời gian đến đây. Bất quá nếu đã đến, chi bằng cùng chúng ta xuống phía dưới một lát!"

"Hắc hắc, Kim Diễm người trong miệng tuy nói như vậy nhưng trong lòng kỳ thật ước gì ta vĩnh viễn không đến đây a." Lão giả cười hắc hắc một trận, khẩu khí không chút khách khí nói.

"Kim mỗ sao dám nghĩ vậy. Nhưng đạo hữu làm thế nào lại biết Khương huynh đến làm khách ở chỗ tiểu đệ vậy." Kim Diễm Hậu cười bồi, vội vàng đem đề tài chuyển sang trên người Thanh Nguyên Tử.

Thanh Nguyên Tử vừa nghe lời này, trong lòng tự nhiên mừng to Kim quan nam tử một trận, nhưng lúc này cũng chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười mở miệng:

"Khương mỗ đích xác cũng có chút nghi hoặc, Hư Linh huynh vì sao lại biết tại hạ cùng Kim huynh ở cùng một chỗ. Hay là đạo hữu đã đi qua động phủ của tiểu đệ?"

"Việc gì phải qua động phủ của người, vốn là những động phủ ở xung quanh đây ta

đều qua một chuyến, nên mới biết hai người các người ở đây. Trước đó vốn có hai người còn bế quan không ra, chờ ta hủy đi động phủ rồi cũng thành thành thật thật mà xuất hiện. Đã biết như thế sao lại không sớm xuất hiện!" Lão giả cười to một trận, dương dương tự đắc nói.

Chương 1862: Hi Nộ Vô Thường

Nghe câu này, Kim Diễm Hậu và Thanh Nguyên Tử liếc nhau một cái lộ ra nụ cười khổ. Ngay cả Hàn Lập nghe xong cũng mở to mắt, trong lòng cảm thấy hoảng sợ.

"Ta lần này tìm các người là có việc muốn nói, vào trong ngồi nói cũng được. Kim Diễm Hậu, Bích Linh tử mà người ừ rất được, cho lão phu thường thức bảy tám hồ đi". Lão giả con mắt xoay chuyển, đỉnh đặc nói.

"Bảy tám hồ? Hư linh huynh nói đùa. Muốn ừ được Bích linh tử phải mất một số nguyên liệu khó tìm, thêm nữa thời gian ừ là ba trăm năm, trong tay ta cũng chỉ có bốn hồ mà thôi. Làm sao có thể cấp cho đạo hữu bảy tám hồ để uống đây?". Kim Diễm Hậu vừa nghe đối phương nói như vậy, trên mặt lộ ra thần sắc bất đắc dĩ.

"Ha ha, ba bốn hồ thì ba bốn hồ. Cũng đủ ta uống được mấy chén." Lão giả cười ha ha nói.

Sau đó không chờ Kim Diễm Hậu và Thanh Nguyên Tử nói thêm điều gì, lão giả bấm quyết niệm thần chú. "phụt" một tiếng, con bọ cánh cứng dưới chân hóa thành một cỗ khói đen, biến mất trong hư không. Đám khói di chuyển tựa như linh xà chui vào trong tay áo của lão giả. Tiếp theo đó, thân hình lão chớp động, hóa thành một đạo ô quang, bay tới cung điện của Kim Diễm Hậu.

Trên mặt Kim Diễm Hậu một lần nữa lộ vẻ bất đắc dĩ, hai tay hướng lên hư không chop một trảo, ba gã Kim giáp sĩ đang trôi nổi trong không ngừng chuyển động, bạch tơ quần trên người gãy đứt từng tấc rơi ra. Ngay khi vẫn còn choáng váng quay cuồng, ba gã vệ sĩ vẫn miễn cưỡng ổn định thân hình về mặt xấu hổ, thì lễ với Kim Diễm Hậu :

"Đa tạ chủ nhân cứu giúp! Tiểu nhân vô năng, khiến cho chủ nhân hổ thẹn"

"Người tới thần thông quảng đại, đến ta còn phải tránh hẩn ba thước. Không trách được các người, bây giờ hãy đem cấm chế tu phục lại đi." Kim Diễm Hậu lắc đầu, bên ngoài thân kim diễm một trận xoay chuyển, cũng hóa thành một đạo kim quang bay về

phía cung điện.

“ Hàn tiểu hữu, người cũng vào đi. Lão gia hỏa vừa đến này thật khó để hầu hạ, người nên chú ý một chút.” Thanh Nguyên Tử thở dài một hơi, dưới chân kim quang chớp động, liền biến mất trong hư không.

Hàn Lập sờ cằm, sau khi suy nghĩ điều gì đó thân hình cũng phi động đi.

Một lát sau đám người Hàn Lập đã xuất hiện tại đại sảnh ban đầu, phân chủ khách ngồi xuống. Chỉ có điều chỗ ngồi của Thanh Nguyên Tử lại đối diện với lão giả tên Hư Linh.

Kim Diễm Hậu cũng không nói nhiều, vỗ nhẹ hai tay, lập tức có bốn thị nữ mỹ mạo, thân mặc lụa mỏng kim sắc, tay bưng một số linh quả quý hiếm, đặt lên trên những cái bàn ở trước mặt bốn người.

“ Bích Linh từ đâu? Kim Diễm, người tính lừa gạt lão phu bằng những thứ linh quả này ư?” Lão giả liếc mắt qua những linh quả trên bàn, rồi lên tiếng.

Kim Diễm Hậu cố nén tức giận trong lòng, nói: “ Hư Linh huynh đừng vội, Bích Linh từ được đặt trong Huyền Băng vạn năm mới có thể càng thêm nồng đậm, tiểu đệ đã cho người đến đó lấy về rồi”.

“Như vậy thì còn được!”. Lão giả gật đầu, đem một quả đào trong số các linh quả để trước mặt cần vài miếng rồi nuốt gọn, ngay cả hột cũng không có ý định phun ra.

Hàn Lập gặp cảnh này, nhất thời im lặng.

Nhưng đúng lúc này ánh mắt lão không biết sao lại nhìn sang Hàn Lập, thoáng soi xét vài lần, đột nhiên trong miệng phát ra một tiếng ngạc nhiên.

“ Tiểu tử kia, nhìn cốt linh của người thì mới hai nghìn tuổi, mà đã tiến giai đến Hợp thể trung kỳ, tư chất rất tốt, người chính là hậu bối trong Nhân tộc của Thanh Nguyên Tử sao?” Lão giả hứng thú hỏi.

Hàn Lập nghe trong câu nói của đối phương lộ sự tán thưởng nhưng trong lòng chẳng những không vui mừng mà còn xuất hiện cảm giác lo sợ, vội vàng cung kính thi lễ: “ Văn bối bá kiến tiền bối, văn bối đích thực là Nhân tộc”.

Ngay cả Đại thừa kỳ Thanh Nguyên Tử còn cảm thấy đau đầu vì lão này, hẳn đương nhiên là kính nhi viễn chi. Huống hồ, đối phương chỉ bằng một cái liếc mắt đã nhận ra tuổi thật của hắn, nghe thấy mà rợn người. Hi vọng đối phương chỉ là tiện mồm thôi vậy thôi. Bất quá sự thật lại không phải như vậy.

Lão giả vừa nghe Hàn Lập nói như vậy, hai mắt sáng ngời làm ra vẻ kỳ lạ, hỏi : “ rất tốt, rất tốt, tư chất của người ở Linh giới cũng cực kỳ hiếm thấy. Thanh Nguyên Tử, theo ta được biết, Nhân tộc của người ở Linh giới chỉ là một tiểu tộc, thế nhưng không chỉ có tồn tại Đại thừa kỳ là người, còn có một tên hậu bối tư chất cực tốt, thực lực cũng không phải là yếu a. Chẳng lẽ Nhân tộc lại có ý định che dấu thực lực?”

“ Hư Linh huynh nói đùa! Nhân tộc chúng ta chính xác chỉ là một tộc nhỏ ở mà thôi. Tại hạ tuy rằng xuất thân Nhân tộc nhưng may mắn gặp được cơ duyên, mới có thể tu luyện đến cảnh giới này. Nhưng cũng chính vì vậy mà tại hạ đã không còn là Nhân tộc thuần túy. Về phần Hàn tiểu hữu tiến cảnh kinh người cũng không phải việc kỳ quái. Mỗi tộc đều có thể xuất hiện những kỳ tài ngút trời. Chẳng qua là vừa may gặp được Hư Linh huynh thôi, làm sao có thể so sánh với quý tộc.” Thần sắc Thanh Nguyên Tử vừa động, vội vàng cười một tiếng nói.

Lão giả hừ lạnh một tiếng, liếc Thanh Nguyên Tử một cái rồi hướng sang Hàn Lập, tựa tiểu phi tiểu nói:

“ Thật ư? Phù Du tộc chúng ta cũng có thể coi là không nhỏ, nhưng niên kỷ chỉ từng ấy đã tiến giai Hợp Thể trung kỳ, lão phu còn chưa có thấy. Thế nào, Hàn tiểu hữu có hứng thú gia nhập Phù Du tộc chúng ta hay không? Chỉ cần nguyện ý ở lại làm khách khanh trưởng lão, về sau người tu luyện cần đến tài liệu hay linh dược, bản tộc có thể cấp toàn bộ cho người.”

Thanh Nguyên Tử nghe thấy vậy, sắc mặt đại biến, môi động đập tựa hồ muốn nói gì nhưng cuối cùng lại thôi. Mà Hàn Lập lại thấy bất ngờ, nhưng tâm niệm vừa chuyển lại không chút do dự từ chối:

“ Đa tạ ý tốt của tiền bối, nhưng bản tộc tới đây sẽ gặp một kiếp nạn, vân bối dù pháp lực nông cạn cũng muốn về trong tộc cùng gánh kiếp nạn, không thể gia nhập quý tộc của tiền bối.”

“ Đại kiếp nạn? Hừ! Cái gì là đại kiếp nạn, người cố ý tìm cơ chối từ lão phu?” Lão

giả vừa nghe lời này sắc mặt trầm xuống, nụ cười trên khuôn mặt biến mất, thay bằng một bộ mặt lạnh lùng, nói. Đồng thời “Oanh” một tiếng, một cỗ áp lực vô hình từ trên người lão già phát tán ra, hùng hổ xông đến Hàn Lập.

“Vân bối không có ý này!”

Hàn Lập cũng biết tâm tính đối phương quái dị, nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới, người này không chút kiêng kỵ gì ra tay với mình, trong lòng thầm kêu khổ, vội vàng đáp lại một câu, linh quang hộ thể lập tức tán tác ra. “Oanh” một tiếng nữa, hần chỉ cảm thấy một cỗ lực lượng cường đại đè nặng lên vai mình, thân hình hơi chùn xuống, hộ thể kim quang lại hiện lên tựa hồ còn lớn hơn bình thường. Đồng thời trong cơ thể truyền ra những tiếng bạo vang, khớp xương toàn thân lâm vào tình trạng chống cự với ngoại lực. Đây cũng là do thân thể Hàn Lập vượt xa người thường. Nếu thay vào một tồn tại bình thường, dưới sự trấn áp mạnh mẽ bằng khí thể của lão già, cho dù không mất mạng tại chỗ thì cũng thổ huyết hao tổn nguyên khí.

“Hừ, có chút bản lĩnh”. Lão già thấy cảnh này trong miệng phát ra một tiếng kinh ngạc, sự tàn khốc trên mặt biến mất mà thay vào đó là sự hứng thú, nhưng thân hình đang ngồi bỗng nhiên cao lên một cái đầu, cự lực vô hình tác động lên Hàn Lập lại bành trướng.

“Phanh” một tiếng. Hàn Lập đầu vai run lên, sắc mặt có chút trắng bệch nhưng vẫn ngồi tại chỗ, tuy nhiên chiếc ghế dưới chân lại hóa thành bột phấn, hư không tiêu thất.

“Hư Linh huynh hạ thủ lưu tình”, Thanh Nguyên Tử nhướng mày, rớt cục mở miệng, tay áo hướng sang phía Hàn Lập phát một cái, một vầng kim hà tuôn ra, hai cỗ cự lực va chạm với nhau trước người Hàn Lập, trầm muộn một tiếng, lại cùng nhau biến mất.

Hàn Lập chỉ cảm thấy cự lực ở đầu vai tán ra, nhất thời thân thể trở lên nhẹ nhõm trong lòng thả lỏng nhưng thực sự hoảng sợ đối với thực lực của Hư Linh lão già. Chẳng trách Thanh Nguyên Tử và Kim Diễm Hậu lại kính sợ lão như vậy, thì ra thần thông của lão còn trên cả hai người.

“Thanh Nguyên Tử, người muốn luận bàn với lão phu? Tốt, lần trước động thủ với người đã là sự kiện hơn mấy ngàn năm rồi, nghe nói người gần đây dụng tâm nghiên cứu một loại thần thông phi thường huyền diệu, lão phu vừa lúc có thể thỉnh giáo”. Lão già thấy Thanh Nguyên Tử ra tay không tức giận mà hai tay xoa vào nhau như nóng lòng

muốn khiêu chiến.

Ngược lại lão như đem Hàn Lập ném đến một bên, không thèm liếc mắt một cái. Điều này làm cho Hàn Lập trợn mắt, có chút hồ đồ. Không biết là đối phương hiểu chiến như điên, hay là cố ý giả ngây giả dại?

Thanh Nguyên Tử thấy bộ dáng của lão như thế, mắt chớp động vài cái, miễn cưỡng xua tay nói :

“ Hư Linh đạo hữu nói đùa, chút bốn sự của Khương mỗ làm sao dám sánh với đạo hữu. Dù sao Hàn tiểu hữu cũng là tộc nhân của tại hạ, mong đạo hữu hạ thủ lưu tình”.

“ Không muốn tỷ thí a, quả thật có chút đáng tiếc. Thôi, quên đi, nể mặt người ta cũng không làm khó tiểu gia hỏa này, lão phu có chính sự cần bàn”. Lão giả lộ ra một tia thất vọng uể oải trả lời, tinh thần tựa như chán nản không ít.

“ Tiểu đệ cũng có chút kỳ quái! Nghe nói Hư Linh huynh đã tới cửa quan cuối cùng rồi, từ ngàn năm trước đã bế quan, chuẩn bị Độ kiếp phi thăng. Sao tự nhiên lại đến Minh Hà Chi Địa tìm mấy người chúng ta vậy, chẳng lẽ có chuyện tình trọng yếu ?” Kim Diễm Hậu kỳ quái hỏi.

“ Đương nhiên là có truyện trong yếu! Nếu không thì lão phu cho dù ăn no rừng mỗ cũng không phá giới chạy đến nơi này của các người. Không nói những lời vô nghĩa, các người mang Minh Hà Chi Nhũ giao hết ra đây đi. Lão phu dùng Ngũ nguyên đan, trứng của Vạn khôn trùng, , đổi lấy Minh Nhũ hiện có trong tay các người!” Lão giả không chút suy nghĩ nói.

“ Cái gì! Đạo hữu muốn Minh Hà Chi Nhũ?”

“ Hư Linh huynh muốn lấy Minh Hà Chi Nhũ làm gì?”

Kim Diễm Hậu cùng Thanh Nguyên Tử nghe xong, thất thanh lên tiếng.

Hàn Lập tự nhiên cũng kinh hãi.

“ Lão phu chỉ là đổi lấy linh nhũ, hai người các người ngạc nhiên như vậy sao? Chẳng nhẽ Ngũ nguyên đan, trứng của Vạn khôn trùng không đáng giá để đổi sao?” Sắc mặt lão giả trầm xuống, khẩu khí lộ vẻ bất thiện.

“Đương nhiên là không! Chỉ là tất cả Linh nhũ trong tay tại hạ đã mang đi giao dịch cùng Khương đạo hữu rồi” Thần sắc Kim Diễm Hậu có vẻ cổ quái nhếch miệng nói.

Chương 1863: Thực Tiên Đan

"Thanh Nguyên Tử, thật có chuyện này sao?" Lão giả mở trừng mắt, có chút ngoài ý muốn hướng sang Thanh Nguyên Tử hỏi.

"Không sai, Minh Hà chi nhũ của Kim Diễm đạo hữu là do tại hạ dùng vật phẩm khác đổi đi rồi. Hư Linh huynh, linh nhũ này tựa hồ không có tác dụng đối với người. Huống hồ không phải quý tộc có một lượng lớn sao! Người khác có lẽ không thể sử dụng chúng nhưng với thân phận người hèn là chuyện dễ dàng!" Thanh Nguyên Tử cũng kinh ngạc hỏi.

"Đầu tiên, lão phu tìm linh nhũ này không phải để cho bản thân dùng mà là có mục đích khác. Tiếp theo, số lượng linh nhũ tồn trữ ở Phù Du Tộc chúng ta đã tiêu hao khá nhiều, cũng không còn nhiều như các người tưởng. Còn một chút đã bị ta lấy ra dùng hết rồi. Nếu không cũng đừng mong ta đến nơi này tìm các người. Ta đã từ trong tay mấy người khác đổi lấy một ít nhưng vẫn còn chưa đủ sử dụng. Cho nên Thanh Nguyên Tử, lão phu mặc kệ người đổi lấy linh nhũ có ích lợi gì, nhưng ta nguyện dùng gấp giá trị gấp hai đến đổi lấy chúng" Lão giả có vài phần nghiêm nghị nói.

Vừa nghe lời của đối phương thì sắc mặt Thanh Nguyên Tử hơi đổi, nhất thời không khỏi trầm ngâm.

Hàn Lập ở một bên thần sắc không thay đổi nhưng trong lòng chợt động vài cái.

Mà Kim Diễm Hậu thì khoanh tay, mỉm cười nhìn hai người Thanh Nguyên Tử cùng lão giả, một bộ sự tình không liên quan đến hắn.

"Hư Linh huynh, người ra giá cao như thế lẽ ra Khương mỗ không thể cự tuyệt. Chỉ là hiện tại linh nhũ này tại hạ đã tặng cho Hàn tiểu hữu. Khương mỗ cho dù muốn đáp ứng cũng không thể được." Cuối cùng Thanh Nguyên Tử lắc lắc đầu.

"Tặng người! Tiểu tử này sao?" Lão giả nhướng mày, lộ ra vài phần mất hứng.

"Không sai. Trước kia tại hạ thiếu Hàn tiểu hữu một món đại nhân tình, linh nhũ này

chính là Khương mỗ dùng tạ ân. Đạo hữu nếu muốn cưỡng bức, chỉ sợ tại hạ không thể bỏ mặc" Thanh Nguyên Tử thở dài một hơi.

"Ồ, xem ra người thiếu tiểu tử này nhân tình thật không nhỏ, ngay cả lời như vậy cũng nói ra thật đúng là hiếm thấy a! Bất quá tính tình lão phu có chút không tốt nhưng còn chưa đến nỗi làm ra chuyện cưỡng ép với tiểu bối. Nhưng nếu là hãn nguyên ý cho ta thì người sẽ không ngăn trở chứ!" Trong mắt lão giả chợt lóe hoàng quang, ngáp một cái nói.

"Chỉ cần là Hàn tiểu hữu tự nguyện, Khương mỗ đương nhiên không xen vào việc của người khác" Thanh Nguyên Tử quả quyết mở miệng.

"Vây là tốt rồi!" Lão giả vừa lòng gật đầu, chuyển đầu sang một lần nữa đánh giá Hàn Lập trên dưới vài lần, lại lộ ra vẻ cười hì hì.

"Tiền bối, linh nhũ này..." Hàn Lập thấy bộ dáng đối phương như thế, trong lòng bồn chồn vội ôm quyền muốn giải thích vài câu.

"Không cần phải nói cái gì! Lão phu tuy bá đạo nhưng không lấy lớn khi nhỏ. Cho dù cần linh nhũ trong tay người thì cũng làm cho người hai tay dâng lên." Lão giả như định liệu trước khẽ phất tay, cắt ngang lời nói.

Tiếp theo chỉ thấy tay áo lão rung lên, trên bàn trước người lập tức chợt lóe hắc hà, hiện ra mấy chục bình ngọc lớn nhỏ khác nhau.

"Đan dược trong bình đều là lão phu sưu tập những năm gần đây. Là linh đan có thể tịnh tiến tu vi Hợp Thể kì. Số lượng như vậy giá trị đủ vượt trên một lọ Minh Hà chi nhũ. Người có mấy bình linh nhũ, ta sẽ cho người xuất ra cho đủ số đan dược." Lão giả cười hắc hắc nói.

Thanh Nguyên Tử cùng Kim Diễm Hậu về cơ bản dùng không những đan dược này nhưng thấy thế cũng cả kinh.

Những đan dược này bất luận một lọ xuất hiện ngoại giới cũng khiến không biết bao nhiêu Hợp Thể tu sĩ lâm vào tranh đấu. Nhiều như vậy cùng một chỗ, giá trị thật đúng là phía trên mấy bình Minh Hà linh nhũ.

Hư Linh lão già vừa ra tay, tùy tiện đưa ra hơn mười bình khiến hai người Thanh Nguyên Tử nhìn không được nhìn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập sửng sốt nhưng không lộ vẻ vui mừng, ngược lại bộ dáng có chút cổ quái.

Do dự một chút cánh tay hắn vừa nhấc, bàn tay hướng về đối diện hư không một trào.

Vù một tiếng! Một cái bình nhỏ trên bàn lập tức bị hút tới trong tay. Nắp bình vừa mở thì một viên đan được màu xanh bay ra.

Hàn Lập cầm nó cẩn thận đánh giá một chút.

"Đây là Thanh Ảnh đan, là thánh dược trong Thanh Hải nhất tộc. Ăn vào một viên liền đủ bằng để người khổ tu trong cả tháng! Mà loại đan dược này trong các loại ta xuất ra bất quá chỉ có giá trị trên trung bình một chút thôi." Hư Linh lão thấy hành động Hàn Lập thì sờ cằm, rung đùi đắc ý nói.

Hiển nhiên cũng vì sưu tập được nhiều Hợp Thể đan dược như vậy mà lão rất là đắc ý.

"Tiền bối, những đan dược xác thực đều cực kỳ quý hiếm nhưng chỉ sợ văn bối không thể lấy linh nhũ trao đổi" Hàn Lập nhìn đan dược màu xanh trong tay, sau đó lại nhìn lướt qua các bình trên bàn cười khổ một tiếng nói.

"Cái gì? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta giả bộ trao đổi với ngươi thôi sao?" Lão già đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức giận tím mặt.

Thanh Nguyên Tử cùng Kim Diễm Hậu liếc mắt lẫn nhau một cái, lộ ra thần sắc khác nhau.

"Văn bối tuyệt không có ý niệm này trong đầu. Không dấu tiền bối, trong tay văn bối đã có không ít đan dược tinh tiến tu vi. Cho nên những linh dược này đối với văn bối thật sự không có bao nhiêu tác dụng." Hàn Lập vội vàng giải thích vài câu.

"Đã có đan dược! Ngươi dùng là loại đan dược nào, chẳng lẽ hoàn hảo có thể so sánh với các loại trong tay lão phu?" Lão già lại ngẩn ra rồi lộ vẻ không tin.

Hàn Lập nghe vậy thầm thở dài một hơi, chỉ có thể còn nói thêm:

"Văn bối sao dám hư ngôn! Tiền bối không tin có thể xem một chút."

Vừa nói hết, bàn tay trong tay áo Hàn Lập vừa lật chuyển. Linh quang chợt lóe, một cái bình bạch ngọc nhỏ xuất hiện trong tay, khê rung trực tiếp ném cho đối phương.

Trên mặt lão giả vẫn lộ vẻ không tin, nhưng thấy bộ dáng Hàn Lập thông dong như thế cũng có chút nửa ngờ.

Một tay lão tiếp lấy được bình, mới vừa đem bình đưa lên, một luồng hương thơm thấm đậm lòng người lập tức xông vào mũi.

Lão giả biến sắc, chưa vội lấy đan dược ra mà đem bình lên hướng mũi ngửi một cái thật dài.

Ngay sau đó thần sắc lão trở nên âm tình bất định!

"Hư Linh huynh, người là luyện đan tông sư. Chẳng lẽ đan dược của Hàn tiểu hữu có vấn đề?" Kim Diễm Hậu bởi sự không liên quan mình, tò mò nhưng không kiêng kị trực tiếp hỏi.

"Đan dược không có vấn đề nhưng dược hương này tựa hồ có chút kỳ quái!" Lão giả lắc đầu lấy ra một viên đan dược cỡ ngón cái.

Đan này toàn bộ màu lửa hồng, mặt ngoài có một đạo kim văn, mặt ngoài lại không ngừng lưu chuyển linh quang giống như vật còn sống.

"Đây là.. Thực Tiên đan. Không sai, người sao có thể tìm được rồi Thực Độc tiên thảo sớm tuyệt diệt?" Lão giả không hổ là lão quái vật sắp độ kiếp, đánh giá đan dược hỏa hồng vài lần liền kinh ngạc thốt lên.

"Cái gì, đan dược này là dùng Thực Độc thảo luyện chế thành?" Kim Diễm Hậu đang ngồi vừa nghe lời này thì đứng lên, thần sắc có vẻ kích động.

Ánh mắt Thanh Nguyên Tử chợt lóe ra tia ngạc nhiên.

Lão giả vẫn chưa lập tức nói cái gì, cẩn thận nghiên cứu đan dược trong tay thêm

một lần mới ngưng trọng bỏ vào được bình, không nói hai lời đem được bình vứt lại cho Hàn Lập.

"Nếu là Thực Tiên đan thì được lực vượt xa linh dược trong tay lão phu. Tính ra người không nói sai. Bất quá người có thể tìm được Thực Độc tiên thảo, lại luyện chế ra đan này coi như là có đại cơ duyên. Trên phương diện nào đó Thực Độc tiên thảo cũng có tác dụng không nhỏ đối với tồn tại Đại Thừa kỳ" Lão giả gật gật đầu, thâm ý sâu sắc hướng sang Hàn Lập nói.

"Văn bối chỉ biết loài thảo có thể luyện chế ra đan dược hữu dụng với Hợp Thể tu sĩ. Thật không biết còn dùng được cho cả tồn tại Đại Thừa kỳ. Mong rằng tiên bối có thể chỉ điểm một phần " Trong lòng Hàn Lập vừa động, thì lễ thật sâu hướng sang lão giả nói.

"Đây cũng không có gì phải giữ bí mật. Nếu đem độc tính của Thực Độc thảo tinh luyện ra, sau đó ở Đại Thừa kỳ trực tiếp dùng vào, dựa vào độc tính mãnh liệt thúc đẩy sẽ tạo được tỷ lệ nhất định đột phá những nguyên bản tạp trụ trong bình cảnh. Bất quá khi thực hiện điều này vô cùng nguy hiểm, không cẩn thận một chút sẽ trúng độc mà chết.

Hơn nữa bất luận thành công hay không thì khẳng định nguyên khí đại tổn hao là không thể tránh khỏi. Xem như một thủ đoạn tự mình hại mình. Hơn nữa tỷ lệ đột phá quá mức thấp kém, thật sự mất nhiều hơn được! Bất quá, nếu tự nhận bản thân không có một tia hy vọng đột phá bình cảnh, hơn nữa căn bản không thể vượt qua lôi kiếp tiếp theo thì có thể ném thử số mệnh một lần. Nhưng tinh luyện một lọ Thực Độc tiên dịch cần thiết dùng một lần như thế cần phải số lượng linh thảo thật quá mức kinh người. Tức là trước kia hầu như không ai có thể làm được việc này" Ánh mắt lão giả đảo qua trên mặt hai người Thanh Nguyên Tử cùng Kim Diễm Hậu, cười hắc hắc nói.

Thanh Nguyên Tử thấy vậy mỉm cười, thần sắc vẫn như thường. Ánh mắt Kim Diễm Hậu thì chớp động lộ ra vài phần do dự.

"Được rồi, nếu tiểu hữu ở trên phương diện đan dược không khuyết thiếu, hay là lão phu dùng vài món pháp bảo đổi lấy đi. Người xem qua một chút, lão phu có thể cho người chọn lựa ba kiện!"

Hư Linh lão giả vừa nói, tay áo bỗng hướng trên không khẽ phất.

Nhất thời linh quang chợt hiện nơi ống tay áo, một chút đã phóng đại mấy lần. Tiếp theo một trận vù vù, hàng trăm loại bảo vật như sóng tuôn ra từ trong cổ tay áo.

Có bảo vật tỏa ra hào quang chói mắt, có bảo vật kêu lên những tiếng trường minh không ngừng, còn có bảo vật như ẩn như hiện giống một làn khói nhẹ...

Nhưng bất luận bảo vật nào đều phát ra khí tức cực kỳ kinh người, tất cả đều là đỉnh giai linh bảo, thậm chí có vài món linh áp mơ hồ không thua kiện Ngân xích trong tay Hàn Lập.

Nhất thời Hàn Lập cũng xem hoa cả mắt, trong lòng hoảng sợ thật không biết nói gì cho phải.

Kim Diễm Hậu cùng Thanh Nguyên Tử thấy vậy thì nhìn nhau cười.

"Hư Linh huynh, Hàn tiểu hữu cũng là người có thân gia xa xỉ. Nói không chừng ngay cả bảo vật trên Vạn Linh Bảng cũng có vài món trong người. Người thực tâm muốn đổi lấy linh nhũ, dựa vào mấy thứ này chỉ sợ không được. Chi bằng xuất ra vài món chân chính, để cho ta cùng Khương huynh khai hạ nhãn giới một lần!" Tròng mắt Kim Diễm Hậu vừa chuyển, khẽ cười một tiếng nói.

Chương 1864: Lại Thấy Huyền Thiên Chi Bảo Tàn Phiến

- Chân chính bảo vật! khẩu khí của Kim đạo hữu thật không nhỏ, trong tay tại hạ đúng là có vài món bài danh khá cao trên Hỗn Độn Vạn Linh bảng, Thông thiên linh bảo bình thường không thể so sánh với chúng, nhưng người cho rằng lão phu nữ lấy ra chỉ để đối Minh Hà chi nhũ sao!

Lão giả cười lạnh một tiếng, không chút do dự cự tuyệt.

- Ha ha, tại hạ cũng là nói vậy thôi, Hư Linh huynh nếu cảm thấy không muốn thì thôi vậy. Bất quá nghe nói đạo hữu trước lúc bế quan tựa hồ tìm được một kiện cực phẩm bảo vật, nghe nói có quan hệ cùng Huyền Thiên chi bảo, Kim mỗ cũng muốn nhân cơ hội này kiến thức một phen."

Kim Diễm Hậu lộ ra vẻ tiếc nuối.

- Huyền Thiên chi bảo!

Thanh Nguyên Tử nghe vậy, vẻ mặt cũng có chút động.

- Hừ, kể ra tin tức của người cũng linh thông. Bất quá chỉ là một miếng tàn phiến chứ không phải là một kiện Huyền Thiên chi bảo đầy đủ. Nếu Kim diễm đạo hữu đã nói như vậy, lão phu không đem ra thì có chút không phải, để ta lấy ra cho các vị thưởng lãm.

Hư Linh lão giả nhú hai mắt còn Kim Diễm Hậu cùng Thanh Nguyên Tử chột động, cùng nhìn nhau cười thâm ý.

- Quả nhiên như thế, hôm nay ta Khương huynh được mở rộng tầm mắt. Tại hạ tuy rằng khổ tu đến nay, chắc đây là lần đầu tiên được tận mắt thấy Huyền Thiên chi bảo.

Kim Diễm Hậu mừng rỡ nói.

- Lão phu năm đó thật đã từng thấy qua một lần Huyền Thiên chi bảo xuất ra uy lực, nhưng là lúc ấy pháp lực không cao còn kém xa bây giờ. Đối với Huyền Thiên chi bảo

chân chính cũng chưa tận mắt thấy. Nhưng nghe nói, Phù Du tộc ở Phong Nguyên đại lục đại tộc hẳn là có một kiện Huyền Thiên chi bảo chân chính làm trấn tộc chi bảo!

Trong mắt Thanh Nguyên Tử cũng hiện một tia hưng phấn. Về phần Hàn Lập nghe nói đến Huyền Thiên chi bảo thì trong lòng chợt động, ánh mắt đang đang nhìn đám bảo vật trên không cũng quay lại nhìn về phía lão giả.

- Bản tộc đích xác có một kiện Huyền Thiên chi bảo. Nhưng này bảo vật đó từ rất lâu rồi đã cung phụng cho một vị Thánh linh đại nhân trong bản tộc, ngay cả ta cũng chỉ có thể theo hình dáng mà tạo ra một bản họa đồ để nghiên cứu. Huyền Thiên chi bảo Chân chính cả Linh Giới cũng bất quá chỉ có vài chục kiện mà thôi. Khả năng sinh ra Huyền Thiên chi vật tại Linh giới cũng chỉ đến thế là cực hạn.

Lão giả thân nhiên nói, bỗng nhiên hai tay chà xát, nhất thời phát ra âm thanh muồn hưởng, một đoàn hồng quang lập tức hiện giữa hai tay.

Ở trong hồng quang, hiện ra một bảo vật hình dáng như một cái lư hương, mặt ngoài gỗ ghe, bên ngoài thấy có từng đạo kim sắc phù văn như ẩn như hiện, ngoài ra còn được khảm một hình đồ quái thú chưa bao giờ trông thấy, tựa như đầu Ưng thân Mã mà cũng tựa như đầu Trư mình Giao, tuy thế đồ án trông như thiếu khuyết đôi chỗ, mang vẻ đầy tàn phá.

Hàn Lập ba người không chần chừ, ánh mắt nhìn lên vật vừa xuất hiện, trên mặt thần sắc khác nhau.

- Đây là Huyền Thiên chi bảo tàn phiến!

Kim Diễm Hậ nhìn vật trong ánh hồng quang, ánh mắt mơ hồ có chút hoài nghi.

Thanh Nguyên Tử cũng khẽ cau mày.

- Hắc hắc, nhị vị đạo hữu, tu vi cảnh giới các người cũng như ta, làm thế nào lại có thể bị hình dáng bên ngoài làm cho hồ đồ.

Lão xem thấy hai người có chút bộ dáng không tin, không cảm thấy tức giận mà lại cười ha hả, đột nhiên chìa một ngón tay hướng về lư hương nhẹ nhàng búng một cái.

"Đương" một tiếng thanh thúy vang lên, lư hương rung lên, kim văn mặt ngoài sáng

bừng lên, đồng thời mấy đồ án trên lư hương cũng nhấp nháy hồng quang, những phần bị tàn phá không trọn vẹn được hồng quang bù đắp lại hoàn toàn.

Ngón tay lão giả chợt động, bắn ra một chỉ thứ hai.

"Phanh" một tiếng, lúc này kim sắc phù văn ở mặt ngoài lư hương tán loạn mất đi hóa thành vô số điểm màu vàng bao quanh thân bảo vật. Cùng lúc đó những đồ án hung thú kia chợt vặn vẹo giống như chúng chui ra từ bên trong lư hương. Một cỗ thiên địa chi lực đáng sợ bỗng tán ra từ trong lư hương, tạo thành một sức ép kinh khủng bao phủ toàn bộ gian đại sảnh.

Hàn Lập vốn đang đứng, dưới áp lực đáng sợ thân hình nhoáng lên một cái, sắc mặt khê đối.

Thanh Nguyên Tử cùng Kim Diễm Hậu hai người tuy rằng vẫn ngồi nguyên tại chỗ nhưng thấy lư hương phát sinh dị tượng cũng cảm thấy hứng thú.

- Đây là kiện Huyền Thiên linh bảo tàn phế được ta vô tình tìm thấy tại một chiến trường cổ xưa ở sâu trong Man hoang thế giới. Về sau ta phải hao phí rất nhiều tài lực luyện chế lại một lần nữa mới có thể khu sử nó. Vừa rồi mới nó mới chỉ hiển lộ ra một thành uy lực, nếu phát ra toàn bộ uy năng thì cũng không dưới mười loại Thông thiên linh bảo bài danh hàng đầu trên Hỗn Độn Vạn linh bảng đâu.

Lão giả thu pháp quyết, một tay vung lên thu lư hương lại đắc ý nói.

- Chỉ là một cái bảo vật đã hỏng mà còn có uy lực như vậy, không biết Huyền thiên chi bảo chân chính sẽ đáng sợ như thế nào. Tạo hóa của Hư linh huynh thật không nhỏ à! Có bảo vật này trong người, đến lúc độ kiếp năm chắc thêm một hai phần nữa.

Thanh Nguyên Tử tán thưởng nói.

- Hắc hắc, hy vọng như thế đi. Bất quá khi phi thăng độ kiếp không dễ dàng chút nào, tại Linh giới trước kia cũng có người độ kiếp, họn họ đều phải chuẩn bị đầy đủ mới tiến hành độ kiếp nhưng tỷ lệ vượt qua thật là thấp đến đáng thương. Nếu lão phu cảm thấy không thể vượt qua được đại thiên kiếp sắp tới thì tuyệt đối không bao giờ mạo hiểm mà độ kiếp phi thăng. Nói như thế, nếu trong tay ta có một kiện Huyền thiên chi bảo chân chính thì thật có vài phần nắm chắc. Đáng tiếc thánh trùng trong tay vị thánh linh đại nhân

kia sớm đã cùng đồng hoá với bản thân nên căn bản không thể mượn được.

Hư linh lão giả trầm mặc một chút, cảm giác rất đáng tiếc nói.

- Bất quá ta tựa hồ nghe nói, mấy trăm năm trước ở Linh Giới chúng ta hình như xuất hiện thêm một kiện Huyền Thiên chi bảo

Thanh Nguyên Tử ánh mắt chợt lóe, bỗng nói lời khiến trong lòng Hàn Lập nhảy dựng lên.

- Thật có chuyện này sao, sao ta chưa bao giờ nghe nói qua! Không có khả năng. Khương huynh có lầm không!

Kim Diễm Hậu nhướn mày nói, bộ dáng tỏ ra không tin.

- Lời của Khương huynh thật ra không giả, khi ta mới xuất quan có nghe trưởng lão trong tộc nói, mấy năm trước ở Hỗn Độn Vạn Linh bảng đột nhiên xuất hiện thêm một kiện Huyền Thiên chi bảo mới. Điều này thật là một chuyện kỳ quái. Nghe nói bảo vật này xuất hiện tại Phong Nguyên đại lục của chúng ta. Ngay cả Giác Xi tộc cùng với Hải tộc đã phá giới tìm đến đây để tìm kiếm, họ đã dùng đến Huyết tế nhưng vẫn chưa tìm thấy. Về sau không nghe nói tin tức gì về bảo vật này nữa. Không biết là nó đã rơi vào một tu sĩ nào hay tự mở ra linh trí ẩn nấp tại Linh giới này. Thậm chí trong tộc ta có một vài vị trưởng lão tinh thông Thôi Toán thuật, tốn hao rất nhiều tâm lực mà cũng không thể xác định được tung tích, cuối cùng cũng đành phải buông tay.

Hư linh lão giả có chút âm trầm trả lời.

- Còn có chuyện này sao? Nhưng Huyền Thiên chi bảo sao có thể tránh được cả Thôi Toán thật, chẳng lẽ nó đã trực tiếp rơi vào tay vị Chân Linh nào.

Kim Diễm Hậu lắc đầu liên tục, giật mình nói.

- Khả năng này không lớn. Chân Linh tuy phần lớn sinh ra ở các giới khác nhưng một khi trưởng thành chủ yếu rời đi tiến vào Tiên giới, hoặc du hành qua các không gian khác liền kề với không gian ban đầu. Hoàn toàn không có khả năng gặp được Huyền thiên chi bảo, nếu không bản tộc chắc chắn sẽ tìm một vị Chân Linh làm hộ tộc. Ta thấy Huyền Thiên chi bảo nọ có thể không phải do Linh giới sinh ra, khi mở ra linh trí có năng

lực đối kháng và ẩn nặc với thiên địa truy đoán lực, điều này cũng là bình thường

Ánh mắt Hư linh lão giả chợt lóe, chậm rãi nói.

-Ồ, Hư linh huynh nói như thế cũng có lý. Cứ cho là như thế đi, nếu không các tộc cũng không âm thầm hành động như vậy. Dù sao đi nữa, cái việc mò kim đáy biển này không phải ai cũng hao phí tâm huyết mà làm. Kiến giải của Hư linh huynh quả thật hơn hẳn người thường!

Kim Diễm Hậu suy nghĩ, có chút bội phục nói.

Thanh Nguyên Tử ở một bên gật gật đầu, trên mặt hiện rõ sự đồng tình.

- Ha ha, chủ ý này cũng là của các trưởng lão trong tộc nói ra, một mình lão phu không thể nghĩ ra được. Được rồi, Hàn tiểu tử, người cũng nghe từ này đến giờ, thời gian dài như vậy đã chọn được vật người muốn chưa.

Hư linh lão giả cười ha ha, đột nhiên quay đầu hướng Hàn Lập hỏi một câu, tưởng đâu như lão đã quên chuyện giao dịch từ này rồi.

Hàn Lập trong khi nghe ba người bọn họ nói chuyện thì trong bụng đã có chủ định, khi nghe lão giả quay lại giao dịch thì trên mặt không khỏi hiện ra vẻ quái dị, sau một lúc hẳn chỉ có thể kiên trì trả lời:

- Tiền bối, bảo vật này tuy rằng thần diệu bất phàm nhưng không phải là vật văn bối thực sự cần. Văn bối vẫn muốn lưu lại Minh Hà linh nhũ để dùng.

- Không có trùng ý, chẳng lẽ người có bảo vật nằm phía trên của Hỗn độn vạn linh bảng? Tốt, nếu thực sự như vậy, đương nhiên lão phu không cưỡng cầu trao đổi. Nhưng nếu người không nói ra được thì đừng trách lão phu không khách khí.

Hàn Lập hết sức bất ngờ, lão giả sau khi nghe xong không bộc phát cơn giận mà sắc mặt trầm xuống có chút âm trầm nói.

Hàn Lập nghe vậy cũng không dám nói thêm gì nữa, ngay lập tức một tay lật chuyển, ngân quang chợt lóe thành một chùm ánh bạc chói lọi, hiện ra một cây thước ngắn.

Nắm ngón tay phát về phía trước, ngay lập tức phát ra một sức ép không kém, linh quang biến ảo ra vô số thước ảnh màu bạc.

-Ồ, thật đúng là Thông thiên linh bảo bài danh trên Vạn linh bảng. Tuy rằng thứ tự rất thấp nhưng xem ra Hàn tiểu hữu thật không thiếu những bảo vật bình thường.

Kim Diễm Hậu có chút kinh ngạc, tiếp theo khóe miệng khẽ cười gian xảo, hiển nhiên lão thấy vui mừng khi Hư linh lão giả rơi vào quẫn cảnh. Thanh Nguyên Tử sờ sờ cằm, lại cười khổ một tiếng.

Hư linh lão giả thấy mình liên tiếp hai lần xuất ra điều kiện mà không có thể trao đổi thành công, sắc mặt cũng có chút khó coi, hai mắt trừng trừng nhìn Hàn Lập một hồi lâu sau đó mới cười lạnh một tiếng nói:

- Không thể tưởng được cảnh giới của người mới chỉ như vậy nhưng thân gia quả thật không nhỏ a. Nếu đan dược cùng pháp bảo người cũng không thiếu thì lão phu cũng chỉ còn cách dùng một phương pháp khiến người không thể cự tuyệt để đổi lấy linh nhũ!

Chương 1865: Phệ Kim Trùng Cùng "Phệ Kim Trùng"

- Không thể cự tuyệt?

Hàn Lập nghe xong lời này chợt thấy rung mình, trong lòng không khỏi có chút ớn lạnh.

Thanh Nguyên Tử cùng Kim Diễm Hậu thì liếc mắt nhìn nhau, trên mặt cùng hiện lên một tia kinh ngạc, vẻ như đã mơ hồ đoán được ra cái gì.

- Người mới nghe xong này giờ, hẳn là biết ta là Thái thượng trưởng lão của Phù Du Tộc rồi. Mà Phù du tộc chúng ta có lẽ không cách nào so sánh cùng với hai siêu cấp đại tộc là Giác xi cùng Hải tộc, nhưng trên một phương diện thần thông nào đó có thể nói là ngạo thị được cả Linh giới.

Lão giả vẫn chưa trực tiếp nói cho Hàn Lập vật muốn đưa ra để trao đổi là gì, ngược lại không đầu không đuôi nói một cách cao thâm khó lường. Tiếp theo lão vung trảo về phía trước, toàn bộ những bảo vật đang trôi nổi trên không hóa thành một đoàn linh quang thu hồi vào trong tay áo.

- Khu trùng thuật!

Hàn Lập vừa nghe xong, trong lòng cả kinh, bật dậy nói.

- Ha ha, không sai. Luận về phương diện Khu Trùng Thuật của bốn tộc, tuyệt đối có thể độc bộ cả Linh giới. Dù là các tộc siêu cấp khác trên phương diện này không thể so sánh với bốn tộc. Cái ta muốn dùng để trao đổi chính là phương pháp nuôi dưỡng và thúc dục sinh trưởng của chín chín tám mươi một loại linh trùng. Có những linh trùng này tương trợ, đủ để cho người ngạo thị với các đối thủ đồng giai rồi.

Lão giả hãnh diện nói, tiếp theo hai cây ngón tay bắn ra "phốc phốc" hai tiếng, hai con linh trùng một tím một lục từ hai cái ngón cái bắn lên trên bàn xoay một vòng.

Hai con linh trùng này, một con ngoài thân ẩn ẩn lôi điện tử sắc lập lòe, một con

khác có cái đầu như một con Giao long mỹ lệ được thu nhỏ không biết bao nhiêu lần.

- Đây là sa trùng?

Tức thời Hàn Lập biến sắc, thần sắc có chút quái dị.

- Tử điện trùng cùng Địa giao trùng! Hư Linh huynh, sao người có thể đem hai loại linh trùng bậc này ra để trao đổi.

Kim Diễm Hậu vừa nhìn rõ hai con linh trùng thì có chút kinh ngạc. Về mặt Thanh Nguyên Tử biến đổi, có chút kinh nghi bất định.

- Hừ, các người thì biết cái gì. Nếu là trước kia, tất nhiên Minh Hà thần nữ không đáng giá để lão phu phải hao tài tốn lực nhưng bây giờ nó hết sức quan trọng đối với lão phu, nhất định phải có được trong tay. Hàn tiểu tử, hai con linh trùng này đều được lão phu tỉ mỉ bồi dưỡng trong mấy vạn năm, có khả năng tranh đấu với một Hợp thể sơ kỳ tu sĩ. Chỉ cần người đáp ứng giao ra linh nữ, lão phu lập tức có thể hủy bỏ ấn ký nhận chủ, rồi trợ giúp người thu phục chúng nó. Hắc hắc, có thể làm được như thế, chỉ sợ cả Phù du tộc cũng chỉ có một mình lão phu.

Hư Linh lão giả hừ một tiếng, cũng có chút đau xót nói.

- Tương đương với Hợp thể sơ kỳ!

Hàn Lập nhìn hai con linh trùng hít một hơi lạnh đứng lên, không khỏi có chút động tâm. Bất quá trong đầu hắn suy tính, trong linh thú hoàn của mình có đến mấy vạn Phệ kim trùng vẫn chưa có phương pháp khu sử như ý, tâm tư đó lập tức bị dập tắt. Mặc dù thân thể Phệ Kim Trùng không mạnh mẽ bằng hai con linh trùng trước mắt nhưng nếu thật sự tranh đấu, hàng vạn con Phệ kim trùng tất nhiên sẽ cắn nuốt sạch sẽ hai con này một cách dễ dàng.

- Linh trùng của tiên bối thật là kỳ trùng, nhưng trên người văn bối đã có linh trùng rồi ...

Khóe miệng Hàn Lập có chút co quắp, nhưng dưới ánh mắt sắc lạnh của lão giả, một lần nữa cố gắng trả lời.

- Người nói cái gì! Linh trùng của người có thể so sánh cùng với lão phu! Tiểu tử,

khả năng nhẫn nại của lão phu đã đến cực hạn rồi, người đừng có ăn nói bừa bãi chọc giận ta.

Trong mắt Hư Linh lão giả chợt lóe lên ánh tàn khốc, trên mặt chợt hiện ra một tầng sát khí nói. Hàn Lập thấy thể trong lòng hết sức run sợ, nhưng chưa kịp nói gì thì Thanh Nguyên Tử như nghĩ tới cái gì, đột nhiên mở miệng nói đỡ:

- Hư Linh huynh không cần tức giận, Hàn tiểu hữu mới vừa rồi nói như vậy cũng không phải là sai. Hẳn đúng là có một loại linh trùng khá lai lịch, về danh tính chắc hẳn cũng tương đương các loại linh trùng của đạo hữu.

- Khương huynh, cho dù người ý định bênh vực tên cuồng tiểu tử này cũng không cần tìm ra lý do kém cỏi như vậy. Hẳn chỉ là một tên Hợp thể trung kỳ, làm sao so sánh được với linh trùng của lão phu. Huống hồ lão phu tự nuôi dưỡng là những loại linh trùng loại lợi hại nhất. Những kẻ không may gặp qua chúng chắc chắn thể gian không còn nữa rồi. Khương đạo hữu có thể nói rõ thêm không?

Lão giả liếc mắt nhìn Thanh Nguyên Tử một cái, sắc mặt lạnh lẽo nói.

- Ha ha, có lẽ Hư Linh huynh hẳn còn loại linh trùng khác lợi hại hơn, mời lấy ra để trao đổi nữa đi. Nếu chỉ hai loại linh trùng này thì đúng là không đủ để so sánh với linh trùng của Hàn tiểu hữu.

Khóe mắt Thanh Nguyên Tử khẽ nhúu nhưng lập tức cười nói.

- Hắc hắc, thật sự như vậy sao? Khương đạo hữu sợ rằng không biết, lão phu nuôi dưỡng đến bảy mươi hai loại linh trùng. Trừ ra trong đó vài loại hoàn toàn luyện hóa thành bốn mạng linh trùng thì những loại khác có thể lấy ra để trao đổi linh nhũ. Được rồi, để lão phu cho các người đại khai nhãn giới một lần.

Vừa dứt lời, lão giả bên ngoài thân nhất thời hiện lên một tầng hắc khí đem hơn phân nửa thân hình bao phủ vào trong đó, tiếp theo đơn thủ kết quyết, trong miệng nói lầm bầm.

Nhất thời xuất hiện các âm thanh trầm thấp phát ra, tự đó bay ra hàng trăm loại linh trùng khác nhau. Có loại trông như hạt đậu, có loại trông như cái đầu, mỗi loại để toát ra khí tức dữ tợn đáng sợ.

- Loại mang đốm vàng này chính là Kim cương trùng, cả người cứng rắn vô cùng, cho dù linh bảo tấn công cũng không mấy may tổn thương. Loại khác có ngũ sắc hào quang bao phủ chính là Sát Tầm, am hiểu cắn nuốt sát khí, lực sinh mệnh nhất tràn đầy, gần như là bất tử chi thân, cho dù có chém thành trăm mảnh cũng có thể trong khoảnh khắc khôi phục như lúc ban đầu. Con kia chính là Huyết Đường Lang nhưng vẫn thường gọi là Quỷ lang, mặc dù thoát nhìn khí tức không mạnh nhưng chúng thường sống thành đàn, hơn nữa đây là một trong những loại linh trùng hung tàn nhất, một lần có thể cắn nuốt sạch sẽ một con Giao long trưởng thành...

Lão giả vừa chỉ tay vừa giới thiệu về các loại linh trùng hiếm có của Linh giới. Hiển nhiên những linh trùng trên đều là loại hiếm gặp trên Linh giới, thậm chí có những loại là lần đầu tiên Hàn Lập nghe nói đến.

Càng ghê gớm hơn, những linh trùng trên đều đã trưởng thành, nếu một lần nữa nhận chủ thì trong tranh đấu hẳn giúp ích rất nhiều.

- Thế nào, những loại linh trùng ở đây, trước kia các người hẳn đã thấy qua ít nhiều. Hàn tiểu tử, lão phu phá lệ, cho phép người dùng một lọ linh nhũ đổi lấy một loại linh trùng trong đây, như thế là quá hời đối với người rồi. Nếu vẫn không đáp ứng, hơn nữa không giải thích được lý do thì cũng đừng có trách lão phu không khách khí.

Hư linh lão giả chậm rãi nói trong lúc Hàn lập quan sát những linh trùng kia. Hàn Lập nghe vậy trên mặt hoảng sợ, không khỏi nhìn Thanh Nguyên Tử một cái.

- Hàn tiểu hữu, đem linh trùng của người thả ra để Hư Linh huynh xem một lần đi, sau khi xem xong hẳn sẽ hiểu nguyên nhân.

Thanh Nguyên Tử suy nghĩ một chút, nhìn Hàn Lập nghiêm mặt nói.

- Vâng, tiên bối!

Trong lòng hoàn toàn không tình nguyện nhưng lúc này không thể cự tuyệt được. Tay áo Hàn Lập rung lên, từ đó phát ra tiếng vù vù, lập tức xuất hiện mười mấy đóa kim hoa từ đó bay ra. Kim hoa khi bay ra khỏi tay áo, trong nháy mắt chợt lóe linh quang, hình dáng nhanh chóng cuồn cuộn trướng lên gấp mấy lần, biến thành một loại giáp trùng kim sắc to bằng nắm tay tỏa ra kim quang chói mắt, dường như dùng vàng ròng chế tạo ra.

- Phệ kim trùng! Còn là thành thực thể!

Kim Diễm Hậu nhìn chăm chăm kim sắc giáp trùng, vẻ mặt thất kinh nói.

Thân hình Hư Linh lão giả chấn động, đưa mắt nhìn mười mấy con Phệ kim trùng thì trên mặt hiện vẻ quái dị.

Thanh Nguyên Tử nhìn thấy vẻ mặt lão giả như vậy chợt nhượng mày. Phản ứng của đối phương tựa hồ không giống như suy đoán của lão, mặc dù trong lòng âm thầm có chút kỳ quái nhưng Thanh Nguyên Tử mặt vẫn bất động thanh sắc nói:

- Với kiến thức Hư Linh huynh, hẳn không thể không nhận ra Phệ kim trùng. Hẳn đạo hữu cũng biết, uy danh của chúng chắc chắn hơn so với những linh trùng kia. Cho nên về phương diện linh trùng, ta nghĩ cũng không cần phải trao đổi. Điều này không phải ta chủ tâm khiến Hư linh huynh tức giận, đương nhiên nếu có thể xuất ra loại tốt hơn Phệ kim trùng, lão phu cam đoan không nói thêm gì nữa.

- Linh trùng rất tốt! lại còn là Phệ kim trùng trưởng thành, tốt lắm, ha ha. . .

Ngoài ý muốn, Hư linh lão giả sau khi đánh giá đám Phệ kim trùng thì ngửa đầu cười rộ lên, bên trong tiếng cười lại tràn ngập vẻ mừng như điên.

Hàn Lập thấy cảnh này, hai mắt không khỏi nheo lại. Thanh Nguyên Tử nhìn chăm chăm lão giả tựa hồ nghĩ ra cái gì, lại khẽ cau mày.

Ánh mắt Kim Diễm Hậu thì chớp động nhìn Hàn Lập, thần sắc có chút phức tạp.

- Hư Linh huynh, người. . .

- Khương huynh, không cần phải nói gì cả, lão phu cho các người cùng xem một loại linh trùng khác.

Lời nói vừa dứt, lão giả đột nhiên vung hai tay áo, hơn trăm loại linh trùng bên ngoài lập tức bị hắc khí cuốn đến, cuốn vào bên trong cơ thể không thấy bóng dáng.

Cùng lúc lão há miệng phun ra một cái hồ lô màu bạc sáng chói lọi, nó quay tròn chậm rãi đột nhiên mở nắp, phát ra một tiếng tiem minh, một đám mây nhỏ từ đó phun ra, linh quang chớp động tán ra thành những điểm kim quang, trôi nổi phía trên đại sảnh.

- Không có khả năng!

- Đây là..?

Kim Diễm Hậu cùng Thanh Nguyên Tử vừa nhìn rõ ràng hình dáng đóa kim vân, cơ hồ cùng phát ra âm thanh ngạc nhiên. Hàn Lập nhìn thoáng qua kim quang cũng không khỏi trợn mắt há hốc mồm.

Bao phủ trong kim quang, không ngờ cũng là một con kim sắc giáp trùng, hơn nữa toát ra vẻ dữ tợn dị thường hơn hẳn Phệ kim trùng của Hàn Lập.

- Tiền bối dĩ nhiên cũng có Phệ kim trùng, hơn nữa cũng là thành thực thể

Một hồi lâu sau Hàn Lập trong lòng mới bớt kinh hãi, thờ dãi nói.

- Không sai, đây cũng là Phệ kim trùng lão phu đã bồi dục hết không biết bao nhiêu năm, mấy trăm năm trước cuối cùng mới tiến lên thể trưởng thành, tổn hao bao nhiêu tâm huyết thì người có thể rõ. Sở dĩ ta muốn có nhiều Minh Hà linh nhũ cũng là muốn dùng cho loại linh trùng này.

- Minh Hà linh nhũ cũng có tác dụng đối với Phệ kim trùng?" Hàn Lập trong lòng vừa động, ngay lập tức hỏi.

Chương 1866: Phệ Kim Trùng Vương

- Có thể nói là hữu dụng mà cũng có thể nói vô dụng. Cái này còn phụ thuộc vào linh trùng của người như thế nào!

Ánh mắt Hư linh lão giả không còn sắc lạnh lúc trước, thần tình tươi cười nói.

- Tùy thuộc?

Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, có chút nghi hoặc.

- Không sai, nếu Phệ kim trùng chưa đạt đến thể thành thực thì Minh Hà linh nhũ đương nhiên không có tác dụng. Khi Phệ kim trùng đã trưởng thành mà muốn tiến gia thì lại không thể thiếu Minh Hà linh nhũ.

Lão giả thâm ý sâu sắc nói.

- Lại tiến một cấp nữa?

Hàn Lập tựa hồ nhớ tới cái gì, trên mặt lộ ra vẻ giật mình.

- Không sai, cụ thể thế nào lát nữa lão phu sẽ nói tỉ mỉ cùng người. Vạn vạn lần không ngờ người cũng có Phệ kim trùng trưởng thành trong tay. Nếu như vậy, đương nhiên Minh Hà linh nhũ thuộc về người. Lão phu cùng tiểu hữu sẽ làm một cuộc giao dịch khác, bất quá việc này cần phải bí mật nên chỉ có thể trao đổi riêng. Kim Diễm Hậu, Thanh Nguyên Tử. Hai người người không có ý kiến chứ?

Về mặt Hư Linh lão giả hòa hoãn nói với Hàn Lập rồi quay sang hai người kia hờ hững hỏi. Tuy thần sắc bình thường nhưng giọng nói mang ý không thể cự tuyệt.

- Chỉ cần đạo hữu không phải cường hành giao dịch, tại hạ tự nhiên sẽ không để ý.

Thanh Nguyên Tử nhìn thấy hàn quang trong mắt lão lo lắng nói.

- Tại hạ cũng sẽ không để ý! Hư linh huynh, xin cứ tự nhiên.

Kim điểm hậu cũng cười nói.

- Được, lão phu xin thất lễ!

Hư Linh lão giả hài lòng khẽ gật đầu. Đột nhiên một vùng hắc quang chớp động, một tòa lầu các đen bóng cao vút bất chợt hiện ra, bên ngoài được một tầng hắc khí bao phủ, chớp động các loại ấn kí khác nhau, có vẻ thần bí vạn phần.

- Hàn tiểu hữu, người mang cả Phệ kim trùng của người vào Hắc Phong Các của lão phu đi.

Lão giả một tay bấm pháp quyết khiến lầu các trở nên to lớn, sau đó quay lại nói với Hàn Lập. Hắc cũng không quản Hàn Lập có đáp ứng hay không, phất tay đem Phệ kim trùng của mình thu lại, tiếp theo thân hình bỗng chốc thu nhỏ lại như đứa trẻ, thanh quang chớp lóe lên tiến nhập vào trong lầu các.

- Nhị vị tiên bối, văn bối xin thất lễ.

Hàn Lập trong lòng lo lắng nhưng không thể thay đổi, chỉ có thể hướng sang hai người Thanh Nguyên Tử cười khổ một tiếng.

- Ủm, Hàn tiểu hữu yên tâm cứ theo lời Hư Linh đạo hữu đi, hắc vừa rồi cũng nói không cường ép đến nỗi mất thân phận. Bất quá nếu điều kiện không quá đáng, tốt nhất tiểu hữu nên cân nhắc đáp ứng.

Thanh Nguyên Tử khẽ nhú mày, dặn dò một hai câu.

- Đa tạ Khương tiên bối chỉ điểm, văn bối biết cần phải như thế nào.

Hàn Lập trả lời một cách trầm trọng, đem hơn mười con Phệ kim trùng thu lại rồi hóa thành một đoàn thanh quang bay vào trong lầu các. Sau khi Hàn Lập tiến vào, đoàn hắc khí bên ngoài chợt quay cuồng bao phủ toàn bộ toàn lầu các, trong nháy mắt đã không còn cảm ứng được.

- Khương huynh cảm thấy thế nào? Lão quái vật này tính tình cổ quái nhưng thần thông không giả, vạn nhất bên trong có xảy ra vấn đề gì thì ta và người cũng không kịp thời can thiệp.

Kim Diễm Hậu môi khẽ nhúc nhúc truyền âm qua Thanh Nguyên Tử.

- Kim diễm đạo hữu yên tâm. Lão quái vật này tuy bá đạo một chút nhưng từ khi chúng ta kết giao tới nay cũng chưa bao giờ trở mặt. Huống hồ ta nợ Hàn tiểu hữu một ân tình không nhỏ nên muốn chiếu cố một chút, dù thế cũng chỉ trong tình huống cho phép chứ không muốn thực sự đắc tội với lão quái vật này. Nếu không tại hạ cũng không thể tiếp tục ở lại Minh Hà chi địa.

Thanh Nguyên Tử bình thần trả lời.

- Điều này cũng đúng, một thân thần thông của lão quái vật này cho dù đối mặt với cấp Chân Linh cũng có khả năng tự bảo vệ mình. Bản thân ta tự cảm thấy không bằng được. Bất quá, cho dù Phệ Kim trùng thực sự hiếm thấy trên Linh giới thì cũng đâu cần phản ứng thái quá như vậy. Trong khi bản thân hãn cũng có Phệ Kim trùng như thế. Khương huy nh có phát hiện được gì không?

Kim Diễm Hậu gật đầu hỏi.

- Khương mỗ làm gì có bản sự đoán được ý nghĩ của lão quái vật đấy. Khả năng lớn nhất là Phệ Kim trùng của Hàn tiểu hữu có tác dụng với hãn mà thôi.

Thanh Nguyên Tử ánh mắt chợt lóe, hàm hồ trả lời.

-Phải không?

Kim Diễm Hậu khoe miệng khẽ nhếch, tựa cười mà không phải cười. Thanh Nguyên Tử cũng cười thâm ý nhưng không nói gì thêm nữa.

Cùng lúc đó, tại một nơi rất sâu trong tòa lầu các, thân hình thu nhỏ Hàn Lập cùng lão giả đang nói chuyện với nhau.

- Hàn tiểu hữu ngồi đi, đây là một loại bảo vật không gian gọi là Hắc Phong Các. Chẳng những lớn nhỏ tùy ý mà còn có khả năng ngăn chặn thần niệm người khác xâm nhập.

Lão giả ngồi đối diện với Hàn Lập, tự tin nói.

- Đa tạ tiền bối, vậy vẫn bối không khách khí

Về mặt Hàn Lập cung kính thi lễ, cũng ngồi xuống ghế.

- Trước khi cùng tiến hành trao đổi, ta cần xác nhận một việc. Hàn tiểu hữu, trong tay người có bao nhiêu Phệ Kim trùng trưởng thành, nói cho lão phu số lượng chính xác được không?

Lão giả thăm hường phần hỏi.

- Chuẩn xác con số...

Hàn Lập vừa nghe lời này, sắc mặt hơi đổi, không khỏi chần chờ.

- A, yêu cầu vừa rồi của lão phu thật có chút lỗ mãng. Phệ Kim trùng đáng sợ chủ yếu chính là số lượng, không ai muốn cho người khác biết chính xác số lượng. Như vậy đi, hiển nhiên tiểu hữu không muốn nói cho ta, vì thế ta chỉ cần biết số lượng của người có nhiều hơn năm nghìn con không?

Lão giả nhất thời ngẩn ra rồi lập tức sửa lại yêu cầu, ánh mắt không khỏi khẩn trương nhìn Hàn Lập. Hiển nhiên câu trả lời của Hàn Lập rất quan trọng đối với lão.

Hàn Lập nghe vậy tâm niệm chuyển động nhưng vẫn thành thật trả lời. Tuy rằng hẳn rất muốn nói "Không đủ" nhưng không dám lỗ mãng, chỉ sợ không đúng ý dị tộc nhân trước mặt khiến lão nổi sát tâm chế trụ hẳn để kiểm chứng thì mất nhiều hơn được.

- Có hơn năm nghìn con, tốt lắm, nếu đã như thế ta có thể phóng tay mà giao dịch.

Hư linh lão giả mừng rỡ, trong miệng liên tục nói "tốt lắm, tốt lắm..."

- Tiền bối, số lượng Phệ Kim trùng có quan hệ gì với điều kiện giao dịch.

Hàn Lập chần chờ một chút rồi hỏi.

- Đương nhiên có quan hệ! Bởi vì lão phu trao đổi ít nhất năm nghìn Phệ Kim trùng trưởng thành trở lên, còn về điều kiện thì người cứ ra giá, chỉ cần lão phu có sẽ không thành vấn đề.

Lão giả hai mắt sáng ngời, tay xoa xoa một cách vô thức.

"Năm nghìn Phệ Kim trùng!" Tuy rằng trong lòng mơ hồ đoán ra được điều gì

nhưng khi đối phương nói ra điều kiện, trên mặt Hàn Lập biến đổi lộ ra vẻ giật mình.

- Tiền bối, giao dịch này khiến văn bối quá khó xử. Năm nghìn Phệ Kim trùng tám chín phần văn bối tự tay bồi dưỡng ra, ta muốn sau này nếu tiến giai Đại Thừa thì dùng làm đòn sát thủ khi tranh đấu.

- Ủm, nhiều Phệ Kim trùng trưởng thành giá trị rất cao, đúng là hiếm thấy. Nhưng chỉ cần có giá trị thì có thể trao đổi. Cái khác không nói, lão phu còn có thể xuất ra vài loại linh trùng nữa, trong đó có vài loại luận về danh khi không dưới Phệ Kim trùng. Mặc khác, kiện Huyền Thiên tàn bảo kia luận về giá trị chắc chắn hơn năm nghìn Phệ Kim trùng của người.

Vẻ tươi cười trên mặt lão chợt tắt, sắc mặt lạnh lùng nói.

- Tiền bối nói đùa rồi, Linh trùng vừa này đều là bốn mạng linh trùng của tiền bối, về phần Huyền Thiên tàn bảo kia khiến văn bối cực kỳ động tâm nhưng tuyệt không dám mơ được, nếu không chỉ sợ không có phúc dùng. Như vậy đi, xin tiền bối cho biết tại sao muốn dùng nhiều Phệ Kim trùng như vậy, khi đấy văn bối mới dám quyết định. Có chút khó hiểu là Phệ Kim trùng của văn bối đã sớm nhận chủ, cho dù có muốn thì phải mất nhiều công sức, hơn nữa số lượng chính xác năm nghìn khiến văn bối cảm thấy kỳ quái.

Hàn Lập trầm ngâm một chút, tỏ vẻ cực kỳ bất đắc dĩ nói.

- Hừ, lá gan người thật không nhỏ a, dám tìm hiểu chuyện của lão phu!

Hư Linh lão giả hừ lạnh một tiếng, hai hàng lông mày dựng đứng, trên mặt hiện lên một tầng sương lạnh.

- Tiền bối thứ lỗi! Dù sao để đào tạo nhiều Phệ Kim trùng như vậy tiến cấp tới thể thành thực, văn bối tiêu phí không biết bao nhiêu tâm huyết ở trong đó. Bình thường luôn coi như tính mạng. Nếu không biết rõ ràng ý định sử dụng của tiền bối, văn bối chỉ sợ rất khó lấy ra nữa trao đổi.

Lần này Hàn Lập dị thường kiên trì nói.

- Hắc hắc, người nói cũng vài phần có lý. Được rồi, lão phu có thể nói cho người biết đại khái mục đích. Nhưng sau khi nghe xong không cho phép cự tuyệt giao dịch.

Nếu không...

Hư linh lão giả chuyển động ánh mắt, sau đó nhếch miệng cười trả lời.

- Được, văn bối đáp ứng.

Sắc mặt Hàn Lập âm tình bất định một hồi lâu, cuối cùng hít sâu đáp ứng.

- Ha ha, Hàn tiểu hữu, đây mới là lựa chọn sáng suốt! Người hãy nghe cho kỹ, lão phu muốn Phệ Kim trùng của ngươi, là tính toán đào tạo ra Phệ Kim trùng vương. Mà muốn sinh ra trùng vương, phương pháp chính là cần số lượng lớn Phệ Kim trùng thành thực thể. Về phần vì sao phải năm nghìn con, là bởi vì trong tay ta đã có năm nghìn con Phệ Kim trùng trưởng thành rồi. Sau khi giao dịch, số lượng thu được vừa đủ dư dả, còn nhiều hơn nữa lão phu cũng không cần.

Lão giả rốt cục nói ra nguyên nhân khiến Hàn Lập động tâm.

- Trùng vương! Tiền bối muốn thu thập Minh Hà linh nhũ có phải để....

Hàn Lập biến sắc, không khỏi bật thốt lên.

- Dùng lượng lớn Minh Hà linh nhũ, tự nhiên cũng là một cách đào tạo ra trùng vương. Bất quá nếu có đủ số lượng thành thực thể Phệ Kim trùng, yêu cầu này thật không cần thiết.

Hư linh lão giả không chút do dự trả lời.

Chương 1867: Dục Trùng Bí Thuật

"Thì ra là thế, xem ra muốn đào tạo ra trùng vương, hơn phân nửa là cần một lượng lớn Phệ Kim trùng cho cắn nuốt lẫn nhau mới có thể sinh ra" Ánh mắt Hàn Lập chột lóe, như có suy nghĩ gì nói.

"Tiểu hữu quả nhiên thông tuệ hơn người, tuy rằng không được đầy đủ nhưng cơ bản là như thế. Bất quá sự tình có quan hệ Phệ Kim trùng vương ngoài vài vị Thái thượng trưởng lão Phù Du tộc chúng ta ra thì người ngoại giới biết rất ít. Vừa rồi tiểu hữu cùng lão phu nói về việc trùng vương nhưng không chút nào bất ngờ, xem ra đã sớm biết được một phần. Nói cho người hẳn là Thanh Nguyên Tử đi. Cũng chỉ có hắn có giao hảo cùng với một vị Thái thượng trưởng lão trong tộc chúng ta mới có thể có biết một phần" Hư Linh lão giả tán thưởng một câu sau, lại cười lạnh nói

"Văn bối quả thật được nghe qua một lần từ nơi Khương tiên bối. Nghe nói một khi Phệ Kim trùng vương đại thành, thậm chí ngay cả chân tiên tiên giới đều phải tránh lui ba thước, lời này là thật?" Hàn Lập trầm mặc một chút mới chậm rãi hỏi.

"Lời đồn mặc dù có chút khuếch đại nhưng Phệ Kim trùng vương xác thực lợi hại vô cùng, ít nhất lão phu gặp phải cũng tuyệt không muốn đối đầu" Hư Linh lão giả khẽ cười một tiếng nói.

"Thì ra là thế, nhưng không biết tiên bối nếu được linh trùng của văn bối thì đại khái nắm chắc được bao nhiêu phần có thể đào tạo ra trùng vương!" Hàn Lập gật gật đầu, bỗng nhiên đổi đề tài hỏi lại.

"Nắm chắc một chút!" Lão giả nhú hai mắt trầm ngâm trong chốc lát, cuối cùng mới chìa hai ngón tay hướng sang Hàn Lập.

"Chỉ mới hai thành. Xác suất này thật sự không tính là cao." Sắc mặt Hàn Lập khẽ biến, trầm giọng trả lời.

"Hừ, tiểu hữu cho rằng Phệ Kim trùng vương là cái gì. Hai thành nắm chắc, đấy là

lão phu khổ tâm nghiên cứu dục trùng thuật nhiều năm, đồng thời còn thêm thủ đoạn khác chuẩn bị ở sau mới có thể. Đối lại là một kẻ khác thì ngay cả một thành cơ hội còn không có. Được rồi, những thứ cần thì người đã hỏi, thậm chí cũng đã vượt qua ước định. Phía sau đạo hữu nên thực hiện ước định đi. Người có điều kiện gì hiện tại có thể trực tiếp nói ra" Nghe thanh âm của Hàn Lập có chút kinh ngạc, sắc mặt lão giả trầm xuống nói.

"Văn bối sao dám không coi trọng ý của tiền bối. Về phần giao dịch, tại hạ đáp ứng rồi tự nhiên cũng sẽ thực hiện. Về trao đổi thì văn bối chỉ có hai điều kiện" Trong lòng Hàn Lập tựa hồ đã có quyết định, giờ phút này vừa nghe Hư Linh lão giả nói như thế thì không cần suy nghĩ đáp.

"Thế nào? hai điều kiện, nói thử nghe một chút." Lão giả nghe lời Hàn Lập thì thần sắc khẽ hòa hoãn, gật gật đầu nói.

"Thứ nhất, văn bối không cần bảo vật khác của tiền bối, chỉ cần lại có thể cấp thêm một ít Minh Hà linh nhũ. Tiền bối vừa đã nói, đã có đủ Phệ Kim trùng thì linh nhũ đối với tiền bối không mấy tác dụng. Như vậy điều kiện này đối với tiền bối không hẳn là khó xử. Thứ hai, văn bối cũng hiểu được dục trùng thuật, hơn nữa trong tay còn có một chút Phệ Kim trùng sót lại, tự nhiên cũng muốn thử đào tạo một chút về Phệ Kim trùng Vương. Tuy muốn thu gom lại đủ số lượng Phệ Kim trùng cũng không biết là chuyện của bao năm sau nhưng văn bối vẫn muốn thử một lần. Cho nên muốn một phần đầy đủ bí thuật đào tạo Phệ Kim trùng vương từ tiền bối" Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng nhất nhất nói.

Khuôn mặt Hư linh lão giả vốn đang mỉm cười, nghe lời Hàn Lập thì trông mắt co rụt lại, liền lâm vào trầm ngâm.

"Điều kiện thứ nhất thật ra không khó, ta tuy rằng không thể cho người toàn bộ linh nhũ sở hữu trong tay nhưng có thể cấp cho bốn năm bình. Còn điều kiện thứ hai thì có chút phiền phức. Bí thuật đào tạo Trùng vương là độc môn bí thuật của Phù Du nhất tộc chúng ta, một số trưởng lão còn không biết được đầy đủ. Hiện tại để lộ cho một ngoại nhân là có chút không ổn" Sau một lúc lâu lão giả nhíu mày mở miệng.

"Chỉ là có chút phiền toái nhưng tiền bối vẫn là có thể làm được. Văn bối không có nói sai chứ. Hơn nữa tiền bối hẳn là rất rõ ràng, so với bốn mạng linh trùng của tiền bối hay là Huyền Thiên tàn bảo mà nói thì điều kiện của văn bối xem như bé nhỏ không đáng

kế" Hàn Lập mỉm cười, thản nhiên nói.

"Hắc hắc, lời này của tiểu hữu cũng có vài phần hữu lý. Được rồi, lão phu có thể đáp ứng điều kiện của ngươi. Bất quá về điều kiện thứ hai là bí thuật đào tạo trùng vương. Người nhất định phải ở trước mặt lão phu dùng tâm ma phát thề độc, quyết không đem bí thuật này cho người thứ hai biết mới được. Tu vi tới cảnh giới như ngươi rồi, lực ước thúc của tâm ma lại đáng sợ nhất. Một khi làm trái, khi độ kiếp có nhiều khả năng bởi vậy mà ngã xuống. Nếu làm như thế, lão phu có thể làm chủ đem này bí thuật này truyền thụ" Lão già bỗng nhiên cười nói.

"Không thành vấn đề, điều này hẳn là phải vậy. Văn bối nguyện ý phát lời thề!" Hàn Lập nghe vậy mừng rỡ về mặt ngưng tụ lấy tâm ma của bản thân phát lời thề ác độc khiến Hư Linh lão già không còn nghi ngờ.

"Được, chúng ta hoàn thành giao dịch đi. Đây là mấy bình linh nhũ, tiểu hữu tiếp trước." Lão già vừa lòng gật đầu rung tay áo lên, nhất thời năm chiếc bình nhỏ xanh biếc chợt lóe, thẳng hướng sang Hàn Lập bay đi.

Sắc mặt Hàn Lập ngưng tụ nâng tay một trái, đã đem năm bình nhỏ đều tiếp tới trong tay.

Sau đó vừa mở nắp bình, dụng thần niệm đảo qua thì sắc mặt trở nên vui vẻ.

"Tiền bối, đây chính là năm nghìn Phệ Kim trùng thành thực thể, mời tiền bối kiểm tra một phần." Hàn Lập cũng theo trong tay áo lấy ra một cái Linh Thú Hoàn, cổ tay run lên cũng đưa qua.

Tay áo lão già cuốn một cái, đã đem cái vòng nhận vào trong tay.

Lão không cần mở Linh Thú Hoàn, chỉ đưa ngón tay nhẹ nhàng nhấn một cái lên đó rồi hai mắt khẽ nhắm lại, liên tục tiếp đem thần niệm xâm nhập trong đó.

Một lát sau, trên mặt lão già liền lộ ra vẻ hưng phấn.

"Không sai, đích xác đều là thành thực thể Phệ Kim trùng, hơn nữa đào tạo so với ta đoán còn tốt hơn vài phần. Tốt lắm, đây là ngọc giản, ngươi giữ gìn cho tốt. Quyết đừng cho người thứ hai nhìn thấy." Lão già nhẹ thở một hơi sau, hai mắt ngưng lại nói.

Vừa dứt lời một cái ngọc giản sớm đã được chuẩn bị từ trong tay áo bay ra, chớp động mấy lần liền quỷ dị hiện trên đỉnh đầu Hàn Lập.

"Văn bối sẽ ghi nhớ trong lòng" Sắc mặt Hàn Lập cũng vui mừng, kính cẩn trả lời, liền một tay lấy ngọc giản đưa lên trán.

Trong nháy mắt, từng hàng cổ văn trong ngọc giản cùng một bộ phúc trông rất sống động như tranh vẽ lập tức xuất hiện ở này trong đầu.

Mà Hư Linh lão giả đem Phệ Kim trùng thành thực trong Linh Thú Hoàn thu lại cũng hoàn toàn an tâm, ngược lại dùng tựa tiểu phi tiểu ánh mắt nhìn chăm chú vào Hàn Lập, tựa hồ có chút hứng thú đối với hắn.

Không biết qua bao lâu sau, thần sắc Hàn Lập vừa động, đem ngọc giản trên trán cùng thần niệm tất cả đều thu trở về.

"Thế nào, lão phu cấp bí thuật cũng không có vấn đề chứ?" Lão giả cười khê hỏi một câu.

"Văn bối nào dám nghĩ thế! Tiên bối sở cấp dực trùng bí thuật huyền diệu vô cùng, làm cho văn bối hiểu ra không ít một số nghi vấn trước kia." Hàn Lập đem ngọc giản thu lại trong tay áo, lúc này cung kính trả lời.

"Ồ, người có thể lĩnh ngộ đại khái trong đó, có thể thấy được tiểu hữu ở khu trùng thuật thật sự trình độ rất sâu. Bất quá lão phu vẫn là muốn khuyên tiểu hữu một câu, Phệ Kim trùng vương kia tuy rằng vô cùng lợi hại nhưng muốn đào tạo ra, cơ duyên cùng tâm huyết thiếu một thứ cũng không được. Tiểu hữu vẫn là lượng sức mà làm là tốt." Lão giả thâm ý sâu sắc nói.

"Đa tạ tiên bối chỉ điểm, văn bối sẽ lưu tâm" Thần sắc Hàn Lập vừa động nói.

"Ừm, người biết là được. Nếu chúng ta giao dịch đã xong thì người rời Hắc Phong Các trước đi, ta theo sau ra đi. Đừng làm cho Kim Diễm nhị vị đạo hữu chờ lâu." Lão giả gật đầu thân nhiên phân phó.

"Vâng, văn bối đi trước một bước " Hàn Lập tự nhiên không có gì dị nghị, thi lễ rồi liền hóa thành một đạo thanh hồng bay ra đại sảnh, trong nháy mắt biến mất ở tại bên

ngoài hắc khí.

"Hắc hắc, Phệ Kim trùng vương! Chỉ là một Hợp Thể tu sĩ lại dám muốn việc này. Nếu thật dễ dàng đào tạo ra tồn tại có thể so sánh với chân tiên thì chẳng phải Phù Du tộc chúng ta đã sớm xưng bá cả Linh Giới. Bản tộc sở hữu dục trùng thuật nhiều năm như thế, đến nay còn không còn thấy có ai thành công. Tuy mấy bình linh nhũ kia có chút đáng tiếc bất quá có nhiều Phệ Kim trùng như vậy, lão phu luyện chế Vạn Linh tán dùng độ kiếp kia hẳn là tám chín phần có thể thành công. Thân mình Phệ Kim trùng thành thực thể cơ hồ là kim cương bất hoại chi thể, dùng nó luyện chế Vạn Linh Tán thì thật kiên cố không gì phá vỡ nổi. Độ qua phi thăng chi kiếp thật sự có thêm năm chắc" Lão giả chờ độn quang của Hàn Lập vừa biến thì lập tức nở nụ cười lạnh, thì thào nhỏ giọng vài câu. Tiếp theo một tay Hư Linh lão giả vừa lật chuyển, Linh Thú Hoàn chứa Phệ Kim trùng hiện ra, đơn thủ lão giả kháp quyết hướng sang linh hoàn điểm một chỉ.

Nhất thời linh quang chợt lóe, theo đầu ngón tay trào ra một chút hắc hà, bỗng đem toàn bộ Linh Thú Hoàn hóa thành một mảnh huyền băng màu đen, tản ra hàn khí kinh người.

"Coong coong" hai tiếng!

Tay kia Lão giả mở thành chưởng chớp động, nháy mắt bắn một tấm phù triện màu lam chói lọi lên huyền băng, sau đó sắc mặt mới buông lỏng đem huyền băng thu lại.

Sau nửa canh giờ, hai đạo kinh hồng một vàng kim một xanh từ trong bạch sắc quang mạc thoáng chốc bay ra, xoay một vòng liên nhận ra phương hướng phá không mà đi.

Ở trong độn quang, tự nhiên chính là hai người Hàn Lập cùng Thanh Nguyên Tử.

Hàn Lập và Hư Linh lão giả trước sau đi ra từ trong Hắc Phong Các, không biết có hài lòng hay không nhưng Kim Diễm cùng Thanh Nguyên Tử đều không hỏi bất cứ sự tình gì về giao dịch trong đó của hai người.

Sau khi chuyện phiếm một lát, cùng nhăm nháp cực phẩm linh từu của Kim Diễm, những người liên can cũng chia ra cáo từ rời đi.

Một đường trên không, hai người cũng không nói chuyện với nhau nhiều mà trực tiếp

hướng về Thanh Nguyên Tử động phủ bay đi.

Hơn mười ngày sau, Hàn Lập rốt cục thấy từ xa xa, lơ mờ tòa cự phong cao lớn có chút quen thuộc.

Lúc này độn quang của Thanh Nguyên Tử lại bỗng ngừng một chút, Hàn Lập ngẩn ra, tự nhiên cũng đứng ở chỗ.

"Hàn tiểu hữu, lần này ngươi hẳn là thu được lợi ích gì đó, hơn nữa còn có chút thu hoạch khác. Lão phu xem như trả hết nợ nhân tình của ngươi. Cho nên sau khi trở về, lão phu không định để đạo hữu ở lâu tại chỗ này mà là tính toán lập tức phong sơn, chuyên tâm chuẩn bị đại thiên kiếp lần sau. Chỉ có khi pháp lực Dao nhi tiến giai đến cảnh giới Hợp Thể mới có thể trợ giúp một tay khi ta độ kiếp. Cho nên lão phu muốn đem nàng bế quan. Đan dược đột phá bình cảnh của nó thì lão đã sớm chuẩn bị đầy đủ, trừ phi nó có thể thuận lợi tiến giai Hợp Thể, nếu không lão phu sẽ không dễ dàng để nó hạ sơn. Hàn tiểu hữu, ngươi có hiểu ý của ta?" Thanh Nguyên Tử bỗng hướng sang Hàn Lập, thản nhiên nói.

Chương 1868: Môn Nhân

Hàn Lập nghe lời này thì thần sắc hơi đổi, trầm mặc một lát mới khẽ thở dài một cái, sau đó thì lễ hướng sang Thanh Nguyên Tử nói.

“Văn bối dĩ nhiên hiểu ý của Khương tiền bối, xin tiền bối thay văn bối chuyển lời cáo từ đến hai vị cô nương Nguyên Dao. Vậy tại hạ không trở về tiền bối động phủ mà trực tiếp rời khỏi giới diện này ngay.”

Thấy Hàn Lập đáp ứng, sắc mặt Thanh Nguyên Tử ngưng một chút thì giải thích thêm một phần:

“Hắc hắc. Hàn tiểu hữu chớ trách lão phu không nói tình cảm, thật sự trước mắt Dao Nhi tiếp xúc cùng tiểu hữu nhiều thì không ích lợi. Nếu là ở lâu thì khi nó đột phá bình cảnh, sợ rằng rất khó vượt qua khỏi tâm ma. Lão phu không thể không phòng xa một chút”

“Tiền bối hiểu lầm, văn bối không có tâm tư gì khác đối với Nguyên Dao cô nương, chẳng qua chỉ như một vị hồng nhan tri kỷ mà thôi.” Hàn Lập cười khò một tiếng, cũng không biết làm thế nào để nói rõ ràng chuyện này.

“Tiểu hữu xem Dao Nhi như hồng nhan tri kỷ nhưng nghĩa nữ của ta không hẳn nghĩ như thế” Thanh Nguyên Tử khẽ nheo hai mắt, tựa cười mà không phải cười nói.

“Văn bối không biết giải thích như thế nào, mà nghĩ rằng tiền bối cũng không muốn nghe giải thích. Bất kể như thế nào, lần này Hàn mỗ có thể thuận lợi thu được Minh Hà linh nhũ là nhờ sự ủng hộ rất lớn của tiền bối. Tại hạ thì sẽ ghi nhớ điều này trong lòng. Văn bối cũng không lưu lại nơi đây nữa, hy vọng lần sau gặp là khi tiền bối đã độ kiếp thành công” Hàn Lập đương nhiên không muốn ở chỗ này nói thêm, cúi người hành lễ rồi nói lời cáo từ.

“Ừm, Khương mỗ cũng cầu chúc tiểu hữu có thể tiến giai Đại Thừa chi kỳ!” Thanh Nguyên Tử cũng có chút nghiêm nghị, cũng chấp tay hướng sang Hàn Lập.

Hàn Lập thấy thế thì gật đầu một cái, ngoài thân chợt lóe linh quang liền lần nữa hóa thành một đạo thanh hồng bay đi, mục tiêu chính là cái khe nứt không gian mà lần trước hấn rời đi.

Trước kia tu vi của hấn chưa đủ, còn cần Thanh Nguyên Tử xuất thủ tương trợ mới có thể từ đó rời đi. Nhưng bây giờ hấn đã tiến giai Hợp Thể trung kỳ, bằng lực lượng bản thân dễ dàng phá khai mở cái khe mà đi.

Thanh Nguyên Tử thì lơ lửng bất động ở trên không trung, cho đến thanh quang hoàn toàn biến mất ở nơi chân trời, mới phát ra một tiếng than nhẹ gần như không thể thấp hơn.

“Tiểu tử này tiến giai nhanh, lần này thu được thêm nhiều Minh Hà chi nhũ như vậy, muốn tiến vào Hợp Thể hậu kỳ tuyệt không thành vấn đề. Nhưng nếu muốn tới Đại Thừa kỳ thì ắt hấn phải cần thêm cơ duyên. Bất quá hấn đúng là một quái nhân, bảo vật cùng bí mật trên người thực không nhỏ, nói không chừng lại tiến giai Đại Thừa.”

Lần này cũng coi như ta toàn lực giúp hấn. Vạn nhất ngày sau hấn trở thành tu sĩ Đại Thừa, nói không chừng còn có thời điểm mượn lực của hấn”

Tự nói xong mấy câu nói đó, Thanh Nguyên Tử thu tầm mắt rồi động quang hưởng về động phủ, phá không mà đi.

Gần nửa ngày sau, ở trên không một ngọn núi vô danh ở Minh Hà chi địa, đột nhiên không gian dao động kịch liệt một trận. Sau đó sương mù màu xám nhàn nhạt phủ xuống, một cái khe khổng lồ đen thui lùi phập phều hiện ra.

Tiếp theo sau một tiếng sét đánh kinh thiên, một cột sáng ngũ sắc thoáng chốc kích bắn từ trên đỉnh ngọn núi, chợt lóe lướt qua liền nhập vào giữa vết nứt rồi không thấy bóng dáng.

Tiếp theo dao động không gian bắt đầu nhỏ dần, khe nứt cực lớn cũng chậm rãi thu nhỏ lại, qua một lát thì trở lại bình thường giống như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Thời gian như nước, hơn ba trăm năm chợt lóe qua đi. Đối với Linh Giới vô tận mà nói thì khoảng thời gian này có thể chỉ là nháy mắt, nhưng trong con mắt phàm nhân thì căn bản là thọ nguyên khiến người ao ước. Về phần với những tồn tại đại thần thông có

thể phi thiên độn địa thì năm tháng dài như thế cũng là một đoạn không thể bỏ qua. Tông môn thế gia có thể tận dụng nó, bước đầu đào tạo ra rất nhiều tộc nhân cùng đệ tử.

Bất quá đối với cả Nhân tộc, ba trăm năm này lại đủ để mang đến biến hóa long trời lở đất.

Hiện giờ sau mấy trăm năm, cả tam cảnh Nhân tộc, nơi nơi có thể thấy được vô số giáp sĩ kết bè kết đội cùng những tòa thành lũy cực lớn.

Mà lấy các thành thị to lớn này làm trung tâm, một đám pháp trận cấm chế kiểu dáng khác nhau, giống như mạng nhện trải rộng các nơi, tầng tầng lớp lớp vây quanh thành thị, đủ có thể khiến mưu toan tiến công của địch nhân lâm vào tuyệt vọng.

Mấy trăm năm trước ở thành thị bình thường tu sĩ Kết Đan Nguyên Anh căn bản khó gặp lại bắt đầu thường xuyên xuất hiện ở trước mặt phàm nhân. Thậm chí có chút cơ duyên còn ngẫu nhiên thấy tu sĩ Hoá Thần.

Về phần số lượng luyện thể sĩ phàm nhân, trải qua những năm nay được các thế lực lớn điên cuồng mở rộng lại liên tiếp thay đổi hoàn thiện, được trang bị vũ cụ hoàn mỹ vượt xa trước kia. Về phần một số bách tính phàm nhân không thể tu luyện luyện thể thuật, sẽ có chuyên môn tổ chức cho một lượng lớn thanh niên tráng niên tu luyện một số võ học phàm nhân, ngoài cường thân kiện thể cũng có một chút lực tự bảo vệ mình.

Mà hết thảy những điều này cơ hồ là phàm nhân bách tính tự nguyện tiến hành. Bởi vì tới lúc này, tin tức quan hệ đến ma kiếp tiếp theo, cho dù là hải đồng ba tuổi cũng rõ ràng rành mạch.

Ở hơn trăm năm trước, ở trong các thành thị lớn đều xuất hiện thánh đạo sứ giả, trực tiếp tuyên bố tuyên bố ma kiếp sẽ diễn ra trong vòng hai trăm năm tới. Hơn nữa ngưng trọng nói thẳng rõ ràng. Lần này ma kiếp khí thế rào rạt, nguy hại to lớn hơn xa trước kia nhiều lần. Nếu sơ suất có thể khiến cả Nhân tộc diệt vong. Sau khi kinh hãi, các thế lực cũng nổi điên, lấy tốc độ chuẩn bị vượt trước kia mấy lần, hết thảy ứng đối thủ đoạn. Trong các phường thị lớn, các loại tài liệu cùng linh dược lại nhanh chóng bị càn quét không còn. Chỉ có các đại tông môn thế gia đều có được viên thì còn gieo trồng một số linh dược. Mà linh dược trong này cũng hoàn toàn khác trước, phần lớn đổi thành linh thảo linh hoa phổ thông có chu kỳ thành thực ngắn ngày.

Về phần các thế lực lớn trước kia cố che giấu hết sức giấu diếm một vài thứ, nay lại giống như miệng giếng phun sôi nổi hiện thế mà ra.

Càng thế lực bắt đầu thường xuyên trao đổi một số bí thuật công pháp, mưu toan trong khoảng thời gian ngắn gia tăng thực lực của chính mình càng cao càng tốt.

Thế lực lớn nhất trong Nhân tộc tự nhiên vẫn là Thiên Uyên thành cùng tam Đại Hoàng thành.

Thiên Uyên thành là nơi tụ tập nhân yêu lương tộc tình nhuệ, cũng có hơn mười Hợp Thể tu sĩ trấn thủ trong đó, có thể xem vững như núi thái sơn. Sau còn lại tam cảnh là nơi hội tụ cao giai tu sĩ cũng có Tam Hoàng tự mình trấn thủ, nhân tâm ở đó cũng rất bền vững.

Còn lại tự nhiên chính là mười đại tông môn Nhân tộc cùng tam đại gia tộc Chân Linh Linh Tinh tồn tại, những nơi này cũng hấp dẫn đông đảo phàm nhân cùng tán tu nhanh chóng tới hội tụ, ngăn ngừa mấy trăm năm đã đem dân cư tăng vọt gấp bội, cơ hồ có thể thu nhận tới mức cực hạn.

Không riêng chỉ Nhân tộc đối mặt lần ma kiếp có ý đập nồi dìm thuyền nay. Yêu tộc cùng mấy ngoại tộc phụ cận cũng đều động viên cả tộc. Các tộc tại trong ba trăm năm thường xuyên phái ra sứ giả thông truyền một số tin tức quan trọng tương quan cùng ma kiếp, cùng đã chuẩn bị gấp đôi tinh thần đối mặt ma kiếp lần này.

Ở tình hình tổng động viên, trong một vùng sơn mạch ở cách Thiên uyên thành không xa có khoảng ba bốn trăm tu sĩ tụ tập ở đỉnh một ngọn núi. Bọn họ đang tập trung tinh thần nghe một bạch y nữ tử ngồi xếp bằng ở trên một khối cự thạch, thuật giảng một thiên công pháp thâm ảo dị thường.

Nữ tử này niên kỷ nhìn như không lớn, chỉ có bộ dáng mười bảy mười tám nhưng ngoài thân có một tầng liên ảnh màu trắng ngà bao vây, trên vầng trán có một đóa liên hoa màu lam đậm như được khảm vào trong, khiến cho nàng càng phát ra vẻ thanh lệ thoát tục, giống như tiên tử trên trời không nhiễm bụi trần bình thường.

Mà tu sĩ nghe giảng đạo ở đây tuy rằng nam nữ lão ấu đều có nhưng hơn phân nửa đều mặc đạo trang, phân nửa còn lại mặc lam bào lưng đeo kiếm, tựa hồ cùng thuộc một tông môn nào đó.

Bất quá tu vì những người này không phải quá cao, chỉ ít ỏi có mấy người là tu vi Kết Đan, đại bộ phận đều là Trúc Cơ kỳ.

"Được rồi, hôm nay giảng đến chỗ này. Tiếp theo ở ba tuần trăng sau là sư bá sẽ giảng ngũ hành chi đạo cho các người. Hiện tại có thể rời đi" Chừng một lúc lâu sau, rốt cục nữ tử mỹ mạo nói xong pháp quyết, sau đó bình tĩnh hạ lệnh trục khách.

"Cẩn tuân pháp chỉ của sư cô!" Mấy trăm tu sĩ nghe vậy thần sắc kính nể, làm đại lễ đang hưởng sang chiêm ngưỡng nữ tử một chút sau đó mới cung kính, hoặc thúc dục Pháp khí hoặc trực tiếp khống chế pháp bảo rời đi.

Bạch y nữ tử nhìn những người này độn quang đi xa thì đôi mi bỗng khẽ nhíu, hưởng sang một cây đại thụ bên cạnh thân nhiên nói một câu:

"Hải sư huynh, những đệ tử này rõ ràng là do người cùng Khí Linh Tử sư huynh thu nhận, lại cố tình bảo sư muội đến thay người giảng đạo, người không biết là có điểm quá đáng hay sao?"

"Bản Đại Thiếu lúc trước cũng không nghĩ tới thu đệ tử cái gì, chính là vì kế hoạch lớn của Đại sư huynh nên mới nhận một đồng lớn phiên toái như vậy. Huống hồ sư muội với Thần Dẫn Đại Pháp giảng đạo, có thể hơn gấp trăm lần ta cùng Đại sư huynh. Nếu không những môn nhân này không ngăn ngừa mấy trăm năm có tiến bộ kinh người như thế. Ngay cả tu sĩ Kết Đan cũng xuất hiện mấy người." Trên cây đại thụ chột lóe bạch quang, một nam tử tuấn mỹ mặc lam bào xuất hiện, thần tình vui cười nói.

"Những đệ tử đó tiến bộ thế này không hẳn là do tiểu muội, hơn phân nửa đều là do đan dược sư tôn ban tặng trước kia còn sót lại. Những đan dược này hiện ta không cần dùng nữa, bây giờ lại thành tiện nghi cho đệ tử hai người các người. Bất quá Khí Linh tử sư huynh nhận một số đệ tử là vì muốn kế thừa cùng phát dương quang đại Vụ Hải Quan, người cần gì phải cũng theo sự náo nhiệt này." Bạch y nữ tử vẫn có chút tức giận nói.

"Chuyện này căn bản không thể trách ta, lúc trước đều là Khí Linh tử cố ý kích ta, mới trở thành ra như thế" Lam bào nam tử mày ủ mặt ê kêu oan nói.

"Hắc hắc, Nhị sư đệ, lời này có thể có chút trái lương tâm. Cũng không biết lúc trước là ai nghe được nhiều đệ tử gọi là sư phó như vậy thì miệng cười đến không thể khép lại" Một tiếng cười khẽ từ sau một cái cây khác truyền ra, tiếp theo linh quang chột

lóa, một đạo sĩ mặc hoàng bào cũng quý dị hiện ra.

Ba người này chính là ba ký danh đệ tử của Hàn Lập. Bạch Quả nhi, Khí Linh tử cùng Hải Đại Thiếu.

Ba trăm năm không thấy, khuôn mặt ba người tuy không khác trước kia nhưng thần thái khí tức lại hoàn toàn bất đồng.

Chương 1869: Ma Ban Hàng Thế

Bạch Quả Nhi cùng Hải Đại Thiếu rõ ràng chỉ có tu vi Nguyên Anh Sơ kỳ nhưng Khí Linh Tử còn hơn hai người, đã là một tu sĩ Nguyên Anh Trung kỳ.

"Phải rồi, sư muội. Lại nói tới sư phụ. Hai trăm năm trước, sau khi lão nhân gia trở về từ Man Hoang thế giới thì lại lập tức bế quan không ra, chẳng lẽ quả thật sư phụ có ý định tiếp tục trùng kích bình cảnh Hợp Thế Hậu kỳ hay sao!" Đột nhiên thần sắc Hải Đại Thiếu bỗng trở nên nghiêm nghị, hỏi.

"Ta cũng không rõ điều này lắm. Hiện tại nơi sư phụ bế quan bị tầng tầng cấm chế bao vây, ngay đến Băng Phượng sư cô cũng không thể mảy may đến gần. Xem ra nếu người không có ý định trùng kích vào hậu kỳ thì hẳn cũng đang tu luyện một loại đại thần thông khó lường nào đó. Bởi vậy lúc này không muốn để chúng ta quấy rầy" Bạch Quả Nhi suy nghĩ một chút rồi trả lời.

"Năm đó sư phụ tiến giai từ Hợp Thế Sơ kỳ đến Trung kỳ cũng chỉ cần mất ba bốn trăm năm gì đó. Nếu lần này lại trong khoảng thời gian ngắn mà thành công tiến giai đến cảnh giới hậu kỳ. Dù vẫn biết không thể lấy tu sĩ cùng giai so sánh với lão nhân gia nhưng cũng không khỏi quá mức khủng khiếp đi!" Hải Đại Thiếu không biết nghĩ đến điều gì, đột nhiên mở miệng nói.

"Nếu lần này quả thật sư phụ có thể tiến giai hậu kỳ, bất kể là đối với ba người chúng ta hay là cả Nhân tộc đều là chuyện vô cùng may mắn rồi. Bất quá, ta nghĩ chuyện này khả năng cũng không lớn. Dù sao từ Hợp Thế Trung kỳ đến Hậu kỳ, rõ ràng cần phải có pháp lực khổng lồ mới có thể tiến giai. Bình thường cũng cần ít nhất một hai ngàn năm không ngừng khổ tu. Mới chỉ có mấy trăm năm, quả thực không đủ để ngừng luyện ra đầy đủ pháp lực." Khí Linh Tử sờ cằm, lắc đầu nguầy nguậy ra vẻ không đồng tình, nói.

"Hừ, đại sư huynh. Người cũng biết sư phụ không phải người thường, cần gì phải lôi con đường tu luyện của loại tu sĩ bình thường ra để đánh giá sự tiến cảnh của sư phụ. Theo ta thấy hẳn là sư phụ phải có chút nắm chắc mới bế quan như thế. Hơn nữa, trong

khoảng thời gian này. Thiên Uyên Thành cùng với Tam Hoàng và một số thế lực khác thường xuyên phái người tới bái phỏng sư phụ, chúng ta đem tin tức truyền tống vào trong thì người không mấy may hồi âm trở lại. Có thể thấy sư phụ đang dốc toàn tâm vào việc tu luyện, không muốn bắt cứ chuyện gì quấy ầy." Trong đôi mắt đẹp của Bạch Quả Nhi lóe lên một tia dị sắc, nói với vẻ hoàn toàn khẳng định.

"Xem ra trong ba người chúng ta thì Bạch sư muội có lòng tin lớn nhất đối với sư phụ. Bất quá những chuyện như thế này chúng ta đã phân tích bao nhiêu lần rồi mà căn bản là không thể đưa ra bất cứ kết luận nào. Huống chi không biết lần này sư phụ bế quan cần bao nhiêu thời gian mới xuất quan. Trong khi đó Ma Kiếp chỉ còn nhiều lắm là vài chục năm nữa sẽ hàng lâm rồi. Sư phụ cho dù có nắm chắc đi chăng nữa, sợ rằng khi Ma Kiếp đến cũng không thể nào không xuất quan ứng đối rồi." Khí Linh Tử khoát khoát tay, nói.

"Điều này cũng phải. Nếu như vậy thì quả thật đáng tiếc, nếu Ma Kiếp hàng lâm chậm hơn một thời gian nữa thì cho dù sư phụ không đột phá bình cảnh thì tu vi lại đại tiến thêm một bước." Vẻ mặt Hải Đại Thiếu đầy tiếc nuối, nói.

"Được rồi, sư phụ tu luyện ra sao cũng không phải chuyện để lũ đệ tử chúng ta có thể tùy ý bình phẩm. Những gì chúng ta nên làm bây giờ là ở trong Ma Kiếp bảo trụ cái mạng nhỏ của mình. Phải rồi sư muội, chi bằng người cũng gia nhập vào Thiên Uyên Thành đi. Dù sao một khi Ma Kiếp hàng lâm thì cả Nhân tộc cũng chỉ có Thiên Uyên Thành an toàn nhất. Nể mặt sư phụ, hẳn những trưởng lão kia cũng sẽ kính trọng vài phần đối với sư muội." Khí Linh Tử quay về phía Bạch Quả Nhi thần sắc nghiêm túc nói.

"Khí Linh Tử sư huynh nói rất phải. Ta cùng với sư huynh đã quyết định một khi Ma Kiếp bộc phát sẽ di dời tất cả các môn hạ đệ tử vào trong Thiên Uyên Thành. Mặc dù chỉ làm vệ sĩ cấp thấp nhất nhưng có hai người chúng ta chiếu cố, hẳn sẽ không bị đem ra sử dụng như pháo hôi. Nếu có sư muội cũng đến giúp thì tự nhiên lại càng tốt rồi." Hải Đại Thiếu khẽ cười, nói.

"Thiên Uyên Thành?" Cặp lông mày Bạch Quả Nhi khẽ nhíu, lộ ra vẻ trầm ngâm.

"Sao vậy, phải chăng sư muội còn có dự định gì khác chứ? Chuyện này tốt nhất nên sớm quyết định đi, dù sao trước khi sư phụ bế quan đã nói với chúng ta, một khi Ma Kiếp bộc phát người còn có đại sự khác phải đi làm, không thể nào lưu ba người chúng ta ở

bên." Khí Linh Từ quan tâm hỏi lại.

"Thật không phải với nhị vị sư huynh. Trước đó không lâu ta nhận được thư phụ thân gửi cho. Tất cả mọi người trong phái của tổ mẫu đều đã di dời vào trong Huyền Vũ hoàng thành. Phụ thân cũng muốn ta về bên đó. Mà tiểu muội cũng chỉ có mấy thân nhân này nên cũng không muốn sau khi Ma Kiếp bộc phát còn sẻ ghé đôi nơi, lo lắng lẫn nhau nữa." Bạch Quả Nhi sau một hồi cân nhắc, rốt cục cũng nói ra quyết định của mình.

"Thì ra là như vậy. Sư muội có thân nhân mong ngóng, đúng là không nên chia lìa ở hai nơi. Bất quá cũng may Huyền Vũ hoàng thành xem như là nơi an ổn đáng tin cậy. Nếu sư muội đến đó thì ta nghĩ hẳn cũng khá an toàn." Hải Đại Thiểu chợt hiểu ra, nói.

"Nếu Bạch sư muội đi Huyền Vũ Hoàng Thành thì chi bằng mang theo Liễu Phong cùng với Phù Vân. Hai người bọn họ nói gì thì cũng là tu sĩ Kết Đan, đi theo bên cạnh sư muội chắc là cũng có khi hữu dụng." Khí Linh Từ bỗng nhiên nói.

"Liễu Phong cùng Phù Vân đã là đệ tử đặc ý nhất của sư huynh, làm sao sư muội dám mang theo bên người để sai sử chứ. Sư huynh yên tâm, không phải ở bên cạnh ta còn mấy tên nha đầu đi theo hay sao. Các ả theo ta cũng được một thời gian rồi, mặc dù còn chưa Kết Đan nhưng tu vi Trúc Cơ kỳ thì có thể có đôi chút hữu dụng" Ánh mắt Bạch Quả Nhi khẽ đảo, hé miệng cười nhẹ, nói.

"Ha ha, nếu sư muội đã nói thế, ta với Hải sư đệ đây có nói nữa cũng... " Khí Linh Từ khẽ cười một tiếng rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên một tiếng sét từ trên không trung gần đó truyền tới, tiếp đó cả trời đất cũng khẽ rung động, ngọn núi dưới chân đột nhiên rung lên, phát ra những âm thanh ầm ầm .

Cả ba người Bạch Quả Nhi đều là tu sĩ Nguyên Anh kỳ, chút rung động nhỏ nhỏ này đương nhiên không thể làm họ để tâm chút nào. Đang vững vàng đứng ở chỗ cũ nhưng trong phúc chốc sắc mặt cả ba người bỗng đại biến, không hẹn mà cả ba đều nhìn về phía trời cao.

Chỉ thấy lúc trước bầu trời xung quanh còn vạn dặm trong xanh không một gợn mây. Hiện giờ lại xuất hiện thêm một khối như một cái bát chằm khổng lồ lớn chừng gần một dặm, rồi sau đó nhanh chóng khuếch tán ra xung quanh, đồng thời từ bên trong cái

bớt chàm có một truyền ra những dao động mãnh liệt lan ra khắp bốn phương tám hướng.

Chỉ trong chốc lát, bớt chàm kia điên cuồng lớn lên gấp ba, bốn lần, rồi một tầng mịn mờ kia dường như khiến cho toàn bộ thế gian trở nên âm đạm, phẳng phất như đang có thứ gì đó đang nhanh chóng ăn mòn cả bầu trời.

"Ma ban! Đúng nó rồi, cái này nhất định đúng là Ma ban trước khi Ma Kiếp hàng lâm!" Sắc mặt Hải Đại Thiếu trắng bệch, bỗng nhiên hân lớn tiếng hô.

Ánh mắt Bạch Quả Nhi cùng Khí Linh Tử cũng đang nhìn chăm chăm vào Ma ban trong không trung, thần sắc cũng cực kỳ khó coi.

"Đúng chính xác là Ma ban rồi, không giả, không ngờ được là Ma Kiếp hàng lâm so với dự đoán còn sớm hơn một chút." Bạch Quả Nhi lẩm bẩm nói.

"Cái này cũng không nhất định là Ma ban, nói không chừng là những thiên tượng khác giống nó mà thôi. Phải hay không thì còn cần người từ Thiên Uyên Thành đến chính thức xác nhận một chút mới được." Khí Linh Tử thở dài một hơi, sắc mặt cuối cùng cũng khá hơn một chút, nói.

"Hừ, cái này thì cần gì xác nhận. Nếu quả thật là Ma ban mà nói thì cả địa vực chắc chắn sẽ không chỉ có một chỗ này." Hải Đại Thiếu lắc đầu nói.

"Điều này cũng đúng! Nếu chuyện này là thật thì tất cả mọi người trong Tam Cảnh sẽ biết đến ngay" Khí Linh Tử im lặng một chút rồi trả lời.

"Nhị vị sư huynh cũng không cần quá lo lắng, Ma Ban xuất hiện chỉ cho thấy là Ma giới xâm thực mới vừa bắt đầu thôi, quá trình này cực kỳ chậm chạp. Theo như ghi chép, cho đến khi lực ở mặt biên yếu đến mức mà Ma tộc có thể xâm nhập Linh giới thì còn ít nhất là nửa năm. Có khoảng thời gian này để chuẩn bị, Nhân tộc chúng ta cũng sẽ không bị luống cuống tay chân" Ánh mắt Bạch Quả Nhi khẽ chuyển, nói.

"Nói thế cũng không sai, nhưng Ma tộc cũng có thể thông dong ở nơi có Ma ban triệu tập nhân thủ, những đợt công kích đầu tiên tuyệt đối sẽ hung mãnh vô cùng, không biết có bao nhiêu thành trì có thể qua khỏi được đây." Khí Linh Tử cười khổ nói.

Bạch Quả Nhi cùng Hải Đại Thiếu nghe vậy liền biến sắc mặt, càng trở nên khó coi hơn.

Cũng vào lúc này, ở phía chân trời có tia sáng lóe lên, một chiếc kim sắc phi chu cũng liền bắn về phía này.

Trên chiến thuyền dài hơn mười trượng này, có mười vệ sĩ mặc chiến giáp xanh đen trong suốt đang đứng đây, ai nấy thần sắc cũng đều ngưng trọng.

Sau khi chiến thuyền dừng lại bên dưới bột chàm khổng lồ một chút thì những giáp sĩ kia ồ ạt bay lên bầu trời, lóe lên rồi biến mất. Trong giây lát bọn họ đã đến gần chỗ bột chàm, sau đó hoặc là ném ra từng kiện trận kỳ, trận bàn, hoặc là lấy ra một số pháp khí hình dạng quái dị chỉ vào đó và điên cuồng thúc dục.

Tức thì trên bầu trời lấp lánh linh quang, vô cùng đẹp mắt.

Ở phía xa vẫn có độn quang liên tiếp hiện ra, tựa hồ vẫn còn có nhiều tu sĩ đang ừn ừ kéo đến nơi này.

"Đi thôi, vệ sĩ tuần tra của Thiên Uyên Thành rồi, chúng ta lập tức trở về động phủ, trước hết đem việc này nói cho sư phụ rồi tính" Khí Linh Tử trầm giọng nói.

Hai người Bạch Quả Nhi đương nhiên không có ý kiến, lập tức gật đầu đồng ý, cũng tự thao túng độn quang nhắm về một ngọn núi phía xa bay đi.

Lúc này trong một gian mật thất đang có bạch quang nhàn nhạt lập lờ không ngừng, có một tòa cự đỉnh cao ngang đầu người đang vững vàng ở chính giữa.

Mà vây quanh đỉnh này lại có ba tên "Hàn Lập" đang khoanh gối ngồi trên bồ đoàn, tất cả đều nhắm nghiền hai mắt không nhúc nhích.

Trong ba tên Hàn Lập, một tên kim quang lấp lánh, ở bên ngoài thân có một cổ hắc khí quần quanh không ngừng lưu chuyển, một tên da thịt màu xanh lục nhạt, toàn thân hừng hực tử khí (khí màu tím), người cuối cùng thì hai tay khê đặt trên đùi nhưng sau lưng có một vầng sáng kim sắc lưu chuyển không ngừng. Hơn nữa khi vầng sáng này căng ra co lại thì có thể thấy vô số kim văn ẩn hiện bên trong đang quay cuồng không ngừng.

Mà ở trung tâm của vầng sáng này lại có bảy mươi hai thanh tiểu kiếm xanh biếc đang không ngừng truy đuổi lẫn nhau.

Bỗng đột nhiên ba Hàn Lập đồng thời mở mắt, cánh tay đang hạ ở trên đùi bỗng nhiên đồng loạt nhấc lên hướng về phía cự đỉnh nhẹ nhàng vỗ một cái.

"Oanh" một âm thanh vang lên, nắp cự đỉnh bắn tung lên trời, tiếp đó có tiếng vù vù phát ra, lại có vô số sợi tơ trắng từ trong đỉnh tỏa ra ngoài.

"Đi" ba tên Hàn Lập, lại một lần nữa vươn một ngón tay hướng cự đỉnh trong không trung điểm một cái.

Ở miệng đỉnh nơi bắn ra bạch tơ nhưng chúng nhất thời như thể đụng phải một tấm bình chương vô hình, rồi rít run rẩy rồi dừng ở chỗ cũ, lại bị cứng rắn cấm chế ở trong không trung.

Đúng lúc này từ trong đỉnh có âm thanh vù vù phát ra, mười mấy đoàn kim quang lóe lên rồi bắn ra, đó là hơn mười con bọ cánh cứng lớn chừng nắm tay, trên lưng mỗi con đều phát ra kim quang chói lọi, cũng trải rộng các vằn màu tử kim. Đồng thời ở phần bụng phía dưới lại trở nên trong suốt có thể nhìn thấu, phẳng phất như là hồ phách.

Dường như những con bọ cánh cứng này đều hung hãn dị thường, vừa mới bay ra khỏi đỉnh lập tức đã nhe hết răng nanh nhào tới cùng một chỗ, như thể đang muốn cắn nuốt hết thủy đồng loại của chúng vậy.

Trong nháy mắt, ở miệng cự đỉnh phát ra những âm thanh chói tai, từng trận sát khí kinh người tản ra khắp nơi.

Ba tên Hàn Lập thấy vậy liền quát to một tiếng, từ trên ngón tay bỗng có linh quang lấp lánh, từng đạo pháp liên tục bắn về phía những con linh trùng này.

Chương 1870: Hậu Tuyển Trùng Vương

Những linh trùng kia sau khi bị những pháp quyết kia đánh lên liền lập tức bị bức bách tách ra nhưng trong miệng không ngừng gào thét bất mãn.

Tiếp đó miệng ba tên "Hàn Lập" lại lăm bắm gì đó, pháp quyết trong tay lại càng biến hóa không ngừng.

Mười mấy con bọ cánh cứng vẫn tím dường như đang bị cấm chế nào đó khống chế tâm thần, trong lòng hoàn toàn không muốn nhưng cũng đành vỗ hai cánh về phía sau, hung hăng ồ ạt lao về phía bạch tơ đã được phóng ra từ trước đó, há to miệng cắn nuốt.

Tốc độ cắn nuốt của những con bọ cánh cứng này kinh người cực kỳ, bạch tơ vốn dĩ còn đang dày đặc nhưng trong chốc lát đã bị cắn nuốt sạch sẽ.

Tên "Hàn Lập" da thịt lục nhạt thấy vậy đột nhiên há miệng, lại phun ra vô số điểm ngân quang.

Những ngân quang này bất quá chỉ lớn chừng hạt đậu, nhưng vừa rơi vào trong cự đỉnh màu xanh thì lại dần dần huyền hóa ra mấy chục đóa hoa màu bạc lớn chừng bàn tay. Cánh hoa lóng lánh ngân quang, trải rộng những vằn đỏ như màu máu, thoạt nhìn hết sức quý dị.

Mười mấy con bọ cánh cứng vừa thấy những ngân hoa này lại phát ra âm thanh vui sướng, một lần nữa lại bổ nhào về phía trước, từng đó ngân hoa trong khoảnh khắc lại bị cắn nuốt mà biến mất.

Bất quá mỗi khi có một đóa ngân hoa biến mất, lại có thêm một đóa lặn lẽ hiện ra.

Sau chừng thời gian một bữa cơm, số ngân hoa mà những con bọ cánh cứng nuốt vào rốt cuộc cũng phải lấy đơn vị hàng ngàn mà tính. Nhìn thì hoa vẫn màu tím trên thân thể bọ cánh cứng lưu chuyển mơ hồ lớn hơn một vòng so với lúc trước.

Mà lúc này, tên "Hàn Lập" kim quang chói lọi đột nhiên mở hai mắt, từ trong con

người màu huyết hồng lại phun ra từng đoàn lửa đen, chỉ sau mấy chớp mắt chúng đã hóa thành một biển lửa đen, đem hơn chục con linh trùng kia cũng hoàn toàn bao bọc vào trong.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Những linh trùng này há lớn cái miệng, lại liên tục phun ra nuốt vào những ngọn lửa đen này. Cứ mỗi lần chúng phun ra nuốt vào như vậy, những ngọn lửa màu đen lại giảm đi một chút. Chẳng mấy chốc, tất cả lửa đen đều bị những con bọ cánh cứng này nuốt hết vào trong bụng, một tia cũng không sót.

Lúc này, trong miệng tên Hàn Lập còn lại quát khê một tiếng, hai tay áo đồng thời vung lên. Bỗng có hai tiếng sét từ đó truyền ra, tiếp đó kim quang lóe sáng, hai đạo kim hồ to chừng miệng chén bắn ra, lóe một cái liền hóa thành hai tấm lôi võng lần lượt rơi xuống, chụp lấy toàn bộ mười mấy con bọ cánh cứng kia.

Sau một tiếng nổ lớn "Ừng ừng". Hai tấm lôi võng liền hóa thành vô số điện hồ nhỏ li ti. Kim sắc điện quang vẫn còn đang chớp tắt không ngừng thì những điện hồ này đã bao phủ lấy toàn bộ đám bọ cánh cứng.

Nhưng nếu tỉ mỉ nhìn lại thì những linh trùng màu vàng kia mặc dù bị điện hồ điên cuồng đánh lên thân mình, nhưng những vằn tím trên người cứ chớp tối chớp sáng không ngừng. Hơn nữa còn đang rộng chi chân, để mặc cho những điện hồ kia càng đánh nhiều hơn lên thân mình, đáng vẻ cực kỳ thích thú.

Bọn chúng ở trong điện quang lóng lánh đến một sợi lông cũng không hề hấn gì.

Không biết qua bao lâu, kim sắc lôi quang nọ rốt cục cũng dần dần thu liễm rồi biến mất. Tên Hàn Lập ở đỉnh đầu có vầng kim quang đang chuyển động không ngừng cũng mở hai mắt. Bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh ở trong vầng sáng phía trên đỉnh đầu đồng thời khê run lên rồi hóa thành vô số tơ xanh bắn về phía trước, trong nháy mắt thế công kích đã đến trước mặt mười mấy con linh trùng nọ.

Có những tiếng nổ lớn "Đương đương" phát ra. Những tơ xanh này chém lên người những con bọ cánh cứng kia dường như chém lên những khối tinh cương. Mặc dù liên tục đánh bay chúng đi, nhưng thanh quang to lớn lại không mấy may lưu lại chút dấu vết trên người chúng.

Mười mấy con linh trùng gặp phải đợt công kích này nhất thời trong miệng phát ra tiếng kêu chói tai. Cả đám đều trở nên vô cùng phẫn nộ, tiếp đó chúng đang rộng hai cánh, thân hình trong phút chốc bỗng trở nên mờ hồ, lập lòe chớp sáng không ngừng phía trên cự đỉnh.

Mặc dù những tơ xanh kia nhanh như thiểm điện nhưng một khắc sau đó cũng rồi rít thất bại, căn bản không tài nào chém trúng những con linh trùng thân hình bỗng nhiên trở nên vô cùng quỷ dị kia.

Hàn Lập phóng ra thanh tơ đang đứng ở phía xa ở phía xa lại trầm sắc mặt xuống, một tay bấm niệm pháp quyết, hướng tới thanh tơ ở cự đỉnh khẽ điểm một cái.

Sau một tiếng trầm muộn như chuông vang lên, ở mặt ngoài cự đỉnh bỗng chốc hiện ra vô số phù văn, đồng thời một cỗ lực lượng vô hình từ đó phát ra. Những con bọ cánh cứng kia vốn đã hóa thành một làn khói nhẹ, chỉ sau một khắc đã bị ép hiện nguyên hình. Đồng thời ở phía dưới đôi cánh của chúng phát ra kim quang chói mắt, tốc độ phi độn bỗng chốc trở nên giống như sên bò vậy.

Những thanh tơ do tiểu kiểm màu xanh biến thành kia dưới tác động của cỗ lực lượng vô hình này không hề giảm tốc độ mà lại như cá gặp nước, độn tốc trong phút chốc tăng vọt vài phần.

Thanh ti chớp động, cả không trung phía trên cự đỉnh bỗng hoàn toàn biến thành một vùng sáng màu xanh.

Mười mấy con bọ cánh cứng vẫn tím ở trung tâm sâu trong vầng sáng giống như hồng tâm bất động, đồng thời bị hàng trăm thanh tơ đồng loạt đánh tới.

Tức thì có tiếng như kim khí va chạm lẫn nhau, thậm chí giống như cuồng phong bạo vũ không ngừng vang lên!

Trong phút chốc, bên ngoài thân mười mấy con linh trùng có chớp sáng thanh quang khiến người khác không thể nhìn thẳng, nhưng từ trong truyền ra những tiếng kêu vang the thé mà lại vô cùng lộn tai.

Ba tên Hàn Lập thấy vậy thần sắc vẫn bất biến, trong ba người có hai người lại nhanh chóng tự bấm độn pháp quyết, mãnh liệt rót pháp lực vào cự đỉnh.

Người cuối cùng thì trên mặt có một tầng thanh khí che phủ, đang không ngừng điên cuồng thúc dục những tờ kiếm màu xanh kia.

Nhất thời, ở trong mật thấy chỉ nghe những âm thanh "vèo vèo" xé gió cùng với những tiếng ầm ầm nổ vang.

Không biết qua bao lâu sau, đột nhiên tên Hàn Lập đang thả ra kiếm tơ màu xanh kia hai mắt nhảy dựng, một ngón tay điểm về hư không phía đằng xa ra một chỉ.

Tức thì những tơ xanh kia ngừng lại một chút rồi lại một lần nữa huyền hóa thành bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh, lóe lên rồi bắn ngược bên này.

Vầng sáng kim sắc ở đỉnh đầu hần vốn dĩ đang co giãn không ngừng lại khê xoay một vòng, tất cả các phi kiếm đã bị thu lại một cách quỷ dị không thấy đâu nữa.

Tiếp đó bản thân vầng sáng kia sau một tiếng "Phanh" cũng tán loạn biến mất.

Mà cùng lúc đó, hai gã Hàn Lập khác cũng thay đổi pháp quyết. Ngoài thân chớp động linh quang tự thu công pháp.

Không trung phía trên cự đỉnh, những con bọ cánh cứng vẫn tím vốn dĩ bị thanh quang bao phủ một lần nữa hiện ra thân hình.

Trải qua kiếm tơ mài luyện trong thời gian dài như thế nhưng chúng vẫn tỏ ra phần nộ như trước, tinh thần không tỏ ra uể oải chút nào, hơn nữa do không có tác dụng từ cấm chế của cự đỉnh, lập tức lại dang hai cánh rồi chia nhau bắn tới ba tên Hàn Lập.

"Đỉnh"

Ba tên Hàn Lập thấy thế không có chút nào bối rối, từ trong miệng lại phun ra một tiếng ngôn quyết! Chỉ trong nháy mắt, mười mấy con linh trùng sau khi nghe được thanh âm này thì đôi cánh khê khua loạn, ngã trái ngã phải ở giữa không trung không cách nào giữ vững thăng bằng được vậy.

Cơ hồ như cùng thời điểm, cự đỉnh màu xanh phát ra âm thanh vù vù, một đạo bạch hà từ đó xông ra, chớp mắt một cái đã đem hết lũ bọ cánh cứng vẫn tím cuộn vào trong.

Những con linh trùng này dường như không muốn nhưng ở dưới tác dụng của bạch

hà thì phải ngoan ngoãn để nó kéo vào trong cự đỉnh.

Thấy cảnh này, tên "Hàn Lập" mới vừa rồi thả ra phi kiếm than nhẹ một tiếng, thần sắc khuôn mặt hơi buông lỏng, khẽ lẩm bẩm: "Ngày càng khó khổng chế chúng, xem ra những gì bí thuật nói không sai. Một khi trưởng thành đến tầm này thì phương pháp khổng chế ban đầu đúng là không còn bao nhiêu hiệu quả. Xem ra bắt buộc phải tiến hành thêm một lần nghi thức nhận chủ nữa rồi. Bất quá đào tạo đến trình độ hiện tại, thực lực những con linh trùng này cũng không khác biệt nhau nhiều lắm, thật sự rất khó tiếp tục cắn nuốt thêm một bước nữa, muốn đào tạo ra Trùng Vương thật sự là không có khả năng rồi."

Sau khi tự nhủ thì Hàn Lập khẽ nhú mày, nhất thời chìm vào trầm ngâm.

Kể từ sau khi hắn vừa rời đi khỏi Minh Hà chi địa, vừa tu luyện vừa thu thập các loại tài liệu khan hiếm gặp suốt dọc đường, trải qua hơn trăm năm rốt cục cũng một lần nữa trở lại Nhân tộc.

Hắn vừa về tới cũng biết, cách thời điểm Ma Kiếp bộc phát không còn bao lâu. Lại lập tức triệu tập ba đệ tử dặn dò một phen, Sau đó bố trí tầng tầng cấm chế và tiếp tục bế quan.

Lần bế quan này, mục đích của hắn chỉ có hai. Một là tận lực khổ tu. Lợi dụng lực lượng của Minh Hà chi nhũ cải thiện thể chất, tranh thủ tu luyện pháp lực tới cảnh giới trung kỳ đại thành, sau đó sẽ thử trùng kích bình cảnh hậu kỳ.

Một mục đích khác, dĩ nhiên là lợi dụng bí thuật nuôi trùng thu được từ tay Phù du tộc để thử đào tạo Trùng Vương. Nếu trước khi Ma Kiếp bộc phát có thể đào tạo ra Phệ Kim Trùng Vương, chưa nói đến quét ngang Ma tộc nhưng ít nhất cũng không bị nguy hiểm tới mức ngã xuống.

Cho nên mặc dù biết rõ khi trước Thái thượng trưởng lão của Phù du tộc dễ dàng đem thuật này giao cho hắn, khẳng định trong đó có chút vấn đề nhưng hắn vẫn không chút lưỡng lự thử nghiệm một chút.

Trong thời gian hơn trăm năm sau khi trở về Nhân tộc, hắn đã sớm đem thuật dục trùng mới có được này tìm hiểu không biết bao nhiêu lần, cũng kết hợp với tâm đắc thu được từ quá trình dục trùng trước kia, cộng thêm một số điều kiện may mắn trời cho mà

hắn có trong tay mà tự tổng kết ra một bộ phương pháp đào tạo Trùng Vương.

Phương pháp này hơn phân nửa cũng giống với bí thuật của Phù du tộc nhưng có chút khác biệt. Chẳng hạn như ở trong bí thuật của Phù du tộc cần phải cho ăn một số linh dược, nhưng do chúng quá mức trân quý nên lâu lâu mới áp dụng một lần. Hàn Lập thì chỉ cần thấy linh dược này linh hiệu thì hắn sẽ dựa vào bình nhỏ thần bí trong tay, không lường lự mà đem linh dược này cho bầy Phệ Kim Trùng phục dụng cứ ba ngày hai lần.

Thêm nữa, Hàn Lập do có Ích Tà Thần Lô trong tay, không chút nào chần chờ mà lấy thần lô này thay thế mấy loại lô điện chi lực khác dùng để luyện trùng thể trong bí thuật của Phù du tộc.

Đương nhiên dục trùng thuật đã được cải biến này thực sự có tác dụng hay không thì chỉ có trời mới biết được. Nhưng theo Hàn Lập tự đánh giá thì hiệu suất hắn là vượt xa phương pháp của Phù du tộc.

Mà quả đúng như dự đoán. Trong hai trăm năm ngắn ngủi, Hàn Lập ngoại trừ giữ lại gần vạn Phệ Kim Trùng thành thực thể chưa biến dị ra thì cũng thả hết tất cả Phệ Kim Trùng biến dị khác vào cùng một chỗ, sử dụng phương pháp đặc thù kích thích chúng cắn nuốt lẫn nhau một lần nữa.

Để có thể khống chế lũ Phệ Kim Trùng bởi vì cắn nuốt lẫn nhau mà khiến cho thực lực đại tăng này, Hàn Lập đã phải tiêu tốn rất nhiều, chỉ đạo môn hạ đệ tử thu mua dị bảo là cự đỉnh màu xanh này.

Đỉnh này có lẽ xét về công dụng thì không đáng nhắc, nhưng sau khi trải qua luyện chế một lần nữa lại có thể gia tăng rất lớn lực khống chế đối với Phệ Kim Trùng.

Vì lẽ đó, khi đã làm tốt gấp đôi việc chuẩn bị, hao tổn hơn hai trăm năm tỉ mỉ đào tạo, rốt cục hắn cũng làm cho mấy vạn Phệ Kim Trùng biến dị cắn nuốt lẫn nhau, cuối cùng ở trong đỉnh chỉ còn lại mười ba con Tử Văn Phệ Kim Trùng cuối cùng này.

Những con Phệ Kim Trùng mới này vốn để sau này tuyển lựa Trùng Vương, bọn chúng đều có thần thông hơn bình thường, nếu như liên thủ thậm chí có thể chế trụ một tu sĩ Hợp Thể Trung kỳ. Bất quá khi Hàn Lập mừng rỡ muốn cho mười ba con linh trùng này cắn nuốt tiếp một bước nữa thì lại gặp một vấn đề khó giải quyết. Mặc cho hắn dùng

đủ loại phương pháp kích thích nhưng bởi vì những con linh trùng này thực lực tương đương nên không con nào làm được gì con nào.

Chương 1871: Mê Ảnh Nơi Biển Sâu

Trùng Vương được sinh ra chủ yếu phải dựa vào chúng! Phải trải qua cắn nuốt nhau mới có thể sinh ra.

Điều này tự nhiên làm cho Hàn Lập có chút buồn bực.

Nhất thời không tìm được biện pháp thích hợp, hẳn chỉ có thể dùng loại phương pháp không ngừng rèn luyện, kích thích hơn mười con linh trùng này rồi tính sau.

Làm như vậy, tuy chúng không lập tức cắn nuốt lẫn nhau nhưng thực lực sẽ tăng lên một chút. Về sau đào tạo ra Trùng Vương sẽ dễ hơn một phần.

Hơn nữa hiện tại hơn mười con bọ cánh cứng có tử văn lại có thể dễ dàng dụng thần niệm khu sử hơn so với cả đàn Phệ Kim trùng mấy vạn con. Thực tế khi đối địch hẳn sẽ có thêm đòn sát thủ.

Trong hai trăm năm này, Hàn Lập đã dùng hết hơn phân nửa Minh Hà linh nhũ, khiến thể chất của hắn thay đổi một cách huyền diệu.

Trong đó rõ nhất chính là tốc độ tu luyện. Chuyển hóa thiên địa nguyên khí ít nhất đã tăng hơn ba thành so với trước.

Cũng đừng coi thường, tốc độ chuyển hóa ba thành có nghĩa là thời gian tu luyện tiết kiệm được ít nhất gần một phần ba.

Càng không nói, lúc trước Thanh Nguyên Tử từng thệ đán, dùng Minh Hà linh nhũ tẩy thân thì vô cùng hữu ích khi đột phá bình cảnh Hợp Thể. Nếu không lúc trước thì tứ đại yêu vương của Địa Uyên sao cam lòng mạo kỳ hiểm xâm nhập Minh Hà chi địa, muốn từ trong miệng hổ thu lấy một ít linh nhũ.

Trong khoảng thời gian này hắn điên cuồng tu tập, thêm chưa bao giờ ngừng dùng các loại đan dược tinh tiến pháp lực, khiến cho pháp lực tiến triển cực nhanh.

Hiện tại khó khăn lắm tiếp mới cận cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ. Chỉ cần cho hẳn thêm thời gian khoảng hơn mười năm nữa, liền có thể bắt đầu thử đột phá hậu kỳ.

Trong lòng cân nhắc như thế, trên mặt bản thể Hàn Lập than nhẹ một tiếng sâu kín, hai tay để trên đùi muốn nhắm hai mắt tu luyện.

Nhưng vào lúc này bỗng cửa mật thất chợt lóe linh quang màu trắng, một tầng gợn sóng nửa trong suốt dập dờn hiện ra.

Bản thể Hàn Lập thấy thế không khỏi ngẩn ra, tâm niệm khẽ chuyển, tay áo bào hướng cửa lớn phất một cái.

"Phốc" một tiếng, linh quang trên cửa nháy mắt một phân thành hai mở ra.

Một đoàn hỏa cầu chợt lóe, lướt qua theo ngoài cửa mà vào. Chớp động một cái liền quỷ dị hạ xuống trong tay Hàn Lập.

Hai mắt Hàn Lập đảo qua hỏa cầu, thần niệm thoáng chốc thấu nhập vào trong, kết quả một lát sau thì sắc mặt bỗng đại biến

"Phanh" một tiếng, năm ngón tay hợp lại đem hỏa cầu mạnh mẽ tán đi.

Trong ánh hồng quang, sắc mặt Hàn Lập cực kỳ khó coi.

"Không ngờ Ma Ban đã sớm hiện thế! Xem ra không ra ngoài một chuyến là không được" Hắn dùng thanh âm thấp không thể nghe thấy thì thảo vài câu, bên ngoài thân linh quang lóe lên một chút.

Hai gã "Hàn Lập" khác thấy thế, mặt không chút thay đổi thân hình khẽ động, hai hư ảnh liền nhào tới bản thể.

Sau hai tiếng trầm đục, ba người hợp nhất!

Khí thế cuồng phát từ trên thân Hàn Lập bỗng nhiên vừa thu, rung tay áo bào đứng dậy.

Một tay hẳn khẽ vẫy, cự đỉnh màu xanh trước mắt lúc này quay tròn, vừa chuyển liền biến thành cờ nằm tay, thanh quang chợt lóe đã bị thu vào trong tay áo.

Sau đó Hàn Lập vừa nhắc chân, thân ảnh liền quỷ dị lướt dài qua vài chục trượng, xuất hiện ở cửa lớn. Đầu vai lại nhoáng lên một cái hạ, chớp động một chút nhập vào trong cửa. Bóng dáng hoàn toàn biến mất.

***

Tại một vùng sơn mạch ở chỗ sâu Man Hoang thế giới. Phía dưới chân một tòa cự phong, một gã bạch y thanh niên hai tay để sau lưng đang giằng co cùng ba tên man hoang cổ thú khổng lồ.

Một cổ thú rõ ràng một cự nhân song đầu thân cao trăm trượng, tướng mạo dữ tợn hung ác, một đầu tóc vàng rối tinh rối mù, một tay mang theo một cây đại bổng đen tuyền.

Còn lại là hai con cự mãng màu đỏ sẫm một lớn một nhỏ. Lớn thì dài tới hơn ba trăm trượng mà nhỏ cũng bảy tám chục trượng, chúng há miệng phun ra hồng vụ có vẻ vô cùng kỳ độc.

Ba cổ thú đều gắt gao nhìn chăm chăm thanh niên nhỏ bé đối diện, tựa hồ rất là kiêng kị.

"Hắc hắc, hai ngày trước đã cảnh cáo các người một chút nho nhỏ, rằng sinh linh cường đại nơi đây đều đi hết cho ta. Những kẻ khác đều hiểu mà rời đi, chỉ có ba tên các người còn lưu luyến không đi. Chẳng lẽ các người cho rằng ba tên tụ tập lại là có thể đối kháng với bản tôn sao? Thật sự là liều lĩnh! Nếu như vậy, các người cũng không cần đi nữa, đem tinh hạch cùng tinh hồn lưu lại!" Trên khuôn mặt bạch y thanh niên này có minh ẩn kim ngân hoa văn quỷ dị, ánh mắt đảo qua ba con cự thú thì mở miệng, ngữ khí băng hàn đến tận xương.

Ba cổ thú tựa hồ cũng có chút linh trí. Nghe vậy thì song đầu cự nhân nhe răng nanh, đột nhiên đưa một nắm tay cự lớn tự đâm vào ngực, ngửa đầu phát ra một tiếng gầm tràn ngập tức giận.

Trong mắt hai con xích mãng cũng chợt lóe hàn quang, lưỡi răn màu tím đỏ trong miệng phụt lên đờn đập, đồng thời phát ra những tiếng "Phì phì" rất lớn.

Bạch y thanh niên thấy thế thì khước miệng lộ nụ cười lạnh, đòn thủ khá quyết, thân

hình đột nhiên lặn một vòng trên mặt đất.

"Phanh" một tiếng, một cỗ bạch khí kỳ hàn tán khai ra. Trong nháy mắt liền rộng tới vài mẫu, thoáng chốc hư không chung quanh hiện ra những bông tuyết hoa tinh oánh. Mỗi bông đều to chừng cỡ trứng chim, dưới ánh dương chớp động hàn quang diễm lệ.

Lúc này trong bạch khí bỗng nhiên bạo phát một trận tiêm minh quý dị. Sau đó quay cuồng lưu chuyển kịch liệt. Một con Ngô công thân hình trắng tinh tinh oánh như được tạc từ băng từ giữa vọt ra.

Sau lưng con rết này có mọc lên sáu cái cánh, hai mắt đỏ tươi ướt át. Khi mới lao ra bất quá chỉ dài bảy tám trượng nhưng chớp động một cái, trong tiếng thanh minh đã hóa thành hơn trăm trượng. Nó không chút do dự há rộng mõm phun ra một cỗ hàn diễm trắng mịn mờ, hóa thành một biển sương lạnh trắng cuốn sang ba con cự thú.

Tam thú thấy thế thì cả kinh, hiển nhiên rất rõ ràng sự đáng sợ của hàn khí, không hẹn mà cùng thi triển thủ đoạn ngăn cản!

Lúc này hai tay song đầu cự nhân nắm chặt trong tay hắc bồng, liên tục múa may mấy cái trước người, sau vài tiếng nổ thì một cơn lốc phập phù hiện ra, trực tiếp cuốn tới hàn khí phía xa xa.

Mà hai con hồng mãng cũng hé miệng phun ra một mảng hồng vụ lớn, hóa thành liệt diễm bùng bùng che kín bản thân.

Nhưng biển sương lạnh trắng vừa thối tới, không kể là cơn lốc hay là hoá diễm vừa chạm vào thì lập tức bị tan đi. Ba con cự thú phút chốc căn bản không kịp phản ứng, liền hóa thành những tượng băng.

Thân hình khổng lồ của Cự đại Ngô Công bay quanh trên không ba con cự thú một thoáng. Sáu cái cánh run lên, lập tức sáu đạo bạch quang kích ác bắn ra. Từng đôi vây quanh ba tượng băng như tia chớp mấy vòng, lập tức tiếng "ầm ầm" truyền đến.

Ba tòa băng nhanh chóng hóa thành những đồng băng vụn sụp đổ xuống.

Hào quang chợt lóe. Tinh hồn ba con cự thú từ giữa vờn hiện, hốt hoảng muốn lập tức chạy trốn.

Nhưng con rết sáu cánh lại há mồm quay đầu quấy đuôi, một cỗ lực lượng vô hình lập tức đem hư không phía dưới bao phủ ở trong.

Tức thì những vụn băng bao phủ hài cốt cự thú cùng ba đoàn tinh hồn, tất cả đều bị hút lên. Cự đại ngô công nhất nhất nuốt vào.

Bạch quang chợt lóe rồi nó bỗng biến mất, ở chỗ cũ lại hiện ra bạch y thanh niên kia.

Hắn lạnh lùng nhìn lướt qua phía dưới, xác nhận không quên gì thì ánh mắt đảo qua tòa cự phong, trên mặt lại hiện một tia lửa nóng.

Thân hình vừa động, thanh niên lập tức hóa thành một đạo bạch hồng bay đi, mấy chớp động một chút liền nhập vào trung tâm cự phong, không thấy bóng dáng.

Sau một lát, dưới chân cự phong không biết bao nhiêu trượng, trong một tòa động quật thiên nhiên, bạch y thanh niên nhìn chăm chăm vào một bức thạch bích màu tím hồng, thần tình hưng phấn.

"Ha ha, Tử Âm Quáng Mạch, quáng mạch quý hiếm như thế vậy mà lại bị ta tìm được, xem ra Chân Linh Chi Khu của ta hẳn sẽ đại thành sớm một chút so với dự kiến"

Vừa dứt lời, hắn không hề chần chờ lăn một vòng trên mặt đất, lại hiện ra bản thể hình thái con rết.

Tuy rằng lúc này nó chỉ cỡ mấy trượng nhưng trong miệng phun quang hà đem cả thạch bích bao lại.

Sau đó chỉ thấy quang hà chớp động, thạch bích màu tím hồng lại từ từ bị phong hoá biến mất, hiện ra một cái hắc đại động sâu thẳm.

Con rết sáu cánh vừa động, lập tức hóa thành một đạo bạch quang nhập vào trong đó.

Tiếp theo trong động lại truyền ra từng trận gầm rú!

***

Trong một gian mật thất ở Thâm Hải Cung Điện, một cái kén lớn có vô số tơ máu

nhẹ nhàng bao quanh đang rung lên. Bên ngoài chợt tỏa ra vô số huyết sắc phù văn, tiếp theo liền lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi bành trướng lên.

Cơ hồ một nhịp hô hấp, mật thất vốn cực kỳ rộng lớn liền bị kén lớn lấp đầy. Trong đó mơ hồ có thể thấy được hắc ảnh khê động. Kén này sau khi bạo trướng liền nứt toác ra.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, trên hư không mật thất đột nhiên hiện ra một thanh niên trần trụi đang khoanh chân mà ngồi.

Thanh niên này mặt như bạch ngọc, dung nhan tuấn mỹ dị thường, thân hình trước sau đều tự mình ẩn hình đồ các đóa liên hoa ánh vàng rực rỡ.

Liên hoa trông rất sống động cỡ chừng vài tấc, cơ hồ trải rộng thân hình thanh niên. Nếu người nhìn vào sẽ có cảm giác hoa mắt choáng đầu, có vẻ thập phần quý dị!

Hai mắt thanh niên trần trụi nhắm nghiền cùng sắc mặt bình tĩnh, liên lơ lửng không nhúc nhích trên hư không.

Thời gian chừng một bữa cơm, ngoài thân thanh niên chợt lóe kim quang, hình đồ liên hoa kim sắc minh ẩn như sống lại, vận vẹo chớp động.

Thanh niên chậm rãi mở hai mắt. Hai mắt trắng đen rõ ràng nhưng đáy mắt lại trong suốt dị thường, phảng phất có ẩn chứa một lực lượng thần bí nào trong đó.

"Phốc"" phốc " hai tiếng vang nhỏ, trong mắt thanh niên lại có hai luồng hỏa diễm bùng bùng dấy lên.

Hai hỏa diễm một kim một ngân. Cũng theo ánh mắt thanh niên chuyển động, lúc lớn lúc nhỏ chớp động không thôi.

Bỗng nhiên ánh mắt thanh niên đảo xuống một vật phẩm bất động ở một góc mật thất, vẻ mặt trở nên cổ quái cực kỳ.

Kiện vật phẩm kia rõ ràng là một khối thủy tinh cầu cỡ nắm tay, được đặt trên một cái bàn ngọc thấp. Mặt ngoài chiếu ra linh quang nhàn nhạt, hiển hiện một hình ảnh rõ ràng.

Hình ảnh là một đài hoa sen chói lọi ngân quang trông rất sống động, trôi nổi dường như là vật có thực vậy.

Chương 1872: Mộc Tộc Đại Thừa

Hai mắt thanh niên tuần mã không ngừng nổi lên hỏa diễm kim ngân nhưng hàn khí trên người lại dần phát tán ra xung quanh.

Đột nhiên tay hắn bấm niệm pháp quyết. Một tiếng "Phốc" vang lên, từ trong cơ thể liền tỏa ra một tầng linh diễm kim sắc, quay tròn một vòng thì hóa thành một trường bào kim sắc hoa mỹ dị thường, đem thân thể hoàn toàn bao phủ.

Tiếp đến hắn lại đưa một tay hướng về phía thủy tinh cầu, chộp một trảo vào hư không.

Sau khi một tiếng "Vù" vang lên, vật này liền nhanh chóng bay tới, chỉ trong chớp mắt đã quỹ dị chui vào trong thân thể tuần mã thanh niên.

"Người lại dám lấy đi vật mà lão phu từng vì nó mà suýt chút nữa ngã xuống ở Tiên giới sao. Bất kể người là thần thánh phương nào, bốn tiên cũng sẽ đuổi đến tận chân trời góc bể, phải đem người hình thần câu diệt mà biến mất mới hả giận! Bất quá, bây giờ pháp thể của ta trọng sinh, cũng không cần ở lại nơi đây nữa."

Thanh niên ngẩng đầu, lẩm bẩm nói nhỏ mấy câu nhưng rõ cho thấy sự phẫn nộ cực kỳ. Về mặt lại tăng thêm vài phần quỷ dị.

Sau đó một khắc, đột nhiên hắn lại chà xát hai tay một cái, nhất thời kim quang chớp động bắn lên không trung.

Ngay lúc đó, một khối quang cầu kim sắc bỗng lơ lửng hiện ra, ban đầu chỉ lớn chừng nắm tay nhưng sau vài cái chớp động lại điên cuồng bành trướng.

Tiếng vù vù trong phút chốc tràn ngập khắp căn mật thất!

Chỉ sau mấy nhịp hô hấp, cả tòa cung điện thần bí ở dưới đáy biển sâu phát ra mấy tiếng trầm đục. Tiếp theo các quang trụ kim sắc từ đó phun ra bốn phương tám hướng.

"Ầm ầm" Tiếng vang không ngớt truyền đến, kim quang bên trong tuôn ra ngày càng nhiều, cả tòa cung điện trong khoảnh khắc hoàn toàn sụp đổ.

Cả khu vực cũng bị kim quang quý dị này hoàn toàn bao phủ.

Bất chợt tất cả kim quang đều bị thu lại, chỉ còn lại tên thanh niên nọ mặt không biểu cảm đứng trên không trung, nơi trước kia vốn dĩ là một cung điện. Hả thu hồi hai cánh tay vừa nhắc, dường như từ nãy giờ chân cũng chưa dời một bước.

Một lát sau, một đạo kim quang từ dưới biển bay ra trên mặt biển, sau khi lướt một vòng để xác định phương hướng liền một mạch độn quang bay đi.

Mà phương hướng đó, rõ ràng chính là Phong Nguyên Đại Lục!

Trong khi đó, ở một nơi khác thuộc phạm vi của Mộc tộc trên Phong Nguyên Đại Lục, xuất hiện một bạch y nữ tử hai chân để trần lơ lửng trên một cây đại thụ cao hơn vạn trượng, đang giảng co với một lão giả uy nghiêm thân mặc thanh sam.

Mà ở trăm trượng phía dưới bạch y nữ tử là một gã đại hán xấu xí thân mặc hắc giáp, lại bị một đôi nam nữ trung niên sắc mặt tái nhợt bao vây.

Đại hán đưa tay ôm cánh tay còn lại, trong mắt chớp động hung quang nhìn đôi nam nữ đối diện.

Mà đôi nam nữ trung niên này, nam nho nhã tư văn cùng nữ tướng mạo tú lệ lại cần thận nhìn đại hán, tựa hồ có chút kiêng kỵ.

"Dù không biết đạo hữu lai lịch ra sao, nhưng lén lén vào Thánh Địa của Mộc tộc chúng ta, lại còn một lúc hái mất mười mấy đoá Hắc Linh Hoa. Chẳng lẽ thật sự cho rằng bốn tộc không có tồn tại Đại Thừa tọa trấn sao?" Thanh sam lão giả nhìn chăm chăm nữ tử đối diện lạnh giọng nói.

"Bốn cung đã xâm nhập nơi này, sao lại không thăm dò tình hình quý tộc một phen. Nếu ta không nhầm, đạo hữu chính là Đại trưởng lão của Mộc Tộc! Bất quá Ô đạo hữu cũng không nên quá keo kiệt như vậy chứ, chỉ là vài đoá Hắc Linh Hoa mà thôi, đâu cần phải tức giận đến thế." Bạch y nữ tử thần sắc bình thản, không hoảng hốt mà chậm rãi trả lời, tựa hồ chẳng vì đối mặt đại địch mà ảnh hưởng tâm tình.

"Hừ, các hạ nói cũng thật dễ nghe. Hắc Linh Hoa vốn có hiệu quả không thể tưởng tượng, cho dù là Hắc Linh Thánh Thôn của bốn tộc, vạn năm cũng chỉ sinh ra hơn trăm đóa mà thôi. Đạo hữu một lần lấy đi gần nửa số lượng còn thừa lại. Chẳng lẽ không cấp cho ta đây một công đạo sao?" Sắc mặt thanh sam lão giả có chút khó coi nói.

Vị Đại trưởng lão của Mộc tộc này vốn đang tu luyện trong mật thất ở phụ cận, nếu không phải đột nhiên có việc đi ra thì không thể phát hiện có người ngoài tiềm nhập hái đi linh hoa trong thánh địa. Nhưng sau khi cấp tốc dẫn người ngăn chặn mục tiêu thì lại không làm gì được nữ tử pháp lực thâm sâu trước mắt. Do đó mới khiến cho vị Đại Thừa này kiêng kỵ mà chưa trở mặt động thủ.

"Công đạo gì mà công đạo! Bốn cung chỉ lấy đi một nửa số Hắc Linh Hoa đã là hạ thủ lưu tình. Tu vi của đạo hữu quả thật không yếu nhưng vẫn chưa phải là đối thủ của ta, giờ lại nói những lời nhảm nhí này, rốt cuộc là có dụng ý gì?" Ánh mắt bạch y nữ tử lưu chuyển nói, nhất thời khiến thanh sam lão giả giận tím mặt.

"Tốt, tốt. Nếu đạo hữu đã không để Mộc tộc của chúng ta trong mắt, vậy cũng không thể trách tại hạ khảo nghiệm thân thông của đạo hữu một chút. Nếu quả thật cường đại hơn Ô mỗ, tại hạ lập tức ra lệnh cho cả Mộc tộc không được xuất thủ, mặc tình để đạo hữu rời đi." Thanh sam lão giả cả giận, vừa cười vừa nói.

"Người đã không phải là đối thủ Bốn cung, những người khác của Mộc tộc xuất thủ cũng chỉ là tự tìm đường chết mà thôi. Bất quá các hạ thật muốn động thủ ngay tại nơi này sao?" Bạch y nữ tử liếc nhìn xuống đại thụ phía dưới một cái, bỗng nhiên cười mê người nói.

Nàng vốn trời sinh đã thanh lệ vô song, nụ cười này lại phảng phất như muôn hoa khoe sắc, cho dù Đại trưởng lão Mộc tộc ở phía đối diện cũng không khỏi động tâm, nhưng cũng lập tức thanh tỉnh trở lại, sắc mặt trầm xuống trả lời:

"Ta và người động thủ uy năng như thế nào, tất nhiên không thể tại thánh địa bản tộc. Đạo hữu nếu tự cho mình thân thông hơn người, vậy hãy đi cùng Ô mỗ một chuyến"

Lời vừa dứt, tay áo thanh sam lão giả đột nhiên hướng về phía hư không, nhất thời một đạo quang trụ thanh sắc liên bắn ra.

Quang trụ này thanh quang mênh mông, chớp động một cái thì huyền hóa thành một

cự kiếm cao hơn trăm trượng, chẳng qua lại hướng về một phía hư không chém xuống.

"Oanh long" một tiếng. Nơi cự kiếm trăm xuống chớp động bạch quang, sau đó một cổ khí tức kinh người chấn động tản ra, một vết rách không gian dài chừng vài chục trượng hiện ra, bên trong mơ hồ lộ ra một hào quang màu vàng nhạt.

Đại trường lão này chỉ với một kích lại cường ngạnh phá vỡ hư không, tạo ra một khe hở không gian.

Tiếp theo thân hình lão giả chớp động, chỉ với một bước nhanh chóng tiến vào, dường như chẳng coi những nguy hiểm trong khe hở không gian là gì.

Bạch y nữ tử thấy thế thì khóe miệng hơi mỉm, như cười mà không phải cười, ẩn một tia khinh miệt. Lại hướng về phía đại hán mặc hắc giáp thân nhiên phân phó một tiếng:

"Người ở nơi này đợi một lát, ta đi rồi sẽ về ngay."

"Vâng, Thánh chủ đại nhân" Đại hán mặc dù mặt mũi xấu xí cùng hung ác dị thường, nhưng ở trước mặt nữ tử này lại vô cùng kính cẩn, vội vàng khom người đáp.

Tiếp đó, đôi chân ngọc thon dài của bạch y nữ tử điểm nhẹ xuống dưới một cái, tức thì dưới chân sinh ra một đóa hoa màu hồng phấn, nâng lấy nàng rồi từ từ tiến vào bên trong khe hở không gian kia.

Chốc lát sau, từ bên trong khe hở bỗng phát ra một tiếng sấm nổ cực lớn. Tiếp theo đó là tiếng bạo liệt cùng oanh minh đan vào nhau, cùng với đó là từng trận tia sáng chói mắt từ bên trong vết rách trực tiếp phóng ra, dường như bên trong khe hở đang long trời lở đất vậy.

Đôi trung niên nam nữ của Mộc tộc thấy thế liền nhìn nhau một cái, sắc mặt không khỏi cau lại.

Về phần đại hán xấu xí, tuy dữ tợn nhìn hai người kia nhưng trên mặt không có chút lo lắng, tựa hồ tin tưởng mười phần Bạch y nữ.

Từ trong khe hở truyền ra các tiếng nổ kéo dài chừng khoảng một tuần trà thì yên tĩnh không tiếng động trở lại. Sau đó tất cả tia sáng cũng thu lại, một lần nữa khôi phục bộ dáng ban đầu.

Đôi trung niên nam nữ ngẩng đầu lên nhìn về phía khe hở không gian, thần sắc trở nên khẩn trương.

Hắc giáp đại hán tuy thần sắc như thường, bất quá khi nhìn hai người đối diện thì ánh mắt lại lộ tia cười lạnh.

Một lát sau, từ bên trong khe hở không gian lóe lên thanh quang, một nhân ảnh từ bên trong phi độn ra.

Chính là lão giả mặc thanh sam.

Đại trưởng lão của Mộc tộc bên ngoài tuy hoàn hảo không tổn hao nhưng sắc mặt tái nhợt hơn trước. Hơn nữa khi vừa ổn định thân hình, lại quay đầu nhìn về khe hở mơ hồ lộ ra một tia sợ hãi.

Lúc này, Bạch y nữ tử chân đạp kỳ hoa cũng từ bên trong bay ra, nhưng thần thái lại thông dong, chẳng khác biệt bao nhiêu với lúc tiến vào.

Mà đôi nam nữ của Mộc tộc thấy thế, trong lòng cũng trầm xuống.

"Hiện tại bốn cung có thể rời đi chưa vậy?" Bạch y nữ tử vừa ra khỏi khe hở không gian, liền hướng sang lão giả thân nhiên hỏi một câu.

"Mộc Quân, Mộc Giáo, truyền lệnh xuống. Tất cả người của Mộc tộc không được xuất thủ với hai người này, hãy để cho bọn họ tự do rời khỏi phạm vi của Mộc tộc chúng ta" Sắc mặt Đại trưởng lão Mộc tộc âm trầm nhưng cuối cùng cắn răng lạnh giọng phân phó.

"Đại trưởng lão, những Hắc Linh Hoa kia đối với bản tộc..." Vừa nghe lời này, nam tử của Mộc tộc không khỏi khẩn trương.

"Im miệng! Người dám hoài nghi lời của ta sao?" Lão giả mặc thanh sam nghe vậy, hai hàng lông mày dựng đứng, sắc mặt bất thiện lớn tiếng quát tháo.

"Không dám! Văn bối lập tức tuân lệnh" Tên trung niên nam tử kia trong lòng cả kinh, nhanh chóng khom người hành lễ.

"Hừ, vậy thì biết điều đem tin tức truyền xuống đi." Lão giả hừ lạnh một tiếng nói.

Lần này trung niên nam tử không do dự thêm chút nào. Bàn tay nhất thời lộn chuyển, một chồng phù triện màu xanh lông lánh xuất hiện ở trong tay.

Nam tử trung niên giơ một tay lên, cổ tay khẽ rung. Những thứ phù triện này liền hóa thành một vầng thanh quang bắn tung tóe, chớp mắt một cái liền biến mất.

Bạch y nữ tử thấy vậy liền đưa tay vuốt mái tóc rồi cười khẽ một tiếng, hướng sang đại hán mặc hắc giáp vẫy tay một cái, không nói lời nào xoay người bay đi.

Đại hán mặc hắc giáp thấy vậy liền phát ra một tiếng cuồng tiếu, tiếp theo ngoài thân cuồn cuộn hắc khí, liền hóa thành một đạo ác phong đuổi theo.

Thấy đại hán tuy chỉ là một gã Hợp Thể kỳ nhưng lại ngông cuồng trước mặt mình như thế. Trên mặt lão giả như phủ một tầng sương lạnh, nhưng chỉ lạnh lòng bất động nhìn bạch y nữ tử cùng đại hán dần biến mất.

"Mộc Giáo, người tu luyện Thanh Linh Tuệ Nhãn huyền diệu phi phàm. Có thể nhận thấy trên hai người này được thứ gì không?" Lão giả mặc thanh sam đột nhiên mở miệng hỏi.

"Giáo nhi đã khiến Đại trưởng lão thất vọng rồi. Ta vừa rồi đã đem Tuệ nhãn vận đến cực hạn nhưng cũng không nhìn ra bao nhiêu. Nữ tử Đại Thừa kỳ kia vừa nhìn một cái đã bị vô số hư ảnh hoa che đầy bên ngoài rồi, căn bản nhìn không ra bản thể của nàng. Có lẽ nàng cũng là Mộc linh tu luyện thành hình, có chút sâu xa cùng chúng ta Mộc tộc chăng?"

Nữ tử có dung nhan xinh đẹp của Mộc tộc vừa nghe lời này, có chút chần chờ trả lời.

"Hừ, nàng tuyệt không phải là người Mộc tộc chúng ta, hơn phân nửa là do tu luyện công pháp có chút quan hệ. Bất quá người này thần thông thâm sâu khó lường, trước khi Ma Kiếp bộc phát lại đột nhiên xuất hiện ở Mộc tộc chúng ta, cũng không biết là họa hay là phúc đây."

Lão giả khẽ thở dài một tiếng rồi nói.

Chương 1873: Nương Tựa

"Đại trưởng lão đã nói như thế hẳn là không sai biệt lắm. Về phần gã đại hán kia, ta mơ hồ thấy được từ trên người hắn một hư ảnh giao long, hơn nữa trong cơ thể hắn lại hàm chứa ma khí cực kỳ tinh thuần, có lẽ có quan hệ cùng Chân Ma tộc"

Nữ tử Mộc tộc cung kính nói.

"Giao long lại còn có ma khí! Cũng chưa hẳn có quan hệ cùng Ma tộc. Hiện tại người có thể mượn ma khí để tu luyện công pháp ở Linh giới nhiều đến nỗi đếm cũng không xuể. Ngoài ra hẳn lại có bản thể là Giao Long thì điều đó lại càng khó xảy ra hơn nữa. Giao Long tộc vốn là sinh tử đại địch cùng Chân Ma tộc, một khi gặp mặt, chỉ có một bên mới có thể còn sống sót."

Lão giả áo xanh sau một phen cân nhắc, mới chậm rãi lắc đầu phủ định.

Có điều đại trưởng lão của Mộc tộc này cho dù kiến thức uyên bác, cũng tuyệt không ngờ đến bản thể của đại hán mặc hắc giáp nọ, lại chính là hậu duệ của Tà Long tộc vốn đã bị diệt sạch ở Linh giới không biết bao nhiêu năm về trước.

Kể vì vậy, mà phán đoán của lão đương nhiên cũng cực kỳ sai lầm.

Cùng lúc đó, trên bầu trời cách đó vạn dặm, đại hán xấu xí đang cung kính hướng sang bạch y nữ tử hỏi:

"Thánh Tổ đại nhân, Hắc Linh Hoa này nếu rất hữu dụng đối với lão nhân gia, vì sao người lại không lấy hết toàn bộ mà lưu lại một nửa là mang ý gì. Với lại cái tên Đại trưởng lão kia của Mộc tộc chỉ là một Đại Thừa Sơ kỳ, làm sao có thể có thể uy hiếp đến Thánh Tổ đại nhân. Với thần thông của đại nhân, cho dù so với tất cả Thánh Tổ của Thánh Giới cũng có thể bài danh năm người đứng đầu."

"Cái con Tiểu Ngạc người(Cá Sấu) thì biết cái gì! Ta mặc dù tự tin đánh bại tên Đại trưởng lão kia nhưng cũng không nắm chắc sát diệt được hắn. Hơn nữa hiệu quả Hắc Linh Hoa kia cũng có hạn đối với việc khôi phục thương thể của ta, chỉ cần ăn mười đoá

trở lên thì sẽ trở nên vô dụng. Vì vậy thu hoạch lần này việc gì phải hành động thiếu khôn ngoan."

Bạch y nữ tử nhẹ giọng nói.

"Thì ra là như vậy. Bất quá Thánh Tổ đại nhân, chúng ta cũng đã đi qua hơn phân nửa toàn bộ Phong Nguyên đại lục, nếu đã không có thu hoạch nào khác thì chúng ta có cần rời khỏi đại lục này không. Nếu tiểu nhân nhớ không lầm, tựa hồ Thánh Chiến cũng sắp bộc phát rồi. Nếu chúng ta lại gặp những Thánh Tổ đại nhân khác khi Thánh Chiến hàng lâm, sợ rằng lại là một điều không hay."

Đại hán chờ một chút rồi mới cẩn thận hỏi.

"Thánh Chiến à! Thời điểm khi ta chưa thoát ra khỏi Thánh giới cũng đã cùng Thánh Tổ tiên đoán trước thời gian bộc phát cùng đàm luận những chuyện liên quan. Nơi đây chính là một trong những nơi có nhiều giao điểm dày đặc nhất trong địa vực. Bất quá Tiểu Ngạc người không cần phải lo lắng cái gì! Cho dù bây giờ có lập tức bộc phát Thánh Chiến thì những Thánh Tổ khác cũng không có cách nào lập tức xuất hiện ở Linh giới, có xuất hiện chẳng qua chỉ là phân thân của bọn hắn mà thôi. Lúc trước ta còn không dám khẳng định, nhưng sau khi đến nơi này dùng bí thuật tính toán, vật ta muốn tìm kiếm chỉ có hi vọng ở chỗ này thôi. Ở tình huống như vậy, ta sao lại có thể rời đi."

Bạch y nữ tử nhẹ giọng cười một tiếng trả lời.

"Thì ra là như vậy. Vậy tiểu nhân cho dù không còn tánh mạng cũng nhất định vì Thánh Tổ đại nhân tìm cho được vật kia, để thần thông của đại nhân lại phục hồi như xưa."

Đại hán nghe vậy trong lòng rung mình, lập tức liền vỗ ngực nói.

"Xem ra Minh La Thánh Tổ năm đó giao người cho ta quả thực không sai, nếu quả thật người có thể giúp ta khôi phục thần thông, bốn Thánh Tổ cũng sẽ không keo kiệt tặng người chỗ tốt thật lớn." Khóe miệng bạch y nữ tử nổi lên một tia thần bí, mỉm cười nói.

"Đa tạ Bảo Hoa Thánh Tổ! Tiểu nhân do dù đầu rơi máu chảy, muôn lần chết cũng không nan từ."

Đại hán nghe vậy mừng rỡ, vội vàng thề thốt chứng tỏ lòng trung thành của mình.

Bạch y nữ tử nhìn đại hán tựa cười mà không cười, cũng không có nói thêm cái gì nữa.

Nhưng nhìn theo phương hướng độn quang của hai người, rõ ràng hướng về Nhân tộc.

***

Hàn Lập đang đứng ở một chỗ trên đỉnh núi, nhìn bầu trời được bao phủ bởi Ma Ban khổng lồ trùng trùng điệp điệp, sắc mặt âm tình bất định.

Mà ở phía sau mấy trượng, ba đệ tử của hắn vẻ mặt cung kính khoanh tay đứng đợi ở đó.

"Trở về thôi. Xem ra Ma Kiếp nửa năm sau nhất định sẽ bộc phát." Hàn Lập sau khi thở dài một hơi, liền phân phó.

"Vâng, sư phụ!"

Ba đệ tử tất nhiên cũng không có chút ý kiến nào.

Hàn Lập rung tay áo lên, nhất thời một vầng thanh hà bắn ra đem bốn người bao phủ, rồi quay về động phủ.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lập đã ngồi ngay ngắn ở ghế chủ vị tại đại sảnh động phủ, một bên là ngồi một nữ tử thanh lệ một thân ngân sam, chính là người mà Hàn Lập đã che chở nhiều năm qua Băng Phượng.

Lúc này pháp lực của Băng Phượng sớm đã hồi phục, hơn nữa mơ hồ đã tiến vào cảnh giới Hóa Thần Hậu kỳ. Có thể tiến giai nhanh như vậy, hiển nhiên cũng một phần là nhờ đan dược của Hàn Lập.

Ngồi phía dưới Băng Phượng chính là Bạch Quả Nhi, Hải Đại Thiểu cùng với Khí Linh Tử.

"Hàn huynh, hôm nay Ma Ban đã xuất hiện ở gần động phủ của chúng ta như vậy,

hiển nhiên nơi này đã không còn an toàn. Không biết Hàn huynh tính toán như thế nào, chúng ta có cần ngay lập tức di chuyển động phủ tới chỗ khác không?"

Băng Phượng nhẹ giọng hỏi dò Hàn Lập, hai đầu lông mày ẩn một tia sầu lo.

Mấy trăm năm nay, nàng tu luyện trong sự bảo hộ của hắn, chẳng những không cần phải lo lắng an nguy mà lại sử dụng không ngừng đan dược tinh tiến tu vi. Đối với Ma Kiếp sắp bộc phát rất bất đắc dĩ.

"Ừm, đúng là phải dời động phủ. Bất quá cũng không cần di chuyển đến những địa phương khác, trực tiếp mang đến bên trong Thiên Uyên Thành đi. Dù sao một khi Ma Kiếp bộc phát, bất kỳ nơi nào cũng rất nguy hiểm. Cho dù không đi Thiên Uyên Thành thì cũng chỉ tới những khu vực khác do Tam Hoàng trấn thủ mà thôi."

Ánh mắt Hàn Lập chớp động một chút, chậm rãi nói.

"Đến Thiên Uyên Thành? Chẳng lẽ Hàn huynh định lúc này gia nhập Trường Lão Hội sao?" Băng Phượng kinh ngạc.

"Không phải vậy, sau này ở lâu dài ở Thiên Uyên Thành chỉ là mấy người các người. Sau khi giúp Thiên Uyên Thành đón đỡ vài đợt công kích của Ma tộc, ta sẽ tìm một chỗ mà Ma tộc không cách nào tìm tới để tiếp tục tu luyện." Hàn Lập lắc đầu nói.

"Thế là sao, chẳng lẽ Hàn huynh phải..."

Khóe mắt Băng Phượng giật giật nhưng lập tức hiểu ra.

"Không sai, chỉ cần mười năm nữa ta liền có thể đột phá bình cảnh Hợp Thể hậu kỳ. Như thế, ta cần phải tu luyện thêm một thời gian ngắn nữa." Hàn Lập gật đầu.

"Được, nếu vậy làm như thế đích xác là cử chỉ sáng suốt. Về phần giúp đạo hữu đột phá bình cảnh Hợp Thể hậu kỳ như lời đã ước định, thiếp thân tùy thời chờ đợi Hàn huynh phân phó."

Sau khi Băng Phượng nghe được Hàn Lập nói như vậy, trên mặt không khỏi ửng đỏ lên, nhẹ giọng trả lời.

"Ừm, nếu Phượng Tiên tử không có ý kiến khác, vậy ba người các người lập tức

truyền lệnh xuống cho các đệ tử ở phía dưới đi, nhanh chóng đem động phủ thu thập lại, ba ngày sau lập tức rời khỏi nơi này. Quả Nhi nếu không muốn đi Thiên Uyên Thành, chờ sau khi dàn xếp cho đám đệ tử thì hãy đi Huyền Vũ thành. Huyền Vũ thành vốn đã có Huyền Vũ Bá Hoàng cùng lão rùa bất tử kia trấn giữ hẳn là hết sức chỗ an toàn."

Hàn Lập quả quyết hướng ba tên đệ tử phân phó nói.

"Tuân lệnh, sư tôn!"

"Đa tạ, sư phụ!"

Ba người Bạch Quả Nhi cũng không có ý kiến gì, cùng nhau đứng dậy khom người hành lễ.

Ba ngày sau, một cự thuyền thân dài mười trượng từ trong ngọn núi bay ra.

Ở trước mũi thuyền, một thanh niên thân mặc thanh sam lẳng lặng đứng đó, thần sắc bình tĩnh cực kỳ, dường như thế gian không có ngoại vật nào có thể làm hắn thay đổi sắc mặt vậy.

Còn lại chính là mấy trăm nam nữ già trẻ, có người thần sắc khẩn trương, có người bộ dáng lại rất hưng phấn đứng chi chít trên sàn của cự thuyền.

Trong chốc lát, bên ngoài thân cự thuyền đại phóng linh quang, liền hóa thành một vầng hào quang khổng lồ bay đi, trong nháy mắt liền biến mất ở cuối chân trời.

Cùng thời gian đó, ở một nơi cách động phủ của Hàn Lập không biết bao nhiêu vạn dặm, tại một thung lũng được bao vây bởi các sơn mạch, một đám phạm nhân cùng tu sĩ tính bằng đơn vị hàng nghìn cũng đang rối rít đi lên từng chiếc thuyền khổng lồ.

Nhất thời nơi đó liền nổi thành một mảng, tựa như những phường thị sầm uất.

Ở bên trong một con thuyền, hơn mười gã có tu vi Hóa Thần lẫn Luyện Hư đang vây quanh một nữ tử thân mặc cung trang.

Nàng này khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, dung nhan quốc sắc thiên hương, nhưng sau khi nhìn thấy trường diện hỗn loạn trước mắt, mày liễu hơi hơi nhíu lại.

"Huyết Linh đại nhân, Hứa gia chúng ta có thật phải nương tựa thế lực của Thánh hoàng hay không? Vẫn bối cảm thấy tựa hồ Huyền Vũ Hoàng Thành an toàn hơn những nơi khác. Dù sao Huyền Vũ Hoàng Thành ngoài Huyền Vũ Bá Hoàng, còn có một cự thú xấp xỉ tồn tại cấp chân linh." Một lão giả Luyện Hư kỳ có chút chần chờ mở miệng hỏi.

"Thì sao, các người hoài nghi phán đoán của ta?" Cung trang nữ tử nghe vậy, liền lạnh lùng hướng sang lão giả hỏi.

"Không dám, chất tôn tuyệt không ý đó." Tên lão giả kia vội vàng phân giải nói.

"Hừ, các người biết cái gì! Huyền Vũ thành có Bá hoàng cùng lão Quy kia, thực lực mạnh hơn Thiên Nguyên Thành một bậc nhưng ta lại cùng Thiên Nguyên Thánh hoàng hiện giờ có chút sâu xa. Đến Thiên Nguyên Thành, Hứa gia chúng mới không bị đem đi làm pháo hôi. Còn ở Huyền Vũ thành thì ta cũng chẳng đảm bảo được gì."

Cung trang nữ tử nói.

"Thì ra là như vậy, chất tôn đã quá mạo muội rồi!" Tên lão giả kia vừa nghe nói vậy, trong lòng hơi buồn lòng một chút.

"Thấy người cũng là suy nghĩ cho Hứa gia nên lần này ta bỏ qua. Nếu sau này lại tái diễn thì đừng trách ta vô tình." Trong mắt cung trang nữ tử lóe lên hàn quang, lạnh lạnh nói.

Những người khác bao gồm lão giả nghe thì đều rung mình, đồng thời khom người nói liên tục:

"Không dám".

Cung trang nữ tử khoát khoát tay, bộ dáng không thèm để ý.

Hơn nửa ngày sau, hàng trăm chiến thuyền lớn nhỏ đồng thời bay lên trời, đều phi độn cùng một hướng.

Trong nháy mắt, cả sơn mạch liền trở liền trống trải. gia nghiệp to lớn như thế của Hứa gia, dĩ nhiên cũng vì lần Ma Kiếp này mà bỏ lại.

Mà ở các nơi khác của Nhân tộc cũng đồng thời diễn ra như vậy. Một số gia tộc vừa

và nhỏ còn chưa đầu nhập vào những thế lực khác, sau khi Ma Ban xuất hiện thì không thể trụ lại, rồi rít bỏ của chạy lấy người.

***

Hai tháng sau, trên một tường thành khổng lồ của Thiên Uyên Thành, xuất hiện một lão già thân mặc tăng bào kim sắc đứng bất động, nhưng bên trong hai mắt cũng không ngừng lóe lên tinh quang.

Phía sau tăng nhân còn có hơn mười gã tu sĩ khác, phân nửa đều tò mò nhìn về phía bầu trời.

Ước chừng sau một bữa cơm, một đạo linh quang chợt lóe lên, một chiếc cự thuyền lập lòe hiện ra, trực tiếp hướng về phía thành tường bên này mà bay đến.

Nhất thời đám tu sĩ sau lưng tăng nhân không khỏi xao động một trận, kèm một chút hỗn loạn.

Lão tăng dù không quay đầu lại nhưng là rõ ràng có thể cảm ứng được phản ứng của bọn họ, lúc này chợt nhượng mày ho nhẹ một tiếng.

Thanh âm tuy không lớn nhưng khiến những tu sĩ phía sau đang xôn xao lại yên lặng trở lại.

Mà vài chiến thuyền khác ở phía xa sau vài lần chớp động cũng đã hiện ra.

Chương 1874: Cứ Điểm Của Thế Gia

Lão tăng mặc kim bào thấy những chiến thuyền này, trên mặt nhất thời lộ vẻ tươi cười, lập tức từ rất xa truyền âm nói:

"Người tới chính là Hàn đạo hữu ư, bần tăng Kim Việt ở đây đợi đã lâu."

Thanh âm của Kim Việt thiên sư tuy không lớn nhưng khi truyền tới chỗ mấy chiếc thuyền ở trên không trung lại vang lên âm âm, thanh thế thật là kinh người.

"Kim Việt đại sư đích thân ra nghênh đón khiến Hàn mỗ thật có cảm giác được sủng mà kinh sợ a! Xem ra phong thư thời gian trước ta gửi đến, đại sư đã nhận được."

Ở lối vào của chiếc thuyền đi đầu chợt lóe lên thanh quang, một thân ảnh màu xanh cũng từ đó mà hiện ra, mượn gió truyền âm trả lời.

Khi vang lên trên tường thành, cũng rõ ràng dị thường, giống như ở bên tai mọi người mà nói vậy.

Bóng người này chính là Hàn Lập.

Một số tu sĩ cao cấp ở gần đó nghe được những lời ấy, trong lòng bất giác cũng run sợ.

"Ha ha, Hàn huynh nguyện ý tương trợ cho Thiên Uyên Thành chúng ta, bần tăng cho dù có phải nghênh đón ở ngoài vạn dặm cũng là phải đạo thôi."

Kim Việt thiên sư cười một tiếng rồi nói.

Hàn Lập nghe vậy khẽ cười một tiếng, cũng không nói thêm gì nữa.

Mấy chiếc thuyền lớn sau mấy cái chớp động, trong khoảnh khắc liền hiện ra ngay trên không của tường thành. Thân hình Hàn Lập vừa động nhẹ nhàng bay xuống.

"Đã nhiều năm không gặp, phong thái của đại sư vẫn như xưa."

Sau khi quét mắt nhìn những người phía sau lưng lão tăng, ánh mắt Hàn Lập mới ngưng ở lão, ôm quyền nói.

"Lão nạp đã đến cái tuổi gần đất xa trời này rồi, còn nói gì tới phong thái, còn Hàn Huynh ngăn ngừa mấy trăm năm lại một lần nữa tiến giai cảnh giới Trung kỳ, thật sự làm cho ta cũng mấy lão gia hỏa ở đây hơi bị xấu hổ! Năm đó khi bần tăng bằng tuổi đạo hữu, bất quá chỉ tiến giai Luyện Hư kỳ mà thôi."

Sau khi sử dụng thần niệm xác nhận cảnh giới của Hàn Lập, trong lòng Kim Việt thiền sư không khỏi hoảng sợ, cười khổ rồi trả lời.

"Đại sư cần gì khiêm tốn, nếu tại hạ không có nhìn lầm thì đại sư hai mắt tinh quang vẫn tràn đầy, rõ ràng chính dấu hiệu một môn thần thông đã đại thành."

Hàn Lập cười như không cười trả lời.

"Tuệ nhân của đạo hữu sáng như sao, bần tăng gần đây đúng là đã tu thành một môn thần thông, nhưng so cùng đạo hữu thì nào đáng nhắc đến. Được rồi, hay là Hàn huynh hãy cùng bần tăng đi đến Trường Lão Điện rồi hãy bàn kỹ hơn vậy. Về phần môn nhân đệ tử của Hàn huynh, bần tăng tất nhiên sẽ cho người an bài thỏa đáng."

Lão tăng lắc lắc đầu khiêm nhường nói mấy câu rồi lại nghiêng người mời Hàn Lập.

"Vậy làm phiền đại sư dẫn đường rồi."

Hàn Lập cũng không khách khí gật đầu đáp ứng.

Sau khi phân phó hai gã tu sĩ phía sau. Kim Việt thiền sư lại dẫn theo mấy chiếc thuyền bay vào bên trong thành. Sau đó mới tự mình cùng Hàn Lập bay đến một chỗ sâu bên trong Thiên Uyên Thành.

Một lúc lâu sau, Hàn Lập cùng Kim Việt thiền sư xuất hiện trong một gian đại sảnh trên một ngọn tháp lớn.

Trong sảnh này, bất kể là bàn hay là vách tường đều trắng nõn tinh oánh, phẳng phất như toàn bộ đều dùng loại ngọc thượng đẳng nhất mà xây nên vậy.

Ở nơi này ngoại trừ hai người Hàn Lập, còn có ba tu sĩ Hợp Thể kỳ khác cũng đang

bồi tiếp lẫn nhau.

Một trong số đó là một lão giả đầu đầy tóc bạc mặc bạch bào nhưng mặt mũi lại như đồng tử, còn lại là đại hán mặc hắc bào cùng một nữ tử tóc đen mang mặc nạ màu bạc.

Trong ba người này, hiển nhiên lão giả mặc bạch bào có tu vi Hợp Thể trung kỳ đại thành là cao nhất, tựa hồ chỉ thiếu chút nữa là trở thành tu sĩ Hậu kỳ vậy.

Mà đại hán cùng nữ tử tuy chỉ có tu vi Hợp Thể sơ kỳ nhưng khí tức trên người lại rất cổ quái, hiển nhiên sở tu pháp quyết kỳ dị nào đó.

Giờ phút này Hàn Lập đang ngồi ở trên ghế, mặc dù im lặng mời rượu những người khác nhưng ánh mắt lại không ngừng đánh giá nữ tử mang mặt nạ bạc, vẻ mặt mơ hồ có chút quái dị.

"Sao vậy, Hàn huynh lúc trước đã từng gặp Ngân Quang tiên tử sao!" Lão giả mặc bạch bào nhìn thấy thế liền cười một tiếng hỏi.

"Trong lòng thiếp thân cũng nghi vấn đó, Hàn huynh có thể giải thích được không."

Nữ tử kia bị Hàn Lập đánh giá này giờ cũng có chút giận dữ nói.

"Hàn mỗ lần đầu gặp tiên tử nhưng khí tức của đạo hữu lại tương tự với một cổ nhân của tại hạ, không biết tiên tử xuất thân ở yêu tộc nào?"

Ánh mắt Hàn Lập chớp động mấy cái, suy nghĩ rồi hỏi mấy câu.

"Khí tức tương tự sao! Xem ra người quen của đạo hữu chính là người của Ngân Lang Tộc rồi. Ngân Quang đạo hữu đây chính là một trong hai Hợp Thể kỳ tu sĩ của Ngân Lang Tộc a!"

Gã đại hán kia bất chợt hiểu ra mà chen ngang.

"Thì ra là vậy. Yên huynh nói như vậy không sai, thiếp thân đúng là xuất thân từ Ngân Lang Tộc. Không biết người bạn của đạo hữu là ai, nói không chừng thiếp thân cũng biết chăng?"

Ngân Quang tiên tử nghe vậy thần sắc giãn ra, tò mò hỏi ngược lại một câu.

"Nếu tiên tử thật sự là người của Ngân Lang Tộc, Hàn mỗ quả thật muốn hỏi thăm một vài điều. Không biết tiên tử có biết một vị tên là Linh Lung trong quý tộc không? Nàng hiện tại vẫn bằng an chăng?"

Thần sắc Hàn Lập vừa động, liền mở miệng hỏi thăm tin tức của Ngân Nguyệt.

Với tu vi hiện tại của hắn, tự nhiên không sợ Thiên Khuê Lang Vương nữa, nên câu hỏi đặt ra cũng rất bình tĩnh.

Khi hắn vừa mới tiến giai Hợp Thể kỳ cũng đã cố ý hỏi thăm tin tức liên quan đến Ngân Nguyệt. Nhưng chỗ ẩn thân của Ngân Lang tộc lại bí ẩn dị thường, mà tộc nhân lại rất ít tiếp xúc với người ngoài. Người khác căn bản không biết hoặc chỉ có thể cung cấp một ít tin tức sơ sài. Hắn cũng không cách nào biết được tình huống cụ thể Ngân Nguyệt. Hiện tại gặp được một tồn tại Hợp Thể kỳ của Ngân Lang Tộc, Hàn Lập tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội.

"Linh Lung? Người mà Hàn đạo hữu quen biết chính là Linh Lung muội muội! Đúng rồi, nghe nói đạo hữu là tu sĩ phi thăng, chẳng lẽ đạo hữu chính là..."

Ngân Quang tiên tử vừa nghe Hàn Lập nói như vậy nhất thời cả kinh đứng lên. Nhưng lời trong miệng vừa mới nói một nửa liền nhớ lại điều gì đó kiêng kỵ rồi ngừng lại, rồi nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ quái dị thường.

"Xem ra Ngân Quang đạo hữu thật sự biết Linh Lung?"

Hàn Lập nghe vậy trong lòng vui mừng, nhưng ngoài mặt vẫn thong dong hỏi.

"Linh Lung muội muội cùng thiếp thân lớn lên từ nhỏ, thiếp thân sao lại không rõ. Ta dù biết có biết một số sự tình có liên quan đến Linh Lung nhưng cũng không thể nói hết cho Hàn đạo hữu được. Chỉ có thể nói cho đạo hữu biết là Linh Lung hiện tại vẫn mạnh khỏe, hơn nữa đã tiến giai Luyện Hư hậu kỳ."

Ngân Quang tiên tử khẽ thở dài rồi nói.

"Không thể nói thêm? Thế gian này có chuyện gì không thể nói rõ. Như vậy đi! Nơi đây không thích hợp nói chuyện này. Hai ngày sau, ta sẽ tự báo phỏng tiên tử, chính là nói

rõ chuyện tình của Linh Lung."

Trong mắt Hàn Lập chột lóe hàn quang, suy nghĩ một chút, đôi môi khẽ nhúc nhích truyền âm.

Ngân Quang tiên tử nghe vậy, trên mặt nhất thời hiện vẻ chần chờ nhưng cuối cùng cũng chậm rãi gật đầu.

Lão giả mặc bạch bào thấy bộ dáng của Hàn Lập cùng Ngân Quang tiên tử như vậy, trong lòng có chút tò mò. Nhưng những người ở đây có ai mà không phải hạng đa mưu túc trí. Do đó không nói tiếp về đề tài đó nữa mà chuyển sang Ma Kiếp lần này. Hơn nữa đều tỏ ý hoan nghênh đối với việc Hàn Lập xuất thủ tương trợ.

Hàn Lập từ trước khi tới đây, đã dùng Vạn Lý Phù đưa tin rằng trợ giúp Thiên Uyên Thành chống đỡ những công kích ban đầu của Ma tộc, điều kiện đổi lấy môn hạ đệ tử có thể ở chỗ này để nhận sự che chở của những trưởng lão Thiên Uyên thành.

Ma tộc vốn công kích mãnh liệt nhất chính là vào những đợt công kích ban đầu khi Ma Kiếp bộc phát, cho nên những trưởng lão này rất nhanh chóng đáp ứng.

Nhất thời, Hàn Lập cùng những trưởng lão đàm luận vui vẻ. Trao đổi một số chiến lược ứng phó trong Ma kiếp rồi mới đứng dậy cáo từ.

Nhìn bóng lưng Hàn Lập biến mất, sắc mặt của Ngân Quang tiên tử âm tình bất định cùng một chút hối hận.

Hai ngày sau, Hàn Lập một thân một mình đi tới động phủ của Ngân Quang tiên tử, chừng nửa ngày mới đi ra với sắc mặt âm trầm.

Phi hành chừng một bữa cơm, hắn mới dừng lại đưa mắt nhìn bầu trời bao la một lúc thật lâu, rồi cười lạnh một tiếng mà hóa thành một đạo kinh hồng thanh sắc mà độn quang trở về.

Chỗ ở của Hàn Lập trong Thiên Uyên Thành chính là một ngọn tháp cao màu trắng. Mặc dù nó nhỏ hơn gấp mười lần so với những ngọn tháp xung quanh nhưng cũng đủ cho hắn cùng một ngàn môn hạ đệ tử cư ngụ.

Hàn Lập tạm thời cư ngụ ở tầng cao nhất.

Bất quá hẳn không có ý ở lại ở nơi này lâu dài. Ngăn ngừa mười mấy ngày sau, Hàn Lập gọi ba tên đệ tử lại, sau khi phân phó một hồi liền hóa thành một đạo cầu vồng thanh sắc rời khỏi.

Trước khi Ma Kiếp bộc phát, hẳn còn có một chuyện phải đi làm. Dọc đường cũng không dừng lại mà tiến thẳng tới pháp trận truyền tống của Thiên Uyên Thành. Sau khi phân phó mấy tiếng, liền được thủ vệ chịu trách nhiệm trực tiếp truyền tống đến một tòa thành thị lớn cách đó không biết bao nhiêu vạn dặm.

Hàn Lập cũng không để ý tới ánh mắt rất cung kính cùng giật mình của thủ vệ pháp trận nơi này mà nhắm một nơi nào đó độn quang bay đi.

Ước chừng hai tháng sau, bỗng nhiên Hàn Lập xuất hiện ở một sơn mạch tràn đầy sát khí.

Tòa sơn mạch này dài chừng hơn nghìn vạn dặm, ở trong mười mấy thành trì lớn nhỏ chi chít liên kết tạo thành một vòng tròn lớn như pháo đài.

Mà ở bên ngoài pháo đài, những pháp trận ẩn có hiện có trải rộng khắp sơn mạch.

Bên trong sơn mạch nhiều đội vệ sĩ mặc đủ loại áo giáp trong suốt các màu dò xét xung quanh không ngừng.

Với tư vị kinh người của mình, Hàn Lập tự nhiên không trở ngại nào mà tiến thẳng tới chỗ sâu nhất của sơn mạch, cũng chính là tòa thành lớn nhất trong mười mấy tòa thành xung quanh.

Hắn đứng trên tầng trời phía xa nhìn một cây thiên kỳ khổng lồ có một chữ "Lũn" thật lớn trên tường thành.

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, từ Thiên Uyên Thành đã hỏi thăm được một chút về tình huống của những thành thị này.

Nơi đây chính là cứ điểm chống cự Ma tộc do Lũn gia liên hệ cùng mười mấy thế gia khác xây dựng.

Những thế gia này mặc dù quy môn không đồng nhất, hơn nữa có một số còn không phải là Chân Linh thế gia nhưng là những thế lực không nhỏ, nếu không có mười phần tin

tưởng cũng chẳng có tự tin để tự lập môn hộ trong Ma Kiếp lần này.

Dĩ nhiên lòng tin lớn nhất của bọn họ chính là Lũng gia lão tổ, một trong những người có chiến lược cao nhất Nhân tộc hiện tại.

Nhưng nếu bọn hắn biết vị này lại mượn sức bọn họ, để rồi khi Ma Kiếp còn chưa kết thúc sẽ khẩn cấp rời khỏi mà tiến vào Ma giới thì sẽ có suy nghĩ cùng về mặt ra sao.

Sau khi trong lòng suy nghĩ chầm chọc một chút, đột nhiên Hàn Lập lật chuyển bàn tay một cái. Một tấm phù màu vàng xuất hiện, thoáng một cái liền hóa thành một đạo kim quang, lóe lên rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Sau đó hắn dừng độn quang rồi hạ xuống một tòa núi nhỏ ở gần đó, ngồi tại một chỗ trên núi đá, lạnh nhạt nhắm hai mắt lại.

Chương 1875: Giao Dịch

Không biết sau bao lâu, thần sắc Hàn Lập khẽ động, lại một lần nữa mở ra hai mắt.

Chỉ thấy từ trong đại thành của Lũng gia có một đoàn kim quang nghênh ngang bay ra, chẳng mấy chốc đã đến không trung gần chỗ Hàn Lập.

Ở trong kim quang lấp lánh, rõ ràng có thân ảnh của một nam tử trung niên.

Đây chính là vị Lũng gia lão tổ đã nhiều năm không gặp kia.

Giờ phút này hẩn nhìn từ trên cao xuống, ánh mắt cùng khuôn mặt không chút biểu cảm đánh giá Hàn Lập.

"Ra mắt Lũng huynh!" Hàn Lập bay lên, thông dong hướng lên không trung khẽ chấp tay chào.

"Nghe nói Hàn đạo hữu tiến giai Hợp Thể trung kỳ, Lũng mỗ vốn chỉ cho là lời đồn đại mà thôi. Nhưng giờ được thấy chân nhân mới biết hóa ra là xác thực. Tốc độ tu luyện của đạo hữu cực nhanh, sợ rằng không dám nói là hậu lai vô giả (sau này không có ai bằng) nhưng cả Nhân tộc tuyệt đối không có mấy ai có thể sánh với ngươi." Từ trong mắt Lũng gia lão tổ phóng ra kỳ quang, nói.

"Lũng huynh khen lầm rồi, nhưng lần này gặp không phải để bàn về tốc độ tu luyện của tại hạ chứ" Nghe đối phương khen ngợi như vậy, Hàn Lập cũng chỉ thản nhiên đáp lại.

"Dĩ nhiên không phải vậy. Bất quá sợ là ta cũng không cần hỏi nhiều gì nữa, nếu Hàn huynh đã tiến giai cảnh giới trung kỳ, hiển nhiên là đã quyết định tham gia vào hành trình đi Ma giới rồi." Khóe miệng Lũng gia lão tổ co giật một chút, trên mặt lộ ra một tia quý dị, nói.

"Không sai, chuyến này ta đã quyết định tham gia. Nhưng đây cũng không phải việc chủ yếu, mà hôm nay ta có một món giao dịch khác muốn bàn với Lũng huynh." Hàn Lập

khoanh tay, dáng vẻ vô cùng thông dong, nói.

"Giao dịch gì?" Lũng gia lão tổ nghe vậy thì ngẩn ra, bắt đầu có chút ngạc nhiên.

"Nghe nói Lũng gia có thể dùng Chân Long chi huyết làm chủ nguyên liệu, luyện chế ra một loại đan dược tên là "Long Linh đan". Có chút tác dụng đối với việc đột phá bình cảnh của tu sĩ Hợp Thể chúng ta, hơn nữa quý gia tộc còn tựa hồ còn có thể phỏng chế được Kinh Thiên Cự Chu trong truyền thuyết nữa." Hàn Lập không trực tiếp trả lời câu hỏi của Lũng gia lão tổ mà ánh mắt lóe lên, hỏi ngược lại mấy câu.

"Đúng là như thế, chẳng lẽ đạo hữu có hứng thú đối với hai vật này hay sao? Đáng tiếc, hai thứ này, bốn lão tổ tuyệt đối sẽ không lấy ra giao dịch với người khác" Lũng gia lão tổ nghe vậy thì cười lạnh một tiếng nói.

"Tuyệt đối không giao dịch! Lũng huynh cần gì phải mạnh mẽ khẳng định như thế. Mọi vật trên thế gian đều có thể giao dịch, chẳng qua là vấn đề là ở chỗ đồ giao dịch có thể làm cho đối phương động tâm hay không thôi." Hàn Lập cười ha hả một tiếng, có vẻ như đã dự liệu trước tình huống này.

"Ồ, nghe khẩu khí của đạo hữu hẳn là tự tin có vật phẩm có thể đánh động Lũng mỗ" Trong lòng Lũng gia lão tổ khẽ động nhưng bên ngoài vẫn là bộ dáng lạnh lùng.

"Nghe nói Lũng đạo hữu đã dừng bước tại bình cảnh hậu kỳ hơn mấy vạn năm rồi. Không biết có hứng thú với vật phẩm trợ giúp đột phá bình cảnh hậu kỳ hay không?" Hàn Lập cười hắc hắc một tiếng, nói.

"Đan dược đột phá hậu kỳ! Có thật đạo hữu có vật này? Bất quá cũng phải xem là loại đan dược nào đã, nếu chỉ có chút điểm hiệu quả thì không mấy hiệu quả đối với lão phu." Lũng gia lão tổ ban đầu là thất kinh, nhưng tròn mắt khẽ đảo, lập tức lại khôi phục tỉnh táo nói.

"Đạo hữu trước tiên hãy xem qua vật này rồi hãy nói" Hàn Lập nghe vậy liền bật cười lớn, tay áo bào khẽ rung, tức thì một cái bình ngọc lớn chừng ngón cái bay ra, bắn thẳng về phía Lũng gia lão tổ.

Lũng gia lão tổ nhíu hai mắt, bàn tay nhẹ nhàng ra một chiêu đã đem bình nhỏ hút vào tay.

"Đây là..."

Thần niệm quét tới trong bình nhỏ sắc mặt Lũng gia lão tổ hơi đổi, tựa hồ như phát hiện điều gì đó nhưng vẫn còn chưa tin. Liền vội vàng đem nắp bình mở ra, cũng đem miệng bình để dưới mũi, hít sâu vào một hơi.

"Thiên Hà Ngân Nhũ? Không, không mấy giống, quả thật còn mạnh hơn cả tiên được linh nhũ trong truyền thuyết này một chút, cũng có chút giống như Thái Thanh tiên dịch, nhưng màu sắc lại không giống." Về mặt Lũng gia lão tổ vốn đang chờ đợi, tức thì tỏ ra vô cùng mừng rỡ.

"Thế nào, Minh Hà linh nhũ này hẳn là hữu dụng đối với đạo hữu chứ?" Hàn Lập thấy vậy đáp lời, có vẻ như không ngoài dự liệu.

"Vật này gọi là Minh Hà linh nhũ? Sao Lũng mỗ chưa từng nghe nói qua. Nhưng linh nhũ này hiệu quả không tệ, quả thật có chút hữu dụng với đột phá bình cảnh của ta. Nhưng không phải trong tay đạo hữu chỉ có một giọt trong bình này chứ? Nếu phải thì đối với lão phu cũng vẫn chỉ là phế vật." Sắc mặt Lũng gia lão tổ rất nhanh chóng khôi phục như thường, cũng suy nghĩ một chút rồi hỏi.

"Dĩ nhiên, trong tay tại hạ còn gần đây một lọ, nhưng ta muốn đổi lấy một lọ Long Linh đan cùng một chiếc Kinh Thiên Cự Chu." Hàn Lập khẽ cười một tiếng, bàn tay khẽ lật, lại có một chiếc bình nhỏ xanh biếc hiện ra, đánh giá Lũng gia lão tổ một chút rồi nói.

"Đạo hữu thật đúng là công phu sư tử ngọam, Long Linh đan của Lũng gia chúng ta mặc dù hiệu quả còn hơi kém Minh Hà linh nhũ này một chút nhưng tuyệt không chênh lệch quá nhiều. Vậy mà Hàn đạo hữu lại còn muốn đổi lấy một chiếc Kinh thiên cự chu, đạo hữu không thấy có phần quá đáng sao!" Sắc mặt Lũng gia lão tổ khẽ biến, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý, nói.

"Điểm này Hàn mỗ hiểu. Nhưng có một vài điểm khác biệt giữa hai thứ này. Minh Hà linh nhũ của ta. Hiện tại cả Nhân tộc cũng chỉ còn lại duy nhất một lọ này, những linh nhũ khác đều đã bị ta phục dụng, nếu không ta cũng không có được tu vi hiện nay, thậm chí cả Phong Nguyên đại lục còn có bình thứ hai hay không cũng là điều rất khó nói. Mà Long Linh đan của quý tộc lại là thứ có thể luyện chế. Nếu đạo hữu bỏ lỡ lọ linh nhũ trong tay tại hạ này, tại hạ có thể đảm bảo sinh thời đạo hữu tuyệt sẽ không thấy được bình thứ hai nữa. Về phần Long Linh đan cũng là vật mà Lũng gia không giao dịch nhưng

thình thoảng cũng có lọt ra ngoài một chút, tại hạ chỉ cần bỏ một chút thời gian cũng không phải không có hi vọng đổi được chúng." Hàn Lập nghe vậy, trên mặt hơi lộ ra nét cười nhẹ nói.

"Hừ, Hàn huynh cũng là đang tự mình nói thách lên thôi. Bất quá nếu dùng cách này để đối phó với Lũng mỗ thì đạo hữu hẳn tìm nhầm người rồi. Mặc kệ đạo hữu ba hoa chích chòe thế nào, nhưng nếu không ngang giá thì lão phu tuyệt không thực hiện giao dịch này." Lũng gia lão tổ hừ một tiếng, cho thấy không có chút ý định nhượng bộ nào.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy hai hàng lông mày không khỏi cau lại, nhưng thần sắc ngay lập tức trở lại như thường.

"Nếu Lũng đạo hữu không cần Minh Hà linh nhũ trên tay tại hạ nữa, vậy giao dịch đã nói khi trước cứ coi như thành phế thải rồi đi. Vài giọt linh nhũ kia, cứ cho như là tại hạ đem tặng đạo hữu là được."

Hàn Lập nói xong lời này liền vung hai tay, linh quang bên ngoài thân lóe sáng, cũng xoay người lại chuẩn bị rời đi.

"Khoan đã!" Lũng gia lão tổ thấy cử động của Hàn Lập liền biến sắc mặt, cơ hồ như theo bản năng lập tức quát lớn.

"Sao vậy, Lũng huynh thay đổi chủ ý sao!" Hàn Lập dừng lại thân hình, chậm rãi quay người lại phía sau, như cười như không nói.

"Hừ, với thân phận của người với ta, cần gì phải diễn mấy thứ trò cút bắt này. Minh Hà linh nhũ này đúng là có tác dụng lớn đối với ta, nhưng giá mà người ra lúc trước thật sự là có hơi thái quá. Nếu muốn đổi lấy Long Linh đan cùng với một chiếc Kinh Thiên cự chu của lão phu, cần phải thêm một số vật khác hoặc một số linh thạch lớn mới được. Giá trị của nó so với Kinh Thiên cự chu còn hơi thấp hơn một chút." Ánh mắt Lũng gia lão tổ lóe sáng, lạnh lùng nói.

"Được, Hàn mỗ cũng có thể cân nhắc điều kiện này. Như vậy đi! Ngoại trừ Minh Hà linh nhũ ra, tại hạ lại dùng một nhóm tài liệu giá trị hơn một ức linh thạch đổi lấy một chiếc Cự Chu thì thế nào?" Hàn Lập sờ sờ cằm, nói ra một giá trị xấp xỉ mấu chốt.

"Tài liệu hơn ức linh thạch, là tài liệu gì?" Cơ nhục trên mặt Lũng gia lão tổ khê

động, cũng hỏi thêm một câu.

"Ở đây ta có một phần danh mục, Lũng huynh có thể xem qua một chút." Hàn Lập mở lớn hai mắt, như đã định liệu trước nói, tiếp đó tay áo khẽ rung, tức thì một đoàn bạch quang bắn ra, rõ ràng là một khối ngọc giản trong suốt.

"Xem ra Hàn đạo hữu đã chuẩn bị chu toàn từ trước!" Lũng gia lão tổ thấy thế thì hết sức buồn bực, đành bất đắc dĩ nói, khẽ vẫy bàn tay rồi nhiếp ngọc giản nọ vào trong tay.

"Ồ, những tài liệu này là..." Chẳng qua Lũng gia lão tổ cũng chỉ dùng thần niệm quét qua ngọc giản mấy lần, sắc mặt bỗng nhiên cả kinh.

"Lũng huynh có hài lòng những tài liệu này không. Những thứ này, hẳn cũng đều là thứ mà Lũng gia các người hiện tại cần có." Hàn Lập khẽ nhíu hai mắt, thâm ý sâu sắc nói.

"Đạo hữu thật đúng là người có tâm, thậm chí ngay cả những thứ các thế lực lớn đang rất cần thiết cũng có thể thu được. Xem ra đạo hữu đã nhìn chăm chăm vào việc Lũng gia chúng ta luyện chế Kinh Thiên Cự Chu từ lâu rồi đi. Nếu không cũng không thể nào trong thời gian ngắn thu thập được những tài liệu này. Hiện tại có linh thạch cũng không tài nào mua được chúng. Xem ra giao dịch này, lão phu cũng không bị thiệt thòi quá lớn. Được rồi! Chúng ta giao dịch theo như lời người nói" Sắc mặt Lũng gia lão tổ âm tình bất định trong chốc lát, rồi mới hiện lên vẻ kinh dị hướng sang Hàn Lập nói.

"Chúng ta cũng là theo nhu cầu của bản thân, quyết định này của Lũng huynh tuyệt đối sáng suốt." Trong lòng Hàn Lập vui mừng, cũng không hề che dấu nụ cười trên mặt. Tiếp đó hai tay khẽ vỗ nhẹ trước ngực, một lần nữa lại có một viên hoàn màu xanh cùng với một cái bình ngọc màu trắng hiện ra.

Nhưng hẳn cũng không lập tức đem đồ trong tay vứt tới mà ánh mắt lóe sáng nhìn về phía đối phương.

Lũng gia lão tổ tự nhiên biết ý của Hàn Lập. Lúc này cũng không chút do dự, tay áo cũng run lên, hai luồng linh quang một vàng một đen tức khắc từ đó bay ra.

Đây rõ ràng là một cái bình màu vàng cùng với một chiến thuyền nhỏ đen nhánh.

Cái bình màu vàng kia cũng không có gì đặc biệt, ngoại trừ bên ngoài có chạm trổ một số hoa văn như lá cây ra cũng không thấy có gì dị thường. Nhưng bất quá chiến thuyền tinh mỹ kia chỉ dài vài tấc kia, lại tinh xảo đến mức khiến người ta khó mà tin được.

Bên ngoài chiến thuyền này không những sơn đen như mực, lại có ba cái cột buồm, trong khoang thuyền có hơn năm tầng lớn, hơn nữa ở trên thân thuyền lại ẩn hiện chi chít các loại pháp trận mà mắt thường không thể thấy rõ, cái nào cũng đủ mọi màu sắc, thoạt nhìn huyền diệu dị thường.

Cổ tay Lũng gia lão tổ khẽ run lên, cũng cầm hai vật trong tay trực tiếp ném tới.

Hai mắt Hàn Lập sáng ngời, không chút do dự cũng cầm bình ngọc và trữ vật hoàn trong tay vút tới, một tay khác ra một trảo, đem hai vật đối diện khẽ nhiếp vào trong tay.

Hắn mở nắp bình ra, sau khi thần niệm khẽ quét qua một lọ đan dược màu đỏ như máu thì lộ ra vẻ hài lòng.

Có một lọ đan dược đại danh鼎鼎 ở cả Nhân tộc này, tỷ lệ thành công khi đột phá bình cảnh hậu kỳ của hắn sẽ lại tăng thêm nửa thành. Ánh mắt khẽ xoay chuyển, hắn lại nhìn sang phi chu nhỏ màu đen kia.

"Đây chính là Kinh Thiên cự chu, thoạt nhìn có vẻ rất bất phàm, bất quá uy năng cụ thể như thế nào còn phải thử một chút."

Hàn Lập tự cân nhắc như thế liền ném chiếc thuyền nhỏ dài vài tấc kia vào trong không trung, tiếp đó một ngón tay khẽ điểm một cái.

Chương 1876: Ma Dơi (1)

Một tiếng động thật lớn “Ầm ầm” vang lên, bên trong chớp lóe luồng sáng đen kịt, hiện ra một chiến thuyền khổng lồ đang mãnh liệt phóng to ra.

Lúc đầu chiến thuyền này chỉ nhỏ cỡ chừng mười trượng nhưng trong nháy mắt lập tức hóa to lên tựa như một ngọn núi thật lớn, ba chiếc cột buồm trông giống như những trụ chống trời cao vạn trượng, trên đó giắt ngang một cánh buồm màu đen, khắc rõ ràng hình thù mấy con quái thú đen thui tỏa ra sát khí kinh người, đang giương nanh múa vuốt trông rất sống động.

Càng khiến cho những ai nhìn qua phải giật mình. Ngoài kích cỡ quá to lớn của chiếc thuyền này, còn có linh quang chớp động ẩn hiện pháp trận bên ngoài thân thuyền, có những hình dạng hoa văn khác nhau xuất hiện ở những bộ phận khác nhau.

Những chi tiết này có khi là hình tròn cũng có khi tương tự như thế, nhưng bất luận hình dạng nào đi nữa cũng khắc họa chi tiết những phù văn hết sức phức tạp, vừa mới nhìn qua đã có cảm giác bị cuốn hút bởi những bộ phận toát lên uy lực mạnh mẽ.

Những chi tiết bộ phận này nhiều vô số kể, e rằng phải tập trung đến mấy trăm tu sĩ mới có thể điều khiển và phát huy hết toàn bộ uy lực.

Thế nhưng chi tiết bắt mắt nhất lại là ba cây trụ ngũ sắc được dựng đứng vững chắc trên khoang thuyền.

Những cây tinh trụ này chẳng những to đùng như bể cá mà còn dài đến cả trăm trượng, những bộ phận khác cơ bản không thể so sánh bằng.

Ngay lúc Hàn Lập đang tập trung cẩn thận xem xét chiến thuyền khổng lồ đó thì Lũng gia lão tổ cũng đã kiểm tra xong và thu lấy linh nhũ cùng vòng tay trữ vật, sau đó ngó lên chiếc thuyền to lớn đó mà diêm nhiên nói :

“Chỉ riêng giá trị của nguyên liệu chế tạo ra một chiếc Kinh Thiên Cự Thuyền này đã trên một ức linh thạch rồi, chưa nói tới hao tổn nhân công và thời gian tâm huyết để chế

tạo ra. Nếu đem ra ngoài bán ắt hẳn vớ được một phen lời to, tuy nhiên lão phu cơ bản chẳng nghĩ tới chuyện đó”.

“Đương nhiên Hàn mỗ biết lần giao dịch này đã chiếm chút tiện nghi của đạo hữu, nhưng có điều đạo hữu cũng đã thu được linh nhũ và đồng tài liệu đó, bây giờ mà dùng linh thạch cũng chưa chắc đã mua được. Được rồi, bất kể nói thế nào thì cuối cùng khoản giao dịch này cũng đã thành công, Hàn mỗ sẽ không lưu lại đây nữa. Sau này khi nào đạo hữu quyết định tiến nhập Ma giới, chỉ cần nhắn trước đến Thiên Uyên Thành cho ta là được, tại hạ nhất định sẽ phò ước đúng hẹn !” Hàn Lập cười khê nói, một tay bấm quyết thu nhỏ lại chiếc thuyền khổng lồ đang lơ lửng trên không trung, nó lập tức hóa thành một vật nhỏ cỡ vài tấc rồi thu luôn vào tay áo.

“Chỉ cần Nhân tộc chúng ta có thể ngăn cản được vài lần công kích của Ma tộc thôi, rồi khiến cho đám Ma tộc đó bị vây lại ở một nơi, thì chắc chắn chuyến đi Ma giới sẽ không bị hủy bỏ đâu, lão phu nhất định sẽ báo trước cho Hàn đạo hữu. Với tu vi hiện tại của đạo hữu, sẽ là một trợ thủ đắc lực trong chuyến đi này” Khuôn mặt trầm tư của Lũng gia lão tổ lộ ra nụ cười rồi nói.

Hàn Lập nghe qua lời này liền gật đầu nhưng sau đó ánh mắt chợt lóe lên, ngó vào một chỗ vắng vẻ gần đó mà quỷ dị cười một tiếng, vừa lúc hai tay chấp lại, liền hóa thành đạo kinh hồng màu xanh phá không rời đi.

Lũng gia lão tổ thấy tình hình này, sắc mặt liền thay đổi nhưng vẫn đứng yên ở chỗ cũ. Cho đến khi đạo thanh sắc kinh hồng hoàn toàn khuất dạng ở cuối chân trời mới khê thờ dài một tiếng.

Đúng vào lúc này, ngay chỗ hư không mà ánh mắt Hàn Lập mới vừa quét qua trước khi rời đi bỗng nhiên dao động, chợt hiện ra một nhân ảnh mặt mày nhẵn nhọt, chính là một gã nam tử áo bào màu đen, cũng là một vị Thái Thượng Trưởng Lão khác của Lũng gia.

Lúc này đây, sắc mặt hắn cũng âm trầm nhìn về hướng Hàn Lập, rồi trầm giọng mở miệng nói:

“Lũng huynh, xem ra hẳn đã sớm phát hiện ra ta ở đây, ta mới vừa luyện thành môn thần thông ẩn thân này, ngay cả đạo hữu cũng không dễ dàng phát giác ra nhưng lại không thể tránh được tai mắt của hắn. Người này nếu không phải do tu luyện qua loại

thần thông đặc thù thì cũng có một món chí bảo chuyên phá thần thông ẩn thân”.

“Đúng vậy, thần niệm người này có thể còn cường đại hơn cả ta nữa. Tốc độ lại tu luyện nhanh đến như vậy, thì nếu có một hai loại thiên phú nghịch thiên bên mình là chuyện hợp lý. Nhưng bất kể thế nào, chỉ cần hấn đồng ý gia nhập cùng tiến vào Ma giới, thì thực lực Nhân tộc chúng ta sẽ tăng mạnh thêm một phần nữa, cũng sẽ không quá chênh lệch so với Thánh giai bên Linh tộc” Khuôn mặt Lũng gia lão tổ chẳng chút thay đổi trả lời.

“Nhưng Lũng huynh, chúng ta chưa hiểu rõ Hàn tiểu tử này, cũng có thể gã sẽ khiến cho lực lượng của bọn ta bị mất cân đối trong chuyến đi Ma giới lần này đấy” Hắc bào nam tử hơi nhíu mày nói.

“Hừ! hiểu quá ít thì ảnh hưởng gì. Nếu mời những tên khác thì chúng ta có thể hiểu rõ được bọn họ thật thà ra sao chẳng? Mục đích chỉ cần có thể trợ giúp được bọn ta thôi là đủ rồi. Lần này Nhân tộc đối mặt với một đợt đại kiếp nạn từ Ma tộc, đối với Hợp Thể tu sĩ như chúng ta chính là một cơ hội trời ban. Vì vậy, chuyến đi này chỉ được thành công không thể thất bại, nếu không cả đời này của chúng ta chỉ chấp nhận dừng lại ở cảnh giới Hợp Thể kỳ mà không thể tăng tiến thêm được nữa” Hai tay nắm trong tay áo Lũng gia lão tổ nắm chặt lại, trên mặt thoáng hiện nét tàn khốc mà nói.

“Lời Lũng huynh cũng có lý, bất quá trước hết bọn ta cần phải ngăn cản được bước tiến công của Ma tộc đã” Hắc bào nam tử hờn hờ đồng ý, cũng quay đầu nhìn về hướng tòa đại thành rồi nói.

“Cuối cùng lão phu đã thu nạp được lực lượng của mười ba thế gia mà kiến tạo nên cứ điểm này, phòng thủ và tấn công đều hỗ trợ lẫn nhau. Ta tự tin không kể lực lượng tu sĩ cao cấp hay là năng lực phòng ngự đều quyết không thua kém Hoàng Thành. Cho dù lần này Ma kiếp có mãnh liệt hơn, đáng sợ hơn gấp bội so với truyền thuyết đi nữa, đều cũng có thể bình yên” Lũng gia lão tổ tự tin nói ra.

“Điểm này ta cũng hết sức tin tưởng, nếu không cũng chẳng tìm tới hợp tác với Lũng huynh làm gì. Nếu gã tiểu tử đó đã đi rồi, thôi chúng ta cũng nên quay về xử lý chuyện chính đi. Hiện tại Ma chương càng lúc càng lan rộng, khoảng chừng ba bốn tháng sau thì có lẽ Chân Ma tộc sẽ phá giới đến nơi, bọn ta hãy tập trung toàn bộ tinh thần để ứng phó mới được” Hắc bào nam tử thần sắc nghiêm nghị nói.

Chương 1877: Ma Dơi (2)

“Ừm, đi thôi, lão phu còn một lò đan dược đang luyện chế nữa” Lũng gia lão tổ gật đầu, tiếp theo vung tay áo lên, nhất thời một quang kim sắc cuộn cuộn bao bọc lại thân ảnh, lập tức hóa thành một đạo kim quang bay về một tòa đại thành.

Hắc bào nam tử cũng một tay bấm niệm pháp quyết, rồi hóa thành một trận cuồng phong đen kịt cuộn cuộn bay đi.

Cùng lúc này Hàn Lập đã cách xa mấy ngàn dặm, cũng bay về nơi xa.

Hơn hai tháng sau, rốt cuộc Hàn Lập đã thông qua truyền tống pháp trận mà quay về Thiên Uyên Thành.

Lúc này cả thành trì đang được đặt trong cảnh giới nghiêm, tất cả các cấm chế pháp trận cũng bắt đầu được mở ra.

Nếu Hàn Lập không phải là tu sĩ Hợp Thể kỳ, e rằng lúc này ngay cả truyền tống pháp trận cũng không có tư cách sử dụng đến.

Đối với sát khí đằng đằng trong thành lúc này, Hàn Lập tựa như không quan tâm chút nào.

Mà kể đó, hẳn trực tiếp trở lại nơi đám đệ tử Hải Đại Thiếu đang chờ trong tòa tháp cao, rồi đem Kinh Thiên Cự Thuyền giao cho mấy tên đệ tử, để bọn họ tập trung mấy trăm môn nhân mau chóng thích nghi với kiện bảo vật này trước đã. Kinh Thiên Cự Thuyền vốn cần đủ lượng nhân thủ mới có thể phát huy được chân chính uy lực.

Vậy là Hàn Lập đã dành cho đám môn hạ đệ tử một con át chủ bài để bảo vệ tính mạng.

Nếu không với tu vi Nguyên Anh kỳ như bọn họ, trong đợt Ma kiếp này có được toàn thân bình an hay không thật sự rất khó nói.

Sau khi đem cự thuyền giao cho đám đệ tử, Hàn Lập trở lại tầng cao nhất trên tòa tháp tiếp tục bế quan tu luyện. Bất quá lần này hắn dặn đệ tử lưu ý tình hình của ma chướng, đến đúng giờ hằng ngày báo cáo lại cho hắn biết.

Thời gian trôi qua từng ngày, không khí trong cả tòa Thiên Uyên Thành tự nhiên cũng khẩn trương dần lên.

Ở mấy chỗ ma chướng gần với Thiên Uyên Thành, chẳng những lan tỏa ra rộng chùng vạn dặm mà còn phát ra ánh sáng đen nhánh, thậm chí đứng gần vài nơi có thể thấy rõ ràng ma khí đen kịt quay cuồng bên trong không ngừng.

Bất quá mấy chỗ ma chướng trong Thiên Uyên Thành này, nếu so với những địa phương khác trong Nhân tộc cũng không tính là lớn. Nghe nói đã xuất hiện một vùng ma chướng cực kỳ lớn ở gần địa phận Linh Hoàng mới nhậm chức, nơi ma chướng đó trải rộng trùng trùng điệp điệp xa tới trăm vạn dặm, lớn hơn ma chướng xuất hiện ở Thiên Uyên Thành gấp trên trăm lần.

Hàn Lập vừa nghe qua tin đó, ngoại trừ khẽ thở dài một cái ra thì chỉ có thể tạm bỏ ngoài tai.

Một ngày kia, ở gần một vùng ma chướng mù mịt cách Thiên Uyên Thành mấy vạn dặm, có hai chiếc thuyền vàng chói cao vài trượng, đang ẩn núp trong một cánh rừng rậm rạp cách đó hơn mười dặm.

Trên hai chiếc thuyền đó, trong đám hắc giáp vệ sĩ có hai gã kim giáp Thiên Vệ.

Những người này không biết đã chờ đợi ở đây được bao lâu rồi mà thần sắc ngưng trọng đang thấp giọng luận đàm gì đó.

“Trần huynh, hai ngày nay ta cảm thấy không an tâm chút nào, mí mắt giật liên tục, không biết có phải Ma kiếp sẽ bộc phát ngay tại chỗ này không nữa !” Một gã kim giáp đại hán có hai cánh tay trần đầy bắp thịt cuộn cuộn, có chút trầm tư hỏi.

“Kim đạo hữu, đâu phải chỉ có người đâu. Lão phu kể từ khi được phái tới đây để canh chừng động tĩnh của ma chướng mà vẫn lo lắng trong lòng đây. Bất quá, cũng may là bọn ta chẳng qua cũng chỉ chịu trách nhiệm xem xét là chính, chỉ cần ma chướng vừa vỡ ra, lập tức kích phát ngay truyền tống pháp trận để trực tiếp truyền tống về thành, thật

ra cũng chẳng có nguy hiểm gì lắm đâu” Một lão già vóc người thấp bé cũng cười khở một tiếng rồi trả lời.

“Ừm, ta cũng biết không cần phải lo lắng đến tính mạng nhưng trông bộ dáng ta vẫn như vậy đây, xem ra vẫn chưa đủ tâm cảnh rồi. Bất quá, hai người chúng ta rút thăm bị phái tới nơi đây, xem như quá xui xẻo rồi” Đại hán mở miệng trả lời có chút không cam tâm.

“Hắc hắc, đương nhiên được ở trong thành thì quá an tâm rồi. Nhưng chỉ cần chúng ta hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng kỳ này cũng hết sức khả quan. Lão phu cho rằng lần nhiệm vụ này chẳng nguy hiểm chút nào” Lão già lắc đầu nói.

“Ừm. Lần này Trường Lão Hội ban cho những loại đan dược kia đúng là cực kỳ trân quý, rất có ích lợi đối với chúng ta ... Không tốt, đấy là cái gì ...” Đại hán đang nở nụ cười thì sau một khắc, ánh mắt ngó lên bầu trời xa xăm mà thân đang đứng trên kim thuyền thì sắc mặt đại biến.

“Cái gì, chẳng lẽ ma chương có biến hóa rồi!” Lão nhìn thấy đại hán kia, trong lòng liên rùng mình cũng gấp gáp xoay người lại cùng nhìn về một hướng.

Mấy tên hắc giáp vệ sĩ khác cũng ngó lên bầu trời xa xăm, sắc mặt nhất thời cũng tái nhợt cắt không còn giọt máu.

Chỉ thấy tại khoảng hư không phía dưới một vùng ma chương, bất chợt xuất hiện một trận rung chuyển kịch liệt, phảng phất cả bầu trời như lật chuyển.

Vào ngay lúc này, một tiếng âm đùng kinh thiên động địa vang lên, bên trong ma khí cuộn cuộn của ma chương bỗng nhiên xuất hiện vô số con Ma Dơi dài hơn trượng.

Con nào con nấy lông cũng đỏ tươi như máu, trên đầu nhô ra một sừng đen nhánh, há mồm gào lên một cổ sóng âm khiến cho hư không dao động xoay chuyển.

Chương 1878: Thiếu Niên Cùng Cự Hán

Tầng tầng sóng âm từ trên hư không tỏa ra giống như biển thét sóng gầm dữ dội. Không trung đang vặn vẹo trong nháy mắt lại phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Nhất thời trên tầng Ma chướng, pháp phù hiện ra mấy dải sáng như những dòng sông bạc thật dài. Tiếp theo ở âm ba không ngừng cuộn cuộn lan tỏa, lại một trận thanh âm thanh thúy như tiếng pha lê vỡ vang lên.

Những dải sáng bạc kia lại nhanh chóng bạo mở, tạo thành những tia sáng chiếu ra khắp bốn phương tám hướng, tiếp theo cả không trung như hoàn toàn vỡ tan.

Ma khí đen thui giống như nước bị vỡ đê tràn ra, thoáng chốc rồi tuôn xuống, nháy mắt hình thành một vùng Ma hải tối đen. Cũng bằng tốc độ không thể tưởng tượng nổi cuồng bạo lan khắp bốn phương tám hướng.

Chi chít những con Ma dơi hỗn loạn vỗ cánh bay ra từ trong đó, chúng điên cuồng phát ra những tiếng thét chói tai.

Ngoài thân đám này không ngừng lưu chuyển huyết quang. Từ xa nhìn lại, từ trong Ma Hải giống như có vô số đoàn huyết diễm tỏa ra, nhắm ra bốn phía kích bắn mà đi.

Càng kinh người chính là, lúc này chỗ sâu trong ma chướng đã hóa thành một cái hắc động thật lớn, mơ hồ truyền ra thanh âm gầm nhẹ nhưng khiến người sợ hãi. Đường như có thêm những đám ma thú muốn chen chúc tiến vào Linh Giới.

"Không ổn, Ma tộc đã xâm nhập Linh Giới. Chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ, lập tức truyền tống trở về!" Ở xa xa, rốt cục kim giáp đại hán theo đã tỉnh táo lại sau khi ma chướng bạo mở, thanh âm kinh hoàng chưa phát hoàn toàn đã bị nén thấp tới cực điểm, hướng sang lão giả nói.

"Lập tức truyền tống, lập tức trở về!" Lão giả thấp bé cũng hoảng sợ trong lòng, vội phân phó một tiếng, tiếp theo hai tay lập tức kháp quyết, đánh ra từng đạo pháp quyết vào một pháp trận nhỏ dưới chân.

Vài tên hắc giáp vệ sĩ đứng phía sau cũng cuống quýt, thân hình chộp lên tới bên cạnh lão giả, đồng thời thi pháp phụ trợ.

Nhất thời chiếc Phi Chu kim sắc lập tức cúi mũi thuyền, truyền ra những thanh âm vu vu. Đồng thời hàng trăm phù văn hiện ra lưu chuyển phía dưới, bắt đầu hình thành một cái quang trận màu nhũ bạc.

Phi Chu chộp động ở trong quang trận, bắt đầu phát ra các tia kim quang chói mắt, giống như có thể lập tức truyền tống mà đi.

Một cái Kim Chu khác thì sớm đã khởi động. Đứng ở trên kim chu, kim giáp đại hán thấy thế thì thở dài một hơi, vẻ mặt trở nên buồn lòng.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên một thanh âm hùng hậu, từ trên không rùng rậm mà bọn họ đang ẩn nấp truyền xuống:

"Không tồi, vừa tiến vào Linh Giới đã phát hiện hai tu sĩ Luyện Hư kỳ. Vừa lúc để cho bản tôn giả hoạt động tay chân!"

Đại hán cùng lão giả nghe mà cả kinh, đồng thời nhìn lại chỗ truyền ra thanh âm. Chỉ thấy trên trời cao cách hai chiếc Kim Chu hơn ba mươi trượng, không biết từ khi nào đã có một thiếu niên đen đúa xấu xí thấp bé đang lơ lửng.

Kẻ này khuôn mặt dữ tợn, hai mắt xanh biếc, sau lưng có một đôi cánh dơi còn lớn hơn thân hình tới ba phần, thoạt nhìn có bảy tám phân tương cùng đám Ma dơi nhưng trên thân lại phát ra khí tức cường đại hơn tới cả trăm ngàn lần.

"Không ổn, là Ma tộc cao cấp!"

Đại hán cùng lão giả thoáng đã nhận ra thân phận thiếu niên xấu xí, trở nên kinh hãi thất sắc.

Vừa rồi hai người vẫn chú ý đến biến hóa kinh người của ma chương, đối phương tới gần như vậy mà bọn họ không cảm ứng được chút hành tung.

Bất quá dù sao cũng là tồn tại Luyện Hư kỳ. Cơ hồ khi giật mình, cả hai lại không chút do dự đồng thời ra tay.

Một người vỗ vào sau ót. Nhất thời hơn mười thanh tiểu kiếm ngân sắc kích bắn ra, khê rung lên thì liền hóa thành mười mấy đạo ngân hồng diên cuồng trăm tới.

Người kia thì giơ đơn chường lên. Một chiếc vòng ngũ sắc bắn ra, chớp động một cái liền biến thành vô số ảnh hoàn ngũ sắc, đồng thời đem hai chiếc kim chu bao phủ vào trong.

Hai người vừa ra tay một công một thủ nhịp nhàng, hiển nhiên từng liên thủ đối địch không chỉ một lần.

Đối với bọn hắn, không cần đánh bại Ma tộc cao cấp trước mắt, chỉ cần ngăn cản công kích của đối phương một thoáng là đủ.

Nhưng thiếu niên có cánh trên trời cao lại âm trầm nhếch miệng, lộ ra đám răng nanh nhỏ sắc nhọn, không thèm tránh né mười mấy đạo ngân hồng linh quang kinh người mà chỉ khê há mồm.

Từ miệng hắn phun ra những luồng âm ba kim sắc, tản ra một chút đã đem mười mấy đạo kiếm quang quán vào trong.

Dị biến xuất hiện!

Mười mấy đạo kiếm quang gào thét một tiếng rồi ngân quang ngoài thân chợt tắt, nhanh chóng trở thành những tiểu kiếm như cũ. Tiếp theo lắc lư trong âm ba, từ trên không rơi xuống.

Kim giáp đại hán thấy thế thì sắc mặt không còn chút máu.

Liên hệ với hơn mười kiện bốn mạng pháp bảo khổ tu mấy ngàn năm đã mất, hắn chưa còn kịp thi pháp tạo tủng phi kiếm trở về thì ở phía trên không, cánh dơi sau lưng thiếu niên đột nhiên vỗ một cái.

Tiếng sấm nổ mạnh nổi lên!

Thiếu niên thân hình thoáng mơ hồ rồi quỷ dị biến mất tại chỗ, chớp lên rồi hiện ra cách hai chiếc kim chu gần trong gang tấc, không chút do dự tung song quyền đánh tới hoàn ảnh đầy trời.

"Oanh"" Oanh" hai tiếng. Chỉ một kích mà hai quyền đầu được bao phủ bởi huyết quang nhàn nhạt lại đánh cho đám ảnh hoàn dày đặc kia tán loạn.

Thiếu niên lại vỗ cánh một cái, thân hình liền như tia chớp xuất hiện sau lưng đại hán, một tay thoáng mơ hồ, liền quỷ dị xuyên thủng qua lưng đối phương.

Kim sắc chiến giáp vốn cứng cõi dị thường mà không thể chống được mảy may.

"A "

Mấy tên hắc giáp vệ sĩ trên cùng Kim chu thấy cảnh này thì hồn phi phách tán, bộ dáng cả đám như muốn độn quang chạy trốn.

Thiếu niên xấu xí cũng không quay đầu. Một cánh dơi vỗ lên, một đạo quang nhận hắc sắc lớn tới cả trên trăm trượng xuất hiện. Tốc độ cực nhanh, chợt lóe qua một vòng.

Các hắc sắc giáp sĩ hét thảm một tiếng, nhanh chóng bị hóa thành từng đoàn huyết vũ rơi xuống, ngay cả Nguyên Anh cũng bị trảm diệt.

Tiếp theo thân hình thiếu niên lại nhoáng lên, liền hóa thành một đoàn huyết quang hướng bay tới chiếc Kim chu còn lại.

Hắn chưa tới mà một cỗ huyết tinh khí đã xông vào mũi.

Lão giả thấp bé căn bản không kịp phản ứng, sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt.

Nhưng vừa kịp lúc này, truyền tống pháp trận đột nhiên chợt lóe bạch quang. Chiếc Kim chu trong sát na đã được truyền tống đi.

Huyết quang do thiếu niên biến thành bắn vào khoảng không, hào quang chợt tắt liền lần nữa khôi phục chân diện.

Hắn nhìn truyền tống quang trận trên còn sót lại không trung, trên mặt không khỏi hiện một tia ảo não. Một cánh dơi run lên, nhất thời một đạo cự phong đem tàn dư của quang trận quét sạch không còn.

"Ha ha, Bức Liệt, chỉ là hai gã Luyện Hư kỳ Nhân tộc mà người cũng không thể lưu lại. Khiến ta ở một bên còn phải cố gắng xem một hồi hí kịch a!" Bỗng nhiên một tiếng

cười to thô kệch từ sau một gốc đại thụ truyền ra, ngừ khí tràn ngập vẻ châm chọc.

"Mông Man, là người! Người tới lúc nào. Không phải Lôi Ngưu nhất tộc thuộc nhóm thứ hai mới được vào Linh Giới sao? Hừ, nếu những người đó nếu không có Pháp khí truyền tống, sao có thể chạy trốn trong tay bốn tôn giả" Thiếu niên xấu xí nghe vậy thì giận dữ, đưa ánh mắt quét qua cự thụ kia.

Chỉ thấy cây đại thụ nhìn bình thường đột nhiên vặn vẹo một chút, lại quỷ dị biến thành một cự hán thân cao năm sáu trượng, cả người da thịt xanh biếc.

Cự hán này trên đầu có một đôi sừng sắc nhọn, trên mặt được bao phủ bởi một lớp lông vàng, một tấm bì giáp hắc sắc thật lớn bao bọc lấy thân hình hần, sau lưng có một một đôi đoản phủ kim sắc, đang dùng trào phúng ánh mắt nhìn thiếu niên.

Thấy thiếu niên hung tợn trừng lại nhưng hần vẫn cười dữ tợn, không chút hoang mang trả lời:

"Vừa mới không lâu, Lôi Ngưu tộc chúng ta đã nhận được lệnh của thánh tổ đại nhân, cùng Ma Bức Tộc các người sẽ là nhóm đầu tiên tiến vào Linh Giới. Hiện tại của ta tộc nhân cũng đã phá giới mà vào."

Nói xong lời này, ngừ đầu ma nhân thân nhiên hướng một tay về xa xa trên trời cao điểm một cái.

"Có chuyện này!" Thiếu niên được gọi lại Bức Liệt cả kinh, vội vàng lướt trở lại.

Chỉ thấy cái động lớn đen ngòm kia đã vỡ tan, tỏa ra ma khí cuồn cuộn. Ngoài những đóa huyết sắc quang điểm bên ngoài thì có còn một con trâu rất lớn màu xanh dài tới mười trượng.

Cự ngừ này ngoài hình thể kinh người thì trên thân còn phủ đầy những ngân sắc hoa văn quái dị, gây cho người ta một cảm giác cực kỳ thần bí.

"Hừ, nếu là mệnh lệnh của thánh tổ đại nhân thì không nói. Bất quá bản tôn sẽ không hành động cùng đám Man Ngưu chậm chạp các người. Với tốc độ của Huyết Bức nhất tộc chúng ta, chỉ cần mấy ngày là có thể quét sạch mọi tu sĩ nhân tộc chung quanh. Khi đó thánh tổ đại nhân có thể trực tiếp kiến tu Ma thành " Thiếu niên hừ một tiếng phẫn nộ.

"Ồ, điều của Bức tôn giả nói cũng là ý của ta. Bằng thực lực huyết bức nhất tộc các người, có thể diệt sạch đám tồn tại nhân tộc cấp thấp. Bất quá đụng tới cứ điểm Nhân tộc khó chơi một chút thì các người chỉ là vật hi sinh mà thôi, há lại có thể so sánh với Lôi Ngưu nhất tộc chúng ta." Cự hán cười lạnh một tiếng nói.

"Vậy sao, chờ xem ba ngày sau, tộc nào chúng ta sẽ tiêu diệt tu sĩ Nhân tộc nhiều hơn!" Thiếu niên giận dữ nói.

"Hảo, Mông mỗ đáp ứng, nếu tộc nào thua thì thu hoạch nơi tam thành Linh Giới sẽ giao cho tộc còn lại" Trong mắt Ngưu đầu cự hán chột lóe hàn quang nói.

"Kích chương vi thệ!" Hai hàng lông mày thiếu niên dựng thẳng lạnh lạnh nói, cánh dơi sau lưng vỗ một cái, thân hình liền xuất hiện gần cự hán. Chia một chương chớp động huyết quang vỗ tới.

Cự hán cười âm trầm, một bàn tay như cái quạt bồ lớn đưa tới vỗ một cái.

"Phanh"phanh" phanh".

Ba tiếng trầm đục!

Hai thủ chương một lớn một nhỏ tiếp xúc, nháy mắt bộc phát ra kỳ quang hai màu xanh hồng, thân hình hai người đều tự chớp lên vài cái, liền như gặp phải độc xà bắn ra.

"Ngũ Bức đâu!" Thiếu niên vừa ổn định thân hình trên hư không, liền quát một tiếng chói tai đầy sát khí!

"Tham kiến Đại thống lĩnh!"

Vừa dứt lời, trong hư không phụ cận truyền ra dao động nhộn nhạo, năm con Huyết Ma Dơi hình thể to lớn dị thường giống như một trận cuồng phong hiện ra.

Những con Cự Bức này mở hai cánh dài hơn mười trượng, hình thể lớn đến mức đáng sợ cực kỳ.

"Đi, trước tiên bắt lấy vài phạm nhân nhân tộc!" Thiếu niên phân phó một tiếng.

Chương 1879: Quần Ma Sơ Hiện

"Vâng, đại nhân" Năm con Cự Bức đồng thời mở miệng nhận mệnh. Hai cánh liền vỗ một cái, hóa thành năm luồng khinh phong biến mất.

Ngưu đầu cự hán thấy thế thì cười lạnh một tiếng, một tay vừa lật, trong tay đột nhiên có một cái Tù Và màu vàng kim, đưa lên miệng dùng sức khê thổi.

Nhất thời một tiếng trầm thấp thương tạp truyền ra vang vọng, khắp bầu trời tràn ngập khí tức man hoang nói không nên lời.

Đám cự ngưu màu xanh đang lẫn trong bầy Huyết Bức, vừa nghe thì đều mở hai mắt màu đỏ, miệng phun bạch khí đồng thời phát ra tiếng gầm nhẹ. Trong hắc khí cuộn cuộn chạy thẳng đến hội tụ quanh cự hán.

Tiếng tù và trong miệng cự hán biến đổi, trầm thấp một chút rồi phát ra tiếng boong boong sắc bén. Sau đó thân hình hán vừa động, liền hóa thành một đạo ngân quang hướng phía xa bay đi.

Ở phía sau hán, số lượng Lô Ngu tính bằng đơn vị hàng nghìn hóa thành một vùng thủy triều, với khí thế không thể đỡ nổi cuộn cuộn đi theo.

Thiếu niên xấu xí thấy cảnh này thì khóe miệng run rẩy một chút, nhưng lập tức cũng phát ra một tiếng tiêm mình.

Đám Huyết Bức vừa nghe thì cũng xông xao một trận, tiếp theo như nhận được mệnh lệnh. ào ào hóa thành hơn mười đám huyết vân, nhắm bốn phương tám hướng âm ỉ bay đi.

Số lượng Huyết Bức lớn gấp Lô Ngu mấy chục lần, dù hóa thành hơn mười nhưng mỗi đội đều có trên vạn con Huyết Bức.

Trong đó lại có hai đội Huyết Bức ngông nghênh theo đuổi theo phương hướng mà đám Lô Ngu vừa đi. Đường như không chút lo lắng rằng sẽ bị đối phương phát hiện.

Mà thiếu niên thì thu hai cánh, cũng hóa thành một đạo huyết quang nhập vào trong một vầng huyết vân lớn nhất, chợt lóe không thấy bóng dáng.

Ma khí vẫn tuôn ra bốn phía trên trời cao, sau khi hai chủng ma thú rời đi thì nơi đây trở về yên tĩnh không một tiếng động.

Bất quá sau thời gian cạn một tuần trà. Ma khí kịch liệt quay cuồng một trận, bên trong truyền ra những tiếng vù vù xé gió. Lại hiện ra một đám mây xà cực lớn toàn thân đen thui dài ngắn không đều. Dài thì ngoài trăm trượng mà nhỏ cũng cỡ hai ba mươi trượng.

Hơn nữa trên trán Cự Mãng có một con mắt màu đỏ tươi, đúng là một đám tam nhãn ma mãnh hiếm thấy.

Số lượng Cự Mãng tuy kém xa Huyết Bức cùng Lôi Ngưu, chỉ có năm sáu ngàn con nhưng khi tụ cùng một chỗ. Không ngờ lại tàn sát ra khí tức đáng sợ còn vượt cả hai chủng ma thú kia.

Trên lưng một con ma mãnh thể hình lớn nhất hơn ba trăm trượng vượt trội, có một gã Ma tộc cấp cao mang mặt nạ đen thui, mặc thanh giáp.

Hắn khoanh tay mà tay, lạnh lùng hướng sang bốn phía đánh giá, Tựa hồ vì không thấy bóng dáng hai chủng ma thú trước mà tròn mắt hơi co rụt như có chút bất ngờ.

Đột nhiên hắn giẫm vào Ma mãnh dưới chân một cái.

Con Ma mãnh này lập tức dựng nửa thân trên, miệng phát ra tiếng lôi minh trầm thấp, theo sau trên trán nó chợt lóe huyết quang, tức thời mọc ra hai cái sừng đỏ như máu cực kỳ cổ quái. Đồng thời trên lưng cũng vạn vẹo một trận, tiếp theo mọc ra một đôi cánh màu xanh.

Đám Tam Nhãn Ma Mãnh thấy thế thì thân hình chớp động ma khí, cũng ngẩng đầu rống vang, giống như đang chiêm ngưỡng vương giả của chúng.

Chỉ có thanh giáp Ma tộc kia vẫn đứng bất động trên đỉnh đầu Cự Mãng, hai mắt chiếu ra tia sáng cực kỳ băng hàn.

"Bất quá chỉ vạn năm không thấy, con bốn mạng thần mãnh này của Vệ huynh lại

tiến giai, chỉ sợ hiện giờ đã ngang với một tồn tại thánh giai sơ kỳ rồi!"

Lúc này chợt một thanh âm nam tử lạnh lạnh truyền ra. Tiếp theo một cỗ ác phong cuốn tới, một con Quái trùng dài tới hơn hai trượng từ trong hắc khí hiện ra.

Quái trùng này từ đầu đến đuôi đều được bao phủ bởi những chiếc gai tua màu tím, trong miệng lộ ra răng nanh, chân trước như lưỡi dao thật lớn, bộ dáng giống như một con bộ ngựa thật lớn.

Mà trên người cự trùng cũng có một tiểu nhân cao ba tấc đang đứng.

Tiểu nhân này nhìn bất quá chỉ bảy tám tuổi, trên đầu có một bím tóc nhỏ hướng lên trời, thân mặc một bộ đạo bào màu lục nhạt. Trên đầu vai còn cắm ba thanh kim sắc tiểu kiếm, hai con mắt phân minh trắng đen rõ, có vẻ cực kỳ đáng yêu.

"Nguyên lai là Hồn Châu huynh. Mấy năm trước ta vô tình có được một gốc linh dược quý hiếm, cấp cho bốn mạng linh măng ăn vào thì nó mới có thể đột phá đến cảnh giới trước mắt. Chỉ mấy năm nay không gặp mà một thân tu vi của đạo hữu ngày càng tinh thuần!" Ánh mắt đầy hàn quang của thanh giáp Ma tộc đảo qua đứa ấu đồng, thanh âm lạnh như băng nói.

"Vì hành trình lần này tới Linh Giới, bốn vương đã chuẩn bị nhiều năm, tu vi tự nhiên cũng đột phá một chút" Ấu đồng cười ha hả trả lời.

"Nếu tộc nhân của Hồn đạo hữu đã tới thì hãy cùng hành sự chẳng, cho dù phụ cận nơi đây có thứ gì khó chơi, cũng tuyệt không thể ngăn cản lương tộc chúng ta liên thủ" Thanh giáp Ma tộc thần nhiên đề nghị.

"Bốn vương cũng có ý đó. Đám hài tử. Đều đi ra cho ta!" Ấu đồng nghe vậy thì vui vẻ ra mặt đáp ứng, tiếp theo quay đầu hướng về ma khí quất một tiếng chói tai!

Vừa dứt lời, trong Ma Hải lại vang lên tiếng động vù vù, ban đầu còn nhỏ nhưng sau một lát liền giống như sóng dữ mãnh liệt.

Hằng hà sa số ma trùng chỉ chít từ trong hắc khí tuôn ra.

Đám ma trùng này tuy thể hình nhỏ hơn nhưng có bộ dáng giống hệt con bộ ngựa cực lớn dưới chân Ấu đồng kia. Số lượng lại đông đúc phô thiên cái địa. Liên miên không

dứt trào ra từ trong ma khí, sau thời gian một bữa cơm mới chấm dứt.

Lúc này ma trùng cơ hồ trải rộng khắp tầng trời thấp, từng đôi cánh tím ngấn chần động. Số lượng chừng bảy tám chục vạn. Đàn ma trùng khổng lồ như thế. Từ xa nhìn lại thì cho dù tu sĩ Hợp Thể cũng tuyệt phải hoảng sợ!

Thanh giáp Ma tộc lại coi như thường, trong miệng quát khẽ một tiếng. Đám Tam Nhãn Cự Mãng vây quanh ào ào kích bắn xuống mặt đất. Linh quang chớp động liên quý dị nhập vào trong đất, không thấy bóng dáng.

Còn hãn thì dùng mũi chân điểm một cái, Cự Mãng dưới chân liền hóa thành một đạo thanh quang bắn xuống mặt đất.

Ấu đồng thấy thế thì cười hắc hắc, trong miệng phát ra một tiếng thét dài. Trùng đàn cực kỳ đáng sợ được nghe thì xôn xao một trận. Sau đó hóa thành một đám trùng hải khổng lồ đuổi theo.

Thời gian kế tiếp lại có những đàn ma thú khác nhau, liên tiếp từ trong ma khí lao ra. Những đám này đều do Ma tộc cao cấp cầm đầu dẫn dắt, cực kỳ hứng thú tràn ra các phương hướng khác nhau.

Theo hành động của chúng thì xem ra không có mục tiêu cố định.

Chừng mười ba đợt ma thú triều bay đi, trời cao cuộn cuộn ma khí rồi khôi phục sự bình lặng.

Nhưng sau nửa canh giờ, trong ma khí lại truyền đến động tĩnh. Bên trong mơ hồ truyền ra từng trận trống đánh trầm thấp, tiếp theo tiếng gầm rú nổi lên. Khắp ma hải trở nên quay cuồng, từng đạo điện hồ màu bạc chợt lóe lên cùng tiếng sấm nổ ầm vang.

Đồng thời không gian kịch liệt dao động, ở chỗ sâu tiếp tục truyền ra ma khí. Ma hải rộng lớn lại uốn khúc rồi mở rộng hơn tới ba phần.

Tiếp theo từ bên trong bắn ra hàng trăm ma vật vô cùng khổng lồ.

Đám này toàn thân đen nhánh, ngoài thân mình ẩn những phù văn màu bạc lóng lánh thật lớn. Chúng có hình những cự tháp hình tam giác. Nguyên cái đáy đã to chừng trăm dặm. Kịch liệt dao động phá giới mà đến, giống như một tòa thành nhỏ từ trên trời giáng

xuống.

Bất quá đám khổng lồ này hàng lâm không phải dễ. Mỗi tòa tháp vừa hiện ra trong nháy mắt, đồng loạt bị các đạo điện hồ màu bạc trong ma khí không ngừng cuồng kích, khiến chúng xoay tròn vụn vụn như muốn tan ra.

Có điều đám phù văn ở ba mặt của cự tháp chớp động một hồi, đã triệt tiêu hết thủy công kích, sau đó trong tiếng nổ ầm ầm đã rơi xuống trên mặt đất.

Nơi chúng hạ xuống, không kẻ là đồi núi hay là ao hồ rừng rậm, nháy mắt đều bị biến mất.

Thanh thế cực kỳ kinh người!

Chỉ hơn nửa canh giờ sau, đám cự vật mới nhất nhất rơi xuống hết.

Tiếp theo tiếng gầm rú lại vang lên!

Trên vách đá của cự tháp hình tam giác, phù văn màu bạc chớp động rồi một cánh cửa cực lớn màu bạc cũng xuất hiện, sau đó mới chậm rãi mở ra.

Từ trong cự tháp truyền ra tiếng trống trận cùng những tiếng ầm vang. Tiếp theo những chiếc Chiến chu một cột đen thui từ cánh cửa cực lớn trong chen chúc mà ra.

Các chiến chu dài hơn mười trượng được một tầng hắc quang bao phủ, ở hai bên thành thuyền có minh ẩn một đám pho tượng ma thần dữ tợn dị thường, đồng thời có mấy chục lưỡi dao rất dài, sắc bén sắc bén dị thường mọc ra.

Xuyên thấu qua hắc quang, mơ hồ có thể thấy được bên trong có năm sáu tên Ma tộc mặc hắc y hoặc thanh giáp. Cả một đám cầm trong tay lưỡi dao sắc bén ngồi ngay ngắn.

Đám chiến chu xoay quanh bay lượn trên không, vây quanh cự tháp.

Mà sau khi các cự tháp thả ra trên trăm chiến chu màu đen thì từng đội Ma tộc giáp sắt mặc hồng giáp, sau lưng có mọc hai cánh bay ra. Trong tay bọn họ hoặc cầm trường mâu hoặc cung tên.

Linh quang nơi cánh cửa lại chợt lóe, lại thêm vô số đạo kinh hồng màu sắc khác nhau kích bắn ra.

Độn quang chợt tắt, một đám bộ dáng giống hệ nhân tộc hiện ra giữa không trung.

Những người này nam có nữ có phục sức khác nhau, có trường bào đoản bào, thậm chí còn có kẻ trực tiếp ở trần.

Nhưng trên người đám này quay cuồng ma khí, trong mắt lóe ra hàn quang. Có mấy người lập tức nhoáng lên rồi thân hình chấn động. Răng rắc loạn hưởng một hồi liền biến thành bốn cánh tay cùng cái đầu thứ hai, gương mặt dữ tợn đáng sợ giống như quỷ quái.

Sau khi biến thân thì đám ma nhân này cực kỳ hưng phấn, lưỡng thủ giương lên trời cao phát ra những tiếng gầm nhẹ. Không gian tràn ngập mùi máu tanh, giống như khó có thể nhẫn nại ý giết chóc.

Chương 1880: Ma Triều Mãnh Liệt

Một số kẻ còn chưa biến thân, vừa thấy bộ dáng đồng bọn như thế thì phân nửa đều dùng ánh mắt xem thường quét qua.

Còn có một số người, tuy bộ dáng bình tĩnh nhưng khi đưa mắt nhìn bốn phía thì trên mặt mơ hồ hiện vẻ kích động.

Trong đó có mộ lão giả tóc đỏ mũi ưng, nhìn cảnh sắc xanh biếc xa xa thì thần sắc phức tạp, lại dùng thanh âm thấp không thể nghe thấy tự nói hai câu:

"Không ngờ khi lão phu sinh thời lại một lần nữa được thấy những thứ này. Như thế dù chết trận nơi đây cũng không gì tiếc nuối."

"Sa huynh, sao ngươi lại bi quan như thế. Không phải Thánh tổ đại nhân đã sớm truyền lệnh. Lần này rất khác biệt với những thánh tế trước kia. Có thể nói thánh tộc có cơ hội chiếm cứ hoàn toàn Linh Giới. Nếu lập được công lớn trong thánh tế, liền có thể xin lưu lại nơi đây. Đối với những tu sĩ phi thăng lên Ma giới từ Nhân giới như chúng ta, có thể là cơ hội ngàn năm một thuở."

Thanh âm của lão giả tóc đỏ tuy cực thấp nhưng đã bị một lão giả thân mặc hắc sắc ma bào nghe thấy. Lão này lưng mang một cái đai kim sắc, cười hắc hắc nói.

"Lời này của Tam Dương huynh rất đúng! Ta đã phi thăng đến Chân Ma giới thì cũng là một thành viên của thánh tộc. Bất quá sau đại chiến, nếu có thể ở lại Linh Giới thì thật là thiên đại cơ duyên." Thần sắc lão giả tóc đỏ vừa động gật đầu.

Một số người đang xì xào bàn tán thì lúc này trong cự tháp bỗng truyền ra tiếng vang ầm ầm, tiếp theo tiếng bước chân cực kỳ nặng nề nổi tiếp truyền ra.

Bốn phía chợt lóe ngân sắc phù văn, từ giữa đi ra một đội ma vật chưa bao giờ thấy qua.

Đám ma vật này da thịt xám trắng khô nứt, toàn thân không có một cọng lông tóc

nào, giống như quái vật do các khối nham thạch tạo thành, miễn cưỡng nhìn ra hình người nhưng trên đầu vai có mọc bốn cánh tay thô to. Mỗi lần bước đi là khiến mặt đất phụ cận đều bị rung lên, nguyên cả một đám có sức nặng kinh người.

Thạch Ma cao chừng hơn mười trượng. Từ trong mỗi tòa cự tháp đi ra đông đúc tới cả ngàn tên, chúng thành thành thật thật xếp từng hàng bất động phía trước tháp.

Nhưng khi một gã ma vật gầm nhẹ. Toàn thân Thạch Ma chớp động hào quang màu xám tro, thân hình nhìn như cứng rắn dị thường lại biến thành bùn đất nhão, ào ào nhập vào mặt đất không thấy bóng dáng.

Một lát sau, toàn bộ mặt đất trong phạm vi ngàn dặm bỗng nhiên chấn động, tiếp theo ở nơi nào đó chợt ầm ầm toác ra.

Hoàng quang chớp động trong tiếng tiêng minh, tức thời những dãy tường đất đột ngột hiện lên liên miên không dứt. Sau thời gian uống cạn một tuần trà thì một bức tường thật lớn dài chừng trăm dặm mọc lên từ mặt đất.

Tường này cao tới trăm trượng mặt ngoài thô sơ dị thường, lại không ngừng có đất cát rơi xuống, một bộ lẫn lư như sắp đổ.

Nhưng vào lúc này, phía trước chớp động linh quang. Những Thạch Ma màu xám trắng đột ngột chui lên từ dưới đất. Bốn cánh tay huy động, không ngừng chụp về phía tường đất.

Một màn kinh người xuất hiện!

Từng cột sáng to như cái bát bắn tới, ầm ầm đánh vào các nơi trên tường đất.

Trong phút chốc, những tiếng phốc phốc nổi lên!

Cột sáng đánh vào đâu là quang hoa xám trắng nở rộ rồi lan tràn bốn hướng xung quanh. Linh quang màu xám trắng cuốn qua chỗ nào, đất cát xộp vụn nơi đó lại biến thành thiết thạch cứng rắn màu xám trắng.

Như vậy là đám Thạch Ma này có được thần thông hóa đất thành đá.

Kể từ đó, dưới vũ điệu của đông đảo cánh tay Thạch Ma, trong khoảnh khắc tường

đất dài tới cả trăm dặm liền hóa thành tường thành không chệ vào đâu được.

Ở phương hướng còn lại cũng có tiếng gầm rú không ngừng, một đám Thạch Ma khác cũng dùng thủ pháp tương tự dễ dàng xây nên một bức tường thành khác.

Ngắn ngủi trong một canh giờ, hết thầy không gian trong phạm vi mấy vạn dặm đều bị thạch tường thành vây lại.

Lúc này, trong các cự tháp hình tam giác lại bay ra các đàn quỷ ảnh mơ hồ bị hắc khí bao phủ.

Đám quỷ ảnh lướt nhẹ như gió thoảng, giống như là vô hình chi thể. Nhất nhất bay đến tường thành rồi thân mình dán vào trong đó. Trên vách tường bỗng hiện ra một đám pháp trận lớn nhỏ không đều. Kiểu dáng giống hệt nhau, như là cùng một người ấn ký vào.

Làm xong hết thầy, các quỷ ảnh lại chui ra trên tường thành, không quan tâm tới đám Ma tộc khác mà như ong vỡ tổ quay trở về trong cự tháp.

Liên như vậy theo thời gian, một đại thành sừng sững dựng lên ở phía dưới ma hải.

Lấy trăm tòa cự tháp làm trung tâm, đám Thạch Ma không biết mệt mỏi kiến tu, nhất nhất dựng lên thêm một số kiến trúc kiểu dáng kỳ lạ.

Cũng có một số Ma tộc cấp cao chậm rãi bố trí những cấm chế huyền diệu. Từng tầng cấm chế dao động, không lâu sau liền bao phủ toàn đại thành.

Bỗng tòa cự tháp gần trung tâm đại thành nhất chợt lóe linh quang, lại quỷ dị khai mở ra.

Tiếng vang ầm ầm nổi lên, một tể đàn thật lớn màu đỏ thẫm giống như dùng máu tươi tưới lên chậm rãi dâng cao tại nơi đó.

Bốn phía tể đàn mình ẩn những văn tự cổ đại không thể hiểu được, lúc này có thể cảm nhận được một cỗ huyết tinh khí nồng đậm xộc thẳng vào mũi.

Càng thêm quỷ dị chính là, có một đại nhân ảnh cả người bị một tầng huyết quang bao phủ đứng thẳng tắp ở trung tâm tể đàn.

Vừa thấy nhân ảnh này xuất hiện, không kể Ma tộc cảnh giới bốn phía hay là đám có thân phận cao cấp đều cung kính quỳ xuống thì lễ.

Những Ma tộc ở chỗ xa hơn thấy bộ dáng những kẻ khác như vậy, tự nhiên cũng giật mình quỳ thấp người khúm núm.

"Bái kiến Huyết Quang Thánh Tổ!"

Một lát sau, một thanh âm thẳng hướng lên chín tầng mây vang vọng khắp tòa đại thành không dứt.

Có điều nhân ảnh trong huyết quang trên tế đàn lại thờ ơ, chỉ dùng ánh mắt thản nhiên quét bốn phía một chút, hai mắt liền nhúu lại nhìn Ma Hải trên trời cao.

Ánh mắt vô cùng chói lóa, giống như hai ánh tàn nguyệt lưu lại trên không khiến người không thể quên. Đột nhiên một cánh tay vừa nhấc, một bàn tay tinh oánh lộ ra tùy ý phát một cái.

Ầm ầm một tiếng kinh thiên động địa.

Ma hải trên cao giống như bị một bàn tay vô hình khổng lồ trên trời hung hăng trao xuống. ma khí lại kịch liệt cuồng động. Hào quang chợt lóe rồi một cây Ô trượng đầu quý thân giao, quanh thân trải rộng hoa văn quý dị, trực tiếp từ chỗ cao rơi xuống tế đàn.

Ánh mắt Huyết ảnh chợt lóe, bàn tay tinh oánh co lại, năm ngón tay thoáng động.

Tức thời Ô trượng lớn tới cả hơn trăm trượng lưu chuyển phù văn xung quanh, ngay khi đang rơi chợt thu nhỏ chỉ còn hai trượng, hạ vào trong tay Huyết Quang Thánh Tổ.

Đưa ô trượng giờ ngang trước người, trong miệng huyết ảnh truyền ra pháp chú trầm thấp khó hiểu. Lại do dùng ngôn ngữ bản thổ Ma tộc niệm ra, càng khiến người ta có cảm giác thần bí khác thường.

Theo chú ngữ, Quý đầu trên Ô trượng chợt mở đôi mắt màu bạc, tiếp theo há mồm phun ra một vùng những phù văn đen nhánh. Chúng đón gió nhaoáng lên, liền hóa thành từng đóa cự hoa hắc sắc, trôi nổi ra các nơi.

Một lát sau, các đóa cự hoa liền trải rộng mỗi góc đại thành.

Lúc này hai tay Huyết quang thánh tổ chà xát ô trượng, nó liền hóa thành một đạo ô quang quỉ dị.

Ô quang chớp động, từ trong tỏa ra những vòng sóng linh lực lan ra bốn phương tám hướng.

Các hắc sắc cự hoa gặp phải sóng âm thì phốc phốc nở ra, hóa thành những vùng ma khí đen như mực tán loạn đi.

Trong nháy mắt, cả tòa đại thành đều bị ma khí khôn cùng bao phủ vào trong.

Đám Ma tộc đang cúi lạy, thân trong ma khí thì thần sắc đại chấn, vô luận pháp lực hay thể lực đều khôi phục nhanh hơn nửa so với bình thường.

"Trong ba ngày, phải kiên tu cho hoàn thành ba tòa Thánh thành khác rồi chính đốn. Chờ bảy ngày sau khi mọi người thủ đến đông đủ, lập tức tiến tới cứ điểm lớn nhất và gần nhất của nhân loại tu sĩ." Hai tay Huyết quang lão tổ chấp sau lưng, gương mặt chớp lên một trận huyết quang lạnh lạnh nói.

"Cần tuân pháp chỉ!"

Bị ma khí bao phủ trong đại thành, vô số Ma tộc cấp cao trăm miệng một lời hoan hô.

Cũng là một màn tương tự diễn ra ở các địa phương có Ma chương của nhân yêu lương tộc.

Trong đó tại chỗ ma chương lớn nhất, gần một tòa thành trì của Nhân tộc kiến tu dựa vào một cây đại thụ vĩ đại dựng thẳng lên trời xanh. Vài tu sĩ Hợp Thể đứng ở trên một tòa lầu các ở một nhánh đại thụ, trên cao nhìn xuống ma hải cuộn cuộn vô bờ xa xa, sắc mặt đều trầm tĩnh dị thường.

...

Tại một địa phương ở ngoài Thiên Nguyên Thánh thành khoảng ngàn dặm, có hai gã tu sĩ một tăng một đạo đang thao túng một cái gương đồng cùng một cái bát tròn, bắn ra hàng vạn đạo sáng mờ ảo, tùy ý đánh chết một đám ma vật đầu rắn thân ngựa.

Nhưng bỗng phía chân trời xa xa truyền đến một trận tiêng minh nổi giận, một cơn ma phong với tốc độ không thể tưởng tượng nổi cuộn cuộn mà đến.

"Đi, cao giai Ma tộc sắp tới" Đạo sĩ thấy cảnh này lập tức quát một tiếng.

Tiếp theo hần không chút do dự cùng tăng nhân chột lóe linh quang ngoài thân, hóa thành hai đạo kinh hồng hơn mười trượng dài kích bản mà đi, phương hướng bỏ chạy chính là Thiên Nguyên Hoàng Thành.

...

Trên một vùng bình nguyên khô vàng hoang vắng của Yêu tộc, hai đám đại quân đang liều mạng chém giết.

Một bên là một bày sói u âm tới cả mười vạn con, bên kia là đàn ma sư màu lam nhạt tới cũng tới vạn con.

Các cự lang thân dài tới mấy trượng, trong mắt chớp động xanh biếc u quang nhưng chỉ là yêu thú cấp thấp.

Đám ma sư lam sắc thì hình thể lớn hơn, đỉnh đầu có một chiếc sừng ngắn cỡ hơn tấc đen thùi, trong miệng thỉnh thoảng phun ra hỏa cầu nhũ băng công kích đối thủ.

Mà ở trên không trung của thú chiến, mấy ngàn con ưng khổng lồ màu trắng cùng một đám song đầu phi xà đang tranh đấu cực kỳ thảm thiết.

Bạch ưng huy động một đôi cương trảo, ngân hồ quấn quanh cùng phát ra tiếng lôi minh. Còn song đầu phi xà thì há mồm, từng đoàn nọc độc dị thường bắn ra khắp nơi.

Thỉnh thoảng song phương đều có những con từ không trung rơi xuống, nhưng một khi ngã vào chiến đoàn trên mặt đất thì nháy mắt đã không còn hài cốt.

Chương 1881: Ma Tới Dưới Thành

Ở hơn nghìn dặm phía sau chiến đoàn, lại có một số Yêu tộc Hóa Hình cùng cao giai Ma tộc. Bọn họ vẫn chưa ra tay mà lặng lẽ nhìn đại chiến phía dưới, chỉ là kèm chế lẫn nhau mà thôi.

Trên một vùng biển, ở phía gần một thành thị cô độc trên một tọa cự đảo đang cuộn cuộn hắc khí mênh mông vô bờ.

Ở trong hắc khí không ngừng chớp lên vô số ma ảnh, phảng phất như ẩn dấu thiên quân vạn mã trong đó.

Bỗng nhiên ở một chỗ sâu trong đáy biển quanh cự đảo, truyền ra một tiếng huýt như rỗng ngâm, vang vọng cả không trung.

Tiếp theo cuồng phong gào thét cùng sóng dữ mãnh liệt trên mặt biển, một con thú màu xanh thể hình lớn tới cả vạn trượng từ đáy biển nổi lên.

Con thú khổng lồ này toàn thân gồ ghề, được phủ kín bởi rong biển màu xanh cùng đá vụn. Căn bản nhìn không ra tướng mạo sẵn có nhưng hai con mắt đục ngầu trợn lên, lạnh lùng nhìn lướt qua hướng hắc khí xa xa, cái miệng khổng lồ giống như vực sâu không đáy liên há ra.

Tiếng nổ ầm ầm truyền ra, cả vùng biển chợt chấn động dữ dội.

Một đạo lam sắc quang hà từ cái miệng khổng lồ tuôn ra, sau đó nhoáng lên một cái đã hóa thành một cơn lốc lam sắc phô thiên cái địa, ùn ùn cuốn tới hắc khí dọc theo mặt biển.

Trong hắc khí có số lượng ma thú tính bằng đơn vị hàng nghìn, nhưng khi cơn lốc gần như thiên địa chỉ lực thổi quét qua thì không chút lực chống cự, thân bất do kỷ mà bị hút vào.

Thậm chí do một lượng lớn nước bị cái mồm khổng lồ kia hút vào, mực nước biển

lại hạ thấp xuống.

Cái đầu thật lớn đem vô số ma thú như vậy nhất nhất nuốt. Hai mắt nhắm lại rồi chậm rãi chìm xuống đáy biển.

Nháy mắt mặt biển liền lần nữa trở nên gió êm sóng lặng, giống như tầng ma khí mênh mông cuộn cuộn căn bản chưa từng xuất hiện.

Trên một tòa tháp ở cự đảo xa xa có một bóng người thân hình cao lớn, đang dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú hết thủy!

***

Thiên Uyên thành!

Hàn Lập khoanh chân ngồi trong tầng tháp cao nhất, song thủ kháp quyết. Trước người trôi nổi một cái hồ lô kim sắc cùng một bộ Vạn Kiếm Đồ tỏa ra kim quang. Hai mắt hẩn khếp hờ yên lặng như đang quan sát một tác phẩm nghệ thuật.

Bỗng nhiên ánh mắt mở ra, pháp quyết trên tay biến đổi, một ngón tay điểm vào phía trên hồ lô kim sắc.

Tức thời hồ lô rung lên rồi chợt lóe linh quang, hiện ra một đám phù văn ngũ sắc diễm lệ cực kỳ.

Tiếp theo một trận thanh âm vù vù truyền ra!

Hồ lô mở ra rồi quang hà chợt lóe. Từ bên trong ào ào bay ra năm thanh phi kiếm có màu sắc khác nhau gồm kim, hoàng, thanh, hồng, lam.

Mỗi thanh chỉ dài hơn tấc nhưng tinh oánh thiểm thước, tản ra sắc màu có vẻ thần bí vạn phần.

Hàn Lập liền bắt kiếm quyết. Năm thanh phi kiếm ông ông một trận thanh minh, liền chia nhau kích bắn lên hướng trời cao, tự biến ảo thần thông.

Chỉ nghe "Phốc" một tiếng muộn hường. Thanh phi kiếm màu đỏ đậm cuộn cuộn hỏa diễm, lại biến thành một con hỏa xà dài hơn trượng bay múa không ngừng.

Mà phi kiếm lam sắc thì bay quanh, liên tiếp có thủy khí màu lam tán phát ra. Nơi hư không phụ cận, phút chốc hình thành những đám mây mù lưu chuyển, khó còn thấy được bản thể của nó.

Bất quá thanh thế kinh người nhất vẫn là hoàng sắc phi kiếm.

Kiếm này rung động biến thành hơn mười trường, đồng thời bên ngoài lưu chuyển linh quang, hiện ra tầng tầng vật hoàng sắc cứng rắn. Từ xa nhìn lại giống như một thạch kiếm thật lớn màu vàng đất. Nó bay múa khiến hư không phụ cận đều vù vù không thôi, uy lực rõ ràng cực kỳ kinh người!

Về phần kim sắc phi kiếm cùng thanh sắc phi kiếm, ngoài hào quang chói mắt thì chưa có biến hóa gì lớn.

Năm thanh phi kiếm truy đuổi bay múa trên không trung, có vẻ linh tính kinh người!

Hàn Lập với ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng khác thường nhìn về phía chúng, thúc dục đám phi kiếm bay múa một hồi thì khắp kiếm quyết.

Năm thanh phi kiếm nhất thời lần nữa trở về trạng thái cũ, gào thét một tiếng rồi bị kim sắc hồ lô hút vào.

Lúc này Hàn Lập mới xoay chuyển ánh mắt, lại rơi vào tấm Vạn Kiếm Đồ bên cạnh, thần sắc có vài phần ngưng trọng.

Ngay sau đó hắn liền nâng tay, liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết. Chúng chợt lóe rồi nhập vào trong kiếm đồ không thấy bóng dáng.

Kiếm đồ lập tức truyền ra từng trận tiêm minh, tiếp theo mặt trên đại phóng kim quang. Vô số tiểu kiếm minh ẩn trên đó dần dần vãn vẹo chớp động.

Bắt đầu là hơn mười thanh nhưng về sau thì trên trăm thanh rồi tới hơn một ngàn.

Chỉ trong chớp mắt, các tiểu kiếm trên kiếm đồ liền như sống lại.

Hàn Lập quát khẽ một tiếng, há miệng phun ra một đạo linh khí mệnh môn, cũng chợt lóe nhập vào trong kiếm đồ.

Vạn Kiếm Đồ tức thời bộc phát ra một cỗ sát khí chi âm sắc nhọn. Vô số đạo kiếm ảnh kim sắc tựa như thủy triều tuôn ra. Trong khoảnh khắc, đám kiếm khí kỳ hàn bức người này liền đem cả tòa đại sảnh bao phủ lại.

Thần sắc Hàn Lập vừa động, trên trán chợt lóe hắc quang. Phá Diệt Pháp Mục hiện ra, những tia hắc quang u tối lưu chuyển không ngừng, một cỗ thần niệm chi lực khổng lồ từ giữa con mắt bạo phát ra, cũng thoáng chốc nhập vào trong Vạn Kiếm Đồ.

Trong phút chốc, đại sảnh chợt lóe trên vạn kiếm ảnh kim sắc, bị thúc giục mà động, từ từ chuyển động vây quanh hẳn.

Mới hiện thì chậm chạp nhưng cơ hồ chỉ sau một nhịp hô hấp, các kiếm ảnh liền linh hoạt tự nhiên, bay lượn khắp nơi ở đại sảnh, mơ hồ hình thành một kiếm trận khổng lồ.

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe rồi biến đổi pháp quyết. Hắn đang muốn điều động pháp lực khổng lồ thúc giục kiếm ảnh thì đột nhiên Vạn Kiếm Đồ rung lên, lại phát ra âm thanh trầm thấp, linh quang chợt tắt mà trở nên âm đạm.

Vô số kiếm ảnh kim sắc đang bay múa nơi nơi trong đại sảnh liền gào thét một tiếng, ào ào trở nên mơ hồ không rõ, cuối cùng chợt lóe tán loạn tiêu thất.

Cơ hồ cùng lúc đệ tam hắc mục trên trán Hàn Lập cũng chợt lóe không thấy .

Sắc mặt hắn hơi đổi, nhìn vào Vạn Kiếm Đồ thì chân mày nhíu lại.

Kim sắc hồ lô kia là hắn thu được trong cấm địa Quảng Hàn Giới, có thể là Pháp khí của tiên nhân lưu lại. Hắn đương nhiên không dám coi khinh, vẫn chậm rãi nghiên cứu.

Tuy luyện chế phương pháp pháp khí này hoàn toàn khác biệt so với Nhân giới cùng Linh Giới. Hơn nữa tựa hồ phi kiếm chưa luyện chế hoàn thành. Cũng may hiện giờ hắn đã nắm giữ Kim Triện văn cùng Ngân Khoa văn, do vậy vẫn hiểu rõ vài phần trong đó.

Kết quả hắn dựa theo những điều tự lĩnh ngộ, vận dụng một số tài liệu ngũ hành thuộc tính quý hiếm, rốt cục miễn cưỡng luyện chế hoàn toàn bộ bảo vật này.

Ban đầu trong hồ lô đơn thuần chỉ là phi kiếm kim thuộc tính. Có điều hiện tại Hàn Lập đã luyện chế ra một bộ phi kiếm ngũ hành.

Luận uy lực của chúng, đương nhiên không thể so sánh với bảo khí của chủ nhân ban đầu, nhưng khẳng định cũng không dưới Linh bảo bình thường.

Bất quá, bộ tiểu kiếm này tuy không tồi nhưng đối với thân gia hiện tại của Hàn Lập thì không có bao nhiêu tác dụng.

Hắn tính nghiệm chứng bảo vật này, khi thấy không có vấn đề sẽ ban cho đám môn hạ đệ tử.

Về phần dị tượng vừa rồi do tấm Vạn Kiếm Đồ hiện ra, cũng là Hàn Lập linh cảm trong bí thuật ngoại tộc. Dùng một phương pháp đặc thù tiến hành tế luyện kiếm khí kinh người ẩn chứa trong đó một phen, như vậy có thể thao túng chúng như pháp bảo bình đẳng công địch.

Kiểm khí trong kiếm đồ chính là của Chân tiên giới, nếu có thể khu động hoàn toàn thì uy lực to lớn cỡ nào có thể nghĩ.

Cho dù là Hợp Thể tu sĩ, thân trong vạn kiếm khí cũng tuyệt không thể may mắn chạy thoát.

Nhưng đáng tiếc phương pháp quá tốn thời gian. Lúc trước hắn đều dùng phần lớn thời gian để tu luyện tăng tiến pháp lực, đến giờ mới tế luyện xong có một nửa. Hơn nữa bởi kiếm khí là vật tiêu hao. Theo số lần sử dụng thì từ từ Kiếm Đồ sẽ bị hủy đi.

Mà hắn cũng chưa tìm hiểu thấu đáo kiếm quyết ẩn chứa trong Vạn Kiếm Đồ. Cho nên sau này dù tế luyện hoàn thành, nếu không đến thời điểm vạn bất đắc dĩ thì tuyệt sẽ không vận dụng.

Hiện tại Hàn Lập điều khiển Vạn Kiếm Đồ thất bại. Tâm niệm chuyển động, đang cân nhắc thử thêm một lần thì đột nhiên thần sắc vừa động, bàn tay hướng phía sau một trào.

"Vù" một tiếng, một đoàn hỏa quang từ đại môn kích bắn tới, chợt lóe rồi rơi vào trong lòng bàn tay hắn.

Năm ngón tay hợp lại, hỏa quang bạo mở rồi trong hỏa diễm truyền ra thanh âm dồn dập của Hải Đại Thiểu .

"Sư tôn, vừa rồi Trường lão hội phái người tới mời lão nhân gia đi Quan Thiên Thai. Tựa hồ Ma tộc đã tới thành, hơn nữa còn có cao giai Ma tộc xuất hiện."

"Cao giai Ma tộc... cũng tốt, xem như tới kiến thức một lần đi!"

Hàn Lập nghe vậy kinh ngạc nhưng trên mặt vừa hiện sát khí, lại tự thì thầm vài tiếng.

Chỉ thấy tay áo bào rung lên, đem Kim Hồ Lô cùng Vạn Kiếm Đồ thu lại. Đồng thời ngoài thân hần lóe lên kim quang, hóa thành một đạo kim hồng kích bắn mà đi.

Kim hồng từ trong tháp phi độn ra, liên hướng Thiên Uyên thành bên cạnh.

Với độn tốc nháy mắt vượt qua nghìn dặm, nửa canh giờ sau đã thấy những bức tường thành hùng vĩ cao lớn.

Giờ phút này không trung bên ngoài tường thành cuộn cuộn ma khí, không thấy một tia dương quang, tựa hồ bị người dùng pháp lực quảng đại che khuất vắng kiêu dương.

Phía dưới ma khí truyền đến từng trận tiếng trống thúc giục lòng người. Mà trong Thiên Uyên thành cũng là tiếng kèn liên tiếp phập phồng, trong mỗi cự tháp hoặc chạy hoặc bay ra các đội giáp y lực sĩ cùng tu sĩ.

Trong tay đám này cầm binh khí hoặc Pháp khí, trực tiếp bay ra như đã sớm chuẩn bị phòng thủ. Cả một đám thần sắc cực kỳ ngưng trọng.

Trên một bức tường thành thật lớn có một tòa tế đàn, theo tiếng gầm rú có một pháp trận từ từ hiện lên.

Lúc này trên đài cao có những khối viên bàn cực lớn hoặc là những cột trụ thẳng tắp, chung quanh còn có bảy tám tu sĩ vận trường bào thúc thủ mà đứng.

Trừ cái đó ra, trên không quang sáng thật lớn đang bao phủ Thiên Uyên thành, giờ phút này lại chiếu ra vạn đạo quang hà, một tòa cung điện bạch ngọc phập phù hiện ra.

Chung quanh cung điện có vô số ngân sắc phù văn quay cuồng, hơn nữa có những thân ảnh chớp lên, mơ hồ có thể thấy vô số giáp sĩ đang đứng sừng sững.

Mà trên đỉnh tòa bảo tháp cao nhất trong cung điện, có một chiếc gương kim sắc đường kính mười trượng cổ kính được khảm ở đó.

Giờ phút này tấm gương chiếu ra hào quang chói mắt, hóa thân làm một vầng thái dương kim sắc, chiếu rọi hơn phân nửa Thiên Uyên thành.

Không kể lực sĩ hay là tu sĩ Nhân tộc, nháy mắt khi kim quang chiếu lên thân thể thì tinh thần lập tức phấn chấn, trong lòng nảy lên dũng khí không hiểu, lòng tin khắc địch chột gia tăng.

Chương 1882: Nhân Ma Chi Chiến (1)

Hàn Lập neho hai mắt nhìn về phía bạch ngọc cung điện trên trời cao rồi độn quang chọt lóe, trong nháy mắt bay thẳng đến phía đó.

Hắn chưa tiếp cận cung điện nhưng những người ở trên đã phát hiện ra.

Lúc này mấy chục gã thanh sắc giáp sĩ dưới sự dẫn dắt của một Kim Giáp thiên vệ từ trên bay ra, cẩn thận đón chào.

"Xin hỏi có phải là Hàn tiên bối? Văn bối phụng mệnh các vị trưởng lão, cung nghênh tiên bối đến Quan Thiên Thai hội tụ" Ánh mắt kim giáp vệ sĩ vừa đảo qua dung diện Hàn Lập thì lập tức dừng độn quang thì lễ, hỏi.

"Không sai, chính là Hàn mỗ. Người hãy đi trước dẫn đường" Hàn Lập chọt tắt độn quang, thân hình hờ hững hiện ra nói.

"Vâng, mời tiên bối!" Kim giáp vệ sĩ khẽ cúi thân mình, kính cẩn nói.

Bộ dáng các giáp sĩ khác cũng lễ độ cung kính, khoanh tay mà đứng hai hàng phía sau.

Hàn Lập cũng không khách khí, trong đám giáp sĩ vây quanh liền bay thẳng đến một tòa bình đài cao lớn trên cung điện.

Ở trên bình đài có Kim Việt thiên sư cùng mấy trưởng lão Thiên Uyên thành mà Hàn Lập từng gặp một lần. Tất cả đều ở trên cao nhìn xuống đám Ma tộc đang ở ngoài Thiên Uyên thành.

Bọn họ vừa thấy Hàn Lập bay tới thì trên mặt đều lộ vẻ tươi cười, lên tiếng tiếp đón.

"Hàn đạo hữu, rốt cục người đã đến. Lần này Ma tộc khí thế hung hãn, so với lần ma kiếp khác thật khác biệt. Xem ra lời đồn thật không giả!" Kim Việt thiên sư giao hảo với Hàn Lập không tệ, trong miệng niệm một tiếng a di đà phật sau, liền lo lắng nói

thăng.

"Sao, chẳng lẽ có rất nhiều cấp cao Ma tộc xuất hiện!" Hàn Lập thầm rùng mình nhưng trên mặt bất động thanh sắc hỏi một câu.

"Rốt cuộc tình hình thế nào, đạo hữu quan sát sẽ biết" Kim Việt thiền sư lại hướng về xa xa chỉ một ngón tay.

Chân mây Hàn Lập vừa động, cũng không nói mà ánh mắt nhìn lại.

Thân ở trên cao như thế. Tình hình mà trong thành vốn không thấy rõ, thời khắc này lọt hết vào trong mắt.

Liếc mắt một cái. Chỉ thấy ngoài tường thành hơn mười dặm lộ ra từng đội ma thú dữ tợn. Cả đám miệng phun sương mù cùng gầm gừ không thôi, số lượng đông đúc khiến người ngựa ngáy cả da đầu.

Mà tại trung tâm đám ma thú có năm con thân thể siêu đại như những ngọn núi cao. Chúng nửa nằm nửa ngồi trên mặt đất, dùng ánh mắt âm trầm đánh giá Thiên Uyên thành.

Rõ ràng là một con Cự Viên toàn thân đỏ sẫm và hai con Oa Ngưu bạch sắc. Tiếp theo là một con Cự Cầm màu đen có lông cánh như những lưỡi cương nhận. Cuối cùng là một con Ma Xà tử sắc có ba đầu.

Đám ma thú chung quanh đều tránh xa năm siêu đại ma thú này, tựa hồ rất sợ hãi.

Bất quá, Hàn Lập để ý chính là trên không năm siêu đại ma thú phiêu dang một đám nhân ảnh phục sức khác nhau.

Từ xa nhìn lại, bọn họ mang hình dáng giống hệt Nhân tộc nhưng ma khí trên người trùng thiên. Đám này số lượng chừng hơn vạn, pháp lực tương đương cấp Hóa Thần cùng Luyện Hư, có thể xem như một lực lượng cực kỳ khổng lồ.

"Ồ, những người này..."Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, mơ hồ nhớ tới cái gì, ngữ khí có chút hồ nghi.

"Nếu mấy người lão phu đoán không sai, những người này hẳn là tu sĩ từ Nhân giới phi thăng đến Chân Ma giới. Bất quá bọn hắn chủ tu ma công, lại bị ma khí tại Ma giới

xâm nhiễm nhiều năm như vậy, căn bản không thể xem như người của bản tộc" Cốc trưởng lão vận bạch bào ở bên cạnh, thở dài một hơi trả lời.

"Những lần Ma tộc xâm lấn trước kia, chưa bao giờ chính thức xuất hiện đám ma nhân này trên chiến trường bản tộc. Xem ra lần ma kiếp này thật đúng không tầm thường. Có lẽ do tình thế bắt buộc xâm lấn mà Ma tộc xuất động ngay cả bọn chúng" Ngân Quang tiên tử vẫn mặt nạ ngân sắc, ánh mắt ngưng trọng chậm rãi nói.

"Những người này đích xác rất phiền toái. Bất quá ta muốn biết Ma tộc cấp cao phụ trách Thiên Uyên thành đang ở nơi nào" Hàn Lập nhìn đám Ma nhân một hồi rồi chột nhướn mày hỏi.

"Ma tộc cấp cao đều ẩn thân trong tầng ma khí kia, vừa rồi có một số hiển lộ hành tích nhưng hiện tại đã rút vào trong. Xem ra chúng tranh thủ lúc chưa tấn công bản thành, ở trong ma khí nghỉ ngơi dưỡng sức một phen" Kim Việt thiên sư lại tiếp lời.

"VẬY ĐẠI SƯ ĐÃ THẤY MA TỘC CẤP THÁNH TỔ CHƯA" Thần sắc Hàn Lập ngưng lại truy vấn.

"Chưa phát hiện được cấp thánh tổ nhưng trong đám cấp cao vừa thò ra, quả thực có vài tồn tại Hợp Thể kỳ. Có điều thanh thế đối phương không lồ như thế, rất có thể có tồn tại thánh tổ ở trong. Bất quá Ma giới vừa mới xâm thực đến Linh Giới, lực cách giới ở hai mặt biên vẫn vô cùng cực đại. Bản thể của Ma tộc thánh tổ chưa thể phá giới mà đến, cho dù xuất hiện cũng chỉ là một khối hóa thân mà thôi." Kim Việt thiên sư chần chờ một chút thì đưa ra phán đoán.

"Nếu chỉ là hóa thân, với sự chuẩn bị của Thiên Uyên thành hẳn dễ dàng ứng phó được" Hàn Lập nghe xong lời này thì thần sắc vừa chậm, khẩu khí có vẻ thoải mái nói.

"Hy vọng như thế. Hiện tại chúng ta chứng kiến chỉ là một phần nhỏ thế lực của Ma tộc, số lượng ma thú cấp thấp tuy rất nhiều nhưng chỉ là vật hi sinh mà thôi. Cổ ma nhất tộc chân chính cùng đám Ma tộc tinh nhuệ còn chưa xuất hiện đâu" Cốc trưởng lão từng trải qua hơn một lần ma kiếp, biết rõ sự đáng sợ của Ma tộc nên lo lắng nói.

"Sự tình tới giờ chỉ có thể đi một bước tính một bước. Phòng ngự ở Thiên Uyên Thành chúng ta trong các thành thủ Nhân tộc là thế lực số một. Nếu ngay cả chúng ta cũng vô pháp ngăn cản công kích của Ma tộc thì chẳng phải các thành trì khác sẽ vô

cùng bất hạnh sao. Huống hồ căn cứ theo thực tế báo về khi trước, Linh Hoàng Thành mới là hướng công kích chủ yếu của ma tộc, nghe nói xuất hiện số lượng đại quân gấp mấy lần nơi thành chúng ta." Ngân Quang tiên tử hừ lạnh một tiếng nói.

"Lời này của tiên tử nói không sai. Dù Ma tộc khí thế hung hãn nhưng chỉ cần chúng ta chung lưng đấu cật, tin tưởng sẽ vượt qua kiếp nạn này. Cái khác không nói, chỉ bằng cấm chế pháp trận cùng thành lũy mà chúng ta bố trí ở ngoài, đã đủ để diệt sát hơn phân nửa ma thú" Vào lúc này Kim Việt thiên sư lại khẽ cười.

"Điều này rất đúng! Thiên Uyên thành đủ sức chống lại liên quân ngoại tộc công kích, hiện tại trải qua gần ngàn năm đặc biệt bố trí, ta không tin không thể ngăn được đám Ma tộc này" Hắc bào đại hán đang im lặng bỗng mở miệng, thanh âm lạnh như băng nhưng tựa hồ rất tin tưởng phòng ngự của Thiên Uyên thành.

Nghe mấy Hợp Thể tu sĩ bên cạnh đàm luận, Hàn Lập mỉm cười nhưng trong mắt chớp động tia sáng lam, không ngừng quét đứng qua về ma khí xa xa.

Vùng ma khí kia hiển nhiên không tầm thường. Với Linh Mục thần không của hắn mà xâm nhập hơn dặm vẫn không thấy rõ.

Chỉ có thể mơ hồ chứng kiến một con thuyền kiểu dáng tương tự Chiến Chu. Khắp nơi bên trên bày bố các loại pháp khí phi xa phi hành, còn có một số giáp sĩ hỗn tạp.

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe hàn quang, đang muốn điều động pháp lực trong thể nội, đem Linh Mục thần thông phát huy đến mức cực hạn thì bỗng nhiên, ở chỗ sâu trong trong ma khí kích xạ ra một ánh mắt lạnh lạnh. Ánh mắt này thoáng chốc quét qua rồi với tốc độ không thể tưởng tượng nổi hướng về Hàn Lập phía này.

Hàn Lập thâm rùng mình, không lường lự mà lập tức thu hồi Linh Mục thần thông, mặt sắc lại trở nên âm trầm.

Cùng đồng thời, trên một chiếc Thú Xa thật lớn ở sâu trong ma khí truyền ra một tiếng kinh ngạc!

Một lão giả khô gầy tóc vàng thân mặc lục bào, trong mắt cũng chợt tắt xích quang, thu hồi lại thần thông nào đó.

"Sao vậy, Mạc Lục lão thi triển thần nhãn chứng kiến cái gì thú vị chẳng?"

Cùng sóng vai mà đứng với lão là một đại hán vận tử giáp, cười hắc hắc hỏi.

"Không có gì, chỉ là Nhân tộc bên kia, tựa hồ cũng có một tu sĩ cấp cao có được thần thông thần mục, vừa rồi bị ta kinh sợ mà thối lui" Lão giả thần nhiên trả lời.

"Ồ, cũng có thần mục. Thế chẳng phải những bố trí bên này của chúng ta đã bị đối phương nhất nhất xem rõ tất cả sao!" Tử giáp đại hán cả kinh vội vàng hỏi.

"Thạch tôn giả yên tâm, ta đã dùng Hồn Ma Kỳ do thánh tổ đại nhân ban thưởng, bày ra cấm chế huyền diệu trong ma khí. Dù thần mục thần thông của người nọ có lợi hại bao nhiêu cũng vô pháp thấy được cái gì. Bất quá tựa hồ đối phương cũng bố trí cấm chế lợi hại ẩn giấu nào đó, ta cũng không thể nhìn thấu thủ đoạn phòng ngự trong thành" Lục bào lão giả lắc đầu nói.

"Không sao, chỉ cần chúng ta vẫn giữ kín hành tung là được, dù sao hai chúng ta chỉ là phụ trách hư trương thanh thế mà thôi. Sách sách. Vận khí của chúng ta quả thật không tồi, lại được đóng ở nơi có lớn con mối như thế. Nếu có thể cướp sạch nơi đây, thu hoạch to lớn tới cỡ nào có thể nghĩ được." Ma tộc vận tử giáp vừa nói, hai mắt mơ hồ tỏa sáng.

"Hắc hắc, Thạch tôn giả đừng coi thường thành này. Theo lời những phạm nhân bắt được, đây chính là đại thành tập trung tinh nhuệ của nhân yêu lương tộc. Cho dù chiếm lĩnh được thì tổn thương cũng tuyệt không nhỏ" Lục bào lão giả lại nhướng mày nói.

"Đã là thánh tế thì tộc nhân ngã xuống là bình thường. Được rồi, chuyện tình quan hệ đến chiếm thành đã có thánh tổ đại nhân, chúng ta chỉ y kế hành sự mà thôi. Thời gian không còn sớm, nên bắt đầu công thành. Mặc dù công kích một lần không thể chiếm lĩnh thành này nhưng phải dò xét ra hơn phân nửa phòng ngự mới được" Bộ dáng tử giáp đại hán lại lơ đãng song cuối cùng vung tay lên.

"Việc này do Thạch tôn giả chủ sự. Vậy thì bắt đầu đi" Lục bào lão giả cũng không tốn nhiều miệng lưỡi, gạt đầu một cái.

Tử giáp ma tộc thấy lão giả không phản đối ý thì trong mắt hiện vẻ hưng phấn, hướng về phía Thiên Uyên thành nhe răng cười một tiếng. Bỗng nhiên một tay vừa lật chuyển, trong tay xuất hiện một loạt cây cờ nhỏ đen thui.

Những cây cờ chỉ khoảng tám tấc nhưng đều mình ẩn những đồ án yêu dị khác nhau, dao động tản mát ra ma khí cực kỳ tinh thuần.

Lúc này Tử giáp đại hán dụng đơn thủ kháp quyết, hướng về hai cây cờ nhỏ trong đám đó.

"Vù"" Vù" hai tiếng, hai cây cờ này nhoáng lên một cái rồi tiêu thất trong hư không.

Ngay sau đó, hai đàn ma thú xếp hàng phía trước đại quân trên mặt đất xôn xao một trận. Tiếp theo bỗng truyền ra hai tiếng gầm gừ rất lớn hoàn toàn khác nhau.

Lập tức ánh mắt hai loại ma thú nọ chớp động hung quang, bắt đầu hướng về Thiên Uyên thành ào ào bắn tới.

Cùng lúc đó, trong cung điện trên không trung Thiên Uyên thành, Cốc trưởng lão thấy thế thì rung mình, vội vàng hướng qua vệ sĩ đứng cạnh truyền lệnh:

"Là Song Đầu Ma Tích (Thần lằn hai đầu) cùng Độc Dịch Ma Trùng! Lệnh cho phòng ngự phía trước cẩn thận một chút."

Chương 1883: Nhân Ma Chi Chiến (2)

"Vâng! Trường lão" Một gã kim vệ lực lưỡng đang buông tay đứng gần đấy nghe được phân phó, không chút do dự lên tiếng trả lời rồi hóa thành một đạo kinh hồng bay xuống phía dưới truyền lệnh.

"Song Đầu Ma Tích, có thể sử dụng công kích phong hỏa hai loại thuộc tính, được xưng là một trong mười đại ma thú trong đám ma thú cấp thấp của Ma giới" Kim Việt thiền sư hỏi một câu.

"Không sai, chính là loại thú này. Song Đầu Ma Tích cấp bậc không cao, chỉ tương đương với tu sĩ Luyện Khí kỳ nhưng đáng sợ ở số lượng kinh người, nghe nói ở bản địa Ma giới thì lấy đơn vị ngàn vạn lần để tính. Lần này Ma tộc phá giới mà đến, tuy rằng không thể mang tới toàn bộ nhưng một phần nhỏ trong đó cũng phiền toái khá lớn. Về phần Độc Dịch Ma Trùng cũng có chút khó giải quyết. Độc dịch do loại trùng này phun ra, chẳng những có lực sát thương không nhỏ đối với tu sĩ cấp thấp mà còn có thể ăn mòn tường thành" Thần sắc Cốc trường lão ngưng trọng trả lời hai câu.

"Bất quá nếu đã biết về chúng, chúng ta hẳn đã sẽ ứng phó. Cổ huynh không cần quá lo lắng" Kim Việt thiền sư gật đầu, có chút trấn định nói.

"Hy vọng là thế!" Cốc trường lão khẽ thở dài một hơi, lại đưa mắt hướng về chiến trường xa xa .

Chung quanh Thiên Uyên thành có hàng nghìn thành lũy thật lớn, mỗi cái đều cao hơn trăm trượng, bên người có thể thấy cấm chế huyền diệu mơ hồ chớp động, bên trong có trên trăm tu sĩ nhân tộc gặt gao thủ hộ.

Cũng phải nói, thời gian qua nhân tộc đã tiêu phí khí lực to lớn như vậy. Lại chuẩn bị phòng ngự vô cùng thuần thực. Ma tộc căn bản không thể trực tiếp công kích tường thành của Thiên Uyên thành.

Đây cũng là lý do khiến Ma tộc phải mang đến nhiều ma thú để hi sinh như vậy, trải

qua nhiều lần xâm nhập địa vực Nhân tộc, Ma tộc cũng có không ít phương pháp hữu hiệu đối phó với các đại thành của Nhân tộc.

Hai đàn thú ở phía xa xa số lượng cộng lại chừng ba bốn vạn. Trong đó Song Đầu Ma Tích có kích thước giống như một con trâu nhỏ chiếm tới hai phần ba.

Hình thể Độc Dịch Ma Trùng thoát nhìn thì giống như Cự tằm màu xanh biếc, thân hình mập mạp dị thường, to cỡ gấp hai Song Đầu Ma Tích nhưng lại lẩn bên trong, không hề chậm trễ chút nào.

Mà ở phía sau đàn thú, không biết khi nào hiện ra hơn trăm Ma tộc cấp cao thân mặc hắc giáp, không chút hoang mang đi theo như để đốc chiến.

Trong nháy mắt, mấy vạn ma thú chỉ cách thành lũy Nhân tộc hơn mười dặm. Đột nhiên phía trong bạo phát ra một tiếng rống to uy phong lẫm lẫm. Tức thời hai mắt Song Đầu Ma Tích trở nên đỏ thẫm, phát ra tiếng gầm nhẹ hô ứng rồi cả đàn bắt đầu chạy như điên lên.

Đám Độc Dịch Ma Trùng lẩn trong đó, sau lưng chợt lóe thanh quang, lại mọc ra một đôi cánh trong suốt.

Tiếp theo hai cánh ma trùng chấn động một trận rồi ào ào bay lên bay không trung, tốc độ không chút thua kém đám Song Đầu Ma Tích đang toàn lực chạy băng băng.

Mấy vạn ma thú như điên lao lên, xa xa nhìn lại giống như vạn mã phi chồm. Khoảng cách hơn mười dặm bất quá chỉ là một lát.

Trên không trung cũng có Ma tộc cấp cao thi pháp thúc giục, tiếp theo một cỗ ma khí hắc sắc cuộn cuộn xuống, tựa như một con hắc long cuồng động nhào tới đàn thú rồi bạo mở ra.

Thân hình đám ma thú ở trong ma khí cuộn cuộn trở nên mơ hồ không rõ.

Ngay sau đó, mắt thấy cách thành lũy bất quá hơn dặm thì trong ma khí đột nhiên vang lên những tiếng "Phốc phốc". Chỉ thấy chi chít ạt ào các khối Hỏa cầu cùng các Phong nhận từ bên trong bắn ra, phô thiên cái địa đông đảo cuồng kích về phía trước.

Thanh thế kinh người như thế, thành lũy có cấm chế hộ thủ song cũng tuyệt không

thể bình yên vô sự.

Không ít tu sĩ Nhân tộc trong thành lũy thấy thế thì sắc mặt khê biến. Nhưng vào lúc này, từ cung điện bạch ngọc trên Thiên Uyên thành đột nhiên truyền ra một trận tiên nhạc thanh minh. Tiếp theo chỉ thấy chiếc gương kim sắc trên chỗ kiến trúc cao nhất đột nhiên rung lên, từ giữa phun ra một cột sáng kim sắc, nó tản ra dưới liền hóa thành một tầng sáng kim sắc mỏng chắn phía trước đám thành lũy.

Trong phút chốc, chi chít Hỏa cầu cùng Phong nhận, ào ào như bạo phong loạn vũ đánh trên tầng kim quang.

Nhất thời tiếng gầm rú nổi lên, hai sắc quang đoàn hồng bạch bao phủ trên quảng sáng, phong hỏa chi lực kết hợp nên thanh thế tăng lên mấy lần. Chúng hấp dẫn vô vàn những quang điểm thiên địa nguyên khí ngũ sắc chung quanh chớp động không thôi, giống như thiên địa sụp đổ vậy.

Đám tồn tại cấp cao của hai bên Nhân Ma thấy cảnh này thì thần sắc khê biến, chăm chú quan sát.

Kết quả sau khi hào quang chợt tắt, quảng sáng kim sắc không tổn hao gì xuất hiện ở trước mắt mọi người, nhìn thì mỏng manh nhưng phòng ngự dị thường.

Không ít Ma tộc cấp cao thấy cảnh này thì có chút kinh hãi.

Đám người Kim Việt thiên sư không kinh ngạc quá mức, thậm chí Ngân Quang tiên tử khê cười một tiếng hướng sang bạch bào lão giả nói:

"Cốc trưởng lão, Kim Húc Bảo Kính thật là huyền diệu, mặc dù mượn linh lực khổng lồ của Thiên Bảo thần điện mới có được uy lực như thế, nhưng chỉ là một đạo phân quang mà có thể ngăn trở công kích của ma thú, hơn nghìn năm tế luyện của Cốc huynh thật không uống phí."

"Bảo kính của ta vốn là Thông thiên linh bảo bài danh khá cao trên Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, cho dù không cần ta chuyên tâm tế luyện thì cũng đủ ngăn công kích kia. Ta xem Ma tộc làm sao để phá phòng hộ của nó" Cốc trưởng lão lại mỉm cười khiêm tốn nói.

Hàn Lập ở bên cạnh nghe thì thần sắc vừa động, nhin không được liếc mắt nhìn cự kính phía sau một cái.

Chỉ thấy mặt ngoài nó tỏa ra kim quang chói mắt, từ giữa phun ra một cột sáng kim sắc cỡ miệng bát tương liên cùng quang sáng kim sắc ở xa xa.

Lúc này tầng ma khí kia chỉ cách thành lũy hơn dặm. Cho dù ẩn trong ma khí nhưng tu sĩ trong các thành lũy vẫn thấy bộ dáng của các ma thú dữ tợn, tâm tình lại trở nên khẩn trương.

"Công kích "

Một thanh âm nam tử lạnh lạnh đột nhiên truyền tới, quanh quần vang vọng khắp các thành lũy. Đám tu sĩ cơ hồ theo bản năng đồng thời bấm quyết niệm pháp chú, Pháp khí cầm trong tay ào ào được tế ra.

Trong phút chốc, trên không mấy chục tòa thành lũy gần đàn thú nhất lóe ra hào quang. Mấy ngàn kiện Pháp khí nhất nhất tế lên, giống như lưu tinh cuồng oanh vào trong tầng ma khí kia.

Song lại nghe trong ma khí hống lên một tiếng thật lớn, vô vàn Hỏa cầu Phong nhận bay vọt mà ra, hóa thành một tầng sóng phong hỏa cực lớn đón đỡ các Pháp khí, khiến chúng không thể tiến thêm mấy may.

Đám ma thú này dưới sự thao túng của Ma tộc cấp cao, cũng là một bộ được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Tu sĩ trong thành lũy thấy cảnh này tự nhiên không chịu dừng lại, lúc này ào ào kháp quyết, đưa ngón tay cuồng điểm vào Pháp khí của mình không thôi.

Uy lực của mấy ngàn Pháp khí đại tăng, hỗn độn kết thành một vầng quang hà diễm lệ liêu mạng áp mạnh tới.

Nhất thời tầng sóng phong hỏa kia bị ép thối lui liên tục. Mắt thấy nó chống đỡ hết nổi thì trong ma khí đột nhiên truyền ra những tiếng "vèo vèo". Mấy ngàn đạo lục tuyến từ trong bắn ra, chợt lóe dưới liên ngưng tụ trên ngũ sắc quang hà, sau đó bạo mở ra thành những đoàn sương vụ màu lục.

Một luồng khí tanh hôi khó ngửi bao phủ không gian, các đoàn lực vụ không chút trở ngại đem Pháp khí bao phủ vào trong.

Một màn kinh người xuất hiện!

Trong nháy mắt đại bộ phận Pháp khí đều trở nên xanh biếc, tiếp theo hào quang liên ảm đạm, lão đảo từ không trung rơi xuống.

Chỉ còn lại có hai ba trăm kiện Pháp khí dường như không việc gì, vẫn tả xung hữu đột ở trong lục vụ.

"Không đúng, ma trùng này không phải Độc Dịch Ma Trùng bình thường, nọc độc lại có năng lực ô nhiễm Pháp khí"

Cốc trưởng lão trên đài cao nhìn thấy cảnh này thâm kinh ngạc song vẫn duy trì vẻ bình tĩnh, biến cố nhỏ này đương nhiên không thể khiến cho tu sĩ Hợp Thể cảm thấy bối rối.

Cùng lúc đó, trong chiếc Thú Xa to lớn ẩn nơi cuộn cuộn ma khí trên trời cao, tử giáp đại hán vỗ tay cười ha hả rồi quay sang lục bào lão già, đặc ý nói :

"Lục lão, quả nhiên Nhân tộc rút lui. Chúng tưởng ma trùng biến dị này là độc trùng bình thường, đã ném một chút đau khổ"

"Đáng tiếc số lượng ma trùng biến dị quá ít, hơn nữa độc tính chỉ hữu hiệu với Pháp khí cấp thấp" Lục bào lão già cũng mỉm cười nhưng thanh âm lộ chút tiếc nuối.

"Hắc hắc, tìm được biến dị ma thú không phải dễ, chúng ta thu phục được một đám biến dị này xem như vận khí không tồi. Chẳng qua đám ma thú này cũng chỉ là pháo hôi mà thôi, chân chính muốn san bằng này thành phải dựa vào chúng ta mới được" Tử giáp Ma tộc không thềm để ý cười hắc hắc.

"Bất quá ma trùng biến dị còn chút thần hiệu đối với pháp trận cấm chế, không chừng còn gây cho chúng ta kinh hỉ lớn hơn!" Lão già gật gật đầu nói.

"Ừm" Tử giáp đại hán đưa ánh mắt có chút chờ đợi hướng về thành lũy xa xa.

Lúc này tu sĩ trong mấy chục tòa thành lũy, vừa thấy liên hệ giữa Pháp khí cùng tâm

thần thoáng chốc mắt đi thì trong lòng thương tiếc, tự nhiên không dám thúc dục kiện Pháp khí thứ hai nghênh địch. Theo sự phân phó của một tu sĩ Kết Đan cầm đầu, đều lấy ra những kiện trận bàn.

Này đó các tu sĩ này trong miệng lẩm bẩm, ngoài thân chớp động linh quang, bắt đầu đem pháp lực cường chú vào trận bàn.

Nháy mắt, pháp trận dưới chân chúng tu sĩ bắt đầu sáng lên, cũng phát ra tiếng ong ong trầm thấp.

Một quang cầu ngũ sắc hình thành ở nơi trung tâm pháp trận rồi xoay tròn cực nhanh.

Ở bên ngoài thành lũy, không còn Pháp khí ngăn cản. Song Đầu Ma Tích phun ra phong hỏa chi lực hóa thành tầng quang hà hồng bạch, trực tiếp đánh lên quang sáng kim sắc phát ra tiếng nổ vang ầm ầm.

Hỗn loạn bên trong quang hà còn có mấy ngàn lục tuyến lẳng lặng bắn về quang sáng.

Chương 1884: Nhân Ma Chi Chiến (3)

Quầng sáng kim sắc vẫn sừng sững bất động ở trong vụ nổ, nhưng khi tầng sương vụ màu lục ăn mòn chột hiện thì nó không ngừng dao động, tuy rất chậm nhưng đích xác khiến uy lực quầng sáng từng chút giảm dần.

Bất quá đúng lúc này, pháp trận trong thành lũy rốt cục đã kích phát xong. Quang cầu ngân sắc chột lóe, ào ào biến mất không thấy ở trung tâm của pháp trận.

Ngay sau đó, ở phía trên hơn mười trượng thành lũy, không gian chột dao động rồi các quang cầu màu bạc hiện ra, chúng quay tròn vừa chuyển sau đó oành oành bạo nổ ra.

Từng đạo điện hồ màu bạc từ giữa cuồng bắn ra, hóa thành những hàng rào điện thật lớn, bao phủ cả một vùng.

Vô luận Hòa cầu Phong nhận hay là lục vụ vừa tiếp xúc hàng rào điện liền lập tức bị điện quang xé rách, trong tiếng nổ tan biến không sót lại chút gì.

Tiếp theo lưới điện chột lóe, liền hóa thành vô số con ngân xà bắn vào trong ma khí.

Tiếng vang ầm ầm liên miên không dứt, ma khí cùng ngân hồ quang điện thoáng chốc đan xen sau nổ bùng ra.

Trong công kích dày đặc, hai loại ma thú cuống cuồng né tránh nhưng vẫn rất thảm trọng, không ít Ma Tích cùng Độc Trùng bị điện hồ đánh trúng biến thành tro bụi.

Hơn nữa điện hồ khiến bị thương ma thú càng nhiều gấp mấy lần, vô số ma thú bị tàn phá thân thể, ở trong ma khí nằm hàng loạt, trong miệng không ngừng kêu rên.

Tuy thế đám ma thú còn lại vẫn điên cuồng phát động công kích nhưng trong khoảng thời gian ngắn căn bản không làm gì được kim sắc quầng sáng.

Ngược lại quang cầu trên không thành lũy hiện liên tiếp phát ra ngân sắc điện hồ,

oanh kích hung mãnh dị thường.

Sau một thoáng hai loại ma thú liền tổn thương gần nửa.

Ở xa xa, Từ giáp Ma tộc trên không trung thấy cảnh này thì sắc mặt có coi, không nói hai lời giờ đơn thủ vẫy một cái.

Hai cây tiểu kỳ đang trôi nổi liền bị thu về tay, dưới sự chà xát của hai tay liền hóa thành hai cỗ khối nhẹ biến mất.

Tiếp theo ngón tay hần búng ra, các tiểu kỳ khác cũng ông ông kêu vang, gần một nửa trong đó lại khẽ run lên!

Chỉ thấy đám ma thú hình dáng như những con ốc sên hai đầu to lớn màu trắng ngà nằm úp trong đại quân, đột nhiên ngoài thân chớp động bạch quang. Tiếp theo hai chiếc râu thật lớn giương lên không trung, trong miệng phát ra tiếng rống vang, phun ra hai cột sáng màu trắng nhũ, chợt lóe hung hăng đánh tới quang sáng kim sắc .

Quầng sáng chợt giống như mặt hồ phẳng lặng bị hai cục đá ném vào, nhộn nhạo một chút rồi nổi lên sóng gợn, ở ngay sau đó liền rung lên rồi cột sáng xuyên thủng mà qua.

Các tu sĩ bên trong mấy chục thành lũy chưa kịp phản ứng, khi các cột sáng chợt lóe qua thì biến thành tro bụi, căn bản không thể ngăn cản mây may.

Không riêng như thế, ở hậu phương đàn ma thú khổng lồ xông vào một trận, rớt cục trong tiếng hô vang động liền chạy băng băng như điên tới Thiên Uyên thành.

Đám ma nhân trôi nổi trên trời cao thì ngoài thân chợt lóe linh quang, cũng từ từ bay về phía trước, đồng thời trên người bay ra đoàn đoàn ô quang hoặc cuộn cuộn ma khí, nhất thời khí thế kinh người.

Trong tầng ma khí trên rất cao vang lên một tiếng trống thật lớn. Chỉ thấy vô số Phi Xa đen thui sáng bóng từ trong đó bay ra, ở trên đứng là đám Ma tộc cấp cao mặc các loại ma giáp, một đám dữ tợn hung ác thần tình sát khí, cầm trong tay đao thương kiếm kích.

Tiếng thê lương sắc nhọn nổi lên, ở sau hơn trăm chiếc phi xa là một chiếc cực lớn

dài mấy trăm trượng, được hai con quái thú thật lớn kéo đi, cũng từ trong ma khí hùng hổ phi ra.

Hai quái thú toàn thân bao phủ lớp lông màu tím, hình thể giống như con bò tót nhưng trên mũi lại có một chiếc sừng tỏa ra kim quang chói mắt, bộ dáng rất là hung ác.

Phía trên phi xa cực lớn này lại sừng sừng hàng trăm giáp sĩ, ở trung tâm là tử giáp Ma tộc cùng lục bào lão giả sắc mặt lạnh lùng đang đứng.

Ma tộc sau một phen cẩn thận thăm dò, rốt cục phát động chân chính công kích.

Trên đài cao, đám người Cốc trưởng lão thấy hết thấy thì không khỏi nhú mày.

Số lượng Ma tộc tinh nhuệ xuất hiện rất ít. Thật sự vượt ngoài đoán của bọn họ, so với nghe đồn về ma hung mãnh những lần Ma kiếp trước thật không hợp.

Tuy rằng ma thú hung hãn dị thường nhưng chỉ bằng chút thực lực này, muốn chiếm lĩnh Thiên Uyên Thành thật mơ mộng hão huyền.

Lúc này đại quân ma thú đối diện điện xà ngân sắc, liều mạng vọt tới trước quảng sáng kim sắc, thúc dục pháp lực thiên phú công kích hoặc dùng tấm da dày thịt béo trực tiếp húc vào.

Đám ma nhân trên không thì thao túng ma khí, hóa thành các loại ma vân liều mạng ngăn cản điện hồ giáng xuống, giảm bớt tổn thương cho ma thú phía dưới.

Mà các phi xa chở giáp sĩ Ma tộc lại đứng ở cách quảng sáng hơn mười dặm, liên ào ào huy động binh khí trong tay trực tiếp công kích.

Từng đạo kinh hồng đen thui từ trên các phi xa ầm ầm lao ra, mấy chớp động liền cuộn cuộn đánh lên quảng sáng kim sắc, nhất thời tiếng kêu chấn động cả một vùng trời.

Hàn Lập thở dài một hơi, quay sang đám người Kim Việt thiên sư nhú mày nói một câu:

"Mấy vị đạo hữu, xem ra khác với những lần trước của Ma tộc, công kích lần này chỉ thuần túy thăm dò. Nếu như thế Hàn mỗ về trước. Tại hạ đang tế luyện một loại bảo vật đến thời điểm mấu chốt, một khi hoàn thành thì sẽ tương trợ được một phần khi

chống lại Ma tộc"

"Đột công kích này đích xác không mạnh như dự đoán, thật có chút ngạc nhiên. Nếu Hàn đạo hữu có chuyện quan trọng trong người, cứ việc yên tâm đi trước xử lý. Ở đây, xem ra trong thời gian ngắn không cần Hợp Thế tu sĩ ra tay." Kim Việt thiền sư thở dài một hơi, hướng sang Hàn Lập gật gật đầu, tựa hồ không vì Ma tộc đang gặp bất lợi mà cao hứng.

"Đích xác như thế! Nếu ngay từ đầu Ma tộc liên toàn lực ứng phó tấn công bản thành thì ngược lại lão phu còn yên tâm hơn. Tình hình trước mắt nên cẩn thận hơn một chút. Chúng ta là chiến lực cao nhất trong thành, nhưng chỉ có chuyện đặc biệt mới cần phải xử lý, không thể vì Ma tộc quấy nhiễu mà đều bị kềm chế. Như vậy đi! Chỉ cần Ma tộc không phát động toàn lực tiến công bản thành, chúng ta sẽ luân phiên chủ trì ứng phó quấy nhiễu.

Hàn đạo hữu, người không phải là thành viên Trưởng lão hội, đối với nhân thủ cùng phòng ngự trong thành vốn không hiểu rõ lắm, cũng không cần tham dự luân phiên trực ban. Bất quá đến thời điểm bản thành nguy cơ, mong rằng đạo hữu mạnh mẽ tương trợ" Cốc trưởng lão có chút trầm ngâm nói.

"Cốc huynh yên tâm điểm này!"

"Hàn mỗ cũng không có ý kiến!"

Mấy tồn tại Hợp Thế nghe lời này thì khẽ gật đầu đồng ý.

Vì thế khi ma thú đang công kích kịch liệt dị thường, Hàn Lập liền hai tay liên ôm quyền hóa thành một đạo thanh hồng rời đi.

Đám người Kim Việt thiền sư cùng Ngân quang tiên tử không lâu sau đó cũng ào ào rời cung điện bạch ngọc mà đi.

Trong nháy mắt, trên cung điện chỉ còn lại có Cốc trưởng lão cùng đại hán mặc hắc bào.

"Cốc huynh, chúng ta vẫn khoanh tay quan sát sao, như vậy không khỏi ở thế bị động. Hơn nữa Kim Húc Bảo Kính hình thành tầng phòng hộ, chịu công kích hung mãnh

như thế thì tiêu hao linh thạch thật không nhỏ" Hắc bào đại hán lúc trước thủy chung không mở miệng, nhìn kịch chiến xa xa tiếng gầm rú từng trận thì lạnh giọng hỏi một câu.

"Hừ, Bảo đạo hữu yên tâm. Ma tộc lấy ma thú cấp thấp làm vật hi sinh, tính toán thử năng lực phòng ngự của bản thành, bản trưởng lão cũng không muốn làm cho bọn họ quá thất vọng. Để vận dụng Thất Tinh Tinh Hỏa đại trận, cho bọn họ thưởng thức một chút. Coi như giảm oai phong sĩ khí của bọn chúng" Cốc trưởng lão nghe vậy ánh mắt chợt lóe, hừ một tiếng nói.

"Thất Tinh Tinh Hỏa trận! Đây chính là một trong đòn sát thủ của bản thành, hiện tại lộ ra thì không tốt lắm đâu." Lần này, đến phiên hắc bào đại hán lắp bắp kinh hãi có chút chần chờ.

"Không sao, ta chỉ phát động một thành công hiệu của đại trận. Như vậy khiến đám Ma tộc chỉ xem được một chút lợi hại, sẽ không bại lộ uy lực chân chính của trận này. Nói không chừng, ngược lại có thể làm cho Ma tộc cấp cao phán đoán sai lầm." Cốc trưởng lão lại khoát tay, như định liệu trước nói.

"Ừm, Cốc huynh nói cũng hữu lý" Hắc bào đại hán trầm ngâm rồi ngưng trọng gật đầu.

Hai tồn tại Hợp Thể kỳ lưu lại chủ trì đồng ý, mệnh lệnh phân phó xuống dưới thực không có gì trở ngại.

Trong một tòa cự tháp đỏ đậm ngăm ở chỗ sâu Thiên Uyên thành, trong mật thất có bảy lão giả tóc trắng thân vận đậm trường bào, đang nhắm mắt ngồi xếp bằng ở các nơi nhân trận của một trận đồ kim sắc nhất.

Lúc này trên người bảy lão quay cuồng không chừng hỏa khí, toàn bộ đều chủ tu hỏa công pháp, hơn nữa từ linh áp phát ra trên người thì đều có tu vi Luyện Hư kỳ kinh người.

Trên người lão giả thoát nhìn già nua nhất, đột nhiên truyền ra một tiếng chuông đồng thanh minh.

Thần sắc lão giả vừa động lập tức mờ hai mắt, trong mắt là một mảnh đỏ đậm ẩn có hỏa diễm quay cuồng.

Tay vừa lật chuyển, trong tay lão giả bỗng hiện ra một kiện pháp bàn màu trắng, cúi đầu nhìn lướt qua thì khóe mắt chợt động.

"Bắt đầu phát động đại trận, chỉ cần kích phát một phần mười tinh hỏa lực thất tinh." Lão giả lạnh lạnh nói.

"Vâng, đại ca!" Sáu lão giả khác nghe vậy giương mắt một lời đáp ứng nói.

Tiếp theo bảy người đưa song thủ kháp quyết, hỏa quang đỏ đậm ngoài thân chợt bốc cao lên, lại bỗng đưa tay vỗ vào thiên linh cái.

"Phốc " "Phốc " vài tiếng truyền ra, bảy Nguyên Anh màu đỏ đậm quỷ dị hiện ra.

Trên hai tay cả đám đều có một kiện bảo vật hồng chói lọi, phân biệt là Hoàn, Phiên, Kiếm, Dao, Tháp, Bài, Châu.

Mặt ngoài chúng lưu chuyển hồng quang, tản ra hỏa lãng bức người cực nóng, hiển nhiên là dị bảo thuần túy cực hỏa.

Trong miệng bảy Nguyên Anh này truyền ra pháp chú, bảy kiện hỏa bảo vật tỏa hồng quang rồi phóng to tới mấy lần, từ tay các Nguyên Anh bay ra hạ xuống trung tâm trận đồ.

Chương 1885: Nhân Ma Chi Chiến (4)

Đang trên đường phi độn quay về, bỗng nhiên độn quang quanh thân Hàn Lập chột tăt, hần liền dừng lại giữa không trung, vẻ mặt tràn đầy nét kinh nghi, nhìn lên hướng trời cao.

Chỉ thấy phía trên Thiên Uyên Thành, vốn trước đây mây giăng xanh thăm cả ngàn dặm trên không, chẳng biết từ lúc nào đột nhiên xuất hiện bảy vì tinh tú đỏ sậm thật to lớn, đem toàn bộ không trung nhuốm đỏ hoàn toàn.

Cho dù cả tòa Thiên Uyên Thành đã bị tầng tầng cấm chế che phủ kín mít, nhưng vẫn khiến cho người đối diện cảm thấy từng luồng khí nóng nhẹ tựa như biển lửa đang lan nhanh tới.

Bất luận là những tên vệ binh đang tất bật, hay những gã tu sĩ đang ngồi thiền, cũng đồng loạt bay vù ra, ai cũng nhìn lên hiện tượng lạ trên bầu trời mà giật mình đánh giá.

Hàn Lập thân là Hợp Thể tu sĩ, hần thông qua thần niệm mà cảm ứng được gì đó, đương nhiên các tu sĩ khác làm sao sánh bằng, ánh mắt hần nhìn chăm chăm lên không trung, trên mặt lại hiện lên nét ngưng trọng hiếm thấy.

Hần có thể mơ hồ cảm thấy được bảy vì tinh tú đó dần dần hình thành nên một lực lượng khổng lồ, dường như uy lực này có thể gây sát thương mãnh liệt thậm chí diệt sát cả bản thân luôn.

Sự việc này khiến cho hần cảm thấy vô cùng hoảng sợ.

Đúng lúc này, bảy vì tinh tú đỏ sậm trên không trung đột nhiên toát ra một trận hồng quang chuyển động không ngừng, kế tiếp lấy bảy vì tinh tú đó làm trung tâm, một trận đồ huyền diệu cực lớn bỗng nhiên hiện ra trên bầu trời.

Trận đồ này đỏ bừng như lửa cháy, dường như phủ gần phần nửa Thiên Uyên Thành, tiếp theo sau lực lượng thiên địa kịch liệt dao động, bảy vì tinh tú nằm trong cả tòa trận đồ đột nhiên mơ hồ biến mất, rồi kế đó hóa thành hư ảnh Hỏa điều thật lớn, kèm theo

một tiếng hét vang rõ ràng từ trên cao vọng xuống.

“Ầm ...” một tiếng nổ kinh thiên động địa !

Cả tòa Thiên Uyên Thành đều bị chấn động, tiếp theo ngay chỗ tường thành nhất thời dựng lên một cây cột đỏ sậm hình nấm tựa như đám hỏa vân, cao chừng vạn trượng.

Cho dù khoảng cách đã xa đến thế, nhưng Hàn Lập vẫn có thể thấy rõ ràng đám hỏa vân đó quay cuồng dữ dội, khiến trong lòng cảm thấy rùng mình.

Cơ hồ đồng thời lúc đó đám hỏa vân bao phủ hoàn toàn phe Ma tộc đang công thành, lấy quang sáng kim sắc phân ra ranh giới, phạm vi trong thành so với khu vực ngoài một dặm hoàn toàn như hai thế giới khác nhau.

Thế giới bên trong này không có gì thay đổi như lúc ban đầu, còn khu vực ngoài kia toàn bộ đã biến thành biển lửa rộng lớn.

Biển lửa đỏ rực bị đám mây hình nấm bao phủ bên dưới cơ hồ kéo dài cả ngàn dặm.

Những ma thú gần đó bị biển lửa bao vây tựa như bị công kích bùng nổ trong nháy mắt, ngay trong ánh lửa rực rỡ liền hoàn toàn hóa thành tro tàn, căn bản không có chút lực để chống cự.

Về phần những tên Ma nhân, cho dù có bảo vật pháp khí hộ thân có thể chống đỡ phần nào đi nữa, nhưng cơ bản cũng không kịp thoát khỏi phạm vi công kích quá rộng lớn này, tất cả đều inh ỏi kêu là thảm thiết rồi hóa thành quả cầu lửa mà tiêu vong.

Chỉ có năm tên Ma thú cao cấp, trong nháy mắt ngoài thân xuất hiện một tầng linh quang dày đặc, nên nhất thời có thể bình yên vô sự, bất quá cả năm tên ma thú này hiển nhiên cũng không cách nào chống đỡ được lâu với sức nóng cực kỳ đáng sợ này.

Lúc này tên Hắc sắc Cự cầm thoánh chốc bay lên trời, hai cánh liền mở rộng ra rồi hóa thành một đoàn hắc quang bay vọt ra xa ngoài trăm dặm, chỉ cần thêm vài lần chớp động lập tức tốc độ tăng đến khó tin mà bay ra khỏi biển lửa.

Còn tên Cự Viên đỏ đậm kia không chút do dự liền giẫm mạnh hai chân lên mặt đất, thân hình khổng lồ lập tức hóa thành một cơn lốc tựa sao băng cuốn đi, những nơi bay vù qua khiến cho hơn phân nửa ánh lửa bị vệt ra hai bên.

Tuy rằng tốc độ của ma thú này còn kém hơn cự cầm một chút, nhưng cũng không đến nỗi nào rút lại phía sau quá xa, ngay sau đó cũng lao theo cự cầm thoát khỏi nguy hiểm.

Còn hai tên Bạch Sắc Ốc Sên cùng với Tam Thủ Tử Mãng rõ ràng cử động chậm hơn, nhưng bọn chúng cũng không được may mắn như lúc trước.

Tuy rằng cũng liều mạng trong biển lửa mà chạy như điên, nhưng cũng chỉ được vài trăm dặm liền không thể chịu đựng nổi, lập tức linh quang tan đi, rồi phát ra vài tiếng kêu thê lương thảm thiết rồi cuộc cũng bị biển lửa cuốn cuộn bao phủ.

Mà ngay khi ba tên ma thú cao cấp vừa bị tử vong không bao lâu, liền nghe một tiếng động “Sưu...”, thoáng chốc xuất hiện hai đạo nhân ảnh một tím một lục bay ra từ đám mây lửa đỏ, kể đó chúng không chút chậm trễ liền hóa thành hai đạo quang đoàn bắn nhanh đi một mạch hơn vạn dặm, lúc đó linh quang mới chợt tắt, độn quang dừng hẳn lại.

Bọn hản đúng là hai tên Ma Tộc cao cấp Tử giáp Đại hán và Lục bào Lão giả.

Hai tên này không hổ là Hợp Thế kỳ của Ma tộc cao cấp, trận công kích khủng bố đến thế mà còn có thể bảo toàn được tánh mạng.

Bất quá, hiện tại trên người cả hai quần áo rách nát, bay mùi cháy khét lẹt, hiển nhiên vừa rồi bọn chúng cũng gặp phải hiểm cảnh, thiếu chút nữa tính mạng khó mà bảo toàn.

Lúc này hai tên ngoảnh đầu nhìn về phía biển lửa mà sắc mặt tái mét, bộ dáng trông khó coi vô cùng.

“Thật không thể tưởng tượng nổi, phe Nhân tộc lại bộc phát ra loại công kích đến cỡ này, thật quá xem trọng hai người bọn ta rồi!” Tử giáp Đại hán nghiêng răng ken két nói, thần sắc không cam lòng chút nào.

“Đích xác có chút không nghĩ tới. Theo lẽ thường, chỉ đối với đám ma thú thôi, ắt hẳn phe Nhân tộc sẽ không sử dụng đòn sát thủ đến thế này. Loại công kích này chắc chắn bị tiêu hao linh lực rất dữ dội, chẳng lẽ trong Thành này đã tích trữ sẵn một lượng lớn linh thạch sao, hay là những tên tu sĩ Nhân tộc phụ trách Thiên Uyên Thành lại là mấy tên gia hỏa chẳng cần để ý tổn kém thế này”. Sắc mặt Lục bào Lão giả cũng trắng

bệch thì thảo nói.

“Hừ, cần gì phải quản xem tên gia hỏa nào đang thống lĩnh phòng thủ Thành này đầu óc có vấn gì chứ, hiện giờ điều quan trọng nhất chính là bọn ta kéo theo nhân thủ và ma thú nhiều đến thế, vậy mà toàn bộ đều bị tan xác ở đây, cuối cùng cũng chỉ có hai tên cự ma thú là trốn thoát được. Bây giờ mà quay về, chắc chắn khó tránh khỏi bị xử phạt” Tử giáp Ma tộc bất đắc dĩ nói ra.

“Không nhất định như vậy, bọn ta đây vốn chỉ phụ trách thăm dò khả năng phòng ngự của Thành này mà thôi, cũng đã tận lực công thành. Hiện tại, chỉ bị qua một lần phản kích mà đã đáng sợ đến thế này, coi như là lập công lao không nhỏ đâu, bù qua sớt lại coi như xong, cho dù có bị xử phạt cũng không quá nặng đâu” Lục bào Lão giả lại hết sức bình tĩnh nói.

“Hy vọng là thế. May cho phe ta là đến lúc này vẫn chưa thực sự dẫn theo lực lượng tinh nhuệ của Tộc, nếu không đã chịu nhiều thiệt thòi rồi” Tử giáp Ma tộc cười khờ một tiếng rồi nói.

“Thạch tôn giả sao lại bị quan thế. Lúc đó là do bọn ta không phòng bị nên toàn quân mới bị tiêu diệt, chỉ cần khi đại quân kéo tới, tuyệt không lập lại tình trạng này nữa đâu” Lục bào Lão giả giảng giải.

“Không sai, sau này có cơ hội bản tôn giả nhất định sẽ báo thù. Từ lúc tu luyện đại thành đến nay, Thạch tổ chưa bao giờ bị ném phải quả đặng thế này ! Lục lão, bọn ta hãy quay về phục mệnh thôi” Tử giáp Ma tộc oán hận nói ra, rồi cũng không chờ lão giả hồi đáp, hần liền hóa thành độn quang bắn nhanh mà đi.

Lục bào Lão giả dùng ánh mắt âm trầm nhìn lướt qua biển lửa đang che phủ hoàn toàn Thiên Uyên Thành ở phía xa, rồi cười lạnh một tiếng, cũng hóa thành một đạo lục hồng rời đi.

Về phần hai tên Cự Ma thú may mắn thoát nạn, vừa rồi chúng hoảng sợ không ít, sau khi thoát ra khỏi biển lửa, liền lập tức ly khai không chút do dự.

Trong nháy mắt không trung gần đó trở nên yên tĩnh không một tiếng động.

Bất quá không ai chú ý tới trên một đỉnh núi cao chỉ cách xa vài trăm dặm, xuất hiện

một quả cầu trong suốt lẳng lẳng lơ lửng trên trời cao, mặt ngoài lúc tỏ lúc mờ, linh quang vẫn chớp động đều đều.

Cũng trong lúc này, trên ngọn tháp thật lớn hình tam giác trong một tòa thành Ma tộc cách rất xa Thiên Uyên Thành, tụ tập hai mươi mấy tên Ma tộc cao cấp, bọn chúng phân thành hai hàng đứng hai bên tòa đại điện.

Ngồi lẳng lẳng trên chiếc ghế ở cuối đại điện tối tăm là một trung niên nam tử vận huyết bào.

Nam tử này tướng mạo nho nhã, mặt tựa như ngọc, nhìn thoáng qua không khác gì hình hài bình thường của Nhân tộc.

Ở một nơi bên trong đại điện, có một viên tinh cầu khác cũng bay lơ lửng trên không, kích thước rất giống với quả cầu ở gần Thiên Uyên Thành kia, nhưng trên bề mặt viên tinh cầu hiển hiện khung cảnh lửa cháy rừng rực, chính là cảnh tượng biển lửa thiêu đốt kinh người diễn ra xung quanh Thiên Uyên Thành.

Cả bọn đều chăm chú nhìn vào hình ảnh trong tinh cầu, Huyết bào Nam tử mặt không đổi sắc, khó nhìn ra được trong lòng đang nghĩ gì, nhưng những tên Ma tộc cao cấp khác thần sắc biểu lộ khác nhau.

“Thánh tổ đại nhân, Thạch tôn giả và Lục đạo hữu thật đúng là vô dụng quá, chỉ vì một chút cấm chế công kích thôi, đã đưa tất cả thủ hạ đều gục ngã tại đó. Sau khi họ trở về, nhất định phải nghiêm khắc trừng trị mới được !” Một gã nam tử tướng mạo đường đường, nhưng trên đầu nhô lên một cái sừng ngắn hình xoắn ốc, bỗng nhiên lạnh lùng mở miệng.

“Ban huynh, người thốt ra lời này thật có điều quá đáng. Thạch đạo hữu cùng với Lục lão đây trước đó cũng chưa phạm sai lầm chút nào, cho dù cả ta và người đến chỉ huy tấn công đi nữa, kết quả cũng không hơn gì đâu. Thật không nghĩ tới Thành trì này của Nhân tộc lại bất ngờ phản kích kịch liệt đến thế, có thể phát hiện được đòn sát thủ này của Nhân tộc dù mất đi một ít ma thú cấp thấp thì đã sao, trái lại ta cho rằng hai người bọn họ phải có công mới đúng” Một gã nam tử Ma tộc khác có khuôn mặt trong suốt không khách khí mà phản bác.

“Huyền tôn giả, nói ra lời đó mà không thấy trái lương tâm à. Ngay cả những ma thú

cấp thấp đó chỉ là đám pháo hôi mà thôi, nhưng bị tiêu hao lực lượng nhiều đến thế, đối với bọn ta vẫn là một tổn thất không nhỏ. Huống chi trong đó còn có Cự Ma ba đầu rất quý hiếm, bọn chúng cơ hồ chưa kịp phát huy gì cả liền bị tổn thất chết hết, cái loại sai lầm này mà còn không đem ra xử phạt, thì đối với đám tiểu đội thủ lĩnh này không lẽ chỉ có thưởng mà không phạt sao” Trong mắt Nam tử có chiếc sừng ngắn chột lóe lên, giọng điệu có vẻ châm chọc.

“Hừ, nếu nói như vậy, không lẽ Ban huynh tự nghĩ mình có thể thống lĩnh tốt hơn hai người bọn Thạch tôn giả à, các hạ vốn có thù hận sống chết với Thạch đạo hữu, ai biết có phải đạo hữu định thừa gió bẻ măng thì sao” Trên gương mặt trong suốt của Nam tử Ma tộc cũng cười lạnh một tiếng rồi trả lời.

Hai tên này lời qua tiếng lại, trong nháy mắt đã nồng nặc mùi đã kích lẫn nhau.

Những tên Ma tộc cao cấp khác trông thấy tình cảnh này lại có biểu hiện khác nhau, có kẻ mặt không chút biểu cảm tựa như không thấy gì cả, có gã than nhẹ một tiếng rồi nhăn mày, còn tên khác thì khoanh tay mỉm cười.

Đương nhiên có có vài tên Ma tộc cao cấp cũng lên tiếng ủng hộ phe mình, nhất thời trong đại điện huyền ảo có phần lộn xộn.

“Đủ rồi, tất cả im lại cho ta !” Huyết bào Nam tử đang ngồi trên ghế bỗng nhiên quát khê một tiếng.

Âm thanh trong gian đại điện vốn đang la hét ầm ĩ liền im ắng, sắc mặt vài tên Ma tộc đang tranh chấp lộ vẻ sợ hãi, lập tức cúi người hành lễ với Huyết bào Nam tử, đồng thời cẩn thận đứng im.

“Sau khi hai người bọn chúng về tới ta sẽ xử trí. Hiện tại, ta gọi các người tới đây là để nhận định mức độ phòng ngự của Thiên Uyên Thành thế nào, và dùng phương cách gì để có thể nhanh chóng công phá thành này. Hiện giờ mấy lộ đại quân khác ắt hẳn cũng bắt đầu hành sự rồi, bản Thánh Tổ thật không muốn để thua người khác” Huyết bào Nam tử lạnh lùng giảng giải.

Chương 1886: Nhân Ma Chi Chiến (5)

“Huyết Quang đại nhân xin bớt giận, so với lời đồn đại trước đây quả nhiên phòng ngự Thiên Uyên Thành lần này càng thêm lợi hại, nhưng với sức mạnh tấn công của chúng ta thì thành trì này sớm muộn gì cũng bị công phá mà thôi. Nếu Đại Nhân muốn gấp rút phá thành thì chỉ cần cho đại quân Ma thú luân phiên tấn công liên tục, hơn nữa phải tăng cường sức tấn công càng ngày càng mạnh hơn, buộc cho thủ đoạn phòng ngự thành này hơn phân nửa đều phải dần lộ ra hết, rồi tuần tự nghĩ cách phá giải, cuối cùng tập trung hết thực lực toàn lực công kích trận cuối, nhất định sẽ phá được thành này. Bất quá, chỉ sợ khi đó đại quân Ma thú mà chúng ta mang theo chẳng còn lại được bao nhiêu” Một lão già trên đầu cắm vài chiếc lông chim vàng chói, bỗng nhiên cung kính đứng ra giải bày cùng Huyết bào Nam tử.

“Chỉ cần có thể nhanh chóng thu phục được Thành này, thì chết chừng đó Ma thú thấm tháp gì chứ. Thánh giới chúng ta mà nói cái khác không có, nhưng loại Ma thú cấp thấp này thì nhiều vô số kể, bất cứ lúc nào cũng có thể bổ sung lại lực lượng bị tiêu hao. Các người đối với phương pháp của Huyền Vũ trường lão có thêm ý kiến gì không ?” Huyết bào Nam tử vừa nghe xong lão già nói vậy, liền gật đầu vừa lòng rồi hướng sang những tên Ma tộc khác mà lạnh lùng hỏi.

“Đại Nhân, ta đề nghị vừa tấn công Thiên Uyên Thành đồng thời chúng ta vừa phái ra những tinh anh Ma tộc dần dần diệt trừ bớt vài cứ điểm của tu sĩ Nhân tộc phụ cận. Như vậy có thể tới thời điểm tổng tấn công cuối cùng, Đại Nhân sẽ bớt lo lắng về sau. Hơn nữa nhân cơ hội này, cũng giúp cho đội tinh nhuệ chúng ta có cơ hội tiếp cận trước cách thức đối phó với phương thức chiến đấu của tu sĩ Nhân tộc, điều này cũng giảm bớt được tổn thất của đội tinh nhuệ khi tiến hành tổng tấn công” Thêm một Phụ nhân hoàng bào cũng thốt tha đi ra rồi đề nghị.

“Trải qua một phen càn quét sơ khởi lúc trước, các đại cứ điểm Nhân tộc xung quanh còn bao nhiêu chỗ ?” Huyết bào Nam tử nghe vậy, có chút động tâm liền hỏi.

“Chỉ vì sau này gặp phải vài cứ điểm hơi khó giải quyết một chút, cũng không còn nhiều lắm, ở khu phụ cận đó đại khái còn khoảng bảy tám cứ điểm, tuy nhiên nếu nói về

quy mô mà so với Thiên Uyên Thành thì thật sự kém xa lắm” Một gã Thanh niên Ma tộc cao cấp có gương mặt trắng trẻo cười trả lời.

“Nếu là như vậy, hãy phái ra Già Luân Chiến Ma, Huyết Quang Tinh Vệ cùng Vạn Tượng Ma Kỵ càn quét hết tất cả cứ điểm cho ta. Còn các việc khác, cứ theo ý kiến của Huyền Vũ trưởng lão mà làm” Huyết bào Nam tử trầm ngâm một lát rồi bỗng nhiên quyết định.

“Cái gì, Đại nhân dự tính phái ra Huyết Quang Tinh Vệ à ! Già Luân Chiến Ma cùng Vạn Tượng Ma Kỵ còn chưa tính, mặc dù là lực lượng tinh nhuệ của Cổ Ma nhất tộc chúng ta, nhưng thường là những người dưới trưởng Thánh Tổ đại nhân đều phải tuân theo mệnh lệnh. Huyết Quang Tinh Vệ kia lại chính là đội vệ binh thân tín bên cạnh Đại Nhân, làm sao có thể dễ dàng điều đi xa Đại Nhân được”.

Vừa nghe qua câu này, hơn phân nửa sắc mặt Ma tộc cao cấp chợt đại biến, cũng có người lập tức muốn đứng ra khuyên can.

“Ta phái ra Huyết Quang Tinh Vệ đương nhiên là có dụng ý, các người không cần khuyên giải gì nữa” Hai mắt Huyết bào Nam tử nhíu lại, chút ý tứ trên mặt đều không lộ ra.

Những tên Ma tộc cao cấp phía dưới đưa mắt nhìn nhau, cũng chẳng dám nói thêm câu nào nữa, chỉ có thể khom lưng im lặng.

Vào lúc này Huyết bào Nam tử ngừng đầu lên, tựa hồ ánh mắt xuyên thấu qua đỉnh đại điện, trực tiếp nhìn về một nơi xa thật xa...

Cơ hồ cùng lúc này, trên một ngọn núi lớn ở gần Linh Hoàng Thành, có một nữ tử dáng người thướt tha đang đứng trên một tảng đá lớn, trên đầu nhô lên cặp sừng trắng tinh, cũng đồng thời thu lại ánh mắt đang nhìn theo phương hướng nào đó, trên khuôn mặt xinh đẹp lại ẩn hiện một tia trào phúng.

Lúc này phía sau nữ tử đó, có khoảng năm mươi tên cả nam lẫn nữ Ma tộc cao cấp, cả đám đều cung kính đứng im.

Nếu nhìn từ trên cao xuống bốn phía xung quanh đỉnh núi, chỉ thấy bên trong ma khí cuộn cuộn đó, chỉ chút Giáp sĩ cùng vô số tinh kỳ Ma tộc, cơ hồ liếc mắt nhìn qua

liền không thấy điểm cuối.

Cũng có thêm rất nhiều Ma thú cao cấp chưa từng nghe thấy qua bao giờ, trong đám Giáp sĩ hỗn loạn đó, thỉnh thoảng hô lên tiếng lớn thuần phục.

Khoảng cách trước mặt Linh Hoàng Thành không xa, thế mà đại quân Ma tộc vây chặt như nêm.

Khác với tên Huyết Quang Thánh Tổ kia, thủ lĩnh Ma tộc phụ trách tấn công Linh Hoàng Thành này ngay từ đầu đã đưa hết lực lượng ra, dự tính chỉ cần toàn lực một trận chiến thôi cũng sẽ thành công.

Linh Hoàng Thành ở xa xa, ngay trung tâm có vài cây đại thụ cao chọc trời, toàn Thành được bao phủ bởi tầng tầng quầng sáng xanh biếc, trên đầu tường đứng dàn quân thẳng tắp một loạt tu sĩ Nhân tộc.

Xung quanh Linh Hoàng thành, khắp nơi có hàng nghìn đồng hải cốt các loại, trông thoáng qua dường như bình thường rất khó ngăn nổi lực lượng công kích mạnh mẽ.

“Bắt đầu công thành !” Nữ tử có cặp sừng với gương mặt rất thanh tú thế nhưng lại hé miệng thốt ra một câu đặng đặng sát khí đến thế.

"Vâng, Lục Cực đại nhân !"

Năm sáu chục tên Ma tộc cao cấp kia thủy chung không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt điểm lệ của nữ tử đó, đồng loạt khom người lĩnh mệnh rồi nói, theo đó một cổ sát khí kinh người từ ngọn núi cao phóng lên ngút trời.

Mà ở cạnh bên đám Ma tộc cao cấp đó, có một nữ tử Ma tộc khác vận cung trang màu tím, mặt vừa thoáng ngẩng lên, liền lộ ra một dung nhan vô cùng điểm lệ hiếm có trên đời.

Khi đối mặt với Nữ tử Ma tộc có cặp sừng, nàng này có chút khác biệt so với những tên Ma tộc cao cấp khác, trên mặt bình thường vẫn tràn ngập vẻ kính cẩn, nhưng sâu trong đáy mắt lại mơ hồ lộ chút vẻ phức tạp mờ ám.

-----oOo-----

Sau khi Hàn Lập trở về chỗ ở, lập tức tiến vào mật thất trên tầng chót, tiếp tục tế luyện Vạn Kiếm Đồ và Hồ Lô Kiếm trong tay.

Nếu có thể sớm đem hai món bảo bối này tế luyện xong, đương nhiên có thể giúp cho bản thân và đám môn hạ đệ tử tăng cường thêm chút thực lực trong trận đại chiến sắp tới.

Một tháng sau, trước hết Hàn Lập trao Hồ Lô Kiếm vốn đã hoàn tất cho Hải Đại Thiểu.

Thời gian kế tiếp, hần liền đặt hết tâm tư tìm hiểu thấu đáo Vạn Kiếm Đồ.

Thế là thời gian trôi qua từng ngày, trong nháy mắt đã được hơn nửa năm.

Trong thời gian đó, Kim Việt Thiên Sư cùng với các Trưởng lão Thiên Uyên Thành cũng không phái người tới quấy rầy Hàn Lập, nhưng hần thông qua tin tức mỗi ngày từ môn hạ đệ tử lại biết được Ma tộc vẫn liên tục công kích Thiên Uyên Thành cơ hồ chưa bao giờ ngừng nghỉ.

Vô luận có đánh tan đi ít nhiều những tên Ma tộc tiến đến dò xét và công kích, thì mấy ngày sau đó cũng nhất định số lượng đại quân Ma thú xuất hiện càng ngày càng đông thêm, tựa như lực lượng Ma thú này đông đảo không bao giờ hết.

Thế mà thủ lĩnh Ma tộc cao cấp nào đó chỉ huy đám Ma thú lại chẳng thèm quan tâm tới tổn hao của Ma thú cấp thấp cả, cho dù lực lượng tu sĩ Hợp Thể phụ trách thủ thành đã mấy lần kích phát vài loại siêu cấp trận pháp, thiếu chút nữa đã vây khốn toàn bộ đám Ma tộc cao cấp thủ lĩnh.

Kế tiếp đám Ma tộc cao cấp đó vẫn không sợ hãi chút nào, lại tiếp tục dẫn theo một đám đại quân Ma thú khác tiến đến công thành nữa.

Trong khi cầm cự hơn nửa năm nay, nhận được rất nhiều tin dữ truyền tới, cho biết mấy thế lực cứ điểm Nhân tộc gần đó cũng bị công phá thất thủ.

Trong những cứ điểm bị chiếm đóng đó thì hơn phân nửa tu sĩ Nhân tộc đã bị tử trận, một số ít còn lại bị đám Ma tộc bắt đi, nghe nói chúng muốn dùng phương thức Ma Khí Quán Thể để chuyển hóa tu sĩ thành Ma nhân. Còn đối với những bách tính Nhân tộc

phàm nhân khác, đám Ma tộc đó vẫn không có ý định tàn sát, vẫn mặc kệ cho dân chúng sinh hoạt bên trong cứ điểm đó.

Mà thành phần Ma tộc tấn công những cứ điểm đó thật sự không phải là đại quân Ma thú cấp thấp, mà chính là lực lượng tinh nhuệ của Ma tộc.

Những tên Ma tộc đó chẳng những thần thông kinh người, mà còn am hiểu thuật liên thủ, vậy mà đã có vài tu sĩ Nhân tộc Hợp Thể kỳ khó thoát chết khỏi tay đám Ma tộc tinh nhuệ đó.

Vừa nghe qua những tin tức này, trong lòng Hàn Lập thoáng rung mình.

Thực lực chân chính của Ma tộc tựa hồ đáng sợ hơn tin đồn trước đây, một mai bọn chúng thật sự tìm được điểm yếu phòng ngự của Thiên Uyên Thành này, lại cần quét toàn bộ những cứ điểm Nhân tộc ở khu vực gần đó, thế là Thành này có thể trụ vững hay không thật là khó nói.

Bất quá chuyện này với thực lực một người như hắn khó có thể quản nổi.

Chỉ có thể nhất thời xem Kim Việt Thiên Sư cùng những tu sĩ Hợp Thể khác tìm cách ứng phó tình thế nguy cấp này.

Những Trưởng Lão Thiên Uyên Thành này người nào mà chẳng sống trên vạn năm cả, đương nhiên không thể nào khoanh tay ngồi chờ chết.

Hơn nữa, trong lòng Hàn Lập còn mơ hồ dự cảm được, có thể thời gian nhàn rỗi để tế luyện bảo vật không còn tiếp tục được bao lâu nữa.

Quả nhiên qua một tháng sau, Hàn Lập nhận được tin tức chuyển tới từ Kim Việt Thiên Sư, muốn mời hắn đến Trưởng Lão Điện để nghị sự.

Đương nhiên Hàn Lập không thể chần chờ, lúc này liền rời khỏi mật thất, rồi hóa thành đạo độn quang mà lao đi.

Gần nửa ngày sau, Hàn Lập đã ngồi an vị trên ghế ở đại điện, ngoại trừ biết được Kim Việt Thiên Sư, Cốc trưởng lão và Ngân Quang tiên tử ra, hắn chưa từng biết mặt những vị tu sĩ Hợp Thể xa lạ khác. Hiển nhiên do trước giờ hắn vẫn chưa được gặp mặt toàn bộ Trưởng Lão Hội.

Vài vị Trưởng lão này nghe nói lúc trước đang bận việc quan trọng, nên Hàn Lập chưa từng có dịp diện kiến qua.

Tuy rằng Hàn Lập có chút tò mò về chuyện quan trọng của những vị Hợp Thể kỳ đó, nhưng tự nhiên trên mặt không hiển lộ chút nào, mà mỉm cười chào hỏi vài câu xã giao.

Những Trưởng lão đó đều có tu vi Hợp Thể sơ kỳ, vì thế đương nhiên đều phải khách khí vạ phần với tu sĩ trung kỳ như Hàn Lập đây.

Bất quá trong lúc trò chuyện, Hàn Lập lại chú ý tới thần sắc của đám người Cốc trưởng lão tuy rất bình thường, nhưng ẩn sâu trong ánh mắt bọn họ lại có dấu hiệu lo lắng, tựa hồ ai cũng có tâm sự lo âu.

“Tốt lắm, Trương đạo hữu ! các vị cũng đều đã diện kiến Hàn huynh rồi. Kế tiếp chúng ta hãy bàn tới chuyện quan trọng đi, ngay ngày hôm qua Trưởng Lão Hội vừa mới nhận được tin tức, Ma tộc lại phái ra đại quân tấn công liên hợp Thành trì của Tứ Đại Tông Môn trong đó có Kinh Thiên Môn cùng Thiên Hoàng Tông. Tứ Đại Tông Môn đó biết rằng lúc này khó lòng ngăn cản được công kích của Ma tộc, vì thế phái ra sứ giả liều mình chạy đến cầu viện Thiên Uyên Thành chúng ta. Nơi của Tứ Đại Tông Môn đó là cứ điểm có quy mô lớn chỉ thua bản Thành mà thôi, nếu kế tiếp cũng bị đám Ma tộc công phá, thì chúng ta sẽ phải đơn độc chống cự kịch liệt, cho nên bản Thành nhất định phải cử tu sĩ đến đó tiếp viện mới được” Cốc trưởng lão ho nhẹ một tiếng, thần sắc hiển hiện chút nghiêm trọng nói.

Vừa nghe qua, sắc mặt của đám người Kim Việt Thiên Sư cũng thoáng hiện ra vẻ trầm trọng.

Còn Hàn Lập vừa nghe qua chân mày hơi nhíu lại.

Những vị Trưởng Lão khác lại tựa hồ cùng lộ ra vẻ mới vừa biết được tin tức này.

“Cốc huynh, lúc trước không phải Kinh Thiên Môn đã đẩy lùi được công kích của Ma tộc hay sao, thậm chí còn vây đánh vài tên Ma tộc cao cấp nữa, tình huống thế nào lại nhanh chóng quay ngược đến thế ?” Một vị Trưởng lão mặt đỏ vội vàng hỏi.

“Thế lực liên thủ của Tứ Đại Tông Môn Ý Thiên Môn trong Nhân tộc chúng ta mà

nói có thể xếp trong nhóm mười thế lực lớn nhất, bọn họ xây dựng Ý Thiên Thành có năng lực phòng ngự tuy không sánh bằng Thiên Uyên Thành, nhưng cũng không kém hơn bao nhiêu. Sở dĩ hiện tại gặp phải nguy cấp là do đám Ma tộc công thành đột nhiên phá ra hơn mười tên Ma tộc cao cấp, cùng dụng mưu dẫn dụ vài vị Thái Thượng trưởng lão trong Tứ Đại Tông Môn ra ngoài, rồi tiến hành đánh lén, kết cuộc có hai vị Thái Thượng trưởng lão trong đó bất hạnh bị vẫn lạc ! Kể từ đó, chiến lực cao cấp nhất của Tứ Đại Tông Môn bị giảm đi đôi chút, nên tự nhiên tình thế không ổn chút nào” Cốc trưởng lão trầm giọng giải thích vài câu.

Chương 1887: Nhân Ma Chi Chiến (6)

“Thì ra là thế, Cốc trưởng lão triệu tập chúng ta tới đây, chính là muốn thương lượng việc tiếp viện sao?” Trưởng lão mặt đỏ gật gật đầu nói.

“Không sai ! Ý Thiên Thành là cứ điểm phụ cận còn sót lại của bản thành, không thể không cứu. Hơn nữa Thành này tại lần ma kiếp trước, một mực chống cự ma kiếp đến cuối cùng vẫn bình yên vô sự. Sở dĩ lần này xuất hiện tình trạng không chống đỡ nổi, chỉ vì khiếm khuyết một số tu sĩ cao cấp trấn thủ mà thôi” Cốc trưởng lão khẽ thở dài nói.

“Ý của Cốc huynh là Thiên Uyên Thành chúng ta không cần điều động quá nhiều nhân thủ, chỉ cần phái ra vài vị Hợp Thể tu sĩ là được sao ?” Kim Việt thiên sư ánh mắt chợt lóe, có chút suy tư hỏi.

“Không sai, lão phu chính là có ý này. Dù sao trước mắt Thiên Uyên Thành mới chính là mục tiêu cuối cùng của đại quân Ma tộc, cho dù phải cứu Ý Thiên Thành, nhưng cần phải cẩn thận đề phòng kế diệu hồ ly sơn của đối phương. Bên trong Ý Thiên Thành đệ tử cấp thấp không thiếu, bản thân lực phòng ngự cũng không tệ, chúng ta chỉ cần phái ra hai ba tu sĩ Hợp Thể chi viện, cũng đủ để ổn định cục diện nguy hiểm bên kia, lại càng không làm suy yếu đi thực lực của bản thành” Cốc trưởng lão hiển nhiên trước đó đã sớm suy nghĩ rõ ràng, không chút lưỡng lự nói.

Nghe xong một tràng của Cốc trưởng lão, các Trưởng lão khác tự nhiên xì xào bàn tán một trận, cũng pha lẫn một vài lời thương nghị.

Cuối cùng, phần lớn cũng đều đồng ý theo đề nghị của Bạch bào Lão giả.

Dù sao việc đi cứu viện tòa Thành đó, trước mắt cũng là phương pháp ổn thỏa nhất. Nhưng liên quan đến bố trí nhân thủ cụ thể đi cứu viện, giữa các Trưởng lão lại xảy ra một phen bất đồng ý kiến ...

“Cốc huynh muốn tiểu đệ cùng Dư đạo hữu đi tiếp viện à, chỉ e là không ổn. Không phải tại hạ không nguyện ý đi mạo hiểm, mà Cốc huynh hẳn là rất rõ ràng, hiện tại tiểu đệ

phụ trách chuyện đó đang tới thời điểm quan trọng, thật sự không dứt ra được” Một gã bạch mi trung niên nam tử nhượng mày nói.

Vừa rồi Cốc trưởng lão đề nghị hẳn cùng một Trưởng lão khác đi tiếp viện Ý Thiên Thành, hẳn liền không một chút do dự mà cự tuyệt ngay.

“Sự việc của Dư mỗ, ắt hẳn Cốc huynh cũng biết rõ, lô thuốc Hương Tiêu Đan ta đang luyện đến khâu trọng yếu, một khi rời đi sẽ hết sức phí công vô ích, chẳng khác nào kiếm củi ba năm thiêu đốt một giờ” Một Trưởng lão khác cũng liên tục lắc đầu.

“Thế Tần đạo hữu cùng Lô huynh như thế nào ?” Cốc trưởng lão nhượng mày quay đầu hỏi hai người khác.

Kết quả hai Trưởng lão kia đều đồng dạng có vẻ mặt khó xử.

“Thật là phiền toái, lão phu cùng Kim Duyệt đại sư mấy người phải phụ trách toàn bộ việc phòng ngự của Thiên Uyên Thành, nên cũng không có cách nào ly khai được” Cốc trưởng lão có chút không hài lòng ra mặt.

“Như vậy đi, nếu Cốc huynh tin tưởng, thiếp thân nguyện đi một chuyến. Ta cùng Lâm tiên tử của Thiên Vương Tông vốn là hảo hữu kết giao nhiều năm, cũng nên đi trợ giúp một tay” Trên mặt nạ của Ngân Quang tiên tử mục quang chợt lóe đột nhiên lạnh lùng trong trẻo mở miệng.

“Sao, Tiên tử nguyện ý đi à. Thế thì quá tốt ! Với thần thông của Tiên tử, lão phu sao lại không an tâm chứ. Nhưng mà, Ngân Quang tiên tử đi một mình vẫn chưa đủ, ít ra cũng phải phái thêm một người nữa mới được” Vừa thấy Ngân Quang tiên tử tự đề cử mình, Cốc trưởng lão sau khi bất ngờ liền mừng rỡ nói, tiếp theo ánh mắt xoay chuyển, theo bản năng liếc nhìn Hàn Lập một cái.

Hàn Lập thấy tình hình này, trong lòng thở dài một hơi, biết sự việc lần này hầu như bản thân không thể tránh khỏi, liền đứng dậy chấp tay nói :

“Bảo vật trong tay tại hạ tế luyện cũng tạm ổn rồi, chuyến đi Ý Thiên Thành lần này, thôi để Hàn mỗ đi luôn được không ? Từ lúc tại hạ đến quý thành, còn chưa làm bất cứ chuyện gì, trong lòng cũng cảm thấy có chút bất an”